11 metri pătraţi

On Septembrie 22, 2014

Întregeşte-ţi personalitatea, investind mai mult timp în munca de creare a propriei realităţi.

Moscova este bombardată sălbatic. Hitleriştii încep ofensiva împotriva capitalei. Dar Eisenstein continuă munca la film. Peste tot domneşte haosul dezorganizării, mersul normal al vieţii studioului nu este reluat încă multă, multă vreme. Sala de spectacole devine şi ea platou de filmare. Platourile sunt mici, încăperile casei de cultură nu sunt făcute pentru filmări. Eisenstein nu are o locuinţă separată, stă pe 11 metri pătraţi. Adeseori, situaţia financiară este complet catastrofală: „peste tot mi se reţin rate şi iese dracu ştie ce".

De unde atâta forţă în acest artist care trăieşte în asemenea condiţii, de a lucra – şi condiţiile de lucru sunt şi mai teribile – urmărindu-şi obstinat ideile, ducând cu o răbdare neomenească, până la desăvârşire fiecare detaliu, cel mai mic amănunt al viziunii sale, ocupându-se de tot, de absolut tot, insistând până şi pentru obţinerea grosimii corespunzătoare a stratului de chit de pe obiectele bisericeşti ce abia mai urmează a fi aurite? *****

Leadership: Creaţia ta îşi descoperă sensul şi veridicitatea numai dacă este privită din perspectiva unei experienţe de viaţă constrângătoare?

Poate că leadershipul, urmând legi descriptibile prin valori ce apar la momente de timp imprevizibile, este o componentă a unui model mai larg de schimbare, în care experimentezi ceea eşti în condiţii de mare solicitare. Întotdeauna dominanta pe care este plasată interacţiunea cu ceea ce te înconjoară, cu ceea ce contează în momentul stabilirii unei noi relaţii cu o realitate care te depăşeşte, străpungând vălul limitator al concretului, colorează şi antrenează după ea câmpul întreg al trăirilor individuale.

Şi numai aceste trăiri, învăluindu-te uneori cu un subtil văl de tristeţe şi îngrijorare, te ajută – sau te împiedică - să faci față unei lumi în care poate n-ai vrea să mai trăieşti nicio clipă, dar care pare să te aștepte chiar după colț. Toate acestea nu sunt rezultatul a ceea ce eşti, ci sunt rezultatul rezidual al gândurilor şi acţiunilor tale predominante, fapt ce îţi permite să te concentrezi pe lucrurile importante din viaţa ta, în acelaşi timp oferindu-ţi şansa de a-ţi dezvolta cariera într-un mediu incert.

Pentru ca creaţia ta să-şi descopere sensul şi veridicitatea, ea trebuie uneori privită din perspectiva unei experienţe de viaţă constrângătoare, deci prin prisma unui obiectiv greu de atins, după ce analizezi realitatea în care te găseşti din toate punctele de vedere, pro şi contra. Numai investind mai mult timp în munca de creare a unei realităţi obiective, menite să îţi exprime conştiinţa şi nu disperările sau nemulţumirile, îţi vei putea întregi personalitatea.

După cum precizam într-un articol mai vechi: „ *Personalitatea are ca destinatar acel individ înzestrat cu capacitatea de a se dărui întru totul pasiunii sale şi lucrurilor în care crede, chiar dacă circumstanţele nu sunt întocmai favorabile.* "

Leadership: Eşti pregătit să experimentezi o nouă dimensiune a formării tale, prin prisma trecerii de la statutul de "căutător-dezvoltator" la statutul de "luptător-supravieţuitor" ?

Probabil că toate aceste reprezentări ale sinelui, puse în legătură cu valoarea ascunsă a omului, formează laolaltă, sau ar putea forma, un model general, dezorientat din punct de vedere al căii de urmat pentru evoluţia profesională. Aici leadershipul capătă o nouă caracteristică pentru detectarea naturii reale a omului, aceea de „transfer de siguranţă", prin care se face trecerea de la statutul de *căutător-dezvoltator* la statutul de *luptător-supravieţuitor.*

Siguranţa este o preocupare şi o responsabilitate continuă, ce-i revine omului care se angajează singur într-un proces continuu de dezvoltare, în condiţii de incertitudine. Un proces dinamic, focalizat pe construirea unui sistem de valori care poate să genereze, mai ales pe termen lung, o anumită rentabilitate, o anumită rezistenţă cu valoare de test, o stare de spirit care include păstrarea unei atitudini ferme faţă de ceea ce ceri de la tine, de la viaţă, de la hobby-ul tău şi de la viitor.

A experimenta o nouă dimensiune a formării tale ca artist înseamnă să trăieşti experienţa unei aventuri născută din stoicismul cu care rezişti în faţa oricărei greutăţi şi din viziunea cu care te poţi identifica într-o mai vie şi mai pricepută solicitare a capacității de redare a unei realităţi care substituie realitatea pe care trebuie să o înduri.

11 metri pătraţi vizează acea formă de existenţă a omului, devenit prizonierul propriei sale creaţii şi proiecţii în viitor, dar care meditând la sine şi autoanalizându-se îndelung poate înţelege alte unghiuri de abordare a unei situaţii potenţial problematice.

Bucuria victoriei, concretizată într-o nouă serie de reușite profesionale, are de multe ori la bază tocmai conştiinţa, atitudinea faţă de sine, revelarea de sine, validabile prin opoziţie cu ceea ce se întâmplă în jur.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/11-metri-patrati.html

3 lecţii de leadership din partea lui Antoine Bourdelle

On Martie 20, 2008

Niciodată să nu dai vina pe o eroare ca să-ţi justifici atitudinea. Niciodată să nu îţi fie ruşine de nimic din ceea ce faci sau gândeşti.

Antoine Bourdelle a fost unul din sculptorii monumentalişti realişti cei mai expresivi şi plini de forţă ai primei părţi a secolului XX. El l-a admirat încă din tinereţe, deosebit de mult, pe scriitorul francez, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură, Anatole France. De aceea a realizat portretul marelui scriitor în bronz. Figura prelungă exprima o mare vivacitate şi totodată un impresionant echilibru interior.

La un moment dat, Anatole France a spus despre Bourdelle: "Nu-i cunosc decât un singur defect, cel de a concepe lucrări peste putinţă, iar acesta este un nobil "defect".

Iar răspunsul lui Bourdelle a fost: "Să-mi văd erorile, în aceasta constă toată forţa mea. Drumul adevărului este alcătuit din erori recunoscute."

Cred că este util să ne oprim asupra acestui punct de vedere şi să analizăm dacă se poate susţine şi astăzi, în domeniul conducerii.

Leadership: Iei în consideraţie faptul că puterea oricărui performer constă în a şti să-şi recunoască "erorile" în care se oglindesc ideile creaţiei sale, ori de câte ori încearcă să-şi dovedească sieşi că poate concepe lucrări peste putinţă de realizat?

Cred că poţi contribui substanţial la dezvoltarea leadershipului tău numai dacă reuşeşti să-ţi recunoşti erorile şi să-ţi asumi consecinţele. În asta constă forţa oricărui performer de elită. Drumul adevărului - despre care Bourdelle spunea că este alcătuit din erori recunoscute, indică de fapt traseul optim, dar foarte dificil şi solicitant, care leagă trăsăturile, calităţile, talentele tale de adevărata performanţă.

Acest drum pe care trebuie să-l parcurgi pentru a-ţi desăvârşi măiestria, vădind o orientare pozitivă spre folosirea cu bun gust şi pricepere a propriilor atuuri şi abilităţi, se aseamănă cu consumul de cantităţi mari de ciocolată. Aşa cum ciocolată poate dăuna sănătăţii dacă cantitatea consumată depăşeşte normalul pe care organismul o poate suporta, tot aşa drumul tău spre performanţă nu va avea particularitatea de a fi excelent dacă nu contribui substanţial la formarea propriei tale personalităţi, adică dacă nu începi să gândeşti, să acţionezi şi să produci rezultate mai multe şi mai bune.

Dacă nu eşti înclinat să-ţi asumi anumite riscuri, dacă nu încerci să te întreci pe tine însuţi, să intri pe un teren nou şi să reuşeşti o anumită progresivitate a Creaţiei, atunci nu vei constata niciodată că poţi face ceea ce credeai că nu se poate.

Tu cum contribui la dezvoltarea Creaţiei tale? Ai sinceritatea şi curajul de a-ţi recunoaşte greşelile şi de a-ţi asuma consecinţele lor? Ţi-ai ales drumul pe care trebuie să-l parcurgi pentru a-ţi desăvârşi măiestria? Acest drum are particularitatea de a fi "excelent"?

Leadership: Eşti în stare să te întreci pe tine însuţi şi să intri pe un teren nou care nu-ţi garantează 100% obţinerea unui nivel înalt de excelenţă?

Sunt sigur că excelenţa în leadership are la bază o riguroasă selectare a erorilor care afectează operațiunile adiacente actului de creaţie (al cărui singur scop este să scoată la iveală veleităţile tale artistice, dar şi cele mai înalte trăsături ale tale). Un performer ar trebui să identifice acele tehnici de corectare a erorilor care pot să producă rezultate constructive de consolidare a cunoștințelor, cu implicarea altor perspective de dezvoltare ale artei, aşa încât orice realizare a lui să fie considerată o capodoperă a creaţiei.

Vorbele marelui scriitor român Nicolae Iorga susţin adevărul transmis de mine. El spunea: *"Să râzi, nu de greşelile pe care le-ai făcut, ci de acelea pe care nu le-ai făcut niciodată, deşi ai avut prilejul să le faci."*

Un om fără conştiinţă propriilor greşeli nu va putea să pătrundă niciodată în ungherele ascunse ale excelenţei, el nu va putea să creeze niciodată acea legătură dintre investiţii şi profit, adică dintre efort şi beneficiile efortului. A avea conştiinţa propriilor erori şi greşeli constituie un mijloc de a reliefa cele mai caracteristice aspecte ale propriei tale "arte de conducere" căreia îi dai viaţă. Excelenţa are la bază o riguroasă selectare a erorilor şi greşelilor spre a obţine o cât mai profundă şi mai cuprinzătoare exprimare a propriei tale individualităţi, a lumii tale interioare.

Ca să te ridici la nivelul propriilor tale aşteptări, mai întâi trebuie să-ţi răsplăteşti tu însuţi eforturile. Cum? Recunoscându-ţi erorile, adică definindu-ţi punctele slabe.

Ori de câte ori vei face o greşeală, ori de câte ori vei detecta o eroare sau o deficienţă în mecanismul propriei tale funcţionări, completează-ţi singur un cec pentru a plăti o amendă pentru ea. O amendă pentru fiecare eroare. Cecul poate fi în valoare de 5 Lei, 10 Lei sau 25 de Lei. Efectul va fi uluitor. Căci acest cec validează propria ta contribuţie la sporirea valorii personale. Acest cec este o mărturie a perseverenţei tale, a puterii tale de a te dedica progresului personal.

Dacă nu-ţi răsplăteşti singur "producţia" de greşeli, înseamnă că n-ai făcut niciun pas înainte, că nu ai evoluat cu nimic în mânuirea propriilor tale abilităţi.

Leadershipul este un indicator al forţei cu care performerul acţionează asupra descoperirii erorilor premergătoare substanţializării, împlinirii creaţiei, proces din care învaţă să-şi întărească încrederea în sine şi în munca sa.

3 lecţii de leadership din partea lui Antoine Bourdelle am identificat în acest articol:

1. Rezultatele obţinute diferă prin erorile lor experimentale. Niciodată să nu te pierzi pe tine însuţi în timpul gestionarii erorilor.

2. Pentru a exclude cât mai mult posibil erorile sistematice, ar trebui să analizezi întotdeauna cu atenție metoda de măsurare a valorii care însoţeşte rezultatul creaţiei tale.

3. Niciodată să nu dai vina pe o eroare ca să-ţi justifici atitudinea. Niciodată să nu îţi fie ruşine de nimic din ceea ce faci sau gândeşti.

Source: https://neculaifantanaru.com/3-lectii-de-leadership-din-partea-lui-antoine-bourdelle.html

93% din totalul unui spaţiu temporar

On Noiembrie 12, 2014

Explorează-ţi limitele şi orizonturile, contribuind la crearea unor cazuri particulare de aplicare a modelului propriu de interpretare a adevărului unanim acceptat.

Toată această imensitate mi se învârtea în faţa ochilor, nefalsificată de nicio senzaţie de presiune, într-o varietate de sensuri subtile care se opuneau acelui spaţiu temporar numit generalitate, sub semnul experimentului şi al neconvenţionalului. Era un fel de vizualizare particulară a unei dimensiuni suportabile prin felul cum era manevrată, de dincolo de fizic, de dincolo de înţelegerea esenţei existenţei, de dincolo de mintea creatorului ei, privite prin lentila unui model informaţional suprastructural.

În cazul meu, dorind să mă afund mai mult în "Spaţiul de forţă al lui Alpha", sub puterea de proslăvire a *Astrului cu 5 colţuri al Microcosmosului Cabalistic* , trebuia să aprofundez funcţia exploratoare a gândirii unei noi intervefeţe de comunicare cu filosofia expusă în Pendulul lui Focault:

"Deci cea mai mare osteneală a mea era să găsesc o ordine în aceste șapte măsuri, una potrivită, destulă, deosebitoare și care să țină pururea simțul deștept și memoria nealterată. Această înaltă și comparabilă aranjare îndeplinește nu numai rolul de a-mi păstra ceea ce mi-a fost încredințat din lucruri, cuvinte și arte, dar îmi dă pe deasupra și adevărata înțelepciune…"

Limitele şi orizonturile ştiinţei, bine impregnate în memoria nealterată a marilor creatori de lumi, aceşti artişti izolaţi în vastitatea universului ce ne înconjoară, pot suscita în mintea asociativă, fidelă *Ochilor Magici ai lui Oberon* , un joc al analogiilor fără sfârşit prin întrepătrunderea planului imaginar cu cel real. Marea splendoare a ştiinţei, cuprinsă în perimetrul convenţiei dintre simbol şi vizualiarea particulară a unei imagini mărite prin procedeul comparaţiei, are o permanentă deschidere spre forma cea mai subtilă a parcugerii cu sfinţenie a "Cufărului lui Newton".

Leadership: Poţi înregistra progrese remarcabile privind lumea de la înălţimea contemplaţii tainice, în încercarea de studiere şi exprimare a nevoii de adaptare la un stil de gândire transferat în afara buclei relativului?

Dacă voiam să înregistrez progrese remarcabile în arta de a privi lumea de la înălţime, facil şi necondiţionat de vreo influenţă exterioară, dacă voiam să desluşesc formula aparent imposibilă a perfecţiunii exigente într-o realitate ireală - fiindcă era nouă, atunci trebuia să aplic un raţionament invers, de la general la particular. Era o încercare de studiere şi exprimare a nevoii de adaptare la un stil de gândire transferat în afara buclei relativului, un stil acceptat drept partener inevitabil în stabilirea unor adevăruri ştiinţifice aplicate în cercetarea unui nou orizont.

Nefiresc, mă simţeam prins în mecanismul proiecţiei unui ideal de superioritate care exista doar în opoziţie cu logica gândurilor şi ideilor iraţionale, abordate într-un mod raţional, ca şi când ar fi trebuit să iau măsuri împotriva unei inteligenţe care depăşea standardul normal de rezonabilitate în redarea unui înţeles, ca autentic sau neautentic. "Relativul" este permanentă tensiune a presimţirii schimbării lumii, dintr-un punct de vedere care învie o altă lume, iar bucla relativului este întoarcerea la înţelesul primordial aflat la răscrucea dintre "nevoia de a vizualiza abstractul" şi "nevoia de a transcende vizibilul".

Eram confuz, legat subtil de un raţionament complicat. Într-un fel, mă regăseam în rolul acelui personaj creat de Pat Rushin care încerca să desluşească o formulă imposibilă, neputând să treacă de 93%, căci tot ce acumula prin extinderea cunoaşterii se autodistrugea. Devenea altceva, ca un ultim act al unui duel purtat de mai multe luni de cei doi adversari: lupta cerească între arhanghelul Mihail şi dragonul de foc. Materia se transformă prin distrugerea vechilor interpretări, reînviind lumea comprimată în austeritatea semnului Alpha.

Leadership: Eşti în stare să creezi o lume congruentă cu interpretarea ta, chiar dacă ar putea fi o lume greşită, în încercarea de a recepta o nouă perspectivă asupra criteriului de orientare spre puterile superioare ale manifestării Creaţiei" ?

Practica explorării necunoscutului, deschizând larg poarta spre înălţimile ştiinţei care pot defini omul ca pe un reprezentant al lumii noi, în care gândirea asociată cu fantezia reuşeşte un salt peste ceea ce este permis, impune o relativitate în evaluarea cunoştinţelor prin extinderea valorilor de adevăr de la două, la trei valori: adevărul, falsul şi probabilul.

Ceea ce se poate răsfrânge asupra leadershipul, în încercarea de a recepta o nouă perspectivă asupra criteriului de orientare spre „puteri superioare", extinse dincolo de graniţele obişnuitului şi admisibilului, este tocmai raţionamentul prin care ştiinţa poate să existe într-un spaţiu în care nu există limite, un spaţiu în care imaginaţia face ca totul să fie posibil. Un fel de raţionament prin care se trece de la acceptarea unor principii general valabile la crearea unor cazuri particulare de aplicare a modelului propriu de interpretare ştiinţifică, utilizând informaţiile pe care le deţii pentru a evalua adevărul sau falsul în continua dezvoltare a relaţiei dintre lume, realitate, existenţă şi perfecţiune.

Un fel de suprapunere dintre tot şi nimic, în acelaşi mod în care un program utilizat de un calculator este verificat şi validat de realitate înainte de a fi implementat la scară largă în diferite instituţii. Doar cu un singur amendament: acela de a nu încurca mintea cu o logică care are o sumedenie de opusuri, împingându-te spre o ambiguitate excesivă, dificil de descifrat.

Puterea superioară a manifestării Creaţiei se regăseşte în interpretarea pe care o dai unei lumi ideale, pure, geometrice, chiar dacă această interpretare poate fi greşită sau neînţeleasă.

Mare dreptate avea avocatul american specializat în litigii economice, Daniel Castro: „ *Când facem un raţionament înseamnă că vom crea modelul mental al unui univers aşteptat. De fapt, creăm o lume congruentă cu interpretarea noastră, chiar dacă ar putea fi o lume greşită.* " Cu alte cuvinte, tendința de redefinire a ideilor şi idealurilor anterioare poate fi o trecere dintr-o lume mică într-un univers incomensurabil care se împlineşte prin lanţul gros şi complex al conştiinţelor asimilate.

A crea o lume congruentă cu interpretarea ta, chiar dacă ar putea fi o lume greşită, înseamnă a te îndepărta de realitatea concretă, dar şi singura posibilitatea de a accede la un standard superior de gândire. Interpretarea exclusiv personală, bazându-te exclusiv pe ea, poate conduce spre o lume utopică, fără nicio legătură cu concretul de azi, dar care defineşte şi încurajează posibilul de mâine.

Funcţia exploratoare a creaţiei are ca sursă primordială de inspiraţie modelul propriu de interpretare a adevărului unanim acceptat de restul lumii, cu precizarea că acelaşi adevăr poate lua oricând o altă întorsătură spre concretul realităţii perceptibile doar de minţile care ştiu să transceandă vizibilul.

93% din totalul unui spaţiu temporar semnifică desfăşurarea trecerii spre o etapă avansată a

evoluţiei – aproape de absolut, prin crearea unor cazuri particulare de aplicare a modelului propriu de interpretare a realităţi pe care o cunoşti, sau mai exact a ceea ce se numeşte „adevăr unanim acceptat".

Leadershipul este posibil prin reinterpretarea acestei lumi complexe, fundamentându-se pe sintagma: *„ puterea se reînnoieşte prin orientarea intelectuală şi competenţa analitică care facilitează dezvoltarea tuturor variantelor posibile de viitor "*.

Modelul mental pe baza unui raţionament propriu, trebuie să fie în concordanţă cu un orizont prezent (îngustat, temător, cu mii de întrebări cu răspunsuri variabile). Dar în acelaşi timp să rezoneze cu un orizont esenţialmente mobil, care cuprinde profunzimile (în interpretare) de dincolo de sfera de aplicare a viziunii.

Source: https://neculaifantanaru.com/93-la-suta-din-totalul-unui-spatiu-temporar.html

A deveni tu însuţi în lumea ştiinţei

On Martie 15, 2014

Încearcă să-ţi constitui autoritatea ştiinţifică ca o materializare a spiritului de a privi cu încredere spre viitor, identificând schimbările care survin în contextul dobândirii unei conştiinţe de sine mai înalte.

Totdeauna m-am gândit la mine ca la un om de ştiinţă ce caută principiile şi cauzele profunde ale unei realităţi fizice unice, obligat să-mi utilizez însuşirile superioare de bun observator spre dobândirea unei noi puteri de chemare şi de iluminare, ca demonstraţie de credinţă intelectuală ce trebuia dovedită înainte de a fi crezută fără rezerve.

Ştiinţa constituia singurul mijloc preventiv în contra pasiunilor şi patimilor ce puteau fi condamnabile şi distrugătoare dacă reuşeau să-mi orienteze privirea şi simţurile spre un punct prea mic de interes ca să însemne ceva pentru progresul lumii.

Aşadar, consecinţele unei astfel de intenţii erau de ordin spiritual, căci întotdeauna simţeam că mă apropii de dorinţa universului conjugată cu creşterea abundenţei de potenţă creatoare (informaţii, imagini, interpretări, realităţi fascinante, teme de reflecţie), atunci când apucam să croiesc o nouă cale de gândire şi de prezentare a ideilor. Mă simţeam în largul meu, ca în faţa unei opere de ficţiune, într-o atmosferă a interiorităţii apărate prin forţa care asigură ordinea cosmică împreună cu tot ce presupune viaţa pe pământ.

Singura explicaţie logică a abundenţei de sensuri şi semnificaţii ce-mi asediau interiorul, revendicându-mi astfel locul bine-meritat în ceea ce scriu, căutând să mă menţin ancorat în vizibilul unei lumi fizice (văzute) şi metafizice (nevăzute), era aceea că destinul meu se hrănea din coincidentele unor paşi premergători de configurare a frontierelor de cunoaştere pe care i-au parcurs vechii alchimişti.

Bagheta magică care transformă orice idee într-un diamant veritabil era asociată timpului şi energiei consumate în reflecţii şi puncte de vedere fertile.

Sau, mai degrabă, cred că încercam să mă utilizez pe mine însumi drept un memento al unei vieţi trecute, unde am trăit prin intermediul altcuiva credinţa într-o lume în care ştiinţa şi tehnica trebuiau să deschidă orizonturi inimaginabile. Sub acest cuvânt "credinţa" se ascunde şi acum întreaga mea iniţiativă de a determina schimbările fundamentale ce intervin în destinul lumii, a cărei miză este atingerea unei trepte superioare de dezvoltare şi de spiritualitate.

Leadership: Poţi să-ţi asumi ataşamentul faţă de totalitatea fiinţei care te înălţă spre măreţie, raportându-te la un act de voinţă desemnat prin sintagma "o materializare a spiritului de a fi ca Unu în multiplu"?

Fizicianul italian Alessandro Volta a trimis o scrisoare fizicianului german Georg Christoph Lichtenberg, din care putem să extragem următorul pasaj:

"Oricât ai recomanda această scrisoare tinerilor fizicieni, tot n-ar fi prea mult. Ea îi va iniţia în arta dificilă a experienţelor; ea îi va învăţa să nu se încreadă în primele observaţii, să schimbe mereu forma aparatelor. Iar dacă imaginaţia nerăbdătoare i-ar face să părăsească drumul încet, dar sigur, al observaţiei pentru visări seducătoare, poate vor fi opriţi pe acest teren lunecător, văzând cum un om de geniu ia în seamă orice amănunt."

Citind aceste rânduri, mi-am dat seama că ceea ce contează foarte mult pentru sufletul meu, care are întotdeauna dreptul de a fi martor la frământările şi năzuinţele de fiecare clipă, este să aprofundez mentalitatea experimentatorului şi a descoperitorului care ştie unde să caute şi ce să găsească pentru a-şi putea expune un punct de vedere ferm faţă de rezultatele dorite a fi materializate.

Totalitatea fiinţei care te înălţă spre măreţie rezidă din datoria spiritului ştiinţific de a fi întotdeauna şi pretutindeni centrul acelor schimbări menite să aibă efectul de stimulare a interesului pentru cunoaştere şi autocunoaştere. Iar o materializare a spiritului de "a fi ca Unu în multiplu" sugerează contopirea mai multor mentalităţi şi caractere într-o singură entitate de inteligenţă superioară a cărei singură realitate vizionară se exercită printr-o lărgire a conştiinţei spirituale.

La o conştiinţă de sine mai înaltă se ajunge prin optimizarea raportului dintre intuiţia pătrunzătoare de a vedea dincolo de faţa imediată a lucrurilor şi lărgirea orizontului cunoaşterii care se materializează prin experienţă şi descoperire.

Un succes nesperat sau o încercare fără sorţi de izbândă sunt două din plăcile turnante ale filosofiei ştiinţei, fiecare din ele reprezentând o expresie a credinţei de a privi spre viitor. În definitiv, experienţa mea de viaţă nu trebuie să fie doar o cucerire excepţională a ştiinţei, ci trebuie considerată o reflectare, o oglindă a sufletului care încearcă mereu să se transpună în cuvinte şi în fapte pentru a realiza lucruri care să reziste timpului și memoriei lumii.

Momentul oportun al dobândirii unei noi conştiinţe de sine contează mai mult decât prilejul de a mă forma ca om de calitate, specialist într-un domeniu, în vederea dobândiri unui loc fruntaş în lume. Un savant îşi atinge adevărată valoare numai prin expresia credinţei pe care o parcurge şi o împărtăşeşte prin intermediul a ceea ce aduce nou în slujba progresului.

Leadership: Încerci să dai viaţă unui lucru care se poate anula pe sine privindu-l ca pe o experiență inițiatică, subsumată exclusiv logicii căutării de sine într-un demers de creaţie de nivel superior?

Pregătirea temeinică într-o anumită ramură a ştiinţei se poate încadra într-un sindrom rigid de dependenţă faţă de profunzimea ascunsă a creaţiei care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului. Dar dacă constatările şi aprecierile privind noile posibilităţi de asimilare şi conectare a ideilor inovatoare produse de-a lungul vremii, contrapuse schemelor formale aplicate de ceilalţi, sunt supuse unor distorsiuni interioare, conştiente sau inconştiente?

Vâlvătaia interioară, ca un foc nestins, pasiunea pentru studii se poate domoli sau chiar dispărea dacă dezvolţi un grad mare de dependenţă faţă de o autoritate de nivel superior, faţă de o gândire mult prea aprofundată. O asemenea autoritate poate fi un model de descoperitor al unei lumi ipotetice sau al unei noi ştiinţe.

Dovadă în acest caz este renumitul alchimist Fulcanelli, a cărui constatări şi observaţii se bucură şi astăzi de un interes enorm în lumea ştiinţifică. El ţinea deseori să precizeze: *"Cărţile maeştrilor nu sunt scrise pentru toţi, deşi toţi sunt îndemnaţi să le citească."* Nu-i de mirare că şi-a păstrat cu înverşunare secretele ştiinţei, cu caracter mistic sau simbolic. Dar ceea ce evidenţiază întrucâtva sentimentul său de superioritate este faptul că, la fel ca toţi alchimiştii, Fulcanelli s-a exprimat într-o manieră mai puţin tangibilă publicului larg. Şi chiar el ţinea să afirme că ultimul său manuscris nu va fi niciodată publicat deoarece nimeni nu ar înţelege conţinutul său.

Prin aceasta s-ar traduce şi expresia: "a da viaţă unui lucru care se poate anula pe sine".

Ştiinţa prea avansată îţi trasează noi orizonturi, dar totodată îţi anulează garanţia că poţi fi înţeles, restricţionându-ţi dorinţa de a da răspunsuri şi îndrumare. Să îi mulţumim minţii noastre, plină de aspiraţii, purtată de imaginaţie şi idei către zone inaccesibile de înţelegere, că ne atenţionează despre faptul că ea nu poate cuprinde pe deplin acele aspecte care au impact direct în modul de relaționare cu cei din jur.

Mintea, echivalând cu promovarea identităţii însăşi a creaţiei noastre, trebuie să ne semnaleze întocmai care sunt graniţele şi limitările noastre. Apoi, cu dreptul, să păşim împreună cu ea în căutarea Vrăjitorului din Oz, dar cu pretenţia de a nu aventura prea mult în necunoscut, precum Gulliver în ţara Liliputanilor. Cine se lasă prins în urzelile şi legăturile superiorităţii gândirii, cu mii de fire mărunte conectate la perspectivele cele mai îndepărtate, cu greu se va mai scula din somnul obscurei sale raţiuni.

Căutarea de sine într-un demers de creaţie de nivel superior este o modalitate de a obţine mai multe informaţii despre ceea ce te defineşte sub influenţa unei puteri concentrate şi constante numită "imaginaţie" reprezentată de perpetuarea unui "limbaj revoluţionar".

A deveni tu însuţi în lumea ştiinţei este considerentul pe care trebuie să-l iei în calcul atunci când încerci să-ți recunoști gradul de adaptabilitate şi de maleabilitate la o conştiinţă ce are ca unic semn distinctiv faptul că rămâne ancorată atât în valorile eterne ale credinţei, cât şi în cerinţele utilizării eficiente a cunoaşterii în lumina descoperirilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/a-deveni-tu-insuti-in-lumea-stiintei.html

A domni cu adevărat nu este un lucru la îndemâna primului venit

On Ianuarie 11, 2009

Leadershipul se confundă prea des cu simpla putere obținută de-a gata, în umbra plăcerii pe care o poate procura prin dominația celorlalți.

În timp ce Abedu îşi pregătea revanșa și viitorul, Snefru îl chemase pe Keops la palatul său. Prinţul veni neîntârziat la chemarea tatălui său. Snefru nu îl primi în sala tronului, în public, în faţa Curţii, ci într-o parte mai ferită a palatului. După ce ascultă veştile despre copiii și soțiile fiului său, regele zise:

- Keops, fiule, îți confirm din nou, fără a o declara oficial, că tu ești moștenitorul tronului celor Două Regate. Tu îmi vei urma într-o zi la conducerea acestei țări, ceea ce nu este o poziţie confortabilă şi nicio sinecură. Nu, fiul meu, să nu crezi că lăsându-ţi moştenire coroana îți fac un cadou frumos, căci nimic nu este mai greu de asumat decât conducerea oamenilor. Fiecare se crede în stare de așa ceva, dar, în realitate, asta se întâmplă pentru că se confundă prea des simpla putere regală - şi plăcerea pe care o poate procura prin dominaţia celorlalți - cu îndatoririle unui rege, a cărui sarcină nobilă este să facă să domnească asupra poporului său dreptatea şi prosperitatea. Restul e foarte simplu, dar a domni cu adevărat nu este un lucru la îndemâna primului venit.

- Tată, stăpâne, îl întrerupse Keops, ce vrei să spui zicând că un servitor, prea zelos să te apere, ţi-a ucis agresorul?

Leadership: Reflectând la dificultatea de a acționa în diverse cazuri, cum ai echilibra nevoia de justiție cu riscul de a acționa pe baza unor presupuneri?

- Vezi, fiule, soldatul care mă agresase fugea, nu mai putea să-mi facă rău şi, gândindu-mă la asta, mi-am zis că ar fi fost uşor să fie prins sau, în orice caz, să fie găsit. De ce acest soldat a reacţionat atât de prompt şi inutil, lipsindu-mă cu un gest de un martor atât de preţios? Aşa că m-am informat şi am aflat că acest soldat a fost detașat de la trupa lui Udji adusă de la Buro şi de la cetățile din Nord de Udji. M-am întrebat atunci dacă nu cumva acel soldat - un ofiţer - l-a lovit cu sulița ca să închidă pe vecie gura agresorului

Totuşi, toate acestea sunt doar presupuneri şi nu am niciun motiv întemeiat să-l arestez pe acel om şi să încerc să-i smulg adevăratul motiv al gestului său, pentru că aş putea să mă înşel, iar el să fi acționat cu bună credinţă. Şi nici nu aş vrea, printr-un astfel de gest, să las să se creadă că aş putea câtuşi de puţin să-l bănuiesc pe Udji. Poţi vedea astfel cât de limitată este puterea regelui, cum trebuie să ţină cont de toate celelalte puteri, de toate susceptibilitățile, acest zeu viu, acest fiu al lui Horus.

Cum ai aborda dilema morală și strategică a unui conducător care trebuie să decidă între acțiune directă și precauție, încât să nu-și submineze propria poziţie prin acțiuni necugetate?

Acum, când mă gândesc, sunt confruntat cu un număr atât de mare de dușmani, cu oameni susceptibili de a-mi dori moartea, de la preoții lui Ptah până la șefii diferitelor clanuri din ținutul de sus, încă nesupus în întregime, încât nu mă pot pronunța şi nici nu pot să aduc la judecată demnitari atât de puternici.

Pentru că suntem amenințați de atâția dușmani neştiuţi, trebuie să ne apărăm, tu şi fratele

tău Rahotep trebuie să vă uniți. Vreau să-i încredinţez comanda trupelor. Este aliatul tău, lucrează pentru apărarea tronului nostru. I-am dat ordin să formeze o armată adevărată, o armată permanentă, puternică, sub comanda unui singur şef, el, şi bineînţeles, regele. În felul acesta putem contrabalansa puterea şefilor de clan, cea a căpitanilor trupelor care ne sunt furnizate de marile cetăți ale regatului.

Un conducător adevărat recunoaște că puterea sa este restricționată nu doar de legi, ci și de percepțiile și acțiunile celor din jur.

A domni cu adevărat nu este un lucru la îndemâna primului venit, deoarece într-un stat există provocări și responsabilități care trebuie să te protejeze nu doar împotriva dușmanilor externi, ci și a intrigilor interne. Tu cum percepi rolul alianțelor și loialităților în consolidarea puterii pe care o deţii, în special într-un mediu politic plin de rivalități și tensiuni?

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/a-domni-cu-adevarat-nu-este-un-lucru-la-indemana-primului-

A fi un lider adevărat

On Decembrie 30, 2008

Veghează asupra modului în care îţi îndeplineşti rolul, aşa încât să nu plăteşti un impozit prea mare pe "terenul tău de joc".

Eterna întrebare: *a fi sau a nu fi...un lider* ? Nu voi căuta nicidecum să răspund la această întrebare într-un mod cât mai interesant, aşa cum ar face-o probabil un parlamentar în faţa alegătorilor cu puţin timp înainte de alegeri, sau într-un mod ştiinţific cum ar proceda un fizician, un biolog sau un chimist. Voi încerca în acest articol să simplific cât mai mult lucrurile şi să vă ajut să înţelegeţi cu mai multă uşurinţă conceptul de leadership.

Curiozitatea veşnic vie îmbinată cu seriozitate şi încredere m-au determinat cu mult timp în urmă să caut cu orice preţ răspunsul la această întrebare: " *Ce este un lider?* " Un prieten căruia i te poţi adresa în orice împrejurare nu este tocmai răspunsul cel mai potrivit, ori definiţia cea mai corectă a liderului, ţinând cont de faptul că au existat lideri care nu admiteau prezenţa în jurul lor a prea multor persoane.

De fapt, dacă stau bine şi mă gândesc, nici nu cred că pot oferi o definiţie exactă, unică şi completă a termenului de "lider". Totuşi, voi încerca să vă ofer un răspuns cât mai simplu de înţeles legat de ce este leadershipul, respectiv ce este un lider, din punctul meu de vedere.

Leadership: Îţi pui la încercare potenţialul de a fi mai mai aproape de acel "plus unu" care se mulează pe ceea ce înseamnă model de consum, gândind în termenii ideii de "câştig"?

Veţi înţelege mai uşor conceptul de leadership dacă veţi gândi în termenii ideii de "câştig". Să spunem că un întreprinzător doreşte să-şi dezvolte afacerea şi să obţină un profit mai mare din vânzarea de umbrele. El angajează mai mulţi tineri fără prea multă experienţă în vânzări care să convingă clientela de calitatea, importanţa şi avantajele acestor umbrele, şi să investească serios în această piaţă. Dar pentru ca totul să meargă bine, întreprinzătorul trebuie mai întâi să-i trimită pe angajaţii săi la cursuri de pregătire în negociere şi vânzări. Apoi trebuie să le ofere un salariu cât mai bun care să fie proporţional cu volumul de muncă prestat şi cu profitul realizat, pentru ca ei să fie motivaţi să lucreze la firma lui.

Un întreprinzător iscusit ştie foarte bine un mare adevăr: singura cale de a-şi dezvolta afacerea, respectiv de a-şi creşte profiturile prin vânzarea umbrelelor, este să obţină în primul rând sprijinul angajaţilor săi şi apoi să vină în întâmpinarea oricăror doleanţe din partea clienţilor pentru ca aceştia să solicite cât mai multe comenzi.

Prin analogie pot spune că "leadershipul" se poate măsura prin câştigul pe care îl obţine atât întreprinzătorul, cât şi angajaţii şi clienţii. Fiecare are ceva de câştigat dacă, şi numai dacă, întreprinzătorul care demarează o afacere deţine experienţa necesară în coordonarea unei echipe, dacă dă dovadă de profesionalism în exercitarea tuturor activităţilor pe care le desfăşoară şi, mai ales, dacă are idei şi dacă ştie să exploateze la maximum posibilităţile pe care le are. Aşadar, întreprinzătorul este cel care dă tonul şi pune lucrurile în mişcare. El este liderul în acest caz, pentru că de el porneşte totul, şi de el depinde în mare măsură cum se vor mişca lucrurile.

Modelul de consum este lucrul care trebuie să îţi avantajeze trăsăturile şi valoarea, potrivit cu ceea ce caută oamenii, şi care contribuie la asigurarea unui nou parteneriat. Iar a-ţi pune la încercare potenţialul de a fi mai aproape de acel "plus unu" care se mulează pe ceea ce înseamnă model de consum, înseamnă să-ţi creşti şansele de a-ţi recupera valoarea

investiţiei prin ridicarea nivelului de performanţă în zona de imagine şi în cea de negociere.

La fel ca în fotbal, trebuie să-ţi pregăteşti un teren de joc care să aibă cel puţin 5 "jucători": o premiză de încredere, o premiză de abundenţă sau de creştere a valorii, o premiză de creare a condițiilor de câştig, premiza de a acoperi o zonă mare de impact şi premiza de la care porneşte prezentarea contextului unei dezvoltări durabile. Veghează asupra modului în care îţi îndeplineşti rolul de lider, aşa încât să nu plăteşti un impozit prea mare pe "terenul tău de joc".

Impozitul este contribuţia adusă relaţiei dintre investiţie şi câştig ce se stabileşte între responsabilitatea de a te ridica la nivelul aşteptărilor consumatorilor şi angajamentul de a livra acea "Performanţă cu Mesaj" care să te diferenţieze de concurenţă. Oamenii beneficiază de un cost personalizat la achiziţia unui produs în funcţie de profilul tău de întreprinzător.

Leadership: Poţi să găseşti momentul prielnic de a fi prezent în orice circumstanţă de mare însemnătate, refuzând orice solicitare din partea celorlalţi care contravine cu termenii propriului Cod de acces la o nouă direcţie de urmat?

Urmându-te, oamenii vor reuşi să se autodepăşească? Celebrul scriitor Stefan Zweig sublinia: *"Cine vede apropiindu-se o furtună, ştie că un singur lucru poate salva nava şi echipajul: voinţa neclintită a căpitanului de a sta el însuşi la cârmă şi, mai presus de toate, de a o ţine el singur în mâinile sale. "*

Pe măsură ce ritmul general al schimbărilor se accelerează, sarcina liderului de a-i îndruma pe oameni în direcţia cea mai bună devine tot mai grea. Căci a-i conduce pe oameni nu este nicidecum cireaşa de pe tort pe care s-o mănânci lingându-te pe buze de plăcere, ci dimpotrivă o corvoadă fără sfârşit.

Termenii propriului Cod de acces la o nouă direcţie de urmat sunt de ordine valoric, vizual, moralizator şi revelator, în funcţie de cât de departe eşti dispus să mergi pentru a crea momentul de vârf al călătoriei în care trebuie să le împărtășești celorlalți ce ai învățat de la viaţă şi ce s-a schimbat o dată cu aceste lecţii.

Puţini sunt cei care au talentul de a prelua conducerea şi de a se impune în faţa oamenilor, câştigându-le respectul şi admiraţia. Pentru că, a fi un lider înseamnă să ai o voinţă neclintită de a răzbi într-un mediu ostil, să preiei iniţiativa atunci când nimeni nu pare interesat sau nu are curajul să o facă. Înseamnă, de asemenea, să câştigi încrederea celor deznădăjduiţi şi să-i convingi că, urmându-te, vor reuşi să se autodepăşească şi să-şi împlinească viaţa.

Rolul liderului este deci foarte important. El trebuie să fie alături de oameni în momentele dificile, să-i motiveze să fie mai performanţi şi mai concentraţi spre rezultate, să vegheze asupra modului în care îşi îndeplinesc sarcinile şi să-i îndrume în direcţia cea bună, conştient de faptul că eşecul sau succesul oamenilor depind numai de el. Şi la fel ca întreprinzătorul despre care v-am vorbit la începutul acestui articol, liderul trebuie să facă tot ce-i stă în putinţă pentru ca toată lumea să iasă în câştig.

Leadershipul este beneficiul pe care îl obţii în urma unui demers considerat "de mare însemnătate" care integrează pragmatism în spaţiul unei vieţi pline de învăţături din care nu renegi nici un minut, ci rămâi fidel (ca un adevărat întreprinzător) îndemnului „Here I go again" !

A fi un lider adevărat este un scop pe care îl ating oamenii ce vor să se autodepăşească făcând din realitatea înconjurătoare propria lor mărturisire de credinţă într-o capacitate sau

talent specific, cât mai ales într-un simţ general al succesului - valabil nu doar în afaceri, cât şi în viaţa de zi cu zi.

Source: https://neculaifantanaru.com/a-fi-un-lider-adevarat.html

A Kind Of Magic (II)

On August 10, 2015

Ia decizia de a-ţi manifesta priceperea la nivelul de genialitate, prin declanşarea fenomenului artistic ce uimeşte prin integrarea imaginarului în conștiință.

Iminent, mă văd silit să recunosc un anumit grad de autonomie a intelectului în fiecare străpungere a zidurilor dintre două lumi acoperite de contraste izbitoare, răsturnări de idei, acumulări de imagini, la limita umanului şi divinului, adunate în acelaşi vers *„One shaft of light that shows the way / No mortal man can win this day "*. Vers care parcă strigă: „Dar, ce-am făcut?"

Acum începe indefinitul, unde numai un aventurier al spaţiului fără dimensiuni, într-o operaţiune de neutralizare a identităţii, se poate avânta. Un verdict neclar în este dat în primă instanţă consumatorului de legi nedetectabile de către metodele științei empirice, croitorului ce coase cu o curiozitate neînfricată pe pânza solidă a irealităţii şi transfigurării un nou model de trofeu al unicităţii, acţionând „The bell that rings inside his mind" ce vesteşte schimbarea.

Răscolitor, mă simt de parcă aş fi atins o perfecţiune ireală, fără să-mi pot spune ceva şi - mai cu seamă, fără a putea să înţeleg cauzele unor sarcini de livrare a imaginarului în evoluţie. Asemenea unui erou al lui Jules Verne care nu caută punct de sprijin în istorie şi nici printre alţi oameni, mă sustrag automat oricărei priceperi raţionale. Să fiu pe lume ca şi când n-aş fi. „A kind of magic."

Dar în toată această perfecţiune automată - la care mai curând mă îndeamnă acea raţiune care se străduieşte să cunoască o nebunie, o altă cauză în sens propriu, o poveste ieşită din comun, ancorată într-o realitate transcendentă - trebuie să existe o singură instanţă de model. „There can be only one."

Leadership: Îţi dublezi eforturile de a te transforma într-o forţă care poate răspunde condiţiei „TRUE" de abordare a falsei identităţi, încât să faci din imaginar o putere a revelaţiilor tale?

Decizia de a-ţi manifesta priceperea la nivelul de genialitate, prin declanşarea fenomenului artistic ce uimeşte prin integrarea imaginarului în conștiință, este o premieră, o acţiune conştient aleasă dintr-un număr oarecare de posibilităţi în scopul de a ajunge la un rezultat spectaculos. Imaginarul este o realitate autonomă şi superioară prin provocările adresate unui anumit tip de gândire, o structură de reprezentare simbolică acumulând varii elemente şi o dinamică proprie, o structură de „poveste vs. răspuns" alternând între o poveste ficţională şi imagini ale unei lumi subiective, dar fascinante.

Această decizie face cinste leadershipului care urmăreşte să stabilească o corespondenţă inovativă între mijloacele de reprezentare a unei concepţii şi rezultatul urmărit prin aplicarea ei. Sau, mai bine zis, între nivelul de inteligenţă de care dai dovadă prin unicitate şi rezultatele pe care vrei să le obţii sustrăgându-te automat oricărui raţionament admis ca fiind valabil.

Magia este cultivarea sentimentului de apartenență la această lume neînţeleasă de mulţi, dar spectaculoasă prin noutatea domeniului, prin instrumentele de creaţie alese de un autor perspicace, prin diversitatea elementelor de decor, prin diversitatea efectelor care par a fi miracole.

O forţă care răspunde condiţiei "TRUE" a falsei identităţi este dată de însăşi capacitatea de a-ţi cunoaşte şi depăşi limitele viziunii, preluând controlul asupra situaţiei în care nu există opţiuni alternative, ca atunci când ştii cine se uită la tine fără să întorci capul.

Tradus mai simplu, acest lucru presupune să exişti ca şi când n-ai fi, şi, totuşi, să realizezi o schimbare majoră în mersul lumii. Arta desăvârşită de a-ţi exterioriza pofta de a sta sub semnul unei perfecţiuni ireale, iscă şi mai puternic senzaţia de *inattendu* de care sunt bântuite spiritele cele mai evoluate, ceea ce comportă nu doar un anumit grad de autonomie a intelectului, ci şi un anumit grad de ambiguitate.

A-ţi dubla eforturile de a te transforma într-o forţă care poate răspunde condiţiei „true" de abordare a falsei identităţi, presupune să atingi o perfecţiune ireală, integrată într-un demers ficţional-ştiinţific, dar fără a leza pe nimeni şi fără a contesta realitatea. Autoritatea de care magicianul dă dovadă se poate vedea în situaţia în care el trebuie să găsească momentul potrivit de a întreprinde tot felul de acţiuni, pentru a nu rămâne descoperit sau a nu depăşi un deziderat de tipul "Toate secretele mele vor fi ţesute în jurul unei simple iluzii de scenă".

Orice situaţie în care trebuie să urmezi regulile impuse de altcineva şi în care trebuie să ţii cont de constrângerile realităţii se termină printr-un eşec, ca atunci când te uiţi la o fotografie 3D fără ochelari speciali care focalizează imaginea centrală. În domeniul artei şi al creativităţii, magia constă în a face exact contrariul a ceea ce este logic, a ceea ce simt, trăiesc şi gândesc ceilalţi oameni, contrariul a ceea ce se crede în mod firesc.

Leadership: Ce rol eşti dispus să-ţi asumi legat de un domeniu în care nu multă lume excelează, prin referire la un proces de creare a imaginilor, obiectelor şi fenomenelor nepercepute de mintea şi ochiul obişnuit?

Iar dacă reuşeşti să înţelegi cu adevărat cauzele unor sarcini de livrare a imaginarului în evoluţie, deci nu doar să uzezi de procesul imaginativ, ci să-l utilizezi în formarea competenţei de cunoaştere ştiinţifică, abia atunci se va putea vorbi cu adevărat de „magie". Una este să ai imaginaţie, altceva este să transformi imaginaţia într-un câmp de valori sau într-un câmp de bătălie.

A te apropia de acest fel de-a fi, necăutând punct de sprijin printre alţi oameni, ci doar în procesul de dezvoltare şi diferenţiere a ştiinţei, denotă o anumită înclinaţie spre magie, spre extremele unei interpretări rigide a raporturilor dintre creator şi creaţie, dintre ceea ce cunoşti şi ceea ce nu poate fi măsurat. Din aceste considerente, leadershipul ar trebui să devină mai mult o umbrelă de autoevaluare decât o structură de comandă, care are o gaură în ea - cu funcţia de oprire automată. Ai grijă până unde te avânţi cu imaginaţia !

Această capacitate de a te raporta la o singură valenţă de claritate şi originalitate se datorează procesului de ancorare la o altă frecvenţă de înţelegere, la un alt sistem de procesare a cunoaşterii, care stabileşte corespondenţa între ştiinţă şi genialitate.

Leadershipul, care se construieşte luând pe ordonata punctului de funcţionare o variabilă de tip " *tu nu eşti majoritatea lumii* ", aduce automat un punct bonus, un plus de remuneraţie în însemnătatea propriei atitudini faţă de realitate, conform cu indicatorul perfecţiunii.

Rolul pe care şi-l asumă magicianul într-o regie a provocărilor fără limită este acela de consumator de ştiinţă care ştie să facă legătura dintre artă, experimentul ştiinţific şi experienţa mistică, prin prisma calităţii de a-şi amplifica "puterea de vrajă" cu o altă versiune a realităţii.

A Kind Of Magic vizează trecerea la un alt nivel de reprezentare a sinelui, în raport cu o perfecţiune ireală, dar cu pretenţii ştiinţifice. Este şi un verdict pronunţat în virtutea acelor idealuri, prejudecăţi sau mituri proprii care te particularizează sub aspectul raportării la adevărurile benefice ale închipuirii.

Nu înceta să te cunoşti şi sub semnul a ceea ce aş numi „exilul într-o poveste". Cum ar suna acest lucru din perspectiva ştiinţei? Imaginează-ţi...

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

A Kind Of Magic (III)

On August 12, 2015

Încearcă să devii substanţa de contrast a unei individualităţi plină de subtilităţi, încât să păstrezi ridicate valorile frecvenţei vibratorii ale fluxului de energii nebănuite.

Fundamentul inatacabil al autorităţii mele de a face lucruri măreţe, *this flame that burns inside of me* , în jocul deliberat cu fantezia în stare să procure viziuni neobişnuite, în cursul experienţelor de învăţare şi reinventare, solicită recunoaşterea unor forme de manifestare a fenomenului numit „Exil". E un fel de magie să ştii să supravieţuieşti unei experienţe neaşteptate, desprinsă parcă dintr-un vis real, ca să poţi îmbrăţişa supranaturalul, să-l slujeşti ca şi când ai asculta ordinele unui Dumnezeu ascuns - *Deus absconditus.*

Ceea ce nimeni nu este hotărât să îndeplinească prin fiecare eveniment al lumii care generează înţelesuri referitoare la Dumnezeu, în mijlocul a ceea ce pare a fi un haos, se transformă într-un exerciţiu de flexibilitate, de adaptare şi de sagacitate prin oferirea unui refugiu în faţa necunoscutului şi inexplicabilului care caracterizează o identitate atractivă, puternică, pregnantă, memorabilă.

În secret, în cea mai adâncă tăcere care echivalează cu o detaşare de tot ce este material, de tot ce împovărează excesiv creierul cu gânduri derulate fulgerător, eu însumi existând doar într-o învârtire interminabilă a fluxului de creaţie, ca de carusel, simt că nasc în mine o ultimă tinereţe. Una însetată de o libertate nouă şi fragedă.

Silenţios, începe să se ivească o nouă lume: o clădesc alături de cealaltă, înjghebând-o din elemente izolate spre obţinerea unui întreg, asemenea unui artist ce ordonează părţile colorate ale imaginii prin intercalarea unei sumedenii de noțiuni purtătoare de asociații.

Leadership: Eşti în stare să-ţi croieşti o identitate credibilă în jurul unei culturi a fantasticului, încât să pui în lumină procesul transformării realităţii într-o concepţie a ştiinţei oculte?

Desigur, totul se învârte în jurul ştiinţei, baza solidă generatoare de semnale de putere, nu fără a exclude eventualitatea unei pătrunderi într-un câmp magnetic invariabil, din care aş putea percepe doar efecte de suprafaţă şi senzaţii de vacuitate. Şi totuşi altceva se oferă drept ipoteză de cercetare ştiinţifică după citirea percutantelor versuri: „The waiting seems eternity / The day will dawn of sanity".

Un artist ca Freddie Mercury, această inflorescenţă a păcatului de a fi genial, izbuteşte să redea în mod magic viziuni stranii şi splendide ce iau naştere, una după alta, adunate în felul în care sculptorul găseşte în natură de-a gata pietre sau bucăţi de lemn cu chip de om, şi nu are decât să le cioplească puţin ca să mărească şi mai mult asemănarea. „It's a king of magic".

Până când voi putea să mă susţin în totalitate sub efectul unei exprimări care denotă o spaimă plină de fascinaţie, să mă afund în întunecimea hipnotizantă a unei vrăji mereu active? Ştiinţa ocultă a unui artist plin de mister, plin de energie, charismatic şi mereu în alertă, face echipă bună cu aplicarea cunoştinţelor cele mai solicitante, greu accesibile, într-o practică ce are ca fundament o permanentă căutare a prezenței lui Dumnezeu într-un cadru al constrângerilor de tipul: *"No one can stop me"* sau *"No one can be just like me any way".*

Întotdeauna geniul răzvrătit, substanţa de contrast a unei individualităţi plină de subtilităţi, are nevoie de o mască pentru a se exprima nestingherit, de forţe nebănuite propagate prin curent energetic pentru a se afla într-un echilibru stabil. Dar nu orice fel de energie, ci una demnă de onorat, o energie izvorâtă în virtutea unei lucrări sinergice între realitate şi aparenţă, între spirit şi lume, între raţiune şi iraţional. Trebuie să fii un Freddie Mercury, „One dream, one soul, one prize", ca să păstrezi ridicate valorile frecvenţei vibratorii ale fluxului acelei energii nebănuite.

Leadership: Poţi să obţii întregul creaţiei, căutând recunoaşterea unor forme de manifestare a fenomenului numit „Exil?

Alegerea deciziei de a te exprima nestingherit prin actul de creaţie şi de a te identifica cu el, adică să deschizi temniţa unei realităţi limitat înţelese, depinde de utilitatea capacităţilor pe care le apreciezi ca fiind bunul tău cel mai de preţ: redarea unor viziuni singulare, urmărind aici implicaţiile revoluţionare pe care ele le au pentru găsirea unei noi identităţi.

Mulţumiri deosebite se cuvin aduse identităţii care, accentuând relaţia dintre ştiinţă şi forţele nebănuite de care numai geniul este capabil să dea dovadă prin detaşarea tot ce este material, aduce sprijin leadershipului prin faptul că individul devine produsul unei viziuni interpretative ce poate duce la noi și neprevăzute configurații în conceptele promovate.

Leadershipul se poate judeca prin felul în care omul vede lucrurile atunci când le concepe. A exista într-o învârtire interminabilă a fluxului de creaţie, spre a experimenta cunoştinţe de un nivel deosebit, proces clarificabil prin intuirea unei dimensiuni de sine care o depăşeşte pe aceea a existenţei şi conştiinţei, este totodată rezultatul unei interpretări şi aplicări corecte a legii: „Un întreg se obţine prin înjghebarea elementelor izolate."

Exilul este forma unor practici exlusiviste, una din probele de încercare a fanteziei, virtuţilor, curajului şi vitezei de reacţie mentală, care şlefuieşte modalitatea de a te exprima unic prin crearea unei realităţi diferite de a celorlalţi oameni.

Creaţia este un întreg în care tu însuţi trebuie să te integrezi ca să evoluezi în aceeaşi direcţie cu fluxul elementelor ce trebuiesc puse în valoare. Ea reuşeşte să impună o interpretare acelor fenomene care sunt încă în mister, stârnind încântare şi admiraţie, astăzi când moda de a avea o înţelegere perfectă a noţiunii de „produs original" se tot reinventează şi prezintă importanţă prin faptul că intră în componenţa unei atitudini de singurătate.

Încercarea de a obţine un întreg al creaţiei, căutând recunoaşterea unor forme de manifestare a fenomenului numit „Exil, este o cerinţă fundamentală a activităţii de producţie a noului (noi posibile definiri ale conceptelor ştiinţifice).

Iar această cerinţă, în ecuaţia genialităţii, este exprimată pe baza raţiunii că în artă este nevoie de manifestarea integrală a posibilităţilor de stabilire a conexiunii între realitate şi aparenţă, între spirit şi lume, între raţiune şi iraţional. Tu ai capacitatea să regândeşti contrastul dintre ele în cadrul unor noi concepte defensive?

Magia care însoţeşte experienţa unică a leadershipului vizează truda sisifică de şlefuire a unei modalități de a te exprima liber și constructiv, într-un moment unic de vis în care totul pare atât de real.

A Kind Of Magic sugerează acea atmosferă de singurătate, specifică genialităţii, care aduce noi elemente de sens creaţiei a cărui alcătuire nemărginită se dezvăluie prin vederea indirectă, prin redarea unor viziuni închipuite care impun clarificarea unor noi concepte.

Menirea acestei creaţii speciale este funcţională doar prin dedicarea ta în slujba ideii de „magie”.

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

A Kind Of Magic (I)

On August 07, 2015

Găseşte noi metode de a capta sensul autentic al superiorităţii, în virtutea puterii de modelare a unei lumi interioare mai vaste.

Niciuna din vederile mele artistice, desprinse din înălţimile celeste ale spaţiului şi timpului, contrapuse unui sens existenţial mai profund, n-ar fi putut fi împărtăşite printr-un mesaj direct. Ci prin magie, sub puterea unor descărcări electrice, fenomene imprevizibile, imposibil de oprit, fără să ştiu că depindeam de efectul lor real. Niciun muritor nu-şi putea câştiga măreţia printr-un asemenea mod de manifestare a formei de cunoaştere.

Vrând-nevrând, ajunsesem la acea răscruce a minţii, diferită în fiecare moment de revelaţie, de care mă temeam că venise vremea s-o biruiesc. Când întreaga mea fiinţă se abandona propriului demon sau geniu, urmând o tainică lege a existenţei, subordonată timpului, care-mi poruncea fie să mă distrug, fie să mă autodepăşesc. "The bell that rings inside your mind / Is a challenging the doors of time."

Îmi revenea misiunea să fac ceva în privinţa acceptului meu de a-mi uni puterile cu rezonanţa acelor curenţi de energie care intrau în structura unei noi realităţi de a fi. O realitate în strânsă legătură cu frecvenţele de transmisie a unor cantităţi de informaţii reţinute deseori în mai multe locuri, concomitent, dar mai ales în actul de manifestare a sinelui în relaţie cu o instanţă superioară de iluminare. Până când voi putea să trec peste liniile alea de finish la care momentan ştiinţa nu are răspuns? „It's a kind of magic.”

Leadership: Ce rol eşti dispus să-ţi asumi legat de o trăire pe care o exprimi în diferite feluri, experimentând un stil personal de creare a unui spectacol care se străduiește prea mult să fie ”cool”?

Lutul uscat devine mai solid atunci când este ars în foc. La fel şi magia, încălzită la temperaturile înalte ale inspiraţiei şi inventicii, asigură energie alternativă printr-un câmp magnetic uniform. Încât fluxul ei de transformări succesive şi formele ei de intensitate, trecând prin valorile maxime şi minime ale forţelor producătoare de efecte speciale, întăreşte concepţia artei de a convinge.

Atunci când foloseşti o putere aparte, prin transpunerea unui parametru ireal într-un parametru real, sau invers, ea nu trebuie să fie vizibilă, dar trebuie să fie capabilă să uimească, să inspire şi să fidelizeze audienţa prin crearea unei stări de spirit. Rolul tău într-un spectacol care se străduieşte să fie prea "cool", riscând o oarecare dezamăgire în cazul celei mai mici greşeli, este unul de referinţă în realizarea credibilă a unui personaj cu nesfârşite valenţe interpretative. Fiindcă în leadership contează mai mult felul cum se dezvoltă o personalitate într-un cadru inedit, non-competitiv, al inevitabilului, un cadru al aparenţelor, al realităţilor permanent schimbătoare necesar pentru manifestări emoţionale „deschise şi fără cortină”.

Numai inventatorul Nikola Tesla putea genera înaltă tensiune, producând scântei şi împrăştiind lumina în jur fără să rănească sau să producă arsuri. Scriitorul Christopher Priest vorbea despre el că despre un magician: *"Totdeauna avusese nevoie de un efect de scenă spectaculos. Pe de o parte pentru a evidenţia trucul Noului Om Transferat şi, pe de altă parte, pentru a masca modul său de realizare."*

Magia, în care „I'm hearing secret harmonies” prin sunete, proiecţii şi culoare, este o formă

inteligentă de exprimare a stărilor, a emoţiilor, a gândurilor, a artei de a fi mijlocul de transpunere a frumosului în materie, care stârneşte interesul. Oare ce-ar fi avut de spus despre magie scriitorul german Thomas Mann?

Leadership: Superioritatea ta se poate constitui ca o experienţă fără egal în folosirea unei experienţe memorabile drept un simulator de situaţii cu caracteristici mistice care te ajută să cântăreşti o multitudine de relaţii cauză-efect?

Cu siguranţă că studierea unei construcţii ştiinţifice rău famate sub raport moral, fără a lua în seamă că se află o contradicţie în însuşi faptul de a o considera opera geniului, magia, prea plină de mistificări ce aduc a vrăjitorie, cu stranii indicaţii spre hazard, reprezintă o necugetată încălcare a legilor divine. Dar totuşi, ea ne încântă mereu cu frumuseţi vizuale şi auditive. Nu-i aşa, Freddie?

Întotdeauna în leadership problematica va fi situaţia în care actul de creaţie şi trăirile pe care le sugerezi, ce îi orientează pe ceilalţi oameni spre o nouă construcţie a realităţii, devin elemente ale cadrului tău de referinţă, al unei experienţe care dobândeşte mereu o altă semnificaţie.

O relaţie cauză-efect, prin prisma folosirii magiei ca rampă de lansare în taina cunoaşterii superioare, se măsoară prin prin felul cum reuşeşti să faci faţă celor mai neprevăzute situaţii. O asemenea relaţie de tipul *"încearcă să evidenţiezi un truc, mascând modul său de realizare"*, pune preţ considerabil pe facilitarea imaginilor instantanee ca mijloc de definire a unei identități coerente, diferenţiate, și de apărare a ei în fața oricărui atac de natura inhibiţiei.

Magia, o piatră grea de o încercare a ştiinţei conturată cu sprijinul şi încurajarea consecventă primită din partea spiritului inovativ, este posibil de înfăptuit prin efectele interpretării lumii interioare - în aşa fel încât trăirile să capete un sens vizual, fantastic şi credibil în acelaşi timp. În sens restrâns, spunea cineva, *magia înseamnă un efort de a controla sau obliga forţele naturale sau supranaturale să acţioneze la ordinul omului.*

Leadershipul este realitatea pe care oamenii o percep adevărată, fără să-şi închipuie nicio clipă ce haos se ascunde în spatele "strălucirii" spectacolului pe care îl plănuieşte regizorul.

A Kind Of Magic are ca punct de sprijin capacitatea omului de a se alinia unui sens existenţial mai profund, care oferă alte vederi asupra artei, ce nu pot fi împărtăşite printr-un mesaj direct. Ci prin aplicarea cunoaşterii la cel mai înalt nivel ştiinţific, având ca atribut esenţial o modalitate nouă de receptare a lumii interioare şi exterioare.

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

Source: https://neculaifantanaru.com/a-kind-of-magic.html

A rămas doar Ego-ul

On Aprilie 02, 2016

Fă din leadership o capodoperă, integrându-te în configuraţia faptelor și evenimentelor din care este constituită acțiunea unui roman.

Exista o pagină mereu rescrisă în viaţa mea care mă făcea să vibrez şi să înţeleg, dincolo de cuvintele reci ale unui limbaj plin de sensuri, secretul unei întoarceri la acelaşi punct de răscruce, la acelaşi ceva care trecea dincolo de mine, cu multe semne de explicaţie greu de adunat, neuitând nicio clipă faptul că eram condiţionat de ele. Imaginaţia mă ajuta să redau viaţa celor ce şi-o pierdeau prin condamnarea la o tragică introspecţie, să stăpânesc pulsul unei inimi omeneşti, să ţin locul punctului fix al unui întreg univers căutat în zadar de vânătorii de absolut.

Un fragment plin de emoţie îmi făcea mare bucurie să-l redau întocmai, în forma originală, în configuraţia subiectivităţii faptelor intrate într-un fel de con de inspiraţie, retrase discret în cumpăna unor redundanţe de ghidare, în surplusul de exprimare liberă. În mijlocul încercărilor de a constitui o nouă artă a scrisului, o formă de spiritualizare a materiei, din revelaţii supuse unor corelaţii de ordin esoteric şi unor presiuni deterministe multiple datorate combinării cunoştinţelor practice, se năştea acel sentiment de apartenenţă la o putere inegalabilă prin rafinament şi unicitate.

Scrisul părea un fel de ieşire din Matrix, o evadare din lumea surzilor şi orbilor, un surogat pentru neîmplinirile dintr-o viaţă falsă. Dând contur ideilor şi valorilor dominante ale conştiinţei mele, simţindu-mi gândurile cum se lovesc uneori de colţurile unei priviri din afara a ceva în care eram şi nu eram, încercam să justific restrângerea concentrică a aceluiaşi gigant puls ce răspundea favorabil la chemările năzuinţei de a cunoaşte scopul vieţii. De a pătrunde în tainele lumii prin scris şi de a-mi însuşi cât mai multe privilegii: *"Sometimes I feel It's all too much to take in, I can't hold on."*

Leadership: Cum estimezi conţinutul noţiunii de REALITATE din punct de vedere al unor experienţe de creaţie pe care le-ai bifat la un moment dat ca "Extra-Options" pentru portretul unui Ego nemăsurat?

Ca şi în cazul artiştilor, mă confruntam cu părţile denaturate ale unor cantităţi însemnate de elemente de conţinut, putând fi înţelese ca nişte axe organizate în jurul unui amestec de factori perturbatori, cu greu primind de la ele impulsuri ale mişcării ideilor întretăiate continuu de modelul abstract al fenomenului concret. Conţinutul noţiunii de realitate pe care încercam s-o definesc prin intermediul experienţelor de creaţie, exprimat sub formă de text sau imagini, asemănător sau total diferit faţă de domeniul conducerii, conţinea mai mult subiectivism, nu doar libera interpretare a alcătuirii lumii.

Repetitiv, aruncasem şi eu în artă toate acele substanţializări ale trecerii de la o zonă umbrită de efectul direct al unui "ar fi trebuit şi nu mai este", la o zonă luminată de ultimul izvor inspiraţional al existenţei mele: povestea fără sfârşit.

Lăsaţi-mă să încerc să fac o paralelă aici. Cea dintâi condiţie de a scrie a marelui poet american Walt Whitman şi, în acelaşi timp ireductibilul gândirii lui, era desfăşurarea acelui Eu evadat în spaţiul construit după iubirea lui, de-a lungul întregii existenţe, realizarea lui concentrică şi succesivă în universul întreg. Poate că tocmai iubirea a fost rezultatul experienţei de creaţie bifată la un moment dat ca "Extra-Options" pentru portretul unui Ego nemăsurat.

În felul acesta de-a căpăta experienţa, prin ceva la care ţinea atât de mult, prezentul i-a răpit anxietatea. În mintea lui incandescentă, uneori încețoșată de variante care l-ar fi putut ajuta să meargă din nou pe pista *"E aici ceva unic ! "*, evenimentele în sine nu mai contau prea mult, mai aveau foarte puțin loc. A rămas doar Ego-ul. Dar un Ego nemăsurat, fiindcă îşi multiplica perspectivele de a reflecta asupra sa ca Ego universal, ca receptare a ideii de expansiune a materiei vii aflată în stare de agregare.

Leadership: Controlezi contextul trecerii de la o zonă umbrită de efectul direct al unui "ar fi trebuit şi nu mai este", la o zonă luminată de ultimul izvor inspiraţional al existenţei tale?

Mobilitatea în faţa realităţii fenomenelor din care eşti parte activă, vibraţia mistică în faţa unei entităţii transcendentale, ca atunci când scrii despre ceva ieșit din comun, caracterizează omul care atacă viața în mod indirect, dar cu influență spre fapticul imediat. El îşi supune percepţiile vizavi de lume unei selecţii dictate de izvorul inspiraţional al existenței sale.

Aceste unde ale mobilităţii, având la origine existența unei anumite trepte de contemplare, susţinând bucuria de a exista printr-o viziune interioară nemărginită, se încrucişează într-un sistem de construcție unitară a conţinutului evaluării a tot ce ți se întâmplă și te înconjoară. Fantasticul și aventura avându-şi originile în rațional.

Ceea ce scrii, se întoarce întotdeauna în realitate, spre tine, cu precădere spre ceea te cheamă inima, spre ceea ce te va împlini. În felul acesta capeţi o experiență trebuincioasă prin ceva la care ții atât de mult, generând sentimentul că ești pe calea ta.

Ultimul izvor inspiraţional al existenţei tale este iubirea pentru un moment care nu mai trece, văzută ca un fel de conturare a unei imagini întregitoare despre tine care se transformă fără încetare.

Iubirea este varianta unui Eu căruia nu i-a mai rămas altceva decât anevoioasa muncă de a se integra în configuraţia faptelor și evenimentelor din care este constituită acțiunea unui roman.

"Ce roman a mai fost și viața mea". Napoleon a înțeles mai bine ce înseamnă să fii ştiutor de viaţă, în timp ce-şi scria memoriile pe insula Sfânta Elena. Scrisul a reprezentat ultimul izvor inspiraţional al existenţei sale.

Zona numită *„ ar fi trebuit și nu mai este "* se situează în prezenţa unei raţiuni care nu se mai crede atotputernică, expunându-se modalităţii de a se reforma cu adevărat. Chiar dacă uneori este prea târziu...

Leadershipul integrează în forma lui de bază acea calitate fără egal ce conduce și stăpânește omul potrivit tendinței lui de a se avânta mereu spre ceea ce generează un consum interior mare, iubirea care se înalţă dinspre sine spre sensul vieţii. Trebuie să fii scriitor ca să ai acces la acea pagină mereu rescrisă care te face să vibrezi şi să înţelegi, dincolo de cuvintele reci ale unui limbaj plin de sensuri, fluxul forței vieţii.

A face din leadership o capodoperă înseamnă să combini cunoştinţele posedate de un spirit al acțiunii, în sensul determinat de valorile unor experienţe de viaţă pline de învăţături, cu acea incontestabilă veridicitate pe care o dă un Ego prins în contemplația sinelui.

A rămas doar Ego-ul este consecinţa unei cunoaşteri profunde condiţionată de tendinţa de a puncta un destin la răscruce de *„ Ai fi putut face şi nu ai făcut "*.

Leadershipul este un regat al ireductibilul gândirii, având ca reper desfăşurarea acelui Eu evadat din închisoarea existenței obișnuite și atașat în spaţiul construit după o viziune, în funcție de starea care îţi dă puteri să fii nebănuit de bun de-a lungul unui context de apel la mobilitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/a-ramas-doar-ego-ul.html

Membership

On Ianuarie 07, 2016

Imaginează-ţi că intri în posesia unui manuscris foarte vechi, foarte valoros, dintr-o bibliotecă regală care adăposteşte scrierile prin care secolele şi-au transmis înţelepciunea. Manuscrisul dezvăluie unele din cele mai preţioase secrete ale leadershipului. Numai o mână de oameni le cunosc, le înţeleg, le urmează şi le respectă fiindcă ele deschid drumul spre adevărata performanţă, netezind calea spre atingerea obiectivelor.

Manuscrisul îţi dezvăluie o serie de învăţăminte şi practici esenţiale pentru dezvoltarea ta, pe care dacă le păstrezi în minte şi le pui în practică, concentrându-ţi mereu atenţia asupra rolului pe care îl ai de îndeplinit, vei reuşi să-ţi consolidezi imaginea, cariera şi relaţiile, şi să câştigi un ascendent asupra celorlalţi.

Vrei să te conectezi la un nivel superior de cunoaştere şi de înţelegere a leadershipului?

Membership-ul este ca un manuscris foarte preţios pe care eu ţi-l pun la dispoziţie. El conţine un ansamblu de reţete bine puse la punct care includ paşii ce îţi pavează calea spre înţelegerea cât mai profundă şi mai cuprinzătoare a propriului tău potenţial de lider. Este un patent personal, prin care îţi dezvălui ceea ce nu vei găsi niciodată pe internet sau în alte cărţi de specialitate.

Vrei ceva în plus?

Leadershipul porneşte de la o bază existentă, dar principiile, strategiile şi căile de acţiune se schimbă tot atât de repede ca şi vremea. Vrei să fii la curent cu cele mai noi concepte şi principii de leadership?

Ţi-am oferit până în prezent, gratuit, peste 800 de articole. Ai fost mulţumit? Vrei ceva în plus?

Aşa cum o carte, ca să intre în legătură cu cititorii săi, trebuie să fie mai mult decât o carte - trebuie să posede o parte din autorul ei, tot aşa şi tu, ca să sporeşti valoarea leadershipului tău, trebuie să fii mai mult decât ceea ce eşti, iar pentru asta trebuie să intri în posesia acelor cunoştinţe care îţi lipsesc, şi care te ajută să-ţi dezvolţi abilităţile şi să progresezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/abonament-membership.html

Abordarea frontală a lucrurilor neelucidate

On Martie 04, 2014

Identifică acele ipoteze care par să fie semnificative pentru determinarea valorii juste a realităţii, raportându-ţi valoarea de judecată la convingerile exprimate de ceilalţi.

- Se petrec lucruri ciudate pe aici. E greu să mă pronunţ. S-ar putea să fie răutate îmbinată cu o acuzaţie conducând spre o anumită persoană.

- Ce credeţi că vrea să însemne asta? Adică acuzaţia să fie îndreptată direct împotriva doamnei Lee?

- Nu, nu cred că putem să spunem asta. S-ar putea ca cineva să fi văzut ceva, sau să fi auzit ceva. Un zgomot sau un strigăt, sau calul fugind de parcă ar fi mâncat pământul. Şi ar fi putut să fi dat peste cineva. Iar ei au văzut sau au întâlnit vreo femeie, curând după aceea. Dar sună ca şi cum ar fi vorba de o altă femeie, pentru că toată lumea crede că altcineva este oarecum amestecat în povestea asta. Aşa încât mesajul sună de parcă o altă persoană, o cu totul diferită femeie ar fi legată de eveniment.

- Vreţi să spuneţi că acea femeie necunoscută a provocat accidentul, pe care o bănuim mai mult sau mai puţin, fără să ştim dacă există într-adevăr sau nu? *****

Leadership: Ţii cont de opiniile celorlalţi cu scopul de a înţelege ceea ce nu se poate descrie și reprezenta pe harta propriilor tale certitudini?

Certitudinea pe care ţi-o oferă faptele cele mai simple suportă grandoarea în a alege acea configuraţie a personalităţii pe care eşti dispus să o accepţi ca parte din existenţa ta, dincolo de ceea ce crezi că este adevărat pentru altcineva. Altfel spus, certitudinea este o revelaţie a trăirii de tip perceptual pe care o obţii trecând printr-o experienţă a rupturii de realitatea cu care te-ai obişnuit să-ţi răsfeţi mintea.

Ca să te convingi de importanţa pe care o are leadershipul în lumina experienţei de a înţelege ce gândesc alţi oameni, ce simt, ce aşteptări au, în funcţie de deschiderile lor - fapt ce te transformă într-un adevărat *tester* pentru verificarea a tot ce este evident şi măsurabil - trebuie să acorzi atenţie acelor ipoteze care pot fi semnificative pentru determinarea valorii juste a ceea ce cunoşti. Sau a ceea ce ai de scos la iveală pentru a-ţi întregi înțelegerea asupra unor evenimente care depăşesc controlul tău.

Această înţelegere a evenimentelor la care nu ai acces şi pe care nu ai puterea să le gestionezi, experimentală dacă se măsoară acel nivel de " *Ce anume susţin şi cred ceilalţi oameni* ", necesită aplicarea judecăţii categorice a conştiinţei tale care tinde spre explicaţii cauzale stringente. Altfel spus, îţi dai seama că există totuşi o faţă a lucrurilor pe care nu ţi-o imaginezi. Că undeva, poate nu departe, în aşteptare, se instaurează o aparenţă de realitate care implică o esenţă.

Iar această esenţă, care dezleagă misterul oricărei raportări la propriile convingeri, se constituie ca o invitație pentru realizarea unor noi update-uri la coordonatele tale de impact asupra realităţii. Începi să vezi lumea altfel, începi să judeci altfel problemele de căpetenie care se înscriu, cu mult mai multă îngăduinţă, în completarea sferei de cuprindere a obiectului de analiză asupra căruia îţi îndrepţi gândirea.

Leadership: Cum îţi raportezi valoarea de judecată la convingerile exprimate de ceilalţi în cazul în care nu eşti dispus să suporţi costurile unei interpretări greşite a circumstanţelor în care se produce un eveniment?

Punctul de pornire a demersului de organizare a opiniilor vizavi de tot ceea ce se petrece în jurul tău, vădind tendința de a acorda o mai mare întrebuințare acelor convingeri care conturează interpretările interpersonale, este reprezentat de gândurile care dau năvală-n tine, care se zbat în adâncul tău încercând neîncetat să îţi spună ceva. Ele nu trebuie să deformeze perceperea realităţii, a cărei pregnanţă stabileşte o puternică direcţie a controlului calităţii leadershipului şi stimularea iniţiativei de acţiune.

Circumstanţele în care se produce un eveniment trebuie interpretate prin prisma a ceea ce simţi cu privire la tine însuţi prin comparaţie cu opiniile celorlalţi în cazul în care dai greş în a face alegerea potrivită. Convingerile exprimate de alţi oameni vizavi de o situaţie dată pot constitui revelaţia unei îmbinări perfecte între sforţarea de a explora o realitate care întrece orice aşteptări şi a fi deschis în faţa unei înţelegeri a situaţiei de ansamblu plasată într-un context de tipul: "totul trebuie să capete contur într-un fel".

Gânduri profunde care câteodată răstoarnă multe în tine, dacă nu tot adevărul în care crezi, regăsind ceva din ce credeai că ar fi pus înstrăinare înţelesurilor atribuite realităţii şi care depind de perspectiva din care privesc ceilalţi oameni. Gânduri iniţiate de mărturiile lor nesigure, dar uneori credibile, pe care le aprobi sau dezaprobi, unul câte unul, adunate în tine ca într-un jurnal plin de idei, nematerializate până în clipa în care îţi sunt validate aşteptările.

Asta înseamnă să-ţi raportezi valoarea de judecată la convingerile exprimate de ceilalţi.

Ca să înţelegi leadershipul trebuie să efectuezi o evaluare a certitudinii pe care ţi-o dă experienţa de analist în căutarea unei viziuni de ansamblu, prin prisma a ceea ce ţi se întâmplă când eşti ocupat să revelezi o nouă realitate.

Abordarea frontală a lucrurilor neelucidate scoate în evidenţă acea capacitate de a te corela la "ce anume susţin şi cred ceilalţi oameni", de a fi în tandem cu aşteptările şi realităţile lor obiective. Ceea ce implică o judecată şi o reevaluare a propriei conştiinţe şi a propriei viziuni.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Abracadabra, cine eşti?

On Iulie 19, 2010

Pentru a cunoaşte realitatea un lider trebuie să deţină şi arta disimulării – o armă de temut, dar eficientă în cele mai multe situaţii.

Într-un articol precedent, *„După toate regulile artei* ”, v-am povestit despre tânărul prinţ Hamlet, care, dorind să răzbune moartea tatălui său, a luat ciudata hotărâre de a se preface pe de-a-ntregul zănatic. Cu o pricepere de inegalat, Hamlet şi-a jucat rolul impecabil, făcându-i pe toţi oamenii de la curte, şi mai ales pe regele Claudius, unchiul său, pe care îl bănuia de uciderea tatălui său, să creadă că adevărata pricină a smintelii sale era dragostea faţă de iubita lui, Ofelia.

Complet absorbit de vorbele stafiei tatălui său care îi povestise cu lux de amănunte cum a fost săvârşit omorul, şi mânat de instinctul pe care îl au numai oamenii dornici de răzbunare, Hamlet a iniţiat o schimbare imediată de atitudine adoptând un comportament intimidant pentru absolut toată lumea, cu excepţia prietenului său cel mai bun, Horaţio. Şi, fiind o fire creativă şi întreprinzătoare, a reuşit nu numai să stârnească atenţia, dar chiar să provoace neliniştea întregii curţi împărăteşti.

Moralistul francez François de la Rochefoucauld făcea o precizare prin care sublinia un mare adevăr: „ *Arta cea mai înaltă a unui om iscusit este aceea de a şti să-şi ascundă iscusinţa* ”.

Hamlet nu ar fi putut să dovedească vinovăţia unchiului său Claudius, dacă nu ar fi adoptat o strategie foarte bună, deşi riscantă din multe puncte de vedere. Căci numai prin subtilitate îşi putea învinge duşmanul. Foarte dibaci şi isteţ, el a pregătit totul cu o grijă deosebită, găsind o modalitate inteligentă şi eficientă de a-şi ascunde vulnerabilităţile. Şi, luându-şi acea mască falsă de om nebun, şi jucându-şi rolul cu abilitatea unui actor de excepţie, a reuşit să alunge orice bănuială.

Suprema capacitate de a ţine sub control minţile oamenilor constă în a cunoaşte foarte bine psihologia umană. Masca pe care a adoptat-o Hamlet l-a ajutat să-şi pună în practică scopul fără să trezească vreo suspiciune. Dar a trebuit să-şi intre în rol atât fizic cât şi mental, făcând astfel să dispară urmele cele mai vizibile ale adevăratului său chip, ale adevăratelor sale intenţii care însoţeau în mod firesc pregătirile lui pentru deconspirarea ucigaşului tatălui său.

Leadership: Concepţia despre sinele tău poate fi reprezentată într-o situaţie de conflict cu intenţiile pe care le ai în vedere, într-o tentativă de a prelua controlul asupra unei situaţii periculoase sau incerte?

O mască a aparenţelor. Să-ţi pui o mască cu ajutorul căreia să surprinzi tainele duşmanului tău, să-i câştigi încrederea şi să nu rămână decât să ţi-o scoţi pentru a-l duce la pieire. Iată pe scurt planul de răzbunare al lui Hamlet. Operând sub această mască a aparenţelor, comportându-se aşa cum i-a dictat rolul – prin gesturi şi atitudini, minţind cu trupul, aşa cum alţii mint din gură, îmbinând adevărul cu falsul – în limita verosimilului, el a mânuit cu dibăcie şi încredere arta prefăcătoriei.

Niciodată nu eşti mai bine deghizat, mai capabil să distorsionezi realitatea şi să abaţi atenţia oamenilor decât atunci când te ascunzi sub o nouă înfăţişare. Sub masca sa, a omului slab şi învins, fără caracter, a omului nepregătit pentru viaţa de conducător, se ascundea însă o fire dură, neclintită, necruţătoare cu duşmanii ei. Poate că asta a fost cauza pentru care Hamlet a

reuşit să se impună atât de puternic în faţa tuturor. Totul a depins de modul în care s-a comportat - în aşa fel încât să arate că realitatea pe care o trăia el era complet diferită de a celorlalţi.

Sinele pe care vrei să-l proiectezi lumii, pentru a recupera raporturile de cauzalitate dintre faptă şi răsplată implicate într-un moment care îţi este favorabil în planul relațiilor cu caracter interpersonal, într-o abundență de curbe liniare, acompaniate şi intersectate de alunecări şi incertitudini, este o inversare a moralei şi a trăsăturilor tale, nu ceea ce văd alții atunci când se uită la tine.

Acest sine obligă la sentimente false care te fac să te simţi mai bine, dar te vor minţi pentru a-şi satisface propria dorinţă, pentru a te vedea doborât. După cum bine ştii, Hamlet ajunge la un pas de nebunie, simulând nebunia şi întruchipând negarea raţiunii.

Leadership: Poţi să devii o reflectare a adevărului prin intermediul intențiilor pe care le ai în modul de abordare a unei realități care se refuză comprehensiunii umane?

Lui Hamlet i-a stat în putere să-şi aleagă şi piesa şi rolul. Marea lui contribuţie a constat în aceea că el a formulat şi scenariul, jucând şi în rolul principal. Piesa pe care a creat-o trebuia să instruiască, să mişte şi să delecteze publicul, ceea ce s-a şi întâmplat. Însă pentru ca piesa să fie bine individualizată şi să se transforme într-un succes deplin, trebuia avută în vedere permanent verosimilitatea întâmplărilor prezentate. Cu alte cuvinte, totul trebuia să pară cât mai real, cât mai natural.

Adevărul în cazul lui nu a fost decât o prefăcută servitudine, de care s-a folosit pentru a-i supune pe alţii. Stârnind sentimente de milă şi compasiune prin jocul său teatral, el a întipărit puternic în mintea spectatorilor realitatea dorită de el, spre delectarea şi folosul său. Falsul comportament pe care l-a adoptat l-a ajutat să-şi atingă scopul propus. Distorsionarea realităţii a fost maniera lui de a obţine rezultate.

O realitate care se refuză comprehensiunii umane este un catalizator al potențialului de acțiune la nivel de faptă, gând şi simţire care se manifestă prin asocierea unei stări depresive.

Reconstrucția categorială a unei astfel de realități se sancționează printr-o cădere în abisul unei dorinţe neîndeplinite în totalitate care pricinuiește moartea spirituală lentă, adică separarea de Dumnezeu şi trecerea într-o stare de iraționalitate a păcatului.

Abracadabra, cine eşti? reprezintă misterul pe care trebuie să-l dezlegi atunci când te transformi în altcineva, într-un individ care pare că nu are nici o legătură cu cel de dinainte.

Liderii, la fel ca majoritatea oamenilor, adoptă atitudini şi comportamente adecvate situaţiilor obişnuite. Dar în situaţii neobişnuite, atunci când instinctul le arată că ceva nu este aşa cum pare, cei mai isteţi caută să cunoască realitatea pură adoptând o mască îndărătul căreia însă, vigilenţa stă trează şi capacitatea de analiză este mai adâncă ca oricând.

Mă refer aici la situaţiile când un lider simte că i se pun beţe în roate, că este sabotat fie din interiorul echipei, fie din exteriorul ei. În consecinţă, pentru a cunoaşte realitatea, un lider trebuie să deţină şi arta disimulării – o armă de temut, dar eficientă în cele mai multe situaţii.

Accente pronunţate în leadership

On Decembrie 28, 2008

Învaţă să contribui la crearea unui eveniment care să ofere o imagine amplă privind evoluţia omului, în cazul în care cursul evenimentelor ar continua să se desfăşoare după alte reguli decât faptele conştiente.

Dă-mi voie să-ţi prezint o născocire ciudată. Îmi vorbeai adineauri de siguranţa zilei de mâine. Dacă ar veni cineva la tine, doar la tine, şi ţi-ar spune că a desluşit tainele lumii viitoare - nu mă refer la viaţa din ceruri, ci la cea pe care o trăim. Iar acest om te-ar convinge că nu e un şarlatan de la bâlci şi că descoperirea e reală, bazată pe un studiu secret de matematică, ştiinţă, astrologie, tot ce vrei. Pe urmă, ţi-ar povesti despre lumea viitoare, ce se va întâmpla mâine, de azi într-o lună, anul viitor, o sută, o mie de ani de acum înainte. Totul, ca într-o poveste. Ia zi - ai alerga pe străzi să-i anunţi pe toţi sau n-ai scoate un cuvânt?

- Haideţi, domnule. Fiindcă am ajuns la acest moment prielnic, oare nu dumneavoastră aţi râs acum câteva zile de superstiţii? Vorbiţi de parcă soarta v-ar fi potrivnică.

- Hazardul nu e superstiţie, Lacy.

- Poate o aruncătură de zaruri. Dar mai poţi arunca o dată.

- Oare Rubiconul se poate trece de două ori? *

Leadership: Poţi să creezi condiţia unei existenţe de a se transforma în destin prin ridicarea hazardului la rangul de principiu de creație?

Leadershipul înseamnă să fi pregătit să ieşi în evidenţă într-o situaţie în care toţi ceilalţi oameni par a se afla în impas, legat de o experienţă sau o viziune care le lipseşte şi pe care numai tu o poţi formula prin ridicarea hazardului la rang de principiu de neînlocuit în doctrina "Omului Nou". Adevărata capodoperă de care trebuie să te simţi mândru este conştientizarea unei anumite puteri de care eşti apt să dai dovadă, în mod constructiv, într-un teritoriu căruia nu mulţi îi acordă interes sau căruia nu i se vede capătul.

Un orizont de gândire turnat în matricea unui alt orizont de gândire, certitudinea uşuratică a unei victorii reprobabile, un succes de scurtă durată, insipid, care ajunge mai devreme sau mai târziu într-un punct mort. Ca o aruncătură de zaruri. O resemnare fatalistă a înţelepciunii. Acesta este rezultatul intervenţiei tale în realitatea unei lumi care nu crede în nimic. Nu încerca să născoceşti o teorie, o idee, o intrigă, o poveste credibilă, dacă nu eşti pregătit să suporţi o antipatie, o imagine de tipul: "An empty perspective".

A crea condiţia unei existenţe de a se transforma în destin înseamnă să-ţi foloseşti spiritul de observaţie, tot ceea ce îţi pune la dispoziţie natura, împrejurările, situaţiile cu care te confrunţi, tot ceea ce prin virtutea întâmplării ai fost nevoit să înveţi, astfel încât să creezi premisele unui eveniment de tip "Go Forward" care să marcheze începutul unei noi etape de evoluţie în conştiinţa celorlalţi oameni.

Iar prin ridicarea hazardului la rang de creaţie se înţelege acea apropiere de "tainele lumii viitoare", având ca substrat o transformare a conceptului de "surpriză a zilei de mâine", prin

care foloseşti inspiraţia, viziunea, lărgirea perspectivei de abordare a vieţii ca pe o mărturie despre revelaţia supusă obiectivităţii pe care o aşteaptă oamenii.

O asemenea revelaţie asupra sentimentelor şi raţiunii, putând chiar extinde conceptul lumii la nivel de "cunoaştere apriori", ţinteşte spre generarea unei noi filozofii a existenţei, precum: "Tot ceea ce născoceşti poate deveni realitate, cu condiţia ca realitatea să nu te lovească la un moment dat".

Accentele pronunţate în leadership se constată din formularea scopului pe l-a născut o viziune, prin puterea de a încropi povestea unei existenţe care ajunge la o singură justificare: nu întâmplările contează, ci doar ceea ce le declanşează.

Aşadar, două accente ne atrag atenţia: modul cum te raportezi la situaţiile prin care treci şi percepţia pe care o ai asupra lor.

*** Notă:** Fowles, John - *Omida* , Editura univers Bucureşti, 1995.

Source: https://neculaifantanaru.com/accente-pronuntate-in-leadership.html

Acceptare totală în indefinit

On Martie 20, 2015

Caută să afli ceea ce nu eşti, transformându-te într-un creator al posibilităţilor nelimitate de personalizare a ştiinţei prin transfigurarea realităţii.

Treceam peste graniţe nebănuite, ca dintr-o lume în alta cu desăvârşire amestecate, către tot ceea ce era prielnic procesului dinamic şi evolutiv. Eu, omul înclinat spre valorile vieţii lumeşti, cel căruia o revelaţie a ascunsului i-ar fi putut trezi impetuoasa nevoie de a migra spre versiunea adevărurilor devenite în timp neadevăruri. Întotdeauna trebuie să ştii ce cauţi ca să afli ceea ce nu eşti.

Neajutorat, cădeam pradă gândurilor înşelătoare, mici frânturi ale fiinţei limitate care se repetau continuu asemenea unei întrebări cu puţine variante de răspuns, iar în acest sens uşa pentru tentativa de ieşire din real rămânea închisă. Dar n-am înţeles ce era cu ferestrele rămase deschise, experimentând un fenomen de exagerare, căci păream să mă orientez, aşa cum un pictor caută plasticitatea expresiei pentru o idee pe care o doreşte exprimată, spre un mai departe de realitate, spre *a superior version of my own self,* spre un absolut aproape imposibil.

O mie de ceruri cad în a patra dimensiune a universului invizibil, ca un fenomen de rezonanţă inexplicabil, spintecând două cristalele de foc într-o singură dezvăluire. Şi, brusc, eşti condamnat să iei loc printre propriile tale ficţiuni, demne de un roman de Kafka, de un Joseph K. evoluând de la normal la absurd.

A fi cu totul altcineva era premiza unei resorbţii totale a extremităţilor unei axe continue a nemaîncercatului. Oricine ar fi încercat să mă înţeleagă ar fi fost înşelat, debusolat. Ar fi pierdut sentimentul timpului care trecea cu atât mai repede cu cât mintea le-ar fi fost mai ocupată cu desluşirea unor fenomene de neînţeles.

Numai un maestru al compoziţiilor chimice, purtând în el tot ce este mai realist şi mai genuin, ştiind să extragă expresia unei stări a materiei din orice relaţie de concentrare, mai întâi neclar conturată, abia sesizabilă, apoi, încetul cu încetul, definită tot mai precis, numai el ar fi reuşit să controleze accesul la acel spaţiu fără dimensiuni, pe care renumitul scriitor Artur Silveştri îl numea " *Indefinitul* ". Spaţiu care mă conecta la o realitate potenţială, caracterizată de acceptare totală.

Leadership: Te propui unei interpretări ca prototip al Omului Nou, la modul general sau la modul particular?

Atunci când omul se loveşte nemijlocit de realităţi care se vădesc a fi în contradicţie cu imaginea întreagă a lumii, între intensitatea exerciţiului intelectului şi volumul efortului posibilităţilor de înţelegere a nemărginitului, de-a lungul porţiunii de linii care face unghi drept cu ştiinţa, atunci se resimte o relaţie de tip cauză-efect. O inversare a întregii viziuni.

În artă, acest lucru este similar cu a fi receptiv la tot ceea ce este nou, prin dezvoltarea capacităţii de a fi parte dintr-un experiment ce are ca premisă fenomenul de exagerare. Îndrăzneşti o astfel de aventură?

Artistul libanez Khalil Gibran spunea că exagerarea este adevărul care şi-a pierdut răbdarea. Ceea ce înseamnă, chiar dacă rămâne de lămurit întrebarea „ *până la ce punct poţi rămâne*

creatorul unor posibilităţi nelimitate? ", să te raportezi la o serie de amplificări ale creativităţii într-o altă direcţie, migrând astfel spre versiunea unor adevăruri ce pot deveni în timp ori esenţialităţi ori neadevăruri în perimetrul ştiinţei.

Un fel de combinaţie a gândirii, a exprimării ideilor, a deschiderii spre o cunoaştere prin trăire şi prin intuiţie a lumii, în condiţii multiple şi uneori necontrolabile, care generează o expansiune a propriei tale conştiinţe până-ntr-acolo unde nu îţi mai simţi limitele. În leadership, această expansiune are semnificaţia unei tendinţe de acceptare a imposibilului ca un protest împotriva acelor restricţii ale identităţii care împiedică orice reprezentare a realităţii prin conexiune cu spaţiul imaginativ, pentru a deveni un om diferit.

Omul Nou este o descoperire a spiritului de creaţie trezit din uimirea pură a nevoii de a încadra misterul reprezentaţiei de neuitat numită "Myself" într-un joc savant cu obscurul, cu întunericul şi cu lumina, cu absurdul si cu suprarealismul, din care în final să rezulte Minunata Lume Nouă.

Întotdeauna trebuie să ştii ceea ce cauţi ca să afli ceea ce nu eşti, chiar dacă asta implica acel curaj nebunesc de-a crede cu toată fiinţa ta într-o idee, prin conectarea la o realitate ficţională.

Iar când găseşti ceva nou şi vrei să apreciezi beneficiile unei eventuale dezvăluiri a unei noi perspective, ridicându-te învingător deasupra inconvenienţelor apărute pe parcursul întregii provocări numite *„ Ce-ar fi dacă "*, te transformi într-o individualitate de o distinctă originalitate, într-un întreg cu profil aparte, al omului de mâine.

Poţi să te propui unei interpretări ca prototip al omului nou, la modul general sau la modul particular, în funcţie de înclinaţia ta spre un mai departe de realitate, spre *a superior version of your own self* , spre un absolut aproape imposibil.

Modul general se referă la simplul act de exersare a gândirii ce zugrăveşte realitatea în mod obiectiv şi veridic. În timp ce modul particular înseamnă să forţezi nota până dincolo de limitele gândirii liniare.

Şi, nu în ultimul rând, devii rezultatul unei interpretări faţă de ceea ce te pune pe gânduri, faţă de ceea ce aştepţi să fie exprimat în tine şi prin tine.

A te transforma într-un creator al posibilităţilor nelimitate de personalizare a ştiinţei prin transfigurarea realităţii înseamnă să-ţi urmezi împlinirea printr-un act de modelare a gândirii sub imboldul unei forţe constante numită "punct de vedere progresist" care decurge din cum vezi tu lumea și nu din cum acționează ceilalţi în ea.

Acceptare totală în indefinit se referă la posibilitatea omului de a reuşi să controleze accesul la acel spaţiu fără dimensiuni - al experimentării unor noi abordări, pendulând permanent între cele două lumi (a realităţii si a ficţiunii), fără nici un fel de limitări.

Numai acolo unde te loveşti nemijlocit de realităţi care se vădesc a fi în contradicţie cu opinia celorlalţi, despre care ai putea fi înclinat să crezi că schimbă adevărurile cunoscute, printr-o frământare şi o coacere a gândurilor în cuptorul minţii, chiar cu preţul unor exagerări, numai acolo se deschide calea spre omul suprarealist. Singurul care poate să dea semnificaţie unor subiecte mai puţin abordate.

Accesul unui străin în cadrul insuficient definit al ştiinţei

On Ianuarie 14, 2014

Îndreaptă-ţi demersurile de cercetare spre noi direcţii de valorificare a potenţialului de performanţă, astfel încât ştiinţa ta evoluată să nu se transforme într-o sursă de incertitudine şi dezorientare.

Eram atât de aproape şi totuşi atât de departe de a descoperi fondul inepuizabil de resurse de înţelegere, acel *pretiosum rubinus,* piatra sângerie a ştiinţei. Pătruns de imboldul aproape de neînvins al cercetării, spre realizarea formulei de calcul a indicelui care măsura toate elementele constituente ale adevărurilor şi non-adevărurilor, am sărit peste tot ceea ce reprezenta abisul inexistentului. O plonjare într-o lume paralelă. O aventură care s-a concretizat într-o deconectare de la rutina "acceptabilului", permiţând instalarea unei gândiri flexibile şi adaptative. Şi, totuşi restricţionată de o forţă externă.

Simţeam că eram condiţionat să reneg tot ceea ce ştiam, de o forţă invizibilă care îmi îndrepta demersurile de cercetare spre noi direcţii și priorităţi în regândirea ipotezelor care diminuau gradul de falsificare a realului de către imaginar. Iar asta însemna încă un pas spre multiplicarea perspectivelor de înţelegere a modului în care iau naştere şi funcţionează marile reguli ale ştiinţei. Prin urmare, trebuia să încerc să evidenţiez discrepanţa dintre ceea ce ştiam şi ceea ce credeam, călăuzindu-mă în muncă după perceptul lui Georges Cuvier: a denumi, a descrie, a clasifica. Diferenţa era importantă.

În ceea ce priveşte pornirile mele spre însuşirea ştiinţei avansate, de care trebuia să ţin seama pentru a nu-mi compromite cumva tăria de a fi eu însumi, mi-am modelat gândirea după înţelesul ideii exprimate de esteticianul român Liviu Rusu:

"Când printr-un vaccin se introduc în organism anumiţi microbi, în realitate se introduc fermenţii unui conflict. Luptă sa cu aceşti fermenţi măreşte rezistenţa organismului la anumite boli. Vigoarea spirituală depinde şi ea de puterea de rezistenţă faţă de "microbii" tendinţelor primare. Cel care se lasă în voia naturii sale primitive nu va fi niciodată un artist creator."

Leadership: Îţi poţi valorifica potenţialul de performanţă care poate să schimbe imaginea ştiinţei de care eşti posedat în prezent, exprimându-te prin intermediul ideii "pot vedea mai departe de ceea ce sunt la origini" ?

Nu-mi dădeam seama prea bine dacă era adevărat sau fals tot ceea ce se ascundea în interiorul acelui spaţiu închis care opera cu legi neclare. Ştiinţa devenise mai degrabă o sursă de incertitudine. Nu puteam să exclam: "Vezi, ai avut dreptate ! ", fiindcă trebuia mai întâi să dovedesc că nu pot exista două realităţi distincte în acelaşi timp. O realitate a unei lumi imaginare şi o realitate a unei lumi raţionale.

Un artist care ştie să devină una cu revelaţiile sale, un creator care ştie să folosească cuceririle ştiinţei şi culturii pentru construirea unei încrederi puternice în sine se exprimă întotdeauna prin intermediul ideii: "pot vedea mai departe de ceea ce sunt la origini". Adică, trebuia să conştientizez că eram mai mult decât credeam că sunt, şi că sunt capabil să stăpânesc mai bine ca oricine arta de a pune împreună, de a asocia materiale, forme, texturi, de a alcătui acea structură în care părțile se susțin, fără să mă lupt cu himerele imaginaţiei.

Ştiinţa este prioritatea versiunii unui sine ce dorește să retrăiască o parte din altă realitate, una în care ceea ce pare azi într-un fel, mâine este exact opusul său. Mă simţeam mai

degrabă străin într-un cadru insuficient definit, echidistant de tot ceea ce înseamnă putere de înţelegere, de parcă aş fi coborât pe pantele exterioare ale unui crater de impact mai complex. Din plin fusesem lovit de ceea ce se numeşte *blocking-distortion* rezultat în urma unui proces de tipul *wishful thinking.*

Aceste tentative de manipulare a ştiinţei erau însoţite mai ales de cuvintele scenografului român Helmut Stürmer: *„ Tocmai atunci când crezi că ai priceput ceva şi încerci să baţi în cuie o realitate, apare automat contrariul ei. "*

Leadership: Cum evaluezi actul de revizuire a propriei fiinţe supusă efortului de a ieşi din rutina acceptabilului, prin oglindire cu o suprapunere aproape perfectă între ceea ce te izolează de lume şi provocarea de a descoperi o lume nouă?

Nu vom putea niciodată regândi leadershipul decât prin prisma evoluţiei, aplicativă în contextul unor raportări permanente la un cadrul bine definit al ştiinţei, fără să ne lăsăm plafonaţi de descoperirile făcute. Tot ceea ce înseamnă putere de înţelegere, observabil şi descriptibil mai ales în condiţiile unei dezvoltări dinamice, rezidă din instalarea unei gândiri flexibile şi adaptative, mai imaginativă şi mai creativă. Dar care aproape întotdeauna este restricţionată de acea forţă externă numită "raţional".

Pentru a concepe şi a conduce procesul de dezvoltare a leadershipului, specific ştiinţei care ne învaţă că resursele de cunoaştere şi de evoluţie sunt nelimitate, spre abordarea durabilă a diferitelor zone de câştig de ordin intelectual, se impune luarea în calcul a deficitului de incertitudini. Care se naşte odată cu întrebările succedate de-a lungul pătrunderii noastre într-un spaţiu de cunoaştere şi autocunoaştere mai evoluat, condiţionându-ne însă să renegăm tot ceea ce ştim.

Este vorba, în principal, de actul de revizuire a propriei fiinţe prin oglindire, prin analiza coincidenţelor şi a deosebirilor dintre ceea ce e propriu şi ceea ce este străin, dintre ceea ce gândim şi implicaţiile pe care nu le putem întrevedea.

Sprijini căutările ştiinţei de a se autodesăvârşi în sfera de investigaţie a leadershipului, prin provocarea de a multiplica perspectivele necesare măsurării performanţelor proprii?

Forţa invizibilă care ne orientează demersurile de cercetare spre noi direcţii de valorificare a potenţialului de performanţă, în regândirea acelor idei, principii şi opinii ce sunt contra propriilor noastre aprecieri, este dată tocmai de dorinţa de evoluţie. Câştigarea unei bătălii decisive, prin auto-impuneri, întru dobândirea independenţei noastre de sub jugul unei stăpâniri străine - a acelei forme de cunoaştere calitativ diferite, este esenţială pentru evitarea oricărui colaps. Care, luând forma unor tendinţe de stagnare, întinează instantaneu orice apetit pentru performanţă şi inovaţie.

Leadershipul poate fi investigat prin aportul remarcabil pe care îl aduci dezvoltării ştiinţei, iar perspectiva de măsurare a performanţelor proprii are în vedere abordarea durabilă a ştiinţei cu ajutorul antrenamentului imaginativ reflectat într-o realitate care ne dă speranţa că ceea ce vedem ar putea fi şi altfel.

Putem spune că puterea noastră de cercetare este total în afara sferei de investigaţie a leadershipului atunci când nu reuşim să exploatăm din plin resursele unei noi "naşteri" intelectuale - pasul câştigător în regândirea poziţionării noastre, din punct de vedere al abordărilor, pe un loc fruntaş al ştiinţei. O plonjare într-o lume paralelă, urmărind cazul de intersectare a cererii şi ofertei de capital ştiinţific, care sporeşte activele de explorare ale leadershipului, este singura cale de a scăpa din acel impas compromiţător, *blocking-distortion.*

Numai identificând punctele tari şi provocările inerente ale fiecărei structuri noi de gândire adoptate, permiţând trecerea noastră spre un nivel superior de evoluţie, vom putea să facem un pas mai mare spre multiplicarea perspectivelor necesare măsurării performanţelor proprii. Şi pentru punerea în aplicare a tot ceea ce am acumulat în scopul diversificării şi optimizării leadershipului.

Potenţialul de performanţă impus de dimensiunea leadershipului atinge cel mai mare grad de libertate creativă în capacitatea ştiinţei de a răspunde la orice întrebare, pe de o parte, şi în căutările ştiinţei de a gestiona momentele cheie ale jocului numit: "plonjare într-o lume paralelă".

Accesul unui străin în cadrul insuficient definit al ştiinţei vizează în special pe indivizii lipsiţi de cunoaşterea unui leadership autentic ce vor să impună schimbarea fără a avea un substrat ştiinţific. Cine intenţionează să deschidă o nouă poartă către cunoaştere şi să redescopere liderul din el însuşi, ar trebui, mai înainte de toate, să-şi îndrepte demersurile de cercetare spre noi direcţii de valorificare a potenţialului de performanţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/accesul-unui-strain-in-cadrul-insuficient-definit-al-stiintei.htm

Această parte a filmului s-a prelungit prea mult

On Iulie 13, 2010

Esența leadershipului în montaj constă în capacitatea de a echilibra diferitele elemente vizuale, precum alternarea planurilor apropiate cu cele generale, pentru a crea o experiență coerentă pentru spectator.

Ajuns în faza de montaj, Eisenstein își începe obișnuita improvizație. Constată acum neajunsuri în construcția filmului, greșeli ale sale. Își dă seama, de pildă, de o lipsă de claritate în compoziția de montaj a bătăliei. Pentru ca spectatorul să poată urmări limpede acțiunea, sunt necesare puncte de sprijin puternice. Or, la masa de montaj, remarcă o scăpare: multitudinea de planuri apropiate nu este suficientă pentru crearea senzației reale a unei bătălii. Lipsesc planurile generale care să înfățișeze clar o masă de combatanți pătrunzând într-o altă masă. Și este nevoit să filmeze în completare o întreagă scenă de masă.

Claritatea în prezentarea desfășurării bătăliei depinde, își dă acum seama, de claritatea alternării fazelor ei. Vizionând montajul luptelor, se convinge că această parte a filmului s-a prelungit prea mult. De aceea vrea să taie 200 de metri din peliculă. Dar nu i se permite, și astfel această scenă, socotită în totalitate o perfecțiune, este de fapt cu două sute de metri mai lungă decât ar fi dorit-o realizatorul.

Claritatea în prezentarea unei scene depinde de echilibrul între planurile apropiate și cele generale, care oferă spectatorului puncte de sprijin vizuale.

„În arhitectura cinematografică, crearea unui montaj eficient necesită o planificare atentă și o înțelegere profundă a narațiunii vizuale. Regizorii, asemenea arhitecților peisagiști, trebuie să ia în considerare atât elementele 'naturale' ale filmului, cum ar fi acțiunea și emoțiile actorilor, cât și elementele 'construite', precum compoziția cadrelor și mișcările de cameră.

O compoziție echilibrată a unei scene de bătălie implică utilizarea judicioasă a planurilor apropiate și generale, creând un ritm vizual plăcut și o circulație fluidă a acțiunii prin cadre. Alegerea și plasarea cadrelor joacă un rol crucial în definirea diferitelor faze ale luptei și în crearea punctelor de sprijin pentru spectator.

Un lider eficient în producția de film trebuie să fie pregătit să facă compromisuri, acceptând uneori decizii care nu sunt în concordanță cu viziunea sa inițială, cum ar fi lungimea unei scene.

În procesul de improvizație la masa de montaj, regizorul, ca un arhitect peisagist experimentat, poate identifica neajunsuri în 'topografia' filmului său. El poate observa că 'vegetația' densă a planurilor apropiate nu este suficientă pentru a crea senzația reală a unei bătălii, necesitând 'spații deschise' sub forma planurilor generale care să înfățișeze clar masele de combatanți.

Claritatea în prezentarea desfășurării bătăliei depinde de alternanța echilibrată între diferitele tipuri de cadre, la fel cum frumusețea unei grădini depinde de alternanța între spațiile deschise și cele închise. Vizionarea repetată a secvenței poate releva o prelungire excesivă, similară cu o alee prea lungă într-o grădină, care ar necesita o 'tăiere' pentru a optimiza experiența vizuală.

În final, chiar dacă regizorul ar dori să 'prășească' 200 de metri din pelicula sa, restricțiile

externe pot limita această opțiune, rezultând într-o 'grădină cinematografică' mai extinsă decât intenționa inițial creatorul său."

Claritatea în prezentarea unei scene depinde de echilibrul între planurile apropiate și cele generale, care oferă spectatorului puncte de sprijin vizuale menite să ghideze atenția spre elementele esențiale ale narațiunii.

Această parte a filmului s-a prelungit prea mult deoarece Eisenstein a avut nevoie de timp suplimentar pentru a filma planurile generale lipsă, știind că aceste cadre sunt esențiale pentru a reda claritatea și amploarea acțiunii, în conformitate cu viziunea sa artistică inițială. Desigur, rolul planurilor generale depășește simpla completare a scenelor, prin crearea unei perspective de ansamblu necesare pentru a transmite senzația de amploare și dramatism.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/aceasta-parte-a-filmului-s-a-prelungit-prea-mult.html

Acei copii ai şoaptei timpului

On Ianuarie 07, 2016

Îmbogăţeşte-te cu o cunoaştere avansată, îndreptându-te asupra ansamblului lumii cu spiritul şi cu întreaga ta personalitate.

Lumea întreagă începea, în sfârşit, să observe prin obscuritatea voită a unui timp ce nu te lasă să te răzgândeşti, ceea ce ar fi trebuit să vadă clar mai devreme. În universul căutătorilor de adevăruri, al cărui microcosm mă descopeream a fi şi eu, plăsmuit din înalturile unui cer destinat deplasărilor prin veacuri, s-au format cele mai convingătoare dovezi ale unei omniprezenţe avansate.

Puterea divină, îngăduitoare prin asistenţa şi susţinerea ei, al cărui senin veşnic se reflecta direct în alcătuirea tuturor sistemelor vii, mă saluta prin sutele de mijloace ce le avea la îndemână. Și îmi şoptea mereu povești nemuritoare.

Dar cine mai vorbește despre cerul de ieri? El făcea inima curată, dând pasiune vieţii care te face să trăieşti. Acum, reprezentarea unui punct în spaţiu, asemeni unui vis pe care numai Luceafărul îl mai susţine prin strălucirea sa în întuneric, poate fi interpretată ca o distanţă măsurată în lacrimi de toţi acei copii ai şoaptei timpului care încă mai împrumută de la Ființa Supremă o busolă - asemenea unui colac invizibil de salvare.

Ca nişte cristale protejate de o incintă cu pereţi izolatori, copiii sunt acum închişi în închisoarea altui timp, parcurs de o alianţă stranie cu conformismul, schimbând cu el fluxuri de energie falsă.

Leadership: Reflectezi la ceea ce te impulsionează sa devii o mai bună varianta a ta într-un context de tipul: "ceilalţi sunt doar în trecere" ?

Am înţeles că şoapta nu este altceva decât o vedere a lui Dumnezeu dincolo de lume, îndemnând la aflarea marii împărăţii cu ajutorul cauzalităţii ori al analogiei, alteori prin suprimarea, înlăturarea şi negarea oricărei idei. Puterea unei şoapte este o momeală teribilă. Căci o dată ce te-a cucerit, încă de la primul ei ascult, în felul în care Iasomia te atrage prin parfumul ei îmbietor, te dedublezi într-un Avatar. Devii manifestarea unei divinități sau suflet lansat trupește de pe pământ.

Cred în sinceritatea vorbelor lui Ioannis Anghelos ce cuprind o bogăţie de cunoştinţe hermetice, însumarea unui mare număr de mistere ale vieţii, în memoria unei amintiri plimbată printre aştri:

"Toată mândria mea s-a năruit. Poate mi-am imaginat că în faţa lumii sunt mai bun sau mai important decât alţii, nu doar din cauza originii mele împărăteşti, ci pentru toate câte le-am încercat în viaţa mea, evadând dintr-un loc pustiu în altul, pentru a-l căuta pe Dumnezeu de-a lungul drumului înşelător pe care merg oamenii. Şi am uitat că sunt, la rândul meu, un om."

Leadership: Poţi da viață unei ființe superioare prin intermediul unei experienţe complet nouă, evadând dintr-un loc pustiu în altul?

Cel ce se lasă învrednicit de vederea unei lumi în devenire, ascultă şoaptele vocii interioare

care îl propulsează deasupra axei timpului, avertizându-l deseori asupra unei posibile puteri superioare.

O asemenea ființă, situată deasupra spațiului timpului, pluralității şi devenirii, care înțelege și practică leadershipul în funcție de descoperirile care adună cele mai convingătoare dovezi ale unei omniprezenţe avansate, își poate ușor diminua încrederea în ceea ce este trecător.

Este aceeași senzație pe care o încearcă alpiniştii. Cel ce ajunge în vârful unui munte, deasupra căruia numai cerul îi face cu mâna, încearcă să perceapă acea faţă nevăzută a lumii și a lucrurilor din perspectiva unei libertăți de interpretare fără frontiere. El poate să facă din orizontul nou care i s-a deschis înainte un demers spiritual superior, orientat spre excelență, spre modelare în spiritul valorilor creatoare autentice, nu al unor reguli impuse.

A te apropia de Dumnezeu înseamnă să te recunoşti a fi parte dintr-o poveste nemuritoare din care să se inspire toţi acei oameni care cred că tot ceea ce te defineşte este cuprins între amintiri, imaginaţie şi vise.

Tocmai în această formă de a relaţiona cu ceea ce se află mai presus de lumea vizibilă, manifestându-te în prezentul pe care nu-l cunoști, se poate recunoaşte esenţa absolută a unei imaginaţii puse în slujba analizei realităţii şi evoluţiei lumii, favorizând aflarea unor adevăruri ascunse.

Iar descoperitorul viitorului, încercând a deduce prin imaginaţie și intuiţie adevărurile neelucidate, nu își îndrumă paşii doar după dâra de lumină a desăvârşitei sale inteligibilităţi, ci mai ales după semnele lăsate de trecerea timpului. Evadând dintr-un loc pustiu în altul, în dimensiunile înaltului, el va putea să formuleze judecăţi noi asupra ansamblului lumii. Tu ai ajuns la o cunoaştere dincolo de percepţiile obişnuite?

Un loc pustiu, unde nu se perindă stări sufleteşti variate prin conştiinţă, semnifică de fapt acea realitate care poartă în sine amintirile, duioşia şi înţelesul spaţiului haotic dintre cer şi pământ. Aici nu poţi găsi grija zilei de mâine, la fel cum nu poţi da o semnificaţie celor ce ţi se întâmplă. Însă te poţi simţi mai bine în privinţa ta prin faptul că orice părere pe care ţi-ai făcut-o iniţial despre omenire şi pământ este o închipuire a dumnezeiescului în tine prin Logos.

Lumea pe care o treci prin filtrul gândurilor poate fi înţeleasă ca un fel de reflectare a ceea ce se întâmplă într-o realitate complexă care dă senzaţia viziunii totale, atunci când lucrurile în care crezi sunt creaţia unui Dumnezeu care continuă să te însoţească prin bezna unui labirint numit simplu "Viaţă".

Din categoria **„Acei copii ai şoaptei timpului"** face parte fiecare om care ascultă ecoul gândurilor sale, deschizând spre exterior ușile unei lumi aparte. O influență directă a „vederii de la înălțimea profunzimii" asupra reprezentării unei lumi noi este sugerată de evoluţia omului în timp, până când reușește să se dedubleze într-o fiinţă măreață.

Source: https://neculaifantanaru.com/acei-copii-ai-soaptei-timpului.html

Achitaţi-vă bine sarcinile ce vă revin

On Iulie 11, 2009

Continuă să înaintezi pe traseul spre excelenţă, fără să deviezi "traficul" tău de eficienţă către o direcţie greşită.

Bzzz… bzzz…bzzz…

De zece minute, o muscă se învârte haotic în jurul meu. Stau la birou, în faţa calculatorului şi scriu ultimul capitol la noua mea carte. Din cauza bâzâitului, care devine tot mai enervant şi mai deranjant, nu mă pot concentra deloc asupra lucrului. Hotărăsc că este cazul să iau măsuri. Voi încerca s-o prind, dacă nu, măcar s-o alung pe fereastră afară, acolo de unde a venit. Mă uit atent după ea.

Îi urmăresc zborul sacadat, fiecare rotaţie, fiecare "popas" pe care îl face prin preajma biroului meu. La un moment dat, musca se aşează chiar lângă imprimantă. E loc destul pentru a-i aplica lovitura fatală. Mă apropii încet, încet de ea, făra să fac nici o mişcare bruscă; mi se pare aproape, atât de aproape, încât e imposibil să ratez. Poc ! Am nimerit-o ! Ce bucurie, ce satisfacţie am pentru că mi-am învins inamicul. Gata cu bâzâitul şi cu deranjul. Mă pot apuca din nou de scris. Deja am pierdut aproape un sfert de oră cu eliminarea ei.

Mă aşez pe scaunul meu confortabil şi încep să scriu la calculator. Mă simt mai plin de viaţă, mai capabil să-mi continui treaba. Este linişte - o linişte plăcută, plină de intimitate. Şi deodată, în liniştea aceasta, de undeva de prin preajma mea se aude din nou sunetul acela îngrozitor: Bzzz… Bzzz… Bzzz… o altă muscă a intrat pe geam.

Leadership: Faci greşeala de a crede că poţi menţine scorul de 2-0 în favoarea ta, în partida cu experienţa de evaluare a lucrurilor asupra cărora îţi concentrezi atenţia, fără să depăşeşti limitele putinţei de a te detaşa de tine însuţi?

Un lider extrage valoare din experienţa personală prin evaluarea lucrurilor asupra cărora îşi concentrează atenţia, dar nu din perspectiva satisfacerii propriilor nevoi, ci din perspectiva înţelegerii asupra vieţii. Pentru el lucrurile sunt ca nişte zugrăveli, dedesubtul cărora se ascunde ceva, o idee sau un concept, în niciun caz nu reprezintă o revenire la atitudini care sunt tipice unor reacţii despre care se poate spune că exprimă constrângeri fizice sau psihice reflectând în termeni orientativi factorul de "limitare".

Concentrarea este o formă de atenţie deosebită şi reprezintă cel mai important factor pentru a obţine rezultate optime, rapide şi eficiente, în activitatea noastră. Dacă vrem să obţinem rezultate foarte bune, atunci trebuie să ne concentrăm numai asupra sarcinilor pe care le avem de îndeplinit, renunţând la capacitatea de a vedea lucrurile care se interpun între ceea ce ai în "farfurie" şi reacţia ta faţă de ceea cele ce ţi se întâmplă în această situaţie.

Avem puterea de a alege lucrul asupra căruia ne concentrăm, indiferent de ce se întâmplă în jur, indiferent de cine ne distrage atenţia. Putem alege să ne concentrăm atenţia asupra lucrurilor prioritare, sau să acordăm o importanţă sporită lucrurilor mici şi neînsemnate. Regula de baza în tot ceea ce facem este să alegem să ne concentrăm întotdeauna asupra obiectivului cel mai important, în pofida a ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Noi decidem cât de necesar este să ne îndeplinim obiectivul pe care ni l-am propus, noi decidem asupra cărui lucru trebuie să ne concentrăm pentru a ne atinge obiectivul.

Leadership: Îţi reprezinţi într-un model de eficienţă tendinţa firească de a vizualiza lucrurile: ca un întreg care îţi împlineşte existenţa, sau ca o parte a unei încărcături care îţi îngustează orizontul?

Ori de câte ori ai de îndeplinit o sarcină importantă şi mai ales dacă ţi-ai propus sau ţi-a fost impus un termen limită de finalizare, trebuie să te concentrezi numai şi numai asupra ei, şi să nu te laşi intimidat de unii si de alţii până când nu o duci până la capăt cu brio. Evoluţia ta în cadrul companiei în care îţi desfăşori activitatea depinde de multe ori de capacitatea de a te concentra asupra unei sarcini care trebuie îndeplinite înainte de termenul limită. Iar în situaţii de criză, atunci când intervin diverse solicitări, nu îţi poţi permite să pierzi timpul inutil sau să nu acţionezi cu profesionalism.

Ciudat este că mulţi oameni chiar asta fac - pierd mereu timpul alergând după muşte, având speranţa că altcineva le va prelua sarcinile şi le vor duce la îndeplinire. Alţii găsesc alte modalităţi de a pierde vremea, foarte evidente, cum ar fi pauzele frecvente de ţigară sau de masă.

Ce se poate spune despre angajatul care face pauză de ţigară la fiecare zece-douăzeci de minute, sau care, toată ziua-bună ziua, de când ajunge la serviciu şi până la terminarea programului de lucru, cea mai importanta grijă a sa este aceea de merge să-şi cumpere ceva de mâncare de la magazinul de peste drum? Mereu se vor găsi (mai ales în instituţiile şi companiile de stat) astfel de angajaţi care lucrează foarte încet, fără tragere de inimă şi care, la sfârşitul zilei, vor susţine cu tărie şi argumentat că, de fapt, nu le-a ajuns timpul pentru câte au avut de făcut. Uff.. câtă transpiraţie !

Leadership: Cât de multe aşteptări ai de la ceea ce te înconjoară atunci când te plasezi singur pe un palier de înțelegere și de responsabilitate apropiat de contextul unei înţelegeri greşite a obiectivului tău?

O înţelegere greşită a obiectivului tău seamănă cu o vânătoare de muşte: eşti îndreptăţit să le prinzi, dar fiindcă numărul lor e prea mare se întâmplă ca cele mai multe dintre ele să-ţi scape. Obiectivul pe care urmăreşti să-l atingi nu trebuie să fie determinat de probabilitatea ca, alegând un număr dintr-o mulţime, acesta să fie totodată un "pătrat" aproape perfect.

Liderii au mari aşteptări de la membrii echipei lor. Ei nu doresc sub nici o formă să aibă în echipa lor simpli spectatori care să urmărească cu atenţie "de pe margine" pe cei care cu adevărat îşi dau tot interesul să facă compania să funcţioneze contribuind la realizarea obiectivelor ei. Toţi membrii echipei trebuie să-şi dea silinţa să-i uşureze povara liderului, să-şi aducă aportul la succesul companiei. Trebuie să-l ajute să ia decizii cât mai bune, să vină cu noi idei care să îmbunătăţească performanţele companiei.

Liderii vor persoane serioase şi active în echipa lor care caută să-şi aducă aportul cât mai mult şi mai eficient cu putinţă la realizările companiei şi care sunt dispuse să facă ceea ce alţii refuză. Este o plăcere sa vezi cum oamenii pe care i-ai ales cu multă grijă şi cu mult simţ de răspundere în echipa ta sunt dornici şi nerăbdători să-şi pună talentul, inteligenţa şi dinamismul creator în serviciul companiei. Şi este într-adevăr o mare bucurie să-i răsplăteşti pentru munca depusă, pentru toate eforturile pe care le fac în vederea dezvoltării şi eficientizării activităţilor desfăşurate în cadrul companiei.

Leadershipul este imposibilul pe care îl cauţi şi îl găseşti, fără să alergi după nişte presupuse "echivalenţe" care mai mult te fac să te rătăceşti de la calea performanţei.

Concluzie: Există o mare diferenţă între oamenii valoroşi, care muncesc pentru a evolua pe plan profesional, şi ceilalţi care nu-şi dau nici cel mai mic interes de a face ceva bun, eficient

şi durabil. Care este acel lucru care îi diferenţiază în mod special pe oamenii valoroşi de ceilalţi? Ei bine, primii se concentrează asupra îndeplinirii obiectivelor, sarcinilor, responsabilităţilor ce le revin funcţiei lor, ceilalţi se concentrează "asupra muştelor". Aceştia din urmă vor fi expulzaţi din echipă, în timp ce oamenii cu adevărat valoroşi vor fi recompensaţi şi mai bine.

Ca să faci pasul spre excelenţă învaţă să fii productiv - nu devia "traficul" tău de eficienţă către o direcţie greşită.

Acolo unde domneşte întunericul

On Mai 23, 2014

Onorează-ţi obligaţiile morale şi spirituale în aşa fel, încât de la un capăt la altul al personalităţii tale nicio trăsătură de caracter să nu fie pusă la îndoială.

Episcopul Myriel ştia să spună lucrurile cele mai însemnate în graiul cel mai popular. Vorbind toate limbile, pătrundea în toate sufletele. De altminteri, se purta la fel cu cei de sus ca şi cu cei de jos. Nu învinuia niciodată în pripă şi fără să ţină seama de împrejurările respective. Spunea: "Să vedem mai întâi de unde vine răul."

Omul poartă pe el carnea, care îi este în acelaşi timp povară şi ispită. O târăşte după el şi i se supune. E dator s-o supravegheze, s-o înfrâneze, să i se împotrivească şi să nu i se supună decât atunci când nu mai are încotro. Dându-i în felul acesta ascultare, săvârşim totuşi o greşeală, dar o greşeală de felul acesta se poate ierta. E o cădere, dar o cădere în genunchi, care poate sfârşi cu o rugăciune. Să fii sfânt e un lucru rar. Să fii drept e o datorie. Puteţi greşi, puteţi avea slăbiciuni, puteţi păcătui, dar fiţi drepţi.

Pe cei ce nu ştiu, învăţaţi-i cât mai multe lucruri puteţi. Societatea e vinovată, ea trebuie trasă la răspundere pentru bezna pe care o menţine. Acolo unde domneşte întunericul, încolţeşte păcatul. Vinovat nu e cel ce păcătuieşte, ci acela care-l ţine în întuneric. *

Poate leadershipul tău să spargă zidurile invizibile ale vieţii reale, fără să intre într-o buclă de cauzalitate temporală determinată de împrejurările în care te remarci ca un exemplu de fapte bune?

Cel ce îşi manifestă personalitatea doar într-o singură direcţie, spre ceea ce îl face superior şi spre ceea ce contează mai mult pentru devenirea lui, raportându-se mai întâi la ceea ce înseamnă a fi om de mare caracter, de fapt încearcă să se elibereze de acea optică pietrificată despre viaţă care face ca lumea din jurului lui să se deformeze. E un soi de speranţă inventată de creierul uman pentru a putea continua să supravieţuiască într-o societate apăsătoare, care nu îi rezervă nici un viitor strălucit.

A intra într-o buclă de cauzalitate temporală determinată de împrejurările în care te remarci ca un exemplu de fapte bune presupune să-ţi schimbi optica despre ce poţi şi cât valorezi într-un context în care totul este trecător, adică se poate schimba imediat datorită influenţei unei anumite constrângeri externe asupra conștiinței și voinței tale.

Ai puterea de conştientiza felul cum te influenţează interacţiunea cu ceilalţi într-o societate egoistă şi lacomă în care, din ce în ce mai des, pe nimeni nu interesează de nimeni. Iar în intenţia de a demonstra ceea ce eşti, purtându-te la fel cu cei de sus ca şi cu cei de jos, fără a ţine seama neapărat de împrejurările şi de anturajul în care te găseşti, îţi vei spori puterea de a conştientiza binele şi răul, şi care pot fi urmările lor.

Iată ce spunea marele filozof german, Friedrich Nietzsche: "Dacă viaţa noastră are *de ce-ul* , atunci putem suporta *cum-urile* ." Pentru ca leadershipul să spargă zidurile invizibile ale vieţii reale, mai întâi trebuie să conturezi perspectivele legate de ceea nu ştii sau nu îţi convine, deci să suporţi „de ce-urile" şi "cum-urile", luând în seamă aspectele negative din jur.

Leadershipul capătă o poziţie dominantă printr-o subtilă oglindire a realităţii care se regăseşte în felul cum întrebuinţezi experienţa vieţii, dar şi prin măsurarea stabilităţii

legăturilor pe care le creezi între tine şi ceilalţi.

Leadership: Poţi să te integrezi într-o lume ce își face un scop din a te exclude, fără a declanşa o anumită schimbare a cursului dramatic al experienţei pe care ţi-l imprimă efectul împrejurărilor instalat de sensul societăţii?

În intenţia de a demonstra eficienţă şi nevoia leadershipului, ţinând cont de cât de bine urmăreşti adevărul fundamental şi moral după care se orientează oamenii în decursul vieţii potrivnice lor, deci cercetând "de unde vine răul", vei putea să acorzi mai mult credit acelei părţi din tine care face posibilă înţelegerea vieţii. Numai dacă cercetezi mai adânc experienţele din care poţi trage învăţături, fără a pune la îndoială validitatea a ceea ce accepţi că fiind adevărat, aproape la extrem, dar nu întotdeauna benefic şi suportabil, numai astfel te poţi deschide în faţa vieţii şi te poţi apropia de superioritate.

A te integra într-o lume ce își face un scop din a te exclude înseamnă să aduci echilibrul acolo unde domneşte întunericul. Chiar dacă nu vei putea să tragi la răspundere societatea pentru bezna pe care o menţine, îţi poţi onora obligaţiile morale şi spirituale în aşa fel, încât de la un capăt la altul al personalităţii tale nicio trăsătură de caracter să nu fie pusă la îndoială.

Cursul dramatic al experienţei pe care ţi-l imprimă efectul împrejurărilor instalat de sensul societăţii poate fi oricând deviat spre susţinerea şi întemeierea responsabilităţii de a fi tu însuţi un model de spiritualitate revelatoare.

Asta, numai dacă linia ta de conduită pe care o socoteşti bună va fi de continuitate în ceea ce priveşte ideea de: umanitate, de egalitate, drept, ordine şi onestitate.

Acolo unde domneşte întunericul vizează acea normalitate adoptată de lider pe tot parcursul vieţii sale şi-n toate împrejurările. A fi tu însuţi, dar şi a funcţiona după standardele cele mai înalte ale societăţii, a nu abdica în nicio împrejurare de la ele, face din tine un model demn de urmat de majoritatea celor din jurul tău.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/acolo-unde-domneste-intunericul.html

Acolo unde matematica s-a înfrăţit cu frumosul

On Februarie 10, 2009

Marea Taină a Creaţiei este o idee care rămâne singura putere veșnică pentru a releva crearea Celui asemenea din Cel asemenea !

- Nu te mai contrazic ! Ba chiar am să mai adaug și cealaltă caracteristică a tăieturii de aur, aceea de a arăta că există o posibilitate de a măsura frumosul. La această tăietură de aur se gândeau filosofii greci când afirmau că frumusețea înseamnă "proporție bine cumpănită". Și, chiar dacă nu au numit-o "secţio aurea", ca Leonardo da Vinci, toate statuile antice, nu numai acelea din secolul lui Pericle, ci și de mai târziu, au fost sculptate ţinând seama de această tăietură de aur.

La fel și Vitruviu spunea că "simetria decurge din proporție - ceea ce numesc grecii analogie - consonanța dintre fiecare parte din întreg. Leonardo da Vinci susținea că tăietura de aur ar trebui să fie legea care să domine arhitectura, ca prin ea să se stabilească proporțiile dintre diferitele părți ale unei clădiri, precum și între volumul construit și cel rămas liber, fiindcă numai respectarea acestui raport face ca un ansamblu arhitectonic să placă ochiului". De aceea, în cartea lui Matila Ghyka sta scris: Estetica și teoria artelor sunt menționate numeroase măsurători care s-au efectuat în legătură cu "dimensiunile și proporțiile templelor din Elada" din care reiese că, în frumusețea și armonia care o răspândeşte Parthenonul, Propileele și alte temple grecești, intervine și tăietura de aur.

- Ai dreptate. Arhitectura greacă prezintă un alt aspect al frumosului, aș putea spune, diametral opus aceluia pe care-l inspiră arhitectura egipteană, căci, dacă maiestatea piramidelor sau a Sfinxului ne aduce în minte gândul morții și al eternității, arhitectura greacă palpită de viață. E de ajuns să privim Templul Athenei Nike, coloanele ei elegante și armonioase care poartă un fronton în formă de triunghi isoscel, totul fiind calculat așa ca să dea impresia de grație și eleganță.

- Dar nici în statui, sculptorii greci nu au folosit modele vii pentru zeitățile lor, ci le-au realizat ţinând seama de un anumit sistem de proporții care aveau rostul să producă impresia de armonie a totului. Începând din Renaștere și până în ziua de azi, toți artiștii au ținut seama de această împărțire a segmentelor. Îți mai amintesc numai de Kepler, astronomul, matematicianul și, aș putea spune, esteticianul secolului al XVI-lea, fiindcă a scris, pe lângă celelalte lucrări bine cunoscute, și un tratat de estetică cu titlul: Harmonices muncii (Armonia lumii), în care se exprimă într-o formă cu totul originală despre tăietura de aur: *"Această proporție geometrică, cred eu, este o idee care rămâne singura putere veșnică pentru a releva crearea Celui asemenea din Cel asemenea ! "*

Leadership: Poţi să-ţi formezi o anumită percepţie asupra a ceea ce reprezintă "frumosul provenit din creaţia divină", încât să urmezi coordonatele unei singure meniri: de a genera o singură viziune asupra unei ştiinţe care îşi asuma ferm un obiect de studiu?

- Dacă ar fi vorba să aleg frumosul din matematica rămasă de la grecii antici, îți spun drept că nu știu ce ar trebui să las deoparte. Am impresia că filosofii greci, care erau și matematicieni, au țesut toate problemele de matematică cu fire desprinse din frumos, armonie sau încântare. De pildă, teorema: *"toate unghiurile înscrise într-un semicerc sunt drepte"*, pe care a stabilit-o și a demonstrat-o Thales. Se spune că l-a impresionat așa de tare, încât a adus drept sacrificiu zeilor un bou.

Și doar Thales nu era nici la prima lui descoperire științifică și nici un naiv, care să se lase prins în capcana orgoliului. Era unul dintre cei șapte înțelepți ai Greciei, călătorise prin Egipt

și stârnise mirarea Faraonului arătându-i că știa să măsoare înălțimea piramidei numai cu ajutorul umbrei pe care o lăsa ea. Și totuși, în această teoremă, care nu aduce nici un folos practic, el a văzut o frumusețe demnă de admirat, o frumusețe care l-a încântat și pentru care a simțit nevoia să mulțumească acelora care considera el că-s stăpânii înțelepciunii.

- Dar această teoremă este și astăzi tot așa de frumoasă, deși trecem peste ea cu multă ușurință ! Faptul că e de ajuns să luăm oricare punct de pe semicerc și să-l unim cu extremitățile diametrului ca să se formeze de la sine un unghi drept, te poate încânta ca și o melodie, sau ca o poezie, sau ca un tablou ! La fel de remarcabilă este și admirația pitagoreicilor pentru numărul în sine, numărul abstract și lipsit de orice semnificație practică. Ca să-l izoleze de orice fel de aplicații care i s-ar putea atribui în viața socială și economică, pitagoreicii întâi, și apoi ceilalți matematicieni greci, au născocit o nouă știință, numită Aritmetică, știință care să se ocupe numai de proprietățile numerelor abstracte, bineînțeles întregi, căci numai întregii erau priviți ca numere.

Celelalte numere concrete, care puteau fi și fracționare sau chiar iraționale, erau considerate ca mărimi și calculele cu ele aparțineau altei științe, numită logistică, știință la îndemâna negustorilor, sclavilor și nebăgată în seamă de filosofi. Aritmetica nu avea nici un fel de aplicații practice, ea era studiată numai ca o delectare, iar Socrate o definește în Harmide sau despre înțelepciune drept: *"știința a ceea ce este par și impar, a deosebirilor dintre numere și a relațiilor dintre ele".*

Leadership: Poţi să exprimi ceea ce percepi ca fiind "frumos" în cadrul unei asemănări dintre o descoperire care se face numai sufletului și prin suflet, şi o descoperire empirică care se confirmă constant în toate situațiile vieţii?

- Așa-i. Pentru Pitagora, Aritmetica era cea mai frumoasă dintre științe și chiar cea mai avantajoasă, fiindcă numai în acest domeniu, "lucrurile apar sub formă de numere" !

- Parcă numai lui Pitagora Aritmetica îi apărea ca știința cea mai frumoasă ? Gauss nu a spus că Matematica este regina științelor, iar Aritmetica este regina matematicii ?

- Lui Gauss îi dădea mâna să o spuie, fiindcă avea știința gata plămădită de pitagoreici și de toți cei ce au urmat după ei timp de peste douăzeci de veacuri, pe când Pitagora frământa chiar atunci armonia ce avea să farmece generațiile viitoare. Erau lucruri la care nu se gândise nimeni mai înainte și pe care le înșira el atunci ca pe niște mărgele strălucitoare pe un fir de ață. Să ne gândim numai la împărțirea numerelor în prime și compuse. Din punct de vedere practic această împărțire nu servește la nimic. Dar câtă desfătare nu au creat aceste numere prin proprietățile lor în sufletele matematicienilor, începând din vremea lui Pitagora și până azi ?

Mă gândesc, de pildă, la demonstrația pe care o dă Euclid, în Cartea a IX-a, despre infinitatea numerelor prime.

- Te-ai gândit bine, căci această demonstrație a încântat pe mulți matematicieni, de atunci și până în zilele noastre, și i-au îmbiat să mai adauge alte demonstrații noi. -ar fi să luăm Elementele ca să citim, chiar de acolo, cum a formulat Euclid această descoperire a pitagoreicilor ?

Marea Taină a Creaţiei vizează o descoperire care nu se bazează neapărat pe observație şi calcule matematice, ci pe credinţa într-o lume care a fost ordonată de către o inteligenţă supremă.

Acolo unde matematica s-a înfrățit cu frumosul se instituie obligaţia de a recunoaşte transferul responsabilităţii creaţiei divine către om şi de a urma sfatul Creatorului: *"Tot ceea ce faci pentru ştiinţă, faci şi pentru Mine. Şi tot ceea ce descoperi prin puterea credinţei, este o invitaţie la explorarea frumosului din tine ca reflexie a frumosului din jurul tău".*

Revenind la matematică, iată ce ne spune Wikipedia: Dintre lucrările mai recente despre secțiunea de aur, care stau la baza gândirii lui Matila Ghyka, mai sunt de menționat cele ale lui Heinrich Emil Timerding care, analizând modul în care principiul secțiunii de aur a fost aplicat, insistă asupra faptului că "secțiunea de aur este doar un caz particular al unei reguli mai generale, cea a recurenței acelorași proporții în elementele unui întreg".

*** Notă:** Câmpan, Florica - Povestiri cu proporţii şi simetrii, Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/acolo-unde-matematica-s-a-infratit-cu-frumosul.html

Acolo unde se odihnesc străbunii

On Octombrie 23, 2012

Caută să descoperi şi să înţelegi "întregul" omului, fără să minimalizezi ştiinţa de a te dedica în întregime deşertăciunii lui.

Se gândea tot mai mult la el însuşi, nu prin respingere sau spirit critic, ci printr-un soi de prejudecată crudă, printr-o umilă resemnare manifestată în jurul propriului său destin.

Ar fi vrut să împrumute o nouă viaţă, a unuia mai tânăr ca el, *un homme d'action* , ca să mai încordeze o dată arcul forţei cu adevărat combative care îşi aruncă săgeţile spre obiectivele cel mai dificile, ţintind totdeauna spre mijlocul problemelor, totdeauna în direcţia inaccesibilului, străpungând ceaţa bătrâneţii.

Ar fi vrut să găsească un sprijin solid, continuator, în biruirea tuturor opreliştilor şi strâmtorărilor de tot felul care ţineau în loc evoluţia acţiunilor sale. Un soi de căutare a unei alte identităţi. O eliberare a interiorului, printr-o descătuşare a unei voinţe supreme care să se reverse, ca o ploaie rece şi grea, asupra oricăror forme de regres. A unei voinţe care să nu se risipească niciodată. O diminuare a incertitudinilor care îi învăluiau perspectivele, planând vertiginos asupra evoluţiei sale ca lider, ca autoritate a legii, ca om de mare caracter.

Asemenea unui creştin care îşi asumă suferinţa lumii întregi prin intermediul perspectivei propriilor sale experienţe, transformate de o credinţă vie, dinamică, care dă sens vieţii, şeriful Ed Tom Bell se îndrepta cu paşi repezi spre apusul existenţei sale. Spre un tărâm care preceda încercarea cea mai grea a destinului său, care domina cu gravitate misterul ce înconjura într-un lanţ greoi şi sinistru originea stărilor sale sufleteşti.

Leadership: Coordonata ta acţională în abordarea unei gândiri autonome este argumentată şi demonstrată de experimentul unui sfârşit care îşi îndură singurătatea?

Astfel, din nou, ca un om singur şi pierdut, renegat de societate, fără a fi găsit rânduială şi statornicie într-un ţinut dur cu oamenii, dar mai ales cu bătrânii, Ed Tom Bell se lăsa târât în peregrinările sale în căutarea unui străin, a unui asasin. Simţea pământul lunecându-i de sub picioare.

O apucă spre apus, mereu către apus, acolo unde mereu se înfăptuia o crimă, mereu un alt bătrân. Către marea fortăreaţă a menirii sale, înţelegând că nu avea cum să răzbată în acea vâltoare a căutării. O prietenie foarte vie îl lega de bătrâni, fiindcă şi el era bătrân.

Ed Tom Bell se prăvălea în abisul unei realităţii reci, a unei bătrâneţi tot mai împovărătoare. Pricepu că se apropia sfârşitul, că toţi – toţi în afara celor tineri şi triumfători - trebuiau să se transforme, să părăsească pământul şi să meargă altundeva. Şi, ca un om care piere îngheţat în noaptea deşertului, el îşi îndreptă gândurile spre meleagurile eterne. O reîntoarcere spre origini, spre un trecut înţepenit în timpul său, spre o lume uitată şi necunoscută, spre o zonă îndepărtată de esenţa umană. În căutarea unui loc mai liniştit.

Acolo unde se odihneau străbunii săi.

Leadership: O abatere de la profilul tău de toleranţă la normalitate poate fi definită ca distanţa dintre ceea ce se întâmplă în jurul tău şi greşeala de a te compara cu cei deja

dominaţi de verdictul negativ al vieţii?

Prima jumătate a leadershipului, cea umană, este hotărâtoare. Liderii care ştiu să se raporteze foarte bine la ceilalţi oameni din jurul lor, încearcă să evite clişeele de percepţie a leadershipului.

Mai întâi, ei caută să descopere şi să înţeleagă omul ca un întreg, fără să dispreţuiască sau să minimalizeze ştiinţa de a se dedica în întregime deşertăciunii lui – acel drum spre piscul existenţei omului care trece numai prin iadul unei gândiri atrofiate, supuse anumitor constrângeri, şi care îi îngrădeşte libertatea de a fi el însuşi, reorientându-i credinţele, opţiunile în care înclină să creadă.

Leadershipul pe care îl extragi nu doar din încercările şi greşelile tale, ci mai degrabă din "raftul cel mai ascuns" al omului ca întreg, în care este aşezată esenţa lui cea mai profundă, este adevărata comoară pe care trebuie s-o exploatezi cum trebuie.

Esenţa ta cea mai profundă se clădeşte din prea plinul realităţii pe care o trăieşti prin consolidarea diferenţierii între exprimarea unei identităţi prestabilite şi alterarea totului care copleşeşte individualul.

Aşa cum esenţa timpului este curgerea, nu stagnarea, tot astfel esenţa unei înnoiri a relaţiei **om-timp** este dată nu doar de formarea şi dezvoltarea unei gândiri pozitive, de perspectivă, ci în primul rând de valorile pe care le preţuieşti cel mai mult, de convingerile pe care viaţa ţi le-a implantat în minte.

Altfel spus, în locul procedeului mai uzitat al confirmării cât mai multor aşteptări legate de posibilitatea schimbării, amplificării, diversificării formei de exercitare a influenţei, în alcătuirea unui leadership cât mai facil, este mai util să urmăreşti o mai bună valorificare a tendinţei de optimizare a relaţiei **leadership-om-valori-timp**.

Leadership: Înţelegi esenţa a ceea ce eşti în contextul unei alterări a Ego-ului?

O apropiere lămuritoare de ceea ce-l face pe om să "ticăie", ţinând cont de acele convingeri privitoare la capacitatea lui de a ignora sau de a accepta realităţile negative, ale vulnerabilităţii şi neputinţelor de tot felul, este esenţială în leadership.

Acest proces delicat de a avansa spre cunoaşterea omului, ştiinţa de a te conecta la latura invizibilă a lumii sale interioare, a tendinţelor şi aspiraţiilor sale în continuă schimbare, îţi va permite să accesezi orice dispozitiv de consolidare a sistemului său de gândire.

Cealaltă jumătate, urmărită de oamenii de top, cea profesională, încearcă să completeze existenţa unei cercetări sistematice asupra viitorului leadershipului, prin recurgerea la un "arbitraj" uşor confuz, extrem de slab, nefavorabil statutului esenţial al omului. O contracţie severă dintre aparenţă şi esenţă ce trebuie atenuată.

Primul pas spre o nouă descoperire de sine este dată de "reîntoarcerea spre origini", spre o zonă aproape uitată, spre esenţa a ceea ce te aștepți să găsești acolo unde se refugiază speranța.

Trăieşti într-un sistem de gândire care ignoră sau dispreţuieşte realitatea celorlalţi? Ţinteşti în direcţia "inaccesibilului"? Te îndrepţi spre un vârf care precedă încercarea cea mai grea a

rolului tău, de lider? Accepţi să porneşti în căutarea unui teren de înţelegere a Omului, un teren care este străin de leadership?

Acolo unde se odihnesc străbunii pune în prim plan ruptura dintre lumea obiectivă şi sine, o falsă imunitate la întregirea unei realităţi care cu greu poate fi acceptată. Ca să-ţi schimbi deprinderile de gândire şi acţiune, mai întâi trebuie să accepţi realitatea, chiar dacă ea pare a fi în discordanţă cu structura ta de personalitate.

Analizează oamenii privindu-i ca un întreg, cu bune şi rele, cu calităţi şi defecte. Ancorează-i în realitatea obiectivă şi mobilizează-i pentru a-şi îndeplini menirea şi de a-şi atinge ţelurile. Acest lucru putând fi realizat numai supunându-te tu însuţi acestei analize interioare, şi întrebându-te mereu:

De unde ai pornit şi încotro vrei să ajungi? Ce ţi-ai dorit, ce ai realizat până în prezent? Ce mai ai de realizat?

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/acolo-unde-se-odihnesc-strabunii.html

Actorii sunt prea artificiali

On Decembrie 27, 2015

Asigură-ţi ascensiunea spre culmile înalte ale mândriei de a fi superior, câştigând autonomie asupra propriului tău „show”.

În timpul şederii la Paris, regizorul rus Eisenstein discută despre posibilitatea obţinerii unei comenzi pentru realizarea unui film. Sosise în capitala Franţei la invitaţia uneia din cele mai importante case producătoare de filme. Dar nu se poate înţelege cu producătorii. Se loveşte – de data aceasta nu în glumă ca în parodia de la La Sarraz – de cinematografia comercială.

I se propune să realizeze un film „popular”, cu condiţia utilizării unei tinere actriţe într-un rol atractiv. Eisenstein rămâne siderat, neputând răspunde cu nici un argument logic, ci doar: „ *Dar eu nu folosesc actori… Actorii sunt prea artificiali ! ”*

Obişnuit să-şi declare deschis concepţiile, primeşte cu furie opoziţia producătorilor: „ *Cum se poate imagina să renunţ la concepţiile mele? strigă el revoltat. Succesul meu în Franţa nu este oare bazat în întregime pe ilustrarea acestor concepţii? ”*

Leadership: Îți dai tu singur acceptul asupra a ceea ce poţi sau nu să realizezi din punct de vedere al fundalului de orientare a atitudinii "ştiu că am dreptate" pe care îl furnizează profilul imaginii tale în lume?

Leadershipul prezintă episoade de ascensiuni spre culmile înalte ale mândriei de a fi superior. În acest caz, individul reprezintă în interesul propriilor realizări anumite valori de la care nu se poate abate. Iar pentru ca leadershipul să poată fi utilizat în orice situaţie, mai ales în cadrul unor schimbări de direcție, se impune a fi respectate cumulativ două condiții, sub criteriul: „Singur îmi dau acceptul asupra a ceea ce pot sau nu să realizez ! ”

Prima condiţie în leadership este să nu renunți la jocul posesiei, întreţinut cumva de o conștiință care vede şi trăieşte idei absolute – în interacțiune cu crearea unei percepţii favorabile faţă de sine. Posesia asupra unei forme de cunoaștere și de gândire, dobândită prin stimularea interesului aparte pentru interpretarea faptelor, fenomenelor şi ideilor, creând pentru tine însuţi un rol unic „over and over” în relație cu alții, fără a schimba repertoriul presupunerilor și argumentelor tale.

A doua condiţie este să te asiguri că audienţa are dreptul să ascensioneze în numele unei entităţi de tip „sursă de evenimente”, fără să se angajeze într-o luptă de opoziţie. Într-un anume fel, trebuie să fii o oglindă a stării de a exista tocmai în centrul actului de a exista, potrivit relaţiei dinamice dintre procesul de creaţie şi puterea de a îndeplini scopul creaţiei.

Profilul imaginii în lume a unui regizor ţine de ilustrarea opţiunii "decizie finală" pentru formarea concepţiilor şi impulsionarea activităţilor conceptuale vizând dezvoltarea sferei ştiinţifice.

În leadership, "decizia finală" este semnul unei autorităţi în materie de inovaţie, echivalând cu rodul unei profunde şi riguroase experienţe de cunoaştere care aduce în prim plan dovada de libertate în gândire, un stil original şi îndrăzneţ, o personalitate aparte, nonconformism şi imaginaţie bogată.

Exclamaţia „**Actorii sunt prea artificiali**” denotă îndepărtarea de normele unei stricteţi accentuate în ceea ce privește acceptarea și receptarea unor forme de redare a realităţii prin artă. Mesagerul unei viziuni evoluate este mai întâi de toate un jongler al argumentelor logice și bine întemeiate de pe urma cărora, cu inteligenţă, știe să câștige autonomie asupra propriei munci de creație. Dar mai ales asupra propriului său „Show”.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Actul creator al reinventării

On Ianuarie 05, 2015

Străduieşte-te să faci din leadership un spaţiu al reinventării creative, prin solicitarea nebuniei de a crede în ceva mai presus de limitele raţiunii.

Secondată de firul de lumină al conştiinţei critice, mintea mea se îndrepta către marile întrebări ale timpului, prin prelucrarea riguroasă a unor valori inexacte ale probabilităţii producerii efectelor Deja-Vu. În special prin metoda observaţiilor de tip „transfer de reflecţii". Exista aici aceeaşi nebunie naivă la care mă înhămasem pe vremea când încercam să elaborez traseele optime ale unor portaluri energetice din viitor, prin pulsiuni creative care declanşau secvenţele de imagini ale unei realităţi ineluctabile, într-un joc exploziv de contraste de complementaritate.

S-ar fi zis că optam între revelarea unei noi evidenţe şi revelarea unei noi ascunderi, încercând să introduc o clasă de algoritmi de aproximare a timpului într-un limbaj de scripting cu o sintaxă simplificată la maximum. Astfel încât să scad imprevizibilul şi nonsensul oricărei încercări de a înţelege ceea ce ştiinţa consideră inexplicabil, să nu las în urmă niciun semn de întrebare. Timpul devenise reprezentarea unui sistem de referinţă care poseda proprietatea de a se opune variaţiei factorilor de tranzit al impulsului numit „viaţă".

Citeam undeva că în 1572, astronomul danez Tycho Brahe a descoperit o supernovă deasupra uneia din stelele mici din constelaţia în formă de W. Cassiopeea. Această nowă, denumită steaua lui Tycho, a dobândit repede tot mai multă luminozitate astfel încât a ajuns să strălucească mai puternic decât toate celelalte stele şi planete noaptea, apoi a devenit vizibilă şi ziua, până când a început să pălească.

Dacă voiam să ating intangibilul reinventării modului de a face ştiinţă, trebuia să fiu raza de gândire a unei idealităţi unitare care conexează gândurile şi cunoştinţele în raport cu modelarea existenţei. Dar fără să devin captivul propriei mele creaţii.

Leadership: Intri în jocul reinventării de sine prin curajul de a te lupta cu ceva ce pare aproape imposibil de înţeles şi de înfăptuit?

Filosoful român, C. Rădulescu Motru spunea la un moment dat: „ *Omul de ştiinţă se deosebeşte de ignorant prin activitatea ce-o desfăşoară în sistematizarea experienţei. Ignorantul primeşte această experienţă într-un mod pasiv, însă omul de ştiinţă o transformă după un plan voit. Cu alte cuvinte, în conştiinţa metodelor întrebuinţate, iar nu în rezultate stă puterea regenatoare pe care o are ştiinţa asupra omului.* "

În ceea ce priveşte leadershipul, pentru a face faţă procesului de dezvoltare tot mai dinamic, ca să percepi în mod diferit schimbarea şi efectele ei specifice (de multe ori destabilizatoare), este necesar să te axezi pe o experienţă a judecăţii sistematizată în mod strălucit şi pe efortul de prelucrare a ceea ce face parte din universul tău cognitiv. Trebuie ca în conştiinţa ta să existe puterea de adaptare a imaginarului la condiţiile realului accesibil prin metodele obişnuite ale ştiinţei experimentale şi logice.

Ceva imposibil de înţeles şi de înfăptuit poate corespunde numai unei lumi a imaginarului care edifică un spaţiu virtual din care poţi să observi totul fără sa fii observat, din care nu-ţi mai vine să pleci. Omul de ştiinţă pătrunde în acest spaţiu, vede mai departe de momentul prezent sau de un cerc restrâns împrejurul acestui moment, se integrează într-o imagine nouă despre om şi societate, apoi revine în imediata apropiere de realitate cu o viziune care merge

de sus în jos, nu de jos în sus.

Leadershipul este o ştiinţă a gândirii si a înfăptuirii care se impune prin succesiunea revelaţiilor. Iar dacă vrei să faci din această ştiinţă un spaţiu al reinventării creative, opus fiecărei forme de convenţionalism, atunci trebuie să intri în jocul reinventării de sine prin curajul de a te lupta cu ceva ce pare aproape imposibil de înţeles şi de înfăptuit. Mai curând prin solicitarea nebuniei de a crede în ceva mai presus de limitele raţiunii.

Fiecare piesă de fixare a structurii de putere care te caracterizează, printr-un raţionament inductiv, prin metoda observaţiilor de tip „transfer de reflecţii", devine o declaraţie de originalitate şi de încredere în sine într-o lume în care competiţia devine din ce în ce mai acerbă.

Leadership: Poţi să te reprezinţi ca o caracteristică a filosofiei de evoluţie a ştiinţei din perspectiva unei viziuni care câştigă în persuasiune doar prin substratul imaginativ?

Puterea de creaţie are toate şansele să pălească în faţa unei sincere dedicări, mai ales dacă artistul nu reuşeşte să concretizeze revelarea unor noi evidenţe sau revelarea unor noi ascunderi.

Aceste două constante de integrare în cercetarea ştiinţifică - evidenţele şi ascunderile - puse pe seama unui cumul de informaţii obţinute din analiza coordonatelor de definire a unor noi principii, concepte său noţiuni, au o anumită pondere asupra eficacităţii de manifestare a unei noi culturi a gândirii. Ne referim la o cultură care nu inhibă, a unei noi generaţii de creaţie care poate să inspire un adevărat trend în domeniu.

Accelerarea formării imaginilor inovative ale realităţii, lăsând loc unui nivel mai mare de diversitate şi complexitate a producţiei de creaţii individualizate, poate să crească gradul de conştientizare a rolului de lider – prin faptul că lasă loc reflecţiilor şi cugetărilor să se manifeste liber. Comunicarea valorii personale se poate realiza prin comunicarea unei gândiri a negânditului, împletind sensurile unei arte abstracte, în cazul funcțiilor de reprezentare a realităţii, reduse sau absente în marea ecuaţie a dezvoltării unei culturi superioare.

Reinventarea de sine este rezultanta experienței de a interpreta mesajul revelațiilor provocate de actul de creaţie într-o afirmare a impulsului vital, a dorinţei şi a setei de a da semnificaţie unei realităţi complexe.

Actul creator al reinventării este în strânsă legătură cu metoda observaţiilor de tip „transfer de reflecţii prin care îţi asumi exploatarea ştiinţei în numele unei ideologii a înnoirii, care la rândul ei lansează o modalitate sau propune un unghi de vedere neobişnuit.

Source: https://neculaifantanaru.com/actul-creator-al-reinventarii.html

Adâncurile mişcătoare ale imensului ocean de materie

On Decembrie 23, 2013

Îndreaptă-ţi evoluţia un stadiu înalt de dezvoltare, astfel încât premizele obţinerii unor rezultate ambiţioase să fie asigurate.

Pătruns de sentimentul de stăpânire al materiei care mi-a invadat întreaga fiinţă, ca urmare a procesului de interacţiuni continue între elementele de limbaj artistic şi elementele de creaţie efectivă a universului, am stabilit noi linii de cercetare extrem de performante. Iar datorită observaţiilor judicioase asupra proprietăţilor corpurilor am reuşit să-mi perfecţionez anumite tehnici de analiză şi interpretare, concentrate exclusiv pe producerea de rezultate viabile care mi-au garantat progresul.

Totodată, prin experimentele efectuate asupra unui sistem de referinţă am reuşit să identific punctul în care este atrasă materia invizibilă, punctul în care forţele de reacţiune se egalizează. Astfel mi-am îmbunătăţit mecanismul de identificare şi creare a hibrizilor, a pattern-urilor, a echilibrelor şi dezechilibrelor dintre fazele unui sistem multicomponent, caracterizat printr-o multitudine de parametri. Când pui pe primul loc aspectele esenţiale ale ştiinţei, nu doar cele captivante, abia atunci reuşeşti să înţelegi mai multe despre viaţă, despre omul care eşti, ce îţi doreşti cu adevărat sau ce eşti în stare să realizezi.

Această iniţiere în spaţiul consacrat al ştiinţei permitea dezvoltarea unei puteri de pătrundere fără putinţă de egalat, ca o împrăştiere a radiaţiei laser dublată de o absorbţie de energie. Premisele şi concluziile implicite ce derivau din acest proces de asumare a unui orizont prin el însuşi mobilizator, stimulator de noi structuri de gândire, trebuiau să aibă o aplicabilitate cât mai mare.

Leadership: Poţi să-ţi demonstrezi calităţile şi adevăratul potenţial de înţelegere al filosofiei ştiinţei din spatele conceptului numit "iluzia vieţii", transformând realitatea într-o nouă formă de percepere virtuală?

Cine nu descoperă prin propriile forţe drumul tăinuit spre marea ştiinţă, acela nu se va întrece niciodată pe sine. Aveam senzaţia că am fost cucerit de una din acele femei înzestrate cu claritate şi forţă de pătrundere, nu atât prin frumuseţea ei, ci mai cu seamă prin acele însuşiri minunate: dăruire, compasiune, gingăşie, îmbinându-se ca o vrajă într-un mozaic de impresii şi experienţe cu efect surprinzător.

Nu mă consider atotştiutor, dar a trebuit să cobor în abisurile imaginarului, acordat deformărilor de perspectivă şi constrângerilor stricte ale legilor fizice, ca să experimentez durerea "dulce" a propriei renaşteri într-o nouă lume. Alchimia, suma tuturor elementelor supuse transformării, emană acel ceva inexplicabil căreia trebuie să-i dai târcoale, dar căreia îi sunt necesare multe luni de studiu ca să-i înţelegi sufletul. Ea poate suci minţile celui care nu-i înţelege dubla valoare sau care se încumetă să acceadă la fazele superioare de realizare a Marii Opere fără să traverseze timpul şi spaţiul.

Când un titan face un pas înainte, omenirii îi trebuie zece mii de paşi doar ca să-l ajungă din urmă. Acesta este unul din adevărurile care însoţesc călătoria alchimică. Simpla pasiune păleşte repede dacă nu este secondată de un intelect superior incitant. Dar, la rândul ei, obsesia de a căuta profunzimea în orice combinaţii şi mutaţii de elemente, printr-o accelerare a reacţiilor ce decurg din marea transformare, se poate termina printr-o explozie de energie negativă, printr-o evoluţie dezamăgitoare.

Iluzia vieţii nu este moartea, trecerea într-o altă dimensiune, ci speranţa găsirii unui elixir magic care transformă plumbul în aur şi îi face pe oameni nemuritori. Ajungând la acest unic adevăr prin prisma cercetărilor mele asupra lutului, materiei din care sunt constituite obiectele de uz casnic (farfurii, vaze, ghivece, căni) am reuşit să transform realitatea într-o nouă formă de percepere vizuală. Forma obiectului nu este doar un înveliş al pământul, o protecţie plină de har a imaginaţiei, ci reprezintă lumina interioară a Eului poetic descris printr-un limbaj universal.

Leadership: Dispui de capacitatea de a reflecta asupra fenomenelor de simbolizare şi transmitere a conţinutului unui mesaj, de la înălţimea perspectivei de a înţelege lumea prin reinterpretarea cunoştinţelor dobândite?

Să pluteşti ferm pe apele imensului ocean al cunoașterii, în care valurile cu puternicele lor argumente, cu elocvenţa lor torenţială ating înălţimi favorabile desfăşurării activităţilor de formare profesională, constituie o alternativă la neacceptarea gândirii limitative care te individualizează. Dar în acelaşi timp valurile se şi întorc la mal, considerând prin acesta scăderea interesului pentru performanţă şi pentru stabilirea unor noi direcţii de cercetare dedicate domeniului de competenţă.

Dintr-o infinitate de modele un spirit inovator alege, fără a nega liberul examen al faptelor şi al datelor, un anumit eşantion de analiză, de dragul unei campanii personale de *illuminatio* , cu iz de glorie. Şi îl împământeneşte, fără să ştie nimeni cum. Apoi, aşează în mijlocul noilor sale descoperiri o mică concentraţie de substanţă, bine definită pentru un nou produs ştiinţific. Opţional aplică o anumită selectivitate elementelor. Şi, în final, stabileşte o anumită logică pentru a furniza o funcționalitate oarecare sau un set de funcţionalităţi ce sunt, cel mai adesea, înrudite între ele.

Ce are de câştigat leadershipul din această alchimie plină de semnificaţii, din această stăpânire a materiei? Diverse accepţiuni de noţiuni variate şi delimitări de sensuri, viziuni şi mize de natura unor schimbări fundamentale, te vor ajuta să gândeşti totul într-o manieră profundă şi structurată, pe baza cărora, părtaş la decizii, poţi calcula înălţimile unei noi perspective de a înţelege lumea, viaţa, universal, în raport cu abilităţile şi cunoştinţele dobândite.

Astfel devii personajul principal al unui întreg complex de procese de transformare a materiei, care implică o bună funcţionare şi coordonare între resursele de înţelegere de care dispui şi în jurul cărora se plasează, mai mult sau mai puţin simetric, funcţiile de ordin practic.

Leadership: Poţi să realizezi o extindere a cunoaşterii spre un nivel avansat de studiere a fenomenelor subtile de transformare a materiei, folosind drept pârghie de sprijin a creaţiunii fiecare unghi al decorului natural?

Am găsit recent într-o revistă de cultură un citat aparţinând esteticianului român, Victor Ernest Masek, care zicea următoarele: *" În realitate, operele mari şi viguroase sunt indestructibile şi nu numai că supravieţuiesc tuturor procedeelor de analiză, dar capătă chiar un spor de prestigiu atunci când analiza formală este judicios făcută. "*

Dacă vrem să apreciem esenţa acestor cuvinte la justa lor valoare trebuie, înainte de toate, să înţelegem fenomenul supraextinderii cunoaşterii, consecinţa necesară a ceea ce trebuie să includem în planul gândirii ca să putem transforma în idei ceea ce experimentele şi observaţiile relevă în mod nemijlocit.

Contactorul şi întrerupătorul sunt cele două dispozitive extrem de utile care fac parte din

circuitul tău educaţional. Primul vizează căutarea unor creații de nișă care să aducă " *altfel-ul* " și " *profunzimea* ", formele de exprimare novatoare a gândirii. Cel de-al doilea servește la întreruperea sau la restabilirea circuitului când are loc o breşă în mecanismul de implementare a propriilor elaborări.

Unealta cea mai de preţ în măsurarea "distanţei" dintre cele două dispozitive este dată de dorinţa ta de evoluţie şi de aprofundare a cunoştinţelor trebuincioase în sfera leadershipului şi a traseului profesional.

Leadershipul, ca şi alchimia, se bazează pe utilizarea extensivă a informaţiei şi a proceselor sale, dar şi pe distribuirea conţinutului informaţiei într-o nouă perspectivă de gândire pentru lumea de azi şi de mâine. Iar extinderea cunoaşterii spre un nivel avansat de studiere a fenomenelor subtile de transformare a "materiei" se realizează folosind drept pârghie de sprijin a creaţiunii fiecare unghi al decorului natural.

Priveşte în jurul tău: ce anume se poate modifica, mai întâi de toate, prin simpla observare?

Alchimia se revelează astfel: Ai răbdare până ce-ţi vine timpul să devii mai mult decât eşti. Toată lupta omului constă în a avea tăria de a ajunge în punctul în care Marea Lucrare a Universului i se dezvăluie prin rostul vieţii.

Adâncurile mişcătoare ale imensului ocean de materie desemnează acel echilibru care trebuie permanent menţinut în leadership, între voinţă şi putinţă, între Eul propriu şi mulţimea de individualităţi în continuă schimbare. Leadershipul poate fi ridicat la rang de artă numai dacă supravieţuieşte în timp propriilor creaţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/adancurile-miscatoare-ale-imensului-ocean-de-materie.html

Adâncurile sufletului

On Octombrie 15, 2010

Oamenii vor fi dispuşi să te accepte ca lider atâta timp cât te vor percepe ca un om apropiat sufletului lor.

În finalul filmului *"Prince of Persia – The sands of time"* , are loc un dialog între prinţesa Alamutului, Tamina, şi prinţul Persiei, Dastan, care urmau să se căsătorească pentru ca cele două naţiuni să fie strâns unite nu numai prin relaţiile de vecinătate şi de prietenie.

- Cum pot avea încredere în omul care a străpuns zidurile oraşului meu? îl întreabă prinţesa pe Dastan privindu-l cu stăruinţă, cercetându-l cu o atenţie desăvârşită, încercând parcă să-i descifreze intenţiile.

Privirea lui Dastan era calmă şi chiar strălucitoare. Privind-o adânc în ochi, cuprins de o bucurie nespusă, el îi răspunde cu acea căldură a inimii pe care n-o găseşti niciodată când o cauţi:

- Încep să cred că nu mai sunt acelaşi om care le-a străpuns.

Leadership: Experimentezi caracteristicile principale ale unui drum anevoios, şi totuşi, în final împlinitor al unui ideal nutrit cu neîntinată credinţă într-o izbândă care-ţi asigură întoarcerea la un feeling de "deja-vu" ?

În glasul lui răsuna o siguranţă, o convingere, o energie, care o puse pe gânduri pe prinţesă. Privindu-l uluită, emoţionată, Tamina exclamă cu o oarecare reţinere:

- E o perioadă cam scurtă ca un om să se schimbe într-atât.

- Poate, răspunde Dastan, care fără îndoială îşi reamintea toate întâmplările trăite alături de ea.

- Se pare că ai descoperit ceva prinţe... o nouă conştiinţă spirituală.

- Un destin, răspunde el cu vocea pe deplin liniştită.

Şi atunci a fost ca şi cum timpul s-a oprit în loc. Cuvintele lui îi aprinseră prinţesei focul din inimă. Îl privi pe Dastan cu o expresie de duioşie ce se asemăna cu dragostea, gasul inimii ei era cu desăvârşire vesel şi-i făgăduia numai bucurii şi împliniri. O seninătate aproape supraomenească părea că îi învăluia pe amândoi ca o aureolă. Sângele lor simţea aceleaşi înflăcărări.

Leadership: Inspiraţia de a împlini un destin măreţ vine din totala ta acceptare a realităţii numită "coincidenţa oppositorum" în actul regăsirii sinelui de care ai fugit tot timpul?

Unul din secretele leadershipului e că nu-i nevoie să înţelegi un lucru, ca să-l simţi. Există situaţii când oamenii simt din instinct, dar nu se pot exprima prin vorbe. Ştiu pur şi simplu.

Înţeleg îndată cum stau de fapt lucrurile. Poate raţiunea, poate conştientul dau greş, dar inima nu-i înşală niciodată.

Prinţesa Tamina nu-l măsurase decât din priviri pe prinţul Dastan, nu-i judecase faptele, dar i-a simţit firea, sufletul, după privirea lui caldă şi duioasă. Văzându-i licărirea din ochi, ea înţelesese. Fusese imediat cuprinsă de un fel de admiraţie mută şi reverenţioasă. Căci a putut să vadă până în adâncul sufletului lui, şi i-a văzut adevărata faţă, adevăratul său caracter, adevăratul său "Eu". Ea nu ar fi preţuit niciodată acea unire dacă nu ar fi "văzut" sufletul prinţului, ce îi gândea mintea şi ce simţea pentru ea.

Ca lider, trebuie să întreprinzi o călătorie: călătoria spre tine însuţi, care te va ajuta să-ţi cunoşti în amănunt personalitatea şi convingerile pe care le ai, şi să-ţi analizezi alegerile pe care le vei avea de făcut. Priveşte-te cu ochii sufletului, apoi modelează-ţi potenţialul după propriile tale convingeri, criterii şi idei. Caută să fii aşa cum te vezi. Dă glas realităţii prin intermediul a ceea ce eşti, a ceea ce gândeşti, a ceea ce simţi şi a ceea ceţi doreşti. Leadershipul se întăreşte prin dezvoltarea inteligenţei tale emoţionale.

Coincidenţa oppositorum, concept filosofic și religios care semnifică „coincidența contrariilor", se aplică în situaţia în care două persoane cu convingeri total diferite ajung, printr-o întorsătură a destinului, să împărtăşească aceleaşi experienţe, aceleaşi valori, să posede cunoştinţe asemănătoare şi să gândească prin gândurile celuilalt fiecare pas următor.

Iar a-ţi regăsi sinele de care ai fugit tot timpul este similar cu a-ţi cumpăra o hartă care te ajuta să scurtezi drumul spre destinaţia finală, chiar atunci când eşti pe punctul de a renunţa la călătoria ta.

Leadership: Exersezi aplicarea libertăţii în alternanţă când eşti pe punctul de a simţi ceva ce nu vrei să simţi?

Leadershipul este produsul contribuţiei tale la perpetuarea unei înţelegeri corecte şi clare a experienţei de a te conecta la ceilalţi oameni. Felul cum te manifeşti în ochii lor, asigurând proporţia dintre firesc şi forţat, spune ceva despre fineţea ta, despre profunzimea propriei tale realităţi - în care te vezi cu totul altcineva, oferind criterii de ordonare a elementelor disparate în climatul personal.

În sensul acesta, leadershipul nu se referă strict la viitorul plin de aspiraţii pe care îl poţi cunoaște prin puterea minții de a controla realitatea, ci la prezentul în care te găseşti ca suflet, punându-ţi amprenta asupra îmbunătățirii acelor aspecte de contrast care au un impact semnificativ asupra conştiinţei. Conştiinţa de a fi purtătorul unui destin unic - destinul propriei funcţionări în relaţie cu un nivel înalt de însemnătate.

Ceea ce te plasează într-o configuraţie mai înaltă de "iluminare" şi transformare, la nivel de conştiinţă, spre un nou aspect a cine eşti cu adevărat, este redat în chip nemijlocit de scriitoarea franceză, Marguerite Yourcenar, într-una din cărţile sale:

"Toţi exersăm aplicarea libertăţii în alternanţă: emoţiile, ideile, preocupările, trebuie să fie capabile în orice moment de întrerupere şi reluare. Certitudinea de a le putea alunga sau rechema ca pe nişte sclavi ne privează de orice tendinţă tiranică, dezlegându-ne de sentimentul oricărei constrângeri."

Tot ceea ce intră în relaţie cu personalitatea şi convingerile tale, creând ori un efect de distanţare faţă de ce incluzi uzual în sfera propriei tale măreţii, ori un efect de apropiere faţă de ceea ce îţi alimentează fericirea, se reflectă în această "libertate în alternanţă", care

trebuie exersată la nivel de joc de rol.

Ea vizează aşteptările, atitudinile şi strategiile individului pentru orientarea sa într-un climat schimbător, într-un joc plin de întreruperi şi reluări, dar care îl reprezintă întotdeauna fidel propriilor gânduri şi sentimente. Iar în acest caz leadershipul poate fi considerat rezultatul unei munci grele de lucru cu sinele, însoţit de un salt în viitor, o contonare în trecut şi o revenire în prezent.

Să simţi ceva ce nu vrei să simţi înseamnă să recunoşti că este ceea ce făceai până să eşuezi nu era ceea ce îţi doreai, sau că ceea ce ţi se întâmplă este o amplificare a unor sentimente de abandon cristalizate anterior.

Foarte mulţi lideri manifestă o preocupare tot mai mare faţă de atingerea rezultatelor, punând mai puţin preţ pe latura umană. Ei caută să-i împingă pur şi simplu pe oameni în direcţia dorită, forţându-i direct sau indirect să se alinieze convingerilor şi valorilor lor proprii. Însă ei nu înţeleg că pentru a schimba oamenii trebuie să intervii în comportamentul, în mintea şi mai ales în inimile lor.

Oamenii simt cine eşti, iar dacă nu te percep ca o persoană capabilă să exprime sentimente autentice de grijă şi compasiune, ca un partener de lungă durată, ci te percep ca un stăpân, atunci nu se va crea niciodată o legătură spirituală între tine şi ei.

Aşa cum aportul de sânge spre ţesuturi depinde în primul rând de cantitatea de sânge pe care o pompează inima, adică de debitul cardiac – tot aşa atingerea unei maturităţi emoţionale, care este absolut necesară pentru stabilirea şi menţinerea pe termen îndelungat a relaţiilor cu oamenii din jur, depinde în primul rând de contribuţia pozitivă pe care leadershipul tău o are la creşterea capacităţii oamenilor de a se raporta la tine, şi de „cantitatea” de răbdare pe care trebuie să ţi-o impui pentru a descoperi valoarea lor, adevărata lor natură şi adevăratele lor trăsături.

Uneori, ca să poţi schimba ceva ce nu funcţionează în viaţa ta trebuie să conştientizezi şi să recunoşti că ceea ce experimentezi este creaţia altcuiva.

Adâncurile sufletului sunt greu de pătruns, mai ales pentru aceia care nu cunosc răspunsul la ceea ce li se întâmplă pe tot parcursul sinuos al unui destin din care nu se poate ieşi cu nici un preţ.

E foarte important pentru un lider să fie perceput de oamenii care l-au ales ca fiind un aliat al lor, un om apropiat lor, care îi va conduce aidoma unei călăuze pe căile cele mai bune. Uneori sufletul său (adevărata lui fire), nu este cunoscut decât după îndelungate colaborări, alteori poate fi doar intuit. Dar odată descoperit, comportamentul oamenilor ori va fi favorabil liderului, ori va lua o turnură nefavorabilă ceea ce va crea o prăpastie uriaşă între ei, plasându-i pe poziţii antagoniste, nocive ambelor părţi.

Cum contribuie leadershipul tău la creşterea capacităţii oamenilor de a se raporta la tine?

Source: https://neculaifantanaru.com/adancurile-sufletului.html

Adaosuri (II)

On Ianuarie 25, 2015

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecţie, fără început şi fără sfârşit.

Leadershipul devine tot mai neglijat în prezent. Indivizi care ocupă poziţii importante, dar care nu binevoiesc să respecte nici cele mai elementare reguli de bun simţ. Precum aceia care "plagiază" orice din munca altora. Ei nu pricep ce este "integritatea". Căci aşa cum unui orb îi lipseşte simţul observaţiei, lor le lipseşte conştiinţa sinelui, care, asemenea unei perle care se afundă în mare, îşi pierde tot mai mult din valoare şi tinde tot mai mult să nu mai însemne absolut nimic.

Iar leadershipul, care oglindeşte întâlnirea sinelui cu firea omului, îşi diminuează şansele de a beneficia de o dezvoltare armonioasă, profilându-se în straturile inferioare ale unei viziuni şi a unor manifestări bolnăvicioase, sărăcite de orice virtuţi.

Aşa cum organismele pluricelulare iau naştere dintr-o singură celulă, celula ou, tot astfel potenţialul tău de lider se va dezvolta din acea legătură singulară care se stabileşte între părţile care te definesc, garantându-ţi dreptul de a te impune în mod hotărât în procesul de schimbare a lucrurilor, a acţiunilor pe care le poţi schimba. Spre obţinerea beneficiilor şi fructificarea rezultatelor obţinute pe termen lung.

Dacă vrei să te angajezi în cursa spre desăvârşire, învaţă să gândeşti ca un lider de nivel înalt care ştie exact care sunt punctele tari şi cele slabe ale propriului Ego - care îi controlează toate simţurile, şlefuindu-i caracterul.

Când îţi cercetezi şi înţelegi propria fiinţă, propriul caracter, propriile simţăminte, simţi că ai câştigat încă o dată lupta cu tine însuţi, simţi că avansezi, că progresezi. Simţi, asemenea unui sculptor care ştie să transmită tuturor un mesaj prin însăşi operele sale, că ţii lucrurile sub control, că păstrezi o anumită stabilitate în ceea ce priveşte viaţa ta, Eul tău, în relaţie cu leadershipul.

Simţi că răspunzi cu consideraţie la orice formă de transmitere a idealurilor tale. Simţi că poţi calcula, valorifica, aşa cum un filatelist calculează valoarea oricărui timbru prin expertiză temeinică, orice formă de exercitare a autorităţii tale, orice demers pe care îl întreprinzi. Îţi linişteşti mintea, conştiinţa şi sufletul ştiind că principiile pe care ţi le-ai impus a le respecta nu sunt încălcate prin îndoială sau nepăsare.

Un leadership care se sprijină pe pilonii înalţi al înţelegerii profunzimii "Omului" îşi găseşte menirea odată cu consecinţele evoluţiei tale. Sau îşi încheie temporar sau definitiv misiunea în situaţiile în care eşti condus de ceea ce îţi dictează conştiinţa critică, nu acea raţiune pură care primează. Poţi lupta pentru conservarea şi dezvoltarea leadershipului tău numai dacă plăteşti poliţa extrem de scumpă pentru a te asigura împotriva unei deprecieri a Eu-lui tău.

Felul cum treci prin "tunelul de tranziţie", determină felul în care vei funcţiona în viitor.

Însă leadershipul nu se poate produce de la sine. Mai întâi trebuie să separi Eul de Non-Eu, adică să îmbunătăţeşti relaţia cu acea parte din tine care funcţionează normal, care ştie şi a ştiut dintotdeauna că eşti şi că poţi fi mai mult decât crezi că eşti.

Până la urmă toate eforturile tale se vor dovedi a fi în zadar, propriul tău Eu se va epuiza de la sine. Iar leadershipul tău va apune fără să strălucească, calitatea lui se va pierde în timp, fără ca nimeni să ştie că a existat vreodată.

Viitorul îţi poate rezerva cu mare probabilitate "surpriza" confirmării unui leadership ineficient, care e strâns legat de acea întregire a propriului tău fel de a fi. Numai pe măsură ce progresezi în studiul ştiinţei conducerii îţi descoperi deficienţele.

Orice rivalităţi sau controverse în hăţişul cărora, în treacăt fie zis, nu se rătăcesc numai gânditorii originali, căutători ai ideilor pure care, prin relația lor cu ştiinţă s-au pus în sprijinul inovării și reînnoirii. Ci şi novicii în *learning* . De aceea aceste dispute pot deveni adevărate surse de profit. Ele pot reprezenta starturile care îl rup pe viitorul performer de unitatea inteligenţei în formă asociativă, în echipă, uşurând naşterea unui nou orizont mental şi abordarea unei noi atitudini în faţa provocărilor cunoaşterii şi a realităţilor lumii interioare.

Totodată, acest start oglindeşte integral acea plăcere de a afla lucruri extraordinare, izvorâtă nu din contractul de împrumut a "substanţialităţii" materiei ştiinţifice, ci mai ales din drumul călăuzit de flacăra aventurii, a creaţiei şi inovaţiei ce arde în adâncul sufletului tău, acea aventură a orientării în lume. Numai prin simpla acceptare a unei doze consistente de muncă intelectuală individuală, prin intermediul puterii de a te elibera de dogme, de a fi original în totalitate, vei putea atinge măiestria în leadership.

În urma experienţei de navigare într-un labirint al absurdului, al cărui centru este tocmai tendinţa de a rescrie regulile leadershipului conformându-te unor standardelor non-morale, se consemnează valoarea propriului tău Ego. Un Ego care se percepe separat de realitate şi, de asemenea, se vede pe sine ca cea mai importantă parte din realitate.

În calitate de reprezentant de frunte al unui soi de pseudofilozofie, deloc potentă, care nu trezeşte decât dubii şi suspiciuni, ai puterea să te retragi într-o atitudine de ascultare şi de aşteptare, sau într-o atitudine de asprime, de tipul: *"Sunt împotriva tuturor"* - ce poate fi domolită numai de-un oareşicare dezinteres.

Leadership: Te înscrii în planul tendinţei de a te autonomiza în fazele realităţii pe care o explorezi?

Pe planul tendinţei de a te autonomiza şi a-ţi dezvolta mecanismele de perpetuare a superiorităţii, mi se pare valabilă - ca un ecou de trezire, tot mai pronunţat - opţiunea de a te exclude pentru o perioadă nedeterminată din ecuaţia bilanţului obligaţii-realizări. Atât de complexe pot deveni constrângerile la un moment dat, care se cer pentru investigarea diferitelor aspecte ale tranziţiei spre noi abordări (cercetate de ştiinţa de a evita atât supraestimarea, cât şi subestimarea capacităţilor de leadership), încât lucrul de unul singur apare ca imposibil. Deşi este o variabilă de bază.

Această diviziune a abilităţilor tale este benefică dacă sporeşte capacitatea ta de a gândi, de a lua decizii şi de a acţiona în diverse circumstanţe. Ea joacă un rol important, te poate ţine departe de eşec eliminând numeroase obstacole care stau în calea valorificării acelor resurse proprii care au particularitatea de a produce efecte pozitive.

Rezultatele se pot determina prin integrarea acestei poziţii de dependenţă la toate elementele "circuitului" de detectare, estimare şi ajustare a aşteptărilor celor din jur. Deşi teoretic această metodă este todeauna aplicabilă, în practică este posibil de aplicat numai în cazurile când atât forma circuitului cât şi modul tău de a performa sunt mai stricte şi mai apropiate de propria ta împlinire. De propria ta destinaţie numită "desăvârşire".

Nu toţi oamenii sunt pregătiţi pentru o schimbare de proporţii în viaţa lor, sau nu-şi doresc nicio schimbare. Doar unii, cei energici şi plini de viaţă, dedicaţi unui scop şi hotărâţi până la sacrificiu să-l atingă, acceptă schimbarea şi se grăbesc să o adopte. Însă orice proces de schimbare majoră debutează în general greu, iar cel care se străduieşte să pună bazele unei acţiuni are multe de făcut. Şi, fără niciun dubiu, va întâmpina multe greutăţi. Dar odată trecute hopurile, va putea construi şi implementa uşor acţiunile de schimbare.

În primele faze din stadiul de progres profesional, atunci când războiul de cucerire a ştiinţei leadershipului abia izbucneşte, ca o consecinţă a creării şi aplicării ideilor de cercetare fundamentală asupra saltului în conştiinţa umană, nu dispui decât de tine însuţi. Numai de ceea ce ai asupra ta, de ceea ce te înconjoară. Deci un buget limitat de cunoştinţe şi de un sistem de pârghii slab reglat care să-ţi permită eficientizarea resurselor umane.

Iar această mulţime este formată din alţi lideri, tot mai numeroşi, din tot mai mulţi "intruşi într-un spaţiu al gândirii foarte îngust" - cocoţaţi în funcţii nemeritate, dar care la fel ca produsele de top se vând în cantităţi mici, până ce se devalorizează în întregime şi nu-i mai doreşte nimeni.

Iar în aceste limite, greu de depăşit, bazate pe raţiune, se ciocnesc nişte atomi generând energie. Ele se închid, creând un spaţiu vid, chiar atunci când eşti pe cale să-ţi descoperi valorile şi resursele personale cele mai de preţ.

Mai mult decât atât, calculând şi sintetizând informaţia necesară identificării unei noi versiuni a realităţii din haosul subiectiv de impresii nelimitate care, devenind reprezentări, contribuie la îmbogăţirea cunoştinţelor despre lume şi viaţă, practic îţi măreşti capacitatea de înţelegere a unor structuri de relaţii şi de a trage concluzii despre aceste structuri.

Puntea care face legătura cu marea putere a ştiinţei, luând în considerare probabilitatea de manifestare a autenticităţii ca o combinaţie constituită întâmplător dintr-un realism împins la extrem şi din claritatea de înțelegere în jurul evenimentelor și contextului lor, este străbătută permanent de impulsul stringent de a te îndrepta acolo unde nu ai fost niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-II.html

Adaosuri (III)

On Ianuarie 26, 2018

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecţie, fără început şi fără sfârşit.

Cele mai hazlii sunt reclamele alea la TV, când apare câte un individ (doctor, profesor, artist, etc.) şi spune: "Am studiat în străinătate x-x ani". De parcă asta îl face mai bun la ceva…

Dacă eşti atât de studios şi plin de merite, mai bine spune-ne cum ai contribuit la dezvoltarea ştiinţei pe care o reprezinţi !

Ai mişcat din loc vreun munte, ai făcut vreo descoperire colosală, ai construit o gândire nouă, ai intrat în Guinness Book, ceva de genul acesta?

Dacă n-ai reuşit să duci ştiinţa cu un pas mai departe, îţi sugerez să pleci din nou în străinătate şi să studiezi în continuare !

Încă eşti la nivel de: "mai am multe de învăţat ! "

E o cale lungă până să ajungi la nivelul: "pot să inventez şi să schimb".

Ceea ce contribuie la întregirea leadershipului este acea categorică lămurire a esenţei fiinţei tale, urmată de finisarea ei în timp, cu grija şi fineţea cea mai rafinată. Această autocunoaştere, sprijinită pe un ideal ales, va contribui la declanşarea unor acţiuni constructive, la alinierea sistemului tău de valori.

Acel mesaj care contează

Ce am învăţat azi se poate rezuma astfel: oamenii sunt tentaţi să amâne lucrul cel mai important cu o oră. Dar acea oră este exact cea care contează. Odată ce-o pierzi, toată ziua e pierdută.

Aşa că oamenii aşteaptă următoarea zi, şi din nou pierd aceeaşi oră importantă, sperând s-o înlocuiască cu altă oră, dar care nu mai e cea care contează.

Şi pentru că au pierdut acea oră ei importantă sunt pedepsiţi să piardă o zi. Şi acea oră, şi acea zi se repetă şi se pierde mereu, transformându-se în săptămâni, luni, ani, o viaţă.

Pentru că totdeauna au amânat lucrul cel mai important cu exact acea singură oră care contează.

Acum închipuie-ţi că Ea şi Eu am pierdut 5-6 ani fiindcă Ea nu a putut să-mi trimită nici măcar un mesaj.

Exact acel mesaj care contează.

Un jurnalist l-a întrebat pe directorul general al companiei "La Fântâna" (liderul pieţei din România pe segmentul distribuţiei şi îmbutelierii de apă naturală) de ce a ales să îşi extindă serviciile în alte ţări, când piaţa locală părea să fie un loc pentru toată lumea. El a răspuns: "Mai mult decât dinamica pe care o avem acum pe plan local, nu cred că este sănătos să ai. Trebuie să creşti într-un anumit ritm, altfel pierzi controlul."

Impune-ţi mereu un anumit ritm de conducere şi profită de ceea ce ai obţinut înainte de a vrea sa obţii mai mult. Ritmul pe care îl impui leadershipului tău, determină valoarea şi calităţile tale.

Inima este organul propulsor al sângelui, determinându-l să circule în sens unic. Ea se contractă (bate) şi pompează sânge în întreg organismul.

În momentul în care atriile (cele două camerele de primire a sângelui) încetează să bată regulat şi încep să se contracte într-un mod dezorganizat, se formează acea fibrilaţie atrială (cea mai comună tulburare de ritm a inimii), care favorizează formarea de cheaguri de sânge care ajungând în creier pot provoca accidente vasculare cerebrale, paralizii şi chiar moartea.

În leadership lucrurile cam stau la fel. Dacă ritmul leadershipul tău este neregulat, mai devreme sau mai târziu îţi vei pierde interesul şi motivaţia, îţi vei pierde elanul. În loc să continui să lupţi pentru atingerea scopurilor propuse, te vei bloca pe un anume făgaş care va avea un efect negativ asupra succesului tău. În loc să continui bătălia cu problemele din viaţa profesională, vei înceta să te mai implici. Şi astfel vei înceta să exişti în sufletul oamenilor. Vei da faliment !

Este binecunoscut faptul că chirurgii cei mai buni îşi pot salva pacienţii fiindcă s-au specializat pe un anumit tip de operaţie, pe care o pot efectua mai bine decât oricine altcineva. Şi tu trebuie să te bucuri de acest gen de reputaţie, păstrând ritmul leadershipului tău la un nivel acceptat de cei din jurul tău.

Configurează-ţi arta, cu grijă, plin de atenţie şi pricepere, astfel încât să generezi o nouă stare de spirit, o stare de mulţumire sufletească.

La fel cum un sculptor ştie să elimine asperităţile pietrei şi imperfecţiunile ei, realizând o lucrare de calitate - ce are un efect uriaş asupra tuturor celor care o privesc, tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să elimini imperfecţiunile artei tale, aliniind-o la un anume standard care să fie îndrăgit de toată lumea. Deci, configurează-ţi leadershipul la mare artă astfel încât el să trezească o puternică şi intensă stare pasională în rândul celorlalţi oameni.

Dacă leadershipul tău nu generează în oameni acea mobilitate care să-i conducă către acţiuni productive, care să-i determine să aspire şi să-şi stabilească idealuri cât mai înalte – de exemplu de a deveni la fel de buni ca tine în domeniu – înseamnă că nu le-ai dat o bună şi serioasă pregătire. Iar în acest caz trebuie să te gândeşti cu seriozitate la verificarea cunoştinţelor tale profesionale şi a abilităţilor de conducere.

Să fii cel mai bun din lume într-un domeniu înseamnă să conştientizezi faptul că tu evoluezi rapid spre desăvârşire, în timp ce alţii rămân în urma ta cu prea mulţi ani ca să mai poţi să-i numeri.

Şi dacă s-ar aduna cele mai luminate spirite într-un minunat brainstorming, fii conştient că toţi la un loc n-ar face nici măcar 1% din ce-ai făcut tu şi toţi la un loc n-ar ajunge să se apropie de talentul tău nici peste 1000 de ani.

Un singur om face mai mult decât restul lumii. Luaţi ca exemplu Freddie Mercury. Dacă s-ar aduna toţi cântăreţii din lume, credeţi că toţi la un loc vor putea vreodata să compună un "The show must go on" versiunea 2.0 ?

Trebuie să fii întotdeauna conştient de unicitatea şi valoarea ta !

Dacă România nu ar fi avut câțiva oameni valoroşi care să ducă peste hotare niste aptitudini alese sau o cunoaştere unică, probabil ar fi fost demult cucerită.

Prin urmare, aş încuraja pe cei unici şi cu adevărat talentaţi să se afirme cât mai mult în toată lumea ! Ei sunt singura speranţă de trăinicie a acestei ţări !

Politicienii pot oricând să fie cumpăraţi sau şantajaţi, dar imaginea ţării în întreaga lume o dovedeşte doar o minoritate care decide atunci când majoritatea nu are o variantă mai bună !

Problema cea mare a personajelor devenite peste noapte "mari vedete" este că s-au grăbit să se afirme, dar fără să-l lase pe Dumnezeu să le şlefuiască talentul până la perfecţiune.

Una este să cânţi din "durerea" unei tendinţe generale, cu totul altceva este să ştii să faci artă ... chiar şi dintr-un bob de nisip !

Perfecţiunea este geometria secretă a formei şi a fondului, în niciun caz o culoare aruncată la întâmplare.

Începutul unui mare eşec este să apari prea devreme în lumina reflectoarelor. Faptul că ai o sclipire de moment, nu înseamnă că eşti un geniu, e doar o încurajare de a porni în căutarea unei lumi noi şi pure.

Atât de puţini sunt îndeajuns de hotărâţi şi protejaţi de providenţă ca s-o descopere.

Devin necesare în acest sens anumite eforturi de străpungere a aparenţelor, de clarificare a poziţiei sale faţă de tendinţele "umbrei" de a-i minimaliza valoarea. Deci o mai bună înțelegere cu privire la situația cu care se confruntă. Iar rezultatele vor fi pe măsura riscurilor asumate de îndepărtare a "umbrei" care îl ţine captiv în perimetrul degradării şi regresului.

Uneori este necesară deplasarea în anumite condiţii spre trecut, respectând o anumită distanţă faţă de "umbra" ta, care încearcă totul şi vrea să te depăşească prin dimensiune, printr-un cumul de puncte slabe care să te distanţeze de valoarea ta, de cine eşti tu cu adevărat. Această umbră nu este altceva decât dublura ta ascunsă, partea inacceptabilă din tine însuti, porţiunea de spaţiu întunecoasă în care eşti prins, între aspiraţii şi realizare, care te împiedică să evoluezi.

Limitările tale, alunecarea spre marginile propriei tale individualităţi întâmpină o singură forţă de opunere atunci când te hotărăşti să evadezi din infernul torentului de zgomote din întunericul minţii. Această forţă te ajută să-ţi întăreşti controlul asupra capacităţilor tale ascunse. Să se îndepărtezi de zona zero a neliniştii, să scapi de pedeapsa dureroasă a păcatului de a te supune propriei tale firi esenţiale, sensibile şi neputincioase.

Conţinutul ambiguu al percepţiei despre sine, al omului necondiţionat de nicio regulă, al omului străbătut de gândirea - trăită intuitiv pe de o parte, atractiv şi facil pe de alta,

măreşte în bună măsură abilităţile de leadership. Asta numai dacă în contextul unei crize sau a unei dezvoltări durabile, omul manifestă o bună parte din personalitatea sa flexibilă, asumându-şi provocarea de a reduce la zero orice tentativă de discreditare proprie. Adică pierderi la nivel de imagine.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-III.html

Adaosuri (IV)

On Ianuarie 17, 2018

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecţie, fără început şi fără sfârşit.

Un manager trebuie să-şi cunoască compania la fel de bine cum îşi cunoaşte grădinarul gradina. De fapt, este şi o chestiune de bun simţ. Nu poţi menţine compania la un nivel de performanţă ridicat dacă nu-ţi cunoşti îndeajuns de bine angajaţii şi practicile pe care aceştia le utilizează. Dezvoltarea şi îmbunătăţirea relaţiei cu toţi angajaţii din companie este primul şi cel mai important pas care trebuie să-l facă un manager.

Ce fel de „îngrăşământ" şi ce concentraţie foloseşti pentru a-i menţine pe oameni activi? Relaţia ta cu ei se înnoieşte, se maturizează în contact cu tipul tău de personalitate? Dezvoltarea companiei se petrece sub semnul transformării lor? Ei s-au dezvoltat sub înrâurirea binefăcătoare a exemplului şi îndrumărilor tale? Cât de bine îţi cunoşti grădina şi cum o îngrijeşti?

La fel cum un grădinar iscusit ştie fiecare plantă în parte din grădina lui, tot aşa şi managerul trebuie să-şi cunoască foarte bine tot personalul; să ştie să evalueze nivelul lor profesional şi să dezvolte competenţele acestora. Abilitatea de a se apropia de toţi angajaţii, de a le înţelege şi satisface nevoile şi de a-i îndruma în direcţia cea mai potrivită îl face pe manager mai mult decât un şef, îl face un lider.

Leadership: Te implici cu tot sufletul în dezvoltarea "bazei" umane?

Un manager conduce pe baza a ceea ce face, nu pe baza a ceea ce spune. Dacă angajaţii constată la manager lipsa unor cunoştinţe minime sau chiar o lipsă de profesionalism din partea lui, atunci ei nu se vor mai implica în dezvoltarea organizaţiei sau în îmbunătăţirea continuă a activităţii lor. Dar, în acest caz, se naşte şi întrebarea: cum a ajuns manager un individ fără cunoştinţe temeinice?

Pentru ca eficienţa obţinută de un colectiv să fie maximă este necesar ca managerul să urmărească buna funcţionare a activităţii organizaţiei.

Aşa cum un grădinar vizualizează în sămânţă copacul pe deplin dezvoltat, aşa şi tu trebuie să vezi în oameni viitorul succes al companiei tale. Iată de ce preocuparea consecventă şi adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale procesului de selecţie şi recrutare este atât de necesară. Trebuie să ţii cont de însuşirile lor cele mai bune precum şi de necesitatea valorificării şi îmbogăţirii orizonturilor lor în lumina unei evoluţii care să îmbine eficienţa cu dinamismul, precizia şi ingeniozitatea – dacă vrei ca leadershipul tău să înflorească.

Nu voi mai lungi vorba inutil. Voi adăuga doar atât. Nu pot să ştiu cu certitudine dacă eşti un grădinar iscusit, la fel cum nu ştiu dacă eşti un manager talentat. Nu ştiu dacă îţi preţuieşti angajaţii la fel de mult cum îşi iubeşte un grădinar plantele din grădină. Tot ceea ce ştiu este că, dacă doreşti să fii un manager iscusit trebuie să respecţi resursele umane şi să te implici cu tot sufletul în dezvoltarea "bazei" umane, căci de ea depinde în cea mai mare măsură progresul şi evoluţia unei organizaţii.

Ţine cont de însuşirile cele mai bune ale oamenilor, clădindu-le orizonturile în lumina unei evoluţii cât mai naturale şi mai sănătoase.

Concepţia oamenilor despre tine este susţinută de măsura în care cred că ai putea să luminezi într-un fel sau altul situaţia lor. Te vor ignora şi te vor neglija, şi vor considera leadershipul tău drept unul neinteresant dacă nu vor regăsi în tine acea lumină dătătoare de speranţă. Impactul tău asupra lor va fi cu atât mai mare cu cât interesul lor asupra leadershipului tău va creşte, cu cât se vor raporta mai bine la ideile tale, la modul în care îţi exprimi concepţia privitoare la rolul tău şi la menirea artei tale de a-i conduce.

Dacă România nu ar fi avut câțiva oameni valoroşi care să ducă peste hotare niste aptitudini alese sau o cunoaştere unică, probabil ar fi fost demult cucerită.

Prin urmare, aş încuraja pe cei unici şi cu adevărat talentaţi să se afirme cât mai mult în toată lumea ! Ei sunt singura speranţă de trăinicie a acestei ţări !

Politicienii pot oricând să fie cumpăraţi sau şantajaţi, dar imaginea ţării în întreaga lume o dovedeşte doar o minoritate care decide atunci când majoritatea nu are o variantă mai bună !

Leadershipul tău se situează la o altitudine minimă sau maximă?

Ca să-ţi evaluezi progresul în relaţia cu oamenii trebuie să-ţi supui leadershipul unei analize. Această analiză trebuie să aibă în vedere câteva aspecte deosebit de importante, şi anume: altitudinea maximă şi minimă la care leadershipul tău poate garanta funcţionarea la parametri optimi, precum şi gradul de extensiune al diferitelor sale trepte de dezvoltare.

Altitudinea minimă joacă rolul nivelului de bază la care operează leadershipul tău, şi care controlează procesele de eroziune care pot distruge o porţiune importantă din aria ta de performanţă. Iar altitudinea maximă este acea parte calculată din evoluţia ta care poate să-ţi asigure o maximă eficienţă.

Se ştie că vitamina D este esenţială pentru funcţionarea la parametri optimi a sistemului imunitar - cel care susţine sănătatea întregului organism. Însă numai în prezenţa luminii solare este ea sintetizată.

Tot astfel componentul necesar creşterii potenţialului tău depinde de funcţionarea la parametri optimi ai leadershipului tău. Însă acest component esenţial, investit cu grijă în „motorul" excelenţei tale, poate fi sintetizat numai prin angrenarea unor elemente de bază, cum ar fi: profesionalismul, calitatea serviciilor, pasiunea, responsabilitatea asumată sau etica. Acest „component" este reputaţia ta, iar aceasta determină altitudinea leadershipului tău.

Identificarea unor programe de training care să ducă la dezvoltarea profesională a personalului este de cele mai multe ori soluţia optimă. În urma acestor traininguri angajaţii vor înţelege mai bine ce se cere de la ei şi cu această ocazie îşi vor dezvolta nivelul de cunoştinţe şi abilităţi tehnice necesare realizării obiectivelor profesionale. În consecinţă, pentru ca angajaţii să lucreze la potenţialul maxim, ei trebuie să-şi dezvolte aptitudinile profesionale.

Aceşti adversari redutabili, strâns legaţi de un raţionament subdezvoltat, dificil de susţinut, şi de o putere scăzută de înţelegere a lucrurilor, ca nişte adevărate ţinte în continuă funcţionare, dar fără a genera vreun profit intelectual particular, orientează individul într-o direcţie care nu oferă posibilitatea de a face "Refill". Şi astfel, stimulii de dezvoltare intelectuală îşi vor arăta limitele, împiedicând orice pătrundere în spaţiul privat al marii ştiinţe care pulsează și se schimbă neîncetat.

Dacă vom reuşi să demonstrăm celorlalţi oameni că suntem capabili să-i ghidăm cu înţelepciune spre succesul în carieră, dacă le vom reda speranţa în ziua de mâine, abia atunci vom putea considera că avem aptitudinile necesare pentru a reuşi în domeniul conducerii.

Mentenanţa este un termen generic pentru o varietate de operaţiuni iniţiate când are loc evenimentul neprevăzut. Ea creează o cădere nedorită şi prelungită a sistemului de valori, convingeri, motivaţii, atitudini, experienţă de viaţă, amplificând sentimentul unei nedreptăţi.

A bloca jucătorii puternici să se conecteze la sistemul tău de siguranţă în timpul unei mentenanţe este sinonim cu a accede la o experienţă vizionară fără a-ţi seta parametrii de risc pe o anumită o zonă de refugiu. Înseamnă să-ţi pierzi din motivaţia de a acţiona în necunoscut.

Leadership: Apelezi la procesele de producere a informaţiei, trebuincioase în contextul reprezentării unor proiecţii subiective a

Putem distinge în cursul etapelor de creaţie, două procese de producere a informaţiei trebuincioase în contextul reprezentării unor proiecţii subiective, unor idei care dau conţinut abordărilor care susţin alte realităţi.

Un proces urmăreşte creşterea subiectivă a competenţei specifice autopercepute, prin care treci la nivelul superior de asumare a închipuirii. De unde posibilitatea de te impune mai mult, prin explorarea directă a realităţii subiective.

Al doilea proces domină faza concepţională a producţiei de reprezentări ale sinelui în raport cu neştiutul, bizarul, cu o realitate greu acceptabilă, în care se conturează - renunţând la probleme de detaliu - proiectul operei pe care vrei s-o creezi. Practic, oferi o nouă îndrumare creaţiei, sporind informaţiile ca măsură a dezordinii, a surprizei şi a improbabilităţii. Acestea produc inovaţie şi originalitate în realizarea leadershipului prin configurarea individuală a unui proces de gândire aparte, a unui traseu care nu a mai existat.

Subiectivitatea este cea care, în urma prelucrării şi evaluării realităţii externe sau interne, atribuie unora din componentele acesteia statutul de sumă a multiplelor forme de manifestare a existentului, delimitând şi legând trecutul perimat de viitorul existent, ca posibilitate de valorificare personală.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-IV.html

Adaosuri (V)

On Ianuarie 28, 2017

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecţie, fără început şi fără sfârşit.

Ştiinţa provoacă o adevărată debandadă în mintea ta? Ai ajuns să regreţi fiecare moment care te ţine departe de tine însuţi? Psihicul tău poate să susţină greutatea aşteptărilor pe care le generezi tot timpul? Dorinţa arzătoare de a evada din rutină, dorinţa de schimbare absolută devine de nepreţuit?

O parte a "veniturilor" precise, exacte, pe care le realizezi din leadership pot fi depăşite substanţial de "cheltuieli" ca urmare a faptului că poziţia ta faţă de tine şi faţă de ideea de schimbare se construieşte pe o premisă de care nu eşti sigur.

Veniturile, care pot fi limitate în anumite circumstanţe, depind în mare măsură de eforturile investite în studiul acelor avalanşe de idei şi revelaţii care se pot concretiza în rezultate deosebite. În timp ce cheltuielile sunt întreaga osatură a unei bune cunoaşteri şi a unei orientări adecvate în mediul încercărilor cu care te confrunţi de-a lungul unei îndelungate perioade de autoevaluare. Cu cât veniturile sunt mai mari, cu atât "restul" care îţi rămâne după plata acestor cheltuieli de bază este mai mare.

Frumuseţea artei de a conduce este totdeauna dată de apropierea de viaţă. De aceea liderii cei mai buni sunt constant "reînviaţi" de forţa creaţiei autentice într-un timp care le oferă oportunitatea profundă şi unică de a primi, de a încorpora şi integra o nouă relaţie suverană cu tot ceea ce înseamnă viaţă. Ei sunt întotdeauna interesaţi de consolidarea stabilităţii pe plan intern, aprobând întotdeauna "cererea" de întrerupere a funcţionalităţii lor atunci când fluxurile de inspiraţie se schimbă sau se adună.

Astfel este aprobată victoria asupra viciilor de ordin fizic, psihic şi cognitiv, aducând fără teama de a depăşi limitele admise de propria lor autoritate, o nouă şi binevenită culoare vieţii. Dorinţa arzătoare de a evada din rutină, dorinţa de schimbare absolută nu este o extremă, ci o unealtă de nepreţuit. Nimeni nu poate să avanseze pe plan personal dacă se învârte în cercul unei dezvoltări continue.

Ar trebui să căutăm în măruntaiele acestui munte viu, ce se numeşte om, studiat sub lupa enormă a unei lucidităţi fără defecte, deci de pe poziţiile unei rigori a gândirii. Şi să smulgem o dezvăluire bine fundamentată care să nu provoace răni sau sentiment. Atunci l-am putea considera un învins sau un învingător.

Drumul spre cunoaşterea absolută este închis atunci când omul intră în atmosfera unei realităţi psihologice impuse sau autoimpuse. Ca să reţinem câteva din trăsăturile leadershipului în viitor, pe care le putem întrezări prin perspectiva deschisă a naturii umane ce simte nevoia de a exprima îndoieli, dictând evoluţia unui joc de nepotriviri, constând în construirea de noi trăiri şi emoţii, mai întâi trebuie să asigurăm materialul necesar elaborării alternativelor pe care omul trebuie să le exploreze.

Acest material, caracteristic felului de "a fi" al omului, poate avea vicii ascunse, puncte de minimă rezistenţă, cedând sub presiunea unor forţe externe. În funcţie de nivelul de forţă emoţională şi psihică pe care îl are, când se doreşte o modificare a realităţii trăite intens, el poate participa cu toată fiinţa la un proces de transformare, pozitiv sau negativ. Cu precădere atunci când adaosul de stimuli duri şi imprecişi, greu de finisat în condiţii de "înaltă presiune", nu asigură funcţionarea optimă.

Dincolo de bariera leadershipului de azi, dincolo de bariera construită de mintea umană aflată sub controlul emoţiilor, rămâne un teren absolut necunoscut care seamănă însă atât de mult cu o cărare pe care nu s-a păşit niciodată. Alternativa la o oprire de moment, o şovăire din care de abia cu sforţări se poate smulge omul care nu este capabil să exercite controlul corespunzător asupra propriilor frontiere.

Cine oare îndrăzneşte să se avânte dincolo de propriile frontiere, în condiţiile în care asupra lui se răsfrâng toată acele oscilaţii bruşte de indispoziţie şi dificultăţi de concentrare, cu efect distructiv? În condiţiile în care toate acele manifestări de personalitate, naturalul şi artificialul, sunt închise în adevărul deranjant al realităţii?

Leadershipul este un model de gândire extensibil care se va axa tot mai mult pe ideea de a fi complet chiar şi în afara spaţiului de raţionalitate admis de propria ta conştiinţă şi de propria ta obiectivitate. Completul este o entitate de sine, un soi de trăsătură unică care te caracterizează, ceva ce trebuie pus pe primul loc şi pe care mulţi nu vor reuşi să-l depisteze şi să-l stăpânească.

Asta presupune să susţii posibilitatea unei fuziuni temporale între odinioară, acum şi cândva, chiar dacă asta poate însemna să nu cazi de acord cu ceea ce îţi cere o altă variantă a ta, un Alter Ego.

În acest moment, când eşti prins în ghearele unui torent nou de cunoaştere, aflat în afara conştiinţei celorlalţi oameni, nu mai eşti doar un creier care coordonează raţional căutările spre un început de o mare amploare, ci mai degrabă un robot programat să îşi execute zilnic misiunea pentru care este proiectat: să se supună unor ordine superioare, venite din partea unei instanţe superioare de judecată.

Cum îţi atingi limitele constructive? Cu riscul apariţiei unei "hipertensiuni" în modul tău de a aborda procesul de evoluţie, care netratată poate eroda ireversibil potenţialul tău de creştere?

Culmile gloriei se ating greu după mulţi ani de muncă bine dozată, făcând sacrificii conştient acceptate. Este o investiţie pe termen lung pe care ar trebui s-o ia in considerare fiecare dintre noi pentru a putea face lucrurile normale extraordinar de bine, canalizându-ne energiile în direcţia potrivită spre atingerea excelenţei.

Un citat pe care l-am găsit întâmplător pe internet, şi pe care probabil mulţi guru ai timpului prezent îl scot din desaga plină cu secrete atunci când vor să capteze atenţia publicului pe la întâlniri şi sesiuni de traininguri, suna cam aşa: "Depăşiţi-vă aşteptările. Nu sunteţi motivaţi să faceţi lucruri extraordinare, ci să faceţi lucruri normale extraordinar de bine."

Tot felul de experţi din diferite domenii sunt bucuroşi să-ţi explice de ce stabilirea nivelului de aşteptări este inevitabilă, la fel de importantă ca şi procesul derulat ulterior, atunci când începi să-ţi stabileşti obiectivele.

Dar ei uită sau nu iau în considerare efectele eforturilor necorespunzător dozate, fiindcă nu s-au izbit de acea limită de suportabilitate pe care nu o poate trece nimeni decât cu un singur preţ: o scădere a capacităţii de înţelegere a lucrurilor şi de răspuns adecvat.

Mai devreme sau mai târziu, aceasta depăşire de sine, grabnică, hotărâtoare, va ieşi din matcă şi va inunda capacitatea de înţelegere a lucrurilor, de asimilare a noilor cunoştinţe utile performanţei.

E o chestiune particulară de trend, de interes sau cumva de supravieţuire, care mă îndurerează. Un soi alterare a factorilor de stimulare a înnoirii, deconectarea de la dispozitivul de control intern, o maladie incurabilă căreia uneori din neştiinţă sau din grabă, suntem tentaţi să-i picăm pradă. Lupta continuă dintre două regimente, unul care vrea să obţină o poziţie de superioritate, dar nu poate păstra cuceririle, şi unul al cărui avanpost se afla în apropierea făgaşului măsurii, al echilibrului şi normalităţii.

Într-un asemenea context, propun să testăm o cale alternativă. O constatare. Şi anume, constatarea conform căreia conflictul dintre cele două regimente joacă un rol vital, menţinându-ne într-un ritm alert conţinu; punându-ne faţă în faţă cu noi înşine, cu capacitatea noastră de dezvoltare, prin educarea mobilităţii şi voinţei de a urma căile progresului.

Acum ea este din nou liberă să se manifeste după dorinţele ei, din nou pe val, din nou disponibilă să-şi aducă aportul la întărirea relaţiilor dintre interior şi exterior.

Aşadar, pentru înţelegerea mai bună a propriilor tale limite şi dezvoltarea acelui sentiment de depăşire a fiinţei, urmăreşte implicaţiile pe care le presupune o detaşare de configuraţia unică a personalităţii tale. Mai exact a acelei părţi care se referă la percepţie, afectivitate şi gândire. Acest lucru impune o coerenţă a acţiunilor de prevenire şi control ale unei eventuale "alunecări" spre extrem.

O „paralizie" care se profilează într-un moment decisiv al vieţii, poate avea ca efect întârzierea sau chiar anularea upgrade-ul de configuraţie lăuntrică menit să îmbunătăţească nivelul cunoaşterii de sine.

Leadershipul este o continuare a experienţei live în care eşti prins şi în care te priveşti ca într-o oglindă. Deseori, ca să părăseşti "zona de turbulenţe" care îţi împiedică dezvoltarea, printr-o urmărire consecventă a consecinţelor, ducând la bun sfârşit lupta cu tine însuţi, trebuie să explorezi într-o mai mare măsură aspectele comune ale experienţei de viaţă şi a implicaţiilor sale, la graniţa dintre " *a fi* " şi " *a nu fi* ".

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-V.html

Adaosuri (VI)

On Ianuarie 28, 2017

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecţie, fără început şi fără sfârşit.

Să tratezi știința în aceleași fel în care pisica se joacă cu motoceii. Acesta este tot secretul.

Liniștea și inspirația o găsești numai în mijlocul naturii. Fiecare fir de iarbă îți spune mereu altceva. Nu încerca să numeri. Doar ascultă. Şi priveşte.

Când cineva pleacă departe de tine, urează-i din toată inima Bon Voyage.

Unii confundă biserica cu Dumnezeu, la fel cum confundă toceala cu Marea Știință.

Arată-mi un om care a schimbat şi inovat domeniul ştiinţei, şi îţi voi arăta un om care l-a cunoscut pe Dumnezeu.

Marea Știință este doar pentru cei care s-au dedicat întru totul Creației.

Să știi să vezi...iar dacă nu reușești, va vedea altcineva pentru tine exact la momentul potrivit.

Talentul: Ceea ce altora li se pare atât de greu de făcut, ţie trebuie să-ţi fie atât de uşor, dar atât de uşor de făcut.

Să tratezi știința în aceleași fel în care pisica se joacă cu motoceii. Acesta este tot secretul.

Când îţi place cu adevărat o melodie, dar atât de mult...şi vocea, şi versurile, mai ales ritmul de mare fineţe, nu-ţi mai rămâne decât s-o experimentezi sub altă formă de artă, ca şi când ai face tu parte din ea.

Cei făcuţi pentru a îmbrăţişa tainele Marii Ştiinţe oferă permanent ceva nou prin însăşi "producţia" lor creativă.

Cine vrea puțin de la viață își orientează demersurile spre țintele cele mai sărace.

Omul care se gândeşte numai la bani nu va fi niciodată un Creator. Creaţia este o călătorie în valea răbdării, care are ca şi corespondent un citat din biblie: "Lasă totul şi urmează-Mă pe Mine ! "

Dublează-ți continuu valoarea în funcție de rezultatele talentului tău. Un om valoros este un talent cu mare putere de exprimare.

Nu poţi fi un actor excelent dacă îţi lipseşte vraja... Te rog, interpretează tu rolurile mici, mie lasă-mi-le pe cele mari.

Cea mai măreaţă putere a creaţiei este să fii tu însuţi expresia desăvârşirii ei.

Ca să vezi totul de la înălțime fii dispus să urci mai multe trepte de impreviziblitate decât ești pregătit să întâmpini.

Poţi gândi ca un angajat sau ca un lider. Depinde cât de sus vrei să-ţi exprimi unicitatea şi cât de puternică este voinţa ta.

Muzica este acea parte a sufletului care îţi întinereşte mintea.

Un om cu adevărat talentat este un om de neîntrecut în lume. Și el știe bine acest lucru: "N-am învățat nimic de la niciun profesor. Tot ce știu am învățat numai de la mine.

Dacă ai un talent și te ții de el, totul este atât de ușor. Mai mult decât ușor. Dacă nu ai niciun talent, închipuieşte-ți cât este de greu să te apuci de ceva.

Celui ce i s-a dat știința, i s-a dat și capacitatea de a genera schimbarea.

Numai cineva din afara sistemului va reuși să schimbe sistemul.

Ori de câte ori faci un pas înainte spre culmile Marii Științe, amintește-ți că cei mai mulți rămân cu o sută de pași în urmă. Iar dacă faci în fiecare zi un pas înainte, vei realiza la sfârșitul anului cât de în urmă au rămas ceilalți față de tine.

Omul care are un talent, îl are oriunde. Omul care nu are niciun talent, nu-l are nicăieri. Astfel, omul care are un talent nu are nevoie de studii în străinătate pentru a deveni excelent. Iar cine pleacă în străinătate ca să studieze, se va întoarce la fel cum a plecat: fără talent în nicio direcție. Tot ce ai nevoie pentru a-ți descoperi talentul se află chiar în preajma ta. Dar acest lucru nu-l vor afla niciodată cei cu studii în străinătate. Cum pleacă, așa se întorc.

Dacă ochiul știe să vadă, atunci mintea poate să lucreze. Mai ales în vacanță, când ești relaxat, atunci mintea lucrează cel mai bine, fiindcă ochiul nu se mai străduiește să observe, ci admiră cu adevărat.

Numai cel care reușește să ducă o știință la un alt nivel poate spune că a beneficiat de sprijinul universului în fiecare etapă a "căutărilor" sale.

Oare cine este mai deschis și mai înclinat spre progres: acela care aduce constant noutăți într-un domeniu, sau acela care nu are nimic, nimic, nimic de arătat lumii? Judecați singuri.

Adevărul așteaptă. Numai minciuna se grăbeşte.

Cine nu știe să vadă, nu va putea nici să priceapă.

N-ai să strălucești niciodată ca o stea dacă cobori până la rădăcina firului de iarbă. Atât de mulți oameni coboară, atât de puțini se înalţă.

Nu există decât infinitul. Și câțiva îngeri deghizați în oameni.

Până la sfârșitul anului se vor schimbă atât de multe în sfera științei. Unii vor fi cu un pas înaintea tuturor. Își vor intensifica eforturile pentru a inova în sfera științei, oferind constant noi perspective, noi abordări, noi creații. La alții nu se va vedea nimic. Nimic, nimic, nimic. Absolut nimic. The nothing is everywhere..but you don't have to be nothing.

Oricât de importanți se consideră unii, internetul va arăta în Lumea Nouă, cât de mici și neînsemnaţi sunt. A apus vremea falșilor învățători, vlăstarele cele rele" care au ținut în loc lumea cu neștiința lor. Datorită internetului, toată atenția lumii se va îndrepta spre cei cu adevărat înzestrați intelectual și spiritual, adevărații deschizători de drumuri.

Unii înaintează constant spre un nou început, alţii sunt mult prea în urmă ca să aibă vreun început. De fapt, unii sunt prea în urmă ca să-şi dea seama c-au rămas în urmă. Majoritatea celor rămaşi în urmă nu lasă nicio urmă, pe când cei fruntaşi lasă constant urme care deschid noi orizonturi.

Numai cine face o schimbare majoră într-o ştiinţă poate spune că a făcut o schimbare majoră în lume. Forţa de creaţie este arta de a cuceri ştiinţa, înainte de a finaliza transformarea ei într-un sistem complex.

Dacă ești AS într-un domeniu, ceea ce este greu de făcut devine extraordinar de ușor. Dacă ești slab pregătit, ceea ce este simplu de făcut devine extraordinar de greu.

Prinți și prințișori. Cum vin, așa pleacă toți. Nu se vede nimic în urma lor. Nimic, nimic, nimic...

Progresul este truda omului care îşi face cunoscută ştiinţa. Omul care nu îşi prezintă inovaţiile în faţa lumii, nu are capacitatea şi ştiinţa de a asigura progresul.

Nenumărate schimbări vor avea loc în domeniile ştiinţei şi tehnologiei. Iar unii vor fi vârf de lance în exact cele mai importante direcţii de dezvoltare ale ştiinţei.

Tot mai mulţi candidează la funcţii înalte, dar prea puţini nu au iniţiativa să-şi construiască un blog ca să arate lumii ce anume spune ştiinţa lor. Toţi iubesc funcţiile înalte, dar foarte puţini au ceva de arătat.

Lumea este a celor treji care acţionează şi îşi extrag din ei înşişi propriile puteri. Exact cum ar extrage aur din adâncul unei mine. (Erika Nachez)

Aţi văzut filmul "Ran" al lui Akira Kurosawa? În el se arată felul în care rigiditatea unui bătrân, şeful unei familii nobile, duce la distrugerea completă a întregului său clan. (Erika Nachez)

Bătrânii folosesc întotdeauna metode învechite. Numai ei folosesc dinamita acolo unde mâna fină a maestrului trebuie să folosească dalta.

Celui ce i s-a dat ştiinţa, i s-a dat şi capacitatea de a face descoperiri în mai multe domenii. Asta include capacitatea de a obţine perspective noi despre spiritualitate.

Singurul lucru pe care îl pot face cei rămaşi în urmă este să netezească şi să lase calea liberă celor care vor s-o ia înainte.

Nu există decât infinitul care alimentează universul. Şi mai există 1001 îngeri care traversează timpul sub alte identităţi. Numai ştiinţa va dezvălui acest adevăr, într-o clipă care va dura cât o mie de ani.

Credinţa înseamnă să crezi într-o comoară care sta tot timpul ascunsă.

Cel ce nu face niciodată un pas înainte, va face întotdeauna trei paşi înapoi.

Dacă nu eşti un om al schimbării, nu vei avea lângă tine oameni ai schimbării. Dacă nu excelezi într-un domeniu, nu vei fi înconjurat niciodată de oameni excelenţi. Din cauza asta se pierd bătăliile: fiindcă şi conducătorul este slab, şi armata este slabă.

Cine are ceva de spus, spune. Cine nu are nimic de spus, tace. Cine are ceva de arătat, arată. Cine nu are nimic de arătat, nu are nimic de ascuns.

Degeaba îţi place arta, ţie, om al fineţii şi al rafinamentului, dacă nu ştii să faci din tine însuţi o operă de artă. Artiştii fără a lor creaţie sunt ca vioara fără strune.

Oricât de mare ar fi efortul, nu simți deloc oboseala. Asta se întâmplă când pasiunea întâlnește talentul.

Lumea nu stă după cei care stau. Lumea se mișcă după cei care mișcă lucrurile. Să nu treacă o zi măcar fără să aduci ceva nou în domeniul științei.

Cei ce știu, vor ști și mai multe. Cei ce nu știu, nu vor ști niciodată.

Numai talentul real poate învinge. Unica ta putere nu este vastitatea în care se pierde toată lumea, ci limita deasupra căreia te poţi considera genial.

Oamenii care nu au niciun talent deosebit îşi revendică o anumită importanţă prin prisma culturii generale. Este ca şi când Beethoven s-ar apuca să studieze chimia şi fizica pentru a compune Sonata Lunii. Aşadar, responsabilitatea unui creator nu este de a obţine cunoştinţe generalizabile, cât de a obţine o cunoaştere focalizată pe un scop particular.

Salvaţi cărţile de la dispariţie !

Pentru cei care vor să ajute o lume întreagă, la nivel de informaţie şi cunoaştere, le recomand scanarea/fotocopierea unei cărţi - măcar o carte pe săptămâna. Nu contează domeniul. Nu contează vechimea cărţii sau a documentului. Dar cuiva, poate îi va folosi informaţia din cartea respectivă.

Puteţi converti apoi imaginile scanate în PDF, şi să le puneţi pe net (Scribd, Internet Archive, etc). De menţionat că "Internet Archive" nu are limită în ceea ce priveşte mărimea fişierelor

pe care le uploadaţi.

Recomand CS (CamScanner), o aplicaţie mobile foarte bună pentru fotocopierea cărţilor, mai ales că are posibilitatea de eliminare a umbrelor (Shadows), şi are multe alte efecte pentru claritatea documentelor/cărţilor.

Îngerii au fost mai întâi demoni. La început a fost iadul, apoi a urmat raiul.

Când asculți DeepHouse în taină, atmosfera este total diferită de aceea dintr-un club, fiindcă îți consolidează forța sufletului.

Cam asta este realitatea din România ultimilor 30 de ani, cu precădere în instituțiile de stat, unde colcăie pilele și relațiile: soțul, soția, tata, mama, copii, cumătrii, vecinii, prietenii, socrii, etc.. Caracatițe întregi, o corupție infernală care nu face altceva decât să scadă drastic prestigiul instituțiilor. Este plină vârf de "somități" țara noastră. În instituțiile unde observați aceste grade de rudenie și amiciție, acolo să știți că este corupția cea mai mare, și specialiști ZERO. Toate instituțiile s-au dus încet la vale, iar curând nu vor mai reprezenta niciun interes...

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri-VI.html

Adaosuri (I)

On Ianuarie 25, 2015

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecţie, fără început şi fără sfârşit.

Nedevenind funcţional decât cu preţul eşecului, leadershipul nu încetează să intereseze spiritele preocupate de viitorul lor, de modul în care vor acţiona în noua lor funcţie. Această ştiinţă tot mai bine înfiptă în mentalitatea zilelor noastre, vine în ajutorul omului care nutreşte ambiţia să creeze arta, s-o trateze şi s-o expună - nu ca pe o marfă oarecare, pretutindeni unde "reţeaua comercială" o permite - ci mai degrabă ca pe o investiţie pe termen lung, ca pe o reflexie în oglindă care-i luminează constant adevăratele abilităţi, pasiuni, motivaţii, intenţii şi idealuri.

Începând cu momentul producerii faptelor, deci din momentul în care începi să-ţi etalezi cunoştinţele şi să-ţi exersezi îndemânarea, pericolul scăderii valorii tale devine tot mai mic. Se fac din ce în ce mai simţite efectele de stimulare a capacităţilor ascunse, a creativităţii, a productivităţii, furnizând adevăratele răspunsuri care îţi vor folosi în drumul tău spre succes. Şi astfel vei căuta să acţionezi tot timpul într-un mod în care nu ai fi procedat în mod obişnuit.

Creezi leadershipul ca pe o marfă oarecare sau ca pe o investiţie pe termen lung?

O cantitate enormă de practici realizate la indigo, după diferite modele celebre de leadership, sau realizate în colaborare cu prestigioşi profesionişti din domeniu, prin folosirea în comun a resurselor, nu induce o doză de responsabilitate. Ci poate produce mari prejudicii transformând leadershipul într-un duplicat, cu pretenţia exagerată de a se impune ca o artă majoră.

Evident, copia rudimentară a acestui leadership, realizată în condiţiile procedeelor şi tehnicilor neexersate, nedezvoltate şi nedemonstrate, care pot permite doar pe termen scurt obţinerea unor rezultate pozitive, nu va poseda nici pe departe calităţile originalului.

În condiţiile dezvoltării omului care nu poate distinge bine realul de aparenţe, problema realizării unor reproduceri fidele şi verosimile leadershipului care să sporească dimensiunea câştigului său de productivitate, după o serie de rezultate ambigue, după o serie de indicii pe care el nu a știut inițial cum să le interpreteze, începe să devină presantă.

Materialul de calitate inferioară din care e croit un asemenea individ, prelucrat cu ajutorul unor mici "trucuri", şi mai puţin cu ajutorul operaţiilor gândirii: analiza, sinteza şi comparaţia, ajunge să fie utilizat în realizarea a tot felul de prototipuri de lideri cu pretenţii de niveluri avansate.

Dar în condiţiile în care se intervine - din punct de vedere al câştigului pe care îl reprezintă un asemenea individ pentru ceilalţi oameni, sau al pierderii pe care aceştia o simt la rândul lor - pentru ca leadershipul să placă şi să atragă, pe linia efectelor de contrast între vechi şi nou, totul capătă o nuanţă gravă. În acest caz leadershipul devine o dezamăgire, o daună care vizează exclusiv buna funcţionare a unei companii.

Putem oricând identifica o serie de indicatori ai eşecului în îndeplinirea unui obiectiv de leadership, cum ar fi: "repetenţia" în urma evaluărilor curente, care atestă niveluri scăzute de competenţă.

Mai exact, repetenţia la comunicarea unei viziuni de transformare personală. Sau, repetenţia la predarea unei lecţii de viaţă care să ducă la implicarea şi simularea unor abilităţi practice. Repetenţia la capitolul obligaţiei asumate, de a te implica direct în activităţile desfăşurate de ceilalţi, exercitându-ţi autoritatea în mod paşnic, cinstit şi eficient. Sau, repetenţia în ceea ce priveşte încălcarea dreptului la libera exprimare.

Toţi indicatorii eşecului sunt conectaţi la nevoia de apartenenţă la o conştiinţă mult mai cuprinzătoare, care în momentul luării deciziilor de impunere a unor obligaţii, este adormită şi ignorată.

Tind să cred că una dintre tendinţele de dezvoltare a leadershipului este cea de monitorizare şi evaluare a indicatorilor de rezultate ai activităţii de producere a excelenţei persoanelor din jur. Constând în caracterul temporar al imaginii pe care ţi-o formezi despre ele până să ajungi să le cunoşti, şi o altă imagine, cea pe care o ai după ce le cunoşti foarte bine.

Se întrevăd, tot mai mult, posibilităţi clare de expansiune a leadershipului în sfera vieţii personale a oamenilor, nu în sfera activităţii organizaţionale. Se întrevăd vaste posibilităţi de expansiune a percepţiei despre oameni, prin reproducerea realităţii cu obiectivitate perfectă şi sub toate aspectele sale, după diferite criterii de evaluare a muncii şi a importanţei ei, cu ajutorul leadershipului şi a opţiunilor lui de reglare a influenţei.

Dar mai ales prin intermediului modelului tău de a te raporta la realitatea din sufletul lor, la puterea lor de se reface, de-a se situa deasupra tuturor slăbiciunilor. Deci, prin creşterea gradului tău de adaptabilitate la condiţiile lor de funcţionare.

Am impresia că în privinţa formelor de cunoaştere umană, fără a ajunge la o rezolvare completă a ceea ce-l frământă pe om, împingându-l la fapte nesăbuite pe care le poate regreta ulterior, liderii nu deţin o experienţă prea bogată, izvorâtă din existenţa unei vaste arii de competenţe, ce-şi propun pătrunderea într-o zonă discretă, de ataşament faţă de importanţa sau utilitatea pe care omul o acordă propriei sale creaţii.

O imposibilitate de apreciere a ceea ce este cu adevărat relevant pentru a asigura o productivitate maximă, face ca imaginea leadershipului să fie complet compromisă.

Poţi să-ţi transformi leadershipul într-o formă de artă desăvârşită?

Nu poţi fi lider dacă îţi contrazici, flagrant, cu detaşare, alegătorii. Nu poţi fi văzut drept un om mare, dacă nu-ţi poţi valida caracterul integru.

Aşa cum arheologul trebuie să pună laolaltă vestigiile istorice descoperite cu migală, răbdare, imaginaţie şi inteligenţă, pentru a obţine acel tot al perioadei istorice din care ele datează - tot astfel şi tu, ca să fii în măsură să dai valoare leadershipului tău, trebuie să scoţi la iveală din sufletul oamenilor (mai ales a celor complicaţi şi dificili) mulţimea aceea de sentimente mărunte, dar constante, care-i defineşte, care dă sens existenţei lor, care le alimentează suferinţele sau bucuriile. Să le pui laolaltă, apoi să le îndepărtezi, sau măcar să le minimalizezi pe cele nocive.

Nu este suficient să fii lider numai cu numele, numai fiindcă ai fost acceptat la conducere, ci trebuie să-ţi prezinţi leadershipul în lumina calităţilor tale reale, a acelor însuşiri care fac loc de „mai bine". Trebuie să creezi din leadership o formă de artă accesibilă, serioasă şi antrenantă, nu decorativă, - o formă de artă care să servească drept mijloc de relaţionare şi transformare.

Un leadership nefuncţional, sărăcit de conţinut, bolnăvicios prin constrângerile pe care le impune, ciuruit de decizii neinspirate, - poate totuşi, în anumite cazuri, să avanseze spre niveluri superioare, însă cu riscul de a produce supărări în rândul oamenilor, în conştiinţa lor. Ceea ce va atrage după sine repercusiuni şi mai grave, cum ar fi abandonarea ta bruscă, totală, definitivă, aşa cum o afecţiune neurologică netratată la timp poate avansa spre creier producând moartea bolnavului.

Aşa cum un pictor ia în considerare întotdeauna structura formei şi a culorii pentru a putea optimiza calitatea imaginii, tot aşa şi oamenii trebuie să ia în considerare simţirea ta lăuntrică ca să-şi poată optima mai eficient resursele necesare desfăşurării activităţilor în concordanţă cu obiectivele tale.

Iar această lume a trăirilor, din imediata vecinătate a complexului de convingeri, ne permite să supunem, într-o concepţie proprie, acel imperiu al erorii de gândire, axat în cea mai mare parte pe distrugerea unităţii fiinţei. Imperiu care s-a născut prin înlănţuirea tuturor evenimentelor şi deciziilor, a quiproquo-urilor (" *atunci* " în loc de " *acum* ") stabilite la comanda unor stări de agitaţie sau de aşteptare neîmplinită. Conducându-ne înspre o formă de „a fi" mai puţin elevată, înspre o greşită înţelegere a perspectivelor de evoluţie.

Iată întrebarea care ne frământă. Oare ce limbaj comun poate asigura parteneriatul fructuos între un Ego supradimensionat de producțiile de înţelegeri furnizate de sursa vieţii şi leadershipul utilităţii sociale, nu doar ştiinţifice, pe scara continuităţii în timp, ţinând cont de necesităţile reale de formare şi de progres?

Ei bine, este limbajul libertăţii de a te exprima şi de a fi tu însuţi, condiţionat de reacţii ale gândirii despre sine, în strânsă legătură cu ceea ce te fascinează, prin însuşirea elementelor unei ştiinţe perfecte. Această libertate îndeplineşte o funcţie de comandă şi control asupra a ceea ce te stăpâneşte cel mai mult - extremele, una a închiderii şi una a deschiderii schimburilor de convingeri - făcând din tine o fiinţă umană de calitate, eliberată de toate limitările.

Ficţiunea se impune printr-o mare complexitate ca alcătuire, plămădire, evoluţie şi raportări la noi valori şi atitudini, derivă din motivele "Morţii" şi "Învierii", înţelese ca o nouă formă de activare a sinelui ce se manifestă sub forma de reflex de orientare.

Restricţiile referenţiale, în baza excesului de raţiune care conduce la impresionante descoperiri, constituie un minim necesar pentru atingerea superiorităţii. Ele reprezintă acele acţiuni sau activităţi în care ai prefera să nu te angajezi, dar care au o importanţă mare. Au menirea să readucă sistemul de inter-relaţii dintre realitate şi ficţiune într-o stare de echilibru.

Dacă nu te pui în gardă în privinţa unei despărţiri de tine însuţi, atunci întregirea cunoştinţelor şi cristalizarea unei structuri particulare de înţelegere a ştiinţei va avea ca simptom închiderea ta într-un "iad" privat. Te vei plasa sub un nou setup de cauze şi efecte, neluate în calcul, sub formă de contra-lovitură, care se vor resimţi peste vreme.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri.html

Adelante

On Noiembrie 11, 2017

Ceea ce te ajută să fii o cu totul altă persoană este rezultatul unui mic element care poate transforma fenomenul numit „connect to yourself" într-un perpetuum mobile al acțiunilor viitoare.

Nu-i important ce spun, cât mai ales ceea ce mă inspiră. Momentul sublim de trezire din somnul greu al lenevirii, neaşteptata evadare dintr-o închisoare fără gratii numită auto-suficienţă, se prelungeşte infinit de lung, până când îmi desprind privirea de la proiecţia mea în oglindă şi contemplu orizontul. O creaţie instinctivă în care se relevă viitorul, diferenţiat între cuvântul de spirit şi culoarea imaginii picturale, refuză o teoretizare adâncită, dar capătă valenţe magice. Mă eliberează de iluziile propriei vanităţi.

Posibilitățile de a mă integra într-o nouă realitate sunt nenumărate când forţa de creaţie cade hotărâtor, ca un trăsnet din înaltul cerului, asupra necesităţii de a mă descotorosi de latura pasiv-reflexivă care speră la lucruri mari, dar se teme de acțiunea directă şi de confruntări. În mod tainic, simt că particip la o extraordinară experienţă, profundă într-un imaginar al alterităţii. Ca şi când m-aş fi eliberat brusc din nişte lanţuri groase, iar sentimentul eliberării neîntâmplătoare, neaşteptată, dar verosimilă după schemele unui univers paralel, ar trasa vieţii mele o nouă sarcină. Din fericire, nu ştiu care. Încă.

Scrie mâna fără mine, aşa cum vremea se schimbă fără niciun semn, fără niciun avertisment, încât reuşesc să cântăresc cuprinsurile unei lumi fără ziduri, aceasta fiind singura posibilitate de a scruta orizontul potrivit unei note exhaustive: *„Oye, piensa en tu futuro ! "* Toate se petrec îndeosebi noaptea, fără să-mi pot explica dacă este doar vreo potrivire, o completare a unui plan divin sau o asortare universală. Atunci dansez în ritmul unei muzici numai de mine auzite.

Leadership: Poţi crea un raport de reciprocitate între creaţia căreia îi slujeşti într-un moment sublim de catharsis şi transfigurarea unei realităţi care te obligă să i te supui?

Tot printr-o transfigurare de inspiraţie creatoare, revelând cu intermitenţe un mister al potrivirilor de ritmuri, ca nişte arcuri tensionate, gata, gata să explodeze, reflexiuni ale timpului în care s-au născut dorinţa, viziunea, chemarea divină, înscrise în cuvinte şi în conexiunea dintre ele, mi-am exersat putinţa de a fi eu însumi.

Am inversat rolul pasiv de a fi un produs al creației, la raţiunea de a recepta ceea ce mi se oferă prin legile de compunere a forțelor vieții. Fără a reflecta asupra ideilor cunoscute. Realitatea în faţa căreia trebuia să mă înclin cu respect, cu răbdare, cu demnitate, părea extrasă dintr-un text al scriitorului Heinrich Cornelius Agrippa: *"Cel ce scrie în glasul universal trebuie să fie purificat și curat prin sacrificiu, să aibă speranță puternică, credință constantă, iar mintea să fie ridicată către Dumnezeul înalt, și atunci va obține cu siguranță puterea divină."*

Era un fel de oglindire a ceea ce cred despre mine într-o renaştere a vitalităţii programate şi întreţinute cu orice preţ de energia sfântă, într-un refuz total de a mă supune, de a mă opri, de mă legitima în faţa unor reguli fixe. O încleştare de acorduri în care învingătoare este autodepăşirea. Ea se constituie într-un atribut al dinamicii unui sistem fizic din care pot fi derivate ecuațiile de mișcare ale unui corp pe direcţia unui *inteligent sound that has a Level 10.*

Leadership: Îți poți ridica exemplul personal la rang de virtute prin punerea în valoare a potențialului de oglindire într-un dublu asemănător ție, identificat prin Sinele Suprem?

Am devenit cu totul altcineva pe măsură ce intensitatea transpirației creștea acolo unde nu mai era nimic altceva decât imaginație și curaj. Pentru ceea ce unii numesc "Adelante", în tensiune spre un înainte ce intensifică un şi mai înainte, acea calitate de a fi sincron cu noul de pretutindeni doar ca să-l faci viu pe scena improvizată a unui timp uniform, *porque la vida es corta* , eu îl numesc Sinele Suprem provenit dintr-un nucleu divin de adrenalină.

Ideea necesității de a mă apropia de declanșarea unei *chain reaction* cu efecte imprevizibile, ceea ce am în minte când sunt prins în jocul manifestării realităţii pe care o creez în jurul ideii de "iluzie", mai mult ca sigur vine din invizibilul unei greşeli sau al unei vinovăţii nemărturisite, exprimate de percepţia magicului necunoscut: *"Yo vivo hoy no miro para atrás "*.

Operând o deschidere interioară spre un dincolo insesizabil şi totuşi prezent, un "dincolo" metafizic, un viciu explodând cu aşchii de foc, o punere în practică a fugii de singurătate în eventualitatea unei opriri bruşte în timp, spre alte legi ale vieţii, ajung să trec dincolo de mine şi să văd ce este mai presus de posibilităţile mele de a cuprinde o totalitate. O lume rezumată într-un singur cuvânt mă integrează în structura divinului suprem: Intensitate.

Frumusețea a ceea ce vezi în oglindă este atracţia ce nu cunoaşte nicio limită faţă de ceea ce trăiești intens în prezentul unui cu totul alt viitor decât cel care poate fi imaginat în acel moment.

Să trăiesc într-o manifestare esenţială de voinţă, o formă de energie regenerabilă, inepuizabilă, de vibraţie înaltă, prin reducerea necunoscutului la cunoscut, ca o promisiune a unei experienţe care mă bucură nespus: *"Que viva la vida ! "* , parcă pe fondul unei predestinări de care nu pot fugi, a devenit expresia dorinţei de a înfăptui o lucrare la nivelul cel mai subtil al naturii mele. De a recâştiga periodic perfecțiunea dincolo de orice fractură şi polaritate.

Această manifestare este reacţia neaşteptată de a mă repezi spre cele ce se nasc şi nu mor niciodată, îmbogăţirea vieţii spirituale, libertatea spiritului de a-şi mări continuu volumul de conţinut şi libertatea spiritului de creație, propus acum revizuirii estetice. Însoţite de degajarea unei energii egală cu diferența dintre ceea ce simt şi ceea ce gândesc în virtutea legii acţiunii şi reacțiunii.

O viaţă care se derulează pe „repede" înainte are ca esenţă puterea de a trăi fiecare moment la intensitate maximă. În contextul unei astfel de intensităţi se trasează calea de accedere spre o realitate profundă și de durată, capabilă să renască prin fiecare gest, acțiune sau reacție, alimentând acea revelație în care realitatea formată în afara ta dispare la un moment dat.

Leadershipul vizează ducerea Creaţiei personale la nivel de Sine Suprem, încât ceea ce scoţi în evidenţă prin mărturisirile tale intime să poarte pecetea unei conştiinţe universale receptive la pulsaţiile unei trăiri autentice..

Adelante sugerează recrearea acelei realități intrinseci prin intermediului intensității și forței de sugestie cu care îți exprimi gândurile sau întâmplările implicate în expresia şi modelarea unei personalități unice, autentice.

Ceea ce te ajută să fii o cu totul altă persoană este rezultatul unui mic element care poate

transforma fenomenul numit „connect to yourself” într-un perpetuum mobile al acțiunilor viitoare. Acest mic element are ca punct de referință valorizarea unei clipe printr-o trăire intensă și revelatoare. Imortalizarea acestei clipe creează amintiri care vor dăinui o viaţă.

*** Notă:** Sash ! - Adelante

Adevăr sau Provocare

On Ianuarie 02, 2009

Configurează materialul fundamental din care este constituit modul tău de gândire, astfel încât să-ţi asiguri funcţionalitatea în circumstanţele limitatoare.

Cartograful francez Nicolas-Thomas Baudin a fost numit în 1801 să conducă o expediţie pe coastele Australiei pentru a întocmi o hartă exactă a acelor locuri. În 1802, ajunşi pe ţărmul Australiei, naturaliştii au debarcat pe uscat şi s-au aprovizionat cu numeroase plante şi scoici. Dar surpriză. Această şedere a fost una de foarte scurtă durată.

Toată lumea îl considera pe Baudin un căpitan extrem de curajos, dispus să sfideze orice risc şi capabil să-şi atingă toate obiectivele propuse. Însă, legenda spune că el s-a speriat într-atâta de orăcăitul broaştelor australiene, încât a ridicat grăbit ancora şi a luat-o la fugă, fără să se mai întoarcă vreodată în acel loc.

Legenda e legendă, şi nu putem şti cât este sau nu de adevărată. Dar există un tâlc important în ea: dacă nu suntem hotărâţi în proporţie de 100% în acţiunile pe care le întreprindem şi dacă nu suntem pregătiţi să facem faţă celor mai noi provocări, nu ne vom putea atinge niciodată scopurile.

Leadership: Modul tău de răspuns la condiţiile unor împrejurări imprevizibile, dar dependente de voința ta, este specific funcţiei "RETURN" pentru măsurarea efectelor şi impactului asupra valorii tale de referinţă?

Trăim într-o societate în care toată lumea doreşte să obţină totul într-un timp cât mai scurt şi fără prea multă bătaie de cap. Din acest motiv foarte mulţi indivizi întreprind rapid tot felul de demersuri pentru a-şi atinge cele mai incredibile scopuri, dar la apariţia primului obstacol sunt gata să renunţe. Sunt ei oare atât de hotărâţi şi merituoşi să-şi atingă cu orice preţ scopurile?

Nu cred. Nimeni nu obţine un succes răsunător dacă porneşte într-o călătorie, succesul îl obţin doar cei care ajung la capătul ei, adică cei hotărâţi, curajoşi şi perseverenţi. Dacă Baudin ar fi fost într-adevăr un bun conducător, şi-ar fi înfrânt impulsul de a renunţa. Dar el nu a fost tocmai un conducător adevărat, ci un foarte bun cartograf. Diferenţa e mare.

Valoarea de referinţă a unui lider este predominată de influenţa momentului de aplicare al impulsului de comandă asupra reacţiilor de răspuns la condiţiile unui mediu ostil. Funcţia "Return" se activează dacă eşti setat să gândeşti în termeni de vină sau înfrângere, acceptând ca pretext imperfecţiunile unor circumstanţe care nu depind de tine.

Leadership: Cum te raportezi la cele două tipuri de condiţionări?

Nu intenţionez să modific nimic din tiparul liderului, ori să creez impresia că dincolo de el se află o grămadă de calităţi nebănuite, ci să semnalez unele variante de promovare a personalităţii sale profund adecvate timpului prezent şi viitor. Dar şi acele aspecte neexplorate care pot da naştere la confuzii nedorite.

Liderul autentic nu poate ignora filosofia, care convine perfect naturii sale, conform căreia orice faptă, orice eveniment şi orice atitudine va avea efecte în viitor. Materialul fundamental

din care e constituit modul lui de gândire, acele profunde adevăruri care îl ghidează în timp, impune periodic o examinare riguroasă. Dar şi o revizitare atentă a realităţii înconjurătoare. Altfel spus, se cuvine a fi făcută periodic o reactualizare şi recontextualizare a felului său de *"a fi"* în situaţii variate, pentru a fi sigur de calităţile sale.

Înclinaţia spre succes a liderului este rezultatul raportului între două situaţii decizionale, atunci când el este familiarizat cu eşecul, sau atunci când nu este. Sau, mai bine zis, este rezultatul raportului de strânsă aderenţă între condiţionarea de tip *"început - nu pot"* şi *"pot - finalizare"* , din care leadershipul îşi extrage seva şi îşi perfecţionează structura. Deseori liderul poate fi complet insensibil la ceea ce se întâmplă în jurul lui, limitându-şi strict dimensiunea de dezvoltare.

Fie şi amestecul unei analize bine fundamentate a propriilor sale convingeri, decizii şi acte de conducere, care deschide ochii prin înlăturarea vălului de confuzie, cu înguste reprezentări ale modului în care factorii externi îşi pun amprenta asupra imaginii sale, poate de naştere, brusc sau lent, în orice dozaj, în funcţie de împrejurări, la interpretări diverse.

Sub rezerva acelei forţe inexorabile "de stânga" care-i programează atât de bine mintea, convingându-l să renunţe în momentele în care trebuie să treacă de proba curajului, liderul nu va mai putea să înlocuiască cu brio perspectiva imprecisă a faptelor care se înlănţuiesc în cursul procesul său de aderare la acea creştere a valorii care promite atingerea excelenţei.

Leadership: Vii cu partea ta de răspuns la provocările pe care nu le poţi controla, acceptând riscul de a fi supus unor influențe nejustificate din partea unei nuanţe de tip "excepţie de la regulă"?

Aşa cum un scriitor trebuie să prezinte un interes de actualitate în opera sa - tot astfel tu trebuie să prezinţi un interes foarte mare în a-ţi duce până la capăt misiunea, îndeplinindu-ţi rolul cu cât mai mult sârguinţă.

Adevărul este că şi cei mai destoinici conducători au temerile lor. Însă aceştia din urmă nu lasă frica să pună stăpânire pe ei. Odată cu fiecare nouă provocare întâmpinată, ei se încăpăţânează parcă şi mai tare să-şi atingă obiectivele. Într-o altă ordine de idei, doar dacă eşti deschis la schimbare şi nou, şi numai dacă dai tot ce ai mai bun din tine vei reuşi să ajungi acolo unde cei şovăitori şi neîncrezători în forţele proprii nu izbutesc.

Să capeţi o nuanţă de tip "Excepţie de la regulă" este similar cu a face alpinism având încredere în utilizarea unei frânghii care nu rezistă. Singurul termen de garanţie care lipseşte din vedere pentru o ascensiune sigură ţine de necesitatea de a-ți testa propriile limite, de ambiție, de senzații care numai acolo "sus" pot fi trăite.

Această excepţie de la regulă mai spune că "orice întârziere este taxată" atunci când îţi încalci o promisiune şi îţi pierzi stima de sine, ca apoi să pierzi şi încrederea altora în tine.

Expertul internațional în leadershipul avansat, John Maxwell spunea: *" Nu schimba împrejurările pentru a-ţi schimba viaţa - schimbă-te pe tine pentru a schimba împrejurările. "*

Fără îndoială va trebui să-ţi înfrunţi temerile şi să capeţi multă încredere în forţele proprii dacă doreşti să-ţi atingi obiectivele. Şi va trebui să te grăbeşti, căci pe măsură ce timpul trece lucrurile evoluează şi se schimbă rapid, obstacolele se înmulţesc pe măsură ce înaintezi spre ţelul propus şi astfel misiunea ta devine tot mai grea.

Leadershipul este un examen al împrejurărilor neprevăzute pe care cu cat le experimentezi mai mult, cu atât mai interesantă devine viaţa şi misiunea ta.

Adevăr sau Provocare: fiecare din ele reprezintă o alternativă la modul în care abordezi o realitate pe care nu o poţi nega şi pe care ai obligaţia să o schimbi. Chiar dacă eşti îngrozit de necunoscutul care ţi se aşterne în faţă, găseşte-ţi curajul de a merge mai departe, fiindcă aceasta este singura direcţie în care trebuie să te îndrepţi ca să-ţi testezi şi depăşeşti limitele.

Doreşti cu adevărat să îţi atingi obiectivele propuse? Dacă da, atunci ai grijă să priveşti numai înainte şi să nu baţi niciodată în retragere.

Mult succes !

Source: https://neculaifantanaru.com/adevar-sau-provocare.html

Adevărata capodoperă de artă

On Martie 26, 2017

Măsoară-ţi pasiunea pentru leadership, demonstrând că ambiţia cunoaşterii imediate a unui efect final serveşte drept punct de start pentru confirmarea unei noi revelaţii.

Mă gândeam la tot şi gândeam totul în semnificaţiile unei opere de artă cu autor necunoscut. În fiecare stadiu al neliniştii plină de întrebări, care îşi calculează accentele tulburi în funcţie de ideea relevată de tendinţele evolutive ale bolii, totul fiind pus sub semnul de neclintit al destinului, era scoasă la iveală o nouă dimensiune a ideii de formă, de ordonare, de sortare.

În secret, sub marea dimensiune a greşelii şi a remuşcării, în mine se năştea o frustrare, ca un soi de mistuire a sentimentului de obligaţie, apropiată lumii personajelor lui Dostoievsky, o stare atât de pasională, de fierbinte, căreia numai apocalipsa ii era imanentă.

Nu voi spune că nu m-am rătăcit, refuzând să mă las antrenat moral, şi poate că nici nu trebuia s-o fac, într-o asemenea aventură experimentală, urmarea întâmplării de a nu avea odihnă, confruntându-mă cu efectele necruţătoare ale transformării virusului prin resortări de gene ce făceau ca rostul vieţii pe pământ să fie doar o şansă la supravieţuire.

Leadership: Determinarea ta constă în capacitatea de a naviga prin „underground-ul vieții", înfruntând mutațiile imprevizibile și impactul brutal al realității?

Dar voi privi rătăcirea sub aspectul unui fragment al infernului în care omul este asociat ştiinţific animalului de pradă, în înfăptuirea unui plan creator divin din perspectiva mutaţiilor imprevizibile şi transmisibile ale virusului.

Punctele de extrem ale funcţiei de căutare a vreunui inhibitor al virusului, într-un underground al vieţii, erau aceleaşi cu punctele de extrem ale funcţiei de măsurare a impactului meu cu realitatea cea mai neagră, unde trebuia să o scot la capăt cum puteam.

Într-un fel ştiam ce urma să se întâmple, mă îngrozea ideea, fără niciun fel de retuş, fără niciun fel de rezervă. Eram dovada penalizării vieţii după toate legile aspre ale ştiinţei şi ale judecăţii finale ale lui Dumnezeu.

Leadership: Frumosul, ca înțelegere individuală a faptului că poți folosi legile vieţii în crearea unor căi de a depăşi limitele realităţii, este un răspuns la recomandarea ecoului care estompează o stare de slăbiciune?

Nostradamus a fost zidit pentru că nu lăsa pe nimeni să intre în camera lui. Acest caracter intim şi discret este un răspuns la adresa anxietăţii, o îngrijorare cu privire la viitor, o stare afectivă caracterizată printr-un sentiment difuz de insecuritate, o penalizare pentru analiza sistematică a repercusiunilor pe care acest gen de intimitate o iradiază.

Diagnosticul acestei afecţiuni psihologice se stabileşte în accepţiunea zicalei *"nu trebuie să crezi nimic ca să înţelegi totul"* . În asemenea situație, impactul final asupra concentraţiei ambiţiei de a trăi merge de la câteva fracţiuni la câteva zeci de procente, apoi coboară brusc la zero.

Un tu însuţi mai finisat devine singurul material de construcţie a cărui rezistenţă la compresiune creşte în timp, oră de oră, pe măsura comparaţiei între efecte şi cauze, între firesc şi arbitrar, sau între autoritate şi libertate. Un tu însuţi a cărui formă, nuanţă şi aspect sunt dictate doar de instinctul de supravieţuire şi de nevoia de a te fereca într-un ecou golit de şoapte, dar viu și extrem de dinamic, de felul "cine scapă viu de aici este un erou". Ecoul va face înconjurul lumii în căutarea speranţei de a învinge forţele maligne ale răului, ale realităţii nefireşti.

Îndrăzneala de a te avânta primejdios dincolo de limitele realităţii este un tablou în care toți ceilalți sunt absenţi, și doar tu exişti.

Înainte de a promova leadershipul trebuie să iei în considerare calea de a te deschide unei viziuni referitoare la raporturile rezultate din înfăptuirea unui plan creator divin oferit perspectiva unei realităţi aspre și nesigure (în care interacţionează factori nenumăraţi) și exigenţele propriei chemări spre aventură în raport cu instinctul de a supravieţui „all by yourself”.

Starea de forţă este dată de tendinţele omului de unificare a oricărei informaţii din mediu în direcţia aspiraţiei spre o lege absolută: "nu poți să-ți negi acțiunile fără să-ţi negi propria vinovăţie ori să scuzi eşecul moral". Iar starea de slăbiciune, dincolo de limitele impuse de realitatea aspră, este dată de acea experienţă a întâlnirii omului cu un set de prejudecăţi şi mituri persistente, de tipul: "I can’t survive alone".

Adevărata capodoperă de artă este să depăşeşti limitele impuse de fatalitate. Oamenii îi urmează pe lideri dacă aceștia demonstrează că ambiţia cunoaşterii imediate a unui efect final serveşte drept punct de start pentru confirmarea unei noi revelaţii.

O astfel de revelație, transpusă într-un rol de forţă, poate suna în felul următor: *„I am the only one that place today before yesterday ”* sau *„I am the only one that place pain before joy”*.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-capodopera-de-arta.html

Adevărata fericire a unei fiinţe virtuoase

On Iulie 19, 2016

Du-te unde vrei, dar, totuși, întoarce-te la tine.

Era o împrejurare excepţională, ca într-o enigmă care în loc să se dezlege, se învârtoşează mai tare. De pe urma căreia, cu multă chibzuinţă, am câştigat cel puţin două puncte de vedere: mai întâi, sensul adevăratei credinţe mi-a devenit, dintr-o dată, în mod direct, accesibil. Factorul Beta al împrejurării în care mă aflam, oferindu-mi prilejul de a experimenta o ghicitoare în interiorul unei enigme de mare excepţionalitate, se putea asocia spaţiului simbolic al memoriei şi continuităţii vieţii.

În al doilea rând, expunerea motivelor ce stăteau la baza acestei iniţiative de resurecţie a unei părţi consistente din mine, vizând deprinderea unei cunoaşteri implicite, despre care un scriitor ca John Fowles ar fi numit-o *"o împletitură de efecte care nu întârzie să apară"* , conduceau la selectarea variantelor alese de nespusuri care - și acum - așteaptă o lămurire. Acest lucru constituia o bună introducere în estetica unei noi formule literare.

Parcă aş fi fost altcineva, imaginea unui personaj din romanele lui Umberto Eco, care caută o înţelegere a lucrurilor acolo unde nimeni altcineva nu se uită. Întotdeauna omul ancorat în stări profunde de prezenţă care compun în mod metonimic ţesutul intim *della sua parte vivente* , într-o căutare a lui Dumnezeu cu inima, se conduce totodată după imperativul formulat de Heraclit: „să ai capacitatea de a cunoaște ceea ce cârmuiește toate lucrurile prin mijlocirea tuturor lucrurilor".

Leadership: Poţi să prezinţi imaginea unei lumi aparte prin intermediul iniţiativei de a face parte dintr-o creaţie care poate să îţi sugereze elementele necesare pentru a te elibera de puterea şi de temerile egoului tău?

Sursa acesta raţională determinată de forţe realiste, înscrisă într-un cerc evolutiv ale cărui unghiuri opuse nu sunt congruente, reuşeşte să-şi readucă la normal, într-o manieră discordantă cu cea la care s-ar fi aşteptat, nivelul de funcţionare. Concomitent cu înălţarea spiritului către Creator. Singurul capitol unde ea nu îşi poate cuantifica progresul, unde nu se poate manifesta ca tot unitar, este acolo unde nu poate deveni accesibilă.

Imaginea unei lumi aparte determinată de particularităţile unei creaţii scriitoriceşti, menită să scoată în evidenţă funcţia imaginativă a unui Ego cuprins de incertitudinea unei schimbări de atitudine şi de mentalitate, este creaţia unui artist care se maturizează frumos, care nu se mai lasă sedus de modele şi curente trecătoare. El şi-a găsit o viziune, dar deocamdată nu o poate hrăni decât cu sentiment şi gând cu gând.

Remarcaţi, aşadar, preocuparea mea febrilă, de o viaţă, aceea de a-mi lămuri necunoscutele, în ipostaza de căutător de adevăruri ascunse, examinându-mi existenţa în jocul absolut gratuit cu conştiinţa, *with my own releases, with my own unique sensibilities* , pentru a-mi înţelege trăsăturile esenţiale şi rolul personalităţii în viaţa unui Faust în bătălie cu Mefisto. Ghidându-mă după indicii numai de mine ştiute, ascunse în zicala "du-te unde vrei, dar, totuși, întoarce-te la tine".

Pentru o perioadă îndelungată, consumând cu nesaţ imensele diversiuni ale tuturor negărilor şi acceptărilor dominante, în lumina unei selecţii multipolare a activelor realităţii mele, înscrise într-o mişcare sinergică, am simţit tot mai neputincios acea vrajă puternică *of the forbidden Fruit, hidden in the scattered traces of the lost wisdom* . Viaţa mea era un tablou

reflexiv dotat de psihologie cu o unitate izbitoare de tip: BlackList.

Leadership: Încerci să lansezi modelul tău de lider ca revelaţie a unei valenţe aparte a personalităţii tale, trăind sub controlul unui Ego care îţi cere să faci dovada unei cunoaşteri mai presus de înţelegerea ta?

Citeam zilele trecute într-o revistă mai veche caracterizarea pe scurt a figurii celebrului Don Quijote:

"Una din trăsăturile care îl fac fascinant pe eroul lui Cervantes este aceea că, dacă de multe ori este complet întreg la minte, niciodată nu este complet nebun. Chiar și în momentele de sminteală, întotdeauna îşi păstrează o doză de bun simţ şi armonie. De aceea, cavalerul rătăcitor, în afară de momentele când e în joc soarta tagmei lui, poate fi considerat un model aflat sub semnul raţiunii, al discuţiei temeinice şi al căutării adevărului."

Un om de acest fel, aflat în ipostaza de căutător-descoperitor, care-şi subjugă cititorii prin povestea vieţii sale, își măsoară certitudinea asupra chestiunilor subtile cu aceeaşi exactitate cu care chimistul își măsoară reacţiile. Supus propriei sale cunoaşteri despre necunoaştere, în speţă unei logici care scapă minţii normale, el se apropie de o stare pură de inteligenţă critică, între bătăile inimii şi contracţia reprezentărilor sale morale. Dar neştiind când urmează a se împlini clipa în care mugurii filosofiei sale se vor deschide cu toţii deodată şi se vor transforma în înţelepciune.

Îți poți crea ideea de fiinţă virtuoasă, prin extinderea cunoaşterii de sine la un nivel superior, în ipostaza de căutător de adevăruri ascunse, atunci când încerci să-ţi lămureşti necunoscutele – toate acele moduri de a vedea lucrurile care îți testează limitele. Atunci când îți examinezi existenţa în jocul absolut gratuit cu conştiinţa, *with your own releases, with your own unique sensibilities.*

Egoul este cererea realităţii de a se vedea o alta, prin faptul că ceea ce te defineşte ca fiinţă te defineşte ca un un puzzle de perspective care interpretează realitatea pe alte coordonate.

Iar în această privință, adevărata deplinătate, care se ghidează după ideea că omul este o sursă raţională determinată de forţe realiste, dar totodată o formă ascunsă a ceea ce este în realitate, contribuie la estimarea modului său de a se proiecta în conştiinţa lumii exterioare de pe poziția unei validări a autenticităţii sale. A cărei nerespectare atrage nulitatea absolută.

Felul în care îți manifeşti sensibilitatea, preocuparea febrilă, aceea de a-ţi lămuri necunoscutele, în ipostaza de căutător de adevăruri ascunse, poate influența asumarea corespunzătoare a identităţii prin faptul că nu acţionezi direct asupra a ceea ce ți se întâmplă, ci acţionezi indirect asupra a ceea ce reprezinţi pentru viața ta după ce înțelegi felul cum funcţionezi.

Voința de a cuceri o conștiința nouă, orientarea spre o satisfacere de sine altruistă, axate pe dinamica aspiraţiilor către o logică a firii şi a trăsăturilor de caracter prin care oameni diferă unii de alţii, este una din verigile nesfârşitului lanț al leadershipului care face trecerea de la un stadiu neevoluat la un stadiu avansat.

Omul care încearcă să-şi lanseze modelul de lider ca revelaţie a unei valenţe necunoscute a personalităţii sale, este omul care doreşte să aibă control direct asupra a ceea ce i se întâmplă atunci când pune sub semnul raţiunii esenţa a ceea ce este. Adică atunci când experimentează stări pe care le-a trăit deja. Și reușește să le atribuie o semnificaţie aparte.

Leadershipul este lumea închipuită a creatorului, având avantajul de a nu fi o creaţie personală a lui, ci o creaţie existentă în sânul unei lumi care se vrea mai mult decât o realitate, se vrea a fi produsul unui Ego contrariat.

Adevărata fericire a unei fiinţe virtuoase stă în cunoaşterea de sine şi în imaginea pe care ţi-o formezi despre tine. Chiar şi atunci când te îndepărtezi de propria fiinţă, chiar și în momentele de sminteală, vei asculta întotdeauna ecoul acela fantomatic al unei lumi mai profunde care îţi dictează ce să faci, ce să crezi, îţi inoculează valori şi îţi arată mereu cum să fii, contribuind activ la realizarea unei vieţi de calitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-fericire-a-unei-fiinte-virtuoase.html

Adevărata măsură a leadershipului

On Ianuarie 12, 2013

Învaţă să fii proactiv în elementele esenţiale ale vieţii, fără să creezi presiune asupra propriei tale autorităţi.

În volumul pe care Mihail Sebastian l-a scris despre "Corespondenţa lui Proust", găsim aceste rânduri tulburătoare: *"Aproape toate scrisorile lui Proust, chiar şi cele din tinereţe, sunt scrise sub iminenţa sfârşitului. Gândul morţii e mereu prezent în scrisori. Dacă primeşte o invitaţie, sau propune o întâlnire, sau fixează un termen, Proust e obligat să adauge clauza pentru el actuală, mereu plauzibilă, a morţii care poate revoca totul."*

Moartea poate veni oricând, pentru oamenii trişti şi bătuţi de greutăţile vieţii, spunea Mihail Sebastian despre scriitorul pe care năprasnica boala de astm îl ţinea de ani de zile într-o cameră fumegândă, cu pereţii de plută.

Neîmpăcat cu moartea lui Proust, nemângâiat, înduioşat de acest tragic destin, nu îi este dat lui Mihail Sebastian nici norocul modest de a-şi presimţi propria moarte, de a se pregăti pentru ea, de a se revolta, de a scrie un singur rând în lumina rece a apropierii ei. *****

Leadership: Eşti în stare să-ţi păstrezi măreţia de a fi împăcat cu cine eşti şi ce eşti în punctul cel mai plăpând al vieţii, încât să-ţi creezi o identitate apropiată de traiectoria unui destin revelat doar printr-o antiteză?

În ce varietate de situaţii se stârneşte în tine refuzul, dezaprobarea? Cazi uneori într-o stare de înrăire tot mai surescitată, sau într-o stare tot mai apăsătoare de sfârşeală? Toată esenţa vieţii tale se distanţează de moralitate? Eşti un sistem care poate să întreţină focul cel mai cumplit, sau un sistem care nu este capabil de nicio reacţie impulsivă?

Un om azvârlit în mijlocul tumulturilor vieţii este, în realitate, un navigator care înoată în derivă cu capul în jos, până ce ajunge să se scufunde în propriile îndoieli. Faze agitate de incoerenţă în gândire, proprii involuţiei sale. Un astfel de om ajunge să-şi răsfrângă ultimele forţe nu doar asupra existenţei sale, ci şi asupra celorlalte persoane din jur, cauzând o ruptură între ei care uneori nu poate fi reparată.

Această înaintare haotică care creează o anumită presiune asupra omului, are loc în momentul de cumpănă când negativismul îşi pune amprenta asupra personalităţii şi evoluţiei sale, producându-se o puternică destabilizare, sub cele mai diferite forme. Devine un chin să împartă cu alţii experienţe cât mai variate. Iar îngrămădirea componentelor definitorii într-un spaţiu mic de exploatare, în care nu este posibil un control absolut asupra identităţii sale reale, atrage după sine în mod ferm o diminuare a propriilor valori.

Poetul român, Mihail Eminescu îşi imaginează toată suflarea vieţii în controversa spirituală a omului ca pe un fel de antiteză: *"Vreme trece, vreme vine, Toate-s vechi și nouă-s toate."* Prin aceasta, înţelegem caracterul omului care este strâns legat de diferenţa dintre tu cel de ieri, cel de azi şi cel de mâine, dar la nivel de motivaţie, emoţii, performanţă, destin, asociate cu sensibilitatea şi cu slăbiciunea de a te lăsa pradă îndoielii, disperării, pornirilor instinctuale.

Leadership: Viziunea pe care ţi-o formezi asupra vieţii te ajută să înţelegi mai bine dimensiunea conştiinţei a ceea ce experimentezi ca pe o atitudine practică în faţa unei

fiinţe marcată de o dualitate ireconciliabilă?

"Astăzi am înţeles că a acţiona, a iubi şi a suferi înseamnă, într-adevăr, a trăi în măsura în care eşti permeabil şi-ţi accepţi destinul ca reflex al unui curcubeu de bucurii şi de pasiuni", spunea la un moment dat Camus în "Caietele" sale.

Asta înseamnă să intri într-o zonă neagră, de nelinişte, şi să rămâi acolo restricţionat fără a avea o viziune pozitivă asupra vieţii şi asupra propriei tale identităţi. Este momentul când atingi limita propriei neputinţe de a te ridica deasupra situaţiilor de viaţă bulversante. O sărăcire a propriei tale firi care se perpetuează, creşte şi devine de necontrolat. Şi nu se va schimba de la sine decât atunci când intervine o terţă persoană, în cazul cel mai bun, sau abia atunci când fapta a fost comisă, adică prea târziu.

Nu vei putea niciodată să-ţi dezvolţi potenţialul maxim de leadership dacă nu blochezi infiltraţiile negative, precum deprecierea stimei de sine şi a statusului social propriu. Asigurând continuitate evoluţiei tale, fără să treci cu vederea acea atenţionare care intră în vigoare ori de câte ori te apropii de zona interzisă, vei putea să îmbrăţişezi toate aspectele multiforme ale realităţii.

O fiinţă marcată de o dualitate ireconciliabilă, fiind atinsă de limita propriei neputinţe de a se ridica deasupra situaţiilor de viaţă bulversante, îşi dă uşor acordul de a reprezenta o imagine afectivă în plan comportamental şi psihologic, prin faptul că nu produce nicio emoţie altuia lipsit de asemenea dispoziţii. Reproducerea stărilor afective în satisfacţie, evidente în cazul unui deznodământ nefericit, cu mult reproşuri şi mustrări de conştiinţă, se reduce la o simplă amintire a faptului că le-a avut.

Leadership: Faci o săritură în afara destinului tău, fără să știi unde să te întorci după aceea?

Ca stimulent în procesul tău de îmbunătăţire a calităţii de Om, poţi utiliza un punct forţe, o trăsătură fundamentală, sau o atare convingere, care să-ţi asigure permanenţa valorii. Aprobarea. Acceptă inevitabilul şi încearcă să-l depăşeşti, împacă-te cu tine însuţi şi profită la maxim de pe urma oricărei situaţii, aparent disperate, care îţi pune la încercare caracterul.

Scriitorul român, Emil Cioran, spunea un lucru care merită citat. *"Nimeni n-a iubit mai mult ca mine această lume şi, cu toate acestea, dacă mi-ar fi fost oferită pe tavă, chiar copilaş fi exclamat: "Prea târziu, prea târziu ! " Ce aveţi, ce s-a întâmplat ? - N-am nimic, n-am nimic, am făcut o săritură în afara destinului meu, şi nu mai ştiu acum spre ce să mă întorc, spre ce să fug..."*

Dacă abordezi continuu noi zone în afara ariei tale de "a fi", aproape sigur te vei îndepărta de leadershipul de calitate. Asta înseamnă să faci o săritură în afara perimetrului de siguranţă, în care trăirile şi gândurile pozitive sunt ocrotite şi garantate. Te vei pierde într-o zonă fără o acoperire puternică. Şi astfel toată esenţa vieţii tale se va distanţa de bogăţia morală, riscând să fii învins de neprevăzut şi să deveni vulnerabil. Nesiguranţa, teama, vulnerabilitatea, împletite formal, vor da naştere unei structuri aparent funcţionale, dar fragilă şi instabilă.

Traiectoria "joasă" a unui destin frânt are ca punct de sugestivitate măcinarea unui Ego aflat mereu la limitele existenţiale dintre fiinţare şi neant, într-un delir al suferinţei susţinut cu pregnanţă de luciditatea unui angajament neasumat.

Adevărata măsură a leadershipului este puterea de a te rupe de acel "Prea târziu, prea târziu" în difuzia unei culturi a diversităţii şi a manipulării, în care fiecare existenţă are

valoare neînsemnată, condiţionată de satisfacerea nevoilor materiale, încât "săritura" pe care o faci în afara destinului tău să nu fie prea dură atunci când te vezi brusc "cu sacii în căruţă".

De la sfârşeală la seninătate este un pas mic pe care conştiinţa îl percepe la nivel de credinţă, transcendenţă, autosugestie, transformare personală, iniţiativă, la nivel de mentalitate colectivă sau la nivel de control şi informaţie.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Adevărata Superioritate

On Mai 08, 2016

Schimbă-ţi percepţia asupra propriei ființe, în funcţie de poziţia sau unghiul din care priveşti fiecare din experienţele care te-au făcut să fii ceea ce ești.

Mă închideam în tăcere, în secretul unei chemări spre îndeletniciri mai înalte. Acest straniu fenomen nu se putea explica decât prin farmecul pe care îl reprezenta atingerea unui nivel mai ridicat de spiritualitate, în faţa unei aşa zise înclinaţii spre o nouă viziune a identităţii care, pentru a se declanşa, avea nevoie de împrejurări exterioare de "bun augur".

Ceva mă înstrăina de restul lumii, acea acută senzaţie a descoperirilor multiple, funcţia stimulatoare a unor revelaţii redimensionate care puteau mai târziu să inducă o trăire mistică, densă ca norii care umbresc soarele, făcând din mine etalonul unui sistem de referinţă inerţial, un "outsider" al societăţii actuale. Cu toate că dădusem la iveală tot ce era mai bun din mine, prin felul cum gândeam, prin felul cum gândirea îşi exprima atât de izbitor forţa nemasurată determinând proiecţiile unui supraunivers, nu reuşeam totuşi să definesc ceea ce era adevăr şi ceea ce era eroare.

Leadership: Cum navighezi între ipostaza de creator și cea de creație în propria ta transformare, astfel încât să creezi o simbioză între voința ta de a transforma și puterea de a fi transformat?

Uneori mi se părea că visez. Nimic nu mă atrăgea mai mult decât energia explozivă a unei experienţe de viaţă asociată unei dimensiuni particulare - a profunzimii izvorâte dintr-un act de contemplaţie, înlocuind relaţiile de transformare a coordonatelor spaţio-temporare ale cadrului de întâlnire cu mine însumi, visându-mă că visez, că visul m-a ales pe mine, nu eu pe el.. că nu sunt eu, ci un altul este în mine. Totul părea atât de real într-un atât de larg ireal.

Magicianul încerca să folosească realitatea de dincolo de vizibil, pentru a avea putere asupra lumii din faţa lui, încordând până la ultima limită a raţiunii muşchii acelor organe vitale numite: efecte secundare, dar nu fără a se transpune în ipostaza unui om condamnat să trăiască la nesfârşit proiecţiile propriei memorii, sfârşind prin a dialoga cu personaje imaginare.

Magia este calea spre construirea unui personaj din care îţi vine greu să crezi că vei scăpa. Intră în lumea lui şi convinge-te singur !

Leadership: Accepți să fii stăpân doar la tine acasă, sau ai pretenţia ridicolă de a fi şi la alții?

Talleyrand, Sfinxul neînţeles, triumful inteligenţei şi subtilităţii din umbra lui Bonaparte, n-a urmărit nimic altceva decât pacea pe tot parcursul evenimentelor acelor timpuri, şi o aştepta în virtutea următorului ideal: *"Adevărata superioritate înseamnă să fii stăpân la tine acasă şi să n-ai niciodată pretenţia ridicolă de a fi şi la alţii."*

Privit ca pe o metaforă, acest *"la tine acasă, şi niciodată la alţii"* este consecinţa unei particularităţi a fiinţei superioare care a îndrăznit să-şi asigure geometria ascunsă a spaţiul personal, tipic desenelor onirice ale lui Escher. Din această exprimare se degajă satisfacţia abandonării în faţa sinelui suprem încărcat cu pace, acea atmosferă sufletească de care simţi

nevoia să te bucuri și să profiţi, acea atitudine de invulnerabilitate într-un cadru care nu contravine legilor lumii exterioare.

Superioritatea este o retragere din ceea ce este previzibil, încununarea într-o stare de conştiinţă clară care aduce noul, pacea sfântă, făcând ca adevărul ultim al lumii exterioare să fie adevărul tău. Retragerea nu se produce atâta timp cât omul nu e stăpânit de acea inteligenţă inexorabilă ce poate exista doar într-un singur punct: culminarea experienţei limitării şi a diferenţei.

Limitarea este o restrângere a zonei în care dorești să „locuieşti", un decor în care îți creezi propria poveste, este consecinţa rămânerii tale în sfera gândurilor și revelaţiilor care stau la baza propriei transformări. Te autocreezi prin ceea ce mintea plămădeşte în background. Te exteriorizezi prin secretele pe care le dezvălui ca pe nişte mărturisiri ale propriilor trăiri şi experienţe, prin facultatea de a părăsi un rol şi a lua locul altuia, fără a-l judeca, nu dincolo de bine şi de rău.

Leadership: Forma fenomenologică a lumii exterioare coincide cu esența ta, cu propriul tău conținut, atunci când realitatea pe care o creezi este furnizată sub forma unui "outsider" al propriei tale deveniri?

Experiența magiei, clădită pe temeiul efectelor creării unei entităţi de sine stătătoare, putând fi înţeleasă ca o unitate de emoții și idei, ca o activitate directă a ceea ce noi numim Minte, Suflet şi Voință, constă în a te situa la o distanță suficient de mare faţă de ceea ce se întâmplă în mintea altora. Această experiență este remarcabilă prin faptul că te ajută să treci peste orice obstacol aflat între tine și ceea ce te poate afecta în realitatea exterioară.

Magia reprezintă mărturisirea unor stranii atașamente faţă de ştiinţa de a obţine orice doreşti, de a supune orice dominaţiei tale şi de a dispune de o voinţă nelimitată de nimic. Un magician se transforma tot mai mult într-un profesionist atunci când ceea ce se ascunde în spatele aparenţelor devine o întoarcere la izvoarele adevăratei credinţe în ceva mai înalt decât este el în mod obişnuit.

Leadership: Cum reușești să valorifici profunzimile interioare atunci când te afli între realitate și vis, între cine ești și cine ai putea fi?

După cum două elemente eterogene, ca salpetrul și cărbunele, amestecate în anumite proporţii dau pulberea din care se poate desprinde o imensă energie explozivă, tot astfel fuziunea dintre cele două experiențe: „limitare" și diferenţă", funcţionând la o anumită frecvenţă de rezonanţă, poate să constituie o rută de exit faţă de restul lumii. Într-o anumită perioadă de timp, acest lucru conducând la crearea și propulsarea unei alte entităţi ale fiinţei spre un nivel mai înalt de percepţie a tot ceea ce ea reprezintă.

Percepţia asupra propriei fiinţe depinde de poziţia sau "unghiul" din care priveşti fiecare din cele două experienţe. Un individ poate exista într-un singur punct, într-un anumit moment al timpului, în acel punct în care este coechipierul minţii sale, când poate să compare rezultate celor două experiențe, și să devină stăpân pe direcția care reprezintă noul, schimbarea personală totală.

Realitatea pe care o creezi este furnizată sub forma unui "outsider" al propriei tale deveniri atunci când ceea ce simţi, trăieşti, experimentezi, este exprimat prin intermediul unei mărturisiri care nu dispare cu totul din povestirea pe lumea o citeşte din pură curiozitate.

Devii altcineva atunci când desăvârşirea ştiinţei tale pătrunde în sufletul celorlalţi oameni prin intermeiul unei mărturisiri care nu-i surprinde, dar îi face să te invidieze prin indiciile pe care nu au voie să le ignore.

Adevărata Superioritate nu este atinsă decât de fiinţele care se bucură în libertate de orizontul vast al universului lăuntric. Iar credinţa în existenţa unor forţe înalte, oferite de ştiinţă, precum şi mărturisirea fiecărei taine prin intermediul povestitorului care îşi deapănă firul amintirilor, se aplică la nivelul maturităţii de a-ţi înţelege unicitatea şi potenţialul creator dincolo de aparenţe şi presupuneri, dincolo de iluzia pe care oamenii o numesc "realitate".

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-superioritate.html

Adevărata valoare a leadershipului

On Octombrie 24, 2010

Înaintează pe calea spre excelenţă, declanşând întregul instinct al geniului tău şi întregul avânt al inimii tale.

Maestrul era un om sclipitor. Nu avea deloc înclinaţie spre ştiinţele exacte şi pentru matematici. Erau ca nişte limbi străine pe care nu le putea înţelege, oricât de mult s-ar fi străduit să le înveţe. Dar cu toate acestea era un învăţat, un om care şi-a însuşit un mod de gândire cu mult diferit de al celorlalţi oameni, un mod de gândire în esenţă generator de noi idei, conexiuni, analogii, comparaţii, simboluri şi interpretări diferite. Era un artist desăvârşit care năzuia necontenit spre perfecţiune. Era un om deosebit care şi-a impus propriul talent prin propriile forţe, prin eforturi, prin hotărârea nestrămutată şi dăruirea sa exemplară pentru pictură.

Am mers într-o zi să stau de vorbă cu el şi să-i admir operele. Îşi crease un stil inedit de pictură folosindu-se, cu o poetică ingeniozitate, de cele mai importante elemente ale tehnicii în acuarelă. Se vedea cât colo că era înzestrat cu acea imaginaţie originală în măsură să născocească cele mai intense efecte. Stăteam în picioare lângă el cu modestie, într-o atitudine plină de respect şi de înţelegere. Ridicându-şi ochii spre mine şi încropind un surâs grăbit, maestrul luă cuvântul cu aceeaşi bună credinţă cu care îmi vorbise de nenumărate ori despre tablourile sale:

- Nicu, cel mai bine tainele semenilor le prind artiştii, dar uneori nici ei nu sunt conştienţi de asta. Un pictor, un portretist, pune pe pânză la lumina zilei toate ascunzişurile sufletului uman. El dă glas realităţii prin intermediul operei sale.

Leadership: Dezvăluirile tale îndeplinesc condiţia esenţială a creaţiei intelectuale şi artistice?

Un lider adevărat îşi expune viziunea în tot ceea ce înseamnă "abordarea complexă a activităţii de creaţie", insuflând avizaţilor în domeniu puternice sentimente de apartenenţă şi coeziune la un ideal care îşi măsoară dimensiunea prin însăşi forţa evidenţei.

Emisiile de cerinţe şi virtuţi, relativ extinse, pe care idealul le generează, sunt influenţate de nuanţele de adâncime ale fiinţei care receptează realitatea din jur, în mod obiectiv, dominând toate semnificaţiile de drept şi de fapt. Bine preciza cineva pe web: *"Utilizarea unei opere care conţine un portret necesită consimţământul persoanei reprezentate în acest portret."*

Un argument care stă în favoarea acestei ipoteze, îndreptându-ne atenţia către dorinţa de individualizare a creatorului, dar mai ales către o garanţie a gustului pentru sensibilitate, este răbdarea de a descoperi frumosul care se zbate între receptare şi interpretare.

Leadershipul este apanajul unei intelectualităţi, deseori rebele, care schimbă realitatea, experimentând tot ce este mai nou şi mai interesant; a unei intelectualităţi care analizează dimprejurul cu obiectivitate şi alege tot ceea ce ar conduce la conturarea unei viziuni dinamice şi constructive.

Adevărul, pe care dezvăluirile creaţiei îl scot la iveală, este faptul că producţia culturală şi intelectuală îl supune pe creator la o presiune continuă, pentru a livra noi sensuri de exprimare cu valoare de exemplu. Este un adevăr care linişteşte prin profunzimea pe care o

demonstrează procesul gândirii care conduce recunoaşterea valorilor definitorii, dar în acelaşi timp sufocă printr-o apropiere mai mult decât necesară de un pattern alternant de creşteri şi scăderi ale dispoziţiei de înţelegere a sinelui.

Leadership: Poţi să dai dovadă o inepuizabilă forţă de sugestie, actualizându-ţi imaginea implicării tale concrete în dinamica unui parcurs artistic marcat de o rară coerență ideatică?

Prin intermediul "operei" sale, pe care are dreptul s-o retuşeze şi s-o desăvârşească, în voie, în vederea apropierii de perfecţiune, liderul îşi exprimă realitatea, tot aşa cum marii pictori îşi exprimă conştient sau inconştient întregul lor univers prin capodoperele pe care le creează.

Opera liderului însumează acele senzaţii, percepţii, noţiuni, judecăţi şi raţionamente legate de realitatea percepută, care îl ajută să se manifeste şi să se exprime. Un lider nu poate să-şi transforme viziunea în realitate dacă nu-şi declanşează întregul instinct al geniului său şi întregului avânt al inimii sale.

Foarte sigur pe sine, pătruns de sentimentul unei demnităţi şi unei valori cu totul personale, el îşi conduce strategiile şi îşi călăuzeşte "creaţia" în concordanţă cu valorile în care crede, astfel încât ea să capete o însemnătate cat mai mare.

Leadership: Eşti în stare să-ţi extinzi graniţele influenţei, creând valoare din analiza fundamentelor cu care îţi argumentezi schimbarea conceptului de "receptare a operei" cu care te simţi solidar?

Cu şase sute de ani în urmă, în epoca în care arta se afla la mare cinste, mulţi duci, regi şi papi au fost gata să-şi vândă coroana, sceptrul ori tiara numai ca să poată achiziţiona unul din acele minunate giuvaeruri sau opere de artă ce ieşeau din mâinile meşterilor.

Un lider nu se poate impune în relaţiile cu oamenii dacă "opera" căreia i-a dat viaţă nu este dorită de nimeni. În acest caz el nu se poate numi un adevărat "meşter" în ale leadershipului.

Receptarea operei certifică un sens, şi nu numai sensul operei, ci şi sensul artei în general, sensul progresului ei. Aşadar, conceptul de "receptare a operei" fixează corespondenţele dintre sensul care permite circulaţia recunoaşterii tale, prin trăiri ale experienţei de viaţă materializate în linii, forme şi culori, şi expresia de uimire şi încântare pe care o are privitorul atunci când îţi evaluează lucrarea la terminarea ei.

Un lider adevărat îşi simte misiunea, chemarea nevăzută, pentru că ele singurele forţe cărora le dă întotdeauna ascultare. Asta e firea şi destinul său, Dar nu priveşte cu uşurinţă datoria sa faţă de ascunzişurile artei. Conştient că adevărata lui valoare este apreciată după abilităţile sale, el îşi pune toate forţele în scopul creării unei opere desăvârşite care să capteze în totalitate atenţia oamenilor şi care să nu-şi piardă niciodată magia.

Odată, un critic l-a întrebat pe marele pictor român, Nicolae Grigorescu în ce constă secretul artei sale. El i-a răspuns: *"Niciun secret, dragă domnule ! Privesc lucrul cu ochii mei şi caut să-l fac aşa cum îl văd ! "*

Ca lider trebuie să întreprinzi o călătorie plină de satisfacţii: călătoria spre adevărata ta valoare. Priveşte-te cu ochii sufletului, apoi modelează-ţi potenţialul după propriile tale convingeri, criterii şi idei. Caută să fii aşa cum te vezi. Dă glas realităţii prin intermediul a

ceea ce eşti, a ceea ce gândeşti, a ceea ce simţi şi a ceea ce-ţi doreşti. Te-ai convins că totul se bazează pe leadership?

Să fii un rezultat al creaţiei artistice înseamnă să experimentezi o stare de acceptare exterioară prin interiorizarea echilibrului, armoniei, coerenței presupuse de "frumosul" pe care îl dezvăluie arta ta.

Concluzie: Leadershipul poate fi o capodoperă sau doar o activitate stearpă. Poate fi o sumă de activităţi benefice tuturor, sau poate consta doar într-o sumă de acţiuni care să nu fie în beneficiul nimănui. Liderul, la rândul lui, poate fi un veritabil artist sau un cabotin, un individ care nu are nimic în comun cu arta conducerii. Depinde de noi toţi să găsim mijloacele de a recunoaşte un lider adevărat şi să-l urmăm sau să demascăm şi să înlăturăm "non-liderul".

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-valoare-a-leadershipului.html

Adevărul de dincolo de magie (II)

On Ianuarie 26, 2015

Asigură un mediu al schimbării care salută excepţionalitatea, transformându-te într-un programator al unui nou conţinut de sine.

Era un soi de convenţie a unei funcţionări ce admitea o singură variabilă: redimensionarea realităţii, sub acţiunea unor forţe de înaintare ce făceau posibilă teleportarea în timp şi spaţiu. Prin magie. Trecerea aceasta de la o unitate mai deplină, la o unitate profundă, părea înfăşurată de spiralele unei lumi ce lăsa în urmă nimicul şi alte ceruri. Astfel, exista posibilitatea de a detecta prezenţa lui Dumnezeu peste tot şi nicăieri, asumată printr-un înţeles care acoperea intervalul cuprins între raţiune şi imaginaţie.

Dintr-o clipă în alta, mi se părea că mă aflu într-un loc diferit, că uit unde mă aflu şi ce se întâmplă în jur. Negreşit, eram ţintuit în mijlocul unor determinări situate valoric în limitele unor legi de impact, exprimate prin ecuaţiile unor clauze neevidente. Nu-i de mirare că nu mai aveam niciun control asupra situaţiei. În ultimă instanţă, probabil că n-aş greşi dacă aş spune că îmi scăpa totul. Cu toate acestea, am mers înainte încercând să-i dau de capăt acestei şarade apropiate de zona science-fiction, cufundându-mă orbeşte în ireal.

Leadership: Cum poate actul de a „îndura totul" să fie comparat cu procesul artistic, în care creatorul, asemenea unui magician, transformă durerea și frica într-o expresie a voinței divine și a luminii interioare?

Prinţul, abia reîntors din împărăţia vecină, se uită drept în ochii tatălui său şi-l întrebă:

- Tată, e adevărat că nu eşti împărat, ci doar un magician? Trebuie să cunosc adevărul, adevărul de dincolo de magie. Altfel am să mă omor.

- Nu există adevăr dincolo de magie, răspunse împăratul. Şi prin farmecele sale chemă moartea să vină. Moartea apăru în uşă şi îi făcu semn prinţului să vină cu ea. Prinţul se înfioră. Îşi aminti de insulele frumoase, frumoase dar ireale şi de prinţesele ireale, ireale dar frumoase.

- Prea bine, zise. Voi putea îndura totul.

- Vezi, fiule, zise împăratul, acum eşti şi tu magician.

Leadership: Încerci să controlezi un mediu de tip „Open World" prin valorificarea unei experienţe distribuite într-un soi de colaj al concretului şi abstractului?

Leadershipul este un factor extrem de important în fertilitatea unui teren nou de gândire, dar el are nevoie de aprobare din partea sinelui ca să se contureze. Mai ales din partea acelui sine care există dincolo de percepţia directă, dincolo de filtrele realităţii obiective (care nu este atât de cuprinzătoare ca realitatea subiectivă).

Atunci când aprobi existenţa unei realităţi a cărui orizont de aplicabilitate nu se vede prea devreme, înseamnă că recunoşti o altă variantă a cunoaşterii care interferează cu „materia magică" a sinelui.

The Open Word, ca şi condiţie a propriei transformări în marea ecuaţie a pretenţiei de a fi altcineva, evidenţiază originalitatea pe care ţi-o asumi prin constituirea unei noi identităţi care poate să-ţi confere o anumită împlinire, pendulând între ceea ce eşti capabil să înfrunţi şi ceea ce eşti capabil să posezi. Iar o mască pe care ţi-o pui deasupra nesiguranţelor tale, de frica de a nu fi vulnerabil, este începutul unei tentative de a evada dintr-un univers obscur (obiceiuri lumeşti, disperate, obsedate de nereuşită).

Leadership înseamnă să pui în valoare o cunoaştere a cărei extindere duce la crearea unei noi realităţi, detaşându-te de condiţia imediată de prizonier al concretului.

Dacă vrei ca leadershipul să reflecte şi să pună în valoare o cunoaştere a cărei extindere să ducă la crearea unei noi realităţi, detaşează-te de condiţia imediată de prizonier al concretului şi transformă-te într-un programator al unui nou conţinut de sine. Care se poate realiza prin proiectarea în viitor a unei alte imagini a puterii, ca un magician de ordin superior capabil să furnizeze noi perspective lumii, prezentate ca un fel de " *Mission impossible* ".

Zilele trecute, Eric Schmidt, preşedintele executiv al Google, a declarat că internetul va dispărea în forma pe care oamenii o cunosc în prezent. Aşadar noua realitate, căreia îi corespunde un alt orizont de aşteptare, se construieşte dintr-un alt soi de experienţă - una bazată pe minuni, pe magie, pe suspendarea unor legi unanim acceptate, ca o redirecţionare a înţelesului acordat obişnuitului. Rămâi în joc?

Leadership: Mintea ta îşi îndreaptă privirea spre tot ce e mai „sfânt" dincolo de confruntarea dintre lumea aceasta şi lumea cealaltă?

Există costuri ascunse pentru orice fel de experienţe distribuite într-un soi de colaj al concretului şi abstractului, dar ele ajută la promovarea imaginii puterii tale nebănuite. Leadershipul cel mai înalt se materializează prin puterea de a te manifesta ca un descoperitor de taine, prin puterea de a înlocui certitudinile prezentului. Prin puterea de a te situa deasupra acelui nivel mediu de gândire acceptat de marea majoritate. Prin puterea de a te situa deasupra unei realităţi ale cărei imperfecţiuni se estompează în acea perspectivă a obişnuitului, care nu poate da nicidecum măsura unei inteligenţe creatoare originale.

Parafrazându-l pe istoricul olandez, Johan Huizinga, aş spune că mintea liderului-creator nu se poate desprinde din cercul magic al jocului puterii, ea îşi îndreaptă privirea spre tot ce e mai sfânt. Adică spre tot ceea ce este mai secret, mai acoperit cu subînţelesuri şi asocieri care scapă oricărei logici, oricărei încadrări în real, căutând un ascunziş definitiv care poate apărea mai târziu în viaţa celorlalţi oameni drept verosimil. Ca o consecinţă a condiţiei de convergenţă spre înalt, spre sursa supremă a „iluminării".

Dacă este adevărat ce spunea cineva, că abstractul şi concretul se contopesc logic într-un univers ilogic - mintea noastră, atunci experienţele obţinute prin cufundarea în ireal pot reda imaginea unei noi lumi vecine cu confuzia, plină de mister, dar în acelaşi timp plină de atracţii.

Un conţinut nou de sine are ca şi corespondent imaginea unei personalităţi aflată între ceea ce se defineşte ca "imperativ imediat al acceptabilului" şi ceea ce se naşte din adâncirea ta în nişte adevăruri irefutabile considerate ca fiind "sfinte" într-o realitate care se schimbă tot timpul.

Adevărul de dincolo de magie scoate în evidenţă acea putere a gândirii sprijinită de un soi de colaj al concretului şi abstractului, prin care se clădeşte o nouă realitate adaptată incredibil pe pelicula leadershipului, printr-o încununare a cunoaşterii imaginative, întemeiate

pe o viziune misterioasă care atribuie incertitudine oricărei clase de convingeri.

*** Notă:** John Fowles, *Magicianul* , Editura Polirom, 2002.

Adevărul de dincolo de magie (III)

On Ianuarie 28, 2015

Realizează o expansiune a sensului realităţii către ceva mai vast, prin împletirea informaţiilor de care poţi fi conştient numai printr-o reconciliere a contradicţiilor propriei gândiri şi identităţi.

Nu aveam niciun plan în minte, nicio idee despre ce urma să fac în tot acest pătrat mişcător, în al cărui centru, întunecos ca mormântul şi tulburător ca somnul din care te trezeşti mai greu, se împleticeau însingurate toate fluxurile de reprezentări ale irealului. Absorbit de gânduri de nimeni ştiute, amplificate sub frânturile de glasuri ale nevăzutului, în dezordinea pagubelor suferite de conştiinţă, nu-mi dădeam seama că, involuntar, uitasem de mine însumi.

Ochii mei nu aveau puterea de a se deschide. Mă simţeam înstrăinat de propria mea natură, de parcă aş fi fost prins într-o vrajă pe care nimeni din lume nu o putea desface. Nesimţitor, rămâneam indiferent faţă de tot ceea ce se petrecea în jurul meu, destabilizat fiind de un gen de autoritate cu sensuri complicate, enigmatice şi cuprinzătoare.

Unii metafizicieni numesc acest fenomen „rătăcirea frânturilor de adevăr în ceaţa presupunerilor false”, o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să rămâi nesincer şi inautentic. Un personaj al lui Frank Herbert încerca să găsească explicaţia pentru realitatea şi prezentul aflate dincolo de pragul unde gândurile se prefac în visuri. În cazul meu, el ar fi trebuit mai întâi să elimine confuziile din jurul trăirilor care intersectau axa lumii reale într-un cadru în care predomina alteritatea.

Leadership: Poate iluzia orizontului care te atrage să fie văzută ca o expresie artistică a dorinței de a atinge divinul, chiar dacă realitatea pare să fie doar un joc de magie?

În timp ce prinţul căuta o barcă pe mal, un bărbat îmbrăcat în haine de seară, cu mânecile suflecate, se apropie de el. Prinţul, uimit de noua realitate care i se dezvăluise, îl întrebă:

- Insulele de acolo sunt adevărate? Şi făpturile acelea stranii şi tulburătoare? Dacă da, atunci trebuie să existe şi un Dumnezeu.

- Eu sunt Dumnezeu, răspunse omul în haine de seară, înclinându-se uşor.

- Nu-i adevărat. Data trecută m-ai păcălit, dar nu se va mai întâmpla. Acum ştiu că nimic din această împărăţie nu este real. Iar tu nu eşti decât un magician.

- Nu eu te păcălesc. Şi în împărăţia tatălui tău există multe insule şi multe prinţese frumoase, dar tatăl tău te ţine sub vraja lui şi nu le poţi vedea.

Leadership: Valoarea superiorităţii tale se datorează unei experienţe care poate fi realizată şi apreciată numai prin izolarea temporară într-o lume relativă?

Modul în care te gândeşti la ceea ce nu eşti, sub forma unui experiment de redare a unei structuri diferite de gândire care să stea la baza transformării tale, poate deveni o călăuză a ascensiunii spre noi forme de putere. Dar această ascensiune, care îşi are debutul în acceptarea unei alte atitudini mentale şi emoţionale, limitează experienţa interioară prin

densitatea întrebărilor şi răspunsurilor care nu reuşesc să îţi clarifice nivelul de luciditate spre care tinzi.

Cineva scria pe o pagină web: „*Viaţa noastră psihică conştientă este în mare parte o iluzie, o împletire de informaţii de care nu suntem conştienţi că le-am înregistrat.* "

Leadership: Poţi să creezi o punte între vizibil și invizibil, sugerând posibilitatea transcendenței prin artă?

O expansiune a sensului realităţii către ceva mai vast, prin împletirea informaţiilor de care poţi fi conştient numai printr-o reconciliere a contradicţiilor propriei gândiri şi identităţi, cu riscul de a cădea în îndelungi reverii, este o abordare inedită a cunoaşterii de sine - prin intermediul iniţierii într-un grad superior de autonomie.

În acest caz, transcendenta prin artă se referă la abilitatea de a depăși limitele percepției convenționale, împletind contradicțiile interioare într-o formă creativă care revelează o nouă înțelegere a sinelui și a realității.

Autonomia pe care ţi-o conferă fapta de a fi diferit într-un context de tipul "realitate augmentată", ce corespunde combinărilor de reprezentări ale lumii din afară Eului, are ca obiect obligaţia asumată de a te subordona unor legi superioare Ţie? Aceste legi provin din interiorizarea trebuinţelor celorlalţi, sau din descoperiri accidentale care te determină să-ţi schimbi viziunea asupra a ceea ce este posibil a fi înfăptuit?

Leadership: Trebuie să-ţi asumi o anumită independență în raport cu o autoritate exterioară, chiar dacă asta implică o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să fii nesincer şi fals?

Pentru a trasa un nou curs leadershipului care să te ajute să stăpâneşti noi forme de devenire, trebuie să-ţi asumi o anumită independență în raport cu o autoritate exterioară, chiar dacă asta implică o doză sporadică de acceptare a ceea ce te face să fii nesincer şi fals. Această falsitate este o modalitate pretenţioasă de a te verifica sub o altă formă, de a-ţi gestiona identitatea sub o nouă lumină.

Altfel spus, este un soi de experienţă care poate fi realizată şi apreciată numai prin izolarea temporară într-o lume magică, relativă - o lume dizolvată într-o lume nouă, care încă nu a prins formă. O nebunie care ascunde o mare înţelepciune, alte orizonturi, devenind sursa unei filosofii care-şi asumă relativitatea, care refuză înţepenirea într-o anumită apreciere a fenomenelor sau proceselor cercetate.

Leadershipul cel mai autentic se regăseşte în arta de a cădea şi de a te redefini sub puterea unei vrăji, luând drept fir călăuzitor ideea de provocare a minunilor, deci învestirea ta cu puternice trăsături de alteritate, o experienţă pozitivă a identificării opţiunilor de transformare personală. Şi de a te trezi la adevărata realitate preschimbat într-un cu totul alt om, într-un izvor de învăţături, de înţelepciune şi adevăruri adânci - din care ceilalţi oameni să se inspire.

Vraja pe care trebuie să o faci ca să-i inspiri pe oamenii din jurul tău este să încerci să găseşti explicaţia pentru realitatea şi prezentul aflate dincolo de pragul unde gândurile lor se prefac în visuri.

Adevărul de dincolo de magie ţine mai degrabă de înţelegerea fenomenologică - indică

saltul pe care îl faci într-o lume relativă care îţi poate conferi certitudinea unei noi înţelegeri de sine.

Puterea de preschimbare, care preexistă propriilor manifestări, şi pe care nimeni nu ţi-o poate conferi, este o mare tentaţie dacă aspiri la atingerea superiorităţii. Ea cântăreşte totul din mai multe puncte de vedere. Este o formă de adaptare la un nou context de autorealizare, o formă de raportare la nişte factori consideraţi variabili, a căror valoare se modifică substanţial printr-un proces introspectiv pe parcursul trecerii de la un tip de gândire la altul.

*** Notă:** John Fowles, *Magicianul* , Editura Polirom, 2002.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-de-dincolo-de-magie-III.html

Adevărul de dincolo de magie (I)

On Ianuarie 24, 2015

Încearcă să-ţi fundamentezi propriile teorii ştiinţifice ce pot da credibilitate unei noi linii de gândire, interacţionând cu acele „necunoscute" create în jurul unor experienţe personalizate.

Sub imboldul unei inspiraţii puternice, încercam să plonjez într-un necunoscut care exista doar prin acţiunea unor forţe de tip impuls. Invizibile circuite de identificare a adevărurilor nerostite în fluxul vieţii, pe care înţelepciunea veacului acestuia nu putea să le împlinească. Neînduplecat, căutând ascunsuri ce nu se puteau împlini uşor, mistere rămase nedescoperite de mintea omenească, aterizam permanent într-un loc în care nici nu visam. Mă trezeam într-un teritoriu plin de farmec şi de lucruri uimitoare, înconjurat de tot ceea ce mă făcea să cred că acolo era paradisul, lăcaşul lui Dumnezeu.

Cred că mă aflam într-un soi de derivă experimentală, ca într-o călătorie inițiatică într-un *outside* care făcea posibilă schimbarea identităţii, încercând să-mi fundamentez propriile teorii ştiinţifice ce puteau da credibilitate unei noi linii de gândire. Intenţionam să umplu golul acesta de neînţeles care se mărea la nesfârşit înăuntrul meu, în raport cu un exterior care scăpa oricărei înţelegeri.

Deliberat, mă pierdeam într-un labirint al jocurilor psihologice, cu roluri provocatoare şi improvizaţii de situaţii ambigue. Într-o frenezie de senzaţii şi dependenţe de putere. Ca şi când aş fi intrat într-un circuit integrator de impulsuri de identificare a unor entităţi de natură specială, pe care nu le credeam cu putinţă.

Leadership: Îţi accepţi statutul de a fi superior în ecuaţia propriei fiinţe, dand crezare unor lucruri pe care nu le credeai posibile?

Scriitorul englez, John Fowles, povestea că a fost odată un prinţ care credea în toate lucrurile în afară de trei. Nu credea în prinţese, nu credea în insule, nu credea în Dumnezeu. Împăratul, tatăl său, îi spusese că toate acestea nu există. Şi cum în împărăţia tatălui său nu existau nici prinţese, nici insule şi nici vreun semn al existenţei lui Dumnezeu, tânărul prinţ îi dădu crezare.

Dar într-o zi prinţul fugi din palat şi ajunse în împărăţia vecină. Aici, spre uimirea sa, văzu nenumărate insule în largul coastelor. Şi pe aceste insule nişte făpturi stranii de o frumuseţe răpitoare. Iar în timp ce se plimba pe malul uneia dintre insule, îl întâlni pe Dumnezeu.

A fi superior în ecuaţia propriei fiinţe înseamnă să manifeşti tendinţa de a te retrage dintr-un joc pe care nu l-ai inventat tu, dar la care ai luat parte prin faptul că aparții aceleiași linii de dependenţă faţă pe care practicarea lui.

Leadership: Poţi să utilizezi linia de putere pe care operează fluxul de cunoaştere multi-direcţional, extrăgând noi constante de "inedit" din experienţe mai vaste?

Un scriitor profund îşi începea monologul: *„Ştiinţa este o haină pe care n-o găsim în magazine, ci în tainele a ceea ce ne înconjoară."* Ei bine, aceasta este o ştiinţă mai presus de celelalte ştiinţe, pe care o poţi integra în unitatea superioară a unei viziuni care nu a mai fost abordată – şi care face cinste leadershipului.

Poţi să deschizi orizontul unei cunoaşteri pe care să o poţi integra într-un tot unitar? O cunoaştere care se particularizează printr-o abordare a interpretărilor a tot ceea ce te înconjoară - în lucrurile mici, în adevărurile nespuse, în simbolurile realului care ar putea fi imaginat ascuns sau explicit, într-un mediu în care te poţi manifesta drept un artist al personalizărilor, în motivele pe care ţi le pui singur în faţă, în rolurile diferite pe care le îndeplineşti în relaţiile cu ceilalţi?

Leadership: Cum poate cunoașterea, însoțită de riscul de a te rătăci, să fie transformată într-o formă de artă abstractă, oferind o viziune unică asupra propriei tale existențe?

Cunoaşterea cea mai profundă se naşte din plăsmuiri ale minţii, pline de semnificaţii, în relaţie cu lumea şi cu realitatea pe care o recreezi printr-o autonomie a puterii de transformare identitară. Ea reprezintă o sursă importantă de informaţii, o modalitate prin care se atinge o realitate plină de miez, dar mai ales o abordare a propriei identităţi prin interacţionarea cu anumite „necunoscute” exterioare care deseori nu se percep în mod direct.

Iar această cunoaştere, integrată într-un model de evoluţie care poate schimba conştiinţa, dând un nou sens vieţii, este rezultatul sondărilor interioare în cadrul unei varietăţi de experienţe. Este rezultatul unei succesiuni de lecţii care trebuiesc trăite într-un alt chip şi în impulsurile altor coordonate pentru a putea fi înţelese şi aşezate într-o ordine care să creeze o continuitate identităţii tale, cu riscul de a te rătăci sau de a te dezamăgi. Aceasta este cunoaşterea care fundamentează evoluţia unui model de autoritate bazată pe noi abordări, de pe poziţii mult mai echidistante şi pluraliste, care dau leadershipului o notă de magie.

Leadershipul tău se poate reflecta ca autoritate îndrumătoare în înţelesul pe care îl dai experienţelor de interacţiune cu tot ceea ce te înconjoară?

Leadershipul devine o formă de cunoaştere evoluată în măsura în care îţi asumi o experienţă mai vastă de viaţă şi de creaţie, mai provocatoare, care abia ulterior se răsfrânge asupra sferei de business. Comportându-se asemenea unei lumini care îndepărtează tot ceea ce este întuneric, leadershipul se poate reflecta ca autoritate îndrumătoare în înţelesul pe care îl dai experienţelor de interacţiune cu tot ceea ce te înconjoară.

Iar când această autoritate se înfăţişează sub forma unor construcţii independente de judecată, sub o formă neaşteptată de dominare a unui „ *încă nu este evident* ”, abia atunci vei fi plasat într-o poziţie de superioritate.

Adevărul de dincolo de magie scoate în evidenţă acea cunoaştere întemeiată pe experienţe personalizate, ce au rolul de a te deconecta de la un real stabilit prin mai multe distincții familiare între adevărat și fals, formându-te ca un maestru al creării contextelor de auto-depăşire sau de influenţare.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-de-dincolo-de-magie.html

Adevărul de sub scutul confesiunii

On Mai 17, 2012

Observă-te şi judecă-te singur de la distanţa celui care a înţeles în bună măsură limitele fireşti ale leadershipului.

Filmul *"Meet Joe Black (1998)"* . Susan se afla în faţa tatălui ei, marele om de afaceri Bill Parrish, mare şi prin faptul că o iubea mai mult decât pe oricine altcineva. Îi mărturisi cu înflăcărarea omului care a câştigat marea luptă cu prezentul, şi a cărui viitor rezonează perfect cu gândurile sale:

- Dragoste, pasiune, obsesie… Toate acele lucruri pe care tu mi-ai zis să le aştept. Ei bine, au devenit realitate. M-am îndrăgostit de Joe, aşa cum s-a întâmplat cu tine şi cu mama. Îl iubesc !

Simţurile, sufletul, toate aceste elemente constitutive ale fiinţei cu adevărat supusă forţelor implacabile ale dragostei, conferindu-i stabilitate, dezmorțindu-i acel imbold lăuntric care o înălţa în toate privinţele, trezindu-i voinţa, sunt dintr-o dată tulburate. Căci, surprinzător, tatăl ei, şocat de confesiunea ce i-a fost împărtăşită, lansează puternicul val al mâniei, îl împinge mai departe până ce acest val mătură ceea ce mai rămăsese şi mai stăruia ca reziduu din trecutul lor. Ca şi cum legătura dintre ei doi s-ar fi rupt, Bill ridică tonul, pentru prima oară atât de brutal:

- Nu-mi pasă dacă îl iubeşti ! Îţi spun…Joe nu e bun pentru tine !

Privindu-l cu ochii plini de tristeţe, ca un om neputincios ce şi-a pierdut într-o clipă sensul vieţii, simţindu-şi gâtuite, sufocate toate acele emoţii care dau frumuseţe vieţii, care ispitesc inima omului, înfierbântându-i sângele şi făcându-l să clocotească în întreaga fiinţă, Susan se vede nevoită să încheie conversaţia:

- Desigur, tată. Îmi pare rău.

Inima ei, răvăşită, dezgolită de orice extaz, cuprindea fără îndoială cuvintele pe care, odată, Marchiza de Brinvilliers i le-a adresat singurului ei prieten, cu puţin timp înainte de a urca pe eşafod: *„ Eşti tu stăpânul tuturor sentimentelor mele până în momentul morţii mele? ”*

Leadership: Cauţi să experimentezi o transformare de tipul "Revino la natura ta adevărată" insistând pe adevărul ce se ascunde în spatele constrângerilor de utilizare a ceea ce este mai presus de tine?

A nu fi eficient în acea zonă preponderent umană care îţi dezvoltă leadershipul presupune a nu găsi modalităţile cele mai eficiente de manifestare a empatiei, a ignora toate acele idealuri, simţăminte, valori, convingeri care nu corespund cu realitatea ta, cu normele propriului tău Eu. Toate acestea constituie un indiciu infailibil cu privire la forma şi stilul tău de a relaţiona, si, totodată, semnul că te îndepărtezi de calea spre performanţă; ele evidenţiază calea cea mai uşoară de a-ţi deprecia valoarea.

Puterea unui lider rezidă din capacitatea de a păstra simultan în minte şi în suflet cele două elemente opuse, dar egale ca forţă: dragostea şi ura, înţelegerea şi neînţelegerea lumii exterioare. Ea vine din interior, din percepţia proprie asupra elementelor de bază care

alimentează o existenţă bazată pe constrângerile unei lumi unde nu dețin întregul control și nu pot spune Nu la orice.

Liderul care tinde spre perfecţiune prin calităţile sale deosebite, prin puterea lui de a sprijini dezvoltarea şi consolidarea relaţiilor umane, are încorporat în structura sa mecanismul de analiză al propriilor sale valori, pasiunile, convingerile, căruia îşi subordonează propria existenţă. El deţine pârghia dură şi sensibilă a dezvoltării fiinţei umane cu ajutorul căreia poate învinge cele mai dificile crize de personalitate. Şi datorită căreia poate linişti, înlătura manifestările negative, instabile, necaracteristice ale propriului său Eu.

Mai presus de ceea ce te reprezintă ca o versiune grandioasă a sinelui tău trebuie să fie generozitatea de a-ţi dărui încrederea în aspiraţiile şi visurile celor dispuşi să experimenteze o călătorie pentru suflet responsabilă de creşterea sensibilităţii faţă de valorile vieţii.

Leadership: Eşti pregătit să experimentezi o întâlnire cu tine din perspectiva abandonării pretenţiei de a şti totul în mod direct şi de a controla totul?

A respinge orice cerere, orice formă, orice încercare a oamenilor de se apropia de tine. A nu fi receptiv la felul lor de a fi, a nu fi perceput drept confident, primitor şi deschis la propunerea lor de dialog, înseamnă a respinge o parte din tine însuti. Înseamnă a respinge orice parte din creaţia căreia i-ai dat naştere, acel leadership înzestrat cu cele mai alese calităţi morale şi emoţionale.

Iar a respinge acea parte din tine însuţi care îţi asigură un aport ridicat de "nutrienţi" sănătoşi, ce combat orice îndepărtare de la principiile şi valorile care te definesc, nu înseamnă altceva decât scufundarea ta în adâncul oceanului şi rămânerea bruscă fără oxigen.

Să ieşi la suprafaţă şi să inhalezi aer proaspăt, aerul cald al reînnoirii propriului Eu. Să-ţi schimbi toată garderoba empatică – şi s-o alegi pe cea care te avantajează cel mai mult, aceea care conţine foarte multă înţelegere, respect reciproc, multă căldură sufletească, acea garderobă care să satisfacă până şi cele mai riguroase pretenţii. Asta denotă că eşti un om deosebit pe care ceilalţi se pot baza oricând.

Leadership: Eşti dispus să renunţi la propria ta dreptate şi să începi să te îndrepţi spre orizontul unei înţelegeri primare atunci când vrei să ştii totul despre ceilalţi?

Dar Susan, femeia teribil de îndrăgostită, subordonată unui puternic imbold lăuntric, trece deschis la răzvrătire; îşi adună tot curajul inimii, îşi alimentează spiritul cu voinţa cea mai aprigă, îşi pune în stare de funcţiune toate instalaţiile de apărare împotriva oricărui "NU" al tatălui ei, şi îşi urmează inima. Ce contează părerea lui, atâta timp cât este în joc sufletul ei, dorinţa ei, pasiunea ei?

Şi abia în ceasul al 12-lea, la plecarea ei, ca şi când ar fi rămas singur pe lume, Bill îşi dă seama de greşeala făcută. Se confesează. A fost oare o greşeală voită, sau neintenţionată? se întreabă el, grav, în sinea lui, ca un om hotărât să-şi însemne până în cele mai mici amănunte tot ce-a pătimit, tot ce-a murit în el însuşi, străduindu-se din răsputeri să nu scape niciun detaliu, sau ca nu cumva să falsifice în vreun chip realitatea.

Ceea ce constituie unitatea leadershipului nu este compoziţia sa de valori şi de virtuţi conţinută, ci felul magistral în care liderul, destinat să-şi ateste coeficientul de nobleţe, le gestionează.

Leadership: Poţi să deschizi noi posibilităţi de modificare a aprecierii tale faţă de calităţile unei persoane, prin corelaţiile sau convergenţele cu valorile care te fac să te simţi împlinit?

Aşa cum într-un roman, specificul personajelor, caracterul lor, reiese din semnele particulare pe care le observă autorul, tot astfel trăsăturile particulare de caracter ale liderului, care îl împiedică să se bucure de binele pe care l-ar fi putut oferi celorlalţi, recăpătându-ţi astfel stima de sine, reies din propria sa autoobservare.

Cu vasta lui experienţă, cultură, cu vasta lui panoplie de principii, idei, convingeri pe care nu trebuie să le trădeze, deci pe care să se bazeze, liderul, asemenea instituţiilor media care trebuie să-şi îndeplinească misiunea informând corect şi obiectiv publicul, trebuie să-şi îndeplinească sublima misiune de a trece dincolo de frontiera cunoaşterii.

El trebuie să transmită oamenilor, cu forţă susţinută, fără să neglijeze calitatea relaţiilor, esenţa bine conturată a caracterului său - acea viziune proprie, care să răspândească o energie copleșitoare, motivând paşii pe care ei trebuie să-i facă, şi să dea un sens călătoriei vieţii lor.

O întâlnire cu tine din perspectiva abandonării pretenţiei de a controla totul este o aproximare a intensităţii cu care încerci să-ţi asumi destinul din partea plinătăţii Egoului care îţi transmite neîncetat mesajul: "Nu judeca fiecare zi după roadele pe care le culegi, ci după seminţele pe care le plantezi".

Adevărul de sub scutul confesiunii evidenţiază acele trăiri benefice, care însumate dau valoare existenţei acelora care se conformează leadershipului tău. Dar, în acelaşi timp, şi reciproca este valabilă. Iar în acest caz, singurul care are de pătimit este liderul.

Leadershipul presupune şi un permanent dialog cu sinele. Adevărul din Eul tău îl poţi cunoaşte doar atunci când te confesezi ţie însuţi. Leadershipul are în compoziţia sa un imens conţinut de sentimente umane; el nu este un sistem strict tehnic, cu un soft programat în baza unor legi ale fizicii, matematicii şi electronicii, ci are o puternică încărcătură de elemente specific umane.

Observă-te şi judecă-te singur de la distanţa celui care a înţeles în bună măsură limitele fireşti ale leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-de-sub-scutul-confesiunii.html

Adevărul, Maat, este echilibrul lumii și realitatea intimă

On Decembrie 28, 2012

Maximizează vizibilitatea mesajului pe care îl adresezi celorlalţi, creând o imagine care să reflecte valoarea simbolului "eu sunt" în mintea lor.

- De ce-mi spui că trebuie, mai înainte de orice, să-mi îndrept inima spre propria profunzime? De ce toți înţelepţii spun că trebuie să-ți pui singur întrebări, să cauţi în tine adevărul, din moment ce zeul se află peste tot în univers, în tot ceea ce este creat, în lumea aparenţelor şi în ceea ce rămâne ascuns privirilor noastre?

- Spune-mi: ce poate să ţi se pară lumea pe care o vezi, tot ceea ce te înconjoară, tot ceea ce percep ochii şi urechile tale, dacă nu eşti în stare să-ți pui întrebări despre aceste realităţi care frapează simţurile? În noi şi în afara noastră se află cunoaşterea şi, deci, Adevărul, Maat, care este echilibrul lumii, dar și realitatea intimă.

Căci acum cunoşti probabil că zeii pe care îi reprezentăm, precum şi tot ceea ce se spune despre ei sunt doar niște realități reduse la simboluri, semne pe care numai înţelepţii le pot descifra şi citi, după cum scrierea noastră sacră este exprimată doar prin imagini. Astfel, când vezi trasat pe un papirus un semicerc, îți spui imediat că se citeşte "neb" şi că îl desemnează pe stăpân, iar dacă vezi un stindard care flutură în vârful cozii te gândeşti la "neter" şi ştii că este vorba de zeu, de fiinţa inefabilă, de cel pe care mintea noastră finită nu îl poate percepe. În timp ce un om care nu este scrib, un individ care nu a învăţat literele sacre nu vede decât ceea ce ţi-am descris: un semicerc şi un drapel. Aceasta este puterea simbolului în mintea noastră, dar numai atunci când știm să-l descifrăm, când am primit cunoaşterea lucrurilor secrete.

Leadership: Explorează și descoperă întregul spectru al realității intime, integrând într-un simbol cunoștințele dobândite în căutarea ta spirituală?

Or, află că tot ceea ce se află în lume, tot ceea ce este lumea este simbol, că noi înșine suntem încarnarea acestui ansamblu de simboluri, căci în noi se află universul, suntem oglindirea a tot ce există, a ființei prin excelenţă, căci tot ceea ce este jos conţine potențial tot ceea ce se află sus. Şi așa este pentru că suntem vii. Dar imediat ce viaţa ne părăseşte, adică atunci când își ia zborul ceea ce constituie esența fiinţei noastre, suflarea care îl animă, inteligenţa care ne luminează sufletul, acest corp nu mai este nimic, este doar o formă goală destinată unei distrugeri mai mult sau mai puţin rapide, o transformare în pulbere.

Căci ceea ce conferă formă corpului nostru, ceea ce este în el imaginea şi reflexul Marelui Tot este ceea ce numim "ka", în timp ce părticica de lumină divină, care ne conferă cunoaşterea lucrurilor, care este pentru noi instrumentul acestei căutări, este ceea ce numim "ba" şi îl reprezentăm simbolic printr-o pasăre cu chipul nostru, dar este şi Akhu, acea parte luminoasă şi nemuritoare a persoanei noastre umane, acea părticică divină care coboară în corpul nostru la conceperea sa, ca să trăiască experienţa pământească, provenind din lumină primordială, acea lumină care era forță şi putere, conţinând în ea toate formele existente mai înainte ca ele să se manifeste sensibil pornind de la materia increată, pornind de la divinul Ta-tenen, mai înainte ca zeul să fi scos din el formele existente și viitoare, înainte ca Maat să o organizeze, pentru ca din haos să se nască armonia.

Gândirea unui lider pătrunde în miezul lumii prin următoarea reflecţie: "Imaginea pe care o creezi despre tine trebuie să reflecte valoarea simbolului care te reprezintă în mintea celorlalţi."

Adevărul, Maat, este echilibrul lumii și realitatea intimă, atunci când tot ceea ce experimentezi îţi conferă cunoaşterea lucrurilor de care ai nevoie ca să ajungi la un nivel înalt de spiritualitate. Părticica divină din tine este esența ta nemuritoare și luminoasă, o rază a Marelui Tot, care te conectează la cunoașterea universului și la echilibrul absolut al Maat-ului. Tot ce rămâne să faci este să-ți găsești un simbol care să reflecte imaginea ta interioară prin conexiunea cu cunoașterea universală și cu echilibrul divin al Maat-ului.

Imaginea în care te regăsești creează un decor unic care reflectă dispoziția ta sufletească, când tot ce este lumea este simbol?

* **Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Adevărul mut aşternut în cartea vieţii

On Ianuarie 22, 2014

Efectuează numeroase incursiuni în lumea ascunsă a raţiunii, astfel încât să urci la un nivel mai înalt de dezvoltare personală.

Mă cuprinsese îndoiala. Eram, oare, într-adevăr în faţa a ceea ce filozofii numesc *argentum vivum* ? Procesul de investigaţie a ceea ce putea determina o fragmentare a legăturii cu neverosimilul greu de digerat al unei lumi imaginate, se alinia cu tendinţele cele mai inovatoare ale artei de a utiliza principiile de funcţionare ale unui spaţiu întins şi foarte complex. Care delimita ştiinţa de pseudoştiinţă.

Efectuând numeroase incursiuni în lumea ascunsă a raţiunii care se realiza numai prin ştiinţă, ghidat de înțelegeri și supoziții metafizice sau de conceptele filosofice ale timpului, totodată bazându-mă pe observații sistematice, am depăşit neputinţa de a înțelege legătura dintre valoare și identitate. Care mă definea în raport cu orizontul de aşteptare al unei autorităţi străine ce mă supraveghea necontenit. Începusem să aflu cine sunt cu adevărat în relaţie cu un Ego supradimensionat de o imaginaţie relativ captivantă, dar distorsionată de un Alter Ego care îmi făcea mereu reproşuri.

Luptam împotriva curentului, împotriva propriei mele conştiinţe, împotriva propriei mele structuri intelectuale care filtra orice imperfecţiune de ordin identitar? Diferitele fenomene de cunoaştere, simţire şi voinţă, prin raportare la anumite lucruri şi la felul în care le vedeam, se subordonau unei raţiuni care parcă apucase să existe cu mult înaintea mea şi căreia mă grăbeam să mă supun.

Leadership: Te accepţi sclavul unei realităţi îmbrăcate de aparenţe care plasează o perspectivă de vastă semnificaţie la limita dintre ceea ce gândeşti, justifici şi aplici în conformitate cu un adaos de cunoaştere care nu-ţi dă posibilitatea să te înlături de la elementul "rătăcire" ?

Mă pusesem în raport cu elementele de construcţie ale unei personalităţi faţă de care mă simţeam disproporţionat, deformând astfel veritabilele condiţii ale legăturii mele cu realitatea obiectivă. Studierea amănunţită a câmpului de luptă pe care se înfruntau cele două orientări, una spre autocunoaştere, cealaltă spre experimentare, uneori într-un sens abstract, sporea cooperarea din ce în ce mai strânsă cu ştiinţa.

Incursiunea în propria mea lume, adaptată la un anumit context în care ceea ce eram şi ceea ce voiam să devin puteau fi separate în timp şi spaţiu, devenise o parte a acelei ştiinţe ascunse rezervate alchimiştilor. Numai alchimiştii erau capabili să descifreze mesajul codat pe care Dumnezeu l-a implantat în fiecare om la naştere. Această ştiinţă avea capacitatea să unifice şi să solidarizeze toate strădaniile mele de cunoaştere, într-un singur tot, dându-mi posibilitatea să mă înlătur de la elementul “rătăcire” care decurgea din perspectiva fiinţei care eram.

Ce însemnătate am eu? Ca să răspund măcar estimativ la această întrebare exhaustivă trebuia să iau în serios ceea ce credeam despre mine însumi. Mai mult decât atât, ceea ce se schimba la mine în raport cu ceea ce mi se întâmpla pe măsură ce mă apropiam de punctul de întâlnire al celor două axe în mişcare: ştiinţa şi experienţa de viaţă.

Cunoaşterea de care îmi legam existenţa era o consecinţă a senzaţiei de realitate intangibilă, o plonjare într-un timp şi spaţiu fără coordonate, fără repere şi fără ieşire, mai mult o dorinţă

de a acapara o parte însemnată din vitalitatea și imaginarul unui creator de ficţiuni care întretaie şi traseele adevărului. Un alchimist exprima acest lucru folosind metafora: " *Cufundă-ţi mintea în undele izvorului de lumină a lui Hermes care să te atragă spre adevăr.* "

Leadership: Poţi să creezi anumite condiţii de exploatare a sinelui în încercarea de regăsire a autenticităţii de fond, fără să faci din backgroundul existenţial o latură vulnerabilă a personalităţii tale?

Temelia de nezdruncinat pe care se sprijină liderul autentic, protagonistul unei deveniri continue, este adevărul. Cunoaşterea, care neagă sau susţine adevărul a ceea ce omul-lider este, nu poate fi receptată şi procesată doar la nivelul minţii. Ci mai cu seamă la nivelul realităţii şablon în care el este de acord să creeze anumite condiţii de "iluminare", de exploatare a sinelui în încercarea de regăsire a autenticităţii de fond. La rândul ei, această autenticitate se ridică împotriva adversarului numărul unu: lipsa de credibilitate în contextul crizei de identitate.

Dincolo de bariera dificilă a cunoaşterii de sine rezultată din examinarea personală, la intersecţia dintre ştiinţa şi pseudoştiinţa de te pune în acord cu tine însuţi, trebuie să înveţi să-ţi foloseşti şi inima şi intuiţia. Autenticitatea de fond este dată de crezul puternic pe care îl slujeşti cu devotament faţă de o cunoaştere, o ghidare sau un har care nu se arată oricui, oricând, oriunde, şi care nu poate face abstracţie de nivelul realităţii pe care o trăieşti prin faptele tale.

Când refuzi să te asculţi se poate întâmpla ca puternicul contrast dintre Eu şi backgroundul existenţial să accentueze mai degrabă o latură vulnerabilă a personalităţii tale. Te laşi ghidat de înţelegeri şi presupoziţii care îţi îngrădesc capacitatea de defini corect componenta ta complexă şi definitorie? Această componentă se bazează pe sentimentul intim al propriei valori?

O lipsă de credibilitate în ceea ce priveşte aplicarea măsurilor asumate în plan personal pentru reglarea oricăror dispute ce decurg din ascultarea de sine, nedând crezare semnalelor continue ale minţii raţionale care îţi dau de înţeles cât de mult te cunoşti şi te accepţi ca fiind o entitate unică, poate împiedica trecerea la o conştiinţă extinsă de sine. Şi îţi limitează înţelegerile şi interpretările despre ceea ce te defineşte la graniţa cu aspectele care îţi aduc cele mai slabe motivaţii.

Leadership: Poţi să configurezi un trigger de tip DEPTH care să declanşeze ruperea de realitatea subiectivă?

Între ştiinţa de a te cunoaşte şi leadership există mai multe linii de cache, care au ca separaţie între ele un întrerupător: acel „neverosimil" greu de digerat al lumii imaginate în care te adânceşti. Aceste linii de cache stochează în conştiinţă tot ceea ce este concret şi abstract în materie de perspective, idei, ipostaze. Examinând totodată alternativele privind disponibilitatea de a te desprinde de adversarul cel mai insistent - Egoul supradimensionat de o perspectivă încărcată cu prea multă subiectivitate.

Cineva spunea: " *Adevărul este obiectul înţelegerii noastre, la fel de bun este ca voinţa noastră, iar înţelegerea nu mai poate fi încântată cu o minciună decât când va putea alege un rău aparent.* " Vedem, aşadar, în ce mod subtil se propagă în leadership adevărul a ceea ce suntem, cum se instalează el din punct de vedere valoric printre noi, aici, pe certitudinile noastre vizavi de felul cum evoluăm. Spre bine său spre rău.

Realitatea subiectivă desemnează în acest caz acea realitate interioară, pusă pe cântarul cel mai subtil al devenirii noastre, care nu ţine seama de ecoul realităţii exterioare, depăşind

cadrul de referinţă în relaţia cu însăşi coerenţa experienţelor noastre de viaţă.

Poţi să declanşezi ruperea de realitatea subiectivă în care te găseşti, configurând "triggerul de tip DEPTH" care să-ţi orienteze gândirea spre o ştiinţă a raţionamentului şi a judecăţii nesuspendate de ireal şi improbabil. Acest trigger nu reprezintă altceva decât o îngropare a ceea ce ai fost, în favoarea a ceea ce trebuie să fii.

Ca să înţelegi rolul raţiunii din spatele creativităţii, pe baza experienţei de filtrare a unei realităţi transcendente, trebuie să asculţi ce îţi spune Ego-ul despre tine prin intermediul unor adevăruri pe care nu le-a văzut nimeni şi care nu pot fi descoperite decât numai printr-o virtuozitate poetică.

Adevărul mut aşternut în cartea vieţii reliefează acea valoare a omului care se realizează prin cunoaştere de sine şi asumare a propriei persoane. Posibilităţile de devenire şi perfecţionare a elementelor native existente în om, ca o condiţie esenţială a progresului, oferă prilejul unei apropieri mai profunde şi mai eficiente de leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-mut-asternut-in-cartea-vietii.html

Adevărul nu poate fi ascuns în dosul unei măşti

On Ianuarie 09, 2009

Extinde-ţi cercul influenţei, promovând o gândire şi un comportament care să ajute la recunoaşterea adevăratelor tale valori.

Ieri am citit o ştire pe internet. Se preciza faptul că consiliul de administraţie al marelui motor de căutare, Yahoo, a înfiinţat o comisie specială care să ancheteze cum a fost posibil ca în CV-ul lui Scott Thompson, CEO actual al companiei, să apară o diplomă de informatică pe care acesta nu a obţinut-o.

Thompson a preluat în ianuarie funcţia de CEO al Yahoo ! şi atunci şi-a adăugat în CV şi informaţia falsă legată de o diplomă de licenţă în informatică. Minciuna a ieşit la iveală după ce şeful fondului de investiţii Third Point care deţine 6% din capitalul Yahoo a trimis o scrisoare board-ului Yahoo.

Yahoo a admis că este o problemă gravă şi a creat o comisie specială care să ancheteze de ce calificările universitare trecute în CV nu coincid cu realitatea şi în ce circumstanţe au apărut inexactităţile.

Dar lucrul cel mai important de reţinut, este că în mijlocul acestui scandal, Patti Hart, membru al consiliului de administraţie care a avut un rol crucial în angajarea lui Thompson, a decis să se retragă din funcţie. *

Leadership: Poţi să judeci pe cineva prin prisma interacţiunii dintre iluzie şi adevăr, iar nu pe baza ideilor pe care le-ai căpătat din interpretarea eronată a unor fapte pertinente?

Dacă ai propria ta organizaţie, nu-ţi poţi permite să laşi timpul să treacă fără să-ţi pregăteşti liderii pentru viitorul ei. Iar soarta liderilor tăi stă fără îndoială în caracterul lor, care îi declară (sau nu), compatibili cu cerinţele organizaţiei. Ca şef al organizaţiei eşti îndreptăţit, şi este misiunea ta să pui în aplicare acele principii solide, prin care să-i transformi pe lideri în modele de urmat, asigurându-te că rezultatul alegerilor lor nu sunt alterate de diverşi factori negativi care să le influenţeze dezvoltarea.

Tu cum îţi pregăteşti liderii pentru viitorul companiei tale? Dar tu cum te pregăteşti? Care sunt primele trei principii solide pe care le-ai formulat, care să-i inspire pe oameni şi să-i ghideze către leadershipul tău? Cum îi transformi pe ceilalți oameni în lideri, şi cum îi transformi pe lideri în modele de urmat? Cum dezvolţi relaţii personale cu cei pe care intenţionezi să îi înzestrezi cu o personalitate magnetică şi impunătoare?

Nu uita că orice relaţii bune dintre tine şi ceilalţi viitori lideri, încep cu o legătură personală. Trebuie să fiţi buni prieteni, şi nu doar colaboratori. Care sunt primii trei factori care crezi că ar putea încetini sau chiar opri procesul de înzestrare al viitorilor lideri? Ce înseamnă pentru ei interesul tău sincer pe care li-l arăţi?

Ceea ce mi-a plăcut la Patti Hart, membru al consiliului de administraţie care a avut un rol crucial în angajarea lui Thompson, este faptul că a decis să se retragă din funcţie imediat ce a izbucnit scandalul – evitând astfel o gravă deteriorare a leadershipului său care a avut de suferit odată cu izbucnirea scandalului. Practic Hatti Hart şi-a îndepărtat masca, aceea a omului superficial care favorizează doar interesele celorlalţi. Leadershipul său era unul virulent, înnegrit de neputinţa de a se solidariza principiilor integrităţii şi a responsabilităţii.

Cel puţin aşa reiese din ştirea nou apărută pe internet. Căci un lider care angajează şi acceptă la conducere o persoană care se pretează la falsuri nu este, cu siguranţă, chiar o "uşă de biserică".

Leadership: Ce influenţă are impactul convingerilor tale asupra unor iniţiative care nu sunt de competenţ ta decizională, dar care se pot sincroniza cu imaginea unei noi întâlniri cu tine însuţi?

Până când poţi purta o mască? A te conforma la nesfârşit unei gândiri guvernate de acele aşa zise proceduri ale "magiei", ale acceptării aspectelor mai puţin luminoase care contaminează leadershipul ,este ca şi cum ai face un salt cu paraşuta. Oricât te-ai asigura că eşti în siguranţă, ai pus totul la punct, tot nu poţi fi sigur sută la sută că ţi se va deschide paraşuta, sau că nu vei fi doborât de un curent de aer foarte puternic. Un leadership "nesănătos" poate oricând să provoace imaginii tale un "infarct".

1. Care crezi că sunt aspectele pe care oamenii nu le ştiu (sau nu le observă) la leadershipul tău? Ce influenţă crezi că ar avea aceste aspecte asupra impactului tău? Pe măsură ce oamenii încep să te cunoască şi să te placă, acceptă tot mai mult orientarea ta şi doresc să înveţe tot mai mult de la tine?

2.Cunoşti priceperile şi slăbiciunile viitorilor lideri? Ce temperament au? Ştii care sunt ţelurile lor? Ce anume îi motivează?

3.Ai încercat să-i vezi pe potenţialii lideri în afara lumii afacerilor? Nu uita că la serviciu cu toţii încercăm să fim aşa cum vor ceilalţi să ne vadă. Acest lucru e valabil peste tot, la orice persoană. Ce înseamnă pentru tine "leadershipul nesănătos"?

Leadershipul se poate determina pe parcursul derulării unor analize anterioare adoptării unor iniţiative care furnizează date despre posibilele consecinţe decizionale care implică minciuna, falsitatea şi înşelăciunea din spatele aparenţelor.

Adevărul nu poate fi ascuns în dosul unei măşti. El iese până la urmă la iveală, ca şi caracterul tău, iar atunci când nu respecţi o etică şi o deontologie unanim acceptată, prestigiul tău are de suferit.

*** Notă: http://economie.hotnews.ro/stiri-it-12206504-yahoo**

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-nu-poate-fi-ascuns-in-dosul-unei-masti.html

Adevărul te paşte

On Octombrie 01, 2010

Trezeşte în oameni sentimentul de apartenenţă la leadershipul tău, adăugând la personalitatea ta acea calitate care corespunde criteriilor de eligibilitate stabilite de ei.

Aseară, cu totul din greşeală am dat peste o scurtă poveste intitulată „ *Pictorul şi Califul* ”, de O. Henry. Personajul principal, un pictor pe nume Gerard Plumers era atât de talentat şi de iscusit, încât reuşea să dea fiecăruia dintre portretele sale o expresie care dezvăluia starea sufletească a modelului. Nimeni, nici chiar el nu-şi putea explica misterul acesta. La început câştigase foarte mult din picturile pe care le crea la comandă în micul său atelier. Comenzile curgeau. Oamenii veneau adesea la el să-i admire operele. Până când au început să se ivească complicaţiile.

De exemplu, într-o zi un cunoscut de-al pictorului, intră din întâmplare în atelierul său şi văzu tabloul care se afla încă în şevalet. Se uită atent la desen. Recunoscuse personajul. Era tocmai bancherul său. „Ce cap de escroc are" spuse el cu o convingere greu de zdruncinat. Apoi ieşi ca din puşcă din atelier şi alergă la banca să-şi retragă depunerile. Sosise prea târziu; onestul bancher o ştersese cu banii.

Astfel de scenarii se petrecură tot mai des. Toţi cei care îşi făceau portretul la marele pictor, erau demascaţi. Fiindcă el avea darul să-i surprindă în pictură exact aşa cum erau în viaţa de toate zilele. Avea darul să dezvăluie unul după altul păcatele ascunse ale modelelor: pungăşiile lor, ticăloşiile, vicleniile, etc. E lesne de înţeles de ce nimeni nu a mai călcat în atelierul celebrului pictor. Pentru că nimeni nu voia să i se recunoască adevăratul caracter, bine ascuns în viaţa de toate zilele.

Leadership: Pui un mare accent pe unicitatea poveştii din spatele creatorului care te face părtaş la creaţia lui, sub aspectul unei retrospective a greşelilor făcute pe parcursul unei vieţi trăită numai în folosul personal?

Imaginează-ţi te rog că intri în atelierul pictorului Gerard Plumers, care are puterea să dezvăluie în picturile sale adevărata natură umană. Pe şevaletul acestuia se află terminată ultima lui creaţie, o splendidă capodoperă care, stupoare, înfăţişează tocmai chipul şefului tău. Care ar fi reacţia ta la vederea reuşitului tablou? Dacă ai cunoaşte adevărata natură a celui care te conduce, l-ai mai urma?

Felul în care îţi percepi şeful are un efect imens asupra performanţelor tale şi asupra randamentului tău. Dacă pictorul i-a redat şefului tău chipul cel mai înfricoşător cu putinţă, mi-e teamă că se va întâmpla următorul scenariu:

Scenariul cel mai negru – dar şi cel mai des întâlnit. Eşti la serviciu. Încerci să te concentrezi asupra lucrului, dar ecranul din mintea ta e prea des ocupat de imaginea şefului tău, a cărui adevărată natură ţi-a dezvăluit-o pictorul cu atâta măiestrie şi lux de amănunte prin intermediul tabloului său.

Simţi cum în tine creşte un întuneric care e prea amorţit ca să fie o mâhnire şi prea rece pentru a fi o furie. Încerci să te împotriveşti acestor sentimente. Te ţii cât de ocupat poţi. Dar niciun fel de muncă, niciun fel de extenuare nu poate să alunge din tine acel gust amar al adevărului, acel sentiment de profundă frustrare şi nesiguranţă pe care l-a redat tabloul.

Încetul cu încetul, chipul şefului tău începe să ocupe un loc ascuns al inimii tale. Ştii cine este el cu adevărat, ştii de ce este în stare, îl resimţi ca fiind intimidant, ameninţător, distant, greu de înţeles şi nepreocupat de sentimentele tale şi ale oamenilor în general, iar asta îţi frământă sufletul, creierul, gândurile, conştiinţa. Simţi cum fiecare muşchi, fiecare articulaţie, fiecare os este suprasolicitat de nervozitatea şi emoţiile tale negative. Orgoliul nu-ţi dă voie să te plângi, dar ai face-o, ai face-o ştiind că ai făcut greşeala vieţii tale angajându-te în firma condusă de un asemenea şef tiranic.

Leadership: Poţi să repari percepţia inexactă a oamenilor despre tine, oglindindu-te în spaţiul unei creaţii din care reiese un profund sentiment de tristeţe care nu mai trece?

Ori de câte ori gândurile îţi umblă razna îţi aminteşti că chipul şefului tău este mereu acolo, holbându-se la tine cu acea privire indescriptibilă de tiran. El persistă prin prezenţa lui, în fiecare zi, ocupându-se de afaceri. În timp ce lucrezi eşti chinuit de griji, te forţezi să-ţi reintri în ritmul susţinut de lucru, dar tot mereu îţi revine în minte imaginea lui: de bătăuş înfuriat, intimidant şi neliniştit care-şi pierde mereu cumpătul, o persoană obtuză, asurzitoare, care îţi strigă totul în faţă şi trezeşte teama în inima ta.

Ai curajul să te vezi demascat de propriul tău portret? Dacă ai o funcţie înaltă de conducere, gândeşte-te cum ar fi ca oamenii să-ţi vadă portretul care înfăţişează adevărata ta natură. I-ai părăsi înainte să te părăsească ei pe tine?

În viaţa de toate zilele poţi da chipului tău expresia pe care o doreşti. Însă în portretul realizat de pictorul Gerard Plumers eşti prins exact aşa cum eşti în realitate. Te temi? Ţi-e jenă de tine? Eşti mâhnit de ceea ce vezi?

Neîncrederea dintre oameni şi lider îngreunează interacţiunea eficientă ceea ce determină o fractură serioasă în cadrul companiei. Comportamentul oamenilor de care liderul se înconjoară arată indirect firea lui. Dacă el nu conduce creativitatea şi pasiunea în muncă, va fi părăsit de echipa sa care, aidoma lui, va lâncezi şi va bate în retragere.

Leadershipul este spaţiul creaţiei în care este oglindită firea ta adevărată, prelucrat de realitatea unei lumi care imită modelul de structură psihologică agreat cel mai mult prin intermediul efectului de adâncime al portretului în care te vădeşti fără pereche.

Concluzie: Oricât de mult ai dori să-ţi ascunzi adevărata fire, aceasta iese totdeauna la iveală şi se reflectă prin calitatea muncii întregii echipe. După mai mult sau mai puţin timp, oamenii de care eşti înconjurat învaţă să „te citească”, îţi descoperă felul tău real de a fi şi acest lucru va avea un impact deosebit asupra activităţii tale şi a lor.

Dacă observi că eşti perceput de ceilalţi altfel decât cum eşti cu adevărat, acest lucru ţi se datorează ţie şi în special lipsei sau problemelor de comunicare dintre tine şi echipă.

Poţi să trezeşti în oameni sentimentul de apartenenţă la leadershipul tău? Care consideri că este calitatea cea mai preţioasă pe care oamenii o aşteaptă de la tine? Prin ce se reflectă această calitate? Ea scoate în evidenţă adevărata ta natură? Sugerează indirect firea ta?

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarul-te-paste.html

Admisibilul pur al unui spaţiu vast de reflecţie (II)

On Februarie 11, 2014

Reglează puterea particulară a dimensiunii necunoscute a fiinţei tale, în încercarea de a descoperi măreția misterului invizibil al universului propriu de creaţie.

Ce anume aş putea să dobândesc în urma unei distanţări de mine însumi sub înrâurirea ideilor adunate în jurul unei cunoaşteri cauzative, dar una nepotrivită zonei de reprezentare a realităţii, prin iniţierea unei suite de metafore, comparaţii, consecinţe extreme şi alte instrumente de expresie?

Mă simt în situaţia unui ignorant pur empiric care încearcă să fabrice aurul material cu câteva frânturi de alchimie. Pot să sfârşesc într-un balamuc acceptat tacit de propria-mi minte, în care nu există reguli de logică. Ci doar un ansamblu de componente defecte sau decalibrate de la setările "default".

Recunosc că de ceva vreme sunt în căutarea unei puteri particulare de reglare a dimensiunii necunoscute a fiinţei mele, secondate de o plăcere intensă venită din adâncurile unei exploatări atente a mijlocului fix: raţiunea. Acea raţiune care se străduieşte să cunoască o altă raţiune, ancorată într-o realitate transcendentă.

O iniţiere în viaţă şi o intrare în contact cu universul unui context de creaţie personalizată. O confruntare cu perspectiva exclusivă, inspiraţională, a unei lumi ideale. A cărei tensiune de străpungere creşte gradat o dată cu deconectarea automată de la admisibilul pur al unui spaţiu vast de gândire, cunoaştere, reflecţie şi regăsire.

Leadership: Ai devenit suficient de matur pentru a face saltul spre o mai mare realizare de sine, încât să exişti în interiorul unei realităţi care îşi dezvăluie contururile în visurile îndrăzneţe ale creatorului ei?

Îmi amintesc de tânărul acela din romanul *Perpetuum Mobile* , scris de Artur SIlveştri. O viaţă întreagă el a stat pe plajă, singur, scriind fără oprire. Când plecase de pe plajă, era deja bătrân. Cărţile lui, despre care ar fi vrut să vorbească, nu existau ori poate că existau altfel decât ar fi putut să fie vreodată şi nu apucaseră să existe.

Dar el scrisese tot timpul: unde se aflau ele, de fapt? Şi dacă totuşi erau cărţile altcuiva, de altundeva, din lumea aceea pe care odinioada, doar o întrevăzuse câteva ore, o zi, o vreme, într-un odinioară tot atât de indistinct ca şi viaţa lui pe care poate că acela doar o visase şi se trezise?

Când încerci să te cunoşti mai bine din perspectiva sensului de a trăi sub înrâurirea ideilor adunate în jurul unei realităţi fictive, construind o metafizică a depăşirii de sine prin creaţie literară, făcând asociaţii vizuale şi revelatoare, câştigi o anumită deprindere în a manevra ceasul propriului destin. Începi să incluzi imagini noi în memoria ta, aşa cum face pictorul când vrea să completeze tabloul perfect cu legături multiple din mai multe planuri, fiecăreia dintre aceste imagini conferindu-i un aspect original, un efect de culoare deosebit.

A exista în interiorul unei realităţi care îşi dezvăluie contururile în visurile îndrăzneţe ale creatorului ei înseamnă practic să reconstitui diferite imagini şi întâmplări care îţi trec prin minte din perspectiva unei memorii apriorice, pe de-a-ntregul inventate, dar care aduce tuturor amintirea duioasă a unei lumi cândva existente, care continuă mereu să fascineze.

Leadership: Gândirea ta aparţine unei realităţi care există înainte şi după viaţa ta, cerând să fie trăită ca pentru prima oară în momentul lecturii unei cărţi care se cere tot timpul completată?

Funcţionând cu eficienţă maximă, ca un agent de valorificare a activelor de fond ale personalităţii, gândirea, sau mai degrabă acea neîntreruptă tensiune a gândirii care se exprimă metaforic sau în imagini, surprinde toată varietatea de subiecte şi evită până la urmă monotonia compoziţională a unei perspective restrânse de abordare a realităţii.

Eşti în căutarea unei puteri particulare de reglare a dimensiunii necunoscute a fiinţei tale, secondată de o plăcere intensă venită din adâncurile unei exploatări atente a raţiunii? Ce anume ai putea să dobândeşti în urma unei distanţări de tine însuţi sub înrâurirea ideilor adunate în jurul cunoaşteri cauzative nepotrivită zonei de reprezentare a realităţii?

Filozoful american William James, simţindu-se suficient de stăpân pe gândirea lui, menţiona: *"Suntem asemenea insulelor din mare, despărţite la suprafaţă, dar legate prin fundul mării."*

Exact asta se întâmplă atunci când încercăm să ne decalibrăm de la setările "default" ale minţii noastre. Puţin câte puţin facem trecerea de la un lucru la altul, de la o perspectivă la alta, extinzându-ne teoriile asupra lumii înconjurătoare. Ceea ce era just altădată se va transforma încet, încet, în altceva.

Iar atunci când vom deveni suficient de maturi pentru a face saltul spre o mai mare realizare de sine vom putea să atingem punctul culminant al modificării concepţiei despre leadership.

Lectura unei cărţi care se cere tot timpul completată seamănă de fapt cu mărturisirea unor stranii atașamente faţă de realitatea unei imagini care se repetă în contextul unei conştiinţe de sine autonomă, caracterizată printr-o atitudine teoretică care eliberează de dependenţele rigorii de a spune "Da" unei lumi care se vrea superioară.

Admisibilul pur al unui spaţiu vast de reflecţie scoate în evidenţă relaţia omului cu experienţa sa existenţială secondată de o implicare nelimitată în încercarea de a descoperi măreția misterului invizibil al universului propriu de creaţie.

Liderul care se confruntă cu perspectiva exclusivă, inspiraţională, a unei lumi ideale, este tot pe atât creator cât şi artist, năzuind să-şi extindă propriile teorii, concepţii şi viziuni asupra artei sale. Aici se găsesc, în germene, multe idei care, depăşind stadiul de „un gând razant", le fac cu ochiul şi celor care ajung să-l urmeze.

Source: https://neculaifantanaru.com/admisibilul-pur-al-unui-spatiu-vast-de-reflectie-II.html

Admisibilul pur al unui spaţiu vast de reflecţie (I)

On Februarie 11, 2014

Porneşte în căutarea originalităţii protectoare de înţelegere individuală, lărgindu-ţi orizontul de cunoaştere în afara contextului obişnuit al existenţei tale.

Visul meu de noaptea trecută, fascinându-mă de la început şi până la sfârşit, tinde oare să devină realitate? Nu-mi pot şterge din minte această nouă experienţă de navigare în irealul unei individualităţi indefinite, a unei pozitivități incerte de tipul “ *ought-to-be* ”, a ceva cerut și numai subiectiv imaginat. Dar care totuşi dă impresia frumoasă de spaţialitate, în căutarea originalităţii protectoare de înţelegere a sinelui.

Un vis neexplorat până la capăt. Era vorba despre o insulă pustie din mijlocul unui ocean conectat la un univers impenetrabil. Şi insula aceasta adăpostea un recif splendid de corali. În jurul recifului se crea în mod constant o categorie de entităţi de înaltă vibraţie, se reorganiza radical o nouă formaţiune de viaţă.

Eram atât de mulţumit fiindcă ajunsesem unicul posesor al acelui recif de corali, care semăna perfect cu un mic creier uman, subdivizat în emisfera dreaptă şi emisfera stângă. Însă nu puteam să am acces la acea nouă formaţiune de viaţă care mi-ar fi putut oferi sentimentul de împlinire sufletească. Mărturisesc. Asta mă intriga şi instiga la curiozitate maximă. Dar şi la un soi de revoltă interioară.

Visul este o pătrundere în literatura unei lumi care nu se descompune. Şi când spun acest lucru, mă gândesc la tipul de evoluţie conceptuală din prozele lui Artur Silveştri, cu trimitere în special la *Perpetuum Mobile* : "dacă ele au început din linia unui surrealism în care cu greu descifrezi granita subţire din care se trece din real în ireal sau imaginar, din posibil spre altceva, la fel se întâmplă şi cu dimensiunea onirică a experienţelor trăite de mine".

Leadership: Te confrunţi cu perspectiva unei aterizări forţate în zona de conştientizare a unei realităţi scăpate de sub control, fapt care îţi întăreşte ideea de că eşti unicul înţeles din toate iluziile acestei lumi?

Leadershipul, aplicat ca normă de reprezentare a unui spaţiu nou de procesare a cunoaşterii, devine dezvoltatorul unei suite de revelaţii, reflecţii, trăiri şi conştientizări, pentru simularea traiectoriei parcurse de acceptarea unei viziuni care poate să devină realitate. Iar această viziune se cere a fi, mai întâi de toate, remodelată. În niciun caz declarată “moartă” sau “nulă” în raport cu încercarea de explorare a propriei identităţi, a propriei conştiinţei şi a propriei creativităţi.

Leadershipul, mereu în curs de evoluţie, formulând poate mai complet decât oricare altă ştiinţă noi reguli şi perspective, poate conduce la actualizarea unor capacităţi şi aptitudini intelectuale avansate.

Punând dimensiunea propriei tale existenţe în omniprezenta deschidere a conştiinţei exprimate sub forma schimburilor dinamice de impulsuri inteligente de evadare dintr-un spaţiu îngust de cunoaştere, vei reuşi să simţi senzaţia reală a unei experienţe de conducere mai focalizată, mai îndrăzneaţă, mai dinamică şi mai sofisticată.

Poţi să creezi o punte puternică între realitate şi vis, în încercarea de întrupare în conştiinţă a unei experienţe echivalentă cu adâncirea şi înţelegerea unei noi lumi, care se conturează

precis, concret, lăuntric? Încercând să faci din ea mai mult decât un auxiliar al sârguinţei continue spre desăvârşire, vei putea să-ţi ridici propriul imperiu de judecată pe noi structuri de asigurare a calităţii leadershipului.

Leadership: Poţi face din tine un narator care aderă la lumea Eului narat, evidenţiind acea perspectivă spectaculoasă a creatorului de a deveni eligibil pentru a accesa o latură a realităţii alternative?

Ai şansa să pătrunzi într-un spaţiu/timp de o stranie bogăţie, aderând la două lumi: una virtuală şi una materială, atunci când ceea ce-ţi imaginezi că ai putea avea parte devine conştientizare a unei vederi mai bune asupra necesităţii de a trăi o altă experienţă pe care o consideri definitorie pentru formarea ta ca deschizător de noi drumuri pe tărîm literar.

A te confrunta cu perspectiva unei aterizări forţate în zona de conştientizare a unei realităţi scăpate de sub control înseamnă să abordezi conflictul care ia în considerare atât nevoia de a crea rezultate, cât şi relaţiile cu părţile implicate.

Experienţa de viaţă si sinele îndreptat spre cunoaştere, care nu aşteaptă ca evoluţia să se petreacă singură, ci provoacă inspiraţia, determină o adevărată schimbare în atitudinea cu care abordezi fiecare piesă a ansamblului de elemente care iau parte la producerea unei noi perspective.

Lumea Eului narat vizează trecerea dintr-un timp în altul, dintr-o lume în alta, prilejuind o sugestie culturală ce declanşează imaginea unei proze realiste caracterizată de un subiect principal: "Transformarea unui vis în imagini".

Admisibilul pur al unui spaţiu vast de reflecţie scoate în evidenţă acea dimensiune maximă pe care o poate atinge Eul personal în cadrul unui spaţiu numit "naraţiune" care favorizează şi stimulează forţa imaginativă şi inovatoare excepţională constituită ca stare de luciditate paralelă crescută în jurul unei experienţe subiective.

Source: https://neculaifantanaru.com/admisibilul-pur-al-unui-spatiu-vast-de-reflectie.html

ADN-ul Leadershipului

On Martie 14, 2009

Îndreaptă-ţi atenţia către structura propriului tău caracter, pentru a-ţi păstra în siguranţă propriului tău sistem de valori şi aspiraţii.

Nu exista niciun pericol în afară de răul pe care şi-l provoca el însuşi. Când şi-a dat seama de acest lucru, Kevin Lomax era pe punctul de a se resemna în postura omului ispitit în toate privinţele. Era principalul vinovat de decăderea sa morală şi spirituală. Ştia că nu era în stare să stăpânească situaţia în care se afla. Impactul schimbărilor bruşte pe care le suferise fusese atât de profund, încât nu avusese timp să reacţioneze în niciun fel. Problemele îi subminau voinţa de a face faţă provocărilor muncii sale, îl determinau să renunţe la viaţa personală.

Tot ce cunoştea acum era diferit, tot ce simţea era pus la îndoială. Nu lucrurile de zi cu zi, ci lucrurile mai importante, precum raţiunea de a fi. Era ciudat cum de se lăsase atât de uşor antrenat în diferitele complicaţii ale acestor oameni care conduceau compania la care se angajase. Se simţea ca un şoarece prins într-o cursă fără şanse de scăpare, în cursa plină de provocări şi pericole pe care i-o întinsese însuşi John Milton, managerul companiei. Interacţiunea dintre cele două realităţi – a lui, şi a lui Milton, era tot mai greu de suportat.

Deşi încrederea în propria lui raţiune fusese zdruncinată, Kevin a avut totuşi o viziune profundă asupra propriului său „Eu", care reprezenta centrul existenţei tale. Se afla la interferenţa dintre două realităţi: una era a lui Milton şi a acoliţilor săi, cealaltă, a lui. Trebuia să se elibereze singur, şi cât mai repede din robia pe care aproape că i-o impuseseră aceştia, trebuia să se despartă de tot ceea ce îi lega de ei, folosindu-şi propriul mecanism intern de „autoapărare".

Leadership: Pentru a-ţi pondera Ego-ul, trebuie să trăieşti experienţa faptului că da, îţi poţi asuma consecinţele, fără să suferi din cauza unui salt neasumat înainte?

Tu mergi pe sârmă la înălţime? Dacă îţi aminteşti filmul „ *The Devil's Advocate (1997)* " atunci ştii că scăparea lui Kevin Lomax din ghearele „diavolului", s-a datorat priceperii sale de a înţelege şi de a învinge toate mijloacele de constrângere a lui Milton, care dorea cu orice preţ să-l determine să renunţe la valorile sale bazate pe un fundament solid şi să adopte propriile sale reguli de acţiune sau de gândire.

Puterea ta de a conduce începe şi se termină cu ceea ce crezi tu despre tine însuţi, şi este condiţionată de felul în care abordezi şi controlezi influenţa celorlalţi. A încerca să te lupţi cu influenţele străine, e ca şi cum ai merge pe sârmă la înălţime. Dacă te îndoieşti de tine poţi oricând să te dezechilibrezi atât psihic, cât şi emoţional, şi să decazi în primul rând în faţa propriei tale persoane şi a principiilor după care ţi-ai ghidat viaţa. „Linia de comandă" care ghidează evoluţia leadershipului tău se va subţia atât de mult, va deveni atât de fragilă dacă nu-ţi drămuieşti bine forţele şi echilibrul, încât singur te vei sabota singur şi vei eşua.

A suferi din cauza unui salt neasumat înainte presupune de fapt să recunoşti că eşti un om uşor de manipulat care, chiar dacă înaintează spre un scop înalt dorit de ceilalţi, nu este în stare să se sprijine singur, aşa cum s-ar fi cuvenit, nu este în stare să se împotrivească şi să-şi cureţe cu desăvârşire mintea de gânduri străine. Aşa cum organismul uman are un mecanism de apărare împotriva bacteriilor, tot aşa şi tu trebuie să ai un mecanism de apărare, foarte bine pus la punct, împotriva leadershipului bazat pe o etică „murdară" a celor cu interese corupte.

Leadershipul este rezultatul unui Ego lipsit de pluralitate care nu primejduieşte status-quo-ul omului, luând în calcul faptul că ceea ce omul este deja în sine ia naștere în sufletul lui dinainte ca acesta să se lase dezlipit de stăpânul lui.

ADN-ul Leadershipului dă măsura capacităţii tale de a-ţi sprijini evoluţia pe plan „intern". Este piatra de temelie pe care se sprijină progresul tău moral şi spiritual. Ca şi lider, vei avea întotdeauna de dus o luptă cu o forţă negativă care te poate împinge înapoi, sau care, dacă ştii cum să o abordezi, şi dacă ajungi să o stăpâneşti, te poate propulsa înainte.

Concluzie: Depinde de ADN-ul tău, adică de structura personalităţii tale să-ţi menţii permanent echilibrul interior şi să faci faţă provocărilor exterioare ca şi influenţelor nefaste ale celorlalţi care te vor un instrument uşor manevrabil în scopul realizării beneficiilor pe căi ilegale. În leadership orice oscilaţie, orice abatere de la normalul acceptat de societate la un moment dat are consecinţe nefaste.

Source: https://neculaifantanaru.com/adn-ul-leadershipului.html

Aforisme şi păreri bine şlefuite (I)

On Septembrie 01, 2019

Să fii atât de bun într-un domeniu, încât să nu ai decât un singur egal: Dumnezeu. Abia atunci vei împlini ceea ce se numeşte "Marea Operă".

Mulţi oameni privesc spre stele, dar prea puţini reuşesc să se înalţe până la nivelul lor de strălucire.

Cine are știință face totul pentru știință. Cine nu are știință, nu face nimic pentru știință.

Fiecare om are datoria să descopere un tărâm nou, dincolo de văzul lumii, dincolo de limitele impuse de societate şi de timp. Un tărâm care să-i poarte numele în semn de recunoştinţă pentru stăruinţa de care a dat dovadă tot timpul.

Este atât de uşor să stăpâneşti materia. Cu o singură condiţie: să ştii cum să o alcătuieşti, să ştii să o recompui în forme şi dimensiuni noi, să o stimulezi şi să interacţionezi continuu cu ea.

Este atât de uşor să vezi universul într-un grăunte de nisip. Dar înainte de toate învaţă să creezi universul şi fii una cu el.

Omul care nu ştie nimic este sămânţa unei creaţii care îşi aşteaptă rodirea.

Nu contează ce intră în mintea omului, ci ceea ce el este pregătit să înţeleagă.

Nu încerca să-ţi însuşeşti o cunoaştere înaltă dacă ea nu poate oferi garanţia performanţei şi durabilităţii.

Arta se raportează la o singură lege privind actul de creaţie: UNU este mai important decât MULŢI.

Timpul pe care l-ai petrecut cu trandafirul tău face ca trandafirul tău să fie atât de important.

Există un anumit fel de închinăciune în "Metamorfozele" şi jurămintele sacre pe care Ovidiu le aduce fiinţelor superioare.

Este şi asta un fel de sfinţenie: să pui Creaţia şi Descoperirea la un loc de cinste în imaginea lui Jupiter.

Să fii desăvârşit într-un domeniu, încât să n-ai decât un singur egal: Dumnezeu. Abia atunci vei înţelege cu adevărat mesajul operei maestrului Michelangelo !

Să te raportezi numai la infinit. Să dai continuitate creaţiei tale, fără să te consumi niciodată. Astfel îţi câştigi nemurirea.

Alchimia, care de sute de ani a impulsionat minţile libere, va lua o altă denumire: Leadership.

Sunt două feluri de oameni: cei foarte puțini care știu, și cei foarte mulți care nu vor afla niciodată.

Tainele Marii Ştiinţe sunt apanajul strict al numerelor Prime !

Poţi gândi ca un angajat sau ca un lider. Depinde cât de sus vrei să-ţi exprimi unicitatea şi cât de puternică este voinţa ta.

Vechii alchimişti erau doar pe jumătate învăţaţi. Ei ştiau să treacă un metal prin ploaia de foc, dar nu ştiau cum să-l închine exclusiv lui Dumnezeu. Secolul 21 a adus schimbarea, odată cu el şi înlăturarea pericolului de a staţiona în fascinaţia unui miracol fără spirit.

Cea mai măreaţă putere a creaţiei este să fii tu însuţi expresia desăvârşirii ei.

Ca să vezi totul de la înălţime, fii dispus să urci mai multe trepte de imprevizibilitate decât eşti pregătit să întâmpini.

Dublează-ţi continuu valoarea în funcţie de rezultatele talentului tău. Un om valoros este un talent cu mare putere de exprimare.

Nu poţi fi un actor excelent dacă îţi lipseşte vraja. Te rog, interpretează tu rolurile mici, iar mie lasă-mi-le pe cele mari.

Cine vrea puţin de la viaţă îşi orientează demersurile spre ţintele cele mai sărace.

Omul care se gândeşte numai la bani nu va fi niciodată un Creator.

Creaţia este o călătorie în valea răbdării, care are ca şi corespondent un citat din biblie: "Lasă totul şi urmează-mă pe mine."

Cei făcuţi pentru a îmbrăţişa tainele Marii Ştiinţe oferă permanent ceva nou lumii prin însăşi "producţia" lor creativă.

Când îţi place cu adevărat o melodie, dar atât de mult...şi vocea, şi versurile, mai ales ritmul de mare fineţe, nu-ţi mai rămâne decât s-o experimentezi sub altă formă de artă, ca şi când ai face parte din ea.

Să şti să vezi. Iar dacă nu reuşeşti să vezi la timp, va vedea altcineva pentru tine exact la momentul potrivit.

Talentul: Ceea ce altora li se pare atât de greu de făcut, ţie trebuie să ţi se pară atât de uşor de făcut.

Arată-mi un om care a schimbat şi inovat domeniul ştiinţei, şi îţi voi arăta un om care l-a cunoscut pe Dumnezeu.

Marea Ştiinţă este doar pentru cei care s-au dedicat întru totul Creaţiei.

Când cineva pleacă departe de tine, ureaza-i din toată inima Bon Voyage.

Unii confundă biserica cu Dumnezeu, la fel cum confundă toceala cu Marea Ştiinţă.

Linişte şi inspiraţia o găseşti numai în mijlocul naturii. Fiecare fir de iarbă îţi spune mereu altceva. Nu încerca să numeri. Doar ascultă. Şi priveşte.

Nu ceea ce arăţi lumii, ci ceea ce lucrezi în background este izvorul adevăratei arte, şi al Marii Ştiinţe.

Cel mai sigur mijloc de a comunica cu Universul este prin sunetul muzicii.

Să tratezi ştiinţa în acelaşi fel în care pisica se joacă cu motoceii. Acesta este tot secretul.

Cea mai înaltă ştiinţă din lume este leadershipul. Important este să se găsească cineva care să-l redefinească în mod unic.

Numai cine se dedică 100% practicării unei îndeletniciri va afla toată secretele ei. Şi va reuşi să inventeze mereu alte secrete.

Dacă lumea ar cunoaşte planurile universului, probabil nimeni nu şi-ar mai face planuri.

Marea provocare înainte de a ajunge la piatra filosofală este să rezişti la foc intens cel puţin 20 ani, după primii 20 de ani de viaţă.

La baza marilor schimbări vor sta întotdeauna doar câţiva indivizi izolaţi.

În leadership există o singură constantă de echilibru: Un singur om face cât toţi ceilalţi.

Marea Ştiinţă este destinată numai celor care se dedică întru totul actului de creaţie.

Dacă tu însuţi nu te consideri o valoare, atunci nici ceilalţi nu te vor trata prin prisma metodei valorii adăugate.

Întotdeauna celor puţini li se revelează totul.

Desăvârşirea este religia minţilor alese.

Chiar şi un nor, sau un trăsnet, poate să-ţi indice un mesaj important: fii prudent !

Prima condiţie pentru a atinge excelenţa este să urmezi propria ta cale.

Leadershipul trebuie să fie în primul rând un instrument de popularizare a ştiinţei.

Viitorul aparţine celor care reuşesc să activeze în sufletul lumii ideea de continuitate în evoluţia ştiinţei.

Deviza unui învingător: în fiecare zi devin mai încrezător în ştiinţa mea !

Leadershipul se determină după o singură constantă: "Nu tu trebuie să fii ca ceilalţi, ci mai mult ceilalţi trebuie să fie ca tine".

Pedeapsa totală este să trăieşti cu frica de a nu face ceea ce îţi place. De fapt, cel mai greu lucru din viaţa asta este să faci ceea ce îţi face plăcere. Majoritatea îşi găseşte de făcut tot timpul altceva decât ce le cere inima.

Singura cale de a întări legătura dintre Ştiinţă şi Dumnezeu este prin Creaţie şi Descoperire.

Să citeşti într-un leagăn, la soare, şi să laşi razele să lumineze cuvintele potrivite. Universul încearcă să-ţi comunice ceva?

Să descoperi prin propriile forţe legătura dintre întâmplător şi magie care creează Marea Operă.

Toate lucrurile de care ai nevoie ca să-ţi îndeplineşti scopurile se află întotdeauna în preajma ta. Trebuie doar să le observi.

E necesar un singur om pentru ca schimbarea totală să se producă. Unu este un număr magic.

Unii creează schimbarea, alţii sunt obligaţi să recunoască că sunt martori la ceva nou.

Dacă planurile tale nu rezonează cu cele ale universului, atunci vei da greş, oricât de inteligent şi puternic te consideri.

O schimbare totală poate fi înfăptuită numai de un om provenit dintr-un mediu diferit de cel pentru care a fost iniţial construit.

Marea artă a creaţiei înseamnă să ştii să vezi în absolut orice lucru banal o coloană a infinitului.

Prezentul şi viitorul aparţin celor care acceptă frumuseţea absolută a creaţiei !

Cine înţelege cu adevărat arta are datoria să o salveze de la a fi uitată.

Când faci un rău ia aminte: te vei confrunta mereu cu frica de a ţi se întoarce răul făcut.

Numai cine îşi dedică întreaga viaţă ştiinţei este în măsură să dezlege tainele artei şi ale universului.

Dacă până la 35 de ani nu ţi-ai format o înţelegere nouă asupra ştiinţei, apoi fii sigur că nu vei mai reuşi în veci să produci schimbarea totală în vreun domeniu.

Să nu treacă o zi fără să-ţi aduci contribuţia la dezvoltarea ştiinţei şi artei.

Marea artă a creaţiei înseamnă să ştii să vezi în absolut orice lucru banal o coloană a infinitului.

Infinitul este invenţia minţilor nemuritoare.

Natura este cel mai bun învăţător.

Marile schimbări ale lumii sunt înfăptuite numai de oameni care construiesc noi universuri.

Îţi trebuie 10 ani de exerciţiu asiduu, pentru ca în al 11-lea an să înţelegi o mică parte din nesfârşită enigmă a Marii Ştiinţe.

A-ţi întemeia un stil personal de a face artă înseamnă să urmăreşti 15 ani o ficţiune care poate face din tine oglinda unei noi realităţi.

În fiecare zi universul te face mai încrezător şi mai puternic, încât să devii o parte din El.

Să vezi întotdeauna mult mai departe decât vede restul lumii şi să nu te abaţi niciodată de la calea credinţei.

Dacă vrei să fii cel mai bun din lume, trebuie să dai mai mult din ţine decât dă restul lumii.

Marile schimbări se produc întotdeauna datorită celor la care nimeni nu se aşteaptă. Aşa lucrează universul.

Nu încerca niciodată să te ridici la nivelul gândirii celui pe care nu-l cunoşti.

Marea vrajă a magiei este să descoperi singur ceea ce au descoperit alţi magicieni, dar printr-o formulă complet diferită.

Degeaba afli toate tainele cunoaşterii dacă îţi lipseşte puterea alchimică de a răbda procesul transformării depline a materiei.

A citi fără a scrie este un fapt la fel de neînsemnat ca atunci când priveşti marea fără să înoţi. Nu poţi să simţi vraja în toată plenitudinea ei.

Laşitatea se trădează ori de câte ori se iveşte un prilej, dar în primul rând se trădează ea însăşi prin răzbunare.

Există două feluri de oameni: cei care gândesc în termeni de "jobs" şi cei care gândesc i stilul

lui Steve Jobs.

Nu judeca niciodată un om aflat la început de drum. Judecă-l la sfârşitul călătoriei sale.

Când asculţi intens o melodie, s-ar spune că eşti inspirat la maxim. Nu ştiu cum se face. Dar cred că am rezonat întotdeauna cu formaţia Enigma. Până la urmă, un român tot de la un român se inspiră, numai că pe altă frecvenţă de vibraţie – una la fel de înaltă.

Trebuie să uiţi complet trecutul ca să-şi redefineşti prezentul în lumina viitorului.

Fiecare lucru din jurul tău încearcă să-ţi spună mereu ceva, trebuie doar să ştii să asculţi.

Când vorbeşti despre artă trebuie să simţi prezenţa indirectă a pictorului aflat în plin proces de creaţie.

Marea tragedie a artei este că tot mai mulţi oameni caută să o înţeleagă fără să înveţe să construiască.

Este de ajuns un singur om care să aibă o nouă viziune asupra unui domeniu încât schimbarea întregii lumi să fie completă.

Secretele sunt expresia unei realităţi pe care nimeni nu o crede posibilă.

În fiecare zi devii mai bun în ceea ce faci şi tot mai încrezător în abilităţile tale.

Schimbarea lumii este opera marilor creatori de idei !

Dacă nu reuşeşti să comunici cu natura, atunci nu vei putea să fii niciodată de folos Universului.

Schimbarea la nivel global în ce priveşte leadershipul va începe din România.

Cel mai sigur mijloc de a comunica cu Universul este prin sunetul muzicii.

Să simţi ceea ce nimeni altcineva nu reuşeşte.

Primul lucru, esenţial, pentru a avea o putere semnificativă pe o anumită nişă piaţă este să-ţi creşti constant vizibilitatea.

În leadership stă veşnic în picioare o singură excepţie. Oricât de mare este valoarea pe care ţi-o atribui, cel care are de pierdut este acela care nu-şi permite să se conecteze la tine.

Omul care nu este în stare să uite definitiv trecutul este condamnat să-l retrăiască într-o veşnică şi profundă deprimare.

Ca să primeşti cât mai mult de la viaţă, mai întâi trebuie să valorezi cât mai mult, apoi să ceri cât mai mult.

A fi cel mai bun din lume într-un domeniu înseamnă să cântăreşti totul de pe o poziţie foarte puternică.

O umbră răzbunătoare va fi întotdeauna anulată de o credinţă păzitoare.

Dacă ai o strategie bună nu ai cum să dai greş. Încrede-te doar în mintea ta. Nu te lăsa distras de vederi ademenitoare.

Aceasta este singura şi cea mai măreaţă înţelepciune: "Ai răbdare până ce-ţi vine timpul să devii altcineva, mult mai mult decât eşti acum."

Toată lupta omului constă în a avea tăria de a ajunge în punctul în care marea încercare a universului i se dezvăluie prin intermediul rostului vieţii.

Înainte de a te apuca de scris găseşte un spaţiu în care să-ţi exprimi gândurile.

Când te îndrepţi spre un scop măreţ, universul îşi aşează înainte persoanele care te vor ajuta să-l atingi.

Cine este în stare să producă infinitul va putea să susţină universul.

Numai cine îşi măsoară cunoaşterea cu un întreg univers poate să producă infinitul.

Stai departe de oamenii slabi, cel puţin până ce prind curaj şi devin puternici. Sau lasă-i să trăiască tot restul vieţii cu slăbiciunea lor.

Măiestria în leadership se vede atunci când deţii toate atuurile unui joc pe care alţii nu-l pot juca.

Un bun meseriaş nu se recunoaşte doar după felul cum lucrează, ci mai ales după felul cum îţi strânge uneltele.

Numai cine ajută ştiinţa să facă un pas mare înainte, a înţeles cu adevărat intenţia universului: de a considera infinitul drept o creaţie a minţii omeneşti.

Omul slab caută mereu căi ocolitoare şi îndepărtate de scopul principal. Omul puternic merge direct la ţintă şi nu se pierde pe parcurs.

Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu nu gândeşti în termeni de jobs şi cv-uri. Gândeşti numai în termeni de Business Model.

În leadership, ca şi în viaţă, există o lege universal valabilă: nu contează cine pleacă, important este cine rămâne.

Perfecţiunea este geometria secretă a formei şi a fondului, în niciun caz o culoare aruncată la întâmplare.

Una este să cânţi din "durerea" unei tendinţe generale, cu totul altceva este să ştii să faci artă chiar şi dintr-un bob de nisip.

Talent + Ştiinţă + Experienţă + Pasiune + Magie = Alchimie

Un om care nu reuşeşte să pună bazele unei ştiinţe nu se va putea constitui niciodată el însuşi drept o ştiinţă.

Una din cele mai importante lecţii pe care le-am învăţat până în prezent este că niciodată n-ai să ştii leadership citind cărţi de dezvoltare personală. Secretul este în altă parte...în lărgirea orizontului de interpretare şi aplicare a cunoaşterii. Activează-ţi funcţia de creaţie şi de afirmare personală !

Adevăraţii promotori ai progresului au norocul să se întâlnească întotdeauna când este mai mare nevoie de ei, şi să formeze o echipă redutabilă.

Dumnezeu este interfaţa dintre credinţă şi ştiinţă, încrederea în îndeplinirea unui scop aproape de limita imposibilului şi spiritul de discernământ spre a alege momentul şi mijloacele potrivite pentru a-l atinge.

Dacă nu te grăbeşti să faci la timp un anumit lucru ajungi să nu te mai bucuri de beneficiile care rezultă de pe urma lui.

În fiecare zi devii tot mai conştient de valoarea ta şi nu-ţi mai rămâne altceva de făcut decât să te gândeşti cum poate fi ea măsurată (mai întâi de toate) în cuvinte, în modul cel mai credibil.

Să te joci cu materia şi să produci transformarea elementelor ei în acelaşi mod în care chimistul îşi alege experienţele cele mai relevante pentru implementarea unor noi legi şi principii.

Cu cât este mai vie imaginaţia, cu atât orizontul se lărgeşte mai mult.

Cu cât ai mai multe idei, cu atât mai uşor infinitul ţi se deschide înainte !

Când eşti cel mai bun din lume, îţi place tot mai mult să conduci.

Când se întrepătrund la modul cel mai strâns: talentul, pasiunea, experienţa, voinţa, răbdarea, perseverenţa, toate inclinaţiile artistice, abia atunci se împlineşte marea lucrare de creaţie a lui Dumnezeu.

Niciodată să nu te laşi condus decât de propriul îndemn: "Fii cel mai bun din lume într-un domeniu".

Leadershipul nu se bazează pe modestie, ci pe încredere deplină !

Infinitul este vecin numai cu oamenii care îşi făuresc singuri perfecţiunea.

Marea Ştiinţă este un nucleu echivalent cu infinitul: trebuie să-l posezi ca să poţi să-l conturezi.

Să fii cel mai bun într-un anumit domeniu înseamnă să te împrieteneşti cu ştiinţa atât de mult, încât ea să facă totul în locul tău.

Să te menţii pe primul loc – asta înseamnă să fii excepţional.

Când eşti cu adevărat bun într-un domeniu, ai certitudinea că poţi să realizezi absolut orice.

Cine nu ştie să producă idei din orice mică formă a materiei, acela nu este un om de ştiinţă veritabil.

Cel mai bun "place to live" este să fii mereu în fruntea clasamentului.

Îndată ce ţi-ai desăvârşit o abilitate începi să vezi ideile acolo unde ceilalţi nu pot să vadă nimic. Chiar şi nimicul este o idee care ascunde atât de multe altele. Infinitul este suma ideilor care nu sar decât în ochii celor care au recunoscut şi au redefinit "nimicul".

În fiecare zi devii mult mai bun şi mai încrezător în tine şi în ştiinţa ta, în timp ce alţii rămân în fiecare zi tot mai în urmă, mult prea în urmă pentru a face faţă prezentului şi viitorului ştiinţei.

Numai cine a înţeles infinitul îşi va câştiga nemurirea. Află secretul înainte să-l stăpâneşti !

Când realizezi care este valoarea ta reală, abia atunci începi să vezi lucrurile de la înălţime.

Ştiinţa este coloana infinitului din care a fost creată lumea. Cine a înţeles asta cu adevărat, l-a cunoscut pe Dumnezeu.

Fiecare moment pierdut de ceilalţi este un moment câştigat de tine.

Laşitatea îşi câştigă îndrăzneala numai în faţa furiei, a urii şi a răutăţii. Dar rămâne complet nemişcată în faţa adevăratelor valori.

Să fii cel mai bun înseamnă să înaintezi în timp ce toţi ceilalţi stagnează.

Oamenii străluciţi înaintează în pricepere, ceilalţi plutesc în derivă ca nişte bătrâni fără prezent şi fără viitor.

A fi cel mai bun este un parcurs în care nu întâlneşti nicio piedică. Încet-încet ţi se deschid toate uşile, toate ferestrele, toate lacătele, toate oportunităţile, toate drumurile.

În timp ce alţii se bat cu toată lumea pentru putere, tu obţii puterea fără nicio greutate. Fără

să mişti în deget !

Oamenii mari sunt valoroşi pentru că nu participa la nicio luptă. Ei câştiga de la sine doar dacă îşi continuă parcursul. Atâta tot: continuă să păşeşti înainte !

Source: https://neculaifantanaru.com/aforisme-si-pareri-bine-slefuite-l.html

Aforisme şi păreri bine şlefuite (II)

On Septembrie 01, 2019

Unii îmbătrânesc şi pier în uitare veşnică fără să fi aflat taina Marii Ştiinţe. Iară dacă pleci cu ideea c-ai fost cineva important, aminteşte-ţi următorul lucru: faptul că te-ai urcat până în vârful copacului nu înseamnă nicidecum că ai înţeles mişcarea planetelor din sistemul solar. Ca să nu mai zic cât de departe ai fost de misterele universului..

Unii oameni duc ştiinţa la nivel de secolul următor. Alţii calcă pe urmele lor. Restul pretinde a fi în acord cu ştiinţa.

Când înţelegi că nimeni nu are realizările tale, abia atunci începi să reprezinţi cu adevărat Leadershipul.

Te poţi considera cel mai bun din lume într-un anumit domeniu atunci când lumea devine dependentă de realizările tale.

Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu renunţi definitiv a te compara cu alţii. Unicitatea este o putere care nu are egal.

Cine nu descoperă prin propriile forţe drumul tăinuit spre marea ştiinţă, acela nu se va întrece niciodată pe sine.

Când un titan face un pas înainte, omenirii îi trebuie zece mii de paşi doar ca să-l ajungă din urmă.

Singura modalitate de a-ţi îmbunătăţi continuu performanţa este să-ţi placă la nebunie ceea ce faci.

Nu-i de ajuns să ajungi cel mai bun din lume într-un anumit domeniu, mai important este să ştii să te menţii în frunte.

Sunt unii oameni care efectiv scriu viitorul în numele ştiinţei, în timp ce alţii doar îşi rabdă prezentul.

Nu te grăbi să străluceşti într-o direcţie sau alta. Fiindcă într-o bună zi te vor depăşi toţi aceia (cu adevărat inteligenţi) care îţi arată la timpul potrivit valoarea.

Cel mai bun scriitor din lume este acela care te-a învăţat să scrii mult mai profund decât a reuşit el.

Ai nevoie de 10 ani de antrenament zilnic, la foc intens, ca să dobândeşti priceperea. Şi abia din al 11-lea an începi să faci performanţă.

Un singur om poate schimba întreaga gândire a lumii dacă susţine cu tărie ideea unei creaţii ce grăbeşte înaintarea exigentei şi mersul naturii.

Numai cine se dedică 100% actului de creaţie va descoperi toate secretele artei.

Scrisul care se ridică din suflet este singurul mijloc gratuit care te învaţă să gândeşti în stil mare.

Când talentul artistului va strânge mâna experienţei şi va fi ajutat mult de perseverenţă, abia atunci el va descoperi Marea Ştiinţă.

Există oameni capabili să absoarbă zilnic, ca un burete, o anumită valoare din marile taine ale ştiinţei. Până într-o zi când ei înşişi se vor constitui ca limbaj al Marii Ştiinţe.

Frumoasă încurajare primită la această oră din partea unui cititor din India: "În viitor, dumneavoastră veţi reprezenta etalonul curajului în creativitate, dar şi etalonul performanţei absolute în ştiinţa conducerii."

Să ordoni ştiinţei să se supună voinţei tale, ca şi când ai fi tu stăpânul ei, cel care îi dă viaţă !

Pe zi ce trece devii tot mai bun, mai creativ, mai înaintat în vederi decât toţi ceilalţi în perceperea operelor de artă.

Un lider veritabil face zilnic un pas mai departe pentru a-şi dubla valoarea din lume. Altfel nu are ce căuta în frunte.

Dacă ceea ce ai de spus se regăseşte în altă parte, înseamnă că nu ai nimic de spus.

Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu începi să înţelegi să singura oază de linişte este frumuseţea naturii contemplată pe fundalul artei.

Ştiinţa este ca o petală de trandafir pe care trebuie să surprinzi fiecare strălucire de rouă.

Simţi o mare satisfacţie când vezi că valoarea ta creşte direct proporţional cu numărul tot mai mare al cititorilor tăi.

Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu, primul lucru pe care îl conştientizezi este importanţa valorii tale.

Un om care acţionează este mult mai valoros decât unul care face planuri. Primul ajunge undeva, celălalt stă pe loc.

Un singur om care visează este mult mai puternic decât toţi aceia care se roagă.

Fiecare artist se loveşte de o îndoială. Ce preferi să ştii că eşti: un creator de materie sau un model explicativ al naturii ei?

Când ajungi cel mai bun din lume într-un domeniu devii conştient de faptul că nu tu depinzi de ceilalţi, cât mai mult depind ceilalţi de tine.

Fii întotdeauna o condiţie indispensabilă progresului. Încetul cu încetul, se va forma un cerc al forţelor vitale ce vor contribui la poziţionarea ta pe primul loc în clasamentul celor mai valoroase Branduri.

Să prezinţi un subiect ştiinţific într-o manieră cât mai captivantă şi mai accesibilă publicului larg este ca şi cum ai invita o fată tânără şi frumoasă la dans, iar ea ţi-ar răspunde: "Cu cea mai mare plăcere ! "

Când eşti cel mai bun din lume şi ştii că nimeni nu poate face ce faci tu. De aici începe frumuseţea leadershipului.

Ca să te promovezi solid într-un domeniu trebuie să fii neasemuit ca un diamant şlefuit impecabil, pe care şi-l doreşte toată lumea.

A fi cel mai bun nu este un scop, nu este o alegere, nu este un vis. Este un destin. Este un merit. Este ecoul universului !

Dumnezeu nu iartă laşitatea. Ei bine, laşitatea este sinonimă cu trădarea. Primul om care de va trăda într-o bună zi este întotdeauna cel lipsit de curaj.

Cea mai ambiţioasă iniţiativă este întotdeauna cea salvatoare. Cine se implică cu adevărat într-o cauză care este deja pusă pe rol, acela va câştiga totul. Sau va continua să fie condamnat la jocul responsabil prin stabilirea limitelor.

Din clipa când ai prins aripi ştii că nu mai există decât o singură cale: să te avânţi cât mai sus. Lângă cei ca tine !

Oamenii cu adevărat valoroşi ajung întotdeauna mult mai departe decât şi-a putut vreodată închipui cineva.

Există multe persoane care parcă duc lipsă de aprecieri. Îşi prezintă lucrările în faţa comisiilor de evaluare. Dar cine sunt cei care îi evaluează? De ce oare au ei nevoie de o notă din partea lor? Normal: fiindcă depind de evaluarea altora.

Însă un lider, omul care deţine o cunoaştere foarte avansată, nu are nevoie de note, fiindcă ştie că deja se află mult deasupra celorlalţi. Un lider gândeşte în felul următor: "Nu eu am nevoie de voi, ci voi aveţi nevoie de mine ! Nu voi mă evaluaţi pe mine, ci eu trebuie să vă evaluez pe voi toţi ! "

Fii întotdeauna Primul sau Ultimul, dar niciodată la mijloc.

Companiile şi universităţile care vor să-şi demonstreze valoarea ar trebui mai întâi de toate să investească masiv în oameni cu adevărat valoroşi. În România, un om de mare valoare va semna un contract cu orice universitate doar dacă instituţia va fi dispusă să investească o sumă de bani considerabilă. Vorba unui expert din informatică: dacă nu-ţi permiţi să investeşti într-un om valoros, atunci apelează la un rector sau la un decan universitar - aceştia cer mai puţini bani, dar tare puţin vei învăţa de la ei.

Uneori trebuie să fii mai bun decât eşti, pentru a fi tu.

Trebuie să stăpâneşti bine mijloacele artei, pentru a înţelege că nimeni altcineva nu le poate lua în posesie.

Geniul se recunoaşte după unicitatea şi dăinuirea operei plămădită din limbajul divin.

Discuţiile cele mai neînsemnate scot la iveală valorile cele mai mari. Discuţiile cele mai deschise sunt suportul caracterelor cele mai sincere. Discuţiile fără remiză reprezintă încheierea definitivă a unei cauze de interes.

Nu te compara niciodată cu ceilalţi. Fii întotdeauna cu mult deasupra lor.

Pasiunea şi Talentul te fac de neînvins. Două lumi care se întrepătrund în interiorul aceluiaşi univers.

Alege-ţi un singur drum şi continuă să înaintezi ca şi când n-ar exista altul.

Cel mai utile sfaturi le afli de la oamenii care au trăit şi au înfăptuit imposibilul.

Toţi elevii şi studenţii sunt condiţionaţi de profesori să înveţe, doar ca să strângă nişte puncte. Ceea ce nimeni nu le spune este să-şi găsească o pasiune. Căci dacă îţi găseşti o pasiune, poţi cu cea mai mică uşurinţă să laşi în urmă (chiar şi cu o mie de de ani) orice profesor, de orice rang şi cu orice funcţie. Indiferent că se numeşte rector, decât sau lector.

Dacă învingătorul se formează după principiul locului întâi, dacă meriţi să fii cel mai bun, atunci cum ai putea să refuzi ceea ce îţi este predestinat?

Sunt două feluri de scriitori: cei care scriu din capul lor şi cei care scriu din capul altora. Un scriitor bun se recunoaşte după felul în care îşi aşterne propriile gânduri. Pe când un scriitor mediocru se recunoaşte după coautorii alături de care semnează o lucrare academică.

Sunt două feluri de oameni: cei care mor crezând că au făcut ceva în viaţă, şi cei care nu mor niciodată.

Marea Împărăţie este destinată celor care au învăţat să cuprindă infinitul.

Cine nu reuşeşte să se transforme într-o picătură din oceanul timpului, nu va reuşi niciodată să lase urme în nisipul fin al clepsidrei universului.

Eşti ceea ce trăieşti în jocul propriei tale minţi.

Oamenii deosebiţi se îndreaptă numai spre un viitor care le conferă o valoare cât mai mare. Fii prezent numai acolo unde eşti preţuit cum se cuvine.

Avem atât de multe de învăţat de la natură, avem nevoie să simţim înainte de a cuprinde.

Fiecare viaţă este un roman. Ca să citeşti toate romanele lumii ar însemna să cunoşti toate vieţile ei.

Odată ce-ai descoperit infinitul nu-ţi mai rămâne decât să atingi nemurirea.

Răbdarea nu se dezvăluie, ea se deprinde prin credinţă.

Unul din cele mai rare momente din viaţă are loc atunci când ţi se relevă o însuşire care te poate înălţa deasupra tuturor. Un zero absolut se poate transforma cu răbdare într-un infinit perfect.

Competiţia este unul dintre mijloacele de a te apropia de excelenţă. Ea este unul din motoarele de bază ale dezvoltării. Fără competiţie evoluţia ar fi fost mult mai lentă.

Cu fiecare descoperire pe care o faci, te poziţionezi cu o treaptă mai sus de restul lumii. Important este cine descoperă primul. Restul lumii va încerca să calce pe urmele sale. Amintiţi-vă de Amundsen şi ..de Scott.

Omul lipsit de sentiment nu va căpăta niciodată îndurare.

Unicitatea deschide spiritelor superioare calea nemuririi.

Ştiinţa se dezvăluie numai atunci când apelezi la ea.

Omului rău i se va ierta totul numai atunci când va face înzecit binele.

Foarte puţini oameni îmbrăţişează cu adevărat o Pasiune. Şi, chiar şi mai puţini apreciază ceea ce trebuie să devină datorită Pasiunii.

Lasă-i pe trecători să se mândrească cu ce au şi cu ce nu au. Între timp, tu adaugă noi trepte care duc spre vârful piramidei performanţei.

Un sculptor excepţional îşi exersează îndemânarea realizând continuu noi piese de artă. Dar sculpturile cu adevărat speciale, care nu ajung la mâna oricui, se fac doar la comandă. Iar acestea au un preţ foarte mare.

Oferă-i ştiinţei timpul tău, iar ea îţi va dezvălui taina universului. Ascultă-ţi glasul inimii, iar ea îţi va dezvălui limbajul universului.

O pasăre care nu încearcă să dea din aripi şi nici nu încearcă să se înalţe, atunci cu siguranţă nu este un vultur.

Secretul este infinitul. Dacă reuşeşti să asiguri continuitatea acestui reper universal, înseamnă că te-ai autodepăşit.

Rezervele sunt pentru oamenii care nu mizează totul pe o singură carte.

Dacă vrei să fii un om mare, în orice domeniu, începe prin a fi autodidact. Excelenţa dă o notă mare studiului individual.

Nicio strategie nu te va apropia de scopul tău dacă nu dovedeşti că eşti pe măsura scopului tău.

Taina superioară a ştiinţei constă în a şti ce să faci cu ce-ai învăţat după ce-ai realizat cine eşti cu adevărat.

Este nevoie de o grămadă de minţi luminate ca să putem evalua performanţa unui bec economic.

Spiritele care se înalţă mult prea sus, de regulă ajung în spaţiul vidului.

Leadershipul este o piesă care reuşeşte să se facă auzită prin refrenul ei.

Este cu adevărat sublim să-i observi pe intelectuali cum investesc timpul doar în redimensionarea stimei de sine.

Acestea sunt ferestrele tale larg deschide către o ascensiune sigură şi îndelungată.

A prezenta leadershipul sub o nouă lumină este doar apanajul unui artificiu de inspiraţie la rece.

Leadershipul este poezia căreia artistul îi dă o ultimă versiune.

Oamenii care vânează permanent greşelile altora nu vor recunoaşte niciodată greşelile proprii.

Singura sursă importantă de câştig de care poţi profita la maximum este potenţialul de a deveni cel mai bun.

Leadershipul este o comoară care se dezvăluie numai prin redescoperire.

Trebuie să ai încredere în necunoscut, ca să îţi poţi orienta privirea către un loc mai îndepărtat.

Este o vreme când te simţi în putere să lupţi împotriva tuturor, şi să învingi. "Ţineţi minte: sunteţi mulţi, iar eu sunt singur ! " Apoi realizezi că lupta nu-ţi aduce aceeaşi bucurie ca un gest frumos, un zâmbet, căldură sufletească.

Dacă stai tot timpul cu muşchii încordaţi, atunci nu te vei relaxa niciodată.

Dacă trandafirul ar putea să-ţi vorbească...dar el întotdeauna tace. Ştii doar că este frumos, dar străjuit de spini.

Celui care are nevoie de surse biografice ca să elaboreze un text cu conţinut bogat, îi lipseşte experienţa care precede viziunea.

Ar fi auzit de tine dacă nu ai fi fost numit într-o funcţie înaltă? Valoarea ta adevărată este

alcătuită din cine eşti şi ce faci dincolo de funcţie.

Nu poţi înţelege un om decât după ce ai trecut prin ce-a trecut el.

Cel mai bun profesor în leadership este experienţa de viaţă, mult mai importantă în formarea personalităţii decât experienţa profesională.

Mai întâi compară-te cu cei mai buni profesionişti. Apoi găseşte-ţi cel mai bun model de inspiraţie şi depăşeşte-i limitele.

Combină mai multe stiluri, apoi formează-ţi propriul stil. Studiază artă pe cont propriu, apoi deviază în mod controlat de la tendinţele trasate de ceilalţi creatori.

Nu poţi fi ceea ce eşti dacă nu ştii cine eşti.

Nu poţi să cucereşti o cetate fără să identifici, în primul rând, locaţia ei.

Frumosul trăieşte prin designul aparte al florii. Iar ori de câte ori o petală cade, asta se întâmplă nu fiindcă îi lipseşte lumina soarelui, ci fiindcă se lasă pradă vântului.

E uşor să înţelegi o lume, dacă eşti creatorul ei şi îngrijitorul ei.

Omul care ştie totul constituie întruchiparea unei perfecţiuni de neatins.

Important nu este să oferi oamenilor o viziune. Ci să aprinzi în ei puterea de a-şi forma singuri o viziune.

Diferenţa de potenţial între lideri şi oameni este că primii generează transformarea, ceilalţi trec din transformare în transformare.

Mai bine spargi un zid invizibil, decât să continui o perfecţionare care subjugă toate forţele posibile.

Numai dacă ajungi să controlezi în întregime o ştiinţă, vei putea să generezi germenii unei ştiinţe viitoare.

Dacă vrei să fii cu adevărat bun într-un domeniu, atunci ambiţionează-te să studiezi un domeniu mai avansat, de care eşti complet străin.

Până ce nu eşti sigur că ţi-ai câştigat libertatea de a trăi o viaţă plină de sens, nu te lăsa pe-o ureche. După ce se termină petrecerea, prietenii pleacă. Şi rămâi doar tu.

O stea care nu-şi dă interesul să lumineze va rămâne întotdeauna neobservată.

Nu e de ajuns o stea strălucitoare pe cer pentru ca noaptea să capete o nuanţă plină de vis.

Experienţa te-a ajutat să te faci remarcat printr-o unicitate aparte?

Sclipirea cea mai puternică se observă cel mai bine în adâncul întunericului.

Trebuie să te ridici cât mai sus pentru ca cei de jos să te observe.

Un om de foc se recunoaşte întotdeauna după flacără.

Un caracter puternic este coordonat de un suflet şi mai puternic Un om puternic poate mişca toţi munţii din loc doar dacă este străbătut de o motivaţie puternică.

Totul este trecător, mai puţin esenţa care făureşte infinitul.

Omul care nu ştie ce vrea caută întotdeauna de toate sub forma implicată a unor simple stele căzătoare.

Preţul adevărat pe care viitorul plin de răsplătiri îl cere de la prezentul ambiguu este acesta: să ştii să ierţi, să înţelegi cu inima, cu sufletul.

Invizibilul, necunoscutul şi infinitul sunt cele trei mari componente ce intră în alcătuirea Marii Opere.

Liderul cel mai câştigat împrumută adepţilor săi noi valenţe de afirmare din resursele lui proprii de performanţă.

Oricât de multe fire de iarbă ar exista pe pământ, ele nu vor lumina niciodată în întuneric precum o stea.

Nu vei ajunge niciodată cel mai bun dacă te plasezi pe picior de egalitate cu ceilalţi.

Nu te poţi ridica deasupra Creatorului tău. Căci astfel ai deveni tu însuţi propriul model de urmat.

Toţi spiriduşii au dreptul să-şi valorifice cât mai mult potenţialul creator. Dar transformările lor pline de imaginaţie sunt plăsmuite de un singur scenograf: Dumnezeu.

Cele mai bune idei se ivesc atunci când construieşti, nu atunci când plănuieşti. Deci, construieşte cât mai mult.

Răbdare, flexibilitate – apoi viteză şi rezistenţă. Să îmbrăţişezi schimbarea cu mare drag. Şi să foloseşti cu chibzuinţă absolut tot ceea ce, bun sau rău, se iveşte în calea ta.

Leadershipul este un demers al dezvoltării durabile, doar dacă are continuitate în transformarea omului.

Cu precădere, în viitor se va pune accent pe talent şi pe calităţi. Mai presus de toate va conta

pregătirea individuală şi rezultatele obţinute în activitatea desfăşurată în mod independent.

În timp ce tot mai mulţi indivizi vor acumula diplome şi certificate de competenţă, alţii – cei puţini şi speciali – îşi vor crea un alt drum. Un drum al pasiunii. Mult mai eficient şi mai spectaculos decât pare.

Atâta vreme cât omul are voinţă şi dispune de libertatea de a-şi fructifica talentul, el va dispune şi de mijloacele necesare pentru a duce la bun sfârşit bătălia vieţii sale.

Cine atinge succesul prea devreme, se strică de tot mai târziu.

E - I = M (Experienţă – Imaginaţie = Mediocritate)

Deschide dicţionarul la orice pagină. Alege un cuvânt oarecare. Doar unul singur. Apoi încearcă să realizezi o capodoperă literară, fără să te inspiri din nicio altă sursă. Scrie cu ochii închişi.

Dumnezeu este punctul de întâlnire al celor trei instante mistice: artistul, magicianul şi alchimistul.

Cine ştie să manipuleze materia, acela ştie cel mai bine cum se creează un univers între atâtea universuri.

Nepricepuţii încearcă să înţeleagă materia. Artiştii o modelează. Magicienii o condensează şi o încadrează într-un ciclu nesfârşit de rotaţie. Iar alchimiştii ştiu să o însufleţească.

Lasă-i pe ceilalţi din jur să te depăşească. Pentru ca ei să dea greş cu mult înainte ca tu să ajungi la destinaţie. Deseori drumul spre excelenţă este netezit de greşelile "de viteza" a celorlalţi.

Un maestru reuşeşte să configureze materia după bunul său plac. Vei deveni maestru numai atunci când materia recunoscătoare îţi va de necontenit ascultare.

Dacă n-ai ajuns la stadiul în care efectiv să te joci cu materia şi s-o modelezi după cum îţi place, înseamnă că eşti departe de adevărata măiestrie.

Te vei regăsi numai atunci când te vei recunoaşte.

Vei atinge măiestria numai atunci când te vei depăşi pe tine însuţi.

Omul orgolios este un pierzător pentru că întotdeauna se lasă învins de el însuşi.

Dacă reuşeşti să percepi insesizabilul, vei putea să produci mereu noi ecouri în universul acestei lumi.

Source: https://neculaifantanaru.com/aforisme-si-pareri-bine-slefuite-II.html

Aforisme şi păreri bine şlefuite (III)

On Septembrie 01, 2019

Ori mizezi totul pe o singură carte, ori nu mai juca deloc. Jucătorii cei mai buni primesc întotdeauna cărţile cele mai proaste cu putinţă, dar ştiu să le transforme în cele mai bune.

Pierzătorul percepe muntele ca un întreg. Învingătorul se concentrează asupra pietricelelor din care este constituit muntele. În timp ce primul îşi spune: "N-o să pot niciodată muta muntele din loc", celălalt are deja câteva pietricele strânse în mână. Performanţa este ca pietricelele din munte: este doar o chestiune de timp până le strângi pe toate.

Artistul îşi poate extinde arta cu o singură condiţie: să posede ştiinţa construcţiei şi compoziţiei.

Trebuie să ajungi la un nivel înalt de înţelegere a obscurului, ca să reuşeşti să înfierbânţi materia, s-o transformi şi să produci expansiunea ei în lumină.

De ce să te mulţumeşti doar cu statutului de a fi bun, dacă ai posibilitatea să fii strălucit?

Cel care nu ştie decât să joace dur şi să ţină lupta în picioare, acela nu va primi niciodată o mângâiere.

Omul care nu şi-a descoperit un talent sau o pasiune, nu va putea să exceleze decât în mediocritate.

O singură idee poate transforma omul obişnuit într-un om genial. Ideea deschide porţile zăvorâte ale adevăratului tău potenţial.

Cine pretinde că ştie totul, acela nu ştie nimic. Iar cel care pretinde că nu ştie nimic, de fapt ştie totul.

Omul care nu poate să reinventeze ştiinţa sau să o modeleze exclusiv după voinţa lui, nu va dobândi niciodată măiestria.

Când lumea n-o să se mai gândească la bani, atunci va înţelege totul. Şi va avea totul.

Ca să cunoşti binele, mai întâi trebuie să cunoşti răul. Ca să recunoşti un adevăr, mai întâi trebuie să-l negi. Ca să iubeşti cu adevărat, mai întâi trebuie să urăşti. Ca să ai certitudinea că exişti, mai întâi trebuie să-ţi negi propria existenţă.

Înainte de toate caută să-ţi însuşeşti mai bine ca oricine ştiinţa care ţi se potriveşte.

Învingător nu este acela care obţine doar o mică parte dintr-un întreg. Ci acela care dobândeşte prin forţele proprii ştiinţa de a cuprinde întregul şi de a-l reinventa în chip strălucit.

Taina măiestriei: Învaţă să creezi un singur punct, pe care apoi să-l înmulţeşti la nesfârşit cu el însuşi.

Cine nu este capabil să dea viaţa în fiecare zi unei noi construcţii aparte, sau unei viziuni cu totul diferite în domeniul său de activitate, acela nu are dreptul şi puterea de a se numi profesionist.

Nu-ţi dori să intri în rândul celor mai buni. Nu te compara niciodată cu cei mai tari. Fii întotdeauna cu mult deasupra lor ! Aminteşte-ţi că oricât de puternici ar fi leul sau tigrul, întotdeauna vulturul se află sus, cu mult deasupra lor.

Secretele se dezvăluie numai celor puţini, care au transpirat mulţi ani la rând în căutarea lor.

Fii puternic prin înţelegere. Fii bun prin excelenţă. Fii tu însuţi.

Profesioniştii creează zilnic ceva nou şi viabil. Amatorii nu fac altceva decât să repete reţetele şi etichetele creaţiilor originale.

Ştiinţa nu este un instrument pe care să-l poţi iubi foarte mult, fără să-l fi abordat în mod direct.

Noţiunile unei ştiinţe simbolice pot fi oricând interpretate, dar rareori înţelese.

Fiecare vis are o stea şi fiecare stea are un vis.

Alchimia se poate efectua numai în întuneric. Fiindcă întunericul ascunde o lumină foarte mică. Şi tocmai acea lumină mică este esenţa.

Nu există doar un singur univers, şi nici mai mult universuri. Ci doar infinitul !

În clipa când vei descoperi fenomenul din spatele ştiinţei, te vei simţi dator să cotrobăi în tine însuţi pentru a-ţi amplifica valoarea.

Necunoscutul este sursa de alimentare a marii cunoaşteri.

Numai cine are curajul să se avânte cu toată inima în necunoscut va afla totul.

Excelenţa se clădeşte numai prin pasiune şi perseverenţa.

Nu contează numărul acelora care aleargă împreună cu tine. Contează doar cel mai perseverent dintre ei care rezistă până la sfârşitul cursei.

Cel mai greu de îndurat este suspansul: oare ziua de mâine va fi ca cea de azi?

Degeaba eşti cel mai bun, dacă nu ai tot ce-i mai bun.

Cel mai greu lucru este să faci un pas înainte, ştiind că altcineva va face doi paşi înapoi.

Formula alchimiei restrânsă: să crezi înainte de a şti !

Cel mai mult contează cine eşti înainte de a ajunge CINEVA.

Dacă flacăra începe să se stingă, vina îi revine în totalitate aceluia care nu ştie să-i întreţină arderea.

Să faci întotdeauna doar ceea ce îţi place. Să faci doar ceea ce îţi cere talentul.

Şi într-o bună zi vei ajunge cel mai bun din lume.

Alchimia este doar ştiinţa maeştrilor. Culege un ciob de sticlă, pune-l la fiert două ore, presară deasupra lui puţin clar de lună, suspendă-l de o rază de soare, şi vei obţine un diamant.

Unui om talentat îi trebuie doar un impuls de moment pentru a crea o lume întreagă cu legi proprii. Unui om cu experienţă îi trebuie o viaţă întreagă şi o lume întreagă pentru a constata că-i lipseşte talentul. De fapt, talentul este mult mai important decât experienţa.

Să realizezi ceea ce nimeni altcineva nu reuşeşte. Să înţelegi ceea ce este obscur celorlalţi. Să descoperi ceva important de unul singur. Să cucereşti un nou limbaj. Să realizezi într-o singură zi ceea ce altora le-ar lua săptămâni, luni sau chiar ani. Asta înseamnă să fii maestru.

Totul se transformă. În orice domeniu poţi fi un alchimist, cu o singură condiţie: să reuşeşti să transformi orice condiţie în altă condiţie.

Deseori cărţile se dovedesc a fi mult mai bine decât oamenii.

Pentru unii, bunătatea fără margini înseamnă ca ei să aibă întotdeauna ultimul cuvânt de spus. Prin urmare eşti nevoit uneori să fii puţin răutăcios cu oamenii prea "buni".

Nu-i invidia niciodată pe ceilalţi. Fă tot ce poţi pentru ca ceilalţi să te admire enorm de mult pe tine.

Un viitor performer îşi începe călătoria spre excelenţă pornind de la statutul de "mărginit". Şi îşi desăvârşeşte formarea până ce-i depăşeşte pe toţi cei înnobilaţi cu statutul de "Super Brand".

Greu nu este să creezi un scenariu nou de viaţă. Greu este modul în care îl interpretezi.

Prea mulţi să grăbesc să-şi găsească un loc de muncă. Prea puţini îşi orientează eforturile către atingerea excelenţei.

Un adevărat performer face în fiecare zi ceva care să-l apropie de ţelul suprem: to be the best of the best.

Dacă vrei să primeşti ceva, învaţă să dai mai întâi de la tine. Dacă ai dat deja, învaţă să aştepţi să primeşti. Nu îndura timpul, traversează-l. E rândul tău să faci un pas curajos înainte? Aştepţi să primeşti ceva fără să dai nimic de la tine?

Cea mai dificilă constantă a vieţii este: sincronizarea cu tine însuţi, cu lucrurile pe care vrei să le schimbi, cu oamenii dragi din jurul tău.

Promovează-ţi valoarea înainte de a te compara cu cei mai buni.

Antrenează-te zece ore pe zi, timp de şase-şapte ani, la un singur skill, şi vei ajunge să-l controlezi mai bine ca oricine. Fii convins că 99% dintre aspiranţii la statutul de performer nici măcar nu încep antrenamentul, sau nu-l duc până la capăt.

Desăvârşirea înseamnă să pătrunzi adânc în necunoscutul cel mai real dintre necunoscute, şi să descoperi lumina cea mai înaltă dinăuntrul tău.

Necunoscutul este cea mai importantă constantă a performanţei.

Două feluri de oameni merită cel mai mult atenţia: cei care ştiu să piardă şi cei care nu ştiu să câştige.

Talentul nu are nevoie de diplome sau de certificate de studii ca să se dezvolte şi ca să se afirme.

Atâta timp cât ne vom permite să fim Oameni, va exista şi Leadershipul.

Cine are o pasiune, dar nu face din ea un adevărat bastion de rezistenţă, acela niciodată nu va performa.

Cel mai greu lucru din lume este să încerci să faci imposibilul. Iar cel mai frumos, să reuşeşti.

Fii bun la un singur lucru, doar la unul. Dar la acela fii cel mai bun din lume

Talentul şi Pasiunea – doi fraţi gemeni care se înţeleg de minune în limba lor.

Cele trei etape ale transformării: caută + găseşte + atribuie un sens.

Important nu este să le ştii pe toate. Important este să ştii un singur lucru pe care nimeni altcineva nu îl cunoaşte.

Pasiunea este forţa care îţi dă garanţia că eşti mult mai bun decât ceilalţi într-o anumită direcţie.

Talentul este ca o floare, care odată răsărită, trebuie doar udată periodic ca să nu se usuce.

Singurul şi cel mai valoros profesor pe care îl ai este greşeala. Corectează, corectează,

corectează până când vei atinge perfecţiunea.

Nu există oameni de geniu pe lumea asta. Ci există doar două constante "POT" şi "NU POT".

Numai omului care a descoperit un secret îi este dat să culeagă în întregime roadele acestuia.

Foarte mulţi m-au întrebat de ce mă grăbesc atât de mult să termin anumite proiecte. Le-am răspuns: fiindcă cel care nu se grăbeşte, nu o să termine niciodată.

Doar pentru acel cineva care îmi va împărtăşi crezul: "Chiar dacă toată lumea va fi împotriva mea, eu voi fi alături de tine".

Una este să fii bun într-un domeniu de activitate. Cu totul altceva este să fii excelent într-un domeniu de activitate. A fi bun înseamnă să te afli într-un cerc alături de mii, sau milioana asemenea ţie. Dar a fi excelent înseamnă să fii tu cel care învârte cercul.

Să nu fii străin de privirile întoarse în alte direcții, construite pe principiul oglindirii în simetria aparențelor. Ceea ce privești nu e întotdeauna ceea ce vrei să găsești.

Și degeaba iei binele cu tine, dacă binele este uitat... Nu mai bine să lași în urma ta ceva de neuitat? Fii o stea pe cer, nu un sfânt pe pământ.

Poți să păcălești șoarecii și să-i faci să cadă în diverse capcane. Dar nu poți să convingi universul să-ți facă o stea pe cer, doar pentru că știi să întinzi capcane pentru șoareci.

Omul care își face mereu planuri, cel care are o poftă neînfrânată de a-și imagina noi strategii, este omul care nu acționează niciodată la timpul cuvenit.

Până ce tu aștepți să se întâmple ceva de la sine, alții deja au făcut 10 pași înainte. Schimbarea nu așteaptă să-i hotărăști momentul potrivit, fiindcă niciodată n-o să fie momentul potrivit.

Important este omul care aduce schimbarea, nu cei care așteaptă ca lucrurile să se întâmple de la sine. Schimbarea nu are planificată întâmplarea.

Nimeni nu îmbrățișează mai mult tehnologia decât un om al științei. Cel ce îmbrățișează orizonturi mai ample este cel ce-a străbătut distanța de la pământ la cer.

Unii sunt gata să meargă tot înainte, alții sunt nevoiți să rămână tot mai în urmă.

„Mai uşor trece o cămilă prin urechile acului, decât intră un bogat în Împărăţia Cerurilor." Ştiinţa (Marea Împărăţie) nu are nevoie de înlesnire materială ca să genereze accelerarea progresului.

Dacă citești o carte de o mie de ori, vei descoperi tot atâtea modalități de a percepe realitatea printr-o oglindire îndepărtată, înghițită de un spațiu ireal.

Nu vei găsi niciodată o comoară trăind cu capul în nisip, luând din când în când câte o gură de aer. Utilizează-ți energia pentru a profita de bogăția din tine !

Să fii cel mai bun dintre cei mai buni, fără să te consideri mai bun decât cel din urmă.

Nu te juca cu focul dacă nu te simți în stare să arzi ca o flacără. Temperaturile mari sunt declanșate de flăcările mistuitoare care ard atât de puternic.

Secretul pe plan spiritual este să fii înconjurat de o aureolă magică. Dacă nu știi să te transpui într-o cifră magică, nu te vor putea ajuta nici inteligența și nici hazardul.

Taina științei este lucrarea credinței celor care, strălucind ca stelele, reușesc să transmită lumina pe toate nivelurile de vibrație ale întregului Univers.

Singura cale de a ajunge foarte departe este să luminezi ca o stea într-un întuneric care străbate noaptea fără nicio direcție.

Directorii sau salariații vin și pleacă. Dar creatorii rămân pentru totdeauna.

Niciodată să nu excelezi acolo unde toți excelează. Ci, să excelezi numai acolo unde ești unic, fără egal.

Când Dumnezeu te ţine departe de ceilalţi oameni, înseamnă că are planuri mai mari cu tine.

Important este cel care duce știința la un nivel superior. Universul este un plin al științei umplut cu credința celor care construiesc piramide.

Progresul îi elimină pe cei sensibili și bolnăvicioși, și îi păstrează doar pe cei rezistenți în fața provocărilor. Progresul este știința de a fi cauza unei tămăduiri care transformă viața într-o provocare.

Tot secretul este să știi să vezi. Pentru asta, trebuie să studiezi arta subtilă a picturii. A vedea este un fel de a picta noaptea un relief.

În fiecare săptămână să aduci ceva în câmpul ştiinţei. La sfârşitul anului, mii de oameni vor folosi resursele tale ca să continue suplimentar angajamentul făcut ştiinţei, lucru care face, ca brandul tău să fie unic şi valoros.

Cei care au un website, le sugerez să traducă conţinutul tuturor articolelor cel puţin într-o limbă străină ! Şi chiar dacă nu ştiţi foarte bine o limbă străină, puteţi apela la traducători. Nu există scuze pentru a nu traduce !

Iar cei care ştiu bine o limbă străină şi au un website, şi nu traduc tot ceea ce au lucrat, degeaba au mai învăţat o limbă străină...

Cel care nu ştie, dar apelează la cine ştie, este mult mai important decât cel ce ştie și nu face nimic cu ceea ce ştie.

Ca să-ți asiguri locul 1 mondial în elita unei industrii puternice, nu-i de-ajuns să fii cu un pas înaintea altora, ci cu 100 km înaintea tuturor. 100 km înseamnă cam 100 de mii de pași. Deci un pas nu e suficient, ci 100 de mii.

Toată materia, stelele nemuritoare, toată energia universului, întreaga creație (complet infuzată cu spirit), natura înconjurătoare, tot ce numim timp și spațiu, întunericul și lumina, chiar și cea mai îndepărtată planetă, tinerețea fără bătrânețe, toate se aliniază spre a ușura traseul pe care ai de parcurs ca să reușești în ceea ce ți-ai propus.

Dar ca să se întâmple toate astea, trebuie să ajungi la acel nivel de credință care are în centrul ei alchimic însăși Forța Creației Infinite. Cum spunea cel mai mare alchimist al tuturor timpurilor: "Infinitul sunt Eu".

Cei ce știu, vor ști și mai multe. Cei ce nu știu, nu vor ști niciodată nimic.

Nu ai cum să-i depășești pe ceilalți decât dacă îți dovedești superioritatea cu ajutorul științei.

Iar dacă nu-i depășești pe ceilalți vei fi tu cel rămas în urmă.

Puţini acordă atenție micilor schimbări care creează în timp marea schimbare.

Cât timp oamenii își văd de cursul firesc al vieții, cineva acolo schimbă în taină ordinea lucrurilor în întreaga lume.

Cu toate astea, unii vor contribui cât pot de mult la dezvoltarea ştiinţei, în timp ce alţii vor privi neputincioşi la schimbările înfăptuite de cei care consideră că ştiinţa are propria frumuseţe.

Unii schimbă lumea, alţii sunt pur şi simplu sunt conduşi de curentul schimbării, fără să poată schimba nimic. Există, aşadar, oameni ai inovaţiei, şi oameni ai privitului fără noimă. Tu din care categorie faci parte?

P.S. Cei care iubesc ştiinţa, îmi vor da dreptate. Toţi ceilalţi mă vor urî din tot sufletul !

Big prizes are for great people. Small prizes are for small people.

Culorile sunt manifestări ale picturii valabile pe linia unei vieţi care nu-şi epuizează niciodată misterele.

Paradoxul pretențiilor grosolane: „Să te dai mare știutor, și cu toate astea să ajungi în cel din urmă stadiu al bătrâneții fără să fi aflat ce este Știința.”

Unii sunt predispuși s-o ia înainte, alții sunt predispuși să rămână în urmă. Unii rămân în drum, în loc să își facă un drum.. adică nici nu merg măcar. Si asta este o alegere...sa existi este o optiune, sa traiesti este tot o optiune...don't judge, just observe and accept ! O parte merg în ritmul lor normal, fără a fi judecaţi de unii sau de alţii, fiecare merge pe drumul lui,

pe care nimeni nu poate merge.

Ar trebui să trăiesc o infinitate de vieți într-o infinitate de trupuri, doar ca să extrag o mică parte din infinitul pe care îl port acum în mine.

În asta constă inteligența: să ai puterea să le conduci pe toate în orice împrejurare.

Când vrei să faci cuiva un rău, asigură-te că Dumnezeu nu știe planurile tale. Altfel, se poate întoarce roata într-un fel în care nu îți imaginezi. Şi cum Dumnezeu îţi ştie planurile dinainte ca tu să ţi le imaginezi...este doar o chestiune de timp, nu de certitudine.

Cine are știință arată mereu ceea ce știe. Cine nu are știință, nu are nimic de arătat.

Cei mici vor ajunge cu totul neînsemnați, cei mari se vor înălța tot mai mult.

Anul acesta ne vor părăsi mulți bătrâni, și nu știm dacă mai au timp să îndrepte ce-au greșit. Cert este că tinerii vor mai întineri cu un an. Amin.

Acolo unde nu ai avut niciodată înclinații, exact acolo s-ar putea ascunde talentul tău. Punctul tău slab este punctul tău forte.

Cultura generală nu este pentru creatori. Creatorul știe un singur lucru: am un singur talent, mă țin doar de el, și restul nu contează.

Când alergi noaptea târziu este întotdeauna linişte şi însingurare. Dar se văd stelele.

Să alergi cât poți de bine ! Și când nu mai poți, continuă încă un pic. Dar niciodată, niciodată, niciodată să nu renunți.

Cum spunea un prieten azi: alergătorul este precum o pană de vultur, smulsă de vânt, purtată în neștire...

Lumea nu stă după cei care stau. Lumea se mișcă după cei care mișcă lucrurile. Să nu treacă o zi măcar fără să aduci ceva nou în domeniul științei.

Cei ce știu, vor ști și mai multe. Cei ce nu știu, nu vor ști niciodată.

Dacă fiecare ar fi preocupat de ce ştie el şi nu alţii, s-ar cunoaşte mai bine cu siguranţă. Mulţi sunt prea preocupaţi de ceilalţi şi nu încetează să se compare; în ideea că fiecare face ce poate şi ce ştie uitatul în grădina altuia nu duce la progres, ci doar de purtarea de grija altuia, care la noi constituie o mare problemă.

Toţi greşim, şi totul ţine de percepţie: o tratăm ca pe o oportunitate de schimbare pozitivă, sau aşteptăm pe ceilalţi să se schimbe (ca noi suntem perfecţi).

Amândouă părţile sunt lezate mai mult sau mai puţin, dar totul pleacă de la o şansă, şi aici începe "magia" schimbării.

Vezi şi "Prinde-mă dacă poţi", inspirat din realitate. Frank Abagnale fraudează sistemul, nu dintr o cultură a "răului" sau a sfidării, ci pe fondul unei insecurităţi afective, apărută în adolescenţă. Agentul FBI care l-a urmărit, i-a dat şansă după şansă (în total 3), convins fiind că totul pleacă de la o şansă, şansă care trebuie să asigure acea securitate emoţională de care individul are nevoie, pentru a înfăptui schimbarea.

Aşa a început schimbarea...din cel mai căutat fugar şi infractor fiscal, a devenit consultant în securitate financiară .

Totul este psihologie fină, a te pune în locul celuilalt, altfel spus a renunţa la "ego", şi a da o şansă ! Este aşa cum a spus cineva: "Secretul nemuririi înseamnă, mai întâi de toate, să trăiești o viață demnă de amintit."

Source: https://neculaifantanaru.com/aforisme-si-pareri-bine-slefuite-III.html

Aici se simte mâna Domnului

On Februarie 22, 2013

Reflectează asupra modului în care evoluezi, astfel încât să te convingi de legătura strânsă ce există între sistemul tău de valori şi rolul pe care ţi-l asumi în lume.

Numai un singur individ, numai o singură speţă umană iese dintr-o casă străină, iar pe pragul de la intrare îşi inspectează încă o dată talpa pantofilor de eventuale urme de sânge. Asasinul - Anton Chigurh - hiena aceasta flămândă, fiara aceasta de o cruzime absurdă care după ce s-a înfruptat din prada aleasă la întâmplare, îşi linge cu poftă sângele de pe bot, lăsând impresia de curăţenie şi îngrijire.

O voinţă intensă care izbuteşte să domine frontierele propriei sale conştiinţe, o captivantă aventură care însă urmează un traseu fizic şi psihologic regresiv, o determinare care aduce cu ea un întreg şir de evenimente. Căci, îndepărtându-se de casă - locul unde şi-a înfăptuit încă o dată opera, nici nu se urcă bine la volan, abia parcurge câţiva metri, că: "Boom" ! O altă maşină îl izbeşte în plin !

Şi acum, pentru prima dată, el simte tulburător efectul direct al acelui *châtiment* , întunecata întorsătură a destinului, descărcarea curentului invizibil, generat de un trăsnet, direct asupra stării sale iniţiale de confort fizic şi psihic. Abia acum resimte el puternica voinţa care-l domină, sarcina electrică, aproape mortală, care îi electrizează simţurile în avântul lui impetuos spre absolut.

Aici se simte mâna Domnului, invizibilă, neiertătoare, grea şi traumatizantă ca o palmă servită din plin, cu toată ura, împingând fiara în mărăcinişul cu spini ascuţiţi ai durerii. Un ultim avertisment?

Leadership: Cum se justifică efectele acţiunilor tale atunci când ispăşirea păcatelor tale devine extensia unei imagini de sine plină de putere care nu urmează alte criterii decât cele auto-impuse de restricţia de a nu te uita în urmă?

Picior fracturat, mâna ruptă, oase dislocate, plin de tăieturi şi de sânge, zdrobit de durere. O resuscitare a energiei în sistemul propriu de valori care se manifestă printr-o drastică tendinţă de apropiere de realitate - fenomen caracterizat printr-o emisie de "lumină", lumina vieţii. În sfârşit omul ăsta este constrâns să perceapă mai profund, mai clar complexitatea existenţei sale în raport cu latura negativă a caracterului său.

Sfera metalică este electrizată negativ, nu mai poate acţiona nicidecum cu alte sfere. Personalitatea sa nu-i îngăduie să interacţioneze cu alte personalităţi. Anton Chigurh eşuează lamentabil. Este doborât *très rapidement,* chiar în mijlocul călătoriei sale spre dobândirea întregii deplinătăţi, chiar în momentul când se crede ajuns la suprema siguranţă a existenţei.

Leadership: În ce fel judecata de sine târzie, adusă de chinul constant, te face să îți reconfigurezi percepția asupra viitorului tău, chiar și atunci când conștientizezi "răsplata" inevitabilă?

Chinul se statorniceşte în el, îl muşcă adânc din carne, dezvoltând un puternic efect de recul asupra lui, îi anulează orice forţă eliberatoare, îi scutură bine mantaua de autoritate pe care o poartă. El nu încearcă să-şi justifice efectele acţiunilor lui, chiar dacă simte că totul se petrece după legea divină "după faptă, şi răsplată", fiindcă imaginea lui despre sine este

identică cu acea vanitate necruţătoare de fiară care pândeşte o altă ţintă, din instinct şi pasiune. Durerea şi plăcerea sunt de fapt două feţe ale aceleiaşi monede – nu poţi avea una fără cealaltă.

Până în acest moment a avut prea puţin timp ca să se judece pe sine însuşi, aşa încât acum este foarte mulţumit că se poate gândi la acţiunile sale. Pare să-şi amintească de toate crimele înfăptuite. Toate fărădelegile par a se perinda anapoda în mintea lui – preocupat împreună cu toate simţurile, de viitor.

Va lupta mai departe pentru un viitor curat, sau pentru un viitor tot atât de periculos şi incert ca înainte?

Rănit, dar nu mortal. Chinuit de dureri, dar nu vlăguit în totalitate. Prins într-o mlaştină de contradicţii, Anton Chigurh e nevoit să pună în practică – aidoma unui personaj al lui Balzac - singura axiomă care îl poate face să treacă peste acest moment: " *Fuge, late, tace* ". *****

Leadership: Ce anume te poate determina să percepi mai profund şi mai clar complexitatea existenţei tale în raport cu latura dominantă a caracterului tău, fără să te consideri învinsul unei lumi care te fascinează şi te îndeamnă s-o îndrăgeşti?

O voinţă intensă izbuteşte să domine frontierele propriei tale conştiinţe? Porneşti într-o captivantă aventură care însă urmează un traseu fizic şi psihologic regresiv? Îţi aloci puţin timp ca să te judeci pe tine însuţi? Lupţi pentru un viitor curat, sau pentru un viitor periculos şi incert?

Nu ne este greu să întrevedem, încă din perspectiva înţelegerii conceptului de leadership - axat pe latura umană, elementele care pot determina mai târziu apariţia unor transformări de natură morală în existenţa individului supus unei singure raţiuni, tumultoase, o crăpătură în zonă care delimitează perimetrul caracterului său.

Nu ne este greu să ne explicăm, tot din perspectiva unei asemenea înţelegeri, a conceptului de leadership, de ce limitele omului, în ultimă instanţă, nu sunt marcate cu precizie în partida dintre o viaţă pustie şi una cu sens. Ca să treci la un nivel înalt trebuie să permanentizezi aceste limite în sens pozitiv, să te observi cât mai des din perspectiva automodelării.

Ceea ce te poate determina să percepi mai profund şi mai clar complexitatea existenţei tale în raport cu latura dominantă a caracterului tău este încercarea de a te mântui prin înţelesul pe care îl dai suferinţei pe care o trăieşti după ce o produci în viaţa altora.

Leadership: Îţi poţi asuma destinul unei fiinţe care nu se lasă doborâtă de nicio experienţă dezamăgitoare, fără să cazi pradă slăbiciunii de a rămâne constant în aceeaşi direcţie a tuturor faptelor tale?

Expertul în materie de leadership, John Maxwell spunea la un moment dat ceva de genul: " *Un act de echilibristică dă naştere unor conflicte interioare.* "

Acest act de echilibristică semnalează acea pierdere de energie în sistemul propriu de valori, care se manifestă printr-o drastică tendinţă de îndepărtare de realitate. Uneori este necesară o "scurtcircuitare" a circuitului tău intern de valori şi convingeri, doar astfel vei fi constrâns să percepi mai profund, mai clar complexitatea existenţei tale în raport cu latura dominantă a caracterului tău.

Învaţă să transformi fiecare pepită de aur din existenţa ta – toate momentele pline de învăţăminte şi adevăr - în noi norme de facilitare a accesului spre excelenţă. Doar aşa vei putea găsi, rapid, un înlocuitor al inacceptabilului sau regresului. Sau poţi aspira să realizezi tot timpul opere îndrăzneţe, fără excepţie, dar această implicare într-un voiaj spre absolut, în care să-ţi dezlănţui partea lăuntrică negativă, nu-ţi va fi deschizătoare de drumuri la nesfârşit.

Dante Alighieri a ajuns într-o zi în faţa unei porţi sinistre, înaintea căreia a şovăit. Şi în faţa ta va exista o astfel de poartă în pragul căreia vei şovăi. Este "alternanţa" - de la o zonă slab iluminată sau chiar întunecoasă, la una luminoasă. Poţi cădea pradă propriei tale slăbiciuni dacă rămâi constant în faţa uşii, în zona întunecoasă. Sau îţi poţi spori puterea de înţelegere a Omului din tine dacă treci de ea, spre zona luminoasă.

Leadership: Poţi să înalţi către o conştiinţă superioară fundalul unui sentiment de familiaritate cu impactul evenimentelor care te iau prin surprindere, fără să devii sclavul unui sine paralel care se identifică cu voia Domnului?

Reformularea propriei hărţi interioare – furnizată de instanţa numită "conştiinţă", aşa cum există ea la un moment dat, este baza deciziei curente care comandă acţiunea. Acţiunea schimbă nivelul sistemului tău funcţional. Iar nivelul real al sistemului este generatorul care îţi pune în mişcare orizontul şi deschiderea faţă de valorile pozitive ale vieţii.

Criticul rus Vladimir Vladimirovich Ermilov explica în una din cărţile sale un lucru important: *" Idealizarea dedublării este legată de faptul că nu poţi concepe existenţa unui caracter integru, deschis, bine conturat, ferm, care să fie înzestrat în acelaşi timp cu sentimente subtile şi scrupule de conştiinţă. "*

Iată-l pe Anton Chigurh. Şi priveşte-te pe tine. Poţi să-ţi defineşti caracterul? Poţi să funcţionezi în contradicţie cu tine însuţi? Eşti rodul unei inconsecvenţe de fond? Poţi fi în acelaşi timp şi alb şi negru? Poţi să şovăieşti în pragul unei porţi sinistre şi în acelaşi timp să acţionezi raţional dincolo de ea?

Relevanţa pe care o acorzi „Omului" din tine şi în acelaşi timp esteticii leadershipului, este plasată în spaţiul în care vrei să te încadrezi, acel spaţiu al fiinţării laturii tale dominante. Hotărăşte-te ce cale vrei să urmezi şi nu te îndepărta de la ea. În cadrul procesului de dezvoltare n-ai cum să fii două persoane în acelaşi timp, fără riscul de a cădea într-o extremă sau alta.

Reflectează asupra modului în care evoluezi, astfel încât să te convingi de legătura strânsă ce există între sistemul tău de valori şi rolul pe care ţi-l asumi în lume.

A înălţă către o conştiinţă superioară fundalul unui sentiment de familiaritate cu impactul evenimentelor care te iau prin surprindere înseamnă să-ţi reaminteşti mereu că lupta pe care o duci cu tine însuţi, forţându-te să fii puternic, reprezintă de fapt revenirea la o viață normală în care ai posibilitatea să renunţi la a te mai simţi în stare să escaladezi "imposibilul".

Aici se simte mâna Domnului marchează consecinţele regresului pe care îl înregistrezi atunci când funcţionezi pe "aburi" şi nu pe "combustibil". Un sistem de valori "redus" care, ca şi non-valoarea, au repercusiuni negative pe termen lung.

*** Notă:** No Country for Old Men (2007);

*** Notă:** *Fuge, late, tace.* " (lat.) – Fugi, ascunde-te, şi taci;

Source: https://neculaifantanaru.com/aici-se-simte-mana-domnului.html

Alchimia materiei vii

On Aprilie 15, 2009

Dezvoltă-ţi o ştiinţă care să se sprijine pe pilonii înalţi al înţelegerii profunzimii legăturilor dintre lucruri, încât să câştigi întrecerea dintre ceea ce se descoperă prin reflecţie şi ceea ce se constată prin experiment.

Ai încercat vreodată să uzi florile numai cu apă distilată? Am citit despre experienţe de acest fel făcute către sfârşitul veacului trecut de un german cu numele von Herzeele, reluate apoi după anii 1950 de profesorul Pierre Baranger, şeful catedrei de chimie organică a Şcolii Politehnice din Paris.

Ce idee ! Am pus nişte seminţe să încolţească într-o cuvetă în care erau numai cristale de sulf şi apă distilată, iar într-o altă cuvetă am pus acelaşi fel de seminţe, dar în pământ udat cu apă obişnuită. Interesant a fost faptul că seminţele din cuveta cu sulf nu numai că au încolţit, dar deşi le-am udat tot timpul doar cu apă distilată, plăntuţele au şi crescut. Şi stai să vezi ce-am făcut cu ele.

După ce micile plante au crescut câtva, le-am scos din ambele cuvete şi le-am ars în mod separat. Aşa procedăm noi, biologii, ca să putem afla prin analize foarte fine ce elemente chimice conţine fiecare plantă în parte. Ei bine, şi la unele şi la celelalte am găsit exact aceleaşi substanţe chimice, specifice speciei respective.

De aici se poate trage concluzia că plăntuţele din prima cuvetă, deşi au fost hrănite numai cu sulf şi apă distilată-mineralizată, şi-au fabricat singure elementele chimice necesare. Plantele sunt adevărate micro-uzine atomice, în care, prin transmutaţii la energii scăzute, îşi produc în cel mai discret mod elementele chimice de care au nevoie. *

Leadership: Te limitezi numai să constaţi transformările calitative ale materiei, fără a încerca să explici rezultatele neobişnuite ce trebuiesc supuse avizării unor ipoteze explicative?

Materia care formează subiectul ştiinţei se constituie din toate mijloacele naturale sau artificiale care contribuie la funcţionarea unui anumit organ sau la modul în care are loc un fenomen sau altul. În orice segment al naturii, unde elementele sunt conectate printr-un misterios proces numit "confuzie", savantul trebuie să-şi facă intrarea printr-o metodă cât mai inovativă de a depista angrenajul în care locuieşte un principiu sau un concept, trecând dincolo de situaţia imediată.

Celebrul inventator american, Thomas Edison, a spus: *"Nu am eşuat. Am descoperit 10.000 de modalităţi care nu funcţionează."* Chiar dacă leadershipul se focalizează mai mult pe aspectele personalităţii care te pot avantaja în societate şi în lumea businessului, aceasta nu înseamnă că îi lipseşte partea de antrenament ştiinţific care poate valida noi abordări şi noi puncte de vedere faţă de diferite aspecte ale lumii sau ale vieţii.

Aceste aspecte contribuie la evaluarea propriei funcţionalităţi din perspectiva unei gandiri care se implică propriu-zis în evenimentul revelării unei noi atitudini faţă de creaţia lumii.

Nu te mulţumi doar să admiri faţada leadershipului expusă la cel mai înalt nivel ştiinţific, printre zăbrelele gardului de fier al neputinţei de a explora noi frontiere cunoaşterii. Încearcă să uneşti părţi diferite ale spaţiului şi timpului pentru a obţine un fenomen de interferenţă

constructivă, important pentru analiza propriu-zisă a unei realităţi mai largi. Încearcă să faci strălucita dovadă a unei practici creatoare care să îmbogăţească cultura şi înţelegerea lumii. Încearcă să foloseşti întâmplarea care să ducă la contopirea mai multor idei într-o continuă evoluţie şi extindere, încât ele să alcătuiască fondul teoretic al dezvoltării durabile.

Leadership: Eşti reprezentat de un câmp vizual extrem de larg pentru vederea la distanță, compatibil cu menținerea unei zone de reflecție confortabilă pentru vederea de aproape?

Perspectivele cele mai promiţătoare de ascensiune sunt condiţionate şi menţinute doar de adoptarea unei forme noi, distincte şi particulare de "a fi", în contexte care îţi pun la grea încercare răbdarea, adevăratul curaj de întreprinzător, convingerile şi rezistenţa în faţa a ceea ce este necunoscut. Transformările calitative ale materiei pot reprezenta o enigmă care ne e dezvăluită în ultima scenă a actului de enunţare a unor noi teorii, legate de faptul că imaginea dată a lumii devine prin gândire străbătută de noţiuni şi idei tot mai îndrăzneţe şi mai năstrușnice.

Vei reuşi să aeriseşti încăperile leadershipului racordate la reţeaua de alimentare şi distribuţie a ideilor inovatoare care promovează independenţa ta profesională şi avansarea în carieră, numai dacă îţi fixezi ca scop explorarea şi promovarea gândirii științifice şi raționale care, ulterior, va trezi interesul unui cerc larg de specialişti în domeniu.

Bineînţeles, în măsura în care dimensiunea reală a resurselor de autoevaluare pe care le ai la dispoziţie şi a răspândirii lor în practica de specialitate, în contact cu universul unui context favorabil de creaţie, nu depăşeşte dimensiunea maximă de dezvoltare acceptată de trairea in imaginar.

O vedere la distanţă optează pentru consacrarea expresă a unei constatări care, impusă prin deducţie şi reglementare prealabilă a colectării de probe, poate face obiectul unei transmutaţii de elemente unele în altele. Ea trebuie să fie compatibilă cu menținerea unei zone de reflecţie confortabile pentru vederea de aproape prin spiritul argumentărilor şi a demonstraţiilor logice care te obligă să tragi o concluzie referitoare la un anumit efect pe baza cunoaşterii cauzei propriu-zise.

Ştiinţa presupune să-ţi creezi o altă perspectivă de a privi mediul înconjurător, luând seama de distanţa la care se întâmplă ca lucrurile să se înlănţuiască perfect care este aproape de expunerea lor la încercarea de foc a îndoielii.

Alchimia materiei vii singularizează existenţa unei practici ce implică conştientizarea unei forme de intervenţie în cursul naturii şi întinderea unui anumit drept asupra unui terioriu care pentru cei mai mulţi indivizi face obiectul unor restricții diverse, provocând nelinişti.

Dar, pentru alţii, acelaşi teritoriu sugerează nelimitatul, o enigmă care se lasă greu descrifrată, ca posibilitate de descoperire a unor noi combinaţii de reguli, forme, efecte, metode, condiţii şi factori ce pot genera producerea unor noi puncte de vedere asupra complexităţii şi înţelegerii lumii.

*** Notă:** Gheorghiţă, Florin - *Întrebările ştiinţei* , Editura Albatros, 1988.

Source: https://neculaifantanaru.com/alchimia-materiei-vii.html

Alchimistul (II)

On Iulie 20, 2017

Ţinteşte cu uriaşa ta voinţă asupra întregului din jurul tău, încât să-ți câştigi privilegiul unei avantajoase poziţionări în zona adevărurilor conţinute în revelaţia divină.

Totul se constituie într-o artă adecvată la trei planuri: corp, spirit și materie, care prin dubla natură a luminii și a diferitelor posibilități de expresie ale acesteia, într-o manieră figurativă, fac posibil atât dialogul dintre Cer și Pământ, cât şi transmutaţia prin amalgamarea cu metalele nobile. O artă cu triplă propunere: o practică de enunţare a adevărurilor ascunse, o acțiune proporțională datorită naturii unor anticipări inspirate decât teorii ştiinţific elaborate şi o reacţie la raţionalismul iluminismului care antrenează după sine un ideal de perfecţiune pus în slujba binelui.

Sunt eu însumi sub imperiul artei, adică eu însumi mă constitui ca act de mărturisire a unui crez artistic: cred în destinul creaţiei mele. Alchimia, sub presiunea unei constante numită *Experimentum Crucis* , este o acţiune de eliminare a cauzelor oricăror neconformităţi între cer şi pământ, între vid şi plin, între unic şi universal, între trecător şi etern, ce mi-l procură însăşi momentul şi dorinţa mistuitoare de a scrie. Având privilegiul unei avantajoase poziţionări în zona adevărurilor conţinute în revelaţia divină.

În mare, este vorba de o determinare care adună real, imaginar și simbolic toate luările de poziție generice, teoretice și retorice, implicând refuzul separării subiectului de obiect și căutarea analogiilor, mai degrabă decât a cauzelor unei acțiuni sau stări de fapt. De o modalitate legitimă de a dobândi un nume, un plus de cunoaştere şi strălucire, înarmându-mă cu entuziasmul unui sentiment sublim care aprinde focul secret din care se naşte eternitatea.

Pot să mă privesc în lumina adevărului sublim și să mă accept ca o mică porţiune a raţiunii care se manifestă în natură, imaginându-mă o parte din creaţia unui artist care și-a propus să picteze lumea în culorile vii ale pietrelor preţioase și ale metalelor nobile, ale poveştilor umane, susţinute de o abordare vizuală care comunică spectaculosul pe măsura unei întâlniri cu unicul înţeles din toate iluziile acestei lumi: Dumnezeu.

Leadership: Reuşeşti să vezi noul de care eşti avid în ceea ce n-a încetat să se afle sub ochii tăi?

Chiar dacă mă servesc excesiv de acea intuiție a geniului care surprinde cauzele mişcării corpurilor cu ajutorul acţiunii divine, diversă în efectele ei și unică în raţiunea cu care cineva se angajează la o astfel de lucrare personală, consider că totul are rolul de a mă învăţa atât de multe...culmea...tot despre mine.

Sub ochii mei se află adevărul revelaţiei divine, dar tot el poate face nevăzut miracolul propriei mele iluminări.

E ca și când aș descoperi cheia unei interpretări neaşteptate, elementul favorabil calcinării aurului și argintului, fără să mai traduc textele enigmatice ale experimentatorilor hermetiști în termeni de procese naturale reproductibile în laborator. Luciditatea consecinţelor supunerii oarbe în faţa probei focului, hrănită din lupta cu visul, o las în seama tratatului *Cerului Terestru* , interpretat în zece feluri, ce se suprapune cu revendicarea unei priorităţi în finalizarea unei noi înţelegeri.

Marea cunoaştere este calea de a ieși din labirintul incertitudinii realităţii prin finalizarea unei noi înţelegeri asupra propriei persoane din perspectiva manifestării unei ordini superioare.

În mod particular, tind să cred că am ceva din bogăţia unei firi care simte acolo unde alţii gândesc, care construieşte un sens acolo unde alţii cred că totul este definitiv, fără să elimin cauzalitatea universală. Calculez molaritatea unei soluţii obţinută prin amestecarea fermentului extras din aur cu fermentul extras din argint, tot așa cum mâna pricepută a unui fizician cântărește toate părțile universului într-o cumpănă dreaptă, armonizând în mod exemplar legile mişcării cu natura corpurilor.

Așadar, am parte de o înţelegere care continuă în multe privinţe oglindirea în cioburile unui glob transparent care înfăţişează lucrarea divină. Concomitent, stăpânesc toate mijloacele artistice care pot să deschidă orizonturi noi de interpretare și înţelegere a creaţiei universale şi a dimensiunii umane, oferind celor pasionaţi de artă posibilitatea de a vedea lumea din perspectiva sculptorului care se opreşte în faţa unei porţiuni de stâncă, şi exclamă cu ardoare: "Ce mare minune va fi şi opera mea ! "

Leadership: Îţi construieşti o imagine a „luminii cereşti" încât să vezi în toate tocmai ceea ce, fără tine, nu vede nimeni?

E clar, mă pricep de minune să fac din faptele și lucrurile mărunte o stea în calea măreţiei ideilor, o imortalizare a luciului unei ape cristaline, numită *Izvorul Sacru* , creând liber şi nu imitativ, fabricând aurul mai întâi sub forma sa simbolică, asemenea geniilor care îşi găsesc inspirația în haosul unei stranii şi fascinante întâlniri cu divinitatea.

Un făcător de miracole, care trebuie în consecinţă să fie şi alchimist şi magician, trebuie să se scufunde într-un cadru atemporal, construindu-şi estetica de luminozitate nocturnă după postulatul că în microcosmosul din om sunt conţinute energiile macrocosmosului, imprimând creaţiilor sale pecetea autenticităţii atât în ceea ce priveşte conţinutul, cât şi forma.

Vissarion Grigorievici Belinski, fondator al programului estetic al realismului în literatura rusă, observa:

„Există oameni, foarte puţini, care posedă într-adevăr capacitatea unei activităţi creatoare independente de aptitudinea lor. Aceştia privesc totul într-o manieră oarecum deosebită, originală, văd în toate tocmai ceea ce, fără ei, nu vede nimenea, iar după ei vede toată lumea, şi se minunează că n-a văzut respectivul lucru şi înainte. Aceşti oameni nu sunt nici pe departe vicleni sau ciudaţi: ei înţeleg totul simplu, dar înţelegerea lor simplă pare tuturora, la început, foarte complicată, iar uneori smintită şi absurdă. Pe urmă însă pare atâta de simplă, încât nu mai e niciun prost care să nu se mire cum de nu i-a dat lui prin cap - e doar atât de simplu ! "

Lumina cerească simbolizează cunoaşterea pe care pe care singur o creezi, o improvizezi sau o zugrăveşti într-un context de multiplicare a secvenţei de iniţiere într-o existentă superioară căreia îi poți da un sens măreţ chiar dacă ascunde o nebunie. Însă tocmai această nebunie este un produs al alchimiei pe care numai artiştii au măiestria s-o redea în variate forme, în conformitate cu un ideal de neatins. Un ideal de distincţie. Un ideal de a schimba lumea în mod original.

Alchimia presupune să cercetezi cu răbdare o nouă abordare a interacţiunii dintre cunoaştere, credință și adevăr, încât să descoperi ascuns în ele mesajul unei ordini superioare.

Alchimistul este artistul care priveşte totul într-o manieră oarecum deosebită, originală, și vede în toate tocmai ceea ce, fără el, nu vede nimeni. Iar după el vede toată lumea.

*** Notă:** Enigma - The Alchemist

Source: https://neculaifantanaru.com/alchimistul-II.html

Alchimistul modern

On August 17, 2014

Împrumută câte ceva din propriile trăiri şi concepţii, pentru a stabili acea formă a experienţei personale de a fi stăpân pe ceea ce eşti.

Adeseori ai impresia unui alchimist modern, care cu migală ştiinţifică, dozând riguros elementele materiale din eprubete şi alambicuri, măsurând şi cântărind, încearcă să descopere piatra filozofală a artei. Ea se naşte însă într-o explozie a eprubetelor şi alambicurilor şi în afara calculelor savant riguroase ale fostului inginer. Filmul "Greva", ca şi întreaga operă a lui Serghei Eisenstein, este o creaţie artistică spontană şi independentă de calculele pedante întreprinde de realizatorul ei.

*Contradicţia este doar aparentă. Exemplul mai vechi al unui Leonardo da Vinci o demonstrează. Spiritul ştiinţific, analitic al lui Eisenstein nu face decât să surprindă cu luciditate ideile în totala lor nuditate, în formă pură, aparent "în vitro", să descopere geneza acestor idei, mecanismul lor intim. Ar fi, poate, hazardată afirmaţia că întreaga alchimie practicată de Eisenstein nu era decât o formă de cochetărie a unui artist de un temperament creator, vulcanic, care nu putea fi de loc dozat în sticluţele etichetate ale unui laborator. Dar este deocamdată singura explicaţie posibilă, completată de cea a unei fiinţe, în fond foarte timide, poate inhibate, care-şi maschează incandescenţa prin afirmarea temperaturii scăzute a lucidităţii. **

Leadership: Forma de cunoaștere științifică pe care o dezvolţi incorporează o obligaţie abstractă faţă de tine însuţi şi faţă de cei în faţa cărora te impui ca model?

Leadershipul este pentru agenţii schimbării o creaţie în sine, garantând reuşita în ceea ce priveşte impactul asupra performanţei profesionale, dar în acelaşi timp şi o creaţie condiţionată de contradicţia dintre tendinţa de certitudine faţă de descoperirile ştiinţifice şi tendinţa de a le împărtăşi cu alţii. Adevărata artă care te mobilizează în direcţia descoperirilor ştiinţifice rezultă din scoaterea la lumină a acelor amănunte care ar putea produce efecte în sfera activităţii profesionale.

Întotdeauna creaţia, în efortul de adaptare a descoperirilor la activitatea profesională, va fi supusă normelor întemeiate pe raţiune, iar valoarea acestor norme va fi condiţionată de principiile confidenţialităţii cât şi de variabilitatea preferinţelor de comunicare şi de conţinut.

Nu spunea filozoful Giovanni Papini că a stăpâni un lucru implică posibilitatea de a-l modela, de a-l transforma? Această transformare benefică evoluţiei, accentuând reflecţiile personale legate de partea rezistentă a creaţiei, nefiind pusă sub semnul susceptibilului, poate constitui o formă de cochetărie cu pendularea între valoarea temporară şi valoarea permanentă a leadershipului.

Aici intervine „alchimia", în sensul unei dezvoltări a formei de cunoaștere științifică prin creaţie, care incorporează o obligaţie abstractă, autonomă şi necondiţionată faţă de tine însuţi şi faţă de cei în faţa cărora te impui ca model. O asemenea obligaţie evidenţiază o cerinţă de ordin practic, dar totodată o adevărată necesitate estetică, care ţi-o impui ca proces de creaţie ce îmbină tehnologia cu arta pentru a transmite anumite idei şi trăiri imortalizate într-o formă vizuală de mare efect.

Ce parte a leadershipului este menită să asigure performanţei tale un randament înalt prin costuri acceptabile de investiţie?

Puterea de a înţelege lucruri care sunt mai presus de limitele înţelegerii celorlalţi şi de a le înnoi constant prin dezlănţuirea ideilor, uneori printr-o tacită exprimare, este o parte a leadershipului menită să asigure performanţei un randament înalt prin costuri acceptabile de investiţie. Costurile sunt reprezentate de timpul consumat prin actul creaţiei, plin de raţionalitate, care împrumută câte ceva din propriile trăiri, idealuri şi concepţii, stabilind acea formă a experienţei personale de a fi stăpân pe ceea ce eşti, pe ceea ce gândeşti, pe ceea ce transmiţi şi pe ceea ce laşi în urma ta.

Dacă nu ai încredere în potenţialul tău de înţelegere a mecanismelor de creaţie, sau dacă nu aduci modificări în percepţia intensităţii continue de creaţie, căutând în perfecţiunea de sine arta de a făuri o ştiinţă a viitorului, probabil că nici nu o să încerci să descoperi geneza ideilor de redefinire a identităţii proprii.

Aceste idei, subordonate cunoaşterii şi a efectelor ei nelimitate de transformare a gândirii, aflate la frontiera dintre ceea ce este accesibil şi ceea ce este inaccesibil experienţei de utilizare a creaţiei, determină consistenţa leadershipului.

A surprinde cu luciditate ideile în totala lor nuditate, în formă pură, aparent "în vitro", a descoperi geneza acestor idei, mecanismul lor intim, este primul pas spre instituirea şi consolidarea spiritului ştiinţific, atât de trebuincios pentru a face performanţă şi a obţine randamente înalte la prelucrarea zonei de influenţă pe care o deţii.

Alchimia artistică cuprinde toate procedeele de creaţie cristalizate într-o practică aprofundată şi perseverentă, acceptate ca un fel de modelaj neconvenţional, gata oricând pentru a fi transpus în material definitiv, care poate ilustra atât eleganţa simplităţii, cât şi luxul unui produs inedit.

Alchimistul modern este liderul care împrumută constant câte ceva din propriile trăiri şi concepţii, pentru a stabili acea formă a experienţei personale de a fi stăpân pe el însuşi, pe ceea ce ştie, pe ceea ce gândeşte şi pe ceea ce transmite. Iar alchimia practicată de un asemenea lider nu este decât o formă de cochetărie cu puterea de creaţie ce izvorăşte din el însuşi, care garantează reuşita în ceea ce priveşte efectele schimbării asupra performanţei.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/alchimistul-modern.html

Alchimistul (I)

On Iulie 15, 2017

Şlefuieşte forma creaţiei pe care o susţii și o arăți prin intermediul unei noi realităţi, în așa fel încât să demonstrezi legătura directă între ceea ce te inspiră și ceea ce te reprezintă ca artist.

Îmi încerc peniţa plină de cerneală invizibilă pe una din foile destinului, constituind înţelesul profund şi cauza unei stele căzătoare. Frumosul din arta de a da nume diferite unor descoperiri, atribute sau simbolici asemănătoare, din coşmarul unei lumi haotice pe care desfrânat şi-o asumă magia, se săvârșește și se făptuiește prin puterea cuvântului care trebuie ghicit. Mercurul care ajută la extragerea aurului este un *string* din șirul guessedWord.

În loc să respect o anumită ordine care guvernează legile chimiei sau fizicii, urmăresc continuu paradigma infinitului izvorât din legile ascunse ale artei de a construi noi repere de gândire, noi metode de topire a metalului sacru, cu ajutorul materiei purificate. Alchimia cucereşte și saturează prin sine întreg domeniul realităţii mele, într-o parte sau alta a talentului de a mă ridica deasupra limitelor pe care le presupune pactul cu un soi de determinare ascunsă care amintește de Hannibal: „Lucrurile care par imposibile devin posibile dacă le privești dintr-o altă lumină."

Frumusețea rară a Divinului, tripla finalitate a Marii Opere, trebuie să ştii să o vezi acolo unde ea nu există, iar căutarea ei și efortul de a o crea oferă perspectiva prelungirii vieţii. Or ce anume există dincolo de o înţelegere absolut nouă a clarobscurului, ce anume vine dintr-o hermeneutică atentă la vibraţiile sensului noţiunii de secret? Ce anume ascunde puterea de a vedea dincolo de aparențe, altceva decât dorința acută de a mă contopi cu un spațiu infinit?

Despre cele surprinse de mine cu ajutorul focului secret într-o revelație aproape profetică, universul ar avea de replicat doar atât: "Nu mă angajez să explic nicio rupere de simetrie între cuvânt şi fiinţă, dar admit extremele unei realităţi agitate în punctele de control ale formei de a-mi interpreta rolul într-un adânc mister".

Leadership: Caracterul tău predominant se remarcă prin sugestia unei încrederi permanente într-o motivaţie intrinsecă, vitală care, deşi este permanent în flăcări, îşi păstrează potenţialul de fascinaţie?

Călimara neterminată de atâta materie acumulată ireversibil din concluziile atentei analize asupra unei imense sume de momente consecutive, această primă verigă a lanţului care mă leagă de cultura universală, suplimentează substanţa lingvistică cu noi elemente, precum aglomeraţia unei mulţimi de înţelesuri şi timpul de aşteptare al facerii de minuni.

Scrisul, judecând după gama lui profundă de caracteristici, surprinde năzuinţele lăuntrice, ascunse şi întunecate ale sufletelor, în sfârşit, tot ceea ce priveşte curentele nevăzute ale conştiinţei.

O reprezentare vizuală a unei clipe, o pendulare între contrariile inerente fiinţei umane care se exclud şi totodată se condiţionează, o reflexie asupra lumii din diversiunea „tainelor" universului. O imortalizare a farmecului sau armoniei ce decurg nu din finisarea exterioară a unei construcţii lingvistice noi, ci din forţa interioară vie insuflată de puterea creatoare a divinului.

Iată splendoarea unei alchimii care îşi încearcă bogăţia de sensuri într-o continuă calcinare, manifestându-şi efectele asupra creşterii organice a volumului de diferenţe mai mult sau mai puţin perceptibile de concepţie şi viziune, ca nişte culori pastelate, în virtutea căutării perfecţiunii de a mă contopi cu *Marele Tot*.

Valabilitatea semnăturii care te reprezintă cel mai bine, dinspre care vrei să generezi imaginea veridică a unei realităţi încă insuficient descifrate, corespunde motivației pe care o ai dincolo de cuvintele pe care le exprimi într-un cod de simboluri abstracte.

Cu enigma pe care o convoacă căutarea perfecţiunii, ca dorinţă a atingerii imposibilului, ca mijloc de acces la nemurire, pe care aş putea oricând să o numesc "arta imprevizibilului" decupată din prelungirea duratei zborului unei crisalide, pot să-mi prepar un elixir de viaţă lungă. Pot să produc acea transmutaţie a metalelor lipsite de valoare, inferioare şi obscure, în aur pur, nobil şi luminos.

Motivația mea este schimbarea revoluţionară a modului de a percepe noţiuni precum: realitate, spaţiu, timp, materie, Univers sau Dumnezeu. Schimbând, mai precis, regulile jocului.

Leadership: Gândul tău de a dobândi un plus de reputaţie intră în categoria genialităţii care descoperă o realitate nouă sub acțiunea unei veritabile credinţe, încă de nimeni bănuită?

Dacă îi dai atenţie unui gând ascuns, el creşte tot mai mult şi prea controlul asupra minţii tale, aruncându-te într-o permanentă confruntare cu ceea există înăuntrul unui univers aparte, între vanitatea și disperarea cu care artistul se învăluie în încercarea de a determina săvârşirea unei capodopere.

Gândul, el însuși o parte a creaţiei universale, dacă este expus la lumina unei superluni, intră în categoria genialităţii care descoperă o realitate nouă sub acțiunea unei veritabile credinţe, încă de nimeni ştiută, încă de nimeni bănuită.

Și uite așa, între știință și alchimie, bântuit de gândul ascuns al evadării din concretul realităţii imediate, am intrat în pielea unui personaj născocit de John Fowles. Mă apropii de o răscruce, de un moment asemănător pe care romancierii moderni le rezolvă în sistem dublu. Mă simt tot mai mult prins între un trecut pe care-l cunosc și un viitor necunoscut. De aici vine senzația care mă tulbură, de a nu mai fi propriul stăpân, de a fi un personaj în piesa pe care altcineva o scrie.

Dintr-un faimos alchimist aflat în căutarea tinereţii veşnice, își extrage esenţa subiectul unei povești fără finalitate care atestă originalitatea și autenticitatea unui „partener" mai înalt care ştie să se facă simţit, mai mult ca altădată, în focul unei noi înţelegeri, încât să atingă inima oricui aflat sub vraja singurei game repetată la infinit: creșterea spirituală.

Leadershipul este un parcurs al relaţiei dintre înțelegere şi convingere care se transformă în acea experienţă de a fi altcineva, exprimând înrudirea ta cu geniul unei mari capodopere.

Alchimistul se referă la forma creaţiei pe care o susţii și o arăți prin intermediul unei noi realităţi sau prin intermediul unei forţe fictive introdusă formal în magia realităţii, în așa fel încât să demonstrezi legătura directă între ceea ce te inspiră și ceea ce te reprezintă ca artist.

*** Notă:** Enigma - The Alchemist

Aleph

On Aprilie 15, 2024

Locul spre care privești poate să fie revelația care te motivează să devii tu însuţi cea mai bună variantă a realităţii percepute prin scenariul unui vis.

Este o noapte plină de stele, mii de sclipiri luminează bolta cerească ca într-un vis frumos de primăvară. Amplificând fiecare fărâmă de lumină, ochii îmi sunt cuprinşi de un "dincolo de acum", având convingerea că fiecare stea este o lume posibilă, un *Azyanasiell Elgnisira*, un vis ce așteaptă să fie visat. Şi, tot aici îşi face loc acea stare între două lumi, cea care credem că sunt şi cea care pot fi.

Orientat către o depășire a temporalului, mă gândesc la toți cei care au privit cerul înaintea mea, astăzi, și mă întreb cu fiecare clipire din ochi, dacă mai împarte cineva același sentiment de uimire și reverență față de această vastă și veșnică minune cosmică. Privind stelele, obişnuindu-mă cu întunericul cosmic, am descoperit frumusețea subtilă și mesajele ascunse într-un *Ishtelephes Sdrowuiah Osoyulae*, un soi de fereastră către lumi necunoscute care reflectă o oglindă a universului meu interior.

E nevoie să suporţi întunericul, să stai nemişcat, să ai răbdare până se acomodează ochii cu luminiţele fugace ale universului, ca să înţelegi Aleph-ul.

Am văzut nenumărați ochi larg deschiși, scrutându-se în mine ca într-o oglindă, am văzut toate oglinzile de pe pământ și nici una nu mi-a distorsionat vederea panoramică, orientată asupra unui clarobscur generator de reflexii misterioase. Una din stele, cea mai dragă privirii mele, mi-a mărturisit că nu există nicio altă taină în afară de timp, această infinită întreţesere de ieri, de azi, de viitor, de totdeauna şi de niciodată. O simţeam ca pe-o extensie a sufletului meu, liberă să-şi exprime oglindirea într-un vis transformat într-o vie realitate, pe o cale specifică: *"fiecare moment trăit prin reflexie este o extensie a infinitului în simţuri"*.

N-am închis un ochi toată noaptea, ştiind că tot ce-am văzut, a fost un vis pe care am să-l repovestesc în toate vieţile ce vor urma.

Leadership: Poți să captezi esența unui moment imediat, încât percepția ta să nu modifice impresia unui întreg auto-referențial care reflectă realitatea oglindită de propria ta imaginație?

Într-o noapte stelară, adânc învăluită în mister, am simțit cum universul îmi dezvăluie o parte din puzzle-ul imensităţii sale, părând să-mi șoptească secrete nespus de profunde.

- Ce sunt, eu, în această imensitate? l-am întrebat cu privirea larg deschisă, cuprinzând fiecare colț al bolţii cereşti.

Iar universul, cu ai lui ochi misterioși, mi-a răspuns:

- Eşti o stea care nu vrea să se stingă niciodată, lumina ce nu cunoaște apusul.

Şi atunci, Aleph-ul, sursa nemijlocită a reflexiei mele în univers, m-a invocat ca martor al răsăritului unei stele care apune. Când întunericul nopţii este visul viu al realităţii,

forţându-mă să fac inexistentul existent, imposibilul - posibil, atunci nu sunt altceva decât lumina unei stele care străluceşte prin trăirile celui care am fost, în viaţa veşnică a celui care voi fi.

În acest caz, Aleph-ul va deveni o fărâmă de viaţă strălucind în memoria universală, triumful spiritului asupra materiei, starea de permanență a Sinelui într-o clipă dintr-un milion de ani, simbolul unei lumi care și-a câștigat unitatea omniprezentă.

Leadership: Expunerea emoțiilor tale într-un decor unic poate transforma percepția realității într-o viziune mai largă asupra destinului, încât să dai sinelui tău o semnificaţie de "călăuză luminoasă" ?

Mi-am închipuit mereu, privind cerul întunecat prin oglindirea luminii din mine, că timpul - o eternitate de incertitudine întinsă înaintea mea, îmi va arăta calea străbătută de la vis la destin. Privirea îndelungată spre cer, voinţa intuitivă de a da o aură de revelaţie unei făgăduinţe făcute odinioară timpului, mi-a amintit că fiecare întuneric poartă sămânța unei lumini ce doar așteaptă să fie descoperită. Ajuns în acest punct de reflecţie, sufletul meu pare să rezoneze cu simţirea unui personaj din filmul "Buried (2010)".

Era un vis, mai presus de realitate, sau o realitate care îngroapă orice vis? Protagonistul îngropat de viu, descoperă o brichetă Zippo ascunsă în sicriu. La început, o folosește doar pentru a-și lumina spațiul claustrofobic și a-și aprinde țigările. Totuși, mai târziu, Paul observă o gravură pe brichetă, ce pare a fi o hartă, cu linii și simboluri criptice. Descoperirea îl umple de speranță, crezând că harta îl poate ajuta să găsească o cale de ieșire din sicriu. Paul petrece ore întregi descifrând harta, folosindu-și cunoștințele despre zonă și indiciile din jurul său. Începe să creadă că harta a fost plasată intenționat în sicriu pentru a-l ajuta să scape. Un semn divin. Descoperirea hărții îi oferă un sentiment de scop și speranță, motivându-l să continue lupta.

Punctul în care leadershipul se conturează este următorul: "Locul spre care îţi îndrepţi privirea poate deveni catalizatorul transformării unei viziuni care inspiră acţiune."

Aleph este starea în care te manifeşti ca şi călător în adâncurile existenţei, este primul tău pas către explorarea sinelui și spre înțelegerea manifestării divine în tine, într-un proces continuu de transformare și descoperire a puterii care te învăluie cu strălucirea unei viziuni constructive. Modul în care observi ceea ce te inspiră dezvăluie viziunea ta asupra lumii, tot aşa cum privirea îndreptată spre stele îţi definește concepția despre univers.

Source: https://neculaifantanaru.com/aleph.html

Algoritmul de căutare al ştiinţei fără sfârşit

On Ianuarie 30, 2014

Pune-te la punct cu elementele determinante care stimulează progresul ştiinţei tale, astfel încât să depăşeşti limita cunoașterii imperfecte.

Răspunsul lipsea cu desăvârşire. Sau mai bine zis exista, însă era foarte confuz, fiindcă altceva rămânea mereu deoparte. Un sens care se acumula neîncetat, o actualizare a unor interpretări imposibile, dezvoltate în funcţie de o serie de formulări experimentale. Era oare încă un pas spre un infinit al multiplicării incalculabilului? Căci păream a fi nimerit într-un gol de spaţiu-timp pe care nimeni nu-l putea umple nici măcar cu vreun cuvânt.

Pentru a asigura un grad corespunzător de iluminare a sensurilor, întreţesute în combinaţia potrivită, trebuia mai întâi să cântăresc punctele mele de vedere în mijlocul unei intersecţii aglomerate, pline de premise, concluzii, conţinuturi variate de simboluri, invadate de nişte succesiuni de conotaţii care compuneau *materia prima.*

În acest caz, "semnificativul", care evidenţia diferenţele şi apropierile dintre un raţionament matematic, o speculaţie filosofică şi un fapt ştiinţific, lăsa loc de interpretări acelor înţelegeri situate între două coordonate fixe. Prima, orientată înspre originea axei de accesare a relativului, cealaltă, orientată înspre evoluţia ineditului ce se întindea până la nivelul abstractului.

Leadership: Ai o sumă de temeiuri pentru a reliefa esenţa unei gândiri axate pe rolul tău în mijlocul conţinuturilor de reprezentare a unei lumi sui-generis, punând-o în ecuaţia termenilor de "transparenţă care are totuşi o umbră" ?

Eliminând variantele necorespunzătoare de prelucrare a factorilor care intrau în ecuația de echilibrare a înţelesurilor, cu posibilitatea de alegere a algoritmului utilizat, aş fi putut, bineînţeles cu o mare doză de acceptare a ceea ce vine din sânul întunecat al unei taine arzătoare, să observ ceea ce nu era încă cunoscut.

Dacă aş fi încercat să pun la încălzit într-o retortă un amestec de acid sulfuric şi fluorură de calciu, aşteptând ca acidul fluorhidric rezultat să treacă în stare de vapori, aş fi putut pătrunde mai uşor dincolo de acele ziduri de neînţelegeri care împrejmuiau neostenite formulările obscure şi normele interpretative ale simbolisticii de profundă originalitate. Dar mai întâi trebuia să învăţ să mânuiesc fără precauţii substanţele chimice particulare.

Chimia este strâns legată de alchimie. Iar alchimia epurează materia şi te ajută să depăşeşti limita cunoașterii perceptibile, prin experimente care au la bază coliziunile accelerate dintre sensuri şi concluzii, pe marginea adevărurilor admisibile.

Termenul de "transparenţă care are totuşi o umbră" se aplică în cazul acelei plăsmuiri a minţii care transgresează graniţa dintre cotidian şi oniric, exploatând un orizont de aşteptare scurtat la maximum fără a avea însă şi o bază reală, dar din care purced: emoţia, revelarea, elementele de creaţie, opoziţiile dintre transcendet şi limitare, etc.

Stilul tău de leadership poate fuziona cu succes două extreme, fără să optezi pentru nici una din ele în cazul unei cunoaşteri care rămâne în acelaşi timp mereu subiectivă?

Prin leadership, supus unei multitudini de legi şi abordări ce-i determină eficienţa, se poate înţelege o nouă modalitate de exploatare a cunoaşterii, între ideile şi ipotezele emise de-a lungul timpului, în scopul producerii unei formule prin care se poate face posibilă apropierea de un raţionament mai deliberativ. Acest raţionament vine în sprijinul acelor puncte de vedere care contribuie la înţelegerea unor noi direcţii majore de progres.

Dar mai întâi trebuie să te simţi într-adevăr capabil şi foarte hotărât să te supui unei edificări riguroase a demersului intelectual. Chiar şi cea mai sărăcăcioasă gândire are avântul ei. Numai dacă nu este stabilizată între nişte coordonate fixe care respinge pluralitatea de interpretări şi nu îşi asumă posibilitatea erorii.

Cunoaşterea rămâne mereu subiectivă atâta timp cât depăşeşte graniţele unei realităţi palapile, schimbându-se şi subit devenind imprevizibilă, impunându-se cu toată evidenţa într-un delir hermeutic pe care-l regăseşti nu doar ca o constantă a vieţii, ci şi ca o constantă a întregului acestei lumi.

Consolidarea fluxului de stimuli de natură intelectuală produce o serie întreagă de forme derivate din cunoaşterea elementară. La nivelul cărora stilul practicat poate fuziona cu succes două extreme: o ştiinţă care nu mai poate fi cucerită şi o ştiinţă care se poate reexperimenta persistent până în momentul în care devii conştient de vastitatea resurselor şi a propriilor capacităţi intelectuale.

Leadershipul poate fuziona cu succes două extreme: acea rigoare a raţionamentului care dă atât de strălucite rezultate în ceea ce numim "plinătate a credinţei" şi acea rigoare a cunoaşterii rezultată din modalitățile în care se adună și se analizează învăţămintele posibile din experienţele vieţii.

Demersul intelectual care te ridică la un alt nivel de înţelegere a importanţei atingerii desăvârşirii corespunde răspunsurilor pe care le dai la întrebarea:

Cum poţi să micşorezi confuzia în privinţa a ceea ce ar trebui să faci astfel încât să dai un imbold semnificativ atitudinii faţă de existenţă, ca totalitate a proceselor mentale care îţi conturează o cu totul altă imagine asupra realităţii?

Algoritmul de căutare al ştiinţei fără sfârşit se execută ca răspuns la încercarea de a-ţi depăşi necesarul de susţinere al performanţei. Însă acest algoritm nu descrie paşii ce trebuie parcurşi pentru a produce într-un timp finit noi realizări şi noi abordări în leadership. Ci se apelează pe el însuşi ori de câte ori încerci să deschizi calea perspectivelor de înţelegere a unor noi seturi de noţiuni pentru accederea la niveluri evolutive mai înalte.

Dacă nu încerci să-ţi dezvolţi capacitatea de stăpânire a ceea ce constituie *materia prima,* acest algoritm se va opri sau nu se va mai putea aplica în mod corespunzător.

Eşti străbătut de acea preocupare continuă de cunoaştere a realităţilor mereu în schimbare, prin însuşirea unei ştiinţe a conducerii în orice circumstanţe, astfel încât să devii un model demn de urmat?

Source: https://neculaifantanaru.com/algoritmul-de-cautare-al-stiintei-fara-sfarsit.html

Alone Tonight

On Ianuarie 29, 2016

Învaţă să faci din leadership entitatea esenţei de a fi altcineva, amplificând mesajul obţinut din oscilaţiile conotaţiilor specifice redescoperirii de sine.

Am nimerit în jocul secund al unei redescoperiri de sine realizată printr-un soi de apropiere de lucrurile care nu se văd, dar se caută, făcându-se simţite între somn şi veghe, integrate în plinul unui întreg activ şi mişcător. Credeam că numai Dante poate coborî involuntar în abisul cel mai întunecat, parcurgându-i dimensiunile greu accesibile, asimilându-i toate substraturile şi valenţele, ca apoi să revină în mod uluitor în vârful dimensiunii vieţii.

Neputincios, dar lucid, simt că am devenit prizonierul unui sentiment exprimat cu mijloace furnizate de un laitmotiv, de o idee călăuzitoare ce îmi poate schimba concepţia despre relaţiile dintre "Above" şi "Beyond" ascunse printre stihiile nopţii. De multe ori singurătatea este produsul lor. Ghici cine-mi deschide ochii la trezire?

Alone Tonight este calea mea spre instituirea unui repaus de muncă prelungit, o tăcere sumbră, o scufundare în absența oricărei interacţiuni cu lumea, îndepărtarea oricărui sens de contextul său. Înseamnă înţelegere, uşurare, iertare, relaxare, asumarea conştiinţei de sine. Presupune să experimentez entitatea esenţei de a fi altcineva în surdina unui Ego care nu cere aprobări, acceptări, justificări și laude pentru ceea ce este şi face.

Dar asta nu înseamnă că pot scăpa de sub supravegherea unei inteligențe substanțiale care corespunde, mai presus de orice înţelegere, unui soi de intruziune imaginară într-o lume în care, în realitate, nu voi avea acces niciodată. Este o provocare de a mă pune în pielea unui Elohim dintr-un tărâm misterios, aspaţial şi atemporal, dincolo de legi şi de margini ale universului. *And if I'd fought with all the strength I held inside, I wouldn't be out here.*

Leadership: Îţi poţi asuma o experienţă care accentuează sentimentul de vulnerabilitate, integrându-te într-o realitate care îţi dă speranţa că ceea ce vezi ar putea fi şi altfel?

Pentru a face din leadership entitatea esenţei de a fi altcineva, pe criteriul însuşirii unor convingeri care să stea la baza unei imagini de sine modificate, trebuie să amplifici mesajul obţinut din oscilaţiile conotaţiilor - pozitive şi negative, specifice unei absenţe din careul fraged al lumii pe care o percepi în mod obişnuit. Alone tonight este omul care îşi testează Egoul prin prisma convingerii că poate să se schimbe pe sine, să se recreeze, să fie propriul său stăpân, numai dacă se îndepărtează de căile superficiale ale lumii şi căutând să-şi regăsească pacea interioară.

Omul care vrea să garanteze revelaţia unor adevăruri unice despre el însuşi, la care doar știința avansată și ezoterică poate răspunde, trebuie să realizeze un soi de intruziune imaginară într-o lume în care ceilalți nu au acces niciodată. El nu se înclină numai asupra realităţii sinelui care trebuie trăită integral prin raportarea constantă la o lume plină de culoare și diversitate, ci la o lume în care negrul câștigă mult mai mult teren, seduce și impresionează tocmai prin faptul că este diferit.

Cel mai mare inventator al lumii, Nikola Tesla şi-a dorit întotdeauna să găsească răspunsul la întrebarea: ce se întâmplă cu o stea care apune şi cu soarele care nu mai este?

Într-un anumit moment din viaţă, cred că fiecare om de ştiinţă îşi ia ca punct de referinţă

noaptea, întunericul, această ambiguitate imperioasă care îngăduie destule suspiciuni motivate sau nu, generând efecte ascunse, lăsându-te să crezi orice. I've wrestled with angels all my life, It's always the halos and the wings that keep me blind.

Leadership: Poţi să te îndepărtezi de un punct pe care îl porţi fără încetare în tine, îndepărtându-te de un centru al lumii care eşti de fapt tu însuţi?

Wilhelm Hauff, unul din cei mai mari scriitori ai lumii, mărturisea într-un moment de "Alone Tonight" ce anume îl face să se simtă măreţ, liber şi calm:

"Sunt un biet tânăr nevoit să-şi croiască un drum prin lume cu pana sa…Aparţin tuturor, îmi aparţin mie însumi, dar nu aparţin nici unei şcoli…Nu simt deasupra mea nici un stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui şi ale frumosului, spre care tind, chiar şi aşa, într-o manieră nedesăvârşită. Se prea poate să nu fiu în stare să ţin forma departe de influenţa timpului, dar spiritul îmi va rămâne negoethean, netieckean, neschlegelean şi nemăsluit."

Acelaşi lucru îl simt şi eu, ca un fel de sincronizare între spiritele alese. Am încercat deseori să mă surprind într-o ipostază de filozof, să vorbesc cu mine însumi într-un cadru atemporal, ca şi când aş vorbi cu Dumnezeu, chiar dacă numai într-o manieră provizorie, evitând căile ocolitoare ale unui orgoliu nemăsurat.

Fiindcă trebuie să mă îndepărtez de un punct pe care îl port neîncetat în mine, adică să mă feresc de motivaţia de a fi altcineva, care nu e altceva decât dorinţa de a epata prin cunoştinţe, prin limbaj, prin referinţe livreşti etalate ostentativ. Totodată, îndepărtându-mă de un centru al lumii în care mă simt asemenea unui Dumnezeu, aşteptând o confirmare liniştitoare numai din partea minţii mele, îmi asum de fapt dreptul de a fi uitat de lume. Alone Tonight devine mijlocul prin care Egoul meu obiectiv devine un eu transcendental, vrând parcă să spună: "încă nu sunt suficient pentru a mă schimba".

Asupra caracteristicii de frecvenţă ale acestor *self-integrations* în întunericul unei guri deschise a timpului, de care depinde fidelitatea unor principii ale raţiunii în dauna altora, o importanţă mare o exercită partea de joasă frecvenţă a impulsului de a-mi lăsa „neîntâmplările" în suspensie.

Ceea ce încă nu am trăit, se multiplică prin monolog, în absența oricărei interacţiuni cu lumea, prin adâncirea într-un conţinut meditativ. De fapt, acesta este și înțelesul subtil atribuit expresiei: " *There is nowhere in this universe to hide from you tonight.* "

Leadershipul surprinde nevoia mea de a fi o ființă totală, una respectată, înțeleasă și apreciată total, care nu dispare definitiv într-un cadru intim, departe de lume; atunci doar îşi ascute inteligenţa cunoaşterii de sine.

Alone Tonight poate să determine o linie de forţă a devenirii tale, prin intermediul unui soi de intruziune imaginară într-o lume în care ceilalți nu au acces niciodată. Dar pentru asta singurătatea - întunericul unei clipe - trebuie să fie motivaţia ta, produsul determinării de a parcurge o cale superioară de cunoaştere, şi nu ceva super-deprimant.

*** Notă:** Above & Beyond - Alone Tonight

Source: https://neculaifantanaru.com/alone-tonight.html

Am crescut şi m-am înălţat ca om învăţat

On Iulie 23, 2022

Pentru un singur om, o singură pereche de ochi spune mai multe despre sine, decât poate să reflecte oglinda vieţii despre o întreagă lume.

Cu mult timp în urmă am hotărât să-mi încerc norocul în pribegie. A însemnat o abandonare irevocabilă a tot ceea ce înseamnă calitate a vieţii, un fel de stabilire spirituală în eternitate, trecând prin ceea ce efemerul condiţiei umane numeşte "damnare". Nu, nici nu voi minţi în privinţa felului în care am înţeles să trăiesc, cu stima de sine subevaluată, entuziasmat doar de ideea de libertate, de peisaj, natură, intrând parcă complet în lumea fascinantă a poveştii unui pictor care a dat celebritatea pe traiul simplu de la ţară.

Totul era atât de necunoscut, de nemaivăzut, pe fundalul unei naraţiuni intens curgătoare, pline de fascinante simbolizări. Şi bine am făcut că pe tot drumul anevoios, parcurs doar cu ochii spre soare şi spre stele, în cel mai sincer mod de a mă ţine în viaţă, am fost destul de prevăzător. Astfel, am ajuns să isprăvesc acea parte a poveştii care m-a ţinut captiv constant, această adâncă şi necuprinsă operă tâlcuită doar de un artist al lumii trecătoare care şi-a plasat arta pe axa adevărului şi sublimului, pornind de la zero.

Un singur punct de reper mi-a fost călăuză şi factor de rezistenţă: *Incorisedah* , apariţia unei vederi dincolo de controlul meu. Iată unde m-a purtat vântul, iată locul unde tu, pribeag ca un înger de lumină, ţi-ai încercat soarta după gradul de exigenţă faţă de ideea de particular, asociată noţiunii de "portret mișcător" (dintr-o mare galerie de artă) care începe prin a-şi schimba imprevizibil trăsăturile, şi sfârşeşte prin a nu mai semăna cu nimic. Trecând prin mai multe stadii de proeminență și obscuritate, am ajuns să mă conectez cu acea lumină vibrantă a îngerului, a aducătorului de lumină care este în mine însumi.

Leadership: Ai decis să te deschizi faţă de experienţa unei realităţi mult mai cuprinzătoare decât crezi că este posibil în prezent, şi să te întorci la un nivel de conştiinţă care ar putea fi catalizatorul marii schimbări numită "Ascensiune" ?

Sufletul mi-a rămas intact, nemăsluit, în pofida tuturor greutăţilor. Arta, cu ale ei capodopere universale, şi-a păstrat caracterul sincretic, fără să-şi taie legăturile cu totalitatea condiţiilor vieţii. Şi numai deschiderea mea către o manieră de lucru în plein-air m-a ridicat pentru eternitatea timpurilor. Pe măsură ce această convingere se întărea, tot mai intensă devenea acea prezență însoțitoare a Îngerului Păzitor care, stabil şi rentabil, şi-a ascuns slava divină a prezenţei sale într-un şevalet plin de culoare prin care pot fi transmise emoţii (prin combinarea mai multor modele).

Aşa a fost să fie. Abandonarea a tot ceea ce a fost mereu prezent, dar învăluit în iluzie și deziluzie, dezvoltarea unei vederi clare la distanţă şi apropiere, puterea de a mă implica empatetic în idealurile de artă, idealuri de neatins care dau sens şi frumuseţe existenţei, toate acestea m-au făcut vrednic să privesc acea lumină îngerească care stă ascunsă în ceruri, şi pe care o pot privi numai cei ce au ochii sufleteşti curaţi.

Revelaţia a ceva extraordinar părea să îşi aştepte destinul misterios. Arta, tâlcuind această adâncă şi necuprinsă operă destinată îndumnezeirii, fiind singura călăuză care îmi implora mintea să-şi extindă orizonturile, a dat în vileag trăsăturile mele de căpătâi: rezistenţa în faţa capriciilor vremii şi autenticitatea simţirii subiective. Artistul şi-a ridicat ochii spre cer şi, conştient de scânteia spiritului încătuşat de bună voie în materia extrafină a strălucirii, a suspinat din adâncul inimii, zicând: *„Dumnezeul meu nu trece cu vederea inima cea umilită şi smerită".*

Leadership: Alegi să îţi explorezi sinele folosindu-te de imagini pentru a relata o naraţiune secvenţială, decât să te ancorezi în realitatea unei istorii mereu repovestită de alţii?

Câteva imagini mi-au inundat mintea, dar le-am putut controla: imaginea unei naturi ideale, imaginea unei utopii pe care aş fi vrut s-o fac reală şi imaginea unei cărți deschise, simbol al procesului asimilării valorilor de cultură spirituală.

Cineva spunea că dacă toți oamenii din picturi arată ca niște vagabonzi, fiind în același timp luminați de o lumină slabă, atunci este vorba despre o operă a lui Rembrandt. Pe aceeaşi linie de privire, dimensiunile realităţii în care trebuia să-mi încadrez compoziţiile artistice au fost înlocuite cu imaginea unui viitor visat de un om plin de har, înălţător prin vederile înaintate, care într-o lume realistă se foloseşte de imagini pentru a relata o naraţiune secvenţială. În alt scenariu, acelaşi om se foloseşte de iluzii ca să ia în stăpânire o conştiinţă nouă, mai tulbure, dar mai viguroasă, aidoma unui izvor proaspăt de energie.

Or acest punct de vedere exprimat în termeni de "conexiune internă şi externă", îmbunătăţind impactul potenţial al conţinutului de idei şi sentimente pe scara unei realităţi mai cuprinzătoare decât cea obişnuită, este reprezentativ pentru viziunea lui John Fowles din cunoscutul roman "Daniel Martin":

"Eu îmi apăr Eul meu", aşa ar trebui să modific celebra expresie a unui personaj de roman. Câte puţin din mine însumi, iar alteori ceva mai mult, se va regăsi în toate eseurile care vi le supun astăzi spre lectură. Nu înţeleg să renunţ la nicio fărâmă din persoana mea. Tot ce se află în această carte mă reprezintă. Atunci când cioburile din oglindă redau, pentru un singur om, mai multe perechi de ochi, urechi şi buze, realitatea abia începe să devină mai interesantă.

La rândul meu, am reuşit să-mi menţin aceeaşi deschidere a ochilor în aventura unei vieţi care nu şi-a epuizat nicio clipă misterele. Dincolo de orice încercări ale vieţii, ca receptare a artei în situaţia de a regândi realitatea, m-am încrezut mai mult în şevalet, acest suport grandios din lemn pe care pictorul îşi fixează pânza, decât în realitatea unei istorii mereu repovestită de alţii. Şi am ajuns la o singură concluzie: pentru un singur om, o singură pereche de ochi spune mai multe despre sine, decât poate să reflecte oglinda vieţii despre o întreagă lume.

Ascensiunea în leadership este dată de următoarea axiomă: singura călăuză care îţi implоră mintea să-şi extindă orizonturile este rezistenţa în faţa capriciilor vremii, urmată de autenticitatea simţirii subiective.

O asemenea simţire subiectivă este facultatea sufletului de a-şi depăşi condiția de împlinire momentană, pentru a se putea duce spre "stele".

Am crescut şi m-am înălţat ca om învăţat, fiindcă mi-am aşezat sufletul într-o carte pe care nu mai vrei să o închizi. Această carte va fi portalul unora spre imaginaţie, iar pentru alţii va fi oglinda unei vieţi exemplare. Unii vor fi victimele unei iluzii, care îi va lăsa să creadă că au elaborat ei înşişi ceea ce li s-a impus din exterior.

Pe prima pagină, sus, se află inscripţia *Exprisedah-Edyam* , adică "Dumnezeu le-a pus pe toate în mişcare spre folosul lucrării Sale."

Source: https://neculaifantanaru.com/am-crescut-si-m-am-inaltat-ca-om-invatat.html

Am lăsat în urma mea, o umbră (II)

On Ianuarie 09, 2013

Continuă să-ţi lărgeşti capacitatea de înţelegere a vieţii, fără să devii prizonierul trăirilor care te frământă.

Încep să cred că aş fi mai puţin decât mă recunosc, doar una dintre ecuaţiile unui reflex secundar al trăirii prin absurd, expresia unui fel mai puţin inteligent de a reacţiona şi de a mă proteja în faţa neverosimilului realităţii. De fiecare dată când mai trece o zi, o săptămână, simţind că am făcut aceleaşi lucruri, ca un fel de repetare a unor date din memoria timpului, când simt că am văzut aceleaşi locuri şi am vorbit cu aceeaşi oameni, încep să mă găsesc într-o imposibilitate de a-mi exercita întreaga forţă a personalităţii.

Irosirea vieţii începe cu o irosire a tuturor eforturilor de a găsi un motiv bun de a reacţiona la propria percepţie a realităţii. Dacă aş eșua să mă ridic la nivelul moralității și virtuții, capitalul adevăratelor valori care mă autentifică drept un om de mare caracter, ca o primă încercare de a eluda orice compromis făcut cu forţele pornirilor naturale de a-mi scrie jurnalul în văzul lumii, ar însemna de fapt să mă expun dramatizat într-un joc al interacţiunilor dintre "conformism" şi "constrângere".

Leadership: Povestea ta are puterea de a se transforma constant, fără ca prezența ta în prezent să fie esențială pentru a păstra autenticitatea drumului pe care îl urmezi?

Aş fi putut fi în alt loc în orice moment, gustând din viaţa diferită a altor personaje din lumea pe care o cunosc, descoperind noi forme şi stiluri de a trăi, cu cele mai interesante poveşti de împărtăşit, de la care aş avea atâtea de învăţat. Dar mereu ceva mă ţine într-un loc, din perspectiva unei călătorii printr-un labirint al oglinzilor deformante în care rătăcesc mână în mână o realitate a trăirii prin regrete şi o poveste a trăirii prin repetare.

În prefaţa cărţii "Perpetuum Mobile", Mariana Brăescu Silveştri scria: *"Ca o scoică aş putea închide povestea, perla preţioasă a inimii mele şi aş păzi-o pe tot restul vieţii şi acolo ar rămâne pentru vecie. Taina definitivă. Taina mea."*

Spre deosebire de momentele pe care le trăiesc în amintirea clipelor care au trecut, delimitând caracterul global al lucrurilor care mă îngrijorau și mi-au dat toate opțiunile pentru nevoile de vedere în ansamblu, implicând prin această operaţie o anumită distanţare de excesivele tendinţe de a explica prin reflecţie sensul vieţii, povestea reinventării mele are ca laitmotiv prizonieratul unei stări de spirit care se declanşează numai atunci când acţionez în încălcarea prezentului.

Leadership: Eşti sută la sută autentic în trăirile pe care ţi le dă momentul prezent în ceea ce priveşte consistenţa realităţii cuprinsă între exigenţa de a continua să te autolimitezi şi firul poveştii care te ţine într-o continuă încercare de înţelegere a experienţei vieţii?

Accepţi să trăieşti prin felul cum reacţionezi la ceea ce ţi se întâmplă sau renunţi să te mai întrebi dacă povestea ta e ficţiune sau realitate.

De fapt, "Acceptarea" sau "Renunţarea" sunt cele două linii paralele care nu se ating, derivate din evoluţia trecutului şi prezentului – care la rândul lor determină viitorul. Două forţe decisive care despart oamenii în două categorii: învingătorii şi învinşii, cei care îşi apără cu tărie condiţia, şi cei care îşi contrazic rolul, crezurile şi menirea (pe care se sprijină

leadershipul).

Ca să poţi adăuga o valoare uriaşă vieţii tale, văzută ca o intervenţie în formarea personalităţii, trebuie să respecţi condiția esenţială a iniţiativei tale de a-ţi grăbi transformarea: acceptarea.

Acceptarea schimbării, evoluţia spre o transformare fundamentală la toate nivelele, este ca o poliţă de asigurare pentru viaţă: alegerea dacă o semnezi sau nu, îţi aparţine. Experienţa de mare intensitate a trăirii autentice pe care ţi-o asigură viaţa, în multe dialoguri cu tine însuţi pe seama interpretării realităţii, măreţiei, desăvârșirii tale, dă naştere dispoziţiei de a te releva ca un filosof progresiv care încearcă să dea personalitate unei entităţi de tip cognitiv pe care să o numească din tot sufletul "GHID".

Leadership: Cum poți să navighezi în labirintul vieții fără a te pierde în oglinzile trecutului, **găsind** echilibrarea între păstrarea secretelor personale și deschiderea către noi experiențe?

Dacă năzuieşti la o înnoire a identităţii, a modului de a reflecta şi de a acţiona, trebuie să fii dispus să te raportezi mai mult la dimensiunea convingerilor care ori îţi sabotează viaţa, ori îţi canalizează percepţia despre ce te frământă spre o uniformizare a gândirii filosofice. Adică să pui în prim plan realitatea şi evoluţia personală prin imaginea în oglindă a motivului central ce-ţi cauzează "tulburarea" conştientă faţă de ceea ce ţi se întâmplă.

Cu responsabilitate, fără a formula obiecţiuni care nu fac altceva decât să lungească procesul de evoluţie, trebuie să semnezi acordul cu propria ta persoană, să confirmi faptul ca ai înţeles termenii şi condiţiile impuse de viitorul tău statut.

Respecţi cu uşurinţă condiția esenţială a iniţiativei tale de a te transforma într-un alt om? Te detaşezi de partea neînţeleasă din tine, sau o accepţi cu uşurinţă? Cum traversezi pârtia abruptă a alternativei? Te arăţi deschis schimbării sau continui să te ascunzi în umbra celui ce ai fost?

Leadership: Monitorizezi informaţiile privind percepţia personală despre îndeplinirea cerinţelor de evaluare pe care le atribui unui adversar tăcut şi puternic?

Acceptarea schimbării în ceea ce priveşte redefinirea conceptului de "sine" este primul pas spre marea transformare a profilului de lider. Ea este dată de senzaţia de plenitudine din momentul acela cheie în care reuşeşti să te defineşti, atunci când toate calităţile tale se unesc într-un singur nucleu şi se materializează într-un set de acţiuni care duc în final la atingerea potenţialului propriu.

Acceptarea se aplică întregului spectru al existenţei tale ca Om şi ca lider. Ea se realizează şi se manifestă în mod practic atunci când alergi în direcţia "umbrei" pe care o întrezăreşti la orizont. Când îţi canalizezi eforturile spre partea neînţeleasă din tine, când ajungi să înţelegi într-un fel nou şi clar ceva ce ai simţit întotdeauna intuitiv. Trebuie să te sprijini pe "umerii" acceptării dacă vrei să adaugi valoare vieţii tale.

O insuficienţă sau o absenţă a deciziilor care se impun a fi luate în momentele de incertitudine, atunci când asupra ta planează suspiciuni, când orizonturile îţi sunt învăluie în ceaţă, răsfrângându-se apoi asupra întregii tale evoluţii, - poate diminua abilitatea şi dispoziţia ta de a te ocupa de acele aspecte definitorii ale caracterului tău pe care se sprijină stilul leadershipului practicat.

Adversarul tăcut şi puternic care oricând te poate lua prin surprindere, sabotând orice încercare a ta de a te autdepasi, este obişnuinţa de a te vedea mereu cu aceeaşi ochi, neschimbat de gândurile zilnice care te frământă.

Am lăsat în urma mea o umbră este un "la revedere" adresat gândurilor de peste zi care te-au frământat foarte mult, dar din care ţi-ai alimentat o nouă înţelegere asupra ta şi asupra vieţii.

Fiecare din noi este propriul său lider în ceea ce priveşte viitorul său, dar este o dovadă de maturitate să accepţi să te transformi şi să devii un om pe care lumea se poate baza. Într-un om care are un "modus operandi" constructiv spre binele lui şi al celorlalţi, care acceptă asumarea responsabilităţilor majore pe care le implică noul său statut.

Respectă condiția esenţială a iniţiativei tale de a-ţi grăbi transformarea, ca să rezonezi mai uşor cu întregul spectru al leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/am-lasat-in-urma-mea-o-umbra-II.html

Am lăsat în urma mea, o umbră (I)

On Ianuarie 09, 2013

Respectă condiția esenţială a iniţiativei tale de a-ţi grăbi transformarea, astfel încât să rezonezi mai uşor cu întregul spectru al leadershipului.

Mă simţeam cumva învingător, în sfârşit liber şi capabil să fac orice. Îmi oferisem posibilitatea unei autoevaluări, printr-o retrospectivă a propriilor dezamăgiri şi căutări. O despărţire tacită de trecut, sănătoasă şi completă ca un lucru indispensabil în existenţa mea. Ceva îmi dădea de înţeles că mai aveam de făcut doar un singur pas spre direcţia definitivei schimbări pe care o întrezăream la orizont.

O aspră convenţie cu mine însumi. Trebuia să înfrunt acel foc mistuitor care ardea fără încetare în mine ori de câte ori încercam să iniţiez ceva. Şi cum altfel se stinge focul, decât cu îndrăzneală? Îmi impuneam o ultimă încercare, apoi, dacă dădeam greş, urma să-mi schimb traseul, definitiv şi irevocabil ca o lege dură a vieţii, respectată cu sfinţenie. Şi să caut altceva, o forţă de atracţie, nu de respingere.

Evoluția interioară devine posibilă doar atunci când îți asumi rolul de creator al propriei identități, fără a impune altora convingerile acestei identități.

O înnoire imperativă, spre care năzuiam de ceva vreme. Ideile, imaginile stăruitoare, scenariile pe baza combinării şi transformării trăsăturilor mele definitorii, nu încetau să mă obsedeze. Mă simţeam în pielea unui magician, păzitorul unei ciudate creaţii artificiale, care nu vrea să impună nimănui propriile sale viziuni şi care opune o dârză rezistenţă tuturor celor ce vor să-i impună anumite constrângeri.

Înaripat de un suflu înnoitor şi de elanul specific unui nou început, mă dăruiam în totalitate, grijuliu, cerinţelor mele interioare. Forma elaborată a proiecţiei eu-lui care spune " *Da* " schimbării. Eram apărătorul înfocat al aspiraţiilor mele spre a deveni altcineva, spre consolidarea unei individualităţi impusă pregnant de propria-mi examinare şi apreciere.

Eram tot mai aproape de o "aterizare" dură. Trăiam iluzia unei realităţi autoimpuse.

Leadership: Poţi să-ţi evidenţiezi în mod diferit subtilitatea trăirilor sufleteşti, chiar dacă eşti constrâns să-ţi suporţi acele trăsături ale personalității pe care nu vrei să le arăţi lumii?

Fără şovăială, mă lăsam purtat de paşii unei alchimii interioare, pe care mizam, tacit, cu toată fiinţa. Animat de acelaşi spirit de sacrificiu şi de aceeaşi uriaşă voinţă cu care Orfeu, fiul regelui trac Oeagrus, a coborât în infern pentru a-şi regăsi nimfa mult iubită. Dar, la fel ca şi Orfeu, frământat de temeri cum eram, nu reușeam să respect condiția esenţială a iniţiativei mele de a-mi grăbi transformarea: *acceptarea.*

Îmi escortam dorinţele şi idealurile departe, spre locul ştiut numai de mine, spre locul în care de fapt nu eram sigur că vreau să ajung, spre locul în care, printr-un mic spaţiu între cele două coloane ale transformării " *a fi* " şi " *a deveni* ", se putea distinge vulnerabilitatea, îndoiala şi teama. Trei componente susţinute de realitatea altora, trei goluri înscrise în propria mea poartă, în partida covârşitoare cu viaţa.

Formarea identității reprezintă arta de a-ți păzi creația în fața constrângerilor exterioare, prin introspecție constantă.

Alergam în direcţia "umbrei" pe care o întrezăream la orizont. Spre partea neînţeleasă din mine, exponentul unei atitutini contradictorii, de nesiguranţă, care reclama o uniformitate monotonă. Capitulam inconştient în faţa necunoscutului.

Nu-mi dădea seama ce se întâmplă cu mine, cu sufletul şi mintea mea, cu experienţele mele, cu tot ceea ce mă compunea în raport cu tot ceea ce mă înconjura. Ca şi cum o forţă nemaivăzută mă înălţase la o nebănuită acuitate a simţurilor. Şi, tot aceeaşi forţă, mă doborâse apoi, într-o epuizare totală.

Totul părea să se amestece într-un perpetuum mobile al identităţii, al aducerii aminte, al trecerii timpului şi al redevenirii. Traversam pârtia abruptă a alternativei: acceptarea sau respingerea. Era o mare încercare pentru cineva devenit sclavul unei stări pe axa timpului, în raport cu singurele două repere: prezentul și trecutul.

Ceea ce sunt a luat definitiv locul celui ce am fost?

Leadership: Te arăţi deschis schimbării sau continui să te ascunzi în umbra celui ce ai fost din perspectiva realizării de sine care suferă anumită imperfecţiuni?

Năzuieşti la o înnoire totală? Mai ai de făcut un singur pas spre direcţia unei schimbări definitive? Implică acest pas o acceptare sau o renunţare? Te dăruieşti în totalitate cerinţelor tale interioare? Trăieşti iluzia unei realităţi autoimpuse? Îţi escortezi dorinţele şi idealurile departe, spre locul în care nu eşti sigur că vrei să ajungi?

Îmi amintesc ce spunea la un moment expertul în materie de leadership, John Maxwell: " *Spre încântarea mea, am descoperit că un lider poate fi construit.* " Dau dreptate acestei păreri.

Însă tot acest proces de construcţie a liderului, care poate fi oricând pus în funcţiune, partea importantă a realizării de sine în prezent sau viitor, poate fi urmărit pe două planuri: acceptarea sau renunţarea. Dorinţa de cucerire a unor frontiere noi sau capitularea în faţa necunoscutului.

Singura imperfecţiune pe care o poate avea realizarea de sine este reprezentată de contrastul dintre modul de a te privi în contextul unei renunţări la idealurile în care crezi şi realitatea pe care ţi-o impui ca limită a unei oscilaţii slab amortizate între ceea ce ţi se întâmplă şi ceea ce ştii că nu poţi schimba la tine.

Umbra simbolizează starea omului de a fi în raport cu actul percepţiei realităţii autoimpuse din perspectiva elanului specific unui nou început de ciclu pentru relația dintre imaginea neclară a propriei identităţi, când îţi uiţi rădăcinile şi continuitatea, şi capitularea în faţa necunoscutului în ceea ce priveşte transformarea care te poate îndruma spre împlinire.

Am lăsat în urma mea, o umbră aduce în prim plan îndepărtarea rezistenţei la transformare şi redeschiderea unei căi luminoase, de real interes al vieţii. Fii pregătit să decizi momentul despărţirii de trecut, de cel care ai fost, aducând o contribuţie majoră la identificarea şi valorificarea potenţialului de a te transforma într-o variantă a ta mai bună.

Decizia de a te schimba îţi aparţine în totalitate. Dacă vrei să faci din tine un lider trebuie să te bazezi pe analiza potenţialului tău, pe acceptarea neimpusă de a urma un trend ascendent în concordanţă cu personalitatea şi capacitatea ta de transformare - acceptarea renunţării la trecut, şi ancorarea ta în prezent şi viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/am-lasat-in-urma-mea-o-umbra.html

Am uitat să mor

On Aprilie 27, 2017

Nu încerca să te împotriveşti curgerii vieții înainte de a fi trecut pragul impus de determinismul ei.

Am crezut mereu că o viziune poate fi schimbată, că un mod de gândire poate fi răsturnat la 90 de grade ca într-o oglindă ce caută să controleze şi să domine cu orice preţ realitatea. La mijloc era conţinutul intern al conştiinţei umplut până la refuz de dorinţa construirii unui destin. Mai cu seamă eram un naiv, un ansamblu cu desăvârşire fals şi convenţional între cauzele şi efectele aflate deasupra înţelegerii mele, foarte diferit de felul în care eram atunci când îmi slujeam idealurile de viaţă cu aruncarea unei priviri binevoitoare către un viitor ancorat în făgăduinţele lui Dumnezeu.

Ce puteam să cer de la un tânăr familist care vedea lumea încă în culorile roz ale motivelor de basm, prin liniile rotunjite ale posibilităţii de a fi un erou al lumii libere şi prospere, paşnice în tot ce ea are de oferit, producând un fel de refugiere într-un spaţiu fantastic în care totul este posibil? Nu că am devenit altul, străin fiinţei proprii, un om văzându-se în întuneric şi în izolare completă, fără nicio plasă de siguranţă, dar acum cred că viziunile nu pot fi schimbate, ele pot fi doar adaptate, laborios interpretate drept încă o probă a obsesiei faţă de ştiinţă şi cuceririle ei.

Virusul era inversul prezenţei suflului divin în făptura mea, era condiţia de a-mi asuma negarea realităţii pitită printre umbrele nepieritoare ale unei cu totul alte naturi, uriașe năluciri ale lucrurilor sensibile şi lumeşti. Şi el se răspândea vertiginos către periferia nemărginită a unei umanităţi reci, decăzute, dureroase, sfârtecate, în care omul era mereu singur, iremediabil compromis.

Leadership: Ești slăbiciunea unui om care se vede pe sine ca un admirator profund al artei de a trăi, dar incapabil să o creeze sub un nume propriu?

Numele meu este Gerry Lane, sunt cercetător de profesie. Am uitat să mor. Neînvins de prilejul satisfacerii unei drame de o mare intensitate, a simţirii bolnăvicioase, parcă dincolo de timp, de o sută de ori mai intensă decât orice răsturnare de forţe între bine şi rău. Sau mai bine zis, moartea a uitat de mine, așa cum artistul uită de oboseala drumului şi parcă se umple cu energie când ia parte la finalizarea unei picturi deosebite. Pentru mine moartea era ceva care se întâmpla întotdeauna altora, în vârtejul unei chemări spre uitarea cea mai neagră din care sorbeam doar vaietul prelung al despărţirii de trecut.

O acceptam ca un fapt inevitabil, o pată neagră într-un cerc arzător, privind-o ca o perspectivă foarte îndepărtată, aproape ireală, cuprinsă de muşchiul unei inimi pe care o cunoşteam dar nu-i mai auzeam bătăile. Moartea era un țesut contractil format din celulele unei muzici care ironiza într-un mod terifiant diferitele filosofii de a trăi ale oamenilor, pe care oricum medicina n-o putea îndepărta.

Slăbiciunea de a te lăsa la mâna destinului și de nu crede în menirea ce ți-a fost dată este o întrerupere a experienţei de a aparține unei lumi mici într-o lume mai mare.

Daimon, sau alegerea propriului eu, astfel ar fi caracterizat John Fowles răspunsul pe care eu îl ofeream morţii. Amintindu-mi astfel de eroul lui, care se privea constant în interior unei camere:

„Se vedea pe sine ca un admirator profund al artei dar incapabil să o creeze. Avea un sentiment identic cu cel încercat în confruntarea cu marii compozitori sau interpreţi, cu marii pictori, în faţa unor spectacole extraordinare pe scenă sau pe ecran, în faţa acelora care ştiau să facă dovada forţei talentului lor – şi care, implicit, demonstra propria lui incapacitate şi dispreţ pentru arta urbană căreia i se dedicase, o artă fără riscuri, dependentă, plină de compromisuri."

Menirea vieţii mele era să mă caut pe mine însumi între culoarele unei morți care mă ocolea și ariile unei vieți care îmi era total necunoscută. Mă îndoiesc că aș fi putut să disting clar o parte importantă a aspectelor de leadership. La acel moment creaţia mea era un mod de a mă revela ca un izvor al vieții într-o lume muritoare, într-o dependenţă de subtilităţile esenţei de a mă socoti viu și predestinat să fac schimbări.

Sensul pe care îl dai vieții depinde de virtutea transpunerii tale într-un rol de coșmar din care să evadezi printr-o cucerire a putinţei de a te autodepăşi prin faptul că accepți termenii și condiţiile unor legi lumeşti (sau divine) care te dezavantajează.

Este de datoria fiecărui om să-şi actualizeze sensul de înfruntare a provocărilor evenimentelor lumii în marea întindere a fronturilor pe care luptă, corelată cu capacitatea de a lua decizii şi de a evalua impactul acestora.

Un front al negării realităților manipulate de forţele naturii sau divine, un front al refuzului de a fi dependent de un context particular, un front al definirii personalităţii care îşi găsește ecou în lupta cu morile de vânt şi un front al libertăţii de a fi dependent de ceea ce experimentezi printr-o trăire a omului transformat.

Nu trebuie să pierzi pe niciun front, ci să străluceşti pe fiecare, și pe frontul durerii, și pe frontul miracolului revelării divinului sau a naturii tale esenţiale. Dacă nu vrei ca viața ta să capete valenţe de decor, dovedeşte-ţi că eşti câştigător în orice confruntare.

Leadershipul este impactul pe care îl ai asupra evenimentelor care îţi pun la grea încercare capacitatea de a lua decizii cu privire puterea de a rămâne consecvent propriilor idei despre sensul vieţii într-o lume care nu mai crede în miracole.

Am uitat să mor este rodul unei însufleţiri manifestată prin forța de a experimenta lupta contra vieții. O viață al cărei determinism se explică prin înlănţuiri de cauze şi efecte care nu pledează întotdeauna în favoarea ta.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/am-uitat-sa-mor.html

Ameno

On Decembrie 08, 2019

Actul divin al Creaţiei este o experienţă de mare fineţe în interpretarea unei realităţi plină de semnificaţie, despre însemnătatea pe care o are transformarea chipului originar al naturii într-o „imagine în oglindă".

De atâtea ori am observat că drumul pe care viaţa mi l-a întins cu mărinimie în cale trece printr-o grădină plină de trandafiri, îngrijiţi în câmpul conştiinţei Inmariasty, lăsându-se cunoscut mai bine printr-un soi de spiritualitate aparte, intelectualistă şi elitară, pe care numai artiştii cei mai talentaţi sunt în stare să o dobândească. *Ameno, Ameno, latire* , căci mi se acordă privilegiul de a avea o mână de aur, utilizată ca remediu împotriva constrângerilor pe care le suportă trandafirii, cum este încercarea omenirii de a interveni în cursul naturii, în legile ei, în opera ei.

Inmariasty, în deplină iubire şi adevăr, este numele profetic atribuit unei relaţii *matiro outhisum* între "lumina adevărului", "divinul în natură" şi "recurgere la intervenţie în planul experienţei artistice", pe măsură ce creatorul se aventurează spre cele mai înalte viziuni ale frumuseţii investită cu valoare unică de simbol. Termen foarte expus în actul sublim al profeţiei, căci „Cine vede interiorul meu, nu trebuie să se uite la aspectul exterior", creează impresia de viu *por medio de una escritura sagrada* , astfel încât şirul de situaţii şi evenimente care mă pun faţă în faţă cu mine însumi capătă nuanţele unei contemplări asupra relaţiei cu un Deus Absconditus.

Prin blândeţea atingerii petalelor firave, cu acea uşurinţă a unei atingeri de pensulă fină, dar şi prin practicarea toaletării frunzelor, una câte una, cu ajutorul unei batiste din catifeaua cea mai moale, am dobândit un altfel de concentrare asupra vieţii, o cale paralelă de dezvoltare sufletească cu rezonanţă în multiple exemple de inițiative creative. Trandafirul, fără de care nu se poate concepe existenţa unei arte *Latiremno* (unirea strânsă a celor plini de credinţă cu sensul profund al unei imagini sacre), cizelează în mod rafinat un fel de revenire la puritatea formelor şi la natura reală, aparent ascunsă în spatele figurativului. *Ciò che è santo è sempre segreto...*

Efectul de lărgire a unei viziuni creative este dat de sensibilitatea unei spiritualităţi mistice surprinsă într-o imagine a perfecţiunii ce sălăşuieşte numai în ştiinţa artei de a-ţi găsi în natură o asemănare pe măsura personalităţii tale.

Adesea, am fost tentat să-mi aleg un alt drum în viaţă, câte o potecuţă care se adâncea într-un desiş de dumbravă, dar mă văd nevoit să recunosc că o forţă stranie a ales în locul meu, şi mai bine decât mine, aruncând o lumină puternică asupra adevărului despre lume în feluri greu de acceptat pentru cadrul existent al cunoaşterii. Succesul unui artist este o analiză finală a colaborării cu Dumnezeu în determinarea ordinii unor fenomene distincte care facilitează execuţia unor remarcabile compoziţii. *Ameno, dore me !*

Totul mi se pare pictat cu sângele miracolului de a exista într-o discreţie totală, dar şi într-un cerc al impresiilor de o clipă înflorite superb în jurul unui ideal estetic. Trandafirii, alcătuind respiraţia spaţiului sacru în care se contemplă rostirea atemporală a învăţăturii Divine, mă sprijină în rafinarea subtilă a modelului expresiv de prelucrare artistică a mesajului abstract, ales ca să hrănească spiritului nemuririi. E o artă să ştii să transformi materia sensibilă într-un corp nemuritor, apoi să te retragi în lumina lui.

Arta însufleţirii trandafirului este doar începutul unei mistici care pune accentul pe învierea Mântuitorului nostru Hristos într-un suprarealism *sui generis* , oglindit în conştiinţa lumii

printr-o imagine parţial figurativă.

În privinţa locului în care m-am înconjurat de sfinţenia unei imagini cu rezonanţă în „îmbrăţişarea copilului Iisus”, care nu cunoaşte în lume decât o orientare ascendentă spre autonomia limbajului artistic, pot recunoaşte în acelaşi timp acea manifestare a unei stări de uimire şi admiraţie pe care artistul o trăieşte duios, cu decenţă, cu răbdare, la vederea unei picturi abstracte, rechemând nostalgic luminile unor vremuri trăite *omoovia-sethys* în spiritul alchimiei.

Leadership: Arta pe care o păstrează Creaţia ta posedă taina stilului interpretativ bogat ornamentat, asistat de o viziune a destinului divin conceput ca o eternă călătorie arhetipală, de iniţiere a sinelui în tainele unei compoziţii figurative?

Aşadar, trăirile experimentate în fiecare moment al vieţii, în interiorul unui stil de desen mai rustic, au reprezentat un fel de mentor în subtila rafinare a unui limbaj trainic, a unui gust estetic ales, a rigorii suplimentare în interpretarea temelor de creaţie, bineînţeles adaptate contemporaneităţii. Cred că, şi aici, gândurile mele merită să plonjeze într-un puhoi de trandafiri antici, ascunzând veşnic în semnificaţia lor o taină ce ii poate alunga pe propagatorii de kitsch-uri *: „Suntem ceea ce vedem şi admirăm în mod repetat.”*

Asigurarea corelaţiei între viaţă şi artă, în raport cu un simbol de frumuseţe şi pozitivitate, se sprijină pe un instinct natural de reproducere a imaginilor vii, a fenomenelor esenţiale care împodobesc Creaţia Cychesthea, plonjarea în lumea opţiunilor cu potenţial sensibil, dezvăluind uneori o realitate tangibilă, alteori o utopie sau un idealism căzut în capcana fanteziei. Fără să fie prea dulceag, romantic sau expansiv, trandafirul îmi şopteşte o taină: ” *Fii ca mine, fără să uiţi cine eşti tu ! ”*

Gândit ca apariţie miraculoasă a unui mesager divin, printr-o împărtășire din imaginea curată a lui Dumnezeu, deci oferindu-i o simţire foarte ortodoxă în modelul expresiv al unui zâmbet de copil, cu alură de înger, am încercat să descriu trandafirul (pentru eterna glorificare a credinţei) într-un transfer de însuşiri pozitive de la *un espíritu puro* la *un espíritu sagrado* , într-un mod sublim şi supranatural, transformând cu adevărat harul celor sfinte într-un loc Argyasantri (scris într-un nume divin). Nu a fost deloc uşor, căci asta presupunea să experimentez trandafirul ca o expresie naturală a intimităţii mele în corespondenţă cu o eleganţă figurativă.

Leadership: Este în natura creatorului din tine să treacă dincolo de Ego până la hotarul cu o altă lume, pretinzând o viziune a omului într-un univers al Sinelui Imperial?

Nimic nu e mai facil pentru un pictor, comparat cu splendoarea unei imortalizări de viață (narată în câteva secvențe frumos descrise artistic), decât să redea în mod plastic o situaţie produsă prin facilitarea întâlnirii dintre imanent şi transcendent. Printr-o singură privire acordată unei flori unice, surprinsă într-o imagine cu mult roşu şi galben, ce parcă vrea să renască în ipostaza de fiinţă umană sensibilă care începe să înveţe un limbaj articulat *madeagis istenantza* , imaginea esenţială a Creaţiei capătă o calitate marcată de grație şi poezie, dar cu o pondere tot mai mare în transmiterea mesajului solemn: „Ce-i adânc niciodată nu dezamăgeşte.”

Dacă aş extinde această idee în legătură cu impactul realităţii din lumea trandafirului, aş putea recurge la supremul punct de vedere al episcopului Ghenadie al Râmnicului: *„Ideea sfintei noastre religii, predicate cu prisosinţă de către Mântuitorul şi Apostoli, şi introduse în minţile oamenilor, nu puteau să rămână aici multă vreme în formă numai de concepţiuni mintale, căci şi ele aveau trebuinţă de un corp, ci trebuiau să fie înfăţişate prin nişte reprezentaţiuni împrumutate din domeniul artelor şi din cartea naturii.”*

Sinele Imperial de care se foloseşte artistul pentru a crea coordonatele unei alte lumi, într-o miraculoasă armonie de patru trandafiri cu mirosuri total deosebite, adunaţi laolaltă şi contopiţi într-o sinteză perfectă, are ca şi corespondent unic în spaţiu şi timp urmatoarele tuşe: o tuşă de culoare, o tuşă de nobleţe, o tuşă de naturaleţe, o tuşă de factură suprarealistă, o tuşă de modern, o tuşă de stabilitate şi o tuşă de infinit.

Am înţeles, în sfârşit, că a fi divin înseamnă să exprimi artistic efectul de petale de trandafir sub un alt cer, cu un alt nume, în imagini sau în cuvinte, în trup şi suflet. Dumnezeu este echivalentul perfect al trandafirului real, bogat înmiresmat şi învăluitor, ascunzând veşnic în adâncurile sale o taină: *"să înfloreşti perfect în încercarea de a recrea o lume posibilă, la fel de obiectivă şi de subiectivă ca oricare alta."*

Ideea sfintei credinţe este transpunerea unei forme de limbaj interior într-o compoziţie expresivă cu tentă de omagiu adus Naturii şi Creatorului, în intenţia de a obţine o asemănare cu El sub înrâurirea unei ancore de putere: „Ţi-am dat o viziune a formei mele divine pentru a mă putea recunoaște ca un miracol al naturii în tine însuţi".

Ameno este modelul de cooperare între artă şi sentiment pe care ţi-l dezvăluie unitatea dintre om şi natură, personificată numai de un psihic sensibil, o gândire minuţioasă trudind răbdătoare între vizual, ideal şi conceptual, care adesea recurge la *intervenţia divină* pentru a reproduce o tematică şi o realitate mai vibrantă, mai venerată şi mai aproape de sufletul credinciosului.

*** Notă: Era - Ameno**

Source: https://neculaifantanaru.com/ameno.html

Amin

On Iunie 01, 2019

Adu-ţi aminte de ceea ce te defineşte ca artist într-un timp care nu îşi încetineşte niciodată mersul.

Îmi admir zilnic trandafirii, aşa cum un pictor îşi admiră tabloul cu puţin timp înainte de a-l finaliza, pentru a-i face ultimele retuşuri, încercând să disting mesajul transmis de natură într-un context de "eveniment trecător". Este dovada clară a unei forţe spirituale înalte, o mărturie a cuiva mai în temă cu condiţia spre care sunt împins, de a fi o fiinţă înţeleaptă şi plină de cunoştinţe, una care recunoaşte importanţa opririi timpului într-o singură clipă.

Aici, în grădina mea, ca pretutindeni în artă şi în viaţă, în pofida oricăror ascunsuri ale universului revelate doar prin intermediul unei fiinţe dragi, impresia de întoarcere în timp îşi găseşte locul într-un decor plin de culoare, unde îmi recapăt sensul. Compoziţia subiectului meu, de această dată având dimensiuni tot atât de vaste ca un bob de nisip dintr-o clepsidră fără ieşire, întâlneşte o rugăciune, un regret şi o faptă bună.

Aş putea reprezenta grafic posibilitatea de lectură a unei istorisiri pe care mi-o dă zilnic trandafirul, în culorile unei realităţi misterioase, ascunsă în curgerea unor endorfine dintr-un creier mai enigmatic care îşi solicită mecanismele de interconexiune între pământ şi univers.

Printr-o linie mereu ascendentă, trecând prin toate înfăptuirile şi măreţiile naturii, ca o metaforă într-un făgaş al timpului, aş putea să menţin cu veneraţie legătura dintre viaţa mea, un câmp al dorinţelor totdeauna mai ample decât cele planificate, şi sensibilitatea rafinată a unui artist care glorifică miraculosul acestei lumi printr-un AMIN răsunător.

Orice artist care aspiră la nemurire îşi ia ca model de inspiraţie natura unică a unui simbol dintr-o imagine, pe jumătate virtuală, la extinderea distanţei dintre sugestie şi percepţie.

Am experimentat caracterul durabil al unui trandafir, parte a unei naturi grandioase, sigur pe el, niciodată cedând în faţa slăbiciunilor unei celebrităţi care a trăit vreme îndelungată între culise şi rampă. Am fost reprezentarea simbolică a unui personaj cheie dintr-un roman complex dotat cu o istorie a sufletului omenesc, privit ca o formă de exploatare egoistă a unor momente de îndoielnică nobleţe, care ar suporta consecinţele unui posibil scenariu de apartenenţă la un misterios semn al zeilor, într-un timp în care inteligenţa artificială era respinsă cu desăvârşire.

Am cunoscut toate enigmele lumii, toate vicleniile ei, toate bucuriile, toate realităţile ei. Am trăit mult, dar n-am întâlnit decât puţini oameni cu adevărat vrednici de laudă. Am făcut parte din nostalgia marilor împăraţi, din ştiinţa marilor alchimişti, din inspiraţia marilor artişti, dar cel mai tare am fost înduioşat de Peter cărbunarul, care şi-a vândut inima necuratului doar ca să constate că nimic nu-l face mai fericit. Am fost, în acest caz, câmpul de observaţie al unei existenţe pline de învăţături.

“Când ai o inimă rece nimic nu te mai mişcă, nimic nu te mai bucură; niciun tablou, nicio muzică, niciun dans. Nu-ţi mai rămâne din plăceri decât mâncarea, băutura şi somnul. Astfel îşi ducea viaţa acest om, călătorind prin lume fără rost, amintindu-şi doar rareori de vremea când, băiat sărac, nevoit să-şi agonisească traiul prin muncă, fusese mai vesel şi mai fericit.”

“Watch out. I defeat the pain. I'm alive again” îmi şopteşte firul unui gând care se resimte ca

un preludiu interminabil al graţiei şi iertării divine, pe tot parcursul unei vieţi nemuritoare, derivată din vestirea iminenţei unei schimbări de mentalitate într-o evoluţie a conştiinţelor pure. Un fel de trezire spirituală pentru o conștientizare imediată a păcatului de a nu fi trăit ceea ce sufletul își doreşte cu adevărat. Păcatul de a nu fi folosit tot ceea ce Creatorul a acordat oamenilor: o întoarcere la noi înşine.

Leadership: Deţii rara calitate de a combina într-o singură formulă contribuţia generoasă a naturii la desăvârşirea unei perspective despre ce înseamnă să-ţi trăieşti viaţa prin raportare la axele esențiale ale unui destin vulnerabil?

Trandafirul. Lumea întreagă într-o singură imagine care zugrăveşte destinul unei opere neterminate. O viaţă plăsmuită din gingăşia unei iubiri neîmpărtăşite, sau din puritatea unui zbor de stea, sau din fineţea cu care artistul descrie portretul unui om de rând care îşi scrie povestea în cartea nemuririi. Este singurul agent al naturii care are putere de rememorare a detaliilor trecutului, experimentând continu un deja vu al existenţei personajului din opera lui Wilhelm Hauff.

I was blind and now I see. What if god is not for me? se întreabă omul care păşeşte fără ezitare în păcat, dar se loveşte de insuportabilitatea propriului caracter. Natura aude zbuciumul inimii, îşi calmează nervii şi-i acordă o şansă de izbăvire sub formula unei înţelegeri: "o singură calitate poate înlătura toate defectele."

Splendoarea spiritului se manifestă când faptele mărunte devin expresii ale unei misiuni divine mai înalte.

Ce-i spunea "Omuleţul de Sticlă" lui Peter cărbunarul, rămâne o parabolă a pocăinţei: *"Întotdeauna părerea de rău, izvorâtă din curajul inimii de a iubi, împacă lucrurile şi, dacă aş fi convins că-ţi pare rău de viaţa păcătoasă ce ai dus-o, atunci m-aş strădui să fac ceva pentru tine."*

Când resimţi o emoţie puternică a celor petrecute în coeziune cu tot ce este esenţial în planul vieţii, în efortul de a-ţi îndrepta caracterul, aşa cum trandafirul îşi îndreaptă tulpina în bătaia vântului, mai ales după furtună, spiritul fiinţei tale capătă splendoarea unei izbăviri din legăturile fatalităţii.

Iar când trăieşti prin misterele unui trandafir purpuriu, la fel ca şi istoria admirată cu mare emoţie, de fapt, intuieşti potențialul artistic al unui tânăr regizor, care, înşiruind fapte după fapte, într-un ciclu de câteva secole, pregăteşte sufletul lumii pentru comoara ce-i este rezervată, dând sens unei misiuni mai înalte: de a face cunoscută lucrarea Domnului în cele mai mici fapte.

Leadership: Eşti în stare să înţelegi glasul naturii potenţat de imperativul unui destin chemat să te urmărească prin asemănările care te leagă de trecut, în căutarea unui simbol pe care să-l foloseşti într-un mesaj unic?

O, ce înlănţuire de întâmplări minunate mi-a hărăzit trandafirul. Dar cerul veghează întotdeauna deasupra simbolului pe care vreau să-l folosesc într-un mesaj unic: "Încearcă să păstrezi în memoria lumii tot ce-ai trăit în clipele când ai fost altcineva ! ".

Trandafirul a fost martorul unei existenţe care se repetă prin ideea din spatele povestirii, anume că orice trăire îşi caută haina potrivită, iar orice impuls de manifestare a spiritualităţii îşi caută calea de acces spre cuvânt. În trecerea de la bogăţie la suferinţă, şi de la suferinţă la bucurie, Peter cărbunarul obişnuia să spună: *"Mai bine să te mulţumeşti cu puţin decât putred*

de bogat, cu o grămadă de aur şi cu inima rece."

În artă, la fel ca în viaţă, eşti condamnat să îndrăgeşti o realitate care îndată imortalizată într-o amintire de dincolo de cuvinte, nu mai poate fi schimbată niciodată de nimeni, ci doar însufleţită cu puţină culoare, cu sensibilitate, cu salut dumnezeiesc.

Numai un artist genial reuşeşte să redea, ca o cronică perseverentă a unor întâmplări luate din realitate, chiar dacă puţin diluate cu sens de născocire, lectura unei linii de unire a sufletului cu divinitatea, scop suprem al existenței. Singura mea grijă provine din faptul că mi-am exagerat un pic puterea de înţelegere, impulsul spiritual care rezistă în faţa timpului, de unde şi această manifestare activă a dorinţei de a concepe o estetică a fragilităţii, a suferinţei şi a bucuriei ce o urmează.

Leadership: Existenţa ta reprezintă o realitate care a început să fie vizibilă odată cu crearea unui personaj plin de contradicţii, dar care rezistă în faţa timpului prin intermediul temei pe care o abordează?

Din momentul în care m-am întors în timp, spre alte meleaguri, am creat o ambianţă diferită, o altă variantă a mea care trăieşte într-o realitate paralelă. Am fost imaginea unui trandafir care a crescut în inima personaj de basm plin de contradicţii, dar inspirat din realitate, ceea ce echivalează cu plonjarea într-un univers cu adevărat fascinant unde oamenii de rând îşi descoperă deodată forţe noi, menite să le transforme vieţile şi pe ei înşişi în... altceva.

Totodată, îmi însuşesc întâmplarea de a fi împins în prim planul lecturii tocmai ideea de măsură a lucrurilor, de ordine și de orientare, într-o estetică a bucuriei de a trăi în memoria unui trecut demult uitat, în care numai termenul "sfinţenie" ar putea să măsoare distanţa dintre regret şi pocăinţă, dintre durere şi starea de bine. Prezentul, cât este de diferit într-o verificare a temei "Priveşte înapoi"?

Să trăieşti cu înţelepciune o întoarcere în alte timpuri nu este filosofie a ştiinţei despre creaţie şi creator, nu este o imortalizare a rămăşiţelor unei morale depăşite, ci este efectul unui gând menit să percuteze câmpul de luptă al unei dureri care şi-a aşteptat parcă dintotdeauna alinarea.

Meditaţia asupra artei începe cu justificarea ideii de finitudine. Am fost puritatea unui trandafir situat în prim-planul unui tablou în care culorile saturate sunt prea reci pentru a fi frumoase, dar în care imperfecţiunea este o virtute şi fiecare personaj, măsurat cu acurateţea timpului, e absolut minunat aşa cum e.

The past is gone for good, it's time to say: Amen !

Puterea unui artist constă în alegerea corectă a unui simbol menit să-l reprezinte în afara temei pe care o abordează din perspectiva timpului, ci a unei vieţi trăite prin reîncărcări succesive.

Amin este țipătul unui artist care s-a uitat în jur, a văzut defectele lumii, şi a ales să spună "Adio" doar pentru a se întoarce la ea în alte timpuri, în alte locuri, în alte dimensiuni ale fiinţării, pentru a-şi desăvârşi opera.

At last, I believe I will be found...

*** Notă:** Enigma feat. Aquilo - Amen (White Motive Remix)

Aminteşte-ţi cine eşti

On Februarie 20, 2015

Schimbă-ţi atitudinea de fond care justifică interesul în formularea unei noi idei de realitate, extinzând autenticitatea trăirilor care te încearcă neîncetat în faţa situaţiilor care te aduc în punctul în care devii altcineva.

Întotdeauna se ivea o descoperire atunci când încercam să pun în evidenţă existenţa îndârjitei consecvenţe în lupta cu reprezentările vieţii. Era un joc unic de explorat, o direcţie ajustată pe parcurs, o cale de acces la drumurile închise ale individualităţii. Cumva, simţeam nevoia unui nou standard de exteriorizare, prin practica interiorizării. Pentru aceasta, trebuia să îndeplinesc exigenţa de redare a unei experienţe de navigare prin câmpurile trecutului, născută din ideea descrierii elementelor constitutive ale unui pariu însufleţitor (*eveniment – miză – câştig)* , cu ajutorul ecuaţiilor de sugestibilitate.

Mă aflam şi eu, precum temerarii vikingi care se avântau în diverse expediţii de explorare a teritoriilor necunoscute, sub presiunea necesităţii acute de a-mi rezema umerii incertitudinii de delirul fragil al bucuriei procurate cu efortul imaginaţiei. De o amintire profundă şi afectuoasă, de o întâmplare petrecută în vecinătatea destinului meu, de vreun secret care îmi încălzea sufletul asemenea unei melodii răscolitoare care nu se mai opreşte. Însă nu întotdeauna respectam ritmurile autoacceptării de sine.

Odată, în mintea-mi riguros formalizată, inadecvată nuanţării caracterului axat pe interpretările trecutului – derulat ca pe o peliculă de film imperfectă, am aruncat o întrebare al cărei răspuns m-am chinuit în zadar să-l aflu. Îmi vedeam propria poveste prin oglinda parţial reflectorizantă a raţiunii manifestate prin Eul empiric, într-o succesiune nesfârşită de imagini (reflectări ale realului din spatele aparenţei trăirilor vieţii) de la înălţimea conştiinţei, de la înălţimea cuvântului gândirii care îmi vorbea în piept prin bătăile inimii, sub biciul de plumb al poruncii: „Remember who you are ! ”

Leadership: Orizontul tău de cunoaştere şi existenţă converge spre transformarea unei realităţi date, prin analogie cu un Ego care experimentează umilinţa de a trăi în permanenţă un adevărat proces de conştiinţă?

Pe când povestea despre fratele său geamăn care se înecase în copaie, Mark Twain observă că: *„ Nimeni n-a ştiut vreodată cine anume s-a înecat, eu sau fratele meu. ”* Atât de bine se asemănau, încât nimeni nu a putut să verifice autenticitatea sa. El a fost unicul martor şi mărturia lui a reprezentat singurul mijloc de exprimare a adevărului.

Posibilitatea de a valorifica o situaţie în care te lupţi cu ceea ce numim clasic Ego, chiar dacă sentimentele sunt mai puternice decât tine, depinde de valabilitatea relaţiei dintre certitudine şi iluzie, dintre realitate şi spirit. Tu eşti singurul martor al situaţilor care îţi validează autenticitatea trăirilor pe care le experimentezi în relaţie cu o realitate tot mai complexă, marcată de temeri acute sau de bucurii ascunse.

O amintire exprimată prin stimulii proveniţi din exemplaritatea unei experienţe de navigare prin câmpurile trecutului, din amintiri şi reconstituiri, relevând o realitate în care nu intervine eroarea de a te îndepărta de tine însuţi prin întrebări la care nu găseşti răspuns, poate să declanşeze o dorinţă profundă de schimbare şi de transformare pe toate planurile.

Leadershipul, ca ştiinţă a cărei fundaţie se clădeşte, se urneşte, se clatină sau cade în funcţie de coordonatele de manifestare a puterii de a te recunoaşte ca individ separat de lume şi

care în acelaşi timp are o influenţă asupra lumii, trece prin stadiul empiric atunci când experimentezi emoţii de neuitat.

Rezultatele explorării analogiei dintre cunoaştere şi existenţă sunt calculate riguros în faza de schimbare de sine, dar ele pot fi interpretate şi validate în drumul acceptării totale a ceea ce eşti atunci când devii conştient de ce se întâmplă într-o realitate care acceptă numai varianta ta de adevăr.

Leadershipul seamănă în acest caz cu un joc de felul „călătoreşte şi socoteşte" în care trebuie să renunţi la vechea identitate care te urmăreşte, cu bunele şi relele de care ai dat dovadă în trecut, într-o existenţă finită. Şi să concepi o nouă reprezentare a înţelegerii tale - prin prisma a ceea ce ai cunoscut de-a lungul timpului, prin surprinderea contrastului între aparenţă şi esenţă.

Aparenţa este dată de gândurile sau sentimentele pline de regret, de tristeţe sau de amăgire asupra cărora te concentrezi - care cresc din ce în ce mai mult în tine incertitudinea, până când în final se adună şi are loc explozia. Îţi pierzi identitatea în firul propriei memorii, în umbra amintirilor, devii suspicios față de propria putere de înțelegere.

La polul opus, esenţa este ceea ce rămâne stabil în tine, după ce citeşti printre rândurile aparenţei. Adică, odată intrat în labirintul amintirilor, în loc să te pierzi, găseşti certitudini care aduc confort psihic conştiinţei, redându-ţi liniştea interioară.

Atitudinea de fond care justifică interesul în formularea unei noi idei de realitate aparţine situaţiei când te vezi prins între incertitudinea unei schimbări de imagine şi incertitudinea unei lumi în schimbare, şi te-ai decis să alegi varianta adevărului care îţi permite să fii tu însuţi.

Aminteşte-ţi cine eşti aduce în atenţie marca identităţii personale care se doreşte a fi cercetată pentru a-ţi reconsidera poziţia faţă de virtuţile sau slăbiciunile tale. Să nu uităm ce spunea blogerul Radu Lucian Alexandru: „ *Identitatea este ceea ce fiecare fiinţă este la un moment dat, privită fiind din perspectiva Întregul ei Fiinţial."*

Astfel, nuanţarea caracterului prin interpretarea trecutului, trecând prin filtrul gândirii, al simţirii şi al sistemului de valori acele întrebări care satisfac nevoia de autenticitate şi cunoaştere profundă, este necesară pentru că facilitează trecerea mai uşoară de la statutul de „învins" la statutul de „învingător". Un om învins nu are nicio putere asupra a ceea ce-l nelinişteşte, el nu-şi poate găsi ritmul vieţii interioare în dezordinea socială.

Ca să-ţi schimbi atitudinea de fond – de la resemnare la hotărâre, extinde-ţi cunoașterea asupra a ceea ce te stăpâneşte, asupra a ceea te-a dus în punctul în care eşti acum. Dar nu şi emoţiile !

Source: https://neculaifantanaru.com/aminteste-ti-cine-esti.html

Amintirea unui trandafir se priveşte în altă înfăţişare

On August 06, 2019

Fii capabil să-ţi recunoşti propriile gânduri şi emoţii într-o identitate pe care oricând o poţi "împrumuta" din garderoba naturii.

Când am plantat primul trandafir în grădină, era într-o toamnă târzie, nu ştiam nimic despre viaţa florilor, cu atât mai puţin despre natura atât de surprinzătoare şi de ofertantă. Era mai mult o nevoie imperioasă de ordine, un fel de rezervă faţă de frumuseţea la care toţi râvnesc să o simtă, un determinant al unei stări de spirit care, în virtutea unei constatări de ordin vizual, trebuia să stimuleze activarea resurselor necesare actului de creaţie.

Schimbarea perspectivei nu e acelaşi lucru cu chemarea de a sluji unui crez despre artă. Sunt acelasi om de atunci, aceeaşi forţă imaginativă, o conştiinţă modelată prin nobleţe sufletească, dar mă simt ca şi când aş fi fost schimbat de împrejurările unei realitati care nu apartine acestei lumi. Precum în cazul lui Cervantes, amintirea a ceea ce fusese cu adevărat înălţător trebuia să aibă conturul unei himere, de aici pornesc toate neaşteptatele măreţii ale imaginaţiei.

Leadership: Poți atinge independența absolută prin liberul arbitru, **transcendând** cursul unui destin care **se rescrie continuu**, echilibrând proporțiile și stabilitatea într-o expresie artistică **a spiritului creator**?

Totul capătă independenţă absolută în această viaţă, precum liberul arbitru, dar există o forţă misterioasă care modifică la un moment dat cursul fiecărui destin, conform unui plan mai amplu. Iată că trandafirul meu a crescut, aşa cum creşte în mintea pictorilor tendinţa artistică, făcătoare de minuni, numită "Metaestetică", caracterizată prin sensul proporţiilor, gustul compoziţiilor echilibrate şi stabile.

Când te afli în posesia unei flori, numai a ta, cea mai delicată dintre toate, dar şi cea mai rezistentă, simt că aluneci într-un delir mistic, ca şi când o forţă superioară de origine divină, o entitate angelică, te-ar pune în contact cu frumuseţea interioară a revoluţionarului autentic, a esteticianului care creează armonia şi frumuseţea unui tablou conform trăsăturii profunde a naturii înconjurătoare.

Voi fi mereu o parte a trandafirului, o fărâmă de cuget pe o tulpină înaltă şi plină de spini care creşte în interiorul unui cadru compoziţional ce semnifică drumul parcurs de om de la curăţirea inimii de patimi...spre iluminarea minţii sale.

Leadership: Convingerile pe care le ai despre tine însuţi contribuie la dezvoltarea sensibilităţii în vederea desăvârşirii unei creaţii revelate de natură în caracterizarea structurii unei identităţi vizuale unitare?

De atunci, am plantat mulţi trandafiri în grădină. Peste 40 de specii. Culori diferite, parfumuri pline de emoţii ce captează şi reflectă lumina într-o scânteie de vis. Mă vedeam tot mai mult într-un tablou plin de vrajă şi mister în care natura pură, cea mai frumoasă pictură făurită de către Dumnezeu, îşi făcea cunoscută splendoarea prin apropierea de un ideal artistic învelit în noţiunea de "Movement în stillness".

Convingerile despre obiectul dependenţei mele de frumos, trandafirul, acest bun consultant de imagine, erau incluse în gândirea înaltă şi pură a unui pictor de mare fineţe: "Şterge tot ce

faci dacă simţi că sufletul tău nu e acolo”.

Semnificaţia trandafirului ni se dă sub forma unei intensităţi de viaţă sensibilă surprinsă în universul unui tablou care luminează discret gestul unei simţiri pururi spontane, pe care n-o poţi întâlni decât la artistul unei lumi fragile care ştie să descopere frumosul chiar şi într-o îngălbenire pronunţată a frunzelor, chiar şi în uscarea lor.

Arta existenței constă în armonizarea frumuseții interioare cu proporțiile naturale ale unui univers delicat, creând o compoziție echilibrată și stabilă de **emoții și sensuri**.

Vedeţi, deci, cât de important este pentru mine să prind din prima cântărire a gândurilor de zi cu zi povestea de viaţă a unui personaj, din câteva linii şi haşuri, încât să aduc în prim planul privitorului ideea de comuniune cu splendorile naturii, sau chiar ideea de imitaţie a naturii.

Tresărirea de sentiment a fiecărei linii poate fi înţeleasă numai în creaţia artistului care ştie transpună pe pânză, în plan vertical, efortul de articulare a propriei experienţe de comunicare cu un trandafir, ca pe-o confesiune acordată conştiinţelor modelate prin experienţa călătoriei în lumea naturii. Nu degeaba mi-am ales ca motto pentru conversaţiile cu mine însumi, pe tema picturii contemporane *il per sempre adesso* , repetiţia subliniată a unei exclamaţii pusă pe seama unui bătrân inimos: “Într-un pictor există un şir nesfârşit de asemănări vizuale ale naturii.”

Structura unei identităţi vizuale unitare se compune din preţuirea şi asigurarea permanenţei unei viziuni despre artă într-un cadru mai larg de promovare a imaginii privind plauzibilitatea imitaţiei naturii în plan emoţional.

Desigur, o identitate vizuală implică şi intervenţia omului de creaţie în mersul naturii din punct de vedere al plauzibilităţii unei legături între imaginea unei frumuseţi care durează şi consecinţa unei stări emoţionale, a unei aspirații, a unui vis, a unei trăiri în revelaţie. Numai renascentiştii puneau accentul pe asemănarea dintre manifestarea naturii şi cea a Creatorului, aşa încât pictura să conţină o notă de specificitate menită să reflecte totodată o concepție artistică care eclipsează alte creaţii de gen, dar şi o abordare conceptuală de forma “Imaginea Celuilalt” .

Scriitorul Alexandru Vlahuţă scoate în evidenţă substratul unei potențialități infinite de manifestări ale sufletului pe care îl posedă trandafirul, surprins în ipostaza de stăpân al creaţiei, în studiul psihologic al personalităţii marelui pictor Nicolae Grigorescu.

“Toate lucrurile omului acestuia au o viaţă discretă, profundă, pe care n-o înţelegi, n-o simţi la început, dar care palpită acolo şi, cine ştie când, sub ce rază de lumină, de afară, sau din sufletul tău, te va face odată să tresari şi să zici: “Ciudat, asta acum parc-o văd întâia oară”…Şi de câte ori ai s-o mai vezi întâi ! Căci aceasta e taina, acesta e darul cel mai mare al vieţii – de a fi pururea nouă.”

Armonizarea simplității interioare cu complexitatea expresiei artistice libere este posibilă atunci când îţi mărturiseşti perspectiva de a transla în ficţiune evoluţia unei fiinţe care umple ea singură întreaga lume.

Şi tu. Încearcă să imiţi natura prin intermediul unei creaţii transformată prin personificare într-un trandafir sălbatic, domesticit prin puterea expresivităţii cu care îţi mărturiseşti gândurile despre artă, văzându-te desculţ într-un vis care mărturisește perspectiva de a transla în ficţiune evoluţia unei fiinţe care umple ea singură întreaga lume.

În transformare se găseşte tot ceea ce îţi hrăneşte sufletul, experimentând într-un mod pur, autentic şi puternic deschiderea faţă de o cu totul altă dimensiune a personalităţii, una artistică şi foarte liberă în spirit, faţă de un nou sens al vieţii, faţă de un nou mod de exprimare. Aşa încât simplitatea din confortul minţii tale să primeze în orice împrejurare, mai ales în faţa "obligaţiei" de a te pune într-o postură de creator al unei picturi liniștite, echilibrate.

Leadershipul este situaţia în care darul cel mai mare al vieţii (de a fi pururea nouă) se manifestă într-un singur sens: dinspre lumea creaţiei spre crearea unei lumi în care primul loc îl ocupă trăirea unei experienţe împlinitoare de ideal transferabilă de la o entitate de sine stătătoare, la o diversitate de entități cu evoluţii distincte.

Trandafirul este mai mult decât un simplu format al realităţii când se vorbeşte despre contemplarea clarvăzătoare a lumii exterioare, este un îndelung proces de purificare şi sacralizare a unei vaste moşteniri artistice care ne amprentează cu sensuri noi de interpretare a Marii Opere, îndemnându-ne să trăim după regulile mediului înconjurător.

Când voi înţelege mai bine originea trandafirului poate voi constata că el este o reflectare a mea într-o altă formă de existenţă, ce poate fi exprimată într-un cuvânt matrice al limbajului pur universal: "Metamorfoză".

Amintirea unui trandafir care se priveşte în altă înfăţişare se naşte numai în mintea unui povestitor excepţional care trăieşte o altă viaţă înăuntrul său, o viaţă care nu este a lui şi care nu se va termina niciodată, o viaţă care nu e satisfăcută doar de vizibil, de palpabil. Ci una care este inteligent proiectată de un Creator care îşi pune creaţia pe seama unei împletiri a resorturilor unei fiinţări autonome cu resorturile unei gândiri ce invită la respectul naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/amintirea-unui-trandafir-se-priveste-in-alta-infatisare.html

Amintiţi-vă de mine

On Octombrie 05, 2019

Învaţă să te raportezi la un moment de intensă experienţă artistică, imortalizându-l într-un moment decisiv al relaţiei tale cu o fiinţă care te simte şi te imită în tot ceea ce creezi despre ea.

Ori de câte ori mă aflu între trandafiri, asemenea unui Harry Houdini printre tablouri, simt cum sunt introdus într-un peisaj de poveste, în conversaţiile memorabile dintre două personaje asemănătoare, şi totuşi atât de diferite ca zestre morală, educație şi caracter. Este ca şi când aş trăi o experienţă de neimaginat într-o lume a senzaţiilor şi a iluziilor optice învârtite în jurul unei imagini de neuitat, sobră şi totodată plină de sensibilitate, în care două puncte, percepute separat, se declară unite într-o singură parcurgere de istorie a artei.

Îmi dau dreptate şi iau aminte atunci când gândurile-mi surprind tăcerea unei clipe de afecţiune şi dor, *questo momento è un santo segreto,* că nu tot ceea ce văd este o grămadă de materie organică adunată într-o formă sau alta, în acelaşi timp ceva trecător şi fără rost. Mai există şi o latură estetică în care culorile îmi alterează percepţiile despre ceva existent în afara mea, un monolog dialogat, un simbolism religios complex întruchipat într-o formă artistică adecvată, o frumuseţe răvăşitoare care se desfată cu laudele şi admiraţia tuturor prin constituirea unui punct de reper: "Destinul unei realităţi transcendente".

Această percepere a trandafirului, în momentele privilegiate ale rupturii mele de lume, facilitează întâlnirea cu un AlterEgo inspirat de strălucirea nemuritoare a unui întreg indestructibil, de orizontul unei înţelegeri situaţionale iremediabil închistate într-un spaţiu extrem de strâns. De multe ori, chiar, trandafirii îşi fac destoinic datoria de a transmite liber, ca o rugăciune sfântă, ceea ce cuvintele nu reuşesc: o bună concentrare mentală, linişte sufletească, o creaţie mentală a Totului.

Leadership: Ai capacitatea de a materializa niște idei într-o formă vizuală care dau sens unui concept de tipul *"believe in something more than you can see"* , imortalizat printr-un factor de atracţie care convinge subtil să-l adopţi fără a avea reacţii de respingere?

Într-un fel, mi-am impus să ascult tăcerea trandafirilor, cu plăcere şi încântare, numai prin simplul fapt al prezenţei mele printre ei, ca atunci când pictorul admiră peisajul şi îl vizualizează ca pe o matrice de spaţiu sacral şi de acţiune devoţională, trăindu-l cu toată intensitatea de care este capabil, înainte de a-l imortaliza într-un moment decisiv al relaţiei sale cu natura.

Tabloul, îndată terminat, este o clipă de mare surpriză fiindcă trebuie să recunoşti o nouă înfăţişare a ceea ce Dumnezeu a vrut ca tu să vezi din El, prin intermediul diversităţii şi măreţiei naturii.

Amintiţi-vă de Miranda Grey, personajul din opera lui John Fowles. Ce-i spunea ea colecţionarului de fluturi rămâne o emblemă definitorie a trandafirilor exteriorizaţi prin artă, pentru că ei înşişi se simt o parte din viaţa oamenilor, *un ritiro dalle onde delle tentazioni del mondo* , aşa cum sunt setaţi cu multe culori predefinite de natură, cu simţăminte şi gânduri pe care le regăsesc şi în mine, în sprijinul poveştii mele:

E o nebunie, e sinistru, dar s-a creat un soi de relaţie între noi. Ne tachinăm unul pe celălalt, o situaţie aproape prietenească. În parte pentru că mă simt atât de singură, departe de lumea agitată, în parte o fac deliberat încât să-l forţez să se relaxeze. O parte de slăbiciune,

o parte de viclenie. Dar mai există o parte, misterioasă, pe care nu o pot defini. Nu poate fi vorba de prietenie, căci îl urăsc, te înţeapă în venă cu nişte cuvinte pline de nuanţe gri chiar şi atunci când nu e necesar. Poate e un soi de interes faţă de persoana lui. Pentru că ştiu atât de multe despre el. Şi atunci când cunoşti bine pe cineva, în mod automat te simţi mai aproape de el. Chiar şi atunci când ţi-ai dori să-l vezi pe altă planetă."

Leadership: Obiectul atenţiei tale poate deveni versiunea autentică a unei empatii de tip proactiv prin reprezentarea plastică a unei fiinţe care anunţă descoperirea unei capodopere de-a ta, cu desăvârşire neştiută până acum?

Atenţia focalizată asupra unei splendori a naturii este asociată pregnant cu modificarea unei imagini de valoare artistică concepută în vederea facilitării extragerii informației de interes pentru construcţia unui sens atribuit activităţii trăite prin intermediul unui personaj, prin conştiinţa sa, urmărindu-i gândurile şi sentimentele. Fie ca emblemă a purităţii şi candorii, fie ca emblemă a puterii pe planul cunoaşterii imaginative sau intelectuale.

Cu multă inspiraţie şi pasiune, ştiu că voi putea pricinui o schimbare de mentalitate artistică, *oltre ogni dubbio*, o îmbogăţire durabilă a viziunii despre infinitele resurse creatoare ale geniului omenesc cu o sursă a puterii de expresie a limbajului, numai dacă obiectul atenţiei mele îşi va pune tot mai puternic amprenta asupra necesităţii de diversitate. De asemenea, el trebuie să motiveze alte curente de opinie să îmbrăţişeze aspectele legate de revitalizarea sentimentului estetic faţă de natură.

A fi proactiv înseamnă să fii un om al ideilor despre artă impregnate în mintea şi sufletul celui care îţi completează trăirile cu o anumită intensitate. Iar capodopera unui artist constă în a reda intensitatea acestei trăiri ca expresie a unei reuşite simbioze între vizual şi conceptual, între natură şi omul contemporan.

Pe măsură ce mi-am recunoscut înclinaţia spre redarea frumuseţii trandafirilor, ca însuşi faptul ce priveşte imortalizarea unui moment unic din viaţa mea, putând fi transpus într-o poveste, am început să introduc în tablourile mele conţinutul de sens atribuit unei trăiri de impresionantă forţă şi vigoare, surprinsă imagistic, precum o face scriitorul Artur Silvestri în lucrarea „Perpetuum Mobile":

„O muzică nedesluşită îl făcea să viseze cu puţin cu ochii deschişi. Era ceva ca o magie pe care nu o mai încercase niciodată până acum. Începuse să vadă peisaje, scene fără mişcare şi chipuri fără nume – aproape ca nişte fotografii – pe care le cunoscuse altă dată, demult, poate chiar în viaţa lui. Părea că retrăieşte momente concentrate, ce se întâmplaseră doar pentru a şi le reaminti altădată, cândva, într-un viitor oarecare, venit abia acum fără să-l fi anunţat nimic."

Marea taină a creaţiei este trăirea sentimentului de a fi VIU, desprins din spatele cuvintelor care rămân întipărite în mintea celorlalţi oameni, numai dacă le comunici la timp prin reflectarea artistică a unui obiect, a unui peisaj, a unui tablou, dintr-o realitate uitată în viața cotidiană a zilelor noastre.

Cuvintele sunt drumurile pe care, totodată, arta mea le produce la vederea unei opere strălucite, cu totul inexplicabilă, pe care natura o numeşte Logos, expresia lui Dumnezeu, exprimarea Lui despre sine însuşi. La început a fost cuvântul, apoi rostirea unei realităţi de care sunt legat profund subiectiv, dând la iveală grandioase revelaţii despre mine însumi. Scăpări din acelea care se găsesc numai în viziunea poetului asupra naturii, în gândurile de pace, armonie, linişte, iubire interioară pe care le dăruiesc tuturor celor care vor să constituie o permanentă noutate în peisajul artei.

Amintiţi-vă de mine este îndemnul trandafirului exprimat prin percepția personală a artistului asupra schimbărilor de mentalitate, gândire şi atitudine, pe care le prilejuieşte contactul lui cu o sensibilitate de altă structură decât acea a limitelor care împinge expresionismul trăirii prin comparaţie, ci a unui expresionism vibrant, cu inserturi simbolice, ancorat în realitatea unui eveniment numit „ *La Creazione Incessante* ".

Source: https://neculaifantanaru.com/amintiti-va-de-mine.html

Amsterdam

On Ianuarie 03, 2016

Accelerează înţelegerea propriei evoluţii, dezvoltându-ţi simţământul de cuibărire în brațele unui sine stabil care nu se schimbă în ciuda diferitelor încercări ale vremurilor.

Pe măsură ce-o alimentam, bizara nostalgie după zilele tinereţii când mă avântam în faţa impulsurilor de moment, suportând acea nedezlegată stare de tip "Don't worry, be happy", avea în mod paradoxal darul de a mă pune în legătură cu tot ce era material şi imaterial. Rodul unei prostii efemere sau umbra unei oprelişti decăzute?

Aş fi vrut să iau lumea întreagă, s-o cuprind în căuşul mâinilor, aşa cum marea ia cu sine micile mormane de nisip, şi să o fac a mea, dorind-o fără hotar şi fără întoarcere. Fără să ştiu că asta suporta o tranziţie de tip Fade-In. *„When I close my eyes I can only see miles of headlights / Fleshing out the distance."*

La un moment dat am simţit că eu sunt lumea, totul din jur am sorbit în mine ca pe conţinutul unui pahar de apă vie, ca nu cumva să ajung eu înghiţit de ea. Istovit, eram inundat de senzaţii dese de deja-vu, împingându-mă tot înainte, într-o modalitate care se mişca între extreme - între vise şi amintiri. Cum să răspund la apelurile lor? Fireşte, eram depăşit de situaţie.

Leadership-ul vizionar explorează necunoscutul familiar, folosind percepțiile interioare pentru a redefini realitatea externă.

Ceva mă conducea cu desăvârşire deasupra puterilor mele. Un corp străin, căzut direct din cer cu puterea unui fulger care luminează o clipă, apoi dispare, tradus prin: "I miss you". *And I miss you. And I miss you.* Dar, deşi visele şi amintirile mă răscoleau, ele nu reprezentau nici finalul, nici începutul unei noi călătorii. Ci doar garanţia unui "unknown known".

Neîndurătoarea lumină de iarnă mă înveleşte din nou în pătura unei cronologii relative. Toate cerurile de deasupra mea şi toate pământurile din dinăuntrul meu, luând aparenţa unor noi orientări de sine, revelate prin percepţia unui astru al mişcărilor sufleteşti nepieritoare care de atâtea ori m-a lovit cu tonaj de voie bună, facilitează mersul prin univers în memoria unui timp care renaște. *„You love me then you leave me, still I lie here."*

Un timp pe care simt că nu o să-l mai recuperez vreodată, dar pe care mi-ar plăcea să-l trăiesc din nou. *„And I'm lonely here without you / Miss your breath against my skin."*

Leadership: Poţi să demonstrezi validitatea modelului tău de progres, conectându-te la realitatea unui spaţiu cunoscut?

Deschiderea unei acţiuni posesorie de amintiri - din London, New York, Amsterdam, care mai de care mai încâlcite şi mai derutante, căreia devotamentul faţă de iluziile trecătoare îi poate acorda doar note de subsol într-un underground al conştiinţei, subliniază parcă poziţia mea în raport cu măreţia de a dăinui.

Un spaţiu cunoscut este un loc al amintirilor şi al regăsirii, provocând o stimulare a motivaţiei de a cotinua ceea ce a rămas neterminat, constituind totodată o reacţie de răspuns la un stimul de o suficientă putere numit scăderea distanţei faţă de o poziţie anterioară. Cum

ar fi poziţia de căutător de al sensului vieţii.

Pentru a putea folosi leadershipul în scopul demonstrării validităţii modelului meu de progres, mă conectez la realitatea unui spațiu cunoscut. Navighez prin senzaţiile corespunzătoare acelor lucruri, momente, locuri, care mă reprezintă și care mi-au adus împlinire. Asta înseamnă că acțiunile din viața personală, puse în sprijinul unei deveniri care poartă în sine bucurie și fericire, concordă cu jurnalul vieții mele, cu amintirile, cu zestrea mea emoţională.

„Nu uita de tine, nu uita prin ce-ai trecut, nu uita ce te-a format, să nu uiți ce-ai cunoscut ! " este deviza liderilor, căci ei nu trăiesc în virtutea inerţiei. Ei știu că una din cele mai mari ironii ale vieții este că oamenii nu acordă importanța cuvenită momentului „atunci" decât atunci când se află la un pas de a-l uita. „Acum" este voia lui „Atunci".

Ştiinţei de a rezona cu momentul „Trecut" într-un „Acum" care va trece și el peste timp i se poate atribui însuşi adevărul potrivit căruia omul acţionează pornind de la anumite efecte pe care le-a simțit şi pe care încă nu le-a îngropat. Amintirile, sub conducerea unor trăiri pozitive sau negative care tind să se repete, stau la baza fundamentării unui caracter de ghidare aflat într-o continuă căutare a propriei identităţi.

Un lider îşi demonstrează validitatea modelului său de progres, conectându-se la realitatea unui spațiu cunoscut, atunci când se apropie de acel model al experienţei de a se implica într-un trecut care a rămas pentru el un fundal constant al vieţii de fiecare zi.

Amsterdam este rezultatul unui trecut care continuă în prezent. Plasarea în timp şi spaţiu a unei regăsiri de sine, luând în primire amprenta mea singulară în jocul interminabil dintre lumină și umbra minții, ce seamănă cu un drum pavat de paradoxuri (încercând să le înţeleg n-aş face decât să mă rătăcesc prin gânduri !) este o acceptare a propriului meu „beginning" care îmi întreţine primordialitatea.

*** Notă:** Luminary - Amsterdam (Super 8 & Tab Remix)

Source: https://neculaifantanaru.com/amsterdam.html

Amuzamentul regizorului

On Ianuarie 22, 2016

Străduieşte-te să obții mai multă claritate asupra a ceea ce realizezi, efectuând un salt în afara valorii hrănite din acumularea individuală de cunoștințe.

Compozitorul rus Dmitry Kabalevsky care îl vizitează în aceste zile pe Prokofiev, notează: „ *Ceea ce m-a uimit mai mult în această raţională şi extrem de precisă metodă de lucru era faptul că încadrarea în canavaua de măsuri cu accentele ei dramatice şi psihologice precis aşezate nu-i stânjenea de loc libertatea gândirii creatoare. Scrie muzica pentru film tot atât de inspirat şi cu aceeaşi pasiune cu care scria celelalte compoziţii ale sale în care rămânea stăpân absolut fără nicio îngrădire. "*

Odată compusă muzica, Prokofiev i-o cânta la pian lui Eisenstein, urmărind imaginea pe ecran şi cântând tot el partea corului, dar prost, spre amuzamentul regizorului. Muzica astfel înregistrată de probă mai este urmărită împreună cu imaginea şi, dacă ele coincid perfect, Prokofiev scrie partitura de orchestră. În fine, după atente repetiţii cu orchestra, muzica este înregistrată. Ca şi cu prilejul colaborării la filmul istoric „Alexander Nevsky", Eisenstein asistă şi acum la aceste înregistrări. Şi, ca şi atunci, el rămâne fermecat. *

Leadership: Ecoul exemplificator al acţiunilor celorlalţi se reflectă asupra ta în valoarea TRUE sau FALSE, luând în considerare capacitatea artei de a se întoarce la tine într-un mod neaşteptat, miraculos aproape?

Arta se reflectă în ceea ce creezi diferit de aşteptările obişnuite pe care le ai de la ceilalţi. Una este să creezi pentru a ajuta pe cineva, alta este să creezi pentru atingerea nivelului de excelență la care aspiri.

Diversele forme de sprijin, recunoscute în leadership drept un fel de apreciere și afecţiune, contribuie la satisfacerea necesităţilor de ordin funcţional al omului care vrea să urce cele mai înalte trepte ale măreţiei intelectuale. Dar acest lucru nu-ţi asigură neapărat o satisfacţie în a face lucruri care în mod firesc îţi aduc o stare de bine, o satisfacţie în a depăşi o povocare, în a preţui şi servi arta pe care ţi-ai însuşit-o de timpuriu.

Continuarea diverselor forme de sprijin în vederea stimulării unei pasiuni pentru o disciplină ştiinţifică în care creaţia este punctul forte, duce la o creştere a productivităţii forțelor de semnificaţie. Sau, dimpotrivă, la o scădere a importanţei diverselor stări de spirit – ca fericirea, bucuria, îngrijorarea şi tristețea, arătând fragilitatea devenirii, conflictele interioare cu care se confruntă individul.

Arta se întoarce la tine într-un mod neaşteptat, miraculos aproape, numai dacă renunţi a mai fi victima gusturilor celorlalţi oameni, fiindcă originea caracterului trudnic al artei pretenţioase (aşa cum îl accentuează de regulă avangarda unei generaţii cu atitudine) stă în plăcerea de a şti că meritele tale reale nu se vor răspândi contra ta.

Un artist nu îşi etalează arta pentru a face cuiva pe plac, deci pentru a nu stârni o reacţie adversă, ci după felul sentimentelor care îl stăpânesc, adică după cum predomină cele mai plăcute, încât să nu-şi piardă frumuseţea propriilor sale impresii despre lucrările realizate.

Leadership: Te vezi constrâns să reduci forțele de impact şi semnificaţie ale demersurilor tale de creaţie sub impulsul primar de a fi agent cauzal, de a experimenta voinţa celor

care stabilesc cadrul unei schimbări majore de mentalitate?

Forțele de semnificaţie ale demersurilor tale de creaţie, având la bază anumite sondări ale zonei de reprezentativitate, pot reprezinta acele relații reciproce între semnalele de tip „suport" recepţionate de la ceilalţi. Nu este de mirare că efectul instalat după începerea etapei de aplicare a cunoştinţelor, cuprinzând procesele de stimul-reacţie, are ca opţiune de bifare acea stare de spirit debordantă de încredere şi pozitivism care joacă un rol atât de important în jurul libertăţii gândirii creatoare.

Leadershipul, orientat spre reprezentarea unor modele de gândire autentice, întâlnește pe parcursul evoluţiei acea formă de manifestare a bunei-dispoziţii care permite efectuarea unui salt în afara valorii hrănite din acumularea individuală de cunoștințe.

Individul, fermecat de această nebănuită serie de inspiraţie indusă într-o ambiantă plăcută, printr-o stimulare creatoare accentuată prin intermediul unui alt purtător de valori, poate acționa spre o tendinţă de creștere a randamentului, neinhibat de schimbul de experiență.

Libertatea gândirii creatoare este fondul organic înnăscut al temperamentului care se ghidează după dictonul "Eu organizez, eu câştig".

Ecoul exemplificator al acţiunilor de sprijin ale celorlalţi se reflectă asupra ta în valoarea TRUE dacă reușești să-ţi înțelegi atitudinea faţă de ceea ce practici, obținând mai multă claritate asupra a ceea ce vrei să realizezi.

Sau se reflectă asupra ta în valoarea FALSE dacă renunți la experiența unei călătorii fermecate ce ți se deschide înainte spre un altfel de „muzică", care nu se încadrează în tiparele convenţionalului, a cărei finalitate trebuie să fie propria ta reinventare.

A reduce forțele de impact şi semnificaţie ale demersurilor tale de creaţie sub impulsul primar de a experimenta voinţa celor care stabilesc cadrul unei schimbări majore de mentalitate înseamnă să generezi ideea care separă sentimentul de acţiune.

Iar ideea care separă sentimentul de acţiune, întregită printr-o armonioasă şi elocventă expresivitate plastică, se face remarcată prin dispoziţia artistului de a reacţiona contrar impresiilor şi concepţiilor altora. Ideea în artă nu este să fii original sau diferit, ci să fii împăcat cu tine însuţi şi cu ceea ce faci.

Amuzamentul regizorului este rezultatul unei sinergii îndreptate spre o esenţializare a unui stil de gândire, a unei stări sau a unei situații, care poate să trezească bucuria de a fi mai eficient în desfăşurarea activităţii profesionale. Chiar dacă asta înseamnă să renunţi la ceea ce crezi că vor oamenii să fii.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/amuzamentul-regizorului.html

Analiza conceptului de frumos

On Februarie 13, 2013

Dezvoltă-ţi sensibilitatea faţă de ceea ce arată orientarea direcţiei tale vizuale, reacţionând mai intens la stimulii de "ridicare la alt nivel" a reprezentării unei entităţi de admiraţie reciprocă.

- Albrecht Durer nu a fost numai un mare pictor, dar și un geometru pasionat. Am putea spune că era un matematician înnăscut, fiindcă în cărțile pe care le-a scris, deși erau adresate tinerilor pictori, se găsesc probleme importante legate de teoria proporțiilor, a tăieturii de aur, a secțiunilor conice, de poliedrele regulate sau semi-regulate, de trisecția unghiului și duplicarea cubului, ba chiar și unele anticipări asupra geometriei analitice. Aceste probleme au stârnit admirația lui Galilei și Kepler.

Contactul cu Italia, evoluția studiilor asupra proporțiilor, reflectarea profundă la problemele artei l-au dus pe Albrecht Durer până acolo unde gândirea teoreticienilor italieni nici măcar nu se abătuse - la analiza conceptului de frumos, la dezbaterea esenței și cognoscibilităţii acestuia. Italienii nu se întrebau dacă frumosul poate fi definit. Dar Albrecht Durer era convins că se poate afirma în mod obiectiv ce este frumos și că se pot stabili legile estetice ale acelui ideal unic, conducător. Poate că numai Leonardo a intuit, ce-i drept problema subliniind că există o varietate de frumosuri și diferite aprecieri estetice.

- Așa-i. Știu că Leonardo s-a exprimat în felul următor: *"Chipurile frumoase sunt diferite, după cum diferite sunt și preferințele pentru frumos".*

- Mă gândesc la impresia pe care a făcut-o Leonardo da Vinci asupra lui Durer. Căci de văzut, l-a văzut. Poate că l-a auzit chiar rostind acele vorbe, rămase în capitolul VII, intitulat "Despre perspectivă" din Tratatul despre Pictură: *"Pictorului îi este necesară matematica, aparţinând artei sale. Tu trebuie săstudiezi întâi știința, apoi va veni practica acestei științe. Perspectiva este ghidul și ușa, fără ea nu se poate face nimic bun în pictură".*

Leadership: Ai capacitatea de a memora şi reprezenta expresiv şi durabil evenimentele pe care le-ai trăit, pe linia specială a unei arte care corespunde în mod ştiinţific nevoilor spirituale ale creatorilor?

- Sunt aproape sigur de asta, o arată replica lui Durer în prefața la prima lui carte pe care a scris-o după ce s-a întors din Italia, nişte îndrumări pentru măsurători cu compasul și rigla: "Deși îndemânarea necesită numai o mână liberă, opera executată în acest caz este inconștientă și făcută numai după fantezie. Privind această operă, pictorii înțelegători și adevăraţii artiști trebuie să râdă de orbirea acelor executanți, fiindcă unei adevărate înțelegeri nimic nu-i apare mai displăcut decât falsitatea în pictură, chiar dacă aceasta a fost pictată cu destulă sârguinţă. Faptul că asemenea pictori găsesc plăcere în greșeala lor vine de acolo că ei n-au învățat arta măsurării, fără de care nu poate exista și nu poate fi un meșter adevărat".

- Albrecht Durer și-a manifestat dragostea sau poate cultul pentru geometrie și prin gravura lui, în aramă, intitulată "Melancolia I", pe care a executat-o în 1514 după ce s-a întors din cea de-a doua călătorie în Italia și se pare că sub impresia durerii pe care i-a pricinuit-o moartea mamei lui. În această gravură, care a fost de multe ori și în diverse feluri comentată, Melancolia a luat chipul geometriei, fiind înaripată și ținând în mână un compas. Este îngrijorată. La ce se gândeşte ? Nu a putut stabili legea care leagă frumosul de matematică? La picioarele ei se află o sferă, la dreapta ei un imens dodecaedru și deasupra capului, pe un perete, se vede un pătrat magic, de ordinul patru, ceea ce arată că pe lângă problemele de

geometrie pură, pe Durer l-a mai interesat și această problemă, deloc ușoară, din teoria numerelor. Jucându-mă odată cu acest pătrat, a cărui sumă a cifrelor este 34, m-am întrebat dacă nu cumva Durer a ales acest număr drept constantă a pătratului său, fiindcă în acel an el împlinea tocmai 43 de ani ?

- Asta s-ar putea să fie o simplă coincidență, dar nu-i tot o simplă coincidență faptul că ai remarcat acest pătrat magic. Cred că poate fi un subiect foarte atrăgător pentru viitoarea noastră întâlnire. Ești de acord ?

În leadership se pot identifica două nevoi spirituale specifice creatorilor: nevoia de a lega ştiinţa de artă, şi nevoia de a transforma datele realităţii în vederea construirii unei imagini care să te valideze drept "un fragment din ceva şi mai mare".

Analiza conceptului de frumos este realizată întotdeauna numai de către un artist care face o artă abstractă bună, încercând să exprime realitate prin intermediul imaginilor care utilizează asocieri libere cu alte domenii, precum matematica, optica sau fizica. Aici artistul poate include diferite grade de simbolizare, sugerând sensul de "măsură" prin însăşi forma unui corelativ obiectiv.

Există o sensibilitate în artă, datorată în primul rând admiraţiei reciproce între artişti din diferite domenii care au reuşit să contopească diferite ştiinţe între ele, exprimându-le simbolic în diferite imagini menite să-i lege de Marea Ştiinţă. Pentru asta ei şi-au dezvoltat sensibilitatea faţă de ceea ce arăta orientarea direcţiei lor vizuale.

De exemplu, ca să ridice la alt nivel reprezentarea unei entităţi de admiraţie reciprocă, Albrecht Durer şi-a oglindit măiestria preluând în propria lui Operă diverse idei din lucrările lui Leonardo da Vinci.

*** Notă:** Câmpan, Florica - *Povestiri cu proporţii şi simetrii*, Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/analiza-conceptului-de-frumos.html

Analiza Sinelui

On Aprilie 07, 2009

Deschide poarta spre adevăratul sine, ridicându-te la înălţimea a ceea ce-ţi dictează conştiinţa.

- Cine eşti? îl întrebă marele Bill Parrish, fondatorul şi preşedintele corporaţiei Parrish Communications, pe străinul care poposise la el acasă.

- Gândeşte-te la milenii înmulţite cu eoni, la o scară infinită. Atât măsoară existenţa mea, dar numai de curând mi-au stârnit interesul afacerile tale ! răspunse liniştit străinul.

Ce vrei de la mine? De ce nu mă laşi să-mi trăiesc viaţa cum doresc eu, atât cât mai am de trăit?

Tu eşti alesul, Bill... Vreau să-mi arăţi lumea. Să fii ghidul meu. În schimb, vei primi timp. Minute, zile, săptămâni. Nu o să intru în detalii. Contează doar să-mi menţii interesul treaz.

Leadership: Refuzul de a-ţi sacrifica propriile aşteptări şi interese denotă viziunea ta pentru anii ce au să urmeze, mai ales dacă îţi recunoşti slăbiciunea în faţa fatalităţii, în faţa unei voinţe care te transcende şi în faţa căreia te arăţi neputincios, copleşit, debusolat?

Dacă ai văzut filmul „ *Meet Joe Black (1998)* " probabil îţi aminteşti influenţa pe care Prinţul Întunericului a avut-o asupra lui Bill Parrish. Mersul normal al vieţii lui Bill a fost afectat într-o asemenea măsură, încât şi-a periclitat statutul, funcţia, imaginea, credibilitatea, deci relaţiile cu ceilalţi. Fiecare pas pe care îl făcea, fiecare gând pe care mintea lui îl elibera, fiecare clipă pe care o trăia era o străduinţă dusă până dincolo de limitele propriului caracter. Se schimbase total. Începuse să devină ineficient în multe din acţiunile sale - mărturii ale gândurilor şi ale sentimentelor de nesiguranţă ce-l stăpâneau.

Influenţa lui Joe Black asupra lui Bill se asemăna cu o fiară fără chip care înainta implacabil spre teritoriul firav al conştiinţei sale, care îi dicta purtarea, determinându-l să se ascundă în sine şi să nu divulge nimănui ceea ce simte. Un coşmar care devine o crudă realitate. Nimeni nu poate însă ghici câte eforturi sufleteşti îl costa pe Bill fiecare moment petrecut în preajma lui Joe Black. Neliniştea pusese stăpânire pe el, fiind dominat exclusiv de lumea lui lăuntrică, şi mai puţin de deciziile importante ce trebuiau luate. Degeaba se străduia să revină grabnic la ritmul normal, totul părea fără speranţă.

Leadership: Prezența unei forţe care iese în evidenţă în locul nepotrivit poate să adauge organizare laturii tale îndrăznețe, sau îţi conferă o perspectivă sceptică asupra vieţii cu care te vei confrunta mai departe?

Alternanţele gândurilor şi stărilor sufleteşti ale lui Bill reprezintă un exemplu minunat de auto-analiză psihologică, prin care poţi rămâne surprins de multitudinea nuanţelor sentimentelor umane ce apar mai ales în situaţii limită. Întreaga lui fiinţă a fost în întregime schimbată, sub controlul foarte atent şi riguros al lui Joe Black.

Dar, la un moment dat, Bill, contrar aşteptărilor lui Joe Black, a luat atitudine şi a acţionat numai după voia lui, făcând abstracţie de orice temeri şi nesiguranţe. El a pus piciorul în prag

şi i-a spus lui Joe: „Nu mă interesează ce vrei tu ! ”

Şi tu cred că ai face la fel. Căci oricât de mare ar fi influenţa altora, conştiinţa ta nu poate să funcţioneze pe „pilot automat”. Sinele îţi cunoaşte toate ungherele conştiinţei tale, şi se opune oricăror forme de exploatare, oricăror influenţe nocive străine. Conştiinţa ta funcţionează pe „pilot automat”?

Dacă vrei ca leadershipul tău să-şi păstreze valoarea atunci trebuie să continui lupta îndelungată de creare a unui zid de apărare sau a unui antidot eficient împotriva oricărui tip de otravă. Ceea ce îţi poate otrăvi structura ta interioară este tocmai acea forţă nemiloasă, persistentă a influenţei pe care o au ceilalţi asupra ta. Dacă nu reuşeşti să-ţi aperi rezerva de sănătate morală şi calitatea valorilor tale etice, opunându-te oricăror idei, mentalităţi şi practici dăunătoare, vei rămâne întotdeauna la mâna celorlalţi. Vrei să fii un prizonier al influenţei celorlalţi, un robot care execută ordinele, sau un om liber?

Leadershipul este rezultatul unei voinţe care decurge dintr-un acord, anterior proclamării alegerii tale ca mesager al destinului, dintre o forţă obscură care te ghidează în viaţă şi acea ostentativă etalare a mândriei tale de a nu fi în rând cu lumea.

Analiza Sinelui este primul pas către buna funcţionare a leadershipului tău. Este lucrul cel mai important de care trebuie să ţii cont dacă vrei să-ţi păstrezi poziţia de lider. Aşa cum un regizor încearcă să facă din fiecare cadru un tablou desăvârşit, tot aşa şi tu trebuie să încerci să faci din conştiinţa ta un bastion al susţinerii întregului tău spectru interior.

Analiza Sinelui este sinonim cu auto-analiza propriei persoane, ceea ce pentru un lider care tinde, dacă nu spre perfecţiune, spre acel normal de a nu greşi, este deosebit de important. Cineva spunea că perfect este doar Dumnezeu, iar în comparaţie cu El toţi suntem mai mult sau mai puţin imperfecţi. Prin această auto-analiză (inclusiv a propriei capabilităţi) trebuie mai ales să ajungem la concluzia că nu greşim, că nu am căzut sub influenţele nocive a acelora care intenţionat sau neintenţionat vor să ne abată din drum – mai ales a acelora care oferă „recompense” într-un fel sau altul, făcând un fel de troc cu conştiinţa ta, sau care consideră conştiinţa ta că este obiectul unui contract de vânzare-cumpărare.

Source: https://neculaifantanaru.com/analiza-sinelui.html

Anatomia unei arte

On Octombrie 28, 2010

Exprimă-ţi autoritatea faţă de arta pe care o stăpâneşti, marcându-ţi diferenţa de stil printr-o continuitate a propriei tale creaţii.

Henri Matisse, unul dintre cei trei artişti care au contribuit la evoluţia artelor plastice în primele decenii ale secolului 20, i-a scris la un moment dat marelui pictor român, Theodor Pallady: "Într-un tablou, culoarea este masculul."

La care pictorul român i-a răspuns: "Dimpotrivă, culoarea este elementul feminin al tabloului; ea are nevoie de sprijinul desenului, în timp ce acesta poate fi de sine stătător ! "

Pentru Matisse intensitatea culorii a însemnat un element predominant şi un ţel. Însă Pallady, dimpotrivă, n-a îngăduit niciodată culorii să atingă pragul exaltării. Mai mult decât atât, culoarea, deşi a jucat un rol important în creaţia lui, a rămas întotdeauna pentru el un element secundar. În timp ce stilul lui Matisse se baza îndeosebi pe tăria brutală a contrastelor de culoare, stilul lui Pallady se impunea prin calmul armoniilor lui compoziţionale. *

Leadership: Stilul care defineşte autenticitatea creaţiei tale vine în acord cu valoarea pe care o atribui unui conţinut care nu este capabil de semnificaţie prin natura sa?

Un lider iscusit îşi marchează întotdeauna stilul prin modul în care îşi exprimă solidaritatea şi ataşamentul faţă de propria sa „creaţie", faţă de propriile sale performanţe, fără să încline spre un stil care nu-i convine, care nu-i defineşte valorile şi principiile după care îşi ghidează existenţa. El îşi foloseşte abilităţile pentru a se apropia cât mai mult de modelul de leadership pe care îl reprezintă, menţinând acea continuitate lină şi neîntreruptă care îi permite să devină stăpânul mijloacelor, al posibilităţilor pe care le oferă arta sa, printr-o depăşire a performanţelor sale individuale.

Arta, pentru un lider, este o repetiţie generală a propriei sale înţelegeri despre ce reprezintă realitatea, cum evoluează ea, încercând s-o modeleze după propriile sale criterii de evaluare, după propriul său ritm de evoluţie, după propriile sale idei, după propriile sale legi determinate de gradul său de educaţie şi instruire, după propriile sale posibilităţi intelectuale, după interesele proprii şi după trăsăturile sale de caracter.

Leadershipul este o artă subtilă pentru cei care înţeleg cu adevărat miezul ei. Liderii cei mai buni nu creează o artă fără un profund sentiment, fără o doctrina clară. La fel ca marii pictori, liderii sesizează forma în care străluceşte magnific o idee, în care se reliefează o viziune, identificând şi revizuind mereu esenţa ei până obţin acea imagine clară, mult dorită, a reuşitei lor.

Elementul dominant al creaţiei tale este în acord cu rolul pe care ţi-l asumi - acela de artist care se ridică la înălţimea provocării de a-şi asuma o viziune suprapusă peste realitatea celorlalţi?

Aşa cum un regizor de film este dator să se gândească înainte de toate la ceea ce nu trebuie să apară în peliculele sale, tot aşa şi tu, pentru ca arta pe care o creezi să aibă un rost şi să devină realitate, o realitate folositoare şi atractivă, eşti dator să te gândeşti înainte de toate la ceea ce nu trebuie să apară în cadrul ei. Trebuie să analizezi atent influenţa netă şi uşor

detectabila pe care arta ta o are asupra celorlalţi, redirecţionându-ţi atenţia, gândurile şi interesele către necesităţile lor, asigurând un leadership de calitate orientat în aceeaşi direcţie cu a lor.

O artă cu un conţinut fără esenţă sau fără formă este ca un telefon scos din priză, înseamnă o rupere de propria ta valoare şi chiar faţă de realitate. Dacă vrei să străluceşti în ochii celorlalţi, dacă vrei ca arta ta să folosească altora şi să fie apreciată, trebuie să-ţi dezvolţi acele calităţi care te diferenţiază de ceilalţi şi care să consolideze imaginea solidă şi de încredere a leadershipului tău.

O viziune care este suprapusă peste realitatea celorlalţi oameni are ca prim constituent punctul de vedere al formei şi al conţinutului pe care îl transmiţi, în aşa fel încât să nu fii "o pată de culoare închisă peste una mai deschisa".

Anatomia unei arte desemnează acea structură intrinsecă, profundă a leadershipului tău, prin care îţi exprimi sentimentele, punctele de vedere, stilul şi personalitatea. Dacă o bună parte din stilul tău de leadership este comun concepţiei celorlalţi despre leadership, înseamnă că arta pe care ai creat-o şi pe care o practici şi-a atins menirea, înseamnă că este autentica şi ajunge la cei mai mulţi oameni.

Concluzie: Se spune că stilul face omul. Iar acest lucru îi deosebeşte pe unii oameni de alţi oameni. Stilul unui lider se recunoaşte din felul lui de-a fi, din felul cum îşi construieşte sistemul de valori, imaginea, după felul cum îşi exercită autoritatea, de felul cum îşi foloseşte propriile energii, în ce direcţie şi le îndreaptă. Aşa încât apare şi reciproca: omul face stilul.

Pentru a stârni interesul celorlalţi, adoptă un stil propriu fără elemente de împrumut, fără discontinuităţi, şi liber acceptat de tine însuţi, dovedind că eşti o autoritate în acest domeniu.

Exprimă-ţi autoritatea faţă de arta pe care o stăpâneşti, marcându-ţi diferenţa de stil printr-o continuitate a propriei tale creaţii.

*** Notă:** Revista Arta Plastică, Anul 3, 1956.

Source: https://neculaifantanaru.com/anatomia-unei-arte.html

Antichristul

On Decembrie 31, 2023

Ochii sunt o fereastră către cunoaștere, dar mulți preferă să privească în întuneric.

Dumnezeu ne-a dat ochii ca să vedem lumina învăţăturilor sale, dar mulţi şi-i folosesc ca să umble în beznă. Concluzia asta am tras-o în urma unei scurte conversaţii purtate cu o bibliotecară din incinta unei universităţi din Iaşi. Surprins, am constat cum un om atât de simplu, liber în a-şi exprima gândurile, a putut să grăiască nişte adevăruri alese. Şi ea mi-a spus, cu luare aminte, într-un acces de sinceritate:

"În fiecare an sunt date la casat mii de cărţi, pentru maculatură, şi nimeni nu le salvează. Profesorii nu mai sunt profesori, ci sunt doar nişte gropari, fiindcă tocmai ei au aprobat totul. Oare profesorii ăştia de pe ce-au învăţat? Ce respect au ei pentru învăţătura primită din partea altora?"

În altă zi, m-am reîntors la bibliotecă. Sub un birou era un teanc de cărţi mai vechi, prăfuite, trecute parcă prin rândurile unei vremi uitate, reprezentând o serie de volume de psihologie din anii '67. Mi s-a permis să răsfoiesc unul din volume, şi printre rânduri bine scrise, ca niște frânturi ale unor povești străvechi care conturează imagini tainice în mintea cititorilor, am întâlnit o legătură stranie cu o veche biserică catolică din care n-au rămas decât nişte ruine.

Instant, din memorie mi-au revenit cuvintele uitate din romanul "Numele Trandafirului":

"Neputinţa asta a mea de a vedea cum trebuie este poate efectul umbrei pe care marele întuneric care se apropie o aruncă asupra lumii încărunţite. Cu cât îmi citesc mie însumi povestea de aici, cu atât izbutesc mai puţin să pricep dacă în ea există vreo urzeală care merge dincolo de desfăşurarea firească a întâmplărilor şi a timpurilor ce o încheagă. Şi este un lucru greu pentru mine să nu ştiu dacă litera pe care am scris-o cuprinde în ea vreun înţeles ascuns, sau dacă are mai mult de unul, şi multe, sau nici unul."

Leadership: Amintirile care te inspiră pot să formeze ecouri ale unor evenimente trecute, prin filtrul unei transfigurări interioare care dă o nouă viață experiențelor tale de cunoaştere?

Am recitit acele câteva rânduri din volumul prăfuit, câteva minute bune, cu speranţa de a găsi în ele o înţelegere mai profundă. Mai mult, am reflectat la cuvintele plăsmuitoare de sensuri care, nesocotind curgerea vremii, şi-au făcut loc imediat în inima mea, tot așa cum culorile își fac loc în paleta unui pictor, doar mult mai subtil. Una din doamnele bibliotecare mi-a spus că acele volume vechi erau puse deoparte pentru a fi trimise la casat, şi deoarece aveau ştampila bibliotecii nu puteau fi împrumutate oricui.

Aşa că imediat am scris mesaj unui bun prieten al meu, profesor universitar cu mare influenţă, al cărui birou nu cred că era prea departe de incinta bibliotecii. Atât i-am scris: "nu lăsa cărţile să se piardă, ci dă-mi-le cu împrumut ca să le fotocopiez cu telefonul."

I-am scris mai multe mesaje bunului meu prieten, marele profesor universitar. El a citit mesajele, dar nu mi-a răspuns nici până acum. Singurul semn din partea lui, după câteva săptămâni, a reprezentat un cumul de imagini făcute într-un minunat sejur în străinătate, la un maraton în Grecia. Cât despre volumele vechi, singurele martore tăcute ale trecutului, aproape sigur au fost trimise la casat, iar din ele nu a mai rămas nicio urmă. Nimic nu s-a

salvat.

Doar amintirea acelor rânduri vii, cuceritoare, scrise cu cerneală roşie, însemnând o pagină întreagă, mai încălzeşte memoria mea. Cu câtă grijă au fost scrise, cu suflet şi din suflet ! Presupun că acest detaliu este demn de personajul William of Baskerville care, cu ultimele puteri, a reuşit să salveze câteva manuscrise vechi din mănăstirea benedictină, înainte ca focul să o cuprindă de-a întregul. Eu, totuşi, n-am reuşit să salvez nimic.

Leadership: Poţi să priveşti schimbarea cum trece prin faţa ta, fără să fii pus în situaţia de a sta martor la evenimentele care să pot îndurereze nădejdile tale?

Aşadar, am apelat la cineva care avea puterea de a salva mii de pagini pline de cunoaştere, dar aşa cum preciza şi eroul lui Umberto Eco: *"Ultimele eforturi n-au mai ajutat la nimic. Cum ar putea un înţelept să comunice ştiinţa sa, dacă îi lipseşte dovada cunoaşterii sale? Poate că manuscrisele au fost condamnate de propriul lor refuz de a fi cunoscute, de taina pe care o păstrau? De un lucru sunt sigur: antichristul se apropie cu adevărat, pentru că nicio înţelepciune nu-i mai stă în cale."*

Întunericul ignoranței se întinde peste lume, ca o pânză a diavolului care învăluie tot ce este viu. Îndeosebi, cunoașterea se pierde exact ca o lumină care se stinge, ca o floare care se ofilește. Iar prin ignoranţa lor, artizanii întunericului ţin lumea în beznă prin refuzul salvării cunoașterii, aceeaşi indivizi mediocri care n-au învăţat nimic din cărţi, şi cărora cărţile nu le folosesc la nimic. Într-adevăr, ei au puterea şi autoritatea de a salva multă cunoaştere, dar în schimb lasă totul să moară. Ceea ce se întâmplă astăzi, casarea cărţilor fără a fi salvate în prealabil pe internet, este similar cu arderea miilor de manuscrise din timpul inchiziţiei (1490-1500). Oamenii inteligenţi din vremurile trecute au avut ceva de spus, iar sistemul le-a închis gura.

Cei ce apără știința sunt gardienii cunoașterii, pe când ceilalți se numesc gropari ai învățăturilor curate, ignoranța dezvăluindu-le natura uşuratică, mentalitatea superficială, marea lor indiferenţă. Ei sunt sunt creatorii uitării, nu ai renașterii. Ei sunt răul în această lume, acelaşi suflet hain de inchizitor din vremurile trecute care încă persistă.

Leadership: Gândurile tale pot să formeze întregul unui univers din bucăţi răsfirate, privind cu ochii minții lucrurile pe care alții nu le văd?

Mâna lui Dumnezeu creează, nu ascunde, şi nu aruncă nimic în uitare. Frânturile de gânduri din acel volum învechit, rămase în memoria mea ca nişte puzzle-uri, ecouri ale unor străvechi morale sociale, până să formeze întregul, încă îmi stârnesc întrebări şi curiozităţi, purtându-mă cu gândul la evenimentele vremii. O parte din marile opere ale omenirii au fost salvate, majoritatea au pierit. Şi încercând să pun cap la cap cuvintele din acea pagină, rămase şi acum în memorie, cu ochii care văd lucrurile pe care alţii nu le văd, mă regăsesc din nou în romanul "Numele Trandafirului":

"Din portalul bisericii rămăseseră puţine urme, roase de mucegai, deşi trecuseră atâtea decenii. Scormonind printre resturi găseam uneori bucăţi de pergament, căzute din scriptorium şi din bibliotecă, supravieţuind ca nişte comori îngropate în pământ. Am început să le adun, ca şi cum ar fi trebuit să fac la loc foile unei cărţi.

De-a lungul unei bucăţi de zid am găsit un dulap, stând încă uimitor de drept lângă perete, scăpat de foc, nu ştiu cum, găurit de apă şi de insecte. În el mai erau încă nişte foi. Pe altele, sfâşiate, le-am găsit scormonind prin ruinele de jos. A fost o recoltă săracă, dar mi-am petrecut o zi întreagă ca s-o strâng, ca şi când de la acele "disiecta membra" ale bibliotecii ar fi trebuit să primesc o vestire. Unele bucăţi de pergament erau decolorate, altele lăsau să

se mai străvadă umbra vreunui chip, uneori fantoma vreunui cuvânt sau a mai multora. Uneori am găsit foi pe care se puteau citi fraze întregi, mai uşor găseam legături încă neatinse, apărate de altele care avuseseră paftale de metal. Larve de cărţi, părând încă sănătoase pe dinafară, dar devorate pe dinăuntru; şi totuşi, uneori, câte o jumătate de pagină scăpase, se zărea pe ea câte un incipit, câte un titlu…"

Leadership: Discernământul pe care îl exerciți față de nişte detalii memorabile poate să apere o creație de mare valoare spirituală, încât ceea ce simți în suflet să nu piară în uitare?

Dumnezeu este ceea ce rămâne în suflet, nu ceea ce piere în uitare. Puţine, atât câte au fost, cuvintele acelea atât de adânc înrădăcinate în memoria mea au stârnit nevoia de a scrie acest articol. Ele au sădit înţelegere, înmugurind gânduri și simțiri ca niște flori nevăzute, dar pline de esența vieții. În lumina lor, mi-am contemplat esența existenței, iar ce-am scris aici sunt ca stelele pe cerul nopții. Ele au fost călăuze, îndrumându-mă prin întunericul incertitudinilor și oferindu-mi un far în marșul meu prin labirintul realității. Sau poate că, ale mele cuvinte sunt o oglindă a povestirii lui Umberto Eco, care conţine un tâlc ascuns la final:

"Am cules toate rămăşiţele care se puteau găsi şi am umplut cu ele doi saci de călătorie, aruncând lucruri care-mi erau de trebuinţă pentru a salva comoara aceea mizeră. Toate fragmentele, propoziţii şi fraze neterminate, voi şti să le pun cap la cap, să le conturez în alt mod, încât din puţinul lor să creez ceva măreţ.

De-a lungul drumului de întoarcere şi apoi la Melk, mi-am petrecut multe şi multe ore încercând să descifrez vestigiile acelea. Adesea am recunoscut, după un cuvânt sau după o imagine rămasă, despre ce operă era vorba. Când am regăsit, după aceea, alte copii ale acelor cărţi, le-am studiat cu dragoste, ca şi cum soarta mi-ar fi lăsat acea moştenire, ca şi cum faptul de a fi descoperit copia distrusă ar fi fost un semn neîndoielnic din cer care spunea "Toile et Lege". La sfârşitul răbdătoarei mele realcătuiri mi s-a însăilat în minte o mică bibliotecă, semn al celei mari, care dispăruse, o bibliotecă făcută din bucăţi, citate, fraze neterminate, rupturi de cărţi.

Paginile acestea neterminate m-au însoţit toată viaţa care mi-a mai rămas de trăit de atunci, le-am cercetat ca pe un oracol, şi mi se pare chiar că tot ceea ce am scris atunci pe foile acestea, pe care le citeşti tu, cititorule necunoscut, nu e altceva decât o mixtură, "un carme a figura", adică un nesfârşit acrostih care nu spune şi nu repetă altceva decât ceea ce mi-au şoptit acele fragmente. Şi nu mai ştiu dacă până acum eu am vorbit despre ele, sau ele au vorbit prin gura mea…"

Vederea divină se deprinde în lumina unei avuții tăinuite, cu ajutorul gândului de a salva cunoașterea ca pe o creație măreață, receptând ecoul unei imagini rămasă în amintire.

Antichristul este un om total lipsit de cunoaștere, care nu poate să recunoască o avere în reprezentarea subtilă a unor opere, fiind orbit de iluzia unei pretinse atotcunoașteri. El urmează doar întunericul care îi arată calea, ca pe un fel de busolă în viața sa. În loc să se orienteze după lumina și claritatea învăţăturilor, el alege să meargă în direcția întunericului, ghidându-se după obscuritate și necunoscut. Astfel, întunericul devine pentru el un ghid, o sursă de călăuzire în locul luminii divinului.

În acest caz, este de ajuns să părăsești gândul de a salva cunoașterea, pentru a vedea totul risipindu-se precum nisipul în vânt.

Source: https://neculaifantanaru.com/antichristul.html

Apa înseamnă sânge

On Decembrie 26, 2015

Încearcă-ţi măiestria în a da naştere unei creaţii autentice, găsind acel ceva dincolo de imaginație care să se poată materializa într-o schimbare lăuntrică.

În timp ce Emirul din Kharesm îşi face în genunchi rugăciunea în oraşul asediat, prizonierii din jurul lui, care au ordinul să repare zidul de apărare, strigă disperaţi: "Apă ! Apă ! Nu avem apă cu care să amestecăm mortarul ! Ce să facem?" Atunci emirul dă ordin ostaşilor săi: "Amestecaţi mortarul cu sângele lor". Şi îşi continua rugăciunea în timp de ordinul lui este executat.

Acelaşi val de cruzime inundă şi acest film. Moartea domină începutul lui şi, tot ca în filmul mexican, triumful vieţii îl va încheia. *"De două ori - pe ideea: apa înseamnă sânge - stihia apei trece cu forţa ei distrugătoare, aducând după ea moarte, vărsare de sânge şi victorie asupra omului. Iar a treia oară apare sensul autentic al acestei idei despre apă ca sângele dătător de viaţă..."*

Ţesăturile filmelor lui Eisenstein sunt toate făcute cu aceleaşi fibre, aceleaşi teme se întrepătrund, revin şi se dezvoltă obsesiv în fiecare operă a sa. *****

Leadership: Poţi să configurezi o imagine a realităţii care abundă de intensitatea unor trăiri rezultate din acțiunea unei povești pline de culoare, prin declanşarea unei atitudini de spirit superior îndreptată spre o singură țintă: *"Să fie cum vreau eu ! "* ?

Prima acțiune de impunere a unei idei personale într-un montaj creativ, rezultate din adâncurile vii ale unei viziuni artistice generoase, se poate justifica prin faptul că nu se încadrează întotdeauna în standardul de referinţă al celor care înțeleg importanța unei experienţe memorabile prin substanța și consistența mesajului pe care ea îl poartă. Imaginea realităţii la care face referire regizorul este îndreptată întotdeauna spre o singură ţintă: "să fie cum vreau eu", fiindcă el ţine să-şi arate puterea creaţiei faţă de tot ce este pus înaintea faptelor.

De asemenea, montajul ne trimite la acel "Să fie cum vreau eu ! ", respectiv la acţiunea posesorie asupra unei actualizări a realităţii, folosită pentru a întrepătrunde o temă veche cu o lume nouă, sau o realitate transformată în ficțiune. Ceva care nu se pierde prin vizualizare, ci staționează multă vreme în mintea omului prin impactul declanșat de o explozie puternică - un efect al variabilei numite „argument credibil".

Leadershipul este un promotor al argumentului credibil, declanşând o anumită emoție în rândul oamenilor ca mijloc de reprezentare a unei noi perspective de cunoaştere a lumii prin lentila unei reacţii afective, intelectuale şi artistice.

Altfel spus, înainte să dai viaţă unei idei de scenariu trebuie să începi prin a găsi o raţiune cu care să explici totul, de la ce se vede la ceea ce nu se vede, să faci analiza lucrurilor care alcătuiesc prin însăşi natura lor realitatea obiectivă. Scenariul este o poveste plină de culoare pe care nu o poate recepta oricine dacă mai întâi de toate nu este crezută, sau dacă nu este dezvăluită însăşi esenţa ei.

Leadership: Poţi să creşti intensitatea unor trăiri rezultate din acțiunea unei povești considerată drept o modalitate de exprimare a unor concepţii, sentimente despre lume şi

viaţă, într-o formă artistică?

Argumentul credibil, în cadrul unui tablou unitar, coerent, unde realitatea poate respira chiar și în aburul ficţiunii, întărește legătura cu acel ceva care te face să simți, ceva care este dincolo de imaginația și așteptările tale, deci care se poate materializa într-o schimbare lăuntrică - ca și când ai fi trăit personal o experiență inedită. Aici nu ne referim doar la faptele înregistrate pe peliculă, ci la motivele şi simbolismul din spatele faptelor ce servesc drept transpunere a sentimentelor într-o formă de creaţie.

A găsi o modalitate de exprimare a unor concepţii, sentimente despre lume şi viaţă într-o formă artistică înseamnă de fapt să conştientizezi relaţia dintre ceea ce experimentezi în mod direct şi ceea ce experimentezi printr-o trăire a omului transformat de iureşul evenimentelor, din punctul de vedere al teoriei de film care spune că: "o înşiruire de imagini se caracterizează prin existenţa unui singur fond".

Cine privește pe web, de pildă, imaginea unei destinaţii turistice care se repetă pe numeroase site-uri, va reuşi să se oprească din căutatul continuu al unei posibile opţiuni mai bune doar dacă aceasta oferă garanţia unei experiențe memorabile.

Dar, să nu uităm pe această cale, ce spuneau frații Heath în cartea lor „Idei cu impact garantat": *„ Dacă încercăm să convingem un public sceptic să creadă de veridicitatea unui mesaj nou, realitatea este că vom duce o luptă anevoioasă împotriva cunoştinţelor și relațiilor sociale pe care individul și le-a format de-a lungul unei vieți întregi.* "

Un regizor trebuie să dea scenariului și peliculei o notă personală reconstituind acţiunea unei poveşti pe baza imaginilor prezentate şi slujindu-se de aceste imagini pentru a impune propria interpretare a evenimentelor din viaţa sa.

Apa înseamnă sânge exprimă de fapt o imagine a realităţii, redată prin culoare, dar care declanşează o emoţie puternică. Regizorii cei mai buni ştiu sa creeze o poveste reală, oferind posibilitatea de a "intra mai adânc" în miezul ei, folosind chiar imagini fantastice.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/apa-inseamna-sange.html

Aparenţa care ucide sufletele superioare

On Ianuarie 20, 2015

Impune-te prin puterea convingerilor pe care le rulezi continuu, astfel încât să-ţi găseşti un rost în rândurile interpretării vieţii.

Monte Cristo ieşi cu sufletul adânc mâhnit din casa unde o lăsă pe Mercedes, pe care, după toate probabilităţile, nu avea s-o mai revadă niciodată. De la moartea lui Edouard o mare schimbare se săvârşise în el. Ajuns la culmea răzbunării, pe povârnişul domol şi întortocheat pe unde urcase, zărise de cealaltă parte a crestei prăpastia îndoielii. Mai mult decât atât: convorbirea cu Mercedes îi trezise atâtea amintiri în inimă, încât amintirile acestea aveau ele însele nevoie să fie înfrânte.

Un om cu firea lui Monte Cristo nu putea pluti multă vreme în melancolia care poate face să trăiască minţile obişnuite dându-le o aparenţă de originalitate, dar care ucide sufletele superioare. Contele îşi spuse că din moment ce ajunsese aproape până la a se mustra singur, trebuia să i se fi strecurat o greşeală în calcule.

"Nu privesc bine trecutul şi pesemne că nu mă înşel chiar într-atâta. Cum - continuă el - scopul meu să fi fost oare nesăbuit? Să fi mers oare de zece ani pe o cale greşită? O oră să fie de ajuns ca să-i dovedească arhitectului suprem că opera tuturor nădejdilor lui era dacă nu imposibilă, cel puţin nelegiuită?

Nu vreau să mă obişnuiesc cu ideea asta. Ea m-ar putea înnebuni." *****

Leadership: Testezi superioritatea sau inferioritatea poziţiei tale faţă de linia zero, în aria unei sume de reflexiuni despre sine?

În raporturile cu existenţa, leadershipul poate fi rezultatul cunoaşterii de sine ce decurge din cercetarea faptelor pozitive sau negative, administrând unitatea inconfundabilă a omului produsă în momentele trăite în fiecare zi, integrând esenţa nevoii lui de a-şi asigura un sens de urmat.

Spre deosebire de alte ştiinţe, leadershipul trece, în raporturile cu realitatea complexă, prin stadiul declinului autorităţii omului - atunci când el întâlneşte faptele şi constrângerile fireşti ale consecinţelor din timpul procesului de schimbare.

Trebuie să rămâi puternic în timpul tranziţiei spre un alt tip de om, chiar dacă asta implică o adâncire deopotrivă în suprasensibil, străbătând cu stoicism câmpul îndoielilor şi deznădejdilor mai ales atunci când trecutul te ajunge din urmă, apăsând pe tine cu forţe nebănuite.

Identificarea căii pe care trebuie să înaintezi, în condiţiile unei vulnerabilizări a sinelui care poate să degenereze într-o renunţare totală la sensul propriei fiinţe, este procesul cu adevărat greoi de reformare – dar reprezintă testul de confirmare a superiorităţii tale.

Leadership: Viziunea care predomină în zona ta de control creează un sentiment al zădărniciei, determinat de ideea că nimic nu e statornic în timp?

Modificarea semnificaţiilor atribuite situaţiilor de viaţă în care reacţionezi neajutorat, fără conştiinţa propriilor alegeri şi fără putinţa de a schimba cursul lucrurilor, dincolo de aparenţele înşelătoare ale realităţii, este punctul de plecare al unei reflexiuni despre sine – care cade şi asupra leadershipului, fiindcă testează superioritatea sau inferioritatea poziţiei tale faţă de linia zero.

Linia zero reprezintă perioada de referinţă în care predomină abaterile de la rigorile experienţelor de viaţă, ajustările de valoare sau toleranţele conştiinţei. În funcţie de lungimea acestei linii depinde devenirea ta, atribuirea unui sens major experienţelor, întărirea sentimentului valorii de sine şi găsirea unui anumit rost în rândurile interpretării vieţii.

Un lider se impune prin puterea convingerilor pe care le cucereşte în urma luptei îndelungate cu propriile limite, slăbiciuni şi eşecuri, în încercarea de a se dovedi mai bun şi mai valoros. Prin conţinutul său de calităţi, prin gândire şi prin atitudinea în faţa vieţii, un erou al luptei cu viaţa este totodată expresia sensibilităţii actualizate care îl modelează astfel încât el să aibă un comportament mai înţelegător şi mai tolerant faţă de semenii săi.

Reflexia este forţa cu care se întoarce la tine intensitatea unei trăiri, după ce ea a lovit necruţător în conştiinţa unui destin capricios.

Aparenţa care ucide sufletele superioare evidenţiază acea nesiguranţă în „apărare”, atunci când încerci să-ţi impui autoritatea în drumul vieţii. În careul propriilor tale experienţe se vor infiltra adesea sentimente sau convingeri demotivante, dar ele au menirea de a şlefui permanent si de a scoate la iveală tot mai mult din ce poţi fi. Un om de mare caracter.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Aparţin privirii care îmi încarcă ochii cu bogăție artistică

On Februarie 25, 2024

O îndepărtare care mărește perspectiva face ca tot ce înconjoară vederea să se contopească într-un eveniment grandios.

În dimineaţa aceea frumoasă de vară, în liniştea cea mai deplină, mă plimbam pe plaja din Mamaia. Pe cerul tot mai senin, spre răsărit, dispăreau nuanțele palide ale zorilor care străpunseseră întunecimea nopţii, lăsând să se distingă fundalul abstract, purpuriului strălucitor al unei aurore de o luminozitate nemaivăzută. Soarele tot mai vizibil se ridica la orizont, și asta se întâmpla și în inima mea, stârnind o stare de bine.

Orizontul pe care marea îl mângâia cu șoapte gingașe, invitându-mă să-i explorez tainele adânci și misterioase, măsura mişcările ochilor mei în timpul unui episod vizionar de contemplare a naturii, când mintea-mi călătorea pe cărările gândirii creatoare. Undeva în larg, un vas de croazieră îşi vedea nestingherit de drum, distanţa dintre noi micşorându-se din ce în ce mai mult. Şi, plăcut surprins, am constatat că era înconjurat de un peisaj desprins din basme, unde marea și cerul se întâlneau într-o simfonie perfectă.

În acel unic moment, ochii îmi puneau la încercare vederea, de unde şi rolul ieşit din comun al privitorului de a se metamorfoza într-un creator, dând o semnificație aparte lucrurilor prin puterea propriei sale percepții și imaginații. Sigur că ochii nu îşi exersează vederea doar având grijă de expresia constructivă a obiectului observat, încât să creeze o unitate spaţială, ci faptul că însăşi vederea devine parte integrantă a acestei construcţii dirijată de artă, numită percepţie. Sau cum ar spune anticii, *Urfechios Aositis Udarisvia*, o îndepărtare care mărește perspectiva, făcând ca tot ce înconjoară vederea să se contopească într-un eveniment grandios.

Leadership: Prin accesări succesive ale orizontului poţi să conturezi un moment memorabil, drept corespondent al raportului dintre ceea ce percepi şi ceea ce simţi?

Vederea, bine antrenată de exterior, impune o nouă condiţie intuiţiei şi evidentei artistice: de a lăsa intactă plăcerea întâlnirii cu un moment memorabil, drept corespondent al raportului dintre ceea ce percep şi ceea ce simt. Având capacitatea nu doar de a interpreta lumea, dar şi de a o imaginea diferit, vederea ajunge prin accesări succesive ale orizontului un fel de locțiitor al lucrurilor care au existat și care au fost cunoscute, un principiu de referință sau de tendință, în ordinea cunoașterii a ceea ce nu mai există ca atare. Şi, colorând cu subtile şi eficiente nuanţe de "efemer" toate lucrurile, într-un elan confesiv, vederea devine un soi de garant al orientării spre artă, spre pictură.

Cel mai probabil, vederea care se remarcă aici poate captura esența a ceea ce mă defineşte ca artist, fiind străbătut de neîncetatul elan al căutărilor, exact ca în romanul "Colecţionarul" de John Fowles:

"Totul era gata. Nu-mi mai rămânea decât să mă aşez la pândă şi să profit de prima ocazie ce avea să se ivească. E adevărat că în momentul acela eram într-o stare ciudată. Mă gândeam la toate detaliile de parcă făcusem lucruri de-astea toată viaţa. Ca şi când aş fi fost agent secret, detectiv, sau un artist în căutarea frumuseţii perfecte. Până la urmă am aşteptat, şi am aşteptat, zile întregi, aşa cum se întâmplă şi cu fluturii. Vreau să spun că te duci într-un loc unde ştii că vei da peste specii rare şi nu găseşti nimic, dar altă dată, când nici nu cauţi fluturi, îţi apar în faţa ochilor pe o floare, oferiţi ca pe tavă, cum se zice."

Apariţia oricărui exemplu de perfecţiune artistică necesită timp de aşteptare. Iar dacă încerc să disting unicitatea dintr-o imagine vagă, precum un lucru aflat în depărtare, atunci simțurile mele trebuie să se piardă în fluxul unui moment deschizător de perspectiva, *coincidentia oppositorum*, ca să poată captura și exprima o anumită interpretare, devenind astfel instrumente ale creației. Doar astfel îmi pot amplifica capacitatea de a interpreta lumea din jur și de a o transforma într-o operă de artă, printr-un fel de a mă afla în locul în care, deși nu găsesc nimic palpabil, simt că sunt în mijlocul unei prezențe subtile, dar pline de semnificație.

Leadership: Ai reflectat vreodată asupra modului în care un reper vizual poate marca separarea dintre realitate și interpretare, creând astfel o legătură între două entități distincte?

Ştiu prea bine ce reprezintă fiecare din vederile mării pentru mine: un fluture pe care am dorit întotdeauna să-l prind. Am stat la pândă o zi întreagă, doar ca să sesizez ceea ce ochiului îi place mai mult: detaliile subtile sau esența amplă a întregului peisaj. Ştiam că şi marea mă priveşte ca pe un colecţionar de imagini unice, precum fluturii ce trăiesc o singură zi, realităţi pentru care idealitatea există, dar nu voiam să mă las cuprins de vraja ei decât acceptând realitatea unei scene desprinsă tot din romanul lui John Fowles:

"Când recitesc ce-am scris îmi dau seama că nu este numai o situaţie fantastică, este o variantă fantastică a unei situaţii fantastice. Vreau să spun că acum sunt la mâna sorţii, iar soarta nu se poartă ca şi cum ar fi de aşteptat. Şi astfel soarta, prin intermediul acestui om, mă aduce în situaţia de a-i fi fals recunoscătoare. Sunt atât de nesigură, şi cu siguranţă că el ştie asta. Mă poate face să depind total de el. Parcă aş trăi un timp nesfârşit, nesfârşit, nesfârşit, într-o singură clipă trecătoare.

Ce scriu aici e firesc. E ca şi cum două persoane s-ar strădui să continue o conversaţie. Este invers decât desenul. Când tragi o linie, ştii imediat că este o linie bună sau rea. Dar când scrii o linie, la început pare adevărată şi apoi, când o reciteşti mai târziu..."

Arta este ca marea, mereu în schimbare, mereu fascinantă, mereu angajându-se în conversaţie cu mine. Mă poate face să depind total de ea dacă o privesc ca o linie de demarcație între două lumi diametral opuse: oamenii superiori și masele, ignorând spațiile dintre o apariţie şi alta. Iar dacă continui să caut forme de expresie în orice punct pe suprafaţa mării, să văd fluturi în orice mică apariţie din larg, să mă comport ca un colecţionar de vederi care hrăneşte pictura cu tot felul de tipologii de culoare, de la cele pe bază de uleiuri până la cele pe bază de apă, probabil aş ajunge în situaţia de a trăi un timp nesfârşit, nesfârşit, nesfârşit, într-o singură clipă trecătoare.

O clipă care la început pare adevărată, dar când o analizez mai târziu, ea pare iluzorie.

Una din preocupările constante ale unui creator este să surprindă esența unei experiențe sau să provoace reflecții profunde prin intermediul artei sale. Dar fără să ajungă în situația de a-și pierde originalitatea și autenticitatea în fața iluziilor percepute, fie ele provocate de vastitatea mării, de misterul orizontului, sau de propria interpretare a realității.

Aparţin privirii care îmi încarcă ochii cu bogăție artistică ori de câte ori sufletul meu întâlnește marea, concomitent cu simțul infinitului care se revarsă dincolo de orizont. Iar dacă aş privi de nenumărate ori marea, cu aceeaşi ochi cu care ea mă priveşte pe mine, atunci i-aş adresa aceleaşi cuvinte pe care le rostea personajul din romanul "Colecţionarul", scris de John Fowles:

"Iubesc cinstea şi libertatea, şi generozitatea. Iubesc capacitatea de a face ceva, de a crea. Îmi place să mă implic din plin. Iubesc tot ce nu este static şi îi urăsc pe toţi cei care se mulţumesc să stea de o parte şi să nu facă nimic, să plagieze, pe cei a căror inimă a murit înaintea trupului."

Source: https://neculaifantanaru.com/apartin-privirii-care-imi-incarca-ochii-cu-bogatie-artistica.htm

Apriga îmbrăţişare a diavolului

On August 31, 2010

Măreşte puterea leadershipului tău, fără să devii prizonierul propriilor tale patimi.

Qin Shi Huang Di a fost un strateg strălucit. A cucerit toată China, care îi poartă şi azi numele. Dar cum a ajuns el cel mai puternic şi mai de temut om din lume la acea vreme? Nimic mai simplu: ţinând omenirea "în şah". Şi, de asemenea, ghidându-se mereu după principiul: *" Scopul scuză mijloacele "*.

Imperiul său trebuia să fie etern. A învins regat după regat prin forţa armelor. Toţi prizonierii erau executaţi. Nu admitea să i se discute ordinele. Totul, chiar şi interesele celor ce-l sprijineau, trebuiau să fie subordonate intereselor sale. Obsedat de ideea de a-şi atinge cu orice preţ scopurile, a procedat întotdeauna fără milă şi necruţător.

Pentru un om care are pasiunea puterii şi a gloriei, dar mai ales a puterii, viaţa celorlalţi nu are niciun preţ. Temându-se de ce gândesc oamenii în privinţa acţiunilor şi deciziilor sale ticăloase şi inumane, Qin Shi Huang Di a găsit un motiv să execute 460 de învăţaţi, o crimă care, mai presus de altele, s-a întipărit în mintea poporului. Sute de mii de oameni au trecut prin cele mai grele chinuri ca să-i construiască împăratului un mausoleu uriaş, un palat subteran păzit de o armată de teracotă, şi un zid imens menit să confere apărare regatului său.

Leadership: Îţi evaluezi corect nivelul de experienţă în a judeca caracterul unui destin superior care îşi asumă o istorie îndelungată, prin prisma unei fireşti detaşări de situaţia în care eşti îndreptăţit să te consideri ca find victima unei poticniri fatale?

Cu siguranţă, cel mai bun prieten al diavolului este omul, pe care numai dacă reuşeşte să-l câştige de partea sa îşi poate atinge scopul. Dar odată ajuns sub suprema lui putere, are dreptul de viaţă şi de moarte a fiecăruia, căci diavolul nu acceptă niciodată înfrângerea. Odată ce intri în infern, odată ce eşti prins în ghearele sale monstruoase, nu mai poţi face nimic – eşti prins ca într-o pânză de păianjen care se ţese tot mai mult în jurul tău, şi eşti ţinut prizonier ca într-o transă hipnotică.

Cine îşi închipuia că bunătatea conducea lumea, se înşela amarnic. Împăratul Qin Shi Huang Di devenise întruchiparea temerilor oamenilor. S-a manifestat în acţiunile sale cu toată puterea şi cu toată răutatea lui. Dar pe lângă faptul că a fost foarte încăpăţânat, a avut o foarte mare putere de convingere.

Oamenii care serveau interesele împăratului erau îndreptăţiţi să se considere ca find victima unei poticniri fatale, deoarece mintea lor nu filtra bunul mers al evenimentelor printr-o bogăţie spiritual deosebită, prin tendinţe permanente de înaltă valoare morală, ci mai curând printr-o lipsă de respect faţă de regulile şi legile vieţii în societate.

Ei nu puteau judeca lucid caracterul conducătorului lor tocmai fiindcă raţiunea lor de a exista nu era întemeiată pe adevăr, pe învăţătură, pe principiul egalității în drepturi, ci pe sindromul istoric de a sta cu capul plecat precum un condamnat la pieire.

Leadership: Poţi să extragi din viaţa ta acele semnificaţii atribuite relaţiei dintre ceea ce ţi se dezvăluie ca realitate incontestabilă şi ceea ce ţi se dezvăluie ca fiind cu mult mai cuprinzător decât îţi poate oferi perspectiva unei imagini a puterii nelimitate?

Era expert în mesmerism, avea acea capacitate nesănătoasă de a hipnotiza masele de oameni. A exercitat de la distanţă o influenţă telepatica răuvoitoare, a otrăvit sufletele oamenilor nevinovaţi care nu bănuiau nimic. În consecinţă mulţi s-au lăsat în seama voinţei lui superioare, aşteptând ca el să hotărască pentru ei. Mulţi au fost gata să-şi sacrifice vieţile în numele idealurilor sale înalte şi a convingerilor pe care şi le crease.

Mă întreb, ce-i trebuie unui om ca să-şi dea, cu o bucurie atât de mare, viaţa pentru conducătorul său? În primul rând, liderul trebuie să corespundă întru totul aşteptărilor sale. Iar un Don Juan al întunericului are capacitatea să sucească minţile oamenilor cu un raţionament chipurile sănătos şi coerenţă în gândire, încât aceştia, fără să fie cuprinşi de nicio îndoială, cufundaţi într-o stare de euforie generală, să fie gata să-şi dea şi viaţa pentru el.

Aşa este, ca să mânuieşti oamenii trebuie să fii capabil să pătrunzi în interiorul lor, să le îngheţi în aşa măsură sufletele, încât să nu mai poată să discearnă corect între bine şi rău. Iar prin puterea şi arta lui, diavolul reuşeşte întotdeauna să atingă această performanţă. Atotputernicia lui psihică tulbură într-atât buna judecată a supuşilor săi, încât aceştia, devotaţi lui trup şi suflet, îşi semnează singuri condamnarea la moarte.

Leadership: Eşti în stare să experimentezi acea trăire a "divinităţii" din tine, fără să devii robul acelei imagini a puterii care se sfărâma presiunea propriei energii devoratoare, eliberate de un destin fără scăpare?

Omul care se lasă condus de un tiran este un martor umil al evenimentelor pe care nu le poate controla, fiindcă nu este dispus să atribuie vieţii semnificaţia de "glorie", acea glorie câştigată printr-un ansamblu de alegeri libere şi corecte, printr-o înălţare a forţei lor sufleteşti, nu printr-un anumit fel de a te raporta la cineva mai puternic şi cu viziune. Majoritatea oamenilor slabi slujeşte o autoritate autoimpusă, câştigată printr-un duh de slujire a unor idealuri de înrobire.

Odată ajuns sub stăpânirea diavolului, viaţa omului atârnă de un singur fir de păr. Dar şi viitorul diavolului depinde de oameni. Căci el se foloseşte de oameni ca de un suport pe care să se poată sprijini în voie. Din pricina asta el nu poate opta pentru o totală indiferenţă faţă de ei ci, adoptând o atitudine constructivă, se asigură că îi vor îndeplini unele nevoi, şi abia apoi, când nu-i mai sunt necesari, se descotoroseşte de ei. Căci bunul mers al afacerii sale este influenţat numai de rezultate, care depind de performanţa supuşilor săi. Iar demoralizarea oamenilor, lipsa de productivitate şi proactivitate sunt factorii de risc cei mai semnificativi.

Leadership: Vocea interioară te împinge spre o evoluție interioară profundă, transformându-te în o versiune mai puternică și mai autentică a ta, dincolo de ceea ce ai considerat că sunt limitele tale?

Un geniu al răului trebuie ucis sau închis într-un cufăr, sau să-l determini să accepte vitregia destinului şi să se resemneze. Dar energia extraordinară a împăratului Qin Shi Huang Di, demonica lui putere asupra sufletelor era mult prea mare. Nu existau celule sau ziduri care să-l oprească. Oamenii se puteau doar amăgi cu gândul că e muritor, şi că, într-o bună zi, vor putea scăpa din acel infern.

O fiinţă neînduplecată şi nesocotită în pasiunile sale, veşnic lipsită de măsură, stăpânită de sentimente supraîncordate, nu poate nutri sentimente pozitive puternice pentru cineva, ci egoiste sau nedrepte care în final nu-l vor conduce decât la eşec. Imperiul împăratului Qin Shi Huang Di trebuia să fie etern. Dar s-a sfârşit în haos. Iar el a murit după ce-a înghiţit o pastilă de mercur care spera să îi prelungească viaţa. Moartea a fost duşmanul de care s-a temut el o viaţă întreagă, şi pe care nu l-a putut învinge.

Leadershipul este aspiraţia de a cunoaşte o trăire a vieţii fără lupte, încrâncenări şi frustrări care îţi secătuiesc energia, cu specificaţia că voinţa de a birui o pasiune este singura unealtă a expresiei sinelui care îşi controlează tristeţea sau suferinţa.

În leadership trebuie să faci neapărat trebuincioasă o atare alunecare spre legendă, prin actul eroic de lepădare a sinelui care îşi presimte neîmplinirea.

Apriga îmbrăţişare a diavolului este acceptată doar de oamenii fără credinţă într-un sens al vieţii, aceia care acceptă mai degrabă să fie conduşi decât să-şi conducă singuri destinul spre făgaş împlinitor de vise.

În leadership nu poţi avea succes bazându-te pe principiul "scopul scuză mijloacele" şi nu poţi să conduci având o politică tiranică, căci vei sfârşi lamentabil. A ţine la putere fără a te sinchisi de cei din jurul tău, a sacrifica totul, inclusiv oamenii, înseamnă să te îndepărtezi de noţiunea de lider (care este ales) şi să devii tiran (care se impune prin forţă), atrăgându-ţi dispreţul celor din jur care mai devreme sau mai târziu te vor înlătura de la conducere.

Măreşte puterea leadershipului tău, dar fără să devii prizonierul propriilor tale patimi.

Source: https://neculaifantanaru.com/apriga-imbratisare-a-diavolului.html

Arhitectul destinelor

On Februarie 20, 2009

Concepe funcţionalul şi faţetele schimbărilor, astfel încât aportul pe care îl aduci leadershipului tău să fie maxim.

Un eveniment nefericit poate schimba cursul vieţii unui om.

În 1955, o femeie de culoare a fost arestată pentru că nu a vrut să se ridice de pe locul "rezervat albilor" dintr-un autobuz din Montgomey. Acest incident a umplut paharul. Acesta a fost momentul când Martin Luther King Jr. a decis să se implice cu orice preţ în lupta pentru dobândirea libertăţii şi a drepturilor oamenilor de culoare şi pentru combaterea discriminărilor rasiale. Urmând exemplul eroului său, Mahatma Gandhi, Martin Luther King Jr. a pornit bătălia.

În cele din urmă, după ce şi-a atins scopul, el a mărturisit oamenilor pe care i-a sprijinit, cu puţin timp înainte de a fi asasinat: " *Am fost in vârful muntelui şi am văzut Tărâmul Făgăduinţei* ".

În sfârşit năzuinţele cărora le-a consacrat cei mai buni ani ai săi, s-au împlinit.

Liderul nu e un biet zidar care pune în plus o cărămidă la fundaţie, ci arhitectul care pune acoperământul clădirii.

Inteligent, şi foarte însetat de libertate, având, desigur, o viziune de perspectivă faţă de problemele cu care se confruntau oamenii de culoare, Martin Luther King Jr. a răspuns nădejdilor puse în el. Şi, în ciuda numeroaselor probleme pe care le-a întâmpinat, a reuşit să le imprime acestora o atitudine fermă în faţa tuturor nedreptăţilor care li se făceau.

El a venit cu o energie şi un avânt extraordinar în faţa oamenilor şi le-a proiectat un alt viitor. Demersurile sale constant susţinute, care au oglindit o adâncă şi caldă dragoste pentru om, pentru libertatea şi demnitatea lui, au avut un ecou larg în rândul populaţiei de culoare care a răspuns chemării sale la luptă pentru dobândirea de drepturi egale cu ale celorlalţi oameni.

Martin Luther King Jr. nu a fost doar un simplu om care a încercat să-şi aducă aportul la schimbarea pe care toată populaţia de culoare o aştepta. Nu, el nu şi-a pus doar ştampila asupra schimbărilor, ci a conceput funcţionalul şi faţetele schimbărilor, iar pentru aceasta a fost iubit şi stimat.

Atingând un nivel ridicat de cunoaştere, înţelegând viaţa în mod profund, dominat de un accentuat spirit divin, el şi-a asumat rolul de arhitect şi amfitrion al schimbării. A pus problema rasismului pe un plan mai înalt decât o făcuseră predecesorii săi, cuprins totuşi de tristeţea faţă de întunecatele perspective ce-l aşteptau în acea perioadă tulbure pentru el şi poporul său.

Leadership: Poţi să-ţi reconsideri poziţia faţă de o decizie hotărâtoare care te obligă să-ţi resetezi calitatea de a livra o perspectivă nouă de abordare a evenimentelor într-un prezent al aşteptărilor înşelate?

Poziţia lui Martin Luther King Jr. faţă de decizia hotărâtoare de a apăra drepturile oamenilor de culoare a fost de la bun început exprimată în calitate de jurat, transformată apoi în calitatea de om greu de înlocuit. El şi-a resetat calitatea de a livra o perspectivă nouă de abordare a evenimentelor într-un prezent al aşteptărilor înşelate printr-un soi de hocus-pocus divin care l-a transformat într-un super-erou dotat cu puteri salvatoare.

Nu e cu putinţă să ajungi în vârful scării ierarhice dacă nu îndrăzneşti să faci ceva în această privinţă, dacă laşi lucrurile aşa cum sunt în loc să le schimbi, sau dacă nu te implici suficient de mult în rezolvarea problemelor cu care se confruntă cei din jur. La tot pasul vei întâlni oameni care au nevoie de ajutor pentru a putea face faţă problemelor. Dacă vrei să atingi un nivel mai înalt de performanţă, atunci ieşi din zona personală de confort şi fă tot ce poţi ca să le deschizi uşa spre o viaţă mai bună.

Mulţi oameni îşi aţintesc privirile spre cer, cerând ajutorul lui Dumnezeu, dar rămân pe loc fără să facă nimic, până când cineva are curajul să se implice în viaţa lor mobilizându-i într-o anumită direcţie. Visurile şi aspiraţiile spre mai bine nu îi vor ajuta întotdeauna pe oameni să se mobilizeze, dar un lider dinamic, hotărât şi cu putere de convingere va reuşi acest lucru. Dacă vrei ca oamenii să te urmeze, atunci stabileşte-ti ca scop susţinerea lor constantă. Succesul oamenilor depinde întotdeauna de cel care îi conduce, aşadar nu-i dezamăgi.

Liderul este un arhitect care se ocupă numai de "lucrările mari", oferind soluţia exactă pentru construirea lor cât mai urgentă după o imagine proprie originală şi bine pusă la punct.

Leadershipul este o depăşire a limitelor impuse de o credinţă fără margini a cărei primă ipostază este încălcarea regulamentelor care invalidează un vot majoritar și permite repetarea lui într-un tur favorabil.

Arhitectul destinelor este cel care se implică în ajutorarea oamenilor (înţelegând şi materializând corect doleanţele lor) şi-i conduce, urmând anumiţi paşi, spre un alt viitor mai bun decât cel care se prefigurează în prezent, căutând cea mai mare parte a recompensei sale în mulţumirea lăuntrică.

Dar trebuie să ai curaj şi spirit de iniţiativă ca să lupţi pentru binele celor ce te-au ales, tocmai pentru aceste calităţi. Şi trebuie să insufli la rândul tău curaj şi perseverenţă celor din jurul tău, tocmai pentru că ai ales să fii “ *arhitectul destinelor* ”.

Concepe funcţionalul şi faţetele schimbărilor, astfel încât aportul pe care îl aduci leadershipului tău să fie maxim.

Source: https://neculaifantanaru.com/arhitectul-destinelor.html

Aria limitativă a contrastelor

On Ianuarie 26, 2014

Testează valoarea de adevăr a ceea ce te defineşte, astfel încât să te distanţezi de identitatea îndoielnică care te limitează.

Mă cunosc pe mine însumi, dar în raport cu ceea ce sunt sau cu ceea ce nu sunt? O licărire îmbătătoare pâlpâie cu flacără firavă în lampa conştiinţei, ca o lume care moare, pentru că se naşte. Creată printr-un superior efort de înţelegere a versiunii reale a Omului care are în proprietatea lui adevărul. Format, la rândul lui, dintr-o mulţime infinită de mici adevăruri, spaţii înguste de acces spre marele mister al unei galaxii greu accesibile, în punctele de discontinuitate ale traseelor existenţiale care menţin o diferenţă de potenţial constantă între nesfârşitul sine şi înşelătorul Alter-Ego.

Pe drumul spre întemeierea primelor etape ale demersului meu artistic, fiindcă arta asociată cu expresia vizuală reprezintă singura mea sursă de a mă dezvolta spiritual, am învăţat multe despre ceea ce vreau să fiu şi despre ceea ce cred alţii despre mine prin comparaţie cu capacitatea de a valorifica lecţiile unei gândiri creative şi reflexive.

Leadership: În ce măsură reușești să transformi evenimentele extreme într-un limbaj artistic propriu, făcând din "inadaptare" o formă de expresie unică?

Eu însumi am devenit expresia unei arte fără egal, o construcţie de limbaj foarte rafinat, sugestiv şi diferit de ceea ce consideră lumea în general a fi formula unei noi structuri intelectuale dominante, reuşind o înălţare a exprimării la nivel de măiestrie datorită vederii de dincolo de timp. Identitatea îndoielnică care mă limitează este direct corelată cu incapacitatea de a mă simți „întreg" într-o lume copleşită de evenimente extreme în care nu mă simt niciodată adaptat.

Omul puternic se luptă mereu cu frica de a deveni mai mult decât poate duce. Arta nu este doar o călătorie spre descoperirea unui nou sens dat existenţei, evenimentelor sau anumitor frământări interioare, ci este şi o improvizaţie de mare clasă pe care o practici prin felul de a te raporta la un munte pe care trebuie să-l cucereşti. Masutatsu Oyama, unul din cei mai mari luptători ai tuturor timpurilor, a păstrat permanent în conştiinţa sa un singur gând: " *Mă tem să lupt. Mă tem să nu fiu bătut şi să pierd. Cu toate astea, îmi caut mereu un nou adversar.* "

Leadership: Cum se pot justifica efectele atitudinii tale de învingător atunci când obiectul gândirii tale devine extensia unei imagini de sine plină de putere care nu urmează alte criterii decât cele prevăzute de succesiunea frământărilor interioare?

Adevărurile ce-l frământă pe om compun întotdeauna o lume în evoluţie, intensă şi puternică în trăiri, ruptă parcă din sfera ireală a unei opoziţii puternice, mai consistente şi mai inteligente, ducându-l invariabil pe un alt nivel al înţelegerii şi dezvoltării sale.

Efectele atitudinii tale de învingător se pot justifica ca o ieşire dintr-un univers concentric atunci când obiectul gândirii tale devine extensia unei imagini de sine plină de putere - prin faptul că deţii curajul şi virtutea de a mărturisi permanenţa adevărurilor constatate empiric, sau chiar a celor confecţionate de imaginaţie din uimirea faţă de caracterul trudnic al unei arte pretenţioase.

Neîndoios, ceva din mine se predă, se retrage în colţul neliniştitor al contrastelor ce-mi

ameninţă stabilitatea, spunându-mi că trebuie să evadez degrabă din acel timp al întâlnirii cu înşelătorul Alter-Ego. Să mă distanţez de identitatea supusă unei întinderi continue şi progresive de îngrădiri ce redau amploarea limitărilor la care sunt supus. Şi să mă privesc din afara ei.

Leadership: Cum poate arta ta, asemenea unei construcții rafinate de limbaj, să reflecte viziunea dincolo de timp, chiar și atunci când identitatea îndoielnică te împiedică să te simți „întreg”?

Vulnerabil. Sunt închis într-un *speed of light* la nivel de gânduri întunecate peste care se suprapune o altă imagine, o formă de împrumut a unor cauze repetitive de anulare a sinelui, pe care realitatea refuză să le accepte categoric. Acolo unde cuprinsul raţiunii mele îşi depozitează ascunsul nedezvăluit al contrastelor, înţelesurile tăinuite, trecând de la static la dinamic, şi invers, acolo se efectuează validări de fond ale fiinţei mele care facilitează întâlnirea cu subconştientul – singurul care poate ordona şi armoniza totul în mine.

În regim staţionar, când gândurile-mi sunt îndreptate spre destinul unei noi fiinţe, renăscute sub impulsul devenirii, trebuie să existe o continuitate între esenţa diluată a naturii mele sârguincioase şi aparenţa nerentabilă a unui real care are o reprezentare finită.

Leadership: Eşti adeptul acelei căi predefinite de construcţie a unui limbaj rafinat care oferă statornicie în tot ceea ce înseamnă viaţă - cu trăirile ei astfel proiectate de experienţă încât să poată fi transpuse în arta fără a-şi pierde calitatea lor iniţială?

Omul care îşi ignoră "conţinutul" nu va putea niciodată calcula corect, în termeni de validitate a orientărilor adoptate, propria expunere la temperaturile foarte scăzute sau prea ridicate ale realităţii. Iar leadershipul, urmărind mai întâi cazurile de intersectare ale omului cu arta de a se cunoaşte pe sine, se reflectă în modul în care el se raportează la cine este cu adevărat atunci când este înconjurat de ceea ce nu este.

Referitor la tot ceea ce te defineşte în raport cu cine eşti cu adevărat, Anthony Silard, Director General al Global Leadership Institute, spunea: " *Pentru a reuşi să te pui pe primul loc în viaţa ta, dă-te la o parte din propria-ţi cale.* "

Această evitare a inamicului tău numărul unu, sinele care adesea te duce tot mai departe de calea naturii tale reale, poate reprezenta deviaţia dublă a coloanei vertebrale ce limitează caracteristicile esenţiale - acele părţi ale personalităţii tale care doreşte să se dezvolte spre a-şi atinge deplinătatea. În funcţie de gradul lor de dezvoltare creşte şi nivelul aspiraţiilor şi al realizărilor, de la nevoile inferioare până la cele superioare (nevoia de apreciere socială, de apartenenţă la grup, de autoapreciere).

Te cunoşti pe tine însuţi în raport cu ceea ce eşti sau cu ceea ce nu eşti?

Adevărurile pe care le crezi despre tine compun acea lume în evoluţie, puternică în trăiri şi reacţii, care lovind opoziţia puternică a Alter-Egoului negativ, reuşesc performanţa să dovedească propria ta valoare, bine ancorată în realitate. Această realitate trebuie pusă în slujba leadershipului.

Trăirile tale proiectate de experienţă pot fi transpuse în artă fără a-şi pierde calitatea lor iniţială atunci când ele intră sub incidenţa năzuinţei de a-şi singulariza demersul unei singure legi creative – autenticitatea unei viziuni veridice asupra vieţii.

Aria limitativă a contrastelor desemnează acea zonă de interferenţă între ceea ce eşti şi ceea ce vrei să fii, sub acţiunea demersului artistic de care te foloseşti în realizarea unei noi viziuni asupra lumii şi a vieţii. Bineînţeles, personalitatea ta se dezvoltă şi se şlefuieşte întreaga viaţă, dar nu poate fi reconfigurată în discordanţă cu ceea ce nativ eşti. Iar cu cât această discordanţă este mai accentuată, cu atât valoarea leadershipului este mai redusă.

E greu, dar absolut necesar să te cunoşti pe tine însuţi, sincronizându-te cu ceea ce eşti şi cu realitatea exterioară.

Source: https://neculaifantanaru.com/aria-limitativa-a-contrastelor.html

Art Nouveau

On Aprilie 04, 2016

Învaţă să faci din leadership o artă, păstrându-ţi privilegiul de a fi mai mult decât ceea ce ești.

Se născuse în mine acea îndârjire fără seamăn, proprie artistului impulsionat de dorinţa de a crea ceva original, de a găsi un limbaj artistic prin vocea numită „Eu însumi". Dar cât mai apropiat de formele invizibilului, adică cu sensuri ascunse, dublate de adevăruri şi incertitudini, prin intermediul elementelor particulare: colorit, teme, tendinţe, îmbinarea nuanţelor, intensitatea, contrastul, aspectul, echilibrul de subiectivitate şi obiectivitate.

Întotdeauna prin porţile umbrite ale întregului univers literar, pe care de atâtea ori am încercat să-l reinventez, singur împotriva lărgirilor periodice ale hotarului "neştiutului", se revărsa desăvârşita unitate a contrariilor, răsfrântă la cea mai pronunţată convergenţă. În ceea ce privește stilul abordat, relativ greoi, el trăda anumite tendinţe de exagerare a efectelor de perspectivă ale unui personaj sau subiect.

Contrariile se atrag, dar nu înainte de a purifica şi adâncind acea constantă stilistică consistentă, acea particularitate a percepţiei formei ce are loc chiar în absenţa informaţiilor complete, sub aspectul unei intrări în imaginar, unde totul are alte valenţe, alte concretizări, o altă audienţă. Chiar dacă mi-am impus să fiu în pielea unui artist autentic, trăind şi creând în afara cotelor comerciale, departe de clasificările apreciative sau depreciative ale criticilor, nu ştiam cât este de complicat să tratez abstract spaţiul de referinţă al unei pure plasticităţi menită să dea naştere emoţiei artistice, exprimând vigoare şi soliditate în acelaşi timp.

Leadership: Conţinutul redat de imaginea creaţiei tale este perceput ca fiind dominant în tratarea unei particularităţi a personalităţii artistice înclinate spre introspecţie, dar mai ales spre analiza unei realităţi desfăşurată paralel cu a sa?

Până la căpătarea măiestriei artistice, m-am tot preocupat de această unitate a contrariilor care asigura stabilitate şi echilibru universului meu literar, dar cu o oarecare dezaprobare. De parcă aș fi intrat într-o luptă cu spiritul rătăcitor al unui geniu care își proiecta asupra mea toate oscilaţiile unei imagini repetitive, subsumate unei alte imagini cu caracter de arhetip, de model originar.

Singurul loc unde reuşeam o incursiune în Art Nouveau, explorând spontan ambivalenţa unei producţii simbolice care era în acelaşi timp o reconstituire captivantă a vieţii şi a morţii, pentru că totul suportă o transformare pe substrat organic, era acolo unde nu existau limite. În vis, ceva mult mai adânc decât simpla imagine a unui sfârşit fără început, o viziune în metafizic ce avea să fie expresia de mai târziu a frumuseţii sufleteşti sau iluzia unei minciuni, cerând crearea deliberată a unei derute interpretative.

Constituentul esenţial al artei este o obsesie a întregii vieţi creatoare bazată pe fondul unui Ego aflat într-o ipostază de confruntare cu o realitate fictivă. Arta este un loc de unde revelaţia despre tine însuţi iese la iveală în încercarea de a te autodepăşi prin lărgirea sferei de reprezentări despre viaţă, natură, timp, spaţiu, bine şi rău, frumos şi urât.

Aşadar, particularitatea unei personalităţi artistice înclinată spre introspecţie, de care trebuia să ţin cont dacă voiam să experimentez o nouă formulă de depistare a capacităţilor creative, era aceea ce a mă exprima liber şi de a-mi expune trăirile într-un mod diferit de alţii. Prin viziuni enigmatice, prin realităţi enigmatice, prin poveşti şi imagini care captivează, dar care

nu alcătuiesc niciodată un tablou complet.

Exact ca Salvador Dali. Toate picturile sale au o sumedenie de interpretări, şi par a nu se opri niciodată din a stârni câte o polemică, tot mai de amploare.

Leadership: Depui efortul şi toată străduinţa de a aprofunda o operă de artă, fără a încerca să găseşti explicaţia creatorului ei?

A depune efortul şi toată străduinţa de a aprofunda o operă de artă este un lucru total diferit de a încerca să găseşti explicaţia creatorului ei. Prima variantă are la bază intenția de a te integra într-un tablou pe care îl găsești neobişnuit. A doua variantă ţine de încercarea de a te plasa în locul celui care a stârnit în tine interesul de a identifica elementele esenţiale ale tabloului.

"Privilegiul de a fi mai bun decât ceea ce eşti" este rezervat celui care ştie să aleagă din panoplia vieţii cotidiene imaginea unei noi realităţi capabilă să provoace sentimente de domeniul artei, precum sentimentul de eliberare, de pace, de puritate, de libertate totală, ca atunci când deschizi un mare secret din care decurg toate celelalte, făcându-te să te simţi într-un mediu familiar, plin de armonie, fantezie şi originalitate.

Ca să fie mai clar ce vreau sa evidenţiez, vi-l prezint pe Fanshawe, aşa cum îl caracteriza pe scurt creatorul său, scriitorul Paul Auster. Extrageţi, dacă puteţi, acea noutate plină de tâlc, acel *"aici este locul tău"* , sub aspectele unui încetul cu încetul, pas cu pas, eliminând orice abordare filosofică. Deja v-am derutat, nu-i aşa? Dar, citiţi mai departe:

„ Fanshawe avea ceva atât de atrăgător încât îţi doreai tot timpul să stai lângă el, de parcă ai fi putut să trăieşti în sfera lui şi să primeşti atingerea personalităţii lui. El se arăta mereu dispus să te ajute, dar în acelaşi timp rămânea inaccesibil. Îţi lăsa senzaţia că există un nucleu secret înăuntrul lui în care nu ai fi putut pătrunde niciodată, un centru misterios şi ascuns. Imitându-l, deveneam cumva parte din acel mister, dar totodată înţelegeam că nicicând nu vom putea să-l cunoaştem cu adevărat. "

Imaginea de creator aduce în prim-plan acel autoportret imuabil al unui ego care-şi asumă rolul de personaj emblematic într-o zonă de tip "memorie" care poate fi observată şi explorată în mod direct printr-o amplificare a trăirilor existenţiale.

În versiunea mea, Art Nouveau se formează pe baza unei alianţe între descrieri și personaje, prezentate într-un mod neașteptat și imprevizibil, prin adăugarea unor imagini de fundal din care se naște specificul unui subiect viu, plin de mister, adică inaccesibil unei analize precise.

Această imagine poate fi individualizată prin valorile curente ale argumentelor propuse și integrate într-un scenariu din care cititorii - da, cititorii - trebuie să reţină doar particularităţile care dau un anumit farmec, o intrigă, asigurând căutarea esenţei a ceea ce este ascuns chiar la ei înşişi. Cititorul este oglinda, povestea, vocea, modelul, portretul unui personaj fascinant cu care se identifică.

Un artist care nu inserează un sens aparte în picturile sale, unul care nu poate fi asociat cu vreun simbol, acela care nu face niciodată apel la contrastul de clar-obscur, niciodată nu va fi etichetat drept geniu. Deci, păstrează-ţi privilegiul de a fi mai mult decât ceea ce ești în ochii lumii.

Omul care promovează leadershipul este artistul care construieşte o imagine

nonconformistă, reunind-o cu adevăratele trăiri şi aprecieri ale celui ce vrea să se înalţe deasupra genialităţii lui.

Leadershipul se află în spatele a ceea ce se prezintă drept o reacție la efectul unui apel de intrare într-un personaj misterios, din care poți să alegi o varietate de caracteristici și manifestări necesare reinventării personale. El conțiine un fragment din scenariul căutării esenţei a ceea ce ești în varietatea unor tipologii umane aruncate în vârtejul măștilor.

Personajul te introduce în specificul unei anumite laturi a personalităţii pe care deseori ai ocultat-o, dar care există totuşi în tine, și așteaptă să fie savurată și lansată în lume drept pretext pentru a simți că faci parte din lumea magică a poveștilor trăite de ceilalți oameni. Cine încearcă să te imite sau să găsească o explicație, automat este inclus în mister.

Arta se remarcă nu doar printr-o viziune îndrăzneaţă şi perturbatoare, ci printr-o asumare emoţionantă a trăirilor personajului de care eşti dispus să nu te mai despărţi în realitatea pe care ceilalţi o observă contemplator.

Art Nouveau este o incursiune înăuntrul naturii umane care se caută, care se descoperă, care se refuză în ceea ce nu este şi se acceptă în ceea ce poate şi trebuie să fie. În leadership primează puterea de a fi un personaj misterios, făcându-te, mai îndrăzneț, mai diferit, uimind printr-un farmec aparte, devenind cu atât mai interesant cu cât reușești să lărgeşti hotarul neştiutului despre tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/art-nouveau.html

Arta alchimiei în viziunea artistică

On Decembrie 22, 2019

Un artist cu dorinţă de nemurire ştie să găsească potriviri cu viaţa sa în pildele spiritului naturii.

Nu sunt doar un trandafir oarecare, ci un purtător al spiritului naturii asociat cu un nume: Double Delight. Adevărata mea viaţă, cu trăirile cele mai intense manifestate în Misujaryan (misterul profund al visului activ), a început odată cu *Moartea lui Adam* , atunci când artistul a conceput din materia sensibilă a poeticului, prin fel de fel de alchimii, referenţialul expresiv al cunoaşterii spaţioase în unitatea misterului unei călătorii în timp.

Cei ce scriu "Aleph" pe mormintele din sticlă de Murano, sau cei care necontenit caută comori sub influenţa planetelor, sau cei ce văd Natura Universală sub forma unei reptile încolăcite, n-au priceput nimic. Latura spirituală a alchimiei adevărate, dimensiunea ideii aflătoare în spiritul unei gândiri înzestrate, echivalentul aurului cu puritate 100%, este să ştii devii un trandafir, sau măcar o parte din mine.

Leadership: Poate creația să devină o metafizică a naturii, prin care descoperi esența sublimului în spatele unui scenariu „realist"?

Din perspectiva puterii de a da viaţă lucrurilor nemişcate şi tăcute, am fost salvat de la ignoranţa lumii tocmai de acest artist îndrăgostit de frumos, întruchipat prin *il sogno dell'armonia,* care a ştiut să mă asimileze în arta fiorului sublim cu ajutorul uimirii genuine cuprinsă în spiritul unei ordini structurale. Fericit mă socotesc pentru că a stat în puterea acestui tânăr visător, neatins de muşcătura entropiei, să prefacă o formă de metafizică a naturii într-o inspiraţie de o complexitate spontană. Lucru de mare mirare din partea unui străin în ale practicilor acceptate de vechii cabaliştii.

Artistul privilegiat *nel primo grado dell'essenza divina* se descoperă în spatele scenariului „realist”, în cazul angajării efective în universul trăit prin alăturarea uimitoare a unor lumi complementare. Efortul de a sonda un potenţial mediu exterior, selectând cu dibăcie şi pe îndelete realitatea dorită, fără a se mulţumi cu trăirea distanţată ce o poate oferi participarea estetică la spectacolul oferit de un tablou descifrat simbolic, îl situează pe Creatorul meu în planul metafizicii tradiționale: „Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?”

Leadership: Poţi face trecerea de la „formalism” la „interpretare” printr-un act de conversiune simbolică în dublu sens: al imaginii care se vede diferit în alte lumi şi al imaginii care se roteşte în jurul aceleiaşi axe?

Altădată am fost un om ca toţi ceilalţi oameni, un simplu muritor de rând, dar lumea nu m-a perceput sau nu a înțeles nimic din ce reprezentam în valorile spirituale ale credinţei adevărate. Înţelesurile cele mai simple au început să poarte nuanţele cele mai diverse de roşu. Instinctul de metamorfozare a fost tot mai intens dezbătut și conceptualizat în *Quinta Essentia* . Astfel am pătruns în altă lume, identificată în Tiphereth, imaginea unei splendori a naturii redată în forma cifrei 9, prevăzută cu boboci trataţi ca nişte emisfere cereşti în varianta pământeană.

O, câtă nostalgie în amintirea exploziilor de culoare. În artă, să fii aidoma admiraţiei faţă de prestaţia unei frumuseţi neînţelese şi fără egal, este similar cu mărturia adevăratei *cruci în flăcări a lui Constantin* , cu menţiunea că orice model poate fi remodelat în funcţie de necesităţi. Bineînţeles, imaginea mea picturală va spune cu totul altceva decât focalizarea

asupra *Arbustului Sfânt* perceput cu virtuţi narative în natura ereditară a operaţiei de înnobilare a Duhului Sfânt (prin transmutaţia substanţei pasive universale).

După câte se poate observa, o imagine se construieşte dându-i o măsură exactă de interpretare prin ideea dedublării, prin vecinătatea spaţio-temporală şi prin poziţionarea diferenţiată.

M-am expus măsurii timpului, cu potrivire în cugetările platoniciene precum aceasta: "măsura şi proporţia merg mână în mână cu frumosul şi virtutea", în încercarea de a găsi calea rapidă de învăţătură şi de înălţare a simţirii din *Oglinda Ploii din Răstimpuri* . În trecerea secolelor, ca o punte între lumi, am fost menţionat în scrierile lui Ptolemeu sau în codurile secretele introduse de patriarhul Abraham în "Sefer Yetzira". De asemenea, am călcat pe straturile de nisip din împărăţia califului Al-Raşid de la marginile Apusului, doar ca să mi se aducă drept ofrandă o adeziune de vis în povestea celor 1001 de nopţi.

Dar tot de fiecare dată, cu semeţie şi cu trufie, m-am situat într-o continuă aducere aminte a ceea ce lipseşte din viaţa oamenilor: cultul fecund al formei de metamorfozare.

Leadership: Creaţia căreia îi conferi o nouă înfăţişare, îmbogăţind „conţinutul perceput" cu un „conţinut imaginat", pune în valoare rostirea ascunsă, intrinsecă a mijloacelor stilistice de transmitere a revelaţiilor unei fiinţe duale?

Am o rugăminte la voi, căci nu vreau să vă încurc prin exprimări inepuizabile IN CUGERO, sau prin îmbrăţişarea ştiutului cu neştiutul. Înainte de a mă înţelege prin ochii artistului, care de atâtea ori deformează copia lucrurilor furnizate de percepţie, încercaţi vă rog să mă priviţi ca un muritor de rând, unul care va rămâne în sufletul vostru pentru totdeauna.

Nu mă veţi înţelege prin dinamica reprezentărilor arhaice. Nu atunci când ţineţi o mână o carte şi lecturaţi fără discernământ romanele copilăriei lui Quentin, cu trimitere la diferite reţele pentru întreţinerea *copacilor umblători* . Hibridizarea unui trandafir nu poate fi înţeleasă nici prin actul de „a privi" al spectatorului aşezat solemn în faţa ecranului, nici prin fidelitatea arătată învăţăturii aristotelice şi tomiste, nici prin experienţa descoperirii *Amuletei lui Dinesh.*

Leadership: Cum reușești să sondezi potențialul mediului exterior, depășind simpla participare estetică pentru a atinge o trăire autentică?

Numai prin măreţia inimii lui Bastian din „Neverending Story", care nu se lăsa stăpânită de păreri omeneşti şi raţionamente complicate, veţi putea să trăiţi viaţa mea, să-mi cunoaşteţi istoricul, să mă salvaţi de la uitare, şi să vă armonizaţi fiinţa instinctivă cu cea spirituală:

„Odată – pe când eram mult mai mic, am întrebat la ora de religie dacă Domnul Iisus avusese şi el nevoi ca orice om obişnuit, ţinând seama că obişnuia să mănânce şi să bea ca un om obişnuit. Toată clasa a izbucnit în râs, iar profesorul de religie mi-a scris în condică o mustrare pentru „purtarea necuviincioasă". Nu am primit niciun răspuns. Nu avusesem intenţia să mă port necuviincios. Probabil asemenea lucruri sunt mult prea lipsite de importantă şi neînsemnate pentru a fi menţionate în poveşti."

Trandafirul nu este o lume plină de simboluri, mai cu seamă este spiritul superior al artistului capturat în propriul portret, pictat în numele aducerii aminte. Să ştii să înfloreşti sub influenţa celui care te-a ridicat la rang de capodoperă, fiind mult mai încântător atunci când eşti amintit prin reproducerea unui punct de atracţie în fundalul imaginii genuine, înseamnă să fii atras în orbita unei logici capabile să dea un alt sens individualului.

Leadership: Ştii să pui în valoare „imaginea-percepţie” prin intermediul caracteristicii fundamentale a Creatorului, legată de realizarea unor forme complexe de expresie cu un potenţial accentuat de extindere înspre „vederea de dincolo de tine însuţi”?

Trandafirul îmi pune la încercare sufletul, aşa cum aurul pune la încercare natura corpurilor inferioare de a se amesteca cu Piatra Sângerie în ordinea cosmică indicată de tranzitul lui Saturn prin Săgetător. Nu ştiu de ce continui să cred într-o realitate atât de greu de descifrat, *dori me* . Poate că este forma complementară de dobândire a unei corespondenţe cu spiritul unei plante perene, cu ascendent în al nouălea semn zodiacal, în sensul unei comunicări speciale cu o fiinţă gânditoare plasată într-un sistem al determinaţiilor ontologice ale creatului.

Poate că este doar o formă de a mă substitui vreuneia dintre multele şi diversele acţiuni de natură alchimică, cu ajutorul instrumentelor lui Hermes. Poate că este o formă de a mă manifesta inventiv prin dizolvarea puterii Numhesya în rădăcina lui Para Atar. Sau, poate că am înţeles mai bine ca oricine limbajul ascuns şi elementar al universului.

Pe bună dreptate, trandafirul meu preferat, Double Delight, face parte din categoria frumuseţilor care conţin o metaforă aleasă cu dibăcie: *cercul de foc al livrescului spiritual* . Eu nu sunt decât însufleţirea lui, transpunerea lui într-un limbaj cifrat, dar întotdeauna sincer, pur, liber, eliberator, coerent doar pentru aceia ce cred în altă viaţă, cu ochii deschişi înspre toate zările senine din Sufletul Lumii. Ne vom revedea atunci când ne vom contopi destinele.

Viziunea artistică este destinată capturării unei realităţi de dincolo de tine însuţi, prezentată printr-o comparaţie inclusă într-o imagine cu sens metaforic.

Arta alchimiei în viziunea artistică se datorează unei scrieri în care adevărul şi închipuirea s-au îngemănat până la acel amănunt dătător de unic trup, dinspre partea unei imagini care conteneşte să producă pulsaţii la nivel de experienţă (artistică) fără egal în producerea vieţii dincolo de cortina timpului, dincolo de ceea ce cunoaştem, dincolo de materie.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-alchimiei-in-viziunea-artistica.html

Arta concentrată în jurul unei picături de sânge

On Ianuarie 19, 2021

Creează-ţi un univers care să reflecte căutările tale interioare, în aşa fel încât să scoţi în evidenţă trăsăturile adânci ale unei opere de artă.

Ieri am donat sânge pentru cineva drag, atât de drag, că aş mai dona o dată. Şi era linişte în sală, o linişte tulburătoare, ca şi când eu şi cu mine aveam de dat un examen de reciprocitate într-un spaţiu al existenţei duale, într-o încercare de transcendere a "substratului biologic-corporal" din ontologia unei opere de artă. Dacă aş fi cercetat atunci o parte din mine, prin felul cum se desfăşoară procesele biochimice la nivelul structurilor celulare, poate aş fi remarcat ritmul marelui univers păstrat într-un moment sufletesc care poate fi descoperit prin contemplarea îndelungă a unei plante, cum este trandafirul.

În timp ce sângele mi se scurgea din vene cu o rapiditate caldă, un fluid ameţitor de emoţie se transforma într-un fluid de tip artistic, însufleţitor, asemănător cu colagenul unei sinteze endogene ce produce mutaţii de molecule în structura biologicului unei lumi mai vaste, dar dominată de imaginea tăcerii. Instantaneu, m-am gândit la un trandafir care, strecurat printre alte flori, de alte specii, îşi caută rostul într-un corp uman sănătos, nu într-un amalgam de suflete călătoare. Acesta este visul poeţilor şi al filozofilor.

Leadership-ul transformator valorifică potențialul artistic al experienței de explorare intelectuală, dând sens unei misiuni mai înalte, precum **atingerea perfecțiunii**.

Numai o înţepătură te poate trezi dintr-o aţipire deplasată.

Într-adevăr, mă simţeam vulnerabil. Ca să-mi revin din starea de semiadormit aveam nevoie de un stimulent locomotor și metabolic pentru perceperea simţirii unui alt simţ, specific trăirii în lumi paralele, într-o lume imaginară superioară, dominată de o „ordine întoarsă a simultaneităţii". Sau, poate că aveam nevoie de uniformizarea unui model de ataşament faţă de o metafiză a depăşirii de sine?

Trandafirul, atunci când este singur în ceasul sacru al amurgului, se învesmântează în vălul purpuriu al unei inimi uriaşe care bate prin absorbirea căldurii unui suflet în care te afli chiar şi atunci când eşti departe. Într-adevăr, creaţia mea este o plăsmuire a gândurilor transpuse în simboluri vii, concrete, exprimând o realitate evidentă într-un moment sublim, de mândrie şi recunoştinţă.

Leadership: Creaţia ta vizează modul în care trebuie trăită viaţa tocmai în vederea contactului dintre suflet şi idee, în contextul unei cauze programate sau aleatorii ce continuă să se manifeste şi să se exacerbeze?

Sângele mi se scurgea din venă, amintind atât de pregnant de lumina amurgului. Pentru o clipă mi-am imaginat că sunt un pictor cu vederi în alte lumi, încărcat cu vederea unui suflet de dincolo de timp. Culorile apăreau de peste tot, dar numai una singură îmi străpungea sufletul cu amintirile unei călătorii mistice în dimensiunea unei pensule de vopsea. Un roşu din acela închis, cum e vinul de Sagrantino, a declanşat în mine o pasiune imensă, o reacţie centrifugă, ceva de genul: "I believe in something that needs to be created new".

Dorinţa de a mă vedea mai departe, pentru a-mi continua drumul în acest decor al tăcerii aflat la intersecţia dintre suflet şi trup, m-a condus la categoria de comenzi inedite din

portofoliul artiştilor. Demult, artistul Mircea Sin povestea despre un tânăr care a venit la el cu desenul elaborat al unei inimi cu artere, pe care vroia să o dăruiască iubitei sale. Băiatul a ţinut să precizeze că doreşte ca inima să aibă şi utilitate şi să se poată bea din ea. "Aceasta era foarte complicată, ca o fotografie, şi e mai greu să execuţi aşa ceva", a spus sticlarul.

Provocarea artistică constă în a da sens unui ideal abstract, chiar și într-o lume ce prioritizează biologicul și concretul.

Uneori, pentru redescoperirea adevăratei noastre naturi și a unei simțiri mai profunde, mai prezente în involucrul pneumatic al sufletului raţional, trebuie să dăm sens chiar şi unei provocări nerealizabile. În artă se nimeresc foarte bine cuvintele lui Ioan Mititelu: *„Trebuie să răspunzi cu biologicul unei lumi care ţine atât de mult la biologic, incapabilă să-şi sacrifice o parte din concret pentru o idee."*

Chiar şi după ce mi-a fost scoasă perfuzia, foarte eficient, fără durere, simţeam cum sângele continua să curgă cu aceeaşi uşurinţă şi libertate ca şi viaţa însăşi, cu aceeaşi intensitate cu care artistul stimulează intensitatea înfloririi unui trandafir colorându-l în nuanţe foarte vii.

O singură picătură de sânge, pierdută într-o singură clipă, a fost de ajuns ca să mă facă să tresar din starea de amorţire. Şi nicicând în viaţa mea n-am mai întâlnit o asemenea picătură de sânge, atât de clară, atât de caldă, atât de chintesențială, care într-o singură clipă m-a făcut să simt că aparţin unui univers deschis care mă doreşte, mă pune în valoare, aşa vulnerabil cum sunt.

Exprimarea unei simţiri vii, coagulată în jurul spontaneităţii artistice, îşi adună sinceritatea în imediata apropiere a vărsării chiar și a unei singure picături de sânge.

La fel ca în artă, leadershipul apare ca mod de comunicare a simţirii fiinţei: să fii împăcat cu tot ceea ce simţi şi să fii capabil să exprimi creativ tot ceea ce vezi, chiar şi atunci când te simţi vulnerabil.

Arta concentrată în jurul unei picături de sânge confirmă sensibilitatea artistului care reuşeşte să obţină o bucată de viziune, să dea o altă formă şi un alt înţeles momentelor capturate într-o interioritate izolată, într-o nesfârşită simplitate a simţirii.

De fapt, întreaga mea operă de artă, constituită ca o modalitate de exprimare (prin metafore, simboluri, personificări), se determină prin raportare la reperele de care are nevoie lumea lăuntrică pentru a evolua spiritual: sentimentul, viziunea, mesajul artei, fantezia, avântul spre ideal şi spre originalitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-concentrata-in-jurul-unei-picaturi-de-sange.html

Arta cuprinsă în orizontul pierdut al sinelui

On Mai 07, 2022

Omul care nu reuşeşte să se facă înţeles şi să-şi transmită emoţiile mai departe, este omul care nu reuşeşte să scoată la lumină "forma pe care materialul o ascunde".

Ieri după-amiază. În timp ce mă îndreptam spre casă, trecând întâmplător prin faţa unei terase de pe strada Alexandru Lăpușneanu, privirea mi s-a oprit asupra unui individ straniu. Era imposibil să nu-l observi, ceva îmi dădea impresia că el vrea să fie observat, nu doar prin felul cum gesticula, ci prin faptul că, în acelaşi timp, adoptase cumva o atitudine dezaprobatoare faţă toţi ceilalţi oameni din jur. Ştiţi voi, genul acela de om care vrea să atragă atenţia tuturor, dar în acelaşi timp nu-i pasă ce crede lumea despre el? Ei bine, fix tiparul acesta de individ, calm şi jovial, se găsea atunci la acea masă.

El era ca un obiect sensibil care îşi refuză satisfacerea unei nevoi de finisare. Un obiect în care îşi găseşte alinarea tocmai satisfacerea simţământul egoist al altui om, egoist pentru că îşi caută în alt om propria sa esenţă.

Combinată cu un realism poetic tandru şi profund, atitudinea celui luat în colimator putea fi măsurată şi după felul cum ţinea piciorul stâng pe scaunul alăturat, corelat cu acea maladie a ego-ului bolnav care face ca cel afectat de vreo tulburare emoţională să se posteze în centrul atenţiei. Părea genul de individ care a luat decizia conştientă de a se concentra pe obiectivul aflat de partea miraculoasă a durerii, un fel de evitare a imaginii de sine negative utilizată în scopul determinării unei eventuale reuşite în viaţa socială, prin conştientizarea pericolului "înţepenirii" în rolul de victimă a vreunei discriminări sau privaţiuni.

Leadership: Tinzi să faci în permanenţă distincţia între "forma goală" şi "conţinutul real", fără să pierzi sprijinul ideii predominanţei vieţii?

Şi cum îţi ţinea el piciorul pe scaunul din stânga, fără să-i pese că altcineva se va aşeza mai târziu pe acel scaun, fluturând o expresie de automulţumire supraevaluată înaintea interlocutorului, mi-am amintit de mine însumi cu mulţi ani în urmă. Şi, deci, a fost uşor să-mi dau seama ce simte, ce crede, ce gândeşte, ce urmăreşte, ce-l inspiră, ce-i poate aduce viaţa.

De fapt atitudinea lui este uşor de identificat la un artist care poartă în el tot ceea ce reprezintă viaţa, dar care pune imagini neterminate peste tot în jurul lui. Un artist pătimaş, cu o traiectorie a vieţii plină de capcane şi rătăciri, în stare să combine într-un mod unic misterele iluzionismului cu falsa bună dispoziţie.

Şi-l priveam pe omul acesta în treacăt, îl priveam tacit fără ca el să sesizeze privirea care îi măsoară sufletul. Discret, cu alura omului care emite judecaţi de valoare, integrat cu cine ştie ce impulsuri venite din exterior, omul din prim planul vederii mele se manifesta la fel ca pictorul ce încarcă pensula cu prea multă vopsea pentru a evita un al doilea strat, şi astfel vopseaua continua să se estompeze inegal pe suprafaţa pânzei, sau va lăsa mici picături peste tot. Felul său de a părea, felul cum gesticula, ţinuta lui, toate trădau o profundă criză internă care postulează studiul raporturilor faptice ca domeniu exclusiv al unei baze de comparaţie între realitate şi kitsch.

Leadership: Poţi să schimbi modul de a fi al unui conținut experiențial greu de definit, plecând de la premiza că ceea ce vezi este relevant înainte de a alege să crezi?

Mai mult ca sigur, el nu este un om care a pierdut sprijinul ideii predominanţei vieţii: putinţa de a fi fericit cu ceea ce are deja. Ci, trezindu-se pe un orizont înceţoşat al sinelui, părea că îşi compară criza lăuntrică cu sufletul unui artist (dominat de o mare voinţă de înnoire vizuală) care nu reuşeşte să se facă înţeles şi nu transmite emoţia mai departe, care nu reuşeşte să scoată la lumină forma pe care materialul o ascunde. Aşa că, cu bună ştiinţă şi ostentativ, el continuă să caute noi forme de a transmite mesaje non-verbale, mai mult corporale.

Sau, poate că avea ceva în comun cu artistul acela român, Ştefan Luchian care, confruntându-se cu experienţele de neuitat ale maturizării, cu povara durerii pe care a dus-o, cu lipsurile materiale, cu invidia răzbunătoare a colegilor de breaslă, a renunţat definitiv la artă şi s-a apucat de "wildlife".

Leadership: Simţământul atotcuprinzător care îţi dă puterea să te laşi dus de valuri necesită adecvarea raportului dintre viziunea unei imaginii pictate cu o poveste neobişnuită și aparenţa unui obiect care îşi ajunge lui însuşi?

Şi omul respectiv stătea la masă ca la el acasă. În niciun caz nu se putea dovedi un mesager de marcă al intelectualităţii, părea mai degrabă un fragment de pictură neterminată care fascinează prin aspectul discreţionar, dar şi prin pendularea dintre certitudine şi incertitudine - sugerată de un dialog care nu părea să aducă la viaţă nicio emoţie, dar facând lumină asupra a ceea ce înseamnă să trăiești cu depresia sau cu anxietatea. La un moment dat am simţit că îşi vorbea lui însuşi cu acea latură a eroului tragic dintr-un roman scris de John Fowles:

"Obişnuiam să am un simţământ de culpabilitate pentru că am petrecut prea mult timp studiind trecutul. Mi-am văzut creaţiile în chip de valuri ridicate, ca să nu văd ceea ce nu voiam să înţeleg. Acum văd că orice poate sluji drept val, dacă aşa vrea cineva. Teama era fizică, materială, ca vreun hoţ să nu se fi strecurat în gândurile mele şi să mă atace în momentele de singurătate, deci în momentele de sinceritate profundă. Am mai avut această experienţă, dar nu s-a mai repetat cu aceeaşi intensitate. Este foarte straniu, ca o întrerupere a timpului."

În acel scurt şi trecător moment, singura mea provocare constase în a desluşi sensurile unui destin artistic, în spatele pestriţului tablou ce-l oferă suma tuturor particularismelor speciale spre care tinde viaţa omului. Fiindcă însăşi felul lui de-şi etala personalitatea într-un mod ostentativ, dar oarecum delăsător, dovedea frământarea lăuntrică, pendularea între optimism şi pesimism care nu putea decât să-l prejudicieze, cauzându-i dezechilibre și alienări, chiar patologii identitare. Iar dacă mi-aş exercita un pic mai mult puterea imaginaţiei, punându-mi la încercare impresia sensibilă, aş vedea lupta obişnuită a unui om cu morile de vânt, care însă produce teama şi deprimare.

Leadershipul este acel simţământ al răspunderii pe care îl dă confruntarea omului cu sine însuşi, a unui om care nu s-a jucat cu viaţa, ci a impus vieţii acceptarea propriilor limite.

Arta cuprinsă în orizontul pierdut al sinelui aduce în prim plan mijlocul de exprimare a unui ego rănit care caută validare socială, dar care refuză cu tot dinadinsul să controleze o realitate deformată.

Cred că avea dreptate scriitorul Liviu Rusu când spunea: *"Artistul se deosebeşte de omul de rând numai în ce priveşte intensitatea funcţiunilor sale psihice. Creaţia sa ar fi o descărcare a acestor funcţiuni. De fapt, arta începe cu analiza formelor simple de expresie gestuală, bazate exclusiv pe virtuțile limbajului coloristic, ţinând seama de impulsurile primite de la viaţă."*

Arta este ecoul sufletului în formă vizibilă

On Decembrie 31, 2024

Perspectiva trebuie să se potrivească ochiului celui care privește scena, încât ceea ce se vede să pară inevitabil și desăvârșit.

Am privit-o de atâtea ori pe sora mea, Oana Fântânaru, alergând atât de agil, atât de frumos, atât de mulți kilometri, încât orice artist ar sesiza în grația trupului ei o armonie desăvârșită. Ce mai, este eleganța întruchipată ! În arta ei de a alerga pe munte apar, cu o forță elementară, noi tendințe de a îmbina mișcarea cu spiritualitatea, ecouri ale picturii moderne, în care sufletul se dezvăluie fără mască, pur. Să nu uităm că, în meșteșugul picturii "Onifegrum Eurathavis", lucrul cel mai de seamă este potrivirea mișcărilor cu intențiile ce stau în mintea artistului, ca de pildă dorința de explorare sau libertate interioară.

Într-adevăr, Oana întruchipează noul artist, bine reeducat prin natura efortului său, un vizionar aparte. La ea, simplitatea întâlnește profunzimea, deoarece sufletul ce cârmuiește și domnește peste trup își găsește alinarea, imediat ce își întâlnește dublura. În pictură, ca și în alergare, două dimensiuni sacre se contopesc în aceeași armonie desăvârșită. Așa se face că determinarea ei disciplinată, neobosită în fața provocărilor, creează o operă de artă în mișcare continuă. Este și asta un soi de măsură a frumuseții: să știi să te desăvârșești neîncetat, în armonie cu spiritul tău, numai în aceleași mișcări, în aceleași ritmuri mereu înnoite.

De altfel, am realizat de atâtea ori că, între dorința de a-și împinge limitele fizice spre maxim și chemarea tainică a naturii, sora mea explorează în alergare nu doar muntele, ci și propriile temeri și aspirații. Munții nu sunt pentru ea doar simple destinații, ci niște *espejos del espíritu*, fiecare piatră reprezentând o barieră de trecut, o chemare către noi înțelesuri. În această privință, pictorul care va pătrunde cunoașterea nervilor, mușchilor și a tendoanelor va înțelege diversele înfățișări ce le iau modelele sale, astfel încât ceea ce pare ascuns să fie vizibil printr-o revelație artistică.

Leadership: Privirea ta interioară poate să contribuie la transformarea efortului fizic într-o expresie a frumuseții pure, din perspectiva unei creații modelate de voința ascunsă a destinului?

Într-o seară tăcută, într-un salon decorat cu oglinzi aurite și lumânări pâlpâind, Contele de Monte Cristo privea cu o fascinație distantă mulțimea adunată. El nu mai era Edmond Dantès, marinarul naiv; devenise un maestru al aparențelor, un regizor al propriei existențe. Își învățase rolul cu meticulozitate, ca un actor care repetă fiecare replică până când devine parte din el. Cuvintele sale, gesturile calculate și privirile pline de înțeles pictau un personaj desăvârșit, sculptat în tăcerea anilor de suferință și speranță.

În timp ce își contempla reflecția într-o oglindă, realiză că viața sa fusese o operă modelată de mâna invizibilă a destinului: *„Lucrurile se desfășoară pe negândite; în timp ce noi ne gândim la ele, se gândesc ele la noi, iar când ne întoarcem, ne mirăm singuri cât de departe am ajuns."*

În profunzimea transformării, efortul susținut devine limbaj artistic, iar fiecare pas înainte poartă amprenta unui spirit desăvârșit. În alergare, Oana a înțeles mai bine ca oricine lucrul acesta. Adevărata măiestrie în depășirea limitelor se naște din capacitatea de a transforma existența într-o operă de artă vie, unde fiecare moment devine o piesă a unui întreg perfect. De fapt, arta autodepășirii este mărturia unui suflet care și-a înfruntat limitele, transformând efortul într-un ritual al descoperirii de sine. Poate că adevărata măreție se naște din

transformarea profundă a ființei, unde fiecare mișcare, fiecare formă de acțiune, devine o expresie a perfecțiunii interioare.

Leadership: Poți să-ți cultivi capacitatea de a transforma efortul în expresie artistică pură, pentru a crea experiența completă a unei viziuni artistice?

Să ne înțelegem. A fi campion la semimaratoane înseamnă să fii mai mult decât regizorul propriei existențe, înseamnă să fii o reflecție în oglinda timpurilor și eforturilor în care viața devine o operă modelată de mâna invizibilă a destinului. Este greu să fii Monte Cristo, să ajungi mai departe decât ai crezut vreodată că vei ajunge, iar fiecare campion experimentează acest triumf al voinței printr-un soi de proximitate a posibilului: *„limitele sunt doar repere temporare, nu ziduri definitive."*

Așadar, triumful nu stă în destinația finală, ci în arta de a modela fiecare pas, fiecare ritm, transformând severitatea fiecărui urcuș și coborâș într-o expresie a propriei forțe interioare.

Atunci când simte tentația de a se opri, ceva profund o împinge pe Oana să vadă dincolo de linia vizibilului, asemenea unui Monte Cristo care nu se mulțumește cu hărți cunoscute ale unui triumf facil, ci vrea să traseze propriile sale căi. Căci, în artă, trebuie să pui în relief linia de despărțire dintre lumină și umbră, încât figurile să apară vii și conturate, izbutind să desăvârșești pe pânză corpurile care par să respire o noblețe aparte, un fel de manierism, fără dramă, convertit spre un limbaj vizual senin.

Sigur că Oana, fidelă unei realități vizibile, conștiente și asumate, își întărește splendoarea gestului artistic, apărând în imagini ca un soi de arhetip al mișcării, de unde și vorba aia că: *"arta este ecoul sufletului în formă vizibilă"*.

Leadership: În ce mod limitele vizibile ale realității pot fi depășite printr-un limbaj artistic bazat pe mișcare și ritm, transformându-se într-un simbol universal al ascensiunii interioare?

Tot mereu am privit-o pe sora mea cu simț artistic, cu un soi de uimire, dincolo de tot ce putea fi măsurat. Nu știu de ce, dar când Oana aleargă, mi se pare că pictează spațiul cu mișcările ei, tot așa cum un artist își lasă amprenta pe pânză. În fiecare pas calculat, în fiecare privire îndreptată peste linia orizontului, ea realizează o operă de artă în care fiecare element este organizat cu o precizie uimitoare, traseul ei devenind *un riflesso del viaggio interiore*.

Arta sa, riguroasă, dă sens unei călătorii în amintirile muntelui și ale privitorilor, ca pe o scenă unde fiecare detaliu este orchestrat cu finețe și pasiune. Alergarea nu este doar un act de voință fizică, ci mai cu seamă este o artă a echilibrului, unde Oana reușește să susțină atracția pentru înălțime și liniște, dominând imaginea, impunând o prezență atotputernică.

Până la urmă, arta ei se naște dintr-un spațiu profund și subiectiv, din ecoul visului care-i răscolește fiecare fibră. Pentru prima dată, o alergătoare de top reușește să dea formă vizibilă unui adevăr pur, rațional, dar izvorât din cele mai profunde trăiri. În inima naturii, în mijlocul munților, iată, întâlnim un artist ce găsește imaginile viselor vrednice de a fi așternute pe pânză, transformând traseul montan într-o galerie deschisă. Din această experiență individuală iau naștere mișcări pe care le putem numi „călătoria spre sine."

Leadershipul este arta de a modela realitatea prin forme vizibile și tangibile, în raport cu dorința de a reflecta un adevăr interior profund: „când ești capabil să transformi suferința în frumusețe, devii arhitectul propriului tău destin."

Arta este ecoul sufletului în formă vizibilă atunci când primește un suflu de inspirație din partea creatorului, dincolo de capriciile unui destin care modelează realitatea. În timp ce viziunea artistică se definește ca expresie a echilibrului interior, în virtutea principiului conform căruia forma urmează esența, în așa măsură încât mișcarea devine o proiecție vizibilă a sufletului.

Spun asta în condițiile în care sora mea, prin raportare la neprevăzutul unui destin modelator, reușește de fiecare dată performanța să transcendă limitele impuse.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-este-ecoul-sufletului-in-forma-vizibila.html

Arta este expresia senzației gustului

On Aprilie 29, 2022

Arta este sinonimă cu existenţa unui "perpetuu aici şi acum" care uneşte realitatea între Interior (sinele) şi Exterior (lume sau lucruri).

Privesc cu atenţie micile gume de mestecat "Fini". Atât de dulci par ele la prima vedere, aproape că le simt gustul dinainte de a le mesteca, fapt ce asigură parcurgerea unei arte a trăirii clipei de faţă, cu totul deosebită. Prin studierea atentă a combinaţiilor inedite de arome exotice, sortimente de culori, savoare şi răcoare, voi lăsa loc fanteziei să dea naştere la un concept de tipul "bun gust". Ele pare a pune în prim plan ideea de "realitate transformabilă" – fiindcă ceea ce văd la prima vedere, lucrul care care îmi concentrez atenţia, îşi schimbă textura de îndată ce intră în contact cu gura.

Mult mai mult decât un deliciu culinar, mai mult decât un aspect plin de delicateţe, trebuie să ţin cont de simţirea pe care o degajă gustul dulce-acrişor al gumelor "Fini", încât să îmbunătăţesc experienţa interioară a ceea ce sunt eu, prin alţi ochi, prin cunoaşterea senzorială a lucrurilor deja trăite, înfăptuite. Şi numai din plăcerea de a explora vasta lume senzorială a gustului, a aromelor şi a perspectivelor vizuale, mi-am permis luxul de a-mi găsi un refugiu în domeniul artistic.

Am priceput că o gumă de mestecat este diferită de o bomboană, o caramea sau de un pătrăţel de ciocolată, iar acest lucru se întâmplă în jurul căii artei de a sorta, a alege, a filtra (ce am nevoie, ce n-am nevoie) despre un anumit conținut care îşi dezvăluie instant efectul, în primul rând la nivel senzorial. Este o chestiune de simţire, de manipulare a simţurilor în vederea eliminării obstacolelor pe care raţiunea însăşi şi le creează în momentul când conştientizez pericolul unei posibile dependenţe de senzaţia unui gust irezistibil. Gravitatea unei asemenea dependențe nu trebuie subestimată.

Leadership: Poţi face dovada cunoaşterii realităţii prin repetarea experienţei senzoriale a lucrurilor care contează pentru tine, ca să ajungi la formarea în minte a unui topos al esteticii (în ansamblul ei) ?

Trebuie să vă spun că n-am ajuns cu totul întâmplător să savurez gustul gumelor de mestecat "Fini". Nu a fost un capriciu al fiinţei mele profunde, o intimitate a apropierii dintre realitate și pictură, o dorință de moment schimbătoare, nu a fost subiectul unui transfer de informaţii cu conţinut ideatic. Ci, mai degrabă, a fost doar o atracţie de moment pentru combinaţia de culori ce îmbracă versiunea finală al unui produs cu un aspect estetic ideal pentru fiecare act specific de percepție.

Obiectul care intră în câmpul vizual este, de multe ori, vedeta gustului pe care nu am voie să o ratez.

Să fi fost oare un act de curaj în atmosfera dominantă a non-figurativului pe care îl implică abstractizarea relaţiei dintre două concepte: "frumosul din lucruri" şi "trăirea are valoare"? Prin ce se evidenţiază guma "Fini" în evoluţia ideii de frumos: ca o manifestare artistică pe care am încercat s-o fac mai puțin abstractă? Ca o ruptură de modernism, deschizând drumul spre noi forme artistice? Ca o ruptură de sine cu ambientul?

Un lucru este cert. Toposul este încercarea mea de a izola într-o singură secvență narativă ceea ce se găsește în modul de reprezentare a satisfacției pe care o dă relaţia dintre bunul gust şi fineţea unui obicei care mă inspiră. De aici, rezultă pretenţia esteticii de a trasa

diagrama momentelor de satisfacţie deosebită, de a evidenţia intensitatea şi profunzimea acestui sentiment înălţător numit: savoare.

Atât mai îmi trebuie: să forţez limitele artei și ale științei, punând în prim plan momentul forte al vieţii unei gume de mestecat al cărei gust dulce-acrişor durează atâta timp cât zaharul nu s-a topit în gură. Evident, ca în cazul multor dileme legate de sfera estetici, este o chestiune pur subiectivă și ține exclusiv de gust. La urma urmei, cred că arta este sinonimă cu existenţa unui "perpetuu aici şi acum" care uneşte realitatea între Interior (sinele) şi Exterior (lume sau lucruri).

Arta este urmarea unei experienţe exterioare căpătată cu ajutorul percepţiilor vizuale, din care am extras fascinat viziunea unui Eu care ştie în orice moment ce anume simte.

Arta este expresia senzației gustului dacă punem în evidenţă starea subiectivă a celui care se delectează cu plăcerea de a experimenta o împletire deosebită de arome, stări, culori, texturi, etc. Şi dacă tot am ajuns la artă cu ajutorul gustului şi a bogăţiei savorii lui, iată ce spunea la un moment dat scriitorul Francois Chenet:

"Din opera de artă se degajă o savoare particulară, calitate esenţială şi dominantă care îi conferă specificitatea saşi care trebuie să trezească în cel ce o contemplă o înţelegere imediată a naturii intrinseci a operei. "Savoarea estetică" este o stare subiectivă a spectatorului, a auditorului sau a cititorului, prin care dispoziţiile sale afective consonante sau stările sale sufleteşti, în armonie cu opera incitatoare, se trezesc în contact cu aceasta, procurând o delectare estetică durabilă."

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-este-expresia-senzatiei-gustului.html

Arta este reflexia sufletului în mișcare

On Iulie 19, 2024

Meritul artei este de a încadra profilul experiențelor în ansamblul umanității, ținând seama de "criza" apărută într-un moment brusc de revelație.

Încotro ne îndrumă pașii destinului, când alergăm pe cărările vieții? Căci, la ultimul concurs de running, sora mea Oana Fântânaru a coborât dealul în urma unei alte alergătoare, ținându-se după ea o bună bucată de drum. Ceva i s-a părut în neregulă la traseul pe care îl parcurgeau una lângă alta, ca două umbre gemene în jocul efemer al competiției, declanșând în ea un fel de activitate nervoasă autonomă în care intensitatea, echilibrul și mobilitatea își pierdeau coordonarea. S-a întrebat în sinea dintr-o dată: „Oare acesta este drumul cel bun? Oare nu cumva ne-am pierdut în labirintul propriilor ambiții?”

Dintr-o dată, un fluture deosebit de frumos i-a tăiat calea Oanei, parcă anunțând-o să nu meargă mai departe în direcția urmată de cealaltă alergătoare, să renunțe la competiție, sau să găsească un nou drum. Era oare acest fluture un mesager al "Azenthopiei Illiersebre", o manifestare a intuiției divine în fața căreia rațiunea pălește, un fel de ghid spiritual? Ghidată de această epifanie efemeră, s-a întors înapoi și a continuat alergarea pe traseul care s-a dovedit a fi cel mai bun. În tot acest timp, cealaltă alergătoare, de altfel foarte bine antrenată, a trecut ultima linia de final, deoarece drumul pe care a alergat a fost greșit.

Acest episod discutabil, suspendat între cel care nu reușești să devii şi cel care ai putea fi, mi-a amintit că meritul artei este de a încadra profilul experiențelor în ansamblul vieţii, ținând seama de "criza" apărută într-un moment brusc de revelație care se conturează clar și profund. Criza interioară evidențiază cine ești și cine poți deveni. Iar arta, asemenea fluturelui ce i-a apărut Oanei, tinde a lărgi capacitatea de percepție, de a intensifica emotivitatea printr-o dezlănțuire de senzații care transcend barierele posibilului greu de acceptat.

Leadership: În ce mod poate o experiență revelatoare să conducă pe plan artistic la o mai bună înțelegere a propriului sine și a alterității pe care o întâlneşti în momentele de încercare?

Când alergi, îți depășești limitele și intri în acea zonă a artei pure în care simți că totul este posibil. Mai ales în starea de "artheosia" - fuziunea dintre artă și epifanie - creația devine spațiul de devenire al propriei mișcări ritmice, un soi de exercițiu al spiritului ce culminează prin eliberare și împlinire interioară. Oana nu a acționat într-un spațiu dinainte determinat, ci dimpotrivă, ea însăși și-a determinat spațiul, în cuprinsul unui univers care se construiește odată cu viața însăși și care te satisface cu o rară claritate de expresie artistică și emoție, solicitate de însăși căutarea ei interioară.

Nu-i așa? Într-un moment hotărâtor, Oana a deschis dimensiunea manifestărilor raționale ale vieții însăși, în virtutea unei legi interne, fără artificii și iluzii, ce poate fi formulată astfel: "Arta este reflexia sufletului în mișcare." Sau, spus altfel: arta este ecoul profund al spiritului uman care transcende realitatea aşteptată.

În plus, tendința de a transforma realitatea datorită puternicei intensități a momentului a devenit factorul esențial al acțiunii creatoare.

Da, arta exprimă forța vie și mișcătoare a existenței, dincolo de limitele percepției obișnuite, conform impulsurilor profunde ale sufletului. Numaidecât, lupta Oanei cu propria-i fire, când i-o cereau împrejurările, cu atât mai dificile, insuportabile și complicate, pare să fi fost

manifestarea unei esențe interioare de un sens vital: atâta timp cât expresiile artistice vor fi mijloace de eliberare a energiei spiritului sub apăsarea constrângerilor temporare, ea își va găsi stabilitatea definitivă. Atașamentul față de propria operă asumă o poziție de luptă și de intervenție activă în realitatea unei situații, transformând-o într-o reflexie a propriei conștiințe.

Leadership: Arta pe care o creezi surprinde profunditatea momentelor tale de revelație, atunci când ești prins între potențialul tău de autodepăşire și realitatea actuală pe care nu eşti pregătit să o accepţi?

Expresiile artistice sunt afirmații unic personale care pot dezvălui semnificații importante ale experienței individuale, cuprinzând elemente conștiente și inconștiente, făcând ca fiecare moment să devină o reflectare a stării interioare. În ceea ce o privește pe Oana, un singur cuvânt strigă cu putere în sufletul ei, *un ejercicio del espíritu*, o cotitură spre simbolismul care duce spre iluminare: "Renaștere", acea revigorare interioară care o propulsează spre noi orizonturi.

Aici este vorba de spațiul în care sufletul își dispută controlul trupului destul de extenuat, acel spațiu al echilibrului fragil, ritmic, asimetric, între puterea interioară și limitele fizice. În acest sens, noul spirit artistic are ca lozincă depășirea inerției și asocierea subtilă pe bază de comparație a stărilor de conștiință. Spațiul devine astfel dimensiunea vieții conștiente de sine în evoluția ei, exprimând forța vie și mișcătoare a creației umane.

Prin experiențele sale, arta redefinește raportul percepției dintre spațiu și formă, pe linia unei transcendențe creative. Ea se manifestă ca o superioară expresie a spiritului, unde orice reînviere a artei trebuie să se bazeze, mai presus de toate, pe o nouă concepție asupra valorii existenței. Din acest punct de vedere, Oana a devenit exemplul viu pe care arta îl întruchipează, tot așa cum un artist își transpune viziunea interioară în creațiile sale.

Poziția ideală de vizualizare a traseului pe care îl ai de parcurs influențează percepția vizuală a operei căreia îi dai viață, luând în calcul interpretarea propriei tale evoluții artistice în raport cu împrejurările neașteptate ale vieții?

Arta este reflexia sufletului în mișcare atunci când reușește să capteze esența emoțiilor și a gândurilor tale cele mai profunde. În această oscilație între disperare și exaltare, arta devine manifestarea unei esențe interioare de un sens vital: atâta timp cât exprimările tale vor fi mijloace de eliberare a energiei spiritului sub apăsarea rătăcirii, îți vei găsi stabilitatea definitivă doar în propria creație.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-este-reflexia-sufletului-in-miscare.html

Arta între cadre şi efecte

On Noiembrie 16, 2016

Stabileşte o conexiune între idei, afecte, stări psihice, astfel încât ele să-ţi sprijine afirmarea într-un context specific de expansiune a efectelor generate cu ajutorul unor teme.

În filmul lui Eisenstein, ordonarea plastică este completată de folosirea culorii: tema cruzimii şi morţii întruchipată de teutoni este, pe plan cromatic, tradusă – aparent paradoxal – în albul pelerinelor, în timp ce tema eroismului ce caracterizează luptătorii ruşi are ca echivalent cromatic – negrul.

Dinamica tuturor cadrelor se înscrie în linia valorificării acestor caracteristici plastice. Cavalerii teutoni apar totdeauna în formaţii strict geometrice, spre deosebire de mişcările trupelor ruseşti, care sunt neregulate, dar ample, în fluxuri şi valuri succesive. În montaj alternarea mişcărilor teutonilor-albi şi a ruşilor-negri creează rime plastice înscrise într-o simfonie a mişcărilor.

Paralel există un alt şir de teme plastice, echivalente figurative ale unor idei, afecte, stări psihice, care se orchestrează împreună cu temele de bază: forma căştilor, tema lăncilor care prin poziţiile lor succesive – orizontale sau verticale – comentează plastic evenimentele, tema focului legată de ruşi, cea a ghetei corelată cu teutonii. *

Leadership: Dinamica tuturor cadrelor de expansiune a efectelor pe care le generezi cu ajutorul unei teme de senzaţie se înscrie în linia valorificării unor caracteristici plastice?

Întotdeauna când se încearcă o combinaţie a unor caracteristici culturale, existenţiale, concepţionale, dezvoltate în diverse scene prin interacțiunea unor personaje de impact, autori ai unor fapte mărețe, are loc o așa numită individualizare, o centrare mai accentuată pe o devenire și un parcurs care dă măsura unui anumit construct teoretico-metodologic în psihologie.

Iar acest construct, în cinematografie, ca și în pictură, creează „rime" (potriviri) între ceea ce lipsește temei pentru ca tabloul să fie complet și ceea ce ai vrea să fie diferit pentru ca tabloul să fie uşor personalizat. Practic, o temă de senzaţie are rolul de a comenta plastic evenimentele petrecute în trecut, prin introducerea unei dinamici a imaginarului și a expresiei de cea mai certă anvergură într-un tablou al emoţiilor şi a conceptelor derivate de aici. Acest tablou pune accentul pe găsirea unor noi modalități artistice de exprimare a convingerilor încrustate în conştiinţa şi intelectul regizorului de o istorie impusă, trăită şi asumată deplin.

Tema prezintă ordonarea unor fapte care merită a fi scoase la lumină, este o tendinţă a regizorului de a se înscrie în filonul de sens existenţial al omului care vrea să-şi modeleze perspectiva de abordare a lumii cu ajutorul unor scene celebre şi personaje marcante readuse la viaţă. Tema este rezultatul unor căutări perpetue de cauze, abordări și efecte, înscrise într-o simfonie a mişcărilor, prin interacţiunea proceselor cognitive, volitive şi afective, ce se întrepătrund într-o continuă dinamică a cadrelor de montaj.

A comenta plastic anumite evenimente importante ale istoriei înseamnă să reconstruieşti o lume a cărei realitate este cuprinsă între o viziune bazată pe importanţa imaginarului şi o viziune bazată pe cunoaşterea artistică (şi pe concepţia artistică a unei povestiri).

Leadershipul este, cel puţin într-o primă fază, o rescriere a unor teme, motive, convenţii, procedee specifice realizării peliculelor de film, cristalizate într-o structură unitară de cadre și imagini care demonstrează acea apropiere între idei, afecte, stări psihice, în condiții variate de exploatare. Toate acestea arată posibilitățile de accentuare a unor caracteristici plastice - adică în mijloace specifice de exprimare.

Aceste mijloace de exprimare reprezintă o alegere culturală/intelectuală asociată cu auto-afirmarea unui artist într-un context specific de expansiune a efectelor generate cu ajutorul unor teme.

Ca să-ţi demonstrezi rolul de mare artist în elaborarea unei premiere în psihologia unei lumi diferite, ca să aduci o viziune unică asupra unei realităţi nu totdeauna avute în vedere, trebuie să valorifici aceste posibilități de integrare a temelor într-un montaj care are puterea de a amplifica o anumită scenă. În cinematografie acest lucru este posibil prin intensificări cromatice sau suprapuneri grafice.

Leadershipul este asemenea teritoriului unei dinamici a imaginilor, raportabile întotdeauna la nişte fapte care merită transpuse într-o viziune menită să te țină cu răsuflarea tăiată și cu nodul emoției în gât.

Arta între cadre şi efecte evidenţiază acea structură dinamică, de conectare între idei, afecte, stări psihice, care are nevoie de interpretare, de interacţiunea activă cu observatorul, pentru a se putea materializa într-o realitate în care toate fenomenele de cultură se unesc, interacţioneaza şi dau un înţeles totalizator.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-cadre-si-efecte.html

Arta între colorit şi viaţă

On Octombrie 26, 2016

Dezvoltă-ţi fascinaţia faţă de imaginea pe care ţi-o oferă raţiunea, despre cum ai fi în mod ideal, fără să te împotmoleşti într-o cunoaștere de sine care îţi evocă numai deficiențele.

După renunţarea la celelalte proiecte, filmul în culori despre Puşkin începe să prindă viaţă. Imaginile din viaţa poetului se nasc o dată cu imaginile colorate. Culoarea nu este un adaos pitoresc, ci face parte organic din structura dramatică a filmului. Scena din "Boris Godunov" este integrată în acest film, în forma unui coşmar. Scenele din viaţa poetului, apărute în imaginaţia lui Eisenstein într-o succesiune eruptivă de explozii cromatice, se axează în jurul unui pivot dramatic.

Ipoteza lui I. Tinianov în legătură cu Karamzina, care ar fi fost "dragostea necunoscută" a lui Puşkin, devine axul central al filmului, tema biografică cea mai sobră şi de cea mai mare frumuseţe dintre toate temele posibile ale materialului biografic al poetului.

Momentele din viaţa poetului se ordonează în jurul acestui pivot dramatic. Se explică astfel aparentul lui don-juanism şi episoadele diverse capătă contururi ferme, "nu simplu pitoreşti, conform unei game coloristice stricte, ci de factură picturala". *****

Leadership: Scenele din viața ta se desfăşoară conform unei game coloristice stricte, dezvoltate în jurul unui pivot de excepţionalitate măsurat printr-o modalitate specifică de a înfăţişa un alt punct de vedere asupra muncii intelectuale?

Leadershipul este un rezultat al muncii intelectuale, al rolurilor sociale și al evaluării existenţiale. Iar munca intelectuală este un fenomen al experienţei de creaţie, al imediatului, al reflecţiei, al concepţiei, este ca un fel de experienţă mistică înzestrată cu un caracter artistic. Deci, concomitent cu amploarea obiectivelor, sarcinilor, competenţelor şi responsabilităţilor implicate în procesul devenirii, leadershipul devine axul central al unei reprezentări de sine pe scara unei desăvârşiri care se defineşte mai mult ca oricare alta prin colorit.

Coloritul creează premisele unei evoluții bazate pe "încercare şi eroare" pentru a ajunge ntr-un moment al vieții în care omul se poate simți împlinit. Coloritul este acea fascinaţie care nu mai trece, acea stare de spirit persistentă faţă de un fenomen omniprezent în vieţile noastre, faţă de maleabilitatea rolurilor pe care le îndeplinim. Este acea fascinaţie faţă de imaginea pe care ne-o oferă raţiunea, despre cum am putea fi în mod ideal, fără să ne împotmolim într-o cunoaștere de sine care ne evocă numai deficiențele.

Dacă vrei să explici efectele unei acţiuni de dezvoltare, care afectează mai mult sau mai puţin capacitatea de a da un sens mai înalt existenței, trebuie generezi mișcarea unui pivot de împingere care acționează asupra propriilor motivaţii și acțiuni. Trebuie să manifeşti continuu o fascinaţie pentru ceea ce te face să trăiești, pentru ceea ce te face să fii cea mai bună variantă a ta în jurul unei imagini care demonstrează caracterul liric al artei, care explorează teme precum "explozia cromatică".

Tema care se aplică la orice formă de imagine, observându-se într-o succesiune eruptivă de explozii „cromatice", este reprezentată de acele momente din viață când simți că faci parte dintr-un tablou care prezintă evoluţia unui fenomen de combinare a mai multor forme de artă pe o perioadă lungă de timp.

Pivotul este punctul de sprijin esențial care asigură desfășurarea unei activități sau a unui proces. Prin intermediul pivotului, conturat de-a lungul consecinţelor pe termen lung ale „temelor” propriei existenţe, abordate uneori cu autoironie, alteori cu înțelegere și amuzament, urmărim un dublu scop care introduce un nou model al subiectului consumator de sens în momentele de mare intensitate:

Mai întâi surprinderea stărilor de intensitate, acumulate din nevoia imperioasă a imaginaţiei de a se împotrivi crudelor realităţi, paralel cu valorificarea elementelor de adevăr extrase din explicațiile pe care ți le dai în legătură cu ceea ce ți se întâmplă. Ceea ce trăieşti mai intens, mai alert, mai constructiv trebuie să reflecte totalitatea unui tablou care înfăţişează forţa şi însemnătatea vieţii tale, pe când saltul intuitiv are loc doar prin canalizarea şi focusarea asupra unor elemente de artă, de limbaj plastic, realizate dincolo de graniţele strictului clasicism.

Apoi, descifrarea funcţiilor încărcate de semnificaţii pe care le îndeplinesc în actuala confruntare ideile inovatoare care transformă şi continuă să transforme lumea în care trăieşti. Aceste funcţii indică principalele orientări evolutive și ideologice, așa cum se relevă ele în cazul concret al interpretării unei anumite modalităţi de existență axată pe creație și pe temele ei.

Leadershipul este consecinţa exploatării unei imagini artistice care poate fi înţeleasă datorită muncii intelectuale avansate ce acţionează ca un eveniment de mare impact în spaţiul concret al creaţiei culturale, ştiinţifice şi spirituale.

Arta între colorit şi viaţă este destinată numai creatorilor desăvârşiţi în ale vieţii care ştiu să surprindă noi conţinuturi de valoare în imaginea de sine plămădită cu scopul de a se încărca singuri cu surse nebănuite de imaginaţie şi motivare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-colorit-si-viata.html

Arta între Creație şi Dumnezeu (II)

On Septembrie 19, 2017

Exteriorul bun este cea mai bună recomandare a desăvârșirii lăuntrice.

Mă simţeam prins într-o spirală abruptă a destinului ce părea să-mi pericliteze visurile cele mai înalte. O spirală de stări ciudate care urcau și coborau într-un vârtej de influențe inevitabile şi interminabile, părând fără ieşire, ca un zid nesfârșit ce închide orizontul, deoarece trăgeam mult prea tare de comanda dreapta/stânga a fericirii care se traduce, într-un anume fel, prin intensitatea efortului intelectual şi fizic de a fi: *The Best of The Best.*

Curiozitatea, imaginația şi actul de creație, o paletă plină de pasteluri şi culori, condițiile unei separări de factorul numit "Toleranță la Risc", păreau să primească acea însuşire de a străbate intuitiv realitățile nevăzute şi făgăduințele lui Dumnezeu. Avându-şi rostul ca proces de reașezare a priorităților pe alte principii, nebănuite încă de mintea omenească, ce prefigura o Nouă Ordine a Lumii.

Desenul care se află pe primul loc în mintea artistului, imaginea pe care numai un trend îndrăzneţ îi poate redimensiona importanţa, este inevitabil străbătut de fiorul unei înmărmuriri în faţa unui colţ de rai creat de natură. Opera de pictură este unitatea tonală dată faptului vizibil descris prin feluritele nuanţe ale unei realităţi prea puţin cunoscute, stranie, particulară, misterioasă ca nașterea și moartea, oferind spre analiză imaginea unei lumi invizibile.

Leadership: Cum te ajută credința nestrămutată în particularitatea unui mesaj profund să depășești influențele exterioare și să rămâi autentic în creațiile tale?

La mijloc era o lucrare personalizată, o reacţie instinctivă de apărare sufletească, un demers fundamental al gândirii şi al câmpurilor ei deschizătoare de orizont cultural şi spiritual, izvorâtă din valorile singulare ale matricei stilistice: reflecţia, inspiraţia şi contemplaţia asupra celor dumnezeieşti, ce ajutau la conştientizarea Binelui şi a Răului, a frumuseţii şi a distrugerii.

Numai credinţa nestrămutată în particularitatea unui câmp de forţe manifestate într-un cadru restrâns al tendinţelor de expansiune a mesajului divin, venit cine ştie de unde, îmi putea transmite gustul subtil al valorilor picturale. Numai o triplă acţiune în direcţia închipuirilor fireşti, luând ca model al proporţiilor compoziţiei însăşi trupului creaţiei, iluzia existenţei, alipirea la o realitate particulară total diferită de visul la care sperasem, mă putea scoate de sub incidenţa legilor plastice ale acestei lumi.

Războinicul luminii, artistul cel mai folositor unei metafizici a artei, este construit dintr-o fibră specială, un fel de amestec între spirit şi materie, instinct, raţiune şi conştiinţă, toate încălzite la presiune constantă în numele dorinţei nepieritoare de a călca pe urmele perfecţiunii în straturile profunde ale dimensiunii transpersonale care aprinde miraculos, ca o făclie în întuneric, flacăra duhului sfânt.

El ţine în mână o armă redutabilă, *cuvântul* . În suflet ţine o iubire nemărturisită şi o durere surdă, *omenia* . În estetica lui de sorginte filosofică, combinatorie esoterică, se recunoaşte capacitatea magică de a schimba înfăţişarea lucrurilor şi de a le apropia de Miracolul unei lumi care deşi este văzută, rămâne totuşi nevăzută. Dar sublimă, autentică şi de invidiat.

Un artist excepţional poate să asigure o reprezentare a imaginii în care "umbra” primeşte calitatea de gradare a „coloritului", sugerând acea condiţie obligatorie a separării sale de restul lumii, întregindu-se astfel în iubirea divină, menţinându-se apropiat de tot ceea ce poartă amprenta personală în corelaţie cu gândurile pe care le are Dumnezeu cu privire la planul Său.

Liderul este un creator de conţinut inspiraţional. El se formează sub îndrumarea artei care include, în structura ei mai amplă, atât consideraţii de ordin estetic cât și consideraţii metafizice asupra naturii și revelării Divinităţii.

Te poţi apropia de o putere fără frontiere dacă reușești să spui “da” oricărei provocări pe care o aduce clarobscurul, fuzionarea unor entităţi distincte şi chiar antagonice: suflet-trup, om-natură, alb-negru, cu ansamblul revelaţiei și credinţei.

Iluminarea, arta guvernată de confirmările clare ale frumuseţii şi virtuţii, este uşor de explicat, aşa cum ai încerca să explici tratarea cromaticii, adică numai pe înţelesul unui artist care insistă să facă o diferenţă între culoarea fizică şi culoarea imaginii picturale.

Aici, pe undeva, se încadrează tehnica de aplicare a culorii pure în tușe alăturate, sau cât de deschise sau şterse sunt acestea, având ca punct de reper celebra maximă a lui Baltasar Gracian: *"Exteriorul bun e cea mai bună recomandare a desăvârşirii lăuntrice."*

Leadership-ul creativ constă în abilitatea de a modela proporțiile propriei existențe după modelul divin, transformând iluziile și realitățile particulare într-o creație care transcende legile obișnuite ale lumii.

Arta între Creaţie şi Dumnezeu corespunde conceptului spiritual aplicat în artă.

Cine își caută desăvârşirea în intimitatea operei de artă trebuie să primească acea chemare specifică pe care o dă Dumnezeu numai celor care știu să sugereze coloritul, forma şi frumuseţea naturală a lumii, acolo unde „umbra” face unghi cu realitatea spirituală nevăzută.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-creatie-si-dumnezeu-II.html

Arta între Creație şi Dumnezeu (III)

On Septembrie 24, 2017

Cu cât eşti mai profund, cu atât arta ta capătă o strălucire mai intensă şi pare însoțită de un mesaj universal.

Eram convins că trebuia să îndeplinesc o „slujire" plină de însemnătate, vădit susținută de aventura unor culori dintr-o paletă plină de vibrații, persistând doar ca o treaptă obligatorie a uceniciei pe calea spirituală, în toate fazele formării mele ca artist din perspectiva concluziei unui cercetător: "Totul a devenit științific".

Acolo unde există un element vizual, poți găsi întotdeauna o maladie a imaginației, o formă combinatorie inedită greu de catalogat în aria speculativ-conceptuală a cromaticii.

Ceva straniu mă ademenea spre împlinirea actului pictural, prezența unei forţe magnetice acaparându-mă cu totul şi dictând cursul artei mele. Un novator care nu desparte erudiția de studiul naturii încearcă succesiv toate nuanțele, toate adâncimile, toate subtilitățile, toate unghiurile de vedere şi de interpretare a culorii, toate combinațiile posibile, la fel cum un poet îşi plasează creația şi existența în ipostazele unui joc cosmic, pe care îl joacă, om sau Dumnezeu, cu inocență şi puritate.

Leadership: Cum percepi momentul în care tot ceea ce atingi capătă o altă sensibilitate și altă semnificație, ca și când ai fi condus de o forță superioară?

Cu siguranță, conștientizarea talentului meu a venit cu timpul. Factorii modelatori fiind indiciile subtile presărate de-a lungul marilor scrieri despre artă. Și totuși, cel mai important lucru l-am învățat de la maestrul italian Pino Daeni, care a savurat din gustul subtil al valorilor picturale:

"Orice culoare, fie aşa cum este, fie amestecată, produce felurite efecte, dar niciuna dintre ele n-are puterea să redea prin ea însăşi efectele naturale, căci pentru asta se cere minte şi practică de maestru priceput."

Așadar, un imbold vag spre deplinătatea lucrurilor, o deplinătate care nu poate fi atinsă cu uşurință, este întărită pe o spirală de stări care urcă și coboară într-un vârtej de influențe simțite ca o atingere divină: fii împlinit, dar cu băgare de seamă la Cele de Sus, care sunt mai presus decât Cele de Jos.

Sunt clipe când tot ceea ce atingi capătă o altă culoare, o altă însemnătate, un alt tip de sensibilitate, ca și când ai fi condus de o forța magică, mai presus de rațiune, accesată doar de simțire, care pune un strop de luciu acolo unde totul este mat.

Leadership: Arta ta este menită să înlesnească orientarea în abordarea gândirii supreme întemeietoare de punți între două lumi?

O artă guvernată de plăcerile cele mai intense ale creației, suplinind toate darurile care însoțesc tinerețea şi lipsesc celorlalte vârste, în care divinul sfidează efemerul cu iluzia veșniciei oferită de câteva forme de perfecțiune autentică, o execuție desăvârșită a lucrării manifestată în lumea trecătoare prin intermediul închipuirilor firești.

Ca un Tiziano Vecellio, gata întotdeauna să-şi primejduiască viața, dar niciodată opera, mă apropiam de planul mântuirii prin eliberarea creației de toată stricăciunea relației cu efemerul şi de limitele ei de acceptare a realului unanim acceptat, pentru a fi părtașă la comuniunea omului cu Dumnezeu.

La rândul ei, conștiința continua să se exprime cu aceeași seninătate cu care îmi acceptam limitele şi calitățile. Străbătută de acceptarea de a fi supusă unei intervenții înălțătoare, conștiința striga din toată voința izbăvitoare a cinstirii artei: "Omule, părăsește păcatele tale ! "

Simțiți în toate cuvintele mele o sete de sinceritate față de ceea ce gândesc şi insuficientul apetit pentru formă, pentru schimbare?

Să duci arta la nivel divin înseamnă să amesteci culorile în aşa fel încât ansamblul astfel constituit să aibă puterea de a reda prin el însuși efectele unui univers viu și infinit.

Întotdeauna înăuntrul artistului, căruia Dumnezeu i-a dat talent şi har, ele regăsindu-se în conținutul creativ al unei arte neînchipuit de vaste, se află un fruct cu care se poate ghiftui oricând, obiectul tuturor dorințelor, expresia plastică a raporturilor echilibrate: arta cuvântului.

Totdeauna convins de gustul subtil al valorilor picturale, artistul îşi duce imaginația pe o altă culme, din materia acumulată în imensitatea spațiului cosmic. În fiecare moment şi latură a vieții sale se manifestă acea speranță a ștergerii totale și instantanee a oricăror păcate de ordin estetic prin vraja procesului comunicativ.

În artă, procesul comunicativ cuprinde proiecția mesajelor susținute de asocieri între lumi paralele ce se completează și conviețuiesc într-un spațiu numit „Inside-Out”. **Ceea ce accepți înăuntrul tău e nevoie să fie creat în afara ta.**

Leadership-ul vizionar implică să recunoști deplinătatea în lucruri aparent simple, transformându-le prin sensibilitate și măiestrie într-o creație care revelează armonia dintre simplitate și complexitate.

Scriitorul John Granger, încercând să descifreze cheia secretă a lui Harry Potter, mergând de la elementul secular la cel sacru, ne spune de unde începem să privim spre cele înalte: *„Când ne rugăm în fața unei icoane sau când ridicăm ochii spre cer, spiritul sau sufletul nostru (la nivelul intelectului) conștientizează maiestatea sau perfecțiunea formei ca simbol al unui punct de corespondență cu o realitate superioară ce intervine în lumea noastră.”*

Nu știu exact de ce, dar cu siguranță artiștii cei mai deplini şi-au găsit intuiția şi expresia de legătură cu divinul prin acțiunea artei şi a simbolurilor ei constitutive asupra emoțiilor: cu cât eşti mai profund, cu atât arta ta capătă o strălucire mai intensă şi pare însoțită de un mesaj universal.

Coordonata acţională în abordarea avântului spre cele înalte trebuie argumentată şi demonstrată de experimentul numit „invenție artistică” în elementul reflexiv al unei subordonări a artei față de realitatea nevăzută.

Un artist de mare mobilitate spirituală este capabil să treacă dincolo de limitele impuse de convențional prin revelația supremă a acestei realități.

Arta între Creaţie şi Dumnezeu pune accentul pe frumusețea evocată prin culori. Ele își găsesc corespondența într-o lume întemeiată prin mijloace de lucru și de expresie vizuală, utilizate spre a fi în adevăr prin corelarea spiritual-existențială.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-creatie-si-dumnezeu-III.html

Arta între Creație şi Dumnezeu (I)

On Septembrie 12, 2017

Marea Operă de Artă se slujește de acele linii ce poartă numele de divergente, care plecând dintr-un punct, se răspândesc mai departe spre un infinit al timpului încorporat în viul unei forțe mistice.

Opera mea se situează în întregime în direcția sentimentului, cugetării şi fanteziei, adesea de neînțeles chiar şi pentru spiritele cultivate, cărora Dumnezeu nu le-a făgăduit răspunsul pozitiv la o rugăciune specială, acea revărsare de lumină şi har după care sunt însetați doar artiştii capabili să-şi ridice arta la un nivel înalt de credință.

Doar o acțiune fermă în direcția împăcării cu ceea ce este tainic, a renunțării la vechile dogme, față de valoarea de referință a elementelor inseparabile "forma" şi "fondul", valoare numită de esteticieni "aurul pur", luând ca model al proporțiilor de amestec însăşi compoziția dintre lumină şi idee care transmit emoția artistică, ar putea să capete acea însușire nobilă a puterii cosmice: *"Dumnezeu este tot una cu omul".*

Există în orice artist o *terra magica* , o cunoaştere hermetică, un flux de sânge divin, o urmă de materie cosmică, o dorință insesizabilă omului motivat de plăceri trecătoare, dincolo de aspectul religios care merge în mod persuasiv spre evitarea în orice circumstanță a imaginii științei care a luat naștere prin contribuțiile convergente ale unor *physicos* reprezentativi.

Miracolul divin se întâmplă dacă îți privești opera ca pe o formă de exprimare artistică a creației imaginate, în care lucrurile cel mai puțin accesibile se văd doar dacă ești conștient de prezența lor.

Cumva, ochii minții mele coboară mereu jos, spre cele două văi torențiale, neclintite în proximitatea lui Dumnezeu, formate parcă în cinstea unei alchimii totodată estetice şi spirituale: interpretarea de profunzime, în măsura în care caut să exprim ceva îndărătul imaginii, şi o orientare înspre cercetarea lumii şi a cauzelor lucrurilor fundamentale şi profunde, configurate sub forma unor metafore extrem de puternice.

Un fel de trăsătură nedefinită, ceva contagios, puternic şi irezistibil, ca o scânteie pe cer în infinitul întuneric, mă îndeamnă la visare: *Make a Wish !* Ea merge dincolo de tiparele arhetipurilor divine pe care eternitatea le reflectă ca pe nişte umbre ale realității abordate creativ, din perspective multiple, într-un context destul de diferit de conținutul concret al noțiunii de inspirație.

Cine ar căuta să se apropie de mine prin una din preocupările cardinale cele mai fertile, precum cunoaşterea umană sau gândirea axată pe detaliu, fără de care arta este de neconceput, fie ea cuvânt scris sau operă plastică, o emoție estetică sau o formă de protest, inevitabil ar întâmpina obsesia artistului ce caută în imaginile necunoscute forme particulare de compoziție.

Leadership: Eşti capabil să hotărăști soarta şi direcția în care creația ta se confundă cu prezența lui Dumnezeu?

Opera mea se slujește de acele linii ce poartă numele de divergente, şi care, plecând dintr-un punct, se răspândesc mai departe spre un infinit al timpului încorporat în viul unei forțe mistice. Linii alimentate de credință în particularitatea unui câmp de forțe manifestate într-un

joc centrifug al tendințelor de înțelegere şi de comunicare a mesajului divin, astfel că propovăduirea se manifestă ca vestire şi însuşire a învățăturii autentic spirituale ce depăşeşte meschinul cadru al cotidianului.

Şi întrucât în orice consum de creativitate sporit opera este percepută dintr-o perspectivă originală, din accepțiunea unui termen cu conotație pozitivă şi finalitate benefică, ca atare tind să cred că arta mea este un mod de a experimenta şi reproduce o scânteie în construirea relației cu universul.

Pentru pictorul italian Cennino Cennini actul creației are legătură cu veşnicia, primind aflux de la Dumnezeu indirect prin intermediul lumii spirituale. Vrând să arate cum se poate învăța pictura, a mărturisit următoarele: "Pentru a fi artist se cere să ai închipuire bogată (*fantasia*) şi iscusința în mâini, să găseşti lucrurile nemaivăzute (ascunse sub umbra celor din natură) şi pe care să le înfățișezi apoi, cu ajutorul mâinilor, voind să dovedești că ceea ce nu există - este."

Concepția despre artă, ca mijloc de manipulare a lucrurilor nemaivăzute, se realizează cu ajutorul unei reacții de stimulare a imaginației, pornind de la ideea că ceea ce lipseşte dintr-un tablou poate fi un organ regulator, o direcție.

În leadership trebuie să progresezi exact în această direcţie.

Arta între Creație şi Dumnezeu aduce ca primă provocare găsirea unei noi posibilități de contopire cu Spiritul Universal, definindu-ți calea de urmat drept o formă a creației în care viziunile, sentimentele, trăirile şi gândurile sunt exprimate prin intermediul lucrurilor care deşi nu se văd - există.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-creatie-si-dumnezeu.html

Arta între esenţă și creație

On August 07, 2016

Descoperă-ţi calitatea superioară de a fi original, printr-o analiză pertinentă şi bine realizată a punctelor de vedere care produc şi diseminează cunoaşterea cea mai înaltă.

În genere cunoaşterea, măcar informativă, a ideilor care erau acreditate în acei ani privind arta, cu aplicaţie la cinematografie, este importantă pentru înţelegerea uneia din sursele gândirii lui Eisenstein. Gândirea sa artistică din acea epocă nu s-a născut spontan, nu reprezintă o curiozitate, o bizarerie intelectuală, ci se găseşte în concordanţă cu evoluţia logică a ideilor contemporane.

Vertov declara că supleţea deosebită a construcţiei de montaj îngăduie introducerea într-un "cine-studiu" a oricărei idei politice sau economice. Cunoscând aceasta, nu ne vom mai mira la apariţia filmului "Greva" a lui Eisenstein. Tot Vertov concludea de aici că filmul nu mai necesită prezenţa dramei, a mizan-scenei. Istoricul Lebedev, într-un studiu despre istoria cinematografiei sovietice, constata că unul din principiile de bază al experimentului artistic Proletkuit era acela al "colectivismului" care excludea existenţa eroilor individuali în favoarea maselor, a colectivelor.

Ideea tipajului fusese la rândul ei aplicată de Eisenstein încă în teatru şi îşi avea obârşia în pasiunea sa pentru *comedia dell'arte* şi în concepţiile teatrale ale lui Meyerhold. *****

Leadership: Cât poți să dăruiești din preaplinul cunoaşterii sale, aşa încât originalitatea creaţiei tale să se alinieze concordanţei stabilite între evoluţia ideilor şi experimentul artistic?

Gândirea unui artist, revărsându-se asupra modelelor abstracte de reprezentare a datelor cunoaşterii în dinamica creaţiei, pentru ca apoi procesul să fie suplimentat, în mod constant, prin mijloace de recompunere a faptelor cu realul, are originalitate doar dacă participă la desfăşurarea unei experiențe de lărgire a orizonturilor.

În artă, această lărgire a orizonturilor, fiind congenitală complexităţii plină de nuanţele interdependenţelor dintre estetic și funcţional, îl poartă pe artist spre o nemaicunoscută înflorire - mai ales dacă el reușește să constate asemănările și diferenţele între simţul unicităţii și transferul de date ale cunoaşterii care contrazic ideile unanim acceptate. Originalitatea unei creaţii depinde de înţelegerea pe care o atribui unei gândiri înglobatoare, bazată pe interpretări şi reinterpretări succesive al căror adevăr e sistematic negociabil şi supus ajustărilor, reluărilor, modificărilor de circumstanţe şi efecte.

La fel cum poezia nu poate să depăşească hotarele acurateţei, neprezentând exactitate în executarea unui lucru mecanic, tot astfel cunoaşterea, aflată în perpetuă transformare, nu poate să fie considerată un proces de descoperire treptată a complexităţii dacă nu prezintă prin însăşi subiectul aferent o anumită predominanţă în exprimarea unităţii dintre idee şi idealul de judecată, aferentă creării armoniei compoziţionale.

Esenţa în leadership este ceea ce versurile sunt pentru poezie: o înaltă raţiune ordonatoare a elementelor de sens care contribuie la crearea unei armonii în relația dintre subiect și revelație.

Iar, pe de altă parte, a te ancora în esenţa formelor gândirii, printr-un inedit periplu al ideilor,

înseamnă a căuta mereu varietatea în unitate. Înseamnă să găseşti modalitatea de exprimare a propriilor convingeri adaptată la materia primă izvorâtă din acea cunoaştere care îngăduie o privire mult mai profundă în structura obiectivismului de care este legată partea ta reprezentativă.

Originalitatea este partea ta reprezentativă prelucrată în varianta obiectivă a esenţei ce se descoperă prin intermediul creaţiei. În timp ce experimentul artistic vizează stabilirea concordanţei dintre evoluţia logică a ideilor şi deprinderea cunoaşterii în extensio prin prisma comparaţiilor, încât arta să capete valoarea de bijuterie, iar creaţia să capete valoarea de reper în viaţa altora.

Relaţia dintre subiect şi revelaţie se constituie ca o înlănţuire de convingeri şi idei, percepţii şi valori, pe care regizorul le străbate pe drumul spre mecanismele artei, spre evoluţia ei, încât gândirea lui axată pe inovaţie să nu se blocheze în faţa realităţilor existenţei reale. Constituindu-se ca o revelaţie, relaţia regizorului cu un subiect bine documentat şi ataşant, luat din aceeaşi zonă a artei şi a creaţiei, face ca valorile, ideile percepţii şi convingerile pe care el le străbate în drumul spre suprarealism sau ficţiune, să confere existenţei reale o expresie de sublim. Nu poţi reuşesc performanţa asta !

Subiectul este povestea pe care vrei s-o pui în scenă, revelaţia este povestea pe care o ridici la nivel suprearealist.

Arta între esenţă și creație se materializează în acea calitate superioară a omului de a fi original într-o analiză pertinentă şi bine realizată a punctelor de vedere care produc şi diseminează cunoaşterea cea mai înaltă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-esenta-si-creatie.html

Arta între experiență și creaţie

On Decembrie 12, 2016

Învaţă să faci din leadership o creaţie, prin prisma unei idei prezente în „peisajul" unei experiențe anterioare.

Moartea, ideea morţii este permanent prezentă aici, în Mexic. Pe Eisenstein îl atrăsese doar de la început această neobişnuită sărbătoare a Zilei Morţii. Aici însă viaţa răzbate permanent de sub moarte. Moartea aruncă tot ce e perimat şi generează naşterea noului. Deşi oamenii au lăsat milenii de civilizaţie în urma lor, ai senzaţia începutului. Moartea şi naşterea sunt strânse împletite, la fiecare pas. Privind sarcofagul, ai senzaţia unui leagăn. Pe vârful piramidei milenare în ruină creşte un boschet de trandafiri. Pe un craniu sculptat mai poţi citi cuvintele: *„ Eu am fost ca tine – tu vei fi ca mine "*.

De Ziua Morţilor copiii se joacă cu schelete miniaturale şi înfulecă cosciuge de ciocolată şi cranii de zahăr. Acelaşi om parcă, cu acelaşi profil, priveşte şi azi cu aceeaşi naivitate şi exaltare cu care privea odinioară Guatemoczin de pe rugul pe care fusese pus de spanioli şi cel de astăzi parcă are aceeaşi tărie de a rezista fără geamăt torturilor ca şi el când, aflat în flăcări, îi spunea calm unuia mai slab de lângă dânsul: *„ Nici eu nu stau pe roze. "* Dar este copleşitoare mai ales acea Zi a Morţilor care începe cu un ospăţ trist la mormântul strămoşului şi se încheie cu o petrecere plină de senzualitate.

În acest context emoţional, în această ambianţă senzorială, în acest peisaj purtător complex de posibilităţi plastice în interpretarea emoţiei, se naşte filmul „Que viva Mexico ! " *

Leadership: Ceea ce ai trăit într-o experienţă anterioară trebuie să îndeplinească sensul pe care îl atribui unui nou context de creație în care este evidentă forţa specifică emoţionalului?

Întregul concept de leadership, căruia i se subordonează o anumită cantitate de informație-realitate, discernută prin cunoştinţele anterioare, se poate formula în următoarea direcţie: *„ Eu am fost ca tine – tu vei fi ca mine "*. Este vorba despre puterea de a fi invulnerabil la aspectele exemplarităţii, profund legate de zona emoţionalului, fiindcă stă în natura ta de a găsi similitudini între ceea ce admiri la altcineva şi ceea ce vrei să reprezinţi pentru acel cineva în scopul construirii unei entităţi autonome.

Este și asta o înțelepciune specială, o depăşire a unui stadiu timpuriu de descoperire a unei relații între ceea ce știi și ceea ce îți dă de gândit, din evoluţia ta. Urmat de un alt stadiu, mult mai avansat, care are ca suport nașterea unul nou fel de interpretare a realităţii care poate fi transpusă într-o idee. Naşterea noului, într-un context emoţional, trebuie să aibă ca punct de plecare experienţa duală a unei abordări existenţiale de tipul: "Tot ce s-a întâmplat într-o situaţie este posibil să se repete în alt loc şi în alt stadiu."

Profilul unei noi forme de artă este asemenea fiecărei idei care răzbate acolo unde nu te aștepți. Se evidenţiază prin accesibilitatea și particularitatea unei preluări de efect al unui fundament bazat pe observație și interpretare a anumitor evenimente, știri, aspecte cu impact, care se întâlnesc la fiecare pas, în relație cu forma modificată a substanţialului care constituie un interes.

Ceea ce trăiești într-o experiență anterioară este doar un mod de a surprinde și de a trăi realitatea unui întreg, legătura între anumite lucruri, fenomene, părţi care se potrivesc între ele. Cu scopul de a înţelege ceea ce este important de schimbat la o imagine care se

conturează prin raportarea la o temă ce are drept bază „naşterea noului”.

Leadershipul este experienţa de a fi altcineva într-un context în care a fi acelaşi creează premisele unei interdependenţe creative şi dinamice, sub forma dualismului dintre "tot ce s-a întâmplat din voia cuiva" şi "ceea ce pot să fac ca să se întâmple totul după voia mea".

Arta între experiență și creație vizează extinderea unui fundament de sine la nivelul iminenţei sensibile a cărui putere este sesizabilă numai în condiţiile unei totalităţi stocată în memorie, utilizată ulterior în realizarea unei teme personalizate.

Leadershipul este rezultatul creaţiei, este reluarea unei teme abordată prin prisma unei idei prezente în „peisajul” unei experiențe anterioare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-experienta-si-creatie.html

Arta între om şi creaţie

On Iulie 29, 2016

Ridică-ţi „particularul" la nivel artistic, integrând în opera ta toate experienţele şi toate motivele care te-au determinat să te redescoperi în modul cel mai autentic.

Eisenstein lucrează la film absorbit cu totul de pasiunea pentru subiect, preocupat întreaga zi numai de Puşkin. Apar variante, numeroase schiţe, scenariul se conturează. Paralel, se precizează şi gândurile sale privind filmul în culori despre care scrie studii teoretice pe care le va continua până la moarte (ultimul rând, scris, şi întrerupt de moarte, va fi al unui nou studiu despre culoare).

Douăzeci şi două de manuscrise cuprinzând cercetări despre culoare, care însumează sute de pagini, se află în arhiva sa: cercetări despre ceea ce numeşte "funcţia dramatică a culorii".

Pentru prima oară în creaţia sa, acum, în acest film despre Puşkin, dragostea poetică apare în tema erotică cu valorile ei psihologice nuanţate. După metafora acid sarcastică din filmul "Vechiul şi Noul", după parodia caricaturală din "Romanţa sentimentală", după erotismul biologic din "Que viva Mexico", după simbolicul şi stilizatul erotic mineralizat din "Alexandr Nevski", acum, pentru întâia dată, dragostea devine tema unui film, înfăţişată nuanţat, cu o observaţie psihologică de mare fineţe asupra mobilurilor şi evoluţiei sentimentului erotic.

*Eisenstein doreşte să-l reabiliteze pe marele dramaturg, Puşkin, în filmul sau, anulând imaginea don-juanului şi înlocuind-o cu cea a unui autentic şi intens îndrăgostit. **

Leadership: Poți să introduci în creaţia ta experiența de a fi un tot unitar, înfăţişând-o nuanţat, cu o observaţie psihologică de mare fineţe, asupra mobilurilor şi evoluţiei manifestărilor personale?

Ca să fie înţeleasă cât mai profund raţiunea artistului, încât însăşi arta lui să fie considerată o operă remarcabilă, o experienţă în sine capabilă să-i aducă trăiri şi cunoştinţe cu care nu s-ar fi putut îmbogăţi altfel, trebuie să ni-l imaginăm ca o carte deschisă spre un alt artist. Întotdeauna artistul, înălțat moral și emoțional de parcurgerea palpitantă a unei existenţe superioare, prin materializarea unor idealuri pe care le-a apărat ani întregi cu răbdare şi suferinţă, posedă două proprietăți definitorii.

Mai întâi o proprietate a minţii, învăluindu-l ca o aureolă: aceea de a atinge cunoașterea adevărurilor absolute, dându-i o mai largă libertate de interpretare a imaginii pe care și-o creează despre sine. Şi o proprietate a aspiraţiilor sale remarcabile: de a integra în opera sa toate experienţele, toate motivele care l-au determinat să se redescopere în modul cel mai autentic.

Pentru a te redescoperi în modul cel mai autentic, încât arta ta să-şi câştige meritul de a fi autentică, trebuie ca lumea să te perceapă drept o imagine plină de sentiment, care întăreşte perfecţiunea prin culoare, apoi să plaseze această imagine în prelungirea unei existenţe superioare. O existenţă plină de sens, prin faptul că are impact puternic şi profund asupra modului de abordare a Creaţiei, făcând apel la o rezultată a experienţei de observaţie psihologică de mare fineţe asupra mobilului şi evoluţiei anumitor sentimente.

Omul care aprinde o scânteie de sens în evoluţia gândirii sale este o consecinţă a motivelor care îl împing spre tărâmurile artei ce are în centrul esenţei ei autenticitatea

trăirii sentimentului de "valoare personală concentrată într-o imagine".

Creaţia este acea marcă a leadershipului care rezistă la condiții extreme, pe care nu ai cum s-o înțelegi dacă nu ești un roman plin de viață, plin de secvenţe înflăcărate, în care eroul este nevoit să lupte cu greutăţile vieţii mai întâi de unul singur.

Așadar, creaţia este o reflectare a experienţei de a fi un tot unitar şi de a fi într-o strânsă uniune cu eroul pe care îl reprezinţi. Aceasta este una din efectele afirmării tale ca artist.

Artistul care introduce în propria lui creaţie experiența de a fi un tot unitar, înfăţişând-o nuanţat, cu o observaţie psihologică de mare fineţe asupra mobilurilor și evoluţiei manifestărilor personale, ajunge să afirme că el nu este doar un efort simbolic de a se redescoperi, nu este doar un arhetip simbolic care provoacă autoanaliza, nu este doar un triumf simbolic al vreunei forme de entuziasm din mijlocul evenimentelor.

Ci, desfiinţând şi ultima barieră care-l separă de infinitul unor şoapte, de efectuarea unei călătorii dusă până la capăt, el ajunge să redea în opera sa acea profunzime a înţelegerii personale care permite celorlalţi să vadă modul cum el însuși s-a format: între dragoste și ură, între greu şi uşor, anulând imaginea unui încercat al sorţii şi înlocuind-o cu cea a unui autentic şi intens îndrăgostit de viaţă.

Înainte de a-ţi măsura evoluţia în cadrul leadershipului, învaţă să te redescoperi în calitatea ta de creator al lumii în care trăieşti, contribuind la construcţia unei imagini care reiese din mişcarea sentimentului spre idealul artistic pe care vrei să-l atingi.

Arta între om şi creație poate reprezenta o dificultate de comunicare a unor mesaje pline de adevăruri dacă nu reușești să-ţi exprimi manifestările existenţei în vârful scării valorilor care se perpetuează, printr-o dinamică a dezvoltării, spre beneficiul cunoaşterii de sine.

Particularul este un tip de conexiune între tine și rezultatele experienţelor tale, transformată treptat într-o creaţie unică.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Arta între particular şi general

On August 01, 2016

Învaţă să vezi cu ochiul minţii, privind întotdeauna „din spate” ceea ce se află „în faţă”.

Câmpurile vizuale ale ochilor iepurelui se întretaie după ceafă. Iepurele vede în spatele său. Are în faţa sa un fragment de spaţiu invizibil. El nu vede lumea ca noi. Pe când oaia are ochii dispuşi astfel încât câmpurile sale vizuale nu converg. Ea vede două lumi, una dreaptă şi altă stângă, care nu coincid niciodată.

Un fel deosebit de a vedea atrage după sine şi rezultate diferite în privinţa imaginii vizuale. Fără a mai vorbi despre transformarea acestei percepţii într-un mod de a vedea, apoi într-un punct de vedere, când la iepure şi oaie ne ridicăm la om şi la ambianţa factorilor sociali care, în cele din urmă, duc la o concepţie asupra lumii.

Cum este aşezat ochiul - ochiul minţii în cazul nostru? Cum priveşte acest ochi? Cum vede acest ochi? Acest ochi care nu este ochiul oricui... *****

Leadership: Te adaptezi la un mod de a vedea care să ducă la constituirea unei noi concepţii asupra lumii, revoluţionând percepţia raportului dintre particular şi general?

Regulile leadershipului, asemenea regulilor artei care precizează faptul că nu poţi să generezi iluzii fără surprinzi și adevărul crud al realităţii, se sprijină pe eficiența productivă a conştiinţei, a intelectului, a simţului vizual și a câmpului de percepţie. Acestea contribuie nu doar la reorientarea gândirii, ci mai cu seamă la conturarea unei perspective mai largi, mai bogate, mai detaliate asupra unor zone mai greu de investigat.

O asemenea zonă greu de investigat, pe care o voi numi „zona de editare”, cuprinde o imagine dominantă care trebuie rotită dintr-o poziție în alta până când capătă un sens neaşteptat, un orizont mai larg şi un rol de reprezentare a unei realităţi formalizate ideologic sau conceptional.

De asemenea, viziunea este un atribut al vederii bazate pe exerciții obișnuite de mişcare a ochilor (sus, jos; stînga, dreapta), de unde se dezvoltă capacitatea de a analiza variantele disponibile ale realităţii din diferite unghiuri. La rândul ei, imaginea cu care ochiul se obişnuieşte să vadă este imaginea cu care ochiul anticipează tendinţe şi formele de reflectare ale unei modificări din realitatea înconjurătoare. Ce decizii iau ochii tăi atunci când guvernează multiple aspecte din realitatea înconjurătoare?

Leadership: Eşti în stare să evaluezi totul cu ajutorul „ochiului minţii” într-un câmp mai extins al realităţii, încât să faci din realitate o imagine vizuală care să poată fi fixată cu uşurinţă în memoria şi conştiinţa oamenilor?

În creşterea continuă a performanţelor de lider, cerând o profundă analiză a imaginii vizuale al ansamblului de forme, lucruri, fenomene, entităţi autonome, cărora le atribuim caracteristici ce ni se pare că ne aparţin cu adevărat, trebuie să evaluăm totul cu ajutorul „ochiului minţii” într-un câmp mai extins al realităţii.

Cu ochiul minţii poţi să privești întotdeauna „din spate” ceea ce se află „în faţă”. După cum orbul își formează o imagine a lucrurilor cu ajutorul pipăitului, tot astfel artistul își formează

o imagine a realităţii, în parte intuitivă, „prin ceea ce reuşeşte să nu trăiască şi, netrăind, să creeze.”

Deci, nu ne referim la procesul de a vedea numai ceea ce stă deschis în faţa ochilor, ci mai cu seamă la procesul de a vedea dincolo ceea ce percepem în mod obișnuit, care ne lipsește din arsenalul inspiraţional. Un artist transformă observațiile concrete și imediate în idei care modelează gândirea axată pe alternanţa dintre ceea ce se vede și ce nu.

Orice lider, la fel ca orice artist care vrea să se întreacă pe sine modificându-şi proiecţia conştiinţei și a realităţii asupra evoluţiei viitoare, își îmbunătăţeşte modalitatea de a vedea două lumi: una dreaptă şi altă stângă, care nu coincid niciodată.

Particularul care precede generalul este expresia unei viziuni stabile, de nezdruncinat, asupra lucrurilor care preced realizări extraordinare.

Imaginile cele mai reprezentative trecute prin filtrul gândirii, deci cele modificate cu ochiul minţii, sunt mărturia neobositelor strădanii de a înţelege şi a exprima rezultatele unei sinteze unice, calităţile ascunse ale unei realităţi în care nu există nici cauză, nici efect, ci doar o expresie a raportului dintre particular și general.

Particularul, existând separat de ceea ce realitatea a dat naștere, este o relație de cauzalitate între lucruri, fenomene, entităţi autonome, a căror formă unică poate lua oricând locul ideii. Totodată, particularul poate fi expresia cea mai profundă a unităţii contrariilor, atestând apartenența individului la o aspirație de explorare mai largă a realităţii.

Pe când generalul este lipsa de „critică” sau lipsa de replică la adresa particularului, ce nu poate aduce într-adevăr nimic nou. Generalul nu poate da câștig de cauză, decât extrem de rar, orientării previzionare și consecinţionale pentru desemnarea unei dimensiuni noi a cunoaşterii care să ducă la constituirea unei noi concepţii asupra lumii.

În leadership, imaginea vizuală pe care o atrage vederea bine dezvoltată este acel fragment dintr-un spaţiu numit "comparaţie" pe care îl modelăm în funcţie de experienţele trăite în apropierea lucrurilor extraordinare, sau a celor care ne marchează în mod decisiv.

Arta între particular şi general se adresează indivizilor care, cu ajutorul ochiului minţii, reuşesc să contureze imagini mai detaliate asupra unor perspective greu de imaginat, greu de fundamentat într-o ipoteză științifică unitară.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Arta între preferinţă și tematică

On August 14, 2016

Raportează-ţi personalitatea la nivelul unui personaj aflat la baza creaţiei tale, în urma reanalizării modului său de expunere predominant în conştiinţa artistică.

În această perioadă îi cade în mână lui Eisenstein o carte despre procedeele compoziţionale ale lui Tolstoi în „Hagi Murad" și „Holstomer", o poveste autentic emoţională despre construcție. O nouă soluție îi este dată astfel prin transfer. Deci procedeul analizat în acea carte constă în faptul că totul e arătat prin conștiința „înapoiată" a unui personaj. De ce să nu facă și el la fel? De ce să nu soluţioneze astfel trecerea celor 33 de ani de la etapa a doua la ultima din filmul său?

E atât de simplu: conștiința cuiva de dinainte de război, izolat timp de trei decenii, care se ciocneşte acum de noua realitate, exprimată prin construcția canalului. Astfel decalajul de timp, până acum o dificultate în soluţionarea compoziţiei, devine o necesitate artistică. „În cazul când calendarul nu ar fi impus acești 33 de ani, ar fi trebuit inventaţi, impuşi cu forța."

Acum bătrânul cântăreț Tohtasin, unul dintre personaje, și-a conturat traseul, are unde să meargă în partea a treia a filmului, devenind un „Holstomer invers". *

Leadership: Îți exprimi preferinţa pentru o tematică inedită capabilă să te reprezinte ca model de comunicare artistică, prin intermediul conștiinței unui personaj care se alătură în povestea vieţii tale?

Datorită raportului complex între autenticitate și premisele construcţiei unei identităţi a ideii de artă, artistul (asupra căruia se poate proiecta o nebunie a combinaţiei dintre ficţiune şi realitate) se simte obligat să-şi întărească mijloacele de validare a creaţiei, arătând o preferinţă pentru tematica inedită prin intermediul conştiinţei „înapoiate" sau „avansate" a unui personaj. Prin identitatea ideii de artă se înţelege partea de rezistenţă a unei construcţii emblematice, devenită un fel de necesitate a artistului de a însufleţi o lume pierdută în „negura de vremi", de a dilua conținutul unui mesaj expus ca o reflectare a laturii sale creative.

Așadar, felul în care practici cunoaşterea cea mai înaltă, factorul de producție prim al descoperirilor, susţinând evaluarea caracteristicilor reale ale construcţiei de artă, creează nevoia imperioasă de exprimare pe un altfel de subiect, adăugat pe trunchiul existenţial al unei personalităţi în manifestare psihologică dinamică.

Aici ne referim la un model de comunicare artistică al cărui principal atu îl constituie raportarea la un personaj interpretat într-o producţie cinematografică care se relevă spectatorilor prin intermediul interacţiunilor dintre Egoul regizorului şi Alter-Egoul său. Povestea unui personaj este curajul unui regizor de a modifica o realitate în funcție de cum crede el că ar trebui să se întâmple evenimentele, încă această realitate să rămână în amintirea lumii, şi chiar să o schimbe.

Ce cunoaştere i se poate atribui unei instanţe narative, în cadrul actului artistic, astfel încât să se poată realiza o temă cuprinsă între realitate și ficțiune? Și ce-ar fi dacă imaginea unei anumite raţionalităţi nu ar avea şansa de reuşită din cauza faptului că nu poate stabili un raport viabil cu realitatea înconjurătoare?

Leadership: Eşti în stare să percepi cunoaşterea artistică din prisma unei experienţe de creaţie numită "o trecere dincolo de oglindă", încât să permiţi conştiinţei scurtcircuitarea distanţei dintre realitate şi ficţiune?

Iată un nou personaj, o identitate abstractă, perfectă pentru o tematică mai puțin explorată, care aparține unor surse de compoziţie provenind din legătura formată între opţiunea personalizată și modelarea permanentă a rolurilor în funcţie de context. Iar conștiința acestui personaj intervine, ca superioară faţă de precedentele modele, prin atitudinea de apărare sau de supunere, printr-un proces de identificare integrală cu rezultatul unei ştiinţe şi al unei îndeletniciri care exaltă voinţa umană deasupra limitelor commune.

Liderul este creatorul unui personaj aflat într-o continuă transformare, un personaj care arată efectul direct în degajarea comportării și evoluţiei faţă de însăşi opera în care este dezvoltat. De aici rezultă o concepție nouă despre reorientarea gândirii sau regăsirea ordinii reale a valorilor care îl întregesc pe lider în sfera artei de a se manifesta ca sursă de stimulare imaginativă şi de interpretare creativă.

Să-ți raportezi personalitatea la nivelul unui personaj aflat la baza creaţiei tale, în urma reanalizării modului său de expunere predominant, între o conștiință înapoiată și o conștiință avansată, este o reflectare a experienţei de acomodare la o situație determinată de însăşi noţiunea de deținere a unei profunzimi de expresie personală, cât mai apropiată de spiritul originalităţii.

Experienţa de creaţie numită "o trecere dincolo de oglindă" se referă la raportul regizor-personaj care se confruntă cu imaginea de sine aflată relativ la maturizare, reprezintând (ca necesitate artistică) acțiunea diferit de felul cum o percep alţii, dar identică cu cerinţa autoritară a conştiinţei care strigă: "Fii atent să nu confunzi ce vrei să fie adevărat cu ce este adevărat".

Arta între preferinţă și tematică vizează transferul de manifestare al personalităţii în afara a ceea ce știm despre ea şi efectul pe care îl produce într-un punct de recepționare al creaţiei, exprimată printr-un ansamblu de elemente de construcţie (atitudini-valori) care servesc ca bază de susţinere a conceptului de „cunoaştere transferabilă”.

Ceea ce transferi prin creație, de la tine la personajul tău, și invers, nu se opune normelor rigide ale leadershipului. Ci, dimpotrivă, este o integrare a gândirii într-o altă direcție de înțelegere, cuprinsă între necesitatea artistică a sublinierii contrastelor caracteristice evoluţiei tale şi necesitatea de a te descoperi în ce nu ai mai fost.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-preferinta-si-tematica.html

Arta între temă şi culoare

On August 09, 2016

În leadership nu este de ajuns să alegi o temă „default", mai trebuie să găsești şi acele culori predominante de tip „model consequence relations" vizibile doar pentru cunoscători.

Toate temele sunt similare, constată Eisenstein, deoarece trecutul impregnat de culoare este inevitabil imaginat alţii, la graniţa dintre Evul Mediu şi Renaştere.

Un redactor al Direcţiei generale a cinematografiei îi face o propunere neaşteptată: să realizeze un film despre lupta împotriva ciumei. Propunerea i se pare absurdă. Toată lumea insistă pentru folosirea culorii. Eisenstein se gândeşte totuşi la proiect. Ospăţul în timpul ciumei devine episodul unic care-l interesează. Nu un film în culori, ci un film despre culoarea neagră: negrul ciumei care se întinde şi inundă totul, carnavalul pestriţ înghiţit de negrul şuvoiurilor cortegiilor funebre.

Este aici o revenire a aceleiaşi teme a fatalităţii oarbe care invadează totul. Face şi schiţe în acest sens. Dar după scurtă vreme abandonează ideea. Toate aceste planuri nu sunt pe placul lui, în ciuda pitorescului exterior, pentru că el caută o temă în care culoarea să nu fie un element ornamental, ci să devină o calitate dramaturgică necesară, crescută din interiorul temei. *

Leadership: Poți să găsești o variantă de abordare a creaţiei în care culoarea să nu fie un element ornamental, ci să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei?

Îndatoririle unui artist, care știe să facă din însăşi viziunea lui o adevărata capodoperă, pot fi susținute cu ajutorul concepţiilor unitare privind raporturile dintre titlul temei alese, conţinutul ei, cerinţele ei și variantele ei de interpretare ca simbol al cunoaşterii, create prin consecințele diferitelor surse de referinţă abordate.

Tema este rezultatul receptării şi prelucrării unor informații, imagini, idei, provenite în mare parte din realitate, plasate pe fondul unui decor intuit, sugerat sau dezvăluit în urma unei descoperiri. Ea reprezintă este ideea principală dezvoltată într-o operă. Receptarea unei imagini a cărei temă scoate în evidenţă culoarea, trebuie să fie rezultatul unei realităţi prelucrate artistuc şi plasată pe fondul unei descoperiri noi despre viaţă (de exemplu). În timp ce unei idei dezvăluite prin intermediul unei teme despre moarte, pe decorul unei nuanţe de gri sau negru sugerând durata de viaţă a unui eveniment mortuar, îi lipseşte acea sclipire care să facă diferenţa dintre o valoare autentică şi o ratare.

Însă nu trebuie să omitem, dat fiindcă tehnica şi execuţia o cer constant în privinţa concepţiei lucrării prezentate, că întotdeauna în vârtejul ameţitor al exprimării prin mijloace artistice se păstrează un fir unificator: dorinţa de revanşă a fanteziei asupra realităţii constrângătoare.

Leadership: Baza tematică a temei principale pe care o tratezi, poate să fie aplicată şi la legăturile dintre un tabloul principal şi un tablou secundar, încât creaţia să capete semnificaţii multiple?

Aici intervine culoarea. Dacă aș putea să trăiesc o mie de vieți, ale căror sensuri suprapuse în mod absolut numai un artist le-ar putea surprinde în lucrările sale, cred că aș reuși să

împărtăşesc numai 1% din cunoaşterea pe care am avut prilejul s-o dobândesc până în prezent. Iar acest procent se micșorează pe măsura creşterii exponenţiale a experienței și a informaţiilor. Infinitul este forma minţii de a reorganiza continuu materia.

Imensa sarcina a culorilor, mai ales în erupţia fanteziei artistice, este de a domina și de a armoniza această vastă materie, mereu în mișcare, surprinzând alternanţa între natură, ştiinţă şi estetică, între emoții (dragoste și ură), între însuşirile predominante ale caracterului (viciul său virtutea), etc. Culorile, atribuite unor elemente primordiale, adesea opuse, marchează printr-o tuşă mai susţinută sau mai subtilă tot ce poate să apară disparat sau divers în seninătatea raţională a armoniei constructive.

Leadershipul, precum arta, este o dezvoltare a temei prin culoare. El cuprinde în gigantica sa „ramă" realitatea și ficţiunea în funcție de rezultatul fuzionării eterogenului cu insolitul. Culoarea este ceea ce inserezi în spaţiul unei realităţi închipuite, aşa încât realitatea să capete nota de firesc şi naturaleţe a unei atitudini avangardiste care reuşeşte să lase privitorii cu gura căscată.

În leadership nu este de ajuns să alegi o temă „default", mai trebuie să găsești şi acele culori predominante de tip „model consequence relations" care să fie vizibile doar pentru cunoscători.

Culoarea poate să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei, doar dacă efectul pe care îl produce prin maximizarea emoţiilor, măsurat prin intermediul corelaţiei cu o lege de compoziţie, devine cauza principală a accesului la profunzimile ideii iniţiale.

Cine reușește să găsească o variantă de abordare a creaţiei în care culoarea să nu fie doar un element ornamental, ci să devină o calitate necesară, crescută din interiorul temei, nu este doar un bun cunoscător și evaluator al artei. Ci, dincolo de meritul referitor la capacitatea de a parcurge și de a reface traseul compoziţiei, el este un artist care poate să exprime mai puternic un concept unitar al artei, caracterizat prin proprietăţi de esenţă.

Leadershipul este o versiune majoră a temei principale cu care artistul îşi prezintă demersul artistic, cu tuşă susţinută şi subtilă, drept un fel de confesional care retrezeşte amintiri despre ce înseamnă să fii iniţiat într-un univers fascinant numit: CREAŢIE.

Arta între temă şi culoare se afirmă ca o putere a forțelor ascunse ce se agită în adâncul perspectivelor de înțelegere a modului în care iau naştere şi funcţionează marile reguli ale ştiinţei expunerii ideilor. Aceste reguli își au obârşia în următoarea condiţie: între idee și materie există întotdeauna o filosofie care pune semnul egalităţii între concepte diferite.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-tema-si-culoare.html

Arta între viață și moarte

On Martie 22, 2017

Modelează-ţi gândirea nu doar în funcție de modul cum îţi trăieşti viața, ci în funcție de modul cum viața se organizează în jurul tău formând un tablou gândit în culorile unei realităţi misterioase.

Ce anume declanşează aceste reacţii de agresivitate specifice animalelor de pradă? Toată măiestria artistului din mine, în numele vigilenţei necesare înţelegerii viitorului medicinii, trebuie să constea în a mă situa într-un unghi de vedere din care să pot vedea întreaga natură în racursi, cât mai în profunzime, particularul şi întâmplătorul, precum globul pământesc pe o hartă. Înseamnă să mă plasez într-un context larg de tratare a unor excepţii ale ţesăturii vieţii care să-mi dea posibilitatea nu doar să simt anumite simptome ale bolii, ci să şi reacţionez în faţa violenţei pe care boala o impune şi o transmite.

În definitiv, trebuie să-mi manageriez eu însumi pornirile, impulsurile biologice şi psihologice, trăirile specifice diferitelor afecţiuni ce pot avea o valoare mare în diagnosticul şi pronosticul bolii, printr-un proces de auto-observare şi de conştientizare a efectelor de modificare a evoluţiei mele. Noile descoperiri produse de lumina unei semnificaţii generale şi detaliate totodată, m-ar putea ajuta să găsesc un antidot direcționat asupra genei în cauză și să contrabalansez efectele de declanșare a unei întregi epidemii.

O semnificaţie clinică importantă o au caracterul tranzitoriu ori constant al endemicităţii virusului, condiţiile de apariţie ale procesului infecţios, posibilităţile de transformare a substanţelor care intervin în alt stadiu al replicării virusului, dar mai ales răspunsul virusului la alte infecţii care nu au simptome clare, vizibile, unice, precum şi cantitatea de virus eliminată prin salivă, prin sânge, prin respiraţie, prin intermediul contactului cu pielea infectată, sau prin intermediul elementelor din jur.

La toate acestea se adaugă semnificativul oftat al eroului lui James Joyce: *"Timpurile şi-au ieşit din ţâţâni. Vai mie c-am fost născut să le aşez la loc."*

Leadership: Forțele motrice ale artei tale constau în producerea unor idei din interpretarea diferitelor particularităţi ale vieţii, reflectând structuri cu funcții de auto-modelare?

Sunt Gerry Lane, om de ştiinţă. Misiunea artei mele este să reproduc ideea vieţii, în totalitatea ei, prin cercetarea şi mijlocirea naturii, ca printre niște curse complicate și nevăzute, în forma dată de boală. Iar încercarea de a aborda felul cum boala se reflectă în opera mea, declanşată de reflexul forței creatoare a naturii, nu este o aventură poetică, nu este o explorare a anatomiei omului, ci completarea unei idei mărețe.

O asemenea artă dintr-un mare capitol al practicării medicinii și al psihologiei medicale este rezultatul actului de creație. Este consecinţa localizării sursei evenimentului singular concretizat într-o teorie, care are funcţia de auto-corectare a atitudinii și de modelare a gândirii mele în jurul felului cum percep lumea în eventualitatea unei lupte pe viață și pe moarte, chiar dacă nu știu prea bine cu ce mă lupt. Cum acţionează acest virus în stadiul incipient?

O ameţeală uşoară, o stare de leşin, sau poate o stare de epuizare psihică, ca un fel de tremurat intern. Deci, nimic agresiv în mine. Ceea ce înseamnă că nu sunt un purtător al virusului. Dincolo de aparenţe, acestea sunt indicii pentru investigarea unui simptom ce apare în faza de forţare a limitelor de rezistenţă ale omului, parcă pentru a testa rodul unei minţi

elevate dependentă de rezultatul comparaţiei dintre anumite constante biologice ale organismului şi explorările funcţionale ale organelor afectate.

Michelangelo preţuia cel mai mult în arhitectură masa agitată, străbătută de mișcare, percepând-o ca pe o formă organică în stare a fi modelată sau sculptată, ca pe o formă ce dă naștere la o simfonie de lumină și umbră. Eu, ca artist al creaţiei și cercetării ştiinţifice, am ajuns să preţuiesc dinamismul unei scene din viață care îmi asigură loc în procesul unei noi schimbări, cu început şi sfârşit, a unei resetări a relaţiei nedorite dintre circumstanțele întâmplătoare și fragilitatea unei speranțe reînviate, în reunirea destinaţiei cu hazardul.

Definirea misiunii unui artist în leadership, faţă de versiunea continuă a transformării personale, se obţine din perspectiva justificării unei stări de spirit favorabile ideii de dezvoltare în contextul unui eveniment decisiv.

Puterea personală, specifică artei de a modela ideea vieții, se obţine dintr-un cadru de compoziţie al efectului produs de acceptarea unei misiuni fără mari șanse de izbândă, situându-te într-un unghi de vedere din care să poţi vedea întreaga natură în racursi, cât mai în profunzime, particularul şi întâmplătorul.

Arta între viață și moarte surprinde acceptul sau abandonul căutării științifice a cauzelor, a efectelor și a factorilor favorizanți care te aduc în postura de artist sau de victimă.

Modelează-ţi gândirea nu doar în funcție de modul cum îţi trăieşti viața, ci în funcție de modul cum viața se organizează în jurul tău formând un tablou gândit în culorile unei realităţi misterioase în care abandonul total sau înfăptuirea unui miracol justifică întreg destinul tău.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-viata-si-moarte.html

Arta între viziune şi efect

On Iulie 30, 2016

Fii responsabil de calitatea și conţinutul creaţiei sale, aşa încât originalitatea să se nască din acea concordanţă stabilită între esenţă și aparenţă.

Eisenstein şi Prokofiev, cei doi artişti stabilesc locurile unde vor trebui adăugate zgomotele, astfel ca muzica de la începutul episodului să nu se termine precis, ci să se dizolve în zgomotul bătăliei, din care, mai târziu, să se nască muzica victorioasă. Se tocmesc totdeauna cine să înceapă: *"Scriem muzica pe baza fragmentelor de imagini nemontate, pentru ca pornind de la muzica să se facă montajul? Sau, după ce s-a făcut montajul definitiv al scenei, scriem muzica pe baza acesteia? "*

Fiecare ar vrea să rămână al doilea, sarcina dificilă socotind-o amândoi a fi aceea de a compune desfăşurarea ritmică a scenei. Celui de-al doilea îi este mai uşor, deoarece nu-i rămâne decât să se adapteze, cu mijloacele sale, acestei construcţii gata create.

Uneori începe Eisenstein. Face un montaj al secvenţei şi, seara în sala de vizionare, i-l prezintă lui Prokofiev. Compozitorul cere să i se proiecteze materialul de câteva ori la rând, până va face semn că este de ajuns. *

Leadership: Îți concentrezi eforturile spre stabilirea unei linii de demarcare netă între imaginile pe care le proiectezi într-o viziune facilă și efectul de expunere a imaginii finale?

Artistul care dăruiește ceva din preaplinul cunoaşterii sale este responsabil de calitatea și conţinutul creaţiei sale, aşa încât originalitatea să se nască din acea concordanţă stabilită între esenţă și aparenţă. El tinde astfel spre stabilirea unei linii de demarcare netă între imaginile pe care le proiectează într-o viziune facilă, într-un cadru experimental, și efectul de expunere a imaginii finale. O imagine care sintetizează eforturile de creaţie a unei unităţi de gândire formată, adesea, din doi poli opuşi de influenţă.

Această responsabilitate poate ajunge la afirmare, doar dacă mesajul transmis nu se transformă într-un „zgomot", adică fără să se producă pe un fond nerelevant sau aspru al informaţiei expuse. În acest caz artistul trebuie să se raporteze, pe baza fragmentelor nemontate de-a întregul, la reperele unei construcţii gata create (sau conturată prin intervenţii străine succesive) care să fie luată drept referinţă de comparabilitate.

Mai întâi el trebuie să dezvolte fragmentele potrivite pentru fiecare idee, apoi să grupeze aceste fragmente într-o categorie unitară, dar într-o manieră improvizată printr-o strânsă conlucrare cu alți vizionari. Iar realizarea montajului final se face din ansamblul acelor imagini percepute și construite în mod diferit faţă de cum au fost stabilite iniţial.

Asta în leadership se numește să separi materialul de intrare cu cel de ieșire, conţinutul irelevant de materialul de prezentare și promovare.

Leadership: Cum se reflectă imaginea unei consultări tematice cu alţi artişti într-o construcţie gata creată menită să-ţi asigure o apariţie de excepţie în cadrul evenimentului numit "Taste of the World" ?

Cel ce nu face deosebirea între o imagine neterminată și imaginea finală a operei sale și nu știe să modifice conţinutul în funcție de relevanţa temei pentru a corespunde celor mai înalte exigenţe, este asemenea unui pasionat de artă care încearcă să se identifice în cadrul unui tablou în care fiinţele umane și peisajul se confundă cu imaginile deformate.

Imaginea finală a unei creaţii artistice, ca și relevanţa temei expuse, subliniază acele particularităţi ale formării intelectuale care definesc şi caracterizează interacțiunea dintre viziune, misiune, realizare și concretizarea ideilor de bază - ca formă a cauzalităţi dintre certitudine și aleatoriu, confuzie și probabilitate. Sau, poate că imaginea este un fel de simetrie bilaterală între elementele componente ale unei creaţii deja existente, la care artiştii fac o ultimă sforţare de revizuire a ideilor şi criteriilor de conformitate cu preceptele noii revoluții culturale.

Individul care îşi concentrează eforturile spre stabilirea unei linii de demarcare netă între imaginile pe care le proiectează într-o viziune facilă și efectul de expunere a imaginii finale, nu este doar un artist care poate improviza o creaţie din combinaţii diferite.

Ci este un materializator al raportului dintre ceea ce este prim pentru sine și ceea ce este prim pentru ceilalți. Un materializator al raportului dintre ceea ce percepe ca fiind necesitate, lipsă sau exces, în fazele de dezvoltare a creaţiei sale.

Evenimentul numit "Taste of the World" face referire la contextul şi modalitatea în care se manifestă o creaţie ca rezultat al schimbării pe care o iniţiază viziunea unei conştiinţe comune, din punct de vedere al unei imagini care poate face înconjurul lumii fără să se altereze în vreun fel din cauza inadaptării ei la cerinţele unei game largi de specificaţii exigente (ale unei anumite audienţe).

Arta între viziune şi efect însoţeşte paşii de evoluţie ai artistului care încearcă să improvizeze o creaţie din combinaţii diferite, pe baza fragmentelor de imagini nefinisate, până când subiectul capătă un sens mai puternic, un mesaj mai clar şi o valoare de captivare a atenţiei, prin intersectarea propriei sale experienţe cu acea formă a cauzalităţi dintre aleatoriu, confuzie și probabilitate.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-intre-viziune-si-efect.html

Arta pentru artă

On Aprilie 22, 2010

Respectă-ţi îndatoririle faţă de leadershipul tău, evaluând cu atenţie felul în care te percep oamenii din perspectiva unei creaţii pe care încă nu ţi-ai încheiat-o.

Maestrul se afla în camera lui de creaţie, unde razele soarelui puteau pătrunde nestingherite. Încerca să redea în noul său tablou trei personaje din opera lui Shakespeare, „ *Regele Lear"* : Contele de Kent, Contele de Gloucester şi fiul său nelegitim Edmund, părând că poartă o discuţie degajată în sala tronului, în palatul regelui Lear. Privitorul îşi putea face o idee sumară despre complexitatea nivelului de interpretare a realităţii izvorâtă din experienţa sublimului, prin folosirea contrastelor puternice între lumină și întuneric, folosit ca suport al gândirii simbolice în mod universal.

Stilul său de a picta, caracterizat prin culori intense şi o tuşă îndrăzneaţă, largă şi spontană, era asemănător cu cel al lui Paul Gauguin. Imaginile intense pe care le crea, impresionante prin claritatea lor explozivă, prin fineţea detaliilor, deşi păreau exagerate într-o manieră inedită ca să încânte cât mai mult privirea şi să impresioneze, evocau episoade şi personaje reale sau legendare, pe care le adapta uşor prezentului. Ele evitau senzaţia de melodramă şi, păstrându-şi credibilitatea şi relevanţa, căpătau caracterul unor reprezentaţii vizuale fascinante.

Leadership: Esenţa primordială a ceea ce relevă opera ta îşi poate îndeplini funcţia de evaluare prin aportul unei prestaţii dobândite în temeiul unei fragilităţi pe care o generează o anumită distanţă impusă privirii?

Observând cu câtă atenţie şi dăruire, cu câtă abilitate şi eleganţă îşi executa mişcările, i-am spus, împins de o voinţă interioară fără margini:

- Vă admir foarte mult, şi vă spun că sunteţi formidabil, cu adevărat superior. Asemenea siguranţă în manevre, asemenea rapiditate în mişcări, asemenea uşurinţă în modul în care manipulaţi pensula, doar marii pictori au dat dovadă. Nu cred că ar putea exista cineva care să nu-i placă tablourile pe care le realizaţi.

Maestrul, mirându-se grozav de vorbele mele, mă privi cu o atenţie care vădea, fără îndoială, foarte multă bunăvoinţă, şi îmi spuse cu hotărâre:

- Orice pictor ştie că cel mai greu lucru este să fii ceea ce vor alţii. Chiar dacă ţie îţi place felul în care pictez, altora s-ar putea să nu le placă. La fel cum unii admiră mai mult picturile fanteziste, suprarealiste, în stilul lui Salvador Dali, alţii admiră picturile realiste, în stilul lui Edward Hopper sau George Grosz. Unora s-ar putea să le placă mult mai mult picturile inspirate din subiecte istorice, altora mai mult acelea care au la bază subiecte literare. Unii preferă culorile întunecate, alţii culorile vii şi strălucitoare. Unii preferă lumina, alţii umbrele, unii preferă nuanţele pure, aprinse, alţii nuanţele estompate şi mohorâte. Un pictor nu va putea mulţumi niciodată pe toată lumea, prin urmare, te asigur Nicu, că sunt foarte mulţi oameni care nu îndrăgesc şi nu vor îndrăgi niciodată tablourile mele.

O prestaţie dobândită în temeiul unei fragilităţi pe care o generează o anumită distanţă impusă privirii se poate obţine pornind de la expresia: *"Cel mai greu lucru este să fii ceea ce vor alţii"*. Prin urmare, o perindare cât de succintă prin pluralitatea semnificaţiilor propuse de artist şi prin distingerea semnificaţiilor relevante pentru viaţa sa, devine necesară fiindcă constituie încă un pas care ne apropie de o privire mai cuprinzătoare asupra efectului de

Wow pe care îl are asupra celorlalţi.

Leadership: Stilul tău de a crea noi norme de reprezentare şi modelare a imaginii personale, prin analogie cu interpretarea unor trăiri resimţite la un anumit moment al vieţii, generează o atitudine de uimire faţă de realitatea imediată?

În leadership trebuie să ştii unde îşi ascund oamenii talentaţi comorile. În cadrul celor mai bune relaţii cu ei, trebuie să te concentrezi pe ceea ce ai de învăţat de la ei. Învaţă, practică şi asimilează. Uimirea în artă reiese din versiunea de legendă a unei comori descoperite pe un teritoriu greu de pătruns, din care observatorul poate extrage doar semnificaţia unei familiarităţi idealiste.

Aşa cum culoarea este cea care rezolvă problema proporţiei şi a reprezentării în realizarea unei unităţi generale a factorilor sonori şi vizuali dintr-un film – tot astfel liantul care îi uneşte pe oamenii talentaţi de excelenţa în domeniul lor de activitate, contribuind pozitiv la maximizarea valorii lor, este analogia cu interpretarea unor trăiri resimţite la un anumit moment al vieţii pe care o folosesc ca argument pentru a seta calitatea imaginii personale la o anumită valoare prin intermediul creaţiei lor.

Pentru ca leadershipul tău să fie profitabil, trebuie să afli prin intermediul discuţiilor libere care acel factor secret care le asigură acestor oameni progresul. Concluzia firească şi necesară trebuie să vină numai după o cunoaştere şi o expunere obiectivă a propriilor lor idei, păreri, gânduri sau teorii. Ea trebuie să fie proporţionată cu rezultatele cunoaşterii şi ale realizărilor lor - când s-au convins că toate demersurile lor au vădit reale preocupări de creştere a valorii lor.

Care este liantul care îi uneşte pe oamenii talentaţi din jurul tău de excelenţă? Înţelegi modul lor de funcţionare?

Respectă-ţi îndatoririle faţă de leadershipul tău, evaluând felul în care îi percepi pe oameni. De modul cum le percepi motivaţiile, de modul în care îţi transmit inspiraţia, de modul în care îşi demonstrează calităţile, de modul în care îşi expun viziunea, de modul în care îşi evaluează activitatea, după modul în care îşi tratează talentul - depinde felul în care îţi vei exploata tu însuţi propriul potenţial, urmând exemplul lor.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o imagine care să încânte privirea prin succesiunea contrastelor dintre ceea ce te defineşte ca fiind o porţiune din realitatea obiectivă accesibilă şi ceea ce te pune în valoare când creezi fără să te gândeşti la validare din partea celorlalţi?

Ce are de învăţat un lider de la un pictor, dacă nu să fie el însuşi? Un lider nu se poate schimba în funcţie de dorinţele fiecăruia, nu se poate mula în totalitate după nevoile oamenilor şi după personalitatea fiecăruia, nu se va putea ridica niciodată la înălţimea aşteptărilor tuturor, nu va putea niciodată mulţumi pe toată lumea.

Lumea are preferinţe şi aşteptări diferite. La fel cum unii oameni admiră doar anumiţi pictori şi preferă doar un anumit stil de pictură, ca să nu spun că alţii nu sunt interesaţi chiar deloc de artă şi desen, tot aşa unii oameni preferă un anumit tip de lider şi un anumit stil de leadership.

Unii preferă liderii mai puţin pretenţioşi, care să le permită o libertate totală şi care să nu le reproşeze niciodată nimic; alţii preferă lideri un pic mai drastici, care să-i sancţioneze pe aceia care nu se dedică în totalitate echipei şi profesiunii lor. Şi mai există o categorie, aceea

a celor oscilanţi, care bat extremele (care de fapt nu sunt în stare decât să pună beţe în roate) şi care împiedică, voluntar sau involuntar, deciziile şi măsurile luate de lider.

Fii tu însuţi. Formează-ţi un stil de conducere care să te caracterizeze, încearcă să fii cât mai bun, dar nu te aştepta să primeşti numai atenţie şi laude.

Ceea ce te pune în valoare în ochii celorlalţi este opera pe care o creezi fără să te gândeşti la validarea estetică din partea celorlalţi.

Arta pentru artă se produce atunci când restabileşti setările de compatibilitate între creaţie şi imagine (pe care le aşteaptă toată lumea), la valoarea iniţială de angajament pentru creşterea satisfacţiei personale.

Leadershipul poate fi o adevărată artă, dar pentru acest lucru trebuie să ai talent cât şi abilităţi deosebite în munca cu oamenii. Arta leadershipului nu este ceva palpabil, ci este „măsurată" prin rezultatele tale. În prezent leadershipul, ca să ajungă o artă, are nevoie de oameni cu o educaţie şi o instruire superioară şi, mai ales, cu un comportament adecvat.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-pentru-arta.html

Arta vizuală implicată în lumea privitorului dedublat

On Mai 01, 2020

O artă creativă se cunoaşte după felul cum o faci cunoscută pentru suprema împlinire a unei imagini artistice memorabile.

O frunză verde, nestânjenită de nicio emoţie, zburdă jucăuşă prin faţa ochilor mei a căror privire este incapabilă să dea un sens ordonator, un reper logic, mişcărilor ei. Aceeaşi frunză delicată, văzută cu ochi de copil, îmi animă dintr-o dată visele şi imaginaţia, cu mult elan spre explorarea diferitelor viziuni, procedee şi mijloace artistice. Până la urmă, frunza este şi ea o creaţie orânduită de Dumnezeu, iar Dumnezeu o vede mereu cu alţi ochi, cu ajutorul privirii ațintite înspre ceva semnificativ, decât dinspre golul privirilor oamenilor de rând.

Ce pot face însă ca acţiunea ei să fie mai mult decât un argument de ordin vizual, impusă dincolo de privirea care caută a cuprinde esenţa divină? O frunză este o bucăţică ruptă dintr-o mie de nopţi întunecate, devenită prima mărime a unei imagini psihologice, iar eu, Creatorul cu vederi înaintate, manipulator prim al simbolului percepţiei intelectuale, trebuie să o mut în altă parte. Cât mai departe, sau cât mai aproape de vederea unui om de rând, şi să extrag din traiectoria ei esenţialul, senzaţionalul acelei poveşti aptă să constituie morala unei priviri care îmbracă lumea în frumuseţe.

Într-adevăr, sunt doar un Creator iscusit, iar ochii oamenilor de rând sunt neobişnuiţi cu latura mirifică a creaţiei mele, tot aşa cum pictura nu-l poate înţelege pe pictor, dar pictorul poate să-L cunoască pe Dumnezeu în profunzime prin percepţia unei feţe atractive şi zâmbitoare, transpusă într-o minune a naturii.

Leadership: Maturitatea creaţiei tale poate să scoată în evidenţă efectele nebănuite ale schimbării unei imagini de la ideea unui lucru particular, existând actual, la o fiinţare care evocă o realitate mai înaltă?

Prin toate inimile oamenilor curge trăirea unei noi experienţe vizuale, sângele unei culori numită Luminozitate. Ei simt nevoia noi viziuni asuprea realităţii, dar să concepi o astfel de traversare a spaţiului şi timpului spre altă înţelegere a lumii, aceasta este o ştiinţă dată numai unui Creator cu priviri înaintate.

De altfel, pictorul însuşi se transpune într-o călătorie prin labirintul naturii a cărei reflecție este mărturia faptului că însuşi Creatorul este omnipotent. Şi de aceea, poate mie îmi este dat să supun totul observaţiei complexe, luând ceva din obiectul particular şi preschimbându-l într-o fiinţare determinată, privilegiată, printre alte fiinţări, disponibilă unei ştiinţe esoterice numită *Metreximyuss* , adică vocea Domnului în fiecare lucru din jur.

La rândul ei, frunza mă percepe drept un vizionar în ale artei autentice, fiindcă până şi mişcările ei luate de vânt exprimă tot atâta artă cât şi culorile mele care învelesc cuvinte pline de farmec, trăiri pline de nelinişti, speranţe şi încântare. Nu mă voi da pe mâna ei nici atunci când mă voi simţi deopotrivă cu Creatorul Veşniciei, nici atunci când ochii mei vor intersecta privirea expertă a filosofilor naturii, ci mă voi adânci mai degrabă în vorbele unui nebun care ştie ce vorbeşte, dar pe care nu-l înţelege nimeni. Aşa încât să mă constitui un mister al creaţiei şi al naturii, un hocus-pocus care nu ar avea niciun efect dacă ar fi rostit de oricine.

Leadership: Cum poți să privești un element random al naturii dincolo de simpla lui aparență, transformându-l într-o dimensiune a profundității întregii tale Creații?

Iar dacă frunza este ultima dimensiune intrinsecă a mântuirii întregii Creații divine, de la care cu greu îmi pot lua ochii, un miracol al naturii simţitoare, delicate, mobilizatoare, atunci ochilor mei le este dat să focalizeze permanent realitatea în care se cufundă un pictor care vede în orice lucru din jur o pată de culoare, ascunsă la prima vedere în spatele unei poveşti neterminate sau nerostite în limbajul psihologiei umane.

Frunza mă priveşte ca într-o oglindă căreia numai cerul îi oferă o singură reflecţie: "în artă contează atmosfera unde expui o imagine".

Ei bine, chiar şi unui Creator iscusit îi trebuie un element al viziunii suprarealiste pentru a-şi corecta vederea divină, într-o abordare artistică, într-o explozie verde-maroniu, extrem de reconfortantă. Iar dacă trebuie să pătrund în iluzia frunzei de a fi o pasăre, trebuie să o fac în aşa fel încât să evit o abordare ce reduce studierea vizualităţii la o simplă iluzie, tot aşa cum pictorul trebuie să aibă curajul să evite ceea ce place prea mult.

Leadership: Continuitatea ideatică a creaţiei tale se conformează privirii cu care Creatorul încearcă să cuprindă o lume devenită sinonimă cu privilegiul unei vieţi împlinite printr-o trăire dublă?

Nu-i aşa că dacă m-aţi surprinde vorbind cu micuţa creaţie a naturii, şi dacă aţi înţelege graiul ochilor mei deprinşi cu lucrurile ce nu se pot rosti în graiuri omeneşti, nu-i aşa că m-aţi recunoaşte drept creatorul unei fiinţe elevate, înfăţişată într-o formă asemănătoare basmelor, miturilor, fabulelor răspândite în orientul antic?

Iar minunea aceasta cu o înfăţişare aiurea şi într-o stare ciudată de coloratură, nădejde dezlegătoare dintr-o altă lume, jucând rolul de morală a unei vieţi câştigate în altă realitate, îmi vorbeşte cu amintirea cuvintelor lui Mika Waltari, din romanul Egipteanul:

"Oare omul este, într-adevăr, conştient de ceea ce vede? Tu ştii totul, fiindcă tu ai avut acces la toată ştiinţa lumii, dar în acelaşi timp eşti vinovat fiindcă alţii sunt neştiutori şi tu nu-i ajuţi să-şi deschidă ochii. Îi vei învăţa pe oameni să vadă, sau vei fi chinuit până în ziua morţii tale, Sinuhe."

În sfârşit, mi-am înţeles menirea de a fi Creator, deci a considera ca fiind alăturate anumite părţi ale lumii care nu se văd cu ochiul obişnuit, ci doar cu ochiul magic al unui artist care este capabil să transmită oamenilor spiritul cuceritor al schimbării, dincolo de nevoia de afirmare. Frunza mea este produsul unei introspecţii care nu se teme să înfrunte riscul obscurităţii, depăşind în acest caz realismul în favoarea exteriorizării unei personalităţi adiacente, cu largă priză la public, care ştie să prepare o poveste credibilă dintr-o mică minune a naturii.

Se poate spune că o creaţie şi-a atins maturitatea atunci când artistul îndeplineşte rolul unui Creator implicat într-o varietate de trăiri, de la melancolie la visare, fiecare din ele bazându-se pe o vedere de dincolo de materialitatea realităţii înconjurătoare.

Arta vizuală implicată în lumea privitorului dedublat se manifestă ca mod de intervenţie a omului în mijlocul naturii printr-un act de comparaţie între puterea creatorului de a separa particularul de comun, şi puterea creatorului de a înfrânge neantul din temporal, realizând în etern universalul.

Dacă fiecare privitor ar fi un creator, apt să se plaseze într-un plan al înaltului, şi dacă fiecare creator şi-ar aţinti privirea asupra a ceea ce merită cu adevărat, într-un plan al existenţei complet diferit, atunci poate că privitul ar fi considerat mai mult decât o lentilă

naturală a ochiului, ci o extindere a artei de a fi altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/arta-vizuala-implicata-in-lumea-privitorului-dedublat.html

Artistul care şi-a deschis ochii asupra artei

On Iunie 29, 2021

Realitatea la care îţi raportezi atenţia este direct proporţională cu felul în care ochii tăi se adaptează la vederea unei imagini reflectată în percepţia propriei persoane.

Mi-am revelat latura artistică văzând modul superb în care se prezintă marile creaţii ale altor artişti. Şi, în schimbul unei realităţi mai puţin trecătoare, m-am trezit în faţa unei realităţi neobişnuite, însemnând negarea în sine a percepţiilor de care nu eram fascinat. Ca să mă înţelegeţi mai bine, imaginaţi-vă pentru o clipă că priviţi un tablou care înfăţişează nişte trandafiri roşii, proaspeţi, puşi într-o vază albă, totul fiind aranjat pe un fundal gri. Până la urmă, este vorba despre culori, nu-i aşa?

De fapt, îmi place mult culoarea roşie, dar nu-mi plac nuanţele de gri sau alb, prin urmare combinaţia aceasta de culori poate să influenţeze negativ evoluţia vederii mele spre chintesenţa lucrurilor. Mai precis, atunci când ochii mei vor întâlni combinaţia aceasta de culori oriunde în jur, şi sigur o vor întâlni, ei vor evita posibilitatea unei apropieri autentice de ceea ce ştiam că înseamnă artă. Se vede că realitatea mea este ea însăşi o creaţie văzută prin ochii care se deschid numai spre ceea ce mă inspiră, dar care totodată îmi regenerează intensitatea trăirilor emoţionale, în ineditul senzaţiilor de cunoaştere primite din lumea exterioară.

Pur şi simplu, în viziunea mea, în plăcerea ochilor mei de a admira o privelişte, o creaţie sau anumite lucruri, există o legătură între culori şi trăiri, la un anumit cadru de referință. Ce să zic, poate că ar trebui să trec totul prin filtrul intransigent al unui al treilea ochi, fiind necesar a reconsidera şi reconfigura o realitate - ţinând cont de capacitatea culorilor de a se completa una pe alta şi de faptul că extremele se atrag. Viaţa în roz nu înseamnă roz peste tot, ci un gri din acela grav şi sentenţios, care se pierde şi el înspre tonuri alburii, degradându-se cu repeziciune.

Acum, înţelegeţi de ce spun că uneori latura artistică a fiinţei mele înţelege totul prin felul în care ochiul distinge culorile, folosind ca punct de reper componenta cognitivă a atracţiei faţă de aprecierea frumosului ca simţire estetică? Dar înainte de a intra mai amănunţit în analiza frumosului, prin care orice creaţie îşi poate apoi permite jocul de-a subiectivitatea, aflat la temeia Logosului, trebuie să iau în calcul, ca o bună metodă de instruire, conştientizarea particularităţilor de concepţie şi de limbaj ale creaţiei artiştilor pe care îi admir.

Leadership: Privirea ta este o sinteză a întregii ființe care s-a pierdut pe sine din cauza orgoliului nemărginit, sabotate de complexul propriei superiorităţi?

Citeam la un moment dat într-o carte despre artă despre pictorul acela din Anvers, pe nume Joos Van Cleef, cel mai bun colorist al vremii lui. El şi-a pictat tablourile pe spate, pentru ca lumea să poată vedea ceva interesant chiar şi atunci când tablourile stăteau întoarse pe dos. A avut o mică problemă cu realitatea, aş zice. Tablourile pictate de el, adevărate opere de artă, pe unde le vedea la cei carora le vânduse, căuta să le ia înapoi cu împrumut, ca să le "corecteze" cum spunea. Şi aşa le-a stricat pe toate.

Este mare păcat că a prăpădit lucruri atât de frumoase, produse artistice atât de valoroase, numai din cauza ambiţiei de a da glas unei vederi pe care ochiul voia să o multiplice, să o transpună într-o viziune care depăşea graniţele normalului unanim acceptat.

Avem oare de-a face cu un creator al unui sistem de gândire vizuală? Totuşi, poate că Joos

Van Cleef a avut în spatele ochilor săi o altă realitate, o excelentă ocazie de a-şi testa spiritul inovator, mai puţin o viziune a Iluminismului raționalist. Probabil, iniţiativa lui nu era percepută în termeni de "efecte secundare negative", căci şi acestea rămâneau în interiorul unei realităţi diferite. El percepea partea opusă a lucrurilor, la fel cum eu prefer contrastul culorilor, decât opusul lor.

Totul este în privire. Iar, uneori, privirea este o sinteză a întregii ființe care s-a pierdut pe sine din cauza orgoliului nemărginit, fiind sabotată de complexul propriei superiorităţi.

Haideţi să vă mai spun ceva. Cea mai mare parte a culorilor pe care le percepe ochiul meu nu reprezintă o comutare și distragere de la sursa unei situații stresante, ci mai degrabă este rezultatul unei nevoi specifice, a unei dorințe, convingeri, și servește scopului satisfacției pe care un artist liber profesionist doreşte s-o aibă. De fapt, ochiul meu nu ştie ce este Iluminismul, la fel cum nu ştie să picteze, dar el are o mare influenţă asupra modului cum văd lumea, lucrurile, cum mă manifest şi cum înţeleg să fiu ceea ce sunt.

O fiinţă care şi-a pierdut direcţia este rezultatul unui Ego care continuă să caute cauze pentru care să sufere, continuând să fie un Don Quijote, un erou imprudent gata oricând să lupte cu morile de vânt.

Dacă se întâmplă să mă trezesc în faţa unei realităţi necunoscute, având convingerea că o pot schimba sau că o pot îndrepta în favoarea mea, acest lucru se datorează faptului că ochii mei au sesizat o trăire acolo unde granițele dintre sine și restul naturii sunt șterse. Sau, poate că ochiul a sesizat o trăire acolo unde satisfacţia este mai mică şi unde rezultatul evaluării muncii depuse, influenţat de performanţele individuale, nu este considerat rezonabil.

Iar cum senzațiile văzului devin atenție în clipa în care numai ochii surprind esenţa obiectelor exterioare, atunci realitatea la care îmi raportez atenţia este direct proporţională cu felul în care ochii se umplu de bucurie sau de furie la vederea unei imagini reflectată în percepţia propriei persoane.

Aşa stau lucrurile. Leadershipul capătă valenţe de implicare într-un act de autocunoaştere printr-un act de creaţie, prin care se poate dezvolta percepţia de sine, dar poate să capete şi valenţe de educare a spiritului de autodepăşire. Fapt sugestiv deoarece, printr-o atitudine de presupusa superioritate, omul îşi va pierde din ce în ce mai mult valoarea ca fiinţă, va dori să-şi valorifice tot mai mult potenţialul fără să se confrunte cu altcineva în afară de sine.

Cum este personalitatea care te defineşte cel mai bine în vederea dobândirii simţului realităţii? Eşti genul de om care îşi caută desăvârşirea în fericire şi glorificare? Eşti un artist care îşi află desăvârşirea în dobândirea asemănării cu un căutător de frumos preocupat într-o foarte mare măsură de elementul exterior? Conţinutul de marcă al artei tale poate fi definit ca fiind conţinutul unui creator al frumosului prin însăși arta impresionării prin impresie? Acest lucru te va determina să te revolţi chiar împotriva ta, într-o bună zi?

Felul în care ochii continuă să vadă realitatea este în strânsă legătură cu felul în care te simţi înlăuntrul tău, cu menţiunea că un Ego care se auto-convinge și auto-iluzionează că are o anumită putere este un Ego care trăiește permanent în afara sa.

Artistul care şi-a deschis ochii asupra artei este un căutător de frumos care numai prin cultivarea unui sens pozitiv despre sine va învăţa să distingă trăirile fiinţei de cele ale Ego-ului, aducând un echilibru în mintea şi inima sa. Un asemenea artist va şti să comande ochilor săi să vadă numai ceea ce mintea este pregătită să înţeleagă, nu ceea ce mintea este dispusă să creadă.

Artistul și Arta Lui

On Martie 12, 2016

Asumă-ţi un rol mare, manifestându-ţi mai întâi opţiunea de a te transforma în altcineva.

Mă găseam la încrucişarea închipuită a două axe esenţiale complementare, sub aspectul orânduirii tainice a unei lumi ai cărei eroi adevăraţi nu mor niciodată, poziţionându-mă asemenea unui cerc cu raze ondulatorii deasupra planului orizontal, cu cote pozitive, a intensităţii motivaţionale excesive. Ceea ce pentru alţii ar fi reprezentat doar un scenariu ficţional de utilizare a unei largi game de contraste între diverite perspective de alcătuire a unei opere literar-artistice, pentru mine reprezenta o adâncire într-un mod de cunoaştere ce risca să-mi devină închisoare.

Încercarea de a sfida prezenţa factorului conştient prin abordarea comparaţiei dintre ştiinţă şi artă, statornicia în neastâmpărarea cu care îmi încărcam avântul spre înălţimi nedeterminate, acest acumulator impecabil al ceea ce voiam să uit fără să regret, mă integrau într-un scenariu de film cum numai Stanley Kubrick ştia să-l regizeze. Toate se roteau sub îndârjirile naive ale operatorului numit "Myself", o reflexie a trăirii fundamentată pe experiența dobândită în urma identificării cu un artist care îşi gândeşte profund Opera înainte de a o face cunoscută în lume.

Întreaga mea gândire era mai curând o axă pe care era reprezentată întruchiparea unui personaj anonim, ascunzându-şi identitatea reală în spatele unei măşti în care veriga intermediară, acţiunea transmisă sufletul rolului, determina soliditatea de ansamblu a unei relații cauză-efect ce nu a mai fost și nu va mai fi niciodată prezentă. Putea oare înţelege cineva importanţa acestei măşti pentru arta mea viitoare?

Arta pe care o compune un scenarist este expresia unei selecţii de gânduri care reuşesc să se impună pe fondul acordurilor dintre o imagine fin detaliată şi o metaforă justificată care semnifică ideea unei eliberări din lanţurile aparenţelor.

Dar în procesul creator de trăire scenică nu există doar punţi spre cer, spre castelele vieţii, spre artă şi cunoaştere, intangibile spectatorilor, cât mai ales punţi spre frumuseţea jocului de-a v-ați ascunselea. Eu mă ascundeam, tot eu mă pierdeam. Important este că reuşeam să mă regăsesc, întotdeauna într-o altă formulă, într-o nouă apariţie, într-o carte, într-o lacrimă de durere, într-o imagine a viitorului, într-o combinaţie de lucruri într-un context diferit de cel al actului de scriitură.

Aş zice că mă aliniam pe compoziţiei unei deplasări spre infinit, ca în jocul de lumină al unui miraj fantastic, în care marele conductor universal, sufletul, căutându-şi constant calea spre magia unui underground labirintic, reuşea o pătrundere în adâncurile mulţumirii către un altfel de a înţelege lumea. Nimeni, nici măcar Shakespeare nu ar fi putut să creeze un caracter conturat atât de precis, cu artă, în necontenita dinamică a provocării numite „To be someone else”.

Leadership: Poţi să recompui părţile separate ale unui întreg pentru a crea o nouă calitate a acestuia din care să reiasă forţa ta de exprimare artistică?

O exprimare artistică nu trebuie să fie strâns legată de un limbaj foarte revelator, bogat, îngrijit, expresiv, plin de farmec, ci mai degrabă trebuie să conţină acea parte din personalitatea ta care este cea mai demnă de încredere, cea mai potrivită și cea mai bine dezvoltată, care te face unic în felul tău şi te deosebeşte de toţi ceilalţi.

Artisticul este o emanaţie a harului poetic, o emanaţie unei conştiinţe universale, o emanaţie a spiritului de creativitate pe care trebuie să-l stimulezi prin cuvinte pline de zel, pline de metaforă, pline de mister, pline de emoţii. Uneori el conduce la o serie de fixaţii simbolice în microcosmosul uman, alteori creează un spaţiu de dimensiunea avântului spre înălţimi încă neatinse, putând fi asimilat deseori prin ideea de "despărţire de lumea de ieri".

Celebrul regizor rus, pe care de atâtea ori l-am pomenit, Serghei Eisenstein a ajuns la aplicarea "metodei prim-planului" pornind de la fascinaţia unui fenomen: recompunând părţile separate ale unui întreg, se poate crea o nouă calitate a acestuia. Hocus Pocus, cine eram eu în prim planul ecuaţiei dintr-un sistem de axe ortogonale?

Trăirea artistului şi lumea interioară a piesei numită "Interviu cu mine însumi". Nimeni nu înţelege cine eşti, după acţiuni, după fapte, după simţiri, ajungându-se astfel la ceea ce s-ar putea numi *"Behind every great artist there's a great improvisation"* . Astfel, totul se află sub orizontala unui profil ficţional, îndreptându-se spre polul unei rotaţii de imagine în care se introduce permanent nou conţinut.

Leadership: Te consideri un atât de bun actor în propria ta scenă încât să asiguri o separare a realităţii de detaliile unei lumi care se găseşte la limita alegerii între aleatorismul controlat şi improvizaţia de sorginte narativă?

Dominant în leadership este uneori capacitatea conştientă de receptare a unei faţete unice a realităţii, dar una care să mă înfăţişeze în ipostază inversă, în expansiunea unei individualităţi trecute prin încrucişarea dintre ceea ce se vede și ceea ce nu se vede. Un fel de Gol-Plin care să-mi pună la încercare capacitatea de a atribui experienței de sine, printr-un proces feeling-thinking-doing, o însemnătate mai adâncă, manifestându-se ulterior în evenimentul real.

Mă preocupa cunoaşterea modului de abordare a clipelor de rătăcire în proiecţia ortogonală dintre axele unei realităţi fără ieşire, asta făcea din mine un fel de *seeker of knowledge about of self* . Căci omul care îşi ascunde identitatea reală în spatele unei măşti, omul care alimentează prezenţa factorului conştient prin abordarea comparaţiei dintre ştiinţă şi artă, omul care se ascunde pentru a se regăsi într-un joc de-a v-ați ascunselea, poate înţelege diferit importanţa lui în ecuația artei de a se accepta și de a deveni singur pe sine.

Leadership: În ce măsură îți creezi identitatea printr-un joc de roluri, transformând improvizația într-o verigă care unește realitatea și viziunea artistică?

Cei mai mari lideri ai timpului, au fost mai întâi de toate actori în propria lor scenă. Întâi îți pui masca, apoi îți conturezi personajul, urmează să-ți faci numărul, și la sfârșit lași o portiţă deschisă spre minunatele înălţimi ale cunoaşterii tale. Aceasta este „verigă intermediară", acţiunea transmisă sufletul rolului tău, determinând soliditatea de ansamblu a unei relații cauză-efect ce nu a mai fost și nu va mai fi.

Behind every great artist there's a great improvisation. Nimeni nu-și poate afla și asuma un rol mare fără să-și manifeste mai întâi opţiunea de a se transforma în altcineva. Printr-un joc care te împinge mereu să-ți depăşeşti imaginea de sine și limitele, vei putea să recompui părţile separate ale unui întreg pentru a crea o nouă calitate a acestuia.

A asigura o separare a realităţii de detaliile unei lumi care se găseşte la limita alegerii între aleatorismul controlat şi improvizaţia de sorginte narativă înseamnă să-ţi creezi o identitate cu totul nouă făcând apel la importanţa rolului pe care îl interpretezi într-un context de istorisire mai larg.

Singurul lucru care poate face diferenţa dintre o realitate extraordinară şi una obişnuită este proba de funcţionare a simbiozei dintre scena pe care o consideri definitorie pentru personajul tău şi povestea pe care o spui despre Eul tău.

Artistul şi Arta Lui este omul care se ascunde, se pierde şi reuşeşte să se regăsească, întotdeauna într-o altă formulă, într-o nouă apariţie, într-o carte, într-o lacrimă de durere, într-o imagine a viitorului, într-o combinaţie de lucruri desfăşurate într-un context diferit. Pentru un artist, propria lui personalitate devine un scenariu de film - o lume cam prostească, nebună şi oarbă, dar din care poate învăţa mult mai multe despre sine.

Conteaza să iei şi să transmiţi doar ce e bun din ea.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-si-arta-lui.html

Artistul şi începuturile artei sale

On Iulie 13, 2021

Cine nu ştie să privească adânc o floare şi să extragă esenţa unui simbol menit să fie subiectul unei picturi desprinsă din imaginaţie, nu va putea niciodată să accepte realitatea unei experienţe de autocunoaştere.

Totdeauna fac o oprire în acest loc: o seră plină de flori, plină de mirosuri ademenitoare, de chemări, de culori vii. Cu siguranţă este un spaţiu natural dedicat esteticii. Şi numai grădina mea știe ce vrea de la acest loc, vrea o comparaţie cu un model similar de mutualism, din punct de vedere al conţinutului unei imagini în care orice floare zâmbeşte de fericire la vederea portretului ei ilustrat pe pânză. Sunt un artist, fiindcă orice floare care îmi încântă vederea devine imediat proiecţie a realităţii pe pânza creaţiei.

Uneori ies în grădină doar ca să-mi amintesc de liniştea din acea seră în care florile se dezvoltă mai repede, îmbinându-se cu alte plante şi în care predomină culorile cele mai vii. N-am crezut niciodată că o seră atât de plină cu flori îmi va înfrumuseţa gradina într-o bună zi, cu speciile născute într-un spaţiul plin de diversitate, cu efect cromatic contrastant.

Creația artistică se definește prin capacitatea de a aduce o viziune nouă și captivantă, asemănătoare unei întoarceri într-un loc niciodată văzut.

Şi uite că din nou m-am aflat în locul de unde grădina mea şi-a procurat cu ani în urmă primul trandafir, primul crin, prima muşcată sau prima narcisă. Ordinea nu mai contează. Dar însăşi faptul că ceva din grădina mea face parte din acea minunată seră, mult mai interesantă decât orice vizită în Dubai, mă face să cred că deţin o florărie cochetă, definită prin stil şi eleganţă, a cărei operă de artă n-o poate sesiza decât ochiul pictorului care apreciază cum trebuie estetica luminii menită să domine Paradisul. Faptul acesta face totodată distincţia dintre „poezie" şi „natură".

Este de aşteptat ca eu însumi să fiu un artist, nu-i aşa? Fiindcă am ştiut să adun dintr-o singură seră numai acele flori din care s-a creat compoziţia imaginii care înfrumuseţează grădina mea. Nu degeaba, esenţa simbolului unui trandafir este chiar efectul pe care-l va avea aceasta asupra celor care îl privesc: "A return to a place never seen".

Leadership: Poţi să te descoperi într-o variantă a motivului de revizuire a unei experienţe vizuale în care apare o imagine nouă a Realităţii, în funcție de starea pe care o generezi în cadrul unui spaţiu tematic de tipul: „Casa naturii" ?

Aţi observat cum se formează un artist? Se formează din alăturarea florilor de culori, mărimi sau forme contrastante, sugerând frumusețea, puritatea, lumina, viața. Caracteristica acestora este fluiditatea compoziţiei care formează subiectul tabloului, orizontul deschis, ritmul viu al naşterii ideilor şi al expunerii lor în faţa unui privitor care se vede pe sine în centrul lumii care-l înconjoară. Cine nu ştie să privească adânc o floare şi să extragă esenţa unui simbol menit să fie subiectul unei picturi desprinsă din imaginaţie, nu va putea niciodată să accepte realitatea unei experienţe de autocunoaştere.

Următoarea dată când veţi vizita o seră, ştiindu-vă mult mai apropiaţi de artă, poate vă veţi gândi la grădina mea minunată, foarte îngrijită, admirată de trecători, unde florile parcă se întrec în parfumul lor plin de farmec şi în culorile multicolore. Nu ştiu de ce cred asta, dar grădina mea este mult mai încântătoare decât orice seră. Fiindcă aici, în grădina mea, pot să fiu eu însumi. Mă simt bine, mă simt în largul meu. Neavând în minte decât grija pentru

aranjarea culorilor.

Într-o variantă a acestei apropieri de artă apare o imagine nouă a omului care trăiește în mijlocul naturii și se vede ca o parte importantă din ea, aşa cum este el înfăţişat de scriitorul Gheorghe Schwartz în romanul „Ucenicul Vrăjitor”:

„În ziua aceea mi se părea că sunt atât de obosit. Aşteptam ceva, nu ştiu prea bine ce. Se întâmpla ceva tare ciudat cu mine. Câteodată - cred că din cauza oboselii - am senzaţia că totul se petrece în afara mea, că nu am niciun rol în cele din jur. Privesc atunci fără să gândesc la frumuseţile din jur, dar raţiunea fragmentată în mii de scântei sclipeşte în judecăţi surprinzătoare, nelegate între ele. Eram eu şi nu eram eu: eu le vedeam pe toate, eu găseam comparaţiile cele mai ciudate şi între timp priveam la mine ca la un altcineva, participând ca spectator la propriul meu spectacol. Vedeam totul, dar nu sesizam nimic care să aibă un asemenea efect de îmbunătăţire a dispoziţiei sau cel puţin nimic bătător la ochi.”

Aţi observat de ce un artist este mai mult decât un fan al florilor colorate, capabil să găsească comparaţii între simboluri şi realitate? Fiindcă, indiferent de starea pe care o are în momentul utilizării simbolicului asupra artei, el priveşte la sine ca la un altcineva, participând ca spectator la propriul său spectacol (ce poate să transpară din înflorirea grădinii).

Experienţa vizuală este percepţia pe care ţi-o formezi despre ceea ce te emoţionează atunci când ceea ce te atrage în jur este ceea ce admiri la tine însuţi prin asemănare sau comparaţie cu sufletul naturii.

Experienţa vizuală în care apare o imagine nouă a Realităţii este strâns legată de percepţia pe care o ai despre lumea înconjurătoare în momentul când eşti singurul martor la evoluţia unei teme numite: „Personalizarea unei varietăţi de emoţii trăite prim comparaţie”.

Artistul şi începuturile artei sale fac referire la realitatea unei experienţe de autocunoaştere în care posibilitatea de a accede la un înalt nivel de spiritualitate depinde de modul în care foloseşti adevăratul spectacol al naturii la efectuarea unei explorări personale, în scopul promovării unei Creaţii autentice.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-si-inceputurile-artei-sale.html

Artistul și triumful artei sale

On Mai 06, 2017

Asumă-ţi fidelitatea faţă de ceea ce se câștigă prin inspiraţie atunci când te vezi doar tu accentuat de sentimentul sublimului şi restul nu se mai vede.

Lucrurile înnebuniseră cu totul, o luaseră complet razna ca într-o pictură îndrăzneaţă a unui artist neînţeles care începea de la câţiva stropi de inspiraţie. Aş fi vrut să le prind într-o anumită ordine, într-o imagine de-o secundă căreia să-i modific parametrii înainte să se creeze variaţii prea mari între determinările de ordin exterior. Dar nu reușeam să apuc nicidecum linia de final a normalităţii.

Deoarece eu însumi, surprins în val-vârtejul rătăcirii, în faţa celor mai fantastice teoreme ale chimiei, de care în mod normal nu sunt sigur că le puteam suporta, eram cel care picta lumea cum doreşte, limitat de prilejul de a medita asupra propriei supravieţuiri. Aici se potrivea o replică interesantă dintr-un roman scris de John Fowles: *„Când naraţiunea se bazează pe șanse ratate, poți să fii sigur că iese un scenariu prost”.*

Constrâns de împrejurările nefaste, am început să folosesc imaginaţia prin prisma legăturii cu realitatea obiectivă, tot aşa cum artistul uită să privească în altă parte decât în ochii modelului pe care-l desenează, prinzând imediat linia unei culmi secundare care se forma spre dreapta unei interogări "multi_match" ca să explorez alte căutări similare unui "output" al unui model de referinţă.

Nevoia găsirii unui pattern comun între realitate şi aparenţa unor lucruri greu de acceptat, de unde reieşea splendoarea unei arte care merita o cunoaştere aprofundată, configurarea indusă unei culturi expresive, mă obliga la trasarea unei analogii între evenimente aparent irelevante şi presupuneri ale căror realizări nu păreau imposibile. Ca să reuşesc o victorie chinuită în faţa ştiinţei care studiaza legile creatiei artistice trebuia să merg, în multe privinţe, împotriva căutărilor în domeniul individualului.

Leadership: Îţi transformi capacităţile și condiţiile de evoluţie în premizele unei arte care se depărtează treptat de scopul creatorului ei?

Statusul pe care îl completezi atunci când serveşti ca simbol al fiinţei care aspiră să-şi depăşească condiţia de a vedea lumea într-un anumit fel, confruntându-te cu provocarea numită „Stay In The Unique Work of Art”, este uneori o deformare a imaginii despre lume pe care o ai în conștiința ta. Bineînţeles, te poţi referi la artă ca la un joc de supravieţuire în faţa lucrurilor care te fac atent la o altă domensiune a realităţii, una bazată pe convenţia naraţiunii adresate altcuiva decât creatorului însuşi, şi asta deoarece tot ceea ce spui şi gândeşti despre tine reprezintă mijlocul de a te delimita e manifestările rutiniere ale vieţii.

Să ai astfel acces la valorile care te ghidează în viață, precum credința, libertatea individuală sau curajul acțiunii, înseamnă uneori să recurgi la accentuarea excesivă a unor trăsături care fie alunecă în sublim, fie se reflectă cu semn schimbat – în ridicol. Arta la care trebuie să te raportezi, în ceea ce priveşte libertatea de a gândi în imagini, în termeni de poveste şi de povestitor, rămânând fidel ambiţiei de a performa în scris, are ca tendinţă accentuarea sublimului unei destăinuiri care să comunice cu adevărat substanţa propriei fiinţe.

Percepţia pe care o ai asupra realităţii se extinde către profunzimile fiinţei tale?

Poți ajunge, de exemplu, să iei în considerare imaginea de înaltă definiţie, de tipul „go forward” pe care te grăbeşti într-un prim moment al receptării să o identifici drept reprezentativă. Aici trăsăturile imaginii indică o culoare deschisă, partea lăuntrica a persoanei, precum conştiinţa, compromisul și cunoaşterea. Sau, din contra, poți ajunge să iei în considerare o imagine mai *blurred* care are pronunţare spre niște trăsături cu expresivitate psihologică maximă, precum introversiunea, depresia, ostilitatea.

Când ești artist te confrunți nu doar cu şevaletul și emoţiile, ci cu povestea unui visător care numai imaginându-şi cea mai urâtă lume posibilă va putea face din ea una mai bună.

În operele sale, Rembrandt nu descria natura, ci lumea lăuntrică a omului. El psihologiza modelul, descoperind în trăsăturile chipului său profunzimea în care el singur s-a încumetat să privească. Iată ce înseamnă să-ți fixezi atenția într-o oglindă din care te privește propria-ți imagine ca dintr-un univers alternativ, și să-ți măsori identitatea în funcție de ceea ce chipul vrea și ceea ce numai chipul știe, toate pornite dintr-un act atât instinctual cât și intuitiv.

A-ţi transforma capacităţile și condiţiile de evoluţie în premizele unei arte care se depărtează treptat de scopul creatorului ei, înseamnă să-ți foloseşti imaginaţia numai prin prisma legăturii cu realitatea obiectivă și să pierzi din vedere acea reflecţie a oglinzii care ești tu, cu caracterul și trăsăturile tale.

Artiştii cei mai buni se consideră proiecţia unei imagini în oglindă: mai întâi sunt impresionaţi de ceea de văd, invadaţi de un întreg simţământ de unicitate, apoi simt că trebuie să păstreze un moment de solemnitate. În tot acest timp în mintea lor se cuibăreşte o formă a puterii personale care devine reală pe măsură ce relaţia cu Sieşi devine mai pregnantă.

Leadershipul este valoarea unică a operei de artă "autentice" care are la bază localizarea esenţei omului în condiţiile utilizării unei alternative de redare a realităţii, drept o continuitate a experienţei de a fi altcineva, sub forma unui autor care continuă să-şi intrige cititorii.

Artistul și triumful artei sale sunt două feţe ale unei oglinzi care te ameţeşte puțin.

În leadership ai obligaţia de a fi mai mult decât ceea ce crezi că ești. Înseamnă să-ți asumi fidelitatea faţă de ceea ce se câștigă prin inspiraţie atunci când te vezi doar tu accentuat de sentimentul sublimului şi restul nu se mai vede.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-si-triumful-artei-sale.html

Artistul unei lumi nemărginite

On Ianuarie 02, 2016

Învaţă să recunoşti viitorul prin prisma a ceea ce se săvârşeşte în tine, simultan cu voința de a crea o altă reprezentare a scenei numită „Lume”.

Nu găsesc drumul lin spre cel care sunt cu adevărat şi care mă cheamă adesea sub pretextul unor frământări necontenite, prin presiunea exercitată de masa efemerului, sub forţa unei fulgerări venite din spaţiul necesităţii de a crea. De a fi artistul unei lumi renăscute prin aplicarea metodei comparaţiilor, un adept al viziunii echivalenţei dintre foc şi apă, numai din voinţa de a desfăşura cele mai variate transformări lumeşti. Fără a mă înfiora în faţa gigantei explozii informaţionale.

Totul trebuie să aibă o noimă în spatele paravanului lumii, în numeroasele contexte ale amestecului de real şi imaginar. Şi simt cu vădită curiozitate, cu dorința de a înţelege în modul cel mai profund imaginea de ansamblu, că oricât aş căuta răspunsurile la marile întrebări ale condiţiei umane, ale trecerii mele prin lume, ale filosofiei şi ale sinelui, niciodată nu le voi găsi.

Chiar dacă fac din această căutare aventura vieţii mele, o continuare a tendinţei de trecere spre abstract, un joc cu alunecări imprevizibile de la sublim la ridicol, până la urmă tot voi ocoli partea de drum care nu-mi aparţine. Cu toată puterea imaginaţiei ce-şi încordează mușchii în întrecerea spectaculoasă dintre spaţii şi locuri, din fiecare însemnătate acordată obiectelor şi proceselor, de care mă tem că a venit vremea să le biruiesc, voi putea oare să dau viață unei sinergii puternice?

Leadership: Felul în care îţi dezvălui fiinţa interioară slujeşte rolulului pe care îl trăieşti prin prisma certitudinilor vieţii aflate în prim planul unor întâmplări succesive ce trezesc o anumită suspiciune vis-a-vis de natura realităţii pe care o percepi?

Regăsesc în mine cuvintele lui Ioannis Anghelos din romanul lui Waltari: *"Două clipe, aparent despărţite de mulţi ani, sunt doar una şi aceeaşi. S-au săvârşit în mine simultan. Cele două clipe de clarviziune, scufundate în fiinţa mea şi contopite una în alta, sunt singurele certitudini ale vieţii mele, în timp ce întâmplările succesive pe care le-am crezut reale sunt doar viziuni şi imaginaţie. Săptămânile, lunile, anii sunt doar măsuri inventate de om. Ele n-au nicio legătură cu timpul adevărat, timpul lui Dumnezeu".*

Dacă aş fi un clarvăzător puternic aş putea citi clipa ciudată a acestei dimineţi. În ea sunt strânse, ca un colier din perle de cultură în jurul lumii, toate noimele neînţelesei formule: *nașterea = viaţă + moarte* . Sau poate că ochii mei, deprinşi cu zonele obscure ale imaginaţiei, sunt tulburaţi de magia înşelătoare a unei lumi mici încorsetate în regulile unei lumi mai mari.

Pentru a răspunde chemării de artist, leadershipul se poate cântări pe axa devenirii prin cultivarea abilităţii de a utiliza realul și imaginarul. Atât prin cunoaşterea provenită pe linia momentului prezent, dintr-o experiență a căutării răspunsurilor la întrebările propriei identităţi, de genul: „cine sunt?”, cât și din cunoaşterea care rezultă din eventualele răspunsuri.

Leadership: Poţi să asiguri forța motrice care face tranziţia de la o formă de înțelegere de tip „Low” la o formă de înțelegere de tip „High”?

Liderul-Artist este omul schimbării care știe să recunoască viitorul prin prisma a ceea ce se săvârşeşte în el simultan cu voința de a crea o altă reprezentare a scenei numită „Lume". Un astfel de om pune totul sub microscop, fiecare noţiune neînţeleasă, fiecare simţire, fiecare fenomen, fiecare moment, așa cum pictorul pune alături obiectele cele mai diferite pentru a le descoperi corespondențele secrete, şi transformă în pricepere ceea ce ţine de concretul vieții pentru a obţine revelația întregului.

Priceperea de a genera răspunsuri și certitudini vizavi de lume, cu ajutorul raţiunii și imaginaţiei. Priceperea de a contraargumenta orice idei opuse constructelor lor plauzibile prin aplicarea metodei comparaţiilor cu TOTUL din jur, este forța motrice care face tranziţia de la o formă de înțelegere de tip „Low" la o formă de înțelegere de tip „High".

Cu alte cuvinte, o formă de înțelegere de tip „Low" lucrează conform unor motive venite din păreri preconcepute sau impresii generale, dar nu din experienţă. Pe când o formă de înțelegere de tip „High", ca produs al unui act de creaţie, de cultură şi de fructificare a experienţelor, având influenţă asupra muncii intelectuale, lucrează conform unor motive venite din reflexie, din judecată şi raţionament, iar nu din impulsuri sensoriale sau percepţionale.

Ceea ce se săvârşeşte în tine, simultan cu voința de a crea o altă reprezentare a scenei numită „Lume", este calitatea de a recunoaşte o realitate care nu există şi de a o transforma într-o realitate imposibil de contestat?

Artistul unei lumi nemărginite poate îndeplini condiţia favorabilă extinderii leadershipului de a fi, prin cercetarea totului din jur şi prin adâncirea în sine, mult mai mult decât ceea ce este. De a fi un iluminat.

Pune o fărâmă din ceea ce te înconjoară în categoria întrebărilor, așa cum pictorul pune o fărâmă din el în fiecare lucrare, și încearcă să cauţi răspunsul în condiţiile trecerii tale prin lume. Aplicând ţie însuţi adevărul pe care l-ai constatat, în timp vei deveni una cu adevărul, vei ajunge la o cunoaştere avansată, și vei conştientiza la un moment dat ceea ce este esenţial și ceea ce trebuie schimbat.

Din artist, devii un iluminat - cel ce vede realitatea, dincolo de moarte şi de aparenţe.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-unei-lumi-nemarginite.html

Artistul unei vieţi care îşi asumă nemurirea

On Iulie 10, 2019

Învaţă să creezi mediul necesar pentru relevarea sentimentelor tale profunde, conferind credibilitate şi consistenţă timpului pe care îl dedici imaginii "Celuilalt".

Încerc să-mi raportez percepţia asupra lumii la maturitatea unei vieţii trăite cu bune şi cu rele, concepută în contemplaţia încărcată de nostalgie şi vis a unui trandafir roşu, Double Delight, văzut că un personaj cu o structură interioară de natură kafkiană. Constrâns de modul de receptare al artei într-un context favorabil creaţiei, mă simt din ce în ce mai atras, mai învăluit de misterul acestei legături despre care aş vrea neapărat să vă povestesc.

Conexiunea cu arta se întrevede la nivel de excelență în transformarea unui moment de reîntoarcere a spiritului de inovaţie într-o poveste care se țese fără întrerupere la nivel de durată de viață a unui trandafir care îşi trăieşte, plin de glorie, fiecare secundă ca şi când ar trebui să aducă la îndeplinire un proiect veşnic. Există un suflet în acest trandafir, dincolo de formă, culoare, parfum, prospeţime, manifestându-se activ în mesajul unei realităţi mai cuprinzătoare decât orice alt stil de scriere, decât orice religie majoră a lumii, decât orice experienţă de frumuseţe şi vizualitate.

În ceea ce priveşte oglindirea reală a vieţii naturii în spiritul meu, simt că mă rătăcesc într-un labirint a cărui ieşire este indicată vag prin semne stranii, de cele mai multe ori ignorate de tăria amintirilor care ghidează fiecare om spre o lume mai bună, o lume confirmată de vizualizarea unei imagini care se pretinde a fi importantă şi pozitivă pentru realizarea ideii de "eternitate".

Nevoia de a mă destăinui urmăreşte conceptualizarea şi modelarea imaginii despre un "Celălalt" prea puţin luat încă în seamă de restul lumii, dar mereu prezent în sufletul meu. Se pare că, în faţa eternităţii, trandafirul meu poate produce orice metamorfozare, îi rezistă orice relaţie cu lumea, cu lucrurile ei, cu orice gânduri ascunse, cu simţirile unei inimi care continuă să bată într-o fiinţă supremă, mereu aflată deasupra celorlalte, cu orice asociere posibilă care ar induce opinia că hazardul poate influenţa termenii tranziţiei de la efemer la însemnătate.

Leadership: Poţi să te integrezi într-o imagine suprapusă peste imaginea originală, aducând în prim-planul unei vibrații de ecou al procesului creativ acea conexiune formată între considerentul "Nu pot să uit de ceea ce simt, de fapt" şi îmbrăţişarea unui fapt particular?

Ideii de eternitate i se pretează valenţele artistice ale unei opere desăvârşite pe care un Creator Absolut, în largi trasări de pensulă, folosind doar câteva tonuri de culoare, reuşeşte să-şi grăbească intrarea într-o altă lume, în alt spaţiu-timp, în altă încăpere a memoriei. Umbrele şi luminile de care arta se simte legată, experienţa unei explorări de proiecţii simbolice, promisiunea alterităţii, revelarea unor conexiuni la distanţă, toate devin un fel de realitate enigmatică, în care fiecare lucru este însăşi contrariul său, suspendat între real, imaginar şi plauzibil.

Trandafirul este emblema unei treceri de la ceva la altcineva, de la ceva în întregime necunoscut la ceva care se constituie drept esenţă a unei vieţi cu semnificaţie. Artistul, drept o repetiţie în alb-negru a aceloraşi obsesii tematice, îşi limpezeşte cel dintâi sentimentele scoţând în evidenţă, în îmbrăţişarea unui *fatto particolare* , acea stare de "nonfinito", de suspendare între plauzibil şi real, între firesc şi misterios.

Cumva, simt întreaga ostenire a trandafirului în faţa timpului, încercând a se face mulţumit de chipul unei lumi trecătoare prin vocea egipteanului Sinuhe pe care Mika Waltari îl surprinde în toată splendoarea unei istorii zbuciumate:

"Nu pot să uit de ceea ce simt, de fapt. Aşa că mă văd pe un drum pietruit, despre care nu ştiu unde duce, dar rămân pe el câtă vreme o fac cu sufletul încărcat, cu mintea plină de praf şi trăiri deşarte, plină amintiri apăsătoare. Inima mea este obosită din cauza povestirii, care m-a făcut să-mi trăiesc viaţa pentru a doua oară. Trupul meu este ostenit. Tânjesc după odihna eternă. Poate că nu sunt fericit, dar nici nefericit nu sunt din cauza singurătăţii mele. Poate că am fost mai singur şi mai departe de oameni când am trăit printre oameni, fiindcă le-am văzut faptele şi am înţeles deşertăciunea faptelor lor. Sunt deşarte toate faptele oamenilor."

Îmbrăţişarea unui fapt particular rezonează cu producerea unei variante de realitate de tipul: "o trăire a unui eveniment rămas în amintire", camuflat într-o experienţă de viaţă plină de învăţăminte.

Arta se substituie, în acest caz, unei concepţii despre fiinţa umană în ansamblul resorturilor adânci ale unei stări de spirit despre care nimeni nu poate să pretindă că ar fi trecătoare, în direcţia materializării unor reflecții personale care luminează anumite cute ale personalităţii artistului surprins în ipostaza de contemplator al societăţii, al vieţii, al propriilor virtuţi.

Leadership: Poţi să-ţi valorifici personalitatea într-un spaţiu simbolic sau real, aducând în prim-planul unei vibrații de viaţă un memento al trecerii tale de la o experienţă de reflexivitate la o experienţă de sensibilitate?

Veşnicia este un drum pe care îl parcurgi cu pensula pe o pânză străină de rolul vieţii tale, dar pe care o familiarizezi cu nuanţele unei realităţi menită a surprinde de fiecare dată imperativul conştiinţei: "nu uita de tine însuţi într-o altă variantă". Trandafirul, surprins într-o ipostază de creator care se apleacă asupra momentului de asociere cu un alt personaj, urmărind conţinutul artistic al unei creaţii mai puţin cunoscute, îţi va lăsa un "memento" mult timp întipărit în minte.

Pentru a înţelege limbajul trandafirului, menirea pe care el şi-o acordă într-o lume cercetată doar cu ochi de artist, am utilizat convenţia clasică de redare a perspectivei unei fiinţe omeneşti, creând un sentiment de similaritate - "am mai fost aici, am mai sfârșit așa" - ca un fel de ghid al imprimării unui stil durabil de inspiraţie asupra unei existenţe sădită în chip „natural", într-o anumită spontaneitate a sensibilităţii, creatoare de plăsmuiri revelatoare.

Am îndurat, prin aceasta, chinul de a transcende o realitate compromisă de reprezentarea unei lumi trecătoare, ale cărei înţelesuri se prefac în rostul de a sluji, sub semnul credinţei şi al raţiunii, unei opere care cere întruparea vieţii în concordanţă cu natura. Pentru că viaţa arată altfel în inima unui trandafir "Double Delight" şi eu am văzuto, ca nimeni altcineva, mărturisind despre ea că este compatibilă cu viaţa unui artist care a păşit curajos pe un tărâm nou, având aspirații cutezătoare, în timp ce recunoaște că opera nu-i va fi încheiată niciodată.

Leadership: Poţi să-ţi formezi o personalitate distinctă pe direcţia generală a unei vieţi care se contemplă pe sine în fiecare moment şi în care backgroundul devine "trend majoritar" în orientarea creaţiei spre o nouă interpretare?

Timpul măsurat în secole, pe care trandafirul meu l-a cunoscut de-a lungul unui drum livresc, se revelează ca un exemplu din viaţa unui estetician care inovează actul de creație printr-un monolog pe care eu însumi, atât de preocupat de frumos, îl trăiesc cu atâta putere în paginile

romanului “Exuvii” al scriitoarei Simona Popescu:

“Nu timpul trecut, timpul pierdut îl cauţi tu – că nu-i nimic trecut, nimic pierdut, ci un sens în încâlceala asta din care te hrăneşti şi care te destramă. E unitatea unei fiinţe – veche şi nouă, un soi de coral uman înmugurit, tot mai tânăr şi tot mai bătrân. Nu, nu timpul pierdut, ci timpul paralel, neliniştitor ca un vis care e şi nu e cu totul al tău, care e şi nu e adevărat. Şi care-şi continuă lucrarea. Nu din amintiri eşti făcut – amintirea pasivă, ornamentală, consolatoare şi funebră – nu din vestigii. N-ai o istorie. Prezent absolut (şi abstract), cum abstract şi prezent e timpul pietrificat în conglomeratul străvechi care poartă în pântecul lui sediment şi cochilii marine.”

Creaţia care face cinste mereu interpretării surprinde acel spirit al timpului a cărui expresie organică originară este dată de vizualizarea amintirilor apărute în apropierea unei trăiri care se aseamănă cu o alta, de care ai mai fost legat o dată, atunci când viaţa pare a se contempla ca o realitate pe care nu o poţi părăsi.

În ceea ce priveşte opera unui artist pe care n-ar putea-o şterge nici trecerea timpului, putem spune că backgroundul (fiorul vieţii) devine “trend majoritar” în materie de sugestivitate atunci când realitatea la care te raportezi devine o închisoare, şi numai mintea te poate elibera, făcându-te să înţelegi mai bine cine eşti.

Leadershipul este o evaluare a timpului trecut, prezent şi viitor, din perspectiva unei experienţe de viaţă pe care o trăieşti prin intermediul Egoului, prin ceea ce eşti pregătit să suporţi emoţional şi revelator atunci când devii inspiraţie pentru alţi oameni.

Artistul unei vieţi care îşi asumă nemurirea este copia fidelă a unei imagini care poate fi oricând înlocuită cu o alta, care la rândul ei poate primi o altă interpretare, în cuprinsul unei vieţi care se desfăşoară asemenea unei creaţii, în forme inedite de expresie.

Source: https://neculaifantanaru.com/artistul-unei-vieti-care-isi-asuma-nemurirea.html

Așa a fost consacrat Dovjenko ca regizor

On Iunie 16, 2011

Un mentor cu viziune poate transforma întâlnirea cu un tânăr cineast într-un moment de consacrare artistică, dacă reușește să descopere și să încurajeze potențialul ascuns al acestuia.

Spiritul activ și combativ care-l caracteriza pe regizorul rus Serghei Eisenstein nu se manifesta doar în propria sa creație, ci și în atitudinea responsabilă față de întreaga cinematografie a patriei sale. Cazul lui Dovjenko este edificator. La un an după ce filmul „Potemkin" a fost lansat, când devenise deja celebru în lume, Eisenstein primește un telefon de la reprezentantul oficiului cinematografic din Ucraina: *„Vă rog să veniți. Vă implor, veniți să vedeți filmul care mi s-a trimis. Se numește Zvenigora și nimeni nu înțelege nimic."*

Eisenstein se duce. Lume multă. În îmbulzeală, îi strânge mâna regizorului. Află că-l cheamă Alexandr Dovjenko. Proiecția începe, iar ecranul reflectă o operă despre care Eisenstein gândește: *„Doamne sfinte! Ce nu poți vedea aici!"* Apoi se îngrozește la gândul că, după ce filmul se va termina, va trebui să găsească ceva inteligent de spus.

Dar filmul începe să-i placă. Îi place din ce în ce mai mult. Are acum certitudinea că un nou realizator de film se născuse. Se aprinde lumina. Eisenstein este alături de Pudovkin. Când Dovjenko vine la ei cu un surâs timid, este răsplătit cu o caldă și sinceră strângere de mână, într-un elan de bucurie. Eisenstein se bucură din tot sufletul.

După vizionare, aleargă prin foaier, de la un grup la altul, pentru a lăuda filmul. Așa a fost consacrat Dovjenko ca regizor. Entuziasmul lui Eisenstein, care l-a ajutat enorm pe proaspătul cineast, nu contenește. Ajuns acasă, irumpe în camera prietenului său Strauch: *„Ce băiat formidabil a venit din Ucraina! Ce film minunat mi-a arătat!"*

Leadership: În ce fel proiecția inițial neînțeleasă a creației tale poate deveni o oportunitate pentru descoperirea unei viziuni unice?

Spiritul activ și combativ al lui Eisenstein l-a transformat într-un mentor care nu doar că şi-a perfecționat creația, dar a devenit şi un susținător fervent al întregii cinematografii din patria sa. Nu de puține ori, atitudinea sa responsabilă l-a făcut să devină o sursă de ajutor pentru tinerii cineaști. În această privinţă, cazul lui Dovjenko este edificator: după proiecția filmului Zvenigora, pe care nimeni nu părea să-l înțeleagă, Eisenstein a descoperit în opera acestuia o viziune unică, relevându-i talentul excepțional unei noi stele în cinematografie. Nu-i aşa? În fiecare nou artist descoperit se află o reflexie a moștenirii celor care l-au ghidat.

Până la urmă, întâlnirea cu Dovjenko a devenit o experiență plină de bucurie, în care Eisenstein, entuziast și impresionat de talentul tânărului, a început să laude creaţia acestuia din toată inima, asigurându-i astfel consacrarea lui Dovjenko. Iar entuziasmul său nu s-a oprit aici: ajuns acasă, împărtășind vestea cu pasiune prietenului său, Eisenstein se descria el însuşi ca fiind un descoperitor de genii. Se înțelege de aici că Eisenstein nu a fost doar un creator remarcabil, ci și un susținător activ al valorilor fundamentale ale cinematografiei, spiritul său contribuind la promovarea și încurajarea unui nou val de talent artistic. Două dintre aceste valori sunt: inovația artistică și coerența narativă.

Fiecare creator este o stea în devenire, iar cei care le descoperă sunt artizanii cerului cultural. Altfel spus, în universul cinematografic, spiritul activ și combativ al maeștrilor experimentați poate identifica nașterea unui nou talent prin observarea atentă a ecranului. Inițial, proiecția

lui Zvenigora părea neclară, dar treptat, strălucirea artistică a lui Dovjenko a început să reflecte tot mai intens o viziune profund originală. La rândul ei, comunitatea cinematografică, prin ochii responsabili ai lui Eisenstein, a urmărit cu sufletul la gură acea descoperire, iar confirmarea unui nou regizor formidabil a devenit un moment de sărbătoare colectivă. Extraordinar moment, nu-i aşa?

Asemenea unui astronom care detectează o stea nouă, Eisenstein a alergat cu entuziasm să promoveze acea minunată apariție pe firmamentul artistic, primind zâmbetul timid al noului creator cu o caldă strângere de mână. Iar dacă bucuria descoperirii a strălucit precum lumina unei nove, atunci Eisenstein, ca un observator experimentat, și-a asumat rolul de a consacra și susține talentul proaspăt identificat al lui Dovjenko. Aşadar, orice talent recunoscut la început de drum devine o punte între aspirațiile personale și ecourile unei comunități care îl susține.

Momentul de consacrare artistică apare din susținerea entuziastă a unei viziuni creative, corelându-se cu impactul asupra întregii comunități cinematografice.

Așa a fost consacrat Dovjenko ca regizor, printr-un gest de recunoaștere sinceră din partea lui Eisenstein, știind că talentul autentic trebuie susținut fără rezerve, astfel încât noile voci cinematografice să se poată dezvolta. Prin urmare, se poate vorbi despre un mentorat artistic exemplar, în varianta unei susțineri dezinteresate și entuziaste, admițând faptul că marile talente se nasc din încurajarea celor care le descoperă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/asa-a-fost-consacrat-dovjenko-ca-regizor.html

Ascultă-mă ca şi când mi-ai privi sufletul

On Noiembrie 20, 2021

Între sunetul unei melodii şi sunetul unui artist de mare talent există un infinit mic, care reprezintă o întreagă lume.

Există melodii de neuitat la care te întorci mereu, într-un fel de neimaginat, fiindcă însăşi ele se încăpăţânează să se ascundă în sufletul tău, împlinite, devotate pe timp îndelungat, punând pe primul loc legătura strânsă dintre vizual şi acustic. Şi le asculţi cu drag, în cel mai fidel mod posibil, cu gândul la mare, la nisipul cu scoici (prezente în apusurile pline de culoare şi profunzime), fără să realizezi că timpul trece în timp ce ele îţi ocupă tot timpul.

Iar sufletul tău este prezent acolo unde sunetul "DEEP" îşi face loc prin timpanul tău, ajungând până la acea unealtă magnifică numită senzaţie, mecanism de captare şi înregistrare a informaţiilor din realitatea înconjurătoare, în care toate amintirile reînvie până la a atinge acea stare inefabilă de pace cu tine însuţi. Melodia însăşi, primul secret inspirat din tainele universului, este acea forţă a sufletului care trece prin experienţa actului de creaţie, o pătrundere într-o realitate care îşi omite dimensiunea temporară, suplinind parcă eterna lipsă din infinitul unei priviri căreia îi lipseşte acea notă predominantă de inspiraţie suprarealistă.

Nu trebuie să începem prin a face muzică, ci experienţe... Muzica este idealul omului iluminist, anunţând *la possibilità di imprimere nell'anima la sete di assimilazione della bellezza.*

Sunt cu mine însumi atunci când o ascult, discret, plin de naturaleţe, cu inimă curată. Cred că natura şi-a deschis sufletul în favoarea particularizării unui dialog încet, liniștit, dulce, care mă înviorează. You Are Deep, îmi transmite ea, fiindcă sunt parte din refrenul ei. Melodia mă lasă să-i pătrund armoniile, până când nu mai pot rupe contactul cu mine însumi, concomitent cu fragilitatea unei pânze transparente de in pe care artistul îşi ţese imaginile multicolore, permiţând ghicirea tuturor contururilor de dedesubtul unei stări de fond. Ascult-o, şi spune-mi că n-am dreptate. (Roudeep - You Are Deep)

Leadership: Cum îţi exprimi trăirea unui presentiment al eternităţii, din perspectiva credinţei neclintite într-un ideal al armoniei înţeles ca o viziune bazată pe introspecţie?

O ascult mai ales noaptea, când totul este DEEP în somnul care nu cunoaște altă lume în afară de acel loc surprinzător numit “Sunshine In The Moonlight”, în măsura în care se ia drept simbol pe sine însăşi în raport cu odiseea unei conştiinţe în căutare de sine, sau cu descrierea aproape vizuală a unei ascensiuni nesfârşite în iubire. Încă, îmi recunosc vina de a mă ataşa nespus de această melodie, excepţională prin frumuseţea ei poetică, sintetizată în expresia gravă de coral, cu inflexiuni vocale de adâncă sensibilitate, simţire, pace.

Cred că aşa îmi exprim eu trăirea unui presentiment al eternităţii, ascultând-o intens printr-un fel de însufleţire a sinelui şi a experienţei de creaţie, printr-un narator, respectiv prin eul liric.

Este un pansament pentru suflet. Melodia îmi ascultă sufletul cu aceeaşi putere cu care eu îi pătrund natura spirituală, pe plan sonor asortându-se nuanţei cu care calmul ritmic se reinstalează în orizontul artistic al experienţelor vechiului romantism, pe un alt miraculos tărâm, numit: *Elaiznesse* , sau fiorul unei uimiri firave.

Ea îmi aminteşte de acea zi însorită de vară, la plaja din Mamaia, când citeam romanul “Pe

firul de păianjen al memoriei”, izbutind să înţeleg ceva mai mult din universul Cellei Serghi:

“Fiecare scriitor este obligat să-şi formeze limba sa, după cum fiecare muzician este obligat să-şi formeze sunetul său, ritmul său, coardele grave intonând tema într-un tremolo adecvat momentului. Şi între sunetul cutărui muzician şi sunetul unui artist de mare talent există un infinit mic, care reprezintă o întreagă lume.”

Leadership: Eşti în stare să împingi creaţia ta la limita imposibilului, în încercarea de a spori numărul lucrurilor la care se poate gândi cineva aflat într-o stare de vibraţie continuă a sufletului?

Iar dacă ascult neîncetat “Roudeep - You Are Deep”, pe o formulă unică ce cuprinde mai mult mi (minor) decât la (diez), fără să intervină un proces de dinamizare ritmică odată cu creşterea sonorităţii, asta se întâmplă pentru că în mine sunt cuprinse două infinituri, amândouă de adâncă vibraţie emoţională: întreaga valoare a simplităţii „subtile” şi aura simplităţii spiritualizate. Uniunea perfectă dintre ceea ce e imaginar şi ceea ce este marcant.

O voi mai asculta o singură dată, înainte ca somnul să mă cuprindă de-a-ntregul. Fiorul unei muzici armonioase mi se va strecura în suflet. Simt că nimic nu va mai fi la fel. Viaţa mea se va schimba. Soarele va străluci în fiecare zi. Valurile mării îmi vor şopti cuvinte de dragoste amestecate cu scoici şi nisip, într-un cuceritor joc al sunetelor delicate, variate, liniştitoare, combinate într-un requiem căruia nu îi lipsesc niciodată frumusețea și puterea emoțională.

Nu voi mai fi acelaşi, dar voi rămâne călăuzit de revelaţia unei voci aparte dintr-un timp de aur în care voi contempla întreaga măreţie spirituală a unei creaţiuni artistice. Cred că am învăţat semnul scris al sunetelor, fiindcă m-am lăsat purtat pe tărâmul magic al sunetelor delicate, ca să devin una cu ele.

Sunt DEEP, pentru că am optat pentru tonuri blânde, consolatoare, relaxante. Sunt DEEP pentru că nu voi părăsi niciodată un anumit gen de muzică în perioada de creaţie, prin modalităţi de exprimare ce preconizează viziunea artistică. Sunt DEEP fiindcă îmi ascult sufletul pe cât de curat, pe atât de nobil, în avântul pe care o singură dorinţă îl mistuie fără încetare: să fiu împăcat cu mine însumi.

Leadershipul, provenit din articularea unui sunet de vrajă în contextul unei melodii de mare vibraţie emoţională, vine în întâmpinarea acelei creaţii artistice pe care o posedă simțirea unei legături puternice între stimul şi atitudinea ta faţă de stimul.

Ascultă-mă ca şi când mi-ai privi sufletul ! Asta îmi transmite conţinutul liric al melodiei “You are Deep”, farmecul ei, ca un fel de stare a sufletului, inducându-mi o transă în care mă afund tot mai adânc, conturând în lumini și umbre, în vise şi viziuni, personalitatea artistului care te invită seniorial într-o lume aparte. Activarea acestei lumi se face cam în acelaşi fel cum un privitor evaluează în subconştient valoarea unui tablou în funcţie de impresia pe care o stârneşte acel tablou asupra simţurilor sale.

Melodia “Roudeep - You Are Deep” este locul prielnic unei stări de fond, desemnată ca unitate indisolubilă de factori sensibili ce trec printr-o poveste a conţinutului cu formă artistică, detaşându-se cu o intensitate progresivă de orice umbră a ideii de „a urma mulțimea”.

Source: https://neculaifantanaru.com/asculta-ma-ca-si-cand-mi-ai-privi-sufletul.html

Ascultă-mă înainte să te privesc

On Aprilie 01, 2024

Încearcă să înțelegi profunzimea unei experiențe autentice în funcție de perspectiva și interpretarea pe care i-o oferi, reflectând la complexitatea relației dintre observator și opera de artă.

Și de această dată, ochii mei au reușit să surprindă un detaliu uimitor într-un peisaj banal, o emoție sinceră pe chipul unui om oarecare. Până la urmă, asta înseamnă să recunoști că îndrăgești arta: să redescoperi frumusețea în locuri neașteptate, să explorezi nuanțe ale emoțiilor sau să inspiri gânduri, să percepi lumea într-un mod nou și unic, chiar şi atunci când nu cauţi nimic.

Ieri după-amiază, mă plimbam prin Parcul Expoziției, trăind clipa unei liniști depline. Într-un colț de alee, discret, dar cu o prezență ce nu putea fi ignorată, un artist stradal își etala măiestria impecabil. Domnul acesta cu acordeonul, un personaj ce părea desprins dintr-o lume unde muzica este limba universală, își lăsa degetele să alunece pe clapele instrumentului cu o dexteritate uimitoare, ca și când ar fi fost parte din el, într-o simbioză perfectă cu natura. Sub îndemânarea lui, acordeonul nu mai era doar un simplu instrument, ci un vehicul al emoției pure, scoțând sunete ce păreau să învie amintiri adormite, colorând prezentul și deschizând ferestre către viitor.

În dreapta lui, o cutiuță modestă din carton, deschisă generozității trecătorilor, găzduia câteva bancnote de 5 ron și respectiv 1 ron, ca o recunoaștere tacită a talentului său din partea trecătorilor. Era un moment simplu, dar profund, sugerând că, în ciuda rapidității și superficialității vieții cotidiene, există loc pentru aprecierea artei autentice, pentru un gest de recunoștință ce transcende banalul. Mai ales pentru un artist, am rămas uimit de interpretarea muzicianului, ca și când mi-aș fi pierdut adâncimea momentului, rămânând doar un scurt metraj de privit, reflectând emoțiile pure transmise prin notele muzicale.

Leadership: Prin surprinderea "momentului banal" poţi să te transformi în garantul unei experiențe care transcende imediatul, aducând în prim-plan o viziune mai vastă asupra a ceea ce te face unic?

Parcul Expoziției este idealul pătrunderii într-un spațiu al revelației și al inspirației, unde natura și arta se împletesc armonios. Acest peisaj urban, golit de zgomotul infernal al orașului, se transformă subit într-un spectacol, într-un spațiu dedicat artei, când muzica liniştită începe să se împletească cu forfota trecătorilor, creând o simfonie a contrastelor. Sunetul acordeonului, înduioșător, plăcut auzului fin, reușește să aducă în prim-plan o lume unde imaginea și sentimentul se contopesc armonios, realitatea muzicii îmbinându-se cu lumea interioară a fiecărui ascultător.

Muzicianul, prin interpretarea sa "a capella", nu doar că îmbogățește peisajul sonor al locului, ci invită la o introspecție neașteptată, transformând strada într-o scenă pe care se desfășoară o piesă a emoției și umanității. Imaginea lui, *una forza del pensiero creativo*, este un instantaneu al acțiunii prin sunet și un simbol al reprezentării omului în armonie cu arta, din perspectiva unei experiențe transcendentale. Asta, deoarece permite ascultătorului să depășească limitele realității imediate și să intre într-un spațiu al înțelegerii profunde, unde muzica devine o punte între lumea materială și cea spirituală.

Iar dacă sunt cu adevărat unic, prin ceva caracteristic artiștilor, acest lucru se datorează abilității mele de a transforma momentele banale în opere de artă care rezonează cu sufletele oamenilor.

Leadership: Poți să reconstitui o acțiune a prezentului desfășurată sub proprii ochi, îmbinând-o cu un sentiment de prezență peste veacuri?

Nu știam ce este mai de preț: să-l ascult cu nostalgie, într-un elan ce amesteca umila prezență și splendoarea, sau să privesc cu admirație cum mângâie acordeonul, ca pe un fel de dans între degete și muzică, unde fiecare mișcare era în perfectă armonie cu ritmul inimii. Cred că muzica este doar un instrument al divinității și al inspirației, și devine un fel de mesager, făcându-mă să trăiesc o stare de extaz, ca în transă, pe tot parcursul creației, așa încât comunicarea dintre suflet și univers devine palpabilă, transformând fiecare notă într-o vibrație a existenței însăși.

În povestirea "Aleph", renumitul scriitor Jorge Luis Borges descrie un punct magic care conține tot universul. Alephul este descris ca fiind o "sferă transparentă" care conține "toate punctele din univers". Dar, Borges folosește sunetul pentru a crea o atmosferă de mister și uimire, descriind sunetul Alephului ca fiind un zumzet asemănător unui murmur de ape, sau ca un foșnet de frunze. Zumzetul simbolizează misterul și uimirea asociate cu Alephul, care este o reprezentare a infinitului. Acest sunet este intermitent și se intensifică pe măsură ce protagonistul se apropie de Aleph.

Într-adevăr. Sunetele surprind esența momentului, fie că este vorba de o melodie vibrantă sau de o simfonie liniștită. Iar omul, prin arta sa, dă viață acestor sunete, creând o experiență emoționantă și memorabilă. Mai nou, inteligența artificială poate analiza și interpreta sunetele, descoperind modele și emoții ascunse, dar te simți mai viu atunci când privești chipul omului în timp ce exprimă pasiunea și trăirea fiecărei note. De fapt, mai bine ca acest om, nu știu dacă în acest moment inteligența artificială ar fi în stare să creeze noi forme de artă, combinând sunetul, imaginea și mișcarea într-un mod unic și atât de captivant.

Lărgirea ariei de acțiune a leadershipului corespunde acelor împrejurări în care imaginea pe care trebuie să o evidențiezi în mod coerent nu se limitează la percepția vizuală, ci mai degrabă la simțirea pe care o transformi în creație.

Ascultă-mă înainte să te privesc și poate astfel vei înțelege esența cuvintelor mele fără să fie filtrate prin prejudecățile vizuale. Numaidecât, încearcă să te deprinzi de actul de a vedea doar lucrurile importante, cele evidente la prima vedere, ci mai degrabă fă în așa fel încât tot ceea ce întâlnești să fie explorat în profunzime, descoperind valoarea ascunsă în detaliile aparent minore.

Source: https://neculaifantanaru.com/asculta-ma-inainte-sa-te-privesc.html

Ascultă-ți vocea pe care o reflectă ochii

On Iunie 13, 2024

Cunoașterea limitelor personale este ca și cum ai privi adânc în tine și ai înțelege mesajele subtile ale naturii.

A fost mai cald ca niciodată în dimineața aceea, din ziua concursului. Ochii mă priveau, aşteptând să-mi vorbească cu o voce tăinuită. Nu era doar căldura care mă neliniștea, un soi de reprezentare mentală despre conlucrarea vie a unor forţe vitrege, ci și un sentiment ciudat de presimțire care nu mă părăsea. Iar ei încă vegheau la ce mi se întâmplă, fără ca eu să pot interveni în vreun fel. Puteam doar să mă conectez la sufletul unui artist care, la fel ca un magician, încearcă să-şi dezvăluie esența dincolo de aparențe.

Am început să alerg pe traseul în pantă, dar de data aceasta, fiecare pas părea mai greu, iar aerul fierbinte era aproape irespirabil. Ochii m-au privit fără să-mi dau seama că cineva e cu ochii pe mine, şi mi-au vorbit, mi-au vorbit întruna, m-au atenţionat că ceva se va întâmpla, iar eu nu le-am dat ascultare. Natura însăși era în așteptare. După ce-am străbătut al șaptelea kilometru, cu patru kilometri înainte de final, mi s-a făcut rău. M-am oprit instant la umbra unui copac bătrân, care parcă îmi zicea să mă odihnesc și să mă regăsesc.

Şi, din nou, vocea aia din off a strigat la mine: *"Nu încerca să faci un truc imposibil în fața naturii necruțătoare. Chiar și cele mai mărețe iluzii se pot nărui în fața forțelor primordiale care guvernează universul înconjurător. Magia adevărată constă în a-ţi armoniza eforturile cu ritmurile eterne ale creației, nu în a le sfida."*

– Da, poate, am răspuns în sinea mea. Un magician ar ști când să se oprească, uitându-mă la ceasul de la mână și făcând apel la rezervele mele de curaj, tot mai sărace. Natura poate răsturna trucurile mele aparent imposibile printr-un singur gest necruțător, de aceea voi evita orice artificiu miraculos.

Leadership: Poţi să creezi o reprezentare vizuală a renunțării într-un mod revelator, încât să aduci la viață o vedere captivantă și plină de semnificații ascunse?

– Secretul artei se află în a face să pară adevărat tot ceea ce este de fapt închipuit, continuă vocea. Totuşi, intensitatea minimă de energie dusă la maximul de extensiune nu este altceva decât o nebunie, un soi de iluzie grandioasă care sfidează realitatea, un soi de paradox al creativității care învăluie totul într-o mantie de înșelăciune artistică. Nimeni nu are viaţa lungă într-un tablou gri.

– Nu-mi imaginez ceva mai rău decât a nu crede în nimic, am spus eu apoi, cu ochii clipind a renunţare. Atunci vocea a tăcut, rămânând nemişcată, aproape rigidă, dar simţeam că mă priveşte insistent, revelator, cu nişte ochi căprui ce transmiteau o tristeţe adâncă, un "Elfortahis Serchisas", o stare de luptă necontenită a sufletului care tânjește după absolut. Rezonanța agreabilă a senzației de eșec s-a impus întregii mele făpturi, reconsiderând putința uzajului.

Nu mi-a rămas decât să mă privesc cu ochii artistului care fac în așa fel încât fiecare clipă să pară o eternitate plină de semnificații ascunse, pe linia unei reprezentări vizuale a introspecției captivante. Vocea din off, ochii din taină îmi vorbeau liniştit, fără ocolişuri, ca și când m-ar fi văzut de undeva de sus, ca martori ai unui zeu nevăzut, sau ca și când ar fi răsunat din inimă, încălzindu-mi sângele cu înțelesuri negrăite. Eram doar eu și cu mine însumi, două perechi de ochi făcând ca o singură vedere să filtreze lumina prin pânza albă a

şevaletului care conturează un punct de opreliște pe un traseu înşelător.

Leadership: Crezi că adevărata exprimare de sine vine din capacitatea de a privi înainte și de a transforma suferința în artă, conform chemării de a te conecta la forţele naturii?

Dacă judecătorul cel mai exact al timpului este ceasul, cel mai sensibil este cu siguranţă un hoţ. Omar Ibliks, din romanul "Biblioteca geografului", era cel mai priceput în această privinţă, îşi cultiva anonimatul mergând nici prea aproape, nici prea departe de ceilalţi, nici prea repede, nici prea încet, şi neatrăgând niciodată atenţia asupra lucrului pe care îl deţinea. Învăţase să-şi folosească mai mult vederea periferică decât cea directă.

Ochii erau acolo, tot timpul, sfidând orice consecinţe. Ne-am uitat în tăcere unii la alții, fără să ne mișcăm, ei la mine, eu la ei, destul de mult timp pentru ca niciunul dintre noi să nu mai aibă nimic de întrebat, timpul oprindu-se în loc. Rafturile cu cărți din mintea mea au început să palpite și să se întunece, cu toată înțelepciunea lor, la acestă renunţare din timpul concursului. Schimbările stărilor sufletești și mentale treceau peste mine ca apa și la fel de repede se pierdeau în adânc.

Înțelegerea ochilor, desigur, a venit mai târziu, când m-au anunţat: *"Nu poţi să furi timpul pe care l-ai pierdut prin renunţare, dar poţi să-ţi regăseşti vederea care hrăneşte sufletul."*

Leadership: Poţi să rămai fidel expresiei autentice a ființei tale lăuntrice și vocației revelatoare, după ce ai acceptat că anumite lucruri sunt ireversibile?

Astfel am ajuns la concluzia că e inutil să sufăr pentru ceea ce este ireparabil, am renunțat să mă simt vinovat de nereușita mea. Vor mai fi și alte concursuri. Ochii mi-au reflectat exprimarea de sine, copleșindu-i cu vocația mea revelatoare, a trăitului unui șir de victorii în ciuda unei singure înfrângeri. Apoi, am spus cu un oftat adânc:

– Am încredere că-mi vei ierta lunga tăcere dintre numerele de magie, prin care te anunț cu mândrie că, în sfârșit, chiar dacă parțial, am reușit să mă regăsesc, încercând să mă împac cu înfrângerea pe care mi-a pricinuit-o natura. Adevărata magie înseamnă să priveşti înainte cu speranță și să nu renunți niciodată la aspirațiile tale, pictând un viitor luminos pe pânza vieții, ca pe un șevalet al posibilităților infinite.

Un ochi atent şi plin de discernământ are în vedere următoarea reflecţie: "Nu poţi să furi timpul pe care l-ai pierdut prin renunţare, dar poţi să-ţi regăseşti vederea care hrăneşte sufletul."

Ascultă-ți vocea pe care o reflectă ochii ! Exercițiul constă în realizarea unei introspecții, în care să te privești pe același traseu, dar nu singur, ci acompaniat de o voce care știe să vadă dincolo de renunțare. Chiar dacă tu renunţi, vocea nu renunţă niciodată. Ascultă-ți vocea pe care o reflectă ochii !

Leadershipul este lucrarea unei introspecții care vorbește indirect prin fundalul unei experiențe existențiale, despre pustietatea unui moment de cumpănă care pare că nu aduce nimic bun decât dacă este însuflețit cu energie spirituală, cu suflet cugetător.

Source: https://neculaifantanaru.com/asculta-ti-vocea-pe-care-o-reflecta-ochii.html

Aspectul voluntar al leadershipului

On Februarie 05, 2013

Caută în lumina propriei tale poveşti de viaţă toate resursele necesare care să-ţi dea forţa să acţionezi în concordanţă cu "replicile" pe care le primeşti din interiorul propriei tale inimi.

De nenumărate ori v-am vorbit despre scriitoarea Cella Serghi. În perioada de formare a personalităţii ei, dincolo de mândria de a se purta ca un om de rang înalt, luându-se la trântă cu un destin care se va centra în jurul noţiunii de "admiraţie", scriitoarea îşi accentuează tendinţa de a-şi justifica cumva existenţa şi de a-şi exprima într-o formă cât mai directă, naivă sau provocatoare propriile emoţii.

Asistăm, noi cititorii, la un fel de alcătuire literar artistică, indicând ca punct de reper o creaţie spirituală şi culturală în care inima, ca o apă adâncă, se simte numai la o privire aruncată în trecut, în faţa influenţelor exercitate de o conştiinţă curată la jumătate distanţei dintre regret şi fericire, dintre consolare, amăgire şi distracţie, atunci când aparenţele lumii sufocă nădejdea de a poseda obiectul iubit numit literatură sau artă prin ochii unei societăţi masculinizate şi plină de prejudecăţi.

Leadership: Reușești să păstrezi în scris esența lucrurilor „care nu se pot povesti în cuvinte", asemenea unui artist care imortalizează momentele efemere ale vieții prin creație?

Ea spunea la un moment dat într-un moment de mare emoţie, echivalând cu manifestarea unui deja-vu, senzaţia că a mai trăit această experienţă foarte puternică prin călătoriile întreprinse în întreaga lume şi prin scrierile sale deosebit de importante:

Pe acest pământ, când nu ştiam să vorbesc, am învăţat să ascult durerile mării, când nu ştiam să citesc, am aflat din cioburi poveşti cu daci şi cu geţi. În limba pe care o înţeleg numai învăţaţii şi copiii, stăteam de vorbă cu cioburile bunicului, cu scoicile mele. Pe aici a umblat Ovidiu, aici şi-a strigat amarul şi şi-a săpat în piatră "tristele".

Aici am învăţat să văd şi să iubesc ce mă înconjoară, aici am învăţat abecedarul şi tot ce nu se poate scrie şi povesti în cuvinte, de aici am luat tot ce am păstrat şi voiam să se păstreze.

Leadership: Poţi să dai o semnificaţie experienţelor personale care te ajută să devii "Autorul propriei tale poveşti de viaţă", într-un context de determinări şi încercări ale Sinelui de a se descoperi prin raportarea la o formulă estetică?

Poţi fi ceva mai mult decât un spaţiu gol? Poţi fi un nucleu de valorificare a potenţialului propriu în jurul căruia gravitează toate forţele? Muntele cel mai semeţ se apleacă şi se prăbuşeşte în cele din urmă în faţa ta?

Îmi amintesc ce spunea odată celebra scriitoare Marguerite Yourcenar: *"Adevăratul loc de naştere este acela unde pentru prima dată ai aruncat asupra ta însuţi o privire pătrunzătoare: întâile mele patrii au fost cărţile."*

Aruncă o privire mai atentă în tine însuţi şi vezi care este elementul electrizant, necesar

pentru a depăşi "inerţia" unei impresii de spaţiu restrâns. Un lucru perfect, şi implicit original, un lucru instaurator, aşadar de ordine inedită în scopul şi în beneficiul dezvoltării tale, se cere astfel conceput încât să înfrunte timpul, să fie "etern".

O dezvoltare durabilă, o reformulare a intenţiilor, o viziune clară, care să facă faţă tuturor provocărilor, asta este cerinţa unei bune stăpâniri a fenomenului "personalitate" în toată splendoarea vieţii. Formula estetică pe care o atribuie Cella Serghi vieţii se poate reprezenta în felul următor: "Splendoarea importanţei mele este imaginea unei culori numită sensibilitate din care se hrănesc atitudinile personajului faţă de lume dintr-o poveste plină de parfumul convenţiilor sociale".

Alcătuirea unei opere literare vizează reproducerea unei apariţii tulburătoare în cadrul proiectului "şansa unei vieţi trăite din toată inima" prin interpretarea pe care o dai momentului de mare însemnătate care îţi determină destinul.

Cella Serghi este autoarea propriei poveşti de viaţă în care arta aparţine trăirilor cele mai profunde pe care şi le-a putut revela despre sine şi despre ceilalţi oameni din jurul ei. Tot ceea ce a surprins-o în momentele de mare însemnătate este creaţia unui artist de geniu care îşi transpune emoţiile pe pânză, dar numai emoţiile care sunt în totalitate dependente de experienţa vieţii sociale şi culturale a omului de rând – a omului prins între îndoială şi virtute.

Dar înaintea desăvârşirii proprii, înaintea descoperirii şi însuşirii oricărei alchimii, există întotdeauna o pre-alchimie, o muncă intensă de căutare, de concepere, adunare și corectare, de aranjare a cablurilor de date - generatoare de noi procese, de noi structuri, de noi deschideri, de noi realităţi. Elemente noi trebuiesc identificate, întregite într-un mozaic de introspective şi imaginative cât mai original. Noi variabile trebuiesc definite, restaurate şi promovate potrivit unui ansamblu de reguli şi norme.

Iar tot acest proces de descoperire a elementelor necesare desăvârşirii tale se poate realiza numai prin strămutarea ta în spaţiul benefic cristalizării operei tale – în laboratorul inovațiilor, lăcașul comorii neprețuite a cunoașterii tale. Întâile tale "patrii" sunt cărţile? Adevărata alchimie ţi-o vei rafina în timp, doar dacă te vei lega mai mult de aceste patrii.

Un asemenea lucru, un stimulent cu efect puternic, un înlocuitor al inacceptabilului, un protest împotriva regresului, un restore la care să revii constant, se cere şi ocrotit, spre a nu fi supus acţiunii distructive a naturii tale inferioare, spre a nu fi distrus de gradul tău anterior de mediocritate - care oricând se poate reactiva.

Leadershipul care imprimă vieţii o anumită identitate şi o anumită coloratură vizează exprimarea de tip "mărturisire de suflet" a asemănărilor dintre trăirile cele mai profunde pe care le poţi revela despre tine însuţi şi certitudinile pe care le poţi contura despre lume într-un peisaj plin de subiectivism.

Aspectul voluntar al leadershipului ţine de importanţa pe care o acorzi unei vieţi pe care trebuie să o petreci în perspectiva întâlnirii cu o altă variantă a ta, în alte timpuri şi alte împrejurări, atunci când tot ceea ce părea o certitudine devine îndoială, când tot ceea ce este comun nu e reprezentat decât de aluviunile condiţiei umane.

Nu uita că tot ceea ce ţi se întâmplă este un proces prin care trebuie să te şlefuieşti şi să-ţi valorifici la maxim caracterul.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Asta este înţelepciunea mea

On Martie 31, 2016

Fii gata să-ţi duci leadershipul la un nivel mai înalt, printr-o extindere a experienţei de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi.

Una din micile mele pofte de-a mă îmbogăţi intelectual, dublată de forţa experienţelor de cunoaştere *Meinanserba* (plină de vise), era dată de încercarea de a trasa un şanţ în timp, prin anii unor lămuriri finale cu viaţa, cu oamenii, cu gândirea aproape uitată, un fel de întoarcere imaginară în fiecare etapă a istoriei lumii. Oare relația dintre artist și arta scriitoricească poate fi dată de faptele și datele, întrepătrunse în timp de raţiunea trează și conştientă, când staţionezi mai mult decât este necesar înăuntrul unei lumi în care nu te recunoști?

Răbdarea mea era supusă la grele încercări de fiecare dată când, în mirajul unei întâlniri cu eroi mai vechi sau mai noi, de care sigur v-ar plăcea să citiţi, forţa intelectualului din mine izbucnea spre un "având în vedere" investigativ, aşteptând parcă un verdict iminent din partea unor distribuţii de evenimente aleatorii. Nimeni nu poate ști cât durează o eternitate a clipei în alta, când umbra îți este purtată printr-un accesoriu de efect numit: dezorientare.

Leadership: Poți să depășești impresia de monotonie a realismului, creând o viziune artistică care surprinde nu doar complexitatea vizuală, ci și subtilitățile și contradicțiile tale interioare?

Pentru fiecare amănunt în parte, pentru fiecare mică achiziţie de constatări, repartizată pe întregul plan al unor mulţumiri şi acuzaţii la adresa vechilor mentalităţi, corespundea ipostaza unor scurte evadări din peisajul viziunii asupra lumii, din perspectiva a ceva în care eram şi nu eram. Fără implicare directă, dar cu efecte asupra sugestivităţii pe care încercam să o făuresc şi să o depăşesc totodată.

Condamnându-mă la o sentinţă mult prea dură, conform găsirilor şi contrazicerilor filozofice, ştiinţifice, dogmatice, culturale şi religioase din vremurile trecute, pentru care un artist şi-ar pune lesne întrebarea: *"Care este trăsătura distinctă a realismului dacă unicul scop rămâne semnalarea unei perceperi vizuale a lucrurilor şi evenimentelor, fără a băga de seamă partea lor negativă?"* , obţineam impresia pregnantă de gri. Pe care acum am vrut s-o împărtăşesc cu voi.

Leadership: Poți să te pui în ipostaza unor scurte evadări din peisajul viziunii asupra lumii, comparând ceea ce ştii din perspectiva a ceva în care eşti şi nu eşti?

Iată, spre exemplu, care era gândirea secolului lui Victor Hugo, amăgitoare pe alocuri, făcându-mă să cred că toate au o explicaţie, dar nu tocmai una uşor de acceptat:

„Să dai pământul în schimbul paradisului înseamnă să dai vrabia din mână pentru cioara de pe gard. Să te laşi amăgit de infinit. Eu sunt neant. Mă numesc domnul conte Neant, senator. Existam înainte de a mă naşte? Nu. Am să mai exist după moarte? Nu. Ce sunt eu? Un pumn de ţărână închegat într-un trup. Ce rost am pe pământ? Am de ales. Să sufăr ori să petrec. Unde mă duce suferinţa? În neant. Dar voi şi suferi. Unde mă va duce desfătarea? În neant. Dar voi fi avut parte de bucurii. Am de ales. Trebuie să mănânci sau să fii mâncat. Eu mănânc. E mai bine să fii dinte decât iarbă. Asta este înţelepciunea mea."

Umblând nesigur cu cheia a ceea ce am constatat pe drumul întoarcerii în veacuri, zadarnic al celui din urmă accept de reînnoire cugetătoare, mi-am continuat efortul de aflare al adevărurilor uitate. Cu singura menţiune că potrivirea lucrurilor şi concepţiilor în ecuaţia propriei fiinţe, în mijlocul unei vieţi confortabile de om care stăpâneşte arta de a descoperi şi de a schimba înţelesurile, prin tot ceea ce spun astăzi, va fi scos din contextul analizei zilei de mâine. E mai bine să uiţi trecutul decât să-ţi aminteşti de el, dacă vrei să trăieşti prezentul. Asta este înţelepciunea mea.

"Ceva în care eşti şi nu eşti" se traduce prin efortul de a-ţi însuşi o viziune de reînnoire a lumii tale interioare prin conştientizarea faptului că această lume poate să devină punctul central al unei istorisiri care te poartă spre alte lumi - a marilor creatori.

Pentru o mai bună lămurire a considerentelor perceperii mele în limitele unei cunoaşteri din care lipsește experiența, dar persistă acea doză de înţelegere şi de acceptare a unor puncte de vedere străine, bine argumentate, este nevoie de o comparație cu ceea ce știu deja din perspectiva a ceva ce sunt sau nu sunt. Sau din perspectiva a ceea ce am sau nu am.

În leadership, asta se traduce prin a construi certitudini pe suportul unor așteptări diversificate: optimiste sau pesimiste.

Leadershipul este o extindere a experienţei de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi, pozitiv sau negativ, dar din care rezidă o anumită înțelepciune - o sumă de percepţii care, întărite prin repetiţie, devin constante definitorii şi creează astfel tipologia unei personalităţi distincte.

Însă potrivirea anumitor percepţii, argumente și concepţii în ecuaţia propriei ființe, fără o implicare directă în acțiunea realităţii, adică atunci când staţionezi mai mult decât este necesar înăuntrul unei lumi în care nu te recunoști, duce spre un rezultat total neinspirat care determină izolarea ta. Cu cât afli mai multe, cu atât dezorientarea este mai mare şi cu atât devii mai aspru în a judeca.

Înţelepciunea care apare în istorisirea unei creaţii este o extindere a experienţei de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi, cu menţiunea faptului că tot ceea ce te înconjoară exista o dată cu tine într-un joc jucat cu realitatea.

„Asta este înţelepciunea mea” spune un intelectual desăvârşit care, citind şi aflând, reacţionând printr-o judecată echilibrată a cauzelor şi a efectelor, reuşeşte să se autoanalizeze mai bine şi să-şi dea seama ce fel de om este: al trecutului, al prezentului sau al viitorului.

Source: https://neculaifantanaru.com/asta-este-intelepciunea-mea.html

Asta înseamnă să fii artist

On Decembrie 31, 2020

Un artist adevărat îşi oglindeşte înalta expresie a sufletului în generarea unei creații ce are puterea să-i transforme destinul într-o personificare a splendorii naturii.

Trandafirul este manifestarea în artă a propriei mele existenţe, dar numai atunci când îmi ghidez existenţa sensibilă, plină de emoţie şi de imaginaţie, după expresia unei anume logici interioare ce urmează forma de devoţiune faţă de valoarea unei clipe trăite în lumina creaţiei avangardiste. Spirit de prim rang artistic, trandafirul înfăţişează caracterul şi expresia specifică culorilor din care se hrăneşte sufletul viu al unei opere de artă zămislită dincolo de compromisurile morale, dincolo de raporturile cu mediul, dincolo de orice metafizică a esenţelor preţioase, a parfumurilor de lux şi a explicaţiilor transcendentale.

Evident, între mine şi trandafir există o simţire de mare puritate, o apropiere autentică de fenomenul artistic, o corespondenţă perfectă între limbajul plastic şi acel spaţiu de graniţă între text şi realitate. Încât tot ceea ce m-a îndemnat spiritului Lui să scriu aici, cu chibzuinţă, cu multă admiraţie pentru înălţimea expresiei, devine semnul unei dăruiri complete a sinelui într-un univers metafizic care transcende forma şi alchimizează substanţa, ca s-o trimită înapoi în fluxul Vieții Universale.

Aici intervine raportul de asemănare cu luciditatea unui alt artist al cuvintelor. Fiindcă tot ce spun acum despre trandafir, prin corespondenţa dintre interioritate şi subiectivitate, a fost bine redat de scriitorul Paul Auster în romanul "Trilogia New York-ului":

"Acea cunoaştere m-a transformat, cred eu, şi m-a făcut să mă simt mai uman. Aparţinându-i Lui, am început să mă simt de parcă nu aş fi aparţinut tuturor celorlalţi. S-a dovedit astfel că locul meu în lume era dincolo de mine însumi, iar dacă acel loc se afla în mine, era la fel de imposibil de localizat. Era spaţiul minuscul dintre Ego şi Non-Ego, iar pentru prima oară în viaţă am privit acest nicăieri ca fiind centrul precis al lumii. Şi a venit apoi ziua când arta mi-a dominat instinctele de creator, permiţându-mi să le împing spre limite inimaginabile."

Leadership: Eşti în stare să duci măcar una formele arhetipale ale naturii la rangul de imagine originară, desăvârşită şi sublimă, printr-o abordare a realităţii aflate la limita dintre figurativ şi nonfigurativ?

Se vede că trandafirul, abia îmbobocit ieri, îmi prevede o afinitate suplimentară pentru conştiinţa unei fiinţe impregnată cu imaginaţie instantanee, deschisă sublimului unei scriituri greu de uitat. Cumva, el mă completează necondiţionat, lăudabil, în chip firesc, prin prezenţa vie a unui sâmbure de creaţie determinist, narativ, pe care, dacă l-aş considera o iscodire a semnificaţiilor purtate de culori, mi-ar fi mai uşor să înţeleg importanţa simbolismului divin, sensibil, multidimensional, sincretic, necesar cunoaşterii fenomenelor de transformare a legilor artei în legi ale sufletului.

Foarte adevărat. Orice artist talentat este sămânţa de înaltă expresivitate a unui trandafir care îl pune în necontenită apropiere atât cu el însuşi, cât şi cu lumea creaţiei universale în sânul căreia se înfruntă şi se împacă forţele antagoniste ale spiritualului şi materialului, în orice caz, adăpostind versiunea simbolului divin care transcende timpul, aparenţele, graniţele realităţii.

Cu nespusă consideraţie, *in concreto* , am acceptat din mers această cunoaştere a artiştilor

preocupaţi de latura metafizică a unei lumi iinfluenţate de devenirea simbolică, considerând necesară integrarea artei în viaţa mea ca pe o izbăvire promisă în faţa păcatului de a nu fi ascultat când a trebuit de legile blânde ale creaţiei şi progresului. Şi cred că aici îşi face loc chemarea divină a artistului care, cu tenacitate şi migală, a învăţat să contemple din exterior frumuseţea ascunsă în lucrurile simple, în cele mai mărunte detalii, în fiecare suflet care doreşte să se apropie de al său.

Aşa este când îţi iei în primire rolul unui artist condus de sacralitatea asociată trandafirului. Este ca şi când a trăi experienţa unui joc de lumini şi umbre ce se poate rejuca la nesfârşit cu lumi şi Quest-uri generate aleator printr-o abordare peisagistică aflată la limita dintre figurativ şi nonfigurativ, între ceea ce se simte şi ceea ce se poate face, între ceea ce se vede cu ochiul liber și ceea ce ține de partea metafizică a existenței mele.

Lui Dumnezeu i-au plăcut întotdeauna trandafirii. Cel mai mult.

Leadership: Care este maximul expresiei unei inspiraţii artistice care promovează ideea unei opere create după modele deja existente în natură, în conformitate cu caracterul de întreg prin care se distinge partea esenţială a sinelui tău?

Da, accept acest aspect ca un fel de schimb de suflete între două individualități reciproc conștientizate, ca posibilitate optimă pentru personalizarea unei gândiri de revelaţie supranaturală în care se particularizează și se conștientizează preocuparea pentru cunoașterea naturii ce trebuie lăsată să evolueze în continuare. Trandafirul, de înaltă ţinută poetică, îmbibat într-o pânză fină cu sudoarea unor eforturi sisifice de creaţie, înmiresmat cu lumina unei stele licărind în slow-motion, s-a integrat uşor în opera mea de artă, l-a fel cum eu mi-am integrat cu bine efigia proiecţiilor simbolice în armonia şi puritatea naturii.

Aşadar, cred că maximul expresiei unei inspiraţii artistice ce promovează ideea unei opere create după modele deja existente în natură, prin intermediul raportului dintre aspectul empiric şi aspectul original al eului, este sentimentul empatiei strict raportat la cunoaşterea artistic-estetică (necesitatea unei semnificaţii care trebuie să fie expresivă).

Şi iată ce s-a întâmplat. Mi-am petrecut toată dimineaţa vorbim cu un trandafir *Double Delight* , fără să ştiu ce este tendinţa spre unitate sau tendinţele de diferenţiere care pot fi în conflict cu Eul empiric al artistului din mine. Am vorbit la fel ca unui prieten, liber, degajat, cu nuanţă lăuntrică, dialogul constând într-un soi de concomitenţă între atitudinea estetică străbătută de sentimentul deja-vu şi gradul înalt de spiritualitate al unei simțiri care, de multe ori, te lasă fără cuvinte.

Mi-am dat seama că sunt asemenea trandafirului. Am realizat că sunt simbolul conectării unor lumi de dincolo de realitatea exterioară, puntea dintre ele fiind o juxtapunere a „două realități îndepărtate" unite pentru a crea o realitate nouă. Acum ştiu de ce trăiesc prin graţia divină, ca să trăiesc mai mult prin vraja însufleţirii unei alterităţi familiare ca spirit, decât prin alegere sau prin întâmplare. Asta înseamnă să fii artist. Un artist cu mare putere de semnificaţie.

Părţii esenţiale a sinelui meu i se poate conferi un caracter de întreg atunci când îmbunătăţirea semnificativă a percepţiei asupra desăvârşirii "Operei de Artă" are ca punct de referinţă creşterea sensibilităţii la stimulii de natură externă, proveniți din mediul înconjurător.

Asta înseamnă să fii artist, să faci în aşa fel încât din exprimarea sinelui tău să rezulte imaginea unei opere de artă cu rezoluție înaltă, capabilă să reveleze profunzimea unor teme de compoziţie, declanşatoare ale unor noi orizonturi de cunoaştere, prin intermediul

metaforelor și personajelor fictive.

Source: https://neculaifantanaru.com/asta-inseamna-sa-fii-artist.html

Așteptarea unei schimbări poate eroda spiritul

On Decembrie 17, 2013

Bătălia pe care o porți zi de zi cu tine se poate transforma într-un motiv de mândrie, fiind percepută ca o întărire a caracterului tău dacă ai viziunea unei realități transcendente.

O viaţă searbădă - n-o poţi arunca aşa, ca pe-o cartuşieră golită ! Mai e încă destul de bună ca să lupţi cu ea, cândva veni vremea şi când va fi nevoie. Nu din motive personale, nici chiar din răzbunare, nici din egoism, şi nici din motive altruiste, totuşi e atât de mult pentru tine să întorci roata, pentru a împinge lumea dincolo de sânge şi de sfărâmături - pentru nici un alt motiv în afară de luptă, lupta continuă, şi să aştepţi posibilitatea de a lupta până la ultima răsuflare. Dar aşteptarea te macină şi poate fi fără speranţă, şi la asta se adaugă teama nemărturisită că, atunci când va veni în sfârşit vremea, vei fi prea zdrobit, prea ros, prea inert de atâta aşteptare, prea obosit ca să poţi merge împreună cu ceilalţi.

Nu e acesta motivul pentru care cufunzi în uitare orice lucru ce-ţi poate aţâţa nervii, desfiinţându-l, definitiv şi pe nesimţite, cu ironie, sarcasm şi chiar contra-sentimentalitate, cu evadarea într-o altă fiinţă omenească, într-un eu străin? Până când să ajungi în starea asta, neputinţa brutală are să revină în timp ce te laşi în voia somnului şi-a fantomelor.

Luna rotundă se strecura prin traversa de la fereastră. Nu mai era aidoma unei chemări crucificate, ci unui voyageur, gras şi obscen, privind indiscret în camere şi prin paturi. Ravic era acum pe deplin conştient. Acesta fusese un vis relativ nevinovat. Avusese şi altele.

Leadership: Crezi că valoarea vieții tale, chiar și lipsită de un scop personal sau altruist, te poate ghida în efortul continuu de a schimba lumea, conform unei viziuni care se deschide dincolo de durere și distrugere?

Într-o viață care pare uneori fără rost, nu o putem abandona ca pe un obiect inutil. Ea încă deține valoare suficientă pentru a ne servi în bătălii viitoare, chiar și fără un motiv personal sau altruist. Lupta continuă, fiind un efort constant pentru a schimba lumea, pentru a o împinge dincolo de durere și distrugere, fără alt scop decât lupta în sine și speranța de a continua această luptă până la ultima suflare. Însă așteptarea aceasta ne macină, adesea părând fără speranță, amplificând temeri nespuse care ne zdrobesc sub greutatea lor. Ne face să ne retragem în noi înșine, să ne protejăm cu ironie și sarcasm, și să ne refugiem într-o identitate străină pentru a evita confruntarea cu neputința.

În această retragere, spectrul singurătății și al izolării devine mai palpabil, asemenea lunii pline care se strecoară prin fereastra deschisă. Această lumină nu mai este un semnal de alarmă, ci mai degrabă o prezență invazivă și grotescă, care spionează indiscret spațiile intime ale vieții. În aceste momente de luciditate sporadică, Ravic își amintește de visele sale, unele mai nevinovate decât altele, toate însă mărturii ale luptei interne și ale durerii care refuză să părăsească umbra sufletului său.

Prin leadership se considera că fiecare încercare de a împinge lumea dincolo de durere și distrugere este de fapt o reprezentare vizuală a luptei interne și a aspirației spre un ideal mai înalt.

Așteptarea unei schimbări poate eroda spiritul, transformând speranța într-o povară greu de suportat. Să nu uităm că, deseori, conștientizarea realității poate veni în momente neașteptate, adesea în urma unui vis aparent nevinovat. Iar schimbarea perspectivelor asupra vieții poate fi atât o eliberare, cât și o nouă formă de captivitate, în funcție de împrejurări și

de starea interioară.

*** Notă:** Remarque, Erich Maria, *Arcul De Triumf*, Editura Eminescu, 1976

Astrul strălucitor şi muritorul de rând

On Aprilie 06, 2014

Răspunde cerinţei ştiinţei de a contribui la promovarea unei înţelegeri imaginative, reconfigurând acele componente ale formării tale care se întipăresc în traseul devenirii.

Nu ştiam ce să cred. Era acolo o enigmă pe care nu reuşeam să mi-o explic, în genul unei utopii care provoacă o adevărată dispută între cer şi pământ, între un astru strălucitor şi un muritor de rând. Ea trimitea tot jocul definirii cerinţelor necesare operării proceselor de gândire spre formularea unor idei altfel justificabile sau chiar redutabile ca idealuri de urmat.

Idei care, după cum ar pretinde proprietarul unei aspiraţii irepresibile către puritatea şi libertatea înţelepciunii, un artist al lumii trecătoare, nu izvorăsc din realitate, ci sub efectul unei permutări imaginative ale punctelor de interacţiune dintr-un fenomen complex, variabil cu factorul cercetat. Idei provocate prin micile explozii ale "hidrogenului ştiinţific" care arde, dar care nu întreţine flacăra. Eram parcă asemenea unui iluzionist care îşi ascunde identitatea în jocul sensurilor şi non-sensurilor unei magii captivante ce-şi cuprinde provocările în canoanele ştiinţifice, doar pentru a supravietui intr-o lume complexa.

Flacăra era mai mult o experienţă personală, o consultare cu mine însumi, o provocare directă adusă necunoscutului din cunoscut, existentului din non-existent. Victor Hugo spunea mai bine despre această flacără arzătoare:

"Geniul, care ghiceşte mai curând decât învaţă, extrage, pentru fiecare lucrare în parte, legile generale din ordinea firească a lucrurilor, pe cele speciale din ansamblul izolat al subiectului de care se ocupă. Nu după metodele chimistului care aprinde cuptorul, suflă din foale, încinge creuzetul, analizează şi distruge. Ci în felul albinei care zboară cu aripile-i de aur, se aşează pe fiecare floare şi-i fură mierea fără ca învelişul ei să piardă din strălucire, fără ca petalele să-şi piardă parfumul."

Leadership: Procesul tău de formare predomină sub infinita varietate a permutărilor imaginative extrase dintr-o dublă perspectivă care sugerează un nou stil de integrare a cunoştinţelor într-un program de genialitate?

Procesul de formare a genialităţii predomină sub infinită varietate a permutărilor imaginative extrase dintr-o dublă perspectivă: a faptelor de dincolo de granițele determinismului care duc la cunoaştere şi a probelor de relevanţă a valorii personale efectuate de instanţă unui obiect numit "Word".

Genialitatea este calitatea produsului obţinut în urma combinării ideilor care pot structura un plan simplu sau dezvoltat prin dialog cu un partener nevăzut care nu este disponibil decât în varianta unei lecţii de conversaţie pe tema "Sorry seems the hardest word". Aşadar, genialitatea depinde de instanţa unui obiect numit "Word", care dacă este aşezat într-o ordine anume, într-un plan precis de proiectie a viziunii sub incidenţa împrejurărilor istorice, sociale și culturale, poate să scoată la iveală un adevăr care să vizeze plenar Cunoaşterea şi care să preocupe pe toată lumea.

Aş vrea să cred că un om se poate forma ca lider în spiritul genialităţii atunci când tot ceea ce-l înconjoară capătă semnificaţia de acces la un nou nivel de înţelegere şi control asupra promovării unui nou model de abordare a realităţii. Tot ceea ce cunoşti este de fapt o vedere de ansamblu asupra lucrurilor mărunte pe care le aduni cu ajutorul imaginaţiei într-o singură formă de expresie, de artă, de limbaj, înaintea unui plan care taie coordonatele unei concepţii

unitare în punctele de acumulare şi de susţinere ale unui domeniu de larg interes.

Leadershipul este genialitatea cu care tratezi orice lucru, orice activitate orice situaţie, adiacent sentimentului că ai putea muta munţii din loc pentru a obţine o nouă versiune a propriei fiinţe şi o înaltă popularizare a ştiinţei pe care ţi-ai însuşit-o.

Locul în care leadershipul prinde formă, oricât de originale sau viguroase ar fi ramificaţiile sale pentru cunoaştere şi descoperire, de lungimi şi puteri diferite, sub infinita varietate a ideilor şi permutărilor imaginative, se află acolo unde eşti tu, acolo unde nimeni nu s-ar aştepta. La intersecţia dintre genialitate şi virtuozitate, între întuneric şi lumină, între cer şi pământ, între excepţional şi derizoriu.

Leadershipul este o negociere între două părţi care sunt interesate de preţ, una gata să accepte ceea ce i se oferă, cealaltă gata să dea cât i se cere. Prima stă sub semnul particularului, posedând o infinită ambiguitate. Cea de a doua sub semnul generalului şi univocităţii. Preţul fiind acea parte complexă din procesul de gândire care modifică structura personalităţii, plătit în prezent şi îndreptat spre viitor, ca reacţie a exploziei cunoaşterii care din punctul de vedere al tratării ştiinţifice vădeşte o mână de maestru, un dram de geniu.

Leadership: Poţi să-ţi asiguri statutul de "Om Nou" format după criteriile genialităţii în lumina modurilor de abordare a ideilor care pot fi percepute ca mecanisme diferite de interpretare a realităţii pe care ţi-o oferă experienţa de a defini Marea Ştiinţă?

La liderul nou format după criteriile genialităţii, uneori coborând pe panta alunecoasă a dezordinii şi a conflictelor interioare care-i zădărnicesc eforturile de a-şi apăra şi întări "strălucirea", vom găsi din plin acel tip de combustibil arzător, cu tendinţă de transformare, acea flacără care contribuie la armonizarea puterilor cedate de ştiinţă în scopul elaborării unor modele de "preţ" individuale care să se adapteze la cererile presante ale devenirii.

Genialitatea are la bază aspirația către puritatea formei, arta de a reda viața organică a materiei și a o transfigura, ghicind mai curând decât a învăţa acele coordonate ale punctelor de sprijin care, cu elanul inimii şi preferinţa pentru observaţie, pot împreună cu experienţa personală pot să sădească noi idealuri în pământul promiţător al viitorului. O consultare cu tine însuţi, o provocare directă adusă necunoscutului din cunoscut, este singura obligaţie pe care o ai faţă de leadership spre posibilitatea creării şi menţinerii legăturii dintre unitatea interioară şi realitatea exterioară.

Reprezentările pe care le generezi despre realitate, necesare operării proceselor de gândire în formularea unor idei inovatoare, servesc la creşterea şanselor de a accede la un nivel superior în ceea ce priveşte înțelegerea și stăpânirea factorilor determinanţi ai unei evoluţii viitoare. Marea Ştiinţă este traseul pe care îl străbaţi de la idee la faptă şi de la faptă la răsplată, în ceea ce priveşte atingerea unui ideal înalt de natură spirituală.

Componentele de bază ale formării tale care se întipăresc în traseul devenirii unui "Om Nou" pot fi următoarele: generarea acelor experienţe sufleteşti care rămân neschimbate în facultatea minţii de reprezentare analitică a realităţii şi trăirea acelor experienţe de aprofundare a cunoştinţelor într-o formă avansată.

Astrul strălucitor şi muritorul de rând desemnează legătura dintre excepţional şi derizoriu, generând valori unice în leadership printr-un soi de limbaj comun, dar tot mai complex, care modifică interacţiunile noastre cu lumea şi reprezentările pe care le avem despre realitate.

Dacă vrei ca leadershipul să se dezvolte spre o cunoaştere infinită, răspunde cerinţei ştiinţei

de a contribui la promovarea unei înţelegeri imaginative, reconfigurând acele componente ale formării tale care se întipăresc în traseul devenirii.

Source: https://neculaifantanaru.com/astrul-stralucitor-si-muritorul-de-rand.html

Atingerea delicată de dincolo de gratii

On August 21, 2013

Măsoară-ţi forţa de influenţă, fără să împingi forţele celorlalţi dincolo de limita lor de rezistenţă.

Înspăimântătoarea făptură, ţinută închisă ca să nu poată scăpa, avea puterea de a-şi hipnotiza victimele, de a le atrage cu forţa sa demonică până la limita lor de rezistenţă psihică, într-un cerc al căror bariere să nu le poată depăşi niciodată. Ca şi cum ar fi fost însemnată printr-o magie necunoscută, ieşită de sub control şi înzestrată cu puterea de a controla elementele, oamenii, emoţiile şi stările lor.

Totuşi, în acest moment, agentul FBI, Clarice Starling, nu-l mai priveşte pe Hannibal Lecter cu un amestec de fascinaţie şi teamă, ca la început. Ci cu o căutătură flămândă, cu dorinţa de a se folosi de el, de a-i lua dosarul în care erau incluse toate datele privitoare la cazul ucigaşul în serie, cunoscut ca Buffalo Bill. Dar Hannibal în continuare îi testează tinerei studente voinţa şi nervii.

Clarice rămâne descumpănită. Lăcrimând, nu-şi mai găseşte decât cu greu cuvintele. Mai are puterea să-l implore o singură dată. " *Please, tell me his name doctor ! Please !* "

Această staţionare în neant începe să devină exasperantă, provocând mai degrabă o experienţă mentală care fluctuează în jurul unei valori de dezechilibru. Moleculele care absorb energie regenerabilă şi care îmbunătăţesc circulaţia sângelui spre creier, se blochează brusc. De parcă o substanţă oxidată s-ar fi depus pe artere, privând creierul de nutrienţii esenţiali necesari într-un moment de maximă activitate. Clarice rămâne nemişcată ca o stană de piatră.

Leadership: Îţi poţi asuma destinul unei fiinţe care nu se manifestă în străfundul sufletului decât sub forma unui pericol resimţit ca asumare a unei misiuni care îi poate oferi posibilitatea de a-şi valorifica potenţialul într-o evoluţie plină de graţie?

Abia reuşesc oamenii legii s-o mobilizeze şi s-o escorteze spre ieşirea din camera în care se afla cuşca monstrului. Când deodată, din spatele gratiilor, Hannibal insistă: " *Uite-ţi dosarul, Clarice !* ". Femeia se smuceşte din mâinile poliţiştilor, se apropie de cuşca monstrului şi întinde mâna spre dosarul pe care acesta îl împinge printre gratii.

Şi în acest moment se întâmplă ! O atingere atât de delicată, şi atât de însemnată. Are loc o hipersensibilizare a simţurilor, care nu duce la o anume condiţionare, ci determină procesul de aliniere între două realităţi. Două firi total diferite se contopesc într-o secundă decisivă, dezvoltând o forţă cu intensitate extrem de mare. Pentru prima oară produsul a doua energii opuse vibrează pe aceeaşi frecvenţă şi intră în rezonanţă.

Această atingere bine gândită a lui Hannibal, această stăpânire de sine însoţită de o mare naturaleţe, această prezenţă de spirit care garantează apropierea de om, să fie oare semnul unei răzvrătiri a sinelui? Sau o slăbiciune a lui care naşte nenumărate posibilităţi de a se reinventa? Sau o eroare pe deplin explicabilă psihologic şi chiar verosimilă la o făptură care percepe lucrurile mult mai fin?

Leadership: Spațiul tău de manevră este situat dincolo de limita subtilităţii în felul de a-ţi manifesta puterea şi autoritatea, în sensul sentimentului extraordinar al mândriei de a

purta în suflet compasiunea pentru durerea din sufletul celorlalţi?

Durerea din sufletul lui Clarice nu era strâns legată de eventualitatea unui eşec în cazul FBI, ci de imaginea victimei supusă cruzimii de care dădea dovadă criminalul, cunoscut ca Buffolo Bill. Trebuia să se grăbească, trebuia să-l găsească cu orice chip înainte de a-şi ucide victima. Iar Hannibal Lecter era singurul care o putea ajuta, informaţiile necesare prinderii criminalului se aflau în acel dosar.

Clarice avea durerea, Hannibal avea leacul durerii, dar totodată el era stăpânit de dorinţa de a simţi freamătul unui suflu de viaţă cuprins de disperare, voia să atingă învelişul fiinţe umane plină de emoţii, spre a se ragasi pe sine într-o altă persoană. Când i-a atins mâna lui Clarice s-a creat un fel de contopire a două lumi distincte într-una singură, binele şi răul într-un mic univers, un spaţiu ideal de siguranţă psihologică care pentru până atunci era necunoscut în esența lui.

Haideţi să construim o sferă nouă a înţelegerii modului de funcţionare a leadershipului dincolo de limitele obişnuite ale minţii umane, din manifestările pe care indivizii le generează, pe care le condamnă sau pe care le judecă.

Nu e vorba aici despre niciun fel de agresiune sau abatere de la norme din partea liderului care apelează la superioritatea ştiinţei sale pentru a-şi exercita influenţa, pornind în prealabil de la ideea că tot ceea ce poate fi identificat, poate fi apoi determinat şi fixat. Ci este vorba despre posibilitatea de a distinge, cu ajutorul diferitelor manevre de "încercuire" şi intimidare, până la un anumit nivel, o faţă umană greu detectabilă, mai ales de a sesiza acele caracteristici cheie care scapă tentativelor obişnuite de analiză.

Întreg spațiu de manevră al liderului se va situa dincolo de limita subtilităţii în felul de a-şi manifesta puterea şi autoritatea, numai atunci când va reuşi să identifice exact capacităţile pe care le ascunde natura umană în diferite momente.

Spre deosebire de strategia de dezvoltare, care treptat realizează condiţii pentru creşterea randamentului şi productivităţii, liderul trebuie să fie în măsură ca în decursul câtorva mutări să pună în valoare o superioritate obiectivă care să nu lase loc nici celei mai palide îndoieli. Şi care, totodată, să-i pună pe ceilalţi oameni într-o poziţie favorabilă de a se uni cu el.

Leadership: La ce nivel de profunzime se asociază cele două părţi distincte ale universului tău, prin asociaţie cu rafinamentul unui compozitor care încearcă să atingă toate laturile emoţionale ale fiinţei?

Tind să cred că în viitor, cu precădere, liderul iscusit se va folosi de ajutorul diferitelor reprezentări a modelelor de indivizi, comparative cu modelul său de a fi, alături de celelalte mijloace informaţionale moderne, pentru a putea mai uşor să le testeze acestora limitele la care vor şi pot să se raporteze.

Punând profilul psihologic al indivizilor în prim plan, şi comparându-l cu propriul său profil, deci prin contopirea caracteristicilor comune, liderul va putea determina procesul de aliniere între două realităţi. Astfel, două energii opuse vor putea intra în rezonanţă, ceea ce se traduce prin faptul că toţi cei care păstrează acelaşi tip de gândire concomitentă vor reuşi mai uşor să realizeze schimbări mari.

Liderii a căror capacitate de apreciere a "conţinutului" uman nu poate fi pusă la îndoială, prezentând un interes deosebit pentru analiza efectuată pe profilul individual, vor reuşi mai uşor să obţină răspunsuri şi rezultate "neforţate" din partea celorlalţi oameni. De aceea

asocierea profundă dintre cele două părţi distincte: *liderul – individul obişnuit,* poate să favorizeze o deschidere mai mare dacă se realizează la nivel de normalitate, în jurul unei mentalităţii necondiţionate şi nevictimizate, orientate către implicare şi acţiune.

Cele două părţi distincte ale universului tău, binele şi răul, se pot asocia la nivel de profunzime în a descrifra anumite regularităţi sau preferinţe în manifestarea caracterului uman printr-o afinitate ridicată a sentimentelor faţă de evenimentele nefavorabile trăite cu mare intensitate.

Rafinamentul unui compozitor care încearcă să atingă toate laturile emoţionale ale fiinţei se poate observa în detaliile de ordin psihologic îmbinate armonios într-un spațiu special conceput pentru redarea unor evenimente memorabile care întreţin viaţa filozofică şi sociologică a marilor exploratori ai conştiinţei umane.

Atingerea delicată de dincolo de gratii aduce în prim plan sincronizarea dintre diferite tipuri umane, asemănătoare şi totuşi diferite. Unirea energiilor benefice într-una cu o forţă mobilizatoare uriaşă. Dacă vrei ca relaţia ta cu oamenii să fie una perfectă, măsoară-ţi forţa de influenţă fără să împingi forţele celorlalţi dincolo de limita lor de rezistenţă.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/atingerea-delicata-de-dincolo-de-gratii.html

Atragi clienţii ca un magnet?

On Aprilie 12, 2009

Încearcă să dai valoare produsului tău prin ceea ce ştii că va deveni, lăsând o impresie de neuitat prin amplasamentul lui într-un perimetru delimitat de expunerea rezultată din experienţa "consumului" său.

Ce s-ar întâmpla dacă după multe experimente şi cercetări ai inventa un echipament eficient pentru industria automobilelor? Probabil, mai întâi de toate vei împrumuta nişte bani de la bancă, de la prieteni sau de la diverşi investitori pentru a-ţi deschide o mică fabrică care să producă echipamentul pe care l-ai inventat şi care a fost testat şi a primit avizul de fabricare. Apoi îţi vei face cunoscut produsul peste tot în lume prin intermediul reclamelor difuzate pe posturile de televiziune sau pe internet. Dacă ai noroc, în cel mai scurt timp vânzările vor creşte spectaculos, vei deveni celebru şi bogat.

Însă acum vine partea cea mai interesantă. Fiindcă au investit milioane de euro în găsirea unui echipament similar şi nu au ajuns la niciun rezultat concret, firmele concurente existente pe piaţă vor face tot posibilul să-ţi pună cât mai multe beţe în roate, să te discrediteze şi să-ţi zdrobească imaginea. Întrebarea pe care ţi-o adresez este: clienţii vor mai apela la serviciile tale? Vor mai cumpăra oare echipamentul pe care l-ai inventat după ce te-ai ales cu o reclamă negativă?

Da, vor cumpăra, şi încă hotărât. De ce? Pentru că echipamentul este mult mai performant decât altele existente pe piaţă, pentru că preţul este mai accesibil, pentru că designul este mai bine realizat, pentru că condiţiile de livrare sunt foarte avantajoase, etc.

Leadership: Imaginea pe care o atribui produsului tău corespunde cu redefinirea zonei sale de aplicabilitate într-o situaţie reală sau de simulare a producerii de valoare adăugată?

Zona de aplicabilitate a unui produs poate fi redefinită într-o situaţie **reală** a producerii de valoare adăugată atunci când percepţia cumpărătorului privitoare la calitatea superioară a produsului este rezultatul imediat al unei stări de bucurie inexprimabilă, ca reacţie la îndeplinirea unei dorinţe singulare.

Sau, aceeaşi zonă de aplicabilitate a unui produs poate fi redefinită într-o situaţie de **simulare** a producerii de valoare adăugată atunci când există posibilitatea unei confuzii privind garanţia, actualitatea, acurateţea şi detaliile comerciale specifice campaniei promoţionale. Iar când există posibilitatea unei omisiuni direct imputabile producătorului, plata se reduce sau se anulează, parțial.

Totul ar fi mult mai simplu dacă am reuşi să ne facem primii cunoscute pe piaţă serviciile de calitate.

Se pare că pe orice piaţă unde primează calitatea serviciilor, cei mai câştigaţi întreprinzători sunt aceia care ocupă locul cel mai favorabil într-o anumită ramură de activitate, care se implică activ în satisfacerea cu promptitudine şi profesionalism a cerinţelor şi aşteptărilor clienţilor. Dacă lupţi pentru afirmare şi doreşti să atragi succesul într-un domeniu în care concurenţa este acerbă, atunci trebuie să-ţi dai tot interesul să fii cel mai bun.

Leadership: Produsul pe care îl promovezi este rezultatul involuntar al unei erori de percepţie şi de reproducere a unei imagini care invită la extragerea unei concluzii sumbre

privitoare la amplasamentul său?

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci este să găseşti o metodă prin care să-i determini pe clienţi să depindă de produsul sau de serviciile tale. Acest lucru este posibil doar dacă reuşeşti să vii primul în întâmpinarea nevoilor lor cu o soluţie eficientă pe care să o vinzi apoi sub formă de produs sau serviciu. Asemenea unui magnet care atrage pilitura de fier, tu trebuie să-i atragi pe clienţi servindu-le ceea ce îşi doresc şi să-i determini să revină la tine.

Indiferent cât de neloială ar fi concurenţa, dacă devii un maestru în domeniul tău de activitate şi reuşeşti să creezi produse şi servicii indispensabile pentru clienţi, nu vei avea motive de îngrijorare. La fel cum la un medic care a dobândit faima de a vindeca orice boală apelează tot mai mulţi pacienţi, şi la serviciile tale vor apela mai mulţi clienţi dacă îţi creezi o reputaţie de invidiat, dacă oferi produse şi servicii de calitate superioară.

Înainte de a face pasul cel mare întreabă-te mai întâi dacă serviciile şi produsele pe care le oferă compania ta rezolvă problema cuiva. Apoi fă tot posibilul să îţi îmbunătăţeşti serviciile şi produsele pentru a satisface exigenţele tot mai mari ale clienţilor. Preocuparea ta trebuie să fie aceea de a oferi servicii şi produse atât de bune, de ieftine şi de necesare, încât tot mai mulţi clienţi să apeleze la compania ta.

Întrebare: Locaţia unui produs poate influenţa în mod direct impactul asupra cumpărătorilor atunci când produsul este evaluat în momentul încetării definitive a utilizării sale?

Source: https://neculaifantanaru.com/atrageti-clientii-ca-un-magnet.html

Autenticitatea omului care se gândeşte pe sine

On Martie 15, 2020

Fii un exemplu de gândire pentru gândirea ta, nu gândirea pe care ţi-o oferă exemplul de gândire al altora.

Mi-a plăcut extrem de mult personalitatea tânărului scriitor Wilhelm Hauff, nu datorită originii sale umile care i-a dat un avânt creativ nemaipomenit, renunţând la o carieră în preoţie, ci datorită imaginii pe care singur şi-a construit-o despre el însuşi. Este imaginea unui idealist. Unui pacifist. Unui filosof. Unui gânditor plin de conştiinţa excepţionalităţii sale. La această imagine poate contribui şi sentimentul de liniște sufletească și împlinire pe care îl ai atunci când creaţia ta devine subiectul imaginii unei noi realităţi: "Ceea ce construieşti despre tine însuţi schimbă ceea ce eşti pentru o perspectivă diferită."

Când îl citesc pe Hauff, cu multă consideraţie, cu multă emoţie, cu multă încărcătură sufletească, ca printr-un fel de chemare secretă şi îndepărtată, simt că sunt în măsură să găsesc corespondenţele simbolice ale unei tălmăciri Shakesperiene în visurile unei lumi Kafkaiene. În orice imagine, consacrată unei asemenea personalităţi, alcătuind o racordare la activitatea unor valori existenţiale (precum demnitatea, reputaţia şi integritatea), se reflectă cea mai înaltă distincţie sufletească: "Fii mulţumit cu tine însuţi ! "

Leadership: Cum percepi ideea de a-ți croi un drum prin lume cu „pana ta", într-un mod autentic, conturând o operă care să dăinuie în spiritul frumosului și binelui?

Fixând echilibrul tuturor calităţilor trebuincioase scrierii profunde, ca un remediu pentru singurătate, manifestarea personalităţii supusă procesului de interiorizare se constată în următorul fragment decupat dintr-un monolog al unui narator care meditează asupra condiției sale într-un secol zbuciumat. Numaidecât, suportul afectiv al interiorizării depinde de rezultatul direct al motivaţiei de a-şi comunica punctul de vedere vizavi de experienţa dobândită prin asimilarea individuală a Marii Cunoaşterii. Nu ţine neapărat de obţinerea succesului, ci de autenticitatea propriei poveşti, autenticitatea propriilor trăiri, autenticitatea propriei viziuni.

Iată ce scria despre el însuşi, Wilhelm Hauff, într-un scurt moment de luciditate:

"Sunt doar un biet tânăr nevoit să-şi croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparţin tuturor, îmi aparţin mie însumi, dar nu aparţin nici unei şcoli... Nu simt deasupra mea niciun stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui şi frumosului, spre care tind, chiar şi aşa, într-o manieră nedesăvârşită. Se prea poate să nu fiu în stare să ţin forma departe de influenţa timpului, dar spiritul îmi va rămâne nemăsluit."

Leadership: Tratezi puterea ta de gândire ca un act de înaintare într-un "înţeles mai înalt" atribuit manifestării personalităţii tale într-un proces sublim de interiorizare?

Există două feluri de artişti: cei autentici şi cei ajutaţi să devină autentici. Primii învaţă totul singuri, de la natură, ceilalţi învaţă totul cu ajutorul altcuiva.

Aici e diferenţa. Cine învaţă totul de unul singur îşi dezvoltă propriile tipare de gândire. Cine învaţă totul de la altcineva, preia tiparele de gândire a acelui individ, chiar dacă opera sa este considerată unică prin formă, finisaj, design şi calitate.

Depăşind cadrul îngust al experienţei personale, artiştii devin mai mult decât creatori, îşi îmbogăţesc perspectiva de a vedea inima lucrurilor, frumuseţea lor ascunsă, rostul lor, latura lor diferită într-o imagine a lui "Eu Însumi". Adică faptul de a trăi viaţa în alt plan, al emoţionalităţii simbolice.

Acest "Eu însumi" este cadrul de îmbogăţire al scriitorului din experienţa unui punct de vedere situat la înălţime. De fapt, libertatea de a fi artist poate fi interpretată numai prin ecranul unui Ego alimentat dintr-o permanentă admiraţie faţă de bine şi frumos, din tot ceea ce înconjoară fiinţa sa. Este o revitalizare a sentimentului de mulţumire, de valoare, de recunoştinţă adus libertăţii de exprimare care oferă noi perspective de interpretare a realităţii trăite prin scris, printr-o reflecție prelungă asupra scrisului căruia îi dedici viața.

Autenticitatea înseamnă să nu datorezi nimănui nimic, în afară de tine însuţi.

Maestrul îşi învaţă elevul să deseneze flori. Elevul învaţă să deseneze nişte flori minunate, mai frumoase ca cele din desenele maestrului. Dar el n-ar fi putut niciodată să ajungă la artă fără un maestru care să se ţină de el. Toată opera lui se va rezuma la un punct de vedere al "Altuia" care a stat în spatele devenirii sale. Totdeauna, succesul creaţiilor sale se va datora lecţiilor oferite de maestrul său.

Din acest motiv, mă văd nevoit să cred că este mai valoros acel artist care face din el însuşi capodopera propriilor lecţii de gândire. El nu datorează nimănui nimic, în afară de bucuria rezultatelor muncii cu el însuşi. Autenticitatea înseamnă să nu datorezi nimănui nimic. Deci, nu se rezumă la a face nişte desene minunate, mai frumoase decât a altora.

Fii un exemplu de gândire pentru gândirea ta, nu gândirea pe care ţi-o oferă exemplul de gândire al altora.

Un proces de interiorizare trebuie să reflecte o parte din personalitatea creatorului în planul gândirii aşternute pe hârtie cu consistenţa unei experienţe de viaţă simple, oneste, libere, capabile să-i furnizeze Eului impresia de unitate, integralitate şi autonomie.

Autenticitatea omului care se gândeşte pe sine este dovada de mare preţuire pe care şi-o oferă un biet tânăr nevoit să-şi croiască un drum prin lume cu pana sa, care este mai mult decât un scriitor oarecare, este confesiunea unui spirit care posedă luciditatea arzătoare a personajelor sale. Este expresia unui spirit care va rămâne totdeauna nemăsluit.

Source: https://neculaifantanaru.com/autenticitatea-omului-care-se-gandeste-pe-sine.html

Autoformarea în leadership - de la creaţie la practică

On Octombrie 15, 2008

Făureşte-ţi un sine marcat de putere, un sine care se va dezvolta și se va maturiza în timp, fără a te considera mai mult decât un om simplu.

Tare mult mi-a plăcut cartea Egiptologul, scrisă de Arthur Philips. De ce mi-a plăcut? Fiindcă este o mare lecţie de istorie, plină de învăţăminte, care se păstrează şi azi în marele domeniu al leadershipului. Ilustraţiile despre care se vorbeşte în această carte nu sunt de o fidelitate impresionantă, după standardele critice ale artei occidentale, şi nici nu sunt cine ştie ce tipice pentru arta egipteană. Şi, totuşi, cât de răscolitoare sunt !

Analiză: În ciuda copilăriei mele fără griji, oamenii pe care-i admir cel mai mult pe lumea asta sunt oameni care s-au autoformat, o descriere care pare să i se potrivească şi regelui. Prin autoformare nu înţeleg oameni săraci care au ajuns bogaţi. Înţeleg, mai degrabă, acei oameni care au adunat fragmentele ce le-au fost puse la dispoziţie pe când erau copii abandonaţi sau asupriţi. Şi apoi, prin forţa clocotitoare, creativă, a propriei lor minţi, şi-au făurit un sine marcat de putere.

Aceşti oameni îşi creează identităţi care nu poartă absolut nici o urmă a moştenirii lor întunecate, nici urmă de părinţi nechibzuiţi sau de oraşe prăfuite ale copilăriei sau de fărădelegi săvârşite împotriva lor, nici urmă de privaţiuni (de bani, de afecţiune, de hrană, de prietenie), absolut nici o urmă din materialul sursă, ci în schimb o creaţie estetică şi practică, dumnezeiască în simplitatea şi în desăvârşirea ei. Simplitatea: totul vine din acest unic creier, fără influenţă părintească, fără tradiţie locală, nimic ce nu provine din însăşi mintea autocreatoare.

Leadership: Îţi manifeşti forţa interioară în cursul unei auto-transformi care limitează contactul dintre ceea ce ai fost şi ceea ce ai devenit, sub amprenta unei evoluţii în care îţi stabileşti singur competenţele?

Desăvârşire: totul trebuie creat, fiecare atitudine, fiecare particularitate, fiecare credinţă şi valoare şi gest distins. Nimic moştenit nu poate fi tolerat dintr-un trecut intolerabil. Şi totuşi, paradoxală cum e lumea noastră, aceşti oameni adesea nu sunt respectaţi, în timp ce oamenii ca mine - născuţi cu dragoste, cu îndrumare, cu tot felul de avantaje - sunt. Admir, probabil cel mai mult dintre strofele sale, Catrenul 24 (Fragmentele B & C):

Ţi-l poţi imagina uşor pe tânăr compunând aceste versuri nu mult după ce-a aflat că a devenit regele Egiptului. Dar cum ţi-l poţi imagina, altfel decât conducând o armată bine echipată, cu care de război solide, numărând între 20,000-30,000 ostași care ascultă numai de ordinele sale? Ţi-l poţi imagina îndeajuns de matur şi curajos, său mult prea nepriceput în ale vieţii?

Leadership: Renunți să te mulțumești cu aspectele superficiale ale vieții și încerci să scoți lumina din interiorul tău, dincolo de superioritatea cu care îţi hrăneşti mândria de a fi un spirit independent?

Pentru a modela o realitate care nu te avantajează neapărat, deci fără a te afla sub imperiul unui talent nativ, fii atent la ceea ce te uimeşte în jur și încearcă să îţi formezi o perspectivă clară asupra imaginii pe care o construiești despre tine însuţi într-un context care îţi permite să te exprimi liber. Perspectiva clară, un concept eminamente vizual, perceptibil, te ajută să vezi lucrurile într-un mod obiectiv și să înțelegi mai bine contextul în care acționezi.

La fel cum pictorul se concentrează asupra detaliilor și compoziției pentru a crea o imagine coerentă, tot aşa şi tu trebuie să-ţi formezi o perspectivă clară asupra viziunii și valorilor tale, astfel încât să îţi poţi orienta gândirea și acțiunile spre decizii corespunzătoare care reflectă nu doar ceea ce ești acum, dar și ceea ce aspiri să devii în viitor. Încearcă să aduci claritate și direcție în procesul de modelare a realității, încearcă să vezi mai departe de aspectele superficiale ale vieții și încearcă să scoți lumina din interiorul tău.

Ştiind că fiecare etapă de dezvoltare, de la copilărie la maturitate, implică o auto-transformare în care forța clocotitoare a a propriei minți joacă un rol crucial, fereşte-te să îţi hrăneşti mintea cu idei de genul "sunt cineva, fiindcă m-am născut cineva", sub aparenţa unei viziuni nonfocalizate.

Fii sincer faţă de tine însuţi şi atunci nu mai poţi fi fals faţă de acel "cineva" care te crezi. Rămâi cât mai distant faţă de mândria de a încerca să-ţi controlezi viaţa şi vulnerabilitatea, de unul singur şi, mai ales, rămâi distant faţă de răzvrătirea de a gândi că te afli mai presus de restul lumii.

Leadershipul poate deveni un centru de forţă numai dacă eşti în stare să te ridici prin forţe proprii la standardul lui "Dumnezeu", luând în considerare faptul că uneori trebuie să renunţi la mândria de a lupta împotriva neputinței tale zadarnice.

Autoformarea în leadership - de la creaţie la practică implica schimbarea propriei persoane şi este rezultatul unei experiențe de viață unice, fără influența părinților, ceea ce arată că totul provine din tine, din puterea și potențialul tău interior. Felul cum te raportezi la realitatea provenită din absenţa părinţilor te ajută să fii responsabil pentru simplitatea și unicitatea gândirii tale, şi chiar dacă te dezvolţi sub influența părintească, în cele din urmă vei realiza că totul provine din tine însuţi, din puterea și potențialul tău interior.

Creaţia este ceea ce vine din interior, dintr-o insondabilă şi inexprimabilă profunzime, iar nu din afară, nu din necesitatea de a depăşi dezavantajele lecţiilor dure ale vieţii. Pe când practica este ceea ce duce la dezvoltarea gândirii logice, analitice și a creativității, este ceea ce aduce rezultate. Sau, cum spunea cineva: "Practica nu este ceea ce faci odată ce ești bun. Este lucrul pe care îl faci când ești extraordinar."

* **Notă:** Arthur, Phillips - *Egiptologul*, Editura Polirom 2006.

Source: https://neculaifantanaru.com/autoformarea-in-leadership-de-la-creatie-la-practica.html

Avantajele implicite ale unei minţi neconformiste

On Iulie 11, 2014

Asigură calitatea cerută de standardele înalte ale unei noi forme de individualizare a construcţiei ştiinţifice, urmărind procesul de asimilare a realităţii concrete.

Eisenstein încerca realmente să realizeze în America un adevărat film american. Pentru a cunoaşte viaţa new-yorkeză, regizorul se mută în strada cea mai zgomotoasă a oraşului, într-un hotel de pe Broadway. De aici porneşte la explorarea oraşului. Ca de obicei percepe nu numai cu mintea, ci cu toate simţurile realitatea înconjurătoare. Îşi deschide toate antenele şi abia apoi filtrează lucid senzaţiile astfel înregistrate.

Urmăreşte mişcarea străzii. La prima impresie toată lumea i se pare concentrată asupra ocupaţiilor pe care le are, asupra preocupărilor multiple şi urgente care creează acest ritm intens. El urmăreşte picioarele oamenilor de pe stradă. Ritmul acesta apare agitat. Îşi mută apoi privirea pe feţele lor şi descoperă cu uimire o mare îngrijorare, o nelinişte marcată. Se concentrează asupra ochilor trecătorilor: în ei descifrează nesiguranţa. Un montaj, aşadar, involuntar, dar expresiv: picioare-faţă-ochi. Şi astfel el sesizează contradicţia unei lumi.

Urmărind procesul de asimilare a realităţii inedite, descoperite de Eisenstein, putem să surprindem şi un alt mecanism al transformării raţionale a senzaţiilor. Sunt cazurile în care experienţa imediată devine mobilul unei meditaţii teoretice asupra unor aspecte inedite. *****

Leadership: Poţi să explorezi dimensiunea conceptuală a unei arte care prezintă numeroase constrângeri, pornind de la realitatea obiectivă care te menţine în zona experienţei de observare a lumii înconjurătoare?

Experienţa imediată nu este doar mobilul unei meditaţii teoretice, ci este mai ales un instrument de investigaţie avantajos în realizarea construcţiilor ştiinţifice prin care se asigură o corelare mai bună între modele diferite de percepţie a unor aspecte şi metode viitoare de valorizare a elementelor inovatoare. Iar aceste elemente sunt posibil de aplicat în ceea ce prieşte complinirea oricăror lipsuri de natură conceptuală.

În cuvinte mai simple, nu poţi să creezi un nou concept sau un nou montaj de elemente necesare constituirii unei ştiinţe mai ample, dacă prin experienţa ta nu demonstrezi existenţa unor aspecte inedite, nesurprinse de alţii, dar care reflectă o realitate concretă. Experienţa de observare a lumii înconjurătoare seamănă cu tentativa unui artist de a crea o lucrare minunată din diverse materiale de cultură şi din ansambluri cu încărcătură simbolică, fără să aştepte un câştig material imediat, ci doar concentrându-se asupra a ceea ce-i conferă o notă de inedit şi o importanţă multiplă.

Să asiguri calitatea cerută de standardele înalte ale unei noi forme de individualizare a construcţiei ştiinţifice, filtrând lucid tendinţele, imaginile, impulsurile, emoţiile sau gândurile unei lumi din afara controlului tău, înseamnă să explorezi dimensiunea conceptuală a unei arte care prezintă numeroase constrângeri, pornind de la realitatea obiectivă.

Punându-ţi întreaga creaţie mai presus de ceea ce reflectă realitatea, întreţinută de reticenţele unei moderne lucidităţi care situează gândirea într-o sferă înaltă, specială, vei putea să te apropii mai uşor de ceea ce este esenţial în formarea unui nou stil de leadership.

Leadership: Mijloacele de investigare ce stau la baza ştiinţei tale, slujesc în egală măsură

la întărirea legăturii dintre experienţă, descoperire, aplicabilitate şi modelare?

La ce nivel şi cum trebuie să acţionezi, şi ce mijloace trebuie să foloseşti pentru ca acest întreg numit "Om" să nu sufere datorită imposibilităţii de adaptare la nou?

Elementele de creare a valorii adăugate, adecvate unui context de autocunoaştere şi evoluţie, trebuiesc alese cu grijă, inventariate şi aduse la o anumită omogenitate. Asta, pentru ca puterea ta de analiză, respectiv mijloacele de investigare ce stau la baza ştiinţei tale, să slujească în egală măsură la întărirea legăturii dintre experienţă, descoperire, aplicabilitate a unor noi concepţii şi modelare a unui nou mod de acţiune.

Leadershipul este rezultatul unei înţelegeri mai ample asupra aplicabilităţii unor noi modele de gândire, coordonate de o continuă adaptare la cerinţele şi necesităţile ştiinţei. Iar această înţelegere oscilează între două fronturi. Primul, datoria de a câştiga o experienţă valoroasă în urma percepţiei lumii exterioare. Al doilea, necesitatea de a preface diversele faţete a acestei lumi într-un redutabil arsenal experimental şi implementarea unui montaj experimental pentru un prototip de "sistem de direcţie" în cadrul manifestării unei noi dimensiuni a conştiinţei.

A cunoaşte lumea prin observarea şi perceperea cursului ei coincide cu încercarea de a defini o nouă ştiinţă bazată pe relaţia dintre tot ceea ce te înconjoară raportat la existenţa reciprocă a lucrurilor unul în altul, printr-o promisiune de garantare a capacităţii de producere a unor perspective noi de abordare a creației.

Avantajele implicite ale unei minţi neconformiste aduce în prim plan acele aspecte necercetate şi uneori nesurprinse, legate de impactul asupra oamenilor, a cerinţelor de implementare a unor modalităţi de acţiune deosebite, în concordanţă cu standardele impuse de prezentul de azi, dar cu ecou în viitorul de mâine.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/avantajele-implicite-ale-unei-minti-neconformiste.html

Avântul şoimului

On Februarie 12, 2010

Extinde-ţi orizontul dincolo de limitele tale, acţionând unitar şi în armonie cu propriile idei, aspiraţii şi convingeri.

Înzestraţi cu un simt fantastic de orientare, conştienţi de puterile lor, liderii pornesc cu mult curaj şi avânt în călătoria spre îndeplinirea ţelurilor propuse, lovindu-se deseori de dificultăţi. Dar nu bat niciodată în retragere. Şi nu se lasă niciodată influenţaţi în hotărârile lor de nimeni şi de nimic. Ci gonesc înainte fără frică, pândindu-şi neîncetat clipa de glorie. Iar atunci când ţinta lor se arată la orizont, se năpustesc ca şoimii, cu putere şi rapiditate, asupra ei.

Pentru oamenii dârzi şi hotărâţi, serioşi şi muncitori, nu există decât un singur sens de mers, o singură cale de urmat, numai înainte ! Mereu înainte ! De aceea reuşesc să înhaţe oportunităţile ce se ivesc în calea vieţii lor, de aceea reuşesc să-şi atingă întotdeauna obiectivele propuse.

Leadership: Acţiunile tale coincid sub forma unei situaţii care se contestă şi a unui angajament care se depăşeşte prin încercarea de a manipula o realitate care nu este cunoscută cu exactitate?

Cu un an înainte să reuşească traversarea Groenlandei pe schiuri, pornind de la ţărmul cel mai inabordabil, Fridtjof Nansen şi-a publicat în diverse reviste planul. Toţi exploratorii precedenţi dăduseră greş, el însă avea credinţa nestrămutată că va reuşi. Planul său a stârnit multe comentarii din partea adversarilor expediţiei, neîncrezători şi suspicioşi, care ţineau cu tot dinadinsul să-i arate că este aproape imposibil de realizat, şi că ar fi mai bine să-şi pregătească mai degrabă un plan de retragere.

Nu poţi să zbori dacă nu dai din aripi. Nansen le-a răspuns cu convingere celor care au încercat să-l descurajeze: „ *Calea de retragere este un obstacol primejdios pentru cine urmăreşte să-şi atingă ţelul, deoarece pentru îndeplinirea sarcinii propuse trebuie să dai tot ce poţi, nu să pierzi timp preţios, uitându-te înapoi, când totul este să priveşti numai înainte.* "

Leadership: Cum şi cât de bine îţi poţi controla direcţia de mers în limitele normale ale raportului dintre ceea ce este prim în sine şi ceea ce este prim pentru tine?

Măsoară-ţi forţele înainte să porneşti într-o călătorie fără precedent. Ceea ce este prim în sine, acea realitate pe care nu o poţi accepta drept garanţie a datoriei de a continua cele începute cu bine, are ca prim considerent în toate acţiunile o trăsătură a situaţiei care se modifică prin liberul arbitru al omului.

Iar ceea ce este prim pentru tine are legătură cu acea cultură a compromisului făcut cu convingerea că vei învinge ceea ce ţi se întâmplă în defavoarea ta, ca pe o lecţie utilă de viaţă.

Liderii ambiţioşi ştiu să se impună şi merg întotdeauna până la capătul alegerilor lor. Cu admirabila filozofie a omului care nu crede nimic cu neputinţă, atâta timp cât pulsează de înflăcărare şi curaj, făcând totul cu pasiune, Nansen şi-a ascultat fiinţa interioară şi a pornit, pe propriile „aripi", în călătoria în care nimeni nu-i dădea prea multe şanse de izbândă. Ceea

ce pentru majoritatea oamenilor părea mai mult un motiv de îngrijorare, o curată tentativă de sinucidere, pentru el, cel cu spirit de vânător şi dorinţă mare de a câştiga, nu era decât o provocare, un prilej de a cunoaşte lumea şi de a-şi măsura forţele.

Fiind un om cu o voinţă de neclintit, care priveşte pericolul ca pe un adversar într-un duel, Nansen şi-a estimat toate şansele pe care le avea, şi-a socotit în avans toate situaţiile în care va fi pus, şi a pornit în întâmpinarea primejdiei tăindu-şi toate căile de retragere. Deplin conştient de riscul la care se expune el a mers înainte motivat de credinţa sinceră că va reuşi şi că astfel se va răspândi vestea despre el într-un fel care să-l facă memorabil.

Motivul unei lungi călătorii văzută ca şi condiție permanentă a libertăţii de gândire şi acţiune, are ca background acea trăsătură a situației de viaţă care se modifică o dată cu sfârşitul zonei tale de confort.

Nansen a posedat arta conducerii, controlând tot timpul direcţia în care s-a îndreptat, evoluând încet, dar sigur, spre propria lui măreţie. A avut curaj din plin, dar pe lângă curaj a mai avut tenacitate şi o voinţă de neînfrânt, era o forţă căreia nimic nu-i stătea în cale. S-a concentrat la maximum la ceea ce a avut de făcut demonstrând că prin voinţă totul este posibil. Şi nu numai atât. Şi-a stabilit în permanenţă scopuri noi, pornind spre noi destinaţii, experimentând astfel noi provocări şi noi dificultăţi. Iată materialul din care este făcut un lider puternic.

Avântul şoimului

Dacă Nansen ar mai fi trăit, probabil ne-ar fi dat următorul sfat: *„ Desfaceţi-vă aripile şi zburaţi să vă îndepliniţi ţelurile. Nu vă temeţi de nimic. Fiţi curajoşi să zburaţi cât mai sus după ce aţi învăţat să daţi din aripi. Iar aidoma unui stol de păsări călătoare care-şi urmează surata cea mai experimentată şi care se înalţă prima în zbor, veţi deveni călăuză pentru cei pe care-i conduceţi. "*

Dacă vrei ca leadershipul tău să capete valoare, învaţă de la Nansen: extinde-ţi orizontul dincolo de limitele tale, acţionând unitar şi în armonie cu propriile idei, aspiraţii şi convingeri.

Source: https://neculaifantanaru.com/avantul-soimului.html

Avântul ştiinţei spre o lume mai de seamă

On Aprilie 04, 2020

Fii un exemplu de gândire pentru răspândirea ştiinţei, încât ştiinţa să devină o stare de spirit prin care să te protejezi împotriva oricăror influenţe descurajante ale vechilor dogme.

Acum când scriu acest articol, lumea este închisă într-un haos total datorat unei pandemii care se numeşte Covit-19. Papa de la Roma a îndemnat lumea să aibă credinţă, frumoase vorbe, dar numai pe jumătate consolatoare. În Italia, numai ieri s-au înregistrat circa 800 de decese. Mâine probabil va creşte numărul celor decedaţi. Şi asta deoarece credinţa este greşit înţeleasă. Credinţa nu înseamnă, nicidecum, să mergi la biserică, să-ţi faci cruce, să aprinzi lumânări şi să adresezi rugăciuni divinităţii. Drept dovadă, bisericile s-au închis, iar Corona Virus se răspândeşte tot mai rapid în toată lumea. Şi dacă stai să vă gândiţi mai bine, există o singură cale de scăpare: ŞTIINŢA, găsirea unui antidot.

Vă rog, rugaţi-vă ca oamenii de ştiinţă să găsească un antidot, un vaccin. Aveţi credinţă că îl vor găsi. Credinţa înseamnă ştiinţă. Este singura scăpare. Biserica a devenit un adevărat focar de infecţie. În Italia, nici măcar preoţii nu mai intră în biserici...sau deja îşi fac ultima rugăciune. Oare de ce le este atât de frică? Fiindcă şi ei sunt conştienţi că virusul nu iartă pe absolut nimeni, fiindcă însăşi virusul este un mister al naturii, şi în fiecare an sunt descoperiţi alţi noi viruşi. Tot mai mulţi, de care oamenii de ştiinţă habar nu aveau, şi de care se tem tot mai mult.

Natura e mult mai puternică decât omul, chiar dacă omul încearcă să imite forţele naturii. Numai ştiinţa poate aduce la egalitatea mintea omului şi forţa naturii.

A trebuit să trimită Dumnezeu un virus ca să înţelegem că ştiinţa e mai presus de biserică? Giordano Bruno a transmis asta chiar înainte să moară, fiind condamnat şi ars pe rug pentru concepţia lui panteistă, potrivit căreia divinitatea și natura sunt identice. A murit la ordinul cardinalului Bellarmino, care nu i-a acceptat punctul de vedere. Moartea lui este răzbunată. Anul acesta Paştele este compromis, mai sunt doar 9 zile până la celebrarea Învierii Domnului, iar Italia a înregistrat peste 16.000 de decese într-o singură lună. Deocamdată, este cel mai mare număr de decese din toată lumea.

Leadership: Modul tău de a percepe realitatea este ferm prins în planul expresiei "ştiinţa este singura scăpare", dar ireal din punct de vedere al percepţiei unei încetiniri a trendului numit "poziţie dogmatică"?

Odată cu extinderea pandemiei, omenirea va învăța să nu mai privească totul în termeni de bani, bun de consum sau distracție peste măsură. Puţini oameni ies acum din casele lor, mall-urile sunt închise, zborurile sunt anulate. A mai rămas o singură cale de recreere: INTERNETUL.

Acum, mai mult ca niciodată, oamenii vor începe să utilizeze mijloacele informaţionale şi tehnologice furnizate de World Wide Web. Chiar şi elevii din clasa a 5-a şi-au construit bloguri pe care le citesc cu regularitate profesorii lor. Toţi devenim dependenţi de internet. Poate că e un mijloc prin care natura vrea să unească mai mult ca niciodată toate minţile oamenilor într-un singur loc. Fiecare minte are acces la o altă minte, la multe alte minţi, sau la toate minţile.

Ochii vor începe să sesizeze valorile credinței adevărate precum creativitate, cumpătare și

liniște. Vom da SHARE la producţiile minţii noastre, puţin câte puţin. Un gând, o idee, o trăire, o amintire. Cu timpul, privirea se va îndrepta spre informație și tehnologie, fiindcă ochii nu vor mai fi încețoșați datorită lipsei de perspective și progres. Privirea va fi imortalizată pe imaginea unei construcţii intelectuale de mari dimensiuni, ca o sferă universală, în care sunt adunate toate resursele cunoaşterii. Ochii vor vedea numai ceea ce vrea informaţia să le furnizeze din milioanele de surse existente în variante diferite. Este începutul unei noi ere.

Bătrânii mor tot mai mult în această perioadă, tocmai pentru ca tinerii să aibă teren deschis pentru a schimba definitiv vechea mentalitate.

Cine caută avere, o va pierde. Deci, începe să privești atent cu ochii în jurul tău. Cine va reuși să-și manifeste plenar potențialul și să dea lumii roadele creației sale, va câștiga o avere. Ochii larg deschiși pot cuprinde o realitate atipică, dar numai privirea pătrunzătoare poate să identifice o ordine și o arhitectură în această realitate.

Biserica îşi va pierde aproape total din influenţa pe care o avea asupra minţilor de pretutindeni, pare deja a-şi fi abandonat poziţia dogmatică într-o serie de probleme de credinţă. Omenirea va fi liberă să se exprime, fără să aibă vreun acord din partea marilor reprezentanţi ai bisericii. Ştiinţa va trece în ipostaza de "noua religie". Nu ne vom mai ruga neîncetat în biserici, ci ne vom axa tot mai mult pe descoperire, creaţie şi artă. Lumea va arăta mult diferit, dar mult mai sănătoasă. Spiritele luminate ce au fost persecutate asiduu de inchiziţie vor fi, în sfârşit, răzbunate, vor fi mândre de noua ordine mondială.

Adevărata Credinţă reprezintă o stare de spirit în acord făţiş cu normele unei sensibilităţi animate de căutarea idealităţii absolute care crede în puterea şi în miracolul ştiinţei, atât ca mod de a contrabalansa false convingeri cât şi ca mod de gândire care te pune în contact cu absolut totul.

Avântul ştiinţei spre o lume mai de seamă este un mod de exprimare a spiritualităţii prin dezvoltarea unui mod de gândire care te pune an contact cu absolut totul din jurul tău, cu natura, cu principiile ei, cu divinitatea, prin felul cum te raportezi la noile tendinţe trehnologice şi standarde de evoluţie.

Source: https://neculaifantanaru.com/avantul-stiintei-spre-o-lume-mai-de-seama.html

Ai aptitudini de lider?

On Martie 26, 2009

Preia controlul asupra sistemului tău de ghidaj, ca să poţi să te transformi în ceea ce eşti în stare să fii.

Un tânăr soldat l-a întrebat odată pe un mare general dacă va putea să ajungă la fel de faimos ca şi el. Generalul, care luptase în multe războaie şi trecuse prin multe încercări în viaţa sa, îi vorbi pe un ton foarte serios:

- Tinere, a fi general nu este un lucru uşor. Ai avea curajul să lupţi alături de oştenii tăi în prima linie a frontului? Ai fi capabil să ordoni uciderea cu sânge rece a soldaţilor inamici fără să clipeşti? Ai fi în stare să îţi dai viaţa pentru patria ta? Şi nu în ultimul rând, crezi că în cazul în care vei fi luat prizonier, vei avea tăria să nu divulgi informaţii preţioase în ciuda celor mai îngrozitoare torturi?

- Nu, domnule, spuse băiatul întristat.

- Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai visa la o carieră de general. Găseşte-ţi un job unde nu vei fi nevoit să faci astfel de alegeri.

Leadership: Eşti capabil să te transformi în ceea ce eşti în stare să fii, sau tinzi să te transformi în ceva ce nu te reprezintă?

Istoria este presărată cu poveşti triste ale multor oameni care au eşuat în viaţă pentru că nu au avut aptitudinile necesare profesiunii pe care au practicat-o. La fel ca şi tânărul din poveste, mulţi visează să ajungă într-o bună zi pe culmile cele mai înalte ale succesului, să devină personalităţi de seamă, preşedinţi, staruri de cinema, cântăreţi de valoare, mari campioni, etc., dar nu toţi au talent şi înclinaţii deosebite spre domeniul la care aspiră.

În condiţiile în care pentru funcţiile cele mai înalte este nevoie de o anumită pregătire şi chiar o doză de talent nativ, numărul celor care vor ajunge într-adevăr în vârful piramidei profesionale va fi din ce în ce mai mic, şi asta deoarece se observă tot mai pregnant faptul că tendinţa oamenilor este de a deveni ceea ce nu sunt capabili să fie.

A fi lider într-un anumit domeniu cere mult mai mult decât cunoştinţe, cere curaj, perseverenţă şi o responsabilitate foarte mare. Cere muncă şi sacrificii. Înseamnă să iei deciziile cele mai dure pe care alţii nu sunt capabili să le ia, să fii plin de iniţiativă şi să-ţi asumi riscuri uneori enorme. Entuziasmul de care unii dau dovadă este într-adevăr o mare calitate, dar se stinge rapid dacă nu au aptitudinile necesare în domeniul în care vor să-şi desfăşoare activitatea. În consecinţă, este mai bine nu aspiri la funcţii înalte de conducere dacă nu poţi să-ţi asumi responsabilităţi imense şi, mai ales, dacă nu poţi avea o judecată dreaptă şi imparţială.

Leadershipul are ca punct de tangenţă beneficiile unei traiectorii sinuoase, abrupte, pe care se realizează, sub forma unei curbe, transferul de personalitate de la un om care are un sentiment de nobilă încredere în meritele sale - la un simplu participant pe scena lunii.

Însă, ca forţă a gândirii şi făptuirii, singurul învăţător de nădejde în marea scenă a schimbării se dovedeşte a fi preţul scump al unei decizii de răsturnare a vechilor idei, concepţii sau

convingeri care te autolimitează.

Funcţia performatoare a gândirii care se gândeşte pe sine se poate ilustra astfel: "Priveşte cu atenţie în tine şi află cine eşti dincolo de ceea ce crezi că eşti în viziunea celor care nu te cunosc."

Creierul omenesc preia milioane de informaţii cu viteza luminii, creând o imagine a mediului înconjurător şi percepând această imagine în două dimensiuni, colorată şi în mişcare. Tot aşa şi tu, ca să-ţi dai seama de potenţialul tău existent mai întâi trebuie să preiei controlul asupra propriului tău „sistem de ghidaj" oferit de talentul şi calităţile tale ascunse, apoi să-ţi creezi o imagine a ceea ce vrei să devii şi să te axezi pe latura aia.

Leadershipul este o funcţie a gândirii şi făptuirii din care nu se obţine din oficiu un brevet, ci la care au acces doar cei dependenţi de cunoaştere. Imensa ocazie de a fi în mijlocul evenimentelor care marchează unele dintre transformările şi evoluţia conştiinţei, şi puterea de a fi incomparabil mai bun decât toţi în gestionarea propriilor frici, îndoieli şi defecte, se iveşte atunci când reuşeşti să faci trecerea de la relaţional la reacţional.

Cine ţinteşte la o funcţie de conducere are de făcut multe sacrificii. Ambiţia gloriei şi scopurile înalte sunt dorite de mulţi oameni, dar până la un moment dat, când lucrurile devin din ce în ce mai anevoioase. Acesta este momentul când cea mai mare parte a lor renunţă să mai viseze şi să lupte pentru idealurile lor. Nu poţi ajunge pe culmile succesului dacă nu ai ambiţia necesară, tot aşa cum nu este uşor să înoţi dacă nu dai din mâini şi din picioare. Trebuie să te mişti, trebuie să preiei iniţiativa şi să faci de bună voie schimbările necesare pe plan profesional fără să te împingă nimeni de la spate.

În spatele fiecărui succes fulminant se află un om care a cunoscut cel mai mare eşec. Nu poţi să înaintezi pe o cale firească şi ascendentă, slujind drept trecere de la un reper la altul, dezvoltând concepţii consecvente din aluziile ambigue şi lipsite de aplicare ale oricărui individ care se crede Robin Hood.

Ideile dominante despre viaţă şi valoarea unui caracter puternic se nasc din încercarea de a da piept cu sine însuşi, cu suferinţa, cu o parte din realitate pe care n-o credeai posibilă, uneori chiar cu moartea, ca în cazul unui război.

Singurul învăţător al tuturor este în tine, în dificultăţile cu care te confrunţi. Iar inspiraţia cea mai vie vine din realitatea care te loveşte în faţă atunci când eşti pregătit să faci din ea o creaţie personală.

Concluzia este una singură: oamenii care aspiră la un act de leadership, dar care nu au aptitudinile şi competentele necesare pentru a face faţă cu succes provocărilor pe care le implică consecinţele conştiinţei de sine, de obicei renunţă atunci când dau de greu, atunci când simt că balanţa succesului nu înclină în favoarea lor.

Mai insişti să crezi că ai aptitudinile necesare unui lider? Ai un model de lider pe care să-l urmezi? Crezi că vei putea fi tu însuţi un model de urmat? Intenţionezi să faci lucrurile cum trebuie şi apoi să îi conduci pe ceilalţi? Sau mai întâi vrei să-i conduci, şi după aia să faci lucrurile cum trebuie?

Preia controlul asupra sistemului tău de ghidaj, ca să poţi să te transformi în ceea ce eşti în stare să fii.

Azerbaijan

On Noiembrie 27, 2021

Ascultă ceea ce eşti, fără să vezi ce se aşteaptă de la tine.

Roudeep - Azerbaijan. Ascultând-o, oferindu-i toată atenţia mea, chiar dacă a fost ceva mai greu la început să-i prind linia melodică, simt că sunt conectat cu mine însumi, în raport cu scena unei plimbări solitare nocturne. Este o *Etnatropmysthes* , o susţinere necondiţionată a vieţii lăuntrice ce calibrează mai mult o vibraţie joasă, şi mai puţin o vibraţie înaltă, la niveluri favorabile de percepţie a frumosului, a spaţiului şi timpului înconjurător.

Fondul este crepuscular, ocult, tranzitoriu, lăsând loc unei întrebări în surdină: mă pot oare întoarce la ceea ce a fost cândva atmosfera emoţionantă şi învecinată cu strălucirea nostalgică atribuită decorurilor din filmul unei vieţi care se tot repetă?

O ascult cu toată fiinţa, cu un elan artistic nemaiîntâlnit, având înaintea mea şoapta unei brize de vară sau atingerea luminii crepusculare de un perete de sticlă care îţi oferă o privire oglindită în fenomenele complexe ale vieţii şi universului. Linia melodia freamătă a mirare, fragilitate şi delicateţe, a istorie, a iubire, unduindu-se în leagănul plăcut al valurilor care îmi mătură gândurile şi paşii pe nisip, într-un moment când noaptea se îngână cu ziua, ajungând până la măsura acelei vibraţii artistice atât de inconfundabile, atât de necunoscute chiar şi pentru cei maturi spirituali. Desigur, o metaforă.

Leadership: Imaginea pe care o ai despre tine poate să asigure continuitatea între fluxul creator şi însufleţirea sinelui, dublată de acea reverberaţie compensatorie a imaginii unei realităţi care nu mai există ca atare?

Dar cred totuşi că există o continuitate ontologică între timp şi eternitate în sound-ul unic al melodiei, acelaşi ca al unui ocean care aşteaptă la ţărm ca cineva să-i pătrundă tainele, încercând să simtă teribilul vârtej al adâncimilor sale de neînţeles, fără să piardă în ceaţă peisajul verde-albastru al universului abisal.

Asemănarea piesei Azerbaijan cu Moonlight Sonata s-ar putea realiza numai în salt registric (supratăcut-grav), prin trecerea lină de la o nuanţă la alta. Ascultând-o şi reascultand-o, ea pare să-mi întinerească trăirile, stăruitor şi cuprinzător, printr-un fel de însufleţire a sinelui, dar şi printr-un fel de difuzie a experienţei de omnipotenţă ce asigură elanul pulsiunii de viaţă a unui Creator de ritmuri biologice, uşoare, îndrăzneţe.

E ca şi cum acel fior iniţial al muzicii bine şlefuite de fluxul creator al mileniilor, venit din adâncul sufletului de origine cosmică, ar încearcă să-mi stârnească acea vibraţie emoţională a sentimentelor pe care le animă amintirea unei mângâieri suave, calde, angelice, acea mângâiere lină a cununii biruinţei, în îmbrăţişarea îndelungă a veşniciei.

Leadership: Poţi să te conectezi la tine însuţi prin rememorarea nostalgică atribuită decorurilor din filmul unei vieţi care se tot repetă?

Lipsită de orice deşertăciune, şlefuită de provocările vieţii, ştiind că nu acumularea lucrurilor aduce bucuria şi odihna sufletului, Azerbaijan are drept efect sensibilizarea materiei artistic-scriitoricească, dăinuind peste straniul fior al înţelesului ce stăpâneşte deopotrivă apusul, răsăritul, cerul şi marea. Alteori, Azerbaijan se comportă ca un bătrân neghiob ce se lăsă cuprins de amintiri tot mai îndepărtate, estompând puterea vie pe care o posedă simţirea

unei rezistenţe la o acţiune izbitoare. Numai fragmentarea lumii în puncte diferite de vedere mă scoate din unitatea acestei piese muzicale care aparţine mai degrabă sensibilităţii spiritului, decât cuvântării unui tablou rar al lui Salai.

Este doar o reverberaţie care-mi răscoleşte sentimentele? Doar o şaradă a minţii supuse unei entităţi caracterizată de patru atribute: înălțime, durată, intensitate și timbru? Tot ce ştiu este că nicăieri nu m-aş simţi mai aproape de mine însumi, da, curată sinceritate ce-a împodobit vreodată sufletu-mi de artist, ca atunci când sunetele *tenuto* repetate încep să aibă receptivitate absolută faţă de universul imaginar al lui Borges, unde moartea şi busola nu-şi găsesc niciodată drumul înapoi spre proprietar:

"Prinţesa de Faucigny Lucinge primise de la Poitiers tacâmurile de argint ale familiei. De pe fundul adânc al unui cufăr pecetluit cu ştampile internaţionale ieşeau, rând pe rând, cele mai fine lucruri neînsufleţite: argintăriile de Utrecht şi de Paris, cu o bogată faună heraldică şi un samovar. Printre ele - cu o abia perceptibilă şi uşoară tresărire de pasăre adormită - bătea misterios o busolă. Prinţesa n-a recunoscut-o. Acul albastru năzuia spre nordul magnetic. Cutia de metal era concavă. Literele de pe sferă aparţineau unuia din alfabetele de pe Tlon."

Aşa s-a petrecut prima pătrundere a lumii fantastice în lumea reală, din universul lui Borges. Şi tot aşa, Azerbaijan, acest perimetru al muzicii universale în care creaţia devine miracol, reprezintă o capodoperă plină de vrajă a cărei cunoaştere profundă se dezvăluie treptat, într-o comuniune a sufletului cu taina divină. În sfârşit, o altă perspectivă, o mică piesă dintr-un vast camuflaj.

Compensatoriu, puterea inefabilă a sunetului care mă învăluie total în timpul tranziţiei dintr-un spaţiu al ne-minţii, dintr-o linişte interioară, spre nostalgia acelui freamăt multiplu de reverberaţie a astrului pe un ocean al închipuirii, nu se amestecă neapărat cu tematica unei poveşti imaginare sau reale, dar creează un efect de rezonanţă pe frecvenţa progresivă, *molto expressivo* , a unei stări armonioase.

Leadership: Efectul propriei tale imaginaţii se poate materializa într-o adâncire şi o desăvârşire a unor intenţii artistice, fără să inregistreze o tensiune în repetiţia naturii complexe a Creaţiei?

"Grăbeşte-te să mă asculţi şi să te bucuri de mine, căci nu ştii cât de grăbită este viaţa", asta pare să exprime notele unei octave minore de care Azerbaijan s-a înconjurat prin intermediul unui pasaj intonat exclusiv în planul inferior al orgii electronice. Iar înţelesul primar al acestei legături puternice între fiinţa umană şi spiritul neîmblânzit al muzicii, pe frecvenţe soul şi electro, în avangarda unei arte totale, pe care Azerbaijan îl evidenţiază cu amplificarea unei mângâieri nostalgice resimţite cu plăcere încă de la început, este acela că măreţia se naşte din singurătatea cu care am legat pe parcursul vieţii relaţii cu universul artistic şi cu natura înconjurătoare.

Da, poate fi o explicaţie. Dar ar mai fi ceva. Atunci când ascult această minunată piesă, neobosit, cu luminile stinse, în schimbul unei realităţi mai puţin trecătoare, fapt ce are drept efect sensibilizarea materiei scriitoriceşti, simt că fac parte din activitatea de creaţie a unui artist care îşi dezvăluie orientarea contemplativă către Înalt, către latura religioasă. Şi astfel, simt că mă scufund într-un ocean al viselor, al emoţiilor, al exaltărilor, amplificând parcă o dilatare a sufletului: *Orevishartta* , când sufletul se pierde în Dumnezeu, unindu-se cu alte ipostaze divine.

Printr-un fel de vrajă electro-stimulatoare a acordurilor tonale fine, încadrată într-un moment ce permite trecerea dinspre lumea reală în cea a amintirii de dincolo de timp, această operă plină de vrajă, a cărei cunoaştere profundă se dezvăluie treptat, îmi ia uşor minţile şi mă transpune într-un personaj din cărţile lui Asimov, sau din lucrările revoluţionare ale lui

Salvador Dali. E ca un cutremur liniştitor pe o rază mai mare de acoperire. Vai, ce ciudat mă simt !

Vă prefaceţi că nu mă auziţi? Nu, nu sunt o imitaţie ieftină de acorduri muzicale izvorâte din plasticitatea unei rostiri trăite, interiorizate, candide, fără posibilitatea recuperării şi a reparării momentului din trecut, când curenţii oceanului trăgeau totul înspre depărtări şi orizont. Căci am curajul să visez, atunci când nimeni nu mai are curajul să îndrăznească. Este vorba despre o stare a luminii caracterizată de un zgomot redus, în care sufletul meu, prizonier în realitatea unei lumi mai sublime, întăreşte una din legile universului: "asculţi ceea ce eşti, fără să vezi ce se aşteaptă de la tine".

O tensiune în repetiţia naturii complexe a creaţiei este echivalentă cu acea atitudine de tipul „Eu ştiu şi simt ceva ce tu nu vei putea înţelege niciodată", de care artistul dă dovadă atunci când face trecerea de la stări sufleteşti extrem de diferite: de la duioşie sau tristeţe - la bucurie.

Azerbaijan este legătura dintre mine şi o altă lume, din altă dimensiune a trăirii. Să ştiţi că mi-am însuşit efectul acestei muzici inaudibile urechilor care nu înţeleg limbajul artei, neştiind să fac diferenţa dintre timp şi eternitate, coroborându-mi gândurile la ceasul când noaptea se îngână cu ziua. Mă pândea o primejdie, o singurătate ce angajează în forţă fiinţa interioară, devenind un resort al creaţiei.

Taina unui dor de mine însumi încă se ascunde în stele şi în lună, în stări sufleteşti, în jocul de lumini şi umbre, în raportul subtil dintre sunete şi note, tonalităţi şi tempou...

*** Notă:** Roudeep - Azerbaijan

Source: https://neculaifantanaru.com/azerbaijan.html

Bagheta magică a lui Jacques Merey

On Aprilie 13, 2009

Arată-ţi interesul faţă de oameni, punându-le în valoare propria lor personalitate.

Cineva îl anunţă pe Jacques Merey, care se afla în acel moment la comanda micului batalion, că unul dintre soldaţii care luptase sub comanda lui vrea să-i încredinţeze diverse obiecte preţioase şi nu vroia să le dea altcuiva. Se pare că caporalul găsise o pungă cu monezi de aur şi inele de preţ. După legile strict militare, toate acestea îi reveneau comandantului, adică lui Jacques Merey.

Jacques Merey, însă, nu era genul de om care să-şi dorească să se îmbogăţească rapid pe câmpul de luptă şi a decis să înmâneze acea pungă, cu tot ce se afla în ea, generalului Dumouriez, care le va transmite adevăratului ei beneficiar, adică soţiei prinţului care fusese înfrânt în bătălie.

Dar ştiţi ce anume a făcut Jacques Merey ca să câştige definitiv şi irevocabil încrederea şi respectul caporalului? L-a desemnat chiar pe el să meargă la generalul Dumouriez şi să-i înmâneze punga, ca să nu-i diminueze meritele în faţa camarazilor săi. Iată un gest de autoritate morală pe care numai un lider adevărat, un om profund, poate să-l facă.

Leadership: Poţi să îi determini pe oameni să îşi schimbe perspectiva din care privesc o oportunitate viabilă şi de a le proiecta un sens nobil pe fundalul marilor evenimente ale vieţii?

Nu poţi să-l consideri pe om drept un obiect, atribuindu-i aproape cu dispreţ rolul unei desăvârşite pasivităţi, drept un om care nu trebuie să aibă nimic de spus, nimic de întrebat, nimic de făcut decât să urmeze orbeşte ordinele tale. Trebuie să-l laşi să simtă că este responsabil. Trebuie să-l laşi să „respire" ca să-şi refacă încrederea în sine şi în potenţialul său, trebuie să-l îndrumi să acţioneze el însuşi ca să-şi pună în valoare propria lui personalitate.

Nu poţi avea o înrâurire mai mare asupra oamenilor dacă nu laşi să circule acel influx de încredere de la tine la ei. Adevăratul proces de transformare al oamenilor se desfăşoară totdeauna în timp, prin fapte şi acţiuni, pe care le iniţiezi atât în folosul lor personal cât şi în folosul tău. Iar acest proces de transformare este ca un cerc în care ei trebuie să caute, pe rând, toate cele trebuincioase propriilor modalităţi de cunoaştere şi dezvoltare a capacităţilor lor, toate acele repere care să-i ajute să-şi definească mai bine personalitatea şi individualitatea.

În leadership lucrurile stau la fel ca în medicină. Rostul de căpetenie al ştiinţei conducerii este să se străduiască să nu se pună autoritar de-a curmezişul evoluţiei fireşti a oamenilor, ci să le reînnoiască arsenalul de valori pe care se bazează întreaga lor existenţă individuală, întărindu-le voinţa de a acţiona prin propriile forţe în momentele limită.

Leadershipul este experienţa bogată de viaţă care se interpune peste tendinţa oamenilor de a se considera umili şi neînsemnaţi, îndreptându-ţi atenţia numai spre ceea ce este sublim la oamenii care încep să se comporte exemplar.

Bagheta magică a lui Jacques Merey este atitudinea care aduce o schimbare în viaţa oamenilor, redându-le în ochi mândria de a fi unici şi inegalabili. Celebrul scriitor austriac

Stefan Zweig mărturisea într-un roman de-al său: *„Orice medicină umană trebuie să se străduiască - şi acesta este rostul ei de căpetenie - să nu se pună autoritar de-a curmezişul evoluţiei fireşti, ci să întărească doar voinţa de însănătoşire, în caz de boală.”*

Fiecare lider deţine o „baghetă magică”, o resursă incredibilă de care se foloseşte pe parcursul timpului pentru a-şi consolida leadershipul. Este acea sursă de sprijin moral, acel stimul pe care îl acordă celorlalţi oameni, atribuindu-le un rol important în propriul „scenariu de leadership” pe care îl regizează.

Concluzie: Bagheta magică a lui Jacques Merey este acea capacitate şi putere a unui lider de a influenţa în bine concepţiile şi mentalitatea oamenilor cât şi modalităţile de acţiune ale acestora care trebuie să fie în concordanţă cu o conduită etică deosebită, bazată pe justeţe şi umanitarism.

Source: https://neculaifantanaru.com/bagheta-magica-a-lui-jacques-merey.html

Be By My Side

On Ianuarie 24, 2018

Examinează realitatea convingerilor tale în funcţie de modul cum experimentezi o întâlnire cu tine însuţi din altă perspectivă.

Se întâmpla numai în întunericul nopții, înainte de a se produce acel declic magic care declanșează dialogul interior efectiv cu Dumnezeu, să-mi revăd toate obișnuințele, deprinderile legate de o viață mistuită la foc scăzut ce se rezuma la căutare, reflecție şi alegere, pentru care timpul nu se mai întoarce.

Încrederea în această formă de ascundere, singurătate şi iluminare, o nuanță de stranietate a Eului şi regăsirea lui într-un departe fără margine sau răspuns, continua cu posibilitatea de revelare a nevăzutului lumii, el însuşi o soluţie existenţială de depăşire a trecutului imediat, fie în adâncul subiectivităţii, fie spre înălţimea transcendenţei.

Ca în orice interacţiune cu tainele transcendenţei lumii interioare care colaborează cu imanenţa, reacţionând ca un fenomen de conştiinţă permanentizat, nu eram deloc mulțumit de nivelul de înţelegere la care ajunsesem, despre cine eram într-un joc al minţii care se exprimă numai prin învăţătura unei ştiinţe şi a unor virtuţi prea fine pentru a fi remarcate de cineva.

Totul din mine întâlnea aceeași priveliște a întunericului, o triadă non-cromatică cu accente de confruntare: griul, negrul şi bordoul, asortate după chinurile minţii de a-şi recunoaşte umbrele, înconjurându-mă de senzaţii de cădere în gol, de născociri de sensuri, unele cu logică altele ba, luate drept realități. Ele îmi alimentau stările negative scăzând abilitatea sângelui de a-şi menţine un status anticoagulant.

Leadership: Iei în considerare acea aparenţă contrară realităţii, prin definirea expresă a noţiunii de "latură neexplorată" pe care se întemeiază contestarea propriei enigme?

Uneori simţeam că mă sufoc, aşa cum se întâmplă cu sculptorii ce inhalează praful de marmură obţinut la finisaje, doar că latura mea neexplorată era mai greu de identificat şi analizat pentru rigoarea morală decât este un bloc de piatră din care trebuie extrasă o formă de manifestare artistică.

Those small hours, uncertain and anxious, determinau o ordine a modului cum trebuia să-mi explic percepția faptelor sau împrejurărilor ce urmau a fi relatate în scris. La ele adăugam o nuanță de stranietate regăsirii mele în relaţie cu un Dumnezeu surd, în misterul unei interesante interpretări a noţiunii de „combinaţie prestabilită” dintre atemporal şi efemer, ansamblul lor rezonând în tot ceea ce însoţeşte timpul unei realităţi nenumite.

Nu mă refer la o golire de sine ca purificare a mea de toate fricile conștiente, un mic update al experienţei extracorporale obținută în starea de veghe, nici la contemplarea lucrurilor invizibile după modul lui Moise, care a intrat în întunericul unde era Dumnezeu ca să aducă la lumină comori noi ale înţelepciunii şi cunoaşterii.

Mai degrabă, căutam să demonstrez posibilitatea trecerii din real în necunoscut, cu diverse nuanţări neoimpresioniste, acoperind în parte mecanismele gândirii cu pericolul unor exagerări care aplatizau silenţios elementele separate ale fundalului pe care îmi plasam enigma.

Enigma era o parte din ceea ce trăiam în spaţiul imaginaţiei, susţinută de o prezenţă absolută, din care nu lipsea aleatoriul.

Leadership: Poţi să dai lumii tale o formă de certitudine, fără te îndepărtezi prea mult de locul în care îţi imaginezi lucruri pe care nu poţi să le experimentezi?

Să mă joc cu materia nevăzută, închipuită şi înmuiată într-un amestec pur de real şi profund, să produc transformarea elementelor de bine şi rău în acelaşi mod în care chimistul îşi alege experienţele cele mai relevante pentru implementarea unor noi legi şi principii, iată cum îmi conturam convingerile despre momentele de îndoială prin care treceam. Ele puteau da naştere la noi certitudini.

La fel îşi cristalizează Dumnezeu formula de dominare a lumii. I need to call You, dar traseul Tău spre "marea vedere" este acoperit de şoaptele nopţii din care se scurg trăirile ezitante.

Întunericul devenea şi mai adânc. În momentele alea de îndoială, cu intensităţi contrastante, auzeam strigătul raţiunii care spune că Dumnezeu, căruia întreaga creaţie îi datorează anumite procente de sens atribuit iluzoriu realităţii, îţi pune la dispoziţie misterul universului prin accentuarea micilor umbre de pe sufletul tău, clădindu-le într-un templu livresc unde dăinuie Zidul plângerii, dar de unde primeşti Iluminarea.

I drift away from where I am imagining things I do not wish to experience, when I'm with You.

Din "Citadela", de Saint Exupery, am extras acest fragment:

"În ceea ce-l priveşte pe vecinul meu, am observat că nu era folositor să examinez faptele, stările de lucruri, instituţiile, obiectele imperiului său, ci doar înclinaţiile şi tendinţele. Însă, dacă examinezi imperiul meu, ai să-i priveşti pe fierari şi ai să-i găseşti făcând cuie, pasionându-se pentru cuie şi cântându-şi despre ele. Apoi, ai să mergi şi ai să-i vezi pe tăietorii de lemne şi să-i găseşti doborând copaci şi pasionându-se pentru doborâtul copacilor şi umplându-se de o imensă bucurie la ora sărbătorii tăietorului de lemne, care este aceea a primului trosnet, atunci când măreţia copacului începe să se prosterneze. Iar dacă vei merge să-i priveşti pe astronomi, ai să-i vezi pasionându-se pentru stele şi neascultând decât liniştea lor.

Iar, dacă te întreb: "Ce se petrece în imperiul meu, ce se naşte mâine din el?", ai să-mi răspunzi: "Se vor făuri cuie, se vor doborî copaci, se vor studia stele, şi vor fi, astfel, rezerve de cuie, rezerve de lemn şi observaţii asupra stelelor." Căci, miop şi neştiind să vezi mai departe de vârful nasului, n-ai recunoscut construcţia unei corăbii. Şi, desigur, n-ai fi ştiut să spui: "Mâine vom pleca pe mare".

Cel mai subtil şi mai reprezentativ argument al rezervei mele de cunoaştere dintr-un loc pustiu, din preaplinul unei imaginaţii care înalţă, regândeşte, rescrie realitatea, ca ecou al şoaptelor din întuneric, se oglindeşte în afara mea, în ceea ce scriu.

Tendinţa naturală a raţiunii mele este aceea de a susţine un punct de vedere la care am ajuns prin explorarea necunoscutului, încât să surprind o altă imagine a realităţii decât cea pe care v-aţi închipuit-o despre mine acceptându-mi gândurile.

Îndreaptă-te în direcţia în care îţi dorești să excelezi, dar în așa fel încât a ta creație să capete sensul pe care îl caută ceilalți.

Be By My Side pe parcursul unor dezvăluiri guvernate de neprevăzut şi necunoscut, în care caracterul aleatoriu (încărcat de hazard) al fenomenelor este definitoriu într-un interior unde adesea îşi face loc îndoiala. Ele vă vor schimba impresia despre mine.

Dar, așa cum vă dați seama, scriind aceste rânduri, am început deja să vă induc o altă realitate, numită: lumea mea.

*** Notă:** INXS - By My Side

Between Heaven & Earth

On August 13, 2017

A experimenta starea de conectare la divin din care se naşte avântul spre visul care te încearcă, înseamnă să îmbrățișezi acele raze măreţe ale sufletului care aduc lumină în întuneric.

Totul intrase în întuneric, atât visul cât şi viaţa mea, asemenea culorilor captate într-o fotografie ce nu redă nicio emoţie. Era o formă de a mă oferi ofrandă timpului desprins din întregul unei lumi situate sus, lângă judecata şi raţionamentul unui Dumnezeu necunoscut, un timp stabilit aprioric, o mărime continuă care apelează resorturile cele mai puternice ale unei conştiinţe tulbure aflate la intersecţia dintre uitare, negare şi renunţare.

În centrul cărei tentaţii lumeşti să-şi mai facă loc sclipirea, raza de lumină, seninătatea de care are nevoie omul pentru a se recunoaşte acelaşi, şi totuşi diferit? Întotdeauna cine experimentează marile etape ale creaţiei artistice trebuie să se conformeze gândirii unei lumi apropiată de lumină şi înstrăinată de impulsurile unei melancolii pesimiste, asta fiindcă simplă angajare într-un univers simbolizat are ca premisă de apreciere nu doar Logosul (sau ipostaza divinităţii), ci mai cu seamă sentimentele ascunse aduse în prim plan.

Supremul unghi de vedere care mi-a permis să privesc lumea ca pe o taină imperioasă şi profundă, pe care dacă o voi împărtăşi cândva sunt sigur că nu va fi decât spre cinstirea mea, se articula pe calea sinuoasă a luptei cu un sine care nu se lasă înţeles, nu se dă învins, în contextul unei izbăviri ce vine totdeauna cu puţin înainte de clipa finală a rătăcirii fără ţintă.

Leadership: Îţi manifeşti mărturisirea propriei atracții pentru ideea de a face din experiența conectării la "Creator şi Creaţie" o adevărată superioritate în ceea ce priveşte puterea de a fi diferit de restul lumii?

Dacă cerul este o strălucire care traversează secolele, atunci pământul pe care îl străbăteam cu sufletul la gură, el însuşi piatra de stâncă a unui visător în stare de veghe, era o valorificare a experienţei de a îndrăzni un răspuns la două sentimente puternice în orice moment: teama şi speranţa. Cu groaza perspectivei de a îndura vuietele lor. Iar a visa o altfel de lume, în care să te regăseşti, în care să fii pur şi simplu tu, înseamnă să acorzi însemnătate unui Creator care uită pur și simplu de cadrul descurajator al vieții pe care o trăieşte și se ridică prin imaginaţie, inspiraţie şi talent deasupra condiţie de muritor.

Cel mai indicat este să te situezi la mijloc, nici jos, nici sus, înarmându-te cu argumentul grijei de a nu deveni hrana vie a "şarpelui", imaginea cauzei primare a păcatului de a răspunde la întrebările interzise. Dar fiind totodată acompaniat de caracterul pronunţat al vulturului care încearcă să atace o pradă de câteva ori mai mare decât el.

Viaţa este frica împotriva curajului, dar la mijloc se află avântul spre visul suprem, apropierea de Dumnezeu, care se măsoară prin puterea de sacrificiu, puterea de creaţie şi libertatea de a alege.

Era o chestiune de supravieţuire, de probabilitate matematică, de voinţă şi de detaliu, dar în acelaşi timp o probă a credinţei de a uni cele mai adânci şi vii realităţi. Legând lumi radical distincte - necreatul de creat, ridicolul de sublimul creator - am ajuns să fiu orbit de marea obsesie a artistului: de a-mi exprima aspiraţia spre nemurire prin realizarea unei capodopere pe care timpul n-o şterge din memoria sa.

Leadership: Dacă pricepi adevărata formă a cerului şi pământului, vei fi lămurit asupra propriei tale forme de viaţă?

După cum limpede se poate observa, viaţa mi se cufunda în aceeaşi taină în care creatorii rătăcesc pe dibuite în căutarea modelului de perfecţiune, foarte diferit de modul cum credeam că trebuie să o experimenteze un om de rând. Asemenea unui erou din "Mizerabilii", toată viaţa mea se rezuma la o nesiguranţă absolută, într-o pâclă de nepătruns, căreia un pictor i-ar fi redat consistenţa prin îmbrăţişarea unor culori mai săturate, prin amestecul fizic dintre alb, gri şi negru. Sub reflexia puternică a luminii.

Şi, culmea, în sferele raţiunii pure, ale vieţii şi ale artei, terminând cu lumea prejudecăţilor, se întâlneşte tocmai acel aspect crucial pentru experiența care dicta limitele libertății mele de a alege. Şi asupra căruia va trebui, cu siguranţă, să revin: găsirea unui sens în ceea ce mi se întâmpla. La care nu ştiu cum aş fi reacţionat.

Între şarpe şi vultur se află melancolia apusului şi ceţurile albastre ale înălţimilor, izolări autoimpuse şi avânturi de self-improvement, obraznice prin cutezanţa lor, pe care viaţa ni le oferă tocmai ca să trăim mai intens şi să preţuim ce ni s-a dat.

Atitudinea omului care își caută sinele este un răspuns dat vieții trăite în virtutea unei amprente personale şi a unei cauze supreme care pot genera senzația aproape permanentă de „neputință" sau de „high".

Cu ochii aţintiţi asupra celor ce nu se observă, dar se intuiesc, ceea ce nu mi se poate imputa drept vină, încercam necontenit să înţeleg legătura dintre fărâma de visare care-mi îndulcea speranţa găsirii unui sens în diferite situaţii sau evenimente imprevizibile ale vieţii, şi cheile împărăţiei artei - după pata de culoare neagră ce mă cuprindea la lăsarea nopţii, făcându-mă să cred că există ceva ascuns care ar trebui scos la lumină. Nu degeaba Hugo a pus accentul în romanul lui pe *"steaua nopţii dinăuntrul omului"* , reprezentând unica raţiune de a spera, de a lupta, de a te opune durerii.

Experimentând sensul adânc al cuvintelor filosofice ale unui blogger - *"Cine va vrea să treacă de întuneric şi nu va descoperi nimic, nu va fi demoralizat, deoarece experienta acumulată în timpul traseului îl va ajuta ca data viitoare să găsească ce va căuta"* - am ajuns la acel strop de îndurare pe care se sprijină întreaga creaţie naturală a cerului şi pământului. Anume că, orice licărire de transcendenţă este binevenită sufletului deznădăjduit numai dacă vede lumina în zarea lui.

Leadershipul este expresia unui „high" din care doar o mică parte este consacrată atingerii perfecţiunii, cealaltă fiind consacrată înţelegerii profunde a vieţii cuprinse între înţelepciunea şarpelui în pustiu și zborul inegalabil al vulturului care ştie şi este capabil să folosească curenţii de aer.

Urcând şi urcând pe culmile viselor nemărturisite, ale plăsmuirilor divine ce aveau efectul unui fulger venind din înaltul cerului, din care parcă răzbatea o continuă nebunie, perspectiva se schimba la fel ca şi a vulturului care avântându-se spre înălţimi vede lucruri diferite. Simțeam prezenţa unei puteri fără chip, fără margini, fără alt sens decât propria ei desfăşurare, cuprinzând lumea întreagă, chiar dacă mă rugam în întunericul nopții.

Un singur om, Victor Hugo, pare-se a reuşit să împace puterea apăsătoare a şarpelui cu rotirea vizuală a vulturului pe culmi de munte:

„Să nu scoatem nimic din spiritul omenesc, a suprima ceva este o greşeală. El trebuie

reformat şi transformat. Anumite facultăţi ale omului sunt îndreptate spre necunoscut: gândirea, visarea, rugăciunea. Necunoscutul este un ocean. Ce este conştiinţa? Este busola necunoscutului. Gândirea, visarea, rugăciunea, sunt aici mari radieri misterioase. Să le respectăm. Unde se duc aceste raze măreţe ale sufletului? În întuneric. Ele aduc, prin urmare, lumina."

A experimenta starea de conectare la divin din care se naşte avântul spre visul care te încearcă, stimulând necuprinsul, înseamnă să îmbrățișezi acele raze măreţe ale sufletului care aduc lumina în întuneric.

Between Heaven & Earth se situează omul care a înțeles că viața este un urcuş şi un coborâş care rezidă din dorința - niciodată satisfăcută - pentru cunoaşterea de sine, și din căutarea măsurii propriei putinţe de a ajunge la cuprinderea cu mintea a necuprinsului divin.

*** Notă:** Seasonable Project - Between Heaven & Earth

Source: https://neculaifantanaru.com/between-heaven-and-earth.html

Beyond The Invisible

On Iunie 17, 2017

Un joc poate fi real sau imaginar în funcţie de ce ascunzi în el.

Încă mă pierd în voia prilejurilor experienţelor de creaţie, în vraja unei lumini care continuă să se aprindă undeva în interiorul meu, cu aceeaşi intensitate a nuanţei de superioritate, ca atunci când din simpla făurire a unei arte fără compromisuri se iveşte sclipirea omului împlinit, *the sword of the brave and wise men* . Însăşi actul de creaţie mă ridică în grad de perfecţiune atunci când ascult de mine însumi, când îmi privesc interiorul şi citesc mesajul unei arte bazată pe trei principii: uman, sufletesc şi dumnezeiesc, toate trei fiind un prilej de a experimenta o nouă abordare a realităţii, sau mai bine zis a noţiunii de "cunoaşterea născută din conştienţa Realităţii Ultime".

Una este să-mi conştientizez plasarea între coordonatele efectelor de reflexii artistice, asemenea unui joc complicat de domino pe care un act semiconştient îl declanșează în creier, cu toată nevinovăţia conştiinţei trecutului care necontenit îmi strigă: Nu crede nimic din ceea ce gândeşti ! Totul este dincolo de invizibil, adică înăuntrul unei realităţi atipice, în spaţiul unei cunoaşteri pe care actul de creaţie o consideră mai mult o tendinţă de a proiecta imagini despre viaţă într-o altă dimensiune a gândirii, a simţirii şi a exprimării, a reacţiilor faţă de lumea înconjurătoare.

Şi cu totul altceva este să mă trezesc plasat în spaţiul tensiunilor dinamice dintre comparaţii, coincidenţe şi metafore. Care din ele este mai aproape de realitate?

Leadership: Prezinți formula artei tale ca pe o modalitate de a reconcilia contradicţiile expresivităţii dobândite prin accentul care cade pe propria persoană?

Arta este trecerea de la o realitate cunoscută la o realitate mai puţin înţeleasă. Este o aventură a minţii şi a cunoaşterii esoterice trăită într-o călătorie iniţiatică de regăsire a sinelui. O aventură pe care o desluşeşti cu timpul îşi are ca premiză de la sine înţeleasă explicarea a ceea ce ţine de fapt de celălalt aspect al distanţei care te separă, dincolo de cortina timpului, de momentul procesului cunoașterii. Ea constă în desprinderea mintală a determinărilor fundamentale ale compoziţiei artei intitulată: „Beyond the invisible *".*

Aici autenticitatea mea nu este o revoltă faţă de absurdul unei lumi fictive, ca gloria unui apus de deșert, prin contrastul dintre sensul esenţialului desprins dintr-o oglindă fermecată şi obsesia livrescă a unei utopii paradisiace. Ci, mai mult decât atât, este o eliberare de presiunea exercitată de nuanţa individuală irepetabilă a unei aventuri într-un minunat coşmar: "Everything is possible".

Tot ceea ce ochiul cuprinde de la prima vedere ar fi imposibil de redat altfel decât prin filiera imaginativă a unui artist experimentat și de o înaltă tensiune creatoare, reîmprospătând formula artei şi prezentând-o ca pe o modalitate de a reconcilia contradicţiile expresivităţii dobândite prin accentul care cade pe propria persoană. *Ne irascaris Domine !*

O încordare la limită a atenţiei, care parcă ar vrea să spună "nu, să nu credeţi ! nu e chiar aşa, doar aşa pare", n-ar putea surprinde îndesirea și înălțarea enigmei în ceea ce privește monumentalitatea și uimitoarea precizie a execuției unei opere figurate până la cotele supranaturalului. În cazul artei, expresivitatea dobândită prin accentul care cade pe propria persoană este în strânsă legătură cu acel "totul este posibil" dintr-o exagerare a semnificaţiilor atribuite realităţii din care suprarealistul vede mai mult – pentru că realitatea

este suprarealitate în orice zonă a creaţiei şi inovaţiei.

Un magician al interpretărilor şi al viziunilor moderne îşi păstrează autenticitatea în a reda o anumită trăire interioară prin intermediul imaginii unei realităţi care surprinde ceea ce nu se dorește a fi văzut sau crezut.

Marele economist, John Maynard Keynes a aflat de Cufărul lui Newton şi, spre stupoarea sa, a descoperit faţa ascunsă a eroului fondator. El a socotit că vede în omul ce pusese jaloanele ştiinţei moderne şi inaugurase secolul Luminilor, moştenitorul unei tradiţii esoterice ce cobora în timp până la babilonieni: primul dintre fizicieni fusese şi "ultimul dintre magicieni." (Loup Verlet)

Jocul de-a magia, precum o întreagă poveste dintr-o singură imagine, poate fi real sau imaginar în funcţie de ce ascunzi în el, *allowing yourself to dive into the hidden fantasies of a more perfect existence* , făcând din el obiectul mai multor dezvăluiri interesante. Accesul la această capcană a minţii pe care linia sinuoasă a combinaţiilor nebune o poate suporta, a alăturărilor întâmplătoare între culorile clasice şi nuanţele atipice ale unei visări adânci, mărite de fiecare experienţă a vieţii, este întotdeauna limitat.

Creativitatea este o cheie a misterelor care împinge spre neprevăzut ţesătura realităţii cu un tipar simbolic – precum un superb imprimeu auriu, încurajând mijloacele psihologice de expresie: *Close your eyes / Just feel and realize / It is real and not a dream !* Iar a reda o anumită trăire interioară prin intermediul imaginii realităţii, într-un mod simbolic, dar semnificativ, înseamnă să te afunzi în miezul unui vis care aruncă o nouă lumină asupra laturii tale mistice, mai puţin explorate, ceea ce te poate determina să trasezi un alt curs al evoluţiei tale spirituale, artistice, evenimenţiale.

În leadership, creativitatea este adesea determinată de ceea ce construieşti vizual prin cuvântul pe care îl porți în lume ca pe un adevăr alternativ menit să camufleze informația sau să o reinterpreteze în folosul unei părți.

Nu-i aşa că poţi să sfidezi orice conştiinţă, numai făcând loc originalităţii, cu focusul de la macro la infinit, să se manifeste în limitele unei singure raţiuni călăuzitoare: de a nu ceda decât în faţa marilor întrebări universale?

Nu-i așa că poţi crește şansele concepţiei interpretative a „Enigmei” *to break the chains of life* , pentru a-ţi stimula simţurile şi oferindu-ţi o experienţă artistică complexă în timpul unei condensări a razelor de lumină ce formează o configuraţie sau alta, devenind într-un anumit punct mai densă şi mai reflectantă?

I look into the mirror. See myself, I'm over me. Ca şi când aş fi dator să descopăr profunzimea planului lui Dumnezeu pentru viața mea, tot aşa cum din haosul colorat se cristalizează treptat o imagine ce poartă pecetea devenirii mele în timp. *If you follow me, you will see what's beyond reality.*

Marile motor al creaţiei constă în abordarea unei realităţi din care va trebui să extragi înţelesuri noi, încât să acţionezi ca extensie a unei imagini despre tine însuţi care se pretinde a fi materializarea unui vis împlinit.

Beyond The Invisible abordează profunda caracteristică psihologică a celor mai importante motive ale personalităţii umane de a se redefini în infinita complexitate a Creatorului care nu se dizolvă niciodată în strălucirea sa aurie. Totodată accentuează uimitoarea expresivitate a imaginii pe care o creează sufletul ori rațiunea prin utilizarea efectului de contrast dintre

fundalul întunecat al ieşirii într-un alt nivel de realitate şi prim planul adjudecat de nuanţele revigorante ale iluminării.

*** Notă:** Enigma - Beyond The Invisible

Bogatele comori ale adevărurilor ascunse

On Ianuarie 01, 2014

Sporeşte valoarea leadershipului, folosind realităţile celorlalţi ca pe un punct de pornire spre modelarea pozitivă a propriei tale personalităţi.

Mistuit de propria sa activitate creatoare, Eisenstein nu acorda atenţie condiţiilor cumplite de trai. Avea douăzeci şi doi de ani, o putere de muncă uriaşă, o pasiune fierbinte pentru artă. Suporta frigul cumplit fără a se sinchisi de el, preocupat de creaţia sa. Suporta foamea, uitând chiar uneori de ea. Într-o zi, regizorul Eisenstein venind la o repetiţie la "Mexicanul", îşi lăsase bucată de pâine neagră pe tabloul de distribuţie electrică din teatru.

*Alexandrov, proaspăt sosit în trupă, înfometat, se repezi asupra pâinii şi începu s-o înfulece. Când Eisenstein observă, o bătaie cumplită începu între ei doi. Până când Alexandrov reuşi să-i explice că era nemâncat de două zile. Atunci, Eisenstein, care apucase să mănânce în ajun, îi cedă şi restul pâinii. Astfel a început o prietenie strânsă, care avea să dureze peste zece ani. **

Leadership: Poţi să-ţi încadrezi experienţa cotidiană într-un exerciţiu util de virtuozitate care să contrasteze puternic cu fundalul neutru al unei opere creatoare rezistentă la ruina memoriei?

Una din funcţiile artei este că aliniază înţelesul unei desfăşurări optime a evenimentelor importante ale vieţii cu magia amintirii pe care nimic n-ar putea-o şterge din imaginea unui proces de relaţionare cu cei apropiaţi. Arta nu regăseşte doar în informaţiile prevăzute într-un tablou de mare valoare, nici în pasiunea cu care regizorul tratează scenele cele mai dificile, ci se regăseşte în modul în care te raportezi la un prezent care se hrăneşte mult din amintirile cele mai spumoase.

Un artist sporeşte valoarea creaţiei sale folosind realităţile celorlalţi ca pe un punct de pornire spre modelarea pozitivă a propriei sale personalităţi. El încadrează experienţa sa într-un exerciţiu util de virtuozitate, pătruns fiind de un anumit elan plăsmuitor de noi forme de gândire în raport cu realitatea imediată.

Aceasta înseamnă că izvorul cel mai adânc al abundenţei sale de idei şi condiţia fundamentală a caracterului său practic este acea formă particulară de identitate colectivă, fiind condiţionat de reacţia celorlalţi oameni în faţa unor situaţii care provoacă în el sentimente particulare, contradictorii, schimbând definitiv modalitatea de a vedea lumea.

O artă născută într-o situaţie care îi pune la încercare rezistenta la schimbare şi gradul de acceptare a celorlalţi, precum şi nevoia de a deveni mai flexibil şi mai adaptabil, se distinge prin dezvoltarea capacităţii de a privi spre necesităţile emoţionale ale semenilor săi, nu numai ale sale proprii. Arta cea mai inspiraţională este de multe ori o reproducere a unui eveniment care conduce la o abatere de la previziunile elaborate iniţial, putând fi conturat ca o coeziune de fenomene, o noţiune de trecere de la static la dinamic, care exclude excluziunea.

Leadership: Poţi să-ţi eliberezi arta de sub imperiul unor interese străine ei, proces în urma căruia să schimbi înţelesul a ceea ce eşti în stare să construieşti singur?

Un citat extras de pe o pagină web sună cam aşa: " *Nu judeca oamenii după aparenţe, ci*

încearcă să pătrunzi mai profund în sufletul lor, pentru că doar ceea ce e acolo contează. Ai putea descoperi în jur oameni care, la prima vedere, nu-ţi inspiră prea multă încredere. Dar, dacă ţi-ai oferi răgazul să-i cunoşti mai bine, ai găsi în ei resurse infinite de iubire necondiţionată şi de prietenie sinceră. "

Ei bine, această a doua realitate nu conţine în sine un scop unic, cu un adevăr care trebuie înţeles în toată claritatea sa. În ultimă instanţă, ea se manifestă nu doar ca un mijloc de a te ridica la cea mai aleasă dintre purtări, pe calea desăvârşirii personalităţii, ci mai degrabă ca un instrument cu ajutorul căruia poţi să îndeplineşti un rol prin excelenţă pozitiv: eliberarea artei de sub imperiul unor interese străine ei.

Acest interes străin artei se reflectă într-un fel de bâjbâială de colo-colo în jurul aceloraşi subiecte eterne şi groaznic de plictisitoare, într-o ezitare în înţelegerea imaginilor relevante pentru realizarea şi argumentarea ideilor inovatoare. Dacă ceea ce se produce în viaţa ta nu se poate valorifica într-o manieră particulară de folosire a mijloacelor de expresie, atunci tot ceea ce te reprezintă nu va reuni criteriile de raţionament sigur și delicat al artistului de geniu.

Garanţia unei activităţi creatoare se dezvăluie prin revelarea unei prietenii pusă sub semnul unei întâmplări neprevăzute care nu poate fi controlată în întregime. Tot ce este în strânsă legătură cu leadershipul se sprijină pe umerii acestei arte, care devine cu ajutorul însuşirilor obiective ale realităţii conştientizate, nucleul dezvoltării independente a unei noi viziuni de originalitate.

Valoarea personalităţii tale este ca un suport învelit într-o cămaşă izolantă, mai întâi trebuie să reziste presiunii exercitate de expunerea la condiţiile exterioare, apoi trebuie să rămână de neatins în alcătuirea ei şi în acelaşi timp să fie înţeleasă în întreaga ei amploare.

Valoarea personală capătă "mobilitate" atunci când ea îşi utilizează, în mod pozitiv şi responsabil, toate armele asupra ta, şi le utilizează pentru binele tău atunci când e nevoie.

Virtuozitatea este calitatea artistului de a constata apariţia unei situaţii atipice, cu iz de deja-vu, care survine în contextul unei lumi în schimbare, o situaţie pusă sub semnul prelungirii unei realităţi care se deschide mereu mai departe de orizonturile limitate ale cotidianului.

Bogatele comori ale adevărurilor ascunse sunt în acord cu tot ceea ce răsună în conştiinţa omului, atâta timp cât ea se simte împlinită, interesată în realizarea unor radicale transformări, imposibil de atins fără o confirmare a valorii sale din partea celorlalţi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Bogatule, regăseşte-l pe cel sărac

On Decembrie 11, 2014

Realizează o întoarcere la ceea ce ai fost odinioară, ca să-ţi regăseşti superioritatea în cine ai devenit.

"Judecăţii mele de acum îi lipseşte cântărirea exactă a trecutului, fiindcă revăd trecutul de la celălalt capăt al zării. Într-adevăr, cu cât înaintez, trecutul, asemănător peisajului pe care-l străbaţi, se şterge pe măsură ce se îndepărtează. Mi se întâmplă şi mie ceea ce li se întâmplă oamenilor care se rănesc în vis: ei îşi văd şi-şi simt rana, dar nu-şi amintesc când şi-au făcut-o.

Omule renăscut, bogătaş plin de ciudăţenii, om care dormi cu ochii deschişi, vizionarule atotputernic, milionarule de neînvins, mai uită-te o dată pe drumul funest al vieţii nenorocite şi flămânde, mai treci din nou pe căile unde te-a împins ursita, unde te-a mânat nenorocirea şi te-a primit deznădejdea.

Prea multe diamante, prea mult aur şi prea multă fericire lucesc acum în apele oglinzii în care Monte Cristo îl priveşte pe cel trecut altădată prin întunericul cel mai adânc, pe Édmond Dantes. Adu-ţi aminte ! Înlătură diamantele, mânjeşte aurul, şterge razele. Bogatule, regăseşte-l pe cel sărac. Omule liber, regăseşte-l pe deţinut. Reînviatule, regăseşte cadavrul."

Şi tot spunându-şi astfel, Monte Cristo mergea de-a lungul străzii Caisserie. Era aceeaşi stradă pe unde, cu douăzeci şi patru de ani înainte, fusese dus de paznicii tăcuţi şi nocturni. Casele cu aspect voios şi însufleţit, în noaptea aceea fuseseră întunecate, mute şi închise.

- Şi totuşi, sunt acelaşi, murmură Monte Cristo. Atâta doar că atunci era noapte, iar acum e ziua în amiaza mare. Soarele e cel ce le luminează şi le înveseleşte pe toate. *****

Leadership: Cât de edificativă este imaginea pe care ţi-o creezi asupra raportului "vechimii" faţă de experienţa vieţii, aşa cum este ea exprimată într-un adaos de reflecţie critică asupra interacţiunilor dintre Alegere şi Destin?

Uneori trebuie să facem mai mulţi paşi înapoi pentru a vedea imaginea generală. Recunoaşterea a ceea ce suntem cu adevărat, grupând anumite semnificaţii ale vieţii puse în contact cu un Ego mai puternic, ne poate încărca cu mai multă motivaţie.

Este şi aceasta o cale de a ne descoperi personalitatea, punctele forte sau slăbiciunile, dar nu o certitudine a vindecării de sindromul numit „dublă personalitate" care ne poate influenţa traiectoria urmată în viaţă. O personalitate care se vrea diferită faţă de cei din jur. Şi o personalitate care luptă cu teama de a se pierde pe sine, de a rămâne captivă într-o realitate în care nimic nu are sens.

Singura modalitate de a atinge o experienţă de nivel înalt care să-ţi permită să te autodepăşeşti (ingredientul principal al evoluţiei personale), este de a nu te lăsa condus de acea conştiinţă încărcată care îţi alimentează negativ starea de spirit, care îţi şopteşte permanent să te opreşti din drum şi să leneveşti sub plapuma unei stabilităţi relative – a belşugului care nu-şi revarsă preaplinul.

O formă de reflectare psihică a lumii obiective, caracterizată printr-o raţionalitate seacă şi

prin teama propriei identităţi, nu îţi permite să-ţi înțelegi imperfecțiunile, ci mai curând exercită o influenţă nefastă asupra indicatorilor tăi de performanţă.

Psihologul Paul Slovic de la universitatea din Oregon, spunea: „ *Ai nevoie de sentimentele tale pentru a verifica o analiză şi ai nevoie de o analiză pentru a ţine sentimentele sub control.* "

Leadership: Eşti dispus să-ţi regândeşti modul de a te raporta la tine folosind instrucţiunea „Load Extended" în aşa fel încât motivaţia cu care întâmpini încercările vieţii să cunoască un trend ascendent?

Înainte de a contribui la expansiunea leadershipului, pus în valoare prin calitatea ta de a nu fi remarcat de ceilalţi pentru varii defecte, aminteşte-ţi cât de important este te autoevaluezi şi să te formezi corect, "agăţându-te" de trecutul care te-a pus la încercare şi te-a adus până în acest punct. Apar, desigur, diferenţe între ceea ce este principial realizabil şi ceea ce nu este posibil să fie altfel, dar este totuşi o cale de a te regăsi mai bine în propria ta autenticitate.

Instrucţiunea „Load Extended" permite saltul într-un timp al imprevizibilului, al întâmplărilor nefericite pe care a trebuit să le trăieşti de parcă ar fi fost fireşti pentru viitoarele schimbări.

Străbătând acest spațiu apăsător, reîntorcându-te într-un timp al destinului încă nedecis, îţi vei reaminti să trăieşti, să riști și să muști din nou cu poftă din zilele atât de darnice pe care ţi le aşterne în cale viaţa. A trăi prin nădejdea acelei supreme împăcări cu sine, cu lumea şi cu timpul, este o cale de a trece prin proba asupră a încercărilor vieţii şi de a împinge limitele propriilor tale gândiri spre binele pe care îl ai de atins. Aceasta este o formă a măreţiei de care trebuie să dea dovadă un lider.

Măreţia care influenţează leadershipul este reprezentată de modalitatea de relaţionare cu Dumnezeu în încercarea de a intra în rezonanţă cu acel lucru care te defineşte până la sfârşitul vieţii, aşa încât să nu forţezi destinul să te ducă acolo unde nu e nevoie de tine: spre regret şi deşertăciune.

Bogatule, regăseşte-l pe cel sărac este o metaforă care evidenţiază acea relaţie dintre cauzalitate şi efect, arătând că omul nu a fost aşezat în centrul lumii pentru a privi cu înlesnire la cele ce se petrec în jurul său, şi nici de a se complace în acea stare de rob al propriei sale agoniseli, ci mai curând pentru a se cunoaşte pe sine însuşi.

Adăugând o vorbă din doctrinele filozofilor, *"omul trebuie să se cunoască pe sine însuşi spre a vedea ce ştie şi ce nu ştie, apoi să se pregătească în mod temeinic pentru a dobândi ştiinţa, numai astfel putând ajunge înţelept, deci pe măsură să judece şi pe ceilalţi oameni."*

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/bogatule-regaseste-l-pe-cel-sarac.html

Brand Leadership

On Septembrie 27, 2015

Revizuieşte-ţi permanent creaţia, lansând un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experienţe personale mai vaste.

Cel ce a văzut filmul „Alexandr Nevski" şi ştie că bătălia ocupa o însemnată parte a filmului, va înţelege gândul lui Eisenstein la realizarea actualei pelicule: „Greva", când încerca să acorde o mare întindere scenei în care muncitorii întâmpină rezistenţa brutală a maşiniştilor din camera de cazane. Bătaia aceasta era mult prelungită de Eisenstein, spre disperarea supervizorilor, care se îngrozeau de greutăţile ivite la tot pasul.

Căci Eisenstein, pasionat în muncă la această scenă, o realiza ca un număr de circ complicat, cu salturi, lupte, aruncarea de oameni în butoaie, etc. Totul fu pus la punct într-o repetiţie, dar la filmare lucrurile nu mergeau. Multe scene au trebuit de multe ori reluate. Când în sfârşit, după numeroase filmări inutile, totul a reuşit, s-a descoperit că nu mai ajungea pelicula şi întreaga cazna a trebuit reîncepută. Eisenstein a insistat pentru filmarea completă a bătăii, deşi la montaj a acceptat apoi, din consideraţii de dramaturgie, scurtarea ei.

Direcţia vedea în toate aceste insistente mai degrabă nişte capricii ale regizorului. Ele se dovedeau însă a fi o perseverentă urmărire a intenţiilor sale iniţiale. *****

Leadership: Reuşeşti să îţi pui în valoare gustul pentru conţinutul pe care îl promovezi, prin implementarea verosimilului într-o prezentare imaginară a realităţii ?

În toate segmentele de producţie a cunoaşterii, indiferent de cerinţele leadershipului sau de abordarea constructivă adoptată, în funcţie de curentele, stilurile sau formulele de continuare a revizuirii creaţiei, domină clar o anumită structură de pregătire. Iar această pregătire, ce decurge din tot ceea ce îţi pune în valoare gustul pentru conţinutul pe care îl promovezi, nu se poate răsfrânge pe de-a-ntregul asupra libertăţii de exprimare decât dacă reuşeşti să implementezi „verosimilul".

Cunoaşterea este acea parte de viziune pe care o apreciezi nu numai prin prisma conţinutului ei de realism, ci în special prin cadrul acţiunii pe care ea o formulează.

Aici verosimilul (instrumentul central necesar artei de a convinge) capătă accente de fenomen ce ia amploare dat fiind numărul tot mai mare al colajelor care contribuie la atingerea viziunii şi la cultivarea unui climat artistic superior. Iar a implementa verosimilul într-o prezentare imaginară a realităţii înseamnă să creezi cadrul unui lungmetraj care reflectă tendinţa de a reinventa relaţia dintre ceea ce trăim şi ceea ce avem iluzia că trăim, sau relaţia dintre ce se întâmpla pe scenă şi privirea spectatorului.

Verosimilul este partea de scenariu care arată modul în care se reflectă în conştiinţa spectatorului realitatea exterioară la care face trimitere regizorul.

Revizuirea creaţiei, asumată ca spaţiu de depozitare a raţionamentelor ce te definesc ca scenarist într-un proiect de lung metraj, în fond nefiind vorba decât de un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experienţe mai vaste de explorare a lumii şi a vieţii, se poate concretiza într-o interfaţă prietenoasă sau greu accesibilă, într-o construcţie anume, sofisticată, numită **scenă**. Momentan vom elimina implicaţiile de ordin pur fenomenologic ale acestei forme de artă, dar îi vom atribui o notă unică de obiectivitate.

Această scenă, cu un plot bine definit, în care sunt introduse o intrigă complexă, un punct culminant sau un „piece of action”, pe care nu o putem deduce pur şi simplu şi formulele şi principiile teoriei desprinse din combinaţia experienţei cu realitatea, se realizează într-un cadru nou de interacţiune cu oamenii.

Scena tinde să capete un contur individual de organizare riguroasă a elementelor de regie, o anumită structură care te avantajează în momentul când vrei să activezi opţiunea de a-ţi depăşi limitele. Să regizezi înseamnă să materializezi un concept izvorât dintr-o experienţă a cunoaşterii, respectiv dintr-o acţiune complexă de prelucrare a informaţiei reprezentată în formă idealizată.

Verosimilul, dotat cu elemente cu caracter de „ştire”, se produce ca răspuns al gândirii şi imaginaţiei care marchează demersurile de-a lungul anilor de cucerire a unui teritoriu izolat, mai ales atunci când reuşeşti să transformi informaţia într-o adevărată experienţă existenţială, înnobilată cu o tentă artistică. Atunci când reuşeşti să transformi munca experimentală şi pregătirea teoretică într-o poveste reală.

Un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experienţe personale mai vaste constă în asocierea elementelor vizuale şi sonore cu cele conceptuale, încât să dai o notă de certitudine evenimentelor traite la un moment dat și la o anume intensitate.

Poti să scoţi în evidenţă latura unei realităţi mai largi care confirmă educaţia ta culturală prin lansarea apetilului pentru cultura perseverenţei şi a calităţii în construirea compoziţiilor artistice?

Brand Leadership evidenţiază ceea ce creezi prin includerea unor concepte, sau asocieri între idei şi cunoştinţe, în realitatea care o vrei tu să se vadă, nu neapărat cea pe care o ştiu cu toţii. Brandul se poate concretiza într-o interfaţă prietenoasă sau greu accesibilă, într-o construcţie anume, sofisticată, numită scenă, cuprinzând situaţii, personaje, aspecte caracteristice ale vieţii, redate prin experienţă proprie.

Dacă vrei să prezinţi leadershipul sub altă formă, revizuieşte-ţi permanent creaţia, lansând un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experienţe personale mai vaste.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/brand-leadership.html

Bucuria nu se manifestă niciodată decât ca o licărire

On Noiembrie 01, 2009

Câştiga-ţi autoritatea din punct de vedere moral prin puterea de a da sens şi valoare acţiunilor tale, fără să-ţi exteriorizezi prea mult sentimentul de importanță de sine.

Ieşind din camera Fredericăi, Samuel nu intră îndată în cea a lui Julius, ci se opri în încăperea care o precedă şi sprijinindu-şi fruntea de fereastră, plimbându-şi degetele pe geam, privind în mod automat în curte, respira şi reflecta. Avea nevoie, oricât de puternic era, să se odihnească o clipă din aspra muncă la care abia se înhămase şi pe care trebuia s-o continue.

În sufletul acestui om profund înnegurat, bucuria nu se manifesta niciodată decât ca o licărire. Înapoindu-se la Julius, plăcerea pe care o resimţise smulgând consimţământul Fredericăi o dată cu promisiunea că va fi a lui după, ca şi înainte de îmbogăţire, fu repede eclipsată şi înlocuită cu un nor de posomoreală amară.

Iată deci, unde-am ajuns datorită abilităţii, a combinaţiilor şi a oboselii, îşi spunea el: să nu mă mai bazez decât pe virtutea umană. Mă bizui pe cuvântul Fredericăi şi pe onoarea lui Julius !

Tot planul meu se sprijină pe faptul că Frédérique, odată bogată, contesă, liberă de tot ceea ce o menţinea sub dominaţia mea, îşi va aminti de jurământul pe care mi l-a dat pe când era săracă şi supusă; că bogata contesă îşi va aminti de copilul din flori, că milionarul îşi va aminti de sărac ! Tot viitorul meu, toate calculele mele, toată măreţia mea, toată temeinicia mea se reazemă pe acest nisip mişcător: fidelitatea unei femei.

Leadership: Faptul că-ţi renegi propria experienţă şi "lecţiile" asimilate în trecut, denotă că mai ai de realizat nişte iertări către tine însuţi pe marginea unei decizii care ulterior se poate dovedi a fi una prematură?

Gândirea mea este o răzbunare a trecutului, o încrucişare a trecutului meu cu prezentul altora. În ceea ce priveşte promisiunea lui Julius de a o trata pe Frederique ca pe o fiică a sa şi nu altfel, voi proceda astfel încât să nu aibă timp să cedeze. El a vrut-o, cu atât mai rău pentru el ! Nu puteam face altceva. Părinţii mor înaintea copiilor. Este legea firii. Julius va muri înaintea Fredericăi, va muri chiar în ziua căsătoriei. Am hotărât.

Lucrurile se vor schimba în bine. După moartea lui Julius voi aduce-o pe Frederique la Menilmontant. Sunt tutorele ei. Este suficient ca Julius să mă numească executorul lui testamentar. O voi ţine pe Frédérique departe de Lothario.

Între timp evenimentele politice îşi vor continua cursul. Ministerul Polignac este o sfidare căreia Franţa îi va răspunde cu o revoluţie. Evident, revoluţia aceasta care-i a întregului popor, va scăpa din mâinile celor ce pretind că o dirijează. Va evolua dincolo de voinţa lor şi îi va îneca în valurile ei. Voi fi puternic, voi fi bogat, voi fi ceea ce voi dori, voi domina haosul ce va rezulta dintr-o lume care dispare şi alta care se constituie. O voi reţine pe Frédérique prin admiraţie. Cum va arăta oare naivul de Lothario pe lângă un Napoleon al democraţiei !

Viitorul este al meu. Toţi mă vor iubi, toţi mă vor binecuvânta. Începând chiar cu Julius. He, he, este adevărat ! O să-mi datoreze moartea în plină fericire, el care zăcea în apatie şi în dezgust. Dar să ne grăbim să terminăm totul până nu vine Lothario. Mi-e teamă să nu apară

prea curînd şi să nu ne pună beţe în roate..."

Leadershipul înseamnă să te foloseşti de experienţa prezentului, acumulată inclusiv din învăţarea lecţiilor trecutului, pentru a-ţi proiecta strategic viitorul, prin renunţarea la constrângerile exterioare care facilitează dobândirea atitudinilor negative.

Bucuria nu se manifestă niciodată doar ca o licărire, ci ca o forţă morală spre a depăşi orice neajunsuri de ordin afectiv sau material, spre a nu te lăsa învins de ele, şi astfel prin raţiune să-ţi câştigi libertatea care dă demnitate şi independenţă sufletului prin dominarea efectelor de sens contrar care pot apărea în cazul in care Egoul tău este mult prea încrezător.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Bunul, Răul şi Sinele

On Octombrie 03, 2010

Un lider face uz de influenţă pentru a înfrânge ideile care nu se potrivesc viziunii lui.

Războiul făcuse din locotenentul Waters ceea ce era: un soldat rece, fără simpatii, fără milă, fără regrete. Mândria, cariera, onoarea şi reputaţia erau tot ce contau pentru el. Nu avea voia să se implice emoţional în misiunile sale, trebuia să şi le îndeplinească cu orice preţ, cu profesionalism şi responsabilitate.

De data aceasta primise misiunea de a o salva pe doctoriţa Kendricks, ce se afla în misiunea St. Michael, din Yolingo, Nigeria.

Împreună cu trupa lui de comando, Waters ajunge la misiunea St. Michael şi o surprinde pe doctoriţă chiar în momentul când îngrijea un pacient aflat în stare gravă. Neavând timp la dispoziţie îi ordonă acesteia să-şi ia degrabă lucrurile şi să se pregătească de plecare. Trebuiau să parcurgă 12 km pe jos pana la punctul Alpha, de unde urma să-i preia elicopterele americane.

Leadership: Dai dreptate unei perspective de receptare racordată la sensul desfăşurării evenimentelor, în demersurile tale de a câştiga cu orice preţ o dispută bazată pe forţa argumentului?

Dar se întâmplă ceva cu totul neaşteptat. Stejarul feminin. Doctoriţa nu voia să plece, nu fără oamenii ei.

- Când rebelii vor ajunge aici, vor ucide tot ce le iese în cale, îi spuse Waters. Ordinele mele sunt foarte clare, te putem lua numai pe tine. Ceilalţi oameni nu sunt responsabilitatea mea. Doar tu eşti responsabilitatea mea.

Cuvintele lui căzură ca un pumnal ucigător asupra doctoriţei. Ea se uită la înfăţişarea gravă şi severă a lui Waters, pe care nicio durere nu părea că-l poate tulbura; simţea un fel de groază în faţa omului acesta aparent străin de orice simţăminte omeneşti. Îl ascultă gâfâind, doborâtă, strivită. Dar ochii îi erau vii şi în ei mocnea un foc cumplit. După o scurtă tăcere, în care gândurile îi zburaseră către toate acele suflete nevinovate din misiune ce se aflau in pericol, i-a răspuns locotenentului cu o hotărâre curajoasă:

- Ai dreptate locotenente. Nu e problema ta, e responsabilitatea mea. Iar eu nu plec fără oamenii aceştia.

Leadership: Conştientizezi cum anume trebuie să lupţi cu realitatea şi cu necesităţile de moment, încât să diluezi orice pornire neorânduită a firii tale?

Multe dimensiuni ale personalităţii apar comprimate în situaţia relaţiei avânt-cauză-timp, făcând apel la calcul limitelor de alocare a resurselor de depăşire a imposibilului şi de extindere a autorităţii. Mai ales în condiţii critice de recepţie a unor stimuli pozitivi, în "interogarea" compromiţătoarelor gânduri şi emoţii până ce ajungi să le înţelegi şi să le accepţi că atare.

Asta presupune să te poziţionezi pe un soi de expectanţă de tipul *"perform without alerts"* , subordonată unui scop din cele mai nobile - combaterea unei viziuni mărginite de o conştiinţă moale, care să atragă atenţia asupra a ceea ce îţi lipseşte pentru a-ţi face cunoscută adevărata valoare.

Vedem într-o clipă ceea ce se întâmplă în urmă cu puţin timp, juxtapus pe ceea ce se întâmplă momentan, odată cu simularea a ceea ce s-ar putea petrece pe parcursul perioadei următoare. Acest fenomen de Deja-Vu îşi are întreaga explicaţie în conţinutul acelei variabile pe care o poţi filtra în funcţie de înclinaţiile tale de înaltă moralitate. Iar această variabilă, procesată pe modul propriu de a percepe şi de a interacţiona cu realitatea, este asemănătoare comenzii *"Reset Your Identity"* . Cu menţiunea că înclinaţia de a-ţi manifesta individualitatea în timp şi în spaţiu, prin caracteristicile de siguranţă superioare, poate fi educată pe măsură încercărilor prin care treci. Roagă-te să fii puternic !

Asistăm deci la o întrepătrundere a spaţiului şi a timpului, ce pare caracteristică leadershipului schimbării, care poate să confere un stimul emoţional pentru crearea unei poziţii unitare a omului, de tipul *"Asta pot decide singur"* , servind ca instrument de măsurare atât a curajului, cât mai ales a unei sensibilităţi şi unei fineţi extreme care diluează orice pornire neorânduită a firii tale.

Asta ne spune ceva despre natura a ceea ce ai de oferit şi de transmis atunci când devii conştient de ceea ce gândeşti la nivelurile tale cele mai adânci, când devii conştient de predispoziţia ta de a reacţiona la o dezamăgire, simţindu-te fără valoare. Sau atunci când devii conştient de derizoriul tuturor lucrurilor şi al propriei existenţe în clipa când eviţi să te pui în slujba unui ideal umanitar, demn de toată aprecierea.

Evaluarea unei situaţii riscante îşi pune amprenta pe puterea ta de decizie, întrucât vei fi tentat să dai dreptate unei multitudini de perspective.

Numai cel care are aptitudini de lider poate pătrunde în labirintul sufletului uman. Numai cel înzestrat cu o voinţă puternică şi o mare putere de convingere poate să-şi exercite influenţa asupra caracterului şi personalităţii celor din jur.

În filmul *"Tears of the Sun (2003)"* , doctoriţa Kendricks i-a câştigat bunăvoinţa locotenentului, determinându-l să-i accepte condiţiile. Înfruntându-l pe plan emoţional, ea a reuşit ceea ce nimeni nu ar fi reuşit: să-i schimbe mentalitatea, acţiunile şi comportamentul moral-spiritual. Ea a pătruns mai adânc decât oricine în labirintul sufletului lui sclav, supus ordinelor şi instrucţiunilor clare, cerându-i să servească unui scop mai înalt decât celui pur politic.

A-i lăsa pe oamenii aceia nevinovaţi să moară nu era nicidecum viziunea pe care o împărtăşea doctoriţa. Ideile ei despre a fi om, despre viaţă şi moarte, despre libertate, despre integritate, despre indiferenţă şi ignoranţă, despre sentimentele omeneşti: ca dragostea, mila, respectul, speranţa şi credinţa, erau atât de măreţe încât l-au impresionat adânc pe locotenentul Waters.

Un lider face uz de influenţă pentru a înfrânge ideile exprimate de ceilalţi care nu se potrivesc viziunii sale.

Leadership: Forţezi aplicarea conversiunii de conştiinţă, încât să obţii în mod valid o concluzie universală dintr-o premisă de tip: *"Omul de ieri nu e omul de azi"* ?

Situaţia lor era unică, niciunul dintre membrii trupei de comando nu se arătase pregătit

pentru noi "bagaje". A lua cu ei mai bine de treizeci de persoane, printre care şi copii, era o povară aproape imposibil de purtat. Dar locotenentul, lovit de o emoţie puternică, a simţit că ar înfăptui un păcat, acela pe care spiritul nu-l iartă – dacă i-ar lăsa acolo, în mijlocul primejdiei, pe oameni aceia nevinovaţi.

În el s-a declanşat prima din multele emoţii care îl afectează pe om de-a lungul existenţei sale – compasiunea. El, care n-a fost niciodată atins de vreun sentiment ce l-ar fi putut face slab în faţa oricui, a simţit brusc un val de afecţiune faţă de acei sărmani atât de apropiaţi doctoriţei. Omul de altădată a devenit brusc altcineva.

În situaţii critice, în sufletul şi mintea oricărui lider se duce o luptă aprigă între bine şi rău, între datorie şi onoare, între respectarea misiunii stabilite şi sentimentele umane care uneori se opun îndeplinirii misiunii.

Conversiunea de conştiinţă are ca prim considerent recunoaşterea datoriei faţă de ceea ce meriţi să simţi în condiţiile în care dinamica relaţiilor (nemulţumire vs. recunoştinţă) devine din ce în ce mai greu de suportat, fiindcă răneşte orgoliile.

În cele din urmă liberul arbitru decide asupra modalităţii de îndeplinire a misiunii. Este o dovadă de inteligenţă şi strategie să-ţi îndeplineşti misiunea. Dar este o dovadă a măreţiei, vibraţia cea mai înaltă a manifestărilor tale interioare, atunci când acţiunile tale au un caracter umanitar.

Bunul, Răul şi Sinele sunt trei forme ale aceleiaşi unităţi a naturii primordiale umane: să cauţi adevărul, să ocoleşti orice fel de argument şi să te eliberezi de orice sentiment de vină.

Source: https://neculaifantanaru.com/bunul-rau-si-sinele.html

Burning In The Skies (II)

On Septembrie 25, 2015

Străduieşte-te să acumulezi cunoaştere, realizând contopirea infinitului cu primordialul care te împinge să-ţi depăşeşti limitele.

Eram prizonier în cuprinsul unei temporalităţi extinse, pe care povestea mea nedezvăluită pe de-a întregul o reactualiza în jocurile grave de cuvinte. Un personaj de Wells, prin asemănarea cu inventatorul englez, condus de-o forţă invizibilă în altă dimensiune a timpului, când secolele istoriei căpătau nuanţele unei provocări a destinului intelectual de excepţie. Sau, poate că eram subiectul principal al unei opere ştiinţifice în care se multiplica cunoaşterea specializată la care nu avea acces oricine.

Atotcuprinzător, dezvăluiam afinităţi şi concordanţe în principiile şi metodele de creaţie utilizate în scris, dar printr-un soi de elocvenţă riguroasă, aşa cum Ali paşa îşi cârmuia posesiunile cu mână de fier. "Here's the dead wood to make the fire rase." Cele două scântei de raţiune ce luminau lumea mea în mijlocul torţelor arzătoare ale unui crez puternic, trecând peste tenebrele ignoranţei şi ale superficialităţii realităţii exterioare, erau nebunia de a trăi viaţa ca pe o ficţiune şi ficţiunea ca pe o viaţă.

Când cineva ia în calcul poveştile deduse dintr-un potenţial intelectual de excepţie, atunci titanul gândirii independente, şlefuitorul informaţiei care influenţează limbajul, apare într-un gol experienţial. Un gol creat fie din deformările însemnătăţii lumii, fie din redimensionările sale consemnate într-o rezoluţie a imaginii de sine care ocupă spaţiu în profunzimile haosului sau ale confuziei. Sau din izolările existenţiale de tip: "I'm losing what I don't deserve".

Leadership: Cum estimezi conţinutul noţiunii de creaţie din punct de vedere al unor experienţe de viaţă pe care le-ai bifat la un moment dat ca "default" pentru deschiderea unor noi orizonturi de expresie artistică?

Conţinutul de creaţie care făcea cinste standardelor mele de gândire cuprindea contribuţia altor personalităţi la evocarea unei realităţi spirituale mai înalte, cu valoare estetică, fiindcă aducea în plim plan frumuseţea încercării de a străpunge dincolo de marginile culturii și ale științei prezentului. Primordialul care mă împingea să-mi depăşesc limitele era dorinţa de a instrui posteritatea cu puncte de vedere foarte îndrăzneţe privitoare la legătura dintre preferinţele mele literare şi preocuparea mea de a întoarce lucrurile cu susul în jos.

În multe cărţi se menţionează faptul că luneta nu ar fi fost inventată de Galilei, pe la 1610, ci de alţi trei pretendenţi: Janssen, Lippershey sau Metius, căci acest instrument era deja cunoscut și utilizat într-o formă primitivă în Olanda şi Franţa. Dar cine poate verifica adevărul?

Aşa se întâmplă şi în cazul cititorilor care analizează un genial scriitor prin definiţiile pe care el însuşi şi le atribuie, ca o perfectă ilustrare a logicii gândurilor. Numai un cititor integrat perfect în infrastructura a trei instanţe de judecată ar putea accesa acest izvor de materie însufleţitoare, ar putea să ia în primire torţa vie a unei structuri informaţionale complexe. "The blame is mine alone / For bridges I have burned."

Un astfel de cititor trebuie să fie, mai întâi de toate, un Jonathan Swift - să nu caute decât verosimilul şi să-l atingă, apoi un Sheakspeare - să transforme involuntar şi firesc o idee seacă într-o imagine de ansamblu, şi în cele din urmă un Ştefan Zweig - să caute contopirea cu infinitul şi primordialul ce-l împinge pe individ să-şi depăşească limitele. "And in the end

we were made to be apart / In separate chambers of the human heart."

Leadership: Explorezi lumea întreagă dintr-o singură parte a "insulei", în baza intenţiilor de a poseda o cultură mai înaintată a cărei putere de fascinaţie să fie imuabilă în faţa timpului?

Devii un călător în spectrul finitudinii atunci când rămâi în golul de producţie al ideilor, cifra combinaţiilor realizate din manipularea ideilor nereuşind o adevărată minune în lupta cu propriile limite şi perspective.

Ca reprezentant al unei mulţimi de cărări care se bifurcă din poteca principală, în fond fiind vorba de ceea ce împiedică manifestarea calităţii de descoperitor, deşi intri permanent în contact cu materialul de explorare a unor contexte diferite de utilizare a informaţiei, poţi pierde enorm din ceea ce ai acumulat.

Este exact acelaşi fenomen, specific cititorilor înrăiţi, ce se petrece atunci când cumperi cărţi. Tot acumulând cărţi peste măsură, nu-ţi mai rămâne timp să le citeşti toate şi rămâi cu informaţii lipsă, neutilizate. Practic te ataşezi de ceva pe care nu-l poţi fructifica pe de-a-ntregul. Tinzi să acumulezi cunoaştere, omiţând numeroase alte mijloace şi suporturi de cunoaştere.

În leadership, asta înseamnă să explorezi lumea întreagă dintr-o singură parte a insulei care este pe zi ce trece tot mai populată de străini, dar părăsită de un număr şi mai mare de localnici.

Utilizez această a doua comparaţie, la fel cum marii esteticieni accentuează anumite puncte de lumină sau de întuneric, mai ales când afirm că o singură neinteracţiune cu anumite variabile de tip „referinţă" poate să nu mai solicite interes sau motivaţie majoră. Depinde ce asimilezi sau ce omiţi.

Leadership: Eşti pregătit să trăieşti puterea de revelaţie a unui nou început de lume din modul de specificare a termenilor de utilizare a unui nou conținut de conştiinţă?

Ar mai fi un aspect important de reţinut. Atunci când nu reuşeşti să surprinzi şi să accentuezi acele cadre inedite ale propriei individualităţi şi subiectivităţi, prin dezvăluirea unei noi dimensiuni a ştiinţei pe care ţi-ai însuşit-o în timp, ce pot lăsa o impresie bună în mintea celorlalţi, poţi să deformezi însemnătatea unui întreg format din reprezentări sau evidenţe.

Informaţiile asimilate prin studiu sau prin aplicarea ştiinţei în practică, în viaţa de zi cu zi, au o anumită capacitate, nu le poţi înghesui forţat într-un colţ al realităţii proiectate musai după mintea ta. În timp ce informaţiile omise pot avea oricând valoare de înlocuire atunci când nu formează în cantităţi mari un pas absolut necesar pentru fundamentarea unei concepţii coerente de acţiune sau de dezvoltare personală.

Să nu uităm că ştiinţa şi omul formează un întreg care se conectează la forţa infinitului. Sunt două lumi, două concepte care se întrepătrund prin conotaţiile, conexiunile şi valenţele pe care le implică, unele nebănuite, altele evidente, evoluând mereu, în ciuda controverselor ideologice şi filosofice.

Dacă vrei să-ţi dezvolţi ştiinţa şi să ajungi la o cunoaştere desăvârşită care poate face din tine mai mult decât un lider, ci un „Intelligence fără sfârşit care produce totul", începe să cauţi verosimilul în tot ceea ce te înconjoară. Învaţă să transformi involuntar şi firesc o idee

seacă într-o imagine de ansamblu. Străduieşte-te să acumulezi cunoaştere, realizând contopirea infinitului cu primordialul care te împinge să-ţi depăşeşti limitele.

Termenii de utilizare a unui nou conținut de conştiinţă sunt garantaţi de modul cum îţi prezinţi creaţia cu trimitere la alţi referenţi externi, privitor la ceea ce poţi să faci cu ceea ce crezi despre o lume în care adevărul devine greu de acceptat.

Burning In The Skies plasează omul în dimensiunea ştiinţei aşezate între verosimil şi plăsmuire, referindu-se la informaţiile utilizate la construcţia unui anumit nivel de performanţă sau a unei structuri de gândire ce poate fi validată numai prin explorare, descoperire şi experimentare a propriei persoane în mod autentic, din complexitatea realităţii sentimentului că te înalţi spre sublimul unei privelişti de pe vârf de munte.

*** Notă:** Linkin Park - Burning In The Skies

Source: https://neculaifantanaru.com/burning-in-the-skies-II.html

Burning In The Skies (I)

On Septembrie 18, 2015

Monitorizează-ţi progresul la cotitura dintre oniric şi palpabil, manifestându-ţi pregnant calitatea de a te introduce în existenţa unei lumi percepute prin sensurile cunoaşterii avansate.

Revedeam acele cuvinte simbolice, mici taine provenite dintr-un procent de inspiraţie cuprins în câmpul de transformare al spatiului meu de creaţie: "All I Really Want to Do", sub forma unei profunde oglinzi de proximitate. Ele îmi puneam în mişcare inteligenţa socotită drept o deprindere a virtuţii perfecte, dând impresia unei reîntoarceri a gândirii înspre principiile coordonate ale unui sine care parcă izvora din divin.

Singura scânteie de raţiune care luminează lumea unui scriitor este ideea de a fi original. La aceasta se adăuga riscul de a-mi testa limitele, după consideraţiile unei distribuţii empirice a valorii duratei pe care se baza întreaga concepţie a unei invenţii superioare numite „Al 6-lea simţ". Iar această reîntinerire a forţelor, izbucnită dintr-un ideal al haloului eclectic, se datora întru totul unui protest viguros care viza propria-mi lege de funcţionare. Ca şi când cineva mi-ar fi sporit încetul cu încetul intelectualitatea, apelând la un efect cu potenţial de *blockbuster.*

De nestăvilit, cuvintele se cuibăreau în lumea mea pentru a oferi imaginaţiei material de explorare a unor contexte diferite de utilizare a informaţiei. Invaziv, îmi veneau în minte toate acestea, după cum torţa arde consumând oxigenul, în timpul intrării mele în acea dimensiune numită extraversiune, când însemnătatea pe care o atribuiam ideilor şi scrisului depăşea limita cunoaşterii experimentale. *"I'm swimming in the smoke / Of bridges I have burned."*

Realitatea unui artist este precum utilizarea unui cuvânt de tipul "stop" aflat sub dominaţia unui sentiment de destăinuire a gândurilor intime: ea poate fi confirmată printr-un act de uz temporar al unor noţiuni mai elaborate, dar totdeauna până la un punct.

Dar omul cunoaşterii nesfârşite, acest Jupiter orbitând în jurul unor poveşti fără vârstă, la cotitura dintre oniric şi palpabil, se angajează profund în posesia succesiunii de acorduri perceptuale, numai cu permisiunea Egoului care neîncetat strigă: "Înalţă-te deasupra cerurilor". Triumfător, el îmbrăţişează ceea ce se iveşte prin intermediul lui DA provenit dintr-un categoric NU. *I used the deadwood to make the fire rase.*

Odată cu renaşterea unor lumi nemaivăzute, prin captarea unor noţiuni provenite subit dintr-un soi de ardere a cuvintelor, din îmblânzirea lor cu ajutorul procesului de redefinire a capcanelor metaforice, acest om se auto-exploatează. Ca şi când şi-ar fi stors creierii numai ca să producă substanţa activă, piatra filozofală a cărei curbură particulară se caracterizează prin aşa numitul punct omega. El trebuie luat musai ca martor al unei adevărate practici eliberatoare. *"I'm lost in the beating of the storm."*

Dacă m-aş fi asemănat cu un asemenea om, sub impresia unui sentiment de putere simbolică sau cu scopul de a deştepta o plăcere estetică, ar fi trebui mai întâi să combin ecourile batalilor inimii mele cu un flux de imagini care nu se opreşte niciodată. Era ca şi când aş fi creat un nou personaj decupabil din întregul unei opere de artă ca instantaneu narativ al unei poveşti fără sfârşit.

S-ar fi spus că m-am pierdut sau am fost absorbit într-o operă de artă, intrând în lumea ei pe uşa din dos a unei vieţi de poveste care încă mă umple de mirare.

Leadership: Poţi să înfăţişezi imaginea unei creaţii bogate, fixând în mintea oamenilor estetica unei poveşti de succes printr-o comparaţie care mizează exclusiv pe materialitatea termenilor de formă şi fond desprinşi din articulaţiile emoţiilor şi viziunilor ce însoţesc viaţa reală?

Inteligenţa izvorâtă dintr-un prea plin al inspiraţiei, ca activitate specific umană făuritoare de valori care pot contribui cu succes la atingerea rezultate optime de ordin estetic, se raportează nu numai la năzuinţele de perfecţionare ale minţilor predispuse la un tip de cunoaştere avansată, cât mai ales la tendinţele şi cerinţele de funcţionalitate ale potenţialului de înnoire personală.

Estetica unei poveşti poate fi fixată în mintea oamenilor printr-o comparaţie care mizează exclusiv pe materialitatea termenilor de formă şi fond desprinşi din viaţa cotidiană, dar şi pe imaginea unei fiinţe care devine cu adevărat liberă pe cale onirică. De altfel, putem privi estetica poveştii drept cea mai vie operaţie de imaginaţie combinativă între emoţie şi viziune, senzaţie şi percepţie, atunci când căutam să extragem noi adevăruri despre lume şi viaţă cu ajutorul unor tehnici narative care ne conturează capacitatea de a vedea lumea prin ochii protagoniştilor unui univers paralel.

Inteligenţa omului creativ este precum imaginea comunicabilă a unei idei năstruşnice. Se poate pune în evidenţă printr-o combinaţie de cadre de prim plan surprinse într-o versiune alternativă a gândiri desprinse din negarea sau acceptarea oricărui adevăr. Ea aparţine, aşadar, uneia dintre puţinele clase de combinaţii, cărora li se opune o clasă enormă, ce include restul posibilităţilor de cuantificare sau personalizare a ceea ce ai obţinut prin învăţare şi asimilare succesivă.

Leadership: Poţi aduce perfecţiunea în toate cadrele de prim-plan ale unei opere de artă, îmbrăţişând ceea ce se iveşte prin intermediul lui DA provenit dintr-un categoric NU?

În leadership se manifestă pregnant acea calitate a omului de a se introduce în existenţa unei lumi percepute prin sensurile pe care cunoaşterea avansată le conferă elementelor de structură conceptuală ale ideilor şi perspectivelor ce promovează progresul ştiinţei. Ştiinţa nu este doar o neîntreruptă căutare a unor noi perspective de a privi lumea şi fiinţa umană, o luptă permanentă pentru a afla cum funcţionează Universul, ci este totodată un proces de transformare a unei plăsmuiri hibridice în "adevăr alternativ" şi apoi în "adevăr" pur şi simplu.

Iar modul de raţionalizare a conţinutului de revelaţii sau concluzii desprinse din implicaţiile acestui proces de utilizare succesivă a informaţiei, transformându-te ulterior într-un critic sau într-un atotştiutor, conferă propriei entităţi creatoare mai multe garanţii de funcţionare.

Cadrele de prim-plan sunt reprezentări subiective elaborate pe baza interpretării acelor întrebări ajutătoare provenite din condensarea şi utilizarea informaţiei, care de altfel ar putea induce în eroare căutătorul de noi abordări ştiinţifice atunci când se adânceşte prea mult în reliefarea unor idei care deformează personalitatea.

Dar omul de ştiinţă cu aptitudini de lider „renaşte" din ceea ce el însuşi experimentează la nivel de interpretare. Întotdeauna el îmbrăţişează ceea ce se iveşte prin intermediul lui DA provenit dintr-un categoric NU, chiar dacă asta înseamnă să se învârtă în cerc după aceleaşi miraje deşarte care îl îndepărtează şi mai mult de adevărurile importante. Chiar dacă este înseamnă să se abandoneze pe el însuşi în procesul de asimilare, prelucrare şi transmitere a informaţiei. Un asemenea Jupiter orbitând în jurul unor poveşti fără sfârşit, găseşte

întotdeauna puterea şi motive pentru a-şi continua drumul.

Leadershipul este învăţătura extrasă din farmecul unei creaţii artistice spectaculare care îşi doreşte răspândirea unei poveşti de care nu te mai poţi despărţi.

Burning In The Skies sugerează acea parte creativă din tine, pe cat de puternică datorită dorinţei de experimentare a resurselor informaţionale care provoacă dependenţă, pe atât de vulnerabilă în faţa fenomenului „miraj" (ceva care pare frumos pe dinafară, dar care nu are o bază, o substanţă solidă).

* **Notă:** Linkin Park - Burning In The Skies

Source: https://neculaifantanaru.com/burning-in-the-skies.html

Ca să vezi, şi să nu vezi

On Mai 19, 2023

Nu există nici o creaţie care să nu fie descoperită privirii Sale, ci totul este gol şi dezvăluit pentru ochii celui căruia trebuie să-i dăm socoteală.

Cunosc un om în vârstă de vreo 73 ani. Stă în grădina lui toată ziua, pe băncuţa de lemn. Se joacă pe telefon, Apple Iphone 13. Şi îmi spunea zilele trecute, cât de mult a muncit el toată viaţa, ce mult i-a plăcut munca. Şi, păcat că nu mai are ce se muncească. Se cam plictiseşte. A fost şef contabil la CFR, pe vremea când se câştigau bani frumoşi. Deci a fost un om foarte important. Are şi un doctorat în filozofie, toată viaţa a fost premiant, şi copii lui tot preminaţi au fost.

- Bun, unde pot să văd şi eu ceva din munca dumneavoastră? Îmi puteţi arăta ceva din experienţa dumneavoastră de-o viaţă? Unde să mă uit? În sus, în jos, stânga, dreapta, pe internet, unde?

- Păi, uite, am cumpărat o casă, le-am cumpărat şi la copii câte o casă la fiecare.

- Le-ai făcut dumitale, cu mâna ta?

- Nu, eu doar le-am cumpărat.

- Bun, dar eu ce-aş putea să văd făcut de mâna dumitale? Nu-mi puteţi arăta chiar nimic din munca colosală de aproape 40 de ani de șef la CFR? Doctoratul ăla în filozofie de care spuneaţi, unde se găseşte? Aveţi vreun exemplar prin casă? Pot citi măcar o pagină din el?

- Păi…să vezi. Am făcut, am dres, am dat, nu mai ştiu pe unde este. Ca să vezi. Şi să nu vezi. Hocus Pocus Preparatus. Pe undeva trebuie să fie, dar nu ştiu unde…

Leadership: Creaţia ta poate să demonstreze recunoaşterea eforturilor pe care le-ai depus pentru a-ţi construi o superioritate care NU poate fi garantată?

După cum observaţi, cam aşa stau lucrurile cu oamenii ăştia cărora le-a plăcut enorm de mult munca. Atât de muncitori au fost, că nu se vede nimic din munca lor. Nimic, nimic, nimic. Cum vin, aşa se duc. Şi de aceea nu dă nimeni două parale nici pe munca lor, nici pe ei.

V-ar plăcea să staţi pe lângă asemenea indivizi care muncesc cu spor o viaţă întreagă, dar nu se vede nimic în urma lor? Aţi putea, oare, să vă exprimaţi gratitudinea pentru observaţiile preţioase pe care le-au făcut asupra unui domeniu de activitate? Unde sunt cuvintele lor calde adresate propriei lor creaţii, pe care au făcut-o pierdută? Unde se revede influenţa stimulatorie şi atitudinea lor activă, creatoare, în cursul ulterior al ştiinţei?

Moşnegi şi babe care n-au nimic în capul ăla, ăsta-i adevărul ultimilor 30 de ani în România. Numai somităţi de felul ăsta a avut ţara noastră, de aia suntem ultimii din Europa. Numai şpanuri şi fantome au ajuns în funcţii înalte. Cu pretenţii de mari oameni de cultură. Cu diplome şi doctorate, studii în străinătate. Unul mai intelectual ca altul. Şi cu toate astea, nu se vede nimic în urma lor. Nimic, nimic, nimic. Toţi sunt o apă şi un pământ…

Leadership: Eşti subordonat conceptului de irealitate a creaţiei pe care o plasezi în sfera „regiunii ideale a aparenţelor"?

E posibil așa ceva? Atât de mult ai ținut dumitale la creația ta, doctoratul, această preţioasă experienţă profesională de cercetare, încât nu știi nici măcar unde l-ai rătăcit? Și nici măcar nu te-ai străduit să-l găsești, să-l reciteşti, şi să începi să pui în practică propriile sugestii. Mă întreb, oare cât timp ți-ai bătut capul să-l faci?

Se vede cât de temeinic ai muncit pentru doctoratul în filozofie, după cât timp ai investit să-l cauţi şi să-l recuperezi. Şi atât de preţioasă este creaţia dumitale, încât nici nu te-ai obosit s-o publici după atâţia ani. Cred că seriozitatea şi profesionalismul sunt răsplătite pe măsura eforturilor de a-ţi revedea singura creaţie. De fapt, calitatea lucrării de doctorat se verifică în măsura eforturilor pe care le-ai întreprins dumitale ca să îl publici (măcar pe internet).

Ochii trebuie să vadă, înainte ca mintea să cuprindă. Vă daţi seama ce minte ascuţită, ce idei uimitoare se regăsesc în lucrarea lui de doctorat, de vreme ce nu s-a sinchisit niciodată să-l scoată la vedere. Căci omul care îşi pierde creaţia, şi care nu o face cunoscută, este exact omul care ştie cât de puţin valorează munca lui.

Închipuiţi-vă că Leonardo Da Vinci ar fi terminat de pictat Mona Lisa, şi ar fi ascuns-o de văzul lumii, îngropând-o printr-o groapă din cimitir, ca ulterior să uite locul în care şi-a îngropat creaţia. Este posibil aşa ceva? Da, doar la români !

Leadership: Poţi să-ţi înţelegi mintea şi trăirile raliindu-te conştiincios unei filozofii adoptată ca deviză a vieții : "creaţia se întoarce împotriva creatorului ei" ?

Somităţile noastre, intelectualii cu funcţii înalte din România, exact asta fac: au uitat cu toţii unde şi-au îngropat creaţiile. Nimic nu se vede, fiindcă le-au îngropat atât de bine, încât nimeni, vreodată, să nu le găsească. Cu toţii se cred la fel de valoroşi precum Da Vinci, doar că le lipseşte exact lucrul cel mai important: dovada inteligenţei lor. Oare cât de inteligent poate să fie omul care îşi ascunde meritele? Iar dacă dovada inteligenţei omului sunt faptele sale, atunci cum se numeşte omul care îşi ascunde faptele şi nu vrea să le scoată la lumină?

Cel fel de om este acela care îşi îngroapă în neuitare propria lui creaţie?

Oricum, cam atât a avut de spus şi de arătat…marele filozof, mare şef la CFR, căruia nu-i va citi nimeni vreodată doctoratul. El în continuare se crede omul ideilor măreţe, idei care din păcate nu vor putea schimba societatea. Ele sunt ascunse bine, undeva în întunericul vreunui mormânt fără cruce, loc în care va ajunge şi el, curând. Şi fără să-şi dea seama, va fi complet uitat de lume, la fel cum a procedat şi el cu doctoratul lui. Măreaţa lui filozofie nu a ajuns la nivelul acestui veşnic adevăr: creaţia se întoarce întotdeauna împotriva creatorului ei, dacă el nu se preocupă de ea.

Mare dreptate a avut Apostolul Pavel când a scris: *„Nu există nici o creaţie care să nu fie descoperită privirii Sale, ci totul este gol şi dezvăluit pentru ochii celui căruia trebuie să-i dăm socoteală".*

Valoarea conţinutului propriei gândiri este direct proporţională cu eforturile depuse în timpul desfăşurări activităţii de creaţie. Iar valoarea unui lider este dată de unicitatea creaţiei sale pe care doar progresul ştiinţei o poate atesta.

Ca să vezi, şi să nu vezi este deviza celor a căror creaţie există, dar nu se găseşte. Este

deviza impostorilor care, încercând să arate că sunt mai mult decât sunt cu adevărat, cad în capcana propriei lor ignoranţe, dovada unei superficialităţi de cugetare neîngăduite, efectul unei delăsări cronice într-un anumit domeniu.

Iar Dumnezeu scoate întotdeauna adevărul la iveală, înainte ca ei să treacă în nefiinţă, încât să conştientizeze toţi cât de mici şi neînsemnaţi au fost o viaţă întreagă. Mici şi neînsemnaţi, la fel ca şi creaţia lor…

Source: https://neculaifantanaru.com/ca-sa-vezi-si-sa-nu-vezi.html

Călător prin timp şi spaţiu

On Decembrie 17, 2015

Verifică-ţi autenticitatea, adoptând un statut de fiinţă superioară în raport cu lumea nou descoperită.

Păşesc hotărât pe drumul închipuit spre care nu găsesc întoarcere, justificând repetat încrederea în cele fără de sfârșit. Situaţie care se manifestă drept consecinţă a plăsmuirii unui soi de punte de legătură între două lumi antagonice. Lumea unei lecturi ascunse pe fondul unui răspuns la întrebarea: "ce s-a întâmplat cu realitatea?", când totul cere nevoia de plauzibil la diferite nivele de sintetizare ale comparaţiei cu creaţiile unui scenarist plin de inspiraţie. Şi lumea fără sfârşit a asocierilor dintre pictura aplicată pe fondul unui peisaj imaginar şi visul cu ochii deschişi al unui univers magic.

Cauzativ, cuprins de acea scânteie de inspiraţie proprie fizicianului care încearcă să aducă în contact două corpuri a căror temperatură diferă, astfel încât să producă un transfer spontan de energie sub formă de căldură, prin conducţie, am înţeles că locul meu este mai degrabă printre aştri, decât printre muritori. Fiindcă atunci când mă însingurez în mod voit şi visez la o cunoaştere care să nu fie nici literar-artistică, nici ştiinţifică, mă simt ca şi când aş locui într-un cer care nu se mai termină, tăind necunoscutul în două părţi bizare: o parte umplută cu frumosul care întrece orice adevăr şi o parte umplută cu simbolismul unor lupte îndelungate în jurul sufletului.

Universul este lumea care te cuprinde atunci când te însingurezi într-un pustiu căruia trebuie să-i descoperi secretele frumuseţii, simţindu-te prezent în el ca umbra vecină a unei glorii pe care trebuie să o reinventezi. Iar dacă fiecare stea îşi are propriul ei nemuritor, şi dacă în ADN-ul fiecărui muritor se găsesc înmagazinate urmele prafului de stea amestecat cu o doză de materie solară, sub formă de energie regenerabilă, poate aş fi reuşit să-mi satisfac curiozitatea vizavi de ceea ce reprezentam în planul terrei. Şi de ce.

Leadership: Poţi să fii tu însuţi într-o lume care încearcă neîncetat să te modeleze în altceva, fără să rămâi tributar vieţii în care nu se întâmplă nimic nemuritor?

Citeam mai devreme în Utopia Terra, despre un tip ale cărui cunoştinţe de fizică l-au determinat să se gândească la o metodă alternativă de a face o stea în miniatură. Cam după încă o lună de încercări, periculos de eşuate, el încerca să o plăsmuiască fără ardere. Doar ficţiune între electroni. A luat din laborator două materiale, care puse în contact, generează electroni. Apoi le-a desfăcut în praf atomic. Punându-le în contact, într-o formă sferică, el a izbutit să creeze o mini-furtună electrică, cu fulgere şi mişcări ale prafului. Dar, în timp ce treceau secundele, sfera îşi mărea forma şi îşi micşora numărul fulgerelor. Luând nişte nisip şi compactându-l la maximul puterilor, el a reuşit să creeze o sticlă cu o densitate mai mare decât cea a diamantului.

A vorbi despre materie, despre efectul ei asupra vieţii fragile şi a morţii care o urmează, pare a fi o continuare a învăţăturilor extrase dintr-o experienţă intermediară - a unei alchimii complicate. Nu sunt decât cuvinte neînsufleţite şi teorii cernute în vuietul vremi, ca nişte visuri purtând antetul descoperirilor ştiinţifice. Şi care, în timp îşi pierd lucirea. Numai nisipul se alege de ele.

Viaţa pe care par s-o trăiesc nu mai prezintă importanţă decât prin aventura cunoaşterii reperată la nivel de astrologie, metafizică şi ezoterism. Cumva, par să fiu slavul unei zodii care se joacă cu proiecţia onirică a unor mistere nepământeşti, generatoare de sensuri multiple, faţă de toată creaţia pe care o trăiesc cu toată acea mistuire de care orice artist se

lasă devorat, ca s-o scoată din el şi s-o dea unei omeniri mai vechi, încă nepregătită pentru a îmbrăţişa infinitul unei picături de nemurire.

Universul încape într-un bob de nisip de pe plaja unei planete din alt univers. Numai timpul și minunea transformării fac trecerea din unul în celălalt.

Leadership: Poţi să oferi un înțeles plauzibil lumii la care aderi, extinzându-ţi preocupările dincolo de marginile ştiinţei?

Inventatorul se defineşte în lumina a ceea ce descoperă prin cercetare și experimentare, putând concepe, așadar, semnele unui nou episod al triumfului asupra înfăptuirii de noi realizări ştiinţifice. El riscă să transforme întreaga lume într-un sistem al obiectelor, al "plus-produsului" și al raporturilor dintre ele. Pe de altă parte, creatorul de lumi îşi reevaluează viaţa din perspectiva unei călătorii în timp şi spaţiu, dincolo de frontierele Eului limitat, astfel încât să existe el însuşi ca univers infinit.

Actul de creație, grupat în jurul mărcii unui început de orizont, poate să stăruiască în mod exclusiv asupra valorii de cunoaştere, dar fără să aibă vreun contact real cu natura omului însuși. Cu succesiunea de stări, gânduri și acțiuni în ecuația reprezentării unui tip uman nou.

Actul de creaţie poate chiar să degenereze într-un exces de demonstrație a calităţilor de căutător al unui nou sens al vieţii. Iar acest exces poate să diminueze sensibilitatea faţă de ceea ce se petrece în lumea interioară-spirituală a omului.

Trăiești ca și cum nu exişti? Ei bine, lanţurile îndeletnicirilor tale pot fi mângâietoare doar atunci când exişti ca fiinţă interioară, ceea ce înseamnă să fii centrat pe evoluţia şi creşterea ta ca fiinţă conştientă de fundamentul ei. În caz contrar devii un călător care porneşte spre nord doar pentru că toată lumea o ia spre sud, căutând în permanenţă o fărâmă de autenticitate între „n” opriri.

Leadershipul este universul în care te descoperi, te manifeşti şi te obişnuieşti să trăieşti ca un scenarist care provoacă mereu regulile colajului şi montajului, privind totul din prisma abisului din el însuşi sau din depărtarea unei distanţe în aparenţă insurmontabile dintre "omul vechi" şi "omul nou".

Călătorul prin timp şi spaţiu reprezintă partea defavorizată a „contractului” dintre știință și lumea interioară, având un impact major numai asupra transformării ideilor în concepte și aplicații inovatoare.

Dar o fiinţă cuprinsă pe de-a-ntregul în actul nesfârşit al creaţiei nu-și poate exercita atribuţia de „transmiţător de stări și sentimente”. Locul ei este mai degrabă printre aştri, decât printre muritori.

Un domeniu cum este leadershipul, aparţinând în același timp celor două reprezentări, una a omului și cealaltă a ştiinţei, se prezintă drept o noţiune ce caracterizează o atitudine relaţională între datorie și sentiment, între pasiune și conștient, între egoism și lepădare de sine.

Nu uita că mult mai minunat decât veşmântul pe care îl îmbraci şi îl accesorizezi .. ești tu.

Călător spre infinit

On Februarie 10, 2010

Demonstrează o atitudine puternică în leadership, făcând mereu un pas înainte spre mari orizonturi.

Motivaţi de idei îndrăzneţe, curajoşi până la capăt, energici în muncă, animaţi de dorinţa de a-şi împlini visurile, ambiţioşi, tenace şi optimişti, unii oameni s-au avântat spre destinaţii necunoscute – îndepărtate şi riscante. Să ajungă acolo unde nimeni n-a mai ajuns vreodată, să înfăptuiască ceea ce au promis şi ceea ce nimeni altcineva n-a mai reuşit să înfăptuiască, asta a fost cea mai mare recompensă şi bucurie pentru ei.

De aceea faptele lor, a acestor temerari căutători de noi orizonturi, predestinaţi să împlinească anumite misiuni, predestinaţi să-şi impună viziunile absolut extraordinare, vor rămâne nemuritoare. Numai cine îşi urmăreşte obiectivele cu tenacitate, cu un simţ acut al timpului şi al misiunii personale, cu multă convingere şi hotărâre, va reuşi să-şi evidenţieze calităţile cele mai preţioase şi să cultive simpatie în rândul celorlalţi oameni.

Leadership: Destinaţia spre care tinzi este infinitul pe care nu-l vezi, dar pe care Dumnezeu l-a presărat în tine?

Omenirea nu-l va putea uita niciodată pe marele explorator şi om de ştiinţă Fridtjof Nansen, care mereu a fost gata să înfrunte totul cu o doză de curaj neînchipuit de mare. Realizările sale au întrecut orice închipuire. Îl pasionau sporturile de iarnă. S-a remarcat destul de rapid pe scena lumii, schiurile aducându-i o adevărată glorie sportivă. La numai 17 ani a fost campion al Norvegiei.

Dar pentru un om cu o voinţă puternică şi idealuri înalte, un singur premiu, o singură medalie, nu sunt de-ajuns. Drept dovadă, doisprezece ani în şir a ieşit, mai apoi, învingător în concursurile de mare fond. De asemenea a ieşit şi campion al lumii la patinaj viteză.

Sportul pentru un om de talia lui Nansen, îndrăzneţ, inventiv şi aventuros, nu i-a putut umbri celelalte năzuinţe. Dând întotdeauna dovada de fermitate şi inspiraţie, el şi-a stabilit mereu alte scopuri, din ce în ce mai înalte, mai ambiţioase, mai greu de atins. Aşa că a mai stabilit un record, de neînchipuit. A reuşit să străbată pe schiuri primul Groenlanda, ţara aspră, necercetată pana atunci. Gloria lui a făcut înconjurul lumii.

Dar ca întotdeauna, meritele sale deosebite nu l-au putut opri şi a continuat cu alte ţeluri măreţe. Setea de aventură nu-i dădea pace. Cu o neasemuită îndrăzneală, dârzenie şi dragoste de viaţă, şi-a propus mai apoi un alt ţel, mai măreţ, mai ambiţios, mai dificil de atins: să traverseze Polul Nord. A reuşit împreună cu echipajul său de pe vasul Fram să înainteze de-a lungul ţărmurilor Asiei, unde scepticii proorociseră mari greutăţi. Apoi, pe schiuri, alături de prietenul său Johansen, a reuşit să atingă cel mai nordic punct care fusese atins vreodată. Marea fapta a lui Nansen făcu şi de această dată înconjurul lumii.

Infinitul este darul pe care Dumnezeu îl face omului pentru înfăptuirile care îl individualizează, încununându-i strădaniile cu libertatea de a se ridica deasupra propriilor limite.

Leadership: Poţi să-ţi asiguri o vizibilitate şi un control sporit spre urcare, în variatele acorduri cu condiţiile de valorizare a potenţialului tău?

O protecţie universal valabilă împotriva avalanşei de iniţiative favorabile pentru evoluţie o constituie căutarea acestor modele mai cuprinzătoare de interacţiune cu schimbarea "de sus în jos".

Cu alte cuvinte, nu este de ajuns să te înalţi spre ceea ce poţi deveni, prin idealurile pe care le slujeşti necontenit, mai important este felul cum îţi orientezi voinţa în drumul spre coborâre.

Totuşi, având vizibilitate şi control sporit spre urcare, în variatele acorduri cu condiţiile de valorizare a potenţialului tău de lider, care îşi cere mereu dreptul de proprietate asupra capacităţilor de explorare a infinitului, în sensul unei înţelegeri a grandiosului, dar mai ales în sensul unei noi şi diferite dinamici de viaţă, vei deschide leadershipului perspective noi.

Asta se poate numai prin individualizarea propriilor tale elemente de experienţă şi prin interpretarea a ceea ce se află dincolo de aparenţe, dincolo de imposibil, dincolo de situaţia prezentă. Cine eşti tu cu adevărat şi ce poţi să devii prin arta de a te a arăta puternic şi de neoprit?

Dacă cauţi îndelung să urci treptele infinitului, poţi să ajungi la o stăpânire interioară atât de mare, ţinându-te departe de descurajare, încât factorii exteriori să nu te afecteze în niciun fel. Totodată, şi reciproca este valabilă. Eu însă cred că majoritatea oamenilor sunt departe de "independenţa de exterior", ci mai degrabă ataşaţi de acel "echilibrul de interior" care nu le permite să evolueze spre nivelul cel mai de sus.

Poţi spre evoluezi spre varianta ta de "a fi" care îţi aduce maximum de satisfacţie şi îţi suplimentează valoarea personală cu noi elemente de performanţă?

Leadership: Îţi stabileşti poziţia de start într-o cursă fără întoarcere, aliniindu-te cu următoarea direcţie de referinţă: *"Infinitul este vârful care va urca mereu în ochii celor ce vor să-l cuprindă"?*

Nansen a fost tipul de lider competent şi curajos. A mers tot timpul mai departe, tot mai departe, stabilindu-şi în permanenţă noi ţeluri. Nu şi-a permis niciodată să rămână inactiv, repausul îl obosea cel mai mult. A ajuns ambasadorul Norvegiei în Anglia, a fost numit profesor de oceanografie al Academiei de Ştiinţe din Christiania. S-a implicat în numeroase campanii umanitare cum ar fi ajutorarea armenilor refugiaţi în Turcia, a ajuns deputat de onoare, a scris mai multe cărţi ce au făcut înconjurul lumii, a realizat un studiu complex al curenţilor maritimi şi al mişcării gheţarilor în Bazinul Polar, şi multe, multe altele.

Până la vârsta de 70 de ani, până în ultima clipă, Nansen a mers înainte ! Mereu înainte ! Viaţa lui se poate rezuma ca o veşnică goană după visuri, o veşnică competiţie cu sine însuşi, o nesfârşită dorinţă de aventură. Un nesfârşit şir de ţeluri şi năzuinţe aparent imposibil de atins.

Bine a remarcat cineva odată: „ *Infinitul este vârful care va urca mereu în ochii celor ce vor să-l cuprindă.* " Oamenii puternic conectaţi la o mentalitate a realizărilor, bazată pe optimism şi perseverenţă, se vor afla tot timpul în căutare de noi provocări, o viaţă întreagă. Păcat însă că viaţa este prea scurtă pentru o poveste prea lungă, nu-i aşa?

Un om al faptelor mari îşi arată respectul faţă de ceea ce-l motivează lăuntric, chiar dacă nu ştie prea bine încotro se îndreaptă şi ce îl aşteaptă !

Numai un om neînduplecat în îndeplinirea visurilor sale poate ajunge acolo unde nimeni altcineva n-a mai ajuns. Numai un om împins de ambiţii imense, care pulsează energie, îşi poate croi drumul spre faimă şi glorie. Numai un călător spre infinit este capabil să pornească în aventura vieţii şi să deschidă până în ultima clipă, mereu, alte porţi.

Tu eşti un astfel de om? Demonstrezi o atitudine puternică în leadership prin angajamentul pe care ţi-l iei, acela de a deschide mereu noi porţi spre o lume pe care o vei descoperi încetul cu încetul? Eşti un căutător de noi orizonturi, predestinat să împlinească anumite misiuni, predestinat să-şi impună viziunile absolut extraordinare? Te distingi prin grija vădită pe care o ai faţă de timpul tău? Realizările tale unde se opresc?

Leadershipul este viziunea din care se conturează măreţia de a străbate o distanţă prea ambiţioasă spre excelenţă, în timpul mult mai scurt pe care ţi-l acordă viaţa.

Concluzie: Cu toţii suntem călători în această viaţă, avem scopuri, idealuri înalte. Dar oare câţi dintre noi vom fi capabili să deschidem permanent noi uşi spre noi tărâmuri necunoscute?

Demonstrează o atitudine puternică în leadership, făcând mereu un pas înainte spre mari orizonturi.

Source: https://neculaifantanaru.com/calator-spre-infinit.html

Călătoria spre dincolo de tine

On Martie 15, 2009

Învaţă să deţii controlul asupra viitorului, fără să-ţi pui sub semnul întrebării simţul de orientare.

Nu mai aştepta ajutor de nicăieri, ştia că de acum nimeni nu putea să-i întindă mâna, că nu mai avea nici rude, nici prieteni, nici necunoscuţi, de parcă ar fi fost osândit să fie singur. Între el şi ceilalţi se aşternuse un gol. Nu suna a împăcare cu soarta, era doar acceptarea situaţiei, aşa cum e.

Urma să i se deschidă calea spre o nouă viaţă, nu putea să nu fie cuprins de înfiorare în faţa acestui pas însemnat. Simţea că nu prea avea de ales. Perspectiva îl copleşea şi îl înfiora. Nu mai fusese niciodată până atunci atât de izolat de ceilalţi, şi nu mai fusese niciodată confruntat cu lucruri necunoscute. Totuşi, trebuia să descopere de unul singur toate aspectele legate de viitorul său.

Nu avea niciun punct de reper, nimic care să-l ajute să-şi găsească drumul spre marele său vis: acela de a zbura în spaţiu. Trăia într-un prezent necunoscut şi plin de capcane, dar într-un fel care stârnea emoţie, nu într-unul care să-l facă să se simtă ameninţat în vreun fel. Instinctul său, pe care se bazase atât de mult, îl avertiza totuşi să fie prudent.

Leadership: Minusurile care te dezarmează atunci când încerci să intri într-o poveste de succes îţi oferă posibilitatea de a-ţi exprima sufletul într-un mod inedit şi spectaculos, să faci lucruri pe care le credeai de neatins?

Dacă ai urmărit filmul „ *Gattaca (1997)* ”, probabil îţi aminteşti de Vincent Freeman a cărui călătorie, lentă şi sinuoasă, spre îndeplinirea viselor l-a ajutat să se descopere pe el însuşi. În ciuda dizabilităţilor sale, el a realizat că a fost mult mai bun decât toţi ceilalţi aspiranţi la zborul în spaţiu. În finalul filmului, Vincent mărturisea cu multă credinţă: *„Am fost la fel de bun ca oricare altul, şi mai bun decât majoritatea."*

Cineva spunea: *„Înainte de a deveni un om mare, începe prin a fi un om mic."* Adică, înainte de a deveni un om de valoare, învaţă să te descoperi, să găseşti ce ai mai bun în tine, mai ales capacitatea ta de a-ţi asuma riscuri şi responsabilităţi. Încrederea în tine provine din încrederea totală în ceea ce crezi tu că eşti, care este alimentată de convingerile bine fixate în subconştient.

A-ţi exprima sufletul într-un mod inedit şi spectaculos înseamnă să nu pui la îndoială ceea ce este fundamental pentru tine: modul în care te simţi în prezenţa unei viziuni pe care Divina Providenţă ţi-a inspirat-o.

În străfundul minţii lui Vincent exista ideea că trebuie să reușească, chiar dacă avea se avânte într-o direcţia necunoscută. Nu avea o imagine clară despre ceea ce va găsi în călătoria sa. Dar cumva a reuşit să găsească ceea ce dorea. Reuşita lui s-a datorat priceperii sale de a învinge dificultăţile, şi de a face lucrurile să se învârtă după dorinţa sa. Şi-a pus la încercare capacitatea de a acţiona unitar şi în armonie cu toate resursele sale pentru a-şi crea un viitor . Şi-a creat singur ocaziile de care avea absolută nevoie pentru a reuşi. A învăţat să deţină controlul asupra viitorului, fără să-şi pună sub semnul întrebării simţul de orientare.

Dacă vrei să te îndrepţi spre punctul cel mai înalt al desăvârşirii tale ca lider, mai întâi trebuie să-ţi pui la încercare capacitatea de a-ţi controla propria soartă, cu încredere absolută în viitor. Acesta este testul suprem pe care marii lideri, din toate timpurile, de la Hannibal până la Napoleon Bonaparte şi până la Bill Gates, l-au avut de trecut. Această călătorie care are ca efect recunoaşterea propriilor tale capacităţi, este fundamentul pe care se sprijină viitorul tău. Reprezintă un pas mare înspre maturitate. Cum ai putea să-i conduci pe alţii, dacă nu ştii care este drumul cel mai bun pe care trebuie să-l urmezi tu?

Viziunea este ceea ce ajunge la tine sub formă de întâmplare, în raport cu o imagine a perfecţiunii pe care ţi-o construieşti în relaţie cu Providenţa.

Călătoria spre dincolo de tine desemnează trecerea spre nivelul cel mai înalt de autodepăşire. Este singura cale prin care poţi recunoaşte valoarea propriei tale persoane, şi a propriilor tale capacităţi de a te promova, în timp, în mijlocul „elitei". Nu uita ce spuneam în articolul trecut: Poţi să decazi prin tine însuţi, sau te poţi înălţa prin tine însuţi". Ce alegi?

Dacă eşti familiarizat cu aparatul foto Nikon Coolpix P7000, atunci ştii că poţi seta pentru funcţia Auto-ISO o valoare maximă, reglând manual balansul de alb prin intermediul temperaturii culorii.

Tot aşa este şi cu capacitatea ta de a controla viitorul. Trebuie să-ţi setezi sistemul de ghidare spre destinaţia aleasă, reglându-ţi balansul de încredere şi ambiţie prin intermediul convingerilor şi valorilor personale care îţi determină performanţa. Şi, aşa cum bine preciza cineva pe un blog de pe internet, este important să conştientizezi şi să accepţi că pentru îndeplinirea planurilor cu bătaie lungă e nevoie de determinare, răbdare şi concentrarea potenţialului creator în direcţia respectivă.

Concluzie: Călătoria spre dincolo de tine este de fapt drumul spre autodepăşire al fiecărui om, dar mai ales al unui lider. Dorinţa, dar şi acţionarea permanentă în direcţia perfecţionării continue şi de atingere a ţelurilor propuse reprezintă o modalitate de a deţine controlul asupra viitorului tău. Să ai permanent încredere în forţele tale, să perseverezi, să lupţi pentru viitorul tău şi mai ales să nu te dai bătut niciodată. Acest lucru îţi va permite să ocupi un loc fruntaş pe scara valorilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/calatoria-spre-dincolo-de-tine.html

Călătorie spre profunzimile lumii

On Decembrie 25, 2015

Asigură unicitatea definitorie actului creator, direcţionându-ţi interesul spre ceea ce depășește limitele unei subiectivităţi autoimpuse.

Problema timpului istoric, a timpului privit în întinderea epocilor, a revenit în câteva proiecte ale regizorului rus Serghei Eisenstein (nu voia el să facă un film despre istoria Americii?) Cu „Que viva Mexico ! ” preocuparea ia amploare și se ridică, pentru prima oară, problema creării unei soluții compoziţionale inedite pentru a putea îmbrățișa întreaga istorie a umanităţii. Soluția compoziţională a filmului mexican avea însă neajunsul de a nu crea unitate decât în final, prin contopirea, în acea sărbătoare a morţilor, a tuturor personajelor dispersate în povestiri independente de-al lungul filmului. Soluția epică nu fusese găsită.

Proiectele ulterioare căutau uneori să rezolve problema. Acum, în proiectul filmului despre Canalul Fergana, soluția se naște firesc, organic, din însăşi substanţa dramatică a filmului: figura bătrânului cântăreț Tohtasin va străbate întreg filmul, formându-i osătura epică. El cântă la început trecutul îndepărtat, apoi, într-un al doilea cântec, propria sa viață, iar în a treia parte el nu mai cântă, ci acţionează direct. Cântărețul uneşte astfel epocile îndepărtate ale istoriei. Ideea, odată născută, se cizelează. *

Leadership: Poți să personalizezi ceea ce dezvolţi în cadrul relaţiei cu latura esenţială a unei existențe trecute, astfel încât unicitatea creaţiei tale să capete o anumită certitudine în privinţa imaginii şi reputaţiei care te reprezintă?

A realiza un film înseamnă să reconstitui o experienţă de viaţă care nu contravine imaginii pe care intenţionezi să facă înconjurul lumii. Specific unui demers de obţinere a esenţei unei producţii personale, ca tendinţă de extindere a cheii compoziţionale spre considerarea și adâncirea unor semnificaţii aparte asupra lumii, este faptul că astfel se instalează o stare de fapt – a posesiei faţă de ceva personalizat, utilizat mai apoi ca reper pentru modelarea viziunii personale.

Important în definirea unei ştiinţe precum leadershipul este iniţiativa de construcție a unui montaj complex de imagini, fără draperii și fără perdele, de căutări și reconstituiri ale trecutului, care să surprindă latura „pregătirii pentru viaţă”. Adică acea latură ascunsă a firii umane trecută prin diferite ipostaze, transpusă mai apoi în concepte definitorii. Un film declanşator de emoţii şi reacţii, este o călătorie spre profunzimile lumii, fiindcă denotă o perspectivă istorică care explică în mod obiectiv situaţia prezentă, cu aspecte dramatice din care ai ceva de învăţat.

Unicitatea creaţiei tale poate să capete o anumită certitudine în privinţa imaginii şi reputaţiei care te reprezintă, în cazul în care existenţa pe care o aduci în prim planul lumii reflectă o nouă concepţie despre felul în care interpretezi sensul lumii.

Revelaţiile existenţei au meritul de a fi corelate cu strădania regizorului de a progresa în contextul unor teorii care descriu din mai multe perspective o viziune reprezentativă asupra dimensiunii umane. Iar maeştrii" în arta diversiunii prin imagine știu să personalizeze ceea ce se dezvoltă în cadrul relaţiei cu latura esenţială a unei existențe trecute, astfel încât să-și poată atribui roluri egale cu ale modelelor lor.

Pe această cale aducem în discuţie „dreptul de proprietate” asupra lumii datorită esenţei dramatice dobândite prin crearea unor soluții compoziţionale inedite. Dramatismul este o

încercare de a scoate în evidenţă nişte emoţii aparte vizavi de evenimentele unei lumi imperfecte. O lume ce are ca reper inclinaţia creatorului spre ceea ce depăşeşte limitele subiectivităţii autoimpuse, pentru a da sens unei înţelegeri care intuieşte profunzimile unei naturi sau realităţi din alt timp.

Subiectivitatea este ceea ce vezi la tine prin intermediul unei compoziţii care schimbă percepţia lumii despre ea însăşi.

Iar limitele unei subiectivităţi autoimpuse, date de viziunea şi personalizarea unui cadru de transmitere a experienţei de viaţă, pot fi depăşite prin redarea unei anumite perspective asupra lumii care nu judecă mersul ei, ci încearcă să găsească o înţelegere, o explicaţie, o interpretare, o poveste, în cadrul unei premiere care se anunţă a fi un autentic eveniment cultural.

Călătoria spre profunzimile lumii este întreprinsă cel mai adesea de regizori - aceşti creatori ai faptelor substituite interpretării personale, în scopul redării diferitelor imagini ale unor personalităţi de seamă care, prin asemănare sau prin contrast, pot face din ei nişte modele egale în reprezentativitate.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Călăuza mecanicului

On Octombrie 12, 2010

Direcţionează-ţi paşii spre o cale mai bună, reevaluând felul cum îţi clarifici principiile de conducere.

În captivantul roman poliţist „ *Zece negri mititei* " al celebrei scriitoare Agatha Christie, criminalul, după ce a reuşit să-şi pună în aplicare minuţiosul plan diabolic, acela de a-i omorî pe toţi invitaţii săi de pe insula Negrului, a scos la iveală printr-o scrisoare anonimă modul în care s-au petrecut lucrurile: cum a reuşit să-i omoare pe fiecare în parte, cu câtă iscusinţă, viclenie şi meşteşugire a acţionat pe tot parcursul acelor câteva zile, modul în care şi-a ascuns, cu foarte mare grijă şi atenţie adevărata identitate - modul în care şi-a jucat rolul, cu câtă măiestrie şi îndemânare i-a păcălit pe toţi, negreşit, pe absolut toţi.

Mărturisirea lui, care urma să fie închisă într-o sticlă sigilată şi azvârlită în valurile mării, înainte de a-şi pune singur capăt zilelor într-un mod cu totul şi cu totul original, se încheie cam aşa:

„Ambiţia mea a fost să inventez o crimă misterioasă, pe care nimeni să n-o poată rezolva. Dar niciun artist, îmi dau seama acum, nu se mulţumeşte numai cu asta. Există o dorinţă firească de celebritate care nu poate fi negată. Am, o mărturisesc cu toată umilinţa, o dorinţă omenească vrednică de dispreţuit – vreau ca cineva să ştie cât de deştept am fost…"

Leadership: Eşti în stare să-ţi găseşti adevărata autoritate interioară într-o permanentă determinare exterioară care poate să contribuie la identificarea cauzei unei viziuni capabilă să devină vocaţie?

Această poveste, splendidă prin intriga pe care o dezvoltă, prin jocul excepţional jucat de criminal, a cărui identitate abia la sfârşit este dezvăluită, ne reaminteşte un lucru simplu. Că oamenii cu cea mai mare influenţă pot să obţină în realitatea de zi cu zi o extraordinară performanţă, şi asta doar vrând să arate cât de iscusiţi sunt în a-şi folosi mintea. De fapt, această provocare de a-ţi folosi mintea în cel mai iscusit mod posibil este forţa unei autorităţi interioare care îţi spune constant să fii cât mai funcţional, cât mai autentic, cât mai influent în raport cu ceilalţi oameni.

Dar fiecare om cu influenţă îşi joacă rolul conform caracterului său, conturându-şi personajul într-o manieră ideală viziunii sale. Acest criminal, prin profesionalismul cu care şi-a conceput şi şi-a dus la îndeplinire planul, acest "lider" prin puterea lui de a face reguli, prin caracterul lui puternic (dar distrugător), prin puterea lui de a induce celorlalţi o anumită stare, a avut fără îndoială acea încredere în puterea lui personală pe care ştia s-o mânuiască cu precizia unui ceasornic.

El este un bun exemplu, mai întâi al puterii gândului – căci gândul îţi dirijează faptele, apoi al puterii imaginaţiei – căci imaginaţia îţi creează viziunea. Dar poate oare mecanicul dintr-un astfel de om să descopere locul unde zace ascunsă rotiţa care, pusă în mişcare, să prilejuiască succesul total, acela de lungă durată? Nu. Nu poate. Sau poate, dar numai până la un anumit punct.

Dar, atenţie ! Determinarea exterioară care poate să contribuie la identificarea cauzei unei viziuni capabilă să devină vocaţie este provocarea de a demonstra celorlalţi oameni că eşti mult mai presus ca ei, ceea ce poate duce la depăşirea limitelor oricărei imaginaţii normale. De fapt, cauza unei viziuni capabilă să devină vocaţie poate fi o ocazie de a-ţi testa

inteligenţa într-un mod original, dar totodată poate fi şi o ocazie de a-ţi extinde gândirea prin reevaluarea convingerilor despre sine.

Leadership: Poţi să fii arbitrul propriului tău caracter prin identificarea cauzei unei imagini de sine care îţi corectează automat erorile de gândire săvârşite printr-o concentrare asupra sentimentelor care îţi alimentează vanitatea?

Cineva a spus: *"Adevărata mărime şi nobleţe a unui om este măsurată prin puterea lui de a-şi supune simţămintele, şi nu de puterea simţămintelor sale de a-l supune pe el."*

Aşa cum un arbitru este obligat - prin comportarea sa - să reamintească necontenit echipierilor limitele permise de regulament şi de etica sportivă, tot aşa şi tu, ca să-ţi ridici nivelul de nobleţe – ce face din tine un om cu adevărat valoros, trebuie să-ţi reaminteşti ţie însuţi limitele permise de etica umană, şi să nu încalci niciodată regulile absolut necesare unei bune funcţionări – în conformitate cu modelul de leadership impus de ceilalţi. Ca să ceri mai mult de la ceilalţi, mai întâi trebuie să ceri mai mult de la tine - prin puterea ta de a-ti supune simţămintele. Ca şi arbitru al propriului tău destin, trebuie să fii capabil să opreşti jocul dintre bine şi rău atunci când latura ta negativă este zdrobitoare în defavoarea celorlalţi.

Tu eşti un exemplu pentru ceilalţi? Ca lider, eşti mai întâi de toate adept al marilor principii care călăuzesc şi reglementează conduita în relaţiile interumane? Iţi cultivi potenţialul în lumina simţămintelor celorlalţi? Care consideri că este aspectul negativ al potenţialului tău?

Imaginea de sine care îţi corectează automat erorile de gândire are ca substrat reflectarea ta într-o conştiinţă care a descoperit tristeţea pe care o dă (adesea) avântul dorinţei de validare şi afirmare a inteligenţei.

Nu uita că sentimentele care îţi alimentează vanitatea, precum duşmănia, aroganţa sau grandomania, sunt de fapt nişte nevoi izvorâte dintr-o frustrare, şi ele nu fac altceva decât să te agaţe şi să te coboare în starea de încordare şi stres. Auto-vinovaţia te va distruge în cele din urmă, te va măcina până când nu va mai rămâne nimic din tine.

Călăuza mecanicului este de fapt drumul către tine însuţi, care te ajută să îţi reconstruieşti şi să îţi fortifici bazele leadershipului. Dar pentru asta trebuie să identifici exact acea "rotiţa problemă" care îţi indică greşit nivelul caracterului tău, şi s-o repari înainte ca întreg mecanismul să se deterioreze.

Concluzie: Ca lider trebuie să discerni binele de rău, deci trebuie să-ti clădeşti principiile pe o etică şi o deontologie stabilite de "normalul" societăţii umane. Ideile şi viziunea ca şi comportamentul trebuiesc orientate spre limita superioară a "normalului" stabilit şi definit de societatea umană prin diferite dispoziţii legale dar şi de acel bun simţ învăţat de la predecesorii noştri, care trebuie să fie adevărate călăuze ce ne direcţionează paşii pe calea adecvată spre atingerea unui scop benefic pentru toţi.

Direcţionează-ţi paşii spre o cale mai bună, reevaluând felul cum îţi clarifici principiile de conducere.

Source: https://neculaifantanaru.com/calauza-mecanicului.html

Călăuza rătăciţilor (II)

On Iunie 03, 2010

Transmite-le oamenilor mărturia a ceea ce eşti, optimizându-ţi acţiunile în conformitate cu modul tău dominant de orientare.

Ca să nu ne strice planul şi fără să mai stea pe gânduri, Vlad, liderul grupului, a luat o decizie curajoasă: „ *Voi merge eu la ei şi-i voi conduce pe drumul cel bun. În douăzeci si cinci de minute voi fi înapoi. Aşteptaţi-mă exact aici şi odihniţi-vă puţin, căci mai avem mult de urcat.* " Apoi, cu paşi grăbiţi, el plecă în urmă celor trei rătăciţi.

Ei bine, ce s-a întâmplat apoi părea luat din filmele de aventuri. N-am avut încotro, şi am aşteptat. Dar am aşteptat cam mult, vreo oră si ceva, iar Vlad n-a mai apărut. Văzând că nu mai apare, am hotărât să ne întoarcem pe traseul pe care am venit. Şi stupoare. Ne-am rătăcit şi noi pe una dintre potecile ce coborau din munte. Norocul nostru a fost că un mic grup de turişti, condus de un ghid autorizat, cobora muntele, şi astfel am fost ajutaţi să ajungem la pensiune.

Dar ce s-a întâmplat cu Vlad şi cu ceilalţi trei prieteni ai noştri? Căci nu se aflau la pensiune când am ajuns noi, ci abia mai târziu, spre seara i-am revăzut. Ei bine, Vlad i-a ajuns din urmă pe cei trei, dar Maria, una din cele două fete, şi-a luxat piciorul, astfel că micul lor grup a coborât mai greu şi într-un timp mai îndelungat decât cel estimat de Vlad. Când acesta a revenit la locul unde ne lăsase nu mai eram noi de găsit, căci luaserăm iniţiativa de a coborî singuri.

Leadership: Poţi să-ţi impui limitele într-o căutare de a te autodepăşi, fără să acorzi întâietate unei direcţii de afirmare a valorilor care nu te definesc?

N-a fost cu putinţă să ajungem la destinaţia dorită fiindcă Vlad, călăuza noastră în care ne-am pus toată nădejdea, s-a purtat ca un novice, şi-a permis scăpări. I-a lipsit capacitatea de organizare. El n-a putut să se impună în faţa noastră, adică a întregului grup, pentru că n-a avut un plan bine pus la punct, cu alternative şi măsuri de intervenţie rapidă în cazul apariţiei unor neprevăzuturi, plan care trebuia adus la cunoştinţa noastră.

În primul rând Vlad ar fi trebuit să ne avertizeze de la început de eventualele probleme care pot apărea, şi să se asigure că nu ne ameninţă nicio primejdie. Apoi el trebuia neapărat să ne evalueze capacităţile şi aptitudinile personale. Un ghid autorizat, deci cu adevărat experimentat, ne-ar fi evaluat mai întâi din punct de vedere al capacităţilor fizice, a stării de sănătate, al cunoştinţelor privind ascensiunea montană şi a experienţei anterioare. Pentru că din clipa în care urci muntele, fiecare pas poate deveni hotărâtor, şi un singur lucru neluat în calcul poate periclita întreaga excursie. Deci, cine nu face faţă muntelui, nu are ce căuta pe munte.

Valorile lui Vlad - precum solidaritatea, angajamentul şi responsabilitatea, nu au făcut casă bună cu convingerile potențatoare care îl defineau prin imposibilitatea de a-și pleca privirea în fața presiunilor evenimentelor nedorite, convingeri precum: "Nu am suficientă experienţă şi am impresia că reacţionez cu nişte sentimente pe care alţii nu le au."

Leadership: Pui accentul pe experienţa trăită şi asumată, ca subiect al reflecţiei critice?

Un prim argument al decăderii sferei de influenţă din pricina alianţei cu un scop care se vrea

a fi previzibil (dar marcat de un dram de contestare indirectă) şi a acumulării de erori fundamentate care fie rămân trecute cu vederea, fie sunt interpretate şi prelucrate la latitudinea conştiinţei, este acela că o asemenea acumulare îl înstrăinează pe om de ceea ce era înainte, transformându-l în altcineva.

Aceste erori de gândire vizează componenţa realităţi de moment în care te descoperi pe tine cu totul altul, un perdant, care nu mai face faţă propriilor sale cerinţe de orientare. Citeam undeva pe internet că psihologul american atribuia aceste erori de gândire unor "unghiuri moarte" acelor poticneli ale minţii în care calităţile omului devin cele mai mari defecte.

Trecerea de la implicarea superficială la participarea activă în procesul de luare a deciziei, prin determinarea funcţiei de transfer a erorii şi înlăturarea cauzei sale, este o parte a fazei de extensiune a orizonturilor personale. Acestea se execută prin "deplasarea" singură a autorităţii de lider spre o traiectorie de rază mai mică. Ne referim strict la o nouă orientare, într-o situaţie ambiguă, impusă de filtrările intuiţiei care pune accentul pe experienţa trăită şi asumată ca subiect al reflecţiei critice, din perspectiva propriilor valori şi motivaţii.

Aşa cum muncitorul industrial la bandă rulantă nu exercită niciun control asupra produsului finit, căruia el nu-i realizează decât o execuţie parcelară - tot astfel iniţiatorul unei noi direcţii de abordare a diverselor "erori" nu prezintă nicio garanţie de credibilitate în a propune soluţii şi a le rezolva dacă nu realizează trecerea de la însuşirea de abilităţi la însuşirea noilor deprinderi de gândire şi comportament, urmate de exersarea și aplicarea lor în situaţii ambigue.

Reflecţia critică este procesul prin care îţi explici greşelile sub forma remuşcărilor care te urmăresc în contextul unui grad scăzut de asigurare a integrităţii în luarea deciziilor dificile.

Un om care pune accentul pe experienţa trăită şi asumată, ca subiect al reflecţiei critice, îşi ia ca punct de reper o planificare premergătoare a acelor evenimente care pot avea cel mai mare impact şi care sunt cele mai probabil de a se produce.

O „luminiţă" rătăcitoare nu poate decât să rătăcească drumul şi îi facă şi pe ceilalţi să se rătăcească. Degeaba eşti un cercetaş în stare să descoperi căi neumblate, care nu se lasă doborât în faţa primejdiilor sau greutăţilor, dacă nu eşti capabil să te impui în faţă oamenilor, arătându-le că tu eşti piesa cea mai importantă luând decizii potrivite, asumându-ţi consecinţele şi făcându-te respectat.

Cum ar putea oamenii să-şi menţină încrederea în tine dacă în loc să-i conduci în siguranţă la destinaţie, i-ai făcut măcar o singură dată să se rătăcească?

O călăuza are rolul de a conduce echipa la destinaţie în condiţii de siguranţă maximă. Acest deziderat poate fi atins atunci când există un lider competent, abil, cu experienţă în domeniu dar şi în munca cu oamenii, cu o capacitate de analiză deosebită, cu un plan de acţiune bine pus la punct, cu o capacitate deosebita de a intui neprevăzuturile şi de a acţiona rapid şi eficient.

Pe de altă parte rolul echipei nu este de subestimat. Un lider foarte bun cu o echipă slabă, neprofesionistă, dezbinată, este precum o echipă foarte bună fără lider. În ambele situaţii rezultatul nu este altul decât un fiasco total.

Leadershipul este integritatea care te urmăreşte chiar şi atunci când eşti "offline" în momente de cumpănă, având ca variabilă rezultativă experienţa de a fi tot timpul "online"

în schimbarea pe care o poţi aduce.

Călăuza rătăciţilor este omul care îşi reneagă rolul de coordonator al unei acţiuni ulterioare producerii unei situaţii de urgenţă. Transmite-le oamenilor mărturia a ceea ce eşti, optimizându-ţi acţiunile în conformitate cu modul tău dominant de orientare. Altfel spus, felul în care funcţionezi este determinat de cât de bine îţi pui în valoare potenţialul, de modul cum îţi coordonezi fiecare decizie şi de felul în care îţi ghidezi acţiunile.

Source: https://neculaifantanaru.com/calauza-ratacitilor-II.html

Călăuza rătăciţilor (I)

On Iunie 03, 2010

Asigură condiţiile de validitate a experienţei depăşirii de sine, evaluându-ţi limitele de rol, atribuţiile şi responsabilităţile într-un context de gestionare a provocărilor.

Cu mulţi ani în urmă, mai exact în primul an de facultate, am fost cu câţiva prieteni într-o excursie în munţii Făgăraş. N-am să uit niciodată prima zi în care am urcat pe munte.

Ascensiunea s-a desfăşurat sub conducerea lui Vlad, unul dintre localnici, care era obişnuit cu excursiile de acest gen. El escaladase în mai multe rânduri câteva din vârfurile muntoase din România. Se vedea după braţele sale puternice şi picioarele viguroase că era un alpinism încercat, abil şi experimentat. Fără îndoială era genul acela de om plin de vitalitate care nu dă înapoi în faţa niciunui obstacol, şi eram hotărâţi să-l urmăm. Ne puteam bizui pe el.

Leadership: Îţi satisfaci mândria de a aparţine unui rol de "decizie hotărâtoare" în extremitatea unei zone de vulnerabilitate care face ca un eveniment minor să capete amploarea unei oglindiri în ceva mai mult decât în tine însuţi?

Neprevăzuturile răstoarnă planurile mari. După aproximativ trei ore de urcuş ne aflam abia la jumătatea distanţei de parcurs. Deodată, prietena unuia dintre băieţi a exclamat cu năduf: *"Nu mai pot. Mă dor picioarele. Vreau să mă întorc."* Încă două persoane din grup, prietenul fetei şi sora lui, au împărtăşit aceeaşi dorinţă, de a se întoarce.

Fiindcă restul eram dornici să continuăm urcuşul, Vlad a consimţit ca cei trei să se întoarcă, dar cu condiţia să urmeze întocmai marcajele crestate pe scoarţa copacilor, care indicau traseul de întoarcere. Zis şi făcut. Ne-am continuat drumul, având speranţa că cei trei vor ajunge în regulă înapoi la pensiune.

După vreun sfert de oră, aflându-ne pe un versant al muntelui, am privit în vale, şi i-am zărit pe cei trei prieteni ai noştri pe o potecă, dar care vizibil nu ducea la pensiune. Am strigat la ei, dar nu ne-au putut auzi clar, căci ecoul ne-a distorsionat vocile. Am încercat să-i sunam de pe mobil, dar nu aveam semnal. Ce era de făcut?

Mă simţeam de parcă eram legat cu o frânghie de corp şi cineva mă trăgea înapoi, nu mai puteam să neglijez faptul că undeva şi eu pierdusem din perspectivă ideea de a avea contact cu cineva. Mă simţeam vinovat de situaţia în care mă aflam, de neputinţa de a trece la fape. În mine se oglindea spiritul de solidaritate care avea ca destinaţie acea atracţie a interzisului, forţarea unor limite fără a le trăi niciodată cu adevărat, tendinţa de a acţiona de unul singur fără a avea certitudinea unei direcţii.

Leadership: Adopţi o poziţie fermă de actualizare a versiunii tale de performanţă, condiţionând menţinerea funcţiei "True" a valorii personale?

Leadershipul este întotdeauna prima opţiune dată experienţei care se armonizează pe necesităţile de raportare la situaţii concrete, în contexte de *"Lose Yourself"* sau *"Losing your access to the privileges of a new functionality"* , văzute ca nişte probe de formare şi de evaluare.

Ca atare, printre incertitudinile de caracter şi stare de spirit care planează asupra

perspectivelor de viabilitate a versiunii tale de performanţă, sub aspectul unei responsabilizări sporite, în sânul unei situaţii pe care îţi este greu să o accepţi, se strecoară nişte aproximaţii de calcul ale valorilor "True" sau "False" autoimpuse.

Pledoaria noastră pentru necesitatea şi posibilitatea menţinerii funcţiei "True" a valorii personale, spre eliminarea acelor lanţuri cauzale care îşi au originea într-o decizie de moment, cu sens profund moralizator, porneşte, paradoxal, nu de la analiza fenomenului *"Locked in your own excuse"* , deosebit de tot ce l-a precedat.

Ci de la calitatea semnificativă a performanţei tale de lider şi corectării acesteia în condiţiile de validitate a experienţei de a fi faţă în faţă cu tine, prevăzute de normele şi constrângerile devenirii. O experienţă care nu face altceva decât să reflecte afinitatea profundă ce există, în realitate, între formele fundamentale de manifestare a spiritului în practică şi formele fundamentale de realizare a puterii personale.

Versiunea de performanţă pe care o adopţi într-o situaţie de tip "constrângere", când eşti pe cale să renunţi la o anumită iniţiativă datorită stării confuzionale, se află sub măsura finalităţii lipsei de perspectivă care te ține demotivat la schimbările pe care trebuie să le faci pentru a deveni o altă persoană.

Dezavantajul pierderii, într-o anumită măsură, a controlului asupra ceea ce ai de făcut într-un context de constrângeri, aruncând o nouă lumină asupra certitudini de tipul "ori-ori", este o scădere a dinamicii sinelui care are consecinţe asupra performanţei celorlalţi. O experienţă dincolo de moartea formei psihologice a personalităţii, transpusă într-o frică organică sau într-o percepţie distorsionată asupra situaţiei de fapt, trăită în mod conştient, dar pesimist, care se hrăneşte constant din sine însăşi.

În aceste condiţii, preluarea iniţiativei pe care o pretinde leadershipul nu mai devine un scop în sine, ci doar un mijloc, necesar şi potrivit pentru cei ce duc lupta între starea de slăbiciune vizibilă şi afirmarea fermă de voinţă.

A condiţiona menţinerea funcţiei "True" a valorii personale, prin depăşirea limitelor de rol, înseamnă să prelucrezi experienţele de a interacţiona cu sinele si cu ceilalţi oameni până când ajungi să stăpâneşti în totalitate aspectele pragmatice care oferă un plus de sprijin modelului tău de autoritate.

Leadershipul este autoritatea cu care îţi îngădui să rămâi liber şi deschis la orice fel de provocări, fără să gândeşti că altcineva ar fi putut să le facă faţă mai bine decât tine.

Călăuza rătăciţilor nu este doar însoţitorul care arăta drumul corect de urmat, ci probabil o extensie a formei de manifestare a spiritului de lider care se descoperă singur în încercarea de a se mobiliza pozitiv, atât în caz de reuşită cât şi în caz de eşec. O condiţie importantă a unui cost efectiv realist pentru asigurarea unor abilitaţi care, făcând posibilă desfăşurarea optimă a procesului de formare-evaluare, te recomandă drept candidatul ideal pentru o poziţie care necesită colaborare şi compromisuri.

Source: https://neculaifantanaru.com/calauza-ratacitilor.html

Calea evolutivă a sufletului de artist

On Ianuarie 11, 2013

Implică-te în însăşi substanţa creaţiei tale pusă sub semnul unei îndârjite lupte pentru afirmarea acelor valori ale existenţei care fac din tine un talent plin de sensibilitate.

Omul care părăsește meseria de fierar pentru a trece în tagma artiștilor talentați, la lucrul cu pensula, este versiunea restrânsă a unui tratat astral numit "întâlnire cu destinul".

Cred că aceasta este esența vieții celui care a avut un dialog mai lung cu universul, încă dinainte ca el să fi devenit strălucirea unei stele. Poate că totuși, acesta este și mesajul lucrării "Cartea pictorilor" de Mander, din care am printat acest scurt fragment:

Quintijn Messijs, pictor din Antwerpen, spune:

Leadership: Ai învăţat să iei în considerare o creaţie care nu încetează să-şi înnoiască perspectiva de dezvoltare prin intermediul compoziţiei unei imagini obişnuită din timp să privească spre ceea ce există dincolo de ea?

Această explicație a artei lui Quintijn, sau momentul trecerii unui muncitor de rând la exercitarea unei meserii distinse, prin faptul că este demn de un om să se ridice deasupra condiţiei sale, face ca arta să exercite o influenţă benefică asupra importanţei pe care trebuie s-o aibă devotamentul artistului faţă de acel memento al începuturilor sale. Susţinut de amintirea trecutul său, atât de bine reflectat în substanţa creaţiei sale, artistul trebuie se ridice deasupra convenţiilor sociale ale secolului în care trăieşte, deasupra condiţiei sale umile, încât să câştige devotamentul unei arte închinate demnității umane sub toate fațetele ei.

Un om devotat în primul rând artei, în aceeaşi măsură potenţat de posibilitatea trecerii sale de la un mediu la altul, sau de la un statut la altul, îşi găseşte fragmentul de inspiraţie nu în meseria sa, ci în însăşi inima artei sale, care nu e altceva decât dorinţa puternică de a descoperi importanţa esteticului în frumuseţea altei persoane, identică sufleteşte cu el.

Vă întrebaţi, probabil, de unde începe această idilă plină de candoare şi frumuseţe, care evoluează lent, proporţional cu adaptarea lui la o nouă lume care îşi deschide porţile spre artă?

Începe de la înclinaţia lui către artă şi simţul estetic, în fond, pornind de la o analiză a modului în care el se raportează la frumuseţea fiinţei căreia îi poate încredinţa tainele sufletului său, spre păstrare. Aşadar, talentul artistului nu îşi are justificarea doar în puterea de a-şi depăşi condiţia umilă, căci foarte mulţii au experimentat acelaşi gen de situaţie şi n-au reuşit să se schimbe, ci în dorinţa puternică de a fi pe placul unei inimi care radiază frumuseţe.

Leadershipul, din perspectiva trecerii omului de la o condiţie la alta, este exemplul unei vieții eliberată de durerea trecutului ei, în măsura în care viaţa capătă sensul unei creaţii care nu încetează să uimească.

În acest sens, să nu uităm ce spunea Adriana Ivonne Marinescu: *"Imaginea unei creaţii ia forma conducătorului, a naţiunii, a unităţii şi ordinii ideale, puse de regulă sub protecţia*

Providenţei."

Calea evolutivă a sufletului de artist se deschide în faţa omului care ştie să facă din condiţia lui o rampă de lansare spre culmile artei, spre fuziunea esteticii şi valorilor, prin prisma preţului care trebuie plătit: abandonarea vechilor credinţe, a vechilor activităţi, a vechilor cutume, spre atingerea unui ideal măreţ.

Idealul de a te identifica cu profilul ideal al unei alte persoane care îţi poate completa personalitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/calea-evolutiva-a-sufletului-de-artist.html

Calea magului

On Martie 21, 2010

Integrează-te în cercul performanţei, anulând limitările fireşti impuse de parametrii dezvoltării unui înţeles care stăruie întotdeauna la marginea însemnătăţii unui rol jucat impecabil.

Un glas tainic îmi spune că a fost ceva mai mult decât o întâmplare reîntâlnirea neprevăzută cu maestrul magician. Mai avea încă privirea aceea pătrunzătoare care pare că citeşte în adâncul sufletului. Vedeam în el adunată toată ştiinţa omenească, toate secretele ei. Se vedea cât colo că era un om ce avea puterea formidabilă de a schimba lucrurile, un om neobişnuit care ghicea totul, care ştia totul, care pătrundea gândurile cele mai trainice ale tuturor oamenilor.

Câteva ore bune am vorbit, magicianul fiind plăcut surprins că îmi mai amintesc atât de multe despre el. Curios din fire, i-am adresat numeroase întrebări, poate doar aşa voi afla secretul profesiei sale, secretul unui magician. Şi am aflat.

Taina din spatele sclipirii scenice. Magicianul s-a uitat cu încredere la mine, şi-a coborât glasul în aşa fel încât să nu audă nimeni din jur ce vorbim, şi mi-a spus:

- Un magician care nu deţine priceperea de a stârni curiozitatea spectatorilor şi de a-i influenţa după bunul lui plac, plasându-se în mintea lor, nu poate avea succes în cariera lui. Majoritatea spectatorilor crede în miracole şi în lucrurile imposibile ce pot fi realizate, de aceea, ca reprezentaţia să fie impecabilă, el trebuie să suspende temporar realitatea. Altfel spectatorii nu vor gusta nicio iluzie, se vor dovedi neimpresionaţi şi vor aplauda fără însufleţire.

Făcu o scurtă pauză, mă cercetă cu privirea şi cu mintea să vadă dacă într-adevăr sunt atent la el, apoi continuă:

- Eu nu sunt un magician, ci doar un actor care joacă rolul unui magician. Sunt un artist, care a învăţat să realizeze efecte deosebite prin arta sa. Cheia succesului meu constă numai în cunoaşterea fenomenelor fizice ce stau la baza percepţiei optice, în dexteritatea mâinilor mele, în rapiditatea şi acurateţea cu care execut fiecare număr de magie. Cu cât menţin mai mult iluzia, cu atât magia e considerată mai bună.

Leadership: Beneficiezi de toate privilegiile puterii, indiferent de modul în care eşti perceput?

Puterea unui magician de a face trucuri aparent imposibile, influenţând subtil, pe căi mistice, aparent supranaturale, gândurile şi convingerile oamenilor, ilustrează felul în care leadershipul depăşeşte cadrele tradiţionale de promovare. Ilustrează modul în care funcţia de elaborare a resemnificării experienţei trăite de oamenii din jur, prin intermediul unei tendinţe de condiţionare, este îndeplinită exclusiv de către artişti, în faţa unei lumi redimensionate de noi realităţi.

Nu sunt deloc surprins că această reconfigurare a identităţii spre o desăvârşire atotcuprinzătoare, a punerii în practică, într-un mediu controlat, a tuturor tehnicilor avansate de modelare şi manipulare, împărtăşeşte de fapt unele caracteristici ale operei de artă.

Opera de artă este mijlocul prin care artistul îşi manifestă harul improvizaţiei şi al desăvârşirii, este o lecţie de determinism din complexul fenomenelor care alcătuiesc împreună câmpul experienţelor practice. Acesteia îi revine o deosebită însemnătate, cu un număr larg de valenţe de receptare şi de reacţie, prin faptul că devine o cale de dezvăluire a unei noi conştiinţe care arde sub semnul unei forţe de impact în faţa celor care învaţă să se adapteze la noi realităţi.

A beneficia de toate privilegiile puterii înseamnă să-ţi exprimi acea latură creativă care dă măsură valorii tale concomitent cu săvârșirea unei abateri de la realitate, astfel încât publicul să încerce a privi simultan două părţi deosebite ale aceluiaşi individ.

Cu alte cuvinte, opera de artă este o modalitate de formare a unor reprezentări despre lumea obiectelor şi fenomenelor unei realităţii care face tot mai evidentă ideea conform căreia totul este posibil dacă încerci cu adevărat să obţii imposibilul posibilului.

Leadershipul este varianta câștigătoare a unui experiment psihologic în care se testează puterea de înţelegere a unor persoane, prin intermediul unor efecte bine dozate de *clar - obscur* , apărute sub forma unor stiluri de gândire care surprind cu desăvârşire, asigurând obţinerea unor performanţe de excepţie.

De aceea cultivarea capacităţii de receptare a operei de artă, preluând variaţii ale unor teme şi aspecte deosebit de captivante, de la înălţimea superioară a propriei tale culturi creative, este poate cea mai rentabilă investiţie. Pentru că indiferent de modul în care eşti înţeles, tu beneficiezi de toate privilegiile puterii. Asta înseamnă să rămâi fidel propriei superiorităţi intelectuale.

Leadership: Îţi poţi exprima latura ascunsă a fiinţei tale, fără să laşi la voia întâmplării niciun aspect particular al „spectacolului" tău?

Leadershipul este un „joc" bazat pe reguli şi îndemânare, unde numai cei cu adevărat merituoşi vor putea obţine rezultate excepţionale şi vor putea avansa la un nivel mai înalt. Este un „joc" în care trebuie să cauţi să atingi perfecţiunea, chiar dacă nu o vei putea atinge niciodată. Este un „joc" în care dacă nu exersezi continuu poţi da greş, în ciuda performanţei excelente de care ai dat dovadă până în prezent. Reţine că nu poţi lăsa la voia întâmplării niciun aspect particular al „spectacolului" tău.

Aşa cum sentimentul fără inteligenţă este orb, tot aşa şi tu devii orb iar calitatea performanţei tale are de suferit dacă accepţi limitările fireşti pe care ţi le impune dimensiunea talentului tău. Întotdeauna poţi fi mai bun decât crezi că eşti. Hotărârea de a merge până la limita potenţialului tău te va ajuta să ajungi la un nivel la care alţii nu sunt în stare.

Ai făcut un inventar al calităţilor tale? Poţi face lucruri pe care alţii nu sunt în stare să le facă? Care este acea trăsătură care dă tonul performanţelor tale? Manifeşti o grijă autentică pentru elementele care sporesc capacitatea ta de conducere? Sau, te îndrepţi cumva către o zonă pentru care nu ai inclinaţii?

Modul în care eşti perceput de oameni depinde de înţelegerea cu care te apleci asupra dimensiunii estetice a actului creator.

Aşa cum inteligenţa fără sentiment e rece şi nu are forţă dinamică, tot aşa potenţialul tău de lider nu va avea forţă dinamică dacă nu ţi-ai creat o pârghie care să-ţi amplifice la maximum eficienţa – pârghia fiind dată de angajamentul tău pentru îmbunătăţirea condiţiilor în care îţi

validezi potenţialitatea de a transfigura o anumită realitate.

Aceste condiții sunt responsabile de redirecţionarea atenţiei spre altceva decât ceea ce se vede şi de concentrarea propriu zisă asupra actului creator ce se săvârşeşte la un moment dat la vedere, dar tocmai când toată lumea este atentă în altă parte.

Există o cale spre a fi un maestru în leadership? Da, există, dar nu este simplă. În leadership, atingerea măiestriei necesită o pregătire constantă, mult efort, multe sacrificii, căci talentul nu e de-ajuns. Poţi fi înzestrat cu un talentat aparte, cu nişte virtuţi foarte rare, şi cu toate acestea să fii depăşit de cineva care este mai însufleţit şi mai productiv. Întotdeauna perseverenţa şi efortul serios bat talentul.

Latura ascunsă a fiinţei tale are ca variabilă dominantă greutatea de a cuprinde într-un singur act de creaţie două lucruri deosebite: atenţia expusă la planurile unui joc desfăşurat în plan artistic şi tendinţa naturală a minţii de a merge în direcţia curentului provocat de asociaţiile de idei şi corelaţiile inedite pe care le trezeşte experimentarea iluziei.

Calea magului nu este altceva decât calea pe care trebuie s-o urmezi în leadership pentru a-ţi creşte performanţele. Într-o lume ca a noastră, în care există o concurenţă acerbă, numai cei care vor urma calea perfecţionării, a dezvoltării dexterităţilor, şi-n ansamblu, a îmbunătăţirii continue pe toate planurile, vor reuşi să se remarce în mod deosebit !

David Copperfield, cel mai faimos magician al tuturor timpurilor, cel care a făcut ca Statuia Libertăţii să dispară, a surprins cel mai bine acest adevăr: *„ Adevăratul secret al magiei stă în performanţă."*

Tu cum îţi amplifici performanţa astfel încât să-ţi creşti valoarea?

Înţelesul pe care-l atribui rolului tău poate împărțit între dorința de a fi una cu realitatea și loialitatea pentru crearea iluziei?

Source: https://neculaifantanaru.com/calea-magului.html

Calificativul rentabilităţii

On Aprilie 07, 2009

Asigură-i leadershipului tău o rentabilitate mai mare, elaborându-ţi eficient viziunea în concordanţă cu cine eşti tu cu adevărat.

În „Legea Influenţei" vă spuneam despre Martin Luther King Jr., preotul baptist de culoare care şi-a dorit din tot sufletul împlinirea principiilor biblice de viaţă şi libertate. El a înţeles că americanii sunt norocoşii care s-au născut în acel ţinut măreţ, şi că nu mai există o a doua naţiune la fel pe pământ. Iată ce a spus în discursul de la 28 august 1963 cu ocazia marşului spre Washington:

„Visez ca cei patru copii ai mei să trăiască într-o zi într-o naţiune în care să nu fie judecaţi după culoarea pielii, ci după caracterul lor."

Iată o viziune care a devenit realitate !

Leadership: Imaginea căreia i se asociază viziunea ta are ceva din plasticitatea unei experienţe de viaţă care a fost încorporată şi transfigurată într-un ansamblu de acţiuni capabile să îţi aducă dividende de 65% ?

Ni se taie respiraţia când privim spre viitor. Ne aflăm în vârful unei piramide. Dar privind în sus, iată că tocmai acest vârf, această direcţie foarte puţin abordată de ceilalţi spre care ne înălţăm aspiraţiile, acest gigant care captivează întru totul lumea noastră interioară, permiţându-ne să ne cunoaştem mai bine, să ne modelăm caracterul, să ne dedicăm şi să ne concentrăm asupra a ceea ce este important în atingerea scopurilor propuse – ne dă acea rentabilitate impresionantă de care depinde valoarea leadershipului nostru, acelora care aspirăm la statutul de lider.

Tu te afli în vârful unei piramide? După părerea mea, dacă te afli într-o poziţie de lider, singurele acţiuni capabile să îţi aducă dividende de 65% sunt: ambiţia, rigoarea, deschiderea şi toleranţa, focalizarea, vederea laterală, o răsturnare a percepţiei despre sine şi despre lume.

Ce ai de câştigat de aici? În regulă, îţi vei face o imagine pentru posteritate, vei învăţa să fii o istorie pentru posteritate. Vei fi unul din acei 1% din oameni care schimbă ceva important în această lume.

Leadership: Acţiunile conştiente, persistente şi atente asupra credinţelor pe care le acumulezi în experienţele de viaţă, flexibilitatea mentală şi dispoziţia de a te desprinde de prejudecăţi, îți arată adevărata intenție din spatele imaginii pe care ţi-o creezi în faţa celorlalţi?

Marele regizor rus, Serghei Eisenstein, spunea: *„Cel mai important e să ai viziunea, concepţia. Apoi să o stăpâneşti şi să-i rămâi fidel. Trebuie să vezi şi să simţi la ceea ce te gândeşti, să-ţi simţi şi să-ţi stăpâneşti gândurile. Trebuie să fii consecvent şi să le fixezi în memorie şi în simţuri. Şi trebuie să faci toate acestea în acelaşi timp."*

Exact asta este ceea ce a făcut şi Martin Luther King Jr., a conceput o viziune şi a rămas fidel ei până în clipa când acesta a devenit realitate. În ciuda tuturor presiunilor care au apăsat pe umerii săi, în ciuda clipelor grele ca plumbul care cu siguranţă altor oameni le-ar fi tăiat

orice urmă de speranţă, nimeni şi nimic nu a putut să-i strivească avântul spre înălţimile pe care a dorit să le atingă.

E timpul să te uiţi în interiorul tău? Viziunea pe care o creezi, felul în care o gestionezi şi răspunzi de ea reflectă cine eşti tu cu adevărat. Viziunea este un mijloc de expresie a caracterului şi acţiunilor tale, care te apropie de înţelegerea potenţialului pe care îl ai. O intenţie, insuficient fondată pe o viziune puternică, va rămâne neconvingătoare şi incertă pentru viitorul tău.

Leadershipul este acel sistem de acţiuni care îţi lasă o mare libertate de alegere în construcţia experienţelor de luare aminte la sine, din care vei putea să scoţi la iveală noi abilități despre care credeai anterior că nu le ai.

Dar nu încerca să îţi confecţionezi o imagine sau o biografie care să mascheze lucrurile care nu te avantajează. Şi nu încerca să-ţi amplifici "câştigurile" (triumfurile) pentru a-ţi asigura o cinstire pentru posteritate.

Calificativul Rentabilităţii se acordă calităţii leadershipului tău, numai dacă viziunea ta corespunde propriului tău interior. Viziunea este o oglindire a propriilor simţăminte şi trăiri, te ajută să-ţi îmbunătăţeşti şansele de a ajunge la inimile oamenilor fără să exerciţi nici un fel de presiune asupra lor.

Aşa cum un cancerul poate produce leziuni severe creierului şi atacă sistemul imunitar al organismului - tot aşa o gândire îngustă, fără o viziune clară şi un set coerent de valori care să scoată la suprafaţă tot ce este mai bun în tine, îţi poate slăbi sistemul imunitar al leadershipului tău.

Dar, de asemenea, nu este suficient să ai viziune, ci trebuie să găseşti şi mijloacele de a o materializa. Iar odată materializată se poate spune că ai atins piscul cel mai înalt al muntelui numit leadership. Acest lucru reprezintă un calificativ maxim pentru tine. Şi înseamnă că toate eforturile pe care le-ai depus pentru a ajunge sus au fost rentabile.

Source: https://neculaifantanaru.com/calificativul-rentabilitatii.html

Calitatea slabă a leadershipului

On Aprilie 01, 2009

Priveşte dincolo de reuşită pentru a descoperi drumul spre echilibrarea interioară.

Hernan Cortes a rămas guvernatorul ţinutului pe care-l denumise Noua Spanie, aşteptând ca regele să-l ridice la rangul de vicerege. A devenit extrem de bogat după cucerirea Mexicului. Coroana i-a dat mine de aur şi argint, plantaţii de bumbac şi zahăr, mori şi pământuri. Şi-a construit un castel cu turnuri la Cuernavaca şi a primit titlul de marchiz. Îi plăcea să i se spună Don Hernando. Faima lui i-a asigurat căsătoria cu Juana de Zuniga, rudă cu Ducele de Bejar, unul din cei mai influenţi oameni din Spania.

Cu toate acestea scandalurile trecutului i-au marcat restul carierei. Plin de neastâmpăr, şi-a dedicat întreaga viaţă căutării altui Mexic şi altui Motecuhzoma. A risipit zestrea soţiei într-o inutilă explorare a legendarului Amazon. Şi-a petrecut ultimii ani în Spania încercând să solicite câte o audienţă regelui. A devenit un bătrânel ridicol şi agasant, care trăgea de mânecă funcţionarii minori, plângându-se de nedreptăţile reale sau imaginare care i se făcuseră.

În cele din urmă, după ce şi-a dat seama că nu va primi binecuvântarea regală, a hotărât să se întoarcă în iubitul său Mexic. S-a îmbolnăvit cu câteva zile înainte să pornească în călătorie şi a murit, singur şi nefericit, la şaizeci şi doi de ani. Azi, în Mexic, nu există nicio statuie a lui Cortes, niciun monument, niciun mormânt. Blestemul primei lui soţii, Malinali Tenepal, l-a urmărit şi pe el şi pe fiul lui dincolo de mormânt: *"Te blestem Cortes, şi pe tine, şi pe copilul nostru, şi Mexicul".*

Leadership: Îţi controlezi tendinţa de a atribui valoare unor fapte menite să rămână în adâncul memoriei lumii, dar care se pot dovedi incriminate dacă cad sub incidenţa obligaţiei de a fi o legătură de drept cu mersul lumii ?

Lumea nu se va opri într-un loc doar pentru că tu ai cucerit un teritoriu, sau pentru că intenţionezi să cucereşti alte teritorii. Important nu este teritoriul cucerit, ci mai degrabă ce se întâmplă pe acel teritoriu. Prin ce anume atrage un teritoriu lumea? Sugerează el o abordare nouă a mersului lumii, în afară de o expansiune târzie a unui imperiu? Este teritoriul o acţiune neîncheiată care ridică întrebări legate de semnificaţiile comportamentului tău? Teritoriul se poate transforma într-un tot social-economic, sau într-un continuu război?

Mai mult decât atât, cum poate individul să își transforme teritoriul într-un loc de emancipare colectivă?

Hernan Cortes a vrut să cucerească noi teritorii într-un efort de a-și afirma personalitatea dominantă, spiritul de lider (de neînvins). Dar el nu a avut viziunea de a afirma, de a proteja, de a revitaliza valorile culturale ale societăţii în care trăia. El a văzut teritoriul Mexicului ca pe o bucată de pământ din care se pot extrage bogăţii, fără să ia în calcul faptul că adevărata bogăţie a unui popor stă în valorile sale: egalitate pentru toți, justiţie pentru toţi, libertate pentru toţi, ridicarea vieţii la înălţimea unui ideal.

Dacă sufletul unui om măreţ este analiza sufletească a unui popor la un moment dat, atunci lui Cortez i-a lipsit măreţia fiindcă nu a reuşit să unească fapta glorioasă cu latura înţeleaptă a sinelui. De fapt, Cortez a fost atât de mult cucerit de glorie şi faimă, încât n-a simţit cum cade în acea uitare a sinelui de sine, iar forma etica a regretului s-a manifestat prea târziu, mai exact atunci când evenimentele au început să apună, când deja el nu mai putea să iasă

din acea uitare caldă şi definitivă.

Obligaţia liderului de a fi o legătură de drept cu mersul lumii se constată din luciditatea încordată a sinelui de a admite imperfecţiunea fiinţei sale, fiind dispus să îşi asume partea de vină ce îi revine dacă nu se proiectează la timp în sufletul celor din jurul său.

Calitatea slabă a leadershipului se observă în felul în care omul îşi judecă sinele atunci când faptele glorioase întrec şansele sale de a fi potrivit poziţiei respective, în planul raporturilor cu conştiinţa generală a celorlalţi oameni din jurul său.

Când omul îşi evaluează şansele de a rămâne în fruntea oamenilor, el îşi raportează personalitatea la poziţia generală a oamenilor faţă de reuşita unui obiectiv care nu trebuie să depăşească conştiinţa identităţii naţionale, conştiinţa apartenenţei la o comunitate culturală omogenă.

*** Notă:** Colin Falconer - Aztec

Calităţile pictorului în leadership

On Septembrie 21, 2022

Învaţă să imortalizezi realitatea observată de ochiul atent al artistului, scoţând la iveală elementele cu adevărat cuprinzătoare ale "Totului Diferenţiator" din care este formată gândirea din spatele realizării Operei de Artă.

Un fragment din cartea "Viaţa de artist" scrisă de Maurice Rheims, mi-a atras îndeosebi atenţia în această seară liniştită de septembrie. Este vorba despre calităţile necesare unui pictor pentru a deveni extraordinar în domeniul artei. Dar, la fel de bine, aceste calităţi pot servi ca model pentru liderii de pretutindeni care aspiră la condiţia de "excepţionalitate", mai ales dacă luăm în considerare ochiul plin de infinite înţelesuri pe care lentila convergentă a imaginii despre sine o consideră definitorie pentru viitoarele orientări în definirea calităţii actului de creaţie.

"În realitate, puțini sunt cei care au calitățile cerute de excepționalitate, puse pe seama artiștilor. E adevărat că ceea ce degradează pictura, făcând-o să coboare până la josnicia meseriilor celor mai de disprețuit, este marele număr de pictori care n-au nici duh nici talent și uneori chiar nici simț comun.

Originea acestui mare rău izvorăște din admiterea în școlile de pictură a tot felul de copii, fără alegere, fără să fie examinați și fără să fie supravegheați un timp pentru a putea constata dacă au fost destinați acestei arte frumoase de firea și talentul necesar, ori mai curînd de o înclinație nesăbuită, sau de avariția părinților lor, care-i împing spre pictură ca spre o meserie pe care o cred, poate, ceva mai bănoasă decât altele.

Pentru a fi demn de numele de pictor trebuie să ai următoarele calități:

Leadership: Acorzi recunoaşterea cuvenită realităţii în care te readuce momentul transpunerii tale într-o lume a imaginilor pe care nu ţi-o poţi închipui cu adevărat decât atunci când o trăieşti ca pe un Alter-Ego?

Conştientizarea acestor calităţi, printr-o identificare a Sinelui cu reflexia lui (Alter-Ego) se poate recepta ca o lecţie despre lucrurile pe care le surprinde ochiul la vederea unor lucruri sau situaţii menite să genereze anumite rezultate. Aici mă refer la valoarea unei abordări cuprinzătoare a fenomenului de oglindire în statutul artistului dornic de-a crea „artă pentru artă". Mă refer la ambiția artistului de a da corp unui gând, de a-și imagina anatomia acestuia până ce devine obiect de admiraţie şi mijloc de exprimare a sentimentelor.

Bineînţeles că planul reflectant este ales arbitrar, căci Alter-Egoul specific artistului călătorește pe ideea de reformulare sau redefinire a unei experiențe pe care omul obişnuit nu urmăreşte explicit să o aibă modificată vreodată.

Totodată, această abordare cuprinzătoare a fenomenului de oglindire în statutul artistului (de a fi prezent în afara sinelui, deci aflându-se în realitatea alternativă a unei lumi transpusa în imagini viu colorate) se poate constata îndeobşte nu prin fapte sau atitudini creative faţă de problemele vieţii, ci prin inclinaţia vederii de a surprinde acele imagini asociate cu ideea de suflet. Pe această cale am scos în prim plan calitatea numită "inima de artă" care se aprinde de iubire pentru întreaga creaţie, ataşându-se de cei care știu să vadă în lucrurile din jur mai mult decât un ambalaj frumos, ci o perfecţiune în ceea ce priveşte reprezentarea formei simbolice.

A anunţa, însă, o nouă viziune cu mijloacele de expresie ale artei, este pentru un Alter-Ego iniţiat în tainele picturii un fel de instanţă intermediară între "a vedea" şi a "rămâne orb". Căci indiferent ce anume plăsmuieşte mintea, dacă sufletul nu are un limbaj plin de semnificaţii, dacă nu adăposteşte sub aripile durabilului acea simţire a lumii interioare, delicată, ocrotitoare, statornică, capabilă să redea perfect şi total umanul, atunci nici conştiinţa de sine nu se va putea manifesta prin puterea interioară de a transforma realitatea din jur.

Leadership: Urmăreşti respectarea fidelă a asocierii dintre "conţinutul expunerii" şi "reprezentarea vizuală" în planul artei, cu precădere atunci când intenţionezi să faci o comparaţie între realitatea pe care o reprezinţi şi garanţia unui act artistic de calitate?

Deci, printre calităţile unui om ştiutor se poate distinge capacitatea de a experimenta, de a observa manifestările interferenţei dintre conştiinţa însemnătăţii artei (ca activitate intelectuală) şi lumea exterioară, încât realitatea pe care el o reprezintă să fie similară cu expunerea unui act artistic.

Aici mă refer la deprinderea de a observa direct anumite fenomene, legăturile strânse dintre ele, în favoarea unei posibile paralele trasată între percepţia din exterior (a celorlalţi oameni) şi asumarea individuală a efortului de a obţine o realitate nouă şi unică, în stare să emoţioneze. Iar dacă această realitate orientată spre naturaleţe, spre claritate obiectuală, provoacă punerea în mișcare a ființei determinate, atunci vom sesiza că cea mai importantă experienţă de care are nevoie un lider este aceea de a fi conştient de individualitatea sa unică.

Şi numai printr-un complex de împrejurări, prin nişte calităţi deosebite, din totalitatea observaţiilor pe care le oferă experienţa vizuală a unei realităţi obişnuite, liderul îşi va putea perfecţiona imaginaţia, potrivit unghiului de privire ales. De exemplu, a avea o perspectivă mai largă asupra evenimentelor, sub aspectul unei corelaţii între reprezentarea vizuală a unui design şi raportarea la o experienţă de creaţie, nu este acelaşi lucru cu a avea o perspectivă mai clară asupra fiecărui lucru în parte (ca principal obiect al aprecierii subiective).

S-o spun altfel. Realitatea pe care o reprezinţi este rezultatul observării imaginii la care te raportezi. Iar garanţia unui act artistic de calitate se poate câştiga adesea prin atingerea unui oarecare grad de perfecțiune în privinţa redării realităţii într-o formă afectiv-raţională către o tematică inspirată (de exemplu, un peisaj rural care transmite atmosfera ţărănească şi spiritul popular).

Leadership: Poţi să îţi definitivezi creaţia aducând în prim plan noi reprezentări ale unor teme diverse cu ajutorul transpunerii tale în alt plan al realităţii, în al decor, în alt timp şi spaţiu?

Mai trebuie să stiţi un lucru important. "Totul Diferenţiator" vizează abordarea cuprinzătoare a fenomenului de conştientizare a Ego-ului distins ca formă de expresie, nu doar ca spirit. Căci frumusețea artei își găsește expresia atât în conținutul ei, cât și în formă. Este vorba despre un Ego observat de ochiul atent al unui artist care ştie să aducă în prim plan noi reprezentări ale unor teme diverse cu ajutorul transpunerii sale în alt plan al realităţii, în al decor, în alt timp şi spaţiu.

Elementele "Totului Diferenţiator" sunt nişte etape constructive de realizare a creaţiei artistice. Printre acestea se numără: actul elementar al transpunerii în plan a imaginii unui obiect, potrivit unghiului de vedere ales; completarea mentală a unei imagini rămasă ocultată; capacitatea de a surprinde și de a portretiza o temă doar din imaginație; reproducerea imaginii ce o consideri definitorie pentru senzaţia unui Deja Vu; sesizarea alterităţii într-o operă de artă; etc...

Încă ceva. Garanţia unui act artistic de calitate este dată de gândirea din spatele procesului de creație care face ca lucrurile pe care le concepi să fie funcţionale și durabile, nu doar frumoase. Totodată, garanţia unui act artistic de calitate, făcând să exprime sentimente simple într-un sens impulsiv sau naturalist, se poate constitui prin realitatea observată de ochiul atent al artistului - o realitate ce există sub forma unor simboluri-imagini care, dacă sunt înțelese și astfel descărcate de potențialul lor sacru, vor permite lărgirea conștiinței.

Leadershipul se prezintă ca o formă de intelectualism izvorât din ingeniozitatea unei creaţii transpusă în trăiri reale, în contextul producerii şi asigurării unei imagini capabile să redea pe deplin trăsăturile tale individuale.

Calităţile pictorului în leadership sunt necesare pentru a aduce la realitate ideea că o conştiinţă care caută să se interpreteze metaforic pe sine este miracolul unei creaţii care poate oricând să se angajeze în explicarea legăturii dintre ceea ce se rămâne neschimbat în timp şi ceea ce survine ca o îmbogăţire a experienţei concretului transpusă într-o viziune suprarealistă.

Întotdeauna calităţile unui pictor fac loc de cinste la toate nivelurile leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-pictorului-in-leadership.html

Carisma

On Aprilie 27, 2009

Oamenii te vor admira şi te vor urma numai dacă corespunzi idealului lor.

Se poate întâmpla ca ultima încercare de a dovedi lumii întregi că se poate, că poţi ajunge la destinaţia pe care ţi-ai propus-o, prin propriile puteri şi hotărâre, să fie încununată cu succes. Cred că merită tot respectul cel care se face remarcat prin ceva, orice, şi demonstrează cu această ocazie tuturor, că da, este posibil să îţi atingi scopurile, să îţi împlineşti visele cele mai frumoase dacă pui suflet în ceea ce faci, dacă munceşti cu seriozitate şi simţ de răspundere şi dacă încă de la început îţi iei angajamentul că nu vei renunţa cu nici un chip la ceea ce ţi-ai propus, oricât de greu ar fi drumul la un moment dat şi oricât de imposibil ţi s-ar părea de parcurs.

În cele din urmă răsplata pentru efortul depus va fi pe măsură, vei începe să vezi rezultatele, vei simţi că te afli la numai un pas de finalul cursei, de câştigarea marelui "trofeu". Aproape instantaneu vei fi înconjurat de oameni, care mai de care mai diferiţi, mai banali sau mai cocheţi, mai tineri sau mai bătrâni, care vor dori să ajungă şi ei ca tine, nişte eroi, niste învingători, nişte exemple demne de urmat pentru toţi.

Leadership: Îţi asumi tot ceea ce eşti în momentul obţinerii unui rezultat care influenţează deciziile pe care le-ai luat în trecut, dincolo de aparenţele unei realităţi obiective?

Partea a treia a filmului „ *Rocky* ", ilustrează exact punctul meu de vedere. Rocky, interpretat de actorul Sylvester Stallone, se pregăteşte de meciul împotriva arogantului Clubber Lang, pentru cucerirea titlului de campion. La fel ca înaintea fiecărui meci important, Rocky, peste măsură de ambiţios şi hotărât să-şi îndeplinească visul cu orice preţ, îşi începe antrenamentele lungi, intense şi extrem de obositoare. Flotări, tracţiuni, sărituri cu coarda, ridicare de greutăţi şi, nu în ultimul rând joggingul.

Rocky alerga pe străzile pustii din cartierele sărace, locuri cu care de altfel era foarte familiarizat. La un moment dat, într-o zi, Rocky ajunge să atragă dupa el sute sau poate chiar mii de admiratori care încep să alerge împreună cu el, iar la sfârşitul cursei este luat în braţe, şi toţi încep să sară în sus de bucurie având sentimentul că şi ei sunt învingători.

Carisma este modul de a te vedea prin ochii celorlalţi şi de a descoperi felul în care ei te apreciază din imediata apropiere a unei ieşiri din poziţia de învins.

Care sunt şansele să ajungi un lider desăvârşit? Şansele sunt minime dacă nu reuşeşti să-i conduci pe oameni într-o direcţie favorabilă lor, dacă nu le inspiri încrederea de care au nevoie pentru a reuşi în tot ceea ce si-au propus, daca nu-i entuziasmezi şi dacă nu le insufli o viziune plină de speranţă, clară şi optimistă pe termen lung. Într-un cuvânt, ca să ajungi un lider desăvârşit trebuie mai întâi să-i câştigi pe oameni de partea ta, să-i determini să te urmeze din plăcere, la fel ca pe Rocky.

Asta înseamnă să ai carismă, să-i atragi pe oameni de partea ta transmiţându-le entuziasmul de care au nevoie pentru a-şi atinge obiectivele propuse. Prin atitudinea lui hotărâtă, prin perseverenţa şi ambiţia de care a dat dovadă, Rocky le-a inspirat oamenilor curaj şi încredere în viitorul lor, reuşind astfel să-i atragă lângă el.

Toţi oamenii iubesc învingătorii şi îi iau drept modele demne de urmat, fiindcă numai ei îi

inspiră să realizeze lucruri măreţe, fiindcă numai ei îi motivează să meargă mai departe în direcţia visurilor lor şi să nu renunţe niciodată în faţa greutăţilor vieţii.

Leadership: Modul în care îţi accelerezi transformarea se întemeiază pe extremele unui moment în centrul momentului imediat următor?

Momentul în care înfăptuieşti vraja transformării depline şi ajungi în vârf, este de fapt centrul momentului imedia următor, când nu te mai uiţi pe unde mergi şi lecțiile motivaționale nu mai funcționează. Devii un nume care se confundă cu noţiunea de lume, nu cu noţiunea de "unu".

Cu siguranţă oamenii îl vor admira şi îl vor urma pe acela care corespunde idealului lor, acela care îi ajută să crească în credinţă, care îi ajută să-şi dezvolte atitudinea pozitivă, calităţile şi talentele. De aceea este atât de important să fii plin de carismă - să ai mereu o atitudine pozitivă, să-i convingi pe cei din jurul tău că ai o personalitate puternică şi că eşti un exemplu demn de urmat. Absolut toţi vor ajunge să te iubească dacă le dai curajul şi avântul de care au nevoie în vremurile nesigure, dacă îi încurajezi să creadă în reuşită şi dacă îi ajuţi să se comporte şi să gândească ca nişte învingători.

Carisma este o calitate care îi face pe oameni să se simtă şi să se privească ca nişte învingători. Toţi acei oameni care au decis să alerge cu Rocky s-au văzut, cel puţin pentru un moment, învingători. Spiritul de competiţie, dorinţa de a câştiga, de a fi cei mai buni, a pus imediat stăpânire pe întreaga lor fiinţă, mobilizându-i să dea tot ce au mai bun din ei. Un lider carismatic îi motivează pe oameni să meargă mai departe cu mai multă ambiţie şi dăruire.

Câştigarea "marelui trofeu" este rezultatul unui leadership a cărui miză este mândria de a te simţi deosebit prin pasiunea şi determinarea cu care ai dovedit că poţi visa şi construi un ideal realizabil.

P.S. Trezeşte în oameni atitudinea energică şi spiritul de învingător ! Susţine-i şi ridică-le moralul atunci când au nevoie. Încurajează-i să se ridice când sunt la pământ, şi ei te vor iubi pentru asta.

Asta înseamnă să ai carismă: să-i farmeci pe oameni, să-i faci să te iubească şi să te urmeze din plăcere.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-carisma.html

Creativitatea

On Ianuarie 08, 2009

Fii deschis la un nou mod de a gândi şi, în esenţă la un nou fel de a vedea lucrurile, ca să asiguri dezvoltarea optimă a leadershipului tău.

Imaginează-ţi pentru o clipă că eşti trimis să urmezi nişte cursuri speciale de agenţi secreţi la o şcoală de spionaj. Aici esti învăţat în primul rând cum poţi descoperi dacă eşti urmărit. La sfârşitul primului semestru, în loc să susţii un examen scris, eşti trimis în Budapesta, îmbrăcat întocmai ca localnicii. Misiunea ta constă în a ajunge la o anumită oră la fântâna din centrul oraşului, înconjurată de un parc frumos amenajat şi bine îngrijit, scăpând totodată de urmăritor, rol care îi revine unui alt coleg de-al tău pe care însă nu-l cunoşti.

Întrebare: Crezi că vei reuşi să scapi de urmăritor şi să ajungi la fântână?

Chiar dacă răspunsul tău este "Da, voi reuşi", fii convins că nu vei reuşi. De ce? Pentru că nu este deloc uşor, şi mai ales pentru că nimeni nu trebuie să promoveze acest test de la prima încercare. Asta este prima lecţie pe care trebuie s-o înveţi la orice şcoala de spionaj: "Dacă nu eşti vigilent şi perspicace, dacă nu eşti creativ şi nu dai dovadă de imaginaţie în momentele critice, nu îţi vei putea îndeplini niciodată misiunea. De fapt, eşti un om mort".

Prin urmare, ca să promovezi acest test a doua sau a treia oară, trebuie:

Leadership: Anticiparea unei situaţii pe care o construieşti în mintea ta atunci când aştepţi un rezultat este direct proporţională cu perspectiva unei logici din care trebuie să reiasă paşii rezolvării unei enigme?

Sunt convins că nu doreşti să ajungi spion şi să îţi pui viaţa în primejdie, nu-i aşa? Însă este foarte folositor să gândeşti ca un spion atunci când soluţiile la îndemână nu se potrivesc, să fii dispus să iei în considerare orice idee, mai ales pe cele aparent ridicole, şi să nu te limitezi niciodată doar la un singur punct de vedere. Ca lider, este absolut necesar să-ţi dezvolţi un mod de gândire foarte diferit de al celorlalţi, şi să înveţi să anticipezi toate riscurile.

Un singur lucru este cert: dacă vrei să-ţi atingi toate scopurile propuse, şi mai ales dacă vrei să ajungi un lider eficient, va trebui să dai dovadă de creativitate în domeniul în care îţi desfăşori activitatea. Adevărul este că nu vei reuşi să duci la bun sfârşit nicio misiune, nicio sarcină complicată de serviciu, niciun proiect important, nimic din tot ceea ce doreşti să întreprinzi şi, de asemenea, nu vei putea găsi nicidecum soluţii viabile şi rapide de rezolvare a problemelor cu care în mod sigur te vei confrunta în viitor, dacă nu eşti îndeajuns de creativ şi, totodată, perseverent. E nevoie de efort şi de imaginaţie pentru a depăşi toate barierele care te pot împiedica să-ţi atingi scopurile propuse.

Însă, la fel ca şi un spion, trebuie să înveţi să fii "pe fază". A ocupa o funcţie importantă într-o companie nu mai este la fel de sigur ca altădată. Managerii caută oameni cât mai competenţi - capabili să-i inspire pe alţii, cât mai în temă cu noutăţile, cât mai hotărâţi şi cât mai creativi. În prezent, tehnologia se dezvoltă derutant de repede, schimbarea este foarte riscantă, şi dacă nu acţionezi atunci când trebuie şi cum trebuie rişti să pierzi poziţia în care te afli şi să fii înlocuit.

Leadership: Îţi amplifici menirea de a fi un rezultat al descifrării unor enigme în tot ceea

ce ţi se întâmplă pe parcursul tendinţei de a maximiza importanţa pe care o acorzi ieşirii dintr-un labirint fără limite?

Iar dacă eşti manager, este deosebit de important să găseşti căi novatoare de a trece peste toate obstacolele care pot apărea, să înveţi să te descurci în situaţii de criză, să ştii cum să procedezi atunci când te trezeşti înconjurat de probleme, care mai de care mai complexe, mai ciudate, mai presante, astfel încât să scapi rapid de ele. Vei reuşi, oare, să scapi întotdeauna de probleme şi să îţi atingi obiectivele stabilite? Vei promova la testul de aptitudini şi perspicacitate, sau vei pica?

Reţine că, oricât de mult ţi-ai dori să faci lucrurile să meargă, oricât de mult ai munci şi oricât de multe sacrificii ai face, dacă nu ai spirit de iniţiativă şi dacă nu dai dovadă de creativitate în domeniul în care activezi, nu vei reuşi niciodată să ajungi în top. Ca să reuşeşti în leadership trebuie să fii dispus să urmezi fără rezerve calea imaginaţiei şi a creativităţii.

Iar dacă nu îţi vei asuma riscuri, dacă nu vei avea suficientă prezenţă de spirit, un pronunţat simţ al creativităţii şi o putere de convingere foarte mare, nu vei şti cum să acţionezi pentru a ieşi din situaţiile de criză. Şi, în consecinţă, nu vei reuşi să urci mai sus în ierarhie.

Riscul cel mai mare la care eşti supus în încercarea de a-ţi demonstra vigilenţa este să te menţii motivat de o ieşire dintr-un labirint al cărui sens îţi scapă.

Liderii sunt extrem de talentaţi în domeniul în care activează. Ei ştiu să combine ideile noi cu cele vechi, ştiu să facă conexiuni între lucruri diferite, ştiu să creeze punţi de legătură între aspectele opuse sau aparent incompatibile ale lucrurilor. Totodată, liderii sunt mereu atenţi la detaliile mărunte, iau în calcul orice variantă de ieşire dintr-un impas şi adoptă ideile respinse sau aparent fără însemnătate.

Dacă vrei să ajungi un lider desăvârşit trebuie să dai dovadă de pasiune pentru ceea ce faci, de perseverenţă şi mai ales, mai ales de creativitate. Cum poţi deveni mai creativ? Prin exerciţiu. Încearcă să găseşti în fiecare zi soluţii la problemele pe care le întâmpini. Generarea ideilor, creativitatea şi spiritul inovator trebuie să fie aproape de pulsul oricărei organizaţii de succes.

Modul de a te percepe în conformitate cu cerinţele unei misiuni fără întoarcere este un labirint al cărui arhitect şi prizonier vei rămâne mult timp dacă nu reuşeşti să găseşti "ieşirea" care te trimite la nivelul următor.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-creativitatea.html

Credinţa

On Decembrie 27, 2009

Întrece-te pe tine însuţi dacă îţi doreşti să faci saltul la un nivel superior.

De mult ori oamenii care îşi cunosc limitele şi slăbiciunile rămân locului, deprimaţi şi dezamăgiţi, gata să facă un pas înapoi la orice greutate pe care viaţa le-o aşterne în cale. Nu mai au putere fizică şi tărie morală suficientă, se tem să reacţioneze la provocările vieţii şi, prin urmare, în loc să-şi învingă frica, în loc să încerce să devină mai încrezători şi mai curajosi, ei îşi acceptă soarta (ori care ar fi ea) şi se retrag în lumea lor.

Sper ca vorbele mele să nu sune rău şi ameninţător pentru acele persoane care nu iubesc schimbarea dar preferă monotonia, care nu preiau controlul asupra vieţii lor, asupra propriilor hotărâri, şi care nu au convingerea că vor reuşi să-şi atingă ţelurile dacă se mobilizează.

Nu este deloc o noutate ceea ce afirma odată scriitorul Burke Hegdes, " *Cerul îi ajută numai pe oamenii care trec la acţiune* ". Credinţa înseamnă acţiune. Înseamnă să te mişti, să faci ceva pentru a-ţi împlini visele, ştiind că Dumnezeu va fi tot timpul lângă tine şi îţi va îndruma paşii pe drumul cel bun. Probabil vă amintiţi bancul acela cu tipul care se roagă la Dumnezeu să-l ajute să câştige la loterie. Şi după o viaţă întreagă pierdută cu rugăciuni, exasperat, Dumnezeu îi strigă: "Mai Ioane, cumpără şi tu măcar un bilet". Adică, Te Voi ajuta, dar fă şi tu un mic efort.

Realitatea este din păcate mult mai crudă, dacă ne gândim la faptul că unii oameni pur şi simplu nu depun nici cel mai mic efort pentru a-şi atinge obiectivele. Probabil se duce o luptă mută în sufletul acestor descumpăniţi, prea controversata luptă dintre bine şi rău, dar care nu reprezintă altceva decât o încercare nefirească de a-şi justifica propria lor neputinţă, adică lipsa de credinţă.

Voi încerca să vă ofer în cele ce urmează un exemplu bun care ilustrează puterea magică a credinţei, având convingerea că mă veţi asculta până la capăt.

Leadership: Ești conștient de permanenta ta conexiune cu "Tot Ceea Ce Eşti" într-o dinamică a potenţialului de a deforma o realitate, ştiind foarte bine că adevărul e în altă parte?

Considerat unul din cele mai bune filme ale anului 1997, *"Gattaca"* se înscrie în categoria filmelor motivaţionale, care atrag atenţia publicului asupra faptului că nimic nu este imposibil. Şi alte filme se pot înscrie probabil în această categorie: *"A Knight Tale"* , *"Fighter in the Wind"* ca să nu mai pomenim de *"The Neverending Story"* . De ce se numesc motivaţionale?

Dintr-un singur motiv, acela că ne îndeamnă să trecem la acţiune. Adică ne fac să aspirăm la mai mult, ne menţin în priză, ne determină să luăm atitudinea pozitivă, să ne orientăm mai bine în alegerea căilor de urmat şi să acţionăm cu mai mult elan în direcţia realizării scopurilor propuse. Personal nutresc o admiraţie teribilă pentru acest gen de filme, şi cred că nu sunt singurul.

Vincent Freeman este unul dintre ultimii oameni născuţi natural, nu în laboratoarele genetice. (Acţiunea filmului se desfăşoară undeva în viitorul nu prea îndepărtat). Încă de la naştere, specialiştii au preconizat că va muri la vârsta de 30 de ani. Miop şi bolnăvicios, Vincent nu

avea nici o şansă să-şi facă vreo carieră într-o societate dinamică şi profesională. Însă, încă de mic, el a avut o singura pasiune, planetele, iar visul pe care şi l-a plăsmuit a fost să ajungă în spaţiu. Chiar şi după ce a împlinit vârsta majoratului, visul lui cel mai mare a fost acela de a ajunge în spaţiu. A încercat să se angajeze la diverse companii, însă nimeni nu l-a angajat deoarece nu avea un "profil curat".

Credinţa înseamnă să faci din tine gloria unei făclii strălucitoare atunci când limitele propriei tale condiţii sunt negociate clar de la început de către o autoritate deplină care îngrădeşte manifestarea ta în lume.

Vincent a înţeles atunci că are nevoie de "mai mult de o aterizare ca să ajungă în spaţiu". Aşa că a recurs la măsuri extreme. Trebuia să se întreacă pe sine însuşi dacă voia să facă saltul la un nivel superior. Trebuia să facă ceva mai mult pentru el. Trebuia să-şi înfrunte limitele.

Apelând la ajutorului unui specialist în astfel de cazuri, a reuşit să se angajeze în Gattaca ca navigator, ceea ce implica numeroase sacrificii. În fiecare zi trebuia să-şi îndepărteze toată pielea moartă şi părul de pe corp pentru a limita orice suspiciuni; şi-a pus lentile de contact, a făcut schimb de identitate cu un fost sportiv de performanţă (dar care avea toate caracteristicile unui "valid"), ca să nu mai vorbim de schimbarea amprentelor sau de operaţia de mărire a picioarelor. Până la urmă, Vincent a reuşit să-şi împlinească visul.

Leadership: Eşti pregătit să descoperi sensul unei vieţi pline de substanţă, urmărind neîncetat o ficţiune care poate face din tine oglinda realităţii într-un mod cât mai fidel avansării spre o cotă superioară de evoluţie?

Însă o scenă de pe la sfârşitul filmului n-o voi uita probabil niciodată, şi aici voiam de fapt să ajung. Între Vincent şi fratele său Anton (care avea un profil curat) are loc o ultimă întrecere de înot. Încă de mici se luau la întrecere, iar cine abandona primul şi se întorcea la mal era considerat învins. Nu este nevoie să amintesc cine era cel mai sanatos, mai puternic şi mai apt dintre ei.

De această dată, însă, a câştigat Vincent. Anton, care de-abia se mai ţinea la suprafaţa apei, îl întreabă pe Vincent: " *Cum reuşeşti? Cum ai făcut toate astea?* " Adică cum de ai putut tu, un invalid, să realizezi imposibilul?

Ficţiunea care face din tine oglinda realităţii este un vis care merită trăit până la capăt, cu riscul de a te scufunda într-o groapă a disperării şi a pierzaniei.

Chiar dacă se aflau departe de ţărm, Vincent se opreşte din înot şi îi răspunde fratelui său: "Vrei să ştii cum am făcut-o? Chiar vrei să ştii? Uite cum am reuşit, Anton: Niciodată nu m-am gândit să mă întorc la mal."

Leadership: Imaginea pe care ţi-o formezi despre tine face referire la o condiţie de „IF..., THEN", judecând tot ce faci după îndemnul "Ca să ajungi cineva, trebuie să începi prin a fi nimic" ?

"Niciodata nu m-am gândit să mă întorc la mal", este o afirmaţie care sper să rămână întipărită în mintea tuturor viitorilor lideri. Fiindcă asta înseamnă adevărata credinţă, să nu te îndoieşti cu nici un chip de tine însuţi şi o dată ce ţi-ai propus să atingi un anumit ţel să nu te mai întorci niciodată "la mal".

“Tot înainte” este deviza oamenilor care au credinţa nestrămutată că vor putea mişca munţii din loc. Tu eşti convins că îţi poţi atinge scopurile?

Oamenii incapabili să facă lucrurile să se mişte în favoarea lor aşteaptă cu mâinile întinse să primească din cer, pe de-a gata, tot ce e mai bun de la viaţă. Din nefericire, toate aceste aşteptări necuvenite care sunt adânc înrădăcinate în minţile lor “nefuncţionale” la schimbare, nu se împlinesc niciodată. Nu este de mirare că atitudinea nehotărâtă a acestor oameni a căpătat un renume nefast, care, în opinia unora garantează eşecul oricărei acţiuni.

Leadershipul este oglindirea într-un vis mai înalt decât tine, care se întinde pe tot parcursul unei curse în care trebuie să stabileşti cel mai rapid tur.

Ce ar trebui să se întâmple oare pentru ca aceşti indivizi să-şi schimbe modul de gândire şi de abordare a vieţii?

Mai multă credinţă, acesta este probabil singurul răspuns bun. Credinta aprinde în sufletul nostru acea flacără puternică, acea dorinţă intensă şi hotărâtă de victorie, de care au dat dovadă marii conducători. Fără credinţă focul interior se va stinge la primul obstacol pe care-l vom întâlni, şi nu-i de mirare că oricat ne-am strădui să-l depăşim, nu vom reuşi. Ba chiar ne vom afunda şi mai mult in mlaştina neputinţei.

Probabil că nu se înşela Honore de Balzac atunci când a spus: “ *Ca să ajungi cineva, trebuie să începi prin a fi nimic* ”.

Dar, as adăuga eu, trebuie să ai credinţa nestrămutată că într-o bună zi vei ajunge acolo unde ţi-ai propus, şi asta numai prin acţiune se poate realiza. Ceea ce contează este voinţa ta de a trece la acţiune, având convingerea că vei izbuti în tot ceea ce întreprinzi. Trebuie să te intreci pe tine însuţi dacă vrei să faci saltul la un nivel superior.

Credinţa este măsura sacrificiului pe care eşti în stare să-l faci ca să atingi un scop la fel de absurd ca o ficţiune pe care doar tu o poţi inventa.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-credinta.html

Devotamentul absolut

On August 19, 2010

Focalizează-ţi antenele sufletului tău spre ceilalţi, pentru ca ei să se ataşeze mai mult de tine.

În filmul " *The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor* ", soţilor Evelyn şi Rick O'Connell li se încredinţează o misiune importantă: să mearga în China şi să înapoieze muzeului din Shanghai " *Ochiul din Shangri La"* , care, potrivit legendei, arăta drumul spre Iazul Vieţii Veşnice.

Ei îşi îndeplinesc misiunea, reuşind să predea muzeului acea rară piesă de colecţie. Dar acolo, pe neaşteptate, sunt înconjuraţi de generalul Yang şi oamenii săi. Acesta dorea cu orice preţ să-l învie pe împăratul Qin Shi Huang şi armata lui de teracotă.

Leadership: Poţi să te descoperi drept valoare absolută în felul cum îţi trăieşti credinţa în cazul unei motivaţii lăuntrice faţă de apelul la depăşirea oricărei limitări?

Generalul Yang, cu o autoritate ce nu lasă loc compromisului, o somează pe Evelyn să citească inscripţia care era gravată pe " *Ochiul din Shangri La"* . Dacă ar fi refuzat, soţul ei era ca şi mort.

Întregul ei trup i se zgudui de suspine la gândul că îl va pierde pentru totdeauna pe cel căruia i-a fost alături mereu. Nu putea să întoarcă spatele unui om care îi era atât de scump. Dar în adâncul sufletului ei simţea o teamă teribilă, era bântuită de un presentiment sumbru, că moartea îi pândea pe amândoi îndeaproape. Situaţia în care se afla aduse în mintea ei un noian de posibilităţi înfricoşătoare. Sufletul ei era pe punctul de a se lăsa pradă disperării.

Îl privi pe Rick cu inimă strânsă, ca şi cum ar fi vrut să spună: " *Sufletul şi trupul meu sunt întru totul ale tale. Nu te voi părăsi niciodată.* " Expresia ochilor ei era îngrijorătoare, asemenea privirii unei mame care-şi priveşte pruncul cuprins de o boală gravă. Era o soţie iubitoare, era o fiinţă cu o viaţă spirituală intensă. Nu, nu putea fi atât de nesimţitoare faţă de cel care era tovarăşul şi protectorul ei cel mai bun.

Rick tresări surprins când o văzu pe Evelyn cum se aruncă de bunăvoie în faţa pistolului care era îndreptat spre el. Această perspectivă îl înspăimântă de-a binelea. I se rupea inima de mila ei, dar era la fel de îngrijorat ca ea. Îşi păstră în continuare pe chip o expresie gravă, căci viaţa lor atârna de un singur fir de păr.

Evelyn stătea în faţa generalului, într-o atitudine supusă. Dintr-un sentiment de teamă era decisă să citească inscripţia. Rick rămase un moment cufundat în gânduri, apoi, ascunzându-şi îngrijorarea, afişând o mină încrezătoare, îi vorbi pe un ton afectuos: " *Nu Evelyn, nu face asta. Oricum mă vor omorî* ".

Ea cunoştea timbrul vocii soţului ei mai bine ca oricine – ştia că nu voia să spună asta cu adevărat. Dar nu a putut să ia în consideraţie o altă variantă, decât să citească inscripţia, cu toată spaima de ceea ce avea să urmeze.

Orice lucru care îi stătea în putinţă să-l facă pentru soţul ei puteai să-l consideri deja făcut, inclusiv sacrificiul personal.

Devotamentul este calea de a te arăta superior în faţa unor semne de sfârşit - relevate ca lecţii de viaţă care armonizează cauzele şi efectele derivate dintr-o situaţie fără ieşire.

A făcut dovada devotamentului ei absolut faţă de soţul ei. Rick şi Evelyn avuseseră toate motivele să fie neliniştiţi. Generalul Yang îi tratase cu superioritate şi răceală, şi nu ezitase să dea glas dispreţului în cel mai dur mod şi în cei mai jignitori termeni. Puteau să moară, sau să trăiască doar dacă Evelyn citea inscripţia – dar nimic nu era sigur.

Totul era clar precum cristalul, Rick nu se putea îndoi de devotamentul lui Evelyn, care nu şi-ar fi pierdut niciodată afecţiunea faţă de el. Dar, citind inscripţia, ea a aprins o flacără în sufletul lui. Fără nicio îndoială unei asemenea persoane merită să-i porţi o recunoştinţă veşnică, merită să o răsplăteşti pentru devotamentul ei.

Leadership: Felul tău de a fi un om extraordinar rezidă din bucuria a te recunoaşte drept învingător al unei lupte cu tine însuţi în care inima îşi lasă amprenta asupra caracterului celui de lângă tine?

Dacă îţi dedici inima şi sufletul unei persoane, ea îţi va răspunde cu acelaşi sentiment. Ca sa fii primit in adâncul inimii oamenilor, trebuie să faci dovada devotamentului tau absolut faţă de ei, sporindu-le senzaţia de siguranţă şi încredere vizavi de tine. Căci oamenii simt direct gradul tău de devotament şi natura lui - angajamentul pe care ţi-l iei faţă de ei doar din datorie sau de teamă să nu-ţi pierzi poziţia, sau devotamentul bazat pe dragoste şi valori împărtăşite. Iar daca nu te dovedeşti a fi în concordanţă cu aşteptările lor, vei fi părăsit.

Datoria ta, ca lider, este să fii mereu acolo, alături de oameni, în mijlocul lor, să-i sprijini şi să-i ajuţi în momentele dificile. Oamenii văd în tine salvarea lor. Nu-i de-ajuns să le fii călăuză în toate dându-le ordine şi instructiuni clare pentru ca să-şi ducă la îndeplinire sarcinile ce le-au fost încredinţate. Trebuie să ai o voinţă de fier, dar şi un suflet bun, să-i asiguri de prietenia ta pentru ca ei să-ţi fie mereu recunoscători. Deci, se impune să-i tratezi cu bunăvoinţă şi înţelegere, să ai grijă de ei ca de proprii tăi copii, ca de propria ta familie. Acest lucru va întări şi mai mult legătura dintre tine şi ei. Iar împreună, veţi deveni o forţă mai mare.

Concluzie: Munca cu oamenii este cea mai dificilă. Acest "material" numit om este fragil, şi deci trebuie să ai o grijă deosebita cum te comporţi cu el. Trebuie să dai dovadă de abilitate ca să asiguri coeziunea unui grup, ca să reuşeşti să transformi o gloată de oameni într-o adevărată echipă.

Focalizează-ţi antenele sufletului tău spre ceilalţi, pentru ca ei să se ataşeze mai mult de tine. Oamenii îţi dedică inima şi sufletul numai eşti devotat lor.

Atributul cel mai puternic al liderului este că îşi lasă amprenta asupra împărtăşirii emoţiilor celor din jur în vederea diferenţierii dintre sine şi ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-devotamentul-absolut.html

Dorinţa de autodepăşire

On Ianuarie 07, 2010

Nu poţi să mobilizezi energiile celorlalţi oameni şi să le stârneşti o pasiune intensă pentru munca lor, dacă tu însuţi nu eşti mânat de dorinţa de a obţine rezultate din ce în ce mai bune.

Niciun artist adevărat nu poate trăi fără să creeze. O singură privire aruncată spre chipul unui om, copil sau matur, îi poate oferi inspiraţia de care are nevoie pentru a schiţa un nou tablou. În el zace o forţă misterioasă, o putere creatoare care nu dispare în niciun moment. Fiindcă niciodată nu se mulţumeste cu puţin, cu ceea ce a realizat până în prezent, ci se străduie mereu să se perfecţioneze şi să creeze ceva inedit. Să fie mai bun, din ce în ce mai bun. Atât de bun, încât să-şi depăşească limitele. Voinţa lui de a înfăptui miracolul este atât de puternică, încât se aruncă în muncă cu multă pasiune, de fiecare dată cu o intensitate mai mare, cu acea bucurie de nedescris pe care numai oamenii însufleţiţi de dorinţa de a realiza imposibilul o cunosc.

Un adevarat artist se lasă purtat întotdeauna de torentul inimii, torentul dătător de viaţă. Din fiecare plimbare pe care o face revine cu o temă pe care se grăbeşte s-o schiţeze pe hârtie. Îl atrage frumuseţea lucrurilor în general. Sclipirile frunzelor în vânt, jocul de umbre, lumina, vibraţiile unei roţi de bicicletă neechilibrate, o picătură de rouă de pe o petală de trandafir, un colier în jurul unui gât, zborul gingaş al unui fluture, tristeţea unei statui, forma unei bănci de lemn. Evident, artistul tânjeşte după calitate şi diversitate.

El notează cu o iuţeală magică toate ideile pe măsură ce apar, unele după altele, indiferent cât de asemănătoare ar fi. Dar apoi încearcă să le dea un alt sens. Un sens cu totul şi cu totul diferit, unic, de neînchipuit. Cum ar fi, de exemplu, o combinaţie între pietre şi flori. Sau între cer şi păsări. Sau între un chip omenesc şi ferocitatea unui animal sălbatic. Cuprins de frenezia creaţiei, el caută mereu să le dea lucrurilor o interpretare proprie, să exprime în fiecare tablou un mesaj. Un mesaj care să însemne de fiecare dată altceva şi care să atingă coarda sensibilă a privitorului.

Leadership: Pui în valoare acea parte a artei care există în procesul plăsmuirii artistice, în virtutea unei interpretări aduse momentelor esenţiale care au marcat aprofundarea propriei vocaţii?

Un adevărat artist continuă să se autodepăşească. El ştie că singura cale de a se ridica deasupra celorlalţi, este să continue să se perfecţioneze. Să-şi cultive şi mai mult talentul. Să capete mai multă „strălucire”, mai multă putere, mai multă încredere în capacităţile sale. De aceea nu-şi pierde niciodată îndrăzneala de a încerca lucruri noi, de a vedea lumea dintr-o altă perspectivă. Ideile apar de peste tot.

Forme noi se îmbină, culori noi se întrepătrund. Descoperă noi tehnici. Misterioasa bucurie care sălăşluieşte în firea lui, de a crea, de a da o interpretare nouă şi specială ideilor sale, îi alimentează pasiunea şi îl determină să-şi forţeze limitele. Niciodată nu se opreşte din căutat. Stăpânit de acea năzuinţă lăuntrică spre ideal, ce este proprie tuturor maeştrilor, pune zilnic mâna pe penel şi pictează. Uneori fără întrerupere. Ore în şir. Pentru că inspiraţia îi apare numai muncind.

Ceea ce îl face pe un lider să fie exceptional este această dorinţă imensă, precum cea a unui artist, de se autodepăşi, de a fi întotdeauna mai bun. Niciodată un lider nu va reuşi să-şi menţină poziţia dacă nu munceşte cu multă abnegaţie, dacă nu urmăreşte zi de zi să se perfecţioneze şi să se autodepăşească. Căci cel ce nu încearcă să se implice mai mult în

realizarea obiectivelor carierei sale, în dezvoltarea lui personală şi profesională, cel ce nu se străduie mereu şi mereu să devină mai creativ, mai productiv, mai eficient în ceea ce face, va fi tentat să renunţe.

Leadershipul înseamnă sa treci peste limitele unor valori de contur acceptabile, generând un concept de exploatare al acumulării de expresii artistice.

În ziua de azi, cine vrea să obţină rezultate extraordinare pur şi simplu nu-şi poate permite să rămână la un nivel de performanţă scăzut. Iar cine vrea să conducă bine trebuie numaidecât să dovedească faptul că este un mult mai bun profesionist decât toţi aceia pe care îi conduce.

Valorile de contur ale propriei tale importanţe, precum performanţa, principialitatea, gândirea critică şi etică, sunt date de modul cum te prezinţi în faţa celorlalţi şi ce limbaj foloseşti - un limbaj artistic, creativ, ce pune accentul pe emoția umană și pe expresia culturală. Definiţia expresiei artistice o putem extrage din dicţionar: este unitatea sintetică a manifestării exterioare a gândirii şi sentimentelor prin intermediul cuvintelor, gesturilor, culorilor, liniilor, sunetelor.

Firmele au nevoie de lideri care să fie dispuşi să treacă peste propriile limite. Prin urmare un lider, al cărui ţel este să-şi determine subalternii să obţină rezultate tot mai bune pentru ca firma să prospere, trebuie să fie mânat de dorinţa de a obţine performanţe din ce în ce mai mari. Şi, pentru că este un model pentru toţi ceilalţi, trebuie să fie cât mai bun în tot ceea ce face. În practicile pe care le utilizează, în regulile pe care le stabileşte, în deciziile pe care le ia, în alegerile pe care le face. În arta pe care o semnează.

Leadership: Îţi ridici exemplul personal la rang de virtute care constă în puterea şi curajul de a îndura permanenta conexiune cu "Tot ceea ce eşti" în mijlocul unei experienţe de creaţie omologate sub raportul valorii de referinţă?

Cum ar putea un lider să mobilizeze energiile celorlalţi oameni şi să le stârnească o pasiune intensă pentru munca lor dacă el însuşi nu este mânat de dorinţa de a obţine rezultate din ce în ce mai bune? Cum ar putea un lider să îi îndemne, să îi provoace, să îi inspire şi să îi încurajeze pe oameni să se perfecţioneze dacă el însuşi nu este, mai întâi de toate, foarte bine pregătit şi bine pus la punct cu toate noutăţile din domeniu?

Numai prin exemplul personal, prin interesul pe care îl arată faţă de propria persoană, faţă de profesionalismul său, şi prin fidelitatea lui faţă de companie sau angajator va putea să urce mai sus în ierarhie şi să se menţină acolo. Prin urmare, un lider trebuie, în primul şi în primul rând, să se autoeduce să devină ceea ce afirmă că este: un foarte bun profesionist. Iar un bun profesionist ştie că singura cale de a obţine performanţe superioare este să încerce în permanenţă să evolueze şi să se autodepăşească.

Valoarea de referinţă a unui om de calitate se scade din valoarea finală a investiţiei făcută în reprezentările artistice care depaşesc aşteptările celorlalţi.

Arta pe care ţi-o asumi în încercarea de a realiza o capodoperă derivă din interesul acordat unei pasiuni a cărei intensitate poate naşte o legendă a perfecţiunii într-o lume nou-nouţă.

Concluzie: Fără dorinţa de autodepăşire nu se poate obţine performanţa. Performanţa se obţine numai prin muncă, creativitate, perseverenţă şi perfecţionare continuă. Este esenţial să gândim că întotdeauna se poate şi este loc de mai mult bine, şi să acţionăm în acest sens.

Automulţumirea duce la stagnare, la plafonare, ceea ce nu numai că nu este în beneficiul nimănui, ci chiar în detrimentul tuturor.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-dorinta-de-autodepasire.html

Forţa emoţională

On Iulie 21, 2010

Activează-ţi acele forţe lăuntrice prin care sa găseşti drumul potrivit spre inimile oamenilor.

Rick şi Evelyn ajunseră în oaza din deşertul Ahm Shere, în apropierea templului lui Abu Simbel. Trebuiau să-l găsească cu orice preţ pe fiul lor şi să-l salveze din mâinile înaltului preot Imhotep şi a credincioşilor săi servitori. Doar ei doi, împreună cu Jonathan şi cu Ardeth Bay - o căpetenie a unui grup de războinici ai deşertului, n-ar fi avut aproape nicio şansă împotriva zecilor de soldaţi ce-l slujeau pe Imhotep.

Gândindu-se că aveau să lupte împotriva a mai bine de o sută de oameni bine înarmaţi, ştiind că şansele de izbândă nu erau deloc de partea lor, Rick se apropie încetişor de soţia sa Evelyn. Un om bun, un om inimos, un explorator aventuros dedicat meseriei sale, se afla atunci în faţa ei, însă pentru prima oară cam deznădăjduit. Conştient că lui Evelyn, şi aşa ostenită de emoţiile groaznice prin care a trecut, îi pătrunsese spaima în inimă, i se adresă cu o mare căldură sufletească, cu calm, cu un glas plin de demnitate, dar îndurerat.

Toate temerile şi toate neliniştile puseseră stăpânire pe sufletul lor, simţind pericolul ca înaintea unei cumplite furtuni. Rick şovăi puţin, ca şi când îi venea greu să-i spună că asta ar putea fi ultima lor clipă împreună. În loc să-i spună direct cât de mult o iubeşte, cât de mult înseamnă ea pentru el, cu câtă înflăcărare şi pasiune o adoră, el îi dădu nişte ultime indicaţii despre cum să tragă cu puşca, fiindcă îi cunoştea firea liberă şi semeaţă.

Leadership: Domini imaginea realităţii pe care o construieşti printr-un mesaj care invită la verificarea unei stări de spirit în care se întrepătrund esenţele unice ale unor lumi lăuntrice?

Evelyn dădu aprobator din cap la indicaţiile lui Rick. Cu ochii ţintă la el, ea asculta cu inima deschisă cuvintele calde şi emoţionante ce curgeau de pe buzele lui. Simţi cum o străpung fiorii. Un gând de nădejde izbucni pentru o clipă în sufletul ei. Tăria acestui gând se accentuă atât de tare încât aproape că îi dădură lacrimile. Rick o sărută cu tandreţe, un sărut care pe jumătate însemna „Adio", dupa care, fără să mai spună nimic, dispăru în oază.

Tot acest moment se transformase într-o forţă lăuntrică pentru Evelyn. Cu inima strânsă, dar adânc mişcată de gestul soţului ei, îşi strânse bine arma în mână şi, mânată de elanul femeii ce-şi caută fericirea adevărată în bărbatul iubit, se pregăti de luptă.

Dacă ai urmărit filmul " *The Mummy Returns (2001)* ", cu siguranţă îţi aminteşti că Evelyn, a luptat cu îndârjire riscându-şi viaţa, reuşind să-şi salveze fiul şi soţul.

Marea putere a unui lider radiază din fiinţa lui atunci când realitatea pe care o trăieşte şi o exprimă scoate în evidenţă forma în care el se descoperă drept un conţinut plin de afecţiune.

Pentru întâia oara s-a revelat măreaţa putere ce radia din fiinţa lui Rick – putere care zguduia, seducea şi domina sufletele. Pentru întâia oară s-a manifestat în el misterioasă forţă magică care a putut mobiliza pe cineva spre mai multă râvnă. Cine ştie, dacă Rick nu i-ar fi luat pulsul interior şi nu i-ar fi ridicat adrenalina lui Evelyn, stârnindu-i acea înverşunare lăuntrică specifică unui războinic neînfricat care luptă până la moarte, poate că ea ar fi rămas

deznădăjduită şi n-ar mai fi dovedit acel curaj nemaipomenit.

Un lider adevărat transformă viaţa tuturor oamenilor care se afla în preajma lui, făcând apel mai mult la sentimente decât la raţiune. De fapt, în asta constă nemaipomenita lui putere. Peste tot, fără încetare, supraenergia fiinţei lui trezeşte în ceilalţi o încordare nebănuită, excesiv de intensă, sub forma atracţiei. Sufletele, încătuşate în puterea lui de vrajă, sunt cuprinse brusc de un teribil devotament, supunându-se orbeşte voinţei sale.

O viaţă plină de încercări, prin prisma învăţămintelor însuşite din experienţa unor întâmplări fascinante, este magica poveste în care se întretaie două vieţi despărţite în timp, dar unite în spirit.

Se poate întâmpla ca oamenii pe care-i conduci să treacă prin momente de teamă sau îndoială şi, neavând un interior dur, să-şi diminueze interesul pentru obţinerea performanţelor. Se poate întâmpla să-şi piardă tot elanul şi, în loc să reuşească, să eşueze. În aceste momente, când situaţia lor se îngreunează, sarcina ta, ca lider, este să le dai putere, să-i faci să se simtă tari şi încrezători. Trebuie să le iei pulsul interior şi să le provoci acea emoţie, acel sentiment ciudat în inima lor care să le scoată la iveală adevărata lor valoare, întregul lor potenţial. Dacă reuşeşti asta înseamnă că dispui de o forţă emoţională uriaşă.

A încerca să conduci un grup de oameni neînsufleţiţi de niciun fel de entuziasm e ca şi cum ai lua comanda unui batalion care nu a reuşit să treacă de pregătirea fizică. Pentru ca oamenii să se străduiască să-şi atingă potenţialul şi să realizeze ceva vizibil trebuie să le stimulezi ambiţia, făcând apel la emoţii şi sentimente, nu doar la raţiune. Oamenii nu pot deveni hiperactivi dacă nu le transmiţi acea energie de a reuşi şi, mai ales, dacă îi judeci superficial. Rick a ajutat-o pe Evelyn să-şi canalizeze avântul prin forţa sa emoţională, nu prin „lărgimea de bandă" a gândirii.

Leadershipul se prezintă ca un stâlp de rezistenţă atunci când eşti însufleţit de ambiţia de a-ţi asuma constant responsabilitatea de a fi tu însuţi într-o lume care reflectă valorile în care crezi.

Concluzie: Marii lideri deţin acea artă de a pătrunde în sufletul oamenilor, stabilind conexiuni ce stau la baza manipulării lor, cu scopul de a le activa acele forţe lăuntrice mobilizatoare prin care să poată depăşi momentele critice care uneori apar.

P.S. Capacitatea echipei de a trece peste obstacole depinde de forţa emoţională a liderului.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-forta-emotionala.html

Încrederea

On Decembrie 21, 2008

Arată-le oamenilor eşti de partea lor şi ei îţi vor acorda încrederea lor.

La 6 octombrie 1769, pe ţărmurile Noii Zeelande ancora vestitul căpitan James Cook. El deţinea informaţii conform cărora băştinaşii de prin părţile respective nu sunt tocmai paşnici, ci dimpotrivă, războinici şi provocatori. Din experienţa acumulată de-a lungul anilor, Cook ştia că pentru a evita un conflict trebuia să-i transforme pe băştinaşi în foarte buni prieteni, mai ales că nu putea rămâne prea mult pe acea insulă şi echipajul său avea mare nevoie de provizii şi de odihnă.

Conştient că trebuie să acţioneze rapid ca să evite orice atac imediat, de cum au păşit pe uscat Cook a ordonat să fie capturaţi trei băştinaşi, pe care-i făcu prizonieri. Însă acest prizonierat s-a dovedit a fi o mare sărbătoare pentru aceştia deoarece au fost serviţi cu multe feluri de mâncare şi li s-au făcut multe daruri. După câteva ore au fost „eliberaţi”. La vederea darurilor primite de cei trei, ceilalţi băştinaşi ascunşi în pădurile din apropiere au renunţat la atitudinea ostilă şi au acceptat să cadă la învoială cu europenii."

Aşa a reuşit căpitanul Cook să evite numeroase incidente în călătoriile sale pe mare, şi aşa se explică faptul că a rămas în memoria a milioane de oameni ca unul dintre cei mai iscusiţi navigatori din istoria lumii.

Leadership: Triumful tău tinde să-şi mărească volumul la fiecare pas, în sensul existenţei unei concordanţe între aportul tău la modelarea destinului tău şi ideea de a oferi celorlalţi acces la valorile unei lumi noi?

Nimic nu este mai important în leadership decât abilitatea ta de a înţelege valorile oamenilor şi de a le întări încrederea în tine. Identificarea unor lucruri pe care le ai în comun cu ei şi realizarea unei bune comunicări cu ei este prima condiţie care trebuie îndeplinită pentru stabilirea relaţiilor de prietenie şi colaborare. Dacă vrei să fii mai influent, învaţă să dezvolţi şi să menţii relaţii sănătoase cu cei din jur oferind cât mai multă credibilitate. A fi demn de încredere şi corect în relaţiile cu ceilalţi reprezintă cele mai importante caracteristici ale credibilităţii.

Oamenii au încredere numai în cineva care investeşte în dezvoltarea lor. Căpitanul Cook nu avea de ales, trebuia să le câştige încrederea băştinaşilor. Cum? Adoptând o atitudine sociabilă şi prietenoasă. Manifestându-şi intenţia de a stabili relaţii. Căutând un teren comun de cooperare. Oferindu-le daruri, adică obiecte din "lumea nouă" de care aceştia cu siguranţă se vor îndrăgosti. Gestul lui de solidaritate a creat în rândul băştinaşilor un soi de mândrie locală. Cel mai uşor lucru prin care poţi construi relaţii este să trezeşti în oameni sentimentul de recunoştinţă.

Ca să stabilesti legături trebuie să te concentrezi mai degrabă pe a oferi decât pe a primi. Dacă eşti egoist nu vei putea să creezi sinergii, similitudini şi puncte comune de interes care să faciliteze o colaborare eficientă. Nu uita că aşa cum într-o pictură de ulei lumina decurge din culoare, tot aşa în leadership, influenţa ta decurge din capacitatea ta de a relaţiona cu ceilalţi.

Leadershipul este locul în care ajungi când lucrurile se finalizează cum doreşti, asumându-ţi întreaga imagine pe care o transmiţi printr-un sentiment de recunoştinţă.

Suspiciunea îi face pe cei mai mulţi oameni să se ferească într-un fel de individul necunoscut care nu cultivă în rândul lor sentimentul de siguranţă şi încredere. Liderul care îşi face prea multe planuri de viitor fără să ţină seama de interesele celorlalţi, riscă în timp să rămână singur, izolat de restul lumii. Şi prin urmare nu se va mai putea numi lider.

Locul de unde trebuie să începi este reprezentat de necesităţile şi dorinţele oamenilor. Orientează-te către ei, acţionează în folosul lor ca să deschizi uşa stabilirii şi menţinerii unei legături eficiente între tine şi ei. Comunică-le faptul că doreşti să le oferi ceva de valoare, pentru ca ei să vadă că îţi pasă de ei. Ca să dezvolţi şi să menţii încrederea oamenilor în tine, fă-i să înţeleagă că te concentrezi asupra a ceea ce vor ei. Dacă ei nu conştientizează că eşti de partea lor, atunci nu se vor arăta dispuşi să înceapă o colaborare cu tine.

A-ţi conştientiza triumful înseamnă să înţelegi ce ţi se întâmplă din punctul de vedere al evoluţiei tale, căutând temeiul unei perspective absolut unice asupra situării tale în fruntea unei glorii pe care toată lumea aşteaptă de la tine să o reinventezi. Liderii nu se culcă pe laurii unei glorii pe care au căpătat-o la anumit moment, ci continuă să evolueze spre cel mai mare potenţial al lor.

Încrederea este autoritatea pe care ţi-o acorzi ţie în virtutea unei glorii care nu înseamnă bogăţie sau putere, ci un test al ambiţiei de a te autodepăşi.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-increderea.html

Inspiraţia

On Iunie 25, 2010

Deschide căile de comunicare cu ceilalţi, oferind dovada că sistemul tău de valori şi convingeri funcţionează corect.

O personalitate puternică, cu ambiţii ferme, un luptător condus de dorinţa de a obţine rezultate remarcabile, un om care neîncetat s-a impus în faţa provocărilor şi încercărilor vieţii a fost navigatorul de origine italiană, Cristofor Columb. Acest om plin de viaţă s-a avântat mereu pe drumul descoperirilor, trăind toate emoţiile pasionate ale unui navigator. Toate cele patru mari călătorii întreprinse de el în întreaga lume au îmbogăţit cunoştinţele geografice ale timpului cu numeroase insule precum Tortugas, Martinica, Dominica, Maria Galante, Guadalupe, Montserrat, Santa Maria, Santa Cruz, Puerto Rico, Jamaica, coastele Hondurasului, insulele Mulatas, golful Darien.

Dar ceea ce i-a fost cel mai de folos marelui navigator, ceea ce l-a ajutat să răzbată în faţa tuturor greutăţilor care i-au apărut în cale de-a lungul anilor nu a fost doar perseverenţa, ci şi inspiraţia. Căci întotdeauna un om însufleţit de idealuri înalte, care încearcă să-şi depăşească limitele şi să se ridice la înălţimea pretenţiilor sale nu poate răzbi fiind doar ambiţios, hotărât şi îndrăzneţ. Are nevoie de încă o calitate, net superioară tuturor celorlalte. El trebuie să posede intuiţie, să fie plin de inspiraţie, să fie ingenios, inventiv, creativ, ca să poată rezolva problemele cu care se confruntă şi să depăşească momentele de cumpănă ale vieţii.

Leadership: Cum îţi evidenţiezi experienta obţinută ca urmare a unei erori de autentificare în sensul de maximă rezistenţă în faţa dependenţei de autoritatea pe care o desemnezi?

Scriitorul francez Jules Verne, povesteşte în cartea sa „ *Cristofor Columb* ", un eveniment important din viaţa ilustrului navigator. Cristofor Columb a fost învinuit de injustiţie şi de cruzime de către ofiţerii pe care îi trimisese acasă. Aceştia chiar insinuaseră că el încerca să devină independent faţă de rege. Influenţat de aceste afirmaţii nedemne, amiralul, care ţinea la reputaţia şi caracterul său, porni spre Spania, vrând să se justifice cât mai repede.

La 12 iunie 1496 Columb a intrat în portul Cadiz din Spania, dar această a doua întoarcere a lui nu s-a bucurat deloc de simpatia mulţimii. În loc să fie entuziasmaţi de sosirea lui, oamenii l-au privit cu dispreţ şi cu ură. Până şi însoţitorii săi i-au fost împotrivă; erau dezamăgiţi că nu au adus cu ei bogăţiile pe care acesta a făgăduit că le va găsi.

Numai inspiraţia de moment l-a salvat pe Columb de la un eşec timpuriu. El trebuia să găsească neapărat o cale de a-şi susţine nevinovăţia, oferind dovada că valorile şi convingerile sale sunt cele mai bune. Aşa că, pentru a le dovedi adversarilor săi că are dreptate el i-a combătut cu însufleţire la curtea regelui, folosind împotriva lor arma ironiei. Le-a propus acestora să facă astfel încât un ou să stea în echilibru pe unul dintre capete. Nu au reuşit. Atunci Columb a spart coaja la o extremitate, şi a aşezat oul pe partea aceea.

- Nu v-aţi gândit la soluţia asta, le spuse el. Ei bine, totul este să gândeşti.

Inspiraţia înseamnă să-ţi descătuşezi forţa creatoare în perspectiva unei lumi dificile care face din lucrurile simple lucruri complicate, din idei clare idei confuze.

Inspiraţia este precum un dirijor de orchestră - te ghidează pentru a fi sigur că lucrurile sunt

făcute aşa cum trebuie, îţi oferă indicaţii în timp real şi acţionează când lucrurile scapă de sub control. Inspiraţia este coechipierul tău care te ajută să iei decizii în chestiunile cele mai delicate. Are un impact pozitiv asupra atitudinii şi încrederii cu care abordezi orice situaţie.

Aşa cum un dirijor armonizează diferite instrumente pentru a oferi o interpretare inedită, tot aşa inspiraţia îţi concentrează toate ideile, gândurile şi toate trăirile la un loc, imprimându-ţi un anumit impuls de acţiune. Inspiraţia este acea forţă lăuntrică creatoare care îţi orientează atenţia şi gândurile către soluţiile cele mai bune cu putinţă, îti oferă o alternativă mai bună de rezolvare a problemelor decât tradiţionala abordare.

Inspiraţia l-a ajutat pe Columb să găsească rapid un mijloc ca să iasă învingător din acea dispută, determinându-şi toţi rivalii să-i dea crezare şi să se încreadă în el. Inspiraţia i-a dictat să facă ceea ce era necesar, şi să spună ceea ce trebuie. Inspiraţia i-a furnizat pe neaşteptate soluţia salvatoare. Inspiraţia te va călăuzi şi pe tine spre soluţii optime printr-o comunicare eficientă.

Leadershipul este o interpretare inedită dată efectelor unui parcus din care trebuie să rezulte dependenţa ta faţă de modul cum te valorizezi în extremele unei situaţii fără precedent.

Pentru a-ţi comunica cât mai eficient ideile în faţa oamenilor, mai ales în faţa adversarilor tăi, şi pentru a le schimba convingerile ai nevoie de o inspiraţie de moment, de acea magică sclipire care să pătrundă în sufletul lor şi să le atragă simpatia. Dacă nu reuşeşti să schimbi gândirea oamenilor din jur, surprinzându-i cu un alt punct de vedere, nu-i va putea niciodata câştiga de partea ta.

Parafrazându-l pe scriitorul Richard Cohen, a fi lider e ca şi cum ai sta pe o navă care se zguduie. O să aluneci. O să te apuci de diferite lucruri. O sa cazi. Dar există tot timpul provocarea de a te ridica şi de a te strădui sa continui.

Columb a înţeles consecinţele grave ce vor decurge dacă nu-şi dovedeşte nevinovăţia, dar a ştiut că poate controla situaţia. El a răspuns provocării pe care i-au lansat-o adversarii săi. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se gândească cum ar putea să le schimbe acestora opinia. Şi a reuşit. A găsit un mod inovator de a se confrunta cu realitatea crudă. Inspiraţia nu l-a părăsit fiindcă era un om deschis, plin de imaginaţie, un om cultivat şi îndeajuns de înţelept.

Leadership: Întreaga imagine pe care o proiectezi prin puterea minţii este în deplin acord cu imaginea pe care o consumi prin multiplicarea greutăţii propriilor decizii?

În cartea mea, „ *Atingerea maestrului* " am făcut următoarea precizare: „ *Ca lider, trebuie să te gândeşti la o strategie prin care să-i câştigi pe oameni de partea ta, să-i faci să te urmeze de bunăvoie, chiar dacă la început aceştia sunt neîncrezători şi suspicioşi faţă de tine.* " Iar cea mai bună strategie pentru aceasta este să-ţi demonstrezi iscusinţa în stabilirea, îmbunătăţirea şi menţinerea relaţiilor folosindu-ţi inspiraţia şi imaginaţia, aşa cum a făcut-o Columb.

Ca lider trebuie să cauţi întotdeauna moduri de a face lucrurile să funcţioneze în favoarea ta şi a celorlalţi, trebuie să acţionezi prompt şi eficient, arătându-le celor din jur că eşti un om al viitorului, adică un om competent şi inteligent.

Inspiraţia este aceea calitate care il ajută pe lider să iasă din cele mai dificile situaţii, este cea care izvorăşte din anii de muncă şi experienţă, poate fi colacul de salvare pentru cel care

este aproape de a se îneca.

Iar caracterul ce îl face pe un om demn de a fi în frunte, după gradul în care se apropie mai mult sau mai puţin de realizarea unor scopuri majore, se remodelează continuu după regula următoare:

Dacă există măcar o singură şansă să ai dreptate în privinţa unei informaţii, înseamnă că eşti capabil să recunoşti impactul pe care îl are o descoperire neaşteptată asupra relaţiilor dintre oameni.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-inspiratia.html

Integritatea lăuntrică

On Iunie 09, 2011

Conştientizează-ţi şi protejează-ţi virtuţile cele mai înălţătoare, ca să asiguri deplina şi desăvârşita evoluţie a ego-ului tău pozitiv.

Totul în viaţa lui Kevin Lomax s-a schimbat după ce a fost recrutat de cea mai puternică firmă de avocatură din lume, " *Milton, Chadwick & Waters* ". În ciuda faptului că mama lui nu a fost de-acord, el a acceptat să-şi presteze serviciile de avocat profesionist la această firmă condusă de nimeni altul decât John Milton, un om foarte puternic şi cu o personalitate foarte bizară, care i-a trezit anumite bănuieli încă de la prima lor întrevedere.

Daca ai văzut filmul " *The Devil's Advocate (1997)* ", probabil îţi aminteşti finalul. Milton îi propune lui Kevin să preia conducerea firmei lui, promiţându-i că va avea totul pe lume, dar cu un singur preţ - să-şi vândă sufletul. Dar Kevin ascundea virtuţi pe care Milton nu credea că le are.

Cercetându-şi adâncul sufletului, cercetându-şi cu atenţie conştiinţa, simţind că ar putea săvârşi cel mai grav păcat, Kevin, în loc să primească cu entuziasm propunerea lui Milton, în loc să se bucure de cinstea de a se afla la conducerea firmei acestuia, refuză oferta. El nu poate aproba ce i se cere, nu poate pune pe o singură carte întregul lui "eu", ci se vede nevoit - tragic dezacord - să respingă generoasă ofertă şi să-şi păstreze sufletul curat.

Iată o faptă cu adevărat frumoasă; ba chiar, aş spune mai mult, într-adevăr măreaţă, demnă de un om cu o virtute lăuntrică deosebită.

Leadership: Întâmpini probleme în a accesa conținutul profilului tău care avantajează nuanţa percepţiei despre bine şi rău, din perspectiva unei experienţe de extindere a conştiinţei?

Filmul " *The Devil's Advocate (1997)* " este o metaforă care scoate foarte bine în evidenţă factorii fundamentali ce definesc "personalitatea" individului, dar mai ales a liderilor. Înainte de a decide ce tip de organizaţie ţi se potriveşte, ar trebui să ai o idee clară despre cine eşti tu ca persoană. Pentru că, cu cât te vei situa mai sus în topul oamenilor de elită, cu atât vei fi mai supus încercărilor de tot felul, pe care le vei putea depăşi numai prin responsabilitate, sinceritate, adevăr, dreptate, numai printr-o integritate lăuntrică deplină.

Nimic nu trebuie să te ispitească şi să te îndepărteze de la adevăratul tău Ego. În leadership, dar şi în viaţa de zi cu zi, este de mai mare însemnătate consistenţa ta morală - dacă acţionezi în funcţie de ce-ţi dictează conştiinţa. Fiecare moment din viaţa ta este influenţat de ceea ce eşti, de felul în care simţi şi gândeşti, de felul în care te raportezi la propriile slăbiciuni şi limitări. Trebuie să fii cât mai conştient de virtuţile tale cele mai înălţătoare şi să le protejezi, ca să asiguri deplina şi desăvârşita evoluţie a ego-ului tău pozitiv.

Poţi trece cu succes proba de foc a ispitelor şi încercărilor care se abat asupra ta, numai dacă eşti unit cu sentimentele tale cele mai sincere şi cu personalitatea ta, numai dacă te supui acelor norme bune pe care tu le alegi, norme care să nu-ţi permită să cazi pradă influenţelor negative. Învaţă să te opreşti înainte de a apăsa pe trăgaci !

Leadershipul se activează atunci când conștiința ta se reflectă în confruntarea dintre bine și rău și se materializează în asumarea unui angajament de loialitate faţă de valoarea pe

care o ai atunci când ţi se oferă şansa de a schimba ceva fundamental în viaţa ta.

Numai dacă îţi asumi integral pilda unei judecăţi construite pe principiul confruntării dintre bine şi rău, poţi să atingi măsura deplină a propriilor capacități de a face faţă unor situaţii prin care nu ai trecut niciodată.

Ca lider, datoria ta cea mai mare este să-ţi analizezi în profunzime convingerile care stau la baza propriilor tale valori. Contureazã-ţi o filozofie care să aibă la bază integritatea ta lăuntrică, respectul pentru sine şi devotamentul tău faţă de principiile după care te ghidezi. Totul se va prăbuşi dacă lucrurile pe care le faci, şi care te reprezintă, se îndepărtează de adevăratele tale rădăcini sufleteşti.

Leadership: Îţi iei în primire ideea de a fi o lecţie de viaţă pentru ziua de mâine, găsind acea unică raţiune de a te abţine de la săvârşirea păcatului numit "uitarea de sine"?

Imaginează-ţi că într-o zi primeşti o scrisoare de la o persoană necunoscută. Scrisoarea îţi stârneşte cel mai viu interes, pentru că îţi vorbeşte despre o comoară. Dar în acelaşi timp are un înţeles tainic care te pune pe gânduri în ceea ce te priveşte, sau cu privinţă la persoana care ţi-a scris. E cu neputinţă ca acele vorbe misterioase, dar totuşi pline de sens, să nu-ţi frământe mintea.

Scrisoarea se încheie cu următoarea rugăminte: *" Ţi-am lăsat în grijă o comoară. Veghează mereu asupra ei, şi nu vei avea nicio problemă. Binevoieşte, te rog, dragul meu prieten, să apreciezi gestul meu plin de afecţiune şi să-ţi aminteşti mereu de mine... "*

Ai vrea să împătureşti scrisoarea şi s-o pui undeva deoparte. Dar, cu toate acestea, simţi nevoia s-o citeşti şi s-o reciteşti mereu, pentru că îţi vorbeşte despre tine şi despre o comoară. Şi, mai presus de toate, pentru că cineva a ţinut şi încă mai ţine cu tot sufletul la tine.

Învaţă să ţii cont de glasul intuiţiei şi să mergi pe mâna ei. A uita de tine înseamnă să arzi scrisoarea fără să ţii cont de ceea ce există în interiorul tău.

A-ţi confirma calitatea de a fi măreţ înseamnă să permiţi identificarea deficienţelor proprii de caracter ce urmează a fi remediate prin restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii unei fapte şi prin redefinirea condiţiei tale de supraveghetor al comorii numită "suflet curat".

Integritatea lăuntrică este ca o scrisoare pe care simţi nevoia s-o citeşti şi s-o reciteşti mereu. Este un atribut pe care nu trebuie să-l uiţi niciodată, este singura calitate care îţi validează valorile. Ea îţi spune ceea ce eşti tu în interior, îţi dă imboldul de a te conecta la propriul tău Ego şi la convingerile tale care te coordonează în luarea deciziilor importante. Dacă ea nu înseamnă nimic pentru tine, înseamnă că îţi neglijezi personalitatea.

Şi totuşi îţi repet, viitor lider: fii prevăzător. Condu-ţi întotdeauna acţiunile după principii solide şi pune mai mult accentul pe virtuţile tale cele mai alese, pentru a trăi liniştit, fără să ai niciun sentiment de culpabilitate. Ai ascunsă în tine o comoară – integritatea lăuntrică - care poate să te orienteze spre un raţionament şi o judecată sănătoasă şi înţeleaptă. Toate avuţiile tale şi binele tău depind de ceea ce se află în tine însuţi şi de ceea ce se petrece acolo.

A fi un lider eficient înseamnă să-ţi menţii trează vigilenţa, găsind acea cale de mijloc care tempereazã excesele în favoarea înţelepciunii, între ceea ce ţi se întâmplă şi felul

cum reacţionezi la ceea ce ţi se întâmplă.

Mare dreptate avea cel care a spus că suntem actori pe scena vieţii. De multe ori interpretăm roluri care, în mod ciudat, nu coincid cu ceea ce suntem noi în realitate. Suntem asemenea actorilor care, ca să joace bine un rol, trebuie să uite de ei înşişi şi să intre în "pielea" personajului pe care îl întruchipează.

Integritatea lăuntrică se referă la cine eşti cu adevărat, nu la ceea ce vrei să vadă oamenii la tine. Una este să fii tu însuţi şi să acţionezi în acord cu ceea ce simţi în interior, alta este să fii altcineva decât cine eşti şi să acoperi cu un strat de poleială Eul tău interior. Nu poţi să ignori adevărul despre tine. Nu poţi să afişezi la nesfârşit o integritate care este în dezacord cu adevăratul tău eu. Aminteşte-ţi de Kevin Lomax, în final el a fost nevoit să renunţe la falsa integritate şi să revină la standardele dictate de propria conştiinţă.

Sunt de-acord cu cel care a spus că " *integritatea nu este un comutator pe care să-l închizi sau să-l deschizi, în funcţie de circumstanţele care îţi sunt convenabile şi care îţi pot aduce avantaje*. " Integritatea lăuntrică ţine de ceea ce eşti tu atunci când te confrunţi cu propriul sine. Eşti fidel propriului tău sine?

Concluzie: Oamenii se împart în două categorii: oameni şi neoameni, spune o veche zicală. Depinde de tine din ce categorie faci parte. Calea cea mai lină şi mai bună este aceea în care Eul tău nu intră în conflict cu ceea ce ţi se cere. De aceea mereu trebuie să-ţi menţii integritatea lăuntrică şi să-ţi protejezi virtuţile interioare pentru a avea un viitor liniştit şi luminos, în perfect acord cu ceea ce simţi şi cu ceea ce eşti.

Îndreaptă-ţi mai mult atenţia la cine eşti tu cu adevărat.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-integritatea-launtrica.html

Intuiţia şi viziunea pătrunzătoare

On Februarie 24, 2010

Controlează-ţi gândurile, voinţa şi acţiunile, punându-le într-o ordine care să ţină seama de impactul pe care îl pot avea asupra destinului tău.

Doi conducători excepţionali, îndrăzneţi şi abili, consideraţi adepţi ai progresului au fost James Cook şi Fernando Magellan. Călători prin predestinare, prin instinct, amândoi au răscolit, au colindat, au cercetat lumea pe vremea când ea nu se descoperise încă în totalitate. Amândoi s-au remarcat destul de greu, dar definitiv, pentru eternitate, pe scena lumii. Amândoi au demonstrat, fiecare în felul lui, că o idee, ca să aibă valoare şi să supravieţuiască, trebuie să se transforme numaidecât în faptă. Dar, totodată, amândoi au făcut aceeaşi greşeală, fatală, care le-a hotărât destinul, deşi precis li s-ar fi cuvenit o soartă mai bună, o viaţă mai lungă.

Amândoi şi-au pus singuri gâtul sub cuţit, în adevăratul sens al cuvântului. Încrezători în capacitatea lor de a reuşi în tot ce şi-au propus, având la activ numeroase expediţii şi reuşite, au gonit înainte, tot înainte, cu un avânt nebunesc spre insule necunoscute, dar fără să ia în calcul ameninţările venite din partea indigenilor. Şi unul şi celălalt au fost ucişi cu bestialitate, unul în insula Sandwich, celălalt în insula Mactan, fiecare într-o lamentabilă încăierare cu indigenii, încăierare inutilă şi dezastruoasă pe care ar fi putut cu uşurinţă s-o evite.

Leadership: Eşti lider până la capătul experienţei de acomodare la un mediu plin de realitate augmentată de presiunea propriilor limite?

Moartea lor, neprevăzută şi inutilă, s-a datorat fără nicio îndoială lipsei de viziune. Fiecare dintre ei a neglijat, cu desăvârşire, cele mai importante însuşiri ale unui conducător: prudenţa şi viziunea de perspectivă. Magellan s-a gândit la primejdie tot atât de puţin ca şi Cook, amândoi pierzându-şi viaţa într-o întâmplare tot atât de măruntă. Amândoi au fost ucişi de nişte indigeni izolaţi care protestau faţă de actele inumane la care fuseseră supuse triburile lor.

Au înfrânat elementele naturii, au răzbit în faţă celor mai mari furtuni, şi au ştiut să domine oamenii, dar în final au fost doborâţi de o ridicolă „gânganie omenească", chiar atunci când se aşteptau mai puţin, imediat după ce şi-au atins obiectivele propuse. Chiar dacă au fost avertizaţi de nenumărate ori să nu întreprindă acţiuni care prin natura lor nu constituiau o importanţă majoră, cei doi conducători s-au aruncat ca nişte sinucigaşi, cu bună ştiinţă, în faţa morţii.

Pentru acela care nu-şi stăpâneşte voinţa şi a cărui mândrie îl împinge mereu înainte, fără să vădească o viziune pătrunzătoare asupra diferitelor evenimente care se pot produce, nu-i este dat să ajungă la finalul cursei şi să se bucure de tot ceea ce-a realizat pe parcursul călătoriei. Viziunea este crucială şi nu doar pentru stabilirea obiectivelor. Ea te pune în gardă, te pregăteşte pentru ceea ce ţi se arată în faţă identificând greşelile ce se pot dovedi fatale şi ţinându-te departe de ele.

A fi un lider adevărat înseamnă să vezi ceea ce este posibil să se întâmple într-o limită de cuantificare a datoriei faţă de raţiunea propriilor fapte de putere, reprezentând contravaloarea obligaţiei de plată a unei daune morale.

Un lider adevărat detectează problemele înainte ca ele să se producă. Ajustând, corectând,

prevenind înrăutăţirea lucrurilor, făcând totul cu cap, el se asigură că totul va ieşi bine conform planurilor stabilite. Iar oamenii îl vor urma şi sprijini pentru raţiunea sănătoasă conţinută de ideile sale. Să ne amintim că liderul funcţionează ca exemplu pentru cei pe care îi conduce. Ceea ce face el, caută să facă şi oamenii din preajma lui. Ţelurile lui devin şi telurile lor. Viziunea lui devine şi viziunea lor. Acolo unde se îndreaptă el, se îndreaptă şi ei, în direcţia cea mai bună sau cea mai greşită, spre succes sau eşec. Viziunea este o imagine sau un concept al viitorului, care neîndoielnic stă la baza planurilor şi acţiunilor liderului şi care îi inspiră şi îi motivează pe adepţii lui.

Atât Magellan cât şi Cook, din păcate, nu fuseseră pregătiţi pentru ceea ce li se arătase în faţă. Ei au fost mai pregătiţi pentru fapta în sine, dar nu şi pentru urmările ei. Acţionând sub impulsul momentului, căutând să-şi impună propria lor voinţă, concentrându-şi toate forţele numai în vederea atingerii scopurilor personale, au dat greş. Le-a lipsit intuiţia şi viziunea care ar fi trebuit să-i prevină asupra urmărilor. Dacă ar fi avut mintea trează, dacă ar fi fost mai calculaţi, dacă ar fi putut să vadă clar situaţia în care se aflau, viata lor ar fi luat o turnura diferita.

Leadership: Îţi gestionezi în mod eficient impulsul de a evolua în acceptarea unui angajament de performanţă şi de înaltă ţinută intelectuală, luând în considerare procesul de delimitare a efectelor unei daune morale?

Intuiţia şi viziunea pătrunzătoare reprezintă sistemul care te ghidează în viaţă, nelăsându-te să te abaţi de la drumul cel mai bun. Ele sunt, în acelaşi timp, elementele cheie ale leadershipului. Fără ele nu poţi să conduci. Fără ele nu-ţi poţi atinge scopurile. Fără ele nu poţi ajunge la finalul cursei. În mod aproape sigur, doar intuiţia şi viziunea pătrunzătoare te pot ajuta să vezi ceea ce este posibil să se întâmple în viitorul apropiat şi îndepărtat, asigurându-ţi mai multă coerenţă în gândire şi oferindu-ţi mai multă stăpânire pe propriile decizii.

Dacă nu te concentrezi asupra viitorului nu vei putea corecta sau preveni înrăutăţirea lucrurilor, ci probabil vei rătăci ca un somnambul. Iar ca lider nu-ţi poţi permite să dibuieşti cu piciorul ca şi cum ai merge în întuneric, sau fără să ştii când să te opreşti.

Impulsul de a trece la acţiune şi de a evolua în vederea realizării anumitor obiective, te va conduce pe un drum lung pe care însă nu-l vei parcurge până la capăt dacă-ţi lipseşte abilitatea de a vedea „copacii înaintea pădurii”. Ai nevoie de o viziune pătrunzătoare pentru îndeplinirea scopurilor tale.

Leadershipul este impulsul de mărire pe care trebuie să-l restricţionezi de la nişte plăceri sau capricii, în ultimă instanţă mărunte, care te duc la extrem şi la durere.

Dacă eşti pus pe fapte mari trebuie să fii şi în măsură să-ţi controlezi impulsurile, să te abţii să acţionezi în pripă şi să faci ceva necugetat care să-ţi dea planurile peste cap. Îndreaptă-ţi atenţia spre viitor, identifică toate piedicile şi obstacolele înainte ca ele să apară, depăşeşte-le cu grijă şi du la bun sfârşit proiectele în care te-ai implicat trup şi suflet.

Controlează-ţi gândurile, voinţa şi acţiunile, punându-le într-o ordine care să ţină seama de impactul pe care îl pot avea asupra ta. Fii încrezător în capacitatea ta de a reuşi în tot ce ţi-ai propus, fără să-ţi forţezi limitele pe care tu însuţi ţi le impui.

Ca mijloc preventiv în contra avântului înspre nemăsurat se recomandă să consumi numai vise şi viziuni care nu depăşesc perimetrul bine păzit al posibilităţilor tale de manevră în circumstanţele cele mai neaşteptate.

Leadershipul înseamnă să-ţi recunoşti limitele atunci când împrejurările îţi cer să fii mai mult decât eşti capabil să fii.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-intuitia-si-viziunea-patrunzatoare.html

Luciditatea şi profunzimea judecăţii

On Martie 04, 2011

Orientează-ţi leadershipul spre virtute, arătându-te mai preocupat de latura nevazută a personalităţii umane.

Vă spuneam în „Măreţia sufletească” că un lider, pentru a se bucura de prestigiul si recunoştinţa oamenilor, trebuie să aibă un suflet mare şi să se implice cu toată dăruirea şi cu toată competenţa în realizarea aşteptărilor lor. Însă există şi o parte gri în această situaţie.

Leadershipul presupune să-i cunoşti pe oamenii pe care îi conduci, dar mai cu seamă să-ţi dai seama de deosebirile dintre ei şi de calităţile lor. Ca lider, trebuie să deţii acea putere de surprindere a esenţialului din oameni, a adevăratei lor firi, a caracterul lor - care este coloana de susţinere a acţiunilor, ideilor, abilităţilor şi iniţiativelor pe care le au. În această privinţă, mintea ar trebui să-ţi slujească pentru a desluşi adevăratele lor intenţii şi sentimente, adică a desluşi adevărata lor capacitate de a se adapta leadershipului tău.

Judecând cu multă chibzuinţă, înţelepciune şi maturitate toate aspectele care îi privesc pe cei din jurul tău prin prisma propriilor tale valori şi percepţii - asupra ce este bun şi drept, comparând interesele, aspiraţiile, preferinţele şi dorinţele lor cu propriile tale principii şi idei vei reuşi să realizezi performanţe deosebite.

Leadership: Ştii să vezi cu ochii minţii adevărul de dincolo de tine, acceptându-l ca pe o parte nevăzută din cine eşti în realitate?

Mai demult am citit un lucru interesant despre pictorul român, Nicolae Grigorescu. Cineva l-a întrebat cum anume trebuie pictat un portret. Iar el a răspuns mai întâi:

"Înainte de a începe un portret, uită-te bine, mai ales la mâinile modelului. Sunt mâini care nu seamănă cu figura. N-ai ce să le faci. Sunt mâini care gândesc, mâini bune, iubitoare, care parcă mângâie lucrurile pe care le ating, dar şi mâini răutăcioase care privesc lumea cu necaz. Am văzut mâini foarte triste la un actor care nu juca decât roluri comice. Mâinile nu puteau minţi… Orice lucru are o latură a lui mai expresivă - acolo e taina vieţii lui."

Liderul are o ierarhie a valorilor stabilită printr-o gândire atentă şi obiectivă, care de cele mai multe ori constituie unul din marile sale atu-uri. Să ai o minte receptivă, să ştii să sesizezi adevărul şi să vezi esenţialul din oameni, cum gândesc, daca sunt sau nu afectuoşi şi cooperanţi, daca sunt de încredere, daca sunt de acord cu ceea ce spui şi cu principiile tale - asta e ceea ce ai tu nevoie pentru a da continuitate leadershipului tău.

Dă-i judecăţii tale mai multă profunzime ca să recunosti oamenii buni şi ca să-i îndepărtezi pe cei răi. Aşa cum orice lucru are o latură mai ascunsă, tot aşa şi fiecare om are o latură a lui, nevăzută – şi acolo e taina caracterului său pe care trebuie s-o descoperi, şi apoi să te hotărăşti dacă să o accepti sau nu în sufletul tău.

Leadership: Îţi asumi experienţa de a fi conştient de profunzimea unei dureri invincibile puse pe seama manifestării tentaţiei pe care o simţi faţă de cei cărora le aparţii?

Cred că revelatoare pentru înţelegerea aspectelor pe care doresc să le evidenţiez aici este povestea lui „ *Timon din Atena”* , de William Shakespeare. Vă amintiţi, desigur, de acel nobil

din Atena, pe nume Timon, a cărui mărinimie nu cunoştea limite. Avuţia lui nesfârşită nici nu izbutea să umple bine cuferele, că el o şi revărsa, mult mai iute, dăruind-o la tot soiul de oameni, de orice rang. Casa lui era deschisă cui vrei şi cui nu-i vrei, iar datorită firii lui deschise şi risipitoare, fiecare linge-blide se alegea cu ceva de la el.

În final, răsplata a fost proporţională cu favorurile acordate. Fiindcă nu şi-a prevăzut nenorocirile şi nu le-a ocolit, fiindcă nu a luat seama la niciunul din avertismentele primite de la cinstitul său slujitor Flavius, fiindcă nu a fost un om cu judecată care să-şi evalueze faptele, fiindcă nu a avut o minte cercetătoare prin care sa surprindă trăsăturile oamenilor din jurul său, Timon şi-a prăpădit toată averea, a ajuns într-o stare deznădăjduită, şi lumea a devenit nepăsătoare faţă de el.

Cred că morala poveştii este aceasta: drumul dinspre Paradis spre Iad este presărat cu intenţii bune, dar şi cu minţi neluminate. Dacă vrei ca leadershipul tău să dăinuie în timp, trebuie să pătrunzi în gândurile şi sentimente oamenilor şi să rezişti oricăror tentaţii, presiuni şi influenţe din partea lor.

Calitatea de om raţional se obţine atunci când îţi pregăteşti mintea şi sufletul să lucreze împreună la favorurile acordate unei lumi care nu-ţi merită nici măcar palma unui impuls de a o trezi din beţie.

Luciditatea şi profunzimea judecăţii sunt calităţi care dau leadershipului tău o valoare în plus. Să ştii să vezi cu ochii minţii, nu doar cu sufletul şi inima, să sesizezi adevărul, realitatea obiectivă, să ştii să vezi dincolo de aparenţe, să izbuteşti să descifrezi tainele caracterului celorlalţi oameni – toate sunt rodul unei observaţii foarte subtile şi adânci pe care e necesar să o faci.

Un lider care îşi dă ascultare imboldului inimii acţionând în interesul celorlalţi, în numele sentimentelor, gândurilor şi dorinţelor lor este acoperit de glorie şi încărcat de laude. În consecinţă, bucuros de el însuşi, va continua să se arate binevoitor faţă de toată lumea. Însă există şi reversul medaliei. Cel care se dovedeşte prea simţitor faţă de nevoile oamenilor şi nu-şi frânează impulsul de a-i favoriza, va trece drept un om slab. Arătându-se prea darnic, va deveni o victimă.

Leadershipul tău trebuie să denote o judecată profundă şi sănătoasă. Fii un profund observator al sufletului omenesc, identifică calităţile morale ale oamenilor şi vezi dacă se potrivesc firii şi principiilor tale.

Discernământul este senzaţia de înstrăinare pe care o simţi faţă de propriile tale trăiri, atunci când reuşeşti să adopţi acele valori care generează o conştiinţă extinsă.

Eşti însufleţit de valori precum principialitatea, gândirea critică şi etică, asumarea raţională a riscurilor, ori curajul de a învăţa din propriile experienţe?

Concluzie: Ca lider este necesar să ai o gândire obiectivă şi să dai dovadă de cât mai multă luciditate în evaluarea oamenilor, atât din punct de vedere profesional cât şi din punct de vedere al personalităţii lor, al aspiraţiilor lor şi, mai ales, este util să cunoşti aspectele negative şi ascunse ale firii lor.

Aceste „defecte ascunse”, neştiute sau tolerate vor putea nărui, mai ales în situaţii critice, tot ce ai clădit împreună cu ceilalţi coechipieri ai tăi, succesul transformându-se într-un eşec. Aşa cum se spune să alegi grâul de neghină, aşa şi tu, ca lider, trebuie să-ţi selectezi coechipierii... înlăturând „neghina”.

Măreţia spirituală

On Decembrie 23, 2010

Învaţă să observi şi să modifici inteligent percepţiile oamenilor, astfel încât aceştia să depăşească mai uşor perioadele dificile din viaţa lor.

Urmă un moment de tăcere aproape deplină, întrerupt doar de zgomotul de fond al elicopterului şi de vibraţia accentuată a acestuia. Se uitau unul la celălalt, între ei plutind un sentiment profund de empatie. Soldatul rănit, proaspăt eliberat din lagărul vietnamez, încercă să comunice impresia sa colonelului Cal Rhodes, şi să-i spună un cuvânt binevoitor care putea fi şi sincer:

- Ce mult ma bucur să te văd... Fiul tău, Frank, s-a îmbolnăvit foarte grav. Am încercat să-l ajutăm...dar... a murit.

La aflarea acestei veşti zdrobitoare, pe care nu voia s-o creadă posibilă, trupul colonelului Cal Rhodes fu străbătut de un fior de durere, din tălpi până-n creştet. Mâhnirea lui era atat de mare încât îl ardea în suflet ca un fier înroşit.

Leadership: Experienţa ta de viaţă coincide cu experienţa de a da "înainte" sau "înapoi" ceasul grelei cumpene?

Soldatul îl privi intens în ochi pe colonel, cu o privire în care i se citea o emoţie profundă. Încuviinţă trist din cap. Ochii săi, plini de-o inocenţă covârşitoare, păreau a cere îndurare şi iertare. Apoi, adunându-şi tot curajul şi toată puterea inimii, îi spuse cu acea imensă tristeţe pe care o ţinea în adâncul sufletului:

- Fiul tău mi-a salvat viaţa în ziua aceea... mi-a salvat viaţa...

Cal Rhodes voia parcă să spună ceva, dar nu mai avea rost. Lăsă gândul neterminat, neputând să-şi exprime emoţiile profunde de dezamăgire şi suferinţă. Sentimentul de însingurare puse dintr-o dată stăpânire pe el. Întreaga lui lume părea că s-a prăbusit. Se simţea ca şi cum nimic nu mai avea sens. Izbucni în lacrimi. Era asemenea acelui om ce a ieşit dintr-un salon iluminat feeric şi s-a trezit brusc într-o beznă totală, din care nu mai putea ieşi.

Importanţa măreţiei unui moment memorabil constă în experienţa de a fi implicat în el, nu în rezultatul final pe care el îl poate garanta.

Cineva spunea că slăbiciunea şi puterea merg întotdeauna una lângă cealaltă - slăbiciunea vestejirii vitalităţii şi tăria puterii pierdute. Iar ceea ce îl face pe om puternic este puterea de a merge mai departe, alegându-şi alte scopuri în viaţă, alte idealuri care vor inclina mult balanţa în favoarea lui.

Finalul filmului *"Uncommon Valor (1983)"* este deosebit de mişcător.

Pe aeroport, la revenirea în ţară, toţi soldaţii eliberaţi din lagărul din Laos au fost aşteptaţi şi îmbrăţişaţi cu mare bucurie şi lacrimi în ochi de către rudele lor. Pe Cal Rhodes îl aştepta numai soţia lui. Helen îi strânse mâinile la piept cu putere, şi-l sărută cu drag. Era bucuroasă să-l revadă, şi mândră de el că i-a putut salva măcar pe acei prizonieri, iar dacă fiul lor nu

s-ar fi îmbolnăvit şi nu ar fi murit cu mult înainte de iniţierea misiunii de salvare, probabil că ar fi fost şi el salvat.

Iar bucuria ei a făcut minuni - i-a schimbat colonelului starea de spirit. Dintr-o dată, toate acele emoţii puternice şi totodată nocive pe care el le încercase cu sufletul complet şi conştiinţa întreagă – şoc, mânie şi tristeţe – au disparut. S-au îmbrăţişat în faţa tuturor cu multă dragoste, cu multă caldură şi cu multă bucurie. Viaţa lor reîncepea, primind un nou sens, de la capăt.

Helen Rhodes a ştiut să modifice inteligent percepţia sotului ei, astfel încât acesta să depăşească mai uşor acel moment dificil din viaţa lui. Ea a dat dovadă de o măreţie spirituală înaltă.

Calitatea leadershipul tău este strâns legată de starea de spirit pe care o transmiţi celorlalţi oameni, chiar şi atunci când te simţi tu însuţi descurajat.

Cineva aflat într-o situaţie dificilă se simte bine doar dacă un om deosebit se află alături de el. Bucuria pură poate izvorî numai atunci cand starea sa de spirit se armonizează cu starea de spirit a celeilalte persoane. Helen a reuşit să-i schimbe soţului ei starea de spirit fiindcă a avut o mare putere de influenţă asupra lui.

Tristeţea şi amărăciunea pot fi depăşite numai dacă ai certitudinea că cineva, o persoană sinceră, plină de speranţă şi de încredere, îţi poate aduce înapoi bucuria, acea bucurie cu totul specială care vine de undeva din adâncul sufletului şi o face să dureze. Nimic nu ajută mai mult la schimbarea stării tale de spirit decat certitudinea că eşti dorit de cineva. Optimismul propriu nu poate tăgădui suferinţa reală. Numai o persoană cu o mare putere de influenţă poate să îndepărteze emoţiile tale negative, o persoană empatică care îţi înţelege cu adevărat sentimentele.

A-ţi asuma decizia de a merge mai departe presupune să învârti foarte puternic cheia circumstanţelor tale existenţiale spre trecut, ca şi cum ai avea impresia că rupi cheia.

Măreţia spirituală are o covârşitoare importanţă în viaţa oamenilor şi, de aceea, n-am vrut să pierd ocazia să vorbesc despre această calitate. Căci măreţia spirituală este ingredientul principal care stă la baza unui caracter şi a unui suflet bun şi frumos. Ea denotă acea însufleţire totală a oamenilor - necesitatea lor interioară de a-şi manifesta emoţiile, de a le descoperi pe ale celorlalţi şi apoi de a le schimba. Este dovadă certă că în adâncul sufletului tău există acel sâmbure colosal de umanitate, acea sclipire care te diferenţiază de ceilalţi oameni şi care te face să radiezi numai speranţă şi bucurie în jurul tău.

Aşa cum eterul umple spaţiul dintre cer şi pământ, tot asfel măreţia spirituală a liderului umple prăpastia dintre tristeţea şi fericirea oamenilor, asigurând o continuitate a vieţii lor. Piatra de temelie a succesului unui lider este dată, fără îndoială, de cea mai strălucitoare calitate a sa: măreţia spirituală.

Concluzie: Măreţia spirituală este puterea care trebuie să te însoţească permanent, mai ales în acele situaţii când ţi se pare că totul este pierdut. Este puterea sufletului care îţi dă elanul de a lua viaţa de la început ori de câte ori te prăbuşeşti în hăul disperării.

Un caracter puternic şi tenace poate depăşi de unul singur situaţiile critice, dar existenţa alături de el a unui suflet care să-l susţină şi aibă încredere în el, este elementul care-l va propulsa şi-l va determina să-şi continue mai uşor drumul în viaţă.

*** Notă:** Uncommon Valor [1983]

Măreţia sufletească

On Octombrie 17, 2010

Ca să te bucuri de prestigiul şi recunoştinţa oamenilor nu-i de-ajuns să fii bun, trebuie să fii mare.

În 1920, după încetarea războiului, situaţia prizonierilor din întreaga lume era tot mai grea, soarta lor era disperată. În ţările ruinate tifosul şi foametea decimau tot mai mulţi oameni. Crucea Rosie Internaţională nu prididea să acorde atâtea ajutoare. Numai eforturile unite ale naţiunilor îi mai puteau salva.

Secretarul Ligii Naţiunilor de atunci, diplomatul cu experienţă Noel Baker, era ferm convins că doar un singur om era în stare să salveze situaţia, un om care se bucura de prestigiul şi recunoştinţa generală pentru aptitudinile sale organizatorice, pentru energia, talentul său, dar în special pentru măreţia sufletească. Cel care răspundea întru totul unor cerinţe atât de înalte era nimeni altul decât eminentul explorator şi om de ştiinţă Fridtforf Nansen, care era cunoscut în întreaga lume pentru curajul, cinstea, generozitatea şi mărinimia sufletească de care dăduse dovadă de nenumărate ori.

- Nu ! a ripostat Nansen. În curând voi împlini 60 de ani; e timpul sa încep o viaţă liniştită. Misiunea pe care mi-o încredinţaţi, îmi va lua câţiva ani. Înseamnă că în tot acest timp va trebui să-mi părăsesc lucrările ştiinţifice, să renunţ la speranţa unei vieţi în sânul familiei... De ce să-mi închin viaţa unei probleme care-mi este străină, şi de care alţii caută să se debaraseze?

Leadership: Construcţia şi evoluţia personalităţii sale se sprijină pe rolul pe care ţi-l asumi în reglarea diferenţierii între modul de a-ţi împlini menirea și puterea de a-ţi exprima convingerile?

Însă un om cu un suflet mare nu poate rămâne indiferent la suferinţele altora. Noel Baker a insistat:

- Trebuie susţinută credinţa oamenilor pe cale să se stingă, în marea familie a popoarelor...Liga este simbolul salvării. Trebuie întărită credinţa oamenilor în această organizaţie - instrument al păcii şi înţelegerii reciproce. Omenirea în suferinţă îşi îndreaptă spre dumneavoastra privirile pline de speranţă, Fridtforf Nansen.

Convins de cuvintele emfatice ale diplomatului, şi însufleţit de adevărul pe care acesta l-a exprimat, Nansen a acceptat să ia cârma omenirii în mâinile sale. Dăruirea şi entuziasmul lui pentru binele omenirii l-au obligat să renunţe la studiile sale marine şi la liniştea sufletească pe care o visa şi care i-o putea asigura familia. Încă o dată trebuia să se bată pentru salvarea oamenilor şi a omenirii.

Adevărul care dă restart scopului tău în viaţă se ghidează după motto-ul: "Eşti bun, eşti milos, eşti mare" ?

Măreţia unui lider nu constă în fericirea personală, ci în fericirea pe care o împarte cu ceilalţi. Nu banii, nu faima, nu puterea, ci doar faptele lui bune merită recunoştinţa generală. Punându-se în slujba omenirii atunci când situaţia era extrem de grea, atunci când nimeni nu avea curajul să-şi asume responsabilitatea, atunci când, în acele clipe de deznădejde, toată lumea aştepta ajutorul, dar totul părea fără speranţă, şi făcând tot ce i-a stat în putinţă

pentru a îndrepta lucrurile spre un făgaş normal, luptând cu minciuna, cu clevetirile, intrigile şi nedreptăţile care se repercutau asupra milioanelor de oameni nevinovaţi, Nansen s-a făcut vrednic de recunoştinţa generală.

Datorită lui Nansen şi numai datorită demersurilor şi insistenţelor sale, s-au strâns în cele din urmă donaţii de la oameni de toate naţionalităţile, din cele mai diferite straturi sociale, care au fost repartizate cu stricteţe şi dreptate populaţiei înfometate. Niciodată în istorie apelul unui om nu a stârnit un ecou atât de puternic în inimile oamenilor. Este surprinzător, nu-i aşa, cât de mult poate să facă un om a cărui mărinimie sufletească nu cunoaşte margini. Ca să te bucuri de prestigiul şi recunoştinţa oamenilor nu-i de-ajuns să fii bun, trebuie să fii mare.

Leadership: Măreţia de a fi cineva înseamnă să găseşti răspunsuri la întrebările existenţiale conform dorinţei de a-ţi crea aşteptarea unei minuni din partea ta sau din partea altcuiva?

Coboară în adâncul inimii tale şi cerceteaz-o. Îţi spun cu mândrie, viitor lider, că oamenii vor avea nevoie de tine, cât timp vor trăi. Cercetează trecutul, analizează prezentul, încearcă să ghiceşti viitorul, caută să-ţi asculţi inima şi vezi dacă eşti sau nu capabil să-i serveşti cu dăruire, fără resentiment, fără zgârcenie sau şovăială pe cei ce au realmente nevoie de ajutorul tău. Doar o secundă e de-ajuns ca să schimbi îndoiala în certitudinea cea mai neclintită. Dacă inima ta nu se înviorează în faţa niciunui simţământ de uniune cu ceilalţi, înseamnă că nu simţi nimic viu în tine; ceea ce înseamnă că nu eşti "mare".

Nansen a fost un simbol al umanismului. Poţi fi şi tu dacă nu rămâi indiferent la soarta celorlalţi oameni. Dacă, însă, eşti ca unul din acei făţarnici care nu fac nimic, dar aşteaptă cu nerăbdare ca lumea să-şi arate recunoştinţa şi respectul pentru el prin cele mai simandicoase reverenţe. Dacă eşti ca unul din acei oameni care-şi fac socotelile de "mărire" fără să ţină seama de principiile de solidaritate umană. Dacă eşti unul din aceia care nu preţuiesc şi nu luptă să cultive valorile umane ca binele, dreptatea, altruismul, onestitatea şi, în sfârşit, dacă eşti unul din aceia care se culcă pe laurii unui succes nemeritat, datorat altora, nu încape îndoială că lumea va începe să-şi manifeste dezaprobarea faţă de tine, spre adânca ta dezamăgire. Lumea nu va nutri gânduri frumoase şi speranţe, ci teamă sau dezgust, iar tu te vei pierde în cele din urmă într-o adâncă uitare...

Onestitatea faţă de sine este o abilitate dobândită prin lucrul cu propriul suflet în condiţiile unei tendinţe generale de a prefera unele situaţii altora.

Concluzie: Ca să te bucuri de prestigiul şi recunoştinţa persistentă a oamenilor, trebuie să te implici cu tot sufletul în realizarea nevoilor şi aşteptărilor lor. Uneori este nevoie doar de puterea cuvântului care uneori convinge mai repede decât oricare altă metodă.

P.S. Aşa după cum violenţa "minţii" se exteriorizează prin acte violente, măreţia sufletească se recunoaşte prin puterea de convingere a vorbelor, spre realizarea unor acte pline de umanitarism.

*** Notă:** A. Talanov - *Nansen* , Editura Tineretului, 1961.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-maretia-sufleteasca.html

Perseverenţa

On Decembrie 22, 2008

Continuă să rămâi fidel convingerilor şi ideilor tale, ca să răzbaţi dincolo de limitele pe care ţi le impun ceilalţi.

Ca un băiat sărac care n-are nici prieteni, nici jucării, dar are lampa lui Aladdin, Fernando Magellan are un gând, un gând măreţ pe care vrea să-l vadă realizându-se cu orice preţ. Vrea să pornească în căutarea strâmtorii care comunică între oceanul Atlantic şi Pacific, strâmtoare pe care n-au reuşit s-o găsească nici cei mai încercaţi navigatori ca Vespucci, Columb, Cortez, Cabot sau Juan Diaz de Solis. Ce şansă era să o găsească tocmai el, un şchiop trecut de prima tinereţe, sărac lipit pământului, un singuratic fără familie, fără prieteni, fără un loc al lui?

După calculele sale, pentru o astfel de călătorie erau necesare trei corăbii mari, un echipaj încercat, bine instruit, şi cel mai important lucru, merinde suficiente pentru cel puţin jumătate de an. Dar de unde să obţină el sprijinul necesar pentru a da curs nevoilor sale, dacă nu de la regele Manoel?

Leadership: Poţi să fii superior celui ce erai ieri, prin explorarea zonei de cuprindere a unei imagini de sine care se sincronizează cu idealul de reprezentare a virtuţii de a crede în tine însuţi?

Timp de aproape doi ani a încercat Magellan să obţină o sponsorizare, dar nu i s-a deschis nicio uşă din nenumăratele uşi care duceau la camera de audienţă a regelui. Ce crudă durere poate simţi un om când se vede mereu îndepărtat de al său vis măreţ. Dar nu şi Magellan, care era un om dârz şi tenace. Toate aceste respingeri jignitoare, usturătoare aş zice, pe care a trebuit să le înfrunte, i-au întărit şi mai tare hotărârea. Un om ca el nu-şi poate stăpâni zvâcnetul inimii. Odată ce şi-a impus să atingă un scop, face tot ce-i stă în putinţă pentru a-l atinge.

Insetat de interesul său pasionat, Magellan reuşeşte până la urmă să găsească un sponsor în persoana celebrului armator Christofor de Haro, un bogătaş care a considerat acţiunea promiţătoare din punct de vedere comercial. În sfârşit ! În sfârşit după doi ani în care a alergat când în dreapta, când în stânga, încercând să obţină ba de la unul, ba de la altul o sponsorizare, şansa s-a arătat. După ani de zile în care a dus o luptă cinstită, serioasă şi foarte stingheră, negăsind până atunci pe nimeni cu care să discute planurile sale ciudate şi încâlcite, iată că în sfârşit cineva s-a oferit să-l ajute. Dar greul era departe de a se fi terminat.

Leadership: Sensul pe care îl dai drumului tău se datorează unei atitudini deschise faţă de o căutare fără sfârşit?

În faţa unei misiuni uriaşe numai un om deosebit de perseverent se poate impune. Sarcini, osteneli, răspunderi, toate au căzut asupra lui Magellan. Câtă trudă, câtă osteneală, câtă luptă cu funcţionarii şi negustorii a mai dus omul ăsta în cele cinci luni de zile înainte de plecarea mult aşteptată, câte nopţi nedormite, câte frământări. Să te ocupi de aproape absolut toate de unul singur doar pentru că n-ai niciun prieten de nădejde, asta da încercare. Oricine ar fi fost în locul lui Magellan şi-ar fi abandonat cu siguranţă de mult visele.

La 20 septembrie 1519, Magellan, după ce controlează încă o dată toate mărfurile şi încărcatura, după ce mai trece o dată în revistă proviziile, după ce se asigură că totul e pregătit, că nu lipseşte nicio pânză, nicio funie, niciun şurub (atât de minuţios era în vederea

reuşitei), dă semnalul de plecare, iar flota sa se desprinde de ţărm şi porneşte în căutarea acelui „el paso”.

Un an de zile de căutări necontenite a urmat. Un an în care echipajul s-a răsculat impotriva lui Magellan din cauza foametei, din cauza oboselii, şi mai ales din cauza faptului că strâmtoarea pe care Magellan pretindea că ştie unde se află, nu era de găsit. Dar în faţa unui om perseverent toată lumea se pleacă cu resemnare. Magellan a reuşit să-şi ţină în frâu echipajul şi, dupa ce a navigat în derivă vreme îndelungată, a reuşit până la urmă să găsească strâmtoarea ce-i poartă şi azi numele.

Leadership: Îţi stimulezi motivaţia de a te angaja în procesul unei activări de Brand, în mijlocul unui triumf care produce o consecinţă de neevitat?

Brandul este sursa unei promisiuni încheiată în formă autentică, care introduce o acţiune pentru a obţine o ofertă. Brandul unui lider este reprezentat de modul în care el este perceput și văzut în mintea celor cu care interacționează, prin prisma rolului şi a faptelor pe care şi le asumă într-un orizont temporal impredictibil.

Magellan n-a apucat să se bucure decât o clipă de reuşita lui. A fost ucis într-o biată confruntare cu indigenii, chiar pe drumul de întoarcere acasă. Dar el a dovedit că un om, oricât de sărman ar fi el, chiar şi şchiop, chiar şi fără niciun fel de relaţii, poate realiza ceea ce cei mai renumiţi şi mai curajoşi oameni nu reuşesc. A dovedit că un singur om poate supune voinţei sale un echipaj întreg şi orice opoziţie. Iată materialul din care este făcut un lider. Dacă eşti suficient de perseverent şi hotărât în deciziile şi acţiunile tale, vei reuşi să-ţi atingi orice scop, indiferent cât de imposibil pare de îndeplinit.

Un conducător croit dintr-un lemn mai tare. A înfruntat frigul, oboseala, foamea şi toate lipsurile inimaginabile, respingeri după respingeri, ani de zile, dar cu toate acestea Magellan a mers mai departe, tot mai departe. Iată ce înseamnă să fii perseverent, iată ce înseamnă să te dedici cu însufleţire unui scop nobil şi să te ridici din anonimatul existenţei tale.

În faţa tuturor obstacolelor poţi ieşi triumfător doar dacă eşti perseverent şi stărui cu convingere în demersurile tale. Nu poţi să ajungi un mare conducător dacă, cuprins de teamă, dai înapoi în faţa valurilor de furtună. Nu poţi să-ţi atingi niciodată scopurile dacă nu mergi tot timpul înainte, dacă nu eşti tot timpul credincios misiunii pe care ţi-ai asumat-o, daca nu stărui în ideile tale şi dacă n-ai curajul să înfrunţi orice situaţie dificilă.

Perseverenţa este ceea ce promiţi să dai posterităţii în lupta dintre tine însuţi şi lumea din jur, câştigându-ţi statutul de învingător prin epocala descoperire de la sfârşitul unei lungi călătorii care îţi reprezintă numele.

Concluzie: „Să lupţi, să cauţi şi să nu găseşti, dar niciodată să nu te dai batut, ci să fii perseverent”, iată un motto pentru orice lider care doreşte realmente să-şi atingă scopul. Continuă să rămâi fidel convingerilor şi ideilor tale ca să răzbaţi dincolo de limitele pe care ţi le impun ceilalţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-perseverenta.html

Puterea de pătrundere a eului individual

On Aprilie 04, 2011

Cu cât ştii mai multe despre oameni, cu atât vei fi mai pregătit să-i înţelegi.

În cartea „ *Fiecare pacient spune o poveste* ", Lisa Sanders scoate în evidenţă un aspect foarte important. Anume că în medicină deseori ceea ce pare este ceea ce nu este şi nu pare a fi !

Crystal Lessing abia împlinise douăzeci de ani. Fusese toată viaţa ei sănătoasă tun. Dar în ziua când a mers la cabinetul stomatologic ca să-şi scoată câteva măsele de minte incluse în os, s-a îmbolnăvit. Era obosită. Avea dureri. Febră. Starea ei de sănătate se agravase atât de tare încât a trebuit să fie internată de urgenţă la terapie intensivă la marele centru medical universitar din Long Island. Era galbenă la faţă. Părea foarte slabă. Inima îi bătea tot mai repede. Respira mult mai repede decat era normal, in ciuda oxigenului care era pompat în nas. Rinichii nu funcţionau.

Nimeni însă nu cunoştea adevărata cauză a bolii. Doctorii o consultaseră, o îngrijiseră cu mare seriozitate şi atenţie. Însă nu le era clar dacă misterul bolii ei avea să fie soluţionat la timp pentru a-i salva viaţa. Fişa ei medicală era plina cu numere care atestau cât de bolnavă era. Existau foarte multe anomalii.

Leadership: Etichetezi experienţa de a fi conştient de manifestările comportamentale ale oamenilor drept o variantă de gândire care îţi permite să te priveşti pe tine însuţi din unghiul unei sensibilităţi aparte?

Doctorul Steven Walerstein, şeful departamentului de Farmacologie a spitalului a fost chemat de urgenţă. Însă el a făcut altceva decât ceea ce făcuseră toţi ceilalţi doctori. Nu a citit fişa medicală a fetei. Fiindcă nu voia să fie influenţat de gândirea celor care o consultaseră deja. Mult prea adesea, în aceste cazuri dificile era trecut ceva cu vederea sau interpretat greşit.

În schimb, s-a dus la patul bolnavei, s-a prezentat tinerei şi mamei acesteia. Şi i-a cerut fetei să spună întreaga poveste de la capăt. Când anume au apărut primele dureri, ce a simţit exact şi in ce lor, etc. Trebuia să pună lucrurile cap la cap de unul singur. Dupa relatarea evenimentelor, doctorul îşi îngădui să se uite în fişa ei. Trebuia să găsească un raspuns, altfel fata ar fi murit în câteva zile.

Walerstein s-a oprit o clipă să caute în fişa ei medicală un fel de tipar îngropat în acel haos de cifre şi analize. Şi atunci observă că echipa care o îngrijise pe fată nu luase în considerare o anumită analiză în căutarea diagnosticului. Această informaţie fusese pur şi simplu dată la o parte. S-a dus imediat la biblioteca spitalului pentru a-şi verifica intuiţia. Da ! Avea dreptate. Fata suferea de boala Wilson.

Fetei i s-au mai făcut o dată analizele pentru boală respectivă, şi într-adevăr rezultatele au confirmat bănuiala lui Walerstein. Ea a fost transferata imediat cu elicopterul in New York, a primit în cele din urma un organ şi a supravietuit.

Leadership: Cauţi să pătrunzi în minţile oamenilor pentru a le descifra stările afective chiar şi atunci când nu eşti pregătiţi să înţelegi limitele la care se extind consecinţele propriilor tale erori de observaţie?

Dacă vrei să afli cum funcţionează leadershipul, atunci trebuie să afli cum „funcţionează" oamenii, care sunt stările lor afective: trăirile lor, atitudinea lor, sentimentele şi gândurile lor. Aşa cum un doctor analizează temeinic problema pacientului ca să poata pune un diagnostic corect, tu trebuie studiezi comportamentul şi atitudinea oamenilor, şi să analizezi ce se intamplă în mintea şi în sufletul lor ca să poţi să-i ancorezi de partea ta. Trebuie să demonstrezi acea subtilitate în observaţie, acea putere de pătrundere a Eului individual al omului.

Tu arăţi un interes crescând pentru ceea ce simt oamenii din jurul tău? Eşecul în leadership se datorează unei multitudini de paşi greşiţi acumulaţi în timp, dar şi lipsei de siguranţa în stabilirea unui „diagnostic" obiectiv şi corect. Învaţă să iei în considerare şi alte aspecte decât cele pe care le vezi de obicei şi mai ales învaţă să-i asculţi.

Cu cât ştii mai multe despre oameni, cu atât vei fi mai pregătit să-i înţelegi.

Leadership: Încerci să obţii întreaga poveste a unui om cu riscul de a stabili diagnosticul unei involuţii care contrastează cu evoluţia propriei tale conştiinţe?

Oamenii nu sunt cu toţii la fel. Fiecare este o personalitate aparte, un „eu" deosebit. Nu poţi doar să te uiţi la ei şi să-i înţelegi. Ca să poţi să-i influenţezi trebuie să le asculţi "povestea" - şi să încerci să deduci ce anume îi entuziasmează, ce anume îi motivează, care sunt aspiraţiile lor şi neîmplinirile lor, să înţelegi cum lucrează mintea lor, care este combustibilul care le pune in mişcare motorul stării lor de spirit. Şi să-i faci să înţeleagă cum pot participa pe deplin la propria lor "vindecare" urmand paşii indicaţi de tine.

Aşa cum un medic trebuie să aibă o bază solidă de cunoştinţe si o experienţă suficient de mare ca să ştie să interpreteze ce spun pacienţii, tu trebuie să ai acea putere de pătrundere în lumea interioară a celorlalţi, în tainele universului lor, în Eul lor, în conştiinţa lor şi să intuieşti ceea ce nu merge bine. Nu poţi să le sporeşti valoarea celorlalţi daca nu înţelegi sistemul lor de valori. Nu uita că diagnosticele bune duc la terapii ţintite, cu şanse foarte mari de vindecare.

Ca lider trebuie să ştii să asculţi, nu numai să pui întrebări şi să obţii răspunsuri. Aşa cum un medic ascultă pacientul ca să poată pune lucrurile cap la cap, şi în final să stabilească diagnosticul cel mai corect, şi tu trebuie să-i asculţi pe oameni, să pui accent pe răbdarea în timp, să le acorzi multă atenţie, si libertatea de a-şi exprima motivele pentru care nu "funcţionează" cum trebuie.

Leadershipul este locul pe care îl ocupă de gândirea intuitivă într-un context de acceptare a adevărurilor greu de înţeles. Înseamnă să anticipezi consecinţele propriilor tale reacţii la experienţele provocatoare ale vieţii prin interpretarea şi aprecierea atitudinii pline de grijă a celorlalţi oameni.

Concluzie: Un lider performant trebuie să deţină arta de a asculta ceea ce spun oamenii. A şti să interpretezi obiectiv şi imparţial ceea ce asculţi îţi dă posibilitatea să pătrunzi în adâncurile eu-rilor şi aflând cât mai multe despre aceste eu-ri vei fi pregătit să-i înţelegi şi vei putea acţiona eficient.

*** Notă:** Lisa Sanders - *Fiecare pacient spune o poveste* , Editura Trei, 2011

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-puterea-de-patrundere-a-eu-lui-individual

Puterea de pătrundere psihologică

On Aprilie 07, 2011

Caută să pătrunzi în gândurile celorlalţi pentru a le descifra caracterul.

Numeroase erau desenele pe care maestrul le concepuse în modestul său atelier de pictură. Zilnic îmi aruncam ochii asupra lor încercând nu doar să mă hrănesc cu noi idei colorate, ci să înţeleg mai bine ce este necesar să cunosc, măcar elementele esenţiale ale artei sale. Maestrul era un om cu o ambiţie insaţiabilă care ştia foarte bine cum trebuie muncit, ce tehnici şi ce combinaţii trebuiau folosite pentru a conferi tablourilor sale o mare putere de emoţionare.

- Nu-i de-ajuns să fii artist pentru a face artă, trebuie să devii un bun psiholog, mi-a spus el cu o voce convingătoare şi plăcută.

Apoi mi-a arătat un vechi portret al lui Rembrandt şi a adăugat:

- Uită-te cu atenţie la acest portret. Încearcă să-l vezi din 400 de unghiuri diferite. Dacă nu reuşeşti, atunci nu vei înţelege niciodata arta. Şi nu vei fi niciodată un mare artist.

Leadership: Încerci să modifici substanţial modul de percepere a unui conţinut plin de valori, prin refuzul de a înţelege ce mesaje vrei să transmiţi?

Fireşti consideraţii de la un spirit aşa de pătrunzător. Dar gândul că trebuie să percep o imagine în 400 de feluri mi-a anihilat dorinţa de a avea o cât de mică iniţiativă.

Mai târziu maestrul mi-a spus secretul. Singura cale de a vedea un portret dintr-o sumedenie de unghiuri este să-ţi concentrezi atenţia asupra chipului acelui personaj şi să încerci să pătrunzi în mintea lui, în lumea lui de gânduri pentru a-i descifra caracterul. Gândirea ta nu trebuie să înceteze să pătrundă ceea ce se petrece înlăuntrul modelului. Ca să poţi vedea un portret din mai multe unghiuri trebuie mai întâi să obţii o mai bună imagine de profunzime. Fiecare personaj este un portret psihologic.

De exemplu în acel portret al lui Rembrandt, dacă pe chipul lui citeam maturitate, hotărâre, dar şi o oarecare tristeţe, atunci imaginea era a omului singur care ştie că nu este iubit de nimeni.

Adevărata artă a leadershipului presupune să explorezi adâncurile lumii omului în situaţia dată de măsura unei inteligenţe artistice aflate la maturitate.

Tu eşti destul de bun când vine vorba de a pătrunde în lumea interioară a celor din jurul tău? Dacă vrei să fii un lider eficient trebuie să-i influenţezi pe oameni. Iar singura cale de a-i influenţa este să înţelegi tainele din adâncul sufletului lor, să le înţelegi concepţiile, nevoile emoţionale, sensul pe care ei îl dau vieţii, să le înţelegi aspiraţiile, să le înţelegi sensibilităţile şi preferinţele, şi apoi să le stimulezi latura pozitivă a firii lor.

Asa cum un pictor ştie să asimileze inovaţiile care apar în pictură, să şi le însuşească şi să le aplice în mod creator pentru a exprima o nouă viziune, tot aşa tu trebuie să asimilezi cât mai multe informaţii din universul interior al oamenilor din jurul tău, să cercetezi şi să înţelegi

modul lor de gandire, iar apoi să încerci să le relevi propria ta ideologie.

Leadership: Poţi să găseşti esenţa care îi defineşte pe oameni prin natura integratoare a unui proces de gândire a cărui regulă de înaintare este spargerea tiparelor de răspuns la anumiţi stimuli externi?

Celebrul filozof Soren Kierkegaard spunea cu competenţă: " *Ceea ce ascunde fiecare om în intimitatea fiinţei sale psihice este mult mai bogat decât ceea ce lasă să se vadă la exterior, aşa încât omul adevărat este mai degrabă cel din sine, care nu se manifestă, în timp ce cel care ni se lasă cunoscut nu este decât o fiinţă convenţională.* "

Ca lider, dacă poţi să analizezi sentimentele oamenilor în situaţiile date şi să înţelegi cele mai profunde şi mai delicate mecanisme de funcţionare a minţii fiecaruia, şi dacă eşti capabil să faci anumite ajustări, atunci drumul tău către reuşita în leadership este deplină. Încearcă să-i studiezi pe oameni cu aceeaşi subtilitate în observaţie, cu aceeaşi putere de pătrundere pe care o dovedeşte un pictor atunci când studiază natura.

Nu vei putea să-i influenţezi pe oameni dacă nu reuşeşti să faci ajustări în procesul lor de gândire şi să le impui propriul tău punct de vedere. Ceea ce e şocant e că există numeroşi lideri care totuşi cred cu tărie că puterea de influenţă ţine numai de carismă şi personalitate. Greşit. Leadershipul este totodată şi un joc psihologic prin care trebuie să afli cele mai ascunse intenţii şi realităţi ale oamenilor, şi apoi să-i cucereşti cu totul.

Cineva a făcut următoarea afirmaţie: " *Caracterul este suma tuturor însuşirilor morale sau psihice ale unui om.* " Cred că nimic nu este mai adevărat. Caracterul oamenilor de care te înconjori este esenţial, şi el ţine de procesul lor de gândire.

Ca sa le schimbi oamenilor percepţiile va trebui să înţelegi procesul lor de gândire. Neputinţa de a vedea clar în ei înşişi, de a înţelege universul lor interior îţi va diminua considerabil influenţa.

Esenţa care te defineşte poate să devină obiectul unui studiu artistic superior al cărui impact necesită a fi fundamentat conceptual?

Concluzie: Puterea de pătrundere psihologică este esenţială pentru un lider. Numai cunoscând psihologia oamenilor poţi reuşi să-i influenţezi şi să-i mobilizezi, având astfel buni colaboratori şi suporteri în drumul spre performanţă şi victorie.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-puterea-de-patrundere-psihologica.html

Puterea de persuasiune

On Aprilie 06, 2011

Comunică-le oamenilor punctul tău de vedere într-un mod atât de eficient încât ei să fie convinşi de justeţea lui.

Cel puţin pentru gimnastul Dan Millman, toată viaţa lui se rezuma la acele 20 de secunde din faţa arbitrilor care îi puteau dărui aurul. O notă foarte bună nu îl mulţumea, el dorea cu orice preţ locul întâi. Dar visul lui era încă departe de a deveni realitate. Nu era pregătit pentru marea încercare. În urmă cu zece luni se accidentase grav. Doctorii erau destul de sceptici în privinţa lui, iar dacă ei nu vedeau la el dovezi foarte clare care să le indice că e destul de puternic să concureze, atunci nu i-ar fi permis să participe la olimpiadă.

Antrenorul lui, de asemenea, era foarte sceptic. Nimeni nu-i dădea mari şanse lui Millman. Nici măcar el însuşi nu-şi dădea mari şanse de reuşită, deşi, perseverent din fire, se reapucase serios de antrenamente.

Leadership: Simţi că poţi fi mai presus de tine însuţi în circumstanţele unei asemănări sensibile între conţinutul experienţelor pe care le-ai parcurs şi profilul unui model de raţiune care îţi determină voinţa prin temeiurile apariţiei sale?

Capacitatea de a stabili relaţii îţi pune în lumină toate calităţile. Dacă ai urmărit filmul " *The Peaceful Warrior* ", atunci sigur îţi aminteşti povestea. Totul în viaţa lui Millman s-a schimbat după ce a întalnit un străin misterios numit Socrate (interpretat de actorul Nick Nolte). Ei au început să se întâlnească tot mai des. Între ei s-a legat o bună prietenie. Socrate l-a antrenat şi l-a învăţat zilnic lucruri care la rândul său le învăţase din propria experienţă de viaţă. Şi astfel a reuşit să-l schimbe.

Cu o subtilitate demnă de un mare psiholog, Socrate a pătruns adânc în psihicul lui Millman, sugerându-i şi căile de a nu cădea în acea stare mentală de limitare. Unul din sfaturile cele mai preţioase pe care i l-a oferit merită să fie reţinut:

"Vreau să încetezi să mai crezi ce spun ceilalţi şi să începi să crezi în tine. Aruncă gunoiul, Dan. Gunoiul este orice care stă între tine şi singurul lucru care contează, clipa de faţă. Vei fi uimit de ceea ce poţi să faci şi cât de bine poţi s-o faci dacă te concentrezi asupra clipei de faţă. Numai dacă te concentrezi cu adevărat asupra prezentului, vei putea schimba viitorul."

Leadership înseamnă să determini o mare extindere a experienţelor pe care le trăieşti prin însumarea valorii pe care o porţi pentru cei inferiori ţie.

Ca să-i influenţezi pe oameni, trebuie mai întâi să ai un punct de vedere comun cu ei. Tu poţi, măcar pentru o clipă, să joci rolul lui Socrate? Poţi să convingi măcar o singură persoană din jurul tău să realizeze lucruri de care nu este sigură că le poate face?

Ca să influenţezi oamenii trebuie să fii capabil să "intri" mai întâi în gândurile lor, să intuieşti ce se petrece cu adevărat în interiorul lor, apoi să trezeşti în ei o nouă conştiinţă, să le oferi o nouă înţelegere a lucrurilor. Iar găsirea unui punct de vedere comun este prima verigă care facilitează apropierea ta de ei.

Aşa cum puterea de emoţionare a unui tablou este datorată în primul rând vibraţiei sufleteşti

pe care artistul o transmite privitorului, tot aşa puterea de convingere a unui lider se datorează apropierii sale de ceilalţi oameni, manifestându-şi întreaga disponibilitate şi dorinţă de a-i susţine în plan emoţional şi psihic şi de a-i capta de partea lui.

Leadership: Conținutul caracterul tău va servi bine unui scop mai înalt, dincolo de procesul de susţinere al unor revelaţii de care devii dependent în pătrunderea lucrurilor spirituale?

Oamenii trebuie să simtă pe pielea lor adevărul pe care îl exprimi. Socrate i-a spus lui Millman că oamenii se tem de ceea ce e în interiorul lor. Acesta a fost primul pas spre o înţelegere mai profundă a lucrurilor. A fost etapa intermediară, scurtă, dar necesară pentru trecerea la adevăratul stadiu, cel mai important al vieţii lui Millman – stadiul în care să poată din nou creşte, în care să-şi recupereze încrederea pierdută şi să demonstreze un mai mare angajament faţă de scopul său.

În cele din urmă Millman s-a convins singur de profunzimea înţelepciunii lui Socrate, punând în practică toate sfaturile acestuia. A învăţat să-şi focalizeze atenţia asupra proprilor sale capacităţi, în loc să-i asculte pe ceilalţi din jurul lui care nu-i dădeau prea mari şanse de reuşită. Şi în final a câştigat aurul.

Eficienţa ta ca lider este influenţată de capacitatea ta de a le impune celorlalţi punctul tău de vedere într-un mod atât de eficient încât ei să fie convinşi de justeţea lui. Dacă oamenii nu simt pe pielea lor adevărul pe care îl exprimi, atunci mai devreme sau mai târziu te vor părăsi.

În leadership contează cum te vezi atât din perspectiva revizuirii atitudinii faţă de modul de a înţelege esenţa unei realităţi, a unei trăiri, a unui gând, a unui sentiment şi de a accepta termenii lor. Cât şi din perspectiva semnificaţiei pe care o atribui experienţelor de învăţare şi motivare.

Concluzie: Un bun lider trebuie să deţină acea putere de persuasiune cu ajutorul căreia să stabilească un punct de vedere comun cu oamenii pe care-i conduce şi să-i convingă pe aceştia că ei sunt de fapt baza schimbărilor prezente pentru un viitor mai bun.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-puterea-de-persuasiune.html

Responsabilitatea

On Decembrie 17, 2008

Evaluează-ţi permanent potenţialul în funcţie de natura atribuţiilor pe care le ai şi în funcţie de consecinţele pe care trebuie să ţi le asumi.

Atunci când un om ajunge într-o funcţie foarte înaltă inevitabil este prins în intersecţia mai multor responsabilităţi, obligaţii şi presiuni, iar în cazul unui eşec el este primul care dă socoteală pentru că nu a împiedicat apariţia lui. Întotdeauna un lider trebuie să-şi asume integral responsabilitatea pentru orice decizie pe care o ia, pentru orice acţiune pe care o întreprinde, pentru modul în care îşi face datoria, pentru rezultatele pe care le obţine, pentru orice probleme şi pentru orice greşeli.

Leadership: Te percepi drept un nucleu al ansamblului de interacţiuni între profilul tău reprezentativ şi versiunea unei erori de operare, atunci când continui să evoluezi spre cel mai mare potenţial al tău?

Imaginează-ţi pentru un moment că eşti căpitanul unui vas de croazieră şi te afli într-o călătorie pe mare. Eşti pe punte şi admiri priveliştea. Este linişte - o linişte plăcută, plină de intimitate. Şi deodată, în liniştea aceasta auzi Zgomotul, provocat de coliziunea cu un aisberg. Simţi cum totul se zguduie în jurul tău şi abia reuşeşti să te prinzi de balustradă. Toţi pasagerii se îmbulzesc, se calcă în picioare ca să-şi găsească un colac de salvare, sau ca să poată ocupa un loc într-una din bărcile de salvare. Pentru că nu mai ai timp de pierdut, le ordoni celorlalţi marinari să coboare toate bărcile şi să-i ajute pe toţi pasagerii să se îmbarce.

Dar tu eşti ultimul care trebuie să părăsească nava. Şi ştii că cea mai mare datorie a ta este să te asiguri că absolut toţi pasagerii se află în deplină siguranţă. De aceea, trebuie să te grăbeşti să verifici fiecare cabină în parte ca să te convingi că nu există cumva pasageri rătăciţi sau răniţi. Eşti convins că nava se poate scufunda în orice moment şi că s-ar putea să nu mai scapi cu viaţă, dar cu toate acestea îţi asumi riscul. Nu ai de ales. Ştii foarte bine că dacă un singur pasager moare, singurul vinovat de această tragedie eşti tu. Tu, şi numai tu, eşti singurul răspunzător de ce se întâmplă cu echipajul pe care ai fost ales să-l conduci.

Liderii nu dau niciodată înapoi în faţa dificultăţilor, ba mai mult, s-ar zice că tocmai în aceste clipe dificile acţionează cu mai mult interes. Ei ştiu ce trebuie să facă în situaţiile de urgenţă, ştiu la ce riscuri se expun, dar intervin prompt şi eficient când e vorba de vieţi umane. Tu eşti unul din ei?

Leadership: A prelua controlul presupune să accepţi ideea că ceea ce eşti şi ceea ce poţi deveni este rezultatul acceptării unei realităţi de care te poţi lovi şi de care nu poţi fugi?

Ce alegi să fii: căpitan sau pasager?

Este întotdeauna fascinant să auzi povestindu-se despre un om care, deşi este pus într-o situaţie extrem de complicată, acţionează cu foarte mult aplomb şi încredere pentru a o remedia. Un astfel de om îşi găseşte suficientă energie atunci când vine vorba să-şi arate interesul faţă de cineva care are mare nevoie de el. Mai mult, atitudinea lui pozitivă le transmite şi altora curajul de a acţiona în acelaşi spirit cu el, spre rezolvarea problemelor. El este căpitanul, singurul capabil să îndrepte lucrurile, singurul care ştie cel mai bine ce este de făcut în situaţii de urgenţă şi care caută să-şi îndeplinească cât mai bine obligaţiile pe care le presupune rolul său major, şi singurul care are tăria morală de a-şi asuma responsabilitatea în cazul unui dezastru.

Pe de altă parte, a fi pasager este mult mai simplu. De ce? Pentru că pasagerii nu trebuie să-şi asume nici un fel de responsabilitate. De fapt, singura lor preocupare este să se simtă bine alături de prieteni, în timp ce căpitanul veghează clipă de clipă, cu un ochi ager, la siguranţa lor. Mai mult, pasagerii nu sunt obligaţi să ia decizii rapide şi dificile, nu sunt obligaţi să stea treji în fiecare noapte, nu sunt obligaţi să-şi asume responsabilitatea pentru o eventuală neîndeplinire a atribuţiilor ce le revin.

Leadership: Capacitatea de a te evalua într-o imagine a salvatorului este direct sau invers proporţională cu modalitatea de a te pregăti să înlături impulsurile de moment care le ai în urma diferitelor evenimente?

De ce nu ajunge oricine căpitanul unui vas? Fiindcă nu toată lumea are curajul să îşi asume responsabilitatea în faţa unui eventual eşec. Pentru că nu oricine este capabil să facă faţă sarcinilor extrem de solicitante ce îi revin. Pentru că nu oricine are aptitudini de lider. Lipsa de responsabilitate este realitatea pe care foarte mulţi refuză s-o vadă.

Poate ca ţi-ai dezvoltat abilităţile corespunzătoare funcţiei de conducere pe care o ocupi, dar dacă nu eşti suficient de motivat să acţionezi cu o intensitate mare spre folosul celorlalţi în situaţiile dificile, sau dacă mai presus de toate esti egoist şi centrat pe propria persoană, atunci nu vei putea stabili legături cu ceilalţi şi nu vei cunoaşte niciodată succesul.

Aşa cum un pictor se dovedeşte capabil să utilizeze cu strălucire teme dificile de culoare, şi să recompună în desenele sale lumea văzută pe calea culorii, tot aşa şi tu trebuie să te dovedeşti capabil a juca bine rolul pe care-l exerciţi, să-ţi respecţi angajamentele pe care ţi le-ai asumat când ai fost numit în funcţia de conducere, să-ţi impui tu însuţi nişte reguli de la care să nu te abaţi niciodată, şi să-ţi recompui toate principiile, valorile şi criteriile după care te ghidezi ca să dai un mai bun randament în activităţile pe care le desfăşori.

Capacitatea unui lider de a se evalua corect pe sine este vitală, constituie puterea lui cea mai mare. Prin urmare, fii obiectiv. Priveşte mai bine în interiorul tău, vezi dacă eşti potrivit pentru funcţia respectivă şi dacă te ridici la nivelul profesioniştilor adevăraţi. Evaluează-ţi permanent potenţialul în funcţie de natura atribuţiilor pe care le ai şi în funcţie de consecinţele pe care trebuie să ţi le asumi, spre a vedea dacă eşti demn să te ridici la înălţimea aşteptărilor impuse de poziţia pe care o ocupi.

A fi un bun căpitan de vas înseamnă să aduni punctele necesare unui triumf care a marcat traseul ascendent al întregului echipaj pe timp de furtună.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-responsabilitatea.html

Rezonanţa

On Noiembrie 21, 2010

Iscusinţa unui lider devine o oglindă ce reflectă relaţiile sale cu ceilalţi oameni.

Încă de când am păşit prima oară în atelierul maestrului am încercat să mă apropii mai mult de el, de filozofia lui, de operele sale meşteşugit realizate, sperând că voi afla secretele cele mai preţioase ale artei sale. Era omul cel mai spiritual, cel mai instruit cu putinţă pe care mi-a fost dat să-l cunosc vreodată.

Mulţi ani am stat în preajma maestrului, timp în care, punând mult suflet în ceea ce făceam, şi ascultând îndrumările sale preţioase fără de care mi-ar fi fost greu să înţeleg arta, mi-am însuşit cunoştinţele de bază în tehnica desenului şi a picturii, şi am deprins cele mai importante valori care mi-au ghidat viaţa.

Lucrul cu adevărat important este că, în timp, m-am adaptat la mentalitatea maestrului – nu mă aşteptasem la asta. Mi-am dat seama mai târziu că aveam multe lucruri în comun cu el, în gândire şi în simţire, talentul, pasiunea şi creativitatea, chiar dacă eram împins de ambiţia extraordinară de a realiza tablouri mai frumoase decât ale lui. Am ajuns să ne sincronizăm în gândire, în idei, să ne sincronizăm chiar şi opiniile referitoare la ce intenţionam să facem - la temele pe care le alegeam şi la paleta de culori ce urma s-o aplicăm, chiar şi în mişcări şi în improvizaţiile absolut superbe ajunsesem să ne sincronizăm.

Ce, mai ! Am preluat aproape totul de la el – tot ceea ce-mi lipsea mie: talentul şi tehnica de lucru - atracţia pentru artă nu-mi lipsea dar fără aceste două ingrediente nu aveam să ating niciodată performanţa. Am ajuns să-i imit cumva stilul de pictură – păstrând totuşi o doză apreciabilă de originalitate. Dar cumva, ceea ce făcea el instantaneu făceam si eu – pregăteam şevaletul la fel, amestecam culorile în acelaşi mod, desenul îl schiţam simultan având aceleaşi puncte de pornire pe pânză, concomitent treceam de la desenul în creion la cel în ulei, şi terminam pictura aproximativ în acelaşi timp.

Leadership: Modul de a-ţi exprima identitatea şi idealurile sunt în deplină conformitate cu valorile unui transfer de experienţă care-ţi garantează o adaptabilitate sporită la cerinţele măreţiei de a fi tu însuţi?

Sinergia se naşte atunci când te conectezi cu oamenii potriviţi.

Odată ce câştigi încrederea oamenilor cu care lucrezi, îţi sporeşte şi plăcerea de a fi la conducerea lor şi, totodată, şi şansele de reuşită în atingerea scopului propus. Odată ce ei vor prelua de la tine lumina călăuzitoare, dătătoare de puteri nebănuite – calităţile, concepţiile, convingerile, tabieturile, respectiv percepându-ţi vocea interioară, - vor fi motivaţi să muncească mai bine, mai ales în prezenţa ta. Vor avea sentimentul că sunt liberi să-şi exprime deschis orice sentiment, liberi să-şi exprime talentele, liberi să-şi exprime sincer şi deschis percepţiile vizavi de anumite lucruri, liberi să-şi exprime părerile pro şi contra - fiind ascultaţi şi încurajaţi. Astfel vor rămâne concentraţi mereu asupra lucrurilor principale, cele care contează cu adevărat atât pentru tine, cât şi pentru ei.

Acţiunea mai multor oameni îndreptată în acelaşi sens se numeşte sinergie. Dacă reuşeşti să te conectezi cu oamenii la nivel personal, ei vor începe să se sincronizeze cu tine în dorinţe şi aspiraţii, vor împrumuta de la tine până şi atitudinea, psihologia ta, şi vor îmbrăţişa maniera ta de lucru. Vor ajunge să fie complementari ţie – aidoma acelor reflectoare care se sincronizează în aşa fel încât atunci când se sting unele, se aprind altele.

Leadership: Îţi onorezi obligaţia de a fi accesibil, prin a avea încredere în mesajul propriei tale măreţii din care trebuie să reţii sensul pozitiv al unor "oferte limitate" de formare - ca părţi ale unui tot unitar?

O lege din fizică afirmă: *"Pentru două corpuri ce se află în aceeaşi stare de mişcare perceperea unuia faţă de altul este influenţată de timp."* Progresele foarte mari ale oamenilor se produc mai ales în prezenţa liderului, în timp, şi numai dacă ei vor fi în deplină concordanţă cu scopurile şi aspiraţiile sale, numai dacă vor împărtăşi sentimentul de unitate – preluând o parte din personalitatea lui. Perceperea liderului ca un individ eficient, inteligent, cu calităţi practice deosebite, cu deosebite virtuţi sufleteşti, facilitează procesul de comunicare cu oamenii, stabilindu-se acea armonie atât de necesară într-un colectiv.

Doar dacă te asemeni cu oamenii din jurul tău în cât mai multe privinţe, doar dacă eşti mereu pe aceeaşi lungime de undă cu ei te vei bucura de raporturile pe care le ai cu aceştia. De aceea, ca lider, datoria ta e să faci tot posibilul să le împrumuţi ceva din spiritul tău şi din energia voinţei tale, pentru ca ei să nu fie niciodată în discordanţă cu tine sau cu "opera" ta. Reţine că pentru a avea succes în leadership trebuie să ai în comun cu oamenii acelaşi mod de a vedea lucrurile şi aceeasi scară a valorilor, tot ce este valoros şi important pentru tine să fie şi pentru ei.

Leadershipul presupune să te ridici la un nivel mai înalt din conştiinţa alcătuirii unui tot unitar şi să depăşeşti apartenenţa ta la acest tot.

Rezonanţa este acea calitate a liderului care rezultă din raportul cu ceilalţi oameni. Înseamnă să fii capabil să transmiţi "vibraţiile" tale întregii echipe, aşa încât să existe o sinergie a acţiunilor şi o conlucrare eficientă. Aceasta rezonanţă este rezultatul abilităţii liderului de a intui un gen aparte de relaţii de muncă în interiorul echipei, de conlucrare eficientă, etc., iar această iscusinţă a unui lider este ca o oglindă ce reflectă relaţiile sale cu ceilalţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-rezonanta.html

Sensibilitatea sufletească

On Aprilie 09, 2011

Priveşte-i pe oameni cu ochii sufletului pentru ca influenţa ta să fie pozitivă.

Un negustor bogat, dar cu un suflet sărac. Acesta era multimilionarul Edward Lewis, a cărui unică preocupare era să facă afaceri la nivel înalt - să cumpere proprietăţi aflate în pragul falimentului, apoi să le vândă la un preţ mult mai mare. Foarte abil, rafinat, bun cunoscător al celor mai noi tendinţe ale pieţei, pe deplin familiarizat cu toate subtilităţile complicate ale legii şi, mai ales, îndrăgostit de putere. Dar în sufletul lui situaţia era neliniştitoare.

Deşi afacerile sale mergeau tot mai bine, el părea că se afundă tot mai mult în tristeţe. Însă, ajuns la Hollywood, el o întâlneşte pe Vivian Ward, o prostituată care era totuşi diferită de toate celelalte de teapa ei. Era foarte draguţă şi avea un suflet minunat. Din acest motiv el o angajează pe post de damă de companie. Cea mai bună decizie din viaţa lui.

Dacă aţi văzut filmul " *Pretty Woman* ", atunci ştiţi restul poveştii. În cele şapte zile cât stau împreună, Vivian reuşeşte să sădeasca în sufletul lui Edward un profund sentiment de calm şi linişte, determinându-l să-şi concentreze atenţia asupra aspectelor bune ale vieţii sale, inoculându-i acea dorinţă insaţiabilă de a iubi şi de a se lăsa iubit. Dintr-un om rece, fără manifestări romantice, obsedat numai de afaceri şi bani, Edward Lewis se preschimbă într-un alt personaj, un fel de Făt-Frumos modern.

Leadership: Poţi să pui capăt conflictului dintre ceea ce se vede şi ceea ce este ascuns, începând cu schimbarea privirii pe care ţi-o adresezi ţie însuţi în afara conştiinţei care se conjugă mai curând cu verbul „a simţi"?

Ce anume a constituit nucleul generator al schimbării lui Edward Lewis?

Vivian i-a marcat lui Edward traiectoria profesională, impulsionându-l să-şi reia viaţa personală, să creadă din nou în dragoste şi să lupte ca s-o păstreze. Ca o adevărată lady, ea a ştiut să aducă sentimentele lui până în punctul în care el nu a mai avut altă ieşire decât aceea de a i se dedica ei întru totul. Astfel ea i-a iluminat drumul spre înţelegerea adevăratei meniri a vieţii, îndepărtându-l definitiv de efectele nocive cauzate de afacerile lui profitabile, dar venoase. A deschis în viaţa lui o nouă filă, curată, de poveste, care a îmbunătăţit starea lui sufletească.

Schimbarea lui Edward a survenit atunci când a încetat să-i vadă pe oameni cu ochii cu care vedea lucrurile inconjuratoare. Vivian a intrat pe scena vieţii lui şi a oferit calitate transformării sale determinându-l să-i vadă pe oameni cu ochii sufletului.

Leadership: Imaginea pe care o proiectezi în lume se împacă cu sufletul pe care îl așezi în mijlocul privirii pe care ţi-o aruncă importanţa propriei examinări?

Starea ta sufletească exprimă felul în care te comporţi şi îi vezi pe ceilalţi. Felul în care îi vezi pe oameni, modul în care îi percepi determină succesul sau eşecul tău în leadership. Priveşte-i pe oameni cu ochii sufletului pentru ca influenţa ta să fie pozitivă. Dar cum te împaci cu tine însuţi în văzul tuturor?

Leadershipul implică în primul rând legătura ta cu ceilalţi. Iar dacă imaginea ta nu se împacă

cu sufletul tău, nu vei reuşi să te apropii niciodată de oameni. Ei îţi vor simţi răceala şi vor deveni mai reticenţi în privinţa ta. Te vor cataloga drept un om insensibil, nepăsător la nevoile şi problemele lor, şi te vor urma fără bucurie, sau mai rău, te vor părăsi.

Imaginea pe care o asociezi cu ideea de suflet, nu numai că nu se înstrăinează una de cealaltă, ci dimpotrivă, îşi întind permanent una alteia mâna, pentru a se sprijini reciproc, într-o continuă sinergie. Ele sunt ca două flori care pentru a crea valoare trebuie să-şi păstreze esenţa preţioasă nu într-un mister de nepătruns, ci într-un mod fermecător, adesea subtil. Cum pe dinafară, aşa şi pe dinăuntru.

A deosebi imaginea pe care o creează rațiunea de imaginea pe care o creează sufletul, avem totuşi dreptul să spunem că are o mare însemnătate pentru procesul de rememorare a faţetei personalităţii pe care o prezinţi şi pe care o stăpâneşti cel mai bine. Dualitatea celor două imagini nu este nici într-un caz un merit al conştiinţei de a se deschide lumii, întrucât de felul în care ele se întrepătrund şi se alimentează reciproc depinde forţa intenţiei tale de a intra în jocul maturităţii şi atracţiei.

Leadershipul este imaginea de sine pe care o sugerezi nevoii de a simţi mângâierea eternă a unei dulci recunoştinţe.

Sensibilitatea sufletească este cheia spre o mai bună comunicare cu ceilalţi, dar în primul rând spre o mai bună înţelegere a vieţii personale. Ea marchează atitudinea ta pozitivă în viaţă, te determină să cauţi şi să te concentrezi pe ceea ce este corect, şi nu pe ceea ce este greşit. Totodată ea indică faptul că eşti un om minunat, cu o viaţă sufletească bogată. Cine să nu urmeze un asemenea om?

Oamenii nu se vor simţi niciodată legaţi de tine dacă îţi lipseşte sensibilitatea sufletească. Ca să stabileşti relaţii cu ceilalţi trebuie să ai o anumită prezenţă şi prestanţă, demnă de luat în seamă şi de urmat – aceea a unui mare om, cu valori morale înalte şi cu un suflet minunat.

Tu poţi să te preschimbi într-un astfel de om?

Concluzie: Adesea oamenii sunt evaluaţi nu numai cu mintea, ci şi cu sufletul. Un lider care-i priveşte pe oameni şi cu "ochii sufletului", va avea desigur o influenţă pozitivă asupra lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-sensibilitatea-sufleteasca.html

Spontaneitatea

On Mai 19, 2010

Sporeşte-ţi capacitatea de decizie şi de acţiune, pentru ca leadershipul tău să capete tot mai mult teren.

Numai un om înzestrat cu calităţi de lider, condus de o puternică voinţă ce animă o strategie bine gândită îşi poate consolida succesul impunându-şi supremaţia în faţa duşmanilor săi. Numai un om cu o încredere în sine nemaipomenită, care are curajul să probeze necunoscutul şi să se avânte în cele mai neprevăzute primejdii, poate ajunge de neînvins.

Un astfel de om, niciodată frânt de oboseală, niciodată biruit de teamă, şi care nu renunţă cu niciun chip la convingerile sale, este gata să facă întotdeauna orice sacrificii numai pentru a-şi atinge scopul propus. Importanţa mizei îl însufleţeşte atât de puternic, încât ar fi capabil să raspundă la orice provocări, să-şi asume orice fel de riscuri cu o tenacitate ieşită din comun. Dar ceea ce caracterizează cu adevărat un asemenea om mânat de o puternică dorinţă de succes, aproape patologică, este faptul că acţionează rapid atunci când se iveşte oportunitatea de a se propulsa într-o poziţie înaltă.

Leadership: Te aştepţi ca cineva să-ţi valideze valoarea fără să generezi sentimentul pe care te aştepţi să îl ai după ce îţi atingi obiectivele?

Puterea se cucereşte noaptea.

Imediat după ce regele Tutankhamon muri, căzând de pe scări, un mesager călare părăsi palatul, o luă pe drumul spre miazanoapte, spre Akhmim, galopând mâncând pământul, pentru a-l informa pe Ay de cele întâmplate. Simplul titlu de vizir nu l-a mulţumit niciodată pe bătrânul Ay, acest suflet nemilos, ahtiat după putere, despre care se credea că l-ar fi ucis chiar pe însuşi regele Semenkhere şi că ar fi răpit-o pe regina Meritaton. Aşa că imediat ce află vestea, printr-o intuiţie bruscă, Ay, o fire activă şi ambiţioasă până la capăt, ordonă să-i fie aduşi trei cai de la grajduri, cei mai iuţi şi mai rezistenţi, apoi, fără a mai şovăi nicio clipă, încălecă fără frică şi timp de zece ore pe timp de noapte, fără lună, străbătu în galop drumul până la palatul răposatului rege.

Ay trebuia cu orice preţ să ajungă acolo înaintea rivalului său, generalul Horemheb, care era un luptător şi un strateg adevărat, cu o dârzenie ieşită din comun şi cu un simţ al datoriei extrem de pronunţat. Mai mult ca sigur Horemheb, care foarte probabil a fost şi el înştiinţat imediat de moartea regelui, ar fi ordonat trupelor sale, odată ce ar fi ajuns la Theba, să-l împiedice pe Ay să intre în oraş.

Dar cu toate că se apropia de 60 de ani, Ay, fost comandant al carelor de luptă, nu uitase nimic din antrenamentele de călărie. Aşa se face că în zori el a ajuns la palatul din Theba. Scopul vizitei lui era clar: pregătirea succesiunii lui Tutankhamon.

Leadership: Validezi ceea ce eşti pregătit să sacrifici într-un anume moment, concentrându-te doar pe ideea că vei reuşi să faci un salt enorm şi semnificativ pe toată coborârea abruptă a drumului spre împlinirea şansei de vizibilitate ivită în istoria lumii?

Ay nu putea aştepta. Fiecare minut conta. Trebuia cu orice preţ să-l înlăture pe Horemheb din consiliul regal, pentru a-l lipsi de orice putere de decizie. Aşa că, folosindu-şi viclenia, jucând teatru ca un actor desăvârşit, reuşi să o câştige rapid pe regina Ankhensepamon de partea

lui, căreia îi revenise puterea în urma decesului soţului ei, făcând-o să creadă că primejdia cea mare care ameninţă regatul vine din partea lui Horemheb, care tânjea la coroană şi care dacă ar pune mâna pe ea ar distruge ordinea succesiunii dinastice.

Ankhensepamon, presimţind că generalul Horemheb nu şi-ar fi dat niciodată osteneala s-o ia de soţie, căci făcea parte din familia regală, întruni imediat consiliul regal unde, cu acceptul celorlalţi membri, îl numi pe Ay regent – în interesul regatului. Scribul întocmi actul de numire, apoi îl întări cu sigiliul regal şi cu cele ale membrilor consiliului.

Leadership: Îţi poţi evidenţia experienţa de a fi unic prin utilizarea unei doze de neprevăzut amplasată sugestiv într-o zonă de maximă vizibilitate a rezultatelor obţinute?

În 24 de ore lumea şi-a schimbat axa. La orele după-amiezii, în aceeaşi zi, îşi făcu apariţia generalul Horemheb. Escortat de patru ofiţeri, el pătrunse cu pas apăsat în Sala cea Mare, provocând uimirea, apoi spaima slujbaşilor. Pe bună seamă nu ştia nimic despre adunarea ce se încheiase cu câteva ore înainte. Şi el, ca şi Ay, ceru imediat să se întrunească consiliul regal din care făcea parte.

Dar, vai ! Este înştiinţat că adunarea s-a încheiat deja, şi că el nu mai este membru al consiliului. Consiliul a hotărât, cu consimţământul tuturor membrilor ei, numirea imediată a Înălţimii Sale, Ay, ca regent al regatului.

Oare cum este posibil aşa ceva? se întrebă în sinea lui generalul, căruia nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Peste noapte totul se prăbuşise. Abia atunci, în acel moment de cumpănă când totul era pierdut, el şi-a amintit sfatul pe care i-l dăduse cu multă vreme în urmă sfetnicul său: puterea se cucereşte noaptea. Goana călare pe timp de noapte a rivalului său, s-a dovedit mai iute decat a sa.

A fi spontan înseamnă să treci peste acel munte abrupt pe care toţi ceilalţi îl subestimează. A fi spontan înseamnă să iei rapid cele mai bune decizii în avantajul tău şi să acţionezi rapid pentru a-ţi asigura reuşita.

Ay a reuşit să ridice toate stavilele posibile ca să-i taie calea rivalului său, dar nu pentru că a fost mai isteţ sau mai curajos decât acesta, ci pentru că a cântărit foarte iute situaţia, întorcând-o pe toate feţele, şi a acţionat imediat pentru a-şi asigura reuşita. Una din trăsăturile de bază ale liderilor desăvârşiţi este rapiditatea cu care acţionează adecvat atunci situaţia o impune, fără să tărăgăneze lucrurile, fără să mai piardă nicio secundă.

Deşi se afla la o distanţă mai mică de regat decât Ay, generalul Horemheb a pierdut cea mai mare ocazie a vieţii sale, pentru că în loc să-şi adune toate forţele şi să acţioneze degrabă, s-a pierdut în tot felul de planuri şi manevre pentru ziua următoare. Lipsa de spontaneitate, lentoarea cu care a acţionat au constituit cauzele eşecului său.

Un conducător desăvârşit, motivat de nişte aspiraţii înalte, mânat de o sete enormă de a-şi atinge ţelurile, dovedeste întotdeauna, în orice fel de împrejurări, o capacitate rapidă de analiză, sinteză şi de răspuns rapid. Cel căruia îi lipsesc aceste calităţi nu dovedeşte forţă, ci slăbiciune, nehotărâre, ezitare.

Spontaneitatea are menirea de a crea condiţiile pentru folosirea deplină a potenţialului tău de receptivitate la solicitările formulate de unică şansă de a-ţi găsi măreţia într-o singură zi trecătoare.

Cel pe care nu-l trage inima să se arunce ori de câte ori este necesar în vâltoarea celor mai dificile misiuni, cel ce nu e mistuit de o voinţă nemăsurată de a face tot ce-i stă în putinţă ca să-şi atingă scopurile, acela nu dispune de calităţi de lider şi nu va fi niciodata un învingător. Experienţa de a fi unic în timpul unei acţiuni pline de neprevăzut ţine mai mult de caracterele active, întreprinzătoare, aventuroase, pline de vervă, care iau decizii rapide şi caută să le transforme imediat în fapte.

Un conducător care pierde prea mult timp cu manevre pregătitoare, în loc să fie spontan şi să ştie să surprindă, poate să piardă o bătălie. Dacă nu acţionează prompt atunci când ocazia îi este favorabilă, va fi învins de către altcineva mai ambiţios şi mai rapid. Cine nu apasă suficient de repede pe butonul de pornire, va fi întrecut de acela care, luându-şi curaj, se năpusteşte cu un elan nebun, surprinzător, asupra ţintei dorite.

Pentru un lider, spontaneitatea şi promptitudinea cu care acţionează sunt esenţiale pentru a nu ieşi din cursă şi de a nu fi întrecut de alţii poate mai puţini buni, dar mai rapizi decât el, care ştiu să profite de toate oportunităţile de a se afirma.

Însă trebuie ţinut cont şi de faptul că cine acţionează fără să-şi facă în prealabil o analiză atentă şi competentă a riscurilor, poate de asemenea să eşueze.

În leadership totul depinde de felul cum se raportează imaginea ta la o victorie menită să ducă la realizarea unui obiectiv tactic, ca parte a unei viziuni pe termen lung care într-adevăr afectează istoria într-o modalitate practică și concretă.

Felul cum răspunzi la provocările care te pot pune într-o situație de vulnerabilitate, pornind de la gravitatea circumstanţelor şi a momentului în care te afli, poate face din tine un erou, un caracter impenetrabil, sau dimpotrivă, un oportunist fără scrupule care încalcă orice omenie şi orice dreptate.

* **Notă:** Gerald Messadie - *Măştile lui Tutankhamon* , Editura Nemira, 2009.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-spontaneitatea.html

Voinţa fermă de a învinge

On Ianuarie 14, 2010

Ori de câte ori vei coborî ştacheta vei deveni vulnerabil, iar ori de câte ori se va găsi altul mai bun decât tine, cu o voinţă mai puternică, vei pierde.

Cel ce are un scop măreţ şi are curajul să se avânte în valurile înspumate şi nesigure ale greutăţilor şi încercărilor vieţii, cel care, inspirat de un vis ambiţios îşi zideşte orice cale de retragere şi se năpusteşte cu toată puterea în necunoscut şi imprevizibil, cel care din dorinţa de a învinge şi de a ieşi triumfător este gata să ia taurul de coarne şi să lupte până la ultima suflare, acela va izbuti să-şi însuşească darul de a fi conducător. Ceea ce caracterizează un conducător desăvârşit este faptul că reuşeşte întotdeauna, cu multă abilitate şi fermitate, să depăşească toate primejdiile, piedicile şi necazurile.

Doar o mână de oameni a reuşit de-a lungul timpului să se distingă în lume, înfăptuind ceea ce părea imposibil de realizat. Fernando Magellan a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată pe aripile geniului, se vădeşte până la urmă mai puternică decat toate elementele naturii. Ghinghis-Han a arătat că un simplu cioban care nu ştie să scrie şi să citească, poate întrece în talente militare armatele celor mai mari împărăţii şi că, totodată, este capabil să alcătuiască un corp de legi pentru cincizeci de popoare. Asoka, primul mare conducător al Indiei, a demonstrat că un om poate reuşi mai multe cu vorba bună decât cu ordinele. Iar Napoleon Bonaparte a întărit ideea că cine îşi stabileşte scopuri înalte şi este condus de idealuri nobile îşi poate depăşi condiţia umilă. Şi exemplele pot continua.

Oamenii cu o voinţă şi o tenacitate ieşite din comun sunt capabili să transforme în realitate ceea ce pentru mulţi este doar o iluzie. Faptele lor întrec de multe ori orice aşteptări. Mai mult ca sigur, calitatea lor cea mai importantă, pe care o manifestă în orice fel de împrejurări şi în orice moment este voinţa fermă de a răzbi în faţa oricăror provocări, de a trece peste orice oprelişti şi de a triumfa. Plini de energie, neînfricaţi şi conduşi de o voinţă de fier, ei reuşesc să parcurgă drumul de la eşec la succes.

Leadership: Îţi este teamă să-ţi imaginezi viitorul relaţiei tale cu opţiunea ce trăieşte în inima ta şi să îi creşti bătăile printr-o vedere de la distanţă care surprinde momentul de vârf al puterii tale de caracter?

Trebuie să ai o perseverenţă uimitoare şi o voinţă neînfricată să te avânţi ca Magellan într-o expediţie în care şansele de izbândă sunt foarte mici. Trebuie să ai un curaj extraordinar să te avânţi într-o bătălie şi să lupţi uneori chiar în prima linie, ca Napoleon Bonaparte sau Ghinghis-Han. Drumul spre realizarea "imposibilului" este, într-adevăr, foarte greu şi anevoios. Este plin de obstacole şi pericole la tot pasul, plin de eşecuri, de refuzuri, de tergiversări, căzături şi rateuri. De aceea puţini se încumetă să-l parcurgă. Numai cei cu adevărat curajoşi, cu o voinţă fermă de a-şi atinge scopurile, vor reuşi să "marcheze".

Drumul spre glorie se aşterne numai în faţa celui care este convins că poate înfăptui ceea ce nimeni altcineva nu poate, care are curajul să pornească într-o călătorie unde şansele de reuşită sunt minime. Celor puţin ambiţioşi sau şovăitori care se tem să se arunce în necunoscut şi să-şi asume riscuri, nu le este dat să răzbească într-o astfel de călătorie, plină de primejdii şi grele încercări, unde ori nu există nicio cale de întoarcere, ori există doar una singura, dar care este foarte greu de găsit. Scopurile înalte pot fi atinse numai de cei ce au o voinţă neînfricată de obţinere a victoriei, de cei energici, curajoşi, fermi şi tenace.

O întreagă armată mânată de o singură voinţă, cea a conducătorului lor, poate înfăptui imposibilul. Manifestând o voinţă de neclintit, hotărâre în acţiuni şi un curaj fără limite,

Hannibal a câştigat împotriva armatelor romane victorii zdrobitoare. Şi-a respectat întotdeauna jurământul făcut în faţa tatălui său la vârsta de nouă ani: *"Jur că-i voi urî pe romani toată viaţa".*

Leadership: Sunt necesare nişte prelucrări în plus a unor motive autentice de găsire a unui sens de parcurgere a căii bătătorite de alţii, special concepute pentru a înlesni relaţia ta cu ceea ce devine imaginea finală?

Hannibal a ştiut mai bine decât oricine că lipsa voinţei este cel mai mare neajuns pentru un războinic adevărat. Numai un conducător tenace, care nu se teme de nimeni şi de nimic şi care are o putere de a răbda uluitoare, este în stare să insufle curaj şi bărbăţie luptătorilor săi şi să câştige victorie după victorie. Era un luptător formidabil, învingător în toate duelurile, era sufletul oricărui atac. Era mereu cel dintâi dintre călăreţi şi infanterişti. Intra primul în bătălie şi se întorcea ultimul de pe câmpul de luptă. Nu-i de mirare că toţi cartaginezii l-au divinizat, iar faima armatei lui s-a răspândit în toată lumea.

Un om cu o voinţă puternică poate fi înfrânt numai de către un om cu o voinţă şi mai puternică. Hannibal a fost un cuceritor de temut. A înspăimântat Roma, care ani de zile s-a aflat într-o permanentă stare de şoc. Dar în cele din urmă a fost înfrânt de Scipio "Africanul", care a avut tăria să-l înfrunte şi să i se opună cu înverşunare. La fel cum singurul ţel al lui Hannibal a fost să cucerească Roma, singurul ţel al lui Scipio a fost să-l învingă pe Hannibal. Iar întotdeauna când două voinţe mari se înfruntă, numai una singură iese câştigătoare: cea mai fermă şi mai neînfricată, cea mai puternică.

Ca să-ţi măsori leadershipul, întreabă-te dacă nu cumva puterea bilanţului dintre cerinţele sufletului şi cerinţele nivelului tău de motivaţie, avantajează rezultatul final al luptei în care învingătoare este tranziţia ta spre un destin frânt.

Voinţa fermă de a învinge presupune să-ţi doreşti să-ţi îndeplineşti scopurile propuse propunându-ţi nişte strategii şi nişte planuri foarte bine puse la punct. Dar, totodată, pentru ca ele să fie atinse este nevoie de tenacitate, îndrăzneală şi mai ales de o voinţă de fier. Ori de câte ori vei coborî ştacheta vei deveni vulnerabil, iar ori de câte ori se va găsi altul mai bun decât tine, cu o voinţă mai puternică, vei pierde.

Source: https://neculaifantanaru.com/calitatile-unui-lider-vointa-ferma-de-a-invinge.html

Cămăruţele sufletului

On Martie 18, 2011

Concepţia oamenilor despre tine este susţinută de înţelesul adânc pe care ei ţi-l acordă ţie şi leadershipului tău.

Aştepţi şi aştepţi răspunsul, care nu mai vine niciodată. Dorinţele tale cele mai adânci rămân neîmplinite, fiindcă trec pe plan secund atunci când vine vorba de cariera ta înfloritoare. Eşti ca un pasager singur în drumul către o destinaţie foarte căutată, impresionantă, apreciată, dar neînsorită şi tristă. Iar viaţa ta seamănă în multe privinţe cu un film "plin de speranţă", dar la care nu se uită nimeni iar sala de cinema rămâne mereu pustie - fiindcă are acţiune, dar îi lipseşte povestea de dragoste.

Este şi cazul multimilionarului Edward Lewis – personajul principal din filmul " *Pretty Woman (1990)* ", despre care v-am mai povestit în articolele precedente. Viaţa lui era mai degrabă un du-te vino continuu. Mereu prins în vâltoarea luptei pentru mai bine, care l-ar fi putut duce mai aproape de împlinirea idealurilor sale înalte, el nu a avut timp să se preocupe de menţinerea unei vieţi personale cu adevărat satisfăcătoare.

Până în momentul când a întâlnit-o pe Vivian Ward, o prostituată de lux, pe care a angajat-o pe post de damă de companie. Deşi la început relaţia lor a fost doar una strict profesională, în timp, ea s-a transformat într-o frumoasă prietenie. Vorbind tot mai des unul cu celălalt despre viaţa lor, despre cum au devenit ceea ce erau - ea prostituată, el om de afaceri, vorbind despre visele lor, despre eşecurile dar şi despre succesele lor, au ajuns să se cunoască mai bine.

Leadership: Validezi fiecare experienţă pe care o trăieşti prin ceea ce eşti în exterior atunci când te apleci spre gustul dulce-acrişor de a trăi la "întâmplare" sau la nivel de "întreg" ?

Dacă îi înţelegi pe oameni, ai puterea să-i schimbi. Sufletul lui Edward era ca o casă goală, unde pe uşa de la intrare străjuia memorabila inscripţie: *"Sunt plecat de acasă"* . Dar, vrăjit de sentimentele lui Vivian, şi îndrăgostindu-se de ea, sufletul său s-a trezit din nou la viaţă. Starea lui de aşteptare a luat sfârşit. Ea a fost răspunsul la întrebările lui, dezvăluindu-i un nou aspect al vieţii, o nouă lume în care iubirea şi dăruirea erau cele mai demne şi mai frumoase virtuţi.

Concepţia lui Vivian despre Edward s-a schimbat în momentul în care şi-a dat seama cine este el cu adevărat. Era un om bun, un om care se dedicase cu adevărat carierei sale, aspirând spre cele mai înalte culmi. Dar care, însă, îşi pierduse aproape toată voioşia şi fericirea. Ea i-a înţeles toate trăirile interioare, toate frământările, toate "tainele" sale, şi-a dat seama de starea lui sufletească chiar dacă încerca să exprime altceva, i-a înţeles toate sensurile şi astfel a ştiut pe ce coardă să apese ca să-l sensibilizeze şi să-l schimbe complet.

A trăi la întâmplare înseamnă să nu acorzi atenţie lucrurilor care te atrag, să nu le experimentezi într-o manieră aproape de sufletul tău și plină de sens. În timp ce a trăi viaţa la nivel de "întreg" înseamnă să acorzi atenţie lucrurilor care te definesc sau cu care simți că te identifici, înseamnă să te pui într-un rol care, plăcându-ți, vei încerca să îți materializezi dorinţele fiind mai puţin motivat de dorinţa de putere şi faimă.

Concepţia oamenilor despre tine este susţinută de înţelesul adânc pe care ei ţi-l acordă ţie şi leadershipului tău. Leadershipul este ca un arbore a cărui rădăcini sunt ancorate în sufletul

oamenilor.

Leadership: Poţi să te gândeşti la tine ca la un "dublu" al tău, fără să te conformezi unei imagini personale care tubura sufletul?

Teoria generală a leadershipului, a genezei şi structurii pe care el se bazează, expusă de mine în numeroase rânduri, implică perpetuu în dinamica sa existenţa sau inexistenţa unor raporturi, criterii, dovezi, împrejurări şi motive temeinice de schimbare, comune şi puternice luate ca referinţă. Ea se poate dovedi un reactiv ideal pentru a măsura gradul de fineţe şi adecvare al fiecărei persoane la exigenţele propriei stări de viaţă, într-o societate tot mai lipsită de promovarea adevăratelor valori.

Osmoza între diferitele nivele de angajament şi implicare, în vederea asigurării resurselor necesare supravieţuirii şi evoluţiei pe plan emoţional, nu doar material, oprindu-te din înaintarea pe drumul rătăcirii, îţi va îngădui să descoperi în propria persoană răspunsurile la gravele semne de întrebare ridicate cu privire la crearea unui nou setup al unităţii propriei fiinţe şi al unităţii propriei existenţe.

Dacă este să te gândeşti la tine ca la un soi de "dublu" al tău, ca o forţă magică de combatere radicală a ideilor strâmte şi înguste despre viaţă, escamotând reala concretitudine a emergenţei unor fenomene ale conştiinţei din ansamblul unor condiţii improprii de a fi măreţ în fapte şi în cuget, atunci poţi să înţelegi marea importanţă pe care trebuie s-o acorzi timpului vieţii prezente.

Acest "dublu" al tău, această privire în oglinda altei reflecţii, îţi oferă cheia la problemele interioare pe care le-ai evitat ani de-a rândul, focalizându-ţi mai bine atenţia asupra calităţilor pe care le adăposteşti adânc în tine. Dublul tău este experiența pe care o trăiești prin intermediul unui Alter-Ego care înregistrează doruri, destăinuiri, alinări, dezvăluind fațete diferite ale sufletului tău care te inspiră să venii mai bun, mai răbdător şi mai tolerant în relația cu ceilalți oameni.

Virtutea cea mai admirabilă a liderului este în strânsă legătură cu disponibilitatea de a te consacra unei vieţi spirituale care îşi caută materializarea în agățarea de aşa-zisele “acorduri de tranziţie” între ceea ce te reprezintă ca o versiune mai grandioasă a Sinelui tău şi ceea ce te reprezintă ca o entitate de omenie.

În romanul “ *Manon Lescaut* ”, Abatele Prevos a spus un lucru foarte frumos care mi-a rămas întipărit în memorie: “ *Nimic nu-i mai de admirat şi nu dă mai mult preţ virtuţii decât încrederea cu care baţi la poarta inimii unor oameni al căror caracter sincer îl cunoşti.* ”

Poţi determina apariţia unei încrederi reciproce dacă interacţionezi des cu oamenii şi numai dacă eşti împlinit sufleteşte. Dacă posezi calităţi personale potrivite, dacă te asemeni mult cu cei din jurul tău ca mentalitate, corectitudine şi implicare, ei se vor apropia de tine şi de aici vor fi mai dispuşi să te urmeze. Ca să exişti în sufletul oamenilor trebuie să te ancorezi adânc la realitatea lor, la valorile lor şi la sentimentele lor.

Realitatea benefică în care un lider se ancorează trebuie hrănită din acumularea unor lecţii de viaţă trăite după motto-ul: „Iertați-mă că exist, pot să fac ceva pentru dumneavoastră încât să ne fie bine amâdurora?”

Cămăruţele sufletului controlează calitatea leadershipului tău, şi te protejează de duşmanii tăi cei mai aprigi: stresul, oboseala, depresiile, starea de anxietate, etc. Ele au suficientă putere ca să te ajute să te concentrezi asupra celor mai importante aspecte ale vieţii tale pe

care din cauza unei vieţi profesionale încărcate se poate să le fi uitat. Ele te ajută să te regăseşti în tot ceea ce faci, în oamenii care te înconjoară. Te ajută să te recapeţi pe tine însuţi, servind ca adăpost în caz de pericol.

Rezultatele unui leadership de calitate depind şi de sentimentele reciproce ce se dezvoltă în urma unor colaborări mai îndelungate, deoarece vorbim de oameni şi nu de roboţi. O carieră nu poate fi desăvârşită atâta timp cât pe plan sentimental oamenii nu sunt împliniţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/camarutele-sufletului.html

Când imaginile se mută în atenţia "ochiului minţii"

On Iunie 13, 2021

Tot ceea ce vezi trece prin filtrul a ceea ce simţi faţă de ceva care te face să gândeşti profund.

Mă plimb seara prin Parcul Expoziţiei (din Iaşi), fapt atât de sugestiv pentru un om ai cărui pasi sunt călăuziţi de acel conţinut sufletesc spiritual, dens, inerent încărcat cu o mare dragoste de natură. Alene, cu chef de admiraţie faţă de vederile pe care natura le-a presărat din loc în loc pentru a-mi hrăni sufletul, încerc să disting forme, trăsături, şi să creez ulterior imagini din care să-mi procur material nou de studiu în domeniul artei interpretative.

Tot ce e nou şi plăcut mă bucură. Tot ceea ce natura dă experienței personale este urmarea firească a ceea ce se întâmplă când imaginile care îmi apar înainte surprind tot felul de expresii, emoţii, trăiri. Iată ce observ cu atenţie de această dată. Pe una din bănci şade o pisică a cărei blană, crem şi negru, îmi stârneşte curiozitatea. Pare a fi acelaşi suflet liniştit şi blând care se lasă mângâiat de orice trecător, o formă de fiinţă a cărei acțiuni și aventuri au un sens simbolic dacă ştii să transformi ceva banal în ceva sugestiv.

Cu altă ocazie am văzut aceeaşi pisică în braţele vreunui trecător, alteori am văzut-o plimbându-se agale prin mijlocul oamenilor, dar de cele mai multe ori ea aşteaptă să fie mângâiata pe o bancă. Pe aceeaşi bancă. Toată lumea o place. Dar pisica nu schiţează un gest, nicio expresie a chipului ei nu poate fi definită exclusiv prin accident, rămâne doar o constatare de fapt. Ea nu este nici tristă, nici fericită, pare doar puţin amăgită de un simţământ al propriei importanţe, ca şi de-acela de a-şi plânge de milă. Nu se mişca din cauza plăcerii, a durerii sau a trecerii alternative de la una la cealaltă din aceste stări.

Pisica nu simte decât mângâierea delicată a oamenilor buni, fiindcă numai oamenii buni simt lacrimile nevăzute ale unui suflet care aşteaptă o mângâiere, dar şi adierea speranţei care îi străpunge inima.

Leadership: Poţi să redai în pozitivism ceea ce simţi cu adevărat atunci când dai sens celor văzute care surprind ceea ce nu se vede decât prin asemănare?

Aşadar, mintea-mi este chemată să dea un sens celor văzute, a celor nevăzute şi a celor simţite din întorsătura gândurilor care nu contenesc să surprindă un mesaj aparte: tot ceea ce văd trece prin filtrul a ceea ce simt faţă de ceva care mă face să gândesc profund.

Pur şi simplu n-am putut să rămân nepăsător faţă de micul suflet care parcă simţea apropierea paşilor mei. Ca şi când imaginea dinaintea mea ar fi percepută printr-o stare de suflet, nu-i aşa? Cu drag, plin de afecţiune faţă de ceva atât de fragil, m-am aşezat câteva minute lângă micuţa fiinţă. Atunci, ea s-a ridicat cu grijă din locul ei şi s-a ghemuit încet-încet la mine în braţe.

Vedeţi, sunt anumite imagini în care te regăseşti, care te liniştesc sufleteşte, care te fac să te redefineşti. Începi să te uneşti cu liniştea din interiorul tău. Nu trebuie să îţi afişezi sentimentele în cuvinte doar ca să înţelegi că ceea ce simte cineva pentru tine este ceea ce simţi tu pentru el. La fel îţi dai seama şi de sentimentele unui om drag, cu aceleaşi afinităţi. Când te apropii de el, se apropie şi el de tine, nu se îndepărtează de tine, şi nu te simţi îndepărtat de lângă el.

Simţi când cineva are suflet pentru tine... asta m-a învăţat, cel mai bine, o pisică.

În principiu, ceea ce trecem prin filtrul emoţiilor face parte din categoria celor simţite, a celor văzute cu forţa magiei care cumulează expresiv calităţile şi cerinţele trăirilor subiective menite să reflecte o oarecare putere asupra activităţii de cunoaştere. Or acum, mintea-mi conteneşte sensuri ale unei imagini profunde prin ceva aparte: gândurile gândesc oare ceea ce simt atunci când dau sens celor văzute care surprind ceea ce nu se vede decât prin asemănare?

Leadershipul este consecinţa unei stări de compatibilitate. Înseamnă să introduci în lumea trăirilor tale o imagine a cărei finalitate (previzibilă) este similară cu prelungirea unei stări de reflexie asupra sinelui.

Când imaginile se mută în atenţia "ochiului minţii", abia atunci poţi să desluşeşti mai uşor importanţa situaţiilor de viaţă care îţi creează stări emoţionale sau comportamentale.

Să nu uităm că, de la ascultare la învăţătură este doar o imagine ce surprinde acea ştiinţă a însufleţirii, fără de care scrisul, oricât de perfect ar fi el, nu ar putea să redea cu exactitate ceea ce gândeşte omul în inima lui.

Source: https://neculaifantanaru.com/cand-imaginile-se-muta-in-atentia-ochiului-mintii.html

Candidatul ideal la leadership

On Februarie 23, 2013

Înclinaţia pe care o ai spre leadership este determinată de atitudinea de protector şi îndrumător pe care o manifeşti faţă de ceilalţi.

În sprijinul acestei afirmaţii pe care deseori, cu o convingere şi o fermitate foarte serioasă am emis-o atât în cărţile cât şi în articolele mele despre leadership, vine o întâmplare deosebit de interesantă din filmul " *Pretty woman* ", pe care îl găsesc drept unul din cele mai concludente lecţii de leadership.

Sfârşitul filmului este unul plin de învăţăminte, o reflectare a unei păreri generale, cred. După ce petrecuse o săptămână întreagă alături de controversatul om de afaceri Edward Lewis, şi după ce, datorită lui pătrunsese în saloanele cele mai exclusiviste ale înaltei societăţi, prostituata Vivian Ward, cucerită de paradisul noii lumi în care pătrunsese, se hotărăşte să-şi schimbe viaţa - să-şi continue studiile şi să-şi construiască o carieră.

Vivian stă de vorbă cu prietena ei, Kit De Luca, care de asemenea era prostituată, în speranţa că o va putea convinge să abandoneze acea "meserie" fără viitor, şi să plece cu ea în San Francisco, să-şi găsească un job ca lumea şi să-şi schimbe stilul de viaţă, adică modul de gândire şi atitudinea. Dar Kit nu este deschisă la schimbare, nu oricine îmbrăţişează şansa de îmbunătăţire a vieţii.

Vivian nu reuşeşte să o convingă, deoarece convingeriile lui Kit erau bine înrădăcinate şi cimentate, deci de nezdruncinat. Totusi, faptul că a încercat să-i schimbe acesteia convingeriile este o dovadă de mare preţuire, de respect, de o profundă sensibilitate faţă de problemele şi neajunsurile ei. Şi, în acelaşi timp, face dovada incontestabilă a frumuseţii ei interioare de invidiat, pentru care stă mărturie însuşi propriul ei suflet mărinimos şi bun.

Leadership: Traversezi experienţa de a te considera de neînvins în faţa unei demonstraţii de atitudine care începe cu o reflectare asupra unei dorinţe independente de ceilalţi şi se continuă cu predestinarea de a lăsa ceva în urma ta?

Parafrazându-l pe marele scriitor român Octavian Goga, spun că liderul este acel om care filtrează suferinţele şi problemele oamenilor prin sufletul lui, apoi le transformă într-o trâmbiţă de alarmă.

Leadershipul este semnalul de alarmă prin care le reaminteşti oamenilor necesitatea schimbării, este semnalul de alarmă prin care încerci să-i pui în gardă în legătură cu riscurile pe care le prezintă o mentalitate nesănătoasă. Vivian a lăsat în urma ei dovada că orice femeie poate arăta ca o prinţesă, că fiecare om are o stea norocoasă care îi călăuzeşte paşii în viaţă, iar această stea (ca o izbândă a luminii asupra întunericului, a binelui asupra răului) este reprezentată de momentul perfect de a permite unui nou orizont să se manifeste în existenţa ei.

Ca lider, trebuie să te concentrezi asupra mentalului şi sentimentelor oamenilor, căutând să aperi, chiar şi în condiţii vitrege, demnitatea, libertatea şi fericirea lor, propunându-le tot ce i-ar putea susţine în viaţa personală şi în carieră, îndemnându-i la acţiune, şi acţionând tenace şi responsabil întru promovarea intereselor lor.

Este o cumplită iluzie să crezi că leadershipul se reduce numai în a ocupa o poziţie

importantă. Înseamnă să-ţi nesocoteşti misiunea, eficienţa şi posibilităţile. Căci un leadership de înaltă clasă se distinge, în primul rând, prin spiritualitatea înaltă de care dai dovadă. La rândul ei, spiritualitatea este o formă de a te dărui unei cauze măreţe atunci când te abandonezi unei alte persoane decât sine, datorită felului în care te distanţezi de un context de viaţă nefericit, menit să-ţi solicite limitele.

Încercând să fii folositor înainte de orice, luptând să împlineşti visul oamenilor, impunându-te prin acea nobleţe lăuntrică care se manifestă prin capacitatea de a te arăta cu adevărat interesat de valorile lor, de speranţele lor, de viitorul lor, vei deveni fără doar şi poate un deschizător de drumuri.

Leadership: Cât este important modul cum reacţionezi la ceea ce ţi se întâmplă, în măsura în care eşti constrâns să mergi pe aceeaşi linie în termeni de profitabilitate?

Kit s-a abătut de la drumul lui Vivian fiindcă gândea totul în termeni de profitabilitate, dar mai ales fiindcă nu ştia cum să reacţioneze la ce îi pune viaţa în cale pe neaşteptate. Ea îşi aprecia viaţa în funcţie de lucrurile trecătoare, fără să-şi cristalizeze preferinţele ca o reflectare a unei lumi ideale, deci mizând mai mult pe o anumită doză de indiferenţă faţă de marile speranţe, faţă de normele impuse de societate pentru a putea să se dedice realizării interioare.

Pe de altă parte, Vivian reprezintă o escaladare a confruntării cu propriile limite, miracolul cu care sunt înlocuite toate reproşurile unei conştiinţe care se străduieşte să pună raţiunea înaintea fanteziei. Vivian nu reprezintă o schimbare de perspectivă a propriei vieţi, nu este rezultatul unei lumi a perfecţiunii şi a purităţii spirituale, ci reprezintă predestinarea de a lăsa ceva în urma ei, o lecţie de viaţă pe care cel mai bine o găsim exprimată în romanul "Numele Trandafirului" de scriitorul "Umberto Eco"

"Trebuie să mărturisesc nenorocirea unei lumi care încărunţeşte. Tinereţea nu mai vrea să înveţe nimic, ştiinţa e în decădere, lumea întreagă umblă în cap, nişte orbi conduc alţi orbi şi-i fac să se prăbuşească în prăpastie. Slavă Domnului Dumnezeu că în acele vremuri am dobândit de la maestrul meu dorinţa de a învăţa şi înţelegerea căii adevărate, care se păstrează chiar şi când cărarea e întortocheată."

Există o anumită rigoare în aparenţa exterioară a vieţii lui Vivian, căci ea nu vede în lume manifestarea activă a unei nevoi fundamentale, temporară şi ireversibilă, nu se recomandă drept un aliat al unei realităţi care şi-a pierdut orice urmă de viaţă, ci reuşeşte să dea o interpretare evenimentelor care i se întâmplă, fapt ce o transformă într-un aliat al unei inimi sănătoase care s-a apropiat de o altă inimă care zvâcneşte nepotolit, tumultuos. Ea l-a cunoscut pe Edward Lewis, care nu este oricine, ci un salvator de viaţă dusă la întâmplare.

Instrumentul predestinării este şansa pe care ţi-o acorzi spre a-ţi testa limitele într-o situaţie în care profitabilitatea cade sub incidenţa evaluării gradului de "realizare interioară" adiacent sentimentului de responsabilizare faţă de soarta ta: „Nu ştiu de ce, dar vreau să fac asta".

Candidatul ideal la leadership poti fi şi tu. Şi poate fi oricine care doreşte şi încearcă să schimbe în bine ceva în viaţa celorlalţi. Oferă-le oamenilor acea hrană spirituală autentică, consistentă, prin care să-şi schimbe atitudinea iar nivelul leadershipului tău va creşte. Felul în care înţelegi necesitatea de a fi mai bun cu cei din jurul tău, şi încercarea de a-i aduce şi pe alţii pe drumul cel bun te va transforma într-un magnet ce va atrage tot mai mulţi sustinători.

Dar trebuie să ai înclinaţiile necesare şi mai ales dorinţa de a fi un îndrumător pentru

oameni, un apărător al drepturilor lor şi, în acelaşi timp, un modelator al mentalităţii lor - în scopul îmbunătăţirii vieţii lor şi realizării idealurilor lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/candidatul-ideal-la-leadership.html

Cântecul mierlei

On Septembrie 17, 2012

Personalizează-ţi drumul spre tine însuţi, până ce izbuteşti să dezlegi cele mai obscure taine ale părţii reale din tine care te caracterizează.

Asemenea unui om copleşit de un simţământ tainic, ispitit de un fenomen necunoscut de care nu se poate debarasa, simţeam cum mă pierdeam într-o lume sfâşiată de contradicţii, *un monde de nulle part* , pe care n-o cunoşteam şi pe care n-o puteam stăpâni. Pledam în favoarea existenţei unei conştiinţe profunde, mistice, provenite parcă de pe un alt tărâm, dintr-o dimensiune diferită, dintr-un spaţiu nemăsurabil, dintr-un Avalon.

Probabil treceam printr-o transă de rutină. Ceva care se repeta ca un tipar, ca un refren obsesiv, ironic, cu tot felul de conotaţii, generând un mare amalgam de exagerări şi neadevăruri împletite cu concluzii eronate ce transmiteau o încărcătură emoţională aparte. Ca un fenomen de ectoplasmă: ceva părea să sălăşluiască în mine, emanând o anumită vibraţie. Un soi de forţă, o trăire intensă, o conştientizare de sine atât de rară, o virtute hotărâtoare care mă putea înălţa, sau dimpotrivă, care mă putea face knockout oricând. Nu mai credeam în înţelepciunea "Omului" din mine. Păream obosit, cu bateriile descărcate.

Ceea ce se petrecea era mai mult decât apariţia unei noi stări de conştiinţă, era un factor decisiv, declanşator, adânca povară a unei emoţii impetuoase şi nestingherite care s-a stins, luându-i locul o lecţie de viaţă. Evoluţia pusă faţă în faţă cu revoluţia responsabilizării individuale. Covârşitorul zbucium al unei întregi lumi, al unui întreg continuu schimbător, al unei vieţi trăite predominant prin ochii unui trecător care observă cealaltă faţă a lumii, marcată de o statornicie pentru unii greu de imaginat.

Leadership: Te pierzi într-o lume sfâşiată de contradicţii pe care n-o poţi stăpâni, în încercarea de a-ţi contura o altă perspectivă asupra vieţii sub forma unei stări de spirit care este "începutul eliberării de orice contradicţii" ?

Odată cu fiecare intrare în "transă", odată cu fiecare mare străpungere a unei forme de cunoaştere profundă, se conturau alte întrebări fără răspuns. Raţiunea se lăsa atinsă, aproape biruită, de patima vidului propriilor mele dileme și contradicţii spontane. Esenţa propriei mele existenţe fiind condiţionată de un alt mod de a interpreta realitatea. O singură contradicţie îmi punea la grea încercare gândirea şi trăirile: că aş putea să observ partea nevăzută a unei lumi, fără să o cunosc atât de bine.

Şi numai realitatea, acel "cântec" declanşator de schimbări pozitive, de viziuni mai largi, a cărui compoziţie era mai mult sau mai puţin asemănătoare cu a altcuiva, şi al cărui mesaj puternic mă trezea din transă, mă făcea să mă simt bine cu mine însumi şi să dau noi valenţe vieţii. Mai reale, mai cuprinzătoare, mai puţin particulare. Cântecul, reflectând totodată starea mea sufletească, era concluzia unei vieţi întregi, dintr-un alt punct de vedere.

Fusese ceva în transformarea mea, asemănător cu zbuciumul unei păsări închise în colivie care se izbeşte cu încăpăţânare de gratiile ei până când reuşeşte să recâştige văzduhul. O mierlă îşi poate recuceri libertatea numai cu cântecul ei.

Leadership: Urmezi o anumită cale pentru a ajunge la natura ta, transformându-te într-un trecător care observă cealaltă faţă a lumii sale?

Steve Farber, fost vicepreşedinte al companiei Tom Peters, susţinea că adevăratul leadership constă în reîntoarcerea la o serie de principii simple care au fost trecute cu vederea în contextul competiţiei acerbe din lumea afacerilor.

Iar eu, aş adăuga cu toată încrederea că lecţiile de viaţă pe care le primeşti din confruntarea cu tine însuţi, reprezintă primul pas spre realizarea unei construcţii durabile a unei lumii pe care nu o ştii, dar o simţi şi o nădăjduieşti.

Un lider este asemenea unui trecător care observă cealaltă faţă a lumii sale, comparând-o cu lumea din jurul său. Leadershipul, se apleacă, deci, cu egal interes asupra omului ca o sumă indivizibilă de caracteristici şi valori pe care le poate deprinde de la el însuşi, prin auto-observaţie, prin practicarea unui auto-control al manifestărilor sale.

În leadership, unitatea evolutivă este "Omul", care la rândul său reprezintă forţa concentrată a unei cunoaşteri profunde, perfectă, cauzativă, asumată existenţial, potrivită progresului său.

Ştim poate ce înseamnă fericirea sau tristeţea, am gustat râsul şi plânsul, dar încă nu ştim prea multe despre resorturile primare, cele mai subtile, ale propriei noastre fiinţe. Suntem ceea ce suntem la capătul unei serii de evenimente. Iar leadershipul este mai degrabă ultimul punct al propriei noastre ascensiuni. Dar şi cel mai mare obstacol.

Leadership: Suporţi consecinţa întrebărilor esențiale care provoacă răspunsuri de impact și generează schimbare, contribuind astfel la transformarea ta dintr-un om derutat de numeroase contradicţii într-un exemplu reprezentativ al convergenţelor dintre părţile întregului?

În urmă cu mai bine de trei secole, Francis Bacon sublinia că adevărul reiese mai uşor din erori decât din confuzii. Sunt de acord cu acest lucru. Căci o eroare a propriei tale perspective, descoperită la timp, se poate remedia prin resetarea propriului tău fel de a fi. Pe când o confuzie te poate duce într-o stare continuă de tensiune, de nedumerire totală, ca într-o transă hipnotică în care controlul conştient asupra faptelor tale este considerabil diminuat.

Toate progresele îi sunt deschise omului, în afară de unul singur, pe care, parcă constant îl defavorizează sau îl agravează: tranziţia de la simplu la complex. Adevărul despre cine eşti şi cine poţi deveni, iese la iveală atunci când te conectezi la propria ta natură, când te eliberezi din colivia incertitudinilor care îţi învăluie perspectivele. Şi, mai ales, dacă nu te pierzi într-o lume sfâşiată de contradicţii. Mă refer aici la o evoluţie pusă faţă în faţă cu revoluţia responsabilizării individuale.

Întregul căruia i se subordonează toate acţiunile cu impact asupra rezultatelor căutărilor tale, frământări şi visări, are ca valoare de referinţă aprecierea subiectivă a circumstanţelor care formează conţinutul vieţii tale.

Leadership: Care este "refrenul" pe care îl simţi constant în viaţa ta, în drumul spre excelenţă, aşa încât să-ţi poţi demonstra apartenenţa la existenţa unui sine multiplu, atât episodic, cât şi narativ, aceste două ipostaze ale sinelui nefiind nicidecum într-un raport de opoziție, ci de complementaritate?

Suntem tot mai mult interesaţi de trendurile şi evoluţia tehnologiei, de factorii care influenţează afacerile de mâine, decât de noi înşine. Ar trebui să ne reîntoarcem, nu-i aşa, la o serie de principii simple care au fost trecute cu vederea în contextul existenţei unui ceva diferit de noi şi afară de noi. De exemplu la principiul sinelui multiplu, care spune: "Să trăieşti

ca şi când ai fi altcineva este acelaşi lucru ca atunci când construieşti o nouă lume care îţi serveşte numai ţie."

Te laşi ispitit de un „necunoscut” de care nu te poţi debarasa? Simţi cum te pierzi într-o lume sfâşiată de contradicţii pe care n-o poţi stăpâni? Cum interpretezi propria ta realitate? În ce fel îţi condiţionează realitatea esenţa propriei tale personalităţi? Continui să-ţi mobilizezi acea parte reală din tine, sau continui să hrăneşti dorinţele sau nevoile unui „sine fals”, a unui „sine trunchiat”?

Ce “cântec” te caracterizează? Cum poţi ajusta cântecul astfel încât să obţii refrenul? Care este “refrenul” pe care îl simţi constant în viaţa ta, în drumul spre excelenţă? Te supui inconştient unor reguli ce transformă libertatea ta de “a fi” într-un perimetru închis? Ce efect exercită propriul tău fel de a fi asupra leadershipului pe care îl practici?

Un sine care cercetează lumea din jur ca o privire aruncată spre un mod unic de a se exprima, prin care transmite emoţie celor din jur şi totodată îşi linişteşte sufletul, este un sine eliberat de povara apăsătoare a îndoielii faţă de propria lui valoare.

Cântecul mierlei este o metaforă revelatorie care semnifică ideea unei eliberări din colivia aparenţelor şi a incertitudinilor legate de natura personalităţii tale. Libertatea de-a evada este rară, uneori imposibilă. Dar refuzul de a recunoaşte cheia şi de a deschide poarta spre un alt fel de “a fi”, te va conduce spre o ruină perpetuă, putând oricând a face knockout evoluţia ta ca “om”, nu doar ca “lider”.

Personalizează-ţi drumul spre tine însuţi, până ce izbuteşti să dezlegi cele mai obscure taine ale părţii reale din tine care te caracterizează.

Source: https://neculaifantanaru.com/cantecul-mierlei.html

Capacitatea compozitorului de a pătrunde esenţa imaginii cinematografice

On Aprilie 17, 2012

Abordările creative în explorarea sensibilității emoționale permit regizorului să creeze o expresie vizuală ce îmbogățește experiența cinematografică.

Şi apoi, da, da, acest compozitor, cel mai cerebral dintre compozitorii contemporani, are o inimă, şi încă una fierbinte. Soţia sa relata câtă sensibilitate se ascundea în acest artist extrem de impresionabil, în ce măsură lectura acestei cărţi îl putea duce la identificarea cu personajele ei, suferind o dată cu ele, adeseori cu lacrimi în ochi. Iar în acei ani dificili, îşi aminteşte Ehrenburg, compozitorul era trist, chiar mohorât, spunându-i odată: *"Acum trebuie să lucrezi. Numai să lucrezi ! Acesta este refugiul..."*

Eisenstein îl preţuieşte în cel mai înalt grad. Vede în compoziţiile lui stilul laconic şi precis al lui Stendhal, care...nu poate fi comparat decât cu Stendhal. Îl fascinează capacitatea compozitorului de a pătrunde esenţa imaginii cinematografice. Este un fenomen pe care încearcă să-l înţeleagă, să-i pătrundă secretul, mecanismul. Şi se amuză de coincidenţa nedumeririi şoferului său care-i declara într-o zi: *"Înţeleg acum cum se fac filmele. Despre asta ştiu tot. Un singur lucru nu înţeleg: nu-mi dau seama cum scrie Sergheevici muzica. Asta n-o pricep de loc."*

Leadership: Poți să-ți strecori amprenta subtilă a viziunii tale în fiecare cadru al operei tale, armonizând imaginile provenite din stimulii vizuali la lungimea de undă a caracterului tău?

Deși fenomenul cinematografic sugerează de multă vreme ideea obţinerii unor imagini ce pot fi păstrate în memoria timpului, deși, pe măsură ce se dezvoltă tehnologia și se perfecţionează "producţia" de filme, se resimte din ce în ce mai mult nevoia inventării unui procedeu care să permită înregistrarea actuală a "sensibilităţii" regizorului, nu doar a personajelor. Procedeele inovatoare în film oferă noi posibilități pentru transmiterea emoțiilor regizorului, aşa încât imaginile diferitelor scene din film, încurajatoare prin mesajul transmis, să fie obţinute prin culori mai puţin intense, cu excluderea pe cât posibil a albului şi negrului.

O dată cu puternica dezvoltare a științelor naturii, se dezvoltă şi ştiinţa cinematografiei. Regizorul selectează elementele şi le dă un chip nou, armonizat, pe lungimea de undă a caracterului său. Aşa cum fiecare pictor lasă o mică semnătură personală în colțul tabloului, dar care nu poate fi sesizată decât cu ochiul format al unui expert, tot așa regizorul își strecoară amprenta subtilă în fiecare cadru, lăsându-și semnătura prin detalii fine și decizii estetice bine gândite.

Leadership: Incursiunea ta pe tărâmul mirabil al imaginarului îți permite să armonizezi imaginile vieţii cu sensibilitatea propriei personalități, pentru a scoate din sine esența unei experiențe vizuale profunde?

Astfel, în anul său de glorie, regizorul Serghei Eisenstein evidențiază și cercetează proprietatea unor substanțe chimice de a-și schimba culoarea sub acțiunea luminii. Până la urmă, reușește să introducă numeroase efecte scenice în cinematografie, cu ajutorul unei metode de explorare a sensibilității sale, anume printr-o tematică bogată ancorată în operele înaintașilor ruşi, despre pentru care nutrea o stimă deosebită. Înregistrarea sensibilității regizorului aduce o dimensiune autentică filmelor.

Totodată, el a explorat sensibilitatea propriei personalități prin intermediul cinematografiei,

printr-o incursiune analitică pe tărâmul mirabil al imaginarului, făcând ca propria imaginație să devină un instrument de povestire vizuală profundă și inovatoare. Cercetările și inovațiile regizorului au fost reluate mai târziu de către alți cineaști; ele s-au concentrat pe schimbările de culoare sub acțiunea armonizării iluminării și pe punerea în contact a modelelor de personaje sensibilizate "la lumină" cu ajutorul efectelor cromatice, precum filtrele de culoare sau tehnici speciale de expunere. Imaginile obținute pe aceste căi păreau să fie impregnate cu un rafinament vizual ce oferea o experiență cinematografică deosebită.

Exprimarea vizuală a sensibilității îmbogățește substanțial experiența emoțională, numai dacă creația finală evidențiază o temă vizuală care rezonează cu publicul.

Capacitatea compozitorului de a pătrunde esența imaginii cinematografice se referă la sensibilitatea sa în a surprinde subtilitățile emoționale prin muzică sau prin efecte de scenă care reflectă, în primul rând, propria lui personalitate. Abordările creative în explorarea emoțiilor conduc la inovații vizuale remarcabile. Numaidecât, exprimarea vizuală necesită o abordare creativă pentru a comunica eficient emoțiile dorite.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Capcanele amăgirii

On Decembrie 21, 2015

Apucă-te să-ţi cureţi de impurităţi atitudinea de om atotcunoscător şi fă-o să lucească în felul în care poţi să dai sens evoluţiei tale interioare.

Vreau să exprim într-un mod inovativ relația mărginitului cu nemărginitul, reprezentată printr-un număr π , după toate probabilităţile unei legi moralizatoare scoase din gândirea unui titan de pe tărâmul înalt al ştiinţei. Dar numai eu știu ce spun, nimeni nu mă înțelege. Doar frunza ce cade vestejită în urma mea, în alinarea vântului de toamnă târzie, pe care nu o mai pot prinde din mers, poate să anuleze efectul stării de amăgire profundă.

Ştiinţa este cel mai puternic resort al dominaţiei asupra învăţării, închinată idealului de a cuprinde totul, de la fiecare adiere de vânt, până la cel mai înalt val al unui tsunami, expusă invaziei imaginaţiei pe care o putem numi „divină”. Dar nimeni nu este în stare să construiască temelia adevărului în afară de Dumnezeu. Niciodată un muritor nu va putea să reconstituie din cioburi întregul. De va găsi cineva întregul său oglindit în cioburi, acela va fi un Sfânt !

Pe vremuri, dacă un om era trăsnit de fulger și nu murea pe loc, era îngropat în pământ ca să se scurgă din el toată electricitatea. În acest timp, el nu avea voie să doarmă pentru că ar fi murit imediat. Inima i-ar fi slăbit…

Prin prezenţa mea între aceste rânduri, substituită unui parcurs care adună victorii în faţa determinării de a înţelege experimental această lume, ţin să anunţ că nu, nu am murit. Ci m-am trezit dintr-un somn al veşniciei, al erorilor infinite, al ştiinţei înşelătoare.

Acum, nu mai sunt însufleţit de nimic când vine vorba de a cunoaşte necunoscutul și de a-l determina pe axa evoluţiei, când vine vorba de această obligaţie de conformare – cu imperativele instanţei numite cercetare – la cerinţele unei vieți apropiate de relaţia cu mine, cu lumea şi graniţele ei.

Leadership: Trebuie să te îndepărtezi de poarta marii științe pentru a-ți întări dominaţia asupra stimei de sine?

Acţiunea posesorie asupra descoperirilor realizate cu ajutorul ştiinţei, influențată de starea interioară a individului, stimulează posibilitatea de a reface acea primordialitate a suportului asupra demersului de optimizare a echilibrului personalităţii sale – încă nedesăvârşite.

Totodată, acțiunea de aplicare a unor legi de constituire a unui întreg ştiinţific care să-l împlinească pe subiect mai adânc, care să-i acopere golul pe care îl are – datorat insuficienţei de a ajunge din poziţia de spectator în cea de participant la evoluţie, este pusă la îndemâna lui pentru a-şi apăra starea de spirit care-l face să se simtă important și superior.

Leadershipul se definitivează prin măsura întăririi dominaţiei asupra stimei de sine, care se poate realiza numai prin ponderarea dorinței de a fi superior. Ceea ce implică uneori îndepărtarea de poarta marii științe. Înşelătoare este știința care îți permite să cunoști fenomenele și tehnologiile, dar nu-ți permite să te înțelegi pe tine.

Dezvoltarea personală depinde de imaginea pe care ţi-o faci mai ales atunci când există o concordanţă între posesia cunoaşterii și stima de sine care vine prin aspectele sociale, emoţionale şi condiționale de viață. Posesia cunoaşterii poate deveni rodul unor tulburări de conştiinţă, putând oferi motivaţii delirante de trăi și de a te raporta la lume.

A şti să identifici şi să exprimi ceea ce gândeşti înseamnă să pledezi în favoarea unei experienţe de găsire a adevărurilor ce fac posibil compromisul dintre imagina de sine şi întregul ştiinţific pe care îl reprezinţi.

În **Capcanele amăgirii** intră toţi oamenii care au atins un nivel foarte înalt de cunoaştere. Dar liderul extraordinar nu este un rob al ştiinţei. El se conformează unui statut de persoană responsabilă pentru propria decădere sau pentru propriul progres, urmând întotdeauna crezul, ca pe o expresie concentrată a credinţei faţă de propriul lui bine: *„Nu pot să exist fără mine."*

Source: https://neculaifantanaru.com/capcanele-amagirii.html

Capitolul întâi al leadershipului

On Martie 24, 2009

Poţi influenţa în bine modul în care te percep ceilalţi, doar dacă te ridici la înălţimea idealurilor lor spirituale şi morale.

Aş dori în acest articol să vă mai relatez un aspect important din filmul „ *Prinţul deşertului (1991)* ”. Tom Burton, fost agent CIA, trebuia să se infiltreze în oaza Beni-Zairilor din deşertul Sahara, şi să-l recupereze pe Robert Sanders, fiul influentei femei de afaceri Catherine Sanders.

Pentru aceasta Tom se dădu drept traficant de arme şi împreună cu James Ross, unul din membrii echipei sale, se înfăţişă înaintea puternicului emir Beni-Zair. Trebuiau să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Un singur cuvânt nepotrivit, i-ar fi putut costa viaţa pe amândoi.

- Nobile prinţ al Draa, noi facem negoţ cu arme. Vindem celor mai buni cumpărători. În Ciad, Mali, în străvechiul ţinut al imperiului Songhai. Dacă am ascunde asta de tine, ţi-am insulta înţelepciunea. Dar nu vindem celor fără steag ori fără credinţă, cum ar fi Zeralzii…

La auzul acestor cuvinte, emirul, care-i cântărise bine din priviri pe amândoi, îşi schimbă întreaga atitudine. Radia o măreţie, o nobleţe calmă, o eleganţă solemnă, într-adevăr fără pereche. Ceva îi spunea că Tom şi James nu erau nişte traficanţi ordinari, fără scrupule, fără suflet, pe care nu-i interesa cine cumpăra de la ei. Ci respectau o anumită etică, o onoare a lor, şi chiar un cumul de valori ridicat la grad de religie; exista şi la ei totuşi un cod care ţinea de credinţă, şi de ordine.

Leadership: Potenţialul tău de a-ţi atinge scopurile este limitat de rezultatele obţinute care au un impact concludent privind acumularea dovezilor în privinţa integrităţii tale?

Întotdeauna vei fi martor la o negociere ce se pretinde a fi în folosul vicleniei, dar şi în folosul tratativelor care pot face din diplomaţie o adevărată artă. Poţi influenţa în bine modul în care te percep ceilalţi, doar dacă te ridici la înălţimea idealurilor lor spirituale şi morale. Tom şi James au dovedit acest lucru.

Câştigarea încrederii liderului este întotdeauna un proces de negociere. Vei lua parte la o „negociere" ori de câte ori îţi vei manifesta dorinţa de a te integra în cercul de prieteni al liderului, sau în echipa sa. Pentru ca această negociere să aibă lor şi să fie încununată cu succes, tu trebuie să sprijini gândurile liderului, iar el trebuie să te trateze ca şi când ai acţiona cu bună-credinţă. Cu alte cuvinte, liderul trebuie să înţeleagă poziţia ta (pe măsura gândurilor, principiilor şi moralităţii tale), să o compare cu a lui şi în final să o accepte, sau nu.

Un personaj dintr-o operă a scriitorului Mika Waltari spunea: „Suflă bine pentru a se risipi pleava şi păstrează doar grăunţele bune". Acesta era un fel de-a spune că nu toţi oamenii sunt de încredere, şi că numai cei bun trebuie aleşi şi păstraţi.

Leadership: Activitatea desfăşurată de tine sub egida unei singure entităţi de tip "sunt acelaşi" ar putea fi extinsă prin includerea unui rol de investigaţie cu privire la ce poţi să obtiii atunci când captezi atenţia cuiva, dar nu ai mari aşteptări de la el?

Dovada în privinţa integrităţii tale se obţine prin intermediul cunoaşterii pe care ceilalţi o caută la tine şi pe care o propui drept scop principal al vieţii tale. Dar, totodată, şi viclenia cere acelaşi tip de garanţie. Prin urmare, ce anume face diferenţa între integritate şi viclenie? Ei bine, diferenţa o face apropierea dintre trecutul și prezentul pe care oamenii îl percep ca pe un simbol al eforturilor comune de a atinge un anumit obiectiv.

Obligaţia ta de lider este să cântăreşti oamenii. Să filtrezi sentimentele şi emoţiile lor prin prisma raţiunii, prin prisma valorilor tale personale, în care crezi şi pe care le respecţi. Exact aşa cum a făcut puternicul emir Beni-Zair.

După cum scopul suprem al unui fotograf este să asigure imaginilor sale o expunere adevărată, în faţa unui public care să se întrebe: "De ce?" - tot aşa scopul tău suprem trebuie să fie acela de a creşte şi de a asigura calitatea relaţiilor cu ceilalţi oameni, dar nu înainte de a-i cunoaşte, nu înainte de a te întreba: „De ce?"

Nu poţi să-i accepţi pe oameni în jurul tău dacă nu-i înţelegi, nu-i aşa? Nu poţi să le acorzi un minim de încredere dacă ei nu au o oarecare înrâurire asupra inimii tale, dacă viziunea lor nu corespunde valorilor după care te ghidezi tu în viaţă. Judecă asupra valorilor oamenilor înainte de a face pasul spre un nivel mai înalt de apropiere.

Leadershipul este acordul dintre ceea ce eşti capabil să înfăptuieşti şi ceea ce poţi păstra cu drag în sufletul tău atunci când eşti supus la încercarea de a accesa zonele de interes ale celorlalţi oameni.

Capitolul întâi al leadershipului constituie baza de la care se poate construi o relaţie. Iar procesul stabilirii relaţiilor nu se desfăşoară întotdeauna foarte rapid. Mai întâi are loc „deschiderea", aici se poate vorbi de o comunicare continuă, dar subtilă, codată, în care fiecare surprinde la celălalt mai degrabă ce se ascunde în spatele cuvintelor. Dacă liderul intuieşte caracteristicile complete ale celuilalt, şi dacă va fi mulţumit de calităţile sale, abia atunci se va putea produce o apropiere.

În leadership, în primul rând trebuie să ştii să cunoşti oamenii, ceea ce presupune dezvoltarea relaţiilor de colaborare şi socializare permanentă. Învaţă să observi comportamentul oamenilor, atitudinea lor şi în acelaşi timp, învaţă să interpretezi mimica, gesturile, cuvintele şi chiar tăcerile lor. Fii deschis faţă de ei, receptiv la ideile lor, pentru ca la rândul tău să fii demn de încrederea lor.

Poţi influenţa modul în care eşti perceput de ceilalţi, numai dacă te ridici la înălţimea aşteptărilor şi idealurilor lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/capitolul-intai-al-leadershipului.html

Captiv într-un roman de maturitate

On Iunie 01, 2015

Croieşte-ţi un drum propriu al cunoaşterii umane, căutând calea de mijloc între timp şi urmarea unor situaţii ce nu pot fi explicate decât ca fiind nişte percepţii false a unei lumi prezente.

Totul părea a se manifesta în deplinătatea capacităţii mele de a duce la bun sfârşit un lucru pe care alţii doar îl visează sau îl ţin secret, în modul în care albinele prelucrează nectarul, adică printr-un fel de atracţie dintre o sursă de energie interminabilă - hrană vie pentru o minte care caută, nu una care doar se întreabă - şi fluxul vectorului de stare care impulsionează fiinţele spre acţiune. Dar, de ce-mi ieşea în cale această obligaţie responsabilă încleştată cu disperare de gânduri şi emoţii străine mie?

La mijloc era vocea cea mai profundă, lăuntrică, care-mi şoptea tot felul de modificări revelatoare cu acea fineţe a ceasornicarului ce are la dispoziţie numai lama obişnuită a unui briceag pentru a finisa piesele prelucrate brut. Constant, ea îmi arăta calea de mijloc între timp şi urmarea unor situaţii ce nu pot fi explicate decât ca fiind nişte iluzii, percepţii false ale unei lumi prezente, în numele trecutului şi viitorului, strecurate prin desişul meandrelor şi întortochelilor sufleteşti.

Mă simţeam cumva captiv într-un roman de maturitate a lui Dumas. Eroul său răscolea cu fineţe şi cu o înţelegere fantastică sufletele înalte şi cele mai joase, până la cele mai ascunse gânduri, până la ultima celulă a fericirii sau nefericii lor. După ce lucra cu puteri demiurgice în întreaga lor complexitate, le arunca în experienţe însufleţitoare, redându-le acea valoare pe care timpul le-a răpit-o, aprinzând din nou în ei scânteia vieţii. Altora le transmitea lecţia obiectivă a pedepsirii divine în funcţie de gradul lor de culpă.

Reversul acestei determinări cauzale îl constituia temerea de a accede spre o înlocuire a puterii de înţelegere cu supremaţia legilor nescrise ale leadershipului, în frământările căutărilor de afirmare. Plin de însufleţire, uitasem să respect arta reuşitei de a fi eu însumi o carte.

Leadership: Porneşti în căutarea a CEVA ce îţi doreşti să schimbi la o lume trăitoare prin tot ceea ce ascunde, în genul unei povestiri relatată într-o carte ce poate fi citită aşa cum ai încerca să desprinzi un copil de vise?

Întotdeauna stăpânirea a ceea ce se cere a fi manifestat, cuprins şi stăpânit cu întreaga pricepere, într-un câmp al efectului de cauză, chiar şi în limitele mişcătoare ale imaginaţiei, este o experienţă la fel de spectaculoasă precum reuşita de a răscoli sufletele şi de a produce emoţii. Dar tot atât de îndoielnică şi greu de prelucrat.

Leadershipul nu se separă de ceea ce se cere a fi stăpânit atunci când nu se cunosc coordonatele punctelor de intersecţie dintre „ascuns" şi „dezvăluit". De fapt, leadershipul este ca o carte pe care pe măsură ce o citeşti porneşti tu însuţi într-o căutare a deznodământului, simţi nevoia să faci o analiză a propriilor trăiri, să te compari cu alte versiuni ale tale şi nu o laşi din mână până n-o termini. Leadershipul este un produs al propriei tale minţi care prinde viaţă ca urmare a experienţei tale de a asimila alte manifestări, doar să le observi şi să încerci să le înţelegi cauzele, mecanismele, sentimentele implicate, astfel încât să poţi deveni altcineva.

Parcurgerea unei cărţi, stăpânirea unei construcţii de mari dimensiuni care ascunde adevărata

faţă a ceea ce este important de evaluat la un anumit tipar de gândire, trăire, acţiune şi comunicare, produce o ruptură de vechile canoane în anumite faze ale încercării de a te cunoaşte mai bine. Dar, presupune şi o reprezentare despre transcendenţa absolută a unui autor pe temeiul unor însuşiri false sau secundare pe care le găsim adeseori la oamenii simpli, lipsiţi de educaţie, dar având „şcoala vieţii".

În acest caz, individul şi lumea lui vor fi substituite de aşa-zisa împuternicire a închipuitului, o cunoaştere experimentală dezvoltată pe baza estimării gândurilor şi emoţiilor în situaţiile impresionante ale unui personaj care se confundă cu autorul cărţii. Ţinând cont de faptul că el se reinventează constant printr-o serie de roluri de întindere relativ redusă, dintre care merită să fie abordate doar cele active şi responsabile, putem avea sentimentul că prezentul se derulează paralel cu trecutul sau cu viitorul şi că lucrurile efectiv pot fi controlate.

Leadership: Subiectele care pot fi abordate în confirmarea unei cărţi cu adevărat valoroase pot transforma schimbarea dorită în ceva care se întâmplă printr-un efort de redare a unor imagini care doar se pretind a fi reale?

Aşadar, cine intenţionează să se valorizeze în ipostaza de om al schimbării, în deplinătatea capacităţilor sale de înţelegere a tot ceea ce se întâmplă în jurul său, prin tot ceea ce a fost şi este ascuns, neputând fi decât intuit, mai întâi de toate trebuie să facă loc închipuitului să se manifeste. Cartea care îţi construieşte personalitatea este un cumul de subiecte captivante, abordate prin intermediul trăirilor cele înalte şi mai aprinse, care travareseaza realitatea spre vis. De fapt, o carte devine valoroasă tocmai prin identificarea asemănării dintre ceea ce e trecător şi ceea ce e definitiv.

Imaginile care se pretind a fi reale dintr-o carte care te ţine cu sufletul la gură, absorbindu-te cu totul în povestea ei, dintr-o carte care te învață să creezi tot felul de scurtături către viața pe care ți-o dorești, pot fi rezultatul unor percepţii false asupra lumii prezente, în numele trecutului şi viitorului, strecurate prin desişul meandrelor şi întortochelilor sufleteşti. Ai grijă cum incorporezi aceste imagini în contextul unei realităţi care există dincolo de ceea ce crezi că este realitatea.

Căutând un drum propriu al cunoaşterii unei lumi trăitoare prin tot ceea ce ascunde, oscilând între graniţele imaginaţiei sau a CEVA ce îţi doreşti să schimbi la ea, vei reuşi să te încadrezi mai uşor în tiparele impuse de o viziune care depăşeşte imediatul. Omul este un martor al adevărului, dar în acelaşi timp un tărâm al iluziei şi al înşelării pe care „imediatul" nu-l poate identifica ca fiind o determinantă a stabilităţii sau a potenţialului său de evoluţie.

Nu poţi cuprinde cu raţiunea şi cu sufletul o lume aparte, urmărind dintre numeroasele direcţii de investigare ce vin în prelungirea acestui fir roşu al destinului numit efect (prin cunoaştere şi descoperire, prin experiment şi prin monitorizarea profunzimii trăirilor care însoţesc indivizii) decât dacă adaugi la reflecţiile tale despre însemnătate şi rânduială conştiinţa unei discrepanţe între fapte şi realitate. Dar, astfel, binemeritata imaginaţie poate aduce mai degrabă cu iluzia. Ai grijă în ce te încrezi !

Leadershipul este o carte ce are răbdare să reconstituie o lume din detalii prin identificarea asemănării dintre ceea ce e trecător şi ceea ce e definitiv.

Captiv într-un roman de maturitate devine fiecare aspirant la statutul de lider care încearcă să realizeze legătura dintre o lume a simplei aparenţe, o lume a prejudecăţilor şi o lume a adevărului.

Dacă vrei să-ţi croieşti un drum propriu al cunoaşterii umane, încearcă să găseşti calea de mijloc între timp şi urmarea unor situaţii ce nu pot fi explicate decât ca fiind nişte iluzii,

percepţii false a unei lumi prezente, în numele trecutului şi a viitorului, strecurate prin desişul meandrelor şi întortochelilor sufleteşti. Poţi?

Source: https://neculaifantanaru.com/captiv-intr-un-roman-de-maturitate.html

Captiv între datorie şi Dumnezeu

On Februarie 12, 2018

Testează-ţi măsura credinţei, impunând existenţei tale traiectoria spre accesul la un nou mod de a-ţi manifesta potenţialul.

Zărindu-l pe abate, Villefort îşi duse mâna la frunte. Trecutul îi reveni în minte, ca unul dintre valurile a căror mânie face să se înalţe mai multă spumă decât celelalte valuri.

- Dumneata, aici? întrebă Villefort. Observ că nu te iveşti niciodată decât ca să însoţeşti Moartea.

- Am venit aici să vă spun că mi-aţi plătit îndeajuns datoria şi că, începând din clipa de faţă, am să-l rog pe Dumnezeu să se mulţumească, asemeni mie, cu această răzbunare.

- Doamne ! făcu Villefort trăgându-se înapoi cu spaimă în ochi. Vocea asta nu e a abatelui Busoni !

Abatele îşi smulse peruca falsă, îşi clătină capul, şi lungul lui păr negru, nemaifiind strâns, îi căzu pe umeri, încadrându-i figura bărbătească.

- Vai, nu ! E chipul contelui de Monte-Cristo ! strigă Villefort cu privirea rătăcită.

Leadership: Viaţa ta a ajuns o formă de manifestare a unui tip de putere oglindită într-o imagine care contează mai mult decât realitatea?

- N-aţi ghicit, domnule procuror general. Căutaţi mai bine şi mai departe.

- Vocea asta ! Vocea asta ! Unde am auzit-o prima dată? Nu eşti Busoni? Nu eşti Monte Cristo? Doamne, eşti duşmanul acela ascuns, neclintit, ucigător ! Ţi-am făcut vreun rău la Marsilia? Nefericitul de mine ! Ce ţi-am făcut? strigă Villefort a cărui minte plutea la limita unde judecata şi nebunia se confundă, în ceaţa care nu este nici vis şi nici trezire. Ce ţi-am făcut? Spune ! Vorbeşte !

- M-ai osândit la o moarte înceată şi înfiorătoare, m-ai ucis tatăl, mi-ai răpit dragostea odată cu libertatea şi norocul odată cu dragostea !

- Cine eşti? Cine eşti ? Doamne !

- Sunt spectrul unui nenorocit pe care l-ai înmormântat în celulele castelului d'If. Spectrului acestuia, ieşit în sfârşit din mormânt, Dumnezeu i-a pus o mască pe obraji şi l-a făcut conte de Monte Cristo, acoperindu-l de giuvaieruri şi de aur ca să nu-l poţi recunoaşte decât astăzi ! Sunt un paravan al moralei ! Sunt acel Edmond Dantes, căruia tinereţea i-a fost spulberată de egoismul, nepăsarea, viclenia fiinţei tale, cel căruia numai Dumnezeu însăşi i-a putut oferi incomensurabila iscusinţă de a folosi cunoaşterea cea mai înaltă ca unealtă a judecăţii Sale cele mai severe pentru a-şi putea desfăşura în linişte, în ascuns, promisiunea răzbunării celor buni.

Leadership: Iei în calcul varianta negaţiei ataşamentului faţă de versiunea ta anterioară, sau îţi accepţi imaginea ce decurge din asocierea enigmatică a două realităţi incompatibile?

La modul spiritual, suntem responsabili de realitatea pe care o percepem pe fondul unor stări de conştiinţă în care se manifestă puterile unei gândiri axată pe cercetarea trecutului și valorizarea lui în noi orizonturi de interpretare și înţelegere a creaţiei universale numită: Dumnezeu.

La modul existenţei noastre în lume, jocul straniu al asocierilor între divin şi empiric ne permite să accesăm o realitate de care preferăm să ne ascundem, căci ni se pare imposibil de dură chiar şi pe ecranul cinematografului, în diverse plăsmuiri ale dorinţei de a trece dincolo de graniţele conştiinţei obişnuite.

Această realitate secundară se numeşte: Interdicţie. Ne este interzis să acceptăm o altă nuanţă a adevărurilor în care credem, inerente unei imagini de sine ce decurge numai din faptul că elementele vieţii puse în relaţie, chiar şi luate separat, ajung la un numitor comun, un echivalent al cauzei şi efectului transpus în accepţiunea unei concepţii moralizatoare şi a unei intervenţii miraculoase.

Biruinţa ta asupra destinului este pe măsura imaginii pe care ţi-ai format-o despre Dumnezeu şi a convingerilor pe care le nutreşti cu privire la realitatea acestei imagini după ce treci prin felurite încercări.

Prin urmare, avem de-a face cu două realităţi: cea a omului care crede în hazard şi în marea întâmplare, alături de cea a omului care crede numai în ceea ce este repetabil şi demonstrabil prin experiment. Ele sunt incompatibile prin faptul că prima realitate depinde de variaţia unui parametru necunoscut care, în general, se situează în raport invers cu intensitatea convingerilor personale. Iar cealaltă depinde de anumite consecinţe vizibile care privesc baza acceptării oricăror limitări.

Imaginea care decurge din asocierea acestor două realităţi reprezintă ansamblul reflectărilor de natură materială sau imaterială, cu conţinut raţional sau emoţional, ale unor fenomene pe care le poţi experimenta, dar nu le poţi controla cu totul.

Iar studiul acestei imagini este o etapă de exploatare a unei cauze pe care, chiar dacă nu ajungi să o înţelegi pe deplin niciodată, măcar îţi dă o idee vizavi de cât eşti de pregătit să faci faţă unei certitudini de care te poţi oricând îndoi.

Negaţia ataşamentului faţă de versiunea ta anterioară, când încă nu luaseși în calcul intervenţia unei forțe tainice care a forțat supunerea și compulsiunea ta în mijlocul evenimentelor care te-au dus la o anumită situaţie, este o operaţie de contestare a propriilor limite, urmată de obicei de sporirea credinţei.

Credinţa este o reflectare a naturii tale sub acţiunea unor forţe de tip reacţiune îndreptate spre toate evenimentele şi fenomenele care pot să-ţi consolideze poziţia de protagonist al unei noi realităţi.

Captiv între datorie şi Dumnezeu este omul care nu are de ales în faţa vieţii decât să se supună unui plan mai înalt, hotărât dinainte ca el să îndeplinească rolul de judecător neînduplecat.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Captiv între Om și Dumnezeu

On Decembrie 30, 2017

Desprinde-te de ceea ce te limitează, ca să te înalți mai presus de ceea ce ești tu însuți.

Evenimentele petrecute preocupau întregul Paris. Emmanuel şi soția lui şi le povesteau cu o uimire firească, făcând o legătură între cele trei nenorociri, tot atât de năprasnice pe cât de neașteptate, care se abătuseră asupra acelora ce l-au trimis la moarte pe Edmond Dantes.

Într-adevăr – spunea Julie – s-ar zice că toţi bogătașii aceştia, atât de fericiţi ieri, uitaseră partea Duhului rău, în calculul pe care îşi întemeiaseră bogăţia, fericirea şi respectul cuvenit. Iar Duhul, ca o zână rea din poveştile lui Perrault, nepoftită la vreo nuntă sau la vreun botez, s-a ivit pe neaşteptate ca să se răzbune pentru uitarea aceasta.

– Câte nenorociri ! Câte suferinţe ! spunea Emmanuel gândindu-se la Morcerf, Danglars și Villefort.

– Dacă Dumnezeu i-a lovit – spunea Julie – asta e doar fiindcă Dumnezeu, care este bunătatea supremă, n-a găsit în trecutul lor nimic vrednic să le micşoreze pedeapsa. Înseamnă că toţi oamenii aceştia erau blestemaţi.

Din camera alăturată, nevăzut și totuși perfect conturat, în orice caz biruitor, Contele de Monte Cristo îşi revedea faptele cu o oarecare urmă de regret, dar însufleţit de acea împăcare de sine pe care Dumnezeu o prilejuieşte numai acelora cărora le-a oferit acest stimulent de neînlocuit pentru inimă:

"Cădea-vor dintre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Peste șarpe veninos vei păși. Pe mâini vei fi înălțat ca nu cumva să-ţi împiedici piciorul de piatră. Şi vei călca peste leu şi peste balaur. Nu vor veni către tine rele. Şi bătaie nu se va apropia de locașul tău. Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua namiaza mare. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale."

Leadership: Poţi să te eliberezi de exercitarea obligației față de Dumnezeu în favoarea exprimării regretului pentru hotărârile tale anterioare cu toate amarele lor urmări?

Când rezultatul gestului de forță din mijlocul faptelor sau evenimentelor nu este controlat sever de o intenție de limitare, fidelă valorilor asupra cărora au rază de acţiune principiile credinţei, atunci imaginea pe care ți-o creezi devine confuză și cufundată în ceața părerii de rău.

Când, dimpotrivă, imaginea este pusă în valoare cu o anumită pregnanţă, printr-o autosugestionare pozitivă care îţi justifică actuala rătăcire prin meandrele concretului, ea domină intențiile de evoluție personală.

Primul principiu al credinţei, cel mai solid, fidel imaginii pe care ți-o creezi, ar trebui să fie *: „Cred că Dumnezeu este Creatorul şi Conducătorul întregii lumi"*. Într-o asemenea formulă de referință, ce posedă un potențial nesfârșit de încurajare a funcţiei de control, sunt utilizate toate mijloacele de a te identifica cu Cel care cauzează majoritatea evenimentelor și le influențează cursul – asta dacă eşti îndeajuns de priceput să modifici rezultatul unei acţiuni şi

factorii care reflectă probabilitatea reală a acelui rezultat.

Îndeplinirea angajamentului de a executa o obligație faţă de Dumnezeu, să încerci să schimbi acel fluid ce străbate şi uneşte prin mii de fire fiinţa umană cu legile universului, este un rezumat al întregului tău proces de elaborare a unei defensive capabilă să facă faţa celui mai înalt nivel de ofensivă de care dispune jocul şansei. Este un act complex de gândire şi de acţiune în care contează în egală măsură spiritul de analiză şi capacitatea de pătrundere psihologică rezultată din contactul cu diverse tipuri de oameni.

Omul devine una cu Dumnezeu atunci când evenimentele cele mai neaşteptate îi favorizează o evoluție rapidă și prielnică din care nu se mai poate opri.

Determinarea eficienței tale se rezumă la sentimentul înălțător și profund eliberator al gestului de acceptare a propriilor fapte, printr-o atitudine de iertare a greșelilor care nu anulează şi nu modifică caracterul propriului personalism?

Personalismul este o concepţie potrivit căreia Dumnezeu este o persoană, sau cum bine defineşte dicţionarul, este o doctrină care pune la baza existenței o pluralitate de entități spirituale înzestrate cu atributele personalității și subordonate lui Dumnezeu ca ființă supremă.

Personalismul are valoare de câștig dacă reușești să-ți conturezi suficient de puternic o poziție privilegiată în ordinea desfășurării evenimentelor.

În ecuația lui Dumnezeu și a legilor universului nu se justifică această atitudine de iertare a greșelilor, ba mai mult, orice examinare a faptelor petrecute, bune sau rele, întărește sentimentul de control și de apartenență la un anume spațiu de autonomie în cea mai mare măsură posibilă. De aceea practicile sau stilurile adoptate de lideri ajung să fie considerate o tehnică de reprezentare a proceselor psihice la diferite niveluri de control conștient.

Procesele psihice sunt interacţiuni proprii raportului dintre individ şi realitatea înconjurătoare. Ele sunt împărţite în trei categorii: procese psihice cognitive (de cunoaştere), procese psihice afective, procese psihice reglative (involuntare şi voluntare). (tpu.ro)

Limbajul secret al leadershipului începe cu analizarea naturii şi a semnificaţiei existenţei personale în eventualitatea unui tip particular de control asupra minţii care se găsește în dialog cu Dumnezeu.

Captiv între Om și Dumnezeu este cel care a gustat din oțelul rece și inflexibil al sabiei numită "şansă de reuşită" acolo unde destinul vrea să lase urme de suferinţă.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Captivitatea omului în spaţiul arid al imperceptibilului

On Ianuarie 05, 2014

Deschide calea spre noi cuceriri ale cunoaşterii, ca să vezi dincolo de limitele a ceea ce eşti.

Marii titani ai gândirii superior-inovatoare, precum H.G. Wells sau Jules Verne, au cochetat deseori cu misterul care depăşea orice cunoaştere, *indicibilul* . Utilizând acel conglomerat de imaginaţie ce le-a permis să se amplaseze într-un timp şi într-un loc indeterminabil, ei au putut să identifice legile acelor abisalităţi care depăşeau limitele înţelegerii acceptate de către cei mai mulţi oameni.

Simţeam că era rândul meu să înţeleg aceste legi prin intensificarea singurei surse de energie, foarte elevată, care nu poate fi distrusă de nimeni şi nimic: imaginaţia. Prin investirea unor calităţi artistice pline de miez, la răscrucea întrebărilor despre rostul existenţei şi al fiinţei mele în lume, se întrevedea contrastul cromatic al unor tensiuni, prejudecăţi, forţe nemaivăzute de adeziune la o nouă formă de artă, plauzibilă prin motivele decupate parcă dintr-un film noir, dar care exprimă cel mai bine conflictul interior cu sinele revelat din trecut. Cu atât mai mare era disconfortul pe care îl simţeam.

Experimentele oamenilor de ştiinţă, expuse de cei doi scriitori în operele lor, erau menite să facă procesul invizibilităţii reversibil. Dar formula secretă lăsa întotdeauna loc de interpretări, nu indica nicio metodă de obţinere şi utilizare, nu se potrivea nici unei dogme, dovedindu-se a fi mai degrabă o fază rapidă de tranziţie spre o dimensiune superioară. O etapă, utilă şi necesară oricărei persoane care preţuieşte progresul şi îl susţine, chiar cu riscul retragerii sau excluderii sale din societate.

Cine voia să înţeleagă şi să aplice formula trebuia să vadă dincolo de orice limitare.

Leadership: Îţi câştigi dreptul incontestabil la autodepăşire urmând criteriile unui model de realitate la care te raportezi prin separarea ta de tot ce este comun lumii de care aparţii?

Cum oare să încorporez complet invizibilul în timp? Trebuia să-l percep mai întâi ca pe o destinaţie a viitorului? Sau ca pe o sursă de învăţare şi explorare a experienţelor de inovaţie?

Şi totuşi, întrebarea care mă frământa cu adevărat era alta. Oare această decodificare a invizibilului care se manifestă intrinsec, transformarea obscurului într-o entitate cognoscibilă, chiar dacă favorizează cercetarea ştiinţifică individuală şi, prin aceasta, dezvoltarea gândirii, nu înseamnă mai degrabă un drept dobândit, dar necuvenit?

Stabilirea unei priorităţi în ceea ce priveşte investigaţiile proprii asupra formulei invizibilităţii se putea dovedi compromiţătoare, punându-mă într-o postură neonorabilă.

Mă simţeam captiv într-un spaţiu arid, al imperceptibilului, asociat cu trecerea timpului, care mă făcea să-mi doresc să nu mai continui cercetările, obligându-mă să rămân cât mai mult în umbra acelor ziduri ale mediocrităţii, ca un simplu trecător prin viaţă, fără folos şi fără o ţintă precisă. Care nu cunoaşte lupta, care nu trăieşte marea aventură a cunoaşterii, care nu se poate elibera din absurd, care nu caută răspunsuri şi nu află niciodată adevărul.

Nu spunea oare alchimistul acela care îşi tăinuia numele, că majoritatea oamenilor sunt doar nişte produse ale unor experimente ştiinţifice eşuate şi că doar cei aleşi sunt chemaţi să cunoască tainele lui Dumnezeu şi calea ce duce la Marea Împărăţie?

Leadership: În ce fel poţi folosi ştiinţa pentru a-ți îmbunătăți percepţiile vizavi de o realitate paralelă?

Ieşirea din tipare şi libertatea de creaţie nu trebuie privite drept lucru nefiresc, ci un drept incontestabil la actul autodepăşirii şi desăvârşirii. Ca un joc plin de misiuni imposibile şi totodată plin de nestemate, pe care nu eşti obligat să îl joci până la capăt. Dar pe care trebuie neapărat să-l experimentezi dacă vrei măcar să înţelegi cine eşti cu adevărat şi ce însemnătate ai ca fiinţă umană.

Leadershipul este supus riscului unei deprecieri puternice dacă contradicţiile tranziţiei spre o nouă etapa de dezvoltare se intensifică, dacă limite de percepție şi reprezentare ale ştiinţei, situate exclusiv pe un plan inferior, strigând tare "Nu pot ! ", sunt aprobate în totalitate de caracteristicile tale definitorii.

Standardele de dezvoltare pe care singur ţi le impui se oglindesc în modul cum tratezi solicitările de obiective şi investiţii pe termen lung, impuse de propriul Ego ca o încercare de a găsi calea de ieşire din actualul impas al mediocrităţii. Ele arată în ce fel poţi folosi ştiinţa pentru a-ți îmbunătăți percepţiile vizavi de o realitate pe care încă n-ai avut posibilitatea s-o trăieşti nemijlocit. Dar şi pentru a înţelege mai bine fenomenul "lipsă" şi implicaţiile sale majore asupra formării personalităţii, cu efect prejudiciabil asupra elementelor de interes maxim care îţi pot modela viitorul.

Cine nu se mulţumeşte cu puţin – la începutul călătoriei spre cunoaşterea mai presus de înţelegere – este nevoit să caute alte ieşiri spre un altceva, necunoscut, care în ultimă esenţă, se identifică ca debut, prin contribuţiile ştiinţifice, la marea întrecerea cu sine însuţi.

Numai înţelegerea vibraţiilor "imperceptibilului", utilizând acel conglomerat de imaginaţie care îţi permite să te amplasezi într-o zonă de cunoaştere mai extinsă, face posibilă găsirea formulei secrete care conţine proporţii imense de posibilităţi de interpretare a lucrurilor şi a lumii, pe care înainte le treceai cu vederea.

Leadership: Poţi să construieşti noi drumuri de performanţă cu elementele unei ştiinţe pe care nu o creditezi până la capăt?

Elementele constitutive ale leadershipului, care reflectă o cunoaştere solidă a factorilor activi de inovaţie, pot fi identificate numai în armonia rezultatelor sau în eleganţa unei suite de operaţii din cadrul procesului de cercetare, putând fi puse în aplicare în funcţie de structura operativă a gândirii tale. Eşti în căutarea unor provocări incitante care să-ţi stimuleze pofta de cercetare?

Identificarea acelor legi ale "abisalităților" care depăşesc limitele înţelegerii acceptate de către cei mai mulţi oameni este primul semn că ai ajuns mult mai departe decât credeai, la un nivel de avansat de dezvoltare, ca entitate solitară, nu ca urmare a unei munci, cunoaşteri şi experienţe în colaborare cu alţii.

Asta înseamnă că ai reuşit să construieşti noi drumuri de performanţă cu elementele unei ştiinţe pe care singur ai creditat-o până la capăt cu idei, resurse şi aşteptări nelimitate, şi pe care nu le-ai abandonat pe parcursul procesului de maturizare şi de selecţie aptitudinală. Toate aptitudinile şi calificările tale relevante au fost dobândite de pe urma experienţelor de

lucru aplicat cu stricteţe pe terenul dur al ştiinţei.

Cine coboară şi urcă înapoi, de-a lungul subteranelor ştiinţei, ştie că porneşte într-o aventură cu detalii picante. În sensul unei alianţe cu orizonturile şi premizele cunoaşterii, un asemenea om poartă cu sine speranţa să întâlnească, în galerii de multă vreme neumblate, semnele secrete ale autodepăşirii.

Transformarea personală autentică este calea de a te autodepăşi prin imaginaţia cu care creionezi o altă realitate, în care te integrezi ca un tip remarcabil prin capacitatea de a-ţi comunica gândirea sub cele mai diverse forme de exprimare, de a-ţi regândi ideile trecând de la o stare de spirit la alta, acoperindu-ţi propria lege de funcţionare cu numeroase semnificaţii.

Captivitatea omului în spaţiul arid al imperceptibilului semnifică acea stagnare în jurul mediocrităţii, claustrarea în limitele unei cunoaşteri superficiale şi parţiale a specificului uman care nu mai poate servi drept bază esenţială a leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/captivitatea-omului-in-spatiul-arid-al-imperceptibilului.html

Caracterul adânc înnoitor al leadershipului

On Iulie 28, 2014

Utilizează posibilităţile practice şi nelimitate ale montajului, astfel încât să ajungi la găsirea şi definirea unor noi mijloacele de creaţie a leadershipului.

Odată înlăturate legile generale dramaturgice din arsenalul regizorului, conţinutul este exprimat direct. De aceea scenariul lipseşte şi metoda de creaţie este trecerea de la temă, de-a dreptul la foaia de montaj. Eisenstein nu-şi propune un film care să ilustreze, printr-o poveste, semnificaţia grevei. El vrea, cu mijloacele de expresie ale artei, să răspundă la întrebarea: ce este o grevă, cum se organizează ea, care-i sunt premisele, desfăşurarea, efectele? De aici necesitatea lipsei de fabulaţie, de personaje individualizate, ele fiind înlocuite cu noţiuni personificate: organizatorul, muncitorul, spionul, contramaistrul etc… Şi tot de aici necesitatea montajului metaforic.

Prin scopurile pe care şi le propune, regizorul Eisenstein se proiectează implicit în miezul, în esenţa problemelor montajului. Aşa se explică caracterul adânc înnoitor al montajului Eisensteinian. Aşa se explică cum a ajuns Eisenstein la găsirea şi definirea mijloacelor esenţiale ale filmului modern. *

Leadership: Poţi să te proiectezi în miezul a ceea ce reprezintă universul propriei creaţii, pentru a face cunoscută evoluţia ta din punct de vedere al semnificaţiei pe care o atribui expresiei artistice?

Liderul-creator are un rol bine specificat în contextul abordării ştiinţei, prin faptul că reuşeşte să construiască imaginea vie a unui univers de infinită varietate. El se proiectează implicit în miezul a ceea ce reprezintă acest univers pentru a face cunoscută evoluţia lui. Iar cine încearcă să ajungă în miezul a ceea ce este în neregulă cu viziunea expusă de un lider, în privinţa unui asemenea univers, constituind în lumea artei un fel de raţiune funcţională, făcându-l mai individualizat, cu siguranţă se va lovi de o logică şi mecanisme greu de înţeles.

Nu putem vorbi despre leadership dacă nu oferim hrană ştiinţei pe care el se sprijină, plasându-l în contextul unei orientări care este, în mod esenţial, în relaţie cu tot ceea ce fost acceptat ca normă de tranziţie spre un nivel superior de vizualizare a unei realităţi care ascunde o poveste. Munca de creaţie a unui artist, făcând diferenţa dintre autenticitate şi kitsch, este cea mai clară demonstraţie a nevoii de a asigura surse stabile de putere şi control pentru o mai bună accelerare a dezvoltării şi a procesului de schimbare.

Forma pe care o capătă creaţia ta este dată de montajul pe care îl realizezi. Montajul presupune asamblarea secvențială de piese separate de informaţii, imagini, perspective şi experienţe. Este o modalitate de a-ţi scoate în evidenţă capacităţile de coordonare şi producere a elementelor inovative, a activităţilor specifice de cercetare desfăşurate şi de difuzare a cunoştinţelor. Fără un montaj de calitate care să ridice nivelul eficienţei în rezolvarea celor trei probleme fundamentale de leadership: cum, ce şi pentru cine produci ştiinţă, nu vei putea să faci dovada valorii tale şi profesionalismului tău.

Expresia artistică este o revelaţie a artei dătătoare de spectacol, o revelaţie a unui adevăr personal transpus într-o poveste, este o îmbinare a unor idei transpuse într-o imagine alcătuită din fapte, sentimente şi interpretări. Ea poate avea semnificaţia pe care regizorul o dă realităţii pe care o o experimentează el însuşi prin emoţii, prin cauze şi efecte reale diverse.

Forma pe care o capătă creaţia ta poate fi prelucrată într-un mod în care ştiinţa să poată asigura o nouă valoare de întrebuinţare a leadershipului?

Identitatea structurii mai multor modele de reprezentare a cunoştinţelor utilizate în cercetarea ştiinţifică se reduce la o succesiune de elemente de detaliu. Acestea se formează într-o unitate de timp nedeterminată în raport cu reperele existenţei unor forme autentice de creaţie, contribuind la promovarea unui nou stil de artă.

Detaliile şi procedurile de lucru, depinzând de premisele unei noi direcţii de evoluţie a ştiinţei şi de efectele unei noi linii de trend, sunt parte a unei expediţii personale de căutare a unei semnificaţii mai profunde a ceea ce transmiţi, prin implicarea într-un joc de selectare a informaţiilor şi a modului de prelucrare a acestora.

Leadershipul apare ca un complex de intuiţii şi de posibilităţi de explorare a unei realităţi particulare, fiind bazat înainte de toate pe experienţa în lucrul cu elementele de creaţie care au continuitate şi unitate în câmpul efectelor produse.

Creaţia ta poate fi prelucrată într-un mod în care ştiinţa să poată asigura o nouă valoare de întrebuinţare a leadershipului, doar dacă reuşeşti să identifici o modalitate de utilizare a mijloacelor de expresie pentru construirea în prezent a unui „ *perfect future* ”. Câştigarea independenţei în modelarea ştiinţei este posibilă prin caracterul înnoitor a ceea ce ai realizat cu ajutorul unor noi luări de poziţie în ceea ce priveşte definirea unor noi perspective de gândire şi simţire.

O nouă valoare de întrebuinţare a leadershipului constă în procesul de a atinge o realitate superioară prin înlocuirea cu noţiuni personificate a tuturor imaginilor şi faptelor precise care pot reflecta cu mai multă acurateţe intenţiile unui regizor: de a înfăţişa o lume de vis, unde totul devine posibil.

Caracterul adânc înnoitor al leadershipului rezultă din mijloacele de creaţie, transpuse în practică, utilizate în procesul de cucerire a segmentului pe care îl ocupă producţia de noi modele de cercetare ştiinţifică, acceptate şi considerate ca valoare adăugată la un stil diferit de a interacţiona cu noi niveluri de performanţă.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/caracterul-adanc-innoitor-al-leadershipului.html

Caracterul favorizează succesul

On Iunie 07, 2009

Menţine-ţi constant caracterul nobil, făcând apel la acele idealuri, valori şi convingeri care îţi conferă stabilitate în relaţiile cu ceilalţi oameni.

Ai auzit de celebrul scriitor Russell H. Conwell? Înainte de a deveni scriitor, el a fost un ofiţer de recrutare extrem de capabil şi, mai apoi, a devenit căpitan al propriei sale campanii. A luat parte la multe bătălii şi a fost ridicat la gradul de locotenent-colonel înainte să aibă loc un eveniment care i-a schimbat viaţa. Grav rănit în timpul unui atac al confederaţilor în munţii Kenesaw, Conwell n-a putut să-şi împiedice ordonanţa să facă o bravă încercare de a-l salva. Din nefericire, încercând să salveze viaţa comandantului său, tânărul şi-a pierdut viaţa. Însă înainte de a muri, i-a vorbit lui Conwell despre credinţa creştină. Această întâmplare a avut un efect profund asupra lui Conwell, încât s-a creştinat.

În cele din urmă, el a devenit un conferenţiar de marcă, abordând o mare varietate de subiecte şi, de asemenea, a fost autorul a 16 cărţi. El a crezut în posibilităţile infinite ale omenirii, viaţa sa constituind o ilustrare a acestei convingeri. Cea mai renumită prelegere a sa, "Hectare de diamante", a fost susţinută de peste 6000 de ori în timpul vieţii sale şi rămâne şi astăzi dovada credinţei pe care el o avea în potenţialul nelimitat al omului.

Leadership: Puterea ta de a face faţa tuturor provocărilor destinului poate să reprezinte modelul adaptativ al conceptului de sine în coordonatele unei viziuni care se bazează pe urmarea sensului vieții?

Oamenii îşi fac adesea o primă impresie (greşită) în legătură cu alţi oameni, în legătură cu credinţele şi valorile lor, punând pe plan secund adevăratele lor convingeri şi întregul lor fel de-a fi. A fost şi cazul lui Russel H. Conwell, a cărui convingeri ferme, dar totuşi atât de limitate, au putut fi schimbate, ce-i drept cu întârziere, la 180 de grade, abia după moartea tânărului care a încercat să-i salveze viaţa.

Te întreb, viitor lider, tu eşti eficient în zonele în care este nevoie de dezvoltare? Sau rătăceşti, asemenea unui om beat, lipsit de simţul direcţiei, în neştire prin viaţă, prin pustiul propriei tale lumi de gânduri, dorinţe, sentimente şi realităţi?

Aceasta este o întrebare dură care cere un răspuns sincer. Dacă răspunsul este da, atunci e necesară o schimbare, o limpezire a gândirii, o înceată (dar fermă) scuturare a întregii tale filozofii, renovând acele zone ale leadershipului tău, cuplate de propriul caracter. Zonele acestea îţi împietresc şi imobilizează preocuparea eficientă în relaţiile interumane, sau pot să îţi diminueze toleranţa la orice tip de influenţe negative.

Leadershipul este ca televiziunea prin cablu, deţinătoare a propriului conţinut. Cu ce îţi înzestrezi leadershipul depinde de structura ta interioară, iar ceea ce generezi, ceea ce furnizezi, ceea ce ajunge la oamenii care te urmează sunt acele "aplicaţii" care permit analiza ta, care integrează tot ceea ce te defineşte ca om, ca prieten, ca profesionist. Cu ajutorul acestor aplicaţii (valori, nevoi, aspiraţii) ei se pot conecta la tine mai uşor. Iar acest lucru îţi permite să înţelegi mai bine unde te afli, de ce ai nevoie şi ce poţi face pentru ei.

Leadership: Poţi să faci o conexiune între acea explozie a timpului care a schimbat drumul unei vieți, şi coordonatele evenimentelor care implică încălcări ale cerinţelor sinelui de a avea liberul arbitru în decizii?

Sunt oamenii de aceeaşi parte a baricadei cu tine? Aşa cum orice modificare a volumului de sânge este sesizată de nişte receptori sensibili la variaţiile de presiune ale sângelui, tot aşa orice modificarea propriei tale structuri de funcţionare este sesizată de majoritatea oamenilor a căror concepţii şi idei despre leadership, bine reglate de sistemul lor de îi determină să fie de aceeaşi parte a baricadei cu tine. Sau, dimpotrivă, îi poate întoarce împotriva ta.

A înţelege diferitele puncte de vedere ale celorlalţi oameni, aşa cum Conwell şi-a accelerat transformarea preluând din filozofia şi concepţiile unui om obişnuit, a unui muribund, abordând cu abilitate o nouă viziune asupra vieţii şi a direcţiei de urmat, este una din cheile leadershipului.

Să te apleci asupra acelor idealuri, filozofii. puncte de vedere şi maniere de abordare a schimbării, cu acceptul celor din jurul tău, aşa cum cercetătorii se apleacă asupra documentelor pentru a le întocmi corect şi complet, şi să tencuieşti propriul tău model de leadership cu un mortar rezistent la orice fel de uzură morală şi emoţională, aceasta ar trebui să fie preocuparea ta cea mai mare.

Înzestrându-ţi fiinţa cu acele energii, cu acele virtuţi care fac posibilă integrarea ta în "jocul" dorit de ceilalţi oameni, încadrarea ta în tipul de personalitate care contribuie la dezvoltarea lor, acest lucru îţi întăreşte rolul de călăuză sigură şi te defineşte ca o persoană compatibilă cu tipul de lider dorit de ei, prin felul de a gândi şi de a acţiona.

Leadership: Caracterul tău poate să descrie un mijloc de a experimenta frecvenţele şi dimensiunile mai înalte ale vieţii, în încercarea sinelui de a schimba modelul de formare al conştiinţei?

Leadershipul este aidoma unei scări: cu cât este mai largă, cu atât este acceptată de un număr mai mare de susţinători care au îmbrăţişat aceleaşi concepţii şi idealuri. Şi cu cât este mai îngustă, cu atât va supravieţui mai puţin, şi se va disipa în uitare.

Faptele de zi cu zi, dacă le cercetezi cu atenţie îţi oferă aspecte noi, nebănuite, ce pot avea o înrâurire deosebită asupra filozofiei proprii şi pot consolida leadershipul tău. Un spirit analitic, pe lângă care evenimentele (aparent banale) nu trec fără o atentă cercetare, îşi întăreşte constant leadershipul şi îşi dezvoltă constant puterea de influenţă asupra celorlalţi.

Este inerent ca leadershipul pe care îl practici să fie orientat (şi acesta este un important factor de optimizare) spre calitate, spre gestionarea şi cimentarea unei relaţii pe termen lung cu oamenii, spre dezvoltare şi extindere a dimensiunii sale. Acest lucru putând fi uşor realizat doar dacă acoperi toate acele "găuri" de ineficienţă sau superficialitate pe care tu, sau subalternii tăi, le-aţi făcut – să vezi, să supraveghezi, să controlezi toate formele existente de regres, sau de eventual risc.

Caracterul omului este strâns legat de menținerea prelungită unei imagini de sine adecvate care poate să servească eficient atingerii scopurilor pe care ţi le-ai propus, sub imperiul unei constrângeri: tot ceea ce te împlineşte este rodul a ceea ce a prins rădăcini în inima ta.

Caracterul favorizează succesul numai atunci când convingerile şi atitudinea ta în diverse situaţii nu sunt în conflict cu circumstanţele care hotărăsc ceea ce ţi se întâmplă. Sau aşa cum preciza cineva pe internet, caracterul reprezintă totalitatea însuşirilor esenţiale şi stabile care se reflectă în valorile pe care le promovezi şi în atitudinea ta în raport cu sine, cu alţii şi cu diferite aspecte ale vieţii.

Caracterul nedeterminat al omului de geniu

On Mai 31, 2014

Permite-le oamenilor să te definească în funcţie nu doar de performanţele tale excepţionale, cât mai ales în funcţie de felul în care tu însuţi îţi canalizezi "vibraţiile" în viaţa lor.

Pe unii îi surprindea aspectul său: un cap mare, disproporţionat, sau vocea sa neobişnuit de subţire. Pe alţii, regizorul îi hipnotiza de la prima întâlnire. Criticul de cinema, Leon Moussinac descrie prima sa întâlnire cu Serghei Mihailovici Eisenstein, a cărui personalitate l-a "răscolit" cu totul: " *Te domina, fizic şi intelectual totodată. Fizic, prin mobilitatea feţei şi a mâinilor, prin puterea bustului pe care se însera volumul masiv al capului, prin strălucirea energiei şi a inteligenţei care emana din toată persoana sa.* "

Eisenstein era perfect conştient de uriaşa sa valoare, de geniul său, acelaşi artist care a creat cea mai solidă operă din istoria cinematografiei şi căreia i s-ar potrivi, pe bună dreptate, cuvintele lui Picasso: " *Impresioniştii au vrut să înfăţişeze lumea aşa cum o vedeau. Pe mine nu mă atrage asta. Eu vreau să înfăţişez lumea aşa cum o gândesc.* "

Întrebat asupra primei impresii pe care i-a făcut-o Eisenstein, istoricul de film american Jay Leyda declara: " *Mi-a fost teamă. Eisenstein semăna cu Jupiter, cu un zeu mânios. Încerca totdeauna să te impresioneze ca şi cum ar vrea să-ţi facă un test. Ceea ce, bineînţeles, supăra pe toată lumea. Dar această atitudine a lui Eisenstein era numai o mască. Dacă supravieţuiai, totul mergea bine cu el şi, în ciuda caracterului său foarte complicat, era un om şi un profesor minunat.* " *****

Leadership: Poţi să elimini neajunsurile de a fi un model de urmat construit după ideea că nu trebuie să fii perfect?

Este posibil să existe un gen de om al extremelor, în acelaşi timp promiţător şi dezamăgitor? Un om care să furnizeze impulsuri de sincronizare a funcţiilor Ego-ului cu valenţe negative, dar care totodată să poată fi structurate şi proiectate pe un fond mai luminos?

Un fel de versiune îmbunătăţită a omului cu aspiraţii spre înalt, cum sunt toţi aceia care nu cer niciodată nimic, dar ştiu să obţină totul, mişcând orice se întâmplă în jurul lor. A omului care utilizează parţial un sistem de conducere automată, direct influenţat de caracteristicile de excepţie care permit individualizarea sau stabilirea unicităţii sale.

Un asemenea om înţelege când ceva nu este în regulă, dar nu acţionează imediat "frâna de urgenţă ". Ci îi lasă pe ceilalţi oameni să-l definească în funcţie nu doar de performanţele sale excepţionale, cât mai ales în funcţie de felul în care el însuşi îşi canalizează "vibraţiile" în viaţa lor.

Aceste vibraţii nu sunt altceva decât o manifestare a spiritului, provocate de încărcătura de convingeri existentă în diferite momente ale vieţii. O depăşire a propriilor limite prin crearea unei inteligenţe superioare, hrănită din cultură, care îi lasă pe ceilalţi fără cuvinte.

Leadership: Eşti o inovaţie sau o lacună a "versiunii" finale a aceluiaşi individ, căruia i se poate încredinţa menirea de a fi un simbol al spiritului de challenger?

În studiul meu asupra dimensiunii umane, combătând incompatibilitatea, preconizată de unii, între diversele versiuni ale aceluiaşi individ, pătrunzând în straturile profunde ale fiinţei sale, urmăresc formarea constantă a resurselor sale de competenţă şi originalitatea lui în a promova anumite concepte vizavi de construcţia ştiinţei.

Şi ce constat la o scară din ce în ce mai mare? Că un asemenea artist care trăieşte viaţa de zi în conformitate cu descoperirile succesive ale gândurilor care-l asaltează, nu poate fi decât solidar cu cei care contribuie în mod continuu la progresul lui, la sporirea ştiinţei sale.

Leadershipul înseamnă să reuşeşti să impresionezi oamenii, fără să-i testezi şi fără ca ei să te testeze pe tine. Dacă poţi. Asta este măiestria de a trezi interese, de a te apropia de ceilalţi, creând un consens, nu condiţionând. Invitându-i pe oameni să te cunoască, chiar şi atunci eşti judecat aspru, chiar şi atunci când nu eşti în vârf de munte, chiar şi atunci când te acompaniezi singur în procesul schimbării.

Inovaţia versiunii tale finale este un efort de a te raporta la un plus de valoare care se resimte în aspectul general pe care îl capătă reputaţia ta. Iar a te lega de o lacună a versiunii tale finale înseamnă să-ţi accepţi tendinţa de a te limita la esenţa fiinţei tale: de a rămâne un artist care a înţeles viaţa şi a receptat-o în creaţiile sale, dar care nu se dedă la a face artă din modul în care îl văd ceilalţi.

Apa lichidă, plasată într-un mediu cu temperatură mai mică de 0 grade se solidifică, trecând în formă cristalină. La fel şi un om iscusit care e plasat chiar într-un mediu neprielnic şi ostil. El reuşeşte să treacă în avantajul de a fi recomandarea ideală pentru un leadership puternic, creând o anumită stare de spirit şi bună dispoziţie, numai prin resursele sale de competenţă şi performanţă - ce acţionează ca o pârghie pentru crearea de influenţă. Dar şi pentru menţinerea echilibrului de putere între aceşti doi poli: unicitatea şi apartenenţa la grup.

Impresia pe care o laşi celor din jur trebuie să fie direct proporţională cu valoarea pe care ţi-o atribui singur într-un context de tipul: "trăiesc şi mă ghidez după calităţile de care sunt perfect conştient că le am".

Caracterul nedeterminat al omului de geniu scoate în evidenţă latura vieții tale interioare care îţi poate păstra mintea curată și deschisă, ferind-o, pe cât posibil, de acea experienţă a neputinţei de a înţelege realităţile înconjurătoare. Unicitatea te ajută să te distingi într-o lume plină de diversitate, determinându-te să fii un model de urmat pentru cei din jur, chiar dacă atitudinea lor faţă de tine este de tipul "mai vedem noi".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/caracterul-nedeterminat-al-omului-de-geniu.html

Cărarea pierdută într-o verticalitate greu de găsit

On Decembrie 16, 2020

Nimic nu e mai de preferat decât ceea ce ai putut să preferi, şi n-ai preferat.

Am întâlnit un om care alerga destul de bine, dominat de obiectivitatea unei personalităţi neatinse de sentimentul zădărniciei. Dar el nu alerga cel mai bine, la fel de bine ca un campion, şi până la urmă a ales să nu mai alerge decât pentru el însuşi, cât poate de bine, fără a se mai compara cu ceilalţi alergători. A continuat să alerge pe orice vreme, liber, mai înţelegător, mai mult în armonie cu sentimentele vieţii, numai să alerge în deplinătatea puterilor trupeşti, în dispoziţiile sale sufleteşti (adesea contradictorii, dar totuşi în raport de condiţionare reciprocă).

Anii au trecut, şi nu se mai întorc. Dar, ceva a rămas bine întipărit în sufletul lui. Dorinţa mult râvnită de a fi un campion, fiindcă orice proces sufletesc se răsfrânge asupra exteriorului şi provoacă sentimente intense, senzaţii diferite, emană putere, caracter, personalitate, pozitivism, conferă un anumit farmec destinului făurit de cei care îşi trăiesc viaţa pentru un vis pus în slujba performanţei.

Şi ori de câte ori el şi-a adaptat atitudinea pentru diferitele trăiri ale spiritului său avântat spre cele sfinte, adâncite în dedicare şi rezultate deosebite pe linia progresului, tot de atâtea ori o şoaptă desprinsă din eter, o chemare din inima unei adieri de presimţire, o rugăciune adusă din divin, i-a prevestit o parte din opera ulterioară a iluminismului. Ca şi când ar fi reuşit să surprindă cele mai impresionante imagini ale unei lumi desprinsă dintr-o matrice cinematografică în formă de lung metraj, în dinamica expresiei unei vieţi reinventate, a unei realităţi originale cristalizată în armonie cu evoluţia universului.

Să ştii să suporţi ce este în afara pistei de alergat, este mai puţin îngrijorător decât simţirea a ceva măreţ care, umplându-te de respect de sine (dar și de precauţie), te aşteaptă dincolo de lumea sigură cu care fusesei obişnuit. Pășești într-o lume pierdută și regăsită în altă parte. Porneşti de la un vis realistic, şi nimereşti în încăperea secretă a livrescului spiritual, decorată cu un portret al eroului cu o mie de feţe și cu simbolismul său care denotă simultan moartea și viața, înțelepciunea și cunoașterea infinită. Treci de la o extremă la alta fără să te întrebi cum s-a produs schimbarea.

Până la urmă, ceea ce contează cu adevărat este atitudinea pe care o ia Eul tău faţă de diferitele trăiri din care se nutrește substanța romanului numit: "Cărarea pierdută într-o verticalitate greu regăsită".

Leadership: Obiectivitatea propriei idei despre tine însuţi se dezvăluie într-o expresie de maximă sublimare artistică, în măsura în care este considerată o coordonată esenţială a acţiunii umane pusă în slujba unei cauze imateriale exterioare?

Referitor la experienţa personală pe care am postat-o aici, atât de bine impregnată în coloratura sentimentului de inevitabilitate a schimbării, cred că este la fel de relevantă ca şi descrierea unui atelier de pictură pentru desfăşurarea unui studiu al vieţii sufleteşti pe care orice artist o trăieşte, atât din punct de vedere spiritual, cât şi material. Îţi ia ceva timp ca să treci de la o cărare laterală la una de mijloc, să treci de la o simplă idee la o uriașă realizare, de la o temă cu un singur fir epic la una care poate reinventa orice folosind tehnici mixte de lucru. Aşa că, răbdare...

Adevărat. Recunosc că am perseverenţa alergătorului de cursă lungă, dar în acelaşi timp sunt

apropiat de acea stare de grație a pictorului când se confundă cu Natura și lucrează în ritmul ei, fără să se lase impregnat la nivel afectiv şi inconştient de vreun complicat discurs filosofic. La urma urmei, poate că aparţin de acea preferinţă a pictorului pentru "Celălalt", atent la chemarea divinului - de a căuta o cale pe care toți o pot apuca, dar pe care prea puțini se avântă.

Poate mai bine ar fi să mă las orbit de strălucirea unei stele aflată dincolo de limitele convenţionalului, să îmbrăţişez "desăvârşita desăvârşire a desăvârşirii" pe care exegeţii s-au luptat decenii la rând să o traseze şi să o impună ca pe o regulă de aur a Iluminismului. Şi ce este iluminismul altceva decât asocierea unui om obişnuit cu statutul unei fiinţe însufleţite de impulsul divin (creator), pogorâtă parcă dintr-un corp ceresc, neavând prejudecăţile unei tradiţii nesusţinute de Revelaţie.

S-o spun altfel. Un individ mărunt şi-a revendicat dreptul la proprietate asupra celor mai sfinte dintre ştiinţe, lăsând să domine amintirea unui erou necunoscut din sportul românesc, şi asta dacă e vorba să dau o nouă coloratura sentimentului de sublim. Aşadar, cred că dincolo de fiecare configurare a conexiunii cu marele act al creaţiei universale stă un spirit de luptător specific atletismului. De fapt, alergătorul de cursă lungă s-a instruit, s-a impus, şi în cele din urmă s-a remarcat ca un pictor modern, inovator, capabil să revoluționeze însăşi artele cu manifestare tridimensională, acestea putând roti orice perspectivă şi orice percepţie într-o varietate de direcţii.

Leadership: Poţi să consideri momentele de maximă iluminare spirituală ca pe o trăire a cuvântului lui Dumnezeu ce se dezvăluie prin revelaţia unei treceri de la un stadiu existenţial la altul, de la o ipostază la alta, de la o imagine de sine la alta?

Atât de bine s-au impregnat în mine bazele, valorile şi disciplina atletismului, încât coloratura sentimentului de inevitabilitate a schimbării n-a suferit nicidecum o bruscă „virare" spre petalele unei roze de flăcări, sau spre verdele unei pajişti pe corpul unei corăbii oprite la ţărm.

A existat, într-adevăr, o apropiere între atletism şi pictură. La mijloc era aceeaşi tendinţă de a testa limitele naturii mele, imboldul primar de a le depăşi, provocarea, nebunia, şansa de a-mi autoevalua aptitudinile într-un mod care să nu fie prea izbitor, un act de estompare a prejudecăţilor, o modalitate gratuită de a-mi elibera emoțiile puternice de sub povara unei captivităţi mai mult sau mai puţin evidente.

Pe oamenii vizionari, exemple rare de personalităţi în care se împletesc momentele rare de iluminare spirituală, îi caracterizează curiozitatea de a vedea ce iese dintr-o „comandă” dată spiritului de fineţe ce pune în acord tăietura profesională cu emoţia pură. Dacă atletismul m-a transformat într-un vizionar al ineditului, asta s-a întâmplat fiindcă atinsesem acea treaptă de adoraţiune a eroilor şi a faptelor măreţe, acea treaptă de slujire a idealului de "om nou şi nemuritor", considerând momentele de iluminare ca pe o trăire lăuntrică, chiar dacă pentru antici ele veneau din exterior.

Am abordat foarte serios acest subiect al trecerii de la o stare la alta, de la o nuanţă la alta, de la o etapă la alta, de la o lume la alta, ca într-un final să constat că tot ceea ce explică adevărata semnificaţie a frumosului îşi are rădăcinile într-un fenomen cunoscut, bine stăpânit, într-un cuprins de fioruri, aşteptări nebănuite, vibraţii, frecvenţe, unde, energii, taine, legende, toate acestea fiind confirmate prin examinarea mai îndeaproape a problemei Sinelui. Poate că unele spirite au fost dinainte alese pentru realizarea "Marii Opere" în momentul primordial al expansiunii lui Dumnezeu pe pământ.

Încă o dată se confirmă încercarea omului obişnuit de a fi parte dintr-un izvor invizibil, transcendent şi infinit îmbelşugat, hrănindu-se dintr-un crez mai înalt ce furnizează destinelor

de excepţie o influenţă sacră. Da, probabil sunt mai mult decât un om obişnuit, sunt un atlet de performanţă care a făcut performanţă în domeniul artelor vizuale, onorat cu atenţia primită din partea unei cauze imateriale exterioare şi superioare.

Iluminismul este ceea ce ni se dezvăluie prin revelaţia divină şi este confirmat de propria noastră experienţă ca fiind trecerea de la o situaţie la alta, de la un statut la altul, printr-o lărgire a conştiinţei de sine spre dimensiunea unei conştiinţe avangardiste.

Sau, cum spunea cineva pe un website: *"Dincolo de învelişul fizic şi vital al lumii, avem nevoie de o conectare conştientă a sufletului nostru cu cel al unei fiinţe de la care poate simţim doar o dispoziţie de intimitate sau prezenţă plină de seriozitate şi demnitate, neavând prejudecăţile unei situaţii anterioare."*

Cărarea pierdută într-o verticalitate greu de găsit este o modalitate neprevazută de-a îmbrățișa diferit realitatea care face ca scopul vieţii noastre (şi toate evenimentele care ne ies în cale) să se extindă dincolo de limitele cunoașterii pe care o deţinem la un moment dat. Totodată, desemnează acea înălţare a cugetării spre un complex de tendinţe de emoţii, de senzaţii, care luate separat sau toate la un loc, trecând prin schimbări multiple, formează permanenţa unui Ego metafizic, de dimensiuni nemărginite.

Adaug, tot aici, cuvintele Ioanei Sarah, o bună educatoare de spirit care mi-a urmărit tot timpul devenirea. Ea spunea: *"Spiritualitatea e uneori ca un deal stâncos, alteori este precum un ou, este ca un proiect din care se nasc idei şi curg în fiecare zi, este ca un râu ce curge: niciodată nu trece aceeaşi apă peste aceleaşi pietre...Lumea este asemenea unei coloane infinite, impresionează prin destin... Iar rezonanţa cu divinul este asemeni unui templu la care în fiecare zi trebuie să mai adăugăm o cărămidă, altfel se surpă şi pică..."*

Source: https://neculaifantanaru.com/cararea-pierduta-intr-o-verticalitate-greu-regasita.html

Care este rolul unui lider în propria lui poveste de viaţă?

On Februarie 21, 2009

Aprofundează fiecare nivel al leadershipului ca să-i poţi determina pe oameni să se alinieze convingerilor, idealurilor şi acţiunilor tale.

Vreau în acest articol să continui o idee foarte importantă care surprinde esenţa leadershipului, idee pe care am început-o în articolul "Tainicul atelier al leadershipului".

Pentru cei ce nu au citit articolul meu de pe blog, aş vrea să rezum puţin subiectul. La începutul filmului "The Devils Advocate (1997)", Kevin Lomax, un tânăr avocat foarte ambiţios, reuşeşte să-l scoată nevinovat pe clientul său foarte înstărit (care fusese condamnat pentru dublu viol). Imediat după acest succes, Kevin este recrutat de renumita firmă de avocatură "Milton, Chadwick & Waters".

Iar de aici şi până în Iad n-a fost cale lungă. Soţia lui moare, mama lui moare, iar prietenii lui dispar în chip misterios. Viaţa lui se destramă. De vină era nimeni altul decât tatăl lui adoptiv, John Milton care, în finalul filmului, îi propune să se alăture lui, şi să "servească" păcatul şi pe însuşi diavolul. Dar Kevin, copleşit de amintirea soţiei sale, comite gestul neaşteptat: se sinucide, punând punct acestui pact cu diavolul.

În finalul filmului, evenimentele sunt derulate înapoi, şi îl vedem din nou pe Kevin Lomax, intrând în sala de judecată, buimăcit, unde trebuia să-l apere pe respectivul inculpat acuzat de viol. Aici o întâlneşte pe soţia lui mult iubită, şi datorită revederii, datorită simţămintelor pe care le nutrea pentru ea, decide să nu-şi mai reprezinte clientul, refuzând în acest fel să decadă moral. Dragostea l-a salvat de la un eşec moral.

Leadership: Trebuie să vrei să cedezi ceea ce eşti pentru ceea ce poţi să devii, sau trebuie să te confrunţi cu "păcatul" ca să îți dai seama pentru cine trebuie să te dăruiești?

Care este rolul pe care simţi că-l poţi juca cu adevărat? Rolul unui lider nu trece niciodată neobservat, de aceea el trebuie să decidă dacă poate juca acest rol sau nu. Deci, cea mai mare atribuţie a unui lider este rolul pe care simte că-l poate juca cu adevărat. Dar acest rol trebuie jucat respectând criteriile onestităţii şi a integrităţii, ce definesc caracterul liderului.

Leadershipul are un caracter integrator şi arată dimensiunea spirituală şi etică a liderului. Pentru ca leadershipul să atingă gradul de maturitate, liderul trebuie să garanteze cumva obligaţiile sale, iar comportamentul să nu-i afecteze în niciun fel imaginea de sine. Dar în acelaşi timp turnura pe care o ia leadershipul (dependent şi de alţi factori) nu trebuie să afecteze viaţa lui personală.

Leadershipul este dinamic, şi se modifică în funcţie de relaţiile existente între tine şi ceilalţi oameni. Aşa cum un jucător nu poate fi penalizat pentru ofsaid atunci când are cel puţin doi adversari mai apropiaţi decât el de propria lor linie de poartă – tot aşa şi tu, ca să urci pe scara leadershipului, trebuie să micşorezi riscul de a fi penalizat de ceilalţi oameni atunci când încalci regulamentul şi te abaţi de la normele morale impuse de ei.

Căci da, oamenii dau tonul în ceea ce priveşte alegerea liderului. Deci, este absolut necesar să îţi reglementezi moral şi emoţional relaţia cu ei. Iar atunci când discrepanţele dintre tine şi ceilalţi oameni sunt prea mari, este mai bine să renunţi – căci a continua, înseamnă a te bate cu morile de vânt.

Leadership: Performanţa ta este afectată de o însuşire cu care se identifică altcineva şi care te domină prin inducerea unui sentiment de vinovăție care te determină să fii supus și să lași mereu de la tine?

Cum avansezi pe scara leadershipului? (Trebuie să oferi mai mult ca să ajungi la un nivel superior? Cum îţi reglementezi moral şi emoţional relaţia cu oamenii din jurul tău? Cu cât avansezi mai mult în carieră, cu atât mai nesigur este leadershipul tău? Cum îţi afectează emoţiile şi sentimentele performanţa ?

În consecinţă, merită îndreptate eforturile spre consolidarea şi împărtăşirea valorilor care imunizează şi sporesc puterea propriului tău Ego, sugerând apoi oamenilor aplecarea către esenţa bine conturată a circumstanţelor care pot consolida caracterul lor. Felul cum îţi concepi personajul, felul cum îţi interpretezi rolul, cu realism şi implicare, cu echilibru, cu responsabilitate şi luciditate, marchează acea dimensiune a leadershipului tău care permite continuarea procesului de convergenţă la standardul acceptat de cei care trebuie să te urmeze.

Acestea sunt întrebările la care orice lider trebuie să răspundă în faţa propriului "Eu" şi să decidă dacă continuă drumul într-un mod sau altul, sau abandonează.

Felul în care ţi-ai conceput leadershipul, felul în care ţi-ai interpretat până acum rolul de lider - a fost realizat în modul cel mai just? Te loveşti de tendinţa spontană a oamenilor de a accepta un leadership bazat pe onestitate şi moralitate? Navighezi printr-un tunel adânc, care te duce spre nimic? Crezi că este posibil să-i conduci pe oameni fără să te cunoşti pe tine însuţi? Te abaţi de la normele morale şi de deontologie profesională? Cum ţi-ai propus să atingi fericirea prin leadership? Care crezi că este factorul care îţi poate stopa elanul şi te poate demotiva să urci mai sus în ierarhie?

Indiferent de nivelul de conştiinţa la care ajunge un lider, el trebuie să se reîntoarcă mereu la primul nivel de putere: acela de prevenire a propriei victimizări.

Cu cât ajungi mai sus, cu atât este posibil să simţi că e nevoie să revii la primul nivel. Pe măsură ce influenţa ta creşte, s-ar putea să constaţi că oamenii din jurul tău "dispar". Este de la sine înţeles că influenţa nu înseamnă automat şi un nivel calitativ înalt de leadership, ci poate determina renunţarea la valori, şi deci excluderea fericirii. Care trebuie să fie preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru a atinge fericirea prin leadership? Căci, cu cât ajungi mai sus, cu atât este nevoie de mai mult angajament ca să te menţii acolo. Nu ajungi la ceva măreţ dacă oferi foarte puţin, sau dacă te abaţi de la normele morale şi de deontologie profesională. Dar nici nu obţii mare lucru dacă te baţi cu morile de vânt.

Un lucru este valabil pentru liderii care aspiră la un stil sănătos. Nu doar potenţialul lor este evaluat de cei din jur, ci întreaga lor personalitate, întregul lor stil de a se face înţeleşi, de a transmite ceea ce simt, deci, de a empatiza cu cei din jur. Cum se îmbracă într-un anumit moment, cum îşi exprimă sentimentele, gândurile şi opiniile, cum se comportă în diferite circumstanţe, etc. Dar nu mai puţin adevărat este şi faptul că acest stil, chiar dacă este elevat, nu întotdeauna este acceptat şi nu întotdeauna corespunde normelor majorităţii.

A stabili relaţii cu ceilalţi oameni, dar a nu reuşi să te înţelegi pe tine însuţi este ca şi cum ai naviga printr-un tunel adânc, care te duce spre nimic. Practic te afunzi în întunericul propriei tale ignoranţe, limitat de tine însuţi, dar mai ales de lanţurile prejudecăţilor exterioare – îndepărtându-te tot mai mult de acea lumină binefăcătoare care îţi umple sufletul de linişte şi bucurie. Sfat: respectă-ţi îndatoririle faţă de leadershipul tău, reevaluând felul în care îţi percepi propria fiinţă, dar evaluează permanent "statusul" oamenilor pe care-i conduci, cât şi schimbările pozitive obţinute.

Leadershipul este puterea de a vedea cât de departe poţi să ajungi, reevaluând felul în care îţi percepi propria fiinţă din prisma unei vieţi trăite cu sens.

Rolul unui lider în propria lui poveste de viaţă este acela de prezenţă nemuritoare a divinităţii din el însuşi. Mai departe, trebuie reţinut cu orice chip ceea ce spunea Yoga Swami: *"Nu te amesteca printre cei care nu au niciun interes real în spiritualitate."*

Carly's Song

On Iulie 02, 2017

Singura cale de a accede la acea plăcere a împlinirii pe care doar realizările cu adevărat importante o pot oferi este să te eliberezi de limitele care te ţin prizonierul propriei anxietăţi.

Făceam slalom printre stări, printre remuşcările clipei pe care realul mi le arunca sub forma bătăilor răsunătoare şi accelerate ale inimii, dereglări de ritm, palpitaţii, precum ascultarea necontrolată a unei muzici neselectate, interpretate ca o notă de subsol într-un experiment psihologic timpuriu.

Plină de întrebări, de incertitudini, mă aflam sub presiunea unui fenomen misterios şi complex, aruncată într-un abis care parcă retrasa coordonatele unei creaţii ce deschidea drumurile artei între ideea de voaierism asociat pasiunii pentru lectură, foarte dark, însă nevinovat, şi un voaierism scuturat de încărcătura plăcerilor senzuale.

Nu era de ajuns riscul pe care şi-l asuma farmecul subtil al acestui tip de literatură autoficţională, atentă la nuanţa unei tăceri adânci, acuzatoare, dar perverse și incitante, care adesea anesteziază rușinea unui păcat în imensitatea nopţii.

Mai trebuia să posed şi instrumentele necesare pentru a mă putea descurca în universul ce mi se propunea drept o vrajă pe care nu o înţelegeam, dar pe care o acceptam ca pe una din măreţele forme ale vieţii şi transformării personale. Pentru că însemna o aventură totală şi tainică, din care numai un artist ar fi putut extrage esenţa unei idei arhetipale, a unei fiinţe separate de ceilalţi.

Leadership: Iei în considerare acea stare contrară unei firi statornice, prin definirea expresă a noţiunii de „împrejurare" pe care se întemeiază contestarea valorilor care te recomandă ca artist?

Rareori se poate vorbi despre un roman stilistic inspirat din împăcarea antagonismelor dintre privat şi public, dintre încălcarea intimităţii, codul secret al perversităţii şi ecoul inconştientului fericit, în paradigma modernistă ca fiind unul reușit. Mai ales dacă el nu își asumă o apropiere specială între două lumi diferite.

Îmi era de ajuns să mă privesc în oglindă ca să mă regăsesc într-o lucrare artistică întemeiată de născocirea unei minţi aflate sub inspiraţie faustiană, prin zămislirea unui ritm al polarităţii între iubire şi contrariul ei, între pasiunea unificatoare şi dorinţele multiple, între mistic și raţional, între Cervantes și Nabokov, între care existau un continuum de posibilităţi. *Carly don't be sad, Life is crazy, Life is mad, Don't be afraid.*

Fiind dăruită întru totul senzualităţii înlănţuirilor de cuvinte, fără de care genul autoficţional nu poate fi înţeles pe deplin, mă testam într-un experiment incognito al gândului obscen născut din aburii suspinelor pentru o fericire eternă. Un ultim acord al fanteziilor şi viselor adolescenţei. Pentru a evidenția regulile stranii are teoriei mele despre rolul miraculosului în efemerul de lângă mine şi încărcându-l cu semnificaţii dincolo de limitele unilateralităţii.

Urlau în cuvintele mele nu doar savoarea unei obscenităţi bine plasate într-un context pasional, combinată cu o copleşitoare spaimă, ci şi necunoscutul noii ipostaze de victimă care-mi măsura capacitatea de a urma orbeşte ceva atât de efemer ca senzaţia de euforie.

Nici Dumnezeu n-ar fi putut curprinde nemărginirea clipei plină de erotismul ce se agita în sufletul meu.

Leadership: Poţi să te plasezi într-un context al posibilității de a te accepta pe de-a întregul, fără să-ţi resimţi propria condiţie sub semnul unei alterităţi vinovate?

Şi datorită acestui farmec efemer mă simţeam urmărită din toate unghiurile unei situaţii, pozitive, negative, complexe, simple, privită din spatele unei oglinzi mişcătoare, reflectând doar presentimente, în noaptea unui joc palpitant care cerea un preludiu al ieşirii din timpul uman şi o seducţie a unui corespondent în planul simţurilor, pe fondul unei temperaturi aparte.

O curiozitate preschimbată într-o estetică a revelaţiei. Căci mă simţeam sechestrată într-o proiecţie a imaginarului artistic, mai presus de ceea ce consideram anterior o schimbare într-un colţ de suflet, în care un ochi magic mă privea necontenit din toate direcţiile posibile. Eyes Wide Shut în ideea de voaierism al unui self-portrait care cere să fie citit în relaţie cu originalul.

Întotdeauna un portret creat în urma unei provocări neaşteptate şi a unei dorinţe perverse, nespuse decât pe-ascuns, la miez de noapte, puse pe seama unui acces de nebunie doar ca să treci dincolo de acel sentiment de vulnerabilitate simţit inconştient, s-ar putea exprima foarte bine printr-un salt în necunoscutul unei suprarealități ipotetice.

Autenticitatea care îmbrăţişează dezvoltarea personală, și mai apoi leadershipul, se stabileşte în funcție de semnificaţia pe care o acorzi valorilor tale într-un test al limitelor și al revoltei care se pun în calea realizării de sine.

Valorile în care crezi sunt date de provocările care te îndeamnă la creaţie, de capacitatea de a fi conştient de sentimentele, senzaţiile tale şi de a le exprima în relaţie cu exteriorul?

Născocirea unei noi expresii artistice este una din virtuțile mele de căpătâi. Grandoarea obscenităţii debordante şi umilinţa unui păcat pe care nu-l poate dezlega nici pocăinţa, se contopesc sub luna roşie a unei disperări care încearcă să-şi esenţializeze motivele ascunse în concordanţă cu lucrarea artistului izolat ce îşi resimte propria condiţie sub semnul unei alterităţi vinovate.

Carly don't be sad. That's your destiny. The only chance. Take it, take it in your hands. Abia acum remarc ce splendid se îmbină lenjeria intimă a literaturii cu tensiunea perversă a momentului înălţător de inspiraţie. Simt că cineva mă atinge, îmi cuprinde şoldurile într-o intensă încărcătură emoţională, mă incită şi mă consumă. Ceva aproape ireal transcende acele trăiri egoiste şi poate un pic materialiste de la vârste mai înaintate.

Singura cale de a accede la acea plăcere a împlinirii pe care doar realizările cu adevărat importante o pot oferi este de a te elibera de limitele care te ţin prizonierul propriei anxietăţi (sau marginalităţi). Scriitorii și artiştii cei mai buni au înțeles foarte bine acest lucru.

Marea împlinire a unui om care experimentează formele de abordare artistică, fie că este vorba despre o abordare imaginativă particulară pentru lucrul vizual, fie că este vorba despre o anume evoluţie opţională a limbajului poetic, este de a a câştiga o nouă înţelegere despre sine şi despre misiunea artistului în mijlocul lumii.

Carly's Song este o mărturisire a păcatului de care suferă artiştii cei mai buni, semn că au și

ei sensibilităţile lor, ce se poate formula în felul următor: „Dacă eşti deschis către noi experienţe de viață și noi posibilități de creaţie, nu ai limite în a-ţi elibera dorinţele ascunse”.

*** Notă:** Enigma - Carly's Song

Cartea aflată între Borges şi Hauff (II)

On Februarie 14, 2021

Ceea ce formează cunoaşterea cea mai aleasă este esenţa unei trăiri apriorice pe care o întâlneşti mereu în tine însuţi.

Uneori simt că m-am transformat în altcineva, în cineva profund interesat de posibilitatea înnoirii unui orizont spaţial al cunoaşterii, conform valorii de adevăr atribuite unei conştiinţe universale egală cu dimensiunea infinită a lucrării Creatorului. Iar dacă simt afinităţi mai adânci cu pasiunea pentru lectură, pentru scris, pentru creaţie, spunând lucruri esenţiale, deci creând ceva frumos, este pentru că am reuşit să mă raportez la universul scriitoricesc al lui Borges care s-a extins şi s-a ghidat după fusul orar al unui univers paralel în care Wilhelm Hauff este ultima realitate.

Drept urmare, viaţa mea scrisă într-o carte de proză este rezumatul cărţilor celor doi mistici explicat într-o singură carte pe care nicio altă carte, din nicio bibliotecă din lume, nu-l mai cuprinde. Există o credință deşertică în ce privește cărțile secrete ale celor doi mistici, şi pe care a mea carte o nuanţează minunat, cu accente contemporane, cu o suavitate imaginativă, prin înlocuirea unei identităţi cu o altă identitate.

Sunt sigur că niciun deșert nu cuprinde mai mult nisip decât găsești în basmele lui Wilhelm Huaff pe care Borges le-a vorbit în limba arabă cu vântul deșertului, cu specificaţia că fiecare bob de nisip prezent în întinderea deşertului lor este o consecinţă şi o continuare a cărţii mele, o regăsire a mea într-o viaţă trecută, sau o renaştere a mea într-o viaţă viitoare.

Iar dacă mi-aş reciti viața în universul lui Hauff, din care face parte Borges, m-aş regăsi în legenda faimosului călător care și-a scris numele pe nisipul timpului.

Leadership: Ai capacitatea de a influenţa direcţia şi ritmul schimbării unei funcții de tip "search you own self in the end of a new beginning" ca şi consecinţă a posibilităţii tale de a modifica Universul micro şi macro al unui Alter-Ego?

Da, este o mare plăcere să-l recitesc pe Wilhelm Hauff, fiindcă el mă trimite în universul lui Borges din care altădată m-am recunosc ca fiind Hauff. Aşadar, drag cititor, citește-l pe Borges și ai să-l întâlnești pe Wilhelm Hauff. Citește-l pe Hauff și vei păși în 1001 nopți. Iar în 1001 nopți vei fi din nou Borges, în condiţiile specifice ale nisipurilor mişcătoare din cartea mea.

Şi mai trebuie să ştii un lucru, dragul meu cititor, din care eu însumi fac parte. De fiecare dată când marile evenimente prin care te-a dus viaţa vor deveni expresia unor năzuinţe superioare şi de valoare permanentă, într-un fond al universului ce evoluează continuu conform teoriei alterităţii, să ştii că abia atunci vei simţi nevoia de reîntoarcere la simplitatea definirii lucrurilor simple, privite prin ochi de artist.

Alteori, ţi se va întâmpla să simţi că eşti altcineva, aşa cum mi se întâmplă mie adesea, plin de relevanţă, în contextul modelului cauzal al realităţii, atunci când îl citesc pe Borges. Şi, ca orice scriitor adevărat care vorbeşte misticii şi în special oamenilor de ştiinţă, simt că ideile lui Borges aparţin ideilor lui Hauff şi ca însăşi ideile lui Hauff sunt rodul plăsmuirii unei minţi de talia lui Borges.

Iar când vei simţi acest lucru, şi cu siguranţă ţi se va întâmpla acest lucru dacă citeşti cărţile

celor doi scriitori, poate vei reuşi să intri în mintea celui care acum scrie aceste rânduri fără de care tu nu ai putea fi tu, ci ai fi un altul care urmează mereu şi mereu un nou ciclu al întrupării şi al metamorfozei. Cine ştie, poate într-o bună zi vei înţelege *Misterul Cuvântului Întrupat*.

Leadership: Schimbarea modului în care priveşti o situaţie poate schimba modul cum o percepi şi o înţelegi, în măsura în care te raportezi la un moment care nu-ţi aparţine, dar sălăşluieşte în tine?

Vei deveni deşert, vei deveni nisip, vei deveni uşor de modelat în forme compacte de poezie pură, în asociere cu un grad mare de independenţă la un univers ciclic, nestaţionar, şi iar te vei întoarce la punctul de unde ai pornit. Vei face trecerea de la micro la macro, de fiecare dată reenergizat, mai pur, ca să poţi înţelege şi recunoaşte că identitatea sufletului nu moare niciodată, ci este mereu transpusă în cuvinte, în sentimente, în imagini, în numere sau în culori.

Acest aspect este valabil atât pentru tine cât şi pentru cei ce şi-au activat în memorie funcţia de căutare a următorului fragment dintr-o altă carte a deşertului, scrisă de un alt erudit pe nume Mika Waltari:

"De ce am trăit încă nu ştiu. Terminând această ultimă carte, sunt şi mai nedumerit decât atunci când m-am apucat să scriu. Scrisul a fost o mângâiere în toţi aceşti ani, în care am avut doar marea în faţa ochilor mei. Am văzut-o roşie şi neagră, am văzut-o verde ziua, am văzut-o albă noaptea. Am văzut-o albastră uneori, în zilele toride, mai albastră decât pietrele albastre şi sunt deja sătul s-o mai privesc. Marea este prea mare, prea înfricoşătoare şi un om o poate privi toată viaţa fără să se plictisească, fiindcă întotdeauna este altfel. Numai că privind-o, se întristează şi începe să i se învârtă capul de ameţeală. Simt cum inima îmi coboară într-un hău fără fund când privesc marea.

Deşertul este la fel ca marea, este mereu prezent în gândurile mele, în sufletul meu, fiind simbolul care va continua să-mi dea încredere în mine, într-o altă vedere asupra vieţii."

Mi-ai înţeles punctul de vedere, dragă cititorule, din care şi eu fac parte. Căci până aici ţi-am spus totul despre marea cunoaştere, sau *Marea Operă Universală,* cum o numesc unii. După cum bine ţi-ai dat seama, universul micro şi macro al unui Alter-Ego cuprinde acea formă a întrupării şi a metamorfozei ce poate dura la infinit, dar şi acea poveste pe scurt a unui moment de insight (care încorporează reflecția, inteligența emoțională, conștiința de sine și motivația) trăit printr-o identificare cu însăşi natura ta reversibilă.

Leadershipul este o structură de profunzime ce ține de împletirea miraculoasă între fascinația pentru povestea inventată de mintea omului şi existenţa lui reală supusă unei revizuiri a imaginii care îl reprezintă în altă ipostază.

Cartea aflată între Borges şi Hauff este drumul pe care îl parcurgi de la identitate la alteritate, cu specificaţia că cine eşti şi cine vei fi nu spune mare lucru despre tine, ci despre adeziunea necondiţionată din partea ta la un univers care pare guvernat de hazard, deci, inevitabil, absurd. Acest univers nu este legat de experienţa directă asupra realităţii, ci de un dat aprioric.

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-aflata-intre-borges-si-hauff-II.html

Cartea aflată între Borges şi Hauff (I)

On Februarie 12, 2021

Istorisirea unei creaţii de mare întindere universală este expresia unei manifestări artistice care promovează ideea unei arte create după modele deja existente, în conformitate cu experienţa de a fi ceea ce nu eşti, chiar dacă în realitate eşti altcineva.

Mi-am închipuit adesea că sunt o carte însufleţitoare, cuvântătoare şi cugetătoare, scrisă la persoana întâi cu limbajul artei izvorât din atitudinea emotivă a creaţiei aplecate spre taină şi inexplicabil. Și, ştiind că nicio carte nu spune o poveste mai frumoasă decât un personaj care își trăiește povestea în lumea reală, m-am hotărât să-mi imaginez o lume fără sfârşit, perfectă prin echivalenţa dintre trăirea unei realităţi apriorice şi imaginea ei veridică, indicată de tensiunea unei alterităţi fulminante.

Însăşi faptul că eu sunt o carte fără nume, dintr-o lume fără sfârşit, spune multe despre un artist al cărui orizont este diferit de cele ale artiștilor din generația lui. Căci dacă mintea mea ar fi o carte, iar sufletul meu o altă carte, atunci lumea ar avea două cărți care spun în mod diferit aceeași poveste. Iar dacă aş fi o sumă de povesti scrise într-o singură carte, poate că totuşi s-ar găsi cineva care să vadă în fiecare poveste o nouă carte ce promite să recreeze o altă lume. Nesfârşită. Nemăsurată. Artistică. Scânteietoare. Ieşită din tipare.

Iar tu, cititorule drag, din care fac parte eu însumi, te rog să iei în considerare următoarele. Fiecare carte nouă pe care o citești cu atenţie nescăzută, fiind ancorată parcă într-un fond unitar al universului ce evoluează numai prin creaţie şi originalitate, imaginează-ți că face parte din acea unică carte ce îți instruieşte sufletul să-și facă o descriere distinctă.

Și chiar dacă ai citi mai multe cărți, scrise de alţi autori, dacă nu trăiești cu adevărat viața personajelor din această carte unică, atunci nu vei simți niciodată vraja poveștilor fără sfârșit. Cred că, de fapt, important nu este să citești multe cărți, ci să înveți să te integrezi în povestea personajului din cartea ta preferată.

Leadership: Cum îţi justifici alegerea de a trăi un mod autentic de a fi prin raportul ce se stabileşte între momentul privilegiat al reflecţiei despre tine însuţi şi posibilitatea exprimării trăirilor sufleteşti oglindite într-o lume identică cu a ta?

Citind această carte despre mine însumi, îl vei întâlni pe Wilhelm Hauff şi pe Jorge Luis Borges, sub aceeaşi stea care mi-a luminat drumul într-un moment în care-mi pierdusem busola şi navigam în derivă, universul fiindu-mi martor la cât de greu mi-a fost să devin un Creator pe fondul zdruncinat al reflecției despre realitatea ajunsă până într-un strat al inteligenţei carteziene, spectaculare, excesive.

Totul este favorabil până la nivelul profunzimii. Cu timpul¸ în privinţa a ceea ce se socoteşte o experienţă pe care nu pot cunoaste decât apriori, am învățat de la Hauff cum să fiu Borges, fiindcă trăirile mele sufletești erau tot mai încorporate în personajele nemuritoare ale unei realități prudent revelate din perspectiva vieților multiple ale sufletului ce predomină asupra materiei.

După mulţi ani de scris artistic, cu o semnificaţie ce ţine de miraculos, cu acea doză de intimitate care s-ar cuveni să rămână secretă sau accesibilă doar creatorilor, am devenit destul de matur ca să înţeleg că o călătorie într-un mare deşert nu se termină niciodată. Și dacă voi fi mereu parte din sufletul lui Hauff, fiindcă Borges m-a făcut să îndrăgesc nespus fiecare din cele 1001 de nopți, este pentru că viața mea pare să funcționeze după principiul

vieților multiple ce se regăsesc numai în zona unui deșert parcă nesfârșit de dincolo de el.

Leadership: Ai putea să realizezi un tablou plin de viaţă fără să te uiţi la o imagine, ci doar să redai ceea ce vezi cu ochii minţii, încât să simţi că în tine se regăsesc mai multe modele de gândire asemănătoare?

Și atât de mult mi-am regăsit sufletul în povestirile lui Hauff și al lui Borges, și atât de mult am călătorit cu ei în zona deșertului, încât am simțit cum un singur fir de nisip ce se cerne în clepsidra timpului este trup din suflul unei trăiri universale și a unei libertăți fără limite. Sufletul este şi el o povestire, dar care se merită repovestită numai prin dedublarea lui în altă dimensiune.

Chiar şi acum, prin mine însumi, în această altă viață care străluceşte în alte vieţi, în aceste rânduri scrise cu suflet, cu simțire, cu căldura deșertului, trăiește același Hauff perpetuat în realitatea vizibilă doar pentru ochiul adevăratului înţelept și clarvăzător, numit Borges. Astfel îmi justific alegerea de a trăi autentic, prin replica scriitoricească ce o dau unei vieţi trăită în altă viaţă.

După cum se vede, mereu amintesc de Borges în cartea mea, fiindcă el îmi aduce aminte de Hauff, și pentru că Hauff îmi amintește de deșertul pe care l-am traversat deghizat în personajele lui Borges. Da. Mi-am imaginat că sunt Borges în timp ce-l citeam pe Hauff. Dar am devenit Hauff fiindcă filosofia mea era înzestrată cu gândirea lui Borges.

Pornind de la acest lucru, voi fi eu însumi Hauff datorită nisipurilor mișcătoare și a vântului deșertului care au îngropat biblioteca imensă a lui Borges, dar au păstrat în neuitare cuvintele de aur: "Timpul trebuie să mai aștepte".

Leadershipul este gândirea ce ţi-o personalizezi prin sugerarea unei realităţi în care îţi manifeşti superioritatea ca spirit, ca trup, ca energie, ca atitudine, dar aşa încât să-ţi doreşti să afli mai multe despre tine.

Cartea aflată între Borges şi Hauff deschide o nouă perspectivă asupra unei realităţi pe care eşti obligat să o analizezi cu minuţiozitatea unui Alter Ego, încât să poţi promova pe viitor gândirea unei noi ontologii a "diferenţei" în încercarea de a fi altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-aflata-intre-borges-si-hauff.html

Cartea cărţilor

On August 27, 2020

N-am nevoie de inspirație din alte cărți. Eu sunt inspirația mea totală.

Am în faţa mea o carte şi un creion. Amândouă se au una pe cealaltă. Dar ochii mei cuprind mai mult înţelesul ascuns al cărţii decât adnotările făcute cu creionul pe carte, în mare parte fiindcă ochii mei reacţionează în mod independent la modalităţile de receptare a obiectului şi a procesului artistic, asta în baza raportului dintre autor şi operă.

Ceea ce văd este ceea ce cartea mă lasă să văd, iar ceea ce cuprind cu mintea, cu sufletul, cu lumină şi cu adevăr, este ceea ce creionul îmi indică ca fiind prioritar pentru percepţia unei imagini care se citeşte mereu altfel, la fiecare lectură.

Experienţele repetate de scriere şi citire mi-au adus constatarea că sunt străbătut de un fluid misterios, invizibil, spiritual, nediluat în timp, care se află într-o mişcare de curgere faţă de orizontala parcurgerii imaginare a unei lumi construite din cuvinte.

Nu-mi trebuie prea multe cuvinte ca să descriu cartea sau creionul. Îmi trebuie doar un cuvânt: viziune. Şi, da, sunt un vizionar pentru că am citit într-o carte ceea ce acum scriu cu creionul, fără să fiu inclus ca personaj în acea carte.

Între pensulă şi stilou există o legătură care se regăseşte în modalitatea de e expedia o scrisoare, mai mult o scrisoare în care găseşti toane, dispoziţie şi stări ce urcă şi coboară în filonul gândurilor. Lucrarea lor este mereu imprevizibilă, la fel şi destinaţia, sentimentele la care ne ridicăm citind sau privind nu au intodeauna o raţiune, povestirea se termină uneori înainte să ne ducem la capăt firul imaginaţiei, culorile îşi aparţin însă mereu unele altora. Şi, bineînţeles, creatorul este un magician care face deseori o călătorie între nevoia de diversitate şi agitaţie, între amintiri şi vise, unele stringente, altele prea limpezi.

Totul devine complicat şi extrem de simplu. Imaginaţia este asemenea unei telegrame trimisă din odaia celui care îmbină scrisul cu pictura ca şi cum ar apăsa pe un buton, câteodată rămâne încremenit în încordarea creaţiei. Tot astfel, realitatea se aşează mereu diferit, uneori în planuri neclare, alteori ca şi cum s-ar desprinde de la o fereastră al cărei geam ne pare cunoscut, uneori roz, alteori albastru şi de multe ori are o culoare pe care nu ştim să o citim foarte bine.

Da, aşa este. Creatorul, în actul lui se vrea în acord cu tine, chiar dacă eşti o prezenţă trecătoare, chiar dacă viaţa este efemeră. Necazurile şi luptele, prin ceea ce creează, pentru un artist stiloul şi pensula sunt precum o curăţire, o dezlegare, el pune toate lucrurile desăvârşite prin talent deasupra cuvintelor, deasupra asfinţitului şi răsăritului…(Ioana Sarah)

Nicicând nu se arată mai bine semnele decât în zilele liniştite, când aparent nimic deosebit nu se întâmplă. Fii cu mare băgare de seamă la tot ce te înconjoară. Fii atent cum bate vântul, fii atent la zborul păsărilor şi fii atent în ce se reflectă forma şi lumina lunii.

Mai ales, învaţă să ştii ce să faci cu ce cunoşti. Nu uita de Dumnezeu nici când vezi, nici când nu vezi. Răul nu se schimbă niciodată.

Fiecare individ când scrie, este ca şi cum ar face parte dintr-un roman în care personajele nu

sunt cunoscute, drept dovadă vede şi nu crede, sau crede fără să vadă. Scrisul e un fel de postaş care ajunge uneori la uşa sufletului omului, alteori merge pe căi ocolite, ca atunci când ninge abundent şi se troienesc cărările. Ne strecurăm uneori în scris ca şi cum am alerga pe scări, încât ajungem la o întâlnire altfel neprogramată şi nicidecum aşteptată. Da, scrisul e ca o linişte când toamna cad frunze, fiecare clipă fiind supravegheată de Dumnezeu, e ca o mamă ce stinge lumina atunci când toată lumea e acasă. (Ioana Sarah) -

Am întâlnit pe cineva care alerga bine. Apoi am întâlnit pe altcineva care alerga şi mai bine. Apoi am întâlnit pe cineva care nu alerga deloc, stătea pe o bancă, liniştit, şi privea în zare.

În altă zi m-am aşezat pe o bancă. Am văzut un artist care picta minunat. Am observat apoi şi alţi artişti care pictau mult mai bine ca primul. Dar eu sunt un alergător.

Aici stă înţelegerea pe care o dau gândului din seara asta. Indiferent pe ce pun accent, forma şi conţinutul nu sunt întotdeauna pe acelaşi plan. Voi învăţa să fiu pătruns de o perfectă potrivire între parte şi tot.

Ascult o melodie superbă. O ascult de când eram mic. O voi asculta şi la bătrâneţe. O voi asculta mereu, fiindcă îmi aminteşte de mine, de trecut, de prezent. Şi chiar dacă o voi asculta mereu, o voi face diferit, la fel cum sunt şi eu odată cu trecerea timpului. Diferit.

Melodia are prin excelenţă caracterul unui întreg mişcător, vibrant şi însufleţitor mai ales dacă eu sunt cheia unui întreg univers. Şi, mai ştiu, că fără această melodie universul ar fi fost diferit, fiindcă nici eu nu mai sunt acelaşi.

Numai datorită acestui fapt încă mă mai caut, sperând să mă regăsesc în acele note muzicale purtate de-un suflet predestinat unui destin deosebit. Felul formei de a vedea lumea atârnă tocmai de felul conţinutului care mă face să mă simt eu însumi, eu cel de acum.

Melodia încă mă hipnotizează...iar universul încă mă încurajează să mă las purtat de val.

Privesc noaptea. Sunt în întuneric. Luna este ceva mic şi luminos care vrea să mă primească în lumea ei, dar tot ea mă părăseşte odată cu primul nor, dându-mi binecuvântarea unei speranţe în renaşterea unei conştiinţe elevate. Dar nopţii tomnatice nu-i pasă de lumină, mai debrabă preferă acea stare de amorţire a simţurilor, a spiritului, a sensibilităţii, pentru asigurarea unei uitări de sine şi de alţii.

Lumina lunii devine o alianţă împotriva întunericului şi singurătăţii, un fel de paranteză pătrată pusă în dreptul a două puncte verticale: îndoitul rod al simţurilor şi tulburarea sensibilităţii datorate iluziei de a fi separat de întreg, despărţit de restul lumii, dar apropiat de cele sfinte. S-ar zice că răsuflarea mea în bezna nopţii este renaşterea unui sentiment numit nostalgie, versiunea integrală, necenzurată, a unui gând de pe alt un hotar, dintr-o altă experienţă specifică tinereţii mele. Bineînţeles, asta e o altă poveste.

Aşadar, mă aflu la mijloc, între întunericul dens şi o părticică din povestea unei luminiţe care mă face să cred că orice este posibil. Nu este vorba despre curajul de a străluci în întuneric, ci despre faptul că spiritul meu se lasă atras de negaţia unei origini care ar trebui să fie descoperită. Un lucru complicat căruia încă mă străduiesc să-i deslușesc sensurile.

Luna încă se ascunde în noapte atunci când o fiinţă îşi caută parcă propriile ei temeiuri într-o iluminare a sufletului. Nu mai sunt eu însumi, sunt cel care mă găsesc în afara tuturor.

În fiecare dimineaţă citesc cel puţin o oră. Citesc fără oprire. Îmi încălzesc mintea, sau poate mintea îmi cere să fiu dovada străduinţei omeneşti de a cunoaşte Marele Tot al lumii în planul dualităţii: dintre conţinut şi formă, dintre visul ascuns şi realitatea concretă.

Şi dacă citesc, şi citesc zilnic, ei bine, lucrul acesta este evident în domeniul artei, unde fiecare pagină devine mai mult decât o pagină, devine o etapă precedentă alchimiei, însuşire a limbajului scris cu litere de foc în vocabularul unei limbi universale, înregistrare în scris a unei observații referitoare la o anumită gramatică universală care ar putea constitui un fel de fond comun al tuturor limbilor.

Am decis să văd şi să redau necontenit un întreg bine organizat, cu pulsaţie de poveste de viaţă, între adevăr şi provocare. Iată, deci, cum ajung la acelaşi rezultat: repet o anumită operațiune pe mai multe linii de cod răspândite în lumea cuvintelor, şi îmi dau seama că singurul cod care contează este, prin excelenţă, mirajul unui orizont posibil, dar neperceput decât de inimă.

Ochiul artistului este inima unui loc plin de mistere, iar artistul este un om care descifrează mistere în paşi de cuvinte.

Am alergat în această seară vreo 8 km la stadion, mai cu seamă mi-am păstrat vitalitatea. La final am făcut câteva poze cu prietenii de la alergat. Cumva, am simţit că sunt prins între două lumi, între nu şi da. Mai întâi eram eu însumi, închis în lumea mea, apoi erau ei înşişi, închişi în lumea lor.

N-am putut să nu remarc diferenţa dintre noi, deşi diferenţa era un mic progres în ceea ce priveşte precizia acţiunilor iniţiate, antrenamentul puţin diferit, dar la fel de intens.

În lumea mea se întrunea condiţia obligatorie a unui spirit luminat de idealurile artei, care parcă îşi programase o misiune de îndeplinit, în căutarea unei perspective de creaţie sau de inovaţie. Or în lumea celorlalţi, părea să se facă numai evaluarea performanţei atletice într-un context de împărtășire a cunoştinţelor și oferirea de exemple practice și relevante.

Iată ce am înţeles în această seară. Întotdeauna un artist gândeşte ca un artist chiar şi atunci când practică sportul, concomitent cu actul de a avea o atitudine de loialitate şi performanţă. Aşadar, chiar şi atunci când alergi, nu uita că eşti un artist a cărui practică variază de la filosofie până la roluri de leadership.

Am fost un pic mai devreme în grădina botanică. Soarele lumina totul atât de plăcut, aproape tot atât de plăcut ca vara. Am făcut vreo 3 poze, după care mi s-a dus bateria la telefon. În ansamblu, a fost o întâlnire cu mine însumi, cu soarele, cu natura, peste tot o ușoară îngălbenire de toamnă.

Şi m-am plimbat, am admirat, şi am respirat aer proaspăt. Multă lume. Dar o linişte ciudată se răspândea peste tot în jur, ca o constrângere şi ca o limitare, ca şi când nimeni nu avea voie să converseze. Doar privitul părea obligatoriu. Razele soarelui treceau prin orice gând, prin orice privire, prin orice inimă doritoare să primească energie.

Dacă peste tot a predominat sentimentul de mulțumire sufletească, împăcare cu sinele, asta s-a datorat intelectului artistic şi gustului pentru frumos care şi-au trimis firele senzitive până în constituţia specifică a fiecărui lucru sau a fiecărei fiinţe.

Uneori, arta de a fi un om plăcut se produce ca o conexiune între ceea ce simţi când nu

alergi să atragi atenţia şi ceea ce gândeşti despre tine când devine posibil să fii un singuratic în mulţime.

În timpul scurt ce a mai rămas până la sfârsitul anului, atât de multe se vor schimba în domeniul științei. Trebuie doar să știi ce să schimbi.

În timpul scurt ce a rămas, nimeni nu ştie ce se va schimba, omenirea încă se bâlbâie, ce să schimbăm devine greu dacă au fost aruncate toate în aer. Era o vorbă bună, un deştept aruncă o piatră în apă şi zece proşti nu o mai pot scoate. Fiecare poate crede orice şi visa departe, afirmaţiile stau în cuvinte, iar ca să schimbi realitatea e nevoie de fapte, mai ales că faptele bune şi le asumă cei puternici, celelalte sunt exact ca atunci când mergi în parc şi din multă dragoste arunci mâncare pentru porumbei...

În fiecare zi, indiferent de moment, omenirea citeşte şi asimilează informaţie nouă, altfel nu s-ar mai vinde cărţi şi dacă nu s-ar vinde, fiecare ar scrie pentru apropiaţii care ar citi. Ceea ce ar fi un fel de "pomană" la care chemi rude şi cunoştinţe. În domeniul artei rămân opere literare, scrieri care se bucură de multe aprecieri, premii şi aşa mai departe...nu spun de picturi, însă şi ele sunt valoroase prin prisma celor care le achiziţionează, altfel un om poate muri liniştit cu multe lucrări nevalorificate...

Ce face fiecare în plan personal şi în liniştea casei lui are cumva legătură cu arta. Arta este şi atunci când speli vasele, ştiind că în sânul acestei activităţi domină anumite motive directoare, corespunzând diferitelor valori de eficienţă. Poate că arta este atunci când expui sau vinzi lucrări şi oamenii se calcă pe picioare pentru a cumpăra sau le vedea, este ca atunci când tipăreşti cărţi şi ele se vând, lumea le cauta încă... Dar, totodată, arta ţine de numărul oamenilor care îşi aduc aminte de tine chiar şi după ce ai murit: Eminescu, Brâncuşi, Nichita, Labiş, Enescu, Grigorescu, Sadoveanu....aş sta până dimineaţă să enumăr ...ce facem noi oamenii simpli este hrănirea sufletului, oricât ne-am da peste cap ! (Ioana Sarah)

Am alergat în această dimineaţă, de la ora 9. Prin pădure, pe dealuri. A fost un traseu minunat, circa 12 km. Am alergat lângă alţi alergători, majoritatea cunoscându-ne foarte bine, mai ales după atâtea antrenamente împreună. De asemenea, au lipsit foarte mulţi alergători din grupul nostru.

A fost o zi normală pentru alergare, noroiul părea foarte alunecos pe alocuri, bruma se încadra şi ea în plan, totul era umed. Dar soarele ne-a făcut cu ochiul la fiecare pas. De la 2 grade a crescut temperatura la 7 grade în numai oră şi jumătate. Toţi ne-am simţit minunat, exact ca atunci când urcam vara muntele în grupuri compacte.

Şi iată ce am învăţat, de această dată. Totul vine de la sine. Forţa fizică, rezistenţa, să fii capabil să alergi foarte mulţi kilometri în amonte, voinţa să nu te dai bătut, acestea sunt doar un minim necesar pe care ţi-l conservă ocazia de a fi parte dintr-o atmosferă de neuitat.

Uneori te pierzi în strădania ta de a fi tu însuți, absorbind în direcţia propriului sistem de valori o trăire profundă, care implică în mod original acea simţire a inimii de a te recunoaşte un altul, distinct, în fiecare din ceilalţi. Ceea ce se remarcă aici este capacitatea conştiinţei de a fi suverană unei Memorii colective, vii, menită să ducă mai departe un sens al continuităţii, al începutului fără sfârşit.

Mesajul şi imaginea spun totul, mai rămâne ca fiecare să treacă prin prisma gândului scris propria-i înţelegere.

M-am plimbat prin parc, fac asta mereu. În seara asta nu era doar linişte, era şi un soi de

pace a sufletului a cărei existenţă n-am mai cunoscut-o niciodată, sugerând un anumit mod al conştiinţei mele de a se deschide în faţa unei lumi mai reţinute, mai retrasă din vibraţia generată de aglomeraţia oraşului. Şi am continuat să mă plimb, încet, visător, gânditor, făcând totul dintr-o asumare a condiţiei celui ce şi-a dedicat existenţa universului numit "Eu însumi".

Nu m-am gândit la nimic altceva decât la liniştea atât de grăitoare, pe cât de solitară, pe atât de pătrunzătoare, încât am crezut la un moment dat că fac parte dintr-o anumită secţiune a "Sonatei Lunii", dintr-o stranie lume paralelă, asemănătoare cu o transă hipnotică. Mi se părea că aud o melodie lentă în surdină, cu nişte versuri mângâietoare, totuşi atât de străine de personalitatea mea.

Toamna târzie îmi vorbea prin felul cum priveam totul în jur: rupând câte puţin din înţelegerea mea, fiindcă am încercat să sesizez o emoție care să mă transpună într-o altă lume, fără să simt emoţia unei clipe deosebite. Clipa de a trăi pe deplin aici și acum.

Am înţeles, totuşi, un lucru. Posibilitatea de a mă cufunda în emoţia unei experienţe a tăcerii, într-un parc liniştit, lasă să domine obiectivitatea unei viziuni clare şi integre asupra naturii umane. Un om nu se poate cunoaște mai bine până ce nu-şi întâlneşte completarea firească într-o formă de comunicare cu el însuşi.

Tăcerea este singura expresie de intonaţie a sinelui.

Prefer să fiu eu însumi, mai ales atunci când alerg, ştiind că ceea ce mă face un sportiv mai bun este insistenţa de a nu mă prezenta în postura falsă a unei persoane fără caracter puternic. Şi aşa, am renunţat de mult timp la anumite motive directoare, corespunzând valorilor de mare atracţie, cu pretenţii de exclusivitate, care mi-ar putea evidenţia prea mult calităţile sportive.

Nu sunt un vitezoman, nici vreun simbol al rezistenţei în alergarea la maraton. Momentele în care apar destul de transparent, liber să mă simt în largul meu, în sânul cărora viaţa obişnuită trage cu ochiul numai la tiparul unei forme de auto-exprimare trăită cu puterea văzului artistic, sunt unice prin facultatea mea sufletească de a scrie, de a mă regăsi într-o singură poveste. Povestea mea.

O singură eroare, însă, mă pândeşte la fiecare pas, o plăsmuire lipsită de temei, un firesc lipsit de orice forţă de sugestionare, faţă de orice act de evoluţie a sinelui: aceea că niciodată nu voi putea alege eu însumi momentul când voi deveni altcineva.

Perfecţiunea este valoarea omului care îşi surprimă tendinţele de diferenţiere.

Încerc să uit de ceea ce nu trebuie să-mi amintesc. Însăşi amintirile sunt uneori o povară, mult mai greu de îndurat decât posibilitatea de a nu mai fi eu însumi un unicat. Căci totul se reduce la nevoia de a uita faptul că nu am fost dintotdeauna cel ce sunt acum, îngrijorându-mă de importanţa acordata unei căutări a ceea ce am vrut dintotdeauna să devin.

O facultate sufletească izolată, căci mi-am asumat multe nereuşite, himere, neîncredere, imagine neclară de sine, atitudine nerealistă. Chiar şi acum sufletul meu face acordul dintre atunci şi acum prin care se distinge intuirea profundă a unei cauze de emancipare, afirmare, răbdare superioară. Nu-i de mirare că de atâtea ori am emis judecăţi prea puţin apreciative cu privire la ceea ce e frumos la mine, la lume, la univers.

Lupta profundă cu mine însumi a fost orgoliul de a-mi controla destinul atunci când sufletul meu se aprinsese de dorinţa de a vedea acel ceva "mai deosebit" în alte persoane, decât la mine.

Probabil, modurile de a vedea acel ceva la care ne uităm zilnic ne sunt oferite la alegere de versiunea unei auto-observări în care sufletul nu este suficient de bine copt încât să iasă din ceaţa groasă a confuziilor... la lumina unei vârste fără amurg.

Şi dacă i-ai spune omului să se schimbe, el tot nu s-ar schimba, în veci. Nici măcar schimbarea nu schimbă omul, ci îl bagă în altă lume, într-o nebuloasă care nu are nimic de-a face cu realitatea.

Astfel este omul care nu are niciun Dumnezeu, este neschimbat, neschimbător și, bineînțeles, considerabil lipsit de caracter. În acest caz, poate e mai drăguţ să ascultăm sfatul lui Marcus Aurelius:

"Nimic nu e mai ruşinos decât prietenia lupului: înainte de orice, fereşte-te de acesta."

Privesc tot timpul înainte, dar uneori uit să privesc de aproape, considerând că tot ceea are de spus depărtarea este mai de folos decât ce are de spus apropierea. În cazul Eului original, situaţia este cu totul alta. Am perfectă dreptate să mă analizez dintr-un punct de vedere neutru, adică fără influenţa vreunei vederi stabilizate în jur, fiindcă nu pun presiune pe sentimentul de a aparţine cuiva.

Gândirea aceasta este foarte îndreptăţită, chiar emancipată de domnia sferei vitale a ideii de contact autentic cu mine însumi. Sinele nu poate ajunge predominant în toate colţurile lumii, înspre vederile unei autorităţi exterioare, într-o vastă producţie de perspective, dar întotdeauna se recunoaşte aproape de profunzimea unei clipe trăită sub inocenţa orientării unitare.

Sinele are calitatea de a fi unul singur. Trebuie să-mi susţin starea de definire a trăitului a cărei intensitate dă valoare existenţei, rezumând fiinţa mea la profunzimea ei originală.

Beau un ceai fierbinte de mentă, la prima infuzie. Nu doar că-l beau, îl şi savurez cu toată fiinţa mea, ca şi când aş introduce în organism un leac misterios care promite viaţa veşnică. Tot acest proces poate desemna o anumită suprapunere între miracolul tinereţii şi devitalizarea sfârşitului, o înlănţuire de gânduri simple între forţa superioară a durabilului şi o reacţie de moment împotriva efemerului.

Cumva, aici şi acum, mă simt nemuritor. Numai ceaiul este de vină, fiindcă îmi arată că păstrează încă un caracter de permanenţă, o orientare în sensul durabilului şi atemporalului, exprimat mai bine printr-o stare de spirit excelentă, un nivel sporit de energie şi un somn mai odihnitor.

Da, chiar şi cei nemuritori îşi mai odihnesc din când în când oboseala de a trăi tot mai mult în prezent.

Însă, în legătură cu aceasta trebuie să accentuez ceva în mod deosebit: puterea ceaiului nu are legături unitare cu tinereţea fără bătrâneţe, ci se raportează la o existenţă care încă se reabilitează prin sorbirea unei conversaţii cu mine însumi.

Asadar, ceaiul mă familiarizează cu un aspect profund al lumii în care mă învârt: tot ce se manifestă în acord cu mine însumi trebuie neapărat să se cufunde în sorbirea unei trăiri care nu se aseamănă cu o alta.

Ceaiul mă face să simt trăirea experienţei unei realităţi care transcende ceea ce este trecător şi care mişcă doar ceea ce nu se vede.

Veneam de la alergat. Multe frunze erau căzute pe bulevard, multe din ele rupte de paşii trecătorilor. Am ridicat o frunză veştedă, am privit-o atent, dar nu cu ochii unui artist, ci mai degrabă cu ochii unui om obişnuit care nu încearcă să descopere o semnificaţie ascunsă în orice lucru din jur.

Şi priveam frunza în timp ce mergeam, în linişte, cu o milă nesfârşită, fără să comunicăm în vreun el, fără să ne știm motivele blândeţii din priviri. Cumva, mă simţeam ca şi când aş fi intrat în underground-ul unei lumi ce se descompune lent, dar inevitabil. Şi frunza, atât cât se pricepea la oameni, mă privea cu nişte ochi goi, ca şi când ar fi văzut în mine propria ei goliciune, dezintegrare.

Şi atunci am înţeles mesajul naturii. În tot ceea ce îmi adâncesc gândurile zace o aparenţă, ceva care este altfel decât pare la prima vedere, o aparenţă care-mi zice hai, deschide-mă, simte-mi prezenţa în neant.

O clipă mi-am întrerupt circuitul sufletului în univers şi am plutit într-o necunoaştere crasă a realităţii, într-o încolăcire moale şi leneşă de simţuri şi raţiune.

Da, şi eu sunt o aparenţă a frunzelor posibil de a fi percepută doar printr-o privire a naturii aruncată asupra limitelor umanului, asupra derivelor existenţiale ale umanului.

Frunzele cad toamna si mereu sunt la fel de frumoase, realitatea are subtitluri si indeplineste mereu ceva in viata noastra, frunzele cad ca intr-o surzenie placuta tot timpul, unele se inalta cand sunt calcate de parca ar fi abisuri. Ele seamana unele cu altele la fel cum seamana picaturile de roua, nu trebuie sa fii artist sa privesti, artistul traieste in veacuri si e de neegalat, noi ceilalti suntem trecatori prin viata. (Ioana Sarah)

Am alergat în această seară aproximativ 10 km. Dar am alergat ca şi când n-aş fi alergat, dovedind că sunt o punte peste timpul unui interviu acordat sufletului meu de a fi pururea acelaşi, statornic în comuniunea lui spirituală cu Dumnezeu. Şi asta pentru că în profunzimea firii mele, a gândurilor mele, a trăirilor mele, se regăseşte acea înţelegere a scriitorului cu cititorul.

Pentru tot ce ai făcut pentru mine, tu, minunat suflet cuprins de cea mai tăinuită mângâiere a unui timp memorabil, îţi datorez o mie de cuvinte de neimaginat, dar totodată îţi datorez o explicaţie: îmi doresc consolidarea sentimentului de apartenenţă la ceva mai mare decât mine însumi.

În lumea esenţelor sufleteşti domină miracolul de a face să coincidă sensul şi fiinţa, acordul dintre formă şi conţinut, gustul independenţei unei vieţi libere.

Tocmai aici este înţelegerea. Oricât aş fi încercat să alerg, cât mai bine şi pe distanţe cât mai lungi, ca de altfel, orice formă aş da unor situaţii de maximă concentrare, frumosul care îmi dezleagă cuvintele încă îmi urmează paşii spre o ţintă necunoscută. Sunt un alergător care îşi alege bine cuvintele înainte de a-şi impulsiona Egoul să creadă în imposibil.

Iar logica alergătorului nu este altceva decât expresia fidelă a principiului identităţii, adică a acordului cu sine însuşi într-un mod deschis, neascuns, într-un infinit fără de care viaţa nu şi-ar simţi rostul. Voi alerga mereu ca să nu mă părăsesc niciodată. Ca să nu mă uit niciodată. Ca să nu rămân niciodată dator în faţa rarităţii de a găsi calea cea bună spre iluminare.

Niciodată nu mă voi descuraja în drumul spre o cât mai posibilă desăvârşire ca om şi ca spirit. Voi alerga tot timpul alături de spiritul meu.

Ascult ENIGMA, fiindcă la mijloc este ceva ce dintotdeauna m-a surprins, m-a inspirat, mi-a oferit acel ceva ce am căutat mereu: un sens acolo unde sensul a devenit brusc absent.

Mai mult ca orice, şi dintotdeauna, am rezonat cu acest proiect spiritual. Tot un român a fost iniţiatorul proiectului Enigma, tot un creator, tot un talent neîntrecut...

Stau pe un scaun, uitându-mă în jur la toate lucrurile din camera mea, inclusiv la cele ce nu se văd cu ochi obişnuiţi, privirea nefiindu-mi alterată de superficalitatea unei lumi guvernată de imagine. Este şi acesta un soi de confort, pentru că pot regla amestecul real şi transparent între banalitate şi nobleţe - în dialogul meu compensator cu inspiraţia de mare ţinută poetică şi artistică.

Cumva, vreau să simt că mă înalţ spre nobleţe, nu să cobor spre banalitate. Dar scaunul mă ţine într-un loc, ca un prizonier al absurdului sau al propriilor nelinişti mistuitoare, fără să pot înainta cu privirea şi cu gândul decât spre cele netrecătoare, ce nu se văd. Şi totuşi, forma lucrurilor redată prin intermediul culorilor şi al semnificaţiilor pe care acestea le au, prin combinarea modelelor şi mărimilor, transmit un mesaj din cele mai vechi timpuri: totul poate fi aranjat şi rearanjat, într-un fel sau altul.

Cu vădita predominanţă a aspectului individualizat de simţul practic al unui designer, a achiziţiona un lucru nou înseamnă să scap de altul. Ar trebui să renunţ la scaun sau la toate celelalte lucruri din jur, ca să îmi regândesc modul în care trăiesc, mai ales modul în care percep fenomenul artistic?

Clar. Trebuie să-mi recunosc subiectivitatea. Deşi totul se învecheşte, se prăfuieşte şi se destramă, eu port în gândul meu, până la epuizare, aceeaşi imagine a personajului narator care, aflat permanent în căutarea absolutului, exagerează cu prea mult text relativul şi particularul, aparentul şi conjuncturalul.

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-cartilor.html

Cartea Creaţiei

On Octombrie 23, 2020

Cine înțelege semnificațiile artei și limbajul științei, acela înțelege modul de gândire al lui Dumnezeu.

Citesc o carte, cartea mă citește pe mine, fiindcă ne leagă scrisul, povestea și emoțiile realității pe care o trăim reciproc. Sunt o carte din orice carte, având aceeași esență, înfățișată printr-o accentuare a spiritului pătrunzător. Acordul nostru fiind realizat printr-o privire metafizică ațintită asupra lumii de dincolo de textual.

Uneori stiloul cu care fac adnotări direct pe carte îmi pare că scrie singur. El parcă contribuie la trezirea mea din realitatea cărţii în care îmi integrez sufletul. Pare a fi numitorul comun dintre expresie şi conţinut. Un artist ca mine se identifică cu toate uneltele muncii lui, şi le însuşeşte ca pe un veritabil credo, apoi le integrează în tainele sinelui său.

Stiloul şi pensula formează un întreg ce conţine corp şi suflet, unind viaţa şi moartea prin magia lor de a crea o operă de artă fără egal, dincolo de timp şi spaţiu. Ceea ce face ca stiloul să se exprime prin controlul imaginaţiei constructive, uitând tot ce-a fost spus înaintea lui, este însăşi experienţa vederii pensulei care începe să se mişte după lumină, chiar dacă intensitatea cu care ea aplică culorile este de la palid la roşu aprins.

Bineînţeles, stiloul poate să scrie liber, însufleţitor, simţitor, în numele artei şi al artistului, dar mai întâi el trebuie să meargă tot înainte, rămânând cât mai mult timp în picioare fără să se teamă că ar putea să cadă. Scrisul lui va fi perfecţionat în perioada în care pensula îşi va împlini a doua tinereţe, prin discreţie şi înţelepciune, considerându-se apropiat de cele sfinte, fiind capabil să preia mişcarea pensulei şi să o transforme într-o formă de concretizare a limbajului şi de reliefare a expresiei literare care să supravieţuiască vederilor prea înalte.

În lumea celestă, atât stiloul cât şi pensula trimit raze de lumină sub formă de spirit, influenţând aştrii de la prima la ultima pagină de poveste. Artistul le utilizează pe amândouă ca un act de cinstire a lui Dumnezeu, pentru a-şi desăvârşi realitatea fără să se nege pe sine, ci dublându-se ca fiinţă.

Eu sunt un artist excepţional fiindcă stiloul i-a şoptit pensulei ce să picteze, iar pensula a pictat o mână care scrie singură, negru pe alb, că eu sunt subiectul raţionalităţii creaţiei.

Stiloul îi cere pensulei să nu ţină seama de tiparele unei limbi de o clasică perfecţiune şi rigoare, ci să scoată în evidenţă trăsăturile mâinii care îi conduce cu uşurinţă scrisul către universalitate. Pensula a profitat de acest prilej pentru a spune că dacă stiloul s-ar fi aflat în prim planul tabloului, cuprins de mâna care scrie despre pluralitatea lumilor, atunci arta ar fi fost mai uşor digerabilă.

Or stiloul n-a fost corect informat de sugestiile pensulei de a conferi scrisului o mai mare exactitate în ceea ce priveşte filosofia artei şi a trăirii estetice, în afara oricărei intervenţii divine, aşa încât să facă cu uşurinţă ceea ce era necesar pentru ca un tablou să prindă viaţă

prin cuvintele experimentate în prezenţa Creaţiei (izvorâtă din efort şi suflet, din legendă şi adevăr).

Şi astfel artistul, tânărul care descris în cartea lumilor peisajele altor lumi, n-a mai evaluat cu precizie capacitatea stiloului de a transfera imaginația pe hârtie și de a documenta invizibilul cu mereu alte cuvinte, ci a continuat să picteze o oglindă nesfârşită, cu două feţe, ca şi când mâna lui ar fi fost cea care mânuieşte pensula în marea iluzie a realităţii.

Ştiu că stiloul nu va pretinde niciodată că îi aparţine pensulei, dar cu siguranţă va transmite mai departe ceea ce pensula a avut de exprimat în culori vii şi îmbietoare.

Asta înseamnă să fii artist, să fii capabil să tratezi pensula ca fiind autorul unui manuscris secret care descrie, pas cu pas, drumul adevărului parcurs existenţial şi artistic, iar stiloul să-l tratezi ca o manifestare a spiritului acrilic ce se exprimă numai pe şevalet prin modul divin de a crea formele şi imaginile.

Natura cunoaşterii de care face dovadă un artist se află în acord cu gradul lui de receptare a "frumosului sensibil" specific unui trandafir, şi asta datorită modului simţitor de a fi îngerul care cunoaşte alt înger.

Artistul poate cunoaşte cel mai mult "frumosul sensibil", şi poate face ca trandafirul să fie cunoscut şi îndrăgit cel mai mult, cu cât acesta se aseamănă prin natura lui cu un înger.

Deci, materialitatea trebuie exclusă din aria criteriului estetic, prin invocarea simţurilor şi a fiorului mistic, a alterităţii care cultivă ideea împlinirii artistului în relaţia sa responsabilă cu fiinţele naturii, într-un univers divin.

Pentru a surprinde legătura dintre un trandafir şi spiritualitate, s-a folosit un mijlocitor, anume un simbol plin de înţelegere adâncă, Semnul Crucii.

La rândul ei, crucea fiind formată din două drepte dispuse perpendicular, intersectează domeniul artei şi al culturii în punctul în care spiritualitatea şi pictura devin o compoziţie literară.

Poate oare o dreaptă dusă din reprezentările artei să intersecteze o altă dreaptă dusă dintr-o viziune a culorilor în punctul în care simbolul devine o trăire în revelaţie?

Dacă da, atunci mă gândesc la mine ca la un vizionar al spiritului de independenţă în gândire, care străbate cu pensula întreaga idee a Creaţiei, dincolo de cuvinte şi de imagini.

Arta este receptată de omul simţitor în acord cu modul de a fi spiritual. Intenţia simţurilor de a căpăta o formă prin intervenţie divină, necesită o simţire aparte, aferentă compunerii unei picturi gingaşe cu ajutorul unui pensule plină de farmec şi imaginaţie, care sfidează legile

timpului şi ale spaţiului.

Aşadar, ca să devii un artist trebuie să fii conectat cu ceea ce este sensibil şi care are capacitatea de a fi surprins într-o pictură a cărei particularitate constă în resurecţia identitară şi spirituală a unei gândiri mistice.

Cel ce simte trebuie perceput ca esenţă a unui obiect perceput prin simţuri, tot aşa cum numai un sfânt percepe prezenţa îngerilor.

Când văd ceva colorat percep culoarea cu raţiunea particulară a unui pictor care îşi plimbă vederea prin grădinile raiului. Pictorul compară trăsăturile fabuloase din portretele personajelor sale cu trăirile unei conştiinţe sensibile, la fel cum raţiunea pe care Dumnezeu a pus-o în noi se compară intenţiile universale.

Măiestria pictorului se poate simţi prin intermediul calităţii culorilor percepute în mod esenţial de către alt simţ, acela al comuniunii cu lucrurile sfinte, cum se întâmplă atunci când vezi ceva care poate fi privit mereu altfel.

Mi-am imaginat întotdeauna că sunt un erou al cuvintelor, capabil să favorizeze o viziune artistică aparte. Răspunsul stiloului meu este imediat trebuincios imaginaţiei vizionare, dar totodată se învăluie în umbra misterului, căci seamănă adesea cu o pensulă care, amestecând petele de culoare, capătă echivalenţa mijloacelor de expresie ale poeziei sau ale plasticii (compunerea, valoraţia, stilizarea, generalizarea, etc).

Stiloul trebuie să asigure transpunerea picturală a ceea ce s-ar fi putut exprima tot atât de bine cu ajutorul pensulei puternic influenţată de înfăţişarea unui lucru aflat în desfăşurare, decât a unui obiect finit.

Forţa viziunii mele este modelată în alt spaţiu, dincolo de accesibil, sau accesibil numai privirii care se întâlnește plurivalent cu o realitate mistică. Stiloul meu ştie acest lucru şi îşi condensează misterul scrisului în afară înţelegerii obişnuite, dar în aşa fel încât să surprindă adevărata natură a fiinţei mele, de aici şi de dincolo.

Astfel reuşesc să mă transpun într-un scris sacru, parabolic, alegoric, pliabil pe o realitate artistică, dând stiloului importanţa cuvenită unei pensule care, ocolind legile universale, se deschide în ochiul conştiinţei de dincolo de mine, de dincolo de această lume. Cuvintele mele sunt cerneala unei vieţi care nu se scrie pe hârtie.

Există un fel de a scrie prin care sufletul stiloului poate fi unit cu sufletul unui alt corp sensibil, cum este pensula, căruia îi poate administra o substanţă reală, vie, imaterială sau spirituală şi nemuritoare.

În plus, virtutea acestui suflet este difuzată spre exterior, printr-o formaţiune de simboluri puternice cu ajutorul FLUIDULUI UNIVERSAL, adică prin actul de creaţie, cu ajutorul pensulei. Sufletul nu poate fi atras de materie spre a da viaţă unei forme de exteriorizare a frumosului artistic, dacă stiloul nu conţine virtuţile generative ale unei capodopere: acordurile cromatice, expresivităţi ale limbajului plastic, semnificaţii dătătoare de unitate, claritate şi cursivitate.

Aşadar, dacă m-aş gândi la mine ca la un stilou care străbate prin vârful pensulei un fir de poveste, probabil aş găsi de cuviinţă să îmi analizez condiţia de Creator prin prisma ambiţiei de a exploata virtuţile unei tehnici de mare rafinament: aceea de a crea profunzime acolo unde se decantează toate întâmplările vieții și se proiectează toate idealurile ei.

N-ai cum să te joci cu ştiinţa fără să fii tu însuţi un stilou fermecat transpus într-o pensulă plină de culoare, vizionară, generatoare de fantastic.

Probabil, cea mai remarcabilă şi mai caracteristică manifestare a artei mele este însuşirea stiloului de a simţi mlădierile pensulei în forme de expresie ale suprarealismului, concepute ca o juxtapunere a două realități îndepărtate unite pentru a crea o realitate nouă.

Eficacitatea vizionară care sporeşte puterile iniţiale ale imaginaţiei artistice este dată de puterea unui penson de a scoate în evidenţă eleganța unei pensule care tratează magistral expresiile sufletului meu într-un număr infinit de universuri.

Stiloul meu posedă o conştiinţă cum rar mi-a fost dat să întâlnesc, posedă un spirit evoluat pe care, dacă reuşesc să-l domin, voi putea să pătrund mai adânc în inima universului, tot aşa cum un navigator, având la îndemână o busolă bine calibrată, se avântă tot mai mult în larg ca să descopere ţărmuri noi.

Instrumentul complementar stiloului este pensula cu care artistul se deplasează în lumea culorilor de ulei, având şi ea un spirit pur, lucid şi subtil, capabil să întregească o viziune lucidă, o imagine a spaţiului expusă cronologic pe măsura evoluţiei ştiinţei. Şi stiloul şi pensula, atât de înfrăţite amândouă printr-un limbaj artistic, pot face să curgă sângele pur al inimii în râuri de purpură numai dacă sunt direcţionate de "mâna care conduce hazardul" spre universalitate. Totodată, ele cultivă gustul pentru cultura vizuală, impunând tendinţa spre monumental și grandios.

Cred că aici mă regăsesc şi eu. Asemenea candelei vrăjite din cămăruţa sfântă a alchimiştilor, ochiul bine format al stiloului îşi varsă raza luminoasă asupra unui pergament misterios, uns cu sângele pur al inimii, şi tot atunci pensula fiind luată în posesie de spiritul unui artist al scrisului sacru, va influenţa razele reflectate pe suprafaţa şevaletului ca fiind, totodată, mijlocul de exprimare al sufletului divin.

Merg şi mai departe de atât cu acest raţionament, spunând că artistul ia în posesia sufletului său menirea stiloului de a fermeca minţile născocitoare cu acea curgere neîncetată a sângelui - arzător în cuvintele demiurgice, dar totodată artistul se delectează cu forţa pensulei de a da sensibilitate zbuciumului său sufletesc făcând, precum în cazul magiei, ca razele cristaline ale unui glob de cristal să pătrundă în inima celor care au înţeles arta fermecării şi a farmecelor.

Eu nu sunt doar un artist unic prin exprimarea spaţiului şi a modalităţii în care dau viaţă

ideilor. Sunt un stilou însetat după adevăr, acompaniat de o pensulă nedespărţită de esenţele tari ale imaginarului artistic. Sunt o rază a ființei spirituale solare acompaniată de lumina reieşită din antiteza lumilor naturale și cele create de om.

În fiecare dimineață citesc cel puțin o oră.

Cerinţele unui scris frumos sunt date de simţul gustului pentru universul artei pe care stiloul îl trezeşte cu răsufletul lui uniform, gust pe care îl regăsim în simţul tactic al pensulei care cultivă interesul pentru cultura vizuală.

Cine a observat bine, în literatură, la fel ca în pictură, mâna care creionează discret spaţiul poveştii este aceeaşi mână care dă stiloului caracteristica viului de a se transforma la nesfârşit, împingând creaţia mai departe, iar pensulei îi conferă acea fragilă seninătate a viziunii cu care îşi desenează meticulos miraculoasa viaţă trecătoare.

În momentul în care stiloul îşi încălzeşte substanţa expresiei unice, prin imaginaţie, iar pensula îşi arcuieşte mişcarea divină pe suprafaţa şevaletului, atunci mâna care le coordonează pe amândouă, în funcţie de maniera în care este afectat mediul intermediar, are calitatea de a traversa spaţiul a două realităţi artistice: expresivitatea limbajului plastic şi transmiterea creatoare a unor emoţii.

Bineînţeles, un obiect sensibil nu-şi schimbă mâna care-l utilizează, dar întotdeauna este atins de o mână sensibilă la vibraţiile unei profunde şi foarte nuanţate trăiri.

Concluzie: O mână rece va reacţiona totdeauna într-un mod material în contact cu obiectele reci, iar o mână sensibilă va acţiona ca un anestezic sufletesc în contact cu obiectele fragile, sensibile, artistice.

Pentru a defini suprarealismul trebuie să construieşti imaginea unui artist din viitorul unei opere de artă care mişcă prezentul cu plasticitatea unui sentiment spontan de Deja-Vu.

Viitorul, subordonat analizei expresiei imaginilor semnate de o realitate virtuală, mişcă opera de artă a prezentului către plasticitatea unei exprimări autentice, metaforizante într-o partitură a memoriei epice.

Dacă poţi, construieşte-ţi imaginea din sentimentul de libertate pe care îl dă suprarealismul, gândindu-ţi memoria ca o combinare a tututor elementelor artistice predominante într-un timp care se desfăşoară continuu, precum o roată a existenţei cuprinsă în Inelul Universului.

O întreagă strategie de promovare personală este o construcție a imaginii prezentului făcută de un artist al viitorului.

Sunt atâția oameni care au descoperit lucrurile sfinte doar cu ajutorul privirii, dar nu au reușit să le domine cu spiritul. Alții trec mereu nepăsători pe lângă ele, iar cei mai mulți nu știu ce să facă cu ele.

Lucrurile sfinte sunt prea sfinte chiar și pentru sfinții care sfințesc icoanele.

Practic, degeaba ştii să foloseşti cuvântul dacă nu ştii să legi culoarea de o viziune sau de o amintire, încât să atingi subiectul unei Creaţii pline de poveste şi mister.

Tot astfel, talentul unui scriitor se intersectează cu talentul unui pictor în punctul în care stiloul poate imita o pensulă în sensul în care fiecare cuvânt poate să ascundă un sentiment sau poate să păstreze monopolul unei culori pe care o simte ca fiind consecventă în promovarea unei imagini.

Să încercăm să desenăm cu diverse cuvinte un trandafir ale cărui culori întrec prin semnificaţie lizibilitatea unui conţinut bine scris, relavant şi preţios.

În acest caz, formularea cuvintelor trebuie să egaleze mlădierea pensulei, prin gingăşia şi sensibilitatea mâinii sensibile a unui artist care reaprinde scânteia divină din interior şi îşi caută armonia în lirism, în misterul naturii.

Putem spune deci, că desenul este un cuvânt pe care artistul îl exprimă sub formă de culoare cu ajutorul pensulei.

A fi artist înseamnă să pictezi totul în cuvinte, ţinând cont de faptul că orice cuvânt este expresia unei forme de devoţiune faţă de cursivitate, originalitate, inspiraţie, specifică unei personalităţi devenită simbolul unei asumări a naturii "sub specie interioritatis".

Stiloul meu pare să fie condus de imaginaţia mea vizionară şi plurivalentă spre forme de expresie care vestesc imaginea "Renaşterii" într-o lume nouă, înfloritoare. Iar dacă acest lucru se întâmplă la sugestiile pensulei pline de graţie, care are ca scop modelarea unei imagini din altă lume, într-un spaţiu futurist, înseamnă că am îndeplinit o îndatorire creştină.

Probabil, simbolismul de care dă dovadă un bun creştin este calitatea stiloului de a se transpune într-o pensulă care poate da multă culoare într-o compoziţie net suprarealistă.

Un cunoscător ştie să unească un lucru cu materia unui trup, la fel cum pictorul ştie să unească culoarea cu expresia adâncă a unei simţiri adevărate. Ca atare, în artă, modul natural

de a fi al unui lucru trebuie înţeles ca un mod fizic de a fi al unei forme.

A şti să receptezi o formă în mod imaterial înseamnă să pui simţirea într-o culoare care nu schimbă starea de folosinţă a lucrului (sau starea lui de repaus), dar îl face să fie diferit.

Mă trezesc în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră. Nu ştiu de ce se întâmplă asta, niciodată nu pun alarma să sune. Cred că de vină este soarele care îmi luminează camera cu un surâs atât de larg, încât mă umple de energie. Apoi mă apuc de citit, şi nu mă ridic din pat până ce nu citesc cel puţin o oră.

Trag concluzia următoare: este important să fii luminat ca să te trezeşti, şi trebuie să fii treaz înainte de a fi un om învăţat.

Am învațat din cărți că nu trebuie să citesc mult pentru a scrie bine.

Mai important decât să citești mult, este să scrii cât mai mult.

Artistul talentat nu va fi niciodată un produs al învăţăturii adusă de şcoală. ci va fi un produs al muncii de creaţie.

Talentul înnobilează creaţia dăruită omului de la natură pentru ca el să se întoarcă spre Cauza Eternă.

În mine sălăşluiesc două spirite. Primul este caracterizat de tendinţa spre unitate, celălalt este caracterizat de tendinţa spre multiplicitate. Primul este raţiunea, celălalt este viaţa. Primul linişteşte, celălalt răscoleşte.

În ceea ce priveşte arta, chiar dacă prin aceasta se realizează alteritatea, cred că eu sunt expresia comună a celor două spirite, adică nu sunt altceva decât două concepţii net opuse ale unei fiinţe spirituale aflată într-o călătorie magnifică numită "Ştiinţă Trăirii Prin Celălalt".

Între mine şi aducerea artei la viaţă există o legătură cât se poate de evidentă, atât de evidentă încât stilul pe care l-am adoptat reeditează trăsăturile intime ale Renaşterii.

Însăşi Renaşterea se leagă în bună parte de persistenţa cu care spiritul meu apare la suprafaţă în diferite epoci, îmbrăcând diverse forme de exprimare vizuală.

Stilul meu păstrează un caracter specific permanent.

Să vezi frumosul într-un univers de stele care îşi merită locul în cartea unei vieţi plină de semnificaţie.

Cartea vieţii merită 5 stele dacă are în vedere conceptualizarea frumosului natural.

Scrisul meu vorbeşte despre un personaj încântător care trăieşte în două lumi, cea a lui Hauff şi cea a lui Andersen.

Însăşi scrisul traversează aceste lumi, de la oglindă la reflexie, şi nu se opreşte până ce nu îşi găseşte echilibrul între Piatra Filosofală şi Doctrina Secretă, încât personajul nou conturat pare să aibă calitatea unui creator cuprins de beatitudinea Renaşterii.

Sunt identic cu imboldurile care duc la ceea ce se numeşte în artă: "Frumos Imperceptibil" şi "Reflexie Expansivă".

Citesc o carte scrisă de John Grisham. Important este ca lumea să rămână loială modului meu de a o descrie. Sunt un regizor strălucit.

Voi scrie o carte cu citate celebre. Primul citat: Celebritatea este suma cuvintelor care îmi formează numele. Mai e nevoie să mă prezint?

Citesc o poveste scrisă cu suflet divin. Cuvintele încep să facă parte din mine, din povestea mea, chiar dacă viața mea e diferită de viața celui din poveste.

De vină sunt cuvintele. Ele sunt ipostaze ale manifestării spiritului meu în materia unui univers simultan care se aplică la TOTUL UNU și la Unicul TOTUL ÎN TOT.

Existenţa creaţiei mele este atât de insistent cerută de ştiinţă, încât eu o numesc "Lumină", din punct de vedere spiritual. Prin urmare arta, la fel ca ştiinţa, se manifestă în orice lucru care se diferenţiază prin purificarea făcută în duh de Cauză Eternă.

Numai ochiul atent al unui clarvăzător vede lumina acolo unde ochiul normal percepe doar întunecimea.

Înveți în fiecare zi ceva nou de la oameni, și nu ești niciodată hotărât ce să faci cu ce-ai învățat de la ei.

Mai bine lași totul să se piardă, încât să nu te pierzi tu în vederea satisfacerii curiozității.

Cunoscătorul poate să traverseze substanţa lucrului respectiv la fel cum pensonul traversează fiecare punct al pânzei, cu diferite culori, de la o parte la cealaltă a ramei. Cunoscătorul ia în calcul modul de a fi el însuşi intelectul acelui lucru.

Un cunoscător a dobândit cunoștințele necesare schimbării formei lucrurilor, cu atât mai mult cu cât ştie să observe minuţios diferenţa dintre "esenţa" şi "natura" lor. De fapt, paralela dintre cunoscător şi lucruri trebuie să fie făcută simultan cu distincţia dintre "esenţă" şi "natură".

Eu sunt un cunoscător pentru că esenţa mea se află în natura lucrurilor care îşi schimbă forma datorită obiectului gândirii pe care îl produc eu însumi.

Fiecare personaj al operei mele are simbolul unui atribut spiritual, care rezidă din apariţia periodică a omului în două lumi distincte. O lume a trandafirului, pământească, şi o lume a artistului, plastică.

Trăirea sufletului le uneşte pe amândouă, şi le uneşte prin intermediul conceptului de scriere și gândire, interpretate unitar ca o mişcare vizionară, cristalizată intr-o ştiinţă aparte care atinge toate existenţele.

Stiloul cu care notăm sau scriem, câteodată ne salvează, pentru simplul fapt că după ce scriem frumos strălucim noi înşine în faţa noastră. Scriind recitim propria reflectare în gânduri. Poate că lucrurile pe care nu le-am expus cândva sunt precum o sobă în care ard lemne şi fiind întuneric se desenează pe tavan imagini, gutuile stau la geam şi aşteaptă să fie gustate. Totul are iz de amintiri când scriem...

Este uşor să citeşti în general, unii oameni citesc pe stradă, din simplu motiv: de ce să ai memorie proastă în timpul liber şi bună când împrumuţi cărţi? Explorăm timpul în funcţie de situaţie, el este o carte poştală pe care o trimitem zilnic, mai ales dimineaţa...

În fiecare zi toţi devenim mai simpli şi mai accesibili, vorbele bune pe care le primim sunt

asemenea unor scrisori de dragoste, nu avem niciodată forţa să ne lipsim de ele...

O floare spune multe prin parfumul ei, iar dacă nu miroşi parfumul nu înseamnă că nu-ţi place floarea...ci doar că frumuseţea ei este atât de atrăgătoare, că uneori uiţi să mai priveşti înăuntrul ei.

Vanitatea este un copac cu prea multe frunze multicolore, dar cu rădăcini firave.

Învață să crești cu rădăcini puternice, decât colorat.

Arta mea este un capitol independent de genurile frumosului, prin faptul că tot ceea ce altora li se pare frumos, pentru mine este doar o încordare a sentimentului de libertate totală care duce la însuşirea de a fi un Creator.

Nu-i mai puţin adevărat că arta mea se autodefineşte ca o "expresie a sinelui" încărcată cu potenţialul de revelare a unei lumi transfigurată într-o operă de artă.

Calitatea de a fi un Creator emană din atitudinea ta faţă de efectele ştiinţei.

Povestea cea mai lungă a Creaţiei este împlinirea ştiinţei de a fi tu însuţi o ştiinţă.

Nu-ţi poţi lărgi orizontul cunoaşterii fără să priveşti lumea ca o albină ce produce miere din nectar.

Privește-te așa cum te-ar privi o floare: prin ochii unei albine.

La început a fost haosul. Lucrurile începeau să se lege între ele, dar într-un mod destul de alambicat şi chiar straniu. Apoi a urmat ordinea. Lucrurile au început să fie astfel aranjate, măsurate şi interpretate, încât acestea căpătau un sens.

Gândesc că formă finală a scrisului artistic rezultă, în fond, din nuanţele variate ale graţiei cu

care faci ca lucrurile să iasă din întuneric la lumină.

Orice dimineaţă este precum zăpada ce cade noaptea când dormim. Ne trezim şi în fiecare zi păşim pe o nouă zi ca pe zăpadă, uneori mai bate vântul şi ne sare zăpadă în fată, alteori este ca şi cum am citi cea mai bună carte din oraş, eventual achiziţionată de la anticariat. În fix acea zi poate cineva citeşte într-un tren o gazetă despre vreme. Poate nu ştie cum să coboare din tren ca să pară că este într-o nuvelă scrisă de Balzac (el dormea la ora 6, se trezea la ora 12 noaptea şi apoi scria cele 18 ore rămase).

A astepta ca totul sa fie perfect, este ca si cand ai pasi cu piciorul drept. A cumpara un bilet la loto e ca si cand ai scrie o scrisoare pe care nu o expediezi niciodata, norocul la jocuri de noroc e noroc chior, ca sa il ai nu trebuie sa ai nevoie de el..

Le urez tuturor elevilor care au început școala să nu învețe nici unul așa cum "am învățat" eu. Totuși, m-ar interesa acel unul singur care seamănă cu mine.

Nu merită să lupți într-un război care nu-și merită victoria.

Mai bine este să obții o victorie, fără să lupți deloc.

Există oameni mari care știu ce vor chiar și atunci când nu au nimic.

Și există oameni de nimic care nu știu ce vor, chiar și atunci când au totul.

Reflectez în fiecare dimineaţă la ziua de ieri. Ce-am scăpat din vedere? De ce s-a întâmplat cutare lucru, şi nu altfel? Care este măsura lucrurilor pe care am pus preţ? etc..

În asta constă procesul gândirii adevărate: să nu renunţi la ceea ce-ai făcut ieri, chiar dacă azi devine mâine. Dă-ţi seama de acest adevăr: nimic nu rămâne neschimbat, sau în aceeaşi stare.

Un catalizator al reflecţiilor ar putea fi acesta: ce vezi acum n-ai să uiţi niciodată.

O stea apune pentru că nu mai este în stare să lumineze.

Universul preferă intensitățile ca să-și înțeleagă mai bine profunzimile.

Un castel care se dărâmă este ca un suflet care se pierde: nu le poţi cunoaşte amândurora motivul pentru care se retrag în uitare, dar poţi simţi sensul profund al solidarităţii lor.

Suprarealismul este libertatea de expresie pe care şi-o acordă cel care creează, deşi este la limita dintre lumea interioară şi lumea exterioară, ea nu poate fi marcată exact, însă pare atât de reală. Chiar este reală dacă începi s-o vezi imaginară. (Ioana Sarah)

Pensula şi stiloul prind suflet într-o încăpere locuită de un om care întotdeauna este nefericit până la confuzie, tot ce redă în exterior creatorul e ca şi cum ar scrie o epistolă. Cine creează ceva e ca şi cum îşi plăteşte singur propria plăcere. Iar cerneala cu care scrie cineva şi culorile unuia care pictează sunt un fel de echilibru, altfel anotimpurile ar fi greu de suportat. (Ioana Sarah)

Unii oameni au înțeles că 2+2=4. Dar ei n-au înțeles de ce, mai înainte de toate, a fost 1+1=2. Și n-au înțeles nici restul matematicii care stă la baza fizicii și chimiei.

Unii oameni înţeleg multe şi nu simt tot atâtea, unii ştiu din matematică că există doar 4 anotimpuri şi pe al cincilea îl inventează ei în câte o toamnă când razele soarelui desenează umbre pe pereţi prin frunzele ce nu se dezlipesc aşa uşor de ramuri, unele înfloresc îngheţate ca o demonstraţie contrar unei legi a fizicii despre atracţia gravitaţională. Nu în ultimul rând unii înţeleg chimia din cuvinte şi o trec pe curat în sentimente, sentimente despre care matematica nu povesteşte. (Ioana Sarah)

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-creatiei.html

Cartea de nisip

On August 28, 2020

Nu încerca să fii altfel decât ești, căci orice lucru diferit nu dă roadele celui ce rămâne același.

Dragă cititorule, am scris aceste rânduri pentru tine, cu multă simţire, cu multă sinceritate, dar şi cu imaginaţie, ca şi când aş fi scris pentru mine doar despre mine, arătând spre un om transpus într-o mulțime de suflete, pentru el străine..şi totuşi nici unul ca el. Rândurile le-am cuprins într-o carte de nisip, pline de cuvinte la fel de pătrunzătoare ca razele soarelui, ca fiind continuarea volumului celebrului Jorge Luis Borges.

În fiecare an, atunci când ajung la Mamaia, pe litoralul românesc, păşesc pe nisipul atât de plin cu scoici care au stat probabil într-un teanc de alte scoici moarte, o bucată bună de timp. Numai copiii le acordă atenţie. Ascult ce au de spus valurile, vântul şi pescăruşii, cu speranţa că voi fi puţin mai înţelept măcar cu o secundă de uimire şi înţelegere spre largul unei mări care se întinde veşnic, şi care pe unii îi devorează pentru o realitate mai dură. Vei observa că ochii mei fug spre un cer colorat în roşu sau portocaliu, atât de nesfârşit ca într-o carte plină de vise ce vorbeşite despre lecţiile vieţii văzute tot timpul de pe alt mal al mării.

Poate te vei regăsi în gândurile mele, poate te vei regăsi în spiritul liber al dialogului dintre nisip şi mare, dialog pe care îl poartă un artist a picturii cu Egoul său, şi astfel poate te vei simţi eliberat din mrejele lumii exterioare şi a grijilor de tot felul. Nu sunt gânduri despre leadership, aşa cum poate ai vrea să găseşti într-un cufăr plin cu idei de afaceri, ci sunt despre viaţa pe care o anumită ştiinţă îşi bazează întreg eşafodajul raţionamentului. Este ştiinţa de a fi tu însuţi un câmp de bătălie pentru doi adversari teribili: omul şi fotograful. Este ştiinţa de a fi un bun ascultător al zbuciumul mării, cu sentimentul că ai ajuns acolo, într-un loc în care regretele, lacrimile, sunt pline de ecourile trecutului, repetate ca o chemare tristă: *"Unde eşti? Nu pleca ! "*

Şi chiar dacă nu ajungi la mare şi nu vei atinge nisipul pe care păşesc eu, chiar acum, şi nu vei simţi briza unei amintiri, pătrată-n vara minunată, sau briza unei şoapte care îţi promite iubire şi împăcare de sine, sunt sigur că toate gândurile mele, expuse mai jos cu ecoul unei istorii multiseculare, vor ajunge la tine şi îţi vor mângâia sufletul la fel cum a făcut-o Borges în a lui "Carte de nisip".

Departe de mine gândul de a aborda un punct de vedere subiectivist, şi pe această cale relativist. Dimpotrivă, cred că gândurile, în general, au o valabilitate transferabilă: pleacă întotdeauna de la un grăunte de nisip şi ajung într-o mare tot mai transparentă pe măsură ce ajungi să-i cunoşti adierea brizei, tainele, duioşia, sau chiar, durerea.

Nu cred că un scriitor ca Borges a intenționat să reducă subiectivitatea la o simplă oglindă pasivă a lumii obiective. Nici soarele, atunci când încălzește nisipul și domolește valurile, nu își micșorează mărimea ori de câte ori vreun nor încearcă să-i capteze căldura, ci doar atunci când apune. Pentru mine, Borges este nisipul oglindit de soare, privit suficient de profund într-o mare cristalină care își găsește solemnitatea în priveliștea apusului.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o viziune admirabilă asupra a tot ce este în jurul tău, în natură, şi în acelaşi timp să îţi recâştigi puterea asupra vieţii tale în totalitate?

Îmi este atât de ușor să scriu despre artă, încât scrisul mă consideră Eul său exterior.

Toate înțelesurile acestei lumi sunt înțelesurile unor vieți luminate de același soare.

Frumuseţea unui trandafir este redată de culoarea pe care artistul o așterne pe pânză cu penelul său.

O barcă pe uscat, încăpătoare, cu un mic catarg. Arată bine. Uneori, câte un om își face un selfie cu ea. Poate își imaginează că are lângă el vasul în miniatură al lui Columb, și că a descoperit un continent nou după o lungă călătorie.

Desigur, lucrul acesta dă de gândit. Intimitatea oricărui suflet visător se oglindește în frînturile de timp dominate și oprite în loc de mari cuceritori.

Acțiunile mării pot fi animate de valurile variate. Ele sunt de admirat chiar și atunci când construiești castele de nisip la mal, în măsura în care te raportezi la criteriul de "Tot Închegat".

Nisipul nu se lasă dus în larg de valurile mării, el rămâne întotdeauna aproape de țărm.

Strâng din nisip câteva scoici mici, le pun lângă cartea pe care o citesc cu plăcere, privindu-le ca niște pagini lipsă pe care trebuie să le completez cu punctele mele de vedere.

Hotelul la care sunt cazat are culoarea galbenă. Soarele reflectă cel mai bine galbenul.

Nisipul de pe plajă are culoarea gri. Iar lui nu-i pasă de culoarea lui sau de culoarea hotelului la care stau eu. El știe doar atât: "hotelul este făcut din mine, și din apa mării."

Sandalele mele s-au umplut de nisip. Dar nu a bătut deloc vântul, nici copiii nu s-au jucat cu nisipul, nici eu nu am aruncat cu nisip în ei. Pare a fi o enigmă demnă de Sherlock Holmes.

O furnicuță urcă pe piciorul meu, printre firele de nisip care mă acoperă, ca și când ar căuta culoarul secret ce duce în altă lume. Cred că micuța curajoasă se raportează la acțiunea din filmul "Prince of Persia (The sands of time)".

Un moșneag mai înstărit, lângă masa mea la restaurant, era tare entuziasmat aseară deoarece a fost găsit negativ la repetarea testului coronavirus.

Marea nu poate să dea întotdeauna portretul pe care și-l face artistul sieși.

Perfecțiunea mării se observă în finețea care generează textura nisipului.

În timp ce nisipul ne arată ce aduce marea, marea ne arată ce-i lipsește nisipului.

În fața mării care îmbrățișează nisipul, și în fața nisipului care înfrumusețează marea, resimt o anumită plăcere, nu fiindcă le raportez la mine, ci fiindcă sunt așa cum sunt.

Se descarcă bateria telefonului fix atunci când intenționez să-mi fac cel mai expresiv selfie.

O doamnă se plimbă printre şezlonguri repetând întruna: "avem scoici de mare, steluțe".

E drept, scoicile și steluțele ei sunt mai mari și mai frumoase decât cele mici și ciobite din jurul meu, prin nisip.

Citesc o carte despre "logica frumosului". Vântul îmi ciufulește paginile.

Mă simt în largul meu. Nu sunt în largul unei mări care nu e decât rareori limpede, ci în largul unui nisip care și-a pierdut clepsidra.

Observ un om care își aranjează salteaua în toate felurile posibile, în funcție de soare.

Sunt oameni care nu vor comite niciodată păcate. Biserica este religia lor, biblia este crezul lor. Cuvântul lui Dumnezeu este o lege aspră.

Mi-am închipuit uneori că sunt nisipul fierbinte al verii. Mi-am închipuit că sunt marea în furtună, la începutul iernii. Mi-am închipuit că sunt poezia sângelui care face inima să bată cu putere în ritm de romantism.

Dacă mă gândesc mai bine, nicio închipuire nu poate fi ascunsă într-un cufăr, ca apoi cufărul să fie aruncat în mijlocul mării, iar marea să-l aducă la țărm, iar nisipul să-l păstreze intact doar pentru tine.

Dacă crezi că ești stăpân pe o situație, încearcă să înoți până în larg.

Crezi că hazardul este de partea ta? Atunci așteaptă să te salveze un delfin.

Am văzut aseară un tip jerpelit, murdar, vai amarul ei de viață. Dacă totuși îl priveai mai atent, cu ochi curioși care știu să vadă în întuneric, poate ai fi sesizat cele două ghiuluri la mâna stângă, și încă vreo trei inele la mâna dreaptă.

Imi amintesc ce era scris la intrarea unui restaurant cu profil asiatic, citatul lui Ginghis Han:

Ele nu găsesc răspunsul în locul tău, dar te conduc într-o zonă de unde tu poți alege răspunsul din mai multe variante posibile, luate la întâmplare.

Am rugat marea să mă spele cu finețea cu care mă mângâie nisipul.

Nu știu ce VIP își sărbătorea aseară ziua de naștere la un restaurant de pe plajă. Invitați speciali, momente deosebite, entuziasm, artificii, etc.

Dimineața priveam marea cum atinge nisipul. Și-l atingea ca și cum ai atinge o floare catifelată, nu erau valuri, nu era vânt, ci doar o liniște tainică, o căldură firavă.

Marea privește nisipul fără să-l sărăcească pe cel ce dăruiește, și nu îi poate dărui ceea ce deja a primit.

Marea nu poate număra granulele nisipului, dar îi poate simți căldura, năzuințele adânci, imboldul spre căutarea frumosului de poveste, ca și când l-ar cunoaște dintotdeauna.

Marea este o expunere a ideii de frumos, fiindcă cuprinde în ea imaginea nisipului descrisă cu finețe artistică.

Nisipul îmi vorbește cu glasul cu care se exprimă marea: frumusețea mea neîntrecută este naturală și artistică în același timp.

Dacă începi o carte și n-o termini, este ca și când ai întoarce clepsidra înainte de a curge tot nisipul până la capăt.

Dacă Borges căuta nisipul ca să ajungă la mare, eu am găsit nisipul ca o extensie a mării.

Borges a găsit într-un final nisipul ca o amintire a mării, l-a înfășurat în cuvinte dulci și l-a transformat într-o carte.

Eu am găsit nisipul blând ca briza mării, l-am cuprins în căușul mâinilor atât de expresive, l-am făcut să simtă mângâierea lor, mirosul lor delicat și căldura lor, care l-au inundat și i-au înnebunit simțurile.

O fire caldă rămâne o fire caldă. O fire rece rămâne o fire rece.

La cât este de caldă apa mării, îți convine să înoți tot înainte.

Dacă vrei să afli ceva interesant despre nisip, citește-l pe Borges.

Stau sub o umbrelă mare. Umbrela stă pe un nisip nesfârșit, protejându-mă de soarele arzător.

Întreabă nisipul dacă are înțelepciune. Întreabă marea dacă are înțelepciune.

Apoi răspunde tu în locul lor.

Dacă Dumnezeu îți schimbă planurile, este ca să înveți să nu te încrezi în tine, mai mult decât în El.

Când îți întocmești planurile, fă-o cu suflet. Altfel Dumnezeu o să ți le schimbe cu rațiune.

Când privesc în jur, aleg orice lucru la voia întâmplării.

Întreb nisipul dacă totul din jur îi aparține lui. El îmi răspunde că totul aparține mării.

Întreb marea, și ea spune că totul din jur aparține nisipului.

Înțelege-mă, dacă poți, între nisip și mare, și privește-mă ca un lucru luat la voia întâmplării.

Când scrii despre nisip trebuie să îți imaginezi că ești marea.

Oglindește-ți tăcerea în largul meu, spuse marea.

Dacă aș asculta o scoică, probabil aș auzi ecoul distanței dintre mare și amintirea ei.

Cuvintele pline de nisip sunt emoții topite de razele soarelui.

Privesc marea. O barcă se îndepărtează tot mai mult de țărm. Nisipul mă întreabă de ce privesc în depărtare marea, dacă el este atât de aproape de mine.

Oamenii care n-au curaj sunt trădătorii de mâine.

Ma voi întoarce în profunzimea gândurilor tale doar dacă îi oferi nisipului șansa să se plimbe desculț într-o mare nemărginită.

Dacă vrei să simți valurile mării pe pielea ta, nu aștepta până te seci complet pe nisip.

Nisipul așteaptă marea cu brațele deschise să-l răcorească, iar marea de abia îl atinge, că imediat se și retrage în larg.

Infinitul se regăsește într-un simplu grăunte de nisip. Fiindcă fiecare grăunte stă lângă alte grăunțele, formează nisipul, care e lângă mare, și din contopirea lor se fac castele.

Castelele sunt impozante, fiindcă amintesc de nisip și de apă, căci fără ele n-ar fi putut exista nici ele. De aceea castele sunt atât de rar construite la mal, tocmai pentru ca marea să nu le transforme la loc, în nisip.

Observ un om care observă marea de la mal, dar nu intră în ea.

Fii prevăzător. Veghează neîncetat. Bucuria de azi se poate opri la nefericirea de mâine.

Dacă nu accepți șansa atunci când ea îți surâde din plin, apoi va trebui să lupți din greu ca s-o recâștigi.

Tăria cuvintelor tale se va întoarce împotriva curajului tău, la fel cum marea se retrage în larg, iar plajele se măresc.

Sinceritatea și curajul sunt condițiile iertării lui Dumnezeu.

Cerul îți conduce mereu pașii acolo unde e voia lui, și unde e mai potrivit pentru tine.

Caută cu privirea sufletului urmele timpului lăsate pe întinderea nisipului.

Nisipul știe că niciodată timpul nu va fi potrivit ca să adăpostească totul.

Omul face de capul lui totul, crezând totul se va petrece fix după voia sa. Dar uită că peste pământ este voia Cerului, și orice uitare va fi răsplătită cu noi lecții de viață.

La fel pașii pe nisip. Ei nu lasă urme pentru următoarea zi, doar fiindcă vrei tu să lași o urmă.

Oamenii fericiți merg la biserică și se întorc fericiți. Oamenii nefericiți merg la biserică, se întorc tot nefericiți, dar cu speranța unei viitoare fericiri.

Iar deșertul nu-și schimbă nisipul doar pentru că ai făcut o călătorie la piramide și ai văzut Sfinxul.

Nisipul are o calitate ce amintește foarte mult de suflet: este arzător și maleabil în același timp.

Nisipul și marea îi apropie nespus pe oameni, sau îi desparte definitiv.

Întărește-ți spiritul printr-o singură aruncare a privirii în direcția unui deșert care nu își termină niciodată nisipul.

Nisipul, soarele arzător, îmi amintesc de cea mai importantă lecție a deșertului:

"Cea din urmă taină este curajul."

Nisipul te învață că nu știi nimic despre viață. Nu știi nici măcar să lași o urmă pe unde ai trecut. Vântul o va acoperi ziua următoare.

Nisipul denotă o anume liniște, o consimțire a minții. El ascultă totul fără să riposteze.

O singură bătaie de aripi a unui fluture poate să provoace un uragan în cealaltă parte a globului.

Un singur cuvânt, spus la un moment dat, poate schimba hotărâtor traiectoria oricărui destin.

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un imperfect, chiar dacă ceea ce îți susține puterea de transformare într-un sfânt este perfecțiunea.

Un pescăruş mă priveşte necontenit. Ca pe-o pradă mă priveşte? Oare mă vede ca pe-un peşte? Un peşte mare pe uscat? Ce mai, Un festin de zile mari !

Privesc nisipul. Încerc să cuprind vizual fiecare grăunte de nisip în parte. Încerc să dau nume fiecăruia dintre ei. Încerc să le atribui câte o cifră. Încerc să-i diferenţiez printr-o expresie de bunătate sufletească, de dârzenie și de hotărâre. De ce este unul mai frumos ca celălalt?

Cele mai bune cărți se găsesc la anticariat, la numai 1 ron. Și chiar dacă le-ar citi câțiva interesați, foarte puțini le-ar înțelege cu adevărat.

Fiindcă o carte nu trebuie doar citită, ea trebuie reinventată mereu, cu o altă viziune.

Cartea de nisip, scrisă de mine, dar amintind de Borges, este sinonimă cu noţiunea de valoarea estetică: tot ceea ce este frumos poate fi preţuit numai cu timpul. Şi cum orice timp îşi are cursul lui, aşa cum l-a rânduit Dumnezeu, rezultă că preţul pe care îl dai frumosului din jurul tău este direct proporţional cu ceea ce vezi zilnic la un nisip care nu se udă niciodată, fiind uscat mereu de propria ta putere asupra naturii. Şi tu poţi fi o parte din univers, fiindcă poţi fi un grăunte de nisip care intră în alcătuirea corpurilor cereşti prin care toate lucrurile sunt descrise și însemnate.

Bine spunea cineva: *"Să vezi lumea într-un bob de nisip, raiul într-o floare, să ţii infinitul în palmă, şi veşnicia să o trăieşti într-o oră. Aceasta este viaţa ! "*

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-de-nisip.html

Cartea din parc

On Mai 02, 2024

Orice lucru are o latură a lui mai expresivă, şi acolo-i taina vieţii lui.

Există lucruri ascunse în adâncurile ochilor mei care nu îndrăznesc să-mi mărturisească nimic, dar aș vrea să le rog să mi se dezvăluie. Să mi se dezvăluie fără reticențe, fără umbre, fără ezitare, împărtășindu-mi adevărul lor cu sinceritate absolută. Fiindcă aşa sunt lucrurile: simple, dar confuze, neprevăzute sau imprevizibile, dincolo de acel *Ulaeassio Sahtos Athesancha*, o fereastră deschisă către universul artistic, menită parcă să absoarbă culorile și formele dincolo de limitele pânzei.

În timp ce mă plimbam prin parc, liniştit, visător, am observat ceva ciudat pe o bancă parțial ascunsă într-un colţ umbrit. Era o carte veche, un lucru trecut cu vederea de ceilalţi trecători, *uma eternidade de solidão se estendeu diante de mim*, având coperta uzată și paginile îngălbenite de timp. Nu avea niciun nume scris pe ea, nicio indicație despre autor sau titlu. Stârnindu-mi curiozitatea, pe linia unei reprezentări vizuale simbolice, ceva m-a împins să o ridic, să o deschid, să-i răsfoiesc paginile, precum un pictor care explorează culorile pe paleta sa, în căutarea unei inspirații divine.

Experiența de a descoperi ceva nou, chiar în locuri neașteptate, trezește adesea curiozitatea și inspirația, similar cu felul în care un artist își caută muza. Aidoma unei chemări stranii, ochii mei au fost vrăjiți de această carte veche, pierdută și uitată pe o bancă din parc, paginile ei îngălbenite de vreme fiind mărturii ale trecerii nemiloase a timpului. Era ca și când ar fi trebuit să recreez pictura cea mai veche dintr-un muzeu, așa încât să restitui acea poveste uitată și să-i dau viață din nou în lumina prezentului. Cumva, simțeam că mă conectez cu trecutul într-un mod profund și că port povestea sa înăuntrul meu, ca un paznic al amintirilor pierdute, gata să le aduc din nou la viață prin cuvinte și imaginație.

Leadership: Lupta interioară pe care o porți zilnic, este în esență un act de echilibru între a vedea și a nevedea, într-o căutare constantă a ceva care, deși invizibil, trebuie să se vadă?

Lipseau multe pagini, multe rânduri, dar pe prima pagină pe care mi-am aruncat ochii, fiind de fapt pagina cu numărul 21, stăteau scrise undeva la mijloc următoarele cuvinte ale autorului, cuvinte scrise cu suflet, cu pricepere, cu nostalgie, cu sinceritatea unuia care nu-și ascunde gândurile în spatele cuvintelor, dar totuși le îmbracă în mister:

"O luptă straşnică era viaţa lui. Fiecare dimineață îi aducea o speranță nouă, și fiecare seară o nouă disperare, ca un fel de alternanţă între lumină și întuneric. Veşnic nemulţumit de lucrul lui, răzuind de câte zece ori o pânză, plecând şi întorcându-se de zece ori în acelaşi colţişor de natură, care mereu tot altceva-i spunea din marele mister, şi el mereu întrebând, simţind că dincolo de liniile şi de culorile care se văd, mai e ceva care nu se vede, şi care totuşi trebuie să se vadă. Trebuie. Că aceasta este chemarea unui artist pe lume - să te facă să vezi în vecii vecilor ceea ce natura nu arată decât o singură dată, la fulgerarea unei clipe, o singură dată, în toată necuprinsa şi spăimântătoarea veşnicie a vremii."

Dintr-un oarecare hazard, am recitit cuvintele acestea de mai multe ori, încă o dată şi încă o dată, într-un context figurativ, dar astfel încât să cuprind în sufletul meu emoţia vădită a unui călător prin lumi nespuse. O exprimare a bogăției simplificată, sintetizată, redusă la esențe, îmi străpungea imaginaţia cu un soi de claritate transcendentală, făcând ca fiecare cuvânt să vibreze în inima mea ca un ecou divin. Obiectele pierdute, regăsite în locuri neașteptate, pot avea o poveste proprie, invizibilă dar plină de semnificații.

Leadership: O descoperire a unui lucru găsit întâmplător te ghidează spre o apreciere mai profundă a faptului că fiecare moment pe care-l trăiești în prezent se extinde dincolo de ceea ce reflectă oglindirea ta în trecutul altcuiva?

Niciun nume, niciun autor nu străjuia coperta ei uzată. Doar un mister adânc m-a împins să o deschid, să o simt cu mâini de pictor, de parcă aș fi fost chemat de o forță invizibilă să explorez tainele ascunse ale unui univers paralel. În ea, am găsit fragmente dispersate, rânduri neterminate, schițe grăbite, fiecare pagină, ruptă sau nu, fiind o fereastră spre sufletul unui artist ce odinioară și-a vărsat inima și gândurile acolo - dar nu le-a aruncat de-a valma, ca o neglijență, ci le-a dat viață eternă, ca un ecou al nemuririi în sufletul celui ce știe să vadă dincolo de aparențe.

Îndată, mi-am dat seama că fiecare cuvânt era un fir într-un țesut mult mai vast, o rețea de experiențe artistice întinzându-se peste granițele timpului și spațiului.

Am urmat indiciile lăsate de acest suflet pe hârtie, fiecare conducându-mă spre colțuri necunoscute ale lumii artistice, simboluri ascunse, metafore neprevăzute, învățându-mă despre frumusețea complexității vieții. Această întâmplare a lucrului găsit, nu numai că m-a purtat prin colțuri neașteptate ale sufletului de artist, dar mi-a deschis inima și mintea spre înțelegerea că fiecare obiect, fiecare persoană, fiecare moment are o poveste de spus, iar uneori, cele mai mari comori sunt ascunse în cele mai neașteptate şi mai banale locuri.

Dacă găsiți o carte veche, n-o aruncați, căci în ea se poate ascunde un suflet, bun, mărinimos, care a știut că într-o bună zi va fi citită de cineva asemenea-i, cineva care-i va înțelege și prețui mesajul. Şi-l va duce mai departe.

Leadership: În momentele de revelație finală simţi că devii parte dintr-un dialog continuu cu trecutul văzut prin prisma unei realități care transcende imediatul?

Am căutat pe Google cuvintele, le-am găsit. Am găsit și cartea, și scriitorul. Mi-am amintit că am citit-o demult și îmi pare rău că nu am recunoscut-o încă de la început. Și, tot atunci, am dat peste alte cuvinte care parcă m-au făcut să reflectez mai profund la cuvintele de mai devreme:

"Dacă ai pus într-un vers o tresărire a inimii tale, să ştii că, şi peste o mie de ani, cine-l va citi, va simţi în inima lui bătaia inimii tale. Dacă n-ai pus nimic, ce vrei să fie acolo? Aşa e şi cu un tablou."

Mai departe, călătoria printre cuvintele pierdute ale acestei cărţi, regăsite întru totul pe Google, m-a făcut să conștientizez că această carte nu era doar un obiect pierdut, ci un dar deliberat, un mesaj în sticlă aruncat în marea timpului, menit să unească sufletele rătăcitoare. Într-un final revelator, am fost invitat să îmi adaug propriul fragment la această moștenire, înainte de a-i permite să continue călătoria ei, să fie descoperită de următorul explorator al vieții.

Acest episod al descoperirii nu doar că m-a purtat prin meandrele neașteptate ale artei și ale vieții, dar mi-a deschis inima și mintea, învățându-mă că fiecare obiect, fiecare persoană, fiecare moment poartă în sine o poveste ce merită spusă, iar comorile cele mai prețioase sunt adesea cele ascunse în cele mai banale locuri, chiar în faţa ochilor care nu le văd.

La fel ca în artă, exprimarea autentică a sentimentelor în leadership își menține rezonanța și valoarea, trecând testul timpului și inspirând generații. Iar fiecare experiență, vizuală sau personală, este o oportunitate de a învăța și de a transmite mai departe valorile și

înțelesurile captate.

Cartea din parc este de fapt obiectul unei vederi care, deși expusă unei incertitudini aparente, reușește să-și păstreze misterul. Așa cum fiecare vedere hrănește ochii cu frumusețea ei distinctă, făcând ca orice inimă să vibreze, tot așa fiecare obiect, persoană sau moment, poartă o lecție valoroasă ce merită explorată și împărtășită.

*** Notă:** Alexandru, Vlahuta - *Pictorul Nicolae Grigorescu*, Editura Tineretului, 1969

Cărţi de Leadership

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/carti-leadership.html

Cum să câştigi popularitate

On Februarie 25, 2009

Lasă-i pe oameni să intuiască sensurile adânci ale personalităţii tale, întărindu-le încrederea în modelul tău de onoare şi de excelenţă.

De ce era Napoleon Bonaparte atât de îndrăgit de poporul său, şi mai ales de soldaţii săi?

Răspunsul la această întrebare nu o să te surprindă. Succesul lui Napoleon se datorează în primul rând prezenţei lui constante printre oameni. Soldaţii aveau certitudinea că Napoleon va fi alături de ei în toiul luptelor şi că va lupta cot la cot cu ei. Se spune chiar că în acele vremuri nu exista francez care să nu ştie cum arăta împăratul Franţei - atât de popular a devenit Napoleon.

Leadership: Cum te raportezi la efectele de impact cu conţinut semnificativ de clar-obscur?

Reuşita incursiunii tale în mijlocul unui experiment de condiţionare a actului de conducere, în sensul exercitării competentelor care determină naşterea unor efecte de impact, cu conţinut semnificativ de clar-obscur, se datorează în principal (pe spirala schimbărilor multiple de direcţie) asigurării unui capital serios de automotivare.

Conţinutul de clar-obscur, impulsionând capacitatea ta de a te adapta continuu la tot ceea ce este esenţial pentru menţinerea sau iniţierea unor noi poziţii de autoritate, coordonează forţa ta de rezistenţă la înaintare, fără a te ascunde de consecinţele propriilor fapte.

El îşi găseşte înţelesul în starea de spirit pe care ţi-o asumi, senină sau plumburie, raţională sau iraţională, în a-ţi crea condiţiile favorabile pentru a reuşi. În orice demers pe care îl iniţia, Napoleon depindea de sentimentul efectului în atingerea unui scop bine determinat: câştigul şi triumful puterii.

Aici, avem de-a face cu tragismul condiţiei de erou, în care se găsesc legate împrejurările experienței de a spori un prestigiu într-un mod vertiginos, dar anihilat ulterior de tragismul suferinței în care viaţa este percepută ca un exil. Asta înseamnă să te înconjuri o lumină care determină umbră. Napoleon nu a fost în stare să concretizeze cauzele şi efectele hotărârilor sale în întâmplări ce într-adevăr pot să înfioare.

Un lider îşi găsește caracterul final al evoluției personale atunci când îşi pune la îndoială revelația calităților esențiale ce îi asigură superioritatea.

Factorii care fac posibilă propagarea anumitor "imperfecţiuni" cu efect tragic ţin mai mult de natura unei pasiuni debordante, a febrei minţii care îţi micşorează puterea, făcându-te mai slab, mai sensibil, mai nesigur.

Aceste efecte, resimţite printr-o conexiune de mare putere cu evenimentele şi cu procesul de luare a deciziei, mai ales în cazul unei expuneri prelungite la tot felul de strâmtorări (compromisuri, tensiuni, conflicte interioare), modifică presiunea pe care o exerciţi asupra potenţialelor cuceriri. Ceea ce nu este tocmai în avantajul evoluţiei tale.

Necesitatea de a reacţiona imediat la orice formă de voluntară de auto-examinare şi

auto-constrângere, dezvoltând cu un ecou tot mai pozitiv un upgrade de putere, sau un upgrade de imagine la nivel conştiinţă a faptelor, este micşorată de utilizarea necorespunzătoare a metodelor de control ale proceselor tale de transformare.

Nivelul tău de onoare şi de excelenţă are de suferit dacă nu reuşeşti să te mobilizezi spre ieşirea din această buclă temporară plină de incoerenţe, contradicţii, confuzii şi nelămuriri - care denaturează sensurile adânci ale personalităţii tale. Sensul este o chestiune de temperament. Să credem că predomină lipsa de sens în ceea ce te priveşte?

Leadership: Poţi să profiţi de acceptul pe care ţi-l dau oamenii, plasându-te sub imperiul emoţiei de a fi prins în mijlocul unei permanente constrângeri pentru "privitul din înalt"?

Înţelegerea cât mai corectă, mai profundă şi mai cuprinzătoare a leadershipul tău este cheia care îţi deschide poarta recunoştinţei oamenilor. Dar mai întâi trebuie să nivelezi terenul care îţi convine cel mai mult pentru a-i câştiga pe oameni de partea ta, trebuie să te încadrezi în acel spaţiu prin care poţi să îţi controlezi în totalitatea aria de influenţă. Poţi marca fundamental calitatea impactului tău doar dacă oamenii vor conştientiza valorile pe care se sprijină personalitatea ta şi dacă îţi vor acorda o importanţă care să nu poată fi contestată.

Tu îţi lărgeşti mijloacele de influenţă profitând din plin de acceptul pe care ţi-l dau oamenii de a fi în fruntea lor?

Privitul din înalt poate fi savurat ca într-o stare de veghe atunci când stabileşti, fără consultarea nimănui, natura şi cauza unor triumfuri conştientizate prin prisma unui apropieri spirituale faţă de o putere cu adevărat glorioasă: acea acumulare de simţire, dincolo de raţiune, care transforma valoarea experienţelor într-o revelaţie a binelui sau raului, a fericirii sau a suferinţei.

Leadership înseamnă să reinventezi modul de a face o schimbare în lume, fără să devii captivul unei conștiințe care nu-şi poate asuma tragedia unei înfrângeri.

Liderii cei mai slabi se „evaporă" cu timpul. Ei apar atât de rar în faţa oamenilor, încât, cu timpul, aceştia pur şi simplu uită de ei. Şi cu cât lipsesc mai mult din „vizor", cu atât oamenii vor dori să le găsească un înlocuitor. Leadershipul este o competiţie, iar cine nu ştie sau nu poate să-şi creeze o imagine puternică are foarte mari şanse să fie abandonat sau retrogradat, adică să ajungă doar un jucător de rezervă.

Scopul tău este să te menţii tot timpul pe prima poziţie. Nu vei reuşi, însă, să atingi această performanţă dacă nu îţi dezvolţi o personalitate atrăgătoare astfel încât oamenii să fie atraşi de tine ca un magnet. Dacă prin personalitatea ta nu atragi permanent atenţia oamenilor asupra, rămân foarte puţine lucruri de spus.

Îţi faci o onoare din calităţile pe care oamenii le preţuiesc atât de mult la un lider? Cum se aria ta de excelenţă?

Doar vedetele au fani. Ieşi cât mai des în lumina reflectoarelor?

Oamenii cu priză la public sunt aceia care sunt zăriţi cel mai des în mulţime. Ei au o personalitate foarte pregnantă, sunt carismatici, comunicativi, au o atitudine pozitivă şi inspiră multă încredere în ei înşişi, şi par că ţin lucrurile sub control.

Atunci când vorbim despre lideri, respectiv despre leadership, modestia nu-şi are locul. O persoană care nu ştie să se facă remarcată nu poate fi o persoană de încredere, iar oamenii nu vor urma niciodată pe cineva care nu a ştiut să-i câştige de partea lui. Poţi avea o influenţă mare asupra oamenilor numai şi numai dacă ştii să-ţi pui în valoare calităţile şi abilităţile. Ca să ajungi în vârful piramidei valorii străduieşte-te să-ţi găseşti cât mai mulţi susţinători care să-ţi recunoască talentul de lider.

Ar trebui să găseşti o cale de a-ţi proiecta personalitatea în lumina reflectoarelor asemenea vedetelor. Vedetele atrag privirile tuturor atunci când păşesc pe covorul roşu. Vedetele vând cele mai multe servicii şi produse. Vedetele au cei mai mulţi fani. Captează atenţia celor din jur ori de câte ori au ocazia. Acesta este "pasul uriaş" de care depinde şi succesul tău, ca lider.

Îţi faci o onoare din a merita simpatia fanilor tăi? Poţi trăi în inima lor prin intermediul personalităţii tale?

P.S. Este foarte important să fii popular, să-ţi pui mereu la loc de cinste personalitatea, dar dacă nu reuşeşti să schimbi ceva în viaţa oamenilor, dacă nu te implici serios în activităţi menite să rezolve problemele cu care aceştia se confruntă, s-ar putea să ajungi o vedetă prost cotată în sondaje şi să te faci de ruşine.

Lasă-i pe oameni să intuiască sensurile adânci ale personalităţii tale, întărindu-le încrederea în modelul tău de onoare şi de excelenţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/castigati-popularitate.html

Câştigul Leadershipului

On Noiembrie 17, 2018

Creaţia cea mai însemnată a oricărui om este visul unei vieţi care are viitor, legat de o amintire ce o va preţui veşnic.

Prin clasa a 6-a am văzut filmul Léon: The Professional (1994). Atunci am învățat prima lecție de leadership. Îți trebuie o armată întreagă din forțele speciale ca să lupți împotriva unui singur PROFESIONIST. Dar numai un suflet de copil va reuși să țină piept puterii sale și să-i domolească drumul.

Mathilda, sufletul acesta plin de întristare şi totodată plin de bărbăţie, această putere inventivă de noi reguli şi provocări, oare ce aspiraţii ascunde în dosul unei impetuoase răzbunări care îi stârneşte toate simţurile, imaginaţia şi libertatea de a alege? Ce anume îşi recunoaşte acest spirit plin de adrenalină şi emoţie în momentul când devine participant direct la evenimentele pe care Léon le abordează printr-o gândire rece, fără Dumnezeu?

Obsesia care reverberează în conştiinţa acestui personaj corespunde unei valori sentimentale, cum este prietenia. Dar corespunde şi unei drame acute, pline de amănunt viu, colorată sobru și exact, care pune față în față zbuciumul unui suflet impresionat de albul din negru, de frumosul din urât, cu vâltoarea alegerilor de tot felul și responsabilităților care decurg din ele.

În clipele de luciditate Mathilda îşi recunoaşte ratarea destinului prielnic, pe care o eludează datorită înţelesului pe care îl dă realităţii pline de contraste: *"Is life always this hard, or is it just when you're a kid?"* Ea nu se retrage în spaţiul securizant al utopiei, cum ar face-o un observator de tablouri articulate în ficţiune şi poezie, ci pătrunde în misterul unui labirint pshihologic din care nu poţi ieşi decât în momentul în care iei o hotărâre finală, marea provocare a suferinţei regăsindu-se într-un fel de mărturie a "omului din subterană".

Viaţa poate fi judecată cel mai bine din perspectiva omului influenţat de o atracţie intensă, de idealul său din tinereţe, chiar dacă tinereţea i-a fost zdruncinată de limitările unei lumi care nu s-a deschis plenitudinii de comuniune cu Dumnezeu.

Pe de altă parte, Léon devine instabil atunci când este adâncit în întunericul regulilor. Iar această fortăreaţă greu de cucerit, o adevărată armă de luptă fără permis în faţa legilor civice şi morale, ce regretă el atunci când se vede faţa în faţă cu măreţia altei puteri decât cea fizică, de amploarea posibilităţilor de vindecare a oricăror răni emoţionale? Ce îşi reproşează el fără milă?

Dacă i-am citi gândurile lui Léon, direct asociate cu abilitatea pictorului de a imortaliza un moment unic din viaţa omului, de a bloca în timp ceea ce este pregnant în faţa sa, o senzaţie, un fapt, o stare de spirit, iată ce-am afla:

Pot doar să regret că am vrut să renunţ la mediocritatea unei vieţi insuportabile. Nu-mi reproşez că am ucis cu sânge rece, ci îmi reproşez că nu am trăit prin şi pentru alţii ceea ce trebuia să trăiesc prin şi pentru mine. Oare Mathilda este o minune pe care ar trebui să o păstrez întreagă, neprihănită, sau merită să o iubesc ca pe un sceptru interior care mă înnobilează şi mă deosebeşte de restul lumii?

"You're not going to lose me. You've given me a taste for life. I wanna be happy. I want to sleep in a bed, have roots. And you'll never be alone again, Mathilda."

Leadership: Îţi recunoşti ratarea unui destin aflat mai presus de tine însuţi, având acea legitimitate psihologică a învinsului care se simte superior doar fiindcă îşi biruieşte patimile prin suportabilitatea unei răni care se vindecă într-o lacrimă?

Ce s-ar fi întâmplat cu totalitatea umană a lui Léon dacă esenţa lui lăuntrică n-ar fi fost influenţată de acel "cu totul altfel" aparţinând unui nou reper de orientare? Cât de mult l-ar fi apăsat viaţă mediocră, cenuşie, care o ducea în pustietate, dacă n-ar fi avut energia necesară să renunţe la vechiul stil de gândire? S-ar mai fi zbătut pentru libertatea de a se așeza în slujba altcuiva, de a trăi patima slujirii de dragul unei mântuiri mai sublime decât vindecarea de o boală incurabilă?

Remuşcarea este începutul unui drum pe care îl parcurgi cu teama de a nu fi pregătit pentru schimbarea de semnificaţie pe care o dai vieţii. Dacă obiectul sau cauza ce a produs o nelinişte adâncă constituie un fenomen psihic la nivel de conştiinţă de sine, atunci orientarea pe care ţi-o faci în timpul drumului, pricinuită de senzaţii, emoţii şi percepţii, poate avea caracterul unei confesiuni subiective care te absolvă de orice vină, eliberându-te de tensiunile acumulate.

Când ai înaintea ta un deşert plin de mărăcini, ca fapt psihic condiţionat de lipsa unei motivaţii de autodepăşire, te alegi cu împlinirea unui destin prestabilit, care nu poate fi schimbat. Te simţi ca un ostatic reţinut într-o predispoziţie slabă spre visare, ţintuit de-o stare vădită de vulnerabilitate în faţa unei ameninţări numite: "insuportabilitate de sine".

Aici viaţa capătă accente de repetabilitate faţă de o anumită situaţie căreia nu îi poţi oferi răspuns, dar mai ales capătă accente de indignare faţă de deciziile sufleteşti care te-ar fi putut duce într-o direcţie avantajoasă.

Léon este un fenomen psihologic aparte, o captivantă poveste a unui destin cu aură romantică, o laudă caldă pentru gingasia si rabdarea de a se împotrivi uitării pe care i-a aşternut-o sindromul vieţii agitate.

El evadează din deşertul mediocrităţii atât de contorsionate temporal şi îşi confesează viaţa trăită în taină prin ochii unui copil care creşte în aridul mediu al tipologiei sale. Într-o convorbire imaginară cu acest personaj plin de contradicţii, a cărui vitalitate este dată de totalitatea tuturor demersurilor sale periculoase, am putea afla despre posibilitatea părăsirii unei condiţii de om dur, pătruns de sânge rece, în avantajul unei imagini care impresionează prin similaritatea cu raiul păzitor, treapta supremă a existenţei în bine care odată atinsă de suflet nu mai poate fi părăsită.

Leadership: Creaţia ta se individualizează în primul rând prin puterea de a încorpora semnificaţii aparte în faptele obişnuite de viaţă, promovând îmbunătățirea performanței de a fi altcineva faţă de cine eşti cu adevărat?

S-ar zice că omul construit din urmarea păcatelor cele mai grave, acoperit cu pânza de păianjen a criminalităţii, ale cărei fire invizibile - dar puternice - îşi imobilizează prada cu o singură înţepătură de pudoare şi modestie, vrea să evadeze din această existenţă zbuciumată cu ajutorul promisiunilor uitate şi a viselor neîmplinite, printr-o poartă secretă numită: gingăşie, sensibilitate, puritatea copilăriei.

Până la urmă, creaţia omului (bun sau rău) este visul unei vieţi care are viitor, legat de o amintire ce o va preţui veşnic ca pe un diamant şlefuit impecabil ce pulsează energie şi armonie prin strălucirea lui.

O rană sufletească tratabilă, o singură formă de manifestare a conştiinţei curate, o lacrimă plină de înduioşare care se scurge pe obrazul plin de remuşcări ale acestui veritabil Hitman, se revarsă într-o esenţă spirituală pură: *"You know, about my money - maybe I could give a little to someone, you know, to help out."*

Glasul acesta al trăirilor sale lăuntrice nu ne face să ne gândim la o resemnare plictisită de om ratat, de tristeţe fără orizont, a unuia care se bălăceşte într-o existenţă fără început şi fără de cauză. Ci ne îndeamnă să plecăm urechea spre o rugăciune curată, o rugăciune de luptă împotriva patimilor: "Doamne. struneşte-mi voinţa şi învaţă-mă să mă rog, să sper, să cred, să îndur, să iubesc şi să iert."

Laitmotivul vieţii sale nu-l mai constituie deşertul, semnul profeţirii în pustiu, ci teama de a nu fi devenit opera unui îmblânzitor de cobre, a acestei Mathilda care străluceşte tocmai din veninul surdei sale activităţi de asasin. Brusc, fiara din el nu-şi mai arată colţii, şarpele poate fi amiabil, compromiţător, un iubăreţ distractiv, onorabil, altruist. Iată ce înseamnă să cunoşti iubirea: să te laşi luat de valul unei simţiri care cunoaşte mângâierea unei dulci recunoştinţe, dar care nu cunoaşte încă clocotul frământărilor dramatice.

Cunoscutul antreprenor E. Joseph Cossman, făcea observaţia: *"Misiunea noastră în viaţă nu este să-i depăşim pe ceilalţi, ci să ne depăşim pe noi înşine."*

Cum te poţi autodepăşi? Încercând să dai forma gândurilor care te lovesc în orice moment, ca fierarul care bate fierul înroşit în foc. Să le atribui un anumit înţeles, mobilizator spre valorificarea acelor părţi din tine aflate în stare de latenţă. În fiecare clipă fii conştient de cine eşti cu adevărat !

Leadershipul este sentimentul pe care îl încerci atunci când cineva îţi răspunde rugăciunilor tale de pocăinţă cu o forţă corespunzătoare şi într-un timp corespunzător: "Eşti mai bun decât simţi că poţi să fii."

Câştigul Leadershipului se obţine odată cu transformarea ta de zi cu zi, se datorează îmbunătățirilor pe care le aduce fiecare perioadă decisivă de tranziţie a vieţii tale. Iar acest câştig se poate duce pe apa sâmbetei dacă nu îţi creezi "un sistem automat de stins incendii", care să asigure spaţiul şi posibilitatea de a te eschiva de la orice încadrări în tipare rigide de gândire. Câștigul Leadershipului promovează îmbunătățirea performanței de a fi altcineva faţă de cine eşti cu adevărat.

Stabileşte-ţi un mod de "a fi" care să regleze conţinutul tău de interes: "Omul din tine" - Ego-ul tău, care, aşa cum am văzut, nu se poate exprima cu uşurinţă în orice tip de situaţie, ci asemenea unui mecanism de răspuns la presiunile sociale îşi poate pierde coordonatele prin izolare.

Ori leadershipul se exercită cu caracter permanent pe teritoriul bine individualizat al omului, asupra destinului său dinamic, a cărui curbă evolutivă îşi are originea în impulsul de a alege, de a iubi. Să credem şi să visăm !

Source: https://neculaifantanaru.com/castigul-leadershipului.html

Cât de important este timpul?

On Decembrie 29, 2015

Păstrează-ţi siguranța în marea călătorie a schimbării, limitând rolul dominant al obiectivelor și al insistenţelor de a atinge potenţialul de excelenţă.

Se filma într-o grabă drăcească. Filmări simultane, cu două echipe, prelungirea neobişnuită a zilei de filmare, era posibilă doar pentru că regizorul şi colaboratorii săi apropiaţi se dopau pentru a rezista lipsei de somn - toate acestea, precum şi o bună organizare au permis un ritm de muncă intens.

Serghei Eisenstein îşi monta singur filmul. Înfăşurat în peliculă, controla mereu efectele de montaj la moviolă. Uneori o chema pe Esfir Sub şi îi cerea părerea. O numea "câinele meu de vânătoare", pentru că îi cerea să descopere cu severitate neclarităţile filmului său. Spunea că în acest timp capul îi e atât de plin ce celuloid, încât la simpla menţionare a cuvântului "film" care ajunsese supra-detestat, începe să ameţească nebuneşte. Şi poate că ceva din această ameţeală, ceva din acest vârtej haotic al kilometrilor de film s-a strecurat în însăşi compoziţia filmului.

Graba - şi de această dată - nu îi permite la montaj desăvârşirea structurii filmului. Spectrul acestei goane îl va urmări şi mai târziu. De aceea se va întreba odată cu dureroasă revoltă: *"Va veni o epocă în lumea filmului care va înţelege cât de important este timpul?"* *

Leadership: Îţi poţi asuma implicarea într-un proces de tip „sens-unic" pe o intrare îngustă care conține "prompturi", fără să depinzi de exigenţele senzaţiei de extenuare nesfârşită?

Concentraţiile foarte ridicate ale experienței și abilitaţilor individuale, supuse unei tentative de a determina fundaţia unei opere ştiinţifice care să conducă la inovare și evoluție în domeniu, eventual prin acumulări de efecte de montaj, indică rolul dominant al obiectivelor și al insistenţelor de a atinge potenţialul de excelenţă.

Acest lucru se produce la nivelul unui fel aparte de a gândi şi de a percepe munca, lumea și legătura dintre ele. Şi te pune întotdeauna pe primul loc în ecuația luării deciziilor cu care îți alimentezi priceperea de a-i învăţa pe alții să evolueze. Cât mai repede. În același ritm cu tine, cu aceeași emoție, energie și speranţă.

Încrederea ta în marea călătorie a schimbării este dată de insistenţele cu care încerci să oprești timpul în loc, implicându-i totodată și pe oamenii din jurul tău. Insistenţa este o căutare penetrantă a ceva ce nimeni nu ştie privind creaţia artistică, este o înlocuire a unei forme de exprimare cu alta care ne apare mai potrivită atunci când începem să înţelegem lucrurile din perspectiva avantajelor ce decurg din exploatarea unei resurse limitate de obţinere a rezultatelor.

Prezenţa timpului în interacțiune cu tot ceea ce încerci să realizezi semnifică uneori implicarea într-un proces de tip „sens-unic" pe o intrare îngustă care conține prompturi. Ceea ce te obligă să păstrezi anumite rezerve în interpretarea unor nivele crescute de aparenţe sau de forța lăuntrică. Vulnerabilitatea fizică și psihică se face simţită pe măsura creșterii temperaturii amestecului dintre dorinţă, entuziasm, dezamăgire, tristeţe.

Dacă este planificată o intrare care conţine prompturi, adică dacă se instalează graba ce trebuie să ducă la desăvârşirea operei, trebuie să salvezi valorile promptului sau să specifici

anumite valori implicite. Aceste valori pot fi îndreptate asupra omului însuși, asupra realităţii trăite prin prisma realizărilor, trecându-le prin filtrele unui sistem valoric articulat pe cumpătare și echilibru.

A-ţi asuma implicarea într-un proces de tip „sens-unic” pe o intrare îngustă care conține "prompturi" înseamnă să surprinzi esenţialul unei munci care te solicită intens într-o concepţie de tip "investiţie susţinută de momentul de faţă", angajându-te într-un ansamblu de acţiuni ce ascund elemente de prudenţă, selectivitate şi teama de rezultat.

Cât de important este timpul? este întrebarea pe care şi-o pune orice om al schimbării care ştie ce înseamnă să înregistrezi realizări notabile, şi că fiecare realizare înseamnă o grabă continuă, care uneori seamănă cu o întrecere a cărei favorite sunt adrenalina şi munca în exces.

Închei acest articol cu un citat aparţinând celebrei scriitoare Laura Esquivel: *"În viaţă sunt lucruri cărora nu trebuie să le dai importanţă decât dacă schimbă esenţialul."*

Esenţial în procesul schimbării nu sunt realizările pe care le obţii în timp cu trudă şi entuziam. Esenţialul eşti tu.

*** Notă:** *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/cat-de-important-este-timpul.html

Cât de viu a rămas în amintirile mele !

On Februarie 09, 2013

Viața fiecaruia dintre noi are dimensiunea unui destin care trebuie dus spre împlinire într-un roman al experienţelor profunde, înduioşătoare şi răsunătoare.

Am mers mult, am mers alături, lipiţi unul de altul, ca pe vremuri, când nu voiam să ne despărţim şi n-aveam curajul să ne mărturisim gândul, n-aveam curajul să ne oprim.

Te vindeci vreodată de o mare iubire, mă întrebam. O iubire nouă nu vine peste cea care mocneşte sub propria ei cenuşă şi refuză să moară de tot şi nu te lasă să mori de tot?

În apropierea unui grup de tineri gălăgioşi, Camil mi-a arătat o fată şuie, blondă, cu unduiri de trestie.

- Uite, aşa erai tu. Părul tău mirosea a grâu copt şi a soare.

- Ei sunt generaţia de după război, noi cea dinainte.

- Nu ne despart decât zece ani.

- Ne va despărţi totdeauna războiul.

- Parcă e o replică dintr-o piesă de teatru. Replica peste care cade cortina, mi-a spus Camil.

E dialogul şi replica cu care se încheie romanul Genţiane, o carte pe care nu ştiam că am s-o scriu, pe care Camil n-o va citi, cum nu va citi Scrisorile Agatei către Cirus Hotaru. Le găsisem într-un caiet, caietul pe care mi-l dăduse Camil cu patruzeci de ani în urmă, şi lui îi erau adresate.

S-ar fi recunoscut Camil în Cirus Hotaru? I-ar fi plăcut personajul? S-ar fi înfuriat sau ar fi zâmbit puţin trist, înduioşat, dezabuzat? E o întrebare la care nu pot răspunde.

Când a apărut romanul, murise Camil. Dar cât de viu a rămas în amintirile mele ! Cu câtă forţă trăieşte în personajele, în opera lui ! Şi cât de bine ştia că „existenţa morţii ne obligă să dăm vieţii noastre un sens, pe care moartea să nu i-l poată răpi".

Leadershipul tău poate fi perceput mai mult ca "exploitation" sau ca "remember" din punct de vedere al unei vieţi care încearcă să te atenţioneze asupra poveştii unui destin implacabil?

Omul trebuie să simtă în orice condiţie că intervenientul este modelatorul destinului său şi că fericirea mult dorită, starea lui pozitivă de a fi, nu poate fi dobândită decât după învingerea tuturor obstacolelor pe care complexa viaţă le aruncă neîncetat asupra lui. În cazul Cellei Serghi, pentru care viaţa a meritat să fie trăită intens prin rememorarea unor amintiri dragi, intervenientul a fost Camil Petrescu, scriitor a cărui operă a marcat-o profund.

Punctul de vedere al scriitorului român Lucian Blaga este valid: *"De multe ori e o datorie să vedem în culori mai negre decât e de fapt. Pentru că din această vedere, să izvorască o luptă mai hotărâtă spre bine."*

Dar în jocul de lumini şi de umbră a vieţii, predominant nu trebuie să fie negru, şi nici albul, ci mai degrabă un roşu aprins care nu păleşte, ţâşnind cu forţă în fiecare moment, retrăgându-se apoi regulat, după cum răsăritul şi asfinţitul soarelui, momente la fel de frumoase, se întâlnesc şi se completează armonios.

O viaţă care încearcă să te atenţioneze asupra poveştii unui destin implacabil este rezultatul experienţelor unei persoane ce trăieşte în sfera societăţii cu sentimentul de a nu putea face mai mult ca să schimbe ceva din ordinea lucrurilor şi a întâmplărilor.

Leadershipul tău poate fi mai mult perceput ca "exploitation" dacă relaţia ta cu oamenii pe care îi conduci nu este în pierdere, deci dacă este adecvată tipului de rezultat scontat de amândouă părţile. În acest caz, viaţa nu trebuie să apară ca o consecinţă a unei emoţionalităţi mai profunde, asociată cu o anumită vulnerabilitate de tip "frustrare sau o pierdere", ci ca un obiectiv al unor acţiuni de rezistenţă în faţa unui destin potrivnic.

Sau poate fi perceput ca "remember" dacă nu reuşeşti să cultivi virtuţile care conturează pe omul nou, dacă tot ceea ce întreprinzi în folosul unei exteriorizări a personalităţii celor cu care interacţionezi nu se materializează într-o faptă măreaţă. Astfel leadershipul tău devine şters, dispare, sau în cel mai bun caz "împietreşte", stă acolo, aşteaptă fără niciun rezultat un răspuns.

Leadership: Poţi suporta formatul imaginii unui destin văzut ca o consecinţă a unor situaţii de viaţă care îţi suprasolicită Egoul în faţa unor suferinţe ce par greu de depăşit, dar în aşa fel încât interpretarea pe care o dai acelor situaţii să dobândească semnificaţia de act creator?

Zidul care îţi conturează personalitatea începe să se clatine? În tine se dezvoltă forme de protest şi de neîncredere? Constantele tale caracteristice par că se disipează atunci când întâlnesc zona de separare dintre cei doi poli: negativ şi pozitiv? Poţi să evadezi din starea abisal-imuabilă care te încearcă? Poţi să transformi total reactantul X în exces care în cursul reacţiei negative tinde să-ţi epuizeze resursele?

Inetitabil, un leadership încărcat cu vicii ascunse are un impact major asupra tuturor aspectelor implicate în procesul de dezvoltare al oamenilor - resurse, timp, interacţiuni, reacţii, efecte, percepţii, corecturi, determinări, atenţionări, influenţe multiple şi variate, experienţe sociale satisfăcătoare. Un astfel de leadership ajunge tot mai mult să preocupe acel segment de lideri care investesc într-un "teren" care nu se poate vinde, dar de pe care se poate decola spre destinaţia finală: excelenţa. Acest teren este ideal pentru înţelegerea omului ca fiinţă duală, prinsă între două spaţii: cel interior şi cel exterior.

Excelenţa unui om care îşi revine de pe urma efectelor contrarii ale vieţii şi ale destinului său este în strânsă legătură cu proiecţia unei realităţi idealizate peste care timpul nu îşi aşterne uitarea.

Leadershipul, prin prisma modului în care comportamentul afectează bunăstarea individului sau a grupului social, se răsfrânge cu o intensitate mai mare sau mai mică asupra eficacităţii şi tolerabilităţii intervenientului. El, participantul principal la evoluţia omului, are calitatea de a introduce o cerere de adoptare a unor măsuri, măcar provizorii, care să impună reciprocitatea, jocul în doi, gândirea comună, garantând o funcţionalitate a noului său coechipier aflat în diverse stadii ale procesului de reabilitare şi dezvoltare.

Marile schimbări survenite în câmpul vieţii sociale şi personale a omului supus transformării, încă din primele momente când intervenientul concepe propriile sale metode de schimbare, și până la ultima suflare, când armonia dintre factorii conducători ai omului respectiv este tulburată, - pot produce rezultate imediate, utile şi constante, extrem de încurajatoare, satisfăcătoare pentru ambele părţi. Sau, dimpotrivă, pot produce efecte imediate ce devin efemere de-a lungul timpului, chiar dezamăgitoare.

Sarcina cu care se încarcă leadershipul vizează aprofundarea dimensiunii umane în urma producerii consecinţelor experienţelor de viaţă acumulate ca urmare a condiţiei de "trecător" într-o lume care îşi trăieşte bucuriile, dar îşi asumă totodată drama resemnării şi a fatalismului.

Cât de viu a rămas în amintirile mele marchează acea facultate intimă, spirituală a omului de a lega trecutul de prezent, devenind reflecţie pentru a lega acţiunea prezentă de viitor într-o viaţă care îşi cere dreptul la dor, omagiu şi neuitare.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Câteva învățături despre pictură

On Decembrie 25, 2012

Viziunea care te scoate din tipare este creaţia care se transformă de la simţire la reprezentare.

Pictorul care vrea să se bucure de cinstire, trebuie într-adevăr să studieze graba și gesturile firești făcute de oameni pe negândite și izvorâte din adâncul simțirii lor – să le însemne pe caietul lor de schițe, și apoi, la timpul lor, să le folosească, aşezând un om într-un același fel, ca să vadă cum îi arată mădularele într-o asemenea atitudine. Acel lucru sau acel chip va avea trăsăturile cele mai distincte și mai precise, care va fi cel mai apropiat de ochi.

Pentru aceasta pictore, punând mâna după ucenic, să concepi un cap văzut de aproape cu pensulări conturate, obţinând și trăsături aspre și crude. Dar nu uita că la orice îndepărtare vei concepe acest chip, oriunde s-ar găsi, el va trebui să fie bine finisat, cu toate că prin îndepărtare, contururile lor se pierd. Caută deci să pictezi astfel încât să apară, un contur fumuriu, mai degrabă decât contururi și profiluri aspre și contrastante.

Se poate zice deci: pentru acea operă de care ochiul se poate apropia, toate părțile din pictură sunt încheiate în amănuntele lor cu cea mai mare sârguinţă. În afară de aceasta, cele dintâi sunt terminate prin contururi apăsate și netede, iar cele mai îndepărtate sunt și ele isprăvite. dar prin contururi mai întunecate – adică mai nedeslușite sau, mai puțin apăsate. În ceea ce privește cele mai îndepărtate părți, să se observe rând pe rând ceea ce s-a spus mai sus, adică: contururile mai puțin vădite, apoi mădularele și în sfârşit tot ce e mai puțin deslușit în chip și culoare.

Vreţi să ştiţi cum a fost cea dintâi pictură? Ei bine, cea dintâi pictură a ieșit dintr-o trăsătură care înconjura umbra omului iscată de soare pe ziduri.

Leadership: Sentimentul care îţi însufleţeşte viziunea poate să se materializeze într-o artă total diferită de imaginea iniţială unde domină arta abstracţiei?

Leonardo Da Vinci avea dreptate când a scris rândurile de mai sus, cu precizarea ca ceea ce prinde contur într-o pictură nu trebuie să se distingă ca un protest împotriva "depărtării", şi nu trebuie să micşoreze reciprocitatea sentimentelor dintre artist şi privitorul tabloului. Deci, viziunea pe care o transmite tabloul trebuie să dovedească o anumită detașare față de alte interpretări, o anumită continuitate faţă de momentul anterior surprins în imagine, deci tabloul trebuie să redea acea profunzime a depărtării caracteristică pentru un peisaj sau un portret ieşit din comun, ceva abstract în culori mai îndrăznețe.

Pe această cale mai trebuie să menţionez ceva. Echilibrul dintre artă şi pictură, mai ales între pensulare şi impregnare, este important dacă vrem să înţelegem viziunea pictorilor din perspectiva acelor ochi care nu dorm niciodată, fiindcă tot timpul visează o altă realitate. Să presupunem acum că arta picturală, privită ca o activitate a ochilor de a sesiza contururi, imagini, forme, particularităţi ale corpului, se constituie ca un fel de transformare a unei figuri în altă figura, pornind de la simţire la reprezentare.

În acest caz trebuie să luăm ca punct de plecare atitudinea omului, în special chipul sau corpul său, fiindcă ochii trădează emoţiile omului, în timp ce corpul trădează gândurile, esența dorințelor proprietarului său. Într-un număr mare în acelaşi tablou, culorile deschise fac ca expresia chipului (prin mimică şi prin forma trăsăturilor faciale) să transmită stări pozitive, în timp ce culorile închise transmit autoritate, așa cum roșul închis te face să pari

insistent sau violent. Pe de altă parte, în pictură, corpul omenesc prezintă particularitatea de a abandona referirea imediată la om, care este evidenţiată în cea de „creaţie a omului”.

Arta abstracţiei, care însoţeşte leadershipul pe tot parcursul dezvoltării viziunii, presupune prelucrarea concretului şi transformarea lui într-un produs nou care reflectă trei proprietăţi ale unei senzaţii cromatice: tonul cromatic, saturaţia şi luminozitatea.

Spun asta fiindcă, la fel ca şi în artă, leadershipul trebuie să unească trei elemente principale: capacitatea de a deduce un sens general din câteva înşiruiri particulare, capacitatea de a reduce un obiect sau altul la câteva trăsături esenţiale ale lui sau ale grupului din care face parte, şi încercarea de a-ţi muta privirea de la realitatea exterioară la o aşa-zisă realitate interioară care nu a fost niciodată conturată.

Câteva învățături despre pictură vreau să reţineţi. Mai întâi de toate, aşa cum spunea Edgar Degas, în pictură trebuie să dai impresia de adevăr prin intermediul mijloacelor false.

Apoi, pictura trebuie să conţină şi să transmită gingăşia şi emoţia unor sentimente pozitive şi trebuie să fie "citită" de la stânga la dreapta, nu doar de la dreapta la stânga, ca un fel de jurnal, un fel de invitaţie perpetuă la rememorare, ca un fel de experiment, un exercițiu de gândire, un stimul și o încercare de a transforma gândirea într-un eveniment, o forță cu potențial de transformare și schimbare.

Nu uita o lecţie de leadership valabilă în domeniul artei: prin îndepărtare, “contururile” lor se pierd.

*** Notă:** Leonardo Da Vinci - *Tratat despre pictură*, Editura Meridiane, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/cateva-invataturi-despre-pictura.html

Către noua lui noapte era una fără sfârşit

On Octombrie 30, 2016

Încearcă să induci o forță semnificativă necesară asigurării controlului unei noi direcţii în viață, plasându-te într-o poziţie de mediator: între surprizele vieții și presiunea unei moralităţi excesive.

Mă cuprinsese o nevoie curioasă, plină de freamăt, acea dominantă de a retrăi şederea mea alături de condiţia obligatorie a personalităţii mele creatoare, a naturii mele esenţiale, într-o lume străină în care comunicarea era foarte dificilă. Păream adâncit într-un întuneric total, o beznă a înţelegerii care survolează acea parte a creaţiei pe care o consideram accesibilă tuturor, dar care se dovedea a fi tot mai mult o piedică pentru aceia care nu investiseră suficient de mult timp cu studiul şi practica cabalei.

O nouă poziţionare sub semnul respectului pentru chestiunea originii reticenţei mele vizavi de cunoaşterea superioară mi se oferea sub numele de raţiune pură, ignorată de atâtea ori prin acea convingere a realităţii interioare care te face să crezi că te potrivești în mereu altă situație, implicit în alt loc.

Şi numai această cunoaştere, reflectând aspiraţia către tot ce este inadmisibil de ştiut, se prefigura la orizontul aşteptărilor mele îngrămădite într-un spectaculos salt spre ceea ce filozoful german Karl Jaspers numea *Transcendență.*

Viaţa unui creator este suma cunoaşterii pe care o expui sincer în faţa unei oglinzi care reflectă perfecţiunea divină. Intrasem într-o fază acută a existenţei, într-un delir enigmatic, când renunţasem la orice speranţă de a mă dedica asumării răspunderii faţă de tot ceea ce mă înconjura. Numai cu scopul de a da de urma unei concepţii de tip "al treilea val" care sfidează viaţa şi moartea, prezentul şi viitorul, veghea şi somnul.

Iar dacă lumea aceasta muritoare pune bazele unei anumite categorii de existenţă, şi dacă definirea existenţei ca temei al lucrurilor ne duce spre o viziune statică a realităţii, atunci probabil aş fi putut să mă pun în ipostaza de iniţiator al unei metafizici a finalităţii *between law and nonlaw.*

Leadership: Te angajezi în depăşirea sfârşitului unei limitări de perspectivă, într-un context mai larg al dezvoltării prin intermediul noţiunii de „rol" atribuit unui Creator care îşi lasă amprenta inteligenţei la toate nivelele de percepţie ale vieţii?

Cititorule, îţi aminteşti ce alinare îi trimitea Contele de Monte Cristo tânărului acela, Maximilien, care intrase în bezna rătăcirilor lumeşti, când una din toanele destinului l-a făcut să se îndoiască de bunătatea lui Dumnezeu? Către noua lui noapte era una fără sfârşit, alimentată cu mai multă forţă de un sfânt al întunericului luminos:

"Nu spre morţi trebuie să priveşti, Maximilien, ci dincolo - arătându-i cerul. Copile care încă nu ştii ce înseamnă făgăduiala unui om mare, ţi-am spus de douăzeci de ori că în ziua aceea, dacă tot îţi vei mai dori moartea, te voi ajuta să mori ! Adio ! "

Inutil să reproduc combaterea acestui punct de vedere, despre o experienţă de cunoaştere care nu-şi poate asigura frontierele, validă pentru determinarea orientării faţă de o situaţie în cauză ce nu poate fi probată prin orice mijloace de probă admisibile. Contele nu era doar un mare cunoscător în problemele sufletului uman, dobândind o pregnanţă sporită asupra

personalităţii multor oameni, ci era şi un creator de evenimente neaşteptate, procedând după metoda perfecţiunii divine, ca un magician care, având puteri speciale, poate săvârşi tot felul de minuni.

Marea cunoaştere este atributul perfecţiunii divine care determină cursul evenimentelor, implicând acea mistică a transcendenţei care nu este altceva decât o reinterpretare a sensului vieţii. Dar care e totodată o experienţă dătătoare de bucurii - bucuria a de a fi parcurs un pas măreţ, dacă nu chiar cel mai important, spre autodevenire, ba chiar de înflorire a personalităţii cu o nevoie vitală: depăşirea sfârşitului unei limitări de perspectivă într-un context mai larg al dezvoltării prin intermediul noţiunii de rol.

Leadership: Îţi poţi duce creaţia la nivel de impact asupra evenimentelor prin facilitarea interacțiunii între momentele declanşatoare de emoţii şi creşterea conectării la esenţa divină?

Un creator are rolul de a-şi duce creaţia la nivel de impact asupra evenimentelor, încât să faciliteze o mai bună interacţiune între momentele declanşatoare de emoţii şi creşterea conectării la esenţa divină. Rolul, în accepţiunea leadershipului care onorează și dezarmează, în ultimă instanță, prin promovarea modalităţii cât mai eficiente de influenţare şi dirijare a procesului de formare a personalităţii, îi revine condiţiei prezente de convergenţă, de punct în care se întâlnesc trei tărâmuri diferite:

Un tărâm al extremelor și al contrastelor uluitoare, neatins parcă de trecerea timpului. Un tărâm al cunoaşterii. Și un tărâm al emoţiilor cele mai profunde, copleșitoare prin manifestările experimentate de individul obişnuit.

Un om al superiorităţii este Un Destin și Un Merit. O Cauză și O Consecinţă. De cele mai multe ori el este plasat într-o poziţie de mediator: între surprizele vieții și presiunea unei moralităţi excesive, fiind catalizatorul percepţiei faţă de ceea ce e condamnabil, fiind singura fiinţă cu perspective de detaşare de condiţia imediată şi cu perspective de proiectare a unei anumite învăţări în viitor.

Totodată rolul are ca principal resort acea convingere a realităţii interioare care te face să crezi că te potrivești în mereu altă situație, implicit în alt loc. Conform acestei convingeri, desigur într-o epocă a provocărilor, singurul factor al dezvoltării unei superiorităţi se constituie prin inducerea ideii că tot ceea ce trăiești în exterior este o reflectare a ceea ce nu ai acceptat încă la tine.

Uneori, ca să reușești un transfer de personalitate trebuie să fii mai întâi partea personalităţii respinsă de ceilalți oameni, de care ei trebuie să se ataşeze în timp pentru a-și formula propria teorie a personalității.

Ştim că un creator este de esenţă divină atunci când imensitatea cunoaşterii sale se răsfrânge asupra evenimentelor, încât tot ceea ce se petrece în jur să fie parte dintr-o plăsmuire care ţine loc de realitate.

Dar să nu uităm că o prea mare alterare a realităţii duce la o scădere a moralităţii înţeleasă ca idealitate pură şi inalterabilă, mai presus de accidentalitatea condiţiei de Creator.

Către noua lui noapte era una fără sfârşit sugerează aspiraţia omului către tot ce este inadmisibil de știut, imposibil de atins, dar a cărei intrigă simbolică induce o forță semnificativă necesară asigurării controlului unei noi direcţii în viață.

Caută-mă cu ochii cu care priveşti cealaltă faţă a lumii

On Martie 27, 2020

Perspectiva unei noi atitudini faţă de totalitatea creaţiei, devine amețitor de largă dacă ai capacitatea de a-ţi converti latențele de spiritualitate într-o lume care aşează fondul înaintea formei.

M-am gândit de atâtea ori la mine însumi, visător, în preajma solemnităţii, cu patosul elanului creator, aşa cum m-aş gândi la altcineva mai presus decât mine, aflat la un nivel spiritual mai înalt decât mi-aş fi putut imagina. Cumva, acest lucru însemna să desluşesc acel conţinut de informaţii preţioase, esoterice, din memoria unor faimoşi alchimişti, gândindu-mă că poate acesta este felul meu de a realiza Marea Operă, cu aplicare artistică, literară, dar şi spirituală.

În acest caz, gândirea mea trebuia să recunoască, să adopte, să păstreze acel pattern cognitiv al altor *litteratisque hominibus prestigious* , încât imaginea mea să se confunde cu imaginea alchimiştilor într-o realitate care rezistă testului timpului. Doar astfel, mi-aş fi putut câştiga dubla existenţă, cu perspectiva unei moşteniri alchimice, cereşti, atemporale. Mai trebuia să investighez cu luciditate expresia unei condiţii mintale cauzatoare de confuzie: *"Precum în cer, aşa şi pe pământ."*

Şi oare, nu cumva, înglobând în propria-mi fiinţă conţinutul cognitiv al memoriei universale, aş fi putut să apropii imaginea mea de imaginea unei alte laturi a ştiinţei, şi profitând de această ocazie să mă autodepăşesc, chiar să mă auto-poziţionez cu un pas în faţa celorlalţi oameni?

Oare, imaginea fiinţei mele, fiind iluminată de un intelect agent responsabil pentru caracterul esoteric al limbii sanscrite, pătrunsă doar de elita cabaliştilor, ar fi putut îndeplini funcţia de cunoaştere primordială, *Quasentio Adhis,* sau cunoaşterea de dincolo de eternitate? Da, era posibil, dar numai prin cristalizarea şi codificarea semnificaţiilor lumii oculte, în cuvinte şi structuri verbale caracteristice persoanelor cu nivel înalt de pregătire.

Leadership: Creaţia căreia îi dedici timp de reflecţie poate fi punctul culminant al unei capodopere artistice totale în care o singură imagine poate să constituie versiunea realităţii trăită prin înrudire cu simbolurile cheilor spirituale?

Dar să trudesc pentru Marea Operă, în aşa măsură încât imaginea mea să capete sensul şi personalitatea altei imagini, mai presus de orice închipuire a imaginaţiei, era fără de folos dacă nu luam în considerare cele două chei spirituale importante. Numai omul trecut prin chinurile grele ale creaţiei le poate înţelege, după însemnătatea cuvenită Legilor lui Aziluth:

"Trebuie să renunţi la această lume, pentru a o câştiga pe cealaltă."

"Iar cine va răbda până la sfârşit vă fi mântuit."

Newton a vorbit cu Dee înainte de a lua legătura cu Flamel. Toţi trei au luat legătura cu prezentul, şi l-au numit viitor, chiar dacă totul se întâmpla în trecut. Şi din întâlnirea lor s-a născut o stea, ea însăşi operă a creaţiei universale, care veşnic luminează pe cerul senin al unei lumi situată în planul lui Dumnezeu. O stea convertită într-o imagine fabuloasă, vizibilă doar în privirea interioară a creatorului. Mulţi o văd, dar nu o pot înţelege, şi uită de ea. Alţii o înţeleg, dar nu pot s-o vadă, chiar dacă şi-o imaginează.

Alchimistul o foloseşte ca pe o realitate robustă, imperativ înrudită cu acel „Fie” al creaţiei. El ştie că nimeni nu ajunge să descopere Marea Operă, magica întâlnire cu lumea *Reflecţiei in Quintessenza* prin condiția inseparabilităţii unui organism istoric-cultural, fără să trudească enorm la ceea ce se numeşte "Spaţiul privilegiat al omniprezenţei divine". Iar asta, deoarece fenomenul transcenderii nu prea corespunde realităţii puternic promovate în breasla oamenilor de rând, şi fiindcă oamenii de rând nu vor să creadă într-o altă realitate.

Leadership: Conţinutul creaţiei tale variază în funcţie de fundalul unor imagini care întregesc profilul unor indivizi capabili să împărtăşească aceeaşi viziune imprimată pe tiparul unei istorii retrăite prin intermediul unei experienţe demiurgice?

Iar Dumnezeu, a mai făcut o lucrare excepţională, o lume nevăzută, o lume a îngerilor. Newton, Dee şi Flamel sunt regi în această lume pentru că au fost mântuiţi, sfinţiţi, pe motiv că au găsit o nouă înţelegere despre relaţia omului cu spaţiul şi cu acţiunea. Ei sunt nemuritori pentru că au răbdat totul până la sfârşit, asumându-şi chinul sisific al creaţiei şi ambiţia demiurgică a re-creaţiei.

Am luat parte la întâlnirea lor, sub auspiciul lui Dumnezeu, bineînţeles, căci numai Creatorul poate să pună la cale o asemenea întâlnire. Nu mi-a venit să cred. Eu am fost cheia acestei întâlniri. Am fost chiar obiect de polemici ale excesului de cunoaştere, în măsura în care deveneam inteligibil în act prin lumina intelectului agent *Arhexossief* . Poate şi datorită calităţilor mele de scriitor capabil să înţeleagă lucrurile neînchipuite, sau lucrurile auzite în două sau mai multe variante de vorbire, pentru a putea articula şi comunica clar şi coerent adevărul Scripturii, aici pe pământ, la fel ca şi în cer.

La acest nivel, imaginea lumii în care mă învârteam, de la o realitate la alta, era ca o urmă de lumină lăsată de trecerea grațioasă a pașilor unui poet pe nisipul fin al unei limbi care piere, dar spiritul care o transcende nu poate fi atins de moarte. Sincer, pătrunzător, evocator, împărtăşeam prin intermediul manuscrisului meu, atât de preţios, formele accidentale de expresie sau speciile sensibile ale originalului unei capodopere artistice: culorile, linia grafică, simbolurile, perspectiva, unghiurile de vizualizare largi asupra realităţii, etc.

Din moment ce imaginea lumii devenea imaginea unei întâlniri de grad spiritual, căci aceasta era, în fond, o imagine intelectuală intercalată cu asimilarea unor conţinuturi informaţionale excepţionale, însăşi capacitatea mea de a exista atât în obiectul extra-mental, cât şi în mintea unui *Trio Intellectus* , devenea un soi de orientare spre glorificarea mijlocirii mele ca partener a lui Dumnezeu.

Mă înclin în fata demnităţii şi solemnităţii trecerii la viaţa veşnică, la fel cum s-au înclinat Newton, Dee şi Flamel. Toţi trei sunt martorii ridicării mele la rang de Creator, într-un spaţiu cu mai multe nivele de existenţă, ca participant la un eveniment numit *Reashmenthis Levhelyss* , sau glorificarea cerului în limba îngerilor.

Leadershipul vizează conţinutul creaţiei ştiinţifice, literare sau artistice, etalat pe fundalul unor imagini care întregesc tiparul unei istorii retrăite prin intermediul unei capodopere spirituale şi providenţiale de tipul: "I am The One Who Changes The Wonder of The World."

Caută-mă cu ochii cu care priveşti cealaltă faţă a lumii dacă vrei să înţelegi perspectiva unei noi abordări a cunoaşterii, confruntate cu marele test al spiritului vremii.

Cunoaşterea aceasta atât de preţioasă, fără sfârşit, poate fi abordată numai prin întâlnirea Creatorului cu Creaţia lui, după lungi eforturi de a-ţi găsi echilibrul între minte, trup şi suflet, în faţa provocării de a vedea magia realităţii augmentate printr-un limbaj subtil ca o transcendenţă spre o altă lume, ideală.

Căutarea de sine

On Februarie 11, 2017

Înţelege-ţi poziţia faţă de ceea ce ajunge a fi considerat „normalitate” în tot ceea ce nu constituie un triumf al valorii omului.

Nu cred că groaza faţă de acea insulă mă va părăsi vreodată cu totul, de cele mai multe ori ea zace undeva în fundul sufletului meu, un simplu nor îndepărtat, o amintire şi o bănuială vagă. Dar sunt momente când micul nor se întinde până ce întunecă întregul cer. Atunci, privesc în jur la semenii mei mici. Şi mă înfricoşez. Văd feţe aspre şi însufleţite, altele întunecate sau ameninţătoare, altele schimbătoare, nesincere. Niciuna care să aibă autoritatea calmă a unei fiinţe raţionale. Simt ca şi cum animalul din ei va trebui să iasă la suprafaţă. Că degradarea celor de pe insulă se va produce din nou, dar pe o scară mai mare.

*Ştiu că aceasta este o închipuire, că aceste aparenţe de bărbaţi şi de femei din jurul meu sunt într-adevăr bărbaţi şi femei, pentru totdeauna, creaturi perfect raţionale, pline de dorinţi omeneşti şi de griji tandre, eliberate din instincte, nefiind sclavii niciunei Legi fantastice – fiinţe cu totul diferite de Oamenii-Animale. Şi, totuşi, fug de ei, de privirile lor curioase, de întrebările şi sprijinul lor, şi doresc să fiu departe de ei. Singur. Doar cu Dumnezeu. **

Leadership: Încerci să-ţi dovedeşti că eşti sincer în ceea ce crezi sau nu crezi, în scopul prevenirii conflictelor mentale care îţi alimentează înstrăinarea de tot şi de toți?

Tot ceea ce îți impui ca mijloc de control al puterii de a preveni degradarea propriei condiţii sociale, se prelucrează de la înălţimea experienţei de a fi pus în relație cu o realitate care doare și te nemulţumeşte. O realitate exprimată prin frica de a fi egal cu o valoare a omului, depăşită de cerinţele unei societăţi aflate într-un continuu proces de ajustare spre un absolut necunoscut, care nu pune în evidenţă rostul propriei tale ființări și existențialități.

Marea răsplată a virtuţii, imboldul de a te opune acelor transformări pe care nu le dorești în viața ta, care contribuie la câştigarea autorității de fiinţă raţional-superioară, este testarea puterii de a accepta dezamăgirea cauzată de ataşamentul faţă de ceea ce reprezintă „Omul Ideal” în sfera firescului şi normalităţii.

Evoluția celui care experimentează „dezamăgirea” izolându-se de ceilalți oameni, abandonându-se mod repetat voinţei divine, are ca resurse de bază două forţe. Profunzimea liniștii sufleteşti şi profunzimea conştiinţei în care toate lucrurile se întâlnesc în aceeaşi unică realitate care stimulează avântul pe nesfârşitul drum al formării personale.

Evoluţia în formarea unei personalităţi autonome înseamnă să recunoști ceea ce se manifestă în tine prin evadarea din realitatea pe care, pricepând-o în esenţa ei, nu poți s-o accepţi.

Dincolo de justeţea oricăror aprecieri făcute între cauzele și efectele schimbărilor care contribuie la mersul vieţii, se distinge acea permanentă nevoie a omului de a-şi asuma propria poveste în contextul curajului de a-şi urma propria cale prin simpla probă a căutării de sine.

Căutarea de sine se poate concentra în următorul mesaj: înţelege-ţi poziţia faţă de ceea ce ajunge a fi considerat „normalitate” în tot ceea ce nu constituie un triumf al valorii omului. Este un proces izolat, sub nicio formă un motiv de mândrie, dar totuși singurul avantaj pentru

detaşarea absolut necesară a omului de o lume care elimină omenia din om.

Aceasta este esenţa romanului „Insula Doctorului Moreau” scris de H. G. Wells.

Source: https://neculaifantanaru.com/cautarea-de-sine.html

Căutarea

On Mai 06, 2016

Măreşte miza modelării mentalităţii care te ajută să împlineşti o viziune, prin asumarea atitudinii de intervenție în cursul lucrurilor care merg pe o traiectorie unică.

Aveam în sfârşit posibilitatea să contribui, pas cu pas, din imediata apropiere a unei explicaţii care nu ţinea cont de adevărurile ştiinţei, la naşterea, creşterea şi răspândirea puternicei nevoi de a arăta o altă faţă a lucrurilor decât cea cunoscută de ochii lumii. Nu făceam altceva decât să contopesc în minte mai multe aspecte de sens contrar și să ajung la o concluzie pe care nu o știam înainte, din aceeaşi febrilitate și entuziasm cu care Gandhi a urmărit să arate o nouă cale de acțiune a rasei sale și a religiei ei pe temeiul unor convingeri ancestrale, formulând străvechea ei pasivitate.

Numeroase imperfecţiuni se găseau în expunerile unei alte imagini decât cea reală, în faţa unei teme care aduna și sistematiza cât mai multe referințe, prin acțiunea unui flux intens de schimbări rezultat din influenţa unei stări, unui fenomen sau eveniment mai puţin obişnuit, faţă de care orice argument părea să nu îşi găsească rostul. Toate acestea menţineau într-un fel sau altul structura unei aplicaţii de tip *"Test di visione".*

Evident, mă complicam într-o căutare care părea să nu-şi aibă rostul, asemenea gnosticului care caută o realitate divină, un regat în această lume, care este doar o umbră iluzorie a unei închipuiri, fără să găsesc o explicaţie plauzibilă asupra celor observate care puteau să declanşeze o schimbare reală.

Ca şi când aş fi fost călăuzit de un adevăr axiomatic, un model sintetic de abordare a cunoaşterii printr-un empirism radical, bazat pe trecerea de la particular la general, de la simplu la compus, obligând la necontenite reflecţii şi analize, la o necontenită explicaţie a ideii de mulţime (0,infinit] din care trebuie să se extragă infinitul pentru a obţine o mulţime cu maxim cel mai mare număr real. Aşa ceva nu era posibil, iar eu exact asta făceam: transformam imposibilul în posibil.

Leadership: Țelul suprem al cunoașterii tale vizează o mai mare stăpânire a convingerilor pe care le reprezinţi la nivel de reflecţie a unei realităţi dincolo de ea înseşi?

Căutarea mea era de fapt legată de dobândirea progresivă a unei cunoaşteri tot mai complexe care să fie o copie conformă cu realitatea unei lumi ieşită din comun, aflată într-o perpetuă schimbare și unde pot avea loc evoluții inovatoare și revoluționare. Convingerile pe care le reprezentam la nivel de reflecţie a unei realităţi dincolo de ea înseşi, constituind ţelul suprem al cunoaşterii mele, aveau ca miză principală o participare mai sensibilă și mai bogată la construcţia unei aventuri pline de suspans, minunat povestită.

Leadershipul este un mod de abordare a cunoaşterii care aşează ideea de proces, schimbare şi dezvoltare în centrul preocupării de căutare a unei noi realităţi, în lumina unei revelaţii care are nevoie de manifestare prin intermediul lucrurilor, faptelor și întâmplărilor.

Atunci când Cristofor Columb a descoperit America, de fapt a determinat apariţia unei noi realităţi, extinzând lumea dincolo de graniţele ştiute până la acea vreme. Când Albert Einstein a formulat teoria relativităţii, el a demonstrat că timpul și distanțele unui eveniment măsurate de doi observatori au, în general, valori diferite, dar se supun totdeauna acelorași legi fizice. Era un punct de vedere cel puţin ieşit din comun, dar mulându-se perfect pe evoluţia realităţii.

Versiunea realităţii la care aderi este dată de căutarea unei cunoaşteri superioare prin experienţa directă a evenimentelor, consolidată de puterea de anticipare a efectelor deciziilor tale şi de rezultatul obtinut prin aplicarea lor.

Un specialist în medicina de urgenţă din Florida, pe nume Alfredo Alvarado, a creat cu mulţi ani în urmă o metodă de deosebire a pacienţilor care puteau avea apendicită de cei a căror durere avea probabil alta cauze. Astfel, folosind scorul lui Alvarado (Mantrels), doctorii îi puteau identifica pe cei care aveau apendicită şi care puteau fi duşi direct în sala de operaţie, separându-i de cei suspecţi de apendicită care trebuiau supravegheaţi.

Orice schimbare este o versiune ameliorată a constărilor pe care le efectuezi vizavi de o realitate care este se prezintă cu totul "străină" la început, dar care se dovedește mai fascinantă și mai copleșitoare decât orice tenebră. Rezultatul experimentării unei analize continue şi a observării atente, realizând pe această cale implicarea într-un fenomen de conductibilitate a instanţelor particulare care definesc elementele din jur (cu valoare de predictie a unui eveniment semnificativ), se constituie într-un fel de separare între armonie şi haos.

Rezultatul acestei experimentări reprezintă nu doar miza unei modelări a mentalităţii, ci şi modelarea structurii corelațiilor dintre variabilele care influenţează producerea fenomenelor lumii.

Leadership: Te simţi dator să găsești o explicaţie a ideii de "mulţime" din care trebuie să extragi o valoare bine definită pentru a obţine un număr real?

În loc să privim înainte spre împlinirea unei viziuni strâns legată de realitatea vieții și a lumii, formulând întrebări ce nu pot fi ignorate, poate ar trebui să observăm modurile în care ea a fost deja împlinită, reglând cu o precizie absolută acele puncte de vedere care nu sunt neapărat opuse, ci complementare.

Ideea de "mulțime" este atribuită lucrurilor particulare care participă la formarea realităţii. În timp ce numărul real reprezintă măsura pe care o ia fiecare lucru atunci când te raportezi la o lume înfăţişată sub aspectul neregularităţilor izbitoare. A extrage o valoare bine definită pentru a obţine un număr real, cu acea febrilitate creativă a aflării noului, înseamnă să aduci un argument în plus privind comportarea lucrurilor în faza de cercetare şi evaluare.

Leadershipul, constituindu-se din acea forță creatoare care contribuie la popularizarea unor anumite idei sau opinii, poate avea ca avantaj posibilitatea de a observa, pas cu pas, din imediata apropiere a unei explicaţii care nu ţine cont neapărat de adevărurile ştiinţei, diverse asemănări și analogii cu lucrurile din jur în experiențe diferite.

Acest proces de observare nu are rolul de a arăta o altă faţă a lucrurilor sau a realităţii decât cea cunoscută de ochii lumii, ci de a răspândi nevoia puternică de a exersa capacitatea de a iniţia și rafina o căutare.

Leadershipul raportat la căutarea unei noi realităţi echivalează cu extinderea conştiinţei spre o mare mai libertate a voinţei şi imaginaţiei, în vederea acumulării unei cunoaşteri menite să-ţi confere statutul de "colonizator" al unei lumi noi.

Căutarea are drept scop principal conştientizarea unei atitudini de intervenție în cursul lucrurilor care merg pe o traiectorie unică, din interiorul unui imaginar care trebuie să înfrunte continuu realitatea.

Căutătorul de stele

On Iunie 12, 2010

Rezultatul final al testului tău de desăvârşire depinde de capacitatea ta de a recunoaşte valoarea pe care o acordă ceilalţi leadershipului tău.

Aveam cred că 12 ani pe vremea aceea, dar cum aş putea să uit prima mea participare la un spectacol de teatru? Era vorba de o piesă specială, în patru acte, destinată în primul rând copiilor. Mărturisesc că mi-a plăcut tare mult.

La sfârşitul spectacolului, după ce cortina a fost trasă, după ce s-au aprins luminile în sală, mama m-a dus în culise pentru că, spunea ea, trebuia neapărat să-l cunosc pe regizorul Baldovin, cel care a pus în scenă spectacolul, care cu multă dăruire şi profesionalism a iniţiat, ani de-a rândul, sute de copii în arta teatrului.

Maestrul Baldovin nu era deloc un om rece şi respingător, cum am crezut iniţial, m-a tratat ca pe copilul lui din prima clipă. Nu ştiu de ce, poate din cauza firii mele foarte curioase şi avide de cunoaştere, m-am simţit îmboldit să-l întreb:

- Maestre, ce faceți dumneavoastră în spatele scenei în timp ce elevii interpretează piesele?

Leadership: Poţi să găseşti o corespondenţă între ce face un regizor în spatele scenei şi performanţa pe care interpretul şi-o revendică fără modestie?

Privirea lui, tare blândă, care îl făcea să pară cel mai bun om din lume, era îndreptată spre mine. M-a privit ca şi când aş fi fost un elev care, arzând de dorinţa de a juca într-o piesă de teatru, de a deveni artist, se interesează dinainte care sunt beneficiile pe care le poate obţine precum şi eventualele obstacole de care se poate lovi. Mi-a răspuns foarte hotărât:

- Privesc, cu sufletul la gură, cum îşi interpretează rolurile elevii mei, pe care i-am selectat cu grijă şi pe care i-am pregătit luni de zile. Asta fac întotdeauna în spatele scenei. Dar de fiecare dată sunt îngrozit că ceva va merge rău. Mi-e teamă ca nu cumva unul dintre elevi să-şi uite replica sau scenariul, ca nu cumva vreunul să se încurce, iar piesa să se transforme în cele din urmă într-un eşec.

Apoi, după o scurtă pauză, maestrul a afişat un zâmbet larg şi, satisfăcut pe deplin, a adăugat:

- Dar, pe de altă parte, cum s-a întâmplat şi în seara aceasta, îi privesc cu o mândrie extraordinară pe elevii mei. Au dat tot ce-am sperat şi au întrecut chiar toate aşteptările – timp de 3 ore, cât a durat spectacolul, ei au colaborat într-o tovărăşie perfectă. Sunt mulţumit de prestaţia lor, de felul în care fiecare s-a descurcat şi şi-a pus în valoare talentul. Sunt mulţumit că am făcut o selecţie bună şi că nu m-am înşelat in privinţa aptitudinii lor. Nu mă pot considera altfel decât un profesor deosebit de fericit.

Liderii îşi măsoară măiestria urmărind spectacolul din spatele scenei !

Maestrul era atât de pătruns de încredere în sine, atât de închis în carapacea convingerii sale atunci când mi-a vorbit, încât am ştiut de îndată că viaţa lui consta numai în a-şi îndruma

elevii spre succes, spre un adevărat triumf. Atitudinea lui era aceea a omului care trăieşte, gândeşte şi acţionează pentru un singur ideal: acela de a descoperi tinerele talente şi de a le îndruma - dându-le mereu indicaţii, stimulându-le spontaneitatea, creativitatea şi apetitul pentru teatru, cu scopul de a le dezvolta abilităţile necesare unui artist adevărat.

Privindu-şi elevii cât de bine îşi interpretează rolurile, observând la sfârşitul spectacolului cu câtă pasiune, cu câtă determinare aplaudau spectatorii din sală, ce simţea oare maestrul Baldovin? Mai mult ca sigur simţea că munca lui, sutele de ore pe care le-a petrecut exersând cu elevii, truda adevărată pe care a depus-o luni de zile, au dat roadele mult aşteptate prin prestaţia elevilor săi. Simţea că este un om deosebit, demn de toate laudele. Căci întotdeauna profesorul este evaluat după rezultatele elevilor săi. Altfel spus, cu cât elevii îşi joacă mai bine rolurile, cu atât e mai lăudat „inginerul" minunatului spectacol.

Leadershipul este dreptul regizorului de a modifica după voința lui înțelesul unei piese.

Tu determini evoluţia celor din jurul tău? Sau îi laşi să se ridice singuri la un nivel înalt de performanţă prin propriile lor forţe? Ai puterea să-i determini pe oameni să vadă viziunea ta, s-o implementeze şi să participe la ea? Care este atitudinea ta vizavi de prestaţia lor? Cultivi relaţii reciproc avantajoase? Potenţialul lor de creştere este legat direct de potenţialul tău de a fi strălucit? Ce ai de oferit celorlalţi şi ce aştepţi în schimb de la ei? Sunt ei mulţumiţi de tine? Sau se îndoiesc de îndrumările tale?

Rezultatul final al "testului" tău de desăvârşire depinde de capacitatea ta de a recunoaşte valoarea pe care o acordă ceilalţi leadershipului tău.

Leadership: Îţi foloseşti la maxim potenţialul de a împrumuta adepţilor tăi noi valenţe de afirmare din resursele tale proprii de performanţă?

Liderul cel mai câştigat nu este acela care dispune de o mai mare autonomie şi competenţă, ci acela care împrumută adepţilor săi noi valenţe de afirmare din resursele lui proprii de performanţă.

Este evident că acţiunile consacrate acestei entităţi interioare cu două faţete - de conţinut şi de proces, prezintă elemente unice de identificare a personalităţii. Efectul de însuşire şi de prelucrare a celor mai promiţătoare surse de diferenţiere care ar putea stimula procesul de reinventare şi de punere în valoare a atuurilor, este benefic mai ales atunci când poţi concura individual, din punctul de vedere al rigurozităţii considerentelor de ordin practic, pentru titlul de performer.

Maestrul Baldovin a fost un performer fiindcă a lăsat deschisă portiţa elevilor săi să se autodepăşească prin puterea lor de a se înălţa la nivelul lui. Oferindu-le posibilitatea de a-şi însuşi cunoştinţele rare care se întemeiază numai pe experienţă şi pe principiul comuniunii. El ar putea fi privit nu doar ca un exemplu de urmat, ci mai degrabă ca un transmiţător de energii cu vibraţie înaltă, care pot fi canalizate cu multă înțelepciune spre un stadiu foarte avansat - măiestria.

Maestrul nu le-a putut oferi un dar mai de preţ elevilor săi, decât acela de a le împărtăşi cât mai mult din calităţile sale actoriceşti. A-i face pe micuţii săi artişti mai buni şi mai devotaţi artei teatrale, aceasta era cea mai mare bucurie a lui. Cea mai mare realizare. Cât de fericit, cât de împlinit sufleteşte trebuie să fi fost el când şi-a văzut elevii acoperiţi de zgomotul aplauzelor spectatorilor. După atâtea şi atâtea ore de lucru iată că efortul lui a fost răsplătit pe deplin.

Leadershipul presupune să intervii cu energie în sensurile și semnificațiile piesei astfel încât să determini măsura înălţimii unui rol care te reprezintă şi din care se alimentează tendinţa celorlalţi de a accepta opţiunile de personalizare a actului de creaţie artistică.

Maestrul Baldovin n-a făcut altceva decât să sădească „seminţele" de pe urma cărora să beneficieze toţi elevii săi - mari artişti în devenire. El le-a dat acestora imboldul necesar de a se angaja într-o muncă care cere multă pasiune, îndemânare, creativitate, practică, talent artistic. Căci un artist trebuie să-şi creeze mereu alte stări sufleteşti în funcţie de piesă sau scenariu, deci să aibă capacitatea de a interpreta tot felul de roluri.

Un lider, în orice domeniu, poate fi comparat cu un „**Căutător de stele**", pentru că succesul lui depinde de cât de bine şi-a selectat oamenii din echipă, şi de cât de bine i-a instruit. Succesul liderului este succesului echipei. Sau altfel spus, succesului unui lider porneşte întotdeauna de la oameni şi depinde de capacitatea lui de a recunoaşte valoarea pe care o acordă ceilalţi leadershipului său.

Source: https://neculaifantanaru.com/cautatorul-de-stele.html

Ce a reprezentat Griffith in istoria filmului?

On Iulie 19, 2010

Fiecare decizie artistică a unui regizor implică o bucată din identitatea sa creatoare, contribuind la dezvoltarea sintaxei cinematografice.

În primul rând, David Wark Griffith. Realizatorul american despre care Serghei Eisenstein va scrie că a jucat un rol uriaș în dezvoltarea metodei de montaj a filmului sovietic sau, mai precis, ceea ce este mai bun în filmul sovietic a ieșit din "Intolerance".

Ce a reprezentat Griffith în istoria filmului? Mijloacele pe care le-a folosit: prim-planul, alternarea unor acțiuni, mișcarea aparatului, variația în unghiulare etc., fuseseră descoperite înaintea lui. Griffith le-a folosit în mod creator pentru prima oară. Decuparea unei acțiuni, alternarea dramatică a două linii diferite de acțiune prin montajul paralel, crearea prin montaj a unui anume tempo, varietatea unghiularii - toate aceste elemente, care stau la baza limbajului cinematografic, au fost folosite conștient abia de Griffith.

Morfologia existase, dar Griffith a creat sintaxa. Cinematografia a căpătat prin el un limbaj articulat. Școala cinematografică sovietică, și în primul rând Eisenstein, a preluat apoi acest mijloc, transformându-l într-o modalitate de comunicare a unor gânduri și sentimente.

Un model de leadership vizionar implică nu doar descoperirea unor noi mijloace de exprimare, ci și integrarea lor într-o sintaxă coerentă, articulând un limbaj cinematic capabil să transmită gânduri și sentimente.

Contribuția unică a lui Griffith constă în folosirea creatoare și conștientă a tehnicilor cinematografice existente, precum prim-planul și alternarea acțiunilor.

„Unul dintre conceptele fundamentale în limbajul cinematografic, la care este important să reflectăm, este analiza montajului, adică modul în care sunt aranjate și editate secvențele pentru a crea un flux narativ coerent și captivant. Aceasta implică studiul mișcării prim-planurilor și a decupării acțiunii, inclusiv viteza și tempo-ul scenelor individuale pe care regizorul le folosește pentru a intensifica emoțiile și a accentua momentele cheie. În cazul de față, Griffith a folosit desene tehnice detaliate pentru a decupa diferitele părți ale unui film și pentru a evalua interacțiunile lor, astfel încât fiecare scenă să contribuie armonios la dezvoltarea narațiunii și la construirea tensiunii dramatice.

Din acest motiv, variabilitatea unghiurilor de filmare este crucială pentru a asigura o perspectivă optimă a fiecărei scene, sporind astfel impactul vizual și emoțional asupra publicului. În proiectarea scenelor, se folosesc adesea modele paralele de montaj pentru a compara diferite scenarii, din punctul de vedere al impactului vizual și al fluidității narative. Această abordare permite crearea unor filme robuste și eficiente, ancorate într-o structură narativă solidă și coerentă. De exemplu, școala cinematografică sovietică, în special regizorul Eisenstein, a preluat această metodă, transformând-o într-o modalitate de comunicare a unor gânduri și sentimente complexe."

Leadershipul inovator în cinematografie presupune capacitatea de a prelua elemente deja cunoscute și de a le utiliza în mod creator, transformându-le într-o formă de exprimare complexă și profundă.

Ce a reprezentat David Wark Griffith în istoria filmului? A reprezentat părintele limbajului

cinematografic articulat, transformând tehnici deja cunoscute precum prim-planul, alternarea acțiunilor și montajul paralel într-o formă de exprimare complexă și coerentă. El a creat sintaxa cinematografică, oferind structură și ritm narațiunii vizuale și deschizând drumul către folosirea montajului ca instrument de transmitere a ideilor și emoțiilor. Prin utilizarea inovatoare a tehnicilor de montaj, Griffith a influențat profund școala cinematografică sovietică, devenind un model de inspirație pentru regizori precum Serghei Eisenstein.

Un regizor adevărat este capabil să transforme filmul într-un limbaj articulat, capabil să comunice idei complexe, prin utilizarea conștientă a tehnicilor de montaj.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-a-reprezentat-griffith-in-istoria-filmului.html

Ce anume limitează calitatea influenţei tale?

On Aprilie 01, 2009

Leadershipul se aseamănă cu o aplicaţie web de gestiune care nu trebuie să se blocheze sau să genereze "erori de sistem" ce conduc la întreruperea execuţiei comenzilor sau a unui proces de calcul.

"Ludovic al XIV-lea a fost protectorul scriitorilor Corneille, Moliere, Racine şi al muzicianului Lully. Nu a pus prea mult preţ pe codul moral al acelor vremuri, având numeroase amante. Dar după moartea soţiei lui, în 1683, s-a căsătorit cu o văduvă pioasă, doamna de Maintenon, care l-a încurajat să se aplece mai mult spre religie. Astfel, Ludovic a început să poarte cu el peste tot o cărticică de rugăciuni şi un rozariu. Dezastrele din războaie şi moartea mai multor urmaşi au cauzat multă durere. Monarh absolut, obsedat de grandoare şi lăudat de curteni, Ludovic s-a izolat de oamenii simpli şi la moartea sa, în 1715, când trupul neînsufleţit îi era transportat la St. Denis, mulţimea l-a apostrofat, batjocoritoare." (Brian Mooney - Mari lideri)

Această scurtă relatare a vieţii celebrului monarh, ne aduce în prim plan o singură învăţătură: grandoarea nu este o muncă ce se bazează pe valoarea adăugată adusă atât de către mijloacele de producție, de către capitalul uman. Ci, mai degrabă, este ca o loterie în care trebuie să ai grija cui încredinţezi datele tale. Căci, într-o zi jucătorul care nu a avut destule jetoane pentru a da "call", a tras un loz necâştigător şi şi-a dat astfel viaţa.

Ei bine, poţi influenţa în bine modul în care te percep ceilalţi oameni, doar dacă te ridici la înălţimea idealurilor lor spirituale şi morale, doar dacă nu blochezi încercarea lor de a se adapta unui context nou. Este vorba despre încercarea lor de a se vedea ei înşişi ca fiind cumva parte dintr-un întreg care nu se uzează, iar acţiunile lor, fără de care întregul ar fi întrerupt, trebuie să conducă la o mai mare implicare şi o preocupare mai serioasă pentru ordine, pentru calitate, pentru îndeplinirea obiectivelor.

Din clipa când liderul stabileşte o legătură cu oamenii, şi până când izbuteşte să stabilească raportul exact dintre orizontul lor şi al lui, poate trece un timp destul de lung. Iar lui îi revine cea mai dificilă sarcină în această perioadă de tranziţie spre un nivel mai înalt de performanţă deoarece trebuie să pună în acord interesele lui şi a lor, facilitând transmiterea valorilor şi a idealurilor sale, aducând dovezi de eficienţă a leadershipului său, dezvoltând acea iniţiativă menită să pună în valoare personalitatea sa plină de curaj şi de înţelepciune – acea personalitate care trebuie să ocupe un loc de cinste în viaţa lor şi să-şi extindă cercul influenţei aplicând o strategie de dezvoltare care să dea undă verde iniţiativelor sale.

Leadership: Puterea ta de influenţă este limitată de situaţiile cărora trebuie să le faci faţă prin poziţia importantă pe care o ocupi, deoarece încerci să construieşti firul evenimentelor în ordinea dorită de tine?

Ce anume limitează calitatea influenţei tale? Puterea ta de influenţă este totdeauna limitată. Fiindcă situaţiile cărora trebuie să le faci faţă prin poziţia importantă pe care o ocupi, rămân, practic, nenumărate, ca să nu spun infinite. Oricât ai fi de capabil şi de strălucitor în arta persuasiunii, nu vei putea să imprimi categoric, fără ezitare, fără a-ţi fi contestate deciziile – o finalitate corespunzătoare nivelului tău de aşteptări, şi să construieşti firul evenimentelor în ordinea dorită de tine.

Întotdeauna cineva se va opune, cineva nu te va accepta ca lider. Dar realitatea este că refuzul face parte din arta conducerii, fiind o componentă de bază a formării tale ca om. Leadershipul este dinamic, şi se modifică în funcţie de relaţiile existente între tine şi ceilalţi

oameni. Tu la ce nivel de relaţionare te afli cu celelalte persoane din jurul tău?

Ceea ce am observat în general la lideri este că fiecare îşi face propriul set de reguli referitoare la relaţiile pe care le stabileşte. Dar resursele personale şi posibilităţile de a le întreţine sunt, de asemenea, inepuizabile. Cu alte cuvinte, este greu să stabileşti o relaţie, e greu să fii acceptat de oameni, dar odată ce ai reuşit acest lucru, poţi cu uşurinţă să găseşti numeroase moduri de a optimiza şi amplifica dezvoltarea lor.

De aceea, construirea unei atitudini de conştientizare, a unei atitudini care te menţine în contact cu tine însuţi, apoi cu ceilalţi oameni, trebuie să facă parte din obiectivele tuturor orientărilor tale. Este meritul tău acela de a fi sesizat că oamenii au nevoie de tine, de resursele tale de cunoaştere, de credinţă, de încredere. Dar ei trebuie să se bazeze pe ei înşişi după stabilirea relaţiei, ei au nevoie să se simtă creativi, adică în stare să facă faţă oricărei situaţii prin care trec. Si asta numai prin ceea ei ce sunt (şi ar putea fi) în fiecare moment.

Dar pentru asta, mai întâi de toate, ei trebuie să-ţi recunoască poziţia şi să fie dispuşi să accepte să investeşti în ei timp, răbdare şi energie emoţională.

Toate sensurile spre care se îndreaptă oamenii din jur duc la tine, chiar dacă felul cum îţi construieşti atitudinea faţă de sine nu este îndreptată spre împărtăşirea valorilor de care dispune leadershipul tău?

Aşa cum un arbitru trebuie să aplice sancţiuni, cu toată promptitudinea, în spiritul adevăratului fair-play, atunci când partida nu se desfăşoară în limitele regulamentului – tot astfel liderul, ca să mărească încrederea oamenilor şi capacitatea lor de a-l accepta în fruntea lor, trebuie să exprime ceea ce este caracteristic pentru ei – adică trebuie să aplice acea hotărâre, acea soluţie, acea metodă de a le reda şi susţine idealurile (în spiritul adevăratului fair-play) şi de a-i ridica la un nivel mai înalt.

Construirea unei atitudini corecte faţă de sine şi faţă de relaţiile pe care le stabileşti nu este un obiectiv privilegiat, ci necesar. Toate sensurile spre care se îndreaptă oamenii trebuie să ducă la tine. Fiecare mod de gândire pe care ei şi-l formează trebuie mai întâi branşat la gândirea ta, deci trebuie trecut prin "atelierul" leadershipul tău. În consecinţă, merită îndreptate eforturile spre împărtăşirea valorilor de care dispune leadershipul tău, sugerând oamenilor aplecarea către esenţa bine conturată a leadershipului tău.

Dacă împărtăşeşti o viziune propriei tale echipe, şi observi reacţii diferite, din ce cauză crezi că se întâmplă acest lucru? Pentru a te apropia de oameni este necesar ca viziunea ta să fie unanim acceptată, şi astfel toate drumurile lor vor converge către tine. Nu uita că nimeni nu ajunge la ceva măreţ dacă oferă foarte puţin. Nicio echipă nu devine performantă fără ca liderul să facă sacrificii şi fără să dea ce are mai bun.

Leadershipul este reprezentat de lider + oameni, de oameni + lider. Calitatea leadershipului este dependentă de lider şi de oamenii conduşi de el. Iar leadershipul performant este conferit de oameni şi de lider.

Poţi să-i convingi pe oameni să respecte îndatoririle faţă de leadershipul tău, printr-un exemplu personal care aduce în conştiinţa lor povestea fabuloasă a unei viziuni care într-adevăr afectează istoria într o modalitate practică și concretă?

Ai împărtăşit vreodată o viziune propriei tale echipe şi ţi s-a întâmplat să vezi reacţii diferite? Din ce cauză crezi că s-a întâmplat acest lucru? Ca să-i conduci mai eficient pe oameni trebuie să te apropii moral şi emoţional de ei.

Trebuie să obţii mai întâi permisiunea oamenilor de a-i conduce, sau te pui singur în fruntea lor? Răspunsul este destul de evident. Este nevoie de timp, efort şi de angajament pentru a dezvolta relaţii pozitive cu cei din jur, nu poţi să treci direct la un nivel înalt dacă nu ai parcurs celelalte nivele de relaţionare. Poţi menţiona cel puţin o cauză care ar putea împiedica progresul calitativ al leadershipului tău?

Tu cum abordezi o problemă de interes comun? Fiindcă nu te vei putea ridica la un nivel superior, nu vei putea să-ţi măreşti puterea de influenţă dacă oamenii din jur te abandonează, sau dacă nu-ţi acceptă hotărârile. Este ca şi cum ai dactilografia în dublu exemplar un raport important, dar îţi scapă anumite litere – care schimbă sensul frazelor şi înţelesul conţinutului respectiv, ceea ce face ca raportul să fie anulat.

1.Tu generezi erori de claritate în gândire şi acţiune? Sunt oamenii nemulţumiţi de felul cum îţi exprimi convingerile şi felul cum îţi etalezi calităţile? Blochezi orice punte de comunicare cu oamenii, anulând orice punct de vedere al lor?

2.Excluzi orice chestiune de interes comun, care ar putea să-ţi afecteze şi ţie şi lor dezvoltarea? Întâmpini dificultăţi în a le transmite propriile coordonate de acţiune şi de dezvoltare?

3.Conţinutul de valori al leadershipului tău zădărniceşte orice tentativă de a păstra intactă relaţia cu oamenii din jur?

Leadershipul se bazează pe interacţiunea dintre lider şi cei care îl reprezintă, deci se bazează pe interdependenţa şi coeziunea dintre ei. Leadershipul poate fi reprezentat printr-un cerc, în care razele sunt date de interacţiunea dintre lider şi grup – care trebuie să fie dominantă între centrul cercului, unde se situează liderul şi perimetrul cercului format de grup. Exemplul personal, dar şi capacitatea liderului de a stimula performanţele colectivului prin diferite mijloace sunt esenţiale în lupta pentru îndeplinirea scopurilor propuse.

Relaţiile pe care le dezvolţi cu ajutorul influenţei sunt asemenea unei cărţi care costă mai puţin decât patru cărţi de acelaşi fel, cu singura condiţie ca acea carte să fie citită şi recitită cât mai des.

Calitatea influenţei tale poate fi limitată de felul cum îţi exprimi convingerile şi de felul cum îţi etalezi calităţile într-un context în care orice pas poate fi greşit. Nu uita ce-am scris mai sus: ca să măreşti încrederea oamenilor şi capacitatea lor de a te accepta în fruntea lor, trebuie să exprimi ceea ce este caracteristic pentru ei – adică trebuie să aplici acea hotărâre, acea soluţie, acea metodă de a le reda şi susţine idealurile (în spiritul adevăratului fair-play) şi de a-i ridica la un nivel mai înalt.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-anume-limiteaza-calitatea-influentei-tale.html

Ce anume te motivează cu adevărat?

On Februarie 13, 2011

Degeaba înţelegi leadershipul, dacă nu ştii să te foloseşti de esenţa lui.

Eşti eficient în zonele pe care ai nevoie să le înzestrezi? Înzestrarea ta cu acele calităţi care pot face leadershipul să funcţioneze continuu, la maximă capacitate, cere angajare. Cu cât drumul înzestrării tale este mai lung şi mai greu, cu atât va da roade mai bune pe termen lung. Este nevoie de timp şi efort din partea ta, fiindcă însuşirea şi dezvoltarea lor nu se poate deprinde de la alţii. Este ca şi cum te-ai uita la o emisiune despre fitness. Nu-i de-ajuns să-i priveşti pe alţii cum se antrenează, ci trebuie să faci tu însuţi sport pentru a slăbi, nu-i aşa?

Un lider care caută să exceleze în rolul pe care îl are de interpretat în mijlocul oamenilor, nu uită cât de importantă este analiza calităţilor sale prin prisma propriei sale personalităţi, a propriei viziuni, şi prin adoptarea unei atitudini mentale potrivite.

Însă, dorinţa de face performanţă trebuie să fie dublată de adaptabilitate şi acceptarea limitelor impuse de rolul de lider. Orice lider este responsabil de propriul său randament, şi trebuie să accepte consecinţele rezultatelor sale atunci când acestea nu-l ridică la rangul de performer.

Leadershipul vizează anticiparea unei situaţii pe care o construieşti în mintea ta atunci când aştepţi un rezultat, fără să te expui unei "transparenţe" excesive.

Vei putea să stabileşti legături solide cu ceilalţi oameni numai dacă găseşti puncte comune cu ei, numai dacă te concentrezi asupra tuturor aspectelor care prezintă importanţă pentru ei. Vei putea câştiga încrederea oamenilor numai dacă sădeşti în conştiinţa lor interesul tău viu faţă de adevărata ta valoare. Să ştii să te autoevaluezi, să te cunoşti foarte bine, să-ţi anticipezi corect reacţiile şi deciziile este o artă care, mânuită cu îndemânare, poate la rândul ei să-ţi crească potenţialul. Sau, dimpotrivă, poate să ducă la diminuarea încrederii în tine, şi deci la manifestări şi reacţii nedorite.

Ca lider, sau ca viitor lider, nu-ţi vei putea impune calităţile şi experienţa dacă nu adopţi o atitudine constructivă, matură şi responsabilă în momentele când nu mai eşti atât de sigur pe tine. Ceva te împiedică să-ţi dovedeşti excelenţa? Tu adopţi o atitudine constructivă atunci când îţi este pus la grea încercare caracterul?

Culoarul îngust spre culmile desăvârşirii exprimă drumul spre performanţă, presărat şi de bucurii dar şi de obstacole uneori greu de trecut şi care îţi pun la grea încercare tenacitatea, voinţa şi abilităţile. Iar acest "culoar" se poate înfunda şi îţi poate defavoriza imaginea personală dacă nu te schimbi într-un mod pozitiv, sau dacă îţi neglijezi mintea şi sufletul.

Culoarul îngust spre desăvârşire se aseamănă cu acele antrenamente din patinajul artistic când pentru a reuşi executarea unei figuri deosebite, de nota 10, cazi de nenumărate ori, te loveşti, te răneşti chiar. Dar dacă vrei să fii olimpic, nu te dai bătut. Depinde de tine şi de tenacitatea ta să străbaţi acest drum sinuos presărat cu obstacole, să te strecori prin culoarul îngust ce te conduce spre desăvârşire şi să devii un lider.

Esenţa leadershipului este să fii în stare să înţelegi semnificaţia şi consecinţele rezultatelor pe care le poţi obţine în favoarea performanţei personale, dar în planul

anticipării unei pierderi cu toate consecinţele sale.

Ceea ce contribuie la prestigiul leadershipului tău este acea finisare a esenţei fiinţei tale care, modelată în timp cu grijă şi fineţe, va contribui la declanşarea unor acţiuni constructive, la impactul pozitiv al sistemului tău de valori. O insuficienţă sau o absenţă a deciziilor care se impun a fi luate în momentele de slăbiciune, poate diminua abilitatea şi dispoziţia de a te ocupa de acele aspecte definitorii ale caracterului tău pe care se sprijină stilul leadershipului tău.

Ca să dai expresie leadershipului pe care îl practici, pentru ca leadershipul să se preteze ideal structurii personalităţii tale, trebuie să îmbini foarte bine elementele "team lider" + "team player", trebuie să îmbini perfect capacităţile mentale cu cele fizice, emoţionalul cu acţiunea, şi totodată motivaţia ta cu rolul pe care îl ai de îndeplinit.

Aşa cum diabetul zaharat este cauzat de o insuficienţă a secreţiei de insulină de către pancreas, tot astfel o abordare greşită a interacţiunii cu oamenii, care depinde direct de forţa ta psihică şi emoţională cât şi de proprietăţile leadershipului tău (precum flexibilitatea şi capacitatea de relaţionare), poate cauza o insuficienţă a funcţiilor de menţinere şi continuă îmbunătăţire a calităţii vieţii profesionale.

Spuneam într-unul din articolele mele că tot ceea ce poate da mai bun un om din el însuşi nu trebuie epuizat, ci valorificat la maximum. Valoarea unui individ înzestrat cu acele calităţi şi particularităţi ideale care îi permit să-şi asigure un rol de referinţă în palmaresul de invidiat al carierei sale - se aseamănă cu un sistem de operare proiectat să funcţioneze la fel, atât pe desktop, cât şi pe telefon sau tabletă.

Fiecare astfel de individ este înzestrat cu un "sistem de operare" care facilitează mai bine progresul propriei evoluţii, prin aprovizionarea permanentă a fluxului de comunicare între trăsăturile, competenţele şi motivaţia sa - trei elemente principale care, conectându-se concomitent, îi optimizează valoarea.

Leadership: Poţi să-ţi ajustezi atitudinea după valorile pe care le preţuieşti şi în care crezi, în aşa fel încât să trăieşti în acord cu tine la nivel de circumstanţe în care poţi avea un rezultat neconcludent?

Leadershipul este ca o carte pe care degeaba o citeşti, dacă nu o înţelegi. Şi degeaba o înţelegi, dacă nu ştii să te foloseşti de esenţa ei. Esenţa leadershipului eşti tu. De tine depinde felul cum gândeşti, felul cum reacționezi în fața unei situații, de tine depinde felul cum te evaluează ceilalţi. Depăşirea unui impas (de orice natură, fizică, psihică, emoţională) presupune, desigur, o cât mai profundă autocunoaştere, capacitatea de a conştientiza ce se întâmplă cu tine, sau poate să schimbe contextul în care acţionezi.

Dar după autocunoaştere, pasul următor este schimbarea - adică folosirea tuturor lucrurilor pe care le ştii pentru a te reinventa, pentru a trăi altfel, mai în acord cu tine. Schimbarea este, deci, una personală şi se bazează pe dispoziţia ta în diverse circumstanţe în care eşti pus.

Nu poţi deprinde principiile unui leadership eficient, dacă nu ştii să-ţi ajustezi atitudinea după valorile pe care le preţuieşti şi în care crezi. Orientarea ta accentuează utilitatea unor "reţete" de schimbare a atitudinii, de gestionare a relaţiei dintre fizic, psihic şi emoţional, astfel încât să obţii un echilibru emoţional, astfel încât să ai reacţii potrivite în fiecare situaţie, să îţi poţi controla toate formele de manifestare.

Leadershipul tău va funcţiona şi ca urmare a rezultatelor tale, dar şi în funcţie de echilibrul

tău emoţional, fizic şi psihic – care ţine de temperamentul tău. Eşti un om puternic dar care în momentele dificile se pierde, se precipită, nu mai reuşeşte să-şi controleze reacţiile? Sau eşti un tip spontan, asemenea actorului Puiu Călinescu? Ai întotdeauna cele mai potrivite reacţii?

Leadershipul înglobează acea atitudine matură şi responsabilă manifestată în momentele când nu mai eşti atât de sigur pe tine, în încercarea de a da un sens mai înalt menirii tale.

Ce anume te motivează cu adevărat? Să fii desăvârşit într-un domeniu care şi-a pierdut total direcţia, sau să îţi alegi o direcţie în viaţă care să îţi transforme experienţa de muncă relevantă într-o experienţă de învăţare?

Desăvârşirea în orice domeniu se obţine în timp şi depinde în mare măsură de temperamentul tău, de educaţia ta, dar şi de dorinţa ta de a deveni un performer, de a te autodepăşi şi de a da tot ce este mai bun societăţii, oamenilor din jurul tău. Sau preferi să fii un anonim trecător prin viaţă? De tine depinde cum te strecori prin culoarul îngust spre culmile desăvârşirii – culoar presărat cu obstacole pe care mulţi vor să-l străbată, în care mulţi se hazardează să se angajeze, dar numai unii ajung la finiş, acolo unde şi-au propusă de la început să ajungă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-anume-te-motiveaza-cu-adevarat.html

Ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund?

On Noiembrie 03, 2013

Decizia de a te accepta drept un confident discret al oamenilor este o formă de a vedea cum reacţionează ei, de a le cunoaşte limitele şi de a afla până unde pot ei merge fără să le zdruncini convingerile.

- Iată, deci, ce m-a determinat să te consult, continuă Samuel. Ei bine, Julius crede că va muri curînd şi mă tem că are dreptate - şi ar vrea înainte de a muri, să aibă măcar bucuria de a te numi soţia lui.

- Soţia lui? murmură Frederique.

- Da. îţi dai seama ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund? Ştiu bine că nu-ţi cere absolut nimic altceva decât să-i continui afecţiunea filială pe care i-o dăruieşti şi acum. Ştiu bine că te va respecta ca pe fiica sa. Dar eu, care te iubesc, eu care am avut şi mi-am exprimat înaintea lui Julius această dorinţă care înseamnă viaţa mea, nu pot îndura uşor ca altcineva, fie şi un prieten pe moarte, să ofere înaintea mea numele său celei care a făgăduit să-l poarte pe al meu.

- Ţi-am făcut o promisiune, da, spuse încet Frédérique şi te asigur că mi-o voi ţine. Sunt a dumitale şi n-aveai nevoie să mă consulţi în privinţa răspunsului către domnul von Eberbach. Refuz categoric orice propunere din partea dumnealui.

Leadership: Eşti în stare să schimbi ceva la modul tău de a te poziționa și de a acționa în contextul de asumare a unei dualităţi (reconciliate cu ea însăşi), încât ceea ce te împlineşte să nu impieteze drepturile şi convingerile celorlalţi?

- Da, eşti un înger, zise Samuel; dar am eu dreptul să abuzez de generozitatea ta şi pot eu răspunde devotamentului tău cu egoismul meu? Trebuie oare ca, în schimbul fericirii mele, două fiinţe să sufere? mai ales când aceste două fiinţe sunt omul pe care-l iubesc ca pe un frate, şi femeia pe care o iubesc mai mult decât ca pe o soră? Nu se cuvine oare să renunţ, evitând riscul de a fi considerat un nemernic, la o fericire care lui i-ar aduce moartea, iar ţie sărăcia?

Se opri o clipă, de parcă s-ar fi străduit să-şi adune forţele necesare unui sacrificiu şi reluă:

- Prietenul meu este pe moarte. Nu mai trăieşte decât pentru această supremă speranţă. A i-o nărui, înseamnă a-i nărui existenţa. O adevărată crimă. Să-i alungi acest gând? Cu neputinţă. Ţine la căsătorie cu încăpăţinarea aceea specifică doar copiilor şi muribunzilor. Prietenia mea se înfruntă cumplit cu dragostea mea. Simt că este aproape un act criminal să respingi unui biet suflet ce se va stinge, fericirea care nu-i face rău nimănui în această lume, dar care l-ar ajuta pe el să plece cu un surâs în lumea cealaltă.

Leadership: Poţi să găseşti o altă modalitate de a comunica o realitate, prin apartenenţa la o aceeaşi realitate exprimată diferit?

Gândurile şi necesităţile noastre materiale, dacă se întrepătrund în dezvăluirea formelor de manifestare ale fenomenului "fericire", aşa cum o atestă relaţia celor două personaje din romanul lui Dumas, pot duce la schimbarea atitudinii despre viaţă. Şi nu numai atât. Ideea şi

fenomenul schimbării apar în viaţa oamenilor atât în modul de a-şi mărturisi sincer apăsătoarele pasuri ale inimii, cât şi în modul de a aborda o realitate care, chiar dacă doare, chiar dacă provine dintr-o exasperare a sensibilităţii, chiar dacă caută aventura în toate ipostazele ei, creează o personalitate plină de fermitate şi maturitate.

Aici intervine şi fenomenul dualităţii, conflictul dintre real şi latent, un exemplu de opoziție sau contrast între două aspecte ale ceva, un văl ce ți se ridică de pe ochi și înțelegi lumea exact așa cum este ea. Vreau să spun că atunci când îşi destăinuie gândurile, omul este cu adevărat el însuşi, pe când în viaţa de zi cu el este doar o mască care se mândrește cu o compoziție superbă și cu un efect deosebit.

Or aşa cum scria cineva pe o pagină web, "în relaţia de cuplu dualitatea merge până acolo încât partenerul de viaţă simte în permanenţă că nu ştie pe cine are pe lângă el, ceea ce uneori nu este un lucru atât de rău, căci nu te poţi plictisi niciodată, şi ai în permanenţă în faţă o nouă provocare. În principiu, forțele opuse aspiră permanent spre o reconciliere care să le scoată din separare și să le înalțe din nou în unitatea din care au coborât."

Leadershipul oglindeşte imaginea aprinsă în mintea omului stăpân pe instinctele sale, care nu se poate umili când îşi destăinuie gândurile, intenţiile şi sentimentele. Asta îl face unic și determinabil (mai ales în reguli, comportamente și valori), îl face deținător al unei realități care are o dimensiune proprie și particulară.

Ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund? Cred că dorinţa de a fi iubit, fără a fi nevoie să te califici pentru a fi acceptat, este un capriciu de care nu vei putea profita la maximum mai târziu așa cum ţi-ai dori, un capriciu de care poţi oricând să te dispensezi dacă observi că ceva nu îţi convine.

Bine sublinia scriitorul Gerard Lele: "Dependenţa este acea nevoie imperioasă de a fi iubit fără niciun moment de slăbiciune sau de absenţă, iubire fără de care individul se îmbolnăveşte, slăbeşte, nu mai trăieşte, nu mai există. Dependentul are mai multă nevoie de a fi iubit decât de a da iubire, iar nevoia îi este insaţiabilă; este ca un sac fără fund care cere fără încetare să fie umplut. Totul se petrece ca şi cum acesta nu s-ar iubi şi i-ar cere celuilalt să-l iubească în locul lui. Revendicările sale riscă să-l epuizeze pe partener."

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Ce este dincolo de linia văzutului?

On Octombrie 28, 2024

Creația devine un răspuns la chemările sufletului, atunci când fiecare pas pe care îl faci urmează conturul unei viziuni ce transcende materialul.

Mi-am dat seama că singura cale de a face artă este să te cufunzi complet în trăire, printr-un fel de transformare continuă, autoimpusă, cu acțiune purificatoare. Oana Fântânaru, sora mea, este un exemplu de dedicare absolută a artei, întrucât își lasă amprenta personală asupra fiecărui pas, pe măsură ce își depășește limitele, atât fizice, cât și sufletești. Încă mă întreb dacă nu cumva arta, forță neobosită cu care se identifică profund, își revendică biruința asupra întregii ei ființe, înainte ca ea să atingă culmile artei.

Anul acesta a câștigat un loc pe podium la aproape toate semi-maratoanele montane din România. Cu fiecare potecă străbătută, cu fiecare vârf cucerit, pasiunea ei nu doar că se adâncește, ci se reconfigurează, devenind o "revelație continuă" – traseele montane nu mai sunt doar spații de efort fizic, ci sanctuare, locuri de adunare a minții unde își regăsește autenticitatea. Propriu-zis, ea hoinărește între dorința de a învinge limitele fizice și chemarea misterului ce se ascunde în acele locuri sălbatice, explorând nu doar terenul, ci și propriile temeri și aspirații.

Purificarea prin artă necesită abandon total, pentru ca esența să fie descoperită și exprimată, mai ales pe fondul unei curse intense, istovitoare, dar și revelatoare. Munții nu sunt doar simple obiective geografice, ci oglinzi spirituale, fiecare piatră fiind un simbol al obstacolelor ce trebuie depășite. În fiecare moment când se simte "tentată de comoditate", Oana se lasă purtată de dorința de a descoperi ce este dincolo de linia văzutului, asemenea unui explorator care nu se mulțumește doar cu hărțile disponibile, ci vrea să deseneze altele noi cu puterea trupului ei de a se exprima liber, cu mișcări variate, complexe, executate artistic prin armonia dintre forță și grație, prin succesiuni de salturi și întinderi pline de grație, prin fuziunea dintre tehnică și spontaneitate.

Leadership: Poți recunoaște în fiecare efort pe care îl depui un semn divin, o chemare către o dimensiune spirituală superioară, care îți transformă profund ființa într-un receptor al unei revelații mai înalte?

Desigur, dincolo de linia văzutului este acea dimensiune a spiritului eliberat de constrângerile fizice și mentale, plecând de la considerentul că: "numai prin depășirea limitelor cunoscute ne putem găsi autenticitatea." Când participă la concursuri, este ca și cum fiecare pas al ei pe cărările muntelui devine o pensulă invizibilă, pictând cu sudoare și determinare pe pânza infinită a naturii. "Șoaptele pietrei ancestrale" răsună în fiecare dintre mișcările ei, transformând simpla alergare într-un ritual sacru al devenirii. Pas cu pas, își depășește nu doar limitele trupești, ci și granițele invizibile ale propriei conștiințe.

Asta rezonează cu ceea ce tocmai am citit pe Wikipedia:

Scriitorul creștin Lactantius (cca. 240 – cca. 320) povestește că în ajunul bătăliei Constantin cel Mare a avut un vis în care i s-a spus că înainte de a porni la luptă să înscrie pe scuturile soldaților semnul ceresc al lui Dumnezeu - caeleste signum dei. Probabil monograma chi-rha (litera X traversată de litera P). Dar Eusebius din Cezareea în lucrarea sa "Viața lui Constantin" - "Vita Constantini" povestește despre apariția pe cer la miezul zilei, deasupra soarelui, a unei cruci luminoase împreună cu inscripția In hoc signo vinces ("Sub acest semn vei învinge"). Crucea i-ar fi apărut lui Constantin, dar și armatei sale, pe când erau în Galia în drum spre Peninsula Italică. Noaptea i s-ar fi arătat Christos care i-ar fi poruncit să facă

un steag cu semnul văzut.

Revelația autenticității se manifestă prin semne ce transcend realitatea imediată, fie că sunt scrise pe cer sau în efortul purificator al alergării montane, transformând fundamental natura celui care o primește. Pentru Constantin, semnul divin a venit sub forma unei cruci strălucitoare pe cer, în timp ce pentru Oana, revelația se manifestă în momentele de fuziune perfectă între tehnică și spontaneitate. În ambele cazuri, depășirea limitelor fizice devine o poartă către o dimensiune spirituală superioară. Oana trebuie să treacă dincolo de limitele fizice pentru a atinge momentele de iluminare în alergare, la fel cum Constantin a trebuit să-și depășească vechile credințe pentru a accepta semnul creștin.

Leadership: În momentele de confruntare a limitelor fizice, când traseele abrupte și efortul suprem îți oglindesc sufletul, cum îți poți atinge viziunea prin autenticitate?

În fiecare pas calculat, *en cada mirada lanzada sobre la línea del horizonte*, Oana realizează o operă de artă în care fiecare element este pe deplin organizat, traseul devenind o metaforă a călătoriei sale interioare. Arta ei, marcată de o surprinzătoare precizie, oferă sens unui parcurs imortalizat în memoria muntelui și a privitorilor, ca pe o scenă pe care fiecare detaliu a fost orchestrat cu finețe și pasiune. Aș spune că este o artă a echilibrului, în care sora mea reușește să mențină atracția deosebită a înălțimii și a tăcerii, dominând totuși imaginea în întregime, impunând o prezență impunătoare, atotstăpânitoare. Toți sunt cu ochii pe tine când treci prima linie de finish, dar tu privești numai în tine când simți că întreaga cursă a fost, de fapt, o reîntoarcere la esența ta.

Cu siguranță, fiecare privire aruncată spre vârfuri înseamnă o aprofundare a propriei arte. Totul are loc în spațiul dintre revelație spirituală și depășirea limitelor fizice. Aici, în arta Oanei de a alerga pe cărările muntelui, cu o nemaipomenită grație, săltând pașii ca și când ar trece pe un fir nevăzut între cer și pământ, ies la iveală, cu elementară forță, tendințe noi de îmbinare a mișcării cu meditația. Acestea sunt simptomatice pentru orientările decisive ale picturii moderne, în care sufletul se deschide către privitor fără mască sau iluzie. De fapt, Oana este întruchiparea noului tip de artist – un vizionar aparte, expus unei categorii în care simplitatea se întâlnește cu profunzimea, unde imaginea dezvăluie fragmente din universul interior.

În acest sens, elementele artei Oanei nu provin din sfera publică a vieții, ci derivă dintr-o zonă profund subiectivă și individuală: ecoul visului de a deveni un instantaneu al autenticității pure îi străbate fiecare fibră. Pentru prima oară, un artist, fără recurgerea la travestiri sau pretexte, reușește să dea formă vizibilă unui adevăr pur, rațional, dar născut din cele mai profunde trăiri.

În inima naturii, în mijlocul dealurilor și munților, întâlnim un artist care vede imaginile visului ca fiind vrednice să fie așternute pe pânză, transformând traseul montan într-o galerie în aer liber. Semnele călăuzitoare pentru a învinge au fost peste tot, ea le-a urmat și a câștigat de fiecare dată. Claritatea viziunii interioare ghidează pașii fizici spre conturarea unei imagini desăvârșite, spre întruparea unei imagini perfecte, spre revelarea unei imagini a autenticității.

Leadershipul presupune să îți recalibrezi percepția, transformându-ți credințele în repere de ghidare autentică. Două dintre aceste repere sunt: încrederea neclintită în viziunea ta și respectul pentru diversitatea perspectivelor.

Ce este dincolo de linia văzutului? Este o dimensiune în care visul și realitatea se contopesc într-o imagine a autenticității pure, unde artistul și arta devin unul. Este o chemare spre artă, o chemare spre exteriorizarea sentimentelor cu ajutorul imaginii reîmprospătate în memoria lumii, dar și un refugiu al celor mai adânci reflecții, unde idealul artistic își găsește expresia

deplină.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-dincolo-de-linia-vazutului.html

Ce este dragostea în contextul semnificației sinelui?

On Martie 4, 2008

Încearcă să captezi esența unui moment, fără a te limita doar la ce ai văzut sau auzit separat, încât percepţia ta să producă impresia de "nesfârşit".

Se simţea gol şi nu ştia de ce. Ca şi cum căldura trupului i s-ar fi scurs încet, prin piele, ca şi cum sângele lui ar fi vrut să se sprijine de ceva ce nu era acolo şi se prăbuşea mereu, mereu, într-un gol. Golul acesta este ca o mână ce se desprinde din întuneric, vrând să te cuprindă pe de-a dreptul. Era dragoste? Da, dragoste. Cum mânuia ea cuvântul ăsta, gândi el. Fără să gândească, ca pe un pahar gol. Îl umplea cu ceva, căreia îi dădea numele de dragoste. Cu câte alte lucruri frumoase fusese umplut înainte! Cu teama de a fi singura - cu o tendinţă spre un alt eu - cu reflecţia plină de strălucire a unei fantezii - dar ce ştia ea cu adevărat? Nu era o prostie ceea ce spusese el, cu îmbătrânitul împreună? Nu era ea mult mai justa în spontaneitatea ei? Şi de ce stau eu aici, într-o noapte de iarnă, între războaie, şi debitez cuvinte ca un profesor? De ce rezist în loc să mă confund cu însăşi neîncrederea?

Leadership: Poţi fi un exemplu viu al modului în care timpul și circumstanțele pot transforma percepțiile și sentimentele, promovând valorile conceptului de "totul converge spre măreție"?

Distanţarea tot mai fermă dintre semnificaţia ideală a dragostei şi semnificantul Sinelui care nu-şi găseşte liniştea decât prin căldura trupului, sporește nuanţa gândirii de tip "totul converge spre măreţie" şi duce la intensificarea elaborării unor idei din ce în ce mai generale, precum ideea ca persoana pentru care azi ai sacrifica orice s-ar putea, peste câteva luni, să te facă să traversezi strada (sau librăria) ca s-o eviţi.

Istoria omenirii este plină de astfel de exemple eronate. În vreme ce, în structura semnalului pe care îl generează sentimentul de ataşament, golul şi plinul, semnificaţia și semnificantul nu sunt încă diferenţiate, în structura umanului, deoarece semnificaţia nu se îndepărtează din ce în ce mai mult de semnificant. Semnalul aparține naturii, semnul aparține dorinţei.

Iată trei valori umane care ar putea promova acest conceptul de "totul converge spre măreție"

Perspectiva pozitivă: Trebuie să ai o viziune optimistă asupra vieții și a circumstanțelor. Prin gândirea pozitivă și concentrarea pe aspectele bune ale experiențelor și provocărilor, vei putea vedea fiecare eveniment sau obstacol ca pe o oportunitate de creștere și dezvoltare personală.

Perseverența: Atunci când persişti în fața dificultăților și nu renunți la obiectivele propuse, vei aduce la viață ideea că fiecare efort depus contribuie într-un fel la un rezultat final mai măreț. Prin perseverență și hotărâre, demonstrezi că drumul către succes poate fi dificil, dar că fiecare pas înainte este un pas către o realizare mai mare.

Empatia și colaborarea: Înțelegerea și sprijinirea celor din jurul tău sunt esențiale pentru promovarea ideii că "totul converge spre măreție". Prin colaborare și empatie, poţi crea conexiune profundă cu cineva pentru a depăși obstacolele și pentru a atinge obiectivele comune, aducând astfel la viață ideea că toate eforturile individuale contribuie la un rezultat colectiv mai măreț.

Leadership: Cum evaluezi impactul pe care îl are libertatea de exprimare asupra

dezvoltării personale, în contextul explorării emoțiilor care te fac să te simți viu în cadrul dimensiunii autenticității?

Dragostea este, într-adevăr, un cumul de emoţii şi gândiri prin care oamenii își reglează relațiile dintre ei în societate, mai ales că viaţa nu-ţi oferă întotdeauna mari şanse de a fi fericit. Uneori e doar o iluzie. Însă, făurind unealta potrivită, precum vorbirea cu un ton sufletesc deosebit, sau prin gesturi fine, omul a devenit singura ființă capabilă să dea naturii sale semnificaţii alese, profunde, aparte. Fiind un mijloc de comunicare şi de elaborare a informaţiei emoţionale, semnul iubirii unește în și prin el materia și ideea următoare: "tot ce este gol poate fi umplut cu ceva care durează". Semnul acesta este important nu prin materia sensibilă pe care o prezintă, nu doar prin gesturi, mici atenţii şi cuvinte şoptite într-un sărut, calm, cu infinite nuanţe de înţelesuri şi interpretări, ci prin ideea că sufletul reprezintă punctul de atracţie cu adevărat important într-un cuplu.

Dragostea, redată printr-o conexiune profundă și autentică cu esența noastră interioară, o îmbinare a inimii noastre cu a altora într-un mod care ne permite să ne exprimăm și să ne trăim autenticitatea și compasiunea, trebuie întotdeauna menţinută liberă, în niciun caz constrânsă sau restricționată. Este o forță care ne unește prin umplerea golului dintre noi, pe linia unui echilibru subtil, și ne permite să ne dezvoltăm înțelegerea de sine și a celorlalți într-un mod profund și semnificativ.

Un lider își dă seama cum expunerea emoțiilor într-un decor unic poate transforma percepția vizuală a realității sale interioare, astfel încât să creeze un decor unic pentru modul său de a percepe și evalua lumea din jur.

Ce este dragostea în contextul semnificației sinelui? Este un mod de a recepta o imagine plină de expresivitate în modul în care interpretezi mesajul următor: "sunt aici pentru tine".

*** Notă:** Remarque, Erich Maria, *Arcul De Triumf*, Editura Eminescu, 1976

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-dragostea-in-contextul-semnificatiei-sinelui.html

Ce este Fenixul?

On Aprilie 06, 2010

Felul cum modelezi reprezentările vizuale ale realității poate să servească ca un vehicul de expunere a propriei lumini interioare, chiar și în cele mai întunecate momente.

Iar acum, spune-mi, ce este Fenixul?

- Nu e sufletul lui Ra?

- ŞI?

- Nu este şi Osiris?

- ŞI?

- Nu mai ştiu, mărturisi Keops.

- Atunci vino cu mine, îți voi arăta Fenixul, înainte de a-ți dezvălui natura lui.

Anhaf se depărtă, în timp ce Keops îl urmă pe Marele Prezicător, care îl călăuzi în jurul bazei obeliscului, un ansamblu de patru părți de ziduri oarbe înclinate, fiecare lung de o sută cincizeci de pași şi înalt de mai bine de o sută cincizeci de paşi. Doar o ușă joasă şi îngustă, situată în spatele monumentului masiv, dădea acces spre interiorul monumentului care, la prima vedere, părea plin, destinat doar ca să servească drept soclu obeliscului. Pătrunseră într-o sală joasă, pătrată, luminată de lămpi cu ulei, aşezate pe tăblii înguste formate de o cărămidă lată inserată în zidărie, în spatele căreia erau fixate plăci de cupru șlefuite, ca să reflecte lumina slabă a lămpilor. Cei patru pereţi ai sălii prezentau o singură deschidere: în afară de intrare, celelalte trei laturi se deschideau spre galerii adânci, şi ele luminate de lămpi cu ulei din pământ ars.

Benu îl prinse de braţ pe Keops, care ar fi vrut să meargă spre galeria din faţa uşii de la intrare.

Leadership: Cu câtă încredere poți să te avânți în necunoscut, conducându-te după simțuri, spre revelarea unei percepții vizuale care să te călăuzească pe calea corectă?

Pătrunderea în sanctuarele ascunse ale cunoașterii îți alimentează curajul de a-i urma pe cei care au viziunea să le descopere, în acord cu subiectivitatea propriei experiențe.

- Prinţe, îi zise el, dovedeşti o cutezanţă şi o hotărâre care ar putea să-ți fie funeste, pornind astfel spre prima uşă întâlnită în cale, fără să cugeți !

- Ce fel de cugetare m-ar face să aleg o uşă şi nu alta? zise cu mirare Keops.

- Un fel de cugetare care se dobândeşte nu prin ştiinţă, ci prin intuiție. Vezi: în fața ta, în

stânga și în dreapta sunt trei uşi. Fiecare se deschide spre galerii întunecoase, cu multe ocolişuri, se întretaie, duc la fundături, la puțuri fără fund sau la scări care te duc, încetişor, în măruntaiele Pământului. Dar numai o singură uşă te poate călăuzi până în locul inițierii supreme. Celelalte sunt ca Duat, ca lumea morților, bântuite de demoni, pline de capcane mortale. Profanul îndrăzneţ care ar intra singur şi în secret în sala unde ne aflăm și ar pătrunde la întâmplare în una dintre aceste galerii, încercând să-i afle secretele, cu siguranţă că nu ar mai ajunge niciodată la lumină, dispărând în mijlocul tenebrelor. Căci în părțile adânci şi îndepărtate ale acestor galerii, lumina dispare brusc şi probabil cel care se aventurează se pomeneşte în întunericul cel mai de nepătruns.

- Dacă e prevăzător, poate să ia cu el o făclie.

Leadership: În ce măsură îți poți însuși perspectiva faptului că o construcție nu este doar un adăpost, ci o reprezentare vizuală a unui echilibru între expunere și protecție, într-o simbioză perfectă cu natura înconjurătoare?

- Te simți echipat cu toate resursele necesare pentru a face față întunericului care te așteaptă, sau există încă multe de descoperit pe drumul către adevărata vedere? Într-un labirint construit cu atât de multă grijă, este lumina propriei conștiințe suficientă pentru a te orienta, sau este nevoie de mai multă înțelegere pentru a decoda mesajele ascunse ale arhitectului care a proiectat acest spațiu?

- Să-ţi mai spun. Nu ştim prin ce mister aceste lămpi, care ard tot timpul, mănâncă aerul. Dar dacă abilul arhitect care a conceput această construcție şi aceste galerii nu ar fi prevăzut numeroase conducte de aerisire, care iau aerul din exterior, cei care ar pătrunde în aceste galerii ar muri sufocați. Acum trebuie să ştii că numai coridorul unic, care duce până în inima misterioasă a sanctuarului, primeşte aer din exterior. De aceea putem ajunge şi sta acolo cu lămpi şi făclii, fără să riscăm să nu mai avem aer. Dar profanul care s-ar pierde prin celelalte galerii labirintice - dacă zeul nu-l ajută să găsească drumul care să-l readucă spre locurile luminate și spre ieşire - ar pieri curând. Căci, dacă va continua să-şi lumineze drumul, focul îi va arde aerul și curând va muri sufocat, iar dacă stinge făclia, curând va muri de sete şi de foame în întuneric.

- Benu, mă sperii ! Ce comoară e ascunsă în inima acestui sanctuar, ca să fie astfel apărată?

- Să nu crezi că sunt bogății în aur și lapis-lazuli. Sunt lucruri pe care profanul nu le poate nici vedea şi nici pipăi; căci ar provoca mânia lui Ra şi a lui Isis. Iar motivul îl vei afla după ce vei pătrunde tainele unui astfel de mister. Dacă aş încerca să ţi le dezvălui acum, fie nu mi-ai înțelege limbajul, fie ți-aş descoperi ceea ce încă nu trebuie să fie dezvăluit decât inițiaților. Acum, urmează-mă cu încredere.

Un aspirant la statutul de atotcunoscător trebuie să aibă ceva din calitatea unui arhitect: trebuie să se raporteze intuitiv la dinamica spațiului, având convingerea că structura corespunde nu doar unei necesități fizice, ci și unei vizibilități superioare, necesare supraviețuirii.

Fenixul este un labirint misterios, spaţiul sacru al cunoaşterii, în care puţini se încumetă să intre, şi chiar şi mai puţini reuşesc să găsească ieşirea din el. Arhitectul acestui labirint nu este doar un creator de spații, ci un deschizător de perspective noi în interpretarea și utilizarea lumii, având în vedere că fiecare element este plasat strategic pentru a facilita o experiență revelatoare.

Inițierea în misterele acestui sanctuar este, în sine, o experiență care îți modelează percepția despre lume și despre rolul tău în descifrarea și respectarea unor legi nescrise ale naturii și

divinității. În contextul în care realitatea și simbolistica se întrepătrund în designul acestui sanctuar, cum ar trebui să interpretezi acele căi secrete, închise, ale căror accese sunt strict controlate de inginerii aerisirii?

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-fenixul.html

Ce Este Leadershipul

On Aprilie 16, 2009

Nu îndrăzni vreodată să susţii tranziţia puterii de la o configuraţie unipolară la una multipolară, fără să respecţi înţelepciunea şi caracterul măsurii pe care o da unitatea lui "Tot ceea ce este".

Aud câteodată vorbindu-se despre societăţi secrete, despre gradele masonice ale iluminaţilor, desprinse parcă dintr-un episod de clarviziune cunoscut pentru teoria conspiraţiilor. Indivizi suspecţi (unii ajunşi la vârful piramidei societaţii) lăudându-se cu privilegiul de a face parte din tot felul de organizaţii sub acoperite, educaţi în școli conduse de iezuiţi, cum este *Ordinul Iluminaților, Mystery Babylon, Illuminații Bavariei, Ordinul celor 7* , indivizi care se autointitulau "Perfectibilii" datorită funcţiei exploaratoare şi intervenţionale a gândirii lor.

Îţi trebuie multă răbdare ca să rabzi înţelesul gândirii lor, care nu inspiră nicio idee despre ideal, nicio motivaţie spre umanitatea ştiinţei, spre propagarea culturii. Găsim în cazul lor doar exprimări pline de vorbe de duh ascunse sub forma unei limbi încâlcite, cu multe simboluri şi semnificaţii, căci "aşa cum e sus, aşa este şi jos". Interesantă figură de stil pentru cei ce-au înţeles cu adevărat la ce se referă ea (iar pentru asta trebuie musai să fii scriitor).

Dar universului nu prea îi pasă de organizaţii secrete. Dumnezeu există, cu siguranţă, şi el conduce orice lucru pe lumea asta prin forţa moleculelor şi structurilor supramoleculare, a ionilor, atomilor, fotonilor, etc. Este de ajuns un singur "impuls" venit cine ştie de unde, pentru ca omul (mare sau mic) să-şi schimbe categoric planurile. Alteori îţi trebuie un element declanşator de schimbare totală, pentru ca lumea să nu uite că este atât de fragilă în faţa *focului divin* exprimat metaforic prin duelarea cu un dragon cu capete şi înfăţişări nenumărate.

Şi dacă tot am intrat într-un joc al ambiguităţilor, merită să menţionăm aici cuvintele scriitorului român Cornel A. Ailincăi: *"Ar trebui să ne reamintim că orice teritoriu, oricât de vast şi oricât de liber în deschidere, are în nemărginirea sa o respiraţie ritmică ascunsă, o normă cosmică de ordonare care aşează jocul infinitelor sale forme în dependenţa unor structuri şi a unor funcţii înţelese doar de către Marele Creator, niciodată de muritorii de rând."*

Leadership: Tăria virtuţilor tale se măsoară în capacitatea de a veghea asupra fiecărui aspect al vieții spirituale, în evaluarea probabilităţii de a suferi o mai mare răsturnare de situaţii care nu-ţi dă motive mai puternice să nutreşti amintirea vremurilor trecute?

Citeam undeva că înainte de-al 2 război mondial, ruşii au intrat în posesia unui material secret în care era prevăzută nouă ordine mondială, sau luarea în stăpânire a lumii de nu ştiu ce grupare secretă. Şi au hotărât băieţii duri să invadeze Germania.

Problema cea mai neoportună a fost Adolf Hitler, elementul invizibil minţilor conducătoare din umbră. Când universul trimite pe cineva, bun sau rău, acest individ încurcă toate planurile lumii. O adevărată catastrofă, o epidemie, un tsunami, un cutremur, o fatalitate a pedepsei divine, un asteroid neprevăzut căzut miraculos din cer (deşi parcă a mai existat un caz asemănător cândva prin evul mediu). Mulţi nu şi-ar fi dorit un asemenea coşmar într-un joc al prelungirilor de agonii, chinuri şi halucinări, tot mai lungi, dar întotdeauna trebuie ca *Biruinţa Mişcătoare a Cerului* să se facă bine înţeleasă, categoric şi fără drept de apel, de către toţi muritorii de rând.

Rusia a fost oprită la acel moment din tentativa de a invada Germania (şi a fost salvată doar de condiţiile meteo de invazia ulterioară a lui Hitler, vezi operaţiunea Balbarossa), iar Franţa a capitulat aproape peste noapte în faţa germaniei şi Italiei naziste. Plângeau cu lacrimi amare francezii, vai de capul lor, atunci când defilau armatele germane prin Paris.

Leadership: În zbuciumul evenimentelor pe care le trăieşti cu intensitate se poate distinge un dor după binecuvântările sacramentale din trecut, dar şi o izolare de purtarea de grijă a lui Dumnezeu pe care ai ales să o ignori?

Şi ce-au făcut societăţile secrete şi masoneriile din toată Europa în mijlocul acestor schimbări de planuri ale universului? S-au destrămat, cu tot cu secretele lor, cu tot cu simboluri, cu tot cu bogăţii ! Nu a mai rămas nicio urmă de illuminati prin Europa.

Au fugit toţi ca speriaţi de bombe, pe unde au apucat, departe de ororile războiului. Majoritatea celor rămaşi în viaţă au fugit prin America, nu în Rusia, căci nici ruşii nu tolerau inteligenţele astea rare. Întotdeauna oamenii din specia "Super-Intelectualus" par a da dovadă de multă iscusinţă când vine vorba despre intocmirea planurilor cu privire la ordinea mondială, dar niciodată nu demonstrează vreun act de curaj când sunt puşi faţă în faţă cu un simbol al Mâniei Divine. Cine oare ar avea curajul acesta?

Ca şi concluzie, şi părere personală. Oameni cu capul pe umeri, vă rog lăsaţi deoparte insignele mistice şi afilierile la grupări secrete, căci la primul semn al universului o să fugiţi toţi ca furnicile din calea focului, n-o să ştiţi pe unde s-o apucaţi. E de ajuns un singur asteroid căzut miraculos din cer, chiar în dreapta voastră, şi o să pricepeţi imediat cât de mici şi neînsemnaţi sunteţi în faţa universului. Învăţaţi lecţiile istoriei şi faceţi în aşa fel încât evenimentele să nu trebuiască să se prezinte într-o ordine inversată de *Cineva sau Ceva* mult mai puternic decât noi, muritorii !

Liderii cei mai buni pun mâna şi fac ceva folositor pentru Planetă, ei sunt apărători ai umanităţii ştiinţei, nu apărători ai unor planuri lipsite de străluciri spirituale !

Leadershipul este semnul divin de care trebuie să ţinem cont atunci când evenimentele par a nu se petrece în ordinea dorită de noi, în raport de simultaneitate cu puterea impresiilor şi emoţiilor pe care o dă contrastul dintre ceea ce fusese şi ceea ce este lov - dintre condiţia lui în vreme de prosperitate şi aceea la care fusese adus prin suferinţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-leadershipul.html

Ce este managerul şi ce rol are el într-o companie

On Ianuarie 04, 2009

Managerul este pentru companie, ceea ce dirijorul este pentru orchestră.

Zilele trecute am urmărit un concert de muzică simfonică pe binecunoscutul canal de televiziune, Mezzo. Tot uitându-mă când la dirijor, când la instrumentiştii din orchestră, am observat un lucru interesant pe care, pe moment, nu mi l-am putut explica. Fiecare instrumentist avea în faţa sa o partitură de la care nu-şi ridica privirea aproape deloc. Deci, ce rost mai avea dirijorul în toată treaba asta, dacă tot nu se prea uita nimeni din orchestră la el?

O căutare rapidă pe Google m-a lămurit. Dirijorul este " *omul cu bagheta* " şi contribuţia lui la calitatea interpretării unei piese muzicale reprezintă mai bine de 80%. Rolul lui este să menţină ritmul până la finalul concertului, să coordoneze şi să armonizeze permanent toate instrumentele astfel încât fiecare din ele să fie integrat în ansamblu conform partiturii, şi bineînţeles să intervină în cazul în care nu se respectă indicaţiile compozitorului.

Totodată dirijorul este cel care îi alege pe muzicienii care urmează să cânte într-un concert, pentru că este singurul care îşi poate da seama de abilităţile şi calităţile interpretative ale fiecăruia. Mai trebuie să menţionez faptul că pregătirea unui dirijor este aparte decât a celorlalţi muzicieni - este imperios necesar să cunoască de la cap la coadă toată partitura, tempo-ul, intervenţiile instrumentiştilor, şi totodată trebuie să cunoască la perfecţie cel puţin trei instrumente. Fără un dirijor care să coordoneze în mod profesional muzicienii şi instrumentele muzicale, nu s-ar putea ţine niciodată un concert.

Leadership: La tine s-a cristalizat starea de acceptare a valorii de îmbinare între rezonanţă şi acurateţe ce are corelat mijlocul de exprimare a conceptului numit: "Valenţă Expresivă" ?

Acum vine marea întrebare. Ce este managerul şi ce rol are el într-o companie?

Un cititor mi-a adresat această întrebare pe email zilele trecute. Răspunsul meu este acesta: *Managerul este pentru companie, ceea ce dirijorul este pentru orchestră.* Managerul este cel care coordonează compania, cel care se străduie să o aducă la cote înalte, să o facă să funcţioneze perfect. Este destul de evident că meritul cel mai mare pentru succesul unei companii îi aparţine de departe managerului, pentru că el şi-a ales echipa, a organizat-o şi a îndrumat-o cât se poate de bine către scopurile propuse.

Într-o anumită măsură putem atribui unui manager o identitate distinctă, pe care ceilalţi nu o cunosc, absolut necesară îndeplinirii funcţionalităţii unice şi inovatoare. O însuşire neimpusă de nimeni care condiţionează obţinerea unei anumite performanţe, ce rămâne încă de verificat în urma experienţei dobândite în raport cu ceea ce pretind ceilalţi.

În configuraţia organizaţională a managementului, între forma facultăţii creatoare şi fondul reuşitei în aplicarea unei viziuni care surprinde elementele noi de abordare a "partiturii", are loc un fel de tranzacţie: între ceea ce se petrece pe scenă, rezonând cu gândurile şi concepţiile maestrului şi ceea ce exprimă muzica pe care el o dirijează.

"Valenţa Expresivă" desemnează acea armonie sugestivă, cu o puternică adresă a emoțiilor exprimate pe mai multe planuri, la toate nivelurile: de viață, percepție și realitate, care

garantează fascinaţia şi totodată asigură un ambient plin de voie bună, constituind esenţa unui fenomen în desfăşurare numit "Muzică" - ceva care îşi face simţită prezenţa prin sunete, dar care nu depinde de sunete, ci de valori şi vibraţii. Ceva care nu se schimbă peste noapte, dar evoluează lent spre un model propriu de exprimare: sentenţios, abundent şi convingător.

Acurateţea este o măsură a corectitudinii rezultatelor obţinute prin măsurarea a ceea ce tinzi să transmiţi prin intermediul mijloacelor specifice de expresie - contrast, ritm, armonie, proporţie, echilibru, etc, în timp ce rezonanţa este rezultatul aducerii lor la un loc care intensifică nuanţa finală de autenticitate.

Leadership: Forma de exprimare artistică pe care o abordezi trece de partea cealaltă a trăirii personale?

Managerul are rolul de "dirijor", iar oamenii pe care îi conduce constituie „orchestra".

Un manager nu devine remarcabil dacă se străduieşte din greu să facă o treabă cât mai bună. Ceea ce-l face unic şi demn de admirat este faptul că se îngrijeşte de fiecare problemă în parte şi intervine ori de câte ori este necesară adoptarea unei hotărâri.

Chiar dacă la prima vedere am putea crede că "stă pe margine" şi alţii fac treaba cea mai complicată, de fapt, el conduce întreg „spectacolul". Managerul are întotdeauna ultimul cuvânt de spus, dar trebuie să aibă capacitatea de a motiva emoţional oamenii pe care-i are în faţă, şi trebuie să destindă atmosferă şi să o facă plăcută transmiţând oamenilor o anume stare, o anume trăire care să-i facă eficienţi în ceea ce fac şi să-şi îndeplinească corespunzător obligaţiile.

Cel mai adesea, idealul unui manager este să reuşească să fie maestru măcar într-un anumit domeniu, sa stăpânească magia unei singure ramuri de activitate. Pentru asta, el trebuie să se perfecţioneze zilnic, să îşi stabilească obiective din ce în ce mai ambiţioase (dar în acelaşi timp cât mai realiste), astfel încât compania pe care o conduce să ajungă să ocupe un loc fruntaş pe piaţă. Iar una din sarcinile lui cele mai importante este să descopere problemele pe măsură ce apar şi să le rezolve înainte ca acestea să se transforme în crize.

Un manager foarte bun nu lasă nimic la voia întâmplării. El analizează în profunzime fiecare sector de activitate şi fiecare situaţie negativă din perspectiva potrivită. Atunci când ceva nu merge bine, pune în aplicare planul B pe care îl are întotdeauna la îndemână. Indiferent de gravitatea problemelor cu care se confruntă, el nu se opreşte niciodată din căutat soluţii. Şi oricât de multe suişuri şi coborâşuri întâmpină, el continuă să insiste până când îşi atinge toate obiectivele. Iar cu perseverenţă, ingeniozitate şi ambiţie va deveni de neoprit.

Ce este managerul? Ce anume exprimă muzica pe care o dirijezi?

Însufleţirea pe care o emană "muzica" ta izvorăşte din ceea ce reuşesc oamenii să surprindă în tot ceea ce tu comunici. Ea rezultă din efectul de noutate pe care îl produci în contextul performanţei de a prezenta simultan mai multe "tempouri".

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-managerul-si-ce-rol-are-in-companie.html

Ce este sau cine este Dumnezeu?

On Iulie 15, 2020

Urmarea unei chemări lăuntrice este revelarea unui Dumnezeu care a dat viață omului pentru a reflecta și sprijini evoluția cunoaşterii Sale.

Dumnezeu există, îmi spuneam eu, dar ce este Dumnezeu, asta nu vom ști niciodată. Cunoașterea și vocabularul nostru sunt limitate, tot ce putem încerca să spunem despre Dumnezeu e doar o comparație stângace. Până și Apocalipsa e scrisă tot de oameni. E prostesc să discutăm despre cuvinte, pentru că ele se explică tot prin cuvinte. Din moment ce Dumnezeu este, el este infinit și veșnic, iar ceea ce e infinit și veșnic, chiar dacă acestea nu sunt decât cuvinte, este mereu și pretutindeni, atât în lumea finită, cât și în cea infinită. Prin urmare, Dumnezeu este și acționează întotdeauna și în fiecare clipă, chiar dacă noi nu știm ce sunt existența și acțiunea sa dincolo de conceptele lumii noastre finite.

Dumnezeu este în mine și în afara ființei mele, mereu și în fiecare clipă. În el se unesc iubirea și ura, credința și necredința, patima și puritatea, în așa fel încât nimic nu este în contradicție în Dumnezeu, însă nu vom ști niciodată cum este posibil așa ceva. Dacă însă cred în Dumnezeu, cred în același timp și în întruparea Cuvântului și a tot ceea ce-i urmează și că Dumnezeu, dezvăluindu-se în Hristos, era pe de-a-ntregul om și pe de-a-ntregul Dumnezeu și nu mai există aici nimic contradictoriu sau tulburător pentru gândire. Iar Sfânta Treime este un simbol atât de logic și de rațional pentru esența și modul de acțiune al lui Dumnezeu în lumea finitului și a infinitului, încât aceasta mi se pare la momentul actual cea mai importantă cunoaștere.

Din cauza caracterului finit al cuvintelor, nu este decât un simbol, dar din cauza esenței și acțiunii lui Dumnezeu, este, în același timp, mai mult decât un simbol. *

Leadership: Poţi să te convingi de justeţea cuvintelor tale dincolo de conceptele unei lumi finite, încât să dai sens existenţei şi acţiunii unei entităţi atotputernice care întrece orice pricepere în a-şi proteja înţelegerea?

Citesc rândurile de mai sus, scrise de Mika Waltari despre Dumnezeu, şi trag o concluzie. Dumnezeu există, se află pretutindeni, este veşnic, dar nimeni nu-i poate observa chipul şi nimeni nu îi poate desluşi identitatea. Cu toţii avem ceva de scris despre Dumnezeu, poate că mulţi oameni l-au cunoscut prin cuvintele scrise ca pe-o poezie de dragoste sau de vitejie, dar nimeni nu va putea şti niciodată ceea ce este sau cine este El cu adevărat. De ce?

Pentru că dacă lumea ar şti cine este Dumnezeu cu adevărat, şi dacă Dumnezeu s-ar lăsa observat de toată lumea, atunci lumea s-ar obişnui cu El şi El ar deveni un lucru normal. O banalitate, un substituit neverosimil pentru neştiinţă, pentru nepricepere şi pentru lipsa de interes. Căci cine se obişnuieşte mult timp cu un lucru începe să renunţe la el, să se plictisească de el şi să nu mai creadă în el. Într-un fel trebuie să fii acoperit de magie dacă vrei să ţii aprins interesul şi atenţia oamenilor.

Ceea de fascinează omul, privirea lui, sufletul lui, mintea şi facultăţile lui spirituale este chiar acea notă de Hocus Pocus *That Will Blow His Mind.*

Prin urmare, orice cuvânt ce îl are în prim plan pe Dumnezeu trebuie să fie o metaforă, o personificare sau o comparaţie cu o entitate incomplet cunoscută, incomplet identificată, dar totuşi sublimă, fiindcă face în aşa fel încât toată lumea să creadă în ceva care le oferă speranţa, la care care să se roage, şi care să dănuiască după moarte. Importanţa cunoaşterii

de care depinde existenţa lui Dumnezeu face concurenţă acelei percepții fenomenologice asupra artei care cuprinde acțiunea de creare a unei opere investit ulterior cu denumirea de capodoperă.

Leadership: Te afli în pragul unei cunoaşteri care se concentrează exclusiv asupra unei expresii de genul "chiar dacă nu există Dumnezeu, există cel puţin o valoare returnată care arată sub ce condiţii s-a terminat o poveste" ?

Ca să te recunoşti în cuvintele tale, pentru ca sufletul tău să rezoneze cu ceea ce scrii, trebuie ca orice noţiune pe care o abordezi să devină subiect în jurul unei realităţi vii. Mulţi sunt dispuşi să creadă că modelul lor de realitate corespunde plinătăţii credinţei, fără să intuiască ce este credinţa adevărată şi fără să facă din credinţă o religie a cunoaşterii bazată pe dualitate.

Iar schimbarea imaginii din prim plan apare în mod obiectiv numai atunci când apar neîncrederi sau opoziţii la care nu putem răspunde, putând doar să ne apărăm cu o expresie de genul "chiar dacă nu există Dumnezeu, există cel puţin o valoare returnată care arată sub ce condiţii s-a terminat o poveste".

Această valoare returnată în spaţiul cuvintelor poate avea ca şi corespondent însăşi forţa cu care ele hrănesc sufletul omului, lovind în sensibilitatea şi în conştiinţa lui, încât evoluţia acestui om să capete statutul de autoritate sau persoană favorizată de un destin plin de sens, mai puţin plin de sinuozităţi. Pe de altă parte, cuvintele pot să justifice sinuozitatea drumului pe care îl parcurgi, sau pot să justifice gradul tău de credibilitate în alegerea unei noi perspective în viaţă. Iar autoritatea lui Dumnezeu, de asemenea, poate să se facă simţită în alegerea cu atenţie a cuvintelor folosite încât ele să îţi aducă împlinire sau neîmplinire.

Mare dreptate avea cine spunea că: *"Toate pălesc în faţa cuvintelor pe care eşti în măsură să le disciplinezi pentru a-ţi contura traseul gândirii."*

Cuvintele răsună puternic în sufletul oamenilor, în conştiinţa omenirii. Şi încă o dată mă văd nevoit să fac trimitere la cuvintele aşternute de Mika Waltari, când Tânărul Ioannis vorbea cu el însuşi într-o clipă de luciditate:

"Cum îşi imaginează cei mai învăţaţi, cei mai înţelepţi oameni ai bisericii că pot cuprinde misterul divinităţii în cuvinte? Doar contradicţiile Părinţilor şi chiar ale Bibliei arată că această chestiune depăşeşte înţelegerea umană. Aşa şi trebuie să fie, pentru că, dacă Dumnezeu ar fi pe înţelesul nostru, dacă s-ar lăsa cuprins în cuvinte, atunci n-ar mai fi Dumnezeu."

Cuvintele sunt o invitaţie deschisă pentru a intra în reciprocitatea acţiunii lui Dumnezeu, iubind prezenţa divină în om şi, prin urmare, fiind părtaşi la lucrarea lui Dumnezeu. Ele lovesc sau iartă. Dau sens la toate, returnând mereu alte sensuri. De aceea, când vorbim despre Dumnezeu, suntem favorizaţi să dăm valoare suferinţei sau bucuriei noastre, introducând în destinul nostru statutul de "călător" atribuit sufletului care poate să se întoarcă mai mult spre bine, şi mai puţin spre rău.

Ideea unei providenţe atotputernice este importantă în leadership, mai ales din prisma cuvintelor folosite pentru a indica traseul demn de urmat de fiecare om ce aspiră la o treaptă mai înaltă de înţelegere asupra filosofiei şi cunoaşterii, insistând că spiritul uman este „o zonă mai largă decât conştiinţa".

Ce este sau cine este Dumnezeu? Ei bine, gândiţi răspunsul prin cuvinte. Dar mai întâi priviţi

în jur, luaţi aminte la tot ce vi se întâmplă, şi încercaţi să deprindeţi învăţătura vieţii. Secretul de a-l cunoaşte pe Dumnezeu este creativitatea cu care combini piese ce par complet diferite, încât să justifici ieşirea dintr-un labirint numit simplu, viaţă.

Totodată, Dumnezeu poate fi un om înzestrat de la natură cu o inteligenţă superioară, tot aşa cum Luceafărul luminează mai tare decât orice alte stele, dar exercitându-se efectiv printr-o formă de manifestare a materiei în mişcare, prin spirit, conştiinţă şi raţiune. Puteţi găsi un cuvânt care să redea din plin acest adevăr?

Voi încheia aici, tot cu un citat extras din dialogurile Tânărului Ioannis cu el însuşi:

"Nu există smerenie mai mare decât a acestor oameni, cei mai mari învăţaţi ai erei noastre, care îşi resimt limitele inteligenţei şi inexactitatea scrierilor, dar acceptă totuşi să-şi dedice timpul şi priceperea, să-şi folosească voinţa şi cunoaşterea ca să găsească o formulare comună şi acceptabilă pentru ceea ce ştim despre Dumnezeu."

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-sau-cine-este-dumnezeu.html

Ce fac liderii cei mai buni

On Februarie 23, 2009

Adu-ţi contribuţia la îmbunătăţirea calităţii leadershipului tău, printr-o ajustare mai bine dozată a atitudinii tale în favoarea schimbării.

Recent, la o emisiune de pe postul de televiziune „Realitatea", invitatul special Cristian Tudor Popescu, unul dintre cei mai prestigioşi jurnalişti din România de după 1989 şi în prezent preşedinte al Clubului Român de Presă, vorbea despre imaginea României în lume. N-am urmărit emisiunea de la început şi nici n-am avut răbdarea să o urmăresc până la sfârşit, dar mi-a atras atenţia în mod deosebit ceea ce a spus cunoscutul jurnalist la un moment dat:

" Simt nevoia să dau ceva. Un barman îţi dă o bere, tu o bei şi îţi trece setea. Un chioşcar îţi dă un ziar, tu îl citeşti. Şi eu, la rândul meu, simt nevoia să dau ceva celorlalţi oameni. "

Leadership: Dovedeşti o conştiinţă certă a valorii care te defineşte prin susţinerea calităţii superioare a unei afirmaţii din categoria irefutabilului care nu provoacă surprinderea, dar se tot perpetuează spre beneficiul unor lecţii de viaţă?

Ce îi deosebeşte pe liderii de mare performanţă de cei mediocri? Ei bine, primii simt nevoia să dea ceva comunităţii în care trăiesc, să se facă folositori, şi de aceea se implică cu tot sufletul în activităţile pe care le desfăşoară pentru a produce o schimbare. O schimbare mică sau majoră. Temporară sau chiar definitivă.

Dorinţa lor cea mai mare este de a fi mult mai mult decât nişte simpli spectatori care iau loc pe scenă, într-un singur şir de scaune, şi care se uită cu fascinaţie ore în şir la spectacolul pe care îl susţin alţii (acei interpreţi excelenţi aleşi cu mare atenţie şi bun gust), iar la sfârşit aplaudă râzând şi pleacă.

Să nu-ţi imaginezi cumva că aceşti oameni vrednici de laudă, care se implică trup şi suflet în tot ceea ce fac, care totodată obţin şi performanţe excepţionale în profesia lor, sunt cu mult diferiţi de toţi ceilalţi. Nu, ei sunt oameni obişnuiţi, dar au aspiraţii, gânduri şi concepţii diferite despre viaţă şi implicit despre rostul lor în lume. Cred ca diferenţa dintre oameni este de cel mult o aruncătură de băţ, dar uneori pare uriaşă.

Tu iei parte la spectacol? Sau doar îl urmăreşti? Un lider care se concentrează pe educarea generaţiilor prezente şi viitoare îşi asumă conştiinţa certă a valorii sale prin susţinerea calităţii superioare a unei afirmaţii din categoria irefutabilului care nu provoacă surprinderea, dar se tot perpetuează spre beneficiul unor lecţii de viaţă care îi îmbogăţesc spiritual pe cei din jurul lui.

Leadershipul se referă direct la comparaţia care se face între cinstea de a aduce la cunoştinţa publică exemplul de slujire a unei cauze nobile, în care sunt folosite ca mijloc de probă însăşi faptele corespondente gândurilor, stărilor şi trăsăturilor tale dominante, şi beneficiile unei mai bune înțelegeri cu privire la acțiunile celorlalți în aceeaşi direcţie cu tine. Cu singura deosebire că uneori trebuie să "faci stânga" ca să vadă ceilalţi pe unde vrei să mergi.

Leadership: Poţi să stabileşti calitatea unei anumite afirmaţii de a fi adevărată sau falsă, făcând apel la ilustrarea concretă a unei sintagme de tipul: "Între scenă şi public nu se află decât rampa" ?

După cum teatrul aduce o contribuţie însemnată în dezvoltarea conştiinţei sociale, tot astfel tu îţi poţi aduce contribuţia la îmbunătăţirea calităţii leadershipului tău printr-o ajustare mai bine dozată a atitudinii tale în favoarea schimbării lumii spre mai bine.

Un lider face apel la ilustrarea concretă a unei sintagme de tipul: "Între scenă şi public nu se află decât rampa" atunci când vrea să stimuleze o anumită dispoziţie sufletească care intră în rezonanţă cu motivul schimbării pe care o doreşte atât de mult, evidenţiind îndatoririle unui rol cheie: de a transforma o societate a conflictelor într-o societate a înțelegerii.

Dar aşa cum contactul nemijlocit între actorul de pe scenă şi masele din sala de spectacol conferă teatrului o răspundere deosebită, tot astfel contactul tău cu realitatea crudă pe care trebuie să o contracarezi conferă leadershipului tău o doză ridicată de obligaţii pe care dacă nu le onorezi cu brio, pot determina efecte secundare. În sensul că poţi fi catalogat drept „inacceptabil" dacă apari dezinteresat faţă de ceilalţi.

Leadershipul implică o răspundere şi o îndatorire de slujire a fiecăruia pentru toţi. Un expert în resurse umane, John Maxwell, a spus foarte bine: " *Calitatea unui lider nu se recunoaşte în numărul oamenilor care îl servesc, ci în numărul de oameni pe care el îi serveşte.*"

La noi, importanţa întrajutorării constă în faptul că ea slujeşte drept trecere de la filozofările sterile ce se mărginesc cu apatia (şi incultura), separat de ideile dominante ale unei categorii de indivizi care fac o excelentă impresie, la o viziune îngustă asupra calităţii vieţii, întrucât principiile ei nu conţin germenele unui principiu diferit al realităţii. Al realităţii conform căreia lumea nu se reduce doar la o piaţă de bunuri, ci la germenele unui stat care se desăvârşeşte.

Leadership: Îţi pui în balanţă expunerea şi vizibilitatea poziţiei tale înainte de modificarea "costului de surprindere" al unui moment de vârf care provoacă dependenţa de credibilitatea unei afirmaţii?

Este uimitor cum într-o lume sufocată de indiferenţă şi răceală se găsesc totuşi oameni care încearcă sa dăruiască ceva fără să fie împinşi de la spate. A te strădui să vezi ce-i mai bun în ceilalţi şi a-i ajuta atât cât poţi, uneori mai mult, alteori mai puţin, este într-adevăr un lucru extraordinar. Lucruri minunate se întâmplă atunci când cineva se grăbeşte să-şi exprime solidaritatea şi să-şi aducă aportul la dezvoltarea şi înflorirea comunităţii din care face parte.

Leadershipul se rezumă uneori la următoarele întrebări:

Leadershipul este un mijloc de a face experienţa lumii în care trăieşti un instrument care aduce în plus valoare umanităţii printr-o consecvenţă a ideilor şi o convergenţă a demersurilor celor în drept să facă lumină acolo unde lucrurile nu sunt transparente, legale şi morale.

Costul de surprindere al unui moment de vârf se caracterizează prin posibilitatea de a stabili impactul transmiterii unui mesaj puternic generaţiilor prezente sau viitoare. Este parametrul unui model de motivaţie personală care trebuie să provoace dependenţa de credibilitatea unei afirmaţii care constituie tocmai condiţia şi principiul desăvârşirii tale morale.

Tu îţi ajustezi atitudinea în favoarea schimbării? Cum îţi aduci contribuţia la modelarea societăţii? Poţi să evoluezi în carieră ajutându-i pe ceilalţi din jurul tău? Simţi nevoia să dai ceva? Sau aştepţi numai să primeşti?

Rampa ta spre succes e dată de atitudinea ta. Adopţi o atitudine de indiferenţă şi de superficialitate faţă de lumea din jur? Sau o atitudine de recunoştinţă şi de solidaritate?

O lecţie trainică de viaţă este precum formularea unui adevăr pe care ţi l-ai însuşit în timp: se conformează unor motive venite din reflecţie şi raţionament, dar nu poate face dovada unei superiorităţi dacă nu schimbă faţa lumii.

Liderii cei mai buni fac ca o afirmaţie personală să devină o cale de urmat pentru generaţiile prezente şi viitoare. Adu-ţi contribuţia la îmbunătăţirea calităţii leadershipului tău, printr-o ajustare mai bine dozată a atitudinii tale în favoarea schimbării.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-fac-liderii-cei-mai-buni.html

Ce fericită trebuie să fie păpuşa asta

On Martie 27, 2014

Fă o incursiune în străfundurile fiinţei tale, care să asigure recunoașterea propriei tale individualităţi.

În clipa când micuţa Cosette ieşi cu găleata în mână, aşa amărâtă şi copleşită cum era, nu se putu stăpâni să nu-şi arunce ochii spre această minunată păpuşă, spre "doamna" cea frumoasă, cum îi spunea ea. Biata fetiţă rămase înmărmurită. Nu văzuse încă păpuşa de aproape. Toată prăvălia asta i se părea un palat. Păpuşa nu era păpuşă, era o arătare. Bucuria, strălucirea, bogăţia, fericirea i se arătau ca în lumina unui vis acestei făpturi nefericite, atât de adânc cufundată în mizeria ei jalnică şi rece.

Cosette măsura, cu înţelegerea neştiutoare şi tristă a copilăriei, prăpastia care o despărţea de păpuşă. Îşi spunea că ar trebui să fie regină sau măcar prinţesă ca să poată avea un "lucru" ca ăsta. Se uită la frumoasa rochie roz, la frumosu-i păr neted şi îşi spunea: "Ce fericită trebuie să fie păpuşa asta ! "

Nu-şi putea lua ochii de la această prăvălie fantastică. Cu cât se uita mai mult, cu atât rămânea mai uimită. I se părea că vede paradisul. Mai erau şi alte păpuşi în spatele celei mari, care i se păreau zâne şi îngeri.

În extazul ei uitase totul, până şi treaba pe care o avea de făcut. *

Leadership: Poţi să introduci noi "output-uri" în experienţa personală care să identifice valoarea ta reală, fără să declanşezi durerile ce corespund reprezentărilor unei conştiinţe acut reflexive?

Cum poate un lucru nesofisticat, un produs *fantasy story* lipsit de orice urmă de umanitate, remarcându-se doar prin artificialitate, care te încearcă intens de la prima până la ultima privire, rătăcind sensurile pe care numai o inimă curată le suportă, al autenticității sau sincerități, într-o ireversibilă stare de spirit, emoţie vie, să determine valoarea propriei tale fiinţe?

Indubitabil, aici se dezvoltă interesul pentru propria ta imagine, nedistorsionată de percepţiile variate pe care le ai asupra a tot ce te înconjoară, prin obţinerea unei satisfacţii care ar putea confirma anumite aspecte pozitive ale vieţii. Aceste aspecte, pentru a câştiga acea cursă rapidă cu tine însuţi în mijlocul unei existenţe pline de suişuri şi coborâşuri, trebuie mai întâi să-şi pună amprenta asupra progresului tău favorizând descoperirea de sine, ca şi aplicarea unor noi formule de auto-condiţionare.

Iar asta ne aminteşte de sentimentul trăit de micuţa Eva de Chazelay, din romanul lui Dumas, care atunci când s-a privit pentru prima dată în oglindă, nepăsătoare până atunci faţă de persoana ei, a fost cuprinsă de un sentiment de bucurie vecin cu extazul: „ *Je suis belle* ".

Două "output-uri" par să identifice valoarea reală a unui individ: posibilitatea de a realiza un vis şi amintirea unei experienţe dureroase care depinde de cantitatea totală a durerii suferite. Iar cine declanşează durerile ce corespund reprezentărilor unei conştiinţe acut reflexive, comparând modul de a fi al lumii exterioare cu incognoscibilitatea lumii interioare, îşi măsoară stările sufleteşti în funcţie de întâmplările şi oamenii ce îi apar în cale pe neaşteptate.

Leadership: Va fi viaţa ta o constantă fugă după ceea ce ştii că ai putut avea odată, ancorându-te la ceea ce ştii că ai trăit fără consecinţe?

Orice se petrece în tine este întotdeauna strict confidenţial, un fel de lege absolută a unei ficţiuni suverane, un bloc monolitic al unei puteri, acolo unde nu se poate strecura nimeni. Cumva, lumea ta pare că şi-a găsit calea, umplând nişte spaţii goale ale existenţei tale. Este vorba de perceperea de sine, vibrând la comanda activă de tip comutator, raportată într-un anumit moment la un element de referinţă, influent şi principial, în lumina unui vis care te preocupă.

În leadership, asta înseamnă că ai găsit mijloacele interioare de a activa programul de apreciere calitativă, introducând noi "output-uri" în experienţa personală care pot identifica valoarea ta reală în contextele date de necesitatea recunoașterii propriei individualităţi. Aceste output-uri sunt de fapt indicatorii de tip rezultat care cresc satisfacţia pentru faptul că ai reuşit să te înţelegi, să te accepţi, să ai o conexiune puternică cu tine însuţi prin intermediul imaginii pe care ţi-o asumi şi o transmiţi.

Imaginea despre sine funcționează ca o sită atunci când cerne sentimentele, amestecându-le cu timpul, conferindu-le o formă adecvată de expresie care îţi conferă maturitatea şi puterea de acceptare a ceea ce eşti. Sau poate funcţiona ca un scut de apărare atunci când le transformi în adversari de temut. În leadership, bucuria, strălucirea, bogăţia descoperirii de sine este arbitrul care alege câştigătorul în marele concurs al împlinirii.

A te ancora la ceea ce ştii că ai trăit fără consecinţe, fără să îndrăzneşti să te apropii de obiectul minţii tale, înseamnă să te limitezi la ceea ce ştii că nu poţi primi niciodată.

Ce fericită trebuie să fie păpuşa asta aduce în atenţie mulţumirea şi satisfacţia apărute în urma unei autoevaluări pozitive care îşi atribuie beneficiul acelei dorinţe de a atinge un grad înalt de înţelegere şi acceptare, asociate cu un grad înalt de certitudine obiectivă. Astfel încât imaginea reală despre sine să fie în concordanţă cu ceea ce eşti şi cu ceea ce vrei să fii.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-fericita-trebuie-sa-fie-papusa-asta.html

Ce-i lipseşte ochiului pentru a-şi desăvârşi vederea?

On Martie 19, 2023

Nu poți să admiri un lucru pentru frumusețea lui, decât dacă l-ai socotit frumos înainte să îți placă.

Ceea ce deosebeşte din capul locului un lucru luat la întâmplare, cum este pictura în ulei de pe peretele meu, este semnificaţia ei profund diferită, investigată prin intermediul unei întrebări sfredelitoare: "Există vreo taină ascunsă aici?" Şi chiar dacă pictura însăși depinde de proprietatea ochiului meu de a identifica universalul numai prin intermediul particularului, utilizând pe ici colo procedeul alegoriei, ochiul nu va putea să folosească niciodată vederea într-un mod neîngrădit, așa încât să explice temeiul unei imagini satisfăcătoare prin intermediul a puține lucruri.

Ochiul și frumosul în artă: perspectiva ! Hai să căutăm câteva lucruri frumoase, nebănuit de frumoase, să le admirăm pentru frumusețea lor interioară sau exterioară și să încercăm să reproducem în desen o imagine despre ele. Cred că absolut toate elementele din jur, odată remarcate și reproduse pentru plăcerea intrinsecă a artistului de a picta momente memorabile, constituie o artă decorativă de origine vizuală, artă care în mod firesc se dezvoltă pe baza unei sensibilități senzoriale.

Da, poate că sunt sensibil uneori, mai ales când privesc un lucru cu acea dragoste pe care ar trebui să-mi fie teamă s-o rănesc, lucru luat în raport cu mine însumi sau cu mediul înconjurător. Fapt care deseori face trecerea de la orientarea egocentrică la orientarea către experiența individuală a înțelegerii exteriorului. În mare, este vorba de acea sensibilitate estetică care rezidă din admiraţia neţărmurită pentru spiritul artistic, născută dintr-un dulce delir la care se dedă orgoliul, pe care o ai pentru un lucru de care se leagă vederea sufletului prin care omul înţelege cele ale realităţii văzute şi nevăzute.

Leadership: Poţi să transmiţi emoţia manifestată de un bun contact vizual cu lucrul care te atrage nespus, în acord cu normele unei simplităţi care subliniază dimensiunile titanice ale unui orizont vast?

Aşadar, sensibilitatea estetică joacă un rol esențial într-un sistem bine ordonat, fiindcă însăși ochii mă fac să presimt o lege a artei: "nu poți să admiri un lucru pentru frumusețea lui, decât dacă l-ai socotit frumos înainte să îți placă". Nu degeaba spun asta. Fiindcă în sufletul meu se simţea în acel moment emoţia manifestată de un bun contact vizual asupra picturii care mă atrăgea nespus, oglindind probabil limbajul plin de poezie al unui ochi artistic care, înfăptuind o datorie de admiraţie faţă de peisajul reprezentat, se manifestă el însuşi ca o iluminare a orizontului.

Instinctiv, nu doar imaginativ, aș spune că știu ce reprezintă ochii mei când se află în fața unui lucru oarecare: îi recunosc imediat, îi apreciez ca fiind armonioși din punct de vedere estetic. Cu alte cuvinte ochii reprezintă o sursă de memorare care nu își epuizează niciodată subiectele sau modelele, fără să îi frământe problema frumosului decât atunci când "măsura și proporția" întrec detașat în frumusețe și în execuție.

De fapt, aş spune că ochii reprezintă orizontul vast al conceptelor estetice integrate în orice creaţie, având anvergura unei viziuni ce integrează imediatul în dimensiunea înaltă a semnificaţiilor diverse.

La un moment dat Socrate l-a întrebat pe frumosul și atotștiutorul Hippias ce este frumosul

în sine, acela care adăugat oricărui lucru îl face să devină frumos. Iar Hippias a dat răspunsul, ușor îngândurat: "frumosul este tot una cu avantajosul și utilul, dar sunt tare grele cele frumoase".

În acest caz, lucrul care îmi atrage atenţia este nu atât o pictură simplistă, parte din ea înfăţişând cromatic anotimpul primăverii, ci tocmai acea greutate cu care eu înţeleg şi apreciez simplitatea, mai bine ca nimeni altcineva.

Leadership: Îţi orientezi privirea în exces către acele lucruri atât de minore, dar inerente constituirii unei intrigi vaste exprimată prin plăsmuirea infinitului în finit?

Adesea oamenii nu văd ce se afla chiar în faţa lor. Şi văzând, ei cred că ştiu să vadă. Spun asta fiindcă nu orice vedem reprezintă o viziune a ochiului, filtrată printr-un procedeu de modelaj cromatic ce presupune sugerarea luminii prin amestec de alb în culoare, iar a umbrei prin adaos de negru.

Dar ce se întâmplă dacă privirea mea se orientează în exces către acele lucruri atât de minore, dar inerente constituirii unei intrigi vaste exprimată prin plăsmuirea infinitului în finit?

Ei bine, aș putea găsi un prim răspuns pe baza unei diferențieri a luminii reflectate și restrânse. Mai întâi aș pleca de la ideea că orice lucru neînsemnat poate lua valoarea celui mai mare lucru, numai dacă știi cum să-l privești. De exemplu o frunză, dacă este văzută cu lupa, sau la microscop, punct cu punct, ea ar părea un imens teritoriu locuit de o infinitate de micro-organisme. Așadar, orice lucru minor poate fi văzut ca un mare întreg, sau ca un labirint fortificat, cu multe tuneluri care duc în direcții diferite, mai ales dacă ochii știu să sesizeze realitatea din interioritatea unei structuri temporare, imaginative.

Chiar și eu m-aș feri să mă plasez în altă parte decât se află cel mai neînsemnat lucru, căci ar însemna să-mi neglijez ochii de artist - ochi la fel de pătrunzători ca o lupă, sau chiar ca un microscop. De fapt, orice mic amănunt poate să reprezinte, cu totul întâmplător, însăși micro-organismul care alături de alte micro-organisme, formează în profunzimile desenului configurația unui simbol perceput numai de cei care știu cu ce au de-a face.

Nu oricine știe să vadă infinitul într-un singur punct, luat aleator într-un desen în care fiecare linie este un obiect separat.

Tema care se află la ordinea zilei, în meniul leadershipului, este arta de a privi lucrurile precum un întreg care prezintă urme de recombinare a unor elemente diferite, dar capabile să determine o nouă structură de ansamblu.

Elemente precum culoarea, aspectul, autenticitatea, conţinutul temei, simbolurile abordate, toate întemeiate pe studiul sufletului.

Ce-i lipseşte ochiului pentru a-şi desăvârşi vederea? Poate îi lipseşte capacitatea de a diferenţia perceptiv caracteristicile elementelor care fac dintr-un lucru oarecare, un lucru excepţional. Sau poate îi lipseşte vederea dublă a artistului care nu dispare atunci când primeşte corecţia optică modificată, variind de la distanțe mari până la distanțe intermediare şi mici.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-i-lipseste-ochiului-pentru-a-si-desavarsi-vederea.html

Ce înseamnă leadershipul pentru tine?

On Ianuarie 13, 2013

Învaţă să răspunzi în faţa gândurilor şi faptelor tale ca o modalitate unică de a aduce şi integra o experienţă spirituală în realitatea socială.

Dacă nu ştiaţi, aflaţi acum. Oamenii slabi de fire, cei cărora le lipseşte îndrăzneala de ieşi la luptă, reacţionează întotdeauna printr-o perfidie neasemuită la orice provocare a lumii, compensând adesea orice suferinţă, orice complex de inferioritate printr-o reacţie violentă neaşteptată, cât mai subtilă.

Priveşte-l pe omul acela liniştit, studios, fost premiant în timpul şcolii, întotdeauna devreme acasă, în fiecare duminică prezent la biserică, rugăciuni de 3 ori pe zi, familist, nu consumă deloc carne la cină, etc.

Încearcă să-i arăţi că eşti cu mult mai inteligent decât el, încearcă să-l contrazici cu orice argumentaţie şi vezi cum reacţionează. Vei vedea cât este de uşor să-l scoţi complet din sărite ! Dar ai mare grijă, el e ca sticluţele alea mici pline cu otrava cea mai veninoasă, care dacă explodează…

Aşadar, trebuie să fii cu adevărat meseriaş în otrăvuri ca să ştii să anihilezi şi să abaţi cu mare dibăcie orice efect nedorit… în privinţa unora.

Să ne amintim de celebra Martha Lowenstein, cunoscută drept "Otrăvitoarea din Austria". Iată cum o descria lumea: "E atât de blândă, încât nu ar fi în stare să facă rău nici unei gângănii".

- Da, blândă şi înşelătoare ca o apă liniştită – va rosti în sala tribunalului procurorul general la rostirea sentinţei cu moartea.

Leadership: Eşti pregătit să răspunzi provocării de a te gândi cine eşti cu adevărat în momentul în care uiţi că mai eşti şi altceva în încercarea de a te autodepăşi?

Unde şi cum se determină esenţa omului? Oare nu în încercarea de a-l pregăti pe om pentru definirea unei existenţe durabile în timp, pentru asigurarea unei încrederi în acea raţiune care poate spune "Dumnezeu există şi voi fi mântuit pentru că am făcut faţă oricărei tentaţii, fiindcă am biruit orice încercări, fiindcă am suportat orice numai din iubire pentru oameni" ?

Esenţa omului se determină prin dimensiunea gândurilor şi faptelor sale, bune sau rele, atunci când e pus în faţa unei realităţi mult prea crude şi reci pentru experienţa sa de viaţa de până atunci. Predominarea necondiţionată a facultăţii de a discerne efectele anumitor schimbări asupra situaţiei sale profesionale și, indirect, a situației sale personale, poate să rupă echilibrul ce caracterizează un suflet bine cumpănit, împiedicând adaptarea lui la condiţiile vieţii.

Regretul cel mai profund apare atunci eşti pătruns de duşmănie împotriva cuiva sau ceva, sau când eşti pus faţă în faţă cu afirmarea unei îndoieli asupra realității. E ca şi când te-ai uita într-o oglindă în care imaginea ta apare deformată din cauza suferinţei de a fi trăit la intensitate redusă o anumită experienţă de viaţă. În acest caz, toată filozofia ta seamănă mai mult cu un mecanism de apărare împotriva suferinţei de a fi cum eşti atunci când „ţi-e silă de tine".

Nivelul de suportabilitate a atitudinii personale se desprinde din ataşamentul faţă de efectul vieţii pe care îl produce tendinţa de a te devaloriza atunci când simţi că nu te încadrezi în idealul tău ferm de perfecţiune.

Emoţionalii şi intelectualii cei mai pretenţioşi păcătuiesc nu doar printr-o atitudine disprețuitoare și arogantă, plină de mândrie și de înfumurare, ci mai ales printr-o detaşare de lumea înconjurătoare, prin grija de a nu cădea în aventuri absurde.

Dacă trebuie să găsim un mijloc preventiv în contra pasiunilor şi patimilor omeneşti pentru evitarea efectelor nedorite, atunci este bine să ne ferim de apropierea unor evenimente, pentru întâmpinarea şi evitarea cărora este necesară o anumită experienţă spirituală care să constituie un scut împotriva amăgirii de a izbândi în scopurile meschine, împotriva amăgirii de a fi liber pe o cale strictă a vieţii.

Încercarea de a te autodepăşi seamănă uneori cu încercarea de a da vina pe altcineva pentru o greşeală de-a ta care ar fi putut fi evitată dacă nu ţi-ai fi dorit să se încheie aşa. Este un fel de negare a spiritualităţii. În acest caz, felul tău de a deşteapta sentimente cu porniri către acţiune, dar cu caracter egoist, se ancorează într-un context dominat de disperare şi frustrări, când eşti învins de neputinţa de a te împlini mai mult decât ceilalţi, neputinţa de a fi la acelaşi nivel cu ei la capitolul "adorabil".

Asta se cheamă să fii înzestrat cu vocaţie de trădător. Este şi asta o cale de a ajunge mai presus de oricine: prin înstrăinarea activelor celorlalţi, prin înşelăciune, prin conspiraţie, prin negare, prin năruirea relaţiilor. Înseamnă că ai anumite viziuni şi o anumită experienţă de a mişca lucrurile, dar nu în mod ortodox.

A face dovada unui caracter tare înseamnă să revii permanent la căutarea elementului bun din tine care nu este valabil pentru răul care ţi se întâmplă.

La polul opus sunt oamenii echilibraţi, ajunşi prin propriile forţe în sfera unei mai mari stabilităţi a valorilor în timp, nu datorită inerţiei într-o stare de spirit dureroasă. Priveşte tipul acela care combină atât de bine cunoaşterea lucrurilor cu sportul. El ştie să-şi epuizeze energia negativă, nu o ţine în el ca să se adune (până ce explodează). Încearcă să-l provoci cu orice. Pariu că nici nu te bagă în seamă?

Oamenii puternici nu răspund la nicio provocare, nu reacţionează prin perfidie sau dedesubturi murdare, ci se redescoperă prin identificarea cu o experienţă spirituală activă. Mai mult decât atât, ei îşi anihilează manifestările dominante printr-o liniştire a minţii, a gândurilor, a sufletului, preferând întotdeauna să se bucure de o saună după 20 km de alergat.

La finalul zilei nu el este cel care decide cum arăta viaţa ideală, ci întreaga lui capacitatea de a înţelege momentul prin care trece, momentul prezent în totalitatea unui mod echilibrat de a gândi reflectat într-o atitudine paşnică care exprimă vigoare și măreție.

Nemulţumirea de sine este o mărturie a însăşi existenţei văzută ca o validare a fragilităţii omului în faţa experienţei de a fi mai prejos de aşteptările pe care insistă să le impună.

Ce înseamnă leadershipul pentru tine?

Pentru mine leadershipul înseamnă să pun în evidenţă facultatea predominantă a unei gândiri sănătoase într-un caracter activ, emoţional şi intelectual, reflectat într-o purtare căreia să nu

i se poată aduce nici o învinovăţire.

Leadershipul cel mai trainic poate fi privit ca o expresie a spiritualităţii cuprins într-un ideal de măreţie, trăit pentru un crez, care impune o anumită autodisciplină spre a putea oţeli sentimentul responsabilităţii morale şi sociale.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-inseamna-leadershipul-pentru-tine.html

Ce înseamnă să fii congruent

On Ianuarie 30, 2009

Învaţă să comunici dincolo de cuvintele pe care le rosteşti, cu scopul de a putea interacţiona mai bine cu ceilalţi şi de a discerne mai bine calitatea mesajului lor.

În dimineaţa aceasta am citit cartea "Bien se connaitre pour bien piloter să vie", scrisă de Erica Guilane-Nachez. Nu cred că este nevoie să spun mai multe decât s-a spus în această carte, fiindcă leadershipul urmează traiectoria aceleaşi gândiri, dincolo de condiţionările pur individuale şi sociale. Citiţi cu atenţie acest fragment, şi recunoaşteţi-vă adevăratul sine (vocea interioară).

Învăţaţi să fiți mereu congruent. Congruența este termenul care, în PNL și TNPro, desemnează compatibilitatea sensurilor între verbal și non-verbal, acordul profund dintre ceea ce spune și ceea ce emană dintr-o persoană prin intermediul non-verbalului. A fi congruent înseamnă a fi autentic, înseamnă a gândi cu adevărat și a crede ceea ce spui. Conștient sau nu, interlocutorul percepe acest acord și atunci este convins de sinceritatea lucrurilor ce i se spun.

Sunteţi congruent atunci când săriți în sus de bucurie pentru că ați fost promovat și strigați: "Ura, sunt fericit, fericit, fericit".

Atunci când îl felicitați călduros în mod verbal pe rivalul care a obținut promovarea pe care o urmăreați de multă vreme, dar pe dinăuntru turbați de furie, sentimentul acesta transpare mai mult sau mai puțin în mod non-verbal - exceptând cazul în care sunteţi un mare actor. Există și așa ceva, sunt oameni care au învățat să comunice. Acum nu sunteţi congruent. Atenție: a căuta congruența nu înseamnă a dori să manipulați. Și de data asta, există o utilizare bună și una proastă a acestui instrument. Este politicos să nu vrei să strici cuiva bucuria victoriei, manifestându-ţi ciuda, fiind natural să trăim un astfel de sentiment atunci când pierdem. În cazul acesta, congruenţa se pune în slujba politeții noastre.

Leadership: Eşti în stare să orientezi Inconștientul persoanei de lângă tine în direcția obiectivului tău, în direcția a ceea ce ţinteşti prin intermediul comunicării?

Străduiţi-vă deci să vă observați în perioada care urmează. Să conștientizați ce comunicați dincolo de cuvintele pe care le rostiți. Apoi, corectați ce trebuie corectat, antrenându-vă să manifestați o expresivitate congruentă mai mare. Învățați să faceți gesturi care să vă susțină discursul. Nu ezitați să vă folosiți mâinile, corpul, pozițiile, ochii. Gândiţi-vă să vă ocupați spațiul ce vă aparține: nu țineți brațele lipite de corp. Dați din cap. Folosiți tot ce v-a dat natura pentru a fi expresiv în congruență.

Astfel, veți avea deja atuuri enorme pentru a vă face înțeles și pentru a fi crezut - pentru că se va simți sau se va percepe că sunteţi autentic.

Dar, îmi veți spune, și dacă trebuie să mint ? "Nu orice adevăr este bine să fie spus", afirmă înțelepciunea populară. Și făcând lucrul acesta, trebuie să fiți congruent, dacă nu, minciuna voastră nevinovată nu va prinde sau nu va prinde suficient. Imaginați-vă un prieten grav bolnav, la spital. Acesta geme: "Nu mai scap". Dacă îi spuneți: "Ba da ! Ai să scapi" și adăugați glumind: "Iarba rea nu piere", gândindu-vă că, de fapt, prietenul vostru nu se va vindeca, îi veți comunica asta în mod non-verbal Inconștientului (convingerea voastră profundă) și nu veți face decât să îi întăriți frica de moarte.

Așadar, învățați să fiți congruent în toate situațiile. Trebuie să orientați Inconștientul persoanei în direcția obiectivului vostru, în direcția a ceea ce țintiți prin intermediul comunicării. Și nu va fi eficient decât dacă sunteţi congruent la nivel verbal și non-verbal.

Leadership: Te-ai antrenat să "auzi" într-un mod diferit, aşa încât să îţi îmbogăţeşti capacitatea de percepţie şi înţelegere?

Fie că scopul vostru este să obțineți ultimul compact disc al cântăreţului vostru preferat sau să vindeți unui client planta verde care îi va decora perfect interiorul. Să îl faceți pe partenerul de viață să vă însoțească la cinema sau să vă convingeți patronul să vă dea vouă un post ce se eliberează; fie pentru un interviu pentru o angajare sau pentru a propune unui producător proiectul vostru de scenariu; fie că este pentru a refuza produsul pe care vrea să fiți convins să îl cumpărați sau pentru a face un întreprinzător să semneze un contract enorm... Amintiți-vă mereu că Inconștientul ascultă și interpretează.

Ar trebui să vă antrenați să reperați elementele non-verbale privind cu atenție la oamenii noștri politici, la televizor. Nu vă opriți la sensul cuvintelor pe care ei le rostesc, ci priviți-i. Observați-i, transferaţi-vă capacitatea de "ascultare" în percepția vizuală. Cu puțin antrenament, veți începe și voi să vă dați seama - într-un mod conștient și nu numai vag - că aici, în cutare moment al discuției, este o minciună, o disimulare, o jenă. Este, într-adevăr, foarte instructiv. Fără să vă fi ascuțit atenția, Inconștientul vostru ar fi perceput foarte bine că ceva nu este în regulă și apoi această senzație s-ar fi pierdut, în vreme ce Conștientul vostru nu ar fi înregistrat decât sensul cuvintelor.

Trebuie deci să deveniți receptiv la non-verbalul celuilalt. Nu pentru a căuta ceartă, ci pentru a înțelege mai profund și într-un mod complet, cu scopul de a putea comunica mai bine cu el și de a discerne mai bine calitatea mesajului său. Să înveţi să comunici dincolo de cuvintele pe care le rosteşti, aşa încât să-ţi îmbogăţeşti capacitatea de percepţie şi înţelegere. Să urmăm aceste sfaturi, dar să nu uităm ce spunea scriitorul român Ionel Teodoreanu: "Sentimentele nu-şi însuşesc niciodată filozofia minţii."

Leadershipul urmează o altă regulă, care acum ar trebui să fie evidentă: "O comunicare bună depinde de fundalul spuselor tale, încât să-ţi manifeşti stima pe care o porţi interlocutorului tău, găsind mereu ceva pentru a-l valoriza".

Învățați să fiți mereu congruent prin a face plăcere celorlaţi – acesta este cel mai mare vector de putere autentică pe care îl puteţi avea asupra lor. Această atitudine de recunoaştere a celuilalt se aplică tuturor interlocutorilor voştri, în toate cazurile, copii, adulţi, partener de viaţă, clienţi, patron, colaboratori, grupuri, prieteni. Nu uitaţi acest ultim sfat pe care îl oferă Erica Guilane-Nachez:

A-l denigra pe celălalt, a-l face ridicol sau a „mătura" cu el pe jos pot fi niște obiective pentru unii. Aceasta însă nu va însemna comunicare niciodată și, în general, este semnul unei așezări mediocre a eului. Numai cineva slab încearcă să îl zdrobească pe altul mai slab decât el. Pe de altă parte, cineva cu adevărat puternic și împlinit este sigur de forța lui și încrezător în fericirea sa, nu are absolut nici o nevoie psihologică de a-și demonstra puterea în felul acesta.

O persoană care chiar este puternică mai degrabă se va apleca pentru a-i sprijini pe cei cărora le este greu să se țină pe picioare. Astfel, dacă aveți supărătoarea tendință de a-l înjosi pe celălalt (partenerul de viață, copilul, pe cei apropiați sau mai puțin apropiați), întrebați-vă ce nu merge bine înăuntrul vostru și cum să ameliorați această situație. Dar să nu vă întrebați de ce aveți probleme în contactele umane !

Trebuie să recunoaștem că celălalt are dreptul să se respecte ego-ul -sau, dacă nu, să păstrăm distanța și să nu încercăm să comunicăm cu el. în cazul în care căutați ajutor și cooperare, plăcerea de a fî împreună sau, mai prozaic spus, dovada bunei purtări, amintiți-vă mereu că ego-ul din fața voastră este cheia care va deschide sau va închide „încuietoarea" ușii care dă spre scopul vostru.

*** Notă:** Guilane-Nachez, Erica - Sansa e de partea ta, Editura Polirom, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-inseamna-sa-fii-congruent.html

Ce înseamnă să studiezi cu adevărat

On Noiembrie 28, 2019

Învaţă să focalizezi un alt fel de a privi lucrurile, nu cel îndreptăţit de o medie socială, de pildă, să surprinzi "DE SUS" ceea ce se arată "TOT MAI ADÂNC".

Alege orice carte de literatură, de minim 200 de pagini. Cum ar fi "Ochii Dragonului" de Stephen King. Dar poate fi o carte din orice domeniu.

Dacă citeşti o singură dată o asemenea carte, sau oricare alta, fii sigur că nu vei reuşi să găseşti *"Prima Esenţia"* sau *"La Verdad de la Locura"* . Aşadar, eşti invitat să mai citeşti o dată, şi încă o dată. Abia după ce reciteşti de 20 de ori acea carte, poate vei observa ceea ce ţi-a scăpat de fiecare dată din vedere, pentru că sigur ai omis o mulţime de amănunte importante.

Iar după ce-o vei citi a 20-a oară, nu va mai fi nevoie de o altă carte. Cel mai probabil, ai înţeles totul.

Ei bine, asta înseamnă să studiezi cu adevărat: să ai răbdare, să revezi din nou şi din nou, să observi de fiecare dată altceva, să descoperi indicii, să mergi mult pe amănunte, să-ţi exersezi mintea. Şi, în final, înveţi să gândeşti.

Să pricepi cum funcţionează facultăţile cognitive, să realizezi o succesiune de operaţii care duc la dezvăluirea unor aspecte importante ale realităţii şi la rezolvarea anumitor probleme, să ai acces la o poziţie de centralitate şi demnitate într-un univers al ideilor, seamănă cu un miracol: participi la un eveniment care îţi arată puterea, prezenţa sau scopul unei entităţi atotştiutoare.

Degeaba citeşti o mie de cărţi, dacă n-ai priceput ce trebuie dintr-una singură.

Nu-i aşa că tu nu vei citi niciodată aceeaşi carte de 20 de ori?

Leadership: Poţi să te constitui drept o formă de cunoaştere imediată a adevărurilor subtile, fără raţionamente logice complexe preliminare, încât să sprijini demersul unei Creaţii de a se împlini în proiectarea unui drum unic de înțelegere a ceea ce pare a fi de neînțeles?

A vedea în profunzime este ca şi când te-ai uita din avion într-o anumită direcţie. Cu cât te apropii mai mult de pământ, cu atât distingi mai clar lucrurile. Acest 20 x este ca un Zoom. O vedere mai bună presupune un proces de analiză cât mai profund. Nu se va putea vedea utilitatea acestei activităţi minuţioase decât dacă priveşti totul din altă perspectivă, a lucrurilor care se cer descoperite printr-o examinare riguroasă, a detaliilor care creează o altă linie de gândire.

A gândi diferit ajută în orice domeniu, nu are legătură fix cu critica literară sau cu calitatea logicii sensibile de a face incursiuni în metateorie cu rezultate unei măsurători de distanţă. Eu m-aş axa mai mult pe electronică şi inginerie. Acolo este minuţiozitate cu adevărat, o vrajă greu de descris. Cum spunea poetul român Gabriel Petru Băeţan, este vorba de conexiunile dintre sinapse. Cu cât citești mai mult cu atât acestea devin mai complexe și mai clare. Matematica abstractă a creierului !

Un prieten de pe Linkedin, Roland Nită, comenta şi el vizavi de acest subiect: *"Când citești o mie de cărți devii familiar cu diferite structuri, culturi, idei. Îți îmbogățești vocabularul și ai acces mai ușor la noi și diverse modele de gândire și stiluri de scriitură. Astea sunt lucrurile pe care le câștigi Dar, până la urmă, contează și ce urmărești cu cititul. Unii citesc că să se destindă alții vor să se perfecționeze în vreo aptitudine anume."*

Omul de mare ştiinţă este un mare miracol prin prisma a ceea ce este capabil să înţeleagă din acele lucruri cărora alţii nu le percep esenţa, *Rădăcina lui Maximum* , fiindcă ştie să vadă tiparele lucrurilor dintr-o altă variantă "buscar sin saber" a unei realităţi care te surprinde realmente. Iar printr-o reprezentare a raţiunii globale, practice, axată pe minuţiozitate, sub forma unei descoperiri extraordinare, neaşteptate, care însă nu epuizează, nu secătuieşte semnificaţia evenimentelor relatate, se ajunge la un leadership denumit: "Zoom 100%".

Prin "Zoom 100%" se înțelege esența focalizării asupra unui singur lucru până la înscrierea acestuia în meniul unei gândiri de tipul "viziunea este suma unor detalii aparte".

Zoom 100% este suportul unui instrument de experimentare a realităţii, pronunţându-se în favoarea formulării unei opinii de expert în ceea ce priveşte felul cum trebuie să distingi un lucru diferit de ceea ce în accepţiunea generală se numeşte "natura experienţelor unice".

Să studiezi cu adevărat înseamnă mai mult decât să repeţi din nou şi din nou experienţa de descifrare a sensurilor ascunse într-o sursă complexă de informaţii, înseamnă mai mult decât să-ţi dezvolţi simţul observaţiei şi să-ţi satisfaci nevoia de a înţelege profund complexitatea lucrurilor, fără să uiţi de imaginea ta în oglindă.

Mai cu seamă, înseamnă să primeşti răspunsuri favorabile din partea conştiinţei care îţi cere să fii mereu creativ, mereu pregătit pentru orice schimbare, să fii mereu tu însuţi, să nu cauţi comparaţii, să îţi fii propria măsură a judecăţii corecte.

A judeca corect înseamnă să iei contact cu acele necunoscute ale realităţii ce există în fiecare lucru din jur, încât să poţi atribui minunilor naturii o semnificaţie de "premieră absolută".

Trebuie doar să înţelegi...şi dintr-o singură gândire aprinsă să fii capabil să produci o operă de artă fără egal şi fără sfârşit. Cât de elegantă este Marea Ştiinţă ! !

Citiţi numai această frază a lui Toma d'Aquino, din "Arta Alchimiei", nu mai este nevoie de altceva...spune totul.

"Focul zămisleşte atât moartea cât şi viaţa. Un foc uşor usucă substanţa corpurilor şi iată de ce: focul, ajungând în contact cu corpul respectiv, pune în mişcare elementul asemănător lui, care există în acest corp."

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-inseamna-sa-studiezi-cu-adevarat.html

Ce lucru minunat este să fii iubit

On Aprilie 26, 2012

Orice om născut creştin are obligaţia şi onoarea de a sprijini lucrarea lui Dumnezeu într-un mod sistematic, ca pe o încercare de a se împăca cu trecutul şi cu ce a rămas acolo.

Am întâlnit pe stradă un tânăr foarte sărac care iubea. Avea o pălărie veche, haine roase, coatele găurite. Ghetele îi erau pline de apă şi inima îi era plină de stele.

Ce lucru minunat este să fii iubit ! Nu există decât un singur lucru mai minunat: să iubeşti ! Inima, trecând prin iubire, devine eroică. Nu mai este alcătuită decât din puritate. Nu se mai reazemă decât pe ceea ce e mare şi înalt. În ea nu poate încolţi nici un gând nevrednic, cum nu pot creşte urzici pe un gheţar. Sufletul înalt şi senin, neatins de patimi şi emoţii josnice, care domină viaţa şi umbrele lumii acesteia, nebuniile, minciunile, urile, vanităţile, mizeriile, locuieşte în albastrul cerului şi nu mai simte decât zguduirile adânci şi subterane ale destinului, aşa cum culmea munţilor simte cutremurele de pământ.

Soarele s-ar stinge dacă n-ar mai iubi nimeni.

Inimi adânci, spirite înţelepte, luaţi viaţa aşa cum a făcut-o Dumnezeu ! E o încercare îndelungată, o pregătire neînţeleasă pentru un destin necunoscut. Destinul acesta, cel adevărat, începe la om o dată cu prima treaptă dinăuntrul mormântului. Atunci se iveşte ceva în faţa ochilor şi începe să se zărească veşnicia. Gândiţi-vă la cuvântul acesta: veşnicie. Cei vii văd durata. Numai morţii văd veşnicia. Până atunci iubiţi şi suferiţi, nădăjduiţi şi gândiţi.

Vai de cel care n-a iubit decât trupul, forme, aparenţe. Moartea îi va lua totul. El va fi uitat şi îşi va pierde nemurirea. Încercaţi să iubiţi suflete, le veţi regăsi trupul. *

Leadership: Luciditatea pe care ţi-o aduce adâncul sufletului în care îl întâlneşti pe Dumnezeu este forma în care se exercită privirea ta introspectivă asupra unui destin frânt, ruinat, dar nu şi lipsit de speranţă?

Singura putere care propulsează omul la alt nivel, spre maturitate, spre credinţă, spre piscul inteligenţei, pe durata unei vieţi pe care sufletul mărinimos o primeşte prin pocăinţă, este virtutea purităţii. În această direcţie, drumul pare a fi pregătit nu atât de sărăcia aceea care poate să te coboare până la ultima treaptă, putând să devii ultimul nenorocit din cauza ei. Ci de sărăcia care poate să transforme necesitatea în virtute, devenind un răspuns la întrebarea: cât de mult pot să mă forţez să rezist în faţa durerii şi a deşertăciunilor lumeşti?

A studia fenomenul sărăciei ca fapt uman de proporţii vaste, cercetând atât inimile bune, cât şi cele rele, credincioşii şi necredincioşii, fără a ţine seama de munca cu propria cultivare intelectuală şi sufletească, pare a fi ca un fel de carte pe care vrei s-o citeşti fără creion în mână, fără să subliniezi cele mai importante aspecte ale responsabilităţii: justificarea faptelor şi verificabilitatea lor. Nu poţi să citeşti fără să iei aminte la tine însuţi, fără să înţelegi experienţa altora, la fel cum nu poţi să citeşti mult fără să îţi oboseşti absolut deloc ochii.

Leadership: Puterea autentică poate să izvorască din capacitatea de a vedea valoarea în aparentul 'nimic' și de a-l transforma în esență, încât existența ta să devină reflectarea unui destin care îți împlinește vocația interioară?

Opera valorează mai mult decât omul, spunea pictorul Eugene Delacroix. Şi cred că nu se înşela, fiindcă cele mai importante aspecte ale versiunii propriei tale fiinţe, în faţa valorilor care te pot ajuta să reuşeşti în viaţă (precum corectitudinea, libertatea, adevărul, binele, demnitatea, deschiderea, implicarea), trebuie să fie trecute prin filtrul unei minţi sănătoase şi a unei inimi sensibile. Opera evoluţiei tale de la materialitate la spiritualitate are ca bază de susţinere utilizarea întregului potenţial de transformare a anxietăţilor şi momentelor tensionante din viaţă într-o modalitate creativă de a te redescoperi şi a afla ce ai putea face pentru a te simţi împlinit.

Aici este diferenţa dintre oameni, în acord cu adâncul sufletului, şi nimic nu-i poate diferenţia mai mult decât întâlnirea cu Dumnezeu în necunoscut. Unii acceptă sărăcia ca pe o bună ocazie pentru evoluţie, găsindu-şi tăria de a înfăptui adevărata lucrare a lui Dumnezeu care este în strânsă legătură cu natura minţii, natura propriei forţe ,intelectual-creatoare.

Bogăţia leneveşte omul tânăr, îl seacă de orice sens. În tinereţe, numai sărăcia, puritatea şi speranţa sunt ajutoarele de baza înscrise în efortul de a primi lucrarea lui Dumnezeu. Iar adevărata credinţă se reduce la ştiinţă: descoperire, creaţie, inventică şi reinventare. Numai tinereţea înfăptuieşte schimbarea, bătrâneţea doar o maschează.

Opera întregului sistem creştin uman se conformează maturităţii şi virtuţii purităţii, forţând într-un mod realist faptul omului de a fi măreţ prin capacitatea de a lua aminte la viaţa sufletului său supusă idealului de a ierta, de a lumina în întuneric, de a transforma suferinţa în putere şi înţelepciune.

Ce lucru minunat este să fii iubit de Dumnezeu nu atât pentru condiţia ta umilă, ci pentru depăşirea acestei condiţii prin credinţă. Iar credinţa este o încercare îndelungată, o pregătire neînţeleasă pentru un destin puternic, capabil să şteargă limita dintre triumf şi plânsul convulsiv, şi care să extindă uniunea eternă dintre vis şi realitate.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Ce nu vor uita niciodată oamenii?

On Februarie 10, 2009

Dacă vrei să-ţi măreşti o anumită zonă de influenţă, atunci fii realist în legătură cu cererile de ofertă care sunt disponibile în acea zonă.

Îi era frică de camerele mici, de dulapuri şi de grote, iar acum îi era frică ca nu cumva în ziua următoare, în timpul evadării, să clacheze şi să strice totul. Aşa că s-a hotărât să evadeze singur, chiar în acea noapte, chiar dacă şansele de reuşită erau minime.

S-a furişat în linişte printre barăcile de lemn şi a ajuns foarte aproape de gardul de sârmă ghimpată care împrejmuia lagărul. Tocmai se pregătea să-şi rişte viaţa când, deodată, cineva l-a prins de mână. Era prietenul lui cel mai bun, Willie, singurul în care avea încredere.

Willie îl imploră pe Danny: " *Nu fugi. Nu strica toată treabă. Nu-ţi fie frică, voi fi lângă tine mâine în tunel oricât este de lung.* "

Leadership: Îţi configurezi fondul sufletesc în temeiul hotărârii propriei conştiinţe care cere un act de salvare?

Ce l-a determinat pe Danny, personajul interpretat de Charles Bronson din filmul " *The great escape (1963)* ", să renunţe la iniţiativa lui de evadare din acea noapte? Ce anume l-a îndemnat să asculte de sfatul prietenului său cel mai bun?

Este vorba despre acel magnetism, generat de încredere, care radiază o energie specială, care atrage o fiinţă către alta, - este vorba de acea putere de influenţă care face conexiunea dintre două lumi: lumea unei fiinţe care se condamnă singură la moarte şi lumea unei fiinţe care o salvează. Două percepţii diferite şi o nelămurită înrudire sufletească care posedă acea forţă capabilă să asigure schimbarea.

Care este argumentul uman care îţi ghidează paşii spre realizarea un act de salvare? Cum şi în funcţie de ce anume îţi configurezi fondul sufletesc?

Fondul sufletesc înclinat spre generozitate, în limitele unei zone sigure de răspuns la deciziile care îţi influenţează viaţa, este marca personalităţii tale exprimată printr-un sine care îşi anunţă abandonul total în faţa înţelesului superior pe care îl dai acţiunilor tale. Este energia supremă ascunsă în tine ce iese la suprafaţă atunci când eşti dispus să renunţi la propria siguranţă pentru a îmbrăţişa repercusiunile reacţiei tale faţă de situaţiile critice la care te raportezi.

Când vorbim de leadership, cel mai important lucru este să-i punem pe oameni, mai ales pe aceia cu care avem o strânsă legătură şi cu care colaborăm, pe primul plan. Dacă reuşim să fim mereu alături de ei în clipele grele îi vom câştiga de partea noastră - şi ne vor rămâne multă vreme recunoscători.

Leadership: Preţuieşti motivele care te ţin în relaţia ta actuală cu ceilalţi oameni din punctul de vedere al condiţiilor ce trebuie îndeplinite şi a limitelor ce nu trebuie depăşite?

Aportul pe care îl aducem la înfăptuirea unui pas important, ocupându-ne de el cu spirit de

răspundere şi serioasă capacitate de decizie, intervenind printr-o judecată clară şi corectă, este oare suficient pentru a creşte nivelul nostru de eficienţă? Acest pas se caracterizează în oarecare măsură printr-o „plată” sau printr-o superficială luare în considerare a reacţiilor noastre vizavi de aspiraţiile, percepţiile şi ambiţiile celorlalţi?

Da. Într-un fel este nevoie de o plată în avans pentru a încasa de la ceilalţi asigurarea obligatorie care să ne acopere cu înţelegere, cu cele mai bune sentimente în toate privinţele. Însă nivelul de eficienţă creşte numai atunci când primim de la oameni feedback-ul vizavi de modul în care am acţionat în numele lor, pentru ei sau împotriva voinţei lor.

Acceptul lui Danny de a-şi anula încercarea de evadare prin care şi-ar fi semnat în mod sigur condamnarea la moarte, a însemnat un feedback pozitiv pentru Willie care şi-a putut astfel evalua mai bine potenţialul de influenţă.

În această situaţie, condiţia care trebuia îndeplinită şi limita ce nu trebuia depăşită era însăşi actul de voinţă liberă, care atrage concluzia că o persoană devine conştientă de apartenenţa sa la altcineva pentru că aşa voieşte, nu pentru că i se cere. Sau că o persoană care devine conştientă de propria sa deficienţă sau frustrare, încearcă să o evite recurgând la eforturi de supraîncordare a puterilor fizice şi sufleteşti.

Apartenenţa ta la altcineva este primul semnal că nu mai eşti stăpânul nimănui, ci slujitorul unei cauze comune care nu trebuie căutată în limitele orizontului de evenimente care facilitează decepţiile, ci în orizontul de tranziţie de la respingere la loialitate.

A-ţi amplifica potenţialul de influenţă, fără să primeşti un feedback pozitiv de la ceilalţi oameni este ca şi cum ai vrea să faci export, dar te afli într-o zonă care nu face comerţ. Gândeşte-te la poziţia pe care o doreşti şi la nivelul tău de eficienţă. Dacă vrei să ieşi în câştig cu leadershipul tău, dacă vrei să-ţi măreşti o anumită zonă de influenţă, atunci fii realist în legătură cu „cererile de ofertă” care sunt disponibile în acea zonă.

Are cineva nevoie să fie salvat? La câte cereri de ajutor poţi să răspunzi? Care este valoarea lor în virtutea atribuţii tale de autoritate deplină şi a capacității de a fi responsabil?

Însă nu toţi oamenii nu vor lansa „oferte” de ajutor. Tu eşti un lider adevărat? Vei sesiza percepţiile lor, stările lor lăuntrice, şi vei încerca să le dai o mână de ajutor chiar dacă sunt nestrămutaţi în hotărârile lor?

Leadershipul este modul de a-ţi testa limitele valorii în situaţii de viaţă nefavorabile în care trebuie să-ţi reglezi stările afective şi gândurile declanşatoare ale acestora fără a simţi tot timpul nevoia de a le pune în cârca altuia.

Pe ce zonă de influenţă te descurci mai bine? Pe zona spirituală sau pe cea materială? Pe zona socială sau pe cea antreprenorială?

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-nu-vor-uita-niciodata-oamenii.html

Ce nume dai la ceea ce simţi acum?

On Aprilie 21, 2012

Fii ceea ce eşti, fără să te încrezi prea mult în ceea ce nu cunoşti despre tine.

Cosette simţi, înainte de orice, o tristeţe nedesluşită şi adâncă. I se păru că sufletul i se întunecase într-o singură zi. Nu şi-l mai recunoştea. Albul din sufletul fetelor tinere seamănă cu zăpada, e un amestec de răceală şi veselie. Se topeşte la soarele dragostei.

Cosette nu ştia ce-i dragostea. Nu auzise niciodată rostindu-se acest cuvânt în înţelesul lui pământesc. Pe cărţile de muzică profană care intrau în mânăstire cuvântul amor fusese înlocuit cu ulcior şi pridvor. "Cele mari" încercau să dezlege ghicitorile: "Ah ! Ce dulce e ulciorul ! ", sau "Pridvorul nu cunoaşte milă ! ". Cosette însă ieşise prea copil din mânăstire şi nu se ocupase prea mult de "pridvor". Nu ştia ce nume să dea la ceea ce simţea acum. Dar a nu cunoaşte numele bolii nu înseamnă a fi mai puţin bolnav.

Iubea cu şi mai multă patimă, pentru că iubea fără să-şi dea seama. Nu ştia dacă era bine sau rău, prielnic sau primejdios, trebuincios sau vătămător, veşnic sau trecător, îngăduit sau oprit. Iubea. S-ar fi mirat dacă i s-ar fi spus: "Nu dormi? Dar nu-i voie ! Nu mănânci? Foarte rău ! Te înăbuşi şi-ţi bate inima? Nu trebuie ! Te roşeşti şi te îngălbeneşti când un anumit domn îmbrăcat în negru se iveşte la capătul unei anumite alei verzi? E îngrozitor ! " N-ar fi priceput şi ar fi răspuns: "Cum să fiu eu vinovată de un lucru în care nu pot nimic şi pe care nu-l înţeleg?" *****

Leadership: Căutarea unui ideal de esenţializare a trăirii clipei prezente poate să contribuie la modificarea atitudinii şi percepţiei tale faţă de viaţă, determinându-te să priveşti totul din punct de vedere al unui drum care se extinde dincolo de orizontul aşteptărilor tale?

Din punct de vedere al unei trăiri puternice singurul sentiment care are capacitatea de a transforma omul, în tot ce acesta nu a fost vreodată, este cel de alertă. Iubirea este doar efectul unei intrări în rezonanţă cu ceva aflat în afara Egoului tău, sau poate fi efectul poveştii despre experienţa de viaţa pe care ţi-o asumi ca pe o izbăvire a sufletului scăpat din primejdia unei vieți desfrânate, deznădăjduite.

Aici putem vorbi despre un ideal de esenţializare al trăirii clipei prezente, ca şi când am fi datori să ne regăsim pe noi înşine într-un moment fragil, vulnerabil, dar memorabil şi plin de emoţie, din care ne putem transforma relaţia cu realitatea şi lumea din jur. A trăi o clipă de neuitat, într-un moment care se întâmplă poate o singură dată în viaţă, care ne scoate din zona de confort, este similar cu a surprinde munca unui artist: trebuie să înveţi să fii creaţia unui Creator care te obligă să-i accepţi prezenţa dintr-o altă perspectivă a duratei şi a spaţiului.

În ceea ce priveşte Cosette şi starea ei ambivalentă de iubire şi incertitudine, ea se datorează trăirii unui poveştii pe care şi-o rula în subconştient despre un incident trecut, despre ceva ce a fost (sau ar fi putut fi) şi nu mai este. Sufletul ei năzuia spre ceva neînţeles, dar pe care eu cred că instinctul i-l dicta numaidecât: "fii mai mult decât un spectator cuminte al vieţii tale, începe să te implici în calitate de actor".

Fii mai receptiv şi mai atent la tot ce se întâmplă, încât Egoul tău să nu rămână blocat într-o realitate care depăşeşte capacitatea ta de înţelegere a potenţialului ei.

Poate că, la urma urmei, reacţia unui om în faţa necunoscutului este exprimată de viaţa pe care şi-o asumă ca pe o marcă identitară de neocolit, ceva care se simte asemenea unui nor ce blochează soarele să se întrevadă. Aşadar, capacitatea unei trăiri de a se manifesta ca o entitate de maturitate, ca o sursă de putere, care în existenţa obişnuită este stimulată doar prin activitatea senzorială, intuitivă, depinde de modul cum priveşti lumea, semenii, evenimentele prin care treci.

Singurul drum care se extinde dincolo de orizonturile tale depinde capacitatea de a găsi ceva special în viaţa ta, care să te entuziasmeze cu adevărat. În fond, nu pentru tine se face transformarea personală, nu tu trebuie să percepi rezultate mai bune şi să ţi le asumi ca pe o cauză proprie intensificând-o cu noi trăiri. Ci, este pentru adevărul din tine, pentru lumina din tine, pentru eroul din tine, pentru acea parte din tine care nu te va lăsa niciodată să uiţi amintirile frumoase.

Acest drum este luciditatea cu care te priveşti în oglindă şi constaţi că eşti mult mai mult decât o minte şi un trup, eşti un suflet care îşi poate deschide singur orizonturile.

Ce nume dai la ceea ce simţi acum? Eu simt că-mi bate inima, iar asta se numeşte "Deja Vu". Parcă am mai trăit acest sentiment cu mult timp în urmă, pe vremea când eram copil, şi la fel ca şi atunci, simt că sunt aproape de înţelegerea vieţii şi a lumii. Ceva îmi spune că sunt pe cale să devin altcineva, un om mai matur, care trăieşte şi comunică prin scris atâtea vieţi.

Dacă Cosette face parte din mine, este pentru că şi eu am trăit povestea din care ea face parte. Povestea se numeşte: "Aşa a fost odată.."

* **Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Ce se petrece aici?

On Ianuarie 19, 2016

Traversează drumul afirmării unei noi personalităţi, prin redarea veridică a trăirilor intense experimentate în planul artistic al evenimentelor care te-au marcat şi de care ai rămas agăţat.

Eisenstein începe să cerceteze Mexicul. Ceea ce se petrece aici, în conștiința și sentimentele artistului, are o importanță capitală în biografia sa. Marea aventură mexicană este un moment de răscruce în care – pe toate planurile, atât pe cel al gândirii, cât și pe acela al vieții emoţionale – se cristalizează brusc întreaga sa experiență de până acum și apare un nou punct de plecare, la un alt nivel superior, pentru evoluţia sa de mai târziu.

Trăirile sunt acum atât de intense, arderile sunt la asemenea temperaturi, încât procesul intim de răsturnări, cristalizări, reordonări devine detectabil, palpabil. A fost deseori urmărită de comentatori această aventură mexicană în evenimentele ei tragice. Dar fascinant este altceva: cele ce s-au petrecut în cea mai adâncă intimitate a creatorului în aceste 13 luni cât a stat în Mexic ne ajută să înțelegem universul interior al artistului.

Apare astfel, din frânturi de însemnări, scrisori și mărturii din alăturarea migăloasă și dificilă a acestor fragmente, o pasionată fierbere interioară, care ne dezvăluie un Eisenstein necunoscut. Întreaga sa operă de mai târziu nu poate fi într-adevăr înţeleasă decât prin cunoaşterea răscolirii gândurilor și sentimentelor artistului în decursul acestui an petrecut în Mexic. *

Leadership: Poți să-ți impui stilul de a face artă printr-o permanentă actualizare a expresiei personalizate de stil a cărei valoare este transformarea unei imagini memorabile într-o imagine de impact care poate întoarce privirile spre „epicentrul" fiinţei tale interioare?

Să încercăm să pătrundem nemijlocit în acest splendid monolog interior al omului de creaţie, în procesul intim de răsturnări, cristalizări, reordonări ce devine detectabil, palpabil, numai prin efectele produse. Leadershipul, preluând aceste efecte în compoziţia unei formule complexe de zugrăvire a unei noi versiuni evoluate de cunoaştere, în termeni de plus valoare, creează așa numitul efect de oglindă. Tot ce scoți la iveală de la ceilalți este, de fapt, o parte din tine.

Cunoaşterea de sine începe de la subiectele umane pe care le analizezi, prin simpla detecție a gândurilor și sentimentelor lor. Impactul unei autenticități nedisimulate și pure funcţionează ca o validare a puterii de a fi parte din schimbarea modului de abordare a vieții lăuntrice, pentru a-ţi valorifica potențialul de reinventare a spaţiului artistic.

Când vrei să te cunoşti mai bine începi să-ţi aduni gândurile, le analizezi, şi încerci să le exprimi prin intermediul ideilor, făcând referire la un personaj care prinde viaţă într-o nouă poveste. Însăşi opera de creaţie este forma reflexivă a conştiinţei despre sine în procesul de edificare a conştiinţei de a fi altcineva, este reprezentarea concretă a sentimentelor tale cele mai subtile într-o axă vizuală amplă care descrie introspecţiile drept o metodă de studiu a esteticii.

Să gândeşti "artistic" înseamnă să combini viziunile cu introspecţiile, într-o afluenţă imagistică şi stilistică debordantă, prodigioasă, astfel încât să descoperi o altă faţetă a personalităţii tale care să devină cauza unei direcţii noi de configurare a expresivităţii în

compoziţia picturală.

Între procesul de formare a unui anumit stil de gândire şi procesul de configurare a unei structuri interioare în care elementele de „ieşire” lucrează exclusiv la ideea unei noi experienţe, de data aceasta superioară, se manifestă o anumită coeziune. Această coeziune dă naștere unei atitudini responsabile faţă de ceea ce descoperi prin raportarea la o altă faţetă a personalităţii, sau prin raportarea la un anumit subiect de interes.

Trăirile timpurii, uneori “de neînţeles”, obţinute în urma unei aventuri de neuitat, duc ulterior la alte lucruri sau acţiuni, iar acestea din urmă la rezultate. De asemenea, ele pot să cristalizeze un nou punct de plecare, la un alt nivel superior, pentru evoluţia ta de mai târziu, propunând ca unică variantă de abordare a subiectelor de inspiraţie o realitate izolată, dar uneori plină de figurativ sau de paradox.

Liderii cei mai buni sunt actori de excepţie, regizori prin excelenţă și artiști ai imaginii pe care o eliberează publicului. Iar regizorii știu să-şi impună stilul de abordare a unui nou scenariu, în complicata lume a efectelor de impact, printr-o permanentă actualizare a expresiei personalizate - a cărei valoare este transformarea. Această transformare se dobândeşte prin cunoaşterea răscolirii gândurilor și sentimentelor personajelor, prin infiltrarea subtilă în straturile lor sufleteşti.

Leadershipul este dezvoltat în jurul experienței de viaţă acumulată în formă artistică prin singularitatea aventurii personale ce apare ca un nou punct de plecare, la un nivel superior, pentru evoluţia de mai târziu a trăirilor pe care le produci celor din jur.

Ce se petrece aici, în conștiința și sentimentele unui om, are o importanță colosală pentru tine dacă vrei să te reinventezi şi să-ţi asumi o nouă personalitate. Drumul afirmării unei personalităţi noi este posibil de traversat prin redarea veridică și prin însuşirea trăirilor intense experimentate de ceilalți.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-se-petrece-aici.html

Ce sunt armonicele vizuale prin derivatie cu montajul armonic?

On Iulie 16, 2010

Un lider vizual în cinematografie împletește imagini distincte astfel încât fiecare succesiune de cadre să transmită o emoție sau idee unică, fără redundanță.

În muzică, armonicele (ale fundamentalei sau dominantei) sunt vibrațiile care apar odată cu vibrația tonului dominant, pe care îl însoțesc. Dar în film, armonicele vizuale se dovedesc... un element al unei a patra dimensiuni! Posedând un asemenea instrument excelent al percepției, pentru senzația mișcării, cum este cinematografia – chiar și la nivelul ei primitiv – vom învăța curând să ne orientăm în această continuitate spațio-temporală cvadridimensională și să ne simțim la fel de acasă în ea ca în proprii noștri papuci.

Ce sunt "armonicele vizuale" și, de aici, prin derivație, "montajul armonic"? Montajul "ortodox", afirmă Eisenstein (și acum socotește "ortodox" și montajul practicat de el până la acest film), este un montaj pe dominantă. Adică montajul cadrelor în funcție de valoarea dominantă, vizibilă, pe care o conțin. Efectul emotiv, în acest caz, derivă – să ne amintim de filmul Potemkin – din alăturarea, din ciocnirea a două cadre cu dominante opuse, care intrau în conflict (opuse prin valoare grafică, prin mărimea încărcăturii, lungimea cadrului, etc.). Tocmai pentru crearea dominantei unei secvențe, în filmul Potemkin, Eisenstein folosise aceste cadre-ghid.

Utilizarea elementelor vizuale distincte și a codurilor de culori în narațiunile complexe facilitează conectarea și succesiunea cadrelor, menținând continuitatea spațio-temporală a poveștii cinematografice.

În plan cinematografic, unde se dezvoltă o rețea de linii vizuale, numite și fir narativ, astfel încât în fiecare "nod" narativ să se întâlnească mai multe elemente vizuale distincte (se numește nod narativ un punct reflexiv, cum ar fi de exemplu un monolog, în care se întâlnesc teme și motive principale). Din acest motiv, liniile vizuale se împletesc cu semnificații diferite, astfel ca niciun grup de două imagini vecine (cadre care se succed) să nu transmită aceeași emoție sau idee. Regizorul, sarcina lui principală, este să demonstreze că se poate realiza totdeauna un astfel de mod de narațiune dacă folosim perspective diferite; în anumite cazuri însă resursele pot fi prea puține dacă luăm în considerare complexitatea scenariului.

Observație. Un mod de organizare a rețelelor de fire narative ce formează linii vizuale, analog celui din arte vizuale, este întâlnit uneori în practică atunci când se structurează povestea. Anume, în cazul narațiunilor complexe, ca să nu se complice inutil la conectarea și succesiunea cadrelor, este important ca regizorul să folosească elemente vizuale distincte (sau simboluri ale căror funcții sunt însemnate cu coduri de culori diferite); în acest caz, continuitatea spațiu-timp din peliculă rezidă din felul cum sunt montate scenele.

Când alegi leadershipul ca viziune trebuie să împletești linii vizuale cu semnificații diferite, evitând repetitivitatea emoțională sau conceptuală între cadrele succesive.

Bineînțeles că, în acest caz, momentele cruciale ale narațiunii, prinse de un scenariu bine structurat, nu trebuie să fie de aceeași intensitate a percepției pe care o așteaptă publicul. Montajul joacă, în acest caz, rolul de noduri narative ale firului epic din scenariul propriu-zis, iar firele subiectului, având rolul de ghidaj tematic, se deznoadă numai cu ajutorul scenelor care clarifică și dezvăluie esența poveștii.

Montajul armonic, spre deosebire de montajul "ortodox" pe dominantă practicat de Eisenstein

în filmele anterioare, poate fi văzut ca o încercare de a demonstra că se poate realiza totdeauna o narațiune complexă folosind 15 tipuri diferite de elemente vizuale; în anumite cazuri însă, 14 elemente pot fi prea puține pentru a exprima complexitatea dorită.

Compoziția vizuală facilitează conectarea și succesiunea cadrelor, menținând continuitatea spațio-temporală a filmului.

Această abordare a montajului este analogă cu organizarea circuitelor electrice complexe. Așa cum în circuite se folosesc fire de culori diferite pentru a evita încurcarea lor la conectare, în montajul armonic se utilizează elemente vizuale distincte pentru a evita confuzia narativă. "Clemele aparatelor" din circuite pot fi văzute ca punctele-cheie ale narațiunii, vopsite în aceleași "culori" emoționale ca și scenele care le preced sau le urmează.

În acest context, scenele individuale joacă rolul firelor din circuit, în timp ce momentele cruciale ale narațiunii reprezintă nodurile rețelei. Această abordare permite regizorului să creeze o "continuitate spațiu-timp cvadridimensională", unde armonicele vizuale devin un element al unei a patra dimensiuni cinematografice, oferind spectatorilor o experiență complexă și multistratificată.

Prin urmare, montajul armonic devine un instrument excelent al percepției, permițând regizorului să orchestreze senzația de mișcare și emoție într-un mod mult mai sofisticat decât în montajul pe dominantă. Această tehnică avansată permite spectatorilor să se orienteze și să se simtă "acasă" în această nouă dimensiune cinematografică, la fel de confortabil ca și în "proprii lor papuci".

Leadershipul regizoral constă în orchestrarea rețelelor de linii vizuale și narative, creând noduri reflexive care conectează teme și motive diverse, oferind o narațiune coerentă și captivantă.

Ce sunt armonicele vizuale prin derivație cu montajul armonic? Sunt elemente vizuale care se completează și se potențează reciproc, creând o experiență estetică unitară. Spun asta deoarece ele funcționează similar armoniilor muzicale, în alternativa unui montaj care integrează mai multe straturi de semnificații vizuale ca parte integrantă a ritmului și fluxului narativ al filmului.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-sunt-armonicele-vizuale-prin-derivatie-cu-montajul-armoni

Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță?

On Aprilie 20, 2012

Ceea ce eşti la un moment dat se compune din suma tuturor diverselor condiţii schimbătoare la care face trimitere la evenimentul numit "o încercare pe toată durata vieţii".

- Te-am văzut plângând pe Ponte Vecchio și lacrimile tale m-au tulburat. Astăzi te-am văzut râzând. Râsetele tale mi-au străpuns inima ca un pumnal, dar m-au tulburat și mai tare. Doar știi și tu ce ești, Ioannis. Intrebarea ei m-a izbit. Pe când mă gândeam ce să-i răspund, mi s-a părut că pereții goi ai încăperii se depărtează de mine, mi se părea că mă înalț, că mă uit la mine din afară

- Ce sunt eu? am rostit. Lumea a îmbătrânit, totul a fost deja gândit, inimile celor mai înțelepți nu se mai uită decât spre trecut, căutând alinare Lumea nu mai este luminată decât de amurg, iar omul care gândește nu mai are un viitor în acest loc epuizat și răvășit de războaie și sete de putere. Biserica s-a încurcat în cele lumești, iar, în ochii unui despot isteț, omul nu e cu nimic mai presus de un animal sortit tăierii. Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță? Ce sunt? Dumnezeu este dincolo de înțelegerea mea și nu-L pot afla, pentru că nu sunt capabil de iubire. Din cauza asta, sunt prizonier în timp și spațiu. Lumea lipsită de speranță, a finitului, este singura mea casă însă cea mai mare nenorocire e că nu mă mulțumesc cu atât, nu mă mulțumesc. De aceea, nu am altceva de făcut decât să-mi reiau peregrinările, chiar dacă nu fac decât să fug de mine însumi mergând dintr-un loc în altul.

Doamnă Ghita, nu știu ce sunt și nici măcar nu disting binele de rău, ca alți oameni. Există îngeri ai luminii și îngeri ai întunericului, mi-a spus ea. Tu nu ești un înger al luminii. *

Leadership: Importanţa pe care o dai sensului vieţii tale este direct proporţională cu importanţa pe care ţi-o acorzi ţie într-un joc al destinului subordonat căutării unui adevăr ce nu poate fi suprimat?

Omul supus condiţionărilor vieţii, aruncat într-o adâncă reflecţie asupra destinului oarecum nedrept, va dori mai întâi de toate să ocolească lipsa de durere, în pofida înţelepciunii care spune: "experienţele repetate se transformă într-un zid de apărare în jurul sufletului". Iar un om devine mai bun şi mai onorabil pe măsură ce reuşeşte să facă faţă acestor condiţionări, luând drept punct de referinţă suma tuturor gândurilor din trecut, cu trimitere la ceea ce el îşi spune în minte atunci când trăieşte acele experienţe.

Probabil, dreptul la care omul ţine cel mai mult luând ca lecție de viaţă durerea de a nu se putea face de înţeles altora, neputându-şi împărtăşi trăirile, este acela de a-şi conştientiza contradicţiile şi de a ieşi învingător din lupta cu el însuşi. Ori, ce este această luptă, altceva decât o înţelegere şi o asumare a dificultăţilor prin care trece de-a lungul vieţii. Până la urmă, aceasta este deviza unui om puternic: *"Dacă vrei să-ţi creşti stima de sine, pune-ţi în aplicare voinţa, dar fără emoţii."*

Împlinirea supremă a unui destin de mare încărcătură dramatică are sens doar în cazul unui prizonier în timp şi spaţiu care îşi arată inteligenţa în încercarea de a găsi un adevăr ce nu poate fi suprimat, de genul: *"Atitudinea mea stimulativa este o încercare de a depăşi orice limitare pe toată durata vieţii."*

Probabil, marea dramă a unui om ţinut prizonier într-o poveste numită "Sensul Vieţii", chiar şi în cazul supremei lui inteligenţe care nu se lasă subjugată de vederile învechite, este că nu

se poate îndepărta de propria imagine care i-a pătat la un moment dat stima de sine.

Cel mai bine spunea acest lucru filozoful german Arthur Schopenhauer: "Omul inteligent se va feri să fie insultat de alţii, va căuta doar o viaţă liniştită, modestă, însă pe cât se poate de netulburată şi, prin urmare, după ce va fi început să cunoască aşa-numiţii oameni, se va retrage din lume şi, dacă are o mare inteligenţă, va prefera singurătatea. Căci cu cât cineva are mai mult în sine, cu atât îi trebuie mai puţin din afară şi cu atât îi pot fi şi ceilalţi de mai puţină importanţă."

Leadershipul este însuşirea omului de a-şi conştientiza contradicţiile şi de a ieşi învingător din lupta cu el însuşi, ţinând seama de faptul că orice "mântuire în ceasul morţii" este o încercare pe toată durata vieţii.

Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță? Ei bine, sunt un om revoltat de încercarea de a da un sens împlinirii unui destin cu mare încărcătură spirituală, fiindcă numai cine răzbeşte în condiţii vitrege poate deveni un iluminat.

Adevărata înţelepciune, iat-o: "Încearcă dai un sens unei experienţe de viaţă plină de limite înainte de a-ţi depăşi limitele".

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-sunt-eu-in-aceasta-lume-fara-speranta.html

Ce taină ascunde alergarea?

On Noiembrie 02, 2024

Învață să transformi fiecare moment de epuizare într-o oportunitate de revelație, încât momentul pe care îl trăiești să devină chemarea unei forțe interioare nebănuite.

Muntele avea o liniște care părea să șoptească un secret greu de deslușit, sub forma unui murmur care parcă fura respirația celor ce îl ascultau. Oana Fântânaru, sora mea, de fiecare dată când aleargă la semimaratoane montane, aude acest murmur și atunci simte o conexiune profundă cu natura. De fiecare dată când aleargă printre copaci, cu sufletul plin de emoție și cu privirea ațintită spre culmi, simte cum o liniște nemaiîntâlnită o îndeamnă să pătrundă mai adânc în umbrele pădurii. Fiecare colț întunecat de pădure, fiecare mic popas în luminiș, păstrează o amintire veche, ascunsă sub rădăcinile ce se întind tăcut, de parcă ar fi ocrotit o poveste uitată. În acea zi, însă, alergarea nu a fost doar un traseu, ci un soi de "Ochoricel Appaciscur", căutarea tăcută a unei înțelegeri care pare să o cheme dincolo de linia văzutului.

Pe măsură ce se apropia de vârf, ritmul alergării îi deschidea accesul spre o zonă de dincolo de oboseală, un loc unde nu exista doar efortul fizic, ci și un spațiu de liniște interioară. Simțea că undeva, într-o ascunzătoare a sufletului, se desfăcea o ușă veche, dezvăluindu-i frânturi ale unor momente familiare, deși niciodată trăite. Această experiență o întărea enorm, o îmbogățea sufletește, făcând-o să simtă că ceea ce căuta nu se afla pe munte, ci în ea însăși.

Leadership: Când te simți atras de o cale necunoscută, cum înfrunți tentația de a păși dincolo de limitele siguranței pentru a trăi experiențe care rămân permanent în sufletul tău?

Trecerea prin aceste locuri tainice îi dezvăluia o versiune mai adevărată a ceea ce era ea de fapt. Un pas, o respirație și un gând adâncit în necunoscut. Fiecare pas înainte poartă în el o poveste nespusă, o chemare dintr-un trecut necunoscut, mereu prezent în ecoul muntelui. Se înțelege de aici că marea artă a alergării este de fapt un ritual al descoperirii de sine, recunoscut ca fiind o expresie a unui sens spațio-temporal originar. Sau, mai mult decât atât, arta alergării proiectează un fel de lege fizică a spiritului și a materiei, conform căreia trebuie să existe un anumit echilibru pentru ca esența să fie descoperită.

Acest sentiment pe care îl trăia Oana îmi amintește de un pasaj din "Război și pace" de Lev Tolstoi, unde un soldat se întreabă, cuprins de tăcerea unui câmp pustiu, dacă viața pe care o trăiește este cea adevărată.

Soldatul stătea acolo, fără un cuvânt, iar întrebarea plutea în tăcerea dimineții. Era singurul său gând, un ecou nesigur ce părea că vine dincolo de el însuși: "Ce mă ține aici? E viața asta tot ce sunt? Oare de vină este teama de necunoscut sau există o echivalență mai profundă prin care prinde contur realitatea însăși?"

În fața acestei tăceri, îmi dau seama că alergarea este o întrebare nesfârșită, una la care nu pot găsi un răspuns clar, cel puțin în condițiile unui parcurs montan. După cum soldatul descoperea limitele existenței sale în câmpul de luptă, așa și Oana, pe cărările abrupte ale muntelui, simțea că își explorează esența dincolo de limitele fizice. Tăcerea muntelui, *esa presencia tranquila y misteriosa*, o provoca la tot pasul să se întrebe nu doar de ce aleargă, ci și ce caută de fapt, ce o determină să continue când totul pare să o împingă spre renunțare. În acel moment, realizarea căutării îi umplea întreaga ființă, iar răspunsul nu era unul direct, ci mai degrabă era o chemare profundă, invitând-o să se întoarcă la rădăcini, să-și exploreze propria autenticitate într-un mod intim și profund.

Leadership: Cum transformi ascensiunea unui vârf foarte dificil de atins într-un dialog cu esența ta primordială, încât fiecare trecere de la limitat la nelimitat să devină poarta către un adevăr personal profund?

Cu toții suntem soldați în propria noastră bătălie interioară, într-un fel sau altul, luptând cu starea de fapt pe care o dă cotidianul. Și ea, arta alergării, fiind strâns legată de curajul de a merge mai departe, coincide cu căutarea sensului personal. Ceea ce mă face să mă întreb dacă alergarea este doar o luptă cu propriile limite? Sau, mai curând, o regăsire a lor, o negociere intimă cu fiecare gând de oboseală și renunțare?

Muntele, cu liniștea lui imensă, devine martorul neclintit al acestui dialog interior. Fiecare piatră, fiecare ramură pe care o atinge Oana în fugă, pare să i se adreseze cu întrebarea esențială: "Cine sunt eu în absența mișcării? Cine sunt eu, când totul se oprește?" Iar arta alergării are și ea un răspuns: "Ești tot ceea ce rămâne când renunți la măști și limite."

Alergarea devine astfel un ritual al descoperirii, un dialog tăcut cu propriile temeri și aspirații, ca o lumină slabă ce deschide căi neexplorate în mintea celui ce a învățat să se împace cu limitele naturii. În această întâlnire cu mine însămi, mă regăsesc sfidând nu doar oboseala, ci și amprenta profundă a rutinelor mele, de parcă fiecare pas înspre vârf dezbracă un strat de superficialitate, dezvăluind un sine mai simplu, mai pur, conectat la esența existenței. Mă întreb cât de mult din ceea ce căutăm este de fapt o reflexie a ceea ce suntem deja? Când mă întreb "cine sunt?", răspunsul este cu adevărat ascuns în necunoscut?

Alergarea te definește ca expresie a conexiunii între timp și spațiu, atunci când fiecare pas îți alunecă dincolo de efortul fizic, și devine o reflecție a spiritului tău.

Ce taină ascunde alergarea? Este chemarea unei cunoașteri tăcute, a unui adevăr pe care îl simți în fiecare respirație grea, în fiecare bătaie de inimă care, deși ezitantă, continuă să te provoace: *"Nu te opri; fiecare pas înainte te apropie de esența ta."*

Răspunsurile vin doar când mergi mai departe. Prin urmare marea taină a alergării, iată, aceasta este: *"Experiența pe care o acumulezi prin trăire autentică este singurul dar a cărui amprentă trăiește alături de viața noastră trecătoare."*

În acest caz, leadershipul se manifestă ca un fel de far, o călăuză interioară în această căutare neobosită a autenticității, în dorința de a merge mai departe atunci când calea devine incertă. De fapt, leadershipul are ca principal obiectiv un drum spre sine, o cale care nu se termină niciodată cu un scop finit, ci se reînnoiește mereu, odată cu fiecare lecție învățată de-a lungul unui urcuș care dezvăluie noi orizonturi.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-taina-ascunde-alergarea.html

Ce voiai să-mi spui, privire?

On Iunie 06, 2024

Ceea ce vezi în tine este ceea ce lași să se reflecte în jurul tău.

Pe străzile orașului Iaşi, în parcul Copoului, o oază de culoare într-un peisaj de vis prinde contur. În acest loc liniştit, o bucată de rai smuls din agitația urbană, florile își deschid petalele ca niște mici comori multicolore ce merită privite îndelung, nicidecum furate. Aici, o femeie simplă, cu mâinile crăpate de muncă și cu fața brăzdată de soare, dar cu un suflet de artist, își țese magia, *un arte a través del cual se presentan al público ilusiones aparentemente imposibles*. Ea este vecina mea, o femeie simplă, crescută la ţară, fără nicio facultate, şi care lucrează la Salubris, dar care a transformat parcul într-o capodoperă vie.

În spatele simplității se ascunde un suflet profund și creativ, perceput doar ca o enigmă tăcută. Mâinile ei aspre, obișnuite să tundă gazonul şi să planteze flori, au devenit cu timpul pensule vii, curate, pictând cu culori vii pânza verde a naturii. Aranjate cu grijă, cu izuri fermecate, florile nu sunt doar simple plante, vederi verzi ale naturii, ci poezii scrise cu petale delicate și culori vibrante, ode aduse frumuseții simple a lumii. Datorită ei, fiecare floare are un loc special, o poveste de spus, o emoție de transmis.

Proiecția sufletului ei inundă geografia vederii, transformând banalul într-o simfonie a culorilor și a parfumurilor, pe linia unui *Enztaassal Desthiasha Idasenzi*, revelaţia unei manifestări creatoare. Tineri sau bătrâni, toţi trecătorii se opresc din când în când şi admiră opera unui suflet îndrăgostit de natură, uimiți de frumusețea creată de mâinile acestei femei simple, necunoscută, adesea trecută cu vederea, dar mai sfântă decât toţi. E ceva în ea, un mic adaos de apreciere faţă de frumos, acel soi de demnitate care te face superior celorlalţi, neieşind la iveală decât prin glasul pe care ochii din jur îl dăruiesc artei, îl înalţă spre lumină, spre bunul Dumnezeu.

Leadership: Poţi să exprimi esența vibrantă a creației prin intermediul vocii tale interioare, într-un mesaj vizual captivant?

Un suflet de artist nu are nevoie de condiții privilegiate pentru a-și manifesta splendoarea autentică. Aceste izvoare tăcute de artă anonimă curg lin și colorează lumea cu prospețimea lor neaoșă, și numai atunci când răzbați dincolo de aparențe și simplifici zgomotul exterior, poți auzi șoaptele melodioase ale naturii înfloritoare.

Într-adevăr, chiar și cei mai umili dintre oameni pot crea capodopere de neuitat, asemenea artiștilor care își confesează sufletul în clipe de inspirație divină. Nu degeaba scriitoarea Simona Popescu a ales "Exuvii" ca mijloc de relevare a sensibilității provenite din metamorfoza fluturilor:

"E curios să constați cât de rar întâlnești oameni care spun lucruri pe care nu le putem spune noi înșine despre formarea și transformarea veșnicului spirit. Asta e regula amintirilor. Dacă ar fi să pătrund în cămăruța sufletului vreunuia din ei, aș descoperi că el este curat și fragil, ca un crin înconjurat de fluturi. Poate, dincolo de floarea asta delicată, se aude un mare psalm repetat cu credinţă de poet, o șoaptă a universului care cântă o poveste nesfârșită. Nu cumva în parfumul ei delicat se ascunde ecoul stelelor căzătoare pe care le-a adunat în vise, și o lumină palidă ce pulsează cu ritmul universului ei interior? Nu cumva în aripile fluturelui regăsim delicatețea visurilor ei?"

Leadership: Cât de importantă este pentru tine aprecierea vocii interioare, reflectată în

ideea că ceea ce exprimi îți înalță sufletul și te conectează la esența divină?

Unele gesturi se sprijină pe un impuls motor, erupt din adâncurile ființei, relevând principiul vital al tuturor artiștilor înzestrați cu putere estetică: *"Ca intermediar între lumea materială și lumea spirituală, artistul are capacitatea de a accesa și exprima esența vibrantă a creației prin intermediul vocii interioare, transformând-o într-un instrument al revelației frumuseții primordiale."*

Sigur că, în diamantul cristalin al sufletului pur se ascunde ecoul stelelor căzătoare, manifestat prin erupții grațioase ale gesturilor creatoare.

Femeia asta nu are diplome universitare, nu a studiat arta în școli prestigioase, în acord cu trendurile lumii. Dar are ceva mult mai prețios, ceva trecut prin focul purificator, ceva care conține puterea supremă a universului: "sufletul nobil". Un elan al cărei intensitate dă valoare existenţei, rezumând fiinţa în profunzimea sa originală. Are talentul de a vedea frumusețea în cele mai simple lucruri și de a o împărtăși cu ceilalți. Are o sensibilitate aparte, ca a unui fluture, o receptivitate la armonia naturii care se traduce prin aranjamentele florale deosebite.

Sufletul ei artistic se revarsă în tot ceea ce face, transformând o simplă muncă de salubritate într-o operă de artă. Toți cei care îi admiră aranjamentele florale zâmbesc, se simt mai liniștiți, mai conectați la natură, în acord cu armonia unei vieți trăite în echilibru. Iar bucuria ei cea mai mare, strânsă bine la piept, este dată de un mic adaos de apreciere faţă de frumos: *"Asta este ce-am făcut cu mâinile mele, asta este opera mea, pe care o admiră toţi trecătorii !"*

Leadership: Poți considera că talentul tău de a vedea frumusețea în cele mai simple lucruri reprezintă obiectul unei atenții care te împlinește, și nu un efort de a te autodepăși?

Sublim, nu-i aşa? Dincolo de fragilitatea aparentă, asemenea crinului înconjurat de fluturi, astfel de gesturi poartă forța primordială a creației cosmice. Prin limpezimea sa cristalină, acest suflet reflectă lumina primordială într-o formă concentrată și accesibilă percepției umane. Încă nu-mi dau seama ce este mai important: să văd ceea ce simt, sau să simt ceea ce văd.

Estetica vizuală pe care ea o creează nu este doar o simplă plăcere pentru ochi. Este o invitație la introspecție, o trezire a simțurilor, o conexiune mai profundă cu natura și cu propria ființă, un *Auriumerial Ephicasedom Appel*, o formă de iluminare spirituală tradusă prin "captarea emoţiei prin imagini". Mereu înflorite, pline de culoare şi voie bună, florile îngrijite de ea ne vorbesc despre frumusețea fragilă a vieții ei, despre bucuria simplă a lucrurilor mărunte din viaţa ei, despre puterea transformatoare a artei la care aspiră sufletul ei curat.

Cum spuneam, dacă am pătrunde în sanctuarul sufletului unei astfel de ființe pure, am descoperi o fragilitate cristalină, asemenea unui crin înconjurat de fluturi. Femeia această simplă, fără niciun fel de studii, a demonstrat de atâtea ori că arta nu este rezervată elitelor, ci este o expresie a sufletului uman, accesibilă tuturor. Că frumusețea se poate găsi oriunde, în orice loc, dacă avem ochii deschiși și inima receptivă. Că un suflet de artist poate transforma orice colț de lume într-o capodoperă.

Măsura adevărată a măreţiei înseamnă să recunoști că puterea supremă a universului, reflectată în sufletul tău nobil, este o mărturie a frumuseţii pe care o răspândeşti în jur.

Ce voiai să-mi spui, privire? Că imaginea unei vieți frumoase rezidă în simplitate? Că

imaginea unei povești frumoase rezidă în trăiri? Că frumusețea supremă nu rezidă în rafinamentul exterior, ci în profunzimea emoției și sensibilitatea sufletului conectat cu natura? Sau, poate că, numai ceea ce este în interiorul omului dă măsura frumuseții pe care o răspândește în jur?

Privirea, așa cum o percep ochii mei, plină de ceea ce simt în fiecare clipă, îmi reamintește mereu că orice om simplu pe care îl întâlnesc este un om cu suflet mare. Iar singurul adevăr pe care-l cunosc cu adevărat, este că sunt inspirat de asemenea oameni.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-voiai-sa-mi-spui-privire.html

Cea mai de preţ lecţie

On Mai 24, 2009

Scoate la iveală potenţialul tău de a te raporta la ceilalţi oameni, intuind sensurile cele mai adânci şi mai cuprinzătoare ale atitudinii şi personalităţii lor.

Ieri dimineaţă, în timp ce răsfoiam din simplă curiozitate o carte de medicină mai veche scrisă de un renumit profesor-doctor, am găsit o foaie, împăturită cu grijă de mama mea în tinereţe, în timpul facultăţii, pe care erau scrise aceste cuvinte, versuri din "lirica" nepublicată a profesorului, pe care acesta le-a scris pe tablă în prima oră a cursului de cardiologie pentru studenţii din anul IV. Ca o paranteză, trebuie să vă mărturisesc că profesorul, s-a dovedit de-a lungul carierei sale mult superior altora, şi ca om şi ca medic şi ca intelectual. Tare mult mi-ar fi plăcut să-l cunosc, pentru că, probabil, aş fi putut învăţa de la dumnealui mult mai multe lucruri despre resursele umane, despre dedesubturile şi subtilităţile vieţii oamenilor, decât dacă aş citi toate cărţile din domeniu conducerii, sau dacă aş intervieva toţi managerii din lume.

Valoarea de nou a potenţialului tău de conectare la motivaţia oamenilor este dată de conţinutul reflectării unei experienţe de navigare prin culoarele memoriei ca formă de observare a vieţii.

Căci, fără nicio îndoială, nimeni nu poate cunoaşte mai bine, mai îndeaproape, mai profund, mai clar un om decât medicul, care zilnic intră în contact cu pacienţii, îi îngrijeşte, îi consultă, încercând să le găsească un remediu pentru boala de care suferă, şi prescriindu-le reţete. Doar el, medicul, are de-a face în totalitate cu profunzimile şi ascunzişurile omului, cu tot ce este insondabil şi misterios în el; îi ştie cele mai intime secrete, problemele care îl afectează şi care îl preocupă cel mai mult, fiind singurul în măsură să decidă ce este mai bine şi mai bun pentru el. Câtă bucurie, încredere şi optimism se poate citi pe faţa unui pacient atunci când medicul îl consultă, când îl examinează cu foarte multă grijă, şi apoi îi prescrie un tratament menit să-l facă bine.

Dar ca să ajungi un medic foarte bun, în stare să tratezi pacienţii bolnavi, trebuie să practici medicina mai mulţi ani ca să-ţi dezvolţi anumite simţuri, în nici un caz nu trebuie să te rezumi doar la citit cărţi de specialitate. Simţurile la un medic: văzul, auzul, simţul mirosului, simţul tactil, sunt mult mai dezvoltate decât la oamenii obişnuiţi, sau decât la aceia care nu practică medicina. Medicul pune mâna pe pacient, simte cum îi este pielea, e caldă? e rece? e umedă? e uscată? este aspră? este moale? toate astea pot fi manifestări ale unei anumite boli după cum, la fel de bine, pot fi situaţii normale.

Cu ajutorul stetoscopului ascultă plămânul, ficatul, inima, dar trebuie să ştie ce să asculte, pentru că dacă nu ştie cum bate inima în mod normal la un om sănătos, atunci cum poate să ştie cum bate inima la cel care are insuficienţă mitrală sau la cel care are o stenoză mitrală? Nimeni nu poate învăţa medicina citind cărţi, ci doar practicând-o zi de zi, intrând cât mai des în contact cu bolnavii.

Ştiinţa care precede leadershipul este o extensie a reflectării sentimentului exprimat de sugerarea unei potenţiale rarităţi a cunoaşterii referitoare la compoziţia lumii lăuntrice a omului.

De ce oare? De ce oare suferă pacientul? Aceasta este întrebarea misterioasa la care trebuie să răspundă un medic. Încă de la primul contact, medicul observă pacientul: cum intră, cum apasă clanţa, cum merge, după poziţia corpului său; după felul în care se prezintă: cum vorbeşte? vorbeşte pe nas, este răguşit? toate acestea pot fi diverse semne de boală pe care

medicul trebuie să le perceapă cu văzul, cu urechea, de aceea este important să înveţe să-şi dezvolte simţul observaţiei.

Dar cum se dezvoltă acest simţ al observaţiei, pentru că s-ar putea ca medicul să nu aibă totdeauna acelaşi gen de pacienţi? Ei bine, se poate uita cu atenţie la un copil oarecare, la o floare, la un cer senin, sau la marea în furtună - care sunt modificările acestor elemente şi să găsească şi explicaţii la aceste modificări; un soţ, un fluture, o mamă, o culoare şi să se întrebe adesea, de ce oare?

Ca medic, când vezi un bolnav care merge într-un anume fel, te întrebi: de ce oare? Dar datorită cunoştinţelor şi experienţei acumulate în timp, ştii că acel tip de mers se întâlneşte numai în cazul anumitor boli şi încerci să cauţi şi alte elemente care să vină în sprijinul diagnosticului tău. Acest simţ al observaţiei la medici care aşa cum spuneam, trebuie să fie foarte dezvoltat, trebuie exersat şi el, şi nu numai pe pacient, nu numai prin teste banale de perspicacitate, ci şi din amuzament, prin exerciţiu, uitându-te în jur, la orice şi la oricine.

Să ajungi să simţi boala şi să oferi un tratament potrivit, acesta este cel mai important lucru pe care trebuie să îl facă un medic, de aceea este nevoie de multă, multă practică şi exerciţiu.

Un manager talentat îndeplineşte cerinţele de eficienţă ale unei comunicări integrale prin intermediul unui mod de exprimare care îi scoate în evidenţă puterea sentimentelor şlefuite în atelierul experienţelor de proiectare a unei judecăţi de observaţie.

Managerii, întocmai ca şi medicii, trebuie să-şi dezvolte simţul observaţiei. Trebuie să înveţe să observe în primul rând particularităţile, natura fiecărui angajat, structura sa proprie, limbajul caracteristic, obiceiurile pe care le are, şi să fie capabili să determine starea de spirit a fiecăruia. Ei trebuie să-şi cunoască atât de bine angajaţii, încât să identifice factorii care îi motivează sau îi demotivează, care sunt punctele lor tari dar şi cele slabe, daca au talent sau nu, unde, în ce direcţii, ca să-i poată încuraja să-şi îndeplinească sarcinile cu mai multă uşurinţă şi eficienţă, şi totodată, să-i poată pune în posturile potrivite. Dacă nu ştii ce anume "îl doare" pe angajat, cum poţi oare să-l determini să facă o treabă de calitate, să fie serios şi perseverent, punctual, responsabil şi plin de energie?

Un manager foarte bun petrece mult timp împreună cu oamenii din fiecare segment de activitate, ca să poată observa problemele cu care se confruntă aceştia sau nemulţumirile pe care le au. Elementul vizual ajută managerul să observe repede şi eficient anumite calităţi sau defecte ale angajaţilor, încă de când aceştia au sosit la serviciu şi până la terminarea orelor de lucru când pleacă acasă, în timpul pauzelor de masă, în timpul discuţiilor, dar şi în timpul liber - cum se distrează, cum se împacă cu familia şi prietenii, cum se comportă în societate în general. Toate acestea sunt semne de care trebuie să ţină seama un manager, pentru ca priceperea lui faţă în lucrul cu oameni să se dezvolte.

Daca managerul observă că un angajat a început brusc să nu-şi mai facă treaba ca lumea şi că nu mai are o prezenţă regulată la slujbă, trebuie să se întrebe: de ce oare? Este din cauza job-ului, din cauza stresului şi a muncii istovitoare, are probleme familiale, s-a certat cu colegii, este nemulţumit din cauza salariului, oare este bolnav, suferă de ceva? Cum pot să-l ajut, ce trebuie să fac ca să schimb situaţia aceasta?

Leadershipul este o privire de ansamblu asupra sensului vieţii din perspectiva unei investigaţii concrete a valorii pe care se cuvine să o acorzi aspectelor ce se află în rezonanţă cu nivelul experienţei tale.

Concluzie: Ca manager trebuie să îţi direcţionezi eforturile spre îndeplinirea obiectivelor semnificative, dar în acelaşi timp trebuie să fii atent la ce se întâmplă în jurul tău. Deschide

bine ochii, iar atunci când ceva nu merge bine, când situaţia devine presanta, când angajaţii nu mai sunt la fel de productivi, întreabă-te: "De ce oare?" Apoi încearcă să găseşti soluţiile cele mai sigure, mai potrivite şi mai avantajoase.

Scoate la iveală potenţialul tău de a te raporta la oameni, intuind sensurile cele mai adânci şi mai cuprinzătoare ale atitudinii şi personalităţii lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/cea-mai-de-pret-lectie.html

Cea mai preţioasă resursă a liderilor

On Ianuarie 13, 2009

Asigură-ţi potenţialul de a fi un lider strălucit, manifestându-ţi în mod autentic recunoştinţa faţă de timpul tău.

Când omul de rând se întoarce seara de la serviciu, vrea linişte şi pace. Îşi pune la încălzit mâncarea, se aşează confortabil în faţa televizorului pentru a urmări ştirile şi îşi bea berea câştigată cu trudă în timpul celor 10 ore de muncă. Timpul trece, ştirile de pe toate canalele de televiziune s-au terminat. Înainte de culcare omul de rând se relaxează jumătate de oră citind ziarul. Încet, încet, i se închid ochii. Stinge veioza, îşi trage plapuma peste el şi se culcă, dar nu înainte de a se consola: "Mâine va fi o zi nemaipomenită".

Iar ziua următoare istoria se repetă, aria performanţei sale rămânând aceleaşi, neschimbată, mediocră sau chiar slabă.

Faci din leadership o formă permanentă de coerenţă a existenţei care te pune faţă în faţă cu răspunderea de a împinge lucrurile până dincolo de limitele impuse de ceea ce este rutinier?

Dacă eşti un admirator al artei, atunci probabil ştii că atunci când un sculptor reprezintă mişcarea în creaţiile sale, ea nu apare dezlănţuită, ci ca o formă permanentă a existenţei.

Ca să fii un lider de primă mărime, trebuie sa fii capabil să desfăşori o muncă de conducere de înaltă clasă. Poţi face acest lucru schimbându-ţi gândirea şi acţiunile, reprezentându-ţi eficient propriul tău fel de a fi pe axa vieţii tale. Colaborarea ta cu timpul, cu practica, cu puterea ta de muncă, cu potenţialul tău de leadership, trebuie să capete o formă permanentă a existenţei.

Liderii nu sunt ca oamenii de rând. Ei fac mereu schimbări ca să iasă din rutină. Timpul este cea mai importantă resursă pe care o au la dispoziţie şi pe care trebuie să o folosească eficient în favoarea instruirii lor, pentru consolidarea statutului lor profesional.

Napoleon Bonaparte, considerat a fi unul dintre cei mai mari comandanţi militari din istorie, avea obiceiul de a se aşeza primul la masă, care era servită, bineînţeles într-un tempo rapid şi rareori stătea mai mult de 20 de minute. Odată chiar a afirmat: *"Timpul nu aşteaptă, iar zilele sunt cât nişte ani."*

Fii sigur că lui Napoleon timpul nu-i ajungea pentru câte putea face. El ştia foarte bine că va putea să-şi clădească un viitor strălucit, glorios şi prosper numai dacă reuşeşte să câştige timpul de partea lui. Încă de mic îşi cultivase obiceiul productiv de a citi cărţile din biblioteca şcolii. Şi a citit, a citit cu nesaţ, uneori cu voce tare, dar întotdeauna cu foarte mare atenţie, învăţând din fiecare carte câte ceva. De multe ori nu dormea - medita la învăţămintele zilei, şi se spune că muncea cu atâta patimă încât acest lucru îl resimţea pe propria persoană.

Leadership: Poţi să sădeşti un arbore pentru viitor în circumstanţele unei cauze determinate de impactul bunurilor vieţii care te includ într-o altă categorie socială?

În timpul şederii sale la Gothaab, pe coasta apuseană a Groenlandei, marele explorator şi om de ştiinţă Fridtjof Nansen a studiat traiul şi caracterul eschimoşilor şi a scris şi o carte despre

ei.

Unul din cele mai importante lucruri pe care le-a scris a fost: „ *Bunurile vieţii sunt repartizate în mod inegal. Sunt oameni pentru care este de-ajuns să fi sădit în tinereţe un arbore de pâine, ca să fie puşi la adăpost de greutăţi o dată pentru totdeauna, în vreme ce alţii sunt nevoiţi să trudească din greu o viaţă întreagă pentru a-i smulge naturii vrăjmaşe doar nişte biete fărâmituri cu care să-şi ţină zilele. "*

Acel „arbore de pâine" este o metaforă care exprimă foarte bine particularităţile esenţiale ale procesului de dezvoltare. Trebuie să sădeşti ceva de calitate care să te întreţină o viaţă întreagă, şi nu să culegi firimituri care să-ţi ţină zilele.

Categoria socială în care se autoinclude un lider este cea de grădinar al miracolelor, al hotărârilor şi înfăptuirilor constructive zilnice fie ele cât de mici. Peisagiştii sunt cei care se consumă admirând doar ce-i trecător, fără să se integreze cu drept de apel în nicio iniţiativă de mare amploare.

Leadership: Eşti în stare să gândeşti BIG din perspectiva unei valori obţinută din nimic, așa încât să transformi "nimicul" într-o lecție de viață valoroasă?

Cine gândeşte BIG din perspectiva unei valori obţinută din nimic ori este un magician de mare ambiţie, ori este un trântor prin excelenţă.

Din nimic nu poţi obţine ceva, decât dacă devine o lecţie de viaţă. Aşa cum spunea cineva, nimicul este o producție care conține tot ce e necesar, dar din care poţi să te lipseşti de orice. Totodată este o iluzie din care poți ieși doar observând, analizând critic și gândind.

Timpul folosit în mod util îţi va putea deschide uşile spre performanţă şi succes. O alegere înţeleaptă este să utilizezi timpul citind cele mai noi cărţi şi reviste din domeniul în care îţi desfăşori activitatea. O alegere neinspirată este să pierzi timpul uitându-te la televizor, plimbându-te de pe un canal pe altul, sau citind ziarele locale.

Nu ştiu care sunt alegerile pe care le vei face în viaţă, dar ştiu un singur lucru: dacă nu faci alegerile potrivite nu vei deveni niciodată mai productiv. Iar dacă vrei să devii un bun profesionist şi dacă vreţi într-adevăr să ai un viitor mai bun, mai generos şi plin de perspective, trebuie să câştigi timpul de partea ta, să-l preţuieşti şi să-l foloseşti cât mai eficient.

Cum te pregătești pentru a valorifica fiecare secundă ca pe o oportunitate unică, ținând cont că timpul pierdut nu poate fi recuperat? Cum plănuiești să-ți îmbunătățești capacitatea de a răspunde rapid și eficient în situații dificile, prin gestionarea inteligentă a timpului?

Cea mai prețioasă resursă a liderilor este timpul, deoarece spre deosebire de alte resurse, timpul nu poate fi recuperat sau înlocuit odată pierdut. Fiecare secundă trecută este o oportunitate care nu se va mai întoarce, făcând gestionarea eficientă a timpului crucială pentru succes. În momentele de criză, capacitatea de a răspunde rapid și eficient este crucială. Liderii care au investit timp în pregătire și dezvoltarea de scenarii de contingență sunt mai bine echipați pentru a naviga prin situații dificile.

Tu sădeşti ceva de calitate, sau culegi firimituri care să-ţi ţină zilele?

Cea mai rentabilă investiţie

On Ianuarie 22, 2009

Lasă-te condus de o conştiinţă de sine mai înaltă, urmărind neîncetat pulsul propriei tale integrităţi.

Un amic mi-a spus de curând povestea unui mare afacerist, să-i spunem Marius, care a delapidat de la compania la care era director adjunct o sumă foarte mare de bani pe care apoi a investit-o în afacerea lui personală. Cu alte cuvinte, Marius s-a făcut proprietar pe banii companiei la care îşi desfăşura activitatea. Şi, pentru că era foarte abil, a reuşit o bună bucată de vreme să nu fie descoperit. Însă, investiţiile pe care le-a făcut în interes personal n-au dat rezultatele scontate şi în final s-a trezit plin de datorii.

Managerul companiei a sesizat până la urmă lipsa unor sume mari de bani ce au fost sustrase din fondurile companiei şi că, cu totul „întâmplător", au ajuns în conturile directorului adjunct. Nu a durat mult până ce Marius a fost demis din funcţie şi acuzat de furt calificat.

Este foarte important ce a spus managerul companiei după demiterea directorului adjunct din funcţie:

- Marius a fost într-o situaţie financiară dificilă, era plin de datorii şi de aceea s-a folosit de banii companiei mele. N-a venit niciodată să se consulte cu mine sau să-mi ceară ajutorul. Aşa că mi-am pierdut încrederea în el definitiv şi n-am avut de ales, a trebuit să-l demit imediat din funcţie şi să-l denunţ autorităţilor."

Leadership: Foloseşti realitatea exterioară numai ca un pretext pentru a realiza deformările proprii?

Cineva remarca: „ *Dacă oglinda conştiinţei e strâmbă în structura ei, lumea apare în ea ca o realitate diformă, pocită, aşa ca în oglinzile de proastă calitate, ori în cele construite strâmb anume, ca într-unele panorame. Sunt şi conştiinţe care nu pot oglindi şi folosesc realitatea exterioară numai ca un pretext pentru a realiza deformările lor proprii. "*

Prea mulţi dintre cei care ocupă funcţii importante uită de propria lor conştiinţă, săvârşind fapte antisociale. Ei nu-şi păstrează inima curată, ferindu-se de ispita propriilor dorinţe şi orgolii - ci continuă să se vadă într-o lumină bună şi favorabilă, având impresia că sunt mai mult decât sunt şi că îşi pot permite cam orice.

Conştiinţa lor este strâmbă, deformată, stabilită de pofte incontrolabile. Ei nu se pot ghida după nişte reguli sau orientări care corespund unei etici bine definite, bazate pe respect şi integritate şi care să pună accentul pe profesionalism. Conştiinţa lor foloseşte realitatea exterioară numai ca un pretext pentru a realiza "deformările" lor proprii.

Deformările ce decurg dintr-o receptare eronată a imaginii de om devotat "eticii și echității, încât să nu pară rupte dintr-o suspiciune la adresa a tot ce înseamnă "abuz", au ca punct de referință forme ale disperării, ale aroganței extreme, ale eşecului sau ale lipsei de perspectivă.

Leadership: Cum poți să rămâi ancorat în realitate și să eviți crearea unei false conștiințe atunci când aspiri să fii mai mult decât crezi că ești?

Când încerci să fii mai mult decât ceea ce crezi că eşti, rişti să nu mai gândeşti reactiv la ce se întâmplă în jurul tău şi îţi creezi o falsă conştiinţă conformă cu propriile interese, adică menţinerea puterii sub aripa unui destin alambicat şi sumbru.

A te lăsa condus de o conştiinţă de sine mai înaltă şi a-ţi respecta îndatoririle morale pe care trebuie să le îndeplineşti faţă de societate, este ca şi cum ai fi însărcinat cu o misiune de urmărire: trebuie să urmăreşti pulsul propriei tale integrităţi şi să stai cu ochii pe tine şi pe tot ce faci oricât timp va fi nevoie. Dacă o iei pe calea strâmbă, pulsul integrităţii tale va scădea – iar efectele negative vor veni de la sine.

În leadership sunt de preţ numai acele valori şi convingeri, al căror „cristal perfect" reflectă lumea ta interioară aşa cum e ea, şi nu deformată de defectele şi insuficienţele propriei tale conştiinţe.

Leadership: Îţi urmezi cele mai îndrăzneţe obiective, deşi îţi menţii tot timpul conştiinţa identificată cu un sine dublu?

Avalanşa de dumnezei vine şi trece. Unii oamenii îşi creează impresia jenantă că sunt mult mai mult decât sunt în realitate, adică mici dumnezei pe pământ care nu pot da niciodată greş şi de aceea nu îşi potolesc niciodată pofta de a face numai ce vor ei fără să ţină cont de nimeni şi de nimic, uitând complet de responsabilităţile pe care le au. Această impresie este însă crunt zdruncinată atunci când lucrurile iau o întorsătură nefavorabilă. În final, ambiţia lor de a se ridica mai presus de condiţia lor şi de a obţine tot mai mari beneficii (deseori pe căi ilicite) – abuzând de funcţia lui, se poate transforma în lacrimi şi regrete.

La fel cum bufniţa nu vede ziua şi corbul nu poate vedea noaptea, nici noi nu vom putea să realizăm mai mult decât ne este dat. Nu putem păcăli forţele şi legile divine. Nu suntem dumnezei. Şi nu avem dreptul să ocolim etica justei măsuri – manipulând în scopuri personale pe oricine, abuzând de funcţia pe care o deţinem.

Eşecul în oglinda conştiinţei are ca reper o izolare într-un sine gol, ce îşi pierde interesul faţă de viaţă, sau într-un sine istovit de atâtea valori şi repere ce par răsturnate definitiv. Încrederea într-un sine dublu, ţine de imanență, având legătură cu fericirea, plenitudinea și desăvârșirea, și altul ținând de sensibilitate, vulnerabil și fragil.

A fi responsabil pentru un sine captiv în menghina multiplicităţii înseamnă să accepţi situaţia prezentă indiferent de obstacolul cu care te confrunţi şi totodată să refuzi ceea ce crezi că nu poţi duce până la capăt în condiţiile restricţiilor vieţii.

Cea mai rentabilă investiţie a unui lider este cinstea. Este cea mai sigură cale de a păstra relaţia intactă cu ceilalţi oameni, cu şefii, cu colegii, cu prietenii. Dacă vei fi mereu cinstit, serios şi cumpătat, lucrurile se vor mişca într-o direcţie pozitivă şi vei avea numai de câştigat. Iar în cazul în care ocupi o funcţie de conducere, nu-i poţi trăda pe cei care au investit încredere în tine. Dimpotrivă, arată-le tuturor că eşti de încredere, că dai mai mult decât primeşti - că contribui prin cooperarea ta într-o mare măsură la succesul comun.

Nu vei putea niciodată să construieşti relaţii sigure dacă trădezi încrederea celorlalţi oameni, dacă nu îi tratezi cu respect, şi dacă nu le dovedeşti mai întâi de toate că eşti cinstit şi serios. Lasă-te condus de o conştiinţă de sine mai înaltă, urmărind neîncetat pulsul propriei tale integrităţi.

Izolarea de sine se produce atunci când îţi asumi un succes care consfințește eșecul.

Ceea ce este esențial rămâne invizibil pentru ochi

On Noiembrie 26, 2024

Creatorul este acel mister care împletește existența, făcându-se nevăzut acolo unde totul pare vizibil.

Sunt peste tot și nicăieri. Sunt prezent și, în același timp, total nevăzut. Cutreier lumea cu pași ușori, ca și cum pământul ar respira odată cu mine, într-un dialog nerostit al existenței. Lanul de porumb, auriu acum, se întinde ca un covor de lumină vie, fiecare spic purtând în sine un strop din energia pământului. Pașii mei îl traversează încet, iar palma mea mângâie spicele într-un ritual al reîntoarcerii către esența pământului, către origini. Este ca și cum fiecare atingere ar deveni o amprentă în memoria universului. Tocmai în acest moment senin și atemporal, aerul cald de toamnă târzie îmi poartă gândurile către momente trecute. Între aceste amintiri, simt că fiecare clipă este mai mult decât ceea ce pare la suprafață.

Timpul, acest sculptor invizibil al existenței mele, se simte diferit aici, prin asocierea sa cu ritmul naturii și al eternității. Fiecare secundă devine un fragment de lumină care îmi hrănește sufletul, un „Endyexhium Irraetriss Cerneienoh" – acel ceva care transcende cuvintele și devine parte din esența mea. În această călătorie, totul pare să se dizolve într-un prezent continuu, lanul de porumb devenind un spațiu în care timpul își pierde marginile, reflectând ideea că „prezentul este singura realitate care contează". În această atmosferă plină de intimitate, încep să înțeleg că nu este nevoie să caut frumusețea – ea este deja aici, vizibilă, dar ascunsă în detalii care așteaptă să fie descoperite prin atenție și contemplare.

Natura mă privește cu blândețe, așa cum Creatorul își găsește liniștea. Iarba și cerul par să șoptească un „te recunoaștem" tăcut, într-o dinamică subtilă, ca un ecou al propriei mele căutări. Mai departe, pașii fericiți mă poartă spre inima orașului. Trenulețul din roata imensă de distracție își urmează cercul, iar inimile fericite din el bat parcă la unison cu a mea. Cei din trenuleț îmi fac cu mâna, da, mi se pare că toți mă văd de sus, de parcă am fi parte din același vis. Și poate că suntem.

Leadership: Cât de mult te definește reprezentarea introspectivă când accepți trăirile povestite ca esență a unei creații continue?

Într-o balansare perfect nuanțată de culori vii, mă strecor ca un suflet nevăzut printre momente trecătoare, încercând să trăiesc fiecare clipă a altora ca și cum ar fi a mea. Trăiesc mereu între rememorarea acestor momente și vis, între creație și realitate, acolo unde orice simbol poartă un adevăr ascuns – *un frutto che va raccolto solo a piena maturazione*.

Ce poate fi mai intens, mai misterios, decât să te pierzi în căutarea de sine?

O vitrină strălucitoare mă dezvăluie unui vânzător care îmi zâmbește. Nu știu dacă mă cunoaște sau doar recunoaște o privire care caută ceva, declanșând o conexiune spontană, ca între două fragmente ale aceluiași puzzle. Totuși, printre toți acești oameni, printre toate imaginile care vin și pleacă, încă îmi caut reflexia. Imaginea de dincolo de aparențe. Acea esență care mă definește dincolo de vizibil. Este o virtute să te cunoști pe deplin, să îți modelezi sinele într-un act demiurgic. Totuși, îmi caut un sens mai înalt, acel ceva care pare să se unească cu sclipirea Creatorului, transformând originile în imagini, și trăirile într-o capodoperă a sufletului.

Leadership: Cum poate un moment aparent banal să devină esența unui întreg univers interior, atunci când devii conștient de eternitatea ascunsă în fiecare secundă care trece?

Dar Creatorul are și El un dor, pesemne același dor mistuitor de care suferea personajul din romanul Arcul de Triumf al lui Erich Maria Remarque:

„Ea-i luă paharul din mână și bău. Era foarte frumoasă și simți că-i este dragă. Nu era frumoasă, așa cum e frumoasă o statuie sau un tablou. Avea frumusețea unei livezi prin care adie vântul. Era ca și viața din ea, și care făcuse din ea ceea ce era, o formase prin întâlnirea misterioasă a două celule, din nimicnicia unui pântec. Era aceeași enigmă de neînțeles, ca și la sămânța care conține un arbore întreg, pietrificat, microscopic, predestinat, încă de pe acum — coroana, fructele și ploaia de flori din diminețile de aprilie — și asta într-o noapte de dragoste și din întâlnirea unei bucăți de lut din care răsare o față, umeri și ochi, și tocmai acei ochi și acei umeri, după ce-au rătăcit aiurea, printre milioanele de oameni din lume, să stea într-o noapte de noiembrie pe Pont de l'Alma, la Paris, și să vină spre tine..."

Ochiul surprinde detalii pe care sufletul le transformă în amintiri eterne. Pe măsură ce mă apropii de orizont, o întrebare îmi trece prin minte: ce energie mă poate conecta la aceste momente trecătoare, făcându-le parte din eternitate? Apoi, alte întrebări îmi asaltează gândurile. Sunt eu doar un trecător printre trecători? Sau sunt punctul fix al unui univers ce refuză să se oprească? Pesemne, în tăcerea naturii găsesc răspunsuri la întrebările pe care nici nu le-am formulat încă.

Leadership: Dacă emoțiile tale ar deveni universuri, cum ar putea ele redefini poveștile nevăzute din jurul tău astfel încât să coincidă cu autenticitatea propriei viziuni?

Universul este o scenă, iar fiecare secundă joacă rolul unui mesager tăcut al sensului pe care eu îl atribui ființei mele. Creatorul privește și El, prin ochii mei, tot ceea ce este cuprins în infinitatea clipei, lăsând să se petreacă totul ca și când timpul ar fi suspendat între vis și realitate.

Pe faleza mării, valurile dansează într-un ritm hipnotic, iar soarele își reflectă lumina în spuma lor, creând o simfonie vizuală. Un tânăr acrobat sfidează gravitația cu fiecare salt, iar mișcările sale sunt poezie scrisă pe cerul albastru. Trecătorii privesc fascinați, iar liniștea lor spune mai multe decât orice cuvinte. Privesc și eu, simțind că fiecare salt al său îmi dă libertatea pe care o pot regăsi doar dacă am curajul de a mă desprinde de limitări.

Dintr-o dată, cuvintele lui Antoine de Saint-Exupéry, din Micul Prinț, îmi răsar în minte*: „Ceea ce este esențial este invizibil pentru ochi.*" Abia acum îmi dau seama că momentele pe care le trăiesc nu sunt doar imagini, ci simboluri ale unei libertăți mai profunde, ascunse în cotidian. Viața este o oglindă a sufletului, iar frumusețea ei devine vizibilă doar celor care își deschid inima către detaliile trecute cu vederea de ochii care nu știu să privească. Între vis și realitate, între lumină și întuneric, descoperim că nu suntem doar observatori, ci creatori ai propriilor noastre povești.

Salturile acrobatului par să unească cerul cu pământul, iar privirile trecătorilor se transformă în reflexii ale propriei lor căutări. Briza mării îmi mângâie fața, iar pentru o clipă simt că fac parte din acest ciclu universal de interconexiuni și renaștere. Un bătrân cu o înghețată în mână stă la umbra unei benzinării, iar privirea lui emană o liniște adâncă. Este ca și cum timpul s-ar fi oprit pentru el, oferindu-i o clipă de eternitate. Într-un alt colț, un vânzător îmi zâmbește prin vitrina unui magazin, iar gestul său simplu îmi transmite un mesaj tăcut: micile conexiuni cu ceilalți dau sens existenței noastre.

Leadership: Într-o eternitate în care revederea și pierderea se împletesc armonios, cum îți poți redefini rolul de creator în fața efemerității?

Chipurile oamenilor, fie ele zâmbitoare sau mirate, îmi oferă răspunsuri fără întrebări. Sunt ei oglinda mea, sau eu sunt oglinda lor? Poate că toate acestea fac parte dintr-o viață minunată, un spectacol continuu al micilor momente care, împreună, devin eternitate. Până la urmă, Creatorul rămâne acel mister care împletește existența, făcându-se nevăzut acolo unde totul pare vizibil.

În această căutare perpetuă a descoperirii sinelui prin oglinda lumii, fiecare clipă devine o celebrare a miracolului existenței. Asemenea unui echilibru fragil între solitudine și apartenență, între nostalgie și speranță, viața se desfășoară într-o succesiune de momente magice. Acestea îmi reamintesc că sunt, în același timp, singur și profund conectat cu tot ce mă înconjoară. Fiecare moment este o reflexie subtilă între ceea ce este vizibil și ceea ce rămâne neînțeles, conturând un univers de emoții infinite.

Încă mai cred în puterea creației dincolo de orice limite impuse. Pe această cale, îmi asum rolul unui creator care îmbrățișează cu pasiune orice formă de oglindire, unind trăirile universale într-un act de regăsire și înțelegere. Dumnezeu este și El aici, în momentul pe care îl trăiesc. La fel ca mine, El privește totul ca pe o revedere, dar trăiește mereu, fără moarte. Mi-ar plăcea să pot cuprinde infinitul, în chip de Dumnezeu, ca să-mi pot aminti mereu de mine – cel care s-a pierdut și s-a regăsit în frumusețea vieții…

A transforma introspecția în mărturie creatoare înseamnă să redefinești rolul tău de creator, păstrând clipele veșnic vii în amintire și îmbogățindu-le cu propria viziune asupra lumii.

Ceea ce este esențial rămâne invizibil pentru ochi, mai ales când adevărul se dezvăluie în tăcere, prin corespondență cu un creator care își conturează opera, dincolo de limitele percepției obișnuite. Spun asta în condițiile în care aparențele devin înșelătoare, făcând loc unui proces de introspecție profundă, plecând de la considerentul că esența lucrurilor nu poate fi redusă la ceea ce se vede. Ci la ceea ce simți atunci când ceea ce vezi devine o extensie vie a unei opere de artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ceea-ce-este-esential-ramane-invizibil-pentru-ochi.html

Ceea ce frapează ochiul, este ceea ce numai el vede

On Iulie 19, 2022

Dezvoltă-ţi un mod de percepţie a realităţii interne a creaţiei pe care o experimentezi în mod concret, forţându-ţi ochii să vadă dincolo de ceea ce se vede în mod direct.

Se zvoneşte că oceanul ascunde în adâncurile lui, tainice, necuprinse, negrăite, cele mai sublime vederi ale simboliştilor, vederi ale sufletului curăţit şi luminos extins dincolo de orice simţ. Iar adâncurile acestui ocean, ale cărui comori stau ascunse printre marile recifuri de coral, pot scoate la iveală traducerea unei creaţii singulare. Este o lume enigmatică, un spaţiu al creaţiei conceput ca un *plin* atribuit unei profunzimi figurate. Şi tocmai aici îşi are originea privirea ochilor mei stăruitori, atotcuprinzători, şi neîntrecuţi povestitori, singura călăuză care îmi imploră mintea să-şi extindă orizonturile.

Pe scheletul marilor legende care au susţinut credinţa într-un *Erhutasfienta* (lăcaşul împărăţiei lui Poseidon, delimitând posesiunile lui Hades) s-au sedimentat amprentele unor poveşti captivante, traduse parţial în pictură numai de artişti ca Jim Warren, motive pline de glorie, ideale pentru clipe de rătăcire sau de dor, făcute să mă ajute în trecerea pragului către mine însumi şi către dimensiunea mea eroică.

Şi uite că, pe fundul oceanului, materia a devenit în sfârşit solidă.

Încă o dată mi-am pus la încercare imaginaţia, dezvăluind orizonturile unei creaţii impresionante prin vastitate şi diversitate. Numai pictorul de mare talent poate să dea clasă multor consacrați ai simbolisticii oculte (de o complexitate nemaiîntâlnită), atât prin originalitatea compozițională a viziunilor sale, deloc conformiste și comode, cât mai ales prin acea decodificare a mesajului vizual, indisolubil prin raportare la valentele subiectivităţii: "Nu poţi fi sigur de ceea ce vezi, auzi, înţelegi".

Leadership: Opera ta poate să dezvăluie orizonturile unei creaţii impresionante prin vastitate şi diversitate, dincolo de impactul pe care îl revendică imaginea din prim planul atenţiei tale?

Oceanul limbilor principale din lumea artei îşi are însă valurile lui, fiind capabil să alăture toate valenţele simbolisticii ce ţin de receptivitate şi deschidere. Şi totuşi, pentru a reprezenta un moment artistic nu ai nevoie în mod nemijlocit de imaginea valurilor care izbesc țărmul, fiindcă acesta este un fenomen complex și complicat de realizat chiar și în arta poetică a simbolismului.

Nu-i de mirare că este greu să ajungi la o compoziție artistică, luând în considerare acest fenomen care are nevoie mai mult decât de forme, culori și expresivitate, pentru a avea în toate cazurile un caracter întâmplător.

Iar dacă în acest moment imaginea din prim planul atenţiei mele este o ilustrare a valurilor înalte pe o mare nesigură, acest lucru se datorează faptului că ochii mei, deschişi, expuşi în mod direct luminozităţii, pot să vorbească şi să dezvăluie atâtea taine, atâtea frumuseţi, atâtea stări sufleteşti pe care orizontul meu creator subconştient le imprimă demersului artistic. Şi, toate acestea, urmează să le resimtă privitorul tablourilor mele într-un chip fabulos.

Firul acestui fenomen se ascunde cu măiestrie în ghemul unui artificiu artistic (iluzia optică

de spaţiu infinit), lăsând fără explicație o mulțime de cazuri care reapar la orizontul imaginației. Se observă, deci, că realitatea internă a creaţiei mele, în sensul explorării adâncurilor tainice ale oceanului, vizează sporirea efectului de mister şi obscur, pulsând din fiecare centimetru pătrat de pânză.

Leadership: Eşti în stare să făureşti o creaţie durabilă pe un fond vizual alcătuit preponderent din compunerea şi alăturarea mai multor secţiuni alternante sau contrastante, dar unitare prin viziunea de ansamblu?

Această sinteză dintre lumina soarelui și clarobscurul ascuns în valuri, produsă în cazul unui mediu relativ transparent, cuprinde cea mai mare preponderență a particularului în artă: realitatea este produsă de acel ceva în care ambele cazuri sunt una.

În principiu, s-ar spune că în artă surprindem o imagine dublă: vedem valurile lovindu-se de țărm, în același timp vedem cum lumina creează luciul deasupra valurilor. Iar ceea ce ochii mei conturează într-o imagine, datorită efectului refracției, cum ar fi imaginea unui curcubeu în direcția discului solar, nu suferă nicio modificare dacă este transpus într-un alt spațiu, relativ întunecat.

De fapt, ochii mei deplasează subiectul imaginii în așa fel încât aceasta să fie văzută concomitent cu alta. Imaginea apare felurit colorată pe margine, mai ales dacă spațiul luminos se află paralel cu fundalul vizibil al unui curcubeu de reflexie, asemenea unei oglinzi, astfel suprafața apei reflectând lumina din curcubeu înapoi în cer, intensificând în special culoarea albastru-verzui a valurilor.

Vedere corectă - acţiune corectă. Atenţie corectă - reprezentare fidelă. Deci, a vedea corect înseamnă a distinge diferenţa dintre nuanţe, evitând vederile considerate "juste", nu şi profunzimile relevate în chip intuitiv şi în figuri pline de viaţă. În artă, trebuie să descoperi elementele pe care le constituie privitul şi să descoperi cauzele care le-au generat multiplicarea lor în plan senzitiv, prin folosirea mai curând a observaţiei şi experimentului, decât prin zborul imaginaţiei.

O viziune bine conturată trebuie să asigure reprezentarea fidelă a unei imagini care, imprimându-se în mod deosebit în imaginaţie, poate fi utilizată ca fundal al acţiunilor ce pun în evidenţă personalitatea şi capacităţile tale artistice, dar şi capacităţile de adaptare la variaţiile mediului înconjurător.

Ceea ce frapează ochiul, este ceea ce numai el vede. Şi ce-au văzut ochii mei, azi? Au văzut oceanul cu ale lui valuri înspumate, care au schimbat percepții și au creat noi peisaje şi privelişti. Ochii mei se jucau atât de frumos cu sclipirile orbitoare ale valurilor, dar şi cu scânteierile vapoarelor care se încrucişau în zare. Alături de valuri, gândurile mele au călătorit mii și mii de mile, fără să le înţeleg întru totul sensul sau profunzimea.

Şi mi-am amintit că viața, cu ale ei valuri pline de neprevăzut, m-a dus forțat în altă direcție decât cea spre care am pornit. Niciun om nu ajunge un artist desăvârşit până ce nu a cunoscut senzaţia unică de dezorientare care vine dintr-o emoţie involuntară, ca atunci când stai într-un peisaj de acuarelă terminat doar pe jumătate.

Este şi aceasta o realitate internă a creaţiei mele, fiindcă toate emoţiile mele cuprinse în dimensiunea spaţiului şi timpului pe care oceanul a comprimat-o într-o singură clipă de iluminare, au aşteptat pur şi simplu să fie descoperite...

Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi de aproape

On Decembrie 23, 2022

Cel mai obişnuit parcurs pe care îl ai de străbătut nu duce lipsă de oglindiri care însufleţesc vizibilul într-un colaj interactiv de imagini ce-şi caută întregul în adâncurile memoriei.

Mi-am închipuit întotdeauna marea, strălucind în bătaia soarelui, ca fiind un fel de cadru analitic vizual, globalist, abstract, nediferenţiat, conceput parcă să creeze un joc al formelor și culorilor din spargerea valurilor care lovesc domol ţărmul în zilele călduroase de vară. Aşa se face că un moment esenţial al gândirii creatoare, cel puțin parțial, transmis prin mărturia unui martor ocular, devine parte integrantă din imaginaţia simbolică instaurată în faţa ostenelii de a urmări demonstraţia unei legi universale a cauzalităţii: *"ceea ce vezi te poate fura în câteva clipe, şi te poate duce în largul mării".*

Şi mă privea cu ochi albaştri de pisică. Atât era de frumoasă marea, surprinsă de ochii mei ca într-un tablou de vis, pictat în vechea tehnică egipteană a encausticii. Şi se uita la mine într-un fel de repaus vizual, scrutând chinul meu de a suporta canicula de după-amiază, şi-mi vorbea cu o voce de bluesman care, cucerindu-mă cu totul, mă purta peste lume într-un vârtej ameţitor:

– Nicu, devii din ce în ce mai tăcut, la fel ca mine: încontinuu neliniştit la suprafaţă, tăcut şi de o imensă forţă în adâncuri. Hai, încearcă să zâmbeşti. Mi-ai promis cândva, la mijloc de veşnicie, într-o realitate narativă, că oricât ar fi de greu, ne vom regăsi şi oricât de multe bariere vor fi înaintea noastră, vom răzbi. Nu suport bărbaţii care îşi încalcă promisiunile, la fel cum nu suport visătorii care tânjesc, aşa, ca-ntr-o difuză amintire, spre alte lumi care aici ar părea ireale, dar sunt cât se poate de adevărate.

Leadership: Eşti dublat de o reflexie care adaugă intensitate conținutului de emoții exprimate de tine în întregul parcurs pe care îl ai de străbătut până la momentul imaginării tale într-o altă ipostază?

Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi, de aproape, ca într-o fotografie. Exact aşa se petreceau lucrurile pe litoral, în timpul verii. Privind-o cu ochi de "nu mă uita", marea părea să aibă pretenţia unei frumuseţi unice, chiar avea acea vastitate din conturul viselor mele în care cuprindeam dintr-o privire aproape tot globul terestru, un fel de extensiune de peisaj într-un tablou al progreselor minţii de artist, făcând ca fiecare val să aducă la ţărm o nouă vedere, din altă lume. Așa cum este lumea recifurilor de corali care limpezesc și dau o culoare intensă mării.

Şi oricât de des aş revedea aceste imagini pe ecranul minţii mele, cuprinzându-le într-o retortă a fuziunii dintre vechi şi nou, sub semnul posibilului şi al verosimilului, şi oricât de tare mi-ar plăcea rolul de privitor al naturii, tot n-aş putea să înţeleg marea decât în spaţiul compensativ al iluziei, al fantasticului şi al fanteziei. Este limpede că imaginea mării vine să lumineze imaginea mea, creând astfel un fel de determinism transversal între sentimentul de liniște sufletească şi acea puritate a spiritului întruchipată într-o imagine fizică.

O nouă ipostază îmi oferea prilejul de a exprima admiraţia pentru ceea ce reprezintă marea: ipostaza de simbol al eternităţii. Adâncul tainic al Eternităţii se deschidea în faţa privirii mele uimite…

Am recunoscut o idee asemănătoare într-o carte a lui Paul Auster. Personajul se afla într-o

perpetuă căutare a identităţii pierdute. La un moment dat, Quinn s-a uitat la fotografia care surprindea chipul privitorului său, de parcă ar fi sperat să-i vină vreo inspiraţie bruscă, la vreun neaşteptat torent subteran de informaţii care să-l ajute să-l înţeleagă pe acel om. Dar poza nu îi spuse nimic. Nu părea decât fotografia unui om obişnuit. O studie încă un moment şi ajunse la concluzia că persoana aceea ar fi putut fi oricine, la fel de bine cum ar fi putut să fie chiar el însuşi.

Leadership: Poţi să te cuprinzi pe tine însuţi într-o imagine care oglindeşte ideea de "retrăire a unor vechi reacții emoționale", într-o conectare durabilă şi sigură cu obiectul privirii tale?

La fel şi în privinţa mea, dar într-o conectare durabilă şi sigură cu marea. Căci m-am recunoscut oglindit în imaginea în care m-am privit mereu pe mine însumi, cu privirea depărtării care-l absoarbe pe privitor în ochiul energiei ei devoratoare, cu intensitatea senzaţiei infinitului, a unei depărtări ce se pierde fără a se risipi. Asemenea unui artist care trăieşte spiritual, mi-am dat seama că nu mă pot cuprinde pe mine însumi decât într-o imagine care oglindeşte în ea cerul şi soarele. Şi chiar asta face marea: joacă rolul unei oglindiri contemplative, rod al unor emoţii timide, care reflectă lumina caldă și transparențe subtile, ea fiind percepută în mod inefabil în propriul meu univers ca o raritate a amintirilor ce rămân vii în suflet.

Tot de atâtea ori, având farmecul unei imagini 100% naturală, dar părând ireală atunci când este prelucrată într-o manieră mitică sau poetică, marea m-a privit cu îngândurare, cu melancolie, cu o seninătate a viziunii parcă aspaţială, sigură de efectele de atmosferă ale tabloului ei de vis. Dar, tot de atâtea ori, m-a privit cu acea atenţie sporită a pictorului care vrea să sugereze ingeniosul joc de tuşe libere, în diverse tonuri de verde şi albastru-ciel.

Este limpede că în privinţa coloristicii, prefer tonalităţile diluate, adică un alt mod de interpretare a nuanţelor, în baza cărora se disting culorile schimbătoare ale mării, absolut fantastice, care te încântă prin impresia puternică pe care ţi-o lasă imaginea de ansamblu: uimire, fermecare, vrajă.

Leadership: Capacitatea ta de oglindire în obiectul privirii tale îţi permite să trăieşti experiențele pe care le generează transformarea ta într-un reper de unicitate angrenat în redarea unui conținut de imaginar care îţi îngăduie să livrezi "percepţie şi sinceritate"?

Am început o nouă viaţă. Neavând încotro, privesc şi acum marea aşa cum mă priveşte ea pe mine în contextul în care par mult prea tânăr pentru ca ea să aibă încredere în mine, cum că aveam să-i port de grijă în mod firesc. Îmi doresc, totuşi, să-i justific cumva această încredere, s-o fac să nu şi-o piardă niciodată, dar asta ar însemna să mai trăiesc odată viaţa în care eu am fost marea, iar marea a fost nisip. Căci nu te poţi supăra pe cineva care a fost totuna cu tine, într-o viaţă şi în alt timp în care creatorul suprem, cu ajutorul răbdării, smulgând câte un atom din stelele sau din mări, atomi de metale - de aur, fier, smarald - a făcut ca fiecare lucru să fie complementar altuia.

Nu cred că este o cale mai sigură de a-mi dovedi că demult am fost o mare brăzdată de valuri, mai întins decât marea care eşti tu, decât printr-un transfer al afecţiunii, dezvăluind în mare taină, cu o relativă obiectivitate, o imagine pe care o voi păstra mereu în suflet. Fiindcă nu a fost ceva trecător pe care memoria timpului îl îngroapă ca pe un anonim. Şi mi-aş mai dori ceva: să simt c-am fost eu însumi vraja mării pe care o oferă peisajele de la apusul soarelui şi valurile numai bune pentru surfing.

Or, poate că aceste lucruri au prea puţin de-a face cu cuvintele, atât de puţin, de fapt, încât mi se pare inutil să încerc să le aştern într-un mod prea savuros. Căci, pe măsură ce te avânţi printre valurile albastre ale mării, cuvintele nu mai sunt cuvinte, ci doar un cod straniu de

tăceri. Ele te fac să străluceşti singur în larg...

Leadershipul se poate produce în expansiunea fenomenului de "oglindire în propria fiinţă", atunci când ceea ce marchează tot cursul existenţei tale este dat de percepţia multisenzorială: emoţii şi amintiri, conturate într-un nucleu narativ-subiectiv, care scriu istoria personală.

Ceea ce vezi în depărtare multiplică ceea ce vezi de aproape, mai ales dacă iau în considerare ideea că marea şi valurile ei, soarele încălzind nisipul, sunt doar nişte reflexii ale unei realităţi de rang superior care există independent de subiectul gânditor, dar care în acelaşi timp devin obiectivare a infinitului în finitul deschis spre infinit.

Iar atâta timp cât ele vor exista, voi exista şi eu, căci am demonstrat că sunt reflexia imaginii lor, într-un hiperplan ce are o singură valoare proprie: de **+ ∞**

Source: https://neculaifantanaru.com/ceea-ce-vezi-in-departare-multiplica-ceea-ce-vezi-de-aproape

Cel ce ştie să vadă îşi observă bine vederea

On Iunie 01, 2023

Ca să înţelegi semnificaţia unei imagini artistice trebuie să vezi în ea un univers în expansiune care îşi asumă profunzimile unui creator inegalabil.

În această dimineaţă am primit un tablou viu-colorat, cadou din partea unui pictor debutant. Plin de naturaleţe, reprezentând dinamismul timpului în lumina unui apus de soare superb, tabloul pare că vorbeşte de la sine cu acea delicateţe a stărilor ambigue, regăsite în intimitatea unor jurnale de călătorie. Ca să-l înţelegi trebuie să vezi înăuntrul lucrurilor, să-l vezi curat ca integritate artistică, cu un înţeles înclinat spre visare, spre meditaţie, să găseşti în el acea linişte sufletească care promite a deveni contagioasă. Să vezi în el starea unei fiinţe care s-a purificat într-atât, care şi-a dezvoltat într-atât capacitatea intelectuală şi puterea perceptivă, încât a reuşit să se ridice până la regiunile sublime ale spiritului care animă universul.

Aveam în faţa ochilor mei o etapă inevitabilă dintr-o psihoterapie reuşită, resimţită ca un efect al eliberării sufletului ce se manifestă în stare de veghe, un popas necesar dintr-o călătorie mai lungă, o imagine izvorâtă dintr-o vitalitate puternică şi nestăpânită, dintr-o viaţă în comuniune cu Dumnezeu. Tabloul reprezintă un univers în expansiune. Fireşte, l-am privit în lumina sufletului curat, cu ochii minţii liniştitoare, liberă de orice constrângere, care, în contact cu fragilitatea unei întâlniri real-imaginare devine cu mult mai preţios decât zece mii de ochi trupeşti, mai avântat de un rafinament plastic extrem.

La rândul său, tabloul mă privea din perspectiva unei călătorii din veac în veac, cu acea forţă subtilă care trece de la un suflet la altul, acordându-se prin extensie la un plan metafizic, la o realitate despre care nu se poate vorbi decât în şoaptă, ceva ce se află în relaţie cu un plan filozofic secundar. Îţi mulțumesc, scump tablou, fiindcă m-ai privit cu ochii sufletului, mângâindu-mi gândurile cu duioşia unui pelerin care îşi poartă în desagă opera de-o viaţă, fiindcă mi-ai redat forţa privirii de care are nevoie ochiul ca să vadă dincolo de limitele spaţiului şi timpului.

Leadership: Îţi dai seama ce simte faţă de tine o operă de artă care-ţi fură atenţia ochilor cu acea simplă trăire desfăşurată în absenţa creatorului ei?

Făcându-mă să conştientizez faptul de a avea ceea ce eu numesc viziune, opera artistului pare îndreptăţită să creadă că nu e departe momentul în care eu însumi voi face parte din lumea ei. Şi nu doar din lumea ei, a unei libertăţi nelimitate, ci şi din lumea unei conştiinţe care și-a dorit să creeze cât mai mult frumos un spaţiu în care să viseze, având ocazia de a călători prin intermediul artei în orice colţ al lumii. Încă mă întreb ce simte faţă de mine o operă de artă care-mi fura atenţia ochilor cu acea simplă trăire desfăşurată în absenţa creatorului ei.

Și, de ce nu? Ochiul nu este rodul unei acțiuni care amintește de contemplația artistică, fiind mai evident în procesul de conștientizare a obiectelor din jur, esențiale în relația artelor plastice cu natura, dar mai ales în relaţie cu o realitate care te absoarbe într-un vârtej amețitor din care nu mai există scăpare. Ci, ca un drog sintetic care modifică starea de spirit și percepția, vederea ochiului (nefiind mascată de banalitatea cotidiană) derivă mai ales din libera desfășurare a activității spirituale potrivit cercetării frumosului ca material universal de reprezentare a simbolurilor cerești.

Nu-i aşa că mă defineşte subtilitatea? Subtilitatea unei legături stranii între metaforă şi observaţia întemeiată pe exigenţele acuităţii spiritului artistic, legătură care invadează

intimitatea unei poveşti mereu tinere, ce n-are capăt. Hotărât lucru, numai cu ochii pot pătrunde în intimitatea unei lumi despre care am doar o vagă idee, şi asta doar dacă vederea este axată pe dualitatea ideal-real, unde aparenţa unei viziuni nonfocalizate este completată de imaginaţie. Din acest motiv se poate deduce o cale simplă de examinare a vederii, deschizând spaţiul profunzimilor unei lumi ce îşi orânduieşte sensul în adâncul sufletului meu.

Leadership: Poţi să descrii o emoţie capabilă să genereze o imagine de fundal, tratând-o cu o superioritate pe care te străduiești să o ascunzi de văzul lumii?

Tabloul este totul în faţa ochilor mei. Vreau să spun că avansarea vederii nu reprezintă decât o recunoaștere firească a meritelor pe care le dobândesc ochii printr-o îmbogăţire a perspectivelor şi a înţelegerii faţă de partea vizibilă a realității, nu și față de partea adâncă a creațiilor pe care le reflectă realitatea tabloului. Iar în virtutea acestor merite, precum meritul aparenței de a nu fi întotdeauna adevăr, sau înfățișarea adevărului drept condiție a aparenței, ele revenind progresiv în centrul atenției, face ca artistul să pretindă în mod absolut existența iluziei pentru ca arta să-și extindă granițele și să-și schimbe stilul.

Tabloul înfăţişează idilic un peisaj de vară, cu un soare care nu apune, ci doar coboara la orizont. Şi în acest peisaj care mă absoarbe într-un soi de suspans nedeslușit, dincolo de extensia unui *Triuleraos Agnal Zaitaznes*, o extensie a unui prezent liber, detaşat de trecut, faţetele realităţii capătă noi dimensiuni și intensități.

Numaidecât, simt cum sunt privit de o viziune cuprinzătoare cu acea expresie de atenție a ochilor care se întorc spre interior înainte de ricoşa spre centrul unei înfloriri incredibile a experienţei vizuale. Însăşi ochii au focusul principal pe puterea mea de a îndura orice mesaj sufletesc, fiindcă tabloul pare că-mi vorbeşte pe seama cuvintelor lui Alexandru Vlahuţă ce îl caracterizau pe pictorul Nicolae Grigorescu:

"Dacă te-ai uitat bine la lucrurile lui, care, de ce le priveşti, de ce-s mai frumoase (semnul operei adevărate), dacă ţi-ai umplut sufletul de ele, târziu, când eşti în mijlocul naturii şi vezi aieve podoabele ei, atunci zici: "Parcă-i un Grigorescu". El a creat o lume tipică. A lui şi-a tuturora. Aceasta-i puterea Artei. Şi secretul ei acesta e. Toate curg. Ea le opreşte cu privirea, alege lamura lor şi o toarnă în tipare eterne. Un adaos la opera vie şi pururea noua a lui Dumnezeu."

Una din particularităţile imortalizării omului prin artă este aceasta: să ştii să te opreşti cu privirea asupra unei imagini care, lăsându-te fără cuvinte, te face să simţi că trăieşti într-o lume care se roteşte în jurul tău, dar care se ascunde tot mai mult de ochii altora.

Cel ce ştie să vadă îşi observă bine vederea înainte să se integreze spiritual într-un tablou intitulat “Dincolo de căpătul lumii”, fiindcă a vedea înseamnă, în primul rând, a face distincţie între semnificaţia subiectivă si semnificaţia obiectivă.

Ca să înţelegi semnificaţia unei imagini artistice trebuie să vezi în ea un univers în expansiune care îşi asumă profunzimile unui creator inegalabil. Iar leadershipul este efectul de tip "pururea nou" pe care îl produce o creaţie extinsă spre un nou orizont.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-ce-stie-sa-vada-isi-observa-bine-vederea.html

Cel din urmă status al unui condamnat

On Aprilie 08, 2012

Maximizează-ţi potenţialul de a te raporta la oamenii din jur, fără să încalci linia continuă a propriei tale măreţii.

Prin anii '90, „ *Lionheart* ” a făcut mare vâlvă printre iubitorii de filme de acţiune. Pe scurt, Lyon Gaultier dezertează din Legiunea Străină şi ajunge în Statele Unite ale Americii. Îl găseşte pe fratele său între viaţă şi moarte şi pe soţia acestuia, fără banii necesari pentru a-şi vindeca soţul şi pentru a-şi îngriji copilul. Pentru a o ajuta el se implică în luptele ilegale, la îndemnul şi sub îndrumarea lui Joshua, cu care leagă o prietenie strânsă.

Spre finalul filmului, Lyon îl are ca ultim adversar pe Attila, un luptător straşnic, cu o statură impresionantă, care nu fusese niciodată înfrânt. Lyon, în ciuda tuturor eforturilor, nu reuşea să-i facă faţă. Trimis de două ori la podea, părea înfrânt definitiv.

Totul părea pierdut mai ales după ce Joshua îi risipi orice speranţă spunându-i:

- Lyon, nu merită ! Rămâi naibii jos ! Omul ăsta te va ucide ! Am făcut o afacere, vom împărţi totul aşa cum am promis... Lyon, ascultă-mă, am pariat totul pe Attila !

Iar aceste cuvinte impunătoare, dureroase, această ştire cutremurătoare – percepută de Lyon mai mult ca o ofensă adusă cumva performanţelor sale – venită din partea celui care îi datora întreaga încredere, loialitate şi ascultare, au avut un efect contrar, stimulându-i energia interioară şi resursele fizice.

Un strigăt venit din străfundul inimii „NUUUU” a declanşat în Lyon acea furie, acea reacţie de respingere a oricăror îngrădiri. Acumulând într-o singură clipă o ură, o sete imensă de a învinge, ca şi cum ar fi absorbit toată energia şi toate resursele omeneşti posibile, Lyon se ridică pentru a treia oară de la podea şi îi aplică lovitura de graţie lui Attila, urmată de alte câteva lovituri hotărâtoare. Marele titan a fost înfrânt.

Accesul la realităţile cele mai dureroase este condiţionat de modul cum percepi înfrângerea de pe scara propriilor limite şi în funcţie de modul cum îţi defineşti victoria în cadrul unei imagini de sine vag definite.

Dacă nu te poţi apropia aşa cum se cuvine de o infrangere deplina, atunci nu îţi vei putea da seama de valoarea ei. Deoarece infrangerea propovaduieste *înlocuirea orgolioasă a unei credinţe* cu o alta *, dand nastere unei* minti si unei trairi complet autonome, nu numai îndepărtate de Dumnezeu, ci chiar excluzându-L.

Se poate întâmpla ca în aprecierea propriului model de leadership să te orientezi după nişte valori, idealuri sau principii care să nu satisfacă corect statutul tău sau al celorlalţi oameni, şi astfel să omiţi „punctele de semnalizare” care îţi indică poziţia ta faţă de ei.

Aceste puncte de semnalizare nu sunt altceva decât o succesiune de trăiri, reacţii, decizii, gânduri, experienţe – corelate între ele, care optimizează procesul tău de transformare în ansamblul lui, fiind vorba mai mult de un proces determinist – care îţi condiţionează accesul la realităţile interioare ale celor din jur.

Leadership: Demonstrezi contrariul unui bine prin rezultatul unui pariu egoist?

Condamnatul îşi aşteaptă sentinţa. După lupta împotriva lui Attila, cei doi prieteni Lyon (învingătorul), şi Joshua (care pariase împotriva lui), se întâlnesc faţă în faţă. Abia în această clipă de supremă sinceritate, de grea încercare pentru amândoi - de împăcare interioară pentru Joshua, de iertare şi de înţelegere pentru Lyon - se poate vedea cel mai bine profunzimea propriu zisă a leadershipului, ca o constantă a dezvoltării şi transformării caracterului uman.

Figura lui Joshua pierdu expresia dură şi deveni tristă, ca şi cum un for superior l-ar fi găsit vinovat şi condamnat pentru înaltă trădare. Lăsându-şi ochii în jos cu acea încetineală caracteristică oamenilor ce îşi ascund gândurile negre, cuprins de o remuşcare mută, mistuit parcă de aceeaşi vină pe care Iuda o avea faţă de sine după ce l-a trădat pe Hristos, făcându-şi curaj, îi spuse lui Lyon care îl privea cu emoţie:

- Într-adevăr ai o inimă mare, Lionheart. Să n-o pierzi, pentru că nu o vei recapăta niciodată.

Iar aceste ultime cuvinte fură pronunţate aşa de încet, aşa de timid, încât Lyon păru mişcat. În clipa când Joshua, copleşit de ruşine, dădu să se îndepărteze, Lyon, cu lacrimi în ochi, îi puse mâna pe umăr şi-l îmbrăţişă ca pe cel mai bun prieten, absolvindu-l astfel de orice vină. Ce învinuiri putea oare să-i aducă? Căci Joshua procedase fără credinţă, dar în spiritul prieteniei la urma urmei; căci dacă într-adevăr el ar fi pierdut, singurul său câştig ar fi venit de pe urma pariului greşit.

Leadership: Îţi testezi potenţialul de transformare a obligaţiei de revizuire a atitudinii faţă de alţii printr-o declaraţie de vinovăţie, de indiferenţă sau de regret?

Condamnatul n-a fost renegat, ci iertat şi acceptat în continuare ca cel mai bun prieten. Iată adevărata esenţă a omului care îmbrăţişează leadershipul, care face apel la reconciliere chiar şi atunci când ceilalţi îl dezamăgesc prin lipsa de loialitate şi angajament, care reuşeşte să scoată la lumină latura lor emoţională.

Victor Hugo şi Honoré de Balzac, au spus la un moment dat: *„ Trebuie să cobori mai adânc când e vorba de adâncimea unei răni. "*

Trebuie să înţelegem că oamenii sunt mari numai datorită valorii lor interioare, şi nu datorită poziţiei pe care o ocupă din întâmplare. Este dovada adevăratei măreţii să reuşeşti să te conectezi la resursele emoţionale ale celor care ţi-au dispreţuit credinţa şi să remediezi orice fel de neconcordanţă între trăirile tale şi ale lor. Eşecul sau succesul în leadership nu depind de cauze extrinseci, ci de ceea ce este în ea însăşi fiinţa noastră.

Maximizează-ţi potenţialul de a te raporta la oamenii din jur, fără să încalci linia continuă a propriei tale măreţii.

A fi tolerant înseamnă să priveşti lucrurile din perspectiva psihologică a potenţialului de transformare a unei situaţii de conflict într-o recunoştinţă faţă de adevărurile unei realităţi mai înalte care ţi se revelează. De exemplu, realitatea că poţi să demonstrezi contrariul unui bine prin rezultatul unui pariu egoist.

Cel din urmă status al unui condamnat relevă poziţia pe care o ocupă un individ în leadershipul tău şi felul în care reuşeşte să se împace cu sine însuşi după ce îşi scoate la iveală adevărată faţă şi adevăratele valori.

În îndrumarea oamenilor trebuie să te orientezi după felul cum ei acţionează, dar şi în funcţie de factorii decizionali care au contribuit la transformarea lor. Aşa cum un scriitor transmite ceea ce simte prin cuvinte, tot aşa şi tu, transmiţi ceea ce eşti cu adevărat făcând apel la leadership, la profunzimea propriilor tale trăiri - şi mai exact la doza de măreţie care îţi punctează evoluţia.

Leadershipul poate fi promovat şi optimizat numai de acea categorie de indivizi care sunt dispuşi să accepte compromisuri în situaţii delicate. Adică de aceia care stopează orice fel de orgolii şi resentimente, regrupându-şi forţele, trăirile, valorile în jurul unor principii şi abordări bine conturate, astfel încât să se poate încadra în dimensiunea leadershipului de bună calitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-din-urma-status-al-unui-condamnat.html

Cel mai greu este să vezi ce se află chiar în fața ta

On Martie 17, 2023

Felul cum vezi lucrurile nu este felul cum sunt ele, ci felul cum eşti tu, de fapt.

Privesc cu atenţie scaunul meu ergonomic, înainte să mă aşez la birou. Oare ce ar crede el despre mine dacă ar avea senzaţii şi emoţii implicate în legile sensibilităţii? De regulă, aceste dispoziţii sunt întâlnite mai ales la pictori, şi resimţite ca un har, ca o energie divină necreată. Iar ochii nu pot să înfățișeze gândurile oamenilor prin intermediul figurilor sau a lucrurilor, numai o mână de artist reușește asta ghidându-se după conceptul: "lucrul reprezentat vizual într-o imagine coerentă înseamnă altceva decât este cu adevărat el însuși".

Bine, mă aşez pe scaun. Dar imediat privirea mi se îndreaptă asupra tabloului aflat pe peretele din faţa biroului. Alt lucru care, benevol, îmi umple privirea cu frumosul unui peisaj de primăvară, făcând loc trăirilor care au avut loc cu mult timp în urmă, rămânând doar ale mele. Las trăirile acestea să se manifeste ca nişte spirite intermediare, în entuziasmul care parcă mă determină să cercetez cu atenţie natura şi adâncurile a tot ce mă înconjoară.

După cum se observă, impresiile cauzate de lucruri, dar mai ales gândurile despre senzaţii caracterizate prin profunzime, putând fi mai greu explicate prin cuvinte, constituie sursa ideilor care fac dintr-un artist un bun observator al lucrurilor din jur, chiar şi atunci când alte activităţi îi distrag atenţia.

Evident, realismul de care dau dovadă printr-un fel de a fi, printr-o stare de spirit exuberantă şi printr-o mulţime de cuvinte, legând semnificaţia fiecărui gând de vreun lucru exterior, am ajuns să-mi evaluez vederea după principiul: "Felul cum văd lucrurile nu este felul cum sunt ele, ci felul cum sunt eu, de fapt."

Leadership: Lucrul asupra căruia te concentrezi aduce experienţe noi de reprezentare a vizualului printr-o predominanţă a emoţiilor asupra realităţii pe care o produce pendularea între simbol şi semnificaţie?

Îmi pun o întrebare: în ce măsură are nevoie ochiul de vedere ca să poată pătrunde în realitatea unui tablou bazat pe semnificații simbolice și în mijlocul căruia, prin raporturi vagi cu psihologia, sunt sugerate jocuri felurite de pe scena vieții?

Într-o măsură mai mică sau mai mare, în funcție de imaginea al cărei obiect nu doar că semnifică ideea, ci este ea însăși. Fără a-și pierde semnificația, imaginea ochiului este o imagine simbolică prin faptul că se concretizează atât în oglindire, cât și în realitate, dar mai ales în mod independent din punct de vedere subiectiv.

Evident, ceea ce se repetă în văzul ochiului de artist, dobândind semnificația de imagine simbolică și devenind formă de expresie a ideii de "fapt izolat", este tocmai acea posibilitate năstrușnică de a descoperi ceva extrem de profund într-o realitate capabilă să reprezinte formele unei lumi superioare ce intenționează să fie amprenta absolutului. Căci atât scaunul, cât şi tabloul, ca rezultat imediat al acţiunii stimulilor asupra organelor de simţ, sunt însoţite fiecare de o dispoziţie şi o coloratură afectivă generoasă, făcând ca pasiunea mea faţă de artă să rămână constantă şi să accentueze tot mai mult acel *Wasotelas Otasojiteyi Relatheanek,* frumosul îmbrăţişat de trăirile interioare.

Vai, asta mi-a scăpat din vedere. Nu am crezut niciodată că ochiul poate fi sentimental. Căci

pe măsură ce admiram totul din jur, privirea parcă îmi cerea să-mi întorc capul spre anumite puncte de real interes peste care nu puteam să trec cu vederea. Degeaba mă străduiam să impun stăpânire asupra ochilor mei, degeaba încercam să uit lucrurile care mi-au sărit în ochi. Ceva îmi cerea, o putere stranie mă îndemna să-mi aduc aminte că am privit cu mare curiozitate, ca o întrecere între mari vizionari, zecile sau sutele de demonstrații pe care frumosul le așterne înaintea celor care recunosc bunul gust atunci când acesta apare în calea lor.

Leadership: Spiritul tău creativ poate să cuprindă laolaltă lucrurile din jur ca pe niște cazuri particulare de intervenție a logicii într-un "dinamism care își conservă sensibilitatea" ?

În Othello, celebra operă a lui Shakespeare, există două admirabile scene în care Iago îi insuflă maurului toată otrava geloziei, din ură, deoarece l-a promovat pe Cassio la gradul de locotenent, deși nu se remarcase printr-un niciun fapt de arme. Înfăptuind această crimă, subjugând cu o abilitate feroce sufletul lui Othello, Iago procedează astfel încât să lase impresia că-i face un serviciu, iar Othello îi mulţumeşte lovind pătimaş cu pumnalul pe care acesta i-l dă.

În această scenă pumnalul este lucrul ce mi-a atras îndeosebi atenţia, reprezentând un simbol al momentelor mai dure și chiar al unei părți întunecate din sufletul omului, având o problematică morală aflată la vedere. Aşadar, ceea ce exprimă lucrul, prin simbol, este tocmai ceea ce determină hotărâtor atitudinea mea faţă de artă, percepută nu ca o luminozitate orbitoare care distruge individul istoric, ci ca o realitate mult mai imediată care suportă consecinţele unei trăiri acute şi invadatoare.

Shakespeare a fost un artist sensibil la orice se întâmplă în preajma lui, fiindcă a ştiut să transforme trăirile în simbol, evident cu ajutorul lucrurilor. Nu întâmplător ochiul subtil al artistului, chiar dacă se înfățișează ca fiind de sine stătător, fapt ce aparține doar de o aparență a normalității, reprezintă unitatea dispoziției pe care o produce în sine puterea luminii de a anima ființele și lucrurile. Dar subtilitatea ochiului este, în acelaşi timp, și o consecință a luptei pe care lumina o duce cu umbra.

Ideea este următoarea. Cu cât ochiul înclină mai mult spre culoare, în spectrul unei lumini aparte proiectată pe verticala pânzei, cu atât posesorul său direct este mai însuflețit de dorința de a epata, trecând granița realității fizice. Deci el poate să confere o semnificație aparte tabloului lumii. Dar cu cât ochiul tău înclină mai mult spre profunzimea simbolurilor scoase la iveală din întunericul suferinţei şi al luptei interioare, cu atât este mai uşor să-ţi adaptezi vederea la zona reacţiilor, a emoţiilor şi a simţurilor.

De data aceasta leadershipul, aflat sub semnul modalităţii de raportare la imagine, ia în stăpânire legătura dintre lucruri şi emoţii, cu precizarea că ceea ce vezi din apropiere n-o să aibă întotdeauna deschidere către vederea la distanţă.

În acest caz, imaginea în care îţi oglindeşti sinele este o descriere a lucrului aflat în preajma ta, ba chiar în faţa ta !

Nu-i aşa? Pare de mirare că ochii ar putea să invoce agitaţia psihică alături de alte elemente dispuse în armonie, în așa măsură încât spiritul artistic să le cuprindă laolaltă ca pe niște cazuri particulare de intervenție a logicii într-un "dinamism care își conservă sensibilitatea". Adesea lucrurile sunt dominate de un anumit dinamism în care relațiile de antagonism sunt mai puţin vizibile, ceea ce le conferă acestora un aspect mai pronunțat de materialitate.

Cel mai greu este să vezi ce se află chiar în fața ta. Spun asta fiindcă de multe ori vedem,

dar nu conştientizăm valoarea a ceea ce vedem. Sau, aşa cum bine spunea cineva, detaliul este cel care îmbogăţeşte clipa, cel care poate schimba lumea: şi el îşi găseşte obârşia numai în lăuntrul nostru, apoi este reflectat în exterior sub forma lucrurilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-mai-greu-este-sa-vezi-ce-se-afla-chiar-in-fata-ta.html

Cel mai greu este să vezi ceea ce este în faţa ochilor tăi

On Ianuarie 11, 2023

O imagine de o uimitoare expresivitate nu este veşnică dacă nu îţi aminteşti de limitele ei şi dacă nu o amplifici cu profunzimea trăirilor tale.

Am construit un loc în care sufletul meu nobil, curat, vibrând a credinţă, îşi regăseşte calmul şi ordinea de care are nevoie ca să se simtă deplin mulţumit. Este şi asta un fel de artă a celor ce aspiră să slujească unui ţel mai înalt decât măruntele griji cotidiene, să facă o pauză şi să simtă cu adevărat liber. De fapt, simt că aici trăiesc în contextul unei ambianţe dominate de spiritul Renaşterii aflate la limita unor decoruri identificate sub denumirea de *Terhivanthimi* (proiecţiile unei realități exagerate, stridente).

Şi nicicând nu voi sluji mai bine arta decât punându-mi ochii la încercare: să văd tot ce este mai frumos într-un mod în care imaginea capătă un sens artistic.

Aici, pe malul mării, unde nisipul fin se învecinează cu marea deschisă, sub un cer în care nuanţele se împletesc într-un joc ameţitor, mi-am construit un colţ de rai, un prag prin care păşesc în timp ca să mă reîntâlnesc. Şi numai aici pot să absorb din ochi interiorul aceleaşi picturi expresioniste, înrobite într-o singură temă extrem de actuală *"Bijuterii cromatice maritime"*, o dată cu trecerea de la peisaj la mesaj, de la trecut, la prezent şi viitor.

Cumva, familiaritatea mea cu această temă, fiind una recurentă în spaţiul unui realism expresiv în care câmpul vizual al unei psihologii "deschise în afară" vine să identifice personajul cu latura sa lăuntrică, îmi dă speranţe într-o lume a consumului de aparenţe. Marea va fi întotdeauna vederea mea deschisă spre un orizont al unui spirit incomensurabil de pur, un orizont al Fiinţei mai profund decât orice obiect al tranzitivităţii acesteia.

Leadership: Poţi să imortalizezi o imagine într-un mod în care ea să capete un sens artistic în lumina unei viziuni fără limite, astfel încât să realizezi o corelaţie între continuitate şi permanenţă?

Locul în care mă reîntorc reflectă subiectul unei lucrări artistice, alcătuită din mai multe părți independente, care descrie natura în toată splendoarea ei. Pe această cale, utilizez lumina şi culorile pentru a reda viziunea mea proprie asupra corelaţiei între continuitate şi permanentă. În varianta ochilor mei marea își cere nisipul înapoi, dar nu fără un preţ: să fie agitată şi să aducă alge la mal, ceea ce disturbă viziunea unei frumuseţi pure, naturale.

Desigur, continuitatea este cea care mi-a dat sentimentul de a fi parte a unei mari intinderi: marea, de ea îmi agăţ mereu gândurile şi visele cele mai frumoase. Dar permanenţa înseamnă să fac parte din mare ca fiind o extindere a ei, ca un fel de conștiință exprimată prin intermediul simbolurilor celor mai încărcate cu putere emoţională.

Din păcate, n-am văzut Marea Neagră de doi ani, şi de atunci parcă a trecut o veşnicie. Motivul care domină întregul decor nu are nici precedente de tipul unei punţi peste anii îndelungaţi ce s-au scurs de când nu ne-am văzut, nici relaţii cu alte lacune ale memoriei din afara spaţiului cromatic şi plastic, dintr-o virtualitate care mă depăşeşte şi planează dominator asupra unei dimensiuni aspaţiale, psihice.

Mai degrabă, are legătură cu un soi de eternitate care își întregește treptat forţele şi își organizează unitatea în timpul prezent. Aici se nimereşte foarte bine un fragment din "Maşina

Timpului", de H.G.Wells, când personajul principal îşi mărturisea apartenenţa la o trăire dincolo de timp:

"Mi se părea că încerc mai curând tristeţea dintr-un vis, decât o pierdere reală. Dar, în dimineaţa aceea mă simţeam din nou absolut singur, teribil de singur. Mi-am reamintit de locul unde m-am regăsit de atâtea ori, de liniştea pe care o aveam acolo, de unii oameni, şi, o dată cu aceste imagini, m-a năpădit un dor dureros. Acolo unde mi-am mutat de atâtea ori sufletul, căci doar acolo mă regăseam. Iar acestei stări perfecte de melancolie îi lipsea ceva pentru a ajunge un mecanism perfect şi anume, permanenţa absolută. Mă mâhnea gândul că visul intelectului meu fusese atât de scurt..."

Leadership: Imaginea care îţi creează o stare sufletească deosebită se focalizează pe dobândirea demersului obiectiv de a reașeza pe un loc firesc un fapt de viață adesea trecut cu vederea?

Miza construcțiilor longevive în artă, înălțate din pasiunea sufletească, căreia i se adaugă sârguința eforturilor depuse în direcţia ilustrării anumitor concepte, este dobândirea demersului obiectiv de a reașeza pe un loc firesc un fapt de viață adesea trecut cu vederea, readucând în conștiința nevoia de împlinire sufletească.

Deci, accentul e pus pe ansamblul de valori estetice (armonia, lucrul frumos, sublimul, echilibrul) referitoare la conţinutul de imagini care ating sufletul pentru că inspiră emoții puternice, te înduioșează, te încurajează sau chiar te fac să priveşti viața cu alți ochi. Desigur, unele imagini pot spune o poveste întreagă, fără niciun cuvânt.

Oare tot ce am văzut în locul meu preferat nu aş fi putut vedea oricând? Fiindcă ochii trebuie antrenați să vadă dincolo de actul vederii și al experimentării, ajungând la un nivel mai avansat de aprofundare a percepției unei realități înregistrate ca amintire. Iar când liniile realității nu sunt mereu paralele, evitând pe cât posibil orice repetiție a formelor pe care le iau lucrurile din jur, atunci nici unghiurile de văz ale ochilor nu au același grad, tocmai pentru că diversitatea se obține prin atribuirea unor semnificații simbolice formelor însăși.

Da. Marea îşi închipuie că nisipul face parte din cuprinsul ei, pe când nisipul consideră că marea este o entitate vie care, în mod perpetuu, creează, susţine şi regenerează viaţa. Aşadar, cine este tentat să zăbovească în perimetrul unei singure realități care cuprinde simbolul infinitului, ca atare putând să cuprindă prezența statornică a tuturor creațiilor naturii într-o singură imagine, va trebui să se mulțumească cu absența aparentă a "formei absolute" care nu se distinge nici de particular, nici de general.

Leadershipul se poate compara cu domeniul artei atunci când adoptă ca reper de reprezentare a timpului și ca loc esențial al memoriei, acele trăiri care nu sunt limitate de partea pieritoare a omului.

Tu ai capacitatea de a exprima trăiri care pot induce altora asemenea trăiri?

Cel mai greu este să vezi ceea ce este în faţa ochilor tăi. Mai cu seamă, este greu să vezi marea şi nisipul, sub un cer în care nuanţele se împletesc într-un joc ameţitor, dacă nu eşti bine instruit în domeniul artei, şi mai ales dacă imaginile întipărite în memorie nu readuc în conștiința ta nevoia de împlinire sufletească.

Numai în domeniul artei poți descoperi ceva nou în fiecare moment din zi. Nu uita că **limitele unei imagini** sunt date de capacitatea ochilor tăi de a observa fundalul ei, rezoluţia ei, trăsăturile ei, reflexiile ei, efectele ei şi mesajele pe care ea le transmite.

Cele 11 legi ale creaţiei

On Februarie 18, 2023

Îndreaptă-ţi atenţia spre ceea ce te concentrezi, fără să ieşi din autoritatea propriei viziuni.

M-am confruntat de curând cu o anume inerție, o anume pasivitate în nuanţarea ideilor trebuincioase unei lucrări ample, ceva care mă făcea să mă închid în mine însumi, fiindu-mi din ce în ce mai greu să comunic ceea ce simt sau vreau. Practic, mă aflam într-o stare de încordare şi iritare nervoasă, ca şi când m-aş fi trezit faţă în faţă cu un alt absolut: trecerea într-o altă dimensiune a personalităţii mele în care simţirea, pusă în stare de comuniune cu iraţionalul activ, dar disciplinat de "rezonabil", părea cumva diluată de sentimentul obscur al unei ofense de nesuferit.

Da, scrisul seamănă cu o șaradă plină de mistere pentru ochiul profan, adesea fiind strâns legat de o stare de slăbiciune, o stare de aşteptare a ideilor bune, egală cu o stare de melancolie sau de singurătate, încât rişti să te închizi în tine însuţi şi să te izolezi de toată lumea, ajungi chiar să te temi de orice relaţii cu oamenii. Sau, cum spunea cineva pe un blog personal: *"Nici nu vreau să mai ştiu de ocupaţiile zilnice. Toate îmi impresionează neplăcut nervii şi aşa destul de zdruncinaţi. Nimeni însă nu-mi împărtăşeşte tristeţea."*

Memoraţi aceste legi. Le-am scris în primul rând pentru mine, ca să nu fiu dominat şi zdruncinat de tristeţea lipsei de inspiraţie care mă însingurează foarte tare în momentele de creaţie. Ştiu că pare absurd, dar chiar şi un creator bun trece prin perioade albe, când totul pare lipsit de semnificaţie şi de direcţie. Sper ca aceste legi să vă îndrume către o singurătate "productivă", nu către o distanţare de voia bună, de arătatul avânt titanic.

Leadership: Creaţia ta reuşeşte să emoţioneze prin intermediul unui moment plin de forţă, luând în considerare finitudinea unei lumi închise între macrocosm şi microcosm?

A fi un creator desăvârşit, presupune un efort greu de îndurat, ca un frig cumplit care îţi mănâncă din oase, îţi intră în organe prin fiecare părticică de piele lăsată liberă şi îţi consumă toată energia. Este un greu pe care doar cei cu un real potenţial spiritual pot să-l transforme în putericie, un drum lung pe care îl parcurg doar maratoniştii excepţionali - aceia care nu-şi încheie cursa la linia de final.

Ia seama: ceea ce scrii poate fi analog unei lumi închise între macrocosm şi microcosm, adică între ceea ce își doresc ceilalţi şi ceea ce simţi tu. Aşadar, păstrarea unui echilibru între ceea ce cred şi vor ceilalţi, şi ceea ce crezi şi vrei tu să evidenţiezi, este esenţială pentru găsirea unei finalităţi a textului care ar trebui intuită şi anticipată.

Leadership: Obiectul creaţiei tale se poate camufla într-o "privire din-afară" prin prisma noţiunii de similaritate afectivă cuprinsă denotaţie, conotaţie şi simbol?

În spaţiul şi timpul creaţiei, unde ştiinţa se amestecă cu planul emoţional, se relevă nu numai diviziunile textului sau remarcile autorului, ci şi intensitatea însăşi cu care se desfăşoară o acţiune ieşită din comun, un eveniment aleator care pune în mister toată suflarea omului, apoi se consumă în intriga povestirii şi în semnificaţia morală a acesteia. Viteza de derulare a replicilor şi prezenţa unui moment culminant pot să amplifice senzaţia de irealitate, replicile neaşteptate, pantomima vioaie şi inteligentă, fizionomia şi alura personajului aflându-se într-un raport de similaritate esenţială.

În temeiul acestei similarităţi, după cum observa scriitoarea Cotorcea Livia, cuvântul poate înlocui gestul, iar gestul suplineşte cuvântul, amândouă aceste semne înscriindu-se într-un personaj care, în evoluţia lui, se manifestă ca un cuvânt sau ca un gest mimic, adică se reduce la pecete (sens fundamental) şi dezvoltă această pecete în conotaţii.

Un reper de primă importanţă în stabilirea specificului textului scris, sub îndrumarea unei gândiri care se gândeşte pe sine, ni-l oferă afirmaţia conform căreia modul în care îţi conturezi ideile se naşte din etalarea unei intenţionalităţi clare, emoţionale, transformatoare, o intenţionalitate de conştiinţă şi adevăr orientată în lucrul contemplat.

De exemplu, o informaţie importantă, în calitatea sa de subiect al unui enunţ, poate să conţină implicit o întâmplare ieşită din comun şi, prin aceasta, devine "ochiul" unui personaj. Această întâmplare, cum ar specifica un poet care vede, se vede şi este văzut scriind, reprezintă pecetea personajului şi apare ca o condiţie a oricărei acţiuni a lui.

Pentru a surprinde leadershipul în complexitatea şi în dinamismul lui, trebuie să recurgi la un procedeu inedit de aducere în prim plan a unei experienţe personale mai vaste, prin intermediul unei creaţii care interpretează viziunea unei noi laturi a expresiei „a aduce plus valoare”.

Cele 11 legi ale creaţiei sunt trebuincioase realizării unei lucrări originale care deschide oamenilor drumul către lumea academică și intelectuală. Ele pot fi tratate ca o combinație între ambiția de mărire a propriei valori şi de apreciere socială, de creștere a prestigiului, și ocazia de a descrie o realitate personală a cărei relevanță este, în imaginea de ansamblu, hotărâtor majoră.

Etalarea unei palete vaste a nivelelor de lectură, scrisul poartă pecetea unei creaţii originale, a unei individualităţi bine conturate, fiind resimţită ca etalare a unei palete vaste a nivelelor de cultură. Şi tot scrisul, ca pretext al unei intenţionalităţi stabile, îndreptată în sensul unei realităţi sensibile care ar închipui una nesensibilă, devine temeiul funcţiei portante a personajului povestitor, precum şi germenele unei intrigi organizate, concise, precise.

Se spune că arta este nemuritoare, că printr-o creaţie artistică îţi câştigi locul în eternitate. Aşadar, creaţia unui scriitor, ca nucleu narativ al textului real sau simbolic, nu trebuie întreruptă în continuitatea ei de prezenţa unitară pe care o realizează personajul cheie, prezenţă marcată uneori prin izolare, fapt care impune cuvântul şi liniştea dintre cuvinte.

Source: https://neculaifantanaru.com/cele-11-legi-ale-creatiei.html

Cele două feţe ale sufletului

On Decembrie 01, 2010

Modelează-ţi sufletul cu atenţie, finisând latura bună din tine şi nelăsând să intervină cea întunecată.

În celebra carte *"Secretele Succesului"* , scriitorul Dale Carnegie povesteşte o întâmplare din viaţa lui Abraham Lincoln.

În noaptea de 4 iulie, 1863, în timpul Bătăliei de la Gettysburg, generalul Lee şi armata lui învinsă, şi-a început retragerea spre sud sub o ploaie torenţială. Ajunşi la Potomac s-au împotmolit din cauza fluviului care ieşise din matcă şi nu putea fi traversat. Lee era prins în capcană.

Abraham Lincoln a înţeles perfect. Aceasta era marea şi unica ocazie pe care o aşteptase atâta timp, de a captura armata lui Lee şi de a pune capăt războiului. Plin de speranţă, i-a ordonat generalului George Gordon Meade, omul său de nădejde, să-l atace imediat pe Lee. Însă Meade a făcut exact contrariul: a şovăit, a amânat, a refuzat să-l atace pe Lee, găsind tot felul de scuze, iar în cele din urmă apele s-au retras, iar Lee, împreună cu restul armatei sale, a reuşit să traverseze Potomacul.

Furios la culme, foarte dezamăgit fiindcă Meade nu a avut curajul să-i aplice lui Lee lovitura de graţie şi să-l înfrângă definitiv, deşi îl avea în mână, Lincoln a redactat aceasta scrisoare către Meade:

"Nu cred că sunteţi conştient de consecinţele dezastrului produs de fuga lui Lee. Îl aveam în mâini şi capturarea lui, asociată cu recentele noastre victorii, ar fi încheiat războiul. În condiţiile de faţă conflictul se va prelungi pe un termen nedefinit. Dacă nu aţi fost capabili să-l atacaţi pe Lee lunea trecută, când nu eraţi expuşi la riscuri, cum aţi putea să faceţi această ispravă la sudul râului unde nu puteţi transporta decât o mica parte – nu mai mult de două treimi – din forţele de care dispuneaţi atunci? N-ar fi înţelept să pretind şi nu voi pretinde că veţi avea succes acum. V-aţi irosit şansa şi acest eşec m-a marcat puternic."

Leadership: Poţi să-ţi direcţionezi gândurile după sentimentele pe care le trăieşti în momentele de încercare, încât să atragi evenimentele pe care le vei experimenta într-un context de tip "reper al caracterului" ?

Marele scriitor argentinian Jorge Luis Borges a spus odată un mare adevăr: *"Ceea ce rostim nu seamănă întotdeauna cu noi înşine."* Generalul Meade n-a văzut niciodată această scrisoare, fiindcă, se pare, Lincoln nu a expediat-o niciodată. Scrisoarea a fost găsită printre documentele lui după moarte.

Probabil, înainte să expedieze scrisoarea, Lincoln s-a uitat în oglindă, s-a pus faţă în faţă cu el însuşi, cu cel care era el cu adevărat, cu propriile sentimente şi valori, şi s-a gândit cu grijă dacă este bine, sau nu, să spună tot ce avea pe suflet.

Punându-se pentru o clipă în locul generalului Meade, privind lucrurile din perspectiva acestuia – a unui om timid care trecuse prin atâtea bătălii şi văzuse atâta moarte în faţa ochilor, a cărui timpane fuseseră străpunse de urletele şi zbieretele răniţilor şi muribunzilor - şi ascultându-şi inima cu adevărat, Lincoln a decis în final să nu-şi descarce supărarea, păstrând scrisoarea în biroul său.

Pentru o clipă Lincoln şi-a văzut cele două feţe ascunse ale sufletului său: cea bună şi cea rea. Putea să-l judece cu asprime pe Meade după faptele sale şi să-l mustre, rănindu-i astfel sentimentele – ceea ce l-ar fi obligat să părăsească armata. Însă Lincoln, fiind înzestrat cu o mare putere empatică, a ţinut cont mai mult de partea bună a sufletului său, punând la socoteală simţămintele generalului său.

Lincoln a reuşit să-şi dezvăluie îngerii şi demonii în faţa oglinzii - latura buna a sufletului său şi latura întunecată. Însă nu a permis laturei sale negative să influenţeze buna funcţionare a leadershipului său. Există un interval între stimul şi răspuns, iar cheia către un leadership eficient este felul în care folosim acel interval, şi dacă optăm spre decizia cea mai bună.

Leadership: Ai curajul să renunţi la orice încercare de a-ţi înfrânge pornirile, fără să deformezi imaginea clarităţii cu care îţi percepi greşelile din spaţiul ostil al regretelor?

Te dedici cu tot sufletul remedierii defectelor tale de caracter care nu-i lasă pe oameni să evolueze spre a fi noi modele de urmat?

Dacă eşti un lider foarte bun, atunci te vei dedica cu tot sufletul remedierii defectelor caracterului tău. Aşa cum un sculptor stăpânit de o puternică patimă creatoare îşi modelează figura cu gesturi subtile, calculate, foarte stăpânite, şi se opreşte să finiseze orice detaliu, tot aşa şi tu trebuie să-ţi modelezi propriul suflet cu atenţie, ascultându-ţi glasul interior, cu o mare răbdare, "finisând" latura bună din tine şi nelăsând să intervină cea întunecată. Nu lăsa niciodată emoţiile negative să câştige teren în faţa propriei tale conştiinţe.

Crezi că ştii totul despre oameni? Greşeşti dacă crezi asta. De fapt, s-ar putea să nu ştii nimic despre ei. Însă, daca îţi doreşti din tot sufletul şi ai îndeajunsă răbdare, vei reuşi să priveşti lucrurile din perspectiva lor. Iar acesta este primul lucru pe care trebuie să-l faci pentru ca leadershipul tău să funcţioneze mai bine: să-ţi schimbi atitudinea şi gândirea, analizând orice situaţie prin prisma celorlalţi.

Va exista o permanentă stare de pândă între tine şi oamenii din jurul tău. Iar dacă te asemeni cu acei lideri severi care, cu un fel de satisfacţie răutăcioasă îşi descarcă supărarea pe fiecare persoană care nu reuşeşte să execute ordinele sale cu sfinţenie, te vei pune într-o lumină destul de proastă. Deschide-ţi sufletul înainte să judeci oamenii după faptele lor, înainte să le zdruncini încrederea în ei înşişi. Trebuie să existe în tine o urmă de blândeţe şi de empatie, nu-i aşa?

În leadership descoperim o abundenţă nebănuită a situaţiilor în care se aplică deformarea sau supradimensionarea unui fragment din caracterului omului care atentează la coloană vertebrală a obligaţiei de a fi martorul principal la drama propriei sale însingurări sau înstrăinări.

Cele două feţe ale sufletului sunt, în esenţă, legate de aspectul tău interior, nevăzut celorlalţi, dar care la un moment dat iese la lumină. Ele sunt coordonatele care te definesc ca persoană, respectiv ca lider, care îţi descriu caracterul, trăsăturile tale frumoase sau întunecate, şi care contribuie la succesul tău pe termen mediu şi lung. Însă cele două feţe ale sufletului tău se vor lupta permanent, una se va lupta să înţeleagă simţămintele celorlalţi oameni, cealaltă să le ignore. Trăsăturile tale dominante vor fi cele care vor influenţa deciziile pe care le vei lua.

Concluzie: Se spune că toţi suntem alcătuiţi dintr-o componentă Ying şi una Yang care permanent ar trebui să fie în echilibru. Dar sunt momente când una din ele este dominantă. Dacă ne lăsăm dominaţi de una din ele, riscăm să eşuăm în deciziile noastre.

Fă permanent efortul de a-ţi cunoaşte cele două componente ale sufletului, mai ales pe cele legate de aspectele negative pentru a le putea corecta, deoarece ele pot uneori determina luarea unor decizii cu efecte catastrofale. Nu uita că liderii cei mai buni se dedică cu tot sufletul remedierii defectelor legate de caracterul lor.

*** Notă:** Dale Carnegie - *Secretele Succesului* , Editura Curtea Veche, 2002.

Cele două identităţi ale lui Eisenstein

On August 13, 2014

Descoperă noi perspective de gestionare a leadershipului, analizând proporţia dintre cele două constante ale valorii sale.

Biografului nu-i sunt permise pronosticurile, totuşi sunt sigur că odată, în moştenirea literară a lui Serghei Eisenstein, se va găsi confesiunea confirmând acestea. Munca sa la realizarea următoarelor filme nu face decât să confirme o atare ipoteza. Până atunci notăm contradicţiile şi încercăm să descoperim în labirintul lor un mecanism de creaţie care se va perpetua: ideea. Abstracţia generează totdeauna la el succesiunea vulcanică a soluţiilor artistice care apoi, la analiza severă, se dovedesc a fi fost riguros ordonate după legi imuabile.

Să nu uităm însă că legea lăuntrică a operei de artă o creează nu esteticianul, ci artistul. În acest sens exista un continuu conflict, sub masca unei perfecte înţelegeri, între Einsestein-creatorul şi Eisenstein-esteticianul. Cel de-al doilea se străduieşte, cu invidie, să-i smulgă meritele primului. *****

Leadership: Stilul tău de a combina mai multe perspective de abordare a unui subiect de actualitate se întregeşte prin calitatea de a fi autentic sub aspectul condiţiilor de valabilitate şi de fond ale unei opere care se vrea a fi forma unei singure arte?

Leadershipul trebuie să fie util şi totodată atrăgător ca să aducă rezultate pe măsură aşteptărilor, iar aici vorbim despre o combinaţie a tuturor variantelor de realizare a unei creaţii de mare valoare şi popularitate. Din păcate, nu tot ceea ce este atrăgător are în mod necesar valoare educativă, constructivă şi mobilizatoare.

Leadershipul se întregeşte mai degrabă prin calitatea de a fi autentic sub aspectul condiţiilor de valabilitate şi de fond ale unui motto pe care îl putem ataşa şi aici: "unitate în diversitate", conform criteriilor de evaluare a performanţei în ceea ce priveşte aprofundarea cunoaşterii unui subiect care răspunde unui interes practic. Dar se întregeşte şi prin capacitatea de a transforma o idee în realitatea unor concepte binecunoscute, dar repovestite în alt sistem de referinţă.

Referindu-ne mai ales la, condiţiile de valabilitate ale unei opere de arta, ele pot fi îndeplinite prin ceea ce realizezi prin prisma unor noi abordări a temelor artistice, în timp ce condiţiile de fond pot fi îndeplinite printr-un proces de lărgire a conţinutului ideatic şi de generalizare a valorilor pe care le cultivi.

Subiectele pot surprinde o vedere de ansamblu, de la înălţime, o perspectivă mult mai spectaculoasă asupra lumii, asupra vieţii, asupra evenimentelor, asupra personajelor, riguos înfăţişate prin meritul artistului de a disloca arta din perimetrul viziunilor plastice, orientând-o către epic, către literatură, către o înţelegere a realităţii care îl caracterizează pe om într-o anumită treaptă a evoluţiei intelectuale sau spirituale.

O operă care se vrea a fi forma unei singure arte nu se naşte din dispoziţia de a te concentra asupra încercării de a obţine o promovare sau o reacţie pozitivă din partea altor persoane, ci din capacitatea de a fi autentic în ceea ce vrei să te reprezinte ca stil şi personalitate în controversa dintre estetică şi durabilitate.

Un regizor foarte bun este acela care ştie să construiască un scenariu după acea vestită maximă enunţată de Coco Chanel: *"Nu trăiești decât o singură dată. Ai putea să fii și amuzant, cu ocazia aceasta."*

Pentru a urca pe culmile performanţei va trebui să te autoevaluezi regulat, mai întâi prin prisma creatorului care îşi exprimă idealurile prin originalitate, în scopul producerii unui nou tipar de gândire, punând o parte din sine în fiecare element al activităţii de cercetare. Apoi prin prisma unui promotor de „produs atractiv" care, chiar şi în perioade mai puţin faste, stimulează prin imaginea de brand, prin pozitivitatea lui, prin sensul pe care îl atribuie realităţii, prin mesajul de efect pe care îl transmite, prin sugestie, prin abilitatea de a se integra în diverse medii, prin puterea de a înfrumuseţa funcţionalul, fără a-l compromite.

Dacă nu vrei ca leadershipul să devină un obstacol în calea procesului de dezvoltare, atunci analizează proporţia dintre cele două constante ale valorii sale: estetica şi durabilitatea. Observă convergenţa lor în raport cu produsul finit, analizând bogăţia de sensuri ale mesajului pe care îl promovezi în ceea ce priveşte stilul şi de trendul de creştere pe care îl traversezi.

Estetica este ceea ce se vede într-o imagine plină de viaţă. Durabilitatea este ceea ce se constituie într-o adevărată geografie a interiorităţii care conduce într-o singură direcție, cea a spiritualităţii creaţiei.

Aşa cum o pictură se poate remarca prin profunzimea expresiei realiste, leadershipul - ca produs al gândiri tale - trebuie să se remarce prin puternica lui individualitate. Leadershipul este un bun ce trebuie individualizat prin măsurarea, compararea şi cuantificarea celor două elemente variabile: „artă creativă" sau „creaţie estetică".

Creatorul şi Esteticianul sunt două feţe ale aceleiaşi monede, sunt două aspecte ale aceleiaşi existenţe, ale aceleiaşi energii, dar care se deosebesc prin faptul că primul se concentrează asupra mixului optim de "context" şi "conţinut", al doilea se concentrează asupra aprecierilor pozitive prin intermediul generării efectelor vizuale de înaltă calitate.

Cele două identităţi ale lui Eisenstein evidenţiază dualismul creatorului de performanţă în leadership care trebuie să se distingă şi prin originalitate estetică, dar mai ales prin creativitate bazată pe elemente ştiinţifice cu valoare aplicativă şi transformatoare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Cele două proeminenţe ale leadershipului

On Septembrie 25, 2016

Trezeşte "revolta" celor din jur, dovedindu-le totodată superioritatea ta în întinderea şi adâncimea gândirii.

Personalitatea sa era cuceritoare. Îi plăcea să-i facă pe ceilalţi să râdă, dovedindu-le însă totodată superioritatea lui în întinderea şi adâncimea gândirii. Fantezia sa extraordinară şi pasiunea profundă pentru inovaţie în creaţie îi fascinau pe cei care l-au cunoscut atunci. Sunt trăsături ce i-au rămas proprii până la sfârşitul vieţii.

Îi domina pe cei din jur. Un prim contact cu el trezea revolta interlocutorului. Cei ce aveau tăria de a ajunge să-l cunoască îndeaproape erau cuceriţi de farmecul lui. În fond nu era vorba de infatuare. Cunoscându-şi perfect valoarea, relaţia sa cu cei din jur pornea de la această premisă devenită fapt obiectiv. Pentru geniul său, intuit şi descoperit de minţile luminate încă din acea vreme ca un fapt, numele său devenise un superlativ al puterii creatoare.

*O ştia şi nu o ascundea ruşinat. Accepta aceasta lucid şi obiectiv. Pe mulţi faptul însuşi îi irita. Şi pare că nici atunci, nici mai târziu vreodată, Eisenstein nu menaja şi nu ţinea seama de această iritare. Dimpotrivă. **

Leadership: Poţi să pretinzi respect prin imaginea afişată de funcţia „Defying", fără să afişezi altă imagine prin accesarea link-ului „Follow Me"?

Plecând de la zicala „ *Fii tu însuţi și o să afli cine ți-e prieten* ", în cazul trecerii de la faza de autoevaluare la cea de dezvoltare, se poate ajunge la cazul de exploatare a percepţiilor celorlalți prin maximizarea valorii propriei ființe. Care duce la ipostaza de dependent de o anumită atmosferă de splendoare, de o anumită emoție pe care o poți controla în scopul evidenţierii trăsăturilor tale dominante.

Imaginea unui lider trebuie să îmbrăţişeze statutul de "superlativ al puterii creatoare", încât oamenii să fie uimiţi de vastitatea unei gândiri ieşite din comun, să fie atât fascinaţi cât şi înspăimântaţi, încât să se creeze o situaţie de alarmă. Este singura situaţie care atrage cel mai mult atenţia.

Trebuie ca imaginea ta să se substituie unui mod de alcătuire a structurii de personalitate care permite adaptarea la orice fel de presiuni exterioare, fără ca prin aceasta să-ţi periclitezi latura cea mai de sus a identităţii. Strădania maximă este de a fi un om înrădăcinat profund în solul superiorităţii, în întinderea şi adâncimea gândirii.

Superioritatea este, uneori, modalitatea de a-ți demonstra valoarea prin prisma fascinaţiei pe care o manifeşti faţă de contrariul aşteptărilor lumii.

În acest caz, preocuparea ta trebuie să cristalizeze îndrăzneala supremă de a-ți menține impactul, această formă de deplinătate care nu lasă loc de regrete, fără a căuta explicaţii şi argumente în funcţie de noile schimbări ale realităţii celor din jur. Trăsăturile care îţi rămân proprii până la sfârşitul vieţii trebuie să denote o anumită viziune despre tine, o anumită imagine, o anumită părere, cum că indiferent ce faci – faci fiindcă este pe placul tău, nu pe placul altora, şi că este în folosul ştiinţei, nu în folosul unei persoane care are nevoie de ajutor ca să se afirme.

Un lider știe să se prezinte în ipostaza de „băiat plin de sine”, şi nu o ascunde ruşinat. Acceptă aceasta lucid şi obiectiv. Pe mulţi faptul însuşi îi irită. Dar el nu menajează şi nu ţine seama de această iritare. Dimpotrivă.

Astfel devii un superlativ al puterii creatoare. Să creezi din tine o imagine neobişnuită, să pretinzi respect prin imaginea afişată de funcţia „Defying”, fără să afişezi altă imagine prin accesarea link-ului „Follow Me”, trezind adesea revolta interlocutorului și cu toate acestea el să fie cucerit, asta echivalează cu un salt în gol de la înălțime care nu-ți „rupe picioarele” la impact.

Dimpotrivă, uneori te transformă într-un om superior, încrezător şi înzestrat cu multe daruri de la Dumnezeu. Trebuie să fii un caz excepţional.

A trezi revolta celor din jur înseamnă să demonstrezi că posezi o abilitate pe care nimeni altcineva nu o are, şi că această abilitate funcţionează la capacitate maximă fără să i se impună anumite măsuri şi fără să fie afectată de vreo pasiune egoistă.

Cele două proeminenţe ale leadershipului sunt reprezentate de două tipuri de personalităţi distincte: una care trezește revolta celor din jur și alta care își cunoaşte perfect valoarea, relaţia sa cu cei din jur pornind de la această premisă devenită fapt obiectiv.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/cele-doua-proeminente-ale-leadershipului.html

Cercul care închide toate sensurile

On Aprilie 02, 2008

Adaugă o imensă semnificaţie leadershipului tău, fără să pierzi din vedere idealul de om desăvârşit pe care îl poartă în suflet ceilalţi oameni.

Vreau să încep acest articol prin a povesti despre un moment istoric, care îl are în centrul acţiunii pe faimosul general rus Alexander Suvorov. Victoriile atât de scump dobândite la Trebia, Novi şi Cassano stinsese entuziasmul armatei sale. Avangarda nu mai voia să pornească spre Franţa. Suvorov se adresă soldaţilor săi, dar nimeni nu-i dădu ascultare. Totul părea pierdut. Nu şi dacă ar fi întrebuinţat vreun mijloc puternic de a-i readuce la supunere pe răzvrătiţi.

Suvorov luă opt sergenţi şi le ordonă să sape o groapă. După 10 minute groapa era gata, spre marea mirare a întregii armate care se strânse în cerc, căţărându-se pe cele două dealuri care mărgineau drumul.

Atunci, Suvorov descălecă, îşi rupse sabia şi o aruncă în groapă; îşi smulse epoleţii, unul după altul şi îi aruncă în groapă; apoi îşi luă decoraţiile ce-i acopereau pieptul şi le azvârli peste sabie şi epoleţi. În sfârşit dezbrăcându-se până la piele, se culcă el însuşi în groapă, strigând cu glas tare:

- Acoperiţi-mă cu pământ şi lăsaţi aici pe generalul vostru ! Nu mai sunteţi copiii mei, nu vă mai sunt părinte; nu-mi rămâne decât să mor !

La aceste cuvinte, rostite cu un glas atât de puternic încât fuseseră auzite de toată armata, soldaţii ruşi săriră în groapă plângând, şi ridicară pe general în braţe, rugându-l să-i ierte şi să-i ducă în luptă împotriva inamicului.

- Aşa da ! Strigă apoi Suvorov, îmi recunosc copiii. Contra inamicului ! Contra inamicului !

Leadership: Poziţia pe care o deţii se bazează pe o putere de convingere care reflectă teama ta de a pierde ceva care este important pentru tine, mai ales dacă nu eşti sigur ce simt ceilalţi din jur?

Un lider nu renunţă niciodată la poziţia pe care o deţine. Când vrei să întăreşti relaţiile cu cei pe care îi conduci, nu renunţa niciodată la poziţia pe care o deţii. Suvorov nu a renunţat la poziţia lui. Ci i-a determinat pe soldaţii săi să creadă în el, i-a convins prin puterea de sugestie, prin voinţa sa, că poziţia lui este cheia reuşitei în acel moment dificil.

Un lider care nu se bazează pe puterea sa de convingere, care nu ştie să-şi păstreze poziţia pe care o deţine, este ca un pilot de curse aflat în competiţia vieţii lui, a cărui maşină rămâne fără combustibil. Odată ce ai construit relaţii cu oamenii şi ai trecut la un nivel superior de performanţă, nu abandona şi nu neglija niciodată aceste relaţii.

Leadershipul este ca un cerc care închide toate sensurile de urmat ale celorlalţi oameni – drumurile sunt de la centru sau la periferie, şi invers. Spun asta fiindcă singura cale de a-i câştiga pe oameni de partea ta este să le anulezi orice nedumerire faţă de modul tău de a-ţi atinge scopurile şi să-i îndrepţi, prin voinţa ta, prin credinţă, prin puterea de convingere şi sugestie, prin punerea în valoare a potenţialului lor - spre o singură direcţie, cea dorită de

tine.

Indicatorul spre o direcţie de urmat este dat de exemplul personal care reflectă cel mai bine poziţia ta de lider. Trebuie să fii un model pentru oameni, să conferi o înţelegere superioară a esenţei leadershipului tău. Iar eu cred că atitudinea ta faţă de opiniile, aşteptările şi perspectivele oamenilor determină ataşamentul lor faţă de tine. Dacă îi laşi pe oameni să câştige teren în faţa leadershipului tău, înseamnă că nivelul tău de influenţă este superficial. Adaugă o imensă semnificaţie leadershipului tău, fără să pierzi din vedere idealul de om desăvârşit pe care îl poartă în suflet ceilalţi oameni.

Leadership: Oamenii reacţionează plin de curaj în faţa dinamicii propriei tale naturi deterministe reflectată în conştiinţa istorică, sau eşti ca "o roată care se învârteşte singură" pe calea imprevizibila ce se deschide înaintea ta?

Cum îi îndrumi pe oameni în direcţia aleasă de tine? Care sunt paşii pe care trebuie să-i faci pentru a le influenţa în mod pozitiv sensul lor de deplasare? (Cum le poţi influenţa perspectivele de dezvoltare? Nu uita că elementul care are cel mai mare impact pentru performanţa ta este nivelul de leadership la care te afli în relaţie cu fiecare persoană în parte. De aceea te întreb: cum reacţionează oamenii la schimbarea impusă de tine?

Nu poţi să fii acceptat ca lider dacă oamenii nu te înţeleg, nu-i aşa? Oamenii nu pot să-ţi acorde un minim de încredere dacă nu ai o oarecare înrâurire asupra existenţei lor, asupra voinţei lor, asupra judecăţii lor, asupra comportamentului lor, dacă viziunea ta nu corespunde valorilor după care ei se ghidează în drumul către performanţă şi succes. Judecă, deci, bine valorile după care se ghidează oamenii înainte de a face pasul care te apropie de ei.

Dă o şansă leadershipului tău dacă vrei să-ţi menţii poziţia mai mult timp. Pentru asta trebuie să pătrunzi în lumea interioară a celorlalţi oameni, să te apropii moral şi emoţional de ei, să citeşti cele mai adânci sentimente ale lor, etalându-le semnificaţia misiunii, importanţa ei şi motivele pentru care ei trebuie să se implice în continuare, cu un avânt tot mai mare. Atitudinea şi capacitatea ta de a te adapta la fiecare situaţie în parte este cheia întregului proces de finisare a leadershipului tău.

Leadershipul este ceea ce te face să te simţi puternic şi urmat de ceilalţi oameni, atunci când timpul istoriei se hrăneşte cu luarea deciziilor tale.

Cercul care închide toate sensurile relevă de fapt mobilizarea celorlalţi oameni spre acţiune, spre rezultate bune, spre o realitate în care viața nu se mai rezumă la „a supraviețui", ci la a contribui la atingerea unui scop măreţ capabil să facă istorie. Toţi cei care urmează liderul în mod loial (până la capăt) închid cerul încrederii pe care se bazează liderul, simţindu-se obligaţi să acţionezi în numele unei cauze care înlătură de multe ori caracterul pedepsibil al unei fapte.

Source: https://neculaifantanaru.com/cercul-care-inchide-toate-sensurile.html

Cercul inimilor surde

On August 11, 2011

Nu contează ce etalezi în faţa ochilor celorlalţi, ci ceea ce semeni în inima lor.

Vă amintiţi filmul „ *Meet Joe Black (1998)* ”? La un moment dat Bill Parrish, fondatorul şi preşedintele corporaţiei Parrish Communications, se adresează celor 14 membri ai comitetului director, adunaţi în sala de consiliu, nerăbdători să primească confirmarea lui Bill în privinţa ofertei generoase a lui John Bontecu de a achiziţiona compania.

- M-a interesat să-l cunosc pe John, ieri. Impresionant, cred…Dar, m-a pus pe gânduri. Eu am început afacerea asta pentru că asta îmi doream s-o fac. Ştiam că nu voi deveni un mare scriitor, dar, de asemenea, ştiam că viaţa nu înseamnă doar să cumperi un lucru cu un dolar pentru a-l vinde cu doi. Voiam să realizez ceva la un standard foarte înalt. Voiam să transmit ştiri lumii. Şi voiam să le transmit aşa cum sunt.

Bill a captat atenţia celor aflaţi în sală, astfel încât toţi îl ascultară nu doar cu mintea, ci şi cu inima. Însă, gândurile sale erau foarte diferite de cele ale membrilor consiliului. Aceştia, intuind că Bill nu va accepta propunerea lui Bontecu, nu păreau să fie în totalitate de acord cu el.

Leadership: Venitul personalizat al compoziţiei oratorice pe care o iau în considerare oamenii din jur creşte sau se reduce sub presiunea contextului caracterizat de costul strălucirii cu care ţi-ai afirmat nota originală a personalităţii tale?

Un lucru important trebuie să reţii. De obicei, a le vorbi oamenilor despre propriile tale idealuri e ca şi cum ai striga cuvintele într-o fântână goală. Acolo cel puţin ecoul îţi răspunde. În general nimeni nu este impresionat de ce spui tu dacă interesele tale nu corespund cu ale lor.

În cazul lui Bill, lucrurile au stat cu totul altfel. În final aproape toţi membrii comitetului director au salutat decizia sa şi au acceptat-o, fiindcă el a reuşit să le inducă acea stare de alertă fundamentată pe o raţiune temeinică şi pe nişte valori personale care contau foarte mult pentru ei. Atunci, cu toţii au înţeles perfect ce îl caracterizează pe Bill.

Ceea ce se înscrie într-un avânt oarecum autojustificativ de forţă sau de recunoştinţă faţă de ce ai mai bun în tine nu este viziunea care leagă „salvarea" lumii de vreun dezastru oarecare, ci gustul subtil al valorilor spirituale stimulat de concepţia despre rolul personal în evoluţia unei formule de origine creştină: încearcă să generezi sentimentul pe care te aştepţi să îl ai după ce îţi atingi obiectivele !

Dar aportul cel mai important al percepţiei tale faţă de tine însuţi în raport cu lumea din jur, subordonată anumitor realităţi şi principii care îţi permit să păşeşti înainte spre o treaptă mai înaltă de înțelepciune, este poate acela privitor la ştergerea graniţelor dintre prezenţă şi conştiinţă.

Prezența este ceea ce te recomandă ca specialist, ca parte a unui proces de îmbunătăţire constantă a performanţelor. Iar conștiința este ceea ce te recomandă ca judecător al faptelor pe care se întemeiază convingerile de nezdruncinat de la care se pleacă în abordarea oricărei diferenţieri valorice, căpătând valenţe de catalizator al tendinţelor de exteriorizare prin destănuirea unor lucruri profunde despre tine.

Să aduci la cunoştinţa oamenilor ce se întâmplă înainte de a se întâmpla este o promisiune a reuşitei dezvăluită încă incomplet, adică fără ajutorul unei revelaţii de mare încărcătură afectivă şi spirituală.

Înainte ca valorile tale să fie acceptate, precum cunoaşterea şi valorizarea trecutului, trebuie să proiectezi în conştiinţa oamenilor condiţiile şi lecţiile reuşitei profesionale, trendul unor împliniri de excepţie, prin dorinţa de afirmare a profunzimii care cere să fii super-onest în ceea ce exprimi faţă de ceilalţi.

Oamenii nu te vor sprijini dacă nu îmbraci mereu acea haină fără pată a personalităţii tale care se distinge prin calităţi unice, extraordinare, pe care ei să le admire la tine.

Nu contează ce etalezi în faţa ochilor celorlalţi, nu contează ce idealuri măreţe ai. Ci contează numai ce semeni în inima lor. Dovada caracterului tău bun şi puternic stă în capacitatea ta de a rezona cu ceilalţi, de a te raporta aşteptărilor lor, de a corespunde cu modelul de lider pe care îl doresc ei cu adevărat. Nu-i de-ajuns să le zgudui din temelii toate îndoielile şi „De ce-urile", trebuie să primeşti şi confirmarea lor în ceea ce priveşte transformarea ta în persoana pe care ei o consideră potrivită idealurilor lor.

Captarea atenţiei oamenilor începe cu felul în care te autopercepi din punct de vedere al modului cum te raportezi la experienţele trecutului - care impulsionează spre transformarea atitudinii faţă de viaţă sau spre extinderea conştiinţei de îndatorire spirituală.

Cercul inimilor surde simbolizează consecinţa unei abordări neconvingătoare a liderului care nu s-a străduit sau nu a putut să ajungă la sentimentele oamenilor. Simbolizează acea lipsă de consens sau de concordanţă a sentimentelor ce stau la baza raţiunii, fără de care uneori nu ai şanse de câştig.

Din "cercul inimilor surde" fac parte toţi acei oameni care nu cred în tine şi nu te sprijină în deciziile tale fiindcă nu te cunosc îndeajuns de bine. Ca să convingi oamenii să te susţină în deciziile pe care le iei, mai întâi trebuie să rezonezi cu ceea ce simt ei.

Aşa după cum „somnul raţiunii naşte monştri" (Francisco de Goya), tot aşa raţiunea pură fără sentimente nu poate exista.

Străduieşte-te să ajungi în adâncurile sufletelor pe care le conduci. Nu e suficient să etalezi o perspectivă ce corespunde cu viziunea şi interesele tale personale, ci în primul rând e necesar să sădeşti în sufletul lor credinţa că îi dirijezi în folosul lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/cercul-inimilor-surde.html

Cercul

On Martie 21, 2016

Învaţă să te reprezinţi într-un context al formei tale concrete de autoexprimare, de-a lungul timpului, în relația dintre unităţile fundamentale identitare „Origini și Consecinţe”.

Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să ţin departe de ochii lumii această latură personală, ca un alchimist tăcut şi discret, nedivulgând nimănui rezultatele experienţelor mele de viaţă, între istoricul unei clipe de singurătate şi setea mistuitoare de eternitate. Fără a-mi da seama de fapt că limitele realităţii (pe care o numeam "tărâmul gândurilor") erau ceea ce mă definea şi în lipsa lor rămânea doar un spaţiu gol, un produs mistic al închipuirii, un loc fără ieşire din coma profundă numită viaţă.

Omul e doar o moleculă de ADN circular distinct, o uniune strânsă de carbon, hidrogen şi oxigen, combinat cu energie vie, mergând în direcția a ceea ce este numit suflet, o iluzie perpetuată doar de credinţa în ceva care se înălţă mai presus de pământ şi se ridică la veşnicie. Iată latura mea personală: un contrasens în care totul se citeşte invers, de la efemer înspre etern, în funcţie de stările diferite ale Ego-ului.

Leadershipul este hotarul dintre ceea ce îţi este dat să trăieşti prin puterea gândurilor şi ceea ce îţi este dat să accepţi ca şi compromis din tensiunea luptei dusă între caracterul nobil al faptelor de viaţă şi conştiinţa unei fragilităţi esenţiale în manevrarea realităţii.

Credincios mie însumi, sufletul se lua la trântă cu destinul, prilejuind întâlnirea dintre *"un altcumva în fiecare acum"* şi *"mereu voi fi al altei clipe"* . Acest asasin orb al trecerii spre plinătate, spre veşnica aventură a căutării libertăţii de a săvârşi tainica legătură cu viaţa prin intermediul puterii Nelămuritului, îmi permitea, ca adevărată esență, măsurarea concomitentă a tot ceea ce înseamnă lumea. Cu o deplină convingere în ceva care se stinge şi se aprinde de la sine, călcam pe urmele regăsite ale materiei misterioase şi preţioase manifestate încă de la Origini până la Consecinţe.

Câteodată mi se întuneca totul în faţa ochilor şi trebuia să mă feresc de lumina zilei, iar atunci se întâmpla imprevizibilul. Magia, strict selectivă, îşi îndeplinea îndatoririle de comandă. Oboseala, melancolia, dorinţele, ezitările, toate se revărsau în capul meu asemenea unei tornade pline de amintiri şi senzaţii năucitoare, clocotind totodată într-o patimă a visului, a euforiei, a iubirii, pe care, cu puţină îndrăzneală, am putut-o stăpâni, dar în felul în care alchimistul găseşte materia şi o pregăteşte de sacrificiu.

La urma urmelor, ce vrei de la mine, tu cel care mânuieşti mai bine ca oricine principiul şi sfârşitul material a tot ce se cunoaşte?

Leadership: Te limitezi doar la controlul atitudinii ce se exprimă în moduri mai mult sau mai puțin semnificative, sau la partea de conţinut pe care planifici să-l afişezi în lume?

Doctorul Nicolaus Cusanus, din opera scriitorului finlandez Mika Waltari, voia să demonstreze că lumea mărginită şi nemărginită, finitul şi infinitul se întâlnesc. A început cu un exemplu matematic. Dacă în interiorul unui cerc se înscrie un poligon, căruia i se măreşte din ce în ce mai mult numărul de laturi, până ce ajunge la un număr infinit de laturi, atât de mici încât nu mai au aproape nicio dimensiune, atunci poligonul se va atinge în toate punctele cu cercul şi va deveni cerc.

Cam aşa se putea exprima şi ideea din spatele raţiunii mele de a reformula coordonatele gândirii despre condiţia mea de "creator de gânduri într-o poveste fără sfârşit". Pasiunea mea nebunească pentru modelarea laturii personale, printr-un al cincilea element, asociat între clipa de eternitate pe care o trăiam şi potolirea dorului după un spaţiu înălţător căruia să-i aparţin multă vreme, demn de un infinit "acum", era o dovadă clară că începeam să privesc lumea din perspectiva unei abordări neliniare a fenomenelor şi proceselor.

Partea de conţinut pe care eu am încercat să o afişez în lume prin puterea de a transpune gândurile cele mai abstracte în cuvinte, sesizând şi acea parte a realităţii care deseori rămâne inaccesibilă celor din jur, surprinde acea căutare obsedantă a autenticităţii şi integralităţii fiinţei mele care se doreşte a fi lucidă în fiecare clipă a existenţei. Am învăţat să mă raportez la ceea de fac, la ceea de văd la mine însumi, la ceea ce am în palmares, la ceea ce mă binedispune, mult mai mult decât la ceea ce mi se întâmplă în viaţă sau care mă poate marca în vreun fel.

Leadership: Îţi rânduieşti bine gândurile în scopul formării unei viziuni autentice despre propria persoană astfel încât să capeţi acces la o altfel de percepţie vizavi de temporalitatea unei conştiinţe elevate?

Eram circumscris unui cerc care se învârtea fără oprire în jurul propriului centru, repetându-se la nesfârşit. Fără să-mi dau seama, ceva îşi disputa supremaţia asupra mea. Atotcuprinzătorul sau Nesemnificativul?

Viziunea autentică despre propria mea persoană, supusă unui oarecare test de respect faţă de ceea ce mă motiva lăuntric, era confirmată implicit de nebunia experimentală a unei tăceri care se socotea drept răspunsul minţii mele la situaţiile de viaţă cu care mă confruntam zi de zi. De fapt, începeam să mă gândesc la mine ca la un personaj ce-şi joacă rolul în lumea narată a unui text menit a transmite un mesaj subtil, aparţinând scriitorului Ioan Romoşan: *"Măreţia omului stă în disperarea lucidităţii sale acceptată şi depăşită de însăşi luciditatea sa."*

În acest caz, sfera propriei tale funcţionalităţi nu se limitează doar la controlul atitudinii ce se exprimă în moduri mai mult sau mai puţin semnificative de schimbare a realităţii, numită de obicei personalizare a experienţei de gestionare a gândurilor, ci mai cu seamă la partea de conţinut pe care planifici să-l afişezi în lume, în relația dintre unităţile fundamentale identitare „Origini și Consecinţe”.

Originea reprezintă punctul în care te uiți în jur și nu știi unde te afli, fiind debusolat de lipsa experienței în reprezentarea ordinii în gânduri și acțiuni. Iar consecinţele sunt rezultatul încercării de a te încadra în ipostaza omului statornic în dificila sa menire, cu riscul de a te îndrepta spre realitatea unui timp care puţin câte puţin se goleşte de viitorul său.

Temporalitatea unei conştiinţe elevate este pusă în evidenţă de subiectivitatea cu care omul s-a obişnuit să-şi observe gândurile.

El tinde să-şi împărtăşească povestea, emoţiile, oricând sau oricui, cu precizarea că ceea ce îl eliberează de orice tensiune şi îl motivează cu adevărat este însăşi acea fiinţă supremă care trece prin stări intermediare spre forma sa perfectă, absolută, de gândire şi de manifestare.

Cercul evidenţiază repetarea tuturor acelor gânduri obsesive pe care omul le rulează în fundal neîncetat, modelându-şi astfel latura ascunsă, până când ea devine centrul tuturor puterilor sale fireşti.

Funcţia de autenticitate, independentă de orice sursă de reprezentare a omului într-un context al formei sale concrete de-a lungul timpului, are nevoie de o platformă de sprijin care să-l facă mult mai stăpân pe propriile crezuri şi, automat, să-i garanteze o anumită acoperire pe termen lung.

Eşti gazda propriilor tale crezuri, plasându-te la un anumit nivel de conștiință corespondent cu acea latură personală pe care ceilalți nu o văd. Leadershipul se desprinde din modul cum percepi lumea și viața, faţă în faţă cu tine. Important este felul cum te vezi în funcție de stările diferite ale Ego-ului, între istoricul unei clipe de singurătate şi setea mistuitoare de eternitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/cercul.html

Cerşetorul care dă de pomană

On Aprilie 09, 2014

Găseşte motivaţia care să te facă să fii ceea ce eşti cu adevărat, pentru ca evoluţia fondului tău sufletesc să nu fie oprită sau stopată temporar.

Trăiau cu multă chibzuială, făcând zilnic puţin foc, ca nişte oameni foarte strâmtoraţi. Jean Valjean nu înlocuise nici una din mobilele pe care le găsise acolo la început; pusese numai să se facă o uşă plină în locul uşii cu geam de la odăiţa Cosettei. Nimeni nu putea intui că, de fapt, el era acelaşi Monsieur Madeleine foarte înstărit, care îşi ascundea identitatea. Şi revenise la acea mică parte a omului care, de fapt, era. Modestia neexploatată de trecerea anilor se cerea recuperată.

Continua să poarte redingota lui galbenă, pantalonii negri şi pălăria uzată. Lumea de pe stradă îl credea sărac. Se întâmpla uneori ca vreo femeie milostivă să se întoarcă şi să-i dea de pomană. Jean Valjean primea şi se pleca până la pământ. Alteori se întâmpla să-i iasă înainte vreun nenorocit care cerşea. Atunci, se uita de jur împrejur ca să nu-l vadă nimeni, se apropia de cerşetor pe furiş şi-i strecura în mână o monedă, adesea chiar o monedă de argint, apoi se depărta de el grăbit. Lucrul acesta putea să-i aducă neplăceri. În cartier lumea începuse să-l cunoască sub numele de "cerşetorul care dă de pomană". *

Leadership: Eşti un caz distinct de negociere dintre un asigurator şi un asigurat, din perspectiva experienţei de a fi trăit o rană de umilinţă în faţa unei situaţii dramatice care te ajuta să evoluezi spiritual şi să-ţi izbăveşti sufletul?

Fiecare lider, mânat de imboldul de a-şi schimba stilul de viaţă, spre găsirea unui *equilibrio* între funcţionalitate şi context, între puterea interioară şi responsabilităţile funcţiei sale, este un caz distinct de negociere dintre un asigurator şi un asigurat, cuvenindu-se a fi tratat ca atare ca pe o temă a cărei soluţie stă în conştiinţa omului, nu în afara ei.

Pe de o parte îţi asiguri necesarul de independenţă, pe de altă parte dobândeşti o altă viziune asupra vieţii. Asiguratorul este sinonim cu sentimentul nesăbuit al unui destin implacabil, în timp ce asiguratul poate fi corelat cu lupta permanentă împotriva realităţii unei lumi decăzute, dominată de suferinţă şi materialism, sau cu lupta memoriei împotriva uitării.

A evolua spiritual spre o conştiinţă superioară, spre un grad mai mare de înţelepciune, înseamnă să îţi arăţi dărnicia în situaţia unei remuşcări care poate să dea un sens nou lumii tale interioare.

Şi nu doar atât, mai trebuie totuşi să-ţi arăţi dărnicia în faţa unei priviri retrospective spre ceea ce ţi-a fost dat să vezi, să auzi, chiar în lipsa unor argumente cărora nu le identifici nici filonul legal, nici o logică de necontrazis. Credinţa este meditaţia asupra unui trecut care te urmăreşte aidoma unui blestem, din care trebuie să rezulte concluzii în sensul celor susţinute de o conştiinţă curată, înnoită, din care trebuie să înveţi ce înseamnă mila, ce înseamnă să fii blând, sincer, iubitor, cinstit, împăciuitor.

Să ajungi la tine însuţi, uneori luptând chiar împotriva dorinţei de putere şi mărire, descoperind în matematica lumii abstracte pe care o trăieşti, ghidate de propriile ei ecuaţii, o problemă de afectivitate decât de logică, sub înrâurirea mijloacelor de asigurare a unui echilibru între intern şi extern. Asta este mai mult decât o mângâiere aducătoare de gânduri curate, ci un mod absolut cuceritor în care redai simţirile tale celorlalţi.

De la ştiinţa de a valorifica virtuţile care te înconjoară ca o aură de siguranţă de sine, până la arta de a te accepta printre ceilalţi ca un oaspete printre gazde, recunoaşterea neîntreruptă a frumosului joacă un rol important în maniera de a te dezvolta şi de a te defini mai bine, de a descoperi noi lucruri despre alţii, despre lume. Leadershipul devine o capodoperă a cărei compoziţie, inspirată poate dintr-un rezumat al trecutului, îl arată pe om în deplinătatea calităţilor sale de fond. A măreţiei care le este dată celorlalţi să o admire la el clipă de clipă şi chiar să o sprijine.

Leadership: Situaţia din care se naşte superioritatea ta este o îmbunătăţire rapidă a experienţei de accesare a variabilei "check your perceptions about what life is meant to be in a miraculous way" pe care o pui la dispoziţia sufletului lumii?

Nu-i de ajuns să trăieşti în concordanţă cu legile aspre ale leadershipului, mai trebuie să presari şi puţină linişte pe dinăuntru şi în afara propriei fiinţe. Viaţa simbolizată într-un mod miraculos poate fi percepută ca un triumf împotriva tuturor neajunsurilor, păcatelor şi patimilor lumii, triumf care te cuprinde atunci când păşeşti pe urmele trecutului care te bântuie şi pe care vrei să-l uiţi, astfel încât să rezonezi şi să te identifici cu cel care poate suferi, nu doar cu cel care învinge.

După cum creierul este programat să absoarbă orice model sau structură a realităţii pe care o observă şi o investighează, tot astfel omul, supus normelor privind calitatea leadershipului, este programat să se cupleze pentru un interval lung de timp la reţeaua de energie sufletească care se dezvoltă în perfectă armonie cu viaţa şi mediul înconjurător.

Elementele esenţiale ale leadershipului sunt scânteierile de înţelepciune provenite din experienţa unei vieţi în care suferinţa a copleşit adesea momentele de fericire.

Marele scriitor, Victor Hugo, îndemna: " *Să aruncăm jos vechea tencuială care ascunde faţada casei. Nu există alte reguli, nici modele.* "

Ca să îndeplineşti condiţiile artei de a conduce, aruncând peste acele goliciuni ale fiinţei tale vălul unor simţăminte care nu au nimic de a face cu ştiinţa, ci cu manifestările tale în contextul societăţii care te urcă la un nivel de rezonanţă compatibil cu dimensiunea umană a angajamentelor existenţiale, trebuie să te apropii tot mai mult de ceea ce eşti cu adevărat. De omul care găseşte înţelepciune şi capătă pricepere profundă de faptul că altceva decât partea materială îl completează şi îi aduce echilibrul. Cartea vieţii se poate deschide fără chei, doar printr-o simplă scanare a fiinţei.

Leadershipul este recunoştinţa de a fi trăit o experienţă de suferinţă în pragul unei situaţii în care simţi că te înclini prea mult în faţa superiorităţii poziţiei tale, sau când simţi că eşti legat sau prea dependent de forma perfectă a unei vieţi care se merită trăită cu adevărat.

Cerşetorul care dă de pomană se referă la aspectele specific umane ale leadershipului, dominat de legi specifice. Leadershipul trebuie "îmbrăcat" de umanism, ca în toate celelalte domenii, bazându-se în principal pe o lege nescrisă: să dai, nu numai să ştii să ceri.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/cersetorul-care-da-de-pomana.html

Cheia care deschide toate porţile

On Ianuarie 11, 2010

Transmite-le oamenilor ce ai în minte şi în suflet, fără să diminuezi conţinutul de adevăr pe care se sprijină leadershipul autentic.

Cuvintele frumoase rostite de cineva sunt ca nişte sunete plăcute în urechile oamenilor. Ele au o valoare neînchipuit de mare şi reuşesc de cele mai multe ori să le influenţeze acestora mintea şi hotărârile.

Pe o scenă improvizată, candidatul la președinție se apropie cu paşi mari de microfon, pentru a-şi ţine ultimul discurs. Îşi frământă mintea, cumpăneşte în tot felul un singur gând: cum să reînvie cât mai rapid încrederea oamenilor, a viitorilor alegători. Pentru a-şi impune autoritatea, pentru ca mesajul său idealist să fie înţeles şi luat în seamă, este imperios necesar să atingă coarda cea mai sensibilă din sufletul oamenilor. O ultimă întâlnire cu ei este fără îndoială un prilej de inspiraţie. Căci numai în momentele hotărâtoare, când e nevoit să pună în joc toate resursele fiinţei sale, el devine mai creativ şi mai original. Abia acum, în ultima clipă, când toată lumea e numai ochi şi urechi la vorbele lui, el are parte de acea inspiraţie unică care-i încălzeşte inima şi-l motivează să ţină un discurs cu totul şi cu totul excepţional.

Adevărul, uneori dureros, este ca un bumerang şi se poate întoarce împotriva celui ce-l cunoaşte. Conştient de acest lucru, candidatul la preşedinţie nu-şi poate permite să afirme lucruri mincinoase sau prea „comerciale”, ci lucruri cât mai credibile, cât mai precise şi cât mai realizabile. Dar care bineînţeles să nu-i ştirbească personalitatea şi şansele de a fi ales. Mesajul său, ca să electrizeze mulţimea, trebuie să fie cel al faptelor împlinite.

Leadership: Îţi justifici deciziile sau alegerile în virtutea unei raţiuni care îşi câştigă atributul de dominanţă prin validarea "Apelului la credinţă"?

Un singur lucru îl poate salva de la o înfrângere pe candidatul la preşedinţie: să provoace la timp un declic în gândirea oamenilor. Să arate ce însuşiri extraordinare sunt ascunse în el: fermitate absolută, voinţa de fier, curaj neînfricat, dar mai ales credinţa. Şi dintr-o dată forţele lui se adună într-o adevărată energie vitală: „ *Sunt un om cu frica de Dumnezeu* ”.

Aceasta afirmaţie făcută într-un mod artistic, cu vocea înecată în lacrimi, cu o privire în cer şi una în pământ, ajunge până la inimile celor mai mulţi oameni, adânc se implantează în sufletul lor, sunt sensibilizaţi, mişcaţi într-un chip cu totul deosebit.

O astfel de afirmaţie, care întotdeauna are priză la public, nu-l obligă la nimic pe candidat şi îi deschide toate porţile. Astfel se dezvinovăţeşte de orice păcat, se absolvă de orice vină, determinându-i pe oameni să creadă că nimic rău nu se află în sufletul său, că tot ceea ce face este numai pentru binele lor şi – cel mai important - întru slava lui Dumnezeu. Fără îndoială, în concepţia celor mai mulţi oameni, cel care trăieşte cu frica de Dumnezeu, trebuie că este numaidecât cinstit, muncitor, ambiţios, generos, sincer şi nevinovat. Dumnezeu este Cel care îi va călăuzi paşii şi îl va îndruma, şi astfel el – noul conducător - va înfăptui imposibilul.

Orice mijloc de a seduce oamenii este, în momentele de cumpănă, îngăduit şi justificat. Cu acea fulgerătoare genialitate care izbucneşte în toiul unei primejdii de moarte, conducătorul îşi făureşte planul. Un plan care nu trebuie să dea greş. Un plan prin care să încerce să câştige încrederea şi bunăvoinţa tuturor. Şi, din fericire, nu e atât de greu de construit. Pentru

că oamenii se încred mai mult în vorbele unuia care pretinde că trăieşte cu frica lui Dumnezeu, decât în ceea ce se află de fapt ascuns şi neştiut de nimeni. Aşa e, oamenii pot fi câştigaţi uşor dacă conducătorul este îndeajuns de abil şi face apel la credinţă.

Leadership: Ceea ce transmiţi fundamentează un "game mind" care înalţă un întreg munte de prejudecăţi asupra caracteristicilor tale?

Legătura strânsă existentă între nivelul de experienţă şi structura ansamblului de privilegii de tip "Rating" - pentru realizarea căruia se folosesc idei izvorâte din chintesenţa ta, din formele de conştiinţă pe care sistemul propriu de decizie le întreţine şi le întăreşte prin comunicare - apare cel mai clar şi mai pregnant acolo unde atenţia este maximă, acolo unde se caută efectul de autenticitate.

Nivelul de leadership creşte conform tendinţei de a cosmetiza acest efect de autenticitate în beneficiul imaginii personale, transmiţând oamenilor o anumită informaţie – care este mai apoi transformată într-o stare de spirit.

Într-o penetrabilă analiză a progresiei autenticităţii care plasează informaţia în trăire şi sentiment, se pun foarte bine în lumină câteva din "piesele" tale de fond, ilustrând, în demonstraţia unei orientări spre leadership, tocmai acea latură a moralităţii din registrele valorii personale - prin care se remarcă capacităţile de redefinire a standardului de percepţie a informaţiei transmise. Aceste piese de fond reprezintă arii neexplorate din tine care se întrepătrund şi se consolidează reciproc sub impactul unei gândiri fecundatoare ce tinde să demonstreze mult-clamata ta superioritate.

Oricum ar sta lucrurile în alte privinţe, însăşi interdependenţa lider-adepţi, prin intermediul informaţiei transmise, scoate în evidenţă, paradoxal, o anume inteligenţă a trăirilor din care unii gustă reflecţii, îndemnuri, valori, motivaţii. Acestea sunt puncte de referinţă pentru învăţarea din experienţa liderului şi pentru valorizarea unei gândiri sau viziuni care fundamentează convingerile adepţilor în timp.

Eşecul sau succesul în leadership apare ca fiind generat de diferenţele dintre informaţia pe care o propagi şi atitudinea celor care absorb informaţia.

Cineva sfătuia pe web: *"Gândeşte-te că tot ce transmiţi ca informaţie fundamentează un "game mind" care poate înălţa sau prăbuşi un întreg munte de prejudecăţi asupra caracteristicilor tale."*

Prin discurs activezi "cookie-urile", acele fragmente de suspiciuni sau confirmări - folosite de indivizi pentru a stoca informații despre tine, gestionându-le în contextul propriilor lor conştiinţe, vieţi şi interese personale.

Leadership: În care jumătate de teren te găseşti?

Orice conducător abil a învăţat să se prefacă. Să fie şiret ca o vulpe. Să joace teatru. Şi să spună mereu şi mereu ceea ce le place oamenilor să audă, indiferent că este sau nu adevărat, indiferent dacă el crede sau nu în ceea ce spune. Încrederea se construieşte în timp, dar se poate câştiga rapid dacă conducătorul îşi creează o reputaţie bună, invocând întotdeauna numele Domnului, si apelând la valori precum: adevărul, cinstea, onoarea. Doar astfel îi poate sensibiliza pe oameni şi îi poate câştiga de partea sa.

Aşa cum un jucător de fotbal nu poate fi penalizat pentru ofsaid când se găseşte în propria

lui jumătate de teren, tot aşa nici tu nu poţi fi penalizat de către oameni dacă leadershipul tău se regăseşte în perimetrul de adevăr pe care ei îl conştientizează şi îl acceptă.

Pe de altă parte, dacă eşti surprins în ofsaid, chiar dacă ai înscris un gol şi ai ridicat mulţimea în picioare de bucurie, toate şansele tale de a ridica în poziţia de lider vor fi anulate, şi vei fi sancţionat cu un cartonaş roşu care te scoate definitiv din partida numită leadership.

Transmite-le oamenilor ce ai în minte şi în suflet, fără să diminuezi conţinutul de adevăr pe care se sprijină leadershipul autentic.

Cheia care deschide toate porţile este, de fapt, modalitatea prin care un viitor lider ajunge să-i determine pe oameni să-l aleagă şi sa-l susţină. Ea nu este o cheie universal valabilă pentru toate categoriile de oameni, ci trebuie permanent "ajustată" în funcţie de nivelul educativ şi chiar de prejudecăţile categoriilor respective.

Source: https://neculaifantanaru.com/cheia-care-deschide-toate-portile.html

Chemare la lumea neştiută a ştiinţei (II)

On Iunie 21, 2013

Învaţă să măsori rezultatele ştiinţei tale în funcţie de resursele pe care le deţii, încât să adaugi profunzime creaţiei care te inspiră să-ţi pui în evidenţă autenticitatea.

În cartea "Lumini în retortă", scritorul român M. Solomon, ne aduce la cunoştinţă încercarea de a înţelege esenţa însăşi a naturii nesfârşite, prin transformările şi variabilitatea fenomenelor ei puternic impregnate în lumina unei înţelegeri mature a descoperirilor ştiinţifice. Fragment:

"Doctrina filosofică a daoismului arată că viaţa naturii şi a oamenilor nu se supune voinţei cerului, ci legii universale, DAO, care aduce ordine în haosul lucrurilor. În lume nu există nimic permanent, totul e în mişcare şi dezvoltare, apariţie şi pieire, totul se transformă şi la un anumit punct al dezvoltării devine contrariul său.

Focul, elementul primar primar în rădăcina lumii, îl regăsim în cugetarea lui Heraclit din Efes. Marele filosof grec scria că lumea este singurul lucru dintre toate care nu a fost creat de niciun zeu, de niciun om, ci a fost, este şi va fi un veşnic foc viu, aprinzându-se după anumite legi şi stingându-se după anumite legi. Iar gândirea lui nu se opreşte la arătarea rădăcinii lucrurilor. El susţine veşnica şi neîncetata lor mişcare şi prefacere (pantă rei = toate curg) şi arată cauza acestor prefaceri. Ea se găseşte în lupta contrariilor. Lupta este izvorul a tot ce există."

Leadership: Îţi stă în putință să-ţi aduci contribuția la realizarea şi desăvârşirea Marii Opere, cu privire la faptul că tot ceea ce se oferă voluntar în aflarea secretelor este mult mai important decât dezvăluirea lor?

Ştiinţa cea mai valoroasă nu a fost niciodată la vedere, ci a slăvit o altă năzuinţă a omului în înţelesurile, în nuanţele, în sensurile subtile şi în tainele ei adânci. Ea a fost şi încă mai este aspru condamnată de profanii care nu se pot depăşi pe sine, care nu pot depăşi limitele cunoştinţelor contemporane, incapabili să sesizeze acul în carul cu fân nici după numeroase şi minuţioase căutări.

Nu degeaba scria Cornelius Agrippa: *"Numai pentru voi, fii ai doctrinei şi ai învăţăturii, am scris această operă. Cercetaţi atent cartea, concentraţi-vă asupra acelei intenţii pe care am presărat-o şi am strecurat-o în mai multe locuri; ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc, am arătat în alt loc, ca să poată fi înţeles de înţelepciunea voastră."* El ştia prea bine că doar cei mai harnici şi mai perseverenţi oameni, bine integraţi în culisele fascinante ale cercetării ştiinţifice, vor putea să-şi aducă contribuţia la realizarea şi desăvârşirea Marii Opere. Nu este privilegiul oricui să ajungă atât de departe cu facultatea cunoaşterii mistice.

Cei aleşi, cei puţini, aceia care au atins nivelul maxim de cunoaştere, care au reuşit extragerea apei din piatră, pentru ca ea să devină strălucitoare şi preţioasă, ei consideră această ştiinţă mai mult un limbaj de asamblare independent al unor piese mari şi grele care îmbină funcţia utilitară cu cea artistică.

De aici şi zicala: "A face artă." A descoperi un limbaj care să nu producă decât efecte pozitive la nivel de societate, nu doar la nivel de profitabilitate în rândul companiilor, cuprinzând idei, viziuni şi o porţiune însemnată de imaginaţie, a cărui marjă asiguratorie a valorii să fie cât mai mare. Este cel mai greu lucru pe care îl poate face un lider.

Leadership: Eşti pregatit să pleci în căutarea secretelor ascunse - perfect corelate cu un drum necunoscut pe care dacă îl alegi te conduce în toate direcţiile, unele pe care nici nu le bănuieşti?

Să ne amintim de acel mirific cânt al lui Ulise, simbol al umanităţii mereu însetate de cunoaştere, dornică să străbată drumuri necunoscute pentru a şti. El constituie un îndemn spre înfiinţarea sau reinventarea direcţiei învingătoare. Numai profanii se orientează într-o direcţie deja determinată, bătătorită, consacrată de precedentele tentative de atingere a unui real de mult imaginat şi epuizat.

Leadershipul este produsul unei gândiri care operează pe porţiunile nelimitate ale ştiinţei şi emoţiei. Leadershipul, ca să depăşească limitele obişnuitului, deci ca să iasă din tiparele mediocrului, trebuie să forţeze puţin nota şi să-şi facă un alt sens de mers, prin intervenţiile unei ştiinţe noi, inepuizabile în idei, resurse, în producerea de combustibil vital transformării informaţiei şi cunoştinţelor spre afirmarea unei creaţii unice.

Toate acele elemente simple, armonioase prin structura lor sistematică de integrare în alternanţa de "rodire", trebuie să se lege unele de altele formând un întreg, care să coordoneze prin metode precise fiecare părticică a transformării. A pleca în căutarea secretelor ascunse înseamnă să mergi pe un drum necunoscut care te duce în toate direcţiile, unele pe care nici nu le bănuieşti. Una din aceste direcţii este dată de viziunea unei creaţii (şi a schimbării care o produce în lume) din care nu lipseşte trăirea unei experienţe de "luptă a contrariilor" sau temeiul "de arătare a rădăcinii lucrurilor".

Marea Operă este conexiunea care se stabileşte între trăirea unei experienţe de "luptă a contrariilor" şi identificarea unui temei "de arătare a rădăcinii lucrurilor".

Chemare la lumea neştiută a ştiinţei evidenţiază dorinţa creatorului de a stabili o relaţie de durată între ceea ce “este” şi ceea ce “ar trebui să fie” abordarea unei idei desprinsă din imaginar, care pe neaşteptate poate deveni reală.

Source: https://neculaifantanaru.com/chemare-la-lumea-nestiuta-a-stiintei-II.html

Chemare la lumea neştiută a ştiinţei (I)

On Iunie 21, 2013

Optimizează-ţi stilul de a face artă, fără să uiţi nicio clipă de existenţa acelui tâlc ascuns care te face să simţi că exişti.

Eram convins că există un tâlc ascuns, de neatins şi inaccesibil celor neiniţiaţi în arta ştiinţei. Capacitatea mea nelimitată de a reconstitui, dincolo de traseul ascendent al propriilor mele cercetări, un nou orizont intelectual, un spaţiu benefic de manifestare a interesului tot mai sporit faţă de lucrurile ascunse, tindea categoric spre cote incredibile. Arta de a practica Marea Ştiinţă posedă potenţialul de a fi formulată prin referire la experienţa de a te adânci într-o neîncetată căutare de răspunsuri, într-o lume grea, terifiantă, care dă în vileag obsesii, temeri şi precare încercări de a schimba efectele *della creazione di laboratorio* , lucrând cu cauzele ei.

Eram pe cale să inventez un nou limbaj. O alegorie cu semnificaţie deosebită care saluta noi ipoteze de interpretare a realităţii şi ficţiunii, punând sub semnul întrebării existenţa umană, în construcţia scenică a unei lumi neştiute. Un limbaj menit să dea glas, în sfârşit, lucrurilor pe care le aveam de spus. Peliculele de inspiraţie se mişcau haotic în mintea mea, se comprimau formând miezul unui nou mesaj.

Extragerea apei din piatră, pentru ca ea să devină strălucitoare şi preţioasă. Era o operaţiune alchimică complexă şi consuma foarte mult timp. Căci, în permanenţă, noi reacţii de tip *backward* interveneau în procesul de accelerare a materialului de cercetare, îngreunând tot mai tare eforturile mele.

Conceptele actuale şi interpretările inerţiale conduceau, de-a lungul unui singur ciclu de "fabricaţie", la numeroase situări greşite şi erori generalizate, la identificări eronate şi la viziuni incerte. Mă pierdeam pe căile încâlcite ale unor legi stranii de probabilitate şi improbabilitate.

Leadership: Tendinţa particulară a conştiinţei tale de-şi lărgi limitele poate să atingă cea mai profundă expresie a unei arte care, de milenii încoace, se află în căutarea a ceea ce o definește și o singularizează?

Din neant smulgeam sfârşitul, ca să reconstitui începutul. Cuvintele mele nu mai corespundeau lumii cunoscute, ci unor lumi necunoscute în acest moment. Descoperisem oare limbajul străvechi care stătea la baza alchimiei? Toate lucrurile cu care interacţionam, gândurile care dezactivau realitatea şi o trimiteau într-o stare de nedeterminare, simţurile care se smulgeau parcă din adâncurile fiinţei mele, aflată în continuă devenire – posedau o activitate ridicată, asemenea unor catalizatori cu proprietăţi excepţionale ai unor reacţii subiective, neaşteptate.

Toate acele elemente simple, armonioase prin structura lor sistematică de integrare în absolut, se legau unele de altele formând un întreg. Care precedă, ca gândire ordonatoare, ca plan ideal, o existenţă particulară a conştiinţei. Şi numai acest întreg determina stilul meu de a face artă, de a desena nori sau raze de soare acolo unde nu există supunere în faţa realului.

Probabil, tâlcul ascuns care mă face să exist ca om de ştiinţă, prin referire la o artă care de sute ani continuă să fascineze prin însăşi faptul că este superioară, se poate formula în felul următor: "Tot ceea ce strângi prin observaţie, asimilare de informaţii, experimentare şi autoanaliză, trebuie să ia forma unui limbaj care decodează formele complexe și mereu

dinamice ale Naturii." Iată deci că arta de a practica marea ştiinţă îşi are rădăcinile într-un cadrul de comuniune sufletească, unde îmi împart tristeţile şi bucuriile cu soarele şi luna, cu pomii şi florile, cu totul din jur.

Ceea ce defineşte şi singularizează arta practicării Marii Ştiinţe este capacitatea omului de a anticipa noutatea pe care o conţine informaţia divulgată prin inserarea ei într-un complex de viaţă supraindividual: cosmic, biologic, social sau spiritual.

Păream predestinat, autoconvins de capacitatea mea, să transmit toată cunoaşterea şi experienţa dobândite în timp, celor care vor acorda importanţă acestor înţepături accentuate de ireal şi fantastic, pregătindu-i să acceadă la lumea neştiută a ştiinţei.

Căci, este evident, aveam o îngăduinţă rară faţă de lucrurile neştiutoare. Legănam în minte imposibilul, iar imposibilul îmi legăna mintea iscoditoare. Dincolo de linia maiestuoasă a orizontului se desluşeau siluetele unor noi sensuri, construite cu o elegantă desăvârşită. Cine oare mă putea împiedica să cad în zona de gândire preconștientă?

Leadership: Ştiinţa pe care ţi-o dă informaţia cea mai complexă impune o profundă disciplină a conştiinţei: de a te desprinde de rezultatele propriilor investigaţii şi a le vedea, până la urmă, ca pe ceva străin de firea ta?

Te pierzi pe căile încâlcite ale unor legi stranii? Legeni în minte imposibilul, iar imposibilul îţi leagănă mintea iscoditoare? Eşti pe cale să inventezi un nou limbaj?

Pe alocuri pus sub semnul întrebării, leadershipul joacă un rol extrem de important în formarea ta, în special în a-ţi crea diverse conexiuni pentru viitor cu ajutorul acelei ştiinţe mai presus de orice aşteptări, pe care doar puţini o pot cuprinde. Şi care e atât de nesigură în rezultatele ei pentru profani. Aceştia din urmă sunt incapabil să se orienteze singuri prin labirintul cunoaşterii de alt gen, nepricepându-se să restabilească ordinea corectă a resurselor ei în folosirea uzuală. Lor nici măcar nu li se aminteşte de existenţa unui secret, deşi el există.

Aşa cum corăbiile îndură vânturile, tot aşa omul centrat pe o abordare corectă a leadershipului trebuie să îndure ştiinţa complexă, supremă, care posedă într-adevăr calitatea de ştiinţă, manifestându-se cu precădere în acea regiune neexplorată nici măcar de cei mai înrăiţi devoratori de cunoaştere.

Leadershipul, ca să devină mai mult decât o simplă curea de transmisie între profan şi performer, trebuie să fie mai degrabă echivalentul unei mutări în decursul partidei în care "inaccesibilul" joacă un rol extrem de important. Dar atenţie, tot ceea ce integrezi în ştiinţa ta se poate transforma într-un adversar redutabil dacă nu reuşeşti să o stăpâneşti ca pe o proiecţie a conştiinţei tale spre planul spiritual.

Căci întotdeauna numai omul care își extinde capacitatea de a reconstitui, dincolo de traseul ascendent al propriilor sale cercetări, un nou orizont intelectual, un spaţiu benefic de manifestare a interesului tot mai sporit faţă de toate lucrurile ascunse, numai acesta tinde categoric spre cote maxime, şi numai acesta poate atinge pragul superior al ştiinţei.

Modul de gândire dominant care oglindeşte leadershipul are ca scop posibilitatea de a-ţi însuşi o mare ştiinţă prin semnificaţia pe care o dai conceptelor şi trăirilor din care se articulează fiinţa ta interioară, în termeni de "mod existenţial de abordare a unei realităţi nebănuite".

Chemare la lumea neştiută a ştiinţei are ca punct central deschiderea spre o perspectivă exterioară acelei gândiri care nu-ţi asigură o dezvoltare prielnică. Dacă vrei să înţelegi leadershipul, optimizează-ţi stilul de a face artă, optimizează-ţi o nouă ştiinţă fără să uiţi nicio clipă de existenţa acelui tâlc ascuns care te face să simţi că exişti.

Foloseşte-te de uneltele reflectării învăţate de la marii maeştri. Stai cu ochii aţintiţi spre ceruri, situează-ţi gândirea mai sus de normalul acceptat. Lasă întregul din tine să funcţioneze la o rezoluţie mult mai mare.

Source: https://neculaifantanaru.com/chemare-la-lumea-nestiuta-a-stiintei.html

Chemarea perpetuă a ştiinţei pentru înţelegerea ştiinţei

On Martie 05, 2021

Felul în care înţelegi legătura dintre artă şi creaţie este o reflectare a predestinării tale spre unirea cu gândirea demiurgică.

Am învăţat să fac un singur lucru foarte bine: să mă joc cu ştiinţa, cu ştiinţa mea, nu cu ştiinţa altora, şi să o trăiesc cu un pic mai multă perspectivă şi înţelegere, să o simt precum mângâierea fină a clapelor de pian oferită de un virtuoz capabil să îmbine magistral inteligenţa cu intuiţia, talentul excepţional cu fantezia, fără să abuzeze prea mult de posibilităţile sale de captare a publicului.

Or jocul acesta distractiv cu ştiinţa, impecabil, interminabil, teribil de satisfăcător, acest indice de sensibilitate a lucrurilor subtile, deliciul unei adevărate aventuri trăite şi surprinse artistic, este înrudit sau coincide enorm de mult cu semnificaţia inerentă a unui subiect de pictură ce se remarcă prin expunerea unei singure culori într-un singur interior.

De la sunetele delicate la virtuozitate, de la paletă la masa de scris, este o distanţă măsurată prin desăvârşitul acord dintre frumusețea originară, nemișcată și nepieritoare a unei opere de artă, şi formele multiplului mișcător a unui spectacol fără vârstă, numit: *Semertahma* (Unitatea de viziune într-o multiplicitate de stiluri).

Bineînţeles că, dacă cineva mi-ar cere să determin valoarea a ceea ce fac, şi asta e foarte greu de arătat pentru că uneori eu însumi nu-mi dau seama de valoarea celor realizate, aş înclina balanţa atenţiei spre adoptarea acordului dintre o vioară Stradivarius și un violonist excepțional, mai mult decât acordul dintre dinamica inerentă a frumosului şi mişcarea unei pensule menită să dea culoare unei vieţi ce vibrează continuu într-o altă lume sau în altă realitate.

Leadership: Poţi efectua o instalare a gândirii selective prin crearea unei stări de sugestibilitate a minţii care să-ţi dea posibilitatea să accesezi realitatea unei viziuni chemată să se impună în faţa relaţiei dintre vocaţie şi predestinare?

Şi dacă tot vorbesc despre ştiinţa care m-a ajutat să-mi conştientizez vocaţia şi predestinarea, cuprinsă între pictură şi muzică, deci o ştiinţă localizată dincolo de cuvinte, incluzând o viziune evolutivă asupra variabilele de stare a intensității câmpurilor energetice ale Universului, din care Dumnezeu nu poate fi exclus, atunci voi spune că orice tentativă de acces la o nouă conştiinţă de sine este o încercare a intelectului meu de a se ridica deasupra minţii lumeşti, prin infailibilitate, către Dumnezeu.

Mai trebuie spus că nicio ştiinţă nu trebuie să fie motivată de expunerea unei singure realităţi. Ci prin expunerea unei teme care izvorăşte din realităţile unei lumi inaccesibile "muritorilor de rând", adică din realităţile unei linii a timpului scurs indirect printr-un *Frutessebitus* , un fel de continuum între materie şi spirit ce devine prin latenţă un test de sensibilitate a limbajului plastic, unitar, avangardist.

Viziunea mea este omul devenit Creator. Vocaţia mea este să ofer o experienţă unică de cunoaştere zonei de preocupare artistică. Iar predestinarea mea este obligaţia de a oferi creaţiei dreptul de a se face cunoscută şi promovată prin mijloace artistice. În sfârşit, gândirea demiurgică care îmi reanimă sufletul, ordonându-mi mersul prin labirintul vieţii, cuprinde mijlocirea unei imagini sau a unei idei care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil.

Leadership: Poţi să subordonezi realitatea exterioară unei viziuni proprii, să o constrângi să se supună ritmicii tale interioare și să o recompui într-o imagine capabilă să exploreze dialogul între tine și univers?

Citeam în nu ştiu ce carte despre Goethe spunând despre culori că iau naştere din interacţiunea lumină-întuneric. El numea culorile "accidente ale luminii" ce iau naştere atunci când lumina, croindu-şi drum prin mediile fizice, îşi pierde puritatea virginală, absorbită şi reflectată parţial. Tot din acea carte reiese că Goethe a pornit în studierea culorii de la înţelegerea mecanismului percepţiei vizuale ca moment fundamental al existenţei umane, constituit într-un real proces de cunoaştere a formelor, de structurare a culorii şi de explorare a spaţialităţii sale.

Aşadar, dacă trebuie să mă raportez la ştiinţă, şi mereu mă voi raporta la ştiinţă, şi nu la orice ştiinţă, ci la ştiinţa pe care eu o numesc "Opera Fereastră", atunci trebuie să conştientizez faptul că tot ceea ce face din această lume una a frumuseţii are la bază puterea universului cromatic şi limbajul muzical (perceput ca formă de expresie artistică asociată cu un efect transcendental).

În acest caz aş opta pentru muzică ca pentru o formă de exprimare a creaţiei printr-o combinaţie neobişnuită a sunetelor, dispuse mai mult sau mai puțin arbitrar, după anumite reguli estetice, într-o ordine conformă cerinţelor practice ale celui mai valoros pictor. Iar în ceea ce priveşte pictura, evoluând ca o reflectare profundă şi sinceră asupra stării emoţionale a privitorului în cel mai plăcut mod posibil, aş înclina balanţa în favoarea unei forme de expresie mai intuitive, asemănătoare cu expresivitatea sugestivă a unei muzici care intonează "Pink - The Color Of Love" în interpretarea lui Yakuro.

Iată deci, esenţialul: până când nu voi cunoaşte adevărata plăcere în perceperea artei, din care însăşi viaţa îmi soarbe din ochi toate întâmplările, paşii, resursele de sacralitate, nu voi putea cunoaşte nici adevărata măsură a experienţei de a fi tangent cu nemărginirea.

Marea forţa a ştiinţei este acea revelaţie a conştiinţei de sine (idealistă) obţinută prin intermediul actului de creaţie care promovează solidaritatea şi consubstanţialitatea omului cu universul.

Chemarea perpetuă a ştiinţei pentru înţelegerea ştiinţei este o invitaţie din partea omului investit cu statutul de creator la desăvârşirea operei pe care nimeni altcineva n-a apucat s-o realizeze: acţiunea demiurgică a unui univers în devenire.

Cu alte cuvinte, omul poate ajunge un creator desăvârşit numai dacă arta lui este o lucrare ce aparţine universului infinit perceput ca o reflexie a universului său interior.

Source: https://neculaifantanaru.com/chemarea-perpetua-a-stiintei-pentru-intelegerea-stiintei.html

Chiar dacă vezi, priveşte bine ce vezi !

On Februarie 13, 2024

Ceea ce vezi este parte a unui Sine care transcende timpul și spațiul, exprimându-se prin interacțiunea sa continuă cu universul.

Mi-am desăvârşit o vedere menită parcă să absoarbă culorile și forme dincolo de pânză, în prezenţa unui orizont vast, cum este marea albastră, limpede, care parcă adaugă culori vibrante la un tablou unic. Aproape că nu-mi amintesc vreun moment, nu a existat nici măcar o fărâmă de realitate la care să nu-mi concentrez privirea, cu un fel de consistenţă fermă, în care să nu fi lucrat la un tablou, portret sau orice altceva legat de lumea vizuală.

Şi încă trăiesc acele momente, cu dor, cu melancolie, cu un fel de *Shinyos Ostriaursum*, cu un fel de nostalgie a prezentului, a clipei care nu se mai întoarce, a stărilor pe care nu le voi mai trăi la fel. Mi-e greu s-o recomand, dar orice amintire a mării este o fărâmă de realitate de care ar trebui să fim cu toții conștienți, fiindcă marea, simbolul unei persistențe succesive, are un fel aparte de a se manifesta ca sursă infinită de inspirație deoarece oferă mereu noi forme, culori și mișcări care pot fi reinterpretate și transpuse în artă.

Şi, poate cel mai important lucru despre mare, aşa cum este ea, plină de viaţă, plină de spectacol, plină de visele celor ce-o privesc, este faptul că ea transmite sentimente și stări, un soi de *Ahelarios Esdras Ontagasantri*, revelarea sinelui prin grandoarea divină. Căci există în cuprinderea ei nesfârşita acea armonie între suflet și univers, între cele două lumi, cea materială și cea spirituală. La o adică, trebuie să fii cu adevărat un artist ca să înţelegi asta: *"Tot ceea ce cuprinzi cu ochii se transformă într-o parte a experienței tale, adâncind conexiunea ta cu lumea din jur."*

Leadership: Poţi să experimentezi un orizont nesfârşit din prisma unui "Sine" multiplicat în oglinzile timpului, în măsura în care realitatea ta permanentă se reflectă în sfera creațiilor artistice?

Fiecare detaliu perceput prin încercarea de a cuprinde un orizont nesfârşit devine o parte importantă din povestea mea, o invitație la explorare, o pânză nelimitată pe care îmi pot exprima nestingherit creativitatea, înfățișându-se ca fragmente bine determinate ale unei picturi în continuă desfășurare. Această observație atentă și contemplativă, desprinsă din adaosul meu de perspective, îmi oferă o mai mare înțelegere a lumii și a sinelui în relație cu marea, deoarece momentele mele pe malul mării par să maximizeze arta contemplării.

Mai mult decât atât. Prin intermediul acestei conștientizări crescute, extinsă spre nemăsurat, din care eu însumi trebuie să mă alimentez ca să mă pot transforma într-un vizionar, îmi pot îmbogăți percepția asupra vieții și pot trăi cu mai multă prezență și profunzime în exprimarea artei. Cu alte cuvinte, felul cum îmi exprim ideile şi sentimentele în faţa a ceea ce creez, dincolo de forme şi culori, depinde de ceea ce transpun în limbaj artistic.

Este precum în viziunea aia a lui Borges: *"O durată infinită a precedat naşterea mea; ce am fost eu în tot acest timp? În sens metafizic, s-ar putea răspunde astfel: "Eu am fost întotdeauna eu; cu alte cuvinte, toţi cei care au spus eu în tot acest timp nu erau alţii decât eu".*

Deci, ce este artistul care experimentează un orizont nesfârşit? Artistul este un "Eu" multiplicat în oglinzile timpului, în măsura în care realitatea lui permanentă se reflectă în creațiile sale. Iar dacă visez la un tablou unic pe care să-l creez singur, doar privind marea în

vastitatea ei, nu-mi rămâne decât să răstorn raportul dintre uman şi divin, într-o vie confruntare cu estetica, încât să obţin identitatea unui EU care se confundă cu infinitul.

Leadership: Cum te vezi reflectat într-o lucrare de artă, experimentând în același timp o viziune vastă a creației și o simțire profundă a conexiunii cu universul?

Te-ai gândit vreodată la puterea imaginilor de a te transpune într-o lume a creației, în timp ce reflectezi asupra modului în care te raportezi la realitate și la univers? De exemplu, în romanul lui Aben-Abubeker Abentofail, Isteţul, Fiul celui Deştept, este mulțumit să mănânce fructele și peştii abundenți de pe insula lui. Dar este mereu preocupat să nu se piardă nicio specie, aşa încât universul să nu rămână împuţinat din cauza lui.

Fiecare observă cu atenție lumea din jur și o interpretează în felul lui. În timp ce Isteţul este responsabil pentru conservarea naturii, pictorul este emoționat de frumusețea ei, cu precizarea că nimic nu trebuie să-i scape din vedere în timpul scurt alocat contemplării mării. Iar dacă marea ar fi în locul meu, şi m-ar privi ca pe un creator desăvârşit a cărui existență nu poate fi negată în fața măreției întregii creații, probabil ar fi mai încântată să reflecte la aceste cuvinte: *"Ceea ce pictorul vede cu ochii, creatorul simte cu sufletul, iar tabloul devine oglinda transcendentă a existenței."*

Pictura este o artă a culorilor, a formelor și a luminii evidenţiate cu suflet într-un tablou care pare să captureze marea în toată splendoarea și misterul ei. Şi ea poate exprima o varietate de emoții, idei și concepte, dar poate fi într-adevăr profundă doar dacă universul se îmbogățește cu un Sine care contemplă și transpune esența sa în fiecare pensulă și fiecare nuanță. Aşadar, când privesc marea, când mă gândesc la toate misterele care se ascund în adâncurile ei, nu sunt sunt doar captivat de frumusețea ei și de modul în care mă poate face să mă simt, ci realmente simt că sunt parte dintr-o vastă pictură a universului. Tocmai prin această conștientizare, eu însumi devin o experiență profundă care evidențiază conexiunea cu natura.

Percepția unui Creator despre modul în care se regăsește într-o lucrare de artă este aceea că devine el însuși o parte a operei, exprimându-și esența și viziunea în fiecare aspect al creației.

Chiar dacă vezi, priveşte bine ce vezi, căci singura modalitate de a da viață unei opere de artă este să-ți conturezi un Sine care a existat în trecut și va exista în viitor, interconectat într-o relație directă cu vastitatea universului.

Source: https://neculaifantanaru.com/chiar-daca-vezi-priveste-bine-ce-vezi.html

Chintesenţa gândurilor bântuitoare

On August 04, 2013

Asigură-ţi o individualitate distinctă, redefinindu-ţi forţa de a evolua prin raportarea exclusivă la tipul de gândire care face legătura dintre cauză şi efect.

Nu voiam ca cineva să-mi cunoască gândurile şi întrebările care mi se amestecau în cap atunci când vorbeam cu mine însumi. Unele dintre ele nu erau tocmai bine curăţate de reziduurile solide ale punctelor de vedere adoptate în trecutul plin de compromisuri şi capitulări. Pe care credeam că l-am părăsit definitiv. Era un monolog tăcut, dincolo de rigorile epistemologice ale unor adevăruri pe care ştiinţa cea mai înaltă nu le putea descoperi.

Această deschidere spre găsirea răspunsurilor la toate întrebările pe care mi le puneam, amploarea intensă şi stranie de adevăruri care se producea în sfera gândurilor pe care le ascultam repetitiv, şi faţă de care aveam deseori anumite reţineri, devenise o obsesie. O obsesie magnifică, care însă presupunea mari conflicte interioare. O fixaţie de care nu mai puteam scăpa, dar de care puteam profita din plin. O preocupare intensă faţă de elementele permanente ale existenţei mele, disimulată în spatele scepticismului privind fortificarea unor noi tendinţe de "design interior".

Să găsesc răspunsuri neînchipuite şi să înţeleg anumite reacţii. Să calculez efectele acestor reacţii prin relaţii de bilanţ optim, în funcţie de profit şi pierdere, nu era o îndatorire deloc uşoară. Căci indiferent dacă reacţiile decurgeau direct sau prin etape intermediare, efectele erau întotdeauna aceleaşi. Iar valoarea efectelor se putea determina experimental doar prin metode de observare indirectă, şi se putea stabili prin calcul aplicând legile subconştientului.

Puterea de a stăpâni lumea gândurilor este definită ca rezultat al comparaţiei pe care o faci între o realitate care se zbate între "o veghere asupra a ceea ce te face special" şi o realitate care te obligă la "confruntarea cu tine însuţi".

Era o muncă foarte solicitantă, de autocunoaştere şi dezvoltare personală. Iar dacă nu m-aş fi lăsat intimidat de opreliştile gândurilor neorganizate care îmi tot umblau orbeşte prin cap, ca nişte străini cu ochii legaţi din a căror activitate nu înţelegeam o boabă, poate că aş fi putut obţine cheia către o serie de descoperiri de mare importanţă.

Din gânduri extrăgeam chintesenţa care mă definea, sublimă, exactă şi focalizată, de ştiinţă şi neştiinţă, ce nu putea fi recunoscută şi acceptată decât treptat. Acea chintesenţă de mesaje trimise din partea unui creator către un critic. Îmi asiguram astfel o anumită individualitate, care îşi redefinea perpetuu forţa de a evolua prin raportarea exclusivă la timpul prezent. Dar şi prin raportarea la tipul de gândire care făcea legătura dintre cauze şi efecte. Să o reneg decât să o recunosc?

Cred că Umberto Eco avea în vedere o personalitate ca a mea atunci când scria: *"Omul acesta deosebit trebuie pus deasupra unui vast labirint, într-un punct foarte înălțat, de unde să-i fie cu putință a cuprinde în același timp știința și artele principale; să vadă dintr-o privire obiectele, speculațiile lui și operațiile pe care le poate face asupra acestor obiecte; să distingă ramurile generale ale cunoștințelor omenești, punctele ce se separă sau le apropie, și să întrevadă uneori chiar și căile secrete ce le reapropie. Gândurile sale sunt trecerea spre un nou model de gestionare a ştiinţei."*

Leadership: Poţi să realizezi o apropiere de zona de expansiune a propriei personalităţi dincolo de barierele convenţionalului, încât să amplifici o emoţie asupra a ceea ce te

stăpâneşte prin forţa gândurilor?

Încerci să regăseşti răspunsuri neînchipuite şi să înţelegi reacţiile care conduc la transformarea ta? Manifeşti o preocupare intensă faţă de elementele permanente ale existenţei tale? Te laşi intimidat de opreliştile gândurilor neorganizate?

Cucerirea şi mărirea treptată a avantajului cu caracter decisiv asupra propriei tale dezvoltări, care poate avea o mare înrâurire asupra leadershipului, este rezultatul precis al unei "dezbateri" interioare. Ceea ce mă stăpânea prin forţa gândurilor, transformându-se într-o emoţie de tipul "sunt mai mult decât am devenit", putea fi pus pe seama unei informații care îmi apărea în minte și care îmi solicita atenția pentru a se dezvolta, ca un fel de forţă subtilă de a mă raporta la imensitatea unei culturi a libertăţii interioare, la ştiinţa de a mă supraestima prin ceea ce simt şi înţeleg despre mine însumi.

Dacă îţi propui să condamni prezentul şi gândirea căreia îi accepţi invitaţia de a prelua asupra sa efectele negative sau pozitive ale producerii unui anumit complex de inferioritate sau superioritate, şi dacă nu ai în vedere legătura dintre cauză şi efect, atunci vei trăi profund o existenţă mediocră.

Puterea de a stăpâni lumea gândurilor este răspunsul conştiinţei tale la situațiile de viaţă cu care te confrunţi zi de zi, printr-o reflectare asupra frământărilor curiozităţii intelectuale care te caracterizează.

Oratorul profesionist John Fuhrman, care a abordat foarte des tema "Ghinda şi stejarul", spunea la un moment dat: " *Dacă rezultatul pe care îl obţii este suficient de însemnat, atunci vei trăi o viaţă mai bună decât te-ai fi aşteptat vreodată.* " Aceasta este o variantă a unui soi de lege nescrisă care prevede ceea ce este permis şi ceea ce nu este permis de propria răspundere să faci atunci când încerci să te raportezi exclusiv la tipul de gândire care face legătura dintre cauze şi efecte.

Iar ceea ce te poate salva de la o rătăcire la alta, izbutind desăvârşit să trasezi echivalenţe între gânduri şi întrebări, fireşti pentru orice om cu mintea deschisă, este găsirea chintesenţei care te defineşte, sublimă, exactă şi focalizată, de ştiinţă şi neştiinţă, ce nu poate fi recunoscută şi acceptată decât treptat.

Dacă uiţi ce vrei, dacă uiţi cine eşti şi ce vrei să fii, atunci leadershipul tău se va disipa până la dispariţie. Aceasta este consecinţa acceptării unei gândiri moleşitoare însuşite fără o prealabilă evaluare a "hotarului" ce-ţi aparţine, deci prin ignorarea volitivă a efectelor secundare.

Curiozitatea intelectuală vizează deschiderea ta faţă de tot ceea ce eşti într-un context de tipul "Nu-mi dau pace gândurile mele care vin de-a valma uneori". Prin urmare, ai grijă în ce direcţie îţi îndrepţi gândurile şi cum formează ele realitatea din fundalul destinului tău.

Leadershipul tău îşi respectă acordul prin care s-a angajat să contribuie la conturarea sau păstrarea unei individualităţi supusă înţelegerii unei existenţe care ar părea banală dacă nu ar fi bântuită de mereu alte noi faţete?

Cert este ca prezentul, dar şi viitorul care se anunţă "incomod" pentru minţile cărora nu le prieşte cunoaşterea de sine şi care cad frecvent în plasa conflictelor interioare, este şi va fi lipsit de elementele unei personalităţi marcante. Această categorie de indivizi nu va mai găsi o reflectare efectivă a sublimului emanat de propria lor existenţă.

Iar leadershipul, în contrast cu gândirea de prost gust care distrage atenţia de la acea preocupare intensă faţă de elementele permanente ale existenţei tale, nu-şi va putea respecta acordul prin care s-a angajat să contribuie la conturarea sau păstrarea individualităţii.

Performanţa vine din aprofundarea înţelesului pe care îl dai naturii şi existenţei tale, din dorinţa de a trece dincolo de barierele convenţionalului. Dacă vrei să realizezi o apropiere de acea zonă de expansiune a propriei personalităţi, dincolo de barierele convenţionalului, atunci asigură-ţi o individualitate distinctă, redefinindu-ţi forţa de a evolua prin raportarea exclusivă la tipul de gândire care face legătura dintre cauze şi efecte.

Înţelegerea unei existenţe care ar părea banală dacă nu ar fi bântuită de mereu alte noi faţete se ancorează într-un agent cauzal de tendinţă lăuntrică în ceea ce priveşte îndrăzneala de a râvni la o împlinire de ordin emoţional şi intelectual, dar care se lasă greu descifrat. Acest agent cauzal poate fi o realitate exterioară oarecare, un conţinut informaţional specific (noţiuni, date, expoerienţe, imagini), sau poate sugera o anumită finalizare a ideilor printr-o schimbare bruscă a construcției logice.

În leadership trebuie luate în considerare două faţete ale existenţei: menirea de a te substitui unei mentalităţi care nu-şi epuizează formele de exprimare şi obligaţia de a trata realitatea ca pe o formă de luare aminte faţă de tot ceea ce eşti într-un exerciţiu de autenticitate.

Chintesenţa gândurilor bântuitoare izvorăşte din acea dorinţă arzătoare de autoperfecţionare continuă, de evaluare permanentă a evoluţiei proprii şi a leadershipului tău marcat de elementele unei perfecţionări tot mai puternice. Din acea dorinţă capabilă şi adaptabilă la schimbările inerente şi permanente ale prezentului şi viitorului.

Source: https://neculaifantanaru.com/chintesenta-gandurilor-bantuitoare.html

Ciclul de viaţă al leadershipului

On Ianuarie 24, 2013

Încearcă să surprinzi esenţa mai adâncă a ceea ce reprezinţi într-o structură de caracter particulară, încât să poţi scoate la iveală piesele care formează puzzle-ul excepţionalităţii tale.

Vă rog să citiţi cu atenţie povestea următoare, ca şi când ar fi povestea voastră de viaţă din care îşi trage seva istoria devenirii voastră ca om de mare caracter. Pentru a scăpa de orice grea interpretare (sau decodificare) pe care o poate furniza înţelesul acestei povestiri, a cărui protagonist este cuprins între artă şi utlitate, trebuie să ţinem seama de izolarea factorilor "viciu" sau "moft" pe care adesea suntem tentaţi să le asociem cu eşecul.

Povestea spune că ar fi existat odată un muzeu cu o podea din plăci de marmură, ce avea o statuie imensă în mijlocul culoarului, tot din marmură. Oameni din toată lumea veneau la acel muzeu doar ca să admire acea minunată statuie. Dar într-o noapte, una din plăcile de marmură a început să vorbească cu statuia de marmură.

Placa de marmură: "Nu este corect, pur şi simplu nu este corect ! De ce toată lumea de pe glob vine aici şi mă calcă în picioare doar ca să te admire pe tine? Nu e corect ! "

Statuia de marmură răspunse: "Draga mea, îţi aduci aminte că provenim din exact aceeaşi carieră?"

Placa de marmură: "Desigur, de aia simt că este incorect. Provenim din aceeaşi carieră şi totuşi beneficiem de un tratament total diferit acum. Nu e corect ! " şi a început să plângă.

Statuia de marmură: "Îţi mai aminteşti ziua în care Creatorul a încercat să lucreze la tine, dar tu ai opus rezistenţă?"

Placa de marmură: "Da, desigur. Îl urăsc pe tipul ală. Cum a putut să pună uneltele alea pe mine? M-a durut foarte tare."

Statuia de marmură: "Aşa e. Nu a putut să lucreze deloc la tine, deoarece ai opus rezistenţă".

Placa de marmură: "Şi ce-i cu asta?"

Statuia de marmură: "Atunci când Creatorul a decis să renunţe a lucra la tine, şi să lucreze la mine, am ştiut imediat că voi fi diferită în final. Nu am opus rezistenţă, ci am îndurat uneltele multă vreme, numai ca să mă modeleze".

Placa de marmură: "mmmm".

Statuia de marmură: "Draga mea, există un preţ pentru orice în viaţă. Dacă tu ai decis să renunţi la jumătatea drumului, nu îi poţi acuza pe cei care te calcă în picioare."

Leadership: Poţi să-ţi dezvolţi tendinţa de a fi diferit de ceilalţi oameni astfel încât

experienţa care te consacră drept "celebritate" să poată face faţă dăltuirii şi modelarii unei opere de artă valoroase?

Sarcina de a determina mărimea potrivită unei anumite virtuţi şi plasarea unei noi lucrări de artă în centrul unei filosofii de viaţă bine ticluite, poate uneori să pară descurajantă în cazul unui om care nu se ştie creator sau artist. Prin virtuţi înţelegându-se acele fundamente ale caracterului care determină, în mare măsură, formarea unei personalități echilibrate, vom putea să punem mai uşor în lumină înclinaţia omului spre succes şi celebritate.

Nu ne putem referi la un om oarecare aşa cum ne-am referi la un artist, căutând în fond anumite trăsături excepţionale, decât dacă facem din acel om un slujitor al lui Dumnezeu (sau o unealtă a providenţei) menit să-şi extindă libertatea de manifestare într-un cadru restrâns de receptare a harului divin, mai exact în urma unei experienţe de viaţă dure, dar educative.

Când ne gândim la om ca la un artist, trebuie să avem în vedere modul în care el este dispus să se raporteze la Dumnezeu, fiindcă ceea ce face dintr-un om un microcosmos, măsura tuturor lucrurilor și imaginea lui Dumnezeu, depinde de felul cum îşi cristalizează în minte şi în suflet înţelepciunea faptelor, fără a-şi aşeza convingerile în teorii.

A-l cunoaşte pe Dumnezeu, înseamnă să te cunoşti pe tine atunci când eşti supus probei de caracter, fără să aperi o stare de fapt care exprimă un grad mare de abatere de la obişnuit.

Iată deci, că nevoia de a înţelege pe deplin mesajul "Statuii din marmură", are ca prin considerent nevoia de a crede în Dumnezeu şi de a răspândi înţelepciunea lui grandioasă, care are la baza proba de caracter. Nu-i vorba de durerea pe care omul trebuie să o îndure până la un anumit punct, luând contact cu voinţa unei intervenţii divine, nu-i vorba de rezistenţă sau de perseverenţă, ci este vorba despre modalitatea în care percepi acel: *"până unde trebuie să evoluez ca să pot să-mi clădesc un caracter puternic şi nobil?"*

Bine scria cineva pe o pagină web: *"Conţinutul caracterului se exprimă într-o multitudine de trăsături de caracter: disciplină, stăpânirea de sine sau orientarea caracterului (capacitatea persoanei de a selecta influenţele externe, naturale sau socio-culturale, şi de a răspunde la ele prin reacţii atitudinal comportamentale."*

Tendinţa de a fi diferit de ceilalţi oameni depinde de modalitatea în care îţi construieşti caracterul cu privire la intenţia lui Dumnezeu de a face din tine o operă de artă, sau măcar să te facă să-ţi dai seama cum te poţi înălţa deasupra întregii lumi cu onoare, demnitate şi mândrie.

Practic, nobleţea face front comun cu "apa vie" a lui Dumnezeu, cu acea curăţire a caracterului prin stăruinţă şi consecvenţă, dus la un nivel de desăvârșire care va primi lauda: “Bine, rob bun”. Nevoia de a înţelege pe deplin pe Dumnezeu reiese din seria demersurilor tale de a trăi mai presus de înfrângere.

Leadershipul vizează îndeplinirea idealului de "A Servi Mai Presus de Sine" prin adoptarea unei formule de luciditate profundă de care se foloseşte omul de mare caracter pentru a-şi egala însuşirile sale cu cele ale Creatorului: "Priveşte tot timpul la puterea lui Dumnezeu şi vei uita de slăbiciunile tale."

Ciclului de viaţă al leadershipului se desfăşoară din momentul în care îţi dai seama că de unul singur nu-ţi poţi să te ridici mai presus de tine, la nivel de "Operă de artă", iar unica ta şansă este să-ţi pui la încercare credinţa care crede că Dumnezeu există şi că El este Unul

Care răsplăteşte.

*** Notă:** The Marble Statue

Source: https://neculaifantanaru.com/ciclul-de-viata-al-leadershipului.html

Cine a răpit omului darul perfecţiunii?

On Martie 10, 2009

Fii mai presus decât ceilalţi, aducând mărturii solide în sprijinul superioarelor calităţi ce-ţi definesc personalitatea.

- Ce ar putea spune marele William Harvey despre acest sânge negricios? se întreba anatomistul Johann Schreck, în timp ce diseca cadavrul unei fete care murise din cauza unei boli de ficat. El învăţase să disece cadavre pe vremea când era student la Padova, activitate absolut necesară pentru perfecţionarea sa.

Timpul trecea încet în mica încăpere subterană, căldura devenea insuportabilă. În timp ce mânuia cu grijă penseta la extremităţile subţiri, încerca să-şi alunge gândurile care îi năpădeau mintea. Ultimele zile fuseseră grele pentru el, se mira cum de încă îşi mai putea exercita meseria. Cu numai câteva zile în urmă trecuse prin testul la care, inchizitorii, îi supuseră pe toţi marii savanţi. Doar câţiva scăpaseră cu viaţă.

Leadership: Eşti îndeajuns de hotărât să susţii explorările viitoare în sfera propriilor competenţe profesionale, asigurând propriei intenţionalităţi posibilitatea de a dobândi o conotaţie pozitivă?

- Este adevărat că practicaţi activităţi care coincid fără drept de apel cu acelea declarate eretice? îl întrebase un dominican, având un zâmbet ambiguu.

Schreck, ştia că dacă nu reuşeşte să combată cu argumente probate, bine documentate, toate acuzaţiile ce i se aduc pe nedrept, va avea aceeaşi soartă ca cea a lui Fulgenzio Loffredo, sau ca a celorlalţi oameni de elită ale căror idei, convingeri şi practici se opuneau gândirii acceptate, recunoscute şi impuse de părinţii inchiziţiei. Practic, ei îl acuzau că aparţinea sectei hematicilor, adică a celor care se hrănesc cu carne de animale golite de sânge. Numai cei care aparţineau religiei ebraice scăpau rigorilor Inchiziţiei.

Încercând să înţeleagă unde vrea să ajungă dominicanul, Schreck şi-a făcut un foarte rapid raţionament care a durat timp de o secundă şi care i-a pus pe buze răspunsul adecvat. Trebuia să nege acuzaţiile, dar să rămână pe terenul ales de dominican şi să-l combată eficient.

- Monseniore, nu am prejudecăţi despre sânge. Pentru mine are valoare ceea ce a arătat Hristos şi ne-a fost transmis cu iubire de Sfântul Ioan, în capitolul al VI al Evangheliei sale: „Cine îmi mănâncă trupul şi îmi bea sângele are viaţă veşnică, iar eu îl voi învia în ultima zi; fiindcă trupul meu este adevărata hrană, iar sângele meu este băutura adevărată… Eu primesc trupul şi sângele lui Hristos prin euharistie. Particip regulat, ca şi dumneavoastră, la acest act sublim de canibalism."

Inchizitorul a rămas surprins de răspunsul lui Schreck, fiindcă toţi cei cărora le adresase această acuzaţie o negaseră fără să o argumenteze. *

Leadership: Poţi demonstra că gradul de justificare a unei convingeri convingătoare, în baza unor factori de risc, este o indicație a adevărului ce poate fi obținut prin ancorarea experienţială a unei practici unitare?

Nimeni în afară de tine însuţi nu-ţi cunoaşte mai bine potenţialul. Pentru ca greutatea leadershipului tău să crească trebuie, mai întâi de toate, să izbuteşti să înăbuşi orice influenţă negativă şi descurajantă, şi să te protejezi împotriva efectelor nocive ale unei gândiri care fac posibilă incriminarea ta.

Fii stăpân pe gândurile tale, pe judecata ta, pe faptele tale, căci oamenii a căror înţelegere este condiţionată în mare măsură de nişte valori, credinţe şi practici nesănătoase, incorecte sau condamnabile, ar face orice ca să destabilizeze trăsăturile caracterului tău şi să-ţi diminueze performanţele, incriminându-te pentru orice neglijenţă pe care o manifeşti. Poţi deveni o victimă uşoară pentru orice scăpare a sistemului personal de valori pe care se situează întreaga ta existenţă. Astfel de indivizi te compară în raport cu propriile lor convingeri, concepţii şi interese, iar dacă eşti pe aceeaşi lungime cu ei, atunci vei fi întotdeauna dirijat după voinţa lor, te vei pierde în labirintul lor de intrigi şi speculaţii ingenioase.

Aşa cum sănătatea fizică şi psihică se diminuează accelerat sub presiunea stresului, tot aşa starea ta existenţială se va agrava datorită împânzirii minţii tale cu frânturi de realitate corespunzătoare regulilor, principiilor şi practicilor celor care vor să-şi creeze propriul lor statut dictatorial.

Ca să te debarasezi de indivizii care îşi alimentează leadershipul cu o motivaţie intrinsecă crescută de a-şi impune propriile idei şi valori, trebuie să combaţi cu isteţime toate opiniile şi punctele lor de vedere, aducând argumente solide în sprijinul superioarelor calităţi care îţi definesc personalitatea şi care scot în evidenţă modul tău de gândire bine pus la punct.

Influenţele negative pe care le exercită ceilalţi asupra ta pot dispărea la fel de uşor precum urmele de tălpi întipărite pe nisip pe care le şterge vântul, dacă prin gândirea ta, prin atitudinea ta, prin ideile tale şi prin faptele tale dovedeşti o măreţie extraordinară. Dacă personalitatea ta este dominată de nişte valori sau convingeri profunde, daca îţi zugrăveşti ideile şi convingerile iscusit, tot aşa cum păianjenul îşi brodează cu multa iscusinţă miraculoasa-i pânză, atunci leadershipul tău va câştiga o mare însemnătate, iar tu vei câştiga teren în faţa celorlalţi.

Adevărului ce poate fi obținut prin ancorarea experienţială a unei practici unitare - corespunde formulării unei concluzii proprii cu referire la relaţia dintre ceea ce poţi realiza de unul singur şi ceea ce nu este permis să faci cunoscut în rândul neofiţilor.

Cine a răpit omului darul perfecţiunii oglindeşte o realitate care ne priveşte pe noi toţi. Anume, că dacă vom fi responsabili de personalitatea noastră şi dacă vom avea puterea să ne împotrivim influenţelor negative din afara noastră, cu siguranţă vom dobândi o măreţie şi o însemnătate care ne va apropia de perfecţiune.

Pe de altă parte, dacă ne vom lăsa angrenaţi în jocul individual al celorlalţi, şi dacă ne vom lăsa călăuziţi de ei, vom ajunge să funcţionăm (să gândim şi să acţionăm) în dezacord cu propriile noastre convingeri şi valori morale – ceea ce ne va îngrădi tendinţa spre perfecţiunea caracterului nostru.

Concluzie: O personalitate puternică, clădită pe principii şi valori deosebite, va putea să reziste prin puterea gândirii la influenţele externe parazitare create de grupuri mai mici sau mai mari de oameni uniţi de false idei ce servesc unor interese ascunse. O astfel de personalitate târâtă pe nisipurile mişcătoare ale acestora, va reuşi întotdeauna să-i bată cu propriile lor arme şi să supravieţuiască sporindu-şi renumele, valoarea şi puterea.

Demolarea unor „construcţii” şubrede aidoma celora realizate din cărţile de joc, sau a unui

castel de nisip, o poate face numai o astfel de personalitate căreia nimic nu-i poate răpi darul perfecţiunii bazate pe soliditatea principiilor şi valorilor sădite în timp.

*** Notă:** Isaia Iannaccone – *Eppur Si Muove* , Editura ProEditura şi Tipografie, 2007.

Cine citeşte dincolo de cuvinte descoperă trăiri din propria sa existenţă

On Septembrie 18, 2022

Încearcă să înţelegi latura psihologică a acestor manifestări care se opun realităţii în care te împing gândurile, fără să fii nevoit să-ţi divulgi convingerile şi trăirile.

Aş zice că cine citește dincolo de cuvinte descoperă trăiri din propria ta existență. Alții nici măcar cu cuvintele luate în serios nu sunt capabili să exprime o idee personală. Iar tu, drag cititor, faptul că citeşti ce postez pe blog nu înseamnă că şi înţelegi totul, nici măcar simbolismul intim, relaţional, dintre eul liric şi universul poetic de care se înconjoară un scriitor ca mine. În loc să mă citeşti pe mine, puteai în timpul acesta să citeşti alte cărţi, căci la oamenii ca mine e mai greu de înţeles ceva.

Da, Nicu. Nu e vorba doar de scris, ci şi de realitate. Îţi propun ca atunci când ne vom vedea să discutăm următorul subiect: când oamenii dragi te dezamăgesc. Până la urmă, este şi acesta un simbolism misterios, fără a cădea în incoerenţe suprarealiste, un fel de cristal în care se reflectă întregul univers al unei fiinţe străine ţie, parcă coborâtă din imaginarul unui trecut puțin cunoscut care s-a îmbinat cu imaginarul unui viitor aproape ilizibil. Da, mi-ar plăcea să-ţi aud părerea vizavi de cum vezi tu o stare nocivă provocată de dezamăgire. Am trecut prin aşa ceva recent. O să-ţi povestesc în mare despre ce este vorba.

Sper că nu de mine este vorba în această strădanie a ta de a intui măcar o parte din latura mea ascunsă. Dar, dacă tot vrei să-ţi spun ce cred, atunci sunt de părere că orice stare trece de la sine dacă ieși din ciclul "cred doar ceea ce citesc". Fiindcă atunci când citeşti începi să-ţi construieşti un mic univers din lucrurile în care nu credeai cu adevărat, un univers din care e posibil să nu-ți mai dorești să evadezi. Nu mai spun că dacă te închizi în tine, e mai rău ca orice, este un fel de bogăţie ce nu este indispensabilă pentru a avea o viaţă ce merită de fie trăită. Ca şi când ai fi stăpânul castelului aflat pe pământul căpcăunului, deci sub influenţa unui spirit înşelător. Cu timpul vei începe să iei "chipul" unei somnolenţe malefice care sufocă orice şi pe oricine cuprinde în raza ei.

Leadership: Mărturisirile tale pot să vorbească despre o „viziune" a realităţii în care totul se regăseşte simultan în toate părţile sale, în încercarea de a exterioriza nişte gânduri sau emoţii care nu depind de controlul tău?

Drag cititor. Se vede că ești o fire sensibilă. Orice neînsemnată chestie o pui la suflet, ca un spirit independent care-şi diminuează resursele de lumină până când rodirea sa poetică ajunge să fie limitată de capacitatea restrânsă a imaginarului substanţial. Misterul în care te învălui, atunci când îmi citeşti scrierile, mă îndeamnă să presupun că în spatele laturii tale sensibile, stă cel puţin un gând ascuns, un gând ascuns într-o lună opacă ce orbitează în jurul unui baricentru gravitaţional destabilizator: aşa numitul: "imperativ ipotetic".

Iar gândurile tale sunt controlate de măsura în care îmi citeşti scrierile, fiindcă tot ce ştii despre mine, absolut fiecare amănunt, fiecare detaliu privind extinderea realităţii, ştii din ceea ce scriu eu despre mine. Altfel, n-ai fi ştiut absolut nimic, iar eu aş fi rămas doar un scriitor care nu îşi mărturiseşte rolul de arbitru al adevărului şi al realităţii în atenţia cititorilor săi.

Uneori, tinzi să te joci cu psihologia, dar nu-i bun nici lucrul ăsta. Devii o fire tot mai încurcată. Prea multe ecuații, prea multe necunoscute, prea multe teste, prea multă intrigă. Toate astea sugrumă spiritul, ca un vuiet produs de o cădere îndepărtată de apă. Începi să vezi în orice lucru minor un adevărat coşmar. Iar în această fază, dacă te laşi prea mult în voia laturii tale creative, îţi vei pierde puterea de a vedea ceea ce nu se vede, *Inervitesys*

Syratriques , experienţa sufletului în afara bucuriei. Nu ştiu ce să zic. Poate că experienţa sufletului tău în lumea materială nu a acumulat suficientă energie pentru a face un salt peste propria-ţi umbră formată din prejudecăţi şi temeri. De aceea, este vital să petreci un timp singur, pentru a înţelege emoţiile care apar, fără a răni inutil pe ceilalţi.

Dacă continui astfel, citindu-mi scrierile cu nesaţ, dar fără să te înţelegi pe tine însuţi, cred că îţi vei încheia această călătorie *en el mundo de los libros* , în micul univers al unui om pe cât de puternic, pe atât de fragil. Şi, te asigur că nu există niciun Aleph în adâncul acestui univers, ci doar un imens haos întunecat şi rece, un disconfort exogen dezvoltat în absenţa unei iluminări naturale suficiente, o iluzie, sau mai bine zis o trăire foarte scurtă venită din altă lume, din altă dimensiune. Asta îţi doreşti? Să fii doar un strop de întuneric în lungul meridian al delirului, să te bucuri doar de nefiinţă şi tăcere?

Leadership: Eşti pregătit să imortalizezi momentul transpunerii tale într-o poveste pe care nu ţi-o poţi închipui cu adevărat decât atunci când o trăieşti ca pe o putere ce scoate la iveală partea suspicioasă a naturii tale?

Vrei să ştii un lucru interesant? Citeam despre asta într-o carte de Borges. Cică credincioşii care vin la moscheea Amr din Cairo ştiu foarte bine că universul se află în interiorul uneia dintre coloanele de piatră ce înconjoară curtea centrală. Bineînţeles, nimeni nu poate să vadă acest univers, dar dacă îţi lipeşti urechea de coloanele de piatră începi să auzi după un timp un zumzet stăruitor.

Şi tu te afli în acelaşi gen de situaţie. Eul tău se află în interiorul unui univers plin cu pietre preţioase, dar tot mai grele, care înconjurându-te cu o lumină orbitoare îţi dau o aură falsă de om citit, o aură boemă şi excentrică în acelaşi timp. Iar spiritul tău de cercetător nu reuşeşte să găsească peste tot în acest Univers, în natură, în pietre, în frunze și în praf, mesajele sublime - pregătite cu grijă de un scriitor atât de fin ca mine.

Şi cine este de vină aici: cititorul care îşi caută imensitatea de experienţe (altele decât ale lui), sau scriitorul care îşi lasă în felul acesta personajul să înfrunte imediatul şi contingentul? Rareori se întâmplă ca un scriitor atât de înzestrat ca mine să-și contureze un univers aparte, să-și șlefuiască obsesiile în afara realităţii cu o asemenea credință, atât de multă vreme, într-un gen atât de mult admirat de cititorii săi.

Întrebare: de ce este important să imortalizezi momentul transpunerii tale într-o poveste care parcă te atrage să o cuprinzi, dar ale cărei detalii nu pot fi atinse? Iată de ce. Pentru că este singura cale de a te conecta cu intuiţia ta. Iar drumul către conexiunea cu intuiţia ta se deschide conectându-te la mine, cu emoţiile şi gândurile mele.

Leadershipul vizează modul în care se pune opoziţia dintre instinctul de dominaţie şi instinctul de apărare, aşa încât să rezulte o tendinţă de convergenţă dintre atitudine, convingere şi empatie.

Iar această convergenţă trebuie să fie echivalentul receptării unei perspective de înnobilare sufletească.

Cine citeşte dincolo de cuvinte descoperă trăiri din propria-i existenţă, cu precizarea că felul în care gândeşti şi simţi despre tine însuţi, incluzând credinţele şi aşteptările tale despre felul cum este altcineva, determină ceea ce se numeşte "ataşament", principalul obiect al aprecierii obiective.

Cine deţine puterea

On Ianuarie 02, 2009

De ce unii oameni nu văd marile oportunităţi care se află chiar în faţa ochilor lor şi nu se ocupă de ele?

Un motiv pentru care unii oameni ezită să facă un pas înainte spre viitor, spre progres, spre perfecţiune, este că, în primul rând le este teamă de schimbare, apoi că nu ştiu să observe sau refuză să recunoască şansele de reuşită care se ivesc în fiecare zi. Şi omit sau evită să se gândească la consecinţele pe termen lung care decurg din deciziile lor.

Ieri, în drum spre casă, m-am oprit la un anticariat. De obicei la anticariat cărţile sunt mai ieftine, şi dacă mai ştii şi să negociezi, ai şansa să obţii orice la jumătate de preţ. De data aceasta, însă, am achiziţionat trei cărţi aproape pe gratis. Aceste trei cărţi, care erau într-o stare perfectă, sunt de la editura Brandbuilders Grup, şi ştiam că sunt foarte scumpe. Imediat când am ajuns acasă, am verificat pe site-ul editurii preţul real al cărţilor, şi am descoperit că fiecare din ele depăşea 70 de lei. Mai exact, toate cele trei cărţi fac în total 260 de lei. Dar ştii cu cât le-am achiziţionat? Eşti pregătit?

30 de lei. Ai auzit bine. Doar 30 de lei.

Unde este greşeala în toată treaba asta, şi a cui e vina? Evident, a vânzătorului. În primul rând el nu a ştiut absolut deloc să negocieze, apoi nu a ştiut care sunt pe piaţa preţurile reale ale acelor trei cărţi. Şi uite aşa, încet, încet, falimentul bate la uşă. Da, cred că este foarte adevărat. Unii oamenii sunt egoişti, leneşi, neinformaţi şi nerăbdători.

Leadership: Îţi defineşti orientarea specifică spre receptarea unei opere de artă, fără să ţii cont de valoarea propriu-zisă a conţinutului ei?

Să recunoaştem, dacă vânzătorul de la anticariat ar fi ştiut care este valoarea reală a celor trei cărţi, le-ar fi vândut la un preţ atât de mic? Fii sigur că eram dispus să scot din buzunar rapid 150 de lei, pentru că tot eram în câştig decât dacă le cumpărăm din librării sau direct de la editură.

Dar acum urmează partea cea mai dureroasă. Când am plecat, vânzătorul "negocia" cu un alt client preţul de vânzare al unei cărţi. "Îmi pare rău, nu pot să v-o dau cu 4 lei. Cel puţin cu 6 lei."

Ironic, nu-i aşa? Ar fi putut obţine foarte uşor de la mine 150 de lei, şi acuma el se tocmea pentru 2 lei.

O operă de artă pe care trebuie să o valorizezi este o forţă exterioară pe care nu toată lumea o bănuieşte, mai ales când aparţine hotărârii tale de a sluji mizei ei. Dacă e aşa cum se spune, că adevărata faţă a unei cărţi este una multiplă, rezultată din suma tălmăcirii ei în toate limbile, atunci valoarea ei literară este un indicator al calităţii conţinutului pe care tu îl utilizezi şi îl revelezi prin prisma abundenţei de idei şi proiecte cu care ieşi în evidenţă.

Leadership: Poţi să produci un efect de tip "imboldul de a obţine mai mult" prin amplificarea valorii unui activ în raport cu preţul de raft, revelându-i durata de valabilitate prin intermediul subtilităţii esenţei sale care rămâne mereu aceeaşi?

Toţi oamenii fac alegeri proaste din când în când. Dar pe unii îi deşteaptă, nu îi prostesc de-a binelea. Pentru oamenii de vârf, această scuturare este un avertisment că trebuie să-şi schimbe modul de gândire, modul de acţiune. Pe de altă parte, oamenii de rând ignoră şocurile şi nu renunţă la modul tradiţional de gândire.

Oamenii neinformaţi plătesc un preţ mai mare.

Informaţia reprezintă, mai ales în ziua de azi, un mare avantaj. Iar oamenii de vârf ştiu mai bine ca oricine care este valoarea informaţiei, de aceea sunt mereu la curent cu noutăţile din domeniul în care îşi desfăşoară activitatea. De fapt, sunt atât de preocupaţi de viitorul lor încât mai bine de cinci ore pe zi îşi alocă timp pentru a-şi actualiza cunoştinţele. Uneori nu le mai ajunge timpul pentru alte activităţi extra job, atât sunt de preocupaţi cu dezvoltarea lor personală şi profesională. Partea bună este ca oamenii de vârf se află totdeauna pe cele mai înalte trepte ale succesului. Un efort continuu şi susţinut este întotdeauna răsplătit, nu-i aşa?

Leadershipul urmează următoarea instrucțiune care conţine eticheta unei perspective de business pe termen lung: "amplifică valoarea unui activ prin valoarea totală a activului în circulație ! "

Activul care trebuie să se aprecieze mereu cu măcar 50% poate fi reprezentat de un anumit lucru, de însuşirile lui sau de conţinutul pe care îl distribuie, având mare priză la public. Depinde de tine cum îi creşti eficienţa sau importanţa prin intermediul acelui "know-how" care să-i permită o diferenţiere foarte clară faţă produsele celorlalţi furnizori din piaţa ta.

Să ne reîntoarcem puţin la vânzătorul de la anticariat care are posibilitatea să se documenteze în fiecare zi oricât de mult doreşte, despre orice lucru din orice domeniu, pentru că sigur nu duce lipsa de cărţi. Totuşi el preferă să stea pe bancă, să fumeze liniştit şi să privească trecătorii. De unde să ştie el oare cât valorează în librării cărţile pe care le vinde? Şi de unde să ştie cum să negocieze, cum să obţină un preţ cât mai avantajos, dacă cărţile de negociere stau pe jos, chiar lângă el, dar el nu le citeşte niciodată?

În fiecare zi unii oameni învaţă ceva nou, însă pentru alţii, nimic nu-i nou sub soare. Şansele de a face carieră, de a ajunge departe, sunt la îndemâna tuturor, dar unii sunt prea egoişti şi mult prea “ocupaţi” ca să profite de ele. Sper din tot sufletul ca măcar acest articol să-l citească unii comercianţi, şi să înveţe ceva preţios. Anume ca “**cine deţine informaţia, deţine puterea**”.

Conform Wikipedia, Know-How este un termen preluat din limba engleză, care desemnează cunoștințe specifice, deținute de o persoană fizică sau de o întreprindere, asupra unui produs sau procedeu de fabricație.

Leadershipul este know-how-ul care face diferenţa dintre valoarea oportunităţii de a îmbunătăţi un rezultat şi valoarea constantei de a livra calităţile lucrului pe care îl deţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/cine-detine-puterea.html

Cine nu merită să fie şef

On Aprilie 29, 2009

Asigură o coerenţă întregului proces de schimbare dorit, fără să te orientezi pe o hartă uzată.

A crezut că dacă este absolventă a două facultăţi, că dacă şi-a luat doctoratul şi deţine un titlu didactic, nimeni nu-i va cere vreodată socoteală şi nu o va putea lua la bani mărunţi. S-a înşelat amarnic !

Nu-i uşor să conduci un laborator clinic. Ar fi absolut absurd să credem că oricine deţine competenţele necesare în acest sens. În primul rând un şef de laborator trebuie să fie prezent la datorie pe tot parcursul programului de lucru stabilit de reglementările în vigoare, pentru a putea să răspundă la toate solicitările managerului general al spitalului. Trebuie să aibă cât de cât experienţă în a conduce măcar o secţie, sau măcar un sector de activitate, deci o experienţă de conducere trebuie neapărat să aibă.

Totodată, un şef de laborator are obligaţia să evalueze performanţele profesionale ale personalului aflat în subordinea directă, conform structurii organizatorice şi fişei postului, şi să contribuie la realizarea şi menţinerea în laborator a unei atmosfere de colaborare, calm şi competiţie fair-play. Şi, nu în ultimul rând, este imperios necesar ca şeful de laborator să participe la toate şedinţele în care se discută problemele legate de activitatea curentă a laboratorului sau a unităţii (policlinică, spital) pe care o deserveşte.

Toate aceste sarcini care trebuiau îndeplinite repetitiv au fost însă prea "absurde" pentru o şefă de laborator care, mizând pe faptul că este absolventă a două facultăţi şi deţine un titlu didactic, îşi va putea permite să facă ce vrea. Prin urmare nu şi-a luat în serios atribuţiile care îi revin, nu s-a implicat în problemele laboratorului, în problemele stringente cerute de conducerea spitalului (probleme legate de organizare, de achiziţii, raportări statistice, etc), nu a participat aproape niciodată la şedinţe – să ofere lămuriri cu privire la analizele efectuate, la problemele laboratorului, asta pe lângă faptul că mergea la serviciu şi pleca când dorea ea, fără să dea nimănui niciun fel de explicaţie.

Ce altceva nu mai făcea? Ei bine, mai nimic, întocmai ca orice persoană peste măsură de înfumurată şi arogantă. În final, managerii spitalului au luat cea mai inspirată decizie, singura posibilă: demiterea imediată din funcţie a şefei de laborator şi înlocuirea ei.

Leadership: Navighezi într-o zonă necunoscută pentru a demostra că abilităţile tale importante se pot recunoaşte în prezenţa reprezentării unei valori cheie care te defineşte?

Dacă navighezi într-o zonă care nu este acoperită de nicio hartă ai toate şansele să nu găseşti niciodată ceea ce cauţi. Iar dacă nu ajungi la destinaţia stabilită, înseamnă că nu ai realizat nimic. O zonă necunoscută este un ultim bun rămas scris cu creionul într-un memoriu care nu va fi publicat niciodată. Prestigiul zonei pe care o reprezinţi sporeşte imaginea afacerii tale şi a viitorului tău.

Şeful de laborator este ca un căpitan de vas care are toate şansele să nu găsească niciodată drumul spre adevărata performanţă dacă îşi pune nădejdea într-un echipaj slab instruit. E ca şi cum ar naviga la voia întâmplării, după cum se nimereşte, ghidându-se după principiul *„ o hartă nu foloseşte la nimic. "*

Ca şef de laborator trebuie să ştii exact ce task-uri ai de îndeplinit, atât pe termen lung cât şi pe termen scurt, şi care îţi sunt responsabilităţile. Este greu să coordonezi activitatea oamenilor dintr-un laborator mai ales dacă aceştia sunt fie puţini, iar numărul de analize este foarte mare, fie dacă aceştia sunt aproape de pensionare şi nu mai au niciun interes să se perfecţioneze.

Valoarea cheie care il defineste pe lider este reprezentata prin descoperirea unei zone de competenţă pe care o poate controla numai prin stabilirea unor măsuri privind prevenirea şi limitarea efectelor de abdicare de la puterea personală.

În alte cazuri, este greu să coordonezi activitatea acelor persoane chiar şi suficient de bine pregătite care însă nu doresc să fie coordonate, nu doresc să existe un şef (adică o conducere unică), ci preferă ca fiecare să se auto-conducă, să facă de fapt ce le trece lor prin cap, preferă să existe un "balamuc". Este, deci, o mare responsabilitate să fii şef de laborator când te confrunţi cu situaţii problematice care necesită abordări foarte variate. Iar în aceste condiţii este foarte greu să-ţi îndeplineşti atribuţiile de serviciu cu seriozitate şi profesionalism, cu succes şi cu zâmbetul pe buze.

A analiza harta leadershipului înseamnă să studiezi fiecare element al său care îţi poate veni în ajutor şi care îţi poate asigura succesul, şi să extragi cât mai multe informaţii despre teritoriul pe care intenţionezi să îţi exerciţi influenţa. În leadership nu poţi să te orientezi pe o hartă uzată şi să continui să te deplasezi urmărind indicaţiile prezentate de aceasta. Mai întâi trebuie să trasezi tu însuţi o hartă care să îi delimiteze pe membrii cei mai preţioşi ai echipajului, de acei impostori care pretind a fi mai mult decât sunt.

Leadership: Imaginea perfectă a profesiei tale corespunde cu redefinirea zonei de aplicabilitate a unei însuşiri care nu aduce nicio contribuţie în direcţia realizării concordanţei dintre exigenţa dorinţei de perfecţionare şi virtutea de a te comporta disciplinat în mijlocul dezordinei?

Un manager de spital nu-şi poate asuma riscul de a păstra la conducerea unui laborator clinic, unde zilnic se internează numeroşi bolnavi ce necesită numeroase investigaţii, o persoană înceată, lentă, incapabilă să-şi respecte obligaţiile prevăzute în contractul de muncă, şi pe deasupra, şi cu "nasul pe sus".

Iată ce a spus managerul spitalului după ce a demis-o din funcţie pe şefa de laborator: " *Indiferent de gradele şi meritele obţinute, dacă şeful de laborator nu-şi face treaba ca lumea, va fi înlocuit din funcţie fără discuţie.* " Ferm şi categoric ! Asta da management de calitate !

Aşadar, în desfăşurarea demersurilor tale trebuie să urmăreşti în mod sistematic felul cum se înfăţişează componentele constitutive ale hărţii pe care o foloseşti pentru atingerea performanţei. Trebuie sa scoţi la iveală latura ascunsă a oamenilor, în funcţie de fluiditatea calităţilor şi aptitudinilor lor. A te orienta pe o hartă uzată, înseamnă să le dai oamenilor autoritatea de face abstracţie de viziunea ta, înseamnă să-i laşi să facă ce vor ei.

Leadershipul este o călătorie din care ai șanse mari să revii ca un erou, știind că faci ceva în plus din perspectiva creării unei noi imagini a specializării pe care o abordezi în relaţia cu ceilalţi.

Concluzie: Când vine vorba de succesul unei organizaţii, a unei instituţii, managerii cei mai iscusiţi vor ţine cont de profesionalismul, seriozitatea şi performanţele de care dau dovada angajaţii şi şefii de serviciu, şi nu de meritele lor teoretice. De fapt managerii nici nu vor avea de ales, dacă doresc ca organizaţia să meargă: vor trebui să se gândească de doua ori înainte de a avansa pe cineva într-un post de conducere.

Citate şi maxime despre leadership

On Iunie 08, 2009

Sir Winston Churchill scria: "Este bine ca un om neinstruit sa lectureze carti cu citate. Citatele, cand ti se intiparesc in minte, iti stimuleaza gandirea. Ele te fac de asemenea curios, indemnandu-te sa ii citesti pe autori pentru a afla cat mai multe."

Citatul nr 29: **Neculai I. Fantanaru**
Oamenii care nu au personalitate ascultă mai mult de alţii, decât de ei înşişi.

Citatul nr 39: **Neculai I. Fantanaru**
Ce înseamnă leadership? Leadershipul este mai întâi o probă de echilibru, apoi o probă de evaluare. Nu poţi fi întrecut la "mersul pe sârmă", cât timp nimeni altcineva nu exersează "mersul pe sârmă".

Source: https://neculaifantanaru.com/citate-celebre-despre-leadership.html

Clarobscurul vibrant al orizontului finit

On Aprilie 16, 2014

Temperează-ţi înclinaţiile spre „constructivism", extinzându-ţi realitatea spre acea totalitate a viziunii acceptate de viaţă ca pe o ştiinţă coordonatoare a gândirii corecte.

Păream a fi condiţionat de acea înnoitoare viziune care aștepta de prea de mult timp să mi se dezvăluie, căreia numai manifestarea unei utopii susţinute de sensurile unei misterioase nevoi interioare îi putea indica exact forma, anvergura şi valoarea. Era ca şi când ar fi trebuit să savurez un tabou şi alte studii de istorie a artei dintr-o privire aruncată în culisele unei despărțiri previzibile de o lume socotită învechită, sau mai bine zis din dorinţa unei eliberări din temniţa unei realităţi greşit şi limitat înţelese.

Insistent, încercam să răsucesc fiecare umbră şi fiecare lumină într-o spirală aparentă care cobora în sensul invers acelor de ceas şi apoi urca spre infinit. Spirala le conţinea pe toate cele de sub mine, de deasupra mea, din cer şi de pe pământ, dinaintea mea şi dindărătul meu.

Aproape întotdeauna, orbit de acea fantezie care probează unitatea de profunzime a viziunii, am ignorat sfatul înţelept al făuritorilor de lumi: *" Nu poţi cuprinde totul dacă sufletul ţi-e gol. Du-te să vezi lumea, iar înapoi de vei veni, porţile deschise tu le vei găsi. "*

Nu eram deloc mândru de ignoranţa mea, dar mă purtam de parcă ignoranţa asta ar fi avut tot farmecul meu. Căci misterul aparte, atmosfera nedefinită care mă îndepărta de mine însumi, sporea senzaţia de spaţiu magic într-un loc în care imersiunea în lumea virtuală crea acel inefabil, acea nevoie de apartenenţă la o conştiinţă mult mai cuprinzătoare, mai armonioasă, dar ambiguă şi confuză în acelaşi timp.

Misterul era extras din minereul personalităţii mele în scopul validării unor legi universale care întăreau efectul de barieră exercitat de clarobscurul vibrant al unui orizont finit.

Leadership: Posezi acea convingere a excelenţei de a fi mai mult decât o alternativă la abordarea evolutivă a ştiinţei vieţii, impusă prin forţa de convingere a expresivităţii în argumentarea unor noi perspective de abordare a realităţii?

Omul, participantul prim la actul de creaţie a lumii noi, prin unificarea vizibilului cu intangibilul, poate să găsească sprijinul viziunii idealiste despre viaţă pentru a depăşi contradicţiile inerente privitoare la absenţa unei reînnoiri totale. În acest caz, reacţia lui în faţa experienţei vieţii nu devine o banală luare de poziţie, ci o constantă preocupare sortită dezvoltării ce depăşeşte categoria *" Debug Your Mind "*, contribuind la salvarea zonei de leadership, apartenentă la un sistem de valori care nu este compromis de nevoile imaginare.

Liderul este un artist al jocurilor de lumini şi umbre, îmbinând în mod cauzal toate aspectele vieţii, care nu-i fac neapărat o imagine bună sau proastă, ci una relativ coerentă asupra a ceea ce el va deveni. Există, desigur, numeroase contradicţii între ştiinţa vieţii şi atmosfera nedefinită pe care o creează lumea cunoaşterii revelatoare: prima este dominată de explicabil, a doua de inefabil.

Prima îl stăpâneşte pe lider, aducându-l în ipostaza de a-şi regândi rostul şi identitatea, a doua îl domină şi îl depăşeşte prin raportarea la un personaj simbolic şi de-a dreptul imaginar, pus în situaţia de a suporta realitatea, reversul unor efecte produse pe diferite paliere ale fiinţei. Şi totodată de a da o serie de răspunsuri la întrebări de tipul: Cu ce

mijloace? În ce condiţii? Pe ce canale?

Leadership: Funcţia ta de creaţie se concretizează într-un ansamblu de variabile care păstrează impresia de oglindire într-un detaliu al unei macrostructuri de manifestare a expresivităţii?

Clarobscurul constituie o parte a identităţii liderului construite "local", prin interacţiunea cu mediul de interes, în contexte semnificative rezervate libertăţii de creaţie în diverse maniere. Această libertate, după cum spunea un scriitor anonim, nu este un lucru pe care ţi-l dă cineva, ci un lucru pe care ţi-l dai singur. Şi el devine un "accesoriu" care dă o notă aparte leadershipului prin faptul că dă ocazia liderului să se testeze diferit, probând unitatea de profunzime a viziunii despre viaţă în situaţii în care nu este întru de acord cu termenii şi condiţiile ei de înţelegere şi utilizare.

Se poate spune că posezi acea convingere a excelenţei de a fi mai mult decât o alternativă la abordarea evolutivă a ştiinţei vieţii, atunci când, recunoscându-ţi propria ignoranţă cu privire la identitatea ta, încerci să îţi stăpâneşti nevoia interioară sau tentaţia de a-ţi extinde aria de cuprindere a unei ştiinţe individualizate, în folosul unei mai bune înţelegeri a vieţii.

O macrostructură de manifestare a expresivităţii în hotarele existenţei personale cuprinde toate acele mişcări artistice care exprimă o ruptură de nivel în modul de a percepe şi a reprezenta realitatea, negând orice prejudecăţi, astfel încât să creezi senzaţia unei alte prezenţe, unei alte persoane, unui univers paralel în care te regăseşti perfect.

Leadershipul se produce ca un reflex al calităţii de care dispune un "Creator de lumi" atunci când tehnica întâlneşte arta, rezultând într-un ansamblu de elemente ce se îmbină în unghiuri și perspective noi de a privi realitatea.

Clarobscurul vibrant al orizontului finit evidenţiază limitele leadershipului prin multitudinea de aspecte ale vieţii care pot fi incluse într-un ghid orientativ în dificila sarcină a evaluării tale, ca om care este condiţionat de o viziune puternică.

Oricât de performant devine leadershipul, există ceva necunoscut şi imprevizibil dincolo de care nu poţi acţiona, sau orice acţiune poate avea consecinţe neaşteptate.

Source: https://neculaifantanaru.com/clarobscurul-vibrant-al-orizontului-finit.html

Claudius Petit, coautor al faptei artistice

On August 08, 2008

Răsplata pe care o primești pentru munca ta este sacrificiul pe care îl plătești pe altarul evoluției, în schimbul unei moșteniri durabile.

"Şi apoi, ce contează omul luat de unul singur? - se întrebă Van Gogh. În viitor - scria el fratelui său Theo - va exista o artă care va trebui să fie atât de frumoasă, atât de tânără, încât, chiar de ar fi să o jertfim, propria noastră tinereţe, ea ne va dărui în schimb o linişte plină de seninătate. Chiar dacă nu izbutesc să mă afirm, tot sunt înclinat să cred că ceea ce m-am străduit să realizez va fi dus mai departe. Poate nu imediat, dar important este să nu fiu singurul care cred în acest adevăr."

La care adevăr se gândea oare, Van Gogh? Care adevăr ar trebui să-i unească pe oameni, care adevăr ar trebui să-i mobilizeze, făcându-i să uite de finitudinea lor biologică, să existe într-un sens fundamental? Un adevăr care e destul să fie râvnit, cu ardoare, pentru a putea fi atins. Un adevăr care să acționeze divin, ca forță motrice a vieţii. Acest adevăr acceptă nenumărate nume, reductibile poate în final, la unul singur: puterea omului de a transforma cârja în aripă. Acest adevăr îşi găseşte, din când în când, slujitori devotați.

"Îl faut achever l'église Saint-Pierre de Firminy-Vert" — iată anunțul pe care îl putem întâlni în presa franceză din ultima vreme. Mai sunt necesare patru milioane de franci pentru a finaliza ultima lucrare a lui Le Corbusier. Apelul este lansat, cu multă vigoare, de Claudius Petit, fost ministru al reconstrucției şi urbanismului, primar al orașului Firminy-Vert.

Leadership: Te-ai gândit cum ar fi să cobori în arenă, nu ca un simplu spectator, ci ca un jucător activ, unde regulile nu sunt ale tale, ci ale divinității?

Admirator şi susținător al lui Le Corbusier, Claudius Petit și-a legat numele şi de alte lucrări ale marelui arhitect: Unitatea de locuit de la Marsilia, pe care, în calitate de ministru, a inaugurat-o triumfal în anul 1952, Casa tineretului și LE CORBUSIER: Unitatea de locuit de la Marsilia, inaugurată sărbătorește de ministerul reconstrucției, Claudius Petit a culturii şi Unitatea de locuit de la Firminy Vert, pe care le-a încurajat şi le-a realizat în calitate de primar al oraşului.

Claudius Petit este un om politic, dar un om politic care, încurajând arta, luptând pentru ea, devine, într-un anumit fel, coautor al faptei artistice. El nu se mulţumeşte şi controleze din afară jocul, ci coboară în arenă, jucând jocul. Apreciem în Claudius Petit nu pe arbitru, ci pe jucător, nu pe cel care este jucat de propriul său rol, ci pe cel care-şi joacă jocul. Care joc? - se poate întreba. Jocul creaţiei, singurul joc serios, jocul al cărui preţ este condiţia umană, jocul în care banul nu e un scop, ci un mijloc, jocul ale cărui reguli nu sunt stabilite de om, ci de Dumnezeu, jocul care, jucat până la capăt, te răsplăteşte cu o pulbere de vis cosmic. Jocul acesta, Claudius Petit l-a înţeles, l-a încurajat şi l-a jucat el însuși.

Leadership: Crezi că ai putea să te desprinzi de eticheta de "domn NU", devenind un participant activ în lumea artei, punând în joc nu doar opere, ci și o parte din esența ta?

Claudius Petit nu e acel funcționar blazat, așezat continuu, ca un baraj fatidic, împotriva operei, acel personaj mediocru care crede că omul e făcut să se târască, acel "alienat al sentimentului" de care vorbea Leon-Paul Fargue, în faţa căruia dacă «ţâşneşti spre cer îl faci cardiac», acel domn "NU" pe care din păcate, Le Corbusier l-a întâlnit atât de des. Claudius Petit este un jucător, adică un om serios. *"Il n'y a que ceux qui jouent qui soient des types*

sérieux" spunea Le Corbusier, dar, continuă el, afirmaţie paradoxală dar profundă: *"Les alpinistes, les rugbymen et les joueurs de cartes, et les joueurs de roulette sont des fumistes, car ils ne jouent pas..."*

Viaţa trimite, continuu, jucători în arenă. Puţin sunt însă cei care acceptă să lupte. Curajos, cu loialitate, punând în joc bunul lor cel mai de preţ: condiția umană, în toată complexitatea ei. Un pictor pune în arenă un tablou. Un sculptor, o sculptură. Un arhitect, o clădire. Ele sunt instrumentele lor de luptă. Dar în timp ce primii o pot face, de obicei, singuri, arhitectul, el singur, nu-şi poate realiza lucrarea. El are nevoie, dincolo de înțelegere şi de încredere, de ajutor.

Leadership: Poți contribui la crearea unei opere colective în care fiecare, realizând sau privind, își vede năzuinţele încununate sublim, depășindu-și astfel limitele individuale?

Arhitectura este o operă colectivă. În ea se întâlnesc, cei care, în termeni comuni se numesc: proiectantul, constructorul și beneficiarul. Dar acești termeni sunt simplificatori, pentru că până la urmă, beneficiarul lucrării nu este doar cel care o folosește, ci şi cel care, realizând-o sau privind-o, își găsește pentru o clipă năzuinţele încununate sublim.

A fost o vreme când omul era simultan proiectantul, constructorul și beneficiarul propriei sale lucrări. A fost, poate, o epocă fericită. Dar azi lucrurile stau cu totul altfel. De cele mai multe ori cei trei factori sunt complet diferiți, interesele lor sunt diferite și singurul lucru care îi unește este contractul de muncă, care stabileşte obligaţiile și drepturile fiecăreia din părți. Aşa azi, se nasc într-un număr exagerat de mare, construcții nesemnificative, lipsite de valoare. Dacă însă cei trei factori înțeleg că interesul lor este comun, că lucrarea care îi solicită poate reprezenta un instrument de salvare a condiţiei umane, un instrument unic pentru ei toţi, că năzuinţele lor cele mai adânci sunt aceleași, că scopul lor ultim este același și anume instaurarea poeziei, aici şi acum, pe pământ, atunci omul, eliberat de superficială constrângere a contractului de muncă, își va putea dobândi puritatea originară. Atunci, gestul său, fapta sa, vor putea dobândi esenţiala nobleţe fără de care demnitatea umană nu poate fi concepută.

Leadership: În momentele tale de introspecție, recunoști cum năzuințele tale se încununează sublim prin prisma muncii depuse și contribuției celorlalţi la edificarea ei?

Arhitectul aruncă sămânţa, dar ea trebuie să încolţească şi să rodească, iar lucrul acesta, nu este posibil decât în anumite condiţii, pe care, deseori, nu le pot asigura decât oamenii politici, adică *"les agents agissants d'une société"* cum spunea Le Corbusier. Arhitectura trebuie înălțată. Trebuie confruntată cu spaţiul, cu timpul, cu lumina, cu oamenii. Ea trebuie trăită, nu numai desenată. Ea trăiește în dimensiuni. Ea este semnată de unul, dar trăită de toți. Poate de acea arhitectura reprezintă atât de bine viaţa cetății.

Claudius Petit poate fi comparat cu acel agricultor cinstit și afectuos care se apleacă cu devoţiune peste sămânţa care trebuie să devină rod. Trebuie, pentru că o construcţie de mare valoare este o mare sărbătoare. Nimic nu poate scuza absența sărbătorii. Viaţa cea mai săracă are sărbătorile ei. Dar construcţia de valoare reprezintă esenţa, simbolul, aspiraţia, identitatea vieţii. Această sărbătoare merită toate sacrificiile.

Salutăm gestul lui Claudius Petit și aşteptăm alături de el ca biserica Saint-Pierre să adune, ca cea de la Ronchamp, pelerini veniţi să omagieze o nouă manifestare a puterilor spirituale. În acest final de secol și de mileniu avem nevoie de acel optimism robust care îl caracteriza pe Le Corbusier. Prin Claudius Petit, marele arhitect, sfidând mizerabila conştiinciozitate a timpului, continuă să ne trimită încurajări. *"Il faut achever l'eglise Saint-Pierre de Firminy-Vert".*

Leadershipul stă sub semnul unei prevederi: "Chiar dacă nu izbutesc să mă afirm, tot sunt înclinat să cred că ceea ce m-am străduit să realizez va fi dus mai departe".

Claudius Petit, coautor al faptei artistice, este beneficiarul lucrării, devenind conștient de rolul său în menținerea și promovarea esențialei nobleți umane. El ne-a lăsat ca moştenire spirituală următoarea prevedere: *"Demnitatea umană poate fi consolidată prin opere care reflectă năzuinţele tale cele mai adânci, chiar și în absența unui contract de muncă explicit."*

*** Nota:** Revista Secolul 20,Numarul 234, Dan Coma

Source: https://neculaifantanaru.com/claudius-petit-coautor-al-faptei-artistice.html

Clipa ce-ţi decide soarta (II)

On Iulie 17, 2010

Demonstrează-ţi încrederea în ştiinţa de a acţiona, fără să îngădui convingerilor tale să se alinieze unei false realităţi.

În camera unde zăcea corpul fetei ardea slab o lampă agăţată pe tavan. Necunoscutul arătă spre pat, îl rugă pe doctor să-şi facă repede datoria, şi ieşi pe uşă ca să nu asiste la operaţie. Zaleukos îşi scoase cuţitele, privi fata, al cărui chip era nespus de frumos. Apoi, ca să termine mai repede această grea misiune, cu cel mai ascuţit cuţit îi tăie gâtul dintr-o mişcare.

Dar ce groază ! Moarta a deschis ochii şi i-a închis apoi îndată cu un suspin adânc. Abia atunci Zaleukos şi-a dat seama de fapta lui diabolică, el era ucigaşul ei. Nu încăpea îndoială că fata murise abia atunci, din pricina rănii pe care el i-o provocase.

Dacă ai citit „ *Povestea Mâinii Tăiate* ", a scriitorului Wilhelm Hauff, precis îţi aminteşti restul povestirii. Zaleukos a fost găsit vinovat, i s-a tăiat mâna stângă şi a fost surghiunit pe vecie. Restul vieţii şi l-a trăit plin de amărăciune, cu amintirea în suflet a înfiorătoarei fapte comise.

Leadership: Îţi dozezi atitudinea şi convingerile cu o alarmă care nu poate fi auzită decât în situaţia îndeplinirii unei sarcini urgente?

Iată o acţiune nedemnă de un medic. Dacă Zaleukos ar fi fost un medic adevărat, şi nu s-ar fi lăsat momit de recompensele enorme, lucrurile ar fi stat altfel. El ar fi trebuit să cerceteze atent simptomele fetei, dar nu s-a preocupat câtuşi de puţin de ele. Fata, deşi era adormită, oare nu respira? Oare nu-i bătea inima? Oare nu era caldă la atingere? Ba da, cu siguranţă, dar el, nefăcându-i nicio examinare minuţioasă, aşa cum era normal să procedeze, a trecut nepăsător peste aceste indicii vitale. Abia în momentul în care fata, sfâşiată de durere, şi-a dat ultimul suflu de viaţă, i-a sunat clopoţelul, când era deja prea târziu.

Recompensele grabnice sunt în concordanţă cu valoarea pe care omul şi-o acordă în situaţia unei eventuale sarcini urgente pe care o are îndeplinit într-un context de genul: "nu mi se pare relevant" . Lucrurile şi fenomenele ce atrag de regulă atenţia omului variază după predispoziţiile înnăscute, după deprinderile profesonale şi în funcţie de cât de repede îşi adânceşte mintea într-o direcţie nouă.

Diferenţa dintre un medic bun şi unul rău este că primul nu se încrede niciodată în aparenţe, şi întotdeauna examinează totul cu atenţie, în timp ce al doilea, convins că ştie totul, este superficial. Atât prin profesie, cât şi prin instinct, medicul trebuie să fie cel mai curios om din lume, şi să fie capabil să pătrundă cu mintea şi cu sufletul în starea fizică sau psihică a pacientului.

Alarma care nu poate fi auzită decât în situaţia îndeplinirii unei sarcini urgente este dată de posibilitatea aprofundării unui mister care se complică din ce în ce mai mult pe măsură ce accepţi provocările unei realităţi mai profunde.

Leadership: Poţi să te conectezi la acele frecvenţe de vibraţie care pot să contureze imaginea reală a ceea ce eşti?

Realitatea exterioară îţi reflectă realitatea interioară. O imensă asemănare între două lumi

distincte sau între două faţete ale aceleiaşi realităţi, fiecare cu propriile momente de cumpănă, priveşte modalitatea ta de a gândi, de a simţi şi de a trăi într-o continuă renegare a capacităţilor de a te diferenţia de ceilalţi oameni.

Toate experienţele pe care le trăieşti vin ca urmare a rezonanţei fiinţei tale cu acele frecvenţe de vibraţie care îţi modelează convingerile în mod pozitiv sau negativ. Înţelegerea acestor frecvenţe, redescoperite prin lentila magică a obiectivităţii, luând în calcul ipotezele unei erori a realităţii prezente, creează premisele unei confruntări între ceea ce eşti şi iluzia a ceea poţi deveni, limitând sau extinzând formele de răspundere morală.

Cineva spunea bine: *"Acolo unde omul ajunge la o apreciere morală mai complexă a unei situaţii, el nu face altceva decât să raţioneze ghidat de aceste impulsuri de natură afectivă ale conştiinţei sale".*

Raţiunea pe care o manifeşti în retragere sau în expansiune, poate fi chiar un efect al carenţei propriei tale identităţi - care tinde spre rigiditate, deformându-se peste o anumită limită. Prin ignorarea perspectivei de profunzime care nu poate garanta "integritatea protecţiei diferenţiale" (orice lucru rău care ţi se întâmplă este din vina ta, reducându-se doar la suferinţă), te îndepărtezi din rolurile de decizie, sporind posibilitatea de a face compromisuri mai mari şi mai grave.

A fi un om al păcatului înseamnă să experimentezi sentimentul înăbușitor de a privi viaţa prin ochii unei victime a propriilor tale alegeri !

Inaptitudinea conştiinţei de a percepe cum trebuie realitatea pe care nu o poţi contesta, te descalifică ca om de mare răspundere.

Se poate vorbi despre leadership atunci când omul se analizează mai pe larg, investighează realitatea şi reflectează la condiţia sa de făptura limitată, expusă incertitudinii existenţiale sau morale. Stabilind nivelul lucidităţii sale intransigente, el poate sesiza opoziţia între felul cum reacţionează la stimulii exteriori şi felul în cum reacţionează la aflarea adevărului - "cine sunt cu adevărat?". Aici valorile sale esenţiale îi pot fi de folos în crearea unei perspective de transformare pozitivă.

Pe scurt, îţi poţi crea un fundament interior stabil după ce conturezi imaginea mentală şi reală a ceea ce eşti. Acest lucru poate să reducă sau să amplifice ambiguitatea identităţii tale.

Leadership: Rişti să faci o încercare de descifrare a misterului care poate deschide noi perspective, fără să interpretezi semnele relaţiei care se stabileşte între "NEŞTIUT" şi "NEAŞTEPTAT" ?

În loc să-şi intre în rol, asumându-şi calitatea de medic, deci a unui om ce se cade să fie cât mai curios, care chibzuieşte bine înainte de a trage o concluzie, care nu se limitează la ceea ce ştie sau la ceea ce a constatat, Zaleukos a acţionat ca şi cum ar fi fost pus pe pilot automat, ca şi cum altcineva ar fi luat decizia în locul său. Ceea ce, aşa cum am văzut, a reprezentat o mare greşeală.

Dacă s-ar fi deconectat la timp, dacă s-ar fi eliberat din încătuşarea acelui impuls material, şi al ideilor preconcepute prin apăsarea butonului de „oprire", lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Te deconectezi la timp de la pilotul automat care it

Leadership: Eşti pregătit să te transformi într-o persoană care își găseşte o însemnătate

secretă din a trăi într-o continuă acuzație?

Ca lider, ceea ce faci are întotdeauna consecinţe. La fel cum o singură clipă de neatenţie i-a decis soarta doctorului Zaleukos, nimicindu-i tot viitorul, şi ţie, o singură clipă care îţi întuneca mintea şi judecata îţi poate periclita serios cariera.

Cu cât te situezi mai sus în ierarhie, cu atât mai mulţi oameni depind de tine. Iar dacă nu eşti capabil să te conectezi mereu la adevărata realitate, ci te laşi dus de val, sau nu-ţi conştientizezi constant şi îndelungat limitele, şi mai ales dacă nu te pui la adăpost de orice tentaţie, vei plăti un preţ mare.

Concluzie: Toată viaţa suntem puşi în situaţia de a lua decizii. Dacă ele au fost bune sau nu, ne demonstrează consecinţele. Important, mai ales pentru un lider, este să nu ia decizii pripite fără o cercetare prealabilă amănunţită, deoarece consecinţele pot fi atât de nefaste încât se pot repercuta pe întreaga sa viaţă.

Demonstrează-ţi încrederea în ştiinţa ta de a acţiona, fără să îngădui convingerilor tale să se alinieze unei false realităţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/clipa-ce-ti-decide-soarta-II.html

Clipa ce-ţi decide soarta (I)

On Iulie 17, 2010

Câştigă o înţelegere mai bună asupra a ceea ce nu cunoşti, astfel încât să fii mult mai selectiv în ceea ce trebuie să decizi.

După mai bine de trei ani de studii la Paris, timp în care a învăţat tot ce trebuie să ştie un doctor iscusit, tânărul Zaleukos s-a hotărât să-şi caute rostul în lume. În fiecare oraş în care ajungea, dădea de veste tuturor printr-o hârtie scrisă că este doctor şi că a lecuit multe beteşuguri – şi într-adevăr, balsamurile şi leacurile sale au fost eficiente şi i-au adus mulţi bani. Dar nu numai din medicină scotea bani, ci şi din negoţ.

Până la urmă a poposit în oraşul Florenţa, din Italia. Fiind istovit de atâta umblet, se hotărî să zăbovească mai mult acolo. Îşi deschise o prăvălie în partea oraşului numită Santa Croce şi dădu de veste îndată oamenilor despre serviciile sale de vraci pe care le oferea. Chiar din primele zile îşi câştigase faima de doctor şi de bun vânzător de leacuri.

Leadership: Intervenţia ta la loviturile destinului depinde de dimensionarea sarcinii care te pune pe gânduri în raport cu posibilitățile reale ale celui desemnat prin "anonimat" să ofere aceste răspunsuri?

Destinat să joace un rol important într-o afacere bizară. Într-o seară, înainte să închidă prăvălia, găsi un bileţel în care era scris să vină la miezul nopţii pe podul numit Ponte Vecchio. Crezând că cineva vrea să-l cheme în taină la vreun bolnav, lucru care i se întâmplase adeseori, Zaleukos se duse fără să bănuiască nimic necurat. Acolo se întâlni cu un domn misterios, care într-adevăr avea mare nevoie de ajutorul său ca medic, dar nu pentru un om viu, ci pentru un mort.

În schimbul a patru sute de ţechini (o grămadă de aur la acea vreme), Zaleukos acceptă propunerea cu totul ciudată a misteriosului domn cu mantie roşie. După spusele acestuia, sora lui muri pe neaşteptate din pricina unei boli incurabile, iar, conform obiceiului din ţara sa, rudelor sale trebuia să le lase trupul ei, dar tatălui său trebuia să-i trimită capul fetei sale, ca s-o mai vadă o dată.

Deşi obiceiul acesta de a tăia capetele celor dragi care au murit i se păru îngrozitor, Zaleukos acceptă propunerea acestuia, mai ales că se pricepea la îmbălsămarea morţilor. *

Leadership: Poţi să satisfaci o căutare imposibilă a adevărului, despre care crezi în mod eronat că trebuie acceptat pe deplin?

Adevărul reprezintă un spaţiu neutru de alocare a semnificaţiilor experienţei trăite în mod obiectiv, variind între două extreme - acum şi după - care nu se exclud automat, ci mai degrabă se potenţează reciproc, producând o continuitate formidabilă în actul de formare personală. Este foarte probabil că ceea ce trăieşti în mod real să devină un facilitator calităţii crescute a proiecţiilor de viitor. Dar, trecând cu vederea contextul în care te confrunţi cu situaţii ambigue, este la fel de probabil că ceea ce eşti în clipa prezentă să nu mai fii şi în clipa următoare.

Adevărul a ceea ce eşti în fiecare clipă a existenţei are o construcţie interesantă, înscriindu-se în tendinţa implicită de a aduce o mică contribuţie la anumite cauze în care crezi, dar pe care bateria conştiinţei încărcată cu o supra-tensiune - sub formă de oscilaţii de

stări - este în stare să le disipeze. După indicaţia aceasta, personalitatea ta se reflectă mai degrabă în ceea ce accepţi ca fiind adevărat atunci când respingi ipoteza nulă: "cele două medii nu diferă". Adică ceea ce te aştepţi să se întâmple şi ceea ce se întâmplă de fapt, în spatele a ceea ce cunoşti.

Una dintre marile dovezi a valorii tale este abilitatea de a recunoaște partea negativă a unei situaţii înainte ca ea să devină un criteriu incert al adevărului care te reprezintă. Poţi ajunge la o apreciere morală mai complexă a unei situaţii numai dacă raţionezi ghidat de impulsurile de comandă ale conştiinţei proprii. Iar asta este de fapt o unealtă a leadershipului orientat care o anume stare a Eului, sau mai bine zis către o direcţie nouă de clarificare a facultăţii judecăţii şi a discernământului care te ajută să cerni adevăratele valori, chiar dacă eşti constrâns din exterior de o noutate absolută.

Valoarea care caracterizează un om depinde de dimensiunea faptelor pe care este dispus să le săvârşească sub tutela conştiinţei care încearcă să-i ţină în frâu avântul spre misterul unei lumi necunoscute.

Numai o deşteptare petrecută în tovărăşia unei acceptări de sine în misiuni de profundă semnificaţie, poate să emane acea profundă înţelegere a unei experienţei autentice. Căci ambiguitatea unei situaţii, care te face nesatisfăcut de ceea ai la dispoziţie pentru a înţelege implicaţiile ei, în condiţiile în care adevărul inconvenabil nu începe să ocupe un spaţiu lărgit de influenţă, marchează o înclinaţie spre acea introspecţie care îţi permite să sesizezi greşelile şi erorile de previziune.

Clipa ce-ţi decide soarta vizează abordarea din interior a unei situaţii reale care se impune cu o „autoritate" indiscutabilă, şi pe care nu o poţi înţelege pe deplin.

Satisfacerea unei căutări imposibile a adevărului, despre care crezi în mod eronat că trebuie acceptat pe deplin, este relevant pentru percepţia unei anumite interdependenţe de tipul *mesaj-feedback* - din direcţia unei realităţi inadecvate raţiunii pe care se bazează identitatea ta. Singurul glas care răsună salvator peste neplăcuta stare pe care ţi-o creează indecizia sau confuzia este conştiinţa care poate fi extinsă la acțiunile sau gândurile din trecut, amintindu-ţi astfel să fii stăpân pe ceea ce crezi că eşti, pe ceea ce simţi, pe ceea ce se întâmplă în jurul tău, pe ceea ce decizi.

* **Notă:** Wilhelm Hauff - *Povestea mâinii tăiate.*

Clopoţelul de Alarmă

On Aprilie 06, 2009

Creşte-ţi substanţial sursa valorii personale, accesând acele fonduri interioare serioase care susţin echilibrul propriei tale fiinţe.

Numai Kevin Lomax era în stare să recunoască acest mare adevăr: dacă jocul jucat de sine diferă de jocul celorlalţi, atunci riscul de a se „accidenta” va creşte considerabil în momentul când nu va îndeplini în mod corespunzător regulile impuse de aceştia.

De fapt, Kevin era cel mai nou angajat la firma de avocatură “Milton, Chadwick & Waters”. Şi singurul care a avut deosebita „onoare” de a-l cunoaşte mai bine pe managerul ei, John Milton. Acesta din urmă, ca un magician obişnuit să exploateze credulitatea şi naivitatea celor din jurul său, şi profitând de calităţile lor, îşi ducea la îndeplinire planul josnic: de a-si exercita influenţa negativă asupra sufletelor lor, punându-şi amprenta asupra întregii lor existenţe.

Dacă ai urmărit filmul „ *The Devil's Advocate (1997)* ” , atunci sigur îţi aminteşti pasul cel mai important, şi cel mai dificil, pe care l-a făcut Kevin pentru a scăpa de influenţa nefastă a „Diavolului”, în persoana lui John Milton. El şi-a urmat sentimentele adevărate, făcând abstracţie de propriile nevoi şi de statutul pe care îl dobândise în momentul când a încheiat contractul cu Milton.

Cu alte cuvinte, Kevin a câştigat lupta împotriva diavolului dintr-un punct de vedere superior, printr-o acţiune intelectuală voită: a ales să existe numai în planul absolutului, adică să cauzeze o ruptură în continuitatea fiinţei sale, o ruptură în dimensiunea spaţiu-timp, o ruptură în succesiunea evenimentelor credibile, şi o altă ruptură în ordinea semnificat-semnificativ.

Leadership: Poţi să faci din lupta pe care o duci contra "forţei care te stăpâneşte" un act al afirmării de sine, în care există o latură reală şi una ideală?

Cred că filmul vrea să scoată în evidenţă un lucru foarte important. Şi anume că fiecare dintre noi are două opţiuni privind conturarea propriei personalităţi, binele şi răul, eticul sau neeticul. Opţiunea noastră depinde de o multitudine de factori educativi, culturali, sociali, etc. Decizia finală o ia însă fiecare dintre noi, judecătorul suprem fiind conştiinţa noastră.

Pe parcursul vieţii noastre putem să alunecăm pe o pantă periculoasă lăsându-ne manipulaţi voluntar sau involuntar de alţii (tehnicile de manipulare fiind multiple), de interese meschine, dar de fiecare dată judecătorul suprem aflat permanent în stare de veghe, trebuie să sune „clopoţelul de alarmă” şi să ne ajute să revenim la un normalul autoimpus şi liber acceptat. Dacă alunecăm pe o pantă periculoasă, urcuşul nu este imposibil, însă uneori este foarte greu. Dar niciodată nu e prea târziu...

Ca să întruneşti toate calităţile specifice unui lider, veghează neîncetat asupra propriului tău univers interior, asupra propriului tău mod de gândire, asupra propriului tău „arbitru” - care te poate elimina din meciul cu propriul destin, cu propria ta fiinţă. Învaţă mai întâi să acorzi răbdare lucrurilor spirituale, urmează-ţi sentimentele adevărate, conştient de ceea ce se petrece în jurul tău şi de riscurile pe care le implică alinierea ta la practicile celorlalţi, altfel rişti să-ţi răneşti propriul „Eu”, ceea ce te va durea foarte tare.

A cauza o ruptură în continuitatea fiinţei sale înseamnă să te desprinzi de ceea ce cândva părea atât de promiţător, să te desprinzi de ceea ce îşi doresc ceilalţi pentru tine, şi să permiţi inimii să se liniştească. Pe de altă parte, a cauza o ruptură în ordinea semnificat-semnificativ înseamnă să nu cedezi presiunii răului asupra ta, să lupţi împotriva răului cu mijloacele binelui, încât ceea ce te individualizează să fie ceea ce te aştepţi să găseşti la tine când încă nu ţi-ai vindecat "rănile" rămase: acea sensibilitate care încearcă să se ascundă în spatele unei durităţi impuse.

Actul afirmării de sine cuprinde o latură reală şi una ideală. Latura reală este dată de felul în care te expui unei situaţii noi din care trebuie să ieşi, să te descoperi, să te autodepăşeşti şi din care să răspândeşti binecuvântare. Iar latura ideală este dată de ceea ce te face să trăieşti cu conştiinţa curată, este vorba de libertatea de a alege este ceea ce te face să fii un om asumat.

Clopoţelul de alarmă este elementul hotărâtor care determină succesul sau eşecul tău pe plan personal şi profesional. Rolul lui este de a te „trezi" atunci când simţurile tale de orientare în viaţa profesională adorm sau sunt înşelate, şi de a te atenţiona că e momentul să deosebeşti binele de rău, ceea ce ştii de ceea ce nu ştii despre ceilalţi oameni din jurul tău.

Aşa cum aparatul de măsurare a tensiunii controlează ritmul şi pulsaţiile sângelui, tot aşa sistemul tău interior de apărare împotriva influenţelor negative controlează ritmul vieţii tale şi pulsul leadershipului tău. Ca să ajungi la starea de împlinire de sine, ai nevoie de fonduri interioare serioase care să-ţi susţină echilibrul, care să-ţi crească substanţial potenţialul de om şi de lider - sursa valorii tale personale, şi care, în acelaşi timp, să-ţi asigure un anumit nivel ridicat de protecţie împotriva „coroziunii" tale spirituale.

Concluzie: O personalitate bine conturată şi bazată pe principii etice va avea totdeauna un sistem de alarmă sensibil care va intra în alertă ori de câte ori vă apărea pericolul de abatere de la drumul drept. El, „clopoţelul de alarmă" se formează concomitent cu personalitatea noastră şi e în legătură directă cu calea pe care am consimţit să mergem.

Source: https://neculaifantanaru.com/clopotelul-de-alarma.html

Clopotul de sticlă al lui Empedocle

On Decembrie 29, 2008

Adu-i pe oameni la pragul apropierii de un nou adevăr, înălţându-te deasupra gândirii obişnuite care nu izbuteşte să se afirme.

Gânditorii greci nu aveau la îndemână rezultatele observaţiilor şi experienţelor precise, care s-au putut face mult mai târziu, nu aveau la îndemână materialul de fapte şi observaţii pe care s-a întemeiat descoperirea legilor naturii în veacurile al XVI-lea, al XVII-lea şi până în zilele noastre. Dar ei încercau totuşi să-şi explice natura pe baza observaţiilor făcute în călătoriile lor, în atelierele meşteşugarilor, în mine, în procesul viu al producţiei. Unii făceau chiar experienţe pentru a dovedi adevărul susţinerii lor.

Astfel, de pildă, Anaxagora şi Empedocle au dovedit prin experienţe natura materială a aerului. Empedocle a făcut experienţe cu un clopot de sticlă, arătând că apa poate intra într-un vas numai când este îndepărtat aerul.

Filosoful sicilian Empedocle (490-430 i.e.n) susţinea că "rădăcinile" lumii, rădăcinile materiei, sunt: pământul, apa, aerul şi focul, adică un solid, un lichid, un gaz şi o substanţă mai rară decât gazul. Şi iată cum se demonstra această teorie. Dacă, de pildă, arde un lemn verde, vezi focul, care se înfăţişează ochiului prin propria-i lumină. Fumul dispare prefăcându-se în aer. La capetele lemnului musteşte apă, iar cenuşa rămasă are toate însuşirile pământului.

Empedocle susţinea că prin unirea celor patru elemente în diferite proporţii se poate explica toată nesfârşită felurime a substanţelor cunoscute omului, aşa cum prin meşteşugita combinare a patru culori poţi obţine toate nuanţele posibile. De aici până la teoria atomistă primitivă nu era decât un pas. *

Leadership: Slujind unei ştiinţe care îţi extinde conștiința și capacitatea de a experimenta noi trenduri de gândire, este o modalitate de expresie a ceea ce te preocupă să devină parte din tine, ceva neclar, care trebuie descoperit şi activat?

Poţi fugi de obligaţia de a găsi noi variante de răspuns la întrebările aparent fără răspuns? Cât de profundă este interpretarea pe care o dai necunoscutelor care gravitează în jurul unui singur punct de vedere? Ce conotaţii capătă cunoaşterea ta atunci când iei în considerare apariţia ambiguităţilor?

Ce se întâmplă cu leadershipul rezultat dintr-o cunoaştere reală, profundă, obiectivă a realităţii care în goana după senzaţional ajunge să depăşească puterea de înţelegere şi de acceptare a celorlalţi oameni? Ei bine, se ajunge la o situaţie win-loss, în care tu câştigi şi ceilalţi au de pierdut. Ştiinţa este ceea ce tu descoperi prin gândire şi cercetare, dar cu care restul lumii nu este neapărat de acord.

Ceea ce trebuie să descoperi şi să activezi la tine prin extinderea ştiinţei şi a gândirii este încercarea de a avea un ecou în rândul celorlalţi oameni, este modalitatea de a te aduce în viitor, de a-ţi face cunoscută aspiraţia de poziționare într-un spaţiu de creaţie tot mai competitiv necesar dezvoltării lumii.

A veni cu un nou punct de vedere în domeniul ştiinţei este ca şi cum ai impune oamenilor din jurul tău nişte valori false şi străine, lipsite de substanţă şi contradictorii. Evident, aceştia se vor raporta la ştiinţa ta şi la propria lor condiţie existenţială, dar într-un mod fals. Se vor

vedea pe ei înşişi într-o lumină care nu îi reprezintă, dându-le de gândit dacă sunt sau nu sunt "defecţi" în ceea ce priveşte calităţile lor. Fiindcă a te profila tu însuţi ca ştiinţă presupune să te plasezi deasupra minţilor înguste ale vremii.

Pline de observaţiuni, producţiile folositoare de resurse şi eforturi necesare pentru promovarea ştiinţei proprii, care proliferează pe trunchiul unor concepţii şi mentalităţi avansate, pe treptele de evoluţie ale societăţii, domină realmente în ceea ce priveşte gradul de apropiere sau depărtare faţă de restul oamenilor. Iar materia primă pe care se fundamentează ştiinţa proprie, se regenerează şi se asamblează în soluţii sau într-o mulţime de adevăruri absolute, care la rândul lor se pierd în negura vremurilor dacă nu sunt general acceptate – chiar şi de profani.

Virtuţile unicat ale ştiinţei tale pot fi implementate în afara graniţelor de origine ale leadershipului?

Oricât de bine ar fi văzută ştiinţa ta în materie de leadership, selectarea şi includerea ei într-un context amplu de reconstruire a gândirii celorlalţi oameni, care trebuie să depindă în principal de modul în care aceştia se integrează în armonia elementelor definitorii unui anumit tip de gândire, se poate realiza după imbolduri apropiate voinţei tale. Şi nu după o înţeleaptă adâncire în conştiinţa lor, aşa cum ar fi firesc.

Virtuţile unicat ale ştiinţei tale nu pot fi implementate în afara graniţelor de origine ale leadershipului dacă roadele lor se coc mai repede decât pot ceilalţi oameni să le strângă. Degeaba eşti cuprins de aceea minunată, Evrika, când afli ceva nou, exclusiv, dacă nu are impact major asupra creşterii nivelului lor de performanţe.

Virtuţi precum inteligenţa, viziunea, înţelegerea, creativitatea, obiectivitatea şi perseverenţa nu sunt destinate unei confirmări divine prin om, adică nu te înălţă la nivel de Dumnezeu în mijlocul lumii, dar sunt destinate unei existențe de sine care se desfăşoară obiectiv în spaţiu şi timp. Tu trebuie să fii spiritul de challenger în care se reflectă această proiectare a trecutului şi prezentului în viitor.

Ştiinţa trebuie văzută ca un gest de credinţă într-o minune pe care o aştepţi de la Dumnezeu, nu doar ca un gest de deschidere faţă de experienţele noi de creaţie şi descoperire.

Dacă ştiinţa pe care o practici prezintă totuşi o rezistenţă foarte mare în rândul celorlalţi oameni, înseamnă că este plină de subtilităţi care trebuiesc prelucrate, interpretate şi împărtăşite într-un stil convenţional, mai simplu.

Prin urmare, succesul leadershipului depinde de cât de bine este făcut să respecte cerinţele specifice oamenilor cu un bagaj de cunoştinţe mediu. Din această cauză, acceptarea unui potenţial credibil de dezvoltare prin intervenţiile unei ştiinţe alese, este decisă de ceilalţi oameni. Luând în consideraţie în principal criteriile funcţionale (de exemplu cât de bine se poate aplica în existenţa lor) şi nu criteriile de creativitate sau superioritate.

Graniţele de origine ale leadershipului, adică legăturile cu acţiunile şi prestaţiile tale anterioare, trebuiesc actualizate cu simţământul unei semnificaţii supreme atribuite propriei valori din ajutorul oferit omenirii nu doar prin intermediul descoperirilor şi al creaţiei, ci prin semnalizarea disponibilităţii de a te simţi complet în ceea ce experimentezi clipă de clipă. Fii tu însuţi în propriul univers, fii autentic, nu trebuie să copiezi ce a făcut altcineva aflat în aceeaşi situaţie.

Leadershipul este nota de merit pe care şi-o câştigă ştiinţa în lupta cu un prezent ce nu mai are răbdare să devină trecut şi se cere cunoscut printr-o strategie de cuprindere a evenimentelor, faptelor şi urmărilor acestora într-o formă accesibilă şi atractivă tuturor oamenilor.

Clopotul de sticlă al lui Empedocle pune în evidenţă acea muncă de gândire şi creaţie prin care se ajunge la un rezultat gata de a fi pus pe seama „credinţei în credinţă" sau pe seama unei cunoaşteri care să ofere în acelaşi timp necesitatea şi noutatea de a demonstra un punct de vedere unic asupra anumitor fenomene sau experienţe personale.

* **Notă:** M, Solomon - *Lumini în retortă* , Editura ştiinţifică Bucureşti, 1962.

Cobra neagră

On Decembrie 12, 2013

Construieşte-ţi o viziune asupra Omului pe care îl întruchipezi care să depindă de rezultatul raţiunii şi de deplina cunoaştere a consecinţelor manifestărilor negative de caracter pe care nu le poţi combate.

„Fiica mea, Catherine e foarte blândă şi bună. Vorbeşte cu ea şi vei vedea. Ai puterea. Poţi să o faci. Ştiu că poţi simţi dragoste şi compasiune. Ai o şansă mare să arăţi întregii lumi că poţi fi la fel de milos pe cât eşti de puternic, că eşti destul de bun să o tratezi pe Catherine mai bine decât te-a tratat pe tine lumea. Ai puterea. Te rog."

Convingătoare, vocea senatoarei Ruth Martin transmite şi inoculează o trăire improvizată, bazată pe ideea că bunăvoinţa este calea spre bine, spre însănătoşire, spre izbăvire. Această emoţie predominantă trebuie să accelereze o paralizie temporară, să amorţească centrii nervoşi şi să menţină stabilitatea elementelor pozitive de care Buffalo Bill trebuie să se ancoreze. Astfel, ea încearcă să diminueze consecinţele negative ale instabilităţii psihice ce influenţează puternic evoluţia acestuia.

Agentul FBI, Clarice Starling observă imediat intenționalitatea din spatele vocii. " *E deşteaptă. Iisuse, e chiar deşteaptă. Îi repetă numele. Dacă Buffalo Bill o va privi pe Catherine ca pe o persoană şi nu ca pe un obiect, îi va fi mai greu să o ucidă. "*

Leadership: Îţi poţi asigura accesul la o nouă profunzime a sentimentelor care te poate ajuta să devii mai generos, fără să cazi în capcana unui pseudo-efect de "silence" în care omul se preaslăveşte pe sine însuşi în locul lui Dumnezeu?

Dar oare imposibilul poate deveni posibil? Ca un vulcan cufundat multă vreme într-un somn adânc, Buffalo Bill va da oare prilej Ego-ului său pozitiv să se manifeste deschis, printr-o faptă bună? Sau va răbufni cu mai multă violenţă din inerţia inoculată de greutatea sufletească a acestor cuvinte chibzuite şi deterministe?

Pentru ca individul acesta obscur să se lepede de păcatele sale cu ajutorul unei *contritio* , printr-o căinţă desăvârşită, nu e de ajuns să fie străpuns din plin de acea tensiune alimentată cu energie pozitivă concentrată, liniştitoare. Trebuie ca afecţiunea din dosul acestor cuvinte să-i pătrundă în sânge şi să influenţeze ritmul de circulaţie al acestuia, asemenea unui regulator. Şi, numaidecât, să furnizeze acel combustibil purificat care să-i alimenteze puternic sensibilitatea, asigurând o temperatură constantă manifestărilor sale.

Mental, Buffalo Bill se luptă cu o cobră neagră, cu influenţa veninoasă a propriilor sale raţionamente, dar îi lipseşte constanta de echilibru. El nu poate atinge acea stare de stabilitate totală corespunzătoare unei funcţionalități sociale considerate normale. Ştie că poate fi un om bun şi generos, dar îşi refuză cu încăpăţânare acest lux, fiindcă veninul ce-l poartă în gene este mult prea concentrat. În continuare, îşi menţine atitudinea fermă şi rece, fără să suporte greutatea vreunei remuşcări, fără măcar să clipească la vederea chipului marcat de suferinţă al senatoarei Ruth Martin.

Cobra Neagră este un animal care încearcă să-și hipnotizeze prada, să-i pătrundă în adâncul sufletului, iar dacă nu reuşeşte, trebuie cel puţin să simtă acea plăcere eliberatoare care este în acelaşi timp cea mai pură, cea mai înălţătoare şi cea mai intensă, provenind, cred, de la contemplarea unei transformări de esență a omului (manifestată prin intermediul unei priviri pline de îngrijorare şi durere).

Leadership: Eşti prins în angrenajul închiderii în sine a viciilor, sub aspectul unei exacerbări a vanităţii care în preajma puterii absolute se simte onorată să-şi continue opera?

O demonstraţie pe viu a resurselor nebănuite ale omului, fondată, oricât ar părea de paradoxal, pe plan psihologic şi spiritual, reflectă uimitoarea putere a minţii. Şi, totodată, cât de departe se ajunge traversând meandrele unui drum îngust, prin luarea unor decizii mărunte, la o poziţie considerată neatacabilă pe termen scurt, dar fără nicio şansă de supravieţuire pe termen lung.

Ceea ne face să aprofundăm cu mai mult simţ de răspundere leadershipul, este constanta de "a fi" a omului care îşi demonstrează calităţile şi adevăratul potenţial prin renunţarea la dependenţa de provocări care îi pun la încercare vanitatea. În baza unor raţionamente greşite, chiar aberante, eşti tentat să denigrezi sau să negi valorile unanim acceptate.

Toate aceste mutări de conectare indirectă la un alt gen de viziune, printr-o imagine întreţinută de sine care dă fiori în loc să inspire respect, fac trecerea către o mentalitate conflictuală, mai puţin îndreptată spre dialog și cooperare. În final, vraja stârnită de modul cum omul interpretează realitatea şi se raportează la ea, înlesneşte transferul de acreditare de sine în zona gândirii reci, lipsită de emoţie.

Vanitatea are ca efect primordial menţinerea unei stări de aşteptare sau de neimplicare într-o situaţie critică în care ai obligaţia să intervii, mai ales dacă eşti responsabil de urmările ei. Ireparabil, omul capătă astfel un oarecare grad de rezistenţă împotriva eventualelor influenţe şi distrugeri de ordin extern, dar pe de altă parte face dovadă de o superficialitate morală care-i copleşeşte propria fiinţă, răsturnând acele raţionamente ce nu-i pot susţine evoluţia pe plan profesional şi social.

Prin alterarea naturii sale, prin adoptarea unei realităţi bolnave, omul, prins în angrenajul închiderii în sine a viciilor (acele manifestări aberante constatate de Jung drept caracteristice infecţiei psihice a timpului nostru) îşi duce singur viaţa spre suferinţă, angoasă şi în cele din urmă spre deşertăciune.

Leadership: Iei în considerare reperul unei orientări spirituale atunci când devii imun la "durerea" cu care se confruntă oamenii din jurul tău, conform intenţiilor de a te arăta vulnerabil la sentimentul care ţi se transmite înapoi?

Individul care îşi asumă rolul de promotor al schimbării mentalităţii nu poate face trecerea de la o mentalitate conflictuală la una îndreptată spre dialog și cooperare - dacă mai întâi nu este alimentat cu energie pozitivă concentrată, liniştitoare. El poate deveni indestructibil din punct de vedere moral numai dacă supravieţuieşte tuturor proceselor de transformare atât la nivel individual, cât şi la nivel colectiv.

O renegare a propriei naturi, prin instalarea unor blocaje mentale sau indispoziţii emoţionale extinse prea mult, anunţă începutul anihilării propriei identităţii, o nimicire a propriei fiinţe la nivel psihologic şi social.

Carl Gustav Jung, fondatorul psihologiei analitice, a observat omul în cadrul tratamentului psihic. Crizele de personalitate şi identitate, ce aveau loc în cadrul unui proces continuu de autoobservare şi autocorecţie, duceau în mod inevitabil la confruntarea pacientului cu umbra sa, cu acea jumătate întunecată a sufletului său de care s-a debarasat prin proiecţii sau reprezentări de pozitivităţi negabile şi negativităţi la rândul lor negabile. Practic, omul poate fi influenţat de stări alternative de personalitate care creează premisele unui raţionament nepotrivit.

A lua în considerare reperul unei orientări spirituale înseamnă să te debarasezi de toate viciile pe care le adăposteşti tine, astfel încât să nu devii robul pornirilor şi simţirilor, nemodelate destul de educaţie, cultură, experienţă şi de înţelegerea realităţii, ce pot provoca răul în jurul tău. Acest reper este reprezentat de acea parte incoruptibilă a conştiinţei care se opune ignoranţei, rea voinţei sau actului deliberat de abuz de putere, certificând inocenţa căii pe care o urmezi în viaţă.

Singurul mod de a dobândi acea constantă de echilibru de care ai atâta nevoie pentru a-ţi trasa clar drumul de urmat şi a pentru avea convingerea că viitorul e pe mâini bune, este să te lupţi cu „cobra neagră", cu influenţa veninoasă a propriilor tale raţionamente şi percepţii.

Principalul motiv pentru eşecul leadershipului tău se datorează faptului că nu-ţi recunoşti manifestările de egoism, intimidare şi vanitate care însoţesc abuzul de putere capabil să îngrădească dreptul la alegere al celorlalţi oameni?

Cobra neagră desemnează acel Alter-Ego, duşmănos şi tendenţios, ce influenţează negativ gândurile, raţionamentele şi modalităţile de acţiune. Suntem toţi o combinaţie de alb şi negru, de bine şi rău, proporţia dintre ele depinzând de cei doi parametri ce pot fi oricând resetaţi: puterea de expunere la noi experienţe şi provocări, şi modul cum reacţionăm la ele.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/cobra-neagra.html

Coincidenţa perfectă dintre imagine şi sunet

On Aprilie 02, 2008

Pentru două pricini îmi este atât de dragă arta: schimbarea perspectivei și lărgirea viziunii.

Prokofiev îl socoate pe regizorul Serghei Eisenstein un fin muzician tocmai pentru că remarcă caracterul simfonic al construcţiilor sale de montaj, înţelegerea nuanţată a fenomenului muzical. Eisenstein, care în numeroase rânduri remarca nepriceperea sa în muzică, scria totuşi odată: "Cred că numai dintr-o întâmplare nu sunt compozitor. Deoarece nimic nu mă pasionează mai mult decât problemele compoziţionale." Iar Prokofiev, compozitor strălucit, ţine seama de părerile muzicale ale regizorului, i se întâmplă să refacă şi de şase ori muzica unui fragment şi când o dată introduce nişte teme compuse mai demult, reface apoi muzica la cererea lui Eisenstein care "nu a lăsat să i se strecoare potcoave vechi."

Când începe Prokofiev, regizorul îşi adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte. În primul rând trebuie să-şi închipuie foarte viu, să vadă limpede întreg materialul plastic disponibil pentru acea scenă. Apoi trebuie să caute coincidenţa perfectă dintre o imagine precisă şi un anume fragment al muzicii. Caută coincidenţa dintre "factura obiectului sau peisajului" cu timpul unui pasaj muzical, o consonanţă intimă ce nu se poate explica raţional, dintre un fragment muzical şi un fragment din imagine. Nu este chiar atât de simplu, pentru că în această fază fragmentele de imagini sunt în haos şi ordonarea lor, după structura precisă a muzicii, îl împinge să sară de la un capăt al filmului la altul, pentru a ghici care alăturare de fragmente va corespunde unei anumite fraze muzicale". *****

Leadership: Eşti îndeajuns de hotărât să cauţi coincidenţă perfectă dintre o imagine precisă şi un anume fragment dintr-un act sensibil de comunicare a emoţiilor, la îmbinarea dintre ceea ce se ascunde și ceea ce se arată?

Ce-am învăţat de aici? Că numai într-un context de reprezentare a Creaţiei artistice, prin asigurarea imaginii unor subiecte de mare anvergură şi de mare relevanţă pentru lumea contemporană, vei putea să sesizezi diferenţa dintre ceea ce gândeşti şi ceea ce generezi prin intermediul sentimentelor şi a intuiţiei tale. Mai mult decât atât, luând în considerare viziunea unei realităţi surprinzătoare apărute în orizontul fenomenal artistic, căutând coincidenţa dintre "factura obiectului sau peisajului" vei putea să exprimi în mod remarcabil o senzaţie de renaştere, de trezire la viaţă cu ajutorul imaginilor sugestive.

Cum se ajunge la coincidenţa dintre "factura obiectului sau peisajului"? Cred că printr-o conjugare a imaginilor care surprind o abstracțiune, printr-un mister de natură istorică sau spirituală, printr-o proiecţie a unei idei despre devenire prin intermediul emoţiei, printr-o proiecţie a unei realităţi care scapă capacităţii obişnuite de percepţie.

În arta regiei de film contează să adaptezi montajul la o revelaţie a cunoaşterii, a iluminării, a idealului şi frumosului, ca dovadă a unor valori spirituale înalte. Contează să creezi o atmosferă creativă, plină de emoţii şi surprize, doar cu ajutorul unor elemente simple şi în doar câteva secunde.

Apoi, fragmentul din orice imagine pe care o expui lumii întregi trebuie să surprindă stările unor oameni ajunşi în situaţii extreme, deci încearcă să faci apel nu doar la arta privirii, ci şi la arta de a gândi cu sunete, cu elemente senzoriale, încât să aduci spectatorii într-un punct în care sunt total deschiși și apţi să înţeleagă mai bine legătura dintre simbolism şi realism, dintre vechi şi nou, dintre static şi dinamic.

Leadership: Poţi să exprimi în mod practic şi flexibil conceptul personalizării unui subiect foarte puțin prezent în sfera publică care să păstreze ideea fundamentală a unei noi forme de difuzare a unui mesaj sau a unei învăţături?

De reţinut următorul aspect. De multe ori regizorii recurg la îmbinarea dintre ceea ce se aşteaptă să se întâmple cu personajele şi ce anume apare pe parcursul vieţii oamenilor în realitate, pentru a putea să exprime emoţiile vizual, artistic. Aşadar, regizorii practică conştientizarea unei intenţii dramaturgice de a dezvolta scenariii de film până la nivel fabulos, promovând arta gestionării impresiei pe care o produce actul de responsabilitate al criticului față de valoarea creatorilor. Deci, prin intermediul creaţiei este necesar să facem apel la trăirea și exprimarea artistică liberă, accentuând mai bine ideea de sincronicitate între fapt şi fantezie, între ceea ce este şi ceea ce e posibil, între ce ar putea fi adevărat din ceea este aşa de fapt.

O lărgire a viziunii despre arta se produce odată cu folosirea muzicii ca factor dinamic al acţiunii (plastica mişcării), sau ca factor de dirijare temporală a mişcărilor şi de educaţie cultural estetică, în special ca factor de înălţare spirituală sau ca instrument de prevestire a unei lumi ce are să vină, Iar dacă este adevărat ce spunea cântăreaţă Diana Saveanu, că muzica este un limbaj care te lasă să transmiți mult mai ușor ceea ce simți, atunci imaginea care este proiectată folosind acest limbaj trebuie să aibă şi un nivel metaforic, o rezoluţie ridicată a scenelor capturate (evidențiind obiecte și detalii importante) pentru a anunţa o nouă abordare a subiectelor și o nouă expresie a realității vieții.

Schimbarea perspectivei în artă se produce ca formă de exprimare a trăirilor şi credinţelor oamenilor, cu ajutorul unui limbaj prin care ai ocazia să exprimi la superlativ o anumită idee, dincolo de imagini, dincolo de cuvinte şi gesturi, dincolo de aparenţe.

Coincidenţa perfectă dintre imagine şi sunet se obţine atunci când viziunea pe care o proiectezi despre Creaţie şi Artă îşi exercită forţa de a străbate timpul, de a străbate lumi diferite cu ajutorul unui limbaj prin care îţi comunici ideile, sentimentele, experienţa de viaţă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/coincidenta-perfecta-dintre-imagine-si-sunet.html

Colecţionarul de secrete

On Iulie 04, 2010

Fii mai presus decât cei pe care îi conduci, folosindu-te de latura cea mai puternică a leadershipului tău.

Îmi place să susţin spectacole. De magie. Am studiat încă de mic arta de a folosi scena, am învăţat secretul captării atenţiei publicului cât şi modalitatea de a-i intra în graţii, cu un spectacol unic prin decorurile şi costumele alese cu foarte multa inspiraţie, uneori terifiante, autentice şi foarte expresive. Mai ales, prin iluziile create cu abilitate, menite să sporească misterul şi curiozitatea fiecărui spectator.

Aşa am reuşit să ajung în vârful ierarhiei în profesia mea, pur şi simplu printr-o excelentă prezentare. Când oamenii îmi urmăresc spectacolul sunt de-a dreptul orbiţi de cele văzute, sunt uluiţi de iluziile impresionante pe care le execut cu atâta măiestrie. Puterea. A devenit realitate.

Sunt un om misterios, iar secretele sunt o parte intrinsecă a activităţii mele. Multă lume doreşte să le afle. Chiar şi alţi magicieni. Însă secretele sunt lucruri pe care trebuie să le cauţi ca să le afli. Sunt lucruri pe care trebuie să le răsuceşti pe toate feţele, daca vrei să izbuteşti să le reproduci.

Leadership: Ajungi să te împiedici de indiciile care îţi stau în faţă, fiindcă te-ai obişnuit să le observi cu colţul ochiului?

Este nevoie de o mare putere pentru a vedea dincolo de iluzii, către un adevăr mai profund pe care îl poţi sau nu înţelege. Este nevoie de o mare putere de concentrare pentru a înţelege mecanismul de realizare a iluziilor, mecanism care constituie de fapt unul dintre secretele mele cel mai bine păstrate. Iar la fel ca orice magician talentat, care-şi respectă meseria, nu-mi voi dezvălui niciodată secretele.

Uneori am senzaţia că sunt deţinătorul unei puteri deosebite – ale resurselor nelimitate ale magiei, ale întunericului şi luminii, în stare să transform orice în avantajul meu, orice lucru banal în energii pure. Poate din cauza faptului că multă lume se dă peste cap să afle cum reuşesc să creez iluziile, şi numai eu singur cunosc răspunsul.

Oamenii ajung să se împiedice de indiciile care le stau în faţă, deoarece s-au obişnuit să le observe cu colţul ochiului, sau mai exact nu sunt deloc atenţi la trucul din spatele imaginii mele. Evident, atuul meu este că am ştiut să păstrez totdeauna o anumită inaccesibilitate bazată o interpretare forţată a unei reprezentări de tipul întreg şi real, un absolut care se manifestă prin intermediul virtuţii de a fi un bun mânuitor al clişeelor hipnotizante.

Leadership: Modelul tău de discreție are în vedere faptul că pentru a fi identificabil, fenomenul "puterii" trebuie să fie perceput prin evoluția formelor sale de regularitate?

Se fac din ce în ce mai des afirmaţii referitoare la „puterile” mele teribile. Dar, cu toate acestea, voi continua să nu spun nimănui nimic, voi păstra tăcerea. Îmi voi juca în continuare rolul de magician, ţinându-mi ascunse secretele şi lăsându-i pe ceilalţi să moară de curiozitate. Cu niciun preţ nu-mi voi dezvălui latura vulnerabilă. Astfel voi fi întotdeauna mai presus decât toţi, şi-i voi impresiona prin măiestria mea.

Cu secretele mele voi putea cuceri lumea. Ca un adevărat artist, mă voi dărui artei iluzionismului cu toată fiinţa. Îi voi putea fascina pe oameni la nesfârşit revărsându-mi harul aparte asupra lor, şi, precum un băieţandru sfidător dornic să se avânte în luptă, voi ignora toate simţămintele lor.

Dar pentru asta trebuie să mă transform mereu într-o altă fiinţă, să capăt mereu o altă înfăţişare, să creez mereu alte formule, alte situaţii, să generez mereu alte metafore, să întruchipez mereu alte personaje, să creez mereu alte axiome pentru ca puterea mea de influenţă şi persuasiune să nu dispară niciodată. Îmi voi păstra secretele foarte bine. Le voi păstra şi voi abuza ele cu regularitate. Mă voi folosi de ele pentru idealul meu personal. Îmi place să simţ că deţin ceea ce le lipseşte cu desăvârşire celorlalţi: strălucirea.

Leadership: Poţi să schimbi ceea ce crezi cu adevărat despre tine și despre realitatea în care te învârţi, urmărind existenţa ordonată a unei rupturi de emoţiile pe care le promovezi?

La ultimul spectacol observasem, sau îmi închipuisem că observ, o vagă încordare în atitudinea câtorva spectatori, de parca în mintea lor stăruia un gând nedorit, dar supărător. Aveam senzaţia că vor să afle ce zace în sufletul meu, să-mi smulgă cu forţa secretele pe care nu vreau să le împărtăşesc nimănui. Dar nu era asta.

Cât de orb şi de ignorant am fost până atunci. Am fost mai degrabă atent la obţinerea rezultatelor spectaculoase şi mai puţin la felul în care se simt oamenii. Realitatea era alta, aceea că nu toată lumea adoră iluziile mele. De acest adevăr nu pot fugi, nu pot să mă ascund. Secretele mele nu au valoare dacă lumea nu adoră spectacolul meu.

Leadership: Situațiile pe care le traversezi prin obligaţia de a nu divulga conţinutul propriei creaţii, corespund stării de fond a lumi în care te afli atunci când îţi vezi reflexia propriei imperfecţiuni?

La fel ca un magician, un om care se vrea stăpân pe situaţie are în vedere două lucruri: primul, să-şi ascundă secretele astfel încât oamenii să nu-şi piardă interesul faţă de el. Al doilea, să colecţioneze cât mai multe secrete, astfel încât puterea lui de influenţă să crească, şi cu atât „reprezentaţiile” sale să fie mai reuşite.

Acesta este marele adevăr pe care nimeni nu-l recunoaşte, pe care toată lumea omite să-l menţioneze: liderii sunt, dintr-un anumit punct de vedere, magicieni. Absolut toţi liderii au secretele lor, bine păstrate. Iar cu cât ştiu să se folosească mai bine de secretele lor, cu atât este mai reuşit „spectacolul” pe care-l susţin. Un lider fără secrete este precum o găină care nu face ouă, şi care „cotcodăceşte” a neputinţă.

Unicul gând care-l obsedează pe un lider este să nu rămână singur, neurmat de nimeni. Poate spune cineva că nu este aşa? De aceea intenţia lui nobilă este ca lucrurile să fie făcute eficient şi bine.

Există un risc de care liderul, la fel ca orice magician, se teme: ca nu cumva să aducă "spectacolul" până la ceea ce şi-a imaginat că va fi punctul culminant, dar spectatorii să se dovedească neimpresionaţi, aplaudând lipsiţi de entuziasm. Iar acest lucru reprezintă un semnal de alarmă. Înseamnă că eficacitatea lui a început să se estompeze.

Lumea unui magician este unitatea de măsură a informaţiei care rămâne ascunsă.

Starea de fond a acestei lumi, când el îşi vede reflexia propriei imperfecţiuni, este indicatorul unei situaţii de criză ce poate corespunde cu dificultatea în concentrare, retragerea în sine, închiderea emoţională, evitarea activităţilor amicale şi izolarea socială.

Concluzie: Fiecare profesionist ca şi fiecare lider îşi are secretele lui, secrete care sunt de fapt rodul muncii şi experienţei lui de ani de zile şi, desigur, nu există vreo motivaţie ca aceste secrete să fie împărtăşite celorlalţi. Se poate afirma totuşi că ele constituie „puterea" liderului, iar ea este dorită cu orice preţ de alţii care nu vor renunţa niciodată să „preia" această putere, chiar şi pe căi sau cu mijloace neortodoxe.

Secretele reprezintă de fapt structura cea mai eficientă a leadershipului, constituie latura cea mai puternică a unui lider. Dacă vrei să fii mai presus decât toţi şi să-ţi păstrezi puterea de influenţă, transformă-ţi leadershipul într-un veritabil spectacol folosindu-ţi cunoştinţele şi capacităţile într-un mod constructiv.

P.S. Liderii sunt veritabili colecţionari de secrete pe care trebuie să le păstreze cu străşnicie şi să se folosească de ele în mod util.

Source: https://neculaifantanaru.com/colectionarul-de-secrete.html

Colecţionarul de suflete

On Aprilie 17, 2010

Consolidează terenul propriei tale măreţii, astfel încât să te racordezi la realitatea convingerilor celor din jur.

Primăvara veni iute. *Fram* , care ajunsese la 83°20' latitudine nordică, era acum înconjurat de întinderi mari de gheaţă. Nansen, căpitanul vasului, căruia de mult i se născuse dorinţa de a încerca să atingă Polul Nord pe sănii trase de câini, convocă într-o seară întregul echipaj pentru a-i comunica importanţa noii misiuni pe care trebuie să o ducă la îndeplinire cu orice preţ, în numele ştiinţei. Toţi îl ascultară încordaţi. După ce îşi făcu cunoscut în detaliu planul, Nansen anunţă că numai o singură persoană poate să pornească în această călătorie cu el. Dar cine să fie aceea persoană? Căci toţi cei doisprezece subordonaţi ai săi, care îl iubeau şi îl respectau cu ardoare, se oferiră voluntari.

Decis încă de mult, Nansen făcu următorul anunţ:

- M-am gândit să-l iau ca tovarăş de drum pe Johansen, omul potrivit din toate punctele de vedere. Este un schior excelent şi este fără egal în ceea ce priveşte rezistenţa.

Apoi privirea pătrunzătoare a lui Nansen, care avea puterea să transmită oricui o doză importantă de curaj, se îndreptă spre Johansen pe care îl preveni:

- Înainte de a te hotărî la un asemenea pas, gândeşte-te bine Johansen ! Cântăreşte lucrurile o zi, două, şi numai după aceea să-mi dai răspunsul definitiv.

Dar nici bine nu apucase Nansen să termine ce avea de spus că Johansen, considerând o mare cinste alegerea propriei persoane, i-a răspuns cu înflăcărare:

- Nu e nevoie să mă mai gândesc căpitane, te voi urma oriunde !

Leadership: La chemarea ta se învrednicesc oamenii de onoarea de a fi alături de tine?

Un om a cărui singură preocupare este să te mulţumească şi să-ţi dea ascultare, este un suflet pe care îl stăpâneşti cu desăvârşire. Dar unui om care te-a cuprins în generosul său suflet îi eşti dator să-l preţuieşti şi să-l călăuzeşti spre împlinirea dorinţelor comune.

Se întâmplă rar, remarca odată scriitorul Alexandre Dumas, ca un lucru dorit cu înflăcărare să nu fie apărat cu înflăcărare de cei ce vor să-l capete.

Nespusa bucurie care l-a însufleţit pe Johansen a fost mai grăitoare decât orice vorbe şi, dublată de un optimism debordant în ceea ce priveşte viitorul, l-a îndemnat să se avânte cu mult curaj într-o aventură în care ar fi putut muri în fiecare clipă, ucis de urşi polari, de gerul cumplit sau de inaniţie. Nici că-şi putea găsi Nansen un tovarăş mai bun, fiindcă în expediţia pe schiuri de la Polul Nord, Johansen s-a dovedit a fi de mare ajutor.

Acceptând degrabă propunerea lui Nansen, fără să mai stea pe gânduri, Johansen a vrut să-i arate acestuia că doreşte din tot sufletul să fie ajutorul lui numărul unu, mâna lui dreaptă,

omul cel mai de încredere, exprimându-şi astfel admiraţia şi respectul deosebit pe care îl nutrea pentru el. Cu ce nerăbdare şi cu ce mândrie a aşteptat Johansen acest moment, momentul hotărâtor în care îşi putea dovedi devotamentul.

Leadershipul este chemarea spre aventură pe care o emană omul însufleţit de unica hotărâre de a lupta până la capăt pentru concretizarea unei idei nebuneşti.

Cum oare să nu fie cuprins de emoţii puternice când, dintr-un echipaj foarte experimentat, din atâţia oameni curajoşi care erau gata să treacă, cum se spune, prin foc şi apă pentru conducătorul lor, numai unul singur, el, Johansen, a fost ales să-i fie tovarăş de drum lui Nansen?

Un singur lucru poate spori stima şi respectul adânc al oamenilor pentru liderul lor, şi anume onoarea de a fi alături de el într-un moment foarte important.

Oare ce influenţă ciudată îi aduce pe oameni în starea în care ar accepta să se avânte în necunoscut, chiar spre moarte, cu o patimă năprasnică? Căci atunci când te afli nopţi întregi, zile de-a rândul, luni întregi într-un ţinut izolat, azvârlit în neant, poţi fi cuprins de o groază teribilă din care să nu poţi să-ţi mai revii după ce priveşti îndelung împrejurimile nesfârşite de gheţari şi zăpadă. Totuşi o forţă misterioasă l-a îndemnat pe Johansen să participe la această misiune fără precedent, aceea de a atinge Polul Nord pe schiuri doar în doi oameni.

Leadership: Îţi creezi șansa de a fi mai aproape de acel "plus unu" care se mulează pe ceea ce ești și simți în condiţiile de posibilitate a unei conştiinţe bazată pe experienţa anilor petrecuţi în cursul misiunilor?

Nevoia unei alternative la stilul de leadership abordat, prin care oamenii să-şi dea seama de caracterul puternic al liderului lor, am regăsit-o însă numai la oameni maturi şi extrem de realişti, care pot să facă viraje extreme în orice fel de circumstanţe.

Nu există vârstă, limite sau termene pentru a face saltul în gol, în necunoscut, ci există doar deschiderea în faţa propriei noastre măreţii, permiţând în acelaşi timp ridicarea celorlalţi la o nouă conştiinţă de "a fi" necondiţionată, liberă, pură, care să balanseze orice inegalitate de statut. Conştiinţa este "unealta" care le oferă oamenilor pe care îi conduci o imagine de ansamblu asupra propriilor lor forţe de ataşament şi relaţionare, singura care le permite sau nu le permite să se poziţioneze în aceeaşi direcţie de mers cu tine.

Sunt oamenii tăi ghidaţi de acea unealtă care indică "înainte" sau "înapoi"?

Înainte să porneşti într-o direcţie nouă consolidează terenul propriei tale măreţii, astfel încât să te racordezi la realitatea convingerilor celor din jur.

Când încerci să stabilești un record neaşteptat trebuie să iei în calcul potenţialul de ghidare al planurilor de acţiune ce stă în spatele fiecărui contracandidat al tău.

Nemăsurata admiraţie pe care o nutresc oamenii pentru conducătorul lor îi determină să-şi adune tot curajul şi să-l urmeze până la capăt cu o înflăcărare nestăvilită. Johansen n-a uitat niciodată ce curaj sublim a dovedit Nansen atunci când a străbătut pe schiuri primul Groenlanda, ţara aspră, necercetată până atunci, stabilind un record nebănuit. N-a uitat niciodată faptul că doisprezece ani în şir Nansen a ieşit învingător în concursurile de mare fond, că a fost campion al lumii la patinaj viteză, fiind acoperit de glorie şi onoruri.

Fără nicio îndoială Johansen ar fi fost în stare să-şi dea chiar şi viaţa pentru Nansen, într-atâta recunoştinţa lui simţea nevoia de a izbucni, şi de aceea a acceptat fără şovăială să-l urmeze în lunga şi primejdioasa călătorie spre Polul Nord. Căci un om a cărui merite sunt bine cunoscute de toată lumea, care a căpătat un renume atât de strălucit nu poate fi decât un om înzestrat cu mari calităţi, un om puternic care poate să treacă peste orice bariere, care e în stare să depăşească orice limite.

Colecționarul de suflete este liderul care îşi atrage lângă el numai pe acei oameni interesaţi de aceeaşi lume ca el, o lume a finalităților și a efectelor așteptate.

Un lider trebuie să-şi aleagă cu grijă „ajutorul" sau „ajutoarele", ceea ce se poate realiza doar printr-o cunoaştere îndelungată, o colaborare permanentă şi implicit prin cunoaşterea eurilor cu personalitate puternică care-l înconjoară. Prin urmare, liderul trebuie să fie un veritabil „colecţionar de suflete" prin selectarea şi recrutarea cu atenţie a oamenilor şi cunoaşterea lor profundă.

Iar cu cât oamenii vor fi mai atraşi de personalitatea liderului, de ideile şi planurile sale, cu atât liderul va avea o mai mare influenţă asupra lor şi cu atât ei se vor mobiliza mai bine în vederea atingerii scopurilor comune.

*** Notă:** A. Talanov - *Nansen* , Editura Tineretului, 1961.

Colecţionarul de tablouri

On Ianuarie 04, 2012

Integrează în leadershipul tău un plus de măreţie, consolidând tot ceea ce este esenţial la tine.

Spre sfârşitul filmului “ *Pretty Woman (1990)* ”, multimiliardarul Edward Lewis, al cărui singur “dar” erau legăturile imposibile, îi propune lui Vivian Ward (dama de companie pe care o plătise să-şi petreacă săptămâna cu el) să mai rămână o noapte. Dar de ce ar accepta ea această propunere? De ce să-şi facă în continuare iluzii? Oricum trebuiau să se despartă definitiv. Aşa că îi respinge propunerea:

- Uite Edward, mi-ai făcut o ofertă tare bună. Şi în urmă cu câteva luni aş fi acceptat, nici o problemă. Dar acum totul e diferit şi tu ai schimbat asta. Şi nu o poţi schimba înapoi. Vreau mai mult…

În timp ce-şi făcea bagajul, în gândul ei, Vivian parcă îşi spunea: “ *Da, vreau mai mult ! Căci te iubesc ! Căci tu eşti pentru mine mai frumos, mai bun şi mai mare decât toate fiinţele ! Aş vrea să împart toată viaţa fericirea cu tine. Doar cu tine. Nu vreau să te pierd, însă ştiu că trebuie să stric clipele de supremă fericire pe care mi le-ai oferit, pe care Dumnezeu mi le-a dat în schimbul rugilor mele necontenite* ."

Dar a fost doar o clipă. Trebuie să fiu puternică şi să fac acest pas. Şi să uit de tine, de generozitatea şi bunul tău gust – care mi-au inundat întreaga fiinţă; să uit de toate supărările, să uit de mine însămi, să uit de tot ce mi-a îngăduit viaţa cât am fost a ta – da, a ta şi numai a ta; să nu îmi mai leg inima de nicio speranţă, să uit că m-am simţit o clipă cea mai frumoasă şi mai admirată femeie din lume, să uit că ai fost totul pentru mine şi să te şterg definitiv de pe lista dorinţelor mele. Şi să mă transform iarăşi în ce-am fost, într-o biată prostituată, şi să mă reîntorc la o viaţă fără emoţii, fără sentimente, fără conţinut.”

Leadership: Îţi acorzi timpul necesar pentru a-ţi consolida imaginea de sine aparţinând unei singurătăţi totale care strigă neîncetat conştiinţei să renunţi la mândria de a nu datora nimănui nimic?

Un lider manifestă tot interesul faţă de leadership dacă realizările şi succesele sale reflectă cât mai cuprinzător propriile sale competenţe. În lumina a ceea ce este el cu adevărat şi a ceea va deveni, el îşi pune toate însuşirile, toate resursele, toate cunoştinţele în slujba unui tip de leadership care militează în primul rând pentru bunăstarea lui.

Multimiliardarul Edward Lewis era un astfel de lider. El practica un leadership realist, bazat pe politici prudente, pe eficienţă, pe principii de leadership şi pe strategii, pe abordări pragmatice, pe prognoze - pe modul în care era el de fapt, tipic unui businessman adevărat. Însă pentru asta nimeni nu i-a premiat vreodată valorile !

Căci, atunci când vine vorba de valori, Lewis era asemenea un constructor excelent care ridică şi edifică o mulţime de clădiri, dar care nu-şi găseşte niciodată timpul necesar să-şi consolideze propria lui casă. El integrase în leadershipul său numai acele valori care îi susţineau performanţa managerială optimă, însă aceste valori nu aveau vibraţia potrivită pentru a răspunde anumitor circumstanţe prin emoţii. În cuvinte mai simple, el nu avea niciun ideal sentimental.

Mândria de a nu datora nimănui nimic, împreună cu grija excesivă faţă de propria imagine, schiţează conturul unei pasiuni puternice faţă de ceea ce îţi impune datoria de loialitate faţă de carieră, sub puterea nevoii de a fi în prim planul atenției publice. Astfel eşti constrâns să pui un preţ mai mic pe acea regiune de influenţă a existenţei care nu este la vedere şi care intră sub puterea de a trăi în starea de acceptare a valorilor spiritual-morale care fac din tine o fiinţă excepţională.

Să simţi gustul subtil al valorilor spiritual-morale, precum armonia, devotamentul, generozitatea, înţelegerea, răbdarea, înseamnă să faci din viaţă o lecţie deschisă plină de învăţăminte despre ceea ce se poate întâmpla atunci când principiul precauţiei sau al echilibrului este trecut cu vederea.

Leadership: Obţii un rezultat pozitiv de pe urma investigării propriei tale firi în conţinutul unei "pagini" pe care ai părăsit-o?

Ca lider, Lewis ar fi trebuit să pună temelia structurii sale emoţionale, să facă munca de restaurare propriu-zisă a trăirilor sale sufleteşti, accentuând sentimentele sale caracteristice. Această investigare şi evaluare graduală a firii sale l-ar fi ajutat să se apropie atent de leadershipul de calitate – care are integrat nişte elemente emoţionale cu potenţial deosebit.

Valorile tale merită premiate? Eşti capabil, prin leadershipul tău, să cuprinzi intensitatea şi dimensiunea umană? Poţi să percepi impulsul interior al celorlalţi oameni - tot aşa cum doctorul percepe prin senzaţii tactile tensiunea arterială sau cea musculară a pacienţilor?

Nu cred că vei reuşi să stabileşti şi să menţii legăturile cu ceilalţi oameni dacă nu strângi laolaltă toate acele forţe emoţionale dinăuntrul tău care pot acţiona pozitiv asupra lor. Dacă le izolezi, dacă le ignori nu vei putea să întinzi punţi între aspiraţiile tale şi ale lor – vei rămâne doar un colecţionar zgârcit între tablourile sale, uitându-se ţintă la ele cu o poftă nesățioasă aproape tot timpul. Astfel se va deschide în propriul tău destin acea prăpastie ameninţătoare care te va despărţi de tot ceea ce este cu adevărat esenţial la un lider: forţa sufletească.

Dacă într-o zi suferi de plictiseală, când zilele tale bune nu mai reprezintă decât "o invenţie a unei minţi eliberată de atașamente", sau dacă eşti caracterizat de o perpetuă nemulțumire și de un zbucium continuu pentru a atinge noi dimensiuni în performanță, atunci fă un efort şi imită o clepsidră: învaţă să măsori trecerea timpului o dată cu fiecare întoarcere de pagină a vieții. Pagină pe care tocmai ai părăsit-o.

Primul pas spre o schimbare radicală este să accepţi că acel "raţional" cu care măsori toate cele dimprejurul tău este foarte limitat în faţa posibilităţilor de a le valorifica.

Colecţionarul de tablouri scoate în evidenţă punctele tale forte sau punctele tale slabe. Depinde de cât de mult te ataşezi de “arta” pe care o admiri şi în care îţi investeşti valorile. Arta care te defineşte reflectă mai mult însuşirile tale manageriale sau emoţionale?

Îi tratezi pe oameni ca pe nişte tablouri cu valoare diferită? Sau ca pe nişte tablouri extrem de valoroase care îţi încântă şi îţi încălzesc sufletul? Sau ţi-a propus să fii atât de zgârcit încât să-i tratezi ca pe nişte tablouri care nu exprimă nimic?

Reperul de suflet al “colecţionarului” Edward Lewis a fost Vivian. La tine e nevoie de un “reper” care să-ţi cultive respectul faţă de valorile morale pe care se sprijină leadershipul de calitate?

Mare dreptate avea cine a spus că: *"Singurul inamic al raţiunii eşti tu însuţi. Pentru a fi raţional trebuie să câştigi lupta cu tine."*

Concluzie: Un lider trebuie să îmbine armonios "elementele tehnice" ale leadershipului cu elementele ce ţin de aspectele sentimentale ce apar ca urmare a relaţiilor interumane. Un lider căruia îi lipseşte măreţia nu este altceva decât un colecţionar de "euri", a căror valoare nu le cunoaşte şi nici nu le pune în valoare. A gândi strict tehnic nu-ţi aduce niciun beneficiu, dar valorificând resursele umane poţi continua ceea ce ai început, iar succesul va fi de partea ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/colectionarul-de-tablouri.html

Columbo - întruchiparea omului integru moral și vizionar în idei

On Februarie 22, 2011

Detaliile subtile pot să dezvăluie esența ta autentică, capturând subtilitățile și nuanțele care alcătuiesc vulnerabilitatea unui adevăr ascuns.

În lumina tulbure a crimei, locotenentul Columbo se dovedește a fi farul neclintit al dreptății, un detectiv excepțional care nu cunoaște frica în confruntarea cu cei mai puternici. În episodul "A Friend in Deed", superiorul lui încearcă să-l clintească, să-l manipuleze, dar Columbo rămâne imun, înarmat cu o devotare neclintită față de adevăr și dreptate.

Când descoperă că însuşi Mark Halperin, cel mai înalt superior din poliţie este criminalul, Columbo nu se lasă descurajat. Dimpotrivă, ingeniozitatea și hotărârea sa cresc încă și mai mult. Într-o mișcare îndrăzneață, el plasează o capcană iscusită, folosindu-se de un apartament închiriat și de propria-i abilitate de a anticipa mișcările adversarului. Îi aruncă superiorului său momeala, făcându-l să creadă că este apartamentul unui fost puşcăriaş care era anchetat pentru aceste crime pe care, de fapt, nu el le-a comis. Ca să-şi spele urma, Mark Halperin avea de gând să aducă în faţa judecăţii un om care avea cazier, dar acesta nu era deloc autorul crimelor.

Leadership: Poţi să îmbunătăţeşti contextul de improvizaţie în acţiunile tale, evidențiind simultaneitatea dintre conţinutul propriei conştiinţe și forma viziunii în procesul de susţinere a adevărului?

Invitând superiorul în biroul său, Columbo dezvăluie subtil o adresă falsă, aruncându-l în lumea fictivă a fostului pușcăriaș, în încercarea sa de a-și proteja secretul întunecat. Însă, maestrul în manipulare, Columbo a plănuit fiecare detaliu cu atenție meticuloasă.

Iar când Mark Halperin împreună cu echipa de poliţişti iau cu asalt apartamentul, şi plasează dovezi incriminatorii false în cameră, Columbo îi dovedeşte că el nu putea şti adresa criminalului decât din foile sale de pe birou, care de fapt erau special aranjate şi puse la vedere. Deci, aşa s-a întâmplat că dovezile incriminatorii au fost plasate în apartamentul închiriat pe numele lui Columbo, deci era ilogic să se găsească acolo acele dovezi, decât dacă nu cumva Mark Halperin, însuşi le-a plasat intenţionat crezând că este adresa fostului puşcăriaş.

Leadership: Poţi să dai valoare detaliilor care pot să reprezinte o probă a adevărului obiectiv, încât viziunea ta să fie acceptată ca un fel de oglindă a unui sine mai înalt?

Oricum, ideea este următoarea: dacă vrei să îţi demonstrezi calităţile de bun detectiv, mai întâi trebuie să inspectezi bine locul crimei. Să vezi ce anume nu se încadrează în "normal". La locul crimei, Columbo aduce lumină asupra detaliilor aparent insignifiante, găsind anormalități subtile care sfidează logica. Amprentele lipsă de pe telefonul victimei care a răspuns la două apeluri, devin cheia decriptării întregii poveşti. Un detectiv autentic nu trece cu vederea astfel de detalii, iar Columbo, prin abilitățile sale și etica impecabilă, reușește să aducă adevărul la suprafață.

S-o spun altfel. Lucrurile erau aşezate prea ciudat în camera în care s-a înfăptuit crima, iar elementul definitoriu, ieşit din comun, era faptul că nu existau deloc amprente pe telefon, deşi victima primise 2 apeluri la care totuşi a răspuns. Nu ai cum să vorbeşti la telefonul din casa ta, fără să laşi amprente, decât dacă nu cumva criminalul se afla deja în casă, a vorbit el la telefon, apoi a şters amprentele.

Leadership: Poţi să-ţi valorifici întregul potenţial, încât vulnerabilitatea unui adevăr să dezvăluie fragilitatea și sinceritatea asociată cu expunerea ta la percepţia celorlalţi?

În acest caz, Columbo a folosit mai multe elemente de criminologie pentru a-și construi cazul. În primul rând, a inspectat cu atenţie locul crimei, observând că lucrurile erau aşezate prea ciudat. În al doilea rând, a studiat relația dintre victimă și criminal, bănuind că cei doi aveau o legătură. În al treilea rând, a folosit o şaradă pentru a-l atrage pe criminal într-o capcană.

În lumea complexă a criminalității și a manipulării, Columbo rămâne o figură incomparabilă, un simbol al onoarei și corectitudinii. Prin acțiunile sale, el ne învață că adevărul poate fi obținut numai prin perseverență, inteligenţă și respectarea eticii, indiferent cât de întunecată ar fi umbra crimei. Sau, cum spunea scriitorul Arthur Phillips:

"Când îi înţelegi, oamenii nu te pot surprinde, să ştii. Temeiurile lor sunt uneori ascunse, dar nu sunt prea multe. Oamenii sunt cărţi deschise, odată ce-ai învăţat să citeşti. Acest lucru e în acelaşi timp un blestem şi o încântare, dar este un rezultat inevitabil atunci când eşti un cercetător fidel al naturii umane, ceea ce orice detectiv bun este, cu certitudine."

Un sine mai înalt la care ajungi prin dispoziția de a te dedica reprezentării unui ideal, de a găsi întotdeauna adevărul, face parte din structura omului care respectă legile eticii. În acest caz, viziunea ta devine o oglindă a sinelui, reflectând complexitatea și profunzimea trăirilor tale, oferind o perspectivă autentică și unică asupra realității.

Leadershipul se referă la anticiparea realității care explorează vulnerabilitatea oamenilor la schimbarea pe care o declanşează aflarea adevărului.

Columbo este întruchiparea omului integru moral și vizionar în idei. El nu acceptă compromisuri, nu face niciodată abat de la regulile justiţiei, nu acceptă falsitatea şi lipsa de integritate. Aşadar, mesajul lui este următorul: *"să nu te piezi niciodată în realitatea celorlalţi oameni, ci să rămâi autentic."*

Source: https://neculaifantanaru.com/columbo-intruchiparea-omului-integru-moral-si-vizionar-in-id

Come Undone (II)

On Octombrie 22, 2017

Frumosul ține de felul în care te poziționezi față de momentele cele mai enigmatice ale vieții, în raport cu asumarea ipostazelor de-a lungul ei.

Îmi încarc cu minute imaginarul de necesitatea prezenței unei puternice legături între cauze şi efecte, clipe ce par că-şi tot amână sosirile, în anumite etape ale unui ciclu de viață cu multiple interpretări, față de planul longitudinal al inimii mele. Caut parcă să-l desincronizez dintr-o rațiune devenită obsedantă, să-l imortalizez într-un simbolism cu vaste implicații tradus printr-un consum intens de trăiri, ca fiind un impuls pentru o nouă stare de spirit.

Cu toate acestea, încep să alunec tot mai mult într-un soi de ceață, un fenomen straniu de origine necunoscută, *can not forgive from falling apart* , în mintea mea făcându-şi loc un scenariu de Stephen King asumat. Să-mi imaginez că sunt în altă parte, rațiunea continuând să „zguduie" ce a fost ieri. La o adică, felul în care mă simt, până la felul în care îmi accesez norocul în acțiunile viitoare, dincolo de starea de veghe, este o formă de artă, o nebunie pe care mi-o pot permite şi de care nu mă pot sătura. *„ Hey child, stay wilder than the wind, And blow me into cry."*

Cu însuflețire, mă reped asupra celor ce nu se grăiesc, dar se aud în taină, o închipuire ce nu trebuie încurajată, ca şi când memoria mea ar sedimenta ce mai rămâne din ecourile unei vieți abandonate, mai mult decât mi se cuvine să cuprind cu toată puterea inspirației şi a visului, ca o stare specială ce poate apărea oricând, oriunde şi oricât.

Ca şi când aș încerca să mă depărtez de cele lumești, cunoscute, dureroase, pe cât de semnificative pe atât de dificil de evaluat, sufocând, distrugând, amenințând orice tentativă de a ieși de sub umbrela roșie a incertitudinii și a regretelor suportabile. Dintr-o frică nejustificată față de viață, o slăbiciune de care trebuie să scap, o uimire pe care nu știu cum s-o înțeleg, de disperare pătrunsă în oase, devenită una cu măduva oaselor. Care pentru mine este un drum singuratic.

Leadership: Respingi acțiunea în virtutea de a aduce în fața minții nişte nuanțe pe care nici o altă unealtă, în afara cuvintelor, nu le poate naște?

Cum să deznod o mărturie tăcută, sprijinită pe atâtea nelămuriri, griji și îndoieli, fără să o fac iarăși ghem? O oglindire în altcineva, o căutare a identității între o lume reală şi una virtuală, ar putea oare să alunge descurajanta inerție care mă aneantizează?

Aș prefera o sinceritate golită de artificiu, ca în cazul scriitorului ce dă cuvântului viu puterea de întruchipare, să mă expun inteligent unei râniri mai blânde, aşa cum sunt eu, ascultător şi supus în fața marilor mistere ale artei, în care sensul profund al cuvântului înseamnă a schimba geografia unei forme de existență ce îşi relevă importanța în fixarea unui anumit stil. De personalitate, de gândire, de acțiune, de leadership.

Când încerc să ard până la capăt atâta tăcere, prin spirit şi printr-un cod scris, fără să mă consum de-a binelea, iau aminte la reafirmarea potențialului de schimbare şi a impactului pe care îl pot avea acțiunile bine gândite în viziunea lui Malcom Gladwell, autorul celebrei cărți „The Tipping Point": *Privește lumea care ţi se pune în cale. Poate că ţi se pare că este un loc nemișcat, implacabil. Nu este aşa. Cu un minim de efort - la locul şi în momentul oportun - totul poate fi răsturnat.*

Lecția punctului critic din bezna tăcerii în care mă cufund de-a binelea, o parte din centrul universului meu zbuciumat, este că dacă nu provoci schimbarea, sfârșești prin a o suporta.

Leadership: Poți să controlezi ceea ce constați despre tine, fără a avea așteptări prea mari din partea "frumosului" care neavând concept pentru plăcere devine exclusiv afectare interioară?

Pentru întâia oară, o picătură din sângele mândriei de a fi proprietarul unui "immaculate dream", se prelinge pe marginea unei poezii care anunță resemnarea în fața lui TREBUIE , *trying to stay blind to the hope and fear outside* . Încât nici logica, nici inteligența, ci doar misterul unui gând nedescifrat până la capăt poate pricepe realitatea ultimă a confruntării dintre condiția de prizonier într-un "Something unreal" şi experienţa unui "Lost, in a snow filled sky".

Oricând aș putea să mă pun pe primul loc în fața adevărurilor scoase la iveală de acest experiment izolat, afectat de propria-mi plasare în spatele unei stări febrile inexplicabile, de conflict între experiența anterioară şi necunoscutul cu care mă confrunt, ce în aparență este o stare de semiconștiență în care tind să cred că dorm, o halucinație care trebuie acceptată cu calm.

Pentru un sculptor precum a fost Lorenzo Bernini, frumosul căpăta un sens al sinelui. El găsea că însușirea cea mai de preț a unui artist nu este de a face clădiri frumoase şi comode, ci de a inventa felurite chipuri în a se sluji de puţin, de părţile rele şi neadaptate necesităţii, de a face lucruri frumoase, în aşa fel încât acest neajuns să devină folositor într-o asemenea măsură încât, de n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat.

E mai bine să nu-ți reproșezi nicio vină când în viața ta intervine ceva incomod, apropiat de realitatea cea mai secretă a lucrurilor, de realitatea cea mai profundă a slujirii unei stări din care bucuria puținului dispare. Durerea focului interior și a propriului exil luându-i locul. Frumosul se îngăduie oricărei priviri reflexive spre sine, dar se interzice unei stări de istovire care nu e nici somn, nici vis, nici veghe, care doar te descurajează, făcându-te să uiți până şi că exiști.

Frumosul în artă ține de permanentizarea revelării unei realități profunde în termeni pozitivi, de felul în care te poziționezi față de momentele cele mai adânci și mai enigmatice ale vieții în raport cu asumarea ipostazelor de-a lungul ei: de creator neîntrecut și de prizonier al propriilor gânduri și emoții.

Come Undone se instalează atunci când ai de ales între intensitatea trăirilor și expresia lor, singura rezultantă fiind arta, acea minune unică a creației pe care o numim „o rană veșnic deschisă” sau „o experiență de sine” neîntreruptă, deosebit de intensă, excesivă. Din care poate să rezulte o varietate de conținut, disponibil pentru vizualizare dintr-un precedent compozițional numit: „Avântul spre cunoaştere și originalitate”.

*** Notă** - [Duran Duran - Come Undone]

Source: https://neculaifantanaru.com/come-undone-II.html

Come Undone (I)

On Octombrie 15, 2017

Când inspirația te sugrumă, nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât s-o deznozi.

Am observat că în timpul zilei mă cuprinde o stare de neliniște intensă, însoțită de o provocare incitantă de a citi de toate, o dorință acerbă de a mă informa cu privire la orice variații neașteptate între dorul de adevăr și teama de a nu-l lăsa să mă năruie. Pot să anticipez tendințe ulterioare de viață într-un clarobscur mistic-ispititor, cu aceeași grijă apăsătoare cu care artistul încearcă să împace tensiunea dintre conținutul pe care îl are de redat şi forma estetică a creației sale.

Neliniştea mea este chinul artistului de a defini un orizont de cunoaştere, deschis şi practic, prin prisma unei creaţii care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului. Iar singurul termen care pare că lipseşte în vederea unei exprimări depline este culoarea, sau mai precis acea expresie a culorii în stare să se constituie ca pură esență picturală. Aici, simt din toată ființa mea o nedumerire, însoțită de o stranie durere datorată unui fior al îngrijorării, imaginarul meu izvorând parcă dintr-un adânc plin cu atâtea secrete. Pe care nu mi-l cunosc, pe care nu-l pot cuprinde în disperata aventură a autocunoașterii, dar care scapă răsunător şi hotărât un singur răspuns *: "I've been waiting for you ! "*

Nădăjduiesc că voi găsi altă ocazie să mă revanșez pentru cauza acestui loc întunecos, haos, pustiire, abis, căruia mă îndatorez cu o "rată" lunară.

Când inspirația te sugrumă, ca un laț strâns fără milă în jurul gâtului, aruncându-te într-o spirală periculoasă de incertitudine, înlocuind tendința detestării sau chiar a urii de sine; când te trezești prins în îngrozitoarea plasă a nebuniei de a insista, de a căuta şi mai asiduu o scăpare, o eliberare de suferință, o evadare din iadul roșu al disperării, nu-ţi mai rămâne altceva de făcut decât s-o deznozi, să te desprinzi din sentimentul acut al negației clipei. *„Who do you need, who do you love, When you come undone?"*

Words, playing me deja vu , pentru o dovadă a identității dintre Tot şi Nimic, sugerând o consumare a forței, o înfrânare de energie fizică, dar într-o perfectă comuniune cu universul, pe care sufletul o zugrăvește într-un avânt al sublimului efemer, ajungând fără greș acolo unde este îndreptată: spre centrul sferei curiozității pline de teama pentru ce va urma.

Leadership: Imaginea pe care o ai în minte, despre ceea ce trăiești în relație directă cu actul creației, o poți exprima în realitatea unei experiențe care te înmoaie pur şi simplu, dar te face să te simți viu?

Nimeni nu poate ceda în fața a ceea ce înseamnă prăbușire, retragere în derută, alunecare în abis, din ceea ce înțelegerea omenească ar fi ispitită să socotească drept o atentă delimitare de ceea ce nu poate fi împărtășit, global sau în detalii. Dar poți exprima oricând o emoție, o anumită dispoziție, care te convinge pe tine însuți de un anumit fapt. *„Is it something real?"*

Mă gândesc să scap de o corvoadă sau obligație care scobește totul în mine treptat, pe lungimea de undă a conștiinței grevată de anumite interdicții, în dependență de situația şi circumstanțele unei bizare combinații de "breath and anxiety". Cel puțin în felul în care privesc realitatea, că dincolo de ea sunt eu, un Creator de trăiri și senzații care, întrebuințând şi integrând o multiplicitate de nuanțe, valori şi experiențe, reușește să facă compromisul cu propriul conținut. Cu gândurile cele mai adânci și mai incomode. Ca efect dominant aruncându-se fie în obsesii, fie în ruină.

Altă explicație nu poate fi pentru această situație ciudată, ca un experiment izolat afectat de hazard, ce pare un atribuit al confuziei sau epuizării, îngrijorării şi neliniștii, căci cu ele se mistuie şi artistul care s-a făcut rob al păcatului de a fi înțeles cât de important este curajul de a fi sincer în artă, chiar dacă sinceritatea este dureroasă, adesea pedepsită. *"I swear I've heard it before."*

Aici cititorul are ocazia să reflecte pe marginea propriei raportări la cele mai noi abordări ale condiţiei omului, de a fi o ființă care trăiește în sprijinul unei activări de înaltă frecvență, menită să-i conecteze personalitatea la sinele înalt. Vulnerabil în imaginea pe care o experimentează ca răspuns în fața unor situații de fapt produse în taină, dar cu efecte de lumini şi umbre, *to the hope and fear outside.*

Leadership: Ești capabil să concepi creația perfectă care să reprezinte o autoafirmare ce nu conține negația propriei condiții căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei?

Stările reacționale care răspund unor situații pur psihice, intim legate de conținutul unor probe de apăsare sufletească, creează incertitudinii în măsura în care mergi pe ideea că oricum n-o să găseşti nimic acolo unde cândva era totul. Ispășirea prin teama unor fapte imaginare de care îți este teamă, fiindcă lucrurile ascunse se pot oricând revela, chiar dacă ele nu se divulgă, se află în vecinătatea naivei sincerități a deznădejdii.

După fiecare oglindire în tabloul încărcat cu umbre al imaginii mele, într-un cadru de tip „Black Experience", nu mai pot să-mi actualizez starea și s-o îmbunătățesc într-o nuanță de autenticitate.

Aici, trebuie mentionat faptul că nu sunt departe de o poveste plina de fictiune. Este adevărat că o autoafirmare în domeniul artei este o angajare efectivă într-un univers simbolizat, ca şi când ai vrea să cucereşti totul, de parcă ai avea timp să stăpâneşti totul. Dar, tot la fel de adevărat este că în artă, cel care se avântâ prea mult în ficţiune, rătăcind ca într-o transă, printr-un labirint al mărturisirilor emoţionante, incredibile, neaşteptate, trebuie să-şi asume negaţia propriei condiţii căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei.

Negația propriei condiții căzute în ascunsul unei lumi ajunsă la limitele ei este o afirmare răsturnată, o caracteristică şi o condiţie a contactului cu o lume imaginară care te împiedica să vezi lucrurile aşa cum sunt şi, adesea, poate duce la anxietate sau depresie.

Manifestarea unei stări de anxietate este consecința raportării mele la statutul de creator, înscriindu-se pe drumul modelării realității care mă consumă, pe parcursul căruia îmi edific și consolidez relația dintre ceea ce îmi este intim și ceea ce se află în lumea exterioară.

Creatorul, cel puțin în felul în care privesc și îmi accept nebunia de a nega ceea ce există deja în ființa mea, cu care am mândria de a fi deja deprins, este omul care știe cât costă o operă ascunsă şi nefinalizată.

Leadershipul este asemănător actului de creație care îți pune la încercare ingeniozitatea, calitățile, acceptarea şi stăpânirea de sine: mai întâi trebuie să-ți evaluezi starea de spirit, apoi să dezgropi din tine niște adevăruri ascunse și la final trebuie să-ți asociezi imaginea cu tot ceea ce oamenii trebuie să știe despre tine.

Actul de creaţie săvârşit într-un voiaj al regăsirii de sine este un cumul al încercărilor artistului de a se defini pe sine, dar şi de a redefini un orizont de aşteptare a cărei vastitate nu trebuie să-i rănească orgoliul de a fi mai presus de înţelegerea celorlalţi oameni.

Come Undone este stadiul final al explorării de sine, când simți că totul capătă proporțiile unei experiențe menită să pună în lumină acea stare de neliniște proprie artistului care se destăinuie în fața creației sale *: „Nu mai pot să-mi actualizez starea și s-o îmbunătățesc într-o nuanță de autenticitate.”*

*** Notă** - Duran Duran - Come Undone

Come Vorrei

On August 28, 2019

Povestea din spatele epicului vieţii este tabloul unei lumi ghicite, interpretate, dar puţin cunoscute, la care trebuie să-i adaugi mereu câte ceva.

Cu mult timp în urmă, o grădină plină de trandafiri mi-a câştigat interesul total. Forţa cu care trandafirii se întrupează în individual, în multe concepţii lumeşti, în ceea ce se numeşte "stare de bine", este construită în jurul unui demers de modelare a sinelui, între adevăr şi lucruri trecătoare. Aici am descoperit prima dată fascinaţia florilor, a peisajului natural şi a artei aleasă cu grijă şi fineţe, de care te simţi atras cu acea curiozitate de artist menită să observe în fiecare detaliu o nouă reprezentaţie a realităţii bazată pe o formulă cu extract emoţional: „E prea puţin din tot ce-ar trebui spus."

Dar e destul de trist în viaţă să nu ai cu cine te plimba într-un asemenea colţ de rai, ideal pentru un plus de însufleţire, atunci când din fiecare clipă, aducătoare de pace, cu implicaţii profunde, se poate fructifica talentul artistului de a face posibilă atingerea absolutului şi intrarea într-o altă fază a procesului de creaţie. Percepţia unei persoane, sau ce gândeşte ea, este o receptare curată a valorilor spiritului pur, a existenţei vulnerabile obligate să se reinventeze prin forţa ei supremă: iubirea, pe care la un moment dat Leonard Cohen o recunoştea ca fiind o bucată din inima omului de mare caracter.

Acum, când scriu toate astea, nu pot decât să întâmpin acel moment de vulnerabilitate emoţională, ca într-un vis pe care continui să-l trăiesc tăcut, cu nobleţe, cu graţie, prin aducerea aminte a încântărilor nespuse și a frumuseților închipuite, în mijlocul unui tablou înscris în dimensiunile unui roşu intens care transcede cu ușurință între stări, gânduri, lumină divină şi concepte difuze.

Amintirile încă mă bântuie, mă consolează cu vorbe, cu impuls creator, cu gândire în imagini, ridicându-mă cu delicateţe, cu nobleţe, cu mândrie, în înaltul unei pretinse dezveliri a sufletului. Dar ele niciodată nu mă îndestulează cu un conţinut de 100% forţă expresivă. Fiindcă ceea ce revine în amintire, ce se lasă regăsit în orice timp este probabil trist, dureros şi deziluzionant, la fel ca îmbrăţişarea unei mame pe care vrei s-o prelungeşti în mod repetat, dar nu o mai simţi niciodată venind.

Leadership: Poţi să măreşti impactul dintre ceea ce te face să simţi una cu sufletul altei fiinţe şi ceea ce prezinţi lumii prin filtrul similarităţii cu un element fundamental al ambianţei tale vizuale?

Acest moment al amintirii aşa zis nemuritoare, fără de seamăn, captivant şi înduioşător totodată, completat cu rafinament cromatic şi stimulat cu o nouă înflorire a trandafirilor, este intens luminat prin subtila plăcere a unei companii plăcute, spre cinstirea unei calităţi emoţionale cu care se investeşte culoarea roşie: pasiunea de a trăi prin dăruire de sine, prin sinceritate, prin împlinire estetică şi prin poveştile altora. *Ci sono giorni in cui non dormo e penso a te…*

Incontestabil. M-am lăsat cucerit de noutatea întâlnirii pe care mi-a oferit-o un alt soi de intervenţie estetică, un alt sortiment de însufleţire a minţii şi a sufletului, care te absoarbe cu totul, fără scăpare, într-un vârtej al atracţiilor de frumos, al tentaţiilor irezistibile, al senzaţiilor de puternic afect într-un univers pe care îl numesc cu atât de mult drag: Universul Meu. Trandafirii au farmecul de a aduce lângă tine acei oameni cu totul deosebiţi, de care nu te poţi despărţi. *Come vorrei che tu mi amassi a modo mio..*

Pentru o fată tânără şi dezinvoltă ca ea, trandafirii îşi fac destoinic datoria de a transmite ceea ce cuvintele, de multe ori, nu reuşesc, facilitând intrarea într-o lume fără hotare, într-o lume care nu se sfârșește nicăieri. Ea era parcă descoperirea mea dintr-o altă viață, un mod spontan de transcendere a ştiutului, îmbogăţind permanent conţinutul perceput cu unul imaginat prin forţa de a exprima în imagine şi culoare o lume interioară complexă. *Come vorrei che questo amore che va via...*

Leadership: Conţinutul redat de imaginea creaţiei tale poate fi perceput ca semn al superiorităţii în transmiterea unei game variate de emoţii, în funcţie de ceea ce doreşti să experimentezi printr-o demonstraţie de încredere în valoarea actului artistic propus?

Conţinutul redat de imaginea creaţiei mele, trandafirul văzut ca protagonist al unei poveşti de viaţă autentice, poate fi perceput ca semn al superiorităţii în transmiterea unei game variate de emoţii numai atunci când fac apel la ideea seducătoare de eleganţă atemporală, prezentată în mod inedit în jurul unui subiect sensibil, de factură romantică şi artistică în acelaşi timp.

Astfel, induc o anumită percepţie pozitivă despre mine, o anumită doză de sensibilitate, ceea ce mă plasează deasupra ariilor de interes material şi mă transformă într-un izvor al expresivităţii care nu-şi găseşte egal în lume, mai ales pe tema leadershipului.

Mi-a zâmbit. I-am oferit un trandafir Double-Delight în semn de respect adus puterii ei de a captiva atenţia, de a provoca imaginaţia, de a transmite stări, prin îmbinarea dintre o poetică vie a visării şi o versiune deghizată a gestului de acoperire a gurii, ca atunci când eşti luat prin surprindere. *Senza parole* . Nicio rezistenţă din partea ei.

Privit cu ochiul admiraţiei pentru frumos, trandafirul face trecerea de la instinct la sentiment.

Era blândă şi iubitoare, înzestrată cu abilitatea de a privi dincolo de înfăţişarea celui care o ţine prizonieră în tabloul emoţionant, înălţător, sugestiv, al unei lumi ghicite. Varianta „îmblânzită" a expresionismului. Frumuseţea ei părea să aibă acea calitate a operei de artă care te face să înţelegi ceea ce îţi este ambiguu, să dezlegi marele mister al autonomiei limbajului artistic într-un mod care îţi face plăcere. *Senza cadere in una nuova gelosia* ...

Să fii al nimănui, să nu aparţii nici unei sfere a picturii, să trăieşti ca un exilat, este un sentiment al naibii de dureros. Trebuia să mă adresez inimii, asemenea unui artist ce descoperă atingerea delicată a naturii. Pe această fiinţă atât de drăguţă, politicoasă, frumoasă, sinceră, spirituală și unică pe această lume, n-o voi uita niciodată. La fel cum nici ea nu va uita vreodată de mine, căci trandafirii au creat deja acea experienţă subtilă a bunei dispoziţii, transformată într-un sentiment de căldură care te hrăneşte constant cu magia unei *illusione di un bell'aspetto per sempre.*

Am avut ocazia de a ne revedea, cu totul întâmplător, într-un moment plin de sinceritate şi tandreţe, anticipând estetica celor trei criterii ale împlinirii umane: farmecul de a fi empatic, graţia de a da sens vieţii şi forţa de a merge înainte. Ne-am amintit de prima noastră întâlnire, şi ne-am comportat întocmai ca nişte trandafiri care înfloresc tot anul. Parfumul lor puternic şi cuceritor, atât de dulce, pur şi senzual, putea fi simţit doar printr-o frumoasă alăturare de cuvinte: "nobleţea sufletului şi eleganţa gesturilor mărunte".

Valoarea actului artistic propus de un iubitor de frumos poate fi exprimată prin atenţia acordată unei clipe de sinceritate din care este posibil să renască acea atitudine de înrudire cu natura, dar mai ales acea atitudine de spirit, umilă faţă de grandoarea creaţiei numită " *Starmi Vicino* ".

Come Vorrei aduce în prim plan instinctul de a conserva momentul, starea și sentimentele unui artist care refuză să înstrăineze tabloul pe care îl consideră încă neterminat, găsind mereu câte ceva de adăugat la el.

În numele iubirii şi al artei, exprimate prin roşul trandafirilor, important este să nu te gândeşti niciodată cât anume va persista constanta numită "acum", ci să permanentizezi acea stare de non-separare pe care prima întâlnire o strecoară mai degrabă într-o proiecție astrală, decât în plan fizic, în tabloul unei lumi ghicite, interpretate, dar puţin cunoscute, la care trebuie să-i adaugi mereu câte ceva...

* **Notă:** Ricchi E Poveri - Come Vorrei

Comoara care-şi urmează posesorul oriunde

On Martie 27, 2022

Imaginea cu care îţi mulţumeşti sufletul, este imaginea cu care te prezinţi în faţa lumii.

Învăţătura a deschis drumul afirmării mele în artă, răspunzând pasiunilor puternice care îmi bucurau sufletul, mai mult decât suma tuturor celorlalte activităţi care doar trebuiau făcute doar de decor. Acum, ea pare o rouă pentru suflet, o forţă de a trece peste momentele dificile în viaţă, sublima manifestare a unei energii latente care nu-şi pierde continuitatea în relaţiile dintre oameni şi natură şi tot ce mă înconjoară. Adevărata învăţătura are ca pivot de direcţie însăşi relaţia dintre obiectele separate, decontextualizate, dar din care se poate elimina întâmplătorul, incoerenţa.

Şi n-am regretat niciodată că am cumpărat la un preţ de bun (în raport cu ce oferă) acest bilet de călătorie către viitor, către schimbare şi inovare, mai ales fiindcă vedeam schimbarea ca pe un moment de emancipare supremă. Pe deasupra, simplitatea și veridicitatea cu care am reuşit să îmi prezint arta în lumini și umbre, cu calități de plasticitate şi supleţe, sub forma unei ilustraţii fidele a rațiunii ce-mi călăuzea dimensiunea spirituală, au fost uşor-uşor ridicate la rang de principii ale designului. Este acelaşi principiu al identificării mele cu Marea Operă.

Nu oricine reuşeşte performanţa de a se raporta la un întreg mişcător, nepieritor, aflat într-o continuă dezvoltare şi expansiune, un întreg care te provoacă să te descoperi în timp ce redescoperi spațiul în care trăiești. Acelaşi întreg, definind prin prezenţa lui elementele unui tablou misterios în care se întâlnesc atât imagini vizuale cât şi numeroase metafore selectate cu minuţiozitate, îmbracă totul cu energia aceea pură, vie, stimulatoare, pe care doar în natură o poți găsi.

Leadership: Ce ai putea adăuga la tabloul unei existenţe care pendulează între iluzia unei normalităţi care este aproape uitată de cei mari, şi producerea unei realităţi care foloseşte materia şi o transfigurează?

Nu oricine este dispus să transforme un fir de iarbă într-un design bazat pe o viziune holistică, făcut pe măsura abordării unei tematici mai vaste şi mai serioase, cum este acea limbă sfântă care „leagă, prin sânge, pământul de popor". Şi, tot la fel, nu oricine reuşeşte să mute la propriu și la figurat, într-un simbolism poetic cuceritor, printr-un realism psihologic debordant, spectacolul unei vieţi obişnuite într-o carte de mare valoare care poate provoca, susţine şi chiar schimba perspectiva legată de modul în care este gândită, pentru viitor, geometria unei imagini care se repetă în diferite momente ale altor vieţi.

Chiar şi în plan fictiv, mă urmăresc cuvintele lui Oliver Wendell Holmes: *"ceea ce pare umbra nopţii într-o minte se transformăîn rochiţa rândunicii în cealaltă minte".*

Este şi motivul pentru care suprarealismul, inserţiile narative şi estetica aflată la limita ficţiunii, au prins un chip bine conturat în scrierile mele capabile să facă uz de reprezentări plastice. În aceeaşi măsură, interacțiunea dintre idealul estetic, judecata estetică, sentimentele şi convingerile esteticei, încă formează întregul învăţăturii mele.

Da. Cunoaşterea artei este imaginea cu care îmi place să mă descriu pe drumurile sufletului. Dar iată un alt motiv pentru care marea învăţătură, cu ale ei enigme cuprinse într-un simbolism îndrăzneţ, poetic, cuceritor, descrisă ca fiind un fel de viziune trinitariană. Fără să declanşeze o fugă fantastică de realitate, ea poate fi obţinută doar de cei puţini, nu de cei

mulţi, de cei cu adevărat merituoşi, nu de parveniţi sau cei puşi pe parvenire. Cuvintele următoare, scrise de Gian Paolo Lomazzo cu multe secole în urmă, sunt grăitoare în acest sens.

Leadership: Este propria artă în stare să te asiste în sublima manifestare a unei imagini care îţi urmăreşte potenţialul ce merită cultivat continuu, fără să cadă în deznădejde sau în ridicolul de a "nu da bine" ?

"Nici strădaniile necontenite, nici învățătura îndelungată, nici ascuțimea minții, nici lecturile temeinice sau lecțiile de teologie, nici ajutorul astrologiei, nici figurile geometrice sau razele perspectivei, nici asemănările cu muzica, nici proporțiile aritmetice, ridicările arhitectonice, modelarea figurilor, mărturiile istorice sau născocirile poetice, nici exemplele de anatomie, nici înțelegerea trăirilor, în sfârşit, nici cunoștințele sau demonstrațiile filozofice nu vor putea face ca un om care nu s-a născut pentru a fi pictor să ajungă vreodată la o oarecare măiestrie în această artă, dacă n-a fost adică înzestrat încă din leagăn și din fașă cu darul invențiunii și cu harul picturii.

Căci numai acesta leagă și îmbină între ele cu o nespusă grație toate lucrurile amintite mai sus, cel care are din naștere acest dar. Şi, dimpotrivă, cel născut fără acest dar, oricât ar fi de respectat în meserie pentru meșteșugul și învățătura lui, nu va izbuti niciodată în lucrările sale să scape de acea lipsă de grație care le face nesuferite oricui le privește. Cât de adevărat este lucrul acesta atât pentru unii, cât și pentru ceilalți, se vede limpede la aceia care, nefiind născuți pentru a fi pictori, se apucă să muncească și să învețe imitând manierele altora, pe care nu-i pot ajunge însă cu nici un preț, nici pe departe.

Pe când ceilalți, care parcă s-au născut și au fost făcuți pentru pictură, îmbinând harul și însușirile înnăscute cu ceva învățătură și cunoștințe din disciplinele amintite, izbutesc din plin tot ce vor să facă, deși în maniere diferite, după felul talentului lor așa cum am arătat îndeajuns mai înainte."

Învăţătura care face cinste leadershipului este aceasta: cel ce are în el credinţa numită ştiinţă, va face din orice lucru o extensie a gândirii pe care numai arta o aduce evoluţiei umane.

Comoara care-şi urmează posesorul oriunde este acea învăţătură care încă din vechime i-a fost cunoscută lui Enoh, căutând să-şi facă drum printre mulţimea de bolovani care imită piatra naturală, dar nu se vor putea ridica niciodată la rang de diamant. Marea ştiinţă este busola unei vederi care nu încetează să se reinventeze.

Chiar şi acum mă simt vinovat că n-am dus propria-mi artă la acel nivel de desăvârşire unde critica devine o impietate, dar unde sufletul bun ajunge să fie purtătorul calităților artistice: expresivitate, profunzime şi sensibilitate. Ceea ce-mi dă, totuşi, o speranţă (care-mi încălzeşte pictura într-un spaţiu al expresivităţii scriitoriceşti), făcând ca însușirile mele să fie încărcate de tensiunea ideilor creatoare, este faptul că îmbinându-mi harul cu profunde cunoștințe din alte domenii, am reuşit să duc o ştiinţă numită leadership la rang de artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/comoara-care-si-urmeaza-posesorul-oriunde.html

Companionul credincios al domnului Finch

On Martie 22, 2013

Încearcă să recunoşti la timp esenţa adevăratei tale naturi, pentru a nu estompa definitiv starea de spirit a celor cu care interacţionezi.

De această dată vreau să vi-l prezint pe domnul Gavin Finch, din filmul “ *Flawless (2007)* ”. El se ocupă cu ancheta în cazul dispariţiei diamantelor din London Diamond Corporation, numărul unu în lume de la acea vreme pe acest sector de business.

Ori de câte ori îl întâlnim pe domnul Finch, acest profesionist lipsit de orice urmă de “ţesut moale”, suntem cu totul învăluiţi de intoleranţă şi lipsiţi de orice stimuli pozitivi care ar putea să ne mobilizeze reacţiile. Suntem introduşi în atmosfera lui ca într-o încăpere întunecoasă, bine ferecată, în care este sesizabilă doar o formă vagă, relativă de existenţă.

În perimetrul de desfăşurare a anchetei domnului Finch, fiecare individ este tratat ca un potenţial infractor. Din loc în loc patrulează această formă de simţire foarte rară, a cărei proprietăţi izolante îşi cresc densitatea şi se înăspresc ca după o descărcare electrică. O formă de mişcare zigzagată care pune în gardă orice angajat al companiei. Orice suflare sănătoasă din companie se risipeşte la fel de repede ca trecerea nopţii.

Abia cu încetul ne obişnuim cu această formă de deontologie profesională dusă până la paroxism. Căci domnul Finch este parcă înadins învăluit într-o oarecare obscuritate, nu poate fi descris decât prin nişte contururi umbrite care estompează starea de spirit a tuturor celor cu care interacţionează.

Leadershipul are ca principal determinant o situaţie particulară care nu este determinată în mod univoc prin prisma unui tipic situaţional, ci de posibilitatea unei turnuri a situaţiei dinspre "Dezamăgirea Egoului" spre "Învingerea Egoului".

Dar finalul filmului aduce în prim plan un alt atribut unic al domnului Finch, dezvăluind latura ascunsă a personalităţii sale. Când suspectul numărul unu, Laura Quinn, printr-un joc de planuri şi contraplanuri găseşte diamantele, domnul Finch este atins de cele sfinte, de radiaţia luminoasă a propriei şi adevăratei sale naturi.

Un erou al lui Alexandre Dumas nu se înşela când a spus: “ *Trufia bietei noastre firi omeneşti face ca fiecare să se creadă mai nefericit decât un alt nefericit care plânge şi geme alături de el.* ”

La vederea lacrimilor însoţite de sentimentul de vină al Laurei Quinn, ceva în el se luminează, refuză să se mai conformeze spaţiului umbrit. Sentimentul acesta luminos este scos în evidenţă de expresia chipului său, înmărmurit ca la vederea zeiţei bunătăţii care îl atinge cu bagheta însufleţitoare, transmiţându-i şi lui din forţa ei de acţiune. Această lumină vie aruncată spre el completează ceea ce nu se vede, golul său lăuntric.

Egoul care te face să judeci şi să simţi o anumită emoţie atunci când te afli în faţa unei situaţii destul de încurcate este un "must have" al momentului acordării unei iertări necondiţionate.

Când Laura Quinn încearcă să-şi recunoască vina, abia atunci manifestarea acestui Mefisto

transformat în înger se vede cel mai bine, desfăşurându-se în marea lui splendoare. Căldura emoţională pe care ea o radiază aproape că îi umezeşte şi lui ochii, masca rigidităţii sufleteşti cade de pe chipul său - şi abia în acest moment imaginea lui este vrednic de a fi reţinută. Finch nu mai este poliţistul dur şi rece, ci mai degrabă un om înţelegător, milostiv, al cărui Ego se bazează pe atenţia venită din partea sincerităţii femeii îndurerate, găsind relevanţă în gesturile mărunte.

Inima lui se deschide. Ca nişte ghiocei grăbiţi, părţile cele mai ascunse ale fiinţei sale vor să iasă la lumină şi să împrăştie esenţă cu iz primăvăratic. Subtilul fluid sufletesc ce stăruie adânc în el începe să răzbată, să radieze ca dintr-o adâncă întunecime. Căci el nu poate să rămână total credincios naturii sale dominant-negative, ci este nevoit să dea contur nou sferei sale de acţiune care este tangentă în punctul lui maxim de transformare.

Toate în viaţă par când noi, când vechi, împletite într-o singură strună: *myself* . Omul şi-a întâlnit adevăratul sine.

Leadership: Acceptul tău de a fi egalul celorlalţi pe plan emoţional este privit ca o obligaţie morală, sau ca o alegere spre "corectează-ţi propria devenire greşită" într-un context de vulnerabilitate a caracterului numit "seninătate" ?

Seninătatea" de care depinde caracterul unui om de mare calitate se manifestă printr-o afecţiune puternică sau printr-o nevoie acerbă de a salva pe cineva, o puternică dorință de a forma și menține legături de ataşament.

Ţii seama de acei stimuli pozitivi care ar putea să-ţi activeze transformarea? Leadershipul tău este strâns legat de o formă de deontologie profesională dusă până la paroxism? Personalitatea ta poate fi descrisă doar prin nişte contururi umbrite? Personalitatea ta estompează starea de spirit a celor cu care interacţionezi?

Mi-a rămas întipărit în minte ceea ce spunea la un moment dat scriitorul francez Honore de Balzac: *" Oamenii mari au mai des decât se crede nevoie de cei mai mici ca ei. "*

Una din principalele condiţii impuse de leadership, aceea de a dobândi calităţile unui om cu adevărat mare, este să dai frâu liber laturii ascunse a personalităţii tale, să strângi propriul bagaj de trăsături pozitive, astfel încât să anulezi orice efectele negative pe care tu însuţi le vei suporta conştient. "

Această idee poate fi exprimată prin expresia: " *ţine câinele departe de acei stimuli care îţi pot declanşa lătratul* ". Dacă leadershipul tău suferă o pierdere grea, acest lucru se datorează companionului tău lăuntric care îngreunează direct sau indirect buna calitate a relaţiilor cu ceilalţi - forţa chemării înflăcărare de a spune "Da" oricăror excese de putere, hotărârea de a-ţi nega convingerile care îţi pot asigura stabilitatea şi continuitatea pe plan profesional şi social, dar şi pe plan personal.

A-ţi datora ţie însuţi sinceritate şi asumare deplină a rolului de bun ascunltator şi înţelegător în orice situaţie conflictuală, are ca substrat încercarea de-a transforma vulnerabilitatea propriului caracter într-o sursă de putere.

Leadershipul este dat de concepţia despre tine pe care ţi-o propui să te reprezinte pe plan profesional, stânjenitoare sau agreabilă. Caută în lumina propriei tale înţelepciuni toate resursele necesare care să-ţi dea forţa să acţionezi în concordanţă cu "replicile" pe care le primeşti din interiorul propriei tale inimi. Spune stop oricăror excese. Lasă părţile cele mai ascunse ale fiinţei tale să iasă la lumină şi să împrăştie esenţă cu iz primăvăratic. Dă contur

nou sferei tale de acţiune care este tangentă în punctul tău maxim de transformare.

Cât timp poţi să rămâi total credincios naturii tale negative? Poţi să-ţi condiţionezi câinele să se oprească din lătrat, sau îl încurajezi să latre la fiecare trecător?

Leadership: Efortul tău de a fi înțelegător merită depus pentru că este foarte posibil să fie interpretat ca o dovadă de nevinovăţie în faţă provocării numite: "un impuls de moment pus sub semnul condiţionării de mare intensitate emoţională"?

Decât acceptarea unei dominanţe negative asupra personalităţii, propun ceva mai "light": ieşirea din această monotonie provincială îndreptată împotriva sinelui care stă şi la baza unui leadership ineficient. Sau chiar distrugerea ei completă, contribuind direct la formarea acelei "forţe de stânga" - oamenii pe care îi preţuieşti, cu care te-ai putea coaliza pentru a salva puţinul de lumină ce-a mai rămas în tine.

Cineva mărturisea pe Facebook: " *Am învăţat că adevăratele comori ale unui om nu sunt cele din casa lui, ci acelea din sufletul lui.* "

Atunci când te măsori cu ceilalţi oameni în încercarea de a te situa cumva mai presus decât ei, devii tot mai sărac, ceva se revoltă împotriva ta, ceva se rupe din tine instantaneu, ca la apăsarea unui buton. Iar atunci când pierzi o parte din tine, pierzi şi o parte din înrâurirea pe care ai putea s-o ai asupra lor.

Leadershipul scoate în evidenţă experienţa de a te examina din punct de vedere al unei atitudini care face diferenţa între ceea ce trăieşti prin consecinţele alegerilor tale şi ceea ce trăieşti prin prisma unui sentiment de apartenenţă la o cauză nobilă.

Companionul credincios al domnului Finch scoate în evidenţă efectul acceptării unei dominanţe negative asupra personalităţii, având ca rezultat dezaprobarea propriei persoane şi a propriei identităţi, care poate atrage după sine eşecul. Contribuţia pe care o aduci la realizarea temeliei felului tău de a fi, se reflectă în vieţile celorlalţi de lângă tine.

Te laşi robit de influenţa nefastă a laturii tale negative din perimetrul unui spaţiu umbrit? Cu ce completezi ceea ce nu se vede (golul tău lăuntric) pentru a-ţi ridica stima de sine? Rămâi total credincios naturii tale negative?

Încearcă să recunoşti la timp esenţa adevăratei tale naturi, pentru a nu estompa definitiv starea de spirit a celor cu care interacţionezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/companionul-credincios-al-domnului-finch.html

Compoziţia în timp a neînţelesului (II)

On Iunie 07, 2013

Dezvoltă-ţi capacitatea de a transmite cât mai fidel şi mai autentic ceea ce simţi în relaţie cu experienţa vieţii, fără să te pierzi în desişul unei lumi din care nu mai poţi să evadezi.

Eram prins în deznădejdea unei clipe fără răspuns în faţa întrebărilor vieţii, o clipă de inefabil în care totul îmi părea străin, fiind dominat parcă de un impuls slab către un vis poetic bine definit, către o viaţă imaginară care nu-şi avea rostul decât într-o scriere dramatică fără prea mare relevanţă în faţa eternităţii. Divorţul dintre om şi viaţă, sentimentul absurdului căpătând tot mai mult teren, este o piedică pusă de soartă în faţa cuvintelor de care se agaţă curcubeul cunoaşterii fără memorie, fără amintire, fără speranţă.

Se vede de aici cât este de adevărat faptul că nu poţi să strângi în căuşul mâinii niciun prilej de exersare a cunoaşterii, indiferent de caracterul acţiunilor pe care le realizezi în viaţa de zi cu zi. Cu cât ştii mai mult, cu atât e mai mare supărarea şi lipsa de încredere în sensul vieţii, făcând ca singura mulţumire care te mai poate ţine în suspans, care îţi mai poate da un motiv de a continua lupta cu tine însuţi, reversul scrisului frumos, este să te pui în ipostaza unui Santiago, din romanul *Bătrânul şi Marea* : să te laşi condus de dorința de a-ţi afirma propria valoare, ca justificare a existenței.

În sfârşit, simţeam că valoarea unicităţii mele putea fi deprinsă chiar cu lucruri care, la început mi-au fost neplăcute, refugiul în realitatea lăuntrică, în prezentul etern al conştiinţei, putând fi mai bine înţeles din perspectiva unei lumi pe muchia haosului, între a fi singur într-o barcă şi a mă lupta îndârjit cu amărăciunea incertitudinilor. Nu era nimeni lângă mine, nu avea cine să mă susţină în niciun demers. De ce continui să-mi bântui gândurile cu tot felul de himere? De ce continui să rămân într-o relație oarbă cu viaţă?

Este adevărat că orice clipă de care mă agăţam reprezenta consecinţa condiţiei mele de convergenţă într-un punct A, în care se întâlneau doua tărâmuri diferite: dispoziţia de a mă uita la ceva ce mi se părea total anapoda şi dispoziţia de a mă investiga conform algoritmului specific vârstei și factorilor deprimanţi la care eram expus. Dar viaţa nu este întotdeauna o sferă de cristal care te traspune în lumea poveştilor, ea cere o întreagă melancolie a trecutului, goluri în suflet, o furie asupra omenirii, o separare de normalul unor trebuinţe fireşti.

Poţi să optimizezi accesul la zona leadershipului mergând pe potecile neînţelesului unei clipe de rătăcire disperată care, alunecând într-un context general, da impresia că s-a desprins din propria fiinţă?

O clipă de rătăcire seamănă cu o călătorie într-un loc necunoscut, orice acţiune sau gând lăsând o urmă care leagă cine ești de cine ai fost. În acest loc nu cunoşti pe nimeni, doar imaginaţia constituie un factor potentator de putere şi speranţă. Contextul general al evoluţiei tale în acest loc depinde de modul cum îţi gestionezi trăirile şi de modul cum îţi exprimi aceste trăiri printr-o activitate autentică (cum este scrisul).

Cercetarea ta, care ar trebui să aibă ca scop descoperirea unor noi câmpuri de extracţie a înţelesurilor ascunse în mecanismul care face posibilă sporirea ştiinţei, deci care vizează relevarea unor noi puncte de vedere şi a unor noi adevăruri care s-ar putea dovedi vitale pentru viitorul leadershipului, trebuie să aibă ca rezultat un "produs" care să te reprezinte şi să-ţi ofere avantajul de a-ţi personaliza rankingul.

Optimizează accesul la zona leadershipului mergând pe potecile neînţelesului. Reformulează criteriile de judecată cu care operezi, adoptă un sistem de gândire diferit de sistemul de gândire dominant, dezvoltă în permanenţă noi scheme, noi variante de răspunsuri la cât mai multe posibile întrebări fără răspuns.

Valuri de noi înţelesuri, realităţi şi perspective trebuie să-ţi inunde malul minţii, altfel ştiinţa nu te va putea reprezenta fidel, în culorile ei alternante, drept un inovator.

Adică ai face bine să cugeţi la ce ai făcut până acum şi, mai ales, la ce ai de făcut de acum înainte, pentru a putea să dai viaţa unei materii mai subtile şi mai valoroase, unor abordări mai sofisticate care să-ţi permită o autonomie mai mare de funcţionare.

Nu uita că cine nu este capabil să dea viaţă în fiecare zi unei noi construcţii aparte, sau unei viziuni cu totul diferite, în domeniul său de activitate, acela nu are dreptul şi puterea de a se numi profesionist.

Leadership: Ai capacitatea să lărgeşti cadrul de înţelegere şi de cuprindere a unei noi lumi care din punct de vedere literar îţi poate confirma participarea interioară la construirea unei noi identităţi?

În romanul "Perpetuum Mobile", scriitorul român Artur Silveştri, trecea prin acelaşi gol al vieţii ca şi mine, dar el îşi liniştea sufletul prin puterea cuvintelor adunate într-un jurnal care spera să fie citit după moartea sa:

"Tot înaintând, fără să cred, totuşi, că voi avea ceva mai mult decât nişte exerciţii de cabinet ce vor sluji cândva, poate niciodată, am băgat de seamă că, într-un anumit fel, între toate aceste propoziţii, adunate sumar în ceva nedefinit, se bănuiau câteva conţinuturi obsedante. Era, deci, o carte, adică o construcţie neîntâmplătoare adunată - în forma ce o puteam doar întrevedea - după anumite potriveli între gânduri, cuvinte şi idei."

Mult mai interesante, nu numai prin relevanţa lor, ci şi prin logica pe care îşi bazează verdictul, sunt răspunsurile la contestaţiile privitoare la abaterile tale de la drumul principal al existenţei tale în timp.

Forţa cu care sunt puse în valoare cunoştinţele extrem de adânci pe care le-ai acumulat despre leadership, sau despre orice alt domeniu de interes, determină rezultatul luptei pentru cucerirea deplină a sinelui, dar şi acea continuă activitate pentru cucerirea unei noi lumi de sensuri şi revelaţii.

Întemeiată ca o reacție împotriva orientării într-un stadiu al profundei înţelegeri ce nu implică oprirea alimentării vieţii cu noi sensuri şi esenţe multiple, introducerea unui nou motiv de credinţă şi satisfacţie prin intermediul unui joc al imaginaţiei, fără a-ţi pierde reperele în contextul încercărilor de a explica realităţile lumii, are drept scop o nouă ajustare calitativă a abordărilor extrinseci ale operei literare.

Construirea unei noi identităţi personale din punct de vedere literar ţine de modificarea factorilor şi aspectelor dilematice ale vieţii interioare prin intermediul mijloacelor poetice care potenţează înţelesul răscolitor al unei gândiri creatoare în relaţie cu limbajul unei esențialități spirituale.

Astfel, merită amintit ce spunea esteticianul Georg Lukacs: *"Realistul de tip nou devine un specialist, un virtuos al expresiei literare a cărui specialitate este descrierea vieţii."*

Compoziţia în timp a neînţelesului este o combinaţie de trăiri şi gânduri care induc în eroare prin înţelesul pe care îl ascunde personalitatea ta, pornind de la rătăcirea ta de-o clipă într-un labirint al ideilor şi elementelor inutile puse în text doar de dragul de a crea o altă realitate, şi terminând cu încercarea de aflare a sensului tău de a fi pe lume.

Source: https://neculaifantanaru.com/compozitia-in-timp-a-neintelesului-II.html

Compoziţia în timp a neînţelesului (I)

On Iunie 07, 2013

Adu ultima cărămidă la construcţia ştiinţei tale, scoţând la iveală necunoscutul din materia care se coagulează în jurul unui set de adevăruri nebănuite.

Am părăsit camera cu o senzaţie nelămurită şi ciudată, ca şi cum raţiunea îmi era subordonată unor impulsuri de comandă care generau o anumită presiune asupra minţii mele. Căci ajunsesem să cunosc marea taină, iar ea răsuna ca un avertisment, ca o bubuitură de tun, tot mai stăruitor. Purtarea pe umeri a unei măreţii devenite povară, înţelesul lumii, scopul vieţii, măsura tuturor lucrurilor, deveneau tot mai anevoioase.

O autoritate străină de modelul meu de gândire îmi direcţiona paşii, voinţa, abandonul. Nu credeam că mă voi mai întoarce niciodată în micul meu laborator, în care îmi alimentam ştiinţa cu noi analize.

Dar munca mea de-o viaţă, cercetările mele care aveau ca scop descoperirea unor noi câmpuri de extracţie a înţelesurilor ascunse în mecanismul care controlează trecerea timpului, observaţiile mele din decursul atâtor ani – totul a fost degeaba? Un gând mă pistona neîncetat: *" N-ai terminat încă ! "* şi mă atenţiona cu insistenţă: *" Ai face bine să mai cugeţi la ce ai făcut până acum şi, mai ales, la ce ai de făcut de acum înainte ! "*

În egală măsură, dar nu neapărat într-o anumită ordine, trebuie să-mi exprim recunoştinţa pentru acest capăt de drum. Căci am dat peste un nou început, am găsit un alt traseu de legătură cu poteca ce urcă spre vârful ştiinţei, cu firul de bază care duce spre adevărata cunoaştere. Un nou spaţiu se delimita într-o permanentă absorbţie de ceva necunoscut. O lume nouă renăştea, cu mai multă raţiune, cu mai multă convingere ca altădată.

Leadership: Poţi să extinzi graniţele capacităţii tale de a vedea orizontul unei noi ştiinţe, fixându-ţi coordonatele de gândire în jurul nevoii de a te redefini prin prisma înţelesurilor care îţi scapă?

Biologul englez, Rupert Sheldrake, a avansat ideea unor câmpuri de tipul "câmp formator" sau "câmp generator", câmpuri morfice, care aveau rolul de a menţine cunoaşterea oricăror fenomene, nu doar din lumea vie, ci şi din cea minerală sau chiar cuantică.

În sfârşit mi s-a adus ultima cărămidă pentru construcţia mea ştiinţifică. Aş putea încheia şirul cercetărilor mele printr-un adaos de forme şi efecte, printr-un artificiu de percepţie. Crearea unor câmpuri multi-valoare, de tipul "câmp formator" sau "câmp generator", din care să rezulte înţelesul şi subînţelesul lucrurilor, era, deci, posibilă.

Împins de un curent şi de un elan puternic, frământat de acea pătrunzătoare nevoie, de-a dreptul cuceritoare, de a sesiza semnificativul din lucrurile nesemnificative, mă adânceam, fără oprire, într-o stare tot mai acută de creaţie. Mai întâi de toate, ştiinţa reprezintă răspunsul la întrebările unei materii care se sustrage constant unei reducţii logice.

Fără restricţii, căutam să atribui noi valori, minime şi maxime, unor noţiuni neştiute, dar esenţiale. Căutam să atribui noi înţelesuri, mai subtile, unei cunoaşteri apriorice. Şi, sub acţiunea unui catalizator corespunzător, încercam să scot la iveală necunoscutul din materia care se coagulase în jurul unui set de adevăruri nebănuite, axiomatice şi inadmisibile, care încolţeau mereu în alte forme.

Orice înţeles care putea să-mi scape era corelativ cu obligaţia de a aplica ceva din filozofia de viaţă pe care o promovam în mod tainic ca pe-o virtute a unei teorii noi, ca pe-o destinaţie nouă a creativităţii. Chiar dacă susţineam cu o dăruire extremă noi puncte de vedere care se conturau în cadrul cercetărilor mele. Este evident faptul că mă implicam într-un joc extrem de laborios, captivant şi surprinzător prin capacitatea sa de a reconstitui un nou orizont intelectual.

Un joc în care gândurile despre compoziţia în timp a neînţelesului, a inexplicabilului şi inexistentului, puteau lăsa loc la noi interpretări, construind temelia unei noi ordini şi unei noi valorificări a inepuizabilului lor conţinut.

Leadership: Îţi pui ştiinţa înaintea tututor exigenţelor tale în materie de diversitate, ca o carte deschisă în care se vede clar orice semn de întrebare, dar nu şi contextul utilizării lor multiple?

O autoritate străină de modelul tău de gândire îţi direcţionează toţi paşii? Cugeţi la ce ai făcut până acum şi, mai ales, la ce ai de făcut de acum înainte? Eşti strâns legat de acel gigantic efort intelectual de a da noi valori unor înţelesuri subtile? Poţi să construieşti temelia unei noi ordini care să asigure o valorificare superioară a ştiinţei tale?

Înainte de a analiza de unde vine supradimensionarea unor merite, competenţe, sau diminuarea drastică a altora, din motive care ţin de specificul evoluţiei tale, trebuie să colectezi datele relevante pentru evaluarea a ceea ce te atrage in secret, dar greu de acceptat.

Dacă ştiinţa ta nu este alimentată constant cu noi elemente care să-i sporească valoarea, dacă munca ta de-o viaţă, dacă observaţiile tale din decursul atâtor ani nu se concretizează într-un bun care să figureze ca garanţie pentru calitatea pe care o va oferi leadershipul practicat, atunci cel mai probabil “rankingul” pe care ţi-l vor acorda ceilalţi va fi slăbuţ.

Ceea ce vine în completarea ştiinţei tale, şi se reflectă în oglinda leadershipului, sunt amănuntele care alcătuiesc mozaicul de preferinţe şi practici, cu constantele lor menite să asigure protejarea identităţii tale. Însăşi cercetarea bine gândită, aplicabilă în faţa celor două instanţe - a separării sau a fuziunii cu un real care nu poate fi negat - constituie motorul ştiinţei, factorul decisiv al progresului tău.

Numai un model nou de gândire poate să-ţi comande şi să-ţi direcţioneze paşii spre zone de perspective mai largi şi mai stabile, înlesnind legătura dintre “necunoscut” şi leadership. Necunoscutul este ceea ce te atrage, fără să ştii exact de ce, dar care îţi intră în obişnuinţa de a te vedea mereu cu alţi ochi.

Contextul utilizării multiple a semnelor de întrebare pe care te ţi le ridici vizavi de înţelesul lumii, scopul vieţii sau măsura tuturor lucrurilor, ţine de felul cum aduni informaţii despre lume (văzută ca un spaţiu necunoscut) şi de felul cum percepi experienţa de sine născută din logica strâmtă a lui "aici şi acum".

Compoziţia în timp a neînţelesului trasează îndemnul de a cugeta şi a găsi tâlcul prezentului, pornind de la cunoaşterea şi analiza trecutului. Acest proces se poate desfăşura abordând şi căi indirecte, ocolitoare, mai lungi şi mai laborioase, pe parcursul cărora poţi găsi elemente noi, omise printr-o abordare directă.

Source: https://neculaifantanaru.com/compozitia-in-timp-a-neintelesului.html

Concentrarea privirii într-un vis de inspiraţie divină

On Iunie 30, 2020

Marea Ştiinţă este măsura obiectivă a unui suflet care îşi etalează trupul într-o suprarealitate.

Pe parcursul vieţii mele, încântătoare, intensă, receptivă la subtilităţile artei, am fost binecuvântat să pot observa şi experimenta puterea divină a fiinţei mele interioare, din perspectiva unei priviri aruncate de-a lungul unei estetici a fanteziei, a iluminismului, a metaforei care necesită o privire modelată numai de sufletele cu valori spirituale înalte pentru a fi înţeleasă cu adevărat. Este o mândrie, nu o corvoadă să te ştii înălţător prin expresia artei pe care ţi-o aruncă în faţă sentimentul apropierii de fiecare tușă a pensulei și a lecturării ei minuţioase printre detalii impresioniste.

Iar drumul artei mele a fost, este şi va fi secretul unei priviri expresive şi luminoase, aruncată într-un vis care îşi redescoperă realitatea mereu într-o altă lume, făcută din cuvinte, dar trăind după regulile unei continuităţi a ceea ce aş vrea să numesc *"Culoarea unei pânze de suflet înstinsă spre luminosul mâine"* . Mai ales expresivitatea înstinsului unei mâini care poate apuca roadele alese ale artei şi ale ştiinţei, se redescoperă din privirile aruncate de artist în adâncul unui suflet a cărui realitate, plină de culori fermecătoare, este luminată de o formă de imaginaţie involuntară făcută să trăiască sentimentul înălţător al unei poveşti captivante, scrisă în genul lui Borges.

Un întreg arsenal al imaginarului inundă vederea artistului care îşi înmoaie pensula în suflet şi îşi pictează natura proprie în picturi pline de viaţă. Cred c-am ştiut să văd ceea ce puţini pot vedea, într-un vis cu multe conotaţii mistice, şi am văzut un soare, o floare a soarelui, un câmp plin de flori care completează orice design de grădină, culorile lor diverse, încântătoare, verdele ierbii, albastrul mării. Toate erau trecute prin filtrul unei priviri atente, dar blânde, aflată dincolo de cuvintele rostite de un scriitor înzestrat cu conştiinţă de pictor.

Leadership: Fondul tău sufletesc este strâns legat de arta cu care artistul se pricepe să păstreze asemănarea şi, totodată, să înfrumuseţeze originalul unei imagini despre sine care îl scoate din temporalitate, proiectându-l în eternitate?

Romanul unei creaţii lirice şi artistice ia naştere într-un univers inedit, mişcător, expresiv, unde două suflete devin unul singur, fiecare atrăgându-se până la unirea totală, a dorinţelor, a gândurilor, a emoţiilor. Orice frumuseţe a naturii îmi devine asemănare. Fireşte, pentru un scriitor ca mine, cu mână de artist suprarealist, orice parte a naturii devine un vis de mare însemnătate în perimetrul unei rostiri sufleteşti, neprihănite, dar impunătoare, care face ca o pânză de pictură, grunduită corespunzător cu miez de noapte, cu sclipiri de diamante, să fie expresiv percepută cu ajutorul unui conţinut simbolic şi vizual, ca o eliberare, o nevoie absolută de serenitate.

Pictura îmi este tot la fel de dragă precum stiloul, amandouă mă transpun într-o lume nouă cu arome fantastice. Iar dacă am avut mereu două vieţi încântătoare, caracteristice unei creaţii pline de bun gust, receptive la frumos, este pentru că arta mi-a schimbat orizontul într-un moment în care visul, cuprins într-o stare imparţială de reflectare a naturii, nu s-a lăsat bruiat de nelinişţea lumii în care mă socoteam al nimănui.

Şi dacă marele Creator a scris într-un vis universal povestea acestor două vieţi legate printr-un act de conversiune simbolică, cu vraja unei lumini miraculos încorporate picturii, tocmai pe terenul puterii de revigorare a acestei combinaţii de Roşu-Galben, asta se datorează puterii mele de a crede într-un fel de oracol, bine interpretat, care mi-a prevestit

nemurirea într-un soi de transă.

O transă care m-a separat de viaţa celorlalţi, ajutându-mă să evadez din temporalitate, să mă detaşez, să mă reevaluez în termen de mii de ani, ca un act de realizare a unui echilibru între viziune, virtuozitate şi mister. Şi eu am fost o floare, un soare, o sclipire în noapte, prin contact cu estetica eului creator şi a creaţiei raportată la angajarea efectivă într-un univers simbolizat, perceput în materie picturală. Am fost Borges, dar am fost şi Leonardo DaVinci, îndeplinid rolul de călător între universuri, între cer şi pământ, între milenii - memorii, amintiri, jurnale, şi toate astea cu un singur stilou care încă se comportă ca o pensulă autentică.

Arta este starea fizică a omului transpusă într-o dimensiune a profunzimilor sufletului.

Numai Creatorul îmi este martor la cât de greu mi-a fost să devin un Creator, asemenea Lui, într-un vis în care florile iau locul cuvintelor prin întreaga înfăţişare a unei creaţii vechi, reînnoită pe ideea că un conţinut supranatural este din principiu miraculos şi previne conştiinţa receptorului asupra unei semnificaţii specifice a privirii. Privindu-te diferit, te priveşti acelaşi, dar într-un vis care se repetă, distingându-se prin originalitatea cu care artistul, stăpânind tehnica pensulaţiei, abordează conceptul unui suflet nemuritor prin organizarea unei întâlniri virtuale, aparte, cu marele Demiurg.

În manieră intrinsecă, studiul unei opere de artă poate să personalizeze adâncirea sensului unei existențe subordonate puterii visului. Iar aici se cuvine să-i fac loc celebrului scriitor, Jorge Luis Borges, să intre pe teritoriul spiritului meu pentru a scoate la iveală forma esenţială a ceea ce mi se întâmplă la nivel de subconştient:

"Câteodată mă bate gândul că orice viaţă omenească, oricât de încâlcită şi bogată ar fi, constă în realitate dintr-un singur moment: momentul în care omul îşi dă seama pentru totdeauna cine este. Începând de la acea revelaţie cu neputinţă de precizat pe care am încercat s-o intuiesc, personajul Carriego din povestea mea este însăşi doctorul Carriego din lumea reală. Tot astfel, începând de la cartea despre Carriego, scriitorul Borges care m-a şlefuit cu adevărat este acelaşi Borges, omul raţional dintr-un vis numit viaţă."

Legea fundamentală a ştiinţei care îmbină arta cu spiritualitatea, invocată şi promovată de iluminaţi, este să te metamorfozezi într-o ființă liminală care există parțial într-o dimensiune, parțial în alta.

Concentrarea privirii într-un vis de inspiraţie divină s-ar putea reduce la o formă de imaginație care presupune transportarea sinelui într-o altă persoană, încât să te poţi regăsi la un nivel mai profund de reconsiderare a artei din punctul de vedere al apropierii de o existenţă potenţială care se exprimă prin substanţă şi energie.

Source: https://neculaifantanaru.com/concentrarea-privirii-intr-un-vis-de-inspiratie-divina.html

Condiţionările Leadershipului

On Martie 30, 2017

Raţiunea omului de a-şi demonstra dreptul la existenţă se împlineşte atunci când el îşi atribuie un scop mai înalt acolo unde nu este vorba decât de o consecinţă.

Totul din mine cerea un răspuns veridic, o comparaţie îndrumătoare între o lume vizibilă prin spectrul larg al medicinii şi o lume invizibilă prin spectrul neelucidat al unui fenomen biologic, demn de un science-fiction, numit Zombies, cu ameninţări mai sofisticate şi mai diversificate ce-mi complicau enorm viaţa. Asta, în măsura în care nu-mi puteam manifesta scepticismul faţă de evenimentele stranii, superioare distincţiei dintre bine şi rău.

Moartea era prezentă peste tot în jurul meu, şi era o consecinţă a incapacităţii de a interpreta un cumul de erori si efecte colaterale.

S-ar putea spune că esenţa cea mai profundă care mă ţinea într-o constantă stare de alertă, ca un fluid misterios deplasându-se prin efectul pulsaţiilor alternative la care eram supus, născute din jocul de-a geneticianul, era o nouă realitate a relaţiei experienţă-modelare a contextelor de răspândire a virusului - condiţie necesară progresului cunoaşterii. Toată treaba asta m-a costat un dezechilibru de ordin emoţional, care încă mai persistă.

Iată un indiciu preţios. Calitatea mea principală, a omului care își depășește limitele printr-o victorie asupra potențialul vătămător al realităţii, era aceea de a nu mă închide în mine, într-un imens cufăr al singurătăţii. Negreşit, şansa mea de a supravieţui unei lupte fără izbânzi din care învingători nu au cum să iasă, era un răspuns la recomandarea unui ecou care estompa starea de slăbiciune și de neputință. Parcă pentru a face în ciudă oricăror atacuri violente ale virusului, menţinute de tăcerea îndoielilor care împiedicau orice reacţie eroică.

Într-un timp relativ scurt, am ajuns la o stare de forță trecând prin tulburătoarele întrebări pe care evoluţia medicinii şi prodigioasa dezvoltare a virusului le ridicau în faţa mea. Aceasta s-a putut realiza numai consacrându-mă într-un rol pozitiv. Ceva îmi stârnea continuu interesul în manifestarea neputinţei de a mă împotrivi unui necunoscut care e însuși viitorul, asemenea unui Arsene Lupin încercând să se elibereze din strânsoarea soartei nefavorabile. Ceva care insista să mă convingă de propria-mi valoare luând mărunțișuri cu împrumut.

Leadership: Ești atât de plin de adrenalină încât să ataci menirea estetică a vieții pentru a-i atribui un scop mai înalt?

Am atacat menirea estetică a vieții plină de bucurii printr-o prevalenţă a experienței de a aparține unei lumi ce eşuează, ca să-i pot atribui un scop mai înalt: acela de a săvârşi o minune. Astfel, eu însumi trebuia să servesc nu ca o explicație plauzibilă a unor fenomene mereu incerte, independente de voința mea, ci ca o logică ce se înscria perfect în ecuaţia necesităţii de a spune „NU" oricărei experiențe prealabile a morții.

Mai cu seamă, am făcut dovada unui leadership axat pe aspectul experienţei ce are rezonanţă concomitent în ambele taine, viața și moartea, oriunde mergeam și indiferent de ce mi se întâmpla. În acest sens, adevărata măsură a leadershipului era tăria de a înfrunta o forță superioară pe care toată lumea o neglija, și pe care numai eu am folosit-o pentru a-mi amplifica capacitatea de a mă adapta unor situații noi: supravieţuirea.

Numai un maestru al întorsăturilor neprevăzute, numai un singur număr câştigător printre atâtea consecinţe fataliste ale unei presupuse apocalipse, numai un proiect unic la nivel mondial putea să se impună decisiv. Numai un sistem de informaţie inedit, dat de diferenţa între dinamica determinată a condiţiilor de răspândire virale şi baza de referinţă a condiţiilor de izolare a focarelor de infecţie, putea oarecum să domolească insistenţele răului de a conduce haosul lumii.

Opera unui adevărat artist în ale navigării prin oceanul de emoţii şi necunoscut se înscrie, dincolo de abstract, în structurile stării finale de acceptare a unui rol pozitiv în gigantica mutaţie de experiențe pe care le aduce legătura viaţă-moarte.

Metafizicianul francez Dom Deschamps a refuzat ideea unui Dumnezeu calificabil, căruia i-a substituit neantul ca imanenţă a Totului Universal. În realitatea mea nu se putea prevedea modelul de neutralizare al virusului ca unic mijloc de incubaţie. Şi asta cu atât mai mult cu cât totul părea supus unei forţe al cărei efect era identic cu cel al neantului: o formă de manifestare infecţioasă în jurul unei dimensiuni care nu se putea detecta endoscopic sau radiologic.

Cred că viaţa şi moartea nu sunt expresii ale apartenenţei la o ordine divină, ci expresii ale unei energii misterioase şi nemăsurabile care reglementează întregul lanţ trofic al unei noi puteri. Şi poate că această putere trebuie acceptată, respectată, recunoscută ca o abordare unică a patologiei numită ură, antipatie, repulsie faţă de ignoranţă și mediocritate.

Condiţionările Leadershipului sunt date de gradul de desăvârşire al omului în atmosfera unor timpuri care îi întind răbdarea la limita cunoaşterii experimentale, și de raţiunea omului de a-şi demonstra dreptul la existență în faţa contrastului dintre nesiguranţa vieţii trecătoare şi elementul activ, stimulator.

Gradul de desăvârşire al omului aparţine numai unei existenţe care se dovedeşte plină de incertitudini, pândită de groaznice primejdii, dar aventuroasă. Iar raţiunea omului de a-şi demonstra dreptul la existență se împlineşte atunci când el îşi atribuie un scop mai înalt acolo unde nu este vorba decât de o consecinţă.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/conditionarile-leadershipului.html

Confesiunile unui alchimist incurabil

On Februarie 18, 2018

Împrietenește-te cu știința atât de mult, încât ea să facă totul în locul tău.

Încă din adolescență înțelesesem cât de naiv este să dai un sens evenimentelor clasificându-le drept „coincidențe", cu atât mai mult cu cât atenția îmi era concentrată asupra lucrurilor ce prezentau interes numai din perspectiva valorii pe care le-o atribuiam la nivel simbolic.

Totul se întâmpla într-un anume fel, enigmatic ca într-o ghicitoare a lui Borges, fiindcă lucrurile, alături de pasiunea de a le întoarce pe toate fețele, constituiau o încercare de a găsi planul ascuns al providenței, o formă subtilă de a face ca banalitățile vieții să fie semnificative chiar şi în contexte de genul: "nu mi s-a părut relevant".

Cu vădită satisfacţie, accesam lucrurile ca nişte uşi deschise spre o lume imperiu, tratându-le cu acea meticulozitate obsesivă întâlnită numai la cei născuţi cu predispoziţie pentru artă şi livresc, tot aşa cum vestitul Talleyrand îşi rearanja cărţile din bibliotecă: le aşeza la loc, le lăsa ca să le ia din nou, le cerceta ca şi cum ar fi fost vii şi acest exerciţiu, dând gândirii sale adâncimea experienţei de veacuri, împrumuta scrierilor o eleganţă de care autorii lor erau adesea lipsiţi.

Desigur nu puteam să ignor faptul că esenţa lor se putea oricând modifica, în felul în care artistul diluează vopselele pentru a obţine o altă nuanţă, o dată cu încercarea de a le încadra într-un *mysterium magnum* , într-o imagine cu mai multe teme derivate din ştiinţă, cu privirea înălţată către un punct invizibil numit: ficţiune.

Dacă alchimia este o lume renăscută prin aplicarea metodei comparațiilor, atunci eu eram artistul care picta simbolistica ei doar cu propriul sânge. Ştiinţa e un fel de magie care se regăseşte în lucrurile simple, dar tot atât de nevăzute ochiului normal.

Leadership: Poţi să schimbi sensul atribuit creaţiei pe care o experimentezi prin raportare la lucrurile care îţi definesc autenticitatea, situate în opoziţie cu cerinţele stricte ale certitudinii?

Se poate observa că enigma era o parte din ceea ce mă definea drept o persoană discretă, mai ales când nimeni nu putea să mă înţeleagă dincolo de imaginea întoarsă a aceleaşi perspective de receptare a artei. Imaginarul izvorând din obligaţia de a deschide o fereastră de anticipare a lumii cereşti, care începe cu *Aleph* şi se termină cu *Reflexul Invizibilului* , era o convenţie necesară unui scop simbolic. Şi, prin aceasta, să-mi permit încercarea de a mă înălţa deasupra înţelegerii omeneşti.

Sensul creaţiei mele era justificat şi orientat spre Dumnezeu tocmai prin faptul că lumea fanteziei mele, prin multiplicarea formelor de expresie, nu avea sfârşit.

Uneori, mă simţeam prizonier în mijlocul investigaţiei unor informaţii tăinuite, o confuzie plăcută a resturilor de certitudini, un contrast subtil între fantezia debordantă şi felul în care lucrurile sunt cu adevărat. Încât nu ştiam ce e real şi ce se întâmplă. De parcă aş fi fost închis eu însumi în cutia Pandorei, fără a mă putea lega de speranţa numită "sintetizarea plauzibilului" care m-ar fi putut oricând elibera.

Asta îmi amintește de cuvintele scriitorului american William Shannon: *"O persoană cu credință adevărată călătorește, nu fără dificultate, spre inima misterului. O astfel de persoană, își croiește drum prin întunericul din propriul său mister până când descoperă că propriul său mister şi taina lui Dumnezeu fuzionează într-o unică realitate, care este singură realitate."*

Dar această realitate este similară neputinţei care te încearcă atunci când constaţi un adevăr de care nu te poţi apropia, pe care nu-l vrea nimeni, pe care nu-l pot răsturna excepţiile, deoarece îşi păstrează aceeaşi valoare astăzi ca şi în trecut. Prins în vârtejul unui inepuizabil „joc al formelor", până la reprezentarea lui într-o determinare materială care denaturează însăşi înţelegerea mesajului şi duce la grave erori de interpretare, eşti în sfârşit constrâns să apelezi la plauzibil.

Leadership: Ştii ce ar trebui făcut şi cum ar trebui făcut ca să ajungi să te redefineşti în direcția în care creaţia ţi se dezvăluie ca o chemare spre cele tăinuite?

Să te joci cu materia, să faci artă din elementele ei constitutive, este ca şi cum ai mulțumi diavolului pentru incandescenţa iadului obţinută într-un transformator de energie nucleară, personalizată de colajul suprarealist al unor exprimări preţioase, pline de un tâlc care scapă auditoriului, prin utilizarea unor conectori argumentativi în planul semnificațiilor şi al contrastelor de concepții.

Cine nu ştie să producă perfecţiunea unei simbioze artistice din orice formă a materiei în planul expresiei, acela nu este un alchimist veritabil.

Nicolas Flamel, creatorul Pietrei Filosofale, a primit într-o zi vizita unui nobil pe nume Cramoisy, ce fusese trimis de rege pentru a afla secretele ascunse în spatele averii sale. Acesta află că de fapt taina marii averi îşi are temeiul în realizarea nemuririi, ce poate fi cucerită numai prin triumful spiritului asupra materiei, prin transmutarea a ceea ce este omenesc în ceea ce este divin. Înainte să părăsească locuinţa, i s-a pus în vedere un singur aspect: să păstreze secretul !

Un om care se redefineşte în direcția în care creaţia i se dezvăluie ca o chemare spre cele tăinuite, este absorbit de aşa zisa ştiinţă a plenitudinii ce aparţine unei cauzalităţi ascunse, plecând de la interpretarea unor observaţii izolate şi mai ales de la o serie de analogii.

Să fii alchimist înseamnă să te împrieteneşti cu ştiinţa atât de mult, încât ea să facă totul în locul tău. Dar pentru asta trebuie îndeplinită prima condiţie a Pietrei Filosofale: direcţia în care mergi să fie presărată cu abundență de înțelesuri ascunse și subtile sugestii, elaborate cu o mare sensibilitate și forță creatoare, pentru ca secretul să nu-şi piardă niciodată puterea.

Secretul leadershipului, la fel ca în cazul alchimiei, sta în lărgirea orizontului de interpretare şi aplicare a cunoaşterii. Altfel spus, activează-ţi funcţia de creaţie şi afirmare personală ca produs al unei cauzalităţi omniprezente !

Confesiunile unui alchimist incurabil se opresc la o singură axiomă: Dacă te consideri stăpânul absolut al unei ştiinţe, înseamnă că ţi-ai exprimat certitudinea că poţi atinge Absolutul respectând o condiţie primordială: de a nu revela adevărata faţă a lucrurilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/confesiunile-unui-alchimist-incurabil.html

Confesiunile unui dependent de artă

On Ianuarie 17, 2018

Dă o expresie profundă conținutului pe care îl creezi, arătând drumul spre ceea ce îţi este propriu.

Mi-a fost dat să ating desăvârșirea, conceptul de mărturisire a adevărului ca mod de viață, pedepsită fulgerător prin reformularea succintă a convingerilor care constituiau premise indispensabile ale inteligibilităţii, către cultivarea misterului şi primirea unor inițieri cu rol benefic în evoluţia spirituală personală.

Misterul, chipul invizibil al realităţii de care mă loveam, instrumentul de muncă intelectuală ce se putea personaliza în nenumărate feluri, asemenea corzilor unei viori care are ecou în toate firimiturile universului, se adâncea într-un proces al transformărilor identitare cu un final greu de prognozat.

În mod predominant, îmi plăcea ideea de a folosi începutul şi sfârşitul unei acţiuni pentru a manipula o realitate care nu există și a găsi alte conotații decât o simplă reflecție a unui moment de genialitate, pentru a câştiga cu orice preţ o partidă numai de mine ştiută împotriva unui Ego care pusese prea multe măști peste suflet.

Un creator autentic își asumă datoria față de adevăr și valori superioare, permițând o conversiune de profunzime care poate avea ecou în conștiința universală.

Acceptând posibilitatea construirii unui tablou al desăvârşirii, într-un tempo exagerat la extrem, sub pretextul cinstirii unei înţelegeri clare a adevărului şi datoriei faţă de Dumnezeu, devenea plauzibilă o schimbare de sine majoră, o conversiune de profunzime, o transfigurare magică a unei situaţii care în viaţa de zi cu zi putea să nu pară la fel de interesantă. Nu ştiam, însă, că această manifestare de răspuns la tot ce mă apăsa avea să aibă un deosebit ecou în conştiinţa universală.

Nu mă refer la o umplere de sine cu imagini sugestive şi cu scrieri într-o limbă diferenţiată în oarecare măsură pe zone dialectale, remarcabile prin profunzimea expresiei realiste a unei respiraţii largi în spaţiul vast al compoziţiilor de mari sensibilitate ale artei.

Ci la o completare a motivelor posibile cărora le imprimasem o vibraţie inconfundabilă, mai ales prin puternica lor individualizare, printr-o schimbare de ordin mental, înscriindu-mă astfel în fondul cel mai înaintat al consumului de utilitate şi sens acordat formelor intelectului în labirintul cuvântului pur.

Leadership: Pentru a pune în valoare un conţinut plin de semnificaţie îţi îndrepţi atenţia asupra unei forme de comunicare ce apare modelată într-o lumină viu proiectată asupra virtuţilor artistice?

Motivele de ordin superior şi motivele de ordin practic imediat, precum abandonul total într-un succes personal sau calitatea unei viziuni care se ridică mult deasupra clişeelor şi prejudecăţilor vremii, aveau o evoluţie similară universului din care face parte conceptul artistului de a crea prin prisma unei realităţi puţin denaturată.

Pe atunci nu ştiam că în această manifestare de artă şi suflet există totodată o coincidență

între asemănări şi presupuneri ce creează o lume iluzorie, complet falsă, dar în care eu credeam cu tărie şi încăpăţânare. Ele erau concentrate în expresia atât de sugestivă redată numai de un pictor, a unui sentiment care convinge prin percepţia pe care ţi-o formezi faţă de imaginea unicat, nerepetitivă, care e “imprimată” direct pe hârtie şi rămâne fixată acolo cu ajutorul gândurilor de final ale unui erou însingurat, dar nu şi înfrânt.

Cea mai importantă virtute artistică este colajul: procedeu artistic care constă în compunerea unui tablou prin lipirea laolaltă a unor elemente eterogene. Scrisul e o imagine a desăvârşirii ce se află în spatele oricărui proces de receptare a creaţiei artistice din elemente fine şi diferite. Explodând, ele avansează spre un model de originalitate care este extrem de compatibil cu o viziune ce oferă ideilor novatoare posibilitatea de a lua formă şi de a se materializa.

Leadership: Răspunzi pe deplin unei perspective de receptare şi interpretare a realităţii racordată la sensurile unei opere care impresionează nu numai prin ineditul mărturisirilor, a imaginilor cuprinzătoare, dar şi prin consecvenţa cu tine însuţi?

Din "Pendulul lui Foucault" am reţinut că lumea este plină de corespondenţe minunate, de asemănări subtile. Trebuie să le pătrunzi şi să ieşi satisfăcut din odaia lor, să te laşi pătruns de ele cu ajutorul visului, al oracolului, al magiei, care îţi îngăduie să acţionezi asupra naturii şi a forţelor ei punând în mişcare asemănătorul prin asemănător.

Cuvintele se duc singure în căutarea Cuiva, manifestându-se în expresii de care ai putea avea nevoie atunci când concepi o lucrare colosală de tip Fine-Art. Prin judecarea logică a unei situaţii se ajunge la anumite concluzii sau puncte de vedere care, la rândul lor, pot provocat reacţii la nivel emoţional.

Bineînţeles, calitatea activităţii cognitive care produce cea mai fertilă orientare a fiinţei mele, prefăcută într-un mister aparte, aproape uneori imposibil de dezlegat, se face semnalată pe lungimea de undă a curiozităţii. Totodată, ea produce o formă de comunicare prin redescoperirea importanţei limbajului artistic, o pendulare între contrarii, o permanentă ambivalență, fundamentându-se între reflexul trăirilor de moment şi pulsiunile estetice, nemărturisite, ce ţin de cerinţele celei mai înalte forme a firii mele: puterea de creaţie.

Adăugate pe scara ascensională de la realitate la sentiment, asigurând trecerea de la reprezentarea figurativă a realităţii, la exprimarea esenţei lucrurilor care reînnoiesc în mod revoluţionar limbajul plastic, toate acestea se potrivesc spaţiului de producţie al unor noi forme de generare a valorii de unicat atribuită scrisului.

Consecvenţa cu tine însuţi se impune ca regulă de bază în desăvârşirea unei opere atunci când la exprimarea esenţei lucrurilor contribuie expresia sufletului actualizat în planul logicii sau tumultul de sentimente care te încearcă ori de câte ori vrei să schimbi “backgroundul” unei imagini.

Orice NIMIC se poate transforma într-o CAPODOPERĂ doar cu ajutorul scrisului, în aceeaşi măsură cum figura centrală a unui tablou întregeşte şi întăreşte emoţia pe care o produce imaginea în ansamblul ei.

Încearcă să cauţi o anumită stare sub învelişul cuvintelor, un mod pe care să tinzi să-l exploatezi prin prisma vizuală, marcată îndeosebi de filmul alb-negru al unei vieţi care se consideră sclipitoare prin tocmai această forţă de concentrare într-o singură figură a unor idei cuprinzătoare ce accentuează sentimentul verticalităţii lucrării.

Confesiunile unui dependent de artă se situează într-un echilibru fragil, între parcurgerea drumului pe care îl deschide atingerea desăvârşirii şi imaginea sinelui care coincide într-o proporție foarte mare cu acea realitate a diversităţii în unitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/confesiunile-unui-dependent-de-arta.html

Confruntarea titanilor

On Ianuarie 15, 2013

Conferă consistenţă şi flexibilitate leadershipului tău, depăşind barierele convenţionale autoimpuse.

Tot timpul am fost convins că nimic nu controlează mai mult *Omul* , esenţial şi definitoriu, în afara genelor sale, în afara naturii sale predominante, decât acţiunile sale, ale cărui urmări nu le poate prevedea.

Fie şi numai din acest punct de vedere, un acru şi gratuit concept al fărâmei mele de existenţă, aş fi putut ceda irezistibilei tentaţii de a trăi, derutant, ironic şi sec, un alt timp, o altă realitate. Tranziţia spre o etapă absurdă a cunoaşterii de sine, degradantă, care mă putea arunca pur şi simplu într-o veritabilă disperare.

Singura lumină a existenţei mele era mai mult secundară "luminii primordiale". Modul meu de a accepta viaţa de zi cu zi contrasta parcă cu nevoia crescândă, aproape maniacă, de a trăi ceva diferit şi de a acţiona conform reprezentării unor legi antagonice. O amăgitoare ipostază pe care nu mi-o imaginasem, dar pe care trebuia să mi-o asum cu acelaşi sentiment de vinovăţie pe care îl poartă în suflet un judecător care îşi asumă nişte prerogative care nu intră în competenţa lui.

Mă izbeam necontenit de dificultăţi la care nu mă aşteptam, o ambiguitate întreţinută de contradicţii spontane. Provocată pe de o parte de o stare de nehotărâre cauzată de un proces de schimbare care nu a fost dus până la capăt, iar pe de altă parte de existenţa opoziției dintre curajul de a mă privi în faţă, voinţa a mă desprinde de individualism, putinţa de a-mi deschide ochii, inima, perspectivele de viaţă spre varii orizonturi.

Într-un cuvânt, eram tentat să rivalizez cu autoritatea mea proprie.

Leadership: Eşti tentat să te raportezi la imaginea oglindită în miezul experienţei de a te întâlni pe tine însuţi în varianta reprezentării unei realităţi privilegiate exprimată în termenii de "unitate contradictorie"?

Existenţa mea era deformată, fragmentată asemenea unui nor care încet îşi schimbă forma, de câteva încercări de reabilitare proprii. Părea că niciuna nu putea fi dusă până la capăt. Practic, învăţasem să mă privesc ca pe o unitate contradictorie: chiar dacă nu voiam să mă accept ca pe un nonconformist incurabil, eram totuşi obligat să o fac.

Mă simţeam năuc, ca acel negustor care, întorcându-se dintr-un pelerinaj făcut la Mecca, se opreşte lângă o fântână. După ce mănâncă nişte curmale, aruncă sâmburii în aer – iar unul din sâmburi ucide pe fiul invizibil al unui duh aerian. Când află de crima lui – consecinţa unei acţiuni necalculate, toate regretele îi năpădesc fiinţa.

Mă izolasem într-un spaţiu stăpânit de frământări, temeri şi regrete.

Ceva ciudat îmi stârnea curiozitatea în direcţii din ce în ce mai multe, fără a satisface nici una din ele pe deplin. Ar fi trebuit să adopt o poziţie fermă, reformatoare, pozitivă, salvatoare. Să nu săvârşesc un act ale cărui urmări nu le pot prevedea. Într-o anumită măsură era un refuz tacit de a mă decupla de la orice frustrare care se aduna ca o tensiune internă,

impunându-mi tot mai multe opreliști – care dacă nu era tratată ajungea să devină tipar şi în cele din urmă trăsătură de personalitate.

Însă, exact pe dos se situau lucrurile. Adoptasem o poziţie neclară, instabilă şi umilă, care îmi dădea de înţeles că sunt de acord cu ceea ce îmi ordona "autoritatea" din mine, acest organ de comandă care îmi influenţa felul de a fi. Această putere sfidătoare, acest Javert lăuntric, nestăvilit de o datorie neîndurată, poliţienească, care stătea la pândă până mă surprindea cu garda jos, - în loc să mă sprijine, mă tulbura în cel mai profund mod posibil.

Eram pus la zid de propria mea personalitate, de firea mea absolut contradictorie, de propria mea încremenire într-un anumit stadiu al evoluţiei. Un grad minim de flexibilitate, şi aş fi putut să mă regăsesc, aş fi putut să înţeleg ce-i cu mine, ce vreau, de ce procedez în felul în care o fac, de ce simt așa cum simt, de ce încă mai sunt o insulă ascunsă în mijlocul unei mări furtunoase.

Leadership: Ești nevoit să proiectezi o nouă traiectorie a personalităţii tale în varianta angajării într-o acţiune temerară de răsturnare a aparenţelor care devin permanente pe linia unei minţi obosite de o realitate aflată puţin mai departe de vederile ei?

Cedezi tentaţiei de a trăi derutant o altă realitate? Tranziţia ta spre etapă deplină a cunoaşterii de sine cauzează o anumită doză de frustrare? Modul meu de a accepta viaţa de zi cu zi contrastează cu nevoia crescândă de a trăi ceva diferit? Acţionezi conform reprezentării unor legi antagonice?

Înţelegerea propriei realităţi, cu tot ceea ce reprezintă ea în drumul tău spre desăvârşirea personală, se poate dovedi a fi o mare povară, un proces ireversibil care nu poate curge decât într-o singură direcţie: spre involuţie. Această înţelegere definitorie a ceea ce eşti şi a ceea ce reprezinţi în trecerea spre o treaptă superioară de dezvoltare, poate avea efect secundar – ea poate restrânge orizontul aşteptărilor cu care priveşti viitorul, limitând orice cale de acces spre excelenţă.

Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa în leadership decât mergând înainte, înţelegând mai bine cu ce fel de persoana ai de a face – propriul tău Eu. Dar acest Eu, ca un munte care stârneşte o avalanşă pe neanunţate, îţi poate redirecţiona atenţia asupra unor defecte pe care nu ţi le accepţi, asupra unei realităţi degradante, bazată pe o cunoaştere de sine inferioară. O explozie în personalitatea ta pe care n-o poţi stăpâni, care te poate arunca pur şi simplu într-o veritabilă disperare.

Leadership: Cum rivalizezi cu autoritatea ta proprie de pe poziţia unui om dezorientat care își suspendă celelalte simțuri ale orientării din perspectiva unei existenţe care se refuză privirii curioase a unui follower, închizându-se în sine?

În romanul " *Gambitul calului* ", scriitorul american William Faulkner exprimă o părere: " *Ca să afli cum va dormi călăreţul la noapte, întreabă calul.* "

Și oamenii puternici, dar mai ales ei, sunt la un moment dat vulnerabili. Şi tu vei fi la un moment dat pus în postura călăreţului, învăluit într-o ceaţă densă, unde nimic nu se vede. Expus în faţa unei stări de confuzie, care îţi şopteşte într-una: *"nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce să simt, nu ştiu cum să mă descurc cu situaţia asta"* . Însoţit de o impresie falsă creată de o realitate dură, asemenea unei fiinţe neştiutoare pe care simţi nevoia să o protejezi.

Pe de o parte, prezenţa constantă din viaţa ta va fi întotdeauna "Calul" - piesa de şah unică prin modul de a se deplasa, desemnând necesitatea, nădejdea de eliberare din această stare,

o oglindă perfectă a modului cum tratezi cu tine însuţi – cu autoritatea ta proprie care restrânge orizonturile. "Calul" te previne, îţi furnizează acel grad minim de flexibilitate, de a te regăsi. Nu există reţeta mai bună pentru reuşită, decât transpunerea ta într-o realitate favorabilă.

Dar pe de altă parte vei fi expus acelei puteri sfidătoare, tendinţei de a te lăsa integrat în capriciile şi modele unei gândiri nefaste – te vei afla sub autoritatea acelui Javert lăuntric, care stă la pândă până când te surprinde cu garda jos, tulburându-ţi existenţa în cel mai profund mod posibil.

Dacă adopţi o poziţie neclară, instabilă şi umilă, vei da de înţeles că eşti de acord cu ceea ce îţi ordonă această autoritate din tine, acest " *organ de comandă* " care îţi influenţează felul de a fi, personalitatea, şi deci stilul de leadership pe care îl practici.

Un follower este acea stare care te face să-ţi câştigi sau să-ţi pierzi motivarea, care te cuprinde dintr-o dată și pe care nu prea știi cum să o apuci și mai ales de unde, în funcţie de realitatea pe care o pretinzi a fi singura opţiune de acceptare a sensului vieţii.

Schimbările pozitive care au loc în stilul tău de a conduce, se produc mai întâi la nivel central, în structura ta de personalitate. Fă leadershipul tău valoros, adaugă-ţi permanent un plus de valoare, de energie şi putere.

Luptă-te constant cu tine însuţi, cu acea parte din tine pe care n-o poţi birui uşor, cu Javert. Depăşeşte aspectele contradictorii ale propriului tău Eu. Evită orice încremenire într-un anumit stadiu al evoluţiei. Nu este de aceea lipsit de importanţă ce credem, mai exact spus: ce aşteptăm azi de la viitor, pentru formele concrete în care el se va realiza mâine.

Eşti cuprins de un sentiment de vinovăţie fabricat de o amăgitoare ipostază, de o stare de nehotărâre datorată unui proces de schimbare care nu a fost dus până la capăt? Eşti tentat să rivalizezi cu autoritatea ta proprie?

Leadershipul este ceea ce-ţi impui ţie însuţi ca sens al vieţii care trece dincolo de conţinutul gândurilor, într-o realitate al cărei conţinut nu vei putea niciodată să-l cuprinzi complet.

Confruntarea titanilor desemnează acea luptă permanentă dintre cele două laturi din tine însuţi – o latură care te surprinde cu garda jos, care te face să te vezi cu ochi critici, denaturându-ţi personalitatea; şi una care te avantajează, aducându-ţi o mulţumire specială. O luptă dintre doi titani, din care iese un singur învingător: leadershipul.

Source: https://neculaifantanaru.com/confruntarea-titanilor.html

Consideraţii despre dimensiunea cheie a leadershipului

On Noiembrie 22, 2013

Leadershipul este trecerea ta de la statutul de "personaj scăpat din imaginaţia unui romancier" la o imagine a puterii reflectate în oglinda unei existenţe constituită ca un vârf al virtuţilor.

Scriitorul român, Anton Dumitriu face trimitere la un moment dat la opera lui Miguel de Cervantes, făcând pe scurt un rezumat al poveştii în care apare Don Quijote:

"Vom spune că experienţele trăite de recipiendări în iniţierile autentice erau tot atât de neverosimile pentru bunul simţ, pe cât de nebuneşti apar acelea ale cavalerului cervantesc. În prima călătorie, don Quijote este iniţiat la han şi armat cavaler. În a doua călătorie, cavalerul face experienţa aerului, în bătălia cu morile de vânt. În sfârşit, în a treia călătorie, el face experienţa tuturor experienţelor.

Mai rămâne un singur lucru esenţial, pentru ca schema în care se desfăşoară acţiunile lui Don Quijote să fie exact aceea iniţiatică: scopul pe care îl urmăreşte cavalerul. Acesta ni-l dezvăluie însuşi Don Quijote adresându-se lui Sancho Panza:

Prietene Sancho, află că m-am născut din voinţa cerurilor în vârsta asta de fier în care trăim, ca să pot reînvia la vremea ei vârsta de aur, sau vârsta aurită cum i se zice de obicei. Eu sunt cel căruia i-au fost destinate primejdiile, faptele mari, isprăvile de vitejie, eu sunt, mai spun odată, cel care trebuie să reînvie pe cavalerii "Mesei Rotunde".

Nu există niciun dubiu asupra idealului urmărit de Don Quijote: este acela al cavalerului rătăcitor, de a căuta Graal-ul, adică de a căuta să ajungă la starea originală a omului reprezentată de epoca de aur." *

Leadership: Acţiunile tale se ancorează într-un ideal foarte îndrăzneţ, pe drumurile destinului pierdute în orizontul unei vieţi pe care nu vei reuşi să o prinzi niciodată din urmă?

Leadershipul cel mai puternic este o aventură pe cont propriu, dar şi un risc asumat. Este rezolvarea unei ecuaţii dintr-un număr nelimitat de necunoscute. Este rezultatul explorării unei noi cunoaşteri vitale, a unei filosofii personale despre sensul vieţii, care te seduce cu multă aventură, prin extragerea şi reprezentarea unei realităţi dintr-o lume dezlănţuită, după ce ţi-ai confruntat propriile reacţii şi credinţe.

Hotărârea de a-ţi pleda personal convingerile şi cauza, fără să funcţionezi în rutina unei gândiri care te determină să ajungi în permanenţă la concluzii negative, te ajută să faci schimbări de ansamblu, să măreşti efectele reinventării sale, să le permanentizezi. Dar trebuie să gândeşti şi să anticipezi efectele fiecărei mutări pe care o faci, căreia să-i atribui tot mereu un alt înţeles, ca într-o ecuaţie cu mai multe necunoscute din care trebuie să extragi "adevărul", un sens pe care, mai întâi de toate, îl poţi atribui propriei tale existenţe.

Să fii mesager al unui destin revelator de noi semnificaţii înseamnă să te consideri câştigător într-o întrecere cu tine însuţi, în care ai şansa să reînvii imaginea unui erou care săvârşeşte o ispravă măreaţă.

Formulele de leadership ieftin, arta accesibilă tuturor prin intermediul programelor şi instrumentelor de dezvoltare personală, au obsedat ani de-a rândul indivizii din toate categoriile sociale. Aproape la toate seminariile, în aproape toate cărţile se extinde termenul de "schimbare" prin filtrul a trei condiţii: muncă, suflet şi creativitate. Dar nimeni nu tratează în profunzime ideea de *"reprezentare a unei realităţi dintr-o lume dezlănţuită"* , iar tocmai de aici se pot extrage cele mai multe învăţături despre modul cum trebuie să te raportezi la ceea ce este important de făcut în lume, deci a avea o cultură a implicării civice, a participării la ceea ce trebuie făcut pentru a schimba în bine societatea.

Cum poate deveni leadershipul ieftin? Prin propuneri de extindere a sensului atribuit unei vieţi lipsită de provocări, fără ideal, fără implicaţii profunde, fără viitor. Se propun soluţii care, ulterior experimentate, se dovedesc, deseori, nerentabile: aplicarea unor metode, cumva consacrate, ca nişte obiectele de larg consum, urmând ca fiecare individ să posede acasă aceste obiecte care pot îndeplini o funcţie utilă. Analizându-le, ei pot descoperi mereu ceva nou, dar incomod sau neconcludent.

Rezultatul? O minte încinsă de idei efemere. O gândire întortocheată, îndreptată în general spre absoluturi, inspirând prea puţină încredere, ce te determină să ajungi în permanenţă la concluzii greşite şi la rezultate nesatisfăcătoare. Astfel intri într-o zonă strict delimitată, din care nu mai poţi să ieşi.

La fel cum pictorul observă profund expresia fizionomiei modelului, fixând apoi pe pânză un ansamblu de trăsături care nu sunt decât expresia momentului – tot astfel şi dezvoltarea leadershipului se bazează pe un proces de auto-observare, de auto-inventare, de interpretare a percepţiilor care au impact asupra fiinţei tale. Leadershipul, privit din perspectiva efectelor unei realităţi greu de crezut, fixează după o amănunţită analiză a sinelui în relaţie cu situaţiile de moment în care te pui, un set de trăsături de caracter care te distinge de oamenii din "linia a doua".

Orizontul unei vieţi pe care nu vei reuşi să o prinzi niciodată din urmă este supus unui destin pe care te simţi întru câtva dator să-l împlineşti prin asumarea condiţiei de substituit al unei neînvinse meniri: de a te elibera de rigorile evenimentelor ce par a avea loc numai într-o poveste.

Iar un erou care săvârşeşte o ispravă măreaţă, constând în revelarea unei cunoaşteri mai atente despre sine însuşi şi despre lume, este un exemplu al virtuţilor cele mai înalte: de a fi amănuntul împrejurărilor care favorizează o anumită alegere şi de a fi determinatul conştiinţei care condiţionează percepţia asupra vieţii.

Consideraţii despre dimensiunea cheie a leadershipului sunt necesare atunci când se caută a descrie parcursul omului de-a lungul unei călătorii care începe cu dezordinea unei lumi fără busolă, ostilă şi indiferentă, trecând mai apoi de la regăsirea de sine la regăsirea condiţiei umane într-un context de învăţare experienţială, plin de virtuţi.

*** Notă:** Revista Secolul 20, nr. 234-235-236, anul 1980.

Source: https://neculaifantanaru.com/consideratii-despre-dimensiunea-cheie-a-leadershipului.html

Constellation Of Tatyana

On Mai 29, 2018

Când stai de vorbă cu tine însuţi se văd limpede însuşirile fiecărui lucru la care meditezi.

A trebuit să mă uit cu atenţie în direcţia unei convingeri exprimate în limbaj estetic, despre pluralitatea lumilor contopite într-un univers paralel, poetic în măsura în care reflecta figura unui spirit creator şi vizionar. Astfel, mi-am găsit puterea să rătăcesc ca o stea căzătoare în somnul unui gând pur, urzit în jurul unor legi seculare, doar ca să înţeleg ce înseamnă preţul unei versiuni infinit-dimensionale a teoremei de inversare a polilor unei scrieri misterioase, de peste timpuri adunată în temeiul unei strânse uniuni cu marele Tot.

După cum planetele posedă o filosofie perfectă a întregului din care vrând-nevrând facem şi noi parte, tot astfel înaintarea mea într-un vis fără margini poseda eternitatea materiei strânsă într-un singur moment numit „resurecţie a lirismului".

Era ca un fel de promisiune adusă nemărginirii de dincolo de graniţele acestei lumi, originalul artistic fiind împlinit din unghiul insistenţei unei raţiuni care se îndepărtează de simţurile momentului pentru a deveni o aventură totală şi tainică într-o dimensiune fantastică. Nu bănuiam că necunoscutul acesta al unei suprarealităţi ipotetice, fermecătoare şi nefirească, tulbure ca un amurg sub cerul decolorat de reflexul aurorei boreale, generând o nelinişte mai adâncă decât împărăţia morţii, va fi o lecţie de pictură în culorile unei poveşti unice.

Pentru prima oară ochii mei întâlniră privirea unui haos organizat, desenat ca într-un tablou de Lynette Cook, uimind prin triada gri-cenuşiu-negru, culorile ocultului şi întortocheatului, ajungând să mă stăpânească prin amestecul impur cu albul unei singure pagini fără margini. Preţ de câteva secunde astrale m-am simţit încadrat în cuprinsul descrierii cu care Victor Hugo îşi caracteriza la un moment dat personajul:

"Jean Valjean tresărea în adâncul fiinţei sale. Nu vedea nimic, nu ştia nimic şi, cu toate acestea cerceta cu atenţie încăpăţânată întunericul care-l învăluise fără voia lui, ca şi cum ar fi simţit că de o parte se năştea ceva nou şi mai bun în el, de altă parte se năruia cu totul."

Leadership: Esenţa operei tale provine în mod paradoxal din asocierea unei realităţi ocultate cu reflectarea sa într-o formă artistică care ajunge să plonjeze într-un extaz al profunzimilor spiritului?

Deprinderea artei este parte a unui joc metaforic al încifrării şi descifrării sufletului de la om către lume prin intermediul cromaticii şi al aspectului compoziţional, putând fi prezentată într-un admirabil joc al perspectivelor, de la apropiat la depărtat, de la terestru la cosmic. Cunoaşterea ei este un proces complex de conştiinţă, care provoacă emoţii, impresii, sentimente şi idei în cadrul practicilor de percepție, reprezentare, interpretare şi creaţie.

Când peisajul din jur ţi se dezvăluie întunecat şi cenuşiu, deşi ferestrele conştiinţei strălucesc de culoare şi lumină, când "Cerul lui Saturn" creat din lumina primei inteligenţe se întâlneşte cu viitorul simbolizat de o mască tristă şi una veselă, înţelegi că de fapt la originea acestui mare Tot se află istoria unei vieţi rătăcitoare într-un labirint care conduce la nefiinţă.

Universul este o povestire cromatică desfăşurată pe firul unei vieţi rătăcitoare, unde sufletul aflat între nimic şi un simplu atom încearcă să-şi suporte nesfârşirea, ca într-un glob colorat

uluitor de diferit faţă de peisajul sumbru care-l înconjoară.

Fiindcă mă angajasem la determinarea unei legi divine pe durata medie a unui vis, cu ochii deschişi, într-un imaginar simbolizat prin culorile alb şi negru ale unui spaţiu restrictiv, unde evadarea devenea o formă de misticism, n-am sesizat cât de mult mă îndepărtasem de mine, de împlinire, de fericire, pentru a gusta o mică parte din viaţa unui sistem solar în care toate cele şapte planete ale sale aveau dimensiuni similare cu Terra.

De fapt, căutam o adevărată epopee a spiritului uman pornit la asaltul enigmelor universului, o valoare ştiinţifică de unicat asumată prin dinamismul decurs din expresia stimulată a culorii numite "Glow în the dark".

Leadership: Eşti în stare să-ţi încadrezi conştiinţa în limitele fixe ale unui tablou care îşi poate redimensiona conţinutul printr-o fină modelare a intensităţii cu care îţi exprimi obsesia pentru zonele mai puţin sau deloc umblate?

Esenţa operei mele se alimenta mai mult dintr-o realitate ocultată, adică greu de imaginat, poate doar intuită, fiind capabilă să facă timpul să circule în direcţia trăirilor cele mai profunde pe care mi le pot revela „Precum în cer, aşa şi pe pământ", prin prisma raportului de apartenență la un mediu spaţial-artistict distinct. Aceste trăiri săgetate prin gânduri tindeau spre o reînnoire spirituală a lumii, spre o regăsire a esenţelor umanului ameninţat cu degradarea.

O călătorie iniţiatică în inima unei lumi fantastice şi tăcute, pe fondul unui dialog cu lucrurile aparent imposibile, o singură simţire încremenită în nemurire, m-a făcut să devin personajul principal al unei monografii dedicate straniei împărăţii a lui Dumnezeu. Diferenţa de nivel existenţial la nivel de paralelism dimensional era lăsat doar în seama perspectivei de lectură a unei infinităţi de lecturi anterioare posibile, identificate printr-un demers subiectiv creator.

Să mi se ierte greşeala de a fi îndrăznit o asemenea comparaţie, dar îmi era la îndemâna subiectul unui desen suprarealist, plăsmuit între miracol şi miraj. O putere magică mi-a orbit ochii, dacă nu vedeam ce chip minunat, ce ochi strălucitori şi ce trup înfiorător putea să coloreze o anumită porţiune dintr-o sferă cerească exact delimitată, *The Constellation of Tatyana.*

Aproape sigur, eram în stare să-mi încadrez conştiinţa în limitele fixe ale unui tablou care îşi putea redimensiona conţinutul printr-o fină schimbare a intensităţii cu care îmi exprimam obsesia pentru zonele mai puţin sau deloc umblate, acolo unde omul tot speră, de câteva milenii, să afle dacă cineva, acolo sus, există ca entitate fizică, nu doar spirituală.

Singurul meu Dumnezeu este limbajul alchimic al universului, carnea vie a unei gândiri care se străduieşte să dezvăluie totul a priori.

Leadership: Dimensiunea realităţii tale se constituie în nişte evenimente care se doresc a fi tot atâtea momente de reevaluare a unei creativităţi ce poate fi descifrată prin destinul şi opera unei minţi superioare pe care a dat-o universul?

Cauza unei închipuiri poetice, percepută metaforic ca refugiu în faţa responsabilităţilor mele de fiinţă universală, îşi îndreaptă atenţia în primul rând asupra materiei vii dintr-un sistem solar care luminează o dată în plus transgresiunea limitelor între spaţiul existenţial şi cel fictiv. Cine ştie să facă din litere un cuvânt important de spus în evenimentele răsunătoare, de asemenea ştie să facă dintr-o stea oarecare un univers fără margini într-un ceas fără timp.

Cu vădită strângere de inimă, mărturisirea mea îşi încheie aici călătoria, printre atomii unui timp care se cere recuperat în nemurire, dar imperios trăit într-o lume muritoare. Spectrul unui ghid astral mă învăluie ca o adiere venită de departe ce trece prin conștiința universală şi se întoarce într-un punct fix, amintit uneori în cuprinsul tainic al acestei lumi sub numele de Cyrano de Bergerac:

"Când stai de vorbă cu tine însuţi se văd limpede însuşirile fiecărui lucru la care meditezi. Apărând sau dispărând, ele înfăţişează celui care priveşte nu un şir de cuvinte, ci o istorie în imagini a tuturor gândurilor sale."

Forţa expresivă a picturii suprarealiste vizează însuşirea realităţii artistului de a da viaţă unui univers paralel în care nemurirea este posibilă atâta timp cât ea devine expresia apartenenţei spirituale la un Tot unitar: înţelegerea de sine.

Constellation Of Tatyana este revelaţia unei imanenţe divine din timpul unui vis care se cere împlinit la nivel artistic, părând atât de real încât adesea te confunzi cu un rol pe care numai universul ţi-l poate da. Acela de a mijloci o legătură – evident de ordin spiritual – între efemer şi infinit, prin delicatețea unei descrieri lirice.

*** Notă:** Yakuro - Constellation Of Tatyana

Source: https://neculaifantanaru.com/constellation-of-tatyana.html

Contact

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/contact.html

Continuarea ultimei păpuşi

On Martie 31, 2014

Lasă-te condus de tot ceea ce poţi să fii, indiferent de contextul în care te afli şi în care se produce schimbarea, urmându-ţi emoţiile cele mai puternice.

Surorile Eponine şi Azelma nu se uitau la Cosette, la acest copil sărac, tâmpit, strâns de pe drumuri, care în loc să se joace, trebuia întotdeauna să muncească pentru doamna Thenardier. Ele două aveau o păpuşă pe care o învârteau şi o suceau pe genunchi, cu tot felul de ciripiri vesele. Din timp în timp, Cosette îşi ridica ochii de pe împletitură şi cu un aer lugubru le privea cum se jucau.

Deşi păpuşa surorilor Thenardier era foarte veche, ponosită şi spartă pe alocuri, Cosettei i se părea, cu toate astea, minunată, pentru că nu avusese în viaţa ei o păpuşă – o păpuşă adevărată – ca să folosim expresia pe care o vor percepe toţi copiii. Pe când Eponine şi Azelma înfăşau păpuşa, Cosette de asemenea îşi înfăşa săbiuţa. După ce isprăvi, şi-o culcă pe braţ şi-i cântă încetişor, ca s-o adoarmă.

Asemenea păsărilor care îşi fac cuib cu orice, copiii îşi fac o păpuşă din orice. Păpuşa e una din nevoile cele mai mari şi totodată unul din cele mai încântătoare instincte ale copilăriei unei femei. Tot viitorul e aici, în a îngriji, a înveşmânta, a găti, a îmbrăca, a dezbrăca, a îmbrăca din nou, a învăţa, a certa niţel, a legăna, a dezmierda, a adormi şi a-şi închipui că un lucru oarecare e cineva. Tot visând şi gândind, croind mici veşminte şi scutece, cosând rochiţe, bluze, pieptăraşe, copilul se preschimbă în fetiţă, fetiţa în fată, fata în femeie. Primul copil e continuarea ultimei păpuşi.

Aşadar, Cosette îşi făcuse o păpuşă din săbiuţă. Ce lucru sublim e nădejdea la un copil care n-a cunoscut niciodată altceva decât deznădejdea. *

Leadership: Îţi poţi extinde influenţa asupra acelor experienţe de viaţă care permit conştientizarea procesului evolutiv în care te afli, fără să devii parte a unei singure dorinţe?

Ambiţia de a crea lucruri memorabile şi de a ţine seama de aportul lor la prezent şi viitor, respectând îndârjirea şi recunoscând voinţa omului de a-şi prioritiza nevoile emoţionale, merită un vot de fidelitate de la lumea din jur, o notă de zece din partea marelui juriu existenţial. Însă dorinţa de a fi dependent de un lucru, indiferent care ar fi acel lucru, jonglează cu capacitatea conştiinţei de a fi diferit de restul lumii, ceea ce nu atrage doar aprecieri şi osanale, fiindcă omul devine sclavul unui vis care nu necesită o gândire și o înțelegere specială asupra lumii înconjurătoare.

Putem să considerăm acest eveniment şi sub alt punct de vedere. De exemplu, sub infinita varietate a emoţiilor şi gândurilor, omul, dependent de spiritul său tânăr, îşi păstrează poziţia pentru o apreciere, însoţită de "sporuri" de productivitate, care contează mai mult decât o mie de cuvinte, fie ele scrise sau vorbite. Păpuşa nu este doar un obiect al dorinţei, o aspiraţie spre fericire, o motivaţie a propriei lupte pentru o existenţă plină de sens, ci devine o manifestate a virtuţii de a fi generos cu semenii, de a-i înțelege și ajuta, de a da dovadă de omenie și bunăcuviință.

Dar ce se întâmplă când eşti întâmpinat de o experienţă care îţi domină imaginaţia şi visele pentru totdeauna, transformând personalitatea ta în sclavul unei singure dorinţe? Pe de o parte acest fapt poate exclude munca anterioară, studiul riguros de mai înainte asupra

valorilor care constituie „osatura etică” a personalităţii tale.

Odată ce-ţi împlineşti o dorinţă şi devii sclavul ei, personalitatea ta se va percepe sub alt punct de vedere: caracteristicile ei principale, care le dorim observate în calităţile liderului, urmează a fi anulate prin prisma autosuficienţei. E ca atunci când atingi un înalt grad de bogăţie, de control absolut al tuturor resurselor, încât începi să-ţi închipui că eşti stăpânul lumii. Unui care domneşte printr-o autoritate plină de sine, dar fără credibilitate.

Leadership: Referinţele exterioare cu care îţi completezi virtuţile sau prejudecăţile corespund manifestării nevoii tale ascunse de a te simţi superior în faţa unui început de viaţă care idealizează o sursă fictivă de satisfacţie cu puţine şanse de supravieţuire?

Ceea ce depozitezi înăuntrul propriei tale fiinţe, în special acel sublim fior de odinioară care răstoarnă multe în curba timpului, dacă nu chiar orice normă de raţiune existentă, desăvârşind ceea ce e bun şi frumos în tine, se va regăsi în tot ceea ce vei înfăptui în postura de lider.

Numai conştientizând dimensiunea identităţii care te încearcă atunci când te trezeşti în situaţii încărcate de dramatism sau de o atmosferă sumbră, numai dacă îţi aduni toate emoţiile din interior şi le laşi să se manifeste în intregime, vei putea să clinteşti în loc îndurarea şi acceptarea unei vieţi fără orizont.

Aşadar, un singur factor poate înlătura propria ta valoare, reducând la neant leadershipul şi de despuindu-l de orice formă de uman: deznădejdea de a crede în propriile sentimente, renegarea trecutului, înfrânarea copilului din tine.

Ceea ce favorizează manifestările individului, justificate în raport cu îndatoririle specifice ale liderilor plini de luciditatea unor perspective înalte, sunt acele evenimente sau conjuncturi care permit conştientizarea procesului evolutiv în care se află.

Pornind de la munca cu sine însuşi pentru a regăsi dimensiunea propriei fiinţe, continuând până la efortul depus pentru a da tot ce are mai bun din el, liderul va putea să-şi finiseze “produsul” intern numit: conştiinţă. Şi să-l personalizeze cu noi valenţe de exprimare şi de înţelegere a lumii, cu interpretări ale realităţii dintr-o altă perspectivă, cu roluri care îi pun în valoare frumuseţea interioară şi dau valoare celorlalţi.

Leadershipul contribuie la conturarea unei perspective mai înalte asupra lucrurilor receptate printr-o conştiinţă lucidă, dar nu îşi poate justifica efectele atunci când obiectul dorinţelor tale devine extensia unei imagini de sine plină de afecţiune care nu urmează alte ceriterii decât cele estetice şi artificiale.

Continuarea ultimei păpuşi scoate în evidenţă realitatea acelor evenimente din trecut care îşi pun amprenta asupra evoluţiei tale ca lider, din ce în ce mai “uman”, în beneficiul propriu, al celorlalţi, al lumii în care trăieşti, raportându-te la nădejdea pe care ai purtat-o mereu în tine însuţi: de a fi liber, de a trăi după propriile tale reguli, de a-ţi urma visurile, de a fi stăpânul propriei tale vieţi.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/continuarea-ultimei-papusi.html

Continuitatea dintre "a şti" şi "a simţi"

On Octombrie 17, 2011

Descoperă esenţa propriei tale fiinţe, trecându-ţi sentimentele prin filtrul sufletesc al celorlalţi oameni.

Am să fac din nou referire la filmul „ *Meet Joe Black (1998)* ", pentru a dovedi cu prisosinţă un lucru important.

Susan Parrish, fiica miliardarului William Parrish, privindu-l pe Joe Black cu acea inocenţă dezarmantă a omului care nu-şi cunoaşte aproapele, îi mărturiseşte acestuia cu o adâncă nesiguranţă:

- Iubesc un bărbat care nu ştiu cine e, unde pleacă sau când... Eşti altcineva... Mi-e teamă, Joe.

- Ţi-e teamă de ce ai putea afla? Să nu-ţi fie... Nu are importanţă cine sunt.

Dar în adâncul sufletului ei ştia că Joe nu spunea adevărul. Căci se simţea o undă de amărăciune în glasul lui, ca o durere fără sfârşit, golit de orice energie, de orice încărcătură spirituală.

Uitându-se la ea cu durere în ochi, simţind frământările ei lăuntrice, Joe îi răspunde cu o voce îndurerată, ca şi cum ar fi fost ultimele sale cuvinte:

- Îţi promit... Îţi promit, Susan, că vei avea întotdeauna ceea ce ai găsit în acea cafenea.

În finalul filmului, Prinţul Întunericului, în persoana lui Joe Black, părăseşte această lume, dar nu înainte de a-şi îndeplini promisiunea: îl readuce la viaţă pe adevăratul Joe, cel pe care Susan îl cunoscuse la cafenea şi de care se îndrăgostise enorm.

Leadership: Valoarea imaginii personale este dată de estetica construirii unui ataşament autentic faţă de răspunsul căutării tale la altceva decât ce meriţi?

Fără îndoială adevărul despre tine se reflectă în propria ta atitudine, care la rândul ei este dictată de propria ta conştiinţă. Conştientizarea faptului că nu eşti sigur de calităţile tale şi că eşti îngrijorat de consecinţele pe care le-ai putea atrage asupra ta dacă nu te dovedeşti a fi pe placul celorlalţi, sau dacă deciziile pe care le iei contrazic propriile tale convingeri - se exteriorizează printr-o nesiguranţă care este percepută de cei ce te înconjoară.

Un om care pătrunde, mereu sub o altă înfăţişare, în viaţa celorlalţi, în cele din urmă îşi pierde din calitate, îşi renegă esenţa. Sentimentele lui, chiar dacă sunt intense, devin contradictorii în lumina celorlalţi oameni. E ca şi cum ai goni neîntrerupt prin viaţă, fără să trăieşti cu adevărat, fără să culegi roadele maturităţii, fără să dobândeşti virtuţile cele mai alese, pierzându-ţi astfel coordonatele după care poate fi înţeleasă propria ta existenţă. Roadele „rătăcirii" tale se vor dovedi a fi triste.

Adevărata ta personalitate este ca o pânză de apă care se subţiază pe măsură ce trece timpul, pe măsură ce oamenii ajung să te cunoască mai bine, până ce dispare. Dacă vrei ca

leadershipul tău să fie în armonie cu valorile şi dorinţele lor, încearcă să te apropii mai mult de motivul pentru care ei te acceptă în cercul lor - altfel rişti ca legătura ta cu ei să se evapore.

Estetica construirii unui ataşament faţă de cineva, fără a putea neglija un moment anterior de recuperare a ceva ce s-a pierdut cândva, este subordonată disponibilităţii de a te angrena într-un duet sublim dintre însemnătate şi acceptare ce se anunţă spectaculos prin decorul în care îţi plasezi "povestea".

Leadership: Există o concordanţă între atitudinea ta şi adevăratul tău fond sufletesc din perspectiva realităţii care nu e nimic altceva decât o conformitate a ficţiunii?

Aşa cum între bătăile inimii şi respiraţie există o concordanţă bine determinată, tot aşa trebuie să existe o concordanţă între atitudinea ta şi adevăratul tău fond sufletesc pe care se întemeiază conştiinţa ta.

Cu toţii suntem purtători ai unor trăsături individualizate. Un personaj care străbate – acelaşi drum, dar mereu în altă ipostază - întreaga viaţă, riscă să-şi piardă credibilitatea. Dacă trăsăturile tale nu coincid cu valorile celor din jur, sau dacă firea ta îţi contrazice gândirea şi convingerile, atunci eşti pe cale să pierzi din capitalul de încredere pe care ţi-l acordă ei.

După cum organismul se susţine şi se mobilizează el însuşi pentru a se „răfui" singur cu boala lui, tot aşa şi tu, ca să accelerezi evoluţia ta personală trebuie să ştii să te „răfuieşti" singur cu sistemul tău susceptibil, cu valorile nesănătoase şi cu trăsăturile negative de personalitate care îţi pot afecta relaţiile cu ceilalţi.

Cercetează-ţi întreaga fiinţă şi meditează bine asupra ei. Străduieşte-te mai întâi să găseşti în tine ceea ce cauţi la ceilalţi. Descoperă esenţa propriei tale fiinţe, trecându-ţi sentimentele prin filtrul sufletesc al celorlalţi oameni.

Esenţa fiinţei tale este partea dificilă a meritului de a fi acceptat de ceilalţi drept o versiune cu totul diferită de realitate în locul celei pe care vrei s-o păstrezi pentru tine.

Continuitatea dintre "a şti" şi "a simţi" scoate în evidenţă capacitatea oamenilor de a evolua prin prisma propriilor lor percepţii, atât din punct de vedere mental cât şi din punct de vedere emoţional. Întotdeauna va exista o continuitate între ceea ce cunoşti despre ceilalţi oameni, şi ceea ce simţi pentru ei. De raportul care se stabileşte între aceste două entităţi depinde modul în care ei se vor conecta la tine.

Concluzie: Cunoaşterea oamenilor este un proces bazat pe un algoritm stabilit şi aplicat voluntar sau involuntar, de fiecare dintre noi. Pentru un lider este foarte important să-şi cunoască oamenii cu care lucrează şi trebuie să aibă abilităţi deosebite în acest sens. Desigur, această „muncă" îi este uşurată dacă a început procesul de cunoaştere cu sine însuşi, ajungând „să simtă" şi apoi „să ştie" cu certitudine ceea ce nu merge, sau ceea ce nu se potriveşte.

Dezvoltarea acestui al 7-lea simţ va contribui la perfecţionarea cunoaşterii şi la îmbunătăţirea relaţiilor interumane.

Source: https://neculaifantanaru.com/continuitatea-dintre-a-sti-si-a-simti.html

Continuitatea operei de artă

On Octombrie 09, 2021

Mesajul pe care îl evidenţiază un artist în opera personală îmbracă ipostaza ideală a unei vaste întinderi care cuprinde spaţiul dintre sine şi componentele lumii înconjurătoare.

Sunt la mare. Am la îndemână toate motivele care mă împing să transform o imagine de vis într-un mesaj de suflet, unde imaginea este dată de un număr nelimitat de puncte dispuse longitudinal, proiectate pe un plan pictural, abia dorindu-se a fi surprinse de privirea artistului care ştie să completeze caracterul fragmentar al momentului. În această imagine, pe care artistul o numeşte *Ritrovhanyn* , materia cuprinsă în natura lucrurilor, recunoaştem nisipul pe care urmează să-l colorez într-un stil diferit faţă de cum colorez de obicei.

Fiecare fir de nisip, la fel ca fiecare stea de pe cer, este o amintire dintr-o speranţă, sau un drum sinuos desfăşurat în cadrul unei instanţe reprezentată de Eul conştient, toate desfăşurându-se în spaţiul unei insule încântătoare. De fapt, nisipul mă introduce alene în spaţiul unei libertăţi depline, după cum se poate constata, în spaţiul unei viziuni metafizice moderne. Şi tocmai în aceste argumente se prezintă o versiune a artei transgresive, ignorând sau dispreţuind adevărul că ea nu poate fi exclusă niciodată.

Chiar acum, îmi trece prin minte imaginea unui Ulise care ar avea şansa să se întoarcă în Ithaca cu condiţia să creadă că insula se află în sine şi o poate descoperi. Exact asta îmi aminteşte nisipul în angajamentul său faţă de artă, *immaginando ciò che non possiamo copiare* , în căutarea unei înţelepciuni abstracte sau urmărind idealuri spirituale: el îmi aminteşte că trebuie să mă caut pe mine însumi într-un loc apropiat, dar care pare ireal de îndepărtat, într-un desen cu multe nuanţe diferite, dar totuşi atât de la fel.

Leadership: Creaţia ta se formează din suprapunerea a două lumi reprezentate în moduri diferite, dar lăsând posibilitatea fie a receptării lor simultane, fie a relaţionării lor cu sinele tău?

Privesc în zare, departe, fără să clipesc, căutând acea liniște pe care nu întotdeauna o găsesc în sinele meu, înspre cele care privilegiază exprimarea scrisă. Încerc să construiesc din elemente disparate o totalitate elegantă. Nisipul se înțelege de minune cu scoicile, unul fără celălalt nu s-ar putea închipui plaja din Mamaia. Două lumi inseparabile, dar distincte. Deci, materia și forma sunt în cel mai înalt grad inseparabile sub influența reprezentării lor în sfera realității pe care o observ.

Este un merit să ştim asta. Forma trebuie să fie în același grad afectată de latura conținutului pe care îl conține un fenomen izolat, precum algele pe care valurile le aduc la mal tocmai din larg, după o furtună. Astfel, ce trebuie să trecem în prim plan ca să izbutim o construcție artistică?

Mai întâi de toate trebuie să considerăm marea drept "Cauza Prima", fiindcă ea conține materia: nisipul, scoicile și algele. Apoi trebuie să trecem nisipul, scoicile și algele pe plan uman, pe plan de "gânditori" provenind din vârste diferite ale istoriei. De asemenea, trebuie să avem în vedere momentul prezent al trăirii vieții interioare, și nu pe cel trecut al legăturii cu Cauzalitatea.

Așadar, sunt îndemnat să cred că acela care nu a cunoscut acest delir al căutării scormonitoare de legături între spirit și materie, aceluia îi va lipsi totdeauna ceva din înțelegerea artei. Fiindcă a fi artist înseamnă să vezi nisipul în relaţie cu scoicile, aşa încât

marea să le cuprindă pe amândouă într-un timp dat al cărui iz romantic străbate neted veacul până la mine cu acea continuitate a trăirilor și a receptării unei opere de artă.

Leadershipul este apropiat de artă, în sensul în care tot ceea ce vezi în jur înseamnă, de fapt, focalizarea asupra unui singur aspect şi generalizarea lui prin metonimie.

Iar dacă metonimia este o figură de stil care constă în înlocuirea unui termen prin altul cu care se află în raport de continuitate, atunci ideea de artă se poate raporta mai mult la unitatea opusă, aceea a plăsmuirii particularului în universal. Astfel, creaţia mea devine simbolul unei lumi ce se împlineşte prin raportarea la un alt tip de existenţă, una bazată pe cele două elemente definitorii ale artei: dualitatea şi prezentul continuu.

Continuitatea operei de artă se observă în orice element din natură care îl completează pe altul, apoi pe altul, şi pe altul, printr-o complementaritate care particularizează profilul identitar al mentalului în care trăieşte artistul din mine. Aşadar, artistul trăieşte prin ceea ce el particularizează ca proiecţie identitară în procesul observării elementelor complementare care completează acea creaţie materială întemeiată pe folosirea celor mai flexibile forţe ale spiritului: imaginaţia şi încorporarea imaginaţiei în compoziţia materiei vii.

Nu uitaţi să vă încarcaţi mintea cu simţul artistic.

Source: https://neculaifantanaru.com/continuitatea-operei-de-arta.html

Conţinutul leadershipului

On Aprilie 13, 2008

Trăieşte rolul pe care ţi-l asumi, fără să te detaşezi de propriu tău Eu.

Tot ce spunea Paracelsus, era adevărat, vedeam toate acestea cu ochii mei. Trebuie să mărturisesc însă că acest nou mod de a vindeca îmi era cu totul străin. Îmi amintesc de un tânăr prinț de la Curtea noastră, Viconte de Gaunt, fratele Prințului de Episuoy, dintr-o casă nobilă foarte înaltă, era atât de bolnav de gută, încât stătea numai pe o parte, chinuit și deformat de durere.

Butler mi-a luat apoi mâna și m-a întrebat:

- Vrei să îl vindec pe acel tânăr? îl voi vindeca de dragul tău.

I-am explicat apoi că situația este puțin mai complicată, pentru că tânărul nobil este foarte încăpățânat și ar prefera să moară înainte de a lua orice leac.

- Fie voia lui, mi-a răspuns el, nu vreau nimic altceva decât ca el să atingă cu limba în fiecare dimineață această mică piatră. După trei săptămâni trebuie să își spele rănile dureroase cu propria sa urină, după care va fi vindecat și va putea merge sănătos. Mergi la el și spune-i toate acestea.

După aceea, bucuros, m-am întors la Bruxelles și i-am zis prințului totul, iar el a răspuns:

- Du-te și spune-i lui Butler că dacă mă va însănătoși, îi voi da tot ceea ce dorește. Întreabă-l care este prețul lui și eu voi plăti.

Când i-am spus acestea lui Butler, în ziua următoare, el s-a mâniat foarte tare și a zis:

- Prințul tău este nebun sau fără minte, fapt pentru care nu îl voi ajuta niciodată - eu nu am nevoie de banii lui și nici nu îi sunt inferior. *

Leadership: Poţi depăşi nevoia de a te poziţiona deasupra celorlalţi, de-a te compara cu ei şi de a aştepta ca ei sau anumite evenimente din exterior să îţi satisfacă mândria de a te fi realizat în ceva anume?

Modul tău de a te simţi superior sau inferior ţine de nivelul experienţei de viaţă a celorlalţi oameni şi de modul cum se arată ei dispuşi să ţi-o împărtăşească, luând în considerare acea formă a conștiinței lor necesară pentru a cunoaște și a practica cu adevărat modestia și noblețea inimii. Iar singura entitate exterioară care te influenţează pozitiv sau negativ, pe care o putem cataloga drept "acces restricţionat la ambele tărâmuri ale gândirii", este dată de încercările celorlalţi de a te schimba cu forţa.

Să luăm ca exemplu un doctor. Cine însănătoşeşte un om o face nu doar fiindcă dispune de anumite cunoştinţe specializate într-un domeniu greu de stăpânit, ci pentru că el vede lucrurile cu totul altfel decât ceilalţi oameni, de la nivelul experienţei de viaţă - până la nivelul de gânduri. Cine vrea să schimbe percepţia oamenilor despre faptele sale, trebuie mai

întâi să ia în calcul decizia de a se apropia de sursa unei realizări care va dura mult timp, ca de exemplu “vindecările sau miracolele”.

Fiecare decizie pe care o iei, este o contribuţie la dezvoltarea lumii, afectând cursul evenimentelor, deci în mijlocul oricărei situaţii stă o decizie care surprinde prin ceea ce faci, trăiri, emoții, stări dintre cele mai profunde, dar şi prin ceea ce imaginezi, descoperi și aduci în prim plan (o realitate vie cu totul nouă).

Când un doctor vindecă un pacient, în primul rând se stimează pe sine şi se apreciază la adevărata valoare, fiindcă cel ce slujeşte o meserie grea slujeşte totodată şi lui însuşi ca fiinţă spiritual-sufletească, ca unuia ce este infinit în sine, ca triumf al unei ordini a lucrurilor, a unei lumi în care componentele decurg unele din altele într-o ţesătură de interdependenţe.

din acest punct de vedere, mândria de a te fi realizat în ceva anume se distinge prin operația de cunoaștere pe care o desfășori în procesul de exercitare a influenţei, aşa încât ceea ce posezi ca potenţialitate de deţinere a informaţiei de calitate să ajungă la cunoaşterea tuturor oamenilor printr-o diversitate de acţiuni, perspective şi manifestări de voinţă.

Rolul unui lider este de a coexista ca atitudine şi ca disponibilitate de a schimba lucrurile în interiorul aceluiaşi tablou, ducând la o unificare elementele de ordin diferit (sentimentul, cunoaşterea şi efortul, timpul, costurile şi calitatea), printr-o înlănţuire subtilă a întâmplărilor.

Conţinutul leadershipului este dat de aceste elemente diferite ca natură, poziţie sau rol, dar care laolaltă formează un întreg numit "ORIZONT", graţie căruia se poate ajunge, prin forţa lucrurilor, la o înţelegere superioară şi profundă a lumii, mai ales la perceperea noţiunii de "Valoare a Propriei Fiinţe".

*** Notă:** Barrett, Francis - *Magul* , Editura Esoteris, 2008.

Source: https://neculaifantanaru.com/continutul-leadershipului.html

Conturul unui ochi plin de propria privire

On Iunie 16, 2020

Priveşte-te bine, aşa cum eşti, ca într-o oglindă în care te vezi altcineva pe care nimeni nu-l poate copia.

Mă privesc neîncetat într-o oglindă magică, însufleţitoare, plină de recunoştinţă pentru estetica reflectată de modestia unui chip luminos, blând, îmbietor, atât de firesc încât oricine mi-ar vedea reflexia ar spune că am ceva din aspectul unui trandafir nobil care se înalţă deasupra tuturor celor lumeşti, mai ales în arta simţirii şi mijlocirii naturii umane. Sincretismul unei fiinţe unice angrenează totul din lumea înconjurătoare, chiar şi atunci când ea se consideră "măsura tuturor lucrurilor" cuprinsă în frumuseţea imediată a unui singur trandafir.

Şi mă privesc cu ochi de artist, galant, emblematic, mereu diferit, încât uneori surprind o altă faţă a aceluiaşi trandafir prin estetica unui filosof care se apleacă asupra vieţii sale ca asupra unui destin străin, căutând conturul care i-ar putea fixa imaginea în nemurire. Iar când totuşi dă cu ochii de adevăratul său chip îşi aminteşte că a trăit în alte vieţi aceeaşi criză identitară. E uşor pentru un artist să trăiască o lume divină într-o dimensiune a tuturor frumuseţilor naturii.

Glasuri tot mai insistente îmi sună în minte, comori fără sfârşit îmi umplu imaginaţia, o descărcare a sentimentului de admiraţie pentru frumos se produce în culori vii pe pânza moale a unui şevalet antic. Din nou, simt mângâierea unui vis care îşi creează realitatea în oglinda destinelor încrucişate la răspântia dintre moarte şi mântuire, dintre nemurire şi iluminare, fiind străbătut de dorința de a avea tot ce e mai bun din ambele lumi, cea artistică şi ştiinţifică, cea privată şi cea publică.

În acest fel îmi asigur reflexia în oglindă, prin asociere cu un rod al naturii. Uneori este mai bine să te introduci imaginar în lumea plină de secrete a unui trandafir, cu generozitatea unei gazde care reuşeşte să-şi depăşească propriile aşteptări, încât visul care te apropie de un destin înălţător să devină realitate în planul reflexiei unei conexiuni aparte cu pulsul naturii, cu energia ei, cu simplitatea ei, cu conştiinţa ei.

Leadership: Creaţia pe care o experimentezi în mod concret facilitează înţelegerea profundă a unei stări şi a unei viziuni care transcende realitatea, aproape imposibil de definit din perspectiva unei singure forme de expresie artistică?

Arta deschide o fereastră spectaculoasă spre acea realitate în care viața nu se rezumă la "a supraviețui", ci la încercarea de a fi diferit, ceva plin de multe semnificaţii spirituale, fiind mai mult decât un simplu impuls artistic primitiv. Dacă aş putea vedea în mod clar miracolul unei manifestări artistice de nivel vizual, sub delicateţea şi modestia unui chip luminos, într-o compoziţie capabilă să treacă testul timpului, întreaga mea viaţă ar deveni o mărturisire de credinţă din ansamblul stărilor sufleteşti care se împlinesc numai pe suprafaţa pânzei pictate cu multă măiestrie.

Artistul sunt eu, iar trandafirul este omagiul artistului adus înaltului idealism al creaţiei lui literare. Cu privirea aţintită spre obiectivitatea viguroasă a unei fiinţe care este în acelaşi timp trup şi suflet, desfăşurată înaintea unei lumi mult mai măreţe, cu generozitatea simplă cu care trandafirul continuă să mă facă părtaş la înălţimi divine, îmi iau răgazul de a mă autodefini prin termenul *Mainshiryerra* , drept promisiunea unei fericiri pur imaginare, iluzorii.

O singură formă artistică îmi defineşte arta şi personalitatea: revelaţia unei existenţe ce depăşeşte corporalitatea şi materialul. Sunt un artist ori de câte ori mă preschimb într-un trandafir, delicat şi înălţător ca un gând bun adresat visului de a fi cât mai natural în trăire şi în simţire. Abia atunci mi se par relevante cuvintele scriitoarei Simona Popescu, care spunea în romanul "Juventus":

"Aş fi vrut să scriu despre vârstele de-atâtea feluri prin care am trecut până acum fără să-mi dau seama, despre cele ce ne apropie sau ne despart de ceea ce suntem; despre neputinţa de-a vorbi despre tine însuţi ca despre o fiinţă unitară, despre oroarea că-n orice timp prezent nu eşti, de fapt, decât un intermediar, un precursor; despre dezgustătoarea idee că vei ajunge odată să fii propria ta rudă îndepărtată; despre umilinţa de a nu şti cine eşti şi ce vei fi; şi despre groaza că ai putea şti ce eşti şi ce vei fi şi până cât îţi este dat a trăi."

Leadership: Poţi să te priveşti într-o oglindă şi să te recunoşti în moduri complet noi de a fi, în urma formulării unei noi viziuni despre artă şi creaţie care poate fi transmisă mai departe?

Altfel sunt artiştii, ca nişte ancore obligatorii de acostare la realitatea lucrurilor reflectate într-o altă dimensiune a existenţei unde Dumnezeu, nesfârşitul creator al tuturor lucrurilor, este oglindit ca fiind destinul unei arte înălţătoare exprimată sub forma unui gând transpus în planul naturii. Ei îşi revendică dreptul de a trăi liber, în pace, tot mai distinct, numărul altor lumi şi Universuri, cu atât mai mult cât nivelul spiritualităţii care le uneşte visurile, idealurile, destinele, se determină prin enumerarea unor comparaţii cu valoare metaforică care alcătuiesc portretul „poetic" al unei opere literare.

Când scriu aceste rânduri atât de delectante, receptive la frumos, la poezia unei lumi calme şi sublime care se înscrie în universul unei picturi capabile să vorbească sufletului într-un limbaj universal, sunt cuprins de emoţia pe care o încearcă alături de mine trandafirul "Double Delight" - evoluat într-o entitate de vibraţie reflexivă numită "Neputinţa de a fi un fapt oarecare".

Artistul este mai mult decât un om, mai mult decât un tărâm oarecare, mai mult decât un rod al naturii, este carapacea unui suflet eliberat de patimi, scufundat în taina unei lumi imaginare.

Oare cât de mult ştie trandafirul despre mine, despre mine pus între ceilalţi oameni, despre mine cel ce sunt altcineva atunci când sunt înconjurat de culori; despre mine, acelaşi eu în altă lume, mult mai fantastică decât ar putea inspira orice imaginație? Şi dacă el mi-ar cunoaşte trecutul, comparându-mă cu trecutul lumii întregi, cu istoria unei lumi care se repetă, cu lumea unei fiinţe atipice care este totodată una cu Dumnezeu în deplinătatea atributelor sale, ar putea oare el să se recunoască în mine drept un Creator al unei picturi liniştite, echilibrate?

Dragă cititorule. Dacă se întâmplă să întâlneşti un trandafir care îţi zâmbeşte exact ca într-o oglindă în care te poţi vedea pe tine însuţi, zâmbeşte-i şi tu lui la fel ca atunci când te priveşti pe tine însuţi în ipostaza unui artist care se hrăneşte cu euforia creaţiei. Viziunea mea este o imagine proiectată în viitor a modului în care va arăta lumea mea, apropiată de acea lume a spiritului care trăieşte în toate şi în orice din jur.

Leadershipul trebuie să fie receptat ca o oglindă în care te uiţi cu maximum de sinceritate la tine însuţi, ceea ce vezi fiind realitatea unei transformări de vis, subordonată unei viziuni care decupează în planul lumii o perspectivă singulară: opera unui Creator Absolut.

Conturul unui ochi plin de propria privire poate fi considerat complet atunci când este

realizat de un artist al cărui destin întrupează spiritul şi esenţa unui trandafir surprins într-un moment de căutare a frumosului în orice fragment de viaţă ieşit din sânul naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/conturul-unui-ochi-plin-de-propria-privire.html

Convulsia unei supreme conştiinţe

On Septembrie 30, 2013

Raţionează şi trăieşte mereu în spiritul dialogului cu tine însuţi, încât să asiguri dezvoltarea valorilor morale pozitive care nu fac dintr-un Sine o unitate a Multiplicităţii.

Totul capătă alt sens într-un sumbru univers paralel în care stăruie paradoxul, înlocuitor al inacceptabilului devenit parametru de tip referinţă în cazul unei fiinţe fără inimă, cu conştiinţa şubredă. Compromiţătoare, rezultanta a două forţe concurente, a răului şi a binelui, se transformă iremediabil într-o singură forţă dominantă de sens contrar conştiinţei curate care nu acceptă retrogradarea spre o treaptă inferioară.

Machiavelică, forţa aceasta care se opune oricărui sentiment de omenie, oricărui principiu moral, oricărei reflecţii nobile, susţine actualizarea rapidă a elementelor de reacţie în procesul de deformare a realităţii şi a suportului mental. Fără nicio împotrivire, ea stimulează apariţia unui dinamism total, dus la extrem. Măreşte temperatura corpului la o anumită valoare, apoi rămâne oscilantă în jurul acestei valori, încordând musculatura şi intensificând circulaţia sangvină.

Gândurile lui Hannibal Lecter nu emit semnale de avertizare, ci creează doar aparenţa unei normalităţi, a unei stări de sine stătătoare. El îşi găseşte scăparea în tabăra oştirii sale, în simţurile, calităţile, imaginaţia, raţiunea şi reflexele sale de scorpion care înţeapă subtil, dar mortal. Ar ucide fără milă orice fiinţă care stă în calea libertăţii lui, sau care încearcă să-i pătrundă mintea diabolică.

Leadership: Poţi să-ţi descoperi toate faţetele personalităţii tale în jurul unei viziuni extrasă din efectele eforturilor de a afla noi adevăruri despre tine însuţi, încât să-ţi schimbi total imaginea pe care o vezi despre tine?

Ciudat, Hannibal pare că trăieşte într-o convulsie a concentrării intense asupra sinelui, reproiectând frecvent structura complexă a inteligenţei minţii sale, susţinută de cablurile de alimentare continuă cu energii înalte. Am spune despre el că suferă de personalitate multiplă, un fel de experienţă de apropiere de un Alter Ego dezumanizat, fiindcă mintea lui consumă trei feluri de imagini: o imagine a unui om fragil, o imagine a unei continue reconstruiri a sinelui, o imagine a unei persoane bolnave şi o imagine a unei personalităţi supradotate.

El pare în anumite momente a fi prins sub puterea unei stări adverse, a unui gând nestăpânit, ţâşnit din strânsura conştiinţei asemenea unei torpile scăpate de sub control. Ai zice că raţionează şi trăieşte în spiritul dialogului cu el însuşi, cu entitatea definitorie a caracterului său. Care anulează întreg efortul şi puterea spiritului de a conştientiza valorile pozitive. Aidoma unui automobil care goneşte neregulamentar pe şosea, această entitate sumbră îşi concentrează câmpul de acţiune pe o axă necorespunzătoare reabilitării complete a infrastructurii morale.

Dar până şi monstrul poate fi cuprins de spaima acelui simţământ groaznic, ascuţit ca un cuţit de ghilotină. Pare cumva dominat de licărul cald de lumină care încă persistă în conştiinţa lui, de cugetul viu care îl leagă de tot ceea ce mai este încă omenesc în el. Exteriorul se contopeşte cu interiorul, în care totul pare că evoluează într-o agonie continuă.

Oare când voi trăi în deplină împăcare cu mine însumi, cu conştiinţa împăcată a omului virtuos şi curat, iubit de Dumnezeu?

Leadership: Te afli în contrast cu un Ego supus presiunilor din exterior, în corespondenţă cu o perspectivă despre viaţă care ia în calcul nevoia de definire a unei identităţi care se amestecă cu o altă identitate?

O complexă configuraţie a personalităţii omului, în raport cu leadershipul de calitate care beneficiază de avantajul apropierii de o zonă profundă, neexploatată la potenţial maxim şi dirijată la un nivel de maturitate, se cere întrevăzută pe viitor din perspectiva experienţelor de sine. Omul, supus propriei sale raţiuni, maturizat mai mult pe baza unei producţii de stimuli puternici şi a unor provocări neîncetate, îşi joacă rolul de pârghie pentru o dezvoltare personală durabilă. Sau, din contra, pentru o involuţie a sinelui.

Liderul nu trebuie să fie un om aflat în contrast cu propriului sine, purtat de fluxul şi refluxul unei lumi care vine şi al unei lumi care pleacă. Acest lucru reflectă lipsa de apartenenţă la o conştiinţă solidă, la un eu sănătos, deci lipsa de conflicte interioare. Dacă omul nu ştie pe ce traseu să o ia ca să poată face în siguranţă şi eficient trecerea spre o perspectivă mai bună, nu spre un teritoriu bântuit de duhul nefiinţei, al deşertăciunii şi al nonvalorii, atunci rezultatele acumulate prin dezvoltarea leadershipului, efectuate concomitent cu aplicarea reală a măsurilor pentru păstrarea identităţii, se vor schimba spre rău şi se vor menţine sub limita rentabilitate impusă de leadership.

O identitate care se amestecă cu o altă identitate este natura extinsă a unei gândiri care se învârte în jurului unului, depărtându-se de sine şi apropiindu-se în acelaşi timp de el, este rodul experienţei de a fi acelaşi om, dar sub altă înfăţişare, sub alt comportament sau poziţie privilegiată. Deschiderea sau închiderea sinelui într-o altă realitate, într-un sumbru univers paralel în care stăruie paradoxul, înlocuitor al inacceptabilului devenit parametru de tip referinţă, devine mai mult o problemă decât o soluţie, o aşteptare plină de incertitudini, o opţiune viabilă pentru schimbare. Dar nu şi în beneficiu personal.

Leadership: Cum te poziţionezi într-un context de tipul *"Dacă te vei adânci în tine, vei ajunge în nimicul tău ! "* , faţă de o viziune care merge mai departe de sentimentul unei extremităţi intelectuale acute?

Nelăsându-te dus de valul uitării de sine, analizând consecinţele deosebit de importante ale elaborării unui acord nou cu tine însuţi prin care să devii acţionar majoritar al unei deveniri intelectuale înnoitoare, care creează şi nu distruge sensul vieţii şi libertăţii responsabile, vei evita să fii prins sub puterea unei stări adverse. A gândurilor nestăpânite, încărcate negativ, ţâşnite din strânsura conştiinţei alterate de diverşi factori limitativi.

A raţiona şi a trăi mereu în spiritul dialogului cu tine însuţi, adică a căuta să depăşeşti blocajele (între tine şi oameni sau experienţe) urmărind implicaţiile morale ale actelor tale, vei putea, într-o oarecare măsură, să asiguri creşterea valorilor morale pozitive. Care la rândul lor contribuie la împăcarea cu tine însuţi, ajutându-te să trăieşti cu conştiinţa împăcată a omului virtuos care ştie să-şi regleze corect "temperatura" minţii în acele circumstanţe negative care nu servesc cel mai bine nevoilor sale spirituale.

Cineva spunea: " *Dacă te vei adânci în tine, vei ajunge în nimicul tău.* " Asta denotă o inflexibilitate şi o stagnare a omului într-un punct critic. Supus unei rutine a gândirii care caută în permanenţă confruntarea cu o realitate supărătoare şi nedorită, el este obligat să-şi redefinească cu mai multă precizie şi nuanţare relaţia cu el însuşi.

Tu ai ajuns în stadiul în care simţi că nu poţi depăşi pragul reconcilierii cu tine însuţi? Ai curajul să te adânceşti în tine, să urmăreşti implicaţiile revoluţionare şi evolutive ale propriei tale naturi, să eviţi acea cădere în golul fiinţei tale?

O viziune care merge mai departe de sentimentul unei extremităţi intelectuale acute este o imagine mentală cuprinsă între formarea unei stime de sine foarte ridicate şi nevoia de a reprezenta, după bunul plac, o autoritate și un simț puternic de superioritate.

Convulsia unei supreme conştiinţe desemnează acea putere ce izvorăşte din noi înşine, generată de o gândire pozitivă care cunoaşte exact limitele normalului unanim acceptat. Înseamnă o regrupare a "detaşamentelor armate" în vederea unui atac decisiv asupra haosului apărut în noi înşine sau în exteriorul nostru.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/convulsia-unei-supreme-constiinte.html

Convulsiile unei lumi în veşnică schimbare

On Aprilie 10, 2019

Îndrăzneşte să fii ceea ce te defineşte cu adevărat atunci când nu eşti altcineva.

Lumea pe care o frecventam, datorită lui Camil, mi se părea suspectă, stridentă, imorală. Femeile în mijlocul cărora el trăia purtau uneori etichete onorabile şi totuşi erau de vânzare. Iar cumpărători se găseau. La ce preţ? Asta era singura întrebare şi ceea ce le deosebea. Preţurile variau, nu după frumuseţea femeii, ci după posibilităţile lor de a rezista nevoilor vieţii. Nu înţelegeam scrupulele lui, a acestui scriitor atât de seducător prin vraja artei cuvintelor sale, prin vraja propriei fiinţe care provocase o bruscă rupere de ritm în cotidianul meu.

Pe Camil nu-l mira pasiunea pe care o puneam în tot ce susţineam, cuvintele mari şi convingerea că am totdeauna dreptate. Voiam să îl impresionez, dar trebuia să-i admit toată nepăsarea pe care o arăta faţă de alţii inferiori lui, faţă de mine care voiam în adâncul inimii mele să fiu ca el, căci aproape îl idolatrizam şi îi copiam mare parte din gândire. Voiam să fiu asemeni lui, asemenea unui zeu care rosteşte cuvinte de argint, pe care nimeni nu-l poate combate prin nicio folosire dreaptă a raţiunii împrumutate din experienţă.

Viaţa mea devenea tot mai palpitantă. Greu de crezut, dar eram tot mai adâncită într-o realitate care se ridica deasupra oricăror neajunsuri, deasupra oricăror concepte despre bine şi rău, deasupra oricăror examene de conştiinţă, demonstrând prin aceasta că suma valorilor mele se încadrau în pulberea săracă a vanităţii extreme, a făţărniciei şi a instinctelor deşarte, beneficiind de acea discreţie a privilegiaţilor la fel de dulce ca un parfum luminos şi seducător cu un miros persistent care durează. *

Leadership: Esti pregătit sa asimilezi ideea de "slăbiciune dureroasă" cu etajul cel mai de sus al unei imagini care declanşează sentimentul unei puteri de neînvins?

E întocmai cazul lui Camil. Convins că poartă în el energia atomului şi că, odată eliberată această energie se va mişca lumea din loc cu 180 de grade, era prea lucid ca să-şi ia obligaţii cărora nu le putea face faţă şi să mă lase în drum. Prea egoist că să renunţe la mine, prea gelos că să lase liberă altuia calea.

Da, îmi doream şi eu o viaţă văzută de sus, cu cele mai intense preocupări, dar mai mult o trăiam de jos, din cel mai adânc abis. Ceva mă obliga totuşi să merg mai departe, dar fără să ştiu încotro. Cu certitudine, eram răpusă de acelaşi sentiment de disconfort şi nelinişte pe care îl descria Tolstoi în Jurnalul său. *"Am resimţit aproape fizic imoralitatea nebună a luxului celor puternici şi bogaţi, sărăcia şi opresiunea săracilor. Sufăr aproape din cauza conştiinţei participării la această nebunie şi acest rău."*

Şi cred că la fel de bine mi se potriveşte ceea ce Jean Garnier spunea despre fostul său elev şi prieten: *"Albert Camus nu se înşela asupra valorilor propriilor sale puteri, el era printr-o excepţie deosebit de rară judecătorul exact al valorii sale. Trebuia în schimb să se facă recunoscut de alţii. Iar poziţia sa de plecare era atât de umilă, încât trebuia să se afirme cu riscul de a fi strivit."*

Leadership: Singura cale de a-ţi păstra o poziţie de autoritate în faţa tuturor încercărilor vieţii este să câştigi controlul asupra a ceea ce înseamnă să fii mesager al unui destin inexorabil fără Dumnezeu?

A-ţi păstra o poziţie de autoritate în faţa încercărilor vieţii este o cale de a te menţine sau de a-ţi găsi locul într-o lume extrem de dură. Înseamnă să faci faţă unei vieţi care te tratează cu spatele, semănând cu o formă de ataşament faţă de efectul unei operaţiuni psihologice de a-ţi păstra calmul în orice situații, cu răbdare de oțel. Iar dacă te simţi abandonat de Dumnezeu atunci când destinul te încearcă şi nu ştii ce să faci, poţi lăsa impresia înşelătoare că deţii o viziune care depăşeşte cadrul vieţii, ca atunci când conduci o maşină într-o direcţie clară, dar nu ştii unde s-o parchezi.

Camil, personajul lui Cella Serghi nu doar că se face vinovat de nepuţinţa de a se desprinde de ataşamentul faţă de plăcerile vieţii. Nu doar că talentul unic de scriitor i-a înceţoşat toate orizonturile, dar adevărata lui nefericire stă în splendoarea căreia nimeni nu i-a găsit un leac în mijlocul tuturor evenimentelor care îl asaltează tumultuos. El ştie perfect cum să-şi mascheze durerea sufletească, ştie să convingă pe toată lumea că sensul vieţii este puterea de a se împlini prin dorinţe nemăsurate, dar nu reuşeşte să-şi anihileze mândria de a se purta ca un om de rang înalt, ca o personalitate aflată cu mult deasupra tagmei sale.

La rândul ei, Cella Serghi îşi face din personalitatea ei o declaraţie de unicitate în temeiul legăturii dintre a fi mai presus de oricine şi impactul psihosocial al durerii de a nu fi înţeleasă de nimeni. De fapt, unicitatea ei seamănă cu imaginea lui Dumnezeu care îngăduie lucruri şi fapte nedrepte, care iartă cam orice păcat, care ar favoriza o persoană în detrimentul alteia, care se dezvăluie în armonia a tot ceea ce există. Dar acest Dumnezeu aşteaptă mai multe de la ea decât poate ea duce. EL aşteaptă ca ea să renunţe la acel Alter Ego care aproape îi substituie întreaga fiinţă stând la marginea universului.

Leadership: Ești conştient de adevărata măsură a sufletului tău înainte de a lua ca model împlinirea celorlalţi, prin raportare la traiectoria unui destin care își conturează prematur finalitatea?

Să fii mesager al unui destin inexorabil fără Dumnezeu înseamnă să te consideri câştigător într-o întrecere cu lumea, dar în care nu-ţi poţi testa limitele deoarece eşti supus provocării de a te confrunta cu propriile temeri şi reproşuri. Acest lucru ar echivala cu raportarea ta la traiectoria unui destin care își conturează prematur finalitatea, adică nu mai eşti omul capabil să-şi justifice esenţa propriilor manifestări, ci eşti prizonerul unor anxietăţi şi îndoieli care te macină până la epuizare, până la erodare, până la nepăsare, până la dezgust.

Să nu fii niciodată mai mult decât poţi duce la nivel de elită, altfel rişti să te pierzi în vârtejul deșertăciunii lumești, iar în această vâltoare nu mai rămâne loc pentru vreun simțământ înalt. Această constatare provine din intentia de a păstra cuvântul "umanism" neatins de efectele experientelor de vârf şi ale condiţionării pe care ţi-o impune exemplu de împlinire al altora.

Gândirea liderului este gândirea fiinţei care îşi oferă timp pentru a se echilibra în viaţa personală, gata oricând să se menţină în autenticitatea unei confesiuni, ambiţionând să exprime discursiv mai bine ceea ce poate face intrarea într-o realitate care se împotmoleşte în propriile limite, sau într-una care prinde aripi tot mai îndrăznețe faţă de voia Domnului.

A fi educat în spiritul responsabilităţii sporite faţă de glasul conştiinţei înseamnă să răspunzi provocării de a te gândi cine eşti cu adevărat în momentul în care simţi că eşti altcineva.

Convulsiile unei lumi în veşnică schimbare afirmă importanţa unui sentiment motivat de efemeritatea unei vieţi care te urcă şi te coboară, „hăituindu-te", cu convingerea că poţi fi Dumnezeu, dar că în acelaşi timp poţi fi o judecată a Lui care culmineaza cu naşterea tragediei vieţii.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Copila mea, de ce ești singura fără lumânare aprinsă?

On Octombrie 25, 2010

În fiecare final se ascunde un nou început, nevăzut încă de ochiul uman.

Am găsit această poveste emoţională într-un carneţel pierdut pe stradă, în timp ce mă întorceam spre casă. O voi împărtăşi cu voi, nu doar fiindcă este plină de învăţăminte, ci pentru ca realmente te atinge la suflet.

Într-o zi nefastă, în timp ce traversa strada, o mașină a lovit puternic o fetiță, care și-a pierdut viața pe loc. Avea numai 5 anișori, împliniți fix în ziua accidentului.

La nici 20 minute, un reprezentant al Poliției, s-a prezentat la ușa părinților acesteia, anunțându-i despre nenorocire. Mama fetiței a rămas traumatizată și lipsită de orice speranţă. Nu există durere mai mare pe Pământ.

De la moartea fetiței, ani de zile, aceasta nu a putut dormi aproape deloc, visând-o în permanență și plângând până la leșin. Într-o zi, ațipind, a visat un înger care i-a spus: "Nu mai plânge !"

Auzind asta, mămica l-a întrebat: "Pot să stau de vorbă cu ea sau să o văd măcar odată?"

Îngerul îi răspunde: "Vrei să o vezi? Atunci îngerul o ia de mână pe femeie și o urcă în cer."

Leadership: Trebuie să privești dincolo de realitate ca să poți întrezări perspectiva unei noi lumi, chiar dacă ceea ce te ţine în loc este visul?

Ajunși în cer, o poartă s-a deschis larg , unde mii de copii stăteau cu lumânări în mână, formau un întreg drum.

Văzând asta, mămica îl întreabă pe înger: "Cine sunt ei?"

Ei sunt copiii care ajuns zilnic în Rai, îi răspunde îngerul, îndată.

- Fiica mea, este printre ei ?

- Uită-te atentă, ce este acolo în zare...

Un copil venea în fugă. Radia de bucurie de parcă își întâlnea mama după zeci de ani..

Leadership: Poţi să adopţi o perspectivă care valorizează curajul de a explora dincolo de cunoscut, chiar și atunci când ceea ce îţi este familiar te reține?

Văzând-o, mama se înveseli de moment.. dar în câteva secunde căzu în genunchi și izbucni din nou în lacrimi. Fiica ei, era singura care nu avea o lumânare aprinsă și nici fața nu îi era

luminată.

Dar fetița se apropie din ce în ce mai mult și își strânse mama în brațe ca pentru ultima dată !

- Copila mea, de ce ești singura fără lumânare aprinsă? întreabă mama printre lacrimi.

- Mămică scumpă, te rog, nu mai plânge ! Uite, eu îmi aprind lumânarea în fiecare seară, la fel ca ceilalți copii, dar lacrimile tale, o sting ! De aceea, lumânarea mea este mai tot timpul stinsă, iar eu sunt obligată să rămân tot timpul în întuneric.

Morala este următoarea. Nu plânge tot timpul după omul pierdut, fie el tată, frate, soț sau copil. Lasă-l să se odihnească în pace, nu-ți chinui într-una viața, pentru că nu se va întoarce, indiferent de situație. În schimb, poți păstra vie, amintirea acelui om, amintindu-ți de el cu drag și zâmbind în amintirea lui. Este o poveste tristă dar sper să învățați ceva din ea. Amin ! Povestea trebuie să trezească amintiri în sufletul fiecărui om care a pierdut pe cineva drag !

Leadershipul poate să prezinte însemnătate prin următorul punct de sprijin: "Eliberarea vine când îmbrățișăm amintirile, nu când ne lăsăm înghițiți de durere".

Copila mea, de ce ești singura fără lumânare aprinsă? este întrebarea la care puţini ştiu să răspundă, şi chiar şi mai puţini ar avea curajul să se confrunte cu adevărul ei. Tot ce pot spune este că amintirea celor dragi nu trebuie să fie o sursă de durere, ci un far călăuzitor spre pacea interioară şi că lacrimile de astăzi pot stinge lumina de mâine. Deci, să învățăm să zâmbim amintirilor pentru a păstra flacăra vie.

Source: https://neculaifantanaru.com/copila-mea-de-ce-esti-singura-fara-lumanare-aprinsa.html

Coridorul ambiguu al orientării

On Octombrie 20, 2010

Acceptă realitatea înainte de a te concentra asupra lucrurilor pe care crezi că le cunoşti.

Leadership: Tu te concentrezi asupra realităţii oamenilor înainte de te concentra asupra ta nevoilor tale? Sau te concentrezi asupra a ceea ce nu ştii că poţi afla?

În cadrul celor mai bune relaţii cu oamenii trebuie să te concentrezi pe ceea ce au ei de oferit, nu pe ceea ce vrei tu să obţii de la ei. Realitatea este de multe ori înşelătoare, îţi diminuează abilitatea de a te concentra asupra lucrurilor evidente care sunt înaintea ta – pe care numai ceilalţi oameni le cunosc bine. Cu alte cuvinte, mai întâi dezvoltă-ţi capacitatea de a crede în potenţialul lor adaptându-te la realitatea creată de ei, şi apoi analizează câtă încredere poţi să le acorzi astfel ca ei să accepte propriile tale orientări şi direcţii.

Liantul care te uneşte de ceilalţi oameni este ca un coridor cu două sensuri – un sens care duce spre adevărul pe care bazează gândirea şi acţiunile lor (dictându-le ritmul în care se dezvoltă), şi un sens care duce spre inima realităţii tale – care uneori stă în calea accesului către adevărul pe care îl percep şi îl transmit ei.

A nu percepe judecata şi punctele de vedere ale celorlalţi oameni e ca şi cum te-ai cufunda în umbră pe măsură ce înaintezi printr-un coridor necunoscut şi nu ştii la ce să te aştepţi. Ajungi în ipostaza aceluia care nu reuşeşte să înţeleagă logica evenimentelor.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le faci atunci când interacţionezi cu oamenii este să te apropii de acea realitate care te plasează aproape de rădăcinile leadershipului lor. Aşa cum un aparat foto trebuie să convingă printr-o calitate a imaginii constantă, tot astfel tu trebuie să observi potenţialul oamenilor de a genera aşteptările tale ca să convingi prin acea calitate constantă a ta de a descoperi esenţa înţelegerii lor.

Leadershipul înseamnă să accepţi realitatea care dă sens şi beneficii oamenilor, înainte de a te concentra asupra lucrurilor pe care crezi că le cunoşti despre treburile lor, în tratarea unor cazuri de tipul: "too small to be considered".

Coridorul ambiguu al orientării aduce în atenţie percepţia pe care trebuie să ţi-o conturezi astfel încât să reflecte atât realitatea ta cât şi realitatea celorlalţi oameni. Când vei ajunge să percepi "în avans", adică să intuieşti lucrurile pe care nu le cunoşti despre oameni şi acţiunile lor, atunci te vei putea încrede în ştiinţa ta de a conduce.

Concluzie: Oricât de bun este un lider, performanţele leadershipului său depind de oamenii care îl înconjoară. Căutând înţelesul concepţiilor şi acţiunilor lor, aflând ceea ce îi motivează sau demotivează în acceptarea direcţiei şi metodelor noi ce se cer pentru atingerea ţelului comun – nu vei bâjbâi în obscuritate ci vei găsi calea adecvată de implementare a leadershipului tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/coridorul-ambiguu-al-orientarii.html

Cosa Sei

On Septembrie 05, 2019

Leadershipul este miracolul unei creaţii care poate oricând să se angajeze în explicarea legăturii dintre ceea ce se rămâne neschimbat în timp şi ceea ce survine ca o îmbogăţire a experienţei concretului transpusă într-o viziune suprarealistă.

De fiecare dată când mă aflu în prezenţa trandafirilor, pe care de atâtea ori îi contemplă scriitorii ca pe un spectacol de storytelling, pe care artiştii îi ridică la rang de muză a celei mai perfecte creaţii a lui Dumnezeu, reuşesc cu mult aplomb, cu spirit de interpretare simbolică a naturii, *con quella finezza di dettagli* , să mă pun în ipostaza de a trăi experienţa unei rezonanţe karmice, a unei stări de grație ce unește inimile prin iubire. Chiar şi trandafirii simt nevoia de a vorbi, cu glas tăinuit, prin cuvintele ivite din mângâierea duioasă a unei dulci recunoştinţe pentru o privire veşnic creatoare.

Arta este prezentă acolo unde trandafirii îşi scot la iveală întreaga forţă coloristică, străpungând voit sufletul privitorului cu înţelesul pe care îl dă expresivitatea unei realităţi captate în viaţa pânzei de artist, lucrată cu mâini harnice. Viaţa misterioasă a vechilor portrete, viaţa din marea carte a naturii, expresia materială a unor fixaţii estetice sau culturale, trecute prin pensula fină, moale şi catifelată a creatorului de multi-universuri, certifică potenţialul cu care am fost investit încă de la naştere: harul de a fi un dar pentru multitudinea faţelor creaţiei.

Leadership: Care este caracteristica tabloului încadrat în povestea vieţii tale care poate să devină manifestare a posibilităţi de trecere la o formă de exprimare a emoţiilor cele mai vii, în scop de definire a autenticităţii bazată pe impresia de improvizaţie?

Iată o domnişoară plină de naturaleţe în încâlcitul labirint al cărărilor parcului, pe care eleganţa manierelor o laudă ca pe o admiratoare a lucrurilor simple, o visătoare a unei lumi ideale. Este fermecătoare prin atractivitatea şi misterul pe care îl degajă cu graţie, ca un fel de confirmare a delicateţii emoţiilor care plutesc într-un spaţiu infinit. Iată ce-mi place cel mai mult la ea: este singură. *Non lo sai neanche tu cosa sei.* Se înroşeşte mai zdravăn ca un trandafir atunci când simte prezenţa cuiva în preajma ei. Coloritul pronunţat al buzelor sale care schiţează un zâmbet firav, oferă totuşi spaţiu de manevră celui ce ştie să sesizeze o ocazie atunci când ea apare:

- Iertaţi-mă, domnişoară, se vede că vă plac mult trandafirii, probabil sunteţi pictoriţă, nu-i aşa?

Zâmbetul discret, privirea plină de farmec, şi răspunsul ei pe un ton cald, sunt primul semn de bun augur orientat spre a dezvolta un dialog deschis şi perceptiv, complementar cu spațiul din jur, devenind mișcare, gest, interpretare a unei opere de artă. Caracteristica tabloului pe care nimeni nu-l poate descifra în acest context este că se poate personaliza în funcţie de preferinţele pentru tematica ideii de "Why Not Otherwise?"

- Nu, nu sunt pictoriţă. Mi-ar fi plăcut să fiu, poate mai demult, dar am mers pe alt drum. Din păcate. Crezi că am pierdut ceva important din vedere?

Leadership: Până unde îţi urmezi pasiunea de a crea experienţe și de a creiona amintiri, în scopul transmiterii unei imagini vizuale care are potenţialul de a cauza o reacţie de uimire la adresa realităţii care se încăpăţânează să reziste provocărilor prezentului?

În romanul "Exuvii", scriitoarea Simona Popescu mă ajută să fac posibilă interpretarea trandafirului prin conştiinţa unei identităţi atent definite, *ogni istante anche adesso così*, prin simplitatea suprapusă unei aparente fragilităţi de ordin confesional, prin măiestria care transformă stările emoţionale în atitudini de rezonanţă estetică:

"Este o prezenţă necunoscută, necunoscându-se. La ea descoperi frumuseţea despre care nu se poate vorbi, frumuseţea mutului, a nemuritorului. E frumuseţea celui care nu se iubeşte pe sine, pentru că nu cunoaşte acest fel de iubire, frumuseţea celui care nu ştie ce e frumuseţea. E frumuseţea celui indiferent, ochii ei te privesc fix, până când te intimidează, dar în alt fel decât te-ar intimida o privire străină. Te înfruntă privirea aceea care este şi nu este a ta. Te îndepărtezi, te mai uiţi odată, cu coada ochiului, şi vezi mereu pe altcineva în acelaşi om."

Trandafirul este impulsul unei inspiraţii de moment, martorul unei creaţii de mare originalitate transformată în iubire. *Senza te, io cosa farei?* Pentru prima oară în viaţa mea am ştiut că nu sunt întâmplătoare conjuncturile în care poţi face comparaţii sau asemănări. Eram alături de cineva pentru care trandafirul înseamnă, pe linia subţire a melancoliei, identificarea cu altă fiinţă asemănătoare mie, plină de căldură şi frumos, făcând posibilă iubirea obsesivă dintre muză şi artist, dintre simţul estetic şi forţa copleşitoare a amintirii. *Sei qualcosa di più !*

Cumva, mi se părea că experimentez o senzaţie de déjà vu în mijlocul unui tablou al cărei poveste uimitoare, plină de farmec şi senzualitate, se întinde din veşnicie în veşnicie, atât eram de emoţionat, cu un efect atât de sublim asupra inimii şi a spiritului, ca atunci când te afli în faţa unui secret care face presiuni spre a fi comunicat în orice parte a lumii numai prin limbajul simbolic, expresiv, nonverbal. *Starmi vicino !*

Pasiunea mea e arta, frumosul de a descrie asemănarea între ceea ce mi se întâmplă şi intensitatea culorii roşii. O urmez până la ultima tuşă de pensulă, până la intersecţia cu metafora primordialităţii, ştiinţa aparte a expresivităţii unde conceptele se unesc şi formează un limbaj figurativ. *E mi ricordi cosa perderei nel perderti !*

Leadership: Cum îţi prezinţi creaţia din punct de vedere al ideii de "experienţă de dincolo de prima vedere", atunci când trăieşti sentimentul sinelui ca pe un loc al întâlnirii cu imaginea ta în oglindă?

E mi fai innamorare di te. Era ceva sensibil la ea care serveşte la a-mi aminti ceva diferit despre mine însumi, tocmai faptul că ceea ce conduce viaţa artistului spre a putea judeca destul de exact opera lui de artă este fascinaţia pentru condiţia de "erou discret" al unei poveşti de iubire. *Alla fine, puoi incontrare migliaia di persone senza che nessuna di queste attiri la tua attentione. E poi incontri la persona giusta e tutto cambia.*

Ne-am plimbat cu drag, între dialoguri şi zâmbete, în această zonă a frumuseţii naturii. Lumea nu era atentă la noi, noi nu eram atenţi la restul lumii. Trăiam clipa de faţă prin absorbţie de imagini, prin reciprocitatea privirilor furişe şi prin jocul gesturilor mărunte. Vorbeam despre toate lucrurile posibile, luna şi soarele nu lipseau din versiunea realităţii noastre. Nimeni nu socoteşte timpul atunci când mintea începe să viseze, nimeni nu realizează o coordonare sui-generis între perceput, real şi imaginar atunci când trebuie să câştige afecţiunea persoanei dragi.

Cu recunoştinţă pentru împliniri, speranţă pentru viitor, trandafirii ne priveau cu admirație și ne salutau cu zâmbetul pe buze, ca şi şi când ar fi trăit ei înşăşi povestea noastră, atât de simplă, atât de înduioşătoare, atât de bine închegată. Păreau că se apleacă în faţa noastră în semn de respect adus vieţii prin iubire, în cuprinsul unui joc metaforic al elementelor naturii, de culori, sunete şi miresme, în ceea ce priveşte spaţialitatea inerentă imaginii artistice pictate cu o tendinţă de monumentalitate.

Leadership: Intensitatea expresiei pe care o conţine creaţia ta se manifestă ca urmare a unui transfer metaforic de semnificaţie favorizat în mare măsură de vecinătăţile nevoii de aliniere la un alt context de construire a imaginii de "dublu al sinelui"?

Tot plimbându-ne alene, într-o dulce strângere de mâini, mi-am amintit de un fragment din Neverending Story, o comparaţie pe care trandafirul o împărtăşeşte prin capacitatea de a-şi conserva forma pentru o lungă durată de timp. Semnificaţia ascunsă a trandafirului iese în evidenţă la contactul cu privirea creatoare a unirii dintre experienţa tratării figurii umane din profilul unei simbolistici mistice, cu ideea existenţei unui univers metaforic, spaţio-temporal. Eu şi ea. Eram ca cei doi sfincşi ce străjuiesc Poarta Marii Enigme.

"Privirea unui sfinx e ceva cu totul şi cu totul diferit de privirea oricărei fiinţe. Toţi ceilalţi ne însuşim ceva atunci când privim. Vedem lumea. Un sfinx nu vede însă nimic. Într-un anumit sens, e orb. În schimb, ochii lui radiază ceva. Şi ştiţi ce radiază privirea unui sfinx? Toate enigmele lumii. De aceea cei doi sfincşi se privesc încontinuu unul pe celălalt. Căci privirea unui sfinx nu poate fi suportată decât de un alt sfinx. Iar acum imaginează-ţi ce păţeşte cel ce îndrăzneşte să pătrundă în schimbul de priviri al celor doi. Încremeneşte pe loc şi nu se poate mişca până ce n-a rezolvat toate enigmele lumii ! "

De aici se obţine o imagine de ansamblu asupra tentaţiei de a contopi două conştiinţe pure într-una singură, prin incitarea imaginaţiei unui artist care împărtăşeşte celorlalţi, printr-o palpitare de suflet, o lume delicată, misterioasă, deschisă unei percepţii de tip sinestezic în contextul unui moment de reflecţie profundă. Cel puţin în cazul meu, raportul dintre activitatea de creaţie şi savurarea operelor de artă apare ca deziderat de a fi în vecinătatea unei forme de exprimare artistică prin comparaţii, prin metafore, prin simboluri.

Aşadar, expresia pe care o conţine creaţia mea este o revelaţie a existenţei trăită într-un univers paralel, în scena uimitoare a unei poveşti onirice de care nu mă voi putea niciodată despărţi, de care îmi voi aminti cu plăcere peste ani.

Marea capodoperă a artei are ca punct central imaginea pe care ţi-o doreşti imortalizată într-un tablou de mare rafinament, despre o poveste dorită ca şi cum ar fi reală, atunci când trăieşti sentimentul unităţii de stil şi de bun gust ca pe un loc al întâlnirii cu tine însuţi într-o altă fiinţă.

Cosa Sei este denumirea unui tablou a cărui temă este acea parte a naturii care ne încântă cu eleganţă, prin gama de culori variate şi vibrante, inspirată dintr-o poveste care nu se scrie decât la capătul unei experienţe de Déjà-Vu.

*** Notă:** Ricchi e Poveri - Cosa Sei

Source: https://neculaifantanaru.com/cosa-sei.html

Coşmarul răscolitor al omului în devenire

On Martie 28, 2013

Arată ceea ce crezi că înseamnă puterea, fără să aluneci într-o spirală descendentă.

"Aşteptaţi ! Încă ceva, vreau să-l felicitaţi pe noul nostru director care sperăm că o să rezolve lucrurile, domnul Peter Bowland."

Toată lumea aplaudă. Dar vai, ce turnură surprinzătoare pentru Laura Quinn ! Ce fatalitate ! Ce coşmar ! Intolerabil anunţ ! Ce nădejde deşartă şi amăgitoare, care nu se vede, dar care vibrează ca un imens gong, ameninţător şi profetic, depăşind orice măsură. O forţă necunoscută o leagă parcă cu lanţuri grele de stâlpul infamiei, într-un spaţiu restrâns, atipic, neconvenţional. Rigidă, dezaprobatoare, Laura îi strânge totuşi din complezenţă mâna celui care a fost numit în locul ei director.

În clipa aceasta răscolitoare, care nu încetează să-şi exercite copleşitor presiunea asupra Laurei Quinn, ne este dezvăluită una din cele mai memorabile experienţe, dar greu de suportat, din viaţa ei. Această demnă formă de existenţă prin care respiră nenumărate celule vii, este preschimbata într-un mecanism rigid şi foarte rezistent la şocuri. O fiinţă blândă, cu toate sentimentele şi aspiraţiile care o definesc, transformată într-un sistem unic, strict, riguros, plin de reguli şi proceduri.

Este prima parte din procesul de defragmentare completă a unui întreg. O călătorie mult mai respingătoare şi mai dificil de întreprins, ca urmare a unei decizii izbitoare.

Viaţa închinată în slujba unei aspiraţii greu de înfăptuit, pierderea exagerată a încrederii, durerea nemăsurată cauzată de un întreg şir de frustrări, supărări, ratări, neîmpliniri, o aduc pe Laura Quinn într-un punct negativ. Trezind în ea porniri care dormitau latent, un elan sufletesc nemaiîntâlnit, dorinţa unei judecăţi finale şi a unei răzbunări în numele nedreptăţilor resimţite adânc.

De aici încolo se naşte o întreagă intrigă, într-o partidă de şah cu reguli total necunoscute. Căci luându-i omului orice libertate de exprimare, tăindu-i orice speranţă pentru o viitoare carieră strălucită, nu faci decât să-i stimulezi capacităţile ascunse, dar în defavoarea ta.

Leadership: Poţi să-ţi exprimi sentimentele la amintirea a ceea ce ai fost, în contrast cu ceea ce ai devenit, fără să denaturezi imaginea şi profilul personalităţii tale?

Dacă Jean Valjean, personajul lui Victor Hugo, păstra sfeşnicele de argint ca să-şi aducă aminte întotdeauna de unde pornise, Laura Quinn, îşi intensifică demersurile de răzbunare în direcţia cea mai periculoasă cu putinţă, păstrând totuşi în suflet durerea convertirii sale.

Cu o seriozitate demonică şi cu o chibzuinţă sistematică cu adevărat grandioasă, Laura Quinn porneşte la înfăptuirea planului ei îndrăzneţ - răzbunarea tacită, în defavoarea celor ce i-au pricinuit suferinţa. Şi astfel, neputincioşi în faţa razei de acţiune a reginei nedescoperite, capetele încoronate ale companiei încep să cadă ca nişte pioni, unul câte unul, într-o chinuitoare partidă de şah fără remiză.

Laura câştigă bătălia. Dar nouă lumină în care vede totul, nu mai este utilizată ca stimulator al creşterii energiei, al producţiei de materie primă pentru tot ceea ce altădată însemna

răzbunare. Nouă lumină care o învăluie este obturată de amintirea a ceea ce a fost, în contrast cu ceea ce a devenit. În principiu, această forţă interioară, nevoiaşă, flamandă, se manifestă asupra fiinţei ajunsă - prin suferinţă - la maturitate.

Căci întotdeauna după o luptă crâncenă cu tine însuţi, caracterul devine o piatră de încercare, un exod dificil de suportat. Dirijarea luminii în concordanţă cu cerinţele sufletului, pentru producţia de stimuli pozitivi, se face în acest caz printr-o descărcare de mare tensiune, printr-un singur flash.

Ceaţa s-a risipit, permiţând astfel un nou răsărit. Ceva în sufletul Laurei s-a reaprins. Ceva a inspirat-o să vadă mai departe de acele impenetrabile ziduri de marmură pe care le-a ridicat în jurul ei. Rezultatul a întrecut orice aşteptări: " *It's a remarkable world out there...* "

Leadership: Eşti pregătit să intri în pielea unui personaj care se extinde dincolo de cadrul evenimentelor pe care înţelegerea ta le interpretează pline de durere şi fără sens?

Există o forţă necunoscută care te leagă cu lanţuri grele de un stâlp al infamiei? Care este factorul care o produce? Poţi elimina din existenţa ta acele neîmpliniri care te aduc într-un punct negativ al existenţei tale? Arde în tine dorinţa unei judecăţi finale şi a unei răzbunări în numele nedreptăţilor resimţite adânc?

Construirea unei realităţi dotate cu utilajul necesar schimbării, cu materialele necesare unei deveniri anume, dând direcţii noi de urmat, ca promisiune a împlinirii prin evoluţie şi maturitate - este primul pas către salvarea de la faliment. Acest lucru este valabil pentru toţi liderii, indiferent pe cine conduc şi ce realizează.

Pe plan profesional sau individual, contralovitura - de fapt un pretext pentru a-i elimina pe cei responsabili de deciziile luate în defavoarea ta - este o problemă discutabilă şi uneori poate fi întemeiată, ca în cazul Laurei Quinn din filmul " *Flawless (2007)* ".

Intenţia de a arăta cu degetul spre unul sau mai mulţi vinovaţi de un leadership precar, nevoia de a deschide ochii la o lume nouă în care să te regăseşti, te aduce în situaţia de a-ţi juca fără greş rolul în "pelicula" care îţi pune în valoare aptitudinile. Peliculă care însă evidenţiază deprecierea fondului tău de dezvoltare. Încet, încet te îndepărtezi de la propria ta fiinţă, de scopul real pe care trebuie să-l atingi în timp.

Surprindem aici una din treptele cele mai solide ale devenirii omului prin manifestarea fiinţei sale tratată cu dispreţ de o altă autoritate, supusă unei determinări fantastice, sub imperiul nevoii de a controla factorii nefavorabili care îi condiţionează regresul, cu scopul de a se integrată în lumea dorită de ea.

Asta înseamnă, în termeni mai puţin populari, să te extinzi dincolo de cadrul tău de valoare - să abuzezi de spaţiul de manevră de care dispui pentru a implementa un alt viitor, un alt mod tactic şi un nou stil de joc. Aceasta este prima parte din procesul de defragmentare a întregului care te defineşte ca om, o călătorie mult mai respingătoare şi mai dificil de întreprins ca urmare a unei decizii izbitoare.

Leadership: Eşti constrâns să arunci vina asupra realităţii sociale pentru efectul stării tale, fără să prejudiciezi întrucâtva acea inteligenţă a vieţii pe care o conţine capacitatea actorului de a fi deplin stăpân pe ceea ce face?

Ovidiu Niculescu spunea la un moment dat: "*Actorul este un atlet al sentimentelor și trebuie*

să fie pregătit interior pentru orice. Personal nu am căutat, poate că și aici am fost norocos, când am simțit puternic în mine că trebuie să joc un rol, l-am jucat, l-am studiat, m-am documentat, am muncit, mi-am asumat, m-am emoționat, m-am transformat, am empatizat și am transmis mai departe în public emoțiile mele. Uneori am reușit, alteori nu, dar omul și mai ales actorul cât trăiește învață."

A fi un actor de prim rang în dinamica unor cauzalităţi multiple (care îţi determină major concepţiile despre viaţă, micşorându-ţi nivelul de autocontrol), te îndepărtează deseori de adevăratul sens al leadershipului. La răscrucea dintre două etape, să joci cu distincţie un repertoriu străin de tot ceea ce te caracterizează cu adevărat, este un capriciu scump, însufleţind scenarii firave de viitor în care joci doar un rol de figurant.

Oratorul profesionist, John Euhrman, a sesizat acest viciu: *" Acesta este momentul când aluneci într-o spirală descendentă. Pentru a arăta ceea ce crezi tu că înseamnă puterea, vei demonstra încăpăţânare şi egoism. Dar astfel vei schimba tocmai procesul care ar fi schimbat starea ta de fapt. "*

Starea ta naturală, tot ceea ce te ţine permanent pe linia de plutire, se va schimba în cazul în care spaţiul de manevră este redus datorită prezenţei zidurilor şi gardurilor pe care tu însuşi le întăreşti pe zi ce trece. Şi rămâi închis, păstrându-te doar pentru propria-ţi persoană, până când se va produce maturizarea, începutul adevăratei reforme. Când în locul acceptării a ceea ce ai fost, se va instala acel nou mod benefic de a fi.

Leadershipul tău acceptă efectele care apar în afara sferei tale de retuşare a evenimentelor vieţii, fără a afecta tranziţia ta de la rolul de spectator la cel de actor? Această tranziţie modifică într-o măsură mai mare sau mai mică, mediul proxim în care trăieşti?

Coşmarul răscolitor al omului în devenire scoate în evidenţă acea modificare imprevizibilă de personalitate şi rezultatul ei, acea stare incomodă de a fi care îţi permite să acţionezi deosebit de eficient o scurtă perioadă de timp, urmată apoi de o sesiune de autoevaluare care poate genera maturizarea sau deteriorarea ta ca om.

Examinează-te cu umilinţă pe tine însuţi înainte de a arăta cu degetul spre alţii. Şi vezi cine eşti cu adevărat, vezi dacă nu te transformi la rândul tău într-un om de calitatea a doua. Poţi să pledezi în orice moment nevinovat?

"Învierea" ta, folosind unele materii prime precum răzbunarea, ura, pedeapsa, în defavoarea celor care nu ţi-au susţinut eforturile sau nu te-au preţuit la adevărata ta valoare, poate fi de scurtă durată. În cele din urmă partea cea mai vătămata poţi fi chiar tu.

Dacă vrei să te ridici deasupra celorlalţi şi să-ţi dovedeşti adevărată valoare, arată ceea ce crezi tu că înseamnă puterea, fără să aluneci într-o spirală descendentă, fără să fii supus oprobiului personal sau public, adică fără să te legi cu lanţuri grele de un stâlp al infamiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/cosmarul-rascolitor-al-omului-in-devenire.html

Crearea unei arte revoluţionare fără compromisuri

On Iunie 15, 2014

Propune-ţi să introduci o gândire sistemică şi perfecţionată în leadership, prin găsirea şi aplicarea procedeului inedit pentru abordarea temelor revoluţionare.

Eisenstein îşi propune aşadar, într-o primă viziune, câteva obiective precise. Printre acestea se numără încercarea unui atac frontal împotriva filmului burghez şi a influenţelor acestuia pentru crearea unei "arte revoluţionare fără compromisuri", în domeniul filmului. Apoi artistul îşi propune să introducă gândirea materialist-dialectică în film, să-i găsească un echivalent cinematografic, să "pună în legătură reciproca indisolubilă", dialectica şi mijloacele de expresie ale cinematografiei.

Încercarea este desigur temerară, ea prefigurează, de fapt, viitoarele sale idei mai clare, despre filmul intelectual. Eisenstein îşi propune, în fond, găsirea procedeului formal inedit pentru abordarea temelor revoluţionare. "Greva", ca şi celelalte filme ale seriei, urma să explice „tehnica luptei" revoluţionare. Eisenstein urmăreşte expunerea cinematografică a unei idei. Tema nu trebuie să capete o expresie subliniată, în forma unei povestiri, care să transfere ideea în domeniul fabulaţiei, pentru a o face înţeleasă. Tema urmează să fie comunicată nemijlocit. *****

Leadership: Poţi să realizezi o distribuţie a cunoaşterii şi inovaţiei pe teritoriul unei ştiinţe care îndrăzneşte să se pună de-a curmezişul tendinţelor momentului?

Cea mai mare reuşită a unui artist şi pasul înainte făcut de el, fără a lua în calcul subiectivitatea unei anumite epoci, le vedem în faptul că întotdeauna lucrurile şi farmecul formei lor sunt dezvăluite cu o independenţă spirituală care permite raportarea la fenomenele lumii exterioare. Artistul nu depinde de elementul pe care se străduieşte cu atâta energie să-l dezvolte în expunerea lucrării sale plasând sunetul, lumina şi întunericul în centrul ei, ci de crearea capacităţii nemijlocite de a recepta impresiile din realitate şi de a le reproduce prin intermediul fanteziei în imagini artistice.

Leadershipul are la bază elementele şi legile unei ştiinţe vaste, axate pe cunoaşterea corespunzătoare a observaţiilor preliminare prin care se solicită anumite modificări de gândire în funcţie de modul de gestionare a resurselor de creativitate pentru depăşirea şi dominarea „imposibilului". De aceea marii artişti ai schimbării se concentrează pe găsirea unor noi forme de expresie a idealurilor, îndrăzneţe din punct de vedere a viziunii care decupează în planul lumii o perspectivă singulară a viitorului şi a configurării sale, în contextul complexităţii actuale.

Expresia desăvârşită a unei arte noi este o îndelungată istorie a găsirii procedeului formal inedit pentru abordarea unei teme revoluţionare !

Arta este o sumă de combinaţii, mijloace de analiză şi creaţie, stabilite de cele mai multe individual, adică venite din partea unui singur creator care mijloceşte trecerea de la o formulă nouă de găsire a temelor de cercetare care răspund nevoilor progresului, la o formulă de asigurare şi îmbunătăţire a calităţii de "bun propriu" a produsului finit.

De aceea expunerea unei idei este o condiţie absolută a intabulării unei construcţii noi de gândire. O condiţie a abordării, asigurării şi popularizării unei teme revoluţionare de compunere a artei.

Tendinţele momentului sunt punerea accentului pe tot ceea ce este natural, conform factorului emoţional de a ţine pasul cu sentimentul unei satisfacţii imediate la care se renunţă în schimbul unei speranţe viitoare ce s-ar obţine o nouă variantă a realităţii. Dacă ştiinţa ta îndrăzneşte să se pună de-a curmezişul acestor tendinţe ale momentului, atunci probabil tema ta nu va lua atât forma unei povestiri, cât forma unei confruntări între libertatea de conștiință și nevoia coeziunii sociale.

Leadersip: Contribui la dezvoltarea artei tale prin definirea unei forme superioare de autonomie specifică spaţiului de creaţie?

Latura cea mai interesantă a leadershipului, care permite să supui, în concepţia proprie, imperiul unei ştiinţe bogate în conţinut (dată de caracterul producţiilor de viziuni, unde mai multe puzzle-uri de potrivire a mijloacelor de expresie sunt rezolvate), se focalizează exclusiv pe acumularea de idealuri, reguli şi principii general acceptate, cu privire la definirea unei noi forme de autonomie specifică spaţiului de creaţie.

Acest spaţiu îţi facilitează accesul catalizat la un nivel mai înalt de cunoaştere, îţi creează instrumentele cu care să înglobezi suma de calităţi şi capacităţi obţinute prin învăţare şi prin aplicarea a ceea ce ai învăţat, prin însuşirea unor noi deprinderi intelectuale, dar mai ales prin încercări continue de a atribui valoare descoperirilor tale.

Iar produsele proprii de creaţie trebuiesc înzestrate cu o seamă de calităţi exemplare pentru a putea fi socotite adaptative sau inovatoare. Exprimarea unor anumite teme ale gândirii prin intermediul experienţelor, a formelor şi principiilor de construire a mijloacelor de expresie, folosesc la redarea conținutului de valoare al unei descoperiri. A unei „opere de artă".

Te preocupi permanent de dezvoltarea acelor teme de natură fundamentală care prezintă un bun potenţial de a oferi rezultate originale?

Autonomia în artă reprezintă mijlocul de a da viaţă unei teme care să nu sufere de pe urma nici unei constrângeri sau îngrădiri, având posibilitatea de a se situa deasupra oricărei morale.

Crearea unei arte revoluţionare fără compromisuri ia în considerare apariţia unor noi artişti şi a unor forţe de schimbare specifice oricărui tip de leadership, în stadiu în care ştiinţa ia avânt. Iar responsabilitatea pentru "personalizarea" ei devine o binecuvântare, pentru că efortul pe care îl presupune aduce cu el bucuria de a te conecta la energia unui act de creație izvorât din pasiunea pentru învățare. Pentru explorarea unor noi frontiere ale utilizării cunoaşterii.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/crearea-unei-arte-revolutionare-fara-compromisuri.html

Crearea unui univers autentic prin recrutarea personajelor din realitate

On Aprilie 20, 2012

Adaptarea la mediul în care se caută actorii facilitează identificarea persoanelor potrivite pentru roluri.

Începu din nou căutarea de modele, pentru că în concepţia sa întreg filmul trebuia să fie "tipaj". Maxim Strauch, principalul însărcinat şi de data aceasta cu găsirea lor, bătea în căutările sale străzile, cârciumile, azilurile de noapte. Se adapta totdeauna mediului. Pentru a recruta şomerii, se îmbraca la fel cu ei, umbla neras şi le vorbea pe limba lor pentru a-i convinge. Pe demnitarii care trebuiau să apară în film îi căuta printre funcţionari. Era greu să-i convingă pe fiecare. Dacă reuşea, un asistent îl fotografia pe cel ales, îi întocmea o fisă. Un caiet gros, ilustrat astfel, a fost rezultatul acestei căutări îndelungate. Eisenstein îl consulta, îl adnota, făcând astfel o primă triere.

Cei reţinuţi erau chemaţi de regizor. Uneori se entuziasma pentru o fată, dar barba pe care omul o purta îl deranja. Îi cerea să se radă. Dar lucrul nu era posibil fără încuviinţarea prealabilă a soţiei acestuia şi atunci...căutarea anevoioasă a modelelor continua. Până şi colaboratorii săi apropiaţi au fost folosiţi în acest scop şi astfel Tisse a apărut în "Octombrie" ca ofiţer german.

Leadership: În parcursul tău creativ, ce catalizator al unei profunde introspecții te-ar ajuta să construiești un personaj emblematic, care să depășească inevitabilitatea destinului?

Cea mai mare dificultate era găsirea bineînţeles în film. Ideea actorului era eliminată din capul locului de către Eisenstein care dorea prezenţa unui om cu asemănare reală şi nu contrafăcută prin machiaj, ceea ce, socotea, ar fi contribuit la nefirescul apariţiei. Alter-Ego-ul lui Lenin a fost căutat multă vreme în numeroase oraşe, în fabrici, instituţii, pe străzi. În sfârşit fu găsit în persoana unui ins numit Nikandrov. Nu avea nimic din Lenin, decât trăsăturile feţei, care nu-i puteau ascunde însă goliciunea interioară, primitivismul intelectului. Fu învăţat să meargă ca Lenin, să se mişte ca el şi dresajul merse până la a i se impune gesturile caracteristice ale lui Lenin.

Aşadar, în universul autentic al producției de film, recrutarea personajelor din realitate necesită o selecție riguroasă, asemeni organizării unei echipe pentru proiecte de automatizare. Fiecare tipologie fotografică de personaj trebuie să posede trăsături specifice pentru a se integra în viziunea regizorului, întregul film fiind, în esență, o orchestrare minuțioasă. Ca și managerii de proiecte, regizorii de film trebuie să facă o recrutare atentă și să asigure adaptarea fiecărui individ la mediul creat. O producție reușită depinde de colaborare și sincronizare, deoarece fiecare personaj contribuie la îndeplinirea unei viziuni cinematografice unitare.

Leadership: Cum poate adaptarea abordării la mediul în care se găsesc personajele reale să contribuie la colectarea unor informații relevante pentru viziunea ta artistică?

Când creezi un univers autentic în film și recrutezi personaje din realitate, definirea clară a tipologiilor este crucială. Mai întâi, ghidează echipa în colectarea datelor relevante și în designul artistic al personajelor. După ce identifici conceptul principal, e nevoie să împarți personajele în categorii: cele pregătite să joace imediat (training set), cele care necesită ajustări și instruire (development set), și cele folosite pentru a evalua rezultatul final (test set).

În procesul de recrutare a personajelor reale, Maxim Strauch își adapta mereu abordarea la mediul lor, colectând fotografii și informații pentru ca regizorul să aibă o reprezentare cât mai fidelă a tipologiei. Personajele fotografiate necesitau adesea o triere suplimentară, iar Eisenstein se asigura că rezultatul final reflectă un univers autentic, asemănător cu realitatea.

Pentru ca filmul să aibă succes, tipologiile trebuie să fie reprezentative pentru distribuția din viața reală, altfel performanța actorilor nu va fi naturală. La fel cum în "machine learning" datele trebuie să fie reprezentative pentru distribuția reală, în film prezența unui om cu asemănare reală, și nu contrafăcută prin machiaj, contribuie la autenticitatea apariției sale în film.

Adaptarea la mediul fiecărui personaj ajută la obținerea unei reprezentări cât mai fidele în scenariu, pentru ca publicul să se poată conecta mai bine cu povestea și personajele.

Crearea unui univers autentic prin recrutarea personajelor din realitate este foarte importantă deoarece adaugă profunzime și credibilitate poveștii, oferind publicului o experiență mai imersivă și mai veridică. Mai mult decât atât, ajută la evidențierea nuanțelor culturale, sociale și istorice ale fiecărui personaj, conferind filmului un caracter distinct și memorabil.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Creează o viziune nouă asupra viitorului

On Aprilie 24, 2009

Conturează-ţi viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanţă să aibă particularitatea de a fi excelent.

La un moment dat, în filmul *"Slumdog Millionaire (2008)"* , cei doi fraţi, Salim şi Jamal, se reîntâlnesc după o lungă perioadă de timp la etajul superior al unei clădiri în construcţie. În timp ce vorbeau despre trecutul lor şi admirau de la înălţime priveliştea din acea parte a oraşului, Salim, îi arată în zare lui Jamal o anumită zonă şi îi spune:

- Aceea era mahalaua noastră. Poţi să-ţi imaginezi asta? Trăiam chiar acolo frate, îţi aminteşti? Acum sunt numai afaceri. India se află în centrul lumii acum, iar eu, eu sunt în centrul ei.

Triumful în leadership este reflectarea spontană şi cât mai fidelă a imaginii interioare pe care ţi-o creezi în procesul de evoluţie spre atingerea nivelului de "centru" al lumii pe care vrei să o reprezinţi.

Viitorul se naşte azi, dar se arată mâine. Şi nu se arată întotdeauna aşa cum ne aşteptăm noi să fie, aşa cum înţelegem să-l întâmpinăm şi să-l prefigurăm. Totuşi, aşa cum observa cineva, prezentul este acela care circumscrie orizontul aşteptărilor cu care privim viitorul.

Capacitatea ta de a te proiecta în viitor şi de a vizualiza ceea ce îţi pregăteşte acesta se aseamănă cu un chiriaş care caută o nouă locuinţă. Dar, odată ce îşi găseşte locuinţa ce-i poate asigura un anume confort, refuză să plătească chiria.

Viziunea începe cu drumul pe care îl parcurgi în căutarea „locuinţei" – a acelui loc din viitor care îţi permite să reduci distanţa de la ceea ce te face să te simţi dispreţuit şi dezorientat, la ceea ce te face să te simţi împlinit. Dar dacă refuzi să plăteşti „chiria" pentru şederea ta în acel loc, atunci viitorul nu va putea învinge trecutul plin de eşecuri şi nu-ţi va mai putea găzdui aşteptările cele mai optimiste - iar în acest caz te vei întoarce de unde ai plecat, sau te vei afla mereu pe drumuri ca un etern călător.

Singura experienţă la înălţime pe care merită să o încerci şi pe care ţi-o poţi permite aparţine mediului care ţi-a educat modelul de percepţie a lumii.

Drumul pe care îl parcurgi spre performanţă are particularitatea de a fi dotat cu o valoare excepţională, "contorizată" la valoarea unei locuinţe care de multe ori nu-ţi aparţine ţie, ci tuturor celor ce au contribuit la ridicarea ei. Iar reuşita ta se caracterizează printr-o extraordinară luare în considerare a "costului" găzduirii tale într-un mediu stabil pe perioada formării tale.

Leadershipul presupune să-ţi conturezi viziunea astfel încât indiferent de bugetul de care dispui şi de cât de încăpător vrei să fie acest spaţiu de locuit, să optezi doar spre tendinţele de extindere a propriei autonomii.

Viitorul începe şi evoluează în funcţie de cum reuşeşti să depăşeşti limitele de cost stabilite şi măsurate permanent de rezultale obţinute pe fiecare metru pătrat al spaţiului comun dintre preferinţele tale de investiţii şi experienţa ta de "chiriaş".

Ia în considerare ritmul tău de evoluţie fără să reduci costurile formării şi dezvoltării tale în timp.

Un lider trebuie să fie capabil să prefigureze viitorul mai întâi pentru sine, ca apoi să poată să expună clar şi pe înţelesul tuturor scopul final, opţiunile posibile şi modalităţile cele mai bune de aplicare şi de rezolvare a planurilor şi proiectelor de viitor, în vederea îmbunătăţirii activităţilor companiei şi inclusiv a vieţii oamenilor.

Nu-i de-ajuns să propui obiective pentru a fi realizate, trebuie să fie capabil să intuieşti ce schimbări se vor petrece în mediul de afaceri şi să fii în stare să influenţeze acele schimbări în folosul companiei, nu în detrimentul ei. Şi, de asemenea, trebuie să fii în stare să schimbi din mers strategia companiei atunci când lucrurile iau o întorsătură nefavorabilă. Ca lider trebuie să fii un veritabil "pivot" al schimbării.

Leadership: Trăieşti miracolul unei viziuni care scoate în evidenţă faptul că schimbările pot fi implementate în cadrul unei realităţi care îşi popularizează oferta printr-un mesaj de tipul: "Decizie Finală" ?

Cine nu-şi schimbă viziunea asupra viitorului şi direcţia în care se îndreaptă va rămâne veşnic spectator la un spectacol ieftin şi neprofesional.

Decizia finală care practic presupune alegerea unei alternative de exploatare a propriei autonomii din mai multe alternative posibile, în ceea ce priveşte modul de îndeplinire a viitorului, poate fi privită prin prisma a ceea ce vei deveni, nu prin prisma a ce eşti în prezent. Această decizie dă coerenţă unei minţi care gândeşte în ritmul unei lumi percepută de la înălţimea priveliştii unei călătorii aproape fantastice, iniţiatice într-un imaginar al orizontalității, sinonim unui drum spre marginile orizontului, un imaginar al ascensiunii și unul al coborârii.

Fără îndoială Brian Tracy nu s-a înşelat atunci când a afirmat: " *Zi de zi, ce alegi, ce gândeşti şi ce faci este ce vei deveni.* " Ceea ce ne imaginăm este ceea ce vedem, iar ceea ce vedem este ceea ce vom deveni. Cu alte cuvinte, viitorul nostru depinde de felul în care ni-l imaginăm.

În filmul *"Slumdog Millionaire (2008)"* , de care povesteam la început, întreprinzătorii care au văzut o oportunitate în a da o altă destinaţie acelei mahalale - prin transformarea ei într-o zonă rezidenţială, de birouri, au avut numai de câştigat. Ei au aspirat către un viitor diferit de cel pe care şi l-au imaginat localnicii.

Leadershipul se naşte atunci când priveşti în jos de la înălţimea la care călătoriei tale îi atribui un sens unic, dincolo de tine, mai presus de ceea ce dă lumea aceasta.

Cine va avea o viziune clară asupra viitorului şi va munci din greu, va reuşi să o transforme în realitate. Pe de altă parte, cei care nu au o viziune clară asupra viitorului vor ajunge probabil să fie la fel de stupefiaţi precum Salim la vederea schimbării: *"Îţi vine să crezi? Poţi să-ţi imaginezi asta? ..."*

Tu eşti capabil să percepi schimbarea înainte ca ea să se producă? Ai capacitatea de a te proiecta în viitor şi de a vizualiza ceea ce îţi pregăteşte acesta? Îţi conturezi viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanţă să aibă particularitatea de a fi excelent?

Creaţi relaţii avantajoase

On Februarie 09, 2009

Păstrează-ţi procentajul de credibilitate, fără să-ţi transformi impulsurile de reglare a capacităţii de relaţionare cu ceilalţi oameni într-o tensiune autodistrugătoare.

Sătul de promisiunile nerespectate ale angajaţilor de la o firmă de calculatoare, un tânăr în vârstă de 28 de ani şi-a luat inima în dinţi şi s-a dus ca din puşcă la sediul companiei unde, după multe insistenţe, un funcţionar l-a condus în biroul managerului general:

- De două săptămâni aştept domnule să mi se trimită laptopul care l-am comandat pe internet şi pentru care am plătit online cu cardul, şi nici până azi nu l-am primit.

Managerul, deranjat de "tupeul" tânărului nemulţumit, i-a răspuns:

- Este problema dumneavoastră. Vă rog să vă adresaţi departamentului de producţie, pentru că nu la mine se rezolvă aceste probleme. A cincea uşa pe stânga. O zi bună !

Leadership: Îţi testezi coeficientul de succes în funcţie de modul cum creezi o experienţă memorabilă în nuanţe negative pentru ceilalţi, în cadrul unui exemplu suplimentar al principiului "fiecare pentru el"?

Un punct slab şi un factor de risc. Modul în care managerul l-a tratat pe clientul respectiv reprezintă un punct slab şi chiar un factor de risc pentru compania pe care o conduce. Căci este nevoie doar de un client nemulţumit care să facă publicitate negativă serviciilor pe care le oferă compania, pe forumurile de discuţii de pe internet sau în ziarele locale, şi iată cum compania pierde o mulţime de clienţi.

De fapt, să fim sinceri, problema cea mai mare nu este a clientului, cât a managerului care nu a luat măsurile ce se cuvin şi nu a dorit să se implice în rezolvarea problemei, ştiind probabil că subordonaţii săi nu-şi fac treaba ca lumea. Problema cu adevărat serioasă este a managerului când, după ce companiei sale i s-a făcut o reclamă negativă, se micşorează brusc numărul de clienţi. Şi este într-adevăr o mare problemă dacă într-un final compania ajunge să dea faliment... pornind de la un singur client nemulţumit.

Leadershipul spre care se îndreaptă minţile focalizate întotdeauna pe profit, din orice se îmbină cu o abordare construcţia şi echilibrată chiar şi în relaţiile cu posibilii rivali, reprezintă modul cum te prezinţi într-o situaţie cu totul penibilă din care evadarea o constituie temelia caracterului tău: integritate, etică şi fermitate morală.

Caracterul este uşa care se deschide cu acea cheie care îi face pe oameni să creadă că sunt excepţia de la orice principiu care îi alienează şi îi forţează să fie altceva decât sunt.

Leadership: Renumele tău are valoare doar dacă este căpătat pentru ceva măreț, sau şi atunci când este diminuat la stadiu de corectare a unei abateri de la propriile standarde şi principii?

Atitudinea adoptată de tine în situaţiile limită stabileşte diferenţa dintre valoarea maximă şi cea minimă a leadershipului tău. Cu cât atitudinea ta deviază de la normele stabilite de

propriul statut profesional, cu atât mai intens va fi procesul de eroziune care afectează relaţia cu ceilalţi.

Micşorarea valorii leadershipului tău este rezultatul unui proces de eroziune a performanţelor proprii care nu mai corespund acelor “şabloane” pe care ţi le-ai creat - esenţiale pentru fi acceptate de ceilalţi. E ca şi cum ţi-au făuri o mască fantastică şi ai folosi-o ori de câte ori nu ştii cum să rezolvi o problemă pentru a-ţi redirecţiona adevărata identitate. Resursele tale lăuntrice rămân tot acolo, dar sunt ghidate într-o altă direcţie – şi astfel atitudinea are de suferit.

Dacă vrei să-ţi păstrezi procentajul de credibilitate, nu-ţi transforma impulsurile de reglare a capacităţii de relaţionare cu ceilalţi oameni într-o "tensiune" autodistrugătoare.

Aşa cum un aparat de fotografiat digital oferă posibilitatea transformării imaginilor RAW în JPEG, tot astfel gradul de rezistenţă a leadershipului tău trebuie să-ţi ofere posibilitatea de a-ţi schimba atitudinea - fără să încalci graniţele care te despart de ceilalţi oameni. Cu alte cuvinte trebuie să te încadrezi în graniţele lor de certitudine, ajustându-ţi atitudinea în funcţie de evoluţia leadershipului tău, dar şi în funcţie cerinţele lor.

Renunţă la o atitudine dură, căci aceasta nu poate fi tolerată mult timp. O asemenea atitudine nu numai că nu te ajută cu nimic, dar în timp îţi compromite credibilitatea şi te slăbeşte în interior.

Leadership: Adopţi o atitudine de superioritate care îşi contrazice esenţa printr-o manifestare a conduitei profesionale care nu are valoare decât dacă este făcută publică printr-o comparaţie cu ce aşteaptă lumea despre tine?

Analizând cele două categorii umane, prin prisma a două tipuri de personalităţi: una care ştie să-şi promoveze şi să-şi vândă produsul prin atitudinea ei, şi una refractară la orice dojană sau opinie contrară, şi mergând pe acea linie a principialităţii până la ultima consecinţă, observăm o evoluție a percepției sensului leadershipului, într-o manieră mai puţin echitabilă.

Avem de-a face, deci, cu o evoluție alertă, dar regresivă în termenii conștientizării acelor aspecte necorespunzătoare aflate în sfera de influenţă a liderului, evaluate pe deplin de ceilalţi oameni, ce trebuie oprite înainte de a aduce leadershipul în pragul unui blocaj.

Iar în plan secund avem de a face cu o evoluție improprie a omului-mască. Deși evoluat pe plan profesional, acest gen de lider rămâne încremenit într-o imobilitate nepăsătoare vizavi de impasul în care ajung ceilalţi indivizi care depind de el, dar numai atâta vreme cât tine cortina ridicată - atâta vreme cât compania pe care o conduce nu este pusă în faţa unei dileme de business.

Dar în timp, datorită unui asemenea lider impulsiv, vom asista categoric la o involuție, la o distanțare față de conştientizarea fenomenului de profunzime numit *solidaritate* , fără de care companiei îi va fi greu să se menţină în picioare.

Cum interceptezi o minge pasată de adversari: printr-o deposedare forţată sau printr-o intercepţie de succes? La nivel de leadership, acest lucru se poate interpreta în felul următor. Ori de câte ori clientul se întoarce la tine nemulţumit, nu-l lipsi de dreptul său de a-ţi contesta credibilitatea. Fii deschis oricărei forme noi de colaborare, oricărei variante de compromis fără să îţi alterezi personalitatea, imaginea şi relaţia cu leadershipul de calitate care este "însufleţit" doar de prezenţa unei legături strânse de tip: *"Ei - Tu".*

Leadership: Contribui la activarea reacţiei de răspuns din partea celorlalţi printr-o atitudine de înţelegere a unui mod de a câştiga respect care presupune dependenţa de o imagine care se schimbă treptat în altă imagine?

Cum ai fi procedat tu dacă ai fi fost în locul managerului? Dacă eşti într-adevăr un bun profesionist, ai fi ascultat nemulţumirile clientului. Apoi probabil te-ai fi scuzat în faţa acestuia (chiar dacă eşti manager) şi te-ai fi implicat personal în rezolvarea problemei, conştient fiind că dacă vei reuşi să-i câştigi admiraţia şi respectul, el o să apeleze şi a doua oară la serviciile tale şi, probabil, va povesti şi altor prieteni despre modul frumos în care l-ai servit.

Ceea ce vreau să spun este că dacă îţi oferi ajutorul şi eşti cooperant cu toţi clienţii vei putea crea o relaţie amicală, avantajoasă de ambele părţi, în timp ce o atitudine rece, neimplicarea sau indiferenţa, nu îţi poate aduce niciun fel de beneficiu. Trebuie să fii un artist care să ştie să asculte şi apoi să vii în întâmpinarea lor. Indiferent câte departamente există în compania ta, un client care doreşte cu orice preţ să îţi vorbească, înseamnă care are un motiv destul de serios. Şi aminte-ţi faptul că clienţii au întotdeauna dreptate. Şi orice problemă a clientului este de fapt problema ta.

Păstrează-ţi procentajul de credibilitate, fără să-ţi transformi impulsurile de reglare a capacităţii tale de relaţionare cu ceilalţi oameni într-o tensiune autodistrugătoare.

O imagine care se schimbă treptat în altă imagine vizează o atitudine înşelătoare care se manifestă printr-o deschidere aleasă faţă de semeni, dar care în realitate nu preţuieşte decât părerea de rău atribuită unei ignoranţe care nu poate fi iertată.

Source: https://neculaifantanaru.com/creati-relatii-avantajoase.html

Creaţia maestrului Eisenstein

On Aprilie 23, 2014

Încearcă să găseşti modalitatea potrivită pentru realizarea unei noi ştiinţe, în sensul posibilităţii adaptării acesteia la necesităţile de abordare a unor noi perspective de leadership.

Caracterul revoluţionar al filmului "Crucişătorul Potemkin" - în sensul revoluţionarii mijloacelor de expresie – constă înainte de toate în descoperirea şi desăvârşirea unui limbaj cinematografic, care stă la baza întregii evoluţii a cinematografiei de atunci şi până în zilele noastre.

Din procedeul tehnic, ca mijloc de obţinere a unor efecte, montajul devine la Eisenstein un limbaj. Marele regizor descoperă că gândirea în montaj nu poate fi separată de gândirea în general, în ansamblul ei. El constată că se repetă aici un fenomen din istoria limbii: oamenii îşi exprimau la început gândurile nu în fraze, ci în câte un singur cuvânt. Dar aceste cuvinte reprezentau, în fapt, forme primare ale frazei.

Eisenstein a găsit modalitatea unui limbaj cinematografic, în sensul posibilităţii exprimării unei noţiuni, a unui gând. El a dovedit că se poate realiza o suită de imagini astfel încât să provoace o mişcare afectivă care, la rândul ei, să dea naştere unor idei. Mişcarea trece de la imagine la sentiment şi de la sentiment la teză. În acest sens a descoperit Eisenstein un limbaj specific cinematografic. *****

Leadership: Înţelegi ce se află în contextul ştiinţei din spatele asamblării unor elemente realizate în paralel, prin comparaţie cu mijlocul de obţinere a unor efecte de imagine care pot să indice o poveste?

Un lider rămâne fidel propriei sale viziuni şi propriei sale munci de creaţie, fie că realizează individual sau în parteneriat o nouă versiune a aplicaţiei de tipul " *Remodeling the future* ", la care nu oricine are acces. Mai mult decât ocazional, el îşi orientează gândirea spre găsirea elementelor de transmitere a unei cunoaşteri avansate. Aceste elemente sunt realizate în paralel cu dezvoltarea produsului de bază, numit "montaj", în sensul revoluţionării mijloacelor de construcţie a unei anumite direcţii de evoluţie.

Finalizarea propriei munci de creaţie se face cu asamblarea unor elemente realizate în paralel, precum costul, durata, calitatea, numărul de activităţi, complexitatea, faimosul „ *return on investment* " şi capacitatea de "livrare" a produsului ştiinţific. Mijlocul de obţinere a unor efecte de imagine care pot să indice o poveste ţine mai mult de felul cum foloseşti mijoacele de expresie în interpretarea unui sentiment, a unei noţiuni, a unei gândiri, astfel încât să obţii o nouă variantă de scenariu care să exprime realitatea, chiar cu riscul de a păcăli pe oricine.

În afara ştiinţei din spatele asamblării unor elemente realizate în paralel se află cultul virtuţii, susţinerea unor cauze în care crezi, dar în special munca de update a mijloacelor de transmitere a creaţiilor. Rezultatul leadershipului este fundamentat pe dorinţa de a oferi lumii nu doar un nou produs ştiinţific de calitate, ci şi un mesaj plin de putere, în sensul posibilităţii exprimării unei noţiuni, a unui gând.

Leadership: Înţelegi deosebirea dintre opţiunile "reply" şi "forward" din spatele unei imagini care are putere de convingere prin redarea unui sentiment de continuitate cu un exterior revelator?

Deosebirea dintre opţiunile “ *reply* ” şi “ *forward* ” constă tocmai în această finalizare a muncii, care nu are alt scop şi sens decât acela de a lăsa ceva în urmă şi de a trece într-o etapă superioară de evoluţie, prin conștientizarea importanței dobândirii unui statut superior datorat aprofundării cunoaşterii.

În leadership, opţiunea “ *reply* ” se referă la răspunsul cu instrucţiuni multiple pe care îl transmiţi participanţilor la progres prin intermediul ştiinţei pe care o cultivi şi o reprezinţi. Acest răspuns înglobează anumite variabile observate sau descoperite pe parcurs, de tip formal, care determină o anumită concepţie despre construcţia ştiinţei, ce poate influenţa calitatea produsului finit.

În timp ce opţiunea “ *forward* ”, suportată doar la nivel înalt de leadership, se referă la direcţia pe care o iau descoperirile tale, măsurate în termeni de obţinere a unor efecte superioare în ceea ce priveşte calitatea profesională şi recunoaşterea dobândită în urma evoluţiei ştiinţei tale.

Această opţiune, ca indicator de caracterizare a relaţiei dintre activităţile gândirii, ideile cheie şi eventualele ei erori, după concretizarea căutărilor de “sens” şi “cunoaştere”, are avantajul de a transmite o mai mare încredere în viitor prin mesajul plin de forţă: “ *omul să se reconecteze în mod autentic la ceea ce caută şi la ceea ce are însemnătate pentru evoluţia sa* .”

O imagine poate avea putere de convingere prin redarea unui sentiment de continuitate cu un exterior revelator dacă elementele care o formează satisfac relaţia "realitate = poveste" din care izvorăşte un nou concept de producţie artistică.

Creaţia maestrului Eisenstein orientează spre un drum particular şi individual în găsirea unor mijloace de expresie adecvate care să fie înţelese de toţi oamenii, pentru ca răspunsul la cerinţele lor de performanţă să fie educativ şi mobilizant.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Creaţia mentală a unui spirit nemărginit

On Decembrie 04, 2020

Încearcă să-ţi cultivi virtuţile artistice în simplitatea sufletului de mare puritate şi lirism, raportându-te la forma de exteriorizare a unui conţinut spiritual profund.

Am avut timp să asimilez cunoaşterea cea mai aleasă, acceptând din mers surplusul de intensitate aproape ireală a sentimentului de spaţialitate a dialogului cu Dumnezeu, un univers de lumină, culori pastelate, geometrii absolute. Şi am intuit că această cunoaştere era hotărâtă să nu se simtă îndatorată faţă de mine pentru faptul că am deprins arta de a transforma orice creaţie în opere de artă unice şi exclusive.

Încă o dată, m-am simţit prins între structura sufletească ultrasensibilă a eului empiric şi adevărul care domină intelectul altui nivel de realitate, afiliat cu altă origine a timpului. Poate că eram prizonierul unei lumi mult prea mici pentru a-mi împlini toate idealurile, prizonierul unei lumi pe dos. Pentru întreaga lume începeam să cred că nu mai exist decât ca un fel de trecere cu vederea peste cele ce se întâmplau zilnic, peste cele ce vor veni şi peste cele ce se petreceau în misterul lăuntric al fiecărei făpturi.

Marea cunoaştere reclamă cu prisosinţă meritul artistului de a eterniza, într-un mod sui generis, ceea ce este efemer.

Cu mirare, cu un fel de mândrie ascunsă, cu un fel de respect adus curiozităţii nobile a artistului care ridică materia la înălţimea spiritului, simţeam că trăiesc prin excelenţă într-un alt timp aceeaşi inexplicabilă poveste iconică, acelaşi defect de imagine "reparat" iar şi iar, ca şi când cineva mi-ar fi permis să adaug o picătură de rouă sub cerul limpede al unei amintiri din altă lume. Mai caut şi acum o explicaţie a acestui fenomen.

Leadership: Poţi să găseşti un mod puternic de a-ţi exprima sentimentele pentru tot ceea ce experimentezi în câmpul Creaţiei, râvnind la o simultaneitate a trăirii lumii prin acumulare de alte ipostaze?

Mă gândesc că arta cea mai expresivă este o posibilitate de a mă recunoaşte în imaginile de pe pânză, iar cunoaşterea ce o urmează este mixtul culorilor ce prind viaţă într-un experiment Google Color Picker, de unde şi expunerea unei forme de expresie într-un sigur punct de percepţie a realităţii externe. Or trandafirul din dreapta mea, pe care de atâtea ori l-am simţit ca pe o prezenţă divină, şi neavând alt termen mai bun pentru a simboliza *un profundo misterio* , îmi este martor că am încercat să schimb nuanţa culorilor pe care naratorul le pulverizează peste vorbe, să simt că ceea ce trăiesc reprezintă o normalitate, şi nimic mai mult.

Predominant aici este şi ideea că sufletul vivant al trandafirului îşi transmite virtuţile lirice spre clipele de reverie ale pictorului, spre contemplarea lucrărilor sale, şi le transmite mai departe cu ajutorul pensulei în fiecare interpretare a relaţiei dintre ştiinţă şi religie, bineînţeles cu posibilitatea transcenderii lumii sensibile şi în deprinderea cu gândirea abstractă. Fără să mă preocup de compoziţie, de tuşă, de lumină, ca în pictura clasică, fără să folosesc în vreun fel unitatea eului ca posibilitate de descifrare a unităţii lumii, am recurs la actul de creaţie ca la o iluzie a firescului suprapusă oricărei manifestări de ordin mistic.

Prin urmare, mă simt nevoit să revin spectaculos într-o realitate în care nu există o graniţă între figurativ şi simbolic. În acest sens, două ipostaze mă determină să cred în necesitatea demersului de evaluare a impactului cunoaşterii în domeniul artei: ipostaza de creator şi de

muză, în acelaşi timp, într-un univers suprarealist.

Eu însumi sunt o meditaţie despre vocaţia creatoare, despre împlinirea prin pictură şi literatură, dar totodată sunt o insuflare divină de artă în diversitatea unei lirici cu largi deschideri spre nou.

Leadership: Poţi să intervii asupra conţinutului unei opere de artă, găsindu-i echivalența sensibilă în etapa de dezvoltare a ideii de "Totalitate a Sinelui" ?

Cine ştie să întrebuinţeze virtutea trandafirului, de a crea şi de a recrea universul prin imaginaţie, vrăjind mişcarea pensulei pe un tablou creat de logosul divin, făcând posibilă expresia unei vieţi oglindite în alte vieţi, şi dacă acelaşi om va rosti o invocaţie a planurilor superioare folosind cuvântul misterios "Adherteress" (unitatea eului creator), atunci el va facilita înţelegerea dintre două lumi distincte.

Din acest punct de vedere, ca simbol al unei treceri netede de la o etapă de creaţie la alta, am reuşit să înţeleg că ceea ce se „vede" este doar o picătură într-un infinit al universului.

O altă virtute a trandafirului, aceea de a fi mereu în pas cu realitatea prezentului, trebuie să protejeze dreptul moral al artistului de a divulga orice detalii ale operei sale cu imagini de dincolo de suflet, cu imagini de dincolo de imagini, cu imagini de dincolo de cuvinte, aşa încât procedeul reproducerii unui mesaj de mare profunzime metafizică să se dovedească cât mai sensibil, cât mai de perspectivă şi să se extindă în alte contexte de cultură.

Ideea de totalitate a sinelui este atribuită artistului care ştie să creeze şi să recreeze universul prin imaginaţie, aşa încât partea de conştiinţă care îi permite să întâlnească Creatorul să atingă dimensiunea infinită a fiinţei sale.

Iar aici intervine "Renaşterea", sau forma de exteriorizare a unui conţinut spiritual profund, care se poate realiza prin intermediul unui exponent al lumii sensibile (trandafirul) menit să facă legătura cu Creatorul printr-o operă de artă hărăzită a servi ca model de perfecţiune, sau ca temei al înnoirii omului.

Creaţia mentală a unui spirit nemărginit se conformează înnoirii legăturii dintre om şi natură, dintre emoții, imaginație şi genialitate. Numai printr-o operă de artă exemplară, concepută cu putere și realizată cu mare talent, își exprimă Creatorul emoțiile, sentimentele, experiențele, cunoscându-se pe sine în tot ce are bun sau rău, frumos său urât, valoros sau non-valoros.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatia-mentala-a-unui-spirit-nemarginit.html

Creaţia omului în complexitatea lui

On Mai 14, 2014

Orientează-ţi gândirea spre obiective de dezvoltare superioare, îndepărtându-te de acea uniformitate în gândire care îţi limitează statutul de vizionar.

Ceva necunoscut se mişca silenţios în umbră, ca un curent care circulă când într-un sens, când în altul. A cărui intensitate creştea, descreştea, producând nişte efecte vizibile. Apoi îşi schimba sensul, creştea şi descreştea din nou, pentru ca mai departe ciclul să se repete o bună bucată de timp. Era sufletul unui om prins între existenţă şi inexistenţă, o unificare între subiectivitate şi obiectivitate care îmi depăşea înţelegerea, prejudiciindu-mi grav statusul.

Această vedenie surprinzătoare să fi fost doar un singur lucru, efectul de repartizare neuniformă a unui curent ce străbătea masivul conductor, izolat în spaţiul închis: conştiinţa? Martorul acesta incomod din mine părea să mă atenţioneze asupra unui fapt ilogic, lipsit de temeiuri obişnuite, dezvăluind ceva din lumea mistică a fantasticului, exercitând un sens de mare subtilitate.

Eu însumi eram creaţia acestei apariţii inedite, a fiinţei totale, însufleţite de viul grai al exprimării în imagini. Obscura origine a binelui şi a răului, a inefabilului şi a profunzimii care se fereşte să fie confundată cu interioritatea. Un pic mai mult decât sfârşitul unui ciclu de interacţiuni cu neobişnuitul pe care îl trăiam prin cunoaşterea obişnuitului. O mândrie exagerată care dacă nu-şi găsea o exprimare în realitate, răbufnea în latura imaginară.

Reprezentarea acesta ireală şi reală în acelaşi timp, era adusă în apropierea conştiinţei de către inconştient, stabilind şi provocând un soi de fascinaţie halucinantă care justifica viziunea unei înalte revelaţii - aparţinând în exclusivitate acelei părţi din mine care admitea posibilitatea pătrunderii şi înţelegerii complexităţii mele.

Leadership: Îţi asiguri utilitatea gândirii revelatoare în folosul dezvoltării propriei identităţi desprinsă parcă dintr-un scenariu al cărui regizor experimentează subiectiv o realitate care se poate împotmoli oricând în propriile ei limite?

Utilitatea gândirii revelatoare pusă în folosul dezvoltării propriei identităţi se poate manifesta în funcţie de modalitatea în care realitatea se determină ca o împărtăşire a unei creaţii geniale care a evoluat de la factura realistă a exprimării unor teme de inspiraţie spre descifrarea treptată a sensurilor unei parabole misterioase.

Această creaţie poate fi exploatată doar de persoanele autorizate de tine prin pofta de poveste pe care o strecori în sufletul lor.

Cred, fără a se comite o exagerare, luând în calcul evoluţia procesului de reînnoire a angajării tale în modul de construire a realităţii, că dacă nu întrevezi o evadare din normal, dacă nu eşti animat de o ţâşnire din obişnuitul omenesc, atunci nu-ţi vei putea asigura utilitatea gândirii în folosul dezvoltării propriei identităţi. Această gândire este bazată in principal pe revelaţii privind apectele ascunse ale personalităţii tale, pe trăirea propriilor sentimente, pe diverse forme de auto-cunoaştere verificate experimental.

O realitate care se poate împotmoli oricând în propriile ei limite corespunde reprezentării unei lumi din care, când încerci s-o descrii diferit, simţi că nu faci parte din ea.

Poziţia ta în sfera normalului, marcată esenţial de o palidă strălucire intelectuală sau de o forţă îmbătrânită de prelucrare a realului care nu mai poate asigura stimularea activităţii de creaţie, rupe acea ingeniozitate care îţi dă posibilitatea să te integrezi într-o lume mai vastă şi mai avansată de explorat.

E lumea propriului Sine care-şi adună apele, urcând spre noi izvoare, a unui sine care se experimentează subiectiv pe el însuși. Puterea mentalului de a intra în jocul unei noi forme de exprimare a ceea ce trăieşti cu atâta intensitate, prin care îţi îmbunătăţeşti capacitatea de inovare în sfera ştiinţei, în încercarea de a avea acces la noi adevăruri fundamentale despre viaţă.

Un vizionar este un om care îşi creează realitatea luând în considerare factorul "concluzie" al unei reflecţii asupra propriei vieţi, misiuni şi deveniri, într-un context de istorisire mai larg şi mai interesant care anunţă un nou mod de a vedea lumea.

Leadership: Laşi loc neobişnuitului să se strecoare şi să se instaleze în perimetrul propriei interiorităţi, considerând viziunea unei înalte revelaţii drept un mod de a fi al lumii din afară?

Leadershipul nu ar trebui să lase loc obişnuitului să se strecoare şi să se instaleze în perimetrul propriei interiorităţi, înghițind cu indiferenţă paşii transformării tale spre un statut superior, concordant cu nivelul de aspiraţii. Tot mai pregnant, leadershipul devine manifestarea unei forţe de pătrundere a complexităţii omului, care determină sfârşitul unui ciclu de interacţiuni cu neobişnuitul trăit prin cunoaşterea obişnuitului. În viitor, leadershipul va transpune în realitate amestecul dintre trecut şi prezent, dintre banal şi inedit.

Neobişnuitul poate fi considerat o plăsmuire a minţii care are toate şansele să devină realitate, iar când el se instalează în perimetrul propriei interiorităţi înseamnă că tu însuţi devii parte dintr-o poveste care este fascinantă de la un capăt la altul. Omul nou trebuie să fie "încărcat" cu acea valoare de sine care se pliază cel mai bine unei realităţi mai complexe, alcătuite din variante palpitante ale obişnuitului şi neobişnuitului ce pot sprijini trecerea sa spre un nivel superior de conştiinţă. Şi ulterior, spre un nivel de superior de inovaţie în ştiinţă.

După cum bine preciza cineva pe o pagină web, " *Omul mileniului III trebuie să aibă cunoştinţele necesare care să îi asigure acea mobilitate, supleţe în gândire, ingeniozitate, care conduc în ultimă instanţă la crearea valorilor incontestabile, durabile în orice domeniu de activitate.* "

Viziunea unei înalte revelaţii poate fi văzută drept un mod de a fi al lumii din afară atunci când realitatea pe care ţi-ai imaginat-o devine o copie a unei imagini care e capabilă să emoţioneze prin puterea ei de atracţie şi să motiveze către acţiune.

Creaţia omului în complexitatea lui vizează capacitatea liderului, supusă unui autocontrol ferm, de a crea ceva inedit, dar susţinut de realităţile obiective. Ceva ce presupune în primul rând o mobilitate a gândirii în sensul adoptării şi aplicării în mod rapid a "necunoscutului", prin muncă intelectuală individuală, în scopul conturării unei identităţi care poate transmite ideea de nou.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatia-omului-in-complexitatea-lui.html

Creatorul de iluzii

On Noiembrie 17, 2009

Sporeşte-ţi puterea de convingere şi de influenţă, fără să cazi în capcana iluziilor pe care le creezi.

Păstrez cu grijă în bibliotecă o carte foarte veche, a cărei învelitoare trainică din fibră de palmier este cusută cu aţă roşie. Ţin foarte mult la ea. Este singura mea legătură cu autorul ei, un om care va rămâne veşnic în inima fiecărei persoane care a fost prezentă la spectacolele sale, în slăbiciunea şi în puterea fiecăreia dintre ele. Nu ştiu prea multe lucruri despre el. Pentru că nu a povestit niciodată nimic despre sine sau despre trecutul său. Şi a descurajat orice tentativă de incursiune în viaţa lui. Nu am reuşit nici măcar să-i aflu numele, puţini cred că îl cunosc, pentru că a dorit şi a ştiut să-şi păstreze secretă toată existenţa.

Prin misterul pe care îl ascunde se deosebeşte de toată lumea, şi cred că asta îl face de neuitat. Dar cu toate acestea eu, singurul care are o amintire de la el, ştiu cum i-ar plăcea să-l numească lumea: „ *Creatorul de iluzii* ".

În sală luminile erau stinse. În stânga şi în dreapta scenei, pe nişte piedestaluri mici, ardeau patru făclii cu o flacără alb-portocalie. Scena părea goală. Tăcerea încă domnea. Apoi, în fundal, a început să se audă încet o muzică stranie. Aproape la comandă, au început să răsune tobele care măreau suspansul. Şi deodată, ca de nicăieri, a apărut EL. O mască, în stil veneţian, foarte frumos lucrată, îi ascundea faţa. Pelerina neagră cu glugă şi costumul lui negru, care întreţineau misterul, îi dădeau însă un aer nobiliar.

A început spectacolul. S-a ridicat încet în aer. Mă fascina modul în care îşi vântura pelerina de la stânga la dreapta, de parcă ea ar fi fost cea care îl ajuta să se ridice de la sol. Totul începuse să mi se pară ireal. Era altfel decât toţi ceilalţi iluzionişti pe care îi văzusem la televizor. Persoana lui mi se părea compusă din două părţi distincte: una vizibilă, cealaltă invizibilă, probabil din cauza întunericului care domnea în sală. Nu-mi puteam da seama dacă jocul lui superb interpretat ascundea într-adevăr magie sau escrocherie. Uneori apărea, alteori dispărea. Dar îşi juca rolul impecabil. Cu siguranţă vedea prin mine şi ceilalţi spectatori, ştia ce gândim şi ştia să se prefacă. Mă simţeam cumva în centrul celei mai extraordinare fantasmagorii ale unui iluzionist original. Transmitea o emoţie şi o stare cu totul deosebită.

Pe tot parcursul spectacolului am fost foarte atent. Speram, probabil la fel ca şi ceilalţi spectatori, să-i descopăr trucurile. Nu-mi ajungeau gesturile şi manevrele pe care le făcea, ci simţeam nevoia să-mi explic, să descopăr ce se ascunde îndărătul lor. Dar n-am reuşit. Toate secretele sale, toate iluziile pe care le-a creat pe parcursul celor două ore de spectacol nu vor fi niciodată ştiute de nimeni. În afară de EL - Creatorul de Iluzii.

Leadership: Blochezi sau deblochezi potenţialul oamenilor de reproducere a unei experienţe care nu iartă nici cele mai mici scăpări?

Noţiunea de "iluzie", încrederea oarbă într-o autoritate cu rol de aplicare a unei ştiinţe avansate, are conţinuturi diferite de la un sistem de gândire la altul. Iată doar câteva din sensurile cele mai uzuale pe care le poate căpăta leadershipul supus unei exigenţe de forma şi fond.

Mai întâi, abandonarea precoce a identităţii reale care separă cele două tipuri de conţinut: unul care deranjează prin caracterul enigmatic şi unul accesibil care impresionează şi atrage. În acest caz spaţiul destinat actului de transmitere a unui mesaj inspiraţional şi mobilizator,

maximizând pasiunea pentru performanţă, este separat printr-o barieră invizibilă de spaţiul de echilibru care dă substanţă demersului de simplificare a procesului de înţelegere şi exploatare a "misterelor" - adică a gândirii superioare care se articulează pe o realitate greu de justificat, pe axa unei ştiinţe foarte sofisticate.

Apoi, decalajul între potenţialul oamenilor de reproducere a unei experienţe care nu iartă nici cele mai mici scăpări şi rezultatele pe care ei le pot genera în urma impactului cu o explozie de asociaţii, comparaţii, echivalenţe, analogii, aprecieri de valoare, pozitive sau negative, necesare oglindirii critice care precedă etapa de evoluţie.

Leadership: Stabileşti un mod de relaţionare original, dar care nu funcţionează în virtutea unei imagini de sine coerente?

Când vine vorba de iluzie, ne gândim la părăsirea zonei de confort şi intrarea într-o zonă supranaturală, fără o simplă analiză a modului în care sunt alocate resursele limitate de realizare a unei unităţi particulare de "produs", de a cărui valoare oamenii să se poată folosi cu prisosinţă. Să amintim că leadershipul este un produs al ştiinţei, al eticii, al culturii şi al practicii.

Tipul de orientare al indivizilor obişnuiţi, în funcţie de calitatea produsului oferit de lider, după începerea şi după terminarea spectacolului numit *"Eu sunt ceea nu sunt"* sau *"Eu ştiu ceea ce voi nu cunoaşteţi"* , apare ca o formă de eşec profesional, conducând, încet dar sigur, la anxietate. Un fel de trădare, o anulare a principiilor reciprocităţii.

Practic, oamenii de rând, spectatorii, sunt "striviţi" de autoritatea unei entităţi superioare, greu de evaluat. Ei vor interioriza fără comentarii un mod de relaţionare original, dar care nu funcţionează în virtutea imaginii de succes a propriei lor persoane. Ei vor accepta cu convingere "fatalitatea" insuccesului şi-l vor reproduce aiurea în situaţii în care se cere conştientizarea nevoilor celorlalţi.

Leadership: Minunea creaţiei pe care o trăiesc oamenii din jurul tău îşi găseşte expresia cea mai pregnantă în forma pe care o stabileşte revelaţia unui fals profund al lumii tale?

Marele secret al unui iluzionist este că ştie să abată atenţia publicului, după ce în prealabil a stabilit o legătură cu el. La fel cum unii poeţi moderni reuşesc să prindă zece sensuri cu un singur simbol, el reuşeşte să redirecţioneze atenţia publicului cu o singură mişcare. Am ajuns să înţeleg de ce într-un spectacol de iluzionism reuşit totul se desfăşoară cum trebuie. Pentru că iluzionistul este un perfecţionist. Nimic n-ar ieşi perfect dacă el nu s-ar strădui să facă totul perfect. Nu este uşor să treci de la o tehnică la alta. Nu-i uşor să-i azvârli pe spectatori dintr-o lume concretă, obiectivă, într-una a iluziilor.

Iluzionismul implică un număr foarte mare de materiale, lucru în echipă şi un efort imens. Tot ce poate fi cuprins şi detectat prin simţurile omului, trebuie modificat în aşa fel încât să nu poată fi perceput.

Totul trebuie să pară real într-un astfel de spectacol. Totul trebuie să fie convingător. Trebuie să fie clar. Atât de clar încât misterul să fie şi mai mare. Chiar dacă spectatorii încearcă să găsească o explicaţie plauzibilă, ea nu trebuie găsită. A observa nu este o chestiune de opţiune. Publicul nu trebuie să perceapă realitatea, ci ceva care nu există. Realitatea este completată de diverse sunete, mirosuri, sentimente sau chiar elemente fizice, pentru ca iluzionistul să poată să abată atenţia şi percepţiile publicului. Nu este vorba de a face trucuri, ci de a duce audienţa în altă parte, ca să suspenzi ceea ce crede.

Imaginea de sine este modul cum te vezi într-o realitate absolută și imuabilă, inaccesibilă cunoașterii raţionale, în care tot ceea ce emani şi emiţi ţi se întoarce înapoi.

Leadership: Poţi pretinde să te dezvolţi ca "artist al scenei" fără să îndrăzneşti o comparaţie cu ceea ce încă mai ai de învăţat de la ceea ce funcţionează, decât de la ceea ce eşuează?

Iluzioniştii sunt si ei oameni. Au temeri, au pasiuni, dorinţe şi idealuri. Dar şi-au dezvoltat anumite cunoştinţe şi abilităţi pe care oamenii de rând nu le posedă.

Liderii, la fel ca iluzioniştii, şi-au dezvoltat anumite cunoştinţe şi abilităţi pe care puţini le au. Şi ştiu foarte bine să se folosească de ele pentru a-şi asigura ascensiunea şi pentru a-şi impune supremaţia. Însă greşeala cea mai mare pe care o poate face un lider este ca, după ce le redirecţionează atenţia oamenilor impunându-le propria lui realitate, să-i duca într-o direcţie eronată.

Nu-i nimic rău în a te juca de-a iluzionistul, în a intra în mintea oamenilor şi a le capta atenţia, ci dimpotrivă, este indicat să le stârneşti mereu interesul. Însă oamenii nu pot fi hrăniţi cu "iluzii deşarte". Acesta este cel mai important lucru de care trebuie să ţină cont un bun lider.

Un lider chiar dacă este înzestrat cu un rar talent de iluzionist, nu poate abuza de poziţia lui ca să facă trucuri. Leadershipul, chiar dacă presupune influenţarea oamenilor, nu este un spectacol de iluzionism în care trebuie să întreţii iluzia fantasticului. Un lider foarte bun nu îşi poate permite să se joace de-a *"hocus pocus"* când vine vorba de soarta oamenilor. Şi nu se poate baza pe iluzii optice create de dibăcia şi de rapiditatea gesturilor sale, de agerimea mâinilor sale.

Creatorul de iluzii este artistul care prin întreaga sa imaginaţie şi dexteritate se consacră acelor lucruri pe care viaţa i le toarnă în suflet. Nu este omul care păstrează tainele activităţii sale doar pentru succesul personal din motive de egoism, ci este omul care face din adevărurile ascunse un joc unic, un act de control, o chestiune impredictibilă şi puternic emoţională din care se poate extrage o nouă perspectivă de abordare a artei şi o nouă perspectivă de afirmare.

Leadershipul, aşa cum bine preciza cineva, este un proces prin care o persoană stabileşte un scop sau o direcţie pentru una sau mai multe persoane, şi-i determină să acţioneze împreună cu competenţă în vederea realizării lor.

Un lider care nu este capabil să distingă realitatea de iluzie îşi va pierde în timp credibilitatea. Iar dacă „spectacolul" pe care îl realizează nu iese în conformitate cu aşteptările oamenilor, cariera lui s-ar putea să se transforme într-un adevărat fiasco.

Concluzie: Un lider trebuie să pornească de la elementele obiective existente, să conceapă strategii şi modalităţi de abordare concrete, realizabile, căci numai astfel va atrage susţinători. Însă dacă cei pe care îi cooptează vor descoperi că nu deţine decât un băţ ordinar numit „ *baghetă magică* ", aşa zisul lider foarte curând va eşua lamentabil, părăsit fiind de toţi. Iar el, dezamăgit, se va simţi ca un pai plutind pe ape mari.

Sporeşte-ţi puterea de convingere şi de influenţă, fără să cazi în capcana iluziilor pe care le creezi.

Creatorul lumilor paralele

On Octombrie 13, 2020

Este suficient să parcurgi o poveste cu viaţă, despre viaţă, ca să găseşti o infinită plăcere în actul de a trăi sublim o altă viaţă.

Mi-am găsit dublura spirituală într-un simbol asociat cu perfecţiunea, ştiind că ceea ce se vede cu ochiul liber este imaginea unei evadări într-o altă lume, privită şi simţită mai intens la nivel intertextual, ca Unitate Imuabilă. Trandafirul, căci el este asociat cel mai bine artei de a transfigura şi spiritualiza creaţia în integralitatea sa, mi-a spus la un moment dat: *"Eu vin din nişte timpuri în care nu era nevoie de stilou pentru a deprinde o înţelegere mai limpede a unei întregii acţiuni, ci doar de o pensulă croită din reflexul primar al esenţei unice."*

Bineînţeles, virtutea de a fi mai aproape de starea pură a Creatorului nu trebuie să lipsească din uniunea expresiei artistice cu modalitatea de organizare a compoziţiei plastice. Roşu + galben = Oranj. Iar stiloul cu care scriu aceste cuvinte, la fel ca şi pensula cu care pictez realitatea lumii mele, sunt doar instrumente situate în acelaşi plan, al construcţiei artistice. Distanţa de la unul la celălalt se poate măsura cu ajutorul unui cuvânt care denotă calitatea pensulei de a întinde culoarea pe un plan superior în raport cu descriptivul.

Dacă vrem să găsim acest cuvânt şi să-l transpunem într-o construcţie artistică, trebuie mai întâi să folosim stiloul şi pensula în acelaşi scop: de a măsura lungimea şi lăţimea florii de trandafir, pusă într-un cerc unificator a cărui circumferinţă este pretutindeni şi al cărui centru e nicăieri. Eu am găsit acest cuvânt viu, autonom, însufleţitor, numindu-l *Axisturenthis* , tradus prin "viaţa de dincolo de oglinda acestei lumi", şi i-am adăugat o constatare: orice modificare i-aş aduce în timp, el va putea fi corelat mereu cu starea dublă a unei persoane, de a trăi şi de a fi una cu Creatorul Ordinii Universale.

Leadership: O raportare adecvată la integralitatea creaţiei pe care o traversezi spiritual te face să recunoşti imaginea "Omului Nou" din punct de vedere a corespondenţei dintre expresivitate şi abstractizare?

Cred că mă cunosc destul de bine, iar trandafirul îmi confirmă nivelul cunoaşterii atunci când îşi apleacă tulpina în faţa mea, cu referire la faptul că oricum mi-aş exprima sentimentele în cuvinte, ele vor reprezenta o manifestare a planului divin. Eu sunt un artist pentru că acel singur cuvânt care mă defineşte total, prin stil şi prin bun gust, prin starea de emoţie pe care o creez, se desprinde din "arta din spatele artei", şi numai culoarea pensulei poate să egaleze lizibilitatea conţinutului pe care îl transmit şi îl împletesc cu *Reflexul Primar al Esenţei Unice.*

Aşadar, creaţia unui artist este cuvântul scris cu un stilou de la Adam, în formă de alegorie, compus în maniera uimitoare a unei pensule de a aşterne culoarea pe un plan superior în raport cu descriptivul, şi de a o evidenţia în plan spiritual prin declanşarea pulsiunii lăuntrice şi captarea ei în formă artistică.

În privinţa aceasta, lăuntricul este legitim într-o creaţie artistică numai dacă pivotează în jurul unui plan superior de existenţă a materiei, într-o lume a cuvintelor în a căror structură descriptivă se evidenţiază pensula şi stiloul în raport cu forma lor magică de a genera noi şi noi interpretări ale relației omului cu natura.

Aceleaşi două pensule fac ca scrisul artistic să treacă printr-un plan divin, purtând însemnul trandafirului, aflat în imediata vecinătate a corespondenţei dintre arte - cea plastică şi cea literară. Pe această cale, voi încerca să definesc "integralitatea creaţiei" drept o întâlnire a

două voinţe (ştiinţa şi arta), o combinaţie între gândirea liberă şi subtilitatea interpretării generoase, însă neabuzive, a unei imagini care îţi poate modela armonios sufletul.

Actul de manifestare a expresivităţii se exercită într-un cadru de spirit care reuneşte subiectul şi artistul, făcându-i să se integreze în artă şi în "Imaginea Creată", asemenea legăturii dintre un personaj al lumii narate şi un personaj al trăirilor subiective.

Prin urmare, expresivitatea este exprimarea unei poziţii subiective faţă de anumite entităţi vizual-plastice, în timp ce abstractizarea, legată indisolubil de limbaj, este o simplificare a realităţii complexe prin modelarea simbolurilor şi semnificaţiilor aferente acestora.

În mod cu totul şi cu totul firesc, proprietatea fundamentală de amplasare a doua pensule în imaginea pe care o dă pictorul naturii, este de a indica stiloului planul relaţiei dintre două personaje: un personaj al lumii narate şi un personaj al trăirilor subiective eferent experienţei unirii creaţiei cu Dumnezeu. În aceeaşi măsură, exercițiul continuu al scrisului realizat printr-o abordare artistică, legată de dualitatea unei dimensiuni abstracte, mă poartă cu gândul la ce spunea Jorge Luis Borges despre poetul argentinian Evaristo Carriego:

"Pe când Carriego se cufundase în cugetări de mare pregnanţă, demne a fi memorate, s-a petrecut ceva. Orice. Ceva ce nu vom putea să recuperăm, ceva al cărui înţeles îl cunoaştem, dar nu-i cunoaştem forma, ceva cotidian şi obişnuit şi namaisurprins până atunci, care i-a dezvăluit lui Carriego că universul (care ne este dat în întregime în orice clipă, în orice loc, nu numai în operele lui Dumas) era şi el acolo, în acea împrejurare prezentă, în Palermo, 1904.

Un acord sfâşietor de chitară, un şir neregulat de case scunde zărite la fereastră. Intraţi într-o asemenea casa, aici se află zeii, le-a spus Heraclit din Efes celor care l-au găsit încălzindu-se la focul din bucătărie.

Câteodată mă bate gândul că orice viaţă omenească, oricât de încâlcită şi bogată ar fi, constă în realitate dintr-un singur moment; momentul în care omul îşi dă seamă o dată pentru totdeauna cine este."

Ca să înţelegem actul de creaţie în viziunea Iluminismului, trebuie mai întâi să ne recunoaştem drept creatori ai unei lumi în care orice viaţă, împletită de-a lungul altor vieţi, este o corespondenţă între realitate şi reprezentarea actului de a picta o poveste devenită (ulterior) realitate.

Creatorul lumilor paralele ştie că este suficient să parcurgi o poveste cu viaţă, despre viaţă, ca să găseşti o infinită plăcere în actul de a trăi o altă viaţă. Ca să te numeşti Creator, trebuie să-ţi defineşti şi să-ţi desenezi realitatea reflecţiei tale într-o altă lume în care viaţa, asemenea altor vieţi de dincolo de experienţa artei care te înălţă spre absolut, este o metaforă revelatoare care semnifică ideea cunoaşterii metafizice.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatorul-lumilor-paralele.html

Creatorul posedat de ideea capodoperei sale

On Septembrie 20, 2014

Concepe o creaţie care să-şi tragă seva din fluxul primar al ideilor de bază care te călăuzesc, încât să pui stăpânire pe ceea ce te defineşte.

Eisenstein vorbeşte – deocamdată în generalităţi – despre bucuria de a avea la îndemână un scenariu foarte bun, îl cucereşte simplitatea lui şi declară că filmul său va fi unul despre copii şi adulţi, pentru adulţi şi copii. Cel ce cunoaşte însă antecedentele nu se poate lăsa amăgit de linearitatea acestui start.

Filmele sale, devenind construcţii complicate, cunosc totdeauna în desfăşurarea lor o arborescenţă crescută violent, dar organic din substanţa ideii iniţiale. Este parcă erupţia vegetală din Mexicul tropical, multitudinea luxuriantă a ideilor inundând întreaga arie a creaţiei, trăgându-se seva din fluxul primar al ideii de bază. Există totdeauna în creaţia lui Eisenstein această violenţă explozivă a inspiraţiei, care pune stăpânire pe tot, se amplifică în cascade, un gând cheamă alte zeci, într-o reacţie în lanţ aparent nestăvilită şi parcă universală, care însă se ordonează cu rigoare pe liniile directoare ale unei concepţii matematic precise ale unor preocupări perene şi riguros urmărite.

Cu atât mai ciudat fenomenul, dacă ştim – şi o ştim ! - că acest creator, posedat parcă exclusiv de ideea filmului, are totdeauna puterea – şi nevoia – să urmărească paralel şi alte idei, diferite: abstracţiuni teoretice sau pur şi simplu alte proiecte de film. *

Leadership: Te serveşti de liniaritatea unui start care se concentrează mai mult pe încercarea de a dezvolta aşa numita „autonomie profesională"?

Dacă încerci să îţi croieşti drum pe lângă concepţia ireproşabilă, conform căreia leadershipul posedă un anume fel de unitate, bazată nu doar pe cunoaştere, ci şi pe responsabilitatea de a fi tu însuţi în tot ce faci şi gândeşti, în orice moment al procesului de ascensiune, te vei lovi de o serie de întrebări şi temeri. Căci întotdeauna decizia de a construi o capodoperă de artă, pusă în slujba progresului, implică o anumită violenţă explozivă a inspiraţiei, care pune stăpânire pe tot ceea ce încerci să scoţi în evidenţă.

Şi tocmai datorită acestui aspect, verificat deseori în practică, putem vorbi despre leadership ca despre o nevoie de a modela arta prin încadrarea experimentală a ceea ce săvârşeşti, într-o nouă formă de percepere a ceea ce vrei să oferi. Dar mai ales a ceea este relevant în aplicarea gândirii. Ne distanţăm un pic de această ipoteză şi presupunem că arta este un fel de „restaurare" a omului, venind în întâmpinarea unei viziuni aparte, care arată devotamentul pentru ceea ce îl defineşte, punând stăpânire pe ceea ce pare iniţial explozie de bucurie şi viaţă.

Startul pe care îl dai în dezvoltarea leadershipului este asigurat de bucuria de a avea la îndemână un mod mai simplu şi mai consecvent de a construi noi repere de stil şi performanţă. Simplitatea este o adevărată explozie de bucurie. Dar acest start nu poate fi activat înainte de îndeplinirea condiţiei de bază: apărarea autonomiei profesionale împotriva mediocrităţii (pe care o poţi învinge doar cu valoarea incontestabilă a unei gândiri ştiinţifice).

Ideea care dă orientarea creaţiei este o emanaţie a inspiraţiei ce se manifestă sub forma impulsului care străbate distanţa de la abstracţiunile teoretice până la formele artistice de manifestare a simţămintelor de uimire faţă de tot ce-ai realizat.

Liderul este un creator, posedat parcă exclusiv de ideea creaţiei sale, având totdeauna puterea şi nevoia să urmărească paralel şi alte idei, diferite: abstracţiuni teoretice sau pur şi simplu alte proiecte de cercetare. Dacă lucrurile stau aşa, atunci se pune întrebarea: îl ajută arta să recepteze şi să înţeleagă modelele mai cuprinzătoare de adaptare profesională la noi cerinţe de transformare personală?

În general cred că da, dar nu în felul în care îl presupune actul creaţiei şi valorizarea personală. Există totdeauna în acest act o violenţă explozivă a inspiraţiei, care pune stăpânire pe tot, inclusiv pe ceea ce numim „artă". În acest caz leadershipul devine o construcţie complicată, cunoscând totdeauna o anumită variaţie în configurarea structurii sale.

Leadershipul se axează pe încercarea de a-ţi dezvolta o gândire care depăşeşte limitele gândirii tradiţionale, prin actul creaţiei, prin forţa creaţiei ştiinţifice dusă până la obţinerea unui rezultat definitoriu pentru ceea ce devii.

Nevoia de a urmări paralel şi alte idei decât cele proprii denotă deschiderea către cunoaştere, o anumită o sofisticare a gusturilor pentru nou, o binevenită sete de expresie, o anumită doză de interes faţă de ceea ce gândesc ceilalţi. Nu poţi să amesteci două înţelesuri diferite fără să obţii un al treilea înţeles mult mai apropiat de inventarea unei arte a interpretării şi transformării.

Autonomia profesională este dată de însăşi puterea creaţiei de a exista şi de a produce efecte pe liniile directoare ale unei concepţii matematic precise ale unor preocupări perene şi riguros urmărite, precum cele artistice, ideatice, culturale.

Ceea ce te defineşte este viziunea unei creaţii bogate şi fundamentate în raport cu durata, acţiunile şi rezultatele proiectului tău de inovare?

Creatorul posedat de ideea capodoperei sale este liderul care pune în plan profesional ceva cu totul personal, având puterea de a se depăşi pe el însuşi, multiplicându-şi în mod creator sferele de cunoaştere.

Dacă vrei ca leadershipul să capete o valoare şi un înţeles mai extins, dacă vrei să pui stăpânire pe ceea ce te defineşte, atunci concepe o creaţie care să-şi tragă seva din fluxul primar al ideilor de bază care te călăuzesc. Aceste idei reprezintă saltul de la etapa extensivă la cea intensivă care impune schimbarea modelului de gândire şi a modului în care îţi exprimi viziunea.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Credeţi că vă iubesc şi că puteţi avea încredere în mine?

On Februarie 20, 2009

Ceea ce face ca o afecțiune să fie sinceră și durabilă, privită ca o legătură între visător şi făcător, depinde de un pact nescris prin care îţi împărtăşeşti frumusețea, durerea, bucuria și tristețea.

Venisem la Paris înaintea dumneavoastră, hotărâtă de astă dată să vă văd, să vă apropii şi să verific efectul pe care l-ar putea avea asupra dumneavoastră, această asemănare care ştiam că există între mine şi femeia pe care o pierduserăţi.

– Ah ! ştiaţi şi lucrurile astea, doamnă, zise contele.

– Am crezut la început că am reuşit, continuă Olympia. Cel puţin mă făcuseţi să cred că reînviasem, în dumneavoastră, amintirea bietei moarte. Vă reîntorceam spre prima iubire, ca să vă reîntineresc sufletul, ca să-l purific şi pentru a face să iasă din el toate aceste frivole şi mărunte galanterii care uzurpaseră atâta vreme locul sentimentelor sincere şi profunde. Redeveneaţi, puţin câte puţin, omul pe care-l dorisem, acela care fuseserăţi, poate, înaintea existenţei frenetice şi uşuratice de la Viena.

Dar, în clipa când credeam că mi-am realizat visul, viaţa Vienei a revenit brusc să vă acapareze prin persoana acestei prinţese al cărei amant aţi fost. Oh ! în seara când s-a jucat opera "Muta din Portici", când v-am văzut intrând în loja dumneavoastră cu femeia aceea arogantă, depravată, obraznică, am simţit că frivolitatea şi plăcerile stăpânesc pentru totdeauna bărbatul pe care l-au înhăţat odată. Ultimul meu vis se spulberase, şi am procedat la Paris, aşa cum procedasem şi la Viena, în aceleaşi împrejurări: am fugit din nou, domnule, şi, doborâtă de durere, am plecat la Veneţia.

Ei bine!, vă întreb din nou, credeţi că vă iubesc şi că puteţi avea încredere în mine?

Leadership: Poţi să regândeşti actul de a reactiva o amintire care a fost uitată, fără să sugerezi că îţi dorești validare și asigurare din partea interlocutorului?

Peste tot regăsim amintiri, pârghii de inspirație, de la simplele întâmplări, evenimente, la diverse lucruri par a se fi răspândit în mod natural în mintea noastră, îndepărtându-se de realitatea unui prezent care se scurge infinit de lent, unde şoaptele de "rămas bun" sunt atât de încete încât devin inutile. Amintirile îşi schimbă stăpânii la fiecare secundă a durerii, îşi schimbă ceea ce ţi-a bucurat sufletul la un moment dat, cu riscul de a te copleşi mai târziu, atunci când valurile de durere se retrag, cerând o scurtă pauză.

Vântul călduț al amintirilor bate permanent, dar în rafale domoale, la fel de cald și plăcut ca în orice colţ al propriei treceri de la dorinţele raţiunii la cele ale sufletului.

În contextul dat, "reînvierea unei amintiri", mărturia provenită din adâncul sufletului și a conștiinței umane, urmărește scopul autocunoașterii rezultate din introspecţie, sugerând faptul că vorbitorul încearcă cu tot dinadinsul să aducă înapoi în minte sau să reînvie amintirea unei persoane care nu mai este prezentă, probabil cu scopul de a menține o legătură cu ea sau de a-i onora cum se cuvine prezenţa.

Este şi asta o formă de leadership, fiindcă "reînvierea unei amintiri" comunică de fapt nişte

stări de sprit bine definite, nişte atitudini de viaţă relevante, care creează contextul unei transformări de sine autentice. Liderul este un sine în perpetuă dezvoltare, un sine modelat de amintiri de neuitat, care ajunge să se reverse asupra persoanelor din jur, dincolo de ceea de a fost rostit prin împletirea amintirilor și experiențelor sale.

Leadershipul constituie cadrul de acțiune prin care se dezvoltă echilibru între rădăcinile sufletului și rațiune. Este un cadru de acţiune prin care se consolidează un pact nescris între simţire şi viaţa, între credinţă şi faptă, facilitând comunicarea, inspirând încredere și oferind direcție și orientare în cadrul relației dintre cineva care trăiește cu amintiri și cineva care poartă cu sine acea amintire.

Credeţi că vă iubesc şi că puteţi avea încredere în mine? Este o întrebare la care şi dumneavoastră trebuie să răspundeţi, ori de câte ori vă raportaţi la o viaţă care merită să fie retrăită, repovestită, o viaţă în care viitorul şi trecutul îşi schimbă locurile.

În ceea ce priveşte leadershipul, nu trebuie să priveşti treptele urcuşului ca nişte stări care pot fi lăsate în urmă, ci ca nişte stări permanente.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenţei*, Editura Alutus, 1993.

Source: https://neculaifantanaru.com/credeti-ca-va-iubesc-si-ca-puteti-avea-incredere-in-mine.html

Credibilitatea în leadership

On Octombrie 16, 2007

Desăvârşeşte-ţi menirea de lider, modelând materialul brut din care este constituită fiinţa ta.

În ultimele zile, o ştire a făcut înconjurul ţării noastre. A fost scos la iveală faptul că un oficial de rang înalt, mai exact un politician, a fost acuzat de plagiat. Revista "Nature" aprecia că jumătate din lucrarea scrisă de respectivul politician ar fi fost copiată cuvânt cu cuvânt din diferite surse. Între timp, oameni de specialitate care au luat la puricat lucrarea au majorat procentul de plagiat, până la aproximativ 80% din volum.

Respectivul politician a respins categoric acuzaţiile, susţinând că este vorba doar de o greşeală de citare. "Scuzele acestea sunt penibile, ridicole", a afirmat Alexandru Toma Pătraşcu, membru fondator Asociaţia Secular-Umanistă din România (ASUR), absolvent MBA la Open University UK. Este imposibil ca un absolvent de facultate şi un doctorand să nu cunoască regulile de citare, declară specialiştii.

În mod normal, atunci când preiei un paragraf dintr-un autor, pui ghilimele şi nişte note. Notele, fie că sunt în subsolul paginii, fie la finalul lucrării, îţi indică exact autorul, lucrarea, editura şi anul de apariţie, plus pagina la care se găseşte fragmentul respectiv. Ambele metode sunt valabile.

Dacă nu se face acest lucru, înseamnă că ai furat creaţia, proprietatea intelectuală a altcuiva, iar asta este deja infracţiune şi se pedepseşte şi cu închisoarea, de la 3 luni la 5 ani.

Leadership: Reacţia sinelui tău la lume şi la legile implacabile ale finitudinii este controlată de mereu acelaşi orgoliu capricios, acela de a-ţi ascunde neştiinţa?

Eşti un detectiv care încearcă să afle adevărul? Atunci când intenţionezi să-i cunoşti pe oameni, încearcă să-i observi mai bine, ca un detectiv, ca un Columbo care încearcă să afle adevărul şi suspectează totul. Fă tot posibilul să afli cât mai mult despre ei. Căci întotdeauna ceva poate ieşi la lumină, ceva care să le dea de gol ineficienţa în propria lor promovare, ineficienţa propriului lor joc - joc pe care îl fac, la fel ca orice om cu influenţă, dar nerespectând nicio regulă.

Dacă dibuieşti acest joc, lipsit de fair-play, pe care îl fac unii, vei reuşi să înţelegi nu doar de unde vin, dar mai important, încotro se îndreaptă ei. Nu există altceva care să-ţi arate mai bine care este motivaţia oamenilor, ce fel de caracter au, decât leadershipul pe care îl practică – acest frumos joc al oamenilor mari, transformat într-o piesă de schimb, care unora le denaturează caracterul, împingându-i spre falsitate şi ipocrizie, aidoma unei greutăţi care se scufundă tot mai adânc în mare, nelăsând nicio urmă.

Ca să dobândeşti o cunoaştere mai amănunţită şi mai nuanţată a naturii umane, ca să intri în posesia resurselor lor cele mai tăinuite, trebuie să desluşeşti, măcar temporar, mecanismele care condiţionează individualitatea omului. Dar fără să te laşi în voia lor, fără să te cufunzi prea adânc în întunericul lor. Nu trebuie să te pierzi într-atât în ele, încât să fii transformat de ele. La fel ca un detectiv, trebuie să cauţi cât mai multe indicii despre firea omului, şi de cele mai multe ori ele vor ieşi la iveală atunci când şi de unde nu te aştepţi.

1.Cum încerci să dobândeşti o cunoaştere mai amănunţită a omului? Această cunoaştere te

ajută să te cunoşti mai bine şi să înţelegi încotro te îndrepţi?

2.Care este motivaţia ta pentru cunoaşterea naturii umane? Relaţiile dintre tine şi ceilalţi oameni are la baza studiul lor amănunţit?

3.Eşti capabil să-i aduci pe oameni în faza în care să le predai ştafeta?

Leadership: Poţi să-ţi asumi rolul de judecător într-o creştere permanentă a importanţei tale în sfera măreţiei, atunci când "înfrângerea" este singura alternativă care îţi poate oferi o adevărată provocare a minţii?

Leadershipul practicat de oamenii corupţi, deci cărora le lipseşte integritatea şi nu respectă niciun principiu etic, este precum acoperişul unui bloc cu un singur etaj care se prăbuşeşte sub greutatea zăpezii adunate. Această zăpadă nu este o structură, nu poate fi îndepărtată uşor, nu poate fi anulată ca un balon de săpun. Ci se adună tot mai mult, până ce stâlpii de rezistenţă ai acoperişului cedează. Acoperişul unui bloc cu un singur etaj s-a prăbuşit...

Oamenii care practică un asemenea leadership nu pot atinge desăvârşirea, fiindcă structura lor funcţională, virtuţile, emoţiile, calităţile lor, sunt tot mai afectate de firea lor falsă, de modul lor putred de a gândi şi acţiona. Iar odată infectaţi de acest virus, acela al ocolirii sau sfidării oricăror norme, oricăror reguli de bun-simț, ei nu se mai pot reabilita în faţa nimănui.

Căci îşi pierd credibilitatea şi susţinerea, devenind nişte simpli jucători care încearcă permanent să aducă rezultate remarcabile, dar fără succes. Nişte simpli jucători care se poticnesc în faţa zidului ridicat pe propriile lor slăbiciuni, de propriile lor minţi şubrede – un zid care se prăbuşeşte peste ei, negreşit şi cu putere. Nelăsând loc altor eschivări, altor posibilităţi decât înfrângerea.

Mai devreme sau mai târziu, leadershipul defectuos al acestor indivizi îi va distruge total. Cum să construieşti un program pentru dezvoltarea oamenilor, cum să le dirijezi progresul, cum să le dai autoritatea să-şi îndeplinească sarcinile, cum să-i aduci în cele din urmă în faza în care să le predai ştafeta, dacă ţi-ai pierdut credibilitatea? Cum să dezvolţi relaţii personale cu oameni pe care nu poţi să-i înzestrezi cu capacitatea de a se dedica, de a se mobiliza în jurul unor valori şi principii solide, acceptate în unanimitate de toţi oamenii: precum cinstea, onestitatea şi onoarea?

Credibilitatea este asemănătoare unei cărţi pline de taine: până ce ea nu face parte din viaţa ta, nu vei putea să-i simţi povestea, iar aceasta din urmă să prindă suflet.

Credibilitatea în leadership este o condiţie necesară pentru a-ţi putea desfăşura în mod optim activitatea, ca un om care conştientizează că are o vocaţie şi o misiune de îndeplinit, obligat fiind să deplaseze accentul de pe rolul unui simplu transportator de informaţie, pe cel de formator de intelectualism fin, moral, asumat, trecând totul prin filtrul nemilos al creierului genial.

1.Care sunt primii trei factori care ţi-ar putea afecta credibilitatea? Cât de ieftin ţi-ai putea vinde credibilitatea, şi în ce circumstanţe?

2.Ştii cât te costă ca să ajungi un lider? Eşti de-acord cu zicala "succesul vine dintr-o dată"? Dacă da, atunci e foarte probabil ca al tău caracter încă nu este destul de bine definit.

3.Crezi că există succes fără angajare? Angajarea este acea mare calitate a ta, mai presus de toate celelalte, care îţi permite să devii un lider de succes?

Source: https://neculaifantanaru.com/credibilitatea-in-leadership.html

Creierul în care mijeşte o idee

On Septembrie 25, 2014

Profită de şansa care ţi se acordă de a reveni la creaţie, inspirându-le celorlalţi respect faţă de autoritatea ta definitorie.

În locul tuturor proiectelor sale, lui Eisenstein i se încredinţează realizarea unui film la care nici nu se gândise vreodată. Şi pe care nu-l visa. Era un film istoric despre unitatea ruşilor, înflăcăraţi de sentimente patriotice, care sub conducerea cneazului Alexandr Nevski înving în secolul al XIII-lea armatele teutone pornite să le cucerească pământul.

Rostul major politic al unui asemenea film în anul 1937, în preajma războiului deci, este evident. Faptul că i se încredinţează lui Eisenstein dovedeşte preţuirea de care, totuşi, se bucură. Poate nu atât o şansă care i se acordă artistului de a reveni la creaţie, cât luciditatea celor care îl cunoşteau îndeaproape şi care ştiu totuşi că un asemenea scop major poate fi servit cel mai bine – şi poate cu cea mai mare autoritate internaţională – de Serghei Eisenstein.

Dintr-un motiv sau altul i se încredinţează lui filmul istoric cu evidente şi puternice rezonanţe actuale, al cărui erou va declara concluziv, în final: „Duceţi-vă şi spuneţi tuturor, în ţările străine, că Rusia trăieşte. Să poftească la noi fără teamă ca oaspeţi. Dar cine va veni cu sabie, de sabie va pieri. Aceasta este şi va fi deviza Rusiei.” *****

Leadership: Ştiinţa ta este stabilită în funcţie de variaţiile de compoziţie ale creaţiei care introduc prin ele însele noi valori de referinţă?

Când vine vorba de leadership, în posibila lui ascensiune care planează asupra celor implicaţi în domeniu, nu trebuie să ne limităm la noţiunea de informaţie sau comunicare, ori la formele de putere, voinţă şi înţelepciune, care subzistă în om prin dimensiunea lui creativă, morală şi spirituală. Există diferite stiluri de leadership, la fel cum există diferite tipuri de receptare a valorii şi de respingere a kitsch-ului. Şi fiecare stil sau creaţie, dacă nu se anulează prin „ *wrong updates* ”, are o funcţie uşor superioară.

Încercăm încă să ne croim drum în jurul concepţiei particulare conform căreia leadershipul, esenţa unei creaţii răsplătite prin recunoaştere, faimă şi glorie, posedă un anume fel de unitate, datorită căreia putem vorbi despre o conştientizare a valorii profesionale şi a responsabilităţi în generarea unor noi oportunităţi de afirmare. Un fel de intervenţie definitivă, pusă la dispoziţie de profunda şi sincera deschidere interioară în faţa unei viziuni autentice, asupra funcţiei de agent al schimbării şi al încrederii, care se bazează pe edificarea unor noi şi necesare forme de autoritate.

Ne distanţăm pentru moment de această ipoteză, punând accentul pe dimensiunea creaţiei şi preţuirea de care se bucură un deţinător de talente, presupunând că leadershipul este un fel de prag peste care trebuie să treci adunându-ţi toată ştiinţa şi inspiraţia pentru a îndemna la luciditate. Aici ne referim la luciditatea celor care te cunosc îndeaproape şi care ştiu totuşi că un asemenea scop major, de a conferi leadershipului valoare prin creaţie, poate fi servit cel mai bine numai dacă reprezinţi tu însuţi această creaţie.

Valoarea de referinţă a artistului este indicatorul unui efect pozitiv al încredinţării unui proiect sau serviciu pe care o anumită entitate doreşte să-l transmită, considerat indispensabil pentru atingerea unui scop mai înalt. Această valoare de referinţă, având ca substrat tendinţa către unitatea dintre idee şi imagine, dintre forma şi fond, care contribuie la

desăvârşirea oricărei opere de artă, derivă din valoarea pe care o au rezultatele tale anterioare.

Nu poţi să fii evaluat în raport cu o valoare de referinţă dacă nu-ţi ajustezi relevanţa experienţei de creator în funcţie de realismul şi obiectivitatea cu care îţi estimezi sinele.

Oamenii aflaţi în primele rânduri ale inovaţiei în domeniul conducerii, încurajaţi de autoritatea evaluării pozitive a ofertanţilor de prestaţie publică, vor interioriza cu hotărâre aprecierile favorabile asupra eforturilor lor de auto-promovare, acceptând cu convingere forţa succesului pe care îl vor reproduce şi în alte situaţii.

Cu alte cuvinte, ştiinţa ta este stabilită în funcţie de variaţiile de compoziţie ale creaţiei pe care o transmiţi şi o integrezi într-o nouă formulă profitabilă pentru toată lumea: „ *Putem face lucruri mari dacă suntem hotărâţi pentru ele* ”. Creaţia este o căutare care implică efort şi incertitudini, dar ea introduce noi valori de referinţă pentru reformarea leadershipului prin intermediul evaluării conţinutului ei de către „examinatorii” independenţi.

Cum asiguri competenţa necesară aprobării unui proiect pe care îl consideri ambiţios având un grad important de originalitate? Printr-un mesaj concludent, plin de speranţă? Prin efectul unui final subtil dintr-o intrigă unde se simte intervenţia "regizorului"? Prin efectul unei recunoaşteri generale? Prin efectul unui nou angajament? Prin efectul unui eveniment ulterior?

Leadership înseamnă să arăţi lumii toată forţa talentul pe care îl posezi în efectul unui eveniment ulterior.

Creierul în care mijeşte o idee evidenţiază autoritatea, întemeiată exclusiv pe o înaltă conştiinţă, dar şi pe o cunoaştere care poate fi transmisă şi care să poată trece de evaluarea dificilă la care este supusă în mod constant. Evidenţiază totodată acea abilitate dezvoltată în timp, printr-un efort susţinut, de a crea valori recunoscute unanim care, devenind puncte de referinţă pentru garantarea unor mai bune abordări în leadership, sunt adoptate şi transmise mai departe.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Crima ascunsă în sfera eligibilului

On Februarie 13, 2013

Conferă leadershipului tău un conţinut aparte, astfel încât să corespundă unei previziuni clare şi uşor de aplicat.

Creaţia mea se năştea aproape din vid, era plămădită din iluzii şi din erori, doar din nevoia de a da un impuls puternic dezvoltării mele. Era rezultatul unui demers excesiv care însă sfida pe alocuri orice logică, orice raţionament. Fiind susţinută de certitudini resetabile, străbătută de un conţinut greu de accesat de toţi acei *simplicem plebem.*

Semnalul unei exclusivităţi. Necesitatea generării unor noi percepţii, mai nuanţate, asigurarea unei evoluţii şi a resorturilor ei – bine focalizate în vederea prefigurării unui viitor sustenabil. Gânduri. Preferinţe. Fixaţii. Reguli proprii. Proiectate spre revelarea unor adevăruri ascunse, spre propagarea unor realităţi nebănuite şi absolute, spre edificarea unui orizont diferit - în folosul promovării unui alt gen de leadership.

Când încerci să dai viaţa unei idei, din nimic, se poate întâmpla să te agăţi de lucrurile ce sunt cu adevărat importante de-a lungul unei vieţi. Iar această creaţie amplă, acest integrator al autenticității, resortul voinţei mele de redefinire a unei perspective de schimbare accelerată, funcţiona ca un factor care condiţiona desfăşurarea unor fenomene derutante. Fenomene ascunse sub masca normalităţii ce tindeau să corupă şi cele mai nobile conştiinţe, creând pe alocuri un fel de destabilizare.

Nimeni şi nimic nu mă puteau împiedica să promit că această cercetare ştiinţifică, tânăra mea creaţie, va putea schimba lumea.

Leadership: Unde te situezi în raport cu ideea unei creaţii speciale care şi-a făurit cu trudă reputaţia de a fi predispusă la o mulţime de alte variante posibile pe care le poţi atribui numai hazardului?

Un copil se laudă că a fost martor la o crimă. Câteva ore mai târziu, copilul acesta moare. La prima vedere pare a fi doar o coincidenţă stranie, o ironie a sorţii, un caz izolat. Dar la fel de bine, unele minţi ar crede că este vorba de o intervenţie demonică, o conspiraţie a răului. Un ghinion teribil, un joc al hazardului, un fenomen natural? O exagerare, o realitate evidentă care scapă controlului nostru?

Şi mai sunt o mulţime de alte variante posibile pe care le putem atribui incidentului.

"Acum nu mai e aşa de uşor de stabilit ce este adevărat şi ce nu ! " , ar remarca cu regret până şi detectivul Hercule Poirot, frecându-şi mustaţa.

La fel şi întreaga mea creaţie. Ca o săgeată, părea să fie străbătută de la un capăt la celălalt de un amestec de înţeles şi neînţeles - gânduri absurde, dar puteau să fie şi geniale. Punând la grea încercare răbdarea, puterea de înţelegere chiar şi a minţilor cele mai luminate.

Aceste minţi asistau practic la un fenomen de globalizare a unor anumite elemente sensibile de cunoaştere, la o inovaţie de care te puteai îndoi, la un "construct artistic" cu multe semne de întrebare. Foarte puţini îşi puteau da seama de adevărata semnificaţie pe care o reflecta conţinutul creaţiei mele.

Hazardul care te determină să te situezi într-un început continuu de cercetare ştiinţifică, în vederea realizări une creaţii pornind de la zero, este măsura sentimentului de a fi acaparat de surprizele unui eveniment de anvergură.

Căci da, era o "crimă", o ofensă adusă esteticii şi rafinamentului, prin faptul că atribuisem creaţiei mele un sens prea complex şi prea subtil. Îi conferisem o coloratură pură, care se îmbogăţea, se combina alchimic cu structura mea proprie, cu conştiinţa şi valorile pe care le promovam, le susţineam, le puneam în aplicare în acţiunile mele. Exclusiv după capul propriu, liber, dar într-un mod foarte rebel şi destul de condensat.

Nu ştiam unde ajung dacă fac o comparaţie, o analogie, o concordanță cu influenţa exteriorului care mă înconjura cu totul. Totuşi, eram ispitit de misterul a ceea ce se află dincolo de limitele vieții, misterul a ceea ce există dincolo de aparenţele existenţei materiale, dincolo de aparenţele unei normalităţi eterne, faptul de a mă lăsa pierdut şi apoi găsit într-un labirint al elementelor inutile, al oglinzilor deformate, un labirint al rătăcirii din care nu te poţi elibera decât prin imaginaţie.

Da, imaginaţia este un pătrat negru în albul orbitor, singurul mijloc de a umple un gol cu ajutorul simbolurilor şi a sugestiei. Acolo unde nu e nimic se poate adăuga ceva, se poate atribui o interpretare. Şi tot iese ceva din pălăria magicianului. Surprinza unui eveniment de mare anvergură este dată de puterea magicianului de a efectua operaţiuni ieşite din comun, de a reuși să acapareze publicul, să îl rupă puțin de realitate, ca apoi să ofere dovezi certe privind diferitele aspecte ale realităţii.

Ca un condensator conectat la o sursă de curent continuu, orizontul propriei mele cunoaşteri era conectat la borna pozitivă a unei creaţii a cărei rezultantă permitea confirmarea unei previziuni, dintr-o mulţime de alte posibilităţi.

Leadership: Care este natura „crimei" tale vizavi de recunoaşterea unei creaţii începută din nimic şi terminată cu acordul unei puteri pe care nu o are nimeni şi pe care nu o poţi controla decât tu?

Creaţia ta este străbătută de la un capăt la celălalt de un amestec de înţeles şi neînţeles? Este ea un integrator al autenticităţii? Este o finalizare care ridică multe semne de întrebare? Este ea susţinută de certitudini resetabile, străbătută de un conţinut greu de accesat şi digerat?

Natura "crimei" mele în spaţiul creaţiei se referă la încercarea de a a da o semnificaţie unor evenimente neinteligibile, greşeala mea constant în faptul că n-am acordat atenţie mesajului universului care zice că: "nimeni nu are voie să schimbe structura materiei, ordinea prestabilită a lucrurilor, nimeni nu are voie să cuprindă inteligenta materiei." Am încălcat o lege gravă a universului, dar am fost absolvit de orice vină datorită curajului de a-mi măsura forţele cu o entitate superioară, ceea ce m-a făcut şi pe mine divin.

Un leadership perfect apare celor din jur ca o autentică revelaţie - în ordinea imediatului şi a complexităţii, ca unitate ce se distinge de toate celelalte, ca mod de exprimare şi deschidere la nou, ca mod de afirmare a individualităţii tale. Un astfel de "integrator al autenticităţii" devine, în mod firesc, un cod transmisibil - menit să atragă cât mai mulţi susţinători, un test continuu de verificare a funcţionalităţii şi a gradului tău de raportare la cerinţele şi exigenţele lor, ajutându-te să clarifici "reprezentările" esenţei cunoaşterii tale.

Aceste reprezentări ale propriei tale scheme de valori şi convingeri, ample procese de diferenţiere sau de mediere între concept şi percepţie, vin în ajutorul tău pentru a-ţi face mai vizibilă evoluţia creaţiei tale. Spre o fixare perfectă a cunoaşterii tale în "betonul" capacităţii

de înţelegere a susţinătorilor tăi. Prin urmare, este necesară o monitorizare a capacităţii lor de înţelegere, şi în acelaşi timp trebuie să dai un impuls de reglare capacităţii tale de relaţionare, de comunicare, de transmitere a ceea ce putem denumi „cunoştinţe adezive”.

Puterea pe care nu o are nimeni şi pe care nu o poţi controla decât tu este imaginaţia unui răspuns la întrebarea: "eşti capabil să te laşi cuprins de aventura rătăcirii într-un labirint fără sfârşit, unde orice sens este pierdut?"

Crima ascunsă în sfera eligibilului scoate în evidenţă riscul la care îţi expui creaţia în timpul activării şi promovării lui la scară largă, în rândul susţinătorilor tăi - dar şi a publicului larg. Poţi fi oricând tras la răspundere pentru posibilitatea de a fi neînţeles, tot aşa cum Don Quijote a trăit drama de a fi neînţeles, de a fi luat în derâdere.

Ideea “crimei” rezolvă una din problemele pe care esteticienii în materie de leadership le supun adesea atenţiei. Crima de care te poţi face vinovat în tot acest proces de promovare a leadershipului este ”absolutizarea imanenţei”, dacă o pot numi aşa, prin intermediul concepţiilor, adevărurilor, semnificaţiilor, revelaţiilor care, deloc surprinzător în acest malaxor al consumului de cunoaştere şi al competitivităţii, nu-şi poate face lăcaş în mintea şi în sufletul celor din jur.

Săvârşeşti o crimă de natură culturală, ideologică, intelectuală? Este uşor de stabilit ce este adevărat şi ce nu în leadershipul pe care îl promovezi?

Fii întotdeauna receptiv la capacitatea celorlalţi de asimilare a cunoaşterii tale. Luptă pentru promovarea leadershipului tău, dar execută trageri numai cu arme convingătoare, specifice nivelului lor de înţelegere.

Conferă leadershipului tău un conţinut aparte, astfel încât să corespundă unei viziuni clare şi uşor de aplicat.

Source: https://neculaifantanaru.com/crima-ascunsa-in-sfera-eligibilului.html

Cromatica compoziției astrale

On Aprilie 26, 2018

Expune-ţi teoriile despre artă în cadrul proiecţiei vizuale a unui mesaj sau a unei idei, pentru o perioadă de timp suficient de lungă în faţa destinului, cât să poată fi înregistrate în nemurire.

Mi se pare că trăiesc dintr-un reflex al prelungirii contextului de viaţă, într-o iluzie a nemuririi ce se vede neatinsă de adierea care cu m-a îmbrățișat înălţimea unei stări de comuniune cu ceva exterior mie, ceva imaterial care se învârtește în jurul axei unei fenomenologii stranii, dar naturale.

Dintr-o dată, implacabilă, realitatea virtuală își întoarce spatele, se abandonează în eter, criteriul suprem al unei interpretări în oglinda unui timp revolut, pentru a fi contemplată într-o adiere de vânt blând și liniștit, făcându-mă să înțeleg cât se poate de concret că ceea ce consolidez, legând sublim culoarea de emoţie, poate dispărea dintr-o dată la fel ca un artist anonim din altă epocă.

Factorul instinctiv al sentimentului unic şi total care învinge timpul prin multiplele unghiuri în care poate fi cercetat argumentul culorii vibrante şi a opțiunilor nelimitate de asortare în contextul completării unui tablou de mare rafinament, într-o demență a deziluziei numită "Setea de infinit", este o corelație prestabilită dintre raza de lumină aruncată asupra lucrurilor ascunse în trecut şi percepția glorificării modelului istoric al curentelor artistice.

Arta mea are ca rimă simbolul culorii în universalitatea unui creator de mare altitudine, nu în felul în care ea este percepută ca senzaţie vizuală de contemporanii care îi accesează magia, ci mai cu seamă în felul în care sunt înțelese principiile şi importanţa folosirii culorii în generarea efectelor psihologice şi a valorilor de luminozitate reflectate într-o operă fără sfârşit numită istorie, în spiritualitatea unor generaţii care se succed într-o devenire continuă.

Cel mai înalt, mai subtil şi mai reprezentativ rezultat al artei este osteneala de a reconstitui un moment esenţial istoric pornind de la imaginea copleșitoare a ficţiunii devenită realitate.

Leadership: Efortul tău de a reconstitui un anumit trecut se regăsește în arta de a configura un univers ficțional dintr-un plan al realităţii în care contrastul dintre două aspecte opuse defineşte extensia unui nou simţ?

Iar cum realitatea trebuie să fie exprimată în termeni artistici, fără de care trăirile cele mai intense, reduse la starea de visare trecătoare, nu ar putea în nici un chip să se traducă în acţiune, sunt constrâns să adopt o atitudine de maximizare a gratuității și contemplativității artei, precum și a spiritului de autoobservare care domnește, de regulă, în spațiul unei creaţii autentice care orânduieşte o lume proprie.

The Three Ages of Man este una din operele maestrului Tiziano Vecellio care inspiră o măreţie amplă printr-un cod al culorilor vii. L-am întrebat de ce preferă să redea sensibilitatea şi puritatea prin intermediul culorilor deschise, iar Tiziano zâmbind pentru prima oară în viaţa lui mi-a răspuns: "În ciuda dominanţelor reci în care se amalgamează cele mai pure şi mai subtile albastruri cu reflexele verzi, prezenţa roşului şi a nuanţelor gălbui, contopite într-o lumină molcomă, lirică, creează o armonie calmă, de o intensă vitalitate."

Am înţeles atunci că structura cromatică a operei sale viza identificarea lumii construite de

un poet, în comparaţie cu lumea reală. Trecutul vieţii unui artist este prelungirea unei idei în eternitate. Iar contrastul dintre două aspecte opuse - persistenţa şi schimbarea - care facilitează înţelegerea conceptelor şi echilibrul compoziţiei, definesc extensia unui nou simţ numit: drumul destinului.

Leadership: Încerci să dai o definire convenţională rolului emoţionant pe care îl joci în puterea destinului, pentru o perioadă în care compensaţiile muncii tale îndârjite nu ţin pasul cu expansiunea evenimentelor mici din marea istorie?

În ciuda limitărilor pe care mi le-a impus arta vie a prezentului apăsător care nu se poate lepăda de trecutul pe care încă îl idealizez ca pe un fel de standard al bunăstării și liniștii interioare, aproape de tăişul unor întrebări fără răspuns, am reuşit să-mi duc creaţia la nivel de confruntare cu destinul unor eroi uitaţi de mult, chiar dacă lumea lor s-a îndreptat rapid către un apus inevitabil.

O stranie stângăcie a desenului mă reprezintă în orice timp, părând a fi posibil de asociat cu călătoria unui *l'esprit de finesse* într-o realitate virtuală, ca o înfruntare a destinului rupt parcă din filme, cu limitele unei lumi neînţelegătoare, pierzându-mă în îmbrăţişarea unei ţesături grafice mereu supravegheată de revelaţiile unei subiectivităţi pure, cu adevărat eternă şi imuabilă.

Uşor, uşor, mă rătăcesc pe drumul destinului, spre înţelegerea adâncă a unui întreg numit "fuga în alt tărâm" unde să-mi vindec rănile sufletului căpătate în urma bătăliilor prin care am trecut, fără diagnostic sigur, fără supraveghere, fără tratament, în universul tematic al literaturii finlandeze, în care Mika Waltari ar avea un cuvânt greu de spus: "Destinul meu mai are încă multe vieţi de suportat până să împart hrana divină cu zeii".

Aş vrea să vă povestesc mai multe despre bătălia navală de la Lade, fiindcă nici acum nu-mi dau seama cum am scăpat cu viaţă din haosul de nedescris din care se detaşau urletele disperate a celor ce mureau. Puţini îşi mai amintesc istoria ei. Când iscusinţa lui Dionysios s-a prefăcut într-o victorie imposibilă, la fel ca trecerea mea prin bucla timpului, el a exclamat dintr-o bucurie de nedescris: "Dacă aş avea o sută de corăbii ca aceasta şi dacă pe ele ar fi doar bărbaţi din Phocaea, aş putea cuceri toate mările lumii."

Partea de fericire a unui comandant decurge, la fel ca în cazul pictorilor, dintr-o percepţie fină a ridicolului că sfârşitul are întotdeauna un nou început.

Mi-ar fi plăcut să redau doar într-o singură culoare întregul parcurs al bătăliei, dar timpul meu, în numele nu ştiu cărui principiu de artă, îmi scapă din mâini. Semn că încă trăiesc în *illo tempore* , în plina iluzie a eternei reîntoarceri la ceea ce a fost la început, în legătură cu reluarea mersului lumii ca o reîncepere a Creaţiei.

Cromatica compoziției astrale sugerată de mine prin verdele crud al naturii, în contrast cu roşul cărămiziu al ruinelor şi albastrul inimitabil ce bate înspre gri care are darul de a le da războinicilor un aer fantomatic, surprinde starea de sens a unei lumi care îşi schimbă succesiv decorul, de fiecare dată conform stilului şi abordării unui artist care se pune în slujba artei numită subtil: renaștere în nemurire.

Source: https://neculaifantanaru.com/cromatica-compozitiei-astrale.html

Crucea ne va ajuta să triumfăm

On Martie 04, 2009

Foloseşte-ţi priceperea de a valorifica condiţiile concrete de exercitare a unei influenţe decisive asupra lumii, până când povestea despre tine va ajunge la esența unei realităţi care merită să fie reflectată în memoria timpului.

- Au venit aici sperând să ne distrugă. Suntem din nou copleşiţi numeric.

Cortes ridică glasul.

- Dar gândiţi-vă de câte ori nu am fost în aceeaşi situaţie în ultimele luni. Oare pe râul Tabasco nu am luptat împotriva unei forţe la fel de înspăimântătoare? Şi nu am triumfat? Amintiţi-vă de texcalteci şi de tunurile şi cavaleria cu care ne aştepta Narvaez la Cempoallan !

Cortes se opri pentru câteva clipe.

- Am triumfat întotdeauna pentru că nu suntem oameni sau soldaţi obişnuiţi. Acum puteţi spune toţi, cu mândrie, că sunteţi soldaţii lui Cortes. În anii care vor urma, se vor compune balade care vor cânta vitejia noastră. Pentru că nu numai curajul, ci şi iscusinţa voastră în mânuirea armelor vă deosebesc de muritorii de rând. Nu uitaţi că aţi fost aleşi de Dumnezeu Însuşi ca să mărşăluiţi sub steagul Său.

Leadership: Te laşi influenţat de tendinţa de a atribui valoare unui eveniment care nu prezintă certitudine în ceea ce priveşte punerea în aplicare a unui plan, dar care este eficient în transmiterea unui mesaj motivaţional?

Ca să-şi întărească spusele, Cortes ridică stindardul albastru cu alb, care fluturase odată pe catargul corăbiei sale.

- Crucea ne va ajuta să triumfăm ! Şi acum aş vrea să vă mai spun un singur lucru: nu uitaţi că sunteţi avantajaţi atâta timp cât aveţi putere să luptaţi. Aceşti mexicani nu vor să vă omoare, ci să vă ia prizonieri pentru ritualurile lor păgâne şi de aceea sunt mai vulnerabili. După cum ştiţi foarte bine, nu vor lupta ca o armată unită, ci individual. Azi nu veţi avea de-a face cu o armată unită, ci una destrămată. Azi nu veţi avea de-a face cu o bătălie, ci cu o serie de dueluri. Cred că Dumnezeu vă va da tăria să rezistaţi. Înfigeţi săbiile direct la ţintă, nu le învârtiţi orbeşte deasupra capului, ca să nu vă expuneţi bâtelor şi cuţitelor lor.

Cortes se opri, aşteptând ca vorbele lui să-şi facă efectul asupra oştenilor săi.

- În secolele care vor veni, când oamenii vor scrie istoria lumii, noi vom ocupa un capitol glorios ! Se va vorbi despre această zi până la sfârşitul lumii şi veţi fi amintiţi ca nişte eroi. De aceea, domnilor, haideţi să ne pregătim şi să înfruntăm inamicul. Când o să vă dau semnalul, vom ataca şi vom învinge !

Leadership: Eşti pregătit să experimentezi trăirea unui sentiment de apartenenţă la ÎNTREG, integrându-ţi cunoaşterea sinelui într-un context de acţiune nestingherită şi de acceptare a consecinţelor?

Categoria leadershipului căruia i se atribuie povara apropierii de o zonă de conflict poate fi definită ca un soi de însufleţire a unei persoane motivată de obţinerea aprobării din partea altora pentru îndeplinirea unui scop important. Momentul apropierii de o zonă conflictuală, dar cu eventuale beneficii materiale sau spirituale, îl poate determina pe lider să transgreseze (prin conştiinţa de apartenenţă la un eveniment istoric fulminant) toate obstacolele spaţiului şi timpului.

Deci, pentru a întregi fizionomia acestui important fenomen de mare forţă spirituală, prin care liderul îşi asumă sarcina de a scrie o nouă pagină a istoriei, trebuie să privim lucrurile nu numai de foarte de sus şi de foarte departe, ci şi de foarte din adânc.

Oare ce simte Cortes când ştie că istoria va fi scrisă de mâna unui erou care, sub prezenţa materialităţii unui trup omenesc, va deveni nemuritor prin puterea faptelor sale hotărâtoare? Iar ceea ce simte el poate fi pus pe seama unei conştiinţe care mizează sistematic pe individualitate, sau pe Întreg?

Întregul care defineşte leadershipul este suma tuturor forţelor care acţionează la unison pentru îndeplinirea unui scop menit să schimbe destinul lumii.

Cortes simte acea legătură profundă cu fiecare dintre ostenii săi, așa cum a făcut-o Iisus cu ucenicii săi, iar dacă nu poate ignora acea fatalitate a sfârşitului de drum, măcar să parcurgă cu succes drumul până în punctul în care istoria se transformă într-o adevărată legendă.

Aşadar, operând cu însăşi conceptul de "fatalitate", şi încercând să cercetăm evoluţia omului din interior, "din adânc", intuind simţirea pe care el o inspiră şi pe care o are faţă de viaţă, putem să oferim revelaţia genezei interioare a fenomenului originar al expresiei: "identificare într-un context de renunţare la individualism".

De multe ori omul care vrea să săvârşească fapte eroice din pricina unei trăiri puternice ce depășește pragul experienței obișnuite, este un om care îşi ridică propria persoană la rang de ideal, acel ideal de glorie şi măreţie care te îmbăta cu disperare şi inconştienţă. Dar, alteori, omul cuprins de un arzător neastâmpăr de a realiza ceva măreţ, este îndeajuns de bun suport al sentimentelor de identificare cu grupul, afirmându-şi superioritatea (cu o splendidă consecvenţă) faţă de o regulă de bază a victoriei: *"Prima şi cea mai mare victorie este să te învingi pe tine însuţi."*

Esența realităţii care merită să fie reflectată în memoria timpului este următoarea: o faptă care nu impresionează prin măreţia ei, deci care nu are anvergura necesară pentru a implica toate forţele omeneşti, naturale şi divine spre a schimba destinul lumii, nu va putea niciodată să dăinuie ca o oglindă postumă a iniţiatorului ei.

Crucea ne va ajuta să triumfăm dacă suntem îndeajuns de hotărâţi să ducem la bun sfârşit un scop căruia însăşi lumea întreagă şi Dumnezeu îi este datoare să-l accepte ca pe o schimbare a lumii în folosul progresului ei.

* **Notă:** Colin Falconer - Aztec

Source: https://neculaifantanaru.com/crucea-ne-va-ajuta-sa-triumfam.html

Cu asta intrați, cu asta ieșiți

On Noiembrie 04, 2024

Ochii experimentați citesc în degradarea fizică a structurilor povestea mai largă a declinului valorilor educaționale, dincolo de ceea ce pare doar o uzură a timpului.

O rană în zid, o grefă a neputinței, crescută în ani, în cimentul uitării și al neglijenței. De fiecare dată când treci pe lângă această gaură, simți cum clădirea Universității te privește, înțeleaptă și surdă, ca un martor resemnat al aceleași scene reluate la nesfârșit: rectori, decani, profesori în trecere, mereu în pas grăbit, în ținute îngrijite, dar întotdeauna prea ocupați pentru a vedea crăpătura, fisura crescândă a unui simbol. Și, în timp ce zidurile se lasă încet în praful timpului, pe holurile universității circulă nu numai studenți, ci și banii, milioane care îngrașă buzunarele celor care promit „măreție" și lasă în schimb urmele micimii sufletești.

Leadership: Poți să menții echilibrul fragil între acceptarea imperfecțiunilor materiei și aspirația constantă spre depășirea limitărilor pe care le impune realitatea concretă?

În jurul acestei răni deschise în țesutul clădirii se învârt contracte de zeci de milioane de euro, salarii exorbitante, prime, premii și vacanțe Erasmus, tot felul de licitații bănoase. Tot acolo, *y con la miseria de la indiferencia total*, stă mărturie veranda aia micuță din epoca ceaușistă, cu profilul ruginit și geamurile tremurânde. Şi asta doare. Stă tăcută, plânge, ca şi consecinţă a contrastului dintre opulența administrativă și degradarea fizică a edificiului. Timpul continuă să o macine.

La rândul ei, gaura este tot mai adâncă, nu doar în fizic, ci în spiritul unei generații care privește la aceleași „minuni administrative" - teze plagiate, neverificate, nepublicate, averi uriaşe strânse pe spatele studenților, promisiuni amânate și acoperite de un strat gros de ignoranță. Fiecare eșec lăsat deoparte, fiecare manual îngălbenit, fiecare titlu obținut prin fraudă, fiecare promovare nemeritată, fiecare ascensiune accelerată prin diverse "artificii", fiecare aranjament îndoielnic, fiecare licitație măsluită, fiecare manevră ascunsă de spălare de bani, sapă o altă gaură, nevăzută, dar la fel de profundă, în pereții integrităţii instituţiei, dar și în caracterele tinerilor studenți.

Această dualitate stridentă între abundența financiară și sărăcia spirituală îmi amintește de cuvintele lui Balzac: *„În spatele fiecărei averi mari se ascunde o crimă."* Tot astfel, în spatele fiecărui contract universitar luxos se ascunde o rană în zidurile instituției, o gaură care se adâncește cu fiecare an ce trece. Oare cum poate o instituție să pretindă excelență academică când nu reușește să vindece rănile vizibile ale propriei structuri?

Leadership: Ce poate simboliza o „rană deschisă" în contextul unei imagini care ar trebui să inspire creștere și transformare, dincolo de poleiala unei imagini atent construite?

Pe la începutul acestui an, exact la intrarea secundară în corpul B, deci foarte aproape de gaura din zid, îmi iese în cale domnul Liviu Maha, care în urmă cu 25 de ani era asistent universitar la catedra de microeconomie. Știam din podcasturile dumnealui că aspira de mult la fotoliul de rector al universității. Și fix asta am făcut, i-am atras atenția în mod special. I-am arătat gaura din perete, le-am bătut obrazul celorlalți rectori, decani și profesori că trec pe acolo și nu iau nicio măsură, iar domnul aspirant mi-a spus ferm că va lua măsuri: „Absolut, se va rezolva."

Costumul impecabil al aspirantului la funcții înalte contrasta dramatic, încă de pe atunci, cu

starea jalnică a edificiului pe care urma să-l conducă.

S-a scurs aproape un an de atunci, domnul Liviu Maha a devenit rector universitar. Dar ce s-a întâmplat cu gaura din perete? Ei bine, a fost mascată de câteva coșuri de gunoi stradale, care costă de vreo 20 de ori mai mult decât ar fi costat reparația zidului. De râsul-plânsului, nu-i așa? Bătaie de joc în ultimul hal. O ţigănească românească despre care nici nu-mi face plăcere să vorbesc. Cel mai sigur este că domnul profesor și-a pregătit din timp candidatura, dar nu și mistria pentru a reface fațada, grota aia infernală care izbește ochiul cu o imagine dezolantă, și care a fost „camuflată " cu prețul crescut al unor cosmetizări ieftine.

Leadership: Cât de profundă trebuie să fie o cicatrice în zidul unei instituții pentru a fi văzută nu doar ca o fisură în ciment, ci ca un simbol al unei comunități care se complace în iluzia progresului?

Întrebarea rămâne neclintită: Ce fel de moștenire lăsăm? Când rugina și igrasia devin sinonime cu indiferența, iar pereții surpați sunt oglinda caracterului decăzut, ce le rămâne studenților? Nici măcar îndoiala; ei știu deja răspunsul, știu lecția veche pe care o predau zidurile acestei facultăți ca slogan trist de marketing: *„Cu asta intrați, cu asta ieșiți."* Cu un gol. Cu o gaură. Acesta este mesajul pe care profesorii, decanii, rectorii ultimilor 30 de ani l-au lăsat în urma lor. Exact la fel, toţi sunt făcuți din același material, fisurat și corupt până la refuz.

Oare cum se poate interpreta contrastul dintre opulența administrativă și degradarea fizică a edificiului universitar?

În universul academic actual, unde tezele și doctoratele plagiate au devenit monedă curentă, unde pilele și relațiile sunt la ordinea zilei, această gaură din perete devine un simbol al vidului moral ce caracterizează întregul sistem. Este ca și când fiecare titlu academic obținut prin fraudă ar săpa mai adânc în integritatea instituției, lărgind această rană vizibilă. Nu-i așa? Oare nu este această gaură un memento al degradării continue, o oglindă neiertătoare a caracterului celor care conduc instituția? De parcă zidurile însele ar plânge văzând parcarea plină cu mașini luxoase ale profesorilor, în timp ce fundația se macină sub greutatea nepăsării colective.

Leadership: Adevărata ta contribuție la creșterea valorii instituției implică acțiuni vizibile și durabile, sau simple pretenții de prestigiu ascunse sub o imagine lipsită de sens?

Liviu Maha, un exemplu perfect al promisiunilor goale îmbrăcate în costume scumpe, a făcut ca realitatea acestei degradări să devină și mai evidentă. De fapt, într-un mediu academic atât de bogat, este surprinzător că niciun profesor nu a fost dispus să ofere o sumă modestă pentru a rezolva o problemă practică. Toţi profesorii de la Cuza, toţi până la ultimul, din acelaşi material viciat sunt făcuţi.

În ceea ce-l privește pe noul rector al Universității Alexandru Ioan Cuza, care ocupă si funcţia de preşedinte al Societăţii pentru cultură şi literatură română în Bucovina, dați vă rog o căutare pe Google și cu siguranță nu veți găsi niciun blog, nicio carte, niciun articol, nici măcar un singur paragraf scris de acest individ, care de mai bine de 30 de ani aspiră să ajungă cineva. Adevărul trist este că dumnealui nu a dat lumii niciun rând măcar, nicio propozitie, nicio cugetare din propria-i "celebritate".

Iată un om insipid, lipsit de orice conţinut. Gol şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. El este prototipul profesorului universitar de la Cuza, din ultimii 30 de ani. De la dânsul aţi crezut că aveţi ceva de învăţat? Întotdeauna e așa, ca un fel de lege de necontestat: *„Cu cât faci mai puțin pentru cultură, pentru ştiinţă, cu atât pretențiile bănoase și aspirațiile de imagine sunt*

mai mari."

Ca o părere finală, un review concret, aş spune că acest Liviu Maha este un mare repetent la capitolul bun simț, educație și noblețe sufletească.

Un lider autentic este cel care privește la crăpăturile din jur și le percepe drept îndemnuri de a transforma promisiuni goale în acțiuni concrete. Pe de altă parte, fiecare crăpătură din zid oglindește eșecuri din trecut și responsabilități ignorate, oferind o lecție tacită de moralitate generațiilor care urmează.

„Cu asta intrați, cu asta ieșiți" este sloganul pe care zidurile celei mai mari universități din România par să-l șoptească, încât indiferența devine normă, prin faptul că niciun efort real nu este investit în schimbare. Fiecare colț degradat al clădirii simbolizează stagnarea, prin faptul că nimic nu s-a îmbunătățit. Dezinteresul este vizibil peste tot. Semnalele schimbării rămân doar promisiuni. Da, cu asta au intrat în facultate şi cu asta au ieşit studenţii ultimilor 20 de ani, cu un gol, cu o gaură care se tot măreşte. Încă refuzăm să vedem acest adevar.

Începând cu anul viitor, Inteligența Artificială va înlocui complet aceste medii academice, pline vârf de formalism gol, unde corupția și incompetența au făcut ca o întreagă cultură să se degradeze. Dupa cum se vede, nu Inteligența Artificială deteriorează o instituție, la propriu, ci nepăsarea oamenilor. Marele rău în lume este omul, nu robotul. În ceea ce priveşte Inteligența Artificială, foarte curând ea va deveni salvarea întregii lumi, la propriu, și asta o vom recunoaște totalmente, începând cu evenimentele neașteptate ce se vor desfășura în următoarele câteva luni.

Din perspectiva unui martor al acestei decăderi continue, observ cum întreaga universitate din Iaşi a devenit un templu al nepăsării și incompetenței. Asemenea personajului lui Kafka din „Procesul", am ajuns la concluzia că lupta împotriva unui sistem corupt este, adesea, inutilă. Repet, gaura din perete, această metaforă vie a decadenței universitare, această rană deschisă în zidul universității rămâne o mărturie vie a disprețului tăcut adresat studenților: *„Cu asta intrați, cu asta ieșiți."* Cu un gol. Cu o gaură. Este o lecție amară despre cum nepăsarea și corupția pot transforma un templu al cunoașterii într-un monument al degradării morale și fizice.

Tu cum poți defini o universitate care rămâne „măreață" doar în titluri, în timp ce structura ei fizică și spirituală se prăbușește încet, crăpând odată cu încrederea tinerilor?

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-asta-intrati-cu-asta-iesiti.html

Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut?

On Mai 21, 2014

Stabileşte-ţi poziţia de lider în propria viaţă, punând valoare în adevărurile pe care le doreşti ascunse.

Eşafodul este complicele călăului. Devorează. Înghite carne. Bea sânge. Eşafodul este un fel de monstru, făurit de judecător şi de dulgher, un strigoi care pare că trăieşte o viaţă cumplită, alcătuită numai din moartea pe care a dat-o. De aceea, impresia fu cumplită şi adâncă. A doua zi după execuţie, şi multe zile după aceea, episcopul Myriel păru copleşit. Seninătatea aproape nefirească a clipei funebre dispăruse. Umbra justiţiei sociale îl urmărea. El, care de obicei se întorcea de la tot ceea ce săvârşea cu o satisfacţie atât de nemărginită, părea acum că-şi face mustrări.

Uneori vorbea cu sine însuşi, îngăimând cu jumătate de glas monologuri lugubre. Iată unul pe care sora lui l-a auzit şi l-a memorat:

„Nu credeam să fie atât de groaznic. E o greşeală să ne cufundăm atât de adânc în legea divină, încât să nu mai ţinem seama de legile omeneşti. Moartea nu ne-o poate trimite decât Dumnezeu. Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut?"

Cu vremea, aceste impresii slăbiră şi probabil se şterseseră. S-a băgat totuşi de seamă că episcopul se ferea să mai treacă prin piaţa execuţiilor. *

Leadership: În ascensiunea spre un nivel superior de excelenţă te sprijini pe o experienţă realizată în umbra propriilor gânduri puse sub semnul valabilitaţii unei devize pe care o putem ataşa şi aici: "respect pentru conştiinţa eternităţii"?

Dincolo de simplitatea înţelepciunii pe care o practică şi promovează liderul axat pe o viziune obiectivă asupra realităţii, oricât l-am admira ca exemplu de perfecţiune care întruchipează ce are mai bun în construcţia identităţii sale, el ar merita mai multă admiraţie ca gânditor care descifrează treptat lumea, gustând din amărăciunea şi singurătatea morală a vremurilor.

A avea respect pentru conştiinţa eternităţii prin intermediul gândurilor întrupate în cuvinte născătoare de realitate, aşezând fiecare urmare a evenimentelor pe coordonata unui proces spiritual-sufletesc, înseamnă să întreţii sentimentul acela de a nu lăsa lucrurile la voia întâmplării. Înseamnă să îţi umpli cupa afecţiunii faţă de faptele şi trăirile oamenilor cu distincţia dintre ceea ce este trecător şi ceea ce este Etern, între contingent şi Absolut, pe fondul unei profunde conștientizări și acceptări de sine.

Numai un lung dialog cu propriul suflet, un drum călăuzit de flacăra libertăţii de conştiinţă, constituită într-o artă benefică de perpetuare a puteri de a săvârşi binele care se întoarce spre el însuşi, îl transformă pe lider într-un om mai bun.

Mulţi lideri sunt cizelaţi şi menţinuţi de o gândire pozitivă, dar cumva lipsită de simţul responsabilităţii Eului, alimentată numai din observaţii, interpretări şi analize ale evenimentelor la care iau parte. Fără a se sprijini pe nici o experienţă realizată în liniştea interioară, în meditaţie, în umbra propriilor gânduri de îndoială, dincolo de rolurile asumate de-a lungul vieţii.

Măreţia care defineşte un om plin de sfinţenie este romanul unui destin care se împlineşte în stadiul unei relaţii de dependenţă între regret şi tărie, reflectându-se însă ca intersectare dramatică între conştiinţa temporalităţii şi conştiinţa eternităţii.

Aceştia din urmă nu se pot curăţa de rugina ignoranţei de sine. Pentru ei leadershipul rămâne doar un spaţiu de manifestare a ascensiunii pentru zona experimentalului şi inovaţiei, o posibilitate de articulare a formării profesionale, o variantă de realizare a obiectului de activitate. Dar, nepreocupându-se de dubla cale, a simţirii şi acceptării, ei rămân neprotejaţi în faţa conştiinţei lor care vizează aspectul bun sau rău al adevărurilor dure de care se izbesc şi de care nu vor să ţină cont.

Ca să poţi să te împaci cu toate adevărurile dure ale vieţii, de care nu poţi face abstracţie, trebuie în primul rând să-ţi stabileşti poziţia de lider în propria viaţă, monitorizând lupta dintre sine, evenimentele înconjurătoare, idealurile făurite şi rolul asumat. Uneori vei fi nevoit să dai ascultare adevărurilor şi să te întorci de la tot ceea ce săvârşeşti cu o satisfacţie atât de nemărginită, să-ţi renegi responsabilitatea faţă de propriile experienţe, nemaiputându-te bucura de puterea care îţi aparţine de drept.

Leadership: Eşti dispus să eşuezi ca om care îşi iubeşte fiinţa, considerând călăuzirea gândirii şi sentimentelor tale ca un soi de manifestare exterioară a unei divinităţi care şi-a abandonat creaţia?

În această privinţă, pot aminti cuvintele lui John Fuhrman, fondatorului companiei Frame of Mind: “ *Nimic nu ne poate opri din ascensiune, decât dacă lăsăm evenimentele să ne controleze vieţile şi le considerăm barometre în funcţie de care ne apreciem eforturile viitoare. Zâmbiţi când sunteţi în faţa unui noi început – fiindcă sunteţi.* ”

Dacă nu eşti dispus să eşuezi ca om care îşi iubeşte fiinţa, nu vei fi niciodată destul de bine apărat în faţa a ceea ce ştii că este adevărat. A accepta ceea ce ţi se întâmplă în viaţă, ceea ce se petrece în jurul tău, este mai mult decât pur şi simplu a "recunoaşte" sau a "admite". Este o necesitate a reuşitei personale.

Un om care eşuează în a-şi iubi fiinţa este un om care a cunoscut mai mult singurătatea decât liniştea, şi care a ales să se focuseze pe activitatea de suflet, un om care atunci când priveşte în urmă are multe regrete, multe lucruri nespuse, nefiindu-i clar de ce Dumnezeu a admis să se întâmple atâtea nenorociri şi rele în lume.

Liderul este de multe ori un asemenea om, dar care niciodată nu se lasă subjugat de necesitatea de a fi arhitectul unei deveniri orientată spre plăceri sau spre durere, ci numai spre valori autentice.

Unii au acreditat opinia sumară că, în fond, liderul este o colecţie de capacităţi şi însuşiri care s-au valorificat la un moment dat. Însă, dacă luăm în calcul cuvintele scriitorului român Nicolae Iorga, anume “ *Cea dintâi condiţie a fericirii este liniştea sufletului* ”, atunci liderul devine produsul final al diferitelor etape ale procesului de revenire către sine, în condiţiile unei retrageri convenţionale din mediul profesional.

O divinitate care şi-a abandonat creaţia face referire la varianta de trăire a unei vieţi care nu poate fi înţeleasă decât printr-o ruptură de sine, printr-un abandon voit în faţa unei realităţi care depăşeşte capacitatea omului de a o înţelege şi de a putea schimba ceva la ea.

Cu ce drept se ating oamenii de acest lucru necunoscut? Este o întrebare la care încearcă să

răspundă liderul care vrea să se reinventeze, luând în calcul tot ceea ce are impact asupra vieţii şi interacţiunilor sociale, asupra modului de gândire al oamenilor, influenţându-i fie în bine, fie în rău.

Totodată vizează atitudinea liderului faţă de sine însuşi prin adoptarea unui model propriu, al unui referenţial propriu inatacabil şi unanim acceptat pe plan social.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-ce-drept-se-ating-oamenii-de-acest-lucru-necunoscut.html

Cu ochii infinitului să-mi priveşti lumea din suflet

On Decembrie 30, 2022

Ochii nu pot să surprindă o realitate estetică decât prin valorificarea lucrurilor recunoscute numai dintr-un anumit unghi al vederii.

Marea şi nisipul, surprinse în momentele trăite sub soarele generos al verii, sunt rezultatul privirii mele înspre nemăsurat, pornind de la convingerea că ele sunt simboluri ale infinitului, deoarece nu au nici început, nici sfârșit. Şi chiar dacă privirea devine confuză în încercarea de a cuprinde orizontul, marea oferă liniştea cea adevărată, dar totodată poate să cuprindă reprezentarea unei realități cu ajutorul iluziei unor siluete pierdute într-un lunecător trecut, fiind suprimată de o acţiune desfăşurată în afara timpului şi spaţiului.

Pe când nisipul...firişoarele de nisip cuceresc clipele uitate numai prin întoarcerea clepsidrei, întorcându-se de unde au plecat.

Să o spun drept: ochiul nu poate să surprindă o realitate estetică decât prin valorificarea lucrurilor recunoscute numai dintr-un anumit unghi al vederii, prin acțiunea automată a spiritului de observație care integrează armonios elementele din jur într-un tot unitar. Însă hotărârea ochiului de a se comporta estetic, privind separat elementele aflate în prim planul câmpului vizual, ar trebui să fie urmată de demonstrarea permanentă a relației dintre formele artistice ideale cu cele reale. Din acest motiv, marea şi nisipul, elemente ce determină starea sufletului meu, traduse în imagini cu simbolistică puternică, fac ca vederea mea să se extindă dincolo de "opera fereastră", către un orizont al permanenţei spirituale.

Leadership: Poţi să îmbunătăţeşti capacitatea Eului tău de a percepe, prin intelect sau prin simțuri, o imagine care transmite emoţii, acceptând ideea că realitatea în care te retragi este un loc în care arta nu este o experiență pasivă?

Vă întrebaţi ce reprezintă acest orizont al permanenţei spirituale? Cred că este următoare etapă din traseul umanului, de vibraţie înaltă, bine plasată în contextul unor amintiri memorabile, dar și a unor oportunități de învățare despre frumuseţea vieţii. Asta după declanşarea emoţiei şi a credinţei de a uni cele mai adânci şi vii realităţi, legând lumi radical distincte.

Sau, mai bine zis, acest orizont al permanenţei spirituale este etapa următoare după declanşarea emoţiei unei intimităţi suficientă însăşi, definită într-un transcendent asumat, prin împletirea dragostei de viaţă cu nostalgia unei clipe extrase din lumea secretă a unui mistic nonconformist care a trăit cu multe secole în urmă şi a cărei licărire de amintire o poţi surprinde trăgând cu ochiul printr-un uşă întredeschisă, într-un loc străin de orice localizare posibilă.

De remarcat, totodată, că fac deseori trimitere spre artă. Dar încerc să ocolesc experienţa pasivă a privitorului care se regăseşte în obiectul privirii sale cu un sentiment de irealitate, ci mai degrabă ca o reminiscenţă a unei picturi anterioare.

Leadership: Poţi să maximizezi impactul creaţiei tale asupra ochiului şi sensibilităţii umane utilizând arta reprezentării emoţiilor într-o formă narativă, aşa încât să conferi lucrurilor particulare măreţia de a exista în absolut?

În artă, unitatea reflecției aflată sub influența potențelor paralele ale lumii reale și ale lumii

ideale, este în strânsă legătură cu percepția senzitivă asupra mării şi a peisajului marin. Asta, dacă nu elimin interesele practice pe care le poate trezi atitudinea estetică asumată în faţa unui tablou vizual spectaculos, capabil să scoată din anonimat orice decor sublim. Deci, în măsura în care reacționez intelectual la vederea obiectelor pe care marea le aduce la ţărm, operând cu spiritull *Rholes-Thirsys* dătător de surprinzătoare interpretări, ceva care primeşte de peste tot ecouri de artă poetică, mă voi putea bucura de simpla impresie a unui Deja-Vu în cadrul sensibilității, dar totodată voi putea să ofer o explicație subiectivă asupra modului lucrurilor particulare de a exista în absolut.

A exista în absolut înseamnă să imortalizezi într-un tablou acea zi specială și irepetabilă, care nu se sfârşeşte niciodată în memoria timpului. Îmi îngădui pe această cale, de dragul emoţiei pe care o trezeşte în mine revederea mării şi a nisipului, să reproduc un fragment dintr-o carte scrisă de Ileana Constantinescu:

"Mă pierd într-un albastru plăcut fără să-mi dau seama dacă mă contopesc cu cerul sau cu marea ori cu amândouă. Această contopire cu cele două nuanţe de albastru îmi dă senzaţia nemuririi, fără monotonia ei, o nemurire plăcută, în afara grijilor vieţii curente, o nemurire la care nu mă pot întreba dacă am dreptul să o ating în această zi în care am înţeles că important nu este să fii nemuritor, ci să te simţi bine în pielea ta, privilegiat că ai putut să simţi bucuria de a fi alături de splendida natură."

În mod inevitabil, artei îi place să se ascundă, să se dezvăluie în tăcere, ca într-un fel de chivot misterios pierdut într-o mare nesfârşită de emoţii, culori şi miresme care, limpede lucru, va salva de la uitare numai pe cel care încă mai crede în el. Iar eu cred în designul care nu piere niciodată. Mai ales dacă iau în calcul faptul că într-o operă de artă, sesizarea fidelităţii faţă de natură este o chestiune de simţuri, legată de un mod de a percepe şi de adaptare la un cod restrâns de reprezentare a emoţiilor – mult mai adecvat decât codurile imagistice, dar pus la vedere pe suprafaţa de autenticitate existenţială.

Leadership: Poţi să preiei controlul asupra emoţiilor în momentul apropierii sau depărtării de un punct fix, corespunzând unei modificări în idealul Eului de a cuprinde între marginile sale memorialistice imaginea unui miracol?

O altă necesitate în raportul ochi-vedere, privind un peisaj în stil impresionist, din perspectiva frontală cu marea şi nisipul în prim plan, și luând în considerare panorama cerului în asfințit așa cum este desprins dintr-un tablou neterminat de Botticelli, este de a trage concluzii în privința apropierii sau depărtării de un punct fix, în fiecare stadiu al manifestării culorii atunci când ea apare organică, vie și mobilă. Este și acesta un motiv de profundă meditație melancolică, nu-i așa?

Într-adevăr, marea şi nisipul încă sunt acolo, de atâta amar de vreme, dar nimeni nu le redă povestea din infinitul lumilor din suflet, nimeni nu le descrie ca pe o înlănţuire de cuvinte separate de orice lucru, ca într-o cronică de intersectări întâmplătoare şi evenimente neaşteptate. Nimeni nu le îngăduie să fie mereu în centrul precis al sufletului căzut accidental într-o lume a realităţilor imateriale. Şi chiar dacă eu sunt creatorul iluziei, al mirajului frumuseţii, a lucrurilor care nu sunt de multe ori ceea ce par, tot nu mă pot abate de la constrângerea *Echtoser Sanlierrys Passen*: "ceea ce îmi încântă privirea este ceea ce mă lasă mut de uimire".

Fără îndoială. Trebuie să păşesc pe un tărâm plin de intensitate, articulat, modern, inspirat din efervescenţa de culori și de texturi văratice, acolo unde încep creațiile absolute în artă, ca să găsesc concordanța deplină între tablou și sensibilitatea simbolistică (caracterizată prin melancolie), iar astfel să dau naștere portretului. Se pare, deci, că va trebui să mă concentrez doar asupra conceptului de "Ochi atotvăzător" pentru a fi de acord în privința faptului că degeaba mă străduiesc să aştern pe pânză imaginea unui miracol, dacă nu este recunoscută sublima valoare artistică a vederii mele care depăşeşte în toate direcţiile unghiul de

valabilitate al unei lumi imaginare, transfigurată în planul creației.

În leadership, la fel ca şi în artă, va trebui să realizezi o creaţie capabilă să surprindă imaginea unui miracol. Să descoperi că de fapt ceea ce vezi în jur este o reflectare a ceea ce devii prin emoţiile pe care le transmiţi interpretând un rol dublu: de visător idealist şi de purtător al unei imagini simbolice.

Cu ochii infinitului să-mi priveşti lumea din suflet ca să-mi recunoşti adâncurile pe care numai admiraţia pentru frumos şi tendinţa spre unitate le poate explica. Şi, tot aici, merită să adaug un citat dintr-o carte citită recent, "Egiptologul", de Arthur Phillips:

De-a lungul timpului lucrurile se erodează. Nisipurile şlefuiesc, pietrişul ascunde, papirusurile se fărâmiţează, picturile se şterg. O mare parte din aceste procese sunt, desigur, distructive. Uneori, însă, eroziunea clarifică, răzuind asemănările înşelătoare, erorile necaracteristice, detaliile derutante şi inutile. Dacă, pe parcursul scrierii acestor însemnări, am apucat-o pe undeva într-o direcţie greşită, dacă am înţeles eronat sau am descris defectuos ceva ce am văzut sau mi-am închipuit că văd, ei bine, în acele momente îţi spui: Nu-i nimic, o să revizuiesc totul când mă reîntorc…

Şi aşa voi face.

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-ochii-infinitului-sa-mi-privesti-lumea-din-suflet.html

Cu ochii pe orizont, cu inima în ritm

On Octombrie 11, 2024

Autenticitatea unei viziuni se reflectă în abilitatea de a menține echilibrul între forțele opuse, calibrând efortul în funcție de dinamica circumstanțelor pe care le poți controla.

Sora mea, Oana Fântânaru, a dat clasă din nou și a făcut-o la fel cum pictorul își trasează cu măiestrie ultimele linii pe pânză. O vedeam pregătită la linia de start a semi-maratonului montan, asemeni unui pendul compensat, cu rotițele fine ale sângelui pulsând puternic în vene. Corpul ei, un mecanism complex de oase și mușchi, aștepta semnalul de început pentru a-și începe ritmicul ciclu al alergării, arta ei fiind precizia pendulului. Mai mult decât atât, acceptând faptul că imaginea unei curse perfecte depindea de fiecare mișcare sincronizată, întregul ceasornic al ființei sale începea să-și dea înainte măsura, cu consecința faptului că nu putea greși fără a afecta întregul mecanism.

Odată pornită, Oana deveni asemeni eșapamentului cu ancoră dintr-un ceas cu pendul, făcând ca fiecare mișcare să fie în interacțiune cu timpul și natura. Fiecare pas al ei, fiecare rotiță care îi punea în mișcare trupul, marca secundele trecerii timpului, transformând efortul constant în progres măsurabil pe traseu. Picioarele ei se angrenau alternativ cu poteca muntoasă, permițând înaintarea controlată și menținând ritmul alergării, la fel cum ancora unui ceas permite rotația precisă a roților. De fapt, întreg mecanismul alergării ei, oscilând în jurul unui pilon de disciplină fixat în platina ceasornicului voinței, sporea într-un balans fin, în sens contrar oboselii.

Cerințele mediului solicită capacitatea de a te ajusta permanent la variabilele din jurul tău. Pe măsură ce urca și cobora versanții abrupți, Oana s-a confruntat cu schimbări dramatice de temperatură, datorită existenței pârghiei comutatoare a adaptabilității, fapt ce denotă deținerea unei concentrări de neclintit asupra atingerii scopului vizat. Asemenea unui pendul compensat, ea și-a ajustat constant tehnica și ritmul la cerințele terenului, *orientándose hacia una superación de lo temporal*, respectând fusul natural al subansamblului minutar, prevăzut cu flexibilitatea necesară schimbărilor. Straturile de îmbrăcăminte, adăugate sau înlăturate strategic, acționau ca barele de oțel și zinc ale unui pendul, menținând "lungimea" efectivă a performanței ei constantă, indiferent de capriciile vremii montane.

Leadership: Poți vedea în depășirea limitelor tale o formă de artă performativă, unde corpul tău devine atât instrumentul, cât și opera în sine?

Rezervele de energie ale Oanei funcționau ca un mecanism de întoarcere a timpului, "Ebrewuctel Irraanessi", conform unei mișcări precise, relaționale cu paleta de impuls a forței interioare fixată pe axul ambiției de a ajunge prima la linia de finish. Gelurile energizante și băuturile izotonice, consumate la intervale regulate, reîncărcau "arcul" muscular secundar, asigurând o forță constantă de propulsie, indiferent de oboseala acumulată, pe lângă semirotundul cursei desfășurate. Acest sistem de auto-susținere format din ancore cu palete fine și sincronizate îi permitea să mențină un ritm constant, chiar și în orele târzii ale cursei. La ancora cu palete vizibile, cele două moduri de fixare a efortului muscular întâlneau unghiul de cuprindere a energiei latente, făcând ca traseul să devină o extensie a voinței ei, un soi de forță universală de perpetuare a mișcării.

Negreșit. Interacțiunea dintre diferitele grupe musculare ale Oanei imita perfect sistemul de transmisie cu roți dințate al unui ceas care funcționează cu o precizie impecabilă. Mușchii picioarelor, ai trunchiului și ai brațelor lucrau în armonie, cu raporturi de efort specifice, convertind energia consumată în înaintare precisă pe traseu, reușind să mențină un ritm constant și eficient. Fiecare grupă musculară, fiecare segment angrenat își juca rolul în angrenajul mișcării, contribuind la progresul general al cursei, simultan cu forța arcului de

răspuns la solicitarea bine șlefuită.

Un singur gând îi venea în timpul alergării, și singurul din toate:

"Aveam în mine ceva surprinzător de puternic, ceva neobișnuit care se cerea angrenat într-un efort suprem, făcându-mă să depășesc orice limită. Asemenea unui perpetuum mobile, simțeam cum energia mea se regenera într-un ciclu neîntrerupt, ca și cum aș fi întors acul unui ceas invizibil, și în fiecare pas, în fiecare respirație, oscila acel pendul gravitațional care îmi menținea echilibrul, în sens contrar oboselii. Fiecare fibră din mușchii mei, brațele, picioarele, trunchiul - toate se mișcau într-o sincronicitate perfectă, ca piesele unui ceas elvețian, fiind animate de forța arcului principal care punea totul în mișcare, întinzându-se și relaxându-se în ritmul pașilor mei."

Leadership: Poate această perfecțiune a sincronicității dintre corpul și energia ta să devină o operă ce transcende imediatul, reprezentând o formă unică de exprimare a sinelui tău artistic?

Ritmul interior dictează cadența efortului fizic. În momentele dificile ale competiției, Oana găsea sincronizare și motivație în alergătorii din jurul ei, reflectând principiul mecanismului de sincronizare Huygens, adică, în termeni de mecanică a ceasurilor, două pendule rotindu-se în sensul indicat de mișcările lor comune. Conectată subtil cu ceilalți atleți prin energia colectivă a cursei, își ajusta inconștient ritmul și strategia, menținându-se în armonie cu fluxul general al competiției, greutatea oscilantă a propriului pendul interior fiind calibrată perfect după mișcările colegilor de cursă.

Fiecare mișcare echilibrează forțele opuse ale efortului. Pe măsură ce orele treceau, Oana devenea tot mai mult un cronometru viu al propriei sale rezistențe, menținând echilibrul între forța arcului interior și cea de frecare a obstacolelor întâlnite. Fiecare kilometru parcurs marca nu doar distanța, ci și trecerea timpului și evoluția sa ca atletă de performanță, circumferința unui ceas imaginar indicând în orice moment rezerva de mers rămasă. Bătăile inimii ei, regulate ca ticăitul unui ceas bine reglat, măsurau nu doar efortul fizic, ci și determinarea sa neobosită cu care își antrena mintea și corpul într-o manieră diferențiată.

Forța interioară surprinde prin intensitatea sa neobișnuită. Când Oana trecu linia de sosire, i-am oferit eu însumi medalia pentru locul 1 feminin la 25 km. Ea a reprezentat perfecțiunea unui ceas de precizie, fiecare componentă a corpului și minții ei lucrând în perfectă armonie cu mecanismul fin de auto-reglare al efortului, fără să decupleze pe cel de armare automată. Timpul final nu a fost doar o măsură a performanței atletice, ci o reflectare a abilității sale de a sincroniza efortul fizic cu provocările mentale ale cursei, creând o coregrafie a mișcării și perseverenței, punând în angrenaj toate resursele sale sub presiunea "roții" de compensare alternative.

Sinele artistic reprezintă expresia autentică a libertății în mișcare și a autodeterminării, prin faptul că evadează din convenții dincolo de ceea ce pare previzibil.

Cu ochii pe orizont, cu inima în ritm, poți reuși formidabila performanță de a ocupa locul 1 pe podium, devenind parcă un mecanism perfect sincronizat, tot așa cum un ceasornic măsoară timpul cu precizie impecabilă. Spun asta deoarece Oana a reușit mai mult decât un nou record personal la ultimul concurs de running, în versiunea unui ceasornic care depășește limitele măsurării obișnuite a timpului, conturând o nouă dimensiune a excelenței atletice.

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-ochii-pe-orizont-cu-inima-in-ritm.html

Cu prea puţin ei au ajuns departe

On Februarie 11, 2009

Amplifică-ţi potenţialul de schimbare, generând acea stare de spirit supremă care să-ţi permită accesul către excelenţă.

Napoleon Bonaparte, Abraham Lincoln, John D. Rockefeller. Ce au avut toţi aceşti trei oameni în comun? În primul rând fiecare dintre ei şi-a pus într-un anumit fel amprenta asupra omenirii, intrând în istorie, apoi, fiecare dintre ei s-a născut sărac, şi, totodată, fiecare din ei a avut o dorinţă arzătoare de a se autodepăşi şi de a reuşi în viaţă.

Ei au reuşit să-şi găsească singuri menirea pentru ca au înţeles un mare adevăr: *Când ai un scop bine definit, mijloacele de a-l atinge nu contează.* Cu alte cuvinte, nici unul dintre ei nu a beneficiat de avantaje materiale şi financiare, toţi au pornit de la zero, dar au ajuns în frunte pe scena lumii pentru că n-au lăsat ca împrejurările să-i descurajeze.

Oamenii vrednici de laudă au acea dorinţă mistuitoare de a-şi depăşi condiţia umilă. Ei îşi urmăresc dorinţele până ce acestea devin obsesia arzătoare a vieţii lor. Oricât de multe obstacole au de depăşit, pentru ei viaţa este ca un izvor imens de bucurii, ca un prilej de a-şi etala talentele şi valoarea. Dorinţa lor de a-şi sufleca mânecile şi de a munci este atât de mare, încât nimic nu-i poate opri din avântul lor spre culmile succesului.

Leadership: Sensul pe care îl dai vieţii este o încercare curajoasă de concretizare a năzuinţelor şi mijloacelor de înfăptuire a unităţii şi independenţei tale fireşti, sub coordonarea ulterioară a unei cauze de mare însemnătate?

Ştii de ce UCM (Unitatea de Control a Motorului) este de obicei cel mai puternic microprocesor dintre toate care există în maşină?

Pentru că este pus la treabă cel mai mult. Practic acesta are de făcut milioane de calcule pe secundă trebuind să analizeze datele oferite de zecile de senzori amplasaţi prin toată maşina şi apoi să decidă asupra celor mai bune valori care să le transmită motorului pentru ca acesta să funcţioneze cu consum minim de carburant şi să polueze cât mai puţin mediul înconjurător.

Tu poţi să funcţionezi cu consum minim de „carburant"? Pentru ca aria ta de dezvoltare să progreseze trebuie să fii consecvent cu tine însuţi, cu propriile tale valori, cu ideile tale cu orice preţ. Trebuie să-ţi pui la treabă cel mai mult voinţa şi acea stare de spirit supremă, acea stare de trăire maximă şi de siguranţă care să-ţi permită accesul către excelenţă.

Toţi acei indivizi care au atins excelenţa s-au autoîncurajat şi s-au propulsat singuri înainte când cantitatea de carburant din rezervorul lor de valori şi de speranţe era mică. Unitatea lor de control a fost energia combinată cu ambiţia de a merge mai departe. Ei au funcţionat fără să „polueze" zona de excelenţă a altora şi fără să consume în vreun fel din resursele de existenţă ale altora.

Cauza lor a fost una de mare însemnătate: să se impună în faţa implacabilelor schimbări ale istoriei ca un rezultat final al acestora.

Leadership: Poţi să te menţii în concordanţă cu tine însuţi şi cu ceea ce vrei să devii, fără

să te îndepărtezi de elementele în care crezi atunci când eşti supus unei raţiuni care se crede atotputernică?

Laert, fiul lui Polonius din piesa „Hamlet, Prinţ al Danemarcei", îi mărturisea regelui Claudius: " *Atât de bine îmi voi chivernisi mijloacele / Încât cu prea puţin am să ajung departe.* "

Ar trebui să adoptăm cu toţii acest principiu atunci când pornim la drum fără să dispunem de niciun fel de avantaje. Suntem direct răspunzători de soarta noastră şi de modul în care privim dificultăţile. Poate va fi nevoie să facem multe eforturi şi numeroase sacrificii, şi s-ar putea de asemenea să avem multe starturi dificile înainte de a trece de linia ce desparte succesul de eşec. Dar dacă vom avea o dorinţă puternică vom reuşi până la urmă să ne îndeplinim obiectivele, oricât de îndepărtate sau imposibile ar părea.

Puţin, dar mult. Mijloace financiare modeste, dar o dorinţă puternică de a reuşi în viaţă şi de a obţine rezultate de excepţie. Asta e cred tot că avem nevoie pentru ne îndeplini visele: o dorinţă puternică. Şi să nu uitam că, aşa cum bine preciza cineva, mintea nu cunoaşte alte frontiere decât cele pe care i le stabilim noi înşine.

O raţiune care se crede puternică, când vine vorba de concentrarea conştiinţei asupra acţiunii ce să săvârşeşte în spiritul unui ideal pus mai presus de adversităţile vieţii, sub o formă sau alta, se săvârşeşte ca o urmare firească a Chemării de Sus în care ai investit o bucăţică de inimă sau o fărâmă de orgoliu.

Când îndrăzneşti să crezi în ceva mai înalt decât tot ce e omenesc, cu valoare mult mai mare decât ceea ce îţi oferă viaţa, nu vei mai putea renunța la ce te aştepţi să găseşti în afara propriei poveşti.

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-prea-putin-ei-au-ajuns-departe.html

Cu voia Domnului

On Noiembrie 25, 2009

Dedică-te modelării artei de a conduce, exercitându-ţi la timp şi în mod eficient simţul dezvoltat al datoriei morale.

Printr-un nefericit accident, managerul unei companii private din domeniul farmaceutic moare şi ajunge în rai. Acolo este întâmpinat de îngerul său păzitor care, conform regulilor din rai, îi citeşte cele mai speciale fragmente din cartea vieţii sale. Majoritatea acestor fragmente, care erau scrise în timpul cât a fost manager, scoteau în evidenţă aptitudinile sale şi rezultatele obţinute de-a lungul carierei; cât de mult s-a implicat în bunul mers al companiei sale şi cât de multe beneficii a obţinut de pe urma ei, cât de multe probleme a lăsat nerezolvate şi, în sfârşit, cel mai important lucru, cât de grijuliu, cât de atent şi cât de corect a fost cu subalternii săi.

Surpriză. Se pare că dintre toţi oamenii doar câţiva l-au agreat şi l-au apreciat, aceia care îi erau apropiaţi lui şi care, evident, aveau roluri şi funcţii importante, bine remunerate. Restul nu l-au avut deloc la inimă, nu-l plăceau nici ca om nici ca manager, pur şi simplu nu avea calităţile necesare care să-l facă remarcabil şi să-i asigure succesul în zona în care se poziţiona. În loc să asigure posibilităţi de dezvoltare prin stabilirea de standarde şi ţinte pentru toţi angajaţii, el a instaurat o dictatură fără margini care le-a sufocat spiritul de iniţiativă nelăsându-i să aspire la mai mult. Se pare că trecerea lui în nefiinţă a fost cea mai mare binecuvântare pentru cei mai mulţi dintre angajaţi, care în sfârşit pot spera la un venit mai sigur şi mai consistent, stabilit de cel care l-a înlocuit în funcţie.

- Sunt nefericit, întrerupe managerul discuţia, evitând să-şi privească îngerul păzitor în ochi. Anticipasem tot felul de reacţii, dar evident n-am crezut că oamenii mă vor urî în halul acesta. Nici măcar aici, în rai, nu pot fi fericit.

- Dar trebuie să fii ! răspunde îngerul. Aici fericirea este obligatorie. Nu mi-am putut închipui niciodată că ar putea cineva să fie nefericit aici sus…

Leadership: Iti poti recastiga datoria morala in functie de ceea ce ai de invatat de la tine intr-un moment de cotitura cand traiesti ceva aparte?

După o pauză mai lungă, îngerul respiră adânc şi-i zâmbeşte amar.

- Ei, iată-te posomorât. Încerc să-ţi explic că greşelile ţi-au fost iertate până la urmă…

Managerul, îl întrerupe din nou:

- Sunt nefericit. Cum să fiu fericit ştiind că toată lumea m-a urât ca pe cel din urmă nenorocit.

Îngerul se uită în ochii managerului, îl citeşte cu atenţie şi, pentru că într-adevăr exista o urmă de regret în sufletul său, îi spune pe un ton binevoitor şi prietenos:

- Ca arhanghel, am posibilitatea să fac anumite modificări în timp. E un lucru neobişnuit, dar dacă ţi-ai putea retrăi ultima zi din viaţă, crezi că ai putea schimba sentimentele din inimile

oamenilor?

Ceea ce caracterizează cu adevărat un lider este tocmai faptul că, prin voinţa lui ieşită din comun, poate preface imposibilul în realitate.

- Da. Sunt foarte sigur. În doar 24 de ore aş schimba totul. E vorba de o datorie morală.

- Bine, cu voia Domnului îţi voi acorda o ultimă şansă de a-ţi îndrepta greşelile, răspunde vesel îngerul. Misiunea ta este să le câştigi oamenilor admiraţia şi respectul, şi să arăţi că ai meritat această a doua şansă. Tratându-i cu înţelegere, încercând să simţi ceea ce simt ei, stimându-i nu şi judecându-i, îi vei putea determina să-ţi ierte greşelile, aşa cum ţi le-a iertat şi Domnul. S-ar putea ca ei să-ţi întindă tot felul de curse pentru că sigur nu se vor încrede în schimbarea ta radicală. De aceea, nu uita că fiecare gest contează. Mai este important ca schimbările pe care le vei face să nu aibă o tenta puternică de eroism. Pentru început ele trebuie să aibă un caracter general, să conţină câteva aluzii şi să înlăture eventualele îndoieli.

Aş putea să-ţi spun destule, dar cuvintele sunt de prisos şi nimic din ceea ce ţi-as putea spune acum nu le va alina oamenilor supărările. Totul trebuie să vină din suflet, din sufletul tău. Fie ca bunul Dumnezeu să-ţi întărească credinţa şi voinţa şi să te inspire în demersurile pe care le ai de făcut în ultima ta zi din viaţă. Vaya con dios...

Leadership: Poţi să anticipezi rezultanta dintre ceea ce te întăreşte şi ceea ce te consumă pe plan existenţial în condiţiile unei justificări de sorginte revelatoare?

Formatul justificărilor pe care le dau conştiinţele curate, cele care ştiu ce înseamnă *trăire adevărată* , diferă mult de cel utilizat de conştiinţele reci care au abandonat ideea demnităţii, a măreţiei şi a valorii fiinţei umane. Este un format de care se ataşează numai oamenii cu adevărat virtuoşi, care acceptă fără rezerve supremaţia raţiunii, urmărind prin valorificarea experienţei de viaţă să ajungă la acel adevăr constructiv, ziditor, de care au nevoie pentru a se reînnoi permanent, moral şi spiritual.

O justificare de sorginte revelatoare are o bază solidă numită "conştiinţa faţă de faptele tale" şi nişte criterii eliminatorii, numite "afirmaţii reflexive" în baza unei presupuse autorităţi supreme. Trebuie să crezi cu tărie în ele şi în puterea lor dacă vrei să schimbi ceva fundamental la tine, nu la ceilalţi.

Ceea ce le creează acestora un avantaj consistent în lung-metrajul vieţii, pe care nu-l au cei propulsaţi în zona defavorizată a inerţiei principiilor sociologic-existenţialiste, este tocmai acea trăsătura de personalitate ce conferă posesorului abilitatea de a se înţelege pe sine într-un sens mai profund, raportându-se corect la lume şi la realităţile ei.

Sistemul de valori, concentrarea doar asupra acelor zone care corespund exigenţelor personale, practicile de responsabilitate, sunt indicatori de bază pozitivi în autoevaluarea condiţiilor de funcţionare, puse pe seama unei raționalități şi sensibilităţi asumate plenar, construite de un proces de educaţie de bună calitate. Starea bună de conştienţă care rezidă dintr-un nivel de dezvoltare la care raţiunea şi sentimentele se contopesc, este greu de dat deoparte în favoarea unei doze de indiferenţă sau rea voinţă.

Rezultanta dintre ceea ce te întăreşte şi ceea ce te consumă pe plan existenţial, moral şi spiritual, este o reafirmare a relaţiei dintre recunoaşterea vinovăţiei şi acceptarea răspunderii.

Dobândirea unui grad de înţelegere a esenţei tale mai presus de obişnuit, în contextul unei continue responsabilităţi faţă de ceea ce înfăptuieşti şi faţă de ceea ce ţi se întâmplă pe marginea cauzelor şi efectelor, se realizează prin confesiune (singura formă de a te elibera de orice sentiment de vinovăţie).

Una dintre caracteristicile distinctive ale persoanelor capabile de reuşite semnificative este tocmai aceea că se concentrează cu precădere pe efectele luptei dintre ceea ce ştiu că este bine să facă şi ceea ce vor să devină în planul conştiinţei.

De ce „A doua şansă”? Timpul nu stă pe loc, el se scurge mereu. Din păcate, 24 de ore e prea puţin pentru ca managerul să-şi ducă la capăt misiunea. Oricât ar fi de binevoitor, este greu de crezut că el va putea în ultima clipă să schimbe ce nu a reuşit să schimbe în cinci sau zece sau douăzeci de ani de conducere. El ar trebui să verifice, prin mici ocolişuri, cam ce şi-ar dori fiecare şi apoi să le îndeplinească dorinţele aproape instantaneu.

La tine când apare nevoia schimbării? Atunci când deja e prea târziu? S-ar putea să nu ai a doua şansă de a te „reinventa” pentru a reuşi în relaţia cu oamenii. Cât de des îţi evaluezi potenţialul de lider? Ai un palmares bun? Te dedici modelării artei conducerii exprimându-ţi personalitatea într-un mod cât mai plăcut? Le dai oamenilor posibilitatea să-ţi aducă la cunoştinţă ce anume aşteaptă ei de la tine? Te ridici la un standard pe care ei îl acceptă?

Liderul este pionierul schimbării. Însa dacă schimbarea pe care o iniţiază se petrece lent sau vine prea târziu s-ar putea să nu fie deloc reuşită. În leadership schimbările mari se produc în timp, rareori în ultimul moment, mai ales dacă nu ai în spate anumite realizări.

Acceptarea propriei imagini (decisivă pentru clădirea respectului de sine) este o urmă de regret care te obligă să-ţi extinzi graniţele realităţii peste limita puterilor, până la nevoia de apropiere de Dumnezeu.

Concluzie: Liderul trebuie să se implice activ în toate activităţile companiei, să determine acele schimbări necesare inclusiv în comportamentul şi mentalitatea oamenilor şi mai ales să menţină un ritm susţinut si eficace. El nu poate spune niciodată „Cu voia Domnului înainte” şi să se lase în voia sorţii aşteptând miracole. Miracole s-ar putea să nu se întâmple, şi rareori Domnul îi dă cuiva dreptul la o a doua şansă ca să mai schimbe ceva, chiar dacă este întotdeauna bun şi iartă deseori greşelile oamenilor.

Lectorul Univ. Dr. Vasile Chira remarca: *„Omul şi lumea sunt centrate în Dumnezeu. Datoria morală este vocea divinităţii, iar indiciul că suntem în armonie cu scopurile divine este iubirea. "*

Adică iubirea faţă de ceilalţi oameni, nu doar iubirea faţă de sine. Prin urmare, dedică-te modelării artei de a conduce, exercitându-ţi la timp şi în mod eficient simţul dezvoltat al datoriei morale.

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-voia-domnului.html

Culoarea personală a maestrului „Eu”

On Septembrie 11, 2011

Apropie-te de idealul ce-l porţi în tine însuţi, fără să-ţi trădezi potenţialul de a fi strălucit.

Celebrul regizor rus, Serghei Eisenstein, "Tatăl Montajului" cum a fost el considerat de criticii de film, a avut o colaborare cu celebrul pianist Prokofiev, a cărui principală responsabilitate era de a compune coloana sonoră a noului său film despre Războiul Civil, intitulat *"Noi, oameni ruşi".*

Uneori Prokofiev era nemulţumit de scenele din film. Odată, Eisenstein i-a arătat un fragment de bătălie. Compozitorul, a urmărit fragmentul de două ori, apoi a strigat enervat:

- Destul ! Nu simt niciun ritm. Asta mă încurcă şi n-am să pot face nimic !

Eisenstein i-a explicat că fragmentul în cauză urma oricum să mai fie retuşat. Nemulţumim, Prokofiev i-a cerut:

- Mai întâi şlefuieşte-l şi apoi arată-mi-l ! *****

Leadership: Ce raporturi ai putea stabili între formele de reprezentare a conceptului de "Brand" şi formele de comunicare a inițiativei de revizuire a propriei imagini de "favorit" al transfigurării creației?

Stârneşti admiraţia şi recunoaşterea oamenilor prin ceea ce eşti şi prin ceea ce ai de însemnătate în tine. Acesta este principalul criteriu după care eşti evaluat de cei din jur. A fi un om de mare valoare presupune mai întâi de toate să ai o capacitate mare de dezvoltare a propriilor creaţii şi resurse, şi în acelaşi timp, să ştii să-ţi valorifici „producţia proprie” prin colaborarea cu cei din jurul tău.

Cum ai putea să realizezi ceva deosebit, să dai viaţă acelei dorinţe în care crezi, să te apropii mai mult de obiectivul propus dacă ceea ce faci nici ţie însuţi nu-ţi este prea limpede sau nu este finisat în totalitate? Mai întâi şlefuieşte muchiile lucrării pe care vrei s-o realizezi până ce o aduci aproape de perfecţiune, mai întâi joacă-ţi tu bine rolul, apoi lasă-i pe ceilalţi să-şi joace cât mai bine rolul lor.

Brandul este ceea ce ai finisat în totalitate după ce-ai pierdut controlul parţial sau total în anumite etape ale unui demers experimental. El se află într-un raport de proporţionalitate directă cu promovarea imagini de "favorit" al transfigurării creației atunci când reuşeşti să respecţi termenul de validare a cerinţelor de conţinut care nu reflectă condiţia de "retur".

Pentru ce apelezi la ajutor: ca să-l pierzi sau ca să-l câştigi? Slăbiciunea ta apare chiar în ceasul când înclini spre tine cumpăna şovăirilor tale. Iar atunci când se întâmplă acest lucru îţi trădezi adevăratul potenţial, înseamnă că te-ai întors împotriva ta, împotriva propriilor tale convingeri, dorinţe şi idealuri, înseamnă că ai abandonat ceva la care ţii şi în care ţi-ai pus nădejdea. Nu vei putea să te apropii de idealul ce-l porţi în tine însuţi daca îţi trădezi potenţialul de a fi strălucit.

Creatorul se descoperă celui ce este dispus să-l găsească într-o perpetuă stare de nemulţumire. Celui ce este dispus să cuprindă toată cunoaşterea într-o aventură captivantă trebuie automat să conducă raționamente de tipul "eu da, ei nu" prin obstacole fără sfârşit.

Leadership: Îţi şlefuieşti prin răbdare, disciplină şi inteligenţă opera pe care o proiectezi către restul lumii, sau tinzi spre acea parte a labirintului în care tot ce faci se opreşte?

Nimic nu se înfăptuieşte dacă rătăceşti într-un labirint creat dintr-o formă de apartenenţă la un spaţiu ce pare imuabil, dacă tinzi spre acea parte în care tot ce faci se opreşte. În acest caz înrăutăţeşti şi situaţia ta, şi pe a celorlalţi colaboratori ai tăi. Nu ai cum să lămureşti prin intermediul celorlalţi toate dilemele care te macină, însă poţi să găseşti o legătură şi o potrivire între ce intenționezi să livrezi şi ceea ce în realitate poate fi o justificare a unui fenomen de cumulare a mai multor metode de construcție a perspectivei.

Ca să-ţi păstrezi valoarea, priveşte-ţi performanţele ca un aspru judecător ce ţine corect evidenţa bilelor albe şi a celor negre, unul care nu poate greşi în interpretarea unor situaţii, exprimări sau imagini confuze. Unul care ticluieşte şi dă însemnătate fiecărui amănunt ce îi poate trăda nesiguranţa în procesul de prelucrare și integrare a unei forme alternative de reprezentare a informaţiilor şi transferul acestora între diversele niveluri ale artei.

Dacă dovezile de neclaritate în exprimarea unei imagini se arată convingătoare, atunci vei decădea în proprii tăi ochi şi vei pierde teren în faţa celorlalţi.

Opera pe care o proiectezi în faţa lumii este un fragment dintr-un scenariu intitulat "exemplu de pretenţiozitate" care poate fi acceptat ca fiind valabil cu condiţia să-l particularizezi la brandul unei personalităţi de marcă.

Culoarea personală a maestrului „Eu” este expresia evaluării propriului potenţial, pe care numai daca îl exploatezi cum trebuie vei ajunge la rezultatele dorite. Mai întâi şlefuieşte-ţi potenţialul, adăugându-i o culoare personală, şi abia apoi vei străluci în propria ta fiinţă şi în ochii celorlalţi.

Aşa cum diagnosticele bune duc la terapii mai bune, tot aşa dezvoltarea şi utilizarea la maxim a propriilor tale resurse şi capacităţi duce la o colaborare mai strânsă şi mai eficientă cu ceilalţi.

Concluzie: Ca lider este important să ştii să te autoevaluezi corect pentru a putea să-i evaluezi corect pe cei din jurul tău, mai ales pe aceia cu care trebuie să colaborezi la finalizarea unui obiectiv comun.

Judecă-ţi întotdeauna corect şi imparţial propriul tău „maestru”, apoi pe ceilalţi, căutând să te perfecţionezi tu însuţi şi abia apoi să ceri performanţe de la ei. Cu alte cuvinte, nu aştepta de la nimeni mai mult decât poţi da tu însuţi, deoarece toţi se raportează la tine, liderul.

*** Notă:** Ion Barna – *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/culoarea-personala-a-maestrului-eu.html

Culoarea unei reprezentări vizuale de excepţie

On Martie 14, 2022

Artistul care dă consistenţă temelor sale de reflecţie pune accent pe acea sensibilitate proiectată asupra sinelui stabil, care nu se schimbă indiferent de realitate.

O culoare poate fi dominantă într-un tablou atunci când este folosită mai degrabă ca o modalitate de a comunica şi de a împărtăşi ceva din câmpul sensibilităţii mele, poate şi ceva din universul nebuniilor mele. Dar această culoare caldă, simplă, fin diferenţiatoare, nu este importantă pentru a atrage atenţia asupra detaliilor: îndemânarea, imaginaţia, creativitatea cu care am fost înzestrat pentru a înălţa o imagine spre culmile măreţiei artistice, ci pentru a mă îndepărta de ceea ce experimentatorul de idei numeşte "erori de indicare a posibilului cunoaşterii".

Mereu lipsea ceva din căutările mele: contactul cu mine însumi, cu forţa de expresie, contactul profund cu acea energie plină de sentiment care îşi poate elibera puterea prin împărtăşirea unei transfigurări sufleteşti. Iar asta se întâmpla pentru că eram doar un experimentator de peisaj care lucra mult în aer liber, înzestrat cu cea mai sensibilă parte a unui suflet sărac, dar nu eram şi un explorator pur-sânge care exersează suficient artele transparenţei unei metafore atotcuprinzătoare.

Cât despre culoare, aşa cum este ea exprimată în câmpul compoziţiilor mele de factură expresionist-abstractă, se pliază în mod admirabil pe sensibilitatea şi receptivitatea manifestată faţă de trăirile celor din jur, conform unui *Shatapsettian Synnem* (o primă întâlnire a intelectului cu Lumina cea mare). Este de ajuns să o redau în lumina evocării unui moment de tipul "Cine ar fi crezut?" a pentru a definitiva o experienţă de individualizare a sinelui.

Niciodată un om nu se va putea numi artist fără să-şi găsească propria culoare care să-i completeze frumusețea și să-i sublinieze, de exemplu, trăsăturile puternice de caracter cu care l-a răsplătit generos natura.

Leadership: Poţi să evidenţiezi expresia sinelui tău ideal sub forma relativă a unei creaţii experimentată în "ascunsul" unei lumi care înfăţişează realitatea prin surprinderea esenţei non-materiale a unui creator desăvârşit?

Ca o reflexie a soarelui vizibilă de pe pământ, culoarea de chihlimbar îmi redă vizibilitatea în spaţiul reflexiei unei formule de emancipare în ceea ce priveşte stilul de exprimare. Tocmai datorită acestui stil am încercat, de atâtea ori, să mă fac remarcat prin pensulaţii subtile și jocuri cromatice vibrate. Ceea ce scria Simona Popescu în romanul "Exuvii" vine ca un fel de completare a acestei culori, sinonimă cu emoţia expresiei ce o exprimă chipul meu în câmpul imaginii unui artist care are un talent deosebit şi poate să exprime plastic ceea ce se poate face prin intermediul artei:

"Auzeam culoarea, şi ea avea sunetul foşnetului. Mă lăţeam peste verde, eram o şuviţă de verde închis peste catifeaua de verde pal ca al omizii. Eram un fir pe care tocmai îl croşeta o tanti într-o vestuţă de lână. Eram firul şi mă încolăceam în ochiuri. O igliţă, nişte andrele făceau din mine un model gros sau o spumă de dantelă. Şi tot aşa… "

Tot la fel, în centrul imaginii înscrisă în creaţia mea, pe care o descriu în cuvintele cele mai liniştite, vibrante şi luminoase, se regăseşte acea sensibilitate cu care se armonizează valorile cromatice și dialogul dintre lucruri şi suflet. Cum oare să pătrund sensul profund al

individualităţii mele reflectată într-o imagine stilizată a reîntâlnirii cu mine însumi, dacă nu ştiu să redau culoarea unei reprezentări vizuale debordând de concreteţe, a curgerii vieţii de la suprafaţa unei frământări a sufletului?

Esenţa non-materială a unui creator desăvârşit purcede din dezvoltarea unei reprezentări vizuale în al cărei prim plan se situează întruchiparea sufletului său, surprins prin alăturarea unor culori care îşi menţin intensitatea în timp.

Iar leadershipul are aceeaşi calitate pe care o au culorile din creaţia mea: este de o mare puritate, chiar şi atunci când se amestecă cu diferite fragmente ale vieţii mele particulare.

Culoarea unei reprezentări vizuale de excepţie, desemnată prin expresia sinelui ideal, poate fi caracterizată prin: tonalitate (ambianța cromatică specifică unui tablou), luminozitate (intensitate) şi saturaţie (puritate).

Aici fac referire la o tehnică ton-pe-ton ce nu ține cont de umbrirea intermediară în care este situat un personaj sau altul din creaţiile mele, ci mai degrabă ţine cont de necesitatea facilitării unei reprezentări vizuale unde realul este complet dezgolit de ornamente inutile, aşa cum este esenţa unui obiect care are o singură culoare (de exemplu o frunză verde).

Această tehnică pune accent pe sensibilitatea care se răsfrânge asupra sinelui stabil, care nu se schimbă indiferent de realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/culoarea-unei-reprezentari-vizuale-de-exceptie.html

Cum a procedat Cal Rhodes

On Martie 21, 2009

Măreşte-ţi puterea de influenţă unindu-i pe oameni în spiritul acelor principii care corespund concepţiilor tale solide despre leadership.

Am să revin din nou la filmul „ *Uncommon Valor (1983)* ", deoarece este foarte important să ştii acest lucru.

Colonelul în rezervă, Cal Rhodes, reuşeşte să strângă şi să formeze o echipă de comando pentru primejdioasa misiune de recuperare a prizonierilor dintr-un lagăr din Vietnam. Cine ar fi crezut că omul ăsta, trecut de a doua tinereţe, ar fi putut să izbutească în vrerea lui?

Un lider priceput şi un antrenament sistematic dau întotdeauna roade. Fără nicio îndoială, reuşita misiunii s-a datorat devotamentului nestrămutat al lui Cal Rhodes faţă de conceptul de muncă în echipă. El a ştiut cum să-şi ţină închegată echipa, a ştiut cum să-i strunească pe oameni, cum să-i unească şi să-i apropie de el în spiritul principiilor care corespundeau concepţiilor sale solide despre leadership. Nişte principii care au delimitat fiecare fază a ciclului evoluţiei tuturor acţiunilor lor pe tot parcursul perioadei de antrenament, şi pe tot parcursul misiunii.

Iar principiul numărul unu pe care l-a avut în vedere Cal presupunea faptul că onestitatea, loialitatea şi curajul sunt fundamentale şi stau la baza colaborării eficiente dintre membrii unui grup.

Leadership: Temperamentul pe care îl manifeşti în zona de acţiune a indicatorului "drum îngustat" poate să marcheze un compromis între ceea ce înseamnă maximizarea valorii de sine şi atitudinea de subestimare a propriilor decizii?

Aşa cum alegerea aparaturii potrivite este extrem de importantă pentru un fotograf - tot aşa alegerea şi implementarea unor principii bazate pe o anumită ordine, pe un anumit echilibru, care să orienteze şi să imprime un anumit sens procesului de aliniere la obiectivele propuse, la regulile impuse, precum şi la propriile valori, este de o importanţă deosebită pentru tine şi leadershipul tău.

A-i conduce pe oameni, dar fără să induci în mod conştient şi sistematic în mintea lor o anumită direcţie care să-i ajute să înţeleagă pe deplin rolul lor în cadrul echipei şi să se integreze mai bine în ea, este ca şi cum ai planta seminţe la întâmplare: ele răsar de regulă acolo unde te aştepţi mai puţin, acolo unde nu trebuie. Reţine că indicatorul "drum îngustat" se referă la modul în care nu funcţionează în practică strategia ta de stabilire a egalităţii între ceea ce se petrece sub influenţa ta şi ce se petrece în interiorul oamenilor.

Tot aşa stau lucrurile cu conflictele şi divergenţele: ele răsar de regulă atunci când te aştepţi mai puţin, exact acolo unde nu este cazul, dacă oamenilor nu le este împărtăşită o viziune care să oglindească principiile tale şi care să-i capteze şi să le susţină interesele. Un lider are conştiinţa clară a valorii de întrebuinţare a influenţei sale. Iar un lider care îşi subestimează propriile decizii este un lider care îşi subapreciază capacităţile de conducere, în special capacitatea de a reacţiona la gândurile şi sentimentele celorlalţi în situaţii spontane.

Capacitatea ta de a le câştiga încrederea şi respectul oamenilor are legătură cu plantarea cât mai eficientă în mintea şi în sufletul lor a acelor „seminţe" de echitate şi respect care să le

trezească interesul, care să le dea energie, cutezanţă şi zel, şi care să le stimuleze dorinţa de a se implica cu mai multă responsabilitate şi eficacitate în sprijinirea echipei, în funcţie de planurile şi necesităţile tale.

Maximizarea valorii de sine presupune o creştere a nivelului tău de instruire, cunoştinţe, know-how, precum şi o creştere a gradului tău de implicare în activităţi de team buliding care pot să împlinească idealul unei echivalenţe între măreţia de a te simţi în control şi controlul măreţiei de a fi simţitor.

Cum a procedat Cal Rhodes trebuie să procedezi şi tu dacă vrei ca echipa ta să funcţioneze la maximă capacitate. Sădind în oameni înţelegerea cea mai deplină a muncii şi valorii lor în cadrul echipei prin intermediul unor principii care să le netezească potecile spre o mai bună colaborare, îi condiţionezi să devină mai buni, mai eficienţi, şi să se implice mai mult, să ajute echipa să se dezvolte şi să aibă rezultate.

Dacă, însă, în membrii echipei tale nu încolţeşte înţelegerea acelor aspecte cruciale care definesc echipa, ce ţin de respectarea anumitor principii călăuzitoare ce au la bază respectul, încrederea, onoarea, loialitatea - înseamnă că puterea ta de influenţă este mică, iar principiile pe care ţi-ai construit leadershipul nu au o forţă reală, nu au o valoare funcţională şi nu au nimic în comun cu profesionalismul.

Concluzie: În leadership este nevoie de ordine şi disciplină, de respect reciproc şi de stabilirea unor principii de acţiune comune care să fie respectate de toţi, de lider şi de membrii echipei sale. Desigur, totdeauna liderul rămâne modelul după care se orientează toţi cei din echipă. De acest model depinde reuşita echipei.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-a-procedat-cal-rhodes.html

Cum să alegi un curs de leadership

On Decembrie 24, 2008

Un curs de leadership, la fel ca şi un test de confirmare a unui diagnostic medical, ar trebui judecat după un singur criteriu infailibil: rezultatele. Cu alte cuvinte, dacă îl motivează sau nu pe participant să treacă la acţiune.

Cine ar trebui să participe:

- toţi aceia care vor să dobândească cunoştinţe avansate de leadership;

Înainte să participi la un curs:

La un curs bun:

Rezultatele:

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-alegeti-un-curs-de-leadership.html

Cum devine cineva Eisenstein?

On Februarie 07, 2014

Transformă-ţi leadershipul într-un "Private Open Space", formându-ţi o viziune care să creeze condiţiile unor descoperiri de mare valoare.

Prima viziune asupra filmului „Greva” a creat condiţiile descoperirilor artistice de importanţă istorică hotărâtoare, care au făcut nemuritor numele lui Serghei Eisenstein. Conceperea acestei prime viziuni - pe care cei din jur o priveau cu zâmbetul amuzat-indulgent - a însemnat un element esenţial al fenomenului cuprins în întrebarea: cum devine cineva Eisenstein?

*În mecanismul fenomenului convieţuiesc deopotrivă un talent exploziv, care sparge legi existente, creându-și-le pe ale sale proprii, cât şi o gândire intensă, lucidă, de rară acuitate. Trăsătura esenţială a acestui mare regizor este înflăcărarea pe care o modelează înţelepciunea. El e omul care îşi construieşte o imagine de ansamblu, pentru ca abia apoi să treacă la găsirea diverselor situaţii în care se manifestă această imagine. **

Leadership: Ce însemnătate poţi da unei creaţii care este ea însăşi rezultatul unei înţelegeri coordonate de o complexitate de factori cu influenţe de intensitate diferite?

Nu poţi obţine o victorie semnificativă în lupta cu creaţia, raportându-te la ansamblul realităţii înconjurătoare care deseori devine o oprelişte în calea idealurilor, decât printr-o lărgire a conştiinţei de sine, urmată de o schimbare fundamentală în modul de abordare a viziunii şi conţinutului ei. Acestea din urmă ies la lumină, conform unei anumite ordini a formelor de exprimare ale creaţie, doar în momentul în care, având ceva de spus şi de transmis, te angajezi într-o autodepăşire permanentă.

Însemnătatea unei creaţii este dată de influenţa pe care ea o are asupra evoluţiei unui domeniu de activitate, astfel încât să fie considerată o adevărată deschizătoare de drumuri, dar şi de semnătura personală pe care o ataşezi ei astfel încât să fie considerată o artă plină de spirit, plină de complexitate și diversitate.

Este greu de stabilit ce anume ne apropie mai mult de secretul creaţiei: marea concordanţă cu normele de eficienţă sau uşoara abatere faţă de ele. Dar autodepăşirea, trecerea spre o nouă fază a experienţei de muncă, prin care sunt acumulate practicile şi cunoştinţele alternative, aduce în marea ecuaţie a leadershipului noi variabile de optimizat, susţinând maturizarea intelectuală care permite creaţiei să se integreze mai bine în zona de progres personal, delimitată de diverse repere de tipul "suficient" sau "insuficient".

Leadership: Tu poţi să construieşti o imagine de ansamblu, pentru ca abia apoi să treci la găsirea diverselor situaţii în care se manifestă această imagine?

Viziunea este parte a actului de creaţie, căci pune la dispoziţia a ceea ce numim „lumea viitorului”, noi resurse de accesare a „ineditului”, fondând o cunoaştere independentă de orice altă autoritate. Activată în contextul unei raţionalităţi care are tendinţa se opune regulilor şi de a le încălca, viziunea creează condiţiile descoperirilor artistice de importanţă hotărâtoare, care pot face nemuritor numele şi prestanţa liderului-artist.

Leadershipul nu este un spaţiu neutru de interacţiune cu procesul de creaţie, ci este un „Very Large Open Space” în care ai oportunitatea de a-ţi expune propriile convingeri, spărgând

legile şi regulile existente, raportându-te la ansamblul realităţii resurselor de muncă (care deseori devine o opreliște în calea perfecţionării).

Creaţia la care se raportează „leadershipul" este ea însăşi rezultatul unei înţelegeri coordonate de o complexitate de factori cu influenţe de intensitate diferite, cum ar fi descoperirile şi consecinţele lor. Dacă descoperirile nu oferă garanţia unei imagini personale şi profesionale, solide şi autentice, în contextul unui nou set de obiective de dezvoltare durabilă, atunci leadershipul va fi catalogat drept un „counter-trend" slab şi nu va avea o însemnătate de prim rang în cadrul procesului de schimbare.

Leadershipul este imaginea unei creaţii ce izvorăşte din însemnătatea pe care o dai gândirii ce face din creaţie o reflectare a competențelor tale la cel mai înalt nivel.

Cum devine cineva Eisenstein? se referă la munca de creaţie pe care o depune liderul, cu înflăcărarea pe care o modelează înţelepciunea, spre căpătarea unei bogate experienţe în domeniu şi a unei bune funcţionari în condiţii de performanţă ridicate. Liderul care îşi construieşte o viziune, pentru ca abia apoi să treacă la găsirea diverselor situaţii în care se manifestă această viziune, este numaidecât condus de sentimentul de căutare a punctului de lansare a propriei gândiri ştiinţifice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-devine-cineva-eisenstein.html

Cum este concepută o scenă memorabilă dintr-un film?

On Iunie 5, 2011

Expresiile vizuale ale filmului captează realitatea ca pe o viziune simbolică a ideilor, unde sugestivitatea și profunzimea imaginii creează o percepție continuă a transformării imediat percepute.

Separatorul de lapte este și el un simbol mecanic al fertilității, și în acest sens este concepută scena memorabilă în care țăranii îl înconjoară pentru a urmări cum va apărea prima picătură de unt. Și de această dată, picătura își va crește amploarea dramatică, să zicem așa, iar șuvoaiele de lichid alb nu vor picura doar din țeava separatorului, ci vor țâșni în jerbe din fântâni arteziene simbolice.

Eisenstein își concepe tot filmul organizat în jurul acestor simboluri, pe care le opune simbolurilor înapoierii. Astfel, scena separatorului de lapte se opune unei secvențe păstrate din vechea formă: procesiunea religioasă disperată a țăranilor pentru invocarea ploii în timpul unei secete.

Leadership: Poţi să reconciliezi simbolurile inovării cu cele ale trecutului, încât contrastul lor să contribuie la construirea unui discurs vizual cu impact social?

Liniile și șuvoaiele de lichid alb, ce țâșnesc din separatorul de lapte în scena memorabilă a filmului, amintesc de principiile sistemelor avansate de irigație, unde o picătură se transformă rapid într-un flux generos. Ca și în distribuția apei pentru menținerea fertilității, Eisenstein folosește simbolul mecanic al separatorului pentru a reda ideea fertilității în rândul țăranilor, prin jeturile albe ce capătă amploare dramatică.

Întregul său film este organizat ca un sistem de irigație simbolică, unde fluxul de lapte oferă un contrast puternic față de seceta și disperarea din procesiunea religioasă a țăranilor care invocă ploaia. Simbolurile fertilității moderne sunt astfel juxtapuse simbolurilor tradiționale, iar jerbele de lapte devin expresii vizuale ale unui nou început, o sursă de "apă vie" care sugerează o renaștere în mijlocul secetei.

Asemenea unui sistem hidraulic complex, simbolurile fertilității se manifestă prin presiunea dramatică a momentului când prima picătură de lichid își face apariția. Separatorul, acest dispozitiv memorabil de control al transformării, distribuie energia simbolică precum o rețea de conducte arteziene. În această scenă, țeava nu doar picură, ci proiectează jerbe albe sub presiune, maximizând impactul vizual al momentului. Opunându-se procesiunilor disperate și religioase din vremuri de secetă, acest sistem modern de simboluri concepe fertilitatea într-un mod mai eficient. Țâșnirea dramatică a untului devine astfel o manifestare controlată a abundenței, în contrast cu invocarea primitivă a ploii. Întregul film se organizează în jurul acestor dispozitive simbolice care transformă vechile ritualuri în expresii ale progresului, asemenea trecerii de la irigația primitivă la sistemele moderne de distribuție a apei.

O creație cinematografică de excepție este organizată ca un sistem de irigație simbolică, în care sugestivitatea și subtilitatea contrastului conduc la o revelație interioară și la o imagine vibrantă a renașterii spiritului artistic.

Cum este concepută o scenă memorabilă dintr-un film? Ei bine, este concepută ca un punct focal al narativului, un moment care rămâne imprimat în mintea spectatorului. Este o secvență care, printr-o combinație de elemente vizuale, sonore și narative, reușește să emoționeze, să captiveze și să transmită un mesaj puternic.

Elementele care contribuie la crearea unei scene memorabile includ:

Leadershipul valorifică tensiunea dintre ritualul tradițional și inovația tehnică, în relație cu potențialul transformator al momentului prezent.

Cum este concepută o scenă memorabilă dintr-un film? Prin îmbinarea simbolurilor sugestive cu o regie vizuală captivantă, capabilă să evoce emoții profunde și să transmită idei complexe prin imagini puternice. Astfel, mesajul artistic poate să fie clar transmis, dincolo de bariera limbajului sau a culturii, printr-un limbaj vizual universal care rezonează profund cu spectatorul.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-este-conceputa-o-scena-memorabila-dintr-un-film.html

Cum îţi demonstrezi măreţia?

On Noiembrie 11, 2009

Evaluează-ţi personalitatea înainte de a-ţi transmite viziunea, făcând apel la modelul unei conştiinţe neînfrânte de puterea prezentului.

Preşedintele american John Fitzgerald Kennedy a fost omul care a făcut ziua de 26 iunie de neuitat. El a vizitat Berlinul. Aproximativ 120.000 de berlinezi s-au adunat în faţa Primăriei din Schöneberg, pentru a asculta discursul preşedintelui. Ei s-au adunat în piaţă înainte ca el să sosească, şi când în cele din urmă a ajuns pe podium, l-au ovaţionat şi aplaudat timp de câteva minute.

Kennedy şi-a început discursul spunând: "Libertatea are multe dificultăţi şi democraţia nu este perfectă. Dar noi nu a trebuit niciodată să ridicăm un zid pentru a baricada poporul înăuntru." Într-un discurs plin de zel, preşedintele a spus că Berlinul de Vest a fost un simbol al libertăţii într-o lume ameninţată de Războiul Rece. În final a rostit următoarele cuvinte, ajunse celebre: *"Toţi oamenii liberi, oriunde s-ar afla, sunt cetăţeni ai Berlinului, şi de aceea, ca un om liber, mă mândresc cu cuvintele: "Sunt un Berlinez".*

Înainte de a oferi oamenilor o direcţie, trebuie să fii obiectiv cu tine însuţi. Un lider adevărat nu aleargă după mijloace noi şi improprii de a-şi transmite viziunea, el n-are nevoie să atragă atenţia cu tot dinadinsul prin inedit şi originalitate.

Trebuie să existe o permanentă verificare interioară căreia să i te se conformezi tu însuţi – şi în funcţie de rezultatul ei să fii capabil şi dispus să schimbi ceea ce nu este în ordine. Această verificare, efectuată cu seriozitate, are ca scop unic şi exclusiv transformarea şi desăvârşirea propriului potenţial de conducere, este singurul mijloc prin care se poate dobândi acea formă concretă de realizare a sinelui. Liderul are nevoie de un răspuns, de o reacţie mai ales în perioada de dezvoltare. Abilitatea lui de a se evalua constituie puterea lui cea mai mare.

Leadership: Poţi să te apropii de oameni regăsindu-ţi forţa interioară în vieţile lor, ceea ce te recomandă ca o condiţie indispensabilă a depăşirii fazei de lărgire a orizontului pe care nu îl poţi cuprinde decât de la o anumită înălţime?

Admir ceea ce spunea actorul de comedie Danny Thomas: "Fiecare dintre noi s-a născut cu un rost, dar nu toţi descoperim acel rost. Succesul în viaţa nu are nici o legătură cu ceea ce câştigi sau realizezi pentru tine. Ci înseamnă ceea ce faci pentru alţii." Cred că exact acelaşi lucru l-a spus, indirect, şi John Fitzgerald Kennedy atunci când s-a adresat berlinezilor. "Sunt un Berlinez"a mărturisit cu o bucurie a întregii fiinţe pe care cei aproximativ 120.000 de oameni adunaţi în faţa Primăriei din Schöneberg au primit-o ca pe un surprinzător dar. Cu alte cuvinte, Kennedy şi-a descoperit rostul – acest lucru a făcut să crească şi contribuţia berlinezilor faţă de el şi faţă de naţiunea pe care o conducea.

Aşadar, vezi tu, înainte să cultivi simpatie trebuie să-ţi lărgeşti limitele propriului orizont. Trebuie să te vezi ca făcând parte dintr-o comunitate, trebuie să contribui la reconstrucţia mentalităţii şi valorilor celor din jur. Una din marile minuni ale leadershipului este că forţa ta interioară şi regăsirea ta în vieţile oamenilor te apropie de ei. Deşi americanii nu erau priviţi prea bine la acea vreme de către germani, berlinezii au ajuns să-l perceapă pe Kennedy ca pe un membru al familiei cu rang mai înalt, nu ca pe un agresor.

Prin discursul său, John Fitzgerald Kennedy a dovedit că este la înălţime. Practic el a dovedit

că o gândire bazată pe acceptarea existenţei unei experienţe concrete a vieţii poate să ducă la decizii mult mai avantajoase şi mult mai potrivite situaţiei.

1.Tu faci apel la emoţii pentru a le însufleţi oamenilor existenţa?

2.Inspiri sentimente pozitive în cei pe care îi conduci? (nu uita că toţi ochii se întorc spre tine, aşteptând reacţia ta care funcţionează ca o călăuză emoţională. Prin mesajul pe care îl transmiţi, oferi oamenilor o cale de a interpreta semnificaţia evenimentelor şi, astfel, de a reacţiona emoţional la ele.) Trebuie să conştientizezi faptul că modul în care comunici, stilul şi comportamentul tău afectează starea de spirit a oamenilor din jur.

3.Tu oare reuşeşti sau eşuezi în canalizarea emoţiilor oamenilor în direcţia potrivită?

Leadership: Poţi să faci apel la o realitate ce se construieşte şi reconstruieşte mereu la nivelul unei conştiinţe colective, încât să pui în prim plan consecinţele unor acţiuni greu de prevăzut?

Omul care a făcut 26 iunie scoate în evidenţă angajarea ta în îndeplinirea cerinţelor celorlalţi: o slabă angajare va duce la o raliere slabă; o angajare fermă duce la o raliere a unui număr mare de adepţi şi susţinători.

Felul în care Kennedy s-a raportat la berlinezi a avut drept rezultat anularea unei eventuale evaluări negative care i-ar fi putut scădea popularitatea. Acest lucru este bine să nu-l treci niciodată cu vederea. Căci aşa cum echilibrul şi calmul reconfortant al naturii sunt deseori spulberate de catastrofele violente (seisme, inundaţii, incendii, etc.), tot aşa potenţialul tău de lider, care este evaluat tocmai prin raportul pe care îl stabileşti cu cei din jur, poate scădea enorm dacă mijlocul prin care îţi exprimi personalitatea, angajamentele, preţuirea faţă de oameni nu se aliniază cu stările tale interioare.

Consecinţa este generarea unei confuzii majore şi compromiterea unui mediu propice de creare a relaţiilor de cooperare pe termen lung. Sau, în cuvinte mai simple, oamenii nu îţi vor putea accepta viziunea dacă nu reuşeşti mai întâi de toate să dovedeşti că eşti înzestrat cu potenţial de lider – adică dacă nu reuşeşti să descifrezi tot ceea ce au oamenii nevoie, să le influenţezi în mod pozitiv emoţiile, căutând să-ţi demonstrezi pe căi sigure şi limpezi adevărata ta afecţiune.

Demonstrează-ţi măreţia, reglându-ţi potenţialul de leadership în funcţie de capacitatea ta de a înţelege şi controla simţămintele celorlalţi. Fă dovada faptului că leadershipul pe care îl promovezi îţi exprimă propriile valori, altfel nu vei reuşi să-ţi pui în evidenţă abilităţile cele mai relevante şi mai utile. Exprimă prin intermediul leadershipului tău arta de a influenţa în bine gândirea, comportamentul şi mentalitatea celorlalţi - o artă care să se alinieze cu stările tale interioare, care să reflecte ideile, gândurile şi sentimentele tale. Sau mai simplu spus, o artă prin care să stimulezi îmbunătăţirea continuă şi eficientă.

Poţi face dovada faptului că leadershipul pe care îl promovezi îţi exprimă propriile valori, altfel încât să-ţi pui în evidenţă abilităţile cele mai relevante şi mai utile pentru viitor - în mijlocul unui prezent care fie nu poate, fie nu vrea să vadă viitorul?

1. Îţi îndeplineşti bine rolul de ghid emoţional? Dispoziţia ta afectivă şi tonul pe care îl foloseşti în relaţia cu ceilalţi oameni, ce impact are asupra lor?

2. Tu cum îţi demonstrezi măreţia?

3. Îţi reglezi potenţialul în funcţie de capacitatea ta de a înţelege şi controla sentimentele celorlalţi?

4.Oferi oamenilor sentimentul clarităţii şi direcţiei? Reuşeşti să creezi un climat emoţional care încurajează şi cultivă loialitatea şi încrederea?

Sper din tot sufletul ca răspunsurile tale la aceste întrebări să-ţi lărgească limitele propriului orizont. Ca să contribui la reconstrucţia mentalităţii şi valorilor celor din jur, mai întâi trebuie să-ţi dezvolţi inteligenţa emoţională - prin autoeducare, prin conştientizarea de sine, autodisciplină şi empatie.

Orizontul unui observator situat la înălțime este dat de puterea liderului de a da sens și valoare acţiunilor lui, încât prezentul trăit să fie oglinda în care ceilalţi oameni se vor recunoaşte mai târziu drept continuatorii unui lung șir de înaintași.

Măreţia ţi-o demonstrezi prin angajamentul pe care ţi-l iei ca să fii "prezentul continuu" dintr-un prezent în care lucrurile se mişcă. Sau, aşa cum spunea scriitorul francezAntoine de Saint-Exupery: *"A construi viitorul înseamnă a construi prezentul; înseamnă naşterea unei dorinţe valabilă astăzi."*

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-iti-demonstrezi-maretia.html

Cum poate deveni leadershipul ieftin

On Martie 19, 2013

Învaţă cum să-ţi gestionezi şi cum să-ţi manifeşti identitatea, luptând cât mai mult pentru a ţi-o menţine nealterată.

Prezentul şi viitorul aparţin celor care acceptă frumuseţea absolută a creaţiei. S-a terminat cu vremea tocilarilor ! Şi să vă spun de ce. Pe vremea părinţilor, bunicilor şi străbunicilor noştri exista acea formă de intelectuali (foştii tocilari), care din dorinţa de a impresiona o fată sau de a urca pe o treaptă ierarhică superioară, foloseau orice prilej de a-şi etala minunatele şi vastele cunoştinţe despre orice.

"Ce băiat isteţ ! Cât de multe ştie ! " Aplauze, premii. Nu ai vrea să fii şef aici la noi în întreprindere, nu vrei un post de profesor? Adică, se vede că ştii atâtea, eşti bazat. Un om cult, super hero ! Din ăştia ca tine avem noi nevoie. Restul oamenilor la săpat şanţuri…

Chiar şi azi mai întâlneşti câte un asemenea geniu lansând (ca la examenul de licenţă) întrebări de genul: "Ştii tu cine a pictat cutare tablou? Ştii tu când a apărut prima cale ferată din România? Ştii ce spunea cutare scriitor în cutare carte? Ştii tu când s-a născut Napoleon? Adica, ştii tu…câte biblioteci am vizitat eu?"

Leadership: Poţi să accepţi faptul că te confrunţi cu limitele propriei tale importanțe în ceea ce priveşte modul în care te raportezi la experienţele din viaţa ta care se cer reformulate printr-un impuls de tip "Ego-Vulnerabil"?

Dar oare vă puteţi da seama ce se întâmplă în sufletul acestui atotcunoscător? Vă daţi voi seama cât de tare îi bate inima de bucurie când el ştie ceva şi altul nu ştie? Mândria aia că el a citit, că poate arăta lumii că e super inteligent, că a ajuns profesor, mai târziu rector, o minte genială. Acaparează toată atenţia, lumea din jur îl priveşte ca pe un simbol al excelenţei. Vai, un adevărat univers al cunoaşterii !

Dar la capitolul Creaţie şi Descoperire, acest tip de personalitate este un mare ZERO. NIHIL. Adevărata ştiinţă n-a auzit niciodată de el, la fel cum nici el n-a aflat nicidecum sensul vieţii din spatele teoriei (memorată cu scopul de a epata). Acesta este sindromul papagalului. Înseamnă te dai mare repetând tot ce ai auzit, tot ce-ai aflat, dar fără să realizezi nicio schimbare pe plan ştiintific şi profesional.

Importanţa pe care ţi-o acorzi este ca o pictură reprodusă din plăcerea de a ţine o pensulă în mână, dar nu şi pentru a realiza o capodoperă. Este o mare diferenţă între a ști bine despre ce e vorba şi a te cizela într-un domeniu complex. Degeaba vrei să pari mai mult decât eşti dacă îţi lipseşte talentul de a crea şi dacă nu eşti înzestrat cu un simţ artistic deosebit. Nu vei putea niciodată să te eliberezi de suferinţa de a nu avea credibilitate, suferinţa de a nu aparţine unei elite de iniţiaţi în domeniu, predestinați să fie diferiți de restul oamenilor.

Ceva te îndeamnă să treci la acţiune, dar fără să deţii armele potrivite pentru a câştiga lupta cu tine însuţi. Iar când vei da nas în nas cu adevăraţii artişti te vei simţi prins în capcană, pus la încercare sau vulnerabil, ştiind bine că nu vei putea să păcăleşti pe nimeni ţinând o pensulă în mână şi valind teorii deja existente.

Rezultatele practice îţi reflectă caracterul, nu vorbele. Impulsul de tip "Ego-Vulnerabil" nu te va motiva niciodată să creezi, chiar dacă vrei să te simţi special, ci te va trezi definitiv la

realitate: **talentul de a picta nu e acelaşi lucru cu memorarea teoriei pure.**

Leadership: Este posibil ca în realitate să urmezi o schimbare totală de direcţie în ceea ce priveşte modul în care te percep ceilalţi, luând în considerare faptul că ceea ce încerci să-ţi impui ca normalitate este de fapt o dereglare comportamentală?

Poţi recunoaşte faptul că ceea ce te face excepţional este diferit de ceea ce îl face pe altul excepţional şi că îţi petreci timpul ocupându-te de lucrurile ce nu ţi se potrivesc? Dacă da, atunci comportamentul tău merită mai multă atenţie. Uneori, comportamentul este suma trăirilor capabile să te pună cu tot sufletul în slujba unui ideal care te depăşeşte ca posibilitate de realizare.

Marea schimbare, începutul anilor 2000, adică sfârşitul lumii vechi şi începutul lumii noi (spirituale), coincide cu apariţia şi propagarea continuă a internetului. Iar internetul acumulează zilnic de zece ori mai multe informaţii decât adăpostesc toate bibliotecile din lume. Numai în România apar zilnic circa 1,1 milioane de pagini noi pe internet provenite din blog-uri, scanări, presă, etc.

La fiecare secundă au loc cinci sau chiar mai multe descoperiri în fiecare domeniu, tot la fiecare secundă cineva în lume deschide uşa către o creaţie nouă. Pur şi simplu nu mai faci faţă bombardamentului de informaţii, nu mai ai timp să acumulezi prea multă cunoaştere teoretică. Iar practica te omoară definitiv şi sigur.

Pe vremuri stăteai ore întregi într-o bibliotecă ca să găseşti o informaţie, acum găseşti într-o clipă ce informaţie vrei căutând pe internet. Oare cum credeţi că va arăta viitorul? Nu mai poţi impresiona pe nimeni cu vastele tale cunoştinţe, căci aproape toate informaţiile pe care le deţii se regăsesc pe internet. Cine are nevoie de o informaţie ştie unde să o găsească, fără să fie nevoie de tine. Internetul este creierul, centrul universului la care se poate conecta oricine din orice parte a globului.

Singurul lucru pentru care vei putea să fii admirat este puterera ta creativă de a genera noi tendinţe într-un domeniu, de a descoperi noi orizonturi de evoluţie, încât să fii protagonistul schimbării de viziune pe care se construiesc temeliile lumii.

Cărţile vechi şi cele noi sunt scanate în ritm rapid şi apar cu nemiluita pe internet. Există nenumărate platforme de digital reading precum Scribd, Wattpad, Issuu, Slideshare, Yumpu, google books, archive.org, sau researchgate.net. Este vorba despre RAPIDITATE, pur şi simplu nu mai ai timp de aprofundare îndelungată !

S-a terminat cu tocilăria. Nu mai poţi impresiona pe nimeni cu vastele tale cunoştinţe. Vrea cineva o informaţie, o află imediat fără ajutorul tău. Totul de pe internet. Degeaba ai citit o mie de cărţi. În prezent şi în viitor singurul lucru prin care se va măsura valoarea unui om va fi prin prisma creaţiei şi a descoperirilor sale.

Vrei să te întorci în trecut sau să te adaptezi la prezent şi viitor?

Leadership: Eşti în stare să-ţi asumi un rol practic în dinamica progresului prin confirmarea unor adevăruri la care alţii nu se gândesc şi prin configurarea acelor realităţi pe nimeni nu le bănuieşte?

Empiriştii secolului XX susţineau că o cunoaştere prin raţiunea pură a existenţei este iluzorie. Pe măsură ce un domeniu se maturizează, oamenii încetează să se mai intereseze de el şi

migrează spre alte domenii.

Nu poţi aduce o schimbare radicală în felul de a gândi, în felul de a percepe lumea, decât asumându-ţi un rol practic în dinamica progresului, doar dacă reuşeşti să confirmi adevăruri la care alţii nu se gândesc şi să configurezi acele realităţi pe nimeni nu le bănuieşte. Asta înseamnă să câştigi teren, să îţi impui autoritatea la nivel de regizor şi scenarist.

De exemplu, o realitate pe care nimeni nu o bănuieşte poate fi exprimată prin intermediul unui tablou care înfăţişează în culori vii suferinţa omenească pe marginea neîncrederii în sine la impactul cu o dorinţă, pe care raţiunea şi voinţa o refuză. Iar a confirma un adevăr la care nimeni nu se gândeşte înseamnă să te referi la tine ca la o creaţie eternă prin intermediul a ceea ce simte sufletul tău în privinţa chestiunii care îi interesează pe ceilalţi oameni.

Tot ceea ce îţi imaginezi trebuie creat. Si prin tot ceea ce creezi trebuie să scoţi în evidenţă noi însuşiri ale realităţii. Acest proces este o extindere mai complexă a modului de a face ştiinţă, o fază de dezvoltare a unei noi interfeţe de leadership accesibilă numai minților înclinate spre nemărginit.

Urmăreşte trendul de repoziţionare a modului de a vedea lucrurile – să încerci să prinzi acea linie a întrebărilor fără răspuns care pot conferi credibilitate unei lumi aparte.

Viitorul este o ficţiune a Eului care îşi negociază mereu coerenţa.

Leadershipul poate deveni ieftin prin identitatea falsă pe care încerci s-o vinzi lumii la chemarea dorinţei de a impresiona cât mai mult posibil, deci prin concepţia falsă pe care si-o formează ceilalţi oameni despre realitatea ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-poate-deveni-leadershipul-ieftin.html

Cum promovezi imaginea companiei tale?

On Aprilie 03, 2009

Începe să dezvolţi imaginea brandului tău, experimentând o nouă provocare numită "începutul unei lumi noi" sau "sfârşitul definitiv al unei lumi vechi".

Honolulu, locul unde aproape fiecare om tânjeşte să meargă în vacanţă. Dacă n-ai fost niciodată acolo nu ştii ce-ai pierdut. Este paradisul pe pământ, sau cel puţin asta vei auzi în stânga şi-n dreapta, de la cei care au fost acolo sau care, la rândul lor, au auzit vorbindu-se despre acest loc. Dar oare cum a reuşit Honolulu să ajungă o insulă atât de renumită şi atât de frecventată de turiştii din toate colţurile lumii?

Într-un mod ciudat, Honolulu face ceea ce fac toate vedetele din lume şi toate companiile care se respectă: ştie să-şi vândă imaginea. Şi încă o face bine, prin intermediul radioului, televizorului şi a cinematografului. Reclamele şi mesajele publicitare care nu încetează să apară peste tot, înfăţişează locuri de vis precum plaja cu nisip alb şi fin, palmieri cu flori superbe de diferite forme şi culori, hoteluri cu piscine, restaurante, baruri, pool bar, cafenele etc, toate întreţinute cu multă grijă. Ce mai, aproape că te-am convins să mergi şi tu în vacanţa de vară în Honolulu, nu-i aşa?

Leadership: Poţi să surprinzi imaginea cea mai atrăgătoare dintr-un întreg care a primit autentificare suplimentară dintr-o interpretare diferită a conţinutului său?

A dezvolta o companie şi a o duce pe culmile gloriei nu este uşor, şi deci nu se poate realiza peste noapte. Este nevoie de multă muncă, de perseverenţă, răbdare şi uneori de foarte mulţi bani, dar merită tot efortul depus. Însă nu sacrificiile şi munca reprezintă marele impediment, ci faptul că trebuie să faci faţă concurenţei pieţei interne dar şi externe şi să te menţii la un nivel cât mai ridicat.

A-ţi menţine compania la un nivel cât mai ridicat este ca şi cum ai aştepta startul într-o cursă de maraton. Până să auzi pocnetul de pistol, în clipa aceia de aşteptare arunci o privire la ceilalţi concurenţi, încerci să le evaluezi capacităţile şi limitele. Te compari cu ei şi încerci să intuieşti dacă le eşti superior sau nu. Însă tocmai acest scurt moment de consfătuire personală se poate transforma într-un fiasco. Căci îţi poţi anula încrederea în tine, atitudinea ta pozitivă să se diminueze. Iar pe parcursul cursei să nu mai fii capabil să dai totul din tine.

Aici se vădeşte ceea ce numim performanţă. Ca să-ţi duci compania cât mai departe trebuie să fii un performer care nu-şi anulează niciodată încrederea în sine atunci când îşi măsoară forţele cu alţii, când îi este pusă la încercare tăria de a accepta rezultatul final, oricare ar fi acesta.

Aici nu e vorba doar de marketing, ci de acea gândire strategică combinată cu planul emoţional, e vorba de modelul de leadership folosit şi de situaţiile în care eşti tentat să adopţi un stil alternativ.

A surprinde imaginea cea mai atrăgătoare dintr-un întreg care a primit autentificare suplimentară dintr-o interpretare diferită a conţinutului său, înseamnă de fapt să intuieşti calitatea şi facilităţile unei zone de interes (turism, divertisment, cultură, realizarea de produse, etc) care nu are nevoie de intervenţii recurente ca să devină accesibilă pentru toate buzunarele.

Leadershipul tău trebuie să fie cât mai spontan, dar şi cât mai cuprinzător, nici ceţos, nici orientat numai spre detalii nesemnificative, căci triumful tău este reflectarea desigur spontană, dar cât mai fidelă, a imaginii interioare pe care ţi-o creezi în procesul de evoluţie. Totul începe de la răspunsul pe care îl dai la întrebarea: „ *Cine eşti tu cu adevărat"?*

Tu îţi anulezi încrederea în tine atunci când îţi măsori forţele cu alţii? Îţi creezi o imagine pozitivă despre tine în încercarea de a ajunge în fruntea clasamentului? Cum se măsoară performanţa ta şi care sunt factorii care îţi pot împiedica evoluţia? Eşti un învingător sau un învins?

Leadership: Poţi să obţii recunoaşterea unei zone de interes existente prin intermediul efectului de dublare a unei valori de referinţă obţinut printr-o creştere a reputaţiei imaginii promovate faţă de ofertele similare?

Oferind servicii şi produse de o calitate foarte bună, la preţuri competitive, care să se adreseze unui public ţintă anume, este doar primul pas pe care trebuie să-l faci după ce începe cursa. Pentru a fi învingătoare, o companie trebuie să ştie să-şi vândă imaginea atât în ţară cât şi peste hotare. Cu cât este mai cunoscută, cu cât brandul ei este mai puternic, cu atât îi creşte rankingul pe piaţă şi devine mai profitabilă. Un produs sau un serviciu este cu atât mai stabil pe piaţa financiară cu cât brandul companiei este mai renumit.

Fireşte, intenţia oricărui manager este de a-şi duce compania la un nivel cât mai înalt, dacă se poate pe poziţia de lider de piaţă pe un anumit segment de activitate. Compania sa trebuie să menţină o relaţie cât mai bună cu clienţii astfel încât să-şi promoveze o imagine cât mai favorabilă. O cale foarte simplă şi eficace în acest sens este de a apela permanent la mass-media şi internet astfel încât să-şi facă cunoscute serviciile şi produsele pe piaţă şi, în acelaşi timp, să rămână permanent în mintea a cât mai multor persoane.

Punctul forte al unei companii nu stă numai în serviciile de calitate pe care le oferă clienţilor ci şi în imaginea pe care şi-o creează şi pe care o vinde permanent peste tot. De exemplu în oraşul Iaşi există câteva zeci de firme care efectuează servicii profesioniste de multiplicări xerox, legătorie şi tehnoredactare. Toate oferă aceeaşi calitate excepţională a serviciilor la un preţ foarte mic, însă doar una dintre ele deţine cota cea mai mare de piaţă, şi asta pentru că, numai ea investeşte masiv în campanii de publicitate şi marketing. Oriunde te duci întâlneşti un banner cu logo-ul companiei. Permanent posturile de radio şi televiziune locale îi fac reclamă. Ăsta da marketing eficient.

Poţi creşte reputaţia imaginii tale promovate faţă de ofertele similare de pe piaţă printr-un istoric măreţ al scopului şi al experienţei acumulate în domeniu, dar totodată printr-o modalitate vizuală a trăsăturilor definitorii ale unui fenomen de tipul *acurateţe faţă de aşteptări* , intitulat "dincolo de tot ce ai experimentat până acum."

Leadership înseamnă să construieşti un brand care să inspire targetul prin valoarea ideaticã a imaginii şi promovarea ei activă într-un eveniment care schimbă istoria, imprimând o nouă direcție a brandului: Lumea Nouă.

Concluzie: O companie nu poate ajunge la un nivel de dezvoltare ridicat dacă nu atrage atenţia, dacă nu ştie să-şi atragă clienţii şi să-i fidelizeze, de aceea este atât de important să-şi creeze o imagine puternică. Prin urmare, dacă doreşti ca firma ta să prospere, trebuie fii cât mai inventiv şi implică-te mai mult în promovarea imaginii ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-promovezi-imaginea-companiei-tale.html

Cum să livrezi leadershipul

On Decembrie 13, 2008

Leadershipul este mai întâi o chestiune interioară de cucerit, apoi este o chestiune exterioară de depăşit.

În celebra carte "De la idee la bani", scriitorul Napoleon Hill povesteşte istoria unui miner care a renunţat la prospecţiuni după luni de muncă asiduă, în condiţiile în care ajunsese la numai un metru de filonul de aur. Chiar dacă aurul a fost descoperit de altcineva, omul a învăţat acea lecţie de viaţă. Şi de atunci nu a mai abandonat. A aplicat lecţia în tot restul vieţii, atingând în cele din urmă succesul.

Eu rămân la convingerea că leadershipul este mai întâi de toate o chestiune interioară de cucerit, o chestiune de ordin spiritual accesibilă omului care reuşeşte, în lumina propriilor sale convingeri şi în spiritul propriilor sale valori, să se autodepăşească. Deci, numai printr-un dificil proces de autocunoaştere şi de dezvoltare personală vei putea să transcenzi limitările propriei tale fiinţei, în beneficiul celorlalţi, şi astfel să accezi la un nivel înalt de spiritualitate.

Mai mult decât atât. Ştiinţa conducerii trebuie să strălucească prin aplicarea unor idei noi, rămânând adânc ancorată într-un model de dezvoltare axat pe Eul fiecăruia, fără să se "încurce" în dificultatea de a discerne între adevăr şi falsitate. De structura şi calitatea fiinţei tale depinde în primul rând calitatea şi sănătatea leadershipului tău.

Dacă ştiinţa conducerii nu produce progrese evidente, bazate pe o combinaţie între scop şi trăiri, pe o seamă de alte valori cu mai mare înrâurire asupra oamenilor: cum sunt armonia, puritatea, sinceritatea, empatia, bunul simţ, dragostea de viaţă, spiritul de echipă, ori cele bazate pe principii etice şi virtuţi precum adevărul, solidaritatea, cooperarea, respectarea drepturilor omului, atunci liderul nu se va putea ridica la nivelul cerinţelor şi exigenţelor la care îl supun oamenii şi împrejurările.

Leadership: Evoluţia ta se traduce printr-o îmbogăţire care se învecinează cu efectul produs de depăşirea limitelor proprii, sau printr-o descoperire a sinelui care se teme să recunoască că e „restant" la capitolul experienţe de viaţă?

Sistemul de valori pe care ţi l-ai creat conferă o aură deosebită leadershipului tău. Convinge-i pe oameni să te însoţească în căutarea ta de a te înţelege şi a avea relaţii bune cu fiecare dintre ei. Nu uita că primeşti de la oameni în funcţie de cât ai investit în ei. Şi nu uita că leadershipul nu se aplică atunci când lucrurile rămân la fel, ci numai atunci când devii eficient în a dărui celorlalţi din jurul tău tot ceea ce ai mai bun din tine. Oamenii te însoţesc în căutarea sinelui?

Prin personalitatea ta, care este în relaţie directă cu Eul tău, cu felul tău de a fi, de a acţiona şi de a gândi, trebuie să-i convingi pe ceilalţi oameni că poţi să demarezi schimbarea şi să facilitezi însăşi dezvoltarea lor. Iar pentru asta trebuie să-ţi reglezi ştiinţa conducerii astfel încât să-ţi uşurezi procesul de promovare a valorilor tale cele mai înalte. A realiza acest lucru este o artă pe care dacă ţi-o însuşeşti, dacă ajungi să o controlezi şi să o faci să lucreze în avantajul tău, atunci fără îndoială drumul tău către atingerea excelenţei va fi tot mai uşor, şi totodată plin de progrese.

Tu întâmpini dificultăţi în a te raporta la circumstanţele unei cauze? Sistemul de valori pe care ţi l-ai creat conferă o aură deosebită leadershipului tău? Simţi că trăieşti degeaba, sau ţi-ai pus toată viaţa în slujba oamenilor? Ai tendinţa de a fi mai mult independent?

Leadership: Poţi reprezenta modelul propriului destin în coordonatele unei viziuni care ia în considerare factorul "putere", încât rezultatul final să poată fi verificat, validat şi aplicat printr-o luptă împotriva sinelui tău mai slab?

Leadershipul intră în joc atunci când oamenii te urmează pentru ceea ce eşti, pentru ceea ce reprezinţi, pentru felul cum rezonezi cu ei, prin abordarea cât mai simplă şi pragmatică, foarte concentrată şi responsabilă. Criteriul fundamental, just şi adecvat după care oamenii îţi analizează "arta", constituie şi un indiciu al propriei tale lumi interioare, a punctelor tale tari, sau dimpotrivă, a slăbiciunilor.

Pentru ca relaţia ta cu oamenii să se dezvolte armonios, să evolueze într-o manieră benefică, într-o direcţie pozitivă, mai întâi asigură-te că reprezinţi ceva pentru ei.

"Oamenii te urmează fiindcă ştii să te raportezi la ei" - acesta este criteriul precumpănitor după care eşti calificat drept om de echipă, înzestrat cu o inteligenţă emoţională care funcţionează, sau dimpotrivă, poţi fi descalificat şi obligat să rămâi "în urmă", dacă nu te dedici în întregime atingerii şi menţinerii unui nivel înalt de maturitate profesională şi emoţională.

Ca lider, tu te adresezi în primul rând sentimentelor oamenilor. Dacă leadershipul tău este lipsit de fond, deci dacă tu nu eşti înzestrat cu o putere emoţională care să asigure acea motivare, acea nevoie a oamenilor de a te susţine, de a se solidariza cu tine - înseamnă că tu însuţi nu ai reuşit să inspiri acele sentimente şi emoţii dătătoare de bucurie, de împlinire, de forţă interioară - lucru care nu le permite acestora să se dezvolte pe niciun plan.

Leadership: Una din provocările sinelui tău este să te situezi deasupra circumstanţelor care particularizează trăitul vieţii ca vibraţie a unei clipe de rătăcire, sau trăitul vieţii ca urmare a unui timp în care se pecetluiesc aleșii?

Oamenii nu sar nicio etapă de examinare. Un lider care nu aprofundează fiecare nivel al leadershipului, care nu reuşeşte să-i determine pe oameni să se alinieze convingerilor şi acţiunilor sale – se va afla într-o situaţie asemănătoare cu a unui pacient care se prezintă cu dureri abdominale la doctor, iar doctorul îl duce la tomograf, sărind complet peste examinarea fizică. Când vine vorba de leadership, oamenii sunt mai presus decât orice doctor, ei nu sar nicio etapă de examinare: mai întâi te evaluează, îţi oferă timp pentru a-ţi dovedi calităţile, şi abia apoi hotărăsc dacă să te accepte sau nu în fruntea lor.

Numai acel lider care şi-a pus problema găsirii unui numitor comun cu oamenii - prin care să-şi dovedească măreţia, calităţile, prin care să-şi desăvârşească "arta", numai acel lider care este familiarizat cu legile conducerii şi ştie să le aplice în folosul celorlalţi. Deci, numai acela care înţelege conceptul de "sharing" îşi va putea dovedi cu uşurinţă eficienţa în zona de influenţa pe care o administrează.

Te încadrezi în criteriile de eligibilitate impuse de "entitatea finanţatoare"?

Pe de altă parte, acel lider care nu se va încadra în criteriile de eligibilitate impuse de "entitatea finanţatoare" (oamenii), acel lider care nu are puterea şi dorinţa să pătrundă în adâncul sufletului lor, să ajungă la fibrele care compun întreaga lor structură emoţională şi să genereze acel impuls fin, intens, care să-i provoace, care să-i energizeze, care să-i facă să-şi dorească să devină mai buni - acela nu va putea să adauge niciodată o imensă semnificaţie leadershipului.

Sistemul de valori creat de fiecare dintre noi este diferit. Treapta cea mai înaltă a scării

valorilor unora poate să se situeze mult sub nivelul scării valorilor altora sau să depăşească scara valorilor lor. În general progresul impune "adăugarea" de trepte noi oricărei scări a valorilor. Rolul tău, ca lider, este şi acela de a contribui la înălţimea scării valorilor tuturora conform cerinţelor din prezent şi din viitor. Dacă reuşeşti să convingi oamenii să se conformeze acestui deziderat, atunci te poţi declara fericit chiar dacă pentru această muncă de Sisif nu eşti răsplătit material, dar astfel vei reuşi să realizezi ţelul comun.

Leadershipul se observă în felul cum îţi găseşti resursele interioare pentru a scoate la iveală o lecţie de viaţă: *"Eşecul te îmbogăţeşte. Greşelile sunt o parte a datoriilor pe care trebuie să le plătim pentru o viaţă trăită din plin."*

Leadershipul poate fi livrat prin creşterea uşurinţei cu care poţi duce greul în viaţă. În acest sens, este bine să ţinem cont de vorbele atletei americane Allyson Felix:

"Cea mai importantă lecţie pe care trebuie să o învăţăm este să ne bizuim pe Dumnezeu în orice împrejurare. De multe ori trecem prin diverse încercări şi urmărirea planului lui Dumnezeu pare să fie lipsită de orice sens. Dumnezeu ne veghează însă mereu şi nu nu va părăsi niciodată."

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-sa-livrezi-leadershipul.html

Cum se începe un război mondial?

On Mai 26, 2024

Ceea ce vezi nu este întotdeauna realitatea în întregime, căci percepția ta este supusă iluziilor și distorsiunilor datorate propriilor tale prejudecăți și limitări.

Totul e legat de Putere, întotdeauna banii vorbesc. Cu cât ai mai mult teritoriu, cu atât ai acces la mai multe resurse de valoare. Odinioară, ţara care avea mai mult aur era mai puternică, percepută ca un soi de *Ebecaiffic Udulusha Ikelovski*, sublimul unei culturi vibrante și cu spirit înălțător. Într-o vreme, aurul era cel ce conferea putere, așa cum un artist conferă pânzei sale viață și emoție. Dar acum, petrolul nu mai este profitabil, a început să se epuizeze, resursele se schimbă din nou, în timp ce mașinile au devenit electrice. Iar arta a devenit un kitch.

În acest context neașteptat, extinderea teritorială este importantă pentru beneficiile economice aduse de turism, hoteluri, marile lanțuri de magazine și industria tehnologică, etc. Importanţa tehnologică subliniază o reevaluare a ceea ce constituie bogăția și succesul, în detrimentul. Cu alte cuvinte, aproape toți oamenii preferă să cumpere un iPhone sau să călătorească, comparativ cu puținii care investesc în aur, pe linia unui singur adevăr: "*Experiențele și tehnologia sunt noul aur al epocii moderne."*

Leadership: În ce fel resursele de care dispui, percepute ca o recompensă a viziunii conform căreia limitele sunt doar iluzii, influențează expansiunea valorii tale?

Așa că s-au împărțit piețele și teritoriile, precum se împart hărțile în mâinile cuceritorilor, dar cu o oarecare delicatețe strategică. China s-a extins mai mult decât toți, până în Africa, unde a acaparat mult teritoriu, ghidându-se după zicala "ce iei, e bun luat". În tot acest timp, *más allá de las expectativas optimistas*, industria cinematografică de la Hollywood nu mai produce bani, iar preţul petrolului scade zilnic. Aşa că conducătorii americani, artişti în arta declanşării războaielor, au încercat să-şi extindă teritoriul până în Ucraina, ceea ce i-a bineînţeles i-a supărat pe Ruşi, cam tare.

Arta războiului nu e artă, dacă nu e făcută cu arma. Printr-o ofensivă bine organizată, rușii au ripostat drastic și amenințător, ca niște vânători în căutarea sufletului. Arta răboiului trebuie dusă până la capăt cu sacrificii omeneşti, spălate cu sânge de martiri. Îi înţelegem şi pe ei, nu-i aşa? Vouă v-ar plăcea să vină un investitor lacom, să cumpere toate casele din jurul vostru, ştiind că mai devreme sau mai târziu veţi fi şi voi cumpăraţi?

Bun, după aproape doi ani de război, America împreună cu Nato şi cu tehnologia lor de ultimă oră, au înţeles că sunt net inferiori ruşilor, pe orice diagonală tehnologică, pierzând miliarde de dolari prin furnizarea de armament. În tot acest timp, ruşii împreună cu partenerii chinezi au speculat foarte bine strategia americană, slab aleasă, ghidându-se după zicala: *"Prost nu-i cel ce cere, prost e cel ce dă."* Cu cât Americanii dau din bugetul lor mai mulţi bani pentru apărarea Ucrainei, cu atât câştigă mai mult China pe plan financiar.

Să mai spună cineva ca ruşii sunt săraci, sau că n-au resurse. Deocamdată au decimat Ucraina, şi nu mai au mult până aceasta devine teritoriul lor.

Leadership: În ce fel o tragedie iminentă, ca o dovadă a inevitabilității destinului, poate să reconfigureze principalele coordonate ale evoluţiei tale?

Văzând acest lucru, Americanii abandonează războiul cu Ucraina, şi mai încearcă o carte, un alt scenariu de extindere, un alt joc murdar, un alt război, ca şi când pericolul decăderii i-ar fi pus faţă în faţă cu o ultimă şansă.

Prietenul cel mai bun, Israelul, este un stat înconjurat de niște musulmani săraci care nu se înțeleg nici măcar între ei, darămite să mai și colaboreze. Dacă acele teritorii ar deveni parte din Israel, ar fi o posibilitate frumoasă pentru America de a se dezvolta masiv. Totuși, lăcomia magnaților de a acapara teritorii este vârful de lance al conflictelor geopolitice. Invadatorii nu au luat în calcul partea spirituală, o virtute pe care o posedă o entitate cerească, *una necesidad importante y humana*: atunci când toţi musulmanii din lume se vor uni, iar arabii vor deveni un singur stat, dorindu-şi pământul Israel înapoi.

Deci, de la un război dintre două ţări, desfăşurându-se local, s-a extins în mai multe ţări, urmând un scenariu apocaliptic. În curând vor riposta alte ţări precum Iran, Turcia, Irak, etc, fiindcă nici aceste state nu vor dori să-i aibă ca vecini pe Americani, care să-i cumpere mai apoi şi pe ei. Cine acceptă să fie sclavi, sunt tocmai europenii, care prin intermediul Nato, au devenit mănuşa păpuşarului care i se potriveşte perfect.

Aşadar, se extinde războiul încet, fără mare tărăboi, deocamdată. Peste câteva săptămâni, sau câteva luni, se va întâmpla o tragedie. Atunci se va schimba totul...

Leadershipul este virtutea care deschide posibilitatea de a controla un teritoriu, fără să-l cucerești cu arma sau cu forța, ci doar printr-un soi de influență spirituală.

În concluzie, o tragedie iminentă poate transforma complet traiectoria destinului unei persoane, redefinind scopul, relațiile și percepția asupra siguranței. Aceste schimbări pot aduce o nouă perspectivă asupra vieții și pot deschide calea către o existență mai profundă și mai autentică. Aici se întrezăresc trei coordonate ale evoluţiei omului: "scopul și direcția vieții, percepția asupra siguranței și stabilității, relațiile și conexiunile umane".

Cum se începe un război mondial? Simplu. Prin lăcomia și lipsa de credință a oamenilor, adică prin extinderea teritoriilor și prin manipularea resurselor și influențelor geopolitice cu scopul îmbogăţirii.

Un eveniment tragic, cum ar fi războiul mondial, poate determina o reevaluare a priorităților omenirii. Ceva ce părea nesemnificativ înainte, poate părea esenţial acum, iar noi scopuri, poate mai profunde și mai semnificative, pot apărea. Oamenii vor urma un drum mai altruist, dedicându-se cauzelor sociale sau spirituale.

Sentimentul de siguranță poate fi profund zguduit. Orice persoană poate deveni mai conștientă de fragilitatea vieții și a circumstanțelor, ceea ce poate duce la un nou nivel de precauție, dar și la o apreciere mai mare pentru momentele de liniște și bucurie. Această conștientizare poate conduce la schimbări în modul în care persoana abordează riscurile și oportunitățile.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-se-incepe-un-razboi-mondial.html

Cum se nasc faptele mari

On Ianuarie 25, 2009

Pune-ţi la încercare performanţele, fără să practici un leadership opus oricăror forme de excelenţă.

Ai urmărit partea a patra a filmului „Indiana Jones"? Este un film excepţional pe care ţi-l recomand cu toată încrederea. O replică din film mi-a atras în mod special atenţia. La un moment dat, Indiana Jones împreună cu fiul său intră accidental cu motocicleta într-o bibliotecă şi se răstoarnă.

Înainte de a se urca din nou pe motocicletă şi de a-şi continua drumul, un student îl recunoaşte pe Indiana (care era profesorul său favorit) şi îl întreabă ceva legat de un anumit model de cultură a lui Hardgrove.

Fiindcă nu avea deloc timp de pierdut, Indiana Jones îi răspunde pe fugă studentului foarte preocupat cu studiul:

- Lasă-l pe Hardgrove… Pentru a putea deveni un bun arheolog, trebuie să ieşi din bibliotecă !

Leadership: Hotărârea de a nu mai repeta aceeaşi acţiune fără sens se continuă cu prezenţa unei dualităţi între natura ta firească şi natura ta nevoită?

Natura firească a omului este o continuă perfecţionare prin educaţie, prin acceptarea valorilor ştiinţei şi ale tehnicii, prin cultivarea spiritul inventiv şi aplicativ, prin folosirea eficientă a cunoaşterii, prin afirmarea originalităţii, prin promovarea unicităţii şi a noului.

În timp ce natura nevoită a omului are ca element constitutiv drumul parcurs de la cultivarea propriei persoane drept rădăcină a orice altceva, până la consumul de cunoaştere şi exploatarea rezultatelor schimburilor de experienţă într-un context de evoluţie.

Leadershipului de calitate i se opune în mod logic şi firesc tot ceea ce poţi ignora prin cunoaştere. Cunoaşterea îţi furnizează o doză importantă de imaginaţie, îţi dă un imbold de performanţă, îţi dă libertate de gândire, dar în acelaşi timp îţi poate îngrădi libertatea de mişcare şi iniţiativele. Dacă cunoaşterea nu este folosită la capacitate maximă, dacă este lipsită de o aplicativitate practică – atunci este tot atât de inacceptabilă în leadership cum este un laptop fără tastatură pentru un informatician.

Acest tip de cunoaştere – inactivă, mai mult de design - poate conduce la o falsificare a realităţii, la îngrădirea abilităţilor tale practice de care nu eşti pe deplin conştient sau pe care nu le-ai pus la încercare. Şi dacă îţi faci o mândrie din această cunoaştere statică, aşa cum câte un începător de arte marţiale pretinde să fie admirat pentru faptul că îşi educă mintea şi voinţa, care e însă totdeauna mult subiectiv din punct de vedere al performanţei – s-ar putea să te trezeşti fără un punct de sprijin, s-ar putea ca reuşitele tale să se transforme într-un şir lung de amăgiri.

Leadership: Îţi modelezi evoluţia iniţiativelor tale, ghidându-te după condiţiile necesare percepţiei clarvăzătoare asupra modului cum să te abaţi de la "cursul firesc al evenimentelor"?

Te poţi abate de la cursul firesc al evenimentelor doar dacă încetezi să te afunzi într-o cunoaştere care se desfăşoară strict în elementele estompate ale visului sau ale iluziilor. Percepţia clarvăzătoare îţi poate trasa o direcţie adevărată de afirmare personală, te ajută să reacţionezi într-un anumit mod anumit contra tendinţelor de izolare într-o realitate virtuală, numai dacă întreţii procesul de identificare şi de integrare a tuturor informaţiilor primite cu ajutorul simţurilor, intuititei, interpretărilor de situaţii.

Cunoaşterea adevărată este ceea ce poţi percepe cu ajutorul simţurilor prin intermediul a ceea ce îţi oferă experienţele trăite la limită.

Cunoaşterea fără o bază morală şi fără o atitudine practică conduce la un leadership formalist, dacă putem spune aşa (sub orice formă a lui, de la concret la abstract, de la ceva palpabil la ceva aparent); este o problemă de responsabilitate până la urmă, căci astfel apare ca un leadership nerealist, mediocru, opus oricăror forme de excelenţă.

A dispune de multă cunoaştere fără a o utiliza în mod corespunzător în practică este ca şi cum te-ai închide într-un cocon. Doar capul îţi mai rămâne afară. Picioarele, mâinile, inima îţi sunt îngropate, inutilizabile. Cu ochii închişi, te arunci în hibernare – un fel de formă de viaţă suspendată despre care ştii că s-ar putea prelungi la nesfârşit.

Ai curajul să-ţi evaluezi nivelul de excelenţă punându-ţi în practică cunoaşterea? Sau îţi suspenzi leadershipul din funcţia de bază pe care trebuie s-o îndeplinească?

Leadership: Refuzul de a acționa în virtutea caracteristicilor tale înnăscute, are ca rezultat "predarea" ta în captivitatea unei mentalități care este compatibilă cu ideea de finitudine?

Teoria se asimilează numai prin practică. Îţi sugerez să urmezi şi tu sfatul lui Indiana Jones: treci la acţiune, nu pierde vremea inutil stând numai cu nasul în cărţi. Nu vei putea niciodată să ajungi un lider adevărat, nu vei reuşi niciodată să realizezi fapte măreţe, demne de atenţia şi admiraţia tuturor oamenilor, dacă nu eşti dispus să îţi petreci o mare parte din timp pe teren. Din cărţi poţi afla nespus de multe lucruri, poţi asimila numeroase cunoştinţe - însă rezultatele le poţi obţine numai prin punerea lor în practică.

Gândeşte-te la orice realizare celebră înfăptuită de un singur individ sau de un grup de indivizi. De exemplu la piramida lui Kheops. Nu trebuie să te documentezi prea mult ca să realizezi că, pentru a se putea construi acest monument rămas pentru eternitate, a fost nevoie de mai mult decât de cunoştinţe tehnice solide. A fost nevoie de punerea în practică a cunoştinţelor teoretice, a planurilor concepute minuţios de către specialişti. De altfel, nicio operă valoroasă nu ar fi putut fi vreodată realizată dacă artiştii s-ar fi rezumat doar la asimilarea cunoştinţelor.

Leadershipul este o punere în practică a ideilor, atitudinilor, competenţelor şi comportamentelor care fac din tine acea fiinţă complexă care ştie să transforme felurite nuanţe ale unei revelaţii de tipul "eşti ceea ce te face măreţ sau infim" într-un singur tot numit: "ansamblu integrat de cunoştinţe."

Punerea în practică a cunoştinţelor îţi oferă cea mai bună ocazie de a-ţi transforma leadershipul într-o capodoperă, într-o comoară nepreţuită. Însă cu cât obiectivele tale sunt mai ambiţioase, cu atât va fi nevoie de mai multă practică susţinută. Prin urmare, implică-te cu mai multă convingere în rolul activ si esenţial pe care îl ai în sprijinirea leadershipului pe care îl practici, dacă vrei într-adevăr ca el să evolueze. Îţi vei putea îndeplini obiectivele numai dacă vei fi dispus să te implici cu mai mult sârg în munca practică din teren.

Despre finitudine, filozoful francez Jean-Luc Nancy scria că ea se dă gîndirii în primul rînd ca limită. *"Limita este capătul, extremitatea dincolo de care nu mai există nimic – nimic, cel puțin din lucrul sau din ființarea la limita cărora s-a ajuns. Limita este capătul în măsura în care ea pune capăt, în care sancționează o încheiere care este totodată o încetare și o întrerupere dacă nimic nu vine să justifice de drept survenirea acestui sfârşit."*

O mentalitate poate fi compatibilă cu ideea de finitudine atunci când nu poate să preia controlul asupra principalului avantaj competitiv: de a avea acces la informaţie şi a şti cum să utilizeze informaţia care să-i permită să efectueze adaptările necesare evoluţiei sale.

Îndrăzneşti să părăseşti zona de confort? Napoleon Bonaparte, care a petrecut o lungă perioadă de timp pe câmpul de luptă, spunea: *" Nu ajunge să-i cunoşti pe oameni din cărţi ca să-i studiezi, trebuie să trăieşti cu ei. "*

Succesul lui Napoleon s-a datorat în mare parte punerii în practică a cunoştinţelor dobândite, a ideilor valoroase obţinute din cărţile vremurilor de atunci. Dar studierea cărţilor n-a însemnat pentru el decât punctul de plecare pentru dezvoltarea abilităţilor şi competenţelor de lider. Căci pentru a câştiga o bătălie el a trebuit să părăsească zona de confort şi să lupte de multe ori în prima linie cu infanteria.

Napoleon n-ar fi putut câştiga în veci o bătălie şi n-ar fi putut ajunge niciodată un geniu militar dacă ar fi rămas doar cu... teoria.

Pune-ţi la încercare performanţele fără să practici un leadership nerealist, opus oricăror forme de excelenţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-se-nasc-faptele-mari.html

Cum se obţine succesul

On Februarie 13, 2009

Menţine o constantă loialitate faţă de rădăcinile tale cele mai adânci, pentru ca leadershipul tău să capete o valabilitate extinsă.

Celebrul conducător Ginghis Han a crescut într-o lume ostilă; în copilărie a asistat la uciderea tatălui său, a stat în captivitate mai bine de cinci ani, s-a confruntat cu ameninţarea foametei şi a bolilor, soţia sa, pe care o iubea nespus de mult a fost răpită. A fost singur pe drumuri străine mulţi ani.

Dar toate aceste greutăţi nu l-au dărâmat nici fizic nici psihic, ci i-au călit caracterul. Ginghis Han a pus bazele unei naţiuni mongole unite, a introdus ţinerea de scripte, a încurajat învăţătura şi a inventat schimbul de informaţii secrete, inedit la acea dată.

Leadership: Cât de strâns legat eşti de rădăcinile tale spirituale încât să poţi realiza o schimbare la nivel global printr-un act de voinţă liberă?

Leadershipul lui Ginghis Han cutremură prin caracterul lui realist, foarte dur. Felul cum el vedea lumea a găsit un atât de imens răsunet în acea perioadă tulbure, tocmai fiindcă stările sale sufleteşti, pe care a reuşit să şi le controleze cu stricteţe, împreună cu viziunea lui largă şi îndrăzneaţă, au avut o anumită obiectivitate. Leadershipul său a căpătat astfel o valabilitate extinsă, strâns legată de rădăcinile sale spirituale, întreţinută de convingerile sale puternice.

Practic el a făcut o călătorie spre o realitate alternativă de cea care i-a fost impusă de condiţiile vremii. O călătorie spre propria lui fiinţă, spre propria lui dezvoltare spirituală, dând astfel tonul unei realităţi personale persistente care a reprezentat tocmai miza destinului său. Rugile sale de om predestinat unei dominații absolute erau adresate unui Dumnezeu care nu încetează să trezească, să purifice, să transfigureze o lume de mult apusă. Care judecă, dar şi consumă contrariile cu unitatea Lui transcendentă.

Atitudinea lui curajoasă în faţa unei realităţi dureroase care îi depăşea oarecum puterea de înţelegere, punându-i la zid capacităţile de acceptare a unui destin improbabil – i-a solicitat interesul pentru scopurile sale şi pentru modalitatea în care le putea atinge, menţinându-i o constantă loialitate faţă de rădăcinile sale cele mai adânci, faţă de orizontul în care el însuşi s-a aşezat pentru a-şi construi şi întări propria lui „ontologie".

Leadership: Tu accepţi să rămâi captiv într-o realitate ostilă, fără să te ridici la înălţimea pe care Dumnezeu a pregătit-o şi a hotărât-o pentru toţi cei care îşi propun să recreeze o întreagă lume?

Pune-te pentru o clipă în ipostaza unei regine de termite care zace în celula regală a muşuroiului. Eşti captiv în propria existenţă, incapabil să-ţi mişti voinţa, fiind ţintuit sub propria greutate spirituală. Nu vei putea niciodată să evadezi din această cavernă, să reuşeşti să te târăşti afară prin pasajele înguste de piatră şi prin tunele decât dacă accepţi să-ţi schimbi convingerile, dacă îţi depăşeşti dimensiunea Ego-ului pe care l-ai creat în subconştient.

Salvarea lui Ginghis Han a însemnat o despărţire de realitatea ostilă care îl înconjura şi-l ţinea prizonier în conştiinţa neputinţei. A fost o dovadă de progres şi eficienţă, de deschidere

faţă de un alt plan spiritual, printr-o apropiere mai strânsă de propriile trăiri sufleteşti, de acele elemente ale unei realităţi benefice care îi conferea leadershipului său strălucire, profunzime şi creştere.

Cel mai cunoscut citat aparţinând lui Ginghis Han sună în felul următor: *"Eu sunt pedeapsa lui Dumnezeu pentru voi. Dacă nu aţi fi comis păcate atât de mari, Dumnezeu nu ar fi trimis o asemenea pedeapsă asupra voastră."*

Accepţi să rămâi prizonier într-o lume întunecată şi neplăcută, în care opţiunile personale lipsesc? Sau încerci să găseşti codul de intrare într-o realitate paralelă – benefică ţie? Poţi să faci saltul spre o nouă etapă de dezvoltare, spre o nouă viziune, dinamică, activă, transformatoare?

Singurul sistem de ghidare al minții în direcția țelurilor cele mai importante are ca element declanşator eliberarea de suferinţă, o eliberare totală care vine odată cu trăirea experienţei a ceea ce Eşti cu Adevărat dincolo de limita resemnării și asumării fatalității.

Abilitatea de a conduce nu se dezvoltă peste noapte, ci în timp. Vremurile grele în care a trăit şi toate suferinţele îndurate au avut rolul de a-l întări în credinţă pe Ginghis Han, l-au călit, l-au cizelat şi l-au pregătit pentru ceea ce urma să înfăptuiască. Timpul şi obstacolele pe care le-a întâmpinat i-au dezvăluit talentele ascunse, oferindu-i un scop în viaţă. Şi a meritat. Ginghis Han a devenit un mare conducător, probabil cel mai mare cuceritor din toate timpurile, chiar mai mare decât Alexandru cel Mare din punct de vedere al teritoriilor cucerite.

Unii oameni au, ca şi plantele, însuşiri ascunse pe care de multe ori numai împrejurările grele le scot la iveală. Succesul în conducere nu se poate obţine decât cu răbdare şi nădejde. Poate de aceea foarte mulţi oameni nu ajung în posturi înalte de conducere, pentru că se grăbesc să urce în vârful piramidei fără să fie îndeajuns de căliţi din punct de vedere profesional pentru a face faţă provocărilor şi problemelor.

Nu-ţi vei putea duce la capăt misiunea dacă nu eşti răbdător, dacă nu dai timp caracterului tău să se formeze. Răsplata va fi fără margini doar dacă vei fi suficient de bine pregătit moral şi spiritual şi îndeajuns de îndrăzneţ pentru a face pasul spre măreţie.

Menţine o constantă loialitate faţă de rădăcinile tale cele mai adânci, pentru ca leadershipul tău să capete o valabilitate extinsă.

Realitatea pe care trebuie să ţi-o asumi este că singura modalitate de a te desprinde din strânsoarea neputinţei de a răzbi într-o lume rece şi vitregă este să-ţi găseşti un motiv bun pentru a-ţi alimenta şi mai mult înverşunarea în credinţa ta.

Cum se obţine succesul? Prin sacrificiul de a te pierde înainte de a te regăsi. Mai întâi te vei încurca prin iţele neîncrederii, abandonului, resemnării, apoi îţi vei găsi un motiv raţional să te schimbi prin stimularea unei realităţi totale de acţiune.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-se-obtine-succesul.html

Cum te poziţionezi faţă de schimbare?

On Ianuarie 10, 2009

Învaţă să ceri de la tine însuţi mult mai mult decât înainte, refuzând normele de referinţă ale circumstanţelor cauzei care te determină să fii altcineva.

Sixin i-a spus lui Caotang: "Natura i-a înzestrat pe oameni cu sinceritate şi bunăvoinţă. Dacă încerci să-i forţezi, aceştia nu vor rezista mult timp. O persoană care are putere, dar nu este rezistentă, va fi tratată cu dispreţ şi va fi sfidată de către oamenii josnici.

În acelaşi fel, adevărul şi minciuna, binele şi răul le avem de la natură şi nici unul nu poate fi schimbat. Numai oamenii cu o fire echilibrată, care pot comunica cu cei înţelepţi, dar nu numai, merită numele de profesor." (Thomas Cleary - Lecţii Zen)

Leadershipul dictează mersul lucrurilor, până la un punct – punctul în care dai greş, atunci când răul pune stăpânire pe tine mai mult decât te poate proteja binele. Numai integritatea menţine mersul lucrurilor pe drumul cel bun, în ciuda nenumăratelor distrageri. Iar a accepta făţiş încălcarea adevărului, este ca şi cum ai trece dintr-o încăpere întunecoasă în alta şi mai întunecoasă, apoi într-alta, şi tot aşa până ce întunericul devine tot mai negru, tot mai dens, iar lumina dătătoare de înţelepciune şi tărie de caracter dispare complet din hăţişurile minţii tale.

Cu ce îţi înzestrezi leadershipul pentru a uşura acceptarea schimbării? Bine spunea cineva pe internet: *"Lumea va continua să oglindească ceea ce refuzi să accepţi şi să transformi la tine însuţi, până în clipa când vei restabili contactul cu părţile negate sau necunoscute ale fiinţei tale."*

Practic, circumstanţele cauzei care te determină să fii altcineva sunt date de acele raporturi dintre elemente ce contravin oricărei logici şi normelor recunoscute de cinste şi bun-simţ. În timp ce normele de referinţă ale circumstanţelor care favorizează manifestarea unei cauze sau alta, ţin de natura ta spirituală care receptează morala (învăţătura vieţii) şi de contextul în care îţi vindeci şabloanele emoţionale care te ţin blocat sau care te încurcă în dezvoltarea ta.

Leadership: Poţi să numeşti factorul cu cel mai mare impact asupra formării unei noi percepţii de sine, în contextul unei modificări a circumstanţelor în care te găseşti şi a felului în care răspunzi la tot ce se întâmpla în jurul tău ?

Schimbarea şi adaptarea permanentă la provocările vieţii este un proces în care liderul are rolul esenţial. În primul rând el trebuie să fie bine ancorat în realitatea obiectivă şi trebuie să posede acele capacităţi de intuire a viitorului şi de evaluare a consecinţelor viitoare are faptelor prezentului. Acceptarea schimbării – proces uneori îndelungat - presupune o creştere a puterii de influenţă a liderului asupra oamenilor, şi totodată depinde de abilităţile lui în ceea ce priveşte cunoaşterea oamenilor şi, de ce nu, chiar manipularea lor.

Factorul de mare impact este disponibilitatea ta de a te implica şi de a face paşii necesari într-o anumită direcţie, fără să forţezi limitele vitezei pe care o suportă discernământul tău. Schimbarea nu se poate impune cu forţa şi chiar dacă acest lucru aparent este posibil, este o schimbare de suprafaţă şi nu de esenţă. Atunci când un lider reuşeşte să inducă în fiecare om modificarea modului de gândire şi de acţiune, atunci apare spontan dorinţa lăuntrică de schimbare a lui.

Schimbarea pe care o impui este una de suprafaţă sau de esenţă? Cum modifici modul de gândire şi de acţiune al celor din jur? Le împărtăşeşti scopul tău şi îi ajuţi să îl atingă pe al lor? Cum îi faci părtaşi la visul tău? Ai dorinţa să faci ceva mai mult pentru ei decât pentru tine? Care este acea mare calitate a ta, care o admiră ceilalţi din jur şi care le permite acestora să devină lideri de succes? Le spui oamenilor ce înseamnă cu adevărat să fii un lider?

Foarte important de subliniat aici: ştiu oamenii cât îi va costa să devină lideri? Dacă nu ştiu ce-i aşteaptă, atunci nu poţi şti cât de mult se vor angaja în acele activităţi în care ei înşişi se percep ca fiind eficienţi, competenţi.

Leadership: Poţi să-ţi condiţionezi acţiunile să urmeze calea unei noi experienţe pline de discernământ ce are ca punct de referinţă echilibrul între ceea ce încerci să "forţezi" şi ceea ce "rezistă" timp îndelungat?

Nu forţa materialul să se modeleze după voinţa ta, ci lasă-ţi voinţa să se modeleze după context, şi după reperul de discernământ pe care nu vrei să-l ştergi din evidenţele tale. Sculptorii aleg rocile cele mai potrivite pentru operele lor viitoare, roci care sunt departe de a fi perfecte, ci au defecte vizibile şi defecte ascunse. Măiestria sculptorului va reuşi să anihileze defectele vizibile, dar nu şi pe cele ascunse.

Liderii cei mai iscusiţi caută şi ei să-şi desăvârşească menirea, modelând materialul brut din care este constituită fiinţă umană, asigurând dezvoltarea ei prin educaţie şi prin transmiterea propriilor valori şi standarde. Liderii au de modelat adulţi cu un "bagaj" de valori, standarde şi sentimente diferite, dar gata formate. Măiestria liderului constă în descoperirea acelor "părţi" bune, unele în stare nativă, altele apărute pe parcursul vieţii, din sufletul lor, după care trebuie să înceapă procesul de remodelare şi reeducare. Aceasta fiind adevărata "piatră de încercare" pentru un lider, căci educarea adulţilor este o muncă grea pentru care trebuie să dispui de tenacitate, disponibilitate şi metode adecvate.

Liderul trebuie să fie un model pentru ceilalţi. Un model de gândire, de comportament şi de acţiune care să se încadreze în "normalul" unanim acceptat. Totodată liderul, la rândul lui, generează modele de urmat contribuind la dezvoltarea unei culturi organizaţionale sănătoase.

Leadership: Impactul tău asupra unei succesiuni de schimbări radicale este unul de suprafaţă sau unul de profunzime, luând în considerare cazul când trebuie să te orientezi către o zonă compatibilă cu experienţa unei identităţi unitare?

Eşti pregătit să preiei ştafeta? John Maxwell făcea o precizare care merită subliniată: *"Dacă ştii pe cine ai în vedere pentru înzestrare şi în ce scop o faci, eşti pregătit să începi. Etapele care urmează te introduc în întregul proces. Se începe cu stabilirea unei relaţii cu potenţialii tăi lideri. Pornind de la această bază, poţi construi un program pentru dezvoltarea lor, le poţi dirija progresul, le poţi da autoritatea să îşi îndeplinească sarcinile şi îi poţi aduce în cele din urmă în faza în care să le predai ştafeta."*

Iar eu te întreb, viitor lider: "Eşti pregătit să predai ştafeta?" Dacă nu, atunci cel mai probabil înseamnă că nu ai promovat o gândire şi un comportament care să ajute la recunoaşterea adevăratelor tale valori. Înseamnă, înainte de orice, că impactul tău este unul de suprafaţă, şi nu de profunzime.

Nu uita că leadershipul începe cu omul din tine, al cărui comportament trebuie să fie uşor de acceptat şi de înţeles, deci coerent, îndreptat spre satisfacerea necesităţilor individuale sau ale celorlalţi oameni, în nici într-un caz cu poziţia pe care o ocupi. Leadershipul începe, întotdeauna, cu modul tău de gândire – singurul care te ajută să înaintezi pe terenul abrupt

al schimbărilor care se petrec cu repeziciune, singurul care poate atrage aprobarea sau dispreţul, simpatia sau antipatia celorlalţi oameni.

Poţi excela în vremuri de tranziţie? Te dezvolţi în aşa fel încât să devii un lider eficient, chiar şi în timpuri grele? Faci în aşa fel încât ţelurile tale să fie realizabile? Care este modelul de gândire care te poate ajuta cel mai mult în situaţii dificile? Cum îţi răsplăteşti progresele proprii? Ai putea trăi cu experienţa eşecului?

Experienţa unei identităţi unitare presupune luarea în considerare a mai multor calităţi şi virtuţi care împreună pot să producă o schimbare de proporţii, dar care nu trebuie să omită controlul conştiinţei asupra oricărui stimul sau factor extern.

Cum te poziţionezi faţă de schimbare: printr-un check-in al Sinelui care să te ajute să distingi Binele de Rău, sau prin revenirea la condiţia iniţială (de ignoranţă sau credinţă falsă) ?

Progresul dirijabil al leadershipului marchează schimbările impuse de lider, fără forţă, în vederea atingerii obiectivelor propuse. După cum poliţistul care dirijează circulaţia poate face semn cu braţul ca vehiculul să avanseze, să depăşească, să treacă prin faţa ori prin spatele său, să-l ocolească prin partea stânga sau dreapta, iar pietonii să traverseze drumul ori să se oprească – tot aşa şi liderul, ca să poată adăuga valoare leadershipului, trebuie să dirijeze comportamentul, inclusiv eforturile, în scopul de a stabili şi dezvolta relaţii armonioase cu toate persoanele din jur.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-te-pozitionezi-fata-de-schimbare.html

Cum transformi un Theodor Dreiser într-un Emile Zola?

On August 7, 2011

Eliminarea redundanțelor narative în analiza monologului interior poate facilita o înțelegere mai profundă a structurilor fundamentale ale conștiinței.

Pentru regizorul rus Serghei Eisenstein, interesul constă tocmai în clarificarea crimei ca rezultat al relațiilor sociale și al influențelor societății asupra personajului Clyde Griffith. Problema lui Eisenstein este să transforme un Theodor Dreiser într-un Emile Zola, oferind o perspectivă naturalistă asupra tragediei. Îl fascinează jocul fatalității – o temă obsesivă în opera sa. Este o forță mecanică, implacabilă, care de data aceasta ia forma mașinăriei juridice. Justiția devine un sistem inexorabil ce îl macină pe Clyde, sfărâmându-l între roțile sale și întorcând împotriva lui fiecare element pe care l-a construit pentru a se ridica și a se salva.

Împreună cu Ivor Montagu, Eisenstein începe o muncă uriașă de adaptare. Elimină stufozitatea romanului, reinterpretând anumite fapte și adâncind analiza psihologică a lui Clyde, mai ales în scena din barcă. Inventează noi situații, mută interesul procesului juridic către problemele electorale, schimbă traiectoria unor personaje și elimină complet altele. Mai mult, aplică pentru prima dată ideile sale despre monologul interior, care devine un procedeu cinematografic esențial: aparatul de filmat pătrunde în sufletul și gândirea personajului Clyde, dezvăluind structurile fundamentale ale conștiinței sale.

Eisenstein este fascinat de soluțiile găsite, declarând: „Forma monologului interior s-a născut. Chiar și literatura este mai lipsită de puteri în acest domeniu decât filmul.

Leadership: Ce impact au interacțiunile sociale asupra personalității și deciziilor tale, având în vedere că fiecare element contribuie la un echilibru tragic final?

În analiza socială a crimei, fiecare element contribuie la fatalitatea destinului lui Clyde. Fiecare caracteristică a personajului este modelată de interacțiunile sociale din jur, iar rezultatul final este un echilibru tragic impus de mecanisme juridice care acționează implacabil, dincolo de controlul lui individual. Justiția, asemenea unei mașinării complexe, pune în mișcare roți și pârghii care sfărâmă psihologic individul, forțându-l să devină o victimă a propriei ambiții.

La Eisenstein, interesul constă în clarificarea crimei ca un rezultat inevitabil al interacțiunilor sociale, asemenea modului în care funcționează un sistem complex, unde fiecare element este modelat de forțele externe. Fatalitatea care îl fascinează devine o forță mecanică implacabilă, asemănătoare unei mașinării de jurisprudență care îl macină inexorabil pe Clyde Griffith, "sfărâmându-l sub roțile ei automate" și punând în mișcare pârghii ce întorc împotriva lui fiecare element pe care acesta l-a construit pentru a se ridica.

Cum spuneam, impreună cu Ivor Montagu, Eisenstein începe o muncă de decorticare a detaliilor, eliminând redundanțele romanului și adâncind analiza psihologică a lui Clyde. Asemenea unui inginer care studiază mecanismele unui sistem complex, Eisenstein restructurează narațiunea, mutând centrul de greutate al procesului asupra aspectelor sociale și electorale, aplicând pentru prima dată monologul interior ca metodă cinematografică. În acest mod, Eisenstein dezvăluie nu doar circumstanțele exterioare, ci și structurile interne care determină destinul personajului.

Leadershipul vizionar implică reconstrucția narativă a realității pentru relevarea

adevărurilor profunde, conectând destinul individual la contextul social care îl modelează.

Cum transformi un Theodor Dreiser într-un Emile Zola? Clarificând conexiunile sociale și intensificând analiza cauzalității faptelor. Esența naturalismului zolist constă în evidențierea relației dintre individ și societate, iar Eisenstein urmărește să accentueze conflictul dintre Clyde și lumea care îl înconjoară. Din acest motiv, eliminarea redundanțelor și aprofundarea psihologiei personajelor creează o adaptare cinematografică ambițioasă, îmbogățită de o corelație puternică cu contextul social și emoțional al personajelor.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Cum vă place

On Aprilie 11, 2016

Anunţă ceva nou, dar nu-ţi lua sarcina de a-l şi spune.

Voiam să-mi fac o idee vagă despre ceva anume, înainte de a-l cuprinde, într-un soi de proces de reinventare a unui spaţiu marginalizat. De parcă aş fi fost încuiat într-o cameră din care puteam să evadez doar după un anumit timp, în general o oră, timp în care trebuia să încerc să-mi reiau cursul normal al vieţii.

Faptul acesta ciudat, oarecum amestecat, învălmăşit cu gândul asupra situaţiei atipice în care mă aflam, îmi oferea aproape un motiv temeinic de a lua în considerare, în mod serios, opţiunea de a reveni unde eram înainte. Într-o pură coincidenţă cu un interval de incertitudine care anunţa ceva nou.

Nimeni nu caută să exprime ceva care poate la fel de bine să însemne altceva, chiar dacă prin relaţia sa cu ştiinţa, aderând la un alt model de gândire, ar putea foarte uşor să-l conceapă în afara graniţelor acceptabilului. Straniu, asta te pune pe gânduri. Înseamnă o rupere constantă de reperul finit "stay where you are" şi integrarea într-o constantă de transformare, greu de acceptat, numită "găseşte înainte de a căuta".

Leadership: Poţi să-ţi găsești desăvârşirea în funcție de apartenenţa la o creaţie dobândită pe parcursul căutării adevărurilor neştiute despre tine?

Cu alte cuvinte, eram căutătorul unor semnificaţii ascunse atribuite lucrurilor care mă înconjurau dintr-o lume în care mă regăseam perfect, pe care o uitasem, şi pe care numai scrisul mi-o reamintise. Nu ştiam exact ce subiect să abordez, nu ştiam cu ce să încep, căutam răspunsuri la întrebări atipice, făceam tot felul de conexiuni între diferite fapte şi evenimente, dar totul părea a fi mai mult un prilej de a experimenta dimensiunea spaţiului unei lumi fără sens.

Când vrei să spui ceva mai întâi începi cu o observaţie, de exemplu "Casa aceea are culoarea verde". Dar adevărata provocare este să descoperi ce anume se află în casă, fără să-i cunoşti interiorul. Aici este cheia întregii viziuni şi creaţii ce intră într-un joc de cuvinte încrucişate, un joc de-a baba oarbă, deoarece aici se cristalizează toate motivele esenţiale ale reuşitei în activitatea literară. Trebuie să te transpui în pielea celui care locuieşte în casa respectivă, gândindu-te la el aşa cum te gândeşti la tine.

Ceea ce nu ştiam despre mine, dar pe care trebuia să-l includ într-o realitate literară, era ca o compunere de tipul "ce aş face dacă aş locui într-o casă căreia nu i-am trecut niciodată pragul?" Cuvintele ducelui de Richelieu adresate marchizului de Chauvelin rămân şi acum întipărite în memoria mea: *"Am anunţat ceva nou, e adevărat. Dar nu-mi iau sarcina de a-l şi spune."*

Este şi aici un fel de măiestrie, fiind în acord cu existenţa unei logici care încearcă să prindă sensul unui orizont neaşteptat, o logică care este nu atât a raţiunii, cât a sentimentului, a fanteziei, a inducerii curiozităţii, într-o lume a jocului de-a „Cum vă place".

Prilejul de a controla cursul acestui joc îndoielnic, culminând prin însăşi explicarea lui alături de o formă aparte de receptivitate, întrea atâtea criterii străine de logică, interpretate după felul în care cunoaşterea se raporta la mine, mi se oferea ori de câte ori încercam să descopăr

un aspect nou al personalităţii mele.

Leadership: Ceea ce oamenilor li se pare că tu le oferi, este de fapt ceea ce ei înşişi trebuie să descopere într-un cadru al realităţii pe care o caută gândirea ta?

Întotdeauna omul care își pune la încercare capacitatea de a exprima ceva abstract, recurge la un anumit grad de exagerare. Evoluţia lui se produce în momentul când realizează că el însuși determină totul, sub presiunea internă a genialităţii de a contribui la schiţarea decorului a ceva greu de aflat, dar al cărui referinţă pătrunde adânc în conştiinţa celorlalţi ca fiind o caracteristică a noului. Şi, totodată, o caracteristică a propriei lor naturi.

Pentru ca oamenii să acorde interes contextului extins al „noului", ei trebuie să-şi facă o idee vagă despre ceva anume, înainte de a-l cuprinde. Ceea ce lor li se pare că tu le oferi, este de fapt ceea ce ei înşişi trebuie să descopere într-un cadru al realităţii pe care o caută gândirea ta. Acesta este principiul ce stă la baza artei scriitoriceşti şi a persuasiunii, constituind expresia unui proces de extindere a ceea ce percep oamenii odată cu intrarea într-o lume a jocului de-a „Cum vă place".

Singurul cadru al realităţii pe care o cauta gândirea mea era efectul de cultură, un fragment dintr-o scriere în cadrul căruia se găsea un cuvânt, o expresie, un pasaj interesant despre o întâlnire cu acea parte din mine dornică să cunoască lumi noi.

Şocul experienței „noului" rămâne unul hotărâtor, constând într-o amânare sau chiar anulare a judecăţii. Fără un răspuns clar, fără un mesaj ușor de înțeles, omul se pierde în spaţiile vagi ale unor utopii de alternanţă, insondabilul devenind pentru el o realitate ascunsă. Efectul este unul reușit, neaşteptat de puternic, deoarece se instalează senzația de a afla mai multe.

Cel care mânuieşte arta scriitoricească şi arta persuasiunii se ghidează deseori după următorul principiu: „Anunţă ceva nou, dar nu-ţi lua sarcina de a-l şi spune ! "

Cu alte cuvinte, lasă-i pe oameni să fie cu adevărat campioni, să descopere ce li se potriveşte, să pătrundă esenţa spuselor tale în funcţie de natura lor. Campionii se ghidează în viaţă după următorii termeni: *Vreau ! Știu ! Pot !*

Leadership: Imaginea ineditului pe care îl plasezi în centrul atenţiei, devine partea care îi întregeşte pe oamenii care îţi pot prelungi realitatea datorită contactului menţinut cu ceea ce se ascunde în interiorul tău?

Un scriitor bun este un practicant nemaipomenit al persuasiunii, străduindu-se să te convingă tot timpul de adevărurile și autenticitatea ideilor sale. El știe cum gândește fiecare cititor al său: *„Ceva lipsește din această ecuație, dar ca să aflu trebuie musai să mă încadrez în ea."*

Un scriitor va încerca mai întâi să sporească percepţia lipsei tale de control, prin introducerea efectului de aglomerare de elemente care să-ţi consume sau să-ți îngrădească spaţiul de înțelegere. Pentru ca tu - cititorul - să intri mai adânc în subiect, în miezul lucrurilor, și să te străduieşti să descoperi un sens care să te anime şi care să te facă să alegi ceva de folos, în concordanţă cu logica interioară a desfăşurării tale în joc.

Prin apelul la ceea ce nu se cunoaşte, sau nu este foarte clar exprimat, se generează în oameni impulsul de revoltă împotriva propriilor reguli. Măsura și imaginea ineditului care trebuie înfruntat devenind „partea care îi întregeşte". Cititorii trebuie să se autoincludă de la bun început în harta realităţii tale, în interiorul a ceea ce exprimi, iar în timp ce menţin

contactul cu ţine ei trebuie să valideze orice spui printr-o reacţie de tipul: "Asta e ceea ce vreau să cred" sau "Asta e ceea ce simt despre asta".

Leadershipul este percepţia pe care o ai despre ceea ce trebuie să incluzi sau să elimini dintr-o realitate care poate fi oricând contestată.

Cum vă place indică reperele unei perspective de definire a ineditului, în lipsa unor concepte integratoare în contextul căruia a fost plasat. Ineditul este ceea ce exprimi prin scris care devine constatare neaşteptată şi o noţiune atrăgătoare a creaţiei literare menită să cadă sub incidenţa verosimilului, fără a stârni vii controverse în rândul criticilor.

Succesul tău ca scriitor și ca lider depinde de felul cum oamenii gestionează mesajele pe care le primesc în virtutea unei logici inanalizabile și în limitele pe care le impune experiența introducerii noului - ceva care uneori lasă să se vadă puţin, dar din care se extrage mult mai mult.

Source: https://neculaifantanaru.com/cum-va-place.html

Cunoscătorul misterelor şi maestrul labirinturilor

On Noiembrie 14, 2013

Caută să priveşti din alt unghi misiunea descoperitorului din tine, ca să poţi accede la o nouă înţelegere a relaţiei dintre leadership şi ştiinţă.

Gânduri dezlănţuite îmi umpleau mintea lucidă, conştientul devenind o ramură a trăirilor complexe. Totul se stingea înaintea ochilor, mărturia vie a dezorientării profunde care provoca halucinaţii puternice şi înfricoşătoare, deformând imaginea realului. Căci o parte nesupravegheată din mine, un personaj nou din mintea mea se înălţase nestingherit atât de mult în sferele transfigurării şi iluminării încât aproape că aş fi putut cuprinde toate legile existente pe acest pământ.

Îmi împlineam transformarea într-un spaţiu de libertate, printr-o trecere dincolo de neputinţă. Prin adoptarea unei forme noi, distincte şi particulare de " *a fi* " care ajungea în contexte care nu îmi erau familiare. De parcă toţi demonii din capul meu, închişi într-o viziune dincolo de intelect, concretizată în imagini pline de vitalitate ale unui viitor inevitabil, ar fi fost legaţi de o forţă invizibilă care îmi paraliza voinţa de a-mi da seama ce se întâmplă.

Ieşirea din labirint se face cu firul Ariadnei, simbolizând o minte ageră și spirit artistic, chiar dacă te simţi abandonat de lume, lovit sau nedreptăţit de o realitate mai presus de înţelegerea ta.

Într-un anumit fel, devenisem prizonierul propriilor mele iluzii, cine știe de ce este asta bine sau de ce este rău, orice eroare cognitivă sau perceptivă reprezentând o problemă de comunicare între pofta de a transgresa convenţionalul şi deprinderile de povestire a unui fragment contrastant din viaţa trăită în profunzimea unui scriitor care se izolează în anonimat.

Negreşit, această taină a imprevizibilului mă înconjura în permanenţă, tulburându-mi mintea, suspendand-o într-un real fortificat. Pătrunderea în labirintul contrariilor, îmbrăţişarea neştiutului, recreerea gândului care avea magia explorării inconştientului şi a eliberării de reguli fixe, mă puneau în dificultate. Căci începeam să descopăr fenomene pe lângă care trecusem cu nepăsare. Neîndoios, aventura în care pornisem, a cunoaşterii şi exploatării energiei subtile a aproximaţiilor, îmi orbea ochii - neobişnuiţi cu elementele de contrast care-mi distrăgeau atenţia.

Leadership: Îţi întăreşti înţelegerea depre tine însuţi în interiorul unei cunoaşteri care se dezvoltă prin construcţia conceptului de "narator care elucidează mistere în orizontul căutării unei lumi inteligibile" ?

Între ceea ce aşteptam de la o mare experienţă şi ceea ce reprezenta în realitate acea experienţă exista o legătură de sens invers, un imens sparge-val care tăia drumul al cărui capăt nu-l vedeam.

Două entităţi se găseau într-o relaţie *one-to-one* opţională la ambele capete ale firului care mă lega de un nou aspect al ştiinţei mele. Anume, o entitate identificabilă doar în câmpul fanteziei. Şi o entitate a cărei existenţă distinctă şi independentă, inclusiv prin expresia ei sugestivă, era în afara oricărei contestaţii şi constrângeri a prezentului. Oh, Doamne, ce mi-a fost dat să îndur?

Maşina minţii mele se deplasa spre un spaţiu privat, neconvenţional. Precum acei *normans* care, pierduţi în ceaţă, îşi duceau navele fantomatice spre nopţile fără zori din lumile hiperboreene, navigând mereu spre Apus, descoperind insule şi pământuri necunoscute. Iar în acest spaţiu privat, dând glas sentimentului unanim de comuniune cu viitorul prin posibil, toate elementele se adunau şi erau focusate pe ceea ce conta cu adevărat.

Probabil fenomenul, uluitor de nou, mă bântuia doar pentru că am vrut să ating esenţa cunoaşterii ezoterice. Deci, să acced la starea de om fenomenal. Iar setea de a mă plasa mental într-un viitor inaccesibil, într-un spaţiu al materiei subtile căruia numai savanţii îi puteau da viaţă, proiectându-mă în infinit, era semnul unei satisfacţii a recunoaşterii eforturilor enorme de dezvoltare.

Dar, dacă este adevărat ce spunea cineva, că dintr-o neputincioasă invaliditate vine nevoia transfigurării şi emergenţa unui imaginar fantasmatic, atunci eu eram produsul unei reacţii întârziate a dezorientării produse de forma mascată a unei tensiuni interne. Generate de încercarea disperată de a mă propulsa spre un nivel superior de evoluţie.

Leadership: Poţi să separi elementele constitutive ale relaţiei dintre cele două entităţi care generează întregul evoluţiei tale, fără să te adânceşti într-un cadru narativ în care firul principal al acţiunii e înlocuit de toate firele unei intrigi complexe?

Considerând că leadershipul poate fi identificat cu activitatea de asigurare a unei forme de povestire personală, cu aplicarea criteriului relevanţei la producţia de "accesorii" necesare saltului calitativ iminent spre receptarea noilor orizonturi de gândire, vom putea despuia orice raţiune care nu este aprinsă de sclipirea perfecţiunii unui scenariu care condiţionează înţelegerea vieţii. Sau, mai degrabă, de satisfacţia recunoaşterii eforturilor enorme de autodezvoltare.

A te adânci într-un cadru narativ în care firul principal al acţiunii e înlocuit de toate firele unei intrigi complexe înseamnă să scoţi la iveală dintr-un întreg de elemente interpretative acea singură opţiune de redare a unei realităţi concrete care permite cititorilor să se concentreze mai bine asupra fenomenului "A life that finds its focus".

Dar ce anume stăruie în sensul unei asemenea mişcări de ingeniozitate, în sensul tendinţelor de *du-te-vino* , relativizat, spre un bloc al cunoaşterii care nu este chiar atât de aproape de Arcul de Triumf al excelenţei în cercetarea ştiinţifică?

Ei bine, promovarea creşterii ponderii utilizării, în contexte nefamiliare, unor viziuni dincolo de intelect, concretizate în imagini pline de vitalitate ale unui viitor inevitabil. Aceasta este partea esenţială din procesul de atingere al unui real satisfăcător, asigurând eficient o formă de progres.

Leadership: Urmezi firul principal al unei acţiuni ce se ţese în jurul eroului unei scrieri care permite să fie recunoscută ca fiind a cuiva pus în situaţia de a se întreba: "Oare nu este prea abstract şi prea banal subiectul acesta?"

Orice desăvârşire absolută cuprinde în sine totalitatea posibilităţilor de combinare a elementelor reale şi imaginare, valorificate în sprijinul propriilor ipoteze şi demersuri de cercetare. Aplicând mecanismul opţiunii de a avea orizontul profesional cât mai larg, construind ramificaţiile unui arbore al viitorului, imagine utilizată cu predilecţie atunci când cauţi să reproduci în realitate vreo schemă nouă de gândire, vei putea domina orice neajunsuri de ordin ştiinţific care derivă în mod fundamental din cele două premise majore esenţiale: " *pot* " şi " *nu pot* ".

Două entităţi generează “întregul” evoluţiei tale. Una a prelucrării informaţiilor complexe, cealaltă a finisării perfecte a suprafeţei de cunoaştere care îţi reduce continuu limitările.

Dacă separi elementele constitutive ale relaţiei dintre ele, deci dacă pui ştiinţa sub semnul particularului sau a ambiguităţii, atunci nu vei reuşi niciodată să te autodepăşeşti şi să te convingi că a merge înainte este direcţia bună. Vrei să ai întotdeauna parte de noi provocări sau să pui în ecuaţia cercetării aceleaşi banalităţi?

Firul principal al unei acţiuni ce se ţese în jurul eroului unei scrieri de mare originalitate se răsuceşte în jurul ştiinţei de a crea o realitate transformată într-o intrigă cu totul neaşteptată care te ademeneşte să o parcurgi până la sfârşit.

Acţiunea este determinată de şirul povestirii constituită ca sursă de inspiraţie pentru înţelegerea reformatoare a unei mentalităţi distincte.

Cunoscătorul misterelor şi maestrul labirinturilor sunt două ipostaze ale naratorului care are curajul să se avânte spre experienţele de constituire a unei intrigi ce presupune o suită de peripeţii şi momente emoţionante, împletind toate acele elemente valoroase şi neştiute care fac din el însuşi o povestire.

Caută să priveşti din alt unghi această misiune a descoperitorului din tine. Lasă-te dominat de putinţa de a accede la o nouă înţelegere a lucrurilor, a relaţiei dintre leadership şi ştiinţă.

Numai cel ce navighează în spaţiul privat al materiei subtile va putea să creeze fundaţia indirectă a unei infrastructuri ce permite valorizarea particularului şi care conservă independenţa şi existenţa individuală a celor create întru dezvoltarea leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/cunoscatorul-misterelor-si-maestrul-labirinturilor.html

Cutremur în topul performanţelor

On Octombrie 19, 2010

Descoperă resursele care fac echipa ta să funcţioneze sinergic, crescând nivelul calitativ al performanţelor tale.

"CUTREMUR la United după DEZASTRUL cu City ! Antrenorul scoţian de fotbal, Sir Alex Ferguson, dă afară din echipă doi SUPERJUCĂTORI ! "

Aşa suna un titlu de pe prima pagină a gazetelor de sport de la sfârşitul lunii octombrie. Presa engleză a scris că managerul lui Manchester United a decis să-i scoată din echipă în următoarele meciuri pe Ferdinand şi Evra, doi dintre cei mai importanţi jucători din istoria recentă a clubului de pe Old Traffrod.

Sir Alex Ferguson a fost nemulţumit de evoluţia celor doi, şi intenţiona să-i înlocuiască încă din etapa viitoare. Locul lor urmând a fi luat de Brazilianul Fabio, care va intra pe stânga, şi de Smalling care va trece în centru. [1]

Leadership: Imaginea ta permite manifestarea unei acțiuni concepută în acord cu obsesia unei reuşite fără margini, prin aceasta dorind manifestarea unei atenții speciale față de ceea ce te face să simţi o stare de armonie interioară?

În acordul dintre jucători, antrenor şi manager bate inima echipei. Inima echipei este ca o baterie care se încarcă şi se menţine la capacitate maximă atâta vreme cât există o sursă de energie solară.

Leadershipul intră în scenă atunci când oamenii lucrează împreună, când se completează unul pe celălalt, când se ajută reciproc cu sfaturi, cu încurajări, cu idei, când au încredere unii în alţii şi se comporta natural - fără teamă, fără emoţii sau complexe, fără răutate. De aceea este important să ne ocupăm de modul în care putem să generăm încrederea în rândul colegilor noştri şi să câştigăm credibilitatea lor.

Centrul unităţii vitale ale unei echipe rezidă din amestecul foarte fin (şi echilibrat) de încredere, respect, susţinere şi profesionalism. Odată ce acest amestec se întăreşte complet, echipa îşi poate propune performanţe mai bune şi îşi poate atinge mult mai uşor obiectivele.

Leadership: Poţi să-ţi menţii poziţia de lider prin crearea unei interacţiuni cu dublu sens (feedback) care se propagă mai întâi în mediul de recunoştinţa din imediata ta apropiere, apoi mai departe spre un mediu al sentimentului de superioritate?

Într-o companie, ca şi într-o echipă de fotbal, fiecare are rolul său, bine stabilit. Fiecare persoană trebuie să-şi îndeplinească sarcinile ce-i revin la timp, cu foarte multă conştiinciozitate, responsabilitate şi rigurozitate. Iar asta nu înseamnă nicidecum să imiţi munca sau să alergi inutil dintr-un birou în altul toată ziua încercând să atragi simpatii şi să te faci plăcut de toată lumea.

Dacă sarcinile pe care le-ai primit nu sunt finalizate de fiecare dată la timp sau nu sunt de calitate, n-ai să reuşeşti în veci să câştigi încrederea colegilor şi superiorilor. Dimpotrivă, vei fi văzut ca un amator sau mai rău, ca un incompetent, şi nu ca un profesionist, aşa cum este de aşteptat.

Exact ca la fotbal, degeaba alergi mult şi repede dintr-o parte în alta a terenului, degeaba ceri pase şi centrări. Dacă alergi tot timpul pe lângă minge şi nu îţi aduci în nici un fel contribuţia, atunci nu eşti folositor echipei din care faci parte. În cele din urmă echipa îşi va căuta un înlocuitor, iar tu vei fi exclus din ea, fără regrete, fără ruşine şi fără prea multe explicaţii.

Asta este realitatea, nu putem să negăm acest lucru. Nimeni nu doreşte să aibă în echipa un "jucător" slab, pentru că el poate periclita soarta oricărui meci. Din cauza unei greşeli, toată echipa are de suferit. E drept, şi nu există niciun dubiu în privinţa acestui lucru, orice echipă unită îşi asumă responsabilitatea fiecărei acţiuni, şi e normal ca dacă pierde, să nu fie vina doar a unui singur jucător, ci a întregii echipe.

Leadership: Cum demonstrezi că deciziile tale sunt cele mai corecte, dacă tu însuţi nu-ţi acorzi dreptul de a greşi, mai ales într-un context de tipul: "I Am What I Am in one of the worst moments of the show" ?

Dar când, mereu şi mereu, echipa are de suferit din pricina aceluiaşi jucător, lucrurile se schimbă radical. Toţi nervii se varsă pe el - care greşeşte cel mai des, care pare să nu fie omul potrivit la locul potrivit. Principiile colegialităţii, ale devotamentului, ale onoarei, ale respectului reciproc, ale încrederii - după care se ghidează întreaga echipă, se "suspendă" în cazul persoanei pe care toţi o arată cu degetul.

Orice echipă de fotbal, la fel ca orice companie, doreşte să ocupe un loc fruntaş în clasament. Colegii şi superiorii sunt de cele mai multe ori îngăduitori cu tine - te ajută, îţi oferă sprijin moral şi financiar, şi posibilitatea avansării; te tratează cu respect şi încredere, te încurajează - cu speranţa că îţi vei aduce aportul la rezultatele (pozitive) ale echipei / companiei.

Chiar şi aşa, dacă nu le demonstrezi că eşti persoana potrivită pentru postul în care ai fost încadrat, dacă nu demonstrezi că eşti serios şi că reprezinţi o valoare care merită păstrată, că eşti într-adevăr o persoană extraordinară, atunci te poţi aştepta în fiecare moment să primeşti vestea cea proastă; să ţi se spună, prietenos, că de azi înainte eşti liber să-ţi cauţi o altă echipă, una mai pe măsura ta.

Descoperă resursele care fac echipa ta să funcţioneze sinergic, crescând nivelul calitativ al performanţelor tale.

Leadershipul este imaginea pe care ţi-o formezi despre tine, într-un context de tipul "push past the limits that you think you have", în eventualitatea unui impact cu acea stimulare reputaţională de care ai nevoie ca să învingi orice emoţii negative.

Cutremur în topul performanţelor scoate în evidenţă starea de slăbiciune a întregii echipe, atunci când se rupe relaţia dintre jucători, antrenor şi manager. Este momentul când performanţa întregii echipe se diminuează în mod neaşteptat, periclitând viitorul ei.

"Cutremurul în topul performanţelor" apare în urma unei evaluări interne sau externe a personalului. Când se produce acest cutremur? Atunci când apar eşecurile, atunci când rezultatele echipei sunt nesatisfăcătoare şi se face o reevaluare a personalului stabilindu-se care sunt punctele slabe ale acesteia. Se înţelege că un manager / un lider, trebuie să facă o evaluare corectă şi în comparaţie cu nişte criterii standardizate, dar în acelaşi timp evaluarea este şi un instrument de încurajare pentru a creşte motivaţia.

Atunci când se constată că efectul este contrar şi nu este însoţit de creşterea performanţei, este util a se face o reevaluare în companie cu referenţialul şi nu pe progresele minore ale

fiecărui angajat. Atunci când nu sunt bine înţelese "schimburile de calificative", de la foarte bine la slab, sau doar satisfăcător, evenimentul este perceput ca un cutremur apărut din senin fără să se gândească cineva ce a generat acest cutremur: nepăsarea, indiferenţa, aroganţa, automulţumirea, etc.

[1]
http://www.sport.ro/anglia/cutremur-la-united-dupa-dezastrul-cu-city-ferguson-da-afara-din-echipa-doi-superjucatori-pustii-le-iau.html

Source: https://neculaifantanaru.com/cutremur-in-topul-performantelor.html

Cuvântul

On Februarie 22, 2015

Încearcă să introduci un model al subiectului de interes în arta de a te pune în valoare, astfel încât leadershipul să depăşească faza de idee.

Nu este nimic rău în a te complica cu neîncetate salturi peste ascunzişurile rămase neînchipuite, să intri pe uşa din spate a misterului, porţiunea aceasta de conductor omogen care pune în legătură sufletul cu ştiinţa, din care erup toate înţelesurile artei. Şi să încerci să surprinzi imaginativ secunda infinitului. Dar în urechile omului, construite parcă după modelul unui câmp energetic care absoarbe orice fluid dătător de inspiraţie, în secunda aceea în care se odihneşte timpul, răsună fără încetare un cuvânt străbătut de unde înalte de determinare.

Acest singular cuvânt „Pot”, care controlează întreaga ţesătură a universului, care îşi are locul în sufletul lumii, reînnoit pe neaşteptate cu noi semnificaţii, cuvântul acesta la originea căruia se putea constata o diferenţă de potenţial logic, vibra în adâncul gândurilor mele ca o lovitură de ciocan. El îmi întărea convingerea nemaiîncercată că pot pregăti specia umană pentru impactul cu propriile-mi idei şi viziuni.

Un scris cursiv şi îngrijit nu putea solicita nicio favoare de la această formă vitală de energie, dar îi întărea şansele de a se impune ca o necesitate imperioasă, ca o operă cu adevărat unică, ca *uma conquista emocionante* , ca o realitate de ordinul evidenţei. Cuvântul acesta nu era doar un strop de spirit activat într-un moment de timp şi într-un anumit loc, ci o materie vie, organizată după tiparul unei forme-gând ce menţinea constantă intensitatea puterii mele de creaţie şi previzionare, chiar dacă ajungea până în contexte nefamiliare.

Prin punerea în contrast a cunoaşterii ce îşi avea sursa în anumite curente şi stăviliri secrete, în atracţii şi respingeri informaţionale, percepeam acest cuvânt ca pe o lumânare care arde în întuneric şi luminează un întreg labirint de întrebări şi înţelesuri. Îl simţeam cu acea parte din corp numită inimă ce năzuia spre idealuri măreţe, dominată de puternice strigăte de mulţumiri - „Bravo” - singura suflare ce conţinea germenii unui nou sens al existenţei.

Leadership: Este timpul să te foloseşti de un spaţiu de descoperire şi stimulare a vitalităţii, inaccesibil cunoaşterii bazate pe experienţă?

Cineva spunea că Descartes nu ne-a învăţat doar să ne îndoim, ci să şi rezolvăm ecuaţii. Ei bine, cuvântul care te caracterizează cel mai bine, care te poate ridica la cea mai înaltă perfecţiune, introducând un model al subiectului de interes în arta de a te pune în valoare, intră într-o ecuaţie de tip ireversibil. Şi descrie evoluţia în timp a unei funcţii de creştere a probabilităţii de a te manifesta ca o ființă inspirată, cu un nou nivel de gândire.

Vitalitatea este reflectată de intensitatea proceselor legate de viață care susţin o anumită percepţie a redevenirii, a "reînvierii" tuturor lucrurilor, inclusiv a ta. Vitalitatea pe care o răspândesc în jur cuvintele scrise sau spuse, formate din unirea unor idei, dorinţe sau perspective, pe linia formei în care codifici reprezentarea ta despre o anume realitate, accentuează caracterul a ceea ce este viu în fiinţa ta, în memorie, în imaginaţie, asigurând relaţia dintre lumea reală şi un univers paralel.

Este timpul să te foloseşti de acest spaţiu de descoperire şi stimulare a vitalităţii, deseori inaccesibil cunoaşterii bazate pe experienţă, şi să arăţi într-o formulă nouă de exprimare cum va lua parte această constantă la fenomenul de redefinire personală?

Cuvântul este darul unei exprimări care se cizelează în singurătate, este termenul aşteptat al unei mari aventuri prin care se dezvoltă virtuţile corespunzătoare unui obiectiv major, mai apoi împărtăşite nu ca un fel de „obiect de inventar”, ci ca un fel de coordonare a luptei dintre David și Goliat, un dialog surd între putere şi opoziţie, în aşa fel încât să ai o răspundere foarte clară a ceea ce eşti cu adevărat înainte de a te preschimba într-un „unicat”.

Modalitatea principală prin care comunici cu cei din jur este o preschimbare a cuvintelor care întrupează gândurile tale cele mai adânci şi mai scumpe, o preschimbare totală a felului în care doreşti să îţi construieşti viaţa alături de ceea ce vezi, imaginezi, simţi, auzi şi faci.

Dacă vrei ca leadershipul să depăşească acea fază de idee, reuşind să îşi apropie cumva dimensiunea ştiinţifică de arta de a te pune în valoare, cu toate impulsurile sale fundamentale de creştere, mai întâi trebuie să-ţi dezvălui identitatea printr-un simbol al reînnoiri, al implicării, al focului, al gândirii, al sentimentului – exprimat printr-un cuvânt care să declanşeze în tine o dorinţă profundă de schimbare şi de transformare pe toate planurile.

Cuvântul, când este riguros definit are, fireşte, o rezonanţă în subconştient, în bine sau în rău, şi creează o punte de legătură cu leadershipul prin forţa sa de constrângere pe baza convingerii şi voinţei de a acţiona. Într-adevăr, unitatea acestui concept abstract realizat pe baza activității practice intuitive, îşi justifică întru totul validitatea în marşul triumfal al progresului personal.

Or, de la cuvânt, alunecarea spre o schimbare totală, spre un nou statut, spre o putere de nezdruncinat, este tentantă, motivantă. Şi adeseori constituirea precum şi definirea caracteristicilor acestui cuvânt porneşte de la cadrul oferit de către dialogul cu propria ta interioritate, cu propriul cuget, cu propriul suflet, cu propria-ţi conştiinţă. Cuvântul este o piesă de puzzle ce trebuie finalizată într-o manieră diferită de abordare a potenţialului experienţial.

Arta de a te pune în valoare începe cu ceea ce gândeşti despre ceea ce simţi atunci când priveşti lumea din perspectiva unei realităţi refuzată sau neluată în calcul de ceilalţi.

Cuvântul produce un fel de freamăt undeva în interiorul corpului, care creşte pulsul inimii, îţi aduce satisfacţie, încredere şi îţi stimulează imunitatea împotriva a ceea ce nu-ţi face bine. Sensul pe care îl dai cuvântului poate să deschidă anumite uşi sau să închidă altele, dar preferabil este să urmarească generalizarea experienţei pozitive.

Merită memorat ceea ce afirma un personaj dintr-un frumos roman al scriitorului român Ion Moja: *„ Luaţi seama la înţelesul cuvintelor rostite - importante pietre de poticnire pentru mintea unora - căci iată, ochii mi se însufleţesc din nou, inima mi se încălzeşte şi bate iar. Luaţi seama, căci mă faceţi să cred în lucruri supranaturale. ”*

Ai găsit cuvântul care te defineşte în totalitate, care reprezintă un model al subiectului tău de interes şi care te poate pune în valoare?

Cum rezonează pentru tine cuvintele hotărâtoare „Trebuie” şi „Pot”?

Source: https://neculaifantanaru.com/cuvantul.html

Cuvinte semnificative spuse din perspectiva unei frunze (II)

On Februarie 27, 2021

Modifică-ţi convingerile care îţi guvernează universul interior, fără să te opreşti din a experimenta realitatea pe care nu ai văzut-o până acum.

Vă spuneam în articolul precedent că în timp ce mă plimbam în drum spre casă, o frunză s-a aşezat înaintea picioarelor mele, şi ea s-a oprit acolo ca şi când ar fi fost atrasă de un magnet mai puternic ca pământul, fiindcă nu s-a mişcat nici după ce am lovit-o cu piciorul. Stătea ţeapănă acolo, ca un cui, aşa că n-am insistat s-o mişc din locul ei. Gândurile îmi erau răvăşite de o voce dinăuntrul meu care repeta întruna, întruna, întruna: „Încearcă să nu rămâi indiferent faţă de evenimentele care te-au luat prin surprindere".

Un alt argument ce poate fi invocat în favoarea acestei interpretări a gândurilor poate fi dedus din însăşi structura dublă a procesului de observare a frunzei: mai întâi faptul că ea există ca un fel de circularitate în dinamica relaţiei dintre spirit şi natură, apoi faptul că ea există ca un fel de revers al unei situații în care absurdul se insinuează tot mai mult în viaţa de zi cu zi.

A fost un moment cu dublă însemnătate. Căci atunci când frunza mi s-a aşezat brusc înainte, nevrând să se mişte din loc nici măcar la încercarea mea de a-i da cu piciorul, am simţit că experimentez amărăciunea exilului voluntar într-un tărâm al nimănui, într-un peisaj sumbru și dezolant, acceptat cu mândria acelui spirit pur care nu se vrea supus nici străinului din mine, nici apropiatului din mine, fapt ce m-ar fi putut face să ajung pe culmile disperării.

Toruşi, frunza mi-a adus noutăţi despre măsura în care necesitățile interne sunt (sau nu sunt) satisfăcute pe plan emoţional, spiritual, intelectual sau social.

Leadership: Poţi distinge reflectarea unei imagini exterioare ţie în forma trăirii subiective a efectelor acţiunii unui stimul de impact provenit dintr-un mediu care nu este întotdeauna predictibil?

Este oare timpul să mă schimb? Voi putea suporta pe viitor căderea frunzei la picioarele mele ca un moment distinct şi ulterior creaţiei, sau ca un semn rău prevestitor?

Frunza pare fragilă la prima vedere, crezi că o poţi strivi cu un gest mărunt. Cu toate astea ea nu face crize, nu se opune, nu-şi joacă rolul de victimă, nu are accese caracteristice bolii în care unii par absenți de realitatea înconjurătoare. Se lasă influențată, nu cucerită. Se lasă dusă de valul purtării tale, se lasă studiată, se lasă pierdută în gândurile celui ce-o priveşte, dar nu se lasă convinsă uşor de încercările tale de apreciere a realităţii.

Vorbele scriitorului Mesa Selimovic, din romanul „Dervişul şi Moartea", îmi fac din nou cu ochiul:

"Păşeam dintr-un întuneric în altul, nici formă nici loc, pentru că nu vedeam nimic şi eram preocupat numai de mine, preocupat de închipuiri în care se pierdea şi ceea ce aş fi putut să recunosc. Schimbam întunericul, ştiam asta pentru că mă mişcam, şi pentru că timpul trecea, deşi nu simţeam cum trece."

La fel şi eu, îmi frământam gândurile cu acel stoicism al atitudinii de neînfrânt în faţa unei

furtuni existenţiale închipuite, căci frunza aceea prăpădită, tremurândă, dar dârză în hotărârea ei de a nu se mişca din loc, îmi inspira o singură viziune: transformarea vieţii în scena unei opere de Caravaggio. Ea îmi inspira o lipsă de strălucire în acel ceva viu şi vibrant al devenirii mele, ca și cum aş mai fi trecut de câteva ori prin asta și nu aş avea alte aşteptări de la viaţă.

Într-adevăr, există o nelinişte care-l caracterizează pe orice creator niciodată mulţumit de propria-i operă, o reacţie imprevizibilă la recepţionarea unei noi faţete din mozaicul amplei experienţe de înţelegere a unei alte dimensiuni a fiinţei sale. O stare de agitaţie, de frământare, de neastâmpăr. Până la urmă, cred că unele sindroame de sine stătătoare, cu asocieri din viaţa de zi cu zi, păstrează forma măturată a frunzei de-a lungul unei perioade mai lungi de timp.

Leadership: Eşti pregătit să schimbi modul de percepţie al fiecărui moment din viaţa ta prin efectuarea unei examinări de sine care îţi permite personalizarea formei de simetrie faţă de ceva care îţi scapă din vedere?

Un aspect este clar. Efectul de educare a caracterului meu rezultă din specificul situaţiei cu care m-am confruntat, anulându-mi calităţile de atotcunoscător, anulându-mi o parte din fericiri, o parte din tristeţi, o parte din dileme, aşa încât n-am mai sperat să mă cunosc la fel de bine cum credeam.

De fapt, ceva mi-a scăpat din vedere: esenţa evenimentului consumat, cerinţa impunătoare a conştiinţei de a crea reprezentarea interioară a exteriorului. Frunza mi-a dat a înţelege că orice caracter poate fi reprezentat prin asocierea lui cu o pretinsă experienţă de maturizare din care nu lipsesc dilemele sau dezamăgirile, dar nici ideea că fac parte dintr-un experiment numit îndoială, neputinţă interioară sau determinism echivoc.

Chiar atunci. Am simţit ceva din contextul specific unei psihologii a creatorului care îşi judecă greşelile din propria creaţie, izolându-se de realitatea celor din jur. Poate că acest fapt stă sub constrângerii necesităţii implacabile de a mă transpune într-o reprezentare a spiritului antropomorfizat al naturii, în forma unei trăiri subiective intense şi plenare ce reflectă relația mea cu lumea înconjurătoare.

Mai degrabă, frunza reflectă o lume îngustă, care le absoarbe pe toate celelalte. Contactul cu ea a îndoit lumina într-un artist al metamorfozelor, a anulat preocuparea mea de a nu mai greși şi mi-a întărit strădania spre îndreptare. Totodată, frunza a schimbat intenţiile omului care priveşte dincolo de aparenţa unei lumi cunoscute, a inversat realităţii pe care creierul său a construit-o pe baza unor opoziţii faţă de tot ceea ce este integrat în graniţele normalităţii.

Aşadar, frunza este o ancoră ce ţine timpul în loc, este o decupare a propriei mele imagini dintr-o realitate şi, apoi, transpusă într-o altă realitate. Este o incursiune duioasă și plină de învăţăminte prin viața, prin povestea, cariera și sufletul unui artist. Este un simbol al regretului, al restricţiilor de tot felul, care se transformă într-un simbol al speranței, fiindcă mi-a arătat că pot fi un om diferit de cel ce-am fost, cu alte percepţii despre mine, despre viaţă, despre pasiunea de a surprinde emoţii din orice fleac.

Leadershipul este rezultatul unui cumul de experiențe din care trebuie neapărat să te îmbogăţeşti sufleteşte, să tragi nişte concluzii, meditând la ce li se întâmplă cu acea calitate a Creatorului de a se manifesta în tot şi în toate.

Cuvintele semnificative spuse din perspectiva unei frunze se pot forma şi lega între ele printr-o reflecţie asupra sinelui care face rezumatul esenţei învăţăturii din care trebuie să

reţinem: nimic nu se întâmplă fără un motiv.

Source: https://neculaifantanaru.com/cuvinte-semnificative-spuse-din-perspectiva-unei-frunze-II.htm

Cuvinte semnificative spuse din perspectiva unei frunze (I)

On Februarie 25, 2021

Încearcă să dai sens unei experienţe de viaţa plină de învăţăminte, înainte de a-ţi extinde perspectivele existenţei spre folosul unei înţelegeri mai exacte a evoluţiei tale.

Întotdeauna când mă plimb prin oraş, mai ales noaptea, deci atunci când este mai liniştit oraşul, observ lucrurile cele mai interesante care se petrec sub privirea ochiului, într-o analiză a tendinței de întrepătrundere a umbrelor şi tainelor de nepătruns. Însăşi liniştea este interesantă, mai puţin atunci când lucrurile ies în evidenţă, ci mai curând atunci când noaptea îşi recunoaşte vina de a fi sfetnic bun în faţa gloriei unui clar de lună.

Şi iată de ce spun asta, fiindcă dacă n-aş spune-o ar însemna să păstrez pentru mine gândul cu care noaptea îşi îmbracă întunecimile, cu dinamica inerentă a unui pendul care oscilează între înainte şi înapoi, între ceva care se petrece chiar sub ochii mai şi ceva care se învârte continuu în viaţa mea, dar trece mereu neobservat în liniştea unui clar de lună.

Şi uite aşa, în timp ce mergeam, o frunză s-a aşezat înaintea picioarelor mele, profitând de un moment de când mintea-mi stătea să explodeze, când gândurile-mi alergau ca nebunele în toate direcțiile. Nu ştiu ce vânt a pus-o acolo, căci nu era niciun copac prin apropierea mea imediată. Şi ea s-a oprit acolo, ca şi când ar fi fost atrasă de un magnet mai puternic ca pământul, fiindcă nu s-a mişcat nici după ce am lovit-o cu piciorul. Stătea ţeapănă acolo, ca un cui, aşa că n-am insistat s-o mişc din locul ei.

Pesemne, aşa este şi cu oamenii. Unii apar în viaţa ta fără să te aştepţi la prezenţa lor, sunt aşa de mici şi neînsemnaţi, dar ei stau acolo ca nişte frunze cărora nu ştii cum să le răspunzi, nici măcar nu ştii cum să le abordezi. Dar vezi bine că frunzele astea sunt mult depăşite de vreme, şi-au păstrat un pic din culoarea aia tomnatică care anunţă posibilitatea dezintegrării lor odată cu răcirea vremii.

Leadership: Tendinţa personalităţii tale este de a atribui valoare de cunoaştere unor clipe întâlnite aleator, cu ajutorul cărora ai fi de acord să fuzionezi în calitate de „altă persoană" ?

Da, toţi suntem oameni, şi la un moment dat fiecare din noi suntem ca nişte frunze în viaţa altora. Dar oricât de frunze am fi noi pentru alţii, şi oricât de frunze ar fi alţii pentru noi, să nu uităm nicio clipă că orice frunză, chiar şi una complet uscată, se poate transforma într-o unealtă de înțelegere a propriilor experienţe şi trăiri.

Încă ceva. Ceea ce simţi că te reprezintă cu adevărat este uneori ceea ce simţi că ai lovit cu piciorul, dar nu s-a mişcat din loc. Iar ceea ce simţi că te apasă şi te domină într-un mod greu de descris în cuvinte, poate fi momentul când îţi dai seama că ceva mic şi neînsemnat a fost mult mai stabil şi mai dur ca tine.

Iar eu n-am avut de ales, m-am simţit complet altcineva, asemănându-mă probabil cu un uriaş legat la ochi care se împiedică de propria-i putere în drumul spre căutarea răspunsurilor la întrebarea: „Ce sunt și de ce fac ceea ce fac ?"

Leadership: Poţi să aduci o îmbunătăţire semnificativă a percepţiei de sine ca rezultat al gestionării unui moment de maximă luciditate, atunci când îţi dai seama că ai devenit un om al altor lumi?

Aşadar, să reflectăm la fiecare detaliu pe care viaţa ni-l aşterne în cale, ca să ne descoperim mai înţelegători cu noi înşine. De aceea, îl înţeleg prea bine pe scriitorul Mesa Selimovic atunci când a scris în romanul „Dervişul şi moartea" următoarele:

„Uşor. Este timp pentru toate, mi l-am dat mie însumi, iar pe firul judecăţii vor fi înfăţişări şi mărturii, n-am să le ocolesc, şi voi putea la urmă să-mi rostesc singur osânda, căci numai despre mine este vorba şi despre nimeni altul, numai despre mine. Deodată lumea a ajuns o taină pentru mine, şi eu pentru lume. Ne-am aşezat faţă în faţă şi ne-am privim cu uimire, nu ne mai cunoaştem, nu ne mai înţelegeam."

Chiar şi lumea scriitorilor, la fel ca lumea artiştilor, la fel ca lumea oamenilor de rând, este uneori concentrată în universul unei frunze ce face parte din categoria picturilor cu peisaje care te lasă fără cuvinte, făcându-te să te minunezi de cât de multe gânduri trebuie să investeşti într-un singur moment (dat de o imagine tratată amplu, figural) doar ca să-ţi înţelegi mai bine firea, reacţiile, nivelul fizic, mental, emoţional şi sufletesc.

Iar dacă într-un singur moment de maximă luciditate eu însumi am devenit un om al altor lumi, mai întâi pe plan artistic, apoi pe plan de poveste, în cele din urmă pe plan de trăire (prin contemplarea sensibilului şi a concretului), se datorează faptului că în mine stă acea putere pe care nimeni altcineva nu o are: puterea de a recunoaşte o lecţie a vieţii atunci când o experimentez în mod simultan pe mai multe planuri ale fiinţei mele. În primul rând pe plan sufletesc şi în planul conştiinţei.

Evoluţia ta în cadrul leadershipui depinde de felul cum getionezi momentele care te surprind şi te îndeamnă să-ţi schimbi percepţia de sine.

Percepţia de sine cea mai puternică este rezultatul atitudinii şi mentalităţii tale ce se manifestă în comportamentele şi acţiunile distincte care depind de un eveniment întâmplător constituit într-o lecţie de viaţă din care ieşi mai înţelept.

Cuvintele semnificative spuse din perspectiva unei frunze redau de fapt acele stări sufleteşti fugitive sau impresii legate între ele prin relaţii dominante între om şi natură, cu specificaţia că orice lucru minor îţi iese în cale se manifestă de fapt pentru a te determina să fii mai concentrat şi mai conştient de lucrurile frumoase care te înconjoară, de timpul prezent.

Cuvintele se explică tot prin cuvinte

On Aprilie 16, 2020

Învaţă să dai sens faptelor şi vieţii tale prin experienţele de materializare ale gândurilor care respectă luminăţia şi îndrumarea forţei divine a Logosului.

Cât de diferit fusesem în tinerețe, când rătăceam și singurul meu adevăr erau Dumnezeul din mine și moartea ! Atunci mă bucuram de apa proaspătă și nu mă legam de ispitele trupești. Analizându-mă în lumina verzuie și lugubră a capelei, știam în inima mea că nu mă simt vinovat doar din cauză că devenisem sclavul simțurilor. Nici din cauza îndoielilor mele. Refuzul meu de a recunoaște binele și răul era și el mărunt. Motivul era mai profund. Dumnezeu este, îmi spuneam eu, dar ce este Dumnezeu, asta nu vom ști niciodată. Cunoașterea și vocabularul nostru sunt limitate, tot ce putem încerca să spunem despre Dumnezeu e doar o comparație stângace. Până și Apocalipsa e scrisă tot de oameni. E prostesc să discutăm despre cuvinte, pentru că ele se explică tot prin cuvinte. Din moment ce Dumnezeu este, el este infinit și veșnic, iar ceea ce e infinit și veșnic, chiar dacă acestea nu sunt decât cuvinte, este mereu și pretutindeni, atât în lumea finită, cât și în cea infinită. Prin urmare, Dumnezeu este și acționează întotdeauna și în fiecare clipă, chiar dacă noi nu știm ce sunt existența și acțiunea sa dincolo de conceptele lumii noastre finite.

Dumnezeu este în mine și în afara ființei mele mereu și în fiecare clipă. În el se unesc iubirea și ura, credința și necredința, patima și puritatea, în așa fel încât nimic nu este în contradicție în Dumnezeu, însă nu vom ști niciodată cum este posibil așa ceva. Dacă însă cred în Dumnezeu, cred în același timp și în întruparea Cuvântului și a tot ceea ce-i urmează și că Dumnezeu, dezvăluindu-se în Hristos, era pe de-a-ntregul om și pe de-a-ntregul Dumnezeu și nu mai există aici nimic contradictoriu sau tulburător pentru gândire, iar Sfânta Treime este un simbol atât de logic și de rațional pentru esența și modul de acțiune al lui Dumnezeu în lumea finitului și a infinitului, încât aceasta mi se pare la momentul actual cea mai importantă cunoaștere. Din cauza caracterului finit al cuvintelor, nu este decât un simbol, dar din cauza esenței și acțiunii lui Dumnezeu, este, în același timp, mai mult decât un simbol. *

Leadership: Ai puterea să devii altcineva decât crezi că eşti, gândindu-te la tine ca la cineva care se compară cu măreţia lui Dumnezeu din punct de vedere a ceea ce se aşteaptă să găsească într-o variantă de "realitate abstractă" ?

Tot ceea de gândim, spunem în fel şi chip, chiar dacă cuvintele sunt acoperite de o mistică a gândirii paradoxale, este strâns legat de felul cum vedem realitatea pe care o trăim: ca o formă de informaţie trebuincioasă pentru a deprinde o anumită învăţătura, sau ca o lumină pe care Dumnezeu a pus-o în inima oricui ca să i se recunoască existenţa. Ori, ca să descoperim valoarea relaţiei cu Dumnezeu avem nevoie de un instrument purificator, aducător de sens şi de inspiraţie la nivel de "cercetează tot ceea ce ţi se întâmplă", iar acest instrument este cuvântul scris.

Pentru a răspunde la întrebarea "ce este cuvântul?", mai întâi încearcă să interpretezi experienţele prin care treci, filtrează-le prin procesul gândirii, apoi încearcă să le găseşti un sens în cărţile care te inspiră. Cu siguranţă există o legătură intimă între existenţă şi acţiunile tale, între sentimente şi raţiune, fiindcă nimic nu este întâmplător pe lume. Chiar citind cu atenţie (chiar şi aceste rânduri) poţi întrevedea un răspuns la ceea ce te interesează să afli. Întotdeauna cuvintele, puse într-o anumită ordine, după o anumită logică, creează o semnificaţie care te face să conştientizezi pârghiile acestui experiment numit "viaţă".

Dumnezeu este şi el pe aici pe undeva, chiar dacă nu-l vede nimeni. El lasă la îndemâna tuturor nişte dovezi ale existenţei sale, detalii foarte mărunte, şi este bine să luăm în

considerare existenţa unei fiinţe umane foarte avansate care, folosindu-şi 100% capacităţile minţii şi ale sufletului, a găsit mijlocul de a comunica cu elementele universului, punându-le chiar într-o relaţie strânsă cu dimensiunea cauzalităţii.

Citind multe cărţi vei permite minţii tale să recunoască mai multe tipare diferite de gândire, iar toate tiparele de gândire ale tuturor oamenilor formează un univers pe care mintea nu îl poate percepe decât prin legea cauză-efect. Deci eşti captiv într-un timp în care Dumnezeu este peste tot, dar mereu în altă formă, în altă întruchipare.

Măreţia lui Dumnezeu se afla în împărăţia cuvintelor, fiindcă ele sunt calea către gândire, filozofie şi înţelepciune, ştiind că tot ceea ce spun ele, în diverse moduri, se adună într-un univers din care răsare povestea numită "viaţă".

Dar mult mai important decât cititul este scrisul. Identificând relevanţa cuvintelor cheie pe care le incluzi în profilul tău de artist, prin diferite legături, poţi forma mereu alte tipare de gândire. Ceea ce ţi se întâmplă în viaţă este rezultatul utilizării acestor tipare, chiar dacă ele sunt invizibile pentru cei care respectă principiul „nimic mai mult". Iar universul, ca limbaj al cuvintelor, poate fi desluşit numai de un vrăjitor al cuvintelor care a imaginat o lume şi o realitate proprie. Deci, ca să înţelegi universul şi planetele şi sistemul solar, mai întâi învăţă să scrii şi să faci tablouri din cuvinte, să faci muzică din cuvinte, şi, în sfârşit, să faci tu parte din cuvinte.

Cuvântul reprezintă prima mişcare a Puterii Creatoare, sau întruparea gândului. Dacă vei ajunge să stăpâneşti ordinea şi sensul cuvintelor, analizându-le în lumea finitului și a infinitului, vei învăţa să explici totul în termeni de "principala modalitate de transmitere a sentimentelor sau a trăirilor", sau vei putea să explici totul în termeni de: forme, culori și materiale. Deci, fii harnic în stăpânirea cuvintelor, fii conştient de puterea lor, fii impecabil în folosirea lor, aşa încât să te apropii de Dumnezeu prin forţa gândurilor exprimate într-o operă numită: "Expresia Sufletului".

Leadershipul este puterea creatoare din care purcede orice manifestare a cultului personalităţii, alături de care putem face alegeri înțelepte care vor trece testul timpului. Această putere creatoare, cuvântul, simbolizează manifestarea inteligenţei în limbaj, în natura fiinţelor şi în creaţia continuă a universului.

Cuvintele se explică tot prin cuvinte mai ales dacă ele fac parte dintr-un limbaj universal care, dintr-o reprezentare în alta, dintr-o formă în alta, fac ca mişcările accelerate ale minţii şi sufletului, îndreptate spre cercetarea celor din afară, să se producă ca dublură a unei realităţi uşor de controlat.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/cuvintele-se-explica-tot-prin-cuvinte.html

Dă totul din tine, fără reţineri

On Ianuarie 20, 2009

Demonstrează o continuă fidelitate faţă de competenţele destinate să contribuie la însuşirea acelei forme de disciplină care poate asigura funcţionarea ta optimă.

Un atlet de performanţă, deţinător al titlului *"World Strong Man"* , intră în sala de bodybuilding, se dezbracă, îşi face încălzirea şi trece rapid la treaba. Pare hotărât să le arate tuturor celor din jur de ce este în stare. Are un corp lucrat cu atenţie, fiecare muşchi este dăltuit aparte, şlefuit. Munceşte din răsputeri, bicepşi, tricepşi, deltoizi, coapse, etc. Se vede că nu este el omul care să se lase mai prejos de aşteptările sale.

De două sau trei ori pe săptămână atletul intră în sala de bodybuilding cu bucurie şi mult entuziasm, şi de fiecare dată dă totul din el pentru a-şi dezvolta masa musculară. Căci în funcţie de antrenamentele pe care le face zi de zi, în funcţie de forţa pe care o realizează prin intermediul lor va putea să genereze o mai bună funcţionare care îl va ajuta să stabilească un record mondial.

Leadership: Eşti în stare să extinzi circumstanţele unei forme de răspuns la necesitatea abordării evaluării performanţei tale, conform unei consecutivităţi ce poartă în sine un algoritm de tip "win by the slightest amount of difference"?

Performanţa trebuie în primul rând înţeleasă, susţinută şi apoi valorificată. În acest scop, trebuie să-ţi iei sarcina de a demonstra o continuă fidelitate faţă de propriile tale competenţe - cu caracter evolutiv, măsurabil, toate destinate să aducă o contribuţie cât mai consistentă la însuşirea acelei forme de disciplină care să-ţi coordoneze întreg spectrul de activităţi necesar funcţionării tale cât mai eficiente.

O casă care zace şubredă pe piloni de lemn, este gata să se rostogolească în apele în creştere. Când ea este măturată de ape, eşti nevoit să pleci în căutarea pământului uscat.

Prea mulţi indivizi, în drumul lor spre performanţă, se comportă şi acţionează ca nişte naufragiaţi în căutare de noi pământuri – nu au convingeri puternice, nu au o personalitate individuală, sunt lipsiţi de orice consecvenţă în atitudine. Iar aceste „minusuri" din contul performanţei lor, dincolo de orice îndoială, duc la o degradare mai ridicată, mai profundă a fibrei lor profesionale. Rezultatele lor slabe sunt rezultatul unei suprasolicitări, a unei uzuri, a unei extenuări a acelor segmente din sistemul lor funcţional care nu mai transmite nici un fel de energie.

A fi în stare să extinzi circumstanţele unei forme de răspuns la necesitatea abordării evaluării performanţei tale, înseamnă să trăieşti cu rezultatele extraordinare pe care le obtiii în situaţia de a fi primul care a înţeles fenomenul "câştigă cu cea mai mică cantitate de diferenţă". Practic, voinţa pe care o dovedeşti că să înregistrezi un rezultat mai bun este exact acel aport de energie utilizat la limitarea unor pierderi pe care le suporţi prin încălzirea muşchilor.

Leadership: Ceea ce te diferenţiază de ceilalţi atleţi este valorificarea rezultatelor pe care ţi-o acorzi prin aplicabilitatea cauzalităţii la voinţa înregistrată în contul unei fiinţe supreme?

Consecvenţa este o parte crucială a procesului tău de evoluţie, ea menţine motorul tău de performanţă. Dacă ea nu devine o parte a vieţii tale, atunci ea este la fel de şubredă ca o

casă care zace şubredă pe piloni de lemn, gata să se rostogolească în apele în creştere.

Aşa cum creierul tău recepţionează sute de milioane de informaţii prin intermediul simţurilor, organelor şi nervilor, prelucrează acest informaţii şi trimite milioane de comenzi simultan – tot aşa, în drumul spre performanţă trebuie să selecţionezi exact acei stimuli care te motivează pozitiv, acei stimuli care funcţionează spre a te informa asupra statutului tău de performer. Vei avea nevoie de aceşti stimuli - care să te determine să începi o anumită activitate şi totodată să te poată susţine până în momentul finalizării ei.

Aplicabilitatea cauzalităţii la voinţa înregistrată în contul unei finţe supreme, presupune să-ţi acorzi nişte merite din postura unui Sisif sortit să urce un deal împingând veșnic o stâncă uriașă. Dar de fiecare dată cu mai mult avânt decât ultima dată, cu mai multă pasiune, astfel asumându-ne riscuri din ce în ce mai mari.

Leadership: Precede schimbarea în lumea exterioară privirea ta interioară focalizată asupra obiectivelor atunci când acuitatea vizuală mentală îți crește odată cu practica constantă a autoreflecției?

Punctul de inflexiune al oricărei evoluții reprezintă adesea momentul cel mai solicitant. Cu toate acestea, odată ce ai stabilit pulsul productivității personale într-o manieră sustenabilă și armonioasă, vei avea capacitatea de a aborda orice provocări ce solicită resursele interioare, indiferent de complexitatea lor aparentă la un moment dat.

Filozoful grec Socrate insista: " *Pentru a mişca lumea trebuie mai întâi să ne mişcăm noi înşine.* " Sună corect, nu-i aşa? Începutul este întotdeauna cel mai greu. Dar odată ce ţi-ai format un ritm de muncă susţinut şi echilibrat vei putea duce la îndeplinire orice sarcini, oricât de grele ar părea la un moment dat.

Dorinţa nu este suficientă ca să realizezi tot ceea ce ţi-ai propus şi nu te poate ajuta prea mult să treci peste acele hopuri limitatoare de performanţă. Iar intenţiile bune nu vor avea niciodată puterea de a-ţi pune în mişcare întreg spectrul evoluţiei tale. Singura cale de a deveni mai bun în ceea ce faci este să te hotărăşti să duci până la capăt tot ce ai început.

Un lider îşi testează materialul din care este plămădit, indiferent de corecturile anterioare, până ce sunt neutralizate toate aspectele negative sau lipsite de rezistenţă ale practicii pe care o pune în aplicare.

"**Dă totul din tine, fără reţineri**" este deviza celor care tind spre marea performanţă. Toţi cei care dau dovadă de iniţiativă şi muncesc din greu vor fi întotdeauna răsplătiţi. Talentul fără un efort continuu şi de durată nu este suficient. Cine vrea să devină un performer de elită trebuie să-şi dezvolte la maxim potenţialul existent.

Mă simt nevoit să închei acest articol cu un citat aparţinând filozofului maghiar Georg Lukacs: *"Angajat într-o acţiune extremă, eroul îşi urmează până la capăt calea pe care ceilalţi păşesc numai şovăitori, gata de compromisuri."*

Source: https://neculaifantanaru.com/da-totul-din-tine-fara-retineri.html

Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aş fi înţeles

On Decembrie 07, 2012

Învaţă să-ţi creşti imaginea de sine chiar şi atunci când cunoştinţele despre sine cuprind specificul identităţii altcuiva.

Dar ce v-am refuzat eu, Olympia?

- Dacă vă veţi încăpăţâna să mă opriţi să cânt în faţa prietenilor dumneavoastră, sau să-mi interziceţi să apar pe scena vreunui teatru - căci nu sunt, slavă Domnului, sub tutela dumneavoastră - mă voi angaja fără semnătura dumneavoastră. Credeţi, cumva, că n-am ghicit că dumneavoastră sunteţi acela care aţi împiedicat pe ascuns angajarea mea la teatrul Italienesc? Mă credeţi, oare, atât de naivă ca să-mi închipui că un teatru poate respinge o cântăreaţă ca mine, care se oferă pentru nimic? Cât v-a costat lucrul acesta? Cred că destul de mult, nu-i aşa? Cel puţin, daţi această satisfacţie amorului meu propriu, mărturisind că, pentru a mă împiedica pe mine să cânt, aţi cheltuit mai mult decât ar fi trebuit pentru a-i da posibilitatea alteia să se afirme.

Pe buzele lordului Drummond răsări un surâs imperceptibil.

- Mărturisiţi, deci, continuă Olympia. Atunci pentru ce am venit la Paris? Concertele, pentru mine, nu pot înlocui teatrul, pasiunea, arta, viaţa ! Chiar la balul costumat al ducesei de Berry, unde aţi avut minunata bunăvoinţă să mă lăsaţi să apar mascată, am simţit că nu era teatrul. Deci, vă repet, trebuie să vă împăcaţi cu situaţia, nu-mi place să mă supun fanteziilor dumneavoastră. Sunteţi nobil şi bogat, aveţi capricii. Este plăcerea dumneavoastră să aveţi o cântăreaţă, care să nu existe decât pentru dumneavoastră, care să nu cânte decât pentru dumneavoastră. Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aş fi înţeles. Dar dumneavoastră nu mă iubiţi, mulţumesc Domnului ! Nu mi-aţi făcut niciodată nicio declaraţie. Iar dacă mi-aţi fi făcut, n-aţi mai fi fost astăzi la mine. Femeia, şi lucrul acesta mi-a plăcut mai întâi la dumneavoastră, nu există pentru dumneavoastră. N-o cunoaşteţi decât pe cântăreaţă. Nu sunteţi gelos pe chipul meu, pe persoana mea, pe mine. Mă chinuiţi adesea obligându-mă să cinez împreună cu prietenii dumneavoastră, cu condiţia de a nu cânta.

Am auzit povestindu-se despre unii milionari care au avut uriaşul egoism de a închiria într-o seară toate locurile unei săli de spectacol, pentru plăcerea de a-şi rezerva reprezentaţia doar pentru ei. În ceea ce vă priveşte, egoismul dumneavoastră este şi mai cumplit: nu doar o reprezentaţie, ci toate reprezentaţiile aţi vrea să vă aparţină. Mă confiscaţi. Dar pentru aceasta, aveţi nevoie de consimţământul meu, şi eu vi-l retrag. *

Leadership: Felul în care simţi despre tine însuţi se datorează experienţei de viaţă care începe cu intensitatea emoţiei pe care ţi-o transmite cineva într-o împrejurare mai presus de voinţa ta?

Felul în care o persoană simte despre sine, transformând momentul într-unul şi mai memorabil, se datorează de fapt experienţei de viaţă care începe cu intensitatea emoţiei pe care ţi-o transmite cineva într-o împrejurare mai presus de voinţa ta. Deci, să luăm seama ce transmite momentul simţirii, când voinţa ta este mai degrabă împlinirea voinţei altcuiva, transformând raportul dintre memorabil şi subtil într-un joc de influenţă a cărui miză este umilinţa, scăderea credibilităţii, ruşinea, defăimarea.

Ceea ce ne izbeşte mai mult nu este atât ironia suverană a destinului pe care trebuie să o respectăm dacă nu vrem să trecem prin momente mult mai grele, cât dureroasa facultate de a

surprinde dincolo de aparenţele vizibile ale oamenilor fiinţa lor ascunsă. De aici poate să înceapă acea pace cu tine însuţi, indiferent de presiunea pe care o exercită alţii asupra ta, ca o concretizare a experienţei de a nu fi recunoscut de ceilalţi ca fiind slab. Or intensitatea emoţiei pe care o manifeşti faţă de evenimentele individuale ale unei experienţe care a gustat din înfrângerea morală, trebuie să fie gestionata în aşa fel încât să-ţi fie recunoscute meritele, valoarea şi faptele bune.

Adevărata înţelepciune pe care o deprinzi nu este un sprint pe finalul vieții, ci un maraton de-o viață a cărui miză nu este locul întâi, ci faptul de a rezista până la capăt fără să-ţi vinzi sufletul. Iar dacă îţi deschizi sufletul prea mult, s-ar putea că aşteptările mari să-ţi trădeze inima. Şi, drept rezultat, cei ce rămân închişi, cei care se ofilesc şi se autodistrug sunt tocmai cei cărora nu le sunt recunoscute trăirile afective. Intensitatea emoţiei cu care tratezi o veste bună sau o situaţie neaşteptată depinde de împrejurarea care îţi poate spulbera ocaziile de a fi bun, de a fi generos, de a fi evaluat la adevărata ta valoare.

Dacă vrei să înveţi ceva nou despre leadership, atunci învaţă să-ţi creşti imaginea de sine chiar şi atunci când cunoştinţele despre sine cuprind specificul identităţii altcuiva. Cu alte cuvinte, specificul identităţii altor oameni (cuprinzând caracterul, atitudinea, mentalitatea lor) va deveni o parte din tine de îndată ce le acorzi cea mai mică susţinere. Nimeni nu se poate apăra de influenţa altora, dar ceea ce tu poţi face este să lupţi pentru a nu-ţi schilodi sufletul. Deci, nu-ţi deschide sufletul în faţa oricui !

În leadership, se cultivă "emoţia măsurată" a unui anume mod de a fi în lume. Vorbim aici de emoţia pe care aştepţi să o conduci spre a-i influenţa pe ceilalţi oameni, fără să faci din tine însuţi o cutie de rezonanță pentru poveștile lor triste.

Dacă ar fi fost vorba de iubire, v-aş fi înţeles. Dar de multe ori, în viaţă nu este vorba de iubire, ci de un soi de interes lipsit de apreciere care nu lărgeşte sfera adevărului pe care se pot construi ulterior demersuri acționabile la nivel individual. Asta face sufletul înţelept: să nu-ţi înalţi aşteptările prea sus, pentru că majoritatea oamenilor nu vor ajunge la măreţie. Iar ceea ce îl face pe om mai înţelept este să nu-şi lege sufletul de cele prezente, dar nici să nu facă din cugetul său o patimă adâncă.

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenţei* , Editura Vestala, 1993, Bucureşti.

Source: https://neculaifantanaru.com/daca-ar-fi-fost-vorba-de-iubire-v-as-fi-inteles.html

Dacă filmul se rupe, rezultă o proiecție îngrozitoare

On Ianuarie 14, 2010

Ceea ce aştepţi să se întâmple depinde în mare măsură de ceea urmează să vezi.

În ciuda grabei, filmul nu era încă gata în ziua de 21 decembrie. Regizorul Serghei Eisenstein mai monta încă ultimele bobine când la "Teatrul Mare" prezentarea filmului „Crucişătorului Potemkin" începuse. Bobinele, pe măsura ce se finisau, erau duse cu motocicleta lui Alexandrov. Dar și acum, în aceste condiții, căutările continuau. Întâlnirea cu escadra este compusă din bucăți de peliculă foarte scurte. Eisenstein încerca, pe rând, câteva variante de montaj. Pentru a nu se pierde vremea, în aceste încercări nu lipsea pelicula cu clasica acetonă, ci cu propria-i saliva. O variantă după alta este desfăcută.

Abia după ce le definitivează, le preda asistenţilor pentru a fi lipite. Dar, ajuns la ultima bobină, în grabă, uită să o mai dea. Zecile de bucăți de peliculă, lipite cu salivă doar, sunt introduse în cutie și Eisenstein se urcă cu acea cutie în motocicleta lui Alexandrov. Foşnesc cu disperare. În Piața Roșie motocicleta se poticneşte. O pană. Cei doi aleargă jumătate de kilometru până la Balşoi. Ajung la timp.

Izbânda supremă care îți validează leadershipul constă în capacitatea de a transmuta efortul și temerile într-un triumf emoționant al artei?

Pe vremea aceea între fiecare bobină se făcea pauză, se aprindea lumina în sală. Ultima pauză a durat 20 de minute. În sfârșit, bobina e încărcată și proiecţia ultimei părți a filmului începe. Eisenstein nu intră în sală. Nu are răbdare. Se plimba agitat prin coridoare. Sunt goale. Probabil că și paznicii au intrat în sală. Aude succesiunea de aplauze. Furtunoase. Ca niște explozii. Ghidându-se după ele, urmărește în gând derularea filmului.

Și deodată îl inundă o transpiraţie rece. Își amintește că secvența care urmează acum în proiecţie este cea pe care a uitat să o lipească. Îl cuprinde groaza. Filmul se va rupe, bucățile de peliculă se vor împrăştia. Totul se va termina îngrozitor în această sală solemnă, care găzduieşte pentru prima oară un spectacol cinematografic. Cuprins de o cumplită disperare, aleargă fără rost prin coridoare. Dar se întâmplă o minune. Filmul se termină cu bine (ulterior la masa de montaj, va mai privi o dată îngrozit bucăţelele de peliculă pe care nimic nu le mai ținea lipite). Ovaţii. Eisenstein este stăruitor chemat pe scenă. Apare împreună cu Tisse și Alexandrov. Publicul se ridica în picioare, orchestra se ridică și ea și bate cu arcuşurile în instrumente. Un triumf.

Leadership: Creația căreia îi conferi autenticitate are puterea să înfrunte momente de teamă și disperare, pentru ca triumful final să fie cu atât mai glorios?

Procesul de proiecție a unui film este esențial pentru prezentarea unei opere cinematografice și implică mai multe etape distincte. La început, între fiecare bobină se face o pauză în care se aprinde lumina în sală, iar filmul este pregătit pentru continuare. Această pauză este urmată de încărcarea bobinei, proiecția efectivă și vizionarea secvențelor. În timpul acestor etape, secvențele de film se aliniază, se derulează și sunt prezentate în mod continuu publicului.

În cazul în care apar erori, precum lipsa unei secvențe, filmul se poate rupe, rezultând într-o proiecție îngrozitoare. Fiecare etapă a proiecției este crucială pentru asigurarea unei prezentări corecte a materialului cinematografic. La finalul procesului, ovațiile din partea publicului confirmă succesul proiecției, similar modului în care citocineza finalizează

diviziunea celulară cu succes. Eisenstein, stăruitor chemat pe scenă, se bucură de un triumf alături de echipa sa, la fel cum o diviziune celulară corectă asigură sănătatea și funcționarea corectă a organismului.

Leadershipul se manifestă prin prezentarea unei creații a cărei proiecție artistică se derulează în direcția transformării și inovării culturale.

Dacă filmul se rupe, rezultă o proiecție îngrozitoare, deoarece regizorul nu și-a putut împlini viziunea artistică. Mai mult decât atât, această întrerupere subminează experiența spectatorilor, spulberând iluzia creată și distrugând impactul emoțional dorit. Dar intotdeauna, de o regulă trebuie să ţinem cont:

"Ceea ce aştepţi să se întâmple depinde în mare măsură de ceea urmează să vezi."

Source: https://neculaifantanaru.com/daca-filmul-se-rupe-rezulta-o-proiectie-ingrozitoare.html

Dacă ştii să priveşti, ochiul îţi spune multe

On August 13, 2024

Ceea ce vezi când privești înlăuntrul tău este ceea ce arta revelează în exterior.

În penumbra atelierului său, unde umbrele trecutului se luptă cu lumina prezentului într-o "Xenthoria Ulmivent", se conturează o viziune integratoare a existenței, o fuziune între realitatea fizică și transcendența spirituală. Artistul contemplă tăcerea veacurilor. Le dă o oarecare însemnătate, altfel decât o simplă înregistrare a timpului, ci ca o prelungire a necesității de a explora necunoscutul. Numele său a fost șoptit prin ere sub diverse măști şi chipuri: alchimist, fizician, magician. Dar, în toate întrupările sale, o constantă a rămas neschimbată: setea arzătoare de cunoaștere, acel "Epedysasis Harrexhium", chemarea eternă a depășirii de sine.

Ceva din el mărturisea o profunzime a spiritului creator:

Închizând ochii, mă scufund în adâncurile ființei mele, sorbind încet, cu satisfacție, întinderea din sufletul meu nemuritor. Aici, într-un spațiu al liniștii absolute, descopăr un univers infinit, plin de mistere și frumusețe, de parcă aș fi în mijlocul unei revelații cosmice ce își așteaptă dezvăluirea în fața ochilor minții. Cu fiecare respirație, triumfătoare prin puterea transformatoare pe care o aduce, simt cum granițele dintre realitate și imaginație se estompează, iar arta devine o punte către această lume interioară. Prea bine, în sanctuarul conștiinței mele, găsesc răspunsurile la întrebările care mă frământă și o pace profundă pe care nu o găsesc nicăieri altundeva. Dumnezeu este cel care mă călăuzește spre armonia creaţiei.

În lanțul valoric al existenței, fiecare experiență devine o lecție, fiecare întrebare devine o poartă spre noi dimensiuni ale înțelegerii profunde a creației. Sigur că, aplicarea principiilor creației în viața cotidiană, are menirea de a transcende limitele percepției obișnuite. Asta poate însemna că, dincolo de orice obstacol aparent, stă o revelație neașteptată: „conștiința colectivă facilitează comunicarea între toate elementele creației”. Revelația divină devine astfel o sincronizare neuronală la scară universală, în care fiecare ființă contribuie la potenţialul de acţiune al întregului cosmos.

Leadership: Arta pe care o creezi, transfigurând realitatea cotidiană sub impulsul cunoașterii, poate fi considerată o expresie de reală simțire artistică menită să scoată în evidență valoarea sinelui tău?

- Cum pot fi sigur că ceea ce creez are valoare? l-am întrebat pe Dumnezeu în timp ce reflectam la esența profundă a operei mele.

Dumnezeu mi-a răspuns: "Valoarea artei nu se măsoară după standardele lumii. O operă de artă are valoare atunci când rezonează cu cel puțin o altă persoană, când îi atinge sufletul. Tu nu pictezi pentru mine, ci pentru oameni.

- Dar dacă nimeni nu-mi înțelege arta? am continuat cu îndoială în glas.

Dumnezeu: "Chiar și cele mai mari opere de artă au fost adesea neînțelese în timpul vieții creatorilor lor. Important este că tu ai creat-o cu pasiune și sinceritate. Lasă timpul să judece. Privirea interioară a artistului se manifestă în fiecare trăsătură de penel, vizibilă în profunzimea expresiei artistice."

În cazul meu, trecutul și prezentul sunt pictate ca un tablou viu al lui Salvador Dali, unde timpul se topește și realitatea se îndoaie sub greutatea cunoașterii pe care o poate înțelege doar Dumnezeu. Fiecare linie, fiecare nuanță, fiecare umbră, trasează povestea unui veac uitat, fiecare formă fiind o enigmă descifrată în privinţa identităţii ascunse a lui Dumnezeu.

Leadership: În fața luptei eterne împotriva măsurii timpului, îți poți percepe creația drept o forță primordială care transcende ordinea prestabilită a existenței și limitele realității imediat percepute?

În stânga picturii mele, o figură împinge un pendul uriaș, într-o luptă eternă împotriva măsurii timpului, refuzând să se supună ordinii prestabilite. Aceasta este o manifestare a mea într-una din viețile mele anterioare, când manipulam elementele naturii, încercând să transform plumbul în aur, să descifrez codurile ascunse în stele și să înving timpul însuși. Creația este o forță primordială a universului, în timp ce arta transcende limitele realității percepute.

Privirea a încercat să penetreze vălul timpului, accesând vieți și experiențe anterioare. În acest context, cuvintele lui Jorge Luis Borges din "Biblioteca Babel" sar ca de nicăieri în mintea mea:

"Universul (pe care alții îl numesc Biblioteca) se compune dintr-un număr indefinit, și poate infinit, de galerii hexagonale. În centrul fiecărui hexagon se află un puț de ventilație înconjurat de o balustradă joasă. Din orice hexagon se văd etajele inferioare și superioare, interminabil."

Asemenea bibliotecii infinite a lui Borges, viețile mele multiple formează o serie infinită de experiențe și cunoștințe, fiecare reprezentând o nouă galerie în biblioteca valorică a existenței mele. Pictura este o modalitate de a descifra misterele universului, iar ochii spectatorului sunt invitați să vadă dincolo de realitatea imediată a picturii mele. Iar dacă perspectiva vizuală oscilează între elementele concrete și abstracte ale compoziției mele, atingând stadiul de transcendență artistică, atunci percepția conștientă a spectatorului este provocată să depășească limitele realității obișnuite.

Leadershipul penetrează vălul timpului prin viziunea artistică, accesând o infinitate de experiențe și cunoștințe care invită la depășirea limitelor obișnuite ale realității.

Dacă ştii să priveşti, ochiul îţi spune multe despre realitatea interioară și exterioară, ştiind că fiecare operă reflectă esența profundă a sufletului tău. Mai mult decât atât, creația artistică este o oglindă a universului interior al creatorului, atunci când sinele tău transcende limitele conștiinței obișnuite. Trebuie doar să te abandonezi fluxului creativ al universului.

Source: https://neculaifantanaru.com/daca-stii-sa-privesti-ochiul-iti-spune-multe.html

Dacă treci tu linia, o trec şi eu

On Aprilie 16, 2009

Întăreşte „imunitatea" leadershipului tău dezvoltându-ţi acele abilităţi care te ajută să-ţi evaluezi corect şi obiectiv personalul.

Nicio emoţie, nicio trăire nu părea să-i străbată mintea şi sufletul acestui om lipsit de scrupule, bun manipulator, condus de o puternică dorinţă de succes, a cărui ambiţie teribilă de a-şi atinge ţelurile nu avea limite. Bill îl cercetă pe Drew fără să clipească, de parcă se aşteptase să vadă o urmă de îngrijorare pe chipul său, sau nesiguranţă, sau şovăială cel puţin, sau măcar vreo părere de rău. Nimic. Drew părea nepăsător, şi sigur pe el, mândru că a reuşit să-i sfideze autoritatea marelui Bill Parrish, fondatorul şi preşedintele corporaţiei Parrish Communications.

Practic, Drew voia să devină preşedintele companiei, dar pentru aceasta trebuia să-l dea la o parte pe actualul preşedinte. Dar totul s-a schimbat atunci când a intervenit Joe Black, „agentul de la fisc", care mirosise implicarea lui Drew în afaceri ilegale, şi adunase dovezi care îl puteau încrimina pe acesta. Dintr-un om sigur pe sine şi curajos, Drew deveni brusc palid la faţă. Era pierdut, şi ştia asta. Era chiar pasibil de pedeapsă penală.

- Îţi oferim un târg Drew, ca să nu ajungi la puşcărie, îi spuse Bill Parrish. Mărturiseşte Comitetului Director toate detaliile implicării tale în această afacere ilegală, iar apoi depune-ţi demisia.

Leadership: Pentru a obţine un „DA" de la cineva este absolut necesar să îi schimbi percepţia despre ceea ce sinele tău superior ştie despre tine şi doreste ca şi ceilalţi să afle?

Filmul „ *Meet Joe Black (1998)* " ne arată de fapt în ce măsură ne implicăm în viaţa personală şi profesională. Şi, mai ales, ce se întâmplă atunci când uităm care este traseul pe care trebuie să-l urmăm pentru ca viaţa noastră să fie una plină de sens şi de bucurii.

Greşeala cea mai mare a lui Bill Parrish, din cauza căreia era să regrete enorm, a fost că nu a ştiut să-şi aprecieze corect colaboratorii. A fost nepăsător şi indiferent faţă de percepţiile pe care le aveau aceştia faţă de el însuşi. Ca lider, el trebuia să fie abil în a judeca corect intenţiile celor din jurul său. Însă pe el nu l-a îngrijorat nimic la oamenii săi, nu s-a îndoit nicio clipă de propriile percepţii, aparent bine fundamentate, asupra lor. Şi din această cauză a fost la un pas de a-şi pierde compania.

Percepţiile pe care le ai despre oameni închid cercul sistemului de susţinere a convingerilor proprii. Percepţiile sunt ca un gard protector care îţi înconjoară subconştientul şi care îţi protejează valorile şi principiile după care te ghidezi în viaţă. Percepţiile dau măsura realităţii pe care o trăieşti, pe care o doreşti, pe care o propovăduieşti, ele reprezintă mecanismul care îţi generează încrederea, entuziasmul şi motivarea ca să funcţionezi la capacitate maximă.

Sinele superior al lui Bill Parrish era o unitate de conținut sub formă de imagine, idei, convingeri, aspiraţii şi credinţă. Dar Bill îşi punea toată nădejdea nu doar în instinctul său, ci şi în dreptatea practicilor sale, în dreptatea unei cauze nobile sau în corectitudinea judecăţii sale strălucite pe care o aplica în orice situaţii. Problema acestui sine superior este că nu ştia să găsească preţuirea oamenilor în numele viitorului companiei şi credea că depinde de alţii pentru a găsi un puternic stimulent al performanţei.

Leadership: Schimbările intervenite în viaţa ta în ultimele luni ţi-au marcat convingerile despre ceea ce vrei să devii, dat fiind faptul că ceea ce te face superior nu-i face fericiţi şi pe alţii?

Acest cerc care îţi susţine convingerile proprii, care îţi înconjoară întregul sistem de valori, se poate fisura şi chiar se poate rupe dacă nu îţi întăreşti mereu „imunitatea" leadershipului tău. Pentru ca puntea dintre prezentul şi viitorul tău, care-ţi asigură succesul, să se cimenteze, este absolut necesar să-ţi dezvolţi acele abilităţi de a-ţi evalua corect şi obiectiv personalul, acele abilităţi care te ajută să identifici adevăratele lor intenţii şi sentimente, şi să încerci să împiedici orice fel de abuzuri şi „lovituri sub centură".

Aşa cum o cultură corporatistă orientată către client constituie adeseori factorul cheie ce permite companiilor performante să acorde prioritate intereselor clienţilor atunci când acestea se confruntă cu presiuni din partea concurenţilor – tot aşa o gândire eficientă, bazată pe intuiţie şi pe raţionament îţi permite să acorzi prioritate acelor aspecte şi elemente care îţi umbresc leadershipul atunci când unul sau mai mulţi dintre subordonaţii tăi se îndepărtează de la criteriile de integritate pe care trebuie să le respecte.

Leadershipul este un elogiu adus timpului trecut, atunci cand ceea ce te-a propulsat in topul preferintelor oamenilor s-a inrudit cu acele convingeri care au inceput cu "Eu sunt - la nivel de superioritate" si au continuat cu "Eu sunt - la nivel de valoare."

Dacă treci tu linia, o trec şi eu este o expresie care indică schimbarea bruscă a atitudinii tale în momentul în care sesizezi o neconcordanţă între principiile corecte şi bine conturate care-ţi caracterizează personalitatea şi leadershipul - şi valorile lipsite de consistentă morală după care se ghidează subalternii tăi.

Eşecul este ca un simţământ apăsător pe care-l poţi îndura cu greu, ca o frământare căreia nu-i poţi găsi pricina, ca un joc ordinar care te poate face să pierzi tot ce-ai construit, tot ce-ai strâns o viaţă întreagă. Orice om, orice lider îşi schimbă viziunea, gândirea şi atitudinea atunci când eşecul îi bate la uşă din pricina propriilor sale slăbiciuni. Cine cade în capcana de a presupune că nu poate fi trădat de proprii săi subalterni, mai devreme sau mai târziu riscă să aibă o mare surpriză.

Fii prevăzător, dragă lider. Întăreşte „imunitatea" leadershipului tău dezvoltându-ţi acele abilităţi care te ajută să-ţi evaluezi corect şi obiectiv subalternii, ca să nu te trezeşti cu o surpriză neplăcută.

Concluzie: Un personaj de roman spunea odată: „În spatele cuvintelor dumitale se ascund gânduri criminale..." ceea ce însemna că a desluşit în cuvintele şi comportamentul interlocutorului său intenţiile acestuia, altele decât cele potrivite cu rangul şi poziţia pe care pretindea că le are. Este o dovadă că sunt oameni care ascund intenţii şi fapte reprobabile.

Astfel de oameni au existat şi vor exista întotdeauna. Prin urmare, ca lider trebuie să-ţi dezvolţi şi această abilitate de a cunoaşte oamenii care te înconjoară, să depistezi în timp util intenţiile lor reprobabile, „loviturile sub centură" pe care le pregătesc cu scopul de a se pune pe ei înşişi în evidenţă, de a prospera material, sau pur şi simplu din dorinţa de a face rău.

Prin această abilitate îţi întăreşti „imunitatea" leadershipului tău, îţi întăreşti poziţia ta în care ai ajuns şi te-ai menţinut fiind susţinut de oamenii corecţi. Învaţă modalităţile de a-i determina pe oamenii lipsiţi de scrupule să se demaşte singuri în faţa tuturor şi sancţionează-i aspru, după cum merită.

Dansul armonios al influenţei

On Iunie 29, 2011

Dezvăluie oamenilor esenţa a ceea ce eşti cu adevărat, ca să le deschizi calea de a se armoniza cu tine în emoţii şi în gândire.

În articolul „Doctorul Misterios" povesteam despre priceputul doctor Jacques Mérey şi despre sărmana copilă, Eva, care suferea de idioţie din naştere. Nimeni nu-i dădea vreo şansă de recuperare acestei făpturi umane, a cărei capacităţi mentale erau foarte reduse. Însă, datorită priceperii lui Jacques de a pătrunde în „tărâmul închis" al existenţei ei şi de a-i smulge toate stricăciunile lăuntrice, în cele din urmă ea se face bine.

Acest formidabil doctor, înzestrat cu o capacitate extraordinară de înţelegere a naturii umane, reuşeşte printr-o terapie adecvată s-o modeleze treptat pe Eva, să-i înlăture rezistenţa pe care o opunea mintea ei, să-i întărească spiritul plăpând eliminându-i toate temerile. Reuşeşte să-i îmbogăţească sentimentele într-un mediu favorabil, să-i orienteze gândirea prin acel haos în care se chinuia să supravieţuiască creându-i o anumită personalitate, un anumit fel de a reacţiona şi de a se comporta, în aşa fel încât să fie în concordanţă cu aşteptările tuturor.

Leadership: Desăvârşirea "creaţiei" tale poartă semnificaţiile unui sentiment copleşitor izvorât din simţirea prezenţei unui Sine mai înalt care dezleagă înţelesurile ascunse ale propriului drum în viaţă?

Reuşita doctorului s-a datorat în special efortului său constant de a-i redirecţiona fetei toate resursele interioare, toate energiile, toate capacităţile ei mentale şi emoţionale spre exterior. Eva trebuia să fie coordonată spre o coerenţă în gândire, în decizii, în exprimare şi comunicare, iar acest lucru nu se putea realiza decât printr-o atentă şi devotată colaborare între ei.

Într-adevăr, Jacques Mérey a dat dovadă de un leadership autentic, care nu trebuie pus la îndoială; un leadership care se bazează pe puterea exemplului, a consolidării relaţiilor interumane şi a perseverenţei. Pentru ca s-o aducă la o stare de normalitate pe micuţa Eva, el s-a îngrijit în mod special de simţurile ei, a ştiut să se strecoare în lumea de gânduri pe care ea nu le putea stăpâni ori concretiza, să le pună în ordine şi să le dezvolte permanent.

Iar, la rândul ei, Eva s-a conectat la sentimentele şi trăirile doctorului. Ea a simţit afecţiunea lui, a simţit că cineva îi vrea binele. Şi, ca urmare, ea şi-a deschis sufletul în faţa lui. Practic, Jacques Mérey i-a dezvăluit fetei esenţa a ceea ce era el cu adevărat – un om cu o nobleţe sufletească deosebită, a cărui bunătate nu cunoştea limite – deschizându-i astfel calea de a se armoniza cu el în emoţii şi gândire. Cu cât eşti mai legat de oameni, cu atât ei se vor simţi mai liberi să-şi exprime emoţiile.

Afecţiunea, prin însăşi actul creaţiei care implică faptul că un final potrivit care trebuie atins, îi lasă omului posibilitatea liberii alegeri, ca pe o însuşire ce îl face unic: de a auzi apelul Sufletului, al Spiritului de trezire la Viaţa adevărată. Altfel spus, afecţiunea este răspunsul la ceea ce percepem dincolo de aparenţele relaţionale, materiale, palpabile ale vieţii, din care voi reproduce esența: suntem datori să nu uităm ce-am fost şi ce-am învăţat să fim.

Leadership: Sensul existenţei tale îl aşază pe "omul pierdut" în relaţie cu o formă de adoraţie şi gratitudine faţă de o putere fără margini, pe traseul unei experienţe care reuneşte curiozitatea şi dorinţa de a încerca ceva nou?

Sensul existenţei tale este acela de a da curaj tuturor de a-şi descoperi potenţialul, indiferent de circumstanţele care au implicaţii asupra gradului în care o persoană este valorizată/acceptată în societate?

Atribuţiile unui lider sunt astfel folosite pentru ca întreaga scara ascensională de atitudini, de la erori la contradicţii, de la durere la mângâierea pe care o poate da conştiinţa propriei sale valori, să dea ocazia unei reflecţii asupra consecinţelor intrării în incapacitatea de a se face înţeles. Sau asupra modului de a se simţi "viu" prin ceilalţi.

Poţi să creezi noi modele de leadership prin aplicarea unui set de comenzi la nivel emoţional? Prin aplicarea unui set de comenzi la nivel emoţional liderul îşi orientează mai uşor şi mai departe influenţa asupra indivizilor, căutând astfel să răspundă chemării de a-şi manifesta necondiţionat, şi în acelaşi timp determinat, empatia, compasiunea şi generozitatea.

În viitor, arta de a-ţi redirecţiona resursele cele mai de preţ, puterea interioară şi motivaţia de a gândi pozitiv, mai ales spre acei indivizi care nu şi-au format "spaţiul de viaţă" (aflându-se mereu în incapacitatea de a se adapta la noile cerinţe de dezvoltare), este folosită nu atât în chip de preţuire, cât mai ales pentru realizarea raportului dintre identitate şi alteritate.

Pentru a comunica anumite idei, stări, sentimente, convingeri, într-o modalitate accesibilă tuturor, sensurile leadershipului trebuiesc căutate cu perseverenţă într-un strat mai profund, delimitate de acea explorare a cunoaşterii care nu prezintă sensibilitate. Permiţând o anumită stabilitate a frecvenţelor de rezonanţă în jurul probabilităţii omului de a se manifesta prin conştiinţă.

"Viul" pe care îl conţine modul tău concret de manifestare, alături de poziţie, situaţie şi opţiune personală, este împlinirea chemării omului de a-şi manifesta necondiţionat şi în acelaşi timp determinat, empatia, compasiunea şi generozitatea.

Liderul din viitor va căuta să-şi aducă contribuţia la crearea unei noi identităţi până la punctul în care receptivitatea oamenilor la influenţa sa este maximalizată (punctul în care devine extraordinar de alert la schimbările petrecute în sfera vieţii lor particulare), dar fără a încorda prea mult resorturile fiinţei lor în direcţia anularii identităţii lor. Identitatea trebuie păstrată, sau îmbunătăţită, dar niciodată alterată.

Ca lider, te ocupi de stimularea comportamentului oamenilor şi de receptivitatea pe care o întâmpini din partea tuturor celor care au înţeles esenţa demersurilor tale. Când oamenii neperformanţi sau "limitaţi de barierele vieţii" au ajuns la o stare de normalitate datorită influenţei tale, atunci vor începe să se formeze noi modele, noi structuri sau configuraţii de leadership.

Leadership: Creşte-ţi constant numărul de "bile albe", pentru realizarea unei depline înţelegeri reciproce !

Dezvăluie oamenilor adevărata natură a caracterului tău, oferă-le posibilitatea de a-şi îmbunătăţi imaginea despre tine prin sentimentele calde, optimiste pe care le degaji. Modelează-te după idealul pe care ei îl poartă în suflet, ridică-te la înălţimea aşteptărilor lor oferindu-le posibilitatea de a reflecta asupra personalităţii tale, asupra propriilor tale convingeri, gânduri şi sentimente. Dar pentru asta trebuie să pătrunzi în natura lor reală, în universul lor interior, să te strecori în lumea lor de gânduri şi să-i acaparezi prin entuziasm şi bucurie.

Aşa cum o pictură a cărei tonalităţi dominate de galben, portocaliu şi roşu dă senzaţia de căldură - tot aşa personalitatea şi caracterul tău, daca sunt dominate de nişte trăsături frumoase şi bine conturate, vor degaja acea căldură sufletească care-i va atrage pe oameni spre tine. Trebuie să-ţi creşti constant numărul de "bile albe" pentru ca ei să te accepte în sufletul lor, dându-le prilejul, în acelaşi timp, să afle despre adevărata ta natură interioară.

Bilele albe sunt create de acea combinaţie unică între puterea interioară de a ști că poți construi din oameni mici - oameni mari cu valori morale înalte, şi acea dimensiune a misiunii pe care tu însuţi o descoperi prin experienţele şi trăirile pe care le înfrunţi.

Dansul armonios al influenţei

Influenţa se aseamănă în anumite privinţe cu un dans, în care o persoană conduce iar cealaltă îl urmează. Este un dans în care atenţia şi grija faţă de partener sunt foarte importante. Este un dans care solicită şi dezvoltă abilităţile de relaţionare între oameni şi care este în acelaşi timp controlat, dar şi intens.

Ca să faci un pas hotărâtor în direcţia unei depline înţelegeri trebuie să devii acel „partener" pe care oamenii să se poată baza, care să le conducă emoţiile, idealurile, gândurile, acţiunile pe ritmul propriilor paşi – pe ritmul propriilor judecăţi sănătoase şi corecte. Trebuie să le întăreşti oamenilor spiritul prin „mişcări" bine coordonate, pline de armonie, de ritm, de energie şi extrem de expresive, redându-le plinătatea vieţii şi dinamismul lor interior.

Source: https://neculaifantanaru.com/dansul-armonios-al-influentei.html

Dansul magicianului (II)

On Aprilie 13, 2010

Menţine-te la înălţimea propriilor tale performanţe, sporind cât mai mult acea parte a potenţialului tău de a fi superior celorlalţi şi propriei tale fiinţe.

Paşii încep să zboare pe ritmurile melodiei. Demonstrând că este o fire slabă şi stângace, Diego reuşeşte să iasă din vizorul nemilosului colonel Huerta, făcându-l să creadă că el este cel care conduce dansul, urmându-i ritmul şi lăsându-l să ia iniţiativa. Apoi, dovedind în chip indiscutabil o măiestrie psihologică exemplară, îşi îmbracă persoana cu un fel de aură magică, sporindu-şi autoritatea prin sugestia misterului. Devine: Zorro.

Înveşmântat tot numai în negru ca un erou al lui Alexandre Dumas, şi ascunzându-şi chipul în spatele unei măşti, el îşi călăuzeşte paşii spre alt gen de dans, un dans care magnetizează mulţimile de oameni, un dans plin de pasiune, rapid şi fascinant, interpretat cu mişcări largi, pline de eleganţă, cu înălţări şi coborâri, cu ruperi de ritm, un dans care se caracterizează prin forţă şi agilitate, care creşte tensiunea în rândul spectatorilor şi-i scoate în evidenţă caracterul puternic.

Câtă vâlvă, cât entuziasm frenetic. Credinţa în magia personalităţii sale, în puterea sa de vrajă, devine pentru oameni un fel de izbândă, o binecuvântare, iar el însuşi e privit ca un sfânt, salvatorul mult aşteptat. Când el, Zorro, îşi face apariţia, oamenii, plini de recunoştinţă, cu mândrie şi respect, îşi întrerup toate activităţile numai pentru a admira spectacolul oferit de acesta. Nimeni, nicicând n-a obţinut un succes atât de rapid şi de senzaţional. Toată lumea se pune în unanimitate, cu hotărâre, de partea salvatorului ei.

Leadership: Poţi să dai un sens mai profund acţiunilor tale, acceptând faptul că imaginea altcuiva reprezintă mai mult decât abilitățile tale?

Numai un singur om priveşte de departe cu neclintită neîncredere toată această agitaţie magică: colonelul Huerta. Cine este Zorro? Cine este această fantomă primejdioasă? Cine are curajul să lumineze mintea oamenilor? Ce-l mână pe acest salvator, smuls din patul său asemeni unui înger înaripat, deasupra tuturor primejdiilor? Dar – cruntă fatalitate ! Zorro este chiar guvernatorul, bufonul cel trist şi însingurat, mistuit mereu de propria sa neputinţă de a-şi manifesta voinţa.

Cuprins de furie la aflarea adevărului, nerăbdător cum sunt oamenii mânaţi doar de propriile interese, Huerta încearcă să-l omoare pe Zorro pentru a-şi dovedi odată pentru totdeauna supremaţia. Spectacolul se desfăşoară sub privirile tuturor localnicilor. Acest ultim dans, în care forţele binelui se luptă cu forţele răului, va decide învingătorul. Lupta se încinge. Şi în final binele triumfă.

A da un sens mai profund acţiunilor tale, odată parcurse toate etapele evaluării rezultatelor obţinute anterior, înseamnă să introduci o diferenţiere sub aspectul experienţelor emoţionale între ipoteza recurgerii la o identitate fictivă de om faimos şi cea a utilizării frauduloase a identităţii aparţinând altei persoanei, doar pentru a-ţi construi o imagine de sine pozitivă.

Leadershipul tău pendulează în mod negativ între explorarea potenţialului de a fi superior şi confruntarea cu tine însuţi, până în momentul în care depășești teama de „ce ar putea spune ceilalţi" dacă ar afla cine eşti cu adevărat?

A arunca înainte un întreg arsenal de mişcări, tehnici, poziţii, într-o reprezentaţie excepţională de dans şi teatru, spre a obţine cele mai bune rezultate, dezvăluie atât defectul care te poate ruina (dependenţa de a fi în prim plan), cât şi calitatea care te poate îmbogăţi (dependenţa de a te simţi valoros).

Leadershipul este afectat în mod negativ de prestanţa ta atunci când evenimentele de tip determinism devin incontrolabile, te iau pe nepregătite şi trebuie să te laşi copleşit de faptul că ceea ce te poate opri din avântul tău nu e altceva decât teama de „ce ar putea spune ceilalţi" dacă ar afla cine eşti cu adevărat.

Dacă nu vrei ca leadershipul să penduleze în mod negativ între explorarea potenţialului de a fi superior şi confruntarea cu tine însuţi, atunci personalizează-ţi călăuza interioară prin ruperea legăturii dintre sinele superior şi cel inferior. Primul te ridică dar te şi coboară, al doilea nu admite decât raţiunea şi nu îţi asigură participarea la spectacolul promovării valorii proprii.

E o certitudine. Fără a avea un susţinător de mare calibru, de pildă puterea de a te împotrivi unei autorităţi care refuză să se alinieze convingerilor tale, actul în sine - dansul printre fortăreţele atenţiei, printre scopuri şi obiective greu de atins, printre obligaţii şi prestaţii blindate de o valoare măreaţă, nu vei putea deveni decât un facilitator al accederii spre singurătatea înălţimilor.

Totuşi, improvizând propriile legi de construcţie a scenei de spectacol, pe paşii de dans ai aparenţelor şi efectelor de umbră, de care te faci direct răspunzător, vei putea să-ţi asiguri o protecţie împotriva propriilor tale slăbiciuni.

Leadership: Dorința de a da un "Zoom" devenirii tale vine din sfera reprezentărilor călăuzitoare de tipul principiilor restrictive, chiar şi în condiţii de "vizibilitate scăzută"?

Leadershipul este un dans care nu se execută în doi oameni aflaţi pe aceeaşi poziţie de duşmani. Doi lideri nu pot dansa împreună acelaşi vals, în acelaşi spectacol, şi totodată să iasă amândoi pe locul întâi. Unul trebuie să piardă, trebuie să fie descalificat. Prin urmare, cu cât stilul de „dans" al unuia este mai performant, cu cât îşi execută mai bine paşii, cu atât este mai bun, cu atât are mai mulţi susţinători şi mai mulţi admiratori, în detrimentul celuilalt, mai slab.

Leadershipul este o competiţie în care fiecare om puternic vrea să ajungă pe locul întâi. Ca să dai o temelie trainică puterii tale, trebuie să-ţi ascunzi intenţiile şi să intuieşti următorul pas al oponentului tău. Încearcă să întrevezi de departe obstacolele, construieşte-ţi o strategie foarte bună şi foloseşte-te, ca un înţelept, de avantajul timpului.

Vizibilitatea Scăzută, din multitudinea variantelor care favorizează apariţia situaţiilor neprevăzute, are ca element declanşator promovarea ta în lume sub o altă identitate, pentru a înlesni o integrabilitate sporită a impactului intervenţiilor tale în vieţile altora. Ea se prezintă sub următoarea formula: "Fii întotdeauna la vedere, fără să-ţi afişezi statutul de putere şi autoritate."

Singura cale de a învinge un adversar viclean, este să fii mult mai viclean ca el. Asta este realitatea pe care trebuie să o accepţi: în leadership ori eşti puternic, ori eşti slab. Iar a fi puternic înseamnă să te foloseşti atât de forţă cât şi de vicleşug, indiferent că eşti de partea Binelui sau a Răului.

Însă, principiile sunt mai puternice decât intrigile, răsturnările de situaţie, manevrele de

diversiune sau jocurile de putere. Aşa încât, va trebui să analizezi factorii care înlesnesc producerea unui răspuns în sensul mesajului pe care-l scoţi în lume, vizavi de ceea ce vrei să întreprinzi într-un context de tipul: "Nu te lăsa prins de forma şi aparenţele unei provocări".

Adevărata menire pe care trebuie să ţi-o asumi este o căutare a sensului faptelor trăite şi a evenimentelor care te obligă la promovarea unei imagini reale şi corecte despre tine, prin intermediul unor situaţii în care te simţi valoros.

Concluzie: Ca lider înţelept trebuie să întrezăreşti partea nevăzuta şi neştiută a lucrurilor, respectiv a adversarilor. Nu întotdeauna ce este vizibil etalat în ochii tuturor constituie realitatea. Există întotdeauna elemente bine ascunse pe care trebuie să le afli, acestea constituind de cele mai multe ori asul din propria-ţi mânecă.

Ca să-ţi creşti potenţialul de lider la maximul, mai întâi asigură-i imunitate. Cum? Creând un "dans" de leadership cât mai special şi cât mai reuşit !

*** Notă:** Zorro (1975)

Source: https://neculaifantanaru.com/dansul-magicianului-II.html

Dansul magicianului (I)

On Aprilie 13, 2010

Valorifică-ţi leadershipul în sensul interpretării a ceea ce vrei să devii, intrând în relaţie cu acea autoritate definitorie care are puterea de a controla particularul.

În sfârşit, după mulţi ani, s-au reîntâlnit. Miquel tocmai fusese numit guvernator în Noul Aragon, o provincie nouă în care trebuia să ştie să conducă, în timp ce Don Diego de la Vega, prietenul său de nădejde, devenise un spadasin de excepţie, poate chiar cel mai bun spadasin din lume.

Miquel avea planuri mari, visa să întemeieze o lume nouă, bazată pe dreptate şi egalitate. Dar toate visele sale s-au spulberat când, chiar în noaptea reîntâlnirii lor, a fost atacat de către asasinii colonelul Huerta, un om corupt, fără scrupule, care dorea cu orice chip să conducă el Noul Aragon.

Diego nu a avut timp să-şi salveze prietenul, dar înainte ca acesta să-şi dea ultima suflare, i-a jurat că va împlini toate principiile şi idealurile în care credea. Aşa că şi-a adăpostit personalitatea sub un pseudonim: Zorro.

Leadership: Îţi asumi compromisul în determinarea caracteristicilor de personalitate pe care le manevrezi, arătându-te limitat şi deficitar tocmai în ceea ce înţelege din perspectiva unei lărgiri de influenţă?

Fiorul primului dans. Zis şi făcut. Ca un bun psiholog, folosindu-se de numele şi de titlul prietenului său, Diego se proclamă guvernator imediat ce ajunge în Noul Aragon. Iar pentru a înlătura orice bănuială şi pentru a preveni orice posibil atentat la viaţa lui, el ia înfăţişarea unui om foarte sensibil, mereu împiedicat, peste măsură de fricos şi emotiv, afişând peste tot o stângăcie nemaiîntâlnită.

La fel ca un dansator începător de passo doble care cu o stângăcie ridicolă învaţă primii paşi, într-adevăr anevoioşi, şi execută încet, cu teamă şi neatenţie toate mişcările, Diego, oriunde s-ar afla, aproape clipă de clipă, cere indicaţii cât mai exacte, are permanent nevoie de îndrumare, stârneşte când râsul, când plânsul prin atitudinea sa necontrolată şi nesigură, constituind astfel pentru toţi cei de la curte un personaj novice, incapabil şi lipsit de interes.

Aşa cum bine plănuise, Diego apare mai degrabă drept un bufon care încearcă să distreze lumea, nicidecum un răzbunător cu sabia scoasă. Dar, indirect, tot acest joc avea ca scop extinderea sferei sale de influenţă. Zorro şi-a câştigat reputaţia mai întâi prin exploatarea slăbiciunii pe care a arătat-o lumii, apoi prin asigurarea condiţiei de originalitate în impunerea propriilor reguli.

Leadership: Te laşi prins în limitele unui spaţiu destul de îngust de manevrare a rolului tău, ca o prelungire a necesității de a nu te da bătut în lupta cu tine însuţi?

Dacă un nucleu de gândire şi planificare a acţiunilor este bombardat de o mulţime de constrângeri şi provocări dificile, dar interesante în acelaşi timp, singurul mod de a le face faţă este de a le bloca în afara zonei de siguranţă. Sau, altfel spus, prin manifestarea acelei înalte virtuţi numite de scriitorul român, Nicolae Iorga: "capacitate de a ieşi de sub ocupaţie".

Leadershipul nu poate să constituie, decât cu mari excepţii, un model de solidaritate şi colaborare într-un cadru puternic competiţional, dacă eşti prins în limitele unui spaţiu destul de îngust de manevrare a rolului tău. Ci, întotdeauna, leadershipul pare mai degrabă a fi reordonat şi recizelat de-a lungul unui context variat de situaţii şi experienţe, exprimat cu ajutorul unei structuri de gândire care îl pune pe om în multiple ipostaze.

Rolul pe care ţi-l asumi trebuie să fie o prelungire a necesității de a nu te da bătut în lupta cu tine însuţi atunci când îţi sunt impuse acele limite de risc calculate prin regula: "e mai uşor să accepţi răutăţile altora, decât să-ţi impui bunătatea ta".

Leadership: Îţi manifeşti „particularul" în jocul transformărilor de personalitate, utilizând o probabilitate de „apariţie" surprinzătoare în mijlocul multiplelor tale căi de acţiune?

Una din ipostazele liderului, este cea de "dansator-actor", intrând în rolul celui care îşi lasă amprenta într-un mod plăcut, făcându-se remarcat cu uşurinţă în procesul de aplicare a propriilor sale legi de funcţionare.

Un asemenea om utilizează o probabilitate de „apariţie" surprinzătoare în mijlocul multiplelor tale căi de acţiune pentru a maximiza impactul corespunzător asupra obiectivelor, căutându-şi echilibrul în absenţa limitelor sale, riscându-şi viaţa în faţa unei puteri enorme. Puterea de a face faţă acelei autorităţi opresive, cu o conotaţie negativă, numite "predestinare", mai mult prin explorarea adâncă a „particularului”.

Particularul este ceea ce rămâne după traversarea unui spaţiu populat cu limite. Este rezultatul a ceea ce faci cu fiecare pas al construcţiei de noi identităţi şi de noi stiluri de leadership (bazate pe sărituri, răsuciri, piruete, combinaţii de competenţe, schimbări de scenarii, scheme complexe de acţiune şi planuri ascunse). Şi el va depinde într-o anumită măsură de jocul special al transformărilor de personalitate.

Leadershipul este un joc al minţii şi gândiri, în sensul interpretării a ceea ce vrei să devii, pe care cu dibăcie îl poţi înscrie in cartea vieţii şi a realizărilor tale, în care tu eşti jucătorul principal.

Dansul magicianului exprimă ceea ce vrei să fii în concordanţă cu leadershipul, intrând în relaţie cu o autoritate definitorie. Această autoritate, coincizând cu gradul de responsabilitate pe care ţi-l asumi, trebuie să-ţi dea tot timpul ascultare şi, mai ales, trebuie să aibă puteri de suspendare sau îngrădire a accesului celorlalţi în spaţiul propriu de progres pe calea transformării de sine.

Dansul, ca mijloc de expresie creativă, exprimă ceea ce vrei să fii în concordanță cu actul de influență strategică al unei figuri emblematice a misterului, intrând în relație cu o putere recunoscută și cu esența clarificatoare a leadershipului.

*** Notă:** Zorro (1975)

Source: https://neculaifantanaru.com/dansul-magicianului.html

Dar tabloul, cât ar costa?

On Februarie 20, 2014

Descoperă ceea ce se potriveşte cu adevărat propriei tale personalităţi, printr-o raportare la elementele componente ale realităţi asupra căreia te focalizezi.

„Dar tabloul, cât ar costa? M-am întrebat. Să presupunem că aş fi cumpărat acel tablou? Eşti nebun, mi-am zis. Doar nu mori după tablouri în general. Era destul de adevărat. Dar voiam acel tablou. Mi-ar fi plăcut să fie al meu. Mi-ar fi plăcut să pot să-l atârn pe un perete, să stau şi să-l admir cât aş fi vrut, ştiind că îl posed. În întregime.

Eu ! Cumpărând tablouri. Părea ceva nebunesc. M-am uitat la tabloul acela din nou. Şi din nou. Şi din nou. Era diferit faţă de celelalte. Dorinţa de a avea acel tablou nu se justifica şi oricum nu-mi permiteam, pesemne, preţul. Eram, totuşi, în bani în perioada respectivă. Era scump, dar merita.” *****

Leadership: Eşti deschis în privinţa explorării unei noi zone de identificare a ceea ce contează cu adevărat pentru reconfigurarea ta în relaţia dintre ceea ce îţi justifică nevoia de a încerca ceva diferit şi disponibilitatea ta de a învesti în ceva costisitor?

Cea mai bună cale de a înţelege leadershipul, printr-o raportare la elementele componente ale mediul extern care acţionează indirect asupra întregii tale fiinţe, este de a-ţi focaliza atenţia asupra a ceva anume care prezintă interes pentru formarea ta ca om. Sau, mai bine zis, de a selecta informaţiile relevante pentru conţinutul propriei tale interiorităţi, care să sporească acea satisfacţie de a te simţi împlinit fiindcă ai reuşit să pui accent pe un lucru cu care te poţi mândri atât personal, cât poate şi în faţa celorlalţi.

Să ajuţi leadershipul să se dezvolte din punct de vedere al capacităţii de utiliza concomitent multiple surse de interes, de inspiraţie şi de motivaţie, care să cuprindă inclusiv estimarea proprie a posibilităţilor de ascensiune spre un alt nivel de abordare a lucrurilor, este o cerinţă fundamentală pentru a deveni mai deschis în privinţa experienţelor noi de autocunoaştere. De explorare a perimetrelor existenţiale şi profesionale, dotate cu noi resurse de automodelare a personalităţii.

Între nevoia de a încerca ceva diferit şi disponibilitatea de a înveşti în ceva costisitor există un raport de continuitate de la întreg la parte, contribuind la crearea unui personaj de accentuată complexitate.

Mai întâi eşti un om a cărui valoare personală este exprimată prin raportare la un produs, prin comparaţie cu un preţ care continua să crească. Apoi, eşti un om a cărui existenţă se confundă cu arta, prin recunoştinţa faţă de profunzimea unei creaţii, faţă de nevoia imperativă de schimbare a perspectivei, dar şi faţă de aspiraţia către stabilitatea formei, chiar şi cu preţul sacrificării farmecului particular al lumii.

Leadership: Îţi manifeşti recunoştinţa faţă de ceea ce ne vine dintr-o anumită direcţie, apreciind valoarea unui unicat care nu îşi propune să ajungă în producţia de serie?

Tabloul reprezintă un lucru de valoare de care nu te poţi dispensa, numai în cazul în care el însuşi reflectă valoarea unei experienţe creatoare, pe deplin grăitoare atât prin mesaj cât mai ales prin părţile ei de lumină. Este posibil să nu recunoaştem imediat valoarea unei asemenea experienţe, ci doar atunci când privim în urmă şi retrăim amintirile pe care ni le-a lăsat.

Valoarea unei experienţe creatoare se maximizează doar dacă în mintea celor pe care vrem să-i influenţăm se creează o anumită fidelizare faţă de un brand, o dependenţă de lucrul bine făcut, exprimate prin următoarea formulare: „Mi-a plăcut chestia asta şi o recomand tututor".

Însăşi faptul de a te axa pe lucrurile care te poziţionează într-o lumină favorabilă în faţa autorităţii tale personale, sporind-o prin plăcerea de a savura o experienţă inedită, de tipul " *îmi pot permite o mică desfătare* " este o provocare care îţi pune la încercare capacitatea de a te apropia de ceea ce îţi lipseşte, de ceea ce te interesează cu adevărat. Şi care poate să devină o parte din tine. O pasiune. O temelie solidă pentru formarea unui caracter stabil şi permanent "în viaţă", care asigură o mai uşoară gestionare a resurselor leadershipului.

Motivaţiile tale ascunse te vor pune în faţa unui tablou cu multe încurcături. Vei începe să explorezi o nouă latură a designului tău interior, dublând anumite impulsuri interioare, anumite plăceri sau nevoi, cu decizii care să susţină solidaritatea faţă de propriile tale convingeri şi valori.

Dacă nu vrei să te trezeşti în situaţia de a fi prins în mijlocul unei degringolade de ordin valoric la nivelul personalităţii, va trebui să le deznozi şi să le clarifici, înainte de a intra în "turbulenţele" de ordin material pe care leadershipul le produce deseori.

Leadershipul este tabloul acela la care te uiţi din nou şi din nou. Şi din nou. E diferit faţă de celelalte. Chiar dacă dorinţa de a avea acest tablou nu se justifică, trebuie să-ţi permiţi preţul de a-l recomanda celorlaţi ca pe un însoţitor perfect al meseriei de artist, ca pe un reper de neevitat în crearea imaginii personale şi un excelent instrument de lucru pentru aprofundarea conținuturilor de gândire şi de natură emoţională pe care tebuie să le parcurgă ceilalţi.

Dar tabloul, cât ar costa? aduce în prim plan acea nevoie imperioasă de autoevaluare permanentă a inventarului tău de piese şi accesorii ce adună laolaltă o mare varietate de configuraţii propriei tale fiinţe. Aceste configuraţi pot avea un grad de dezordine mai ridicat, cuprinse între plăcerea de a gândi şi gândirea plăcerii.

Iar aceste configuraţii au ca rol conştientizarea valorilor personale, găsind în tine noi resurse de stimulare a interesului pentru alcătuirea unui nou tip de personalitate – care se acceptă pe sine, se înţelege pe sine şi se autodepăşeşte prin puterea de a-şi întreţine corespunzător nevoile şi dorinţele.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Darul maestrului Durer

On Aprilie 28, 2010

Manifestă-ţi necontenit respectul faţă de leadershipului tău, onorându-ţi rolul printr-o mentalitate sănătoasă şi prin iscusinţa ta de a însufleţi spirite.

Nici pentru Mikael, nici pentru prietenul său Antti nu se sfârşiseră încă necazurile. Trecuseră prin multe împreună, avuseseră parte de multe suferinţe. Dar într-o zi, în călătoria lor, au poposit în oraşul Nürnberg, unde l-au cunoscut pe maestrul Dürer, un bărbat cu mare faimă, un desenator desăvârşit, iar pe deasupra un om de o înaltă erudiţie, căruia până şi prinţii căutau să-i intre în graţii. În ciuda faptului că avea o aparentă simplitate în vorba domoală, îi domina pe cei din jurul lui prin inteligenţă, talent şi cunoştinţe.

Aproape o zi întreagă Mikael a stat de vorbă cu maestrul Dürer care i-a povestit despre toată învăţătura acumulată, despre filozofia sa de viaţă, despre viziunea sa. La despărţire maestrul i-a dăruit trei gravuri, pe care le-a autentificat cu semnătura sa, alături de care i-a scris numele său. I-a mai dat şi o scrisoare de recomandare pentru pictorul Tiţian, sfătuindu-l să-l viziteze atunci când va ajunge la Veneţia. Şi, în sfârşit, cu o bucurie care-l uimi pe tânăr, maestrul îi spuse, înainte de a-şi lua rămas bun:

- Mikael, tu ai ochi care pot înţelege mesajul artei, e un dar pe care l-ai primit de la Dumnezeu şi pe care ar trebui să nu-l neglijezi niciodată, ci să-l dezvolţi ori de câte ori ţi se iveşte prilejul.

Leadership: Experienţa pe care ţi-o oferă lărgirea orizontului din perspectiva mesajului care îţi aprinde mintea, îţi îngăduie să treci în fugă peste un sumar de competenţe care se diversifică, indiferent ce pui în el?

Sfatul maestrului Dürer a contat mult, făcându-l pe Mikael să înţeleagă de ce e mai bine să privească lucrurile din jur cu mai mult interes, cu mai multă atenţie, cu dăruire şi bucurie, la fel ca un artist adevărat. De atunci Mikael a început să privească totul în jur cu alţi ochi. Viaţa lui a devenit mai bogată când a început să aprecieze frumuseţea formelor, a proporţiilor şi culorilor, şi frumuseţea lucrurilor din jur.

Dar marele dar pe care Mikael l-a primit de la maestrul Dürer, pe care l-a preţuit ca pe un om extraordinar, a constat în aceea că i-a deschis o perspectivă nouă asupra vieţii, asupra lucrurilor importante şi definitorii pentru existenţa lui, asupra lumii, asupra viitorului, transmiţându-i o stare de linişte interioară. Practic l-a învăţat să trieze ceea ce este cu adevărat important de ştiut şi de înţeles pentru evoluţia lui, de ceea ce poate fi lăsat deoparte.

Însă competenţele lui Mikael în ceea ce priveşte contribuţia la dezvoltarea propriu-zisă a artei s-au redus doar la realizarea unei corespondenţe cu viaţa, nu printr-o concepţie proprie asupra practicii şi nu printr-o abordare creativă a practicii. Iar, gradul de realizare efectivă a unei opere de artă se poate evalua doar printr-o atentă observare şi îmbunătăţire a practicii acesteia.

Leadership: Alegi să parcurgi un drum al iniţierii în artă printr-o repetată asumare a tuturor valorilor autentice ale cunoaşterii care îţi permit să receptezi o călăuzire în viaţă?

Întâmplare sau providenţă? Mikael a avut prilejul să cunoască un excepţional artist pe care

întâmplarea i l-a scos în cale şi pe care nu a mai avut prilejul de a-l revedea vreodată. Căci, aşa cum un pacient aflat în suferinţă are nevoie de un doctor foarte bun care să-i facă o analiză, să-i zică de ce boală suferă şi apoi să-l trateze corespunzător - tot aşa Mikael, a cărui viaţă se cufunda de ceva vreme într-o stare profundă de apatie şi depresie, din cauza atâtor necazuri prin care trecuse, avea mare nevoie de cineva care să-i acorde sprijin moral şi sufletesc şi care să-l scoată din starea în care se afla.

Dürer era un vizionar, un deschizător de drumuri, un mentor desăvârşit care, cu interes şi o încredere deplină, care a fost în stare să-i deschidă ochii lui Mikael către un orizont mai larg, sporindu-i în acelaşi timp acea poftă de viaţă trecută prin sita cunoaşterii.

Leadership: Îţi utilizezi la maxim potenţialul de a trezi în cei superiori ţie măsura valorii lor individuale?

Poţi să realizezi selecţia unui anumit tip de intervenţie în viaţa altora prin integrarea unei noi vibraţii spirituale şi intelectuale, prin filtrarea calităţilor care confirmă o mai complexă maturitate în a privi lucrurile?

Începi să atragi oarece fonduri de inspiraţie atunci când măsori distanţa dintre centrele celor două baze *"ştiinţă"* şi *"orizont"* , sprijinindu-te pe ceea ce îţi este propus ca formă nouă de suport. Acesta este lucrul pe care îl faci întotdeauna când realizezi o anumită finalitate, la o asemenea scară, a modelării personalităţii - care include învăţarea, instruirea, educarea şi dezvoltarea personală prin extinderea reţelei proprii de coordonate.

Este vorba, mai întâi, de acele coordonate care te ajută să-ţi construieşti o nouă imagine, imitând trăsăturile de caracter ale unui model de urmat. Apoi, acele coordonate care îţi atestă o certă maturizare, nu tocmai fixe, ci modificându-se din mers, o maturizare care se împotriveşte oricăror condiţionări, delimitând o nouă versiune a ceea ce cunoşti despre tine. Şi un set de coordonate de poziţionare într-o postură unică, avantajoasă, de atacant, care îţi permite să aplici o accelerație corespunzătoare a transformării tale atunci când te afli în faţa unui nou început.

Iar maturitatea în modul în care cei superiori ţie îşi fac cunoscută experiența, asumându-şi responsabilitatea pentru rolul și acțiunile lor, ar trebui să fie o „strategie" a potenţialului tău de a trezi în ei măsura valorii lor individuale.

Leadership: Porneşti modul "user" pentru a activa opţiunea "Intelligent Sensor" cu scopul de a controla efectele unor convingeri care nu suportă modificări?

Unul dintre modurile de a obţine o mai bună deblocare de pe o poziţie de inferioritate, foarte aproape de ceea ce numim un amestec de amatorism şi autosuficienţă, constă în implicarea unui mentor care să te înveţe să triezi ceea ce este cu adevărat important să înţelegi şi să ai în vedere pentru evoluţia ta, de ceea ce poate fi lăsat deoparte. Dar depinde de puterea ta de absorbţie a completărilor ce ţi-au fost aduse pe parcurs pentru a finaliza extensia unei deveniri în spaţiul concretului. În plus, trebuie să te asiguri că eşti capabil şi dispus să plăteşti pentru participarea unei gândiri superioare la propria ta realizare de sine.

Modul "user" se referă la capacitatea de a te integra într-un proces de absorbţie a cunoaşterii superioare fără a-ţi pierde originalitatea, independenţa gândirii, aşteptând în acelaşi timp o confirmare a modului în care eşti perceput de ceilalţi.

Iar a activa opţiunea "Intelligent Sensor" cu scopul de a controla efectele unor convingeri care nu suportă modificări, înseamnă să accentuezi acea tendinţă de repoziţionare în relaţia cu

minţile mult mai evoluate decât tine, preluând cu multă chibzuinţă şi determinare (examinând obiecţiile ridicate şi acceptând criticile constructive) orice fel de înţelegeri care îţi completează stilul de gândire şi personalitatea.

Leadership: Facilitezi accesarea unei noi dimensiuni a vieţii comparându-te cu acea versiune de realitate cu care şi-au construit alţii valoarea?

Decât o mentalitate ieftină, mai bine una sănătoasă. Maestrul Dürer era, pe lângă un artist desăvârşit, un om cu o conduită morală ireproşabilă, un om cu idealuri înalte, foarte cultivat, foarte talentat, şi cu multă bunăvoinţă, care a redeşteptat în Mikael, într-un timp foarte scurt, setea de cunoaştere, setea de viaţă, ajutându-l să se descotorosească de o mare parte din imperfecţiunile pe care le avea.

Folosindu-se de darul neaşteptat, nesperat, uluitor al maestrului, acela de a vedea viaţa mai mult în culori decât numai în alb şi negru, de a aprecia frumuseţea lucrurilor din jur, Mikael şi-a recâştigat optimismul şi voinţa de altădată, păstrându-şi în inimă un strop de speranţă privind viitorul lui destul de incert.

Nu poţi vedea lumea întreagă dacă orizontul îţi este limitat la lărgimea unei străzi. În orice clipă poţi învăţa ceva nou cu condiţia să vrei şi să ai pe cineva alături de tine care să te sprijine emoţional şi care să-ţi dea sfaturi atunci când ai nevoie, mai ales când treci prin momente grele, mai ales atunci când nu înţelegi anumite lucruri sau nu te poţi hotărî în privinţa unei direcţii de urmat.

Un astfel de om, un mentor, trebuie să fie numaidecât o persoană extraordinară, o fire luminată, măreaţă prin gândirea sa individuală, cu o putere de convingere uluitoare, de la care poţi învăţa cu mult interes şi bucurie să priveşti totul cu ochi buni şi cu multă încredere. Iar cu înflăcărarea pe care o pune un om în toate, şi ţinând seama de lucrurile cu adevărat importante, să-ţi stabileşti nişte scopuri înalte şi, cu putere în suflet, să cauţi să le atingi.

Realitatea cu care îşi construiesc oamenii mari valoarea este o versiune a artei de a face din ei înşişi o creaţie.

Darul maestrului Dürer nu este altceva decât o uşă deschisă spre o altă perspectivă, spre un alt fel de viitor la care poţi ajunge urmând alte căi, uneori mai puţin bătătorite, iar alteori necunoscute şi neştiute de nimeni. Este foarte util să-ţi găseşti un mentor care să-ţi deschidă această uşă spre un viitor alternativ, poate mai bun, şi, la fel, este foarte important să ştii să asculţi şi să înţelegi tâlcul cuvintelor acestui mentor.

Numai un om care, printr-o mentalitate sănătoasă şi prin iscusinţa sa reuşeşte să însufleţească spirite şi să schimbe destine, numai acel om are aptitudini reale de lider.

*** Notă:** Mika Waltari - *Mikael Karvajalka* , Editura Polirom, 2005.

Source: https://neculaifantanaru.com/darul-maestrului-durer.html

Datoria mea este să te ascult şi să fac tot ce va depinde de mine

On August 24, 2010

Ţine cont de calităţile cu care îţi amplifici mândria de a fi "alesul cunoaşterii", apreciindu-le în măsura în care îţi afişezi şi îţi controlezi atitudinea şi valorile în faţa celorlalţi.

Samuel citi pe faţa ei tot ceea ce resimţea, şi avu o clipă de descurajare.

- Teamă ! fie, zise el ridicându-se, mândru şi aproape frumos. Teamă ! Pentru că nu semăn cu unii din acei trecători uşuratici, care n-au în cap nici o idee, ci doar buzunarul burduşit; pentru că am gândit, pentru că am trăit, pentru că port pe chipul meu amprenta faptelor mele şi a tuturor lucrurilor pe care le-am văzut; pentru că, în loc să depun la picioarele tale o pungă de bani ca să ie cumpăr, vin cu o minte încercată, cu un suflet călit în toate apele vieţii, un rezervor plin de cunoştinţe acumulate şi de experienţă.

Şi totuşi, ce-ar trebui să atragă mai mult şi să impresioneze o femeie inteligentă? O inimă slabă şi puerilă care i se dăruie prosteşte în pragul vieţii, pentru că este prima ce i-a răsărit în cale, sau un suflet bărbătesc care a cunoscut totul, a cântărit totul, puterea, ştiinţa, geniul şi care, din tot ceea ce există pe lume, n-o vrea decât pe ea, n-o caută decât pe ea, n-o acceptă decât pe ea? Bogăţia şi puterea sunt pentru a-ţi fi dăruite, pentru a te merita. Te-am ridicat atât de sus în ochii mei, încât aş vrea să am munţi de aur ca să urc deasupra şi să ajung la înălţimea ta. Aşa te iubesc eu. Mi se pare că eu singur nu preţuiesc nimic pentru tine şi că pentru a te egala, ar trebui să posed tot aurul din lume.

Totuşi, te asigur că nu sunt un om chiar de dispreţuit. Am încercat şi am făcut lucruri care îţi vor apărea poate măreţe, dacă ţi le-aş povesti. Am avut în creierul meu, şi poate că mai am şi acum planuri de schimbare a chipului Europei. Ei bine ! toate astea ţi le dăruiesc ţie. Totul iţi aparţine. Valoarea mea, tot ceea ce am fost, tot ce voi fi, sunt ale tale; cu atât mai mult cu cât, sunt convins, nu pot fi nimic fără tine. Te implor, nu mă dispreţui. Alte femei m-au dispreţuit, le-am zdrobit. Dar pe tine te iubesc, n-o să te distrug; aş muri. Fii bună cu mine. îţi jur că nu-ţi propun un soţ fără valoare. Plec la picioarele tale o frunte care l-a înfruntat în faţă pe Napoleon. Fii bună. Vrei?

Leadership: Amprenta faptelor tale poate să întărească emoţional modelul propriilor nevoi de creştere a stimei de sine, luând în considerare mărturia unei smerite vieţi de "truditor al minţii" ?

Această înflăcărare aprigă şi nemăsurată stingherea şi tulbura din ce în ce mai mult sufletul candid al fetei. Naiva copilă se simţea apăsată de această iubire, ca o biată pasăre asupra căreia s-ar fi lăsat brusc umbra marilor aripi de vultur.

- Dar, prietene, zise ea consternată, iartă-mă dacă nu ştiu cum să-ţi răspund. Mă aşteptam atât de puţin la cele ce mi-ai spus. Vezi cât sunt de emoţionată. Nu-ţi pot răspunde nimic, decât că nu exist decât datorită dumitale, şi că, în consecinţă, viaţa mea îţi aparţine. Fă ce crezi cu ea.

- E-adevărat? exclamă Samuel plin de fericire.

- Da, relua Frederique; datoria mea este să te ascult şi să fac tot ce va depinde de mine ca să fii fericit.

Mărturia unei smerite vieţi de "truditor al minţii" se referă la conştientizarea distanţei dintre inteligenţă şi docilitate în dragoste, accentuând în acelaşi timp senzaţia că aparţii acestora.

Ceea ce voia Samuel era doar să pună cât de cât stăpânire pe acest suflet şi pe această viaţă. Apoi va avea el grijă să se ocupe de rest şi să transforme încetul cu încetul docilitatea în dragoste. Supunerea Fredericăi îl făcu, deci, aproape la fel de fericit ca în urma unui consimţământ.

- Îmi vorbeşti cu blândeţe, dar eşti tristă, adăugă el totuşi. Gândeşte-te, copilă. Există două lucruri în căsătorie, bărbatul şi poziţia sa socială. în ceea ce priveşte poziţia, mă angajez să ţi-o fac splendidă şi înaltă, depăşindu-ţi visele....

- Oh ! nu mă gândesc la poziţie, zise Frederique.

- La soţ atunci, reluă blând Samuel. Uite, draga mea copilă, zise el cu un efort, viaţa ta este atât de pură şi atât de simplă, nu-i mare lucru s-o îmbogăţim. N-ai ieşit deloc în lume şi n-ai văzut încă pe nimeni... Ba da, l-ai văzut, totuşi, pe tânărul acela timp de un sfert de oră. Frederique, aş fi atât de nenorocit dacă tot ceea ce a putut el să-ţi spună într-un sfert de ceas, cântăreşte mai greu decât tot ceea ce am făcut eu pentru tine timp de şaptesprezece ani !

Ei bine, ce concluzie tragem de aici? Că leadershipul se sprijină pe doi stâlpi trainici care se completează reciproc: calitatea de a fi umil şi calitatea de a fi superior, mai ales printr-o anumită apartenenţă la o stare de linişte şi pace, de împăcare cu sinele. Or aşa cum Dante a întrezărit importanța universală a Poeziei Sacre, afirmând că „a pus în mâini atât cerul, cât și pământul", tot aşa un lider trebuie să întrezărească importanţa împlinirii de sine prin contopirea altor două calităţi de bază (reprezentând două feţe ale aceleaşi realităţi): înţelegerea trăirilor celuilalt şi abilitatea de a controla impulsuri şi imbolduri deviante, la care bineînţeles se adaugă blândeţea nesfârşită.

Leadershipul are ca şi constantă de referinţă înţelegerea compoziţiei emoţionale a oamenilor cu care intri în contact, tratându-i în funcţie de starea de spirit şi nevoile lor de apropiere, luând în considerare sentimentele lor de vulnerabilitate şi nesiguranţă atunci când iei o decizie.

Datoria mea este să te ascult şi să fac tot ce va depinde de mine, mai ales când ştiu că adevărata mea putere este experienţa cunoaşterii şi empatia de care am dat dovadă ori de câte ori am încercat să construiesc relaţii. Iar când trebuie să mă identific cu alte persoane, cum ar fi oamenii importanţi din viaţa mea, încerc să dau o interpretare a Eu-lui celor din jur, după propriul Eu.

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenţei* , Editura Vestala, 1993, Bucureşti.

Source: https://neculaifantanaru.com/datoria-mea-este-sa-te-ascult-si-sa-fac-tot-ce-va-depinde-de-

David

On Aprilie 08, 2016

Găseşte acel ceva din tine care te face unic şi strălucitor, asemenea artistului care abandonează canoanele rigide ale epocii în favoarea realizării unei sculpturi pline de viață.

O schimbare în structura propriei mele personalităţi se producea atunci când încercam să-mi găsesc transparenţa într-o imagine de mare ambiguitate, încât să surprind aparenţa a ceea ce eram de fapt, *Ein Dual-Fokus-Phänomen* cum spun germanii. Aşadar, trebuia să iau în considerare ipoteza existenţei unei situaţii enigmatice. Eram produsul faptului de a nu aparţine nimănui, de a exista într-un cadru al dilatării gândurilor, fără aglomeraţii urbane, în proximitatea născocirilor şi ideilor felurite, într-o armonie perfectă cu mie însumi. Percepeam doar nuanţele unui Sound of Silence.

Pe măsură ce totul se mişca mult mai încet în jurul meu, dar neîntrerupt ca polarităţile opuse ale unui magnet care se atrag, mi-am menţinut disponibilitatea de a fi în relaţie cu ceva mai presus de mine, mai curând un partener puternic, ca fiind ceva de care depindeam constant. Ceva mă atrăgea şi mă respingea în acelaşi timp. Imaginea care tindea să-mi alunece de sub ochi, căreia numai arta i-ar fi putut găsi o legătură directă cu temele ficţiunii, părea să aibă ca suport un fenomen de uitare şi chiar de negare a esenţei unei conversaţii cu un spirit înalt.

Singurătatea este calea de a-ţi găsi acel ceva din tine care te face unic şi strălucitor, asemenea artistului care abandonează canoanele rigide ale epocii în favoarea realizării unei sculpturi pline de viaţă, pentru a se adânci în lumea sufletească a propriului său *Masterpiece* , copia lui cea mai fidelă. O reprezentare extrem de naturală şi expresivă care nu vorbeşte, nu relaţionează, dar simbolizează perfecţiunea.

Leadership: Poţi să abordezi arta din perspectiva a ceea ce îţi imaginezi că se găseşte de partea cealaltă a Eului tău, ca un artificiu de comunicare a unui conţinut estetic care încântă privirea, mintea şi sufletul?

Gândirea dobândeşte originalitate doar atunci când întâlneşte necunoscutul unei priviri aruncate în oglindă. De partea cealaltă a Eului meu părea să existe un spirit de artist mai puţin preocupat de interacţiunea dintre psihismul individual şi stimulările lumii înconjurătoare, un spirit de aventură şi necunoscut care mă făcea mereu să vreau mai mult de la experienţa "out of sight".

Încetul cu încetul am început să simt acea forţă propulsivă spre un mod de gândire fictiv, în urma căruia trăiam gustul marilor descoperiri de dincolo de limitele propriei mele fiinţe, devenind ulterior autorul lumii în care exista doar arta, unde totul era David, scutul protector, cunoaşterea, învăţarea. Aici nu exista tristeţe, nici bucurie, ci doar o singură lege - fii atât cât poţi să fii peste limitele unanim acceptate ale normalităţii.

Incitant, mă simţeam captiv într-o altă dimensiune, ca o creaţie a lui Michelangelo inserată în universul fantezist al lui Stephen Hawking sau Jason Diablo, nimerindu-mă într-un cadru pe care nu l-ar imagina nici măcar un adept al futurismului. Ritmul de metamorfozare într-un model de aparenţă, într-o lume modernă, simbolizând o expresie a perfecţiunii, era noua ordine impusă formei artei mele.

Leadership: Poți să conferi potenţialului tău de lider proprietatea de a fi "artistic", prin

dezvoltarea capacităţii de a-ţi manifesta individualitatea într-o lume unde primează David?

O lume făurită printr-o aflare-de-sine de ordin perceptiv poate să confere leadershipului valoarea de „sistem închis", unde doar tu te poţi înţelege şi unde simţi că poți să realizezi o depăşire spectaculoasă, transformându-te într-o imagine de sine stătătoare: David. Mai simplu spus, David este o aproximare a imaginii tale originale, dar cu un număr mai mare de nivele de detalii, cu raportare la elementele esenţiale din care eşti compus.

Dar dacă privim cu obiectivitate, în sensul conturării a două părţi distincte, o parte atribuită capacităţii conştiente de receptare a sinelui unic și o parte atribuită disponibilităţii de a fi în relaţie cu ceva mai presus de tine, atunci vom constata o extindere a personalitţii şi o imagine pe care atitudinea o confirm. Aici David decurge nu numai din faptul că elementele puse în relaţie amorsează circuitul de comunicare a unei finalităţi estetice armonios personalizate şi schimburile de vederi de la înălţime, ci din fondul unui proces imaginativ în care te autosurprinzi drept personaj principal al unei poveşti care îşi aşteaptă autorul.

Leadershipul nu anunță percepţia gustului marilor descoperiri de dincolo de limitele propriei tale ființe, dar corespunde cu imaginea pe care ți-o făureşti în prezenţa unei realităţi estetice în care se ţes ingenios acordurile dintre ceea ce vrei să fii, să pari şi ceea ce poţi dobândi prin propriile strădanii. Prin cunoaştere, învăţare, și reprezentarea lor într-un tot unitar.

Aşadar, David poate fi o modalitate de a transcende realitatea, de a privi dincolo de ea, încurajând folosirea unor elemente reale pentru a crea o nouă lume, noi situaţii care nu se suprapun şi nu se confundă cu realitatea. În leadershipul artistic cel mai mult contează noţiunea esteticii cu care îţi descrii personajul de la înălţimea unei inteligenţe superioare care dictează un sens nou al realităţii şi al vieţii în materie de imagine care unifică experienţa obiectivă de cea subiectivă.

Viaţa este capodopera pe care o concepi înainte de a te fi surprins în ipostaza de artist.

La vârsta de 64 de ani, regele Louis al-XV-lea i-a mărturisit doctorului Lamartiniere durerea ce-l frământa, pe care nu o mai putea suporta, căruia numai el însuşi îi putea găsi leacul:

"Nu vreau imortalitatea pe care oamenii aceştia ar putea să mi-o dea, fiindcă ar trebui s-o plătesc prea scump, în lumea asta pieritoare şi poate chiar şi în cealaltă. Vreau doar să-mi prelungesc viaţa cât mai mult s-ar putea. Vreau ca în această viaţă să intre, pe cât posibil, cât mai multe din lucrările pe care le iubesc şi pentru asta nu mă voi adresa nici poeţilor, nici filozofilor, nici războinicilor..."

Lăsând să se înţeleagă că însăşi existența lui era o capodoperă începută de mult, dar căreia îi lipsea vraja, nuanţele unui stimul, pentru a fi finalizată.

Ideea principală a muncii omului cu el însuși, în ecuația unei dezvoltări care favorizează leadershipul printr-un act de creație specială, poate fi redată în formula:" *Viaţa este capodopera pe care o concepi înainte de a te fi surprins în ipostaza de artist* ".

În descrierea acestei formule s-a şi constituit vraja - o înlănţuire de metamorfoze și ipostaze, în care se amestecă eternele „reîntoarceri" la tine însuţi, surprinzând raportul dintre esenţialitatea și intensitatea ce există în spațiul care îți aparține, în lumea aparentă.

Leadershipul este capodopera căreia îi dai viaţă din însăşi viaţa unui corp căruia nu-i

aparţii decât parţial prin actul redării unei semnificaţii metafizice, unei lumi interioare mult mai coerente și mai substanțiale decât cea iniţială.

David este conștiința de sine care îl face pe om să fie „cineva”, este valoarea ce iese din raporturile tale cu experienţa personală şi subiectivă, este partea finală a operei de convertire la tine însuţi.

Şi în omul din tine stă cuibărit un David care abia așteaptă să fie transformat în operă de artă, copia ta cea mai fidelă, o reprezentare extrem de naturală şi expresivă care poate nu vorbeşte, nu relaţionează, dar simbolizează perfecţiunea.

Source: https://neculaifantanaru.com/david.html

De acea parte a oglinzii pe care n-o vedem

On Iulie 15, 2022

Artistul unei lumi nemărginite se concentrează asupra unei imagini mici, apoi repetă zilnic un tipar de observare a aceleaşi imagini cu o altă abstractizare, adică dintr-o observare lăuntrică.

Ţin în mână o oglindă. Şi ştiţi ce înseamnă asta? Înseamnă că nu trebuie să ţin în mână două oglinzi ca să văd ceea ce pot să văd foarte bine cu una singură. Şi chiar şi oglinda, aşa cum este ea, micuţă, înobilată, idealizată, nu are nevoie de doi oameni care să-şi oglindească chipul în ea pentru a-şi da seama cât de folositoare este ea întregii lumi. Căci dacă un singur om se priveşte în ea, şi se vede altfel decât ceilalţi, atunci toate celelalte oglinzi din lume vor fi invidioase pe ea.

Astfel, cu toată aparenta unitate de vederi a tuturor oglinzilor, îmi asum un alt temei de admiraţie faţă de strălucirea oglinzii pe care o ţin acum în mână, cu efectele ei minunate de imagine. Oare cum să mă văd în ea dacă aş încerca să explorez acea parte a oglinzii pe care n-o văd?

Încă stărui să consider că tot ceea ce observ la mine însumi, conform artei de a utiliza reflexia oglinzii ca pe o sursă de uimire şi de admiraţie, aşa cum este ea exprimată în câmpul compoziţiilor artistice, reprezintă produsul capacităţii universale a ochiului minţii de a atinge harul celor sfinte.

Vai, şi dacă aş putea să mă oglindesc în sufletul ei, în bucuria ei, s-o văd cum mă priveşte atunci când o privesc cu ochii care nu au vârstă, poate aş reuşi să fructific şansa dilatării spaţiu-timpului. În cazul de faţă, reflexia echivalează cu contemplarea, unificatoare şi îndumnezeitoare, izvorâtă dintr-un *Axprissteken* - o chemare pentru ceea ce nu are voce și totuși care vorbește în tot ceea ce este, o cale care duce la realizarea momentului prezent, la anihilarea oricărei cauzalități.

Leadership: Poţi să asiguri o mai bună "vizibilitate" propriului tău sui-generis, indiferent de unghiul în care îţi plasezi Eul pe partea de mijloc a unei imagini care conduce prin "sensibil" la o estimare transparentă a realităţii?

Şi ori de câte ori mă oglindesc în micuţa oglindă, privind-o cu ochii cu care ea ştie să se privească pe sine, îmi reconfirm disponibilitatea pentru un dialog cu mine însumi. Şi îmi spun doar atât: aici totul trăieşte, totul respiră şi doreşte, ca într-un poem al luminii şi al frumuseţii pe care extazul optic îl poartă în zbor alături de îngeri. Nu, nu mă refer la acea calitate a oglinzii de a reflecta pur şi simplu, ci la acea trăsătură caracteristică ce a început să se dezvolte în ea: interpretarea conştientă a tot ceea ce aude din partea interlocutorilor ei.

Ascultând atent monologurile celui ce se oglindeşte în ea, nu spune nimic. Oglinda este încă sub efectul unei experiențe foarte puternice, sub efectul tăcerii. Va veni timpul - gândeşte ea în cumplita-i tăcere - când voi reflecta adânc la toate astea, şi dacă îmi voi însuşi ADAB-ul (ştiinţa care cuprinde toată filozofia lumii), n-am să mă mulţumesc să le aflu din reflexia celorlalţi, ci chiar din gura lor.

De fapt, aşa mi-am început eu monologul, făcând o paralelă cu munca artistului, plină de un sentiment de fericire, tinerețe și libertate: am investit cunoaştere şi afecte în anumite configurații materiale, vizuale, încât să-mi creez un dublu al meu.

În acest joc al aproximărilor unui loc ideal de "conversaţie" cu opera oglinzii, acest *Enoizaerhos* : revelație a ceva extraordinar care își așteaptă destinul misterios, pot să mă acordez la vocea universului. Vorbindu-mi ca unui sfânt, privindu-mă prin focarul care întreţine mereu vie mişcarea artistică, cu o intensitate aproape de nesuportat ce conduce la o „dilatare a ochiului minţii", oglinzii i-a mai rămas un as în mânecă: poate să cuprindă frumosul cerului de vară cu privirea ei solară.

Leadership: Imaginea obţinută printr-o autoreflexie sinceră poate să scoată la iveală expresia creativității tale individuale, cât și o necesitate pentru extinderea unei vederi dincolo de convingerile care te limitează?

S-o spun altfel. Oglinda mă priveşte aşa cum priveşte şi cerul, printr-o gamă întreagă de nuanţe, dar mai ales printr-o iluzie optică perfectă, deci prin tehnica de perspectivă forțată, încât să creeze modele sau imagini ascunse. Când mă priveşte, cu acea privire piezişă, încercând să mascheze uimirea şi poate, gândul nerostit, i se pare că vede un fizician care se înalţă deasupra lumii pe care o descrie printr-un plan de coordonate cu un sistem optic pentru redarea unei imagini ce pare ireală, creând iluzia tridimensionalităţii. Paradoxul fizicianului se regăseşte astfel transpus, atunci când mintea umană caută să-şi înţeleagă din interior propria funcţionare.

De aceea, expresia creativităţii mele individuale este trecerea de la un mediu la altul, de la o realitate la alta. Se referă la influenţa pe care o imagine o are asupra sensibilităţii mele, având receptare pe plan artistic numai când privitorul imaginii mele încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil.

Cred că oglinda mă recunoaşte ca fiind "Omul Luminilor", imaginea oglindită a reprezentării lumii pe care o elaborează doar un fizician ca Newton. Conform unui secret ascuns în Cufărul lui Newton, acest Om al Luminilor crede că se poate cunoaşte aşa cum crede că poate cunoaşte lumea. Dar, ferecat în limitele sale, el lasă deoparte tot ce scapă conştiinţei sale. Cu toate acestea, numai oglinda poate determina cât de echilibrată este percepția unei imagini duble, la fel cum astronomii pot determina masa, vârsta, compoziţia chimică şi multe alte proprietăţi ale unei stele prin observarea mişcării sale prin spaţiu.

Privindu-mă în oglindă, pătrunzând cu privirea într-o lume care se extinde virtual dincolo de cadrul timpului şi spaţiului, am putut să văd o imagine reflectată a înţelepciunii divinităţii şi a filozofiei Paradisului, formată din lumina emisă sau împrăștiată de acestea și reflectată de oglindă spre ochii care au nevoie de ea. Acest efect dă iluzia că eu însumi exist în spatele oglinzii sau (uneori) în fața acesteia, drept un indicator optic suplimentar pentru a arăta o anumită stea sau o constelaţie, concomitent cu orientarea mea în această lume pământeană.

În leadership ne vom lovi mereu de acest aspect: inspiraţia vine din interiorul sau exteriorul artistului în funcţie de relaţia pe care o are cu sinele, cu lumea ireală şi cu propria-i lume reală.

De acea parte a oglinzii pe care n-o vedem m-am aflat eu însumi înainte de a scrie acest articol. Dovedind o capacitate de înţelegere a logicii pe care nu o mai posedă nimeni, oglinda mi-a destăinuit ultima dorinţă, înainte de a-mi reflecta nu doar chipul, ci doar sufletul, mereu tânăr şi visător:

"Aş vrea să învăţ să fiu ca tine. Aş vrea să fiu irisul ochilor tăi. Să văd ceea ce numai tu poţi să vezi la tine când te oglindeşti în mine."

Source: https://neculaifantanaru.com/de-acea-parte-a-oglinzii-pe-care-n-o-vedem.html

De cealaltă parte a înălţimii

On Martie 08, 2015

Pune în lucrare puterea ta de penetrare a „Răului" şi a „Binelui", ţinând seama de acea particularitate a conştiinţei care poartă torţa obligaţiei de raportare la un context mai larg.

Ajunseseră la înălţimea de la Villejuif. De pe acest platou se zărea Parisul. Noaptea scânteia de stele. La un semn al mâinii lui, trăsura se depărtă câţiva paşi. Atunci Monte Cristo privi cuptorul acesta unde se topiseră, se răsuciseră şi se modelaseră toate gândurile ce se năpustiseră din hăul clocotitor ca să frământe o lume. Apoi, pe când îşi aţintise privirea puternică asupra Babilonului acestuia care îi face să viseze pe poeţii religioşi ca şi pe materialiştii ironici, el murmură înclinându-şi capul şi împreunându-şi mâinile ca pentru rugăciune:

- Cetate uriaşă ! Cred că duhul lui Dumnezeu mă adusese aici şi acum mă ia, triumfător. Taina prezenţei mele între zidurile tale i-am încredinţat-o lui Dumnezeu. El singur mi-a putut citi în inimă. Numai el ştie că plec fără ură şi fără trufie, dar nu fără păreri de rău. Numai el ştie că n-am folosit nici pentru mine, nici pentru scopuri zadarnice, puterea pe care mi-a încredinţat-o. Cetate uriaşă ! În sânul tău fremătător am găsit ce căutam. Ca un miner nerăbdător ţi-am răscolit măruntaiele ca să scot răul la iveală. Acum opera mea e îndeplinită, misiunea mea este sfârşită. Acum tu nu-mi mai poţi oferi nici bucurii şi nici dureri. Adio, Paris ! Adio !

Privirea lui se mai plimbă un timp peste câmpia netedă, nesfârşită, asemenea privirii unui duh al nopţii. Apoi, trecându-şi mâna pe frunte, Monte Cristo se urcă din nou în trăsura care se închise în urma lui şi pieri curând într-un vârtej de praf, de cealaltă parte a înălţimii... *****

Leadership: Respecţi acel punct de reper prin care el însuşi îţi dictează ce ai de făcut, concomitent cu efortul de a menţine un echilibru între ceea ce ţi se întâmplă şi reacţia ta la aceasta?

Există în cadrul convenţiei dintre vederile morale şi realizarea de sine, în măsura în care omul se sustrage înşelătoarei surpări ce poate să afecteze în profunzime temelia destinului său, o relaţie strânsă între regrete, învăţăminte şi uitare. Această relaţie, ce se dezvoltă specific la un anumit moment de timp faţă de o anumită cauză, zdruncină din temelii acel reper de „ *ahead* ", relevându-i omului certitudinea de a se situa corect în perspectiva lărgirii orizontului de viaţă, fără a se îndepărta de menirea sa.

Înainte de a stabili baza evaluării poziţiei tale de putere trebuie să te raportezi la un anumit nivel de reprezentativitate sub aspectul îndeplinirii unui rol de mare importanţă în procesul de evoluţie a dimensiunii tale de "entitate de natură spirituală". Aceasta este controlată de către o entitate separată mai mare care îşi trăieşte propria viaţă, independentă şi separată de vieţile diverşilor indivizi.

În cadrul "înălţimii" pe care o ai de atins, înţelegând prin aceasta maximul de putere şi virtuţi pe care le poţi atinge într-o viaţă limitată, făcându-te să-ţi uiţi trecutul şi amintirile dureroase, eşti constrâns să acţionezi pe cont propriu în numele unui ideal nobil, în numele lui acel "cum ar trebui să fiu"?

Începi să contribui la atingerea înălţimii învăţând să ţii cont de ceea ce există în interiorul tău prin raportare la ceea ce ţi s-a întâmplat, într-un elogiu adus artei de a te preschimba

într-un uriaş triumf al Binelui care, chiar dacă prin absurd, nu poate fi înfrânt. Acest bine se reconstituie din ceea ce te-a rănit cu adevarat, acceptând situatia de a nu te împotrivi loviturilor soarte, ca într-o dragoste pe care o regreţi, dar pregătind astfel scena pentru o altă alegere, pentru o „explozie" ulterioară care să-ţi garanteze un impact maxim, uşor fatalist.

Punctul de reper prin care el însuşi îţi dictează ce ai de făcut este o revelaţie a naturii spirituale care te trece de partea lui Dumnezeu. Aşa cum bine preciza cineva pe internet, darul cel mai mare al lui Dumnezeu, crearea după chipul şi asemănarea Sa, adică subiectivarea omului în personalul "EU", îl pune pe om în analogie cu Fiinţa lui Dumnezeu.

Miracolul unei noi vieţi este întruchiparea simbolică a arhetipului sinelui care poate fi idealizat suplinind eșecurile experiențelor şi convingerilor anterioare. Iar Dumnezeu este calea de a te regăsi într-un plan al mai cuprinzător vieţii spirituale.

Şi numai ţinând seama de acea particularitate a conştiinţei care poartă torţa unei obligaţii de raportare la un context mai larg, punând în lucrare puterea ta de penetrare a „Răului" şi a „Binelui", fără a te agăţa de preconcepţii, vei putea să ajungi la acea calitate a gândirii de a percepe măreţia, încât nu doar să exişti în creaţia lui Dumnezeu, dar şi să creşti în planul Său.

În ceea ce priveşte leadershipul, putem distinge două criterii după care îl putem judeca: gradul de însemnătate al liderului, adică amplificarea propriului său ecou astfel încât să dea roade prelungi în timp, susceptibil să genereze fortuit anumite inconvenienţe ce îi pot determina pe unii să nu îi acorde recomandarea "Foarte Bun". Şi gradul de binefacere sau de „Rău necesar", adică măsura în care este apt să contribuie la dezvoltarea celorlalţi indivizi – la anularea superficialităţii lor în cugetare şi simţire, şi plasarea lor pe o traiectorie de non-coliziune cu adevăratele valori.

Eşti în adevăr sau nu, după cum respecţi acel punct de reper prin care el însuşi îţi dictează ce ai de făcut. Acest punct de reper, binevenit, meritat şi echitabil, chiar dacă necesită o remarcă critică, este reprezentat de ceea ce transmiţi, de ceea ce eşti, de ceea ce crezi despre Dumnezeu, despre scopul Vieții tale și despre Sufletul tău.

Când un actor mare îşi uită rolul, întreaga piesă cade. Leadershipul reclamă ca lege fundamentală a propriei sale exigenţe o recunoaştere clară a distincţiei între misiune şi rol care să ajute la refacerea clarităţii „strălucirii" individului obişnuit - a putinţei de a fi generos, capabil de sentimente înalte - chiar cu preţul părăsirii lui.

A te îndepărta de cineva sau ceva este o experienţă necesară pentru o bună propagare a undei numită "iertare", chiar dacă este dureroasă de ambele părţi.

Sufletul poate deschide realitatea intuitivă a ceea ce reprezinți de fapt într-un cadru mai larg de continuare a vieţii, prin raportare la o normă supraumană: "cineva te priveşte întotdeauna de la înălţime".

De cealaltă parte a înălţimii se află omul care a trecut prin toate etapele evoluţiei pentru a ajunge la un statut superior, dar care este nevoit să abandoneze mijlocul, factorul prin care s-a format, astfel încât să iasă dintr-o altă încercare numită „remuşcare".

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-cealalta-parte-a-inaltimii.html

De departe vezi aproape

On Septembrie 10, 2024

Ceea ce te împinge înainte este ceea ce te inspiră atunci când te confrunți cu momentele de îndoială, dincolo de orizontul vizibil.

Era trecut de ora 21:30. Mă întorceam de la concursul de running Ciucaș Trail. Conduceam pe un drum întunecat, lumina farurilor tăind încet ceața care începea să se așeze. Mașina era tăcută, atât de liniștită, dar totul în jur părea plin de energia unui semimaraton care nu s-a terminat. Fiind la volan, mâinile mele ghidau cu precizie direcția, totuși mintea-mi plutea departe, departe, spre muntele care mi-a testat limitele dimineaţa devreme. Sora mea era în dreapta mea, făcuse o cursă splendidă. Un loc 4 feminin *conquistado com muita dificuldade* îi energiza spiritul cu acea bucurie tăcută, pentru că întotdeauna victoriile mici sunt cele mai prețioase.

Energia competiției persistă în liniștea unei călătorii individuale. Drumul și muntele se contopiseră într-o singură entitate „Ahaiiakzan Iculumimex", o provocare tăcută care îmi testa limitele atât fizice, cât și mentale. Fiecare cotitură, fiecare pas, fiecare respirație părea un ecou al unei călătorii mult mai profunde, un fel de introspecție care nu mă lăsa indiferent. Conducând prin ceață, printre atâtea umbre invizibile, de parcă abisul nevăzut îmi șoptea secrete neînțelese, păream să mă găsesc între două lumi: cea a mașinii, a tehnologiei tăcute, și cea a naturii, a neprevăzutului și a ritmului impus de propriul suflet.

„Știi," începu sora mea, nerăbdătoare să rupă tăcerea: *„când alergi ești exact ca atunci când șofezi, trebuie să fii atent la ritm. Fiecare pas pe care l-ai făcut ieri este ca un viraj pe acest drum plin de mistere, doar că atunci nu conduceai o mașină. Erai doar tu, da, doar tu și cu tine, învăluit în ceața de dimineață a munților, căutând acel ritm perfect, exact cum acum urmărești ritmul motorului. Ritmul constant al motorului e un ecou al alergării interioare."*

Leadership: Experiența ta individuală în contextul acțiunii poate să creeze un moment prin care reușita devine o mărturie a forței tale interioare, manifestându-se ca o continuitate între efortul fizic și cel mental?

Sora mea avea dreptate – „muntele te conduce", spunea ea, și exact cum nu poți controla tot ce ți se întâmplă acolo, la fel și acum, în momentul când șofezi, drumul are propria sa voință, propriul său ritm. Tu ești doar un pasager, ghidat de încredere și instinct, la fel cum în alergare urmezi calea necunoscută. Este ca și cum orice ai face, ai fi doar o reflecție a unei provocări infinite dintre tine și necunoscut. La fel ca ieri, în fiecare pas înainte stă pericolul, dar și revelația. Nu există certitudine, doar mișcarea constantă, întrepătrunderea ta cu drumul.

Când conduci prin noapte, fiecare umbră neclară cere ochilor să vadă dincolo de limitările fizice. Sora mea a continuat conversația, vocea ei devenind ca un ecou, asemenea unui val de gânduri nerostite: *„Alergătorul de ieri și șoferul de azi nu sunt diferiți. Amândoi pășesc pe un teren care le vorbește, care le testează hotărârea și le dezvăluie calea, dar doar celor pregătiți să asculte. E ca și cum tu nu ai alege drumul, ci el te-a ales pe tine."*

Privirea trece prin ceața drumului, căutând un orizont clar. În acel moment, înțelegerile păreau să fie scrise în ceață, iar sunetul motorului era ca un puls al destinului meu, adiacent unui soi de liniște care mă învăluia, mă provoca să reflectez profund. Drumul nu este doar fizic, este simbolul fiecărei alegeri. Fiecare risc pe care ţi-l asumi este ghidat de un ritm invizibil, indiferent că ești la volan sau alergător montan.

Leadership: Poate experiența de a fi „tu și cu tine” în timpul unui moment de introspecție profundă să se traducă în auto-cunoaștere, ținând cont că această dualitate implică o relație intrinsecă între controlul precis și adaptabilitatea spontană?

Simțeam cum fiecare viraj al drumului devenea o pensulă în mâinile unui artist nevăzut, pictând pe pânza sufletului meu un tablou al incertitudinii și al revelației. Mă simțeam asemenea unui Van Gogh în fața șevaletului vieții, unde fiecare tușă de culoare – fie ea o decizie de a vira la stânga sau la dreapta – era simultan un act de creație și de abandon. În acest vernisaj al existenței, eram atât artistul, cât și opera, prins într-un drum al autodescoperirii, unde granițele dintre control și haos, dintre cunoscut și mister, se estompau ca într-un tablou impresionist. Și în această fuziune a omului cu drumul, a prezentului cu viitorul necunoscut, simțeam cum mă transform într-o capodoperă vie, pulsând în armonie cu ritmul universal al vieții.

În alte momente, mă simțeam ca un sculptor care modelează lutul, drumul modelându-mă încet și constant, fiecare cotitură fiind o daltă care ciopleşte din blocul brut al eului meu o formă nouă, necunoscută.

La un moment dat, maşina a trecut printr-un tunel, iar sunetul motorului se amplifica tot mai mult, reverberând în jur. Oarecum, am simţit ecoul pașilor mei printre stâncile abrupte din timpul concursului. Știi, Oana, încă îmi amintesc senzația de dimineață, când picioarele atingeau pământul arid, fiecare pas fiind o luptă între voință și oboseală.

Sora mea zâmbi ușor, continuând pe un ton aproape șoptit: *„Poate că nici nu conduci tu mașina azi. Poate că, de fapt, drumul te conduce. La fel cum muntele te-a ghidat ieri, la fel cum fiecare pas te-a dus mai departe fără să știi cu adevărat unde vei ajunge, doar că aveai încredere în tine.”*

Conducând prin noapte, fiecare umbră neclară cere ochilor să vadă dincolo de limitările fizice. Mă uitam înainte, drumul șerpuia în față, similar cu acele poteci nesfârșite din timpul concursului. Condusul cu mașina nu este doar o călătorie fizică. *„Alergătorul de ieri și șoferul de azi sunt unul și același,”* spunea sora mea încet, aproape mistic. *„Amândoi caută direcția, dar în cele din urmă, este drumul care te alege. Tu trebuie doar să fii gata.”*

Cuvintele ei au rămas suspendate în aer, așa cum lumina farurilor rămâne suspendată în ceață. Eram încă acolo, alergând, conducând. Dar întotdeauna urmărind ceva ce nu poate fi văzut clar. Doar simțit...

Adevărata măiestrie în leadership constă în a recunoaște că nu tu controlezi calea, ci ești ghidat de ea, adaptându-te la ritmul provocărilor pe care le presupune schimbarea constantă.

De departe vezi aproape ori de câte ori experiența de explorare se îmbină cu experiența de introspecție, fiindcă doar atunci reușești să înțelegi cu adevărat atât lumea exterioară, cât și pe cea interioară. Mai precis, atunci când experiența de explorare se îmbină cu cea de introspecție, îți dai seama că fiecare pas înainte în lumea exterioară reflectă o descoperire interioară profundă, iar adevărata claritate vine din această conexiune.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-departe-vezi-aproape.html

De la simplu la complex... şi înapoi

On August 29, 2016

Învaţă cum să te cunoști mai bine, experimentând gândirea și inteligenţa pe baza ideii de contribuție la reînnoirea vieții.

Trebuia să găsesc o metodă de demascare a acelor laturi ale vieţii pe care nimeni altcineva nu le putea accepta, construite din înalturile unei uitări care nu va fi uitată la rândul ei de amintirea uitării, cu ajutorul cărora să simplific contururile de fluctuaţie între două fenomene. Un fenomen de adaptare la regulile unei situaţii prin care trebuia să mă pun de acord cu restul lumii şi un fenomen de alternanţă, de o complexitate imensă şi cu responsabilitate aparte: tendinţa de a mă ascunde, de a fugi, de a trece neobservat printre oameni.

În aceste circumstanţe, opţiunea First Rule din submeniul "Cum pot fi găsit" nu permitea selectarea valorii True din opţiunea "What If", ci din nou se executa apelul recursiv "Stay Close" la o progresie de la simplu la complex și înapoi, de la știință la artă, cum spun savanţii. Asta decidea soarta incursiunii mele într-o realitate aparte, în nivelurile de viabilitate ale unei psihologii abisale.

Fantasticul era tot atât de necesar cum este sclipirea în peisajul monoton de toamnă, demonstrând unitatea dintre răspunsul la întrebările pe care constant mi le puneam şi executarea unui algoritm de recunoaştere a ignoranţei faţă de sinele adevărat, la care eram bineînţeles supus, decât pentru a prezice viitorul intrării mele într-o buclă a logicii multivalente.

Leadership: Creaţia care te inspiră cel mai mult poate să fie urmarea firească a ceea ce experimentezi într-o viaţă trăită în alt spaţiu şi alt timp, cu posibilitatea de a dobândi o nouă virtute?

Viaţa, pentru a putea fi înţeleasă pe deplin, despre cele ce formează experienţa trăirii, trebuie să te arunce într-o uitare totală, dar asumată, făcută pe trei sferturi din amarul unui tip de înfrângere, unui trai sortit deşertăciunii, din apelarea unei funcţii cu o singură variabilă: "Tu însuţi", dându-i valoarea argumentelor dintr-un Array asociativ. Prin aceasta, îmi vine în minte un fragment dintr-o operă semnată Jorge Luis Borges:

"A furat o comoară şi apoi a înţeles că pentru el aceasta nu era esenţială. Esenţial era ca Abenjacan să dispară. A simulat că este Abenjacan, l-a ucis pe Abenjacan şi, în cele din urmă, a fost Abenjacan.

- Da, confirmă Dunraven. A fost un hoinar care, înainte de a deveni nimeni prin moarte, avea să-şi aducă aminte că odată, cândva, a fost rege şi că s-a prefăcut a fi rege."

Și eu, asemenea, mă hrăneam dintr-un sfert de îndoială, cuprinzând trăirile cele mai fine în proporţii uriaşe, căutând stăruitor o metodă de exprimare plastică a tendinţelor principale ale realităţii gândurilor, ale percepţiilor faţă de experienţele pe care le derulam în captivitatea minţii, prin recurgere la trecut şi prin imaginaţie la viitor. Am înţeles că viaţa mea era asemenea personajelor din alte opere, din alte timpuri, din alte lumi, şi pentru asta trebuia să-mi ghidez viaţa după conceptul de alteritate.

Virtutea de a te potrivi cu imaginea altcuiva, încât să devii una cu acea persoană, aceasta este de fapt ideea din spatele conceptului de alteritate. Numai selectând valorile variabilei

"End" poţi obţine avizul de a te cunoaşte mai bine, construit pe tema recurentă a uitării. Și numai cu răbdare poţi intra în posesia cheii primare care identifică în mod unic fiecare înregistrare a entităţii numită „călătorie”.

Leadership: Slujeşti pe deplin libertatea de a te manifesta în totalitatea ta, prin extinderea conceptului de inteligenţă reflexivă la nivel de proiecţie a unei creaţii care tinde spre un scop mai înalt?

Romanul „Maşina timpului” al lui Wells nu este doar un răspuns dat existenţei care reconfigurează jocul intim al fiinţei care se întreabă - înspăimântată, îngrijorată sau calmă - "Ce urmează în viitor"? Ci este răspunsul unui glas pe care nu-l aude oricine, o chemare care implică o limită. Aşa cum precizează autorul, sunt unii care nu sunt în stare să vadă prăpastia ce-i desparte pe oamenii muncii de exploratorii din societatea modernă, să înţeleagă că ea se lărgeşte mereu.

Momentul de seamă când te întorci de unde ai plecat, slujind pe deplin libertatea de a te manifesta în totalitatea ta pe care ai avut-o, și pe care singur ți-ai compromis-o prin captivitatea statutului existenţial, unul dificil: *must have more control of science* , este o parte a traiectoriei ascendente pe care o creezi prin îmbinarea elementelor definitorii: capacitatea de a te orienta prin ce este iluzie și capacitatea de a te orienta prin ce este adevăr.

Adevărul este ceea ce vezi nou la tine din perspectiva unui Alter-Ego. Adevărul este pactul cu tine însuți, susținut în încercările îndrăzneţe de a te analiza din prisma nevoii de justificare a devenirii, prin ataşamentul faţă de dimensiunile tot mai largi ale ştiinţei, care te stimulează intelectual. Fiindcă nu este de ajuns să trăiești din emoții, din perfecţiunea frumuseţii interioare și exterioare, dintr-un spațiu al existenţei, vindecat, complet şi întreg. Aceasta este intensitatea începutului de drum, care nu te va duce decât la jumătatea călătoriei.

O inteligenţă reflexivă este proiecţia unei creaţii care tinde spre un scop mai înalt: de a te vedea mai mult decât eşti, din perspectiva unui Ego care, însetat de propria importanţă, şi-a îmbogăţit memoria cu un vast material inspiraţional cules din memoria unor vieţi fictive.

Iluzia este ceea ce rămâne după ce anumite părţi din adevăr a fost modificat şi pus pe seama îndoielii. Omul cel mai raţional este capabil să realizeze o extindere a înţelesului conceptului de inteligenţă şi popularizarea acestuia în propria lui viață, fără a depinde de tendinţele principale ale realităţii gândurilor, ale percepţiilor faţă de experienţele pe care le trăiește în captivitatea minţii, prin memorie la trecut şi prin imaginaţie la viitor.

El nu se lasă acaparat de gânduri, nu se lăsa furat de ele, tocmai de aceea atitudinea şi gândurile sale sunt necunoscute celorlalți. Se încrede numai în sinceritatea situaţiilor, în date precise, în formele adevărului exercitat asupra interacţiunii sale cu practica.

Ştiinţa este puterea necesară luminării drumului, alegerii și parcurgerii lui. Dar calea va fi uşurată dacă gândești în funcție de răspunsul la întrebările pe care ţi le pui prin executarea unui algoritm de recunoaştere a ignoranţei faţă de sine, la care eşti constant supus.

Omul rațional este afectat, devorat de ignoranţa de a nu vedea decât faţeta realităţii care îi convine, trăgând concluzii după fiecare experienţă de viaţă, faţă de fiecare opţiune pierdută sau câștigată. El este martorul înfrângerii sale, care îl poate transforma dintr-o persoană obișnuită într-un om al destinului potrivnic.

Pe de altă parte, omul care nu își suportă orientarea ca pe un chin, omul care învinge raţiunea prin sentiment, întotdeauna experimentează gândirea și inteligenţa pe baza ideii de contribuție la reînnoirea vieții.

Viaţa ta poate fi reînnoită prin puterea creaţiei, la rândul ei exprimată printr-un stabilizator al stării de spirit: "Ceea ce experimentezi în faţa unei oglinzi face ca efectul de oglindă să-şi mărească intensitatea."

Ai grijă în cine îţi oglindeşti chipul, sufletul şi trăirile.

De la simplu la complex... şi înapoi este traseul evolutiv pe care îl urmăm cu toţii în încercarea de a descoperi adevărul de bază al condiţiei umane: cunoaşterea nu se poate despărţi de condiţiile de constatare ale valabilităţii existenţei, iar fundamentul existenței - conștiința - se poate atinge doar prin emoție și sentiment.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-la-simplu-la-complex-si-inapoi.html

De o parte şi de alta a leadershipului

On Iunie 12, 2016

Rămâi devotat progresului ştiinţei şi creaţiei, în contextul unei poziții care să prezinte egalitate faţă de restul lumii.

Încercam să dau de urma unei imagini făurite de un pictor care ştie să descopere farmecul unor anonime colţuri de natură, astfel încât să mă văd apropiat de o ştiinţă mai vastă, diferită de „ştiinţa limbajului". A afla taina contactului misterios dintre logica excepţiei de la regulă şi generarea modelelor de gândire de care nimeni nu ştia, însemna să acopăr toate combinaţiile posibile ale unui proces de evoluţie care ar fi putut să constituie un temei suficient pentru prelungirea orientării cunoaşterii, într-o dimensiune complexă a fiinţei mele: spre superioritate.

Uneori nu mă mai recunoşteam. Păream a fi un precum un sculptor care încearcă să redea o figură dintr-o bucată de piatră neşlefuită, găsită la întâmplare pe un pământ arid. Fără îndoială, eram foarte inventiv, dar practica invenţiilor consta în a face vizibil ceea ce era invizibil pentru celelalte minţi, rivale şi bănuitoare, care încercau să-mi înţeleagă raţionamentele. Prin eforturile de a ajunge la o capacitate mare de expansiune a admisibilului, se întrezărea un pas colosal către un orizont fascinant.

Orice suprafaţă de amplasare a unui concept într-o perspectivă artistică, întemeiată pe o gândire care poate pune oricând virgulă acolo unde alţii pun punct, simbolizează un spaţiu de creaţie pentru că, aşa cum am observat în faimoasa lume a picturilor de tipul "3D Ilussions", culoarea se reduce la o constrângere vizuală a esteticii societăţii urbane, molipsită de cotidianul agitat şi limitat.

În asemenea caz, mă simţeam privilegiat de aportul remarcabil pe care îl puteam aduce unei arte a vieţii care surprinde numai operaţia de prelucrare a unor imagini cu conţinut de realitate virtuală, constând în identificarea unor legături între ceea ce rămâne neschimbat în timp şi ceea ce se modifică prin limbajul lucrurilor. Arta unui pictor este vederea de aproape a unei legături între obiectul unei evoluţii continue şi obiectul unei viziuni intelectuale.

Superioritatea unei creaţii constă în atenţia pe care o acorzi amplasării viziunii despre o realitate care te copleşeşte într-o demonstraţie de măiestrie în mânuirea tuturor virtuţilor ştiinţei.

După cum Racine nădăjduia prin mijlocirea piesei "Phèdre" să împace tragedia cu un număr de persoane celebre prin pietatea şi doctrina lor, tot astfel mă adânceam şi eu într-un nivel de producţie a cunoaşterii încercând să împac două forţe antagonice: Eu însumi şi Restul lumii.

Aceasta era tragedia mea, tragedia unei ascensiuni fulminante şi neiertătoare, ca o scufundare într-o apă mai grea decât plumbul, din care trebuia să reiasă adâncimea propriei persoane, virtuțile cele mai înalte, mai ales nemărginita putere de a mă ridica la suprafață. Şi apoi, deasupra tuturor.

Nu puteam trece cu vederea îndatoririle unei minţi conducătoare, deschizătoare de drumuri, după îndemnul *"Fă tot ce îţi stă în putinţă pentru ca tranziţia ta spre superioritate să fie cât mai uşoară".*

În acest scop, am început prin a face un fel de extras dintr-o alternanţă a celor două forţe: Eu și Restul Lumii, combinând elemente ale ambelor credinţe, pe care le foloseam în identificarea nepotrivirilor şi a cauzelor de risc ce mă puteau împiedica să culeg roadele muncii de creaţie.

Dar unui adevărat artist îi mai rămâne să facă o demonstraţie de măiestrie în mânuirea tuturor virtuţilor ştiinţei, cele mai importante fiind sinceritatea cu care îşi manifestă adeziunea faţă de un subiect de dezbatere publică şi deschiderea în faţa voinţei lui Dumnezeu, de a recunoaşte în tot, mai ales în destinele vitrege ale vieţii, posibilitatea de a da rod pentru eternitate.

Leadership: În demersurile tale de revendicare a capodoperei creaţiei pe care o regizează ştiinţa viitorului optezi pentru tendinţa către unitatea dintre „expansiunea admisibilului" și „prelungirea orientării cunoaşterii spre superioritate" ?

Ştiinţa viitorului în ce priveşte actul creaţiei este legată de tehnologiile 3D şi 4D, de asta trebuia să fiu sigur înainte de a-mi prezenta referinţele vizavi de modul de a trasa coordonatele unei noi dezvoltări a limbajului artistic. Nu ştiu care este poziţia altora faţă de modul meu de a privi arta viitorului, dar poziţia mea faţă de orientarea într-un spaţiu de expresie care nu se potriveşte cu evoluţia este aceea de a fi un slujitor pentru o turmă care ascultă orbeşte, fără să se întrebe de ce se schimbă mereu direcția.

Dincolo de toate legile şi judecăţile pe care le facem în privința unor potriviri de mod, de loc, de timp, de idei, de situații în care suntem obligaţi să acordăm prioritate convenţiilor unei lumi tot mai agresive care încearcă să-și impună limitele, poate ar trebui să căutăm şi să găsim un sens acestora în contextul vieţii pe care o trăim. Cu precădere în contextul unei poziții care ne diferenţiază favorabil de restul lumii, prezentând în acelaşi timp egalitate.

Totuşi, în ciuda înrudirii anumitor credinţe, care ne face să ne considerăm egal cu ceilalți, există în fiecare din cei devotaţi progresului un element aparte, lăuntric, original, pe care trebuie neapărat să-l sesizăm şi să-l scoatem în evidenţă dacă vrem să colorăm tabloul unei reușite, evadarea dintr-un cotidian apăsător. Cu riscul de a părea infideli lumii.

Acest element, prin însăşi natura lui diferenţiabil, această particularitate specială exprimată ca unic conţinut al leadershipului, în contextul unei necesităţi acute de afirmare ca jucător competitiv şi dinamic într-o lume aflată într-o continuă reconfigurare, este reprezentat de tendinţa către unitatea dintre „expansiunea admisibilului" și „prelungirea orientării cunoaşterii" spre superioritate.

Ştiinţa care generează o gândire unică este o mărturie a convingerii profunde cu care se manifestă acea caracteristică a minţii de a transforma orice conţinut al cunoaşterii şi chiar al vieţii într-un obiect de artă, proiectându-l în faţa ochilor ca pe o lume inedită.

Admisibilul, pus în legătură cu multe lucruri, este un triumf al creaţiei, putând fi desemnat şi conceptualizat ca prezenţă a unui rezultatul pozitiv aşteptat. El situează creaţia pe culmea cea mai înaltă a arcului existenţial și profesional, ca intensificare a dorinței omului de a-şi pune cunoaşterea la dispoziţia lumii, în slujba societăţii, dând un exemplu bun prin modul de a se raporta la sine însuşi şi de a se înţelege în posibilităţile sale de a fi.

Azi, tot mai des, exemplul de creator este redus la caracteristici secunde, datorită reprezentanţilor tumultuoşi ai lumii a căror punct central de interes nu este originalitatea, nu calitatea sau durabilitatea unei creaţii, ci doar posibilitatea de a se vinde, indiferent de efecte.

În această ecuaţie intervine rolul de artist pus în ipostaza de lider. Acest rol este jucat tot mai des din două ipostaze: **transmițătorul** și **receptorul**.

Transmiţătorul este omul care susţine expansiunea admisibilului, constituind într-adevăr o calitate a autorității în domeniu. El nu dezvăluie neapărat modul cum trebuie să se efectueze ceva, cum ar fi o operă de creație, ci oferă repere despre ce anume se efectuează ca formă de promovare personală. Transmiţătorul se apropie fundamental de ideea consumului de valoare ca obiect al conştiinţei.

În timp ce Receptorul alocă aceste repere pentru a activa resursele de a face creație, în încercarea de a evidenţia esenţialul din conţinutul artei sale.

Creaţia pe care o asociezi unei imagini din care trebuie să te inspiri ca să trasezi un orizont de predictibilitate în care ştiinţa ar putea atinge performanţele unei descoperiri epocale, are ca prima formă de manifestare înfăptuirea unui miracol numit "limbaj universal" ce transcende orice barierele culturale.

De o parte şi de alta a leadershipului, orientat spre progres și inovaţie, se află unitatea dintre „expansiunea admisibilului" și „prelungirea orientării cunoaşterii spre superioritate", urmate de cele două ipostaze: transmițător și receptor. Un artist pus în ipostaza de lider trebuie să fie la înălţime în amândouă ipostazele.

Prelungirea orientării cunoaşterii spre superioritate poate fi atribuită încercării de a împăca două forţe antagonice: Tu însuţi şi Restul lumii, într-o ecuație în care rezultatul cel mai bun poate fi obținut doar dacă reușești să identifici nepotrivirile şi cauzele de risc ce te pot împiedica să culegi roadele muncii de creație.

Una din piedicile care te împiedică să culegi roadele muncii de creație este să obţii elementul noului, fără să percepi sensul dezvoltării lumii. Riscul cel mai mare este să-ţi creezi propriul stil de gândire şi de creaţie, evitând trendurile acestor vremuri prin originalitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-o-parte-si-de-alta-a-leadershipului.html

De parcă aş dori să nu fiu decât privire

On Octombrie 02, 2023

Felul în care experimentezi lumea influențează felul în care înțelegi profunzimea creației artistice.

Încă mă mişcă peisajul specific litoralului vestic al Greciei, fapt ce mă transformă într-un contemplator al frumuseții naturii și al istoriei bogate a acestei regiuni. Cu pasiune, ochii mă urmează pretutindeni, aşa încât lumea din jur devine magică, soarele amplificând senzaţia de căldură şi culoare. Fiecare detaliu devine o pictură vie, reflexul unei poetici vizuale, un fragment limitat dintr-o creație multilaterală care străbate sufletul și inspiră inimile celor care o privesc.

Mai mult decât atât. Ochii artistului ştiu să vadă, ca într-o apă limpede, fiecare nuanță, fiecare detaliu, tot ceea ce iese la suprafață într-o imagine artistică: acea lumină interioară, de mult ştearsă de o viaţă comună, lipsită de întâmplări extraordinare. Căci la nivelul simbolurilor și metaforelor, încercând să păstreze înțelesurile profunde și să comunice emoții și idei durabile, pictura trebuie să se păstreze perenă la orice nivel de strălucire, pentru a elimina oboseala ochilor cuprinşi de mirajul culorilor şi formelor.

Până la urmă, a vedea este o artă care mă ajută să înțeleg straturile înțelepte ale lumii, subtilitățile dincolo de aparențe, cu toate că uneori simt că sunt aruncat într-un soi de vârtej, o mică tornadă care alienează, superficializează realitatea, creează false modele de frumusețe, ridicând la niveluri inaccesibile nişte provocări de înțelegere și apreciere a picturii. Degeaba sunt un artist dacă ochii mei, atât de sensibili, focalizaţi spre orizontul îndepărtat al posibilităţilor nelimitate, nu sunt convinşi de faptul că lumea este un loc frumos, sau dacă nu acord atenţie detaliilor subtile care dezvăluie frumusețea și profunzimea vieții.

Leadership: Felul tău de a privi poate să influențeze profunzimea și semnificația unei frânturi a imaginilor naturii, astfel încât emoțiile reflectate în interiorul tău să amplifice senzația de conexiune cu lumea înconjurătoare?

Plimbându-mă pe malul mării, privind totul cu contemplaţie, mi-am dat seama că frumosul din jur este o rostire a imaginilor naturii, un izvor infinit de emoții pentru sufletele pătrunse de frumusețea unei lumi miraculoase, reflectate în ochii sufletului, devenind dansul etern al gândurilor înțelepciunii. Cuvintele se preling subtil pe pânza timpului, încapsulând în ele mii de povești neînțelese de ochii trecătorilor.

Pe parcursul acestor experienţe de explorare artistică ochii mei par a se converti într-un abis, o adâncime neexplorată a conexiunii cu oamenii care ascunde numeroase secrete, fapt ce îl poate transpune pe privitor într-o "falie a realului, exact ca într-un fragment scris în jurnalul lui Marin Mincu:

"Eu existam pentru că existau ochii aceia ce mă aşteptau ca să mă răpească, să mă transporte brusc în alt spaţiu, într-o falie a realului ce se deschidea între noi şi pe care o simţeam doar noi, unde corpurile noastre nu existau decât ca ceva imaterial. Era o stare de transparenţă prin care noi pluteam stângaci în căutarea acelei forme care să ne reprezinte în entitatea pură a ceea ce se vede înăuntrul pupilelor larg deschise spre o lume misterioasă, interzisă şi invizibilă pentru ceilalţi."

Leadership: Poți prelua controlul asupra evenimentelor într-un mod care închide vizualizarea detaliilor naturii din fundal?

Privind cu ochi de artist la nisipurile fine și la valurile care se sparg cu delicatețe pe malul mării, într-un soi de *sinfonía de la naturaleza, llenando el aire con su sonido hipnótico y reconfortante*, îmi vine în minte o scenă tensionată din filmul "Zece negri mititei", devenită o paletă vie de contrast, unde natura și misterul uman se întâlnesc într-o privire atentă la detalii.

Într-adevăr, ochii unui artist, focusați pe detalii, pot surprinde frumusețea naturii, dar și intriga unei scene plină de suspans, unde fiecare gest și fiecare element ascuns dezvăluie un mister de nedescifrat.

În "Zece negri mititei" de Agatha Christie, există o scenă captivantă în care judecătorul Wargrave își înscenează moartea, iar toți ceilalți îl cred cu adevărat mort, şi asta pentru că niciunul nu ştie să vadă realitatea ascunsă sub privirile lor. Pe parcursul acestei secvențe, putem imagina ochii unui artist observând fiecare detaliu tensionat al acestui moment dramatic, surprinzând subtilitățile din această scenă: expresiile faciale, calmul privirii, lumina şi umbra, detaliile decorului, paleta de culori, spaţiul negativ. În special, aranjamentul mult prea perfect pe care "mortul" l-a lăsat în urma lui, putea fi perceput ca un indiciu crucial pentru un artist observator.

Adevărul ascuns scapă ochilor neantrenați. La fel se întâmplă dacă ești pe o plajă plină de oameni, dar îți scapă diversitatea infinit colorată a experienţelor vizuale, bogăția inefabilă a conexiunilor sufleteşti, continua revărsare a detaliilor naturii care te înconjoară. Cu siguranţă, cine nu știe să vadă realitatea ascunsă sub ochii săi, chiar dacă aceasta se desfășoară în fața lui în mod clar și evident, acela nu va putea niciodată să aprecieze profunzimea lumii pictate cu atâta migală de un artist.

Leadershipul urmărește să depășească modul de prezentare al realității, ținând cont de faptul că explorarea profundă a conexiunilor umane și a frumuseții subtile din jur poate să inspire și să ghideze încrederea și direcția pentru cei conduși de o viziune artistică.

Artistul, fiind capabil să înțeleagă semnificația simbolică a unei scene din viaţa reală, poate să vadă mai mult decât o simplă reprezentare a evenimentelor, ci să interpreteze și să transmită emoțiile (și tensiunea) prin intermediul artei. Astfel, viziunea artistică adaugă o dimensiune mai profundă și interpretativă scenelor și evenimentelor dintr-o poveste în care ceea ce se vede cu ochiul liber poate fi doar suprafața, dar nu și profunzimea, subtilitățile și semnificațiile care se dezvăluie doar sub atenta privire a unui alchimist al detaliilor.

De fiecare dată când mă raportez la lumea înconjurătoare mă simt **de parcă aș dori să nu fiu decât privirea** pătrunzătoare a unui artist, să înțeleg că în spatele fiecărei aparențe se ascunde un univers nesfârșit de bogat în nuanțe și semnificații.

Încercând să descopăr straturile ascunse ale acestei lumi, să mă adâncesc în tainele ei și să simt vibrația subtilă a conexiunilor dintre tot ceea ce există, am reuşit de multe ori să captez frumusețea lumii, sporind senzația de admirație și uimire în fața unei picturi care îmi dezvăluie adâncimea și complexitatea fiecărui detaliu.

Simt că sunt un artist, ținând cont de moartea pe care mi-o voi regiza într-o bună zi, știind că natura îmi va oferi ultimul și cel mai profund tablou, iar eu voi fi pictorul acestui moment transcendental.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-parca-as-dori-sa-nu-fiu-decat-privire.html

De Stellis Infinnio

On Martie 08, 2022

"Artistul trebuie să ştie să scoată la suprafaţă fiinţa din interiorul materiei şi să fie unealta care dă la iveală însăşi esenţa sa superioară, într-o existenţă cu adevărat vizibilă."

Perspectiva conceptului de creaţie a reprezentat dintotdeauna reperul principal al modului cum trebuie să lucrez în domeniul artistic, aşa încât să obţin prin mijloacele unei vederi rafinate, mai profunde, mai nuanţate, ideea uimitoare a unei duble finitudini: între posibil şi real, între temporal şi etern. Nu a fost uşor, nu a fost nici greu, nu a fost nici haos şi nici direcţie lipsită de rost. În mod cu totul surprinzător, o forţă necunoscută, văzută ca simbol al libertăţii, lăsându-se explicată printr-o intenţia dublată de un ataşament pronunţat şi inegalabil faţă de diversitate, m-a obligat cumva să-mi plasez compoziţiile în perimetrul de consolidare al unui dublu al meu.

Ca o chemare profetică, în înţelesul cel mai înalt, ceva m-a îndemnat să mă aplec cu sârguinţă asupra celor ce nu se încadrează în ordinea normală a drumului parcurs de alţii, o cale atât de rătăcitoare care seamănă întrucâtva cu labirinturile sinuoase, fără ieşire, sau prea imaginative, create de Simone Noseda Pinto. "Acces interzis" am scris pe aceste labirinturi, un avânt spre ce este necunoscut fiindu-mi călăuză dreaptă, *um percurso único e obrigatório imposto por Deus,* cu condiţia ca ceea ce exprim prin creaţie să fie direct proporţional cu firea mea intuitivă şi deschisă emoţional spre multiple valenţe spirituale.

Am simţit, am văzut, am auzit, am putut discerne între ce este banal şi spectacular, între memoria falsă şi vis, reuşind într-un final (pe calea obişnuinţei unei unei vederi interioare care preceda vederea exterioară) să devin partizanul obţinerii superlativului din cotidian. Labirinturile confruntărilor artistice pe care le conţine acest soi de consens, ca şi contribuţia mea la subiectul unei experienţe de rivalizare cu acel monopol apăsător, rece şi insensibil al academismului care priveşte realitatea ca pe ceva neschimbător, nu s-au proiectat nici măcar în aria temporală a creierului meu, ci s-au înscris într-un *Arethesintesha* (un design ajustabil pentru multiple direcţii de iluminare).

Leadership: Creaţia ta poate să facă posibilă definirea unei imagini capabilă să realizeze un join între o vedere care include "măsura superlativului" şi promisiunea unei revelaţii care transcende aparenţele lucrurilor, inclusiv impresiile evaluatoare asupra lumii?

Şi, contrar aşteptărilor, lăsând la o parte dedesubturile care pot fi discutate şi aprobate numai de falşii specialiştii ai perspectivei, hoţi plini de subterfugii şi identităţi false, m-am îndepărtat uşor-uşor de cele neconforme cu starea reală. Cu bună ştiinţă, m-am lăsat încântat de toate fleacurile şi mărunţişurile vieţii din care, cu chibzuinţa unui arheolog pe jumătate alchimist, am extras rădăcina opacă a lucrurilor asemănătoare şi substanţa spaţio-temporală a lucrurilor distincte. Tot aşa am reușit ca, dintr-un singur lucru, dintr-o singură compoziție proprie, să creez alte lucruri complet diferite, cu valenţe de-a dreptul expresioniste.

Cine contemplă realitatea, poate transcende aparenţele lucrurilor şi poate să vadă latura lor ascunsă. În conformitate cu acest aspect, şi luând seamă la tot ce se petrece în jur, mi-am definit opera ca pe-o formă alcătuită din părţi disparate, dar puse cap la cap într-o imagine apropiată de felul cum priveau vechii Conchistadori orizontul îndepărtat. Am numit-o simplu: *"De Stellis Infinnio"* , ceea ce se poate traduce prin "superlativul divin extras din toată splendoarea lucrurilor simple".

Mai presus decât toţi am strălucit întru smerenie, cu purtările gândirii alese care ştie să

aleagă o cale de mijloc între atractivitate şi exhaustivitate, fără să mă las amăgit de umbre trecătoare şi anodine, clarobscur al zădărniciei în a recunoaşte o operă de artă fără valoare sau o existenţă fără sens. Contrar aşteptărilor, am reuşit să spun despre fiecare lucru în parte o poveste care îl face unic, o lungime de undă luminoasă şi caldă, o anumită formă literară şi artistică în conformitate cu natura şi îndeletnicirea cugetării subtile, metafizice, seducătoare, cu fanteziile şi cu ideile frumoase despre viaţă şi artă.

Leadership: Poţi să produci cu ajutorul viziunii o transformare interioară eliberatoare, cu condiția să răspunzi în faţa conștiinței de metafizician care îţi asigură expansiunea ființei într-o cauză de tipul "FRAGILE" ?

Pentru aceasta, şi numai pentru aceasta, m-am învrednicit a purta în braţele mele izvorul unei artei vechi de când lumea, numită Kabbalah, dar în acelaşi timp am făcut dovada unei psihologii artistice complexe prin alegerea unei armonii analoage proporţiilor, texturilor şi culorilor nu doar în cadrul aceluiaşi strat, ci în contextul întregii imagini rezultate prin suprapunerea de linii, simboluri, teme, motive, şi a tuşelor de culoare ce produc anumite senzaţii.

Fără reproducerea vreunei capodopere, arta m-a ajutat să mă ataşez de o existenţă fragilă care se păstrează în memoria unui timp mereu prezent.

Ceea ce scria Simona Popescu în romanul "Exuvii" vine ca un fel de completare a acestei artei admisă în termeni de *confissão de confissões* de care, încă şi acum, mă simt vinovat că n-am dus-o la acel nivel de desăvârşire unde critica devine o impietate, dar unde sufletul bun ajunge să fie purtătorul calităților artistice: expresivitate, profunzime şi sensibilitate.

"Simt lumea din jurul meu: transparenţe, pâlpâiri de culori, ambiguităţi, întrepătrunderi, oscilaţii, sunet multiplu, difuz, dezordine bogată, învălmăşire de forme şi materii, irizaţii, parfumuri venind de peste tot şi de niciunde, cotropitoare. O lume vagă, fluidă, în fireasca prelungire a fiinţei mele, a corpului meu viu, gânditor. Toate lucrurile astea nu s-au pierdut şi nu ţin de trecut, de trecutul ireversibil, de...amintiri din copilărie. Ele au rămas în mine, în simultaneitatea mea concretă."

În artă, măsura superlativului este unicul grad de comparaţie (între viziune şi percepţie, între lucruri şi situaţii) care intră în sfera povestirii unei realităţi originale menită să transcendă ceea este trecător, putând fi cunoscută doar pe calea sufletului.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-stellis-infinnio.html

De unde vii, orbule?

On Ianuarie 22, 2015

Stabileşte-ţi nişte rigori de creştere şi de evoluţie în timp, valorificându-te prin acea transformare a cărei reprezentare este experienţa asumată.

Am cunoscut un om şi mai nefericit decât tine, Maximilien. Ascultă-mă – spuse Monte Cristo – şi fixează-ţi o clipă atenţia asupra spuselor mele. Am cunoscut un om care, ca şi dumneata, îşi întemeiase toate nădejdile de fericire pe o femeie. Omul acela era tânăr, avea un tată bătrân şi-l iubea, avea o logodnică şi o adora. Trebuia să se însoare cu ea, când, pe neaşteptate, una dintre toanele destinului care ne-ar putea face să ne îndoim de bunătatea lui Dumnezeu – dacă Dumnezeu nu ni s-ar arăta mai târziu destăinuind-ne că pentru el totul este un mijloc de a conduce la unitatea sa nemărginită – i-a răpit pe neaşteptate, iubita, viitorul, pe care-l visa şi-l credea al său, apoi l-a aruncat în fundul unei temniţe. Căci orbul de el nu putea citi decât în prezent.

Din temniţă poţi scăpa peste opt zile, peste o lună, peste un an. El a rămas acolo paisprezece ani, glăsui Monte Cristo, punând mâna pe umărul lui Maximilien. Şi pe el, în aceşti paisprezece ani, l-a cuprins de multe ori deznădejdea. Şi el, ca şi dumneata, crezându-se cel mai nefericit om din lume, a vrut să-şi ia viaţa. Şi ce-a făcut?

În clipa de pe urmă Dumnezeu i s-a arătat printr-un mijloc omenesc. Căci Dumnezeu nu mai face minuni. Poate că la început de tot, fiindcă ochilor acoperiţi de lacrimi le trebuie timp ca să se deschidă pe deplin, el n-a înţeles milostenia nemărginită a Domnului.

Dar mai apoi, a avut răbdare şi a aşteptat. Iar într-o zi el a ieşit ca prin minune din mormânt, schimbat la faţă, puternic, superior tuturor celorlalţi, aproape ca un zeu. *

Leadership: Încerci o deviere de la normele unei experienţe limitative, stabilindu-ţi singur valoarea prin transformarea unui INPUT banal într-un OUTPUT superior?

Înainte ca omul cu aspiraţii înalte să întemeieze ceva anume pentru el însuşi, indiferent că este vorba de un rol important sau o poveste mare, pregătind un salt în timp spre un nivel de superioritate pe care mulţi nu-l pot atinge, el ar trebui să-şi împartă existenţa între patru sisteme compatibile, interfaţate la anumite compromisuri de depăşire a condiţiei sale actuale.

Însă aceste sisteme nu pot fi manevrate, controlate, citite inteligent de la distanţă, precum datele comunicate prin staţii wireless, deoarece omul tinde de obicei să nege ceea ce nu poate fi prevăzut.

Aceste patru sisteme, în raport cu leadershipul, sunt *Supravegherea, Direcţia, Maturizarea şi Iluminarea* . Ele se pot extinde prin instalarea unor rigori de evaluare a valorii personale ca model de verticalitate şi a unor imperative de tip *„Creşti, Progresezi, Înţelegi, Devii”* , ce pot acţiona noi trape de siguranţă pentru canalizarea gândurilor şi a minţii, facilitând inserţia unei imagini a ceea ce vei deveni.

Actul autentic prin care omul îşi modulează toate atitudinile sufleteşti, elementul individualizator care concentrează gândurile şi sentimentele, tulburând pacea sufletului său, devine un soi de carte de vizită a unei personalităţi care se contaminează cu acele virtuţi de caracter, adunate într-un tot unitar, aplicate unei deveniri extinse. Dar o devenire care este deschisă rezistenţei, flexibilităţii şi abilităţii omului de a se percepe pe sine ca o entitate

separată și autonomă, capabilă de a se manifesta şi valorifica prin transformarea ei – într-o formă a superiorităţii.

Leadership: Convingerile tale care se datorează apropierii de experienţa atingerii unui nou statut permit pătrunderea unui "INPUT" dinspre lume sau a unui "OUTPUT" dinspre realităţile sinelui?

Leadershipul cel mai valoros şi mai solid se deprinde odată cu intrarea în acel joc superior al vieţii, setat să declanşeze experienţe generatoare de căderi în gol sau ridicări la înălţimi. Dar în care trebuie să controlezi o minge grea, forţa şi direcţia ei de orientare, pe un teren accidentat, învăluit într-o pâclă de posibilităţi veşnic schimbătoare, fără să ai la dispoziţie mijloacele de a avansa.

Un pretendent la statutul de lider îşi supraveghează atent inclinaţiile spre un fel de gândire de perspectivă, găsind o direcţie de dezvoltare care să-l facă o persoană puternică. El se creează pe sine însuşi ca artist al vieţii – nu ca un spectator, apoi se transformă într-un om superior a cărui artă de a se implica în spectacolul lumii se raportează la un fenomen de cunoaştere mai amplu.

Inputul dinspre lume este ceea ce obţii atunci când ceilalţi oameni îşi exprimă respectul şi afecţiunea faţă de tine, în timp ce Outputul este răspunsul tău la modul în care ei înşişi îşi pot genera "răniri şi dureri" în momentul cristalizării conştiinţei de sine care face dovada unei anumite vinovății.

Gravitatea de care este în stare omul nu este de a crede într-un Dumnezeu care face întotdeauna dreptate, ci de a vedea mereu un zid surpându-se înaintea lui, numit: "minune".

De unde vii, orbule? desemnează acea trecere a omului de la un statut existenţial la altul, sfidând rigorile si regulile restrictive ale unui destin potrivnic. Cerinţele de a te integra în contextul unei vieţi şi a unei lumi determinate în mare măsură de soartă, făcând apel la toate inclinaţiile sufleteşti, modifică forma pe care o ia valabilitatea devenirii tale, ca un mod de testare a voinţei şi determinării.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-unde-vii-orbule.html

De unde vine acest sentiment?

On Iulie 14, 2020

Autocontrolul este controlul pe care ţi-l asigură responsabilitatea de a rămâne fidel propriei fiinţe într-un moment de mare slăbiciune şi îndoială.

Mă simțeam de parcă eram pe mare, undeva foarte departe de țărm. Totul mi se părea distant și ireal. Mi-am apucat mâna și am strâns-o, îmi părea străină. M-am întrebat înspăimântat dacă nu cumva mă îmbolnăvesc însă frica mea avea și ceva ireal, nesemnificativ, pentru că brusc nu mi-a mai păsat dacă trăiesc sau mor. Mă lăsasem oare legat lent, pe nesimțite de lanțuri invizibile? Mă luptam pentru salariul meu, mă mândream cu titlul de scrib, discutam doct cuvinte grecești, mă întorceam în fiecare seară în același pat, prețuiam mâncarea și-mi hrăneam orgoliul cu privirile furișe ale fetelor. Mă îmbătam adesea, îi urmam pe camarazii mei în bordeluri, mă culcam cu femei fără să am mai multe remușcări decât alții. Nu lipseam de la slujbă, mă împărtășeam, îmi spovedeam smerit păcatele și primeam iertare. Nu eram nici mai vinovat, nici mai inocent decât alții.

Și, totuși, mă simțeam teribil de vinovat. De unde venea acest sentiment? Cât de diferit fusesem în tinerețe, când rătăceam și singurul meu adevăr erau Dumnezeul din mine și moartea. Atunci mă bucuram de apa proaspătă și nu mă legam de ispitele trupești. Analizându-mă în lumina verzuie și lugubră a capelei, știam în inima mea că nu mă simt vinovat doar din cauză că devenisem sclavul simțurilor. Nici din cauza îndoielilor mele. Refuzul meu de a recunoaște binele și răul era și el mărunt. Motivul era mai profund. *

Leadership: Poţi să-ţi analizezi sentimentele prin acceptul de a recunoaște binele și răul din existenţa unei fiinţe care se proiectează într-o depărtare tăcută şi fumurie, numită: "ispăşire" ?

Destăinuirile omului se formează atunci când el simte ceva ne la locul lui, dinăuntrul întregii sale existenţe, ceva care îl chinuieşte nu neapărat prin realismul dramatic al aşteptărilor sale, ci poate printr-un regret menit să-l elibereze de povara unor nopţi albe. Starea lui este declanșată de împletirea unor amintiri despre anumite întâmplări pe care destinul i le-a scos în cale parcă pentru a-i prefigura destinaţia spre care se îndreaptă.

Tu iei în considerare particularităţile destinaţiei spre care te îndrepţi? Care sunt aceste particularităţi? Au legătură ele cu valorile vieţii care priveşte spre trecut?

Pustiul propriului monolog: aici îţi simţi toate adevărurile inimii, fiindcă ceea ce este scos în prim plan atunci când îţi scrii povestea vieţii este un acord cu realitatea, confirmarea propriilor idei despre sine şi despre lume într-o revărsare de doruri, de frici, de neîmpliniri, frustrări, regrete care reflectă ascultarea de vocea conştiinţei. La o imagine de sine sărăcită de conţinut se raliază propriului răgaz de gândire, în contextul unei îndoieli cu privire la necesitatea sufletului de a se ţine de fapte, de a accepta realitatea numai după o prealabilă verificare a ei în concret.

Sentimentele omului sunt cauza îndoielilor sale, în timp ce îndoielile pot să apară în situaţia interacţiunii dintre ceea ce eşti pregătit să înţelegi despre tine şi ceea ce nu eşti pregătit să suporţi de la viaţă. Despre pregătirile tale pentru viaţă nu trebuie să înţelegi mare lucru, decât că situaţiile care te pun în dificultate sunt cauza îndoielilor care îţi macină conştiinţa. De ce oare timpul trăit numai cu tine însuţi are darul de a te apăra în faţa conştiinţei, în faţa vitregiilor vieţi - dintre care cea mai mare este să încerci să te suporţi învins de propriile aşteptări şi dorinţe?

Ispăşirea este calitatea omului de a se menţine treaz în sfera conştiinţei, cu o pondere atât de mare a emoţionalului în decizia de a dezvolta ce e mai bun într-o poveste despre dualitatea sufletului omenesc: între plus infinitul bucuriei şi minus infinitul întristări, între fiinţa care imaginează şi fiinţa morală.

De unde vine acest sentiment? Ei bine sentimentul de vinovăţie vine din cauza îndoielilor care te frământă conţinu vizavi de ceea ce nu eşti capabil să controlezi. Şi ce altceva nu poate controla omul decât distanţa dintre real şi ireal, dintre ceea ce eşti şi ceea ce vrei să pari a fi, din disperarea speranţei de a fi şi nu doar de a exista.

Uneori este bine să nu ai aşteptări prea mari de la tine însuţi, mai ales dacă aşteptările tale nu sunt realiste.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Dead or Alive

On Decembrie 15, 2015

Fii deschis la ceea ce doreşte să se manifeste prin tine, fără să ştirbeşti nădejdea ce ţi-o pui în ceva care se comprimă cu ajutorul inacceptabilului.

Mă dovedeam refractar la o cerinţă faţă de care, la urma urmelor, aveam nişte obligaţii majore - înscrise în reţeta posibilă a trecerii dincolo de alte uşi. Şi de alte încăperi. Antecamere ale iadului. Spaţii echipate cu adaosuri de adevăruri şi îndoieli, cu atât mai închise cu cât gândurile-mi atinse de răceala vremii planau asupra chimiei alternanţelor dintre adormire şi trezire, răsunând în capul meu ca un stimul care acţionează asupra unui anumit câmp receptor.

Păream mai mult mort decât viu. Ca şi când întreaga mea fiinţă ar fi fost lovită de cea mai otrăvită săgeată, numită generic "Judecata de apoi", a cărei toxine paralizându-mi instantaneu simţurile, direct din inimă până în creier, mă lăsau fără glas. Fără energie. Fără putere. „I was feeling lost / Waiting to be found."

Fără să ştirbesc nădejdea ce mi-o pusesem în ceva care se comprima cu ajutorul irealului şi, deci, al inacceptabilului, am hotărât să aştept amurgul. Aşa cum era el plăsmuit de imaginaţia-mi secată de puteri, mergând desculţă fără urmă de paşi alături de altcineva-ul din mine, nu fără a da crezare cu încetul, graţie înfierbânţelii pişcătoare ce-mi încingea tâmplele, acelei voci necunoscute care-mi şoptea hotărâtor: "Help me to arise".

Amăgitor, ca o jucărie luată de vânt, mă transpuneam în pielea unui înger care îşi clătină auzul - te-aş fi aşteptat oriunde, printre morţi sau printre vii ! - ce-i drept, cu unele opinteli. Dar ispitit, totuşi, de-o anumită curiozitate: "Cum ar fi fost dacă n-aş fi existat?"

Leadership: Poţi să fii tu însuţi într-o lume care caută în mod constant să te facă altcineva, în cazul sforţărilor atât de constant amplificate de deschiderea ta în faţa provocării a te privi ca deţinător al unei vieţi de poveste?

În interiorul castelului Helmnar, David - câştigătorul întrecerilor pe Hakon, ajunse în faţa unui perete care nu avea nicio uşă. Simţea totuşi că există o forţă necunoscută dincolo de perete, ca şi când exista cineva dornic să se întâlnească cu el. Urmându-şi instinctul, întinse mâna pe perete şi-l pipăi de-a lungul. O uşă invizibilă, mascată printr-o vrajă, crea imaginea unui perete adevărat. Uşa se deschise îndată. David păşi înăuntrul camerei, în mijlocul căreia văzu o oglindă uriaşă, în care se vedea ca în ceaţă. Cum ajunse în faţa ei, ceaţa se risipi. O voce închisă în oglindă se făcu auzită. "Ajută-mă să ies de aici ! "

Omul interpus unei realităţi cu totul altfel, prizonierul acelei matrice care-l făcea să creadă că se afla în Eden sau Infern - ar trebui să i-o spun acum, cât încă suntem în relaţie - acest generator de efecte invers celor scontate, mai măreţ decât cerul şi marea care se întrepătrund continuu în imaginaţia viului, era mai curând atras de această poveste ce putea fi adevărată.

Mişcat de implicaţiile unei puteri fără margini, de scânteia personalităţii care îl face altfel decât ceilalţi, putea el oare să profite de pe urma acesteia la maximum? Inacceptabilul pe care trebuia să-l suporte însemna de fapt să se prefacă străin de lumea pe care o trăia şi să-şi plăsmuiască o realitate în care să nu se simtă claustrat.

Leadership: Spui NU compromisului dintre tendinţele contrare ale vieţii, refuzând „tăcerea"

care îţi descoperă temerile ascunse?

A spune NU compromisului dintre tendinţele contrare ale vieţii, ca egoism-altruism, izolare-asociere sau individualism-solidaritate, înseamnă uneori să accepţi termenii realităţii cu o anumită reţinere, ca şi când n-ai exista decât ca aparenţă.

Putem înţelege leadershipul, codificat prin prisma imaginii unui om care a spus NU compromisului dintre două tendinţe contrare ale vieţii, refuzând „tăcerea" care îi descoperă temeri ascunse, dacă abordăm cu o atitudine proactivă acea latură a existenţei prin care se urmăreşte formarea şi dezvoltarea caracterului. Tăcerea este o amplificare a unei stări de incertitudine din care nu mai poţi ieşi, este rezultatul unei autosugestii care se întinde cu mult peste imboldul conştient iniţial, izvorând din incapacitatea de a-ţi da lecţii de viaţă într-o realitate fără orizont.

Iar tăcerea e adesea similară cu uitarea de sine, fiindcă nu mai ştii la ce aspecte să acorzi cea mai mare atenţie. Tendinţa omului de a se pierde în uitare, contrapusă tendinţei de a ieşi din carapacea solitudinii, adică supunerea lui la o manevră de mers înapoi, joacă un rol important în crearea acelei premise a regulii conform căreia „cine poate mult, poate şi mai mult".

Cu alte cuvinte, odată cu intrarea într-o stare de negativă, omul poate trăi de asemenea o fărâmă de măreţie, oferind un înţeles mai larg convorbirii cu el însuşi în scopul obţinerii unui progres de tipul „chiar dacă totul stă împotriva mea, trebuie să mă autodepăşesc".

Leadership: Accesibilitatea ta produce o deschidere către o potenţialitate de realizat prin conştiinţă, în calitate de simbol al plenitudinii existenţei, fără să se remodeleze la apelul unei transpuneri într-o lume care îşi reneagă tot mai mult temeliile?

Citeam de curând pe marketingprofitabil.ro următorul lucru: *„Visele par a fi surprinse într-o reclamă care curge printre nori sau zboară printre poveşti, cu vocea care însoţeşte călătoria magică, până la trezire."*

Ei bine, această voce aparţine omului interpus unei realităţi cu totul altfel, prizonierul acelei matrice care-l face să creadă că se află în alt loc decât cel scontat de fondul existenţei cu care conştiinţa sa are o tangenţă.

Puterea care conferă unitate fluxului conştiinţei, provenind din probabilitatea de a ieşi din acest spaţiu al tăcerii şi pustiului, marchează însemnătatea acordată persoanei ce a depăşit stadiul unei stări de slăbiciune pentru a se regăsi pe sine într-un soi de perpetuum mobile cu combustie strict cugetătoare şi modelatoare. A te regăsi înseamnă să te ridici deasupra realităţii cazuale a unei lumi ostile, deasupra legilor unei lumi neînţelese, punându-te în sluba unui ideal care ţine de sens şi de irepetabilitate în limitele condiţiei de trecător prin viaţă.

Succesul personal nu rezidă atât din concepţia celorlalţi asupra ta, ci mai mult din concepţia ta asupra modului de a înţelege lumea ta interioară şi de a trăi prin ea.

Calitatea individului de a se remodela la apelul unei transpuneri într-o lume care îşi reneagă tot mai mult temeliile datorită rătăcirilor ei într-un decor tot mai absurd, se afirmă cât mai deplin în încercarea de a prezenta ca acceptabil inacceptabilul sau ca revoltător normalul.

Calea cea mai bună de a te adapta într-o astfel de lume nu este să o renegi, ci să-i accepţi provocările şi regulile prin prisma faptului că eşti singurul ei supravieţuitor, singurul ei

fundament, singurul ei salvator, singurul ei poet, singurul ei creator.

Dead or Alive evidenţiază variaţiunile unei lumi surprinse în tunelul tranziţiei spre un alt model de om, apropiat de o putere mai mare de sine, provenită din existenta unor personaje instantanee pe care el însuşi le creează şi le inserează în propria lume.

Oamenii de mare caracter sunt înscrişi permanent într-o existenţă a morţii şi a învierii. El reuşesc mereu să facă un salt spectaculos peste propria lor umbră deoarece sunt deschişi la ceea ce doreşte să se manifeste prin ei, fără să ştirbească nădejdea ce şi-o pun în ceva ce se comprimă cu ajutorul inacceptabilului.

Prin tine se manifestă altcineva, un Alter-Ego? O forţă mult mai mare decât emoţiile şi sentimentele iniţiale la care viaţa te-a supus?

*** Notă:** Hi Profile - Dead or Alive

Ce este un performer

On Ianuarie 25, 2009

Ce este un performer?

„Performer" (# One who performs for, or entertains, an audience) este un cuvânt împrumutat, însă nu se referă strict la activitatea sportivă sau la actorie, după cum este folosit de obicei.

"to perform" = a realiza o performanță (deci, prin extrapolare, sau prin analogie, se poate spune că "performer" este individul care obţine / realizează / aduce performanţe.)

Mă voi limita strict la acest sens.

Leadership : Performer

A fi un performer în gestionarea resurselor umane înseamnă să îmbini leadershipul cu caracterul tău propriu, înseamnă să îmbini cunoştinţele cu personalitatea care te defineşte – în folosul tău, dar şi în folosul celorlalţi oameni.

Performer este omul care, nesupus influenţelor străine, aprinde lumina speranţei şi bucuriei în sufletul oamenilor, prin puterea lui de a le schimba percepţiile - ajutându-i să obţină rezultate concrete în sfera dezvoltării lor personale.

Performerul identifică nevoile de înzestrare ale oamenilor din jur, selectează calităţile lor cele mai pregnante care sunt necesare pentru a-şi schimba statutul, caracterul, personalitatea.

Performer este liderul care promovează schimbarea celor de lângă el prin însăşi natura sa, prin felul său de a fi, prin ideologia sa, izolând sau neutralizând orice element non-integrabil în arhitectura propriei lor fiinţe.

Liderul este omul care poate face performanţă prin şlefuirea materiei din care e compusă fiinţa umană. Este cel care reuşeşte să elimine petele întunecate ale gândirii, ale înţelegerii şi simţirii - nerentabile – din mulţimea de Ego-uri, tratându-le cu decizii înţelepte şi noi orientări de cea mai bună calitate.

Întrebare:

Eşti gata să selectezi oamenii cei mai de calitate, să-i înzestrezi cu tot ce au nevoie pentru a fi performeri pe termen lung?

Source: https://neculaifantanaru.com/definitie-ce-este-un-performer.html

Delicate

On Octombrie 15, 2019

Un artist grandios ţinteşte spre realizarea unei viziuni ce se îmbină permanent cu inteligenţa unei filosofii derivate din propria-i gândire despre tot ceea ce-l înconjoară.

Cunosc bine trandafirii, în divina lor splendoare, *delicate like peace,* cum se clătină înaintea celor buni şi celor răi, înaintea ochilor care privesc dincolo de prezentul evenimentelor pe care încerc, cu migală şi inspiraţie, să le transform în revelaţia unei trăiri tainice. Un amestec grandios de real şi imaginabil, de melancolie şi voluptate. Fiecare trandafir mă înnobiliază ca rezultat final al unei creaţii divine, ca o *uma obra artística em miniatura* , o piesă de puzzle ce-mi întregeşte personalitatea într-o ipostază a seducţiei alterităţii, sofisticate şi neconsumate.

Când pregătesc trandafirii pentru pictură mă simt ca şi când aş fi prezent într-o altă geografie culturală, într-o lume care mă face să trăiesc cu altă identitate, în alt mediu. Într-un loc unde artiştii cei mai de seamă, aleşi dinainte de pronia cerească, îşi ordonează plastic trăirile cu un caracter ocult, prin prisma unui ochi sensibil şi matur, *delicate like words* , format să găsească, pe cât posibil, un corespondent în spaţiul realităţii subiective.

Cea mai preţioasă lucrare a unui artist e un soi de vizualizare a unei imagini din altă viaţă, din altă realitate. Poate de aceea am încredere în ceea ce văd atunci când simt prezenţa plină de graţie a trandafirului, parfumul lui dulce, romantic, atât de rar, *delicate like snow* , irezistibil ca un vals al trăirilor intense, neinfluenţate de circumstanţele aglomerărilor urbane, fără ca efemeritatea existenței umane, plină de sacrificiu și suferință, să ajungă până la mine.

Locul lui rămâne destinat amintirii unui personaj de o complexitate atât de mare, plin de simboluri şi enigme, *un artiste d'improvisation* , încât, decriptându-l, poate da impresia că e vorba de o persoană diferită.

Leadership: Imboldul de a-ţi înţelege mai bine individualitatea te face să sondezi profunzimile reacţiei tale emoţionale în faţa senzaţiei de frumos, căutând indicii pentru a sugera că unicul sens al artei este de a trăi o confesiune plină de nauraleţe şi sensibilitate?

Tradafirul reprezintă un indiciu al conştientizării autonomiei expresive a mijloacelor de limbaj vizual, tratat prin conceptul de *conoscenza divina* sau prin conceptul de „libertate de gândire şi exprimare", reperabil în toate activitățile cu caracter plastic. Apoi, el este o prelungire a năzuințelor mele, a frumuseții sufletului şi a gândului bun ce mă însoţeşte permanent în călătoria spre atingerea unui ideal al vieţii pasionale, transformat într-o filosofie a expresiei artistice desăvârșite.

Miranda Grey, personajul din opera lui John Fowles, împărtăşea aceleaşi trăiri profunde ca mine, tot atât de intense ca ale unui trandafir, crescând şansele unei poveşti de viaţă autentice atunci când mărturisea, *delicate like breeze* :

„Probabil că mi-am dorit întotdeauna să cred în aceste lucruri. De fapt, credeam oarecum vag în ele chiar înainte de a-l întâlni. Dar el m-a făcut să cred efectiv în ele. Gândul la el mă face să mă simt vinovată când încalc aceste reguli. Iar dacă m-a determinat să le cred, asta înseamnă că el este cel care a creat cea mai mare parte din noul din mine.

Ca un desen. Nu poţi da mişcare unei linii peste care tot revii cu linioare mici. Linia constă în însăşi îndrăzneala cu care e trasă, străpungerea ei fiind posibilă doar prin vibraţiile unei sensibilităţi artistice, poetice, senzuale."

Leadership: Cum gestionezi opera de scrutare a unei identităţii coerente, a Unului din multiplul conştiinţei de sine, gândită solidar cu sensul unei constante de tip „model de referinţă"?

Imaginea trandafirului face parte din memoria tuturor oamenilor, întruchipând la scară mică măreţia nesfârşită a Creatorului, crezând în acea doină a sufletelor pe care poveştile o numesc iubire pură, *delicately planned* , într-un anumit sens făcându-se mai bine cunoscut după felul cum se exprimă: prin acea tăcere profundă din care pot ţâşni semnificaţii mai puţin poluate de situaţii pasagere şi de susceptibilităţi rănite ale epocii.

Nu-ţi poţi imagina o tăcere atât de rară, *so delicately breathe* , decât printr-o reacţie de adoraţie în faţa spectacolului naturii, nu prin intelectualizare, ci prin liricizare, devorându-i semnificaţia cu ochii măriţi de uimire în faţa puterii depline pe care un artist o are asupra vorbelor cele mai alese.

Mă hotărăsc să-l schiţez pe pânza de pictură, un sentiment care nu este deloc confortabil, fiindcă mă simt prins într-un spaţiu al erotismului pur, *a delicate advance* , ca şi când aş atinge trupul dezbrăcat al unei femei ce te cuprinde cu mâinile blânde după gât, îți face cald în piept şi te priveşte cu acea însufleţire a creaţiunii: arta de a nu fi un om comun, ci unul extraordinar. *Delicate like a touch* , îi simt toate nuanţele de sentiment, toate subtilităţile şi profunzimile, ca pe nişte vorbe frumoase, şoptite la ureche artistului pur, iubit cu cea mai lungă poezie de dor, printr-o experienţă dedicată pasiunii şi valorilor care se păstrează în timp.

Astfel mă deschid în faţa noii realităţi, plină de săruturi pasionale şi atingeri fine: ca o petală de vis extrasă dintr-un fragment dintr-o mie şi una de nopţi, legănându-se în dans de fluture pe aripile unei nevoi esenţiale de a aparţine unei singure identităţi cu aspect tineresc, senzuale şi romantice, de a avea conştiinţa rădăcinilor sale.

Iubirea este actul de sacrificiu în creaţie, arta de a aparţine în totalitate unei singure persoane pe care trandafirul o acceptă ca pe un egal, ca pe un Dumnezeu sau măcar ca o parte a Lui.

Leadership: Manifeşti dăruire în atingerea unui ideal al vieţii pasionale, de transmitere a unor trăiri însuflețitoare, prin asociere cu ipostaza superioară a unei fiinţe posedată de imaginea estetică şi deschisă către o lume a misterului?

Vladimir Nabokov îmi citea gândurile, îmi intuia tentaţia plină de bun gust, cea care îţi promite o experienţă de vis pe care ţi-o doreşti cu ardoare, atunci când scria despre Lolita, prin comparaţie cu simbolistica trandafirului surprins într-un moment de extaz mistic:

"Curbura spatelui ei, pielea ca orezul, săruturile ei apăsate, laguroase, de porumbiţă, m-au împiedicat să comit vreo prostie. Nu-i adevărat că aptitudinile artistice sunt caracteristici sexuale secundare, aşa cum au afirmat anumiţi şarlatani şi şamani. Lucrurile stau exact invers: sexul este nervul artei."

O femeie dezbrăcată nu trebuie înţeleasă strict sexual, ca o dovadă a slăbiciunii sufletului pus în situaţia tentantă de a se lăsa în voie, *abbandonarsi alla disperazione* , doar pentru a deveni un instrument de valorificare a frumuseţii. Mai curând, ea trebuie asociată cu ipostaza

superioară a fiinţei dăruită cu puterea seducţiei, în scopul promovării unei arte cât mai rafinate, perfecte, longevive.

Iar în acord cu semnificația trandafirului, *la donna nuda* devine simbolul unei identificări cu rolul de agregator de conţinuturi, fie prin aparenţă sau printr-o apropiere de tip magic, prin delicateţea şi sensibilitatea rezonanţei pe care o are frumuseţea ei în inima şi în mintea oricărui artist.

Imaginea estetică este un soi de fereastră spre ceva mult mai cuprinzător decât experienţa de creaţie, este o fereastră spre semnificaţia ascunsă a unei Dive (futuriste).

Pentru a aprecia utilitatea artei şi a educaţiei artistice este necesar să-ţi dezvolţi capacitatea de diferenţiere între ceea ce te încântă prin perfecţiunea creaţiei şi ceea ce nu este decât o închipuire foarte uşor de contrazis, dar care îţi împacă sufletul prin dreptul de a îmbrăţişa frumuseţea ce ia forma unei muze.

Delicate este copia fidelă a unei opere de artă care începe să ia formă odată cu descrierea unei frumuseţi a naturii, se continuă cu reprezentarea particularităţilor universului feminin şi se încheie cu formularea unei filosofii a vieţii, văzută din perspectiva unei lecturi personale, cu valenţe subiective.

*** Notă:** Terence Trent D'Arby - Delicate

Depărtarea din ochii care caută apropierea

On August 28, 2021

A-ţi contura o viziune înseamnă să susţii o percepţie încrucişată: a unui eveniment fals perceput, cu adevărul pe care urmează să-l cunoşti abia mai târziu.

În fața ochilor mei, în depărtare, apare un punct. Este un om în largul mării, despre care nu pot să-mi dau seama dacă înoată sau se îneacă. Și cum nu observ niciun salvamar sau vreo barcă de salvare, aș zice că cel mai indicat și mai înțelept lucru este ca omul respectiv să dea din mâini și din picioare, altfel nicio rugăciune nu-l mai aduce înapoi la mal. Doar dacă nu cumva intenționează să ajungă, înotând, la Bulgari. Mai știi...

Caracterul inteligibil pe care îl poate avea această observație, nu o poate priva deloc de adevărul următor: atunci când privești bine ce se întâmplă în jur, realizezi că fiecare lucru se manifestă ca întreg, iar întregul însuși poate fi apanajul unui singur individ.

Bine spunea Wilhelm Hauff, cel mai ușor este să scrii despre ceea ce vezi, decât să îți imaginezi un fapt interesant pe care, mai apoi, să-l integrezi într-o poveste. Dar Wilhelm Hauff nu a scris despre artă, nici despre mare.

Căci a vorbi despre artă și despre mare înseamnă să surprinzi elementul lor comun, materia organică din care se naște totul: ideea de infinit și raportarea la destin, în virtutea realității. Orice este materie în infinit, mai ales când vorbim despre nașterea unei realităţi care presupune să ne raportăm la o idee intrată în domeniul artistic, în virtutea unui plan de viziune ce dezvăluie un destin unic.

Căci orice destin aparţine, mai întâi de toate unui cadru simbolic, iar în celălalt caz pe de-a întregul figurat. Alteori, în artă trebuie să surprinzi totalitatea realului printr-o modificare corespunzătoare a particularităţii pe care o dă o reprezentare imaginară.

Leadership: Viziunea ta ar putea să invite la o percepţie clară asupra unei relaţii de cauzalitate, dacă ar poseda un grad de coerenţă superior realităţii?

Când omul ajunge în largul mării, fie înotând, fie împins de curenții marini, el este guvernat de necesitatea de a fi în centrul atenției, tocmai pentru a putea fi salvat în caz de pericol. El nu mai este un element oarecare, ci un fapt deosebit de important. Nu mai este un limbaj tăcut și fără context, ci un organ de convingere care își dezvăluie aproape ostentativ prezența.

În artă, acest lucru poate fi tradus astfel: acolo unde există un spațiu gol, natura îl umple. Acolo unde nu sesizăm decât partea vizibilă a unei acţiuni fără perspectivă, apare dintr-o dată expresia deosebit de profundă a unei aşteptări mari. O aşteptare peste măsură, într-o nimica toată. Aşa se explică faptul că atunci când vorbim despre cauzalitate, vorbim de o realitate care nu poate fi pur și simplu oprită, ci de o realitate care poate transforma omul din orice fel de circumstanţe.

Deci, în cazul de faţă, am putea avea două vieţi paralele, întreţesute, prinse una într-alta: un înotător profesionist şi un om aflat la un pas de a se îneca. Putem avea şi două medii echivalente: un mediu al dârzeniei în lupta cu apele, sau un mediu al disperării şi al dezolării. Depinde de pretenţia ta de a face dintr-un relativ un absolut, fapt care în artă are o pondere însemnată.

Dintr-o dată, o întâmplare devine însemnată pentru că în largul mării "individualul" care se face tot mai mult remarcat, predomină prin eludarea a tot ce este vast și nelimitat. Deci, în artă, surprinzătorul este dat de acel punct care devine mult mai însemnat ca întregul. Finitul devine mai important decât infinitul.

Numaidecât, dacă vrei să te numești artist, trebuie să găsești un mod de simbolizare a unuia prin celălalt.

Iar dacă vrei să înţelegi leadershipul prin prisma artei, trebuie să-ţi dezvolţi o viziune care să contribuie la înțelegerea mai profundă a unei situaţii pentru care nu există un interes spontan.

Depărtarea din ochii care caută apropierea vizează acea măsură a vederii pe care o aşteptţi de regulă de la un artist care poate aborda orice dimensiuni ale creaţiei, contopind elementele ce însuflețesc ființa, poezia și fotografia. Prin acest mod de a vedea el are posibilitatea să privească dincolo de materie, de ceea ce se crede a fi "banalitate", aducând în prim plan o nouă formă de expresie – creația artistică.

Sau după cum bine spunea scriitorul Mircea Opriță, pentru aceasta trebuie să descoperi noi sensuri ale fragmentelor vagi ale realităţii, cu o consistenţă aproape dureros dezminţită de faptul că nimic nu se leagă într-o imagine completă sau într-un şir de reprezentări coerente.

Source: https://neculaifantanaru.com/departarea-din-ochii-care-cauta-apropierea.html

Desăvârşiri ale celor antecedente

On Noiembrie 23, 2016

Îndreaptă-ţi atenţia spre artă, dezvoltându-ţi încrederea în a folosi tendinţa de întoarcere la o existenţă şi o experienţă predestinate unei glorii veşnice.

Urmărind datele care au fost făcute, descoperi cât de disparat revine în imaginaţia realizatorului fiecare scenă. În perioade diferite, la intervale mari de timp apar, în contemplarea unuia sau altuia dintre episoade idei noi, desăvârşiri ale celor antecedente.

De pildă, scena din catedrală, când Ivan anunţă că va fi de acum înainte "cel Groaznic", se schiţează în desene creionate în februarie, în martie, apoi în mai şi în noiembrie 1942, deci – numai din ce am putut cunoaşte – în decursul unui interval de aproape un an.

"Ivan cel Groaznic" se naşte vulcanic, ca un fenomen primar, cu o forţă eruptivă neînfrânată prin nimic de realizator. Încetul cu încetul contururile viitorului film încep să se arate, se ordonează materialul produs dezordonat de imaginaţie, se grupează totul pe liniile directoare ale viitorului scenariu.

*Studiile din timpul elaborării filmului converg şi ele în aceeaşi direcţie. Eisenstein cercetează până şi poziţiile caracteristice ale mâinilor şi ale degetelor din picturile lui El Greco. **

Leadership: Poți să te integrezi într-o existenţă trăită în trecut cu scopul de a experimenta „omul-nou" din perspectiva unei compoziţii vizuale care descrie perfect situaţia în care opera eclipsează realitatea?

Crearea unei compoziţii în artă este un proces asemănător descoperirii unei destinaţii foarte apreciate ce merită a fi explorată prin resurse limitate, folosind o realitate în care rodeşte un subiect plin de implicaţii existenţiale ce pot afecta un cunoscător al artei. Mă refer la perspectiva unei compoziţii vizuale care descrie perfect situaţia în care opera eclipsează realitatea prin faptul că modelul atenţiei generale capătă nuanţa de "versiune a unei lumi mai vaste."

Consider că ceea ce lipseşte şi trebuie construit în termenii unei desăvârşiri a compoziţiei de inspiraţie şi creativitate, cu cele necesare slujirii idealului unui pretins „om nou", este deschiderea, familiarizarea şi încrederea în a folosi tendinţa de întoarcere la o existenţă predestinată unei glorii veşnice".

Omul-Nou este simbolul omului-vechi căruia i se adaugă acea prestanţă de neuitat, specifică artistului care îşi resimte propria condiţie sub semnul unei alterităţi armonioase, căutate și mereu invocate.

Leadershipul, în traiectoria unei mişcări de schimbare în profunda evoluție a unei noi gândiri, este o tendinţă de modificare a percepţiei vizavi de „omul nou" pe care vrei să-l creezi din reconstituiri ale unor modele și valori pierdute sau uitate. Deci o percepţie care se formează numai din ce ai putut cunoaște într-un anumit interval de timp.

Schimbarea de sine poate să aibă loc într-un context de acceptare a unei viziuni care depinde de un mod de gândire desprins dintr-o examinare atentă a unei imagini, contopit în elemente ale limbajului pictural, obligând la a considera de actualitate tendinţa de a te

identifica cu „noul om”.

Acest „nou om” trebuie să inducă ideea de forţă eruptivă neînfrânata, de sursă de reorientare a propriei mentalităţi în direcția unei geografii a experienței unui perpetuu inovator care analizează efectele distanţei dintre mai multe perioade de timp asupra ordinii propriilor convingeri și a preferinţelor pentru versiunea sa de mâine.

Trebuie să trăieşti experienţa de a fi cuprins de ceva care e mai puternic decât tine, pentru a fi pregătit să te integrezi într-o realitate care face diferenţa dintre un destin frânt şi o imagine de excepţie.

Un lider trăieşte tot timpul experienţa de a fi „între” culturi şi spaţii de viaţă distincte, dar care comunică între ele prin valorificarea unor părţi din activele trecutului.

Leadershipul este un caz de import al unor preferințe de comunicare și răspândire a unui anumit tip de conţinut, dincolo de imaginea unui ideal de viaţă şi de perfecţiune. Cu alte cuvinte, încrederea într-o existență anterioară presupune să fii în contact cu tendinţa de actualizare a propriei tale fiinţe.

Desăvârşiri ale celor antecedente ţin de încurajarea unor startup-uri a unor idei noi creative, prin creşterea nivelului de asumare a încrederii în a folosi tendinţa de întoarcere la o existenţă si o experienţă de conducere predestinate unei glorii veşnice.

Am vrea astfel să mărim sfera de înțelegere a procesului de a naviga continuu spre alte perioade, deci îmbogăţită prin studierea altor personalităţi din alte epoci, readucând și incluzând în actualitate anumite standarde de evaluare a elementelor de cultură precum idei, valori, atitudini și convingeri şi implementarea lor într-o nouă devenire.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/desavarsiri-ale-celor-antecedente.html

Deschide ochii. Şi închide-i...

On Decembrie 11, 2021

Creatorul este un artist fiindcă ştie să privească un spaţiu vast cu ochii cu care ştie să-şi privească în suflet sentimentul contopirii totale cu infinitul.

Ceea ce se întâmplă cu ochii mei, limpezi, îndrăzneţi, pătrunzători, este ceea ce se întâmplă cu marea atunci când mă adresez ei cu povestea mea de viaţă: ochii devin simbolul central într-o pictură care nu este neapărat descriptivă, ci evocatoare și profund poetică. Iată, aşadar, o senzaţie de satisfacţie în raport cu mediul, o senzaţie de linişte şi siguranţă. Alteori, când marea se frământă, vânturi puternice suflând asupra-i, încep să mă confrunt cu o senzaţie de nisip în ochi, făcând ca întreaga pictură a lumii mele, dezvoltându-se în funcţie de timpuri, să capete o tonalitate mai închisă sau mai rece.

Se poate oare ignora asta? Ochii mi se mişcă în toate direcţiile, în mod firesc, maşinal, instinctiv, fără ca marea să ştie ce anume urmăresc ei atunci când valurile devin plăceri ale privirii. Şi mă întreb: este firesc oare să-mi las ochii să privească o imagine care se adresează şi auzului, nu doar vizualului, printr-o estetică a culorilor efervescente şi vii pe care sunt aşezate emoţiile generate de neliniştea mării, privind frământările mării identificată cu propria-mi fiinţă?

Mângâieri ale ochilor, o parte a unei arte interpretative mai largi, direcţionată spre un spectru mai larg de sensibilitate, forţe de sugestie a amintirilor de neuitat, iată ce sunt aceste imagini pe care încep să le înţeleg mai bine doar privind marea, cu ale ei valuri care, uneori, mă cufundă în uitare. Şi, de felul ei, marea neagră este foarte friguroasă, mai ales iarna, orice suferinţe şi neajunsuri găsind în ea o mare putere de rezistenţă.

O oarecare indiscreţie mă face să o întreb de ce este sărată? Şi marea mi-ar răspunde: "sunt sărată din cauza lacrimilor pe care le vărs pentru toţi cei care nu au curajul să pătrundă în necunoscut pentru a mă cunoaşte."

Leadership: Poţi să scoţi în evidenţă esenţa unei dinamici a viului dată de asocierea ta cu variatele reprezentări ale unui spaţiu marcat de vastitate ce reflectă particularul unei poveşti cu implicaţii emoţionale?

În timp ce priveam marea cu ochi de artist, cu respect, cu înclinaţie către un spaţiu al misterului şi al nemuririi, nu puteam să nu aud glasul blajin pornit ori din înălturile cerului, ori din adâncurile pământului, sau poate era acel glas izvorât din adâncul conştiinţei mele confesionale. Şi el mi-a poruncit: "Închide ochii şi lasă-te purtat de o poveste".

Am închis ochii şi mi-am ascultat vocea. O furtună atemporală părea să mă tragă înapoi. Nu mă interesa să văd nimic, dar mi-am văzut toată viaţa, şi ea dorea să mă audă. Apoi, glasul mi-a poruncit din nou: "Deschide ochii şi trezeşte-ţi simţurile ! "

Când am deschis ochii, brusc mi-am recăpătat vederea cu care artistul trebuie să se identifice înainte de a reda lumina şi umbra în desen. Un clar-obscur îmi încercuia latura vizionară. Se făcuse linişte, o linişte crepusculară. Apoi spiritul frumuseţii mării, tăinuit într-un decor dominat de întinderi maiestuoase, mi-a vorbit ca unui personaj întrupat din opera lui Mika Waltari, aflat în concordanţă cu lumea lui Dionysios:

"Eu te urmez cu plăcere. Te voi urma atât de mult cât va fi posibil. Dar pe care drum vom

merge după ce vom părăsi aceste mări, nu avem de unde să ştim, fiindcă nimeni nu-şi cunoaşte dinainte destinul. De aceea nu am curajul să-i sfidez pe zeii nemuritori ridicând mâna ca să fiu de acord cu ceva la fel de nesigur şi de imprevizibil ca toate celelalte lucruri de pe pământ."

Simţind un fior care-mi cutreieră trupul, am închis din nou ochii, şi din alăturarea spiritului de artist - cu spiritul antic al mării, au apărut o serie de imagini tranzitorii, precum un mozaic de puzzle în mişcare, plin de culori apărute accidental.

O voce din ceruri, egală cu un glas blajin izvorât din adâncuri întunecate, m-a întâmpinat din nou, dar de data aceasta cu acel ecou al cântecului de sirenă. Şi mi-a spus pentru ultima oară: "un artist care nu-i cuprins de inspiraţie impersonală, nu va putea niciodată să privească marea ce-şi schimbă culorile în funcţie de vreme."

Apoi, am deschis ochii şi am povestit uimit ceea ce am văzut...

Leadershipul este inspiraţia de care trebuie să ţii cont atunci când îţi construieşti viziunea despre un model de realitate care te împinge spre creaţie, chiar şi atunci când realitatea imediată o ia înaintea impulsului de amplificare a unei emoţii pe o durată temporară.

Deschide ochii. Şi închide-i... Acesta este mesajul unui artist care ştie să dea vieţii sale un plus de imaginaţie izvorâtă dintr-o nesfârşită tandreţe a memoriei, simţind forma, proporțiile unei mari întinderi, și reflectând cu succes acest lucru pe o bucată de pânză. Or aici intervine infinitul: dialogul continuu între ceea ce se întâmplă în exteriorul tău şi ceea ce se întâmplă în mintea ta.

Marea simbolizează infinitul, timpul, eternitatea - cuprinse cu ochii, cu sufletul, cu mintea....

Source: https://neculaifantanaru.com/deschide-ochii-si-inchide-i.html

Descrierea vieţii artistului în limbajul culorii

On Ianuarie 16, 2010

Viziunea este un monolog marcat de introspecție profundă, într-un decor care dezvăluie mistere și simboluri ascunse ale existenței.

Culorile se ordonează, de-a lungul filmului, în acelaşi joc dramatic pe care-l urmăresc întâmplările. Roşul sângelui apare, ca tema dramatică, în tot filmul: monologul tarului Boris este incandescent prin roşu care stropeşte cadrele în diferitele lor detalii. Viziunea lui Puşkin se naşte din roşul flacărilor căminului. Previziunea sinistră continua tot printr-o sugestie a culorii, prim pata de sânge a flacării ce izbucneşte din nou străluceşte în reflexe pe cască jandarmului. Apoi, în "Requiem", tema roşie a sângelui pătrunde prin cozorocul chipiului lui Dantes. La moartea lui Puşkin, pată roşie, de sânge, apare nu pe zăpadă, ci într-o splendidă metafora, pe cer, prin cercul roşu însângerat al soarelui.

Cromaticii fiecărui episod îi urmează linia şi structura dramatică. Întâi poetul se mişca în peisaje prăfuite, palide, în culori pastelate. Se cufunda în diversitatea de culori stridente care reînvie cromatica unui Brullow, a acuarelelor orientale de la începutul secolului al XIX-lea, al îmbrăcăminţii viu colorate orientale. Motivul cenuşiu de un albastru palid al viscolului şi al diavolilor - anticipând muzical şi vizual viitorul duel - al mantiei de zăpadă, sunt cuprinse în clinchetul clopoţeilor când Puşkin e dus în surghiun spre Mihailovskoe. Urmează o rapsodie cromatică. Acuarela. O gamă fină. Ulei. Săturat. Din nou o gamă fină, lirica. O gravură alb-negru, cu o pată de culoare. După furtună de zăpadă, înscrisă cu o pensulă groasă de culoare în flacără din cămin, urmează perioada maturităţii creatoare.

O grafică neagră pronunţata pe albeaţa fondului. Negrul cu grafica de dungi de lumină şi pete din final. Apoi, în acelaşi sens rezolvate, scenele următoare din viaţa poetului, până la duel, la moarte, la albul zăpezii marcat de siluetele negre ale copacilor. Aflăm aici descrierea vieţii poetului în limbajul culorii.

Leadership: Prin utilizarea elementelor vizuale dramatice, poţi să evidenţiezi episoadele intense din viața ta, oferind astfel o interpretare vizuală a temelor și întâmplărilor tale?

Culorile joacă un rol dramatic în evidențierea diferitelor episoade din existența unui creator, de aceea creaţia lui accentuează dramatic temele și întâmplările sale. Roșul, simbolizând sânge și flăcări, apare în momentele de intensitate maximă, cum ar fi moartea și duelul. De exemplu, sângele și flăcările sunt metafore vizuale puternice care reflectă stările emoționale și evenimentele semnificative din viața sa. În momentele de viscol și furtună, culorile palide și gri reflectă stările de neliniște și pregătirea pentru confruntările inevitabile. La moartea poetului, pată roșie apare simbolic pe cer, sugerând o metaforă profundă a trecerii sale. Peisajele albe ale zăpezii, marcate de siluetele negre ale copacilor, adaugă o notă de dramatism final. În același fel, viața poetului se desfășoară ca o rapsodie cromatică, fiecare culoare aducând un strat suplimentar de semnificație și emoție.

În artă, culorile sunt esențiale pentru decodarea experiențelor umane, funcţionând ca un limbaj metaforic pentru transmiterea semnificațiilor. Aşadar, viața poetului este și o rapsodie cromatică vibrantă, fiecare culoare aducând straturi suplimentare de semnificație, la fel cum o interfață bine concepută folosește culori pentru a evidenția elemente interactive. De la culorile pastelate ale începuturilor la paletele orientale stridente, de la acuarelele fine la uleiurile săturate, existența sa capătă nuanțe care se succed ca niște scheme de culori personalizate pentru vizualizarea codului vieții.

Leadership: În ce măsură stimulii pot reflecta momentele de maximă intensitate

emoțională, sugerând o conexiune profundă între realitatea trăirilor tale și reprezentarea artistică a acestora?

Fiecare nuanță din viața omului contribuie la înțelegerea profundă a existenței sale, ca şi creator. Cu alte cuvinte, ceea ce te inspiră într-un rol de creator, amplifică emoțiile și relevă straturi ascunse ale realității care te fascinează. Întreaga desfășurare a vieții poetului poate fi percepută ca un cod vizual complex, în care fiecare culoare joacă un rol bine definit în transmiterea semnificațiilor, la fel cum culorile într-un program facilitează navigarea și înțelegerea. Culorile devin aici un limbaj metaforic esențial pentru decodarea profundă a experiențelor umane.

Culorile palide și gri reflectă stările de neliniște și pregătirea pentru confruntările inevitabile. Iar peisajele pastelate și nuanțele gri creează o atmosferă de așteptare și introspecție, sugerând momentele de calm aparent înaintea furtunii. Aceste culori conferă o tonalitate melancolică și resemnată, în care poetul își contemplă soarta și inevitabilele confruntări care îl așteaptă. Paleta de culori reflectă stările sufletești complexe, pendulând între speranță și deznădejde, între vis și realitate. Aşadar, peisajul reprezintă imaginea unui întreg alcătuit din elemente dinamice fiecare având propria expresie şi propriul rol în contextul general.

Poate imaginea unui întreg alcătuit din elemente dinamice să adauge la finalul creaţiei tale o notă de optimism, reflectând astfel o viziune artistică asupra vieții tale?

Descrierea vieţii artistului în limbajul culorii poate să indice în ce măsură elementele vizuale pot să îți ofere o reprezentare vizuală unitară a trăirilor tale interioare, aducând un strat suplimentar de semnificație și emoție. Tu poți percepe echilibrul între realitate și interpretarea artistică prin simbolismul culorilor folosite în momentele de maximă intensitate emoțională?

Source: https://neculaifantanaru.com/descrierea-vietii-artistului-in-limbajul-culorii.html

Desenatorul realităţilor paralele

On Decembrie 30, 2014

Asumă-ţi o poziţie realistă pentru transmiterea revelaţiilor, bazându-te pe capacitatea de percepţie a valorii adăugate propriei experienţe.

Era fără nicio îndoială o filosofie fecundă, un episod tainic din jocul ambiguu al imaginarului lărgit, o coeziune între sens şi non-sens prin care puteam gândi o altă lume. Un univers clădit după legile unei raţiuni extinse, determinate de trainica dependenţă dintre deformare şi forţa deformatoare a contextului spaţial în care erau plasate obiectele şi fiinţele. Intensificând energiile degajate în interacţiunile lor. Chiar dacă păreau ireale, distante, artificiale, fără culoare, fără viaţă.

Inovaţia gândurilor ineluctabile, ca o tăietură în limitele raţiunii care se voia deţinătoarea adevărurilor de necombătut, se baza în primul rând pe influenţele catalizatorilor de rafinare a materiei de sine stătătoare. Ciudat. Totul căpăta un soi de materialitate densă, care umplea acel gol de semnificaţie numit *self-knowledge* şi crea întregul lanţ de dependenţe. Sugerând mişcarea eliberatoare a unei părţi din mine care mă îndemna să înţeleg şi să mă apropii de ceea ce alchimiştii numeau „contopirea totală a spiritualului cu materialul".

Ordinea în care se înlănţuiau ipotezele mele la conţinutul de referinţă al teoriilor ştiinţifice bazate pe previziune, datorită marii complexităţi a fenomenelor de coeziune între idei şi modul de a le transpune în imagine, în care regăseam forţa vie a fraternităţii cosmice, se putea modifica numai prin punerea în balanţă a mai multor paliere de ficţiune. Ele se întretăiau şi se multiplicau ingenios în felul cum razele soarelui se contopesc cu cele ale amurgurilor îndepărtate, dând naştere unei noi perspective, unei noi realităţi.

Aveam în mine acea senzaţie ciudată că aşteptam să mi se întâmple ceva. Implicit, eram tulburat de acea parte a valorii de sine care provenea dintr-o percepţie înaltă a spiritualului, sau mai degrabă din fundătura unei percepţii marginale a unei noi realităţi. Nici nu ştiu cum să mă exprim mai bine. Dar de un singur lucru eram sigur: *„ Lucrurile existau. Realizarea lor era în mine, aşa cum propria mea realizare era în ele. "*

Poţi să integrezi în sfera leadershipului diferenţele şi similitudinile dintre viziunile provenind din două câmpuri diferite: a filosofiei științei și a conştiinţei de sine?

În leadership, foarte important pentru investigarea şi înţelegerea procesului de percepţie a valorii adăugate printr-o reprezentare subiectivă a realităţii, este arta de a explora ficţiunile şi utopiile - proprii omului particular. Iar o mai corectă apreciere a complexităţii omului focusat pe gândirea viitorului se poate face prin examinarea filosofiei lui, produsă prin fuziunea dintre ştiinţă şi previziune.

Provocările stimulatoare sunt oferite de însăşi coloana vertebrală a gândirii imaginative, pentru a crea un context de manifestare a propriei personalităţi şi terminând cu reflectarea acestei personalităţi în alegerea unei dezvoltări viitoare. Filosofia ştiinţei se bazează pe relaţia dintre ceea ce găseşti relevant despre un ansamblu coerent de noţiuni, idei, teorii şi doctrine, de reflectări specializate în planul gândirii, şi ceea ce crezi despre o anumită realitate mai presus de lume, sau care de multe ori este ignorată.

Autoritatea în leadership poate fi atribuită de regulă unui singur „proprietar", creator al unor noi teorii şi concepţii, înzestrat cu capacitatea de a substanţia lucrurile şi realitatea însăşi, în diferite contexte, după firea lui individuală. Conştiinţa te îndeamnă să accepţi o anumită

realitate, tu fiind creatorul ei, atunci când Eul tău devine partea cea mai expusă din configuraţia ei definitivă.

Ne referim la omul care ştie să-şi personalizeze ştiinţa după legile unei raţiuni mai extinse, capabil să transforme materia vie în principiu explicativ al tuturor lucrurilor – un învăţat care a depăşit orice bariere pentru a putea fi el însuşi, un om capabil să umple acel gol de semnificaţie, numit cunoaştere de sine, şi să creeze un întreg lanţ de dependenţe între regulile de modelare a realităţii, pe care de obicei o numim experienţă.

Leadership: Poţi să-ţi dezvolţi înţelegerea despre o anumită cugetare prin analizarea trăsăturilor ei formale, fără să distingi între fapte, date raționale și interpretări de valoare?

Cineva spunea într-un articol pe internet: *„ Există o ştiinţă de tip obişnuit, prin cunoaşterea exactă a lucrurilor. Şi există una de tip mai ridicat, prin cunoaşterea lor în idee, adică o cunoaştere nu doar exactă, ci şi adevărată."*

Liderul viitorului se va forma nu atât prin depăşirea unei limite a cunoaşterii, prin colectarea informaţiilor direct din zona obiectivului propus, cât mai degrabă prin potrivirea probabilităţilor de autodepăşire, atribuite experienţei individuale de a se forma, aproape nelimitat, dând un sens vieţii sale dincolo de existenţa propriu-zisă.

El va dori să ajungă la o nouă înţelegere, mai înaltă, a revelaţiilor de conştiinţă, a adevărurilor născocite chiar de el însuşi, prin intermediul puterii subiective de a percepe în mod diferit realitatea, de a sesiza alternative la natura realităţii pe care vrea să o trăiască şi să o transmită cu îndrăzneală.

Lucrurile trebuie să se înlănţuie, să se compare, să se separe până ce capătă un nou contur, să fie modelate şi dotate cu sensuri până ce prind viaţă. O viaţă care să semnifice propria ta depăşire. Asta va fi esenţa dezvoltării durabile.

Iar această dezvoltare presupune să integrezi în sfera leadershipului diferenţele şi similitudinile dintre viziunile provenind din două câmpuri diferite: a filosofiei științei și a conştiinţei de sine. Ele se determină şi se acţionează reciproc prin relaţiile stabilite de viziune, prin punerea în balanţă a mai multor paliere de ficţiune.

Prin acumularea de experienţă, conştiinţa este capabilă să pună în concordanţă o artă şi o ştiinţă care, împreună, să exploreze orizontul spiritual al individului până la constatarea unei realităţi aparte - ca mai apoi el să fie evaluat în funcţie de dinamicitatea şi complexitatea ei, în funcţie de cerinţele ei şi în funcţie de susţinătorii ei.

O cugetare din care reiese o nouă realitate vizează activitatea Eului de a dobândi cunoaşterea cea mai înaltă specifică acelei experienţe de găsire a semnificaţiei unei proiecţii imaginative care să constituie revelaţia unei lumi sublime.

Desenatorul realităţilor paralele poate fi liderul care doreşte să ajungă la o nouă înţelegere, mai înaltă, a revelaţiilor de conştiinţă, a adevărurilor născocite chiar de el însuşi. Un asemenea om, care foloseşte toată puterea experienţei pentru a se autodepăşi, se ghidează întotdeauna după regula: *„ Lucrurile există. Realizarea lor este în mine, aşa cum propria mea realizare este în ele. "*

Despre

On Mai 07, 2022

Dacă e vorba să mă descriu, probabil trei cuvinte mă caracterizează în totalitate: perseverenţă, curiozitate şi entuziasm. Şi cred că de aici a început totul.

Mă mândresc cu atributele artei pe care o propun spre a fi aprofundată de tine, cititorule, dar nu atât pentru meritele unei învăţături aparte, ci mai mult fiindcă am avut sădită în mine viziunea omului de ştiinţă care ştie să schimbe criteriile cu adevărat spirituale, profunde, ale unei lumi care ieri era ceva, o lume pe care începând de azi n-o vei mai recunoaşte.

A nu gândi în termeni de Creaţie şi Creator, şi a nu face distincţia între kitsch şi artă, sunt criteriile închiderii unei lumi în ea însăşi, într-o searbădă şi irelevantă etalare a ideilor, viziunilor, a libertăţii de expresie, percepute adesea drept lucruri fără însemnătate, gata oricând să fie îngropate într-un mormânt superficial pe care, cel mai probabil, un scriitor ca Mika Waltari l-ar asemăna cu o carte de nisip care nu se savurează decât prin uitare.

Leadership: Semnificaţia pe care o atribui asocierii tale cu o activitate intelectuală superioară poate fi înţeleasă ca efort al unui Creator de excepţie de a-şi exprima viziunea în spaţiul unei relaţii cu menirea de a fi mai mult decât Legendar?

Iată un principiu demn de Victor Hugo: *"Nimic nu se naşte fără rădăcini, nimic nu se măsoară fără amplificare."* În primul rând îmi sunt recunoscător mie însumi pentru cărţile cu conţinut divers pe care destinul mi le-a scos în cale încă dinainte de a mă fi gândit la viitorul meu, tot aşa cum albinele rămân recunoscătoare fenomenelor naturii pentru polenul diverselor flori care ajunge pe stigmatul altor flori constituind o polenizare încrucişată menită a susţine un întreg ecosistem.

E o mândrie dreaptă, nu trufie din partea mea. Nu doar că mi-am însuşit atributele unui deţinător de cunoştinţe alese, altceva decât rezultatul unei gândiri care se laudă cu faptul că „a trăit tot ce a spus", fiindcă e mai importantă acţiunea decât teoria, dar m-am raportat la mine ca la opera unui pictor care transpune pe pânză imaginile create de mintea unui scriitor care îşi trăieşte viaţa într-o poveste de carte faimoasă şi mare şi grea, volum uriaş străjuit de viziunea unui om de ştiinţă.

Rezultatele sunt pe măsură. Cele peste 1200 de articole şi cele 6 cărţi pe care le-am scris până în prezent, webinariile ajutătoare, precum şi programul de membership bine structurat, reprezintă, desigur, dovada că deţin un bagaj serios de cunoştinţe.

În mod considerabil, dacă universul mi-a hărăzit un destin de legendă, o destinaţie pe care arta şi-o asumă prin curajul de a nu renunţa la onorurile unei puteri absolute, a puterii de a construi o idee grandioasă printr-o imagine sincretică, atunci literatura pe care o pun la dispoziţie constă într-o analiză a alterităţii: sunt şi pictor, şi arhitect, şi magician.

Leadership: Poţi să-ţi valorizezi reuşitele proprii în contextul unei influenţe care se alătură evenimentelor regulate care fac din viaţa ta opera unui creator de progres, inducând o remodelare a tuturor componentelor de bază asociate unei lumi care se vrea a fi superioară celorlalte variante ale ei?

Când te afli în preajma unui destin exemplar, cu puternice valenţe spirituale, trebuie să accepţi o altă variantă a sensului vieţii şi al lumii în care trăieşti. După cum dorinţa cea mai mare a unui pictor este să creeze o compoziţie puternică, plină de lumină şi de emoţie, tot astfel dorinţa mea cea mai mare este să construiesc un edificiu, care sper să nu se prăbuşească niciodată. Acest edificiu adăposteşte o bună parte din cunoştinţele mele, se îmbogăţeşte zilnic, şi cred că merită vizitat de toţi aceia care doresc să-şi îmbunătăţească performanţele.

O condiţie în plus a unei fiinţe plină de semnificaţie este aceea de a se lăsa în voia unei viziuni menită să se reflecte în evoluţia administrării sferei ştiinţei şi inovării, nu doar să exagereze în transmiterea aprecierii calităţii unei vieţi pline de bucurie şi fericire. Aşa cum dorinţa lui Henry Ford a fost ca fiecare om de rând să poată să-si permită un automobil, aşa cum dorinţa lui Bill Gates a fost ca fiecare om să-şi permită să aibă pe birou un computer personal, tot astfel dorinţa mea este ca fiecare om să înţeleagă conceptul de leadership şi aspectele sale ascunse.

Leadership: Te inspiri în crearea propriei unicităţi din contextul unui setup de cauze şi efecte, neluate în calcul decât în ciuda unui destin tulburător şi a aparentei sale fragilităţi, când trebuie să rămâi complex şi curajos în alegerile tale?

Părinţilor mei le reproşez faptul că n-au învăţat nimic din această viaţă, destinul nu le-a hărăzit dramul de înţelepciune specific celor care au înţeles, în esenţă, regulile unei lumi care trebuie să se schimbe în permanenţă până la a deveni perfectă. De fapt, n-am învăţat absolut nimic de la părinţii mei, deşi au deţinut amândoi funcţii importante de conducere. E o certitudine: am fost dintotdeauna un autodidact şi n-am plecat capul în faţa sfaturilor oamenilor optuzi, deloc deschişi spre marea ştiinţă, spre creaţie, spre progres.

Plăcerile vieţii sunt pentru oamenii care nu fac nimic, iar sacrificiile sunt pentru cei care îşi demonstrează măreţia. Unii s-au născut doar pentru a fi uitaţi, şterşi complet din cartea vieţii, alţii s-au adaptat la condiţiile cele mai nefavorabile ale vieţii pentru a schimba o întreagă lume şi pentru a-şi câştiga, probabil, nemurirea. **A fi genial înseamnă să nu dai ascultare orbeşte cerinţelor părinţilor tăi.**

Când vine vorba de leadership, ca şi în alte domenii, totul porneşte de la ceea ce ştii şi de la ceea ce faci cu ceea ce ştii. Chiar dacă ai talent, trebuie să ţi-l exersezi zilnic tot aşa cum un jucător de baschet exersează în fiecare zi loviturile la coş pentru ca progresele lui să fie vizibile.

Dacă nu ai talent sau abilităţi de lider, vestea bună e că poţi fi un om excepţional dacă reuşeşti să-i ajuţi pe alţii, chiar şi într-o mică măsură, să se dezvolte pe plan uman sau profesional. Cine ştie, poate că o informaţie venită de la mine îţi va folosi ca să-i ajuţi pe ceilalţi din jurul tău.

Mă puteţi contacta oricând la adresa de E-mail:

Source: https://neculaifantanaru.com/despre.html

Destăinuirea unei simţiri care te lasă fără cuvinte

On Ianuarie 03, 2021

Dezvoltă-ţi facultatea sufletului de a percepe lucrurile nemateriale, încât să lărgeşti orizonturile unei creații care impresionează prin realitatea unei existenţe de dincolo de fiinţă.

Există momente când simt că sunt în deplină armonie cu natura, mai exact cu expresia unei bogate game de sentimente pe care mi le insuflă trandafirul *Double Delight* , unit în mod atât de firesc cu mine prin tot ce e imaginabil, dar legitim într-o creaţie artistică.

Nu-mi pot ascunde uimirea la vederea acestei imagini a frumuseţii, ea neajungând niciodată să se demodeze, dar mă confrunt cu nerăbdarea de a fi răbdător care mai curând se transformă în obsesie, posesivitate, compulsie. Această formă de viaţă de care m-am legat cu har divin, înmiresmată de parfumul sferelor de extracte naturale ce garantează un puternic efect de desfătare a simţurilor şi a minţii, un fel de trăsătură caracteristică a fenomenalităţii afective, se dezvoltă şi se întăreşte prin conlucrarea artistului cu acea conştiinţă a încărcăturii spirituale care adesea, cu nuanţă de lumină discretă, mă pune înaintea marilor mistere ale experienţei de ideaţie.

Trandafirul este doar instrumentul unei apropieri de credinţă, perceput ca o minune a creaţiei spontane, libere, de o remarcabilă originalitate, folosit pentru transcenderea propriei mele naturi, sau ca o transcendere a omului spre Dumnezeu și o coborâre a lui Dumnezeu în materie. Aşadar, trebuie să caut înăuntrul trandafirului răspunsul la întrebarea: "cine sunt și ce vreau de la artă", fiind stăpânit de potenţialitatea unei priviri prospective îndreptată spre fenomenele sufleteşti ale revelaţiei divine, hrănită din substanţa sufletească a pământului.

Un "must see" devine rapid un "must have", dar cu binecuvântata trimitere spre romanul "Dune", al lui Frank Herbert, unde stă scris negru pe alb: *"The person who experiences greatness must have a feeling for the myth he is in."*

Leadership: Poţi să consideri creația ta drept o fenomenalitate a spiritului aflat în contemplarea unei imagini a revelaţiei divine, situându-te totodată pe un nivel de la care obiectul contemplării poate fi proiectat doar în abstract?

Pe măsură ce admiraţia pe care o simte artistul pentru natură se transformă în obsesie, căci asta înseamnă să-şi nege interesul pentru marile lupte ale vieţii, adevărată valoare a înţelepciunii de dincolo de Ego, el devine o altă persoană, mai puţin sociabilă, dar capabilă să descopere o serie de secrete preţioase. Simbolul trandafirului este un asemenea secret, pe care cu bună ştiinţă mi-l asum ca pe o datorie faţă de lucrarea lui Dumnezeu.

Până la urmă, este vorba despre o simţire a propriei fiinţe în afirmarea voinţei de a plăsmui o imagine a naturii divine, prin corespondenţă cu imaginea unei persoane întrupate într-o floare delicată, dar totodată impunătoare, înflorind până în deşertul celor o mie şi una de nopţi şi atingând sublimul într-o perspectivă semiotică a lui Umberto Eco. Ea a dispărut într-o misiune de salvare a cuvântului sfânt, din corpusul biblic, dar a revenit în atenţia pictorului Jean-Baptiste Robie încă dinainte ca el să-şi redescopere spiritualitatea şi credinţa.

Pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul. De aici decurge facultatea sufletului care percepe aspectele lumii nemateriale aflate în afara experienței plastice dobândite în cadrul activităţilor de artă.

Căci, simt permanent prezenţa a ceva diferit de mine, mai impunător şi mai rafinat, abstract de orice raport cauzal corespunzător realităţii, ceva faţă de care ştiu să reacţionez numai prin predominanţa unui fenomen exterior care acţionează dintr-o necesitate interioară. Un trandafir poate fi atât de uimitor încât nicio fotografie nu știe să-i facă dreptate pe măsura timpului care nu-i uită migala de a fi deificat.

Leadership: Creaţia ta procesează acel nivel de artă la care "obiectul contemplării" include conştientizarea unei lumi superioare, întrucât l-ai putea proiecta în ipostaza de subiect al unei compoziţii care întruchipează ideea nemuririi?

Am făcut bine că m-am înconjurat de universul florilor printr-o interpretare a simbolurilor care preced dimensiunea ludică a desenului. La momentul sublim al admirării trandafirului, în contextul metafizicii cu care îmi delectez în intimitate sufletul, simţurile, privirea, mintea, contribuie calitatea pictorului de a încerca să-şi imagineze realitatea altfel decât pare la prima vedere, într-un exercițiu de îmbinare a compoziţiei naturii statice cu portretul unei convertiri la Divinitate.

Aici trebuie neapărat să iau în calcul rostirea memorabilă a unei istorisiri ieşite din comun, semnate John Fowles în romanul "Omida":

"Cumpărasem întâmplător portretul în creion şi acuarelă al unei tinere. Nu avea semnătura pictorului, însă într-un colţ se găsea o însemare cu cerneală care, pare-se, spunea în italiană - 16 iulie 1683. Datarea precisă mă mulţumi la început la fel de mult ca şi desenul în sine, care de fapt nu e cu nimic deosebit.

Totuşi, ceva din chipul prelung al tinerei demult dispărute, ceva din ochii ei, o prezenţă vie inexplicabilă, un refuz al morţii, ajunsese să mă obsedeze încetul cu încetul. Se prea poate ca tocmai acest refuz al morţii să o fi legat pe femeia reală de o alta pe care o admir nespus de multă vreme şi care apare mai târziu în istorisire."

Pe bună dreptate. Dacă în tot ceea ce mă înconjoară există o voce ce nu foloseşte cuvinte ca să-şi exprime trăirile ascunse, dacă în tot ceea ce mă impulsionează există putinţa de a uni frumosul cu adevărul de dincolo de cuvinte, şi dacă s-ar găsi măcar câteva cuvinte care să-mi stăpânească cugetul şi simţirea când asupra mea vor veni împrejurări neaşteptate, aceste cuvinte vor fi auzite doar de vibraţiile unei voci interioare: *"Istorisirea artei se condimentează cu faptul neaşteptat, cu credinţa în nemurire."*

Iată, cât de puternic este simbolul trandafirului…

O compoziţie care întrupează ideea nemuririi trebuie să întregească înţelegerea realităţii imaginată ca o trecere dintre două lumi care prin esenţa lor sunt opuse, dar această uniune dă naştere unui univers gigantic.

Destăinuirea unei simţiri care te lasă fără cuvinte ar fi cu siguranţă subiect de „destine prinse în intersectarea închisă şi ameţitoare a altor lumi", conturând perfect portretul artistului talentat care, având posibilitatea de a-şi exprima admiraţia pentru artă, se transformă el însuşi în eroul pe care îl adoră atât de mult în creaţiile sale.

Vă puteţi închipui că, astfel, am îmbrăcat diverse forme de viaţă într-un univers extensiv.

Source: https://neculaifantanaru.com/destainuirea-unei-simtiri-care-te-lasa-fara-cuvinte.html

Destăinuirile unei priviri pline de culoare

On August 04, 2020

Ochii care îşi lărgesc privirea înspre sfera divinului sunt obiectul inspiraţiei unui artist care îşi extinde câmpul creaţiei în toate direcţiile.

Scriu ca să-mi liniştesc sufletul într-o conversaţie cu peisajele vrăjite ale naturii, cu florile, cu iarba, cu soarele blând, cu vântul lin, cu cerul senin, cu pietrele de izvor. Toate acestea se dovedesc fragile la întâlnirea artei cu ştiinţa, în prezenţa unui concept atent conturat, puternic de libertate, exprimat prin termenul *Pritemisunyach* (cea mai minunată beatitudine pe care omul o poate simţi). Personificarea fiecărei splendori a naturii, analiza creaţiei în sine, dorinţa de a mă regăsi într-o compoziţie realistă disponibilă într-o gamă diversificată de culori, au făcut din spontaneitatea creatoare a vieţii mele un punct de referinţă pentru reperele unei existenţe fascinante.

Alteori, mi-am dorit să mă cunosc altfel decât sunt, să mă simt altfel decât fantastic, să mă recunosc într-o oglindă cu faţa dublă, fiind alături de liniştea care compune (în cinstea naturii) cele mai frumoase poezii, astfel lăsând artei mele posibilitatea de a se face simţită la nivel spiritual, într-o lucrare mirifică a Creaţiei. Cu alte cuvinte, mi-am dorit să schimb obişnuitul cu extraordinarul într-un peisaj plin de lirism, plăsmuit din visuri dulci, care să-mi poarte imaginaţia pe culmi nebănuite, peste limitele puterii de a înţelege viaţa.

Am văzut de departe ceea ce trebuia să văd de aproape, fiindcă am văzut cu alţi ochi decât o făceam în trecut, cu privirea îndreptată asupra muncii pictorului şi a imaginii alcătuite de stratul pictural. Acest pictor deosebit ar fi vrut parcă să concretizeze puterea captivantă a sentimentului înalt într-o nemurire naturală a sufletului. Nu ştiu încă dacă privirea mea este atât de ageră încât să perceapă diferenţa dintre incursiunea în lumea artei şi incursiunea în tainele naturii, din moment ce diferenţa este atât de mică între o victorie convingătoare a frumosului în lumea bântuită de inteligența artificială şi miracolul unui mesaj divin ce trebuie ocrotit.

Leadership: Poţi să-ţi asumi destinul unei creaţii care se păstrează nealterată în contextul unei manifestări a sinelui imuabil, astfel încât să faci din arta ta expresia unei aventuri a sufletului trecut printr-o memorie tainică a naturii?

Trandafirul din dreapta mea mă priveşte ca un martor al sentimentelor mele de preţuire faţă de întregul unei vieţi din altă viaţă. El dă glas gândurilor şi emoţiilor mele. Ceva din mine se conformează laturii sale artistice şi spirituale. Mereu îmi pune la încercare cealaltă faţă a mea, ca şi când ar fi dorit să stabilesc identitatea eternă a omului cu el însuşi în împărăţia unui univers care depășește imaginația oricui. Cumva, el are o mare prestanţă în faţa lucrării artistice, a ascultătorului, a privitorului, a creatorului care netezeşte cu gândul şi cu sufletul, apoi cu fiecare mişcare a pensulei, sensul uman al sacrului.

Iar interacţiunea mea cu trandafirul este reciprocă între două corpuri. Corpul uman se transformă în trupul lui Hristos, în timp ce artisticul se combină cu "Proprietatea Albă a Sângelui Ispăşirii". Poate că eu însumi sunt un corp divin, fiindcă sufletul îmi este divin, şi fiindcă natura se combină cu arta mea într-un plan divin: *Elestoracthiss* (comuniunea spirituală a omului cu Dumnezeu).

Transformarea trupului lui Hristos în plan artistic, printr-o percepţie poetică a naturii, de unde şi comuniunea dintre Sine şi Altul, face ca rostul vieţii mele să capete semnificaţia unei creaţii ce figurează sublim în declaraţia de exprimare a esteticii pe care o furnizează acel efect mistic de reînnoire, de renaştere, acea stare de revelaţie interioară în care descoperim

că putem fi altcineva.

Demult, o parte din sufletul trandafirului s-a reflectat în mine, acea parte fiind menită să-mi aline trupul, durerile, să-mi tempereze pofta de măreţie, de lux şi de putere. Ceva din lumina ochilor mei a fost asimilată de razele puterii sale spirituale de a transcende și transfigura realitatea.

Artistul este un sfânt pentru că îşi duce creaţia la nivel de artă atemporală, atât în plan fizic cât şi în plan spiritual. El trăieşte în două lumi apropiate, rezonând la nivel sufletesc, ca şi când ar trăi un moment de libertate absolută într-un spaţiu nelimitat.

Omul atins de harul divin este un artist, un creator căruia i se atribuie ori i se impută meritele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care prin intermediul simbolisticii capătă semnificaţia de "nobleţe", "exaltare", "superioritate", "eminenţă", "elevaţie", "putere". Trandafirul îi furnizează aritistului puterea de a se exprima cu însufleţire, cu talent, cu un pronunţat rafinament, comparabil cu puterea lui Iisus de a săvârşi minuni în numele unei ştiinţe care preia proprietăţile ştiinţei naturii.

Numai prin intermediul artei pot simţi chemarea trandafirului, şi totodată să te simţi absolut, divin. Este o călătorie fără finalizare în căutarea altei lumi, în care parcă se îngână o rugăminte care conţine cuvântul "asemănare". Sigur avea dreptate cine spunea că: *"Arta autentică ne transpune aproape instantaneu într-un plan divin, producând în conştiinţa noastră o stare de universalizare şi unificare, descoperind astfel plini de încântare splendorile dumnezeieşti."*

Am învăţat că este greu să pricepi arta, cu atât mai mult cu cât ea se traduce prin simbol, prin întruparea naturii umane într-un trandafir roşu, de culoarea sângelui. Iar dacă ceea ce am învăţat m-a ajutat să mă transform în altcineva, cu puteri divine, asta se datorează faptului că am ascultat cu atenţie glasul artei spirituale care îmi şopteşte adesea: *"Construieşte-ţi o viziune admirabilă asupra a tot ce e în natură, în timp ce îţi recâştigi puterea asupra vieţii tale în totalitate."*

Punctul de plecare al unei demonstraţii de aptitudini artistice extraordinare este ceea ce simţi că eşti la nivelul unei conştiinţe care se dezvăluie prin revelarea orizontului specific spiritului divin.

Destăinuirile unei priviri pline de culoare reunesc toate ideile şi cunoştinţele tale despre artă trecute prin filtrul unui simbolism care începe de la lumea minunată a naturii şi se continuă cu aducerea lui Hristos şi a învăţăturii Sale în mijlocul unei perspective inedite de înţelegere şi reinterpretare dualistă a Creaţiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/destainuirile-unei-priviri-pline-de-culoare.html

Destination Reality

On Septembrie 08, 2015

Încearcă să te redefineşti, incluzându-te într-un proces continuu de validare a unei realităţi care cere să fie trăită ca pentru prima oară.

Aş face mai bine să nu vorbesc despre mine, cel care se generalizează prin simplificare. Ci despre vraja nemărturisită care mă stăpâneşte cu insistenţă, de încântarea de a fi captivul unui *Think Twice* , între alternanţele negative şi cele pozitive ale unei simţiri mereu în alertă. Vădit, mă situez de-a lungul unui circuit de stimulare a forţelor de interacţiune dintre trei capacităţi: a vedea, a cunoaşte şi a accepta faptul că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi.

O vrajă sporită printr-un amestec subtil de adevăr şi neadevăr, cu ajutorul expresiei rezultate dintr-un *Destination Reality* , dintr-un soi de autentic care îşi caută adâncul, din neostenita căutare a unui sens călăuzitor ce există numai între formele de autoevaluare şi control a raţiunii adunate unificator în mine însumi.

Recunoaşteţi în mine sufletul unui scriitor care vede mult prea clar lumea imaginară, pentru a juca un rol important în lumea reală, asemenea unei Chloe Saunders care aproape se pierde în nebunie contemplând fantomele pe care şi le făureşte?

Leadership: Eşti capabil să dezvolţi o gamă largă de efecte manifestate în trăirile pe care le experimentezi prin plasarea unei noi perspective de viaţă în atmosfera unei lumi speciale?

A mă încrede în această vrajă este similar încercării de a găsi fără greş toate adevărurile raţionale cu care se mândreşte ştiinţa, de a mă situa acolo unde *feelings become notes* . Probabil este cea mai intimă şi mai preţioasă însuşire a funcţionării mele în cadrul acelei etape evolutive ce instituie posibilitatea transformării mele în altcineva. Now you must open your mind.

Aproape nu cutez să cuprind această vrajă de neoprit, suma curenţilor de intensitate a unei puteri de asimilare a instantaneului înscris în formula: *Today is a long time* , când pomenesc de acele senzaţii de extensivitate ce duc la neutralizarea oricăror banalităţi cotidiene - izvorâte parcă dintr-un soi de cauză pierdută. It's not a dream.

Fie că în felul acesta se exprimă schimbarea în bine şi totală a caracterului meu. Fie că mă pierd în vârtejul unei forţe de rezistenţă care are şi o contra-forță, ca în cazul regelui Lear a cărui raţiune se destramă puţin câte puţin sub şocul trădărilor extraordinare. Fapt este că reuşesc să păstrez un "îmi pasă" în faţa acestei splendori numite "Myself". Câtă pace şi linişte răsare din acest sentiment de afinitate profundă !

Efectele manifestate în trăirile pe care le experimentez prin plasarea unei noi perspective de viaţă în atmosfera unei lumi speciale, rezidă din coorespondenţa între faptele observate şi remarcile pe care acestea mi le sugerează.

Leadership: Poţi să dezvolţi o nouă tendinţă în stabilirea standardelor estetice ale prezentului prin afişarea unei imagini cât mai naturale despre propria persoană raportată la o anumită coerenţă a asumării existenţiale?

Când te găseşti de partea unei convingeri preferenţiale de tip: „Mi-aş dori ca lucrurile să fie privite realist”, având ca element generator al unui nou trend de măsurare a dezvoltării recunoaşterea unei stări de fapt care impune confruntarea cu tine însuţi, practic interacţionezi cu două persoane: una văzătoare şi cealaltă nevăzătoare.

Destinaţia ta nu mai este accederea la o nouă realitate a cărei vrajă conţine convenienţele unei lumi revelate ca un univers complex miniatural, ci mai degrabă reuşita conturării unei noi concepţii despre prezentul pe care îl trăieşti prin toate sentimentele şi gândurile adunate într-o viaţă.

Leadershipul se organizează în jurul şi datorită acestor două persoane din care eşti constituit, astfel încât să deţii un grad de ordine ridicat al lumii obiective şi prin aceasta o cantitate mare de informaţie trebuincioasă cunoaşterii prezentului pe care trebuie să-l imortalizezi (nu doar să-l depăşeşti) dacă vrei ca viitorul să se schimbe.

Prezentul este o treaptă în căutarea unei teorii mai cuprinzătoare asupra viziunii vieţii. Iar instantaneul este o parte a prezentului asupra căruia trebuie să-ţi focalizezi întreaga gândire, în care trebuie să-ţi adânceşti cunoaşterea pentru a putea accede la o realitate pe care altfel n-o poţi înţelege. Trebuie să te deschizi şi să te prezinţi responsabil în faţa puterii instantaneului. Fapt ce conferă o anumită individualitate procesului de concepere a unei noi experienţe de a fi.

Leadership: Poţi să-ţi personalizezi raportarea la o destinaţie nedezvăluită, îmbrăţişând ceea ce se iveşte prin intermediul unui „Today is a long time”?

Instantaneul pune în valoare ceea ce eşti atunci când în lumea minţii tale se iveşte o privelişte surprinzătoare, dată de posibilitatea transformării tale în altcineva. Altfel spus, gândirea ta este în desfăşurare, dar îi trebuie doar o clipă pentru a se concentra într-un nou rol – de generator de senzaţii de extensivitate ce duc la neutralizarea oricăror banalităţi cotidiene. Capacitatea gândirii de a se înălţa la noţiuni cu conţinuturi mai mari, depinde şi de capacitatea ta de a fixa, de a surprinde instantaneul.

Instantaneul se poate exprima printr-un „Today is a long time”, problemă specifică de localizare a unei noi poziţii de a fi inclus decât de a exclus dintr-un proces continuu de validare a unei realităţi care cere să fie trăită ca pentru prima oară. Este momentul redefinirii tale.

Leadershipul are ca şi cauză de producere a unui nou model de gândire şi autodepăşire posibilitatea de a-ţi personaliza raportarea la o destinaţie nedezvăluită, îmbrăţişând ceea ce se iveşte prin intermediul unui „Today is a long time”. Tu poţi să devii altcineva prin imortalizarea prezentului, prin valorificarea unui moment efemer aflat la limita conştientizării?

Verificarea a ceea ce vrei să realizezi prin mijlocirea propriilor cugetări deduse din captarea instantaneului, ce are ca element constitutiv o sumă a convingerilor că exişti printr-un amestec subtil de adevăruri şi neadevăruri, este indispensabilă unei bune funcţionari în condiţii de confuzie.

A dezvolta o nouă tendinţă în stabilirea standardelor estetice ale prezentului înseamnă să redai prin cugetări interesante şi prin cuvinte cât mai alese frumuseţea unui anumit moment, fără să-ţi suprapui trăirile şi gândurile peste imaginile surprinse de alţii într-o lume care caută în mod constant să te facă altcineva.

Destination Reality aduce în prim plan acel proces de stocare a instantaneului în evoluţia omului care e chemată să ia locul aceleia care a fost în mod esenţial zdruncinată de condiţia inferioară: „Nu pot să fiu altcineva”. Este un construct personal care izvorăşte din neostenita căutare a unui sens călăuzitor ce există numai între formele de autoevaluare şi control a raţiunii adunate unificator în tine însuţi.

*** Notă:** Hi Profile - Destination Reality

Destinul cenuşiu al sufletelor părăsite

On Iulie 12, 2011

Deschide poarta care îţi oferă acces permanent la respectul şi stima oamenilor, fără să trădezi principiile călăuzitoare ale leadershipului tău.

- Hank, vom fi milionari ! spuseră într-un singur glas muncitorii aflaţi în preajma sondei de petrol. Haide, Hank, trebuie să ne dai dreptul de a lua propriile noastre decizii.

Ştiind că situaţia în care se găseau, orele valorau cât zilele şi că nu poate tărăgăna deciziile prin lungi şi interminabile discuţii, Hank Anderson, maistrul de foraj, responsabilul echipei, le răspunde pe un ton categoric:

- Luaţi-vă lucrurile şi pregătiţi-vă de plecare în jumătate de oră. Vulcanul ăla poate erupe oricând. E prea periculos să rămânem aici, cu sau fără petrol.

Aruncându-i priviri încărcate de cel mai profund dispreţ, muncitorii cerură dreptul de a lua propriile lor decizii, invocând motive serioase de a rămâne acolo şi de a-şi continua munca.

Leadership: Te înarmezi cu obligaţia respectării unei condiţii care te defineşte ca mijlocitor al destinelor, pe care trebuie să ţi-o impui cu fermitate atunci când îţi este testată loialitatea faţă de principiile tale?

Ai văzut filmul „ *When Time Ran Out (1980)* ”? Îţi aminteşti ce a făcut Hank în această situaţie? A acceptat. Exact. A consimţit şi le-a dat dreptul de a decide privind continuarea muncii lor, făcând abstracţie de propriile opinii. Şi-a permis să încalce principiile după care un lider îşi ghidează toate deciziile şi acţiunile, şi-a permis să abdice de la modelul solid de leadership care l-a adoptat până atunci. În loc să profite de autoritatea care o avea şi să ia toate măsurile pentru a înfrâna orice urmă de rezistenţă din partea membrilor echipei sale, Hank le-a susţinut indirect intenţia acceptând ca ei să-şi desfăşoare mai departe activitatea.

Care a fost consecinţa deciziei lui Hank? Toţi muncitorii au murit în urma erupţiei vulcanului. E vorba despre atitudinea pe care o ai faţă de viaţă, care te defineşte ca om şi nu lucrurile rele sau bune care ţi se întâmplă. Acesta este horoscopul destinului pe care îl parcurgi într-un top al evenimentelor: calculează numărul victimelor pe care le reprezinţi în funcţie de latura propriei condiţionări care te trage în jos.

Aş putea spune, cu dezamăgire, că indirect Hank s-a făcut vinovat de moartea lor. Căci practic a uitat de ei, desconsiderându-şi astfel rolul de lider. Atunci când ai o responsabilitate şi nu ţi-o asumi, atunci când depinde de tine soarta unor oameni şi nu iei cele mai bune decizii în favoarea lor, atunci cu siguranţă tu eşti singurul vinovat de ceea ce li se întâmplă. Întreaga lor gamă de convingeri şi dorinţe nu justifică devierea ta de la obligaţiile care îţi revin prin natura funcţiei. Trădarea propriilor principii în favoarea dorinţelor oamenilor nu are scuză.

Condiţionarea pe care ţi-o impune nota profundă a evenimentelor, pentru a demonstra că ai dreptate în ceea ce susţii, poate fi privită din punctul de vedere al memoriei la care apelezi atunci când nu mai poţi accepta împăcarea cu tine însuţi. Te simţi copleşit de ceea ce ţi s-a întâmplat, eşti limitat în extinderea conştiinţei curate şi în acţiunile pe care le poţi face. Prin urmare, capacitatea fundamentală care joacă un rol vital în funcţionarea socială, emoţională şi cognitivă, constituie o consecinţă a condiţionării determinismului cu care eşti înzestrat.

Leadership: Eşti dispus să plăteşti sumele asigurate de pecetea destinului dacă evenimentul pe care l-ai anunţat s-a datorat unei variabile de tipul "întoarcere la persoana întâi" pe care nu eşti pregătit să o declari nulă?

Predai armele care fac din tine un adevărat lider? Tu îi laşi pe oameni să facă ce vor ei? Îi laşi pe ei să hotărască în locul tău? Când trebuie să accepţi tu condiţiile lor? Şi când trebuie să accepte ei condiţiile tale?

Leadershipul nu este realizabil din "materiale" ieftine, nu este fabricat după tehnologii capabile să determine reducerea preţului de cost al ceea ce putem numi *prodotto finito* , care este dat de clădirea unei atitudini de acceptare şi acordarea şanselor egale la viaţă. Este incompatibilă aspiraţia de a produce un impact puternic cu ideea de a te închide într-un turn de fildeş în care crezi că eşti singurul capabil să înfrunte o realitate cu totul nouă, în care nimeni nu prezintă încredere, iar soarta oamenilor să depindă numai de capacitatea lor de a se reorienta.

Din momentul în care cedezi în faţa voinţei membrilor echipei tale, din momentul în care pui sentimentele înaintea raţiunii, din momentul în care accepţi fără rezerve condiţiile şi cererile lor - din acel moment nu te mai poţi considera un lider. Ţi-ai pierdut puterea de influenţă. Căci, indirect îţi recunoşti neputinţa de a te impune în faţa lor, indirect îţi depui armele şi capitulezi.

Poţi fi sigur că oamenii vor fi înclinaţi de aici înainte să-ţi încalce toate hotărârile, nu se vor mai conforma şi nu vor mai respecta instrucţiunile primite din partea ta, nu-ţi vor mai da niciodată aceeaşi ascultare, pentru că le-ai permis să-ţi găsească punctul slab.

O poartă se poate deschide în faţa ta, dar se poate şi închide în urma ta. Dacă accepţi capitularea, poarta care ţi-a oferit acces permanent la respectul şi stima oamenilor se va închide, şi nu o vei mai putea niciodată deschide. Fă tot posibilul să înfrânezi rezistenţa oamenilor la schimbare, sădind în minţile şi inimile lor intenţiile tale neîndoielnice de a acţiona în favoarea lor.

Se poate spune că leadershipul conţine o variabilă de tipul "întoarcere la persoana întâi" pe care nu eşti pregătit să o declari nulă, cu precădere atunci când consecinţele evenimentelor sunt iremediabile şi eşti singurul în măsură să decizi cum vrei să fie viaţa ta şi a celorlalţi.

A te întoarce la persoana întâi înseamnă să-ţi asumi faptul că nu eşti un supererou care poate face orice, oricând, oricât, oricum, chiar dacă în tine există acel ceva care te motivează să faci un pas mare, care există pentru a duce la capăt un proiect complex scris cu litere de foc: "destin".

Destinul cenuşiu al sufletelor părăsite indică semnalul care anunţă sfârşitul carierei tale, când oamenii au avut de pierdut şi de suferit din cauza ta. Desemnează clipa cea mai grea din viaţa ta - când ies la iveală adevăratele tale defecte, când îţi sunt contestate calităţile de lider, când ai deviat de la traseul de bază al leadershipului şi ai căzut la cel mai mic nivel de încredere, când te-ai făcut vinovat de lipsa asumării responsabilităţilor.

Aşa cum un costum bine ales pune în valoare diferite calităţi ale celui care îl poartă - tot aşa o capacitate de decizie foarte bună, combinată cu o atitudine responsabilă, pun în valoare un caracter puternic. Ca lider, îţi va fi întotdeauna testat caracterul, şi în funcţie de cum îţi "administrezi" forţa decizională, vei suporta şi consecinţele.

Destul loc în care să-ţi adăpostești mintea

On Decembrie 26, 2017

Găseşte-ţi loc în ansamblul realităţii așa cum artistul își găsește loc în spațiul imaginaţiei.

Lumea mi se revela ca o absurditate de care eram sigur că nu voi fi capabil s-o controlez, suportând-o prin faptul că mă îndreptăţea la o nădejde pe care trebuia s-o păstrez chiar şi atunci când logica era pusă sub semnul întrebării. Raportul cauzal dintre antecedent şi consecvent, rămânând valid în contextul pluralităţii posibilităţilor de angajament faţă de o cauză ce există numai undeva în viitor, se concentra asupra unei realităţi greu de pătruns. Neîndoios, începeam să trăiesc senzaţia unui blocaj, a unei captivităţi din care nu puteam ieşi.

Decât cu preţul unei eventuale eliminări treptate din toate sferele de conţinut ale absurdului, accesibile mie prin două înfrângeri: pierderea încrederii în sine şi pierderea încrederii în ceilalţi, mai bine era să trăiesc cu o certitudine în care păream cu totul angrenat: că dacă nu voi lua o decizie fermă în privinţa artei de a crea o lume din nimic nu voi reuşi niciodată să slujesc o misiune imposibilă, cum ar fi căutarea permanentă a unei relaţii personale cu Dumnezeu.

Mă hotărâsem să descopăr acea călăuzire care să mă poarte spre cele lăsate în urmă, acel ceva care să-mi schimbe total viziunea, o percepţie lucidă a totalităţii şi a particularului ca parte organică a ansamblului. Poate și pentru că, în mare parte, ea apărea drept o repetiţie în alb şi negru a aceloraşi obsesii tematice pe care le întâlnisem doar în opera picturală a lui Salvador Dali. Astfel, aveam privilegiul de a mă vedea în ipostaza unui artist ce construieşte deliberat un scenariu potrivit pentru un spaţiu fără sfârşit, plin de întrebări filosofice despre zei, creatori şi dumnezei.

Practic, îmi anulam abandonul în fața posibilității de a mă exprima ca individ oarecare, unul care încearcă să lămurească în zadar o chestiune de inteligenţă, mai ales în limitele epurării materiale cu care operează desenul unei lumi noi, sinceritatea dintr-o artă fără compromisuri. Totul se datora chinului de a încerca o săritură peste o construcţie din gheaţă cum este realitatea unei lumi create împotriva legilor minţii mele, similară cu credinţa într-un Creator distinct de creaţia sa.

Leadership: Poţi să-ţi descoperi locul în lume explorând însuşirea ideilor de efect pentru reprezentarea realităţii, prin proiectarea sinelui în creaţiile imaginate?

În astfel de cazuri începi să-ţi cercetezi cu atenţie atitudinile şi convingerile, în lumina unei flăcări ce se stinge în tine, dar creează o anumită disponibilitate, te sensibilizează, îţi invoca trăiri, îţi deschide ochii, pregătindu-te pentru un drum care duce spre o pârtie alternativă: începutul unei noi etape de viaţă. Just follow your own way / Don't give up and use the chance.

În momentul în care individualitatea omului se spulberă în contact cu puterea de fascinaţie a misterului creaţiei – viaţa şi chinurile devenirii, ni se revelează vidul transcendent al minţii în care se izolează visătorul, ca atunci când te afli faţă în faţă cu un nou început. Potenţialul meu de a surprinde o altă latură a concepţiei despre lume sau a surprinde ceva la care chiar nu m-am aşteptat, la acestea adăugându-se o stranie stângăcie a desenului numit „capătul deschis al tunelului", susţinea obsesia tematică a tuturor scrierilor mele.

A fi neglijat de inspiraţia divină este un soi de reproducere fidelă a realităţii lumii văzută de un artist care se află în opera sa, se contopeşte în ea şi totuşi, personal, stă departe de ea în temeiul unei concepţii apreciată drept eronată, despre existenţa prinsă în mrejele obsesiilor trecătoare. Aceasta este boala gândirii de a cere mai mult de la tine decât poţi să obţii.

O creație imaginată indică prezenţa simbolică a unei alte realităţi în care eşti numai tu şi Dumnezeu într-un dialog constant şi într-o lucrare pe care puţini reuşesc să o trăiască în viaţa de zi cu zi.

În cadrul relaţiilor dintre realitate şi lumea pusă sub semnul întrebării, care contrazic logica comună, se află însă, vii şi cu aceeaşi putere de sugestie, toate gândurile, revelaţiile şi proiecţiile simbolice pe care le conţine şi acum arta mea. Ele trimit spre un "The Path of Enigmas" a lui Salvador Dali, care parcă exprimă acea parte a experienţei extrasă din lucruri, semnificaţii şi valori, asupra căreia există un consens avansat, sugerand posibilitatea conexiunilor la orice distanţă cu un spaţiu fără margini.

Toate acestea fiind atribuite unei lecţii de evaluare a incertitudinii în care eram angrenat, care cedând locul unei lumi cu întrebări şi căutări, cu provocări şi anxietăţi, îmi punea în vedere refuzul de a accepta realitatea aşa cum este.

Locul meu în lume era același ca al unui artist în spațiul imaginaţiei: trebuia să revelez totodată geometria secretă a formei și a fondului, a umbrei și a luminii, dar cu riscul de a mă pierde în îmbrăţişarea unei povești de viață neverosimile.

A fi original înseamnă să-ți urmezi calea de a experimenta viața în domeniul artei, fără să excluzi sentimentul absurdului din rezultatele căutării unei viziuni noi asupra realităţii.

Destul loc în care să-ţi adăposteşti mintea există acolo unde încerci să-ţi explici logic anumite lucruri sau să găseşti tot felul de nepotriviri între ficţiune şi realitate, între artă și viață, fără să renunți la plăcerea vizionării unei picturi abstracte.

Source: https://neculaifantanaru.com/destul-loc-in-care-sa-ti-adapostesti-mintea.html

Detaşează-te de vechile metode

On Februarie 02, 2009

Clarifică-ţi ideile şi validează-ţi ipotezele cu privire la efectele benefice sau nocive ale leadershipului pe care îl practici, prin prisma influenţei exercitate asupra celorlalţi.

Închipuie-ţi următorul scenariu:

Anul 1940. Pe străzile Berlinului, o familie formată din soţ, soţie şi doi copii în vârstă de trei şi respectiv patru ani, se grăbesc spre casă.

Aproape că ajung în faţa casei lor când cinci indivizi îmbrăcaţi în pardesie negre se năpustesc rapid asupra lor. Meinhard simte o lovitură în ceafă şi îşi pierde instantaneu cunoştinţa.

Cinci ore mai târziu se trezeşte ghemuit, dezbrăcat, într-un balon de sticlă incasabilă, într-o cameră întunecoasă de mici dimensiuni. Dezorientat se uită în jur, încercând să-şi dea seama unde se află şi cum poate să iasă de acolo. Apoi privirile i se îndreaptă discret în stânga camerei, când un domn înalt şi bine făcut aprinsese lumina.

"Ascultă-mă cu atenţie şi nu scoate nici un cuvânt ! Nu vei afla niciodată cine sunt eu şi nici unde te afli. Familia ta este în siguranţă, deocamdată. Dacă vrei să-ţi mai vezi soţia şi copiii va trebui să ne ajuţi. Sarcina ta este să te gândeşti şi ne spui ce anume a cauzat explozia de pe submarinul U778 înainte ca acesta să fie scufundat în apele irlandeze. În stânga ta se afla un dosar cu toate informaţiile legate de submarin şi ultimele transmisiuni pe care le-au făcut membrii echipajului.

Ai la dispoziţie 48 de ore până se va consuma oxigenul din balonul de sticla incasabilă în care te afli. Dacă nu ne oferi un răspuns credibil şi concret în tot acest timp, nu numai că vei muri sufocat, dar îţi vom omorî toată familia."

Leadership: Tu îi ajuţi pe oameni să gândească liber, sau îi forţezi să-şi împingă limitele cât mai departe?

A gândi înseamnă să aduci la suprafaţă tot ce e mai bun din tine ca să îmbunătăţeşti produsul finit numit: "Ideal de Perfecţiune". Pe de altă parte, a face pe cineva să gândească, impunând o anumită stricteţe în acest sens, este o îngustare a perspectivei asupra potenţialului de transformare al omului într-un performer de elită.

Aceasta poate semnifica o situaţie de eşec temporar, datorat fie unei dezvoltări direcţionate eronat, gândită din capul locului în funcţie de un model marginal de leadership. Fie dificultăţilor de adaptare la exigenţele date de acumulările de putere, fie problemelor individuale de natură etică.

Merită oare modelul tău de leadership să fie luat ca exemplu? Modelul tău îi formează pe oameni sau le pune la încercare tăria sufletească şi mentală te a te accepta la conducerea lor? Ce se poate spune despre calitatea caracterului tău?

Eşecul în leadership apare atunci când gândirea omului intră în apartenenţa unei instanţe de

decizie superioară ce condiţionează însăşi constituirea unei situaţii-sugestie. Aşa cum am mai arătat, cei care se ocupă de influenţă prin intermediul comunicării, încearcă să dozeze cu grijă factorii favorizanţi ai aparitiei situaţiilor-sugestie şi ai inducerii răspunsului sugerat.

Sugestia reprezintă influența exercitată asupra voinței cuiva, care declanşează reacţii spontane. Într-adevăr, înainte să obligi un om să te ajute, mai important este să favorizezi conceperea unei urgenţe reale care să faciliteze apariţia răspunsului la ceea ce cauţi. Omul nu trebuie obligat să coopereze, ci trebuie să i se alimenteze sentimentul de apartenenţă la o cauză care contează în primul rând pentru el.

Leadership: Poţi să modifici efectul care produce transformarea omului în contrariul lui, reducând în mod necesar influenţa premiselor şi cauzelor care au generat anularea oricăror forme de rezistenţă?

Gândeşte-te bine ce lider vrei sa devii, pentru că oamenii îţi vor stabili calea. Oamenii sunt cei care îţi adaugă valoare, care te ajută să atingi un nivel înalt de performanţă prin puterea lor de a pătrunde esenţa leadershipului tău şi de a-ţi accepta convingerile. Dar ce exemplu poţi fi tu dacă principala trăsătură ce îţi caracterizează stilul de conducere este umbrită de nişte valori nocive?

Efectul care produce transformarea omului în contrariul lui este mai degrabă un rezultat al constrângerii de a servi unui scop sau unei comenzi peste care stăpân este cel care recunoaşte modul în care te afectează o anumită situaţie.

Contrariul care se luptă permanent în tine, între ceea ce alegi să faci în mod conștient și ceea ce cumva trebuie să faci automat, este un produs finit numit imagine de sine negativă care te face să-ţi scadă motivaţia sau chiar o anihilează prin lipsa încrederii în forţele proprii. Contrariul este o îngustare a perspectivei ce implică anularea oricaror poziţii de putere într-o situaţie de tip "confruntare", unde ceea ce primeşti şi dai este condiţionat de evenimente de tip determinism din care nu poţi alege.

Dacă doreşti să ajungi un lider foarte bun, atunci ajută-i pe oameni să gândească liber, motivează-i să găsească soluţii la orice fel de probleme, dar fără să-i constrângi în nici un fel. Dacă promovezi metode subversive de convingere şi manipulare, dacă îi forţezi pe oameni să facă ceea ce nu se simt confortabili să facă, mai ales într-un mediu în care talentul lor nu poate înflori, atunci e clar că modelul tău de leadership nu aduce nici un fel de beneficiu.

Ai un plan de dezvoltare a leadershipului tău, printr-o schimbare pozitivă de sine? Clarifică-ţi ideile şi validează-ţi ipotezele cu privire la efectele benefice sau nocive ale leadershipului pe care îl practici, prin prisma influenţei exercitate asupra celorlalţi.

Premisele şi cauzele care generează anularea oricăror forme de rezistenţă de care trebuie să dai dovadă sunt determinate de ceea ce ţi se pretinde de crezi într-un context de îngrijorare, din care se naşte înţelegerea vinovăţiei faţă de tine însuţi, faţă de o anumită faptă sau faţă de un anumit factor existenţial.

În fotbal, jocul echilibrat înseamnă a realiza o justă repartizare de forţe, atât între compartimentele echipei, cât şi în vederea contracarării oricărei acţiuni a adversarului.

Leadershipul poate fi un „joc" echilibrat doar dacă realizezi o repartizare corespunzătoare a sferei tale de influenţă, care să ocrotească sănătatea şi integritatea ta. Responsabilitatea ta majoră este să fii un model pentru arta de a relaţiona cu ceilalţi oameni, şi un model de

caracter. În vederea optimizării performanţelor proprii se impune o mai atentă analiză a resurselor umane pe care le ai în subordine.

Source: https://neculaifantanaru.com/detasati-va-de-vechile-metode.html

Introduceți adresa de e-mail pentru dezabonare:

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/dezabonare.html

Acţionaţi cu încredere şi eficienţă

On Martie 15, 2009

Înainte să demonstrezi un punct de vedere care să fie adoptat de ceilalţi oameni, trebuie să creezi un efect de domino din elementele care practic ascund realitatea.

O crima misterioasă care avusese loc pe un vas de croazieră a stârnit panica între pasageri. Toate indiciile duceau spre o singură persoană, totuşi detectivul Columbo era convins că altcineva era de fapt criminalul. Cineva atât de şiret care a reuşit să trimită pe toată lumea pe o pistă greşită, şi care a ştiut să-şi ascundă urmele foarte bine. Aşa că, încăpăţânat până la Dumnezeu, Columbo a continuat cercetările: a investigat de mai multe ori locul crimei, şi-a alcătuit mai multe scenarii plauzibile, a pus o mulţime de întrebări tuturor pasagerilor. Ce mai, a devenit o pacoste pentru călătorii care doreau să-şi continue distracţia !

Observând deranjul pe care l-a produs Columbo peste tot în jurul lui, căpitanul vasului i s-a adresat pe un ton foarte serios: *" Locotenente, de ce te încăpăţânezi să continui ancheta? Criminalul a fost prins. Mâine, autorităţile competente vor lua măsurile care se impun. Insist să nu mai deranjezi oamenii de pe vas ! "*

Crezi că a reuşit căpitanul vasului să-l convingă pe Columbo să înceteze cercetările? Ei bine, nu. Columbo şi-a continuat ancheta şi până la urmă a descoperit cine era adevăratul criminal.

Leadership: Ţi-ai propus să cercetezi un fapt care pare neverosimil prin aprofundarea unei zone a punctelor de vedere exprimate prin intermediul unei descrieri insuficient detaliată asupra realităţii?

Uneori leadershipul se dimensionează în funcţie de următorul aspect: "Când lucrezi întotdeauna conform unor motive, iar aceste motive se schimbă, sau când intervin altele noi pe lângă cele anterioare, atunci şi hotărârea şi acţiunea ta se schimbă."

Astfel, leadershipul are valoare de perspicacitate şi particularizare, fiindcă eşti tentat să despici firul în patru şi să-ţi impui punctul de vedere fără drept de apel, mai ales dacă vine vorba de escaladarea unui adevăr care transcende raţiunea logică.

Dacă te pricepi la maşini, atunci ştii că rolul Unităţii de Control a Motorului (prescurtat ECU sau UCM) este de a comanda cantitatea de combustibil care intră în camerele de ardere. UCM primeşte aceste date de la senzorii amplasaţi în motor şi le foloseşte ca parametri de intrare în ecuaţiile pe care le are de rezolvat pentru a produce valorile de ieşire care vor comanda mecanismele de control ale motorului: injectoare, pompe, bujii.

La fel şi în cazul tău. Potenţialul tău este dat de acel „senzor" foarte activ din interiorul tău care măsoară felul în care percepi circumstanţele, modul în care gândeşti, simţi şi acţionezi - care dacă e reglat şi îngrijit cum trebuie creşte nivelul de încredere şi eficienţă, încărcându-te cu un elan si un entuziasm intens. Acest senzor creşte presiunea potenţialului tău în funcţie de tipul de personalitate pe care îl ai, în funcţie de pregătirea ta şi de disponibilitatea ta de a te implica în miezul tuturor problemelor care privesc cariera ta.

Pentru a da un randament maxim în activităţile pe care le întreprinzi trebuie să sporeşti controlul asupra funcţionării propriului tău „motor" de evaluare a configuraţiei realităţii pe care o găseşti străină - care îţi poate garanta performanţe mai bune şi putere mai mare de manifestare a aptitudinilor profesionale. Ştii să reglezi cum trebuie senzorul de detectare şi

configurare a unei realităţi străine ţie?

Leadership: Poţi să produci un efect de domino asupra aspectelor care conduc la obţinerea unor rezultate pline de însemnătate, dintr-un fapt care pare a se desprinde din observațiile pe care le păstrezi doar pentru tine?

Efectul de domino presupune atingerea unei piese care angrenează alte piese într-o cădere continuă până la ultima. Este efectul cumulativ produs atunci când un eveniment declanșează un lanț de evenimente similare. Această abordare necesită de asemenea ca tu să ai o imagine de ansamblu asupra acţiunii, proceselor şi lucrurilor aflate într-o desfăşurare unitară şi continuă, în condiţiile în care identifici resursa principală a unei acţiuni viitoare.

Înainte să demonstrezi un punct de vedere care să fie adoptat de ceilalţi oameni trebuie să creezi un efect de domino din elementele care practic ascund realitatea.

Pentru ca impactul tău cu excelenţa (în domeniul în care îţi desfăşori activitatea) să se producă într-un ritm rapid şi controlabil, fără să afecteze esenţa valorii tale şi integrativitatea sistemului tău de funcţionare, trebuie să adopţi o atitudine de învingător. Trebuie să te implici în propriul tău rol de investigator. Adică, trebuie să te transformi într-un Columbo, să îţi întăreşti capacitatea de a produce un efect de optimizare a acelor procese care conduc la obţinerea unor rezultate pozitive, nu false.

Cum te implici în eficientizarea acestui rol?

Priceperea ta excelentă într-o zonă de activitate şi atitudinea formează acea pârghie care transmite energia propulsoare necesară atingerii unei performanţe superioare. Înainte să demarezi o carieră care să-ţi deschidă perspective noi este foarte important să îţi defineşti o atitudine de investigator de realităţi şi ipoteze.

Leadership: Eşti interesat de contextul descoperirii unei "piese" care verifică posibilitatea obţinerii unei reacţii în lanţ controlate, prin crearea unui spațiul privat care devine resursa unei acțiuni viitoare?

Probabil deviza lui Columbo a fost dintotdeauna: " *Nu voi da niciodată, dar niciodată înapoi, până când nu descopăr adevărul.* " Acesta este genul de mentalitate pe care trebuie să-l adopţi şi tu atunci când te confrunţi cu o problemă dificilă. Trebuie să fii deosebit de perseverent, chiar încăpăţânat, pentru a putea găsi soluţia optimă. Iar dacă vei fi îndeajuns de hotărât să mergi până la capăt în ciuda tuturor piedicilor pe care le întâmpini, cu siguranţă vei găsi o rezolvare care să te mulţumească.

Ce-ar fi fost dacă Columbo ar fi abandonat acel caz complicat şi ar fi lăsat în grija autorităţilor finalizarea anchetei? Ai ghicit. Şi-ar fi pierdut reputaţia. Toţi colegii săi de serviciu nu ar mai fi avut încredere în el şi nu ar mai fi apelat aşa des la ajutorul său. Cu alte cuvinte, Columbo ar fi devenit un ofiţer de poliţie obişnuit, un simplu detectiv de la care nimeni nu ar mai fi aşteptat prea multe.

Este atât de penibil să îţi pierzi reputaţia şi alţii, mai puţin talentaţi decât tine, să te depăşească prin eforturi susţinute. De aceea este atât de important să îţi păstrezi spiritul viu şi să fii mereu în alertă. Fiind mereu pregătit să acţionezi cu hotărâre în orice situaţie, străduieşte-te să găseşti soluţii mai eficace înaintea celorlalţi. Menţine-te pe poziţii favorabile. Fii încăpăţânat şi perseverent în eforturile tale pentru a-ţi atinge obiectivele propuse.

Un spaţiu privat care devine resursa unei acţiuni viitoare reprezintă fondul mentalităţii bazată pe soluţii, văzând o rezolvare în fiecare problemă şi o posibilitate în fiecare imposibilitate. Această mentalitate nu găseşte suport în realitatea exterioară, ci numai în percepţia interioară formată din contextul mai larg al interpretării unei părţi esenţiale ale revelaţiilor care încorporează semnificaţiile unor indicii de natură aparente care răstoarnă orice verdicte.

Dimensiunea deplină a rolului care îţi favorizează reputaţia de detectiv este dată de percepţia formată din contextul mai larg al zonei de explorare a realităţii ascunse în care "oprirea" nu este interzisă.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-actionati-cu-incredere-si-eficienta.html

Asta ţi-a scăpat din vedere, nu-i aşa?

On Mai 07, 2014

Transformă-ţi leadershipul într-un instrument de verificare a realităţii, fără să încerci să scoţi la iveală adevărata valoare a oamenilor în funcţie de aşteptările tale.

Dacă vedem un stejar că este înclinat într-o parte, asta înseamnă că n-are rădăcini puternice? Această întrebare, stârnind o confortabilă stare de spirit, îmi aminteşte de filmul acela vechi de comedie, cu "Şcoala de hoţi".

Instructorul obişnuia să testeze încă din prima zi dibăcia elevilor săi. De fiecare dată când intervieva pe cineva, el lăsa pe masă o bancnotă de 50 dolari. Pleca câteva minute şi la întoarcere observa că bancnota încă era acolo. *"Îmi pare rău pentru tine, nu eşti bun de meseria asta. Ar fi trebuit să... Ştii ce-ar fi făcut un hoţ adevărat, nu?"*

Dar, stupoare ! Bancnota era tot acolo. Fiecare dintre elevi furase cu totul altceva de pe masă. Unul furase pachetul de ţigări, altul un măr, altul o floare din vază, altul o brichetă, etc. Prin urmare, cine a fost cel păcălit?

La testul final, când fiecare elev a trebuit să-şi dovedească în viaţa reală "calităţile", profesorul a ajuns la concluzia că niciodată lucrurile nu se vor aşeza după voia lui. Ceea ce se aştepţi să se întâmple, nu se va întâmpla decât întotdeauna altfel.

Leadership: Experienţa ta permite să fie încadrată în nişte parametri stricţi de îndeplinit, de o viziune dincolo de realitatea vizibilă?

Construim scenarii, punem la punct strategii, testăm tot felul de judecăţi, tragem concluzii despre oameni. Eronate. Contribuind totodată la amplificarea curentului de dezaprobare faţă de aceia care, în cazul leadershipului, îndrăznesc să avanseze spre un nivel superior de performanţă.

De ce? Fiindcă nu "simţim" adevărul, fiindcă nu vedem dincolo de ce ceea ce ne aşteptăm să facă oamenii, dincolo de cortina rigorii de a domina o realitate autoimpusă.

Când experienţa nu permite să fie încadrată în nişte parametri stricţi de îndeplinit, de o viziune dincolo de realitatea vizibilă, atunci viziunea însăşi este şubredă, nu experienţa.

De la prima până la ultima ta intervenţie în spaţiul de formare şi evaluare al oamenilor, poţi fi străbătut de un spirit potrivnic, de un stil ofensiv de leadership, constituind unul din elementele principale care provoacă o anumită frustrare în rândul oamenilor, determinându-i să se închidă în ei înşişi şi să coboare stacheta aşteptărilor excesiv de înalte.

Nu încerca cu orice preţ să testezi un om, căci adevărata lui valoare nu va ieşi întotdeauna la iveală în funcţie de aşteptările tale. Extraordinarul nu este niciodată evident, nu sare niciodată în ochi, nu este rezultatul unor legi proprii de construcţie a realităţii dorite. El se află întotdeauna acolo unde nu-l cauţi, acolo unde nici măcar nu te-ai gândit.

Leadership: Experienţa pe care ţi-o măsori prin abilităţile dobândite este o formă de a te supune unei realităţi exterioare care îţi dictează propria judecată şi onoare?

O viziune dincolo de realitatea vizibilă aparţine de obicei unei voinţe care judecă totul prin realizarea corespondenţei dintre ceea ce corespunde idealului de perfecțiune şi ceea ce corespunde unei exigențe a vieții practice greu de îndeplinit, mai ales dacă este arbitrară și contorsionată.

Asta ţi-a scăpat din vedere, nu-i aşa? Scoate în evidenţă acea latură a experienţei tale pe care o ignori datorită învelişului de stricteţe care acoperă ipostazele acelei viziuni ce completează realitatea adevărată.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-asta-ti-a-scapat-din-vedere-nu-i-asa.htm

Blestemul care te ameninţă

On Aprilie 14, 2009

Fii un deschizător de drumuri, dar fără să cazi în plasa blestemului de a te îndrepta înspre nemăsurat.

Atât de pasionat de surf, campionul şi-a îmbrăcat echipamentul specific unui surfer adevărat, şi-a luat placa de surf şi s-a aruncat vitejeşte în apă cu gândul de a traversa oceanul. Dorinţa lui cea mai mare era aceea de a realiza o fapta măreaţă, astfel încât să ajungă celebru.

Oceanul era liniştit şi limpede, valurile erau acceptabile, temperatura aerului era pozitivă, aşa că a putut să înainteze fără probleme. Dar pe măsură ce avansa în larg, oceanul devenea tot mai agitat, valurile erau din ce în ce mai mari, mai iuţi şi mai tumultuoase, vântul bătea din toate părţile cu intensitate. În ciuda vremii care s-a înrăutăţit vizibil, el nu s-a înspăimântat ci şi-a continuat drumul. Nu era prima dată când practica surfingul pe o astfel de vreme şi, pentru că avea experienţă, a crezut că îşi va putea menţine echilibrul necesar de care avea nevoie pentru a face faţă valurilor tot mai capricioase.

Apoi, deodată, totul s-a schimbat. Furtuna care începuse, s-a înteţit simţitor, surferul nu s-a mai putut lupta cu valurile, s-a dezechilibrat, a căzut de pe placa de surf şi nu a mai avut puterea de a se redresa. S-a înecat în călătoria spre celebritate.

Leadership: Eşti conştient de conexiunea ta cu tot ce te înconjoară atunci când intră în joc intenţia de exteriorizare a manifestării de voinţă?

Toate ambiţiile noastre se pot destrăma dacă nu punem suflet în tot ceea ce facem. Indiferent de genul de activitate pe care o prestăm, dacă suntem foarte pricepuţi şi talentaţi vom avea numai de câştigat. Însă atunci când mizăm pe o singură carte este bine să cumpănim de două ori înainte de a face pasul decisiv.

Dobândirea succesului personal este pentru unii o misiune contra cronometru – vor să ajungă la linia de final cât mai repede, dar fără să ţină cont de regulile jocului sau de gradul de periculozitate la care se expun. Nu trăim într-o junglă justă sau mai puţin justă, trăim într-o lume guvernată de reguli, de raţiune şi principii pe care trebuie să le respectăm. Iar dacă nu ţinem cont de ele vom avea numai de pierdut.

Exteriorizarea manifestării de voinţă, la stilul unei aventurări în necunoscut, este de obicei făcută cu intenţia de a demonstra un punct de vedere referitor la capacitatea de a duce la bun sfârşit un anumit scop.

Dar când ne gândim la o asemenea dovadă de curaj dus până la extrem ne vine în minte elementul psihic de natură vizuală: cum arată un om care stăpâneşte autocontrolul?

Cel mai probabil, un asemenea om este limitat doar la impresiile din afară, privindu-le cu mare interes. Este nesupus, încăpățânat, recalcitrant, lipsit de receptivitate, care opune rezistență influențelor străine, ghidându-se numai după zicala "dacă nu rişti, nu câştigi".

Leadership: Te expui pericolului de a-ţi pierde discernământul în contextul în care schimbarea de atitudine este singura constantă de identificare personală?

În cartea *"Amurgul Gândurilor"* , scriitorul Emil Cioran făcea o afirmaţie extraordinară: *"Blestemul este o provocare nemăsurată şi el creşte în tărie cu cât se îndreaptă înspre nemăsurat."*

Cred că oamenii cei mai experimentaţi într-un domeniu sunt mai expuşi pericolului de a-şi pierde discernământul. Şi asta din pricina faptului că au o încredere prea mare în forţele proprii şi în reuşită, excluzând orice posibilitate de eşec. Puţini reuşesc să-şi menţină echilibrul în apele tulburi în care înoată uneori. Iar valurile nenorocului abia aşteaptă să-i lovească pe cei plini de trufie care trăiesc într-o lume care nu face distincţie între realitate şi ficţiune.

Foarte mulţi dintre aceştia se delimitează de tendinţa de exteriorizare a reflecţiilor asupra propriilor experienţe, mai cu seamă în procesul formării unei perspective de înţelegere a importanţei personale în momentele de solicitare a conştiinţei din apropierea punctului de impact. Ei sunt cei care nu iau în calcul avertismentele din partea unor evenimente de maximă importanţă pentru ascensiunea lor.

Eşti un deschizător de drumuri? Nu există companii neserioase, ci numai companii conduse de lideri ineficienţi care iau toate deciziile de capul lor fără să se consulte cu nimeni şi fără să le pese de altcineva decât de ei înşişi şi de viitorul lor. Astfel de lideri nu sunt deschizători de drumuri nici pentru cei din jur nici pentru ei înşişi. De fapt, într-un fel se sabotează singuri în carieră şi în viaţă, spre bucuria celorlalte firme concurente de pe piaţă.

În dorinţa lor de a-şi arăta "superioritatea", ei iau decizii pripite fără să analizeze cu atenţie pasul ce urmează să-l facă, şi în final nu obţin nimic, la fel ca surferul care a vrut să traverseze oceanul pe o placă de lemn. Şi iarăşi spun, iraţional.

Nu poţi să ajungi undeva fără să şti că unde vrei să ajungi poate fi finalul cursei al cărui singur record îl constituie încălcarea dreptului la respectarea vieţii.

Concluzie: Cu orice chip, trebuie să eviţi să cazi în plasa blestemului de a te îndrepta înspre nemăsurat. Acţiunile pe care dorim să le întreprindem trebuie să fie urmarea unui studiu clar şi fiabil punând în balanţă câştigul şi pierderea. Este drept că dacă nu vom risca nu vom câştiga, dar dacă vom risca cu cap vom avea mai multe şanse să ieşim în câştig.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-blestemul-care-ne-ameninta.html

Combustibilul unui creator care înfrânează haosul

On Iulie 02, 2012

Găseşte calea spre adevărata esenţă a fiinţei umane, ca să sporeşti profunzimea şi calitatea Eu-lui tău.

Două constante se reflectau imperios în viaţa mea, fără să le pot separa: ceea ce sunt, de ceea ce pot deveni. Ca un om înflăcărat de un ideal de neatins, m-am lansat într-o aventură incitantă, neverosimilă. În care aveam să mă confrunt cu taine de nepătruns, indescifrabile prin varietatea sensurilor care se împleteau simultan, lăsând loc la tot felul de interpretări. Cu orizonturi şi semnificaţii mult mai adânci decât cele ale lumii reale, raţionale, pe care o credeam perfectă, şi în braţele căreia îmi cuibăream toate speranţele, toate visurile, toate resursele vitale.

Să fi fost o patimă absurdă a nebuniei?

Căzusem într-o extremă şubredă, total nepotrivită constituţiei mele umane, intelectuale, emoţionale. Un dezacord total cu mine însumi, între îngerii şi demonii care brăzdau cu lumini şi umbre universul meu interior, se născuse subit, manifestându-se în forma cea mai acută, forţată, a unor aspiraţii intangibile. Un proces de judecată a unui ideal utopic?

Ceva ce nu avea o finalitate concretă. Ceva ce nu putea fi destăinuit, fiindcă nu putea fi explicat. Ceva care se definea neîncetat, care se stingea şi aprindea, ca o lampă. Aici era răspunsul !

Ceva care se forma, care se modifica, care căpăta un alt cuprins, dând viaţă altor elemente supuse unei presiuni mecanice externe, tot mai intense, generând o tensiune continuă, filtrată cu posibilitatea de a fi reglată între anumite limite. Ceva care trăia şi murea, ca un motor ce necesită o întreţinere corespunzătoare, un câmp de energie universală care îmi putea limita sau lărgi capacitatea de a fi altcineva.

Expediţia de explorare a celor mai inaccesibile zone umane, începea. O întreagă gamă de aspecte, nuanţe, reflecţii, tipuri de relaţii, o lume necunoscută prin forma şi dimensiunile ei, se deschidea tot mai mult în faţa mea. O lume care te ridică sau te coboară, care te poate încătuşa şi poseda în fiecare clipă, ţinutul îndepărtat al unei realităţi superioare, situat dincolo de orice înţelegere umană finită, se contura la orizont.

Cinste acestei entităţi necuvântătoare, magia, care îşi desfăcea, măiastră, graniţele de adevăr în faţa voinţei mele !

Leadership: Ceea ce este provocator pentru a obține accesul la ceea ce nu cunoaşte nimeni, are putinţa de a fi accesat cu mai multă ușurință pe măsură ce îţi modifici proiecţia asupra imaginii care te reprezintă?

Tendinţa generală în leadership, această ştiinţă relevantă prin prisma influenţei ei, care priveşte înainte de toate natura umană, nu este spre diferenţiere, spre diversitate, ci mai degrabă spre omogenitate. Trebuie să uneşti toate acele părţi din tine care te definesc, şi să le aduci la un numitor comun, pentru a putea fi acceptate de toată lumea.

Este o condamnare categorică a leadershipului, a concepţiilor sau obiectivelor idealiste pe

care le susţii, să încerci să maximalizezi sau să minimalizezi însemnătatea manifestărilor interiorităţii unei lumi fără exterior, fără să cunoşti îndeaproape aspectele majore ale realiăţii care asigură o imagine corectă şi fidelă a omului.

Magia leadershipului, labirintul puternic luminat de razele cele mai intense şi mai sănătoase ale ştiinţei de a înţelege fiinţa umană, are la bază un acord total cu tine însuţi, cu exploratorul din tine, întru identificarea şi întreţinerea acelor mecanisme declanşatoare de energii vitale, purtătoare de valori şi virtuţi nebănuite ce stau condensate sub o formă latentă.

Procesul de trezire a conștiinței şi a valorilor care remodelează fiinţa umană constituie, de fapt, premisa necesară şi obligatorie a unei dezvoltări eficiente, definitorie pentru conturarea trăsăturilor personale.

Imaginea care te reprezintă într-un spaţiu cu orizonturi şi semnificaţii mult mai adânci decât cele ale lumii reale, lăsând puterea de sine să-şi exprime nestigherită voinţa, este o îndepărtare de la regulile une societăţi rigide, în căutarea unor expresii şi trăiri revelatorii cu scopul de a-ţi redefini personalitatea.

Leadership: Aprecierea pe care ţi-o acorzi se face în funcţie de gradul de poziţionare faţă de ceea ce este superior înţelegerii obişnuite, în ecuaţia tendinţei de a produce un nou conţinut de realitate?

Ceva se schimbase la mine, de parcă aş fi făcut un legământ care unea viaţa cu universul. Două forţe se manifestau simultan, îmbinându-se şi echilibrându-se reciproc, ca nişte culori de curcubeu care vibrau şi parcă se despărţeau, şi se amestecau iarăşi într-o unitate desăvârşită. O voinţă divină şi voinţa mea, se contopeau, depăşeau orice închipuire, orice limită a raţiunii, devenind una singură, *une seule force de connexion* . Mă minunam câte emoţii şi întâmplări se îngrămădiseră în atât de puţin timp şi spaţiu.

Asemenea lui Epimeteu, care deschizând Cutia Pandorei a eliberat toate relele din interiorul ei, ca mai apoi, înfricoşat, grăbindu-se să închidă capacul, n-a observat că singurul lucru care rămăsese pe fundul cutiei era "Speranța" - eu m-am avântat în sferele înalte ale concepţiei omului despre lume, cultivând o nouă înțelegere a "activelor" din care este constituit el, supunând existenţa lui unor norme speciale. Dar fără să conştientizez că singurul lucru care trebuia analizat era tabloul, imaginea de ansamblu a întregii zone raţionale a universului, prin prisma manifestărilor de sine.

Împins de firea curioasă, am reuşit cumva să deschid poarta care făcea legătura cu Universul. Dar am plătit un preţ mare. Fără să observ, am căzut în ispită. Am început să mă transform tot mai mult într-un ostaş al ştiinţei, apărătorul exaltat al alchimiei, un Merlin obligat să desluşească semnificaţia luptei dintre bine şi rău la care era supusă fiinţa umană.

Suferеam tot mai mult de o mare povară. Trebuia să păstrez intactă "Cutia Pandorei", să protejez cele mai însemnate taine ale fiinţei, ale vieţii, ale universului. Ca un creator care înfrânează haosul. Ca un magician, susţinător al unui mod superior de gândire.

Eram unicul autor al propriului meu destin.

Leadership: Cum vezi imaginea de ansamblu a zonei de înţelegere a naturii omului din nevoia de a fi unicul autor al destinului său?

Cunoaşterea oamenilor, proces în care te-ai aventurat ca lider, este esenţială în leadership. Cunoaşterea profundă a acestora, a relaţiilor dintre ei, a motivaţiilor individuale şi comune, presupune o analiză minuţioasă a naturii umane, o cercetare realistă şi mai ales prospectivă, a acestei forţe a maselor de oameni care te pot propulsa sau te pot destabiliza, ca lider.

Aşa cum chimistul distilează cu răbdare substanţe eterice din plante şi flori, tot astfel şi tu, ca să deschizi poarta care se găseşte la frontiera dintre tine şi ceilalţi oameni, trebuie să analizezi "tabloul", imaginea de ansamblu a întregii zone raţionale a omului, prin prisma manifestărilor sale. Apoi să încerci schimbi percepţiile care contribuie la formarea lui şi să le cuplezi la convingerile tale.

Leadershipul trebuie să se reflecte în straturile superioare ale entităţii numite "om". Prin urmare, ca să te ridici la înălţimea potenţialului tău de lider, mai întâi cultivă o nouă înţelegere a "activelor" din care este constituită fiinţa umană, pornind de la elementele pe care se bazează întreaga ei "construcţie".

Păstrează ferecată Cutia Pandorei, căci o dată deschisă, haosul va pune stăpânire în tot ceea ce ai creat în calitate de lider, iar pilonul principal pe care se sprijină întreaga ta dezvoltare se va prăbuşi.

A fi unicul autor al destinului omului înseamnă să te rezumi la a-ţi crea o lume din care dispar cuvintele "EI" sau "LOR", înlocuindu-le cu stimuli de tipul: "Eu sunt sunt singurul conţinut de realitate pe placul tuturor".

Combustibilul unui creator care înfrânează haosul reflectă poziţia personală adoptată faţă de cunoaşterea oamenilor în viaţa reală. Ca să avansezi în leadership trebuie să stimulezi conexiunile profunde ale unei perfecte autocunoaşteri, să evidenţiezi plusurile acelor părţi ale sinelui care alcătuiesc unitatea fiinţei tale.

Găseşte calea spre adevărata esenţă a fiinţei umane, ca să sporeşti profunzimea şi calitatea Eu-lui tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-combustibilul-unui-creator-care-infranea

Fii primul care face prima mutare

On Octombrie 09, 2009

Amplifică-ţi nivelul de performanţă, activând acea opţiune utilă din modul tău de operare care îţi permite să obţii rezultate de mare efect.

Au pierit fiindcă nu au acţionat la timp.

În timpul unei expediţii în deşertul australian, un pluton format din 60 de militari a fost atacat din toate părţile de inamic. Comandantul le-a ordonat degrabă soldaţilor să se pună în poziţie de luptă. Aliniaţi în poziţie de tragere şi înarmaţi până-n dinţi, soldaţii aşteptau cu teamă ordinul de atac din partea comandantului lor.

Un glonţ l-a rănit mortal pe comandant chiar înainte să ordone atacul. Toţi soldaţii au fost măcelăriţi în timp ce aşteptau ordinul.

Liderul nu este o imagine care stă cuminte în propria ramă, arătând sobru şi impunând o anumită seriozitate în interpretare. Ci este o imagine care stă în spatele unei transformări strategice: de la statutul de muritor la o idee care nu poate fi ucisă.

Dacă îţi place să te plimbi cu bicicleta atunci ştii că cu cât pedalezi mai repede cu atât îţi poţi menţine echilibrul stabil. Dacă stai pe loc echilibrul tău se clatină serios.

A acţiona eficient înseamnă deseori să „pedalezi" cât mai repede. A acţiona rapid e deseori mult mai important decât dacă continui să creezi strategii sau dacă aştepţi momentul oportun de a te pune în valoare.

Prezenţa unui lider stă în raport direct cu gradul de concentrare a atenţiei în direcţia analizei riscurilor, cu o egală intensitate de conştiinţă îndreptată spre exercitarea atribuţiilor sale prin săvârşirea actelor de curaj şi eroism.

De regulă sentimentul de încordare si nevoia de a acţiona urgent te pot transforma într-un veritabil magnet pentru eşec – căci ele îţi fragmentează capacitatea de performanţă făcându-te să uiţi să te preocupi de toate detaliile importante care te pot susţine în demersurile pe care le întreprinzi.

Această fragmentare a capacităţilor proprii îşi pune amprenta asupra modului tău de funcţionare. Însă ea nu împiedică evoluţia ta, dimpotrivă, dacă este pozitivă poate favoriza apariţia succesului şi premisele unei dezvoltări durabile. Ea este menită să activeze în al tău *modus operandi* acea opţiune utilă care îţi permite să obţii rezultate, care îţi permite să te focalizezi asupra cuceririi unor teritorii virgine din domeniul tău de activitate.

Leadership: Îţi faci simţită prezenţa prin adoptarea unei priviri ce analizează totul din perspectiva consecințelor pe care le anticipezi într-o manieră ferită de riscuri?

Capacitatea de performanţă vizează toate trăsăturile fundamentale ale omului care sunt constante în timp, cu privire la scenele trăite prin prisma demersurilor şi înţelegerii reprezentării lor pe linia conştiinţei, fiind răspunzător de patternurile stabile de răspunsuri la situaţiile pe care le-a putut schimba în folosul unei identităţi colective.

Fragmentarea capacităţilor proprii, care presupune o anumită reprezentare despre tine pe temeiul unor însuşiri specifice colectivităţii în care trăieşti, este un proces de rupere spontană a legăturii dintre existenţa realităţii şi percepţia asupra ei, dintre ceea ce te inspiră şi ceea ce produci, dintre ceea ce vezi din spatele cortinei și ceea ce este pe scenă.

Aceste capacităţi, aproape eliminate în avans în procesul de planificare a propriului parcurs, sunt următoarele: capacitatea de a face deducţii cu privire la conţinutul comunicării unui pronostic, capacitatea de iniţiativă, spiritul întreprinzător, simţul răspunderii, perseverenţa până la finalizarea misiunii, capacitatea de a gândi problemele din diferite unghiuri, capacitatea de a acţiona în faţa schimbării, capacitatea de a anticipa cursul evenimentelor.

Leadership: Eşti conştient că prin mijloacele necesare concretizării obiectivelor propuse poţi determina manifestarea autorităţii unei autenticităţi care poate convinge chiar înainte de a lămuri?

Ideea de fi întotdeauna primul care „atacă", este ideea de bază a negociatorului japonez. La şah, jucătorul care începe partida, albul, are întotdeauna un avantaj mai mare prin faptul că a făcut primul pas, prima mutare. Şi aşa cum am precizat puţin mai înainte, într-o bătălie, armata care deschide prima focul ar trebui să nu-i lase inamicului posibilitatea de a riposta.

Tot aşa, la proba de viteză, atletul care are startul cel mai bun de cele mai multe ori câştigă. O fracţiune de secundă poate face diferenţa între a fi sau a nu fi campion. Iar dacă nu ştii, de foarte multe ori studenţii care termină facultatea cu mediile cele mai mari, reuşesc să se angajeze în companiile de renume fără să se mai prezinte la interviu. Doar printr-o simplă recomandare. Aşadar, a ocupa primele poziţii, a fi printre cei mai buni, poate să-ţi ofere multe avantaje în timp.

În orice companie angajaţii cei mai valoroşi - care vin tot timpul cu idei noi, care sunt mai activi, care se implică permanent în rezolvarea problemelor sunt întotdeauna apreciaţi de manageri. De aceea sunt plătiţi mult mai bine şi sunt promovaţi mai rapid în funcţii superioare decât aceia care nu se dovedesc suficient de productivi.

Învaţă să creezi acea magie a predestinării care să-i determine pe oameni să se alinieze convingerilor, idealurilor şi acţiunilor tale într-un context de tipul: "singura greutate pe care nu o simţim, dar o trăim, este aerul, gloria şi istoria".

Acţionează eficient. „Pedalează" cât mai repede. Fii mereu cu un pas înaintea celorlalţi. Fii întotdeauna primul în domeniul în care activezi. Găseşte primul soluţiile cele mai bune la problemele ivite. Decide chiar azi că vei deveni persoana cea mai valoroasă din companie.

Dacă nu vrei să-ţi diminuezi unicitatea, amplifică-ţi nivelul de performanţă activând acea opţiune utilă din modul tău de operare care îţi permite să obţii rezultate cu efect spontan şi de durată.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-fii-primul-care-face-prima-mutare.html

Învaţă să contribui

On Martie 10, 2009

Fii un model de eficacitate pentru arta de a conduce, creând acea legătură specială între oameni care să corespundă standardelor tale de excelenţă.

Două echipe de arheologi au plecat în Egipt cu un singur scop: de a descoperi o structură funerară a poporului egiptean. Amândouă echipele deţineau anumite informaţii precum că structura funerară se afla într-o anumită zonă, într-un perimetru de 640 de metri. Dar amândouă echipele au ajuns în acelaşi timp la faţa locului şi au început să se certe care dintre ele este mai îndreptăţită să efectueze săpăturile.

Unul dintre arheologii şefi ai uneia dintre echipe a intervenit şi a rezolvat problema.

- Perimetru este destul de mare şi guvernul egiptean ne-a lăsat doar două săptămâni la dispoziţie pentru a explora această porţiune de teren. Dacă dorim să descoperim ceva în acest scurt timp, va trebui să lucrăm împreună iar pentru asta trebuie să învăţăm să împărţim totul între noi.

Până la urmă cele două echipe de arheologi şi-au împărţit aria de căutare, şi amândouă au descoperit lucruri interesante.

Leadership: Îţi poţi amplifica potenţialul de a face lucrurile să se întâmple, pe măsura valorii de schimb pe care o acţiune o posedă la un moment dat?

Se poate afirma că există o valoare de tip "unitate" chiar acolo unde aparent ea s-ar părea că nu e aplicabilă, atunci când indiscutabil se declanşează un proces de rezonanţă care conduce la o amplificare a importanţei efectelor obţinute printr-un efort comun şi care pot fi cuantificate.

Potenţialul de a face lucrurile să se întâmple este o viziune care oferă ideilor noi posibilitatea de a lua formă şi de a se materializa printr-o acţiune sinergică care atrage atenţia prin anularea deosebirilor şi diferenţelor dintre oameni.

Aşadar, valorii de schimb pe care o acţiune de voluntariat o posedă la un moment dat i se poate atribui calitatea oamenilor de nu lucra contra voinţei lor la structura unui proiect de amploare, luând în considerare faptul că utilitatea unei cauze comune este aceea care face din modelul dinamicii de grup o obligaţie de rezultat prospectiv şi o valoare de referinţă a "premiului" final.

Acolo unde este evidentă unitatea oameni-muncă, adică acolo unde există pretenţii de cinste, de a face performanţă şi dorinţa de a construi ceva durabil (căci în munca de echipă totul se bazează pe aceste trei elemente), acolo unde se realizează o ordine a priorităţilor şi îmbunătăţirilor asupra cărora trebuie să treacă împreună – încurajarea asigurării cooperării trebuie să atingă potenţialul maxim, trebuie să fie superior realizată şi să dea o notă pronunţată de autenticitate – adică să producă simultan o putere activă, o energie capabilă să asigure productivitatea.

A nu reuşi să creezi acea legătură specială între oameni, astfel încât ei să se dezvolte conform aşteptărilor tale şi să evolueze pentru a fi mai optimi, deci conform standardelor tale

de excelenţă, e ca şi cum ai încerca să ajungi cu bicicleta până la un punct îndepărtat pedalând în gol. Ca să ajungi cu bicicleta undeva trebuie să dai din pedale, în timp ce ceilalţi oameni te urmează.

Leadership: Legătura pe care o creezi între oameni corespunde standardelor tale de excelenţă, luând în considerare preţul final al unui beneficiu care nu oferă nicio distincţie între valoarea de investiţie şi valoarea de bilanţ a activelor nemateriale?

A câştiga este o deprindere. Ca şi a pierde. Depinde numai de tine cum îţi construieşti echipa. Poţi să îţi faci prieteni şi să înfrunţi orice greutăţi cu mai multă uşurinţă, sau poţi să îţi impui o atitudine neconstructivă şi să te încăpăţânezi să faci totul de unul singur. Este alegerea ta.

Lucrând cu alte persoane şi arătându-le că eşti interesat să continui lucrul cu ei, le câştigi respectul. Câştigându-le respectul îi determini să se implice cu mai multă energie şi seriozitate în activităţile pe care le organizezi. Acesta este punctul în care trebuie să-i aduci pe oameni: să pună suflet în munca lor şi să fie mândri de asta. Iar în cazul în care ceva nu merge bine, fă tot posibilul să eviţi disputele şi caută o soluţie comună.

Preţul final al unui beneficiu care nu oferă nicio distincţie între valoarea de investiţie şi valoarea de bilanţ a activelor nemateriale este însăşi plăcerea de a face parte dintr-un întreg de care depind părţile sale componente, un întreg care fără tine s-ar putea să nu mai funcţioneze la fel de bine. Devii lider numai prin abilitatea de a genera fenomenul "all for one and one for all".

Ca lider, datoria ta este să stabileşti o legătură cât mai strânsă între membrii echipei, să creezi acea atitudine cooperantă care să-i determine să presteze o muncă de calitate, să se implice pe deplin în atingerea obiectivelor comune. Prin urmare, dacă eşti managerul unei companii şi vrei să îţi atingi obiectivele propuse va trebui să îţi întemeiezi o echipă care să lucreze eficient, ca un tot unitar.

Fii un model de eficacitate pentru arta de a conduce, creând acea legătură specială între oameni care să corespundă standardelor tale de excelenţă. Învaţă să contribui la buna funcţionare a echipei tale punând la dispoziţie o infrastructură complexă de leadership şi excelente facilităţi de colaborare.

Leadershipul este ceea ce aduni laolaltă după ce ai terminat o anumită activitate, care poate fi reprezentat printr-un vector numit "sentimentul însemnătăţii nemăsurate".

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-invata-sa-contribui.html

Investeşte în excelenţă

On Aprilie 11, 2009

Pune-ţi în valoare capacităţile de cercetător până ce reuşeşti să scoţi aur viu de pe urma resurselor de cunoaştere de care dispui şi a atuurilor tale intelectuale.

Dintotdeauna oamenii au încercat să îşi imagineze cum va arăta viitorul. Care va fi situaţia lor financiară, cum vor sta cu sănătatea, în ce măsură îşi vor atinge obiectivele, oare va fi mai bine sau mai rău? Este ceva natural să te gândeşti la viitorul tău, să speri la ceva mai bun în viaţă, să încerci să faci lucrurile mai bine, să cauţi, să cerni, să calculezi, astfel încât să te îndrepţi numai către ceva mai bun şi să te pui într-o lumină cât mai favorabilă.

Nu-i aşa? Întotdeauna ne putem imagina un viitor mai fericit, mai luminos şi mai sănătos. Dar oare care sunt şansele reale că viitorul să urmeze calea pe care ne-o dorim noi?

Să spunem că eşti un cercetător în domeniul medicamentelor care îşi iubeşte meseria şi îşi dă tot interesul pentru a veni în sprijinul bolnavilor de SIDA. Zi de zi, ani de zile ai încercat să găseşti un tratament eficient pentru persoanele infectate cu HIV. Din păcate n-ai descoperit nimic concret. Toate încercările tale de găsire a unui medicament eficace au dat greş.

Şi deodată, într-o zi, un alt ton, de această dată al biruinţei: " *Am reuşit ! Am găsit leacul !* ". Şi uite aşa, într-o clipă, ai devenit unul dintre cei mai faimoşi oameni din lume, şi putred de bogat.

Leadership: Încerci să descoperi noi modaliţăţi de percepţie a propriei eficienţe, influenţând apariţia anumitor efecte de revitalizare a zonei tale de profunzime?

Mulţi indivizi îşi ignoră propria lor valoare şi se împotmolesc fără soluţie în actul de judecată, în procesul de căutare a acelor căi de îmbunătăţire a performanţelor proprii, pe drumul către excelenţă. Din acest motiv, capacitatea de a face o cercetare de calitate în rândul factorilor care pot garanta nivelul optim de creare a rezultatelor, este foarte necesară.

Adevăratul lider, şi în aceeaşi măsură, artist cu viziune, este dominat de preocuparea pentru trecerea către un model de leadership inovativ. El încearcă să intuiască mai clar unitatea şi interacţiunea unor fenomene sau structuri ale realităţii prin extinderea unor categorii de factori preponderenţi care pot să influenţeze apariţia anumitor efecte de revitalizare a zonei sale de profunzime.

Leadership: Crezi că dezvoltarea graduală a capacităților tale poate deveni un imperativ al formării ce transformă efemerul în etern, conferind astfel o valoare unică fiecărei etape de evoluție în fluxul vieții?

Prin experimente, în sensul adăugării unor noi ipoteze suplimentare de cercetare a modalităţilor de interacţiune cu propriile realizări, căutând să descopere noi modaliţăţi de percepţie a propriei eficienţe în materie de exerciţiu intelectual, el poate să-şi asigure o funcţionare optimă, fără blocaje, şi un randament superior.

Coordonarea acelor activităţi de cercetare care pot să genereze un impact pozitiv asupra rezultatelor şi performanţelor individuale, urmărind dezvoltarea graduală a capacităţii de însuşire a elementelor de competenţă care, compuse, pot conduce la o inovaţie funcţională în

leadership, este o cerinţă a evoluţiei. Aceste elemente sunt: capacitatea de a vedea lucrurile din perspectiva posibilităţilor de câştig şi capacitatea de a comunica conţinutul tău de valoare prin forma pe care o dai năzuinţelor tale.

Iar o activitate continuă de căutare a noi posibilităţi de valorificare personală depinde în mare măsură de metodele de auto-analiză şi auto-evaluare cunoştinţelor utilizate in procesul de creaţie.

Zona de profunzime a artei de a te individualiza, constituind fondul vieţii interne din care se plăsmuiesc visurile şi idealurile, îşi câştigă particularitatea de a fi chintesența succesului atunci când emani o fascinaţie aparte pentru însemnătatea curiozităţii cu care priveşti lumea.

Cu alte cuvinte, dacă vrei să te ridici la înălţimea pretenţiilor leadershipului de calitate este important să manifeşti o preocupare intensă pentru cunoaşterea lumii şi a cerinţelor ei. Gândeşte cât mai înalt şi încearcă să înţelegi mai bine cercetătorul" din tine. Adică să-ţi dezvolţi potenţialul creator până ce reuşeşti, asemenea unul alchimist, să scoţi aur viu de pe urma resurselor de cunoaştere şi a atuurilor intelectuale de care dispui.

Tu vrei să simţi că ai realizat ceva folositor, ceva care contează? Vrei desăvârşire? Vrei ca munca pe care o faci să fie importantă? Vrei să se cunoască ce ai făcut?

Dacă da, atunci creează-ţi propriul tău „laborator de cercetare" în care să-ţi pui în valoare toate calităţile. Laboratorul este acel spaţiu în care îţi exersezi abilităţile, în care ai libertatea de a experimenta, de a te căuta pe tine. Este un instrument menit să accentueze procesul tău de evoluţie şi să te aducă mai aproape de cariera la care visezi.

Fiecare om care „străluceşte" într-un domeniu are propriul laborator de cercetare a acelor forme generatoare de performanţă şi calitate - care influenţează în mod direct starea lui de funcţionare. Excelenţa este direct proporţionată cu rezultatele cunoaşterii de sine şi ale realizării tale intelectuale.

Leadership: Poţi să te valorifici prin capacitatea de a semnifica, adică de a sesiza şi de a comunica un sens nou al Eului şi al Lumii prin raportarea la o direcţie care se caută şi care se „cumpără"?

Înţelegi de ce unii oameni obţin rezultate mai presus de orice aşteptări? Pentru că ei acţionează în loc să se uite pe fereastră. Oamenii excelenţi nu aşteaptă să le pice din cer un seif gigantic plin cu bani, ci îşi hotărăsc singuri performanţa prin tot ceea ce fac, prin muncă, seriozitate şi stăruinţă. Desigur eşecurile nu-i ocolesc mai puţin decât pe ceilalţi oameni. Dar pentru ei toate aceste obstacole reprezintă un pas înainte spre succes.

Fără nicio îndoială, cel care munceşte mai mult şi cu eficienţă mai mare, care investeşte timp în idei productive - îşi sporeşte şansele de a fi strălucit. Dacă îţi propui drept ţel să fii unul dintre cei mai buni "jucători" din domeniul tău de activitate, probabilitatea de a-ţi atinge scopurile, de a-ţi transforma viziunea în realitate este mult mai mare. Din păcate lucrurile vor sta exact invers dacă nu excelezi în nimic.

Aşadar investeşte în excelenţă, fă tot ce poţi ca să ajungi excepţional de bun din punct de vedere profesional în domeniul în care activezi. Astfel, probabilitatea de a-ţi atinge obiectivele şi de a avea un viitor mai luminos este mult mai mare.

Leadership: Cum te vezi într-o cunoaştere care se numeşte "descoperire" sau "experienţa de a fi altcineva?

Investeşte în excelenţă ori de câte ori vrei să atingi succesul. Cum îţi sporeşti probabilitatea de a atinge excelenţa? Pune-ţi în valoare capacităţile de cercetător până ce reuşeşti să scoţi aur viu de pe urma resurselor de cunoaştere de care dispui şi a atuurilor tale intelectuale.

O direcţie care se caută şi care se „cumpără", găsind susţinere în plan material şi profesional, reflectă modalitatea de exteriorizare a voinţei făcută cu intenţia de a crea o nouă perspectivă asupra lumii prin intermediul unui imbold numit "Cunoaşterea unui om cu totul altul".

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-investiti-in-excelenta.html

Luceafărul unui creator încătuşat în lanţurile realităţii (II)

On Iulie 06, 2012

Dovedeşte fermitate critică în aprecierea formelor şi direcţiei dezvoltării de sine, fără să te sustragi autorităţii numită "forţă de interpretare a creaţiei".

Mă cufundasem cu totul în întunericul "camerei fără ferestre", în freamătul tot mai puternic al unei creaţii care îşi consolida tot mai mult valoarea, asemenea unui zgârie nori care creşte neîncetat în înălţime. În calda şi cuprinzătoarea tovărăşie a unor simţiri şi raţionamente profunde, a unor teorii, calcule, argumente coerente, deseori empirice. Lumea mea, pe care o numeam obiectivă, se asemăna întrucâtva cu furtul acelei picturi pe care o iei peste tot cu tine, dar nu reuşeşti niciodată să te uiţi bine la ea fiindcă mereu ochii tăi se îndreaptă către alte picturi, mult mai valoroase.

Absolut incredibil, dar se poate trăi cu o putere efectivă chiar şi atunci când idealul artistic lipseşte, sau nu e de găsit. Cu toate astea, în mine stăruia adevărul exprimat de un vechi scriitor: *"Omul a trăit întotdeauna sub condiţia lui reală, printr-o inversiune a realităţii. El a intrat astfel într-un coşmar, luptându-se cu irealităţi de genul morilor de vânt. Pentru a ieşi din impas un singur lucru ar trebui să afle omul: că el este un miracol."*

Această vibraţie imaterială, această pură presiune constantă exercitată în baza unor legi speciale de către o forţă electromagnetică puternică şi din ce în ce mai cuprinzătoare, trebuia să se manifeste şi în lumea materială. Să modeleze caracterele, fizionomiile, să pătrundă ca un curent continuu în marele întreg al naturii umane, influenţând hotărâtor existenţa lui. Păream a fi eu însumi o creaţie izvorâtă din mijlocul unui univers multidimensional, numai dacă cineva şi-ar fi putut închipui un univers pregnant prin inversiunea legilor sale, care-şi capătă caracterul specific printr-o structurare armonioasă, corespunzătoare nevoilor omului de culoare şi expresie.

Alchimia omului era tot atât de ispititoare ca şi aurul. Doar că mult mai greu de descoperit. Mult mai greu de întreţinut. Mult mai greu de prelucrat. Era o enigmă care îmi cuprindea toate simţirile, care mă punea în contact cu lumea simbolurilor, deschizându-mi mereu alte uşi, alte ferestre. Îmi dezlega drumul spre pasiuni nebănuite, resuscitându-mă cu fiecare pas. Mă transpunea într-o stare din care nu mai doream să ies.

Dar oare înţelesesem eu, cu adevărat, menirea ei? În momentele în care reveneam la realitatea obiectivă, o altă întrebare se năştea: "Quo vadis, Domine?" Oare până unde puteam să aprofundez cunoaşterea de sine şi cunoaşterea celorlalţi, fără să cad în extrema dezordinii, a confuziei, a iluziilor, a descurajării?

Leadership: Universul la care te raportezi oferă posibilitatea de a face cunoştinţă cu artistul însuşi şi cu opera sa, fără a limita posibilităţile de interpretare ale unei creaţii ce are riscul să eşueze?

Primul capitol al universului la care te raportezi prezintă o inversiune a condiţiei existenţei omului ca om, ca modalitate de ascultare a strigătului creaţiei pentru a transforma în datorie personală ceea ce se întâmplă cu lumea şi pentru a recunoaşte astfel care este contribuţia pe care o poate aduce fiecare la înfrumuseţarea ei. Acest univers reprezintă acea 100% autenticitate care alegi să te definească într-un climat străin de vechile expresii ale vieţii, punând în valoare lupta pe care o ai doar cu tine spre dobândirea unui mijlocitor între conştiinţa individuală şi lume.

Eşti convins că te înşeli în privinţa a ceea ce universul lasă în unicitatea sa, îţi faci critici, îţi adaugi reproşuri, reflectezi asupra a ceea ce ţi se pare că îţi lipseşte. Dar în acelaşi timp laşi flacăra închipuirilor să te ghideze să creezi ceva uimitor din acest întuneric, schimbând esenţa a tot ce simţi şi gândeşti într-un sens mai larg al conceptului de experienţă estetică (formă, culoare, structura, poziţionare) tot aşa cum Dumnezeu modifica lumea sa după standardele umane.

Creaţia pe care o exprimi cu ajutorul a ceea ce universul propriu încearcă să-ti dezvăluie, nu este o caricatură a dezordinii lumii, ci un fel de trăire în vis a puterii tale de a fi una cu Dumnezeu.

Numai cel care îşi însuşeşte puterea de a pătrunde în măruntaiele cele mai ascunse ale naturii umane, numai cel a cărui principii şi valori nu sunt dictate de factorii limitativi ai unei realităţi alienante - acel posesor al unei raţiuni individuale, *l'homme avec une libre pensée* - va manifesta o tendinţă continuă spre cunoaşterea de sine, făcând din ea un pilon de sprijin pentru zona leadershipului. Dar… până în anumite limite.

În fond dezvoltarea personală şi ascensionarea spre culmile înalte ale desăvârşirii, este "Oul lui Columb" în zona subtilă a leadershipului prin care se încearcă fundamentarea în primul rând a cunoaşterii de sine, atât de necesară fiecărui aspirant la statutul de lider. Multe sunt enigmele naturii omeneşti, şi acestea sunt greu de descifrat pentru acela care nu recurge la cunoaşterea de sine.

În pereţii de stâncă atât de înalţi ai personalităţii fiecăruia din jurul tău, exista mici porţiuni care pot fi modelate cu arsenalul tău de resurse, intelectuale şi emoţionale. Dar pentru asta trebuie să te transformi într-un magician, într-un alchimist, într-un descoperitor al frumuseţii neasemuite a zonei umane, într-un gânditor adevărat al particularului şi generalului.

"Generalul" este ceea ce ţi se relevă prin comparație cu însușirile pe care o anumită filozofie le atribuie universului, în timp ce "Particularul" este concluzia la care ajungi după ce transpui în concept trăirile experimentate în acest univers, inserându-le ulterior în contexte reale de viaţă.

Luceafărul unui creator încătuşat în lanţurile realităţii marchează acea căutare de sine ce se înaltă spre aspirații spirituale superioare, din care trebuie extrasă esenţa gândirii unei altfel de legi referitoare la calitatea imaginii pe care o reprezinţi în lume prin raportare la un univers care se joacă tot timpul între personal, artistic şi creativ.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-luceafarul-unui-creator-incatusat-in-lant

Luceafărul unui creator încătuşat în lanţurile realităţii (I)

On Iulie 06, 2012

Şlefuieşte diamantul din tine, ca să poţi da o formă cât mai perfectă leadershipului tău.

Lumea mea interioară părea să ticăie tot mai puternic, sinistru şi inexplicabil. Un gând mă obseda permanent în ritmul unor palpitaţii intense, însoţite de cele mai ciudate simţiri. Nutream la acea unică sclipire de geniu, a supraomului, *optimum et maximum.* Aşteptam apariţia spontană a unui Eu împlinit. Ca un Luceafăr strălucind pe cerul nopţii arătându-mi nordul, idealul măreţ mă determina să cizelez asperităţile gândirii mele.

Cu seriozitatea impecabilă a unui căutător de răspunsuri, porneam în aventura cunoaşterii amănunţite a unei lumi nemateriale, a unui univers insuficient cunoscut. O cunoaştere a conştiinţelor şi a sufletelor, ce compuneau o masă de oameni diferiţi. O cunoaştere care prezenta fluctuaţii neaşteptate, dând naştere unei forţe nebănuite, apărute aparent din nimic.

Era o muncă copleşitoare care mă putea îndepărta de o realitate limitată, de legi, de clişee, de dogme, de prejudecăţi. Mă aflam la graniţa dintre posibil şi imposibil, dintre creaţie şi evoluţie. Un creator a cărui creaţie se hrăneşte cu căldura şi lumina revărsată de cele mai ascunse taine ale lumii, ale vieţii, ale naturii umane. Puteam să fabric oricând alte legi, să constat mereu alte adevăruri, să accept alte puncte de vedere. Aş fi vrut să construiesc, asemenea lui Einstein, modelul unui Univers pulsatoriu, care să se destindă şi să se contracte ca o inimă uriaşă. Oare aş fi reuşit?

Trebuia să şlefuiesc propria mea cunoaştere, pentru a spori valoarea propriului meu Eu.

Leadership: Aprecierea pe care o acorzi realităţii se face în funcţie de gradul de implicare în universul tău interior, dincolo de ceea ce eşti pregătit să înţelegi din el?

Nu poţi trece printr-un proces de dezvoltare în urma căruia să devii un lider mai bun, dacă eşti prizonier al unei realităţi care te limitează.

A-ţi stopa orice reacţie, orice tentativă de a te implica în propria ta împlinire, în realizarea acelui lucru care să te motiveze şi să te facă mai dinamic - este ca şi cum ai pleca într-un mic oraş de provincie într-o ţară străină, unde nu cunoşti pe nimeni, urmărit de gândul că fiecare om ţi-ar putea ghici cu o singură privire fiecare mişcare. Practic te afli în perimetrul unei zone moarte, în care nu poţi beneficia de privilegiile pentru avansarea personală.

Ceea ce contribuie la întregirea unei noi concepţii despre realitatea care alcătuieşte lumea omului este acea categorică lămurire a obsesiei care nu-i dă pace, agitându-l şi reconfortându-l, care devine luptă pentru apărarea unor valori, credinţe şi idealuri.

Această obsesie, sprijinită de integritatea şi uriaşa continuitate a unei atitudini în manifestarea unor adevăruri care te fac să priveşti viaţa cu alţi ochi, aliniind sistemului tău de valori la nişte repere noi de exprimare şi orientare, poate să contribuie la declanşarea unei noi corecţii de imagine atribuită autenticităţii sau poate să denatureze orice iniţiativă bună.

Leadership: Obsesia de a aborda calea creaţiei este centrul universului tău, dincolo de forma încifrată a înţelesului pe care îl dai termenului de "valabilitate" ?

Obsesia este începutul actului de creaţie. Este ceva ce te frământă neîncetat, un suport individualizator ce se câştigă prin adăugiri succesive, un protest împotriva subordonării unui conţinut exterior agresiv, în scopul de a defini normalul acceptat de corespondența dintre suflet, raţiune, conştiinţă şi personalitate. Este o dezvoltare intelectuală mai înaintată, care poate vedea mai departe în viitor, putând încorda spiritul asupra mijloacelor necesare pentru obţinerea unui rezultat dorit, chiar dacă aceste mijloace nu inspiră prin ele însele plăcere. E acel ceva din tine care nu te lasă să renunţi, care te ancorează şi totodată îţi dă aripi să crezi atunci când ceilalţi se îndoiesc de tine.

Poţi să dai o formă cât mai perfectă autenticităţii, numai dacă şlefuieşti diamantul din tine. Căci numai cine se avântă în toate regiunile muntoase ale propriului sine, deconectându-se de realitatea distorsionată a lumii exterioare, îmbâcsită de tot felul de prejudecăţi, va reuşi să “trezească” din adormire acea forţă creatoare proprie oamenilor care uimesc prin abilităţile lor, şi care se pot mândri cu ei înşişi.

Eram pe punctul de a descoperi şi înţelege o lume guvernată de legi, de principii raţionale. Unde dreptul la "viaţă" şi "moarte" era determinat de existenţa unei realităţi complet diferite, impunătoare prin felul în care interacţionau forţele care o compuneau. O lume cu putere limitată de o înţelegere abstractă, în care secretele cele mai adânci, dispersate printr-o forţă de reacţiune ce venea dinăuntrul fiinţei umane şi care se răsfrângea asupra universului, erau însăşi condiţia existenţei ei.

Efectul acţiunii convergente a realului şi a ficţiunii ce asigura verosimilitatea unei lumi paralele, supusă presiunii unei schimbări unice şi totalizatoare, forma perfectă a unei dimensiuni atemporale care tindea să se desăvârşească, se putea pierde dacă nu era amplificat de relaţia dintre artă şi ştiinţă, dintre om şi planul spiritual, încât să sporească intensitatea impactului asupra vieţii.

Valabilitatea variantei tale de univers este mărimea cu care poţi traversa de la un capăt la altul acea porţiune de 100% fidelitate în redarea unei realităţi insuficient descifrate de ceilalţi oameni.

Luceafărul unui creator încătuşat în lanţurile realităţii este expresia completei desăvârşiri, a înalte împliniri a sinelui care depinde de liberul arbitru din tine. Poţi deveni un lider foarte bun, dotat cu capacitatea de a modela caracterele. Poţi pătrunde ca un curent continuu în marele întreg al naturii umane, influenţând hotărâtor existenţa lui, şi poţi da o formă cât mai perfectă leadershipului tău. Dar numai dacă şlefuieşti „diamantul” din tine.

*** Notă:** *optimum et maximum* – cel mai bun si cel mai mare (lat.).

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-luceafarul-unui-creator-incatusat-in-lant

Lumina din adâncurile tainice ale întunericului

On Iulie 24, 2012

Consolidează puntea dintre autocunoaştere şi propriul potenţial, ca să-ţi desăvârşeşti identitatea.

Uneori, în mijlocul existenţei mele active şi însufleţite de cele mai îndrăzneţe visuri, se producea o fisură. Cădeam dintr-o dată într-o stare de nelinişte. Nu reuşeam să mă debarasez de o profundă convingere, ascunsă cu grijă: că toţi ceilalţi din jur îmi sunt superiori. Mă consideram un mare nimeni, un fiasco al autorităţii divine, un om suspendat de un ideal oscilant condamnat să readune iar şi iar energiile risipite ale unei lumi apuse.

Mă înfioram, tremuram, îmi întorceam mintea pe toate părţile, umblam de colo-colo ca un obsedat, ca un om scos din minţi, ca şi cum aş fi primit înfiorătoarea poruncă să devin sclavul unei patimi absurde ce căuta în fel şi chip să mă îndepărteze de ceea ce aş fi putut fi cu adevărat.

Sentimentul meu de inferioritate era de înţeles, dar tot atât de greu de suportat ca un bolovan apăsând pe întreaga mea fiinţă. Alunecam tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine, ca un neputincios lipsit de orice idee conducătoare şi de simţul direcţiei. Eram mereu ultimul la toate, *le dernier des hommes* . Mă desconsideram enorm. Ţinut prizonier într-un spaţiu relativ îngust, legat de frânghia celor mai istovitoare încercări. Pedepsit parcă de o faptă de care nu eram vinovat, căram zadarnic pietroiul ironiei sorţii, de fiecare dată mai greoi, aidoma lui Sisif, ignorând parcurgerea aceluiaşi traseu, aceluiaşi destin.

Leadership: Înţelegi imaginea de ansamblu a zonei care te formează din nevoia de a fi unicul autor al unui parcurs care exclude orice posibilitate de control din afara "imediatului" ?

Încă mai consideram un privilegiu inexplicabil faptul că nu puteam să pricep nimic din mine însumi. Nu puteam să înţeleg ce era atât de strălucit la unii. Cum de ei reuşeau, iar eu nu? Nu puteam să mă mint pe mine însumi. Nu puteam să mă prefac că sunt altcineva, rivalizând cu ceilalţi. Zona în care mă formam aparţinea durerii, destul de pregnantă, de a nu fi părtaş la miracolul numit "însemnătate", fără să iau în calcul calităţile pe care încă nu mi le descoperisem şi care ar fi putut să mă transforme imediat într-un caracter dominant.

Am devenit mult mai conştient de ceea ce câştigasem din aceste cotituri ale vieţii mele – contactul cu o formă de înţelegere a sinelui meu, mai exigentă, mai incisivă, mai obiectivă. "Imediatul" era acea formă de a mă despărţi de trecut, încât să fiu prezent în conştiinţa momentului experienţei de utilizare a circumstanțelor favorabile de schimbare, fără să păstrez în suflet urmele impresiilor încercate demult.

În toate acele momente apăsătoare, dar utile, am avut prilejul să compar ceea ce sunt, cu rezultatul final, ceea ce puteam fi. Constatarea era evidentă: în adâncurile tainice şi întunecoase ale propriei mele fiinţe se găseau totuşi instrumentele necesare pentru a produce scânteia ce putea aprinde făclia celei mai incredibile reveniri.

Aveam senzaţia că, cu cât stăruiam mai mult să mă apropii de cine pot fi eu cu adevărat, cu atât mă îndepărtam mai mult de mine însumi. Era un fel de asimetrie dintre cele două părţi din mine care îmi învăluiau existenţa: Eul şi Non-Eul, realitatea şi durerea, autocunoaşterea şi desăvârşirea.

M-am întors pe drumul cel bun, înţelegând că cele două părţi din mine erau inseparabile şi se completau reciproc. Am învăţat să mă cunosc mai bine. Să scot la iveală multe răni, dar şi multe talente. Era oare acesta primul pas spre atingerea perfecţiunii?

Leadership: Trebuie să te îndepărtezi de tine pentru a-ţi crea perspectiva unei recunoaşteri totale într-un context de tipul "cucerire a propriei individualităţi în relaţie cu altele" care se cere a fi redus la o singură constantă numită "multiplicarea de imagine" ?

Dacă vrei să realizezi ceva de valoare, leadershipul îţi poate deveni ajutor de nădejde. Dar succesul în leadership nu vine dintr-o dată. El vine cu paşi mărunţi, pe măsură ce te redescoperi şi te maturizezi. Iar aceste două constante, subordonate caracterului tău, se manifestă numai atunci când apar acele "fisuri" din viaţa ta. Atunci când aluneci tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine. Atunci când eşti cuprins de un sentiment de inferioritate, care te îndeamnă la reflecţii.

Leadershipul are la bază înţelegerea propriului tău sistem de apărare împotriva duşmanului nevăzut: "conştiinţa", care poate accepta sau nu starea ta de slăbiciune indusă de diminuarea rezervelor tale de încredere. A te îndepărta de tine pentru a-ţi crea perspectiva propriei recunoaşteri într-un context de tipul "cucerire a propriei individualităţi în relaţie cu altele", înseamnă de fapt să îţi anulezi orice încercare de a fi acelaşi om ca până atunci şi să îţi dai seama că nimic nu va mai fi la fel.

Multiplicarea imaginii personale derivă din acceptul pe care îl dai obligaţiei de a fi tu însuţi într-un context de recunoaştere care întârzie să se manifeste. Asta înseamnă să te surprinzi în desfăşurarea de forţe a doua identităţi rivale: una care se bazează pe opiniile altora şi o altă care subjugă orice încercare a trecutului de a te face una cu el.

Leadership: Ceea ce a fost provocator pentru a obține acces la ceea va fi ulterior, poate fi accesat cu mai multă ușurință pe măsură ce conştiinţa ta îşi extinde percepţiile în direcţia unui suiş care nu cunoaşte monologul?

Viitorul leadershipului se naşte azi, din înţelegerea mai profundă a propriei tale fiinţe şi a modului în care te raportezi la starea ta firească de dezvoltare. De aceea, el va arăta în mare parte aşa cum îl întâmpini, cum îl configurezi în momentele în care cele două părţi din tine se întrepătrund şi se influenţează reciproc. Prima parte te îndeamnă să te condamni şi să-ţi judeci Eul, să te îndepărtezi de tine însuţi. Cea de-a doua îţi va sări în ajutor în momentele de nelinişte, atunci când vei compara ceea ce eşti, cu rezultatul final, ceea ce poţi fi.

Lev Tolstoi ilustra acest punct de vedere în memoriile sale, spunând: " *Evenimentul cel mai însemnat din viaţa unui om este momentul când el devine conştient de Eul său; urmările acestui eveniment pot fi cele mai binefăcătoare sau cele mai îngrozitoare.* "

Geniul unui om care aspiră la desăvârşire, constă în facultatea de a înţelege totul, de a rezolva toate contrazicerile care survin în viaţa lui, dintre Eu şi Alter-Ego. Monologul pe care trebuie să-l eviţi cu orice preţ este acea încercare singuratică de a te disculpa continuu de acuzaţiile pe care ţi le aduci singur prin faptul că nu reuşeşti să faci din două entităţi una singură care să te reprezinte oriunde.

A nu deveni conştient de Eul tău este ca şi cum te-ai urca într-o maşină care nu porneşte, dar cu toate acestea insişti să îţi pui centura de siguranţă. Practic staţionezi într-un punct în care înţelesul vieţii tale nu capătă niciun răspuns, hrănindu-te totuşi cu speranţa că te afli în siguranţă şi că vei izbuti în final să te îndrepţi spre ceea ce te va putea avantaja.

Îţi găseşti siguranţa într-un utopic mijloc de salvare ori de câte ori nu poţi domina un conflict lăuntric? Aluneci tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine, ca un neputincios lipsit de orice idee conducătoare şi de simţul direcţiei? Sau stărui mai mult să te apropii de cine poţi fi cu adevărat?

Consolidează puntea dintre autocunoaştere şi propriul potenţial, ca să-ţi desăvârşeşti identitatea.

Identitatea este o constantă de tip "acceptare totală" înscrisă într-un context de recunoaştere a valorii personale care survine odată cu trecerea de la un Ego mic și superficial la o conștiință de sine solidă şi radiantă.

Lumina din adâncurile tainice ale întunericului aduce în câmpul atenţiei acea parte esenţială din procesul de autocunoaştere şi desăvârşire care susţine afirmarea identităţii tale.

Aşa cum un scriitor subliniază totdeauna particularităţile personajelor sale, pe care le extrage din realitatea obiectivă şi le proiectează dincolo de normal, într-un fel de univers paralel, tot astfel şi tu, ca să-ţi conştientizezi plusurile şi propriile limite, trebuie să întremezi particularităţile care te evidenţiază, pe care le poţi extrage numai din realitatea obiectivă când nu reuşeşti să te debarasezi de anumite convingeri nocive.

Concluzie: Ca să te desăvârşeşti trebuie să-ţi cunoşti potenţialul, ceea ce se poate realiza numai printr-o autocunoaştere profundă. Nu încerca să te transformi în altcineva. Ci, cunoscându-ţi "zestrea" pe care ţi-a dat-o Dumnezeu, sporind-o printr-o meşteşugită cunoaştere şi perseverenţă, vei putea deveni omul deosebit la care tânjeşti în adâncul sufletului.

Nu uita că în tine există forţa care te va propulsa înainte, în tine zace scânteia performanţei şi a tuturor reuşitelor. Să nu cunoşti această forţă, să nu o recunoşti, să treci cu nepăsare sau inconştienţă pe lângă ea, echivalează cu prăbuşirea ta socială...

O metodă care dă roade

On Martie 16, 2009

Găseşte elementul care evidenţiază frecvenţa ta de funcţionare ca să culegi roadele unei performanţe superioare.

Niciun criminal nu scapă atunci când Columbo investighează un caz. Da, aşa este. Simpaticul detectiv Columbo nu dădea niciodată greş când era vorba de depistarea criminalilor şi prinderea lor. El avea o intuiţie aproape genială în a identifica rapid cele mai relevante informaţii şi a face legătura între detaliile aparent lipsite de importanţă la prima vedere. Însă secretul succesului său nu se datora atât intuiţiei, cât metodei foarte sofisticate pe care o aplica în procesul de investigaţie.

Pentru a fi sigur că suspectul pe care îl ancheta era criminalul, Columbo trebuia să-i verifice raţionamentul.

De exemplu, într-unul din episoade, în timpul anchetei, Columbo îl roagă pe presupusul criminal să-l ajute să reconstituie modul în care s-a săvârşit crima. Astfel, pe motiv că nu-i plac armele de foc, Columbo îi dă suspectului un pistol şi îl roagă să tragă un foc într-o saltea de burete nou nouţă, pentru a cerceta dacă glonţul tras este identic cu cel găsit în corpul victimei. Brusc criminalul s-a panicat. Iar aşa cum a prevăzut Columbo, acesta a încercat să găsească o justificare a modului în care s-a făcut crima, demonstrându-şi nevinovăţia: " *Aveţi arma, glonţul, documentul prin care se identifică proprietarul. E clar că nu eu sunt criminalul.* "

Deseori Columbo aplica această metodă de intimidare a suspectului. Dându-i arma crimei, el urmărea foarte atent felul în care acesta reacţionează, încercând să se disculpe.

Leadership: Eşti capabil să stabileşti adevărul şi sursa propriei tale autorităţi, în felul în care ceilalţi oameni îşi asumă stările interioare în continua actualizare a identităţii lor?

Înclinaţia omului spre acel adevăr care îl face liber în raport cu propria lui fiinţă şi în raport cu efectele pe care le produc faptele sale, necondiţionat de vreo obligaţie asumată de propria-i voinţă, este urmărea exemplului firii sale - menit să-i verifice erorile de reprezentativitate.

Ceea ce reprezinţi, aia transmiţi. Omul reprezintă, pe de o parte un univers bogat în sentimente, apoi un întreg definit prin gândire, dar mai ales un cumul de actualizări ale evoluţiei sale care îl ajută să-şi măsoare mai bine impactul în împrejurările care îi îngăduie să-şi valorifice potenţialul la maxim.

Leadershipul, în încercarea de a exprima diferitele aspecte şi manifestări considerate importante în cadrul unei deveniri care judecă paşii clipei la scara valorilor, în care accentul se pune pe detaliile aparent lipsite de importanţă la prima vedere, este realizabil prin investigația acelei rațiuni delegate să descopere adevărul despre om.

Acest adevăr este în strânsă legătură cu circumstanţele care îi favorizează sau defavorizează rolul în societate sau în anumite circumstanţe. Cum te raportezi la oamenii care îşi pun la încercare emoţiile, virtuţile şi puterea minţii?

Leadership: Poţi să faci din tine un TOT coerent privitor la modul cum accesezi o realitate care ascunde sub diverse "măşti" trăirile oamenilor şi nuanţele cele profunde ale motivaţiei lor?

Dacă vrei să te integrezi în dimensiunea unui leadership care corespunde unei realităţi umane brute, nefiltrate de îndoieli, dar care de fapt trăieşte în bună măsură prin conectarea la stările interioare ale oamenilor (devine o adevărată provocare să le interpretezi), trebuie să atingi acel nivel evolutiv de cunoaştere care îţi permite să cunoşti adevărurile de dincolo de platoşa autoimpusă de ei.

Iar dacă oamenii trebuie să decidă cu ajutorul minţii cum să-şi cultive, cum să-şi antreneze şi să-şi prolifereze sentimentele care au potenţialul de a dăuna moralei şi imaginii lor, atunci liderul are menirea să-i readucă într-o realitate pe care ei par că au părăsit-o definitiv.

Asta presupune experimentarea acelei conştiinţe care, depăşind sentimentul, ar trebui să îi îndemne pe oameni la corectitudine şi integritate, împingându-i să fie prezenţi, identificabili şi recognoscibili printr-o judecată care ţine mai degrabă de o filosofie realistă în abordările moraliste decât de „spectacolul" creat de o ieşire din tiparele normalităţii.

A fi capabil să stabileşti adevărul pe care se sprijină conştiinţa oamenilor dă putere totală sursei propriei tale autorităţi. Un lider ia în calcul principiile pe care se construieşte identitatea reală a oamenilor, încercând să se regăsească și în acele părticele de suflet oferite de ei.

Ia aminte la definiţia identităţii de care o propunea cineva pe o pagină web: *"Identitatea este ceea ce oferă continuitate vieţii interioare a omului, este partea stabilă, mereu identică cu sine însăşi, din fiinţa umană, care este purtată de la o etapă la alta, secundă cu secundă, prin toate experienţele vieţii şi care face din persoană un tot coerent."*

Leadership: Multe din aspectele propriei tale motivări pot fi înţelese prin simpla analiză a abilităţilor care te însoţesc pe drumul către valorificarea realităţii percepută prin filtrarea trăirilor celorlalţi?

Dacă eşti pasionat de geografie, atunci probabil ştii că densitatea fragmentării reliefului este elementul de analiză care evidenţiază frecvenţa alternanţei culoarelor de vale cu suprafeţele interfluviale. În termeni relativi această densitate poate fi apreciată ca mică, medie şi mare, prin simpla observare a hărţii topografice. În cazul în care este nevoie de o precizie mai ridicată este necesară întocmirea unei harţi a fragmentării orizontale a reliefului pe baza calculării raportului dintre lungimea totală a reţelei de văi (exprimată în kilometri) şi suprafaţa pe care se execută măsurarea acestora.

Vei fi incapabil să culegi roadele unei performanţe care să-ţi confere o anume superioritate asupra celorlalţi, dacă nu reuşeşti să-ţi fragmentezi atenţia. Sau dacă nu îngădui convingerilor tale să se preocupe de toate detaliile care îţi întregesc personalitatea. Cu cât acorzi mai multă atenţie hărţii mentale care îţi permite să schimbi total perspectivele de abordare ale funcţionării fiinţei umane, cu atât vei putea să-ţi înţelegi mai bine credinţele care îţi guvernează mintea.

Şi tu poţi fi un Columbo al propriilor tale gânduri, al personalităţii tale dacă acorzi atenţie detaliilor care fac ca judecata ta să fie un proces mai maleabil în depistarea şi eliminarea propriilor „erori de funcţionare". Dacă întocmeşti o hartă a structurii tale de personalitate, detectivul din tine te va ajuta să îţi înţelegi mai uşor impulsurile, tendințele morale şi sociale, şi modul în care eşti perceput de către ceilalţi – pe baza raportului dintre activul şi pasivul existent în tine, dintre faptele şi valorile tale, adică dintre forma Ego-ului tău şi conţinutul

său adevăr.

Leadershipul tău se constituie dintr-o intervenţie psihologică ce ia în considerare numeroase perspective de abordare ale funcționării ființei umane prin raportare la o realitate care susţine sau neagă adevărurile înscrise într-o situaţie de tip "capcană"?

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-o-metoda-care-da-roade.html

Omagiul adus vieţii de pe înălţimile eternului

On Februarie 02, 2012

Demonstrează-ţi superioritatea conştiinţei tale, înlăturând influenţele distructive ale oscilaţiilor propriilor tale trăiri.

Încă o dată privirile lor se întâlniră la petrecerea tatălui ei, marele om de afaceri Bill Parrish. Susan se apropie de Joe cu acea bucurie pe care o simte o femeie împlinită în faţa iubitului ei, păstrând adânc în suflet imaginea primei lor întâlniri. Joe simţi atingerea privirii ei de parcă un fluture i s-ar fi aşezat pe piele, trezindu-i toate emoţiile pe care le credea amorţite de trecerea timpului.

- Îţi aminteşti dimineaţa aceea la cafenea, Joe? Ai spus: "Ce e rău în a avea grijă de o femeie care are grijă de tine?"

Dar în sufletul ei parcă îl implora: “Inimă nobilă, spirit înalt, te conjur, în numele dragostei pe care mi-ai dăruit-o, înlătură-mi prin vreun semn, prin vreo revelaţie oarecare, acest strop de îndoială apăsătoare care simt cum mă cuprinde ! ”

- Am spus eu asta? întrebă el cu spaimă în suflet.

Sinceritatea care precede trezirea conştiinţei este o palidă încercare de a-ţi recunoaşte adevărata menire şi adevărata identitate acolo unde credinţa într-un sine separat nu poate trece de la blestem la binecuvântare.

O clipă Joe căzu pe gânduri, ca şi cum acea rămăşiţă de amintire îi atinse cele mai ascunse corzi ale existenţei, accentuându-i durerea şi mărindu-i tristeţea. Simţi dintr-o dată o furnicătură în tot trupul, izvorâtă din adâncul propriei gândiri, acel tremur, acel zgomot aproape insesizabil, acel freamăt al conştiinţe curate.

Pentru prima oară trebuia să fie sincer cu el însuşi şi faţă de Susan. Şi să-i spună adevărul. Că el era etern. Iar ea, doar o muritoare. Dar oare cum ar fi reacţionat ea la aflarea adevărului? Avea acum răgazul să-şi cerceteze rapid judecata, să facă apel la toate simţurile, la singura fărâmă de emoţie care, pentru prima oară în milenii de existenţă, i-a dat de gol bunătatea.

În finalul filmului “ *Meet Joe Black (1998)* ”, Prinţul Întunericului, întristat de sentimentele de iubire ale lui Susan, îl învie pe adevăratul Joe – aducând astfel un omagiu vieţii de pe înălţimile eternului pe care îl stăpânea nemijlocit.

Leadership: Poţi să te manifeşti prin nevoia de a te simţi superior şi de a domina un individ, luând în considerare contradicția care se creează din ceea ce ai fost anterior şi ceea ce piere în tine?

Indiferent de împrejurări, conştiinţa curată apare ca o izbândă, uneori după multe etape de confruntare cu tine însuţi. Iar această izbândă se întâlneşte destul de rar, în genere numai la oamenii care adăugă semnificaţie vieţii lor, făcând ceva care contează cu adevărat pentru ceilalţi.

Filozoful francez Albert Camus nota: " *Măreţia unei credinţe se măsoară cu îndoielile ei.*" Tu poţi să înfăptuieşti ceva împotriva unor principii profunde, împotriva unei conştiinţe care ştie ce este binele? Te îndoieşti de acurateţea credinţei tale? Preferi să controlezi şi dirijezi totul de la distanţă depăşind oricare limite impuse de imaginea şi respectul de sine, indiferent de împrejurări?

A-ţi încălca conştiinţa, lăsând-o să radieze sentimente impure, care dezbină şi creează incertitudini în rândul celor din jur, este ca şi cum ai coborî în staţia de tren care nu trebuie.

Călătoria spre dezvoltarea personală o vei face prin rute ocolitoare, vei explora "teritorii" necunoscute – sentimente, emoţii, trăiri. Şi nimeni nu va avea grijă să-ţi spună unde să cobori. Trebuie să-ţi dai tu seama unde trebuie să te opreşti şi cum să-ţi hrăneşti sufletul odată ajuns la destinaţie.

Numai conştiinţa îţi va putea spune cum e mai bine. Însă emoţiile negative te vor împiedica să te conectezi la conştiinţa ta curată, ţinându-ţi ochii închişi, despărţiţi de lumea pe care o poţi recunoaşte cu uşurinţă drept aliată şi care îţi poate servi ca punte spre un nivel superior de cunoaştere de sine.

A fi sincer cu tine însuţi în raport direct cu parametrii conştiinţei înseamnă să exprimi un adevăr care te face special - în amintirea celui ce ce-ai fost, înainte de a te elibera de un trecut care te provoacă să reînveți constant ce înseamnă momentul prezent.

Omagiul adus vieţii de pe înălţimile eternului exprimă capacitatea de a-ţi asculta glasul conştiinţei, percepând modificările stării interioare de-a lungul unei perioade de timp.

Ca şi lider, preocupările tale trebuie să graviteze cu precădere în jurul stărilor de conştiinţă, sau mai bine zis în jurul imaginii şi personalităţii tale care reflectă propriile tale defecte sau calităţi, de care eşti sau nu conştient.

Dacă trăirile negative continuă să te acapareze în ciuda oricărei încercări de a scăpa de ele, atunci conştiinţa ta nu va fi niciodată de partea ta şi nu va fi niciodată împăcată cu ceea ce vei face.

A fi cuprins de remuşcare înseamnă să-ţi plimbi mintea la scenele trăite în trecut, într-un mediu plin de strălucire, ispăşindu-ţi greşeala de a-ţi fi părăsit adevărata identitate pentru cel ce-ai devenit.

Aşa cum organismul uman reuşeşte să-şi păstreze aproape constantă temperatura, chiar dacă temperatura mediului extern suferă variaţii foarte importante - tot aşa şi tu, ca să-ţi menţii conştiinţa curată, şi pentru ca ea să accepte adevărul a ceea ce eşti, trebuie să-ţi păstrezi constantă "cantitatea" de emoţii pozitive ce se produce în tine odată cu învingerea slăbiciunilor - chiar dacă mediul în care îţi duci existenţa îţi influenţează personalitatea, chiar dacă trăirile tale suferă variaţii importante.

Demonstrează-ţi superioritatea conştiinţei tale, înlăturând influenţele distructive ale oscilaţiilor propriilor tale trăiri.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-omagiul-adus-vietii-de-pe-inaltimile-ete

Perfecţiunea zeiască

On Mai 06, 2010

Creează-ţi o imagine de ansamblu asupra propriei tale valori, ca să poţi accede mai uşor către o treaptă superioară de perfecţiune.

"David" , cea mai cunoscută sculptură din istorie, alături de minunata *"Capela Sixtina"* , sunt mărturii vii ale harului cu care a fost înzestrat creatorul lor, un artist fără egal, desenator, pictor şi sculptor la un loc, un geniu al imaginaţiei, al improvizaţiei, al artei - Michelangelo Buonarroti.

Se pune întrebarea: cum a reuşit oare un singur om, o singură inimă şi un singur suflet, să depăşească limitele condiţiei umane şi să se ridice deasupra tuturor cu o iscusinţă nemaipomenită? Era oare Michelangelo o fiinţă omenească, sau un zeu care a luat înfăţişarea unei fiinţe omeneşti, ca mărturie a existenţei şi prezenţei divine?

Hărăzit să fie aproape un zeu. Michelangelo nu a atins succesul în tinereţe, deşi încă de la naştere a fost înzestrat cu un talent extraordinar. Ci mai degrabă la mijlocul vieţii, odată cu perfecţionarea sa în arta sculpturii şi a desenului. Misiunea lui, pe care singur şi-a ales-o, pe care singur şi-a impus-o cu hotărâre a fost să-şi întreacă rivalii odată pentru totdeauna. Dar oare putea un singur artist să-i dovedească pe toţi ceilalţi în măiestrie, în rafinament şi originalitate?

Lumea, ca să creadă cu adevărat în divinitate trebuie să fie martoră la minunile ei. La fel cum Iisus, în văzul tuturor, îi învia pe oameni şi îi făcea bine prin puterea sa miraculoasă, tot aşa şi Michelangelo voia să-şi dovedească, în văzul tuturor, puterea creatoare, dumnezeiască, izvorâtă din voinţa sa neîntrecută de a se ridica deasupra celorlalţi prin miraculos, şi de a rămâne, dacă s-ar putea, nemuritor prin operele sale.

Leadership: Poţi să te afirmi pe scena lumii ca o manifestare exterioară a unei puteri miraculoase, privind-o cu gândul la o accesare şi o coordonare ulterioară a laturii tale spirituale?

Elementele de leadership şi cele de dezvoltare personală pot fi combinate, modificate, astfel încât ele să fie mereu în echilibru şi armonie. Leadershipul presupune să te poziţionezi mai sus în clasamentul valorilor şi să ocupi un loc de vârf în slujirea creaţiei. Dezvoltarea personală presupune să recunoşti particularităţile propriei tale personalităţi astfel încât să-ţi îmbunătăţeşti nivelul de performanţă şi să te transformi într-un tip destul de capabil în a oferi rezultate calitative pentru cei care analizează şi urmăresc trendul evoluţiei tale.

A nu-ţi recunoaşte calităţile sau a nu le valorifica la maxim e ca şi cum te-ai muta într-un alt capăt de lume - nimeni în afară de tine nu ştie unde te afli. Trăieşti o viaţă independentă de a celorlalţi oameni de valoare, te distanţezi de performanţa de care eşti capabil să dai dovadă şi rămâi la nivelul de anonim. Asta îţi doreşti?

Te pregăteşti pentru o treaptă superioară de dezvoltare personală? Cum ţi-ai propus să accesezi această treaptă? Ţi-ai întocmit un profil personal care să reflecte zonele tale de interes? Cum îţi evaluezi progresele? Multe din aspectele propriei tale motivări pot fi însă înţelese prin simpla analiză a personalităţii tale şi a abilităţilor care le însoţesc pe drumul către performanţă?

Leadership: Eşti pregătit să atingi culmile măreţiei printr-o spiritualizare a imaginii propriei valori?

Mare dreptate avea cel care a spus: „ *Michelangelo a fost poate cel mai mare arhitect, pictor şi sculptor din istorie. Cu infailibilul său simţ al proporţiilor a stabilit noi standarde în arhitectură. "*

Da, măreţul „Legiuitor de Piatră" a atins culmile cele mai înalte ale măiestriei realizând ceea ce poate doar o mână de artişti au reuşit.

O spiritualizare a imaginii propriei valori se obţine atunci când îţi adânceşti mintea într-o direcţie totalmente străină de lumea pe care ţi-o creezi, trecând dinspre artistic spre ceea ce înseamnă trăire care se are pe sine însăşi ca singur reper, chiar şi în resturile pe care ea însăşi le lasă inevitabil în urma ei.

Tu eşti un vizionar foarte hotărât? Eşti sedus de ideea de a crea ceva absolut nou? Eşti însufleţit de dorinţa de a fi cel mai bun? Eşti capabil să-ţi asumi provocări dificile? Ce anume îţi creşte motivaţia? Care este imaginea pe care o ai despre tine însuţi? Consecvenţa este o parte crucială din procesul de cultivare a propriilor tale valori şi pasiuni? Puterea creatoare este unul din cele mai mari daruri ale tale? Îţi dezvolţi calităţile conform aşteptărilor tale?

Latura spirituală a omului este asemenea unei conştinţe supreme: mai întâi trebuie să o accesezi din afara propriei entităţi contaminate cu realitate şi apoi să o transpui într-o creaţie care să întruchipeze perfecţiunea prin proximitatea faţă de divin.

P.S. Marile opere sau marile reuşite nu s-au datorat unor forţe supranaturale, ci acelui imbold interior, acelei pasiuni şi dorinţe lăuntrice de a demonstra că se poate să te apropii de perfecţiune. Iar atingerea perfecţiunii implică multă muncă, multă gândire, multă statornicie, dar efortul depus nu rămâne niciodată nefructificat. Cei ce au ajuns aproape de perfecţiune nu au fost zei, ci oameni cu anumite calităţi care au muncit enorm ca să atingă gloria.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-perfectiunea-zeiasca.html

Primul şi ultimul rătăcitor din deşertul umbrelor

On Iulie 12, 2012

Desăvârşeşte-ţi evoluţia, plasându-ţi existenţa sub semnul Eului care te defineşte şi care te conduce spre un drum ascendent.

Simţeam că ceva avea să se întâmple cu lumea pe care mi-o creasem. Ceva care nu mai putea fi întreţinut, care nu se mai putea lega de planurile mele. Ceva care nu se mai putea întoarce, care nu se mai putea reface. Confuz, eram dispus să caut un răspuns revelator în toată acea înlănţuire continuă de transformări, reactualizări, extinderi, conversii, care făceau posibilă rătăcirea mea în labirintul existenţei pe care îl străbăteam cu greutate. Toate erau la fel şi diferite erau toate. Stranii şi repetitive. Năucitoare şi contradictorii.

Mă simţeam complet străin şi pierdut, ca un rătăcitor într-un deşert care părea să nu se mai sfârşească, într-un tărâm torid şi uscat în care nimeni nu supravieţuieşte. Un deşert al umbrelor dense, care îmi învăluiau cu răceală toate simţurile, toţi paşii. Inima şi sufletul. Care îmi absorbeau în întregime toate energiile, tot ce aveam pozitiv în mine, dereglându-mi toate gândurile, unul câte unu.

Asemenea unui celebru personaj al lui Dostoievski, eram pe cale să rup legătura cu lumea întreagă, să mă îndepărtez de mine însumi, să las totul baltă. Şi, ca un om care refuză categoric orice invitaţie de la viaţă, riscam să mă retrag în carapacea solidă a nepăsării, a celui neînţeles. A slăbiciunii care te reduce la tăcere.

Leadership: Îţi accepţi statutul de a fi "tu însuţi" în crearea conţinutului de gândire care te inspiră, dincolo de ceea ce poţi accesa cu ajutorul unei realităţi care se încăpăţânează să-ţi reziste?

Mă simţeam închis în mine însumi, ca şi când universul meu interior ar fi fost victima unor atacuri vicioase din partea unei forţe nevăzute şi ostile, cu o uriaşă capacitate de influenţare. O forţă care avea un efect doborâtor, prin loviturile tot mai puternice, puse parcă pe "repeat". Şi care puteau oricând să fie decisive. O forţă malignă, *un symptôme d'une maladie inconnue*, despre care nu puteam să aflu nimic. O prezenţă discretă, dar tulburătoare. Adevărată sau închipuită?

Cu mult timp în urmă am închis acest subiect, deoarece nu am avut încotro. Dar nu mai pot ascunde în mine, la nesfârşit, ca un laş, ceea ce am simţit, atât de intens, bun sau rău. Nu pot să mă las prins în vârtejul celui mai caracteristic fenomen din viaţa mea, fără să-l înţeleg, fără să-l împărtăşesc şi altora. Nu pot să-mi făgăduiesc o viaţă deplină, fără să găsesc răspuns la propriile mele nelinişti interioare. Mai ales atunci când "Ea", forţa singulară consacrată definitiv întreruperii ascensiunii mele, se întorcea. De fiecare dată mai aparte. Mai ameninţător.

Implacabil ! Eram supus unei înrâuriri statornice şi trainice, ca un rob al propriilor sale convingeri, fugind de o forţă care nu-l poate părăsi. Cea mai mare parte din mine se simţea ultragiată. Încercam să-mi ascund spaima şi emoţiile prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic, că nu văd adevărul. Dar ea era acolo, statornică, pândind cu dinţii încleştaţi, înconjurându-mă ca un nimb malefic ce îşi manifesta acţiunea tot mai puternic asupra mea. Nu trebuia s-o cunosc, dar eram forţat s-o simt. Mereu aproape, tot mai impetuoasă.

Ar fi trebuit să hotărăsc de la bun început un lucru: cine este şeful. Eu? sau Forţa care mă cuprindea într-o ciudată mângâiere, propulsându-mă lin spre misterul existenţei mele? Eram

pus în faţa alternanţei: ori Eu, ori Ea.

Leadership: Singurul tău acces la cine eşti cu adevărat eşti tu într-o ipostază din care se scade conţinutul unei vieţi care se închide în ea însăşi?

Nu poţi să-i conduci pe alţii, şi mai ales să-i înveţi pe cei pe care îi conduci să dezvolte alţi lideri, dacă nu reuşeşti să treci prin proba de foc a maturităţii, a "testului transcendere". Conştientizarea existenţei celor două laturi ale fiinţei tale, în mod succesiv şi câteodată simultan, creează întotdeauna confuzie. Pe măsură ce se clarifică noul mod de gândire, de recepţionare a realităţii, pe măsură ce explorezi diferite emoţii, existenţa ta va începe să se schimbe.

Leadershipul îşi face "intrarea" în viaţa ta, cu mult înainte de a fi propriu zis un lider. Pe parcursul evoluţiei tale. Atunci când te confrunţi cu sinele tău, cu lumea interioară care te defineşte. Acolo unde însă meandrele propriilor tale evoluţii sunt deosebit de întortocheate, unde întinderea nesfârşită a propriilor tale gânduri şi convingeri îţi dezechilibrează balanţa existenţială, când fiecare din trăirile tale sunt înşelătoare, abia atunci începe bătălia pentru cunoaşterea sinelui.

Transcenderea este posibilă ca lărgire a orizontului, adică extensiv şi în direcţia clarificării profunzimii lumilor în care alegi să te introduci prin puterea cu care gândurile şi emoţiile interacționează cu un ideal de dincolo de timp.

Aici te confrunți cu ipostaza omului superior, geniul, care este permanent însetat de acea cunoaştere intrinsecă, acumulată de înţelepţi de-a lungul mileniilor, trăind drama incompatibilității cu o persoană de o altă condiţie inferioară: tu însuţi, la nivel de lume.

Leadership: Reuşeşti să scoţi la iveală ceva din tine care nu ai crezut că este mai înalt decât raţiunea la care te-ai limitat iniţial?

Se spune că liderul, omul care tânjeşte spre a fi propriul său stăpân, este arhitectul propriilor sale experiențe. Dar nimeni nu a menţionat vreodată că, mai întâi de toate, omul care aspiră la statutul de lider este de cele mai multe ori un rătăcitor. Un anonim în lunga şi deseori întunecata călătorie spre propria lui natură, spre propria lui dezvoltare interioară.

Graniţa stâncoasă a existenţei care te defineşte, ca om şi ca lider, poate fi străpunsă, mai ales dacă găseşti o "spărtură" prin care să pătrunzi în interiorul unui Alter-Ego superior. Acea spărtură este oglinda conştiinţei tale care trebuie să fie din cei mai pur cristal, amintindu-ţi permanent cine ai fost, cine eşti, şi cine poţi deveni.

Legătura cu lumea întreagă se poate destabiliza dacă te îndepărtezi de tine însuţi, dacă te fereşti de săgeţile arzătoare ale propriilor gânduri şi simţiri. Iar cel de-al doilea Eu, forţa singulară destinată să întrerupă definitiv ascensiunea ta, te va copleşi, distrugându-ţi orice privilegiu de care te poţi folosi pentru avansarea personală.

Conştientizarea existenţei unei alte laturi, a celui de-al doilea Eu, în mod succesiv şi simultan, va crea la început confuzie. Primul Eu te va îmbărbăta spunându-ţi, repetându-ţi, întărindu-ţi convingerea că te poţi ridica la nivelul de excelenţă dorit. Al doilea Eu, ca o prezenţă discretă, dar tulburătoare, te va pune sub presiune, îţi va pune sub lacăt orice încercări de a te cunoaşte, amintindu-ţi cât este de neclar să fii tu însuţi, determinându-te să-ţi piezi "coordonatele".

Ceea ce poţi scoate la iveală prin intermediul introspecţiei, ca încercare de a te privi numai din perspectiva identității pe care poate numai posteritatea o găseşte fascinantă, este însăşi condiţia existenţei omului superior: de a te recunoaşte prin "Celălalt Tu".

Primul şi ultimul rătăcitor din deşertul umbrelor eşti chiar tu, în lunga şi dificila călătorie spre echilibru, spre înţelegerea Eului tău, a trecutului, a prezentului, a viitorului acestui Eu - care are nevoie de anumite coordonate pentru a se putea defini. Dar pentru aceasta vei fi nevoit să treci, asemenea unui rătăcitor, prin acele momente de cumpănă ce vor induce modificări în cursul vieţii tale. Ceea ce implică, inevitabil, anumite renunţări şi transformări la nivel lăuntric.

În fotbal, rafinamentul conducerii mingii şi seducţia pasei îşi găsesc etalonul de apreciere prin golurile înscrise. Tot astfel cunoaşterea propriului sine şi tiparul de personalitate în care ajungi să te încadrezi, îşi găsesc etalonul de echilibru în încrederea personală pe care o dobândeşti pe parcursul "rătăcirilor", pe drumul sinuos spre misterul existenţei tale.

Desăvârşeşte-ţi evoluţia, plasându-ţi existenţa sub semnul Eului care te defineşte şi care te conduce spre un drum ascendent.

Concluzie: Mai mult sau mai puţin, cu toţii suntem auto-analitici. Cei cu un spirit analitic dezvoltat înţeleg mai bine consecinţele propriilor rătăciri din labirintul vieţii lor, trăgând în acelaşi timp învăţăminte din ele.

Pentru toţi, cel mai bun prieten va rămâne întotdeauna propriul Eu, dar totodată şi cel mai mare duşman. Amândoi polii trebuie să conlucreze astfel încât omul să aibă un traseu ascendent. Acest lucru este esenţial în leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-primul-si-ultimul-ratacitor-din-desertul-u

Principiul schimbării

On Ianuarie 28, 2010

Dacă eşti nemulţumit de realitate, modelează o alta. Dacă nu poţi, modelează-te pe tine.

Dacă eşti un admirator al actorului Robert De Niro, atunci precis ai văzut filmul „ *Stanley & Iris (1989)* ". Iris, o văduvă cu doi copii, încearcă să-şi refacă viaţa şi să trăiască în aşa fel încât să-i fie bine. Nu-i este însă deloc uşor să se descurce singură, iar ca simplu lucrător într-o secţie de patiserie salariul nu-i ajungea pentru toate cele trebuincioase.

Dar totul se schimbă când îl cunoaşte pe Stanley, un simplu bucătar. Între ei se stabileşte o relaţie de prietenie. Însă Stanley are un mare cusur: nu ştie să scrie şi să citească. Din acest motiv este concediat şi nevoit să-şi caute un alt loc de muncă. El îşi dă seama că realitatea nu o poate schimba. Fără să ştie să scrie şi să citească nu va putea ajunge niciodată prea departe. Peste tot, oriunde îşi va căuta un loc de muncă i se va reproşa, iarăşi şi iarăşi, acelaşi lucru: că este analfabet.

Leadership: Îţi exprimi intenţia de a fi o lecţie de viaţă pentru ziua de mâine, găsind acea unică raţiune de a fi "COMPLET" în centrul unei creaţii în care se imprimă nuanţele propriului caracter?

Stanley e prea lucid ca să nu-şi dea seama că viaţa lui se risipeşte, că se sacrifică zadarnic, că lumea de vis la care râvneşte cu atâta ardoare şi convingere se îndepărtează tot mai mult de el. Nemulţumit de realitatea în care se zbătea zilnic, nedorind să se izbească mereu de refuzuri si concedieri, decide să se schimbe el însuşi. Aşa că într-o zi, graţie dorinţei sale nemărginite de a trăi în fericire, apelează la Iris, căreia îi cere ajutorul. Iris acceptă cu plăcere să-l înveţe să citească şi să scrie, şi în cele din urmă izbuteşte să-l înveţe.

Totuşi Stanley, deşi fusese tot timpul analfabet, a avut o mare pasiune: să inventeze lucruri. Printre altele inventase un mecanism sofisticat de răcire a prăjiturilor. Iar pentru că a învăţat să scrie şi să citească a putut să-şi valorifice invenţia şi să semneze un contract foarte bănos cu o companie la care a fost promovat foarte repede. Acum trăia într-o altă realitate, cea pe care şi-a dorit-o dintotdeauna – o realitate în care totul devenea posibil.

Finalul filmului este senzaţional. Stanley, se întoarce la Iris, căreia îi datora totul şi pe care ajunsese s-o iubească enorm, o cere în căsătorie şi îi propune să se mute cu el în noua lui casă.

Leadership: Îţi iei răgazul de a susţine aspiraţia de înnoire a percepţiei de sine, măsurându-ţi abilitatea de a fi complet prezent și conștient de ceea ce faci într-un moment anume?

A venit timpul să modelezi o lume nouă? Ce triumf pentru un om ca Stanley, să înfăptuiască imposibilul. Care a fost oare calitatea lui cea mai importantă? Cu siguranţă voinţa. Iar dorinţa de schimbare i-a alimentat visurile. Impulsul său spre o altfel de viaţă, tot ceea ce a făcut pentru a-şi schimba traseul existenţial, i-a dat undă verde să-şi urmeze visurile.

Cu alte cuvinte, el a învăţat să aleagă înainte să culeagă. S-a concentrat asupra lucrurilor absolut necesare pentru că altă posibilitate de a-şi schimba traiul nu era. Şi-a dat seama că singura cale de a schimba realitatea era să se schimbe el însuşi. Aşa că şi-a modelat strategiile şi s-a adaptat noilor cerinţe, aceasta fiind singura cale de a-şi atinge scopurile.

Stanley este un exemplu excelent de persoană care a făcut ceea ce trebuie în viaţă. Atras până în adâncul fiinţei sale de dorinţa arzătoare de a-şi îndeplini visurile şi adânc influenţat de dragostea faţă de Iris, a decis să pună capăt odată pentru totdeauna vieţii anoste şi chinuitoare pe care o ducea.

Percepţia de sine are ca bază raportul direct care se stabileşte între efortul de a da o nouă semnificaţie vieţii şi natura inclinaţiilor intelectuale sau afective care te împing spre acţiune.

Momentul cheie când devii conştient de importanţa înnoirii percepţiei de sine, odată cu revenirea în conştiinţă a necesităţii de a da un sens vieţii, după felul cum eşti atent la lecţiile oferite de eşecuri, se produce atunci când ai putinţa de a dobândi o nouă orientare prin intermediul unui câştig (material sau afectiv).

Fiecare om trebuie sa-si rezerve un moment pentru a reflecta de unde vine şi încotro se îndreaptă. Iar dacă, după o atentă analiză, reiese faptul că direcţia în care se îndreaptă nu este cea bună, atunci cu siguranţă trebuie să se schimbe. Iar schimbarea vine întotdeauna din interior. Căci ca să schimbi lumea exterioară, soluţia este aceea de a te schimba în primul rând pe tine însuţi.

Viaţa nu este totdeauna roz aşa cum ne-am dori fiecare din noi. Dar cu siguranţă ne-o putem îmbunătăţi dacă încercăm să ne schimbăm noi înşine.

Leadership: Trezeşti ecoul propriul tău Eu ca să poţi oferi vieţii tale o nouă orientare?

Aşa cum un pictor fascinat de expresivitatea mişcării atletice este capabil să sesizeze corpul uman şi membrele sale în traiectoria de la un punct la altul, acolo unde fotografia instantaneu eşuează – tot aşa şi tu, ca să îţi plasezi existenţa într-un alt context, ca să oferi vieţii tale o nouă orientare, mai întâi trebuie să trezeşti ecoul propriului tău Eu. Adică să elimini orice tendinţă de diminuare a propriei tale valori, să-ţi conştientizezi capacităţile, apoi să-ţi stabileşti ferm scopurile pe care vrei să le urmezi, căutând oportunităţi de dezvoltare chiar şi acolo unde alţii au eşuat.

Evaluează-ţi în mod realist poziţia faţă de factorii care ar putea influenţa negativ performanţele tale, reformulează-ţi sistemul de valori eliminând acea oscilaţie între voinţă, abandon şi îndoială - ca să-ţi regăseşti propria fiinţă, apoi impune existenţei tale traiectoria spre accesul la un nou mod de a-ţi manifesta potenţialul.

Cineva spunea că fiecărui om îi este rezervat ceva mai bun în această lume dacă îşi modelează strategiile după care se ghidează în viaţa. Avea dreptate. Este absolut necesar să ne analizăm cu atenţie caracterul şi personalitatea şi să aflăm unde suntem vulnerabili şi care ne sunt calităţile care ne pot pune într-o lumină favorabilă.

Numai dacă vom înlătura punctele slabe şi dacă ne vom dezvolta punctele forte vom izbuti să construim o realitate mai aproape de aspiraţiile noastre.

Schimbarea pe care ţi-o prilejuieşte destinul porneşte din sinceritatea inimii şi se manifestă întotdeauna moral prin condițiile compatibile cu viziunea, inovarea şi valorificarea cunoștințelor.

Principiul schimbării se referă la transformarea interioară profundă, din momentul în care conștientizăm potențialul nostru neexplorat, ca dovadă a faptului că evoluția personală este

posibilă oricând. Dincolo de toate limitările aparente stă acea dorință arzătoare de progres, care îmbinată cu determinarea nestrămutată, creează ideea de renaștere spirituală. Așa că fiecare pas spre cunoaștere devine o victorie, devenind important pentru descoperirea și împlinirea propriului destin.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-principiul-schimbarii.html

Seminţele din marea moartă

On Martie 15, 2011

Deschide-ţi singur orizonturile, manifestându-ţi pe deplin ataşamentul faţă de aspiraţiile tale.

Se spune că în nămolul mării moarte zac seminţe ce nu germinează decât dacă sunt scoase şi puse să rodească în condiţii propice dezvoltării lor. Tot aşa în interiorul nostru există forţe nebănuite şi însuşiri necunoscute, până la un moment dat, care nu sunt exploatate suficient sau deloc. Care ar putea să fie forţa motrice care să le activeze?

În fiecare zi şi în fiecare noapte, se nasc fiinţe destinate dulcii plăceri a vieţii. Şi, tot în fiecare zi şi în fiecare noapte, se nasc fiinţe destinate parcă să fie condamnate de societate. Acesta este unul din mesajele filmului *"Gattaca (1997)".*

Vincent Freeman era unul dintre acei oameni pe care societatea îi condamnase aspru. Încă de la naştere, specialiştii preconizaseră că va muri undeva la vârsta de 30 de ani. Miop şi bolnăvicios, Vincent nu avea nici o şansă de a-şi face vreo carieră strălucită. Încercările sale de a se angaja la diverse companii au fost zadarnice. Nimeni nu dorea să-l angajeze deoarece nu avea un "profil curat".

Progresul tău are alt sens decât: înainte? Dar Vincent, în ciuda tuturor prezicerilor, era un om cu spirit puternic, era ceva în el ce nu observase nimeni. Şi avea un vis măreţ. Vroia să ajungă în spaţiu, acolo unde numai o mână de oameni puteau ajunge – doar cei consideraţi "superiori". Dorinţa lui de a se alătura oamenilor de elită creştea de la o zi la alta.

Ce atitudine formidabilă ! Privind întotdeauna lucrurile într-o lumină pozitivă, adunându-şi tot curajul şi toată ambiţia, punându-şi imaginaţia la încercare, el a găsit până la urmă o cale surprinzătoare de a se angaja la Gattaca ca navigator, şi până la urmă a zburat în spaţiu alături de cei mai buni.

Leadership: Îţi validezi input-ul de valoare în modelul general al motivaţiei pentru schimbare, asumându-ţi efortul de a îmbunătăţi construcţia unui univers din care priveşti cele ce se petrec în mijlocul propriei lumi?

" Nu te-ai născut pentru aşa ceva, şi ştii că nu iese nimic bun dacă ieşi din matca ta. " Tu ce simţi atunci când auzi acest lucru aproape în fiecare zi, de la toată lumea?

Vincent nu aparţinea acelei categorii de minţi privilegiate, cu convingeri profunde, care are întotdeauna dreptate. El a văzut totul prin prisma dorinţelor sale, convins că dacă va da crezare lumii nu va ajunge niciodată prea departe. Input-ul său de valoare era reprezentat de starea de rezistență cu care a răspuns provocărilor şi intereselor unei lumi care îl respingea, dar care putea fi uşor reconfigurată prin intermediul preschimbării sale într-un om diferit, sub aparenţa unui campion.

Imensul univers pe care şi l-a construit, din care privea numai cele ce se petreceau în mijlocul propriei lumi, era simbolizat prin încercarea de a disimula până la negare forma propriei suferinţe lăuntrice, a neputinţei de a se apropia vreodată de perfecţiune într-o realitate de nezdruncinat.

Tu ai de gând să-ţi urmezi calea aşa cum ţi-o croieşte soarta şi să nu încerci nici măcar să te împotriveşti? Dacă vrei sa ajungi în topul campionilor, pregăteşte-te să gândeşti şi să acţionezi ca Vincent.

Prea mult pentru unul ca tine? Adevăratul test al caracterului tău nu constă în zidurile pe care ţi le ridică societatea de prea multe ori în jurul tău, ci în capacitatea ta de a le doborî. Întăreşte-ţi caracterul, ridică ştacheta performanţei şi niciodată să nu o cobori.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o viziune care evoluează în pofida concepţiilor şi a credinţelor celorlalţi, pornind de la premiza că o imagine care este ştearsă din prim plan este mai uşor de acceptat ca fiind una expresivă?

Personalitatea lui Vincent era compusă din două părţi: prim planul (imaginea de om integrat perfect în tiparele perfecţiunii) şi planul secundar (imaginea de om introvertit care nu-şi poate recunoaşte slăbiciunile).

Bazându-se pe ideea că tot ceea ce se află la vedere este o expresie a Creatorului Absolut, dar nu înfăţişează identitatea Lui reală, Vincent şi-a etalat măiestria de a fi el însuşi, trecând prin numeroase experienţe, ştiind că în faţa lui stăteau oameni care nu l-ar fi suportat la aflarea adevărului.

Fii tu însuţi, exprimă-te original, simte-te bine în pielea ta indiferent câte măşti porţi sau câte identităţi îţi asumi !

Ca să dai valoare persoanei tale trebuie să-ţi deschizi singur orizonturile, manifestându-ţi pe deplin ataşamentul faţă de dorinţele tale. Niciodată să nu ţi se pară ceva cu neputinţă de realizat.

Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Pe măsura trecerii timpului, perspectiva sub care Vincent a privit lucrurile s-a modificat. El a făcut eforturi ca să se distanţeze de credinţele negative ale celorlalţi, nefiindu-i ruşine de sine şi nefiindu-i frică de împrejurări.

Adevărata ta valoare este dată de menirea pe care ţi-o asumi în jurul unei imagini de sine scăzută, dar cosmetizată permanent cu o mentalitate de învingător?

Seminţele din marea moartă desemnează aspiraţiile tale cele mai înalte care, însă, nu se pot împlini dacă nu devii un alt om. În evoluţia ta spre un statut concordant cu nivelul tău de aspiraţii va exista o fază pe care eu aş numi-o premergătoare: să-ţi deschizi singur orizonturile şi să-ţi dezvolţi încrederea în sine, manifestându-ţi pe deplin ataşamentul faţă de aspiraţiile tale.

Eliberează seminţele din nămolul mării moarte. Găseşte-ţi calităţile şi talentele şi învaţă să te foloseşti de ele pentru a-ţi atinge scopurile, pentru a ieşi din situaţia grea în care te afli. Priveşte întotdeauna lucrurile într-o lumină pozitivă, adună-ţi tot curajul şi toată ambiţia, pune-ţi imaginaţia la încercare şi până la urmă vei găsi o cale surprinzătoare de a-ţi atinge scopurile.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-semintele-din-marea-moarta.html

Testează-ţi aptitudinile

On Martie 04, 2009

Îmbunătăţeşte-ţi performanţele profesionale, conturându-ţi într-un mod foarte convingător stilul de interpretare al rolului tău.

Un actor de teatru urcă pe scenă şi îşi joacă rolul. Dorinţa lui cea mai mare este să capteze atenţia publicului spectator. După aproape 50 de minute în care a dat tot ce a avut mai bun din el, actorul aşteaptă reacţia publicului - care fie aplaudă, fie nu. Dacă spectatorii aplaudă cu însufleţire înseamnă că rolul pe care l-a jucat a fost excepţional, dacă nu-l susţin, probabil că actorul nu a rezonat cu ei, deci nu a oferit un spectacol prea bun.

Dar indiferent cum şi-a jucat rolul, actorul are parte de o reacţie imediată şi directă din partea publicului. Astfel, el ştie exact ce efect a avut interpretarea şi va şti ce trebuie să schimbe, ce trebuie să îmbunătăţească în profesia sa astfel încât data viitoare să-şi joace rolul impecabil.

Aşa cum un căutător de perle trage aer în piept înainte de a plonja în apă şi îl elimină tot când iese la suprafaţă – tot aşa şi tu trebuie să incubi în leadershipul tău preocuparea consecventă şi adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale interpretării propriului rol, ţinând seama de însuşirea ta cea mai profundă şi mai preţioasă. Adică, în cuvinte mai simple, să scoţi la suprafaţă tot ce e mai bun în tine.

Leadership: Îţi evaluezi performanţa transmiţând "semnale de sincronizare" în circuitul de ajustare a aşteptărilor celorlalţi oameni?

Ceea ce diferenţiază un actor de valoare de un actor mediu este faptul că primul se străduieşte să-şi îmbunătăţească performanţele conturându-şi într-un mod foarte convingător stilul de interpretare al rolurilor sale - ţinând tot timpul cont de reacţia publicului. Căci în final publicul este cel care decide calitatea propriei sale prestaţii.

Dacă actorul nu reuşeşte să le capteze atenţia spectatorilor, dacă nu le stârneşte acea sete lăuntrică de a-l urmări până la sfârşit, atunci înseamnă că trebuie să-şi revizuiască serios stilul interpretativ.

Expresiile rezultatelor obţinute nu doar prin efort şi printr-un proces de actualizare a abilitaţilor, ci mai ales printr-o analiză a gradului de acceptabilitate a celorlalţi, joacă rolul forţelor de legătură ce acţionează asupra valabilităţii tale. Aceste expresii sunt în strânsă legătură cu mult cu modul cum te administrezi în interior şi cum te programezi pentru reuşită atunci când eşti străbătut de fiorul conştientizării poziţiei de dependenţă pe care ţi-o asumi faţă de reacţia celor care te evaluează.

Semnalele de sincronizare reprezintă manifestări ale performanţei tale, purtătoare de informaţie care te identifică drept un om de valoare, şi în funcţie de amplitudinea lor vei primi aprecieri şi follow.

Leadership: Poţi să-ţi păstrezi valabilitatea într-o fază de tranziție de la un rol de mare însemnătate la un mijloc privilegiat de deschidere faţă de vastul câmp al aprecierii valorii care vine de la sine?

Rezultatele cele mai bune pe care le poţi obţine, ca element al puterii tale de convingere, se pot determina prin abandonarea poziţiei de dependenţă faţă de impresiile primite din partea publicului, adică atunci când rolul de pe scenă nu contrastează cu realitatea.

Aprecierea pe care ţi-o acorzi se face în funcţie de gradul de poziţionare faţă de ceea ce te motivează lăuntric, la nivel de imaginaţie şi emoţie, când intri în dialog cu publicul, care uneori compune senzaţia de insuficienţă a capacităţilor de interpretare a rolului într-o experienţă de învăţare a acceptării şi mulţumirii de sine.

Valabilitatea este ceea ce obţii ca valoare de sine după ce ţi-ai jucat rolul, măsurându-ţi rezonanța cu cei din jur dincolo de "aplauze".

Iar valoarea de sine, legată de concentrarea conştiinţei asupra actului ce se săvârşeşte într-un anumit moment, vizează acea credință în forțele proprii determinată de îndeplinirea realizărilor pe plan personal și profesional. Ea se manifestă ca o relaţie cauzală între atitudine şi emoţii, în sensul că ceea ce provocator, facil sau chiar relaxant pentru tine, în cazul altora poate deveni ameninţător sau imposibil de realizat.

Numai rezultatele pe care le obţii în afara scenei decid valoarea ta. Deci nu te aştepta să dai gata lumea dintr-o dată. Va fi necesar să-ţi testezi periodic aptitudinile şi competenţele, iar în funcţie de reacţia celor din jurul tău care te evaluează vei putea să stabileşti nivelul la care te situezi.

Îmi vine greu să cred că cineva poate obţine rezultate remarcabile dacă nu depune eforturi maxime în acest sens şi dacă nu îşi testează periodic aptitudinile. De aceea sunt de părere că, asemenea unui actor, va trebui să obţii reacţia mai multor persoane înainte de a avansa la rangul de profesionist.

P.S. Nu uita că gradul de pregătire profesional se bazează nu numai pe cunoştinţe teoretice ci şi pe exerciţiu practic.

A merge pe calea potenţialului de leadership înseamnă să arăţi lumii că eşti capabil să faci un rol mare atât în momentul maximului de atenţie care ţi se acordă, cât şi în momentul când te simţi nesatisfăcut de prestaţia ta.

Testează-ți aptitudinile ori de câte ori te confrunți cu noi provocări, în încercarea de a te perfecționa continuu, dincolo de ceea ce crezi că știi deja. Din acest motiv, țin să precizez că adevărata evoluție vine din autocunoaștere, într-un fel în care experiențele și eșecurile devin lecții valoroase, pe seama unui proces de învățare constant, din care îți extragi forța de a merge mai departe.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-testati-va-aptitudinile.html

Un bănuţ pentru un oraş pierdut

On Ianuarie 26, 2012

Respectă-ţi îndatoririle faţă de potenţialul tău de a înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos, reevaluând felul în care îţi percepi propria fiinţă.

Îţi aminteşti de micuţul Nils Holgersson? Nils, năzdravanul, este transformat de un spiriduş într-un prichindel, fiind astfel nevoit să pornească într-o lungă călătorie prin Suedia alături de un stol de gâşte sălbatice.

Într-o noapte neînchipuit de frumoasă, bărzoiul Ermenrich şi Nils au poposit pe o plajă pustie. Cât timp bărzoiul se odihnea, Nils se plimba pe plaja părăsită. Dintr-o dată se poticni de ceva tare. Se aplecă şi văzu pe nisip un bănuţ de aramă, ruginit. Dându-şi seama că avea de-a face cu un lucru lipsit de orice valoare, nici nu se gândi să-l ridice şi să-l pună în buzunar, ci îl zvârli cu piciorul cât colo.

Leadership: Manifestarea valorii tale, pe baza criteriilor de evaluare a realităţii, este limitată de mărturia unei experienţe de viaţă care se întâmplă într-un moment care se pierde?

Când vru să plece mai departe, rămase uluit văzând că la o depărtare de câţiva paşi se înălţa un zid lung, cu creşte şi turnuri. Se strecură pe sub poartă şi intră în oraşul necunoscut. Aşa ceva nu-i văzuseră niciodată ochii. Numai prăvălii cu lucruri preţioase, oameni deosebit de arătoşi, case înalte pline de măreţie, frontispicii împodobite cu ornamente care mai de care mai meşteşugite, etc. Oriunde îşi arunca ochii vedea numai însufleţire. Era raiul pe pământ.

Nils cutreieră bună bucată de timp oraşul, nimeni nu-l băgă în seamă, mai ales fiindcă era mic cât un deget. La un moment dat îşi spuse în sinea lui: *"N-am să fiu niciodată atât de bogat să cumpăr ceva de aici"*. Şi, dintr-o dată, la chemarea acestei dorinţe, tot mai mulţi negustori se strânseră în jurul lui. Toţi îi dădură să înţeleagă că pretindeau ca plată pentru orice produs numai un singur bănuţ. Dar Nils nu avea niciun ban. Atunci toţi negustorii începură să plângă cu lacrimi.

Înduioşat de starea lor jalnică, şi amintindu-şi de bănuţul de pe ţărmul mării, Nils o luă la goană. Ieşi pe poarta din oraş şi se îndreptă direct înspre locul unde descoperise bănuţul. Îl găsi imediat. Dar când să plece înapoi spre oraş, nu mai văzu decât marea tălăzuindu-şi neîncetat valurile.

Aşa cum *"a cunoaşte"* este actul fiinţei inteligente, tot aşa *"a-ţi părea rău"* este actul fiinţei care şi-a ratat menirea oferită de soartă într-o ecuaţie a afirmării personale şi a valorificării potenţialului de explorare a unei noi şi unice experienţe de viaţă.

Leadership: Ai puterea de a accepta să fii un om artificial într-o confruntare cu imaginea unei lumi care se relevă doar în anumite contexte?

Fiecare om are obligaţia de a-şi proteja propriului său cod moral şi sufletesc care îi descrie şi îi facilitează modul de "funcţionare", care îi defineşte întreaga fiinţă, importanţa ei, personalitatea care o caracterizează. Dar în acelaşi timp fiecare om are obligaţia de pătrundere a realului, care exprimă atitudinea de acceptare a ceea ce este cu adevărat. Orientarea omului asupra unei anumite zone a realului, aceeaşi care adânceşte perspectiva lui asupra modului în care îşi poate exercita valoarea – este cea care conferă frumuseţe şi

esenţă fiinţei sale.

Când vine vorba de dezvoltare personală sau de leadership accentul este pus întotdeauna pe trăsătura ta de caracter definitorie. Te poţi transforma într-un om “artificial”, încetinind procesul de evoluţie a fiinţei tale prin lipsa sentimentelor şi a moralei - sau te poţi transforma într-un om cu înalte calităţi morale şi sufleteşti, datorită dorinţei tale de a înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos.

Realul, în acest caz, este compromisul între datoria ta morală şi voinţă, între ceea ce trebuie făcut şi ceea ce îţi cere conştiinţa să faci. Dezvoltarea personală şi cunoaşterea de sine începe cu sinceritatea conştiinţei tale.

Leadership: Ai o anumită responsabilitate față de "nimicul" din tine, prin confruntarea cu "într-un anumit moment al vieții ai fi putut realiza ceva care contează cu adevărat"?

O lume care se relevă doar în anumite contexte simbolizează deschiderea ta către nou, către aventură, către a învăţa mereu câte ceva despre care nu ştiai nimic, ca un fel de răspundere în faţa unei schimbări la care poţi contribui doar printr-o lărgire a conştiinţei peste întreaga experienţă a lui "Eu sunt".

A fi un om articifial, ca un fel de nepotrivire între tine și neştiutul înconjurător din marele tablou al lumii, înseamnă să renunţi la imaginea de sine (totalitatea credinţelor şi a condiţionărilor rememorărilor) care îţi pune în prim plan "legenda personală".

Oraşul se numea Vineta. Fusese hărăzit să aibă parte de cele mai multe bucuri, însă din cauza trufiei şi a luxului de care se îmbolnăviseră locuitorii lui, a fost blestemat - înecat de un potop şi scufundat în mare. O dată în veac, acest oraş se ridica din fundul mării în toată splendoarea lui şi rămânea la suprafaţă o oră. Dacă în acest răstimp se găsea o fiinţă vie să cumpere ceva, vraja care cuprinsese oraşul ar fi fost spulberată, iar locuitorii ar fi putut trăi şi muri ca toţi oamenii.

Nils îşi duse mâinile la ochi şi începu să plângă amar. Dacă ar fi avut la el un bănuţ, cât de mic, ar fi putut să mântuiască vechiul oraş.

Tu te regăseşti în ipostaza lui Nils? Simţi că valoarea ta a scăzut la zero? Simţi că într-un anumit moment al vieţii ai fi putut realiza ceva care contează cu adevărat? Ai dat cu piciorul la şansa ta de a fi mai mult decât eşti, de a-ţi desăvârşi împlinirea? Ce anume ţi-a lipsit? Ce semnificaţie ar fi căpătat viaţa ta dacă ai fi acţionat în virtutea unei cauze drepte şi a unor sentimente nobile?

Leadership: Poți să îți valorifici esența interioară pentru a deveni o prezență transformatoare, asa incat să treci de la simpla existență la rolul de făuritor de destine?

Poţi fi mai mult decât un simplu om într-un anumit moment al vieţii, poţi fi un adevărat făuritor de destine. Dacă ai un "bănuţ". El reprezintă un pas înainte către propria ta evoluţie spirituală şi emoţională, constituind într-un anume sens ceea ce în mod curent se numeşte "fond” - care adăugă esenţă fiecărei fiinţe umane.

Acest “bănuţ” poate apărea sub forma unui gând sublim, sub forma unei decizii sau a unei soluţii pozitive, a unei vorbe bune, a unei scânteieri de inspiraţie, sau poate fi manifestarea puternică a unor sentimente frumoase, nobile. Îţi poţi cântări valoarea după felul în care îl utilizezi.

Ai o anumită responsabilitate faţă de "nimicul" din tine? Accepţi să fii un nimeni şi un nimic şi să nu pretinzi niciodată altceva de la tine?

Leadershipul este rodul unor experienţe limită care îţi individualizează parcursul printr-o creştere a nevoii de a te şti împăcat cu statutul de om care nu se sfieşte să fie tranşant când e vorba de rateuri.

Un bănuţ pentru un oraş pierdut scoate în evidenţă ceea ce ai putea deveni tu însuţi dacă acorzi importanţă acelor "nimicuri" care contribuie la maximizarea potenţialului tău de a deveni "cineva".

Aşa cum un doctor nu trebuie să-şi întoarcă privirea de la anomalii, ci trebuie să le caute şi să le înţeleagă – tot aşa şi tu, nu trebuie să-ţi pierzi speranţa în legătură cu acele situaţii în care nu ţi-ai ridicat potenţialul la nivelul celor mai înalte standarde, ci să-ţi reevaluezi felul în care îţi percepi propria fiinţă - manifestând disponibilitatea de a te schimba, eliminând toate obstacolele care stau în calea evoluţiei tale spirituale şi a descoperirii de sine.

Respectă-ţi îndatoririle faţă de potenţialul tău de a înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos, reevaluând felul în care îţi percepi propria fiinţă.

*** Notă:** Selma Lagerlof - *Minunata calatorie a lui Nils Holgersson prin Suedia* , Editura Ioan Creanga, 1990.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-un-banut-pentru-un-oras-pierdut.html

Dezvoltarea caracterului

On Ianuarie 12, 2009

Fă un pas mai departe în dezvoltarea propriei tale personalităţi, maximizându-ţi responsabilitatea morală faţă de propriile tale convingeri şi acţiuni.

Dacă ajungi şeful poliţiei pe insula Amity, nimeni nu va avea vreodată curajul să îţi contrazică opiniile şi convingerile. Nimeni nu îţi va influenţa deciziile pe care le vei lua, viaţa profesională şi starea de spirit. De fapt, fără doar şi poate, te vei înconjura de oameni care te vor aprecia şi te vor susţine cu adevărat în tot ceea ce ai de realizat, în toate iniţiativele şi în toate proiectele de viitor.

Dar ce faci atunci când te confrunţi cu o situaţie mult prea grea pentru experienţa ta? Un rechin alb a ucis o adolescentă care înota aproape de ţărmul insulei. Se impune deci, să iei imediat anumite măsuri pentru a reduce riscul pe viitor al unui nou atac al rechinului ucigaş.

Dacă eşti precum şeful poliţiei Martin Brody, personajul principal din filmul " *Fălci (1975)* ", probabil vei asculta de primarul oraşului şi vei ascunde acest incident de restul locuitorilor, mai ales pentru că se apropie Ziua Americii, când toată plaja va fi plină, şi profiturile vor creşte. Dar iată că rechinul îşi face din nou apariţia şi mai ucide o persoană. Mama victimei vine la tine plângând şi după ce îţi trage o palmă zdravănă, te învinuieşte că, deşi ştiai de existenţa rechinului, ai lăsat totuşi oamenii să înoate. Ce faci acum? Închizi plaja definitiv?

Sper din tot sufletul că tu nu eşti precum şeful poliţiei din film care, nici de data aceasta nu a închis plaja. La insistenţele şi rugăminţile primarului şi a investitorilor care doreau cu tot dinadinsul să obţină venituri, Martin Brody, a lăsat în continuare plaja deschisă, până când, bineînţeles, rechinul a mai făcut o victimă.

Înţelegi posibilele implicaţii ale conştientizării faptului că eşti fiinţa din spatele leadershipului?

Liderul îşi fundamentează căile de echilibrare ale dezvoltării sale nu atunci când are de-a face cu o contrazicere a normalului sau cu o încălcare a tuturor principiilor care îl caracterizează, ci atunci când reuşeşte să corecteze o deviaţie absurdă. El găseşte curajul de a fi cu un pas înainte atunci când ceilalţi spun "Aşteaptă", el găseşte curajul de a fi singur în a face o alegere atunci când este înconjurat de oameni şi, mai ales, găseşte curajul de a depăşi acea alegere.

Toţi oamenii intră mai devreme sau mai târziu în jocul ambiguu al leadershipului. Astfel, longevitatea relaţiei "Lider-Oameni" și măreţele înfăptuiri ale echităţii, devotamentului, solidarităţii, onoarei sau bunului simţ, dezvoltă complexe neîncrederi sau nesiguranţă. Acest lucru conduce la o degradare a sistemului de funcţionare a liderului, la anularea percepțiilor bune despre sine si despre ceilalţi oameni. Şi chiar la asumarea (uneori nepăsătoare) a acelor trăsături care aduc o schimbare negativă în relaţia dintre ei.

Degradarea sau stadiul tardiv de dezvoltare al leadershipului pot genera percepții diferite asupra sensului filozofiei din spatele lui, proiectând pe fundalul său atât de încărcat, deseori dramatic, un cenuşiu care copleşeşte cu totul, tulburând orizontul pe care îl scrutează. Deci, atitudinea adoptată de lider în relația cu oameni din jur poate să contrasteze puternic cu luminozitatea specifică leadershipului, în imensa lui complexitate şi înţelepciune, bazat pe acea platformă de norme, reguli şi măsuri de prevedere care totuşi tinde să scoată la iveală şi să amplifice tot ce e mai bun din ei.

A îmbrăca forma autentică a unui caracter care e sinonim cu noţiunea de "acuzaţie" înseamnă să suporţi toate consecinţele unei decizii pripite din care se scad toate crezurile tale.

Observăm că asumarea şi conștientizarea faptului că eşti fiinţa din spatele leadershipului, a cărei percepţii despre sine pot fi interpretate negativ sau pozitiv, sau chiar în mod eronat, restrânge opţiunile tale de a fi de acord cu schimbarea în situaţiile limită.

La nivel de setări, leadershipul nu face întotdeauna un "corp comun" și nu are întotdeauna aceeași direcţie de desfăşurare cu intenţiile omului de a face compromisuri, de a trece peste prejudecăţi, de a renunţa sau de a-şi restricţiona puterea de influenţă.

Dimpotrivă, leadershipul pare mai degrabă a se distanţa de om, demarcându-se clar de zonele lor de legătură atunci când, în imensa lui vanitate, omul nu mai ţine seama de nimeni şi de nimic. Odată nerespectate obligaţiile şi neasumate angajamentele, relaţia "Lider-Oameni" se desprinde practic de sfera celor trei criterii: relevanță, funcţionalitate, liniaritatea abordării, ducând chiar la sensuri diferite, deseori chiar contrare.

Conflictele de pe tot parcursul timpului, divergenţele care se produc şi rezultatele la care se ajunge, întăresc și demonstrează acest lucru.

Leadership: Din aspirația ta spre un orizont de dincolo de realitatea imediată rezidă și greșeala fundamentală din care decurg toate viciile amăgirii cu excesul iluziei "Este bine şi aşa"?

Oamenii care au un caracter slab evită să ia decizii ferme atunci când este vorba de un risc major. De foarte multe ori ei se lasă influenţaţi de oameni mai abili, mai dornici de reuşita financiară şi care au o forţă de manipulare uriaşă.

Diferenţa dintre un lider şi un om de rând nu este lipsa de cunoştinţe, ci lipsa de fermitate. Liderii cei mai buni au mari realizări pentru că acţionează rapid, pentru că se implică cu hotărâre în rezolvarea problemelor şi sunt capabili să ia decizii majore în situaţii de risc. N-are ce căuta într-o funcţie de conducere acela care nu ştie să-şi impună punctul de vedere atunci când este cazul, care nu are curajul şi tăria de caracter de a lua în piept toate greutăţile, care nu-şi asumă responsabilitatea morală şi care nu acţionează cu maximă eficienţă atunci când lucrurile iau o întorsătură nefavorabilă.

Aşa cum companiile se concentrează în special pe asigurarea realizării elementelor de bază mai bine decât concurenţa, tot astfel tu trebuie să-ţi concentrezi întreaga esenţă a leadershipului tău asupra exercitării acelei responsabilităţi morale (care reiese din cadrul statutului special pe care îl ai) mai bine decât oricine altcineva.

Tu îţi evaluezi în permanenţă propriile emoţii şi acţiuni? Îţi analizezi cu atenţie tendinţele generale de evoluţie? E oare necesar să-ţi regândeşti orientarea către propriul tău eu? Cum interpretează ceilalţi oameni propriile tale eforturi şi acţiuni? Ai început să-ţi amplifici puterea interioară? Ai nevoie de nişte convingeri care să-ţi fie repere?

Nu poţi cere mai mult de la tine dacă nu eşti pregătit să te conformezi experienţei de a te simţi vinovat de faptele tale.

În viaţă te vei confrunta de foarte multe ori cu situaţii care nu vor fi sub controlul tău, însă caracterul va fi întotdeauna o piatră de temelie care te va ajuta să controlezi evenimentele

care pot fi controlate. Datorită caracterului dârz şi hotărât, de fiecare dată când vei lua o decizie vei face un pas mai departe în dezvoltarea propriei tale personalităţi.

Indiferent de talentele pe care le ai, nu vei reuşi niciodată să devii un lider veritabil dacă nu ştii să îţi asumi responsabilitatea în situaţiile de criză, dacă nu te implici tot mai mult în soluţionarea problemelor şi dacă nu eşti suficient de hotărât să "joci tare".

Dezvoltarea caracterului ţine de starea de spirit şi tiparele de gândire pe care ţi le aduce întâlnirea dintre ceea ce ţi se cere să îndeplineşti şi ceea ce eşti pregătit să sacrifici ca să înduri grozăviile infernale ale chinurilor sufleteşti.

Fă un pas mai departe în dezvoltarea propriei tale personalităţi, maximizându-ţi responsabilitatea morală faţă de propriile tale convingeri şi acţiuni.

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltarea-caracterului.html

Dimensiunea morală a leadershipului

On Ianuarue 08, 2020

Găseşte-ţi jumătatea de spirit care te completează în peisajul frământat al evenimentelor, prin prisma experienţei "nu e nimic şi totuşi e" care te educă şi te face să fi om.

Goldstone (2016). De ce am revăzut acest film? Nu pentru acţiune, nu pentru simplitatea montajului, nu pentru câteva replici bine conturate, nu pentru povestea unui orăşel sărac aflat la capătul lumii. Nu pentru apariţia unui indian care lasă în urmă spiritul său curajos, aventurier, plin de duh sfânt, având ceva din adierea fină, dar rece, a vântului deşertic. Ci, pentru finalul plin de pace, strecurat printre meandrele intersectate ale înţelesurilor vieţii proiectate în fundalul fascinant al stâncilor masive, pline de istorie, de ritualuri şi superstiţii.

Privirile spectatorului ostenesc căutând în deşert un punct de sprijin dincolo de vijelia năprasnică a unor evenimente bizare. Dar ca să poţi spune că trăieşti tu însuţi în ultimele cinci minute din film, pe acel fundal muzical liniştit care inspiră mult prilej de pace, însăşi starea sufletească a eroului prins între lumea nouă şi vechile sale rădăcini, ca să te reculegi în linişte, în ecoul spiritelor războinice, glorioase, şi în sfârşit libere, mai întâi trebuie să supravieţuieşti adevărurilor hotărâtoare ale vieţii. Dacă reuşeşti acest lucru, atunci vei înţelege totul. Şi vei trăi împăcat cu tine însuţi.

Nu este un final fericit sau nefericit, ci este simbolul unei chemări mistice a pământului. Scoate în evidenţă acea bucată din tine care te completează, tot aşa cum intersectarea culorilor te ajută să înţelegi mai bine arta peisajului modelat de un artist.

Să fii veriga cea mai puternică care leagă adâncimea tainică a destinelor omeneşti, fragile în faţa lucrurilor trecătoare, de îndeplinirea unei chemări neînţelese. Să rămâi cu conştiinţa curată, plin de recunoştinţă faţă de cei care slujesc cu devotament drumul plin de semnificaţii al vieţii, ca o picătură din univers, un drum iniţiatic pe trepte de vârstă şi de ascensiune spirituală, cu apel de reîntoarcere la origini.

Iată ce înseamnă să fii sincer cu tine în ecoul unei lumi care nu dispare nici în veacurile viitoare…

Leadership: Construcţia ta identitară şi sufletească se deschide în faţa unei jumătăţi de fiinţare sublimă, purificatoare, care confirmă caracterul veridic a lui „Cine sunt" în mijlocul unui prezent care îşi reneagă trecutul?

Cât de tulburi ne apar uneori adevărurile rătăcitoare ale trăirii vieţii prin suflet de indian, în afara oricăror constrângeri, dincolo de orice intimidări, sfidând orice autoritate în afară de Dumnezeu. Este singurul spirit care dăinuie prin veacuri. Toti ceilalţi urmăresc conţinutul material al avuţiei, cu privirea aţintită asupra intereselor ascunse, mai mult ca un blestem, ca un prizonierat, fără să se uite îndărăt la ce s-a pierdut din ei înşişi…

Cam asta e ideea filmului. Respect pentru cel ce-a scris scenariul.

Să suporţi orice fărădelege în bătaia gloanţelor care şuieră silenţios pe lângă urechile tale. E un fapt tragic, nu o consolare. Crezi c-ai scăpat, dar amintirea rămâne, străbătută de sentimente adânci şi reţinute, ca o rană care doare enorm, chiar dacă nu sângerează. Şi chiar şi atunci când crezi că te-ai îndepărtat din bătaia privirii aruncate asupra faptelor consumate, o flacără roşie încă mai arde în tine, te cheamă înapoi spre lecţiile vieţii, strigă cu toată

puterea să-ţi repari greşeala de a trăi ca un trecător neînsemnat în lumea asta.

Instinctiv, eliberator, cu forţă morală, unii se reîntorc la ceea ce contează cu adevărat. Alţii continuă să fugă de ei înşişi.

Nu vom trece niciodată dincolo de calea descoperii lui „Cine sunt?” dacă nu reuşim să vedem înăuntrul lucrurilor pe care le trăim cu demnitate, pe care le primim de la înălţimea unor credinţe şi modele străvechi de gândire, şi din prisma faptelor pe care le vom regreta la bătrâneţe.

Omul bun îşi recunoaşte la timp şansa de a deveni conştient de propria natură, găsindu-şi adevăratul sens al vieţii în recuperarea trăirilor irosite în candela învinşilor, nu neapărat în cunoaşterea care rezultă din trecerea de la „acum” la „atunci”.

Leadership: Natura ta oglindeşte chipul prezentului etern într-o experienţă a esenţelor care scoate lucrurile din condiţia de a fi umilite prin uzură şi consumate pragmatic în ritmul lent al faptelor nesimţitoare?

Am văzut o femeie deosebit de manierată, inteligentă, având acea scânteie de glamour, rostind vorbe alese cu grijă, care sub chipul de „bunătate întruchipată” îşi face drum spre nelegiuire. Fără remuşcări, fără griji, fără teamă. Nu-şi dă seama că astfel îşi chinuieşte sufletul, tot mai îmbătrânit, tot mai însângerat de cruzimea ce există în el. Un sânge atât de toxic se încălzeşte numai cu plăceri de o clipă. Se simte natura ei rece încă de la prima conversaţie. Trecutul a înghiţit-o şi pe ea, dar în coordonatele unei trăiri fără repere morale.

Adevărata ei motivaţie, era într-adevăr dorinţa de îmbogăţire, cu orice preţ, prin orice mijloace? Poate că, în fond, îşi dorea acea mare iubire din poveşti, dar o iubire aleasă greşit, căci trebuia întreţinută, consolată. Şi până la urmă marea iubire pleacă cu banii ei, dar fără ea. O linie discontinuă manifestată prin dulceţuri şi viclenii, continuată şerpuitor în adâncimea tragediei.

Oamenii aflaţi în această tragedie îşi fac întotdeauna un obicei din a oferi o plăcintă cu mere celor care trebuie să-şi ţină gura închisă...

Am întâlnit apoi un bătrân indian de culoare, folosind ca prilej de a-şi descărca sentimentele vechi în mijlocul unei lumi care nu mai crede în idealuri, în drepturile omului, în Dumnezeu. Cuvintele lui sunt simple, plăcute la auz, dar îndurerate de schimbările care se cer a fi implementate. Singurul lucru care îl va scoate din angoasa fundamentală, din acea trăire de abandon în faţa schimbării inevitabile, este moartea. A ajuns lângă strămoşii săi mai repede decât ar fi trebuit.

În bunătatea lui, probabil nu i-a părut rău.

Leadership: Crezi că există o non-separabilitate între realitatea „eternei întoarceri” şi lucrurile care şi-au pierdut valoarea, luând seamă de faptul că lumea reprezintă o entitate coerentă în care fiecare parte e conectată cu toate celelalte?

Am înţeles de ce oamenii îşi acceptă sfârşitul căutând să vadă, sau fără să fie văzuţi, o realitate a „eternei întoarceri”. Pentru că privesc adevărul lucrurilor din prisma unui trecut care nu mai transmite nimic epocilor de după el. Ca şi când ai oferi o carte plină cu adevăruri unui orb care vrea din tot sufletul să vadă, dar nu vede.

Aşadar, orice durere se datorează efortului de a recrea o lume dispărută, greu de observat, efortului de a vedea adevărul şi frumosul din nişte lucruri care şi-au pierdut valoarea, echilibrul, înţelesul, consistenta sau forma, fără să ai capacitatea de a le raţionaliza, de a le diferenţia atunci când te loveşti de ele cu totul întâmplător.

Am rămas pe gânduri la câte-o scenă fără niciun decor, în afară de un pat şi un scaun. Cineva spunea că rătăcesc mulţi câini prin deşertul acela arid, n-am văzut niciunul. Un uliu se rotea la un moment dat în înaltul cerului. Numai o pană prinsă în stropitoarele de la parbrizul unui jeep vechi mai aminteşte de el, pe la final…

Doi poliţişti. Un cowboy şi un indian. Puţin vanitoşi în simplitatea lor, cam prea fermi în sinceritatea lor, se află doar la un pas de rivalitate, ca la sfârşitul filmului să formeze o echipă redutabilă, un duo imbatabil în faţa corupţiei. Primul aşteaptă răsăritul unui soare plin de căldură, celălalt aşteaptă răsăritul unui suflet stins cândva. În inima lor încă pâlpâie flacăra credinței veghetoare. Realitatea dură încă nu le-a distrus ceea ce au mai bun în ei, mai frumos, mai curat, mai eliberator. Probabil, magia prezentului etern se verifică strălucind în ei prin forţa motrice a unui gând tainic: *„Lupta întemeiază existenţa".*

Aş zice că eroii din acest film se descoperă sub forţa unui clopot care bate de trei ori, apoi se opreşte. Este destul ca oricare din ei să facă un mic pas spre moarte, pentru ca întreg lanţul de stări sufleteşti să se desfăşoare *nella coscienza* ca un gong care desparte lumile, le restrânge la o misiune morală, tot aşa cum iubirea se restrânge la forţe sufleteşti.

Fiecare din ei scoate la iveală un adevăr de care nu era conştient că şi-l asumă în peisajul evenimentelor: *„Orice râu se loveşte puternic de pietre. Şi chiar dacă continuă să curgă mai departe, mai domol sau mai alert, nu-l aude nimeni cum strigă de durere".*

Leadershipul bazat pe învăţătură şi morală pune în evidenţă ideea existenţei unui orizont spaţial deosebit de Eul nostru şi afară de noi, într-un prezent care nu-şi uită trecutul, ci este condamnat să-l repete şi să-l îndure ca puritate indispensabilă schimbului de la suflet la suflet.

Dimensiunea morală a leadershipului este centrată pe o „raţionalitate normativă" la baza căreia se află ceea ce considerăm a fi bun în împlinirea unei năzuinţe care se raportează prin câmpul energetic „spaţiu-timp" la însăşi la cauza ei: evenimentul lăuntric pur.

Source: https://neculaifantanaru.com/dimensiunea-morala-a-leadershipului.html

Dimensiunea motivaţională a leadershipului

On Iunie 26, 2016

Străduieşte-te să capeţi o poziţie dominantă faţă de viaţă şi lucrurile din jur, sincronizându-te cu o evoluţie progresivă care duce la protejarea unităţii dintre idee şi materie.

Nu eram niciodată prezent în activitatea mea de cercetare decât pentru a vedea totul dintr-o altă perspectivă, pentru a arăta totul şi a spune totul, chiar dacă totul se explica prin direcţionarea dată de gândurile cele mai ascunse, de reflecţiile adânci, magnifice, pe care le generam în momentele de maximă luciditate. Să reconstruiesc realitatea prin a inventa principii cu care să încerc să explic totul ar fi fost echivalent cu încercarea de a mă transforma într-un magician care îmbină iluzionismul şi comedia într-un spectacol menit să uimească chiar şi cei mai neîncrezători invitaţi. Ceva mă motiva totuşi să încerc această provocare.

O parte importantă din mine, în care imaginaţia nu avea limite şi pentru care tendinţa către unitatea dintre atotcuprinzător şi mărginit devenea un fel de congruenţă de vederi, o ritmicitate de simţiri, măşti şi roluri suprapuse în direcţii diferite, îmi cerea cu insistenţă să dau mai departe tot ceea ce adunasem în sensuri. Şi să împărtăşesc tuturor cele mai spectaculoase călătorii ale minţii mele prin traseele dificile ale ştiinţei.

Dar leadershipul are întotdeauna două tăişuri, se promovează numai prin dovezi de forţă, prin roadele preţioase ale indivizilor înzestraţi cu haruri speciale. Iar să păstrezi în întregime tot ceea ce ai adunat cu osteneli şi prin sudoarea muncii voluntare, intrând pe filonul unei gândiri febrile, sincronizându-te cu o evoluţie progresivă, ireversibilă, continuă, care duce în final la protejarea unităţii dintre idee şi materie, este un atribut general al artei de a cunoaşte şi de a preîntâmpina fenomenul de „cădere".

Leadership: Tu continui să contribui, mai riguros şi mai victorios, la realizarea unităţii dintre esenţa negării și acceptării atotcuprinzătorului, cu aluzie la un fenomen care nu s-a mai întâmplat?

Amintiţi-vă finalul poveştii "Omul Invizibil" de H.G. Wells, cine devine dintr-o dată eroul cel mai complex pe care ni-l dă povestirea? Este tocmai omul care descoperă marea comoară, miezul unei cunoaşteri tainice.

Omul acesta se lasă pe speteaza scaunului şi începe să citească manuscrisul plin de formule ciudate. Ochii lui se îndreaptă brusc către nişte tărâmuri de nevăzut pentru alţi ochi. Sunt doldora de taine hârţoagele astea ! Dacă aş putea să le prind firul, dacă aş putea să le înţeleg ! Şi încet, încet, el se lasă prins în mrejele unui vis – veşnicul, minunatul vis al vieţii. Nicio făptură omenească, afară de el, nu ştie că manuscrisele închid în filele lor taina subtilă a transparenţei corpului omenesc şi o sumedenie de alte stranii secrete. Şi nimeni nu va şti asta, atâta timp cât el va fi în viaţă.

Leadershipul era pentru mine expresia încercării de a da un răspuns la o întrebare a sufletului: când oare mă voi vindeca de nevoia de a şti totul despre ceea ce nimeni nu vede sau nu înţelege? Dar omul care se află la frontiera dintre a spune totul, fără ocolişuri, fără rezerve, și a păstra doar pentru sine roadele eforturilor sale intelectuale, riscă să se refugieze complet într-o lume paralelă, lăsându-se pradă unei feerii numită „iubire pentru tot ce se poate stăpâni".

Leadership: Mândria care pare să te domine tot timpul este legată de nevoia de a aparţine unei totalităţi a tot ce există, a unei coincidenţe a contrariilor, prin puterea de a fi omniprezent în fiecare detaliu al realității înconjurătoare?

Afecţiunea lui se îndreaptă spre forţe permanent în mișcare, spre acele complicate formule ştiinţifice, informaţii secrete, într-o activitate de continuă transfigurare pentru cucerirea unui singur ideal: idealul de a trăi pentru o cauză măreaţă, ori împreună cu aceasta. Din acest motiv, dimensiunea motivaţională a leadershipului în care credeam, recunoscând rolul primordial al deducţiei unor concluzii din premisele interpretării unor fenomene nemaiîntâmplate, se constituia ca un determinant de corelaţie între ceea ce mă încojura şi ceea ce mă făcea să mă simt de neatins, de necuprins, de nepătruns şi de nestăpânit.

Mândria care părea să mă domine tot timpul era legată de nevoia de a aparţine unei totalităţi a tot ce există, a unei coincidenţe a contrariilor, de a pune toate isprăvile mele pe seama unei fiinţe misterioase, ieşite din comun, care se presupune că ştie totul în principal datorită superiorităţii demonstrată prin psihologia creaţiei, prin stăpânirea unei orchestrări a evenimentelor, prin puterea de a fi omniprezent.

Leadership: Poţi să explorezi latura lăuntrică a personalităţii tale prin prisma a tot ceea ce se întâmplă în viaţa ta şi în jurul tău, ca la final să fii măsura propriei tale creaţii care se apropie de ceea ce se numeşte "perfecţiune" ?

O poziţie dominantă faţă de viaţă şi lucrurile din jur se obţine prin dezvoltarea relaţiei dintre observarea realităţii, a faptelor şi a lumii puse în contact cu o alchimie a ideilor catalogate drept răspuns la exersarea unei gândiri logice, concrete şi creative. De aceea este bine să judecăm un asemenea om prin prisma unul leadership care creează caractere conturate precis, cu artă, cu linii fine, cu înălţimi de ridicare suficiente spre alte niveluri, cu identitate bine articulate, în necontenita dinamică a luptei pentru originalitate, deoarece astfel omul descoperă că este diferit.

Iar această diferenţă se înscrie într-o disciplină a dominaţiei prin valoare, demnă de invidiat, mereu pusă la punct printr-un *grand purpose* : printr-o dezvoltare uimitoare a unei învăţături care n-a mai fost auzită înainte, având ca finalitate dezvoltarea unităţii dintre idee şi materie. Perfecţiunea unei personalităţi împlinite din punct de vedere al actului de creaţie stă în capacitatea de a stabili corespondenţe între lucruri, elemente şi fapte, cu scopul de a antrena gândirea prospectivă.

Să încercăm să exprimăm starea lăuntrică a acestui om, a acestui suflet ales de știință pentru marile faceri ale lumii, într-o singură lumină a leadershipului, numindu-l „apărător al cunoaşterii adevărate, al inteligenței din spatele marilor descoperiri științifice". Vom face cunoștință cu un univers în care principala certitudine nu este moartea, ci transformarea materiei, un univers în care se întâmplă multe gesturi, reacţii, acţiuni discrete ce nu pot fi sesizate de oricine, în care ești conectat miraculos la toate elementele unei realităţi neînchipuite.

Sentimentul de apartenență la o totalitate a existenței derivă din capacitatea de a armoniza contrariile și de a stăpâni evenimentele.

Astfel, ne este îngăduit să-i datorăm acestui om nu doar un respect profund pentru tentativa lui de a-şi desfăşura toată forța inteligenţei pentru ajunge la o destinație pe care mulți nu o pot vedea, ci mai ales o admirație nepreţuită pentru încercarea lui de a lupta pentru o altă rigoare, a raţiunii unde ştiinţa și progresul vor duce la manifestarea omului „divin".

Dacă privim leadershipul printr-o promovare pozitivă a imaginii arhetipale supreme a omului

divin, dacă lăsăm omul de ştiinţă să se ridice cu mult deasupra tuturor celorlalți semeni prin însăşi aruncarea sa în vâltoarea atotcuprinzătorului, atunci vom putea să aderăm la toate peripeţiile personajelor cărţilor în care trăim, în esenţa nemuritoare a unei existenţe de supremă complexitate şi bogăţie. Şi, prin urmare, vom putea să surprindem figura caracteristică a unei noi lumi.

Atotcuprinzătorul se constituie ca un suport de stocare a informaţiei şi a accesului la o fiinţă nou creată supusă unei realităţi revelată pe deplin în descrierea unei lumi a cărei dominantă fundamentală este "transcenderea" de sine.

Poţi să depăşeşti limitele propriei tale fiinţe depășind limita cunoașterii experimentale, perceptibile?

Dimensiunea motivaţională a leadershipului, din perspectiva omului de ştiinţă, cuprinde trăsături precum cultura, curiozitatea, subtilitatea (direcţionarea chibzuită a informaţiei), puterea, afirmarea, toate acestea lucrând în beneficiul realizării unei identităţi complexe şi dominatoare.

Leadershipul cel mai înalt este o versiune a cercetătorului care își propune ca ideal de existență o cultivare şi o valorificare a esenţei propriilor sale forţe, printr-o viziune a acceptării atotcuprinzătorului, printr-o mai bună conştientizare a necesităţii acceptării unei identităţi aparte, printr-o asumare conştientă a rolulul suprem de “om divin”. Un asemenea om îşi maximizează şi îşi menţine însușirile cu totul excepționale printr-o sumedenie de secrete stranii.

Şi nimeni nu va şti aceste secrete, atâta timp cât el va fi în viaţă. Sau, mai bine zis, atâta tip cât existenţa lui va fi contestată.

Source: https://neculaifantanaru.com/dimensiunea-motivationala-a-leadershipului.html

Dimensiunea unei capodopere

On Iulie 13, 2016

Debarasează-te de acel status quo care nu mai funcţionează şi nu mai este acceptabil la nivel de manifestare a importanţei personale, contribuind la dinamizarea unui peisaj existenţial nou prin sublimul pe care-l conține.

Pentru prima oară avântul nemăsurat spre recunoaşterea mult aşteptată se alinia în sprijinul gândurilor triumfătoare, într-un delir de superioritate, într-o frenezie dictată de fluxul ideilor mele necenzurate, în cadrul decisivului meci, cât o finală, dintre tendinţa de a îmbrăţişa frumosul, bunul gust, şi produsul diagonalelor care puteau dinamiza un peisaj existenţial nou prin sublimul pe care-l conţinea.

Pentru simplul motiv că totul se învârtea în jurul aspiraţiilor mele de creativitate literară, trebuia să mă simt mai important ca oricând, cu speranţele încărcate la maxim, suplinind nevoia furtunoasă de libertate interioară ce-mi asalta fortăreaţa vechilor inhibiţii. În chinuitoarea luptă pentru superioritate, primul elan al unei porniri spre fapta măreață, respectul meu pentru măiestria creaţiei, senzația de „foame continuă" provocată de pasiunea pentru determinarea unor idei noi, se conforma tendinţei de a mă arăta într-o lumină potrivită, foarte intensă.

Al meu status quo era strâns legat de darul de a pluti într-un vag stilistic, într-o aventură unică a descoperirii de sine într-o realitate care nu trebuie neapărat să fie credibilă pentru a mă determina să conștientizez lucruri ce nu pot fi înțelese altfel decât printr-o ușoară desprindere de realitate. Din nou, în prim planul gândurilor mele intervenea facultatea creatoare de a da sens unei hiper-realităţi, deşi pare un fel de clonare anticipată de fantezie des întâlnită la Borges, când omul încearcă să fie o repetare a aceleiaşi poveşti într-o altă experienţă de viaţă, cu totul superioară.

Leadership: Ai conştiinţa unei anumite superiorităţi faţă de o creaţie care îşi conduce personajul prin transformările unei lumi fără graniţe, în sensul că te poţi folosi de repetarea proiecţiei sinelui în noi ipostaze?

Dominat de simţământul puterii nemăsurate, simţeam tot mai pregnant că pot să realizez orice peste puterile mele, dincolo de orice aşteptări. Substanţa puterii spiritului meu productiv, confirmând importanţa personală şi expresia unei compatibilităţi stranii cu starea sufletească a unor personaje obişnuite cu notorietatea, făcea reacţie în sfârşit cu soluţia amestecului dintre evenimentele trăite în vis, citite sau auzite.

Dacă aș fi fost un artist înzestrat cu capacitatea de a maximiza efectele pozitive ale picturilor, și nu doar un artist al condeiului având un ecou direct asupra funcţionării lumii, probabil m-aş fi grăbit să realizez o combinaţie strălucită între „Gioconda" și „The Persistence of Memory", devenind eu însumi o combinaţie între Leonardo da Vinci și Salvador Dali. Astfel, deveneam personajul unic al unei călătorii în lumea artei, al cărei superiorităţi consta în a profita de lecţiile experienţei de viaţă ale altor artişti în vederea realizării unei imagini unice despre mine însumi care domina prin greutatea aspiraţiilor de a fi mai mult decât ceea ce sunt, de a fi un creator al eternităţii, într-un univers pur vizual.

Nu se poate găsi o explicaţie plauzibilă la acest fenomen care cuprinde tumultuos omul, orientându-l lăuntric spre dincolo de orice limite, la nivelul superior al ocaziei de a se răzvrăti într-o manieră formidabilă, cu o energie debordantă, împotriva acelui Status Quo care presupune inacțiunea, indiferenţa, reticenţa, izolarea.

Ochii lui rămân dintr-o dată pironiţi undeva departe, într-un punct imaginar situat deasupra oricăror alte interese, oricăror preferinţe pentru anumite domenii de activitate, oricărui ansamblu de lucruri care îi displac, subordonându-se total tendinţelor maşinale ale psihicului de a crea condiţii propice unui nou început de capodoperă. Proiecţia sinelui meu în ipostaza legată de condiţia, modul de viaţă şi de lucru al artistului, repetată prin intermediul relaţiei spirit-materie, idee-realitate, putea fi folosită ca material motivaţional pentru producerea unei forme de rememorare a istoriei.

Leadership: Orientezi personajul pe care vrei să-l interpretezi în direcţia unui parcurs care nu se mai roteşte în cerc, ci merge drept înainte?

Robert Macaire este personajul imaginar inventat de Honoré Daumier, servindu-i artistului drept prototip în satira sa îndreptată împotriva burgheziei, a suficienţei pretenţioase, a lipsei de educaţie, a semidoctismului. În cultura franceză el reprezintă un personaj negativ arhetipal.

Dar acest personaj a fost, mai întâi de toate, creaţia unui mare comedian, Frédérick Lemaître, care la rândul său şi-a construit personajul după un tip ciudat, un vagabond întâlnit întâmplător, transformându-l în timpul spectacolelor sale într-un om de încredere bine pus la punct. *"El avea frumuseţea unui zeu, impertinenţa unui Diogene, eleganţa unui rafinat, seninătatea unui copil şi devora pâinea uscată cu graţia majestoasă a lui Appolo mâncând ambrozie"* scria Théodore Faullain de Banville în ale sale „Souvenirs".

Există numai un singur fel de a înţelege bine oamenii, dincolo de ceea ce sunt capabili să înfăptuiască, cumva prin ei înşişi nişte caractere care domină lumea prin înălţimea propriilor idealuri şi aşteptări, între provocările sufleteşti şi deschiderea la nou. Anume de a nu ne grăbi să-i judecăm decât prin prisma modelului de prototip pe care, aflaţi în plină imaginaţie, îl construiesc în zborul lor spre orizonturi îndepărtate.

A orienta personajul pe care vrei să-l interpretezi în direcţia unui parcurs care nu se mai roteşte în cerc, ci merge drept înainte, înseamnă să te debarasezi de acel status quo care nu funcţionează şi nu este acceptabil. Înseamnă să te debarasezi de vechea ta conştiinţă, de valorile şi de presupunerile care o alimentează, contribuind la dinamizarea unui peisaj existenţial nou prin sublimul pe care-l conține.

Toate teoriile despre om, în care leadershipul se manifestă ca factor de evaluare a elementelor particulare ale reprezentării atitudinii lui în diverse situații, sunt de această dată în impas. Pare să fie o criză a fundamentelor pe care se sprijină ordinea și cauzele de traversare a unei porțiuni dificile de transformare personală, în chinuitoarea luptă pentru superioritate. Fiindcă omul nu mai este acelaşi instrument de confruntare cu limitele și prejudecăţile lumii, ci devine un instrument de confruntare cu propriile răspunsuri la diverse revelaţii.

Leadership: Creaţia ta se adresează unui univers subiectiv organizat după chipul și asemănarea unui personaj care locuieşte în gândurile şi în fiinţa ta, dar care stă sub semnul unei realităţi care transcende planul manifestării imediate?

Așadar, atunci când ne raportăm la dimensiunea creaţiei, subordonată mai întâi unei ample desfăşurări de elemente de conexiune cu parcursul individual al omului, atenția noastră ar trebui să fie îndreptată spre un personaj uitat de lume, dar dominat de simţământul puterii nemăsurate, plin de senzația de „foame continuă" provocată de pasiunea lui pentru determinarea unor idei noi, influențat de tendinţa de a se arăta într-o lumină potrivită, tot mai intensă.

Atunci când simţi tot mai pregnant că poţi să realizezi orice peste puterile tale, dincolo de

orice așteptări, abia atunci substanţa puterii spiritului tău productiv face reacţie cu soluţia amestecului dintre evenimentele trăite în vis, citite sau auzite. Simţi că faci parte din lumea unui personaj mai puţin obişnuit, din care se închegă personalitatea ta, menit să schimbe regulile jocului în artă prin intermediul aprecierii subiective asupra unei realităţi care se lasă traversată de experienţa unei revelaţii de mare intensitate emoţională, din însăşi vecinătatea ideii de "sens al vieţii".

Ca să ajungi altcineva, suplinind nevoia furtunoasă de libertate interioară ce-ţi asaltează fortăreaţa vechilor inhibiţii, trebuie să devii creaţia propriei tale capodopere, trebuie să fii favorizat de existenţa unei anumite predispoziţii de tip „must have” - aceea de a acţiona stimulii de ridicare a nivelului de importanţă personală, urmând să-ți reconfigurezi tipologia structurii determinative alături de care subiectivitatea operează asupra evenimentelor cu impact major.

Oamenii de creaţie sunt, de cele mai multe ori, personajele uitate de lume care într-un colţ al vieții, în întunericul singurătăţii, şi-au dezvoltat simţul deplinătăţii până la dimensiunea unei Capodopere. Numai ei dețin mijloacele artei transformării totale - a lor, în altcineva.

Leadershipul este puterea de a deveni creaţia propriei tale capodopere, cu menţiunea că realitatea pe care o trăieşti prin tehnica povestirii vieţii trebuie abordată ca o cale de a experimenta ipostaze diferite ale propriei persoane într-o lume a fabulosului, a abundenţei de imagini, a ideilor şi a conştiinţei care transcende hotarele timpului.

Dimensiunea unei capodopere cuprinde suma tuturor încercărilor de a te regăsi într-un altcineva mai presus de tine, într-un delir de superioritate, într-o frenezie dictată de fluxul ideilor necenzurate, în cadrul decisivului meci, cât o finală, dintre tendinţa de a îmbrăţişa frumosul, bunul gust, şi produsul diagonalelor care pot dinamiza un peisaj existenţial nou prin sublimul pe care-l conţine.

Source: https://neculaifantanaru.com/dimensiunea-unei-capodopere.html

Din adânc în adâncul fiinţei tale

On Martie 25, 2009

Aliniază-te la adevăratele tale valori pentru ca oamenii să-ţi accepte pe deplin viziunea şi să nu aibă de suferit.

Fiecare din cei 12 membri ai comitetului director aştepta ca Bill Parrish, fondatorul şi preşedintele corporaţiei Parrish Communications, să spună DA, semn că acceptă generoasa ofertă a lui John Bontecu, care dorea să cumpere pachetul majoritar de acţiuni al companiei. În loc de asta, Bill, cu acea fermitate a omului care este conştient de puterea şi influenţa sa, a răspuns: NU !

- Impresionantă ofertă. Cred. Dar m-a pus pe gânduri… La John Bontecu nu contează decât profitul. Dacă îi permitem să absoarbă Parrish Communications şi, dacă după noi, vrea să-i mai înghită şi pe alţii, atunci ca să ajungeţi la urechile lumii, va trebui să treceţi de el. Asta înseamnă nu numai că va trebui să-l plătiţi, dar mai important, va trebui să fiţi de acord cu el…În calitate de preşedinte, vă sfătuiesc să ajungeţi la concluzia că această companie nu este de vânzare…

Leadership: Cum ai putea să foloseşti în avantajul tău tot ceea ce simţi despre o anumită situaţie, încât felul în care îţi defineşti intenţiile să poată clarifica demersul bazat pe schimbarea modului în care produci prototipul promiţător al propriei persoane?

Cât de „prietenos" este designul tău interior? Bill Parrish, care în urmă cu câteva zile fusese de-acord cu fuziunea dintre cele două companii, s-a răzgândit chiar în ultimul moment. Ce schimbare de abordare, nu-i aşa? De unde schimbarea aceasta bruscă de atitudine, de gândire, şi de ce s-a produs ea în ultimul moment?

Totul poate deveni o ispită atunci când apare o oportunitate imensă. Înainte să te decizi ce e mai bine pentru tine, şi mai ales pentru alţii, e bine să te aliniezi la valorile tale, cu ceea ce este cu adevărat important pentru tine şi pentru ei. Degeaba urmăreşti binele companiei, dacă nu urmăreşti şi binele oamenilor care servesc compania. Practic, Bill Parrish a folosit în avanjatul său tot ceea ce a simţit despre situaţia în care se afla compania, adică a ştiut să facă apel la moralitate, la cauza unei constrângeri morale, nu prin ameninţare, ci prin afirmaţii categorice, căutând utilitatea nevoii de a-şi apăra entitatea pe care o conduce.

Bill Parrish a dezvăluit prototipul promiţător al propriei persoane printr-o decizie unică: de a nu-şi acorda lui însuşi atenţie, ci punând pe primul loc valoarea şi prestigiul companiei ce este reprezentată prin caracterul lui marcant, prin felul împăciuitor în care a ştiut să modereze tensiunile din ce în ce mai mari.

Toate valorile şi principiile, adunate, pe care ţi le-ai însuşit de-a lungul timpului, în care crezi şi pe care le respecţi cu sfinţenie, fac parte dintr-un design splendid, designul tău interior care îţi dezvăluie adevărata ta personalitate. Însă nu contează cât de important este designul tău dacă el nu place celorlalţi, dacă nu ţine seama de nevoile lor şi dacă nu transmite un mesaj pe măsură, care să ajungă la inimile lor.

Leadership: Eşti în stare să obţii un nivel de asigurare acceptabil a integrităţii tale, ca bază pentru o formă pozitivă de percepţie a unei imagini situată deasupra liniei de creştere a valorii personale?

În leadership nu trebuie să te sfieşti să spui cu voce tare (adică cu fermitate) ceea ce simţi despre o anume situaţie, mai bine încearcă să-ţi defineşti clar intenţiile încât ceilalţi oameni să fie mai dispuşi să te asculte şi să-ţi înţeleagă motivaţiile. Într-adevăr, un lider îşi exteriorizează emoţiile, nu se teme să exprime sau să descrie ceea ce simte despre o situaţie. El se implică, cerându-le clienţilor sau angajaţilor să-şi exprime (la rândul lor) liber sentimentele.

În finalul filmului „ *Meet Joe Black (1998)* ", membrii consiliului director, care la început au fost reticenţi la schimbarea de mentalitate a lui Bill Parrish, i-au mulţumit acestuia pentru decizia iscusită pe care a luat-o. Ce s-ar fi întâmplat dacă Bill ar fi acceptat propunerea lui Bontecu? Tot personalul companiei lui ar fi suferit mai devreme sau mai târziu, şi nimeni nu i-ar fi iertat greşeala lui Bill.

În momentul în care ai de luat o decizie importantă, care îi priveşte şi pe ceilalţi din jurul tău, se cern acele valori morale solide, onorabile, care sunt adânc întipărite în tine - de acele valori non-etice care nu se încadrează în tiparele tale şi care nu corespund cu ale celorlalţi. Pentru ca dimensiunea leadershipului tău să crească, nu abdica de la adevăratele tale valori morale şi ale celorlalţi. Încearcă să-ţi pui întotdeauna în valoare capacităţile lăuntrice care fac din tine un om de valoare.

Viziunea pe care o ai îţi reflectă valorile după care te ghidezi în viaţă. Pentru ca oamenii să-ţi accepte viziunea, trebuie mai întâi să-ţi accepte valorile. Iar integritatea înseamnă să te concentrezi asupra a ceea ce este important, chiar şi atunci când tu nu mai prezinţi aceeaşi maximă importanţă pentru gestionarea reputaţiei companiei.

O formă pozitivă de percepţie a unei imagini situată deasupra liniei de creştere a valorii personale este rezultatul unei decizii anterioare pe care nimeni nu a contestat-o ca fiind abuzivă sau necorespunzătoare rangului pretins de valoarea ta.

Din adânc în adâncul fiinţei tale desemnează acel proces de autocunoaştere şi dezvoltare personală care te ajută să te înţelegi mai bine pe tine şi să relaţionezi mai bine cu cei din jur. Ca să iei deciziile cele mai bune trebuie să pătrunzi tot mai adânc în fiinţa ta şi să-ţi scoţi la iveală adevăratele valori, să descoperi ceea ce e cu adevărat bun la tine.

Aşa cum buruienile trebuiesc smulse din pământ pentru a lăsa loc florilor să se dezvolte – tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să înlături acele „buruieni" care îţi perturbă gândirea pentru a lăsa loc valorilor etice şi onorabile să evolueze. Ca să câştigi respectul celorlalţi, ca să-i determini să-ţi accepte viziunea fără să aibă mai târziu de suferit, aliniază-te la valorile tale cele mai profunde şi mai onorabile.

De asemenea, din adânc în adâncul fiinţei tale înseamnă să discerni cu înţelepciunea ta, dar şi cu sufletul tău, între etica şi non-etica faţă de colectivul pe care-l conduci şi care în mare parte te-a ales şi te-a susţinut. Înseamnă să fii alături de oamenii aceştia şi să nu le înşeli încrederea, speranţele, ci dimpotrivă, să le dai un imbold de a-şi continua ascensiunea spre binele lor, în ciuda acelora care se opun dezvoltării şi urmăresc doar interesele lor personale.

Source: https://neculaifantanaru.com/din-adanc-in-adancul-fiintei-tale.html

Din ce adevăruri vine şoapta?

On Mai 09, 2012

Conştientizează constant şi îndelungat limitele leadershipului tău, pentru ca impactul cu realitatea să nu afecteze esenţa fiinţei tale.

O adevărată nenorocire se abătuse asupra marelui om de afaceri Bill Parrish, care amuţise de durere. Inima părea că-i spărgea pieptul. Iar şoapta, necruţătoare, insistentă, continua să se audă cu cea mai deplină claritate: „Da... Da... Da..." - emisă de o entitate invizibilă, înzestrată cu forţa implacabila a unui Mefisto care sesizează în chip magic, prin puterea incomensurabilă a gândurilor şi emoţiilor, tainele sufletul omenesc.

Suferindul încearcă să atribuie o explicaţie acestei şoapte care îşi făcuse drum în viaţa lui, acestei voci calme, dar cu o forţă de impunere covârşitoare. De unde provine ea? Cine o emite? Dar nu poate întrezări adevărul, nu-i poate atribui niciun fel de înţeles. Căci ea derivă toate manifestările lui; ca un torent invizibil îi acaparează întreaga fiinţă, îi slăbeşte orice reacţie de împotrivire, ghidându-i simţurile, trăirile, comportamentul, suprimându-i orice ripostă, afectându-i sănătatea şi moleşindu-i fizicul. Şoapta părea să anuleze orice posibilitate de compromis.

Leadership: Poţi să-ţi asumi angajamentul de a rămâne fidel ţie însuţi, în faţa unui fapt care te depăşeşte prin imposibilitatea de a-l înţelege?

- Nu am pus nicio întrebare ! reuşeşte totuşi să îngâne Bill, printr-o sforţare a voinţei. La naiba, ce se întâmplă? Spune-mi cine eşti ! - amintindu-şi parcă cu spaimă de ultimele cuvinte pe care contesa Vaninka i le-a adresat căpitanului Fedor, cu puţin timp înainte ca acesta să moară: *„ Contra evenimentelor trebuie să te opinteşti, căci oamenii de rând nu dirijează evenimentele ci, din contra, sunt târâţi de ele. "*

Durerea părea să înceteze, prevenind infarctul. Dar răul nu se lasă cu una cu două, ci reapare, cu forţă reînnoită; mai înfricoşător, mai insistent, mai aprig se aruncă asupra neajutoratului. Ca şi cum, cuprins de o antipatie crudă faţă de el, cu înverşunare, ar fi căutat un prilej de batjocură pentru a-l chinui:

- Îmi dai mie ordine? răsună şoapta în atmosferă. Cred că ştii răspunsul, Bill. Iar acum încerci să rezolvi situaţia, dar asta e situaţia pe care ştii că nu o vei putea rezolva niciodată.

Bill simţea că cineva îl dispreţuieşte, că îl urăşte. De ce? Durerea creştea din ce în ce mai mult, ca şi cum entitatea din spatele şoaptei i-ar fi pus la încercare duritatea inimii, bătând în ea cu ciocanul; ca şi cum ar fi avut o inimă din piatră şi cineva încerca să-i testeze rezistenţa. Ar fi vrut să atace, să riposteze, dar cum? Cu ce arme să înfrunte el infernul? Cum oare să schimbe el, imobilizat de durere, învăluit de teama morţii, atitudinea autoritară a unui demon?

Leadership: Răspunzi cu consideraţie la orice formă de transmitere a idealurilor tale, prin însumarea impulsurilor de comandă venite din partea unei forţe care te depăşeşte?

Aş putea presupune că succesul în arta conducerii va fi poziţionat în acea direcţie pe care o hotărăşte universul interior al omului, care îi sprijină esenţa, dirijându-i manifestările în funcţie experienţele sale anterioare, modelându-l după factorii care îl afectează cel mai puternic.

Omul care îşi aduce aportul la dezvoltarea individualităţii sale şi care dă o formă nouă viziunii sale creatoare, plasându-se în faţa unei noi realităţi, este acela care înţelege că nu tot ce se poate cuprinde cu privirea poate fi cuprins şi cu mintea.

Aşa cum oamenii primitivi nu cercetau niciodată boala care îi lovea, ci îl căutau pe Dumnezeu, tot aşa şi în cazul tău, degeaba cauţi să aduci o perspectivă nouă raţiunii tale dacă nu cercetezi evenimentele (de care te opinteşti) prin prisma adevărului pe care nu-l poţi cuprinde decât prin noţiunea unui Dumnezeu, a unei forţe care te depăşeşte şi te trage spre ea.

Motivația de a trăi pentru o cauză măreață implică transfigurarea continuă a realității, stabilind legături între ceea ce te înconjoară și ceea ce te definește.

Dumnezeu este deschiderea omului spre noi realităţi care pot să releve adevărul vieţii. Iar conform scriitorului român Cornel Ailincăi, faptul neperceput, căruia îi acordăm toată atenţia, fiind aproape obligaţi să i ne supunem, este un act de conversiune simbolică în dublu sens: îmbogăţeşte conţinutul perceput cu un conţinut imaginat şi pune în valoare rostirea ascunsă, intrinsecă mijloacelor formale.

Când te loveşti de ceva ce nu cunoşti şi simţi că eşti comandat să-i dai ascultare, având în vedere împrejurările prin care treci, al cărui conţinut supranatural vizează implicit un act de transcendere, de simbolizare exprimat prin mijloace de figurare mai mult sau mai puţin iluzioniste, abia atunci începi să te zbați în întunericul propriilor uși închise.

În acelaşi timp, invers proporţional cu frica, se naşte curajul de a trăi cu adevărat ceea ce eşti tu însuţi într-un dialog cu ceva mai măreţ ca tine, fapt ce îţi schimbă percepţia despre cât valorezi în raport cu un sens al vieţii care include atât spiritualitatea cât şi misticismul.

Leadership: Poţi să accepţi un adevăr în totalitate, din multitudinea variabilelor situaţionale născute din interacţiunea unor evenimente nedefinite care se sustrag rezolvărilor riguros predeterminabile?

O realitate unică, nedivizată, s-a întărit. Părerea marelui om de afaceri Bill Parrish (din filmul „ *Meet Joe Black* ") despre sine, despre lume, s-a schimbat la sfârşitul "întâlnirii" cu şoapta. În acel moment el a încetat să existe ca un lider atotştiutor, ca un om foarte important, aşa cum se credea. Căci abia atunci a putut să reliefeze mai bine la cine era el cu adevărat, şi să accepte adevărul: că era doar un muritor, şi la fel ca orice alt muritor putea fi oricând "întrerupt" de la butonul "On-Off" de către forţe superioare.

Abia atunci a realizat cât de mic şi de neînsemnat era. Şi a acceptat cu supunere că fiecare om trăieşte aproape mecanic, ca o păpuşă, sub înrâurirea unei entităţi "nemateriale", care concepe şi reglează lucrurile după o ordine încă neştiută.

Leadershipul transformațional se bazează pe capacitatea liderului de a deduce concluzii din fenomene fără precedent, creând corelații între mediul exterior și puterea interioară.

Aşa cum un scriitor conferă personajelor sale mai multă intensitate şi expresie, le înălţă până la simbol, le conferă o anumită rotunjire sufletească - tot aşa şi tu, ca să-ţi înţelegi şi desăvârşeşti evoluţia, trebuie să-ţi plasezi existenţa sub semnul Eului care te defineşte şi care îşi poate modifica "duritatea" la impactul cu o altă realitate, una neaşteptată sau nesperată.

Conferă o anumită rotunjire leadershipului tău prin adaosul de cumpătare, de echilibru şi modestie, de înfrânare a oricărui orgoliu, a oricărui egoism. Prin adoptarea unor măsuri de stopare şi prevenire a oricărei forme de eroziune a caracterului protector, nobil, bine conturat, de care trebuie să dai dovadă.

Când încerci să defineşti ceva ce nu cunoşti, fiind contrazis de ceva potrivmic firescului, fără să fi avut puterea de a prevedea firul evenimentelor, ţi se conturează ideea că un conţinut supranatural poate fi modificat în funcţie de sensul pe care îl dai emoţiilor care vor să-ţi controleze viaţa.

Reacţiile tale faţă de întâmplările zilei depind de cum gândeşti paşii următori în funcţie de aceste emoţii !

Din ce adevăruri vine şoapta desemnează acea reacţie a subconştientului la atitudinea ta, faţă de propria evoluţie, după ce eşti pus faţă în faţă cu realitatea neaşteptată şi constaţi că leadershipul tău nu a luat forma pe care ai dorit-o iniţial.

Ascultă-ţi conştiinţa, analizează-ţi trecutul şi prezentul, şi vei cunoaşte măcar parţial viitorul. Analizează-ţi traiectoria din punctul zero, vezi dacă nu cumva te-ai îndepărtat de idealurile şi ţelurile tale. Şi află-ţi coordonatele din prezent făcând corecţiile adecvate. Numai astfel vei scăpa de coşmarul "şoaptelor" dictate de entitatea numită... conştiinţă.

Conştientizează constant şi îndelungat limitele leadershipului tău, pentru ca impactul cu realitatea să nu afecteze esenţa fiinţei tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/din-ce-adevaruri-vine-soapta.html

Din evocarea evenimentelor se nasc sentimentele personajelor vii

On Iulie 10, 2010

Leadershipul în regie se bazează pe capacitatea de a transforma idei sumare în imagini vibrante și captivante, evocând personaje și emoții autentice, care îmbogățesc profund povestea și scenariul.

Odată asimilată de regizor prin toți porii săi, întreaga muncă pe care o reprezenta acest scenariu îi va permite să-și realizeze filmul mișcându-se cu dezinvoltură în lumea revoluționară pe care o zugrăvea, inventând fapte, episoade inexistente în scenariu, dar în perfectă conformitate cu atmosfera anului 1905. Eisenstein scria că numai privit astfel scenariul stufos și totodată laconic poate fi înțeles - ceea ce, după cum am constatat, mulți dintre comentatorii operei sale nu au reușit de altfel niciodată - felul în care și-a creat filmul. "Numai bizuindu-se pe această muncă a putut regizorul să însemne cu simple numere de ordine asemenea scene ca "crucișătorul trece fără să tragă pe lângă flotă", sau "o prelată îi desparte de ceilalți pe cei ce urmează să fie executați".

Spre marea surprindere a istoricului cinematografiei, regizorul a putut transforma astfel, în cursul turnării, frazele scurte ale scenariului în scene neașteptate și palpitante. Astfel au devenit imagini literele scenariului, dar autentica încărcătură emoțională nu era cuprinsă în însemnările sumare, ci în sentimentele noastre. Pe urmele evocării evenimentelor s-au născut din aceste sentimente personaje vii.

Improvizația în regie presupune să înțelegi profund scenariul, pentru ca apoi să îți folosești libertatea de a inventa noi episoade și scene care să se alinieze perfect atmosferei pe care vrei să o creezi.

În domeniul creației cinematografice, Eisenstein recomanda explorarea scenariului din profunzimile conștiinței în emoții. Pentru determinarea abaterilor de autenticitate și de coerență narativă ale scenelor filmului, el folosea secvențe plan-paralele, din experiență și imaginație. În acest caz, eroarea de ritm se putea verifica tot cu seturi de câte patru scene paralele în diferite domenii temporale ale narațiunii, precum trecutul, prezentul, viitorul și universalul.

Pentru a mări precizia de interpretare, un regizor poate construi un sistem de indicație cinematografică parțial digitalizată, așa încât fiecare cadru să poată fi analizat în raport cu întregul. În figura mentală a regizorului, indicatorii emoționali se citesc pe scara de valori a intensității, gradată pe fondul narativ, deoarece emoția este fundamentul experienței cinematografice. Mai ales, gradele de emoție pe scara narativă, o scară digitalizată constituită dintr-un mecanism cu secvențe de montaj care erau interconectate prin intermediul unui scenariu fluid. Redarea realității prin imaginea cinematografică se făcea în secvențe în care numărul de semnificații apărea complet. Sutimile de emoție se citeau pe scara unui cadran mental, în dreptul reperului de autenticitate de pe scara graduală a realității istorice.

Procesul de evocare cinematografică presupune îmbinarea scenariului laconic cu emoțiile și trăirile creatorului, pentru a transforma cuvintele scrise în imagini de neuitat.

Datorită dispunerii 'în prelungirea' reperelor, eroarea de paralelă între ficțiune și realitate era eliminată, știind că fiecare cadru contribuie la narațiunea globală. Scara de montaj reprezenta de fapt un interpolator pentru nivelurile de semnificație atribuite fiecărei secvențe. Trebuie menționat faptul că precizia de creație nu putea fi mărită prin realizarea unei scări mai fine de detalii, ci prin ridicarea preciziei de execuție a montajului și a scării de pe cadranul emoțional.

Comparatorul cu cadran al autenticității istorice putea atinge valori destul de mari în cazul unei reconstrucții istorice precise. Pe tamburul creativ al lui Eisenstein trebuiau citite numai valorile întregi, adică sutimile de emoție, nu și intervalele din diviziunile realității. Astfel, regizorul putea transforma, în cursul turnării, frazele scurte ale scenariului în scene neașteptate și palpitante, creând imagini vii din scheletul scenariului, unde încărcătura emoțională autentică nu era cuprinsă în însemnările sumare, ci în sentimentele și viziunea sa artistică.

Crearea unui film nu înseamnă doar urmarea literală a scenariului, ci și adăugarea unei încărcături emoționale autentice, astfel încât personajele să devină vii și memorabile.

Din evocarea evenimentelor se nasc sentimentele personajelor vii în mod natural, mai ales că fiecare emoție este trăită intens, pe principiul că arta reflectă viața în cele mai autentice forme. Din acest motiv, regizorul a putut adapta scenele, știind că fiecare detaliu contribuie la autenticitate, se conturează astfel o poveste profundă și captivantă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/din-evocarea-evenimentelor-se-nasc-sentimentele-personajelo

Din lumină în lumină

On Martie 01, 2011

Conectează-te cu oamenii din jurul tău la un nivel profund, ca să pui în valoare cât mai bine abordarea impecabilă care îţi defineşte leadershipul.

Locotenentul Waters, din marina SUA, omul acesta închis în el însuşi, devotat întru totul misiunii pe care o primise, a decis sa ignore ordinele înaltului comandament şi a acceptat, la insistenţele doctoriţei Lena Kendricks să-i evacueze pe localnicii de care ea se făcea responsabilă. Împreună cu ceilalţi membri ai echipei SWAT pe care o conducea, Waters îi escortează pe aceştia spre zona de extragere Alfa. Dar lucrurile se complică şi mai mult.

Trebuiau să se lupte pentru viaţa lor. Căci trupele de elită ale generalului Mustafa Yakubu – a cărui sete de putere nu cunoştea limite, erau pe urmele lor, la o distanţă de numai câţiva km. Pădurea Mazon, în care cu greu se puteau mişca, nu le mai putea oferi siguranţă multă vreme. Şansele de a ajunge la graniţa cu Camerunul, prin trecătoarea Tandjile, erau tot mai mici fiindcă "încărcătura era prea grea". Toţi acei refugiaţi din Misiunea St. Michael erau prea mulţi, prea obosiţi, unii bolnavi, alţii răniţi.

Leadership: Eşti chemat să îţi validezi poziţia de lider prin apartenenţa la un grup de putere sau prin apartenenţa la un context referenţial în care primează preţul de realizare a valorilor şi modul lor de manifestare?

Dacă ai urmărit filmul " *Tears of the sun (2003)* ", probabil îţi aminteşti că, la un moment dat, Waters se vede nevoit să ia o hotărâre definitivă: fie să-i abandoneze pe refugiaţi şi să-şi ducă la bun sfârşit misiunea ce i-a fost încredinţată ducând-o în siguranţă pe doctoriţa Kendricks la punctul Alpha, fie să-şi urmeze în continuare drumul plin de pericole şi grele încercări împreună cu ei. Înainte de a lua hotărârea definitivă, Waters ţine să afle părerea ofiţerilor săi, îndemnându-i să vorbească făţiş:

- Mi s-a sugerat să-i abandonez pe refugiaţi. Vă spun de acum că eu n-am sa fac asta. Nu pot. Fiindcă îmi pasă de ei... Ne aşteaptă probleme mari. Înainte de a merge mai departe vreau să aud ce aveţi voi de spus, dacă veţi fi alături de mine. Vorbiţi liber.

A-ţi desăvârşi caracterul înseamnă să-ţi etalezi cu îndrăzneală virtuţile de căpătâi ca unic conţinut al unei lecţii de viaţă de care îţi vei aminti mereu.

Dacă vrei să creezi o adevărată unitate între tine şi membrii echipei tale trebuie să faci uneori abstracţie de ierarhie şi rang, să-i consideri pe toţi egali, şi să le acorzi tuturor aceeaşi încredere. Dacă vrei să dai continuitate leadershipului tău trebuie să demonstrezi că eşti comunicativ cu subalternii tăi în orice situaţie, dându-le a înţelege că nu sunt mai prejos decât tine şi că au potenţialul necesar şi puterea de a se transforma, la rândul lor, în oameni cheie care pot face lucrurile să meargă.

Dându-şi cărţile pe faţă, vorbindu-le cu profunzime şi cu seriozitate, îndemnându-i să vorbească făţiş, fără să se teamă de opiniile lor, locotenentul Waters şi-a pus în valoare adevărata lui personalitate, precum şi adevăratele lui aptitudini de lider.

Lecţia de viaţă pe care locotenentul a deprins-o din această soluţie salvatoare, cu iz de dramă şi răzvrătire, fără a se limita la natura acţiunilor sau la rolul misiunii sale, este următoarea: există o luptă mai importantă decât lupta pentru a câştiga minţile oamenilor și

anume lupta pentru sufletele lor, ostatice într-un episod al decepţiilor.

Nimic nu răneşte mai mult decât să le ceri oamenilor să facă ceva, fără a le oferi mijloacele necesare, strategiile şi perspective viabile pentru a realiza acel lucru. Nimeni nu te va urma până la sfârşit dacă eşti vanitos, dacă nu-ţi etalezi cu îndrăzneală virtuţile bunei tale personalităţi.

Leadership: Demarezi procesul de resetare a limitelor care se impun puterii tale de apreciere a valenţelor profesionale, ca să-ţi fie mai uşor să le urmezi dacă te simţi implicat în decizii hotărâtoare?

Leadershipul izvorăşte dintr-un consens dintre fiinţa ta şi natura celorlalţi oameni. Vei putea fi sigur că-i ai pe toţi de partea ta, precum locotenentul Waters a cărui echipa l-a urmat până la capătul misiunii, numai dacă reuşeşti să te conectezi cu ei la un nivel profund.

Un consens care răspunde intereselor şi dorinţelor celor pe care îi conduci. Ei vor simţi înăuntrul fiinţei lor dorinţa de a te ajuta şi de a fi alături de tine, dacă natura lor e aceeaşi cu a ta. Dacă ei au un caracter demn, senin, puternic, de învingător, bazat pe valori şi principii comune cu ale tale, atunci vor merge alături de tine pe drumul spre realizarea scopului propus.

Limitele care se impun puterii tale de apreciere a valenţelor profesionale sunt date nu atât de gradul tău de ambiţie şi credibilitate, ci de datoria de a fi în măsură să te împaci cu gândul că ceea ce ai devenit este o pată pe memoria oamenilor care ţi-au dat "follow".

Aşa cum viaţa nu poate exista în afara apei, apa reprezentând până la 99% din sistemul viu, tot astfel desăvârşirea propriului tău stil de leadership nu se poate produce "în sens invers", adică fără implicarea unei terţe părţi în atingerea scopurilor propuse. Desăvârşirea se dobândeşte prin ineditul propriilor tale manifestări, prin empatie, colaborare şi cumpătare, prin rezonanţă cu "undele" leadershipului celorlalţi.

Trebuie să menţionez că acest aspect, ce ar putea fi considerat necesar, fiind generat de altruism şi de spiritul de camaraderie, este concludent pentru cunoaşterea aspectelor majore ale dezvoltării noilor generaţii de lideri.

Din lumină în lumină desemnează continuitatea leadershipului tău dată de acel sentiment de comuniune şi de legătură sufletească pe care îl induci celorlalţi oameni, acel sentiment de prietenie şi solidaritate care îi determină să-ţi împărtăşească ideile, convingerile şi viziunea şi să te urmeze în direcţia aleasă de tine, sinceri şi hotărâţi, făcându-şi parcă un legământ cu tine de a persevera şi de a se dedica cu totul misiunii tale.

Pentru ca leadershipul tău să-şi păstreze strălucirea, renunţă la orgolii. Pleacă-ţi urechea la opiniile celorlalţi coechipieri ai tăi, mai ales atunci când o miză grea este pusă în joc. Leadershipul de calitate presupune stabilirea unei relaţii de colaborare de lungă durată cu oameni de valoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/din-lumina-in-lumina.html

Dinamismul devenirii, în opoziţie cu staticul

On Aprilie 05, 2008

Efectul final al Creaţiei este fondul secret al unui suflet de artist aflat într-o continuă devenire.

Serghei Eisenstein nu învăţase desenul niciodată. Începuse să deseneze în urma unei impresii din copilărie: în aşteptarea începerii partidei, inginerul Afrosimov îi desena cu o cretă pe postavul albastru închis al mesei de joc contururi de animale. Eisenstein rămăsese fascinat de arabescul alb al liniei care se năştea sub ochii lui şi care în mişcarea sa făcea să apară câini, cerbi, pisici. Linia se mişca de-a lungul conturului invizibil al unui obiect căruia, printr-un miracol, îi dădea astfel existenţă pe postavul mesei. Dinamismul liniei era o senzaţie care-l pasiona ani de zile.

Inginerul Afrosimov îi inoculase plăcerea de a desena. Mai târziu, la Politehnică, materia aridă a geometriei analitice căpăta pentru tânărul student un farmec aparte pentru că traducea în misterioasele formule algebrice tocmai mişcarea liniilor. Dinamismul "devenirii", în opoziţie cu staticul, îl va pasiona toată viaţa, fie că e vorba de mişcarea liniei, ori de cea a fenomenelor. Era o fascinaţie pentru geneza lucrurilor care-şi are originea şi aici, în această impresie timpurie în legătură cu desenul.

A desenat, cum ştim, mult, în tinereţe. Mult şi prost, deoarece, abandonând inspiraţia primară, încărca desenul cu detalii sub influenţa şcolii ruse de pictură de gen. Caligrafierea şcolară după model nu-i reuşea nicicând. Maniera sa era aceea a desenului liniar. Apoi, abandonând desenul, a rămas în continuare pasionat, în primele sale filme, pentru puritatea matematică a montajului în mişcarea sa. Gustul pentru secvenţă apare mai târziu, şi-şi explica ciudăţenia acestei întârzieri, prin logica gândului lui Engels: "mişcarea atrage întâi atenţia, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă." *****

Leadership: Întreaga concepţie estetică şi comparatistă a creatorului din tine se formulează la intersecţia unor opoziţii ireductibile?

Confruntarea omului cu universul creaţiei se continuă în plăcerea de a da naştere unor noi aspecte de ordin tehnic, şi acestea par a "îngheţa" într-o iluzie, mai ales în ceea ce priveşte fascinaţia pentru geneza lucrurilor care-şi are originea în cazul montajului. De fapt, montajul reuneşte anumite imagini picturale, grafice, fotografice (independente) pentru a obţine un ansamblu de efecte vizuale, scenografie, mai ales situaţii menite să delecteze ochii şi creierul fiecărui spectator, într-un stil aparte.

Dacă ar fi numai atât, atunci artistul s-ar sustrage condiţiei tragice de a nu avea o istorie, de a nu-şi putea dezvolta personalitatea, de a nu-şi vedea ideile transpuse într-o realitate cât mai veridică, dar totodată progresistă. Dinamismul lui sufletesc şi artistic, îmbinând ideile şi viziunile într-un demers autentic şi copleşitor, trebuie să răspundă legilor unei lumi scoase de sub orizontul limitei impuse de neajunsurile unei meserii pline de responsabilitate (sau de neajunsurile unei epoci în care doar creaţia ar mai putea umple nişte goluri în organismul societăţii).

Leadership: Poți crea viziuni pline de substrat artistic care să aibă o utilitate practică și spirituală totodată, valorificând capacitatea de a aduce la viață o reacțiune sufletească profundă?

Dar creaţia unui regizor de talia lui Serghei Eisenstein nu este compusă din idei ce au nevoie

de cuvinte pentru a fi publicate într-o rubrică săptămânală regulată, în „Time News”, ci este ea însăşi o mişcare sufletească de anume soi, în care ideile şi viziunile, elementele tehnice şi elementele pur raţionale ale reacţiunii sufleteşti par lovite de temperatura mediului ambiant, căzând într-o manieră fantastică, sub regimul unui număr de variante diferite de concept, îmbinări şi efecte de clar-obscur.

Luate în sine, prin analiză şi comparaţie, aceste viziuni pline de substrat artistic sunt teoretice sau practice, adică presupun o utilitate practic şi spirituală totodată. Ideile, indiferent că sunt teoretice ori practice, chiar şi poetice, sunt ignorate de critici fiindcă implică intelectul activ.

Or întreaga concepţie estetică şi comparatistă a creatorului din tine se formulează la intersecţia unor opoziţii ireductibile: mai întâi trebuie să deschizi un subiect care să te intereseze, şi abia apoi trebuie să te gândeşti de ce şi cum atrage el atenţia celorlalţi."

Fondul secret al unui suflet de artist aflat într-o continuă devenire relaţionează cu plăcerea creaţiei de a genera forme de expresie în planul artei, dar mai ales cu plăcerea spirituală de a deschide noi orizonturi de creaţie din care putem extrage esenţialul unei concepţii regizorale (numai prin forţa interpretării şi a actului regizoral).

Dinamismul devenirii, în opoziţie cu staticul aduce în discuţie acea nevoie de schimbare totală, care începe de la modul în care artistul gândeşte, simte şi înfăptuieşte (în imagini, sunete, emoţii) actul de creaţie al unei opere de artă.

Iar pentru un regizor, schimbarea începe de la modul în care înfăptuieşte o poveste din imagini, iar devenirea lui ca artist total trebuie să aibă în vedere forţa de acţiune ce trebuie exercitată pentru modificarea unei stări de spirit generatoare de creativitate culturală.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/dinamismul-devenirii-in-opozitie-cu-staticul.html

Dincolo de ceea ce poate fi văzut

On Octombrie 04, 2024

Când te concentrezi asupra ascensiunii, privirea devine mai mult decât un simț – ea devine o punte către forța tainică din interior. Privește adânc provocarea și vei vedea esența.

Încă o dată am fost surprins de performanța surorii mele, Oana Fântânaru, la semi-maratonul montan "Bucovina Ultra Rocks". Încercând să-mi amintesc parcursul ei, ajung la momentul critic când s-a confruntat cu propria neputință și a fost la un pas de a renunța. Totuși, a găsit forța interioară de a continua, un moment ce i-a schimbat perspectiva asupra efortului și reușitei. Runningul nu este doar despre ajungerea până la cel mai înalt vârf, ci și despre depășirea obstacolelor fizice și mentale, despre înțelegerea drumului în sine – drum care, odată parcurs, dezvăluie fragmente de frumusețe ce altfel ar fi rămas ascunse.

Pe măsură ce Oana avansa pe traseele sinuoase, se lăsa parcă ispitită de topografia variată a muntelui, mereu atrasă de dorința de a ajunge dincolo de ceea ce poate fi văzut, unde fiecare vârf nu este doar o destinație, ci un punct de răscruce în călătoria sa interioară. În acele momente de extaz atletic, granițele dintre sine și munte se dizolvă, lăsând loc unei conștiințe expandate (care îmbrățișează întreaga creație) să explodeze în libertate pură, atingând noi niveluri de percepție. Există vreun alergător care să nu se simtă atras de aceeași chemare spre explorarea înălțimilor, dar și a limitărilor proprii?

Evident, creația sa este o artă a mișcării, un soi de dialog între corp și spirit. Creația devine vizibilă ochilor atunci când întreaga ființă este implicată în dialogul dintre efortul fizic și reflecția interioară. Până la urmă, raționalismul cu care ea își analizează fiecare pas nu este o limitare, ci o poartă către o înțelegere superioară a propriului potențial. Fiecare detaliu al cursei, de la topografia terenului până la bătăile inimii, devine o piesă într-un puzzle al conexiunii universale, al sinergiei dintre om și natură, a cărui imagine finală revelează adevărata natură a existenței sale. O privire care vede dincolo de aparențe este un act de înțelegere profundă a luptei sale interioare și a modului în care muntele îi reflectă eforturile.

Leadership: Când ochii tăi se fixează asupra unui obiectiv provocator, ceea ce urmează este revelarea echilibrului dintre forța fizică și cea interioară?

Cu cât Oana înaintează mai mult pe traseele montane tot mai abrupte, cu atât mai mult punctul ei de echilibru spiritual se deplasează către experiențele intense ale vârfurilor, riscând să transforme fiecare urcuș într-o revelație a sinelui. Asta parcă face trimitere la un fragment dintr-un principiu al lui Patrick Drouot:

"Dacă trasăm o linie simplă de o anumită lungime și vrem s-o împărțim în două părți asimetrice, adică vrem să-i marcăm punctul de echilibru, atunci, evident, trebuie să nimerim exact mijlocul ei. Însă se schimbă cu totul situația dacă linia nu este uniformă, ci spre unul din capete se lățește tot mai mult, devenind o figură plană. În acest caz, punctul simetric, axa de echilibru, nu va cădea la mijloc, ci se va deplasa spre capătul mai lat. Cu cât va crește lățimea acestui capăt, cu atât punctul de echilibru se va apropia mai mult de el. Explicația este ușoară: chiar la simpla vedere simțim că în partea mai lată apasă mai multă greutate, adică mai multă forță, căreia fatal trebuie să-i opunem o lungime mai mare din partea opusă."

Când o parte devine mai grea, echilibrul se mută către ea. Asemenea liniei care se lățește spre un capăt, descrisă de Drouot, călătoria spirituală a surorii mele își găsește punctul de echilibru tot mai aproape de experiențele intense ale vârfurilor. Fiecare pas pe cărările

abrupte devine o "greutate" spirituală mai mare, cerând o "lungime" mai mare de reflecție și înțelegere pentru a menține echilibrul interior.

Leadership: Depășirea barierelor interioare reflectate în obstacolele fizice întâlnite pe parcurs îți oferă oportunitatea de a vedea perceperea chemării naturii ca pe o rezonanță cu potențialul tău nelimitat de creație?

Ori în această topografie variată a muntelui, Oana a descoperit că provocările fizice cele mai intense, vârfurile cele mai înalte și pantele cele mai abrupte devin punctele de maximă revelație spirituală. Aici, în "capătul mai lat" al experienței sale, ea a atins acel "Astralis Xenorion Helivox", o aliniere perfectă între efortul fizic și iluminarea spirituală. Fiecare obstacol a devenit astfel nu doar o provocare atletică, ci o oportunitate de creștere interioară, deplasând constant punctul de echilibru spiritual către noi înălțimi ale înțelegerii de sine și a locului ei într-un universul vast.

Această linie devine o metaforă a căii pe care Oana a parcurs-o. La fel cum un capăt mai lat al unei linii atrage axa de echilibru, muntele își atrage cu forță irezistibilă alergătorul, cerând o balanță interioară pe măsură. Pe măsură ce dificultățile cresc, se mută "punctul de echilibru" al alergătorului dinspre confortul obișnuit spre acel spațiu din sufletul său unde potențialul adevărat și rezistența divină sunt descoperite.

Leadership: Contactul tău vizual cu obstacolul devine simbolul confruntării directe cu propriile limite și depășirea acestora, atunci când te opui îndoielilor care îți slăbesc determinarea?

Fiecare potecă abruptă îți testează claritatea vederii interioare. Iar ochii alergătorului sunt, de regulă, atrași de dificultatea ascunsă a muntelui. Iată, deci, că muntele, asemenea liniei asimetrice, are o gravitație metaforică. Partea „mai lată”, adică acea zonă de dificultate intensă (potecile abrupte, aerul subțire, pietrele instabile) devine punctul unde alergătorul își concentrează energia, pentru că acolo se află, în esență, adevărata revelație. Cu cât provocările devin mai dificile, cu atât mai adânc descoperă în el o forță tainică, echilibrul său interior balansându-se tot mai aproape de acea chemare tainică și revelatoare a muntelui.

În final, această călătorie spre echilibru nu este doar o strădanie fizică de a menține stabilitatea pe terenul abrupt, ci și o căutare a unui centru spiritual – acel punct de răscruce unde muntele exterior și cel interior se întâlnesc, revelând adevărata natură a propriei ființe. Cu cât capătul mai lat al unei linii geometrice își mărește dimensiunea, cu atât punctul de echilibru se apropie mai mult de această zonă de intensitate. La fel, cu cât muntele devine mai impunător și provocările traseului montan mai dificile, cu atât chemarea interioară a alergătoarei se intensifică, transformând fiecare pas într-o revelație a propriului echilibru.

În concluzie, tentația constantă a muntelui nu este doar o chemare exterioară pentru Oana, ci o rezonanță profundă cu propria sa natură divină. Fiecare competiție devine astfel un ritual de auto-inițiere în propriul potențial nelimitat, unde obstacolele fizice sunt doar reflexii ale barierelor interioare ce trebuie depășite.

Și tu, cititorule, ce munți interiori escaladezi în propria ta odisee spirituală? Cum transformi fiecare provocare a terenului montan într-o oportunitate de creștere spirituală, văzând dincolo de obstacolul fizic către lecția pe care o oferă natura?

Autenticitatea unei viziuni inspiraționale se reflectă în abilitatea unui lider de a percepe chemarea naturii ca pe o rezonanță cu spiritul său de creator, capabil de a transforma experiențele naturale în expresii vizuale și emoționale.

Dincolo de ceea ce poate fi văzut se află forța interioară, în fața unui test de voință și rezistență. Spun asta deoarece încercările sunt cele care ne definesc, în pofida oricărui impediment, luând atitudinea unui explorator care caută sensul dincolo de limite. Iar în privința artei de care Oana a făcut dovadă, pot spune un singur lucru: creația devine vizibilă ochilor atunci când întreaga ei ființă este implicată în dialogul dintre efortul fizic și reflecția interioară.

A crea înseamnă a modela experiențele fizice în forme care transmit complexitatea sinergiei dintre existența umană și lumea naturală.

Source: https://neculaifantanaru.com/dincolo-de-ceea-ce-poate-fi-vazut.html

Dincolo de invizibil

On Noiembrie 10, 2009

Demonstrează-ţi înaltul potenţial de lider, fără să-ţi concentrezi resursele în jurul unei forţe care ţi-ar putea periclita integritatea.

Numai în rarele momente de inspiraţie s-au înfăptuit lucrurile măreţe. Toate marile descoperiri, cele mai importante invenţii ale lumii, tot ceea ce este esenţial şi durabil s-a făcut numai atunci când oamenii au conştientizat necesitatea schimbării.

Poate că nimic din ceea ce ne înconjoară şi ne bucură ochii nu ar fi existat dacă oamenii de ştiinţă nu s-ar fi dedicat cunoaşterii avansate. Poate că dacă nu ar fi existat oameni puternici cu spirite puternice, exploratori şi vizionari, aventurieri şi curioşi, am fi rămas la stadiul de incertitudini. Poate că dacă nu ar fi existat gânditori şi filozofi, artişti şi meşteşugari am fi fost încă la stadiul epocii de piatră.

Este o certitudine faptul că unii oameni poartă în ei germenele succesului, al reuşitei, al curiozităţii şi al cunoaşterii. De aceea ştiinţa şi cunoaşterea, conlucrând împreună, vor avansa mereu. Din ce în ce mai rapid. Astfel se vor atinge culmi nebănuite. Se vor stabili alte frontiere dincolo de orice fel de aşteptări.

Leadership: Îţi plasezi creaţia în zona unui model independent de testare a realităţii, prin extinderea experienţei de utilizare a descoperiilor ştiinţifice într-o zonă de recunoaştere meritată a valorii de care dispui?

Fără nicio îndoială, una dintre cele mai mari descoperiri a tuturor timpurilor ar fi formula invizibilităţii. Un savant strălucit, care cunoaşte în cele mai mici amănunte tainele alchimiei transcendentale ar putea pătrunde misterul indescifrabil al invizibilităţii. El ar putea născoci o licoare magica a cărei compoziţie chimică să fie capabilă să interacţioneze cu fotonii pentru a crea efectul de invizibilitate. Desigur, diabolica licoare l-ar transforma peste noapte într-un om putred de bogat şi foarte cunoscut, însă probabil că invenţia sa nu ar putea fi scoasă la vânzare.

Orice guvern ar cumpăra imediat formula şi ar ţine-o secretă. Evident, trebuie luată în calcul şi varianta în care savantul ar dori să ducă cu sine în mormânt secretele sale, iar extraordinara lui formulă să rămână necunoscută. Însă această posibilitate este cea mai puţin probabilă. Pentru că dorinţa cea mai mare a unui descoperitor este să-şi pună amprenta, într-o anumită măsură, asupra viitorului. Asupra întregii planete. Pe de altă parte toţi aceşti ani irosiţi în muncă trebuie cumva să fie răscumpăraţi.

În lumina cunoştinţelor actuale găsirea soluţiei invizibilităţii pare o utopie. Dar mâine cine ştie...

Leadership: Recunoaşterea meritelor tale se aflǎ poziționată într-o zonă de confluență a mai multor zone diferite de abordare a unui "pas înainte", din punct de vedere al confirmării propriei valori prin raportare la o condiţie de imposibilitate?

Neprevăzutul se poate oricând întâmpla. Ce-ar fi dacă cineva ar descoperi formula invizibilităţii şi, să spunem prin absurd, un flacon care conţine licoarea magică ar ajunge pe mâinile unui manager? Cum ar arăta o companie condusă de un om invizibil?

Acesta ar duce flaconul la gură şi ar înghiţi cu lăcomie conţinutul făcându-se invizibil. La fel cum Gyges, pastorul din Republica lui Platon, se servea de puterile magice ale unui inel pentru a o vedea pe regină dezbrăcată, managerul se poate folosi de magica licoare pentru a-şi spiona, în primul rând, angajaţii. Să observe dacă sunt într-adevăr serioşi şi dacă îşi fac bine treaba, să afle ce vorbesc, cum îşi pierd timpul şi, dacă se poate, ce gândesc.

Ar avea darul de a fi pretutindeni. Ar putea să se strecoare fără nici un fel de probleme, fără să lase nici un fel de urme în cele mai bizare locuri şi să pândească fiecare gest, să asculte fiecare vorbă, să le cunoască angajaţilor cele mai intime secrete. Fiind invizibil puterea lui ar fi infinit mai mare. Ar putea apărea şi dispărea după bunul lui plac, la fel ca vrăjitorii, graţie baghetei lor fermecate. Aşa, ar putea avea cu adevărat compania la picioarele sale. Iar dacă este înzestrat cu simţul umorului s-ar putea amuza copios pe seama angajaţilor săi.

Condiţia de imposibilitate pe care o anunţă descoperirea ta este aceea de a nu te baza pe ideea că există o rețetă miraculoasă care te transformă în "altcineva". Căci orice haină ai îmbrăca tot vei rămâne captiv, mai mult istovit decât imobilizat, într-o realitate care rămâne indisolubilă pentru om, atâta vreme cât el nu are acordul expres al lui Dumnezeu.

Deci, păstrează limitele decenţei în orice tip de conţinut pe care îl creezi şi-l pui la dispoziţia lumii.

Leadershipul înseamnă să permiţi afişarea unor imagini clare şi de bună calitate la unghiuri largi de vizibilitate, beneficiind de o experienţă de vizualizare decentă în orice tip de conţinut.

Cât de orbi ar fi, însă, angajaţii? Ei nu şi-ar putea da seama nicicum că sunt urmăriţi îndeaproape şi ar continua să facă ce vor ei. Cine şi-ar putea închipui că cineva ar avea capacitatea să se sustragă privirilor lor? Chiar dacă sunt serioşi sau nu, chiar dacă sunt activi sau nu, chiar dacă sunt buni profesionişti sau nişte simpli salariaţi ajunşi acolo prin relaţii, cu toţii vor continua să facă ceea ştiu să facă cel mai bine. Unii vor sta, alţii vor munci.

Până când? Până când omul invizibil va deveni din nou vizibil şi îi va sancţiona pe aceia pe care i-a prins pe picior greşit. Astfel s-ar ţese fără încetare, fără ca nimeni să bănuiască, soarta fiecărui angajat.

Pentru un manager care reuşeşte să păşească spre celălalt nivel, al ştiinţei fără frontiere care se vrea a fi o replică la legile deja existente, totul se va concentra în jurul invizibilului: oamenii, lucrurile, faptele, obiceiurile, locurile, circumstanţele.

Totul va fi văzut, auzit şi simţit prin prisma unei anormale curiozităţi. Căci automat cel care deţine formula unei substanţe pe care e suficient să o înghită ca să devină invizibil, devine în timp tot mai curios. Atât de curios încât va dori să afle şi să experimenteze tot ce se poate. Şi să vadă totul, chiar şi lucrurile care le ştie deja, dar dintr-o altă perspectivă: mai profundă, mai intensă, mai inspirată, mai misterioasă. Se va afla într-un continuu şi interminabil proces de căutare. Iar odată ce învaţă să se folosească de acest atu, nu va mai putea reveni niciodată la starea de normalitate.

Invizibilitatea este o forţă agresivă fiindcă violează intimitatea persoanelor, deci, care îţi periclitează integritatea. Dar este şi un drog de care devii destul de repede dependent. Ar fi chiar obositor, chiar şi pentru un manager să caute să afle pe această cale absolut totul despre angajaţii săi. În fond pe el îl interesează să meargă bine compania, randamentul oamenilor să crească, etc.

Măiestria în leadership se câştigă prin curajul de a proiecta viziuni noi asupra ştiinţei, fără să devii dependent de reacţiile de ei.

Faci dovada confirmării valorii tale prin raportare la cerinţele evoluţiei ştiinţei? Încerci să împingi în extremis limitele ei?

Concluzie: Dacă lucrezi într-o companie şi observi lipsa constantă a managerului, nu te culca pe o ureche, ci străduieşte-te să-ţi faci treaba la fel de bine ca în orice altă zi. Şi mai ales, ai grijă ce vorbeşti. Un adevărat manager îşi cunoaşte foarte bine subordonaţii şi ştie tot, absolut tot ce se petrece în compania lui. De la cel mai neînsemnat lucru până la cel mai important. Chiar dacă nu îl vezi, fii convins că el, cumva, se află acolo, lângă tine. Un manager adevărat, mai mult ca sigur, chiar dacă nu este invizibil în sensul propriu al cuvântului, ştie şi află lucrurile esenţiale care se întâmplă în jurul său.

Demonstrează-ţi înaltul potenţial de lider, fără să-ţi concentrezi resursele în jurul unei forţe care ţi-ar putea periclita integritatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/dincolo-de-invizibil.html

Dincolo de linia vizibilului

On Decembrie 25, 2024

Când sufletul se retrage în dinamica creației, el își întipărește existența în veșnicie, dincolo de timp și spațiu.

În adâncul ființei mele înțeleg că arta nu este doar un act de creație, ci o metamorfoză devenită un simbol al potențialului de reînnoire, un fel de pelerinaj pe care artistul îl parcurge în slujba unei viziuni complete și memorabile, ce modelează și purifică spiritul.

La fel și alergatul, este o fuziune între corp și suflet ce transcende normalul cotidian. În această revelație perpetuă, privesc spre sora mea, Oana Fântânaru, în timpul semimaratonului de la Curtea Domnească. Da, o privesc asemeni unui artist care își regăsește esența dincolo de forme și măști efemere, ea devenind o oglindă a perfecțiunii artistice în mișcare.

Într-adevăr, Oana este dovada vie a dedicării absolute în fața artei, în fața acelor provocări tăcute ale muntelui, de unde se ridică mereu cu o forță renăscută, caz în care arta devine o călătorie spre sine. Cu grație, cu frumusețe, fiecare pas pe care îl face devine expresia unei depășiri a propriilor limite, fie ele fizice sau interioare. Mai mult decât atât, cu fiecare potecă parcursă, cu fiecare vârf atins, pasiunea ei capătă noi profunzimi, transformându-se într-un "Akihulich Usnionial", într-o revelație perpetuă, muntele devenind un templu al sufletului, un loc sacru unde își întâlnește autenticitatea.

Leadership: În ce moduri corpul și sufletul pot deveni parteneri în căutarea perfecțiunii și armoniei interioare, încât creația izvorâtă din ele să reflecte echilibrul profund și autenticitatea ființei tale?

Legat de semimaratonul montan, sora mea pare să întruchipeze emblematicul personaj din opera lui Mika Waltari, care își mărturisea credința în puterea eternă a spiritului dincolo de limitele trupești:

„Toate cărțile acestea le-am scris eu, Sinuhe egipteanul, doar pentru mine. Nu pentru zei, nu pentru alți oameni, nici ca numele meu să se păstreze pentru eternitate. Le-am scris doar pentru biata mea inimă încărcată de amar și tristețe.

Păstrez cu grijă aceste cincisprezece cărți și Muti a cusut pentru fiecare carte câte o învelitoare trainică din fibre de palmier. Toate cărțile acestea vor fi puse într-o lădiță de argint, lădița de argint va fi pusă într-o ladă de lemn tare, lada de lemn tare într-o ladă de aramă, așa cum odinioară cărțile zeului Thot au fost ferecate pentru a se păstra și au fost aruncate în Nil. Nu știu dacă Muti va reuși să pună cărțile în mormântul meu fără să o vadă gardienii, dar nu mă frământă prea mult acest lucru. Fiindcă știința și amintirile mele vor dăinui, chiar dacă trupul meu va pieri."

Atunci când sufletul caută exprimare, el își găsește calea fie prin pașii unui alergător pe munte, fie prin cuvintele unui scrib în singurătate, ambele fiind forme de eliberare și adevăr personal. Iar așa cum scribul își ferecă tainele în lăzi de aramă, alergătorul își sigilează luptele și biruințele în ritmul pașilor săi, ambele devenind relicve ale unui drum interior de purificare. În cele din urmă, atât scrierea, cât și alergarea sunt expresii ale unei nevoi umane fundamentale: nevoia de a crea, de a ne depăși limitele și de a lăsa o urmă în lume.

Fiecare potecă devine o pagină a unui jurnal nescris, iar muntele, marele templu al timpului,

păstrează ecourile pașilor Oanei, în deplinătatea unei căutări interioare. Chiar și când vârful se ascunde sub „vălul de ceață" al muntelui, ea nu se lasă descurajată. Orice obstacol devine o punte, iar tentația constantă de a continua conturează fiecare alergare ca pe o metaforă vie a forței interioare, un dialog subtil între trup și spirit, transpus în cuvintele cărora acum, eu le dau glas.

Prin fiecare rând scris sau prin fiecare potecă urcată, sufletul își gravează propria poveste în materie, transformând efemerul în memorie durabilă.

Leadership: Poate efortul tău continuu să devină nemuritor, transpunând experiența vizuală într-un șir de imagini ce rezistă trecerii timpului?

Privirea alergătorului caută mai mult decât un final – ea pătrunde în profunzimea traseului, căutând răspunsuri despre scop și identitate. Pentru Oana, fiecare cursă nu e doar o competiție, ci un ritual de inițiere, un duel între provocare și dorință. Ea se avântă printre umbrele muntelui, ghidată de propriile standarde de disciplină și excelență, asemenea unui maestru al unei arte unice, în care fiecare pas și fiecare respirație sunt calculate, analizate și rafinate până la perfecțiune. Când sufletul se retrage în dinamica creației, fie prin alergarea neobosită pe munte, fie prin scrisul migălos pe papirus, el își întipărește existența în veșnicie, dincolo de timp și spațiu.

Astfel, fiecare chemare a muntelui devine o lecție despre sine, fiecare traseu – un altar personal, *un viaggio verso l'essenza*, unde linia de sosire marchează începutul unei noi introspecții. În alergare, Oana găsește un dialog cu natura, topindu-se în peisaj, transformând fiecare competiție într-o odisee simbolică, o poveste a rezistenței și frumuseții în mișcare.

Cred că imaginea surorii mele dezvăluie o lume deschisă, un punct în care efortul fizic se contopește cu spiritualitatea, ritmul pașilor ei transformându-se mereu într-un mesaj profund, aproape magic. Și să vă mai spun ceva: fiecare traseu desenat pe munte conturează, de fapt, o operă de artă ordonată, coerentă, pe care o poți admira ca pe un simbol al forței creatoare. Asemenea unui artist meșteșugit într-o operă cu caracter realist, Oana își asumă cele mai dure provocări, pentru a dovedi că limitele pot fi transcendate. Adică, reușește să facă din fiecare provocare o formă de expresie, pe principiul că arta autentică se naște din dăruire totală.

Leadershipul contopește efortul fizic cu spiritualitatea, în oglindă cu dialogul dintre natură și voință, construind o poveste de rezistență și transformare interioară.

Dincolo de linia vizibilului se află esența nevăzută a ființei, în conformitate tot cu ceea ce trăim și simțim în profunzime, din care răzbate mesajul: „Adevărata putere izvorăște din armonia dintre trup și suflet."

Din acest motiv cred că pașii calculați ai alergătorului de top seamănă cu literele scrise atent pe un pergament, un mesaj pentru generațiile viitoare: *„Când trupul și sufletul vorbesc același limbaj, creăm o moștenire dincolo de timp."*

Source: https://neculaifantanaru.com/dincolo-de-linia-vizibilului.html

Dincolo de negura alchimiei

On Aprilie 11, 2013

Priveşte dincolo de limitele la care nu ai acces, astfel încât să realizezi configuraţia cea mai stabilă a ştiinţei tale.

Rezultatul preocupărilor mele era de a stabili perspectivele unei ştiinţe aflate în strânsă corelaţie cu omul şi viaţa, cu specificaţia că nimic nu trebuie să se piardă în exteriorul unui univers finit. Perspectiva era necesară pentru a plasa corect în timp şi spaţiu diferitele elemente deja cunoscute: pământ, aer, apă şi foc, combinate corespunzător într-o retortă, în măsura în care înţelegeam corect structura şi diversele lor particularităţi.

În timpul acestei operaţii complexe, distilând substanţele care prin natura lor fizico-chimică pot produce reacţii adverse, urmăream să dau viaţă unei a doua lumi. Generând o formulă care ar fi putut crea un efect cu totul excepţional. Un tip de raţionament care implica considerarea unor presupuneri ce ar fi putut fi abandonate în urma obţinerii de noi rezultate ştiinţifice. O renaştere a materiei, care mergea mai departe cu noi, continuu, ca fiinţe umane.

Evident, trebuia să iau în calcul posibilitatea de disociere a acestor elemente, transformându-le şi reînnoindu-le neîncetat, sub efectul unei evoluţii neanticipate. Dar şi posibilitatea unei descompuneri generale a acestei combinaţii, ca şi apariţia unei dominanţe a unuia din aceste elemente, având ca urmare anumite efecte secundare.

La urma urmei, ce eram eu? Ce anume mă forţa să mă apropii de adevăr, să amestec aceste substanţe în anumite cantităţi în propriul meu malaxor, să le frământ apoi ca pe-un aluat, să le las dospit, permiţându-le să acţioneze şi să-şi facă efectul?

Prin combinaţia chimică, atomii elementelor tind să-şi modifice stratul exterior de electroni, astfel încât să realizeze configuraţia cea mai stabilă, vitală. Sau, vice-versa, o configuraţie instabilă ce poate determina consecinţe nefaste. Aşadar mă puteam aştepta la orice, chiar şi la o catastrofă.

Leadership: Eşti dependent de nevoia de constituire a unei teorii ştiinţifice şi de argumentare a unui adevăr proiectat să stea la temelia vieţii din care îţi pare că poţi reuşi să faci un mesaj interesant?

Căutam răspunsuri pentru a putea trece la nivelul următor. O aventură hipnotizantă în căutarea unui orizont unic, a unei supreme dimensiuni în care atunci când păşeşti totul devine posibil. Dar o căutare la capătul căreia aş fi putut să culeg o amară învăţătură: că toate orizonturile sunt amăgiri şi nu există decât orizonturi pierdute. De parcă aş fi încercat să cercetez ceva ce nu există, o *Fantazia* - cine este în stare să ajungă acolo nu se mai întoarce, riscând a nu se putea adapta la niciuna din cele două lumi.

Este zadarnic să cauţi o explicaţie a adevărului, acolo unde nu există adevăr. Şi nici minciună. Ci doar un mănunchi de gânduri, ploi şi curcubeie, umbre şi culori. Spaţiul intermediar, vidul. Care cu greu poate fi umplut cu ceva. Cu toate acestea, păream a fi dependent de nevoia de constituire a unei teorii ştiinţifice şi de argumentare a unui adevăr proiectat să stea la temelia vieţii din care mi se părea că pot reuşi să fac un mesaj interesant, cum ar fi acela că: "realitatea se poate întâlni cu ficţiunea" sau că "viaţa este un ataşament faţă de efectul unei intrări în rezonanţă cu ceva invizibil".

Biologul englez Julian Huxley susţinea că există o serie de întrebări pe care nu trebuie să ni le punem, deoarece nu au răspunsuri. Cu toate acestea eforturile mele, întemeiate, cumulative, rămâneau indisolubile. Alegeam întrebările şi căutam răspunsurile posibile. O continuitate a pregătirii în vederea obţinerii pietrei filozofale, parcurgând traseul de înţelegere a noţiunilor fundamentale ale limbajului alchimic. O iniţiere în ineditul inefabil.

Funcţia referenţială a ştiinţei este explicaţia pe care o dai unui adevăr pe care mulţi nu sunt pregătiţi să-l înţeleagă deoarece nu se adresează inteligenţei omului, ci fanteziei lui de a trăi o poveste extraordinară prin intermediul lumii pe care şi-o construieşte singur.

Îmi spuneam că alchimia este ştiinţa maeştrilor. Şi că ea poate fi exprimată prin formula pertinentă şi valabilă, pe care am descoperit-o eu însumi, prin *analytics* , în urma unui procedeu de disecare şi recombinare. *Culege un ciob de sticlă, pune-l la fiert două ore, presară-i deasupra puţin clar de lună, suspendă-l într-o rază de soare, şi vei obţine un diamant.*

Dar mai mult ca oricare alt maestru, îmi revenea misiunea de a face cunoscută ştiinţa, de a o transmite mai departe, suscitând un nou înţeles prin intermediul operei - înainte de a mă ascunde în spatele ei. Un fel de scut împotriva degradării unui adevăr care m-a luat şi pe mine prin surprindere: că tot ceea ce mă înconjoară este o scenă de prezentare a experienţelor şi a schimbului de informaţii extinse spre o tendinţă de repetare.

Însă opera mea consta într-un joc de înţelepciune, mister, responsabilitate şi reflecţie. Păstrând mai degrabă tăcerea, pentru ca misterul marelui mister să persiste, lăsam posibilitatea fiecărei generaţii ce vine pe lume să cerceteze aceste lucruri, să dobândească această cunoaştere străveche şi s-o aplice nemijlocit în contextul vremurilor ce le traversează.

Alchimia nu este ceva fortuit, ci mai degrabă un tărâm stâncos la care foarte puţini au acces, cuprinzând toate cele ştiute şi neştiute. Şi ea se întemeiază numai pe credinţă şi perseverenţă.

Felul în care te priveşti în relaţie cu ştiinţa este asemănător felului în care este evaluat un diamant: prin calităţile sale excepţionale şi prin raritate, sau prin strălucirea lui atât de puternică capabilă să-l orbească pe cel care îl deţine.

Cauţi o explicaţie a adevărului, acolo unde nu există adevăr? Eforturile tale, întemeiate, cumulative, rămân indisolubile? Ştiinţa ta poate fi exprimată printr-o formulă pertinentă şi valabilă? Îţi revine misiunea de a-ţi face cunoscută ştiinţa, de a o transmite mai departe? Susciţi un nou înţeles prin intermediul operei, înainte de a te ascunde în spatele ei? Opera ta se împreunează într-un joc de înţelepciune, mister responsabilitate şi reflecţie? Pe ce se întemeiază ea?

Felul în care te priveşti în relaţie cu ştiinţa, precum şi tendinţele pe care pui accent în mod excesiv în bătălia pentru formarea şi desăvârşirea ta, determină schimbări de optică, provoacă reacţii în lanţ, creează modificări de bază în propria-ţi personalitate. Toate aceste reacţii legate între ele, accelerate de un proces de acţiuni şi reacţiuni, de respingeri şi atracţii, de eliminări şi coordonări, pun în valoare rezultatul cercetării “alchimice”, al cărui singur catalizator este mobilitatea ta spirituală, deschiderea spre noi orizonturi.

Această experienţă de viaţă profesională, care poate fi trăită numai personal, trecerea de la un stadiu neevoluat la un stadiu avansat, cu rol de cuantificare, rafinare şi stabilizare a procesului de transformare, şi orientarea ta către cele mai bune rezultate, este esenţa alchimiei. Şi numai această experienţă te poate ridica în fruntea lumii.

Leadership: Experienţa inedită care te poate ridica în faţa ştiinţei corespunde tendinţei de a te pune în locul unei realităţi care depinde de înţelegerea nivelului de complexitate a unei imagini mult prea detaliate?

John Fuhrman, preşedintele fondator al companiei Frame of Mind, Inc., oferă un sfat simplu de înţeles, şi numai bun de urmat: " *Concentrează-te pe ceea ce îţi doreşti cu adevărat. Altfel, multe schimbări te vor îndepărta, de fapt, de destinaţie. Atunci când năzuieşti către ceva bine definit, este mai uşor să faci ajustările corespunzătoare.* "

Leadershipul din perspectiva demersului alchimic, înseamnă să plasezi corect în timp şi spaţiu diferitele elemente ale compoziţiei tale, calităţile, valorile, principiile, plus acele "minerale" care se găsesc în stare latentă, combinându-le apoi corespunzător în retorta care îţi modelează originalitatea.

Eforturile pe care le depui în acest sens sunt comparabile cu fertilizarea unui teren pentru a deveni mai productiv. Deci, vorbim de o investiţie inspirată care aduce profit pe termen lung. Iar selectarea acelor trăsături diferențiale care să-ţi confere un plus-valoare în raport cu ceilalţi aspiranţi la statutul de „alchimişti", se face numai după finalizarea procesului tău de transformare.

Etapa următoare, distilarea acestor elemente, va declanşa acel foc purificator al eliberării tuturor potenţialităţilor care vor contribui la dezvoltarea unei imagini de sine adecvate, la stabilirea unei armonii eficiente între resursele creatoare ce te pot ajuta să treci la nivelul următor. Este nevoie de această distilare pentru a ajunge la esenţe, dar şi de realizarea unei configuraţii stabile care să permită constantelor tale să se dezvolte şi dobândească o mai bună stabilitate.

Dar trebuie luată în calcul, evident, posibilitatea de disociere a acestor elemente, care sub efectul unei evoluţii neanticipate, pot produce efecte secundare. Pentru a putea fi procesate aceste elemente, ele trebuie aduse la o fragmentare care să permită introducerea lor în procesul de dezvoltare. Aşadar, trebuie să te concentrezi pe ceea ce îţi doreşti cu adevărat, să năzuieşti către ceva bine definit, apoi să faci ajustările corespunzătoare pentru ca procesul alchimic să se pună în mişcare.

O imagine mult prea detaliată este plină de informaţii care te pot ajuta să înţelegi mai uşor un fenomen de sublimare identitarã, în care, spre exemplu, ceea ce te caracterizează la nivel de împărtăşire a ideilor nu se va articula în opoziţie cu ceea ce te caracterizează la nivel sufletesc.

Dincolo de negura alchimiei exprimă multiplele variaţii şi diferenţe, nedezvăluite, din timpul operaţiilor care conduc la rezultatul preconizat de tine în tentativa de a-ţi ridica nivelul de autocunoaştere. Indică totodată o răsplată a eforturilor pe care le faci pentru a implementa schimbarea personală şi profesională, mult trebuincioasă, ducând în final la înţelegerea alchimiei.

Apropie-te de adevăr. Caută răspunsuri pentru a trece la nivelul cel mai înalt de cunoaştere. Ia în calcul posibilitatea de asociere sau disociere a elementelor tale definitorii, aranjează-le într-o altă ordine care să aibă sens şi să garanteze un *crescendo* al valorii tale. Priveşte dincolo de limitele la care nu ai acces, astfel încât să realizezi configuraţia cea mai stabilă a ştiinţei tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/dincolo-de-negura-alchimiei.html

Dincolo de văzul lumii, inima vede adevărul

On Septembrie 16, 2024

Curajul nu înseamnă doar să înfrunți adversitatea, ci să te redefinești prin ea, într-o continuă chemare la depășirea de sine.

Ploaia, prezentă la Semimaratonul Dragomirnei, nu a fost doar o manifestare a naturii, ci o metaforă vie a transformării interioare pe care a trăit-o sora mea, Oana Fântânaru. A fost ca și cum cerul însuși și-a trimis lacrimile pentru a o încerca, pentru a-i pune voința și spiritul la încercare, în conformitate cu principiul fundamental al artei de a depăși limitele. Cerul și pământul se contopeau într-o "Xenthoria Ulmivent", o fuziune miraculoasă între provocarea fizică și epifania spirituală.

Categoric, fiecare pas pe care Oana l-a făcut din greu, fiecare efort artistic care a încercat-o, a devenit o bătălie împotriva averselor însoțite de vânt puternic ce-i loveau pielea, și a drumului care părea din ce în ce mai alunecos. Dar a înțeles că, în acele momente, vremea nasoală nu o putea împiedica să termine cursa într-un timp record, ci mai degrabă o purifica, o întărea, îi curăța fiecare îndoială și fiecare teamă.

Așadar, ploaia a fost un test al forței sale interioare. Iar semimaratonul Dragomirnei nu a fost doar o simplă cursă, un munte greu de parcurs în alergare, ci un ritual de inițiere într-o dimensiune unde fiecare pas devenea o "Epedysasis Harrexhium", o chemare eternă a depășirii de sine. În momentul culminant al efortului suprem, fiecare picătură de ploaie devenise o oglindă în care Oana și-a putut reflecta determinarea, capacitatea de a se conecta la Ego fără să se lase copleșită.

Era ca și când cerul însuși plângea lacrimi de admirație pentru curajul alergătorilor, fiecare picătură devenind un cristal în care se reflecta întreaga lume, până în punctul în care realitatea și visul se contopeau. De parcă fiecare pas al suroriii mele lăsa în urmă o amprentă nu doar în noroiul drumului, ci și în țesătura timpului însuși, unde un artist ar fi putut să picteze eternitatea. Cu certitudine, fiecare picătură de ploaie a transformat cursa într-un test pentru ochiul interior, căutând adevărul personal.

Leadership: În ce mod poți să vezi în fiecare pas al tău o reprezentare vizuală a luptei dintre voință și vulnerabilitate, ca o mărturie a sublimului cauzei și al efectului?

"La lluvia no es un obstáculo, sino un aliado en nuestra transformación," șoptea parcă natura însăși, în timp ce sora mea își croia drum prin perdeaua lichidă a provocării, preferând o anumită atitudine de acceptare și integrare.

La urma urmelor, efortul se reflectă în ochii celui care își învinge limitele. În timpul alergării, ceva în Oana părea să rezoneze mult cu semnificația oglinzii, citată într-o cronică apărută în Corriere dell'arte:

"Cred că prima experiență figurativă autentică a omului este recunoașterea propriei imagini în oglindă, care este ficțiunea cea mai aderentă la realitate… Efortul meu se constituie intuitiv din încercarea de a apropia cele două imagini, aceea propusă de oglindă și aceea propusă (desemnată) de mine… Obiectul figurativ care se naște astfel îmi dă posibilitatea să-mi urmez demersul în interiorul tabloului ca și în interiorul vieții…"

Este limpede. Cu cât artistul se adâncește mai mult în încercarea de a-și recunoaște propria

imagine în oglinda naturii, cu atât mai intens devine procesul de purificare și transformare interioară, riscând să transforme fiecare trăsătură de penel într-o metaforă vie a depășirii limitelor personale. Iar cu cât alergătorul se confruntă mai mult cu manifestările naturii în timpul cursei, cu atât mai profund devine efortul său intuitiv de a apropia ficțiunea rezistenței de realitatea propriilor capacități, riscând să transforme fiecare pas într-un demers artistic în interiorul vieții.

Leadership: Poți vedea în provocarea la care te supui o imagine a inevitabilității destinului, unde fiecare obstacol contribuie la recunoașterea limitelor propriei creații?

Această ploaie, simbol al provocărilor vieții, i-a dezvăluit Oanei că obstacolele nu sunt dușmanii ei, ci maeștri ascunși, gata să o învețe lecții prețioase. Fiecare picătură care cădea, ascuțită și neiertătoare, a fost asemenea unui cuțit care taie prin straturile de frică și nesiguranță, expunând miezul dur al determinării ei. Era ca și când natura însăși i-ar fi șoptit că doar prin provocare poate veni renașterea, acea metamorfoză spirituală care putea să o transforme profund. În acel moment, ploaia s-a transformat într-un catalizator al eliberării – o luptă între sine și propriile limitări.

Este esențial să înțelegem că această cursă nu a fost doar o competiție fizică, ci o călătorie inițiatică, un soi de ritual transformator. Fiecare pas prin ploaie, fiecare respirație întretăiată, era o pensulă pe pânza existenței, pictând un tablou al rezilienței umane demn de Van Gogh în "Noaptea înstelată", unde fiecare strop devenea o stea în universul personal al alergătorului. În timpul cursei, ochii Oanei au căutat răspunsuri la întrebările despre sine și voință, prin lentila unei viziuni artistice: *"Tot ceea ce înfruntăm devine o pensulă în mâinile destinului."*

Traversând acest peisaj lichid al provocării, Oana a descoperit că locul 3 la open și locul 1 la categorie nu erau doar poziții fruntașe într-un clasament convențional, ci coordonate pe harta propriei transcendențe. Era un fel de "Astralis Xenorion Helivox", o aliniere perfectă între efortul personal, ritmul cosmic al universului și expresivitatea picturii sufletești. În fond, tot ceea ce traversăm se transpune în arta existenței noastre.

Așadar, ploaia nu a fost doar un simplu obstacol fizic, ci și un catalizator al unei profunde schimbări interioare. A fost ca și cum spiritul ei a fost curățat de fiecare picătură care îi cădea pe frunte, eliminând oboseala și îndoiala ce o urmăreau în acele momente. Asta îmi amintește de un fragment din "Muntele vrăjit" de Thomas Mann, unde natura și izolarea îi ofereau protagonistului ocazia de a reflecta asupra vieții și morții. La fel ca Hans Castorp, care a învățat că doar prin confruntarea cu suferința poate înțelege esența vieții, Oana a simțit cum ploaia o învăța lecții ascunse, greu de înțeles în momentele de liniște.

Iar cea mai importantă lecție este aceasta: *"Confruntările interioare sunt oglinda în care ne descoperim adevărata putere."*

Leadershipul adevărat nu este despre evitarea obstacolelor, ci despre folosirea lor ca mijloace pentru purificarea și întărirea spiritului. Desigur, înfruntarea provocărilor este un proces de curățare a spiritului, deoarece fiecare obstacol îndepărtat este o pată ștearsă de pe oglinda sufletului.

Dincolo de văzul lumii, inima vede adevărul: "Provocările sunt trepte spre sinele nostru autentic". Asta deoarece fiecare obstacol depășit ne dezvăluie un strat mai profund al esenței noastre interioare.

Source: https://neculaifantanaru.com/dincolo-de-vazul-lumii-inima-vede-adevarul.html

Direcţia cea mai avantajoasă

On Septembrie 08, 2009

Sporeşte-ţi potenţialul de afirmare personală printr-o îmbogăţire a perspectivelor şi a înţelegerii faţă de partea vizibilă a prezenţei tale în lume.

Cu câteva zile în urmă am fost în vizită la unul dintre prietenii mei cei mai buni. A fost prima vizită pe care i-am făcut-o anul acesta şi am nimerit cred într-un moment cam nepotrivit. Nişte rude mai îndepărtate de-ale lui veniseră şi ele în vizită cu puţin timp înaintea mea, şi se apucaseră deja să stea la taclale în bucătărie, unde am fost şi eu invitat.

Era şi o fetiţă cu ei care, după statură şi înfăţişare, după vocea ei jucăuşă, nu putea avea mai mult de şase ani. Împreuna cu nepoţelul prietenului meu se jucau de-a v-aţi ascunselea prin casă, nestingheriţi, fără să deranjeze pe nimeni, fără să facă prea mult zgomot. Dar, ori de câte ori îi venea rândul să se ascundă, fetiţa, foarte voioasă, foarte veselă şi cu un chef de joacă nebun, fugea repede şi se pitula sub masa din bucătărie. Aştepta ghemuită ca într-o colivie, în dosul feţei de masă care atârna până jos, momentul oportun de a se repezi la perete pentru a câştiga jocul. Dar ce ghinion, băiatul o descoperea de fiecare dată.

M-am întrebat: dacă tot are libertate totală, de ce nu încearcă să se ascundă în altă parte - în sufragerie, într-unul din oricare dormitoare, după un dulap, după vreun birou, sub pat - aşa cum ar fi făcut mulţi copii, după uşă, după frigider, în spatele cuierului, în oricare alt loc?

Leadership: Cum te defineşti prin relaţionarea ta la o situaţie în care te simţi obligat să joci un rol de observator, fără să poţi manifesta receptivitate şi solicitudine faţă de cerinţele unei experienţe de viaţă care se poate acumula numai prin implicare directă?

Nimeni nu i-a spus nimic, nimeni nu a intervenit în jocul lor intens, deşi categoric, cu toţii, le urmăream zbenguiala. Fetiţa revenea sub masă, de fiecare dată ferm convinsă că îşi va păcăli partenerul de joc, ceea ce nu s-a întâmplat nicicum. Cu siguranţă locul acela îi inspira o încredere totală, deşi nu ştiu prea bine de unde provenea această încredere. Poate că se obişnuise cu acel loc, poate că i se părea cea mai sigură ascunzătoare din casă. Indiferent de modul în care gândea, un singur lucru era cert: tot timpul revenea sub masă şi tot timpul era descoperită. N-a câştigat niciodată jocul.

Acum te întreb: dacă mâine fetiţa se va juca de-a v-aţi ascunselea în altă parte, într-o altă locuinţă, care crezi că va fi locul sigur şi de încredere în care se va ascunde? Ai ghicit: probabil sub masa din bucătărie.

În acel moment am simţit o înstrăinare de lumea care mă înconjoară, am trăit o înstrăinare de mine însumi pe care însă abia după mulţi ani am înţeles-o până la capăt, cu toate subtilităţile care pot face diferenţa dintre o imagine de o calitate excepţională şi una mai slabă. Am fost nevoit să mă redefinesc în punctul central al unei oglinzi care nu reflectă nicio importanţă. Eram imaginea unui nobody care îmbrățișează banalitatea vieții în timp ce alţii o trăiesc printr-un spirit liber, printr-un apel continuu la acțiune.

Leadership: Înţelegi care este reacţia ta la o situaţie care din păcate nu depinde de tine, astfel încât să-ţi depăşeşti tendinţa de a juca mereu rolul de învins?

Este cu siguranţă foarte greu să fii în pielea acelora care bat ritmul pe loc şi nu avansează cu nimic în tot ceea ce întreprind. Rolul fetiţei, de învins, îl jucăm foarte mulţi dintre noi, fără să

ne dăm seama. Ne-am obişnuit să urmăm, încă de mici, un singur drum, de parcă altul n-ar exista.

Ne-am obişnuit să ne organizăm acţiunile numai într-o singură direcţie, neînţelegând că există şi vor exista mereu alte sensuri, alte posibilităţi, unele mult mai favorabile decât am putea crede. Cel mai adesea ne simţim atraşi de un loc sigur. Şi facem aceleaşi lucruri sigure, dar ridicole, vreme îndelungată, iar apoi ne întrebăm cu stupefacţie: cum de nu s-a schimbat nimic?

Să continui să faci aceleaşi lucruri şi să te aştepţi la rezultate diferite, e absurd, dar unii oameni, din păcate, se vor complace tot timpul în această absurditate.

Leadership: Esenţa primordială a ceea ce te caracterizează într-o situaţie de tipul "privesc, dar nu mă pot implica" îşi poate îndeplini funcţiile de ordonare a unei realităţii mai largi doar prin aportul unor particularităţi de răspuns la factorii de căpetenie ai concepţiei despre voinţa libera?

Cei trei factori de căpetenie ai concepţiei despre voinţa liberă sunt: scopul propus, efortul specific voluntar şi comportamentul de biruire a obstacolelor.

Ţi s-a întâmplat vreodată să găseşti o hartă, dar să nu ştii ce anume indică ea? Interpretarea unei hărţii nu trebuie să pornească de la o idee fixă. Căci deseori interpretarea se bazează şi pe informaţie negativă. Uneori, ceea ce nu apare pe hartă este la fel de important ca şi ceea ce este reprezentat.

Ca lider, tu eşti chemat să dai startul unui drum, nu să priveşti cum îşi găsesc alţii drumul lor. Concepţia care stă la baza creării acestui drum, paşii de acţiune care te vor ajuta să parcurgi mai eficient traseul, elementele constitutive sau auxiliare, toate aceste etape sunt cumulate cumva pe o hartă – o hartă lăuntrică, fundamentată pe un raţionament mai mult deductiv. Dacă această hartă stochează o cantitate prea mare de informaţii negative, induse de alţii sau create de tine însuţi, atunci drumul care este reprezentat pe ea va fi evident eronat.

Dar, aidoma fetiţei de care ţi-am povestit la început, s-ar putea să te blochezi când vine vorba de citirea şi interpretarea corectă a hărţii lăuntrice. S-ar putea să urmezi o cale neprofitabilă, iar progresele tale să nu fie răsplătite.

Iar una din cele mai importante lecţii este aceasta: esenţa care caracterizează un lider este ceea ce constituie şi determină un lucru, o reacţie sau o direcţie în accesarea unei noi realităţi, ea nu trebuie să fie expresia constantă a unei priviri adânci şi atente care se pierde definitiv în lumina destinului altora.

Esenţa unei noi conştiinţe care trebuie să înflorească în tine poate fi dată de diferenţa dintre privirea adâncă care se pierde definitiv în lumina destinului altora şi vederea unei deschideri către ceea ce ţi se întâmplă cu adevărat în viaţă.

Doar astfel vei putea înţelege direcţia unei noi perspective de receptare a fenomenului numit "înstrăinarea de tine însuţi".

Direcţia cea mai avantajoasă pe care o poţi obţine sub efectul unui moment existenţial memorabil, este dată de lecţia pe care o ai de învăţat, indiferent cât este de dureroasă, pe care o vei folosi ca să îţi aminteşti mereu ce importanţă are o anumită circumstanţă în crearea unei realităţi mult mai profunde.

Source: https://neculaifantanaru.com/directia-cea-mai-avantajoasa.html

Direcţia în care se îndreaptă liderul

On Aprilie 09, 2010

Ceea ce reprezinţi pentru tine însuţi este mult mai important decât ceea ce reprezinţi pentru toţi ceilalţi.

Maestrul Chan Xiatang i-a spus lui Huoan:

Talentul şi aptitudinile oamenilor sunt, fireşte, grozave sau nu, pentru că aceste lucruri nu pot fi învăţate. De exemplu, cei care au o bucată de hârtie mică nu pot împacheta obiecte mari. Cei a căror frânghie este scurtă nu pot lua apă dintr-un puţ adânc. O bufniţă poate prinde un păduche şi poate vedea şi un fir de păr pe timp de noapte, dar atunci când răsare soarele, razele lui irită atât de mult ochii bufniţei, încât ea nu poate să vadă un deal. Se pare că talentul şi aptitudinile au fost împărţite. (Thomas Cleary - Lecţii Zen)

Povestea asta ne învaţă că fiecărui om îi corespunde un model de reprezentare internă, îi corespunde un anumit pattern de gene active care îl fac unic în anumite circumstanţe. Tot aşa cum fiecărui gen artistic îi corespunde un anumit mod de expresie, sub multiple aspecte: compoziție, vocabular, sintaxă, figuri de stil.

Taina stă în tine, liderul. Aşa cum focul, pământul, aerul şi apa formează cele patru elemente ale naturii - tot astfel solidaritatea, empatia, responsabilitatea şi respectul reciproc asigură coeziunea echipei, a oamenilor care te-au acceptat la conducerea lor şi care te urmează în direcţia aleasă de tine. Acestea sunt "piesele" pe care trebuie să le conectezi pentru ca leadershipul tău să funcţioneze bine.

Imaginează-ţi că încerci să găseşti o potrivire între patru piese într-un puzzle. Ce cauţi ca să decizi dacă se potrivesc sau nu? Mai întâi trebuie să ţii cont că fiecare din aceste patru piese trebuie să se întrepătrundă, să servească una celeilalte, să se potrivească ca o mănuşă în "contextul" acestui puzzle. Fiecare element trebuie să evolueze prin prisma celor patru factori: cunoaşterea, afectivitatea, inteligenţa şi voinţa, ca în cele din urmă să formeze un singur tot unitar.

Premisa succesului în leadership constă în armonia componentelor sale fundamentale, pe care le-am amintit. În plus, nimeni nu va reuşi să devină performer construindu-şi leadershipul pe o îmbinare dizarmonică a elementelor lui constitutive.

Leadership: Transformării tale într-un om foarte sigur de sine îi corespunde un model de reprezentare internă care îţi poate îmbunătăţi experienţa de a te accepta ca individ autonom?

Modelul de leadership care merită să aibă influenţă asupra oamenilor trebuie să fie bazat pe conţinut, pe relaţia de asemănare şi înţelegere între profilul tău şi profilul lor, între caracteristicile care te reprezintă cel mai bine şi cele care îi interesează pe ei. De fiecare dată când treci la un nivel superior de leadership devine important ca abilităţile tale să fie validate de ceilalţi. Ori, aşa cum bine preciza un celebru expert în materie de conducere, fiecare pas de dezvoltare presupune o dezvoltare ulterioară ca parte a capacităţii de lider.

A lupta de unul singur înseamnă a te bate cu morile de vânt. De aceea trebuie să ai aliaţi de nădejde pentru a obţine "victoria" în beneficiul tuturor. Cum câştigi aliaţi? Taina stă în tine, liderul. Ea există, dar trebuie găsită şi trebuie să ştii să asculţi, căci ea strigă adesea: "Sunt

aici."

Taina constă în ceea ce te defineşte, în ceea ce îţi dă autenticitate şi te integrează în cercul de oameni care privesc în aceeaşi direcţie. Ea este dată de acel element din tine care domină existenţa leadershipului tău şi care poate aduce celorlalţi beneficii de orice fel - un folos, o valoare constructivă. Este acel ceva, acea energie, acea forţă emoţională, acea putere de influenţă pe care trebuie s-o utilizezi în favoarea ta, dar în aşa fel încât cei din jurul tău să-şi atingă, la rândul lor, potenţialul maxim.

Taina este găsită doar de cei ce au învăţat şi ştiu să joace Şah sau Bridge, şi nu de aceia care s-au specializat în poker sau, şi mai rău, de aceia care s-ar rezumat la "Popa-Prostul". Leadershipul este "un joc" inteligent şi nu poate fi jucat de oricine – este un joc de echipă cu mai mulţi învingători.

Leadership: Capacitatea de a te evalua singur începe să se contureze prin prisma poziţiei tale de "putere aparentă" care te transformă într-un caz de răspundere circumstanţial, greu de suportat?

Care este poziţia ta vis-a-vis de promovarea relaţiilor cu ceilalţi oameni: Atacant sau Apărător?

Când vorbesc de leadership, pornesc de la ideea de progres, de ascensiune spre treapta superioară a piramidei valorilor, la care oamenii bravi vor aspira mereu. Dar pentru ca această ascensiune să se producă fără nici un factor inhibator, fără cea mai mică degradare a propriului tău potenţial, se impune să dezvolţi relaţii umane. Ascensiunea nu este altceva decât o combinaţie de dezvoltare autoimpusă şi de experienţă dobândită în timp, la care aş adăuga pasiunea şi entuziasmul faţă de activitatea şi poziţia ta, dar mai ales faţă de potenţialul excepţional al oamenilor. Căci fără ei nu poţi progresa.

Tu ce atitudine adopţi faţă de relaţiile umane? Respingi orice formă de a te raporta la oameni? Ataci orice gândire care nu corespunde cu a ta, îngrădind orice iniţiativă individuală sau colectivă de a interveni în leadershipul tău? Sau aperi şi încurajezi evoluţia oamenilor prin acţiuni concentrate constante de dezvoltare a resurselor lor? Ca să treci de la "amatorism" la "profesionalism" trebuie să-ţi dezvolţi pasiunea pentru dezvoltarea umană, să construieşti relaţii eficiente de colaborare.

Poţi să înscrii un gol dintr-un unghi închis?

Aşa cum în fotbal, jocul apărării este, prin definiţie, numai colectiv, tot aşa este şi leadershipul, adăugând faptul că eficienţa ta în a reuşi să duci lucrurile la bun sfârşit şi abilitatea de a lucra alături de ceilalţi oameni sunt întotdeauna limitate. E ca şi cum ai dori să înscrii un gol dintr-un unghi închis: doar puţini pot face asta. Dacă acele calităţi de lider pe care le ai nu îţi asigură succesul în stabilirea şi menţinerea relaţiilor, înseamnă că sunt ineficiente.

Poţi să-ţi exprimi viziunea în aşa fel încât să-i faci pe oameni să acţioneze în spiritul ei? Cum interacţionezi cu oamenii? Ce preţ are progresul tău? Oamenii sunt oare dispuşi să plătească acest preţ? Îţi controlezi aşteptările? Leadershipul tău constituie o oportunitate cu risc scăzut, dar cu posibilităţi mari de câştig pentru oameni? Deciziile tale răspund aşteptărilor oamenilor, sau sunt împotriva naturii umane?

Poţi să găseşti punctul de conexiune între ceea ce eşti şi obiectivele pe care le urmăreşti, astfel încât leadershipul tău să permită o evidenţiere optimă a rolului pe care îl

îndeplineşti într-o poziţie circumstanţială?

Cum te poziţionezi faţă de scopurile tale?

Direcţia în care se îndreaptă liderul este şi direcţia în care o apucă oamenii. Doamna Georgeta Vanţiu, despre care v-am povestit într-un alt articol, a avut de dus o adevărată bătălie pentru promovarea limbii şi culturii spaniole. Ea a avut succes fiindcă nenumăraţi oameni, doritori să înveţe limba şi cultura spaniolă, s-au unit în jurul viziunii şi a idealurilor ei. Ea şi-a atins scopul propus creând un mediu propice de învăţare pe care ceilalţi l-au acceptat. Nu capacitatea ei de a atrage oamenii a fost asul din mânecă, ci alegerea pe care a făcut-o şi atitudinea pe care a adoptat-o şi promovat-o. Dacă oamenii sunt dispuşi să aleagă drumul tău, atunci vor adopta aceeaşi atitudine ca a ta – iar tu nu vei mai întâlni prea multe obstacole în cale.

Aşa cum am mai spus de nenumărate ori, oamenii şi liderul trebuie să formeze o echipă puternică şi profesionistă, care să lucreze eficient şi corect, cu seriozitate şi responsabilitate, şi care să fie capabilă să obţină permanent rezultate notabile. Pentru aceasta este deosebit de important ca membrii echipei, care au un rol bine stabilit, să se ajute reciproc ori de câte ori este nevoie; să aibă multă încredere unii în alţii, să împartă aceleaşi viziuni şi să fie devotaţi şi motivaţi scopului final.

Nimic nu se poate realiza, nimic nu poate funcţiona corespunzător, nici un progres nu este posibil şi totul ar rămâne neschimbat dacă unul sau mai mulţi membri ai echipei nu lucrează la maximă capacitate. Fiecare trebuie să producă ceva util, să-şi aducă aportul la bunul mers al companiei şi să se implice cu mult sârg, cu multă seriozitate şi responsabilitate în rezolvarea problemelor care ţin de competenţa sa.

Funcţionarea leadershipului are la bază munca în echipă, loialitate faţă de cei cu care lucrezi, entuziasm şi pasiune faţă de activitatea pe care o desfăşori, competenţă, eficienta, şi nu în ultimul rând unitate şi corectitudine. Asta înseamnă că toţi membrii echipei lucrează împreună pentru a găsi soluţii, şi lucrează pe picior de egalitate, nu unul mai puţin şi altul mai mult, nu unul stă şi ceilalţi muncesc pe brânci.

"Unul pentru toţi şi toţi pentru unul", deviza celebră a muşchetarilor se poate aplica şi în leadership, ceea ce presupune coeziune, ajutor reciproc având la bază o unitate de gândire şi acţiune. Aparţine liderului rolul de a determina apariţia acestei unităţi de gândire şi acţiune.

Leadershipul este poziţia pe care o ocupi ca agent autonom în acele situaţii în care scopul final urmărit nu este acela de a performa semnificativ şi eficient în perioade dificile, ci de a demonstra adevărul tuturor percepţiilor şi gândurilor tale în cele mai neaşteptate moduri.

Direcţia în care se îndreaptă liderul trebuie, mai întâi de toate, să fie direcţia accesării nivelului Sinelui Integrat şi nivelului Sinelui Superior. Deci, învaţă să lucrezi în direcţia autoafirmării sinelui şi realizării propriilor scopuri, înainte de a te poziţiona într-o anumită relaţie cu lumea.

Source: https://neculaifantanaru.com/directia-in-care-se-indreapta-liderul.html

Discipolul şi maestrul

On Septembrie 23, 2014

Sporeşte-ţi capacităţile de înrâurire asupra formării unor noi mentalităţi, fără să-ţi pierzi statutul de „partener de excepţie".

Eisenstein, constatând defectele de caracter ale maestrului său, Vsevolod Meyerhold, remarcă răutatea lui şi îşi aminti câtă tristeţe îi pricinuise odată dezinteresul şi ironia răutăcioasă a profesorului când îi ceruse odată un sfat într-o chestiune personală. Şi ne putem întreba de aceea dacă oare nu această corelaţie a legendei lui Rustem şi Zorab, cunoscută din copilărie şi retrăită cu atâta acută durere acum, va determina prezenţa ei pregnantă şi dorinţa de a-i da o insolită soluţie optimistă în scenariul filmului „Marele Canal Fergana", conceput după aproape două decenii?

Dar mai târziu, după împăcare, Meyerhold îi va dedica fostului său elev o fotografie cu această inscripţie: „Sunt mândru de elevul care a devenit maestru. Acum îl iubesc pe acest maestru care a creat o şcoală. Acestui elev, acestui maestru – Serghei Eisenstein – admiraţia mea".

Dedicaţia este datată 22 iulie 1936. Primele schiţe pentru scenariul „Marele Canal Fergana" datează din iulie 1939, numai trei ani mai târziu şi data apropiată de cea a dispariţiei marelui om de teatru. *

Leadership: Poţi să faci din admiraţia faţă de cineva o distorsionare a corectei relații cauză-efect care să nu-ţi obstrueze împlinirea de sine?

Cei care cad în capcana de a fi dependenţi de altcineva, condiţia însăşi a fondării unui cadru de cooperare, ca punct de referinţă pentru leadership, vor avea dificultăţi serioase de învins pe tot parcursul carierei lor.

Manifestările gândirii tale se pot raporta la o realitate absolut nouă atunci când admiraţia pentru cineva se înlocuieşte cu obsesia pentru propriile privilegii, cum ar fi privilegiul de a te simți cu adevărat deasupra lumii, privilegiul de a te dărui singur întregii creaţii la care lucrezi, privilegiul de a te bucură mai presus de oricine de o componentă semnificativă a artei tale, privilegiul de a te pune în situaţia unui maestru, decât a unui ucenic.

Căci ruta pe care o urmează un maestru, necesară pentru echilibrarea balanţei pe care se află putinţele şi râvnele de a fi de neînlocuit, ocoleşte de multe ori spaţiu de expansiune al celui care se apropie de el. Intenţia de a-l determina să conştientizeze importanţa loialităţii este echivalentă cu puterea unui glonţ rătăcit, nu trebuie să acţionezi fără să-ţi iei toate măsurile de siguranţă. Vorba aia, fiecare trandafir are spinii săi, şi fiecare spin este o realitate.

Cred că cea mai mare dificultate, pusă sub semnul unei continue degradări, este perfecţionarea morală şi formarea caracterului prin acordarea respectului celor care nu-l merită îndeajuns. Cineva numea acest fenomen: *„O distorsionare a corectei relații cauză-efect, care obstruează împlinirea de sine. "*

Deşi există mulţi indivizi talentaţi prin ceea ce fac, cu calităţi de lider, ei nu vor permite nimănui să se folosească de puterea lor de mânuire a ştiinţei, cu excepţia cazului în care este într-un scop dezinteresat. Fiindcă există temerea: cine lasă prea mult de la el, riscă în final să ajungă roata de rezervă. Iar această gândire nu-ţi creează o personalitate puternică, ci doar

obligaţia de a te prezenta cu ceva ce nu te reprezintă, obligaţia de a te supune instinctelor proprii de antagonist, evidenţiind trăsături şi aspecte imposibil de transmis şi de acceptat.

Leadership: Încordarea efortului creator se validează în sensul cultivării unui nou stil, în perfect acord cu realitatea experienţei de sine de la care nu există derogare?

Dacă receptarea unei experienţe de învăţare şi dezvoltare, sau mai cu seamă efectul ei formativ şi educativ asupra spiritului şi caracterului uman se situează, predominant, sub semnul inspiraţiei şi al unor valori străine, atunci momentul de vârf al colaborării poate beneficia, cu un substanţial spor de performanţă, de aportul unei noi cantităţi de deprinderi intelectuale.

Şi aceasta tocmai în vederea obţinerii unui statut de partener de excepţie prin amplificarea efectului particular „săracul se îmbogăţeşte" şi al acceptării capacităţilor de înrâurire asupra formării unor noi mentalităţi, valori, atitudini şi viziuni.

Este o vorbă a unui bun prieten a cărei idee o împărtăşesc şi eu: *„ Odată ce obţii succesul fii sigur că cerul nu se va desface în două şi nici n-ai să auzi îngerii cântând. "* Această zicală rezumă atingerea unui nivel înalt de autenticitate, dar care totodată face trecerea artistului de la o mentalitate deschisă la una de tipul "Access Denied".

Leadership: Poţi să îți adaptezi gândirea pentru a evita stagnarea într-o mentalitate de „Access Denied", dacă refuzi să îţi actualizezi viziunea și să accepţi influențele noi?

În acest caz ne putem întreba, pe bună dreptate, care este contextul în care el mai conduce? Întrebarea include şi nu se limitează la ceea ce se poate cuprinde în sfera de aplicabilitate a angajamentului conform căruia discipolul nu poate urca mai sus decât normalul acceptat de maestrul său.

Ei bine, contextul este, în acest caz, unul independent din punct de vedere emoţional, în care accentul se pune pe mândria de a diferit, prin excluderea celorlalți și prin punerea pe tapet a necesității de apărare față de aceștia. Ceea ce face ca leadershipul să se transforme într-un adevărat univers al gloriilor apuse, al falsificatorilor de artă, cu etaloane şi modele de gândire depăşite, care nu pot decât să justifice căderea liderului în exteriorul harului său şi intrarea lui în dizgraţie.

Artistul desăvârşit este o mentalitate de tipul "Access Denied" care obligă pe ceilalţi reprezentanţi ai artei să înfrunte în mod direct slaba lor performanță obţinută în timp. Însă asta nu-l face cel mai apreciat şi favorit de toată lumea.

Discipolul şi maestrul sunt două entităţi care se exclud sau se completează reciproc prin contribuţiile comune aduse la dezvoltarea durabilă a unei gândiri care nu se împiedică în clişee, care nu învinovăţeşte pe nimeni, care posedă atuurile filosofiei conform căreia ambele părţi câştigă: win-win.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/discipolul-si-maestrul.html

Dispari până când doreşti să fii găsit

On Martie 24, 2016

Pune-ţi la încercare curajul de a fi tu însuţi, scoţând la lumină "miraculosul" din interiorul realităţii unui rol nou.

Unul din triumfurile care constituiau cu adevărat o provocare când venea vorba de a accepta întâmplarea, era să strălucesc prin absenţă, situaţie intermediară între prezenţă şi pierdere într-un rol al nimănui, necesară în stabilirea zerourilor unei ecuaţii complexe. Dar fără ca ochii, sufletul, să vadă dacă este vorba de cineva care se pretinde a fi, fără doar şi poate, o particularitate caracteristică numai artei, ca unitate a ideii cu imaginea care se pare că v-a scăpat până acum.

Necunoscutele, zvâcniri ale conştientului atotcuprinzător, în libertatea primită de la Dumnezeu de a transcende imediatul, erau rămăşiţele unei zone impenetrabile din conţinutul gândirii mele aflată sub comanda unei energii neconsumate. Numai teoria determinismului putea servi ca bază pentru susţinerea şi întemeierea unei convenţii între expresia decursă din asocierea unor aspecte de viaţă contradictorii şi apartenenţa la conduita artistică a unui estetician al idealismului subiectiv.

Leadership: Poţi să-ți păstrezi esența autentică în timp ce navighezi între multiple înfățișări și roluri, folosind "contrastele" pentru a-ți amplifica prezența chiar și în absență?

Am pornit îndată pe urmele unei intrigi, în care forțele mari sau mici, nu are importanță căci fiecare dintre părţile implicate are dreptatea ei, înfăţişau căutările disperate ale unui vinovat de faptul că s-a făcut nevăzut într-un joc al contrastelor. Un joc al nebuniei de a mă da drept altcineva, mai ales că prezenţa mea de necuprins era necesară datorită funcţiei pe care o deţineam, de om al extremelor, exprimată prin unicitatea relaţiei dintre ajungere, plecare și revenire.

Arsène Lupin, gentilomul fantezist, omul cu mii de înfăţişări ce nu opera decât în castele şi saloane, a pătruns într-o noapte la baronul Schormann. A plecat cu mâinile goale, dar a avut grijă să-şi lase cartea de vizită pe care scrisese: „ *Arsène Lupin, Spărgătorul-gentilom, va reveni când mobila va fi autentică* ."

Nimic nu poate umbri faptul că dispariţiile fantomatice aveau la bază mecanismele evadării, părând totul ca un vid de incertitudine şi copleşire, fără de care miraculosul nu putea ieşi la lumină. *An unknown that can become an obsessive thought* . Întregul meu organism cerebral devenise o maşinărie mânată, parcă, de forţe exterioare. O mică pată albă într-un colorit translucid, o combinaţie între a urmări o intuiţie inexplicabilă, a avea noroc şi a-mi asuma riscuri.

Leadership: Poţi să-ţi schimbi percepţia despre realitate şi imaginea despre lume, autentificându-te ca un utilizator de criterii ale dimensiunii vieţii sufleteşti în spaţiul dualităţii dintre ceea ce este autentic şi ceea ce este fals?

Ca o chemare, condus după un plan divin, provocat mai cu seamă de apriga rezistenţă la ideea acelui drept, devenit obsesie, de distilare a esenţei într-o formulă a aparenţei, ceea ce nu stătea în puterea omului de rând, călcam pe urmele unui fugar. Un rătăcit căruia nimeni nu îi semnalează absenţa, decât atunci când are grijă să-şi lase în urmă cartea de vizită.

Criteriile dimensiunii sufleteşti care mă făceau să aleg negarea realităţii, rămânând, oarecum, captiv în trecut şi prizonier în iluzie, într-un anume fel una cu intrarea într-un labirint al ipotezelor, rolurilor, temelor şi ambiguităţile multiple, al cărui sens scapă într-o relaţie unică cu lumea, erau dată de acea stare de naivitate primară, de inocență și curiozitate cu care savuram căile întortocheate ale unor forţe de expresie literare, plăsmuiri ciudate, creând o artă a compromisului dintre intellectualism, emoţionalism şi pregnanţă imaginativă.

Ceea ce era fals în şirul lung de trăsături ale acestui fenomen, de la efecte macro la cele particulare, era contrastul dintre rezultatele vieţii şi strigătul dureros, din răsputeri, ce răzbătea la mare depărtare peste marginile fiinţei mele. Nu voiam să admit că ceea ce credeam a fi o povestire a experienţelor mele, era doar o plăsmuire a minţii mele construită aproape integral pe baza părerilor preconcepute despre originalitate.

Singurul lucru authentic era să dăruiesc ceva lumii din preaplinul înțelegerii identității mele și a stăpânirii domeniului artisticului care înseamnă unitate între operă și voință, între idee și aparență.

Leadership: Te conduci în viaţă conform teoriilor concepute în "surdină", prin intensitatea unei experienţe fanteziste care trece dincolo de valorile autentice ale artei universale?

Susţinător timpuriu al ideii *„ disappear until you want to be found”* , sau *„ acţionează ca şi cum n-ai exista ”*, am pus în practică tot ce-am deprins prin fantezia artistului care încearcă să descopere cel puţin un amănunt care să aibă o asemănare oarecare cu una din formele infinite ale naturii, corespunzătoare cu simţămintele celor ce introduc în picturile lor pete lipsite de formă care trimit precis la obiecte reale.

Percepţia despre lume şi viaţă, vizând experiențele și concluziile referitoare la condiţiile receptării unui act artistic, prin care mă pierdeam pentru a mă regăsi în altcineva mai superior, avea ca resort dorința de a-mi folosi forțele, mari sau mici, pentru a analiza ceea ce sunt cu adevărat atunci când alegeam să intru în obscuritatea unui rol stimulativ.

Cine se conduce în viaţă conform teoriilor concepute în "surdină", prin intensitatea unei experienţe fanteziste, oferind posibilitatea de constituire a unei imagini sub acţiunea unor forţe necontrolabile, prin analogie cu elementele comune ale formelor şi mişcărilor, inspirându-se din natura contrariilor, trebuie mai întâi să dovedească existenţa celor două curente, eterne şi atotcuprinzătoare, **realitatea** şi **suprarealitatea**.

Leadership: Focalizarea prelucrărilor de limbaj şi a mijloacelor de expresie în atingerea unei stări de plenitudine face ca înlănţuirea ta în jurul artei să fie mai eficientă când este vorba să creezi imaginea unei alte lumi?

Nu spunea Andre Breton, fondator al Suprarealismului, că miraculosul iese la lumină înăuntrul realităţii? El iese la lumină în vise, în întuneric, în obsesii, în preocupări, în somn, în spaimă, dragoste, hazard; în dispariţiile fantomatice, în mecanismele evadării; în halucinaţii, în aşa numitele dezordini, nebunii; în fantezii, în supranatural şi neobişnuit, în empirism şi în suprarealitate.

Leadershipul evoluează prin înțelegerea faptului că a contribui la alegerea de a-ţi folosi mintea în folosul creării unei aparenţe, unei esenţe care trebuie ascunsă, este o atitudine demnă de un om care vrea să-şi valorifice la maxim puterea de se implica în profunzimile unui rol reprezentativ. Rol care îi permite să se plieze pe mai multe tipuri de personaje.

Acest lucru poate să creeze o diferenţiere între oamenii care pot să devină altcineva, mai

superiori, „desprinzându-se de cuib”, de a acționa lateral. Şi cei care se expun obişnuinţei de a „rămâne în cuib”, la stadiul de decor al unei scene fără actori principali, fără roluri de excepţie, fără performanțe ieșite din comun.

Rolul pe care îl joci în spectacolul leadershipului seamănă cu acel freamăt al imaginaţiei din care se va naşte capodopera: mai întâi îţi îmbogăţeşti experienţa de vizualizare a unor aspecte neobişnuite din viaţa personală, apoi îţi păstrezi motivaţia într-o lume în care poţi face ce vrei tu şi poţi gândi cum vrei fără ca nimeni să-ţi pună vreo interdicţie.

Dispari până când doreşti să fii găsit este un îndemn adresat oamenilor care vor să se angajeze într-un alt rol decât cel normal, un rol care prezintă o noutate absolută, exprimat prin unicitatea relaţiei dintre ajungere, plecare și revenire.

Greutatea în leadership constă în faptul că, odată asumat acest nou rol, trebuie să-ţi găseşti curajul de a fi tu însuţi, fără să-ţi permiţi luxul de a nu şti cine eşti cu adevărat şi ce destin ai de împlinit. Poţi să scoţi miraculosul la lumină înăuntrul realităţii noului tău rol?

Source: https://neculaifantanaru.com/dispari-pana-cand-doresti-sa-fii-gasit.html

Divano

On Decembrie 14, 2019

Trăsăturile stilistice ale unei arte originale poartă promisiunea unei vieţi din altă viaţă.

Frumos sunt tot timpul când mă vezi, adorabil prin intensitatea cu care evoc libertatea spaţiilor întinse, fără să dau dovadă de snobism în decizia de a mă înfăţişa lumii ca pe o unică şi măreaţă zidire a imaginii „artistului nemuritor”. Câtă umanitate există în vorbele mele, câtă nobleţe în modul cum mă prezint în faţa exigenţei estetice. Oare forma de expresie nu este un proces asemănător cu focul lăuntric sau cu trăitul prin transcendenţă?

În aşteptarea razelor de soare, îmi permit luxul de a privi înspre Chipul Domnului văzut din alt unghi, din alt secol, dintr-o graţie nemaiîntâlnită, din alt sistem de referinţă, din estetica unei lumi aparte, din contrapresiunea acestui factor viu, fierbinte, preţios pur sânge, care este vibraţia murmurată a unui Eu suprasensibil în mijlocul unui cer de toamnă, perfect şi nepieritor. Probabil sunt un trandafir special, unicul care conduce la Renaştere.

Numai prin taine se face cunoscută evlavia mea. Vrednica osteneală cu care mi-am educat spiritul de perfecţiune, doar în lumina lui Amos, discreţia de a înalţa căptuşeala vastei „îngrădiri sacre” în care lucrează Absolutul unei imagini incredibile, prin extragerea esenţei unui stil de creaţie nepieritor din descifrarea tehnicii picturale de reprezentare a aparenţelor sensibile, toate acestea m-au condus la asimilarea unei drăgălăşenii lipsită de complicaţii.

Ca şi trandafir cu aspect unic, nu-mi rămâne decât să lămuresc natura şi împrejurarea prin care Lucrarea Sfântă a lui Dumnezeu se oferă drept spaţiu de aluzii transcendente exprimate în termeni de oglindiri în alte lumi şi alte vieţi, să sfidez timpul, chiar dacă el îmi vorbeşte adesea doar în limbajul cabaliştilor, aşezând spaţialitatea imaginii mele în relaţie strânsă cu modificările succesive suferite în percepţia spaţiului de creaţie, *a posteriori.*

Leadership: Poţi să te recunoşti în imaginea unei fiinţe supuse unei vieţi din altă viaţă, în corespondenţă cu ideea unei creaţii speciale izvorâte dintr-o pornire de înălţare de sine reflectată în rodul legăturii cu "Lucrarea Sfântă a lui Dumnezeu" ?

Triumful eleganţei şi discreţiei mele, profund semnificativ din punct de vedere al unui peisaj reflectat într-un subiect transcendental, ascuns sub un act de simbolizare *In Quatro Orbitor* , şi ţinând cont de succesiunea anotimpurilor, stă în puterea de a imprima în mintea artistului o anumită stare de spirit care duce la înflorirea unei identităţi originale. Călătoria în valea sufletului, a sentimentelor, a trăirilor mele puternice este redată cel mai bine în „Precuvântare la micile Solilocvii”:

„S-au ţinut discursuri despre mine. Am fost comemorat şi elogiat peste măsură. Cu toate acestea îmi amintesc de o vreme când oamenii ştiau să mă pună la locul cuvenit, alături de celelalte evenimente fireşti ale vieţii, împărtăşindu-se din mine dintr-o pornire nemuritoare. Iată, însă, că toate se schimbă şi nici eu nu-mi pot îngădui să rămân acelaşi.”

Lumea m-a văzut întotdeauna în viziunea unei opere cu ecouri universale, precum Raiul pe Pământ, chiar dacă de atâtea ori nu mi-am dorit nimic mai mult decât să trăiesc printre oameni ca un model de inspiraţie şi pietate, să mă străduiesc din răsputeri să stârnesc în ei emoţii diferite. S-a întâmplat să fiu mai mult decât mi-am închipuit. Scenariul pe care trebuia să mi-l imaginez ca să ating condiţia zeilor era deschiderea directoare a unei creaţii spre spaţiul perspectival de tip renascentist, cu întoarcere la 90 de grade spre încercarea omenirii de a găsi o semnificaţie transcendentă vieţii.

O simplă privire într-un colț al naturii vă va dezvălui o infinitate de forme de existență și manifestare a vieții mele, prin întrepătrunderea a numeroase încercări, corecţii şi adecvări ale legăturii dintre artist şi obiectul artei lui, dintre om şi univers. În fond, asta-i frumuseţea unei opere de artă, să te percepi centrul universului şi să dai profunzime extensiei spaţiale care te înconjoară.

Lucrarea Sfântă a lui Dumnezeu este acea cunoaştere superioară obţinută prin transformarea artistului în substanţa intimă a creaţiei sale, reprezentând puterea spirituală de a fi prezent ca martor al manifestărilor lumii în orice timp şi în orice loc.

Port sigiliul credinţei puternice investită cu capacitatea de a reproduce formatul artei doar pentru cei aleşi, proiectând într-o capodoperă plină de viaţă întreaga mea experienţă de a sonda umanul, de a-l vedea în diverse ipostaze, de a-l învesti cu eternal, pieritorul cu nepieritorul, relativul cu absolutul. De aici se trage ambiţia de a reda artistic factorul viu al coagulării sângelui lui Jupiter cu evlavia lui Athena, care de secole a plăsmuit credinţa cu devoţiuni puternice.

Sigiliul are forma de simbol a infinitului, fiind pus într-o anumită relaţie cu lumea artei, *el círculo de fuego del libro espiritual,* prin intermediul actului de creaţie a naturii repetat în Cauza Aryosthea pe care stăpânul meu, pictorul unei simplităţi candide, o inserează într-o lume de poveste, pe această cale aliniindu-şi sentimentele cu reflexul primar al Esenţei Cristaline.

Credinţa şi conţinutul afectiv sunt mai bogate în deschideri simbolice, spre deosebire de desen, în intimitatea unei colecţii de colaje suprarealiste.

Stăpânului meu nu i-a rămas decât să mă transforme într-un mijloc de expresie, un mijloc de exprimare a sentimentelor cu ajutorul literelor, petelor cromatice şi a liniilor ferme, printr-un act sacramental de recunoaştere a lumii eterne într-o personificare a splendorii naturii. Acest unic artist al existenţei mele, imortalizându-mă cu solemnitate într-un spaţiu atemporal, cu trecere în alte universuri, pare să fie influenţat de vitalitatea unui stil de gândire împărtăşit de Jorge Luis Borges, care spunea:

„Acceptăm lesne realitatea, poate fiindcă intuim că nimic nu-i real. Poate că rusticul Poem al Cidului e contraponderea cerută de un singur epitet din Eglogele lui Garcilaso sau de o sentinţă a lui Heraclit."

Leadership: Ţi-ai dezvoltat capacitatea de a descoperi linia fină dintre interiorul ascuns al lucrurilor şi exteriorul sesizabil, încât să-ţi extinzi limita de percepţie a actului de creaţie?

Prin profunzime şi complexitate, într-o reprezentare a vieţii obţinută prin *Coincidentza Notorius* în câmpul conştiinţei Inmariasty, dincolo de existenţa unei opere a naturii redată simbolic, artistul poate modela (cu accent pe valoarea expresivă a dominanţei cromatice) o lume, o realitate, o perspectivă, o personalitate, în aşa fel încât să învie măreţia trecerii sale peste timpuri. Există o adâncime în relaţia cu universul, justificată prin necesitatea de a menţine "un joc jucat etern dinaintea creatului".

Cu ajutorul străfulgerării sângerii a universului imaginat de Toma de Aquino, completat de notele străvechi ale Sfinţilor Părinţi Creştini, artistul declanşează în faţa manifestărilor sacrului modern stări afective şi sentimente care fac să vibreze linia fină dintre interiorul ascuns al lucrurilor şi exteriorul sesizabil.

L-am auzit odată pe stăpânul meu vorbind cu el însuşi, foarte aproape de mine, cu un soi de

aplecare spre miza unui dialog purtat parcă între doi titani ai Odiseei. L-am înţeles mai bine ca oricine, căci trandafirii înţeleg totul dintr-o știință aparte a dominării spațiului pământesc. El îşi spunea:

- Uneori mi se pare că sunt altcineva, mult mai îndreptăţit să mişte punctul luminos de întuneric al Divinului, ca şi când un spirit de o rară mobilitate, ca al lui Homer, s-ar fi deplasat în timp doar pentru a-şi găsi în mine locul de izbăvire a Marii Opere. Nu mă recunosc în persoana lui decât atunci când gândul cel mai fugar ascultă de puterea elementară a lumii sublunare.

Nu poţi să inspiri o exprimare mai bogată, plină de semnificaţii în sipetul artei, fără să simţi farmecul, mireasma sufletului care te îmbie întru necunoscut şi ezoteric. Trandafirul este mai mult decât o compoziţie descrisă într-o dominantă cromatică intenţionată, ci este produsul exclusivist al unui act de creaţie ce se dezvoltă prin exersarea obţinerii de expresivităţi, prin combinarea elementelor de limbaj plastic.

Leadershipul, în termeni de act de creaţie, surprinde căutarea unei identităţi vizuale construită în condiţiile în care te simţi condus de o forţă exterioară ţie cu impact puternic în performanţa realizării congruenţei dintre *„a priori”* şi *„a posteriori”.*

Divano este denumirea generică a unei incursiuni în lumea creaţiei văzută ca o comparaţie cu un adevărat miracol ce trebuie ocrotit în alternanţa „subiectiv - divin”, apropiată de relaţia originală *om-natură-univers* constituită etern în spirit şi trăită în profunzimile expresivităţii, simbolisticii şi naturaleţei prin care se realizează transpunerea emoţiilor într-o imagine fabuloasă.

Source: https://neculaifantanaru.com/divano.html

Diversitate de gânduri

On Martie 05, 2012

Observă-te în fiecare zi cu ochiul unui turist străin atras doar de ceea ce este interesant în lume, drept un fel de a te introduce într-o poveste scurtă care te motivează să acţionezi diferit.

Cele mai hazlii mi se par momentele acelea publicitare de la TV, când apare câte un individ (doctor, profesor, artist, etc) şi spune: "Am studiat în străinătate 6 ani, deci aveţi încredere în profesionalismul firmei pe care o reprezint". Ca şi când faptul că a plecat din ţară l-ar fi făcut mai bun la ceva... de parcă s-ar fi întors cu un premiul Nobel primit pentru cine ştie ce invenţie colosală într-un anumit domeniu de activitate.

Dacă eşti atât de studios şi plin de merite, spune-ne cum ai contribuit la dezvoltarea ştiinţei pe care o reprezinţi? Ai mişcat din loc vreun munte, ai făcut vreo descoperire importantă, ai construit o gândire nouă, ai intrat în guiness book, ceva de genul acesta?

Dacă n-ai reuşit să duci o ştiinţă cu un pas mai departe, îţi sugerez să pleci din nou în străinătate şi să studiezi în continuare. Încă eşti la nivel de "mai am multe de învăţat ! "

Nivelul de reuşită al unui om este garantat de acel efort nemăsurat care mai duce în spate un volum întreg de activitate, în căutarea unei cunoaşteri foarte avansate, sugerând de departe acea maturitate a sufletului, nu doar a deciziei, a caracterului neînfrânt de vicisitudinile pe care i le-a adus viaţa, şi în care înţelepciunea devine puntea de legătură cea mai sigură între credinţă şi necredinţa. Omul înţelept a învăţat de la el însuşi ca totdeauna viaţa are ceva în plus de oferit, dar nu e deloc ieftin de obţinut.

Concluzia: Este o cale foarte lungă până să ajungi la nivelul de om valoros care este în stare să-şi schimbe destinul într-o stea. Nu contează unde te afli sau ce studii ai urmat, contează felul cum ai contribuit la evoluţia ştiinţei.

Leadership: Poţi te gândeşti la tine prin prisma unei situaţii de pressing psihologic, în raport cu integrarea unei perspective de egalitate între o îndelungată lecţie de umilinţă şi schimbarea stării care te caracterizează?

Am fost la un concert în aer liber. Lume multă. Înghesuială. Nici măcar nu puteam să înaintez spre prietena mea, nici să mă retrag din mulţime. Am rămas locului mai bine de o jumătate de oră.

Abia atunci, gândindu-mă la ce mi-a fost dat să îndur, m-am întrebat cu folos: "De ce să stai la vedere în mijlocul mulţimii? Să-ţi bată inima de vreo stare de bucurie intensă pentru că eşti în centrul atenţiei? Poate e mai drăguţ să-ţi alegi un loc liniştit, de unde să vezi tu foarte bine toată lumea.

Estte şi ăsta un fel de apropiere aparte. Nu dintr-o dată, hop, poc, să ajungi la locul potrivit. Apropie-te încet de cine trebuie, fără să se simtă tulburătoare prezenţa ta. Ca o pisică. Fix aşa. Elegant, fără grabă, uşor, câte un pic, fără să dai din coate, fără să calci oamenii pe picioare în înghesuiala asta, şi fără să insişti...

Cine se supără prea repede că nu eşti lângă el, probabil nici nu se poate bucura de surpriza

revederii.

De aia îmi plac pisicile. Ele ştiu să se strecoare printre paharele de cristal, fără să spargă nici măcar unul. Se numeşte rafinament.

Leadershipul înseamnă să treci din nou şi din nou printr-un moment în care viaţa pare să te supună unui test plin de provocări pe care nu ştii dacă îl poţi trece.

O diversitate de gânduri este o colecţie de concluzii pe care le tragi despre viaţă, despre lume, despre adevăr, despre realitate, abia atunci când te confrunţi cu o situaţie care te-a convins că trebuie să înveţi ceva nou despre tine. Fii tu însuţi în orice situaţie în care eşti constrâns să devii altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/diversitate-de-ganduri.html

Doar ochii tăi ştiu să mă descifreze

On Martie 12, 2023

În artă, cel mai important lucru este să vezi în orice creație o reflecție a propriei tale ființe.

Întotdeauna, de cum intră în cameră, pisoiul scormoneşte cu ochii prin toate colţurile, explorând cu o curiozitate nestăvilită fiecare posibilă ascunzătoare. Stând în pat și uitându-mă la el, fascinat de acest micuţ explorator, mi-am dat seama că el deţine talentul artistului de a nu se lăsa până nu finalizează ce şi-a pus în minte să creeze. În cele din urmă, am aruncat o jucărie spre el, un soi de motocel de aţă, ca să-l determin să se joace, ştiind că sufletul lui aparţine artistului rătăcitor în nesfârşita căutare a inspiraţiei. Privirea lui ageră, asemenea unui sculptor care caută forma perfectă în lucrul pe care îl modelează, a urmărit imediat traiectoria jucăriei și și-a fixat privirea asupra ei, apoi a prins jucăria din zbor ca o adevărată felină.

După cum am observat, curiozitatea este forţa dominantă, unică a lumii sale. Un far al minţii sale, încă neînţeles de mine, ghidându-l printre lucrurile din cameră, străbătea cu o insistență de necombătut spațiul infinit al posibilităților. Această flamură a dorinței de cunoaștere, *Inalisezzo Ertusoeur*, ce acordă sensuri majore existenţei sale, devine oglinda complexă a lumii care lasă libertate imaginației. Este acea sete nesfârșită de a explora și a descoperi, proprie artistului care potenţează misterul cu ajutorul fanteziei sale creatoare. În vioiciunea lui necontenită nu-şi epuizează energia în marile tendințe de căutare a sensului vieţii, dimpotrivă aș spune că îl găsește în momentele simple și autentice.

Transformă tot ce atinge în artă, revărsând asupra lucrurilor sentimentele și personalitatea sa, asemenea unui pictor ce își lasă amprenta pe pânza vieții, înfășurând în detalii minore expresia propriei sale existențe. În armonie cu propria sa esenţă, pisoiul îşi păstrează acel sens primordial de infinită bucurie care caracterizează pe copii gânditori, acea luminozitate pură și nealterată, acea setare sufletească numită *"The Forever Now"* ce străbate prin voalul realității cotidiene. I-am dat şi un nume pisoiului: "Indiana" (de la celebrul aventurier Indiana Jones).

Leadership: Cum ai descrie viziunea ta asupra unei scene de viață deschizătoare de perspectivă, prin filtrul unei vederi inspirate din reflexul unei conexiuni emoționale cu centrul atenţiei tale?

Este o mare bucurie să-l vezi jucându-se de-a Indiana Jones. Înclinat spre explorare, el e cel care stabileşte raporturile noi între stările vizibile şi invizibile ale lucrurilor, impregnând asupra lor un soi de magie, *Aslabella Urfexides*, un soi de personalizare ce transformă banalul în extraordinar, realul în vis. Mai presus de toate, starea de sensibilitate excepţională de dincolo de dinamismul acerb şi alert, îl face să fie aderent la multiplele fețe ale realității, ba pe calm, ba pe tumult, pe însăşi viața cu toate tribulațiile ei, explorând și descifrând strat după strat complexitățile ei.

Nu pot decât să-l urmăresc, pas cu pas, cu coada ochiului, ca să-mi dau seama de intenţiile sale ascunse. Pe de altă parte, aderarea la echilibrul calm, în momentele de respiro, când are nevoie de liniște și atenție pentru a-și reface forțele, este ca un dans delicat între acțiune și contemplație, între agitație și pace. Seninătatea unei dimineți liniștite, cu toată forța spiritului său însetat de viață, va invada mediul înconjurător, acordându-i vibraţia propriei sale armonii.

Știe să-şi pună pecetea sensibilă asupra realității, un soi de pendulare între senzația unei

simplități constrastante cu tumultul interior, dincolo de realitățile umane, fiindcă animăluţul acesta drăgălaș, în esența sa, trăiește într-o cheie romantică: "o eternă căutare, o neliniște creatoare." Alternarea dintre alert și visare, de coborâri și cățărări vertiginoase, încordarea cu care își caută propriul eu, este un perpetuu balet al existenței.

Leadership: Cum influențează experiențele personale și motivele individuale interpretarea unei reprezentări vizuale ce nu poate fi apreciată decât prin introspecție?

Ciudat cum o idee te duce la alta. Privind pisoiul cum își caută noi repede de joacă, am făcut un fel de paralelism cu o scenă din romanul "Colecţionarul" de John Fowles:

Când vine vorba de artă, nu respect oamenii decât pentru ceea ce simt, nu pentru ceea ce știu și nici pentru titlurile lor academice. Există lucruri în ochii lor pe care nu îndrăznesc să le mărturisească, dar ai vrea să-i rogi tu să ţi le dezvăluie. Iar fiinţa pe care o îndrăgesc enorm părea să-mi spună: "N-ai cum să înţelegi ce a existat şi încă mai există între mine şi tine. Totuşi, vreau să văd dacă ai curajul să mă întrebi. Poate mai mult decât atât, vreau să văd dacă ai puterea să rămâi indiferent în fața unui chip frumos, sau să treci peste orice obstacol ca să mă cunoști".

Un pictor ar putea face o analogie între contrastul dintre fragilitatea pisoiului și imensitatea lumii din jur. O paletă de culori vii ar putea evoca energia și curiozitatea jucăușă, în timp ce tușe delicate ar putea surprinde vulnerabilitatea și sensibilitatea ființei mici. La rândul meu, aș putea să mă focalizez asupra ochilor pisoiului, să surprind în privirea lui un portal către o lume nouă şi misterioasă, încât să evidențiez profunzimea emoțiilor și dorințelor mele. Sigur că da. Gândesc că ochii pisoiului ar fi un punct focal, o oglindă a sufletului său pur și a dorinței sale de a se conecta la lumea mea. Privirea lui ar fi o invitație, o provocare de a depăși barierele și de a experimenta frumusețea lumii *con una mente abierta y un corazón puro*.

În artă, cel mai important lucru este să vezi în orice creație, în orice formă vie, o reflecție a propriei tale ființe. Resortul interior care porneşte întreaga mișcare de explorare și creație, înfăşurând în mister personalitatea unui explorator, marea lui pasiune pe care o trăiește în intensitatea ei, în sensibilitatea ascuțită, în curiozitatea lui artistică neobișnuită, face din el un creator fără seamăn. Ceea ce-i agită sufletul, demonstrând o rezistență împotriva excesului de "scormoniri", îl umanizează spunând că acordă spiritului său libertatea de căutare neîngrădită.

Leadership: Ce valoare poate să confere imaginilor tale contrastul dintre centrul atenţiei tale și realitatea lumii înconjurătoare, contribuind la crearea unui impact vizual puternic?

Dacă aţi citit "Motanul Încălţat", vă amintiţi când el ajunge la castelul Căpcăunului, unde îl convinge pe acesta că stăpânul său, un tânăr sărac, este de fapt un marchiz bogat. Motanul se folosește de o serie de minciuni și exagerări pentru a-l impresiona pe căpcăun. El pretinde că marchizul are o avere imensă, o armată de slujitori și o faimă nemaiîntâlnită. Purtând cizme încălțate, îl face să pară mai important și mai demn de respect. De fapt, manipulează căpcăunul în aşa fel, făcându-l să creadă că marchizul este un rival periculos și că ar fi înțelept să se alieze cu el. În final, motanul reușește să obțină tot ceea ce își dorește, intră miraculos în posesia castelului căpcăunului, demonstrându-şi încă o dată inteligența și curajul excepțional.

Da. Totdeauna mi-au plăcut pisicile. Sunt geniale. În ceea ce priveşte pisoiul meu, natura i-a putut oferi, pozitiv și cu o generozitate neîntrecută, o singură realitate stimulatorie, purificându-l ca un râu ce își croiește drum prin pietre, lăsând în urma lui doar claritate și frumusețe. Sigur că ceea ce însuflețește întregul său univers este acea capacitate de a vedea lumea prin ochii minunii, de a redescoperi în fiecare zi magia ascunsă în cotidian.

Fiind mai mult un observator psihologic, decât un simplu participant care poate include realitatea în sine, pisoiul reușește să dezvăluie straturile ascunse ale existenței mele, într-un demers artistic continuu, transpunând în realitate viziunea sa unică, plină de sensibilitate, de profundă înțelegere a lumii. Mi-am dat seama că sunt asemenea lui, deoarece și eu privesc lumea cu o perspectivă deopotrivă intrigantă și plină de culoare.

Similar motanului încălțat, caut să aduc în mijlocul creațiilor mele o doză de mister și farmec, ca și când aș deschide o fereastră către lumea poveștilor, invitând privitorul să exploreze și să descopere universul fascinant pe care îl creez. Nu în ultimul rând, mulţumesc pisoiului meu pentru inspiraţia oferită ca să scriu acest articol.

Tot ce înseamnă leadership porneşte de la capacitatea de a transpune în realitate viziunea ta unică, plină de sensibilitate și de profundă înțelegere a lumii, astfel încât centrul atenției tale să capete valoare și să inspire transformare.

"Doar ochii tăi știu să mă descifreze", pare să-mi spună pisoiul ori de câte ori îl privesc direct, comunicând fără cuvinte o legătură profundă și înțelegere tăcută.

Pisoiul este bine antrenat să navigheze cu grație și inteligență prin complexitatea spațiului său, demonstrând o înțelegere remarcabilă a mediului înconjurător. Cu cât îl privesc mai mult, urmărindu-i atent mişcările şi arcuirile atunci când se strecoară printre lucrurile din cameră, el însuşi devenind parcă în centrul lucrurilor, acolo unde se întâmplă totul, îmi dau seama că poartă în sine o parte din personalitatea mea. Reflectând aceeași agilitate și adaptabilitate, găsindu-mi locul în mijlocul acțiunii, mă integrez armonios în dinamica din jur.

Source: https://neculaifantanaru.com/doar-ochii-tai-stiu-sa-ma-descifreze.html

Doar uită-te şi vezi !

On Noiembrie 08, 2022

Un creator de mare forţă de expresie poate să cuprindă cu privirea ceea ce realitatea refuză în general celorlalţi oameni, prin raportare la o temă sau la o idee dată de acea realitate transcendentală care poate fi abordată numai cu mijloace mistice şi artistice.

Întotdeauna m-a atras marea, chemarea valurilor, briza de noapte ce suflă plăcut în toiul verii, toată atmosfera aia plină de viață, dar în același timp relaxată. La mijloc este un avânt nestăvilit spre infinit, spre cerul oglindit în mare, spre valorificarea spirituală a vieţii, spre depăşirea condiţiei nemărginite, fiindcă marea însăşi, frumoasă, râzătoare, atât de plăcută în timpul lin, sugerează infinitatea spaţiului şi a timpului.

Da, ştiu ce înseamnă să visezi, căci atunci când visezi sufletul timpului se odihnește. Iar ceva din off, ca un ecou de departe, în ochii ascunşi ai orizontului fără de sfârşit, m-a îndemnat cu o voce drăgăstoasă să mă pierd într-un torent de tonuri albastru-ciel şi verde, exact aşa cum se vede marea în culoarea cerului. Nu-i asa? Câte observaţii fugitive, dar răbdătoare, trebuie să strâng ca să creez o nebunie dintr-un cerc mişcător a cărui rază este egală cu lungimea segmentului din desen, şi pe care marea îl completează cu imaginea unui cer nelimitat care-i tot timpul deasupra mea, alternând cu zile însorite şi cu momente de neuitat.

Aşa m-am pierdut în lumea culorilor, în cerul lumii de dincolo realitate, într-o concentrare absolută asupra şevaletului, paralel cu atacarea neinhibată a unui stoicism de natură specială, care nu se miră de nimic, un stoicism condensat în spatele privirilor (de timp) nemuritoare, care nu recunoaște confuzia, care nu cunoaşte tristețea și servituțile cu care toţi ne lovim la un moment dat. Bineînţeles, artistul din mine nu este doar un colector de impresii, posesor al unei memorii remarcabile, cel puţin pe linia specială unei arte dinamice şi expresive care schimbă în mod intenţionat aparenţa. Ci este şi un demiurg, un proiectant cosmic care utilizează elemente existente în prealabil, un microcosmos, un creator de lumi pe care numai un colorist de mare virtuozitate l-ar putea surprinde, cu mare emoție, în decoruri spectaculoase.

Leadership: Poţi să adopţi un concept vizual capabil să reprezinte globalitatea unei suprafeţe plane faţă de frumuseţea ei oglindită, cu rol în crearea simetriei dintre lucruri, fenomene şi evenimente?

Dacă aţi citit opera lui Borges, atunci sigur ştiţi de scriitorul Jaromir Hladik, autorul unei tragedii neterminate. Acesta şi-a dat seama că îi mai lipseau două acte şi că avea să moară în curând. Aşa că a stat de vorbă cu Dumnezeu pe întuneric: *"Dacă exist în vreun fel, Doamne, dacă nu sunt doar una dintre repetiţiile ori greşelile Tale, atunci exist ca autor al piesei "Vrăjmaşii". Pentru a duce la bun sfârşit această dramă, care mă poate îndreptăţi şi Te poate îndreptăţi, am nevoie de încă un an de viaţă. Dăruieşte-mi aceste zile, Tu, care eşti stăpânul veacurilor şi al timpurilor. Era ultima noapte, cea mai cumplită, dar zece minute mai târziu s-a cufundat în vis ca într-o apă întunecată."*

În orice gen de artă s-ar încadra, creatorul are ca obiect principal de studiu însuşi omul surprins într-un univers mai mare, ca într-un vis nebulos al cărui sens îţi scapă mereu. Alături de acest om, ai impresia că un fir imperceptibil te călăuzeşte într-un mod misterios într-un spaţiu plin de detalii încă realiste, dar stilizate până la limita fantasticului, prin raportare la o viziune care nu se limitează la retrospectivă, ci care regândește locul și rolul tău într-un context de genul: "Don't ask, don't tell. Just look and see.".

Uite aşa, doar privind marea oglindindu-se în albastrul cerului, am înţeles că pentru a explica

o artă abstractă, simbolică, suprarealistă, sunt nevoit să declar că tot ceea ce pare a fi intuirea unui nou orizont, în accepţiunea unei armonii lăuntrice, dominatoare, nu este decât rolul unui efort involuntar de abstractizare cu scopuri simbolice. Şi chiar dacă nu mi-am propus abstractizarea unei teme nesupuse unui scris rigid, statistic sau descriptiv, ceva care să atragă abstractizarea unei lumi și postularea alteia, uite că s-a întâmplat să leg cerul de mare, nisipul de scoici sau valurile de punctul în care vântul le-a generat.

Cu alte cuvinte, am făcut exact ceea ce a făcut şi Creatorul Lumii: am adoptat un concept vizual cu care am putut să reprezint globalitatea unei suprafeţe plane faţă de frumuseţea ei oglindită, cu rol în crearea simetriei dintre linii, contururi şi curbe, dintre oameni, lucruri, fenomene şi evenimente. Acest concept vizual poate fi exprimat astfel: *"Ceea ce determină culoarea unui lucru depinde de starea pe care o ai atunci când priveşti opusul lui, sau un echivalent al lui."*

Leadership: Poţi să-ţi descrii creaţia ca rezultat al interacţiunii dintre percepţia asupra peisajului şi funcţionalitatea acestuia în ansamblul diferitelor lui părţi componente, încât să construieşti o realitate alternativă?

Experienţa de neuitat a unei creaţii fulminante trebuie să urmeze experimentul oglindirii: printr-o reprezentare destul de reală a unei imagini, prin savurarea stării de mister a oglindirii inexprimabile, trebuie să se poată vizualiza microcosmosul lumii tale, tot aşa cum lumea ta trebuie să existe în microcosmosul holistic al Minţii Divine. Acest microcosmos cuprinde acele interacţiuni între obiecte, elemente, fenomene, evenimente, fapte şi procese, structuri, cu diferitele proprietăți ale simetriei lor.

Interesant pentru mine e faptul că uneori vuietul mării se reduce la sunetul valurilor care se sparg la ţărm, figurând prin semicercul unui meridian numit *Opuninthis Steriadys* (impulsul de a contempla creaţia prin ochii lui Dumnezeu), la care se adaugă perspectiva spaţiului multiplu, omogen, deschis imaginaţiei de condiţia planităţii: calitatea unei suprafeţe de a avea toate porţiunile sale cât mai aproape de un plan. Dacă ţinem seama de asta, atunci calitatea execuției unui tablou și planitatea sunt ireproșabile doar dacă merg până la efectul de "oglindă".

Şi, tot aici, auzind marea cum se loveşte de mal, simţind mirosul ei sărat, simţind soarele cum îmi atinge corpul, privind valurile cum se agită parcă chemându-mă la ele, explorând nisipul, scoicile şi....spiritul lor liber, imagine care primează faţă de explorarea înfăţişărilor lumii vizibile, reuşesc cumva să-mi extind sfera de consideraţii pentru o categorie mai largă de creaţii artistice.

La antipodul dintre vis şi realitate, prin conexiunea minte-suflet, îmi dau seama că tot ceea ce văd, ca unică soluţie de sugerare în plan a unei lumi dinamice, este menit să simbolizeze o instaurare de lumi în lumina veşniciei. Într-adevăr, sunt un artist fiindcă ştiu să reprezint vizual globalitatea hiperconectată a lumii, în aşa fel încât să transmit un maximum de informaţii estetice.

Ca să extinzi sfera de cuprindere a leadershipului trebuie să explorezi vizual, în manieră proprie, adevărurile profunde ale vieţii, dar şi imaginile din care se construiesc momentele de neuitat. Momente atât de simple, dar atât de pline de poveste, care te leagă de conceptul de creaţie, ca şi de reciproca lui spirituală, sugerând existenţa un orizont spațial infinit.

Doar uită-te şi vezi ! Şi ce vei observa? O realitate transcedentală în care cred doar ocultiștii și care adesea nu pare a fi altceva decât personificarea unei „forțe ascunse în spatele fenomenelor", stând la baza lumii aparențelor.

Această realitate transcedentală se poate dezvălui ca o amintire despre viitor, ca o alinare sufletească, ca un construct artistic independent, ca un lanţ nesfârşit de fenomene, ca un fel de succesiune de „mostre de culoare", sau ca un adevărat manifest faţă de tendinţele vederii de a evolua de-a lungul unor direcţii imprevizibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/doar-uita-te-si-vezi.html

Doctorul misterios

On Iunie 24, 2011

Desăvârşeşte-ţi legăturile cu ceilalţi oameni, intrând în spaţiul lor sufletesc şi orientându-le emoţiile într-o direcţie favorabilă lor.

Numai un singur medic mai putea face ceva pentru sărmana copilă, dar un medic priceput şi îndrăgostit de ştiinţă, care vindeca numai de dragul de a vindeca. Jacques Mérey, căci acesta era numele lui, privi cu amărăciune acea făptură omenească lipsită complet de inteligenţă şi de calităţi, ghemuită în ea, încolăcită pe salteaua prăpădită. Inima lui se cutremură. Un sentiment adânc de milă şi de îndurare îi străbătu trupul, fiindcă niciodată nu se confruntase cu un asemenea caz. Fetiţa abia împlinise şapte ani, dar nu era bună de nimic, fiindcă suferea de idioţie (capacităţile ei mentale erau foarte reduse).

Dar ochiul priceput al lui Jacques şi intuiţia lui formidabilă, combinată cu experienţa lui îndelungată, a sesizat imediat un amănunt esenţial: mâna fetiţei, nepăsătoare şi moale, pe care ai fi putut-o crede lipsită de articulaţii, mângâia câinele familiei care o înfiase. Părea că aceste două fiinţe inferioare se înţelegeau, părea că între ele exista o forţă misterioasă care le atrăgea. Pornind de la acest gest de simpatie pe care fata o arăta animalului, Jacques întocmi pe loc un plan de tratament.

Leadership: Preţuirea ta pentru cineva se manifestă prin nobleţea caracterului modelat de o curiozitate plină de avânt faţă de ceea ce se câştigă prin facilitarea relaţiei dintre "Totalitate" şi "Vid" ?

Saltul spre triumf. Primind încuviinţarea părinţilor ei adoptivi, Jacques o luă pe fetiţă dar şi pe câine - care era singura legătură vie cu ea, la el acasă. Spera că performanţele lui în ştiinţă o vor putea ajuta pe Eva să-şi recapete simţurile şi inteligenţa. Practic, el trebuia să pătrundă în adâncul acelui infern care se numea imbecilitate, să caute o inteligenţă ascunsă şi să o aducă, împotriva aparentului ei destin, la lumina zilei.

Biata fată era sortită unei vieţi de zbucium şi unui sfârşit dramatic. Dar uite că cineva s-a încumetat să înfrunte şi să schimbe aşa zisa soartă. Dacă ai citit „ *Doctorul Misterios* ", de Alexandre Dumas, atunci probabil ştii că încrederea lui Jacques în ştiinţă a făcut un miracol.

Mai bine de patru ani el se luptă cu întunericul atât de adânc în care se afla micuţa Eva. Un tratament continuu, o supraveghere de fiecare clipă, o voinţă de neclintit. Folosindu-se de ştiinţa lui şi de toate „oportunităţile" naturii, el reuşeşte în final s-o vindece complet.

Vidul este o provocare a cărui răspuns probabil nici nu există, dar la fel ca acel "imposibil de definit" este reprezentat de aspectele greu de înţeles ale vieţii cu care îl asociem noi. Iar totalitatea cuprinde ceea ce descoperim la fiecare colţ al vieţii, felul cum creionăm în memorie un vis şi cum luptăm să-l atingem într-o realitate pe care nu o putem ignora la nesfârşit.

Facilitarea relaţiei dintre "Totalitate" şi "Vid" presupune să te interpui între descoperirea făcută de tine şi aplicarea ei, în funcţie de conjunctura creată de modul cum interpretezi o realitate care nu-ţi convine, dar nici nu poate fi negată.

Leadership: Poţi să estimezi gradul de conştientizare a realităţii celorlalţi oameni, prin comparaţie cu tine însuţi?

Leadershipul se individualizează prin mărimea şi sensibilitatea dependenţei faţă de amănuntele esenţiale. Un doctor ştie cel mai bine acest lucru. Capacitatea de a fi un catalizator pentru schimbare, dezvoltată pe baza faptelor reprezentate de descoperirea legăturilor dintre ceea a creat imperfect natura și ce putem face noi pentru a îndrepta efectele greşelilor ei, este rezultatul avântului şi disponibilităţii de a pătrunde în adâncul "infernului" şi de a distruge tot ce poate fi mai îngrozitor.

Întreaga forţă a Leadershipului este sintetizată în îndemnul: *"Caută o inteligenţă ascunsă şi încearcă să o aduci, împotriva aparentului ei destin, la lumina zilei."*

Se poate realiza ceva extraordinar prin asocierea celor două elemente: interes şi determinare, sub egida eficienţei comunicabilităţii emoţiilor şi trăirilor de care are nevoie omul pentru a elibera din postura de om slab şi neajutorat. Iar aceste două elemente sunt produse de un impuls de gândire hotărâtor care pune în practică un gând prin intermediul inspiraţiei, al spiritului de observaţiei, al exprimării fără reţinere, al inversării rolurilor, ceea ce favorizează procesul de funcţionalitate şi învăţare.

Iar procedeul folosit de liderii de mare impact, printr-o serie întreagă de corespondenţe de ordin conceptual şi pragmatic, este ilustrativ pentru reglarea "intervenției" care poate să răspundă într-o manieră satisfăcătoare nevoilor reale de formare şi dezvoltare.

Leadership: Îţi asiguri o poziţie de încredere dinspre genul de abordare pe care o defineşti drept "autoritate de control" către ceea ce face dintr-o persoană o fiinţă oarecum superioară ei?

Puterea de vindecare a temerilor, dedicarea, apropierea, atenţia, angajamentul, apelurile lansate prin intermediul conştiinţei, al valorilor de sine şi prin trăire conştientă, intervin în special în situaţiile dificile de relaţionare cu ceilalţi, atunci când nu reuşeşti să te transpui cu tot sufletul în locul celui care îţi cere sprijinul, raliindu-te la necazul lui, la matricea lui spirituală.

Totuşi, indirect, ele se regăsesc reflectate în maniera în care îţi conduci propria viaţă, când reuşeşti să te învingi pe tine însuţi, să te descoperi pe tine, când reuşeşti să te accepţi şi să fii prieten cu tine însuţi, când reuşeşti să ai compasiune faţă de tine.

Doar prin comparaţie cu tine însuţi îţi poţi asuma responsabilitatea de a face ca viaţa altora să fie mai bună, lansând în lumea reală prin intermediul "artei" de a te recrea şi redefini în mod constant - un nou angajament: fiecare om pe care îl întâlneşti este o reflexie a ta. Şi ai menirea de a te şlefui permanent şi de a scoate la iveală tot mai mult din ce poţi fi.

Leadership: Te racordezi la emoţiile oamenilor şi îi ajuţi să-şi depăşească limitele printr-un salt magic deasupra proceselor lor de gândire care fac dificilă înfăptuirea unei minuni?

Înţelegerea la nivelul emoţional al individului este esenţială în leadership. Capacitatea liderului de a recunoaşte emoţiile oamenilor şi de a le face din ce în ce mai active este poate cel mai important instrument pentru succes din trusa lui de calităţi. Un bun lider face deseori ceea ce fac doctorii atunci când se găsesc în faţa unei boli pe care n-au mai întâlnit-o şi pe care nu şi-o pot explica: încearcă să pătrundă în mintea şi în sufletul oamenilor.

Care a fost amănuntul acela esenţial pe care l-a sesizat doctorul Jacques Mérey şi care a făcut posibilă găsirea căii de însănătoşire a fetei? Fără îndoială acea legătură vie între ea şi acel câine. Iar încăpăţânarea câinelui de a rămâne lângă ea era un semn pozitiv, fiindcă era

limpede că se ataşaseră unul de celălalt. Iar acest lucru nu putea însemna decât faptul că Eva avea totuşi o doză de „trăire" în ea, deci că nu era complet lipsită de simţuri. Iar pentru ca ea să se însănătoşească, Jacques nu trebuia decât să-i dezvolte acele simţuri subtile şi să le facă din ce în ce mai active.

Cât de adânc poţi să pătrunzi în abisurile fiinţei umane? Pentru a-i influenţa pe oameni trebuie să percepi foarte bine emoţiile şi trăirile lor şi apoi să te acordezi la ele. Trebuie să descâlceşti sentimentele lor şi să îi ajuţi să depăşească barierele impuse de propriile lor limite.

Sarcina liderului, asemănătoare cu cea a unui doctor, este de a împleti îndeplinirea unei misiuni importante cu înfăptuirea unei revoluţii în conştiinţa oamenilor care schimbă cursul unei lupte ce pare pierdută.

Aşa cum radiografia oferă doctorilor puterea de a vedea prin piele structurile interne osoase ale corpului viu – tot aşa şi tu trebuie să pătrunzi mai adânc în sufletul omului, acolo de unde porneşte toată fericirea sau nefericirea lui, să fii capabil să sesizezi structura lui emoţională şi să găseşti cea mai eficientă combinaţie de a-i schimba percepţiile şi de a-i îmbunătăţi existenţa.

Dacă nu reuşeşti să intri în spaţiul sufletesc al oamenilor, dacă nu ajungi să fii în perfect echilibru cu ceea ce simt ei, dacă nu descoperi toată gama sentimentelor lor, de la tandreţe la indiferenţă, de la simpatie la antipatie, de la bucurie la tristeţe, atunci nu vei putea să le orientezi emoţiile într-o direcţie favorabilă lor. Şi, în consecinţă, nu vei putea desăvârşi legăturile tale cu ei.

Concluzie: Dacă vrei să ai o influenţă mare asupra oamenilor care te înconjoară atunci trebuie să înveţi să pătrunzi cât mai adânc în sufletul lor, să înţelegi sentimentele lor, sursa fericirii sau a nefericirii lor şi mai ales să le orientezi acţiunile într-un sens pozitiv. Dar pentru asta este necesar să-ţi desăvârşeşti legăturile cu ei şi, nu rareori, aidoma unui doctor misterios, să aplici o „terapie" ţintită, individuală sau de grup.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Doctorul misterios* , Editura Cartea Romaneasca, 1973.

Source: https://neculaifantanaru.com/doctorul-misterios.html

Doi artişti ar acţiona un singur creier, o singură sensibilitate

On Aprilie 18, 2012

Perspectiva autentică asupra acordului perfect dintre imagine și catalizatorul sensului ei poate aduce vitalitate procesului artistic, doar dacă dezvăluie un echilibru subtil între formă și conținut.

Întâlnirea dintre Eisenstein şi Prokofiev este un fenomen în istoria artelor. Doi artişti ar acţiona un singur creier, o singură sensibilitate. Minunea acestei întâlniri constă tocmai în acordarea, în armonizarea unică a creaţiei lor.

Iată câteva trăsături mai puţin cunoscute ale compozitorului care ne vor ajuta la înţelegerea premiselor afective ale acestei colaborări: o capacitatea de muncă despre care H. Neuhaus spunea că era uluitoare. Lucra indiferent de dispoziţia în care se afla, oricând, oriunde, în orice condiţii. Un om de o punctualitate la fel de uluitoare. Prokofiev funcţionează ca un ceasornic, scrie Eisenstein. Exactitatea sa derivă din precizia care-i caracterizează creaţia. Din exactitatea cu care imaginea este tradusă în mijloace de expresie de o precizie matematică pe care Prokofiev le ţine în frâu cu o mână de oţel.

Punctualitatea sa este proverbială: dacă o şedinţă nu începe la timp, după zece minute de aşteptare părăseşte supărat şi demonstrativ sala. Celor care doresc să-l viziteze le fixează întâlniri cu o precizie de minut: ora 12 şi 8 minute, şi e iritat dacă oaspetele nu respectă întocmai ora indicată. Se bărbiereşte zilnic la aceeaşi oră şi târâitul aparatului de ras este pentru M. Rostropovici, vecinul său, un adevărat orologiu. Pedant în îmbrăcăminte, se plimbă cu o desăvârşită elegantă vestimentară în maşinuţa să albastră. Dar, deşi spirit auster, cu o rară disciplină în muncă, agreează dansul sau tenisul, întâlnindu-se şi pe acest plan cu Eisenstein.

Pentru Eisenstein, rezultatul acestei colaborări la pelicula Alexandr Nevski – care devine o mare plăcere şi bucurie creatoare pentru ambii artişti – va fi descoperirea legilor coincidenţei, a acordului dintre sunet şi imagine.

Leadership: În ce măsură coincidența dintre imagine și catalizatorul care dă sens acelei imagini poate scoate din tine esența unei opere armonioase și profunde?

Coordonarea dintre Eisenstein și Prokofiev în realizarea filmului Alexandr Nevski este un fenomen unic în istoria artelor. Doi artiști au acționat ca un singur creier, manifestând o sensibilitate comună. Întâlnirea lor reprezintă o minune datorită armonizării și preciziei cu care și-au aliniat creațiile.

Creierul uman acționează ca un integrator, permițând un răspuns armonios la stimuli externi. Sinergia dintre cortexul prefrontal și zonele motorii permite o planificare și executare precisă a mișcărilor. Această precizie și exactitate caracterizează și relația dintre Eisenstein și Prokofiev, care lucrau împreună cu o punctualitate uluitoare. Prokofiev era cunoscut pentru disciplina sa riguroasă în ceea ce privește timpul, scriind muzica sa cu o precizie matematică, precum un ceasornic.

Pe de altă parte, Eisenstein era la fel de disciplinat și pedant în abordarea cinematografică, integrând perfect muzica lui Prokofiev în film, astfel încât sunetul și imaginea se armonizau natural. Dansul și tenisul au fost alte interese comune care au contribuit la colaborarea lor. Rezultatul a fost descoperirea legilor coincidenței, a acordului dintre sunet și imagine.

Astfel, filmul Alexandr Nevski devine o manifestare a coincidenței perfecte între două arte, prin intermediul unei colaborări exemplare dintre doi artiști care au acționat ca un singur creier.

Leadershipul poate să aibă valoarea unui proces creativ armonios, scoțând la lumină un echilibru subtil între formă și conținut, doar dacă relevă o perspectivă autentică între imagine și esența profundă a sensului ei.

Doi artiști ar acționa ca un singur creier, o singură sensibilitate, doar dacă au o comunicare profundă și armonioasă, bazată pe respect reciproc, încredere și o viziune artistică comună, care le permite să își îmbine creativitatea într-un mod complementar și sinergic. Coincidența dintre imagine şi catalizatorul care dă sens imaginii (muzica) poate să devină o descoperire fascinantă atunci când două viziuni se sincronizează pentru a crea o operă armonioasă.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Doi artiști în aceeași epopee creativă

On Octombrie 11, 2023

Privirea ta oglindeşte locul din care priveşti, iar locul din care priveşti, îţi creează locul în care trăieşti.

Sunt la mare, îmi arunc ochii pe plaja însorită. Încercând să capturez cât mai multe detalii posibil, schimbând unghiul de observație pentru a vedea subiectul din perspective diferite, am reținut câteva scene de o deosebită frumuseţe. Peisajele dătătoare de adânci trăiri, nostalgice şi evocatoare, în care fiecare element devine o pagină nouă dintr-un captivant roman vizual, sunt făcute parcă pentru a le contempla şi recepta ca pe un fel de poveste nescrisă, în care nisipul și valurile devin pagini albe. Numaidecât, artistul din mine devine naratorul tăcut al acestui spectacol natural, hoinar pe drumuri întinse, chiar puţin şi mai ciudat, năzuind spre a capta esența efemeră a naturii într-o creație durabilă și a o transpune pe pânză.

Tu, marea mea dragă, ce mi-ai pregătit să văd? Cum așteptai de la mine să te pictez? Niciodată nu te-a mulțumit schița rapidă, impresiile mele iniţiale care captau misterul și profunzimea peisajului, fiindcă tot de atâtea ori am putut vedea pe chipul tău o anumită deziluzie, o vagă neîncredere, o revelație dureroasă sau dezamăgitoare care contrazicea așteptările mele. Cu luare aminte, m-ai cercetat o clipă, apoi o zi întreagă, apoi zi de zi pe tot parcursul sejurului meu, de parcă m-aş fi întors în trecut și ți-aș fi regăsit vechile secrete, îngropate în nisipul timpului, sau ţi-aş fi amintit vreo suferinţă uitată, *un recuerdo profundamente arraigado en el alma*. Şi, totuşi, nu-i așa că ai găsit în ochii mei o întreagă lume de sensuri și trăiri?

E adevărat. M-am grăbit, m-am avântat să te conturez mai vie că oricând, soarele încălzindu-ţi valurile, domolindu-le furia. Şi mi s-a părut absurd să pierd puținul timp avut la dispoziție cu schița unor simple răsărituri de soare, în timp ce tu, adevărata comoară a peisajului, un tablou natural desprins din visuri, erai chiar în fața mea. Cu acea privire plină de taine și deopotrivă curiozitate, ca și cum ai fi vrut să explorezi cele mai adânci straturi ale sufletului meu, tot timpul m-ai privit ca pe un pelerin al frumuseţii, iar eu ardeam de nerăbdare să îţi transpun peisajul pe pânză.

Leadership: Poţi să creezi o experiență autentică și emoționantă în acelaşi timp, încât imaginea pe care o transmiţi să fie percepută ca un soi de iluzie creativă a unui artist?

Marea, draga mea întindere nesfârşită. Așteptai să comentăm tabloul împreună, imaginea ta dintr-o perspectivă veșnică, în care valurile devin ecouri ale timpului și nisipul devine un păstrător de amintiri nespuse. Chiar ai intenționat să-mi ceri părerea, gata să-mi lămurești eventuale detalii neclare, dar am plonjat total în creație și tu te-ai resemnat, sau poate că dialogul nostru te-a prins și ai uitat complet de peisaj. Poate că atunci când vei gândi la fel ca mine, sau aproape ca mine, ca noi, vei înţelege că este greu să te schimbi, descotorosindu-te de tot ce ai fost, de tot ce-ai învăţat, de tot ce-ai devenit, ca să te transformi într-un soi de muză a tabloului meu interior.

Într-un anumit moment, un gest fără sens m-a distras de la tine, în timp ce înaintea mea se desfășura un adevărat spectacol de culoare și lumină. Ai simţit ce-am simţit şi eu, nu-i aşa? Şi dacă ai simţit, de ce nu simţi în continuare? Mi-ai zis că secretul tău este prea adânc pentru a fi dezvăluit în cuvinte, prea subtil pentru a fi exprimat în limbajul oamenilor, asta fiind un adaos crucial de admirație față de sublimul creației, adus omului ca un fel de iniţiere într-o călătorie interioară care-l determină să-şi reevalueze perspectiva asupra vieții și a realității.

Leadership: Cum percepi legătura dintre profunzimile tale interioare și acea senzație de panică din fața unei pânze albe, care cere să fie umplută cu viață?

Asta mi-a amintit de panica mea de la începuturi, când fiecare pânză albă îmi crea un gol în stomac, părând că se umple treptat cu fiecare nuanță și fiecare pensulă în mișcare.

Am reuşit. Am putut vedea în peisajul chipului tău o frumusețe aparte, o imagine pe care am simțit nevoia să o transpun pe pânză, dar şi un fel de reţinere, ca şi când ai păstra în tine un secret care nu poate fi exprimat în cuvinte, ci doar transpus în culori și forme pe pânză. Seamănă cu descrierea "Portretului lui Dorian Gray", amintind de puterea artei de a captura complexitatea umană și de a reflecta adâncimile sufletului într-un mod fascinant.

Asemenea mării, arta mi-a oferit o fereastră către profunzimile inepuizabile ale experienței umane și m-a încurajat să contemplu și să receptez cu sensibilitate frumusețea și complexitatea lumii.

Leadership: Tabloul în care îţi oglindeşti privirea poate însufleţi imaginea care te reprezintă, ducând la o poveste nesfârșită?

"În colțul unei camere întunecate, pe un suport de marmură, zăcea un portret într-un cadru superb. Pictura, într-o armonie perfectă de culori, părea să respire viață. În ea, chipul unui tânăr frumos, cu ochi adânci și păr ondulat de un negru strălucitor, era surprins într-o expresie care emană tinereţe și inocență. Dar, în ciuda acestei aparențe, privirea sa părea să ascundă un secret întunecat, iar zâmbetul său avea o umbră de tristețe. Era un portret care te fascina și te înfiora în același timp, pentru că în el erau înfățișate toate poftele ascunse și toate păcatele, în timp ce tânărul din carne și oase rămânea nevinovat și intact."

La fel cum marea își dezvăluie tainele prin mișcarea sa veșnică, tot astfel eu îmi deschid sufletul și exprim emoțiile prin arta pe care o creez, fascinând orice privitor și în același timp învăluindu-l în mister, încât sufletul contemplator rămâne nevinovat și curat în fața acestui spectacol artistic. Un tânăr frumos este oglindirea unei mări care reflectă încrederea și determinarea, tainele și profunzimile sufletului care își contemplă tăcerile semnificative, el fiind surprins într-o expresie care emană tinereţe și inocență. Iar dacă marea devine învolburată, atunci și tânărul își poate găsi călăuza în propriul tumult interior.

Astfel, arta devine stăpâna unui tablou care surprinde dansul neîntrerupt al schimbărilor, fie ele în marea interioară sau în lumea exterioară. Eu însumi mi-am însufleţit tabloul cu imaginea mării, iar marea şi-a întors privirea spre mine şi mi-a împrumutat culoarea sufletului ei.

Doar aşa pot să cred în tot ce crede marea, că singurul lucru care poate rămâne neclintit între noi este pasiunea arzătoare de a explora și exprima frumusețea, felul ei de a-mi provoca și mai multă fericire, indiferent de stările și schimbările lumii înconjurătoare. O mare atât de misterioasă, încât fiecare val al tău ascunde povești nespuse !

Dacă vreodată vei uita că te-am pictat pe pânza amintirilor, aşa cum tu m-ai spălat de griji şi de tristeţe, învăţându-mă să devin o parte a peisajului tău, atunci vom rămâne amândoi părţi din aceeași poveste nesfârșită a naturii, întrepătrunși într-o conexiune profundă. Vom fi amândoi parte din același tablou, doi artiști în aceeași epopee creativă.

Leadershipul adaugă actului de creație un singur atribut: acela de a completa două entități distincte - artistul și imaginea - capabile să se îmbine armonios și să se dezvolte într-un mod inspirat.

Mai mult, dacă arta este actul de a crea și exprima o conexiune profundă între creator și subiect, într-un mod care transcende griji și tristețe, transformându-i pe amândoi în artiști, într-o poveste nesfârșită a naturii, atunci leadershipul devine un soi de catalizator al conexiunii dintre ceea ce există în interiorul fiecărui individ și ceea ce poate fi creat și exprimat prin artă.

Doi artiști în aceeași epopee creativă se întâlnesc într-un singur loc, acolo unde privirea lor devine pensula ce colorează o lume întreagă. Marea devine muză, în timp ce eu, artistul, ajung să mă preschimb într-un povestitor al nesfârșitelor sale povești. Iar dacă aș trăi o mie de ani, şi o mie de ani se vor contopi într-o singură zi, marea va fi tot acolo, dar schimbată de o pensulă care îi înfățișează veșnicia, în timp ce eu voi rămâne un artist la fel de talentat, dar preschimbat într-un martor al timpului nesfârșit.

Bine spunea la un moment Cătălin Manea: *“Privirea ta oglindeşte locul din care priveşti, iar locul din care priveşti, îţi creează locul în care trăieşti.”*

Source: https://neculaifantanaru.com/doi-artisti-in-aceeasi-epopee-creativa.html

Doi rivali la acelaşi tron

On Martie 20, 2009

Învaţă să te conduci bine pe tine însuţi, punându-ţi forţa interioară în slujba unor valori care să nu-ţi pericliteze propria ta dezvoltare.

Kevin Lomax. Încă nu scăpase de tortura clipei, dar putea gândi liber la ceea ce-l aştepta. Ştia că nimic nu era încă limpezit între el şi John Milton care, indirect, pe căi nevăzute, îl hăituise, îl secătuise de orice forţă morală şi spirituală care-l proteja, şi-l chinuise neîncetat doar pentru a-l atrage de partea lui şi pentru a-l integra în jocul său în care deţinea puterea.

Dar totul nu fusese decât o amânare, o prelungire pentru nu se ştie cât timp a captivităţii, a perioadei de schimbare a propriei sale persoane dintr-una care luptă pentru a-şi păstra intacte credinţele creştine puternice, chiar exemplare aş spune, într-una a cărei motivaţii încorporau lăcomia şi setea de putere. Kevin era parcă osândit să fugă, iar John Milton să-l urmărească peste tot şi să-l oblige să se amestece în destinul companiei sale foarte puternice, dar dubioase.

Daca ai urmărit filmul „ *The Devil's Advocate (1997)* ", atunci sigur îţi aminteşti coşmarul prin care a trecut Kevin Lomax.

Ca urmare a influenţelor nefaste ale lui John Milton şi a acoliţilor săi care îi înlăturaseră, încet, încet credinţa, Kevin a fost învăluit de o stare de tensiune permanentă, de nelinişte, de disconfort interior care se manifesta printr-un amestec de frică, neîncredere, nesiguranţă, de suspiciune dusă la cote înalte. Era cuprins de acea amărăciune, de acel chin, de acea durere care vine din inimă, care te macină şi sporeşte tot mai mult odată cu deteriorarea credinţelor proprii şi a valorilor pe care se sprijină întregul tău caracter.

Leadership: Rezultatul deciziilor tale este dat de asemănarea dintre "ceea ce se manifestă la vedere" şi "ceea ce se ascunde în vedere", cu precizarea că experienţa ta de viaţa este îmbogăţită şi de evenimentele întâmplătoare pe care nu le poţi controla?

Un om se înalţă prin el însuşi şi decade tot prin el însuşi. Echilibrul universului tău interior contribuie la menţinerea stabilităţii leadershipului tău. A te despărţi de propriile tale valori şi convingeri din cauza influenţelor străine conduce la pierderea puterii morale, te poate chiar strivi sufleteşte şi te poate aduce în pragul disperării şi în final la decăderea ta spirituală şi existenţială.

Cineva spunea: *"Ceea ce nu se vede e mult mai important decât ceea ce se vede, iar ceea ce nu e spus e mult mai important decât ceea ce e spus."* Ceea ce nu se vede este conştiinţa ta care îţi spune ce e rău şi ce e bine pentru tine, ea îţi permite să îţi creezi viaţa după cum o vrei. Dacă îţi sunt înlăturate credinţele pe care se sprijină întreaga ta fiinţă, atunci vei intra în conflict cu tine însuţi, nu te vei mai alinia cu adevăratele tale valori, cu ceea ce este important pentru tine, şi vei eşua.

Leadership: Poţi proiecta o imagine a viitorului pe fundalul plin de semnificaţii al unei vieţi pe care s-o trăieşti prin rezultatele gândirii altora, fără să te împaci cu tine însuţi?

Eşecul temporar al lui Kevin Lomax s-a datorat deteriorării principiilor sale şi moralităţii sale din clipa când s-a angajat la puternica companie condusă de John Milton. Din acel moment el a intrat fără să vrea într-o competiţie cu propria lui persoană, între latura lui pozitivă şi cea

negativă, o competiţie în care trofeul putea fi „Succesul" sau „Eşecul".

Ca să ajungi cu adevărat la un nivel înalt al artei de a conduce, străduieşte-te să găseşti mai întâi calea de a declanşa acel mecanism sofisticat de apărare împotriva influenţelor care nu sunt binevenite, care nu-ţi susţin pe deplin idealurile, care nu contenesc în a te determina să te îndepărtezi de la principiile tale etice. Îngrijeşte-ţi mai întâi sinele, sănătatea morală înainte să-ţi găseşti drumul spre succes.

Găseşte-ţi drumul spre performanţă şi succes protejându-te de orice influenţe negative care te-ar putea îndepărta de la principiile eticii profesionale, de la concepţiile sănătoase şi adevăratele valori umane pe care ţi le-ai însuşit. Învaţă să te conduci bine pe tine însuţi punându-ţi forţa interioară în slujba unor valori care să nu-ţi pericliteze propria ta dezvoltare, şi care să-ţi servească ca bază pentru luarea unor decizii cât mai bune.

A te împăca cu tine însuţi înseamnă să vezi cu ochiul inimii ceea ce spune ochiul minţii, fără să cazi în capcana propriei slăbiciuni la "plăcere", pentru a deveni neputincios.

Tu cât de departe poţi să vezi cu ochiul inimii şi cu ochiul minţii?

Doi rivali la acelaşi tron exprimă ideea unei delimitări între cele două forţe interioare ale tale care luptă pentru supremaţie, acele forte care îţi condiţionează comportamentele şi atitudinile şi care te pot conduce către succes sau către eşec. Prima forţă se sprijină pe nişte valori morale pozitive. Dar cealaltă forţă, mai subtilă şi mai dăunătoare, îţi produce un dezechilibru între capacitatea ta de atenţie asupra propriei tale persoane şi capacitatea ta de a face faţă oricărei încercări care-ţi iese în cale.

Aceste două forţe concurează mereu una împotriva celeilalte, cu scopul de a te motiva sau de a te demoraliza. Fă tot posibilul să nu-ţi îngrădeşti valorile solide pe care se sprijină caracterul tău, pentru a nu cădea sub influenţa forţei negative. Aşa cum un ecran de calitate convinge numai printr-o imagine clară – tot aşa un caracter puternic convinge numai printr-o înţelegere clară a propriilor valori şi convingeri şi printr-un devotament absolut faţă de ele.

Concluzie: Lupta dintre „bine" şi „rău" are loc în orice om. Pe parcursul vieţii fiecare trece prin încercări în care poate triumfa „binele" sau „răul". Depinde de caracterul omului, de cât de puternic înrădăcinate sunt principiile şi convingerile sale, de cât de vulnerabil şi coruptibil este el, pentru ca „binele" să triumfe.

Uneori acest triumf al „binelui" nu-ţi aduce o ascensiune fulminantă, nu-ţi aduce beneficii materiale exorbitante, dar te lasă să trăieşti liniştit, împăcat cu tine însuţi şi mulţumit sufleteşte că nu ai contribuit la perpetuarea „răului" din societate. Deci depinde de tine, indiferent că ai ajuns lider sau nu, să te înalţi sau să decazi.

Source: https://neculaifantanaru.com/doi-rivali-la-acelasi-tron.html

Dominarea spiritelor la Egipteni: Ritualul de magie pentru a face rau cuiva

On Noiembrie 2, 2010

Puterea de care dispui în acțiunile tale poate să dezvăluie aspecte ascunse ale caracterului tău, a căror vulnerabilitate se manifestă doar în relația cu cei pe care îi consideri incompatibili cu tine?

- Ce doreşti de la mine? Căci presupun că îmi cunoşti numele şi puterile.

- Îţi cunosc numele, dar nu-ţi cunosc toate puterile. Şi mai vin la tine ca să văd dacă îmi poţi fi de folos, dacă pot să recurg la puterile tale magice.

- Ce speri? Cunosc farmece împotriva înţepăturilor de scorpion și de păianjen, împotriva mușcăturilor de şarpe. Cunosc incantaţiile pentru alungarea demonilor bolilor. Mai ştiu şi să prepar farmacopeea magică, licori ca să te faci iubit.

- Niciuna dintre aceste puteri nu mă interesează. Mai întâi, ştii cum să provoci necazuri dușmanilor mei?

- Oare cum o femeie atât de tânără și de drăguță ar putea avea duşmani? Mă gândeam că îmi vei cere un descântec sau o licoare ca să te faci iubită.

- Dacă sunt tânără şi frumoasă precum spui, de ce aş avea nevoie de vreo vrajă ca să fiu iubită? Frumuseţea mea nu este cea mai puternică licoare şi vorbele mele nu sunt mai ameţitoare decât descântecele?

Leadership: Echilibrul fragil dintre dorința de răzbunare și consecințele sale te face să te simți divizat între valorile cu care te identifici și sentimentele de vinovăție care te impiedică să fii fericit?

O astfel de siguranţă îl făcu pe Sabi să zâmbească, îşi zise că ar fi fost tentat să folosească toate puterile magice de care dispunea ca să se facă iubit de o astfel de femeie.

- Ce fel de necaz ai vrea să provoci unui duşman? O boală? Răni, dureri în gingii, în membre, în şale? În acest caz, voi modela pentru tine o păpuşă. Îmi vei face rost de păr, de sudoare și fragmente de unghii de la cel sau cea căreia îi doreşti răul. Apoi va fi de ajuns să înfigi un ghimpe în partea păpușii pe care o vei alege pentru ca persoană să simtă răul acolo unde ai înfipt vârful acului.

- Ar fi o posibilitate. Dar dacă vreau ca persoană să fie lovită nu de boală sau de durere, ci de moarte? Ce vei face, ce mi-ai cere?

- Doreşti moartea cuiva?

- Poate. Răspunde mai întâi la întrebarea mea.

- Ceea ce-mi ceri este o mare răspundere. Trebuie să plăteşti scump un serviciu atât de

periculos !

Leadership: Poţi să îţi asumi responsabilitatea pentru consecințele unui act lipsit de moralitate, indiferent de circumstanțe sau motivații, atâta timp cât viziunea ta nu intră în conflict cu Supra-Eul ?

- E un întreg ritual, dar nu este de-ajuns. Trebuie mai întâi scris pe un vas numele persoanei căreia îi vrei răul, apoi să spargi vasul şi să-l îngropi în apropiere de locul unde locuiește. După care trebuie să transmit puterea magică a lui Seth şi a lui Thot acestui obiect de moarte.

- În cât timp dispare persoana?

- Uneori e vorba de luni de zile, chiar de ani. Dar va muri, neapărat.

- Glumești? Toţi trebuie să murim cândva. De aceea, magia ta mi se pare cum simpluță. Dacă e nevoie să aştept ani de zile moartea persoanei, mai bine o las în seama timpului.

- Cineva tânăr mai poate trăi câteva decenii. Dar când am spus ani, mă refeream la doi, cel mult trei. Atunci persoana va muri de boală, accidental, la vânătoare, căzând de pe un acoperiş, înecându-se în fluviu, mușcată de un şarpe, atacată de un leu sau înghițită de un crocodil.

- Dacă îţi voi cere să spargi un vas, ce-mi vei cere?

- Bănuiești probabil că o acțiune care solicită din partea mea o tensiune atât de mare, atâta ştiinţă şi atâta dominare a spiritelor şi pentru care îmi risc viaţa costă foarte scump.

- Sunt gata să plătesc. Spune-mi preţul !

Leadershipul are ca principiu de bază următoarea sugestie: "o acțiune care solicită din partea ta o tensiune foarte mare, atâta știință și atâta dominare a spiritelor, costă foarte scump dacă compromite integritatea și valorile tale."

Dominarea spiritelor la egipteni (ritualul de magie pentru a face rău cuiva) se poate practica atunci când nu ești fericit și împăcat cu tine însuți, și mai ales atunci când știi că nu vei putea fi fericit într-o relație de lungă durată cu cineva. Astfel de practici sunt și acum larg utilizate de cei care caută putere și control asupra celorlalți, ignorând consecințele morale și karmice ale acțiunilor lor.

Deşi există spirite malefice şi vrăji, acestea nu se vor putea atinge niciodată de oamenii care îl au pe Dumnezeu de partea lor.

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/dominarea-spiritelor-la-egipteni-ritualul-de-magie-pentru-a-fa

Domino insights (II)

On Noiembrie 26, 2013

Ridică-te deasupra gândirii comune, conectându-te pe frecvenţa „intrărilor şi ieşirilor” de elemente active din configuraţia omului.

Cine a spus că spiritul are din când în când trebuinţă de un om demonic, a cărui putere superioară se ridică împotriva gândirii comune, a ştiut prea bine că în dosul unei aparenţe care ascunde adevăruri greu de acceptat se degajă o influenţă subtilă şi plină de autoritate. Subtilul indicator al performanţei ascuns în om, superior gândirii comune printr-un "a şti să conduci evenimentele" se degana dintr-un "Cine sunt?" ridicat la puterea voinţei de a experimenta noi laturi ale naturii umane, câştigădu-şi autoritatea din dosul unei gândiri plină de aparenţe.

Constatările şi expertizele pe linia de calitate a tipului de om „universal”, a cărui ştiinţă de necuprins este cazată la acelaşi etaj cu suprema înţelepciune, atestă o formă periculoasă de deficit intelectual, o puternică întrepătrundere între elementele de susţinere şi cele de modelare a minţii.

Ştiinţa lui Hannibal Lecter nu este doar simplul rod al debordantei curiozităţi intelectuale, ci reprezintă principala componentă din procesul unui comerţ rentabil cu armament psihologic, foarte înfloritor, efectuat în condiţii de siguranţă. Forţa lui creatoare, atât de fină în domeniul psihologiei, rezidă în misterul vieţii interioare a unui geniu înzestrat cu cele mai bogate percepţii despre Ego, în ştiinţele spiritului. Ea trebuie exercitată ca un drog, ca un fluid ameţitor, nevăzut şi greu de adulmecat, în scopul de a spori dezlănţuirea stărilor sufleteşti ale oamenilor din jur, până la constrângerea lor totală, încât aceştia să devină subiectul unui studiu grandios despre persuasiune şi efectele ei.

Leadership: Suprimarea unei legături cu stările de conştiinţă ale oamenilor din jur poate fi asociată cu introducerea unei forţe de sugestionare pe direcţia unei viziuni rezultate dintr-un fenomen de tipul "lupta minţii împotriva sufletului"?

Hannibal nu este doar un geniu al psihologiei, ci şi un om de ştiinţă care măsoară valoarea rezistenţei oamenilor cu care interacţionează, modelul de tensiune al trebuinţei lor, pentru a-i încadra ulterior în tiparele unei noi viziuni asupra organizării neuropsihologice a vieţii. Numeroasele sortimente de măsurători, constatări şi interpretări, conectate pe frecvenţa mare a intrărilor şi ieşirilor de elemente active, supuse supraîncălzirii, din configuraţia interioară a omului, trebuie să acopere o gamă uriaşă de semnificaţii. Şi el are întotdeauna de unde să-şi aleagă modele experimentale, de toate calibrele.

Năzuind să desluşească universul uman din spatele evenimentelor, în special imboldurile şi zbuciumurile autentice care îl încearcă neîncetat pe individul obişnuit, Hannibal preferă o recunoaştere a faptelor clare. Omul vizat cercetării cu lupa minţii devine interpretul unui joc subtil de evaluare, transformându-se într-un companion de încredere, într-un redutabil pretendent la titlul de *recordman* în cadrul experimentelor cele mai imprevizibile.

Dar pentru a interpreta şi evalua fiinţa umană, Hannibal trebuie să se transforme el însuşi într-un iubitor constant al oamenilor. Apoi într-un dresor. Şi, în final, într-un proprietar cu drepturi depline şi discreţionare. Iar fără puterea de voinţă care ordonează haosul interior al oamenilor căzuţi în perimetrul persuasiunii, nici cea mai aprigă dorinţă n-ar putea să ducă vreodată la realizarea unei opere de artă. El trebuie să fie mai mult decât un artist, trebuie să fie un monopolist al ştiinţei.

Leadership: Valoarea forței de legătură dintre suflet şi conştiinţă rezultă din impactul cunoaşterii care se pretează la o modelare manipulativă asupra procesului de formare a Omului Nou, în încercarea de a anticipa efectul unei transformări de mentalitate la nivel de Ego supradimensionat?

Hannibal a făcut dovada unor mari calităţi de leadership, cum este persuasiunea, dar asta şi datorită Egoului supradimensionat care îi cerea să fie mereu deasupra nivelului de gândire a oamenilor din jur. El singur s-ar fi putut intitula "Omul Nou" nu doar prin prisma calităţilor sale unice, ci prin faptul că tot ce funcţiona în sensului idealului său de autoritate era acel gen de măreţie numită "eficienţă în a inspiră o senzaţie de compasiune şi empatie".

Dacă la cretani şi la micenieni locul principal în arhitectură îl ocupa palatul, atunci în zilele noastre transformarea de sine ocupă locul principal în cadrul leadershipului ca valoare absolută şi relativă. Proiectarea mentală a posibilităţilor de manifestare a omului, sondându-i sufletul până în străfundurile sale, monitorizând "temperatura" gândurilor şi emoţiilor care îl definesc în fiecare situaţie în parte, are valoarea de contract dintre furnizor şi beneficiar.

Primul, omul obişnuit, deţine calitatea de operator de date personale, dovedindu-şi disponibilitatea de a fi cercetat. Al doilea, liderul, deţine calitatea de asociat şi funcţia de administrator al activelor omului obişnuit, generând de pe urma constatărilor un venit constant de eficienţă şi productivitate în procesul de formare şi autocunoaştere.

În condiţiile unei bune gestiuni a resurselor umane, asigurându-se că elementele de unicitate sunt contabilizate în mod corespunzător şi "materialele" de ordin calitativ sunt selectate, mixate şi adaptate propriei personalităţi, liderul va reuşi să se transforme, încet-încet, într-un proprietar cu drepturi depline şi discreţionare.

Leadership: Dai dovadă de consecvenţă în abordarea cunoaşterii "simţitoare şi gânditoare", în corespondenţă cu gradul de nealterare a imaginii mentale raportată la o cauză nobilă?

Ca să poţi scoate totul din oameni pe mica imprimantă a ştiinţei conducerii, ataşată propriei staţii instinctive de condiţionare şi manipulare, trebuie să te conformezi acelei solicitări puternice de ordin etic şi social. Fă loc bunăvoinţei şi politeţii bine definite, bine conturate, ca să asiguri apropierea echidistantă dintre tine şi ei. O cunoaştere "simţitoare şi gânditoare" este elementul constitutiv al percepţiei reciproce care face ca un om să fie oglinda celuilalt.

Întrebarea fără răspuns sigur este următoarea: Dispui de mijlocul de a examina şi de a înţelege tot ce poate fi cunoscut? Sunt oamenii deschişi experimentării şi dispuşi să se autoincludă în progresele tale?

Dacă vrei să capeţi încredere în posibilităţile de autocunoaştere şi de dezvoltare personală, ridică-te deasupra gândirii oamenilor, conectându-te pe frecvenţa intrărilor şi ieşirilor de elemente active din configuraţia lor. În facultatea raţiunii umane vei găsi, după o analiză şi investigaţie psihologică, răspunsurile cele mai clare la întrebările: " *Cine sunt şi cine nu sunt?* "

Regulatorul suprem al leadershipului, care controlează presiunea stărilor de tranziţie ale omului, trebuie să permită schimbarea mecanismului tău din interior fără a afecta "instalaţia de foraj" în care a fost montat.

Cauza nobilă la care se raportează o imagine mentală a felului în care te raportezi la ceilalţi oameni ţine de acest "Cine sunt şi cine nu sunt" din prisma unui Ego care face totul

pentru a împiedica transformarea lui într-un Sine Superior.

Domino insights scoate în evidenţă acea abilitate dezvoltată în timp de a anticipa potenţialul funcţional al omului şi posibilele obstacole apărute pe traseul cunoaşterii de sine. Căci aidoma unei piese de domino a cărei cădere antrenează un şir întreg de alte căderi consecutive, şi acest *intrusionem* a liderului în spaţiul uman poate declanşa un lanţ de acţiuni pro sau contra atingerii performanţei în leadership.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Domino Insights (I)

On Noiembrie 24, 2013

Conectează-ţi mintea la o sursă de energie regenerabilă, ca să poţi avea acces la o nouă dimensiune a posibilităţilor de evoluţie.

Căzusem într-o stare primejdioasă de profundă nedumerire. Căci, idealist, rătăcisem la întâmplare prin lumea secătuită a mirajelor şi iluziilor, în care aveam un rol important. Acela de a mă autodistruge. Şi, apoi, de a reînvia cu o nouă atitudine şi viziune asupra vieţii. Nu îmi găseam liniştea.

Cred că era un caz particular de rezonanţă, pe o anumită frecvenţă, cu o forţă care mă putea face invincibil între limite, armonizând oscilaţiile dintre „ *deasupra* " şi „ *dedesubt* ", dintre lumea văzută şi cea nevăzută. O punte între aceste două oscilaţii putea în mod particular să se armonizeze (sub determinismul impulsului instinctiv) cu implicarea unei forţe exterioare, nelimitată şi invincibilă, situată mai presus de măsura înţelegerii mele.

Epuizat de conflictele interioare, de solicitările care contestau orice autoritate supraindividuală, m-am oprit la intersecţia dintre cele două dimensiuni: a spaţiului şi a timpului. Simţeam în mine prăbuşirea zidurilor de apărare a aspiraţiilor de unire cu absolutul, căci cu cât aflam mai mult, cu atât se mărea necunoscutul. Izbânda asupra haosului care aproape mă copleşea uneori, putea fi dobândită numai cu participarea lui Umberto Eco la interpretarea universului meu: *"Oamenii simpli au ceva în plus față de doctori, care se pierd adesea în căutarea legilor mult prea generale. Ei au intuiția individualului."*

Fără nicio împotrivire mă îndepărtam de mine însumi, de Eul care mă împiedica să ating desăvârşirea. Efluviile de materie subtilă şi de energie amplificatoare, mişcându-se intensificator de la un minus de semnificaţii la un plus de coerenţă, înghesuind adevăruri şi secrete unele într-altele, dar nu în numele definitivului, închideau circuitul transformaţional.

Leadership: Lupta dintre iluzie şi viziune, alimentată de forţele tale interioare reînnoite mereu, poate să te ţină treaz şi să te incarneze, în toată devenirea ta, într-o creaţie profundă relevată ca o superioritate sui-generis?

Aspiraţia sufletului meu de a-şi făuri un nou destin desprins dintr-o realitate inaccesibilă lumii obişnuite, făcând din mine un prizonier al interiorităţii aflate în spiritul creaţiei, se cristaliza sub forma unei imagini simbol, cu trimitere la munca vechilor alchimişti. Pentru a-şi apăra ştiinţa primordială, alchimiştii, continuatorii lui Hermes, precum renumitul Elias Ashmole ale cărui lucrări l-au inspirat pe Newton, n-au încetat să abordeze în sens propriu acea profundă identificare a "Marii Opere".

Aceşti luminaţi de dincolo de ştiinţă recurgeau la un limbaj codat, la imagini misterioase şi hieroglifice despre care n-ai putea să crezi că sunt reale. Iar la acest cod al exprimării cunoaşterii nevăzute, ermetic în ochii profanului, se adăugau alte creaţii şi viziuni alcătuite din reprezentări diverse ale imaginaţiei.

Pierdut în imensitatea solicitantă a gândurilor care încercau să creeze şi transforme energia în realitate, am simţit pentru o clipă razele pale a soarelui deplasându-se de-a lungul liniei de frontieră cu perspectivele de dincolo de orizontul vizibil al vieţii. Nu eram singurul care experimenta vederea de la distanţă în căutarea unei vieţi noi, în trăirea unei vieţi condusă de forţa creaţiei, ca un fel de izbândă asupra haosului. Un personaj al lui Jules Verne ajunsese noaptea, pe întuneric, în vârful Sneffelsului şi, înainte de a se adăposti în interiorul craterului,

avu răgazul să zărească "soarele de la miezul nopţii" în punctul său cel mai de jos.

Domino Insights, forţa creatoare a gândurilor care se ivesc din interacţiunea realului cu irealul. Mă cufundam într-o stare de extaz creativ fără să ţin seama de frica pe care ţi-o dau înălţimile. Mă obişnuiam cu sumbrele contemplaţii care îmi conectau mintea la o sursă de energie regenerabilă, fără să mă gândesc la cadrele luminate de necunoscut care mă puteau înstrăina de mine însumi.

Leadership: Poţi să adaugi propriei tale identităţi o sursă excelentă de decodare a unei "imaginii în oglindă" relevată sub dublu aspect: a creaţiei de sine şi a sinelui care îşi ia libertatea de a se preschimba în ce doreşte?

Reinventarea - acesta este fructul dezvoltării continue a sinelui, sursa excelentă de "venit activ" adăugat propriei tale identităţi care provine din orice activitate de susţinere şi concretizare a aspiraţiilor. A te reinventa înseamnă să conferi identităţii tale o nouă sursă de sustenabilitate şi de impact sub formă de creaţie decodată prin intermediul unei figuri de stil: "imaginea ta preschimbată într-o afirmare a permanenţei".

Aspiraţiile şi elanurile spre înălţimile creaţiei, adesea anevoioase, nu trebuie nicidecum împiedicate de linia dreaptă a unui singur drum îngust de acces spre noi posibilităţi şi viziuni. Sublimele şi îndelungile contemplări ale elementelor de viitor, create de gândurile şi stările de perfecţiune, te delimitează cu certitudine de acea mediocritate toropitoare în care cei mai mulţi indivizi se complac.

Să te reinventezi, ramificându-ţi nestingherit reţeaua proprie de aspiraţii la o secvenţă de "test" prin care să te situezi deasupra propriilor necesităţi de a accepta realitatea, aşa cum este ea, oferă siguranţă sporită nevoilor tale de a te perfecţiona continuu. "Imaginea în oglindă", care te ridică deasupra aspiraţiilor primitive ale omenirii, este viziunea pe care ţi-o dă trecerea ta într-o nouă realitate, încât să poţi contempla mai uşor minunea creaţiei.

În procesul de dezvoltare, a-ţi aduce capacităţile de creaţie la nivelul ambiţiilor cele mai nebuneşti, în urma metodelor de control şi de gestiune a propriilor resurse, este o cale de refacere şi întărire sporită a întregii tale structuri funcţionale. Care se consideră acţionată doar de eforturile de cercetare şi de maniera în care te raportezi la creaţia ta.

Ca să reuşeşti să-ţi valorifici competenţele de care ai nevoie pentru a avea acces la o nouă dimensiune a posibilităţilor de evoluţie, testându-ţi în acelaşi timp capacităţile de a face faţă schimbărilor şi de a răspunde cerinţelor individuale de performanţă, fă un experiment inovator. Conectează-ţi mintea la o sursă inepuizabilă de energie, fără să te gândeşti la cadrele luminate de necunoscut care te pot înstrăina de tine însuţi. Întăreşte zidurile de apărare ale aspiraţiilor de unire cu absolutul.

Leadership: Care este unicul lucru real din zona leadershipului care rămâne după integrarea ta în spaţiul creaţiei sub forma expansiunii gândurilor spre o nouă destinaţie?

Celui care are curajul să-şi cufunde privirile într-un cadru extins de spațiu și de timp prealabil definit. Celui care îndrăzneşte să sondeze profunzimile necunoscutului, îi va fi mai uşor să distingă unde se sfârşeşte uscatul şi unde încep să crească în intensitate valurile posibilităţilor de prelucrare a cunoaşterii.

Ca inovator în domeniul conducerii, învaţă să examinezi modul în care sunt dispuse forţele de împingere a limitelor proprii de percepţie a realităţii. Învaţă să manipulezi forţa care te poate face invincibil în procesul de întreţinere a oscilaţiilor dintre limită şi nelimitare. Creaţia

este punctul cel mai înalt al libertăţii de gândire.

Explozia “luminoasă” de gânduri care îţi trec zilnic prin minte, proiectând noi idei, noi viziuni, noi modele de înţelegere a diferitelor aspecte ale realităţii, a lumii înconjurătoare şi a evenimentelor trecute, prezente şi viitoare, îţi dezvoltă capacitatea de a absorbi ceea ce este benefic zonei tale de expansiune spre noi tendinţe în leadership.

Unicul lucru real din întreaga zonă a leadershipului care rămâne după explozia “luminoasă” de gânduri, este acea pregnantă conştiinţă a sinelui care nu vrea să fie claustrat între nişte limite riguros stabilite. Şi care dispune de libertatea de decizie: de a trece peste obstacolul numit “ *nu cunosc* ”.

Leadershipul este imaginea totalităţii fiinţei guvernată de libertatea gândurilor de a plăsmui o creaţie al cărei sens unic este infinitul, aspiraţia de unire cu absolutul.

Domino Insights scoate în evidenţă, în acest caz, capacitatea de a obține o înțelegere corectă și profundă a unor noi perspective de abordare a creaţie, produse în lanţ de extinderea orizonturilor de cercetare a propriei fiinţe. Presupune deschiderea unor noi perspective de abordare a realităţii lumii şi de valorificare în folosul propriu a resurselor neutilizate de care ai nevoie pentru a-ţi extinde înţelegerea şi cunoaşterea.

Conectează-ţi mintea la o sursă de energie regenerabilă, ca să poţi avea acces la o nouă dimensiune a posibilităţilor de evoluţie.

Source: https://neculaifantanaru.com/domino-insights.html

Don't stop me now (II)

On August 28, 2015

Învaţă să utilizezi relevanţa legăturii tale cu "un adânc mai înalt", acordând atenţie certitudinilor şi incertitudinilor pe care le presupune abordarea unor noi direcţii de gândire.

Îmi încleştam mintea în jurul acestui gând, aşa cum vulturul îşi încleştează adânc ghearele în carnea unei căprioare şi încearcă să o ridice de la sol. A gândului că existam printr-o metafizică proprie, prin puterea mea artistic-cauzală. Dar în acel imens schimbător al galaxiei în care evoluam, sub aspectul demersului atât de laborios şi de torturant al autenticului, o cauză nu era realmente o cauză, ci un efect de care nu eram sigur. *"I'm a rocket ship on my way to Mars / On a collision course / I am a satellite I'm out of control"*

Celebrul om de ştiinţă René Descartes nu doar a definit un sistem logic bazat pe descrierea fenomenelor simple, ci a construit o metafizică proprie, pornind de la metoda deductivă, şi a ajuns la concluzia că gândirea este o certitudine: *"Gândesc, deci exist."* Astfel, el a dedus Dumnezeirea şi lumea exterioară.

Dacă aş fi reuşit să instalez premizele unui adevăr încă nespus, prin intermediul unilateral al raţiunii ştiinţifice, prin efortul suprem al imaginaţiei pure, atunci m-aş fi aflat mult mai aproape de startul unei noi etape de evoluţie. Asemenea unui sculptor care îşi finisează opera accentuând efectele ce doreşte să le scoată în evidenţă, îmi finisam opiniile legate de credinţa că ceea ce deduceam prin exigenţă creatoare (şi printr-un soi de iluminare raţională) putea să determine cine sunt într-un fel de adânc mai înalt.

Folosesc termenul "un adânc mai înalt" pentru a exprima puterea ascunsă a înţelegerii celor trăite prin reflectie, din dorinţa neliniştit necruţătoare a înţelegerii celor întâmplate, a desluşirii adevărurilor despre măreţia lucrurilor simple şi despre simplitatea lucrurilor mari.

Leadership: Îţi demonstrezi relevanţa propriei viziuni şi capacitatea de a fi mereu cu un pas înaintea prezentului prin adăugarea unui conţinut plin de semnificaţie la editarea unei forme mai înalte de răspuns la cerinţele cunoaşterii?

Negreşit. Priveam cu toleranţă slăbiciunile unei realităţi ascunse altora, nu pentru a da impresia unei excesive atenții la detalii, facilitând preponderența artificialului, în detrimentul sentimentului de firesc remarcat, ci pentru a da o formă nouă determinărilor esenţiale ale parametriilor de evaluare şi reorientare a lumii ce mă acapara zilnic.

Cerinţele cunoaşterii care mă lumina, putând fi puse de acord cu noţiunea progresului de tipul "explozie de creaţie prin cunoaşterea adevărurilor transcendentale", erau urmatoarele: constatarea unei realitati care nu a fost descifrată pe deplin în toate consecinţele ei şi cristalizarea unei concepţii proprii despre ceea ce mi se întâmpla prin fantasticul banalităţii.

Secundar, eram convins de asigurările date de efectul unei ieşiri din mine însumi şi intrarea într-o ordine supranaturală şi spirituală, decisivă pentru reinventarea modului de a mă expune în faţa unei surse neîntrerupte de conţinut. Efect concretizat într-o înnoire de sine care mă punea într-o poziţie avantajoasă faţă de ceea ce cunoşteam, de unde puteam să privesc evenimentele vieţii fără a mai fi captivul ei. Fapt ce presupunea imediat o intrare în divinitate: "I'm floating around în ecstasy / So don't stop me now, don't stop me."

Întotdeauna un artist, un manager al elementelor cu valoare predictivă asupra calităţii relaţiei cu propriul obiect de studiu – limbajul, într-un ansamblul de fenomene şi procese abordate prin intervenţia puterii artistic-cauzale, se lasă pradă trăirilor nemijlocite prin expresiile palpabile ale creativităţii lui. "I'm a shooting star leaping through the skies / Like a tiger defying the laws of gravity"

Una din relevanţele tale utile şi foarte folositoare evoluţiei pe scara dezvoltării, adăugate în competiţia pentru deschiderea unui orizont latent, rezultă din îmbunătăţirile sau degradările succesive la care eşti supus în încercarea de a traversa o lume transparentă, în care nu ascunzi nimic.

Această relevanţă izvorăşte din iniţiativa de a acorda atenţie certitudinilor şi incertitudinilor pe care le presupune abordarea unor noi direcţii de gândire, şi din iniţiativa de a trage concluzii sub aspectul demersului atât de laborios şi de torturant al autenticului.

Relevanţa pe care o ai ca vector de consolidare a leadershipului are ca factor dominant autoritatea pe care o reprezinţi ca potenţial furnizor de noi compoziţii intelectuale?

Relevanţa iniţiativei de a defini o zonă incertă de care depinde gândirea ta viitoare, ca expresie de sine ce explorează limitele spaţiului imprecisului şi necunoscutului, formulând câte ceva din lucrurile vagi, conferă prioritate integrării tale într-o altă versiune de putere.

Iar puterea de a găsi şi de a instala în leadership premizele unor adevăruri încă nespuse, prin intermediul unilateral al raţiunii ştiinţifice, prin efortul suprem al imaginaţiei pure, este o dovadă a faptului că, dincolo de tot ceea ce poţi concepe, forul tău interior este în expansiune.

Nu aşa se spune, că puterea este dată de informaţia pe care o porţi şi o transmiţi. Iar informaţia unei anumite combinaţii de judecăţi, aparţinând uneia dintre puţinele clase de combinaţii cărora li se opune un anumit interval de variaţie, se poate calcula şi în raport cu reperele acelor acumulări cantitative de efecte de tip *„ Gândesc, deci exist "* care fac posibilă transformarea ta într-un produs net superior prin „dotările” intelective.

Leadershipul, alături de relevanţele care rezultă în urma îmbunătăţirilor şi degradărilor de tip *„ Poţi fi altcineva printr-un: Gândesc, deci exist "*, are ca factor dominant autoritatea pe care o reprezinţi ca potenţial furnizor de noi compoziţii intelectuale, ştiinţifice sau artistice.

Compoziţia intelectuală care face cunoscută aria de investigare a leadershipului coincide cu capacitatea de a dezvolta noi semnificaţii atribuite evenimentelor şi percepţiilor subiective, trăiri şi reinterpretări ale realităţii, prin intermediul reflecţiilor asupra spiritului creator în stabilirea standardelor de proiectare ale prezentului.

Don't stop me now este o estimare, o modalitate de măsurare a relevanţei pe care o acorzi părţii conducătoare din tine care exclamă neîncetat, cu o imensă satisfacţie: „Gândesc, deci exist.”

Dacă îţi finisezi constant opiniile legate de credinţa că ceea ce deduci prin exigenţă creatoare determină cine eşti într-un fel de adânc mai înalt, cu referire la o anumită logică de a raţiona prin constatări provizorii, vei avea sentimentul că poţi exista într-un altfel de decor în care tot ce este adevărat poate fi extins sau înlăturat, apărând în calitate de accente noi de stilism.

* Notă: Queen - Don't Stop Me Now

Source: https://neculaifantanaru.com/don-t-stop-me-now-II.html

Don't stop me now (I)

On August 26, 2015

Întoarce-te la ceea ce nu cunoşti şi în acelaşi timp îndreaptă-te spre ceea ce vrei să cunoşti, încât să-ţi maximizezi şansele de a face din artă un fel de a te simţi superior.

Am ales-o pentru mine din tot ce aveam la dispoziţie, ca rezultat al unei forme de gândire superioare, adâncite în sânul unei logici de o cu totul altă structură decât logica raţională, transformată ulterior într-o senzaţie de invincibilitate. Am fost primul care a pus mâna pe ea, ceva ce nimeni nu va putea înţelege, triumful care alungă durerea, dar cu toate acestea n-o puteam desluşi decât în întuneric. *"I feel alive and the world it's turning inside out, Yeah ! "*

Un întuneric venit din prea multă lumină, urmărindu-mă ca o momeală de la cârlig greu de digerat. Nu trebuia decât să-mi închipui o putere imensă de la Dumnezeu, *Like an atom bomb about to explode* , dar neafectată de coeficienţii de corelaţie care intrau în calculul matricii de vulnerabilitate. O putere iscată printr-o împrejurare mai presus de voinţa mea, de care aveam nevoie ca să pot să-mi urmez drumul printr-o buclă retroactivă. „I'm traveling at the speed of light."

Am ales-o fiindcă era calea de promovare exclusivă a artiştilor. Această putere artistic-cauzală, partea esenţială a unei judecăţi umplute cu ceva din starea de spirit a unui Van Gogh care modulează tenta uniformă a cercurilor şi fondurilor prin plasarea tuşelor în diferite sensuri, de-a lungul unei izbucniri de contraste, înfiripa ideea construcţiei unei noi filosofii în interiorul ştiinţei.

Puterea nu era doar o bătaie de aripi izbucnită din nimic, un triumf care alungă durerea reziduală a eşecurilor trecute, între acţiuni simbolice având în sine ceva sumbru şi frământări pline de autenticitate. Ea implica o anumită ordine temporală, un anumit context de percepţie a unei realităţi ce reclamă o ancorare într-un timp repetabil, bazându-se pe o suită de evenimente şi interrelaţionări. *"So don't stop me now don't stop me / Cause I'm having a good time."*

Întemeietorul şcolii carteziene, Rene Descartes a creat o teorie a omului maşină, a creat geometria analitică, a descoperit principiile optice, punând, de asemenea, bazele fizicii moderne. Cum s-a întâmplat? Fiecare om, însufleţit de virtuţi dumnezeieşti, numai acolo unde se loveşte de reperele artei experimentale, pe scaunele înalte ale puterii de autodepăşire, poate da naştere unei noi forme de gândire.

Leadership: Contribui la realizarea unei forme superioare de gândire, aşezând cunoaşterea în matricea unei puteri artistic-cauzale?

Întotdeauna un artist, convins că va sparge orice tipare de gândire, va elimina din arta sa urâtul şi brutalul. Ori, va adăuga două asemenea elemente de construcţie a unei realităţi aparte, în cazul elaborării unei lucrări menite să convingă prin atenţionarea asupra importanţei pe care o au stabilirea preferinţelor şi înclinaţiilor în relevarea anumitor tendinţe de evoluţie.

Ori tocmai aici se naşte superioritatea înzestrării tale intelectuale, din capacitatea de a dezvolta şi selecta acele nuanţe, de la cele întunecate la cele luminoase, care se potrivesc realităţii pe care doreşti să o evidenţiezi. Iar puterea artistic-cauzală, partea esenţială a unei judecăţi umplute cu ceva din starea de spirit care îţi domină cel mai pregnant mintea şi personalitatea, implică o rearanjare a ordinii acelor nuanţe astfel încât să poţi practica

deschiderea în faţa artei.

Leadershipul secondează senzaţia de invincibilitate pe care o atingi atunci când te adânceşti în sânul unei logici de o cu totul altă structură decât logica raţională, a unei logici care celorlalţi le scapă, care este nu atât una a sentimentului, cât mai ales a fanteziei.

Leadership: Poţi să descoperi o nouă cunoaştere inspirându-te din ceea ce nu cunoşti prin asumarea cutezanţei de a trăi într-o lume întoarsă pe dos?

Poţi contribui la realizarea unei forme de gândire superioare de gândire, aşezând cunoaşterea în matricea unei puteri artistic-cauzale, numai dacă reuşeşti să-ţi urmezi drumul printr-o buclă retroactivă – să te întorci la ceea ce nu cunoşti şi în acelaşi timp să te îndrepţi spre ceea ce vrei să cunoşti, încât să-ţi maximizezi şansele de a face din artă nu doar un fel de a te simţi superior, ci o construcţie filosofică nouă în interiorul ştiinţei.

Puţini cuteză să încerce o canalizare a acestei puteri de a se obiectiva sub dogoarea teribilă a luminii venite din prea mult întuneric, sau sub mantia protectoare a întunericului venit din prea multă lumină – putere ce se pierde adesea, asemenea unui râu care nu-şi mai urmează traseul, sub stratul gros al încadrării temporale într-un profil de configurare greşit al formulei de creaţie.

Puterea artistic-cauzală se activează din informaţiile pe care le culegi din mediul de cunoaştere pe îl creezi din interiorul şi exteriorul tău, din tot ceea ce te reprezintă în raport cu ceea ce descoperi singur. Ele îţi servesc tocmai pentru a aprecia cât mai bine nivelul de înţelegere supus unei logici subtile, pentru a apropia cât mai mult probabilităţile de depăşire a oricăror convenţii sau graniţe.

A-ţi asuma cutenzanţa de a trăi într-o lume întoarsă pe dos are în vedere actul descoperirii unor noi forme de gândire izvorâte din frânturile unei existenţe incoerente. Acest lucru se poate realiza prin exerciţiul intuiţiei şi imaginaţiei axate pe un conflict gradat şi riguros între ceea ce se vede drept o excepţie de la regulă şi ceea ce se percepe drept un sediu al iluziilor.

Marea cunoaştere care este benefică leadershipului se concretizează prin aducerea în prim plan a formei de gândire axată pe actul percepţiei unei realităţi care te face să ieşi din "normalitate", din spiritul vremii, pentru a descoperi o nouă lume.

Don't stop me now este rezultatul direct al avântului spre dobândirea unei cunoaşteri provenite din necunoaştere, adică din încercarea de a atribui întunericului şi luminii - acestor două resorturi ale creaţiei - un sens care dă bine în tabloul pe care îl prezinţi lumii.

*** Notă:** Queen - Don't Stop Me Now

Source: https://neculaifantanaru.com/don-t-stop-me-now.html

Don't Stop The Dance

On Noiembrie 11, 2018

Experimentează o nouă formă de interpretare a realităţii, contribuind la crearea poveştii personale cu sângele raţiunii de a nu fi niciodată prea emoţional.

Nu voia să accepte nimic mai puţin decât îi cerea mândria, această învârtoşare furioasă a sufletului ei plin de umbre răzbunătoare, ba dimpotrivă, trebuia să caute mereu ceva nou în schimbul a tot ceea ce o făcea prizonieră într-un trecut fără viaţă, conştientizat ca o moarte continuă. Privirile ei pline de înţelesuri grave, pentru care un artist ar găsi comparaţia cu un peisaj fără viaţă, păreau a fi încărcate cu acel sentiment al deznodământului ce încheie destinul unei umanități asupra căreia s-a abătut vântul îmbătrânirii.

Nici măcar nu ţi-ai dori să îţi imaginezi aşa ceva de la un om care înalţă în faţa oricărui vis plin de speranţă un steag ce niciodată nu flutură în adierea vântului, un simplu steag şi atât, un simbol fără nicio semnificaţie, înnobilându-se în zodia unui ecou inefabil, care este pecetea poeziei. Deşertăciunea omului se măsoară în tentativele sale de a uita locul de unde a plecat, şi mai grav de atât, fără a-şi dea seama unde a ajuns să se situeze în versurile fără ecou ale unui imn de împăcare cu viaţa.

Experienţa suferinţei "pierderii de sine" permite libertatea asocierii, punerii în dialog, a unor semne de întrebare aflate la diferite grade de analizare a unei teme abordate doar în dramaturgia universală.

Singura trăire a acestei femei greu accesibile este rezultatul unui parcurs care traversează antenele instinctuale ale individului ascuns în spatele sensibilităţii deosebit de înşelătoare, coboară într-un colaj suprarealist, experimental, rece, cu tăiş de bisturiu, pentru ca apoi să urce din nou în spaţiul inerent unui Ego exacerbat şi bolnav de superioritate. *Beauty should be deeper than your skin.*

Adevărul e că într-un fel mă simţeam atras de faţeta aceasta a realităţii plină de umbre şi mister, percepând-o ca pe o încercare existenţială de a înţelege taina divină de transformare a omului rătăcit în patimi, într-un stadiu foarte jos al virtuţii. Abisurile unei femei rezultă din imaginaţia pe care o acorzi realităţii căreia ei îi scăpă din vedere înţelesul cel mai grăitor.

Leadership: Îţi faci un triumf din experienţa creaţiei de sine raportată la două feţe distincte ale aceleiaşi personalităţi, feţe ce se întâlnesc într-un punct convergent numit "emoţie estetică"?

Întotdeauna un scriitor excepţional îşi găseşte ca model de analiză doar personajele cel mai greu de crezut pe cuvânt, cele mai greu de acceptat sau de urmat de către spiritele tolerante, punând accent pe descrierea fenomenelor trupeşti care produc sau însoţesc procesele psihice. Trăsăturile individuale splendid observate de mine în cazul acestei femei rezidă din "natura moartă" a unui om comun, dar unul perceput numai de cele mai rare minți umane.

La ea, totul părea regizat de un fotograf care surprinde doar părţile întortocheate ale unui labirint misterios, de o unicitate ireală, încadrat între prezenţa şi absenţa unei reflecţii de ordin social, în maniera de a fixa o imagine-copie a realităţii într-un cadru al deznădejdii şi al întrebărilor fără răspuns. Un cadru al cărui fundal general este acelaşi, dar elementele de recuzită se schimbă.

Expresia unei imagini care se raportează la o altă faţetă a realităţii este, sub acest aspect, o expresie a voinţei de a ascunde orice emoţie, de a trăda orice altă intenţie decât cea declarată făţiş.

Când placi pe cineva este posibil să te îndrăgosteşti un pic, cum i se întâmplă pictorului atunci când vrea să surprindă esenţialul unei secunde săpat pe expresia chipului uman, dar trebuie să fii pregătit tot timpul de orice nereuşită a unui factor singular. A o iubi pe ea este un miraj într-un deşert vast şi pustiu. A o părăsi este similar cu eliberarea de sub vraja lui Mephisto.

O emoţie estetică este o vibraţie persistentă a sinelui convertită într-un act de simbolizare a limbajului imagistic, o formă de manifestare sufletească convertită într-o imagine care imită stilul de pictură a unui artist.

A scrie despre Ea este mai mult un soi de uimire produsă din cauza pătrunderii într-o lume stranie, un fel de îndoială foarte intensă care nu reprezintă un simptom al neîncrederii într-o minte trufaşă, ci un stimulent pentru investigația unei răni sufleteşti misterioase după cum reiese din întrebarea pe care filosoful grec Cleanthes i-o adresa demult unui tânăr discipol: "De ce eu nu simt că tu simţi?"

Leadership: Eşti pregătit să atingi o formă superioară de conştiinţă într-un spaţiu imaginativ, prin comparaţie cu o poveste pe scurt a realităţii pe care nu ai mai spus-o niciodată?

N-aş insista acum asupra portretului ei, dominat mai ales de motivul ochilor plini de vioiciune, ale cărui pleoape nu o pot înţelege, decât pe ea. Cine eşti cu adevărat? Căci ori de câte ori încerc să mă apropii mai mult de ea, aud, departe, ca într-un recul, interferența unui ecou ajuns la urechea mea asemenea unei sugestii cu iz de avertisment: ai grijă, băiete, totul e înşelător în viaţa ei, la vârsta ei, inclusiv machiajul ce scoate în evidenţă perfecţiunea trăsăturilor chipului ei.

Păstrez distanţa de ea, mai bine decât să rămânem singuri ca Faust și Margareta care sfârșesc prin a se îndrăgosti unul de celălalt. Cu un zâmbet sarcastic Mephisto şi-ar admira victoria, eu aş deveni slujitor al tărâmului de dincolo. Aş putea să cad uşor în tentaţia seducţiei, mai greu ar fi să suport iadul pe care însăşi seducţia mi-l pregăteşte. Femeia aceasta pare a fi genul de om care creează presiune asupra evenimentelor din imediata ta apropiere, doar ca să câştige o bătălie sângeroasă. Dar sângele meu nu se va vărsa niciodată în cupa sărutărilor ei primejdioase. În dosul unei guri dulci se ascunde o inimă otrăvită.

Ei bine, un asemenea model uman de neuitat îl regăsim cel mai bine conturat într-un roman al scriitoarei Mary Balogh:

"Ce orb am fost că nu am văzut asta. Ea şi-a ridicat ochii spre mine şi mi-a susţinut privirea. În ochii aceştia, care erau cea mai frumoasă trăsătură a ei, am putut să detectez durerea, ascunsă foarte adânc, sub straturile de severă stăpânire de sine. S-a iubit doar pe ea, toţi erau conştienţi de asta. În general era dispreţuită, chiar urâtă de oamenii care cădeau victima egoismului ei exagerbat. Eu voiam s-o iubesc. Voiam să găsesc drumul spre inima ei şi să fiu favoritul ei. Ce nebunie ! "

Ceea ce se vede într-o imagine plină de concreteţe este de fapt imaginea ascunsă a unei alte imagini mult mai greu de reprodus în cuvinte. În interiorul unei realităţi imaginative totul se petrece după criteriul stabilit de darul citirii gândurilor. Aici, conştiinţa îşi câştigă superioritatea prin ochiul admiraţiei faţă de profunzimea unei minţi care gândeşte totul prin opoziţii, o minte care practic contrazice ceea ce urmăreşte să expună, să convingă. *Don't*

know why there's no sun in the sky with her.

Leadership: Poţi să construieşti un eveniment care aduce în prim-planul privitorului arta ca spaţiu de creaţie, etalând interpretări care transmit emoţii pline de afirmarea unei finalităţi transcendente?

My mother says truth is all that matters, lying and deceiving is a sin. O refugiere uşoară în închipuirea femeii plină de acea fragilitate camuflată în dosul unei măşti plină de umbre, fără de care nu s-ar putea realiza un profil artistic cât mai cuprinzător, ar putea să culmineze pe de o parte într-un protest simbolic faţă de o imagine construită doar ca să atragă simpatie, pe de altă parte într-un orizont de spirit tot mai nostalgic în faţa momentelor demult apuse.

Foarte puţine dialoguri fructuoase, amintiri deşirate, filtrări de gânduri și confirmări false de îndrăgostire, priviri aruncate într-un anumit fel, subliniate de o tăcere sumbră, m-au fixat totuşi într-o postură privilegiată de spirit tot mai asiduu marcat de bucuria creației. *Drifting through a world that's torn and tattered, Every thought I have don't mean a thing.* Mai precis, este vorba de momentul producerii unei fisuri între conţinutul obiectual al acţiunii ce devine un bun al conştiinţei şi mijloacele de formalizare ale unei logici care înlănţuie omul şi lumea într-un singur sistem de coordonate: trăiesc doar cât să exist.

Cred cu tărie c-o voi reîntâlni într-o bună zi, poate şi ea mă va recunoaşte, poate nu, dar cu siguranţă vom păstra distanţa unul faţă de celălalt ca două zaruri aruncate la întâmplare de mâna destinului inexorabil, ce nu mai au norocul să nimerească niciodată şase-şase. Mephisto nu-şi garantează superioritatea prin înşelăciunea sufletului omenesc, ci prin straniul joc al norocului pe care el însuşi l-a creat ca să monopolizeze o întreagă lume. Eu încă nu mi-am vândut sufletul diavolului. Şi nici nu doresc să am ghinion la zaruri.

În sfera artisticului, esenţială este viziunea pe care ţi-o formezi despre un destin inspirat din intensitatea trăirilor şi nevoilor emoţionale, care ar putea fi în acelaşi timp un tărâm inepuizabil, fertil, imaginativ, sensibil şi foarte vizual pe alocuri.

Don't Stop The Dance. Continuă să admiri firea omului, cu frumuseţea şi urâţenia lui lăuntrică, deoarece la fel ca în pictură nu va exista niciodată un tablou fără măcar un mic fond luminos alb şi o pată neagră.

Culorile va trebui să le alegi tu în nuanţele unei toamne târzii, dar atât de însorite, ca momentul de faţă în care eu scriu aceste rânduri. Ce interpretare vei da unei scene sau alta, depinde de cât de multă dăruire ai pus în crearea poveştii pe care o scrii în propriul creier şi apoi în propria viaţă cu sângele raţiunii de a nu fi niciodată prea emoţional.

*** Notă:** Bryan Ferry - Don't Stop The Dance

Don't Think Twice, It's All Right

On Septembrie 14, 2015

Depăşeşte-ţi limita cunoaşterii experimentale într-un proces al introspecţiei şi regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalţi de a fi martori la evoluţia ta.

Exista ceva ascuns în mine, necontenit acelaşi, mai profund trăit la nivelul raportului dintre "Think Twice" şi "It's All Right". Ceva inclus într-o succesiune de întrebări formulate pe baza relaţiilor dintre o superioritate resemnată şi o formă de luciditate profundă. Şi asta, poate fiindcă am adăugat la trăitul meu anumite întrebări şi răspunsuri circumscrise raportului dintre sentiment şi raţiune prin intermediul unei formulări de luciditate profundă: "Orice te face să te simţi altfel, contează prin felul în care te raportezi la experienţa ta de a fi independent de clişeele unei existenţe standardizate între entertainment şi kitsch".

Era ceva neelucidat, crescând automat în mine în contact cu o energie de neînfrânt, sub puterea unui amestec de impulsuri şi condiţionări regulate, cu ajutorul unei legi de distribuţie a tăcerilor, strigătelor şi însingurărilor - pe care un pictor splendid ca Salvador Dali le-ar însera în creaţiile sale neasemuite printr-un fel de confruntare între bine şi rău. O confruntare trecută prin lentila unui ethos care nu face decât să încorseteze şi să omoare sufletul. "It ain't no use to sit and wonder why.."

Priveşte în tine însuţi, omule de rând, dar cum o face pictorul, mai din apropiere, apoi din depărtare, străbătut de suma reflecţiilor apărute în câmpul unei puteri progresive - de tipul celei care se degajă dintr-un soi de imaginar care confecţionează realitatea în funcţie de proiecţia ta în timp, sub bagheta magică a ideilor preconcepute. Dacă poţi, apropie-te de o concepţie nouă a identităţii în felul în care filosofii îşi părăsesc adăposturile întunecoase, una care ar putea fi socotită, în chip primejdios, eretică în alte timpuri: "It ain't no use in turnin' on your light". Şi poate vei regăsi acea dimensiune a personalităţii care îţi transcende limitele aparenţei.

Leadership: Cum îţi exprimi unica experienţă de a fi părtaş multiplelor confruntări cu tine însuţi din perspectiva unei trăiri care conţine condiţiile unei apropieri de viziunea unei lumi părăsite, iremediabil abandonate unei aşteptări fără de sfârşit?

Numai un Shakespeare, acest ansamblu de sensibilitate şi nobleţe spirituală care desparte orice tip de caractere prin minuţiosul simt de evaluare, ar fi putut să mă desluşească printre firele zbuciumatelor mele tentative de ascensiune spre o cunoaştere de sine mai profundă. „Still I wish there was somethin' you would do or say.”

Shakespeare, aşa cum îl descrie Taine, smulge din viaţa omului un fragment, câteva fibre fremătânde din adâncul concepţiei sale complexe, din semiviziunea sa colorată, şi ni le arată. Din aceste fărâme ne rămâne să ghicim restul. În spatele fiecărui cuvânt este un întreg tablou, o atitudine, un lung raţionament prescurtat, o grămadă de idei care mişună. "It ain't no use in callin' out my name."

Şi iată-mă depăşind limita cunoaşterii experimentale, într-un proces al introspecţiei şi regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalţi de a fi martori la evoluţia mea, prin prisma posibilităţii de a fi "ghicit" prin colţurile deschise ale prelatei de camuflaj numite generic: osândirea de sine. Era ca şi cum aş fi fost prizonierul unei lumi închise, iremediabil abandonate unei aşteptări fără de sfârşit: trebuia să-mi accept vina de a cuprinde o întreagă cunoaştere, fără să o pot împărtăşi lumii decât prin însăşi înstrăinarea mea de lume.

Prin văpaia privirilor necunoscute, să reuşesc să-mi personalizez raportarea la ceea ce nu eram - dar aş fi putut fi, când în mine se exercitau demonstrativ ciocniri ale formaţiunilor de rezistenţă şi protecţie, alimentând reţinerile faţă de o aşa zisă evidenţă a propriei puţinătăţi. Asta era echivalentul unui "I'm walkin' down that long lonesome road / Where I'm bound, I can't tell".

Leadership: Poţi să-ţi dovedeşti relevanţa în faţa experienţei de a fi tu însuţi, prin prisma posibilităţii de a fi rodul unui „systematic search and investigation" inclus în condiţiile unei cunoaşteri care începe cu ideea de "examinare din exterior" ?

Felul de a te raporta la o examinare din afară, la privirile străine aţintite asupra ta uneori cu aspră acuitate, în funcţie de tendinţele de te refugia în nişte convingeri de ordin inferior sau superior, se revendică în leadership de la transparenţă la opacitate.

Transparenţa se produce atunci când te situezi sub lumina clară a raţiunii, devenind o profundă oglindă a ceea ce vor ceilalţi să vadă la tine. Opacitatea este ceea ce nu se vede la tine când te opui realităţii care există prin tine, sau când te opui avântului spre înfăptuirea unui rost existenţial, evidenţiind astfel trăsăturile definitorii ale unei personalităţi îndoielnice.

A şti să te evaluezi prin prisma a ceea ce străluceşte sau apune în tine, sub puterea unui amestec de impulsuri şi condiţionări regulate care adesea opun rezistenţă la schimbare, este o virtute pe care mulţi dintre lideri se chinuie să o dobândească.

Iar prin disponibilitatea de a fi receptiv la ceea ce comunici prin „închiderea în sine", prin ceea ce transmiţi în încercarea de a depăşi limita cunoaşterii experimentale, devii mai mult decât ceea ce ştii despre tine. Devii o variantă mai bună în rezultatele de căutare ale celorlalţi - un rezultat care ţine mai mult de ceea ce ei regăsesc la tine în ei înşişi.

Leadership: Poţi să-ţi dovedeşti relevanţa în faţa experienţei de a fi tu însuţi, prin prisma posibilităţii de a fi rodul orientării pe care o dă revelaţia unei noi perspective asupra realităţii care formează jurnalul intim-subiectiv al vieţii tale?

Care este fragmentul pe care ceilalţi îl pot smulge din viaţa ta, acele câteva fibre fremătânde din adâncul concepţiilor tale complexe? Ce anume pot să ghicească ei la tine şi care să-i ajute în dezvoltarea personală?

Convingerile care te limitează, izvorâte adesea dintr-un sentiment de neputinţă sau revoltă, din acel sentiment obscur al ruperii de lume, datorate poate şi fricii de ceea ce nu ştii despre tine, sau dimpotrivă, de ceea ce ţi s-a revelat în vreun fel anume, continuă vreme îndelungată să păstreze în sufletul tău o poziţie de neutralitate faţă de modul cum te percep ceilalţi.

Leadershipul, venind în prelungirea propriei evaluări realizate de ceilalţi, se poate măsura după modul în care îţi transcenzi limitele aparenţei. Să treci dincolo de ceea ce te limitează, prevenind resemnarea superiorităţii datorate ataşamentului faţă de un concret care te face neputincios în acceptarea emoţiilor proprii.

Un om poate fi superior prin ceea ce se numeşte „stagnare" numai atunci când trezeşte în ceilalţi o emoţie care îi avertizează în privinţa eventualelor efecte adverse ale orientărilor spre autorealizare.

Relevanţa ta în faţa experienţei de a fi tu însuţi ţine foarte mult de felul în care percepi schimbarea realităţii ca fiind produsul unei cunoaşteri demonstrative prin care se

generează, validează şi comunică puterea ta de a fi unic, autentic.

Don't Think Twice, It's All Right evidenţiază disponibilitatea de a fi receptiv la ceea ce comunici prin „închiderea în sine", prin ceea ce transmiţi în încercarea de a depăşi limita cunoaşterii experimentale. Poţi să devii mai mult decât ceea ce ştii despre tine, chiar un om superior, atunci când ceilalţi îţi constată „defecţiunile" şi prin aceasta reuşesc să le remedieze pe ale lor.

Dacă vrei ca leadershipul tău să ia un avânt fără precedent, depăşeşte-ţi limita cunoaşterii experimentale într-un proces al introspecţiei şi regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalţi de a fi martori la evoluţia ta.

*** Notă:** Bob Dylan - Don't Think Twice, It's All Right

Source: https://neculaifantanaru.com/dont-think-twice-its-all-right.html

Doriţi să aveţi influenţă?

On Februarie 19, 2009

Ocupă un loc mai sus în inima oamenilor, manifestând o preocupare autentică faţă de calităţile lor.

Carolus Linnaeus, considerat tatăl ecologiei moderne, s-a născut la 23 mai 1707 în sudul Suediei. Încă de mic s-a îndrăgostit atât de mult de botanică, încât chiulea de la ore şi se furişa în biblioteca scolii numai pentru a citi cărţile de botanica care se aflau acolo. Curiozitatea lui era axată pe un singur domeniu, botanica şi de aceea manifesta un dezinteres total pentru celelalte materii care se învăţau la şcoală. În ciuda faptului că tatăl său dorea cu orice preţ ca el să ajungă preot, Linnaeus şi-a urmat totuşi chemarea.

Omul potrivit la locul potrivit. Pentru că nu dorea nici în ruptul capului să se pregătească pentru preoţie, deseori aveau loc certuri şi discuţii acasă. Mare parte din copilăria lui Linnaeus a fost distrusă din cauza tatălui său care îl obliga să se pregătească pentru preoţie.

Salvarea băiatului a fost profesorul său de fizică care a intuit inteligenţa lui şi i-a pus în braţe numeroase cărţi de botanică. Profesorul a intervenit şi i-a explicat cu tact părintelui nemulţumit că fiul său va ajunge departe doar dacă îi va permite să facă ceea ce îl interesează cu adevărat: botanica. Mai mult, după ce a obţinut aprobarea părintelui, profesorul l-a luat pe băiat acasă la el şi l-a ajutat să se pregătească pentru admiterea la universitate.

Leadership: Ştii să te impui ca un moment important în dezvoltarea oamenilor mai ales prin conţinutul de referinţă care reflectă plenar concepţia ta despre sinele ideal?

Dacă eşti un făuritor de personalităţi, probabil îţi pui mari speranţe legate de faptul că forma de cunoaştere şi apropiere dintre tine şi ceilalţi oameni se va extinde, iar accesul în spaţiul lor de funcţionare va deveni mai lesnicios. Însă, împlinirea tuturor acestor speranţe nu va putea suplini niciodată absenţa corespondenţei dintre nevoi, resurse şi drepturi, din perspectiva a ceea ce oamenii ar putea să devină. Capacitatea de a te pune în locul lor, din spaţiul tău privat, va fi mereu ameninţată de fenomenul lipsei totale de potrivire.

În ce tipar de lider te încadrezi din perspectiva a ceea ce oamenii ar putea să devină? Un lider care îşi auto-evaluează autoritatea în mod constant prin comparaţie cu statusul şi realizările celorlalţi? Sau un lider care coordonează oamenii având impresia că el trebuie să controleze deciziile lor?

Ar trebui să te gândeşti mai mult poate la acele consideraţii legate de inexistenţa unei entităţi creatoare sau salvatoare, furnizoare de stimuli puternici de ridicare a oamenilor la un nivel mai înalt. În situaţia unui blocaj de realizare a transformării lor, în situaţia lipsei abilităţii de a te transpune într-un mentor, cum calculezi compatibilitatea cu factorii implicării motivaţionale în performanţa unor noi tipuri de personalităţi?

Transformarea durabilă combină introsprecția cu receptivitatea față de intervenții exterioare benefice, fapt ce declanșează potențialul tău latent.

Sinele ideal se preocupă de felul în care te vezi, în care gândeşti despre tine şi îţi conferă mentalitatea pe care o ai cu privire la diferite aspecte ale vieţii individuale şi sociale. El poate să interfereze cu percepţia, modul în care ai dori să fii sub supravegherea unui părinte spiritual, mai ales dacă intuiţia şi inspiraţia vin din unghiul unei atitudini ce glorifică

preocuparea specială pentru satisfacerea anumitor forme de sprijin.

Nu vei fi niciodată dominat de un sine mai puternic decât sursa originară a talentului tău - care se datorează influenţei unui sistem de stimuli adecvaţi care ţi-au captat atenţia şi au declanşat buna dispoziţie. Cu alte cuvinte, ceea ce te ajută să progresezi spre adevărata bucurie interioară este rezultatul unei intervenţii salvatoare exterioare.

Leadership: Identitatea socială difuză din spaţiul existenţial îţi permite să reconstruieşti un sine ideal care poate deveni un arhetip individualizat în condiţiile de confidenţiale ale deciziilor luate?

Arta autentică de a te înţelege cu toată lumea şi de a te oferi drept model de urmat, de educator, în măsură a-i face pe oameni să te perceapă drept un partener egal cu ei într-un cadru specific, spre un obiectiv mult mai înălţător în viaţă, rămâne prin definiţie, un univers limitat de convenţii, dar şi de trăsături. Să însemne acest lucru că leadershipul va rămâne oarecum incert, departe de ceea ce prevezi, de ceea ce poţi reprezenta în viaţa celorlalţi oameni, departe de ceea ce îţi închipui că eşti?

E uşor de zâmbit în faţa tentativelor de apropiere de oameni, răspunzând chemării lor, prin verificarea periodică a rezultatelor vizate de aceştia, luând în calcul îmbunătăţirea calităţii procesului educaţional, pentru a face calea de urmat mai valoroasă şi mult mai accesibilă. Dar, ce-ai întreprins până acum în această privinţă? Iată o întrebare al cărei răspuns se cere pregătit pe îndelete.

A lua o decizie confidenţială în privinţa alegerii unui parcurs de dezvoltare înseamnă să fii îndeajuns de matur să recunoşti că nu ai încredere în zidul numit "limita potenţialităţii personale", tradus într-un singur fel: "adică eu nu pot fi mai bun decât atât?"

Leadership: Înţelegerea rolului tău în crearea sau menţinerea unei stări de încredere reciprocă se schimbă definitiv o dată cu fundamentarea unui nivel rezonabil de certitudine în afirmaţia "cred" ?

Carolus Linnaeus n-ar fi ajuns atât de departe dacă nu ar fi existat profesorul său de fizică. Chiar dacă toată lumea îl considera pe băiat o mare "pacoste", acest profesor a intuit de ce este în stare băiatul, că are potenţialul necesar pentru a deveni mult mai mult decât un simplu preot. De aceea l-a ajutat să-şi urmeze chemarea inimii, şi nu să se aplece în faţa dorinţei părintelui său. Contribuţia lui a fost foarte mare şi a avut un impact imens asupra vieţii băiatului.

Potenţialul tău de lider se dezvoltă, devine mai apreciat de oamenii din jurul tău numai dacă manifeşti o preocupare autentică faţă de calităţile lor. Când oamenii simt că te preocupi de persoana lor, atunci ei sunt dispuşi să te urmeze.

Manifeşti o preocupare autentică faţă de calităţile oamenilor? Poţi găsi o cale de a putea comunica cu ei indiferent de mediul din care provin? Oamenii se concentrează asupra părerilor şi sfaturilor tale? Ai capacitatea de a-i transforma în adevăraţi performeri? Se simt în largul lor cu tine? Calităţile tale de îndrumător fac din tine o persoană remarcabilă şi agreată?

Un sine pregătit pentru a evolua este beneficiarul unui ajutor răsplătit. Iar percepția de sine, influențată de stimuli externi, modelează felul în care o persoană progresează spre un ideal mai înalt.

Doriţi să aveţi influenţă? Dacă da, atunci ar trebui să cultivaţi relaţii autentice cu oamenii, dincolo de ceea ce pare evident la suprafaţă, pe motiv ca doar prin înţelegerea profundă a nevoilor lor puteţi câştiga încrederea și respectul lor.

Liderii fac mai mult decât să încurajeze oamenii, uneori îi salvează de la o viaţă mediocră, fără speranţe, fără perspective şi fără bucurii. Liderii îndeamnă oamenii să acţioneze în direcţia cea mai bună şi să rămână fideli visurilor lor. Deviza liderilor talentaţi este aceasta: " *Ai un talent de la Dumnezeu, iar eu te voi ajuta să ţi-l dezvolţi.* "

Nu vei putea ajunge un lider desăvârşit dacă nu eşti dispus să încurajezi eforturile oamenilor. Caută să vezi dincolo de aparenţe ce e mai bun în oameni, care este talentul lor şi întinde-le o mână de ajutor. Nu aştepta să fii recompensat pentru ajutorul pe care îl oferi, pune pe primul plan bunătatea şi generozitatea şi apoi răsplata va veni de la sine. Oamenii îşi vor dezvolta potenţialul în mare parte datorita influenţei tale. Deci asigură-te că influenţa ta este pozitivă.

Ocupă un loc mai sus în inima oamenilor, manifestând o preocupare autentică faţă de calităţile lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/doriti-sa-aveti-influenta.html

Două capitole importante din leadership

On Iulie 14, 2016

Apropie-te de leadership, formându-ţi o imagine mai precisă asupra profilului tău de căutător al punctului optim de funcţionare: între limitare şi expansiune.

Regizorul de film american D. W. Griffith i se confesează regizorului rus Sergei Eisenstein: "Jumătate din filmele mele sunt maculatură. Le-am făcut ca să pot avea banii necesari să realizez ceva pentru sufletul meu… Filme pe care le-am realizat numai pentru mine, care au fost totdeauna falimentare în reţeaua comercială… Primele au adus grămezi de aur, cele din urmă au fost numai pierderi."

Confesiunea continuă. Griffith vorbeşte despre proiectele sale. Doreşte să realizeze un film despre corupţia născută de prohibiţie: "Caut bani. Nimeni nu vrea să finanţeze o asemenea temă."

Eisenstein ascultă cu durere mărturisirile acestui veteran care este nevoit să procedeze ca un tânăr debutant. Ascultă, se îngrozeşte fără a şti încă în ce măsură soarta lui va fi şi mai cumplită, aici, în această lume fulminantă a filmelor. *

Leadership: Suporţi o suferinţă care se supune unui parcurs ce se "uzează" pe măsură ce îți asumi posibilitatea de a beneficia de „discounturi" la nivel de expectanţe?

Nu există regi în faţa sentimentului dominator de dăruire. Există doar sclavi care se conformează unui *corpus* preexistent de convingeri despre ei înşişi, sau care se conformează unei orientări potrivit căreia însufleţirea este considerată drept cea mai importantă dintre calităţile motrice ale omului.

Întotdeauna sistemul propriu de reglaj în zona de trecere spre un alt statut, mai responsabil, şi spre un mod de a fi care acceptă pierderi, nu doar câştiguri, se întemeiază pe baza unui efort de promovare personală de tip "Caut-Ofer". Ceea ce cauţi este direct proporţional cu preţul a ceea ce vrei să oferi.

Acest lucru – în leadership (care cere o anumită atitudine, o anumită stare de spirit în faţa a ceea ce este măreţ de înfăptuit) se asociază în principal unei variabile temporare, cu încărcătură emoţională, de tipul: "Dă lumii dreptul să te oprească ! "

Când continui să te supui împrejurărilor, în neliniştea eforturilor epuizante de a te autodepăşi şi de a te ridica la nivelul unei creaţii originale, se va întâmpla într-o bună zi să te loveşti de apogeul călătoriei tale. În acel moment gloria de a fi model sub lumina reflectoarelor va interfera cu gloria de a fi singur.

Leadershipul este bucuria omului de a se dărui continuu unei cauze măreţe. Este bucuria omului de a se redescoperi prin implicarea tot mai intensă în proiectele în care el crede, chiar şi atunci când a ajuns la apogeu călătoriei sale.

Stadiul de finalizare al unui proiect de mari dimensiuni, spărgând zidurile oarbelor determinări subiective şi obiective, psihologice şi sociale, te ajută să separi ceea ce este esenţial parcursului tău de urmat, de ceea ce nu este esenţial. Astfel vei reuşi să capeţi o imagine mai precisă asupra profilului tău de căutător al unui punct optim de funcţionare:

între limitare şi expansiune.

Cine poate suporta o suferinţă care se supune unui parcurs ce se "uzează" pe măsură ce îşi asumă posibilitatea de a beneficia de „discounturi" la nivel de expectanţe, se apropie de leadership prin faptul că se încrede în capacitatea de a-şi perpetua însuşirea de a fi mai presus de ceilalţi: puterea de a se ajuta singur.

Primul capitol important din leadership pe care trebuie să-l ai în vedere se referă la unirea dintre credinţă şi dorinţă, în încercările continue de a te autodepăşi, chiar şi atunci când lumea încetează să te mai "finanţeze".

Al doilea capitol important din leadership aduce în prim plan realitatea la care te raportezi în condiţiile de incertitudine a voinţei de înfăptuire a idealurilor proprii, dar distorsionată de procesul de expansiune al domeniului în care te încadrezi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Două excepţii ale leadershipului

On Octombrie 14, 2016

A potrivi ceea ce percepi prin intermediul minţii într-o poveste este direct proporţional cu ceea ce faci când crezi că nu te vede nimeni.

Era o ficţiune a puterii de autodepăşire, o trăire halucinantă, începerea unei renaşteri în "divin" printr-o redescoperire a tainelor unei geometrii ştiinţifice. Ceva ce mă izbea în mod deosebit, pe mine, cercetătorul literaturii dedicate surselor generative de noi dimensiuni creative, uneori prea complicate, adâncite în zgomotul de fond ale unor himere de idei năucitoare, trepte neîndrăznite a fi urcate de oricine.

Eu însumi prezentam simptomele unei ficţiuni neverosimile. Însușirea predominantă specifică acestei ficţiuni, prin care mă reinventam, despre care un John Fowles ar afirma: *"rămâne ce e de rămas când păşeşti înainte, într-o poveste căreia nu îi porţi de grijă cortinei"* , constituia metafora de învăţare ce mă ajuta să accesez resursele necesare pentru schimbare, creând ceva cunoscut drept "Ego superior".

Leadership: Te-ai lăsa în voia unei puteri nebănuite, fără a sesiza esența fenomenelor care te înconjoară, dar știind că povestea ta își continuă cursul?

Îndrăznesc să afirm că m-aş fi dăruit, fără ezitare, oricărei "noua stângă", oricărui prezent inexistent *in others people's mind* , să mă conformez înşelăciunilor propriilor mele fantezii, inexplicabil de complexe şi cu totul în afara înţelegerii imediate. În afara sesizării şi corelării atributelor esenţiale ale evenimentelor și fenomenelor, mă lăsam alene în voia unei puteri nebănuite. Nimeni nu putea să mă vadă în ficţiunea pe care o proiectam asupra lumii, datorită faptului că lumea nu mai credea în poveşti, iar povestea mea era cât pe ce să se transforme în idealizarea misterioasei legături dintre un magician şi un om de ştiinţă.

După cum energia nu poate fi nici creată, nici distrusă, doar transformată, conform primei legi a termodinamicii, tot astfel ficţiunea unei povestiri în care eroul reprezintă o dovadă în plus a necesităţii înlăturării sale de pe scena lumii vizibile, nu se conjugă, nu se poate formula decât în proză, fiind un univers compensatoriu. În care mă refugiam atunci când echilibrul interior îmi era ameninţat de constrângerile pe care le presupune realitatea.

Leadership: Poţi să descoperi ce se află dincolo de ceea ce se poate vedea sau experimenta în mod direct, potrivind ceea ce percepi prin intermediul minţii într-o poveste care se reduce mereu la o singură temă?

„Iar acum notaţi-vă următoarea constatare importantă: artistul din mine îl învinsese pe gentilomul din mine. Printr-un mare efort de voință, am izbutit în aceste note memorialistice să-mi adaptez stilul la tonul jurnalului meu. Acel jurnal nu mai există. Dar am considerat că este datoria mea artistică să-i păstrez intonaţiile, oricât de false sau de brutale mi s-ar părea acum." (Humbert Humbert din romanul „Lolita")

Dacă vrei să preţuieşti natura și forma spiritului, atunci trebuie să îţi aminteşti ceea ce scrii despre tine însuţi, de la tinerețe până spre sfârșitul vieții, în cele mai intime aspecte ale vieții. Scrieri ce au în alcătuirea lor ceva specific: preocuparea ta pentru modul inedit de articulare a unei armonii cu sinele care se manifestă prin concentrarea asupra a ceea ce ești obișnuit să vezi și să nu crezi.

O singură temă caracterizează povestea mea, poate aţi observat: rezultatul procesului imaginativ potenţializat de o creaţie satisfăcătoare care vorbeşte într-un limbaj aproape universal despre pătrunderea Egolului într-un univers al dualităţii. Veţi avea prilejul să constataţi acest lucru dacă citiţi şi alte articole scrise de mine. Iar această temă întăreşte ideea unei comparaţii între scriitor şi creator, sub auspiciul sentimentului de superioritate, de apartenenţă la un curent literar avangardist: *Nivexistyoss* , sau Vocea Domnului în descoperirea unei lumi noi.

Leadership: Îţi poţi înălţa mintea la rang de crez artistic prin intermediul unei creaţii care este copia unei vizualizări a imaginii "Alpha" așezate în contextul unei înţelegeri cu tine însuți?

Ceea ce mărește valoarea ta de om care atacă permanent noi orizonturi trebuie să fie copia unei vizualizări așezate în contextul unei înţelegeri cu tine însuți. Această copie trebuie să reflecte, mai mult decât orice al episod al evoluţiei tale, acea parte a vieții mintale aflate dincolo de ceea ce crezi că eşti, dincolo de ceea ce se poate vedea sau experimenta în mod direct. Şi pe care o păstrezi ca amintire dragă.

În principiu este vorba despre artă, mai exact despre acest crez artstic: să depui toate eforturile pentru a-ţi transpune viaţa într-o creaţie care atrage toate privirile din jur. Dincolo de diversitatea nuanţelor și argumentelor care îți pot umple viaţa, examinarea poziţiei faţă de ceea ce te-ai obișnuit să vezi și să nu crezi, este de natură să cultive o nouă constatare, o anumită manifestare a arhetipului tău sufletesc, o trăire de moment care influenţează modul în care reacţionezi la ceea ce percepi dincolo de aparenţe.

Nu degeaba îl citez acum pe filosoful român Gabriel Liiceanu: *„Scrisul este un mod de a te concentra asupra a ceea ce nu ştiai că ştii (asupra a ceea ce ştiai fără să ştii că ştii)".*

Fiindcă a potrivi ceea ce percepi prin intermediul minţii într-o poveste este direct proporţional cu ceea ce faci când crezi că nu te vede nimeni. Este tot atât de valabil în cazul când știi ceva fără să știi de ce. Iar acest fapt, pentru purtătorul unor adevăruri de revelat, înseamnă să te regăseşti navigând într-un somn adânc și lung care domină realitatea.

Imaginea "Alpha" așezată în contextul unei înţelegeri cu tine însuți desemnează acea formă de prezenţă pe care ţi-o asigură creaţia a cărei încununare este revelaţia sursei existenţei tale ca fiinţă umană aflată mai presus de lume printr-un crez artistic: să crezi în ceea ce îţi pune la dispoziţie imaginaţia.

Două excepţii ale leadershipului ar putea fi următoarele: să te trezeşti la realitate fără să-ți amintești de tine, sau să-ți amintești de tine fără să te trezeşti la realitate. Un singur aspect este sigur în ambele cazuri: trebuie să-ţi adaptezi stilul de a fi la tonurile propriei tale resetări, oricât de false sau de adevărate sunt ele.

Source: https://neculaifantanaru.com/doua-exceptii-ale-leadershipului.html

Două Vieţi şi Moartea în atenţia lui Dumnezeu

On Iunie 29, 2015

Încearcă să prevezi cuantumul efectelor care se pot dobândi prin superioritate şi măreţie, demonstrând lumii întregi măsura capacităţii tale de a trata la modul serios ceea ce se numeşte „full control".

Culcat, nervos, gâfâind, Maximilien nu mai simţea nimic viu în el, în afară de visul acesta. I se părea că intră din plin în delirul nedesluşit care precede celălalt necunoscut, numit moartea. Ochii moleşiţi i se închiseră fără voie: şi totuşi, în dosul pleoapelor se frământa o imagine pe care o recunoscu, deşi se credea învăluit în beznă. Dar gura lui nu scoase niciun sunet. Şi, ca şi cum toate forţele i s-ar fi strâns în tulburarea aceasta lăuntrică, el suspină încercând să-şi lămurească gândurile.

Era Monte Cristo, care deschisese o uşă. Prin farmecele sale pe care nu le putea dezlega nimeni, a magicianului care ştie să hipnotizeze cu o pricepere inegalabilă simţurile şi creierul oricărui pământean, şi prin surprinzătorul lui dar de-a şti totul, contele se întrezărea a fi întruchiparea lui Dumnezeu.

Îndată, o lumină imensă se răspândi într-o cameră învecinată, sau mai bine zis într-un palat minunat, inundând încăperea unde Maximilien se lăsase în prada dulcii agonii. Atunci el văzu în pragul încăperii, la întretăierea celor două camere, o femeie nespus de frumoasă. Ea părea îngerul milosteniei înlăturând îngerul răzbunării. Era Valentine, cea pe care o crezuse moartă. Ea înaintă spre Maximilien cu o bucurie nestăpânită, pătrunsă de dragostea specifică femeii statornice în sentimente care îşi regăseşte iubitul după ani de căutări.

– Te cheamă – spuse Monte Cristo – te cheamă din fundul somnului, Valentine, cel căruia i-ai încredinţat destinul tău, iar moartea a voit să vă despartă. Din fericire eram şi eu acolo şi am învins moartea ! Valentine, de acum înainte, nu trebuie să vă mai despărţiţi cât veţi trăi, căci pentru tine el a fost în stare să se arunce în mormânt. Fără mine, aţi fi murit amândoi. Vă redau unul altuia. Fie ca Domnul să ţină seama de aceste două vieţi pe care le salvez ! *

Leadership: Bifezi o reuşită în a găsi motivaţia, determinarea şi resursele necesare pentru realizarea fuziunii dintre măreţie şi ceea ce se dovedeşte a fi un fapt ieşit din comun?

Reuşita strălucită în a găsi motivaţia, determinarea şi resursele necesare pentru realizarea fuziunii dintre măreţie şi ceea ce se dovedeşte ieşit din comun, depinde de surprinzătorul dar de a şti tot ceea ce se întâmplă şi de a cunoaşte ceea ce va urma, ca să fii pregătit să trăieşti ziua de mâine cu încredere așteaptă.

Iar măreţia este momentul când afli că poţi schimba cursul vieţii altor oameni prin simţul regăsit al valorii sine, dar mai ales prin materializarea unei viziuni care se impune în faţa luptei dintre bine şi rău.

Măreţia are drept fundament următoarele active de leadership:

Realizarea fuziunii dintre măreţie şi ceea ce se dovedeşte a fi un fapt ieşit din comun are ca fundament forma exterioară de manifestare a credinţei într-un Dumnezeu interesat de destinul și acțiunile omului care îi este drag.

Leadership: Ai fi dispus să devii o cumpănă în lupta dintre bine şi rău, fără să fii părtinitor la o tăinuire care îşi are fundamentul în faptul că individualul e mai presus de universal?

Un iscusit vizionar va putea să prevadă cuantumul efectelor care se pot dobândi prin superioritate şi măreţie. Pentru ca leadershipul să producă o mişcare de cucerire a modului de gândire şi de înţelegere a vieţii, prin obţinerea de la oameni a unui DA total care onorează potenţialul său de impact, aceste active trebuiesc reconfigurate în funcţie de specificul situaţiilor de justificare a acţiunilor întreprinse. Deseori criteriile de justificare sunt indicatorii înfăptuirilor liderului.

O concordanţă a trăsăturilor care nu impun limite în alegerea trăsăturilor ideale ce fac din leadership un aliat fidel, se produce atunci când flexibilul şi profundul în administrarea unei lecţii de viaţă se întâlnesc cu puterea nemărginită a credinţei în supranatural.

În schimb o nonconcordanţă are loc când asprul şi solitarul geniu întruchipat în magician, un Dumnezeu al rânduielii, încearcă în chip neîndemânatic să-şi însuşească o imagine de învingător sau când, în lucidul său spirit tainic încearcă să zămislească o minune care nu poate ţine mult.

În leadership, individualul este mai presus de universal atunci când devii unicul răspunzător asupra vieţii altora, deci atunci când voinţa ta nu depinde de voinţa lui Dumnezeu, ci de izbânda ta într-o lume care te condamnă şi te judecă fără să îţi înţeleagă motivele din spatele acţiunilor.

Două Vieţi şi Moartea în atenţia lui Dumnezeu evidenţiază evoluţia omului spre obiectivul unui ideal de superioritate, supus unei credinţe fondate pe reprezentarea celor două realităţi: a binelui şi a răului, raportate la cele două constante: viaţă şi luptă - acestea nu trebuie să concureze spre ceva care să-l înalţe, ci să se impulsioneze reciproc.

Cine a înţeles leadershipul prevede cuantumul efectelor care se pot dobândi prin superioritate şi măreţie, demonstrând lumii întregi măsura capacităţii sale de a trata la modul serios ceea ce se numeşte „ *full control of people's destinies* ".

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/doua-vieti-si-moartea-in-atentia-lui-dumnezeu.html

Două vieţi şi un înger prinşi în plasa unui crez

On Martie 24, 2012

Desăvârşeşte-ţi caracterul, exteriorizându-ţi toate stările sufleteşti în virtutea rolului tău.

Mă reîntorc o clipă la începutul filmului „ *Vertical Limit (2000)* " despre care am discutat şi în articolul precedent. Annie, Peter şi tatăl lor, Royce Garrett, se balansau suspendaţi pe o funie de versantul abrupt al muntelui, la circa 450 de metri înălţime. Funia nu îi mai putea ţine mult timp pe toţi trei.

Royce îi cere fiului său să taie funia. Acest ordin stârneşte un ecou adânc în Peter, care simte dintr-o dată povara nefericirii sale. Coşmarul vieţii a devenit pentru el o realitate, o trăire personală.

- Ascultă ce spun, Peter ! Dacă nu faci asta, sora ta o să moară ! Taie funia ! Taie odată ! Nu contează ce se întâmplă cu mine ! Taie-o ! Nu mai avem timp ! Taie-o ! exclamă tatăl său cu toată puterea şi cu toată convingerea.

Un crez care desăvârşeşte caracterul. Aceste vorbe au avut menirea să alimenteze curajul şi spiritul de sacrificiu al lui Peter, care părea să-şi aducă aminte de prima povaţă pe care i-o împărtăşise tatăl său, de acel principiu solid de leadership, de acea concepţie riguroasă despre viaţă de care acum trebuie să asculte şi să o urmeze:

„ Peter, te vei lovi de momentul în care va trebui să-ţi dovedeşti tăria de caracter. Un caracter puternic se formează numai atunci când omul se deprinde cu sufletul şi cu durerea. Încordează-ţi întreaga fiinţă şi fă pasul spre marea finală: dintre tine şi rolul tău, dintre Eul tău emoţional şi Eul tău moral. Fii un lider ! ".

Leadership: Condiţia ta de om raţional este să suporţi fapte şi consecinţe care-ţi contrazic crezurile personale, ca să verifici şi să-ţi dovedeşti că eşti sincer în ceea ce crezi sau nu crezi?

În ce tărâm al infinitului să aşezăm noi, Doamne, îngerii tăi? Două vieţi depindeau de o singură decizie, de un singur gest, de o singură cauză, de o singură conştiinţă. Cea de-a treia era deja hotărâtă de destin.

Tatăl lor, ca un înger protector, deţinând puterea de a le schimba copiilor săi simţămintele şi emoţiile în dorinţa părintească, firească, de a-i ocroti şi de a le garanta izbăvirea - ca un înger care îşi întinde aripile, pregătit să se retragă în nemurire pentru le lăsa loc copiilor săi să înţeleagă şi să accepte realitatea acestei vieţi, ca un înger care se roagă pentru o minune în rugăciunile lui mijlocitoare – a reuşit totuşi să-i anihileze lui Peter orice remuşcări şi orice tip de regret şi să-i umple golul de neîncredere şi de slăbiciune pe care îl resimţea în acel moment.

Peter, îmboldit de crezul tatălui său – crezul celor care conduc şi schimbă destine, şi-a încordat puterile sufletului şi a tăiat funia - salvând viaţa sa şi a surorii lui, cu preţul vieţii tatălui lor.

Leadership: Te conformezi mereu unei verificări interioare a cărei valoare se poate obține legând un rezultat nefast de preţul unei vieţi care se exprimă printr-un singur cuvânt:

"Remuşcare" ?

La unul din webinariile mele făceam o precizare: liderul are nevoie de un răspuns, de o reacţie pozitivă sau negativă mai ales în perioada de dezvoltare. Abilitatea lui de a se evalua, de a gândi situaţiile şi de a le face faţă - nu doar prin prisma trăirilor, ci şi a consecinţelor - constituie puterea lui cea mai mare.

Trebuie să existe o permanentă verificare interioară căreia i te se conformezi tu însuţi, în calitate de lider – şi în funcţie de rezultatul ei să fii capabil şi dispus să schimbi ceea ce nu funcţionează în viaţa ta, sau ceea ce nu poţi accepta. Această verificare, efectuată cu seriozitate, are ca scop unic şi exclusiv transformarea şi desăvârşirea propriului potenţial de conducere, fiind singurul mijloc prin care se poate dobândi acea formă concretă de realizare a sinelui.

Aşa cum un vrăjitor fierbe pentru descântecele sale toate ierburile pământului, cele bune, ca şi cele rele, obţinând în final o poţiune binefăcătoare - tot aşa şi tu trebuie să incluzi în leadershipul tău, în fiinţa ta, acele ingrediente cu proprietăţi de filtrare a setului de principii, valori şi concepţii după care te ghidezi în acţiunile tale (în cantităţile corespunzătoare) - care să nu provoace reacţii negative din partea celorlalţi, chiar dacă acestea nu respectă întotdeauna cele mai înalte standarde morale, emoţionale şi profesionale.

Răsturnarea valorilor - toate acele prăbuşiri şi urcuşuri care nu mai cunosc nicio limită, uneori sunt benefice dacă obţin acceptul celorlalţi.

Leadership: Valorile în care crezi au ca şi caracter de finalitate preţul vieţii pe care îl plăteşti pentru asumarea unui rol de vinovat într-o dramă numită "Proba Devotamentului"?

În filmul „ *Vertical Limit (2000)* ", Royce Garrett a reuşit să-i inducă fiului său concepţia proprie asupra leadershipului, cam ambiţioasă, asupra rolului, limitelor şi scopului unui lider - umplând tot omul său interior cu o nouă esenţă, cu o altă perspectivă, transformându-i întreaga existenţă.

Dragostea de sine nu trebuie să caracterizeze toate manifestările unui lider. Atitudinea lui faţă de alţii este un mijloc de control a propriei sale evoluţii, dar şi o formă de monitorizare a felului cum îşi exercită puterea de influenţă.

Marele merit al leadershipului constă în valoarea lui de îndreptar al valorilor, al acţiunilor pentru realizarea binelui comun, un îndreptar al aplicării filozofiei şi a felului ei de înţelegere a omului – deci, constituie un mijloc de împăcare cu tine însuti şi cu lumea din jur.

Fermitatea asociată cu capacitatea de a te face înţeles de oameni - apelând la raţiunea, dar şi la sentimentele lor - sunt "aşii" din mânecă pentru un lider. Atunci când apar situaţii limită, un lider trebuie să ştie să sacrifice ceva din sine, sacrificiul lui fiind urmat de al oamenilor, pentru ca întregul "angrenaj" să fie salvat.

Forma pe care o ia fiecare virtute când e pusă la încercare este expresia necesităţii unui sacrificiu în situaţiile dificile, de care puţini sunt capabili.

Educarea şi pregătirea oamenilor, conştientizarea aspectelor de importanţă maximă este esenţială pentru ca leadershipul să aibă o bază solidă. Cu siguranţă Royce Garrett i-a educat în prealabil pe Annie şi Peter asupra primejdiilor, asupra necesităţii sacrificiului de sine în

situaţiile dificile - căci situaţia putea să fie invers, la capătul funiei să fie unul dintre ei doi – şi atunci el ar fi recurs la acelaşi gest.

Întotdeauna liderul poate să „pice". Dar angrenajul trebuie să fie pregătit să meargă mai departe, alţii trebuie să ia locul liderului - acest „antrenament" moral, acest mod de gândire, de abordare a responsabilităţii şi de relaţionare - porneşte din copilărie, de la vârstă fragedă, şi se definitivează la vârsta maturităţii.

Liderul nu este un „Atlas" care duce în spinare o adunătură de marionete, ci un om cu tărie de caracter care este dispus să se sacrifice şi să renunţe la orice orgoliu, pentru salvarea unei colectivităţi.

Slăbiciunea de caracter seamănă cu o piatră aruncată în mare: uiţi să vezi că sentimentele de părere de rău sunt adevărate atunci când insuficienţa de a-ţi stăpâni emoţiile ajunge la fund.

Două vieţi şi un înger prinşi în plasa unui crez scoate în evidenţă acel izvor nesecat de moralitate al oamenilor care se pun în slujba leadershipului, acel izvor care revărsă peste sufletul lor înţelegerea şi înlătură blocajele emoţionale şi mentale.

Schimbarea mentalităţii oamenilor este un proces continuu, în care liderul are un rol major. Dar şi oamenii trebuie să fie dispuşi să se schimbe şi să accepte schimbarea ca un proces activ de dezvoltare individuală şi colectivă.

Spre deosebire de o partidă de şah în care se declară „mat" atunci când regele nu se mai poate mişca, şi se încheie, - în leadership, dacă liderul cade – alţii trebuie să-i ia locul.

Source: https://neculaifantanaru.com/doua-vieti-si-un-inger-prinsi-in-plasa-unui-crez.html

Dovada importanţei colaborării

On Aprilie 06, 2009

Stabileşte „suprafaţa" de influenţă faţă de care se măsoară valoarea ta, integrând în leadershipul tău acele reguli pe care trebuie să le respecţi în mod consecvent.

A vrut să ajungă mai sus în ierarhia companiei şi a fost concediat.

Angajatul unei companii de electricitate, a fost selecţionat într-un program de cercetare din care a obţinut fonduri în valoare de 10.000 Euro pentru achiziţionarea unor echipamente speciale. Toate bune şi frumoase, dar el nu s-a consultat cu conducerea companiei în privinţa acestor tipuri de echipamente, pentru că pentru unele dintre ele trebuiau instalate şi componente auxiliare, altele nu aveau capacitatea corespunzătoare. Şi mai ales acest angajat a dorit să fie instalate preferenţial în sectorul său de activitate, contrar necesităţilor din alte compartimente.

A fost concediat nu atât pentru incompetent cu care a gestionat o mare parte din fonduri, ci mai cu seamă pentru atitudinea cu care a abordat chestiunea colaborării care ar fi putut fi lipsită de divergenţe.

Leadership: Personalitatea ta posedă o viziune asupra modalităţilor în care se poate evita producerea unui eveniment nedorit, în încercarea de a traversa o experienţă de viaţă de la starea de culpabilizare la una de acceptare?

Atunci când analizezi o hartă topografică din punct de vedere al reliefului este necesar mai întâi să vezi care este suprafaţa de nivel zero faţă de care s-au măsurat altitudinile punctelor.

Când vine vorba de leadership şi de îmbunătăţirea relaţiilor cu ceilalţi oameni trebuie să analizezi acele reguli pe care știi că le poți respecta tu însuți în mod consecvent, nu să te abaţi de la ele. Iar pentru aceasta este necesar să stabileşti care este „suprafaţa" de influenţă faţă de care se măsoară valoarea ta.

Aceasta suprafaţă, dacă nu este afectată de niciun fel de experienţă negativă, de niciun fel de rezultate eronate sau indicatori sub aşteptări, poate asigura o aderenţă echipei tale si poate contribui semnificativ la succesul tău şi al companiei. În caz contrar, toate demersurile tale vor eșua în primul rând din lipsă de credibilitate.

„Altitudinea" credibilităţii tale este dată de cât de consecvent eşti în respectarea regulilor şi principiilor impuse de companie. Un alt criteriu al credibilităţii îl presupune viziunea asupra modalităţilor în care se poate evita producerea unui eveniment nedorit, în încercarea de a traversa o experienţă de viaţă de la starea de culpabilizare la una de acceptare.

Cât de departe eşti dispus să mergi cu costurile unei acţiuni care nu acceptă dreptul la replică decât cu o oarecare urmă de culpabilitate? Reprezinţi anumite calități îndoielnice?

Leadership: Extensia personalităţii tale oferă o experiență de vizualizare superioară a aspectelor care contribuie la maximizarea valorii tale de referinţă livrate ca un întreg, cu unghiuri mai puţin largi decât ţi-ai fi dorit?

Tu cum îţi întreţii suprafaţa de influenţă? Cum le câştigi încrederea colegilor şi şefilor tăi? Eşti disciplinat în relaţia cu ei? Prezenţa ta în companie este profitabilă? Care este liantul care te uneşte de ei? Eşti previzibil? Pot ei conta pe tine? Ameninţi cu „abandonul" luând acele decizii care contravin politicilor companiei/instituţiei în care activezi?

Managerii sunt tot timpul în căutare de oameni de calitate care îşi iubesc meseria, care lucrează eficient şi care pot să aducă beneficii semnificative companiei lor. Oare ce manager nu-şi doreşte angajaţi care să gândească şi să acţioneze spre dezvoltarea dorită a companiei, care să fie încrezători în capacitatea lor de a lua o decizie şi capabili să preia iniţiativa atunci când este cazul? Da, aşa este. Toţi managerii sunt în căutare de angajaţi multifuncţionali, serioşi şi devotaţi companiei lor.

Cu toate acestea, a fi un angajat profesionist şi conştiincios nu este suficient. Trebuie să fii un model pentru ceilalţi colegi de serviciu, să îi inspiri să acţioneze într-o direcţie constructivă şi să-i determini să fie cât mai eficienţi şi mai productivi în munca pe care o desfăşoară. Trebuie să ştii pe ce butoane să apeşi pentru a schimba lucrurile din jurul tău în aşa fel încât acestea să ia o turnură favorabilă pentru companie, dar fără să exagerezi prea mult.

Valoarea ta de referinţă poate fi livrată ca un întreg şi poate fi maximizată numai printr-o imagine schimbată a ta, printr-o influenţă care previne apariţia atitudinilor negative şi prin impunerea unor valori puternice.

Leadership: Ţi-ai atribuit o însuşire care te reprezintă într-un mod definitoriu, fără să iei în calcul acea eroare de plus/minus pe care o prevede distanţa care te separă de "urmăritorul" tău?

A te strădui din greu să obţii rezultate cât mai bune astfel încât să fii văzut şi remarcat de manageri este un lucru bun. Însă există anumite limite impuse într-o companie pe care nu trebuie să le depăşeşti niciodată, cum ar fi, de exemplu, să iei o decizie fără să te consulţi cu managerii, cu şefii de compartimente sau cu colegii. A face totul de capul tău, chiar dacă din punctul tău de vedere pare că este spre binele companiei, ar putea avea un efect invers faţă de cel scontat. Mai întâi trebuie să iei la cunoştinţă dispoziţiile codului de conduită şi regulile stabilite de companie, şi abia apoi să urmezi regulile tale – dacă ştii că procedezi corect.

Individualismul, aroganţa, încăpăţânarea, lipsa de colaborare şi insubordonarea vor provoca izolarea, marginalizarea şi chiar îndepărtarea din firma a acestor angajaţi.

Ceea ce la început părea o mare bucurie s-a transformat într-un coşmar îngrozitor pentru angajatul de care vă spuneam la început, care dorind să iasă în evidenţă şi să fie mai presus decât ceilalţi colegi a acţionat în numele companiei fără să se consulte cu conducerea. A fost o greşeală fatală şi directorii au acţionat corect concediindu-l, pentru că cine face totul de capul lui riscă să ducă compania într-o direcţie eronată, poate chiar la faliment, şi nu în ultimul rând constituie un exemplu negativ pentru ceilalţi angajaţi. Cu alte cuvinte într-o companie există o ierarhie care trebuie respectată şi reguli pe care orice angajat trebuie să le respecte.

"Urmăritorul" care te ajunge întotdeauna din urmă este greşeala de a crede că o anumită situaţie vă dura o veşnicie, sau de a crede că ceilalţi cred cu tărie în tine.

Nu fă greşeala de a crede că obţinerea unor anumite rezultate bune înseamnă că ai calităţi de excepţie. Nu fă greşeala de a crede că ceilalţi se vor schimba pentru tine. Nu fă greşeala de a crede că tot ce spui şi faci este literă de lege.

Ce s-ar întâmpla dacă toţi angajaţii ar acţiona cum doresc în ciuda unor reguli pe care le-a stabilit compania? Aproape sigur haosul îşi va spune mai devreme sau mai târziu cuvântul, şi relaţia dintre angajaţi şi manageri se va dezechilibra. Aşa cum am mai spus, într-o companie unde nu există o disciplină comunicaţională, o ordine a lucrurilor, o ierarhie pe care angajaţii să o respecte, posibilitatea de dezvoltare este foarte mică.

Atât în cazul companiilor mari, cât şi în cazul companiilor mici şi mijlocii, cheia reuşitei este colaborarea. Precis ai întâlnit persoane care îşi laudă relaţia pe care o au cu şeful lor, cu colegii de serviciu şi nu în ultimul rând cu clienţii. Este un fel de linişte interioară pe care o simte fiecare om care face parte dintr-un grup şi este respectat de toţi pentru meritele pe care le are. Iar această relaţie dintre angajaţi, şefi şi clienţi se bazează în primul rând pe colaborare. Colaborarea este secretul reuşitei în orice domeniu, în toate activităţile pe care le avem de îndeplinit.

A colabora cu colegii şi mai ales cu şefii este un factor de mare importanţă şi constituie elementul cheie în dezvoltarea companiei. A colabora înseamnă să te consulţi cu şefii şi colegii în privinţa deciziilor pe care doreşti să le iei, nu să faci totul după mintea ta, după cum îţi convine ţie. O decizie care ţie ţi se pare bună şi pe care o iei fără să te consulţi cu ceilalţi, s-ar putea să fie greşită şi să pună în pericol mersul companiei.

Leadershipul este ceea ce produci singur într-un mod original din câștigurile care se opresc la tine, fără să faci greşeala de a crede că tot ce spui şi faci este literă de lege.

Lipsa colaborării şi mai ales lipsa comunicării unor date, uneori esenţiale, pot pune în pericol chiar existenta companiei sau munca şi sănătatea celorlalţi. Ce s-ar întâmpla dacă într-un laborator de analize medicale, unde anumite analize sunt lucrate în etape şi zile diferite de medici diferiţi, iar aceştia nu ar comunica între ei asupra rezultatelor obţinute în diferite etape? Cu siguranţă rezultatul final ar fi foarte departe de realitate, medicul curant nu va putea da un tratament eficient sau acest tratament dat, după o analiză de acest fel, va fi inutil sau chiar riscant.

Ce s-ar întâmpla dacă într-o fabrică de porţelanuri, un angajat care observă că compoziţia porţelanului nu este cea bună, nu ar comunica aceste constatări celor în drept care să ia măsurile de remediere? Ai ghicit. Ar însemna scăderea productivităţii şi creşterea numărului de rebuturi, ceea ce duce la pierderi materiale şi chiar la pierderea prestigiului companiei.

Când colaborăm ne aliniem şi ne armonizăm cu un scop comun, iar energiile noastre sunt canalizate în direcţii constructive. Când vine vorba de un demers pe care dorim să-l realizăm sau de o idee pe care vrem să o punem în practică, cel mai bine este să ne consultăm cu colegii şi şefii înainte de a lua decizia finală. Asta ca să fim siguri că nu greşim.

Influenţa pe care o ai într-un grup seamănă cu o pană de porumbel luată de vânt: posedă un potenţial nesfârşit de expresivitate numai atunci când redă o acţiune care va fi încheiată până la un anumit moment specificat din viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/dovada-importantei-colaborarii.html

Dovada măreţiei în leadership

On Aprilie 11, 2010

Găseşte punctul de conexiune între ceea ce eşti şi ceea ce te defineşte, astfel încât leadershipul tău să permită o evidenţiere optimă a rolului pe care îl îndeplineşti în viaţa celorlalţi.

Ieri am citit un articol despre o profesoară care a fost premiată de regele Juan Carlos al Spaniei. Distincția i-a fost oferită pentru promovarea limbii, culturii și civilizației spaniole în România. Iar ambasadorul Spaniei la Bucureşti, Estanislao de Grandes Pascual, care s-a ocupat de organizarea ceremoniei de acordare a distincţiei, în deschiderea celei de-a VIII-a ediţie a Festivalului Naţional de Teatru şcolar în limba spaniolă, a declarat următoarele:

"Întreaga viaţă a Georgetei Vanţiu a fost, de fapt, o bătălie pentru promovarea limbii şi culturii spaniole. În anul 1986, autorităţile comuniste aveau intenţia să renunţe la limba spaniolă din programele de învăţământ. Nu s-a întâmplat asta, graţie hotărârii cu care doamna Vanţiu a susţinut programe, a semnat proteste şi a pledat, oricâte umilinţe ar fi presupus asta, pentru menţinerea materiei de studiu în sistemul de învăţământ. Ea făcea parte pe atunci dintr-o celulă de profesionişti îndrăgostiţi de cultura spaniolă, dintre care unii nu mai sunt acum în viaţă sau nu mai locuiesc în România".

Leadership: Eşti dispus să mergi până la capăt, crezând cu tărie în abilitatea ta de a iniţia schimbarea şi de a o menţine în situaţii dificile, fără să te încadrezi în nişte contexte dominate de aspectele secundare ale lumii în care alegi să crezi?

Cheile progresului în leadership sunt următoarele: curajul de a nu deveni prizonierul sistemului, abilitatea de a iniţia schimbarea şi de a o menţine în situaţii dificile, abilitatea de a fi flexibil şi de a lucra în medii diverse, abilitatea de a distinge fantezia de realitate.

Nu există decât un singur fel de a respinge ziua de mâine: a nu o trăi în sufletul celorlalţi, în armonie cu ei. Pentru ca ascensiunea ta să se producă rapid trebuie să faci primul pas demn de a fi luat în consideraţie de ceilalţi oameni: să acorzi importanţa cuvenită rolului pe care ţi-l asumi, pe care să-l îmbini la perfecţiune cu cel al liderului, ancorându-l în scenariul unei noi realitaţi. Vei avea un succes colosal numai dacă vei da dovadă de solidaritate, numai dacă vei reuşi să oferi o interpretare autentic novatoare printr-un rol plin de substanţă, plin pasiune şi de energie.

Doamna Georgeta Vanţiu a dat dovadă de un leadership eficient menit să aducă valoare – prin pasiune, prin entuziasm, prin încercarea şi reuşita ei de a menţine constant interesul oamenilor pentru o materie care nu era acceptată în sistemul de învăţământ, de către regimul comunism. Ea a demonstrat, degajând forţă de caracter, că este croită pentru un rol de mare importanţă. Aş spune că ea a fost un lider prin hotărârea fermă de a nu renunţa la iniţiativa ei, prin iscusinţa şi desăvârşirea ei de a intra în relaţie cu oamenii - dând dovadă de o mare capacitate de a înţelege importanţa factorului uman în dezvoltarea unei societăţi.

Drept urmare, rolului ei, atât de bine interpretat, care a exercitat o influenţă majoră asupra mii şi chiar zeci de mii de oameni, nu i-a lipsit aprecierile favorabile din partea "publicului" recunoscător pentru frumoasa prestaţie. Distincția ce i-a fost oferită pentru promovarea limbii, culturii și civilizației spaniole în România, a fost numai un prilej de a i se recunoaşte calităţile de lider, a reprezentat dovada propriei sale măreţii.

Leadership: Momentul în care alegi să faci o schimbare depinde de sacrificiul pe care eşti

dispus să-l faci ca să accepţi că eşti în faza de refuz a unei hotărâri care marchează momentul asumării îngrădirii libertăţii proprii?

Personalitatea ta trebuie să fie definită ca cea a unui om făcut pentru roluri puternice şi complexe, unde nu există şi posibilitatea de a te abate de la hotărârile luate. Leadershipul nu trebuie să semene cu un spectacol de circ la care oamenii râd în hohote. Ci unul autentic, real, serios, plin de emoţii şi de sentimente, adaptat le propria ta viziune - un spectacol în care ceea ce pare imposibil devine posibil.

Temelia leadershipului tău are baze şubrede? Pe ce convingeri se sprijină leadershipul tău? Se bazează pe convingerea că nevoile celorlalţi oameni sunt o prioritate absolută? Se bazează pe convingerea că poţi reuşi împreună cu ei să schimbi ceea ce nu funcţionează bine, pe convingerea că trebuie să completezi ceea ce lipseşte în viaţa lor profesională?

Care sunt căile progresului tău în leadership? Progresezi prin implementarea acelor măsuri din planul tău de acţiune care se potrivesc cel mai bine nevoilor şi aspiraţiilor oamenilor (şi care pot să întreţină potenţial motor pentru dezvoltarea lor profesională)? Progresezi prin îmbunătăţirea interacţiunii cu ei? Progresezi prin a le asigura oamenilor accesul la o mai mare diversitate de resurse care să le faciliteze succesul?

Cum arăţi că ai înţeles pe deplin sensul sublim al misiunii tale?

Fiecare lider, ca şi doamna Georgeta Vanţiu, au nevoie de timp ca să urce scara leadershipului, o mulţime de lucruri trebuie făcute. Dar cel mai important este misiunea pe care ţi-o asumi. Eşti capabil să-ţi demonstrezi măreţia prin intermediul misiunii tale? Misiunea ta implică sacrificii? Îţi îngustează ea orizontul? Misiunea te poate conduce spre un profesionalism în care să ai răspuns în orice situaţii? Cum te ajută misiunea ta să ajungi la un nivel mai înalt? Care este acel unic aspect greşit pe care nu l-ai luat în calcul? Te ajută misiunea să stabileşti şi de menţii relaţii bune cu ceilalţi oameni?

Nu uita: Dacă faci ceva şi pierzi încrederea oamenilor, relaţia ta cu ei se poate rupe definitiv, cât ai clipi din ochi.

Punctul de conexiune între ceea ce eşti şi ceea ce te defineşte reprezintă de fapt un mod de a te privi pe tine însuţi ca într-o oglindă realistă care inversează (de la mare la minim) calea de a te identifica cu eroul în care vrei să te transformi.

Dovada măreţiei în leadership este însăşi puterea de a înfrunta pericolul de a-ţi pierde libertatea, în eventualitatea introducerii unei acţiuni (pe baza dreptului comun) ce poate determina o schimbare a modului de a redirecţiona un rezultat cu potenţial tragic. Pentru asta trebuie să îţi permiţi selectarea voluntară a modului de a face faţă unor situaţii limită.

*** Notă: https://cutt.ly/5UNwA8d**

Source: https://neculaifantanaru.com/dovada-maretiei-in-leadership.html

Dovedeşte că eşti un lider eficace

On Martie 31, 2009

Luminează-ţi drumul spre excelenţă, fără să permiţi "mingii" să iasă din perimetrul tău de responsabilitate.

Trei indivizi mascaţi, dotaţi cu echipamente specializate au pătruns în incinta unei bănci, reuşind să sustragă două sute de mii de lei. Camerele de filmat au surprins momentul în care aceştia au dat "marea lovitură" dar fiindcă purtau măşti nu au putut fi identificaţi.

Şeful poliţiei a fost determinat să ia măsuri urgente. I-a convocat pe toţi ofiţerii de poliţie şi le-a spus pe un ton ferm doar atât: " *Justiţia trebuie să-şi spună cuvântul. Vreau ca hoţii să fie prinşi cât mai repede posibil şi să răspundă în faţa legii. Până la sfârşitul acestei săptămâni cazul va fi rezolvat. La treabă ! "*

Leadership: Este necesară o revizuire de fond a actualelor criterii pentru producerea rezultatelor care să reflecte o viziune mai largă asupra impactului tău în sfera tangibilului?

Tu cum îţi valorifici potenţialul de lider? Îţi asumi responsabilitatea de a fi un model de eficacitate pentru arta de a conduce? Ai un alt model pe care să-l urmezi în afară de propria ta persoană? Cum reacţionezi la ce se întâmplă în perimetrul tău de responsabilitate? Faci lucrurile cum trebuie atunci când îi conduci pe alţii? Te concentrezi numai asupra rezultatelor?

Aşa cum omul nu a creat computerele pentru sarcini mediocre, tot astfel talentul tău de a fi o persoană practică, de a surprinde şi de a schimba latura negativă a lucrurilor, nu este limitat de nici un fel de reguli sau condiţii. Tangibilul în leadership se referă la împrejurările deosebite pe care le ai de întâmpinat în alegerea anumitor informaţii şi ignorarea altora, organizarea lor în anumite forme de răspuns la solicitările autorităţii pe care o reprezinţi în formularea unor direcţii noi de implementare a unui demers.

Criteriile pentru producerea rezultatelor care reflectă o viziune mai largă asupra impactului tău în sfera tangibilului sunt date de unicitate, nivelul de risc, reacţiile la evenimente, forma de răspuns la cererile unei situaţii spinoase, destinaţia pe care o propui pe căi directe sau ocolitoare şi solicitările obligaţiilor maxime care le pretinzi de la ceilalţi.

Leadership: Rezultatele pe care le-a obţinut la testul numit "justiţia trebuie să-şi spună cuvântul" evidenţiază faptul că corectitudinea şi transparenţa activităţilor tale constituie forme de răspuns la o nevoie irepresibilă a ființei umane: "nevoia de a fi altcineva"?

Atitudinea responsabilă este singura abordare posibilă. Odată ce ai identificat o problemă trebuie să-ţi formezi şi un sistem de convingeri prin care să respingi orice încercare de a o ocoli, trebuie să stabileşti o delimitare strictă a zonelor pe care trebuie să le tratezi printr-o intervenţie promptă, de natură să intensifice randamentul eficacităţii tale.

Dacă eşti microbist, atunci probabil ştii că toate mingile din suprafaţa porţii sunt ale portarului. În leadership, mingile din suprafaţa ta de joc reprezintă valorile şi convingerile pe care ţi le-ai format de-a lungul vieţii şi care te conduc spre excelenţă, dar numai cu condiţia obligatorie să reflecte adevărul, să se bazeze pe integritate şi onestitate.

Faptul că şeful poliţiei a dorit cu tot dinadinsul să-i prindă pe făptaşi cât mai repede i-a mobilizat pe toţi ofiţerii de poliţie să se mişte rapid şi să fie mai eficienţi. Acesta este tipul de abordare pe care o adoptă oamenii cu adevărat competenţi care, odată ce şi-au stabilit un obiectiv, nimeni şi nimic nu-i poate opri să-l atingă. Iar spiritul lor curajos atrage atenţia tuturor celorlalţi care, cuprinşi de un sentiment de puternică solidaritate, de unitate, se grăbesc să întindă o mână de ajutor fără să caute laude şi recompense.

Într-un oraş care se vrea promovat nu trebuie să existe crima organizată şi nu trebuie tolerate astfel de acţiuni de vandalism precum furturile, spargerile şi tâlhăriile comise în plină stradă, uneori la ore de vârf de faţă cu toată lumea. Şeful poliţiei ştia foarte bine că a trece cu vederea sau a nu lua imediat măsuri ferme de prindere a infractorilor, poate însemna nu numai pierderea reputaţiei sale ci şi a locului de muncă. În termeni mai simpli, cine nu-şi face treaba, cine nu se implică cu adevărat în rezolvarea problemelor riscă să-şi taie singur creanga de sub picioare.

Nevoia de a fi altcineva corespunde obiectivelor performanţei abordate din perspectiva unei viziuni care are în vedere o echitate a aprecierii importanţei sociale a muncii pe care o prestezi prin identificarea minusurilor şi plusurilor anumitor situtaţii greu de anticipat.

Tratezi problemele înainte ca ele să devină prea mari? Este clar faptul că, în lipsa unui corp de specialişti care să investigheze cazurile de jaf, lucrurile se vor mişca destul de greu. Întreaga activitate de urmărire, identificare şi prindere rapidă a infractorilor cere foarte multă muncă, îndemânare, spirit de echipă şi spirit de iniţiativă. Este într-adevăr greu, dar nu imposibil, asta ar spune detectivul Columbo. Deci, puţin mai mult optimism n-ar strica !

Un şef de poliţie care ţine la reputaţia instituţiei pe care o conduce trebuie să se asigure că infractorii vor fi prinşi într-un timp cât mai scurt, pentru a nu încuraja intenţiile infracţionale ale altora. De ce în ultima perioadă au fost jefuite atâtea bancomate şi bănci? Este limpede că hoţii au observat rapid ineficacitatea poliţiei şi au văzut în asta un mare avantaj de care au ştiut să profite. Un punct slab pentru unii creează o pârghie pentru alţii, sau cine este pe fază sesizează imediat călcâiul lui Arhile.

Vechiul proverb " *Cine se grăbeşte, oboseşte iute* " nu este valabil în anumite domenii sau sectoare de activitate unde regulile se schimbă sau nu sunt respectate. Ca lider trebuie să fii capabil să iei iniţiativa pentru a rezolva problemele înainte ca ele să devină prea mari şi să te asiguri că obiectivele pe care ţi le-ai propus sunt îndeplinite într-un timp cât mai scurt. În consecinţă, doar dacă vei acţiona cu multă seriozitate şi vei găsi rapid soluţii la problemele cele mai complexe, vei avea câştig de cauză şi vei strânge laurii victoriei.

Luminează-ţi drumul spre excelenţă, fără să permiţi "mingii" să iasă din perimetrul tău de responsabilitate.

Un lider efiace nu este asemenea unui jucător de fotbal care driblează în alergare mai mulți adversari, și aleargă tot terenul pentru a înscrie. Ci este asemenea unui portar care trebuie să apere şuturile altor jucători, menţinându-te în meci chiar și atunci când jocul nu iese.

P.S. Sper ca politia să rezolve cât mai rapid cazurile dificile şi fie întotdeauna cu un pas înaintea infractorilor, şi nu invers. Dar totul depinde de cei care conduc această instituţie. Sunt ei oare nişte lideri eficace?

Source: https://neculaifantanaru.com/dovedeste-ca-esti-un-lider-eficace.html

Drama Otrăvurilor

On Ianuarie 13, 2018

Atribuie creației tale un sens foarte subtil, asumându-ţi îndatorirea de a depăşi limitele care te provoacă să declanșezi psihologia unei forme de răspuns la acuzațiile tale.

- Ai săvârşit aceste crime cu o iscusinţă neruşinată, dar care totuşi nu-i putea înşela decât pe oamenii gata să se lase orbiţi din pricina afecţiunii ce ţi-o purtau. Ştiam că există un otrăvitor în casă încă de când a murit doamna Saint Meran. Am fost prevenit. După moartea lui Barroois, bănuielile mele mereu treze în adâncul inimii au căzut pe cineva, chiar şi atunci când nu s-a săvârşit o crimă. Nu mai există îndoială că tu eşti ucigaşa. De aceea crima ta, cunoscută acum numai de două persoane, dar bănuită de mai mulţi, va deveni publică. Şi, cum îţi spuneam mai adineauri, nu-ţi vorbesc ca soţ, ci ca judecător !

Doamna de Villefort îşi ascunse faţa în palme.

- Vai ! - îngână ea - te rog, nu te lua după aparenţe !

- Eşti cumva laşă? strigă Villefort cu dispreţ în glas. E adevărat, am observat că otrăvitorii sunt totdeauna laşi. Oi fi cumva laşă, tu, care ţi-ai întocmit planurile drăceşti şi ţi-ai preparat băuturile ticăloase cu o dibăcie şi o iscusinţă atât de miraculoasă? Tu care ai plănuit atât de bine toate, ai uitat oare să calculezi un singur lucru, adică unde putea să te ducă săvârşirea crimelor tale? Asta e cu neputinţă. Ţi-ai păstrat o otravă mai blândă, mai pătrunzătoare, mai ucigătoare decât celelalte, ca să scapi de pedeapsa meritată…Cel puţin aşa nădăjduiesc !

Doamna de Villefort îşi împreună mâinile şi căzu în genunchi.

- Oare fiindcă eşti de patru ori vinovată ai crezut că ai să scapi de pedeapsă? Oare fiindcă eşti soţia aceluia care cere pedepsirea ai crezut că n-o vei primi? Nu, nu ! Eu exist ca să pedepsesc ! Oricine ai fi, eşafodul o aşteaptă pe otrăvitoare mai ales dacă - după cum spuneam mai adineaori - otrăvitoarea n-a avut grijă să păstreze pentru ea vreo picătură din cea mai sigură otravă a ei !

Leadership: Te recunoşti învins de scenariul unei ruperi de realitate în faţa unor certitudini care dezvăluie latura ascunsă a personalităţii tale?

Creaţia şi rostul omului sunt estimate prin intermediul realităţii pe care o aduce lumii într-un mod care îi oferă avantajul de a se reinventa, dar alteori prin modul de a concepe acordurile unei ambiţii neîmplinite. În tertipurile avocăţeşti, creaţia poate fi reprezentată de elementul constitutiv al unei acuzaţii, ţinând de un joc al moralităţii care scoate la iveală vinovăţia unei atitudini volitive.

Situaţia dată de o lovitură a sorţii, care periclitează imaginea individului, poate să reflecte mai mult decât o psihologie inversă ce culminează cu reprezentarea concretă a unei memorii stricte a emoţiilor şi durerii. Regăsim, în acest caz, acea psihologie a încălcării unor reguli de conduită care îl ţin pe individ departe de lumea reală şi de realitatea împărtăşită cu ceilalți.

Așa cum scrie la carte, psihologia inversă este o metodă prin care cineva este determinat să adopte un anumit comportament sugerându-i-se să se comporte exact în manieră inversă. Așadar, este vorba de o interpretare a realității pe care fiecare și-o creează prin credințele și

gândurile sale, care este „stoarsă” prin abaterea de la contextul unei situații, prin subtile procedee de retrăire efectivă a trecutului și explorarea personalității prin intermediul construirii identităților disociative.

Limitele care te provoacă să declanșezi psihologia unei forme de răspuns la acuzațiile aduse cuiva sunt date de modul de gândire pe care îl întâmpini la asumarea angajamentului de a produce un efect de ceas: să fii discret, uşor de citit, să completezi o anumită ţinută, să afişezi o imagine corespunzătoare ipostazei pe care o consideri onorantă şi să "ticăi" când totul funcţionează corect.

Când între oameni există o interacțiune (ne vedem reciproc, putem purta o conversaţie) condiţionăm acea înţelegere a sensului oricărei manifestări. Asta implică o inspecţie amănunţită a stării care se trădează prin automatisme verbale, prin repetarea diverselor motive de îngrijorare care par a se încadra în temeiul anumitor motive de bucurie sau mulţumire.

Însă trebuie să fii foarte atent ca să depistezi o seamă de indicii ascunse prin raportarea psihicului la un criteriu exterior lui însuși, adică prin stabilirea unei dependențe liniare faţă de intensitatea retrăirii unui moment cheie din existența omului. Acest moment trebuie să surprindă legătura logică între gândurile expuse neclar și motivaţiile care au stat la baza adoptării unei decizii care l-au determinat să reacționeze.

Testează-ţi posibilitatea de a cunoaşte natura complexă a psihologiei umane, integrând într-un mod cât se poate de original aspectele cele mai divergente ale realităţii într-un set de senzaţii de deja-vu induse de condiţia de valabilitate a convingerilor şi trăirilor care alimentează Ego-ul.

Nu uita că bucuriile sau înfrângerile se pot constitui ca o reacție contestatară a celei mai grele încercări ale omului: săvârşirea unei abateri de la îndatorirea de a fi mereu în slujba vieții și a adevărului.

Manifestarea adevăratei naturi umane este o descărcare a psihicului într-un Ego promis unui spaţiu umplut cu nelinişti, din îndoielile unei existenţe care nu se mai poate împlini, oricâte sacrificii ai face.

Drama Otrăvurilor are ca prim considerent identificarea comportamentelor, a valorilor, a convingerilor care creează starea prezentă, dar şi a emoţiilor generate de o consecinţă a acţiunilor care culminează cu un act final de acuzare.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/drama-otravurilor.html

Drumul de dincolo de magie

On Ianuarie 14, 2013

Principalul lucru ce îl diferenţiază pe un vrăjitor de oamenii obişnuiţi este faptul că îşi folosese puterile pentru a spune povestea vieţii lui într-un mod care va contura parcursul viitor al lumii.

Am fost pentru prima dată atras de magie în urmă cu 50 de ani. (Jumătate de secol ! Cum zboară timpul !) Ce n-aş fi dat atunci să fi putut avea acces la o carte ca aceasta pe care o ţii tu acum în mână ! Însă, pe vremea aceea, astfel de cunoştinţe erau greu de obţinut. A trebuit să caut cu înfrigurare şi să fac cercetări, să urmez indicii străvechi şi cărări de mult uitate. A trebuit să cerşesc, să împrumut şi să învăţ de la cei câţiva magi mai bine informaţi pe care am reuşit să îi găsesc. De-a lungul anilor, am învăţat cum să folosesc globul de cristal, cum să ghicesc în cărţile de tarot, să vindec cu ajutorul mâinilor, să utilizez ierburi şi poţiuni şi să fac multe alte lucruri pe care nu le puteai afla de la nimeni sau care nu îţi erau în mod normal la îndemână.

Am învăţat totul despre vrăji, farmece şi cum să folosesc magia. Am parcurs un drum lung, uneori dificil. A fost însă plin de satisfacţii şi, practicând ceea ce am învăţat, am reuşit să-i ajut pe alţii şi să le aduc fericirea şi alinarea. După un timp, am devenit eu însumi profesor şi am fost astfel capabil să transmit mai departe cunoştinţele pe care le-am căpătat cu atâta trudă. Mi-am dedicat viaţa artelor magice şi transmiterii cunoştinţelor asimilate celor ce sunt gata şi vor cu adevărat să le accepte – celor ca tine.

Aceasta este un grimoar, un manual de iniţiere în vrăjitorie pe care l-am conceput special pentru tine. Lasă-te purtat într-o călătorie. Îţi va deschide calea spre un alt univers, îţi va spune cum să devii tu însuţi un vrăjitor, îţi va spune ideile şi conceptele, apoi te va conduce pe o potecă secretă care şerpuieşte printr-o pădure a cunoaşterii străvechi, cu copaci ce par uneori înspăimântători. În tot acest timp, vei învăţa că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi. Ceea ce mulţi oameni percep a fi înfricoşător, ţie nu ţi se va părea deloc aşa, ci mai degrabă ţi se va părea dătător de putere şi înălţător.

Poteca ce traversează pădurea continuă la nesfârşit, însă cu cât se afundă mai tare, cu atât mai interesant devine totul. E ca şi cum te-ai aventura în Pădurea Interzisă de lângă Hogwarts. Este un loc în care se păstrează secretele, iar misterele nu pot fi dezvăluite. *

Leadership: Imaginea pe care o promovezi despre tine poate fi substituită unei reprezentări unificatoare a existenţei trecută prin filtrul unei cunoaşteri care face abstracţie de cuvântul "putere" ?

Aşa cum poeţii îşi făuresc versurile din materia vieţii, tot astfel imperativul dezvoltării durabile se va hrăni numai din materia inepuizabilă a viziunii care se abate de la legile formale ale gândirii moderne. Magicienii cei mai iscusiţi urmează direcţia din care vine ecoul lucrurilor pe care nu le cunosc, desprinzându-se de ecoul lucrurilor pe care omul de rând este obişnuit să le înţeleagă.

O foarte mare parte a informaţiilor pe care le deţine magicianul insuflă ideea că lucrurile nu sunt totdeauna ce par a fi, iar dacă ele nu se văd înseamnă că lumea îşi focalizează atenţia în direcţia care nu trebuie. Aşadar, iluzia trebuie să fie succesul total al abaterii atenţiei, dar pentru asta ea trebuie să fie percepută ca un loc în care se păstrează secretele şi unde misterele nu pot fi dezvăluite.

O minte deschisă reprezintă un sistem de producere a unui venit individualizator, de tip "dobândă cheie", care creşte odată cu valoarea probabilităţii de producere a unor schimbări. Liderii cel mai buni ştiu foarte bine că ştiinţa nu se modelează neapărat după oameni, ci după elementele definitorii ale învăţăturilor extrase din experienţa de zi cu zi. Asta este dobânda cheie pe care o încasezi de pe urma propriilor incursiuni în perimetrul sistemului de gândire care prelucrează şi valorifică datele şi informaţiile de intrare (cele extrase din mediul extern).

Veridicitatea unui magician nu constă în experienţa pe care i-au dat-o cărţile, oricât de preţioasă ar fi ea, ci în găsirea răspunsului la întrebarea: "Cât de eficient pot deveni dacă mă compar cu înţelepciunea obţinută din cărţi?"

Iar existenţa lui este trecută prin filtrul unei cunoaşteri care face abstracţie de cuvântul "putere" fiindcă el nu caută să câştige popularitate, devotament sau foloase din partea nimănui. Orice întâlnire cu ceilalţi reprezintă un test menit să îi dovedească cât de mult a învăţat în fiecare etapă a devenirii sale, un test care poate să-i confirme abilităţi noi şi să-i deschidă noi posibilităţi de a-şi demonstra desăvârşirea.

Leadership: La capătul procesului de selecţie şi transformare a informaţiilor, poţi să devii tu însuţi o carte, dar în aşa fel încât ea să se substituie vieţii celor care o citesc?

Totodată, magicianul poate fi eroul pe care un scriitor trebuie să-l inventeze pe parcursului drumului către propriul destin, retrăind momentele grave din viaţa unui creator care îşi intensifică valenţele atunci când nu este susţinut, când nu este încurajat, sau atunci când este marginalizat.

Astfel, valabilitatea propriei sale identităţi constă în transmiterea unei cunoaşteri asigurată de o experienţă trăită prin semnificaţii personale ale evenimentelor şi fluxului vieţii. Iar testul final al călătoriei sale, "marea trecere" spre o existenţă nemuritoare constă în aptitudinea lui de a pregăti lumea pentru o nouă poveste fără sfârşit.

Deviza "cunoaşte-te pe tine însuţi", daemonul, geniul interior al omului, duhul chinuitor şi stimulator în aceeaşi vreme, devine mai degrabă un parteneriat, un exercițiu de extindere a memoriei, de înmagazinare a informaţiilor, care prin combinaţii şi asocieri diferite asigură un antrenament al gândirii, facilitând descoperirea unor noi adevăruri folositoare definirii unei noi identităţi.

La capătul procesului de selecţie şi transformare a datelor şi informaţiilor, trebuie să simţi că devenit tu însuţi o carte, cel mai complet depozit al inteligenţei omeneşti, înmagazinând în filele ei cunoştinţele ştiinţifice accesibile numai celor care doresc să învețe din experiențele tale și să aplice mai departe cele învățate.

Leadershipul îşi poate câştiga o orientare de lungă durată potrivit devizei: "Important este ceea ce înveţi de la tine în timpul trecerii de la magie la carte."

Celebrul magician şi scriitor, Oberon Zell-Ravenheart, scria în prefaţa manualului său de magie:

"Ai grijă cititorule, Stăpânul Întunericului are o putere uriaşă, fiind ajutat de oştiri nenumărate, iar influenţa lui se simte în fiecare colţ al lumii. Nu poţi spera să-l învingi prin forţa armelor, pentru că el are cele mai cumplite arme născocite vreodată şi controlează bogăţia imperiilor. Este tatăl minciunilor şi al prefăcătoriei şi îţi poate întoarce până şi părinţii împotrivă. Trebuie să-i înveţi slăbiciunile şi să te foloseşti de ele, transformându-le

în lucruri care îţi dau putere: dragoste, compasiune, magie, puritatea inimii şi nobleţea sufletului. Viaţa te-a pregătit pentru această aventură. Vei avea parte de lecţii dureroase şi pline de învăţăminte, care îţi vor arăta ceea ce trebuie să cunoşti în fiecare etapă a călătoriei sale.”

Magia este o carte menită să îţi reamintească faptul că totalitatea vieţii cuprinde nu doar educaţia timpurie, ci mai ales binele şi răul, şi că mai presus de această opoziţie stă atitudinea ta în faţa ei.

Drumul de dincolo de magie se poate corela cu importanţa poveştii care conturează ideea unui viitor menit să îţi capteze atenţia prin următoarea constatare: "Suntem într-un loc aflat între Lumi şi într-un timp aflat în afara Timpului. Rolul tău nu este să pleci din acest loc, ci să faci din el unul ospitalier şi fermecător."

*** Notă** - Oberon Zell-Ravenheart - *Manual de iniţiere în vrăjitorie* , Editura Polirim, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/drumul-de-dincolo-de-magie.html

Drumul spre adevărata performanţă

On Martie 09, 2009

Dezvăluie oamenilor natura propriului tău eu, fără să falsifici cele mai sincere emoţii pe care vrei sa le exprimi.

În finalul filmului „ *Meet Joe Black (1998)* ”, Susan Parrish, fiica miliardarului William Parrish, ajunge la podul care făcea legătura cu proprietatea tatălui ei, unde îl reîntâlneşte pe Joe Black.

Privindu-l pe Joe cu ochi pătrunzători, încercând să perceapă miezul cel mai profund şi misterios al personalităţii sale, Susan îşi aminteşte cum l-a cunoscut: „Cafeneaua...” spuse ea cu o voce tandră.

Ceea ce predomina la Joe, era conştiinţa perceptibilă prin simţuri, interiorizată în suflet şi recunoscută cu mintea. El îi răspunse lui Susan:

- Iartă-mă că spun asta, dar nu am uitat niciodată... Mi-ai spus că-ţi place de mine.

- Nu... răspunde Susan cu ochii aproape înlăcrimaţi, percepând adevăratele lui sentimente... Am spus că îmi placi atât de mult...

Leadershipul tău se ghidează mai mult după impactul vizual al imaginii pe care cauţi să o surprinzi "unică şi senzaţională" prin intermediul proprietății extraordinare a sufletului de a simți o emoţie puternică?

Un om fără o conştiinţă a sinelui, un om în care nu se găseşte nicio urmă de spirit, un om care nu şi-a dezvoltat latura emoţională în aşa fel încât să-i aducă pe ceilalţi în sfera lui de influenţă, nu va putea niciodată facilita transformarea lor. Conexiunea emoţională între Joe şi Susan s-a realizat numai din raportul de "culori" sufleteşti, vii, intense, de o mare puritate. El s-a pliat la trăirile ei, şi-a subordonat întreaga lui frumuseţe emoţională propriei ei sensibilităţi şi a fost destul de precis pentru a nu trăda calitatea şi natura acestei sensibilităţi, determinând-o să-l accepte definitiv în viaţa ei.

A pătrunde în ungherele ascunse ale caracterului omului, dându-ţi seama de adevărata lui valoare şi scoţând în evidenţă latura bună a acestuia, este o calitate care se vede rar în leadership, chiar şi la liderii cei mai mari. Susan i-a transmis lui Joe Black, printr-o adâncă sinceritate, ceea ce simţea cu adevărat pentru el, dezvăluindu-şi astfel natura propriei sale fiinţe, a propriului ei „Eu” - ca o eliberare sufletească. Iată dovadă unei consistenţe sufleteşti pe care se clădeşte legătura dintre oameni.

Leadershipul este uneori asemenea unor focuri de artificii, lipsite de substanţa vitală şi de echilibru interior - se dezlănţuie scurt pe moment, încântă şi fascinează pe oricine, transformând clipa într-o amintire vie şi strălucitoare, dar apoi se face nevăzut. Acest gen de leadership nu durează fiindcă aceşti lideri întorc spatele adevăratei simţiri sufleteşti a oamenilor, şi din această cauză nu reuşesc să pătrundă esenţa personalităţii lor.

Leadership: Zona care corespunde imaginii de care te ataşezi prin intermediul emoţiilor puternice, ilustrează de fapt modul în care experienţa ta personală este cea mai bună lecţie de viaţă?

Ca să înţelegi realitatea, ca să-ţi dai seama de adevărata faţă a oamenilor, de adevărata lor valoare, nu-ţi fixa leadershipul într-o neclintire emoţională lipsită de ecou. Ci caută cu bun simţ calităţile lor cheie, alcătuirea fiinţei lor, părţile luminoase şi acceptabile pe care şi-au întemeiat inteligenţa emoţională şi afectivă, prin intermediul sentimentelor pe care le deţin şi le transmit subtil.

Aşa după cum internetul este o prelungire a revoluţiei generate de apariţia electricităţii şi a computerelor, care antrenează schimbări şi transformări profunde în viaţa noastră de zi cu zi – tot astfel puterea ta de a te raporta la oameni este o prelungire a artei tale de a te adapta adevăratelor valori pe care ei îşi clădesc viaţa - ca o consecinţă firească a unei capacităţi superioare de înţelegere a structurii lor interioare, antrenând transformări profunde în cursul existenţei lor.

Din prisma leadershipului, cea mai bună lecţie de viaţă este aceasta: "Imaginea de care te simţi cel mai atras este imaginea de care s-a ataşat Ego-ul tău în încercarea de a se schimba în bine."

Drumul spre adevărata performanţă pleacă întotdeauna de la "a simţi". Dacă nu eşti receptiv la sentimentele oamenilor, atunci ei nu-ţi vor urma niciodată exemplul. A te raporta adevăratei simţiri sufleteşti a oamenilor este singura modalitate de a-i înţelege în miezul cel mai adânc al personalităţii lor. Adevărată performanţă este să ştii să te faci văzut, să ştii să te faci auzit, să ştii să te faci înţeles prin intermediul unei imagini care trezeşte emoţii puternice.

Drumul spre adevărata performanţă este în corelaţie cu capacitatea liderului de a pătrunde esenţa lucrurilor, inclusiv esenţa personalităţii umane, sesizând ceea ce nu merge, ceea ce nu se potriveşte cu analiza obiectivă a cauzelor şi efectelor.

Source: https://neculaifantanaru.com/drumul-spre-adevarata-performanta.html

Drumul Trandafirului

On August 13, 2019

Leadershipul este virtutea de a te înscrie într-o imagine care durează doar câteva secunde să o priveşti, dar care se imprimă în veşnicie.

Câteodată, aş vrea să fac parte din altă lume, nemuritoare şi mereu însufleţită de frumuseţea unei grădini plină de culoare, de liniştea unei stări imense de încântare, fapt care să constituie triumful binevenit al unei eliberări din captivitatea timpului, din temniţa materială a unei societăţi consumeriste şi superficiale. Aş vrea să fac parte din imaginea unei realităţi care îşi perpetuează existenţa printre palpitaţiile unei inimi mereu înflăcărate de focul sacru al gesturilor de sensibilitate, al momentelor de tandreţe din zona spiritualităţii.

Astfel, am ajuns să mă descriu prin excelenţa esteticii de a fi parte din viața de zi cu zi a unui trandafir. Asta este ceea ce se numeşte să-ţi doreşti un refugiu pentru suflet, să trăieşti o experienţă unică, ferită de necurăţie şi revărsări de vanitate. Gingăşia de neatins a trandafrului, atât de apropiată de fineţea penelului care aşterne culorile pe pânză, în stare de prim amestec de lumesc şi evelaţie, se datorează eliberării de lanţurile trupului omenesc pentru a pătrunde revelaţiile lumii suprasensibile.

Sufletul şi trandafirul, esenţa mea non-materială şi forma de expresie a întâlnirii cu altă lume, fac obiectul unei legături explicate prin faptul că două entităţi ezoterice asemănătoare se află faţă în faţă cu ceea ce pictorul va turna în formă artistică, cea mai înaltă formă a validării spirituale, prin absenţa strigătelor de disperare din mijlocul suferinţei pământeşti.

Adevărata minune pe care ţi-o dă bunul Dumnezeu este să simţi că trăieşti viaţa unei plante perene, din familia Rosaceae, surprinsă într-un tablou căruia privitorul îi poate da, numaidecât şi fără întârziere, o notă de uimitor, de veridicitate, de măreţie, de preţiozitate, de perfecţiune. În sfârşit, mă simt liber să gândesc în termeni de consens cu aspiraţiile de pace sufletească, în senzualitatea şi în bogăţia simbolică a unui trandafir care se pregăteşte cu hărnicie să-şi schimbe nuanţele pentru un alt anotimp. Sublim şi înălţător, nu-i aşa?

Leadership: Poţi să-ţi îmbunătăţeşti dispoziţia sufletească legată de un anumit eveniment trăit ca experienţa estetică, prin dezvăluirea unei imagini care tinde să înlocuiască lumea existentă?

După cum lesne se poate observa, factorul integrant al conştiinţei mele de a mă raporta la lume este imaginea „Eu-lui" care se structurează din următoarele componente: sublimul unei privelişti de vis, căutarea conştientă a unei fuziuni spirituale şi dispoziţia sufletească legată de un anumit eveniment trăit ca experienţa estetică.

Ispititor, am ajuns să cred într-o schimbare de perspectivă din care se înţelege şi se concepe imaginea unei noi identităţi: a lucrurilor, a întâmplărilor şi a vieţii - văzute în funcţie de capacitatea lor de a găzdui emoţia unei picturi care te transportă în altă lume. Nu este de-ajuns să te consideri o şoaptă de răspuns a liniştii pe care ţi-o furnizează mişcarea penelului, amintind de întinderile vaste ale unei sfinte încrederi într-un prezent pe care îl vrei continuat în alte timpuri, îl alte dimensiuni ale fiinţării, mai e nevoie să te conţii tu însuţi într-un dialog cu materia şi cu mijloacele de execuţie.

Iar această experienţă estetică vizează adoptarea unei sensibilităţi aparte, a unei atitudini pozitive de tipul "sunt posesor al unui rafinament înnăscut", care denotă o mare capacitate de a empatiza şi de a înţelege diversitatea naturii umane. Denotă o solidă acumulare de stări,

idei şi viziuni, care tind spre exteriorizarea unui ideal de puritate şi cinste sufletească pe care îl privilegiază numai caracteristica de bază a trandafirului: de a fi întotdeauna sincer, fermecător şi elegant. De a se face tot timpul plăcut odată cu înflorirea lui.

Legătura cu artă este realizată prin farmecul puterii de a te înconjura de frumos, cu o aură pozitivă, discret, cu bun gust, aşa cum se înconjoară pictorul de petele pline de culoare care, adunate sau împrăştiate, țin privirea şi inima îndreptate parcă asupra unei imagini a paradisului, încă neterminate. Pictura mă face să nu mai cred în muritorul de rând care se pregăteşte pentru confruntarea cu limita absolută a timpului, ci la o redistribuire a înţelesului vieţii prin inducerea sentimentului de apartenenţă la un spaţiu paradisiac, cosmic, astral, al conştiinţei care priveşte totul prin ochii eternităţii.

Marea însemnătate a artei trebuie conştientizată prin exercitarea puterii de modelare a realităţii într-un context de mare vizibilitate, prin referire la un conţinut revelator de "potenţial expresiv" în construirea viziunii asupra unei lumi complet diferite.

Frumosul presupune trăinicia unor sentimente estetice, ca duioșie, măreție, visare, vitalitate, uimire, într-o temă simbolică de inspiraţie pur spirituală, cu precădere în reflexul culorilor roşu şi galben ale trandafirului.

Trandafirul este singura mea punte de legătură între lumile paralele, între frumosul artei şi aşa-numitul frumos din natură. El îmi inspiră o stare de atemporalitate, o concentrare de emoţii şi de evenimente în aceeaşi imagine, miză majoră a unui procedeu de alternanţă între bun gust şi simplitate. Ca şi când aş fi fost ispitit de vraja unei mângâieri de caşmir pur, plină de duioşie, sinceritate şi delicateţe, pe care natura o face să fie vizibilă şi palpabilă în cazul unei picturi de mare fineţe, în prim planul căreia se distinge o entitate vizual-plastică ce întruneşte condiţiile unei treziri spirituale de anvergură.

Pictura, la fel ca viaţa mea plină de căutări, bucurii şi neîmpliniri, este realitatea unei povești sensibile, de o uluitoare frumusețe, pe care numai natura o poate plămădi din roşul trandafiriu al unei clipe plină de emoţii, păstrată-ntr-o scânteie astrală, în spiritul unei renaşteri în altă formă, în alt spaţiu al universului.

Leadership: Poţi să defineşti un concept al admirației pentru conținutul tău de viaţă care se structurează (într-o operă artistică) ca un ecou al întâlnirii dintre două lumi asemănătoare legate printr-un anumit eveniment trăit autentic?

Sensul unei trăiri trebuie să determine intensitatea reacţiei omului în faţa unei experienţe de confirmare a "excepţionalului" gândit ca sens al unei vieţi care nu se topeşte prin exces. El trebuie să semnaleze sau să anticipeze ceva legat de tema trandafirului extinsă în lumina unei arte inconfundabile.

Scriitoarea Mary Balogh reuşeşte acest lucru atunci când îşi mărturiseşte apartenenţa la două trăiri suprasensibile în acelaşi timp, prin intermediul personajului ei favorit, artistul Joel Cunningham. Adică, prin continuarea utilizării sărăcăcioase a pânzei şi prin vulnerabilitatea de a sprijini viziunea unei profunde schimbări de atitudine privind rolul, conţinutul şi semnificaţia imaginii.

"Am pictat toată ziua. Am pictat furios şi fără oprire şi am ajuns la concentrarea totală de care am nevoie atunci când creez. Am pictat această femeie după schiţele pe care le-am făcut, din memorie, şi din partea aceea din mine care nu poate fi descrisă în cuvinte. Portretul nu e în niciun caz terminat, dar sunt teribil de mulţumit de el. E ceva atât de...delicat în fiinţa ei, încât mă temeam că nu voi putea niciodată să îl prind în gând, în viziune sau pe pânză. Dar cred că i-am prins frumuseţea, bucuria de a trăi, vulnerabilitatea,

tristeţea, speranţa nestinsă. Oh, aş putea să rostesc o grămadă de cuvinte, fără să pot exprima ceea ce simt în legătură cu ea. Nu am pictat niciun tablou atât de repede. Dar nu este neglijent sau superficial... este sublim.”

Dimensiunea şi valoarea unui efect artistic este rezultatul unui şir de alăturări de semnificaţii, suprapuneri de culoare, îmbinări de cuvinte vii, intersecţii de elemente de decor, artificii de percepţie asupra realităţii, obsesii tematice, altele faţă de alăturarea iniţială.

Acestea devin normalitate la o personalitate care preia de la simbolul trandafirului o formă de sensibilitate specială, adaptată pentru recepţia şi analiza unei imagini figurate care nu poate să înceapă decât cu alegerea culorii predominante într-un anumit moment de *insight* , de onestitate, de luciditate şi de confesiune. La sfârşit rămâi uimit de nespusa simplitate a compoziţiei.

Leadershipul este lumea comparabilă între viaţă şi artă, văzută ca o infinitate de imagini care-şi răspund unele altora în deplină ordine, luminate de aceeaşi intensitate de roşu a sentimentului de apartenenţă la o identitate de tipul “Omul Nou” care face trecerea de la o identitate de împrumut la una reală.

Drumul Trandafirului este un concept al admirației pentru conținutul meu de viaţă care oferă privitorului o valoare intrinsecă referitoare la creaţia care continuă să mă fascineze, numită “Omul Nou”.

Drumul începe de la punctul în care se declanşează înflorirea primilor boboci şi se continuă, la nesfârşit, cu strădania artistului de a oferi acel "altfel" în prezentarea unui dialog fecund pe tema unei identităţi unice, tradusă printr-o imagine caracterizată de o dominantă cromatică intensă: roşu. Pasiune. Vitalitate. Echilibru. Imaginaţie. Întinerire.

Source: https://neculaifantanaru.com/drumul-trandafirului.html

Dualitatea este rar văzută cu "ochiul liber"

On Iulie 31, 2023

Ceea ce vezi cu ochiul liber într-un plan de fundal dezvăluie legătura sensibilă dintre ceea ce contempli în natură și sinele tău reflectat în propria creaţie.

Insula Creta îmi face cu ochiul, din nou, cu o anumită mândrie, în combinație cu o anumită pensulă, cu o anumită pânză, toate vederile şi perspectivele de aici corelându-se cu o anumită subtilitate caracteristică pictorilor care ştiu să descopere frumuseţea în detalii. Are şi insula aceasta propria ei viață, liniştită, plină de soare, plină de verdeaţă, cu aspectul unui mic rai pe pământ care promite o detaşare de registrul receptării obişnuite, favorabilă vederii de profunzime. Aici simt că trăiesc pentru calitatea vieţii mele lăuntrice, înfruntând condiția enigmatică a pictorului de a întrupa o prezenţă spirituală, dând chip unei ordini cu sens și finalitate a lumii. Poate că tocmai spiritul acesta de libertate pe care insula îl poate oferi, dă măsura libertății mele de exprimare.

Evident. Am mereu admirat modul în care artiştii își exprimă conștiința prin intermediul creației, iar această legătură dintre ei și plăsmuirile lor, care se propagă în interiorul fiinţei mele şi îmi dictează totul, mă uimeşte şi mă urmăreşte neîncetat pe această insulă care încearcă o revelare a misterului *Ymphia Usein Anneemins Aattya Uschellat*, adevărul de dincolo de aparenţa externă a lucrurilor.

Pot, într-adevăr, să-mi păstrez echilibrul interior, starea de bine şi să găsesc o semnificaţie înaltă locului în care mă aflu, derivat de la o frumoasă întâmplare, numai dacă rămân neclintit, legat de acest pământ sfânt, în măsura în care înfrunt latura enigmatică a pictorului care păstrează permanent contactul cu natura, ţinând vie memoria impactului inițial al creaţiei asupra conştiinţei sale. Nimeni nu poate nega asta. Sincronizarea sufletului cu locul, stabilind un echilibru între "am plecat şi m-am întors", arată uluitoare condiție a unui pictor care îşi manifestă conștiința printr-un impuls de admiraţie, de polaritate pozitivă, luându-mi libertatea de a face minunat orice punct de vedere divin care aduce armonie, dar și ciocnirea dintre creaţie și suflet.

Leadership: Poţi să te oglindeşti într-un spaţiu relativ restrâns, legând între ele două realităţi complet autonome şi opuse?

Înţeleg prea bine de ce întotdeauna ochii cu care privesc totul în jur, fără să uit nimic în urmă, fără să las nimic nedescoperit, sunt bineveniţi să-mi ofere încântare mentală, o seninătate cerească, un echilibru emoţional, ori de câte ori marea cu ale ei valuri înspumate crează peisaje noi. Iar dacă între privirea mea şi creația naturii există o legătură strânsă, sub impulsul de întoarcere la nostalgia altor vremuri, relaţional cu experienţa de concentrare a unei energii omniprezente în direcţia unei asemănări între imagini şi stări de spirit, atunci impulsul nestăpânit de creaţie pe care-l simt în mine creşte în amplitudine.

Insula a fost dintotdeauna aici, dar eu n-am vizitat-o niciodată până azi. Ca atare, ceea ce mă încântă cel mai mult în acest loc de vis, plin de vrajă, plin de culoare, este că el nu se întoarce niciodată în amintire decât dacă am dorinţa de a-l uita şi de a-l face să se piardă într-un parcurs de viață anevoios, într-un joc istovitor şi disperat până la un deznodământ imprevizibil. În acest sens, pictura devine mai mult decât o simplă activitate relaxantă pentru mine, cât mai degrabă o parte integrantă a ființei mele într-un soi de imagine mentală pe care încerc să o descriu în culori vii pentru a lega între ele două realităţi complet autonome şi opuse: una este viaţa de zi cu zi, cealaltă este ce se află dincolo de ea.

Tare mult îmi încântă vederea tot ceea ce reflectă armonia naturii, culorile vibrante şi formele

variate pe care insula le găzduieşte într-un spaţiu relativ restrâns. Este drept că vederea poate fi condusă de o intenție artistică și în același timp să se mențină într-un plan riguros-speculativ precum este "esteticul", dar mai întâi trebuie să știu în ce măsură pot să tratez generalul ca un fapt particular. Deci, vederea are dubla calitate de a fi suport și motiv al universalității, dar are și caracterul de a fi personală, deschisă și comunicativă în același timp, fiind atât de evidentă încât ar fi greu de negat fără vreo recunoaștere exterioară.

Leadership: Creaţia ta poate să inspire privitorului o reacție emoțională puternică, dezvăluind conexiunile profunde ale experiențelor trăite în limitele unei subiectivități deterministe?

Din păcate, insula poate să dea un sentiment de izolare, o impresie dezamăgitoare asupra conceptului de tranziţie, o mixtură înşelătoare a experienţelor conştientizate în limitele unei subiectivităţi deterministe care tinde să deformeze realitatea pentru a inspira privitorului o reacţie emoţională puternică. Ceva asemănător artei expresioniştilor care cuprindea adesea viziuni neliniştitoare, conţinând simboluri influenţate de cercetările simboliste. Iar pentru ca voi să înţelegeţi mai bine ce vreau să spun, mă voi întoarce la începutul unei povestiri celebre scrise de Hans Christian Andersen:

"Trebuie să ne întoarcem la începutul acestei poveşti, pentru ca, atunci când vom ajunge la sfârşitul ei, vom şti mai multe decât ştim acum. Şi anume, despre un drăcuşor care într-o zi se puse voios pe treabă şi meşteri o oglindă care avea puterea ca tot ce se oglindea în ea bun şi frumos să devină mic şi urât, în timp ce tot ce era mic şi urât să devină mare şi mai urât ca niciodată. Priveliştile cele mai frumoase arătau ca spanacul fiert, iar oamenii arătau hidoşi şi fără corp, părând că stau în cap. Înfăţişarea lor era strâmbă, pentru ca nimeni să nu îi poată recunoaşte, iar un singur pistrui dacă aveau pe faţă, părea că se răspândeşte pe întregul nas şi gura lor. Era foarte distractiv pentru drăcuşor. Dacă un gând nevinovat trecea prin capul cuiva, acesta era răstălmăcit de oglindă; şi cât mai râdea drăcuşorul atunci de născocirea lui cea vicleană."

Ei bine, situația pe care o creează pictorul este un fel de reflecție asupra realităţii cu care vine permanent în contact. El poate folosi arta ca pe o modalitate de a reflecta asupra propriilor experiențe, într-o anumită parte a lumii, în timp ce oglinda drăcușorului reflectă și distorsionează realitatea în oricare altă parte a lumii.

Totuşi, în ambele situații, unice prin efectul lor simbolic, există o componentă de transformare care contribuie la susţinerea artei. Dacă oglinda transformă frumusețea în urâțenie, atunci insula izolată a pictorului îi poate schimba perspectiva asupra operei de artă, care nu mai este o realitate durabilă, cât mai degrabă o minciună imperfectă. Iar în acest caz pictorul nu mai este un creator de lumi, ci un destin covârşit de conştiinţa marii erori de a nu se recunoaşte el însuşi în propriul tablou, de a nu se mai identifica cu opera sa.

Leadershipul primeşte aşa numita măsură a "conştiinţei" atunci când creaţia cu care te identifici este înţeleasă ca o ipostază a libertăţii, când nu exprimă realitatea de a trăi într-un orizont închis.

Dualitatea este rar văzută cu "ochiul liber" dacă mă gândesc la faptul că o insulă nu este completă fără un far. Iată că şi aici găsesc un asemenea far sub forma unui artist vizionar care îşi proiectează creația în lumea exterioară, iluminând și ghidând privitorul către o experiență emoțională puternică.

Încă sunt prizonierul acestei insule, dar sunt un prizonier liber, pot să visez, pot să mă pierd, pot să rămân cu amintiri frumoase, fiindcă mă las în voia imaginilor și ideilor ce dansează în jurul meu ca valurile oceanului nesfârșit.

Dublul unei priviri care încearcă să se vadă mai bine pe sine

On Februarie 15, 2022

Diferenţa există, alteritatea se construieşte. Iată primul postulat pe care se întemeiază ştiinţa expresivităţii sporite, individualizate, în artă.

Abordarea creaţiei mele porneşte de la premisa că forma optimă de constituire a unei individualităţi cu funcţie exponenţială, ce se află la intersecţia dintre simetrie şi suprarealism, nu ar putea fi satisfăcută decât prin recapitularea unei experienţe demne de o poveste, sub genericul "Realitate Fictivă". Este vorba de a-mi aminti cine sunt cu adevărat, astfel încât să pot continua creaţia propriei experienţe de viaţă la un nivel superior de conştientizare a contiguităţii dintre ce este evocat şi ce este perceput.

Până la urmă este şi asta o performanţă literară.

Asta se poate întâmpla numai când forma şi imaginea vizuală apar complet schimbate într-un spaţiu atemporal al faptului de a fi "pretutindeni şi nicăieri", ca o aventură neîntreruptă în spaţiul privat al unui artist care se revelează ca o ocheadă aruncată peste timpul istoriei și care pretinde să se realizeze ca atotcunoscător printr-o experienţă de viaţă îndelungată.

Bineînţeles, un asemenea artist nu ar vrea să lase o aparenţă care să-i schimbe întregul traseu al vieţii, ci s-ar converti într-un personaj cu puteri dumnezeieşti, plin de virtute, aşa cum este Prospero (din piesa lui Shakespeare), având puterea de conduce cu o manieră de trăire a dumnezeirii complotul unei serii de evenimente neprevăzute. El se foloseşte de vrăji, scheme și manipulări care toate funcționează în tandem ca parte a marelui său plan de atingere a statutului de "Cauzalitate Unică" .

Leadership: Poţi să ajungi la o acceptare de sine mai largă prin realizarea unui rol de excepţie exprimat în sens dublu, ca parte foarte importantă a procesului de creare a unui erou care încearcă imposibilul fără să aibă nevoie de prezentare?

Din punct de vedere al schimbării formei şi al imaginii care mă caracterizează în cazul redării unui personaj cu atitudine hotărâtoare, o instanţă demiurgică cu înfăţişare de om, deci mai degrabă în sens progresiv decât static, am reuşit să mă autodefinesc ca un ansamblu de comportamente, voci, costume, acrobaţii, trăiri în care naturalul se întâlneşte des cu supranaturalul, în diferite mişcări scenică, apariţii şi dispariţii în fum şi flăcări.

Toate acestea, definite ca atare, au fost transfigurate deseori de personalitatea Creatorului, fiind dispuse într-un ansamblu articulat de imagini dătătoare de conotaţii asupra interpretărilor ulterioare.

Evident, toate au rolul de decor complex în prezenţa unui renumit creator de măști şi costume, pentru preamărirea unei idei, a unui eveniment, a unui erou legendar, păstrând distanţa pe toată durata spectacolului printr-o invizibilitate structurală, printr-un caracter dublu, nici vizibil, nici invibizil, sau în acelaşi timp şi vizibil şi invizibil.

Să nu uităm că un magician cu valenţe de fizician categoriseşte realitatea determinând mulţimea tuturor moleculelor care pot în chip factual să reacţioneze cu ea.

Cine poate să instaureze aici o ordine, dacă nu chiar artistul genial care şi-a definit misiunea

şi vocaţia - aceea de a trezi în el însuşi şi în cei din jurul său noţiunea mistică a unui erou atins de titanism şi hybris (imaginea clasică, extrem de răspândită a unui erou cu alură de supraom), având totuşi puterea de a-şi recunoaşte adevărata identitate ascunsă în spatele măştilor, în spatele personalităţii duble. Punctul culminant este atins atunci când magicianul începe să-şi confunde deghizarea cu adevărată-i identitate.

Leadership: Poţi să-ţi proiectezi imaginea de sine într-o ipostază de remarcabilă stabilitate, chiar şi atunci când începi să-ţi confunzi deghizarea cu adevărata identitate?

În scenariu de film pe care l-am scris cu ani în urmă, spuneam că un magician se formează sub presiunea evenimentelor. Se transformă, îşi pierde fiinţa lui adevărată, îşi dizolvă identitatea, îşi elimină propriile slăbiciuni, încalcă orice bariere - ca apoi să dispară cu totul, apărând dintr-o dată într-o nouă ipostază - urmată la rândul ei de alte ipostaze. Mai întâi este chimist, apoi vraci, când înţelept, când fizician. Întotdeauna implicat într-un proces de acţiuni şi reacţiuni, de respingeri şi atracţii, de eliminări şi coordonări, într-o lume a simbolurilor şi a filtrelor magice create chiar de el însuşi. Din toate elementele astfel asociate se alcătuieşte un complex nou, un tip uman cu totul diferit.

Fie că este vorba de recunoaşterea mea într-un dublu al meu, dacă luăm în calcul o forţă aparte *Visergeranth* (prezenţa mea în "imaginea celuilalt"), datorită experienţei comunicării prin indici falşi, mimică, postură şi gesturi precis codificate, avem în faţă procesul de recunoaştere a unei alterităţi fin diferenţiatoare pe care se întemeiază dimensiunea simbolică a identităţii separate, distincte. Chiar dacă totul se petrece "în ceaţă", magaicianul îşi acceptă divinitatea, revendicându-şi conştiinţa de a fi un mijloc de expresie artistică;. câştigându-şi poziţia de "om miraculos".

Nu m-aş fi aşteptat la desfăşurarea cadrelor de la sfârşit, dincolo de care esteticul nu poate trece peste real, de la întrepătrunderea unor planuri pe care le credeam deja dispărute, la reapariţia unor personaje pe care le simţeam mai importante. Dar lucrul acesta se adevereşte numai dacă iau în calcul o putere decisivă care accentuează dinamismul imaginii, fără ca ea să cunoască legile mişcării şi ale remodelării, ca *actus imperfecti.*

O privire mai atentă aruncată asupra imaginii care te face să te deosebești de mulțime, dezvăluie decalajul dintre interpretarea vizuală a unei experiențe de divertisment, și realitatea care se relevă treptat prin efectele sale de clar-obscur.

Dublul unei priviri care încearcă să se vadă mai bine pe sine este atât de familiară artistului care îşi creează două imagini într-una singură, cu scopul precis de a o notă de stil performanţelor tale. Diferenţa există, alteritatea se construieşte. Iată primul postulat pe care se întemeiază ştiinţa expresivităţii sporite, individualizate, în artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/dublul-unei-priviri-care-incearca-sa-se-vada-mai-bine-pe-sine

Duhurile

On Februarie 27, 2015

Îndeamnă-ţi Ego-ul să câştige o identitate superioară în faţa celorlalţi oameni, acordând însemnătate unei realităţi mai adânci.

- Maximilien - spuse Monte-Cristo - prietenii pe care i-am pierdut nu se odihnesc în ţărână. Ei sunt înmormântaţi în inima noastră, şi Dumnezeu a voit aşa, ca să-i putem avea veşnic lângă noi. Şi eu am doi prieteni care mă însoţesc astfel întotdeauna: unul dintre ei este cel ce mi-a dat viaţa, celălalt este cel ce mi-a dat inteligenţa. Duhul lor, al amândurora, trăieşte în mine. În clipele de îndoială le cer sfatul, iar dacă fac vreun bine, asta se datorează numai sfaturilor lor. Întreabă-ţi inima, Maximilien, dacă trebuie să-mi arăţi mai departe un chip atât de răutăcios.

- Prietene - răspunse Maximilien - glasul inimii mele e cu desăvârşire trist şi nu-mi făgăduieşte decât nenorociri.

- Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Sufletul îşi deschide singur orizonturile. Pentru că sufletul îţi e întunecat, el îţi arată un cer noros. *

Leadership: Cum reacţionează personalitatea ta la una din cele două alternative : "eşti o insulă stingheră" sau "o fărâmă din întreg", prin intermediul poziției asumate faţă de cerinţele sufletului şi provocările existenţei?

A great man îşi asociază mental personalitatea, experienţele, fiecare faptă, fiecare drum ales, fiecare acţiune, cu o anumită trăire şi cu un anumit sentiment, pentru a crea o armonie între ceea ce este şi ceea ce vrea să fie. Posedând suplimentar o anumită capacitate înnăscută de receptivitate spirituală, moştenind o genă a inteligenţei şi mentalităţii predecesorilor săi, un asemenea om nu se va manifesta niciodată ca o fiinţă rătăcitoare care îndură aventuri existenţiale, ci mai degrabă ca un model de virtute admirat de toată lumea.

Leadershipul se poate evidenţia ca o dominantă caracteristică a omului spiritual, în faptul că acesta acordă însemnătate unei realităţi mai adânci, aninând de orizonturile sale de generare a încrederii şi credibilităţii, contururile unei veritabile alianţe cu modele predecesoare de gândire şi virtute.

Suprafaţa spaţiului de gândire şi acţiune a unui lider posedă acea adâncime a trecătorului banal prin această lume, dar şi o perspectivă a artistului care îşi organizează tabloul în funcţie de evenimentele care-i solicită conştiinţa - percepţia acordându-se suplimentar dimensiunii unei identităţi mai cizelate. Dar şi pentru că plenitudinea unei credinţe într-o forţă mai înaltă este cea mai adecvată formă de a te considera sursa unei ordini pe care nu ai prevăzut-o, dar care te favorizează într-un fel sau altul.

Plasându-se într-o poziţie continuatoare a predecesorilor săi, în condiţiile unei suprapuneri a sferelor de apreciere a ceea ce este moral corect şi a ceea ce este greşit, un astfel de om va putea să reprezinte mai bine fundamentul unei judecăţi de valoare şi fundamentul unei convingeri profunde.

Un bun cunoscător al semnelor lumii îşi trage originile din cunoaşterea predecesorilor săi, făcându-şi un examen de conştiinţă în faţa lui Dumnezeu prin felul cum îşi deschide orizonturile în faţa unei realităţi care pare străină şi adversă.

A fi o insulă stingheră înseamnă să te îndepărtezi de forţa cauzală a evenimentelor care au o importanţă majoră pentru evoluţia ta, prin faptul că imaginea lumii din care îţi tragi originile este la dispoziţia unei conştiinţe aflată dincolo de timp şi spaţiu, a unei conştiinţe care se angajează în crearea realităţii pe care ţi-o doreşti.

Realitatea este ceea ce crezi despre tine într-un vârtej al ecourilor de viziune din alte timpuri, care te transpun într-un mod foarte realist în mijlocul acțiunii din prezent, într-un context ingenios de schimbare a cursului evenimentelor - fiindcă faci parte dintr-o inteligenţă universală care îşi continuă planul prin intermediul cunoaşterii transmise de la o generaţie la alta.

Omul în care domneşte o seninătate aproape supraomenească se situează prin excelenţă într-o zonă a interferenţelor externe - în care se pot identifica indicii ale unei potenţialităţi de cizelare şi îndrumare. Ego-ul tău poate să câştige o identitate superioară în faţa celorlalţi oameni doar dacă reuşeşti să fii mai mult decât ceea ce eşti în fiecare moment din ciclul vieţii - când ai ocazia să îţi împărtăşeşti sincer sentimentele şi dorul pentru cei dragi.

A fi o fărâmă din întreg înseamnă să te conectezi la o sursă superioară de putere, încât personalităţii tale să i se poată asocia dreptul de a fi de ajutor unei lumi care continuă să pună accent pe impactul luptei dintre bine şi tău.

Cele mai importante cerinţe ale sufletului omenesc sunt pretenţia de a deține înţelepciunea celor bătrâni, deprinderea de a merge pe urmele lor, şi nevoia de a se hrăni cu satisfacţia unei misiuni spirituale împlinite. Desigur, nimic nu este mai greu de parcurs decât un drum sufocat de nostalgia acelei „uniri în cuget şi-n simţiri" ce ne-a fost insuflată în anii copilăriei, sau de nostalgia unei iubiri de mult pierdută, sau de nostalgia lumii dinaintea căderii în păcat.

Liderul este o emblemă a predecesorilor săi, îmbogăţit cu îndrăzneală, dinamism şi inspiraţie, cu acea calitate morală ce izvorăşte din înţelepciunea pe care aceştia au lăsat în urma lor, modelându-l în a fi ceea ce ar trebui să fie: un judecător al faptelor şi al deciziilor, un mediator al dorinţei de schimbare sau o instanţă a puterii de modelare pe care ceilalţi se pot sprijini.

Cuvintele poetului englez John Donne nu se vor ofili niciodată: „ *Niciun om pe lume nu-i o insulă stingheră. Fiecare om este o parte din Continent, o fărâmă din Întreg.* " Toţi ne tragem din alţii. Şi tot aşa felul de a fi şi capacităţile cele mai înalte ale minţii şi chibzuirii ne sunt transmise deseori pe cale spirituală.

A ţine seama de capacitatea de cuprindere a spiritului celor care au trăit, trăiesc şi vor trăi în tine, este ceva profund, înălţător, care nu doar că te inspiră la acţiune, dar te apropie de stadiul de om superior care beneficiază de virtuţile cu care el însuşi se află în echilibru.

Leadershipul este calitatea omului investit cu o spiritualitate înaltă pentru a dovedi existenţa unei inteligenţe universale, prin asigurarea unui orizont de cunoaștere actualizat asupra percepției dintre trecut şi prezent, dintre rău şi bine.

Duhurile sunt prietenii de nădejde care trăiesc în tine, veghează constant asupra ta, sporind acele însuşiri care dau vieţii tale nobleţe, şi în acelaşi timp îţi lărgesc sfera de impact şi influenţă. Care sunt acele virtuţi pe care ai putinţa de a le săvârşi cu ajutorul lor?

Puterea de te ridica deasupra a ceea ce eşti, prin asumarea unei viziuni despre lume şi prin extinderea experienţei de utilizare a ei prin acţiune, centrându-te într-o identitate profundă

şi constantă, îşi găseşte integrarea nu doar într-un ideal nobil. Ci mai presus de toate în lărgirea orizonturilor de cunoaştere şi în adâncirea relaţiilor cu cei care te-au inspirat de-a lungul vieţii.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Dumneavoastră sunteţi frumoasă şi deşteaptă, dar vă lăsaţi în voia soartei

On Mai 27, 2010

Nu poţi să potenţezi la maximum senzaţia de univers ficţional, într-o reprezentare a realităţii unde adevăratul spectacol al vieţii se desfăşoară în culise.

- Venisem, zise Samuel, să vă întreb ce veşti îmi mai daţi despre excelenţa sa, prietenul meu, contele von Eberbach. Cum mai merge dragostea?

- Prost, răspunse Olympia.

- Ei nu, cum se poate?

- Aşa este. În primele zile a fost foarte îndrăgostit, foarte tandru, foarte respectuos şi aş adăuga chiar foarte fermecător. Dar, după vreo 15 zile îndeosebi, s-a schimbat într-un mod de nerecunoscut. Este inegal, capricios, ursuz.

- Din pricină că nu v-aţi dat osteneala să-l câştigaţi. Bărbaţii sunt atât de proşti, încât măreţia şi simplitatea îi resping în loc să-i atragă. Doar josniciile şi viclenia îi reţin. Există nenumărate mijloace de a-i domestici, iar frumuseţea sau inteligenţa nu înseamnă nimic, dacă nu ştii să le foloseşti. Dumneavoastră sunteţi frumoasă şi deşteaptă, dar vă lăsaţi în voia soartei. Este o mare prostie ! Sunteţi fermecătoare, vă risipiţi, sunteţi bună, sunteţi absurdă. I-aţi satisfăcut capriciile în loc să-i măriţi interesul, rezistându-i. El v-a rugat să vă îmbrăcaţi într-un anume fel ca să-i reamintiţi de o femeie căreia îi semănaţi. Tot el v-a cerut să vă puneţi şaluri de o anumită culoare, să vă pieptănaţi într-un anumit fel. Iar dumneavoastră i-aţi îndeplinit toate fanteziile cu o răbdare şi o blândeţe total lipsite de abilitate, îngăduiţi-mi s-o spun. Obstacolul este principalul magnet al dorinţei umane, şi chiar dacă pare o naivitate, trebuie să recunoaştem, că ceea ce ai nu mai doreşti.

- Ce-aş putea să vă spun? zise Olympia. Contele von Eberbach este un om egoist, exigent, posesiv chiar. Se vede că vrea totul doar pentru sine. Are dorinţele imperioase ale slăbiciunii şi ale bolii. Nu-ţi oferă nimic din sufletul său, dar vrea totuşi din al tău. Ceea ce el iubeşte, sau ceea ce a iubit la un moment dat în mine, nu sunt eu, este asemănarea mea cu altă femeie. Este o moartă, este o sigură dispărută care a luat odată cu ea şi viaţa lui în mormânt. Puteam să-i refuz fericirea acestei amintiri sacre? Nu eram geloasă pe moartă: el o iubea, eu îl ajutam s-o iubească. Dar acum, mi-e teamă să n-o fi uitat-o şi pe ea, ca pe atâtea altele, şi că biata moartă să nu fi murit pentru a doua şi ultima oară. Iar Eu, pentru care arta a devenit toată viaţa mea, pot eu, de exemplu, să accept să renunţ pentru totdeauna la teatru şi la muzică, poate, aşa cum îmi cere dânsul? Ceea ce-i trebuie lui nu este nici o soţie, nici o amantă, ci ceva precum o fiică. Tot ceea ce seamănă cu o voinţă, o dorinţă, o pasiune sau o idee puţin mai îndrăzneaţă, îl oboseşte.

Leadership: Eşti în stare să potenţezi la maximum senzaţia de univers ficţional pentru a obţine certitudinea unui fapt care dezvăluie emoţiile unei suferinţe adânci, neîmpărtăşite?

Această privire aruncată în inima universului tainic al omului bogat, trufaş şi posesiv, nelinişteşte până la epuizare pe oricine. Este vorba despre o afecţiune psihică des întâlnită ce se exteriorizează în urletul unei conştiinţe care nu se împacă cu situaţia actuală, constituind la fel ca în orice proces psihologic marcant, o compensare disperată a fragilităţii lăuntrice, un strigăt al vieţii însăşi ce se simte ameninţată de dinamica ucigaşă a unei nevoie nesatisfăcute.

Aici nu mai este vorba despre caracterul de "ficţiune" al infernului prin care trece individul, deci nu este vorba despre un coşmar din care te trezeşti fără să vezi încotro duce acţiunea dintr-o realitate paralelă, ştiind că ai revenit cu picioarele pe pământ şi totul este mai real decât o vrajă mistuitoare în care mulți intră și foarte puțini ies. Prin aceasta este subliniată, totodată, aluzia ce trimite spre cuplul Orfeu-Euridice: *"Doamne ce greu a fost să mă scutur de somn, să mă descotorosesc de vraja nămoloasă. Lângă putere era poarta uitării aruncată în chip de zar crâncen al sorţii. Am intrat acolo fără să ştiu, şi asta e vina mea."*

Inadaptarea individului la cerinţele sufleteşti ale celui de lângă el a declanşat criza unei conştiinţe care nu se mai regăseşte în alte perioade ale vieţii, o conştiinţă care nu este influenţată de niciun fel de calităţi, deci fiind lipsită adesea de stabilitate morală. Prin aceasta, leadershipul se referă la o prezenţă care poate să inspire certitudinea unui climat destins, dar nu şi certitudinea asupra unui singur fapt, aparent. În fine, nu poţi să potenţezi la maximum senzaţia de univers ficţional într-o reprezentare a realităţii unde adevăratul spectacol al vieţii se desfăşoară în culise.

Psihologia omului învins de stările sufleteşti este necesară ca să conştientizăm ce se întâmplă dacă facem un pas în plus spre stadiul de disoluţie totală a personajului principal, a cărui dispariţie are loc printr-o exaltare a imediatului neaşteptat şi a imaginaţiei secătuita de puteri.

În chimismul cel mai profund, substanţa omului este dată aici de revelaţia unei legi necruţătoare: "Tot ce-i al meu, trebuie să-mi placă doar mie", care stipulează, generic, o clauză de tipul "take it or pay for it", ceea ce presupune instituirea realului într-o ficţiune a cărei trambulină este visul de care nu apuci să te bucuri. Iubirea mitică se va constitui acum într-una din acele faze ale visului care devine figurat într-o lume concretă, şi a cărui prezenţă vădeşte o conştiinţă mai acută a fatalităţii, a dificultăţilor ce trebuie învinse, dar totul fără speranţă.

Invocată astfel în modulaţiile unei lamentări, prin procedeul "fie-ţi milă de mine", imaginea omului puternic sfârşeşte însă prin a fi abolită în mişcarea nimicitoare a emoţiilor de disconfort în menţinerea relaţiilor cu ceilalţi, de vreme ce demersurile sale se încheie cu evocarea unei amintiri din care durerea execută inima. Absorbind în materia gândurilor întreaga substanţa a realului în care emoţiile sunt incastrate, tencuite, transformate în neant al posibilităţii de exprimare, omul revine încet, încet, la statutul de copil neajutorat care are nevoie de susținere.

Astfel încât, aşa cum se poate vedea citind romanului lui Alexandre Dumas, felul omului de a-şi drămălui viaţa dinaintea sfârşitului tragic, are în tot mai mare măsură caracterul unei reverii delirante asupra destinului, care se află în gândurile latente, așa cum vine vorba: „a visa cu ochii deschişi". Sau poate că este o încercare de reconstrucţie a unei reverii psihanalitice despre ruşine care trece apoi într un delir de ruină ? Cum să-l menţină asta pe visător într-o conştiinţă de linişte?

Iar aici, elementul "iubire" nu face decât să potenţeze la maximum senzaţia de univers ficţional, rolul unei relaţii cu cineva devenind, în mod evident, o călătorie nu mai puţin liniştitoare, prin suprafaţa lipsită de adâncime a unei lumi, tăcute şi ascunse.

Pătrunderea în adâncul spaţiului leadershipului se face printr-o mărturisire a sentimentului de mândrie faţă de acţiunile pe care le întreprinzi, acestea reprezentând certitudinea unei continuităţi în spiritul de opoziţie faţă de conformismul unei vieți supuse codurilor și moravurilor uşoare.

Dumneavoastră sunteţi frumoasă şi deşteaptă, dar vă lăsaţi în voia soartei dacă nu ţineţi cont de faptul că tot ceea ce credeţi despre cineva este ataşat de natura emoţiilor şi

intensitatea lor. Când nu se află destulă răbdare în exprimarea sentimentelor, şi dacă nu poţi învăţa adevăratele deosebiri dintre lucruri şi valoarea lor, atunci nu vei putea să aprobi ceea ce zice înţeleptul S. Smiles:

"Înţelepciunea constă, mai ales, din acea calitate a spiritului, care dă posibilitatea individului să aibă o atitudine dreaptă, discretă şi inimoasă în faţa împrejurărilor vieţii. De aceea oamenii culţi şi cu experienţă sunt totdeauna răbdători, în timp ce ceilalţi sunt meschini şi netoleranţi."

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenţei* , Editura Vestala, 1993, Bucureşti.

Dumnezeu le-a pus pe toate în mişcare spre folosul lucrării Sale

On Iulie 26, 2022

Pentru univers un singur om este mai important decât toţi ceilalţi oameni.

Cititorule. Chiar acum îţi adresez o simplă întrebare, care este mai mult decât o întrebare, este cazul unei dileme. Oare dacă s-ar aduna în acest moment toți cântăreții din lume, de toate vârstele și toate felurile, având la dispoziție cele mai avansate tehnologii muzicale, și toată istoria muzicii fiind de partea lor, ar putea ei toți la un loc să compună o piesă de talia "The Show Must Go On", la fel de prestigioasă ca varianta compusă de Freddy Mercury ?

Nu-i aşa că nimeni nu poate? Înțelegi acum de ce experiența tuturor oamenilor adunați la un loc, este zero în fața talentului? De fapt, talentul este condiţia de existenţă a unicităţii, rezultatul unor îndelungi căutări, consecinţa unei gândiri pline de strădanii care, adesea, are valoare de întărire a actului de creaţie.

Decât să capeți experiență în diverse domenii, mai bine îți găsești talentul unic. În această privinţă, toată experiența din lume, a tuturor oamenilor la un loc, nu va egala niciodată talentul unui singur om. Și întotdeauna va exista un singur talent neîntrecut în fiecare ramură a științei.

Leadership: Poţi să te referi la tine ca la un celălalt tu semnificativ, încât să dai sens conţinutului unei imagini care încearcă prin dimensiunea şi rezoluţia ei să pătrundă în inteligibil?

Când Dumnezeu oferă unui singur om o parte din harul său, din acel moment o nouă stea începe să lumineze cerul. Pentru univers, un singur om este mai important decât toţi ceilalţi oameni. Acesta este simbolul "Iisus Hristos", o amplă compoziţie figurativă. Şi de aici dualitatea naturii lui Hristos – atât umană cât şi divină.

Simbolizând de fapt greutăţile, supărările şi suferinţele pe care "cei aleşi" trebuie să le suporte pe parcursul drumului vieţii, Iisus Hristos desemnează imaginea unei poveşti reale ce se reflectă distinct, ca într-o oglindă convexă, în apariţia misterioasă a unui sfânt care face să curgă harul divin prin inima sa. Does anybody want to take it anymore?

Leadership: Reflectezi asupra condiţiei tale trecătoare, punând pe primul plan dezvoltarea ideii de "uniune ipostatică" între o imagine vie aflată dincolo de controlul tău şi o imagine anticipativă care se schimbă pe parcurs?

Acum îmi dau seama câte lucruri mă leagă de oamenii rari şi preţioşi, fără să-mi epuizez posibilităţile văzului de a sesiza, cu un ochi sau cu ambii ochi (atât de la distanţă cât şi de aproape) forma şi conturul unui nou univers definit de culoare, energie, pozitivitate. Câtă muncă grea şi încordată, intensă şi creatoare, trebuie să plăteşti ca să faci trecerea de la imaginar la perceput, dar rezultatele se văd din plin pe măsură ce avansezi. Să ne vedem cu bine la linia de Finish, drag alergător de cursă lungă !

Aici şi acum, pentru întâia oară, am început să împărtăşesc şi altora adevărul a ceea ce înseamnă "plinul" divin şi ce relaţii perceptive, asociative, afective se pot stabili în perimetrul spaţiului de receptare a fiinţei divine. O fiinţă disponibilă ca pură extensie materială, ce se emancipează cu ajutorul unei forțe spirituale ce acţionează în ea.

Toți am venit pe pământ cu dovada unei firi spirituale de succes și cu un destin divin, dar nu toţi îndeplinesc condiţia metafizică numărul unu a separaţiei de cele lumeşti: asigurarea acelui *Indespiadhyas Conceichtuos* (o convingere a lucrurilor nevăzute) din încremenirea timpurilor.

Iar acum, când sunt plin de forţe creatoare, de la însuşi Dumnezeu primite în dar ca manifestare a harului Său, acum când pot să împart comoara cunoaşterii mele vaste şi adânci, tratată ca spaţialitate inerentă unei imagini arhetipale, uite că sunt nevoit să mă confrunt cu însăşi absenţa mea, să fug, să nu mă mai uit îndărăt, să mă ascund de restul lumii ca un înger care, venind din spaţiu, abia picat din rai, nu poate să interfereze cu starea lumii.

Leadership: Ai posibilitatea să-ţi extinzi viziunea asupra unui personaj iniţiat în legile "imposibilului devenit posibil", printr-o capacitate infailibilă de discernământ între ceea ce este real și ceea ce este ireal?

Cel puţin la început, omul de mare talent este privit cu pleoapa depărtărilor infinite, într-un cadru nerealist, ca o consecinţă nebănuită a denaturării simbolurilor de natură sacră. Şi asta, mai ales dacă imaginea făcliei sau a focului etern care menține Perfecțiunea în această parte a lumii, se află în obscuritate directă.

Semnificaţia cuprinzătoare a lui Iisus Hristos, definit ca un cosmos la scară redusă, ca o mandala adăpostind o reverie a infinitului într-un spaţiu limitat, lumesc, trebuie pusă în relaţie perceptivă cu ochii unui privitor din afara cadrului Lui de acţiune. Semnificaţia lui Iisus Hristos trebuie să dilate câmpul de acţiune al Marii Opere printr-un prinos de conţinut care să conducă la înțelegerea importanței evoluţiei ce se poate realiza doar prin intermediul ştiinţei.

Cum spunea cineva, natura uriaşă nu poate fi cuprinsă decât printr-o microcosmicizare, deci fiind redusă la elementele simbolice care o rezumă. Iar omul de mare talent, fiind proiectarea pe pământ a constelaţiei Sagittarius din câmpul de forţă al Imanenţei, conjugat cu siguranţa unui spaţiu protector, trebuie să producă schimbarea de proporţii în această lume, propagând mesajul divin *Omnia Mutantur* : "Nimic nu trebuie să rămână neschimbător."

Leadership: Ţii cont de particularitatea unui fundal plin de contrast, imortalizând în alte ipostaze potenţialul revelatoriu al omului care caută şi găseşte în sine surse de reconstituire a unei imagini cu dublu sens?

Pe această linie de frontieră extrem de subţire evoluează îndeosebi magia unei minţi deschise la schimbare. Ce exemplu să vă dau? Dacă mă gândesc bine, a produce o schimbare semnificativă în orice domeniu este un proces similar cu trecerea de la căruţa trasă de cai, la un automobil de genul Tesla. Ceva colosal, zdruncinător ca un cutremur care, în anumite privinţe, trebuie să fie şi unul istoric.

Cu toate acestea, sunt o grămadă de indivizi (aşa zis specialişti) care au acasă o căruţă veche cu roţi de lemn. Ei aplică din când în când o vopsea nouă dricului, mai schimbă câte o scândură putredă, mai ung cu vaselină câteva șuruburi, o învelesc cu vreo două perdele second-hand, şi li se pare că au făcut ceva extraordinar. Minunat !

Ceea ce aceşti indivizi nu realizează este că, în continuare, au rămas la stadiul de "ultima căruţă". Cum ar putea ei să înţeleagă simbolul finalizării Marii Opere? Este vreunul din ei stăpân al potenţialului sacru de a face minuni? Ar putea vreunul să se constituie ca fiind contopirea a două imagini: a infinitului şi a crucii de lumină, sub spectrul larg al realităţii reflectată de *Toiagul lui Asclepios* sau de *Pocalul Hygeei* ?

Pentru a folosi leadershipul ca element de schimbare în perimetrul gândirii pe care o coordonezi, trebuie mai întâi să fii în stare să faci distincţia între valoare şi nonvaloare, între material şi spiritual.

Dumnezeu le-a pus pe toate în mişcare spre folosul lucrării Sale, pentru ca lumea aceasta să facă parte dintr-o uniune cu înalturile cerului. Aici intră în joc "magia", creaţia din lumile universului, personificată de un zeu care a început din nimic și a modelat tot ce îl înconjoară.

Magia în leadership este următoarea: trebuie să ai convingerea că, atunci când imaginea ta va ieşi în evidenţă, ea va avea particularitatea de a fi în egală măsură adevărată şi fictivă.

Source: https://neculaifantanaru.com/dumnezeu-le-a-pus-pe-toate-in-miscare-spre-folosul-lucrarii-s

După toate regulile artei

On Iulie 13, 2010

Pentru a-i putea controla pe oameni trebuie să-i scoţi din context şi să le oferi o altă orientare.

În urma neaşteptatei morţi a regelui Hamlet, regina Danemarcei, Gertruda, s-a măritat cu Claudius, fratele răposatului ei soţ. Această faptă ciudată i-a trezit tânărului prinţ Hamlet anumite bănuieli – că în chip tainic Claudius i-ar fi făcut de petrecanie tatălui său.

Aflând într-o zi cum că o nălucă – semănând leit cu regele mort, tatăl lui - îşi făcuse apariţia pe una din terasele din faţa palatului, Hamlet a hotărât să facă el însuşi de strajă în noaptea aceea cu oştenii, ca să poată avea un prilej de a o vedea.

Când se înnoptă, lui Hamlet i se arătă stafia tatălui său, care îi mărturisi în ce chip mişelesc fusese ucis tocmai de fratele lui, Claudius (unchiul lui Hamlet), pe care de altfel şi el îl bănuia de mult. Tânărul prinţ îi făgădui bietei năluci că nu-şi va găsi liniştea până ce nu va răzbuna această crimă. Gândul răzbunării începu să-l frământe tot mai mult pe Hamlet, care însă nu ştia în ce chip să-şi împlinească făgăduinţa.

Masca suferinţei. Niciun simţământ nu-i mai putea urni din loc lui Hamlet convingerea fermă că tatăl său a fost ucis. S-a legat atunci în faţa fantomei să-şi respecte promisiunea – deci, cu dreptate sau fără dreptate, se va răzbuna. Dar cum? Căci ca să învinuieşti pe cineva de crimă, trebuie să ai dovezi foarte clare şi solide.

Leadership: Faptele considerate ca posibile motive de răzbunare sau ca posibile reacţii la nedreptate îşi au sfera de incidenţă restrânsă la faptele ce intră în conţinutul noţiunii de "fond de rezervă"?

Pentru ca nimeni să nu-i afle taina cea mai adâncă din suflet, ca să îndepărteze orice fel de bănuieli, prinţul a luat hotărârea ciudată de a se preface pe de-a-ntregul zănatic. Fiind înzestrat cu un talent actoricesc deosebit, el şi-a jucat cu atâta măiestrie rolul de nebun, încât şi regele şi regina, şi ceilalţi curteni se lăsară amăgiţi. Şi, lăsând să se creadă că adevărata pricină a smintelii sale era dragostea faţă de iubita lui, Ofelia, Hamlet a întredeschis, încetişor, o uşă tainică pentru a se strecura pe nevăzute prin hăţişul de „spini" al lui Claudius, care începuse să-l suspecteze de aflarea adevărului.

Nu eşti artist dacă nu îţi rămâne vreo iluzie. În acest timp, sosi la curte o trupă de actori, cu care altădată Hamlet petrecuse ceasuri plăcute. Ca să nu existe vreun dubiu că într-adevăr Claudius, unchiul său, era responsabil de moartea tatălui său, tânărul prinţ hotărî numaidecât ca trupa de actori să joace în faţa unchiului său o piesă, ceva asemănător cu uciderea tatălui său. Regele nu ştia ce capcană i se pregătea.

Piesa s-a jucat chiar după scenariul conceput de Hamlet privind uciderea tatălui său. Regele Claudius, păli atunci când avu loc scena otrăvirii, îi fu zdruncinată atât de tare conştiinţa încât nu a mai fost în stare să asiste la restul piesei. Prefăcându-se că se simte rău, sau poate chiar fiindu-i rău cu adevărat, părăsi sala brusc, îndreptându-se spre încăperile sale. Abia în acel moment, Hamlet a fost pe deplin încredinţat că vorbele stafiei tatălui său erau adevărate. Claudius era criminalul.

Fondul de rezervă este metoda cea mai ascunsă de distribuire centralizată a resurselor tale de

forţă interioară, know-how şi statornicie, ce vine către nevoia de a te simţi capabil să înfrunţi totul, faptul că tu contezi pentru o răsturnare de situaţie, permiţând o diagnosticare a rentabilităţii investiţiei tale în latura ta creativă şi ingenioasă.

Leadership: Intrarea ta într-un joc al contrastelor îţi dezvoltă facultatea virtuţii de a deveni altcineva?

În anumite situaţii liderul, în strânsă legătură cu ceea ce se întâmplă în jurul lui, ar putea fi catalogat în mod paradoxal drept un "descoperitor de erori" (erori răspândite ca adevăruri în medii variate de interacţiune cu ceilalţi oameni), dacă nu-şi neglijează obligaţiile asumate prin filtru emoţional-raţional.

Un asemenea lider poate arăta, prin descoperirea raporturilor dintre puterea şi relevanţa deţinută de oameni, cultivând un nou de tip de morală (care recunoaşte norme valabile întotdeauna şi pentru toţi, fără nicio excepţie, oferind concluzia întâmplărilor şi învăţămintele desprinse din ele) că dincolo de realitatea aparentă există o realitate pe care ne-am încăpăţânat să nu o vedem până acum.

Putem începe să o percepem mai clar, doar dacă sunt scoase la iveală "informaţii" secrete, aduse în prim plan de lider printr-o abordare de tipul prefăcătoriei: *"ascunde-ţi intenţiile şi nivelul de competenţă* ."

Amploarea influenţei tale este dată de rolul pe care îl joci singur într-un scurt metraj filmat într-un cadru de referinţă numit "prezenţa spiritului luminat" care te va însoţi pe drumul pe care vei putea obţine uşor şi repede desăvârşirea în zona ta de control.

Contextul în care funcţionează leadershipul nu trebuie să se transforme într-un atelier al înşelăciunilor, în care minciuna devine realitate, ci un experiment care merită să fie reluat până când obţii nişte răspunsuri clare. Adevărul unor decizii este că poţi face un lucru mai puţin ortodox din nişte motive bune. Accentele ciclului acesta de inovaţii, combinaţii, intrigi, multitudinii de tendinţe, pregătire şi intrare într-un joc al contrastelor, trecerea de la un plan la altul, conferă liderului facultatea incendiară a virtuţii de a deveni altcineva, de a realiza cu măiestrie o nouă variantă a sa. O variantă îmbunătăţită care are potenţialul să facă diferenţa dintre percepţie şi realitate, dintre eroare şi adevărul revelat.

Leadershipul se sprijină pe această premisă: că în orice circumstanţă sunt întotdeauna trei variabile: liderul, oamenii şi relaţia dintre ei care are principal promoter: adevărul, respectiv redarea lui.

Liderii care posedă total ceea ce se obişnuieşte să se numească *sentimentul de respingere a falsităţii* , sunt dominaţi de tendinţa de a judeca încălcările regulilor, urmată de tendinţa de a judeca fiecare context în detaliu înainte de a lua cele mai inspirate decizii de viitor. Parcă ar fi înzestraţi cu puterea de a pătrunde natura umană, până la o identificare cu implicaţiile şi faţetele ei multiple.

Leadership: În ce context îţi poţi dovedi superioritatea psihologiei tale instinctuale, pentru a dezvălui adevăruri ascunse în situațiile critice, atunci când rațiunea nu este suficientă?

Prinţul Hamlet şi-a dovedit superioritatea psihologiei sale instinctuale nu atât prin jocul de teatru pe care l-a făcut, deopotrivă de îndrăzneţ şi iscusit, ci prin şiretlicul său, determinându-l pe unchiul său Claudius să se dea singur de gol. Interpretarea iscusită a trupei de actori a răscolit sufletele celor de la curtea regală, în mintea cărora a încolţit ideea că ar putea să fie reală prezentarea faptelor, respectiv că regele Claudius se făcea vinovat de

această crimă.

Când un om începe să joace teatru, el are întotdeauna un motiv şi un scop. Motivul prinţului Hamlet a fost să răzbune moartea tatălui său, scopul lui fiind acela de a-l demasca pe criminal. Pentru asta el a fost nevoit să intre într-un joc cu o miză foarte mare, şi să acţioneze cu cea mai mare prudenţă. Forţele lui, stârnite de puternica lui dorinţă de răzbunare, s-au concentrat asupra pregătirii unei capcane sofisticate căreia criminalul să nu-i poată rezista. Iar cu cât se prefăcea mai mult, cu cat îşi juca mai bine rolul de nebun, prin purtările neobişnuite, cu atât mai uşor şi mai repede a determinat prinderea în capcană a criminalului.

Hamlet şi-a jucat rolul de nebun după toate regulile artei. Teatrul său s-a dovedit deosebit de bine realizat. Iar prin crearea unui curent de opinie favorabil lui şi tatălui său, a deschis o nouă perspectivă asupra evenimentelor petrecute, contracarând efectul celora emise oficial.

Pentru a-i putea controla pe oameni, pentru a-i putea conduce în direcţia aleasă de tine, trebuie să izbuteşti să înjghebezi minţile lor, să-i ţii sub propria ta vrajă, trebuie să izbuteşti să le transmiţi cu maximum de eficienţă convingerile tale şi să le influenţezi gândirea. Trebuie să-i scoţi din context şi să le oferi o altă orientare, determinându-i să privească lucrurile dintr-o perspectivă mai cuprinzătoare.

Stăpânești arta aflării adevărului în virtutea condiţiei tale de "actor" care îşi dă seama de performanţa sa abia după ce şi-a acceptat rolul de protagonist sub influența hotărâtoare a deznodământului care încheie destinul său?

După toate regulile artei se pregătește regizarea unui spectacol de calitate. Se spune că numai jucând teatru afli adevărul. Adevărul este uneori greu de aflat, dar te poţi apropia de el urmând căi ocolitoare. Atunci când însa simţi că ţi se pun beţe în roate, este bine să te foloseşti de şiretlicuri şi de metode ingenioase pentru a-ţi descoperi realii rivali, cât şi realii aliaţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/dupa-toate-regulile-artei.html

Durerea care priveşte spre stele

On Martie 03, 2014

Apropie-te de ceea ce-l face pe om să "ticăie", ţinând cont de acele convingeri privitoare la capacitatea lui de a ignora sau de a accepta realităţile negative.

Episcopul Myriel putea fi chemat oricând la căpătâiul bolnavilor şi al muribunzilor. Ştia că aceasta este datoria lui cea mai mare şi adevăratul său rost. Familiile văduvelor şi orfanilor n-aveau nevoie să-l cheme. Se ducea el singur. Ştia să stea şi să tacă îndelung lângă bărbatul care-şi pierduse soţia iubită, lângă mama care-şi pierduse copilul. Aşa cum ştia când să tacă, ştia şi când să vorbească. Minunat fel de-a mângâia !

Nu căuta să aline durerea prin uitare, ci s-o înalţe şi s-o înnobileze prin speranţă: Spunea: *"Luaţi seama când vă îndreptăţi gândul spre cei morţi. Nu vă gândiţi la ceea ce putrezeşte. Priviţi drept înainte. Veţi zări lumina vie a mortului vostru drag strălucind pe bolta cerului."*

Cunoştea binefacerile credinţei. Se străduia să povăţuiască şi să-l liniştească pe omul cuprins de deznădejde, arătându-i cu degetul pe cel ce se resemnează. Încerca să-i transforme durerea care priveşte spre groapă, arătându-i durerea care priveşte spre stele. *

Leadership: Poţi să accelerezi accesul omului spre o formă superioară de "revelaţie şi iluminare", subestimând autoritatea funcţională care îl stăpâneşte?

Cauţi să arăţi că poţi strânge laolaltă şi alte abordări de situaţie decât cele de tip participativ în dezvoltarea omului? Cum ar fi, ca lider, să încerci să accelerezi accesul omului spre un statut superior „uitând" de el, subestimând autoritatea funcţională care îl stăpâneşte?

Îndrumătorul spiritual este un om total care cunoaște și folosește bine instrumentele științelor (filosofice, sociologice, teologice), care şi-a modelat caracterul şi personalitatea prin cultivarea valorilor precum: adevărul, binele, etica, linişte sufletească. El poate fi analizat prin prisma unei demonstraţii de ataşament faţă de o anumită formă de spiritualitate, care îl înscrie în provocarea de a găsi bucurie şi motivaţie în viața de zi cu zi, motivându-l să adopte un stil de gândire ponderat şi echilibrat.

Şi tu poţi accelera accesul oamenilor din jur spre o formă superioară de "revelaţie şi iluminare", dacă le oferi spre explorare acea parte a lumii pe care ei o neglijează sau nu o conştientizează ca pe un act de meditaţie creatoare, ca un act de unitate cu natura, ca un act de pietate, ca un act de înrudire cu sine şi ca un act de înrudire cu Creatorul. Leadershipul trebuie privit în primul rând ca formă de dezvoltare spirituală.

Autoritatea funcţională care îl stăpâneşte pe un asemenea om este dată de datoria pe care el şi-o asumă integral: de a contribui la consolidarea rolului de intermediar între echilibru şi extreme. El este gata să ducă constant o luptă pentru dezvoltarea conştiinţei depline ce se plasează în raport cu o entitate exterioară, cu o prezenţă imuabilă, cu revelarea divinităţii care îl înconjoară.

Spiritualitatea este mijlocul prin care îţi poţi cunoaşte sinele superior, interacţionând nu cu legile perfecţiunii, ci cu permanenţa unei posibile stări de calm şi linişte interioară menită să uşureze uitarea oricăror suferinţe.

Faptul interesant pentru viitorul leadershipului constă în aceea că nu se mai pune problema promovării omului lipsit de spiritualitatea credinţei spre o *happy peaceful normality* în termenii *ori – ori* , ci sub forma relaţiei *şi – şi* . Adică, trebuie să fii şi realist şi vizionar şi înţelegător şi susţinător şi îndrumător în acelaşi timp.

Nu întotdeauna îi poţi limita omului realitatea, dar poţi încerca să schimbi stadiul lui existenţial de la "nonsen" la un nivel de perceptabilitate certă. Să plasezi reperele sale de gând, sentiment şi suferinţă într-o altă orientare. Pentru ca leadershipul să aibă efectul de calmare a durerilor sufleteşti, luând în considerare dimensiunea implicării tale în viaţa celorlalţi oameni, nu-i de ajuns să încerci să aduci la lumină acea frumuseţe şi iubire infinită - care este fundaţia vieţii şi prezenţa în fiecare.

Ci trebuie să construieşti un fundament psihic sănătos, să te apropii de ceea ce-l face pe om să "ticăie", ţinând cont de acele convingeri privitoare la capacitatea lui de a ignora sau de a accepta realităţile negative. Aşa cum reiese limpede din practicile episcopului Myriel, binecuvântarea de trăi în acord şi prin integrarea unei spiritualităţi realiste şi pozitive, dar mai ales integrarea unei viziuni noi asupra actului de "vindecare" a omului, privit ca un tot unitar, anulează fărâmiţarea individuală a firii sale.

Leadership: Încerci să diminuezi efectele conexe fenomenelor sensibile ce au loc în "sistemele vii" orientate greşit, în privinţa modului în care reacţionezi la ceea ce ţi se întâmplă?

Avem puterea de a conştientiza fiecare situaţie pe care o traversează ceilalţi oameni. Putem alege ce vom face în continuare pentru că ei să se aprecieze mai mult şi să îşi reamintească că sunt valoroşi. Ne putem impune emoţiile pe care să le avem pentru că ei să se simtă mai bine în pielea lor, să se accepte, să se dezvolte atât mental cât şi emoţional, şi să-şi atingă potenţialul maxim. Putem să-i readucem la un nivel de mulţumire, care să le uşureze viaţa. Numai astfel putem să creştem noi aspiraţii din seminţele realizărilor noastre.

Toate aceste aspecte ale puterii noastre de înţelegere şi influenţare pozitivă a omului, controlându-i existenţa şi nevoile de viaţă, se întăresc reciproc şi sunt dependente una de alta. Ele constituie un tablou plin de vibraţie care ne reprezintă sinele autentic – cine suntem noi cu adevărat în situaţii în care simţim că ceilalţi oameni pierd controlul asupra vieţii lor.

Tu încerci să-ţi faci loc prin meandrele complexei vieţi spirituale a celor din jur?

Sistemele vii sunt unităţi de gândire completate de ansambluri de stări, procese şi însuşiri psihice proprii fiecărui individ, semnificative prin organizarea lor pe o poziţie de autoritate. Ele sunt compatibile cu înţelesul pe care îl conferim fenomenelor care ne încurcă atât de mult în zilele noastre: extaz, clarviziune, revelaţie, sensibilitate la durere, vindecări produse de efectele a ceea ce numim mai mult sau mai puţin "credinţă".

Dacă aceste sisteme nu sunt orientate spre o entitate de ordin superior, omul îşi pierde din capacitatea de a neutraliza tranzitul de la stadiul de veghe la cel de negare de sine.

Leadership: Ce sentiment transmiţi atunci când beneficiarii unor experienţe negative solicită în mod expres "factura" pentru garanţia unei noi stabilităţi personale?

Cugetă la această întrebare: Cine eşti atunci când constaţi funcţionarea necorespunzătoare a aparatului existenţial uman? Eşti un ceasornicar care încearcă să repună în mişcare mecanismul naturii umane, cu răbdare, rigoare şi fineţe? Încerci să reasamblezi acele piese care nu se potrivesc dimensiunilor lor de transformare, ce se integrează perfect doar în

decorul unei realităţi serbede, condensată într-o situaţie sau alta?

Să ne amintim ce spunea Viorica Ardeleanu: „ *Ceasornicăria se învaţă zilnic. De multe ori mi s-a întâmplat să mi se aducă un ceas pe care nu l-am mai văzut vreodată, dar care seamănă oarecum cu altele. Am făcut conexiuni cu celelalte modele şi am reuşit să repar şi ceasuri pe care le vedeam pentru prima dată. Am reparat ceasuri cu carcasă de aur, dar şi ceasuri mai simple.* "

Una din cerinţele majore ale maturizării şi dezvoltării personale este adoptarea atitudinii fundamentale a celui care practică disciplina gândului şi a simţirii, ca formă de împăcare a spiritului cu puterea de gând a duhului, ca formă de regăsire a echilibrului interior, ca formă de normalizare şi purificare a stării minţii.

Durerea care priveşte spre stele vizează acele părţi întunecate şi ascunse a personalităţii tale pe care, dacă nu reuşeşti să le înţelegi şi să le elimini prin meditaţie şi linişte sufletească, nu-ţi vei putea găsi fundamentul decât în nesiguranţa de sine, jena în relaţiile cu ceilalţi şi în subaprecierea propriei persoane.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Durerea imperfecţiunii măiestriei

On Mai 01, 2010

Ori de câte ori vei face un pas mare către perfecţiune, sufletul îţi va fi pus la grea încercare.

Într-o zi domnul Selder, vesel şi nerăbdător să-l revadă pe maestrul Dürer, l-a invitat acasă la el. Acesta a acceptat invitaţia cu plăcere şi şi-a făcut apariţia la ora stabilită. Se vedea din capul locului că maestrul nu mai era cel de altădată, tânăr, ambiţios, cu o putere de muncă extraordinară, cu o viziune largă şi intuitivă asupra viitorului, cu toate că încă era cel mai renumit şi mai talentat desenator şi pictor din Germania.

Mâinile cu degetele lungi, pe care diluanţii şi vopselele lăsaseră semne, trădau meseria lui modestă, pe care o încă o mai practica cu plăcere şi mândrie. După înfăţişarea sa aristocratică, după felul în care vorbea, se vedea că este un adevărat gânditor, un om foarte educat şi înzestrat cu multă înţelepciune.

Meşterul Eimer, care se afla şi el în vizită la domnul Selder, împreună cu acesta, ascunzându-şi stinghereala, au început să-l elogieze şi să-i laude arta.

Dürer, puţin stânjenit, încercând să le domolească elanul, le-a spus cu o voce gravă:

- Poate că eu caut perfecţiunea, acea perfecţiune pe care o are o linie dreaptă sau un cerc, de aceea nu mă mulţumesc niciodată cu o jumătate de măsură. O linie greşită îmi distruge desenul şi trebuie să-l repet iarăşi şi iarăşi la nesfârşit, iar lucrările din tinereţe aproape că nu-mi mai plac, deşi pe vremea aceea am călărit de multe ori până la Bologna ca să iau lecţii de perspectivă. Dar perfecţiunea nu există decât în Dumnezeu. În tot ce-i pământesc lipseşte ceva, de aceea simt durerea imperfecţiunii măiestriei mele.

Leadership: Poţi să-ţi reperezi bagajul de cunoştinţe de la distanţa unei creaţii care îţi pune la grea încercare angajamentul de a-ţi asigura o experienţă eficientă de motivare a sinelui?

Chiar şi oamenii desăvârşiţi au supărări, chiar şi ei au parte de suferinţe. Însă suferinţele oamenilor desăvârşiţi, în special a artiştilor, constă, de cele mai multe ori, în neputinţa lor de a atinge perfecţiunea sau măcar de a se apropia de ea, temându-se mai presus de orice că într-o bună zi soarele măreţiei şi splendorii lor va apune.

Frica de a se simţi umiliţi şi neînsemnaţi, mai ales la o vârstă înaintată când sunt supuşi frecvent greşelilor, pune stăpânire pe spiritul lor, îi transformă în prizonierii propriilor lor aspiraţii, nemaiputând astfel deţine controlul asupra propriilor lor destine. Dintr-un fel activ de a fi se moleşesc, nu mai au imboldul de altădată de a-şi îmbunătăţi performanţele, de a-şi realiza obiectivele, chiar dacă încă sunt deschişi la mine şi spirit, ci intră într-o stare de melancolie vecină cu năuceala, gândurile fiindu-le tot mai împrăştiate.

Cu cât un om cunoaşte mai mult şi e mai desăvârşit, cu atât îi este mai mare suferinţa.

Cea mai mare temere a maestrului Dürer, care pe lângă faptul că era înzestrat cu un talent artistic nemaipomenit avea şi o viziune largă şi adâncă asupra naturii umane, era aceea că nu va reuşi să se ridice la nivelul aşteptărilor sale foarte mari.

Cu cât ştia mai mult, cu cât învăţa mai mult, cu atât dorea să fie mai perfect în tot ceea ce făcea. Un cerc, o linie, dacă nu erau perfect realizate, însemna s-o ia iarăşi de la capăt, descumpănit, privindu-se cu un ochi critic, regretând, simţindu-se obosit, îngrijorat. Dacă o pată de culoare sau o nuanţă nu se potrivea cu imaginea pe care dorea s-o creeze, tabloul era considerat nereuşit, ceea ce însemna s-o ia de la capăt, pornind precum Sisif într-o nouă încercare, poate mai norocoasă.

Leadership: Poţi trăi cu regretul compromisului de a suporta efectele negative ale excesului de perfecţiune şi în acelaşi timp să rămâi cu convingerea că ai învins o greutate mare pe care puţini o pot împinge?

Durerea pe care o simte în suflet cel care doreşte să atingă perfecţiunea atunci când dă nas în nas cu imperfecţiunea, atunci când conştientizează că nu se ridică la înălţimea propriilor sale aşteptări, îl împiedică să se exprime, să se dezvolte la maximă capacitate, determinându-l să devină tot mai nesigur pe sine.

Un astfel de om e gata să cadă pradă tristeţii, purtându-şi în suflet durerea mereu şi mereu, până când ceea ce încearcă să realizeze iese perfect. A greşi e un păcat pentru cel desăvârşit, poate nu un păcat de moarte, dar cu siguranţă unul care nu se iartă.

Greutatea cea mare pe care puțini o pot împinge este să-ţi maximizezi potențialul de reutilizare al acțiunii în folosul atingerii perfecțiunii.

Şi oare cine poate salva un suflet dominat de un astfel de păcat? Cine poate îmbărbata, mângaia, însenina un suflet stăpânit de o foame nebună după perfecţiune, dar o foame ce îi dă mereu ocol şi nu şi-o poate satisface? Oare cine este, şi unde se află acel înger minunat care poate înviora mintea unui ahtiat dupa perfecţiunea absolută, aducându-l la starea de normalitate?

Leadership: Strălucitele tale reuşite pot fi interpretate ca un indiciu al limitării potenţialului de punere în exploatare a inspiraţiei creative şi, astfel, al scăderii presiunii puse pe partea de menţinere a unei poziţii de echilibru?

Fiecare lider are anumite aşteptări, anumite idealuri, anumite obsesii. Napoleon Bonaparte, ca şi Alexandru cel Mare şi alţi mari conducători, a avut o obsesie magnifică, puteţi ghici uşor care era aceea: să stăpânească lumea. La fel ca un artist în căutarea perfecţiunii, Napoleon, a cărui capacitate de conducere nu putea fi pusă la îndoială, nu-şi putea permite să facă nicio greşeală.

Cu cât înregistra mai multe victorii, cu atât devenea mai ahtiat după putere, dar, în acelaşi timp, orice eşec îl arunca sufleteşte cu un pas înapoi. În sinea lui îşi spunea: *„ Cum, eu să pierd o bătălie? Eu, Napoleon? "* Apoi, furios, întrucâtva obligat de propria lui conştiinţă, se arunca din nou în vârtejul luptelor, cu un imbold ce sfidează orice limită, cu un spirit mult mai dinamic, până când ieşea învingător, indiferent care era preţul pe care trebuia să-l plătească.

Păcat că orice poveste de vitejie are un sfârşit, la fel cum orice artă are delimitări şi convenţii. Dragostea lui Napoleon pentru putere şi neputinţa lui de a-şi atinge ţelul i-au produs o mare durere în suflet. Suferinţa lui interioară cumplită, datorată în mare parte setei sale nemărginite de a fi stăpânul absolut al Europei, şi dacă s-ar putea al întregii lumi, i-au produs şi i-au accentuat îmbolnăvirea.

Leadership: Cum îţi afectează relaţia cu morala raportul dintre "succesele obţinute" şi

"pretenţiile iniţiale de a dispune de libertatea de creaţie"?

Oamenii cu o voinţă foarte puternică, care îşi închină viaţa unui singur ideal - perfecţiunea, caută să fie desăvârşiţi în tot ceea ce fac, în tot ceea ce urmăresc. Şi personal cred că e datoria fiecărui om să se străduie să fie cât mai bun în domeniul său de activitate. Dar fiecărui ţel măreţ îi corespunde un zbucium sufletesc puternic. Ori de câte ori cineva va face un pas mare către perfecţiune, sufletul îi va fi pus la grea încercare.

Desigur marii lideri tânjesc după perfecţiune, ridicând ştacheta standardelor tot mai sus şi bineînţeles impun acest lucru şi celor din echipa lor. A impune un ritm accelerat şi intens poate avea efecte benefice doar în cadrul colectivelor formate din oamenii care au aceleaşi ţinte, aceeaşi pregătire şi aceleaşi standarde de calitate (şi nu numai). Însă dacă oamenii nu sunt identici cu „prototipul” numit lider, se poate întâmpla să clacheze, atât ei, cât şi liderul lor.

Adevărata perfecţiune înseamnă să-ţi menţii în poziţia de echilibru în ceea ce priveşte voinţa şi motivaţia de a fi consecvent în procesul de gestionare al activului numit: stima de sine.

Aşa cum bine spunea un internaut: "Stima de sine reprezintă modul în care ne evaluam pe noi înşine în raport cu propriile aşteptări şi cu ceilalţi, fiind direct proporţională cu conştientizarea valorii noastre."

Concluzie: Un om care vrea să-şi înalţe munca la rang de artă, un om care caută perfecţiunea în tot ceea ce face, trebuie să-şi ajusteze nivelul standardelor, ritmul şi intensitatea activităţilor, altfel va avea un sentiment de frustrare şi chiar de vinovăţie în momentul în care constată că mai are imperfecţiuni sau că nu are posibilitatea de a-şi atinge propriile standarde.

Eşti îndeajuns de onest şi obiectiv în ceea ce priveşte posibilitatea de a atinge standarde foarte înalte de profesionalism?

*** Notă:** Mika Waltari - *Mikael Karvajalka* , Editura Polirom, 2005.

Ecoul glasului care strigă îndurare

On Decembrie 09, 2013

Stabileşte un raport între autoritate şi vulnerabilitate, ca să poţi determina mai uşor constanta de caracter a omului.

Acolo unde nu pui deloc suflet, Dumnezeu nu intervine. Conectarea la natura divină este eternă, dar posibilitatea unei intervenţii salvatoare nu pare valabilă în cazul omului care se lasă copleşit de forţa brută a loviturilor sorţii, generatoare de intense reacţii, de nelinişti şi tensiuni chinuitoare asemenea unei răni adânci care nu se mai închide. Iar timpul de vindecare a unei răni poate fi micşorat numai dacă din ea se scurge continuu sensibilitate şi sinceritate, ca rezultat al rugăciunilor puternice.

Cuvintele lui Alexandre Dumas, " *Îndurarea omenească n-are margini, dar iertarea omenească are o măsură* ", se pot aplica cu mare uşurinţă în cazul senatoarei Ruth Martin, în stadiul demo al vulnerabilităţii ei. Toată lumea urmăreşte în direct la televizor, cu sufletul la gură, solicitarea de eliberare a fiicei sale, în temeiul dreptului incontestabil la viaţă. O experienţă unică a fiinţei afectuoase, sprijinită de o rafinare a gândirii. O protecţie maternă orientată împotriva riscurilor pe care asasinul o conştientizează, dar are el oare puterea să-şi domolească pornirile?

Leadershipul înseamnă a renunța la control, pentru a descoperi puterea adevărată prin compasiune și sacrificiu.

Bătăile sacadate ale inimii tot mai slăbite transmit vibraţii în cutia de rezonanţă a vocii. Vocea este un centru de iradiere a simţirilor cele mai profunde şi mai înflăcărate. Iar dacă încercăm să stabilim un raport între gradul accentuării zgomotului lăuntric şi variaţiile "presiunii de ieşire" resimţite în inflexiunile vocii, putem determina constanta de caracter a omului.

„Fiica mea, Catherine e foarte blândă şi bună. Vorbeşte cu ea şi vei vedea. Ai puterea. Poţi să o faci. Ştiu că poţi simţi dragoste şi compasiune. Ai o şansă mare să arăţi întregii lumi că poţi fi la fel de milos pe cât eşti de puternic, că eşti destul de bun să o tratezi pe Catherine mai bine decât te-a tratat pe tine lumea. Ai puterea. Te rog."

Bătăile inimii se asociază cu creşterea în amplitudine a undei de mărinimie pe curba presiunilor psihice. Sublim şi totodată răscolitor, glasul acesta tremurat duce emoţia la un nivel superior, spre vârful piramidei îngrijorării, favorizând pierderea stăpânirii de sine şi vidul lăuntric. Iar gestul acesta de abdicare, pasul semnificativ spre redescoperirea valorii spirituale, dând la o parte arma autorităţii sub înrâurirea inimii frânte care se înfioară şi tremură tot mai tare, devine punctul de reper al întregii sale fiinţe. Un *self-abandonment* , o reprezentare intelectuală şi emoţională a unei strategii neimaginate de către un conducător.

Leadership: Poţi să pui suflet în refacerea viitorului celorlalţi în stadiul demo al vulnerabilităţii tale, fără să devii prizonierul unui orizont de credinţe care aparţine exclusiv iniţiativelor de a accepta compasiunea extremă şi sacrificiu de sine?

Numai printr-o atitudine hiperprotectivă, compusă din obligativitate şi constrângere, ce provoacă izbucnirea unei crize de personalitate, se poate dovedi unicitatea omului, dată de configuraţia tuturor aspectelor ce ţin de "controlul intern". Acest proces de îmbinare şi armonizare a raţiunii cu credinţa, dincolo de competenţele şi experienţa acumulată într-un post de conducere, are o fundamentală importantă pentru leadershipul axat pe îmbunătăţirea

procesului de luare a deciziilor.

Dincolo de experienţa suferinţei ce determină o retragere silenţioasă în propria cochilie, dar nu în sensul creator, se petrece aproape întotdeauna o transformare. O rafinare a gândirii critice care generează întrebarea fundamentală pe care şi-o pune omul înfiorat de nelinişti: " *Unde este izbăvirea?* ", ţâşnind ca o rugăciune puternică menită să-l ajute în încercările ce-l aşteaptă. Şi care conduce la identificarea unei noi direcţii de acţiune, la dezvoltarea unei posibilităţi noi de înţelegere a propriilor capacităţi şi limite.

Momentele de pierdere a stăpânirii de sine și de vid lăuntric pot duce la redescoperirea valorilor spirituale profunde.

Stadiul demo al vulnerabilităţi tale este reprezentat de clipa în care eşti pe cale să faci un pas important prin abandonul în faţa unei dilemele morale, ezitând între a săvârşi o nedreptate (constrângerea voinţei altuia, care neagă voinţa ta) şi a săvârşi o faptă uimitoare şi, pe cât se poate, minunată, dar cu preţul alterării imaginii de sine.

Poţi deveni prizonierul unui orizont de credinţe care aparţine exclusiv iniţiativelor de a accepta compasiunea extremă şi sacrificiu de sine atunci când imaginea ta nu mai prezintă o evoluție, ci este o simplă prezentare a diferitelor legături posibile între bine și greu. Când credinţe precum *"totul gravitează în jurul meu"* scad în intensitate şi sunt înlocuite cu altele de tipul *"nu sunt îndeajuns de deștepți să-mi dea seama ce se întâmplă"* , înseamnă că leadershipul se proiectează spre interior, transformându-se într-un soi de sentiment al lipsei de valoare personală.

Înţelepciunea din spatele leadeshipului se poate rezuma în felul următor: învaţă să schimbi ceea crezi despre tine în momentul în care eşti ferm convins că ceea ce ţi se întâmplă face parte din ceea ce nu te-ai gândit niciodată că ţi s-ar putea întâmpla.

Cineva mărturisea pe o pagină web: *"Este foarte uşor să dai cu pietre, mai ales când le-ai luat din edificiul la care n-ai trudit tu însuţi. Este mult mai greu să iei aceste pietre vii şi să le zideşti la loc, pentru ca edificiul să crească."*

Prin aplicabilitatea ei la leadership, această observaţie bine ţintită vizează autenticitatea omului prin refuzul lui de a accepta ceea ce trăieşte. Edificiul capătă semnificaţia unei orientări restrictive în haosul vieţii, în momentele de transformare cele mai reprezentative, marcând intrarea în scena extrem de interesantă a redimensionării realităţii interioare. Iar pietrele, având semnificaţia profundă a efectului cel mai defavorabil, creând posibilitatea desfăşurării în lanţ a unei reacţii de panică sau confuzie, împiedică staţionarea omului în acea zonă a încrederii depline ce poate exercita o influenţă mobilizatoare asupra celorlalţi.

A încerca să pui suflet în refacerea viitorului celorlalţi, în stadiul demo al vulnerabilităţii tale, este piatra de încercare care demască nevăzutul, sinele cel mai înalt, adevăratul om lăuntric, harul lui Dumnezeu ce comunică direct cu compartimentele inimii. Un *self-abandonment* , o reprezentare intelectuală şi emoţională a unei strategii neimaginate de către un conducător.

Leadership: Decazi din gradul de plutonier major al escadronului numit "Autoritate" datorită a ceea ce simţi când intri în contact cu versiunea unui sacrificiu care devine însuşi raţiunea ta de mai târziu?

Să te lupţi cu cancerul evenimentelor şi să ai tăria să treci prin drama pierderii identităţii, aduce un spirit critic în sinceritatea propriei oglindiri în cele mai ascunse riduri ale conştiinţei. Un ecou propagat ca o undă, sedat cu mult pesimism, care se repetă la nesfârşit

în mintea ta producând o nelinişte constantă. De-ar înceta odată !

Iar a cădea în extrema în care nu mai eşti capabil să judeci la rece situaţiile, şi a nu mai fii plutonierul major al escadronului numit "Autoritate", are o importanţă fundamentală prin faptul că îţi distruge prestigiul şi te separă de randamentul spre care tinzi, punându-te în rândurile *întâmplătorului şi aleatoriului.*

Versiunea unui sacrificiu care devine însuşi raţiunea ta de mai târziu are la bază trăsăturile de personalitate câştigate printr-o renunțare voluntară la ceva prețios ţie în folosul cuiva care îţi îngăduie să-ţi asumi acea conştiinţă a apartenenţei la o soartă comună.

Ecoul glasului care strigă îndurare vizează "ricoşeul" acelei transformări interioare, în condiţiile în care dovedeşti imposibilitatea obiectivă de realizare a unei evaluări autentice, în sfera dinamică a evenimentelor de însemnătate majoră din viaţa ta. De asemenea, înseamnă să nu ceri îndurare atâta timp cât tu însuţi nu eşti dispus să oferi îndurare. Nu poţi să ceri fără să dai. Şi dai numai atunci când îţi reconsideri poziţia faţă de oameni şi faţă de tine.

* **Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Ecoul influenţei

On Octombrie 29, 2010

Un lider iscusit preia influenţele străine şi le încorporează într-o viziune cu totul nouă.

Celebrul scriitor Stephen King aminteşte în cartea sa *"Misterul regelui"* o întâmplare petrecută cu mulţi ani în urmă, despre regizorul englez Sir Alfred Hitchcock.

Nu cu mult timp după ce a terminat filmul *"Psycho"* , Alfred Hitchcock a organizat o proiecţie pentru câţiva prieteni. Aceştia s-au arătat extrem de impresionaţi, l-au declarat un as al suspansului. Alma Reville, soţia regizorului, a păstrat tăcerea până ce şi-au spus părerea cu toţii, apoi a rostit foarte ferm: *"Nu-l poţi trimite aşa în lume."*

S-a lăsat o tăcere cutremurătoare, cu excepţia lui Hitchcock însuşi, care a întrebat-o doar de ce nu. *"Pentru că,* i-a răspuns soţia sa , *Janet Leight înghite când ar fi trebuit să fie moartă."*

Leadership: Ideea ta este o provocare a cărui răspuns reprezintă un mesaj autentic atunci când încerci să trimiţi în lume un link către o ştire cu conţinut înşelător?

Alma Reville a avut perfectă dreptate în observaţia sa. Hitchcock nu s-a împotrivit nicidecum pentru că soţia lui i-a arătat una dintre scăpările pe care le-a comis. De fapt, ajutorul său numărul unu era Alma, care nu era doar un critic cu ochi pătrunzători ce nu se lăsa absolut deloc impresionată de reputaţia de "maestru al suspansului", dar era şi o foarte bună sfătuitoare şi o excelentă colaboratoare, înzestrată de asemenea cu o uimitoare capacitate creativă şi cu un deosebit simţ al observaţiei. Când Hitchcock spunea că vrea să zboare, Alma, fiind mereu atentă la detalii, şi mai aplecată către concret şi practic, sau mai bine zis către realitate, îl aducea de fiecare dată cu picioarele pe pământ: *"Mai întâi mănâncă-ţi mâncarea."*

Se spune că arta este un proces de reciclare nesfârşit. Creezi, refaci, arunci, iar acest ciclu se repetă la nesfârşit. Dar ca să evoluezi în ceea ce faci, ca să-ţi cizelezi talentul şi să-l fructifici la un nivel superior şi, mai ales, pentru a putea să-ţi creezi un stil unic, absolut ieşit din tipare, ai nevoie de mult mai mult decât perseverenţă, efort şi abnegaţie în meseria ta, ai nevoie de mai mult decât dorinţa extraordinară de a învăţa lucruri noi.

Trebuie să ai şi o minte deschisă şi atentă la toate posibilităţile. Trebuie să ai o inimă binevoitoare care să vadă întotdeauna dincolo de propriile prejudecăţi, percepţii şi convingeri. Trebuie să fii flexibil, să adopţi şi părerile celorlalţi din jurul tău. Tu accepţi influenţele celor din jur cu mintea deschisă?

O ştire cu un conţinut înşelător este o demonstrare a ideii de conexiune cauzală între cunoscător şi subiectul de cunoscut care uimeşte prin originalitate, dar nu dă toate răspunsurile la întrebările tale.

Hitchcock a refăcut multe scenarii şi a corectat multe greşeli nesesizate la început datorită sugestiilor sănătoase primite de la soţia sa Alma, şi poate şi de la alţi colaboratori de-ai săi din televiziune. Dar numai aşa şi-a putut cizela vizibil măiestria. Fiind o personalitate puternică, fiind înzestrat cu claritate şi inimă deschisă, el i-a cooptat în procesul de materializare a ideilor sale şi pe alţii pentru a realiza schimbarea în bine şi în foarte bine. Iată ce înseamnă un leadership de calitate.

O minte flexibilă este o minte pregătită să construiască viitorul. Cât de mult şi cât de bine te foloseşti de ajutorul altora va influenţa nivelul tău de reuşită. Sau, altfel spus, succesul tău se va datora în mare măsură influenţei celorlalţi, căci nu ai cum să-ţi sporeşti valoarea dacă te încrezi numai în viziunea ta proprie şi daca nu eşti deschis la părerile şi sugestiile celor din jurul tău.

Leadership: Ideea pe care ţi-o creezi în minte în timpul vizionării unei filmări este povestea în sine, sau modul cum este formulată şi raportată la termenul de "precedent" care surprinde esențialul?

Reţine vechiul proverb care spune: *"Dacă te uiţi mereu sub aceleaşi pietre, vei vedea tot timpul acelaşi lucru."* În leadership, dacă nu rămâi deschis la o diversitate de puncte de vedere şi perspective, nu vei putea avansa în carieră, nu vei putea atinge măiestria şi, în consecinţă, te vei situa mereu la un nivel inferior. Dacă eşti un lider iscusit te vei detaşa uneori de propriile păreri pentru a elibera mintea ca să vadă alternativele şi să le accepte.

Sper din tot sufletul că nu eşti ca unul din acei oameni care emană un aer prietenos şi surâzător, dar îşi ascund orgoliul ce mocneşte în sufletul lor, care văd o singură realitate şi îşi formează propriile versiuni ale adevărului, dar care pot fi complet deformate.

Un lider iscusit preia influenţele străine şi le încorporează într-o viziune cu totul nouă, în timp ce un lider slab ţine cu tot dinadinsul la părerile sale aberante, la himerele sale, la convingerile greşite profund înrădăcinate în propria fiinţă, şi nu dă nici cel mai mic semn că ar avea de gând să se schimbe. Un asemenea om este condamnat să facă tot timpul greşeli, căci, deseori, în ciuda aerului său amabil şi îndatoritor, nu admite niciun fel de influenţă asupra activităţilor sale profesionale, din partea nimănui. Astfel el nu va avea pe nimeni care sa-i spună: "eşti desfăcut la prohab", înainte să iasă aşa în public".

Cooptarea şi consultarea timpurie aduc beneficii pe termen lung. Iar implicarea de la început a altor indivizi în munca ta îi va face să se simtă că au investit şi ei ceva personal în ideea respectivă, că şi-au adus contribuţia la o sursă viitoare de succes, ceea ce le va conferi un sentiment de prietenie pentru tine şi le va spori încrederea în compania ta.

Precedentul care surprinde esențialul ce trebuie transmis încât să diferențieze major o idee coaptă de o idee forțată sau puțin inspirată, are sfera de cuprindere asupra detaliilor care, luate împreună, au un rol important în refacerea imaginii unei lumi care joacă un rol hotărâtor în procesul de transformare totală la nivel de "tablou" general.

Leadershipul înseamnă să surprinzi suspansul într-o proporție mai mare, prin intruziunea miraculosului sau neașteptatului în destinul personajelor.

Concluzie: Ideea de progres presupune şi a prelua şi prelucra părerile şi sugestiile celor din jur (desigur cele pozitive şi benefice), rezultatul concretizându-se într-un "produs finit" net superior, cu performanţe deosebite. Acest produs reprezintă de fapt ecoul influenţelor străine preluate. Influenţa celorlalţi oameni se reflectă în personalitatea liderului, în ideile şi în modul său de gândire, şi respectiv în calitatea "produsului finit".

P.S. Inaccesibilitatea, inacceptarea unor opinii diferite, a altor tendinţe, echivalează de cele mai multe ori cu persistenţa în greşeală.

*** Notă:** Stephen King - *Misterul regelui, Despre scris.* Editura Nemira, 2007.

Ecoul intens de dincolo de moarte

On Octombrie 27, 2013

Pune în funcţiune propulsorul dotat cu filtru autonom al intuiţiei, ca să ajungi la acea gândire puternică de dincolo de raţiune.

În faţa unui cadavru totul devine ridicol. Mai ales dacă axa de rotaţie a gândurilor trece prin centrul de greutate al unei forţe de sens opus, care are ceva de spus. Dar care poate fi percepută doar de o minte în care se manifestă o proprietate nouă: gândirea de dincolo de raţiune.

Clarice Starling constată cu surprindere - rodul unei atenţii izvorâte parcă dintr-o experienţă apriorică - că în gura cadavrului există totuşi ceva. Iar acest ceva se cere desluşit, scotocit până în ultimul ungher al fiinţei unde străjuieşte, semeaţă, cetatea cu ziduri groase a adevărului. Bănuieşte ceva, sau este doar imaginaţia ei?

Astfel, ea este prinsă într-o zonă îngustă de control, în care punctele de contact cu realitatea sunt doar tangenţiale, intersectându-se doar pe teritoriul evoluat al unei minţi profunde. Asta o ucide pe Clarice. Şi, în acelaşi timp, îi dă viaţă. Să pornească în căutarea oarbă a unei suprafeţe de sprijin pentru potrivirea unor noi piese de puzzle.

Într-o clipă, Clarice schimbă regulile jocului de-a v-aţi ascunselea în care a fost implicată pe durata anchetei. Ispititor, ea hoinăreşte printr-un labirint subteran, imens, nesfârşit, dincolo de tărâmul morţii, cu hotărârea de neclintit a unui chimist care îşi face experienţele într-o manieră riguroasă.

Leadership: Poţi să evidenţiezi imaginea unei totalităţi de elemente omogene care să formeze semnificaţia unei corelaţii între ce ştii, ceea ce se vede şi noutatea descoperită, ca o consecinţă a unor situaţii de viață care cer anumite cunoştinţe şi abilităţi?

Ai zice că acest corp neînsufleţit, aflat în stare de putrefacţie, generează o energie a cărei forţă nemăsurabilă este cuprinsă în segmentul de timp care poate deschide porţile sufletului. Sau, mai degrabă, acele porţi ale percepţiei ce duc în adâncul subconştientului. El pare că emite nişte radiaţii invizibile care sunt absorbite de instinctul de vânător de ecouri al lui Clarice.

Acest corp rigid şi inert oferă nişte indicii ce se cer urmărite si cercetate, noi secrete, noi detalii şi aspecte privind modul în care a fost înfăptuită crima. De parcă a fi prevăzut cu nişte emiţătoare speciale ale căror unde sunt receptate de simţurile cele mai fine. La nivel instinctual, Clarice pune totul cap la cap.

Două forţe interacţionează, atrăgându-se ca un magnet - o forţă venită din adâncuri şi o forţă a simţirii care preia semnalul difuz din circuitul intermediar de descărcare a energiei însufleţitoare. La nivel de subconştient, între Clarice şi trupul în care inima nu bate are loc o comunicare dincolo de moarte, o legătură invizibilă care modifică starea unor elemente ale sistemului ei de gândire.

Leadership: Poţi să-ţi pui în valoare experienţa dobândită în anii de activitate profesională într-un context de tip "I demand Justice" a cărui ecou de cauzalitate se resimte într-un punct fix de unde poate să înceapă o ordine?

Dintre toţi poliţiştii din încăpere, numai ea, Clarice, are simţul observaţiei atât de dezvoltat. Numai ea pare plasată în apropierea acestei emisii de unde ce pleacă din corpul inert, mici particule de energie care se propagă nedetectabil sub formă de raze în toate direcțiile. Numai ea percepe pulsaţiile de frecvenţă joasă, proiectate să penetreze doar o inimă caldă cu o voinţă puternică.

Această ciudăţenie nu pare deloc prea smintită. Căci, într-adevăr, fotografia medicului legist nu surprinde cadrele într-un mod însufleţitor. Ceea ce este nedesluşit, firul întregii acţiuni, numai vocea lăuntrică poate să-l refacă.

Vuietul asurzitor al spiritului înfioară cumplit inima lui Clarice: " *I demand justice !* " Un ecou a cărui procesare împinge puterea minţii la extrem, făcând posibilă detectarea acelor elemente şi indicii temeinice, necesare pentru depistarea criminalului. Un singur punct fix al evoluţiei profesionale a lui Clarice, de unde poate să înceapă o ordine a unei logici superioare, poate să dea realităţii (trăită prin constrângere) o nouă semnificaţie: aceea că orice noutate în materie de fapte şi situaţii de viaţă poate lăsa loc unei compensări de puternicie şi de afirmare personală.

Leadership: Înţelegi faptul că asumarea a ceea ce trăieşti prin prisma unor considerente de ordin profesional poate avea consistenţa unui fenomen psihologic numit "un moment definitoriu al vieţii" ?

Clarice trăieşte un moment definitoriu al vieţii care se manifestă tumultuos, desfăşurat în conştiinţa ei ca un fel de ecou de dincolo de moarte, ceea ce deschide o altă perspectivă asupra evenimentelor pe care le consideră de importanță majoră pentru caz. Ea bănuieşte că persoana decedată a fost un apropiat al ucigaşului Buffulo Bill, şi nu doar atât, ci faptul că a făcut parte dintr-un experiment mai amplu care încă se află în plină desfăşurare.

Leadershipul pătrunde în câmpul de resurse primordiale ale omului - răbdarea, înţelegerea şi perspicacitatea, pentru a-l ajuta să interiorizeze credinţe de genul " *Eu sunt în stare* ". Şi să-şi însuşească în cele din urmă abilităţile care garantează excelenţa în luarea deciziilor care au ca scop apropierea de adevărurile tangibile şi verosimile, în scopul configurării unei noi viziuni.

Iar această concentrare asupra esenţelor şi nu asupra contrariilor, această viziune izvorâtă dintr-un microcosm de gânduri şi sentimente care îndreaptă interesul şi atenţia spre un nivel superior de cunoaştere şi înţelegere, depinde de linia despărţitoare dintre ceea ce omul consideră că este "normal" şi ceea ce este "anormal". Dintre ceea ce se întâmplă într-o anumită privinţă şi ceea ce nu se poate întâmpla.

Leadershipul se poate impune ca o soluţie de perspectivă pentru reabilitarea infrastructurii de gândire şi acţiune, nu ca o opţiune care îngroapă adevărul sau limitează potenţialul în atingerea desăvârşirii profesionale.

În funcţie de modul în care liderul răspunde observaţiilor determinate de omisiunile unor fapte care au influenţat negativ desfăşurarea evenimentelor, reexaminate sub mai multe aspecte, el va putea pune în aplicare o nouă gândire a designului şi funcţionabilităţii leadershipului. Personalizat și modificat până răspunde scopului urmărit: puterea de a se depăşi pe sine însuşi

Leadership: Adevărurile despre viaţă pe care le extragi dintr-un fapt cunoscut spre a stabili un fapt necunoscut, pot fi formulate când e prea târziu ca să mai conteze?

Pentru a recunoaşte un adevăr incontestabil trebuie să ai la dispoziţie o pârghie fină, un fapt care s-a petrecut şi care are toate şansele să se repete.

În cazul lui Clarice, adevărul care i-a scăpat din vedere de fiecare dată, este în măsură să aducă informaţii importante, dar asta nu mai poate schimba trecutul, nu mai poate învia morţii. Ea îşi dă seama, iar conştiinţa i-o repetă ca un gong chinezesc, că ceea ce contează nu este doar prinderea criminalului, ci rugăciunea pentru cei morţi (victime maltratate cu bestialitate) care să-i aline orice supărare şi să-i dea puterea să se elibereze de imaginea lor din memorie.

O forţă venită din adâncuri şi o forţă a simţirii - sunt cele două puncte cheie din infrastructura sistemului de ghidaj al liderului, construite mai mult în baza unei convenţii dintre obiectivele fundamentale ale cercetării sale şi efectele imprevizibile pe care acestea le au asupra aprecierii situaţiei de fapt.

Pentru a demonta acea gândire limitată care porneşte de la observaţii şi premise cu care toată lumea este de acord, neavând un background format din senzaţii individuale şi percepţii complexe şi extrem de rafinate, el trebuie să-şi îndrepte succesiv atenţia asupra unui aspect ignorat sau neglijat. Şi apoi să-l corecteze.

Caută bine, viitor lider ! Caută între cele două râuri ce-şi amestecă apele între adevăr şi îndoială. Porneşte în căutarea satisfacţiei adânci ce-ţi poate linişti curiozitatea, care să-ţi potolească apăsarea insuportabilă a obligaţiilor asumate cu mult curaj.

Pune în funcţiune propulsorul dotat cu filtru al intuiţiei cele mai fine şi angajează-te în partida demenţială împotriva punctelor de vedere prea puţin fundamentate. Nu te mulţumi cu realitatea pe care o indică baza de susţinere a cercetării. Schimbă regulile jocului de-a v-aţi ascunselea în care eşti implicat pe durata propriului traseu evolutiv.

Leadershipul este un moment definitoriu al vieţii tale, corespunzând unor faze ale dezvoltării în care stimulii de tip emoţional sau comportamental sunt dependenţi de legăturile puternice cu cei cărora n-ai reuşit să le vii în ajutor.

Ecoul intens de dincolo de moarte pune în evidenţă necesitatea cercetării elementelor aparent nesemnificative pentru o gândire limitată. Şi de a le aborda într-un mod particular, obţinând indicii pe care alţii nu le găsesc.

Un îndemn pentru tine, viitor lider: cercetează şi cugetă, fără însă a pierde esenţa lucrurilor.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Ecoul unei virtuţi pierdute într-o metaforă a destinului uman

On Februarie 16, 2013

Orice faptă măreaţă are gustul unei depărtări în care ai vrea să ajungi. Şi nu doar să ajungi într-un loc nemaivăzut de nimeni, ci să-l faci demn de a fi perceput ca o acţiune de mare-credință.

Strâmtoarea Magellan a devenit cu desăvârşire de prisos. Soarta ei este definitiv pecetluită. Ea nu mai are decât o semnificaţie istorică. Este redusă la o simplă noţiune geografică. Mult căutatul paso n-a ajuns calea de trecere pentru mii şi mii de corăbii. Calea cea mai scurtă şi mai rapidă spre India şi nici Spania nu şi-a sporit bogăţiile, nici Europa n-a devenit mai puternică de pe urma acestei descoperiri. Dintre toate zonele lumii locuibile, coastele dintre Patagonia şi Ţara de Foc se numără şi astăzi printre cele mai sărace şi mai părăsite colţuri ale pământului.

Dar în lumina istoriei, utilitatea practică nu determină niciodată valoarea morală a unei înfăptuiri. Numai acela care sporeşte cunoştinţele omenirii despre ea însăşi, care dezvoltă conştiinţa şi puterile ei creatoare, numai acela o îmbogăţeşte cu adevărat, pentru toate veacurile. În acest sens, fapta lui Magellan întrece însă toate faptele mari din epoca sa. Şi ceea ce reprezintă pentru noi o glorie deosebită, ceea ce adaugă o nouă strălucire gloriei lui Magellan este că – spre deosebire de cei mai mulţi conducători – el n-a sacrificat pentru ideea sa mii şi sute de mii de oameni, ci numai propria sa viaţă. Prin această jertfire de sine, într-adevăr eroică, va rămâne în veci neuitată splendida îndrăzneală a celor cinci corăbii atât de mici, atât de slabe şi singuratice în imensitatea mărilor, şi care au cutezat totuşi să pornească în sacrul război al omenirii împotriva Necunoscutului.

Leadership: Poţi să te dezvolţi sub îndrumarea unui "înainte care vine de departe", dar nu din spaţiul nedefinibil al unei depărtări, ci din adâncurile insondabile ale unui timp fabulos şi totodată real?

Şi neuitat va rămâne el însuşi, care a îndrăznit cel dintâi să schimbe în faptă această idee, cea mai temerară din toate: ocolul lumii – a cărui etapă finală este realizată de ultima dintre corăbiile sale. Căci, cunoscând în sfârşit măsura circumferinţei pământului, zadarnic căutată timp de un mileniu, întreaga omenire dobândeşte pentru întâia oară o nouă măsură a puterilor sale. Cucerind tot mai mult spaţiu, pătrunzând tot mai departe în nesfârşirile Universului, ea îşi sporeşte curajul şi bucuria de a lupta, devenind astfel conştientă de propria-i măreţie.

Întotdeauna un om realizează maximum posibil numai când fapta lui devine exemplară. Şi, din această privinţă, exemplul lui Magellan – fapta lui aproape uitată – a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată de aripile geniului, dacă e dusă mereu şi hotărât înainte de o pasiune, se vădeşte la urmă mai puternică decât toate elementele naturii. Măreaţa lui faptă a arătat că un singur om, cu scurta şi trecătoarea sa viaţă, poate transforma într-o realitate şi într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorinţă, numai un vis pentru sute de generaţii.

Leadership: Poţi să transmiţi imaginea unei depărtări spre care probabil te vei îndrepta fără întrerupere, căutând un absolut pe care îl credeai ascuns într-o "realitate invizibilă"?

Asemenea unei lucrări divine, măreaţa fapta a lui Magellan a revelat o altă faţă a gândirii seculare, orientându-şi demersul valabil şi durabil spre împlinirea unui vis unic, de mare rezoluţie spirituală, privit însă nu ca un motiv de înlocuire a realităţii cunoscute – aşa cum l-au avut în vedere generaţii întregi – ci, ca limbaj al unei hermeneutici a mesajului divin.

Dar, ca acest limbaj să devină ţinta altor împlinitori de fapte măreţe, visul nu trebuie interpretat ca "metaforă" a unui traseu plin de obstacole şi suferinţe, spre Mântuire, sinonim cu drumul lui Moise prin deşert, ci este menit să stabilească echilibrul dintre temeiul unui angajament asumat şi scopul urmărit, redând lumii plenitudinea unui plan divin.

Deci nu trebuie să vedem fapta măreaţă ca metaforă implicită. Căci acest echilibru dintre temeiul unui angajament asumat şi scopul urmărit trebuie descifrat în planul de adâncime al marilor împliniri ale visurilor umane, plan în care acest limbaj al unei hermeneutici a mesajului divin se constituie ca un fenomen original al expresiei creatoare și al conturării unui mod de viață capabil să reflecte adevărata natură a liderului.

O realitate invizibilă este reprezentarea în faptă a unui vis care merge mai departe, cu pași mărunți dar siguri, datorită și alături de Dumnezeu. Numai în faptele măreţe, de creaţie sau descoperire, se poate citi „lauda" Domnului. Sugestii pentru susţinerea interpretării acestei "laude" divine, sunt oferite de filozofia simbolică a autoperfecţionării morale care, susţinând că relaţia dintre sine şi divin este prototipul raportului simbolic dintre ceea ce crezi că este important pentru tine şi ceea ce crede Dumnezeu că este important pentru trecerea lumii la un alt nivel. Deci, să privim fapta măreaţă ca o nouă raportare intelectuală și spirituală a omului la spațiul unui nou mod de gândire a excelenţei.

Şi, ca să parafrazez afirmaţia cuiva: Nu contează înaintarea în lumea metafizicii, într-o lume care este clădită cu precădere prin mijlocirea noţiunii de substanţialitate şi cauzalitate, sau dominată de acestea. Ci numai retragerea în fenomenul original al expresiei "Am ajuns să fiu cineva" ne oferă aici cheia credinţei întărită prin fapte.

Leadershipul este imaginea unei depărtări spre care probabil puţini se vor îndrepta vreodată, pe motiv că ceea ce leagă credinţa şi scopul foarte ambiţios, într-un ansamblu ambele părți, este reprezentată sub forma unei făgăduinţe făcută de Dumnezeu numai celor dinainte aleşi pentru a împlini o lucrare sfântă.

Ecoul unei virtuţi pierdute într-o metaforă a destinului uman este un efect de scurtătură către o întârziere regulată foarte lungă, mai ales dacă aceasta virtute se numeşte "onoare". Fără îndoială, îl putem întâlni şi cunoaşte pe Dumnezeu numai din adâncurile unui suflet însetat de reuşită şi de minuni. De la acest nivel al abordării istoriei lui Magellan, putem să ne închipuim fapta lui ca o lungă şi nesfârşită confirmare a destinului implacabil creat de Dumnezeu.

*** Notă:** Stefan, Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Ecoul unui vis care imită stringent realitatea

On Martie 22, 2021

Povestea fabuloasă a unei viziuni este creaţia unui visător care renunţă la realitate pentru a urma o lume fantastică, dar extrem de spectaculoasă, pentru că este lumea propriului Sine.

Închid ochii şi mă culc, cu menţiunea că nimic nu mă poate trezi decât un vis frumos, capabil să se repete în realitate. Este un moment de gândire lucidă, dar şi rece într-un anumit fel, fiindcă mă simt prizonierul unui spaţiu în care judecăţile de valoare nu pot fi îngrădite. Or lumea exterioară nu se consumă în acest spaţiu, numai eu îmi consum himerele în spaţiul pe care îl am disponibil într-un alt prezent, dintr-un univers paralel.

Şi tocmai în completarea acestui vis progresiv, odată cu repetarea unor experienţe reale de viaţă, mă încadrez într-un rezumat de valoare al subiectului ce poate declanşa o ruptură de relaţie cu fenomenul *Simvehebrew* , o nouă determinare a ceva ce există în afara gândirii, mai ales dacă gândirea fi descrisă şi definită din unghiurile tăcute ale universului.

Ştiu că numai prin actul de a adormi, gândindu-mă la un lucru izvorât dintr-o dualitate a sinelui reflectat în realitate, voi putea să traversez acel spaţiu al viziunii ce îşi afirmă valoarea indiferent de suportul ei material, metafizic sau comparatist. Iar în visul meu plin de semnificaţii, atât de bine ascuns în sinele meu, părea că m-am trezit la realitate, dar ceva îmi spunea că încă dorm adânc, dar dorm fără să mă las manipulat de o eventuală oglindire în conştiinţa unui destin emanat din veşnicie.

Leadership: Imaginea în care te regăseşti cel mai bine dă impresia unui vis care te poartă în multe direcţii, dar în realitate nu cedează nicio clipă separării de lumea exterioară?

Mintea pare a fi în continuare focalizată pe recunoaşterea momentului principal când materialitatea se afirmă din plin şi în artă, prin intermediul căreia se produce traversarea de la mesaj la emoţie, de la emoţie la țesătura fragilă a unei povești din viaţa personală. În timp ce mesajul din vis, învăluindu-mă în mantia catifelată a somnului profund, se focalizează pe recunoaşterea artei ca principală punte de traversare spre împlinirea idealului unei minţi aptă să declanşeze emoţiile unei descoperiri autentice în materie de creaţie literară sau artistică.

Totuşi, în somnul acesta adânc, odihnitor, regenerant, se petrece ceva. Mai mult seamănă cu o confuzie. Căci mă simt altcineva decât sunt de obicei, percepându-mă numai în ecoul unei vieți din care, poate, va rămâne doar amintirea. Totuşi, mă simt calm în interiorul meu. Nu simt nicio nelinişte pentru care să-mi vină careva în ajutor. Totul e liniştit aici. Imaginea pe care mi-am făurit-o aici este o evadare a sinelui în altcineva identic cu mine, dar dintr-un univers paralel.

Din această cauză imi susţin punctul de vedere eminamente artistic. Creaţia mea vizează transformarea unui vis într-o viziune a interiorităţii individuale ce coincide cu momentul în care individul iese din rândul lumii, devine liber, îşi vede rostul în armonia universală, se recunoaşte ca un observator din exterior şi, astfel, întreaga lui existenţă capătă altă semnificaţie.

Mai trebuie spus că, prin comparaţie cu realitatea mea visată, bine ascunsă cu ajutorul metafizicii, se verifică şi acea facultate extraordinară a visării pe care o experimentează un personaj al scriitorului Miguel Ángel Asturias. Este vorba de acea facultate a desprinderii de realitatea imediată, lucru ce stă la baza oricărui curent filosofic:

"Cine sunt? Nu ştiu cine sunt. În căuşul mâinilor adun umbra care picură de pe pleoapele oamenilor pentru a spori cu ea noaptea, dar acum nu mai am mâini, iar oamenii nu mai au pleoape unde să se adune în picături întunericul şi visul. Sunt treji mereu…"

Leadership: Imaginea ta identitară se poate construi în funcţie de raportul ce se stabilește între lumea exterioară și lumea interioară, cu menţiunea că ceea ce te poate trezi din vis este însuşirea unei creaţii care aparţine altcuiva?

Şi ce să vezi? Noapte de noapte încep să visez cum dorm în realitate, mai mult decât ceea ce aş putea trăi în realitate cu ajutorul visului. La fel se întâmplă şi cu luciditatea unui pictor care pictează foarte bine odată cu implicarea lui în mersul Universului. Creaţia sa produce schimbări în câmpul energetic al unui spirit care ia, încetul cu încetul, stăpânire asupra fiinţei sale. Cumva, el se vede dintr-un punct situat în lateral sau deasupra patului său, iar asta înseamnă că se află deasupra planului realităţii, şi ca visul este însăşi creaţia lui.

În adâncul sufletului, mă doare că va trebui să mă despart de visul în care realitatea mi se părea doar o iluzie cu care mă învăţasem să trăiesc. Alteori mă nelinişteşte impresia că toate acestea s-au mai întâmplat odată cu acordul unui Deja-Vu metamorfozat într-un cosmos einsteinian, plin de surse gigantice de energie, care pot fi înţelese doar prin prisma relativităţii.

Mai degrabă, par a fi ilustrarea unui mare act de hipnoză şi de seducţie vizuală, îndrăgind mai mult spaţiul odihnitor dintre două planuri de existenţă separate, tot aşa cum memoria labirint a unui scriitor se odihneşte în spaţiul dintre acele cuvinte care îi alcătuiesc amintirile.

Haideţi să ne imaginăm că trezirea mea s-a întâmplat brusc, anulând orice poveste visată de un artist care se ataşează de o reprezentare a realităţii în care el pare să se manifeste cu un fel de instinct narativ, ca un reflex al mecanismului cerebral, fie ca un produs propriu al inteligenței aflat în directă legătură cu un fond spiritual, ductil şi perspectivant. Să nu fii om, ci să fii doar proiectarea visului unui alt om. Ce halucinantă descoperire !

Creaţia unui artist este viziunea asupra ființei umane autentice și împlinite în planul unei lumi pe care el o regăseşte doar visându-se ca fiind parte dintr-un vis din care se trezeşte a fi cu totul altcineva, în altă persoană.

Aşadar, creaţia mea este varianta alternativă de abordare a planului unei lumi în care mă refugiez ori de câte ori exteriorul intersectează interiorul în oglindirea unei vieți care nu poate fi egalată în literatură de alți scriitori. Şi asta, datorită autenticităţii cu care reuşesc să redau perspectiva adâncimii sinelui ca parte dintr-un imens întreg.

Ecoul unui vis care imită stringent realitatea sugerează adevărata forţă a unui artist: de a traduce realitatea lumii (percepută într-un simbolism rafinat) în forma unui vis în care te poţi pierde dacă nu eşti dispus să fii una cu sinele tău autentic.

Source: https://neculaifantanaru.com/ecoul-unui-vis-care-imita-stringent-realitatea.html

Ecuaţia superiorităţii

On August 26, 2013

Învaţă să stăpâneşti elementele principale ale construcţiei leadershipului, în aşa fel încât ştiinţa ta complexă să nu producă fisuri în structura funcţională a omului.

Din păcate este impenetrabil, prea sofisticat pentru a reacţiona la testele standardizate. Face impresia unei structuri de gândire rigide de mari dimensiuni, imobilizată în lanţurile ramificate ale unui masiv de elemente stranii care se propagă în mod discontinuu în realitatea abstractă de care se înconjoară. Pe acest om l-am lua drept un amestec întunecat şi misterios de calităţi, însă compoziţia este una rece, făcută din materialul unei judecăţi fără milă, dar căreia orice logică din câmpul psihologiei i-ar da dreptate.

Dr. Hannibal Lecter atinge niveluri suficient de înalte de înţelegere a omului. Energia foarte concentrată şi bine orientată pe care o absoarbe de la cei din jurul său, din informaţiile pe care cu dibăcie le extrage din viaţa lor, este suficient de mare pentru a produce un Big Bang. Ca un şoc electric le întrerupe acestora ritmul normal de funcţionare şi evoluţie, influenţându-i şi înclinându-le voinţa pe o axă închisă, la care numai el se poate conecta şi reconecta.

Reacţiile înlănţuite în acest proces activ de instalare a haosului în mintea oamenilor, printr-o disociere a dimensiunii personalităţii fiecăruia, prin efectuarea unei rotaţii de 180 de grade a capacităţii lor de pătrundere a complexităţii, - prezintă anumite particularităţi în funcţie de structura, modelul şi materialul din care este croit fiecare din ei.

Leadership: Măsura maximă a competentelor tale este fundamentată de experienţele unei participări la o nouă etapa de potenţare a relevanţei conceptului "fii impenetrabil" într-un context de tipul complexităţii identităţii personale?

În toată această ecuaţie a superiorităţii, primul loc îi revine doctorului Hannibal Lecter. El este stăpân pe toate posibilităţile de a calcula şi schimba mutările într-o ordine care creează o discontinuitate între gândire şi simţire, în ierarhia apropierii fizice şi sufleteşti de fiinţa umană şi dezbinării acesteia de ea însăşi.

Un mecanic de locomotivă trebuie să dea semnale cu fluierul locomotivei ori de câte ori pune convoiul de vagoane în mişcare. Însă Hannibal nu dă niciun semnal de avertizare, ci manevrează locomotiva persuasiunii fără să stabilească cu interlocutorul direcţia de deplasare, producând intenţionat deraieri.

Două forţe concurente se unesc printr-o legătură fină, apoi se resping prin intenţii diferite. Pe de o parte omul care pare a poseda ştiinţa cea mai înaltă, care pare să fi atins apogeul cunoaşterii umane. De cealaltă parte oponentul său, omul care posedă calităţile necesare pentru a face posibilă acea cunoaştere complexă şi atingerea apogeului. În ambele cazuri există gânduri, motivaţii şi scopuri mai mult sau mai puţin ascunse.

Puternicul contrast dintre cele două forţe concurente arată că niciodată nu e prea târziu să percepi viaţa altfel şi să te redescoperi. Pentru că niciodată nu afli multe despre tine decât atunci când cineva impune un alt sens vieţii tale prin intermediul unui set de factori provocatori.

Leadership: Poţi contracara efectele negative ale superiorităţii înscrisă în coordonatele

unei filosofii care năzuieşte să înainteze până la limitele raţiunii omeneşti?

Pentru a avea o imagine cât mai concludentă cu privire la posibilităţile de expansiune a leadershipului în viitor, adică să fie selectabil şi uşor de manevrat ca formă de adaptare şi dezvoltare, pornind de la realităţile liderului de tip nou, cu orizontul format din acumularea ştiinţei, este necesar să procedăm la o rejudecare a relaţiei dintre Ego şi limitele raţiunii omeneşti. Aceste limite sunt atinse în momentul când nu mai faci distincţia dintre bine şi rău, crezând că amândouă contribuie la prefacerile continue ale ştiinţei, vieţii şi societăţii.

Un asemenea lider, care poate să posede ştiinţa cea mai înaltă, capabil de control, alimentat de tentaţia de a fi unic şi de a atinge apogeul cunoaşterii umane, se va confrunta în primul rând cu el însuşi. Orice element utilizat în construirea şi extinderea teritoriului de control va fi considerat dezamăgitor, ca o bilă neagră, dacă nu este perfect opozabil şi dacă nu prilejuieşte o incursiune de amploare în universul uman. Această incursiune poate stabili o limitare a opţiunilor susținătorilor şi blocarea lor într-o stare de inerţie, care alcătuieşte suportul ideal pentru susţinerea superiorităţii liderului.

E greu de spus cum şi prin ce mijloace vor fi contracarate în viitor efectele negative ale "superiorităţii", sau ale ştiinţei complexe de persuasiune înrudite cu leadershipul prin obiective, tactici şi metode de acţiune. Cert este că niciun fel de măsuri, niciun fel de relaţie dintre cele două părţi: *lider-susţinători* , criticate câteodată de către diverşi specialişti, nu vor putea contribui la diminuarea dorinţei liderului de a-şi demonstra cu adevărat potenţialul şi de a-şi mulţumi Ego-ul puternic şi activ.

De aceea realizarea unui profil, a unui portret psihologic care să permită aprofundarea personalităţii liderului devine de prisos în aceste condiţii. Căci ego-ul său şi raportarea la "superioritate" practic se intersectează şi fuzionează până la o contopire de excepţie. Un întreg care constituie valoarea absolută a leadershipului, punând la socoteală, prin simplificări favorabile, câştigul de orice fel. Dar în special realizarea poziţională.

Forţa leadershipului tău depinde de poziţia forţei suport a limitelor tale, în timp ce continui să-ţi mişti înainte şi înapoi umbra vieţii?

Umbra vieţii, cuprinzând consecinţele gândurilor tale ascunse, poate fi personalizată prin talentul cu care reuşeşti, pe neobservate, să provoci o contradicţie între propriile percepţii şi semnalele pe care le recepţionezi de la ceilalţi.

Ego-ul tău, devenit tot mai sigur şi mai însetat după putere şi lauri, cedează în faţa dezvoltării personalităţii tale? Lliderul devine stăpân pe toate posibilităţile de a calcula şi schimba mutările de intimidare într-o ordine care creează o discontinuitate între gândire şi simţire, din care poate rezulta o dezbinare a valorilor şi idealurilor fiinţei umane, care cu mare dificultate poate fi redresată.

Vom putea recunoaşte în lider, într-o atitudine prietenoasă, justă şi realistă, pe lângă ecourile directe ale realităţii propriilor limite şi abordări, valori şi orientări, şi unele ecouri indirecte. Acestea trimit la fondurile şi oportunităţile de câştiguri pe care el le-ar putea realiza dacă reuşeşte să profite în sens constructiv de implicarea oamenilor în acţiuni comune, stabilindu-şi superioritatea prin agregarea unui set de factori bine definiţi care să nu le împiedice dezvoltarea şi evoluţia.

Dacă vrei să te califici în etapa finală a excelenţei, învaţă să stăpâneşti elementele principale ale construcţiei leadershipului în aşa fel încât ştiinţa ta complexă să nu producă fisuri în structura funcţională a omului.

Poziţia forţei suport a limitelor tale este dată de ceea ce eşti în stare să înfrunţi din punct de vedere al conştiinţei atunci când pui ştiinţa în folosul unei psihanalize și teologii foarte sensibile la dimensiunea existențialistă.

Ecuaţia superiorităţii include cele două tipuri de lider. Unul de factură pozitivă care-şi utilizează ştiinţa, cunoaşterea, acţiunile în scopuri benefice tuturor, gândurile sale fiind în concordanţă cu faptele. Şi altul care îşi foloseşte cunoştinţele şi metodele pentru a dezorienta şi a crea un veritabil haos în mintea oamenilor. La acesta din urmă, la o cercetare atentă se descoperă gânduri ascunse puse în slujba propriului Ego şi a propriilor intenţii.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/ecuatia-superioritatii.html

Edificiul cristalin al alchimiei

On August 18, 2013

Mânuieşte bine corzile pe care se sprijină ştiinţa, încât să atingi fără repercusiuni punctul maxim al puterii tale de transformare.

Ca să evoluez spre inaccesibilul pur, spre edificiul cristalin al alchimiei, microcosmosul atât de fascinant în care se găsea nealterată piatra filozofală, trebuia să pun în practică deviza prin care funcţionalul şi motricul se autoalimentează la maximum în mod constant. Atingând acea tensiune unică care generează şi modifică materia, dând naştere unei realităţi necodate.

Nu era decât o înflorire a gândirii care propaga rapid informaţia de la intrare spre ieşire, la timpul prezent, şi exploatarea legăturii de acces cu viitorul. Aşadar, nu erau imposibil de extras nici informaţiile din coordonatele viitorului. Informaţia era, într-adevăr, primul element de la baza cunoaşterii mele, care dacă era bine structurată şi plasată pe o reţea de tipul *rotationis-retexamus* putea furniza elemente noi despre anumite procese sau fenomene care stăteau la baza alchimiei.

Spre deosebire de ceilalţi alchimişti care trebuiau să pună în practică deviza *"obscurum per obscurius, ignotum per ignotis"* ca să evolueze spre inaccesibilul pur, eu atinsesem deja punctul maxim al puterii de transformare a materiei. Reuşisem să elimin excesul de energie care permitea materiei să se comporte și să acționeze într-un anumit fel, menţinând constant procentajul de preluări de substanţe stabile. În stare de compunere, materia tindea să participe la reacţii rapide, cu degajare de căldură, care aveau loc în faza solidă a compuşilor coordinativi.

Misterioasele căi ale alchimiei se contraziceau, pierzându-şi deseori din revelaţia primordială care conducea la elaborarea hărţii precise, ce ascundea intrarea spre locul tainic în care se afla piatra filozofală. Harta o reprezentasem imaginar, după aceleaşi tipare de extracţie a minereului de uraniu în carieră şi în subteran.

Leadership: Percepţia ta faţă de ştiinţa pe care o reprezinţi este dependentă de "frumosul şi utilitatea" propriului univers de gândire care ştie să fie special printr-o salvare spectaculoasă din circumstanţele încurcate ale plinului de cunoaştere?

Am părăsit inaccesibilul după ce am crezut că stăpânesc perfect această artă. Însă nu puteam să-mi limitez învăţătura nou însuşită doar la practica alchimică. De multe ori aş fi fost nevoit să trec pe sub corzile întinse ale secretelor de la un mal la celălalt al ştiinţei, riscând să mi se agaţe catargele şi să nu mai recunosc caracteristicile unice ale adevărului dezbrăcat de orice iluzie. Şi să ating punctul de maxim dezgust faţă de mine însumi.

Dacă focul prea-plinului de cunoaştere scăpa de sub control, el ar putea mistui mare parte din tot ceea ce înţelesesem. Prin urmare reacţia de fotoliză a apei vii, transformată chimic în pulbere palpabilă, sub efectul unei trituraţii naturale, trebuia să fie suficient de rapidă şi să se reducă la gradul 3, pe o scară de la 1 la 5, pentru a împiedica extinderea focului.

Chiar şi alchimiştii sunt mici, vulnerabili şi par a nu avea însemnătate în faţa Marii Opere. Potenţialul uluitor al puterii lor de extracţie a esenţei din piatra filozofală, neprelucrată la foc deschis, se poate pierde dacă corzile pe care este înălţat edificiul cristalin al alchimiei sunt prea întinse.

Leadership: Cât de mult îţi poţi extinde operaţiunile de selecţie şi echilibrare a resurselor de creaţie, fără să declanşezi o stare de amăgire în prim planul unei conştiinţe care se vrea liberă şi evoluată?

Poţi să-ţi antrenezi gândirea prin exploatarea legăturii de acces cu viitorul? Ştiinţa îţi poate furniza elemente noi despre anumite procese sau fenomene care stau la baza evoluţiei tale? Când anume crezi că vei stăpâni perfect arta conducerii?

În condiţiile lipsei de acces la surse de informaţii preţioase, utile conturării unei ştiinţe ample, dincolo de orice fel de convingeri şi limitări, poţi apela la valorile superioare ale creaţiei căreia i te supui. Operaţiunile de selecţie şi echilibrare a resurselor de creaţie pe care le ai la dispoziţie, analizând efectele "up and down" care pot să reducă valoarea leadershipului, indică situaţii când te afli în faţa unor opţiuni ce nu pot fi convertite rapid în rezultate.

Însă atâta timp cât există "inaccesibilul", conştiinţa caracterului incomplet al ştiinţei tale, nu poate exista şi nu poate fi vorba despre nimic nociv. Dimpotrivă, poate rezulta o stimulare a consumului de creaţie, prin creditarea cu noi informaţii, tot mai selective, care nu se referă numai la dezvoltarea leadershipului în relaţie cu ceea ce este nou şi cu ceea ce se produce în plan material. Ci, în special, la alcătuirea lui structurală de o mare complexitate, deci la numărul de etape riguros delimitate, parcurse pentru a ajunge la construirea unui alt conţinut, respectiv facilitarea deciziilor care conduc la realizarea lui.

Leadership: Ştiinţa ta poate fi supusă transformării printr-un set de relaţii şi condiţionări care fac din trăirile şi simţirile sale un ciudat amestec de logică şi creativitate în construcţia simbolică a realităţii?

O măsură utilizabilă a conţinutului leadershipului, prin modificarea sau adăugarea de noi setări aferente mecanismului de creaţie, îl constituie propagarea rapidă a informaţiei spre înainte, de la intrare spre ieşire. În acest stadiu are loc "înflorirea gândirii", cu posibilitatea de a distinge fiecare direcţie de urmat, de a concentra toate resursele disponibile şi de a exploata noi oportunităţi. Aşadar, informaţia este, într-adevăr, primul element de la baza cunoaşterii, care dacă este bine structurată şi plasată pe un anumit nivel de dezvoltare poate crea condiţiile optime creaţiei.

Ştiinţa ta poate fi supusă transformării printr-un set de relaţii şi condiţionări, care au ca efect punerea sau nepunerea în practică a leadershipului, numai dacă ia forma unei "ameninţări" de natură să intimideze sau să pericliteze ceea ce ai creat. O operă de artă reuşită, cum ar trebui să fie leadershipul, dispunând de anumite efecte de extindere sau restrângere, cu posibilitatea de a se anula reciproc, trebuie să se încadreze în anumite tipare de gândire, împărtăşite la nivel de rezultat, şi să favorizeze răspândirea anumitor idei.

Ca să dobândeşti stăpânirea perfectă a artei de a conduce, limitează-ţi învăţătura nou însuşită doar la o practică care să fie validată de ştiinţă, profundă. Şi care să fie adoptată de toate tipurile de indivizi. Dacă încerci să treci pe sub corzile întinse ale secretelor de la un mal la celălalt al ştiinţei, rişti să ţi se agaţe catargele şi să nu mai recunoşti caracteristicile unice ale adevărului dezbrăcat de orice iluzie. Iar dacă focul prea-plinului de cunoaştere scapă de sub control, el putea mistui mare parte din tot ceea ce ai realizat. Vrei să atingi punctul de maxim dezgust faţă de tine însuţi?

Leadershipul este plinul de cunoaştere care îţi construieşte realitatea dorită prin intermediul efectelor de coincidenţă şi de suprapunere a unor teorii, sau care îţi atrofiază subiectivitatea dacă cineva nu te lasă să iei puţin din fiecare lucru şi să faci TU paşii aceia spre transfigurarea realităţii.

Edificiul cristalin al alchimiei, atât de fragil şi iluzoriu, semnifică acea zonă restrânsă în care se refugiază liderul, singur cu ştiinţa şi filozofia sa, pentru a descoperi "piatra filozofală". Cu care, aidoma unui magician, va putea să dea răspunsuri şi să acţioneze adecvat în toate situaţiile problemă.

Tendinţa de a persista sau de a alege calea spre o astfel de zonă, inaccesibilă majorităţii, poate fi primejdioasă pentru liderii care nu ajung să stăpânească "Marea Operă". Această incursiune în inima ştiinţei poate nărui tot ceea ce ei au creat, aidoma unui castel de nisip.

Source: https://neculaifantanaru.com/edificiul-cristalin-al-alchimiei.html

Efecte Speciale

On Martie 05, 2016

Învaţă să construieşti o imagine vizuală din ansamblul elementelor care compun o realitate, astfel încât ceea ce vrei să scoţi în evidenţă să reprezine un uriaş efect de sinergie.

Colaborarea dintre cei doi titani continuă şi la înregistrarea sincronizată a muzicii. Eisenstein urmăreşte pasionat munca migăloasă şi de maximă exigenţă a compozitorului. Înregistrările se fac într-o atmosferă de sărbătoare. Muzica lui Prokofiev îl minunează, îl extaziază pe Eisenstein.

Prokofiev lucrează la înregistrare cu o pasiune absorbantă. Începe prin a se interesa de toate problemele tehnice ale înregistrării. Ascultă toate instrumentele producătoare de zgomot de care dispune studioul, pe unele introducându-le în partitură.

De pildă, pentru fragmentul "Careul", pe lângă cinci instrumente de percuţie, există notată în orchestraţie şi... cada de la Mosfilm. El constată deformaţiile pe care le provoacă microfoanele. Soluţionează problema folosind defectele aparatajului în vederea obţinerii unor efecte originale. Astfel înregistrează trompetele teutone foarte aproape de microfon, amplificând deformările iscate şi obţinând astfel "un uriaş efect dramatic". Caută efecte speciale şi prin distribuirea neobişnuită a instrumentelor, printr-o orchestraţie "inversată", de neconceput în domeniul lucrărilor simfonice obişnuite.

Încearcă soluţii - de atunci universal aplicate - prin amplasarea orchestrei într-un studio şi a corului într-altul dozându-le apoi la înregistrare, din cabină, după nevoile dramatice ale acţiunii. *****

Leadership: Poţi să conferi creaţiei tale un conţinut de autenticitate astfel încât să uimeşti lumea datorită "esenţei gândirii prin contraste" exprimată printr-o formă de accentuare a unei stări de spirit detaşate şi receptive la nou?

Procesul realizării compoziţiei, a cărei schiţă izbucneşte din „zgomotele" aleatoare produse de diverse repere (instrumente, voci, vibraţia unor corpuri aflate în mișcare, etc.) este mult mai complicat, nuanţat printr-o serie de asociaţii mult mai numeroase, și se referă la toată rezerva ştiinţifică, emoţională, vizionară și creativă de care dispune regizorul. Acest proces ne dezvăluie esenţa fenomenului „ *gândirii prin contraste* " - vizând o selecţie atentă a intrărilor auditive, asamblate ulterior într-o combinaţie fantezistă.

Fiecare sunet sau amestec de sunete, tot ceea ce intră în perimetrul hărţii unei minţi născocitoare, poate fi considerat un fel de „translator" care emite instrucţiuni de nivel înalt într-un cod care, pentru a fi descifrat, cere un efort de gândire unitară. Un bun regizor anticipează forma pe care o îmbracă esenţa unei atare orânduiri de efecte speciale înainte de a-şi promova versiunea de realitate prin intermediul unui microcosmos de trăiri, sentimente, gânduri şi idei.

Apoi, pe parcursul materializării în diferite tipare de frecvenţă, odată cu introducerea anumitor sugestii, întregul cod se transformă într-o imagine vizuală: conţinut și mesaj.

Un regizor a cărui stare de spirit este detaşată şi receptivă la nou ştie să pună în scenă cât mai elocvent un scenariu care să evidenţieze relaţia lui cu o lume mult mai largă decât scena

unui experiment, în care spectatorii trebie să relaţioneze tot ceea ce văd pe ecran cu mediul înconjurător, cu alte persoane, norme şi înţelesuri. Scenariul trebuie să evidenţieze însăşi felul de a fi al regizorului, trebuie nu doar să mişte inimile spectatorilor, ci să reprezinte realitatea propriei sale existenţe, a propriei sale minţi, a propriei sale conştiinţe.

Esenţa gândirii în contraste se poate regăsi în legătura dintre lucruri, acţiuni, stări, evenimente şi atitudini care oricând pot fi schimbate în funcţie de cauzele şi efectele care duc la schimbarea cadrului de reprezentare a cunoştinţelor care doresc a explica lumea.

Doar regizorii dotaţi cu o ureche muzicală foarte bună pot să surprindă "ieșiri extraordinare" din zgomotele aleatoare. Ei reuşesc cel mai bine să optimizeze fluxul de efecte speciale ce corespund condiţiilor de percepţie ale sunetelor profunde si semnificative din totalul „zgomotelor", în vederea validării diferitelor elemente ale scenariilor de film.

Ceea ce face din leadership un fel de potir cu volum tot mai cuprinzător, dând senzaţia că posesorul lui este înzestrat cu puteri supranaturale, ţine de îndemânarea cu care sunt localizate și folosite „defectele aparatajului în vederea obţinerii unor efecte originale". Graţie defectelor, reprezentând niște comori ascunse aflate în spatele zgomotelor, ecourilor, interferenţelor, confuziilor și distorsiunilor, sub care se reuneşte arta de a surprinde esenţele subtile, orice şi totul capătă o identitate, adică limbaj și unitate.

Să poți face din defectele aparatajului pârghia care poate mișcă universul, iată ce înseamnă să fii regizor. Să cauţi efecte speciale prin distribuirea neobişnuită a instrumentelor, printr-o orchestraţie "inversată", de neconceput în domeniul lucrărilor simfonice obișnuite, iată ce înseamnă să fii compozitor. Să reuşeşti traduci orice defecte prin puritate, seninătate sau strălucire, activând în oameni o anumită stare de spirit, este calitatea unui lider.

A conferi creaţiei tale un conţinut de autenticitate înseamnă să asimilezi ideea de "deformare" a mijlocului cel mai potrivit prin care se realizează comunicarea, cu un uriaş efect de realism complet - capabil să facă senzaţie.

Efectele speciale sunt contribuţia cea mai de seamă pe care un regizor o aduce în lume prin intermediul aparatajului, având rolul de a îmbogăţi şi a adăuga valoare viziunii sale.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/efecte-speciale.html

Efectele de compoziţie ale ştiinţei avansate

On Iulie 05, 2014

Identifică compoziţia tuturor elementelor ştiinţifice vechi şi noi în ansamblul lor organic, încât să obţii efectele de sens dorite.

Montajul îşi atinge efectul total prin senzaţia compozită a tuturor acestor elemente în ansamblul lor organic. Pentru aceasta intensifică regizorul Eisenstein conţinutul fiecărui "rezonator armonic". De altminteri secvenţa era tot rezonanţa unei impresii din copilărie când asistase, în vara toridă a lui 1914, la procesiunea sfinţirii bisericii din Staraia Russa. Această impresie vie constituia baza pentru procesiunea sa în filmul "Vechiul şi Noul".

Sau un alt exemplu mai simplu: scena întrecerii la cosit. Diferitele cadre ale montajului conţin o singură mişcare dintr-o parte a cadrului într-alta. " *Şi am râs când am văzut spectatorii cei mai sensibili legănându-se dintr-o parte într-alta, din ce în ce mai repede, pe măsură ce cadrele erau scurtate. Efectul era acelaşi ca cel al unei fanfare executând un simplu marş.* "

Concepţia filmărilor marelui regizor reiese dintr-un text al colaboratorului său, Tisse, care o rezumă astfel: " *Scopul nostru este să obţinem efecte artistice şi tehnice prin metode cu totul noi, filmând realitatea cu simplitate.* " *

Leadership: Întâmpini rezistenţe de limitare a ceea ce poţi face şi ce nu, pe durata aplicării unei abordări de tip "default" care produce efecte de inedit în decorul unui examen de regie?

Ce însemnătate poate să aibă o creaţie autentică care este ea însăşi rezultatul unei asocieri între elementele distincte corespunzătoare unui singur pol de referinţă? În leadership, unirea elementelor poate duce la ceva mai mult decât părţile ei componente, constituind din perspectiva condiţiilor necesare unui montaj corespunzător, cheia de boltă a unei faze de tranziţie spre un stadiu mai avansat de finisaj al ştiinţei.

Efectul pe care vrei să-l obţii din partea audienţei tale este legată de percepţia realităţii pe care o reflectă imaginea produsă de esenţa unui element de regie. Câteva elemente de regie pot fi reprezentate de: schimburi de replici, schiţare de mişcare scenică, element muzical obligatoriu, încadrarea actorilor într-un anumit context, vestimentaţie, orientarea rapidă a atenţiei într-o anumită direcţie, etc.

Nu poţi să-ţi făureşti firesc, cu simplitate, o imagine a unităţii ştiinţei, mai ales într-un moment de apogeu al cunoaşterii, dacă elementele ei vechi şi noi nu înlătură deficienţele şi dezavantajele discontinuităţii dintre ele. Această discontinuitate, trecerea de la un câmp de aplicare la altul, prin asociere, poate avea ca efect apariţia unei rezistenţe de limitare a ceea ce poţi face şi ce nu, care produce o anumită confuzie în definirea şi folosirea unei noi abordări de tip "default".

O abordare de tip "default" este o etapă foarte importantă pentru evoluţia leadershipului, o reprezentare a unui cadru conceptual, pe trei niveluri: principii, strategii şi metode, care poate să ofere continuu şi fără variaţii o înţelegere limpede a ceea ce transmiţi prin intermediul viziunii şi experienţei tale. Creaţia ta este tocmai echivalentul a ceea ce transmiţi şi a sensului ataşat, bazându-se foarte mult pe feedback-ul primit din partea celorlalţi.

Leadershipul tău se poate încadra într-o matrice a sensurilor care pun în prim plan un

înţeles ştiinţific mai consistent?

În leadership, termenul de calitate are un înţeles mai larg cuprinzând o latură tehnică, strict legată de caracteristicile "produsului" de dezvoltare şi impact pe care îl promovezi. Iar valoarea acestui produs este reprezentată de elementele de referinţă aplicate, care conferă esenţă, influenţă şi un anumit sens de urmat în realizarea lui.

Autoritatea în domeniu, în practica ştiinţei, o poţi căpăta atunci când raportul dintre elementele vechi şi noi este corespunzător, deci atunci când ele nu se comportă ca antagoniste şi concurente. Ceea ce înseamnă că elementul cel mai des utilizat are tendinţa de a-l respinge pe cel mai slab.

Montajul reprezintă o etapă importantă în realizarea unei construcţii ştiinţifice, dar şi o practică ce determină o recompoziţie a peisajului conceptual, punând în relaţia dintre idei şi cercetare, în sfera de utilizare a elementelor componente, anumite efecte de sens.

Leadershipul se poate încadra într-o matrice a sensurilor care pun în prim plan un înţeles ştiinţific mai consistent, numai dacă concepţiile tale vizavi de "creaţie", folosite într-un context de afirmare a unei noi filozofii, pot fi considerate relevante formării celorlalţi.

Un înţeles ştiinţific mai consistent atribuit creaţiei personale poate fi redat de suma sensurilor elementelor componente ale unui montaj care permite trecerea bruscă de la un cadru la altul, dar în aşa fel încât să asigure coeziunea între adevăr absolut şi adevăr relativ.

Efectele de compoziţie ale ştiinţei avansate sunt urmările raţionamentelor bine construite pe care le suportă unicitatea ta în domeniul conducerii. Ele vizează dezvoltarea leadershipului de la componentele de bază, stabilite de predecesori, ce trebuiesc îmbinate armonios cu cele moderne şi de actualitate, conferindu-i în acelaşi timp o notă personală ce-l face inedit şi eclatant, demn de a fi apreciat.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Efectul construcţiei ştiinţifice

On Iunie 24, 2014

Manifestă-ţi intenţiile de a adopta o nouă linie de performanţă, integrând leadershipul în acea creaţie a valorii adăugate care se vrea permanent ancorată în actualitate.

Într-un articol mai puţin cunoscut, publicat în iunie 1926 la Berlin, regizorul Eisenstein scria: "Principiul meu artistic era şi continuă să rămână: nu creaţia intuitivă, ci construcţia raţionalistă, constructivistă a elementelor active. Efectul trebuie calculat şi analizat dinainte, acesta este cel mai important… Eu însumi nu sunt nici sentimental, nici sângeros, nici prea liric, aşa cum mi se reproşează în Germania.

Dar toate aceste elemente îmi sunt bine cunoscute şi ştiu că trebuie numai să le amplifici cu destulă pricepere pentru a obţine efectul necesar şi a crea tensiunea maximă. Aceasta este, cred, o chestiune pur matematică şi nu are nimic comun cu revelaţia geniului creator. Nici nu ai nevoie pentru aceasta de mai mult spirit decât pentru proiectarea unei construcţii de oţel. *

Leadership: Au fost realizate intenţiile tale de a ieşi din capcana "superficialului" în practicarea unei creaţii care îşi proclamă autonomia respingând revelaţia geniului creator?

Leadershipul se integrează cu uşurinţă în contextul construcţiilor identitare, primind de la artă - de la realitatea ei subtilă - o anumită doză de ordine şi de structură, o creştere a valorii adăugate, dar şi o anumită siguranţă pentru proprietarul elementelor ei de noutate. Numai cine se apropie de deplinătatea spontan-creatoare a fiinţei sale, lansând chemarea la unirea artei cu revoluţia ştiinţifică, tangentă cu domeniul gândirii, are posibilitatea de a se salva pe sine însuşi, ca artist, de influenţa dizolvantă a "superficialului".

Superficialul, ca mijloc de scădere şi de închidere a poziţiei tale de susţinere a artei, te împiedică să pătrunzi misterul cunoaşterii superioare, obligându-te să renunţi la creaţia intuitivă, la construcţia raţionalistă, constructivistă a elementelor active care garantează obţinerea rezultatelor stiinţifice de vârf. Superficialul este o forţă puternică a insuficienţei de sine, născută din neînţelegerea fenomenului de artă investigat, sprijinindu-se pe o anumită doză de compromitere a efectelor de perspectivă a diverselor forme de creaţie.

O creaţie îşi proclamă autonomia respingând revelaţia geniului creator atunci când efectul ei atinge tensiunea maximă a unei viziuni largi, în baza unor sentimente care nu te subjugă.

Prin izolarea superficialului, cei doi factori de producţie ştiinţifică - cercetarea şi construcţia elementelor active ale procesului de asimilare, fixare şi consolidare a cunoştinţelor, a relaţiilor de cunoaştere a adevărurilor, a tehnicilor de muncă intelectuală, devin mai puternici şi mai propice manifestărilor tale de independenţă. În practica creaţiei, aceste manifestări cuprind atât intenţiile de a adopta o nouă linie de performanţă, cât şi intenţiile de reorganizare a elementelor de compoziţie care sporesc înţelegerea modelului de construcţie a leadershipului şi metodele de aplicare ale acestuia.

În procesul de creaţie efectul trebuie calculat şi analizat dinainte de obţinerea unui rezultat, acesta fiind cel mai important pas în asigurarea unui conţinut vizual atractiv. Dar pentru obţinerea efectului, toate elementele de noutate şi de actualitate din domeniu trebuie să-ţi fie bine cunoscute şi amplificate cu destulă pricepere. Ne referim aici la efectul actului creator, contopind arta cu realitatea revoluţionară ascunsă în avântul pentru progresul,

individualizarea şi promovarea ştiinţei proprii.

Leadershipul nu trebuie să se manifeste ca o entitate de sine stătătoare, ci ca o entitate dinamică integrată totalmente în acea creaţie a valorii adăugate, care se vrea permanent ancorată în actualitate.

O creaţie a valorii adăugate care se vrea permanent ancorată în actualitate este o formă de a te exprima şi de a te face înţeles prin producerea unor revelaţii ce se voiesc trăite prin experienţa directă a realităţii.

Efectul construcţiei ştiinţifice vizează eficienţa actului de creaţie prin luarea în consideraţie a elementelor de noutate şi de actualitate din domeniu, care sunt factori de susţinere pentru o potenţială creştere de performanţă. Crearea unui leadership bazat pe fundamente solide şi elemente constitutive ştiinţifice, permanent ancorat în realizările prezentului, este un mijloc de sporire a valorii personale.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Efectul de autenticitate

On Decembrie 24, 2023

Una din condiţiile esenţiale ale unei acţiuni reuşite este de a te dărui total în momentul creaţiei, nereţinând-o şi netrunchiind-o prin nimic.

Orice talent are mult de câştigat dacă se dăruieşte total naturii sale, nelăsându-se stânjenit de niciun fel de considerente exterioare. Este cazul fostului hocheist Doug Dorsey din filmul "The Cutting Edge (1992)", căruia destinul i-a încredinţat sarcina de a se afirma într-o altă direcţie, asemănătoare, dar totuşi atât de diferită: patinajul artistic. De fapt, trecerea de la hochei la patinajul artistic i-a înviorat existenţa searbădă şi prăfuită cum nici nu şi-a putut închipui, fiindcă orice semn de schimbare a activităţii, concentrarea asupra unor noi idealuri, este pentru un fost campion ajuns într-un stadiu jalnic, asemănătoare învierii lui Hristos din mormânt.

Una din condiţiile esenţiale ale unei acţiuni reuşite este de a te dărui total în momentul creaţiei, nereţinând-o şi netrunchiind-o prin nimic, aşa încât potenţialul reacţiei dintre rezultat şi valoarea personală să fie proporţional cu efortul investit. O asemenea stare, un asemenea imbold care vindecă răni, chiar dacă nu este încă inspirație, este totuși foarte aproape de punctul care determină reuşita, putând chiar să aducă individul într-o lume de poveste, unde visele devin realitate. În acest context de tipul "nu există o altă cale", patinajul artistic ia naștere și devine un substrat fertil pentru o revenire pe terenul prielnic al gloriei.

Şi, bineînţeles, ca în orice film de acţiune în care gloria este însoțită de peripeţii, omul obţine un efect de autenticitate numai atunci când se gândeşte la efect, atunci când pasiunea se îmbină cu dragostea nesperată. Noua lui parteneră, talentata Kate Moseley, în acelaşi timp fostă campioană, este un exemplu de stabilitate în reacţia de tipul "altfel", fiind motivată de dorinţa de a epata o lume întreagă, având în ea parcă o genă de campion care catalizează succesul numai prin determinare şi perseverenţă.

Leadership: Încerci să-ți cauți valoarea în variaţiile contrastului dintre suflet și expresia creativă, atât încât să-ți prezinţi individualitatea prin gradări de nuanțe ale viziunii tale artistice?

Toate astea păreau o sarcină foarte grea pentru mulţi bărbaţi, nu pentru unul singur. Nu putem decât să ne imaginăm eforturile sale de a o lua de la capăt, având ca parteneră tocmai pe cea mai capricioasă patinatoare din lume. Dorsey nu a acceptat să fie marioneta lui Kate, a cărei scenă era peste tot, şi ale cărei sfori se întindeau mult în sus, până într-un paradis şarmant şi exclusivist. Iar Kate a fost nevoită să împrejurări să renunţe la Ego.

Motivaţi de impulsuri universale, nu aveau altă alternativă decât să se apropie simultan unul de altul, printr-un fel de legătură sufletească, având în vedere că timpul se curgea cât se poate de repede, iar ironiile dintre ei nu duceau decât la complicaţii. În acest caz, termenul de "variaţie" reprezintă diferenţa dintre un rezultat individual sperat şi media unui set de rezultate îmbucurătoare.

Pe ea, ceva o determina să fie altfel, un soi de magnetism al eleganţei care atrăgea privirile și inspirația, dar cu ample ramificaţii într-un fel de *Ermatos Thaeae Umhiaoscul*, o punte între inimă si mintea divină. Mai mult decât atât, ceva din sufletul ei părea să se destăinuie pe tot parcursul filmului, cu privire la noul ei partener. Prin atitudine, la nivel subtil, ceva din Kate părea să-i transmită lui Dorsey, mai ales înainte de proba finală a concursului unde cu greu s-au calificat:

"Pur şi simplu îţi dau cunoştinţele mele de care ai nevoie ca să mergi mai departe pentru că, până la urmă, eşti fructul iubirii mele, şi nu trebuie să te pierzi. Continuarea succesului tău ne onorează pe amândoi. Creatorul a fost mândru de tine, chiar dacă într-un moment de slăbiciune a încercat să te părăsească. Aşa sunt zeii uneori, capricioşi. Acum este momentul să dai tot ce poţi din tine."

Leadership: Poţi să explorezi procesul de receptare a unei imagini care te va urmări toată viaţa, adăugând o reversibilitate imaginară și o vedere care include "măsura superlativului"?

"Nu înceta să fii mai mult decât poţi să fii" - aceasta este fără îndoială morala filmului, ce merită revăzut iarnă de iarnă. Amândoi protagoniştii, relaţional cu orientarea adevărată care duce la succes, având în suflet presentimentul viitorului lor ideal, au purtat parcă pe frunte pecetea originii lor olimpiene.

Să trăieşti senzaţiile unui număr de patinaj artistic foarte reuşit înseamnă să porţi, să simţi în propriul tău suflet, întreaga bogăţie, întreaga profunzime a protagoniştilor, întreaga lungime a conţinutului lor, să suferi de suferinţele lor, să treci prin chinurile amărăciunilor lor, prin fericirea bucuriei lor, a biruinţei lor, a nădejdilor lor.

Şi chiar dacă nu ştiu multe despre patinatori, puţini dintre ei având fericirea de a se remarca în marea arenă a campionilor, ca nişte aştri divini, pot spune că vizionând acest film am avut prilejul să simt felul cum s-a îmbinat perfecţiunea particulară cu marile merite ale dragostei, comori divine care abia în ultimile minute ale filmului sunt scoase în evidenţă cu adevărat.

Da. Flexibilitatea în îndeplinirea unei schimbări de planuri, situație la care nu te-ai gândit, este cheia unui succes nesperat, dar triumfător și foarte bogat, material și spiritual în același timp. Acest fapt nu tulbură cu nimic eleganţa lucrării divine, ci dă prin ea însăşi la iveală faptul că procesul transpunerii unui vis în realitate, cu condiţia să fii efectiv înzestrat cu un talent original, denotă o realizare remarcabilă, suficientă pentru a-ți autentifica prezența în universul creativ, adăugând propria amprentă originală și autentică.

Măsura superlativului, în leadership, este dată de rezultatul neaşteptat la care ajungi cu mare greutate, unul care reflectă autenticitatea și genialitatea ta artistică privită ca un dar divin.

Efectul de autenticitate rezidă din izbânda unei realizari la care a contribuit Dumnezeu, tu însuți fiind instrumentul divin care transpune în realitate creații însuflețite cu izo-ul divinității. Deci, efectul de autenticitate se câştigă printr-o realizare remarcabilă la care contribuie inspirația divină, pe linia unor întorsături de situaţii care te fac să spui: "Da, fix asta s-a întâmplat în realitate, chiar dacă a părut doar un vis."

Source: https://neculaifantanaru.com/efectul-de-autenticitate.html

Efluviile însufleţitoare ale unei minţi libere

On Martie 12, 2014

Dovedeşte-ţi că eşti un om valoros, concentrându-te asupra modalităţii în care te apreciază ceilalţi.

Citeam pe internet aceste rânduri legate de un protestatar din Kiev. Volodimir Parasiuk, în vârstă de 26 de ani, a susţinut un discurs puternic vineri seară în faţa Euromaidanul, iar ucrainenii cred acum că vorbele tânărului l-au convins pe Viktor Ianukovici să fugă din oraş.

Cu Vitali Kliciko, campionul mondial de box la categoria grea, privind peste umărul său, tânărul de 26 de ani, originar din Liov, a urcat pe o scenă în Piaţa Independenţei din Kiev şi a denunţat acordul încheiat de miniştrii de Externe din Polonia, Franţa şi Germania cu Viktor Ianukovici, avertizându-i pe aceştia că „strâng mâna unui criminal".

Într-un discurs emoţionant şi puternic în acelaşi timp, tânărul a anunţat că nimeni nu va aştepta alegerile anticipate stabilite atunci pentru decembrie 2014. Ianukovici ar trebui să plece din oraş până a doua zi dimineaţă sau se confrunte cu consecinţele, a avertizat tânărul vineri seară. Ianukovici a plecat din Kiev la scurt timp după aceea. *

Leadership: Eşti propriul tău reper asupra a ceea ce înseamnă ieşirea dintr-un scenariu trăit cu multă emoţie, la răscrucea opţiunilor de ordonare a unor evenimente care survin independent de voinţa ta?

Modul în care îţi exerciţi calităţile, în special puterea de influenţă fondată prin relaţia cu singurul supervizor onest - publicul, reflectă acea parte din tine, acel impuls negativ sau pozitiv pe care ţi-l impui atunci când vrei să obţii schimbarea celorlalţi. Puterea de influenţă are la bază acea învoială care stăruie asupra reînnoirii personalităţii tale, prin forţa prezenţei şi a mărturiei prezentate *live* referitoare la acte, fapte, împrejurări, despre care ai luat cunoştinţă în mod direct. Dar te poţi pomeni exclus din cercul încrederii, oricâtă majoritate de voturi ai avea.

Împărtăşind opinia celorlalţi oameni vizavi de realităţile actuale şi perspectivele de viitor, intuind ipotezele pe care ei îşi construiesc bugetul de idealuri în cercul mult mai larg al posibilităţilor lor de materializare, cu progrese de aspiraţii şi uneori cu adâncimi de regrete, nu faci altceva decât să aduci un serviciu de ambele părţi. Pe ei îi determini să creadă că viaţa poate fi schimbată, iar tu reuşeşti să ai un impact puternic asupra lor.

Aşadar, eşti propriul tău reper asupra a ceea ce-ar trebui să însemne ieşirea dintr-un scenariu trăit cu multă sudoare şi emoţie. Un scenariu în care nu tu alegi decorul lumii, dar pe care îl poţi interpreta după propriile orizonturi de aşteptare, în funcţie de judecata şi conştiinţa pe care o posezi şi pe care vrei s-o transmiţi.

Leadership: Te surprinzi pe tine însuţi prizonier în lupta cu luarea unei decizii bazate exclusiv pe prelucrarea faptelor realităţii, setându-ţi un termen-limită pentru ceea ce poţi înfăptui prin latura umană a eroului care te reprezintă?

Gândeşte-te ce ai face dacă ai ajunge să te contrazici cu oamenii privind abordarea "de sus în jos" - reuşeşti să determini nevoile stringente ale zonei lor de interes, dar nu reuşeşti să determini singur motivul pentru care te-ai decis să le fii alături. Dar cel mai rău este să nu ştii în ce categorie te încadrezi.

Eşti unul din acei contribuabili la schimbare care plătesc impozit leadershipului prin exercitarea anumitor presiuni de ordin afectiv şi moral asupra celorlalţi oameni? Oare eşti unul din acei oameni care tânjeşte numai după Like-uri?

Sau eşti unul din acei lideri care se concentrează asupra modalităţii în care ceilalţi îi apreciază, manifestând o atitudine serioasă şi încrezătoare faţă de reparaţia acelei defecţiuni de construcţie a unui „drum de mare circulaţie" datorată unui leadership ineficient şi obtuz?

Un prizonier în lupta cu luarea unei decizii bazate exclusiv pe prelucrarea faptelor realităţii este un erou care a învăţat să treacă peste riscuri şi dureri, îndurând consecinţele realităţii, găsind un balsam sufletesc în înfruntarea adevărului care nu-i îngăduie să tacă. Iar un leadership optuz nu ţine cont decât de miza adevărurilor expuse, dar nu şi de revelația lor care poate produce renașterea lăuntrică.

Latura umană a eroului care te reprezintă poate avea ca esenţă gândirea bazată pe scop atunci când el proiectează ceea ce ar trebui să fie mâine într-un cadru de manifestare a unor valori impuse numai pe baza adevărului abordat într-o accepţiune de consens al opiniei publice.

Efluviile însufleţitoare ale unei minţi libere evidenţiază acea capacitate a liderului de a emite o cantitate enormă de „vibraţii" de ordin motivaţional, moral, sufletesc şi raţional, menite să stimuleze direct participarea activă a oamenilor într-un proces amplu de schimbare.

*** Notă:** http://adevarul.ro/international/europa/omul-l-a-dat-jos-ianukovici-protestatar

Source: https://neculaifantanaru.com/efluviile-insufletitoare-ale-unei-minti-libere.html

Egalul lui Dumnezeu pe pământ

On Iunie 27, 2023

Ceea ce vezi este ceea ce vrei să crezi despre tine într-o imagine care se mişcă "în interior" şi în afara focalizării.

Prin intermediul picturii "Facerea lui Adam", celebrul artist Michelangelo a vrut să transmită un mesaj important, și anume: că un singur om "gol", adică umil, fără a deţine putere sau privilegii în societate, trăind doar în comuniune cu natura, şi fiind înzestrat doar cu libera voință, a reușit să se ridice la înălțimea lui Dumnezeu prin capacitățile sale intelectuale și creatoare, cu perseverență și prin exersarea talentului. Chiar şi pictura aceasta, un refugiu în faţa banalului, se încadrează în termeni de *Erioradoichalis Ekaudnar Ilhetosa*, adică se manifestă prin revelarea unei incomensurabile voinţe, slujind unei cauze superioare, ceea ce mă determină să cred că însuşi artistul a recunoscut implicit puterea creaţiei de a face ca un lucru să devină mai mult decât este.

Vedem în pictura "Facerea lui Adam" cum omul de țară, un biet trup pământean, ale cărui profunzimi interioare au fost trezite la viaţă doar de o spiritualitate aparte, se apropie la distanță mică de Dumnezeu, Stăpânul veacurilor şi al timpurilor, Creatorul fără seamăn. Iar degetul lui Dumnezeu bine evidenţiat în imagine, folosit ca mijloc de conturare a unei dispoziţii date de către o autoritate unitară, şi care trebuie executată întocmai, pare să arate spre Adam ca și când ar fi vrut să-i spună: "Tu ești alesul ! Ești egalul meu pe Pământ !"

Dacă aţi întâmpina vreun om gol, care ar zice: "N-am haine, aur și averi, dar sunt animat de un foc interior numit pasiune, *uma paixão sem limites*, oare l-aţi crede, văzându-l gol și neavând nimic pe el, l-aţi crede pe omul pământean și lumesc metamorfozat într-un om dumnezeiesc?

Adam, omul pământului are un glas, o voce puternică în arta de a reda forme plastice, şi acest glas plin de măreţie, plin de încredere liniştită, numai Dumnezeu îl înţelege şi-l aude. Natura l-a ocrotit pe Adam cu mare atenţie, cu un soi de milă maternă, fiindu-i prietenă, l-a protejat şi i-a respectat pasiunea, iar el i-a respectat legile, această legătură fiind singurul lui avantaj în lupta cu cele patru tendinţe ale păcatului exclusivist: făţărnicia, delăsarea, josnicia şi impostura, care rămân oricum fără ecou.

Leadership: Idealul tău de viaţă bazat pe puritate rezidă dintr-o estetică a trăirii constituită în favoarea unei simplităţi în care percepţia urmează să decidă asupra "formei finale" ?

Artistul, luminat de o rază de lumină din cer, se bucură de abordarea inspirată a artei de a lumina o lume pierdută în negura de vremi, ori surprinzând o poveste de viaţă desprinsă din realitatea lăuntrică. Astfel reuşeşte să aducă o perspectivă unică și profundă în creațiile sale bazate pe prezentarea corpurilor goale – tot atât de reale ca o operă de artă. Mai mult decât atât, comuniunea foarte înviorătoare cu natura plină de secrete, poate să dezvolte o sensibilitate și o înțelegere aparte asupra lumii, esenţa unei estetici apreciative pe care nu ezit să o denumesc „Poetica Umilinţei".

În acest sens libertatea de exprimare a artistului, sacră şi inviolabilă, impunându-se în mod imperios din perspectiva artei, poate permite un grad mai mare de inovație și autenticitate în creaţiile care îi poartă semnătura.

Am privit pictura de nenumărate ori, din mai multe unghiuri, cu vederea ochilor care recunosc

poveştile oamenilor care s-au format în spaţiul liber al naturii. Şi mi-am dat seama că arta, opera deschisă, cere o muncă plină de îndârjire: trebuie să lucrezi fără încetare orice s-ar întâmpla, și să observi bine tot timpul. La urma urmelor, fiecare artist este unic în felul lui, iar interpretarea sau percepția artei, aşa cum ochii o cer printr-o modificare a viziunii omului faţă de locul şi rolul său în societate, poate varia în funcție de perspectivele individuale ale observatorului.

Ceea ce vezi este ceea ce vrei să crezi despre tine într-o imagine care se mişcă în interior şi în afara focalizării. Iar ceea ce contează cel mai mult este ca arta ta să rezoneze cu ceilalţi oamenii și să îi inspire într-un fel sau altul.

Cât despre expresia folosită de mine, "s-a ridicat la înălțimea lui Dumnezeu", prin raportarea lui Adam la fundalul stabil al unei văi văzute de pe un munte, mă gândesc că Michelangelo a încercat să facă legătura cu aspirația omului de rând de a se uni sau a se apropia de divin, fapt considerat un obiectiv nobil.

În ceea ce privește arta pe care o degajă expresivitatea tabloului, o artă care valorifică învățămintele trecutului, ea poate fi privită ca o formă unică de exprimare a aspirațiilor și căutărilor spirituale umane, având un mesaj intrinsec: "Se bucură mult de averi cel ce nu le duce lipsa."

Leadership: Creaţia ta poate să se concretizeze într-o imagine în care propria ta personalitate dezvăluie revelarea propriei puteri divine?

Bun, dar ce reprezintă îngerii de care este înconjurat Dumnezeu? Vedem acolo, însoţind imaginea lui Dumnezeu, nişte chipuri de copii care transmit diferite stări sufleteşti: bucurie, tristeţe, curiozitate, visare, nedumerire. Chipuri de copii care nu dorm, ci mai degrabă izbucnesc în plăsmuirile unei arte de geniu, ei reprezentând simbolul purităţii, dar şi simbolul schimbării și renașterii într-un spaţiu viu, sustras graniţelor, deopotrivă interior şi exterior.

Mă gândesc că acei îngeri sunt alți oameni "deosebiți", care la fel ca Michelangelo au fost "aleşi" dinainte pentru eternitate, pentru a sta în împărăţia lui Dumnezeu, dar înainte de toate ei trebuie să-l laude veşnic pe El, pe pământ, având un fel de rol în procesul mântuirii celorlalţi oameni. Ei au fost aleşi să fie egalii lui Dumnezeu pe pământ, neîntrecuți în diferite domenii.

Exact cum proceda şi Picasso, dar într-o altă viziune, procedeul pictural descris de Michelangelo a constat în construirea imaginii începând cu fundalul, urmărind ca acesta să nu sugereze o adâncime pronunţată, ci o vedere de la "înălţime".

Uite de aia numai în Cer sunt îngerii, dar toți s-au născut pe Pământ. Cum e jos, aşa este şi sus. Astfel, pictura "Facerea lui Adam" reprezintă o cale de a explora și a reflecta asupra lumii și a experiențelor umane, prin raportare la căutarea sacrului și a sensului divin, printr-o abordare empirică și personală, pe fundalul unei *Angibileette Ouhosebitus Athesarrus*, revelarea propriei puteri divine.

În fine, numai dacă artistul își trăiește creația artistică ca pe o călătorie spirituală în locuri încărcate cu energie, liber în mijlocul naturii, asta va avea ca rezultat armonia cu universul. Şi aceasta poate adăuga o dimensiune profundă și fascinantă lucrărilor artistului. În ceea ce privește pictura "Facerea lui Adam", aceasta este un mod în care artistul se apropie de forța creatoare supremă, cu referire la un fel de încarnare a acesteia în el.

În acest caz, leadershipul se formează pe fundalul unei percepţii vizuale detaliate, în care

propria ta personalitate trebuie să dezvăluie o altă imagine, diferită şi unică, ce poartă un singur mesaj: "Dumnezeu este o analogie la ceea ce cunosc deja despre mine".

Ridică-te la înălţimea propriei autodepăşiri. Poţi fi un Dumnezeu numai în domeniul în care îţi etalezi talentul cu strășnicie !

Egalul lui Dumnezeu pe pământ este artistul care, imitând creaţia lumii, dă naştere unui microunivers care fiinţează în comuniune deplină cu natura. Un artist care, prin creaţia sa necontestabilă în faţa timpului, surprinde universul care, la rândul lui, îi oferă harul Său: o sursă nesfârşită de inspiraţie din complexitatea structurilor naturale (o plenitudine de culori, forme, modele, texturi). Toate acestea putând a fi transformate într-o varietate de expresii artistice.

Imaginea care se mişcă in interiorul unui artist este, de fapt, o relaţie de asemănare marcată prin creaţie şi conştiinţă, însemnând un procedeu de relevare a unei Entitati Sacre ce ar putea sa redea echilibru universal.

Source: https://neculaifantanaru.com/egalul-lui-dumnezeu-pe-pamant.html

Ei se opresc acolo unde vor să se oprească

On Ianuarie 07, 2018

Învaţă să proiectezi în exterior tot ce se află în inima ta, ţinând sub control emoţiile celorlalţi şi dirijându-le într-o nouă direcţie.

- Înainte de a pleca, domnule conte - spuse Julie, îngăduiţi-mi să vă spun tot ce în ziua aceea...

- Doamnă, răspunse Monte Cristo, apucându-i mâinile - tot ce-mi veţi spune nu va preţui niciodată cât preţuieşte ce vă citesc în ochi, ce v-a gândit sufletul şi ce a simţit inima mea. Ar fi trebuit să plec fără să vă revăd, ca binefăcătorii din romane. Dar virtutea aceasta ar fi fost peste puterile mele, fiindcă sunt un om slab şi vanitos şi fiindcă privirea umedă, voioasă şi duioasă a semenilor mei îmi face bine. Acum plec, ducând egoismul până la a vă spune: Nu mă uitaţi, prieteni, căci pesemne nu mă veţi mai revedea niciodată.

- Să nu vă mai revedem - exclamă Emmanuel în timp ce două lacrimi mari se scurgeau pe obrajii Juliei. Să nu vă mai revedem? Aşadar nu un om, ci un zeu ne părăseşte, şi zeul acesta se va înălţa la ceruri după ce s-a ivit pe pământ ca să facă binele !

- Nu vorbi aşa, răspunse repede Monte Cristo. Să nu spuneţi niciodată asta, prieteni. Zeii nu fac niciodată rău; ei se opresc acolo unde vor să se oprească. Nu e mai puternică întâmplarea decât ei ci, dimpotrivă, ei o stăpânesc. Nu, Emmanuel, eu sunt un om, iar admiraţia dumitale e la fel de nedreaptă pe cât îţi sunt de profanatoare cuvintele.

Şi apăsându-şi buzele pe mâna Juliei, în timp ce tânăra i se aruncă la piept, el îi întinse cealaltă mâna lui Emmanuel. Apoi, smulgându-se din casa aceasta, cuib plăcut al cărui oaspete era fericirea, el urcă în diligenţa trasă de patru cai zdraveni şi se făcu nevăzut în întunericul nopţii.

Leadership: Realitatea pe care trebuie să o accepţi şi căreia trebuie să-i faci faţă, are ca prim considerent inexactitatea ilustrării unei expresivități a „imediatului" ?

Îmi place ideea de a folosi un anumit tip de bagaj emoțional, dar mai ales o anumită autoritate asupra faptelor vizate de o cunoaştere intuitivă a modului de manifestare a diversității tipologiilor umane, pentru a manipula o realitate și a găsi alte conotații decât o simplă reflecție a unui moment sau situaţie.

Dacă cauţi și dacă vrei să menţii o anumită stare de spirit în fiecare moment care trece, vei deveni tot mai deziluzionat de abilităţile tale de a obţine ceva, mai ales dacă NU consideri omul ca o realitate primară, cu valoare spirituală supremă.

Fiindcă tot ce se întâmplă în oameni, în fiecare stadiu al vieții lor, face parte din lumea pe care ei şi-o imaginează și-o acceptă ca pe un destin, ca pe un fapt împlinit și de neînlăturat, deci o lume care nu-ţi aparține ție oricât de mult ai încerca să te integrezi în ea.

O stare sufletească pe care tinzi să o exploatezi prin examinare vizuală directă, marcată îndeosebi de manifestări care sunt învestite cu valoare şi cu o anumită semnificație de către cei care le practică, se stabilește în raport cu atitudinea ta faţă de anumite limite de toleranță și adaptabilitate la nevoile lor de schimbare.

„Imediatul” are ca prim reper o emoţie de tip „wow” doar atunci când livrezi „wow” de la începutul unei conversaţii, pe fundalul unei poveşti încadrate în diferite moduri de vizualizare și imaginare.

Detectivul C. Auguste Dupin, personajul fictiv creat de Edgar Allan Poe, afirma următoarele: *"Cunoaşterea unui om se realizează urmărind în primul rând mimica sau fizionomia; reproducând-o, îţi vin în gând intenţiile şi gândurile sale".*

În esenţă, Dupin - la fel ca Monte Cristo, creează o presupunere pe care apoi o verifică prin prisma emoţiilor declanşate de o anumită situaţie sau a căror producere este favorizată de o anumită împrejurare.

Chiar dacă te-ai obișnuit să-ţi reprezinţi „marca personală” în funcție de puterea de interpretare a expresivităţii afective a oamenilor din jur, valoarea lor nu trebuie să arate ca un desen înțeles ca un contur ce determină forma unui obiect printr-un soi de rezumat al său. Ci mai degrabă asemenea scrisului, înțeles ca o configuraţie pură, spontană, ce nu evocă fizionomia unui lucru, ci virtuțile unei naturi nealterate sau cât mai aproape de un arhetip verosimil.

Cea mai mare ispravă pe care o ai de înfăptuit, ca lider, este să-ţi reglezi nivelul de autoritate prin conştientizarea emoţiilor pe care le trezeşti în oameni, în așa fel încât ei să devină conştienţi de ceea ce simți tu !

Ei se opresc acolo unde vor să se oprească atunci când își pun în joc forța de convingere și prezenţa de spirit. Ei sunt, în simplitatea unor constatări favorabile, detectivii dedesubturilor lucrurilor din paginile "ascunse" ale minţilor înfricoşate de realitatea vieţii.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/ei-se-opresc-acolo-unde-vor-sa-se-opreasca.html

El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi

On Noiembrie 21, 2013

Fii dispus să adaugi un plus de valoare stimei de sine în încercarea a te compara cu ceilalți, acceptând faptul că a ta conştiinţă este produsul unei subiectivităţi fără nici un fel de legătură cu obiectivitatea materială.

Michelangelo. A iubit dintotdeauna lupta şi sarcina de a-şi pune toate forţele în joc. Pentru a crea, trebuie o gândire solitară, şi ideea de luptă continuă. Rezumând acestea, trebuie să evidenţiem, în primul rând, că Michelangelo a fost destinat să joace un rol singular în arta, nu numai a timpului său dar şi a multor veacuri viitoare. De origine modestă, s-a purtat ca un om simplu şi i-a plăcut compania oamenilor din popor. Cu cei avuţi şi aflaţi la putere era demn şi nu se sfia să-i sfideze, fiind conştient de valoarea sa.

Nu era sociabil decât cu oamenii umili pe care îi aprecia şi respecta. Nu a avut prieteni şi nici discipoli. Introvertit, bântuit de fantasme, trăia o tragedie internă, nelăsând să străbată frământările care-l chinuiau. Nu a avut viaţă de familie. Singura femeie din viaţa lui - Vittoria Colonna - a constituit un episod fugitiv, curmat de timpuriu. S-a vorbit şi mai ales s-a insinuat mult pe seama relaţiilor sale cu femeile. Munca îl absorbea în prea mare măsură, încât "ardea" şi nu mai avea nicio disponibilitate pentru sine. A fost un titan, predestinat a trăi pentru artă, sacrificându-se pe sine. Orice gând urât la adresa sa este un sacrilegiu.

Privit astfel, Michelangelo nu mai constituie o enigmă. El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi.

În altă carte, filosofia artei (Schelling) stau scrise aceste cuvinte ale lui Platon, două lucruri pe care filozofii amatori de sistem şi încrezători în mitul raţiunii le treceau cu vederea: *"Spiritul ajuns în condiţie trupească este bolnav, tulbure, neînstare de gândire pură. Pesemne că pe lângă facultatea raţională, există şi una a delirului, a entuziasmului, a nebuniei."*

Leadership: Rezultatul muncii tale de creaţie marchează o conştientizare a propriei persoane şi a tot ceea ce te înconjoară, luând în calcul strădania unei vieţi care a trebuit să treacă de la culmile neprevăzute - în viaţa unui om normal?

Întotdeauna artistul îşi pune sufletul său, cu tot ce are bun în el, în ceea ce face cu chibzuinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu, fără să se considere vreun învins al destinului. Şi atunci rolul său în destinul integral al creaţiei se fundamentează şi se implineste în Hristos. Dar în momentul în care sufletul său îşi caută o imagine măreaţă şi se ataşează de o imagine a efortului creativ care luptă cu niște greutăți care par greu de învins, practic artistul împărtăşeşte starea sufletească a celui care a produs acea imagine, la fel cum îşi împărtăşeşte viziunea asupra unui obiect care poate fi doar privit, dar niciodată atins.

E foarte important, în acest sens, să ne cultivăm ochiul cu care privirea se urmăreşte pe sine. Căci dacă artistul nu se agață de un obiect care nu se potriveşte cu restul decorului său, şi dacă imaginea de sine este oglindirea sa în propria conştiinţă, atunci privirea pe care el o îndreaptă către lumea din jur este o conştientizare a nuanţelor şi multiplelor "feţe" ale unei vieţi care se consumă printr-o poveste greu de trăit (dar pe care el urmăreşte avid să o scrie zilnic).

Artistul are această nevoie de a atrage atenţia asupra creaţiilor sale şi se hrăneşte din plin cu această atenţie, de aceea îi poate fi uşor rănit orgoliul atunci când cineva nu-i acordă atenţia cuvenită. Există mai ales o atenţie de tip religios, care ţine de spaţiul vizual al credinţei, prin

care sufletul său încearcă să-i găsească o cale să înfrunte lumea care nu-l apreciază îndeajuns.

Leadership: Poţi să fii mai permisiv cu tine însuţi, luând în calcul o imagine a propriei tale fețe pe fundalul alteia?

Dar artistul devine şi mai posomorât atunci când îşi dă seama de de diferența dintre salvarea lumii și distrugerea ei. El se înspăimântă atunci când îşi dă seama cât de insignifiant este la scara lumii, chiar dacă operele lui sunt grandioase, dar greu de înţeles de spiritele înapoiate, rutinate sau inadaptate la modernitate. Deci, s-ar spune că artistul are două feţe: una care îi displace, şi alta care îl preamăreşte.

Deseori, viaţa artistului este un produs vizual care ţine de sentimentul grandios al stimei de sine, așa cum este prezentat în tulburarea de personalitate narcisistă, putând fi cu siguranță compensatoriu și poate chiar deteriora relațiile personale. Şi, să nu uităm că în cazul artiştilor schimbările mici au un impact uriaș asupra stimei de sine.

În mod deosebit, trebuie făcută o distincţie între imaginea de sine şi imaginea atribuită lumii, şi trebuie făcută o diferenţiere între încrederea în valoarea de sine şi toleranţa în faţa unor situaţii ostile conştiinţei. Fiindcă aici este vorba de altceva, exact de acea intenţie care stă în spatele diferitelor forme de imagine ale lumii interioare, ale existenţei spirituale, și trebuie luată în calcul o imagine a propriei noastre fețe pe fundalul alteia.

Artistul total dedicat artei sale este, de multe ori, expresia concretizată a modului în care se vede o persoană sau se reprezintă pe sine prin prisma conştientizării unei drame profunde.

El s-a născut prea devreme pentru contemporanii săi. Asta se poate spune despre un artist care nu a fost capabil să analizeze diferenţele dintre imaginea de sine şi imaginea altora despre el însuşi, şi să identifice aspectele comune care i-ar putea crește echilibrul psihic și sentimentul valorii personale.

* **Notă:** Paul Ştefănescu - *Enigme şi mistere din toate timpurile (vol.1)*

Elementele fuzionează într-o imagine coerentă

On Noiembrie 6, 2011

Un artist excepțional scormonește printre senzațiile fragmentate pentru a crea o conexiune între ceea ce este faptic și ceea ce devine simbolic.

Regizorul rus, Serghei Eisenstein, scormonește cu greu în memorie pentru a readuce la suprafață șirul de elemente caracteristice străzii. Însă percepția străzii nu există încă, deoarece elementele rămân disparate, neformând o unitate. Doar în a doua fază, acestea fuzionează într-o imagine completă. Abia atunci, spune Eisenstein, își amintește strada. Observând atent acest proces în propria conștiință, asocierea elementelor pornește spontan. El remarcă faptul că fenomenul este identic în cazul creației artistice. Evocarea străzii urmează același mecanism prin care, în procesul creativ, imaginea unică, întreagă și pregnantă se naște din elementele ei disparate. În ambele cazuri, aceeași lege guvernează modul în care particularul ajunge, prin întreg, la conștiința și sentimentele noastre.

Fiecare detaliu este păstrat în memorie și senzații, ca parte a unui întreg. Eisenstein își continuă reflecția: în viața practică, dar şi în procesul amintirii, este important să treci cât mai repede peste prima fază pentru a ajunge la evocarea întregului. În artă însă, accentul se schimbă. Pentru a-și atinge scopul, opera de artă urmărește exact acest proces al sedimentării imaginilor în conștiința spectatorilor.

Astfel, metoda elaborării imaginii trebuie să re-creeze acel proces prin care, în viață, se formează imaginile noi în conștiința și simțurile omului. Ca o concluzie, Eisenstein consideră că un artist care dorește să exprime o imagine prin reprezentări faptice ar trebui să urmeze același proces, asemănător cu modul în care memorizarea străzilor new-yorkeze face trecerea de la fragmente la întreg.

Leadership: Ce impact are percepția fragmentată asupra formării unei imagini unificate, atunci când procesul artistic devine un catalizator al fuzionării acestora într-o expresie pregnantă?

Eisenstein scormonește cu greu în memorie, încercând să extragă treptat detaliile caracteristice ale străzii, proces similar etapei de percepție senzorială, în care creierul stochează inițial informațiile fragmentar. La început, elementele străzii rămân disparate, fără a forma o imagine unitară. Abia în a doua fază, ele fuzionează, reconstruindu-se treptat într-un întreg coerent. În acest moment, spune Eisenstein, își amintește strada, observând atent modul în care imaginea întreagă se naște din elementele sale individuale. Așa cum se întâmplă și în procesul de reamintire din neuroștiință, fiecare detaliu contribuie la formarea unei amintiri complexe și sedimentate în conștiință.

Eisenstein extinde această observație la creația artistică: în artă, acest proces de sedimentare a imaginilor trebuie recreat deliberat pentru a influența conștiința spectatorilor. În viața practică, scopul este să ajungi rapid la imaginea de ansamblu, dar în artă, detaliile fragmentare joacă un rol esențial, permițând spectatorului să experimenteze procesul prin care o imagine se formează și se fixează în memorie. Astfel, Eisenstein susține că un artist care vrea să exprime o imagine puternică ar trebui să procedeze ca în reamintirea străzilor new-yorkeze, urmărind să creeze o experiență sedimentată, unde detaliile se unesc pentru a forma un întreg memorabil.

Procesul de creație artistică începe cu elemente disparate care plutesc în mediul memoriei, asemenea particulelor în apa unui lac. Treptat, acestea se sedimentează în straturi succesive ale conștiinței, sub acțiunea procesului creator. Inițial, reprezentările rămân separate în

percepție, dar prin procese de fuziune artistică, ele se consolidează într-o imagine pregnantă și întreagă. În viața practică, această sedimentare trebuie să fie rapidă, dar în artă, precum în formarea rocilor sedimentare, procesul este deliberat încetinit. Artistul scormonește prin straturile de senzații, urmărind să re-creeze în conștiința spectatorului acea transformare graduală din elemente faptice disparate într-o structură unitară nouă. Această sedimentare artistică devine astfel fundamentală în formarea imaginilor, unde particularul și întregul fuzionează într-o evocare distinctă, la fel cum particulele individuale se transformă în roca solidă a expresiei creative.

Leadershipul facilitează trecerea de la separarea speculativă la unitatea experiențială, promovând o sinteză dinamică între abstractizare și vitalitate emoțională.

Elementele fuzionează într-o imagine coerentă și expresivă atunci când particularitățile disparate sunt integrate într-un întreg unitar. Acest proces reflectă mecanismul natural al percepției și al memoriei, prin faptul că întregul capătă semnificație doar prin legătura organică dintre detalii. Spun asta deoarece Eisenstein subliniază importanța procesului de sedimentare și sinteză a imaginilor în conștiința spectatorilor, de fiecare dată când creează o operă de artă ce urmărește să evoce trăiri autentice. Pornind de la convingerea că arta trebuie să recreeze procesele naturale ale formării imaginii în mintea umană, Eisenstein oferă un model prin care arta devine profundă și eficientă, captând esența transformării fragmentelor în simboluri memorabile.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Elevul trebuie să plece

On Iunie 09, 2014

Exercită-ţi puterea de a modela oamenii din jur, conformându-te cerinţelor superiorităţii pe care doreşti să o evidenţiezi.

Eisenstein a frecventat multă vreme cursul maestrului Meyerhold. Într-o zi, când elevul îşi dădea una din probe, profesorul deveni trist. Eisenstein se sperie, crezând că răspunsese prost. Primi însă un bileţel de la Zenaida Reich, actriţă a teatrului lui Meyerhold şi asistenta sa. Citi biletul cu oarecare surprindere: *" Când elevul nu este numai egal, dar e mai mare decât profesorul, el trebuie să plece ! "*

Fiind convins că era o dorinţă lui Meyerhold, Eisenstein îl părăsi. Ruptura aceasta fu dureroasă pentru amândoi. Eisenstein o pomenea ca pe o "traumă". Încercând să-şi explice întâmplarea mai târziu, când rana se vindecase de mult, când se împăcaseră şi redeveniseră prieteni, Eisenstein scria despre această ruptură:

" Mi se părea întotdeauna că, în relaţiile cu elevii şi adepţii săi, el îşi joacă iarăşi şi iarăşi propria traumă provocată de ruptura cu primul său dascăl (de K.S. Stanislavski). Iar în cei pe care îi respingea, îşi trăia din nou amărăciunea care-l rodea. În actul respingerii, devenea tragicul părinte Rusten care-l răpuse pe Zorab, căutând parcă o justificare şi un adaus la ceea ce în propria sa tinereţe săvârşise fără a avea pornirea răuvoitoare a "părintelui", ci dând curs doar sentimentului de independenţă în creaţie a fiului prea mândru. " *****

Leadership: Eşti în stare să joci un rol mai important în viaţa altora, încât să-ţi îndrepţi atenţia asupra a ceea ce trebuie să accepţi la tine însuţi?

Leadershipul nu poate călăuzi omul prin meandrele complexităţii sale dacă, mai întâi, el nu-şi dobândeşte gloria ştiinţifică printr-o practică individuală îndelungată, printr-o interacțiune corespunzătoare cu propriile sale întrebări şi răspunsuri, cu propria lui experienţă de muncă, cu propriile sale descoperiri, cu propria sa reprezentare a realităţii.

Cine este tot timpul ajutat nu va reuşi niciodată să se impună în faţa celui mai dificil adversar: forţa de a se autodepăşi. Şi cum te poţi autodepăşi altfel decât urmându-ţi exemplul de a te antrena cu sârg, găsind modul propriu de a te reîncărca din prea-plinul energiei ce inundă fiecare părticică a fiinţei tale.

Ceea ce trebuie să accepţi de la tine însuţi, îndepărtându-te de "maestrul" care te-a format iniţial, este sentimentul efectului în atingerea unui scop determinat: câştigul, triumful puterii, o versiune nouă a totului.

Un lider este călăuzit de sentimentul finalităţii, nu al cauzalităţii. El adună elementele ce alcătuiesc părţile constitutive şi armonice ale unui parcurs iniţiatic şi le aşează într-o zonă mai puţin umblată - a originalităţii şi expresivităţii în interpretarea rolului asumat.

Leadershipul este o creaţie personalizată, cu un stil aparte, care nu se afișează în galeria *" Stiluri însuşite în mod abuziv "* de la alţii, ci în galeria *"Stiluri însuşite în mod discret şi rafinat"* . Leadershipul se dezvoltă şi se personalizează printr-o căutare profundă a propriului sine, prin intermediul rostului tău, prin intermediul puterii creatoare, punctând în oarecare fel acea libertate absolută prin care devii deţinătorul spaţiului de excelenţă profesională şi a celor care doresc să facă parte din el.

Poţi să închei un contract de împrumut în care nu se precizează durata pentru care se acordă creditul?

Contractul de îndreptare profesională este întotdeauna încheiat cu o entitate riguroasă, independentă, adică cu un maestru dedicat dezvoltării şi transformării tale. Iar el îndeplineşte acea condiţie de reciprocitate, prin care veniturile intelectuale, înglobate în rezultate pentru a absorbi cheltuielile de implicare şi formare, taxate în mai multe trepte, sunt transferate în scopul de a ascunde provenienţa sau dreptul de proprietate asupra unui bun intelectual.

Leadershipul este egalul unei întâlniri dintre două destine de excepţie, din care iese învingător cel care ştie să schimbe finalitatea unei creaţii în care chintesenţa ei funcţionează ca o dovadă a redescoperirii de sine.

Elevul trebuie să plece desemnează acea despărţire de autoritatea superioară care şi-a exercitat puterea de influenţă asupra ta, ca un factor declanşator de deschidere spre o lume din ce în ce mai sofisticată. O lume a ştiinţei de a te îmbogăţi printr-o formare profesională de calitate şi printr-o cunoaştere mai presus de orice cunoaştere, cea a sinelui, prin ideea de autoconstrucţie şi autodepăşire, punându-ţi la încercare însuşirile de cercetător.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/elevul-trebuie-sa-plece.html

Eliminaţi balastul costisitor

On Iunie 30, 2009

Învaţă să percepi calitatea cea mai înaltă a unui om, fără să te pierzi în lumea lui proprie.

În primul an de facultate am avut un coleg extraordinar, dar nu extraordinar în sensul bun al cuvântului. Era mai degrabă un farsor, adică o persoană care ştie să-i păcălească pe oameni şi să se folosească de ei ca să obţină diverse avantaje.

La sfârşit de săptămână obişnuiam să merg cu colegii de grupă într-un club din oraş. Nu am putut să nu observ un lucru destul de evident la colegul nostru. De fiecare dată când ne întâlneam, el obişnuia să-şi scoată portmoneul şi să ne arate câţi bani are la el: 1.000 de euro. Tot timpul avea la el o grămadă de bani.

Dar ştii ce este cu adevărat amuzant? Niciodată, dar niciodată, el nu şi-a achitat consumaţia, şi asta deoarece întotdeauna se ofereau unii colegi să-i facă cinste. Aceştia din urmă s-au pierdut în lumea lui, fără să perceapă adevăratul lui caracter.

Şi uite aşa se face că colegul nostru, care avea atâţia bani la el şi pe deasupra şi o maşină decapotabilă, se distra bine mersi pe spinarea altora.

Leadership: Extinzi circumstanţele unei forme de răspuns la adresa unei aparenţe care-ţi conferă calitatea de învins, sau restrângi cauza unei manifestări care tinde să devină acceptarea unei oferte?

Cred ca morala este aceasta: oamenii „descurcăreţi" ştiu să profite de pe urma celor naivi şi uşor de manipulat. Eşti suficient de orgolios şi complexat ca să fii uşor de manipulat? Te pierzi în lumea speculanţilor?

Iată ce face diferenţa dintre oamenii: unii dau şi nu primesc nimic în schimb, în timp ce alţii, cu reale calităţi de manipulator iau şi niciodată nu se satură.

În leadership se pune preţ pe existenţa realităţii care bate aparenţa. Nu poţi să-ţi atingi potenţialul atâta vreme cât îţi foloseşti calităţile într-un mod greşit, care le degradează. Aşa cum nişte broşuri şi lozinci ademenitoare nu vor putea ascunde niciodată o conducere incompetentă, tot aşa şi calităţile tale negative vor ieşi la iveală chiar dacă sunt mascate de puterea ta de influenţă.

Tu te mândreşti cu calităţile tale? Ele pot confirma că eşti de încredere? Până când?

A fi de acord cu calităţile pe care le afişează oamenii înseamnă să sprijini cauza unei manifestări care tinde să devină acceptarea unei oferte pe care nu o poţi refuza. Forma ta de răspuns ar trebui să îmbrace haine imprevizibilităţii, a exigenţei şi prudenţei, astfel încât rolul pe care îl joci într-o împrejurare să nu fie cel de om învins de aparenţe.

Leadership: Îţi susţii forţa de a împinge lucrurile până într-acolo încât să iei considerare posibilitatea de a nu-ţi însuşi o atenţie care exprimă farmec şi bunăvoinţă?

În foarte multe companii există astfel de indivizi, precum fostul meu coleg, care, cu o uşurinţă de nedescris, obţin totul pe de-a gata - salarii mari, beneficii, etc - cu toate că, în realitate, nu fac absolut nimic, nu-şi aduc în niciun fel contribuţia la dezvoltarea companiei, la realizarea unor obiective de interes deosebit şi nu se implică practic deloc în proiectele desfăşurate. Ci îşi petrec mai bine de 90% din timp în faţa calculatorului nefăcând nimic productiv sau plimbându-se dintr-un loc în altul fără rost. Practic ei sunt plătiţi pentru munca prestată de ceilalţi angajaţi.

Astfel de oameni nu sunt greu de depistat, toată lumea îi observă, toată lumea îi cunoaşte, însă nimeni nu face nimic, nimeni nu ia nicio măsură, iar ei se bucură mereu de o „vacanţă" prelungită. Şi este destul de clar cine are cel mai mult de pierdut, compania. Te fereşti de oamenii cu care ai numai de pierdut?

Un om cu gândire matură împinge lucrurile până într-acolo încât să recunoască o imagine care nu prezinţă o proiecţie perfectă a modelului care se mândreşte cu realizări peste aşteptări. El ia considerare posibilitatea de a nu-şi însuşi o atenţie care exprimă farmec şi bunăvoinţă, în termeni de refuzare a unei realități pe care o consideră mult prea generoasă pentru sine.

Atunci când un om îşi afişează prea multe însuşiri pozitive, ar trebui să bată la ochi ca ceva nu este chiar în ordine cu el.

Leadership: Faci dovada existenţei unui motiv de respingere a recunoaşterii unei valori de care unele persoane profită, fară să te transformi tu însuţi într-un magnet pentru "prostălăi" ?

În perioada rece, de iarnă în mod special, atunci când organismul uman este mai slăbit, eventual cu o deficienţă de vitamine, viruşii găsesc o poartă deschisă în sistemul imunitar al organismului.

O persoană care nu are nimic de oferit companiei reprezintă o risipă de bani. E ca un virus care găseşte o poartă deschisă în sistemul imunitar al leadershipului celui care conduce compania. Laşi o poartă deschisă pentru viruşi?

Tu ai permite să existe în compania sa astfel de „ *viruşi şi paraziţi* "? Ce leacuri trebuie să foloseşti pentru a preveni apariţia lor?

Ca să se dezvolte, o companie are nevoie de oameni serioşi şi capabili să producă profit, nu pierderi. În cazul în care un angajat nu dovedeşte seriozitate totală, mai ales după ce au fost investiţi atâţia bani şi atâta timp în pregătirea şi perfecţionarea lui, el trebuie îndepărtat imediat din companie pentru că reprezintă un balast costisitor.

Singura valoare de care unii oameni pot profita de pe urma ta, în confruntarea cu timpul pe care li-l acorzi, este respectul pe care nu-l meriţi din cauza bunăvoinţei pe care o arăţi mereu făţă de ei.

Concluzie: O companie nu poate ajunge la un nivel de dezvoltare ridicat dacă nu are în componenţa ei oameni de valoare, însă poate avea numai de pierdut dacă are angajaţi neserioşi şi speculanţi. Prin urmare, ca manager trebuie să angajezi oameni foarte buni, care au potenţial si sunt capabili să facă o treabă excelentă, şi să te debarasezi cât mai rapid de cei ce nu-şi au rostul în companie.

Învaţă să percepi calităţile cele mai importante ale oamenilor (mai ales calităţile lor negative), fără să te pierzi în lumea lor proprie – altfel vei avea doar de pierdut.

Source: https://neculaifantanaru.com/eliminati-balastul-costisitor.html

Elita minţilor evoluate

On Iunie 01, 2016

Învaţă să dai gândirii tale adâncimea experienţei de veacuri, împrumutând esenţa însuşirilor tale alese acelora care sunt lipsiţi de ele.

Mă îndreptam consecvent către o lume necunoscută, fără reper, aşa cum se îndrepta Columb spre un continent nedescoperit, dar eram mult mai puţin echipat decât celebrul conquistador, fără busolă, fără cârmă şi fără compas, simţind că totul se va sfârşi printr-un naufragiu. Voiam tare mult să cunosc o altă cultură, să dau altă culoare minţii, o introducere la ceea ce aveam să devin: o extensie a infinitului.

Visând cu ochii deschişi la nemaipomenita apropiere de ceva mai puţin dur, mai puţin împietrit de timp şi de idei fixe, aşa cum pictorii desăvârşiţi îşi caută în permanenţă noi modele prin cercetarea unor revelaţii mistice, nu prin comparaţia cu ceea ce deja au reuşit să facă alţii, puteam să deschid povestea unei scurte nebunii. Tot așa cum a făcut-o Salvador Dali. Eram un om cu vederi largi.

Avântat spre virtualitatea unei înnoiri de sine, unei existenţe uşor de justificat pe planul conştiinţei ce se arăta ca graţie divină, urmăream să dobândesc o inteligenţă înălţătoare ce nu se subscria acelei dogme aparţinând minţilor vulnerabile la condiţia de a cerceta lumea în lung și în lat. Ştiam că întotdeauna în mine trebuia să caut răspunsurile la întrebările ce nu le cunoșteam, dar tot ce era inspiraţional venea de la vechii conquistadori.

Columb a reprezentat curajul de a deschide porțile unei noi lumi întru posteritate, nu o imitaţie palidă a unei acțiuni inutile de susținere și promovare a unei idei năstruşnice. Salvador Dali a reprezentat arta imaginaţiei de a vedea dincolo de oglinda realităţii.

În ecuaţia reacţiei dintre aspiraţia spre absolut şi posibilitatea de a-ţi depăşi condiţia actuală, acolo unde răsună acea continuă și constantă formă de comunicare dintre cele două, se stabileşte o nouă funcţie de acces la reprezentarea unui nou curent de avangardă, numit "grad de apartenenţă la elita minţilor evoluate".

Leadership: Cum te raportezi la cadrul experienţei de transformare a realităţii cu care intri în contact şi de valorificare a celor descoperite, încât să dai gândirii tale adâncimea experienţei de veacuri?

La bătrâneţe, când starea de sănătate a prinţului Tyllerand nu se îmbunătăţea deloc din cauza unei inflamaţii dureroase a ochilor, singura lui preocupare rămânea cunoaşterea. Cu toate că boala îl împiedica să răsfoiască prin cărţile din biblioteca sa, doamna de Coigny ne relata următoarele despre el: *"Punea mâna pe cărţi, le aşeza la loc, le lăsa ca să le ia din nou, le cerceta ca şi cum ar fi fost vii şi acest exerciţiu, dând gândirii sale adâncimea experienţei de veacuri, împrumuta scrierilor o eleganţă de care autorii lor erau adesea lipsiţi".*

Uneori, tot ceea ce ţine de condiţiile de validare a unei forme de exercitare a capacităţii de a servi drept model de inspiraţie, rezultă din modul cu îți manifeşti discreţia - aceasta este partea cea mai bună a curajului de a te autodepăşi prin educaţie. A da gândirii tale adâncimea experienţei de veacuri înseamnă să-ţi raportezi gândirea la actele de măreţie ale înaintaşilor care au dovedit un spirit de sacrificiu, curaj, pricepere de a visa cu ochii deschişi, calităţi ce pot fi luate ca exemple de urmat. Înseamnă să te închizi în povestea unei întrebări: cum ar fi să trăieşti o viaţă ce poate constitui scenariul unei discuţii dintre Cristofor Columb şi Salvador Dali?

Deseori, eu însumi mă raportam la cadrul experienţei de transformare a realităţii într-un proces de revelaţie, pentru a vedea dincolo de imediatul unei subiectivităţi inautentice, dincolo de explorarea unei puzderii de alegeri încurcate, printr-un fel de exerciţiu al admiraţiei faţă de precursorii noii maniere de abordare a viziunii artstice.

Leadership: Te implici în constituirea unei revelaţii care transformă aspiraţiile în realitate, ca formă de ilustrare a profunzimii de a simţi ceea ce nu este uşor de înţeles la modelul tău de inspiraţie?

Rolul oamenilor de geniu, percepuţi deseori ca fiind inactivi sau incapabili de a se exterioriza, unindu-se în jurul vreunui ideal care transcende concretul, este acela de a fi principalul punct de reper al unei încordări intelectuale colective care pune în centrul ei nu atât înclinaţia pentru creşterea pluralismului în gândire, cât mai ales dobândirea relevanţei unui fenomen de rezonanţă.

Rezonezi cu ceilalți oameni nu atât prin acțiunile tale, nu prin creație sau mesajele ei transmise direct sau indirect, nu prin intermediul unui personaj pe care îl pui în evidenţă. Ci prin inducţia unei stări de spirit la o anumită frecvenţă de reflexie, prin însăşi natura ta - oferind o experiență mai vastă a realizării de sine la un nivel de măiestrie, construind o identitate unică, seducătoare.

Măreția în leadership, avându-şi originea în constituirea unei revelaţii care transformă aspiraţiile în realitate, este o ilustrare a profunzimii de a simţi ceea ce nu este uşor de înţeles la modelul tău de inspiraţie, ci mai degrabă intuit, interpretând mesajul acţiunilor sale. Revelaţia este promisiunea a ceea ce devii într-o sincronicitate a vieţii tale cu a altcuiva, la nivel de inspiraţie în acapararea unei forme cizelate de gândire.

După cum un desăvârşit istoric literar, atunci când faptele sunt rare, se străduieşte să le suplinească prin presupunerile circumspecte şi inducţiile legitime ale unei critici înţelepte, tot aşa şi omul care urmează un anumit model de inspiraţie, trebuie să împrumute de la el acele caracteristici subtile care nu ies în evidenţă decât în timp, şi care să-i suplinească lipsa de experienţă.

Un asemenea model de inspiraţie încorporează totul la un loc, tot ce e mai bun din tine, tot ce acumulezi la un anumit nivel de gândire.

Leadership: Poți să stabileşti prioritatea de rulare a unui program de tip „ *I find myself in a past-future story* ", astfel încât să-ți creezi o originalitate unică în mijlocul tuturor imitaţiilor banale care se fac în jurul personalităţii tale?

Programul de tip „ *I find myself in a moment of alternate past-future story* " se adresează în special minţilor care dau gândirii lor adâncimea experienţei de veacuri, împrumutând esenţa însuşirilor lor alese acelora care sunt lipsiţi de ele. Chiar prin amintirile lăsate de ei, prin experienţele și povestirile lor, esenţa are întotdeauna ceva de spus.

Pe de altă parte, imitaţia este o formă de apreciere sinceră faţă de cineva, dar care nu prezintă tendinţa de progres, care nu prezintă tendinţa de a te situa superior faţă de acel model iniţial sau măcar de a te alinia la esenţa lui. Singura imitaţie banală care se poate face în jurul unei personalităţi marcante, foarte educată şi atât de bine ancorată în sfera culturii alese, o constituie acea formă de flatare pe care şi-o atribuie artistul bine instruit profesional, dar care niciodată nu se lasă sedus de varianta unei noi realităţi.

Imitaţia este o formă superficială de evaluare a unui individ, neluând în calcul acele porțiuni

discrete din existența lui care îi încadrează măreţia. Ea aduce în prim plan ideile sale, dar nu și beneficiile lor. Imitaţia readuce în prim plan trecutul unui om, fără să te lege de el acele sentimente pe care să le preţuieşti.

Leadershipul este istoria prezenţei tale într-un anumit loc, într-un anumit timp, într-un anumit anturaj, când viaţa a început să ţi se pară o descoperire a unei realităţi dure, fantastice, greu de gestionat, pe care a trebuit să ţi-o asumi pe cont propriu şi să o biruieşti prin intermediul inteligenţei pătrunzătoare.

Din **elita minţilor evoluate** fac parte toţi acei indivizi care se identifică cu vechii deschizători de drumuri, având acelaşi impact lumesc, funcţionând în acelaşi stil de gândire şi acţiune - ca un tribut adus fenomenului de rezonanţă, dar şi ca o rampă de lansare spre alte colţişoare neexplorate ale lumii.

Emoţia privirii prin roşul intens al trandafirului

On Iunie 09, 2020

Cea mai puternică armă a unui artist este o trecere a pensulei de-a lungul petalelor unui trandafir de culoarea sângelui.

Nimeni nu mă crede când spun că sunt un trandafir, în adevăratul sens al cuvântului, pentru că lumea aceasta atât de tehnologizată este o corelare a tuturor dinamicilor de afaceri cu profit, iar oamenii nu mai cred în artă, în creaţie, în puterea zeilor de a transcede orice lucru şi orice formă de cunoaştere. Numaidecât, sunt nevoit să-mi găsesc un bun prilej de a mă situa în planul unei aşteptări superioare venite din partea unui artist genial care ştie să facă diferenţa între emoţia unei trăiri expresioniste şi raţionamentul unei lumi tot mai indiferente la dimensiunea spirituală a vieţii, în acelaşi timp.

Nimeni nu ştie că în spatele trandafirului se ascunde opera unui creator veşnic, cât se poate de prezent într-o experienţă de tipul "Privirii prin roşu intens" care face trimitere la operele celebrului Tiziano Vecelli, şi că eu am trăit timpul pe care creatorul l-a acordat celebrului pictor pentru ca acesta să-şi dovedească măiestria în săvârşirea unor tablouri cu valoare nepreţuită. Este ca şi când aş fi blocat într-un destin care nu îmi aparţine, într-un fel de schiţă, o creionare, *uma arte que poucos realmente entendem* , pe care o intuiesc doar de la înălţimea expresiei de sine, fiind în strânsă legătură cu palidul reflex al unei gnoze dualiste.

Trandafirul are ceva profund din mine, din omul văzut ca fiinţă metafizică a naturii, din spiritul viu şi creator al lui En Soph, reprezentând ceva asemănător încercării unui artist de a picta întregul peisaj al Creaţiei, inclusiv pe el însuși, din punct de vedere al unei lumi care se ridică deasupra realității prin armonizarea cerului şi pământului, trecutului şi prezentului, faţă în faţă cu opera unui geniu care nu încetează să crească în faţa ochilor vii ai unui narator subiectiv.

În prim planul tabloului pe care îl creez trebuie să fie măsura propriei mele împliniri: fie reuşesc să ating înaltul unei vârste fără bătrâneţe, fie rămân acelaşi din considerentele unei ordini realiste şi spirituale care îndeamnă la autoreflecţie.

Leadership: Emoţia pe care o fabrică manifestarea creaţiei tale în timp poate să pătrundă în totalitate punctul de vedere al unui narator subiectiv care poate să dea o semnificaţie aparte sensibilităţii propriei fiinţe?

Ce înseamnă o înţelegere profundă a vieţii când în faţa privirii mele se află un trandafir plin de sentimente, plin de sensibilitate și farmec, potrivit cu calitatea conţinutului unui tablou al cărui temă - *Essamynsedhe* (marea promisiune a unui destin victorios) dobândește o conotație amplă, liniștită: de inocenţă şi înţelepciune?

Poate că însăşi privirea mea atât de pătrunzătoare, accesibilă prin roşul intens al unei furtuni de timp, prin roşul unei clipe păstrată-ntr-o scânteie de vis, prin contrast cu acea culoare a irisului purpuriu, va ieşi în evidenţă în scenariul realist al unei incursiuni în viaţa acelui faraon care şi-a scris singur pe tăbliţele de argint următorul epitaf: *"Am ajuns un om de seamă după ce am fost un om mic."*

Cu tot geniul meu artistic, plin de naturaleţe, supus interacţiunii dintre marile zbateri ale timpurilor, nu pot să pătrund în totalitate misterele creaţiei divine pentru a da o semnificaţie aparte sensibilităţii propriei mele fiinţe, fapt ce presupune comunicarea perpetuă între pământ şi cer. Un singur lucru pot să fac, un singur lucru mai sunt în stare accept cu un ecou

pe măsură într-un spaţiu al subiectivităţii: să rămân un trandafir de un roşu aprins, simţitor, liber, şi să privesc lumea cum se schimbă din condeiul Creatorului Veşnic.

Sensibilitatea unei fiinţe care trăieşte emoţia unui trandafir extins în umanitate, făcut accesibil, personificat prin Duhul lui Dumnezeu spre mântuirea mea, este surprinsă într-un tablou discret a cărui temă pare a fi legată de călătoria artistului într-o lume a visului, a călătoriei în timp, într-o viaţă care se transmite mai departe, din generaţie în generaţie.

Leadership: Creaţia căreia i te dăruieşti cu atâta pasiune şi inteligenţă poate să influenţeze perceperea unei imagini care conduce la o estimare superioară a realității?

La un moment dat Balzac a creat un personaj, un pictor pe nume Frenhofer, care era tot mai sfâşiat de neputinţa de a-şi atinge ţinta din pricina descoperirii pe care o făcuse, şi anume că nu există contur, ci doar nuanţe oscilante.

Să fie ochiul mai mincinos ca niciodată? Însăşi crearea unui asemenea personaj, înconjurat de privirea plină de roşul intens al unei înţelegeri mai pronunţate a omului faţă de limbajul şi valoarea artei, denotă o anumită apropiere de momentul culegerii rodului ca pictor şi culegerii rodului din natură.

Dar acest fapt nu este neapărat sinonim cu o descoperire benefică. Fiiindcă în artă, în ceea ce priveşte creația frumosului din orice lucru sau fiinţă, cheia simbolică a unei opere este reprezentată de perceperea unei imagini care conduce la o estimare superioară a realității organizată în jurul unei singur teme: conştiinţa unei experienţe spirituale personale.

Cine vrea să înţeleagă îndemnul inimii mele, accelerarea bătăilor ei, impulsul ei de creaţie îndreptat spre acele minunate clipe de anticipare ale artei suprarealiste, trebuie mai întâi să fie absorbit de culorile vii şi tuşele pline de personalitate care poartă semnătura zecilor de pictori pe care i-am cunoscut de-a lungul unei vieţi care se repetă la fiecare generaţie, dar în altă versiune a realităţii.

Această realitate exprimă ideea de aspiraţie spre înaltul unei lumi spirituale, pe care nu o conştientizezi până când nu surprinzi relaţia dintre două personaje asemănătoare, menite să te răscolească, să te forţeze să te uiţi înăuntrul tău, să cauţi desăvârşirea unei opere pe care, deocamdată, n-a ajuns s-o ducă nimeni la bun sfârşit: experienţa comuniunii cu o fiinţă metafizică a naturii.

O fiinţă metafizică a naturii este produsul unei realităţi care dintr-un unghi pare a fi experienţa unei poveşti centrată în jurul unui personaj omniprezent, iar dintr-un alt unghi pare a fi triumful unei arte suprarealiste.

Emoţia privirii prin roşul intens al trandafirului se exercită asupra muncii de creaţie a artistului abordată din perspectiva înfiinţării posibile a unei lumi de mare profunzime în care elementul hotărâtor este sensibilitatea destăinuirii unei experienţe profunde, de vis.

Trandafirul încă îmi conduce pensula spre pânza vieţii altor personaje, dorind să le trăiesc pe fiecare în parte cu ochii deschişi, cu însufleţire, cu încetinitorul, încât să dau tonul unei capodopere nemuritoare. Trandafirul desemnează trecerea de la un timp la altul, de la povestea unui personaj la povestea altui personaj, din experienţele altor vieţi care mă influenţează în prezent.

Îţi mulţumesc că pot fi asemenea ţie, la modul în care realitatea, confundându-se cu

imaginaţia, se dizolvă în faţa miilor de lumi şi situaţii aduse la viaţă de oameni care se transpun în personaje tot mai colorate.

Enigma unui destin care se repetă în altă versiune

On Iunie 24, 2019

Învaţă să priveşti lucrurile timpului prezent îmbrăţişând cu o privire mai senină şi mai pregătită vederea largă pe care o deschide ochiului o anumită depărtare.

Imaginea trandafirului din prim-planul caracterizării unui personaj controversat a luat naştere dintr-o nevoie artistică. Era o încercare de a sfida realitatea suprapusă simbolurilor cotidianului, încât scurta istorie a vieţii mele a început să devină expresia compoziţiei unei opere a cărei ecuație spectaculoasă s-ar fi putut rezuma la formarea unui ideal estetic, precum „mimesis-ul", imitarea naturii.

Nevoia cea mai profundă de a face artă prilejuieşte slujirea unui model de trăinicie demn de urmat. Era o dorinţă puternică pe care o aveam de foarte mult timp, o cale măreaţă de cultivare a unui limbaj cult, plin de imagini şi culoare, un fel de next level în rapoartele dinamice între autor şi receptor, pe care elementele relevante estetic *in un dipinto soprattutto enigmatico* erau puse la dispoziţia timpului, în veşnicie.

În raport cu natura, personajul pe care mi l-am închipuit prin sentimentul de uimire, ca în faţa unui tablou expus într-o expoziţie internaţională de artă, părea să-şi tragă seva din secretele unui pământ bine afânat, dintr-un amestec de realitate şi iluzie, de trecător şi veşnic.

Experienţa de a îndura o alteritate face parte din lumea magică a trandafirului, tot aşa cum oglinda născocită de scriitorul Almeida Faria îi oferă regelui portugaliei, Dom Sebastiao, un portret opus celui deja închipuit de istorici, dar legat de un destin care se repetă. Cât despre mine, ori de câte ori mă aflu în prezenţa trandafirului, creaţie a naturii care împinge iniţiativa artistică până la ideea formulării unei expresii a perfecţiunii spiritului, mă simt parcă prins în lumea visului unui personaj din Borges alcătuit din două imagini întoarse ale aceleiaşi istorii, între Martin Fierro şi Tadeo Isidoro Cruz.

Leadership: Creaţia care te ridică deasupra sinelui posedă un fir narativ și o identitate care se descoperă pe măsură ce sunt asimilate sursele de inspiraţie ale unui autor care îşi dezvăluie tot mereu un alt chip?

Când încerci să pictezi un tablou din cuvinte răsfirate, prin comparaţii şi metafore care trimit spre alte lumi şi alte realităţi, se întâmplă adesea să recunoşti în tine mărturiile unei influenţe enigmatice din alte timpuri, ca şi când într-o altă viaţă ai fost altcineva, mai vrednic de amintit. Aşa se face că, pentru a înţelege natura trandafirului, trebuie pornit de la psihologia altor personaje şi altor autori, cum este Daniel Quinn şi continuat cu Eul profund al autorului său, Paul Auster, care îşi punea problema trăirii prin asemănare, prin contiguitate spaţio-temporală:

"Căci orice se vede sau se spune, până şi lucrul cel mai vag, cel mai trivial, poate avea legătură cu desfăşurarea unei poveşti în care eşti acaparat de măreţia unor fapte, decoruri şi trăiri care au splendoarea unor pagini din 1001 de nopţi, dar organizate într-un tipar cunoscut cititorilor de romane poliţiste."

Bine, dar de ce este important să-ţi dezvălui alt chip într-un alt personaj, dacă este la mijloc aceeaşi gândire şi aceeaşi fiinţă? Probabil din acelaşi motiv pentru care trandafirii înfloresc de mai multe ori în aceeaşi vară, îşi schimbă nuanţele, adesea îşi pierd bobocii, dar nu-şi pierd nicidecum calităţile, frumuseţea şi supremaţia între celelalte flori, şi nu-şi estompează manifestarea de voinţă, de a se perpetua prin adaptare.

Prin urmare, proba de creaţie pe care v-o propun de această dată constă în reproducerea unui personaj care să corespundă fidel referinţei pusă la dispoziţie de o realitate care pătrunde în sufletul cititorilor asemenea unei comparaţii între ceea ce vezi la altcineva sau altceva, şi ceea ce aştepţi de la tine să obţii printr-o trăire revelatoare care îţi va face cunoştinţă cu un nou Tu.

Creaţia care te ridică deasupra sinelui seamănă cu oportunitatea de te regăsi într-o descriere literară în momentul în care te complaci într-o serie de ipostaze diferite, din care numai una singură este folosită ca prilej de a reflecta tot ceea ce stă în natura personalităţii tale.

Aşadar, trandafirul constituie obiectul unor rememorări cu iz de epopee personală care a luat naştere dintr-o mică doză de naivitate de a visa cu ochii deschişi lumea trăită şi povestită de un personaj care se confundă cu autorul lui. Amintirile trăite într-o altă realitate, alt loc şi alt timp, posibilitatea întoarcerii la o versiune anterioară de existenţă, constituie un salvator refugiu în faţa pericolului de a te pierde în propria-ţi imagine atunci când te-ai decis să te alături unei experienţe de transformare induse de o stare emoţională sau de o atitudine subiectivă.

Dacă aş încadra într-un tablou general semnificaţia trandafirului, ajutându-mă de acea înclinaţie a pictorului de a scoate în evidenţă personajul portretizat prin proiectarea lui într-un fond monocrom uniform, probabil aş reuşi să reliefez conturul unuia care trăieşte simultan o identitate dublă: una care se doreşte separată și unică în raport cu celelalte, şi una care se ţese prin redescoperirea misterelor unui labirint din „palatele cuvântului".

Nu este momentul să vă trec spiritul şi gândirea prin strădania tratării simbolice a motivelor de a face din trandafir personajul cheie al vieţii mele, ca semn particular al demersului de construire a unei realităţi imaginare. Ceea ce vreau să vă transmit, conducând la plasticitatea ideii de interactivitate în creaţia artistică, este că singura modalitate de a ilustra imaginea unei identităţi imuabile este de a te regăsi într-o realitate care rareori te lasă să pierzi din memorie unde eşti şi cine eşti, într-o descriere demnă de o epopee a spiritului unui scriitor care nu opreşte firul narativ şi nu intră în conflict cu acesta.

Sinele unui scriitor, descris prin simbolul trandafirului, trebuie privit ca o poveste a cărei autenticitate poate fi dovedită de mai mulţi protagonişti, fiecare din ei angajându-se să își scrie partea sa de experienţă la o odisee a spiritului şi a înţelepciunii întru căutarea şi aflarea propriului temei în lume.

Iată, în acest context, rolul trandafirului: de a evidenţia existenţa unui artist care ştie să exprime excepţional o stare de spirit creativă şi sugestivă, şi o face singular, în maniera în care Daniel Quinn îşi rezerva dreptul de a-şi ascunde condiţia asumată de scriitor excepţional sub înfăţişarea unui personaj misterios care sare de la un rol la altul, în alte timpuri, alte glasuri şi alte ecouri. El îşi mărturisea la un moment dat gândurile confuze:

"Desigur, că de foarte multă vreme încetasem să mă gândesc la mine ca la o fiinţă reală. Dacă încă mai trăiesc pe lume o fac doar de la o anumită distanţă, prin intermediului unei persoane imaginare. Însăşi natura cărţilor mele impune acest lucru."

Deşi Quinn îşi permisese să dispară, să se retragă între hotarele unei vieţi stranii şi ermetice, personajul său (Max Work) continua să trăiască în lumea celorlalţi, şi cu cât Quinn părea să se dizolve, cu atât mai persistentă devenea prezenţa lui Work în acea lume.

Trandafirul, privit din perspectiva unui secret bine ascuns, adaugă în jocul cuvintelor mele înţelesul de te pune în locul cuiva care trăieşte prin sine însăşi, prin spirit, prin imagine şi

simbol, o existenţă aflată mereu într-un *ciclo continuo* , alcătuită din două imagini întoarse ale aceleiaşi realităţi.

Este simbolul unei părţi din sufletul meu care ajunge întotdeauna la cineva care îmi seamănă, dar poate fi şi simbolul mai multor indivizi care se manifestă ca unul singur, asemenea unui Don Quijote căruia i-au fost destinate primejdiile şi faptele mari ca să reînvie pe cavalerii "Mesei Rotunde".

Leadershipul trebuie recunoscut prin capacitatea omului de a se perpetua prin multiplicare, pe sine însuşi, la fel cum dintr-o singură tulpină înaltă de trandafir înfloresc mereu alţi boboci, fiecare cu eleganţa şi nuanţele lui.

Dar nu oricum trebuie concepută această multiplicare, ci sub forma unui model original de existenţă şi creştere, secondat de principii de neclintit, de ordin spiritual. Acest model trebuie totodată să fie înzestrat cu o serie de caracteristici menite să-l facă să-şi perpetueze imaginea conform căreia tot ceea ce este trainic se axează pe temeiul unei memorii capabile să actualizeze permanent momentele semnificative ale omului în timp.

Enigma unui destin care se repetă în altă versiune surprinde aria de manifestare a alterităţii care cultivă ideea împlinirii individului în relaţia sa responsabilă cu altcineva, la fel de pasionat de artă, dar din alte timpuri şi alte locuri. Adevărata enigmă a durabilităţii şi valorii omului se poate elucida numai privind înapoi în trecut, spre experienţele şi rezultatele artiştilor care şi-au aşternut percepţiile subiective asupra evenimentelor importante din viaţa lor.

Nu în ultimul rând, cred că trandafirului meu i se cuvine afirmaţia lui Alexandru Vlahuţă cu privire la pictorul Nicolae Grigorescu:

"Ce-a fost pentru cealaltă lume, ce noutăţi a spus el artei universale şi cum le-a spus, şi întrucât le-a spus în chip deosebit de ceilalţi – aceasta se va lămuri deplin de către cei care, uitându-se îndărăt, la lucrurile timpului nostru, vor putea îmbrăţişa cu o privire mai senină, în orice caz mai pregătită, vederea largă pe care o deschide ochiului o anumită depărtare."

Source: https://neculaifantanaru.com/enigma-unui-destin-care-se-repeta-in-alta-versiune.html

Enigma

On Aprilie 04, 2024

Modul în care te observi într-un cadru temporar determină modul în care percepi realitatea într-un context de certitudine absolută.

Într-o noapte tulbure, plină de lună roşiatică, am adormit cu greu. Gândurile, răscolite de versurile melodiei "T.N.T For The Brain", căutau semnificații ascunse în imaginile ce se succedau asemenea unor perle într-un şirag, pentru a alcătui amintiri. Odată ce am pătruns în lumea viselor, dintr-un punct îndepărtat de realitate, m-am pomenit într-o cameră semi-întunecată, singur, debusolat, înconjurat de o atmosferă de mister. Străbătut de sentimente adânci şi reţinute, încercam să-mi dai seama unde mă aflu, de ce sunt aici, când dintr-o dată privirea mi-a căzut pe cele cinci uși în fața mea.

Ușile, zăvorâte doar printr-o închipuire deşartă, păreau să ascundă secrete adânci, o situaţie în care nu ştiam ce să aleg, fiecare având un design distinct, dar simțeam o conexiune nepământeană, o atracție irezistibilă spre ușa din mijloc. Superstiţios, oscilând între fascinaţie şi respingere, privind prin vizorul acesteia, am fost martorul unei scene bizare: un spectacol de teatru și magie în care toți actorii purtau măști. Toți păreau să simtă prezenţa mea, mă priveau insistent, cu ochi rugători, ca și cum ar aștepta să mă alătur jocului lor ciudat, sângeros de viu. Mirosul straniu al camerei și privirile pătrunzătoare ale celor dincolo de ușă îmi stârneau curiozitatea și dorința de a explora această lume necunoscută.

Trebuia să merg până la capăt ! *Smell your skin, Feel your breath, You on my side, I couldn't resist...*

Leadership: Reușești să surprinzi și să accentuezi acele aspecte inedite ale propriei individualități, prin dezvăluirea unei noi dimensiuni a existenței în care se întrepătrund visul cu realitatea?

În acel moment de iluminare, timpul oprindu-se în loc, am simțit că mă aflu în mijlocul unui joc periculos, un amestec de film, picturi, imagini, muzică și, desigur, istorie, în care ochii, ca nişte ferestre larg deschise spre alte orizonturi, spre alte lumi, erau elementul central al unui fir narativ secundar. Ochii actorilor, ochii măștilor, ochii care mă priveau cu ardoare prin vizorul ușii - totul părea să mă invite să iau parte la misterul care mă înconjura.

I hope I'll understand some day, What's the meaning of this crazy game. It is real and pure, T.N.T. for the brain...

Când ochii îţi arată calea visului, visul luminându-ţi mintea încâlcită şi chinuită, intri într-un *Urfedia Oidesopt Elixavia*, un univers care te împinge până la limite și te forțează să sari până dincolo de imaginație. Intrigi, plăceri ascunse, iubiri interzise, nişte măşti şi roluri rapid schimbate într-o variaţiune de modele şi forme. Fă-ţi curaj şi intră în lumea ascunsă a celor nevăzute, şi vei constata în mod clar că nu există nici o veritabilă contradicţie între acest abstract şi acest concret năucitor, crepuscular.

Exact ca în romanul "Dervişul şi Moartea", de Mesa Selimovic. Ceva în mine îmi atrăgea atenţia, repetându-mi intens cuvintele personajului principal:

"Necazul e că tu nu îndrăzneşti să gândeşti. Ţi-e teamă, nu ştii unde te-ar duce gândul. Totul s-a răvăşit în tine, dar ţii în continuare ochii închişi, te ţii de drumul cel neştiut. Ai fost adus

încoace pentru o pricină anume, pe care nu o ştii, deşi te priveşte, fiindcă nu te împaci cu părerile despre vina omenească. Crezi că este un vis, o glumă. Poate că aşa este. Dacă ai putea scoate de aici o cugetare filozofică, cu nimic mai prejos decât altele, cel puţin ar avea o aplicare frumoasă, te-ar împăca cu tot ce ţi se întâmplă. Invers, dacă ţi-ar da drumul, ai muri repede, de supărare, şi totul ar fi în bună regulă. Dar ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne aici? Lumea de sus e a ta, deopotrivă ca a lor, iar ei încă nu vor să te scoată din ea."

Leadership: Cum rezonează în sufletul tău descoperirea că „Ceea ce te modelează aici, te va reflecta și acolo", în contextul unei revelaţii care îți deschide perspective noi asupra propriei existențe?

Un glob de cristal cu multe unghiuri de reflexie se afişa în faţa mea, impunător, futurist, ondulatoriu, asemenea unui caleidoscop al timpului. Şase braţe feminine, pe care se împleteau dragoni și şerpi, îl ridicau spre lună, iar globul străpungea cerul aducându-l aproape. În apropiere era un derviş pierdut în contemplare, izolat în singurătatea clipei. Un joker încerca să jongleze cu cărțile de joc, urmărindu-le traseele precum o panză de păianjen.

În tot acest loc, moartea mă privea cu coada ochiului, o lacrimă prelingându-se pe marginea de cristal, făcând să se desfășoare un număr de magie, încât toate luminările s-au stins dintr-o dată, pentru câteva secunde. Iisus lipsea cu desăvârșire din mijlocul jocului, aici fiind acceptat doar păcatul discrepant - păcatul de a fi diferit, într-o variațiune de izolare neaşteptată, fără sfârșit.

I'm with you, just lead me. I'm ready to play !

Leadership: Revelația din pronunțatele prim-planuri ale imaginilor vizuale care te captivează îți deschide calea către înțelegerea sinelui tău interior, dincolo de ceea ce te şochează pe moment?

Când m-am trezit din vis, complet schimbat în urma revelației avute, de parcă spiritul lui Aurus ar fi reușit să mă înflăcăreze, am realizat că lângă mine, pe noptieră, se aflau o cheie și o mască de teatru, dovezi tangibile ale visului neştiut, ambiguu. Aceste obiecte păreau să fie aduse din lumea visului în realitate, făcându-mă să mă întreb despre legătura dintre cele două lumi. Era destul de asemănător cu fantezia lui Coleridge: un om visează că străbate paradisul şi drept recompensă i se dă o floare. Când se trezeşte, floarea se află lângă el.

Cheia poate fi interpretată ca simbolizând posibilitatea de a deschide ușile spre necunoscut, către misterele pe care le-am întâlnit în vis. Mă întreb de ce acest vis, de ce toate astea au survenit exact în noaptea de înviere, anul 2024. Poate că această cheie îmi oferă șansa de a explora mai departe aspecte ascunse ale propriei minți, de a descoperi părți nevăzute ale vieții mele interioare.

Sau, poate, este un mesaj codat despre ce reprezintă adevărata înviere a lui Iisus Hristos. Încă nu ştiu răspunsul, dar cu siguranţă ceva nevăzut, dar puternic, mi-a condus mâna spre a povesti visul. Nu este o întâmplare. Nu, nicidecum. Este doar o şaradă, o închipuire care rătăcește, *una sorta di gioco di illusioni*. Neputinţa asta a mea de a vedea cum trebuie este poate efectul umbrei pe care marele întuneric o aruncă asupra lumii.

Iisus ar aproba asta: *"Sunt mijlocul prin care viața își înregistrează suita sa de variațiuni fără sfârșit"*. Cred că tot ce contează este visul transformat în realitate. Sau, mai degrabă, călătoria spre acea transformare de sine care îți definește destinul în două lumi: în cer și pe pământ. Ceea ce te modelează aici, te va reflecta și acolo.

Leadershipul facilitează revelația care-ți va schimba optica asupra vieții. El amplifică efectul pe care percepția realității îl are asupra intensității trăirilor tale, dezvăluind printr-un fel de "iluminare" o receptare mai profundă a relației directe sau indirecte cu Dumnezeu.

Enigma este puzzle-ul pe care trebuie să-l descifrezi, ca un răspuns oferit de vis realității, pentru a scoate în evidență latura ascunsă a ființei tale. De fapt, explorarea viselor ca mijloc de accesare a unor adevăruri ascunse poate oferi perspective noi asupra propriei vieți și credințe. Mai mult decât atât, interacțiunea dintre vis și realitate poate deschide noi perspective asupra posibilităților nelimitate de accesare a conștiinței universale.

*** Notă: Enigma - T.N.T. For The Brain**

Source: https://neculaifantanaru.com/enigma.html

Enjoy The Silence

On Octombrie 19, 2017

Toți suntem egali în faţa virtuții de a reuni realitatea interioară cu întâmplările lumii într-un tot coerent numit „reflecţie între conţinut și formă".

Când liniştea te inspiră mai mult ca oricând nu-ţi mai rămâne decât să te legeni în amintirile ei, cu imagini distorsionate ale vârstei pierdute, să-ţi alimentezi visurile spălate de aşteptările şi încordările voinţei creatoare, doar ca să le faci vii pe scena improvizată a unui fenomen surprinzător de subtil şi adânc: *"Words are very unnecessary"* . Din care lipseşte clarobscurul tuturor lucrurilor.

Abia atunci simţi ce înseamnă să trăieşti în conştiinţa unui destin emanat din veşnicie, înălţat cu încă o treaptă în apropiere de Dumnezeu, asta fiind scăparea, o formă de libertate a spiritului care, iată, dă naştere dorinţei de a te ascunde de o viaţă banală care trecut deja prin multe. *"Pleasures remain, So does the pain."*

Încă o dată mi se întâmplă să construiesc unitatea tonală dată faptului vizibil, dar ignorat, ca o variantă a tehnicii observatorului ascuns: de a vedea doar ceea ce sunt pregătit să văd într-un decor fără legătură cu lumea. Prezentul plin de intrigă și trecutul tenebros se împletesc într-un întreg psihologic cu subiect literar, care guvernează mesajul „Eroare Internă".

Ascunsurile unui mister de necombătut, care acoperă creuzetul lui Dumnezeu, mă prind într-un moment vulnerabil, naiv, sensibil, mă ţin prizonier până la finalul rugăciunii adresate timpului efemer. Încet, ele se infiltrează în problematizarea artei relațională cu teoriile limbajului şi ale subiectivităţii care parcă îmi mărturisesc o neputinţă, *painful to me* , în timp ce recitesc în minte cartea lui Mystery: o fantezie creatoare mă urmăreşte mereu, reacţia fiind una de nivelare o unei lumi inefabile.

Leadership: Cât de mult poate să însemne pentru tine imortalizarea experienței trăite într-un fel diferit faţă de versiunea originală a formei tale de manifestare?

Există atâtea melodii interesante, atât de adânci, pline de ceva care să te ajută să te simţi preţuit, cu posibilitatea de a recupera eternul dincolo de materie, piese care își consumă ritmul numai pe gustul distincției esoterice, al accesului secret către un țărm ce nu se găsește pe nicio hartă.

Nici asta nu este întâmplător, la fel cum nici veşnicia ascunsă într-o clipă nu este o succesiune de transformări fără sfârşit, ci reprezentând un prezent plin de neprevăzut în care *" Words are meaningless And forgettable"* . Fără ca desluşirea înspre concret a componentelor imaginii de ansamblu, a schemei mari a lucrurilor, să ducă la ruperea unităţii tonal-afective specifice unei proiectări organice, subtilă, plastică, îmbogățită printr-o gamă largă de efecte estetice.

Tăcerea, starea de unitate cu sine, iniţierea unui dialog interior, generalul care trimite spre lume misterul fiinţei mele, este o receptare a realităţii prin fantezia minţii transformate de redobândirea liniștii, prin geometrizarea spaţiului "secund" specifică încadrării gândurilor şi presupunerilor în zona superioară a jocului numit COMPOZIŢIE, unde regulile rămân teoretic neschimbate.

Să te retragi în lumea ta interioară înseamnă să-ţi manifești întâietatea gândirii creatoare în condițiile stabilite de dialogul numit „apel la o putere fără limite", aducând în prim plan versiunea personalizată a unui nou mod de abordare a realităţii şi a vieţii.

Timpul stă pe loc, măsurându-se în tic-tac-ul aşteptării și încrederii neistovite, însă într-un mod tare straniu, ca atunci când se blochează în clepsidră nisipul, *feelings are intense* , identificând aici două tipuri de motivaţie: aventura căutării a ceea ce se află dincolo de aparenţa lucrurilor şi cuprinderea a ceea ce nu se vede cu ochiul liber, ci numai cu ochiul minţii.

"Colecţionarul" lui John Fowles, îşi aminteşte la un moment dat de o cursă de şoareci nostimă pe care o văzuse demult. De cum intra șoarecele se punea ceva în mişcare şi nu se mai putea întoarce niciodată, ci trebuia să meargă înainte, intrând în curse una mai complicată ca alta, până la sfârşit.

Viața se scurge câteodată atât de încet, cel puțin pentru mine, încât liniştea pe care o simt în povestea unui anume exil, de atâtea ori împins într-o lume diferită de cea pentru care fusesem hărăzit, cu amărăciunea neputinţei de a trece peste orbirea care mă face să confund binele cu răul, seamănă cu un soi de capcană folosită la prinderea rozătoarelor mici. Un labirint al imposibilului, al constrângerilor arbitrare, interminabile, din care simt că nu mai pot să ies. *“Break the silence. Come crashing in / Into my little world ! ”*

Nimic nu se repetă în tăcerea cuprinsă într-o izolare apăsătoare, unde numai Dumnezeu are cuvântul, care devine somn de veghe sau capcană fără ieşiri, crezută cândva uitată şi reamintită de fantezia minţii, prin geometrizarea spaţiului numit regăsire de sine, *to be broken with the hands of interpretation of an experimental result.*

Experimentul numit „viaţă" este un dialog cu tine însuți din care trebuie să extragi în primul rând esenţa: respectul ideii de trăire prin credință, neprivind la cele ce se văd, ci la cele ce se simt.

Leadershipul se poate traduce în felul următor: toți suntem egali în faţa virtuții de a reuni realitatea interioară cu întâmplările lumii într-un tot coerent numit „reflecţie între conţinut și formă".

Enjoy The Silence are ca suport capacitatea sinelui de a discerne, de a asculta și de a cântări tot ceea ce trăiești într-un prezent care este simultan un viitor îndepărtat, dar şi un trecut îndepărtat.

Dacă ai sentimentul că ești prins într-o capcană a tăcerii, neputând răzbate mai departe de ceea ce vezi, de ceea ce ştii, de orice judecată sau punct de vedere, înseamnă că încă nu ești pregătit să-ți asumi angajamentul de a te desprinde din toate încercările și experiențele vieţii.

A simţi înseamnă să te descoperi dincolo de realitatea tangibilă a lumii care leagă toate lucrurile.

*** Notă:** Depeche Mode - Enjoy the Silence

Source: https://neculaifantanaru.com/enjoy-the-silence.html

Episodul 1 al magiei de dincolo de artă

On Ianuarie 20, 2019

Încearcă să modelezi realitatea materială conform viziunii interioare, încât să creşti durata relației dintre estetic şi eleganţa de a fi unic.

În tot ceea ce făceam mi se părea că sunt condus de puterea cu care cineva crede în ceva ce nu există, ca şi când aş fi descoperit o posibilitate de a mă scufunda într-o lume magică, unde binele mereu învinge răul şi unde arta înlocuieşte nevoile sufletului cu interesul crescut față de senzațional.

Obiectele, imaginile, mediul înconjurător, totul căpăta o înfăţişare halucinantă, asemenea unui peisaj de Jim Warren care schimbă complet realitatea atunci când eşti imaginat drept proiecţia unui *axis mundi* al unei lumi în care domneşte simbolic misterul, poţiunile magice şi fantasticul în chip de suveran absolut.

Percepţia oricărui lucru din jurul meu se schimba odată cu efectul de luminozitate şi strălucire a acordurilor de verde-roşu-galben, ca într-o pictură în ulei care a prins viaţă sau care urma să prindă viaţă pe pânză. Frumuseţea capătă aici un alt înţeles, este comemorarea momentului în care m-am îndreptat spre un nou drum, unitatea unei noi determinări a lumii văzută prin ochii artistului în care pulsează, fără ambiguităţi, sensul unei revoluţii picturale începută în impresionism.

Departe de nebunia unei lumi sufocante, niciun artist nu spune NU ansamblului acestei formulări spaţiale noi izvorâte din viaţa unei ficţiuni plină de putere şi exuberanţă, dar fiecare îi atribuie o semnificaţie particulară, dând impresia unui paradis sugerat cu un lirism plin de răsturnări de formă şi separaţii de culoare.

Leadership: Îţi îndrepţi atenţia în direcţia creării unui stil unic de a face artă, în contextul în care adevărata măsură a valorii tale se obţine comparându-te doar cu tine însuţi?

Ansamblul acestor viziuni, concepţii, ca şi încercările de a le interpreta cât mai frumos, mă determinau într-un fel destul de neobişnuit să apreciez că în spaţiul relaţiilor dintre material şi spiritual, dintre formele plastice şi culorile unei realităţi excepţionale, există un limbaj al despărţirii de trecut, un limbaj al începuturilor edenice. Forma de exprimare a unui scriitor este rezultatul nebuniei de a da sens unei hiper-realităţi, fără a regăsi alta compensatorie.

Ochii oricui îndrăznea să mă înţeleagă prin înţelepciunea inimii şi a unui suflet însetat de puritate, uşor-uşor îşi schimbau forma sau culoarea, cu excepția cazului în care nu se stabilise în prealabil un contact vizual cu desenul de referinţă. De fiecare dată când cineva întrerupea contactul, ochii se schimbau din nou.

Aşa şi acum. Dacă vă veţi încumeta să-mi pătrundeţi arta, cu privirea sufletului veşnic care este diamantul neşlefuit al iubirii de sine, veţi ajunge la o expresie de intensitate pasională care vă va dezarma în contra armării spiritului analitic. Mai bine să evaluaţi valoarea literară a unei opere neterminate , decât să încercaţi să descoperiţi toate defectele autorului ei.

Constant, simţul practic mă îndeamnă să-mi îndrept atenţia în direcţia creării unui stil unic de a face artă, în contextul în care adevărata măsură a valorii mele se obţine comparându-mă doar cu mine însuţi, fiindcă eu sunt plăsmuitorul lumii căreia pretind că îi aparţin în totalitate, căreia îi atribui o mulţime de semnificaţii şi îi dăruiesc de fiecare dată,

când mă exprim ca artist, o părticică din inima mea.

Leadership: Eşti în stare să te implici în procesul de perfecţionare a artei şi să câştigi mai mult respect faţă de tine însuţi, renunţând de la bun început la unii termeni precum "asemănare", "comparaţie" sau "feedback" ?

Cu vădită emoţie, îmi amintesc de felul cum scriitoarea Mary Balogh îşi caracteriza personajul (profesorul de artă Joel Cunningham), de parcă ar fi încercat să surprindă o parte din personalitatea artistului care mă definea pe mine:

"Nu era întotdeauna un bun observator când privea totul doar prin ochii lui. Nu putea face analogii şi referiri. Adesea, nu vedea oamenii limpede până nu începea să le facă schiţa şi să îi picteze şi să se inspire din ceea ce simţise în mod intuitiv despre ei. Dar întotdeauna reuşea să-şi picteze modelele aşa cum erau atunci când se dezbrăcau de toate afectările, apărările şi măştile."

Eu însumi am făcut o greşeală de neiertat, o modalitate mai puţin elegantă de a mă conecta la lume, pe care mi-o reproşez îndeosebi prin faptul că de atâtea ori i-am ridicat în slăvi pe alţii, considerându-mă sub nivelul lor. De fapt, a fost o vreme când tot timpul m-am raportat la judecata şi opiniile altora, dovada unei prea mici deschideri spre o personalitate integrală, neştiind că procesul de perfecţionare a artei presupune a renunţa de la bun început la unii termeni precum asemănare, comparaţie sau feedback.

Ca să capăt încredere, a trebuit să găsesc o cale de a inversa efectele configuraţiei viitoare a lumii, lipsind o vreme din decorul teatrului ei şi apărând mai apoi sub o altă identitate, cu altă linie de gândire.

Am început să vorbesc despre mine ca despre o fiinţă înzestrată cu pătrundere fină şi inteligenţă perfectă, urmărind calea originalităţii în exprimare, mai ales atribuindu-i artistului din mine o veşnică misiune: de a prelua descărcările energetice, tensiunile interioare ale modelelor sale, aşa cum se întâmplă în aria expresionismului.

Arta este înţelesul unei atât de mari înfăptuiri numită simbolic "revoluţie energetică" dedicată exclusiv vieţii culorii şi transformării ei într-o nouă imagine.

Leadership: Creaţia ta poate da senzaţia de realitate trăită în vis, croită exact pe măsura unui artist care ştie să-şi exprime viziunea potrivit ideii că din orice aventură tainică se întrevede un nou început?

În artă, ca şi în viaţă, contează foarte mult să studiezi înţelesul unei mari înfăptuiri nu doar din perspectiva a ceea ce eşti, ci şi din perspectiva a ceea ce ai putea deveni într-un cadru al puterii magice şi al poveştilor de frumuseţe, pe care imaginarul le dăruieşte citirii unor realităţi de dincolo de barierele materiale fireşti.

Nicholas Urfe din romanul lui John Fowles trecea prin aceeaşi situaţie ca mine când mărturisea: *"Nu ştiam încotro mă îndreptam, dar ştiam ce-mi trebuia: o nouă limbă, o altă perspectivă, o atitudine în care diversitatea este omagiată. Cu toate că nu-l puteam defini în cuvinte la vremea aceea, îmi trebuia un nou mister."*

Misterul vieţii mele consta în miracolul unui hocus-pocus nemaiîntâlnit, el chiar funcţionând. Din păcate, nu ştiam pe atunci că realitatea artistică este o formă de manifestare a sufletului pe coridorul larg al conţinutului simbolic din explorarea unei încăperi spaţioase, dar

nefamiliare pentru cei în care nu predomină elementul inflamator: inteligenţa materiei.

Între pictură şi actul scriitoricesc există o legătură de nemărginire, o indulgenţă cerească faţă de puterile mele de a reconstitui din linii, culori, umbre, forme, contraste, raporturi, o lume a viselor aşternute pe pânza fuziunii dintre estetică, cunoaştere şi ingeniozitate. Masca pe care trebuia să o port era menită să surprindă chipul umbrit al unui artist care îşi exprimă în afară interioritatea, dar pe care lumea nu-l va cunoşte niciodată îndeajuns de bine.

Efectul avangardist al scrisului trebuia redat după felul cum era gândită masca, prin prisma unei identităţi ficţionale care poate învinge creatorii universului. Prin urmare, legătura mea cu arta trebuia să invite la o reverie imaginară în afara timpului, într-un spaţiu al magiei plutitoare, al influenţelor şi interacţiunilor dintre forme diverse de exprimare şi perspective de interpretare vizuală a trăirilor afective văzute drept spărturi - deschideri în mantaua cosmică prin care se întrevede mereu un alt drum, un nou început.

În opinia unui plăsmuitor de lumi, arta portretului integrează creaţia procurată din realitatea materială conform viziunii sale interioare, punând în evidenţă esenţialul unui caracter abil, puternic, stabil şi consecvent, care a fost modelat de Jos, şi nu de Sus.

Tot ceea ce el surprinde şi sintetizează într-un mod neegalat îşi găseşte corespondent în sentimentele privitorilor care au şansa să înţeleagă călătoria vizuală pe care o conţine textul literar sau tabloul unui destin artistic de excepţie.

Episodul 1 al magiei de dincolo de artă surprinde legătura dintre autenticitatea cu care prezinţi realitatea într-un mod particular şi expresivitatea cu care redai în cele mai mici detalii trăsăturile unui veritabil scriitor care ştie să trăiască o poveste magică, care ştie să inspire o literatură de bună calitate potrivit ideii că arta nu reflectă neapărat ceea ce e frumos şi înălţător, ci ceea ce creează o emoţie puternică.

Source: https://neculaifantanaru.com/episodul-1-al-magiei-de-dincolo-de-arta.html

Episodul 2 al magiei de dincolo de artă

On Ianuarie 22, 2019

Învaţă să forţezi viaţa să se curbeze după voinţa ta, respectând regulile naturale şi logice ale unei compoziţii artistice ce exprimă viu legătura dintre două lumi: virtuală şi scriitoricească.

În sinea mea nutream speranţa ajungerii la un rezultat vizual complementar unei opere care trăieşte prin ea însăşi o poveste plină de culoare și mister, de istorie şi legendă, ca atunci când eşti în căutarea unei mici luminiţe de speranţă, fie ea oricât de vremelnică şi de firavă, dar care te ghidează din interior spre culmile cerului infinit al artei veritabile.

Tot ce se ivea în jur, mai ales în mod neaşteptat, reprezenta un adaos de nuanţă închisă sau deschisă la viziunea unei noi condiţii existenţiale a omului de artă. Dacă pe acest ecran-spaţiu al realităţii observate dependent de un anumit subiect aş fi trasat un semn grafic (o linie sau o formă geometrică), poate că aş fi putut obţine mai uşor reversibilitatea relaţiilor: formă – materie, figură – fond, judecată estetică – judecată cognitivă.

Plin de curiozitate, încercând să pătrund toate lucrurile din unghiul vederii de detaliu, îmbogăţit cu un puternic efect de lectură a unui text la prima vedere, am reuşit să găsesc de fiecare dată o coerenţă, o ordine între lucruri şi fapte, să asimilez toate acele impresii superficiale pe care puţini le includ într-o carte de leadership, cu accent pe artă.

Numai o carte de o erudiţie artistică ostentativă, scrisă cu litere de foc aprins într-un vis fără margini, ar fi putut oferi o relatare adevărată şi completă despre ceea ce anume mă împlinea la nivel de aspiraţii.

Regulile de bază ale unei compoziţii artistice ce exprimă legătura dintre lumea virtuală şi cea scriitorească sunt următoarele: **să vezi mai departe decât pot ajunge privirile tale** şi **să exprimi prin emoţii pline de taine mai mult decât îţi oferă o imagine obiectivă**.

Dacă vrei să vezi o stea în timpul nopţii pe bolta cerească trebuie să-ţi ridici privirea, deci să-ţi mişti capul într-o direcţie sau alta, ochii pătrunzând întunericul pentru a intra în lumea viselor. Dar mulţi nu bagă de seamă tocmai elementele vizuale care apar în această etapă a parcurgerii vederii de la pământ la cer, ele fiind cele care fac diferenţa dintre formă şi fond, dintre trăire şi reprezentare, dintre realitate şi pragul lumii fantastice, dintre contemplaţie şi creaţie.

Aici, fix în această dinamică a atenţiei spre imensitatea unui punct, este ascunsă taina marii arte pe care mi-o asum ca pe o descoperire a cunoaşterii nelimitate, justificând totodată ideea de adâncime spaţială virtuală.

Aş putea enumera o sumedenie de lucruri care pot transforma o imagine statică într-una dinamică, și astfel să dau viaţă unei expresii vizuale a abundenței oferite de experiența bucuriei trăirii în „acum", care la rândul ei să devină subiectul unui răspuns sau al unei reacţii din partea observatorului.

Cum ar spune un detectiv: "cu cât mai minuţioasă cercetarea, cu atât mai reuşite rezultatele".

Leadership: Arta ta denotă reflexul unei pasionante configurări de imagini în acord cu

exigenţele unei activităţi stimulatoare de mare fineţe care te încarcă cu imaginaţie, dar te ţine prizonier sub masca unui trăitor absolut de experienţe simbolizatoare?

Vizualul este o clarviziune care pleacă din experienţa vieţii. fiind pe măsura a tot ceea ce este făcut să pară natural, să exprime emoţii sincere, să absoarbă gândurile cele mai profunde. Dar în ficţiunea unui aparat psihic conectat doar la frumuseţe totul se traduce în culori pastelate, vibrante, dar uneori şi în culori neutre dacă se vrea amplificarea senzaţiei de mister.

Arta cea mai înaltă trebuie să capete valoarea de indiciu care să atragă atenţia asupra nevoii de realism, şi în acelaşi timp să fie atinsă de artificialul unei zone pline de mister.

Aşadar, vizualul poate fi pus în legătură cu reflexul unei profunde realităţi interioare văzută prin ineditul unei stranii frumuseți care oglindește cele mai înalte sentimente de care este capabilă inima omenească. Dar nicio realitate nu este aceeaşi în imaginile propriei oglindiri în spaţiul subtil al gândurilor cele mai tainice.

Eroul lui Mesa Selimovic din romanul "Dervişul şi moartea" încerca să descifreze limbajul artei, dar se lovea mereu de aceeaşi cerinţă complet lipsită de logică: unde se găseşte inspiraţia? El mărturisea cu o emoţie firească în acest context:

"Aşteptam fără motiv ceva neobişnuit, ceva ieşit din comun, care să mă uimească. Deodată lumea a ajuns o taină pentru mine, şi eu pentru lume. Ne-am aşezat faţă în faţă şi ne-am privit cu uimire, nu ne mai cunoşteam, nu ne mai înţelegeam. Am fost nevoit să plutesc deasupra sensului adevărat al scrisului, apropiindu-mă de el şi ascunzându-l sub un pseudonim care să mă protejeze de orice deznădejde, aşa cum pictorul îşi transferă ideea într-un simbol vizibil, dar greu de interpretat."

Îmbunătăţirea exprimării prin forţa artisticului, pentru că arta este motorul exprimării emoționale a fiecăruia dintre noi, este specifică confesiunii unei măşti (ca mijloc suplimentar de protecţie împotriva deznădejdii, a luptei cu morile de vânt), dar care te propulsează în rândul celor mai cunoscuţi scriitori ai noii generaţii.

Leadership: Poţi să surprinzi într-un mod aparte momentul în care percepţia unei forme de artă se suprapune imaginii unei lumi care înfăţişează noi perspective de interpretare a trăirilor tale ascunse?

Credeam că dacă mă scufund în folosirea relaţiilor dintre scris şi pictură voi reuşi, asemenea unui artist al lumii trecătoare, asemenea unui narator care apare și dispare în momentul-cheie ale unui Big Bang a priori, mi se va revela sensul trecerii mele prin timp, la fel ca atunci când uiţi să priveşti realitatea din perspectiva lui "Asta-i tot".

Primul dintre argumentele pe care le aduceam noutăţii în folosirea expresiilor, tehnicilor şi procedeelor de artă, îl constituia descoperirea faptului că din punct de vedere perceptiv nu există imagine atât de grandioasă încât sufletul să se întindă până la extremităţile unui univers fals. Ci există doar o viaţă paralelă a aceleaşi expediţii spre un loc de refugiu, limbaj ascuns al sufletului, o latură diferită a aceleiaşi suferinţe: dezacordul cu lumea obiectivă.

So find the feeling ! Singura şansă de a răzbate în cursa fenomenală cu mine însumi era să-mi simt viaţa într-o pictură menită să anunțe tenta expresionistă care avea să devină coordonatoare a universului investigat ulterior, nu doar din prisma unei forme de obiectivism în analiza imaginii artistice, ci din prisma încercării de a reda cât mai complet cu putinţă într-o imagine frontală tot ceea ce ştiam despre mine. Putere, inteligenţă, destin. O estetică a

eleganţei de a fi unic.

Dacă mi-ar fi cerut cineva să confirm o ipoteză cu privire la forţa de care eram condus în viaţă, spre ceea ce nici eu nu ştiam prea bine încotro, şi dacă mi-ar fi pus la dispoziţie doar un creion pentru a scrie viitorul, aşa cum se întâmplă în cazul artiştilor care trasează drumul inițiatic al unei lumi de nostalgii și visări, probabil mi-aş fi început relatarea printr-un autoportret realizat din perspectiva trecerii timpului.

Probabil, aş fi încercat să redau o bucăţică din sufletul meu cu acea culoare a sincerităţii şi a deschiderii inepuizabile, desenând şi continuând, într-o matematică a timpului, semnele destinului poetic al unui narator care priveşte arta cu ochii unui magician al cuvintelor pline de vis şi fantezie.

Arta care rezistă timpului poate fi corelată cu accentuarea unor exprimări capabile să creeze un univers unic, pe care îl parcurgi cu emoţia cu care semnezi starea de vrajă interioară redată numai de un pictor într-o gamă cromatică vie, caldă și expresivă.

Episodul 2 al magiei de dincolo de artă surprinde calitatea artistului de a înainta cu forţă spre nisipurile mişcătoare ale miraculosului sau ale fantasticului, şi de a da viaţă unei imagini emoţionante şi atractive care să-l facă pe omul de rând să gândească: "Uite, asta poate să fie lumea mea ! "

Source: https://neculaifantanaru.com/episodul-2-al-magiei-de-dincolo-de-arta.html

Esenţa a ceea ce se vede dincolo de văzut

On August 06, 2024

Focalizarea privirii asupra orizontului îndepărtat oscilează între efortul de voinţă și viziunea deterministă a triumfului, dincolo de obstacolele imediate.

Pentru un alergător, fiecare cursă devine o probă de iniţiere în tainele existenţei, unde perseverenţa îl ghidează spre împlinire, chiar și atunci când drumul pare pierdut. Mai bine spus, în căutarea performanţei devenim artiști ai propriului destin, pictând tabloul vieții noastre cu fiecare pas făcut. Iar aici, ochii, neavând de ce să se agațe, permit privirilor să scruteze interiorul acestui joc palpitant, lăuntric și transformator, astfel încât cursa devine dublă: un exercițiu al observării realității pe traseu montan, deloc ușor, și un zbor transcendent în împărăția imaginației fiecăruia.

Astăzi, 4 august 2024, am fost martorul unei "Xenthoria Ulmivent", o fuziune între realitatea fizică și transcendența spirituală, la maratonul de la Teioasa, o experiență ce va rămâne gravată în fibra ființei mele ca un fel de revelație a adevărului ascuns în efort. O simbioză de emoții, perseverență și surprize neașteptate m-au însoțit pe parcursul întregii curse, asemenea unei compoziții de Kandinsky, unde fiecare element și-a găsit locul într-un joc al culorilor și formelor. Fiecare pas al cursei a pictat o nouă nuanță pe pânza experienței personale.

Leadership: Reacția ta din momentul victoriei oglindește iluminarea interioară, între evenimente aparent aleatorii și viziunea extatică a triumfului?

Pe măsură ce alergam, și alergam asemenea unui artist în căutarea inspirației pure, simțeam cum fiecare pas mă apropie de scopul meu, dar Marele Arhitect al Universului avea pregătite câteva provocări pentru mine. La un moment dat, prins în ritmul meu, am realizat că m-am rătăcit, îndepărtându-mă de traseul corect, conform unei revelații ascunse în efort: *"Calea spre victorie nu este întotdeauna liniară"*. Aproape un kilometru, mai mult decât mi-aș fi închipuit, am alergat pe un drum greșit, asemenea unui Ulise modern în căutarea propriei Itaca. În acea clipă, ca un far în noapte, am auzit o voce care a devenit pivotul înțelegerii mele asupra cursei: "Hei, ai greșit drumul !" Era Elena, un mentor al cunoașterii pe cărările trail-ului, o alergătoare fruntașă, capabilă să mă readucă pe calea cea dreaptă.

Surprizele neașteptate ale cursei reflectă imprevizibilitatea vieții însăși. Cu inima pulsând în ritmul frenetic al existenței și cu adrenalina devenind combustibilul determinării, am revenit pe traseu, am revenit cu acea hotărâre nestrămutată, gândindu-mă că fiecare obstacol e o oportunitate de creștere. Chiar dacă timpul pierdut ar fi putut fi o piatră de moară, nu m-am lăsat cuprins de disperare, nu m-am demoralizat, nu, n-am încercat să abandonez. Dimpotrivă, o energie misterioasă, *comme une force qui va*, m-a propulsat înainte cu acea pasiune nestăvilită a unui artist a cărui viziune transcende limitele, dincolo de orice obstacol fizic.

Revelațiile obținute prin efort intens remodelează percepția asupra sinelui. Totuși, surpriza a fost copleșitoare când am început să depășesc concurent după concurent, fiecare pas în plus devenind o victorie asupra limitărilor autoimpuse. Claritatea vizuală se intensifică odată cu aprofundarea stării de flow. În acel moment, în pofida oricărui obstacol, am înțeles că alergarea nu este doar o competiție fizică, ci o metaforă a vieții însăși, unde fiecare obstacol devine o oportunitate de creștere. În acest caz, percepția vizuală a culorilor și formelor din natură se intensifică, amintind de arta lui Kandinsky.

Leadership: Cum experimentezi congruența dintre efortul fizic intens, căutarea spirituală şi percepția asupra propriei existențe, explorând interconexiunile subtile dintre experiența

vizuală şi uimirea depăşirii de sine?

Personajul principal din romanul "Biblioteca Geografului", scris de Jon Fashman, era nimeni altui decât un anonim în căutarea alchimiei, pe nume Omar Iblis. Noaptea, Omar Iblis, îşi antrena memoria: aduna în spatele casei o mână de pietre şi una de boabe de fasole uscată, întindea braţele în faţă, lăsa să cadă pietrele şi boabele de fasole, se uita fix la ele o vreme, pregătea cina şi, după ce mânca, desena modelul alcătuit de pietrele şi boabele căzute.

Atât Omar Iblis, în solitudinea sa, cucerind haosul prin crearea de modele, cât și eu, în epuizarea mea, cucerind linia de finnish, am împărtășit aceeași dorință de a descoperi o ordine subiacentă în aparenţă aleatorietate a vieții, o semnificație capabilă să depășească haosul cotidian și să ofere un sentiment de unitate și împlinire. Amândoi păream să căutăm o conexiune între acțiunile noastre și un sens mai larg al existenței. Bineînţeles că linia de finnish se contura la orizont ca o promisiune a împlinirii, simultan îndepărtată și tangibilă.

Privirea interioară și cea exterioară fuzionează creează o experiență vizuală unificatoare. În ultimele clipe ale cursei, am simțit cum universul se aliniază într-o sincronicitate perfectă, asemenea unui tablou de Dali unde timpul și spațiul se contopesc. Cu o ultimă sforțare, am trecut pragul dintre efort și triumf, iar euforia m-a inundat ca un val purificator.

Leadershipul are, în acest sens, o singură direcţie de urmat: "Privirea interioară și cea exterioară converg într-o viziune unificatoare a realității, atunci când experiența intensă a maratonului cristalizează esența căutării de semnificaţie a evoluţiei personale."

Linia de sosire simbolizează atingerea unei înțelegeri superioare a existenței. Iar acțiunile individuale capătă sens în contextul mai larg al experienței personale de autodepășire.

Esența a ceea ce se vede dincolo de văzut surprinde modelele de perfecțiune ascunse în efort și mișcare. Și dacă am devenit Omar Iblis, este fiindcă am descoperit în alergare acea alchimie personală care transformă efortul fizic în înțelepciune spirituală și în experiență artistică

Ca și Omar, care găsea ordine în modelele aleatorii ale pietrelor și boabelor, eu am găsit sens în ritmul pașilor mei și în peisajul în continuă schimbare al cursei. Această experiență a devenit propria mea "Bibliotecă a Geografului", o hartă interioară a descoperirii de sine și a transcendenței, trasată pe curba sinuoasă a vieții, unde fiecare kilometru parcurs este o pagină nouă în povestea evoluției mele personale.

Şi, într-adevăr, artistul din mine a prins viață în mijlocul efortului fizic. Până la urmă sunt un artist fiindcă am reușit să transform experiența alergării într-o pânză vie a existenței, unde fiecare pas a devenit o tușă de pensulă pe tabloul vieții mele.

Source: https://neculaifantanaru.com/esenta-a-ceea-ce-se-vede-dincolo-de-vazut.html

Esenţa leadershipului

On August 23, 2010

Nu tot ce se află în jurul tău poate da un contur şi o nuanţă luminoasă leadershipului tău.

Voi purta tot timpul în mintea şi în sufletul meu acel unic moment pe care l-am petrecut în compania maestrului. Îi purtam o mare afecţiune, rezervată de regulă unui părinte. La rândul său, maestrul îmi purta o neţărmurită dragoste încă de când eram mic.

Era seară. După o cină frugală maestrul s-a retras in "sanctuarul" său, lăcaşul sfânt - cum îi plăcea lui să denumească camera proprie de creaţie. L-am urmat cu un sentiment de încântare. Ştiam ce va urma: o nouă lecţie.

Prin pasiunea lui, maestrul pictase numeroase tablouri – şi în toate se revedeau talentul, bogăţia de cunoştinţe, înţelepciunea şi experienţa sa. Mi se părea că numai el îmi putea furniza inspiraţia şi creativitatea de care aveam nevoie pentru a ajunge un mare artist.

Maestrul îşi îndreptă atenţia către unul din tablourile sale, rămase o clipă nemişcat admirându-l cu o sensibilitate aparte de parcă ar fi vrut să distingă ceva straniu, sau ca şi cum nişte amintiri îi năvăliră brusc în minte. Urmă o clipă de linişte în care medită pentru a-şi pune în ordine gândurile. Îi observam mimica. Părea calm, iar ochii săi erau senini. Apoi, zâmbind cu nostalgie, mi-a spus:

- Nicu, artistul e un om care vede, care ia şi transmite viziunea lui mai departe. El e capabil să inoculeze în mintea celorlalţi cele mai convingătoare imagini transpuse pe pânză cu atâta fineţe şi exactitate încât să pară vii. Îţi este imposibil să te îndoieşti de ele.

Leadership: Exersezi aplicarea propriei tale părţi conducătoare în alternanţa intrinsec-extrinsec?

Leadershipul îşi găseşte sprijin în acea variantă complementară a procesului de creaţie ai cărei parametrii corespund cerinţelor de gestionare a propriilor resurse, astfel încât rezultatele să fie în mod semnificativ îmbunătăţite. Dar totodată îşi găseşte însemnătatea în importanţa pe care o acorzi propriei tale părţi conducătoare, a sufletului şi a minţii, raportate la ceea ce este dincolo de ceea ce se poate vedea sau experimenta în mod direct.

Ceea ce încerci să realizezi este o certitudine de care te poţi îndoi, o manifestare directă a propriilor tale gânduri şi inspiraţii, sporind conştientizarea acelor laturi din tine pe care le neglijezi, le sporeşti sau le reprimi. Laturi paralele, despre care n-ai fi crezut că le ai, avându-şi originea în vârful gândirii imaginative, având darul să modifice unele aspecte legate de activitatea ta individuală într-un nou context.

Evoluţia personală şi profesională, realizată ca o manifestare directă a individualităţii creatoare, delimitate de combinaţia *raţional-iraţional* , *obiectiv-subiectiv* , nu vizează doar intenţiile de dobândire a unei autonomii intelectuale cât mai largi, şi nici nu constituie o extindere a vreunui model de bună practică. Evoluţia oferă o estimare pentru orientarea ta într-o realitate schimbătoare. Iar această evoluţie poate fi privită ca parametru al funcţiei de tip "valoare", care nu-şi pierde determinismul intrinsec sau extrinsec, devenind mai capabilă de extindere prin particularităţile de ordin constructiv.

A exersa aplicarea propriei tale părţi conducătoare în alternanţa intrinsec-extrinsec, înseamnă să te raportezi la ceea ce înfăptuieşti prin intermediul conştiinţei de sine. Înseamnă să te conectezi la realitatea de dincolo de tine, adică la tot ceea ce percepi prin puterea intenţiei tale creatoare raportată la divin, o posibilitate de comunicare cu Intelectul Spiritului de creaţie.

În aceste circumstanţe liderul poate fi considerat rezultatul unei grele munci de autoanaliză, de introspecţie şi de regăsire, însoţite de un salt în viitor spre ceea ce înseamnă a fi un om luminat, nu doar un creator. Adică un om care reuşeşte să se aventureze în afara propriei dimensiuni interioare, către o raţiune superioară.

Liderul nu "pictează" ceea ce vede, ci ceea ce gândeşte

Spre deosebire de un pictor nemaipomenit care poate reda o imagine pe care şi-a întipărit-o în minte cu o iscusinţă nemaipomenită, reproducând atât de exact cele mai mici detalii, un lider, deşi se aseamănă cu un artist în multe privinţe, nu redă niciodată în "opera" sa ceea ce vede, ci, mai presus de toate, ceea ce gândeşte. Un lider iscusit ştie că nu tot ceea se zboară se mănâncă, că nu tot ceea ce se proiectează este şi realizabil. În leadership trebuie să gândeşti, să analizezi şi să evaluezi totul cu foarte mare atenţie.

Liderul nu se poate lăsa prins ca un pictor de ceea ce vede, căci realitatea poate fi cu totul alta, poate fi schimbătoare, şi de aceea ea nu poate fi exprimată sau imortalizată într-un "tablou". Dacă liderul nu-şi formează o imagine de ansamblu a tot ceea ce-l înconjoară bine ancorată în realitate, atunci nu îşi va putea propune nici obiective realizabile.

Leadership: Viziunea integratoare a conţinuturilor de realitate pe care le accesezi este adecvată imaginii unui întreg pe care nu-l poţi controla, numit "destinaţie"?

Imortalizezi doar peisajul? Liderii au problema deformării. Ei nu reproduc în planurile lor cu exactitate ceea ce văd, uneori improvizează, pentru că totul se poate schimba. Dar nici nu distorsionează realitatea, altfel pierd din vedere ceea ce e cu adevărat important.

Îmi amintesc de afirmaţia pe care o făcea odată scriitorul motivaţional Stephen Covey: *"Un lider este persoana care se caţără în cel mai înalt copac, studiază peisajul cu atenţie, şi strigă cât îl ţin plămânii: Asta nu e jungla noastră. "*

Această afirmaţie întăreşte punctul meu de vedere. De foarte multe ori felul în care percepi lucrurile din jur desparte succesul de eşec. Ca lider, dacă nu-ţi concentrezi eforturile în direcţia corectă nu vei putea face progrese, ba mai mult, vei eşua în orice ai face. Pentru ca performanţele tale să fie tot mai bune, concentrează-te asupra ceea ce contează cel mai mult, nu imortaliza doar "peisajul". Căci nu tot ce se află în jurul tău poate da un contur şi o nuanţă luminoasă leadershipului tău.

Tu îţi concentrezi viziunea şi eforturile în direcţia realizării scopurilor propuse? Cui îi este favorabilă viziunea ta? Oamenii remarcă şi apreciază viziunea ta? A încerca să realizezi ceva fără să te îndrepţi în direcţia care trebuie e ca şi cum ai realiza un tablou cu o imagine superbă, dar care nu se va vinde niciodată.

Destinaţia la care se opreşte de obicei un lider se formează atunci când el începe să privească totul numai la prezent prin prisma esteticului, a frumuseţii pe care o găseşte în reprezentaţiile iscusite. Acelaşi lucru se întâmplă când el trece cu vederea o parte importantă din ce i se întâmplă fiindcă este într-o mare măsură blocat într-un nivel ridicat de diversitate. Sau atunci când se cufundă într-un univers virtual încercând să "producă" ceva care nu are

largă căutare.

În leadership viziunea care trebuie să redea imaginea realităţii nu trebuie să fie să fie sugestivă şi conformă cu destinaţia pe care o stabileşte evoluţia sensibilităţii tale artistice.

Esenţa leadershipului este mult asemănătoare cu esenţa artei şi aidoma unei picturi care impresionează prin tehnica folosită, prin imaginaţie şi idei novatoare, prin accesibilitate şi rentabilitate. Tot aşa şi-n leadership, pornind de la o bază existentă, planul, modalităţile şi căile de acţiune trebuie sa "impresioneze" astfel încât ele să fie acceptate şi sa fie posibil de realizat cu investiţii cât mai mici şi asigure beneficii maxime.

Source: https://neculaifantanaru.com/esenta-leadershipului.html

Esenţa operei de artă

On August 22, 2023

Numai dacă știi să privești nevăzutul poți să dezvălui tainele ascunse ale realității.

Pictura este pentru un artist nu doar o formă de exprimare, ci şi o formă de libertate consacrată vederii însetate de frumusețe și profunzime. Spun asta în timp ce admir peisajul de basm, plin de lumină şi de căldură, care mă îndeamnă la visare, un act de imaginație pură, cea mai importantă activitate a minţii, atâta timp cât aduce în realitate idei folositoare, de popularizare a creaţiei mele.

Lucrurile din jur nu-mi spun prea multe dacă nu sunt filtrate prin capacitatea ochilor de a focaliza pe retină imaginea încântătoare a unei palete de culori variate, vii şi durabile, care transformă o pânză albă într-o capodoperă plină de viață și expresie. Acea pânză albă a mării, a nisipului și a insulei pe care mă aflu, devine o adevărată operă de artă în cadrul picturii pe care o cultiv cu mult talent şi îndemânare, în imagini scoase din adâncul penelului cu darul muncii de creaţie. Proces atât de rar întâlnit în ziua de azi, proces continuu și complex care necesită pasiune și dedicare.

Şi nu este pictor în lume care să nu plătească un preţ pentru vederea aceasta capabilă să mişte inimile şi sufletele, situată la hotarul fragil dintre observaţie şi invenţie. Acest preţ fiind condiţionat de fiecare secundă de aşteptare a momentului de vis care, străpungând realitatea ca o rază de lumină, face să înflorească orice fel de amintire, ca într-un paradis al tuturor libertăţilor.

Leadership: Poţi să redimensionezi o imagine percepută în absența unui proces artistic, dar totodată să înfăţişezi în mod sugestiv spiritul unui subiect viu de metamorfoză creatoare?

Privesc totul în jur. Ochii surprind o paletă nesfârșită de culori, fiecare nuanță, fiecare model, fiecare semnificaţie reprezentând o fereastră către lumea interioară a artistului care mă reprezintă, unde sentimentele și gândurile prind viață pe o pânză plină de forță evocatoare prin cromatică şi compoziţie, dând naștere unui univers vibrant și plin de înțelesuri ascunse. Chiar şi în acest caz, meritul de a picta întocmai după natură, punând pe paleta de culori cea mai enigmatică privelişte a unei stări de fragilitate, cu care recepţionez orice mică schimbare apărută, îi aparţine în totalitate vederii exersate care știe să surprindă frumusețea lumii într-o paletă de culori și să transforme fiecare moment într-o operă de artă.

Privesc, dar nu mă pot gândi la ceea ce nu poate fi cunoscut. Nu e niciun proces artistic aici, ci doar o formă de a-mi hrăni ego-ul prin această mărturisire sinceră.

Evident. Să dau mărturisiriii mele o anumită semnificaţie, ca şi când ar produce o reacție în lanț care îmi poate schimba cursul întregii vieți, acum când ochii reuşesc performanţa de a-şi integra privirea în peisajul vast al lumii exterioare, şi să idealizez o clipă măiastră ca o apăsare ușoară pe picior într-un univers al imaginației, iată ce mă învaţă actul de dezvoltare a percepţiei vizuale izvorât din înaltul absolut al unui cer fără nori căruia îi dedic întreaga mea atenţie.

Iar prezentul îmi răspunde cu glasul unui erou de-al lui John Fowles:

"Privesc totul în jur, în timp ce mă gândesc la ziua de mâine, la viitor. Şi, da, pot să fac presupuneri destul de realiste. Mai ales cu privire la Dumnezeu, căci supremul creator este

foarte inteligent, este peste tot, nu-l văd, dar îl simt. Cum ştiu asta? Ştiu pentru că nu-l înţeleg, de ce există, cine este sau cum este. Unii spun că şi eu sunt inteligent. Deci cred că Dumnezeu trebuie să fie foarte inteligent, ca să fie cu mult mai inteligent decât mine. Nu-mi dă indicii, nu-mi oferă certitudini, nu-mi dă raţiuni sau motive. De fapt, dacă m-aş ruga la Dumnezeu, l-aş ruga să nu mi se arate niciodată. Să-mi evite privirea. Iar dacă s-ar arăta, aş şti că nu este Dumnezeu, ci este doar un mincinos."

Leadership: Cum evaluezi relevanţa creaţiei tale dacă eşti reprezentat de o imagine care înrădăcinează în mintea ta meditativă conexiunea cu divinul și cu propria ta ființă?

Când un artist priveşte în zare linia orizontului, meditativ şi spiritual, adesea se vede pe sine cu ochii unui Dumnezeu necunoscut, dar desăvârșit, care pătrunde adânc în taina ființei sale interioare, revelând înţelesul unui stop cadru în timp: "tot ceea ce trăiesc este influenţat, perceput şi împlinit de o imagine care provoacă sentimentul de comuniune între ştiut şi neştiut".

Iar arta, în acest sens, denotă un fel de construcţie impersonală, pentru că simţi că tu eşti creatorul a ceea ce transcende realitatea și revelează frumusețea dincolo de cuvinte. Dar, de fapt, altcineva îţi conduce mâinile când desenezi cu pensula pe pânză, dând viață unei lumi noi și neexplorate.

Iar dacă mă folosesc de o imagine care îmbină în mod meditativ prezența mea cu dimensiunea divină, pentru a revela esența operei de artă, *Atinsphorn Upyserabbas Onyoirtus*, profunzimea realității obţinută prin strădania unei trăiri autentice care revelează voinţa Divinităţi ascunse, asta se întâmplă pentru că în pictură trebuie să dezvălui și să aduc la lumină divinitatea ascunsă în fiecare nuanță și formă.

Există adesea straturi de semnificații și înțelesuri bine ascunse sub suprafața vizibilă. Ba mai mult, dacă atât Dumnezeu cât și pictorul sunt implicați în procesul de revelare și exprimare, îmi pun întrebarea: lucrurile din jur există pentru ca eu să le cuprind cu privirea şi să le găsesc noi semnificaţii, sau de fapt vederea mea întruchipează Eul contemplator care explorează taina divină în culorile și forme aduse la viață prin artă?

Chiar dacă nu este întotdeauna evidentă la prima vedere, o manifestare transcendentă este prezentă în fiecare element străpuns de sfera artisticului printr-un har, printr-un glas, printr-un miracol care nu are egal în întreaga Creație. Şi chiar dacă simt că pensula mea este condusă de ceva mai înalt, fără ca voinţa mea să se poată opune unei forţe infinite, reuşesc totuşi să ating o profunzime reală în creația mea deoarece mă conectez cu propriile emoții, experiențe și gânduri autentice.

Esenţa operei de artă trebuie înţeleasă ca identitate dintre planul Eului şi cel al misterului în "substanţa creaţiei" din care izvorăşte viaţa de dincolo de moarte. Omul trăiește etern prin creația pe care Dumnezeu a insuflat-o în timpul său.

Un artist poate simți că este conectat la o sursă mai înaltă de creativitate, numai atunci când creează opere de artă. În această perspectivă, artistul nu este doar un creator de artă, ci devine o figură divină, asemănătoare cu Dumnezeu, prin intermediul creației sale.

Esenţa operei de artă este legată de conexiunea cu divinitatea, atunci când profunzimea gândurilor și trăirilor tale devine o fereastră către misterul și sacralitatea existenței. Sau atunci când devii, prin har şi virtute, asemenea lui Dumnezeu ale cărui creaţii, relevându-se ca opere de artă transcendente, își găsesc locul unic în ansamblul armonios al universului.

Iar metamorfoza creatoare, de care menţionam mai devreme, se referă la un fel de asemănare a artistului cu Dumnezeu, care îşi mărturiseşte trăirile prin intermediul creaţiei. Artistul însuşi devine Dumnezeu dacă are potențialul de a atinge și de a exprima adevăruri profunde și universale prin abilitatea sa de a crea și de a se exprima. De fapt, artistul, prin exprimarea trăirilor, emoțiilor și viziunii sale unice, își transcende propria umanitate și atinge un nivel de conștiință și de exprimare care este aproape divin.

Source: https://neculaifantanaru.com/esenta-operei-de-arta.html

Esenţialitatea în Leadership

On Decembrie 26, 2016

Cine priveşte realitatea aşa cum i se prezintă printr-o esenţializare treptată a formelor și culorilor totului din jur, va lua decizii în funcţie de ceea ce vede, şi nu de ceea i se întâmplă.

Călătoream dintr-un loc în altul, a nu ştiu câta oară, legănat de gândurile nevoii de a mă autodepăşi, pe căile aparent atât de alambicate ale percepţiei de sine în raport cu taina unei păci nesurpate şi blânde, şi a unei linişti senine. Percepţie care provenea din însăşi imaginea plină de detalii a lucrurilor, întinderea şi forma lor fiind susceptibile de variaţie, lucruri în care se citea mulţumirea minţii ce caută legături logice între informaţii, în explicarea unei teorii a totului din jur. În dimensiunea rostului unei vieţi închinate strădaniei de a înţelege minunile Creaţiei.

Căci soliditatea despre care vorbesc iluminiştii nu poate exista fără întindere şi formă. Lucrurile sunt văzute limpezi, fără ele totul s-ar transforma într-un haos imens: un univers fără forme, fără culori şi fără viaţă. Şi totuşi, expresia "ordine" îşi are rădăcinile în "dezordine". Deoarece în constantele de timp ale tranziţiei de la o stare la alta, în voia unei nebănuite puteri de transformare exterioară, într-o mişcare mereu repetată, materia produce prin reacţii şi catalizǎ o forţă de gravitaţie, vibraţie, energie, spirit.

Fiecare secundă din fiecare privire aruncată într-un parte sau alta, este o revizuire a lucrurilor dată de percepţia sistemului vizual înainte de a fi martorul unei „inexplicabile" obscurităţi. Într-o secundă, privirea mea se îndreaptă spre frumuseţea lucrurilor care nu se văd, cel puţin nu oricine reuşeşte performanţa asta, sau este dată de revizuirea inexplicabilă a sistemului vizual pe care îl furnizează percepţia unei imagini a invizibilului perpetuat prin dependenţa de deducţii, de analogii, de abstractizări, presupuneri, comparaţii şi generalizări.

Leadership: Poţi să-ţi împărtăşeşti experienţa unică de a te oglindi în lucrurile din jur, prin capturarea unei imagini a obiectului observat şi prezentarea ei sub formă de impulsuri creatoare?

Adesea, mă gândeam să uit tot ce văd, tot ce simt, tot ce era între mine şi totul din jur. Să încerc a mă lăsa în compania unei galerii de imagini fără colorit, însă reproduse după vreo fotografie ale cărei detalii trebuiau încadrate în desfăşurarea evenimentelor. Ar fi însemnat ca lucrurile să devină umbre ale unei realităţi fără nume, desfăşurată în condiţiile unei lipse de forme şi esenţe, tot aşa cum o carte se trăieşte odată cu lectura ei, se consumă odată cu fiecare cuvânt, şi ajunge să nu îi mai pese nimănui de ea în final, oricât de bună ar fi fost.

Lungimea de undă care determină tonul cromatic, adică acea proprietate prin care culorile se deosebesc una de alta, ar fi trebuit să corespundă punctului în care eu însumi mă oglindeam în lucrurile din jur, raportându-mă la valoarea absolută a unui limbaj inteligibil doar mie. Şi acest limbaj, despre care aş avea multe de spus, se regăseşte în scrierile esteticianului Cornel A. Ailincăi, după cum urmează:

"Obiectului perceput i se dă înfăţişarea plastică prin intermediul mijloacelor formale, iar formalizarea – transcrierea în materie picturală sensibilă – dă naştere la o realitate diferită de cea percepută. Oricât de precis, de fotografic şi-ar propune artistul să redea un arbore, de exemplu, imaginea sa picturală va spune altceva decât arborele perceput în natură. Arborele plăsmuit îl evocă pe cel real – devine simbolul acestuia – dar totodată îl încarcă, voit sau nu, cu o valoare suplimentară care se sustrage cuprinderii definitive, spărgând îndestularea iconică în întâmpinarea unui metasens."

Leadership: Efectuezi o revizuire a lucrurilor dată de percepţia sistemului vizual, înainte de a fi martorul unei „inexplicabile" obscurităţi?

Prezentarea unei imagini sub formă de impulsuri creatoare se face prin reprezentarea realităţii sub formă de impresii subiective. Ceea ce îţi lărgeşte perspectiva este o emanaţie a atenţiei atemporale, o probă a atenţiei pe care o acorzi lucrurilor şi evenimentelor din jur - întrevăzute numai prin detalii subtile. O scenă din romanul "Duma Key", scris de Stephen King, mi-a atras atenția de curând:

„Imaginaţi-vă din nou fetiţa care a căzut din trăsură. S-a lovit la tâmpla dreaptă, însă partea stângă a creierului este cea care a avut de suferit cel mai tare - contralovitura, vă amintiţi? În partea stângă este situată aria lui Boca - nu că ar fi ştiut cineva asta prin anii 1920. Aria lui Boca este responsabilă cu limbajul. Dacă te loveşti destul de tare acolo, îţi pierzi limbajul, uneori foarte puţin timp, alteori pentru totdeauna. Dar - deşi sunt strâns înrudite - vorbirea nu e acelaşi lucru cu vederea.

Detalii, detalii, adevărul stă în detalii. Fetiţa încă vede. Şi vederea cheamă cu disperare vorbirea, chiar şi într-o minte deranjată? un creier rănit? O, cu siguranţă, cu siguranţă. Oare care este primul cuvânt din partea asta a lucrului rău?"

Cine priveşte realitatea aşa cum i se prezintă printr-o esenţializare treptată a formelor și culorilor totului din jur, va lua decizii în funcţie de ceea ce vede, şi nu de ceea i se întâmplă. Obscuritatea la care adesea, cu toţii suntem martori, este dată de interpretarea greşită a detaliilor pe care ni le oferă realitatea, încât ceea ce observăm nu este acelaşi lucru cu profunzimea observaţiei experimentată de adepţii realismului. Detaliile trădează un spirit iscoditor, dublat de o putere a observaţiei şi de analiză cu totul remarcabile, în timp ce obscuritatea este consecinţa jocului de lumini şi umbre pe care numai un artist desăvârşit poate să-l urmeareasca din mai multe unghuri.

Iar cine răspunde pe deplin unei perspective de receptare racordată la sensurile evenimentelor, dând ascultare fundamentelor care țin închegat totul din jur, precum conexiunea dintre lucruri, fenomene și contextul lor, prin argumentare logică, este un om capabil să propună o nouă abordare a atitudinii faţă de ceea ce trebuie făcut în intervalul dintre alegere şi întâmplare.

Leadership: Percepţia ta asupra lumii, cu înrâurire asupra sensului vieții, este rezultatul gândirii și trăirilor născute din diverse asocieri cu elementele realităţii înconjurătoare?

Percepţia asupra lumii, cu înrâurire asupra sensului vieții, este rezultatul gândirii și trăirilor născute din diverse asocieri cu elementele realităţii înconjurătoare, exprimând de fapt captivitatea omului prin văz și auz. Această captivitate nu poate fi depăşită decât printr-o acceptare a schimbărilor care se produc ca urmare a constatărilor făcute în contact cu o conștiință care nu strigă după sunet şi mişcare, culoare sau formă, dar care cere lămuriri asupra a ceea ce nu-i bine și de ce - din tot ceea ce ți se întâmplă.

La un nivel al interpretării şi până la un anumit punct, omul care își aşterne observaţiile în raza conştiinţei nu-şi percepe niciodată propria persoană din perspectiva culorii "Viaţa e frumoasă ! ". Și nici din perspectiva formelor pe care le iau lucrurile de tipul „Big Data".

Obiectivele prioritare ale unui asemenea individ corespund cu tendința de promovare a schimbărilor esenţiale procesului evolutiv din perspectiva proiecţiilor dorinţei de evadare, de rupere a barierelor convenţionalului care se reflectă în „întâmplarea aceea".

Obscuritatea este un fenomen destul de evitat în cadrul tendinţei de a trata efectele și nu cauzele. Înseamnă să nu percepi peisajul (o imagine de ansamblu) datorită lipsei văzului și auzului, datorită volumului ridicat al lucrurilor din jur cărora le atribuim valoare și sens. Dar ceea ce se ignoră cel mai adesea este tocmai posibilitatea unei întâmplări de a se produce neaşteptat, chiar dacă vederea și auzul se mențin clare.

Sensul pe care îl atribui vieţii este direct proporţional cu privirea pe care o îndrepţi asupra lucrurilor care scapă din vedere celor care, în goana după avantajele individuale mărunte, de moment, uită sentimentul realităţii.

Esenţialitatea în Leadership are ca punct de referinţă realitatea care se dezvoltă prin evaluarea şi utilizarea lucrurilor care se întâmplă, care se impun și care se află în puterea omului, a lucrurilor care se observă doar printr-o intervenție de remodelare și de repoziţionare personală.

Source: https://neculaifantanaru.com/esentialitatea-in-leadership.html

Estetica calităţii în leadership

On Aprilie 12, 2013

Creaţia autentică nu constă doar în efortul pe care îl depui pentru a-ţi concretiza un stil artistic aparte, ci în puterea de a alege cum să-ţi eficientizezi munca astfel încât să-ţi atingi potenţialul de a împlini un destin demn de urmat.

Osteneşte-te şi desfaţă-te copiind întruna cele mai bune lucrări pe care le vei putea găsi şi care sunt ieşite din mâinile meşterilor de seamă. Şi dacă te afli într-un loc unde au fost mulţi meşteri buni, cu atât mai bine pentru tine. Dar îţi dau un sfat: bagă de seamă şi alege întotdeauna pe cel mai bun şi care are cea mai mare faimă. Urmărindu-l zi cu zi, ar fi împotriva firii să nu prinzi ceva din modul său de a lucra, din felul său de a fi.

În schimb, de te apuci să copiezi astăzi după meşterul acesta, mâine după celălalt, nu vei izbuti să prinzi ceva nici din felul de a lucra al unuia, nici din al celuilalt, şi vei ajunge, fără să vrei, un om cu o închipuire cam ciudată, căci fiecare mod de lucru al cutărui meşter îţi va hărţui mintea. Azi vei vrea să faci ca meşterul acesta, mâine cum face celălalt, şi în felul acesta nu vei ajunge niciodată să-l copiezi pe vreunul cu desăvârşire.

Dacă îl urmezi neîncetat pe unul singur, numai lipsa de deşteptăciune te-ar face să nu tragi din asta vreun folos. Şi atunci ţi se va întâmpla – dacă natura te va dărui cât de cât cu imaginaţie – să ajungi să ai un mod al tău propriu de a lucra, şi aceasta nu va putea fi decât bun. Deoarece mâna – deşteptăciunea ta fiind obişnuită să adune flori – n-ar şti să semene spini. *****

Leadreship: Îţi aperi cunoaşterea care îţi dă libertatea de a personaliza o imagine împotriva propriilor tale convingeri privind valoarea pe care o dai unei creaţii care îşi devorează creatorul?

Eşti un artist "second-hand"? Eşti un pseudo-alchimist care încearcă să fabrice leadership gold fără a deţine firul Ariadnei? Continui să înaintezi într-un coridor întunecos? Eşti limitat de "nimicul creator"? Exagerezi până la viciu orice înclinaţii ale tale?

Am mai scris despre fragmentul de mai sus, dar de această dată vreau să aduc în prim plan ideea de atingere a desăvârşirii printr-un context favorabil calităţii creaţiei, ca denigrare a kitschurilor. De cele mai multe ori înfăptuim o operă lipsită de importanţă, ne construim un farmec bazat pe emoţie pentru a face din artă un eveniment anume. În acelaşi timp ne focusăm mai mult decât trebuie pe piesele centrale care construiesc un ideal artistic, dar omitem cel mai important lucru, şi anume accesorizarea fundalului care asigură o imagine completă, cu o notă de splensoare şi originalitate.

Un artist veritabil se ghidează în activitatea lui de creaţie după ideea că măreţia unei împliniri este condiţionată de valoarea conţinului de idei şi sentimente al imaginii finale trebuie să se păstreze într-o realitate superioară, una care se întinde în spațiu și timp. Pe de altă parte, un artist "second-hand" se ghidează după ideea că "ceea ce nu cunosc, nu există" sau că "dacă nimeni nu este perfect, atunci nici opera nu trebuie să fie perfectă".

Numai o analiză în profunzime a conţinutului operei tale va reliefa diferenţa dintre ceea ce este autentic şi ce este fals. Falsul este o creaţie din care nu reiese legătura strânsă între artist şi spectatorul care tânjeşte după un univers cu totul aparte.

Tu ai vreo realizare care se poate ridica la statutul de "operă"? Sau te rezumi a fi doar un consumator, care, aidoma plantelor parazite, îşi sug hrana, o iau din operele celorlalţi? Oare nu ţi-ai pierdut simţul valorilor?

Un studiu asupra propriei tale filozofii, un studiu asupra propriei fiinţe văzută atât din exterior cât şi din interior, îţi va confirma convingerile, va arăta nivelul la care te afli: începător, mediu sau expert.

Înainte de a concepe o lucrare artistică trebuie să te asiguri că însăşi ducerea ei la bun sfârşit nu devine duşmanul tău cel mai de temut, şi că întreaga ta cunoaştere nu reprezintă un lucru ce apare la întâmplare.

De unde poate ţâşni lumina sclipitoare, salvatoare? Poţi atribui nivelului tău de cunoaştere o nouă formă funcţională?

A personaliza o imagine împotriva propriilor tale convingeri înseamnă să te raportezi la un ideal de satisfacţie în a te lăsa dominat de măreţia unei viziuni, dar fără să ai capacitatea de a te constitui tu însuţi drept un pilon central al viziunii. În acest caz, cunoaşterea ta este supusă unor limite de greutate în expunerea unei teme care să reziste trecerii timpului.

Iar pentru a atribui nivelului tău de cunoaştere o formă funcţională, bazată pe revelaţiile şi ideile cu care merită să îţi îmbraci creaţia, mai întâi dăruieşte-te total unei experienţe de iluminare personală, cum ar fi să transgresezi "imediatul", să înţelegi de ce realitatea are o dimensiune şi o anumită formă în fiecare părticică a vieţii. Dacă natura te-a dăruit cât de cât cu imaginaţie, vei găsi un punct de reper creativ în orice se vede că o scăpărare de băţ de chibrit.

Atunci când te raportezi la actul de creaţie trebuie să o faci cu grija de a nu alege lucrurile la întâmplare, ci trecându-le prin filtrul unei estetici a bizarului, a sentimentului, al iregularului, a uimirii ca reacţie spontană în faţa unei realităţi pe care puţini o anticipează.

Cum ar fi, de exemplu, să te vezi în ipostaza unui trandafir pe care să-l descrii prin limbajul unei fiinţe care descinde din Dumnezeu?

Astfel se explică raţiunea unui artist care uneşte vizualul şi verosimulul cu neprevăzutul unui sentiment care te cuprinde atunci când rămâi fără replică, când rămâi fără posibilităţi de interpretare a operei expuse în faţa realităţii.

O creaţie care îşi devorează creatorul este similară exprimării limbajului şi sensului artistic într-un mod care nu facilitează comprehensiunea informaţiei şi care nu conduce la păstrarea ei în memorie un timp îndelungat.

Merită să citez aici un internaut: *"Tot ceea ce ai de făcut este să te transformi într-o antenă prin care să recepţionezi exact acea undă frecvenţă care manifestă pentru tine realitatea aleasă şi să o emiţi, să o trăieşti, să fii aceea realitate pe care ceilalţi oameni o văd în jurul lor."*

Estetica calităţii în leadership este similară esteticii calităţii în artă: trebuie să te "joci" cu mintea celui care te-a descoperit, să îl faci să gândească că va reuşi să se alinieze la o realitate din care nu are nicio scăpare fiindcă deja face parte dintr-o experienţă "Touching Masterpieces".

Calitatea în leadership, ca şi în artă, înseamnă mai întâi de toate conformare la cerinţele unui standard înalt de “a gândi altfel”.

*** Notă:** Cennino Cennini - *Tratatul De Pictură* , Editura Meridiane, 1977.

Estetica Dedublării

On Februarie 23, 2018

Încearcă să fixezi noi criterii de referinţă dimensiunii creaţiei pe care o experimentezi, surprinzând alt mod de a fi al aceleaşi naturi care te defineşte.

Cu fiecare zi ce trecea mă vedeam altcineva, m-aş fi vrut altcineva şi într-un final să rămân doar eu, o construcție abstractă, un "ireal" care permite înţelegerea faptului că realul nu poate exista decât pentru că are în el ceva suprareal, o revelaţie din astral, un spirit liber dublat de tentația de a se proiecta în viitor.

Acest proces neobosit, în continuă schimbare, starea de a fi mereu altceva sub raportul dintre ascunsul unei lumi proprii ajunsă la limitele ei şi aventura unei misterioase chemări spre o împlinire care îşi cere absolutul, era menit să dezlege taina unor virtuți reunite şi suverane într-un acelaşi spaţiu al purităţii, numit "Naturalism Sui Generis".

Mintea mea inventivă, sub diversitatea expresiilor artistice şi a surselor nesecate de informaţii, urmărea această fiinţă stranie ce decurgea nu atât din naturalismul imaginii pe care o compune gradul cel mai înalt de expresivitate atribuit încărcăturii afective, ci din asocierea enigmatică a două curente artistice compatibile: simbolismul şi suprarealismul, făcând mai mult decât evidentă ideea de coeziune într-un singur tot numit: "Violarea Plauzibilului".

Fiecare nivel de creaţiei constituie o linie din cache-ul unui traseu din adâncul zonelor ascunse ale nebuniei, în limitele realității surprinse în multiple ipostaze. O linie care, trasând forme de undă, este pe ascuns în căutarea unei înrudiri cu viziunea unei compoziţii încă nefinisate, producând un ecou al neprevăzutului din preajma evenimentelor şi influenţelor mediului de comunicare artistică.

Linia ajută trăirile să prindă formă materială, intensitate sporită, metamorfozându-se în alte forme ce capătă identitate prin expresiile degajate într-o dublă rotaţie simultană: simbolul, care conferă exprimărilor o ambiguitate debordantă, şi o prefigurare a manifestării în exterior a fiinţei care transcende personalitatea limitată.

Leadership: Iei în considerare contextul argumentativ în care vorbeşti despre tine ca “operă de artă", schiţând suplimentar liniile unei estetici preocupate de stilizarea sinelui prin modelarea subiectivă a Universului exterior?

Cu astea fiind zise, mă rezum la a concluziona: eram indicele unui Eu aparţinând unei entităţi paralele care se afla în lumea artei, propusă de o izbucnire a sufletului, încadrată între liniile unei interpretări posibile a universului imaginar, nedefinit biologic. Această entitate se contura prin jocul metamorfozelor ambigue ale diverselor chipuri şi siluete cărora unii dintre cei care le-au contemplat le-ar fi dat o singură notă de stil: hazardul nelimitat.

Principala mea greşeală, dată de forţele sensibilului ce exercitau o presiune crescândă asupra aparentului, era de a crede într-un imaginar care face tot posibilul să suplinească viul, înşelând amarnic realitatea. Ca şi când ar fi trebuit să descopăr perspectiva unei noi făpturi îndumnezeite, reprezentată simbolic într-o manieră care nu trebuie să copieze realitatea, dar care îşi câştigă existenţa pe principiul asocierilor şi al corelaţiilor suprarealiste, prin combinarea unor elemente perfect verosimile.

Adevărata operă de artă este un rezultat al încărcăturii afective produsă din asocierea simbolică a două realităţi contrare, dar compatibile, utilizată cu scopul de a transcende personalitatea limitată.

Borges atribuie versiunii poemului lui Hernandez ("Biografia lui Tadeo Isidoro Cruz"), propria lui semnificaţie. În poem, soldatul Cruz se alătură fugarului Martin Fierro, fiindcă nu poate comite delictul de a ucide un viteaz. Astfel, el se întoarce la propriul trecut, regăsindu-se pe sine. În sfârşit îşi vede propriul chip şi finalul povestirii capătă măreţia unei revelaţii. Există un moment în viaţa fiecărui om: când aflăm cine suntem. Cruz îşi înţelege în această clipă destinul şi îşi contemplă, ca într-o oglindă, chipul etern. Privind chipul înfricoşător al lui Fierro, înţelege că "celălalt era el". [1]

Contemplarea neîncetată a realităţii supreme este o dovadă a sensibilităţii cu care abordezi tot ce te înconjoară, imaginându-te purtat de murmurul materiei în elanul spre complexitate, surprinzând alt mod de a fi al aceleaşi naturi.

Ca o paranteză, acest gen de asociere cu o "entitate model", prezentată ca natură statică, îşi are precedentul în tehnica colajului cubist care pune sub semnul îndoielii doar realismul iluzoriu, prezintând ființe și lucruri într-o manieră în care nu au mai fost percepute: prin diverse elemente şi figuri geometrice, linii continue sau intrerupte, semne grafice, puncte de forţă şi contururi orientative, pentru a semnifica profunzimea spaţială.

Dincolo de învelişul cel mai subtil al înţelesurilor desprinse din ţesutul unei viziuni spirituale, care ne permite să experimentăm starea de unitate profundă, există o alchimie a actului creator asemenea unui "Alter Ego" de care eşti conştient că nu te poţi separa vreodată.

Michelangelo l-a creat pe David ca un fel de dublură a sa într-o viaţă veşnică, în încercarea de a se ridica deasupra efemerului. Ce altă modalitate mai bună este de a explora personalitatea noastră complexă decât prin transportarea ei într-o realitate alternativă, într-o lume paralelă?

Actul creator este o sumă a percepţiilor despre sine concretizată într-o dublare expresivă a unei trăiri individuale care este redată sub forma unui mesaj către exterior: "Câştigă-ţi Eternitatea ! "

Estetica Dedublării se adresează spaţiului inerent creaţiei din care se întrupează viitorul, aferent principiului asocierii simbolice dus până la un paroxism al situaţiilor ambigue prin combinarea unor elemente reale cu altele neverosimile, utilizând adesea tehnica colajului suprarealist sau cubist.

*** Notă:** Jorge Luis Borges - *Proză completă, vol 2* , Editura Polirom. 2006.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-dedublarii.html

Estetica Excelenţei

On Iulie 13, 2016

Îndrăzneşte să scoţi la lumină ceea ce te defineşte în raport cu o lume care îşi caută reperele de sustenabilitate în originalitatea realizării actului de creaţie.

Osteneşte-te şi desfaţă-te copiind întruna cele mai bune lucrări pe care le vei putea găsi şi care sunt ieşite din mâinile meşterilor de seamă. Şi dacă te afli într-un loc unde au fost mulţi meşteri buni, cu atât mai bine pentru tine. Dar îţi dau un sfat: bagă de seamă şi alege întotdeauna pe cel mai bun şi care are cea mai mare faimă. Urmărindu-l zi cu zi, ar fi împotriva firii să nu prinzi ceva din modul său de a lucra, din felul său de a fi.

În schimb, de te apuci să copiezi astăzi după meşterul acesta, mâine după celălalt, nu vei izbuti să prinzi ceva nici din felul de a lucra al unuia, nici din al celuilalt, şi vei ajunge, fără să vrei, un om cu o închipuire cam ciudată, căci fiecare mod de lucru al cutărui meşter îţi va hărţui mintea. Azi vei vrea să faci ca meşterul acesta, mâine cum face celălalt, şi în felul acesta nu vei ajunge niciodată să-l copiezi pe vreunul cu desăvârşire.

Dacă îl urmezi neîncetat pe unul singur, numai lipsa de deşteptăciune te-ar face să nu tragi din asta vreun folos. Şi atunci ţi se va întâmpla - dacă natura te va dărui cât de cât cu imaginaţie - să ajungi să ai un mod al tău propriu de a lucra, şi aceasta nu va putea fi decât bun. Deoarece mâna - deşteptăciunea ta fiind obişnuită să adune flori - n-ar şti să semene spini. *****

Leadership: Cum poţi să defineşti pătrunderea ta în miezul lucrurilor, şi mersul lor, în raport cu trăirile care te cuprind atunci când stai la marginea "scenei" fără a putea să te implici în spectacol?

Ştiinţa provoacă o adevărată debandadă în mintea ta? Ai ajuns să regreţi fiecare moment care te ţine departe de tine însuţi? Psihicul tău poate să susţină greutatea aşteptărilor pe care le generezi tot timpul? Eşti stăpânit de dorinţa arzătoare de a evada din rutină? Dorinţa de schimbare absolută, devine de nepreţuit?

Estetica excelenţei se produce ca urmare a faptului că poziţia ta faţă de ideea de schimbare (prin comparaţie cu evoluţia artei) se bazează pe premisa că cea mai sigură călăuză pe care o poţi avea, ca şi cea mai bună direcţie pe care o poţi urma spre desăvârşirea la care aspiri, este să capeţi o experienţă unică din lupta pe care o duci cu practica unei continue formari a caracterului.

Iar adevărata probă a caracterului este să ajungi să-ţi definitivezi un mod propriu de a face lucrurile foarte bine, cu rost şi cu tragere de inimă.

În artă, important nu este să-ţi încarci conştiinţa de simboluri formale cu ajutorul cărora să stăpâneşti impresiile furnizate de percepţia realităţii înconjurătoare. Ci să înveţi mişcările de pensulă, felul în care culorile şi liniile devin forme şi dau viaţă unei opere fără egal, folosind succesiunea "înflorii" vocaţiei şi personalităţii tale după modelul unei minţi care ştie să îmbine principiile unei cunoaşteri clarvăzătoare cu ideea demonstraţiei de răsunet a unei virtuozităţi plastice.

Potenţialul de a deveni un bun profesionist depinde în mare măsură de eforturile investite în studiul acelor avalanşe de idei şi revelaţii care se pot concretiza în rezultate deosebite,

semnificative sub aspectul însemnătăţii pe care o dai luptei cu propriile tale limite.

Întreaga osatură a unei orientări adecvate în mediul încercărilor cu care te confrunţi de-a lungul unei îndelungate perioade de autoevaluare depinde de modul cum reuşeşti să defineşti pătrunderea în miezul lucrurilor, şi mersul lor, în raport cu trăirile care te cuprind atunci când stai la marginea "scenei" fără a putea să te implici în spectacol.

Felul cum îţi definitivezi opera depinde de modul cum reuşeşti să defineşti pătrunderea în miezul lucrurilor pe care vrei să le comunici, în raport cu trăirile pe care le experimentezi atunci când mergi singur pe drumul unei înnoiri perpetue.

În ce priveşte arta, pot da o mică indicaţie: cu cât veniturile obţinute din analiza lucrului celorlalţi artişti sunt mai mari, cu atât "restul" care îţi rămâne după plata cheltuielilor cu activitatea ta de învăţare este mai mic.

Şi mai cred că artistul îşi defineşte pătrunderea în miezul lucrurilor pe care doreşte să le comunice prin creaţie ca o demonstraţie de concept unic (aflat în continuă dezvoltare) care leagă conştiinţa empirică de raţiunea unei minţi infinite. El nu este un spectator care stă la marginea "scenei" fără a se putea implica în spectacol, ci este un receptacul pentru emoţii şi percepţii care vin de peste tot.

Frumuseţea leadershipului este totdeauna dată de apropierea de o viaţă trăită la maxim prin practicarea unei profesiuni onorabile, dar mai ales prin practicarea unei activități de învăţare şi de aplicare a cunoştinţelor în limitele în care nu provoacă oboseală. Liderii cei mai buni într-un domeniu sunt constant "reînviaţi" de forţa creaţiei autentice într-un timp care le oferă oportunitatea profundă şi unică de a primi, de a încorpora şi integra o nouă relaţie suverană cu tot ceea ce înseamnă viaţă.

Atunci când fluxurile de inspiraţie se schimbă, se adună sau se reduc, liderul nu-şi schimbă funcţionalitatea propriei opere, exploatarea acesteia rămânând la latitudinea sa, adică a unei puteri de creaţie superioare celorlalţi. El îşi defineşte pătrunderea în miezul lucrurilor pe care vrea să le comunice prin intermediul unei înnoiri de ordin spiritual, prin faptul că devine cu adevărat el însuşi prin ceva ce-l face fericit şi care îl individualizează ca manifestări practice.

Originalitatea actului de creaţie constă în căutarea unui mijloc de revelare şi cunoaştere artistică prin intermediul căruia să dai viaţă unei imagini despre "lupta din tine" care să inspire pe toată lumea la acţiune.

Estetica Excelenţei se obţine comparând stilul de a face artă al marilor creatori, cu vocaţia ta de a lucra pe cont propriu, de a-ţi manifesta pasiunile şi competentele, oferind 100% din ceea ce eşti. Eşti pregătit să duci lupta cu tine însuţi pentru atingerea unui ideal artistic inconfundabil?

Bine spunea Ralph Waldo Emerson: *"Să fii tu însuţi într-o lume care încearcă neîncetat să te modeleze în altceva este cel mai mare triumf".*

*** Notă:** Cennino Cennini - *Tratatul De Pictură* , Editura Meridiane, 1977.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-excelentei.html

Estetica în roşu a unui artist fără nume

On Septembrie 18, 2019

Adevărata capodoperă a artei este rezultatul a ceea ce creezi printr-un profund raport de asemănare între ceea ce simţi şi ceea ce exprimi de la înălţimea unei priviri diferenţiate, prezente în natură.

Viaţa mea se integrează în lumea trandafirilor aleşi cu multă grijă, cu iubire, spre a fi imortalizaţi, ca nişte personaje enigmatice, pe pânza fină, plină de culori îndrăzneţe, destinată ideilor de unire cu entitatea numită generic "Art Gallery". La rândul ei, viaţa trandafirilor se aseamănă cu cea a oamenilor predestinaţi spre fapte măreţe, *scopritori di regni sconosciuti* , întemeietori de noi curente de avangardă, precum constructivismul şi suprarealismul. Îi iubesc, îi cinstesc. Îi admir îndelung, neobosit, inepuizabil, în liniştea tăcută cu care aplic culoarea pensulei pe pânza de 80 x 120 cm, constituindu-se ca o dovadă de execuţie a operei de mare amploare, numită sugestiv: „Estetica".

Numele meu nu spune mare lucru, este mai puţin important, mai puţin precis decât este aplicarea culorii roşu-aprins pe suportul de pictură, ca un vis frumos şi încântător care nu e cu totul al meu, fiindcă aparţine de revelaţia unei fiinţe care poate fi înţeleasă numai prin imaginaţie şi inspiraţie. Cât de triumfală este proiecţia pe pânză a trandafirului, plin de sensibilitate și farmec, *il testimone rappresentativo di un universo intimo* , când încerci după o lungă şi umilă ucenicie în domeniul fascinant al descifrării simbolisticii să redai calmul unei naturi măreţe, plină de frumuseţe şi mister.

Chiar şi aceste cuvinte, alese şi împărtăşite cu mult aplomb, cu multă duioşie, par că stau în vârful pensulei atunci când pictez *in ambienti naturali* un peisaj al emoţiilor şi trăirilor omeneşti exprimate într-un limbaj plastic, fără să încerc o amară deziluzie ca în cazul unui rătăcitor într-o lume ruinată. Mai curând, în virtutea unei tematici impuse, aplicând culoarea ca o mângâiere de zefir, apăsând delicat vârful pensulei, obţin mărturisirea de care aminteşte trandafirul: *„Per parlare di un argomento senza dubitare, devi avere nella tua anima la fede della passione."*

Leadership: Dai dovadă de afecţiune în perceperea unui Ego autentic sub forma unei imagini duble, în descrierea din centrul viziunii pe care o oferi prezentului din perspectiva esteticii unui sentiment de fraternitate cu natura?

Voinţa mea de a dezvolta o nouă artă, suprema potenţare a unui proces evolutiv înfăptuit în jurul unei specii aparte de trandafiri care îşi caută parcă cuprinsul în culorile unei lumi în roşu-galben, poate coincide cu produsul unui scris îngrijit, complex sub aparenţa transparenţei, nuanţat prin exemplul trăirii unui vis incredibil. Numai atunci când tot ceea ce creezi îşi găseşte corespondent în aparenta fragilitate a unei prezenţe pure, mereu tăcută, dar expresivă, ţi se poate împlini cel mai frumos vis: acela de a da suflet unui personaj de factură estetică.

E de ajuns să mă gândesc la romanul „Exuvii" al scriitoarei Simona Popescu, pentru a mă autointroduce în atmosfera unui experiment estetic desăvârşit, având în prim plan limbajul inteligenţei naturii, conform căruia culoarea unei plante exotice vorbește despre anumite sentimente. Simona îl citează pe scriitorul chinez Su Dongpo:

„Ca să poţi picta un bambus, trebuie ca el să fi crescut în tine. Numai atunci, luând pensula şi concentrându-ţi privirea, viziunea îţi răsare dinaintea ochilor. Viziunea trebuie surprinsă îndată cu penelul, fiindcă poate dispărea tot atât de repede cum piere iepurele când se apropie vânătorul."

Pentru obţinerea unei culori vibrante şi naturale care să exprime retrospectiva unei lumi dinamice, trebuie mărită intensitatea trăirilor adunate într-o singură compoziţie. Privesc atent la însemnările din caietul meu roşu, jurnal al unui deja-vu nelimitat care devine un fel de arhetip emoţional-estetic pe măsura perspectivelor de apropiere ori de adâncime ale fenomenului literar.

Scrisul bazat pe figuri simbolice, realizat prin urmărirea similitudinii dintre „întreg şi parte", se deschide numai în faţa spiritelor superioare care ştiu să exprime (până la cel mai mic detaliu) sensibilitatea şi eleganţa văzută din prisma unui univers magic, al alterităţii din memoria artistului.

În acest context plin de curent reformator mă întreb ce ar face un psiholog cu referinţele unor situaţii emoţionale puternice la construirea unui Ego marcat de un trend definitoriu, în demersurile unei estetici științifice experimentale, bazată pe fiziologie și sociologie?

Leadership: Îţi poţi concepe fiinţa în sensul durabilităţii, astfel încât să capete puterea de expresie a unei capodopere plastice ale cărei trăsături fac vizibilă viaţa misterioasă a sufletului?

Adevărata esenţă vitală a trandafirului se regăseşte în încălecările accesibilului şi inaccesibilului, în toate înghesuirile imaginilor surprinse în timpul reflecţiilor asupra unui nou cadru de gen artistic, care trimit la descompuneri nefireşti ale planului meu de existenţă, *posto sull'altare della realizzazione della volontà di Dio* . Este punctul de interferenţă magică prin care cel ce trăieşte pentru un altfel de spaţiu al artei se apropie de o înţelegere mai profundă a vieţii.

După cum se poate observa, sunt creatorul unei arte asociate percepţiei profunzimii elementelor vizuale, caracterizată prin durata ce o implică anumite evenimente care dispar la fel de subtil cum apar. Viziunile se pierd într-o lungă şi umilă ucenicie în stăpânirea umbrelor şi luminilor, a artei de a construi logic o pictură după legile specifice ale nobleţei şi sincerităţii unui mesaj care traversează visul unei teorii finale, *in grado di spiegare tutto* : „Nimic nu e prea colorat în ansamblu".

Peisajul în care trăiesc, potrivit determinanţelor unei ondulări spaţio-temporale se poate recepţiona conform calităţii stilistice ale unei imagini artistice vizuale, *con un valor único* , căci totul depinde de iluminare, stabilizare şi de interpretare a unei reprezentări în oglindă, împreună cu informaţii despre modul de capturare al unei game largi de subiecte. Acest peisaj se developează prin ochii unui trandafir sălbatic, străduindu-mă să-l percep ca pe o fiinţă completă, doar ca să extrag modelul estetic de referinţă, atributul Creatorului însuşi, *la forza trainante dell'evoluzione* , cauza determinantă a unei chestiuni de prezenţă continuă: "existenţa multiplă, trăitul prin reflexie."

De aici începe arta, nu din nobleţea şi trăinicia lucrurilor omeneşti, nu din surprinderea unor obiecte în atât de multe posibilităţi, dimensiuni, genuri, curente artistice, ci dintr-un soi de recunoaştere a specificului unei stări de sensibilitate şi armonie prin asociere cu recunoașterea informațiilor vizuale constitutive ale limbajului scris, puternic şi sugestiv.

O capodoperă plastică este rezultatul unui cumul de sentimente copleşitoare, descrise prin cuvinte de mare preţuire, pe care niciodată nu le regreţi că le-ai imortalizat într-o formulare pretenţioasă.

La început am fost un privitor, apoi mi-am însuşit scurta descriere a unui trandafir. Am ajuns la sentiment, s-a stârnit dorinţa, apoi s-a născut creaţia - urmată de un mesaj înduioşător, nu neapărat puternic. Şi, în sfârşit, *assolutamente senza precedenti* , mi-am asumat trăirea

poveştii adevărate a unei capodopere. Dincolo de trăirile de moment ale artistului, tot mai profunde, mai calde şi mai intense, din care se presimte elixirul tinereţii fără bătrâneţe, stă acea limpezime a simţurilor singure, ceva care purifică şi ne poartă spre seninătate.

Numele meu nu este foarte important. Poate că voi fi uitat la fel de repede cum îşi scutură trandafirii petalele la sfârşit de toamnă, fără ca ale mele cuvinte să ajungă, prin raţiune, la inima iubitorilor de artă. Niciodată nu poţi fi sigur că ceea ce realizezi instinctiv, cu hărnicie, fără de seamăn, se imortalizează într-un mod cu totul fermecător într-un tablou transcendent.

Dar, poate că totuşi cineva îşi va aduce aminte de mine, chiar şi întâmplător, asemenea unei priviri aruncate în urmă, care inspiră mersul înainte, pentru că însăşi imaginea trandafirului, uscat şi pământiu, de care uneori ne lovim într-un peisaj mohorât de toamnă, ne direcţionează spre partea sensibilă şi cuvântătoare a sufletului care nu-şi pierde niciodată slava ascunsă în el.

Sunt una cu Ego-ul meu, o parte din personalitatea trandafirului. O nouă încercare mă aşteaptă dincolo de frumuseţea naturii, *una meticolosa padronanza di un capolavoro,* o taină care îşi aşteaptă dezlegarea pe măsura emoţiei care nu se vinde pe lucruri trecătoare: să văd profund nuanţa de roşu a legendei vii, prelungirea personalităţii mele din starea de poveste, cu ochii pe care moartea nu-i închide niciodată...

Talentul unui artist rezidă în faptul că poate reprezenta forţa de schimbare către o perspectivă de mare profunzime a sensului de „iubire ca simbioză între om şi natură”, atunci când ceea ce scoate în evidenţă devine o revelare a lumii spirituale.

Estetica în roşu a unui artist fără nume aduce în prim plan, pe măsura emoţiei şi simţirii, acea legătură intimă între natură şi lumea imaginară a artei care, meritând o cunoaştere aprofundată, *una interpretación personalizada* , este capabilă să depăşească statutul a ceea ce înseamnă „trecător” printr-o nouă percepţie asupra reprezentativităţii şi unicităţii unei prezenţe misterioase: „Uite-mă, fără să fiu”.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-in-rosu-a-unui-artist-fara-nume.html

Estetica unei mărturisiri de nepătruns

On Martie 01, 2018

Începe să-ţi desăvârşeşti arta, imaginându-ţi că nu există niciun profesor în toată lumea capabil să te înveţe.

Păream a fi pus în faţa unui imperativ imediat al vieţii, ca un fel de influență venită pe calea artei: "Necesitatea nu cunoaşte legi", mai ales în faţa unui Dumnezeu care cere cu stăruinţă răbdare în realizarea Marii Opere, cu modestia felului în care a fost proiectată şi construită lumea.

Orice protest derivat din actul creaţiei, prin care încercam să-mi fac cunoscute nelămuririle privitoare la principiile creştine revelate de ştiinţa modernă, încât să-mi asigur autonomia exprimării de sine, regăsindu-mă într-o lume imaginată, nedefinită biologic, era un fel de îndepărtare de stereotipiile particulare ale esteticii anunţate de raţiunea unei călătorii în lumea de dincolo. Aspect abordabil în urma transcenderii unui Alter Ego în proiecţia unei lecturi plină de învăţăminte.

În fond, nu îngăduiam ca simţul şi sentimentul pentru necesităţile imperioase ale artei, extrem de schimbătoare sub puterea de afirmare a simbolului, de la transmiterea unei lumi imaginare în haină realistă la câmpul esențializat al unei semnificații ideale, să fie expresia fricii generate de izbucnirea sufletului în faţa avansului unor noţiuni din jocul imprevizibil al mesajelor ce trebuiau promovate.

Nu poţi să răpeşti luna ca să cunoşti mai bine soarele, fără a intra în dezvoltarea câmpului de implicaţii simbolice care gravitează în jurul acestui demers necesar din punct de vedere interpretativ. Cu acest exemplu ating, de fapt, a doua situaţie mai generală – a combinaţiilor multiple de inserţii ale gândirii într-o confruntare dialectică pe acelaşi teren al ininteligibilului pe care îşi defăşoară lucrarea iniţiatorul lucid al unei estetici confesive.

Leadership: Raţiunea de a exista a unei opere de artă s-ar putea găsi în abilitatea ta de a aduce autenticitate unei realităţi desprinse din imboldul unei șoapte care promite înconjurul lumii?

Între a descoperi *primum vivere* din câmpul ambiguităţilor asociate lucrurilor şi a scoate din ele semnificaţii necuprinse încă în materia primă care îmbracă simbolul în opera de artă, există întotdeauna o constrângere de tip *coincidentia oppositorum* , aruncată în costumul vremii care îşi perindă anotimpurile peste singurătatea locului numit “cunoaştere de sine”.

Aici, ca şi în multe alte cazuri, nu găseam niciun sprijin în noţiunile şi conceptele marilor făuritori de artă, nicio sclipire izvorâtă din elementele altor creaţii, sub nicio formă de inspiraţie, ci mă hrăneam strict din plinătatea unei experienţe care se adâncise cu trecerea anilor, fiind mai mult animat de un "Basic Instinct" la nivel perceptual.

Şoapta pe care şi acum o adresez lumii, ca şi cum ar trece o amintire printre astre, de la o mie de ani din viitor, este o răsturnare a logicii obişnuite în teritoriul previzibilului, o formă de exprimare a imaginaţiei într-un spaţiu conceptual ce devine convingător în măsura în care nimeni nu încearcă să-mi combată credinţa într-o energie superioară care îmi guvernează fiinţa.

Nu e drept, ar spune unii critici, să storci din sufletul materiei vii tema artistică a reflecţiilor

primare despre plinătatea concepţiei *"incontro divino"* , preschimbată în aur cu sângele ideii de alchimie, răspunzătoare de un CHARIOT TRIUMPHANT, aşa cum pictorul stoarce vopselele din tuburi, pentru a explora zonele ascunse ale nebuniei de a fi egalul lui Dumnezeu în limitele realităţii surprinse în expresia timpului infinit.

Leadership: Poţi să-ţi formezi o imagine despre cineva, încercând să faci faţă unei certitudini de care te poţi îndoi?

Citiorule, vrei să mă cunoşti şi să mă înţelegi ca om şi ca explorator al tainelor celor negrăite şi nevăzute, între iluzia realităţii şi realitatea iluziei, de la o sinceritate a laturii mele creatoare, orgolioase, dornice de formă, pe ritmul unduios al vopselei, la o sinceritate a aprecierii "Flacării lui Iahve" în manifestarea cosmică, care pentru mine devine o ştiinţă compusă din multiplicarea unui singur fragment anatomic dintr-o diagramă antropomorfă menită să exprime ideea de continuitate și permanență a unui spaţiu superior celui existent, perceput la un nivel personal?

Atunci bagă de seamă că o deschidere către „ceva mai mult", imperioasa cunoaştere gravitând în jurul unei geometrii abstracte, păstrarea echilibrului faţă de impulsul de a compara unele figuraţii ale cerului cu diverse alegorii sacre, născând un adevăr din orice confruntare cu realităţile lumii nevăzută înainte de moartea trupului, printr-o ciudată coincidenţă cosmogonică, toate acestea reprezintă nişte influenţe venite pe calea unei înzestrări cu puterea de a da viaţă materiei în felul în care se extinde universul: prin haos, reorganizare şi ordine, într-un ciclu fără sfârşit.

Leadership: Ţi-ai făurit şi rafinat propriile instrumente pentru a critica o putere peste înţelegerea minţii umane, făcând apel la preocuparea pentru valoarea intrinsecă a mijloacelor de expresie integrate într-o viziune fără identitate fizică?

În artă, MATERIALUL dictează METODA. Aşadar, permiteţi-mi să mă descriu, asociindu-mă cu o viziune cosmogonică a creației, ca o înzestrare divină cu puterea de topire a materiei prime la o temperatură de veridicitate aflată la limita relaţiei dintre straniu şi miraculos, într-o demonstraţie de sublimare pură a materialelor din care e construit universul scriitoricesc.

Din acest motiv, îmi permit adesea să pictez câte un tablou livresc sub forma unui motiv fundamental de decoraţie a limbajului, cu suprapuneri de expresii analoge ritmurilor de expunere a versiunii mele de artist a cărui trăire se împletește cu calmitatea și studiul riguros al formelor, împinse ușor către suprarealism (care proclamă o libertate totală de expresie).

Gândeşte-te la mine aşa cum este posibil să-l priveşti pe Paracelsus, care a scris foarte mult despre tainele kabalei şi secretele alchimiei şi magiei naturale. El mărturisea următoarele: *"Am început să-mi desăvârşesc arta imaginându-mi că nu există niciun profesor în toată lumea capabil să mă înveţe, şi că trebuie să capăt eu însumi cunoştinţele în acest scop. Singura carte pe care am studiat-o a fost cartea Naturii scrisă de degetul lui Dumnezeu".*

Meritul de a fi artist se datorează autonomiei exprimării de sine. Asta înseamnă să-ţi actualizezi în permanență demersul confesiv, analizând realitățile lumii în schimbare prin mijlocirea unui parcurs revelator ce ia în considerație efectele creaţiei proiectate în cuvântul lui Dumnezeu.

Estetica unei mărturisiri de nepătruns este o reprezentare a validităţii autonome de exprimare prin care ajungi să fii stăpânul universului, în care unicul mijlocitor înaintea lui Dumnezeu este esenţa cuvântului scris cu puterea cu care simbolul îi dăruieşte viață veşnică.

Estetica unei mărturisiri în alb-negru

On Martie 13, 2019

Fii descoperirea a ceea ce însemni într-o viaţă a cărei lungime pare imposibil s-o judeci nepărtinitor.

Aş vrea să-ţi vorbesc despre ziua aceea, când mi se părea că lumea toată e a mea. Îmi luasem în ajun bacalaureatul. N-ai ştiut niciodată ce ascensiune grea a însemnat pentru mine fiecare zi de şcoală, fiecare an, ce cursă peste obstacole mereu mai înalte am câştigat, luându-mi "examenul maturităţii". N-am ştiut nimic unul despre celălalt.

Ascultam vuietul mării. Ştiam că mă voi izbi mereu de viaţă, ca marea de stânci, că voi purta în mine toate nostalgiile ei şi un veşnic dor de libertate. Nici marea nu e liberă, încercam să mă consolez. E îngrădită de ţărmuri. Poate că-i furioasă că şi-a pierdut libertatea. Parcă se izbeşte cu capul de pereţi, se loveşte de stânci şi face spume la gură !

- Sigur, scrie Andre Maurois în Memoriile sale, este o mare nebunie şi aproape totdeauna pedepsită să te întorci şi să vrei să retrăieşti la patruzeci de ani tot ce ai iubit sau de care te-ai bucurat la douăzeci.

Eu am depăşit cu mult anii maturităţii şi nu vreau să retrăiesc tot ce am iubit. Ar fi o pedeapsă. Ci să înţeleg ce am iubit, ce am trăit şi, mai ales, să mă înţeleg pe mine… *****

Leadership: Eşti prins într-o problemă a timpului care nu-și va găsi dezlegarea decât printr-o schimbare a viziunii despre tine însuţi, adiacentă sentimentului că poţi să aparţii de o realitate ce există dincolo de ceea ce crezi că reprezintă limitele tale?

Cazi într-o dimensiune nesigură, plină de neprevăzut? Simţământul frustrant al inexplicabilului te înconjoară cu un strat amar de neputinţă? Individualitatea ta incontestabilă se accentuează mai mult la contactul cu o nouă formă de a te autocunoaşte? Te pierzi într-un labirint de indicii şi interconexiuni cu alte drumuri ale vieţii? Limitele tale sunt date de lipsa înţelegerii modului în care trebuie să-ţi achiţi datoriile faţă de valorile vieţii: sinceritate şi maturitate?

Deseori leadershipul este asemenea unei opere de artă rămasă neterminată, dar care este de natură să aducă noi lumini, extrem de importante asupra ultimei faze din evoluţia ta, când începi să te învârţi în jurul axei tale, în alternanţa dintre cele două ipostaze: "a fi mesagerul unui trecut rătăcit" şi "a fi ecoul unei poveşti nemuritoare". Singura artă care te lasă fără cuvinte la o privire de aproape este o cale de a te surprinde într-o ipostază de total abandom într-o realitate care îţi oferă prea puţin sau deloc din ceea ce visezi. De multe ori arta este apanajul unei minți captive într-o realitate care s-a împotmolit în propriile ei limite.

Debusolat de circumstanţele prin care treci, nu mai ştii dacă eşti sau nu ancorat în realitatea care te împlineşte. Devii complet imobil, fără putere de reacţie, prins într-un joc nesigur de dualităţi, şi asfixiat de aglomeraţia de elemente care acţionează în jurul unui singur numitor: nostalgia. Ca atunci când priveşti un tablou frumos şi încerci să te simţi în peisajul dat, dar el îţi creează imaginea de depărtare de lume, de casă, de tine însuţi. Rişti să te laşi format de caracterul insular al unei arte umanizată, dar cu accent foarte grijuliu asupra detaliilor, cu un accent apăsat pe om „în singurătatea şi intimitatea lui".

Leadership: Poţi să laşi în urmă amprenta unui destin care te apasă teribil, făcându-te să

exclami cu o inocentă uimire: "Eu sunt negaţia acestei existenţe ! " ?

Îţi manifeşti melancolia printr-o izolare de restul lumii care are toate inconvenienţele unui război cu tine însuţi? Eşti decis să retrăieşti anumite momente din viaţă cu preţul unei perfecţiuni ce s-ar fi dovedit sterilă, sau cu preţul acelei umilinţe care renunță la mândrie și răzbunare, alegând dragostea, miracolul și bunăvoința?

Dintre acţiunile care te fac să fii cel mai puţin eficient, comparate între ele, izolarea rămâne însă "monumentul" cel mai reprezentativ fiindcă perpetuează starea de melancolie, senzaţia de sensibilitate urmată de presiune şi durere. Abandonarea totală într-un univers incoerent ce te caracterizează tot mai impetuos, induce o stare de zbucium interior, o senzaţie neplăcută de apartenenţă la ceva în care nu crezi cu destulă tărie ca să-l faci să se îndeplinească. Totul în tine este brusc susţinut de o curiozitate continuă de a afla adevărul: *"Cine sunt eu cu adevărat ?"*

Leadership: Eviţi pericolul intrării în zona "Sentimentalism" pe tot timpul funcţionării propriei conştiinţe, cu privire la ceea ce te ţine prizonier într-un moment ZERO reprodus fidel de mintea ta în calea împlinirii?

Expertul în materie de leadership, John C. Maxwell sfătuia: *"Pregăteşte-te pentru momentele cheie din viitor şi alege-ţi zilnic atitudinile potrivite."* Un fel de atenţionare aş zice, care semnalează confruntarea cu noi înşine ce trebuie depăşită. Canalizarea stării de incertitudine care ne cuprinde într-un moment din viaţă spre o direcţie mai în acord cu propriile valori, mai în armonie cu adevărul a ceea ce ne defineşte.

Intrarea ta în zona "Sentimentalism" este similară cu apariţia unei nostalgii a privilegiilor pierdute în demersurile căutării sensului vieţii, nu doar fiindcă eşti supus unei realităţi care te depăşeşte şi căreia nu i te poţi sustrage, ci pentru că nu eşti pregătit să-ţi recunoşti umbra, suferinţa şi semnificaţiile ei, şi să suporţi consecinţele.

Iar a fi prizonier într-un moment ZERO reprodus de mintea ta în calea împlinirii înseamnă să rămâi fidel acelor amintiri care îţi provoacă suferinţa şi nu te lasă să te propulsezi spre dimensiunile principale ale sensului vieţii (spirituală şi socială). Evocarea unor momente profund sensibile şi înduioşătoare, sau a unor experienţe dezamăgitoare, ar însemna o dublă suferinţă: cea trăită prin esenţa sfârşirii de sine şi a rememorării de tip proustian, cu ştergerea oricăror legături cu angajamentele anterioare.

Leadership: Eşti decis să-ţi revendici o identitate căreia nu-i mai poţi face faţă, în baza unei experienţe de viaţă foarte aproape de a se materializa printr-o puternică probă de caracter care te îndeamnă să devii mai tolerant faţă de tine însuţi?

Cred că pentru fiecare om momentul de reflecţie vine de obicei mai târziu, când deja este prizonier al acestor stări de tranziţie, care produc instantaneu o curiozitate negândită, nedorită, neîncăpătoare într-un asemenea context atipic. Începi să te vezi din perspectiva unui pictor care transpune pe pânză imaginile create de un poet, îndrăznind să-şi redeseneze întreaga viaţă după o comuniune cu totul, nu doar prin prisma lucrurilor pe care le consideră importante, ci prin prisma durerilor trecătoare pe care nu le poate ignora.

Iar dacă omul nu analizează cu adevărat aceste stări, procese şi situaţii de moment, lăsându-se în voia lor, fără îndoială va rămâne în zona "Sentimentalism". Va împietri într-o poziţie de apărare, în loc să intre în defensivă, care se va reflecta într-o înţelegere greşită a rolului şi responsabilităţii faţă de propria lui identitate.

Insight-ul decisiv pentru tine se produce atunci când te simţi prea izolat într-un status quo continuu, atunci când îţi petreci timpul privind în tine însuţi şi judecându-ţi reacţiile. Este semn clar că ceva îţi scapă despre tine însuţi.

Insight-ul este o privire aruncată înspre esenţa naturii tale îngropată de prea mult timp în uitare. Poate fi o marcă a chemării tale divine din care îţi confecţionezi o nouă raţiune de a fi. Dar poate fi şi o nuanţă negativă a procesului de autoevaluare trăită printr-un amestec de constrângere afectivă sau morală. Insight-ul este un adevăr despre tine însuţi la care ajungi doar prin destăinuire, prin estetica regăsirii de sine şi înţelegerea lumii lăuntrice, prin găsirea unei modalităţi de a trăi acea măreţie a sufletului pe care nu o vei găsi la altcineva, decât la tine.

Identitatea care te conduce la succes sau la eşec apare ca urmare a retrăirii unui eveniment emoţional din trecut, ce nu a fost suprimat până în momentul prezent. Este ascensiunea pe care trebuie s-o urmezi după ce te-ai judecat cu gândul de a te fi înfrânt singur.

E ca şi când ai primi o grămadă de refuzuri din partea unor oameni cunoscuţi şi de teamă să nu întâmpini altele noi, te izolezi. Dar în tine rămâne totuşi înrădăcinată curiozitatea de a fi părtaş la misterul vieţii, dorinţa de a te revolta în faţa gândurilor care aproape de strivesc, necesitatea de a te împotrivi propriei stări de latenţă. Totul devine nemăsurat de aglomerat în tine. Până ce tot ceea ce este străin de cunoaşterea ta se topeşte într-o curiozitate anemică. Apoi izbucneşte dintr-o dată, într-o înțelegere corectă a felului în care se cuvine să fii.

Cum spunea cineva: *"cu cât amânăm confruntarea cu noi înşine, cu atât pierdem timp preţios pe care l-am fi putut folosi trăind la intensitate maximă".* Adesea, identitatea omului pare a fi similară cu acea delicateţe a unui pictor care surprinde în creaţia sa un peisaj deosebit, cu o însemnătate aparte, încercând să-i transmită privitorului starea sa de spirit resimţită după contactul cu o realitate în care e foarte greu să te inserezi, fiindcă se răzvrătește filosofic și își trimite simbolic înţelesul spre punctul ZERO.

Şi, subliniez aici. În leadership se utilizează un "produs" singular, conceput liber şi personalizat: identitatea individului. Identitatea poate inspira încredere pe măsură ce individul îşi schimbă optica şi comportamentul, printr-o anumită decodificare a sentimentelor, printr-o dezvăluire a unor experienţe de viaţă acumulate în timp îndelungat, printr-o extrapolare a unor stări de fapt.

Se poate ajunge mai departe, până la negarea sinelui, adică asumarea unei identităţi care nu mai e a lui, o identitate căreia nu îi mai aparţine sau căreia nu-i mai face faţă atunci când nu mai poate stăpâni demonii trecutului, duhul adevărului din spatele convingerilor, când nu reuşeşte să dea deoparte vălul iluziei de a fi perfect într-o lume imperfectă.

Astfel, individul se pierde într-un labirint al jocurilor psihologice şi al nesiguranţei, într-un vârtej năucitor al jocurilor de culise care sporeşte şi mai mult neîncrederea, confuzia dintre known şi unknown. Eficienţa leadershipului depinde în mare măsură de puternica voinţă a omului de a-şi păstra flexibilitatea, de o rezistenţă superioară la "coroziune şi eroziune", la starea de incertitudine.

Cea mai puternică probă de caracter care te face să devii mult mai atent la ce se întâmplă în jur şi mai tolerant faţă de tine însuţi este să-ţi admiţi suferinţa ca pe o lecţie de viaţă, ca o condiţie necesară pentru a-ţi spori credinţa într-un nou început de drum.

Estetica unei mărturisiri în alb-negru evidenţiază acea etapă a maturităţii când îţi poţi

însuşi noi indicii despre tine având o perspectivă de ansamblu asupra lucrurilor care s-au întâmplat deja, care îţi lipsesc, care îţi stimulează afectivitatea şi te provoacă să-ţi reconsideri imaginea de sine.

Chiar dacă te simţi împovorat de mâhnire, de greutăţile vremurilor, de nostalgia unei resemnări care te plasează implicit în sfera unor lumi apuse, aminteşte-ţi citatul acela celebru din filmul Star Wars: *"Lumina cea mai puternică aruncă umbra cea mai întunecată."*

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Estetica unei trăiri astrale (II)

On Aprilie 10, 2018

Arta este peste tot şi nicăieri, în toate şi în nimic, pentru eternitate.

Sunt pierdut în nemărginirea unei amintiri de dinainte de a te fi născut tu, de dinainte de a-ţi fi aflat timpul, de dinainte de a ne fi cunoscut, potrivit proiectării înțelegerii acestui cadru de mii de ani misterios, numit simplu: viață.

Drept care am hotărât să încerc un experiment prin care să injectez puțină nuanță expresivă tabloului care nu se mai contopește într-un întreg intuitiv şi pasibil cu vederile tale, o rostire în metaforă, un retuș permis de la Dumnezeu în planul concret al formelor realității, prin tăria simplității desenului raportată la condiţia grafică a literelor prefăcute în cuvânt, dintr-o simțire, dintr-o sclipire, din nemărginirea unei trecerii dintr-un timp în altul.

Ţie, cititorule, iți las tot ce este mai sfânt din memoria mea.

Uneori, îmi doresc să nu fi avut capacitatea de a da naștere unui soi de mecanism al reversibilității temporale, drept mijloc ideal de a sluji intențiilor de a pregăti izbânda unei atare lupte aparținând întotdeauna imperiului clipei, un aşa-numit sistem al datului timpului înapoi, în subtilitatea unor necuprinse întinderi ale cunoaşterii, elementele ei de putere formând un Cosmos.

Dar poate tocmai aceasta este calitatea care corespunde menirii mele. Pot să parcurg cu luare aminte cuprinsul magic al clipelor încercate din întreg cadrul fix al trecerii mele pământeşti într-o trăire nouă, după îndemnurile şi învăţătura artistului care îşi consacră şi defineşte opera, aproape în totalitate, tematicii unei realităţi imposibil de ignorat.

Leadership: Trăirea ta în planul imanent al vieţii poate fi transpusă într-o imagine plastică care să îmbunătăţească percepţia despre o lume remarcabilă prin prezenţa ta într-o nouă vârstă a creaţiei?

O permanentă ispită a firescului, a corporalizării diagramei simbolice, a transformării conceptului vizual în formă plastică, se racordează la ceva atât de mişcător, într-un sens ce depăşeşte cu mult orice sentimentalism, tinzând spre cel mai adevărat şi mai viu sentiment uman, ca un eveniment deosebit: înflăcărarea de a schimba lumea.

Interesul meu se îndreaptă mai cu seamă spre pictorul Dürer, spre sentimentul bucuriei care îi stârnea conștiința perfectibilității lucrării "Martyrdom of the Ten Thousand". Când i-am sugerat să-l imagineze pe regele Persiei, Shapur I, într-un cadru plin de acea umanitate care îşi arogă dreptul de a stăpâni universul, Dürer mi-a dat a înţelege că trăsătura eroică a modelului său rezidă cel mai bine din oglindirea îndurerată şi pătrunzătoare a marilor vicisitudini prin care este pusă la încercare domnia unui rege.

Aş spune mai degrabă că această operă trădează adevăratul său fond psihologic, latura agitată şi nonconformistă a firii unui artist în vremuri tragice, prin marcarea iscusită a accentelor dramaticului în detrimentul monumentalității.

Dacă destinul concret al omului este asumarea lui creatoare, atunci formula autenticității mele rezidă din atitudinea angajată a unui artist de a interpreta realitatea prin intensitatea

trăirilor sale, concurând cu vigoarea interpretării prin care respiră un suflu novator.

Leadership: Faci pasul decisiv prin care prezenţa ta vie în amintirile oamenilor să se ridice pe prima treaptă a unei tendinţe estetice, prin ilustrarea unui subiect istoric care te avantajează din perspectiva arbitrară a unei realităţi impunătoare și copleşitoare?

În general, când mă gândesc la conţinutul artei înscrisă în câmpul unei memorii universale, închipuită printr-o lentilă a evoluției contrastelor dintre vechi şi nou, am în minte o mişcare ce se repetă la nesfârșit într-o abundență de curbe liniare, ca într-un desen tehnic, conjugată cu o intensă pledoarie pentru izbăvirea prin artă.

Zbaterea chinuitoare a artistului în care m-am metamorfozat este o parabolă vie despre forța omului care, în ciuda vicisitudinilor vieţii, nu se rupe de frumosul unei teme de origine mistică, dintr-un univers suprarealist, ca al lui Aquasixio.

Îmi dau seama că eram fericit abia după ce momentul hotărâtor trecea, fiindcă doar aşa cuvintele mele, înlocuind imaginile veridice, puteau transmite peste generații episoadele de vârf ale istoriei. Uneori, încerc să mă uit înapoi cu coada ochiului şi mă văd ca într-un film din care să nu-mi amintesc mai nimic, ca să nu mai trebuiască să amplific această stare de nostalgie la infinit.

Pe măsură ce mă apropii de asemănarea cu Dumnezeu, încep să înţeleg că singura oază de linişte este frumuseţea naturii umane contemplată pe fundalul artei.

Leadership: Poţi să-ţi confirmi apariţia desăvârşită în ecoul unui timp memorabil, astfel încât să nu-ţi pierzi profunzimea participării la freamătul tainic al unui singur răspuns spre eternitate?

Creatorul şi Umbra lui, viaţa şi ecourile ei, un apriori al imaginaţiei formale, urmând mai apoi să-şi urmeze împlinirea printr-un act de plăsmuire, parcurs de la o activitate de pictor la una de scriitor, continuând la nesfârşit cu marile teme ale universului şi culminând cu gloria talentului de a fi unic în memoria timpului.

Plin de incertitudine, simt cum traversez un alt plan al realităţii, pătruns de o energie care tinde să apară ca formă de remodelare a trecutului, eu însumi existând ca fiinţă deschisă unui orizont aproape infinit de posibilităţi. Este vorba de o estetică a bucuriei de a trăi în memoria unui timp trecut şi o estetică a dorinţei de a câştiga o imagine de reformator într-o revelare progresivă a sinelui în memoria prezentului.

Etruscul lui Mika Waltari, acel Turms nemuritorul, legând fiecare piatră a vieţii de întâmplările dorind a şi le aminti, se regăseşte într-un fel aparte din mine, într-un loc al manifestărilor creative, care deznoadă orice frânghie ce-mi ţine sufletul captiv într-o veșnică teamă: aceea de a fi respins de memoria unei lumi care moare atunci când nu reuşesc să mă raportez la concretul ei.

Un singur răspuns mă duce spre eternitate: consider că experienţa mea de până acum mă recomandă pentru poziţia de stăpân cu putere de viaţă şi moarte asupra celor ce se întâmplă, în corelație cu modul propriu de a vedea lumea în imediata vecinătate a unei arte cu referiri istorice care e capabilă să depăşească limitele propriei sale repetitivităţi.

Arta pe care o practici se distinge prin trăirea prezenţei tale într-o lume care se termină mult prea repede?

Estetica unei trăiri astrale este fructul cerului şi al pământului, al celor scrise, văzute şi semnate de capacitatea unui scriitor de a dezvolta ideea timpului în cu totul altă direcție a filosofiei, decât ar fi fost tentaţi altminteri unii să o înţeleagă. Această direcţie spune că arta este peste tot şi nicăieri, în toate şi în nimic, pentru eternitate.

Estetica unei trăiri astrale (I)

On Aprilie 07, 2018

Fii pregătit pentru o lungă călătorie în jurul lumii, căutând surse de inspirație în stilul celorlalți de a construi un „înainte”.

Am văzut multe în lunga perioadă a vieţii mele, cât să cuprind universul în timpul unei întreruperi de ceas, prin caracterul ei experimental, temporar și efemer, dar cu mare deschidere spre observarea istoriei prin ochiul vigilent al unui artist realist. Darul de a fi pretutindeni, nevoia de statornicie şi de aprofundare a realităţii aproape uitate, valorile unei teme universale, traduse într-o autonomie expresivă distinct perceptibilă de obiectul căruia îi împlineşte hotarele spaţiale, sunt imanente proceselor percepţiei vizuale.

Dependenţa de o concepţie cu limite precise, aceea a autocunoaşterii în urma reflecţiei unei oglinzi care măreşte orice detaliu al vieţii favorabil creării unei opere de mare valoare, este singura cale de a comunica acel ceva aflat mereu dincolo de toate atributele posibile la superlativ, literare şi estetice. Ceva ce numai eu pot să transmit adânc şi stăruitor în murmurul inefabil al unei conversaţii uitate cu Dumnezeu.

De-a lungul istoriei am trăit permanent aceste două forme de viaţă, prin ele însele o fervoare autentică izvorâtă din convingerile unui estetician care poate șterge pentru totdeauna toate semnele pe care le-a lăsat timpul, dar nu o face datorită frumuseţii unui ideal numit simplu: nemurire. Una care vine din fondul comun al tuturor întâmplărilor nebuneşti prin care a trecut omenirea, vădite dintr-o sferă a valorilor perene, şi una diferențială care s-a creat pe acest fond.

Iar cum realitatea trebuie să fie exprimată în termeni artistici, fără de care virtuțile expresive ale liniei şi amploarea relațiilor simbolice exprimate ca mijloc de limbaj nu ar putea exista, atunci pot s-o formulez astfel: fiecare element devine mai puternic prin contrastul faţă de alt element.

Leadership: Iei în considerare acea stare de a fi pretutindeni în imaginea aleasă drept fundal al existenței, prin definirea expresă a noţiunii de "împrejurare” pe care se întemeiază valorile unor constante universale?

L-am întâlnit prima oară pe meșterul Rembrandt, un om posac şi tăcut, sub bolta întunecoasă a deşertăciunii acestei lumi încercând să-şi îmbunătăţească tehnica de clar-obscur. Era "singurul pictor care și-a putut permite să amestece noroiul cu strălucirea ochilor, focul cu cenușa, sau să facă culorile să strălucească proaspăt". N-am încetat să mă întreb cum a reuşit un om chinuit de multe griji și atâta sărăcie să aducă mai multă informaţie şi profunzime pentru conturarea imaginii istorice decât regele Solomon care era neîntrecut în bogăţie şi înţelepciune.

În istoria bătăliei de la Austerlitz, cunoscută ca Bătălia celor trei împărați, una dintre cele mai mari victorii ale lui Napoleon, m-am remarcat prin îndârjirea cu care privirea pictorului François Gérard a vrut să obţină acel unic cadru fix al spaţiului-timp, în ciuda dinamismului unei naţii în plină extensiune, prin imortalizarea naturii reflexive, hotărâte şi vizionare a unui zeu în măreţia lui unică.

Povestea mea continuă ca în 1001 de nopţi, un rob mă luă de mână şi mă duse într-o sală care era împodobită numai cu frumuseţea şi cu liniile şi desăvârşite, pe "The Terrace of the Seraglio", unde pictorul Jean-Leon Gerome a surprins momentul cel mai vibrant al unei epoci

artistice uitate.

Când eşti prins în mirajul viu al universului, singura cale de fixare a realităţii este culoarea pe care o atribui subiectului unei vieţi care face parte din tine.

Fără îndoială, am trăit o viaţă anterioară destul de agitată. Am fost de faţă când aheii au reușit să pătrundă în cetatea asediată, prin vicleșugul calului troian, masacrând fără discriminare pe locuitorii Troiei și profanând templele, gest ce a atras ulterior mânia zeilor. N-am lipsit nicidecum la căderea Constantinopolului, când sultanul Mehmet a declarat că el este "Singura Lege" şi că nici măcar Dumnezeu nu este în stare să-şi dispute puterea cu dânsul asupra poporului pământean.

Poate că sunt unul dintre aceia care, în toate timpurile, au continuat să trăiască, fiindcă universul lasă întotdeauna în urmă o rămășiță din nemărginirea sa tainică pentru a împrăştia mai puțin de o sutime din masa lui în conştiinţa muritorilor. Însă, niciun artist nu a reuşit să surprindă prezenţa mea de-a lungul secolelor, chiar dacă cele două constante ale mele - persistenţa şi recurenţa – se întind spre cele scrise în cărţile veşniciei.

Uneori, mă simt ca o mare din care nu am înţeles decât un val, asemenea artistului ce se desprinde de evenimentele realităţii, afundându-se într-un soi de *empty spaces* ca să reconstituie imaginativ o istorie, treceri lumeşti spre o experienţă unică de cunoaştere care îi oferă şansa de a se reconstitui ca un fel de "secret keeper" în abisul unui timp fără timp.

Numai Dumnezeu are înrâurire asupra omului rătăcit într-o lume care îşi retrăieşte veşnic trecutul, ca o minge învârtindu-se în jurul propriei axe, până când El însuşi ajunge să fie înlocuit de un om. Dar nu de orice om, ci de un artist grandios al sublimului în arta explorării unor tărâmuri noi, văzute ca o totalizare prealabilă a experienţei în timp şi spaţiu.

Sufletul îmi pare a fi stăpânit de acelaşi sentiment al predestinării pe care îl experimentează eroul lui Mika Waltari:

"Eu, Turms, nemuritorul, cred că aşa va fi. Chiar dacă ceea ce am scris va dispărea, chiar dacă cerneala se va dizolva, chiar dacă hârtia de stuf se va fărâmiţa, chiar dacă limbile în care am scris se vor fi şters din memoria oamenilor, scriind aceste cuvinte, am legat fiecare piatră a vieţii mele de întâmplările pe care vreau să mi le amintesc. Mă voi regăsi atunci când mă voi întoarce."

Nevoia de statornicie şi de aprofundare a realităţii spirituale este experienţa pe care o trăieşti în momentul unei îndepărtări de cele lumeşti care culminează cu apropierea de cele nemuritoare.

Estetica unei trăiri astrale este mărturia unei vieţi dedicate artei, pe două planuri paralele - al creaţiei prin imagine şi al scrisului prin rememorarea unor informații seculare, milenare, pe care am ajuns să le uităm.

Singura experienţa posibilă, nelimitată în timpul şi spaţiul infinit, turnată într-o vibraţie universală, este încercarea de reconstituire a istoriei prin exploatarea ingenioasă a relaţiei dintre imaginaţie şi realitate, transpusă într-o imagine care face viaţa unora o poveste cu adevărat nemuritoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-unei-trairi-astrale.html

Estetica unei viziuni izvorâtă din percepţia gustului

On Aprilie 05, 2022

Ceea ce vezi cu darul viziunii este un indiciu a ceea ce simţi când experimentezi plăcerea gustului.

Primul lucru care trebuie remarcat în clipa în care mesteci guma Orbit, în aşa fel încât să păstrezi cât mai mult gustul dulce şi aromat, este dacă acest fenomen este ocazional sau regulat. În ce alte momente de viaţă, unice şi de neuitat, poţi să savurezi ceva delicios, răcoritor, fără să munceşti la prepararea sa şi, în acelaşi timp, să îţi satisfacă acea plăcere de a te simţi bine cu tine însuţi?

Aceia care pretind că nu cred decât în ceea ce percep simţurile lor, sunt contrazişi de realitatea materială pe care o trăiesc în prezent, identificându-se cu ea. Căci ei cred ceea ce li se întâmplă, dar nu sunt siguri de ceea ce simt, fiindcă pe de o parte mestecatul gumei determină producerea unei cantităţi excesive de salivă, dar provoacă şi un stres maxilarului, provoacă creşterea nivelului de aciditate, şi cauzează gastrita. Pe de altă parte mestecatul gumei, fapt ce încântă prin bogăţia aromelor şi complexitatea gustului, te face să te îngrijeşti mai des, să îţi pese cum arăţi, indiferent de zi, să miroşi bine şi să străluceşti.

Cu toate acestea, a mesteca guma orbit nu te ajută să fii mai discret în peisajul acestor zile, ci este dovada posesiei unui simţ estetic ascuţit, care se poate cultiva cu ajutorul unui ghid al lumii artistice, exprimat prin "Askuriathiss", acest simbol al simțului gustului, stilului și sexualității masculine, înlocuind aproape orice grijă nefirească a vieţii.

Şi încă cum ! Devii mai activ şi te simţi mult mai bine în locul în care te găseşti. Iar dacă te concentrezi pe interconectarea profundă dintre minte şi corp, fapt ceea ce poate fi experimentat direct printr-o atenţie dirijată asupra senzaţiilor fizice, vei constata un fenomen vizual plăcut: totul pare să fie mai deschis în jur, mai prietenos şi mai participativ.

Leadership: Posibilitatea ta de a transpune vizual o percepție care rezultă din acţiunea unui stimul gustativ, se materializează prin suprapunerea imaginii create ca o formă alternativa de exprimare a sinelui?

Totodată, mestecând guma orbit, suntem mai aproape de a constata un fenomen senzorial la nivelul deciziei luate de un consumator, dovedind un comportament raţional, subordonat principiului gustului: acest gust trebuie să fie echilibrat, să aibă impact la nivel psihic şi să reprezinte un simbol al unei vieți fără griji. Ca să se ajungă aici, să nu uităm că gustul reprezintă o tentativă subtilă de-a aduce botanica în bucătărie, cu accent pe preferinţele consumatorilor pentru fructe sau plante de un anumit tip, şi de de o anumită culoare.

Dar oare ce informaţie ne oferă gustul gumei orbit, ca simbol al unei stări de spirit particulare concretizată într-o viziune care va dobândi ulterior forma concretă a unei idei artistice? Spun asta luând în considerare faptul că gustul trebuie să fie o combinație perfectă de aromă și dulceață de piersică, făcând referire la preferinţele consumatorilor pentru o anumită grupă alimentară (minerale şi vitamine) de care are nevoie organismul, fiind deosebit de importantă din punct de vedere nutritiv.

Şi nu doar atât. Mestecând guma orbit mi-am dat seama că sunt altcineva. Nu doar că sunt capabil să-mi apreciez simţul estetic din cercetarea artei gustului ci, pe această cale, pot să şi propun o artă a suprarealităţii: "Vis plus realitate". Fiindcă aş putea oricând să creez o pictură cu o înaltă încărcătură simbolică care să transpună vizual interesul meu pentru redarea unui

chip uman investit cu o estetică aproape dumnezeiască.

Leadership: Te poţi identifica ca posesor al unei stări de spirit particulare, concretizată într-o viziune care va dobândi ulterior forma concretă a unei idei artistice?

Gustul aduce un accent spre estetic, nu-i aşa? Iar în cazul consumatorilor, aceştia pot opta pentru o anumită paletă cromatică a legăturii dintre alimentele consumate şi aspectul unei dentiţii armonioase. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu întâlnirea fericită dintre o compoziţie unică de rafinament care încântă simţurile şi un şablon de distribuţie a unor senzaţii de "natural".

Iar dacă ne-am imagina ce culoare are gustul gumei Orbit, în cazul în care gustul ar trebui imortalizat pe o pânză de mătase prin puterea transformatoare a metaforei şi a resemnificării experienţei trăite, atunci l-aş transpune vizual într-un plan real și abstract acelaşi timp, aşa cum este "Tutti Frutti", celebra operă de artă a artistei Helen Frankenthaler. Mai ştiţi vreo variantă de gust excelent transpus vizual?

S-o spun altfel. O experienţă transpusă vizual într-un plan real și într-un plan abstract, formează o imagine amplă ce sensibilizează și provoacă privitorul la conexiuni cu sinele, regăsindu-se ușor în diferite imagini. Normal. Ca să poţi face alegerea pentru calitate superioară şi gust elegant, trebuie să poţi aprecia experienta unei reacţii pozitive la un anumit produs, deci să treci prin experienţa unei stări unice de voie bună care să favorizeze o stare de sănătate excelentă.

Leadershipul este un fenomen legat de estetică: ceea ce admiri la tine ţine de experienţa de neuitat a gustului care te atrage de la prima vedere. Gustul pe care îl îndrăgeşti transmite o atitudine debordantă?

Estetica unei viziuni izvorâtă din percepţia gustului poate fi cuprinsă în experienţa de a crea o imagine semnificativă a cărei a cărei posesiune se numeşte amintire. Este similară cu imaginea unui chip "contaminat" de meandrele gustului și a sensibilității...

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-unei-viziuni-izvorata-din-perceptia-gustului.html

Eşti o legendă?

On Martie 01, 2009

Fă din leadership o formă permanentă a existenţei tale, reglând cu mare precizie acea legătură dintre trecut, prezent şi viitor.

Liderii fac regulile... o vreme.

Să spunem că plănuieşti o ascensiune profesională şi să te apropii vertiginos de succes. Pentru a-ţi atinge scopurile, evident se impune să te pregăteşti din timp, să faci totodată multe sacrificii, conştient fiind că succesul nu se obţine peste noapte. Reuşeşti, după multe încercări şi multe eforturi, să te angajezi într-o companie de renume. Cu timpul progresezi, urci tot mai sus pe treptele ierarhiei, şi într-un final ajungi manager general în compania respectivă. Acum tu eşti cel care face regulile şi cel care ia deciziile importante. În sfârşit visul tău s-a împlinit. Bun, ce urmează? Ai vreun plan stabilit pentru ceea ce urmează să faci după ce ai atins succesul?

La această întrebare, extrem de uşoară, puţini sunt aceia care pot să dea într-adevăr un răspuns bun.

Dacă ai făcut vreodată focul atunci ştii că după ce arde intens o perioadă de timp, încet, încet, începe să se stingă. Exact acelaşi lucru se întâmplă şi cu unii oameni. Muncesc mult, parcurg toate etapele dezvoltării unei cariere de succes şi apoi ajung în fruntea clasamentului. În sfârşit scopul lor a fost atins. Dar acest moment de strălucire, din păcate, nu durează la nesfârşit şi drept urmare, încet, încet îşi pierd puterea de muncă, nu mai au spirit de iniţiativă şi se retrag din activitatea profesională. În cele din urmă părăsesc această lume şi nimeni nu-şi mai aminteşte de ei.

Leadership: Poţi face o comparaţie între „Arta totală" şi „Arta de serie" astfel încât să evidenţiezi comuniunea de ordin spiritual dintre formele de creaţie şi cunoaştere?

Din importanţa a ceea ce destăinuieşti prin profilul tău, prin povestea ta, prin creaţiile tale, prin acţiunile tale, în cuprinsul a tot ceea ce susţii şi laşi în urma ta, decurg două consecinţe. Pe de o parte s-ar ivi tendinţa către o "artă totală" - menită să îmbine dependenţa de o varietate de factori diferiți, dintre care mulţi sunt în afara controlului tău. Pe de altă parte dedicarea permanentă faţă de lucrul bine făcut, propusă de înalta ta ţinută profesională.

Arta Totală poate fi văzută ca un caz special al percepției vizavi de rolul pe care ţi-l asumi în absența constrângerilor de ordin extern. În acest caz, atragi elementele de cunoaştere şi experienţă, le uneşti într-un mod armonic, le integrezi în faptul unităţii de sentiment, de simţire, şi le atribui valoarea de condiție a răspunderii faţă de calitatea numită "vanitate". Boala de a fi şef derivă, evident, din simţul valorii personale, al orgoliului şi vanităţii.

Practicarea artei totale şi explorarea posibilităţilor ei combinatorii de generare a rezultatelor într-o dinamică activă, în sprijinul implementării unor idealuri generoase, duce la apariţia prototipurilor şi unicatelor, deci la anularea "artei de serie".

Arta de serie pretinde o anumită dependenţă de receptare a unui personaj care a devenit legendă, prin multiplicarea şi diversificarea consistenţă a realizărilor personale. Ea se datorează ideii conform căreia omul îşi foloseşte toate cunoştinţele specializate şi toate mijloacele avute la dispoziţie pentru a oferi, în creaţii de compoziţie realistă, noi însemnătăţi

şi noi forme de acces la propria identitate.

Această artă obligă la dependenţa de anumite caracteristici ale relaţiei proces-conţinut, indicând cele mai relevante resurse de creaţie şi de expresie puse la dispoziţia tuturor celor interesaţi să-şi extindă înţelegerea cunoştinţelor despre managementul performanţei. Dar este o artă comercială, o afacere de moment în care trebuie să se vândă cât mai mult de pe urma propriului capital, nu una clădita să reziste.

Leadershipul îşi sprijină întreaga greutate pe transformarea profundă a omului în relaţie cu formele constructive ale creaţiei sale, în conformitate cu sistemul de valori specific, pe urma căreia se va dezvolta şi consolida societatea modernă, dar mai ales gândirea viitorului - prin retrăirea trecutului. Oamenii valoroşi îşi lasă amprenta asupra viitorului. Nu lăsăm să treacă pe lângă noi, în uitare, însemnătatea şi învăţătura lor.

Trebuie să te îngrijeşti de creaţiile tale cum se cuvine pentru a putea înţelege cu adevărat importanţa valorii a ceea ce transmiţi, dar şi pentru a rămâne tu însuţi o amintire frumoasă care să dăinuiască peste ani. Comuniunea de ordin spiritual dintre formele de creaţie şi cunoaştere se realizează prin ceea ce simţi atunci când priveşti lucrarea ta cum prinde viaţă şi prin recunoaşterea potenţialului de performanţă pe care îl aduci la lumină.

Poţi să interpretezi harta unui leadership de durată, îndreptându-te spre un punct mai îndepărtat de cel la care ai ajuns iniţial?

Interpretarea unei hărţi maritime presupune un efort suplimentar de explicare a legăturilor cauzale dintre elementele şi fenomenele cartografiate.

În cazul tău, elementele de progres şi de Brand, alături de fenomenul de transformare a modelului personal într-un exemplu de urmat, presupun un efort de adaptare la schimbările de rol şi de statut pe care ţi le conferă imaginea din care îţi creezi legătura cu esenţa unei noi spiritualităţi. Or această spiritualitate, după cuvintele lui, Simenon Georges, este bazată pe înţelegerea faptului că omul aparţine de o totalitate socială, fiind o parte din ea, ce se opune vechii spiritualităţi care punea omul înaintea colectivităţii.

Interpretarea „hărţii" unui leadership de durată trebuie să ţină seama de legătura dintre etapele procesului dezvoltării profesionale şi cele ulterioare - când ai ajuns în vârful piramidei ierarhice. Pentru aceasta este necesar să faci apel la toate valorile şi principiile pe care le posezi şi să ţii seama de toate obligaţiile noi care îţi revin.

Nu ridica o barieră mentală între trecut şi viitor, între cine ai fost, cine ai devenit, şi cine vei fi de acum înainte. Poţi fi cu adevărat desăvârşit doar dacă te ridici la nivelul pe care îl doresc ceilalţi. Adică, dacă îţi continui cu însufleţire „ *expediţia de cucerire a leadershipului* ", doar dacă te îndrepţi spre un punct mai îndepărtat de cel la care ai ajuns iniţial.

Leadership: Poţi să găseşti un teren de împăcare între trecut, prezent şi viitor, astfel încât Brandul tău să nu se îndrepte spre descompunere?

Mulţi oameni aflaţi în funcţii înalte de conducere îşi închipuie, în mod fals, că numele lor va dăinui veşnic în memoria şi inimile celorlalţi, că faptele lor nu vor fi niciodată uitate. Din păcate, odată cu trecerea lor în nefiinţă, atât numele lor cât şi meritele pe care le-au obţinut de-a lungul vieţii sunt date uitării. Tot ce-au făcut o viaţă întreagă, prin multe sacrificii şi sudoare, se risipeşte la fel de repede ca trecerea nopţii. Pentru ca nu a fost ceva de durată.

Legendele nu mor niciodată. Doar puţini oameni reuşesc să-şi păstreze intacte în timp imaginea sau realizările. Câteva nume confirmă pe deplin acest lucru: Iisus, Napoleon Bonaparte, Albert Einstein, John D. Rockefeller, Andrew Carnegie, John Lennon, Elvis Presley. Atât în timpul vieţii, cât şi după ce-au trecut în nefiinţă, numele lor nu s-a şters din memoria oamenilor şi din cărţile de istorie. Şi asta pentru că fiecare dintre ei a ajuns o Legendă.

Realizările ieşite din comun ale acestor oameni i-au transformat în adevărate legende. Să nu ne înşelăm: nu orice persoană care are o carieră de succes, sau care deţine o funcţie importantă de conducere este o legendă. Când Elvis Presley a păşit pentru prima oară pe scenă şi a cântat „ *Heartbreak Hotel"* , el a schimbat pentru totdeauna faţa muzicii în lume. El a spart gheaţa, a influenţat pe toată lumea cu stilul lui muzical.

Nu-i de-ajuns să trăieşti pe acest pământ, trebuie să-ţi aduci contribuţia la bunul mers al lucrurilor, la binele întregii naţiuni. Sparge gheaţa, exprimă-ţi unicitatea. Schimbă ceva, decide să clădeşti ceva care să dăinuiască veşnic, ceva care să reprezinte veşnic numele tău. Nu-i de-ajuns să ajungi un om de vârf. Pentru ca leadershipul tău să dăinuiască în timp, trebuie să devii o Legendă.

A fi o Legendă este arta de a te prezenta memorabil într-o imagine care face înconjurul lumii în orice dată din viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/esti-o-legenda.html

Eşti un manager iscusit?

On Martie 21, 2009

Ţine cont de însuşirile tale fireşti, clădindu-ţi orizontul în lumina unei conştiinţe care să pună în valoare latura ta cea mai însemnată.

Într-o zi, regele se afla în vizită la maestrul zen Muhak, de la templul Kanju-ji. Şi a grăit astfel:

- Prietene, ne cunoaştem de ani mulţi, să schimbăm câteva glume, cât suntem feriţi de ochii lumii. N-am prea râs de mult timp !

- Vă poftesc, stăpâne, să-mi spuneţi ceva vesel…

- Dragul meu Muhak, oricât ai fi tu de maestru zen, nu faci mai multe parale decât un măgar, un măgar dobitoc ! Ha, ha, ha ! Acum e rândul tău, a spuse regele. Spune-mi ceva hazliu !

- Stăpâne, aşa cum sunteţi în acest moment, semănaţi cu Shakyamuni la poalele copacului Trezirii !

- Asta nu e deloc amuzant, a spus regele. Eu te compar cu un măgar dobitoc, iar tu mă asemeni cu Buddha însuşi !

- Dar, stăpâne, a spus Muhak, e ceva specific măgarilor să vadă peste tot doar măgari, şi specific lui Buddha să vadă în orice fiinţă doar natura sa de Buddha… *

Leadership: Poţi să modifici percepţia constrângerilor de poziţie ale profilului tău socio-profesional şi reacţia faţă de acestea, oferind certitudinea unei calităţi intelectuale bine valorificată în activităţile viitoare?

Constrângerile de poziţie ale profilului tău socio-profesional vizează toate acele condiţii sau limite cu privire la ceea ce poţi face cu ceea ce ţi se sugerează să accepţi ca o insultă sau ca insinuare a faptului că nu eşti demn de a fi iubit. Din mulţimea stărilor sufleteşti băgate în seamă într-un moment dat, asupra cărora, dintr-o cauză sau alta îţi poţi îndrepta spiritul cu atenţie, cele care devin îndată conştientizate cel mai puternic sunt: ura, mânia, gelozia, frustrarea, înstrăinarea, tristeţea. Poziţia ta devine una de victimă care se lasă dominată, abordând întâlnirea printr-un fior de remuşcare soldat cu un comportament de autoimpunere.

Prin ceea ce exprimi ca atitudine, dincolo de tot ceea ce poate fi evident în reflexele gândirii tale, oferi o incursiune în propria lume care te poate face să te îndepărtezi sau să te apropii de oamenii din jur. În general exprimi prin imagine, prin gesturi sau cuvinte, doar ceea ce te defineşte în circumstanţele unor situaţii tensionate, pe motive bine întemeiate, dar alteori ceea ce posedă un potenţial nesfârşit de expresivitate este modul în care percepi o informaţie şi ţi-o însuşeşti ca pe ceva strict personal.

Prin prezenţa unei informaţii cu rol de feedback, accentuezi celelalte calităţi care te definesc în măsura în care simţi nevoia de comunicare a intelectului. O asemenea informaţie de tipul: *"valorile tale rezultă mai întâi din ceea ce spui, apoi din ceea ce faci"* , înţeleasă ca un contur a ceea ce înseamnă să fii conectat la partea sensibilă din tine, creează fundamentul

unei anumite viziuni asupra raportului constiinţă-oglindă din perspectiva noţiunii de adevăr care te defineşte.

A oferi certitudinea unei calităţi intelectuale bine valorificată în activităţile viitoare de management înseamnă să accepţi o informaţie care te lasă mut de uimire ca pe o descoperire personală, apreciind-o ca fiind utilă şi temeinică pentru fundamentarea unei decizii care îţi dă ocazia să demonstrezi cauza unei neatenţii în formularea unor principii directoare care guvernează compania şi în formularea unor direcţii complementare de gestionare a imaginii care te reprezintă.

Comparaţia realizată dintre două gândiri diferite este o formă de promovare a imaginii de fundal care ţi se potriveşte în contextul unei necesităţi acute de afirmare a caracterului, dar într-o măsură pe care adesea nu ţi-o recunoşti ţie însuţi.

Imaginea vorbeşte de la sine despre misiunea companiei, tipul de business pe care îl practici, politica pe care o promovezi şi valorile în care crezi. În timp ce erorile cauzate de o informaţie rezultată din compararea judecaţilor, însuşirilor sau valorilor care te definesc cu un etalon de perfecţiune, mi se par întotdeauna normale în cazul unei abordări a modului în care te priveşti prin prisma experienţei de a fi pus în relaţie cu observaţia pe care o fac ceilalţi privitor la tine.

Percepţia constrângerilor de poziţie a profilului tău socio-profesional este dată de cumulul pe care îl deţii – intelectual, emoţional, spiritual, ştiinţific, faţă de un anumit etalon al perfecţiunii pe care îţi este greu să-l atingi.

Te vezi în funcţie de agentul generator al imaginii tale: acel frumos în a-ţi exprima un punct de vedere care vine în întâmpinarea nevoii de măreţie sau acel ecou al inteligenţei izvorâte din convingerile pe care le împărtăşeşti despre valoarea ta? Iar când spun constrângeri, mă refer la stângăcia cu care îţi manevrezi aceste convingeri în faţa celorlalţi oameni.

În leadership primează "Autoportretul" pe care ţi-l faci sub influenţa feedback-ului primit de la ceilalţi, dar şi "Portretul "celuilalt" care îţi zdruncină convingerile printr-o informaţie conformaă cu realitatea, amândouă fiind puse sub lupa unei analize adesea necruţătoare.

Atitudinea pe care o adopţi într-o situaţie de care te faci responsabil, seamănă cu placa de bază a unui laptop: este suportul fizic şi logic pentru celelalte componentele, oferind funcţionalitatea de a culege informaţiile şi a le prelucra impecabil pentru ca, în final, să rezulte o stabilitate maximă în eficientizarea activităţii de cunoaştere, gândire şi atenţie pe care o desfăşori.

A fi un manager iscusit înseamnă să-ţi repari imaginea negativă prin adoptarea unei poziţii maleabile faţă de contextele sociale în care este nevoie să îi convingi pe cei din jur că toate argumentele ce ţi se aduc, bune sau rele, reprezintă de fapt un rezultat al învăţării din greşeli şi un potențial pas înainte în termeni de funcţionalitate şi autoritate.

*** Notă -** Brunel, Henri - *Zâmbete Zen* , Pro Editura şi tipografie, 2003

Eşti un manager sau un lider?

On Ianuarie 02, 2009

Oferă oamenilor acces la fondul tău de resurse, menţinând sub control excesul de cerere şi de ofertă.

Managerul unei companii s-a confruntat mai demult cu o dificultate majoră. Şi trebuia să remedieze situaţia apărută în cel mai scurt timp. Dar în loc să-i încurajeze pe toţi angajaţii să îşi unească forţele pentru a rezolva problema respectivă, el le-a dat un ultimatum: " *Fiecare dintre cei care vor să rămână în continuare în această companie, va trebui să vină cu o idee unică de rezolvare a problemei în 24 de ore. Cine nu este capabil să găsească în acest timp o soluţie viabilă, va fi concediat fără alte explicaţii.* "

În final, problema nu a fost remediată, iar compania a dat faliment după ce managerul şi-a concediat aproape toţi angajaţii.

Leadership: Îţi argumentezi influenţa poziţiei tale din perspectiva unei determinări absolute a nivelului de competenţă, în condiţiile existenţei unei cauze care înlătură caracterul justificat al faptelor tale?

În fotbal, se poate spune că un echipier „ia parte la joc" atunci când influenţează totuşi jocul, chiar şi prin vorbe şi gesturi, împiedicându-l pe adversar sau încercând să obţină în poziţia sa de ofsaid un avantaj.

Într-o companie, întocmai ca în fotbal, fiecare angajat care pune, sau nu, umărul serios la dezvoltarea ei, face parte dintr-un joc de mare complexitate, dar care poate fi şi de mare risc, în care trebuie să-şi păstreze încrederea şi credibilitatea în faţa angajatorului şi a celorlalţi colegi, putând obţine un avantaj doar prin rezultatele sale favorabile, rezultate care confirmă angajamentul său şi îl ajută să fie valoros.

Tu cum iei parte la joc? Folosindu-ţi calităţile şi competenţele în favoarea companiei, sau în detrimentul ei? Printr-o accelerare a creşterii randamentului tău, sau printr-o scădere a gradului tău de implicare?

Aşa cum o plantă trebuie udată zilnic, tot aşa şi tu trebuie să-ţi menţii cât se poate de constant seria de victorii pe plan profesional pentru ca leadershipul tău să se menţină în crestere.

Caracterul justificat al unei fapte sau a unui comportament în împrejurările iminente ale unei luări de poziţie profund critice vizavi de performanţa şi strategia companiei nu este dat doar de linia de conduită a unui om, ci de discernământul şi moralitatea cu care el înfruntă percepţiile, aşteptările, normele şi prejudecăţile sociale.

Singura cauză care înlătură caracterul justificat al faptelor tale este decizia de revocare a unui act de liberă alegere exprimat de vechea zicală: omul nu este stăpânul nimănui.

Leadership: Îţi poţi îmbunătăţi reputaţia prin menţinerea unei legături continue de tip "acces-control" în temeiul unei obligaţii care te scuteşte de frustrarea de a nu fi capabil să localizezi acţiunea de receptare a unei abordări constructive?

Conducerea este o formă de putere care poate fi acceptată sau impusă. A urma pe cineva pentru că n-ai încotro, pentru că eşti obligat s-o faci, nu este tocmai cea mai potrivită alegere. Un bun conducător este acela care are capacitatea de a-i motiva pe oameni să acţioneze şi să colaboreze cu el cât mai eficient, prin menţinerea unei legături continue de tip *"acces-control"* . Adică oamenii să aibă acces la fondul lui de resurse, iar el să aibă acces la fondul lor - menţinând sub control excesul de cerere şi de ofertă.

A nu fi capabil să localizezi o acţiune de receptare a unei abordări constructive este similar cu a conduce o barcă: nu poţi s-o încarci cu tot ce apuci şi să o mişti spre larg, atâta timp cât se scufundă din cauza propriei greutăţi.

O abordare constructivă vizează imboldul de a face acele transformări pe care le doreşti în companie fără să-ţi continui activităţile printr-un mesaj de tipul "Eroare de comandă". O astfel de abordare surprinde ideea unei schimbări care nu se încarcă cu o povară mai mare decât atunci când ai iniţiat-o.

Nu dezvălui nici un secret când afirm că o persoană poate ajunge într-o funcţie înaltă de conducere, dar asta nu înseamnă în mod automat că are şi aptitudini de lider. Este, deci, imprudent să punem semn de egalitate între manager şi lider. Managerul este categoric în toate, rareori oferă cu inimă deschisă, dovedind de cele mai multe ori rigiditate în gândire şi acţiune. În timp ce liderul este tot timpul deschis la colaborare, la a-şi schimba mentalitatea, la a înţelege, deschis la a fi corectat când e cazul, deschis la noi schimburi de idei şi experienţă chiar şi cu cei inferiori lui.

A conduce nu înseamnă că liderul comandă şi ceilalţi execută ordinele prin supunere şi frică. A conduce înseamnă a-i antrena şi mobiliza pe oameni pentru atingerea scopului comun, printr-un proces maleabil de optimizare a performanţelor lor.

Leadership: Poţi să dai o semnificaţie de bun augur rolului tău din perspectiva includerii unui motiv de încurajare a găsirii noilor forme de a face lucrurile, într-un context de tipul "tu contra ceilalţi" ?

Este foarte adevărat că nu poţi fi lider dacă nu eşti o persoană ambiţioasă, tenace, perseverentă, perspicace, competentă şi pregătită pentru a face faţă provocărilor care intervin în viaţa ta profesională. Totuşi, dacă nu ştii să-i atragi pe ceilalţi oameni de partea ta, dacă nu eşti capabil să faci mai mult pentru ei, să fii alături de ei şi să-i sprijini atunci când totul pare pierdut, atunci vei rămâne singur.

Oamenii nu sunt egali. Ei au aptitudini, cunoştinţe şi calităţi diferite. De asta trebuie să ţină cont un manager înainte de a le cere subordonaţilor săi să îndeplinească anumite sarcini extrem de dificile. Mai mult, într-o situaţie critică, munca în echipă are o importanţă majoră, deci apelând la o metodă de convingere silită de a-i determina pe oameni să lucreze individual, managerul nu face altceva decât să-i înstrăineze, ceea ce inevitabil conduce la eşec.

Nu e de mirare că puţine companii rezistă o perioadă îndelungată pe piaţă, şi asta pentru că nu toate sunt conduse de lideri cu adevărat competenţi, ci de manageri fără o cultură rentabilă de leadership.

Doar ceea ce ai tu mai bun poate adăuga valoare altora, îi poate ridica sau îi poate coborî.

Managementul este cererea de eficienţă pe care o generezi ca să obţii mai multă calitate, putere şi notorietate. În timp ce leadershipul este oferta motivată de a ajunge la o

performanţă înaltă, fără a fi dependent de cerinţele unui randament care nu justifică investiţia în vieţile oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/esti-un-manager-sau-un-lider.html

Eşti vederea căreia ochiul îi surâde

On Noiembrie 20, 2022

Extinde-ţi permanent limitele realităţii, modelându-ţi gândurile şi sentimentele sub forma unor lucruri frumoase şi trebuincioase cu care să-ţi încarci sufletul.

Scaunul meu de la birou este liber să mă judece, ca un judecător neîndurător, pentru toate escapadele mele în vacanţă când s-a simţit părăsit, inutil, însingurat, şi asta, pentru a nu distorsiona realitatea unei mai profunde interdependenţe între ceea ce se așteptase să vadă şi ceea ce nu se putea vedea. El mi-a ţinut ferm evidența orelor de muncă, ceea ce i-a dat mereu posibilitatea de a stabili flexibilizarea programului meu de lucru, şi fiind o reacţie subiectivă la un anumit eveniment caracterizat prin modificări la nivel emoţional, evident că şi-a pus toată nădejdea în jurul prezenţei mele neîntrerupte, binefăcătoare, confortabile. Mai mult decât atât, şi-a găsit ca sprijin primar însăşi ideea de a fi centrul universului din singurătatea biroului meu de acasă.

Cum aş putea să-l revăd, moment prielnic pentru a începe lucrul la birou, fără să mă simt vinovat de scurta despărţire amiabilă, dar grea? Oare aş putea să mă reîntorc la el fără să-i aduc un prinos de admiraţie? Să mă prefac oare că sunt bolnav şi doar datorită acestui fapt să mă disculp pentru faptul că l-am abandonat o vreme? Da, îmi simt sufletul străin de ceea ce a trăit el însuşi, fiecare spaţiu din memoria sa fiind acaparat de microinstrucţiunile unei stări de fapt dezolante, până în momentul revenirii mele în birou, dincolo de marginea unui timp care se întoarce în trecut prin aşa numitele „curbe temporale închise".

Căci scaunului acesta, atât de bun cunoscător al lumii mele reale, căruia timpul i-a măsurat răbdarea printr-un *Aductoriosus Stumbys* (actul de control al evadării din real), scaunul acesta căruia eu i-am neglijat nevoile, preferinţele, aşteptările, neacordându-i suficient timp de a-şi onora obligaţiile pe termen lung, lui şi numai lui, i-am fost de atâtea ori recunoscător pentru construirea şi menţinerea dialogurilor pe care le-am purtat cu mine însumi.

E adevărat. Nu i-am înţeles toate excesele de mândrie, expresia faptului că nu-şi doreşte decât să fie ascultat, luat în evidenţă mai ales atunci când totul pare greu. De asemenea, nu i-am înţeles nici genul acela de aroganţă în spatele căreia se ascunde o anumită nesiguranţă de sine, pe lângă alte cauze. Cu toate acestea l-am privit cu acea tandrețe specific părintească, aşa cum îşi priveşte un pictor tablourile: cu admiraţie şi surprindere.

Leadership: Poţi să amplifici o emoţie coexistentă în realitatea pe care o creezi, încât să închizi "vizibilul" în centrul unei imagini staţionare ce poate fi percepută doar prin ochiul inimii?

Dragul meu, scaun de birou. Oricât de mult ai încerca să te hrănești cu iluzia unei aprecieri venite din exterior, punându-mă în prim planul afecţiunii tale, vei înțelege la un moment dat că nici toată recunoștința lumii și toate laudele aduse zilnic de către cei din jurul tău, nu vor putea vreodată concura cu satisfacția şi împlinirea simțită în străfundul sufletului, în momentul ridicării de jos a unui suflet căzut sub povara greutăților vieții.

Am citit asta demult, şi fiindcă dau dreptate autorului, îţi mărturisesc liber că dacă ai încerca să mă introduci în câmpul emoţiilor tale, printr-o creştere considerabilă a vreunei afecţiuni cu evoluţie trenantă, şi chiar dacă ai avea puterea să te preschimbi într-un palat măreţ, devenind mai mult formă a timpului decât a spaţiului, atunci ochii mei şi-ar păstra aceeaşi vedere pentru o entitate cu simplă existenţă fizică cum eşti tu.

Ferice de cine nu suspină după ce n-are, și se veselește cu ce are !

Şi nu-i aşa că toţi oamenii, cu mic, cu mare, îşi trăiesc mare parte din zi aşezaţi într-un scaun de care, cu niciun chip, nu se ataşează niciodată? Cum este să stai aşezat pe un scaun, să-i fii alături fizic, să-i absorbi energia de masă şi s-o stochezi în propria versiune de relaxare, şi cu toate astea să nu-l vezi, să nu-i simţi durerea pe care el o suportă pentru ca tu să te simţi confortabil, să nu-i asculţi glasul când suspină după un gând bun, după un dor nestins, continuând cu afecțiunea lui melancolică față de trecut.

Nu seamănă asta oare cu tragedia unui personaj din opera lui John Fowles?

"Atunci mi-am dat seama că moare, am ştiut-o toată noaptea, aş fi putut-o spune oricui. Am stat acolo lângă ea ascultând-o respirând şi bolborosind (nu părea să doarmă ca lumea niciodată), gândindu-mă la întorsătura pe care o luaseră lucrurile în scurtul timp cât am lipsit de acasă. Gândindu-mă la viaţa mea nenorocită şi nu la viaţa ei, cu mult mai nefericită. Oricine m-ar fi văzut atunci n-ar fi avut nici cea mai mică îndoială. Eram sincer şi cu adevărat disperat, deşi n-am niciun martor. Nu puteam să fac nimic. Doream atât de mult să trăiască şi nu puteam risca să mă duc după ajutor, eram la pământ, oricine şi-ar fi dat seama de asta. Pentru mine nu putea exista decât ea, pentru tot restul vieţii. Eram sigur de asta.

Mai era şi celălalt aspect: era singura care ştia că o iubeam. Ea singură ştia cine sunt cu adevărat. E foarte puţin probabil ca altcineva să mă înţeleagă vreodată..."

Leadership: Ţi-ai găsit un refugiu salvator în faţa pericolului de a te pierde în propria-ţi imagine atunci când te-ai decis să te alături unei experienţe de transformare indusă de o stare emoţională?

Puţine lucruri au capacitatea de a mă emoţiona până în străfundul fiinţei, dând totodată aripi ideilor şi răspândind seminţele cunoaşterii mele, fără a mă agăţa neapărat de un rezultat fulminant. Dar scaunul acesta de birou, resortul străduinţei mele de a fi cât mai relaxat, indicele de referinţă al unui scriitor excepţional, punând frâu orgoliului nemăsurat al satisfacţiei de a-mi cultiva egocentrismul, a reuşit cumva să formeze acea doză de senzaţional care practic copleşeşte modul în care sunt transferate informaţiile către privitor.

În prezența scaunului mă simt confortabil, este atât convenabil cât și adecvat pentru viața normală, fiindcă reuşeşte să se ridice deasupra altor lucruri prin intermediul unei imagini vizuale *Odyresturhis Serpthorash* care sugerează o anumită asociere sau un punct de similitudine între atitudine şi manifestarea ei externă, dar mai ales printr-o doză de umanitate oferită fără zgârcenie.

Dragul meu, scaun de birou. Oamenii vor aprecia mai bine lucrurile din jur atunci când vor înţelege că tu însuţi, etalon al cuvintelor spuse din suflet, nu eşti doar o entitate cu simplă existenţă fizică, că nu eşti doar o energie neschimbată între sistem şi mediul exterior, o formă fără fond condiționată de existența trecătoare. Tu eşti mult mai mult decât atât. Eşti simbolul unui concept de tipul "Not Null".

Adesea, tu eşti singurul meu partener de dialog, eşti vederea căreia ochiul îi surâde, eşti parte a ideii de egalitate între ceea ce se poate numi modernism și ceea ce se poate numi artă modernă. Eşti un refugiu salvator în faţa pericolului de a mă pierde în propria-mi imagine atunci când m-am decis să mă alătur unei experienţe de transformare indusă de o stare emoţională sau de o atitudine subiectivă. Şi, chiar mai uimitor, tu aduci în scenă personaje cu o psihologie plină de complicaţii, contradicţii şi inconsecvenţe, în adâncurile cărora ochiul scriitorului pătrunde și notează, iar cititorul este îndemna să ia aminte.

Leadershipul este predispus să împlinească miracolul transformării, slujindu-se de lucruri pentru a scoate în evidenţă imaginea unui om care este conștient de valoarea sau potențialul său intelectual, dar care în același timp prezintă o nemulțumire: de a nu se putea înstrăina de punctul de vedere al vederii sale.

Eşti vederea căreia ochiul îi surâde numai dacă reprezinţi în planul afectivităţii tale un lucru cu mari valenţe de simbol, un lucru foarte util în controlul gândurilor şi în redarea emoţiilor fără de care nu poţi concepe un sentiment profund şi complex.

Source: https://neculaifantanaru.com/esti-vederea-careia-ochiul-ii-surade.html

Etapa de maturitate a leadershipului

On Aprilie 11, 2008

Încearcă să controlezi starea funcţională de împlinire la nivel de cunoaştere, prin experienţa lăuntrică, pentru a defini o viziune care stăpâneşte ferm ansamblul.

Refuz să cred acest lucru, pentru că piatra lui Butler era cât se poate de naturală. Cu această piatră el putea să vindece orice boală. Mai ştiu că el nu folosea cuvinte, ceremonii sau alte astfel de elemente. Potrivit puterii de înțelegere a omului, nu este corect să se folosească gloria și frumusețea lui Dumnezeu, prezente în natură. Nici unul dintre acei oameni nu i-au cerut vreodată ajutorul lui Butler. Experiențele lui au fost privite cu un zâmbet ironic și neîncrezător.

Această metodă de vindecare va rămâne mult timp suspectată de ceilalți, pentru că înțelepciunea oamenilor comuni este inconsecventă și facilă. Ei cred că o faptă bună este mai degrabă o născocire diavolească și nu o binecuvântare a lui Dumnezeu, iubitorul și salvatorul întregii omeniri.

Aceste idei preconcepute pot fi întâlnite nu numai la oamenii simpli, ci și la cei învățați, care cred că pot înțelege foarte ușor sursa unei vindecări, dar care însă se izbesc de aceleași tipare superficiale și nu ajung la adevărata esență. Ei sunt la fel de înțelepți ca și niște copii care nu au ieșit niciodată din casa părintească și sunt speriați de orice poveste. Ei nu cunosc întregul circuit al bolilor, mai ales partea determinată de Spiritul Vieții, care este cauza celor mai multe afecțiuni. Tuturor acestor oameni le-aș recomanda să citească și cărți, precum cea de față, pentru a-și putea lărgi orizonturile cunoașterii, deși știu că ei se vor limita la ceea ce au învățat sau citit toată viața lor. "

Leadership: Capacitatea ta de a te manifesta ca unitate în diversitate se înfăţişează ca trăire individuală în sentimentul şi voinţa cu ajutorul cărora vei reuşi să asiguri folosirea corectă a cunoaşterii?

Maturitatea reprezintă în mod necesar integritatea personalităţii în planul cunoaşterii, o dată cu creşterea gradului de conştientizare deplină a consecinţelor morale şi sufleteşti privind gestionarea micilor situaţii ale vieţii cotidiene. Limitele cu care luptă omul conştient de condiţia şi atitudinea sa în diferite situaţii, sunt puse într-o relaţie esenţială cu energia subtilă a înţelepciunii care spune că orice lucru pe care îl percepi prin simţuri şi prin orice alte posibilităţi de receptare a informaţiei, de care dispui la un anumit moment, se poate preschimba într-o neaşteptată revelaţie.

Aici vorbim de înţelepciunea cunoscătorilor şi de înţelepciunea oamenilor obişnuiţi, primii ştiind să folosească orice ocazie pentru a-şi lărgi orizonturile, ceilalţi îmbrăţişând numai şansa de a se bucura de micile plăceri ale vieţii. Practic, un om învăţat se identifică cu "o sete de infinit", cu o anumită doctrină a ideilor înnăscute, în timp ce un om obişnuit se identifică doar cu un anumit flux de emoţii schimbătoare, cu un întreg noian de sentimente, de regăsiri şi frământări, de dragoste şi sinceritate.

Iar dacă adevăratul cunoscător este un mediator între om şi transcendenţă, atunci ştiinţa lui nu se transformă într-o limită a ceea ce constituie condiţia cotidiană a omului, ci mai degrabă se transformă într-o explorare a puterii de a fi diferit, chiar superior. Casa omului de ştiinţă, partea determinată de spiritul vieţii, o constituie rostul unei anumite creaţii legate de voinţa de a realiza lucruri măreţe, legate de sentimentul că poţi schimba lumea fără să cenzurezi părerile contra atunci când se afla într-o criză.

Pentru a-şi lărgi orizonturile, omul trebuie să determine starea lui funcţională finală de „împlinire” la nivel de cunoaştere prin experienţa lăuntrică, adică să analizeze propriul Ego prin reflexia acestuia în alţii, dar totodată să-şi alimenteze propriul ego prin progres tehnologic sau orice alt fel de progres. Împlinirea la nivel de cunoaştere este o lărgire a orizonturilor prin descoperirea sau chiar aprofundarea diferitelor fenomene şi situaţii care concură la constituirea acestei corelaţii între ceea ce trebuie să fie şi ceea ce este esenţial, dintre formal şi empiric.

A te manifesta ca unitate în diversitate înseamnă să-ţi defineşti o viziune care duce la câştigarea capacității de a vedea mai clar o anumită situaţie din mai multe perspective: din perspectiva unei cauzalităţi externe şi din perspectiva unei conştiinţe de sine închegate, generatoare de inovare şi originalitate.

Etapa de maturitate a leadershipului începe în momentul când Egoul îţi cere să vezi lumea din perspectiva experienţei de construire a cunoaşterii, aşa încât să emani sentimentul şi voinţa că vei reuşi să asiguri folosirea corectă a cunoaşterii. Ori să controlezi starea funcţională de împlinire la nivel de cunoaştere înseamnă să-ţi arăţi voinţa de a fi stăpân pe sine, pe meseria ta, pe ideile pe care le transmiţi, încât acţiunile tale să crească gradul de conştientizare a lărgirii orizontului de gândire şi stimularea interesului pentru domenii ale ştiinţei, artei, tehnicii şi culturii.

*** Notă:** Barrett, Francis - *Magul* , Editura Esoteris, 2008.

Eternal Flame

On Iunie 10, 2019

Înscrie-ţi creaţia într-un model nou de abordare a noţiunii de imagine, acceptându-ţi existenţa din punct de vedere al aprecierii pe care o fiinţă raţională o nutreşte faţă de tot ce-o înconjoară.

Un trandafir îşi mărturiseşte deschis simpatia faţă de învăţăturile încăpătoare ale vieţii, demonstraţie a unui aşa zis miracol de ordin spiritual, ca şi când ar trăi intens o clipă de neuitat prin intermediul unei fiinţe umane care se deosebeşte, în fel şi chip, de restul lumii. Ca o săgeată predestinată să depăşească lungimea de întindere a istoriei, aparţinând fără îndoială unor vremuri îndepărtate, el îşi asumă acest rol tranzitoriu, de la natură la cultură, o trecere de la stadiul de muritor la nemurire, ca intermediar între două lumi atât de asemănătoare prin patima creaţiei pe care o experimentează numai misticii.

Nu este prima oară când mă simt una cu o fiinţă umană, de aşa măsură încât nu pot însemna decât o parabolă despre fragilitatea vieţii, totul reducându-se la acceptarea unei realităţi asemănătoare lumii artiştilor care dau interpretări memorabile capodoperelor lor. Din mine, din acea parte a naturii care mă cuprinde de-a întregul în perfecţiunea unei clipe astrale, de aici şi curajul de a fi unic, răsare un glas de-o învăluitoare căldură şi ingenuitate vecină cu magia unei cafele fierbinţi într-o zi ploioasă: de unde izvoraşte şi unde se termină impresia de măreţie?

Celelalte flori din jur se înclină în faţa soarelui. Natura le ocroteşte printr-o înfrumuseţare abundentă, clasic proces de investigare a naturii prin capacitatea artei de a seduce privirile admiratorilor de bun gust. Razele soarelui le oferă o hrană dulce. Pe mine mă preamăreşte tentaţia omului de a se amesteca în lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, după chipul şi asemănarea sa, prin sinergia creaţiei, a întregii umanităţi, dar mai ales prin statut, prin dreptul de a se exprima într-un singur cuvânt: superioritate.

Leadership: Măreţia care te înconjoară de particularităţile de bază ale Creaţiei poate să formeze gradele de comparaţie cu cele două cuvinte auxiliare "more" şi "most" ?

Îmi dau seama că nu sunt fiinţa umană capabilă să trezească simţiri ample şi de o nemijlocită certitudine, nu sunt nici jocul unui magician care conduce atenţia publicului în labirinturile unei minţi mult mai vaste. Ci sunt floarea supremă a unei creaţii numită "spaţiu-timp", una tranzitorie de la arta concretă - la un Suprarealism văzut ca stare, ca mod de viaţă. Încă simt cum fac parte dintr-un tablou plasat într-o atmosferă de dor, în care planului frontal i se ataşează expresia simbolică a unei încrederi de nezdruncinat în existența unei realități absolute, consemnând imaginea ființei peste vremuri, într-un portret plin de viață și emoționant.

Orice realitate îşi are povestea ei. De la poezie la artele vizuale, ca în multe alte privinţe, sunt admirabil prin amestecul de culori şi romantism. Persistent ca un eveniment ce se repetă de-a lungul unui roman intelectualist, plin de senzaţional, păstrez cu grijă în spatele decorului care îndeamnă la visare atâtea răni care încă lasă urme, o arie de existenţă în care trăiesc cu spirit desăvârşit experimentul unei flăcări aflate în interiorul altei flăcări, o gândire înţeleasă printr-o împrejurare mai presus de voința sa.

Orice altă floare, ca piesă centrală a unei creaţii artistice, inspiraţie şi simbol, se pleacă în faţa necesităţii naturii de a se articula contextului de schimbare. Există o excepţie, bineînţeles. Căci, totodată, o creaţie a naturii reprezintă căderea în mijlocul unei realităţi care transcende planul manifestării imediate. Particularităţile ei de bază stau în trăirea extazului

mistic, nu ca act magic de înşelare a destinului, ci ca sursă de spiritualitate, dar şi în contemplarea momentului infinit care se numeşte "Acum".

Nu ştiu de unde provin spaimele unei fiinţe care nici măcar nu are o denumire ştiinţifică. Dar umilinţa de a fi retras într-o lume proprie, într-o atmosferă plină de himere, într-o manieră discretă şi onorabilă, departe de fericirea de a trăi o viziune a ajungerii omului la o nouă înţelegere, devine un soi de prizonierat în care eşti liber să priveşti realitatea cum doreşti, dar acceptând-o tot ca pe un dar de la Dumnezeu.

Leadership: Eşti în stare să creezi o viziune diferită asupra posibilităţii de a exista ca fiinţă creatoare, prin extrospecţia unei alterităţi privilegiate care evoluează de la imagine la simbol?

Creaţia unui artist poate să formeze gradele de comparaţie cu cele două cuvinte auxiliare "more" şi "most" atunci când are de-a face cu varianta de abordare a unei teme menită să devină simbolul unei mişcări artistice universale. "More" este începutul unei construcții menite să schimbe lucrurile, în timp ce "most" este o suprapunere a înţelesurilor atribuite formelor de realitate cu care intră în contact conştiinţa unei transcendenţe imanente, lumina unei exaltări spirituale.

Nu sunt doar un trandafir roşu, plin de sensibilitate. Sunt culoarea sacrificiului adus de Fiul lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Viaţa este un pic mai dură cu cei care acceptă provocarea Domnului de a trăi și a muri după Cuvântul Său, în slava unei clipe care îşi îmbogăţeşte conţinutul de graţie prin omagiul adus unei frumuseţi care este totodată şi bunătate. Uneori trebuie să renunţi la ceva din tine ca să laşi în urmă o amintire, o impresie plăcută, o etapă care a însemnat enorm pentru evoluția omenirii la un nivel mai înalt de conștiință şi spiritualitate. Înseamnă să laşi în urmă o creaţie de geniu, pentru a primi deplin o veşnicie glorioasă.

Aşa se întâmplă când încerci să te încadrezi în spaţiul unei perspective de ansamblu asupra unei teme pe care artistul o consacră picturii ce are să devină simbolul unei mişcări artistice universale. O logică plină de bun simţ, nu-i aşa?

Nu mi-a mai rămas din această minunată zi de vară decât să binecuvântez momentul în care mi s-a acordat o atenţie specială, din pricina nevoii de a mă plasa în prim planul înţelegerii unui gest de recunoştinţă. În dimineaţa aceasta, cineva m-a dorit mai mult ca oricând, încât stăpânul meu s-a îndurat să rupă o parte din mine, un boboc care se pregătea să înflorească. Astfel, m-am ridicat la înălţimea unui gând de mare profunzime umană, se numeşte dragoste.

Un scriitor de talia stăpânului meu ar fi încadrat acest moment sublim într-o luptă cu puterea unei suferinţe, din dragoste: este ca şi când mi-aş da mâna stângă cuiva care n-o are, astfel dându-mi o nouă şansă de a fi altcineva, agăţându-mă fiecare minut de speranţa unui miracol, simţindu-l şi trăindu-l cu adevărat, epuizându-l...şi nu l-aş da înapoi până când nu ar mai rămâne nimic din el.

Leadership: Ce valoare dai experiențelor de viaţă şi stăruinţei de a te pune în poziția de a fi în măsură să le trăieşti într-o operă pe cât de imperfectă, pe atât de uimitoare?

Poate că sunt doar o extensie a unei personalităţi complexe a cărei operă înglobează şi corelează, într-un mod original, repere ale intervenţiei estetice în firul vieţii. Ca artist al unei opere de artă totale, mi-am însuşit meritul de a șoca privitorii prin amestecul de inovație și banalitate, pregătind cugetul lumii pentru întâlnirea cu un spaţiu iluzionist în care se exercită forţe de cunoaştere greu de perceput cu ochii fizici, ci doar prin ştiinţa spirituală.

Perioada transformărilor spirituale începe cu acceptarea existenţei din punct de vedere al aprecierii pe care o fiinţă raţională o nutreşte faţă de tot ce-o înconjoară. În acest sens, mă regăsesc în cuvintele unui pământean, acel glorios egiptean din romanul lui Mika Waltari, care are cea mai scumpă şi mai puternică trăire a sufletului menită să aducă renaşterea spirituală mult aşteptată:

"Fiindcă eu, Sinuhe, am trăit în fiecare om care a trăit mai înainte de mine şi voi trăi în fiecare om care va trăi după mine. Voi trăi în plânsul şi în bucuria fiecărui om, voi trăi în bunătatea chiar şi în răutatea fiecărui om, voi trăi în dreptatea şi în nedreptatea omului, voi trăi în slăbiciunea şi în puterea lui. Nu vreau ca numele meu să rămână nemuritor, asemenea unei amintiri la care cu greu poţi să renunţi, fiindcă eu voi trăi etern în fiecare om prin ideea de comparaţie cu o poveste a cărei realitate scapă observaţiei obişnuite, dar care demonstrează fluiditatea şi evoluţia dificil predictibilă a evenimentelor."

Sunt regele regatului meu. Când mă aflu în mijlocul altor flori, lumea asistă la revenirea unei frumuseţi care se hrăneşte din viaţa unui artist dotat cu inteligenţă şi spiritualitate nemăsurată, solicitând intervenţiei naturii o cheie de înţelegere a misterului unei lumi care aşteaptă să fie hrănită cu mângâiere, blândeţe, căldură, compasiune. Chiar dacă am de-a face cu cea mai elementară orientare spaţială, adică simetria, rigoarea şi frontalitatea picturii care proslăveşte unirea cu Dumnezeu, mereu biruitoare în orice stil şi orice formă, trăsăturile mele - definitorii pentru artă - sunt puse la vedere numai celor dispuşi să le recunoască, să le însuşească, simţindu-le ca fiind ale lor.

Experienţelor mele de viaţă le dau valoarea de imagine care într-o realitate simulată, putând la rândul ei să fie conținută de o altă simulare, reuşesc adesea să sfideze inteligenţa privitorului.

La o reconsiderare revelatorie din perspectiva unei capodopere de geniu, cineva m-ar culege dintr-o grădină îngrijită minuțios cu pasiune de gospodărie, simţind astfel că sunt purtat spre dulcea nemurire, în timp ce un poet mi-ar închina cu spirit şi adevăr o odă admirabilă:
"Învaţă-mă să cred din nou în oameni. Învaţă-mă să cred din nou în vise. Să pot să-ţi fiu pe veci umilul tău erou ! "

Adevărata capodoperă la care se raportează leadershipul este trăirea cu care susţii ineditul act de creaţie din existenţa unui artist care îşi asumă rolul de mediator între om şi natură.

Eternal Flame este o extensie a nădejdii într-o enormă sursă de inspiraţie trebuincioasă artistului pentru a dobândi nemurirea. Este ceea ce vezi la tine atunci când simţi pulsul vieţii din postura unui trandafir care alege să se lase înfăşurat mai mult în mrejele unei naraţiuni fascinante, desfăşurată în plan artistic, decât în mrejele unei aspiraţii de sorginte pur romantică.

*** Notă:** Brand X Music - "Eternal Flame"

Source: https://neculaifantanaru.com/eternal-flame.html

Eu nu sunt pentru finit, sunt pentru infinit

On Septembrie 08, 2022

Trebuie să împingi studiul fiecărei părţi din ştiinţa vieţii, fiecare fragment, dincolo de observaţia banală, până se iveşte măreţia vieţii.

Privesc marea cum se freamătă. Valurile ei au o forță colosală. Privindu-le cu un ochi de artist, aș zice că ele nu cunosc deloc sau măcar armonia din artă, acel principiu al designului care conferă operei sentimentul de coerență sau coeziune. Iar formele lor, în nesfârșitele întinderi ale mării, îndeosebi când soarele răsare, pot fi puse în relație cu diferite lucruri externe, în măsura în care sunt privite pe latura reală a fenomenelor care alcătuiesc natura, "Marele Tot". Întotdeauna după răsărit pictura capătă o tonalitate mai deschisă.

Mai e ceva. Însăşi valurile fac ca toate creațiile mele, în materie de artă, cât și creațiile asemănătoare ale naturii, să se încadreze în tabloul unei priviri de sinteză, ca elemente separate ale întregului ce ia în posesie mirajul unei lumi debusolate, o goană neobosită după iluzii. Nu știu încă dacă ochii mei vor înțelege vreodată diferența dintre o altă fațetă a realității și forma de cunoaștere specifică frumuseţii unui răsărit de vară care se încăpățânează să nu ofere prea multe șanse de oglindire a apusului în apă.

Prin aceasta să nu se înțeleagă cumva greșit. Nu caut în valuri, în forța acționată de puterea lor, forma pură a vreunei libertăți de expresie, sau forma pură a relației dintre semnificativ și nesemnificativ. Însă forma mișcărilor lor, forma pură, eliberată de obiect sau de materie, dă acea artă care se leapădă cu totul de corporalitate, reprezentând forma de reglare a raportului dintre văz și auz, spre obținerea unei cunoașteri care este în același timp exterioară cât și interioară.

Leadership: Poţi să pătrunzi cu privirea o lume care se extinde real dincolo de cadrul observaţiei banale, cu condiţia să respecţi distanţa cuprinderii unei viziuni ideale?

Natura și arta sunt un tot unitar, chiar și numai prin aceea că valurile, legate de raportul corpurilor transparente, nu pot fi contrazise de perspectiva superioară a privirii axate pe căutarea deschiderilor de orizont (pe care le oferă însăși modul de spargere al valurilor în larg). Iar în măsura în care valurile, privite ca o adaptare a formei la realitățile exterioare noi, se separă de totalitatea mării, tot așa cum se separă lucrurile captate de privire, deci în măsura în care orice diferență este instituită prin lumină, atunci scopul artei mele este să trezească senzația de deja-vu, o nevoie de reflexie, creând o imagine ce nu se va șterge niciodată din memoria vizuală a celui care îmi privește creația.

Vai, cât de greu sunt înțelese valurile, și cât de alterate ajung ele la ochii privitorului care nu știe că acestea produc o muzică în mintea compozitorului de sonate. Cumva, mediul extern de care au nevoie valurile ca să devină muzică sau viziune artistică, constituie modul lucrurilor materiale de a fi aidoma ideilor. Abia acum ne putem gândi la valuri ca la formele dintâi și pure ale mișcării universale, înălțate pe aripile unei muzici în care sunetele, vorbind o limbă secretă, neinteligibilă, par să redea direct părți din știința vieții.

Aici își face loc cel mai bine sfatul medicului român Grigore T Popa: " *Trebuie să împingeţi studiul fiecărei părţi din ştiinţa vieţii, fiecare fragment, dincolo de observaţia banală, până se iveşte măreţia vieţii.* "

Chiar mai pregnant este exprimat acest lucru în cadrul artei prin opoziția dintre armonie, proporţie şi echilibru, așa cum se manifestă ea în câmpul vederii de aproape a valurilor.

Ritmul lor este alert și neînțeles, ca un fel de dublu al naturii mele, mișcările lor fiind o melodie pură provenită din tabloul unui om visător, sau, de ce nu, desemnând o simplă rătăcire armonică fără destinație definitivă, care trece și apare iar.

Numai artistul genial reușește să transforme un sunet sau o perspectivă din exterior într-o întreagă eternitate, să redirecţioneze spectrul de armonice ale unui sunet fundamental asupra interiorităţii sale, într-o capodoperă plină de frumusețea valurilor, cu multe proprietăţi simbolice. Chiar și numai acest fapt transmite o emoție puternică și nouă.

Leadership: Poţi să schimbi felul în care priveşti, cauţi informaţia vizuală, o selectezi şi o interpretezi, urmărind nu atât efectele eclatante pe care le înghite clipa prezentă, ci esența imaginii care durează în timp?

În noaptea 272 din cartea "O mie şi una de nopţi", se povesteşte că în hotarul andaluzilor se afla demult un castel a cărui poartă fusese făurită pentru a sta ferecată. Într-o zi, un om curios şi destoinic a vrut să cerceteze ce se află în acel castel. Desfăcu încuietorile fiecărei încăperi, toate având un aspect magic și religios. Dar în cea de-a cincea încăpere el găsi o oglindă de formă circulară, lucrare a lui Soliman, fiul lui David, al cărei preţ era de necuprins, căci cel care se privea în apa ei vedea chipurile părinţilor şi pe ale fiilor, de la întâiul Adam şi până la aceia care vor auzi Trâmbiţa cea din urmă.

El a înţeles atunci că cea mai mare comoară a lumii este replicarea subconștientă a unor frânturi de viaţă pe care le înghite clipa prezentă, ca mai târziu ele să răsară în toată strălucirea lor, pline de semnificaţia care a fost scăpată din vedere multă vreme.

La fel şi universul exterior (marea, cu valurile ei sclipitoare), nu se află împins undeva la periferia nemărginirii mele lăuntrice, ci este transformat el însuşi în fluiditate lăuntrică, în substanţă de suflet. Iar dacă fiecare val este doar o încuietoare pe care trebuie s-o desfac pentru a-i înţelege tainele, apelând la procedee artistice (precum valoraţia şi pensulaţia), atunci poate voi înţelege într-o bună zi că ceea ce este de necuprins este chiar sufletul meu, decantat de orice întrupare fizică.

Marea m-a învăţat să mă oglindesc într-o existenţă deja trăită, fiind expansiunea indefinită a mişcării de a fi într-o armonie integrativă cu Logosul (simulacrul realității). În mod surprinzător, ascultarea muzicii valurilor mi-a indus şi s-a transformat în trăirea perpetuă a altor vieţi, într-o veşnică mişcare pe orbita unui prezent unic, neîntrerupt. Iar vizualizarea neîncetată a valurilor ei reprezintă o artă ce îmbină imaginația cu spațialitatea și cu logosul abstract. Ele dezvoltă povestea dualităţii mele prin căutarea unui limbaj universal, fără cuvinte.

În leadership, o viziune este ideală dacă fiinţa trăieşte într-o dualitate interioară: o jumătate simte, acţionează, cealaltă se priveşte acţionând.

Eu nu sunt pentru finit, sunt pentru infinit, deoarece am învăţat să cunosc marea, valurile ei sclipitoare, nisipul, pescăruşii, scoicile, şi fiecare din ele îmi cunoaşte gândurile şi sufletul, fără să spun nici un cuvânt. Ele sunt frânturi de existenţă care se succed, şi în care eu mă regăsesc sub o altă înfăţişare. Şi, cu atât sunt mai impresionante aceste frânturi de existenţă, cu cât urmele paşilor mei, pe care le poartă cu ele, sunt încă de neşters. Cred că aceasta este, de fapt, măreţia vieţii...

Bine spunea cineva: *"Poate că la nivel subtil materia interferează cu logosul, dând naştere unei legături greu de conceput pentru mintea umană. Ca să înţelegi asta, trebuie să ai în tine ceva din maiestatea divinului."*

Source: https://neculaifantanaru.com/eu-nu-sunt-pentru-finit-sunt-pentru-infinit.html

Eu număr doar orele însorite

On Martie 01, 2019

Felul în care ştiinţa abordează lumea şi lucrurile ei impune repere noi, un alt limbaj şi alte reprezentări.

Mă interesează în mod deosebit să aflu calea de pătrundere într-o stare supraomenească de perfecţiune şi beatitudine, ca succesiune a momentelor de efervescenţă intelectuală, de revărsare spontană a vieţii unei alte Persoane din mine, încât să încep să clădesc un nou imperiu de realitate şi să devin un simbol al măreţiei de a îmbrăţişa schimbarea la faţă a lumii.

Triumful acestei intenţii îl constituie cucerirea mijloacelor de limbaj care alcătuiesc aspectul exterior al unei opere de artă: culoare, linie, volum, dar şi aspectul interior al Omului Nou cu care intru în contact, relevant prin sensibilitatea de a recepta lumea în detaliile unei epoci care a avut şi lumini şi umbre. Aici nu pluteşte umbra efemeră a lucrurilor manifestate în termeni de valoare sau preţ, ci densitatea vizuală a informaţiei pe care o furnizez printr-o juxtapunere a culorilor definitorie unui mare maestru al paletei.

Evident, mijlocul de a realiza ceva atât de spectaculos precum transformarea omului într-o dublură a sa mult mai sofisticată, cu ajutorul mijloacelor de reprezentare a cuvintelor, fără să intru în conflict cu legile naturii de îndată ce prind prilejul unei eschivări de la graniţele convenţionale ale naturalului, este claritatea convingerii că nu există idei înnăscute, ci doar născocite. În acest caz, apelez la acţiunea culorii asupra intenţiilor artistice de reprezentare a unei asocieri între contrastul vizual și imaginea exprimată în plan lexical.

Aşadar, operaţia trebuie exersată nu atât asupra obiectelor sensibile externe, ci mai cu seamă asupra operaţiilor minţii, percepute şi reflectate printr-o linie imaginară care desparte trecutul de viitor, lumea de sus cu lumea de jos, o simplă linie de contur a conţinutului de inspiraţie ce asigură înlănţuirea noţiunilor de creaţie într-o formă logică şi cât mai accesibilă cititorilor.

Culoarea predominantă din tabloul pe care îl descriu este argumentul dominant dintr-un text al cărui traducere este "Eu număr doar orele însorite".

Leadership: Poţi să elaborezi o viziune nouă a noţiunilor de „autor" şi „capodoperă" în jurul unei experienţe de tipul "You never get tired of reading it" din perspectiva raportării la un storytelling care odată început, nu mai poate fi terminat?

A ridica cuvântul la rang de exprimare şi exprimarea la rang de virtute este mărturia unei viziuni care se realizează în mod plenar într-o legătură cu lumea - din punct de vedere al conţinutului unei arte plină de fapte. Dar din punct de vedere al conţinutului de semnificaţie se distinge vizibilitatea unei persoane diferite care îşi accentuează puternic prezenţa într-un storytelling care te duce într-o călătorie misterioasă. You never get tired of reading it !

Simpla mea prezenţă într-un cadru al gândirii estetice cu scopul de a defini o nouă trăsătură a progresului creaţiei, mai ales parcursul plin de avânt spre definirea unei identităţi a conceptului de Om Perfect, chiar dacă pare o utopie a raţiunii absolute, denotă caracteristicile stilului meu de a construi o povestire de succes. O povestire a cărei calitate izbitoare nu stă tocmai în firescul unei vieţi trăite pentru lucrurile frumoase, ci în necesitatea unei atenții îndreptate către misterul unei făpturi dintr-un alt timp ce se amestecă lucid în regulile unui joc absurd de lumini şi umbre.

Dovada unei inteligenţe artistice şi a unei autenticităţi a fibrei scriitoriceşti este dată de conţinutul de semnificaţie pe care se bazează relaţia dintre vizual şi textual, integrată într-o poveste de impact.

La o adică, este şi acesta un mod de a mă adresa ştiinţei cele mai înalte: oare până unde sunt dispus să mă întâlnesc cu mine însumi astfel încât realitatea să capete imanenţa unei materialităţi absolute care să evoce corporalitatea compactă a textului şi a semnului, supusă necesităţii de a fi veridică, de a suporta o referire la adevărul lumii reale?

Poate că perfecţiunea înseamnă să experimentez alteritatea, să mă raportez la mine ca la o fiinţă trăitoare într-un loc practic inaccesibil, sau într-un univers infinit, într-un spaţiu secret al experienţelor de neuitat pline de aventura unei ştiinţe totale. Aşadar, simt o datorie faţă de cealaltă jumătate a mea dintr-un alt spaţiu-timp. Simt că trebuie să o ascult şi totodată să-i ofer oportunitatea de a-i face cunoscute convingerile, temerile, neliniştile, visele mele legate de miraculosul univers al artei.

Autorul este simbolul "mâinii care scrie tot" printr-o persoană interpusă între subiect şi obiect, printr-un relativ și subtil acord faţă de tot ceea ce este diferit. El asociază jocurile de limbaj cu jocurile rol în care domină sentimentul de dependenţă al omului fată de un alt om, pe care creaţia îl necesită cu adevărat.

Capodopera unui artist este ceea se distinge dincolo de forţa vizuală, este procesul continuu de simbolizare pe care îl necesită experienţa redării unei lumi interioare, a unei micro lumi spectaculoase, dintr-un unghi revelator.

Leadership: Îți poți citi cu ușurință gândurile precum o imagine într-o oglindă, conform deprinderii de a surprinde ceea ce pare de neînţeles într-un spaţiu unde totul este interpretat drept o creaţie fără sfârşit?

În romanul lui Umberto Eco, "Numele Trandafirului", există un fragment care îmi aminteşte de felul în care mă luptam să înţeleg o anumită direcţie imprimată ştiinţei pe care o slujeam şi o cultivam în scrierile mele:

"Am pornit-o hotărât spre labirint. Intram aici singur pentru prima oară, umbrele lungi aruncate de felinar pe pardoseală mă îngrozeau ca și nălucirile din noaptea dinainte. Mă temeam în orice clipă să nu mă pomenesc în fața altei oglinzi, pentru că în așa fel este magia oglinzilor încât chiar dacă știi că sunt oglinzi ele nu încetează să te neliniștească."

Întotdeauna când te apropii de un răspuns la dilemele tale se întrevede un alt numitor comun, o altă faţă a realităţii, un alt drum şi un nou început. Ştiinţa se măsoară în capacitatea intuiţiei de a surprinde ceea ce iniţial pare de neînţeles. Pe scara mândriei de a fi altfel, de a aparţine unei elite privilegiate, în faţa căreia orice raţiune capătă o poziţie dominantă, printr-o subtilă oglindire a realităţii în conştiinţă, acest lucru constituie un fel de paralelism cu felul meu original de a fi, cu acea parte importantă din mine despre care vă spuneam mai sus.

Chiar şi acum există un conflict între mine şi leadership, între cerinţele Egoului care vrea să spună totul şi cerinţele de protecţie ale ştiinţei superioare care nu se vrea culeasă şi înţeleasă decât de spiritele reflexive, de aceste drepte dominante aşezate particular faţă de axele de coordonate ale forţei totale exercitate asupra alcătuirii unei noi forme de gândire.

Cum oare să-i las pe alţii să îmi afle toate tainele fără să mă grăbesc în întâmpinarea acelei nevoi de bază a leadershipului, care cere mai întâi de toate răbdare, stăruinţă, prudenţă şi

discreţie?

O creaţie fără sfârşit are ca trăsătură principală posibilitatea de a privi lucrurile din perspectiva unei ştiinţe care abordează o temă de maxim interes în ansamblul ei, dar şi în diversitatea sa, încât să schimbe realitatea pe care o cunoşti şi în care trăieşti.

Eu număr doar orele însorite este linia de contur a conţinutului unui tablou redat prin delicata interpretare a unei realităţi interioare, prin acurateţea evocării artistice şi prin puterea imaginaţiei. Dar mai ales prin puterea cromatică a contrastelor dintre două fiinţe diferite: una care îşi înfăţişează rostul în proiectarea demersului literar, cealaltă care tinde permanent spre frumosul unei lumi aşternute pe pânză.

Source: https://neculaifantanaru.com/eu-numar-doar-orele-insorite.html

Eu te-am creat în imaginea propriei Mele Clarităţi

On Decembrie 18, 2022

Un rol deosebit în leadership îl constituie memoria emoţională, acel proces de reflectare a trăirilor afective anterioare care fac ca un om să existe în imagini.

Două lucruri mi-au plăcut dintotdeauna: Soarele şi Marea. Şi mi-au plăcut atât de mult, dar atât de mult, încât îmi amintesc zilnic de ele, cu duioşie, cu emoţii înălţătoare, cu vorbe calde, cu aşteptări surâzătoare, şi nu trece o zi fără ca, sub ocrotirea unei nostalgii tandre, visătoare, profunde, imaginea marii să nu-mi ofere un deja-vu fabulos, plin de semnificaţii mistice. E o deplină sinceritate în această mărturisire a sufletului meu, *al paso del tiempo*, care îşi încalcă propriul angajament şi, strecurându-se în plicul cu amintiri dintr-o sticlă subţire, transparentă, pe care demult au adus-o valurile la mal, chiar la picioarele mele, imprimă o orientare nouă viziunii despre sublim: "tot ce este frumos reclamă contactul nemijlocit cu Opera de Artă."

Încă o amintire pusă deoparte, lângă alte amintiri preţioase care le înlocuiesc pe cele vechi, luându-mi orice supărare, mă va face să revin în locul amintirilor de neuitat. Având caracterul unui răspuns afectiv la apelul ei, am fost în stare să privesc marea ca produs al unei dialectici lăuntrice care asigură funcţionarea imaginaţiei, *la llave que abre la mente*, tinzând spre producerea noului în forma unor reconstrucţii imagistice, a unor tablouri mintale. Din acest motiv, relaţia firavă gravată în memoria timpului, dintre sensul latent al mării, reprezentând o fascinantă călătorie despre puterea memoriei, şi conţinutul ei sensibil de descrieri estetice, nu este una aleatorie, ci un raport de implicaţie necesară în puterea sufletului de a recrea o realitate care de prea multe ori îmi scapă.

Mă gândesc că într-o bună zi marea nu va mai fi la fel, şi-o voi privi înmărmurit, dezorientat din cauza schimbării, ca şi când aş fi la limita dintre timpuri şi lumi. Şi va trebui să-mi apăr dreptul de a o admira şi lăuda în acelaşi mod cum pictorul îşi închipuieşte că opera sa oferă chezăşia învierii viitoare, unde totul va fi reparat şi reintegrat într-un tabloul al spaţiului fără frontiere. Chiar şi aşa, după introducerea voluntar mărită a unui vis naiv în mijlocul perioadei de reflux a elanului spre "înapoi", printr-o hermeneutică a imaginarului revelat într-un poem arăbesc, doar privind-o în pura ei formă de relief, voi fi dispus să-mi recunosc sincer neputinţa de a converti semnificaţia unei lumi diferite într-un sentiment universal, în planul imaginarului pur.

Leadership: Imaginea care îţi domină mintea în majoritatea timpului marchează receptarea unui fapt de viaţă transmis într-o operă de artă, ca probă a unei memorii identitare pe care ţii s-o evoci la modul „tematic" ?

Marea completează imaginea propriei mele fiinţe cu experienţa trăită de un personaj din opera lui Vladimir Nabokov:

"Frunzăresc iar şi iar aceste memorii pline de forţă, copleşitoare şi aducătoare de speranţă, şi mă întreb întruna dacă fisura din viaţa mea s-a produs atunci, în strălucirea acelei veri îndepărtate. Sau, poate, dorinţa excesivă pe care mi-a stârnit-o cineva a fost primul simptom al unei ciudăţenii personale. Cumva, încercând să-mi analizez năzuinţele, poftele, motivaţiile, acţiunile şi aşa mai departe, mă abandonez unui fel de imaginaţie retrospectivă care îmi alimentează capacitatea analitică cu alternative nelimitate, astfel că orice itinerar vizualizat se ramificăşi iar se ramifică, la nesfârşit, în perspectiva complexă, înnebunitoare a trecutului meu."

Şi uite aşa marea completează imaginea firii mele de artist, amestecând timpurile, emoţiile şi

aspectele de natură exterioară într-un soi de creuzet ideatic, un recipient capabil să reziste la temperaturi foarte ridicate, în care fierb patimile aprinse ale unei rătăciri halucinante într-un univers paralel, simbolic, ocultat, plurivalent. În plus, ceea ce imaginaţia mea bogată poate să sesizeze clar şi perceptibil, vizând acest spaţiu al absolutului greu de localizat pe axa timpului, lăsându-mă purtat de iluzia unei trăiri tot mai intense, este imaginea completă a unei firi chibzuite de artist, a acestei firi nebune, impetuoase, independente şi rafinate totodată, căreia îi sunt încredinţate atâtea puteri şi privilegii dumnezeieşti, atâtea posibilități de a se manifesta în lumea înaltă a Creatorilor Fără Seamăn.

Singura operă de artă care îmi oglindeşte faptele vieţii, evenimente extrase dintr-o realitate care devine singura împăcare cu mine însumi, este restaurarea unei memorii care îmi luminează mintea şi sufletul.

În cazul picturii, marea nu este reprezentată ca fiind o configuraţie a nelimitatului, o trăire într-o stare de prezenţă continuă, nici nu prezintă coerenţa unui curs al retro-întâmplărilor vieţii mele, ci este simbolizată prin intermediul unei forme care este informă. Aşa cum pictura se ridică la nivelul a ceea ce este simbolic, exprimând în planul particularului ideea absolută de "Turn Back Time", mai ales dacă orientarea directă este activată preferenţial privirii din expresiile faciale în cadrul privirii directe, atunci marea şi valurile, orizontul şi perspectiva trebuie să fie un singur TOT, sinonim cu momentul în care eu însumi mă voi transforma în amintire...

Leadership: Imaginea în care îţi revezi trecutul față în față, coincide cu experiențele multiplicate într-un proces de reflectare a trăirilor, când, de pildă, imaginea a fost redusă la o simplă încercare de a vedea “întreaga diversitate în unitate”?

Oare asta înseamnă că artistul îşi vede opera aşa cum surprinzi într-o fotografie imaginea unei persoane sau chiar imaginea dintr-un vis care te alimentează cu atâta energie încât ajungi să te dedici lui mult peste limitele pe care credeai că le ai?

Cred, totuşi, că pentru a înțelege mai bine marea nu trebuie s-o privesc doar prin comparație cu mine, cât este ea de vastă și cât sunt eu de mic şi neînsemnat, ci trebuie să îmi imaginez elementele ritmului valurilor ca fiind indiferente în sine, cum sunt de pildă sunetele separate ale unei corzi, ori bătaia unei tobe. Și, oare prin ce poate deveni semnificativă o succesiune de astfel de bătăi în mijlocul mareelor și al curentului marin?

Oricât ar fi de tumultoase, sau neașteptate, ele nu au efect asupra mea decât dacă stabilesc un efect artistic-mistic asupra lor. De îndată ce privirea cea mai largă se îmbină cu sunetele aparent neînsemnate ale curentului marin, sau al valurilor, potrivit naturii și conținutul lor, ca niște taine demne de admirat ale naturii, atunci arta frumosului (în absoluitatea ei) devine o pură caracteristică a activității de a vedea întreaga diversitate în unitate. Prin urmare, însemnătatea artistului pe care îl reprezint nu mai este conferită de limbajul spiritului, de lucrul finit sau de funcţia religioasă a acestuia, ci rezidă în chiar actul creaţiei unui moment sublim de Deja-Vu detaşat de toate celelalte momente unice din viaţa mea.

Şi, iată cum, din nou mă simt transpus în realitatea lui Vladimir Nabokov:

“Sub un pretext absolut neverosimil (doar şansa aceasta îmi mai rămăsese şi, atunci nimic nu mai avea importanţă), m-am strecurat din cafeneaua de pe plajă, căci descoperisem o fâşie de nisip pustie. Şi acolo, în umbra violetă a unor stânci roşii care formau un fel de grotă, am avut un scurt interludiu de cuvinte rostite cu suflet, sentimente emoționante investite în fraze, iar singurul martor al întâmplării a fost o pereche de ochelari uitaţi de cineva. Cineva care, la fel ca mine, s-a pierdut într-o buclă a infinitului, pentru a experimenta un scurt moment de Deja-Vu.”

Sub raport strict estetic, leadershipul trebuie plasat în contextul unei opere de artă care nu se autodistruge odată cu trecerea timpului, ci îşi păstrează o componentă indispensabilă: trăirea unei emoţii impregnată de amintiri, sau asumarea unui ideal de tipul "sensibilităţii reflectate în imagini."

Eu te-am creat în imaginea propriei Mele Clarităţi, pe tine, cel care de atâtea ori ai fost copleşit de trecutul tău, şi ai rămas de neuitat dincolo de limitele vieţii obişnuite. Voi fi întotdeauna bucuros să te descriu în legănarea veşnică a valurilor, prin acumularea în timp a nisipului pe ţărm, sau intrând în minunata lume a scoicilor, a păsărilor de pe plajă, a frumoaselor ierburi marine.

Voi explora malul mării plin de viaţă, cu un sentiment înălţător, cu privirea care nu se pierde în straturile de apă, şi voi scoate la iveală acea unică nestemată, fabuloasă, strălucind sub razele soarelui dogoritor, numită: *Sephietriss Ethnos Eismar* (trăirea într-o stare de prezenţă continuă).

Source: https://neculaifantanaru.com/eu-te-am-creat-in-imaginea-propriei-mele-claritati.html

Evenimente

On Mai 10, 2011

Septembrie 16, 2011. Am realizat abonamentul de Membership

Vrei să te conectezi la un nivel superior de cunoaştere şi de înţelegere a leadershipului?

află mai multe >

Source: https://neculaifantanaru.com/evenimente.html

Evenimentele creează în spectatori emoții prevăzute

On Iulie 14, 2010

Leadershipul creativ în regie constă în capacitatea de a construi imagini care să reflecte pulsul emoțional al poveștii, astfel încât tensiunea să fie resimțită profund de către spectatori.

Dincolo de claritate, Eisenstein urmărește la montaj, chiar în această scenă a atacului teuton, de pildă, anumite efecte compoziționale. Acest episod, chiar și în cele mai mici amănunte ale sale, este "ascultarea" acelei clipe în care inima, ca reacție la primejdia ce se apropie, se strânge și pulsează în gât. Toate detaliile acestui eveniment sunt reproduse în șirul de imagini… Aceste pulsații determină ritmul intensificării tensiunii, cezurile, accelerarea sau diminuarea mișcării. Bătăile inimii agitate dictează și ritmul tropotului cailor. Dacă privim imaginile, vedem o șarjă de cavalerie. Dacă privim compoziția, percepem și pulsația unei inimi agitate la culme. Din punctul de vedere al rezultatului, ambele – zugrăvirea în imagini și construcția compozițională – se contopesc în imaginea presimțirii începutului unei lupte pe viață și pe moarte.

Pe ecran, evenimentele se desfășoară pe baza celor mai variate emoții dinainte planificate, care creează în spectatori emoții de asemenea prevăzute (iată cum razbate până aici experiența lui Eisenstein în domeniul montajului atracțiilor). Acesta este secretul efectului sincer emoțional al adevăratei compoziții. Orice compoziție care poate detecta sursele emoțiilor umane poate să și dea naștere la aceste emoții în spectatori.

O experiență intensă și autentică în leadershipul regizoral se poate obține prin intermediul montajului atractiv planificat, care creează o legătură între acțiunea fizică a personajelor și tensiunea emoțională a spectatorilor.

Montajul cinematografic este una dintre metodele fundamentale în creația filmică modernă, deoarece permite manipularea timpului și spațiului narativ. Aceasta implică măsurarea și interpretarea ritmului și tensiunii scenelor unui film, în măsura în care creează o coerență emoțională și narativă. În general, compoziția vizuală și efectele compoziționale sunt tehnicile cele mai utilizate pentru a determina structura narativă și impactul emoțional asupra spectatorilor, dezvăluind subtextul și temele profunde ale filmului. Mai ales că, într-o sală de montaj, materialul filmat este expus la vizionări repetate și se măsoară claritatea și pulsația emoțională a fiecărei secvențe. Prin urmare, fiecare tip de scenă are o frecvență specifică de impact, care absoarbe atenția spectatorilor la momente distincte ale narațiunii.

Un lider vizionar în film știe să sincronizeze ritmul imaginilor cu bătăile inimii spectatorului, creând o experiență emoțională profundă și autentică.

Întotdeauna, regizorul folosește improvizația în montaj pentru a identifica punctele de sprijin și a alterna fazele filmului. Planurile apropiate și planurile generale sunt ca grupele funcționale ale structurii filmice, fiecare cu rolul său în zugrăvirea poveștii. Aceasta permite construcția unei narațiuni coerente și emoționante.

O viziune care detectează și amplifică sursele emoțiilor umane, oferind spectatorilor o experiență intensă și autentică, contribuie la intensificarea impactului narațiunii care rezonează profund cu trăirile și reflecțiile acestora.

Mai trebuie adăugat faptul că procesul de tăiere a peliculei este similar cu ajustarea spectrului de absorbție, unde regizorul elimină sau accentuează anumite elemente pentru a

obține efectul dorit. Accelerarea sau diminuarea mișcării în cadru acționează ca frecvențele de vibrație ale emoțiilor, creând o pulsație ritmică ce rezonează cu spectatorii.

În final, montajul devine o analiză spectroscopică a emoțiilor umane, unde fiecare cezură, fiecare moment de tensiune, contribuie la crearea unui "spectru emoțional" complex și captivant. Această abordare permite regizorului să creeze o experiență cinematografică profundă și autentică, care vibrează la unison cu sensibilitatea publicului.

Un lider vizionar în montaj știe să controleze ritmul și compoziția, folosind detalii vizuale pentru a amplifica emoțiile și a crea tensiune graduală a narațiunii din cadrul scenelor esențiale.

Așadar, montajul unui film necesită o pregătire atentă a compoziției. Mai întâi, vizionați materialul brut de două ori mai mult decât durata finală dorită. Amestecați scenele filmate cu efecte compoziționale pentru a îmbunătăți claritatea și tensiunea narativă. Plasați punctele de sprijin cheie, asigurându-vă că alternarea fazelor este la nivelul potrivit de ritm. Umpleți structura narativă cu o combinație de planuri apropiate și generale, presând ușor limitele percepției pentru a elimina monotonia. Revizuiți bine după prima tăiere. În primele etape ale montajului, mențineți pulsația emoțională constantă, dar nu saturată. Tăiați vârfurile scenelor pentru a stimula accelerarea sau diminuarea mișcării. Observați reacțiile spectatorilor regulat pentru semne de scădere a interesului sau confuzie.

Improvizația în montaj este ca și cultivarea emoțiilor în grădina filmului. Regizorul trebuie să aibă grijă să elimine elementele nedorite, asemenea buruienilor, păstrând și hrănind scenele care contribuie la zugrăvirea narațiunii. Cezurile acționează ca perioadele de odihnă pentru spectator, permițând asimilarea emoțiilor plantate anterior. Construcția finală a filmului ar trebui să fie la fel de armonioasă și echilibrată precum o grădină bine îngrijită, unde fiecare element își are rolul său în crearea unei experiențe complete și satisfăcătoare.

Dubla percepție a scenei – ca reprezentare vizuală și ca construcție compozițională – creează o imagine complexă a presimțirii unei lupte pe viață și pe moarte.

Evenimentele creează în spectatori emoții prevăzute atunci când acțiunea atinge puncte de intensitate maximă din cauza dinamicii personajelor pe fondul tensiunii narative crescânde. Spun asta deoarece emoția generată trece dincolo de simpla vizualizare, în efortul de a implica profund publicul, prin faptul că sunt activați atât stimuli vizuali, cât și emoționali.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/evenimentele-creeaza-in-spectatori-emotii-prevazute.html

Everything Is Coming Up Roses

On Mai 08, 2019

Învaţă să susţii cu toată forţa şi expresivitatea creaţiei tale mişcarea lumii în timp, ca pe o prelungire a sufletului Omului în faţa inteligenţei nemărginite a naturii.

Mă plimb prin grădină, prin această minunată oază de relaxare şi pace în care ciripitul păsărilor se transformă într-un concert mirific, în care mirosul proaspăt al ploii de primăvară se simte îmbătător, o boare de dimineaţă adiind ca o uşoară bătaie de aripi a fluturilor de pământ. O clipă cad pe gânduri. Mă uit lung la splendidul Double-Delight, privesc cu drag acest trandafir plin de rouă şi simt cum sunt învăluit de mângâierea unei culturi aparte, de lanţurile fermecătoare ale unei vrăji nedesluşite ce străbate calea realităţii din lumea nemărginită şi tăinuită a viselor.

Nemărginirea unei frânturi a ceea ce înseamnă feminitate, rafinament și eleganță îşi face drum printre atracţiile grădinii. Suntem ca fraţii, îmbogăţiţi de preaplinul unei lumi care, uşor, uşor, deschide o poartă spre absolutul unei plenitudini fără margini; cea pe care o găsim în forţa înţelepciunii care dăinuie de mii de ani, în faţa capacităţilor sugestive ale cuvântului plin de mistere, utilizat ca mod de a interoga capacităţile picturii şi ale vizualităţii.

Trandafirul acesta, preferatul meu, este capodopera unei confruntări disputate pe pista intelectului înscris pe coordonata unui resort sufletesc superior, desprins parcă dintr-o poveste cu minunate cuvinte simple și cu un conţinut neașteptat de semnificaţii. El intră în categoria unui subiect scriitoricesc de o ingeniozitate elevată, unde există posibilitatea ca realitatea să se întâlnească cu imaginaţia din toate punctele de vedere.

Probabil, într-un tablou pictat în culorile preferate ale lui Tiţian, trandafirul meu ar putea să apară ca o permanentă înfrumuseţare a vieţii trăite prin harul unei eternităţi a prezentului dat, o răspândire a ideii de orizont larg deschis, într-o splendidă combinaţie de galben şi roşu, eleganţă şi fineţe, caracter şi destin.

Leadership: Te simţi în stare să abordezi o imagine a ceea ce înseamnă imitarea naturii, gândindu-te la nemarginirea unei vieţi de om redată prin prisma unui simbol cuprinzător, variat?

Mai întâi de toate, cred că leadershipul ar trebui să-şi ţeasă întreaga interpretare prin intermediul un simbol cuprinzător, variat, care să caracterizeze cel mai bine o stare de spirit numită "pace", liniște, stăruinţă, regăsire sufletească, împăcare de sine, veghe.

Trandafirul este subtilitatea unei descrieri simple, fără exagerări. Îi voi adăuga acum puţină ficţiune. Aruncând o privire de artist asupra ta, ca orice iubitor de frumos şi de natură, descopăr forţa şi geniul trebuincioase construirii unei opere făcută să dăinuie peste veacuri ca amintire a unei vieţi pământeşti anterioare, menită să ne ţină uniţi în cuget şi simţiri, prefăcută într-un simbol divin ca expresie a unei frumuseţi desăvârşite.

E ca atunci când atingi misterul unei fiinţe plămădită dintr-o singură particulă a universului, care îndeamnă totdeauna la virtute, la autodepăşire, îngândurare, meditaţie, sugerând apropierea de un ţel absolut sau de o ordine ascunsă a lucrurilor cârmuite de o inteligenţă superioară, dar rescrise de un suflet atât de vibrant, de o conştiinţă atât de ardent-angajată întru slujirea unui ideal nobil.

Pictura este obişnuinţa minţii de a analiza frumosul unui corp viu în care se reîncarnează o individualitate mai înaltă.

Trandafirul luat ca model de inspiraţie. Eu nu te voi picta aşa cum aş surprinde o gheişă, cu un zâmbet afectat pe faţă sau ţinând un evantai care nu are niciun rol practic, în afara celui decorativ. Nu voi aşeza un colier în jurul tău ca să trezesc sentimentul valorii într-o temă cavalerească, de mare interes, fie reducându-ţi valoarea la vreun concept retro. Nu te voi picta cu ochii morţi, ca pe o Nefertiti, prin apelarea la o perfecţiune nefirească a trăsăturilor şi tenului. Ci te voi lăsa să străluceşti în prelungirea unei cercetări asupra imaginarului, ale cărei mize sunt: simbolistica memoriei şi universurile paralele.

Leadership: Poţi să determini înălţimea unei imagini artistice prin intermediul unei comparaţii între ceea ce îţi poate aduce călătoria vieţii şi ceea ce te ţine pe loc într-o anumită atitudine faţă de valorile unei spiritualităţi milenare?

I used to say that today is like tomorrow. Toate orizonturile vieţii mele se pierd în nemărginirea unei singure lumi, toate drumurile duc la tine. Îţi vorbesc şi te ascult cu mult interes, fiindcă ştiu ce simţi la fiecare atingere, odată cu fiecare petală ce cade la pământ, sau atunci când te clatini întruna, când te laşi în jos, când mă înveleşti cu parfum de femeie. Spinii tăi, durerea trecătoare care mângâie o zonă ultrasensibilă din memoria mea, suferinţa unui trecut care nu mai există decât prin forţa prezentului, mă eliberează de orice închidere în mine însumi. You don't understand it, I can tell it by your smile.

Adesea, recunosc după fiecare cuvânt imaginea ta rămasă în memorie, un roşu aprins care îşi schimbă vizibil culoarea într-un galben pal, cu iz de efemeritate. Dintr-o simplă contemplare individuală a imaginii statice ia naştere metafora spaţială capabilă să evoce un “aproape” şi un “departe”, între care stă ascunsă existenţa unei vibraţii infinite, a unei pulsaţii etern creatoare.

În mod semnificativ, te revăd cu suflet de scriitor, unul care ştie să preţuiască momentul sublim al unei întâlniri cu o prietenă deosebită, Cella Serghi, dintr-un tablou al memoriei ei, binevenit în orice timp şi orice vreme:

"Cu câtă inconştienţă te-am lăsat să intri în viaţa mea ! Am îndepărtat, am lovit fără milă tot ce mă mai lega, tot ce-ţi stătea în cale. După cât de egoistă am fost, după cât de nepăsătoare de anumite dureri, pe care le dezlănţuise schimbarea mea, înţeleg azi cât de fericită eram pe atunci. Multă vreme nu te-am iubit...Iubeam elanul tău, gelozia ta, dorinţele şi grijile tale, adunate în jurul meu, nevoita ta de a mă vedea mereu. Tot ce spuneai avea un sunet nou, era original fiindcă gândeai altfel decât tot ce auzisem înainte. Iubeam capacitatea ta de a fi pasionat, preocupat de mine."

Valorile femeii care a lăsat adesea cuvintele să-i conducă viaţa, valori precum sinceritatea, înţelepciunea, maturitatea, rezistenţa în faţa schimbării, modestia, discreţia, libertatea, sunt totodată valorile unei spiritualităţi pe care trandafirul le-a împărtăşit azi dimineaţă cu mine printr-o scurtă conversaţie care, nădăjduiesc, va rămâne veşnic întipărită în memoria lumii şi a universului.

Înalţimea unei imagini artistice surprinde legătura de cauzalitate dintre ceea ce dă sens vieţii tale şi ceea ce te inspiră atunci când fiecare secundă a vieţii devine un experiment de limbaj.

Dacă ceva lipseşte uneori din viaţa mea, aşa cum artistului îi lipseşte de multe ori conjunctura potrivită pentru a surprinde o privire care spune totul, acest lucru se datorează lipsei de dialog cu elementul pământ. Să căutăm, mai departe, centrul optic al scenei

principale dintr-un peisaj cu mult mai amplu, creat de intervenția unui creator de artă, în pofida haosului de forme şi culori care îl domină.

Trandafirul, simbol al creației lumii și al omului în scrierile persane, inspiră o anumită rezonanţă care persistă mult după ce privitorul încetează să-l mai privească. Mă ajută să-mi concentrez toată magia scriitoricească într-o singură scanare a universului uman, iar până îmi găsesc prilejul unei descompuneri a timpului, înlesnită şi de transparenţa unor tablouri cu teme atât de variate, pot aduna puțină ficţiune, răsturnări de situaţie, mister, suspans şi două poveşti întruna singură.

Lui îi plăceau nespus de mult trandafirii pentru că-i aminteau de viaţa ei, de sufletul ei suprapus peste un peisaj-portret şlefuit cu vibraţii energetice astrale, cu limbajul universului, tranzitoriu umbrit de norişori albi. Ei, îi plăceau îndeosebi confesiunile care spun totul, care dezarmează, avertizează viitorul, adăugând viaţă anilor cei mai agitaţi.

Mai mult decât atât, ea cocheta şi cu dorinţa de a fi iubită, admirată, cât mai frumoasă, şi de a dărui iubire, atât de mult încât obişnuia să se remarce prin forţa prozei devorate de lirism, prin cunoaşterea simbolică a frumuseţii trandafirilor din grădina lui.

I should have known by now, but now Everything is coming up roses.

Leadershipul, văzut ca simbol al unei creaţii literare unice, se justifică mai ales ca inserare a unei poveşti de viaţă în memoria lumii, apărând în acelaşi timp drept falsă şi adevărată, fictivă şi efectivă, dar întotdeauna la fel de minunată precum contemplarea unui trandafir, Double-Delight.

Everything Is Coming Up Roses atunci când înţelegi faptul că viaţa este o contemplare a naturii care se vrea a fi eternă într-o creaţie realizată de jur împrejurul Creatorului.

*** Notă:** Black - Everything Is Coming Up Roses

Evitaţi situaţiile riscante

On Aprilie 20, 2009

Fii pregătit să efectuezi cât mai multe ajustări astfel încât să asiguri funcţionarea viziunii tale chiar şi în condiţiile în care deciziile tale nu se transformă în ceea ce ai intenţionat.

Ora 3:20. În urma unui telefon anonim, doi poliţişti de la brigada de combatere a crimei organizate au pornit spre locul unde li s-a indicat că s-ar afla presupuşii criminali. Nu puteau şti cu certitudine dacă informaţiile cu privire la locul în care se ascundeau cei cinci criminali periculoşi sunt reale, aşa că au luat decizia să se deplaseze doar ei doi, fără să mai cheme întăriri. Când au ajuns la locul cu pricina au descins în forţă în locuinţa acestora:

"Nu mişcă nimeni ! Nu vă mişcaţi ! Staţi unde vă aflaţi ! Mâinile sus ! " au strigat cei doi poliţişti cu armele îndreptate asupra celor cinci indivizi periculoşi. Brusc se făcu linişte. O linişte totală, stranie. Şi deodată, în numai o fracţiune de secundă, acest moment de tăcere mormântală fu întrerupt de zgomotul produs de căderea involuntară a unei sticle de bere de pe masă: "Pleosc ! "

Acesta a fost momentul care i-a determinat pe poliţişti să deschidă focul asupra criminalilor care, la rândul lor au răspuns cu focuri de armă. Când echipajele de poliţie anunţate au sosit la faţa locului n-au găsit pe nimeni în viaţă. În raportul întocmit ulterior de poliţişti scria negru pe alb: "S-au împuşcat între ei şi au plătit cu viaţa."

Leadership: Imaginea pe care evenimentele cele mai reprezentative o proiectează asupra profilului tău de personalitate poate fi înţeleasă prin determinismul cu care eşti înzestrat pentru a lua nişte decizii inteligente, sau nişte decizii pripite?

Cred că morala acestei întâmplări nu are nevoie de comentarii. Nimeni nu poate să facă previziuni pe termen lung, ce se va întâmpla într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat şi care sunt urmările care pot apărea în urma luării unei decizii incorecte. Dar un singur lucru e cert: cine acţionează fără să analizeze corect situaţiile riscante, fără să se gândească la consecinţele negative care pot apărea ulterior, riscă enorm. Aveţi o strategie proprie în caz de criză?

Dacă este nevoie de progres şi de schimbare, atunci automat este nevoie de viziune. Managerii trebuie să se gândească la viitorul companiei lor, să prevină şi să contracareze orice situaţie care prezintă un potenţial de risc ridicat. Criza este o situaţie riscantă şi reprezintă un motiv de îngrijorare pentru că scade nivelul de performanţă la toate nivelurile. Iar companiile ale căror manageri nu au văzut semnele evidente ale crizei s-au trezit brusc în pragul falimentului. Exact ca poliţiştii care au acţionat fără se gândească vreo clipă la pericol, managerii care nu au fost capabili să anticipeze corect cursul evenimentelor nu au reuşit să-şi salveze companiile de la dezastru.

Tot mai multe companii care au datorii la stat par să stea pe un butoi cu pulbere care poate exploda în orice clipă. Ele se află într-o situaţie extrem de instabilă din care nu pot scăpa foarte uşor pentru că managerii lor nu au avut o viziune şi o strategie proprie în caz de criză, sau pur şi simplu pentru că nu au făcut eforturi prea mari pentru a le ţine la suprafaţă.

Doar o singură şansă de scăpare mai au aceste companii, dar totul depinde de manageri. Aceştia trebuie în primul rând să aibă credinţa că pot schimba situaţia grea în care se află şi apoi, neapărat, trebuie să se mobilizeze în vederea adoptării unei noi strategii de poziţionare a companiei pe pieţele din ţară şi chiar din străinătate. Cu alte cuvinte, managerii trebuie

să-şi dea mai mult interesul pentru a rezolva problemele cu care se confruntă companiile lor.

Leadership: Poţi să preîntâmpini apariţia unor efecte nedorite, apelând la identificarea cauzei unor fenomene şi împrejurări excepţionale ce pot fi soluţionate în limita anumitor termene de finalizare a impactului pe care îl are absenţa ta?

Greva este o formă de protest a unui grup de oameni care este afectat din punct de vedere economic. De exemplu, după ce contractul colectiv de muncă a expirat, managerul nu mai vrea să negocieze un alt contract ca să nu fie nevoit să mărească salariile. Din această cauză angajaţii companiei pot declanşa o grevă generală pe termen nelimitat pentru a cere renegocierea contractelor de muncă şi creşterea salariilor. Aşa se naşte conflictul dintre conducerea companiei şi angajaţii acesteia.

Pentru a evita o grevă managerii trebuie să-şi modifice strategia de afaceri şi obiectivele strategice, şi să îndrume compania spre o creştere profitabilă. Ei trebuie fie pregătiţi să efectueze cât mai multe ajustări astfel încât să asigure funcţionarea companiei lor în orice condiţii.

Pentru a preîntâmpina apariţia unor situaţii nedorite, managerul trebuie să ridice moralul angajaţilor, să îi motiveze să lucreze mai eficient şi să se implice mai mult în rezolvarea problemelor. Dacă angajaţii simt că în momentele grele managerul nu este acolo, lângă ei, ci undeva departe, nu îşi vor mai îndeplini corespunzător sarcinile de serviciu şi nu vor mai lucra eficient în vederea realizării misiunii organizaţiei. Altfel spus, dacă nu există o apropiere mai mare între manager şi angajaţi, compania nu va avea rezultatele scontate.

Sau gândeşte-te la altceva. Nu cumva absenţa ta ar avantaja reuşita evenimentelor?

Într-o poziţie de manager e bine să te gândeşti dacă nu cumva prin absenţa ta îi avantajezi fără să vrei aproape la fel de mult pe oameni ca printr-un vot explicit. Absenţa e un fel de renegare a sentimentului de a fi stăpân la tine acasă, dându-le astfel oamenilor posibilitatea să acţioneze conform propriei voinţe, împinşi de impulsul schimbător al momentului. Iată, deci, o altă semnificaţie plauzibilă a imperativului "să fii liber".

Finalizarea impactului pe care îl are absenţa ta în mijlocul oamenilor este similar cu aruncarea unei mingi în sus: încerci să exploatezi orizontul de aşteptare al unei emoții intense, fără să fii atent la ansamblul de procese care se petrec în jurul tău.

Evitaţi situaţiile riscante care apar inopinat şi care nu oferă o perspectivă largă asupra modalităţilor în care se poate evita producerea unui eveniment nedorit.

Source: https://neculaifantanaru.com/evitati-situatiile-riscante.html

Excelenţa în leadership

On Decembrie 23, 2012

Începe să culegi roadele străduinţelor tale în măsura în care ai tras învăţăminte din problemele aşezate în faţa ta de aspectul retrograd al unui conservatorism plat care condamnă lumea la stagnare.

Experimentatorul Saint-Claire Deville descoperea unul din cele mai interesante fenomene fizico-chimice: fenomenul disociaţiei combinaţiilor sub influenţa căldurii. El determina condiţiile acestui fenomen. Fapte, cât mai multe fapte trebuiau adunate, cercetate, comparate, pentru a trage concluzii tot mai generale. Numai astfel se poate ajunge, din aproape în aproape, la înţelegerea interdependenţei dintre fenomenele chimice. Faptele experimentale puse în evidenţă de pleiada elevilor lui Deville şi de sute de alţii experimentatori au confirmat liniile generale ale interpretării lui Deville. Actualitatea cuvintelor lui Deville este mereu vie pentru cei care se ocupă de teorie şi practică ştiinţifică.

Cercetarea fenomenului descoperit de marele savant n-a mai încetat, de fapt, nici astăzi. Fiecare din lucrările acestui maestru al experienţelor a deschis calea unor aplicaţii industriale noi. Întreaga activitate de cercetător a lui Saint-Claire Deville ne dă imaginea experienţei ca sursă a teoriei, a experienţei că sursă a aplicaţiilor industriale.

Pentru a pune în evidenţă produsele de disociere, el imaginează sistemul tuburilor concentrice cald-rece, prin care izbuteşte să răcească brusc produsele de disociere, astfel încât ele să nu mai aibă condiţii de recombinare. El imaginează sisteme de extragere a produselor reacţiei. Analizează, cu cele mai exacte metode ale epocii, gazele produse. Repetă de nenumărate ori fiecare operaţie şi înscrie rezultatele analizelor în tabele. În descrierea experienţelor sale, nu omite niciun amănunt semnificativ. Cantităţile sunt riguros consemnate. Niciun fenomen secundar nu este omis. Sunt prezentate şi nereuşitele, împreună cu interpretarea cauzelor lor.

Leadership: Eşti dispus să-ţi încadrezi întreaga activitate de creaţie într-o pozitie de cercetător astfel încât să foloseşti imaginea experienţei ca sursă a unor noi descoperiri, fără să cunoşti adevărata valoare a ceea ce trăieşti?

Claire Deville era de temut. Claritatea expunerilor sale transforma lecţiile de chimie experimentală în momente de propagandă activă pentru ştiinţă. Nu numai chimişti şi medici, dar şi oameni de litere, şi intelectuali de tot felul se grupau în jurul acestui maestru al experienţei, la aşa-numitele reuniuni de duminică de la Ecole Normale. Deville transmitea până departe, dincolo de zidurile laboratorului, pasiunea pentru cercetarea experimentală.

Dar destinul savanţilor se îneacă adesea în drama sentimentului profund de abandonare şi trădare, resimţit de pe urma unei societăţi în care moravurile şi interesele materiale resping beneficiile ştiinţei în evoluţia umanităţii.

Într-una din zilele anului 1881, cadavrul lui Saint-Claire Deville a fost pescuit în apele Senei. Copleşit de muncă, depăşit de problema aluminiului, trăind în mijlocul unei societăţi în morală căreia nu era înscrisă preţuirea şi recunoştinţa pentru talentele sale, Deville s-a cufundat, ca atâţia alţii, în apele deznădejdii. *

Leadership: Îţi poţi construi un raţionament superior oricăror altor consideraţii de natură particular sau general-umană, bazându-te doar pe munca intensivă cu sinele într-un demers onest de cautare a unui erou care doreşte să devină nemuritor?

Deseori, o viaţă plina de amărăciune se manifestă prin încercarea de a duce ştiinţa spre sfere idealiste, deasupra realităţilor care stăpânesc lumea, departe de necesităţile şi preocupările care frământă masele şi stimulează extinderea moravurilor cele mai detestabile.

Aproape toţi oamenii de ştiinţă au avut momente limită în drumul spre împlinirea unui destin grandios, prin conştientizarea unei absenţe de sens în categoria "ce anume îmi menţine permanent activă fericirea", unde rostul strădaniilor de a lupta cu înfricoşarea trecerii banale prin această viaţă capăta conturul unei ambiţii prometeice de remodelare a umanităţii.

Dimensiunea umană continuă să rămână slăbiciunea practicării impasibilităţii, o egoistă apărare a unor interese de moment, a unei excesive griji materiale, fără să reflecteze cu adevărat asupra evoluţiei lumii. În prezent, orice om de ştiinţă este, mai întâi de toate, un luptător împotriva clişeelor unei existenţe standardizate între super-market şi entertaiment, fiind dispus la o suspendare a nevoii de a intra în contact cu ceilalţi membri ai comunității, tocmai pentru a nu intra în acelaşi horă cu ei.

De aceea am putea aborda leadershipul, într-o situaţie aparte ce poate interveni pe parcursul perioadei de implementare a unei investigaţii în infrastructura valorii personale, drept o modalitate de explorare eficientă a unei noi dimensiuni a descoperirilor ştiinţifice, întemeiate pe factorul "sacrificiu total". Aceasta pare, de altfel, condiţia sine qua non a progresului şi a redresării nemulţumirilor de ordin profesional, cu toate că unele necesităţi – cel puţin de ordin practic – devin inevitabile.

Dar cât de departe pot să ajungă şi ce formă pot lua aceste necesităţi inevitabile în procesul elaborării teoriilor ştiinţifice ale personalităţii? În acest sens, am fi tentaţi să ne avântăm într-un demers onest de căutare a unui erou care doreşte să devină nemuritor prin însăşi exemplul trăirii sale de credinţă faţă de realizările imense ale ştiinţei puse în slujba lumii.

Nemurirea este ceea ce ramane in memoria lumii ca mostenire a unei cunoasteri experimentale profunde, dupa ce ti-ai dat consimtamantul ca mana unui destin istoric sa aleaga in locul tau pretul maretiei.

În ceea ce priveşte ştiinţa, poate că ar trebui cu toţii să pornim în căutarea unei credinţe motivate de înţelepciunea unei caracteristici a sufletului, aceea de a trece cu vederea toate nedreptățile unei lumi tot mai haotice, care (deocamdată) preţuieşte numai efemeritatea vieţii. Marcus Aurelius ne ajută cu un sfat în această privinţă:

"Când un altul te critică sau te urăște, când oamenii manifestă față de tine aceste sentimente, întoarce-te spre sufletelele lor, intră în interiorul lor și vezi ce fel de oameni sunt aceștia. Vei vedea că nu trebuie să te frămânți pentru ca ei să-și facă despre tine la un moment dat o părere.

Totuși trebuie să fii binevoitor față de ei, căci potrivit naturii sunt prieteni. Și zeii îi ajută în multe feluri, prin vise, prin predicții, ca ei să obțină acele lucruri pentru care depun atâta efort."

Dar niciodată nu sunt de ajuns câteva pietre pentru a construi un întreg eşafodaj stabil. Niciodată liderul nu îşi va putea construi un raţionament corect, bazându-se doar pe munca intensivă cu sinele. Niciodată nu va putea susţine anumite supoziţii contând doar pe forţa proprie de autoobservare. În acest caz, el poate ajunge să se bazeze doar pe prejudecăţi, forţând anumite nedumeriri. Şi să-şi întărească credinţa într-o realitate absolută şi definitivă care depinde de foarte mulţi factori variabili. Dar o realitate care nu seamănă cu căutarea unei plăceri menite să acopere o lipsă, un gol, o suferință.

O mărime fizică ce intervine într-un proces sau fenomen trebuie caracterizată printr-un număr de elemente obligatorii astfel încât ea să fie perfect determinată. În leadership, ca să-ţi pot duce ştiinţa spre un punct de vedere mai realist şi mai profund, trebuie să reiei şi să consolidezi în permanenţă procesul de optimizare a nivelului de înţelegere a dimensiunii umane spre o constantă de efect care dă posibilitatea întăririi calităţilor care te definesc.

Pentru a deprinde greutăţile şi competentele necesare leadershipului trebuie să-ţi asumi conştientizarea unei absenţe de sens atribuită demersurilor tale ştiinţifice, prin experienţe de tipul încercare-esec care pot oricând să-ţi anuleze credibilitatea în faţa celorlalţi oameni.

*** Notă:** Solomon, Max - *Lumini în retortă* , Editura ştiinţifică Bucureşti, 1962.

Source: https://neculaifantanaru.com/excelenta-in-leadership.html

Excepţional Leadership

On Februarie 06, 2013

Autodisciplinează-te să-i influenţezi pe oameni, fără să-ţi ascunzi adevărata fire.

De fiecare dată când revăd filmul "The Silence of The Lambs (1991)" simt că mă integrez într-un spaţiu plin de mister care îndeamnă la prudenţă, autoanaliză, cumpătare în luarea deciziilor, fiindcă nu pot să mă leapăd de această obsesie: că asist la un joc de măşti care este cu atât mai înfiorător cu cât el nu părăseşte niciodată sfera raţionalului.

Esenţa vrăjită a lumii în care mă simt pierdut, asemenea unei corăbii fără echipaj, armonizează macrocosmosul unei fiinţe umane autonome, suverane, relativ independente de contextul social, care poate oricând să trăiască singură, dar fiind întotdeauna capabilă să distrugă alte destine.

Prin Hannibal Lecter este chemat în oglinda realităţii miezul tainic al unei lumi pline de nerv şi substanţă, în psihologia de mare clasă a unei metamorfoze de formă şi identitate, ca de la omidă la fluture. Ne aflăm în faţa unui tip de sensibilitate care apreciază fragilitatea şi delicateţea unui gest spontan aparte, dar asta până la proba contrarie. El nu este omul schimbării, ci însăşi schimbarea din om care începe cu psihologia unui exilat şi se continuă cu senzaţia de eliberare dintr-o captivitate care i-a fost necesară la un moment dat, doar ca să reflecteze mai bine la adevărata cauză a bolii sale foarte rar întâlnită, numită: "persuasiune la superlativ".

Leadership: Îţi dezvolţi o conştiinţă care pleacă de la o imagine şi ajunge la fiinţa pe care o reprezintă, pornind de la ideea că orice poveste adevărată este o poveste fără sfârşit?

Ceva din substanţa unui geniu al răului poate fi oricând recuperat prin inventarea unei poveşti cu îngeri, singura situaţie care nu duce la o tragedie, o imagine formată din fapte, lucruri şi cuvinte armonizate într-un ideal de convingeri pline de candoare care fac apel către tânăra generaţie umanistă. Iar povestea aceasta poate oricând deveni adevărată, continuându-se spre "nesfârşit", numai dacă conştiinţa îl îndeamnă să-şi aducă gândurile în lumina unei spiritualităţi concordante cu ştiinţa, şi mai ales dacă nu dă înapoi de la aceasta.

Atributele acestei poveşti uimitoare care te marchează profund prin puterea de evocare a unor destine desprinse parcă din suspine, nu sunt ritmul şi cursivitatea unei lecţii de viaţă demne de admirat, ci intriga unei acţiuni dramatice circumscrisă la un singur moment de tensiune maximă: suferinţa unei descoperiri târzii.

Pe primul loc în viaţa lui Hannibal este psihologia, dar focul curat al sufletul său este puritatea omului de esenţă foarte rară, candoarea fiinţei neajutorate, care îl poate face transparent pentru cunoştinţele sale cele mai înalte.

În persoana lui Clarice Starling găsim trandafirul plin de îndurare, vrăjit de un magician care îi ascute spinii cu dibăcia unui apicultor și cu conștiința unităţii esențiale a tuturor lucrurilor lumii, dar fără să lase spinii să crească până la capăt ca nu cumva aceștia să rănească pe cineva cu o înţepătură veninoasă. Aşadar, trandafirul acesta este fermecător datorită frumuseții sale, dar poate fi și dureros de cules datorită spinilor săi. Ai grijă la ce temperaturi îi ridici omului acea ascuţime a minţii care poate pune mai presus rezultatul unei acţiuni, decât păzirea stearpă a literei legii.

Leadership: Eşti pregătit să dai la o parte pătura de incertitudine care îţi acoperă convingerile şi îţi anulează apartenenţa la spaţiul de referinţă al unui personaj plin de ambiguităţi de care te simţi atras şi pe care vrei să-l faci să se simtă atras de tine?

Hannibal nu este doar un psiholog al cărui renume a depăşit de mult graniţele de notorietate ale domeniului, de unde necesitatea imperativă de a se regăsi într-o permanentă stimă de sine, din dorinţa de a se considera el însuşi experimentul unei minţi complexe. Dar este şi un foarte bun mânuitor al realităţii de dincolo de zidurile tăcute ale vieţii liniştite înconjurată de gratii.

Clarice Starling pare o femeie timidă la prima vedere, dar în spatele feminităţii se ascunde tocmai acea puritate de om cinstit şi naiv, de o simplitate nemaiîntâlnită, mânat de nişte convingeri limitative care nu înflăcărează şi răscolesc pe oricine, ci doar pe o minte eliberată de convingeri false.

Singura incertitudine pe care o simte această fiinţă sensibilă constă în a nu şti ce să aleagă: ori să-l admire pe Hannibal pentru mintea genială de care dă mereu dovadă, ori să-l respingă pentru atrocitatea cu care îşi impune superioritatea persuasivă. În orice caz, pentru prima oară, Hannibal şi-a găsit subiectul cel mai dificil de experimentat prin faptul că este atras de inocenţa ei atât de firavă.

Leadership: Cât de mult te poate influenţa personalitatea celui pentru care eşti tentat să te redefineşti într-un raport de respect faţă de capacitatea sale deosebite, dacă nu-ţi dovedeşti sensibilitatea de a percepe ecoul prezenţei sale în realitatea care te înconjoară?

Întreaga personalitate a lui Hannibal se dezvăluie ca esenţă magică a miezului unei lumi greu accesibile, ca fiind creaţia specifică unui Ego în care nimeni nu poate pătrunde, trecută parcă printr-un push de limits în oglinda unei metamorfoze morale. Practic, activitatea sinelui nu înseamnă doar parcurgerea unui drum iniţiatic prin care se maturizează o concepţie nouă despre reprezentarea formelor umane, ci poate să ofere şi o reprezentare mai precisă, aproape naturalistă, a morţii înseşi.

Moartea surprinsă la fiecare pas nu mai este o entitate particulară, o chestiune de efect al unui caracter foarte disciplinat şi inventiv, ci reprezintă o trebuinţă de a stărui asupra unui fapt lipsit de prevedere.

Prin rotirea evenimentelor în sensul invers al aşteptărilor pe care le are fiecare personaj în legătură cu percepţiile lucrurilor sensibile, primind adesea o nuanţă de amplificare a stării de nelinişte, se poate calcula o nouă formulă a convieţuirii: singura cale de a-ţi păstra intactă raţiunea de a exista este să-ţi desparţi sufletul în mai multe puteri deosebite, printre care puterea de a fi vulnerabil şi puterea de a fi altfel decât îţi permite natura ta.

Când Hannibal îşi ademeneşte victima în pânza de păianjen a incertitudinii pentru a o devora de orice speranţă de viaţă, blocându-i orice clocot afectiv, practic el nu îşi adună toată inteligenţa într-un singur moment de inspiraţie. Ci aşteaptă ca victima să se debaraseze de tot ceea ce nu poate fi prezent în iluzia vieţii pe care o trăieşte.

Iată splendoarea unui fapt psihic de cunoaştere profundă a sentimentelor, care nu poate fi calificat drept bun sau rău din punct de vedere al rezultatelor cercetărilor din sfera psihologiei.

Leadership: Te expui unei experienţe de viaţă care începe cu intensitatea emoţiei pe care ţi-o transmite cineva într-o împrejurare deosebită şi se finalizează cu o atitudine de

bunăvoinţă (arătată fără reţinere) care îţi cere să te distanţezi de propria realitate?

Diplomaţia şi raţiunea bazată pe adaptabilitate la condiţiile "întâmplătorului" te hrănesc, te îngrijesc şi te instruiesc spre cel mai bun comportament în societate. Astfel, nu mai începi experimentul asupra unui anumit oponent decât dacă eşti orbit de vanitate, de-a ignorantei tale dreptăţi, trecând orice activitate prin prisma extremelor „totul sau nimic”.

Hannibal este un simbol al totului: este dominat de sentimentul puţintei de a schimba orice destin şi dispune de mijloacele psihologice pentru a înfăptui orice convertire a omului la o altă ordine de înţelegere a vieţii, sub alte forme, mai subtile, mai puternic resimţite decât durerea fizică.

Să ne amintim de erou grec, Oreste. El pătrunde în universul nebuniei după crimele comise în numele răzbunării tatălui său (Agamemnon), divinităţile infernului silindu-l să vagabondeze dintr-un loc în altul, pradă delirului. El îi împărtăşeşte surorii sale, Electra, în repetate rânduri sentimentul că aparţine deja unui univers plin de groază.

"Te afli de pe acum printre cei morţi" îi răspunde Electra, iar unchiul său Menelau are şi el, în faţa lui Oreste, senzaţia că vede o arătare de pe lumea cealaltă. Răspunsul lui Oreste este următorul: "Nu sunt viu, deşi văd lumina".

De-a lungul acestui dialog, axat în totalitate pe tema nebuniei şi a groazei, se înfăţişează aspectele realităţii care guvernează lumea din jurul lui Hannibal. El nu-şi semnalează prezenţa în viaţa oamenilor ca un intrus ce întrerupe fluxurile regulate ale conştiinţei curate. Ci în mod foarte subtil, ca o vibraţie discretă, oferind acel un plus de inteligenţă la care victimele sale aspiră. Odată prinse în vraja acestui magician misterios, ele sunt nevoite să înfrunte permanent gândul morţii, neliniştea cea mai profundă.

Leadershipul este abilitatea de a-ţi manifesta puterea intelectuală în sfera destinului celorlalţi oameni, fără să dai frâu liber satisfacerii patimii de a te simţi bine în faţa lipsei lor de apărare.

Excepţional Leadership se referă la partea nevăzută a omului de geniu care nu trebuie să rămână exact așa, ca o ușă închisă, în raport cu lumea aparenţelor exterioare. Ci trebuie întotdeauna să iasă la iveală ca un diamant cu proprietăţi miraculoase care se șlefuiește odată cu trecerea sa prin viața tuturor celor care ştiu să-l aprecieze şi să-l "recomande" mai departe.

Genialitatea nu este inteligenţa foarte ascuţită pe care o urmăreşti neobosit să ţi-o etalezi în faţa celorlalţi oameni, încât să-ţi faci un renume împrăştiat într-o mare de evenimente. Ci este privilegiul de a simţi şi de a anula acea emoţie care te cuprinde şi te înlănţuie în strânsoarea ei, numită: ambiţie neechilibrată sau vanitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/exceptional-leadership.html

Executantul umil al grelei sale misiuni

On Octombrie 31, 2013

Menţine-ţi leadershipul sub control, punând accent pe starea interioară cât şi pe eficienţa faptelor pe care le întreprinzi.

Ridicat pe un maldăr de speranţă, veghează sufletul chinuit al unei făpturi nevinovate, ca şi când ar fi fost desprinsă de lumea în care se pot împleti cu uşurinţă visele. El se înfioară la fiecare tresărire de fibră, la fiecare gând nefiltrat de lentilele determinării care îşi schimbă proprietăţile şi devin fumurii pe măsură ce scade cererea pentru "asigurarea de viaţă".

Catherine este prizoniera lui Buffalo Bill, aruncată într-o temniţă întunecată şi îngrozitoare, sub pământ. Căci în groapa foarte adâncă, în cuptorul spaimelor care scade temperatura posibilităţilor omeneşti de a se simţi ei înşişi, nu există termen de valabilitate pentru dorinţe şi pasiuni. În situaţii tensionate gândurile nu respectă standardele de transparenţă ale fiinţei al cărei sistem de valori este răsturnat.

Catherine Martin priveşte într-un punct fix, poate al revelaţiei de care aproape se dezobişnuise. Caută oare o oglindă, în căutarea propriei imagini? Ce să observe? Ce să simtă la vederea rămăşiţei omeneşti? Viziunile morbide, venite ca un şoc puternic resimţit până în măduva oaselor, iau locul poftei de viaţă. Însă, nu se stinge şi suflarea pe care Dumnezeu a pus-o în sufletul ei războinic.

Materia vibrează în mâna Creatorului. Într-o secundă de luciditate, produsă parcă de pronia cerească, Catherine trece de a o extremă la alta. Dintr-o dată, o succesiune de emoţii se împletesc duios cu amintirile cele mai dragi, dând naştere la o mulţime de noi frumuseţi şi străluciri. Speranţa ia locul dezamăgirii. Omul renăscut din durere, din imensa iubire divină, omul investit cu forţe noi, reformatoare, nu poate cere instanţei sale de judecată să admită demisia acelui Eu-însumi încărcat cu noi daruri spirituale.

Leadership: Poţi să-ţi dezvolţi o atitudine de acceptare a ceea ce ţi se întâmplă, în virtutea convingerii că tot ce trăieşti şi experimentezi se cere validat prin încercarea de a te cunoaşte mai bine într-o manieră diferită?

Structura armonioasă care rezultă din această fermitate interioară, în lupta dusă pentru credinţă, intră în ciclul *high-power* . Ca o undă de energie, Ego-ul propagă intens noi norme şi aspiraţii, noi puncte de control în modul de " *a fi* " al captivei. Reacţiile de reducere a agenţilor nocivi, ca teama, nesiguranţa, neliniştea, lamentarea, frustrarea, depresia, sunt cuplate cu formarea de noi radicali liberi. Şi anihilate de noi formaţiuni de luptă. Energia internă, declanşatoare de noi trăiri şi atitudini, este activată în trepte, evitând tulburările pe care le-ar putea produce eliberarea ei bruscă.

Alături de o fire tiranică, nu e loc pentru un om liber. În sinea ei, Catherine, supusă emoţiilor cele mai puternice, a luat o hotărâre. Capitală. Însă eliberarea cere abolirea întunericului, cere un efort imens tot atât de mare ca şi cura de dezintoxicare. Ea trebuie să înfrunte stările negative cele mai profunde ale fiinţei şi să lupte împotriva lor.

Inima nu acceptă să i se pună lacăt la gură şi să capete duritatea neînsufleţită a unei stane de piatră. Ci ţipă din toate puterile, cu toată energia imprevizibilei iluminări pe care o presupune o asemenea circumstanţă. Trezind toate fibrele care iau parte la confruntarea dintre prezent şi viitor, dintre două moduri de măsurare a vieţii care se contrazic.

"Voi îndura totul, voi străbate acel hol imens al întrebărilor fără răspuns, acel coridor subteran al stărilor de zbucium. Până ce voi învinge ! "

Şi cu înflăcărarea extremă produsă de acest gând, cu acea hotărâre care ar putea facilita orice upgrade de configuraţie lăuntrică, Catherine loveşte fulgerător în slăbiciunea sorţii potrivnice care aproape niciodată nu admite abateri de la regulă. Ea începe să se cunoască mai bine într-o manieră diferită, într-o stare de provocare maximă, când trebuie să închidă definitiv frontiera de "copilul lui mama" şi să se ridice singură la luptă, la nivelul unui Papillon care alege să evadeze dintr-un loc fără speranţe.

Leadership: Respecţi spaţiul personal prin intermediul căruia relaţionezi cu tine însuţi mai mult decât cu exteriorul, cu preţul experienţei de a te adapta situaţiei în care oricât de mult ai încerca să lupţi nu poţi spune că te-ai întrecut pe tine însuţi?

Ceea ce limitează omul la a fi strict o entitate pasivă, incapabilă de a opune rezistenţă unei autorităţi externe, şi care are meritul de a fi investigat ca având legătură cu leadershipul, este tocmai acea ipostază a personalităţii sale, dintre alte zeci de ipostaze. În care Eu-l suprem cerşeşte îndurare. Mai ales când această autoritate, asemenea unui agresor care perturbă siguranţă individului, nu poate fi redusă la tăcere, la zero. Sau măcar la o valoare acceptabilă de control.

Să dai dovadă de o adevărată tărie şi dârzenie în faţa adversarului care progresează în profunzime, devine fundamentul dezvoltării durabile a întregii tale fiinţe. Fundamentul creării oricărei viziuni despre lume, în încercarea de conştientizare şi înfrumuseţare a experienţei vieţii.

Catherine încearcă să facă faţă împrejurării în care a adus-o destinul, încearcă să împiedice realizarea planurilor lui Buffalo Bill, îşi pune la bătaie inteligenţa şi viclenia, dar totuşi pare că nu se poate întrece pe sine însăşi. Eşuează. De ce?

Fiindcă nu poate renunţa la starea de slăbiciune a naturii sale, fiindcă nu poate primi recunoaşterea altora, fiindcă degeaba ai curaj dacă nu ai putere, fiindcă degeaba ai parte, dacă nu ai şi noroc, fiindcă degeaba te uiţi într-o oglindă dacă nu te vezi altcineva, fiindcă degeaba ai abilităţi dacă îţi lipseşte perspectiva, fiindcă degeaba ai un mesaj bun dacă nu ştii să-l împachetezi frumos, fiindcă degeaba ai facultate dacă îţi lipseşte şcoala vieţii.

Leadership: Îţi foloseşti conştiinţa drept scut în interacţiunea cu lumea exterioară, conformându-te unei situaţii care te consumă mult sau încercând să faci posibil acel lucru pe care crezi că nu-l poţi face?

Poetul şi filozoful libanez Kahlil Gibran a menţionat un lucru înţelept: " *Pentru a putea trece prin încercările vieţii, trebuie să respectăm acel spaţiu personal prin intermediul căruia relaţionăm cu noi înşine şi nu cu exteriorul.* " Este o formulă de progres la care nu se poate renunţa aşa uşor, o formă de exprimare a acordului cu atitudinea care te individualizează în situaţiile ambigue ale intersecţiei slăbiciunii cu puterea.

În jocul de şah, opoziţia reprezintă situaţia când cei doi regi se găsesc faţă în faţă la distanţă de un câmp unul faţă de celălalt. În cazul leadershipului, opoziţia este reprezentată de situaţia când te afli faţă în faţă cu tine însuţi, la distanţa de un minim sau un maxim acceptat de potenţialul tău de evoluţie. Şi de potenţialul de a te rupe de ritmurile vieţii care pun stăpânire pe tine.

Asigurarea unui randament maxim al propriei fiinţe, spre a fi pe deplin pregătit să îţi asumi

lupta lăuntrică cu sistemul de valori, dezvoltând intens acele norme şi aspiraţii, noi puncte de control în modul de “a fi”, devine absolut necesar. Doar astfel se poate contura o perspectivă nouă asupra propriei persoane şi asupra celorlalţi.

Nu vei putea niciodată să părăseşti “opoziţia”, dacă intri în dezavantaj datorită unui complex de inadaptare la “şocurile” pe care atât de des le produce viaţa. Iar leadershipul nu va putea beneficia de avantajul apropierii de zona largă a proximei dezvoltări. Deci, înarmează-te cu acea hotărâre care ar putea facilita orice upgrade de configuraţie lăuntrică şi loveşte fulgerător în slăbiciunea sorţii potrivnice care aproape niciodată nu admite abateri de la regulă.

Conştiinţa este punctul în care te simţi mulţumit de sine şi puternic în faţa unei încercări dificile, deşi îţi pare rău că ţi s-a întâmplat asta.

Executantul umil al grelei sale misiuni este omul care şi-a înţeles misiunea şi face tot ceea ce este posibil pentru a o îndeplini. Acest lucru implică şi o luptă internă permanentă împotriva acelor reacţii negative lăuntrice, demobilizatoare.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Exemplul de disponibilitate al lui Eisenstein

On Iulie 18, 2014

Dovedeşte-ţi utilitatea în folosul creării unei noi direcţii de transformare a rolului profesional, impunându-ţi o identitate diferenţiată care să le confere celorlalţi premise realiste de valorificare a tendinţelor de evoluţie.

Hotărârea netă a tânărului Eisenstein de a se dedica teatrului s-a copt pe frontul Războiului Civil. Evident, dorinţa sa coincidea cu o necesitate stringentă a teatrului. Eliseev, numit regizor al celor două trupe de teatru care erau la dispoziţia secţiei politice a armatei a 15-a, care tocmai urma să monteze un spectacol, spuse dur: *"Nu îl cunosc şi nu vreau să-l cunosc pe pictorul Eisenstein. Dar îl cunosc pe şeful de şantier Eisenstein care îmi va fi necesar pentru construcţii de fortificaţii pe front. Nu-l pot lăsa, am personal nevoie de el."*

Răspunsul lui Eisenstein a fost tot atât de dur: *"Nu ştiu cum e Eisenstein şef de şantier, dar cred că oameni ca el mai aveţi suficienţi şi dacă o să aveţi nevoie, veţi avea şi mai mulţi. În schimb îl cunosc foarte bine pe pictorul Eisenstein şi utilitatea lui în teatru vă este cunoscută deopotrivă şi dumitale. Fără el se opreşte munca unui colectiv întreg. Şi dumneata te-ai adaptat de curând jocului de-a teatrul, cum îl numeşti. Şi trebuie să-ţi spun sincer că ai prezentat foarte bine personajul pe care l-ai interpretat. Apelez la simţul dumitale de artist."*

Nimeni nu ştia că, în acea zi, datorită unui concurs fericit de împrejurări, începea cariera artistică a celui ce avea să devină, din şeful de şantier, apoi din pictorul decorator, marele regizor Eisenstein, care va revoluţiona cinematograful la începutul secolului al XX-lea prin noi teorii de montaj. *****

Leadership: Cum îţi interpretezi rolul de lider într-o evoluţie care depinde de modul cum îţi estimează ceilalţi utilitatea în jurul unei imagini oglindită în ideea cunoaşterii unei întâmplări care se subtituie altei întâmplări?

Am putea spune câte ceva despre etapele de construcţie a ştiinţei, orientate după regulile unei severe cunoaşteri care nu a cunoscut dezamăgirea, poate doar compromisul pentru o cauză mare, luând în calcul gradul de implementare a unei noi identităţi în procesul transformărilor inerente existenţei sociale. Aş pronostica, de pildă, că niciun stil de a gândi nu va domina pentru mult timp galeriile cunoaşterii, la fel cum nicio baterie nu ţine la nesfârşit. Însă orice stil va deschide larg porţile unei noi lumi de cucerit, plină de utilitate şi de noi opţiuni de personalizare.

O imagine oglindită în ideea cunoaşterii unei întâmplări care se subtituie altei întâmplări se declanşează atunci când modul în care priveşti lumea se repetă printr-o structură comună, printr-o coincidenţă de raţionament, emoţie şi interese, în modul în care lumea te priveşte pe tine.

Ca să poată fi valorificat, leadershipul trebuie să-şi găsească un sens în lumea percepţiilor de explorare a "întâmplărilor care se recunosc în oglindă". Lumea aceasta poate fi interpretată de către protagoniştii luptei pentru câştigarea supremaţiei în segmentul premium al producţiilor ştiinţifice ca o evadare din limitele impuse de un standard de gândire unanim acceptat.

Pentru aceasta, leadershipul trebuie privit ca o formă de autoevaluare a propriei identităţi, a propriilor obiective, valori şi principii, în similitudine cu acele puncte de vedere dezvoltate pe ideea de "dublu" a perspectivei de construire a situaţiilor care singularizează un fenomen, un eveniment, un destin, o vocaţie.

Leadership: Parcursul pe care îl urmezi se manifestă ca un fenomen cu implicaţii ample în existenţa unei alternative la perspectivele lumii din jur, producând efectele directe şi pozitive asupra posibilităţii de a te încadra într-un anume tipar de inversare a aşteptărilor pe care le impui?

Cineva spunea că identitatea este o *conquista* permanentă. Ca lider, ai datoria să inviţi pe toată lumea să profite de oportunitatea de a-şi forma o identitate proprie, o unitate de existenţă a conexiunilor dintre diferite abordări, ca răspuns la încercările din ce în ce mai grele și mai complicate de valorificare a ştiinţei şi inovaţiei, prin care indirect se exercită leadershipul.

Cât de bine îţi interpretezi rolul într-o evoluţie care depinde de modul cum îţi estimează ceilalţi utilitatea în gestionarea resurselor de muncă? Răspunsul la această întrebare vă arăta cum te raportezi la ceea ce vrei să realizezi prin intermediul ştiinţei tale, dar şi câtă importanţă şi valoare dau ceilalţi utilităţii tale în folosul creării unei noi direcţii de colaborare şi identificarea unor noi direcţii de evoluţie a domeniului în viitor.

Alegerea modalităţilor de acţiune şi a valorilor adiacente acestora, plasarea lor într-un cadru de referinţă care pune în evidenţă caracterul superior al omului, duce la o personalizare a relaţiilor umane, în termeni de profesionalism şi flexibilitate.

A te încadra într-un anume tipar de inversare a aşteptărilor pe care le impui înseamnă să-ţi schimbi mereu poziţia şi punctele de vedere faţă de o realitate cu care nu eşti de acord, prin dezvăluirea unei laturi personale competitive.

Acest aspect trebuie să creeze experienţe unice de combinare a prezenţei de spirit cu asumarea unui rol de reprezentativitate în spaţiul unei opere de mare interes.

Exemplul de disponibilitate al lui Eisenstein aduce în prim plan acea autoevaluare corectă în privinţa evoluţiei individuale şi atingerii unor performanţe deosebite, cât şi a obţinerii excelenţei într-un domeniu uneori nou şi neexplorat. Acest lucru presupune şi o cunoaştere perfectă a putinţei tale în privinţa creării unei transformări inovative, dar şi câştigarea încrederii celorlalţi în tine.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Există un rol vacant care se conturează în opera ta?

On Ianuarie 03, 2009

Povestea pe care o creezi poate să prindă contur într-o imagine de tipul "chemare la viață", doar dacă ea continuă ideea subtilității sensibilității umane.

Ce actor va spune însă povestirea, cine-i cel mai potrivit? Şi ce rol să i se dea acestuia? Există un rol vacant. E drept că încă nu are niciun contur. Figurează doar la rubrica de deziderate. Lipseşte un reprezentant al unei categorii sociale: meşteşugarii din Novgorod. Asta e! Actorul Orlov va interpreta rolul meşterului zălar Ignat.

Rolul se conturează, capătă savoarea pe care i-o cunoaştem şi noi. Apar acum idei noi, noi imagini. Dintr-o noţiune, Ignat devine un personaj viu. La Novgorod el e cel care determină chemarea lui Nevski în fruntea oştirii. Apoi Ignat împarte zale tuturor. El însuşi rămâne fără zale. Îşi pune singura întrebare pe care o mai găseşte. E prea mică pentru el. Prea scurtă. Ideea are haz. Ignat va comenta: "Cam scurtă-i !" Invenţia continuă. Ideea pierderilor ruseşti în bătălie trebuie sugerată prin moartea unui personaj apropiat sensibilităţii spectatorilor. Deci , ceva de genul moartea lui Ignat. Din cauza zalei. Gâtul îi e descoperit şi cuţitul trădătorului îl va reteza. Comicul replicii, repetată acum, se va transforma în tragic: "Cam scurtă-i !"

Şi astfel ideile abstracte, tezele dinainte date prind carnaţie în imagini. Hăţurile celor doi adversari - gândirea logică şi imaginaţia - sunt egal de întinse şi Pegaşii galopează corp la corp.

Leadership: Poţi să conturezi o povestire vizuală a realității externe, încât să devii reprezentantul unei invenții continue, unde realitatea este transformată într-un personaj viu al propriei tale sensibilități?

În rolul său de actor al viziunii expresioniste, artistul nu se mulțumește să contureze doar o povestire vizuală a realității externe; el devine reprezentantul unei invenții continue, unde realitatea este transformată într-un personaj viu al propriei sale sensibilități. Expresionismul, deci, conturează nu doar o formă, ci și o noţiune plină de "savoare reală" prin rolul vacant al interpretărilor standard.

Utilizând gândirea logică în combinație cu imaginația, acest stil evocă o chemare a emoțiilor prin transformarea formelor și culorilor, sugerând mai mult decât arată, și pune în discuție ideile abstracte. Fiecare formă de exprimare este o replică care continuă să dialogheze cu privitorul, fiecare contrast este o idee vizuală care sugerează noi interpretări ale realității.

Leadership: Conturarea unui personaj în opera ta explorează felul cum contrastul între expresivitate și realitate vizuală captează în acelaşi timp savoarea vieții și valoarea sacrificiului?

În contextul narativului tău, tragedia lui Ignat reflectă spațiul dintre rolul vacant și realitatea dură a destinului său tragic. Este un actor ce nu doar interpretează, ci și trăiește profund contradicțiile rolului care i-a fost dat. Prin conturarea acestui personaj, se explorează responsabilitatea reprezentantului meșteșugarilor din Novgorod, captând savoarea vieții lor și ideile abstracte despre sacrificiu și datorie.

Invenţia continuă a lui Ignat, de a oferi zale celorlalți în timp ce el rămâne descoperit, adaugă un strat de ironie la narativul său, transformând comicul replicii "*Cam scurtă-i* !" într-un

tragism care rezonată cu sensibilitatea spectatorilor, sugerând pierderile inevitabile. Acest duel între gândirea logică și imaginația care caracterizează fiecare moment al poveștii, își găsește ecoul în lupta metaforică dintre Pegaşii care galopează corp la corp.

În ceea ce privește creația, leadershipul este susținut de sensibilitatea și perspectiva spectatorilor, care oferă un echilibru între contrastul dintre expresivitate și realitatea vizuală.

Ceea ce tu redai în creaţia ta este ceea ce spectatorii văd în povestea vieţii lor?

Există un rol vacant care se conturează în opera ta? Pune-ţi această întrebare ori de câte ori te afli în fața unei noi provocări artistice sau conceptuale. Iar dacă viziunea ta asupra creației cuprinde misterul necunoscutului, atunci povestea vieții pe care o evidențiezi va fi una captivantă și memorabilă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/exista-un-rol-vacant-care-se-contureaza-in-opera-ta.html

Experienţa tainei divine

On Februarie 19, 2012

Lupta cu adversarul interior care te încătuşează toată viaţa devine scopul creaţiei care păstrează amprenta proprietarului ei peste timpuri şi vremi.

Orice copil cuminte, remarca paradoxal Serghei Eisenstein, strică obiectele, desface burţile păpuşilor sau demontează ceasurile pentru a vedea ce se află înăuntrul lor. Spre deosebire de copiii aceştia "buni", eu am fost un copil rău, tocmai pentru că nu am făcut nimic din toate acestea. Probabil tocmai pentru această cauză a trebuit să devin regizor.

Şi asta deoarece aşa numiţii copii cuminţi îşi epuizează în perioada aceea neastâmpărul curiozităţii, cruzimea primitivă şi afirmarea agresivă. Neconsumate atunci, aceste tendinţe izbucnesc mai târziu. În locul ceasului demontat apare pasiunea pentru cercetarea mecanismului creaţiei, stricarea obiectelor este înlocuită cu ireverenţe pentru autoritate.

S-a născut apoi întrebarea: "cu ce sunt eu mai prejos decât alţii?" Şi aserţiunea, nemărturisită: "nu toate le fac zeii". Dar răzvrătirea aceasta care a dat naştere nevoii de a se afirma nu s-a atins o dată cu tinereţea. L-a însoţit toată viaţa. Nu este de mirare că, odată ajuns regizor, întreaga perioadă de creaţie a filmului "Ivan" este o perioadă de luptă, mai exact "lupta cu fantoma", cum mărturisea chiar el, lupta de a se elibera de un fenomen ce l-a stârnit cândva, izvorât de la o forţă dinafară. Lupta cu adversarul interior care-l încătuşează pe Eisenstein toată viaţa devine, de multe ori, scopul creaţiei, născute din calculul personal interior.

Leadership: Poţi să funcţionezi în forma relativă a creaţiei pe care o experimentezi în "ascunsul" unei lumi care înfăţişează realitatea indirectă, prin surprinderea esenţei non-materiale a unui creator desăvârşit?

Esenţialul divin este rezultatul luptei cu "fantoma", simbolizând amploarea unui conflict pe care îl avem cu noi înşine în câmpul unei ştiinţe care caută esenţa omului, şi felul în care facem faţă. Este lupta omului împotriva naturii care devine simbol al cunoaşterii, simbol metafizic. Altfel spus, esenţialul divin este forţa din afara ta pe care trebuie s-o supui propriului control, sub îndrumarea unui *Rayahuas Esqueryo Usharphys*, asumare a creaţiei în propria fiinţă dumnezeiască, în niciun caz amestecându-se cu elementele particulare ale unui destin perceput drept insignifiant,

Invidiat de mulţi, Eisenstein încerca să pătrundă în tainele unei ştiinţe care urmăreşte adevărul şi dreptatea, adică a unei ştiinţe care, conturându-se îndeosebi către sfârşitul secolului abia încheiat, mai are încă multe de spus pentru înţelegerea lumii complexe care ne înconjoară. A fi regizor nu înseamnă doar să descoperi viața și să o pui pe ecran, ci trebuie să aibă relevanță în a inventa noi curente artistice, provocând o reacție de deteminism în rândul oamenilor și societății în care trăim, o reacţie de revoltă la formalismul spectacolelor comerciale.

Esenţialul divin este împlinirea lăuntrică datorată unui act de plăsmuire a unei conştiinţe arhetipale, magice, care se "trezeşte din somnul cel de moarte". Fără îndoială, influenţa omului asupra lumii se naşte din contactul unui receptor de mesaje venite din dimensiunile neştiute ale Universului – cu acea acţiune sublima de controlare a materiei, fapt care nu contrazice opiniile unui creator a cărui natură divină este sugerată de substantivul "magician".

La capătul vizibil al procesului de decizie stă tripla pecete a unui magician care, realizând imposibilul, se vede dintr-o dată dublat de consecinţa unui lanţ cauzal din care a fost

predestinat să facă parte.

Esenţa non-materială a unui creator desăvârşit este reflectarea propriei experienţe de viaţă într-o viziune care stăpâneşte ferm ansamblul. străbătând prezenţa-absenţă din spaţiul atotcuprinzător al performanţei de a fi autentic în orice rol abordezi. Cu certitudine, povestea de viaţă a regizorului Eisenstein, devenind mărturie a realizării unei activităţi prometeice, corespunzătoare unor obiective neaşteptate, a trebuit să treacă de baricada provizorie a unei societăţi superficiale pentru a întâlni temeiul unei biruinţe trainice.

De bună seamă, creaţia pe care o experimentezi în "ascunsul" unei lumi care înfăţişează realitatea indirectă depinde de circumstanţele în care a intervenit hazardul pentru a ascunde refuzul cauzelor, fapt care îţi permite să ai propria autonomie. Acolo unde nu ai avut niciodată înclinaţii, exact acolo s-ar putea ascunde talentul tău. Punctul tău slab ar putea fi punctul tău forte, ceea ce în cazul lui Eisenstein s-a dovedit a fi jobenul magicianului din care iese iepuraşul.

Şi să nu uităm un lucru. Cel care împlineşte miracolele este magicianul care aspiră la suprema perfecţiune într-o anumită ştiinţă. Iar acest magician, simbolizând iluminarea, intelectul, cunoaşterea nesfârşită, ştie să valorifice din plin "Cheile lui Enoch", având totodată puterea de a provoca sau stăpâni anumite fenomene naturale, întocmai ca Prospero, ducele Milanului, protagonistul piesei "Furtuna" de Shakespeare. Iar magicianul poartă întotdeauna o triplă pecete: aceea a unui actor, scenarist și totodată a unui regizor.

Leadership: Îţi îndrepţi energiile spre asumarea unei creaţii în propria fiinţă dumnezeiască, făcând din realitatea care te înconjoară perspectiva unei conştiinţe care a parcurs drumul până la nivelul conceptului de "Cauză Cauzelor"?

Unii dintre acei oameni care n-au avut nicio înclinație spre studiu ajung să fie cei mai îndârjiți apărători ai științei, dar și ași în diverse domenii. Iar majoritatea celor care au studiat ca turbații tot timpul (încă de mici copii), continuând cu studii prin străinătate, ăștia nu reușesc nicidecum să miște gândirea în lumina științei. Îi ocolește pur și simplu esențialul divin, relația dintre căutările intelectuale și experiența spirituală.

Mai exact, ce este esenţialul divin? Este spaţiul limitat care îţi stă la dispoziţie pentru orice intervenţie "reparatorie" în mersul lumii, în contextul unirii dintre o viziune centrată pe trecut, căci „de acolo ne vin toate", şi perspectiva centrată pe o comuniune spirituală divino-umană, ce transcende timpul şi spaţiul.

Cu atât mai probabil, spaţiul divin desemnează starea mistică care influenţează percepţia unei realităţi al cărei unic sens este imaginea vie şi convingătoare a unui nou început posibil, o creaţie proprie pornind de imaginea unei vieți care întruchipează un îndemn către păstrarea speranței şi credinţei.

Și uite așa au stat lucrurile întotdeauna, și niciodată nu se vor schimba. Potrivit acestui considerent, influenţa cea mai mare pe care se construiesc toate virtuţile, toate părţile implicate în procesul schimbării, rămâne de regulă ascunsă. Şi nu numai atât. În leadership "Cauza Cauzelor Mistice", *Mystica Mysterium do Santosis*, se constituie ca o reacţie la presiunea influenţei din exterior, a constrângerilor, a limitelor sau a circumstanţelor pe care nimeni nu poate să le prevadă.

Leadershipul depăşeşte faza de intenţie, vizibilă într-o creaţie artistică, şi se afirmă ca structură a unei experienţe de viaţă care arată clar că oamenii cresc şi se formează între oameni, dar numai unii dintre ei, aceia care păşesc discret între fantastic şi magic, ajung să fie transformatori ai realităţii.

Cel puţini unul din ei, Serghei Eisenstein, a fost un traducător al planului divin în realitatea umană terestră.

Experienţa tainei divine străbate opera unui creator de lumi noi, văzută prin ecranul de proiectare a imaginilor fascinante care, formând un tot coerent, prind viaţă, îmbogăţesc sufletul şi te invită să redescoperi o lume plină de culoare.

Se pune întrebarea: cum ajunge cineva, de la statutul unui om cu totul banal, la statutul de titan al cinematografiei? Aici este taina divină, o lege nescrisă pe care o guvernează viaţa celor care se avântă spre înălţimile albastre ale cerului, punctate ici şi colo de câţiva nori albi.

Tu te poţi avânta curajos spre înălţimile purului, inspiratorului, binefăcătorului aer al ideilor nobile, precum un vultur care-şi reclamă crestele, pe bună dreptate, ca fiind ale sale?

Source: https://neculaifantanaru.com/experienta-tainei-divine.html

Explozia în artă

On Februarie 21, 2016

Învaţă să recompui întregul unei opere de artă, sugerând o anumită semnificaţie prin intermediul unei „secvenţe” cheie.

Dacă vrem să descifrăm evoluţia gândirii artistice a lui Eisenstein, geneza ei, atunci cunoaşterea biografiei lui este esenţială. O experienţă timpurie, din perioada când urma şcoala de ofiţeri de geniu, şi anume studiul disciplinei "Minarea", stă la baza ei.

"Explozia" în artă, mai cu seamă când este vorba de o explozie de sentimente, deci una patetică, este construită după aceeaşi formulă ca şi în domeniul explozivilor. Evident că sunt deosebite mijloacele, dar mecanismul rămâne identic. În ambele cazuri sunt trei faze precise. În cazul minelor: creşte tensiunea, explodează învelişul de retenţie, suflul împrăştie schijele. În film: creşte tensiunea, urmează explozia patetică care se transformă într-un alt torent de sentimente. La mine explozia nu este posibilă fără existenţa detonatorului.

În film, rolul detonatorului îl are câte o secvenţă de "accentuare" - de care "Potemkin" abundă - care creionează explozia, intercalată între momentul creşterii tensiunii şi secvenţa următoare. ***

Leadership: Reușești să creionezi „explozia” în artă, intercalând momentul creşterii tensiunii cu secvenţa cheie?

Leadershipul seamănă cu un decor pentru un film despre cursul vieții tale, numai dacă pătrunzi în atmosfera lui specială. plină de vulnerabilitate și tensiune. Iar personajele și evenimentele, atunci când își găsesc corespondent în viața reală, nu au funcţia doar să te anime, ci să te reprezinte ca pe o experienţă de conectare la ceva mai presus de tine din care trebuie să extragi esenţialul unei arte dincolo de limbajul ei specific.

Dacă pătrunzi în decorul acestui film eşti obligat să adaugi valoare elementelor de top ale scenariului propriu-zis. Filmul nu îndeplineşte rolul de comunicator al unui mesaj anume, ci reușește să croşeteze o imagine despre tine însuţi care nu există încă în realitatea obiectivă.

„Explozia”în artă, identificându-şi rolul în construcția unei teme personalizate, fondată pe structura unor concepte care ating sensibilitatea omului în profunzime și în același timp oferă o doză de suspans și provocare a curiozităţii, se obţine din intercalarea momentului creșterii tensiunii cu acea secvență cheie în care fiecare element este mai puternic resimţit decât suma tuturor celor dinaintea sa.

La rândul ei, creșterea tensiunii se produce atunci când spectatorul este supus unei presiunii psihologice. El este introdus într-un anumit context al experienței de viață pe care simte ca o trăiește integral, dar din care nu primește răspunsuri și nu are idee ce i se poate întâmpla. Ştie că ceva care nu e la vedere încă există şi caută să pună mâna pe el. Poate fi ceva bun, sau ceva rău.

Singurul eveniment în inovație care aderă la dezvoltarea sustenabilă a leadershipului vizează calitatea artistică a unei opere de artă a cărei mijloace de constituire a efectelor dătătoare de emoţii sunt accentuate de raza posibilă de acţiune a unui "detonator" care eliberează forţa unui mesaj cu impact social ridicat.

Secvența cheie constituie etapa intrării spectatorului într-un proces radical de transformare, unde totul se concentrează într-un singur punct. Practic după ce totul din atmosfera intensă a fost supus privirii scrutătoare a minţii, spectatorul descoperă dintr-o dată misterul ! Dar nu oricum, ci pe cale afectivă, revelatoare sau reacţională !

Secvența de cheie, reprezintă așadar, o formulă care cuprinde mai multe detalii de efect. Este un moment crucial în redarea senzaţiei de neaşteptat care schimbă faţa lucrurilor, însoţit de motive și dovezi ale unor „prezenţe sau repere străine" - luând forma unor segmente sau aspecte ale lumii pe care în realitate nu le-ai sesizat sau păreau doar pure fantezii.

Pentru a amplifica impactul leadershipului în serviciul inovaţiei trebuie să depui eforul de adăugare a unei semnificaţii suplimentare noţiunilor pe care le abordezi prin intermediul unor asocieri de imagini şi idei puternice, care fac dintr-un subiect abordat mai rar o realitate distinctă.

Explozia în artă se produce atunci când reuşeşti să introduci acel „altceva" în spatele a ceea ce vrei ca oamenii să vadă, lăsând în urmă un indiciu important.

Secvența cheie din filmul „World War Z" pe care l-am văzut aseară, fără de care n-ar fi fost posibilă construcția intrigii, răstoarnă orice așteptări. Ea este reprezentată sub forma unui mesaj:

„Mama Natură este un criminal în serie. Nimeni nu ucide mai bine, nimeni nu este mai creativ. Dar precum toți ucigaşii în serie, ea nu se poate abține să nu dorească să fie prinsă. La ce bun ar fi toate astea dacă nu și-ar asuma nimeni creditul? Așa că ea lasă firimituri.

Partea dificilă, cea pentru care petreci un deceniu în școli, este să vezi firimiturile ca indicii. Uneori, ceea ce crezi că ai văzut - cel mai brutal aspect al virusului, se dovedeşte a fi tocmai fisura din armură. El adoră să-și deghizeze slăbiciunea în tărie."

Leadershipul este structurat în jurul imaginii care, sugerând o anumită semnificaţie, poate să recompună Întregul. În leadership „explozia" nu este posibilă fără existenţa „detonatorului".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/explozia-in-arta.html

Expresia Artistică

On Ianuarie 13, 2017

Continuă să dezvălui esenţa unei realităţi, punând-o în valoare prin intermediul imaginii.

Tot mai mult revine preocuparea majoră a regizorului Serghei Eisenstein pentru răfuiala personală cu nişte impresii care l-au silit cândva, pentru lupta aceea interioară pe care o mărturisea de atâtea ori. Ea se reflectă într-un specific al compoziţiei în interiorul însuşi al lucrurilor. Centrul de greutate al efectelor lor nu rezidă atât în explozie, cât în procesul de încărcare a exploziei, deoarece "însuşi procesul de biruinţă reprezintă de fapt un proces de eliberare".

Aşa a fost în filmul "Potemkin" scena masacrului de pe scări, urmată de leii care rag şi de explozia de mânie în filmul "Vechiul şi Noul". Aşteptarea înfrigurată a picăturii de lapte din centrifugă, sau în filmul "Nevski" atacul porcului. Aşa este acum în filmul "Ivan cel Groaznic" acel verb "Minţi ! " care face să explodeze întreaga încărcătură emoţională acumulată de-a lungul scenei în care ţarul realizează pe planul conştiinţei şi al afectelor constrângerea de a se supune morţii.

Această secvenţă din "Ivan cel Groaznic" cuprinde o netă notă autobiografică atât prin ideea ei: înfrângerea morţii, cât şi, într-o textură mai intimă, prin metoda prin care este construită.

Şi iată că cercul se închide, ajungem în punctul de unde am plecat, caracterul autobiografic al filmului reiese din surprinderea măcar schiţată a procesului creator. Bineînţeles că monograful ar trebui să analizeze în detaliu toate acestea. Biograful s-a mulţumit cu consemnarea unui fragment al biografiei creaţiei. *

Leadership: Îți mărturiseşti lupta interioară într-un impuls de creație, reflectat în specificul compoziţiei din interiorul întregului la care te conectezi?

A finaliza procesul de formare a noţiunilor, ce corespunde unui sens de participare și implicare activă în interiorul întregului la care te conectezi, înseamnă de multe ori să reduci la identitate, la expresie, la valoare, la imagine - ceea ce este exprimabil printr-o idee, prin variaţia unui singur parametru, prin intermediul senzaţiilor sau a percepţiilor.

Marile călătorii pe tărâmul regiei se nasc prin descoperirea proprietăţilor și raţiunilor lucrurilor prin analogie cu un presupus model real de singularitate, exprimat ulterior printr-un „verb" care ajută la conturarea unui personaj, dar şi la construcția unei intrigi.

Un verb de tipul „Minţi ! " denotă o stare de nesiguranţă, un adevăr scos la iveală, o reprezentare fidelă a unei conştiinţe nedrepte, o manifestare a gândirii ce intră în dialog cu o altă gândire. Este un dat prezent ce reflectă o realitate percepută sensibil sau rațional prin intermediul cuvintelor, gesturilor, culorilor, sunetelor. Toate acestea tind să reflecte esenţa unei realităţi pusă în valoare prin intermediul imaginii.

Exprimarea figurată a naturii omului în prezenţa unei alte gândiri, prin intermediul efectelor de imagine, este unul din fundamentele expresiei artistice.

Creaţia, nefiind întotdeauna reductibilă la schemele prestabilite de percepţie a unor obiecte, stări, fapte, realităţi sau imagini, se clădeşte totuși pe ideea că forța care ordonează infinită

mișcare a unei acțiuni, a unui fenomen sau proces, poartă în sine condiţiile posibilităţii de apariţie a unei diferenţe între anticipaţiile şi rezultatele unei anumite experienţe.

Această experiență, care face să explodeze întreaga încărcătură emoţională a regizorului, ordonând varietatea în armonie, corespunde unei redări simultane a unei imense impresii și psihologii despre un anumit subiect sau personaj, exagerând sau alternând semnificaţiile unor acte sau îmbinându-le şi articulându-le astfel încât să se creeze efectele dorite.

Surprinderea trăsăturilor psihologice proprii în portretele personajelor pe care le creezi este un corelativ al reuşitei în arta cinematografică.

Lupta interioară este o experiență de învăţare din care derivă noi roluri, noi personaje, noi tipuri de subiecte, noi forme de expresie artistică. Numai cine îşi mărturiseşte lupta interioară într-un impuls de creație, reflectat în specificul compoziţiei din interiorul întregului la care se conectează, va putea să-şi afirme și să-şi consolideze puterea geniului său de a reuni cele două domenii - leadershipul cu cinematografia - într-o analogie a concepţiilor despre fiinţă, existenţă, natură, spirit, individ, realitate, artă, știință și progres.

Expresia Artistică reiese din surprinderea măcar schiţată a procesului creator care pune în prim plan natura individului sub forma unei anumite identităţi, alături de un subiect puternic, reflectat prin utilizarea echilibrată a mijloacelor artistice cinematografice: culori, sunete, linii, jocuri de lumini, proiecții de imagini, prim planul, planul îndepărtat, etc.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/expresia-artistica.html

Expresia calităţii de a fi un învăţat

On Iulie 21, 2018

Încearcă să priveşti învăţăturile ca pe un lucru ce trebuie mereu îmbunătăţit, încât să te încadrezi în acea categorie a liderilor care îşi împletesc existenţa cu totalitatea valorilor ei de rezultat.

Scriitorul Thomas Cleary, spunea următoarele în cartea *Zen Lessons* :

Mulţi călugări pe care îi cunosc nu privesc învăţăturile ca pe un lucru care trebuie mereu îmbunătăţit. Mă tem că mănăstirile vor diminua importanţa acestui lucru. Răposatul meu profesor Yangqi obişnuia să spună că, atunci când cei deasupra şi cei de dedesubt nu se preocupă de acest lucru, cea mai mare năpastă se abate asupra asimilării de cunoştinţe.

În trecut, pe când trăiam izolat în biblioteca mănăstirii Guizong şi studiam scripturile şi istoria, mulţi dintre aceşti oameni nepăsători au trecut prin faţa ochilor mei. Cărţile erau foarte vechi, fiind uzate, dar totuşi, de fiecare dată când deschideam o carte nouă aveam sentimentul că fac o nouă descoperire.

Dacă iau în considerare aceste lucruri, atunci aprofundarea cunoştinţelor, fără a te îndepărta de oameni, seamănă cu relatarea mea.

Leadership: Eşti gata să-ţi valorifici transformarea de sine printr-o neînvinsă tendinţă spre perfecţiune care face din proiectarea unui nou traseu de urmat o învăţătură indispensabilă vieţii?

O învăţătură indispensabilă vieţii, încercând să-ţi exprimi starea de a fi util unei cauze care îmbrăţişează totul şi îi include pe toţi semenii tăi, legată de practicarea unei meditaţii care te ajută să îţi iei mintea de la probleme, reprezintă o suprapunere a conceptelor filozofice cu convingerile propriei conştiinţe. Or această suprapunere argumentează că renunţarea la tot ce nu este indispensabil unei bune evoluţii trebuie făcută în termenii unei descoperiri care anulează vechile înţelegeri sau reguli pe care ţi-ai clădit motivaţia spre schimbare.

Transformarea ta are loc în momentul în care îşi "împart pumni şi picioare" ştiinţa de a fi altcineva şi ştiinţa de a şti să te ridici la pretenţiile noii tale deveniri. Capacitatea ta de a deveni un lider mai bun depinde de echilibrul dintre cele două ştiinţe şi de felul în care îţi configurezi viziunea asupra realităţii pe care ai dobândit-o căutând sensul şi nonsensul vieţii.

Valorile de rezultat ale vieţii sunt: capacitatea de a înţelege preţul ei, puterea de a rezista încercărilor ei şi abilitatea ta de a interpreta experienţele ei.

Obligaţiile, nevoile, interesele, planurile, regulile, preferinţele, care îţi înnoiesc neîncetat tendinţa spre perfecţiune, toată această înghesuială de variabile ce decid funcţionarea ta, toată această încâlcire a constantelor care apar în ecuaţia transformării tale trebuie avute în vedere numai sub aspectul lor pozitiv.

Căci ele pot deveni la fel de puternice ca gratiile unei colivii, în care ajungi să te simţi captiv, înfrânt şi nefericit. Şi, astfel, se poate produce o transformare în felul tău de a fi, dar o despărţire grea, o înstrăinare de ceea ce te caracterizează cu adevărat, şi pe care ai considerat-o până atunci certitudinea vieţii tale.

Transformarea percepției tale despre orice poate conduce la schimbarea realităţii, hrănită continuu din experienţe diferite de înţelegere, se realizează numai dacă îţi retragi atenția de la ceea ce nu doreşti să manifeşti prin prejudecăţi, conformare, morală exagerată, tabuuri, şi alegi să rămâi observator al celor mai mici inflexiuni din jurul totalităţii care îţi dă posibilitatea să explici necesitatea existenţei.

Învăţătura care influenţează leadershipul este autoritatea pe care o exerciţi asupra a ceea ce înseamnă să trăieşti prin puterea sentimentului că ai făcut o descoperire capabilă să schimbe percepţiile despre ce ţi se întâmplă, despre ceea ce te înconjoară, despre ce este bun şi ce e rău.

Expresia calităţii de a fi un învăţat se fundamentează pe efectul modelator al meditaţiei şi contemplărilor neîncetate asupra lucrurilor obişnuite sau uitate, în vederea tratării aspectelor relevante ale realităţii bazate pe pluralism şi diversitate ce îţi oferă posibilitatea să-ţi lărgeşti percepţiile despre ceea ce îţi poate aduce un eveniment de învăţare.

Source: https://neculaifantanaru.com/expresia-calitatii-de-a-fi-un-invatat.html

Expresia Leadershipului

On Octombrie 18, 2010

Cercetează bine latura cea mai profundă a leadershipului tău, pentru ca expresia lui de final să dezvăluie adevărata ta calitate.

Pictorul francez Henri Matisse spunea într-un articol al său mai vechi: *"Ceea ce urmăresc în primul rând este expresia. Pentru mine expresia nu stă în pasiunea ce va izbucni într-un chip, sau care se va afirma printr-o mişcare violentă. Ea se află în întreaga dispoziţie a tabloului meu. Locul pe care-l ocupă corpurile, golurile care sunt în jurul lor, proporţiile, toate îşi au partea lor… Pentru asta trebuie să-mi pun ordine în idei. Relaţia între tonuri se va stabili în aşa fel încât le va susţine în loc de a le atenua. O nouă combinaţie de culoare va urma celei dintâi şi va însuma totalitatea reprezentării mele."*

Leadership: Felul în care înţelegi legătura dintre artă şi creaţie este o reflectare a calităţilor tale măsurate printr-o adâncire a sentimentului de utilitate şi de împlinire la nivel de "consecinţă a uceniciei" ?

Un artist de mare valoare, un pictor iscusit, acordă atenţie lipsurilor pe care le constată în anumite zone de concentrare *a unor* resurse tot mai importante pentru activitatea de creaţie, preocupându-se în mod constant de acele "goluri" din sistemul său de gândire care nu pot fi umplute decât cu o mai bună înţelegere a principiilor pe care se întemeiază ideile sale. El îşi fundamentează relaţia cu ceilalţi oameni printr-o reglare eficientă a propriului său mecanism interior de funcţionare, având la bază o întâmplare, o poveste, o amintire, o ucenicie care l-a condus în cele din urmă să devină pictor maestru.

La fel ca un pictor, un lider îşi stabileşte relaţia între "tonurile" care stimulează creativitatea şi inspiraţia proprie, şi care marchează schimbarea şi evoluţia sa, în aşa fel încât acestea să-i susţină viziunea, obiectivele şi strategiile. Aceste tonuri se potrivesc propriei lui calificări, propriilor sale performanţe, propriilor sale vibraţii interioare şi propriilor sale intenţii. Tonurile care stimulează creativitatea unui lider sunt: imaginaţia, capacitatea de a improviza, capacitatea de a căuta alternative, capacitatea de a gândi logic şi anticipativ, capacitatea de coordonare, intuiţia, capacitatea de a reprezenta realitatea din jur, etc.

Ucenicia pe care o primeşti, la fel ca şi ucenicia pe care oferi celorlalţi aspiranţi la statutul de mari performeri, este o formă a învăţării prin practică care are ca scop final realizarea unor competenţe individuale şi colective foarte precise, derivate din profilul de formare al personalităţii fiecăruia. Ori, pentru ca un ucenic să fie gata să-şi depăşească maestrul, el trebuie să fie setos de învăţătură şi să nu ştie ce-i teama de greşeală, mai ales într-un context de sedimentare și decantare a impresiilor, analizelor, evaluărilor, bunelor practici, etc.

Leadership: Poţi să-ţi înregistrezi ultimele retuşuri ale creaţiei tale în memoria unui prezent care ține pasul cu viitorul și care nu lasă pe nimeni în urmă, încât natura artei tale să fie percepută ca tendință de inovaţie a timpul ei?

Un lider se distinge de ceilalţi aspiranţi la măreţie realizând lucruri de care foarte puţini sunt capabili, se distinge prin leadershipul bazat pe o judecată sănătoasă, pe o evaluare corectă a propriei sale activităţi şi a responsabilităţilor (pe care le-a acceptat liber şi necondiţionat de nimeni) de care este nevoit de dea dovadă. Iar în al lui spirit de disciplină, de cercetare, de iniţiativă, care tinde către ceea ce numim profesionalism, către ceea ce-l reprezintă, către ceea e nelimitat în ceea ce priveşte propria sa evoluţie - se manifestă întotdeauna ceva original care îi conturează şi îi scoate în evidenţă personalitatea.

În fotbal, un antrenor trebuie să aibă în cea mai mare măsură ceea ce se numeşte în mod curent "ochiul clinic". Adică trebuie să ştie care este limita de efort a jucătorilor, deci ce şi cât trebuie să le solicite.

Pentru ca leadershipul tău să nu-şi piardă din valoare odată cu trecerea timpului, trebuie să-ţi dezvolţi tu singur acel “ochi clinic” care să-ţi permită să stabileşti cu precizie limita pe care o poţi atinge. Expresia leadershipului tău este data de modul în care îţi dozezi eforturile, fără a fi influenţat de vreo tendinţă din exterior, astfel încât să-ţi menţii performanţele. În simţul tău de echilibru şi de armonie se recunosc caracteristicile tale temperamentale şi comportamentale.

Ultimul retuş al creaţiei tale trebuie însumeze totalitatea reprezentării tale, ca artist, pe făgaşul unei ridicate exigenţe estetice, pe făgaşul unei continue ameliorări a condiţiilor de lucru. De fapt, ultimul retuş al creaţiei tale trebuie să cuprindă descrierea personalităţii tale pe parcursul unei perioade de expunere, de conservare şi păstrare a patrimoniului artistic al lumii moderne.

Expresia Leadershipului se măsoară prin rezultatele obţinute în vederea atingerii ţelului suprem (desăvârşirea) şi se bazează în mare măsură pe coordonarea activităţilor echipei, pe stabilirea unor limite de performanţă şi de acţiune, pe cooperare interumană, etc., elemente ce ţin în cea mai mare măsură de lider, în primul rând, şi de cei din echipa lui, în al doilea rând.

Concluzie: Expresia leadershipului este aidoma unui tablou expus într-o expoziţie – ca lucrare finală este admirat de toţi, este impresionant prin armonie, culoare şi perspectivă. Este tabloul în care autorul a reuşit să îmbine armonios elementele componente, servindu-se de cei pe care i-a selectat ca “producători” de pânză, de vopsele şi pensule, de diluanţi şi emulgatori, de ramă, etc., şi chiar şi de cei care i-au admis lucrarea pentru a fi expusă.

Source: https://neculaifantanaru.com/expresia-leadershipului.html

Expresia vizuala amplifica trairile interioare

On August 26, 2024

Instrumentele simple pot deveni catalizatori ai expresiei artistice profunde, transformând experiențele personale în opere de artă universale.

În atelierul vast al existenței mele, unde timpul curge precum vopseaua pe o pânză infinită, creionul devine un instrument al revelației divine, un Xenthoria Ulmivent , o fuziune miraculoasă între realitatea tangibilă și transcendența spirituală. Cu fiecare linie trasată, cu fiecare umbră conturată, povestea vieții mele prinde formă sub mâna unui pictor renascentist, ale cărui degete sunt ghidate de iubirea pură pentru culorile universului. Conștiința creatoare transformă experiența cotidiană în narațiuni vizuale complexe, mai ales dacă iau în considerare profunzimea fiecărei trăiri și interconexiunea tuturor experiențelor.

Creionul meu pare să fie doar o unealtă simplă, dar, în mâinile unui pictor îndrăgostit de culori, devine un instrument magic care scrie povestea vieții mele. Evocatoare, profund poetică, fiecare linie trasată pe hârtie capătă o nuanță subtilă de nostalgie, una especie de eco del pasado , iar fiecare cuvânt devine o pată de lumină în acest tablou nesfârșit. Îmi dau seama că, sub atingerea sa, povestea mea nu este doar una alb-negru, ci un mix vibrant de culori, în care emoțiile mele se contopesc cu o pensulă nevăzută.

Fuziunea dintre tehnică și emoție dă naștere unor forme unice de expresie. Fiecare moment trecut, fiecare moment prezent, fiecare devine o culoare distinctă, un amestec unic de tonuri calde și reci, de parcă aș fi eu însumi un tablou viu în continuă schimbare. E ca și cum fiecare experiență, fiecare emoție trăită, își găsește reflexia într-o paletă de culori infinite, viața mea desfășurându-se sub forma unui peisaj viu, unde fiecare umbră este nu doar o adâncime, ci o chemare spre înțelegerea sinelui.

Leadership: Poți să percepi transformarea obiectelor banale în portaluri către dimensiuni atemporale ale creației, considerând că această percepție poate fi o manifestare a elanului tău vital creativ?

Vederea cromatică îmbogățește expresia artistică, preponderent cu scopul de a transmite complexitatea și profunzimea experienței umane. Şi numai ochiul antrenat al creatorului poate discerne subtilitățile imperceptibile pentru privitorul obișnuit. În acest sens, scriitorul Giorgio Bassani mărturisea în romanul "Grădinile Finzi-Contini":

"În biblioteca bunicului meu, printre cărți vechi și gravuri, am descoperit o lume a culorilor și a formelor care m-a fascinat. Picturile italiene renascentiste, cu sfinții lor austeri și peisajele lor idilice, mi-au oferit o evadare din realitatea dură a vremurilor. Era ca și când o poartă către o dimensiune atemporală se deschisese în fața mea, determinându-mă să contemplu eternitatea, să transcend limitele percepției obișnuite, inerent unei revelații mistice profunde.

Fiecare pagină întoarsă părea să emane o energie subtilă, o vibrație care rezona cu ceva adânc în sufletul meu. Uneori, în liniștea bibliotecii, credeam că aud șoapte din trecut, voci ale artiștilor care își împărtășeau secretele creației. Culorile vii ale frescelor păreau să pulseze cu o viață proprie, ca și cum ar fi fost animate de o forță misterioasă, un "Epedysasis Harrexhium", o chemare eternă a frumuseții divine.

În nopțile târzii, când lumina lunii se strecura prin ferestrele prăfuite, imaginile păreau să prindă viață. Sfinții își întorceau privirile spre mine, așa cum pictorii își întorc privirile spre misterul creației, iar peisajele idilice se transformau în portaluri către lumi de dincolo de

realitate. Am început să simt că aceste opere de artă nu erau simple reprezentări, ci coduri mistice, chei către înțelegerea secretelor universului și ale propriei mele existențe."

Leadership: În ce măsură un obiect banal poate să devină o unealtă a revelației care conturează nu doar imagini vizuale, ci și interpretări subiective ale universului tău interior?

Cu cât mă adâncesc mai mult în contemplarea operelor de artă sau a cuvintelor scrise, cu atât mai pregnant devine sentimentul că sunt martorul unei revelații mistice, riscând să transformăm obiecte aparent banale, fie ele cărți vechi sau un simplu creion, în portaluri către dimensiuni atemporale ale creației divine. Astfel, risc să mă pierd într-un labirint de semnificații și să descoper că realitatea este mai mult decât ceea ce percep cu simțurile.

Un simplu creion poate deveni o baghetă magică care transformă o foaie albă într-o lume plină de culoare și viață, la fel cum o pictură renascentistă poate dezvălui secrete despre natura umană și a universului. În ambele cazuri, obiectul devine un portal către o dimensiune atemporală, unde timpul se dilată și limitele dintre realitate și imaginație se estompează.

Creionul, în mâinile mele, nu desenează doar contururi clare, ci creează povești complexe, ca niște linii întrețesute în covorul narativ al existenței. Imaginația completează informațiile vizuale concrete. Deseori, îmi imaginez că fiecare notă de grafit devine un cuvânt al unei limbi misterioase, o limbă care se exprimă prin culoare, mișcare și ritm, dincolo de acea barieră a percepției obișnuite. Iar în adâncul fiecărui detaliu se ascunde o întrebare: poate viața mea, în esență, să fie o pânză albă, pe care pictorul din mine o umple cu emoții și trăiri, sau am fost întotdeauna destinat să fiu o explozie de culori?

Obiectele cotidiene pot dobândi semnificații profunde, nu-i așa?

Arta autentică transcende limitele mediului fizic, îmbinând diverse forme de expresie pentru a crea o experiență senzorială și emoțională completă care reflectă complexitatea vieții.

Expresia vizuală amplifică trăirile interioare ori de câte ori sufletul artistului rezonează cu esența profundă a creației. În acest caz, arta devine o oglindă a universului interior al creatorului, reflectând complexitatea și profunzimea experienței umane.

La sfârșit, creionul scrie cu mâna care trăiește emoțiile adânc ascunse în suflet. Dar nu e doar mâna unui simplu autor, a unui anonim deprins cu tehnici literare convenționale. Este și mâna unui pictor care transformă fiecare capitol într-o operă de artă, prin intermediul unei viziuni transcendente, atât de profundă încât realitatea și imaginația se contopesc într-un caleidoscop cosmic. Poate că secretul nu stă în cuvintele scrise, ci în felul în care culorile se împletesc cu povestea mea, felul cum lumina și umbra se îmbină armonios pe aceeași pagină a vieții mele, sub magia unei mâini care știe să vadă dincolo de contururi. Vederea cromatică amplifică expresia artistică.

Povestea mea nu este doar citită, ci este văzută, trăită, simțită... și pictată.

Source: https://neculaifantanaru.com/expresia-vizuala-amplifica-trairile-interioare.html

Expresivitatea montajului

On Octombrie 18, 2015

Acordă noi valori şi noi calităţi operaţiunilor tale creatoare, prin extinderea lor din sfera acţiunii în cea a semnificaţiei.

Regizorul american D. W. Griffith pare să fi fost primul care a înțeles modul în care anumite tehnici de film ar putea fi folosite pentru a crea un limbaj expresiv, sporind starea de spirit și tensiunea. Griffith a folosit pentru prima oară conştient şi chibzuit montajul paralel a două acţiuni convergente. Astfel a descoperit expresivitatea montajului. Dar s-a oprit aici.

Eisenstein însă va merge mai departe. El va înţelege că, prin confruntarea lor, două imagini dau naştere la o nouă noţiuni. Şi vom întâlni, de pildă, imaginea alterată a represiunii unei greve şi a tăierii vitelor într-un abator, care împreună, astfel alăturate, vor exprima nu două fapte disparate, ci ideea sălbăticiei poliţiei ţariste. Eisenstein va lărgi sfera montajului paralel găsit la Griffith, acordându-i noi valori, noi calităţi prin, cum spunea el, extinderea lui din sfera acţiunii în cea a semnificaţiei. *

Leadership: Reuşeşti să surprinzi o nouă nuanţă a expresivităţii, prin punerea în producţie a unui produs ce exprimă ideea identităţii propriei tale creaţii?

Leadershipul poate surprinde acea sclipire valoroasă de inteligenţă artistică (specifică genialităţii), puterea de a realiza ce înseamnă cercetare, străduinţa de a realiza ceva cu greutate şi tenacitate. El poate fi calculat în măsura în care se reuşeşte o anumită performanţă în utilizarea mai multor procedee diferite de comparare între noţiuni, fenomenele reale şi armonizarea cu diferite principii.

Utilizăm genialitatea ca o pârghie corespunzătoare nu doar pentru îndeplinirea îndatoririi de a face dovada unei ambiţii puternice, ci, în măsura în care ştiinţa şi tehnica obţin zi de zi victorii fără precedent, ca o baghetă magică care dacă te atinge parcă ştii dintr-o dată totul. Imaginile care dau naştere la diferite noţiuni trebuie să surprindă adevărurile unor fapte sau clipe care s-au petrecut, scoase la iveală printr-o punere cap la cap a detaliilor cele mai relevante şi lăsând restul la discreţia privitorilor.

Expresivitatea reprezintă esenţa unei creaţii inspirată din realitate, alimentată cu uşurinţa cu care comunici o idee prin pătrunderea în miezul unei acţiuni menită a-l determina pe interlocutor nu numai să imagineze sau să construiască în plan mental o anumită imagine, ci să şi o transpună în practică, să găsească mijloacele şi resursele de traducere în fapt.

Iar o nouă nuanţă a expresivităţii se obţine atunci când imaginea pe care o redai prin idee, sau revelată metaforic, devine mai credibilă decât realitatea. Măiestria unui regizor este cuprinsă în suma cadrelor pe care le surprinde într-o serie de momente care îmbogățesc experiența personală a spectatorilor.

Leadership: Eşti în stare să experimentezi un nou sens al noţiunilor pe care le asimilezi prin confruntarea a două sau mai multe imagini ale aceluiaşi subiect care exprimă fapte separate?

Liderii merg întotdeauna mai departe în căutările lor de noi cuceriri ştiinţifice, purtând în propria lor manieră de interpretare a unei imagini o mulţime divizată de elemente expansive (fapte sau ipoteze). Aceste elemente, constituite prin convergenţa mai multor surse de

informaţii, lărgesc sfera cunoaşterii şi, prin aceasta se relevă caracteristica de bază a individualităţii regizorale: interesul de a conferi o nouă calitate relaţiei dintre realitate şi reprezentarea artistică.

Sensul nou atribuit noţiunilor sau anumitor aspecte ale realităţii (dorite a fi evidenţiate prin limbaj), dă conturul unui anumit stil, al unei anumitei structuri de interes. Acest contur este obţinut în urma unei intervenţii de ordin individualizator. Nu vei putea niciodată să experimentezi un nou sens al noţiunilor decât prin confruntarea a două sau mai multe imagini ale aceluiaşi subiect care exprimă fapte separate.

Orice regizor tratează realitatea ca o masă de universuri paralele aflate într-o continuă multiplicare, astfel încât imaginile cărora le dă viaţă prin ţesătura fină a particularului să facă trimitere spre evoluţie în redarea unui efect de montaj (trecerea de la un cadru la altul).

Prin confruntarea a două sau mai multe imagini se obţine o noţiune nouă care, din punct de vedere artistic, evidenţiază esenţa ascunsă un anumit fenomen de amploare (cum este cazul metaforei morţii clinice care deschide viziunea „jocurilor de umbre" ce lovesc geamul minţii proiectat să despartă realitatea de vis).

O imagine proiectată de camera de filmat poate să fie credibilă dacă concentrează o serie de momente şi cadre reprezentând experienţe unice pe care încerci să le trăieşti la intensitate maximă, cu specificaţia că efectele sunt mai profunde şi durabile datorită a ceea ce reuşesc ele să declanşeze în creierul tău.

Expresivitatea montajului surprinde esenţa creaţiei pe care artişti o „regizează". Să creşti în ceea ce transmiţi înseamnă să reuşeşti să surprinzi o nouă nuanţă a expresivităţii, prin punerea în producţie a unui produs ce exprimă ideea identităţii propriei tale creaţii. Leadershipul îşi pune deseori amprenta în felul în care dozezi ceea ce transmiţi.

Acest produs, pe care trebuie să-l finalizeze cultura ta informaţională, trebuie să se releve prin extinderea lui din sfera acţiunii în cea a semnificaţiei. Adică să admită o anumită interacţiune cu realitatea şi, în acelaşi timp, o intervenţie idealizată asupra ei.

*** Notă** - Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Extazul arzător al solitarului

On Martie 03, 2013

Reevaluează-ţi constant propriile valori şi convingeri, astfel încât să împiedici exteriorizarea stărilor tale interioare dominant negative.

Toată lumea ştie ce este diamantul, o bucată de cărbune, prelucrată de căldură şi de timp - în milioane de ani. Dar, la fel de bine, el poate reprezenta rezultatul depăşirii propriilor limite, sau, dimpotrivă, un mic nucleu de demodată vanitate personală, un ataşament nemărturisit al Ego-ului zdruncinat de amărăciunea vieţii, un Ego care evoluează spre agitaţie extremă.

" Ai fi surprinsă cât timp îţi ia ca să dai 100 de milioane de lire. Mie mi-a luat 40 de ani ca să fac asta. Azi am dăruit ultimul bănuţ... Cu excepţia acestei bijuterii pe care ai ţinut-o în mână. Un diamant, o piesă extraordinară, 168 karate, 58 de feţe, foarte rar. Eu l-am furat de la compania la care am lucrat. L-am păstrat pentru zilele ploioase... Sau poate... Poate că e ultima fărâmă de vanitate care mi-a mai rămas. "

Această pasiune de experimentare, voinţa de suspendare a oricărui echilibru – moral şi sufletesc, o apropie pe Laura Quinn de o stare arzătoare, de un extaz nestăpânit. O emoţie necunoscută, activă şi purificatoare, intensă în timpul momentelor intime, ca o agresivă forţă de atracţie care duce la spargerea cristalului din ea însăşi, marea piatră de încercare a propriilor valori, în fragmente tot mai disparate şi neînsemnate.

Deşi productivă şi perspicace, totul în ea se macină încet şi sigur, se preschimbă într-o persoană tristă şi închisă, în ciuda aspiraţiilor sale înalte.

Leadership: Urci pe culmile pocăinţei, sau cobori în prăpăstiile vanităţii pe fondul încercării de a te autodepăşi care face din trăirea unor îndelungate suferinţe o mai bună înţelegere a experienţelor de viaţă?

Dacă Beethoven se plângea de surzenia sa, Byron de piciorul său scurt, Rousseau de boala sa de băşică, Laura Quinn experimentează parcă înadins, incitant şi stimulativ, trăirile foarte speciale ale afecţiunii de care suferă. Ea nu caută serios să se tămăduiască cum ar face-o un bolnav care luptă împotriva bolii sale, ci mai mult ca un bolnav care se ignoră, ca un paralitic care se consolează cu ideea aceasta neverosimilă şi totuşi adevărată: a acceptării durerii.

Ca un dar nemeritat al destinului, Laura Quinn îşi acceptă cu nesfârşită ardoare această boală a ei. Un viciu care excesiv, silenţios, o bântuie şi o degradează tot mai mult ca om. Vanitatea ! Ea nu încearcă prin pocăinţă să dezlege problema propriei sale firi, a patimilor sale îndrăznețe și neîmblânzite, precum ambiţia, avariţia, lăcomia, ci în schimb poartă grija însemnătăţii pe care o are un asemenea act recuperator: credința exagerată în propriile abilități îndreptate spre ceea ce posedă, nu spre ceea ce oferă.

Care este rezultatul depăşirii propriilor tale limite? Între prezentul şi viitorul leadershipului tău se ţese încet acel ataşament nemărturisit al unui Ego zdruncinat de amărăciunea vieţii? Totul în tine se macină încet şi sigur? Te consolezi cu ideea neverosimilă şi totuşi adevărată a acceptării de sine în relaţie cu un sens al dezamăgirii? Un viciu excesiv te bântuie şi te degradează tot mai mult ca om?

Leadership: Care este importanţa integrării experienţelor tale de viaţă într-un tip de atitudine personală defensivă care implică faptul că eşti foarte mulțumit de sine contrar

oricăror practici asociate cu un nivel crescut de vinovăţie?

Pentru a câştiga marea competiţie cu noi înşine în drumul către performanţă şi plenitudine, trebuie să fim conştienţi ce anume reprezintă această energie mobilizatoare, dar scumpă, îndeplinind de multe ori o funcţie îndoielnică, amăgitoare, intrigantă, care nu se poate defini prin formule chimice şi nici nu poate fi direct măsurată. Prezenţa unei forţe inexplicabile devine din ce în ce mai ameninţătoare, imprimând sau aplicând leadershipului, prin diverse forme, o altă traiectorie, curbilinie sau descendentă.

Şi cum poate fi obţinută şi folosită această energie, într-un mod gratuit, dar precar, marginal, decât printr-o răsturnare total neaşteptată a polilor lăuntrici. Printr-o zdruncinare a Ego-ului. Din îmbinarea conflictelor interioare, a emoţiilor trezite printr-un apel personalizat, din care se naşte o nouă experienţă, o imagine falsă, dar bine închegată a unui om mai degrabă izolat, distras de absurdul acelui moment, premergător nimicitoarei lovituri a deşertăciunii.

Rezultatul fiind, fără îndoială, unul stângaci. Uneori, în cazuri extreme, violent sau brutal, influenţând negativ atitudinea, modul cum îi privim pe cei din jur, modul în care ne cheltuim resursele lăuntrice, sentimente, emoţiile şi convingerile, valorile. Cea mai întâlnită reacţie este pierderea propriei personalităţi, uneori ireparabilă, excluderea acelor coordonate de dezvoltare umană specifice leadershipului.

Doar tu decizi cât de mult te laşi condus de această energie. A fi conştient de această energie, negativă în esenţa ei, înseamnă a fi într-o conexiune permanentă cu tine însuţi, cu întreg spectrul de valori, cu întreaga ta fiinţă, cu cine eşti tu cu adevărat. Asta face din personalitatea ta o extensie a capacităţii de a te aduna şi de a face din leadership o sursă de legitimare a puterii de *a fi.*

Principalul aspect care caracterizează personalitatea liderului este "chinul" de a trece prin toate fazele extreme ale vieţii fără să zăbovească în nici una.

Scriitoarea de origine belgiană, Marguerite Yourcenar, nota: *" Deseori mă gândesc că oamenii se caracterizează tocmai printr-o poziţie extremă, eroismul lor constând în a rămâne acolo întreaga viaţă. "*

Ce alegi? Să cazi, să trăieşti şi să suferi în prăpăstiile vanităţii şi ale disperării? Sau te ridici singur pe culmile pocăinţei şi ale îndreptării?

Acest moment, dualitatea dintre întuneric şi lumină, dintre *"a fi "* şi *" a nu fi "* un om bine rânduit, este dat de marea confruntare: pierderea sau câştigarea propriei fiinţe. Legile fizicii sunt echivalente legilor umane. Forţa pe care o exercită un corp asupra altuia, un set de trăiri asupra altor trăiri, este un proces complex care duce la formarea legilor existenţei tale. Ca urmare tinzi să rămâi blocat, poate chiar o viaţă întreagă, într-o poziţie extremă, într-un singur punct, care devine fix, o povară grea, repartizată anapoda în existenţa proprie.

Este lupta împotriva "bolii" tale, pe frontul emoţiilor şi al convingerilor greu de manevrat, formate în timp, acordându-ţi dreptul de a te plasa, câteodată, şi pieziş faţă de curentul dominant în leadership sau în viaţa personală şi socială, consolidând sau destabilizând sentimentele şi ataşamentul tău faţă de prezent şi viitor.

O minte puternică, un caracter puternic, un suflet nobil nu dau decât un mic avânt, un mic pas înainte, dar nu unul decisiv, nu reprezintă ceva sigur care să ia o turnură spectaculoasă şi fericită. Ci doar un mic segment din lanţul complex al schimbării. Dacă drumul ales iniţial nu mai este potrivit cu aşteptările actuale, atunci lucrurile pot lua o turnură care duce spre

plafonare sau, mai grav, depresie.

Cu cât aspiraţiile tale sunt mai înalte, cu atât viaţa te va face să luneci, vei duce întotdeauna o existenţă pe linia de mijloc. Dacă vrei să-ţi dezvolţi leadershipul, mai întâi conferă vieţii tale un sens: reevaluează-ţi constant propriile valori şi convingeri, împiedicând exteriorizarea stărilor tale interioare dominant negative.

Nu zăbovi în nici una din poziţiile extreme prin care treci în viaţă. Ascultă-ţi inima şi remuşcarea, ele îţi vor arăta calea ce trebuie s-o apuci.

Vanitatea înseamnă să nu distrugi ultimul lucru care ţi-a mai rămas, și anume amintirea a ceea ce ai fost cândva.

Extazul arzător al solitarului marchează momentul de tranziţie spre etapa finală a călătoriei tale: o cădere liberă, dureroasă, în prăpăstiile vanităţii şi ale disperării, sau, o ascensiune pe culmile pocăinţei şi ale îndreptării. Ce alegi?

Aşa cum pentru un pictor culoarea nu este privită doar ca un ornament, ci desemnează o expresie a emoţiilor modelului, tot astfel alegerea pe care o faci spre atingerea deplinătăţii nu trebuie privită ca un simplu act, ci ca o cheltuială necesară, ca o investiţie care să înfrunte timpul.

Arată cine eşti cu adevărat !

*** Notă:** Flawless (2007);

Extreme în Leadership: Hannibal şi Cota Roşcovanul

On Ianuarue 29, 2009

Rezervă-ţi o importantă putere de temut, manipulând ceea ce ţi se întâmplă într-un cadru încărcat de constrângeri care obligă la luarea unor decizii neaşteptate.

Când crezi că ai toate pârghiile şi toate atuurile necesare de partea ta, s-ar putea să fii tare dezamăgit, fiindcă niciuna din ele nu înseamnă nimic. De fapt, s-ar putea să-ţi lipsească cei mai importanţi factori de reuşită în leadership: "condiţiile şi împrejurările" care de cele mai multe ori schimbă radical soarta unei bătălii. Primul exemplu care îmi vine în minte este dezastrul bătăliei de la Waterloo, ce a avut ca rezultat căderea definitivă a lui Napoleon. În ziua aia ploioasă şi mocirloasă, friguroasă, plină de ceaţă, când Napoleon a suferit pe neaşteptate de dureri oculare, de migrene şi de problemele sinuzale (şi nevroză), pur şi simplu toate au fost împotriva lui. Natura nu a mai putut tolera geniul !

Dar exemplul cel mai grăitor se referă la alt geniu militar, Hannibal. Şi el un mare geniu militar, dar până la urmă un învins. Dar ştiţi cine a fost adevăratul adversar al lui Hannibal? Nu, nu legiunile de romani care erau pur şi simplu căsăpite de soldaţii lihniţi de foame ai lui Hannibal. Erau atât de grăsani, atât de obişnuiţi cu luxul din Roma, atât de neantrenaţi fizic şi mental, încât pur şi simplu cădeau în orice capcană întinsă de soldaţii lui Hannibal. De fapt, romanii nici măcar nu puteau descăleca, nici încăleca, atât erau de greoi şi extrem de lenţi. Nici măcar nu se putea retrage, atât erau de înceţi. În acele timpuri romanii îşi arogaseră libertatea de a-şi permite totul, inclusiv anume excese şi extreme. Bineînţeles că excesul favorizează proliferarea excesului.

Aşadar, nu legiunile de romani au fost problema avansării armatelor lui Hannibal spre Roma. Ci, cu adevărat problematic a fost un fenomen neaşteptat: celtul numit Cota Roşcovanul. Ştiţi cum este să înaintezi cu o armată imensă, să fii cel mai bun strateg din lume, şi cu toate astea să te împiedici la fiecare pas de o săgeată fulgerătoare?

Leadership: Îţi asumi consecinţa unei gândiri orizontale în care succesiunea reuşitelor tale trebuie să se integreze şi conformeze conceptului de tipul "Hazard Neprogramat" la relaţia de compatibilitate dintre evenimentele-cauză şi evenimentele-efect?

Micuţ de statură, cu un cap mai mic decât Hannibal, acest Cota Roşcovanul (un hoinar norocos) i-a micşorat armata lui Hannibal cu vreo 25% din unităţi de-a lungul a doi ani. Una din săgeţile lui chiar l-a nimerit pe Hannibal în picior. Cum a reuşit Cota Roşcovanul, cu un minim de soldaţi de infanterie, să-i dea mari bătăi de cap lui Hannibal? Simplu: a avut condiţiile şi împrejurările de partea lui. Avea arcaşii cei mai buni, ştia să cerceteze terenul pentru a găsi cele mai bune amplasamente ale micii sale armate, şi ştia să-şi creeze ascunzătorile cele mai nebănuite. Pur şi simplu îşi ascundea urmele, dispărea mereu din locul în care credeai că se află.

Hannibal, s-a oprit la porţile Romei şi a ezitat s-o cucerească la timpul potrivit din mai multe cauze, dintre care două trebuie reamintite: mai întâi a fost momentul psihologic, pur şi simplu nu-i venea să creadă că este atât de uşor să cucereşti un colos precum Roma. Apoi, a primit informaţia cea mai "tăioasă", cum că acest Cota Roşcovanul s-a refugiat cu restul armatei sale la Roma, jurând să o apere cu preţul vieţii. Imediat şi-a amintit de rana de la picior, şi a intuit că iar va avea ceva de furcă cu capcanele neaşteptate întinse de hoinarul Cota.

Şi în ziua de azi la fel. S-ar putea să crezi că eşti vreun mare geniu, cu mare experienţă într-un post de conducere. S-ar putea să crezi că eşti înconjurat numai de profesionişti. S-ar putea să crezi că ai toate pârghiile şi avantajele de partea ta, cunoşti totul, eşti super

deştept, ai toate relaţiile din lume. Dar s-ar putea să fii prea gras şi extrem de lent, împreună cu toţi ceilalţi oameni care te susţin. Şi s-ar putea ca alţii să ţi-o ia înainte exact pe acea cale ocolitoare la care nici nu te-ai aşteptat, şi pe care tu să nu poţi nici măcar s-o găseşti.

Leadership: Victoria ta stă sub semnul congruenţei dintre fapte de glorie şi glasul conştiinţei, ci se arată eterogenă şi multiplă, de multe ori flexibilă, capabilă de conjugări imprevizibile dincolo de coordonatele generice: "condiţii" şi "împrejurări" ?

Cine se mişcă greu, este întrecut fără nicio problemă de cei care aleargă cu viteza sporită, şi care au şi rezistenţă, şi care sunt cu adevărat înzestraţi cu calităţi de luptător. Mult mai important, condiţiile şi împrejurările s-ar putea să nu fie deloc de partea ta...

Aşa că eu, ori de câte ori aud vorbindu-se de conducători de geniu, prima oare mă gândesc la felul cum unii au eşuat jalnic la final, cu tot cu genialitatea lor...

Sfat: Nu te baza pe inteligenţă, nici pe poziţie, nici pe alţi oameni. Fii un cât mai bun sportiv, rapid şi rezistent, ca să-ţi educi spiritul şi mintea. Mizează pe faptul că toţi ceilalţi sunt îmbătrâniţi de vreme, de-abia se mişcă, exact ca melcii după ploaie, sau sunt tineri şi trăiesc numai în lux, exact ca şerpii la soare. Ei nu sunt absolut deloc antrenaţi pentru performanţă. Şi, mai important, roagă-te să ai condiţiile şi împrejurările de partea ta... Iar Hazardul îţi va surâde !

Leadershipul devine proiecţia orizontală a unei riguroase mentalităţi bazate pe trinomul "surpriză-uimire-schimbare" în contextul în care singura preocupare este obţinerea unei victorii capabile să te readucă oricând pe o traiectorie ascendentă.

Cele două extreme din Leadership: Hannibal şi Cota Roşcovanul, ne învaţă să conştientizăm puterea hazardului care poate interveni oricând în timpul unui război, şi că oricât de imbatabil te crezi, oricând vei putea cădea într-o "stupoare" din cauza loviturilor destinului, fapt ce va duce la distrugerea inconștientă a sinelui.

Acţionând în activităţile cu caracter practic, vei fi determinat să faci trecerea de la acţiuni spontane la acţiuni conştientizate, în care mai important este actul cunoaşterii.

Source: https://neculaifantanaru.com/extreme-in-leadership-hannibal-si-cota-roscovanul.html

eXtreme Tracking (II)

On Decembrie 06, 2013

Evaluează şi schimbă configuraţia omului de la starea iniţială la starea ţintă, fără să-i slăbeşti temeliile.

Ruth Martin. O mamă grijulie ar face orice pentru fiica ei, ar încheia chiar şi un pact cu Diavolul. În cazuri extreme, fiinţa condiţionată de o realitate dureroasă şi înspăimântătoare, recurge - slăbindu-şi poziţia care o face inatacabilă - la devieri de la propriile crezuri, la imprudenţe scandaloase care depăşesc pe linie continuă orice aşteptări şi orice prognoze. Iar în aceste momente tulburi îşi face intrarea în scenă, fără împotrivire, *particularul* , determinat de solidaritatea cea mai interesantă.

Pentru a determina simptomatologia depresiei, trebuie să se facă măsurătoarea lăuntrică exactă a omului. Iar femeia aceasta disperată, a cărei constantă de echilibru depinde de temperatura propriei sale instabilităţi, face posibilă evaluarea clară a stării ei funcţionale prin absorbţia energiei sale totale.

Hannibal Lecter, prin configurarea corespunzătoare a cablurilor de conexiune cu stările sufleteşti ale senatoarei Ruth Martin, vrea să utilizeze la maxim această energie gratuită, degradată de către temperatura probabilităţilor reduse de salvare a fiicei ei. Neîngrădit de nicio restricţie, el măsoară diferitele forme ale variaţiei parametrului de sensibilitate şi descoperă sursa reacţiilor ireversibile care decurg într-un singur sens până la istovirea totală.

Leadership: Ai motiv să te simţi apreciat ca un izvor de putere şi bunătate, în raport cu îndeplinirea rolului pe care îl reprezinţi într-un punct în care măsura caracterului tău îngust nu te lasă să vezi dincolo de tine însuţi?

În loc să gândească ca Grigorie, bărbierul generalului Cermayloff: " *Sper că veţi recunoaşte pe deplin preţul serviciului meu* ", Hannibal recurge la procedeul extrem: supraîncărcarea adâncă, producerea unei suprasarcini ce are menirea să tulbure şi să înfioare: " *Amputează piciorul unui om, și el poate simţi încă furnicături. Spune-mi, Mamă, când fetiţa ta va sta lungită pe lespede, unde anume vei simţi furnicături?* "

Practic, într-o scurtă unitate de timp Hannibal cercetează criza lăuntrică în care a intrat senatoarea Ruth Martin şi determină structura finală a centrilor ei activi de decizie, după o prealabilă diagnosticare, dar fără să încerce să oprească reacţiile elementare de propagare a suferinţelor ei. El realizează un tracking al energiei interne a omului în faza de solicitare nervoasă, înainte ca eventualul *physical breakdown* să se producă. Şi ce anume constată?

La rândul ei, senatoarea Ruth Martin nu-şi dă seama de măsura caracterului ei. Ea nu poate vedea dincolo de ea însăşi, sau mai bine zis nu vede dincolo de autoritatea pe care o deţine prin funcţia ei. Îşi dă seama că este manipulată din mai multe părţi, dar nu vrea să recunoască acest lucru fiindcă nu acceptă schimbarea. Mândria este cealaltă faţă a vinovăţiei de care, desigur, ea trebuie să se elibereze.

Aşadar, dacă vrei să vezi adevărul despre tine, mai întâi cercetează adevărul pe care ţi-l prezintă ceilalţi despre tine.

Că între reactanţi şi produşi, între o stare apăsătoare şi o teamă care creşte tot mai mult în intensitate, există o barieră energetică care trebuie învinsă pentru a se produce transformarea

radicală a caracterului. Aşadar, între resemnare şi speranţă, între încordare şi îndârjire are loc o variaţie de energie (cedare sau acceptare), producându-se un maxim de amplitudine care înscrie existenţa omului într-un trend descendent.

Leadership: Poţi să asiguri o bună capacitate de protejare şi reechilibrare a elementelor tale de pasiv şi activ în condiţiile unei fuziuni între "particularul" şi "întâmplătorul" produse de o forţă extremă?

Îngrijirea personală şi profesională, pe fondul unei crize interne, aparţine în mod specific şi exclusiv acelei instanţe de cauză ce are în mod direct puterea de a te înfrânge. Orice tensiune contradictorie, care tinde să evolueze spre o stare semi-paralizantă, este rodul unei aprige fuziuni dintre "particularul" şi "întâmplătorul" produse de o forţă externă. Această forţă poate fi înţeleasă în termenii unei influenţe determinante de sus în jos, prin care Ruth Martin, pentru un eveniment sau un memento afectiv, devine victima unei manipulări psihologice greu de detectat.

Iar un lider care este profund în toate acţiunile sale, având totodată conştiinţa supremă a personalităţii sale, nu ar trebui să se lase dominat de principiul particularului şi întâmplătorului. Acest principiu spune că tot ceea ce intră în contact cu tine, în mod direct sau indirect, este direct proporţional cu ceea ce eşti în stare să devii cu sau fără voia ta.

Cel mai uşor lucru, care poate oferi satisfacţii intelectuală depline, este să induci celorlalţi oameni o stare apăsătoare şi o teamă care creşte în intensitate dintr-o anumită direcţie sau mai multe direcţii. Iar cel mai dificil lucru, ca o piatră de încercare, este să-ţi temperezi elanul de a evalua şi schimba configuraţia omului, de la starea lui iniţială la starea ţintă. Stare pe care o induci în scopul unei ascensiuni psiho-profesionale, printr-o separare accentuată de factorul perceperii şi cunoaşterii duse la extrem, dar care îţi poate ştirbi din prestanţă şi credibilitate.

Iar lucrul cu adevărat valoros este acela de a nu cădea tu însuţi în plasa ofertelor înşelătoare ale "Diavolului", bazate pe interese ascunse, deghizate, machiaveliste, nerespectând criteriile unui leadership transformator pozitiv bazat pe puterea exemplului.

Ofertele acestea ispititoare, condiţionând omul la o realitate dureroasă şi înspăimântătoare, vin cumva să compenseze efectul scăderii autorităţii liderului, conducând însă la devieri de la propriile sale crezuri, la imprudenţe ce depăşesc pe linie continuă orice aşteptări şi orice prognoze.

Leadership: Mintea ta poate construi o stare de răspuns "PRO" faţă de schimbarea stimei de sine, încât atitudinea ta faţă de evenimentele importante ale vieţii să anuleze faptele pe care nu eşti în stare să ţi le asumi?

Ce se întâmplă când un cerb sika, ghidându-se de simțul văzului și al auzului, simte furișarea tigrului în apropierea lui? Fuge ! Acelaşi efect îl creează liderul, dominat de sentimentul său de un cert complex de superioritate, prin procesul de manipulare şi de destabilizare al omului. Care a fost răspunsul senatoarei Ruth Martin atunci când a sesizat tendinţa lui Hannibal de extindere a dimensiunii spaţiului său de influenţă prin acea testare psihologică?

" *Take this thing back to Baltimore.* " Adică, domnule Hannibal, întoarce-te după gratii. Ţine-ţi în frâu pornirile psihice prin raţiune ! Încetează cu atitudinea de superioritate ! Învaţă să respecţi omul, să preţuieşti eforturile sale de a asigura o interacţiune şi o cooperare cât mai bună. Foloseşte-ţi puterea de influenţă ca să îţi colorezi propria viaţă, nu ca să faci umbră altor vieţi.

Aşadar, decât să deschizi o suită de măsurători lăuntrice care duc în final la o mulţime de întrebări, decât să te ancorezi într-un port la care se pot adresa întrebări chinuitoare despre existenţa umană şi se pot primi răspunsuri stânjenitoare, mai degrabă asigură-ţi o bună capacitate de protejare şi reechilibrare a elementelor tale de pasiv şi activ. Mare grija ! Nu care cumva cercetările tale obsesive să creeze o opoziţie ireconciliabilă între caracter şi virtuţi, căci astfel... s-a terminat cu leadershipul.

Leadership: Sistemul tău funcţional dispune de funcţie de reglaj şi protecţie încorporată la nivel de "ce eşti în stare uiţi despre tine încât să devii mai mult decât eşti" ?

Toate elementele funcţionale trebuie să se contopească şi să fie prelucrate în mod creator, prompt şi eficace, asigurându-le o bună stabilitate şi coordonare, fără a le substitui unei forme de comandă injuste şi restrictive care, pe lângă frânarea automată, duce la oprirea completă a fluxului de energie, la oprirea sistemului de control automat.

Dacă nu vrei să utilizeze altcineva, neîngrădit de nicio restricţie, acea energie lăuntrică care te propulsează înainte, fă tot posibilul să-ţi învingi slăbiciunile, luptându-te cu orice impuls de moment care ar putea trezi în ceilalţi o formă de câştig psiho-profesional. Măsoară diferitele forme ale variaţiei parametrului tău de sensibilitate şi descoperă sursa reacţiilor ireversibile care decurg într-un singur sens.

Leadershipul înseamnă să nu uiţi niciodată ceea ce eşti capabil să faci, prin prisma faptului că ceea ce eşti este ceea ce ai fost mereu.

eXtreme Tracking (II) vizează acel proces de extindere a influenţei psihologice a liderului prin analizarea şi testarea însușirilor deosebite ale omului în situaţii limită, stimulând sau denaturând linia lui constantă de funcţionare prin intermediul raportului dintre contraste şi contradicţii. Anume, contrastele pe care omul ascunde şi situaţiile paradoxale cu care se confruntă. Şi contradicţiile pe care liderul le generează în încercarea de a produce o derută paralizantă.

Dar un leadership care produce destabilizări ale structurii interne a omului, deci un leadership care are un efect negativ asupra minţii şi sufletului, îşi va degrada în timp sensul primordial, distrugând fundamentul oricărei relaţii. Temelia omului este conştiinţa: să fii conştient în fiecare moment că Tu alegi să fii într-o situaţie sau în alta, că Tu alegi ce anume permiţi să se întâmple în viaţa ta şi a celor din jur.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/extreme-tracking-II.html

eXtreme Tracking (I)

On Decembrie 04, 2013

Supraveghează-ţi îndeaproape evoluţia şi fii deschis faţă de ceilalţi, analizând şi estimând elementele de continuitate ale personalităţii tale în situaţiile limită.

Fapt straniu, nemaiîntâlnit, nimeni n-o acuză pe senatoarea Ruth Martin de deviere doctrinală sau de imprudenţă. Oricât de mult i-ar displăcea această situaţie, ea face apel la inteligenţa lui Hannibal pentru a-şi regăsi fiica, în timp ce Hannibal Lecter vede în mărinimia sufletului ei nu doar oportunitatea de a-şi redobândi libertatea, ci şi o nouă şansă de pătrundere în adâncimile sufleteşti ale omului.

Reacţiile chimice sunt procese dinamice care se desfăşoară într-un anumit interval. Iar o mamă iubitoare, dispunând de o chimie sufletească mai pronunţată, îşi gestionează trăirile afective în funcţie de aceste reacţii puternice, la fel de dureroase ca un glonţ care străbate inima. Experimental, încerci să-i desluşeşti caracterul, meandrele, aparenţele generatoare de confuzii, gândurile şi perspectivele în care se zbate, măsurându-i căldura sufletească, căutând în profunzime resorturile care pot declanşa vibraţiile de înaltă amplitudine.

Ruth Martin pare absorbită într-o bătălie fără sorţi de izbândă, într-o gaură neagră, microscopică, numită "punct fără întoarcere". Incitant, asculţi glasul acela disperat care imploră, se roagă, speră şi cere îndurare, în faţa căruia se înclină inima, cu luptele însoţitoare, provocând o încordare egală cu valoarea constantă a unui curent continuu care, trecând printr-un rezistor, dezvoltă o energie de impact suficientă pentru a efectua o nouă reglare a temperaturii interne.

Un imbold absolut irezistibil ! Fiinţa aceasta vlăguită care palpită şi vibrează fără odihnă, căreia îi poţi simţi pulsaţiile cum cresc într-un ritm ameţitor, cum arde tot mai mult combustibil însufleţitor pentru a-şi menţine gradul de stabilitate. Prototipul acesta uman care se zbate între vulnerabilitate şi intangibilitate trebuie menţinut cu orice preţ în stadiul de testare şi control.

Leadership: Poţi să-ţi dezvolţi şi să-ţi menţii autoritatea cu ajutorul elementelor sensibile de personalitate, încât să nu periclitezi acele valori care se încadrează în criteriul de eligibilitate fixat resorturile performanţei?

Crearea propriului plan de dezvoltare a personalităţii se poate realiza uşor, prin identificarea acţiunilor cu potenţial evolutiv, dar nu se poate concretiza dacă aştepţi multă vreme pasiv în afara sferei evenimentelor. Iar personalitatea cea mai puternică este rezultatul dezvoltării autorităţii cu ajutorul elementelor sensibile care fac dintr-un conducător un om care experimentează iubirea. Elemente precum: manifestarea afecţiunii şi recunoştinţei, implicarea emoţională, generozitate, apreciere, preţuire pentru o misiune de caritate, etc.

Activitatea ta de “voluntariat” în cadrul programului “Omul altfel”, plin de elanul de a-ţi asigura stabilitatea pe plan emoţional şi mental, în relaţiile cu cei din jurul tău, stă aproape integral sub semnul a ceea ce se numeşte *SecurityPower* . O ajustare a elementelor tale definitorii, într-un mod practic, prin care să detectezi orice imprudenţă în a înfrunta necunoscutul. Această operaţiune este necesară pentru a nu-ţi ştirbi autoritatea.

Leadershipul, care se axează pe ingineria optimizării materialului uman, filtrabil doar prin experienţele la care omul ia parte în viaţa de zi cu zi, nu constituie un fond de speranţă pentru atingerea unui nivel înalt de vitalitate pe plan intern. Nu prezintă întotdeauna o

garanţie în ceea ce priveşte protejarea valorilor fundamentale ale omului, nu asigură calitatea şi fiabilitatea "utilajului" care să împrăştie ceva antiderapant în vederea prevenirii oricărei alunecări spre extremism. Spre acea realitate anapoda ce zguduie temeliile existenţiale, periclitând acele valori care se încadrează în criteriul de eligibilitate fixat de cele două resorturi ale performanţei: durabilitate şi sustenabilitate.

Valorile cele mai de preţ ale omului sunt: onestitatea, respectul, munca temeinică, dăruirea, ambiția și empatia.

Leadership: Eşti în stare să renunţi la tine însuţi şi la valorile care te caracterizează doar pentru a îmbrăţişa un nou statut particular (de autoritate), sub forma unei mentalităţi care îmbrăţişează paradoxul?

Senatoarea Ruth Martin este o mentalitate care îmbrăţişează paradoxul: pe de o parte vrea ca fata ei să fie găsită şi salvată, pe de altă pare încearcă să uite sau să nege o întâmplare care îi umbreşte existenţa. Pe de o parte iubeşte pe cineva, pe de altă parte se urăşte pe sine fiindcă a ajuns în situaţia de a-şi renega credinţa şi de a se abandona în mijlocul necazului. Pe de o parte îşi înţelege potenţialul de leadership, dar pe de altă parte nu-şi poate gestiona bine emoţiile. Iată ce este instabilitatea.

Nimeni nu-şi poate menţine echilibrul constant pe o suprafaţă lucioasă fără să mai alunece din când în când. Dar nici alunecarea frecventă, într-o parte sau alta a teritoriului individual, nu-i poate asigura omului o dezvoltare armonioasă, ci mai degrabă sporeşte posibilitatea retragerii lui în solitudine şi indecizie, înclinând spre influenţabilitate. Iar leadershipul nu este un sistem ABS care te menţine pe drum în orice condiţii, prevenind permanent alunecarea şi asigurând stabilitatea pe orice tip de suprafaţă.

A încerca să faci din leadership o centură de siguranţă, folosindu-te de poziţia ta ca de un agent de pază, este ca şi cum te-ai sprijini pe o trestie pe care o clătină vântul. Te vei zbate între vulnerabilitate şi intangibilitate. Vei persista într-o atitudine contradictorie care înrăutăţeşte situaţia, subminând principalul agent care poate schimba situaţia în bine: adică pe tine. În aceste condiţii vei da frâu dorinţei stringente de căutare a unui refugiu, în timp ce toţi ceilalţi vor vedea în tine un învins, uşor de manipulat.

Caută în tine însuţi, în profunzime, acele resorturi care pot declanşa vibraţiile de înaltă amplitudine. Analizează şi estimează elementele de continuitate ale personalităţii tale în situaţiile limită. Este nevoie să dezvolţi şi să menţii un program de întreţinere preventivă a elementelor sensibile de personalitate?

Leadershipul este atitudinea pe care ţi-o păstrezi neîntinată atunci când inima ta se îndepărtează de la importanţa rolului pe care ţi-l asumi în confruntarea cu o situaţie fără ieşire.

eXtreme Tracking desemnează acel proces prin care urmăreşti o ţintă, în paralel cu supravegherea atentă a propriului Eu, dar şi a altor Euri care te vor urmări permanent în evoluţia ta. Dar această evoluţie, pentru a fi benefică şi în concordanţă cu aşteptările, nu trebuie să oscileze între două extreme. Ci trebuie să aibă o traiectorie ascendentă rectilinie.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Fabula cu picătura de miere

On Aprilie 19, 2020

Încearcă să stabileşti măsura caracterului tău, fără să faci din el principalul motiv al producerii evenimentelor neasigurate de o acoperire morală corespunzătoare.

- Un vânător care se întorcea de la vânătoare s-a oprit să cumpere un borcan cu miere. În timp ce turna mierea în borcan, negustorul a scăpat o picătură pe lângă. O muscă a venit și s-a așezat acolo. De pe marginea acoperișului, o pasăre a venit și a înșfăcat-o. Pisica negustorului a văzut-o și s-a aruncat asupra ei, dar câinele vânătorului s-a aruncat și el asupra pisicii și a omorât-o cu colții săi. Mâniat, negustorul a aruncat cu piatra în vânător, care l-a lovit în cap și l-a omorât. Ca să-l răzbune, familia vânătorului a atacat casa negustorului și i-a ucis familia, jefuind prăvălia. Apoi, toți sătenii au tăbărât asupra părinților vânătorului, iar cele două sate s-au găsit în cele din urmă în război. Crede-mă, odată ce a luat o decizie, omul viclean găsește întotdeauna picătura de miere ca să înceapă cearta. *

Leadership: Cum îţi evaluezi experienţa de utilizare a raţiunii în momentul derulării evenimentelor care presupun o necesitate imediată, corelându-le cu interacţiunea dintre ce se observă şi ceea ce se aşteaptă a se întâmpla?

Bine spunea scriitorul Mika Waltari: *"Cine face primul pas, trebuie să-l facă şi pe al doilea. Primul pas e cel mai dificil şi, când vine clipa, nu vor lipsi motive de război."* Mai cu seamă, legătura dintre ceea ce se întâmplă în exteriorul tău şi ceea ce se întâmplă în mintea ta e posibil de gestionat, dar numai cu acordul echilibrului dintre controlul emoţional şi permiterea exprimării libere a emoţiilor într-un mod sănătos.

Nu-i vorba de faptul că de la o mică scânteie se poate isca un incendiu, ci trebuie luat în calcul faptul că evenimentele se derulează în funcţie de capacitatea omului de a-şi suporta raţiunea în "căderile" sale.

Prin simpla utilizare a propriei raţiuni, în scopul evitării producerii unor "scântei" primejdioase, se vădeşte cel mai clar distincţia dintre "a cunoaşte" şi "a soluţiona", fiind întruchipat, ca ideal, numai de înţeleptul stoic. În lumina rece a raţiunii, de a întoarce un fapt pe toate feţele şi a-l defini în substanţa toxică a evenimentelor, în înlănţuirea tendenţioasă a altor acţiuni din viaţa ta, în devenirea lor încâlcită şi gravă, se poate vedea caracterul tău adevărat.

Între ce se observă şi ceea ce se aşteaptă a se întâmpla stă experienţa de conturare a sinelui în acord cu rolul pe care îl poate juca "neprevăzutul" în derularea acţiunilor de realizare a justului echilibru dintre ceea ce se cunoaşte şi ceea ce se ascunde.

Omul care are un caracter drept face diferența dintre ceea ce se vede la prima vedere și ceea ce se întâmplă, de fapt, în spatele aparenţelor, în spatele cortinei. Chiar dacă nu poate găsi calea sau prilejul de a suprima la timp o reacție ce poate avea efect invers, produsă uneori sub forma unei avertizări, el totuşi îşi intensifică încercare de rezistenţă a libertăţii de exprimare a sinelui în faţa tenebrelor din minţile în care nu a pătruns lumina.

S-o spun altfel. Omul corect se transformă subtil într-o încercare de a arăta că el are dreptate, neopunându-se evenimentului petrecut deja, ci contând pe facultatea raţiunii de a formula argumente orientate în câmpul unei intenţionalităţi inversate: lucrul nefast s-a petrecut pentru că cineva a trecut pe contrasens şi acolo s-a izbit de un autoturism care

circula din sens opus. Cu alte cuvinte, încearcă să nu te intersectezi cu ceva doar pentru că intenţionezi să câştigi ceva.

Leadershipul este întâmplarea petrecută deja, din care se desprind două concluzii: "Niciodată să nu te intereseze cauzele pierdute, adică alea în care nu mai vrea nimeni altcineva să se bage" şi "niciodată să nu te intersectezi cu cineva care arată un interes prea mare pentru el însuşi".

Fabula cu picătura de miere ne poate ajuta să identificăm măsura caracterului unui lider, care este dată de capacitatea lui de a fi flexibil. Un lider ştie că trebuie să transforme o situaţie complicată într-un început promiţător, pentru a corespunde anumitor cerințe sau unui anumit context. Mai mult decât atât, trebuie ascultat sfatul scriitorului englez Daniel Defoe: *"Cel mai mare grad al înţelepciunii umane este să ştii să-ţi adaptezi caracterul împrejurărilor şi să-ţi păstrezi sufletul calm în ciuda furtunilor din afară."*

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/fabula-cu-picatura-de-miere.html

Fantasma unei lumi, din care a ta e doar o rămăşiţă

On Mai 02, 2012

Menţine-ţi constant caracterul nobil, opunându-te oricărei tendinţe de a încălca limitele impuse de filtrul emoţional şi moral al celorlalţi oameni.

Personajul principal din filmul „ *Lionheart (1990)* ", Lyon Gaultier, dezertează din Legiunea Străină şi ajunge în Statele Unite ale Americii. Îl găseşte pe fratele său între viaţă şi moarte, iar pe soţia acestuia fără banii necesari pentru a-şi vindeca soţul şi pentru a-şi îngriji copilul. Pentru a o ajuta el se implică în luptele ilegale, la îndemnul şi sub îndrumarea lui Joshua, cu care leagă o prietenie strânsă.

Iar Joshua era subordonatul Cynthiei - „the professional gambler" - care ţinea lucrurile sub control. Sau cel puţin asta îşi dorea ea. Era una din acele făpturi cu sânge rece pe care ai fi bucuros s-o ai aproape numai când vine vorba de bani. Extrem de atrăgătoare, cu şarmul şi fascinaţia unei prinţese, dar înşelătoare ca un şarpe. Nefiind capabilă de sentimente sincere, de dorinţe familiale, era doar purtătoarea eredităţii ei dominante, defectuoase, nicidecum nobile. Nu iubea pe nimeni în afară de ea.

Pe o astfel de fiinţă, atrasă ca un magnet numai de faimă, sedusă numai de sclipirea banului, de spectaculozitatea vieţii de lux, ea care ar trece peste orice şi oricine pentru a-şi găsi împlinirea dorinţelor ei schimbătoare, nu o poţi invita la o cină romantică fără risc, fără ca, dintr-un motiv sau altul, din senin, ceva să nu-i convină şi să izbucnească în crize de furie, şi să te trezeşti brusc pus pe „disable".

Leadership: Provocarea de a accentua importanța faptelor pe care ţi le reproşezi de la viaţă, impune trecerea lor în prim planul unei detaşări de percepţiile prilejuite de nişte centre de interes dominante?

La un moment dat Lyon îi face o vizită lui Cynthia. Era singură, întinsă în pat, provocatoare, îmbrăcată în cea mai sumară lenjerie, liniştită, visătoare, ca şi cum s-ar fi scufundat într-o lume perfectă. La vederea lui Lyon întreaga ei fiinţă fu cuprinsă de înflăcărare, părea însufleţită de gândul că, în sfârşit, un bărbat viguros ca el, o partidă atât de bună, îi va putea îmblânzi poftele.

- O voi face, îi spune Lyon. Voi lupta în continuare pentru tine. Dar trebuie să deschid un cont. Nu mă întreba de ce. Asta e condiţia mea. Şi trebuie să plec de aici. Nu pot locui într-un hotel de lux. Trebuie să trăiesc ca un luptător. Locul acesta este prea confortabil pentru mine.

Şi dintr-o dată chipul femeii, care mai înainte era atât de dulce şi suav, se modifică vizibil. Inima ei de temnicier îşi amplifică bătăile ca în ritmul ceasului de cuc. Lumea ei atât de fascinantă părea că s-a dărâmat, transformându-se în iad. Cine se crede? Cum îndrăzneşte nenorocitul să-mi spună că pleacă, fără să-mi dea ce doresc, fără să-mi satisfacă poftele? Rănită în orgoliul propriu, femeia bogată, şi atât de influentă, n-ar fi fost în stare să găsească niciodată amabilitate, vreun semn de înţelegere. Îşi activase înflăcărarea, profunzimea, consideraţia, tactul, iar acum le pierduse, sau mai degrabă le abandonase.

Modificarea atitudinii care te defineşte este condiţia determinării unui procent mare de îndoială atribuită unui caracter durabil, ce depinde de probabilităţile de realizare a evenimentelor aleatoare.

Înarmată cu toată concentrarea posibilă, mătură cu privirea omul de lângă ea, netrebnicul, ticălosul, nenorocitul, căci acum Lyon nu mai era „dorinţa" ei cea mai mare, ci doar un trişor, un condamnat, un păcătos. Şi ca urmare ea încearcă să vadă lucrurile aşa cum sunt, cu cel mai desăvârşit sânge rece, adică fără să le mai atribuie o conotaţie preponderent pozitivă. Unele şocuri provoacă, vizibil sau nu, răsturnări iremediabile. Furia ei rece, respingătoare, care ar îngheţa pe oricine, îşi arată colţii:

- Eşti sigur că pleci fiindcă n-ai găsit o altă femeie...altceva mai confortabil pe stradă? Nu răspunde ! Asta e treaba mea ! A mea ! (apoi izbeşte paharul în televizor.) M-am săturat de tine ! Afară ! „Get the fuck out ! " De azi înainte relaţia noastră va fi doar profesională, aşa cum ar fi trebuit să fie de la început !

Leadership: Care este natura personalității tale în contextul unei avuţii care te ţine captiv mental sau afectiv în jurul unei imagini folosită ca legătură între ceea ce poţi oferi şi ceea ce ţi se cere?

Fără îndoială Cynthia ar fi putut avea o înrâurire pozitivă asupra lui Lyon, fiindcă era o femeie frumoasă. Dar caracterul ei „defect", incapacitatea ei de a empatiza, de a simţi, de a fi receptivă la potenţialul lui, la emoţiile sale, la adevăratul său caracter – i-a atras doar dispreţul. În final ea şi-a pierdut şi banii, şi pe Lyon.

Un lider ca Cynthia, care priveşte întotdeauna lucrurile pe dos, care este orbit de orice simţământ, încătuşat de pofta banului, trebuie lăsat să se consume o vreme, să-şi petreacă timpul în singurătate. Trebuie lăsat să reflecteze, ca un înţelept, mai bine la esenţa caracterului său. Să-şi trateze, asa cum un doctor tratează boala, dependenţa sa de a fi mereu în centrul atenţiei; să înţeleagă mai bine putinţa de a fi altcineva - până ce flacăra ameninţătoare a gândurilor, sentimentelor şi convingerilor sale reprobabile se va stinge.

Numai prin îndiguirea acelor reacţii negative, impulsive, instabile, care nu fac loc nici unei forme de sporire a influenţei pozitive, vei putea să domini mai mult timp spiritul oamenilor, menţinând vie intenţia acestora de a se raporta la tine şi de a-ţi accepta imperfecţiunile.

Leadership: Îţi foloseşti bagajul de trăsături înnăscute sau dobândite, astfel încât să anulezi efectele negative pe care le poţi suporta conştient prin angajamentul faţă de o calitate care nu te onorează?

Filozoful Arthur Schopenhauer spunea: „ *Un caracter bun, măsurat şi blând poate să fie mulţumit în împrejurări strâmtorate; pe când cel pizmuitor şi răutăcios nu va fi mulţumit nici în mijlocul tuturor avuţiilor.* "

Care va fi natura personalităţii viitoare a unui lider este desigur foarte dificil de spus, căci depinde de dimensiunea imaginii sale, de înţelegerea menirii sale, de felul în care judecă oamenii, de felul cum se raportează la noile realităţi, de felul în care îşi educă propriul sine, de felul în care îşi gestionează propriile reacţii.

Nu pot spune mare lucru despre evoluţia unui lider, despre transformarea caracterului său, mai ales fără să-l observ. Dar aş pronostica, de pildă, că nicio judecată, nicio influenţă, niciun mod de a îmbina elementele de leadership care îi pot spori acestuia şansa de a atinge măreţia, nu-i va putea desăvârşi capacitatea de a stabili relaţii şi legături autentice cu ceilalţi oameni.

Aşa cum un sculptor îşi modelează opera şi o toarnă în bronz, tu trebuie să-ţi modelezi caracterul pentru a obţine rezultate maxime în sfera relaţiilor şi colaborării. Nu vei putea să

comunici profund cu oamenii şi să te integrezi în lumea lor dacă Eul tău nu găseşte un ecou suficient de puternic în inimile celorlalţi.

Calitatea cea mai de jos, care nu te onorează, se perpetuează între confruntarea cu evenimentele de tip determinist şi apariţia efectului de "dinţi de fierăstrău" (cu cât îţi foloseşti mai mult autoritatea, cu atât ai mai multe şanse să îţi toceşti iscusinţa de a-ţi stăpâni impulsurile şi reacţiile).

Această calitate poate fi însăşi INFLUENŢA !

Fantasma unei lumi, din care a ta e doar o rămăşiţă vizează propria ta personalitate şi modul în care priveşti lumea după ce ai fost renegat de ceilalţi oameni, după ce ai fost trimis la pământ din cauza propriilor erori de simţire şi judecată. Doar cu o rămăşiţă te poţi alege dintr-o lume în care ceilalţi oameni îţi dau, sau nu, acceptul de a fi în fruntea lor - o rămăşiţă de sine, într-o lume însingurată de propriul tău Eu.

Menţine-ţi constant caracterul nobil, opunându-te oricărei tendinţe de a încălca limitele impuse de filtrul emoţional şi moral al celorlalţi oameni.

Source: https://neculaifantanaru.com/fantasma-unei-lumi-din-care-a-ta-e-doar-o-ramasita.html

Faptele vorbesc

On Februarie 03, 2009

Îmbunătăţeşte-ţi capacitatea de conducere, echipându-ţi potenţialul cu acele „piese alerte” care te pot menţine în viaţă.

În filmul “ *Marea evadare (1963)* ”, MacDonald (interpretat de actorul Gordon Jackson), îi instruia pe evadaţii din lagăr - anume cum trebuie să reacţioneze în cazul în care, după evadare, ofiţerii germani i-ar legitima la punctele de control.

- Ţineţi minte foarte bine ! Nu vorbiţi în limba engleză. Vorbiţi numai în germană ceea ce v-am învăţat eu. Ofiţerii germani vor folosi un truc ca să verifice identitatea voastră. Mai mult ca sigur vă vor întreba ceva în limba engleză. Orice ar fi nu le răspundeţi nimic. Prefaceţi-vă că nu ştiţi engleza.

Spre sfârşitul filmului, MacDonald împreună cu un alt evadat reuşesc să ajungă aproape de graniţa cu Spania. Dar când să intre în autobuzul care ar fi trebuit să-i treacă graniţa, sunt opriţi de doi ofiţeri germani care le cer paşapoartele. După o scurtă conversaţie pe germană şi după ce le-au verificat actele, care păreau a fi în regulă, unul dintre ofiţerii germani foloseşte trucul: “Good luck”.

Fericit că a scăpat atât de uşor de control, MacDonald îi răspunde ofiţerului în timp ce urca în autobuz: “Thank you”. Brusc, îşi dă seama de greşeala făcută, dar este prea târziu. Căzuse deja în capcană.

Dar faptele sunt mai de preţ decât vorbele.

O clipă de neatenţie l-a costat viaţa ! Tocmai el, MacDonald, cel care îi instruia pe evadaţi cum să procedeze, atenţionându-i să nu vorbească sub nicio formă în limba engleză, a căzut în capcană. Cum îţi explici acest lucru? Ei bine, MacDonald a fost un bun profesor pentru ceilalţi prizonieri, a ştiut să-i instruiască, să-i îndrume şi să-i pună în gardă, dar când a sosit momentul în care să pună în practică ceea ce i-a învăţat pe alţii să facă, a uitat pur şi simplu de propriile sfaturi.

Leadership: Te implici în ceva ce se petrece în afara propriilor tale alegeri prin faptul că nu posezi noţiunea de personalizare a evenimentelor?

Laşi garda jos chiar atunci când trebuie să faci pasul cel mare? Scena aceasta din film este utilă pentru a ne aminti cât de vulnerabili suntem atunci când lăsăm garda jos, şi nu ne respectăm principiile de care suntem conduşi. La drept vorbind, foarte mulţi lideri se îmbolnăvesc grav de această boală, a „uitării“, dacă pot s-o numesc aşa.

Cineva spunea că premiza impactului circumstanţelor asupra atitudinilor şi opţiunilor omului nu poate fi pusă la îndoială. Într-un asemenea caz am putea considera mai amplă configuraţia acţiunilor şi faptelor supuse utilităţii asumate, dar şi a valorii de sine proiectate în spaţiul evenimentelor şi circumstanţelor asupra cărora omul poate interveni.

Să nu considerăm conştiinţa individuală drept bază a tot ce se petrece în jur, cu o deplină încredere în factorii decizionali prielnici. Să nu facem din scopurile personale o abandonare totală în mâinile Divinei Providenţe. Ci să ne îndreptăm atenţia spre corectarea erorilor din

timpul goanei spre un nou început, ca o extindere a construcţiei existenţiale.

Evenimentele pe care le organizezi pot fi personalizate prin asumarea unui rol de tip multiplayer, în care se fac echipe, se încheagă relaţii și se generează un sentiment de adeziune la o „poveste” care merita să fie trăită la maxim. Totodată, ele pot fi personalizate cu roluri de tip „circumstanţial” în care poziţia ta devine instabilă datorită direcţiei imprecise şi a aptitudinilor "off-road" slabe.

Leadership: Dai curs acceptării a unei cereri de intervenţie în cazul unei situaţii extreme, dar fără să-ţi validezi depedenţa de a controla acea situaţie?

A personaliza evenimentele înseamnă să atribui acţiunilor tale o valoare de tip "separare de contextul iniţial de abordare a problemei", adică înseamnă să dai curs acceptării a unei cereri de intervenţie în cazul unei situaţii extreme, dar fără să-ţi validezi depedenţa de a controla acea situaţie.

Dependenţa de a deţine controlul asupra unei situaţii, acest termen care ne sugerează că nu se poate "fără", creează o constrângere faţă de misiunea pe care eşti chemat s-o îndeplineşti. Iar prin această constrângere de tip "Finish what you start" îţi redomensionezi o lume numai în parte congruentă cu nevoile tale adaptative. începi să depinzi de ceea ce nu ştii ce te aşteaptă, ancorându-ţi acţiunile în apropierea de ceea ce înseamnă să supravieţuieşti prin folosirea a cât mai puţine resurse.

Leadershipul intervine în momentul în care te propteşti cu spatele în ceva nevăzut şi împingi din toate puterile în ceva ce se petrece în afara propriilor tale alegeri. Atunci când te laşi copleşit de senzaţia stranie, rea-voitoare, experimentată de deprinderea de a te articula adecvat la context, prin care se realizează, direct sau indirect, eroarea de a omite esenţialul. înseamnă să acorzi “autonomie” micului teritoriu al incertitudinii, în absenţa unui observator care să repare realitatea sau să creeze una nouă.

Nu poate fi vorba de acea povară a 'judecătorului" care ia decizii capitale, atâta vreme cât nu poţi vedea nimic decât o imensă confuzie, atâta vreme cât nu poţi da *undo* la situaţia anterioară.

Ca să experimentezi leadershipul dintr-un unghi mai bun de abordare, trebuie să înaintezi în "traficul" aglomerat de schimbări de situaţie şi să ajungi la locul iniţial de observaţie de unde se trag semnalele de alarmă în caz de derapaje. Şi să selectezi ritmurile de integrare a senzorilor de siguranţă în varianta numită "neprevăzut".

Leadership: Culegi roadele străduinţelor tale de a te adapta unui rol circumstanţial, în măsura în care ai tras învăţăminte din reprezentările poziţiei tale faţă de impactul evenimentelor?

Asculţi în maşină genul acela de muzică care te face să vibrezi? Dacă da, atunci probabil eşti familiarizat cu senzaţia aia puternică, în goana aia de adrenalină când, ascultând anumite piese, apeşi pedala de acceleraţie şi simţi că eşti stăpânul tău absolut. Acesta este momentul când, nefiind blocat de nicio altă maşină, îţi poţi elibera la maxim potenţialul.

Capacitatea ta de a te focaliza asupra a ceea ce este important să faci, este ca o piesă muzicală care te face să apeşi pedala de acceleraţie a potenţialului tău atunci când eşti pus în situaţii alerte. Dacă te blochezi atunci când trebuie să apeşi pedala de acceleraţie, leadershipul tău nu va lua niciodată un demaraj excelent.

Succesul tău în tot ceea întreprinzi nu va fi influenţat atât de capacitatea de a te pregăti minuţios, ci mai mult de modul în care acţionezi, de modul în care îţi raportezi potenţialul practic la nivelul de cunoştinţe pe care l-ai dobândit. Adevărata ta pregătire începe cu acele cunoştinţe pe care le asimilezi, dar testul desăvârşirii tale se încheie cu ceea ce ştii să faci cu ele, atunci când trebuie să le pui în practică.

Dacă mă gândesc la filmul " *Marea evadare (1963)* " consider că dintre toţi evadaţii, MacDonald, a fost veriga cea mai slabă. Chiar dacă s-a priceput să-i instruiască foarte bine pe oameni, el a fost singurul care la "proba practică" a picat. El a picat testul desăvârşirii sale !

Pune-ţi la timp în mişcare sistemul propriu de funcţionare, altfel rişti să te trezeşti cu surprize neplăcute. Echipează-ţi întotdeauna potenţialul cu un simţ practic bine pus la punct - cu acele „piese alerte" care te pot menţine în viaţă.

Reprezentarea poziţiei tale faţă de impactul evenimentelor are ca punct de plecare o evadare dintr-o situaţie de insecuritate, iar ca punct de finalitate un efect de tip bumerang?

Concluzie: Ai grijă cum îi îndrumi pe oameni şi ce îi sfătuieşti, căci dacă ceea ce le spui nu rezonează cu ceea ce faci, s-ar putea să-ţi pierzi credibilitatea şi rişti să nu te mai urmeze nimeni.

Source: https://neculaifantanaru.com/faptele-vorbesc.html

Făptuitorul reaşezării resorturilor lumii interioare

On August 08, 2013

Promovează caracterul autentic al propriilor tale descoperiri, stabilind o legătură strânsă între elementele de valoare care susţin evoluţia ştiinţei tale.

Trăiam cu rezultatele acelei experienţe extreme prin care făcusem eforturi lăudabile pentru progresul meu. Apreciam în mod deosebit caracterul autentic al descoperirilor neobişnuite, datorită cărora reuşisem să realizez o legătură între trecut, prezent şi viitor. Şi, cu acea exigenţă proprie unui consumator de ştiinţă, o accesam ori de câte ori apărea nevoia imperioasă de a-mi satisface setea de cunoaştere.

Plasată exact la locul potrivit spre a face să rodească noul început, constanta pe care reuşisem să o identific prin raportarea mea la măreaţa lume a ştiinţei, reprezenta un set de adevăruri ce puteau fi cuprinse şi înţelese numai de mintea fizică. Ea se regăsea însă în miezul tuturor faptelor şi acţiunilor umane.

Iar această constantă era modificată la un nivel fundamental prin stabilirea preferenţială a unei legături strânse între elementele de valoare, cu caracter apropiat, optimizate pentru o anumită aplicabilitate sau pentru un anumit tip de dezvoltare şi control. A durat ceva timp ca să clarific totul, şi ca să mă poziţionez în relaţie cu noua realitate.

Oare factorul unic al mutaţiilor materiale care favorizau schimbările de valori şi de judecăţi, exercitând o presiune variabilă asupra conştiinţei mele, deformând într-o mare măsură adevărurile cu care mă luptam imaginar şi cele cu care am fost îndoctrinat, trebuia să mă îngrijoreze?

Leadership: Poţi să te dedici unei creaţii care te obligă să îţi revezi întreaga viaţă pentru a da sens unei noțiuni sau unui concept, fără să determini o alterare continuă a caracteristicilor tale funcţionale definitorii?

În mod inevitabil, complexitatea creaţiei mele aducea cu sine aparente contradicţii, oferindu-mi o experienţă complet nouă, palpitantă şi intensă. Dintr-un martor al tuturor vârstelor lumii m-am transformat într-un făptuitor al reaşezării resorturilor lumii mele interioare. Conceptul pe care viaţa mi l-a scos înainte era: "Push Up Challenge", adică trebuia să învăţ să combin improvizaţii de tot felul, semne şi interpretări, idei venite de nicăieri, artificii de exprimare şi de logică, încât să încropesc profilul unui artist al semioticii care ştie să introducă o ordine în haos, un echilibru între forţele dezechilibrate.

Prometeu a furat focul din cer pentru a însufleţi omul pe care-l făcuse, ca şi Dumnezeu, din nămolul pământului. Iar focul din cer, forţa care depăşea limita înţelegerii, energia pe care şi eu o accesam prin transformarea conştiinţei, printr-o istovitoare şi continuă focalizare a minţii spre tot ceea ce era înălţător şi sublim, era capabil să penetreze necunoscutul. Putea să însufleţească materia, să mă impulsioneze şi să schimbe potenţialul meu.

Fie creşterile, fie scăderile de intensitate ale forţei care mă conecta la o sursă de inspiraţie nestabilizată, mă ajutau să descopăr adesea un alt teritoriu al realului, determinând o alterare continuă a caracteristicilor mele funcţionale definitorii. Aceste caracteristici, ce trebuiau văzute ca pe nişte provocări ce trebuie depăşite, erau: curiozitatea, intuiţia, viziunea, abundenţa informaţiilor, capacitatea de a face lucrurile într-un mod diferit, capacitatea de a gândi in-depth şi productiv.

Pentru a nu mă dezamăgi prin apropierea tot mai mult de necunoscutele lumii, trebuia să găsesc formula de integrare într-o fază de dezvoltare care să nu fie la discreţia puterii mele imaginare. Una care să stopeze activitatea de construcţie a noului care făcea să existe acea realitate prea puţin percepută în esenţa ei. Altfel riscam să mă adâncesc prea mult în "amintiri din viitor", să mă pierd şi să rămân acolo.

Eşti interesat să stabileşti o mai bună legătură cu zona numită "peste linie", sau te complaci în metode tradiţionale de zidire a fundamentelor leadershipului?

Îţi poţi reaşeza lumea interioară astfel încât să nu aluneci în ireal? Tinzi spre cunoaşterea cea mai înaltă? Reuşeşti să realizezi o legătură între trecut, prezent şi viitor? Rişti să te adânceşti prea mult în "amintiri din viitor", să te pierzi şi să rămâi acolo? În ce condiţii eşti nevoit să stopezi activitatea de construcţie a noului?

Lipsit de profunzimea gândirii este individul care caută cu tot dinadinsul, în tendinţa de ascensiune fulminantă, să-şi creeze noi structuri "teritoriale", care să contureze mai bine de-a lungul timpului, ca spaţii de formare şi dezvoltare alternativă, acea zonă aflată dincolo de frontiera cu posibilul, dincolo de limitele sale reale.

L-aş felicita în schimb fiindcă a avut îndrăzneala, susţinut de o excelentă pregătire, vizibilitate şi intuiţie, să-şi lărgească teritoriul de înţelegere, de imaginaţie şi de inventivitate, atribuind o culoare individuală ştiinţei sale. Analizând modul lui eficient şi dârz de funcţionare, concentrându-ne atenţia asupra atribuţiilor sale de control şi dirijare a ştiinţei spre conturarea şi definirea fundamentului întregii sale creaţii, i-aş da o notă de 10+.

Fundamentul leadershipului care face cinste unui concept modern al semioticii este o reflecţie asupra ştiinţei de a gândi printr-o muncă acaparatoare de semnificaţii şi interpretări extrase din memoria unor "întâmplări" şi "coincidenţe" care facilitează exprimarea unor idei înlănţuite într-o anumită ordine.

El se apropie de leadership prin datoria lui de explorator care caută cu tot dinadinsul comori ascunse prin labirintul foarte întortocheat al schimbărilor şi tendinţelor în planul adaptării ştiinţei la complexitatea crescândă a gândirii care tinde să divizeze lucrurile în entităţi separate. Acest "utilizator" al ştiinţei îşi poate mai uşor plăsmui arta din acea permanenţă a gândirii în acţiune. Acest lucru împiedică alterarea caracteristicilor sale funcţionale definitorii, stabilind o mai bună legătură cu zona numită "peste linie".

Linia reprezintă punctul de demarcaţie între noile direcţii de valorificare a descoperirilor făcute, concretizând eforturile reale de integrare a lor în evoluţia ştiinţei, şi acea putere de transformare a conştiinţei într-o realitate paralelă.

Poţi să implementezi noi reguli în leadership prin introducerea de noi intrări într-o zonă prea mult dominată de nou?

Pentru a stabili dacă individul este protagonistul leadershipului de calitate trebuie să ţinem cont de modul în care îşi promovează caracterul autentic al descoperirilor sale. Şi să stabilim o legătură strânsă între elementele de valoare care susţin evoluţia ştiinţei tale.

De asemenea trebuie să ţinem cont de varianta lui adevăruri la care se raportează în tot acest proces al devenirii, dar şi la propria sa viziune privind reformarea viitorului prin intermediul ştiinţei, spre a crea un design aparte acestei lumi la care este invitat să-şi aducă contribuţia.

Asigură-te că poţi răspunde "Da" la tot ce înseamnă act de creaţie. Dar străduieşte-te să integrezi în leadership o formulă de control care să nu fie la discreţia puterii tale imaginare. Dacă vrei să implementezi noi reguli în leadership, încearcă să introduci noi intrări în zona dominată de nou.

Prima regulă în leadership: Nu stopa activitatea de construcţie a "noului" care face să existe acea realitate prea puţin percepută de ceilalţi oameni. Însă ai grijă să nu te adânceşti prea mult în ireal, să te pierzi şi să rămâi acolo.

A doua regulă în leadership: *"Artistul nu se mulţumeşte cu ordinea inferioară a automatismelor, ci îşi creează cu eforturi considerabile o ordine vie, proprie, vădind prin exprimarea şi logica sa o oarecare înrudire între geniu şi nebunie." (Liviu Rusu)*

Un promoter al noului care stârneşte aparente contradicţii prin creşterea complexităţii creaţiei sale, poate să câştige o experienţă complet nouă, palpitantă şi intensă, confirmând disponibilitatea de a se subordona unei solicitări care orientează în mod unilateral conduita sa pentru cunoaştere, spre o autoevaluare care se află la confluenţa dintre personalitatea reală şi personalitatea proiectată în decorul unui activ intangibil numit Utopie.

De aceea este importantă şi utilă leadershipului capacitatea de distingere între adevărul pe care ţi-l impui să-l forţezi, şi ficţiunea pe care ţi-o asumi prin actul descoperire-creaţie. Caracterul şi particularităţile ştiinţei tale trebuie să se raporteze la leadershipul care prezintă veridicitate şi siguranţă în funcţionare.

O zonă prea mult dominată de nou seamănă cu procesul găsirii unei ordini destul de logice acolo unde alţii văd doar o îngrămădire de informaţii, cunoștințe, formule empirice, conexiuni, contradicţii sau incerttudini.

Făptuitorul reaşezării resorturilor lumii interioare este omul care trăiește cu rezultatele experienței de redefinire personală, având ca impuls de putere acel leadership performant bazat pe idei novatoare şi cu aplicabilitate practică. Pentru a avea un impact deosebit asupra susţinătorilor, acest leadership trebuie să fie credibil. Are și el limitele sale.

Alunecarea în imposibil şi incredibil va avea efecte contrare. "*Somnul raţiunii zămisleşte monştri*", spunea odată pictorul spaniol Francisco Goya. Şi, tot aşa, somnul plin de vise fantasmagorice, ireale, creează condiţii propice pentru începutul sfârşitului în leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/faptuitorul-reasezarii-resorturilor-lumii-interioare.html

Fara educație nu se poate ajunge la cunoaștere

On Aprilie 15, 2020

Concentrează-te pe ceea ce poți controla, astfel încât să poți recâștiga un anumit sentiment de control asupra a ceea ce ţi se întâmplă.

Revelația mea nu avea însă lumina orbitoare a cunoașterii supreme, ci semăna mai degrabă cu verzuiul pestilențial, ireal al capelei, care mă făcea să mă simt vinovat și apăsat. Nu Dumnezeu vorbea în mine, erau doar toate gândurile mele ce se decantau și deveneau clare, făcându-mă să înțeleg că cea mai profundă doctrină a Bisericii nu se află inevitabil în contradicție cu gândirea, știința și rațiunea. Această înțelegere nu m-a ajutat totuși deloc, deoarece nu-l simțeam pe Dumnezeu în nici un alt fel. Știam numai că Biserica e legea, rânduiala și ordinea, indispensabile pentru omul de rând, care, fără educație, nu putea ajunge la cunoaștere și trebuia așadar doar să creadă. Corupția unuia din membrii săi nu corupea Biserica, pentru că aceasta era construită de oameni, iar omul este o ființă limitată și supusă tuturor legilor unei lumi finite. Poate că multe congregații, multe mănăstiri deveniseră prea lumești, așa că meritau batjocura oamenilor, însă înțelegeam acum de ce atâția oameni talentați se călugăriseră și renunțaseră la fosta lor viață.

Cei mai mulți erau mulțumiți cu rânduiala și credința și nu aveau nevoie de mai mult, dar asta nu era și nu puteau să fie suficient pentru toți, iar eu eram unul dintre aceia care nu se puteau mulțumi niciodată cu atât. De aici se trăgea sentimentul incurabil de vinovăție care nu-mi dădea pace, tristețea aceea care-mi umbrea toată fericirea. Mie mi se cerea mai mult decât celorlalți. Ceva din mine îmi cerea mai mult decât altora, oricât de tare mă împotriveam. Era o poruncă nemiloasă și neclintită, dar nu știam de unde vine însă nu voiam să las capul jos. Așa să fie, mă gândeam eu, asta să fie știința mea și să-mi zădărnicească toate eforturile. *

Leadership: Poţi să imprimi o mişcare asupra a ceea ce este imuabil şi omniprezent, prin revelaţia unei cunoaşteri bazată pe interpretarea propriei imagini prin ambiguitate şi tăinuire?

Tot ceea ce gândim, spunem în fel şi chip, chiar dacă cuvintele sunt acoperite de o mistică autentic creştină, se datorează unei cunoaşteri supreme izvorâtă din necesitatea de a învăţa din erori şi greşeli, adică din necesitatea de a suplini anumite limitări inerente condiţiei umane. Devenim aspri cu noi înşine atunci când nu ne ridicăm la nivelul avansat al cunoaşterii care ne poate determina schimbarea nivelului de trai, sau abandonarea condiţiei de spectator în favoarea celei de participant la o poveste de mare succes.

Tot gândirea, ştiinţa şi raţiunea ne arată ca tot ceea ce ne înconjoară şi ne conturează psihicul și obiceiurile cotidiene, pentru fiecare fărâmă de existență și de unicitate, se interpune unei decizii care poate produce un efect de "revelaţie de dincolo de gard", dacă şi numai dacă se intensifică reacţia de tip „luptă sau fugi". Practic, revelaţia este ceea se petrece în mintea noastră referitor la o anumită schimbare atunci când faptele pe care le săvârşim accelerează mişcările întâmplătoare ale unor evenimente şi fenomene singulare.

Din necesitatea de a menţine în permanenţă un nivel ridicat al cunoaşterii, investim în educaţia minţii şi a sufletului, dar ne axăm în acelaşi timp pe acea intervenţie nevăzută prin care "Intervenţia Divină" furnizează oamenilor cunoştinţe despre sine şi aduce completări cunoaşterii naturale despre sine. Or ceea ce este imuabil şi omniprezent se află în strânsă legătură cu ceea ce mintea poate surprinde dincolo de realitatea care se arată dură sau surprinzătoare, prea puţin acceptată de mulţi, şi anume că cel mai înalt sens pe care îl putem atribui vieţii este ocazia de a descoperi universul ştiinţei. Oamenii din spatele experimentelor au înţeles cel mai bine care este raţionalitatea universului şi adevărata menire a vieţii.

Or adevărata menire a vieţii nu este să cunoşti fericirea sau dragostea, ci să alimentezi expansiunea accelerată a universului cu noi creaţii, idei, descoperiri şi invenţii, dar şi cu sentimente şi planuri, cu trăiri de moment şi amintiri. Cea mai înaltă dragoste vine din zona ştiinţei, din cunoştinţele noastre spirituale, şi nu din acea stare în care ai impresia că toată lumea e a ta, când de fapt nu ai contribuit cu nimic la dezvoltarea ei.

Adevărata educaţie a omului de ştiinţă se regăseşte în procesul prin care el îşi dezvoltă capacitatea de a se raporta la zone tot mai extinse ale existenţei, cum ar fi pătrunderea într-o realitate care se configurează din capacitatea sinelui de a se proiecta în exterior ca un fel de substituire a lui Dumnezeu.

(Aceasta este şi esenţa cărţii "Insula doctorului Moreau" scrisă de H. G. Wells).

În Concluzie: Cunoaşterea bazată pe interpretarea propriei imagini prin ambiguitate şi tăinuire este o realitate bazată pe exemplul unei vieţi caracterizate de lipsa unei reale acceptări de sine, însemnând că nu eşti capabil să îţi percepi adevărata ta valoare (ea se poate câştiga printr-o revelaţie de tipul: "Concentrează-te pe ceea ce poți controla, astfel încât să poți recâștiga un anumit sentiment de control asupra a ceea ce ţi se întâmplă.")

Fără educație nu se poate ajunge la cunoaștere, mai ales dacă educaţia nu este sinonimă cu acţiunea conştientă, organizată, desfăşurată în faţa unei realităţi greu de acceptat, dar care odată înţeleasă te eliberează de limitele unei lumi guvernată de iluzii, şi incapabilă să înţeleagă altceva în afara propriilor temeri şi necesităţi.

Un om al ştiinţei este un adept al filosofiei că datoria omului este de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu prin cele 5 experienţe universale: creaţie, descoperire, inventică, cercetare şi transformare.

* **Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Farmecul vieţii

On Octombrie 09, 2009

Întoarce-te la tine însuţi, pentru ca realitatea să rezoneze în jurul tău după cum vrei tu.

Versurile unui vechi cântec, prelucrat de mulţi scriitori, sună cam aşa: *„ Încă de pe timpul lui Ra, vremurile cele vechi se duc şi în locul lor vin altele noi. În fiecare dimineaţă soarele răsare şi în fiecare seară se ascunde la asfinţit. Bărbaţii zămislesc, femeile nasc, fiecare piept respiră aer proaspăt. Dar toţi cei care s-au născut, toţi până la unul, merg spre locul hărăzit omului. "*

Locul spre care ne îndreptăm nu-l ştim precis, nu-l cunoaştem, ci poate doar îl putem intui într-o mică măsură, dar şi în această mică măsură există o mare umbră de îndoială - pentru că viitorul este incert şi greu de anticipat. Nu putem şti cu certitudine ce ne va aduce ziua de mâine, nu putem şti dacă vom avea parte de o surpriză plăcută sau, dimpotrivă, dacă vom fi loviţi de ghinion aşa cum li se întâmplă multora. Nu doresc să par pesimist sau melancolic, dar dacă zarurile destinului fiecăruia dintre noi au fost aruncate şi jocurile au fost făcute, nu mai putem schimba nimic. Ne îndreptăm precum glonţul, direct, sigur şi precis spre locul predestinat.

Leadership: Recurgi la explorarea şi integrarea adecvată a provocărilor şi cerinţelor vieţii într-un nou template empiric, pentru determinarea reprezentării unui traseu personalizat în raport cu un timp oarecare?

Cu alte cuvinte viaţa fiecăruia este o carte cu atâtea pagini câte zile are de trăit; putem citi în fiecare zi paginile precedente de la ziua nr. 1 dar nu putem citi paginile următoare, ce aparţin viitorului. În linii mari, această carte are capitole ale căror titluri sunt „preformate” iar cu ce umplem respectivele capitole depinde într-o mare măsură de noi, de modul cum abordăm conţinutul capitolului şi de împrejurări. Cu ce umpli capitolele cărţii tale?

Este oare adevărat că toate sunt deşertăciune în această lume, că gândurile oamenilor sunt schimbătoare? Să analizăm puţin faptele. Zilnic aflăm noutăţi despre ce se petrece în lume, şi ce constatăm?

Azi unii oameni petrec în voie, se simt bine şi aspiră spre orizonturi îndepărtate. Următoarea zi, aceeaşi oameni devin trişti şi pesimişti, ocupaţi peste măsură cu munca şi, năpădiţi de griji şi frământări nu-şi mai pot permite luxul de a petrece în stil mare. Azi unii oameni se aliază, formează un tandem redutabil, puternic, aproape perfect şi luptă în vederea atingerii aceluiaşi ideal. Următoarea zi, aceeaşi oameni rup alianţa, se spurcă unii pe alţii, certându-se până la lacrimi şi înjurături. Când se împacă, când se ceartă. Azi prieteni, mâine duşmani. Poimâine iarăşi prieteni. Răspoimâine iar duşmani. Şi tot aşa.

Omul crud şi mişel, mama care ajunge soţia ucigaşului fiului ei, ibovnica ce plănuieşte înşelăciunea în clipa dezmierdărilor, hoţul care scapă cu basma curată, etc. Şi tot aşa, la fel ca dintotdeauna. Unii sunt cinstiţi, alţii necinstiţi. Azi este soare pentru unii, mâine înnorat şi deprimant pentru alţii. Azi unii o duc rău, mâine extraordinar de bine. Roată se învârte în cerc, neîncetat, de când lumea şi pământul - aceleaşi peripeţii, aceleaşi tristeţi şi bucurii, aceeaşi comedie umană în care doar actorii se schimbă, scenariul rămânând acelaşi. Leadershipul este un joc de echipă, dar în comedia umană, mulţi preferă să joace individual, cum le convine lor, fără să ţină cont de niciun fel de reguli sau principii.

Leadership: Poţi să defineşti un nou template al modulului de imagine "LOSSLESS" care să

servească drept exemplu la categoria "revizuirea conţinutului demn de a fi reţinut" ?

Asta este lumea în care trăim, bună sau rea, dreaptă sau nedreaptă, convenabilă sau nu. Scriitorul polonez Boleslaw Prus spunea că lumea este ca fluviile şi munţii. „ *Un fluviu, atâta vreme cât curge mereu într-o singură parte, îţi pare că-i mort; pe când, dacă o ia la stânga ori la dreapta, capătă farmec. Şi tot aşa se întâmplă şi cu munţii: dacă ar fi deopotrivă de înalţi ar plictisi, pe când aşa, piscurile lor cu înălţimi felurite şi văile adânci îţi încântă vederea. "*

Încearcă să nu îngădui inimii tale să se mâhnească de lucrurile rele, urâte şi dăunătoare care se petrec în lume, ci încearcă să trăieşti după cum ai vrea tu şi după mijloacele pe care le ai la dispoziţie. Viaţa este cel mai mare bun al nostru. Încearcă să petreci în voioşie fiecare zi, alungă grijile deoparte şi înveseleşte-te. Luminează-te la faţă şi uită-te cu admiraţie la lucrurile din jur. Bucură-te de clipele de fericire pe care le trăieşti şi le împarţi cu cei dragi. Încearcă să guşti din farmecul vieţii...

Imaginea "LOSSLESS" surprinde tot ceea ce experienţa vieţii ţi-a adus ca o promisiune de explorare a emoţiilor şi a modului în care acestea te pot afecta pe plan personal sau profesional. Nu doar regrete şi note de speranţă care rămân ca nişte vânătăi vechi, vorbind despre deciziile luate pe parcurs, ci ca un efect a ceea ce eşti capabil să duci la bun sfârşit într-o realitate care este în acelaşi timp unitate deschisă şi pluralitate complexă.

Întoarce-te la tine însuţi, pentru ca realitatea să rezoneze în jurul tău după cum vrei tu.

Să determini reprezentarea unui traseu personalizat în raport cu un timp oarecare înseamnă să-ţi dezvolţi o formă de angajament pentru ceea ce viaţa aşteaptă de la tine chiar şi atunci când nu poţi să-i încuviinţezi actul de acceptare în ceea ce comportă ea ca aspiraţie spre extindere sau spre extincţie.

Source: https://neculaifantanaru.com/farmecul-vietii.html

Faţa nevăzută a leadershipului

On Aprilie 17, 2019

Momentele de cumpănă când se poate produce o destabilizare a Eului pot fi cu atât mai dese cu cât procesul de creaţie al artei tale este mai aproape de desăvârşire.

Cella Serghi este scriitoarea care nu-şi poate uita trecutul atât de adâncit în opera altor scriitori din preajma ei. Atât de bine îşi exprimă sentimentele în privinţa lor, adică după cum predomină cele plăcute sau neplăcute, încât ne este greu să ne facem o părere despre felul minţii ei de a se proteja de lucrurile pe care nu este pregătită să le accepte. În memoriile ei îl regăsim pe scriitorul Mihail Sebastian, de care Cella se simte nu doar atrasă enorm, dar întristată de felul lui de a se dărui unei activităţi scriitoriceşti care îi va marca destinul:

Ceea ce ne emoţionează cu deosebire în lumina sfârşitului tragic al lui Mihail Sebastian, sunt paginile unde stăruie asupra morţii lui Proust. Atât de mult lipsesc până şi umbra presimţirii, neliniştea cât de vagă a propriului său destin în tot ce scrie despre moartea scriitorului francez, încât aceste rânduri ni-l fac mai viu. Cuvântul "moarte" pe care-l pronunţă atât de des le dă un ciudat surplus de viaţă. Rând pe rând, cu excepţionale posibilităţi de analiză, de amănunţire pe diferite compartimente ale corespondenţei, cu o dragoste pentru adevăr care e pe măsura pasiunii lui proustiene şi a talentului său. Mihail Sebastian va arăta toate paradoxurile din destinul literar al lui Proust.

Ceea ce o ajută pe Cella Serghi să se definească ca scriitoare de mare talent, ceea ce îi furnizează interesante răspunsuri în ce priveşte personalitatea ei care suferă de durerea unei despărţiri de cei dragi, durerea unei răni care nu poate fi vindecată, este hotărârea de a-şi domoli dorinţele respinse de o existenţă prea agitată, prea efemeră, prea îngustă faţă de cerinţele grandorii, prea înaltă pentru o fiinţă de felul ei. Practic, urmărind destinul celorlalţi scriitori din anturajul ei, ea devine martoră a unei grandori apuse înainte de a răsări.

Leadership: Poţi să-ţi împărtăşeşti experienţa rar întâlnită de a trăi o poveste prin intermediul imaginilor, fără să devii parte dintr-un personaj care se complace într-o existenţă independentă de propria voinţă?

Ideea că o operă ce se vrea durabilă nu e sfârşită niciodată face din Cella Serghi un judecător nemulţumit al propriei creaţii. Dacă la autoarea "Concertului din muzică de Bach" frapează redactarea spontană, în funcţie de resorturi interioare dinamice, febrile, Cella Serghi se autorevizuieşte mereu, la rece, cizelând, aprofundând, reorganizând construcţia romanelor sale de la o ediţia la alta.

Am refăcut mereu Cartea Mironei, ca să răspund la întrebările care se puneau atunci şi se pun şi azi. Am răsfoit zeci de caiete în căutarea firului care leagă destinele eroilor mei, am refăcut drumurile pe care am umblat pe urmele lor, în căutarea mea. Mă accept prin prisma a ceea ce am trăit în afara mea, deoarece am reuşit să supravieţuiesc prin tot ce-au trecut ei, de la plăcere la durere, printr-o suverană măreţie faţă de experienţele pe care le-am lăsat să se perinde în voie prin faţa mea, încât să-mi pot crea cât mai multe puncte de sprijin pentru suflet.

A trăi totul în afara ta înseamnă să te raportezi la realitatea oamenilor care se confruntă cu tendinţe impetuoase de explicare a vieţii, schiţând portretul lor psihic şi emoţional din considerentul unor teme atât de profunde cum sunt: "Lumina şi Întunericul", "Iertarea sau Uitarea". Cella Serghi are un cuvânt greu de spus asupra destinului eroilor săi, dar ne lasă să înţelegem că nu este ea arhitectul destinului lor.

Asta se numeşte să fii artist adevărat: să fii credibil prin ceea ce creezi, dar în acelaşi timp să nu laşi să se înţeleagă că evenimentele pe care le coordonezi în plan artistic se întâmplă din voia ta.

Leadership: Ce semnificaţie poţi să dai existenţei tale cuprinsă între o slăbiciune de ordin emoţional (arta de a te accepta prin prisma a ceea ce trăieşti în afara ta) şi o descurajare de care trebuie să scapi (senzaţia că totul se va sfârşi) ?

Cella Serghi nu pare să trăiască doar pentru viaţa şi opera sa, ci pentru notorietatea celor care au contribuit la realizarea ei, o notorietate post-mortem. Confruntarea vechilor ei valori cu spiritul de sacrificiu al scriitorilor care au avut curajul să-şi exprime pe timp de război idealurile înalte de libertate şi unire ce încă animau sufletele românilor de pretutindeni, este însăşi visul unei vieţi fără cusur, visul unei lumi ideale. Un vis care pare înlocuit de o lacrimă amară: actul de trăire al realităţii kafkiene în care oamenii îşi doresc moartea, mai degrabă decât suferinţa.

Am putea fi tentaţi să credem că Cella Serghi reuşeşte să-şi trăiască tinereţea zbuciumată dând un singur sens existenţei sale: de a proclama triumful creator al scriitorului care a deprins darul cuvintelor și al simțirilor înalte tocmai în prezenţa morţii. Se simte la ea acea tragedie a omului care călătoreşte continuu departe de trecut, dar plânge mereu fiindcă oriunde poposeşte trebuie să îndeplinească rolul de actor principal pe o scenă mică, improvizată, în care tensiunea este tot mai acută, lumea urmărindu-i fiecare gest de omagiere a eroilor aproape uitaţi.

Un artist se luptă cu o boală necruţătoare: păcatul remuşcării de a fi în viaţă. Până la urmă, este şi asta un soi de reprezentativitate a condiţiei de geniu nemuritor, o trainică suflare ce-l animă pe artist pentru a gusta din cupa unei noi victorii înpotriva scurgeri timpului, o dependenţă faţă infinitatea nepătrunsă a realităţii originare, dar totodată o cufundare în munca unui pictor care se joacă cu culoarea şi forma undeva la graniţa între figurativ şi abstract.

În ea se produce o destabilizare a Eului fiindcă este incapabilă de a reacţiona într-un anumit mod contra evenimentelor deja întâmplate, o doare cumplit tot ceea ce a trăit frumos sau tot ceea ce i-a întunecat aspiraţiile spre o lume mai bună. Cu toate astea, se simte în stare să interpreteze rolul altcuiva prin înţelegerea propriului rol şi a limitelor în care trebuie sa acţioneze şi să se încadreze.

În memorile ei, Cella Serghi se apropie de desăvârşire printr-o abordare a imaginii unei conştiinţe artistice sub forma unei conştiinţe teoretice a tragicului, ruptă dintr-o îmbrăţişare mirosind a moarte. O singură semnificaţie i se poate atribui unei existenţe atât de atipice, pe toate planurile unei confesiuni terminale a unui personaj simptomatic: aceea a unei tendinţe de respingere a schimbării, fiindcă e mai dureroasă decât moartea. Ea are puterea de a trăi în prezent doar pentru că se raportează la trecut.

Leadership: Alunecarea ta spre marginile individualităţii întâmpină o forţă opusă din partea provocării de a te şti cu adevărat stăpânitor al unor patimi care par ireversibile?

Relaţia între natura omului şi destinul său, pe care Cella o resimte în urma deteriorării Egoului surprins între efemeritatea vieţii şi eternitatea mortii, asigură o corespondenţă perfectă între abordările şi consecinţele pe care le încearcă într-un moment de aducere aminte când singurul fir de lumină care mai răzbătea prin pâcla tulbure a războiului era visul de a construi o poveste a spiritului de fineţe, a unui intelect sensibil, călător în timp.

Amintirile sunt dureroase nu fiindcă te fac să te simţi singur, ci pentru că te aştepţi să nu

schimbe nimic la situaţia ta actuală.

Cella Serghi încearcă în memoriile sale să exploreze cele mai sensibile zone ale fiinţei umane, arătând prin aceasta că este stăpână pe orice activitate a emoţiei care "pune lumea între paranteze", deci aşezându-se ca un pilon de referinţă în psihologia şi ştiinţa cognitivă, în receptarea şi înţelegerea artistică a experienţelor de viaţă educative, potenţatoare de semnificaţie şi inspiraţie.

Mai tind să cred că individualitatea ei, manifestarea activă a libertăţii personale de a gândi şi simţi potrivit nevoilor, înclinaţiilor, intereselor, capacităţilor eroilor ei, constă în satisfacţia de a fi rămas în viaţă, în timp ce toţi aceştia s-au dus, rămânând doar amintire şi inspiraţie.

Dacă vrei să pătrunzi acea necesitate interioară care reflectă voinţa şi puterea ta de a te autodefini şi de a te ridica la nivelul aspiraţiilor tale, care te constrânge să alegi în mod liber şi arbitrar între posibilităţile pe care ţi le oferă forţa schimbării, atunci întoarce-te pe scara evoluţiei tale până la începuturi, fără să te ancorezi în umbra a ceea ce ai fost.

Evaluează-ţi trecutul şi originile pe care te chinui să le ascunzi, şi construieşte-ţi prezentul în jurul unui pivot central de obiective bine întreţinute în câmpul consecutiv de forţe de natură pozitivă. Alunecarea ta spre marginile individualităţii va întâmpina o forţă opusă din partea durerii de a te şti cu adevărat stăpânitor al unor patimi care par ireversibile, în consecinţă vei experimenta o viaţă de refugiat, o lume de dincolo de cărţi, o mai mare uzură emoţională, o stare incontrolabilă de nervi şi tristeţe.

Triumful manifestării unei identităţi depline şi durabile este arta de a te accepta din perspectiva a ceea ce ţi se întâmplă, atunci când judeci şi simţi prin prisma a ceea ce laşi să se vadă în urma ta.

Faţa nevăzută a leadershipului are ca şi corespondent dorinţa de a experimenta o nouă abordare artistică pentru a simţi, a urma, a interacţiona şi a te conecta cu tot şi toţi din jurul tău, fără să dai un sens tragic existenţei tale, fără să te abandonezi unei povestiri care te copleşeşte prin caracterul ei fatidic.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Fatala solidaritate a cărei pedeapsă îşi azvârle osândiţii

On Decembrie 10, 2012

Joacă-ţi rolul care ţi se potriveşte cel mai bine, fără să te abaţi de la drumul benefic evoluţiei tale şi a celorlalţi din jurul tău.

Cineva spunea că viaţa este ţesută din felurite fire, cel bun aflându-se alături de cel rău. Dar un caracter în pielea altui caracter, sau un soldat care intră în rândul inamicul? Care dintre aceste două tipuri umane, dintre aceste două personalităţi unite printr-o cusătură simplă, printr-o ironie a sorţii, era cel bun, şi care era cel rău? Llewelyn Moss sau Carson Wells?

O întâmplare nefericită, sau mai bine zis soarta s-a năpustit cu o armă încărcată asupra celor doi protagonişti indiferent de modul cum au acţionat, punându-i faţă în faţă, ca şi cum împreună ar fi putut să întrezărească aspectele misterioase a unei alchimii. Însă limitele dintre aceste doi nativi trăind sub zodia imprevizibilului, dintre aceste două continente cu un trecut și puncte de vedere foarte diferite, erau despărţite de un ocean pe care nu puteau să-l treacă.

Iar acest ocean, înspăimântător şi crud cu toţi aceia care se aventurau pe întinderea lui, care trebuia traversat cu orice preţ cât mai rapid, îşi înălţa valurile tot mai sus deasupra celor doi, fără vreun semn sau vreo licărire de speranţă că se va domoli prea curând. Acest ocean tulbure era Anton Chigurh.

De ce oare să nu ne arătăm mai puternici, de ce oare să nu încheiem o alianţă astfel încât să secăm acest ocean de orice fel de forţă? îi dădu Carson Wells de înţeles lui Llewelyn Moss. Presupun că nu este acesta viitorul pe care ţi l-ai imaginat când ai pus ochii pe bani, nu-i aşa Moss? Hai să-i împărţim, şi te voi ajuta să supravieţuieşti furtunii.

Interdependenta şi interconectivitatea dintre cei doi, dintre aceste două sisteme umane aflate sub presiune, fiecare în responsabilitatea celeilalte, părea a se întări în urma închegării unei solidarităţi strict necesare.

Leadership: Eşti pregătit să te formezi ca om de valoare din poziţia parvenită din duelul: "Doi contra Unu" sau din duelul: "Unul contra lumii" ?

Dar o navă, oricât ar fi de trainic concepută, poate oricând să fie lovită la babord, riscând a se scufunda dacă echipajul nu reuşeşte să astupe rapid spărtura prin care năvăleşte apa. Măcar până ce ajunge la cel mai apropiat ţărm.

Ca nişte vânători care iau urmele vânatului, cei doi osândiţi la fuziune, cei doi vâslaşi curajoşi pornesc - însă pe cont propriu - o investigaţie pentru a da de urmele lui Anton Chigurh, nemilosul asasin. Depunând în acest scop un efort uriaş în condiţii greu de închipuit – supravieţuirea devenind cea mai grea povară.

Singuri într-un val-vârtej continuu cu consecinţe negative, al căutării şi al pedepsirii, Llewelyn Moss şi Carson Wells sunt zgâlţâiţi zdravăn, apoi azvârliţi cumplit de pământ. Definitiv. Mortal.

Ca o lovitură stranie a sorţii, ca o consecinţă a solidarităţii ticăloase a celor doi în încercarea de a se ridica la un nivel mai înalt, ca o pedeapsă dură pentru îndrăzneala cu care au pus sub

semnul egalităţii două forţe inegale ca mod de a fi în lume şi de a reacţiona la situaţii neprevăzute, Anton Chigurh a reuşit să-şi atragă de partea lui norocul. Câştigându-şi astfel dreptul de a accede, triumfător, la şansa de a se integra deplin în cadrul acelei grupe umane care nu cunoaşte decât Răul, şi atât de des victoria.

Leadership: Îţi conturezi personajul în acord cu caracteristicile sentimentelor pe care le reprezinţi prin parcurgerea unui proces de armonizare cu deciziile unei justiţii de factură îndoielnică?

Pentru ca leadershipul tău să se îmbunătăţească trebuie să parcurgi un proces de transformare. Dar nu un proces de degradare. Nu acel proces pe care, dintr-un instinct slab cizelat, fără participarea ambiţiei sau a voinței cu adevărat remarcabile, l-au parcurs în grabă Llewelyn Moss sau Carson Wells.

Acea falsă colaborare dintre ei ce făcea salturi uriaşe prin ceaţă, acea solidaritate artificială ce avea în dotarea ei doar egoismul, încăpăţânarea, lipsa de principii, refuzul schimbării, lăcomia, nepăsarea şi posesivitatea, i-a costat pe amândoi viaţa.

Dar întotdeauna când doi se bat, al treilea câştigă. Singurul învingător a fost tocmai asasinul, Anton Chigurh, care a profitat de lipsa de colaborare strânsă dintre cei doi. El a reuşit să treacă la nivelul următor de excelenţă (dar în raport cu forţele Răului), pentru că şi-a sprijinit accesul la lumea lor, pentru că şi-a găsit un loc la marginea prăpastiei în care era evident că ei se vor rostogoli la un moment dat.

Leadershipul este o reacţie de atenuare a efectelor de tranziţie spre un statut de autonomie (de a nu depinde de nimeni), atunci când forţezi desprinderea de circumstanţele imediate ce survin când doi se bat şi al treilea câştigă.

Compararea unui tip uman cu altul, studierea rivalităţii dintre ei, duce la o ipostază nouă a individului. Un conector care stabileşte foarte bine legătura cu un Alter-Ego, ajutând la producerea unui alt fel de a fi.

Cu siguranţa unui mecanism de ceasornic, Anton şi-a cuplat mufele de alimentare a excelenţei cu acele calităţi funcţionale care guvernează leadershipul, precum şi cu efectele acţiunilor trecute, la o garnitură mai specială – statornicia şi tăria de principii. Reconsiderarea fondului de competenţe ca element unificator al unei schimbări vaste. O variantă de ocolire a pericolului printr-o menţinere a mingii în aer prin loviri succesive.

Nu iau apărarea nici unui personaj, bun sau rău, ci mă limitez strict la învăţămintele în materie de leadership pe care le putem trage din modul în care s-a desfăşurat acţiunea şi s-au prezentat personajele din filmul “No Country for Old Men (2007)"

Leadership: Te-ai făcut prizonierul unei lumi pe care nu o poţi percepe în loc să te serveşti de o anumită împrejurare pentru a-ţi întări poziţia de superioritate faţă de ceea ce urmează să te reprezinte într-un rol de mare forţă?

A merge cu orice preţ înainte spre atingerea excelenţei, fără a depista şi anihila acea celulă uzată din structura "Omului" din tine, acea caracteristică prăfuită, acoperită de o acumulare densă de valori prăpăstioase, de vicii, de practici străine felului tău de a fi, este ca şi cum ai fi prizonierul unei lumi pe care o nu poţi percepe.

Te pierzi prin labirinturi, ocolind drum drept. Îţi dispreţuieşti propriul simţ de orientare

printr-o absenţă de reacţie la orice factor de stabilitate. Devii tot mai puţin preocupat de tine însuţi, în acelaşi timp nu-ţi poţi defel imagina că altcineva ar putea avea cu adevărat nevoie de tine.

Iar problema poate deveni şi mai complicată decât atât. Eşti dus de nas de propria ta "dreptate", care îţi creează o impresie falsă. Un amestec de timiditate, panică şi agresivitate care te separă de tine, de zona în care vrei să ajungi. Un gen de Carson Wells sau Llewelyn Moss care se atacă întruna, printr-o falsă solidaritate. O separare de rolul care ţi se potriveşte cel mai bine. O tendinţă slabă de îmbunătăţire a relaţiei dintre parteneri. Un parteneriat amplasat sub o carapace protectoare, dar în realitate grea şi ostilă.

Ori leadershipul care îşi îndreaptă serios toate resursele spre dimensiunea umană, este o chestiune în primul rând de timp şi de echitate. O modalitate de testare a capacităţi tale de a nu te plafona la standardele unei lumi străine de adevăratul leadership, în care prăpastia dintre tine şi ceilalţi se adânceşte tot mai mult, în care mereu te înconjuri de alt rol, în care îi apreciezi pe ceilalţi după un cod al dezonoarei sau punându-i la îndoială.

Singura împrejurare care te ajută să-ţi întăreşti poziţia de superioritate faţă de ceea ce urmează să te reprezinte într-un rol de mare forţă se produce atunci când eşti silit să procedezi altfel decât îţi dictează conştiinţa sau atunci când reuşeşti să vezi ceva bun într-o persoană pe care nu o suporţi.

Fatala solidaritate a cărei pedeapsă îşi azvârle osândiţii demonstrează ceea ce se întâmplă atunci când rupi orice legătură cu leadershipul de calitate prin absenţa sau imperfecţiunea unei solidarităţi solide şi de durată.

Aşa cum un jucător de fotbal trebuie să-şi pună la contribuţie nu numai resursele fizice, dar şi pe cele intelectuale, tot astfel şi tu, pentru a nu deveni o victimă a unei neglijenţe comise pe fondul uitării de sine, trebuie să-ţi pui calităţile de „Om" în slujba evoluţiei tale şi a celorlalţi din jurul tău.

Joacă-ţi rolul care ţi se potriveşte cel mai bine, fără să te abaţi de la drumul benefic evoluţiei tale şi a celorlalţi din jurul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/fatala-solidaritate-a-carei-pedeapsa-isi-azvarle-osanditii.html

Făuritorul de talente

On Noiembrie 14, 2010

Defineşte-ţi leadershipul ca un "motor" cu putere mare de impunere a anumitor impulsuri stimulatoare de dezvoltare, pentru ca performanţa ta să fie apreciată corespunzător.

Bun cunoscător al trecutului, plin de erudiţie şi animat de o reală pasiune pentru artă, maestrul, pe care îl consider a fi cel mai important om din viaţa mea, mi-a stârnit interesul enorm pentru pictură, insuflându-mi acea dorinţă arzătoare de cunoaştere - specifică artiştilor deosebiţi cu tendinţe novatoare. Încă din primul moment în care am păşit în atelierul lui, am ştiut cu certitudine că el avea puterea de a-mi ridica nivelul de cultura şi de a plămădi în mine aspiraţia spre ideal, spre desăvârşire, spre absolut.

Deseori am vorbit despre maestrul meu. Căci el a avut puterea de a se ridica dintre cei obişnuiţi şi de a-şi depăşi condiţia. Clipele acelea în care, cu o nespusă grijă şi atenţie mi-a destăinuit din experienţa lui atât de vastă, au fost hotărâtoare. Influenţa sa a avut o importanţă crucială asupra formării mele ca artist, dezvoltându-mi puterea creatoare prin îmbunătăţirea capacităţilor de pătrundere a lucrurilor.

Leadership: Sinele pe care îl accesezi în prezenţa unei minţi sclipitoare este mai înalt pe măsură ce împlineşti un anumit timp fixat exersării virtuţii de a te integra într-un model de manifestare a sublimului?

"Binecuvântat cel care reuşeşte să le dea copiilor lui aripi şi rădăcini" , spune un vechi proverb arab. Da, totul devine posibil dacă ai in preajma ta un om înzestrat cu o imaginaţie formidabilă, cu un spirit creativ cu totul ieşit din comun, care posedă forţa şi are dorinţa să-i dea sufletului tău de artist "aripile" atât de necesare pentru a te înălţa deasupra lui (şi a celorlalţi oameni), prin valoarea ta proprie.

Maestrul mi-a cizelat talentul şi personalitatea întipărindu-mi în suflet şi în minte principiile unei arte realiste, direct legată de pictură şi desen, şi chiar legată de caligrafie. "Aripile" pe care le-a dat sufletului meu au avut o deschidere atât de mare încât am pătruns cu adevărat arta picturii, plină de înţelesuri adânci. Iar datorită inspiraţiei pe care mi-a oferit-o, o inspiraţie care mi-a stimulat în mare măsură gândirea şi apetitul pentru cunoaştere, l-am depăşit.

Da. Exact. Mi-am întrecut maestrul. El a fost onorat de însuşirile mele creatoare, de calităţile mele de observator şi portretist, m-a admirat şi încă mă consideră un meşteşugar al detaliului.

Sublimul este rezultatul unui proces de creare şi consolidare a statutului de autor al "elementului frumos" care trăiește pentru alții.

Leadershipul are la bază ascensiunea, care corespunde, de fapt, unei stabilizări solide, identificarea unui combustibil personalizat care arde permanent, respectând parametrii de funcţionare. Această stabilizare te poate ajuta să-ţi menţii "relaţia" pe care o ai cu coechipierul tău cel mai apropiat de terenul excelenţei - cu sursa de cunoaştere şi de cultură care te poate duce dincolo de limitele pe care ţi le impui tu însuţi sau ceilalţi oameni.

O manieră care să ofere noi percepţii asupra rolurilor şi responsabilităţilor tale, care să te avantajeze pe plan profesional, desigur fără să cauzeze o ruptură în fluxul gândirii tale, oferă

garanţia întreţinerii resurselor proprii de dezvoltare şi amplificarea impactului asupra evoluţiei tale şi a celorlalţi.

Leadership: Eşti pus în postura să confirmi valoarea artei produsă între rezultatul unei ascensiuni lente şi tendinţa unei ascensiuni abrupte?

Se pot distinge mai multe stadii ale ascensiunii spre marea performanţă, care stau sub semnul intrebarii "Cat de abordabila este arta?"

Ascensiunea lentă, dar sigură care se înfige puternic în atitudinea unei anumite categorii de oameni, caracterizată printr-o supunere totală a raţiunii şi a înţelegerii faţă de un ideal particular care nu se poate atinge decât printr-o cunoaştere avansată.

Vorbim aici de oamenii care nu credeau în principiile de bază pe care se sprijină adevărata măiestrie, care nu aprobau în sinea lor niciun fel de metode de cercetare sau de învăţare, care nu aplicau cunoştinţele şi creativitatea pentru distingerea unor noi percepţii asupra sinelui şi valorii personale. Dar care au obţinut rezultate nesperate, profunde, impresionante, fiindcă au acceptau să se supună unor influenţe străine.

Ar mai fi şi ascensiunea abruptă, în care s-au angajat pe cont propriu curajoşii, şi au căzut înainte de a ajunge până în vârf.

Procesul transformării spre atingerea desăvârşirii se desfăşoară în timp şi integrează întotdeauna gândire şi acţiune susţinută - care înainte de toate trebuie să se dovedească a fi nişte investiţii fezabile, menţinute ca ideal, ca structură proprie de mobilizare şi de rezistenţă. Şi nu să se bazeze pe o resursă epuizabilă, folosită doar în caz de urgenţă, care dispare după mai multe "porniri şi opriri" necontrolate.

Valoarea artei produsă între rezultatul unei ascensiuni lente şi tendinţa unei ascensiuni abrupte poate fi determinată, în principal, printr-o meticuloasă analiză a experienţei celorlalţi artişti. Eşti pus în postura să confirmi această valoare atunci când iei parte efectiv la procesul de creare a artei prin imitaţie, prin inovaţie sau experiment.

Arta se realizează prin explorarea de profunzime a experienţei subiective - de a surprinde acea clipă a revelaţiei faptului că poţi pătrunde cu priceperea minţii tale în ceea ce nimeni altcineva nu a reuşit.

Mi-am condiţionat vocaţia şi talentul printr-o muncă asiduă ce a necesitat nesfârşite exerciţii şi retuşuri. Dar n-aş fi putut ajunge niciodată un artist adevărat dacă influenţele pe care maestrul le-a exercitat asupra mea vreme îndelungată n-ar fi fost ample şi profunde. Sentimentul bucuriei pe care mi l-a stârnit - de a crea cu propriile mâini, folosindu-mă de propria imaginaţie, o artă pe care nu oricine o poate stăpâni, arta picturii - la care se adaugă, neîndoielnic, ajutorul pe care mi l-a dat întru formarea unui stil propriu şi a unei viziuni noi, sublime, au contribuit la propria mea evoluţie şi au constituit un triumf.

Atunci când sufletul oamenilor se întretaie cu sufletul celui care conduce, numai atunci când se întâmplă acest lucru oamenii îşi deschid "aripile" luându-şi elanul de a se ridica deasupra celorlalţi semeni, oferind dovada strălucita a însuşirilor lor creative.

Iar un lider desăvârşit posedă forţa de a le da celor din jurul său "aripile" necesare pentru a se ridica deasupra lui, aripi care dezvăluie orizontul nesfârşit al imaginaţiei lor. El este un făuritor de talente.

Aşa cum un pictor transmite un sentiment profund, fără explozie de lumină şi culoare, prin evocarea atmosferei, prin simplificări de compoziţie şi ton, - tot aşa şi leadershipul, ca să ia amploare şi să devină o sursă principală de know-how, trebuie să se autodefinească ca un motor cu putere mare de impunere a anumitor manifestări, reacţii, impulsuri care să dea startul procesului de schimbare, rentabilizând potenţialul de dezvoltare al oamenilor şi ridicându-l până la cel mai înalt nivel posibil.

Căci numai dobândind o nouă adâncime a conştiinţei de sine, prin descătuşarea motivaţiilor şi forţelor interioare, prin punerea în valoare a talentelor lor şi prin folosirea lor corespunzătoare, oamenii vor putea atinge măreţia.

Măreţia este un vârf al talentului de a vedea lucrurile mereu mai aproape de viziunea ta decât a celor care vin să înveţe.

Făuritorul de talente este acela care are ambiţia de a descoperi ce se ascunde sub învelişul de neputinţă, de îndoială, de ineficienţă sau de ignoranţă ce ţine captiv oamenii, ca în faţa unui ecran care îţi oboseşte ochii, într-un spaţiu în care nu-şi pot conştientiza sau dirija resursele interioare şi propriile capacităţi, care le micşorează dorinţa de autocunoaştere. Este acela care depune eforturi spre a deveni mentorul acelor tineri care sunt mânaţi de dorinţa de a face ceva deosebit în folosul tuturor.

Un lider desăvârşit are dorinţa şi posedă forţa şi mijloacele de a le da oamenilor "aripile" necesare pentru a se înălţa chiar mai sus decât el.

Source: https://neculaifantanaru.com/fauritorul-de-talente.html

FEEDBACK

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/feedback.html

Mulţumesc !

On Mai 10, 2008

Am primit feedback-ul dumneavoastră.

Vă mulţumesc frumos.

Source: https://neculaifantanaru.com/feedback_thankyou.html

Fenomenologia Artei

On Februarie 12, 2015

Îmbogățește-ți leadershipul cu noi sensuri de exprimare, comunicare şi noi modele de raţionament, găsind acele unghiuri de abordare a lor care să fie compatibile cu diferite niveluri de putere şi control.

Trebuia să lupt din răsputeri că să mă înving pe mine însumi, la limita gândurilor şi ideilor risipite zilnic în fraze dichisite, prin însăşi parcurgerea celor două circuite de semnificaţii potenţiale: Q1 pozitiv şi Q2 negativ. Două circuite legate în paralel printr-un arc de filament în interiorul creierului, la limita dintre exactitate şi eroarea tolerată, învecinate prin fluxul de anticipare a unei lumi virtuale. Trimiteau fiecare în celalalt – ca un miraj în deşert – imagini ireale, contraste curioase care înlăturau ideea oricărei evoluţii sau permanenţe.

Necontenit, aceste circuite parcurse alternativ de un curent de inspiraţie electrizant produceau o inductanţă magnetică care tăia frecvenţele înalte ale ideilor de fond, aplatizându-le printr-o distribuţie de sarcini ce poseda energie de vibraţie înaltă. Fără oprire, ideile dădeau navală prin uşa deschisă a subconştientului cu viteza unei săgeţi trimise în direcţia unei porţi tridimensionale conectate la un spaţiu înghesuit între vizibil şi invizibil, alimentate de puterea lucidităţii interogative.

Evident. Traiectoria artei mele se intersecta cu ştiinţa. Păream, în definitiv, închis într-un orizont al ficţiunii comandate de intensitatea unor gânduri adesea incoerente, care îmi caracterizau stilul şi performanţa din unghiul gândirii de ordinul al doilea, al reflexivităţii filosofice – organ al marelui corp cristalizat, perla cea mai scumpă a sferei de creaţie. Bâjbâiam într-o încăpere străină, spaţiul unei imensităţi schimbătoare, condus însă de spiritul vizionar al fizicianului care îşi raţionalizează teoriile şi se menţine în perimetrul probelor tangibile şi concrete.

Marele fizician Isaak Pomeranchuk era preocupat de teoria unor fenomene care puteau să dezvăluie cele mai adânci proprietăţi ale lumii fizice. Eu mă preocupam de aplicarea metodei de a face ştiinţă prin utilizarea subînţelesurilor şi metaforelor fecunde. Cu ajutorul lor artistul-gânditor izbutea să adâncească despicături luminoase în lumea ideală a compoziţiilor de factură abstractă – într-o manieră realistă. Şi invers.

Leadership: Importanţa operei tale este determinată de măsura în care ea depăşeşte cadrul unei receptivităţi exterioare?

Fizicianul rus Arkady Migdal spunea: *„ Atât în arta figurativă, cât şi în cea nonfigurativă, importanţa unei opere este determinată de măsura în care ea depăşeşte cadrul unei receptivităţi exterioare, de profunzimea armoniei părţilor ce o compun. "*

Dimensiunea artei pe care o configurezi, analizată prin prisma elementelor de sens atribuite unor noi variante de abordare a ceea ce cunoşti sau percepi, trebuie să fie atât de plină de inspiraţie încât să dea profunzime, autenticitate şi intensitate înţelesurilor pe care le comunici – fie prin viu grai, fie prin scris, fie prin exemplu personal.

Receptivitatea ţine de ceea ce cultivi în mintea oamenilor şi de feedback-ul primit de la ei, dar se distinge prin puterea lucidităţii de a delimita aparenţa de esenţă, abstractul de concret. Înţelegerea unor noi noţiuni şi concepte nu se instalează imediat deoarece capacitatea oamenilor este limitată, dar cultivă predilecţia pentru particular, manifestată în ştiinţă, dezvăluindu-se drept sursă de noutăţi – experienţe de creaţie şi reprezentări ale unor lumi

diferite.

În multe privinţe, putem să reprezentăm în domeniul leadershipului noi sensuri de exprimare, comunicare şi noi modele de raţionament - prin ceea ce trăim, dar mai ales prin ceea ce ni se relevă prin studiu, creaţie şi viziune. Metodele de abordare a ştiinţei şi cunoaşterii pe care le creăm, vor continua să acţioneze şi să se dezvolte în abordări mai importante - ca o punte spre noi perspective de evoluţie.

Receptivitatea Exterioară vizează însuşirea celorlalţi oameni de a fi atenţi la ce se întâmplă în perimetrul autenticităţii tale reflectate în plăsmuirea unor noi expresii de evoluţie. Aceste expresii, la rândul lor, surprind în mod alegoric acele realităţi manifestate în sfera de cunoaştere, ideativă şi emoţională, cu care resimţi lumea şi viaţa într-o ipostază de senzaţie, de nerecunoscut.

Putem de exemplu să comunicăm ceea ce se menţine în perimetrul tangibilului, concluzii desprinse în urma cercetărilor. Dar la fel de bine putem să promovăm imagini ireale, ipoteze, contraste curioase care înlătură ideea oricărei evoluţii sau permanente. Depinde ce anume vrem să exprimăm şi de puterea pe care astfel o căpătăm.

Indiferent de ceea ce încercăm să insuflăm celor din jur, idei sau perspective în cadrul unor scheme comunicative care fac din informaţie unul din fundamentele esenţiale ale dezvoltării, atâta vreme cât ele deschid noi puncte de interese şi noi orizonturi înseamnă că avem putere.

Puterea de a pătrunde într-o zonă care găzduieşte viziunea de a ieşi din obişnuit, îmbrăţişând acea formă artistică ce stârneşte curiozitatea exploratoare, fără să acceptăm sau respingem raţionamentele abstracte.

Leadership: Poţi să exploatezi un infinit de vieţi în mijlocul unei lumi trecătoare?

„ A exploata un infinit de vieţi în mijlocul unei lumi trecătoare ", este o metaforă care aduce în prim plan acea conexiune care se formează între fundamentul unei judecăţi de valoare şi explicarea unui fenomen de adâncime, abordat în mod inovativ de pe poziţii subiective şi obiective. Un fel de amestecare a compoziţiilor de factură abstractă transpuse într-o manieră realistă, având menirea de a deschide calea către filosofia ştiinţei şi către noile posibilităţi de actualizare a potenţialităţilor creatoare.

Marea artă - efortul minţii de a obţine un număr nelimitat de gânduri transformate în elemente de originalitate - este întregită prin noi ipoteze şi consideraţii speciale asupra percepţiei acestei filosofii.

Prin ideea de a face raţionamente abstracte, folosind o succesiune de elemente cu înţelesuri diferite, independente de experienţa directă, reuşeşti într-o anumită măsură să dai expresie unui nou conţinut de idei şi concepţii. Contează ca forma lor de prezentare să permită prelucrarea ulterioară.

Marea Operă sau "Arta care lărgeşte orizontul de cunoaştere" se compune din ceea ce încerci să relevi din imaginea personalităţii tale astfel încât realitatea cu care te afli în rezonanţă să fie ideală într-un context de tipul: orice reflecţie este acceptată, atâta timp cât rezultatul final este coerent.

Fenomenologia Artei aduce în prim plan rolul creaţiei care adesea transfigurează realitatea, dar stabileşte viziunea de a ieşi din obişnuit. Asta presupune să accelerezi procesul de

clarificare a unor concepţii încorporate în „opera personală” care să fie sunt compatibile cu diferite niveluri de putere şi control.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-artei.html

Fenomenologia compoziţiei artistice

On Iulie 25, 2015

Încearcă să demonstrezi forţa acelei piese improvizate care înalţă orice imagine la rang de artă, pentru ca actul de creaţie să se concretizeze într-o operă de mari dimensiuni.

Imaginaţia mea entuziastă, prinsă în arborele unei scheme imense de ecuaţii, cu fiecare adaos de elemente vizuale care întrepătrundeau, cuprindeau şi depăşeau relaţia cu lucrurile din jur, producea permanent o cantitate de fluxuri de informaţie. Dar, fără restricţii, înflăcărându-se şi producând o pasiune irezistibilă pentru acel *perpetuum mobile* al reperelor estetice, ea putea distruge într-o clipă opera căreia mă devotasem.

Imaginaţia este tăria senzaţiei că aparţii unei lumi perfecte caracterizată prin însăşi incapacitatea de a o stăpâni. Eu mă voiam un creator fără margini investit cu capacitatea de a trece succesiv de la o viziune la alta pe fondul aceleiaşi compoziţii, un demiurg care dirijează lucrurile voit într-o anumită direcţie în contextul afirmării unei stilistici de factură expresionistă ce nutreşte ambiţia de a trece dincolo de învelişul vizibil al fiinţelor şi a lumii.

Demonstrarea forţei acestei piese improvizate ce înălţa orice imagine la rang de artă, pentru ca actul de creaţie să se concretizeze într-o operă de mari dimensiuni, implica un soi de tandreţe pentru acele realităţi ciudate, alungate din domeniul cunoaşterii. Să mi se ierte această confruntare cu câmpul putinţei mele de a sădi noi frumuseţi lumii deja cunoscute, după legi lăuntrice care făceau jocurile unor bunuri tangibile – ce putea fi la fel de bine intangibile.

Leadership: Poţi să te priveşti din perspectiva particulară a unei lumi care reuşeşte să nu fie a ta, dar care reflectă realitatea pe care ţi-o creezi în permanenţă prin gândurile tale?

Citeam într-o carte mai veche despre naturalistul Georges Cuvier. El lua câte o sepie, o aşeza pe masă, o diseca şi îi scormonea corpul moale, căutând nervii, organele circulaţiei, respiraţiei şi altele. El prepara organ după organ, desena, nota. Lua apoi melcii de apă dulce – Limnaea şi Planorbis – după care trecea la limaci. Şi cu cât diseca mai mult cu atât tabloul general îi apărea mai limpede.

Înţelesurile atribuite operei şi sinelui creator se revelau, în cazul meu, prin interpolarea părţilor lipsă ale imaginii plăsmuite, iar imaginii îi corespundea mereu o altă zonă, plină de ajustări, până ce se contura un tablou plin de forţă şi magie. Disecant. Prelucrător. Inovaţional.

Colajul unei lumi aparte pictat integral din imaginaţia unei minţi raportată la lucruri superioare, unde fiecare eveniment capătă altă valoare, unde orice moment capătă o altă dimensiune şi semnificaţie, îşi propune să explice lucrurile neînţelese care dăruiesc roade corecte. Uneori nu mai făceam diferenţa dintre imaginea văzută mai înainte în realitate şi cea a splendorilor false care se ascundeau în straturile adânci ale creaţiei mele.

Preocupările compoziţionale, ca în cazul tablourilor cu natură vie sau moartă, în care se săvârşesc aranjări şi organizări de elemente după consideraţii de culoare, expunere, formă sau mărime, îmi orientau discret atenţia şi perspectivele spre o tehnică artistică de interpretare a îmbinărilor de fond care nu putea fi atinsă prin mijloacele obişnuite de redare a ceea ce se vede. Ci, mai curând, prin ceea ce se simte şi se trăieşte.

Leadership: Poţi să defineşti compoziţia unei lumi ideale din perspectiva unei realităţi

imaginare, astfel încât să desăvârşeşti forma pe care o ia opera ta?

Leadershipul se repercutează asupra a ceea ce te poate face mai performant dacă înveţi să observi ceva pe care doar îl presimţi undeva în tine, depozitându-l ulterior în corpul concepţiilor pe care le însufleţeşti în faţa artei. Dar acest ceva pare uneori tot mai ascuns şi nu-l poţi întotdeauna afla ca să-l articulezi.

Ceea ce observi prin intermediul imaginaţiei este piesa cheie din colajul unei creaţii care te autentifică drept deţinător al unui background propriu de mii de imagini în memorie care pot apărea oriunde, oricând, dincolo de orice, servind ca puncte de plecare în derularea scenariilor de evoluţie.

Imaginează-ţi leadershipul ca o imagine în care trebuie să surprinzi întreg universul şi că un loc de acest fel e un loc al libertăţii artistice. Te afli în situaţia de a arunca o privire piezişă în sus, în jos, spre dreapta şi spre stânga, ca apoi să traduci tot ce vezi printr-o lentilă nonconformistă, o lentilă prin care tu vezi foarte clar, dar pe care nu o poţi explica celorlalţi, grăbiţi să judece, nu să înţeleagă.

Leadershipul nu face parte atât din categoria vizionarilor, ci şi a artiştilor, fiindcă devine o utilitate individuală în folosirea spaţiului de întâlnire între creaţie, onirism, imaginaţie şi concretizări.

În această direcţie acţionează însăşi forma organizată a adaosului de elemente de reper, din rodul imaginaţiei şi al construcţiei de forme noi de transpunere în materie sensibilizată a ideilor şi sentimentelor. Acestea, din punct de vedere al informaţiei stimulative, asigură o pluralitate de perspective asupra subiectului de interes.

Orice lider-artist este condus în toate acţiunile sale după următoarea regulă: *„ simte şi trăieşte tot ceea ce imaginezi. "*

Un asemenea căutător de nou mai întâi controlează compoziţia la care se gândeşte, pentru ca astfel să poată controla forma pe care o ia opera sa. Este ca atunci când te îndrăgosteşti de o femeie: asta nu este cu putinţă decât dacă o accepţi în totalitate cu toate defectele ei. Dar la rândul ei, ea acaparează acea parte însemnată din tine care induce receptivitatea şi sensibilitatea.

Tabloul care conturează stilul tău de conducere facilitează tranziţia de la „producer" la „promoter"?

Aici, compoziţia (care trebuie să fie, în anumită măsură, măsura ordinii unei scheme imense de ecuaţii în care se folosesc proprietăţile realităţii pe care încerci să o aduci în conştiinţa ta şi a celorlalţi) reprezintă un ansamblu de relaţii între ceea ce plăsmuieşti prin simţire, vedere interioară, imaginaţie, nu doar prin gândirea de tip "comandă şi control".

Asemenea unui câmp magnetic ce acţionează asupra unui conductor, compoziţia (scoţând în evidenţă toate acele gânduri, experienţe, trăsături care te definesc) acţionează asupra leadershipului prin faptul că aduce funcţii noi de înfăptuire a noului, precum aceea de interpretare a îmbinărilor pe care le realizezi prin intermediul intuiţiilor şi revelaţiilor.

Nu uita că înţelesurile atribuite operei şi sinelui creator se revelează deseori prin interpolarea părţilor lipsă ale imaginii plăsmuite, iar imaginii îi poate corespunde mereu o altă zonă, plină de ajustări, până ce se conturează un tablou plin de forţă şi magie. La rândul lui, acest tablou

conturează stilul de conducere care facilitează tranziţia de la „producer” la „promoter”.

The Producer este un plăsmuitor de lumi, un pasionat de design care schimbă realitatea în funcţie de personalitatea şi atitudinea sa. Creaţia lui imită realitatea în funcţie de atitudinea sa faţă de un anumit subiect, faţă de anumite curente ale artei, faţă de un fapt cultural, faţă de tot ce vede că în această viaţă s-a schimbat radical. The Promoter este revelatorul unei imagini unice care trebuie să facă înconjurul lumii.

Leadershipul este ceea ce observi că s-a schimbat la gândirea lumii după ce creaţia ta a fost acceptată ca o nouă viziune a imaginarului, unde viața e creionată în contururi mai precise unor noi orientări de abordare a idealurilor înalte.

Fenomenologia compoziţiei artistice aduce în prim plan legătura ce se stabileşte între artă si leadership, prin intermediul imaginilor plăsmuite ce pot schimba radical realitatea, în sensul unei orientări imaginative sau a unei renovări intelectuale şi afective.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-compozitiei-artistice.html

Fenomenologia cunoaşterii autentice

On Februarie 04, 2016

Fii propriul tău model de inspiraţie, evadând din obişnuitul acceptării unor orizonturi înguste de percepţie a realităţii.

Mă năpusteam asupra unei mici părţi din hotarul numit "My secret plan" cu responsabilitate deplină, asemenea unui Jean Valjean care îşi încordează toate puterile pentru a-l scoate de sub căruţa împotmolită pe moş Fauchelevent. Îmi dădeam seama că efectul pe care îl antrenam asupra lumii era de fapt o replică a tentativei "share your own kind of hero".

Iar cum nimeni nu-şi poate muta uşor crezurile din el însuşi, aşa cum se mută o piesă de şah aflată în pericolul de a fi luată de adversar, era vital să urmăresc consecvent întreaga mea contrapunere în faţa unei eventuale erori rezultate din cuprinsul acelui hotar. Un orizont îngust de cunoaştere vizează ocolirea unei lumi onirice, neexplorate.

Văzut de undeva de sus, tot ceea ce se petrecea în această angrenare strânsă a experienţelor conjuncturale, între simpla explorare şi interpretarea diferită a evenimentelor evoluţiei mele, în măsura unei eventuale aplicări a constrângerii numită "Transcendere", ar fi părut fără îndoială o invenţie intangibilă, un caz de transformare a unui fapt divers în raţiunea de a mă afla mai presus de ceea ce poate fi gândit sau înţeles.

Abia peste câţiva ani, atingând sublimul unei imense victorii asupra unui gen anume de a fi, aveam să realizez că în tot timpul acelei călătorii *in me stesso* am fost cuprins parcă în mrejele unor situaţii bizare, demne de un joc "Xcom: Enemy Unknown". Din explorator am devenit conchistador.

N-aş putea spune nici astăzi dacă asta s-a întâmplat datorită influenţei convingerii că sunt mai mult decât suma aritmetică a unor simple imbolduri, sau dacă a fost doar o consecinţă a surplusurilor de aparenţe din care transpare esenţa. Un singur lucru pot spune cu certitudine: trebuie să fii un gamer ca să poţi deţine mai uşor controlul realităţii interioare şi să devii totodată lucid de ceea ce se întâmplă în afara ta.

Leadership: Obiectul principal al cunoaşterii tale se constituie ca raport între forța prezenţei tale într-un loc în care nu ai trăit fizic și forța trăirii tale într-un superlativ continuu?

O tendinţă a probei de a evada din obişnuitul acceptării unor orizonturi înguste, se resimte în faptul că nu poţi totdeauna distinge în mod convingător între cele două forţe opuse, altminteri definite în abstract. Este vorba despre forța prezenţei tale într-un loc în care nu ai trăit fizic și forța trăirii tale într-un superlativ continuu. Amândouă denotă calitatea minţii tale de a dezvolta o nouă înţelegere şi de a nu fi limitat la ceea ce numim parametrii convenţionali ai „experimentului" de viață.

Leadershipul, introdus în coloana vertebrală a performanței de a atinge noi limite, acceptă întotdeauna noi provocări, implicând experiențe variate de sine. Tu eşti propriul tău model de inspiraţie. În acest sens posibilitatea de a folosi și a exploata puterea minţii - de a sări în hotare alternative și de a instala versiuni alternative de observație, deci a vedea totul de undeva de sus, mereu de la o altă înălțime, trebuie tot timpul întărită prin convingerea că vei avea mereu ceva nou de învățat de la tine.

Obiectul principal al cunoaşterii de care dă dovadă creatorul unei imagini de tipul "o existenţă văzută în opoziţie cu o esenţă iluzorie" constituie alternativa unei lumi clonate după o realitate mult mai profundă şi mai avansată decât aceea accesibilă tututor.

Nu pot să fac abstracţie de ceea ce gândea un personaj reprezentativ din opera lui Paul Auster: *"Nu ne aflăm acolo unde suntem, ci într-o poziţie falsă. Din cauza unei slăbiciuni a firii noastre, plăsmuim o situaţie imaginară şi ne cufundăm în ea, iar astfel ne aflăm în două situaţii în acelaşi timp şi ne este de două ori mai greu să evadăm."*

Distingem aici condiţiile unei superiorităţi care rezidă din plăsmuirea și cufundarea într-o situație imaginară, care ne situează într-un alt plan decât cel ce ţine de convenţionalul unor situaţii tip. Este un plan fals prin raportarea la ceea ce ni se pare că trăim în realitate. Care este locul pe care îl ocupăm în perimetrul unei înţelegeri de sine stătătoare, denumită compromis?

Compromisul cu conştiinţa, negociind limitele unei izbânzi asupra inerţiei în asumarea altor perspective și căi de urmat, poate schimba raportul între ceea ce poţi cunoaşte şi realitatea obiectivă. Dacă te afli într-o poziție falsă, plăsmuind tot felul de situații imaginare, înseamnă de fapt că reușești să te ridici spre un alt drum, spre o nouă dimensiune pe care, înainte nici nu ţi-o puteai imagina și care aduce o contribuție importantă cunoaşterii individuale.

Conştiinţa are ca suport aprobarea acceptării unei realităţi pe care ceilalţi o neagă. Oamenii care nu pot să asimileze o cunoaştere nouă prin revelații autoinduse se raportează doar la argumentele oferite de realitatea din jur, pe care le evaluează raţional. Însă pentru mințile luminate, realitatea înconjurătoare se dovedeşte a fi uneori o închisoare, nu o chemare spre ei înşişi care facilitează acel „mult mai departe" al cunoaşterii autentice.

Un singur grăunte din marea înțelepciune a lumii rezistă la orice fel de temperaturi: *„ Când te afli într-o închisoare fără gratii, cel mai îngrozitor lucru este că nu eşti conştient de ecranele care închid orizontul; rătăceşti printr-o ceaţă deasă, crezând că vezi prin ea. Nici nu bănuieşti existenţa lucrurilor care-ţi scapă. "*

Dobândirea progresivă a unei cunoaşteri tot mai complexe este rezultatul unei creaţii individualizatoare, de bună calitate, care pune accent pe realitatea văzută în opoziţie cu existenţa cotidiană a fiecăruia.

Fenomenologia cunoaşterii autentice aduce în prim plan acea „declaraţie" personală de acceptare a condiţiilor unei superiorităţi care rezidă din plăsmuirea și cufundarea într-o situație imaginară, dar care face din individ propriul său model unic de inspiraţie.

Cunoaşterea autentică rezultă din interpretările pe care le atribui neîncetat lumii tale interioare, în nenumăratele războiri cu sinele, cu sufletul şi cu mintea ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-cunoasterii-autentice.html

Fenomenologia Excepţionalităţii

On Februarie 17, 2015

Descoperă acei indici de excepţionalitate pe care îi implică apartenenţa la statutul de model de urmat, împingând tot mai sus acele virtuţi care te pun în contact cu tine însuţi.

O dezlegare de enigme contura linia posibilităţilor ascunse de reflecţie, de trăire şi de exprimare, străbătute de o intensă beţie creatoare care mă făcea să percep altfel lumea. Navigam printre înţelesuri tainice ca o umbră magică în faţa fenomenului crescând al intangibilităţii dintre minimele şi maximele consecutive ale gândurilor de tip "Ce-ar fi fost dacă..?" - dublate de oscilaţia între a le agrega pe un anumit domeniu şi a le pune în plan fizic.

Tot acest exces de zel, actualizat prin înaintări progresive ale gândirii pătrunzătoare, fără de care tranziţia spre o nouă experienţă nu ar fi putut fi completă, stabilea baza de calcul a unor indici de percepţie speciali. Care vizau incomprehensibilul, implicat în reacţii ale conştientului şi subconştientului, îndeplinind un număr mare de funcţii de corecţie a ştiinţei. Reacţii de tipul A + NonA, supuse unor variaţii de volum, sprijineau căutarea şi redimensionarea oricărei particularităţi care încă nu fusese dezvăluită.

Se întrevedea în cazul meu aceeaşi relaţie dezvoltată de ataşament proprie bătrânului Pierre Munier din opera lui Dumas, care îşi identifica într-atâta viaţa cu cea a copilului său, încât simţea că trăiau aceeaşi experienţă şi nu putea concepe că ar suporta o clipă măcar pierderea sau chiar simpla lui absenţă.

Peste tot părea să mă însoţească această realitate spirituală plină de semnificaţie, plină de esenţă, plină de sentimente, capabilă să selecteze indicii de excepţionalitate din blocul unui univers de gânduri. Cu ajutorul ei îmi puteam clarifica şi comunica convingerile într-un fel în care ceilalţi să rezoneze, până când nu mai era nimic de cucerit, niciun continent de descoperit, nicio idee de apărat.

Leadership: Îţi laşi întotdeauna trăirile să iasă la suprafaţă într-un demers de exaltare a ceea ce poţi exprima la cel mai înalt nivel prin intermediul unei oglindiri în "ceva mai mult decât în tine însuţi" ?

A fi un gânditor profund înseamnă să te cufunzi într-o experienţă nouă de descoperire a sinelui, în numele unei abordări a vieţii construită în interacţiunea cu înţelesurile întâmplărilor care te fac să meditezi, să-ţi pui întrebări referitoare la diverse aspecte ale trăirilor tale în diferite contexte. Dar aşa încât să-ţi umpli sufletul cu o cunoaştere înfăptuitoare de lucruri extraordinare şi de noi schimbări de percepţie asupra realităţii, care să-ţi împingă tot mai sus virtuţile cele mai însemnate, precum curiozitatea şi aprecierea descoperirilor.

Întreaga lucrare a sinelui atârnă de numărul şi calitatea acelor reflecţii datorită cărora se poate ajunge mai uşor la scopul urmărit: recunoaşterea unei valori personale care să înfrunte timpul şi încercările vieţii. Felul cum gândeşti despre tine şi viaţa ta, prin intermediul ştiinţei acumulată în timp şi alături de impulsul sentimentului de apartenenţă la o conştiinţă mai înaltă, creează virtuţile unei personalităţi puternice capabilă să dea o semnificaţie nouă realităţii pe care o reprezintă.

Prima virtute care te pune în contact cu semnificaţia vieţii este asociată capacităţii de a discerne între ceea ce te pune în valoare în ochii lumii şi ceea ce te izolează ca factor

determinant al unui cumul de stări spirituale. A doua virtute te pune în contact cu tine însuţi, fiind asociată ideii de transfornare a existenţei în ficţiune din perspectiva unei experienţe de limbaj. Aceste două virtuţi, adunate într-o vieţuire emoţională şi psihologică, formează statusul: "ceva mai mult decât tine însuţi."

Leadership: Eşti pregătit să accepţi în esenţa ta reflexia unei oglinzi aflate în prim planul vieţii pe fondul unei realităţi care se dispensează de verosimil, dar care îşi exprimă acceptul explicit pentru conţinutul unei gândiri a priori?

Poţi să creezi premisele de evoluţie ale unui leadership excepţional în baza procesului existenţial care depinde întru totul de sufletul tău, proiectând cu închipuirea (dincolo de controlabil) oglinzişul ireal al altei vieţi. A trece printr-o experienţă de tip realitate virtuală, navigând printre înţelesurile ei simbolice, câştigi o cantitate mai mică sau mai mare de informaţii şi inspiraţie care, ulterior, te poate identifica ca un utilizator al unui produs intelectual orientat spre zona de unicat, de prototip.

La fel ca Alice în Ţara Minunilor, vei fi tentat să priveşti necontenit într-o oglindă, către lumea de dincolo, situată în câmpul cunoaşterii de sine - la interferenţa dintre minimele şi maximele consecutive ale gândurilor de tip "Ce-ar fi fost dacă...?"şi "De ce s-ar întâmpla astfel?" Asta echivalează cu încercarea de a-ţi confirma viziunile de ordin idealist într-o realitate care se încăpăţânează să reacţioneze după alte reguli, ale sufletului, care pornesc în luptă deschisă împotriva raţiunii.

Oglinda relevă planurile diferite ale realităţii acceptate pe fondul afirmării sinelui în ceea ce numim căutarea unui sens autentic al vieţii. De exemplu, dacă te uiţi într-o oglindă nu te vezi doar pe tine, ci vezi ceea ce te-ai aşteptat să primeşti de la o viaţă pusă sub semnul esteticului, conjugată cu sensul de bun, frumos, nobil, încrezător – ceea ce confirmă o realitate mai puternică decât visul.

Leadership: Poţi suporta adevărul care îţi poate confirma posibilitatea depăşirii unei crize de identitate, demonstrând că lumea de dincolo de oglindă este identică cu cea în care te afli?

Cineva scria la un moment dat într-un articol de critică literară: *"Alice, fascinată de interogaţia dacă lumea de dincolo de oglindă este identică cu cea în care se află, se foloseşte de imaginaţie pentru a da moliciune sticlei şi pentru a o transforma mai apoi într-un soi de "ceaţă", ce face posibilă trecerea eroinei în Casa Oglinzii. La ieşirea din lumea oglinzii, eroina nu se întoarce pe aceeaşi cale, trecând prin oglindă, ci trezindu-se dintr-o reverie diurnă."*

Nimeni nu poate limita o fiinţă ce poartă în esenţa ei reflexia unei oglinzi aflate în prim planul scenei numite "viaţă", aliniate imaginaţiei de a crea alte lumi, de a privi dincolo de ceea ce este prezent, în mod efectiv. Ne referim la tranziţia spre o nouă experienţă care nu ar putea fi completă decât prin înaintări progresive ale gândirii pătrunzătoare, care trece dincolo de fenomenele exterioare, stabilind baza de calcul a unor indici de percepţie speciali.

Aceşti indici, sporind flexibilitatea în abordarea unor noi viziuni, creează prin descurcarea unor fire limitative sau restrictive o anumită stare care te împlineşte. Începi să te vezi ca o fiinţă mai complexă, nu aşa cum eşti, ci aşa cum te închipui. Iar aceşti indici de excepţionalitate pot fi găsiţi numai în blocul solid al unui univers de gânduri şi valorificaţi apoi ca sursă primară de învăţare, de evaluare, de creaţie, de redefinire personală şi profesională.

Adevărul care îţi poate confirma posibilitatea depăşirii unei crize de identitate este construit

în jurul convingerii că tot ceea ce gândeşti poate deveni realitate. Înţelegerea şi ascultarea sinelui, prin perspectiva minunatei structuri a existenţei „oglinzii", este un privilegiu al celor suficienţi de profunzi. Mai întâi de toate, leadershipul ar trebui să aibă ca suport practicarea esenţei sufleteşti prin lentila ştiinţei, apoi prin lentila conştiinţei de a descoperi sensul unei viziuni asupra lumii în care te învârti zi de zi.

Conţinutul unei gândiri a priori este formulat prin următoarea idee:

Tot ceea ce crezi despre tine poate fi oricând sugerat de o imagine a realităţii pe care nu ai mai văzut-o, dar pe care o accepţi ca fiind o parte din tine.

Fenomenologia Excepţionalităţii vizează acele îndrăzneţe căutări de dincolo de rigorile realităţii, propice exprimării revelatoare a sinelui tău, care conturează latura reprezentativă a modului tău de viaţă. De aceea acord o notă mare internautului care a îndemnat pe un blog: *„Încearcă să-ţi laşi mintea să-ţi priceapă sufletul. Când sufletul a înţeles mintea şi mintea a simţit sufletul atunci se naşte în tine omul nou, omul care învinge."*

Excepţionalitatea presupune să te ridici cu mintea şi cu sufletul la dimensiunea omului nou, care învinge orice limită. Sau, mai bine zis, la dimensiunea omului care continuă să depăşească limitele realităţii cu noi metode de reinventare a sinelui şi a identității.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-exceptionalitatii.html

Fenomenologia Imaginaţiei

On Februarie 15, 2015

Raportează-te la autenticitatea întâmplărilor povestite prin prisma cunoaşterii subiective, accentuând experienţele trăite în mijlocul realităţii pe care o creezi.

Greu de descris, precum spectrul magnetic al unei spire parcurse de curent, raţiunea mea părea supusă unor forţe de direcţie obţinute din egalitatea relaţiilor dintre real şi ireal. Construcţia ei nu putea fi desprinsă de muchia suspendată dintre veghe şi vis. De fapt, raţiunea care mă ajuta să-mi exprim convingerile şi punctele de vedere se transformase într-un hard-disc care parcă stoca secretele întregului univers. Vrând nevrând, izbutisem prima pătrundere în lumea imaginară.

În rânduiala specială a elementelor de simetrie aflate pe axa unei construcţii narative, imaginaţiei mele i se rezervase spaţiul unor antecedente cu rezultate pozitive, în baza unor cuceriri ale fundamentelor epistemologice dizolvate în tainele cele mai profunde ale unui transcendental ezoteric.

Lucrurile greu de pătruns sunt definitorii pentru o carte de proză fantastică, dar chiar şi aşa imaginaţia trebuie să-şi tragă seva din solul fertil al realităţii. Arta de a scrie este rodul priceperii de a selecta ceea ce este frumos din natură, tot ceea ce rămâne în amintirile noastre, trecând fiecare idee printr-un proces de simbolizare a realităţii în decursul unui timp devenit nemuritor.

Punctul meu de vedere se poate regăsi în finalul romanului "Pe firul pânzei de păianjen al memoriei", scris de Cella Serghi, după cum urmează:

"Când a apărut romanul meu Genţiane, murise Camil Petrescu. Dar cât de viu a rămas el în amintirile mele ! Cu câtă forţă trăieşte în personajele, în opera lui. Şi cât de bine ştia că existenţa morţii ne obligă să dăm vieţii noastre un sens, pe care moartea să nu i-l poată răpi."

Leadership: Eşti dispus să dobândeşti o cunoaştere experimentală a cursului vieţii „Eului" superior, fabricând o realitate în care nimic nu pare a fi ceea ce este, dar în care totul comunică şi reverberează?

"Nu sunt eu omul acesta", mă anunţau impulsurile de natură subconştientă, formele apriorice ale cunoaşterii duse până la extrem, într-un zig-zag ameţitor produs o forţă magnetică nelimitată ce orienta undele de frecvenţă ale realităţii spre o ştiinţă nouă. O ştiinţă a corelaţiilor şi a interdependenţelor între fenomene încă nelămurite, prin operaţii ale gândirii folosite aleator într-o stare de reflexivitate autoindusă.

Iar când omul împinge în lături uşa acelei părţi vitale din el însuşi care impune resetarea identităţii cu avântul imaginaţiei creatoare, este ca şi când ar trece printr-un soi de hipnoză extinsă, valuri de lumină pătrund la adâncimi diferite şi creează acel *virtual reality* - un prezent în care omul uită de el însuşi, uită de tot ce îl înconjoară.

În somnul provocat de starea Eului liric, un hipnotizat poate răspunde la întrebările care nu au încă un răspuns dovedit ştiinţific. Clarviziunea capătă grai. Subiectul se transformă într-un vizionar al provizoriului, într-un exponent al superiorităţii obscure. Lumea devine o reflexie a unui vis produs într-un alt vis, o expresie a unităţii dintre adevărul absolut şi adevărul

relativ, o întrupare a unei *pensiero magico* evoluate care nu mai este dirijată de către atenţie, ci este subordonată unor factori subiectivi şi afectivi.

Un personaj al scriitorului Ion Moja, cuprins de aceeaşi imaginaţie lipsită de simţul măsurii a lăsat să răzbată întrebarea: "Cine te crezi tu, mă?" Numai că din lipsă a ceva de care să se agaţe, a cuiva în care să existe, a trebuit să accepte că a greşit. De fapt şi în ultimă instanţă, imaginaţia lui, ca şi a mea, se redusese la o cunoaştere pur experimentală.

Viaţa Eului superior poate fi identificată şi înţeleasă prin analogie cu o operă de ficţiune devenită realitate, prin modul în care eşti deschis spre a experienta o line de evenimente fără final, din care ţi-l alegi ca model de referinţă pe cel care ți se potrivește mai bine. Eul superior este o stare de continuă transfigurare, o împlinire continuă a fiinţei tale prin intermediul cunoaşterii pe care ţi-o dă nu numai calitatea de martor al vremii tale, dar şi întâlnirea biografică cu diverse figuri legendare.

Leadership: Susţii acea atitudine specială a inteligenţei care întovărăşeşte sensul conştiinţei înfăptuirii unei experienţe nemaiîncercate?

Un loc de frunte în încercarea de a îmbunătăţi calitatea gândirii creative îl constituie capacitatea de a te delimita de realitatea imediată, bazându-te pe tiparele de utilizare a reflexiilor imaginarului. Mai exact, trebuie să ai în vedere asigurarea dimensiunii experimentale a înțelegerii vizavi de ceea ce nu poate fi perceput în cursul modificării imprejurarilor exterioare. Această înţelegere trebuie să se deschidă spre reprezentările unei lumi virtuale, dar corespondentă cu realul înţeles ca sursă de inspiraţie, şi mai puţin ca determinare a unei forme de schimbare.

Dimensiunea experimentală produce scânteia creativă pentru formarea sau abordarea unei viziuni intuitiv-perceptuale, folositoare autenticităţii în redarea ideii de "coerenţă artificială" prin faptul că înlocuieşte firul logic al desfăşurării evenimentelor existenţiale cu dependenţa de factorul "întâmplătorului" care măreşte însemnătatea poveştii.

Această dimensiune sprijină nu atât actul creaţiei, cât mai ales dezvoltarea acelei noi ştiinţe a corelaţiilor şi a interdependenţelor între fenomene încă nelămurite, prin operaţii ale gândirii folosite într-un soi de stare autoindusă.

Nu degeaba spunea scriitorul român Rădulescu Motru: *„Cunoştinţele reţinute de memorie n-au întru nimic valoarea unor panacee universale. Ca să devină folositoare, ele trebuiesc susţinute de o atitudine specială a inteligenţei celui ce le primeşte."*

El se referă la acea atitudine de insuficienţă a înţelegerii profunde, care se poate corecta şi îndrepta numai prin rezultatul unei sondări interioare, întovărăşind sensul conştiinţei înfăptuirii unei experienţe nemaiîncercate.

O mutaţie a semnificaţiilor în chiar interiorul situaţiilor descrise în termeni de eludare a realităţii, se aliniază eforturilor de a te instrui şi de a te forma ca un vizionar al celor încă neînchipuite, ca un exponent al superiorităţii obscure, dar profunde şi reformatoare.

Factorul declanşator al unei poveşti care prinde cititorul de la prima la ultima filă este acea doză de realitate percepută ca fiind hiper-conectată la o singură structură imensă numită "viziune artistică" - fiindcă oferă un grad sporit de expresivitate semnificaţiei de profunzime atribuită rostului omului în lume.

Fenomenologia Imaginaţiei este prezentată ca o poziţie deţinută de omul care vrea să se apropie mereu de un nou vârf. El trebuie să posede şi să întărească acel simţ natural de pătrundere la esenţa unor noi cunoştinţe şi noi puncte de reflecţie printr-o „adormire" a raţiunii, preluând controlul asupra forţelor de direcţie obţinute din egalitatea relaţiilor dintre real şi ireal.

Cel mai important obstacol peste care trebuie să treci în lupta pentru o mai bună reprezentare a ta pe scara afirmării şi valorii eşti chiar tu - în încercarea de a te substitui unei mentalităţi care străbate ficţiunea.

Tu poţi să susţii dezvoltarea autenticităţii prin creşterea conştiinţei de sine în cadrul unui proces de subiectivizare sau chiar de negare a realităţii, printr-un act de cunoaştere indirectă?

Această iniţiativă favorizează o înţelegere a ceea ce eşti cu adevărat dincolo de orice aşteptări.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-imaginatiei.html

Fenomenologia magiei

On Februarie 03, 2015

Învaţă să crezi în ceea ce nu poate fi înţeles, integrându-te într-o cultură a ineditului şi a experienţelor unice.

Căutam temeiul realului mai degrabă în jocul lumii interioare decât în soliditatea lumii din afară, totul negru pe alb, împins de voinţa de a învinge imposibilul. Chiar până la negaţia naturii mele. De parcă mintea mi-ar fi fost încadrată într-un chenar intangibil care îmi conferea individualitate în raport cu un imens efort de ţinere sub control a instinctelor de explorator al neînţelesurilor. Iar învăluirea minţii mele într-o ceaţă a misterului de ordin superior, motiv pentru care toate păreau atât de îndepărtate, de nepătruns, îmbrăcate în ornamentul neobişnuit al aparenţelor în care se puteau surprinde semnele unui timp noologic, făcea să nu pot deosebi începutul de sfârşit.

Era o contradicţie greu de gestionat între tendinţele de înţelegere ale imposibilului ce îşi avea rădăcinile în jocurile preschimbării, în lirismul distilat al esenţelor dintr-un spectacol calculat al măştilor. *Substantia mysterium.* O nebuloasă în care se putea pierde sensul vieţii în rotaţia de 180 grade a raţiunii. Ce-aş mai fi putut adăuga orizontului meu perceptiv, atât de bogat în înţelesuri pline de neînţelesuri? Răspunsul e simplu. Nimic altceva decât noi varietăţi de forţe ficţionale, acţionând într-un sens convenabil repoziţionării mele într-un real care nu era totul.

Nu spunea Dante că îndoiala oferă tot atâta desfătare cât cunoaşterea? Aş fi vrut să fiu prezent pretutindeni în acea variantă a integrării mele în imposibil, ca într-o incantaţie magică, să fiu martorul tuturor evenimentelor de neimaginat, al tuturor începuturilor şi sfârşiturilor, să înfrunt nefiinţa, să stăpânesc materia, să acced la culmile ce par de neatins în viaţa reală. Dar stafia cuibărită în cugetul meu era mai tare decât mine. Ce-ar fi avut de spus Christopher Priest despre această înlănţuire regulată a fenomenelor conştiinţei care acceptă relativismul?

Bărbatul cu pelerină neagră păşi în lumina reflectoarelor şi în strălucirea lor intensă îşi ridică palmele la vedere, răsfirându-şi degetele astfel încât să dovedească că nu avea nimic ascuns între ele.

- Priviţi-mi mâinile. Acum îmi execut ultimul truc. Voi scoate un buchet de flori din mâinile în care ştiţi că nu am nimic.

Leadership: Poţi să asiguri acea condiţie de excepţie prin care se realizează apropierea de caracterul activ al cunoaşterii fără să foloseşti negaţia naturii tale?

Activitatea diferenţiatoare a sinelui este principala constantă din ecuaţia limitelor care trebuiesc asumate şi depăşite în baza existenţei, gândirii şi conştiinţei. Iar includerea utopiilor şi realităţilor într-un complicat joc al dilemelor identitare, trăite în singularitatea unei lumi aflate pe alt plan de existenţă decât cel obişnuit, creează o versiune irealistă a abilităţii tale de a te reprezenta pe axa unei fenomenologii naturale.

Cu toate acestea, o existenţă a cărei sens se reflectă, ca în oglindă, în ceea ce nu se vede, poate să asigure acea condiţie de excepţie prin care se realizează apropierea de caracterul unei poveşti care vrăjeşte. A te afla la graniţa dintre lucrurile cunoscute şi cele surprinzătoare este o oportunitate de a te integra într-o cultură a ineditului. Este o experienţă unică de revelare a unei lumi nevăzute care îţi oferă şansa de a te reconstitui ca un fel de magician al

metodelor de fentare a realităţii. În acest caz, ceea ce se vede nu se poate atinge, înțelesul se abate de la exigențele verosimilului.

Albert Einstein spunea la un moment dat: „ *Cea mai frumoasă şi mai profundă trăire omenească este misterul.* " El credea cu toată fiinţa sa că sentimentul tainei se află la originea tuturor tendinţelor din ştiinţă şi din artă. Tu ai capacitatea să stabileşti realitatea dedublării tale într-un cuplu de forţe opuse mentalităţii clasice? Ai puterea să-ţi metamorfozezi întreaga minte într-o minge a cărei înţelesuri să nu poată fi descifrate pe deplin de nimeni?

Asta înseamnă, în sens restrâns, să dezvălui o nouă faţetă a cunoaşterii prin trăirea şi parcurgerea misterului până la realizarea obiectivului principal: reinventarea personală. Iar leadershipul emite o frecvenţă diferită de aproximare a propriei identităţi, ce trebuie să coincidă cu cea a semnificaţiilor pe care le transmiţi. Ai grijă în ce constă magia ta !

A folosi negaţia naturii tale ca să realizezi o mai rapidă apropiere de caracterul activ al cunoaşterii presupune să foloseşti argumente credibile pentru a ascunde trăsătura ta de caracter dominantă prin combinaţii de noţiuni, idei, efecte. Acestea, chiar dacă uneori par absurd într-un anumit context, ating un anumit moment de revelaţie care îi determină pe spectatori să descopere că eşti cineva puternic, plin de resurse.

O asemenea negaţie de felul "Nu sunt cine credeţi că sunt" poate induce o anumită confuzie celor ce te privesc, dar reprezintă una din principalele cauze (poate chiar cea mai importantă) pentru care reuşeşti să realizeze lucruri pe care nimeni nu le crede posibile.

Leadership: Cum se reflectă îndoiala faţă de exigenţele realităţii prin luarea în considerare a adevărului aflat în spatele experienţelor care te individualizează?

Formula oricărui demers ştiinţific poate fi exprimată astfel: „ *Vreau să cred în ceea ce nu poate fi înţeles* ". Asta aduce în prim plan posibilitatea de a obţine o înţelegere raţională a misterului, trecând de la jocul aparenţelor la adevărurile care pot să constituie o nouă ştiinţă. Înclinaţia spre tainic, spre neobişnuit, apetitul pentru minuni sunt în firea ta, dar ele trebuie să constituie un fundament, un dat nemijlocit al dezvoltării ştiinţei pe care ceilalţi oameni să o îndrăgească, chiar dacă nu şi-o pot explica.

Dacă nu pui în valoare ceea ce este particular, fie că îmbrăţişezi cu precădere noţiunile artei transformării şi repoziţionările faţă de propriile experienţe, fie că, dimpotrivă, restrângând la maxim sfera cunoaşterii limitezi unghiul abordării feluritelor iscodiri ale minţii, atunci nu vei reuşi să te încadrezi în traseul spectaculos al evoluţiei leadershipului.

Destinaţia unicităţii - care îţi poate facilita accesul la fundamentele ştiinţei de a te rupe de orice încremenire în rigoare, pentru a te dedica unei alte realităţi, mai subtile, însufleţind noi tipare de gândire - începe cu jocul inocent al aparenţelor şi al imaginilor în oglindă. Ele îţi pun la îndoială relevanţa de a te pune sub bagheta unui Alter-Ego.

Îndoiala faţă de propria persoană, în speţă faţă de adevărul din spatele experienţelor care te individualizează, mergând chiar şi până la negaţia naturii tale, oferă tot atâta desfătare cât cunoaşterea – fiindcă pregăteşte terenul pentru descătuşarea ta de sub influenţa unei perspective înguste de înţelegere a fenomenelor complexe. Aceste fenomene pot produce diferenţe semnificative în rezultatele condiţiei tale de „imigrant" care îşi limitează pentru început posibilităţile de creaţie.

Leadershipul este acel ceva particular pe care îl sugerezi într-un anumit context pentru a

obţine un efect general pozitiv asupra multiplicării relaţiei dintre ceea ce nu se cunoaşte şi ceea ce se poate face ca toate să devină posibile într-o realitate diferită.

Fenomenologia magiei este strâns legată de dezvoltarea gândirii creative care nu are nici o legătură cu omul concret, ci cu omul transformat într-o entitate superioară care nu poate fi înţeleasă decât ţinându-se cont de parametrii „ *hidden* " ai propriei sale naturi. Asta înseamnă să cauţi temeiul realului mai degrabă în jocul lumii interioare decât în soliditatea lumii din afară, totul negru pe alb, împins de voinţa de a învinge imposibilul.

Să faci ca existenţa ta să fie plauzibilă prin magie, prin amplificarea sentimentului de putere şi prin crearea imposibilului, asta este demn de un leadership superior. De aici decurge şi una din principalele trăsături ale liderului - deschiderea la nou, capacitatea de a combina şi recombina reprezentările realităţii - şi dacă este nevoie, de a renunţa la ele.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-magiei.html

Fenomenologia Particularului

On Martie 14, 2015

Urmează linia directoare a drumului tău spre o cunoaştere superioară, lărgindu-ţi percepţiile despre ceea ce poate oferi un eveniment de învăţare şi descoperire.

Continuam să cred în ceva la tot pasul, fără a avea dovezi că acest ceva există, atât de neplauzibil, ca flacăra unei lumânări ţinută de o mână invizibilă. Acest ceva mă scotea definitiv afară din oricare lege a existenţei, în neputinţa de a mă adapta unor condiţii de fond pe care încă nu le cunoşteam, dar le simţeam ca o consecinţă a suprapunerii realului şi imaginarului într-un ciclu de oscilaţii cu frecvenţe diferite.

Aş fi vrut să pot să definesc "ceva-ul", să-i scurtez existenţa devenită foarte problematică, pentru ca potenţialul meu de nebunie să nu urce spre prea mult, să nu cumva să ajung la vreo limită a deşertăciunii. Ceva-ul nu este pentru oricine, dar se poate produce oricând şi oriunde. Nu trebuie să răspunzi pentru faptele tale în faţa niciunei autorităţi. Prin întreaga ta fiinţă, regăsindu-te acelaşi de odinioară, un oarecare al altcuiva înainte de ştiut.

Aş fi vrut să înţeleagă cineva tainele pe care le presimţeam undeva, la limita situării mele într-o zonă neanalizată - a particularului - înţeleasă doar prin gândirea chimistului care reduce toţi compuşii elementelor la forţa atracţiei chimice. Într-o actualitate care nu vrea să devină trecut atunci când întâlneşte viitorul, ca o idee ce se pierde îndată ce prinde contur. Putea oare „ceva-ul" să-mi dezvăluie identitatea lui ireductibilă, invitându-mă la premiul cel mare: să mă dezvolt pe extremităţile unei axe continue a nemaîncercatului?

Fundul infernului o dată atins, Dante îl străpunge şi suie în cealaltă latură a infinitului. "Ceva-ul" se pune în locul unde nu este nimic, obligând fără să oblige. Un univers al închipuirii, greu de definit. Un fel de mister irezistibil care cere efortul să fie descoperit. Viaţa îţi dăruieşte un ceva aparte, necunoscut, indiferent dacă este al răului sau, dimpotrivă, al binelui, potrivindu-se perfect cu ambiguităţile sau clarităţile întregii tale deveniri.

Leadership: Te confrunţi cu experienţa fuziunii dintre ceea ce îţi scapă din vedere şi ceea ce ţi se pare evident prin comparaţie cu percepţia unei posibile unităţi a lucrurilor?

În permanenţă viaţa îţi dăruieşte „un ceva" aparte - particularul - un efect al abaterilor de la sistematic, potrivindu-se perfect cu ambiguităţile sau clarităţile devenirii - ca un fel de reprezentare simbolică a întregii tale aspiraţii spre tainele descoperirilor, spre „infinitul" lui Dante", dând linia directoare a drumului tău spre o cunoaştere superioară.

Ceva-ul este dovada lucrurilor care nu se văd, dar care ar putea să se întâmple. Este reflecția lucrurilor care au loc în inima ta, chiar dacă ele rămân nevăzute celorlalţi. Iar când ceva îţi scapă din vedere, înseamnă că percepţia ta asupra lucrurilor se devalorizează. Percepţia trebuie să deschidă uşa experienţelor vieţii. Bine spunea scriitorul american Wayne Dyer: *"Când schimbi felul în care priveşti lucrurile, lucrurile pe care le priveşti se schimbă"* . Ele capătă putere asupra vieţii şi asupra rezultatelor tale din viitor, vor prelua controlul neîntârziat.

Unitatea lucrurilor se realizează în baza experienţelor care îţi schimbă viaţa atât din perspectivă a ceea ce ar trebui să însemne "opiniile în legătură cu ceea ce este dat", cât şi la ceea ce se referă termenul "certitudine" asupra aspectelor care sunt importante pentru tine în vederea obţinerii unui anumit rezultat. Unitatea lucrurilor cuprinde totalitatea însuşirilor acelor părţi din ideile, credinţele şi din cunoştinţele tale acumulate, care pot să stabilească

condiţiile în care se realizează accesul la o realitate făcută să dureze.

Drumul spre cunoaşterea superioară începe cu determinarea "ceva-ului" dintr-un tablou mai mare al lucrurilor care se desfăşoară în viaţa ta.

Ori de câte ori încercam să înţeleg cercul fenomenelor înconjurătoare prin prezentul viu al lucrurilor îmi scăpa din vedere imaginea unei realităţi strâmtorată de clipele unei trăiri ce ar fi trebuit să-i dea viaţă. Mă simţeam precum căpitanul Nemo în căutarea unui pământ îndepărtat care nu poate fi descoperit decât prin puterea imaginaţiei. Ceea ce mi se părea evident prin comparaţie cu percepţia unei posibile unităţi a lucrurilor era dorinţa de a experimenta o largă gamă de emoţii trecute prin filtrul dur și permanent al întrebării "Până când va funcționa ordinea şi firescul lor?"

Dar căutatul necunoscutului şi crezutul că l-ai găsit şi îl stăpâneşti, aşa cum doreşti să ţi se potrivească cu adevărat, în rezonanţă cu un nou corp de informaţii, din materia gândurilor răsucite în toate direcţiile în mintea cu care te lupţi constant, poate să înalţe până la principiu cardinal sentimentul cel mai deprimat de blocare, împiedicându-te să acţionezi în deplină luciditate.

Deci, nu te lăsa alimentat doar de geografia imaginarului. Particularul îşi are corespondentul nu doar în mintea ta, ci în viaţa de zi cu zi. Totul este să-l descoperi, să-l laşi sa te conecteze la focul tău interior, la acea energie care îţi dă puterea să te eliberezi din robia obişnuitului şi familiarului.

Leadership: Poţi surprinde esenţa lucrurilor care se exprimă în lumea ideilor tale, prin intermediul experienţei de a-ţi asuma o identitate care nu este suficientă sieşi, ci este definită de raporturile cu elementele exterioare?

Orice gândire se naşte din cultul concretului, dat de totalitatea acelor cunoştinţe care îşi au originea în experienţa trăită direct, privită din prisma transformărilor care implică lucrul cu sinele, permiţându-i evoluţia. Dar schimbarea percepţiilor despre ce înseamnă existenţa şi construirea unui set de valori, în funcţie de interesul manifestat pentru ceea ce eşti ca om, depinde de condiţiile de fond pe care se întemeiază „particularul" - rolul, evoluţia şi finalitatea lui.

Condiţiile de fond sau, altfel spus, împrejurările de care depinde apariția unui fenomen sau care influențează desfășurarea unei acțiuni, putând-o frâna sau stimula, vizează acele aspecte la care te raportezi într-un fel sau altul, întâlnite în viață ca fiind nişte proiecţii ale unor stări şi gânduri de moment în contextul realităţii explorate. În strânsă legătură cu misterul care te face să fii altfel, aducând în considerare detaliile semnificative pe care le ascunzi în definirea ta.

Ceea ce te defineşte totodată te şi individualizează, cu precizarea că este vorba de aproximaţia pe care o dai în legătură cu componentele realului şi imaginarului într-un ciclu de oscilaţii cu frecvenţe diferite.

Poţi verifica valabilitatea leadershipului, care reclamă o recomandare pe măsură: „Acesta sunt eu", în funcţie de viziunea şi ideile ce prind contur odată cu lărgirea percepţiilor privind *particularul* . Să reuşeşti să pui o nouă temelie în locul unde nu este nimic şi să obţii o ecuaţie care unifică impresiile, concluziile şi aprecierile într-un soi de experienţă transformaţionala, să creezi un anumit nivel de conştientizare, un factor de evoluţie cu mare impact, din acel univers al închipuirii, greu de definit, aceasta înseamnă să ştii să te inspiri pornind de la zero.

O identitate care nu este suficientă sieşi, ci este definită de raporturile cu elementele exterioare, este o construcţie a relaţiei dintre percepţia pe care o ai asupra realităţii şi percepţia pe care o ai în legătură cu abilităţile tale de a schimba compoziţia realităţii.

Identitatea este ceea ce te aştepţi să găseşti nou la tine atunci când la tot pasul ţi se ivesc ocazii de a-ţi adresa întrebări şi de a găsi răspunsurile potrivite, chiar dacă nu eşti destul de pregătit să le dai o semnificaţie aparte şi să le transformi în ceva de valoare.

Legătura cu lumea se înfăţişează potrivit stării tale din aceste două intervale de timp: momentul când te-ai hotărât să te iniţiezi în tainele unui fenomen mai puţin cunoscut şi momentul când acest fenomen te-a prins în mrejele lui.

Fenomenologia Particularului evidenţiază o formă izolată de cunoaştere, dobândită prin lărgirea percepţiilor şi deschiderea minţii, cu scopul de a conştientiza noi aspecte pe care ţi le oferă realitatea înconjurătoare prin sondarea imaginarului.

A acţiona în deplina conştiinţă a unor situaţii ce definesc experienţa "ceva-ului", prin conceperea unui alt proces de realizare de sine, înseamnă a privilegia iniţiativa concretă şi personală în dobândirea unei cunoaşteri mai profunde. Iar această experiență are ca punct central "nemaiîncercatul".

Rămâne de lămurit întrebarea: în ce măsură acest „ceva” este adecvat existenţei şi capacităţilor tale de descoperitor?

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-particularului.html

Fenomenologia reflectării identităţii în monumentalitate

On Octombrie 11, 2015

Apropie-te de înţelegerea şi realitatea unui model de inspiraţie, arătându-l în toată complexitatea sa.

Se nasc primele imagini ale filmului. Ideea iniţială este cea a "reabilitării" acestui ţar ponegrit pentru cruzimea sa de toţi duşmanii săi, dar animat în fond de o singură uriaşă pasiune: crearea unităţii Rusiei. Figura monumentală se cerea zugrăvită cu mijloacele monumentalului. Un om ale cărui gesturi enigmatice şi înfricoşătoare sunt explicabile numai prin efortul său titanic de a crea în jurul Moscovei statul rus.

Dar regizorul Serghei Eisenstein nu vrea să-l absolve pe Ivan, să-l prezinte pe cel Groaznic ca pe cel Blând. Doreşte numai să descifreze sensul, semnificaţia acţiunilor lui. Ceea ce urmăreşte nu este o măreţie exterioară şi prin aceasta falsă. Monumentalul este un joc de expresie a caracterului şi a acţiunilor lui. Îl va apropia de înţelegerea şi de sensibilitatea spectatorului contemporan, arătându-l în toată complexitatea sa.

"Această figură înfricoşătoare şi atrăgătoare, groaznică şi fermecătoare, tragică în înţelesul deplin al cuvântului, va deveni de înţeles pentru omul de azi când ne vom gândi la lupta ce se desfăşoară în sufletul lui Ivan, înfruntându-i implacabil pe duşmanii patriei…"

Aceasta este ideea de la care porneşte regizorul. Din nou eterna temă: lupta pentru unitate. *

Leadership: Poţi obţine o anumită estimare a valorii experienţei despre sine, prin integrarea şi conturarea unei noi identităţi într-o creaţie proiectată în jurul unei viziuni unitare si monumentale?

Identitatea unui artist se caracterizează prin efortul de a crea imaginea unei lumi ideale, prin extensia mult mai largă a câmpului de utilizare a termenului "monumental", cu referire la visarea şi unica putere de a da viaţă unei opere la nivelul superior al culturii, sub impulsul unui subiect, a unei acțiuni, a unei desfășurări de evenimente în timp și spațiu.

Învaţă şi tu să fii un artist. Mai întâi identifică elementele vizuale care creează impresia de monumentalitate, care determină şi reprezintă o figură plină de interes, apoi încearcă să potrivești pisele astfel încât să construiești o imagine plină de dinamism şi diversitate a culturii tale.

Rezultatul provocării de a te încadra în ipostaza de unicat, abordată din perspectiva experienţei de sine care predomină în ceea ce te defineşte atunci când te oglindeşti în înţelesul şi întinderea unei creaţii de excepţie, poate fi semnificativ dacă procesul de dezvoltare a unei teme este permanent susţinut de referirile la un moment grandios din evoluţia unui model de inspiraţie.

O viziune unitară şi monumentală, promovată la statutul de operă de artă este strâns legată de optimizarea experienţei de căutare a unor elemente de comparaţie între lucruri şi evenimente, aventurate în înşiruirea unor elemente de limbaj plastic.

Leadershipul, datorită contribuţiei întregitoare a unui subiect de studiu, investigabil experimental, poate atinge nivelul de ştiinţă înaltă dacă sunt permanent evaluate efectele de

sugestivitate ale raporturilor dintre aspecte încărcate de sens ale unui întreg coerent şi complexitatea unui ansamblu de acţiuni ce corespunde unei identităţi în anumite momente.

Esteticianul român, Victor Ernest Maşek, scria la un moment dat: „ *Una din cele mai importante lumini aruncate de concepţia structuralistă asupra operei unitare este tocmai demonstraţia faptului că elementele structurale ale unui întreg se întrepătrund şi se condiţionează reciproc, reflectându-se unul în altul.* "

Dacă aceste elemente sunt comasate într-un singur moment de impact, pe baza analizei unor informaţii complete şi nu neapărat după experienţa personală, atunci valoarea creaţiei va evolua înspre statutul de operă, născută din resorturile unice ale propriei aprecieri.

Devii bogat în ceea ce priveşte prelucrarea informaţiilor, posibil distorsionate sau incorecte, doar dacă te apropii de înţelegerea şi de realitatea unui model în care îţi oglindeşti măreţia, arătându-l în toată complexitatea sa.

Nu se înşela cel care spunea că complexitatea unui model de inspiraţie poate duce cu gândul la un act de creaţie. Căci promovând o puternică solidaritate între conţinutul creaţiei şi aspectele calitative ale unei situaţii concrete, bazată pe o cunoaştere apriorică conformă unui model de inspiraţie experimental, poţi obţine o anumită estimare a valorii experienţei despre sine.

Leadershipul edifică unitatea unei imagini care se cere a fi imortalizată în timp prin valoarea acordată viziunii din care purcede complexitatea unei existenţe grandioase în care tu însuţi (regizorul) îţi rezervi dreptul de a fi erou.

Fenomenologia reflectării identităţii evidenţiază sentimentul de apartenenţă la un model de inspiraţie, prin asigurarea vizibilităţii acelei laturi a eu-ului ce se manifestă într-un context specific.

Vei putea să dai creaţiei o nouă formă dacă îţi explorezi identitatea printr-o etalare a mijloacelor proprii de expresie, prin auto-observaţie şi prin reflectare asupra semnificaţiei unui fapt care surprinde complexitatea unui ansamblu de acţiuni ce corespunde unei identităţi în anumite momente.

* **Notă** - Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-reflectarii-identitatii.html

Fenomenologia reprezentativităţii

On Decembrie 06, 2015

Ridică problema timpului pe alt plan, aducând în joc întrepătrunderea relaţiilor dintre „Vechi” şi „Nou”.

Eisenstein are, aşadar, de rezolvat o problemă compoziţională complexă, impusă de cazul concret care i-a apărut prin tema acestui film. Soluţia problemei timpului fusese căutată îndelung, era o veche şi constantă preocupare a sa, şi este poate aici cazul să o spunem. "Greva" era în fond cristalizarea unui fapt repetat continuu pe plan istoric, într-o fabulă care cuprindea o întreagă experienţă acumulată istoric, deci în timp. Filmul "Potemkin" rezolva aceeaşi problemă într-un alt mod, concentrând o perioadă revoluţionară într-un singur episod reprezentativ.

Optica folosită în ambele cazuri era aceea a concentrării pe principiul metaforei: simbol într-un caz, sinecdocă în al doilea. Dilatarea întâmplărilor din film ar fi dus la fresca istorică în timp. Filmul "Vechiul şi noul" ridică problema timpului pe alt plan, aducând în joc întrepătrunderea, conflictului dintre două etape ale istoriei omenirii. *

Leadership: Poţi să atingi acea experienţă a progresului în stilizarea compoziţiei spre a obţine unificarea dintre subiect şi compoziţie, în folosul abordării unei reprezentări vizuale bazate pe metaforă?

Leadershipul se reflectă în formele de expansiune ale metodelor de îmbinare a elementelor ce fac din creaţie un act de comunicare. Practic, utilizatorul ştiinţei îşi comunică punctele de vedere vizavi de o anumită particularitate a modului personal de a se raporta la un anumit context sau subiect, concentrându-se mai ales pe principiul metaforei. Avem de a face, cumva, cu modalitatea de a surprinde mai multe cadre diferite de evenimente sau întâmplări, prin alte mijloace de percepţie a realităţii, încât redarea coerenţei dintre prim-plan şi fundal să fie cumulate într-un singur episod reprezentativ.

Preferabil, în ceea ce priveşte aria de cercetare şi punerea în evidenţă a imaginii unui anumit subiect, este ca aceste elemente să se distingă ca o formă de cunoaştere avansată. Aici apare tot mai des tendinţa concentrării pe stabilirea de principii şi atribuirea de simboluri unor componente cheie care asigură validitatea „produsului” promovat. Adică, filmul. Acesta poate fi bine pus la punct prin încurajarea concentrării pe principiul metaforei care spune că o imagine trebuie văzută ca o deschidere de drum, nu ca o uşă închisă, pentru a fi credibilă.

Sau, cum spunea cineva pe web: *"Metafora trebuie să fie emoţional saturată, să creeze o imagine, căci imaginea este „glontele cu centrul deplasat, ea se înfige în memorie pe ani de zile."*

Regizorii şi artiştii, în genere, urmează o direcţie de dezvoltare bazată pe cercetări asupra mărimii absolute a plus-valorii ce decurge din lărgirea semnificaţiilor atribuite întâmplărilor sau evenimentelor din jur, în relaţie cu omul, timpul şi povestirea redată. Cristalizarea unui fapt repetat continuu pe plan istoric, într-o fabulă care cuprinde o întreagă experienţă acumulată istoric, deci în timp, reprezintă factorul care determină proporţia dintre luciditate şi imaginaţie.

Leadership: Poţi să-ţi revizuieşti viziunea despre reprezentarea artistică printr-o concepţie diferită asupra creaţiei şi asupra caracterul ei diversificat, încât să dai o notă de inedit unificării dintre subiect şi compoziţie?

Evenimentele au şanse mari să devină un episod reprezentativ pentru modul cum aceşti făuritori ai creaţiei înţeleg relaţia cu lumea, realitatea, timpul şi cu ei înşişi. Un episod capabil a sugera întregul ansamblu al aspectelor ce alcătuiesc misiunea de a da viaţă anumitor personaje, făcând mai captivant procesul de prelucrare şi definire a unor compoziţii, noi date şi tipuri de concepte.

Leadershipul, putând a da rezultate interesante şi în determinarea tipurilor de personalitate care corespund propriei înţelegeri asupra lumii, include raportul dintre luciditate şi imaginaţie. Iar reprezentativul este ceea ce se dezvoltă prin exploatarea acestui raport. Mai trebuie luat în calcul faptul că o creaţie se poate pune în valoare numai prin capacitatea regizorului de a se ralia unor „norme” nescrise ale momentului, şi de a se focaliza mai mult pe formă decât pe conţinut. De exemplu poate fi mai important să înţelegi ideea pe care o transmite filmul, decât alegerea unei imagini cu mare impact la public.

Numai cine reuşeşte să conceapă o întâietate oarecare a reprezentativului prin ridicarea problemei timpului pe alt plan, aducând în joc întrepătrunderea relaţiilor dintre „Vechi” şi „Nou”, va putea să cuprindă acea experienţă a progresului în a obţine unificarea dintre subiect şi compoziţie.

A concentra o imagine într-un singur episod reprezentativ înseamnă să dai o notă de veridicitate compoziţiei care triumfă printr-o înlănţuire ingenioasă a secvenţelor care conţin valoarea de "intensitate absolută" la nivel de mesaj transmis.

Fenomenologia reprezentativităţii implică acea calitate a artiştilor de a scoate în evidenţă trăsăturile unice ale unui anumit subiect cercetat, în relaţie cu lumea, realitatea, timpul şi cu ei înşişi, cu scopul de a obţine noi compoziţii şi concepţii care să merite aprecierea celorlalţi.

*** Notă:** - Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Fenomenologia Secretului

On Februarie 09, 2015

Pune în valoare unicitatea identităţii tale, fără să prelucrezi şi să pui întreaga ta experienţă în slujba constituirii şi promovării unei entităţi virtuale.

Cum adică este neidentificabil? Scuză-mi exprimarea, prietene, dar nu-ţi pot răspunde la această întrebare. Este o extensie a unui secret existenţial bine păstrat, împărăţia lumii mele interioare, efectul unui corp compus invizibil, bogat în sensuri, localizat în coordonate de la minim la maxim, după regulile unei sinteze de tip permutaţional, într-un interval neregulat de timp. Destăinuirea lui i-ar putea diminua efectele.

Degeaba încerci să constaţi acea *presence sensible* a magicului fluid al ştiinţei pure, forma de expresie ce contribuie la întregirea imaginii unei destinaţii aparte de sugestivitate. Căci asemenea operei de artă care ia înţelesuri deosebite câştigând trepte înalte în ierarhia estetică, secretul - printr-o încordare a minţii care pune numai două întrebări lumii: A mare şi B mare - poate cădea mai apoi în desuetudine şi în derizoriu îndată ce se desprinde din mine.

Veghează-l cu străşnicie, îmi şopteşte constant inima, ai grijă de el, nu te abate de la consideraţia care i-o datorezi, căci iată, el este amprenta care te face recognoscibil și inconfundabil. Prietene, este ceva important în joc, o întreagă arie a imperativelor creatoare specifice matematicianului care găseşte simetria între A şi B, cercetând cu maximă rigurozitate modelele voit simplificate ale fenomenului de *interprétation linéaire* prin redefinirea vectorilor de spaţiu - ceva ce tu nu cunoşti şi nu-ţi poţi explica, cu toată erudiţia ta.

Este lesne de înţeles de ce trebuie tăgăduită această forţă de nepătruns, elementul acesta de o substanţialitate superioară ce coincide cu un punct din spaţiu, care mă stăpâneşte şi îmi transmite bogăţia cunoașterii neţărmurite, poziţionându-mă corect faţă de Dumnezeu, faţă de ceilalţi oameni și faţă de mine însumi. Cheia acestei cunoaşteri, totalitatea unui potenţial care nu se anulează la frontiera cu intangibilul, este arta de a te pierde în interpretările sinelui şi de a te regăsi într-o formă superioară.

Timp de opt ani, cât a trăit la castelul contelui Herissy, naturalistul francez George Cuvier s-a plimbat pe malul mării studiind animalele maritime zvârlite pe plajă în timpul fluxului. Stătea ore întregi cu privirile pironite asupra unui singur punct.

Amănuntul acesta mă trezeşte din lumea nestatornică de gânduri ce se zbate puternic în universul minţii mele. Aud mereu acelaşi Safe-Messaje: străduieşte-te să aranjezi secretul cât mai aproape de un punct, dar aşa încât să nu lase impresia unei închisori.

Leadership: Individualitatea ta înclină balanţa spre o evoluţie în sus sau în jos - în relativa izolare care te separă de riscurile unei repoziționări radicale faţă de ceilalţi?

Ca o consecinţă a hrănirii constante cu noi fructe ale cunoaşterii, leadershipul este străbătut în primele stadii de început de o entitate subtilă, de tip „Private", care măsoară nivelul motivaţiei ascunse pentru estimarea unicităţii şi a gradului de dăruire în slujirea unui ideal de neatins. Acest nivel este superior pretenţiilor de progres susţinute de capacitatea de creaţie şi de ideile livreşti achiziţionate în timp.

Fuziunea dintre ceea ce ai deprins prin studiu şi ceea ce ai acumulat prin experienţele trăite, reprezentându-te ca o versiune mai sofisticată a omului care vei deveni, nu doar că atribuie o semnificaţie deosebit de profundă saltului spre o mai mare realizare de sine, dar îţi o notă de unicitate.

Pentru a avea o măsură obiectivă a transformării personale se impune îmbogăţirea înţelegerii ideii de „secret”, întărind astfel constatările cercetărilor efectuate în mod individual. Secretul este o formă de a te identifica într-o manieră fundamentală cu caracterul tău diferenţiator, proiectând asupra celorlalţi o anumită superioritate - aceea de a şti ceva ce nu ştie nimeni – în dinamica unui ciclu nou de acces către o filosofie a individualităţii.

Dar oare această individualitate înclină balanţa spre o evoluţie în sus sau în jos - în relativa izolare care te separă de riscurile ce le implică o nouă repoziţionare faţă de ceilalţi? Căci prin punerea în valoare a unei identităţi unice, printr-o muncă intelectuală susţinută şi conştiincioasă, se relevă o imagine ce stă în universul intelectual adânc, o premiză a modului în care te percepi, o latură a personalităţii care nu poate fi abordată decât de pe poziţii de egalitate - adică doar din perspectiva superiorităţii.

Aici leadershipul nu se bucură de statutul exemplar al unui „vehicul” privilegiat care îndeplineşte condiţiile definite de erudiţie şi de înţelegerea profundă a lucrurilor, fluidizând şi uşurând transmiterea unui imbold spre înainte, spre noi descoperiri, spre depăşirea limitelor tot mai greu accesibile. Ci se confruntă cu abordarea unidirecţională.

Secretul urmăreşte întregirea imaginii unei destinaţii aparte de sugestivitate care aduce dovada unei optici inedite asupra unei lumi „vechi” în noile condiţii, metamorfozante, ale trăirii autentice, dedublate de căutarea a ceea ce se află dincolo de aparenţa lucrurilor sau a ceea ce nu se află în lumea ta imanentă.

O rezultantă a modului cum se construieşte "secretul", ca parte a unui leadership experimental, se poate determina atunci când îţi măsori productivitatea învăţării şi performanţele intelectuale cu nivelul de înţelegere şi de percepţie a neofiţilor în timpul implementării unei noi direcţii de dezvoltare.

Un asemenea model de leadership prelucrează informaţia de frecvenţă superioară, combină toate elementele de perspectivă într-o armonie personalizată. Sau, mai bine spus, prelucrează şi pune întreaga experienţă în slujba constituirii şi promovării unei entităţi aproape virtuale care, chiar dacă se prelungeşte spre comunicarea personală "faţă în faţă", nu poate modela lumea după vreo viziune.

Fenomenologia Secretului exprimă năzuinţa unei perfecţiuni al cărei simbol ineradicabil rămâne edificiul unic al credibilităţii profesionale. Secretul reclamă neobosit acel „altceva”, ca termen al unei înţelegeri mai adânci, dar el nu poate răspunde în faţa unei „instanţe de apel” atunci când face obiectul unei judecăţi critice de validare. Iar leadershipul se apelează numai printr-o formă de înţelegere reciprocă.

Cum să ţii evidenţa unor gânduri şi idei care se amestecă într-un vârtej adânc şi obscur, fără să le risipeşti într-un soi de centru al atenţiei, fără să te îndoieşti tu însuţi de ele? Dar mai important, cum vor putea ele să asigure perenitatea acestei arte numită leadership?

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-secretului.html

Fenomenologia Ştiinţei

On Februarie 06, 2015

Accesează ştiinţa puterii de a intra în jocul subtil al confuziilor, amplificând acea caracteristică a gândirii ce apare la contactul dintre experienţă şi firul vieţii.

Totul părea desprins dintr-un ansamblu de vederi de dincolo de aparenţe, de dincolo de raţiune, de dincolo de lucruri, de dincolo de infinit. În acord cu inedita zonă a pseudo-adevărurilor, sub sfera improvizaţiei şi a impredictibilului. Izolat, intrasem într-un amplu proces de evoluţie, întinzându-se ca un soi de dirijare a atenţiei într-o altă direcţie, exprimată printr-o entitate de sens ce se hrănea cu răspunsurile la întrebările fără de sfârşit.

Nonconformist. Păream distribuit într-un rol deloc credibil pentru un om normal, încadrat într-o lume dominată de o ştiinţă ce varia în funcţie de atâtea necunoscute dispuse ca nişte combinaţii de linii continue şi întrerupte, în cadrul unor coordonate generalizate. Sarcinile de coordonare a indicilor şi senzorilor de percepţie implicaţi în elaborarea unei noi structuri cognitive deveneau mai complexe şi mai critice pe măsură ce se adunau întrebările şi răspunsurile.

Neplauzibil. Mă aflam în punctul de maximă altitudine, condus de acea sete neţărmurită de a prinde între vertebrele minţii inefabilul ce numai geniul îl poate degaja, care te arde până în adâncul sufletului, făcându-te să intri involuntar într-un joc subtil al confuziilor, atrăgând însă curiozitatea. Indefinitul pe care nu-l puteam încadra într-o formă, şi pe care însuşi Dumnezeu cu atotputernicia sa îl însemnase cu fierul roşu al măsurii în transcendentalul ezoteric, devenise un produs al impulsurilor care generau *outputuri* spontane.

Un indicator de perspectivă. Nu mă mai limitam la observaţii generale, ci începusem să atribui sensuri metafizice unor căutări atractive, unor sentimente fluide. Cu riscul de a deforma exagerat marginile ştiinţei, de a deteriora adevărurile căpătate prin revelaţie. Precum saltul în înţelegerea universului, trecerea de la un spaţiu obscur la un spaţiu limpede.

Cred că mă asemănam cu botanistul francez Lamarck: *„El citea o carte după alta, umplea topuri întregi de hârtie, mâzgălea paginile cărţilor cu o sumedenie de notaţii. În mintea sa lua naştere un neverosimil amalgam: judecăţile alchimiştilor medievali se împleteau cu teoriile vechilor greci, iar ipotezele contradictorii se ciocneau în creierul său într-un fel de dans nebun."*

Leadership: Te laşi ghidat de tentaţia de a plasa ştiinţa oriunde în spațiul subiectivismului, construind pattern-uri de integrare a unor noi coordonate de orientare la nivel existenţial?

Esenţa primei metamorfoze a ştiinţei este un soi de incompatibilitate vecină cu nebunia, din cadrul unei proces de continuă şi neamăgită reflecţie asupra realităţii personale. Felul cum îţi antrenezi propria gândire, fapt ce ţine de o clasă de consideraţii şi reflexii ce pot fi găsite numai în jocul subtil al confuziilor care declanşează un noi valuri de întrebări şi răspunsuri, sub sfera improvizaţiei şi a impredictibilului, te înscrie într-un soi de cursă nebună spre atingerea unui alt grad de dezvoltare.

Mai exact este vorba despre acel progres al științei capabil să te facă să stăpâneşti fundamentul solid şi revelator al unei profunde experienţe, efectele inedite ale unei noi realităţi. Adevărata artă a stăpânirii ştiinţei se evidenţiază în ceea ce nu este evident, în ceea ce nu se vede la prima privire, în realitatea mascată de supoziţii şi excepţii. Leadershipul capătă în acest nou context un plus de forţă nelimitată, fiindcă îţi îngăduie să descoperi ceea

ce te atrage ca informaţie şi semnificaţie, nu doar ca orientare de perspectivă pe termen mediu şi lung.

Un savant rus a declarat la un moment dat: *„ Spre deosebire de artă, unde lucrul cel mai important este reacţia vie şi nemijlocită la cele văzute sau auzite, în ştiinţă trebuie să ştii să te uimeşti de rezultatele gândirii, de semnificaţiile cunoştinţelor acumulate. Motivaţia cea mai nobilă şi care corespunde cel mai bine spiritului ştiinţei este curiozitatea, dorinţa de a afla cum este alcătuită natura. "*

Informaţiile extrase din observarea vieţii, din contradicţiile şi meandrele unei profunde transformări, creează drumul către noi puncte de reflecţie, fiind apanajul dorinţei de a afla cum este alcătuită natura. În mintea ta ia naştere un neverosimil amalgam: judecăţile se împletesc cu teoriile, iar ipotezele contradictorii se ciocnesc într-un fel de dans nebun.

Leadership: Opoziţia pe care o întâmpini între realitatea personală şi gustul neclar al întrebărilor fără sfârşit serveşte în chip esenţial distincţiei între semnificaţia pe care o atribui existenţei şi efectul confirmării ei finale?

Reconstituirea unor noi scări de valori, a unei noi baze de putere, într-o viziune largă şi matură, începe de la experienţa actuală a sinelui şi a vieţii. Şi se extinde până la judecata apriorică, adică ruptă de experienţă. Aici ştiinţa, prin combinaţii de semnificaţii superioare, se constituie ca o coeziune a adevărurilor, a raţiunii şi a vederilor de dincolo de sfera de experienţă - măsurând importanţa relativă a diferitelor rezultate obţinute - cu tine însuţi.

Leadershipul care pune preţ pe unitatea dintre om şi experienţă se poate rezuma astfel: să lupţi din răsputeri până reuşeşti te învingi pe tine însuţi şi, în final, să ajungi stăpân pe situaţie. Este rezultatul unei autodepăşiri care se realizează prin lărgirea înţelegerii asupra fenomenelor de impact, este rezultatul unei gândiri ce apare la contactul dintre experienţă şi firul vieţii într-un real care pare desprins din altă lume.

Deci, am putea spune că acest gen de leadership este rodul ştiinţei puterii de a intra involuntar într-un joc subtil al confuziilor pricinuite de concluzii, observări şi analize ale „necunoscutelor" realităţii, atrăgând însă curiozitatea şi producând rezultate prin convingerile bazate pe alegerea dintre mai multe variante de abordare a lor.

Confirmarea finală a existenţei vine ca urmare a diminuării intenţiilor de limitare a efectelor de tranziţie de la certitudinea unei realităţi ce nu se poate extinde - la posibilitatea unei autodepăşiri care se realizează prin comunicarea adevărurilor căpătate prin revelaţia unei noi lumi.

Ştiinţa care îţi lărgeşte orizontul se măsoară prin ceea ce obţii după ce ai eliminat cauza acelei suite de contradicţii şi confuzii care pot distorsiona imaginea de sine faţă de realitatea constatată ulterior.

Fenomenologiei Ştiinţei i se poate asocia acea multitudine de operaţii de prelucrare a informaţiei, adică o informatică, un mod de a colecta reprezentări ale aspectelor abstracte ale realităţii şi de extragere a esenţelor, o caracteristică a gândirii ce apare la contactul dintre experienţă şi firul vieţii.

Această abordare se reflectă în output-urile pe care le generezi la fiecare scanare a fenomenelor de impact care îţi pot schimba total perspectiva asupra vieţii. Fenomene precum indefinitul, contradicţiile, confuziile, paradoxurile sau antinomiile de tip finit-infinit, lumină şi întuneric, viaţă şi moarte, vechi-nou, bun-rău, adevăr şi minciună, etc..

Fenomenologia timpului

On Iulie 12, 2015

Recunoaşte acea faţetă a timpului care se aplică raporturilor dintre cine ai fost, cine credeai că eşti şi cine ţi-ai dorit să fii, trecându-l prin sita imaginarului.

Uneori eram stăpânit de dorinţa infailibilă de a îndura timpul, într-o stare de acceptare totală a imaginarului. Vădit, nutream speranţa de a ajunge în viitor, în coliziune directă cu mintea şi trăirile altora indivizi, pe culoarul lung şi încăpător al invizibilului. Impasul în care ma aflam, moment al unei vagabondări prin tendinţe experimentaliste care nu stiam unde puteau duce, era opusul a ceea ce obţineam într-un demers de depăşire a limitelor de semnificaţie aduse expresiei: "sunt o lume ce nu trebuie ignorată".

Spre a mă convinge de structura unei realităţi despre care credeam că este de negăsit, în virtutea unor legi care îmbrăţişează veşnicia, trebuia să obţin componentele câmpului „intangibil" prin intermediul potenţialului de aprofundare a ceea ce doar presupuneam, din care uşor deriva concretul – a cărui expresie nu o cunoşteam. Mai puteam oare să mă reîntorc din lumea ce avea să fie, în lumea ce a fost?

Timpul îmi era mai mult duşman decât prieten, deoarece nu reuşeam să intuiesc acea promisiune adâncă din mine, acea chemare spre o realitate deosebită, spre o schimbare ce ar fi putut să mă facă să înţeleg mai multe despre mine. Aveam de-a face cu acea orientare în spaţiu din timpul unei audieri a existenţei cele mai interesante, din romanul lui Umberto Eco, în care totul se mişcă într-o direcţie particulară, conştientizarea devine atenţie şi atenţia devine percepţie. Iată ce mă tulbura:

"În fața unor fapte inexplicabile tu trebuie să încerci să-ți închipui multe legi generale, ale căror legături cu faptele de care te ocupi nu le vezi încă. Și deodată, în legătura neașteptată dintre un fapt, un rezultat și o lege, ți se întrezărește o judecată care ți se pare mai convingătoare decât altele. Încearcă s-o aplici la toate cazurile asemănătoare, s-o folosești ca să tragi previziuni din ea."

Leadership: Te dedici unui destin revelator de noi semnificaţii cu privire la diferenţa dintre tu cel de ieri, cel de azi şi cel de mâine, la nivel de mişcare a gândului spre ceea ce nu poate fi întâmplare?

Experimental, în felul cum relaţionam cu această nebunie gratuită, cu forţa aceasta dăruită de nivelul spiritual care tulbura însăşi istoria vieţii mele, oprită într-un punct al universului meu ficţional, înscrisă parcă în filosofia unei ştiinţe imprecise, s-ar fi putut încălca legile timpului, ducând chiar la anularea lui. Procesul acesta era cumva bazat pe aplicarea formulei dT = eV+O, în care componentele dimensiunii timpului erau produse de energia vidului adunată la punctul meu de origine.

În Dante aflasem de piatra de hotar între evul mediu şi timpurile moderne, semnul unei clipe care se lăsa aşteptată, prelungindu-se chiar până la eternitate. Iar asemenea pietre de hotar, ca într-un soi de renaştere, făceau trecerea către o gândire nouă, exprimată în alte structuri ale realităţii. Bineînţeles, relaţia mea cu timpul se vede în orice situaţie altfel, deoarece însăşi realitatea pare desprinsă dintr-o eternitate imaginară care întrece filosofia ştiinţei mele despre materia sensibilă, despre societate, despre viaţă.

Aceste timpuri, în momentele privilegiate ale rupturii mele de lume, facilitau întâlnirea cu un AlterEgo inspirat de strălucirea nemuritoare a unui întreg nedestructibil, orizontul unei

înţelegeri situaţionale iremediabil închistate într-un spaţiu extrem de strâns. Uimirea a tot ce însemna „suprarealul" devenea o axă a cunoaşterii, mai mult o judecată clarvăzătoare decât o intuiţie lucidă.

Timpul este adevărul creator al unei lumi în care dorințele, visele, imaginația, fac parte dintr-o realitate care, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, se construieşte deja, se pregăteşte să fie descoperită, să devină pur şi simplu viaţă.

Prin urmare, semnificaţia destinului meu capăta valenţe de "excepţie de la regulile scrise ale lumii", mai mult fiindcă făceam parte dintr-o ficţiune care nu are alte proprietăţi decât cele pe care i le atribuie povestirea unor întâmplări trăite sub imperiul previziunii unor variabile cu o evoluţie neregulată. Nu este nicio întâmplare faptul că gândurile mele plămădeau o altă realitate, caz în care tot ceea ce mă caracteriza devenea parte intergrantă dintr-un viitor care pune accentul pe cuvântul creator menit să scrie istoria prin repere imaginare, prin eroi imaginari, prin forţa imaginilor, prin spontaneitatea limbajului.

Cine nu are plusurile experienţei de a se privi din alte lumi, nu are nici minusurile ei. Atât plusurile, cât şi minusurile sunt conforme unei repartizări tot mai probabile ale conţinutului imaginar care, neîncălcând normele sistemului de credinţe, tinde spre o percepţie crescândă a realităţii într-un remarcabil context – devenit un simbol al evoluţiei spre o treaptă superioară a autoconducerii.

Timpul te poartă în afara limitelor vieţii de zi cu zi, fiind perceput ca o asimilare a unei materialităţi independente de tine sau ca o alternativă a ta într-un univers paralel. Să te autoconduci spre o nouă lume, echivalentă cu încercarea de a recrea intensitatea originală a senzaţiei: *„ Nu e nimic mai interesant decât a rescrie istoria personală "*, reprezintă de fapt o recucerire a timpului, decorat cu elemente izolate corelate subiectiv, în care îţi reînnoieşti afinitatea faţă de ceea ce este diferit sau ne-conform credinţelor celorlalţi.

Acest fapt denotă, în leadership, acea putere specială: a plăsmui, a ţese, a lega sau a împleti noi coordonate ale evoluţiei ce pot fi caracterizate ca atare numai în momentul acceptării totale a imaginarului.

Leadership: Ai puterea să te întorci într-un loc care a rămas neschimbat, ca să îţi dai seama cât de mult te-ai schimbat tu?

Imaginarul are înrâurire asupra ştiinţei conducerii prin faptul că adaugă noi caracteristici timpului şi realităţii, pe lângă modul clasic văzut până acum, chiar dacă este identificat cu o stare de suprastimulare. Este sursa revelaţiilor, un sistem de probabilitate ce se introduce în sistemul de gândire pentru a i se putea prevedea manifestările. Timpul denotă încrederea în trăirile unei alte persoane care are acces la o lume expusă interpretării şi înţeleasă prin idei, noţiuni, reprezentări, printr-o comparaţie cu relaţia dintre memorie şi evocare.

Ca să fac mai bine înţeleasă legătura dintre timp şi revelaţie, îl voi cita pe Nelson Mandela: *"Nu e nimic mai interesant decât să te întorci într-un loc care a rămas neschimbat, ca să îţi dai seama cât de mult te-ai schimbat tu."*

Aici putem întrevedea semnul unei clipe care s-a lăsat aşteptată. Putem recunoaşte acea faţetă a timpului care se aplică raporturilor dintre cine ai fost, cine credeai că eşti şi cine ţi-ai dorit să fii, comasate ca premiză a dezvoltării într-un singur punct al existenţei: un nou început, o altă stare de fapt, o nouă putere, o nouă conştiinţă.

Ca să faci din leadership o ştiinţă a salturilor spre nivele superioare de înţelegere şi de

manifestare, trebuie să cauţi necontenit, să întâmpini, să obţii acea renaştere ideatică - convertirea ta la o abordare menită să facă trecerea spre o gândire nouă, spre o stare de fapt nouă, spre o putere nouă, spre o conştiinţă nouă, spre superioritate. Deci o abordare încadrată în alte structuri ale realităţii, dar produsă în dimensiunea temporală a imaginarului.

Ideea care construieşte plăsmuirea unei noi lumi, prin optimizarea unei noi structuri de gândire, comunică plenitudinea şi unicitatea unei opere care a luat naştere din dorinţa de a mă vedea tot timpul în alt loc. Timpul poate înţeles prin intermediul raportului dintre ceea ce eşti şi ceea ce vrei să pari a fi, într-o ficţiune care aşteaptă să fie descoperită de oricine.

Leadershipul este o viziune a timpului care te învaţă cum să priveşti tot ceea ce te înconjoară dintr-o altă perspectivă, ca o alternativă unei compoziţii tematice a cărui prim popas este crearea unei legături între personajul unei priviri din afara a ceva în care eşti-şi-nu-eşti, şi autorul unei vieţi ieşite din comun.

Fenomenologia timpului aduce în prim plan acel act curajos al transformării de sine, datorat în principal mişcării gândului, imaginarului, judecăţii clarvăzătoare şi intuiţiei lucide, având ca indicator testul timpului.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-timpului.html

Fenomenologia valorii lucrurilor

On Iulie 09, 2015

Învaţă să cunoşti funcţia "High" a lucrurilor, astfel încât să foloseşti logica îndreptată spre cunoaşterea lor drept mărturie solidă adusă în sprijinul formării unei noi raţiuni.

Voiam să-mi acord libertatea de a mă gândi la lucrurile care mă preocupau cu adevărat, când însăşi sensul importanţei lor şi credinţa în tot ceea ce ele puteau cauza schimbarea aveau o corespondenţă în viaţa de zi cu zi, chiar dacă viaţa mi se revela ca o uriaşă taină. Ceva puternic şi viu, aplicat pe formula Gând+Iluzie=Magie, pentru fiecare valoare a identităţii mele, din care se obţineau câmpurile „descoperire” şi „sens”, în punctul de întâlnire dintre amplitudinea vieţii şi clipa evadării din scenariul ei.

Cine m-ar fi putut crede? Cine n-ar fi fost tentat să spună: cum, adică dumneata ai cutezat să crezi că poţi face dintr-un lucru esenţial prin importanţa lui un sens al vieţii? Iar acest sens între limitele cărei puteri omeneşti se înscrie?

Nu mai e nevoie să menţionez că, în felul multora de a privi lucrurile şi chiar pe mine, totul părea o exagerare, o încercare de recreare a aceluiaşi sistem de semnificaţii al trăirilor ce căpătau noi valori, o largă întrebuinţare. Lucrurile, ca şi trăirile, vibrează la anumite frecvenţe.

Poate că era doar o plăsmuire a supraconştientului care se clarifica pe măsură ce formam noi sensuri. Alături de raţiunea distinctă pentru care devenisem un univers, parte a unui întreg ce acţionează şi gândeşte în termenii lucrurilor esenţiale. Totul numai din cauza seminţelor ascunse ale gândurilor care, asemenea drogurilor, căpătau o formă solidă după împreunarea materiei cu energia. Dar efectul punea o stăpânire absolută pe viaţa mea.

Poate că voiam să pun în evidenţă dimensiunile concepţiei marilor futurişti, credeam că un asemenea mod de a gândi este superior celorlalte.

Cine ar fi încercat să priceapă acea stare a lucrurilor pe care mintea mea de cercetător încercase s-o desluşească prea devreme, să fiu acolo unde lucrurile se includ în însăşi valoarea vieţii, în direcţia unui „ceva” de dincolo de noţiune şi de logică, ar fi fost dintr-o dată proiectat într-o lume de a cărei existenţă nu a bănuit absolut nimic. În afară de ceea ce i se servea ca adevăr universal.

Leadership: Opera ta are capacitatea de a se constitui ca temelie a vieţii lucrurilor reale, sau stă mărturie pentru apartenenţa lucrurilor „de mare obişnuinţă" la dreptul de dobândire a unei noi forme de conceptualizare a propriilor experienţe de viaţă?

Opera care îl reprezintă pe un artist este imaginea totalităţii lucrurilor care îl înconjoară, provenite din personalizarea experienţei de viaţă, din sugestiile unei perspective ample asupra creaţiei sau din spaţiul simbolic al receptării unor părţi izolate din natură.

O operă bazată pe plăsmuirea unor universuri nesondate de nimeni altcineva, conţinând combinaţia echilibrată a ştiinţei şi experienţei în făurirea unui sens al sinelui superior, are viaţa lucrurilor reale. Adică se compune din esenţa a ceea ce extragi din legătura cu tot ce te înconjoară, înseamnă a fi, a percepe, a experimenta, a căuta ceva cu adevărat valoros în variabilele implicate în lanţul cauzal care influenţează modul tău de gândire.

La fel ca lucrurile iubite şi agonisite în timp, opera este complexă şi particulară. Iar studiul lor, forma funcţiilor lor de a fi unite, separate şi încadrate într-un context mai larg, în care tentaţia unei replieri identitare devine tot mai puternică, precum şi rezultatul ajustării lor într-o zonă a valorilor şi a sensului imprimat inspiraţiei, ne oferă o măsură a reconsiderării lor şi a punerii lor în folosinţă.

Leadership: Poţi face din tot ce te înconjoară repere ale unei creaţii artistice care invită privitorul în universul adevărat al valorilor unui protagonist care oferă accesul la un alt stil de a aborda viaţa?

Să-l citez o clipă pe criticul francez Hippolyte Taine, care scria atât de amănunţit despre Balzac: *„ Era un colecţionar, aproape maniac. Avea nevoie de cărţi minunate, de fotolii antice, mobile preţioase, de rame sculptate aparte, de tablouri alese. S-a lăsat adesea pus în situaţii neplăcute din dorinţa de a dobândi porţelanuri de Saxa, tapiserii şi alte fleacuri. Pasiunea lui pentru lucrurile frumoase semăna cu un fel de mâncărime fizică, mai curând era o dorinţă senzuală decât un nobil gust al spiritului. "*

Leadershipul începe să se contureze acolo unde produsul a tot ceea ce te înconjoară se concretizează într-un plan realist de dezvoltare, într-un plan de sondare şi de reorganizare a sinelui, într-un plus de profesionalism, într-un anumit stil de gândire. Dacă cineva cunoaşte funcţia lucrurilor, atunci ştie cum să le folosească în sprijinul propriei sale dezvoltări.

Lucrurile devin accesorii şi se armonizează în mod excepţional într-un tot unitar, într-un spaţiu încărcat de potenţialităţi, supus unei orientări care ţine seama de legătura dintre viaţă, muncă, ambiţie şi artă. Să faci din leadership o operă care renaşte din lucrurile pe care le adori, le stăpâneşti sau le gândeşti, este cea mai mare calitate a unui artist, a unui om destinat să facă lucruri măreţe.

Înclinaţiile artistului, precum facultatea de a discerne asupra unor informaţii folosindu-se de dimensiunile estetice sau ascunse ale lucrurilor, se dovedesc deseori a fi sinonime cu facilitarea procesului de conceptualizare a propriilor sale experienţe de viaţă.

A-ţi conceptualiza experienţele de viaţă înseamnă să dai un nume nou şi un înţeles nou tututor însuşirilor particulare ale lucrurilor din jur, încadrându-le într-o viziune care nu depăşeşte tendinţa lor de a se constitui drept o plăsmuire a imaginaţiei.

Argumentele care vin în sprijinul formării unei noi viziuni ţin de percepţia şi interpretarea tuturor formelor de expresie ale creativităţii compuse din suma lucrurilor la care ai fost atent până la momentul respectiv şi îngăduinţa de a le da o nouă semnificaţie în trebuinţele vieţii.

Fenomenologia valorii lucrurilor poate fi înţeleasă prin prisma conținutului şi orientării cunoscutelor care, gravitând mereu în jurul omului, creează spaţiul necesar libertăţii individuale de a-şi definitiva pregătirea şi stilul de gândire, de-a lungul operei care se împlineşte prin unirea ştiinţei cu viaţa.

Tu ai căpătat profunzimea studiului lucrurilor din jur? Aceste lucruri au funcţia de stimulare a gândirii şi functia de reprezentare a ta în relaţie cu viaţa şi ştiinţa?

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-valorii-lucrurilor.html

Fenomenul "Zoom-Out" şi atitudinea subiectivă a creatorului

On Ianuarie 02, 2017

O viziune plină de autenticitate se cristalizează dacă sensibilitatea artistului se aliniază la structura emoțională a creației sale.

Montajul lui Eisenstein realizează îmbinarea existenţei obiective a fenomenului "Zoom-Out" cu atitudinea subiectivă a creatorului lui, iar compozitorul Prokofiev percepe structura intim emoţională şi îşi acordează propria sensibilitate cu ea. Tocmai pentru reuşita acestei acordări se întâmplă ca Prokofiev să-şi modifice muzică dacă imaginea o cere, după cum Eisenstein nu ezită să facă modificări în montaj pentru a permite muzicii să-şi spună cuvântul.

Singura neînţelegere se va ivi atunci când toată muzică vă fi terminată. Eisenstein îl roagă pe Prokofiev să compună o uvertură. Compozitorul refuză: deoarece filmul începe cu un episod tragic, uvertura ar trebui să fie triumfal-eroică şi nu vede cum s-ar putea face trecerea dintre aceste două muzici diferite. Este dispus, declară el, să scrie oricâtă muzica, dar considerente artistice îl împiedică să o scrie pe aceasta. Eisenstein insistă totuşi. Atunci Prokofiev acceptă, însă numai cu condiţia ca regizorul să schimbe episodul trist de la începutul filmului. Dar, deoarece Eisenstein crede că nu se mai poate schimba planul de montaj, filmul rămâne fără uvertura şi genericul se proiectează pe linişte. Şi mulţi comentatori văd aici un efect special urmărit de Eisenstein.

Leadership: Cum poate atitudinea ta subiectivă să dea viață unei opere care să reflecte concordanța dintre imagini și emoții, încât să te poziționeze în mijlocul epocii sale?

Din multitudinea de posibilităţi pe care le avem la dispoziție în vederea realizării unei creaţii autentice, nu trebuie să ne oprim, aşadar, la elemente cu caracter decorativ, nici la date cu caracter biografic, ci doar la concordanţa dintre imagini şi emoţii. Şi aceasta numai în măsura în care considerăm că orice creaţie, într-un fel sau altul, îl situează pe artist în mijlocul evenimentelor epocii sale. Din motive asupra cărora trebuie să revin adesea, doresc să intru în problema, deosebit de ispititoare, a atitudinii subiective a artistului care trebuie să plăsmuiască din materia anorganică, frumuseţe, senzaţii şi sentimente, trăiri, astfel încât să dea viață unei opere care să inspire și să emoționeze.

Emoţiile şi imaginile, cu nenumărate şi profunde implicații, prin care s-ar putea urmări, în totalitatea lor componentele unei opere de artă, sunt un fel de oglindă prin care creatorul prezintă anumite episoade din viaţa lumii care l-a inspirat să devină legendar. Spunând aceasta mă refer, în principal, la caracterul valoric, pur spiritual, inepuizabil al operei de artă. Acest caracter inepuizabil constă în aceea că sub înfăţişarea specificităţii oricărui gen de artă ni se dezvăluie ceva din natura celorlalte genuri de artă, cu trimitere la muzică, de exemplu, care face ca fenomenul "Zoom-Out" să însemne o perspectivă mai amplă asupra contextului, surprinzând relațiile dintre detalii și întreg, precum și dinamica ansamblului.

Leadership: Poate procesul tău de decizie artistică să ofere o îmbinare armonioasă între existența obiectivă a fenomenului "Zoom-Out" și structura intim emoțională a imaginii create?

Un alt efect care acționează la nivel subiectiv este așa-numitul efect de ancorare, care împiedică adesea o analiză obiectivă a structurii informațiilor pe care le primim. În loc să judecăm situațiile într-un mod limpede și să ne acordăm sensibilitatea pentru a evita erori, ne ancorăm într-un punct de referință specific, afectându-ne considerentele și atitudinea în procesul de decizie.

Montajul artistului în creația sa reprezintă îmbinarea dintre existența obiectivă a fenomenului și atitudinea subiectivă care o modelează. În procesul creativ, structura intim emoțională a imaginilor poate necesita modificări semnificative pentru a transmite mesajul dorit. Asemenea unei uverturi într-un concert triumfal, modificările aduc o perspectivă artistică asupra episodului tragic care ne arată frumusețea subtilă a considerentelor subiective.

Leadership: Cum poți îmbina considerentele artistice cu valorile practice astfel încât unitatea organică a creației tale să reflecte sensibilitățile umane și să ofere o experiență estetică?

Montajul lui Eisenstein realizează îmbinarea existenței obiective a fenomenului cu atitudinea subiectivă a creatorului lui, asemenea modului în care arhitectura organică integrează aspectele subiective ale designului cu funcționalitatea obiectivă. Compozitorul Prokofiev percepe structura intim emoțională și își acordează propria sensibilitate cu ea, așa cum arhitectul organică își modifică proiectele pentru a răspunde sensibilităților umane.

Tocmai pentru reușita acestei acordări se întâmplă ca Prokofiev să-și modifice muzică dacă imaginea o cere, după cum Eisenstein nu ezită să facă modificări în montaj pentru a permite muzicii să își spună cuvântul. Considerentele artistice joacă un rol esențial în acordarea proiectelor arhitecturale cu mediul înconjurător, la fel cum Prokofiev și Eisenstein au adaptat muzica și montajul pentru a obține efectul triumfal eroic dorit.

Singura neînțelegere s-a ivit atunci când toată muzica a fost terminată. Eisenstein îl roagă pe Prokofiev să compună o uvertură. Compozitorul refuză: deoarece filmul începe cu un episod tragic, uvertura ar trebui să fie triumfal-eroică și nu vede cum s-ar putea face trecerea dintre aceste două muzici diferite. Prokofiev a refuzat mereu să compromită valorile artistice pentru scopuri practice, preferând să creeze structuri fără uvertură, lăsând genericul să se proiecteze pe linişte.

Leadershipul poate să încurajeze îmbinarea existenței obiective a fenomenului "Zoom-Out" cu atitudinea subiectivă a creatorului, percepând structura intim emoțională a operei și acordându-și propria sensibilitate cu aceasta.

Fenomenul "Zoom-Out" și atitudinea subiectivă a creatorului se referă la modul în care artistul își lărgește perspectiva pentru a înțelege contextul mai amplu al creației sale, combinând obiectivitatea analizei cu intuiția și emoția propriei sale experiențe. O abordare creativă autentică necesită că artistul să fie în armonie cu propriile sale emoții și cu structura lucrării. De fapt, adevărata expresie artistică apare atunci când viziunea creatorului se îmbină cu structura emoțională a lucrării.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenul-zoom-out-si-atitudinea-subiectiva-a-creatorului.htm

Ferestrele leadershipului

On Octombrie 10, 2010

Leadershipul este ca o fereastră cu vederea directă până în adâncul sufletului celui care conduce.

Într-o zi, pe când încercam să redau în crerion chipul şi trăsăturile unui neînfricat personaj din desenul animat *"Piraţii apei negre"* , pe nume Ren, maestrul s-a hotărât să ia loc lângă mine şi după felul în care m-a privit am simţit că aveam să aflu ceea ce doream de atâta vreme să ştiu.

Mi-am întors privirea către el. M-a privit cu atenţie. Paloarea feţei, tremurul uşor al buzelor îi arătară ce se petrecea cu mine. Eram tare mâhnit de faptul că, încercând sa redau cu cât mai multă acurateţe trăsăturile personajului şi să creez privitorului o imagine mentală vie despre el, am omis exact esenţialul, adică sentimentele pe care trebuia să le redau chipului său.

Făcusem o mare greşeală. Redasem personajul într-un colorit pestriţ, lipsit de strălucire, fără echilibru, fără măsură, fără simetrie, nu dădusem coerenţă întregului, nu construisem un spaţiu convingător în care formele să se încadreze firesc. Deşi mă bucuram de multă afecţiune din partea maestrului, îmi era oarecum ruşine de prestaţia mea.

- Copile drag – îmi zise el uitându-se mereu la mine cu o dragoste aproape paternă, pentru a realiza un desen desăvârşit trebuie să depui nu numai muncă, ci şi suflet şi căldură. Desenul e o artă vie, e o parte din mintea artistului. Desenul e ca o fereastră cu vederea directă până în străfundul inimii tale, Nicu. Să nu uiţi niciodată asta.

Leadership: Îţi permiţi o libertate de exprimare care poate să surprindă prin însufleţirea care străbate dincolo de graniţele obişnuitului?

Ca judecată de valoare şi ca manieră de sintetizare a ceea ce ai învăţat şi a ceea ce ai înţeles din experienţa ta, dar mai ales a ceea ce transmiţi prin forţa expresivă a creaţiei, este mai bine să-ţi permiţi o libertate de exprimare care să surprindă nu doar prin ceva inovator, cât mai ales prin însufleţirea care străbate dincolo de graniţele obişnuitului. Astfel le permiţi oamenilor să se conecteze mai profund la esenţa ta.

Procesul de integrare a creaţiei în leadership presupune raportarea permanentă la factorul calitativ şi cantitativ al contribuţiilor tale, datorate eforturilor de a utiliza anumite doze de imaginaţie şi originalitate în sprijinul apropierii de ceea ce eşti tu ca esenţă, de ceea ce îţi este propriu în cel mai înalt grad.

Chiar dacă la nivel subiectiv, există sentimente de insatisfacţie şi nemulţumire în ceea ce priveşte exprimarea mesajului transmis, admitem că există o anumită proporţie, armonioasă, conformă cu un ideal de perfecţiune şi cu un standard aproape imposibil de atins - iar noi sfătuim liderii să ţină seama tocmai de această proporţie.

Obişnuitul este creaţia din care nu poate fi extrasă nicio constatare distinctă în ceea ce priveşte evoluţia şi conservarea unui model de gândire ce favorizează un anumit limbaj de reprezentare al cunoaşterii.

Cine săvârşeşte greşeala de a prelungi caracteristicile unor percepţii ce ţin de un mental

superior şi de a face oarecum "cauză comună" cu proiecţiile imaginaţiei, evitând utilizarea unor corecţii suplimentare de nuanţă, nu va putea să prevină apariţia dificultăţilor în a distinge realitatea de ficţiune.

În condiţiile înţelegerii moderne, dincolo de gratiile aglomerărilor de sensuri, semnificaţii, cugetări profunde şi învăţăminte extrase benevol din temele creaţiei personale, liderul-artist îşi construieşte un nou stil de artă, cu un colorit bogat şi expresiv, caracterizat prin concentrarea afectivă, comunicaţională şi cu putere de impact. Separarea treptată şi uneori rapidă de întreaga ramificaţie de idei şi moduri de gândire străine, îi oferă o independenţă proprie, cu posibilitatea de autoconducere şi autodezvoltare.

Desprinderea de percepţiile care aparţin unui singur subiect de gândire şi de concepţiile abstracte ce inhibă sfera înţelegerii artei, implică o nouă structură de raporturi ale creaţiei cu exteriorul şi cu orientările tale în dobândirea şi consolidarea deprinderilor de gândire şi de producere a rezultatelor finale.

Leadership: Inepuizabila varietate a creaţiei pe care o experimentezi prin metode *„do it yourself”* se poate materializa într-o imagine de sine proiectată în gândirea altcuiva?

Aidoma unu pictor, un lider desăvârşit redă în opera sa, cu o extraordinară expresivitate, formula strălucitoare a esenţei leadershipului său. Prin intermediul operei sale, în care îşi transpune ideile, convingerile, aspiraţiile şi cunoştinţele, liderul îşi exprimă de fapt personalitatea, iar caracterul şi valoarea operei sale reflectă părerea bine întemeiată a oamenilor despre sufletul său. Căci ceea ce creează liderul este, fără urmă de îndoială, o parte din sine.

Dacă leadershipul pe care îl produci nu este o artă vie, menită să fie privită, care să satisfacă gusturile oamenilor şi să le modifice starea de spirit - o artă menită să contribuie la educarea oamenilor, capabilă a transmite, prin mijloace artistice proprii, idei şi sentimente de mare profunzime şi subtilitate, atunci rolul tău – ca şi lider - nu este acela de catalizator în activitatea companiei.

Leadership: Recurgi la o interpretare de tipul *"eu ştiu mai bine"* , chiar şi atunci când practici acceptarea semnificaţiei creaţiei pe care o atribui admiraţiei faţă de cineva?

"Ferestrele" leadershipului sunt căile prin care îţi poţi pune în practică ideile şi prin care îţi poţi atinge scopurile. Ele trebuie să se deschidă întotdeauna spre exterior, înspre fiinţa şi inima celorlalţi oameni, pentru a fi propice luării unor decizii responsabile, reciproc agreate. Dacă se deschid spre interior, strict numai înspre viziunea şi politica liderului, ele dăunează carierei sale şi relaţiilor cu ceilalţi oameni.

Un lider slab, care nu-şi urmăreşte decât interesul personal, care se conformează numai propriilor valori, perspective, criterii şi convingeri, nu face decât să construiască o mulţime de ferăstruici mate spre propria lui inimă, bine ferecate pentru ceilalţi oameni, iar acest lucru nu-i poate oferi o transparenţă decizională căci împiedică accesul tuturor în spaţiul său. Astfel leadershipul său este o fereastră ce se transpune numai în universul lui propriu şi nu e accesibil nimănui.

Ca să te ridici deasupra celorlalţi oameni trebuie să fii creativ, pasionat, să ai viziune. Însă dacă îţi lipsesc abilităţile de a influenţa şi îţi lipseşte răbdarea pentru a obţine un sprijin larg pentru ideile şi principiile tale, toate demersurile pe care le iniţiezi sunt sortite aproape din start eşecului. Una din căile sigure de a-i influenţa pe oamenii din jurul tău este să deschizi larg "ferestrele" leadershipului tău spre ei.

Înainte să-ţi promovezi arta continuă să lărgeşti semnificaţiile creaţiei pe care o experimentezi, prin îmbogăţirea personalităţii tale cu noi perspective de receptare a unei intervenţii de tip corectiv.

Ferestrele leadershipului sunt căile de comunicare şi interacţiune între tine şi ceilalţi oameni, sunt căile prin care îţi poţi consolida capacitatea de a conduce. Ele nu trebuie să fie ferecate sau mate, ci să permită celor pe care îi conduci să vadă până în adâncul sufletului tău. Altfel vei rămâne un mare necunoscut şi un neînţeles singuratic care în cele din urmă va fi părăsit.

Concluzie: Pentru a fi înţeles, pentru a fi urmat şi sprijinit în demersurile tale, trebuie să asiguri accesul celorlalţi la arta ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/ferestrele-leadershipului.html

Fetiţo, eşti regina Franţei

On Aprilie 03, 2014

Adânceşte-ţi identitatea într-un context mai amplu, unde diferenţa dintre tine şi ceilalţi să devină un mod de a înţelege mai bine dimensiunea vieţii.

Uşa se deschise şi omul apăru din nou. Ţinea în mână păpuşa cea minunată la care micuţa Cosette visase îndelung. Fetiţa se uită la el, se uită la păpuşă, apoi se dădu înapoi încet şi se trase mai adânc sub masă, lângă zid. Nu mai plângea, nu mai ţipa. Părea că nici nu mai îndrăzneşte să răsufle. Faţa îi era încă plină de lacrimi, dar ochii începuseră să i se umple, ca cerul la revărsatul zorilor, de razele ciudate ale bucuriei. Ceea ce simţea în clipa aceea era cam ceea ce ar fi simţit dacă i-ar fi spus cineva deodată: "Fetiţo, eşti regina Franţei".

Cosettei îi era frică. I se părea că dacă s-ar atinge de păpuşă, păpuşa ar fi trăsnit-o. Ceea ce era de altfel adevărat într-o oarecare măsură, pentru că îşi spunea că doamna Thenardier, la care muncea ca servitoare, ar certa-o şi ar bate-o. Fusese dintotdeauna goală-goluţă sub vântul cel aspru al durerii.

Cu toate acestea, ispita birui. Sfârşi prin a se apropia de domnul cu păpuşa, şi murmură sfioasă, întorcându-se spre doamna Thenardier: "Am voie, doamnă? Am voie?" Niciun cuvânt n-ar şti să zugrăvească înfăţişarea ei, în acelaşi timp deznădăjduită, îngrozită şi încântată.

Străinul avea ochii parcă plini de lacrimi. Părea să fie atât de mişcat, încât nu vorbea că să nu plângă. Făcu Cosettei un semn cu capul, încurajând-o să se joace cu păpuşa. Era singurul cadou pe care i-l făcuse vreodată cineva, unica jucărie pe care o cerea insistent sufletul ei, şi pe care necunoscutul acesta, care părea trimis din cer de providenţă, i-a dăruit-o. *****

Leadership: Pui în ecuaţia puterii de influenţă o situaţie a stărilor tale sufleteşti care sugereaza un *anumit* nivel de predictibilitate în modul în care lucrurile se vor derula, în condiţiile folosirii metodei "cost-direct"?

În ce constă puterea fundamentală pentru omul de azi, care îl poate transforma într-un lider autentic? Este această putere o cale de a găsi ritmul trăirii în ceilalţi? Este o cale către sfinţire, către îndumnezeire, care le întrece pe toate celelalte, împlinindu-te mai mult prin cele mai neaşteptate fapte, gesturi şi atitudini?

Leadershipul este un prilej de a-ţi adânci identitatea într-un context mai amplu, unde diferenţa dintre tine şi ceilalţi devine un mod de a înţelege mai bine specificitatea şi dimensiunea vieţii. Este încercarea de a pune în ecuaţia puterii o situaţie a stărilor tale sufleteşti, în condiţiile folosirii metodei *cost-direct*. În care doar variabilele de timp continuu "vreau" şi "trebuie", reunite într-un spaţiu privat, impenetrabil, propriu realităţii însăşi a lumii obiective, pot fi adăugate în aceeaşi construcţie a omenescului.

Aşa cum lumea este o reflectare a ceea ce se întâmplă în interiorul tău, tot astfel "costul-direct" pe care îl ai de suportat în urma negocierii cu tine însuţi spre o mai bună cunoaştere a leadershipului, este o constrângere a concretului şi a conştiinţei care, punând la încercare tăria caracterului tău, te obligă să acţionezi în conformitate cu aşteptările celorlalţi. Acest "cost-direct" ţine de procesul trecerii statutului existenţial al fiinţei umane de pe o treaptă inferioară pe alta superioară.

A impune şi a da un sens puterii tale de a te recunoaşte ca individ separat de lume şi, în

acelaşi timp, care are o influenţă asupra lumi, înseamnă să-ţi provoci propria natură şi propriul destin să accepte ceea ce îţi este oferit ca pe o scăpare dintr-un mod de viață care copleșește prin emoţie şi imagine.

Nu mai ştiu cine spunea următorul lucru, dar cu siguranţă avea dreptate: *"În timp ce trecem prin această viaţă cu o atitudine de recunoştinţă, vom fi sensibili la faptul că există întotdeauna oameni cu nevoi mai mari decât ale noastre."*

Ca să-i ridici pe oameni la un nivel mai înalt decât acela la care te afli tu însuţi, este imperativ să-i repoziţionezi faţă de acele experienţe care le provoacă suferinţa, determinându-i să intre în cu totul altă etapă a vieţii. Dintr-o situaţie veche şi limitativă, într-una nouă şi compatibilă cu recunoașterea unui statut distinct. Leadershipul trebuie să asigure o continuare a tendinţei spre dragostea-pasiune care oferă un plus de putere faţă de celelalte valori ale vieţii.

O asemenea schimbare de concepţie ar fi pe deplin justificată, cum opinia unora continuă s-o considere, mai ales dacă pui relaţia ta cu oamenii sub semnul particularului. A-ţi adânci identitatea într-un context mai amplu înseamnă să pui suflet şi implicare în faţa unui destin aparent fatidic, încât să dobândeşti un rol nou, fundamental pentru iniţierea de relaţionări eficiente într-un mediu nou de formare şi creştere personală.

Leadershipul este recunoştinţa pe care ţi-o câştigi când situaţia grea şi perspectiva superficială a vieţii îi determină pe oameni să vadă mai departe de ziua de mâine, printr-o renaştere în momentul de faţă.

Fetiţo, eşti regina Franţei aduce în câmpul atenţiei acea stare de mulţumire sufletească, adevărata valoare a capitalului uman, inegalabilă poate cu nimic în lume, care contează să te însoţească permanent în viaţă, înainte ca leadershipul să se transforme într-o mare reuşită.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/fetito-esti-regina-frantei.html

Ficţiunea omului care ia cunoştinţă de el însuşi

On Decembrie 14, 2014

Găseşte-ţi curajul şi determinarea de a te reinventa, sondând posibilele faţete ale unei direcţii imposibile.

Puterea mea de creaţie mă plasa în realitatea unei linii de timp numită eternitate, din perspectiva unei gândiri polivalente (critice, algoritmice, laterale) care acum se laudă cu faptul că "a trăit tot ce a spus". Găsisem mijlocul de a fi un univers în sine însuşi. Mă înspăimânta puterea pe care o aveau revelaţiile asupra acestei creaţii ieşite din comun, scara pe care omul parcurge urcuşul său spre Dumnezeu, modelul acesta de convergenţă dintre două evoluţii aparte: una a contrastelor, cealaltă a paradoxurilor.

În toată această degringoladă a minţii cuprinsă de lucrarea gândurilor, eram secondat de emoţia adâncă a medicului care este obligat să lupte împotriva morţii, oriunde ar întâlni-o. Trebuie să mori ca să învii într-un alt mod. Dacă vrei să-ţi testezi limitele în alte dimensiuni, dacă vrei să smulgi podoabele eterne din mâna Domnului, întru acea nemărginită cunoaştere înţeleasă ca proces veşnic de asemănare cu atotputernicia. Cine m-ar fi putut salva din faţa pericolului reinventării?

În secret, în mintea-mi care se pregătea să traverseze spaţiul libertăţii de exprimare a gândurilor năstruşnice, stăruiau cuvintele lui Alexandre Dumas: „ *Deasupra ta, vezi, este un cer întotdeauna senin plin de stele, o întindere de azur pe unde la fiecare pas Dumnezeu ridică un praf de aur, şi fiecare atom este un univers.* " După Epicur, atomii trebuie să fie neschimbători şi individuali, fiindcă în caz contrar, dacă împărţirea s-ar continua în nemărginit, atunci la sfârşit s-ar nărui totul în neant. Şi apoi din acest neant s-ar produce iarăşi toate lucrurile, ceea ce, este cu neputinţă.

Numai sondând posibilele faţete ale unei direcţii imposibile, în prezenţa unui timp *Quick Connection* pe care eu îl percepeam drept infinit, ca o dimensiune a cunoaşterii individuale văzută ca o măsură a schimbării, puteam să ajung la acea înălţime a abordării concentrate pe o evoluţie performantă.

Leadership: Cum abordezi traversarea accelerată a unui timp care se construieşte aproape exclusiv pe abandonarea lui, prin abordarea unei creaţii care depăşeşte puterea de cuprindere a minţii obişnuite?

Creaţia de care dădeam dovadă cu brio nu era altceva decât un suport de propagare a unei viziuni care poate că ar fi putut afecta istoria într-o modalitate practică și concretă dacă aş fi avut capacitatea de a mă opri într-un vis pentru a examina ceea ce se petrece fără să mă clintesc din loc, fără să pot schimba ceva. E un fel de simulare a unei realităţi de dincolo de orice experienţă a lumii, de dincolo de angrenajele lumii vizibile, aşa încât toate cele ce le cântăream şi le atribuiam o valoare poetică trebuiau să treacă printr-o experienţă memorabilă de "escape in a new identity".

Consumul de realitate augmentată poate fi începutul unor croieli inovatoare de viziuni care se completează una pe cealaltă prin traversarea accelerată a unui timp care se construieşte aproape exclusiv pe abandonarea lui. A abandona ceva familiar, urmând o altă cale de a te defini si de a-ti extinde orizonturile, înseamnă a accepta schimbarea. Sau, altfel spus, un timp care se construieşte pe abandonarea lui este o modalitate de a cuprinde universul unei lumi noi fără să ţii cont de graniţele ei.

Practic, trăieşti într-un timp prezent care continuă să înainteze încet, dar nu în întregime, fără să iei în considerare ceva la care nu vei putea să te mai întorci vreodată. A abandona timpul prezent nu înseamnă să-l anulezi sau să faci abstracţie de el, ci doar să-l experimentezi într-un cu totul alt mod, într-un context favorabil afirmării valorilor de perspectivă, pe care încă nu le resimţi.

Căci are loc o supradimensionare a conţinutului de experienţă în ceea ce priveşte utilizarea realităţii şi personalizarea ei cu noi aşteptări care devin apoi, prin amplificarea lor, impulsuri pentru proiectarea îndeplinirii unui nou rol la înălţimea unei noi conştiinţe de sine.

În leadership, ficţiunea contribuie la formarea unei viziuni de dincolo de timp, de dincolo realitatea imediată, de dincolo de vedere, prin intermediul evoluţiei creaţiei care reprezintă chiar imaginea ta de promotor al unor "aspiraţii nemuritoare".

A-ţi testa limitele în alte dimensiuni, ceea ce duce la formarea convingerii că posibilităţile de exprimare sunt nenumărate, presupune să găseşti energia creatoare cu care să umpli acel gol din tine care facilitează autocorectarea, transformarea şi care dă sens existenţei.

Pentru ca leadershipul să funcţioneze fără mari întreruperi trebuie să te regăseşti mai bine în propria ta autenticitate, adică să funcţionezi cu gândul la conţinutul de valoare pe care vrei să-l accesezi şi să-l livrezi printr-o creaţie care e o combinaţie între "Visul unei nopţi de vară" a lui Shakespeare şi "Magicianul" lui John Fowles.

Ca să înţelegeţi mai bine la ce mă refer, amintiţi-vă de laureatul premiului Nobel, Ernest Hemingway. El a abandonat jurnalismul, bine făcut şi bine răsplătit, încurajat de convingerea că povestirile sale sunt excelente şi că va găsi un editor care să i le publice. Şi, într-adevăr, abandonul acesta premeditat l-a ajutat să devină mai întâi un profesionist al prozei scurte şi apoi un mare romancier.

Aspiraţia lui de a crește ca ființă umană complexă, de a fi mai mult decât un simplu jurnalist, de a deveni un mare nume al literaturii, este o comoară nemuritoare pentru că întotdeauna lumea va căuta să descopere aceeaşi formă de a se reinventa prin spirit, prin inovaţie, prin jocul superior al inteligenței, şi de a se reuni în jurul unei idei care ne îndeamnă să ne evaluăm puterea interioară pentru a putea renaşte mai entuziaşti şi mai plini de energie.

„Moartea" vechiului mod de a face lucrurile, îndepărtarea de la convenţiile timpului prezent care se forţează să păstreze anumite reţineri şi anumite limite, duce la acea slavă a „învierii", la crearea omului nou. Trecerea de la normalul asumat de o conştiinţă limitată, la o autenticitate manifestată printr-un grad superior de creştere a valorii.

Evaluează-ţi puterea interioară ca să ştii dacă eşti stăpânul sau sclavul destinului !

Ficţiunea reprezintă un fundament a priori pentru a putea cunoaşte, prin intuiţie, ceea ce extinde în mod nelimitat aria de motivaţie a instinctului de a se opune vechilor credinţe şi de a promova o mentalitate care să poată face cu adevărat diferenţa dintre o imagine banală şi una demnă de toată admiraţia celor din jur.

Ficţiunea omului care ia cunoştinţă de el însuşi evidenţiază posibilele faţete ale unei direcţii aparent imposibile de urmat, prin forţa inteligenţei şi a dorinţei de a accede la un nivel superior de conştiinţă, fiind singura cale de a te reinventa.

Orice stimulare peste măsură a inteligenţei este o ameninţare la adresa conştiinţei limitative,

mai ales atunci când sunt subminate convenţiile realiste tradiţionale şi exigenţele de veridicitate ale probelor aduse în sprijinul unor noi teorii, ipoteze, perspective şi viziuni care stabilesc condiţiile prealabile ale unei creaţii mai puţin obişnuite.

Preferi să rămâi ancorat într-o conştiinţă limitativă decât să experimentezi o abordare pilot a excelenţei în promovarea noului?

Source: https://neculaifantanaru.com/fictiunea-omului-care-ia-cunostinta-de-el-insusi.html

Fiecare trandafir a fost odată un boboc

On Ianuarie 11, 2021

Marea cunoaştere reclamă cu prisosinţă meritul artistului de a eterniza, într-un mod sui generis, ceea ce este efemer.

Totul a început pe la vârsta de zece ani, dar a început fără să-mi dau seama, fără să desluşesc însuşirile inerente ale atracţiei conjuncturale faţă de un fenomen bizar care încă îmi zgândăreşte sufletul. Şi a început cu un film de Oscar, plin de fiorii tainelor vechi în ale credinţei, al cărui început încă mă mai bântuie, legat de sobrietatea necesară unei mănăstiri foarte vechi, de-a lungul unei bucăţi de poveste care, aveam să constat mai încolo, are prea multe în comun cu viaţa mea. Filmul se numeşte "În numele Trandafirului", ecranizare dupa romanul lui Umberto Eco.

Şi mănăstirea respectivă, grandioasă prin importanţa valorilor protejate, avea şi ea un început, mai greu de înţeles ce-i drept, pentru că oricărui început îi este necesar un alt început pentru a-şi găsi corespondentul într-un fel de comoară a revelațiilor vieţii autentic creştine, condusă nemijlocit de către Dumnezeu. Şi începutul cunoaşterii bisericii, ca şi sfârşitul povestirii, aveau în centrul unei întregi game de relaţii cu Dumnezeu o imensă bibliotecă (gen labirint), adăpostind mii de volume a căror cunoaştere încă îmi mai bântuie sufletul cu tainele unei arte care, ca orice altă artă, se bizuie pe o îndelungată experienţă.

Şi erau atât de multe cărţi în biblioteca respectivă, mult mai multe ca oriunde, şi fiecare din ele avea un început şi un sfârşit, salutând parcă timpul cu un mesaj de întâmpinare: *"Luminaţi-vă sufletele cu Duhul Cunoașterii Cea de Sus".* Şi între atât de multe cărţi, fiecare puţin mai prăfuită ca cealaltă, am zărit una mai uzată şi mai murdară, şi îi lipseau multe pagini, mai ales îi lipsea începutul, dar sfârşitul era încă acolo. Şi parcă, în acel sfârşit plin de taine, plin de şoapte şi suspine, am întrevăzut un început de mesaj integrat în imaginea simbolică a unui trandafir.

Acel singur mesaj, de pe o foaie lipsă, încă făcându-mă să-mi revăd trecutul, încerc să-l reconstitui acum cu nostalgie: "Orice sfârşit are un început, la fel cum fiecare trandafir a fost odată un boboc"… În scurt timp o să înflorească.

Leadership: Poţi să te detaşezi de tot ceea ce susţine greutatea propriului ego, printr-o experienţă de regândire a unei creaţii rămasă de prea mult timp în urmă?

Din marile şi falnicele mistere ale mănăstirii, pe care un om destul de matur le-a descris atât de minuţios, n-a mai rămas nimic. Nici măcar începutul, nici măcar sfârşitul, ca şi când ele ar fi făcut parte dintre nişte resturi de pergamente, căzute din scriptorium, şi făcute scrum de o realitate neînţeleasă. Astfel mi-am trăit o parte din viaţă, cu un început care nu-şi cunoaşte sfârşitul, precum o carte ce nu-şi cunoaşte autorul şi căreia îi lipsesc prea multe pagini ca să poată fi vreodată citită.

Greutatea egoului meu constă în faptul că am încercat să trec cu vederea ceea ce niciodată nu voi putea uita, ca şi când aş trece pe lângă o carte având ca subiect o construcţie antică, şi nu aş cunoaşte scriitorul pentru simplul fapt că sunt inspirat din cartea lui. Iar dacă o asemenea carte este o creaţie a începutului de maturitate, înseamnă că succesiunea obişnuită a paginilor ei mi-a lăsat în urmă visele făcând din mine un simplu călător într-o lume în prefacere?

Într-un fel, simt c-am trăit precum o mănăstire plină de cărţi, care nu-şi dezvăluie silueta din

pricina zidurilor foarte înalte care o înconjoară. Realitatea şi visele mele erau mai importante decât conţinutul profund al unor mistere vechi pe care nu le puteam descifra, sau mai bine zis, ele nu însemnau nimic pentru mine. Şi, totuşi, începutul unei noi vederi despre spiritualitate, *un refinado pretexto para el estudio de Dios*, intenţiona să-şi facă loc în călătoria vieţii mele.

Aşa a fost să fie. Am căutat frumuseţea, distracţia, bogăţia, acolo unde nu era nimic, la fel cum Adso din Melk a căutat credinţa într-o călătorie fără sfârşit, dar şi-a regăsit în suferinţele vieţii liniştea sufletului. Deasupra mea plana imaginea trandafirului, o mărturisire plină de credinţă, poate pentru că în esenţialitatea mea adâncă doream să obţin acordul cu ceva sfânt, mai presus de orice înţelegere, printr-un *Salonthenea*, o insuflare divină care cheamă de la întuneric lumină, de la păcat la pocăinţă.

Locul mănăstirii era o oază de linişte, o reacție de compensare a acelor sentimente de inadecvare, insuficienţă, rușine, care străpung orizontul oricărui tânăr visător. Abia mai târziu am înţeles asta. Şi dacă m-aş întoarce la începuturile ei, m-aş regăsi în ipostaza de fiu rătăcitor care a început să-și îndrepte viața. Numai în linişte îţi poţi găsi drumul într-un labirint plin de cărţi, a cărui ieşire trece prin carte, prin cărţi fără număr, prin lecturi fără capăt, prin scrieri pline de învăţăminte, pline de lirism şi de sensibilitate.

Leadership: Tot ceea ce există în exteriorul tău serveşte clipă de clipă drumului tău de autodescoperire, ca o referință a unui subiect la același subiect explorat printr-o experienţă a prezentului continuu?

Sfârşitul nu-l cunosc, dar mai mult ca sigur el exprimă cunoaşterea cea mai aleasă ilustrată sub forma unui trandafir. Nu ştiu dacă viaţa are neapărat un sfârşit, sau un nou început. Chiar şi trandafirul are un început de însemnătate, manifestat sub forma de fixare a sentimentului de frumos şi sublim în tabloul vieţii, rivalizând cu succesiunea unei multiplicităţi de concepte abstracte şi reci. Or plantarea unui trandafir este începutul unei noi conştiinţe spirituale, tăierea lui reprezentând sfârşitul unui drum care m-a dus de fiecare dată în acelaşi loc.

Iar dacă mă refer la un înţeles mult mai larg, responsabil de evaluarea vieţii, atunci atenţia îmi este îndreptată spre sfârşitul romanului lui Umberto Eco, unde există o ajustare de natură dinamică a eului meu creator la însuşirile inerente ale trandafirului: grija, răbdarea şi toleranța la înțelepciunea conștientă.

"Cu cât citesc aceste însemnări cu atât mă conving mai mult că înşiruirea de fapte de care vorbesc este rodul întâmplării şi că nu cuprinde niciun mesaj. Dar paginile acestea neterminate m-au însoţit toată viaţa care mi-a mai rămas de trăit de atunci, le-am cercetat adesea ca pe un oracol, şi mi se pare chiar că ceea ce am scris atunci pe foile acestea, pe care le citeşti tu, cititorule necunoscut, nu e altceva decât o mixtură, un carme a figura, adică o povestire cu poze, un nesfârşit acrostih care nu spune şi nu repetă altceva decât ceea ce mi-au şoptit acele fragmente reconstituite din pagini uzate şi rupte. Nu mai ştiu dacă până acum eu am vorbit despre ele, sau ele au vorbit prin gura mea."

Îmi este greu să explic ce exprimă în mine vederea unui trandafir la citirea acestor cuvinte. Am senzația că trăiesc cu el, că vibrez la unison cu o prezenţă unitară din punctul de vedere al unei conştiinţe nemărginite, și mă delectez cu ceva ce coboară dintr-un loc sfânt. Spre deosebire de Adso din Melk, eu nu mi-am regăsit calea cea mai aleasă în preajma vreunui maestru, dar m-am regăsit pe mine în ipostaza de metaforă, simbol al unui trandafir, un simbol al prezentului etern care nu te lasă să uiţi nimic din ceea ce ai trăit.

Leadershipul, din ipostaza unei psihologii a dedublării, este creaţia căreia i te confesezi printr-o experienţă de regândire a sinelui în ceea ce priveşte imaginea vieţii tale percepută sub forma unei sacralităţi la care ai obligaţia de a te întoarce.

Cu siguranţă, într-o bună zi îmi voi reaminti de mine, de mănăstire, de biblioteca cu mii de volume, de Adso din Melk, de început şi de sfârşit. După ce se usucă floarea, va începe să se deschidă un nou boboc. Atunci voi fi liber. Voi înţelege totul. Voi urma o altă viaţă, cu un alt început, cu alte pagini, scrise cu alte cuvinte într-o limbă mai simplă. Mă voi recunoaşte când mă voi întoarce.

Fiecare trandafir a fost odată un boboc, şi bobocul a devenit, printr-o minune pe care noi uităm să o observăm, floare. Acest proces se centralizează în jurul unităţii, roind în jurul nucleului primar al unei fraternităţi universale.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiecare-trandafir-a-fost-odata-un-boboc.html

Fiecare vede ceea ce vrea să vadă

On Decembrie 10, 2022

Dacă nu te vezi în ceea ce priveşti, înseamnă că priveşti fără a vedea.

Înaintea ochilor mei apărură dintr-o dată mai multe televizoare, dispuse paralel, unde imaginile se repetau anapoda prin învârtirea completă a unui ciclu de dilatări și comprimări ale timpului. Un timp paralel, al uitării şi al regăsirii, al memoriei şi al tăcerilor eterne, care nu mai avea răbdare să aprofundeze tainele "nepătrunsului" meu. Pe deasupra, nicio altă vedere din lume, chiar şi umanizată după imaginile pe care le arătau oricare dintre televizoare, n-ar fi putut să condiţioneze percepţia succesiunii culorilor şi a formelor care inoculau în mintea mea ideea simultaneităţii de mici evenimente aflate în desfăşurare.

Şi, cum privirea încerca să se focalizeze doar asupra unui singur televizor, punând la punct câteva metode de încetinire a imaginii detectată prin harul ochiului de a crea o iluminare laterală, fie printr-un proces extrinsec ochiului, am putut să-mi abat gândurile de la cursul lor firesc şi să nu mă pierd printre şoapte enigmatice, printre realităţi pe care nu le pricep. Or, aşa cum în artă nu trebuie căutată imitaţia lucrurilor, ci felul cum sunt reprezentate ele, tot astfel vederea mea nu trebuia să se focalizeze prea mult asupra unui mijloc de "presiune" psihologică, ci trebuia să-mi reediteze gândurile, trăirile, impresiile, încât să opereze o transpoziţie emoţional-imaginativă.

Doar aşa, privind o imagine cu ochi de culoare deschisă, fără să sincronizez ecranul televizorului cu traseul optic al subiectivismului meu, aş fi putut oare să modific imaginea timpului care devine necruţător şi intolerant? Şi dacă privirea mea era pur şi simplu denaturată de imaginile distorsionate ale televizorului, luând forma unei curbe ilogice de randament inversat, dincolo de ceea ce se vede, nu-i aşa că ochiului meu i-ar trebui puţină distanţare de realitate încât să pătrundă în lumea unei utopii numite "Odyssey of the Despairing Mind" ?

Atunci am înţeles adevărata menire a televizoarelor care derulează imagini fără vreo legătură aparentă cu domeniul realului sau existentului: că ceea ce văd nu încetează să se schimbe şi, în multe cazuri, nu încetează să genereze experienţe de realitate virtuală.

Leadership: Poţi să îţi concepi imaginea de sine în funcţie de un obiect propus spre a fi observat, prelungind durata observării la nivelul unei trăiri care nu se consumă?

Încă nu s-a terminat aventura din camera "connected tv devices". Ochii mei, plini de curiozitate, sensibili la prezenţa misterului în tot şi în toate, deschişi către dimensiunea enigmatică a fiecărei situaţii, încă voiau să găsească un sens mai larg celor văzute, sub acoperirea unei ficţiuni care să fie luată drept realitate, una care să depăşească cadrul firesc al lucrurilor. Puteam alege să trăiesc această ficţiune ca pe un soi de stare de spirit continuă, şi s-o împreunez cu arta abstractă a pictorului Gianfranco Chiavacci care abordează, de asemenea, arta optică și arta cinetică, având totuşi libertatea de a o părăsi oricând.

Aşa că m-am întors în aceeaşi cameră întunecoasă, lipsită de lumină naturală, unde televizoarele continuau să deruleze rapid imagini color, dar fără sens. Imaginile păreau un joc de puzzle bazat pe geometrie care mă făcea să apăs tot felul de pătrate şi alte forme geometrice de pe ecran pentru a completa numeroase zone de culoare. Încet, încet, îmi dădeam seama că fiecare imagine a fiecărui televizor furniza o secvenţă din capcanele minţii, din exilul inimii mele dintr-o “repetată uitare” în trăire, ca într-o privire nostalgică spre trecut, recuperând fragmente de timp şi de memorie capabile să-mi redea o parte din destinul meu contorsionat, demn de un thriller.

În felul acesta s-a realizat o legătură permanentă între ceea ce este cunoscut şi necunoscut, prin introducerea minţii mele într-un spaţiu al întâlnirilor cu alteritatea, unde eu însumi am devenit imaginea unei alte imagini a cărei percepție a depins de direcția privirii. Da, aşa e, televizoarele păreau să-mi asalteze mintea cu imagini care se succedau rapid, pline de mișcare și acțiune intensă, ca şi când eu însumi aş fi existat într-un tablou cu imagini mișcătoare, care păreau că ies din ecran, iar tabloul părea a fi mai deștept decât mine, fiindcă reda realitatea mea cu o acurateţe cromatică excelentă a culorii.

Leadership: Poţi considera "osmoza" drept caracteristică pentru lumea ta lăuntrică, prin întrepătrunderea acelor imagini reale care au calitatea transcendenţei şi a atemporalităţii?

Până la urmă, pentru a explica o artă abstractă, simbolică, suprarealistă, sunt nevoit să declar că m-am observat pe mine însumi în nişte imagini care par foarte reale, dar nu corespund cu nimic din realitate, fiind un fel de halucinaţii stranii, reconstrucţii aleatorii ale cortexului. Ca nişte vise plămădite aievea, legate în timp şi petrecute în acelaşi spaţiu. În acest context, numai artistul reuşeşte să creeze o serie de imagini, de situaţii care pot să aducă o persoană la o anumită stare sau la un anumit gest, şi cred că imaginile tridimensionale ale televizoare erau ele însăşi proiecţii de idei proiectate de mintea mea în exterior. Proiecţii ale unei minţi care se caută pe sine.

Faţă de aceste mijloace de proiecţie a imaginilor tot mai schematizate, tinzând către simboluri, către semne şi forme matematice, cu care încercam să mă familiarizez, m-am aflat permanent între cunoaştere şi necunoaştere, deoarece dincolo de ceea ce observam direct se afla o serie întreagă de însuşiri şi relaţii necunoscute, şi neînţelese de mine.

Lucrul acesta intră în socotelile celebrului psiholog Paul Popescu Neveanu, care spunea la un moment dat: *"Caracteristică pentru lumea lăuntrică imaginativă a artistului este osmoza, întrepătrunderea imaginilor de diverse feluri. Orice artist are dezvoltat într-un înalt grad darul sinesteziei. El traduce în limbajul său specific de valori vizuale, auditive, kinestezice, verbale impresii de alt gen. În legătură cu aceasta se vorbeşte despre o audiţie colorată sau despre culori sonore, despre mişcări stridente, despre sunete mişcătoare sau despre imagini ciudate pline de contraste mari, amplificând astfel senzaţia de repetiţie."*

Leadershipul este orientat spre esenţa a două imagini observate în plan dual: una reală care te descrie cel mai bine pe tine, şi alta (înclinată spre diferenţiere) care sugerează acea parte a sinelui tău care iese la suprafaţă numai printr-o proiecţie imaginară exteriorizată în creaţie.

Fiecare vede ceea ce vrea să vadă în lucrurile din jur, mai ales dacă acestea sunt o pură proiecţie a minţii. De bună seamă că o incursiune în spaţiul unui decor plin de obscuritate, asaltat de un joc particular de lumini, nu poate lua în posesie decât frânturi, instantanee dintr-o realitate mai mult bănuită şi intuită, decât concretă şi palpabilă.

Realitate care însă adăposteşte amprentele unui destin metaforic cu imens potenţiat de transcendere spre o altă imagine a sinelui care dă impresia, pentru câteva momente, că între mine și realitate nu există graniţe, ci doar o plăsmuire a minţii de artist.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiecare-vede-ceea-ce-vrea-sa-vada.html

Fii creația orizontului care își dezvăluie infinitul

On Octombrie 21, 2024

Fiecare act de creație este un pas înainte către o percepție superioară, în care efortul fizic devine o cale de a pătrunde în adâncimile spiritului.

O mișcare perpetuă transcende ipostaza de agent transfigurator al realului și se pierde în orizontul unei creații care durează o singură viață. Este mișcarea pașilor alergătoarei care a triumfat, artistic și atletic, la aproape toate concursurile de semimaraton montan din acest an. *"Să fii propria ta creație în timp ce alergi"* a fost deviza surorii mele, Oana Fântânaru, la fiecare cursă provocatoare, împletind ritmul trupului aflat în mișcare - cu arcuirile peisajului montan, dincolo de limitele fizice obișnuite. Pentru întâia oară, considerând arta drept o expresie vie a sinelui, mi s-a părut că văd în Oana acel spirit artistic care face ca realitatea să se transforme, printr-un fel de alchimie a mișcării, ca și când fiecare pas ar fi fost o pensulă pe pânza naturii.

În vârful muntelui, răsuflarea ei tăiată se împletea cu aerul rarefiat al înălțimilor, creând o fuziune a victoriei tăcute, un fel de comuniune cu infinitul, încât spațiul și timpul păreau să se contopească într-un "Ofiyaancti Afixolem", un moment de eternitate suspendată. De fapt, fiecare alergător de top este un creator capabil să compună o imagine vizuală unică, unde timpul, spațiul și energia se contopesc într-un echilibru compozițional mai degrabă dinamic decât static. Își spunea la un moment dat în sinea ei:

"Privesc în jur și simt cum perspectiva mea se schimbă nu doar fizic, ci și în adâncul ființei mele. Vârful, acest punct culminant nu e doar un loc geografic, ci un altar al propriei mele transcendențe, căci am reușit imposibilul de a depăși limitele fizice și mentale. Văd sub mine văi și creste, dar mai ales, văd propriul meu drum parcurs, fiecare pas fiind o lecție, fiecare obstacol fiind o poartă a unui trecut pe care l-am transformat în trambulină. Astfel, realizez că am escaladat nu doar un munte de piatră, ci și labirintul propriilor mele îndoieli și temeri. Aici, în acest loc îndepărtat și totuși atât de intim, mă simt ca un far al unei existențe iluminate, radiind o lumină interioară care străpunge norii limitărilor self-impuse."

Leadership: Poți să transformi drumul parcurs într-o operă de artă, făcând din fiecare pas expresia unică a unei viziuni interioare, fără de care sensul mișcării ar fi incomplet?

"Fiecare pas marchează o expresie unică de ritm și echilibru, unde linia orizontului trasată în alergare reflectă dinamica unei creații continue din nimic. Înțeleg acum că măreția nu stă în vârful muntelui, ci în puterea de a lăsa niște urme bătătorite în drumul parcurs cu mare greutate. Acest loc devine simbolul nu al unei victorii externe, ci al unei cuceriri interioare, o dovadă vie a forței spiritului meu neînfrânt. Stând aici, la granița dintre cer și pământ, simt că am atins nu doar vârful unui munte, ci și apogeul propriului meu potențial. Mai mult decât măreția, mai mult decât atingerea vârfului, contează paşii pe care îi parcurgi spre dezvăluirea creației tale unice."

Cuvintele Oanei par să aibă puterea de a cristaliza întreaga experiență a unei alergătoare splendide, în căutarea unui loc în lume, asemenea unui tablou de Kandinsky, unde fiecare punct și linie capătă o semnificație cosmică. Totodată, cuvintele acestea reflectă un extras dintr-un fragment din romanul "Pendulul lui Foucault", scris de Umberto Eco:

"Creația e un proces de inspirație și expirație divină, ca o răsuflare neliniștită sau ca acțiunea unor foale. Încearcă să creezi și tu ceva din nimic. E un lucru care se face o singură dată în viață. Ori Dumnezeu, ca să sufle lumea cum sufli într-un glob de sticlă, are nevoie să se contracte în el însuși, pentru a căpăta suflu, și apoi emite lungul șuier luminos al celor

zece sefiroți. Pentru asta e necesar ca luminile sefiroților să fie strânse în niște recipiente capabile să reziste strălucirii lor."

Leadership: Reușești să percepi mișcarea nevăzută din natură care, deși nu o poți vedea, răsună adânc în tine și îți modelează sufletul?

Oana Fântânaru a dovedit de fiecare dată, surprinzând un fel de versiune a imaginii interioare a creatorului de artă, că nu este doar o alergătoare de top, ci o plăsmuitoare de experiențe transcendente, un soi de artistă a mișcării, deoarece fiecare pas pe care îl face la concursuri exprimă o armonie între trup și natură.

A crea în alergare înseamnă să te miști într-o simbioză perfectă cu natura, să transformi fiecare respirație într-o formă estetică primordială, asemenea unui pictor care descoperă noi tipuri de pensulație. Chiar ea îmi spunea la un moment dat că: *"puterea unui alergător constă în abilitatea de a găsi semnificație în fiecare pas, trăsând linii și puncte ce cristalizează dinamica unei creații continue, care nu poate fi ruptă de spațiu sau timp."*

Creația reprezintă punctul de întâlnire dintre disciplina fizică și imaginația care reconfigurează limitele propriei ființe, dezvăluind adevăratul potențial al individului. Este și asta un fel de alchimie spirituală, nu-i așa? Dacă ar fi după mine, aș alege să exprim adevărul conform căruia fiecare act de creație este un pas înainte către o percepție superioară, în care efortul fizic devine o cale de a pătrunde în adâncimile spiritului. Nu știu de ce cred asta. Poate că, încă sunt de părere că transcendența e posibilă, în versiunea unei iluminări prin mișcare, cu șanse de a ajunge la un fel de revelație kinestezică, acel moment de grație care te face să simți unitatea cu natura şi cu universul.

Leadership: Pașii pe care mișcarea îi dictează te pot face să percepi inevitabilitatea destinului, transformând fiecare traseu parcurs într-o mărturie a spiritului tău neobosit, înainte de a deveni capodoperă?

Tot pe acest fir al gândirii, îmi vin în minte cuvintele scriitorului Ion Frunzetti: *"Procesul de transfer empatic statornicește nu numai justificarea dreptului de a se extinde subiectivitatea omului asupra naturii, ci și obligația sufletului uman de a recepta viața adâncă, suflul de taină al pulsațiilor existenței, din natură, mișcarea nevăzută, dar puternică, răsunând în noi, a obiectului contemplat, modelându-le sufletul după structura lui, într-un chip neștiut, în mojarul proceselor noastre psihice."*

Aceasta este, de fapt, esența alergătorului de top, reflectată prin mișcarea interioară a Oanei. Mișcarea devine un act de creație atunci când corpul și natura intră în rezonanță. Prin mișcare, spiritul își exprimă dorința de a se conecta la fluxul creației naturale, îndemnându-te să descoperi o estetică a mișcării care îmbină trupul și sufletul.

Fără îndoială, creația surorii mele este o expresie pură a unității dintre voința umană și ritmul naturii, transformând fiecare pas într-o operă de artă vie. Fiecare pas pe care îl face la concursuri devine un instrument de conexiune cu natura, fixând fiecare detaliu al traseului parcurs, în rezonanța adâncă a experienței de unitate și de bucurie interioară, dincolo de forme.

Leadershipul se manifestă nu prin atingerea unui vârf, ci prin puterea de a crea un drum durabil și vizionar, ca simbol al rafinamentului artistic și al puterii tale de a fi "sufletul naturii".

Fii creația orizontului care își dezvăluie infinitul cu fiecare răsuflare, în fiecare pas pe care

îl faci. Prin creație, corpul devine un instrument care transmite nu doar mișcare, ci și energia interioară care conectează omul cu natura, pe calea unui artist care îmbină armonia și forța într-un moment reprezentativ al existenței. Așadar, spiritul unui alergător devine capodoperă atunci când depășește limitele fizice și se contopește cu voința interioară, transformând fiecare pas într-o expresie a autodepășirii.

Source: https://neculaifantanaru.com/fii-creatia-orizontului-care-isi-dezvaluie-infinitul.html

Fii cu un pas înaintea celorlalţi

On Februarie 03, 2009

Înclină-ţi varianta de abordare a capacităţilor proprii, în aşa fel încât unghiul de promovare a leadershipului tău să se dovedească eficient.

Gândeşte-te puţin. Care este primul lucru care îţi vine în minte atunci când întâlneşti conceptul de *"Inteligenţă emoţională"* ? Mai mult că sigur te gândeşti la Daniel Goleman, nu-i aşa?

La fel, dacă te-aş întreba orice legat despre conceptul de *"Gândire Laterală"* cu siguranţă prima oară te vei gândi la Edward de Bono, nu-i aşa?

Atât Daniel Goleman cât şi Edward de Bono au devenit foarte cunoscuţi pentru că au fost primii care au adus în discuţie aceste concepte. De altfel, ei au creat aceste concepte şi le-au popularizat primii în seminariile lor. Oricât de multe lucruri referitoare la aceste două concepte s-ar scrie pe internet sau în diverse cărţi, lumea va şti cine sunt cei care le-au creat şi au vorbit primii despre ele.

După ce Daniel Goleman a scos pe piaţă în anul 1995 cartea *„ Inteligenţa Emoţională”* , şi alţi scriitori au adus în discuţie acest subiect, însă, nici unul nu a reuşit să atingă succesul de care s-a bucurat Daniel Goleman. Când cineva cumpără o carte, primul lucru la care se uită este anul apariţiei ei. Aşa că, chiar dacă în prezent sunt postate mii de articole pe internet referitoare la "Inteligenţa Emoţională", chiar dacă la seminarii sunt puse în discuţie elemente legate de acest concept, fii convins că lumea are deja întipărit în minte numele Daniel Goleman, pentru că are dovada. El a fost primul care în 1995 a deschis şi a dezvoltat subiectul, restul nu mai contează. Scurte şi trecătoare sunt intervenţiile ulterioare ale celorlalţi de după el.

Albert Einstein a spart tiparele unor concepţii geniale, elaborând teoria relativităţii restrânse. Există la ora actuală vreun fizician mai cunoscut decât el?

Îţi orientezi leadershipul pe o pantă ascendentă atunci când eşti prins între două dileme: "dacă o fac, şi nu merge?" VERSUS "dacă nu o fac şi apoi regret?"

„Panta este unghiul format de o distanţă înclinată cu proiecţia ei pe orizontală. Pe hărţile topografice, distanţele dintre curbele de nivel sunt invers proporţionale cu mărimea pantei. Astfel, pantele mari sunt redate prin curbe de nivel foarte apropiate, iar cele mici prin curbe de nivel aflate la o distanţă mai mare una faţă de alta.”

În leadership, „pantele” sunt date de acele elemente, de acei factori care te scot din anonimat, care te individualizează şi te transpun într-o altă sferă mai presus de banalitatea cu care eşti întâmpinat zi de zi. Ca să fii în frunte trebuie să te distanţezi de ceilalţi oameni printr-o gândire fulgerătoare şi mult mai profundă. Ar trebui să te ocupi cu spirit de răspundere şi serioasă pregătire de unicitatea ta dacă vrei ca leadershipul tău să nu fie caracterizat drept lipsit de strălucire şi să fie considerat superficial.

Valoarea ta este accentuată de un unghi de vedere situat la „înălţime” atunci când reușești să evidenţiezi ceea ce te individualizează ca artist din acea perspectivă unică care integrează conștiinţa întregului tău talent în conștiinţa întregii omeniri.

Pentru ca unghiul tău de abordare a leadershipului să se dovedească eficient trebuie să-ţi înclini varianta de promovare a capacitaţilor tale astfel încât să te afli la o cât mai mică distanţă de exigenţele oamenilor. Poţi să le satisfaci exigenţele prin intermediul unei viziuni, a unei idei, a unor soluţii inovatoare care să aibă particularitatea de a fi excelente.

Tu îţi orientezi leadershipul pe o pantă ascendentă sau descendentă? Regretul de a nu te dezamăgi, la fel ca şi teama de a încerca ceva diferit, au în comun incapacitatea de a produce actul schimbării în perimetrul unei zone personalizate de impact care poate accepta o cauză de referinţă: preocuparea de a fi competitiv.

Leadership: Poţi să fii primul care lansează o idee hotărâtoare în evoluţia conceptului de "poziţionare de brand" care pretinde desfăşurarea unui eveniment de tipul "învingătorul ia totul"?

Cea mai eficientă metoda de a atrage atenţia asupra ta, şi de a te propulsa la un nivel mai înalt este să lansezi primul un mesaj, o idee sau un concept pe care apoi să-l propagi în întreaga lume. Dacă, de exemplu, eşti un scriitor foarte bun care într-adevăr are ceva de spus, care vine cu idei noi şi interesante, atunci ai un avantaj enorm. Aducând în discuţie în cărţile tale un concept nou despre care nu s-a mai discutat pe larg în alte cărţi sau pe internet, îţi poţi crea un nume sonor care să nu fie uitat niciodată.

Şi de data aceasta se confirmă deci constatarea că oamenii cei mai abili reuşesc întotdeauna să-şi creeze avantaje greu de ignorat. Aşa cum un călător tresare în tren atunci când locomotiva se opreşte pe neaşteptate, aşa cum oamenii se năpustesc afară din casele lor la primul semn de cutremur, tot astfel, într-o clipă, conceptul întâlnit într-o carte reînvie în mintea cititorilor pe autorul acelui concept.

O idee hotărâtoare care este lansată în evoluţia conceptului de "poziţionare de brand" poate pretinde desfăşurarea unui eveniment de tipul "învingătorul ia totul" atunci când reuşeşti să te distanţezi de mulţime şi să transformi legătura ta cu ştiinţa într-o relaţie de tip "unu la unu".

Leadershipul este înălţimea pe care ţi-o dă ştiinţa în jurul unui perimetru de luptă strâmt impus de necesitatea obiectivă de a găsi o formă expresivă de manifestare a personalităţii.

Ceea ce caracterizează cu adevărat oamenii aflaţi în vârful ierarhiei este tocmai faptul că ştiu să-şi creeze o punte de legătură cu succesul. Aidoma unui conducător iscusit care ştie să cucerească ceea ce pare de necucerit, ei reuşesc să spargă tiparele şi să se afirme primii. Atât succesul lui Daniel Goleman, cât şi cel al lui Edward de Bono sau al lui Albert Einstein, nu poate decât să confirme faptul că soarta se arată întotdeauna generoasă faţă de oamenii care acţionează primii. În acelaşi timp, soarta le este potrivnică celor care nu ştiu sau nu reuşesc să se facă remarcaţi.

Aşadar, fii peste măsură de ambiţios şi fă tot posibilul să fii primul care lansează un mesaj puternic, un concept deosebit, o idee interesantă sau o informaţie senzaţională.

Înclină-ţi varianta de abordare a capacităţilor proprii în aşa fel încât unghiul de promovare a leadershipului tău să se dovedească eficient.

Source: https://neculaifantanaru.com/fii-cu-un-pas-inaintea-celorlalti.html

Fii un jucător de excepţie

On Iunie 16, 2009

Ridică-te la înălţimea potenţialului tău, astfel încât să găseşti ecou în mintea şi în sufletul celor din jurul tău.

Trăim într-o lume guvernată de principii. Principiile colegialităţii, ale devotamentului, onoarei, ale respectului reciproc, ale încrederii, pe care le descoperim în timp, nu deodată, nu din prima clipă când intrăm în contact cu diverse persoane, şi nu numai în momentele grele când, fără doar şi poate, suntem nevoiţi să apelăm la un prieten, la un coleg, la un părinte sau la un frate.

Da. Toate principiile de care suntem călăuziţi în viaţă, pe care încercăm să le respectăm uneori cu atâta stricteţe în activităţile noastre şi pe care deseori le propovăduim pe la seminarii, în articole şi conferinţe, în rândul clienţilor şi colaboratorilor – sunt foarte valoroase, dar din păcate, uneori sunt foarte greu de pus în practică.

Ne străduim să fim mai buni, facem eforturile cele mai mari, dăm totul din noi, ne luptăm până la ultima picătură şi în final constatăm, cu multă amărăciune, că totul a fost în zadar, că nimic din tot ce-am făcut, din tot ce-am visat, din tot ce-am încercat să realizăm nu s-a materializat; totul a rămas aproape neschimbat, aceleaşi metehne – doar că mai puţine, aceleaşi rezultate – foarte puţin diferite, aceleaşi reproşuri, aceleaşi învinuiri, aceleaşi ironii din partea tuturor. Oare unde am greşit? Oare ce ne rezervă viitorul? Oare merită să mai respectăm vreun principiu?

Leadership: Poţi să te angajezi în traversarea anumitor experienţe din care să extragi semnificaţii despre sine, despre alţii, despre viaţă, fără să te pui în prim planul unei superiorităţi care elimină orice potenţial punct slab?

Duminică am fost cu prietenii mei la fotbal. Ca de obicei aceeaşi regulă: "zece minute sau două goluri", şi, tot ca de obicei, cinci sau şase echipe aşteptau pe margine să le vină rândul să intre pe teren. Şi echipa mea aştepta. În timp ce ne uitam cu toţii la jocul pe care îl făceau echipele dinaintea noastră, nu am putut să nu observ, ca toată lumea de altfel, jocul slab şi ezitant al unuia dintre jucătorii de pe teren. Nu trebuie să fii un geniu ca să observi dacă cineva ştie sau nu să joace fotbal, măcar cât de cât.

Ei bine, tipul de care vă vorbesc nu se pricepea deloc la sportul acesta. Pur şi simplu, ori de câte ori primea o pasă, o pierdea; de fiecare dată când i se atrăgea atenţia să rămână în apărare, el parcă dinadins o zbughea în atac; nu a interceptat nicio minge pasată de adversari, nu a făcut nicio deposedare şi nicio recuperare, nimic, absolut nimic, şi, pe deasupra, a mai dat şi un autogol, fapt care i-a determinat pe ceilalţi coechipieri să nu-i mai dea nicio pasă. Iar la sfârşitul zilei, după atâtea meciuri pierdute, a fost rugat, prietenos, ca de azi înainte să-şi caute o altă echipă la care să joace, una mai pe măsura lui.

A meritat sau nu această schimbare de planuri? A fost o decizie dreaptă, corectă? Băiatul era tare ambiţios şi s-a străduit să joace cât mai bine – a fugit dintr-o parte în alta a terenului de nenumărate ori, chiar a alergat mai mult decât toţi, a cerut pase, a venit la primire, încercând să le arate celorlalţi coechipieri că se implică în joc, dar ce folos? Încercarea lui a dat greş. Nicio echipă nu-şi doreşte să aibă în componenţa ei un jucător slab, acesta este crudul adevăr.

Apartenenţa ta la o echipă este precum zarurile aruncate la întâmplare: nu ştii niciodată ce

o să iasă, dar cu siguranţă nu poţi să "comanzi" un şase-şase care să-ţi permită accesul facil la o nouă poziţionare în termenii unei singure feţe a zarului.

Raţiunea unui antrenor se împarte în două părţi invers proporţionale. Mai întâi este rezultatul unei manifestări emoţionale puternice unde deciziile sale afectează validitatea perspectivelor de adaptare la un mediu dur, care este o confirmare a toleranţei prea mari arătată pentru orice abateri, o slăbiciune care se întoarce sigur împotriva sa. Apoi este tendinţa gândirii în termeni de superioritate, care respinge categoric orice slăbiciune.

Liderul este genul de căpitan de echipă care experimentează tendinţele ascendente sau descendente ale coechipierilor săi din resursele secundare ale unei raţiuni care va folosi orice punct slab şi orice greşeală ca pe un instrument util de dezvoltare personală. Practic un lider alege să se comporte mai întâi ca un agent al reflexiei celorlalţi în zona lui de acţiune, şi abia apoi ca un antrenor.

Leadership: Poţi să-ţi reglezi poziţionarea faţă de provocările imediate ale integrării tale într-o zonă de recunoaştere a valorii, fără să-ţi renegi apartenenţa la o minoritate care se menţine la o altitudine medie?

Cine greşeşte de prea multe ori pe teren nu mai primeşte nicio pasă şi pică în dizgraţie. Lipsa de profesionalism a unui jucător este sesizată rapid de coechipieri şi, în cele din urmă acesta ori se auto-exlude ori va fi exclus din echipă. Poţi să te străduieşti mult şi bine, poţi să depui efort peste efort, să dai tot ce poţi, poţi să încerci cât vrei să faci o impresie bună celorlalţi coechipieri, să te mişti în stânga, în dreapta, să ridici mâinile, să creezi sentimentul că eşti folositor şi indispensabil, însă dacă aceştia nu observă la tine niciun progres, nicio schimbare pozitivă în stilul tău de joc, niciun rezultat notabil, atunci nu mai rămân multe lucruri de spus. Coechipierii vor căuta un înlocuitor iar tu vei fi înlăturat din echipă.

Dar să fim cinstiţi. Oare nu este echipa îndreptăţită să-şi caute un alt coechipier, unul care să joace cât de cât decent, care să nu pună probleme, care să se poată integra cu uşurinţă în stilul lor de joc? Căci, de ce să piardă, ce rost ar avea să intre într-o competiţie ştiind că, din cauza unuia dintre coechipieri, soarta fiecărui meci va fi oricum pecetluită? Oare nu căutăm de fapt cu toţii să câştigăm, să simţim gustul succesului, fie numai şi pentru o clipă? Să ne bucurăm că am făcut o treabă bună şi că tot timpul pe care l-am investit în joc, toate eforturile noastre au meritat pe deplin şi s-au concretizat în final într-un rezultat foarte bun.

Fiecare membru al unei echipe trebuie să se concentreze asupra anumitor sarcini pe care trebuie să le îndeplinească cu succes, altfel munca nu se va desfăşura eficient. Cu cât îţi faci munca mai bine, cu cât dai mai multa dovadă de profesionalism şi seriozitate, cu atât vei câştiga mai uşor respectul şi încrederea celorlalţi, care se vor apropia tot mai mult de tine şi vor începe să te preţuiască necondiţionat, la adevărata ta valoare. Mai mult decât atât, te vor lăuda pentru calităţile tale deosebite, te vor stima, te vor iubi şi te vor recomanda şi altora, în nici într-un caz nu se vor descotorosi de tine, nu, aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Nimeni nu are vreun interes să excludă din echipă un om de valoare, care poate contribui la obţinerea unei poziţii fruntaşe în clasament.

Leadershipul este valoarea arbitrară pe care o atribui unui meci de fotbal al cărui rezultat contează mai puţin decât nivelul de fidelitate al jucătorilor faţă de căpitanul lor.

Fii un jucător de excepţie prin modalitatea de a controla deciziile antrenorului în termenii de validitate a comportamentului emoțional și a percepţiei de sine din perspectiva unui privitor care analizează un meci fără implicaţii emoţionale. Apoi încearcă să te ridici la înălţimea potenţialului tău astfel încât să găseşti ecou în mintea şi în sufletul celor din jurul tău.

Fii vederea într-o lume oarbă

On Aprilie 09, 2023

E stânjenitor când eşti silit să te priveşti atunci când nu vrei să te împaci cu ceva.

Zici că eşti deschis la schimbare, nu-i aşa? Poate că ai revăzut filmul Terminator, cu real interes, şi apreciezi valoarea utilizării tehnologiei, înainte de orice sensibilizare a propriei individualităţi artistice. Te laşi inspirat de un robot din acela supersofisticat, un android capabil să reziste la foc şi gloanţe, care are memorie nesfârşită, înţelege totul la nivel de Einstein, inspiră încredere totală în sine, şi îţi spui: vai, inovator, aş vrea să am şi eu unul acasă. De fapt, aş vrea să am şi eu capacităţile lui, atât de complex este. Cu siguranţă este strălucit, tehnologia viitorului, aici este cheia marilor speranţe.

Dar schimbarea începe cu tine însuţi, în afara relaţiei cu o realitate suprarealistă, şi abia acum vei vedea cât de deschis eşti la schimbare. Te întreb, înainte de toate: eşti în stare să înveţi un limbaj de programare, precum Python sau C++, ceva ce nu ai mai făcut? Eşti în stare să faci o descoperire majoră în vreun domeniu? Eşti în stare să duci o ştiinţă la un high-level? Cu ce creaţie uimitoare te poţi lansa în lume? Care este contribuţia ta în secolul 21, în lumea şiinţei, prin ochii internetului?

Măcar să-ţi faci un blog personal, să spui 2-3 cuvinte din măreaţa ta experienţă în vreun domeniu, eşti în stare? Sunt atâţia copii de clasa a şasea care au un blog, găsesc zilnic ceva de spus. Tu chiar nimic nu ai a spune? Eşti doar un obiect de decor ale cărui însuşiri caracteristice descriu forme şi umbre fără fond? Eşti doar pisc de munte în jurul căruia cununile de nori se încheagă şi se risipesc mereu? Eşti în favoarea unui android care poate imita emoţiile umane, sau calci pe urmele unui om de ştiinţă care ştie să investească în robotică, inteligenţă artificială sau inginerie genetică?

Leadership: Crezi că poţi face din "vizibil" o viziune pe termen lung, prin lipsa unui conţinut "live" care nu prezintă date cu caracter personal?

Şi iarăşi spun. Cei de la coadă vor rămâne tot timpul la coadă, ca rezultat al unei excesive stări de repaos, indiferent ce poziţii ocupă în societate, în tardivul unei evaluări vizionare lipsite de orice apreciere. Adevărul este că puţini sunt deschişi la schimbare, şi chiar şi mai puţini reuşesc să facă o schimbare importantă în lume, sau într-un domeniu al ştiinţei. Majoritatea rămâne la nivel de *fantasia distante* într-un film SF în care adevărul este ascuns în plină vedere, chiar dacă ceea ce vine din imaginaţia cuiva, acel "Osohatadidah Curassel Haderasepane", slăbiciunea minţii de a se lăsa pradă mirajelor, deseori ridică pe culmi orice neştiinţă.

Şi este o neştiinţă mai jos de orice neştiinţă, când cineva nu ştie că nu cunoaşte, şi crede că a cunoaşte este doar rodul unei imaginaţii *mais do que ambígua* care-i dă frâu liber şi care părăseşte lesne tărâmul adevărului, ca să prindă miraculosul. Aşadar, lăsaţi falşii apostoli să-şi predice neştiinţa, ei nu vor prinde niciodată putere în lume, la fel cum nu se vor uni niciodată cu marile spirite ale ştiinţei. De fapt, ei vor păstra întotdeauna umbră, fiindcă în umbră s-au născut şi în întuneric vor muri. Ei nu vor afla niciodată tainele ştiinţei, vor fi predicatorii unei *falsa ciência* care nu aduce cu sine nicio inovaţie, niciun suflu, ci doar o încremenire groaznică în timp, o imposibilitate de înţelegere a schimbării.

Aceşti falşi predicatori, aceşti pantofi de ocazie stiletto cu toc subţire care seduc privirile, dar nu spun niciodată nimic, nimic, nimic, sunt ruşinea toxică provenită din lipsa cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu, sunt trecutul jalnic de care omenirea nu trebuie să-şi amintească niciodată. La ei nu se vede nimic, nimic, nimic, şi nimic nu se transformă. Ei nu cunosc

internetul, nu cunosc tehnologia, la fel cum nu ştiu nimic despre ştiinţă, rămânând continuu în starea în care omul ruinat speră că nu-i decât un vis. Nu au nimic de dezvăluit, sunt incapabili să aducă lumina în întuneric, fiindcă întunericul este absenţa luminii, la fel cum răul este lipsa Lui Dumnezeu.

Cum bine preciza cineva pe internet: *"În istoria omenirii se cunosc o sumedenie de căderi în plase, ridicări pe culmi înalte ale mirajelor, a unor idoli falşi, înscăunarea minciunii în poziţii cheie cu mare putere de stanţare, generalizarea corupţiei."*

Leadership: Viziunea ta este o victorie a adevărului asupra minciunii în contextul clarităţii informaţiilor transmise şi modul lor de recepţie, cu menţiunea că ceea ce vezi este perceput prin "conştiinţa infinită" ?

Numai cei străluciţi vor face lumină într-o lume întunecată. Fii lumină într-o lume întunecată, fii vederea într-o lume oarbă ! Internetul este prima lentilă a universului, conştiinţa infinitului, cea care a creat Universul, este primul pas spre căutarea adevărului şi cunoaşterii, este ieşirea din întunericul care înconjoară lumea. Arată ce ştii să faci, fă-ţi cunoscută cunoaşterea prin intermediul creaţiei, descoperirii şi inventicii. Transformă-ţi pasiunea în ştiinţă, şi încearcă să duci ştiinţa la un high-level !

Internetul este trecerea de la lumea veche la lumea nouă, este salvarea profeţită a lui Dumnezeu.

Se impune deci să vezi care este statutul ochilor tăi în receptarea unei intervenţii de 360 grade într-un spaţiul al libertăţii care trebuie protejat de propaganda unei sminteli mai smintite încă decât ordinea, mai ales dacă ochiul îşi foloseşte vederea în combaterea unei varietăţi de "phony articles", "fake news" or "disinformation", de care nu vei putea face abstracţie când vei aborda problemele creaţiei şi receptării operelor de artă. Deseori intuiţia ochiului există în afara vederii, în afara aprecierii pe care ei o consideră corectă referitor la acel beneficiu perceput asupra clarităţii informaţiilor şi a conţinutului din acest spaţiu.

Nu uita că vederea încețoșată reprezintă pierderea clarităţii vederii.

Dacă nu te împaci cu schimbarea, nu te vei împăca nici cu tine însuţi, fiindcă îţi vei da seama cât de mic şi de neînsemnat eşti în Lumea Nouă. Referitor la acest lucru, scriitoarea irlandeză Cecelia Ahern spunea: *"E stânjenitor când eşti silit să te priveşti atunci când nu vrei să te împaci cu ceva. Ceva crud şi real de care nu poţi fugi. Te poţi minţi pe tine, mintea ta şi în mintea ta tot timpul, dar când te priveşti în faţă ştii că minţi. Te minţi pe tine când spui că eşti mai mult decât crezi că eşti, de fapt."*

Progresul din jurul internetului va trebui să fie opera acelei fiinţe libere care după îndelungate rătăciri pe marile unei Odisei interioare, îşi va fi regăsit sufletul, în mod obiectiv pierdut cândva. Din acest considerent, leadershipul este rezultatul regăsirii propriei identități prin reconcilierea cu evenimentele trecute.

Fii vederea într-o lume oarbă, altfel vei fi precum ceilalţi orbi care şi-au pierdut complet vederea. Vederea reprezintă cunoașterea, iar orbirea reprezintă informația uitată (sau ignorată). Chiar dacă medicii oftalmologi recomandă realizarea consulturilor periodice pentru a putea depista eventualele probleme de vedere în stadii incipiente, astfel încât să poţi remedia sau întârzia scăderea acuităţii vizuale, te asigur că nu există cale mai bună de a-ţi îngriji vederea decât procesând cât mai multe informaţii la nivel cortical. Iar singurul mediu propice percepţiei şi receptării de informaţii este şi va fi internetul.

Ești unul dintre aceia care bat pasul pe loc? Sau ești unul din aceia care promovează viteza înainte prin exemplul personal? Contribui la transformarea internetului într-un loc mai sigur pentru toată lumea?

Source: https://neculaifantanaru.com/fii-vederea-intr-o-lume-oarba.html

Fiinţa a cărei esenţă este infinitul

On Aprlie 18, 2014

Liderul este precum un actor de pe scenă care trebuie să fie în acelaşi timp personaj şi povestitor.

În ce mare greşeală căzusem atunci când m-am angajat în practicarea celor mai solemne moduri de gândire, alimentate de jocul apropierii şi depărtării de lumea fascinantă a ştiinţei, ţesută simbolic printre litere şi rânduri, în jurul valorii măsurate a concentraţiei de artificial şi natural, personal şi impersonal? Mă lăsasem influenţat de forţa mistică a subconştientului, căruia mintea conştientă îi dădea formă transmiţându-i sugestii în funcţie de experienţele trăite?

În ce greşeală nemaipomenită fusesem aruncat când speram să-mi ofer toate cunoştinţele dobândite cu multă trudă drept hrană ştiinţei preponderent experimentale, în locul intensităţii trăirii, a emoţiei aparte care asemenea fluviului ce se varsă într-o mare fără flux și reflux, cunoaşte numai o parte din ceea ce constituie miezul demersului existenţial?

Dacă caracteristicile unei mărimi vectoriale sunt valoarea măsurată şi orientarea, prin orientare înţelegându-se direcţia şi sensul mărimii, atunci eu eram, simbolic vorbind, doar un vector de poziţie, adică un segment de dreaptă orientat, cu originea în originea unui sistem de coordonate cartezian care nu poate fi rezolvat. Poate cineva să limiteze o fiinţă ce poartă în esenţa ei infinitul, dar care se vede smulsă şi risipită din realitatea propriei existenţe?

Aş fi vrut să fiu un criteriu de performanţă în funcţie de care poate fi măsurată şi setată calitatea de netăgăduit a vieţii, sau mai degrabă deţinătorul adevărului absolut în folosul manifestării și transformării conștiinței, capabil să trăiesc într-o lume cu totul aparte, croită după gustul inimii mele, opunându-se oricărei interferenţe care mă poate abate de la cursul de acţiune stabilit de cerinţele frumosului şi omenescului.

Poate ar fi trebuit să mi se acorde autoritatea de creator de semnificaţii, dar nu cred că aş fi ştiut ce să fac cu ea. Aş fi vrut să fiu mai degrabă un punct de referinţă al existenţei bazate pe valorificarea resurselor lăuntrice, un corp însufleţit de călduroase raze de lumină, nu o linie de demarcaţie între vis şi realitate. De unde oare trebuia să vină puterea care să-mi lumineze calea?

Leadership: Te poţi numi suveran al continuităţii de profunzime a vieţii interioare, făcând abstracţie de drepturile de autor asupra exploatării acelui "convenţional" de poveste care răspunde nevoilor de depăşire a contrariilor care se atrag?

Leadershipul este ca o poveste din care fiecare extrage propriile concluzii, dar și direcția de urmat, pe care de multe ori nici nu ne prea vine s-o credem fiindcă conţine multă morală, multă informaţie inedită, suspans, mister, dar şi o doză de egoism. Uneori această poveste se dramatizează din ce în ce mai mult, căpătând astfel greutate şi complexitate.

Enumerând cele două punte de reper în şirul mult mai numeros al observaţiilor privind relaţia viaţă-realitate, precum libertatea de gândire şi libertatea de manifestare a convingerilor, putem spune că omul este suveran al continuităţii printr-una din cele două mari funcţii care îi sunt proprii, " *fast forward* " sau " *rewind* ". Prima deţine o pondere bine determinată în aprecierea unei evoluţii nesigure, a doua tinde spre o stare depăşită, alterând valorile de bază.

Confirmăm acest lucru pornind de la faptul că un scriitor nu poate fi străin de lumea în care se află, arătându-se indiferent faţă de tot ceea este frumos şi omenesc. El îşi măsoară percepţiile care creează emoţiile odată cu experienţele care îi induc o stare de transă din care se vor desprinde apoi imaginile marelui scenariu. Sau, la fel de bine, scriitorul poate fi un *self-model of attachment* faţă de evoluţia unei profesiuni care îşi exercită prerogativele la graniţa dintre cunoaşterea nelimitată şi maximizarea potenţialului de difuzare a ideilor prin producţia de combustibil ştiinţific.

El poate fi un om al cărui suflet seamănă foarte bine cu un puzzle uşor de reprezentat pe harta vieţii, piesele găsindu-se în modul în care se implică în reînnoirea ei.

Leadership: Eşti legat de încercarea de a înlocui "infinitul care menţine viaţa în vid" cu încercarea de a justifica povestea căreia îi pui titlul "În dialog cu UMBRA MEA"?

Două instanţe se atrag în câmpul scriitoricesc: cuvântul inteligent care, dacă este plasat unde trebuie, poate să înnoade sau să deznoade firul poveştii; şi nevoia unei posibile modificări de conţinut şi stil care poate da scriitorului senzaţia de stranietate sau o senzaţie de irealitate (acţionând ca o otravă dulce) care în mod inevitabil continuă să exercite o influenţă secretă asupra vieţii lui.

Liderul este precum un actor de pe scenă care trebuie să fie în acelaşi timp personaj şi povestitor, un punct de referinţă pentru viaţă şi un punct de referinţă pentru ştiinţă, dezvoltând în jocul reciprocităţii o anumită autonomie în colectarea de fonduri private, de tip "index", care stochează valori care par mai importante. Unele îi ghidează modul de comportament şi modul de gândire, altele determină calitatea stărilor sale, a credinţei sale, a acţiunilor şi a relaţiilor ce le are cu realitatea propriei existenţe.

Dacă vrei să trăieşti într-o lume cu totul aparte, croită după gustul inimii tale, care să se opună oricărei interferenţe care te poate abate de la cursul de acţiune stabilit de cerinţele frumosului şi omenescului, atunci îndreaptă-ţi leadershipul către interior când interpretezi un rol mare pe scena vieţii. Scrisul este primul pas către acea reflecţie asupra sensului vieţii, venit dinspre prezenţa unui artist al plăsmuirilor de limbaj care vrea să interogheze felul în care este alcătuită lumea, felul cum totul funcţionează într-o atât de strânsă legătură cu starea lui sufletească.

Dar poţi, oare, să faci asta – sută la sută – fără să piezi nicio clipă legătura cu dorinţa de ascensiune care sădeşte în tine aspiraţia spre cucerirea unei alte lumi, a infinitului care menţine viaţa în vid? Sufletul tău simte nevoia unei contopiri cu infinitul pe care îl creezi din contul tău de om dependent de o realitate care se auto-transformă?

Viaţa în vid este o poveste încă nescrisă care îşi aşteaptă naratorul. Iar infinitul care menţine viaţa în vid este perioada, starea de aşteptare a unei sclipiri de inspiraţie care poate să vină sau să nu vină din partea unor persoane superioare care şi-ar putea stimula abilităţile artistice în funcţie de realităţile exterioare şi interioare.

O poveste căreia îi pui titlul "În dialog cu UMBRA MEA" ia în considerare nevoia fundamentală a omului de a se exprima aşa cum este, de a se redescoperi, de a se detaşa de lumea din jur printr-o vie emoţie transfiguratoare.

Această emoţie poate varia de la o abordare a temporalităţii vieţii interioare, la reprezentarea atemporalităţii unei conversaţii plăcute cu propria conştiinţă, ca şi construcţie metaforică minuţios elaborată.

Fiinţa a cărei esenţă este infinitul este protagonistul unei poveşti uluitoare despre speranţă, credinţă şi miracolul vieţii, care nu cunoaşte decât monologul unui om singur, dar împuternicit cu orizonturi mult mai măreţe decât cele efemere ale lumii acesteia, provocate de ivirea unor realităţi mult mai diferite decât cele anticipate.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiinta-a-carei-esenta-este-infinitul.html

Fiinţa cunoscătoare al cărei reflex este devenirea

On Octombrie 10, 2013

Scanează întreaga structură a forţelor tale de orientare, ca să descoperi reperele ce pot influenţa pozitiv nivelul tău de profesionalism.

Morţii nu i-a mai rămas prea mult timp de aşteptat. Invizibil, organismul acesta aflat în stare de suspensie îşi reglează toate funcţiile de răspundere ce i-au fost încredinţate de la natură şi aşteaptă doar un semn ca să intre în acţiune. El îşi anunţă necuvântător prezenţa pe măsură ce îi este pus la dispoziţie spaţiul necesar desfăşurării forţelor neprevăzute şi compromiţătoare care îşi accelerează vectorii de voinţă supremă în direcţia trasată de destin.

Dar până şi moartea începe să dea semne de îndoială, o lipsă de continuitate în proiectele ei, în actul de conducere, o prematură defecţiune a sistemului de operare atunci când mintea omenească îşi redobândeşte concentrarea şi rămâne constantă în rezultate, în vecinătatea suprafeţei de spirit şi de spontaneitate.

Leadership: Îţi proiectezi obiectivele pe fondul realităţii autentice, pe baza experienţei individuale de cunoaştere anterioară, prin înţelegere proprie şi prin interpretarea propriei fiinţe pe care o propune altcineva?

Hannibal Lecter nu oferă niciun indiciu concludent cu privire la prinderea criminalului, doar fărâme de flashbackuri şi întrebări cu răspunsuri echivoce, drumuri impracticabile la nivel psihic şi emoţional.

Prin urmare Clarice Starling este nevoită să-şi pună la bătaie mintea, să-şi scaneze întreaga structură a forţelor de orientare şi să le imprime o anumită acceleraţie pe direcţia deplasării spre un reper fix. Dintr-o singură încercare să-şi aducă în stare perfectă elementele active, reglate de intuiţie, de sensibilitate şi de conştiinţă. Fără precedent să realizeze un schimb de substanţe şi de energie cu mediul ei de acţiune.

FBI-ul realizează o hartă a crimelor comise. În împrejurimi, undeva acolo, în singurătate, se ascunde Buffalo Bill. Grăbeşte-te Clarice, grăbeşte-te ! Viaţa bietei Catherine depinde acum doar de agilitatea minţii tale. Timpul este pe sfârşite !

După cum un arheolog îşi reglează cu fineţe mişcarea mâinilor şi a corpului pentru a putea efectua săpăturile necesare scoaterii la iveală a unui obiect de valoare inestimabilă, Clarice îşi programează decodorul mental şi caută cu sârguinţă canalul potrivit la numărul regiunii unde crede că ar putea găsi unele răspunsuri evidente, urmărind întocmai schema de aplicare a unui algoritm simetric. Mintea ei creează noi reflexe de judecată, capătă alte valenţe de cuprindere a realităţii.

Clarice se îndreaptă spre o sarcină greoaie şi ambiţioasă: inventarea unei scheme generale de orientare, graţie căreia să fie posibil să descopere reperele care pot influenţa destinul bietei Catherine, răpită şi sechestrată de Buffalo Bill. Dar pentru a-şi atinge scopurile, Clarice trebuie să introducă în evoluţia construcţiei orientării sale un raţionament unic.

Practic ea are misiunea de a descoperi, îndărătul profesionistului în devenire, fiinţa cunoscătoare a psihicului uman al cărei reflex este această devenire.

Leadership: Perspectiva a ceea ce te conduce către obţinerea rezultatelor te împinge să fii cu totul altceva, împotriva voinţei tale de a recunoaşte pur şi simplu o anumită realitate?

Clarice scapă din vedere un singur aspect în toată această operaţiune complexă de căutare a indiciilor: nu-şi dă seama că de fapt altcineva i-a programat întreaga mentalitate, că de fapt ea este obligată de Hannibal să devină altcineva, un produs psihologic cu însuşiri mult mai profunde.

Practic, ea se angajează într-un demers dificil împotriva voinţei sale de a recunoaşte pur şi simplu o anumită realitate: că de fapt este un cobai care nu poate lua decizii singur, ci tot timpul aşteaptă să i se ofere suport în căutarea informaţiei, un anumit cadru de referinţă (intelectual, emoţional) care să o ajute să urmeze drumul cel drept al indiciilor și al descoperirilor.

După ce criterii preferăm un mod de gândire "industrial", generator de perspective sărace şi subiective, unei modalităţi de abordare a cunoaşterii bine cioplite în materialul dur al judecăţii care trezeşte şi întreţine interesul pentru activitatea de cercetare desfăşurată în folosul devenirii, dispunând de aceleaşi considerente de ordin practic?

Avansarea liderilor spre un nivel superior de profesionalism, datorită producţiei la scară largă de judecăţi, calcule şi mecanisme logice, este foarte pretenţioasă. Se ajunge în situaţia de a realiza estimări, presupuneri şi scenarii diferite asupra naturii cercetării, menite a satisface una şi aceeaşi ipoteză. Astfel se înregistrează o anumită evoluţie ascendentă a leadershipului, dar minoră în comparaţie cu adevărata evoluţie.

În acest caz descoperirea reperelor multiple şi complexe ce pot influenţa major existenţa omului supus unei influenţe străine negative, în limitele căruia se înscriu într-o continuă întrecere tot felul de indicii şi suspiciuni, se dovedeşte insuficientă.

Leadership: Când te confrunţi cu o probă de viaţă, te laşi furat de tendinţa de a te poziţiona, în general, la un nivel mult inferior propriei prestanţe de a te numi "privilegiat" într-o anumită ştiinţă?

Două moduri de gândire sunt definitorii pentru dezvoltarea leadershipului. Gândirea raţională şi analitică, corespunzătoare pentru evaluarea rezultatelor cercetării care duc la atingerea unui target de ordin moral şi social. Şi gândirea care imprimă o anumită acceleraţie propriului potenţial de lider, dar mai puţin corespunzătoare devenirii rodnice spre ceva mai înalt, spre o excelentă cunoaştere de sine. Între ele două, deseori are câştig de cauză cea dintâi.

Opţiunea de generare a valorii, îndărătul profesionistului în devenire, se realizează după criterii destul de exigente, după anumite modele de stabilite în practica leadershipului, după anumite reguli raţionale şi după anumite argumente. Având ca scop o cunoaştere cât mai profundă a naturii umane şi a transformării acesteia. Dar şi după tipul de interpretare a schemei de orientare ce se realizează în funcţie de reflexele de judecată care trebuie să dezbine liderul dintr-un sistem încremenit de cunoaştere şi de analiză.

Leadershipului implică o urmărire consecventă a consecinţelor pe care ipotezele şi concluziile, răspunsurile evidente sau nesigure, le au pe plan profesional. Prin parcurgerea susţinută a unei căi de introspecţie şi conştientizare profunde, dar şi graţie unei viziuni reglate de intuiţie, de sensibilitate, de robusteţea scenariilor şi de raţionamentul unic care influenţează cercetarea, trebuie să-ţi aduci în stare perfectă elementele active care au puterea de a declanşa procesul de devenire.

Această devenire se reflectă în rezultatele pe care le obţii. Şi depinde de cât de cunoscător al psihicului uman eşti.

Leadershipul este experienţa pe care o capeţi prin autosugestie sau printr-un transfer de personalitate care nu îi este oricui la îndemână, cu menţiunea de a nu te transforma într-un experiment pentru altcineva.

Fiinţa cunoscătoare al cărei reflex este devenirea scoate în evidenţă acel drumul parcurs de lider pentru a obţine performanţele dorite. Acest drum, care se doreşte să aibă un trend ascendent, este inimitabil şi se construieşte în timp. El poate avea un traseu plin de ocolişuri şi de meandre. Sau poate fi rectiliniu, în funcţie de cunoştinţele, abilităţile şi experienţa anterioară a liderului. Dar el nu se construieşte după formule matematice, ci implică întotdeauna elemente ce ţin de fondul unic şi personal de dezvoltare.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Fila albă din agenda de programări

On Martie 20, 2013

Descoperă oportunitatea trecerii la un alt statut, acordând propriei tale naturi o cotaţie maximă.

Încă o dată nemilosul asasin, aflat în fruntea mişcării sale de cavaler al întunericului, îşi dezlănţuie furia instinctivă. De această dată împotriva unui mafiot important care a avut îndrăzneala de a-i tulbura liniştea interioară.

Dar lângă Anton Chigurh şi victima lui atinsă de fasciculul laser al fatalităţii, stă resemnat, ca o filă albă, un suspect firav şi temător care nu se află în "agenda de programări". Un nimeni, un biet contabil care nu găseşte curajul să acţioneze în vreun fel, să iasă la înaintare cu vreun comentariu. Totuşi, el nu fuge, ci răspunde cuviincios la întrebările ce-i sunt adresate. A ales unealta corectă, a găsit mijlocul de a-l determina pe asasin să treacă printr-o experienţă deosebită, fapt care i-a adus însufleţitoarea izbăvire.

E destul ca Anton să respire, că imediat nervii acestui firav ghiocel se şi încordează, limita superioară a tensiunii sale normale este atinsă. O legătură covalentă se stabileşte preferenţial între elementele cu caracter personal şi spiritual apropiate. Încrederea, credinţa şi nădejdea, se defragmentează în molecule tot mai izolate.

Ceva se întâmplă, ceva neobişnuit. Asasinul stă uluit în faţa unicului martor al oribilei sale crime, în timp ce martorul stă uluit în faţa atitudinii blânde, fără precedent a asasinului. O transformare reciprocă între două tipuri de energii, eliberându-se o cantitate de căldură ce produce topirea parţială a stratului de gheaţă din personalitatea lui Anton.

Leadership: Experienţa unei senzaţii de tipul "m-am săturat să răspund la provocări" avute în urma unei revelaţii de simţire şi gândire înaltă te face să-ţi cauţi identitatea într-o lume a regăsirii Sinelui conectat la condiţiile pieritoare ale vieţii?

Ne putem îndoi? Nevinovatul emană *une lumière nouvelle* ca mijloc de apărare, o stare de spirit la superlativ, ceva mult mai misterios decât poate crea raţiunea umană, şi pentru care nu se găseşte explicaţie. Ca un medicament miraculos împotriva morţii şi a bolii, încă neinventat la scară mondială, ţinut ascuns în micul laborator al fiinţei sale.

Şi ce medicament ! În locul metodei clasice de înlăturare a oricăror martori, Anton dă semne de redresare a personalităţii, îşi reprimă dependenţa de a ucide. Pare că a găsit mângâiere de la aproapele său, un motiv gingaş pentru a se despărţi de orice iniţiativă vanitoasă, păcătoasă. O intenţie de idilizare?

Anton devine predispus la inerţie, riscând să-şi piardă originalitatea, să devină lânced şi greoi, să se pietrifice prea de timpuriu într-o profesiune care cerea " *No Mercy* ".

El nu mai este pătruns de acel credo normal al conştiinţei sale, " *Safety first* ", ci pentru întâia oară impulsul său brutal este anulat cu totul. Pare că ridică fiinţa umană la un rang mai înalt. Prin propria lui forţă de reacţiune elimină barierele nonconformismului dus până la paroxism. Legea lui Murphy: " *Dacă ceva rău se poate întâmpla, se va întâmpla cu siguranţă* ", dă greş de această dată, îşi schimbă radical sensul.

Anton sesizează pentru prima dată necesitatea şi oportunitatea trecerii la un alt statut, dintr-un motiv nobil. Dând prudent, fără grabă, dimensiunii umane o cotaţie maximă. Un fel de conductivitate, o cantitate de energie pozitivă traversează într-o secundă secţiunea sensibilă a personalităţii sale, pe o lungime neobişnuită.

Astfel vulcanul îşi suspendă activitatea şi devine pasiv. Cel puţin pentru o vreme. *

Leadershipul: Lupta cu propriile tale variante de "a fi" poate servi ca un pretext pentru a trăi experienţa unei anumite nuanţe de moralism care scade din concentraţie printr-o alăturare de slăbiciuni şi circumstanţe nefericite?

Ai găsit mijlocul de a stimula experienţa cea mai îndrăzneaţă a celor din jurul tău? Eşti pătruns de acel credo normal al conştiinţei " *Safety first* "? Poţi elimina barierele nonconformismului prin propria ta forţă de reacţiune? Îţi poţi stabiliza crunta dependenţă de a urma o cale improprie personalităţii tale?

În tranziţia spre limanul devenirii, prima jumătate care te individualizează - cea care stimulează experienţele cele mai îndrăzneţe, nu duce întotdeauna către adevăratele culmi ale progresului, ci deseori spre o încăierare în toată regula cu propriile tale variante de "a fi". Prima variantă ia în considerare cauza unei anumite situații de tulburare emoţională sau a unui stil de viață deficitar, iar cealaltă variantă (într-un mod izolat) are semnificaţia de experimentare conştientă a sensului de a fi un centru de inițiativă în ce priveşte suportabilitatea "costurilor" necesare vieţii, de a fi un recipient al impregnărilor de nelinişte din exterior.

Astfel se naşte o luptă categorică în tine, o pendulare permanentă între contrarii: bun sau rău, măreţ sau tragic. Înainte să ridici cortina schimbării, încep să se zbată captive întrebările răscolitoare ale existenţei tale: " *Cine sunt cu adevărat? Sunt un simptom direct al propriei mele slăbiciuni? Sau o piatră de temelie solidă în vieţile altora?* "

O idee teribilă apare: leadershipul este o podoabă? Poate. Fiindcă el este bunul cel mai de preţ al unor fiinţe rare, a unor oameni dotaţi cu capacitatea de a face distincţie între cele două laturi ale personalităţii care îi defineşte. Aceia care posedă "geniul" sau cel puţin "talentul" de a schimba acea intolerabilă şi instabilă stare de " *a fi* ".

A trăi experienţa unei anumite nuanţe de moralism înseamnă să-ţi asumi responsabilitatea unei schimbări, a unei înnoiri sau libertăţi de decizie, în raport cu valorile propriei supravieţuiri într-un context de tipul: "Cu ce m-am ales din toată tragedia acestei întâmplări?"

Valori precum: liberul arbitru, libertatea de expresie şi de alegere, toleranţă în faţa dezamăgirilor şi a evenimentelor stresante, adevărul, dreptatea, egalitatea, compasiunea, trebuie să facă parte din arsenalul puterii de a alege să laşi sau nu circumstanţele să dicteze modul în care te percepi pe tine însuţi. Din nefericire aceste două proeminenţe ale excelenţei sunt posedate de prea puţini dintre cei care au fericirea de a se consacra ca lideri, ele devin doar trenuri de marfă care duc minereul undeva la prelucrare – de a căror frâne şi direcţie am serioase îndoieli.

Liderul este rezultatul căutărilor sincere pornite din dorinţa de a face performanţă, de a face lucrurile să iasă întotdeauna cum trebuie în urma unei conjuncturi nefavorabile. Reprezintă ipostaza creată cu grijă de către cele două entităţi partenere: "geniul" şi "talentul". Statutul prioritar al liderului trebuie să fie acela de om care ştie să devină mai bun, în curajul de a recunoaşte că a greşit în anumite momente ale vieţii.

Cel ce a trecut prin viaţă dobândind o sumă de experienţe, a înţeles că nota dominantă a propriului caracter, singurul mijloc de apărare împotriva deşertăciunii şi absurdului, dar şi a falsităţii, este pozitivismul din el, condimentat cu un amestec de caracteristici nutritive: adaptabilitatea, integritatea, redresarea personalităţii, stabilizarea dependenţei de a fi servitorul unor iniţiative vanitoase, păcătoase.

Leadershipul este puterea de a te schimba în condiţiile unei game de posibilităţi de alegere între ceea ce te face să suporţi suferinţa şi ceea ce te face să simţi mulţumire din faptul că nu te laşi prins în plasa prejudecăţilor şi convingerilor limitative.

Fila albă din agenda de programări scoate în evidenţă factorul (adeseori uman) care participă decisiv la transformarea ta, dând un sens pozitiv existenţei tale.

Accepţi nevoia de a-ţi focaliza mintea şi puterea voinţei asupra propriei transformări? Ai curajul de a-ţi înfrunta cele mai profunde compulsiuni? Îţi trebuie acea calitate care lipseşte adesea din bagajul de calităţi al "liderilor industriali"?

Descoperă oportunitatea trecerii la un alt statut, acordând propriei tale naturi o cotaţie maximă.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/fila-alba-din-agenda-de-programari.html

Finala de pe tărâmul explorării

On Mai 14, 2012

Fă dovada propriei tale măreţii, fără să te pierzi în labirintul unei personalităţi cu extrem de puţine înzestrări empatice.

Filmul *"Meet Joe Black (1998)"* . Ultima cină, împreună, toţi membrii familiei, cu numai câteva zile înainte de evenimentul mult aşteptat: petrecerea de aniversare a marelui om de afaceri Bill Parrish.

Dar Bill era singurul de la masă care nu părea deloc entuziasmat de eveniment. Bărbatul acesta ordonat în tot şi în toate, îşi stăpâneşte chiar şi în clipele de relaxare, în mediul familial, fiecare nerv al feţei. Pe figura lui impozantă, plăsmuită parcă dintr-un aliaj rezistent la schimbare, oglindind cea mai desăvârşită combinaţie de două tipuri umane, identice prin tăria pe care o răspândesc în jur – al savantului, care nu sfidează nicio lege, şi al judecătorului care sancţionează fără milă orice mică greşeală – nu se poate zări niciun zâmbet.

Leadership: Eşti pe cale să-ţi dezvolţi o mentalitate egoistă şi dispreţuitoare în încercarea de a-ţi ascunde vulnerabilităţile şi de a te proteja de descumpăniri ulterioare?

Fiica lui cea mare, Allison, pregătise mini-tortul, iar el, singurul om pe care-l admira cu adevărat, nici măcar o felie nu voia să guste. Ca şi cum cineva i-ar fi încremenit cu puterea unui singur gând fiecare gest, fiecare tresărire a inimii sale, fărâmiţându-i decisiv orice urmă de simţire. Biata femeie, nefericita victimă a unei nepăsări covârşitoare, istovită de furtunile interioare care îi răscoleau întreaga fire, îşi trage ochelarii de soare pe ochii întristaţi, sperând să-şi ascundă lacrimile care curg nestingherite ca un râu de apă vie din care emană toată puterea ei, şi de care nimeni nu se încumetă să se atingă.

- "The goddamn party ! " Aţi auzit? Nu-i pasă deloc ! De ce mă mai chinuiesc? Încerc să pregătesc în numai două zile petrecerea secolului pentru tatăl meu, iar lui nici că-i pasă ! "He doesn't give a shit ! " exclamă ea cu tărie.

După cum Sigmund Freud şi-a ratat nu numai cariera academică, ci şi practica medicală prin împotrivirea lui faţă de metoda mecanică a neurologiei, tot astfel marele Bill Parrish, precis ca un matematician în toate planurile sale, autoritar în toate palierele vieţii sale sufleteşti, era pe cale să-şi piardă şi ultima brumă de bun simţ, ultima fărâmă de respect pentru tot ceea ce însemna "noi" în sânul familiei sale - prin atitudinea lui nepăsătoare faţă de străduinţele fiicei lui.

Leadership: Te pierzi în labirintul unei personalităţi cu extrem de puţine înzestrări empatice?

Un lider care are puterea să producă schimbarea, şi care o produce cu acea frenezie a descoperitorului, surprinde manifestările cu totul materiale, cele mai puţin aparente, a lumii lăuntrice, morale şi sufleteşti a celor din jur – dar mai întâi îşi încarcă el însuşi, la maximum, necontenit, bateriile morale, sufleteşti care îi alimentează existenţa.

Aşa cum un scriitor se strecoară în făpturile miilor de personaje ale sale şi se pierde în labirintul existenţei lor, trăind viaţa lor, tot astfel un individ ca să se apropie de excelenţa în arta conducerii trebuie mai întâi să-şi comunice emoţiile în mod pozitiv, să le recunoască

atât pe ale lui cât şi pe ale celorlalţi - fără să se piardă în labirintul unei personalităţi cu extrem de puţine înzestrări empatice.

Personalitatea poate să reprezinte o indulgenţă trufaşă, aproape dispreţuitoare faţă de cele necunoscute care te blochează în deciziile tale, sau poate fi esenţa unei realităţi din care nu poţi scăpa. Depinde de felul cum răspunzi la acţiunea neaşteptată şi la neprevăzutul care modelează orice valoare a ta de referinţă.

Dintr-o dată omul cu inimă de piatră, omul nestrăbătut de nicio emoţie – sau poate de una impură, nefiltrată de raţional şi moral, el care traversa criza "nerecunoştinţei" - îşi deschide la un singur acord de voinţă, inima. Sesam, deschide-te ! În ochii marelui Bill Parrish, mai înainte atât de reci, se iveşte într-o clipă, ca la comandă, scânteia înţelegerii, sclipitoare ca un diamant. Îşi simţea, aşa cum razele soarelui mângâie lin pământul, toată făptura reînnoită de emoţii şi energie pozitivă.

Dar cine? Cine i-a răscolit micuţa cămăruţă a sufletului? Cine, ce anume, cu ce forţă i-a reparat defecţiunea majoră a inimii făcând ca aceasta să pompeze din nou, continuu, liniştitor, o cantitate imensă de emoţii eliberatoare, cu vibraţii foarte înalte precum bucuria, dragostea, raţiunea, acceptarea?

Bill săvârşeşte minunea: ia o felie din tort, o gustă cu acea plăcere a omului care găseşte şi soarbe fluidul tămăduitor al bolii necunoscute care îl afectează, închide ochii încet, respiră profund, simţind parcă cum leacul îşi face instantaneu efectul – apoi, Evrika ! Ce bun este tortul ! Şi ce reacţii benefice are medicamentul care îndulceşte firea omului ! Căci în clipa următoare Allison tresare de bucurie, îşi şterge lacrimile, îşi potoleşte sufletul zbuciumat; apoi gestul lui este salutat şi urmat de ceilalţi membri ai familiei, care se încumetă a gusta din acelaşi minunat tort, din aceeaşi tip de esenţă vie.

Leadership: Îţi suprimi năzuinţa spre virtute din pricina căutării cu orice preţ a unui moment de deconectare de la ceea ce fusese până atunci viața ta?

Dacă nu vrei să te rezumi doar la statutul de lider, ci la a fi un om de calitate, atunci fă tot posibilul să nu te îmbolnăveşti de boala "fugii de sine". Asumă-ţi întreaga responsabilitate pentru toate emoţiile îţi limitează performanţele. Aceste emoţii transmisibile, pe care le trăieşti în rând cu ceilalţi oameni, te încearcă la orice pas, la orice vârstă, te atacă în împrejurările cele mai delicate, punând piedică puterii tale de a empatiza, îngreunând parcurgerea drumului tău optim spre excelenţă.

Fuga de sine, departe de limitările ignoranţei faţă de lumea din jur, este o încordare a trăirii instinctive faţă de experienţele noi, o încordare care nu cedează în faţa niciunei atracţii. Ea se formează atunci când nu reuşeşti să optimizezi posibilităţile privind abordarea şi afirmarea autonomiei tale ca om de mare fineţe intelectuală.

Eşti eficient în zonele pe care ai nevoie să le înzestrezi? A încerca să trezeşti ecourile propriului tău Eu, fără să găseşti răspuns la întrebarea: " *De ce nu sunt compatibil prin felul de a gândi şi simţi cu ceilalţi oameni?* ", este ca şi cum ai vrea să tămăduieşti bolile sufletului strict pe cale medicamentoasă, fără să aplici în prealabil nicio terapie sufletească.

Dacă te împotriveşti realităţii care te face să fii aşa cum eşti, ca un abil calculator care îşi face bine socotelile, căutând să te agăţi cu orice preţ, în mod egoist, de o abordare care nu te defineşte, dezacordându-te de latura profund umană care atinge şi emoţionează pe cei din jur, atunci graniţele dintre leadership şi viaţa ta vor deveni permeabile.

Virtutea este calitatea de a rămâne la înălţimea propriei măreţii chiar şi atunci când te cobori la nivelul unei trăiri care se consumă.

Finala de pe tărâmul explorării desemnează acea rampă de lansare pentru tine însuţi, pentru Eul tău care se loveşte constant de refuzul propriu, ca de un zid construit din indiferenţă, din inconştienţă, superficialitate, ori dintr-un fel de amorţeală bolnăvicioasă - de a te conforma celor mai de preţ emoţii şi simţăminte, de a înainta fidel pe drumul măreţiei. Explorează-ţi sinele înainte de a produce schimbări în garnitura sufletească a celorlalţi oameni.

Important nu este tabloul de pe perete, ar spune un artist, ci întregul mediul înconjurător, şirul de experienţe, pozitive sau negative al conştiinţei tale, care îţi modelează personalitatea – căci tocmai conştiinţa, această piatră de hotar a leadershipului, îţi încarcă spaţiul interior cu fluidul binefăcător al schimbării şi dezvoltării tale spirituale, dictându-ţi ce şi cum să faci, să te comporţi, să spui, să iubeşti sau să urăşti – ce anume să scoţi la iveală, ce anume să ţii ascuns.

Fă dovada propriei tale măreţii, fără să te pierzi în labirintul unei personalităţi cu extrem de puţine înzestrări empatice.

Source: https://neculaifantanaru.com/finala-de-pe-taramul-explorarii.html

Flacăra unei lumânări ţinută de o mână invizibilă

On Martie 02, 2014

Extinde-ţi teritoriul de cunoaştere, fără să te ataşezi prea mult de proprietăţile realităţii cu care ajungi să te identifici.

Cu un zel deosebit încercam să-mi concentrez toate forţele inteligenţei mele spre o întoarcere la esenţialul pe care îl pierdusem din vedere, la constituirea unei viziuni filosofice proprii, bazate numai pe experienţa de viaţă. Care, însă, suferea mici alterări sub influenţa diferitelor condiţii de utilizare a raţiunii. Trebuia să am grijă cum prelucrez fiecare request individual pentru asigurarea un echitabil schimb de coordonate între sistemele de referință ale autorităţii mele intelectuale şi morale.

Era limpede că felul acesta de a mă privi şi de a mă înţelege, sub aspectul unei analize atente şi a unei opţiuni de prelungire a valabilităţii mele de fond, pe care orice om responsabil de propria formare este obligat s-o efectueze din când în când, spunea mereu acelaşi lucru: *„ Oare înţeleg în profunzime ceea ce caut pentru a umple golul creat de o insuficientă configurare a parametrilor de utilizare a proceselor superioare de gândire? "*

Mai mult ca sigur eram electrizat de acea gândire artificială şi abstractă a omului de ştiinţă, despre care esteticianul român, Ion Ianoşi, spunea că opreşte în loc mişcarea necontenită, separă părţile inseparabile ale întregului, disecă şi pătrunde adâncurile ce nu i se înfăţişează direct, adâncuri ce se cuvin înţelese prin efortul mijlocitor şi întrucâtva mortificator al raţiunii.

Omul care nu descoperă din experienţa propriilor trăiri o nouă teorie sau un nou concept de originalitate în domeniul creaţiei ştiinţifice, cu certitudine nu posedă nici clarviziunea destinului care îl impinge să fie mai mult decât este.

Încăpăţânarea de a depăşi orice limită. Sondarea profunzimilor în ceea ce priveşte domeniul ştiinţei. Erudiţia metodică bogată în rezultate precise şi preţioase, ca un izvor de apă vie din care bei şi nu te mai saturi. Stimularea unei gândiri independente şi investigative. Toate acestea îmi pregăteau piesele pentru suportul solid de susţinere şi promovare a leadershipului.

Vina era în totalitate a mea. Pentru că îmi pierdusem esenţialul. Pentru că mă ataşasem de proprietăţile unei realităţi grevate de nişte aspiraţii intelectuale superioare, cu care ajunsesem să mă identific. Pentru că uitasem să conştientizez toate părţile bune şi rele care, asemenea unor regiuni frământate, răscolite de fenomene atmosferice aleatorii, făceau ca viaţa să merite să fie trăită.

Leadership: Ai activată opţiunea de prelungire a valabilităţii tale de fond rezultată din sugestia unei fine intuiţii a operei finale căreia i-ai închinat întreaga viaţă?

Crezi că poţi să iei parte la o bătălie titanică şi să te întorci fără niciun traumatism de pe ţărmurile suprasolicitărilor intelectuale şi a frământărilor de ordin moral sau emoţional? Eşti continuatorul valorilor care te ajută să creşti spiritual, ghidându-ţi viaţa spre tărâmurile unei gândiri care produce o cotitură fundamentală în modul de abordare a realităţii?

Dreptul de a utiliza şi promova leadershipul aduce cu sine responsabilitatea deschiderii unui nou orizont creativ în cunoaşterea umană, ca un fel de opţiune de prelungire a valabilităţii

tale de fond şi găsirea unui antidot pentru sentimentul de angoasă care îţi poate însoți existența. Poţi oare să te împaci cu tine însuţi pe fondul unei tendinţe de evoluţie care îţi solicită intens capacitatea intelectuală?

Opera finală căreia i-ai închinat întreaga viaţă este rezultatul străduinţei cu care ţi-ai perfecţionat mijloacele de exprimare pentru a putea comunica adevăruri despre sine, despre existenţă, despre lume, concepute sub forma unor legi universal valabile.

Imaginaţia cu care îţi completezi prejudecăţile sau virtuţile, în abundenţa nebănuită a situaţiilor în care se aplică deformarea sau supradimensionarea unui fragment din viaţa cotidiană, deci recurgând la o comparaţie cu realul, corespunde manifestării dorinţelor tale de a aduce mai întâi în conştiinţa propriei credinţe schimbarea direcţiei de curgere a evenimentelor.

Dacă alegi să îţi schimbi viziunea asupra a ceea ce te preocupă cu totul, sau mai degrabă asupra a ceea ce se întâmplă dincolo de realul care te stăpâneşte, curăţându-ţi gândirea de toate condiţionările şi toate pretenţiile ei de a avea un caracter supranatural, nu vei putea să experimentezi o creştere ritmică a frumosului existenţial. Ci vei risca o suspendare în gol, susţinându-te doar printr-un adevărat miracol al legilor echilibrului de ceea ce contează cu adevărat pentru tine.

Abilitatea de a înţelege şi promova leadershipul, dobândită prin controlul impulsurilor care îţi pot prejudicia existenţa, ţinându-te departe de primejdia unei creaţii intelectuale care şi-ar pierde seva în timp, are la bază fenomenul strict uman numit conștientizare. Să conştientizezi schimbarea produsă prin tine însuţi datorită unui concept inovator. Şi numai datorită acestui proces, poţi evalua mai bine propriile tale experiențe și trăiri. Precum şi experiențele altora, învățând de pe urma lor.

Leadership: Imaginaţia cu care îţi completezi virtuţile de realizare a unei opere generatoare de noi direcţii de viaţă corespunde manifestării nevoii tale ascunse de a te simţi superior în faţa unui nou început de lume?

În "The Raţionale of Verse (1843)", scriitorul american Edgar Allan Poe scria următoarele: " *Să examinăm un cristal. Ne interesează întâi egalitatea dintre unghiurile uneia dintre feţele sale. Egalitatea laturilor ne place. Dar cea a unghiurilor ne dublează plăcerea.* "

Dacă alegi să cercetezi şi să mergi mai departe pe drumul construirii unui imaginar care deschide noi orizonturi cunoaşterii cele mai avansate, să intri pe drumul înţelegerii unui teritoriu ştiinţific mult mai disputat, te vei ataşa de proprietăţile unei realităţii grevate de aspiraţii intelectuale superioare, cu care sigur vei ajunge să te identifici.

Şi astfel, devii asemenea flăcării unei lumânări, ţinute de o mână invizibilă. Atingi o anumită perfecţiune, prin relaţie cu rezultatele experimentale, impusă de o forţă care face un unghi obtuz cu axa de referinţă a ceea ce este unanim acceptat, impus drept unică variantă existenţială de luat în calcul: bucuria de a trăi.

Poate că acest unghi îţi dublează plăcerea de a interacţiona cu un spaţiu generat dinamic printr-o cunoaştere ce devorează orice resursă informaţională. Dar îmbunătăţirea "feţelor" leadershipului se află la originile construcției tale identitare care interacţionează cu valorile, cu modul cum îţi interpretezi personalitatea pe terenul realităţii prezente şi viitoare, în perfectă armonie cu accepţiunile şi principiile tale existenţiale.

A te simţi superior în faţa unui nou început de lume înseamnă să-ţi desăvârşeşti

imaginaţia spre inepuizabil, multiplicând formele de percepere şi de exprimare a realităţii cu noi adevăruri care pot fi valorificate în viața reală.

Flacăra unei lumânări ţinută de o mână invizibilă scoate în evidenţă acea teamă de a nu fi pus în situaţia de a da socoteală propriei tale conştiinţe, care nu se vrea o autoritate în vreun domeniu de specialitate. Dar care trebuie educată în aşa fel încât să nu ajungă *a stranger* pentru existenţa plină de bucurii care te hrăneşte. Nu te îndepărta te tine însuţi, oricât de fascinantă este abilitatea ta de reinventa lumea !

Source: https://neculaifantanaru.com/flacara-unei-lumanari-tinuta-de-o-mana-invizibila.html

Fluxul torenţial al imaginaţiei

On Octombrie 04, 2014

Lasă-te cucerit de o idee dominantă, pentru a-ţi putea dovedi competenţa în soluţionarea unităţii în compoziţie a leadershipului.

De la primii paşi făcuţi pentru realizarea filmului "Alexander Nevsky", regizorul Serghei Eisenstein lucrează în pereche cu scriitorul Pyotr Andreyevich Pavlenko care însoţeşte echipa de cineaşti la Tashkent, în Uzbekistan, în ziua de 18 iunie. De acolo Eisenstein străbate cu maşina 1500 km, studiază manuscrise, miniaturi, vizitează oraşe istorice ca Samarkand şi Buhara, urmăreşte traseul viitorului canal.

Imaginaţia, tensionată de contactul cu locurile istorice, îşi începe cunoscutul flux torenţial de creaţie. Gândurile se nasc cu repeziciune în pasiunea observaţiei nemijlocite. Îl pasionează, de pildă, amestecul de vechi, istoric şi nou, contemporan. Obsesii refulate după încercarea de realizare a filmului mexican reînvie acum. Este cucerit de la început de ideea care ajunge să-l domine: să desfăşoare tema filmului de la începuturi până în zilele noastre, prin trei etape ale istoriei. Pavlenko se opune, acceptând cu rezerve doar posibilitatea unui simplu "diptic" (înainte şi după revoluţie), deoarece nu crede în soluţionarea unităţii în compoziţie trecând prin trei etape atât de mari ale istoriei omenirii.

Dar Eisenstein are uzul unei asemenea compoziţii şi va găsi soluţiei ei artistică. *

Leadership: Poţi să identifici acea funcţie a gândirii care să constate misterul plăsmuirilor noi, ghidându-te după percepţia că doar ceea ce este sugestiv într-o zonă de maximă vizibilitate este autentic?

Dacă vrem să atingem o anume finalitate în procesului de creaţie, aducând un plus de valoare „unicatului" pe care îl reprezentăm, atunci trebuie să luăm în considerare ceva foarte apropiat de ceea ce ne interesează – viziunea filtrată prin imaginaţie. O asemenea viziune care în contextul artei este întărită printr-un soi de raţiune sintetizatoare, separată de orice formă de limitare, îşi extrage toată puterea din acuitatea observaţiei nemijlocite.

Un artist care este pasionat, de pildă, de amestecul de vechi, istoric şi nou, contemporan, poate să găsească o armonie vitală între creaţie şi ansamblul realităţii ce o înconjoară. El poate, în acelaşi timp, să devină o forţă activă de mediere între contextul cercetării şi inovării, prin personalizarea fluxului de idei şi gânduri, în sens unic, separându-se de ceea ce este în afara propriului control.

Arta pe care o propune un regizor ca Eisenstein este un fel de definire a unei perspective pe care numai el o intuieşte, dublată de o puternică nevoie inconștientă de a crede în plăsmuirile imaginaţiei sale. Şi de a se simţi superior datorită percepţiei după care se ghidează, anume că doar ceea ce este sugestiv într-o zonă de maximă vizibilitate este autentic.

Sugestivitatea pe care o imprimă regizorul operei sale, cuprinzând un sistem de concepte şi metode destinate întăririi anumitor sentimente, se bazează pe imaginile care trebuie privite de la o anumită distanţă şi dintr-un anumit unghi, în aşa fel încât spectatorul să se bucure de spaţialitate chiar şi atunci când se mişcă în faţa ecranului.

Creaţia este reprezentarea unei expresii sensibile, posedând un înţeles mai înalt şi o

conotaţie simbolică profundă, care se remarcă printr-o imagine în care fiecare părticică conţine esenţa unui întreg univers cristalizat de-a lungul unui puternic curent artistic.

Funcţia de bază a gândirii care poate să constate misterul unor noi plăsmuiri poate fi redată prin remarca cunoscutului vrăjitor, Ravenheart: *"Într-un multiunivers infinit, toate improbabilităţile trebuie să fie finite. Nimic din ceea ce ne putem imagina nu este cu adevărat imposibil. Singura întrebare este: care sunt şansele?"*

Marii creatori de artă cunosc bine această regulă nescrisă: „De vreme ce avem un mister, va trebui să avem şi o funcţie misterioasă a gândirii, care să-l constate." Desigur, această îndreptare a privirii înspre un alt orizont al receptării de idei şi concepţii, puse pe seama gândirii care se cere frământată înspre scopuri mai luminoase, unde gândul supravieţuieşte doar în deplină concentrare şi stimulare, se realizează printr-un proces de actualizare a noţiunilor cuprinse în ştiinţa ta.

Pentru a-ţi putea dovedi competenţa în soluţionarea unităţii în compoziţie a leadershipului, a cărui esenţă este viziunea, este necesar să te laşi cucerit de o idee dominantă, care să-ţi schimbe perspectivele, care să dea un sens „întregului", care să fie favorabil idealului desăvârşirii.

Unitatea în compoziţie este dată de ansamblul cunoştinţelor, a experienţelor şi a aptitudinilor, puse în sprijinul creaţiei care nu se reduce doar la construirea şi punerea în valoare a unor noi modele de gândire, ci la o ştiinţă a „iluminării" extrem de personală.

Pasiunea observaţiei nemijlocite se poate întreţine prin prelucrarea reperelor de concept şi de expresivitate în vederea obţinerii elementelor noi de limbaj artistic, dar mai ales prin posibilitatea de a face comparaţii între lucruri şi fenomene diferite.

Fluxul torenţial al imaginaţiei scoate în evidenţă acea pasiune intensă pentru actul creaţiei, înţeles ca un fel de autodăruire care iese la suprafaţă din tine în momentul în care ideile şi percepţiile (vizavi de ceea ce poate oferi creaţia) se organizează şi se structurează în perspectiva unei teme care depăşeşte contextul concret al derulării evenimentelor.

Ideile şi percepţiile se pot converti în aptitudini sau în componente esenţiale ale aptitudinilor, cu scopul de a ridica ştacheta valorilor pe care pui preţ în opţiunea de întemeiere a unei ştiinţe avansate.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Foarte rar remarcăm ceea ce trebuie cu adevărat să vedem

On Februarie 18, 2024

Dezleagă misterul din spatele imaginii care te fascinează, construind propria ta poveste inspirată de compoziția vizuală.

Provocarea de a-mi supune imaginaţia să ilustreze o temă dată, devenise acum accesibilă, mai mult ca oricând. Până la urmă, totul avea de-a face cu mintea mea trecută prin valurile simţurilor, ca un fel de stimulent puternic, o recompensă onorabilă pe care simţeam că am reuşit să o realizez privind, şi doar privind, legătura dintre mare şi pământ, între infinit şi fertilitate. Da, există ceva fulminant în modul în care artistul, aplecat spre creație, simte emoția lui asemenea unei forțe tsunami, temperată doar de briza mării care mângâie visul călătorului spre infinit.

Dacă emoţia nu este exprimată, nu este adâncită într-un peisaj marin, şi dacă nu se revarsă în valuri de culoare pe pânză, atunci artistul o simte în confuzie şi neputință. Dar când emoţia este deja exprimată printr-un *Olisiscenta Umesque Edmaerche*, o stare de eliberare interioară și liniște, în care sufletul se simte curat, în armonie cu divinitatea și cu propria sa esență, atunci tema tabloului prinde viață prin tușe delicate și lumini vibrante. Prin urmare, facultatea văzului de a surprinde frumuseţea mării trebuie să devină o oglindă a sufletului artistului, reflectând sentimentele sale cele mai profunde.

În acel moment, când văzul se întrepătrunde cu visarea, dând viață unor lumi fantastice, când experienţa unică de imersiune în frumuseţea naturii, cu plaje şi faleze, se întrepătrunde cu sensibilitatea artistului, pictând o poveste pe pânza sufletului, atunci orice sentimente de neajutorare şi zădărnicie dispar din senzațiile mele. Exact aşa. Conştiinţa mea pare luminată şi facilitată de o viziunea capabilă să-mi lărgească orizontul, un soi de fereastră către lumi necunoscute ce reflectă totodată o oglindă a universului meu interior.

Leadership: Poţi să realizezi o legătură directă între gândurile tale și forma lor exprimată în artă, astfel încât impactul vizual pe care ele le provoacă să fie profund și autentic?

Până la urmă, tot DaVinci a spus-o mai bine ca mine: *"Va trebui să aşezi prima scenă într-o perspectivă la înălţimea corespunzătoare ochiului privitorului; apoi, tot micşorând rând pe rând chipurile şi lucrurile după felurile coline sau văi, vei împlini întreaga scenă. Şi pentru aceasta şi pentru alte pricini ce-ar mai putea fi spuse, încearcă mai întâi să redai prin desen, într-un chip uşor de înţeles ochiului, gândul şi închipuirea zămislită mai întâi în minte."*

Căci marea privită din unghiul unei pânze de pictură devine o poveste a infinitului, o simfonie a albastrului, o oglindă a sufletului pe care mi-am dorit să o arăt doar într-o scenă pe care ochiul o cuprinde rar. O scenă pe care ochiul nu o va putea niciodată surprinde în totalitate, ci doar intuind fragmente din splendoarea ascunsă a unei lumi zămislită mai întâi în minte, apoi exprimată cu migală în creaţie. Fiindcă asta urmăreşte orice artist, mai ales unul atât de talentat ca mine, să se refugieze în arta frumosului exprimată prin imagini mobilizatoare care, într-un fel, fixează un eveniment între mare și pământ.

O furtună violentă, o scenă de pescuit, o clipă de liniște adâncă, efectele luminii și umbrei pe suprafața apei în funcție de momentul zilei, sau mișcarea grațioasă a pescărușilor. Toate aceste evenimente, prin puterea imaginaţiei, pot evoca sentimentul de libertate și de speranță, dar în același timp pot declanșa o introspecție profundă asupra propriei vieți și a locului meu în lume.

Cine sunt eu în mijlocul libertăţii de a picta marea? Sunt o eliberare de limitări. Sunt căutătorul unei modalităţi de a mă conecta cu natura și de a-mi exprima propria viziune asupra lumii.

Leadership: Poţi să construieşti o imagine care să sporească impactul emoțional și simbolic al ideii că o lume pe care ochiul o cuprinde cu înfrigurare devine fundalul pentru o călătorie personală interioară?

Amintiţi-vă personajul lui Dumas din opera "Mâna Providenţei", când rostea cuvintele ajunse celebre: *"Voi fi puternic, voi fi bogat, voi fi ceea ce voi dori, voi domina haosul ce va rezulta dintr-o lume care dispare şi alta care se constituie."*

În această privinţă, aş avea de adăugat un amănunt de ordin artistic, sau mai degrabă o metaforă vizuală sau simbolică care ilustrează lupta și determinarea individului în fața elementelor naturii. Combinarea elementelor aparent contradictorii, precum puterea naturii cu fragilitatea omului, poate crea o imagine tensionată și dinamică.

De exemplu, un artist ca mine ar putea folosi imaginea unui călător pe un drum lung și dificil, sau a unui navigator pe un ocean agitat, pentru a sublinia perseverența și voința de a supraviețui și a prospera în ciuda dificultăților. Această imagine ar putea spori impactul emoțional și simbolic al ideii că o lume pe care ochiul o cuprinde cu înfrigurare devine fundalul pentru o călătorie personală interioară, epică.

Dar oare, dacă marea ar citi aceste cuvinte şi ar medita la ele, ce-ar avea de spus?

- Învolburată într-o aparentă stare de siguranță pe care credeam că am construit-o în jurul meu, am devenit nepăsătoare. Apoi, într-o zi, te-am surprins pe plajă, cu privirea caldă aţintită când spre mine, când spre şevalet. Cu acea adiere blândă a privirii tale, mă urmăreai discret, cu smerenia cuiva care aşează lucrurile la scara lui Dumnezeu, în timp ce eu mă delectam cu sclipirile roșietice ale soarelui răsfrânte în imensitatea mea. Erai captivat de fiecare mișcare a mea în lumina aurie a amurgului. Razele slabe ale serii se strecurau între vederea ta atât de sinceră, curată, şi orizontul meu roşiatic, plin de emoţie, lăsând să se vadă contururile unei imagini, ale unei experiențe, forma unui sentiment. În timp ce tu îmi desăvârşeai imaginea, eu calculam cu atenție minutele, orele, zilele, care au trecut de la momentul întâlnirii noastre, preocupată mai mult de sarcina mea de a apărea asemenea unui vis de neuitat. Şi atunci, abia în realitatea unei trăiri care nu lasă nimic în afară, pe fondul unei sensibilităţi răscolitoare, am remarcat ceea ce trebuia să fi priceput încă de la început: "Doar un artist poate vedea frumusețea din mine, mai mult decât pot ochii mei înșămi."

Leadershipul este viziunea cu care îţi lărgeşti orizontul, aşa încât tot ceea ce cuprinde sinele tău să creeze o punte între ceea ce simţi şi ceea ce exprimi.

Foarte rar remarcăm ceea ce trebuie cu adevărat să vedem, deoarece atenția ne este focusată spre detaliile superficiale, doar spre imagine, nu şi spre conţinut. Când artistul va putea să simtă în timp ce vede, atunci imaginea la care se raportează va deveni vie în sufletul său, şi astfel va putea să transmită un mesaj profund cu o forță și o autenticitate de neegalat. Sau, așa cum bine a remarcat marea:

"Doar un artist poate vedea frumusețea din mine, mai mult decât pot ochii mei înșămi."

Source: https://neculaifantanaru.com/foarte-rar-remarcam-ceea-ce-trebuie-cu-adevarat-sa-vedem.ht

Focul invizibil dintr-un suflet stăpânit de măreţie

On Martie 23, 2014

Lasă drum liber afirmării valorii şi unicităţii tale, intervenind asupra capacităţii de extensie a conştiinţei care dă transparenţă mişcărilor interne şi externe.

Ultima legiune din armata franceză nu mai era decât un pumn de oameni, lipsiţi de muniţie, şi era comandată de un ofiţer necunoscut pe nume Cambronne. Un general englez le strigă: " *Bravi francezi, predaţi-vă !* " Cambronne caută un cuvânt, aşa cum ai căuta o sabie. Simte în el o spumă şi acea spumă e cuvântul. Apoi, susţinut de o forţă lăuntrică eruptivă, le răspunde englezilor: " *Merde !* "

Aşadar, printre toţi acei giganţi exista un titan: Cambronne. Să dai catastrofei răspunsul acesta, să spui asta destinului, să spui acest cuvânt şi apoi să mori. Ce poate fi mai măreţ ! Fiindcă a-ţi dori moartea înseamnă a muri într-adevăr. Şi nu e vina acestui om că, deşi împuşcat, a supravieţuit.

Omul care a câştigat bătălia de la Waterloo nu e Napoleon cel pus pe fugă, nu e Wellington care ceda la ceasurile patru şi era disperat la cinci, nu e Blucher care nici nu s-a luptat. Omul care a câştigat bătălia de la Waterloo este Pierre Cambronne.

În acel minut fatal, duhul zilelor măreţe a pătruns în omul acesta necunoscut. Să loveşti cu un astfel de cuvânt tunetul care te ucide înseamnă să învingi. Să rezumi o victorie printr-un cuvânt suprem, cu neputinţă de rostit, să pierzi terenul şi să păstrezi istoria, să ai de partea ta după măcel pe cei ce râd, e nespus de mult. E o insultă adusă trăsnetului. E de o măreţie demnă de Eschil. Asta înseamnă să fii învingător. *****

Leadership: Ce indicatori utilizezi în analiza acelei variabile de impact din contul unicităţii celui care te conduce spre cel mai înalt grad al valorii sufleteşti, încât să te faci ţinut minte de întreaga istorie a lumii drept o "Operă A Libertăţii" ?

Sistemul propriu de valori şi statusuri, pornind de la componentele conştiinţei care completează careul performanţei de a fi indispensabil în mijlocul evenimentelor, actualizând capacităţile acumulate sau estompate în relaţia directă cu mediul existenţial, se stabilizează deseori la formula de " *defender within* ".

Pentru ca leadershipul să renască într-o formă strălucitoare, trebuie să faci loc acelei puneri la punct a stării în care te afli, favorabilă conştiinţei colective, cu riscul de a deveni o victimă a circumstanţelor, un slujitor al morţii programate, o rămăşiţă dintr-un sfârşit. Sau poţi fi stăpânul propriului tău destin, o mare figură a istoriei, doar dacă ai de partea ta măreţia - cel mai înalt grad al valorii sufleteşti.

Atunci când înduri cu stoicism fatalitatea, respectând condiţia sine qua non " *Tot înainte* ", nu te gândeşti la o mie de consecinţe pe care le poţi avea, nu la faptele glorioase care vor fi criticate şi judecate la rece de însăşi istoria, marele tribunal al omenirii, ci la însuşirile tale de căpetenie care stau în puterea ta de a fi complet autentic.

Să te faci ţinut minte de întreaga istorie a lumii drept o "Operă A Libertăţii" înseamnă să-ţi asumi datoria sufletească de a-ţi mărturisi credinţa într-un ideal după căderea fatală în dizgraţie sau în desuetudine.

Leadershipul nu este un incident, o farsă pe care ţi-o joci singur în mijlocul marilor evenimente, ci este rezumatul unei prezentări a statusului de acceptare completă a propriei fiinţe din jurul furiei, a temerilor şi limitărilor. Este măreţia născută din trăsnetul inimii care, lovind marele transformator al conştiinţei, produce o anumită formă de energie care dă valoare propriei fiinţe.

Ceea ce istoria ne îndeamnă la evocarea acelor fapte, cuvinte, evenimente care au făcut din oameni o istorie a unui popor, trezind interesul unui cerc mai larg de continuatori ai leadershipului pentru studiul amănunţit şi sistematic al variabilelor majore prin care mediul imediat sau cel lărgit influenţează evoluţia personalităţii, nu este urmărea şansei, a unei pure întâmplări, ci a meritelor individuale.

Este urmarea luptei, a eroismului, patimii, puterii şi acţiunilor dinamice, centrate spre viitor care există în însăşi omul care îi stă în faţă, stabilind o direcţie care împlineşte speranţele şi ambiţiile legitime ale unui întreg popor.

Indicatorii utilizaţi în analiza acelei variabile de impact din contul unicităţii liderului, aplicate ca norme în practicarea ştiinţei susţinută de conştiinţă, sunt: *sentimentul identităţii personale* şi *măsura în care ea este percepută de ceilalţi.*

Leadershipul este o condiţie de validare a promisiunii libertăţii în actul autentic de a-ţi jertfi viaţa în numele unui adevăr interior care se relevă doar într-un anumit moment, când ştii c-ai ajuns unde trebuie şi te simţi obligat să-ţi împlineşti destinul.

Focul invizibil dintr-un suflet stăpânit de măreţie evidenţiază acea forţă mobilizatoare, dependentă de materialul din care este croit omul necunoscut, care îl transformă într-un veritabil lider.

Fii pregătit în faţa evenimentelor neplanificate. Lasă drum liber afirmării valorii şi unicităţii tale, intervenind asupra capacităţii de extensie a conştiinţei care dă transparenţă mişcărilor interne şi externe.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii (Cartea întâi - Waterloo);

Focul minţii

On August 24, 2013

Continuă să-ţi desăvârşeşti percepţia asupra celor din jur, astfel încât să reuşeşti să deschizi fără forţă acea uşă închisă la care nimeni nu poate să ajungă.

Niciodată focul minţii nu este prea mare atâta timp cât te lasă să savurezi acea senzaţie de încredere bine controlată, cu intensitate suficientă pentru a produce o anumită schimbare. Niciodată focul nu se stinge atâta timp cât te umple de acea plinătate de sine pe care o poţi experimenta la maximum fără să te îngrijoreze consecinţele. Focul minţii poate să se aprindă şi accidental, dar oricum s-ar aprinde, e o şansă să-şi arate puterea.

Dr. Hannibal Lecter intuieşte imediat, dintr-o singură frază, dintr-o singură inflexiune a vocii, din reflectarea atentă asupra unei chestiuni oarecare, sau numai dintr-o simplă cântărire a gesturilor şi a mimicii, acea parte neliniştitoare din viaţa agentului FBI în devenire, Clarice Starling. El reuşeşte să deschidă fără forţă acea uşă închisă din trecutul ei, la care nimeni nu putea să ajungă.

Argumentele sale par cu totul întemeiate. Şi tot mai aprigă devine străduinţa lui de a penetra zidul trecutului ei, continuându-şi şi desăvârşindu-şi percepţia asupra propriei ei persoane. Combustibilul neconvenţional care îi alimentează intuiţia, folosit pentru a scurtcircuita gândurile şi a produce un efect continuu de închidere, diferă în funcţie de capacitatea ei de a răspunde.

Clarice, această sensibilă inimă care îi insuflă lui Hannibal anumite convingeri, dar şi o mare dorinţă de aplecare a minţii spre cunoaştere, este la rândul ei sedusă de calităţile lui de psiholog. Şi tocmai de aceea devine un interlocutor captivant.

Leadership: Poţi să-ţi perfecţionezi arta de a te menţine în autenticitate folosind ansamblul "victorie-măreţie" din care să transpară superioritatea ta în intuiţia circumstanțială, căutând folosul de moment al unei sugestionări subtile?

Hannibal repurtează o imensă victorie care are la bază tocmai stările şi emoţiile pe care Clarice nu suportă să le exteriorizeze. Complicând structura ei sufletească prin emiterea unei energii ce corespunde unei frecvenţe de mare intensitate, alimentată de o anumită tensiune negativă, practic îi sporeşte acesteia sentimentul de frustrare, furie şi nemulţumire. Deţinând supremaţia în gândire datorită simplităţii ei, Hannibal păşeşte sigur şi fără niciun fel de efort în domeniul ei personal.

Măreţia lui, ca dovadă a victoriei asupra minţii şi sufletului uman, constă în faptul că reuşeşte să creeze dependenţă de călăuzirea sa, de puterea şi harul lui de a oglindi imaginea tipică a unui detectiv a cărui intuiţie (dublată de cunoştinţe vaste) nu dă greş în materie de judecăţi doveditoare în chip absolut. El nu-i sugestionează lui Clarice o acțiune specifică care poate servi drept semn al recunoaşterii calităţilor sale de psiholog foarte subtil, ci îi sugestionează o cale pe care ea s-o urmeze încât să-şi valorizeze potenţialul, atitudinile şi comportamentele, dar mai ales experientele pozitive şi negative pe care le-a trăit.

Fenomenalul doctor psihiatru ştie să transforme un "semnal luminos" într-un "semnal electric" regulat şi compromiţător, cu ajutorul celulei de timp la care face constant referire. Clarice este captată într-un bloc de gânduri regeneratoare de lumină şi întuneric, ca într-un câmp electric produs de tensiunea dintre două borne diferite care stabileşte un curent alternativ cu elemente continue. Constituind aşadar un subiect de cercetare pe cinste. Dar fiind în

permanenţă supusă calculelor şi sugestiilor, procedeelor de sensibilizare, totul în ea ajunge să se deregleze.

Raza de lumină atât de trudnic dobândită, se stinge. Şi mai tare se încordează nervii femeii supuse tratamentului de "bun venit". Propagarea în lanţ a unor perturbaţii în sistemul ei de a fi, mărind starea ei de disconfort, determină o reducere a performanţelor ei de investigator, o scădere a randamentului. Sub acţiunea forţei de sugestie, Hannibal emite o serie de vibraţii care acţionează în principal asupra zonelor sensibile ale existenţei ei, cu rol de flash-uri şi atenţionări, dirijate spre punctul ei de origine.

Leadershipul: Poţi evolua prin intermediul experienţelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realităţii şi ceea ce se opune încercării de a o falsifica?

Împingerea omului până la o anumită limită, până la exasperare, este un declanşator al sentimentului de neputinţă, este adevăratul răspuns al individului obişnuit în faţa unei forţe impenetrabile şi non-asimilabile. Această forţă implică prin ea însăşi mai degrabă o structură aspră de gândire, decât acea deprindere izolată de a rumega la nesfârşit anumite gânduri în contextul cultului "superioriăţii".

Clarice vedea în acea împrejurare o acceptare necritică a unei situaţii neobişnuite, a unui caz individual ce avea drept finalitate determinarea acţiunilor viitoare necesare pentru găsirea unui criminal feroce. În timp ce pentru Hannibal, ea însăşi devenea, dacă nu o unitate de informaţie, o personalitate ce trebuia cercetată numai ca un exerciţiu pentru minte şi gândire prin intermediul dialogului. Având o putere relativă, ea este luată prin surprindere de tiparele complexităţii cunoaşterii.

Clarice trebuie să evolueze prin intermediul experienţelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realităţii şi ceea ce se opune încercării lui Hannibal de a o falsifica prin adaosul de suspans, neprevăzut, trăiri puternice, intrigă şi răsturnări spectaculoase de situaţie, deci folosindu-se de adevărata calitate specifică unui thriller. Prin aceasta, leadershipul parcurge distanţa de la viziune la realitate, pe care oamenii sunt constrânşi s-o lămurească printr-un test psihologic individualizat: cât de mult se poate rezista la ceea ce nu-ţi place să accepţi ca fiind greu de suportat?

Propunându-ne să discutăm, fie şi succint, despre perspectivele expansiunii leadershipului în lumea de mâine, nu putem să nu ţinem seama de stările individului, puternic determinate convenţional sau neconvenţional de o forţă de persuasiune puternică.

Nu puţini oameni înţeleg prin leadership, în momentul de faţă, un cod convenţional de reguli care să fie puternic implementat în cadrul tuturor nivelelor decizionale. Majoritatea par a percepe leadershipul drept o existenţă proprie unei entităţi valabile în condiţii bine determinate, deci nu ca un tipar de gândire, ci ca o înşiruire de comenzi prestabilite şi accesarea lor în anumite circumstanţe care au drept scop câştigul de orice fel. Dar ei elimină astfel esenţialul.

În ce condiţii leadershipul tău se poate reduce la dimensiunea psihologică încât să te descurci exemplar pe câmpul de luptă cu minusurile propriei naturi?

Însă ca şi în cazul jocului de şah, elementele de la baza leadershipului constau în tempoul şi jocul în forţă, făcând tot mai mult abstracţie de "ameninţare". Dar în condiţiile în care "jocul puterii" capătă o anumită pondere, puternic determinată de stările indivizilor şi a liderului, leadershipul se reduce la o chestiune de natură psihologică, în cadrul unei relaţii de tipul:" *Acceptabilitate-Incertitudine*".

Cine repurtează o imensă victorie în acest caz? Bineînţeles, acela care deţine supremaţia în gândire. De regulă, acea parte care induce cu uşurinţă şi rapiditate acele stări şi emoţii pe care oponentul nu le suportă.

Aşadar, complexitatea creaţiei psihologice căreia nimeni să nu i se poată împotrivi, aduce cu sine, în mod inevitabil, o multitudine de aparente paradoxuri, dileme, nuanţe şi jocuri de dezbrăcare a minţii. Pe care, însă, mintea limitată până la o anumită treaptă a înţelegerii, le consideră ca fiind deplasate sau nepoliticoase, sau abstracte într-un sens strict şi necontroversat.

La un alt nivel de conştiinţă şi înţelegere, acestea devin clare, naturale pentru că înţelegerea unora este destul de extinsă, prezentând o anumită complexitate şi o altă viziune care are substanță și poate da particularitate și identitate individului. Însă, la nivel de leadership, acest război " *Acceptabilitate-Incertitudine* ", trebuie să se finalizeze întotdeauna cu remiză. Acţiunile trebuie să fie favorabile şi părţii adverse, altfel rişti să te confrunţi cu situaţia în care să-ţi găseşti un adversar tocmai în tine însuţi. Şi să pierzi forţat.

Continuă să-ţi desăvârşeşti percepţia asupra celor din jur, astfel încât să reuşeşti să deschizi fără forţă acea uşă închisă la care nimeni nu poate să ajungă. Uşa spre sufletul lor. Şi odată deschisă, n-o încuia la loc prin jocuri de percepţie şi de rol. Minusurile propriei naturi sunt date de incapacitatea de a te ataşa emoţional de alţii şi de incapacitatea de a te putea bucura pentru reuşita lor.

Oamenii vor fi pregătiţi să răspundă încercărilor tale de a-i influenţa dacă informaţia pe care o furnizezi ca modalitate de intervenţie psihologică se situează între dorinţa lor de a se autodepăşi şi hotărârea ta de a renunţa la control.

Focul minţii desemnează acea capacitate de cunoaştere a celor care te înconjoară, astfel încât aceştia să răspundă favorabil la acţiunile tale determinate de idei şi gânduri ce pot fi induse prin persuasiune. "Tu" şi "Ei" trebuie să funcţioneze într-un tandem continuu în scopul atingerii telurilor comune, şi în acest tandem nu trebuie să apară niciun perdant.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/focul-mintii.html

Focul mistuitor din atelierul de creaţie

On Iulie 14, 2013

Programează-ţi în aşa fel activităţile de valorificare a leadershipului, încât să eviţi efectele dependenţei de cunoaştere care pot modifica motorul întregii tale dezvoltări.

Ajunsesem într-o fază când totul devenise străin, îndepărtat de mine. Inclusiv cunoaşterea. De parcă spiritul meu de observaţie alături de gândirea logică ar fi fost fixate pe nişte suporturi inerte, lăsate acolo vreme îndelungată şi uitate definitiv. Din răsputeri încercam să-mi redobândesc capacitatea de a-mi folosi pe deplin facultăţile, eternul meu viciu, găsirea noutăţii într-o formă fin divizată, care însă prezenta o rigiditate ridicată.

Omul dezorientat este o creaţie a universului care nu-şi atinge scopul pentru care a fost concepută, asemenea unui mic satelit natural ce nu oferă nimic evoluţiei pământului. Ori de câte ori reuşeam să mă mobilizez, ori de câte ori adulmecam cu îndârjire o idee nouă sub acţiunea unei forţe concentrate, utilizând metoda elementului finit, corespunzător, declanşator de creaţie, intra în joc un alt produs de reacţie. O formaţiune de clişee aberante şi raţionamente false. Şi astfel se declanşa o nouă criză.

Modelul generator de noi concluzii şi idei inovatoare, care trebuia să permită prelucrarea cât mai precisă a unui volum cât mai mare de informaţii, se "spărgea" ca o conductă de abur supraîncălzit după o durată lungă de funcţionare. Poate din cauză că mereu exageram însemnătatea descoperirilor pe care mi le prilejuia ştiinţa? Ce logică aveau eforturile acestea herculeene de a repune în funcţiune tot ceea ce părea distrus?

Leadership: Iei în considerare tendința esențială a unui artist ce se revealeaza în tine ca o cale de a interacţiona cu un concept sinonim cu "tot ceea ce există", independent de voinţa ta de a fi parte dintr-un univers interminabil?

Doar dacă aș retrăi totul aş putea să transcriu exact stările prin care treceam. "Însănătoşirea" mea era ca un joc la ruletă cu şanse 50% de câştig, iar situaţia mea semăna mai degrabă cu un mic roman ce putea fi transformat, fără multă osteneală, într-o dramă spectaculoasă. Mă simţeam vulnerabil, nerăbdător și neîndemânatic, dezbrăcat de orice scut al personalității mele. O deconectare severă de la dependenţa savuroasă a căutării, a întregirii cunoştinţelor şi cristalizării unei ştiinţe particulare.

Dorinţa mea de a redeveni un făuritor de materie, prin creşterea pronunţată a valorilor parametrilor de cercetate, părea a avea rădăcini adânci. Şi era fără îndoială autoimpusă. Solicitările mele de a găsi noi forme eficientizare a ştiinţei erau caracterizare prin frecvenţă coborâtă şi amplitudine mare, sau prin frecvenţă ridicată şi amplitudine mică. Neputincios să fac ceva pentru a combate suprasolicitarea nervoasă, eram prins într-o relaţie instabilă: la un capăt era profunda cugetare, la celălalt dilema şi haosul.

Am şchiopătat multă vreme fără a avea vreo rană vizibilă. Această perioadă de austeritate făcea parte dintr-o altă etapă a iniţierii în arta desăvârşită a naraţiunii, cea mai complexă, necesitând mai multe ajutoare. Ea mă obliga la reabilitare, la depăşirea unei anumite slăbiciuni, considerată de mine maximă. Şi mă constrângea la efectuarea unei lucrări interioare.

Am reaprins focul din adâncuri. Şi am învăţat să culeg foloasele înfrângerilor şi eşecurilor temporare de natură strict interioară. Universul interminabil la care mă raportam era strâns legat de explorarea activă şi continuă a lucrurilor din jur care îmi hrăneau imaginaţia, ca o

parabolă a explorării de sine, a găsirii sinelui și a semnificaţiei vieţii.

Leadership: În ce fel de persoană te transformă ştiinţa atunci când încerci să preiei controlul asupra ei, din punct de vedere a ceea ce te modelează exclusiv ca un artist menit să ofere deschidere spre ideea de "univers nelimitat" ?

Ai ajuns în faza când totul devine străin de tine? Încerci din răsputeri să dobândeşti capacitatea de a-ţi folosi pe deplin facultăţile creative? Exagerezi însemnătatea descoperirilor pe care ţi le prilejuieşte ştiinţa? Te simţi vulnerabil, neîndemânatic, dezbrăcat de orice scut al personalităţii tale?

Ori de câte ori ajungi în punctul de a recunoaşte cu adevărat cine eşti şi ce poţi să faci cu ceea ce ştii, se declanşează o criză. Constând într-o sumă de reproşuri, frământări chinuitoare ce apasă neîncetat asupra felului tău de a fi, obligând la reacţii relativ forţate. O confruntare dureroasă cu propriul tău negativism, care modifică motorul întregii tale dezvoltări. Intri în acel tunel al incertitudinii, când ţi se pare că tot ceea ce-ai descoperit nu poate adevărat.

În aceste momente, acuzaţiile de infidelitate faţă de spiritul tău de iniţiativă şi de deschidere faţă de tot ceea ce este nou, vor pluti asupra răvăşitei tale scene profesionale, fără a căpăta o rezolvare definitivă. Diminuându-ţi din start şansele de reuşită în ceea ce-ţi propui să realizezi.

Când încerci să preiei controlul asupra ştiinţei te transformi într-un personaj literar care se confesează într-un exerciţiu uneori graţios, alteori traumatizat, dar mereu problematic al sincerităţii faţă de sine însuşi, admiţând că finalul lumi pe care o împărtăşeşte se află în mâinile lui Dumnezeu.

Un artist menit să ofere deschidere spre ideea de "univers nelimitat" este prizonierul unui labirint inexpugnabil care nu poate fi parcurs decât în linişte solitară, fără alte călăuze decât cele pe care reuşeşti să le apropii din plan nevăzut.

Luând apărarea leadershipului şi a principiilor sale funcționale bazate pe excelența într-un anumit domeniu, împotriva oricărei intervenţii care îţi limitează capacităţile şi facultăţile de a crea noi rezultate excepţionale, credem că am putea elimina o contradicţie flagrantă între evoluţia ta şi fiinţa ta.

Cu o singură condiţie: să proiectezi o nouă structură de mobilitate, un nou mod de a răspunde în faţa propriilor tale dezamăgiri. Ştiinţa nu este doar un principal câştig, ci poate reprezenta o mare ameninţare la adresa propriei tale funcţionalităţi. Căci pentru realizarea de rezultate efective se cere obligatoriu o bună coordonare a tuturor eforturilor într-o anumită direcţie, în relaţie cu înţelegerea şi dezvoltarea ştiinţei tale.

Aşadar, nu neapărat “atacul decisiv” la marea cunoaştere, cu scopul de a-ţi exercita în mod eficient controlul asupra leadershipului, se va putea solda cu un câştig de ordin identitar. Ci mai degrabă realizarea poziţională prin simplificări favorabile ale eforturilor de dimensionare a ştiinţei, care să asigure un grad de protecţie corespunzător împotriva oricăror forme de regres sau de stagnare a progresului tău.

Leadership: Te laşi prins în capcana supradozajului de cunoaştere, cu precădere în situaţia în care universul la care te raportezi sugerează chiar suprimarea tentativei tale de a deveni altcineva?

" *Defineşte-ţi succesul personal* ", sfătuia odată expertul internaţional în materie de leadership, John Maxwell. Dar mai întâi de toate, sau în acelaşi timp, nu ar fi potrivit să-ţi defineşti eşecul pe mai multe planuri? Nu ar fi mai potrivit să-ţi dezvolţi un stil particular de abordare a situaţiilor tensionate la care te expune foamea de căutări, şi să accepţi inevitabilul?

Neîndeplinirea obiectivelor şi lipsa de performanţă se poate datora tocmai suprasolicitării, conectării severe la dependenţa savuroasă a căutării de noi formule, de noi posibilităţi rentabile de utilizare şi de promovare a ştiinţei personale. A încerca să devii altcineva prin excesul de cunoaştere, prin raportarea la un univers infinit, seamănă de multe ori cu încercarea de a mişca un munte care se clătină şi riscă să se prăbuşească peste tine fiindcă încă nu eşti pregătit să suporţi întinderea lui.

Aspiraţiile şi capacităţile tale nu trebuie să te constrângă să adopţi un mod de viaţă diferit de al unei persoane normale, sau să te raportezi la o realitate pe care alţii nu o pot înghiţi şi chiar o neagă. Ştiinţa nu trebuie să te facă să accepţi lanţurile celorlalţi oameni - neputincioşi să se ridice mai sus de condiţia numită "banalitate", dar nici să te facă prizonierul unei purtări de nesuferit.

Atelierul de creaţie face parte din natura fiecărui om care îşi manifestă dorinţa de a explora noi orizonturi de cunoaştere. A susţine cu succes transformarea spre ceea ce îţi doreşti să devii, un om a cărui ştiinţă desăvârşită îi poate oferi toate atuurile de care are nevoie pentru a atinge excelenţa în leadership, înseamnă să răspunzi la solicitările de a găsi noi forme de eficientizare a activităţilor de instruire şi dezvoltare. Fără să te laşi prins în acea capcană subtilă a "supradozajului" de cunoaştere.

În atelierul de creaţie trebuie să se prelucreze exact cantitatea de informaţii de care ai nevoie, încât echilibrul dintre riscuri şi beneficii să fie constant.

Leadershipul este creaţia universului din care face parte omul de ştiinţă, aspirantul spre îndemnezeire, care a înţeles cuvintele lui Victor Yugo: "o condiţie în plus într-o fiinţă modifică fiinţa în întregul ei".

Focul mistuitor din atelierul de creaţie desemnează acea criză ce poate să apară ca urmare a unor stimuli de dezvoltare personală care în loc să fie mobilizatori, duc la stagnare. Şi ca orice foc, transformă totul în cenuşă.

Aidoma păsării Phoenix poţi renaşte din propria cenuşă, dar este mai precaut să eviţi situaţiile de criză prin dozarea adecvată a setei de cunoaştere.

Source: https://neculaifantanaru.com/focul-mistuitor-din-atelierul-de-creatie.html

Focul unei stele

On Decembrie 19, 2015

Învaţă să-ţi menții statutul de fiinţă interioară, oferind un înţeles lumii pe care nu o observi.

Nu găsesc drumul spre ceea ce încă nu cunosc, cu referire la ceea ce rămâne după nu voi mai fi, mai curând o stea luminoasă susţinând un întreg sistem planetar, decât un bob de nisip rătăcit într-un deșert fără oaze. Dar nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă, totul se transformă. Exact ca în alchimie, mai întâi trebuie să părăseşti corpul temporar ca să poţi obţine ulterior iluminarea sau Adevărul Suprem din Pământul De Foc.

Cu îngăduința timpului relativ, a cărui energie se propagă din trecut în viitor, am atins stadiul concentrării intense asupra detectării unui capăt uitat de lume, în faţa unei dezvoltări inteligente, ca în cazul unui fizician care încearcă să demonstreze noi legi ale reflexiei și refracţiei luminii cu ajutorul unor principii nedescoperite. Astfel am păstrat contactul cu o raţiune lăuntrică care, cosmotizând, dă sens unei existențe oarbe.

Nu există om care să nu fie însufleţit de acel ceva, fluid universal, spirit, suflet, după cum nu există carte care să nu lase frâu liber imaginaţiei. Totul cere despachetare şi instalare într-un continuu explorer care conduce la evoluţie. Şi ce este evoluţia altceva decât ştiinţă, marea trecere spre infinit, această proeminenţă informaţională accentuată înrudită cu timpul, spaţiul, viaţa şi moartea, cerând o alchimie de extracţie specială, cu ajutorul apei vii, prin acţiunea focului pur?

Să urmăresc semnele propriei mele evanescenţe, aşa cum Robinson încerca zadarnic să ia urma străină de paşi ca fiind a sa? Nu. Nu pot risca să ajung în poziţia de om dezorientat, ca un monument al ignoranţei faţă de toată măreţia creaţiei divine pe Terra, numai din plăcerea de a mă risipi într-un vid al nonexistenţei asemănător unei găuri negre. Trebuie să mă confrunt cu omul din mine care zice "I'm lost in the beating of the storm".

Leadership: Poţi să te desprinzi de contextul astral al momentului, pentru a servi drept foc al unei stele cu forţă de iradiere în asemănarea dintre ceea ce trăieşti ca un "întreg unitar" şi ceea ce aprofundezi prin percepţia unei suprearealităţi evanescente?

Modul de menţinere a unei ordini paralele a realităţii, suficient de plauzibilă încât să dea o anumită tentă de mistic, cumva între onirism şi viziune, poate fi centrat pe limbaj şi pe libertatea de expresie pe care ţi-o conferă noul statut certificat prin "poveste". Astfel, începi să te compari cu conştiinţa unui om aflat în mişcare în lumi reale, dar în timpuri diferite şi în realităţi miraculoase.

Prilejul de a te confrunta cu experiența transformării într-un vizionar al evoluţiei, accesând acele funcţiuni ale conștiinței ce stabilesc diferența între percepţia despre realitate şi realitatea în sine, apare atunci când ajungi să te consideri un rătăcitor între lumi, blocat între sutele de gânduri ce te macină în orice fărâmă de timp.

În marea dimensiune a Creaţiei, pe care alchimiştii o numesc *Prima Trimurni Divina,* această experienţă de traversare a lumilor prin vis, prin viziune sau prin mijlocirea metaforei, stabileşte corespondenţa trainică cu o altă modalitate de a percepe realitatea şi lumea, într-un joc de aparenţe. Asta înseamnă, precum bine observa scriitorul George Banu, să percepi prin ochii unui personaj o lume a cărei condiţie de existenţă primordială este tocmai cultivarea acestui *entre-deux* , apartenenţa simultană la real şi la fictiv.

Ceea ce creatorul trăieşte în mod unitar este apartenenţa la o formă de a gândi "lumea concentrată într-un scenariu fictiv" ca sursă de confuzie identitară, fiindcă Eu-l său începe să se împlinească într-o altă realitate numită: "Pot fi oricine vreau eu".

Rătăcitorul între lumi se caracterizează în esenţă prin aceea că urmărește să descopere altceva decât pe sine însuşi. El deschide uşa unei acţiuni raționale asupra a ceea ce constituie un indice al cadrului temporal în care se produc fenomenele de însemnătate hotărâtoare și în funcție de care se poate distanţa.

Un mic avantaj al celor care înțeleg leadershipul constă în această unică abordare care auto-situează subiectul într-un loc neutru. Individul este conștient de ce se întâmplă în jurul său, dar numai ca rezultat al acestor rătăciri cuprinse într-o tranziţie de tip „dissolve". Producându-se un fenomen de negare a personalităţii - care îl blochează în lumea unei virtualităţi imaginate, el devine posesorul unei stări de detaşare faţă de elementele generatoare de „nori şi haos".

A te desprinde de contextul astral al momentului, pentru a servi drept foc al unei stele este o construcție metaforică care exprimă distanţarea de condiţia ta iniţială. Condiţia de a fi "înnecat" în lume.

Leadership: Felul în care îţi dezlănţui viziunea creativă afectează realitatea relaţiei tale cu tine însuţi, în lumina faptului că TOT ceea ce trăieşti prin sentimentul temporar de dublă identitate poate fi modificat într-un singur sens?

Părintele spiritual Mooji din Jamaica își sfătuia susţinătorii: „ *Trăiţi ca și când n-ați exista. Priviți în jur. Priviți norii aceștia de exemplu. Așa sunt și toanele noastre. Te trezeşti și nu știi dacă va fi o zi noroasă sau însorită. Așa este și viața noastră, trecutul nostru. Și totuşi... ceva nu este prins în toate astea. Te uiți mereu, vezi cerul. Zici: „Acum o să plouă". Fermierul se bucură, dar nu și omul plecat în concediu.*

Pentru cer nu contează. Doar omul care e gol spune: „E ok cum e vremea așa". Şi astfel, mintea lui nu este niciodată depresivă.

Mintea omului zice: „Oh, cerul este foarte întunecat, foarte sumbru." Dar cerul nu știe asta. Nu dă prea multă atenție sentimentelor și gândurilor omenești. Când omul este distras de un nor, atunci se pierde pe sine. Numai unei ființe foarte avansate îi poți spune: Trăiește ca și cum n-ai exista."

Un sentiment de identitate temporar poate fi modificat într-un singur sens atunci când realitatea pe care ţi-o construieşti are ca şi considerent de bază un motto, referenţialul activ al cunoaşterii mistice: "Trăieşte ca şi când ai exista în altă lume".

Focul unei stele este puterea omului care nu se stinge după forma mereu schimbătoare a norilor din viaţa sa. Liderii știu să se distragă de la obsesiva rutină. Ei știu că un om este liber atunci când nu se complică cu lucruri pretenţioase, atunci când atenția îi este distrasă de la disconfortul aglomerării de evenimente.

Uneori trebuie să fii gol pe înăuntru, ca să nu rămâi încuiat pe dinafară.

Source: https://neculaifantanaru.com/focul-unei-stele.html

Fondul unei experienţe artistice îndelung repetate

On Noiembrie 06, 2019

Este o calitate artistică să ştii să recunoşti un plus de culoare roşie într-o imagine cu fundal patinat în nuanţele unui ataşament pronunţat faţă de Eu-l divin.

Mi-am închipuit întotdeauna că sunt mai mult decât o invenţie a universului, o dovadă a continuităţii de locuire într-un spaţiu delimitat de estetică şi compoziţie, discret şi ascultător, ca un trandafir personificat în chip de artist a cărui prezenţă în mijlocul lumii încântă prin sugestia de a ceda dorinţelor şi instinctelor de apartenenţă la neobişnuitul unei relaţii dintre un astru şi un titan al Renaşterii.

Nu este o coincidenţă atunci când arta se întâlneşte cu spiritul de observaţie al unui îndrăgostit de natură, într-un concept unic şi exclusivist, de tipul „asemănare prin simplitate". Trandafirul îmi este ca o lumânare, ca un soare ce luminează calea grea a creaţiei, atunci când încerc să redau legătura cu providenţa.

Fiecare dintre noi doi, aşa cum am fost plămădiţi de artistul suprem al universului nemărginit, ca două picături de răbdare în imensul ocean al umanităţii, avem la dispoziţie nesfârşita enigmă a marii ştiinţe pentru a ne redescoperi rădăcinile şi a ne angaja într-un start-up al ideii de tresărire a inimii în faţa minunăţiilor naturii. Culori de foc, tuşe, puncte de contur, sunt utilizate în vederea obţinerii unei imagini de 2 în 1, prin intermediul unei capodopere a realismului care ne asigură că nu sunt aneantizate aspiraţiile de convergenţă la Unu, perfecţiunea naturală, un Întreg singur al căror elemente sunt din Acesta.

Căci tot ceea ce ne aseamănă, în adăugarea unui strop de lumină care ne îmbogăţeşte strălucirea şi frumuseţea amândurora, este mai mult decât un joc de imagine prin care se încearcă demonstrarea apartenenţei unei opere la simbolism. Este un dar al spiritului de ordine în peisajul gândirii însetate de profunzimile emoţionale pe care le străbate unirea mistică dintre Hristos şi suflet.

Leadership: Poţi să creezi o imagine expresivă a naturii, caracteristică percepţiei unei fiinţe vii, legată de impresia unei corespondenţe între Logosul divin şi Logosul artistic?

Investigarea rezultatelor obţinute prin diversificarea tehnicilor de modelare a unui creator cu puteri mistice se face cu mijloacele specifice limbajului plastic (contrastarea, proporţia, simetria), idei, stări de spirit și dispoziții afective ale personajelor reprezentate ca nişte figuri ambigue, dar în realitate fiind ochi ai cerului, ispravnici ai tainelor eternităţii.

Este o mare diferenţă între a contempla cu evlavie o operă de artă încântătoare sau un peisaj superb, şi a contempla crucea de binecuvântare a unui Om-Dumnezeu, experimentată ca o obligaţie, nu ca o alegere, între nişte inflorescenţe galben-roşiatice care se deschid treptat, doar în prezenţa soarelui.

Trandafirul ascunde nu doar entuziasmul artistului faţă de o imagine sacră, admirabilă prin îndrăzneala simbolisticii abordate şi a măiestriei cu care este lucrată glorificarea vieţii eterne. Ascunde şi abilitatea de a capta şi de a produce emoţii estetice prin intermediul gândirii pure care te învaţă să transmiţi valori de prim rang în ştiinţă (precum creaţia intelectuală originală) prin intermediul unei scriituri simple, directe şi expresive.

Logosul unui artist este simbolul unui om banal care simte impulsul spre o nouă

spiritualizare, inițierea spre gradele cele mai înalte pe care le implică revelaţia de "Dublul lui Unu".

- Tu m-ai băgat în povestea asta, acum trebuie să mă suporţi, i-am mărturisit într-o zi trandafirului meu, încercând să-l imortalizez pe o pânză de in. Într-un anumit fel, aceasta era încercarea de a reconstitui o viaţă enigmatică, precum cea a Mirandei Grey din romanul lui John Fowles, care trăia aceeaşi senzaţie de firavitate la gândul serios că printr-o atitudine de acceptare lansată de artiștii vizuali, într-o singură clipă de scăpare, ar fi putut nărui tot ce clădise până atunci:

„Dacă eşti un adevărat artist, te dăruieşti artei cu toată fiinţa. Dacă reţii o parte cât de mică din tine, atunci nu eşti artist. Nu eşti ceea ce G.P. numeşte făurar. Nu invadezi lumea. Nu trebuie să ai mici desene gata făcute sau idei preconcepute pe care să le reverşi asupra oamenilor cu scopul de a-i impresiona. Simţul şi răbdarea cuvenită artei trebuie să fie prezente, mai întâi de toate, în ceea ce eşti."

Leadership: Poţi să atribui creaţiei tale acea senzaţie de „delicate like a touch", prin cucerirea desăvârşirii determinată de o anumită acumulare de efecte de simţire?

Ceea ce pentru un scriitor este presimţirea chemării spre un veşnic început, marea taină pe care o şopteşte natura, pentru un trandafir este mirajul unei salvări de la naufragiul uitării, expresia unei nostalgii crepusculare, atât de rar pronunţate.

Privindu-mă în ochi pentru o secundă și apoi ferindu-și brusc iar privirea, ca şi când s-ar fi temut să-i recunosc o mare vină, trandafirul mi-a răspuns cu acea intensitate, căldură şi afecţiune, cu care pictorul îşi colorează trăirile cele mai profunde, emoţia şi visarea, folosind fără patimă doar nuanţe de roşu şi galben:

- Îmi recunosc vina de a fi pururea o unealtă în mâinile Domnului, o pledoarie pentru adevărata prietenie, prin autenticitatea și înalta măiestrie cu care reuşesc să transmit simţire sufletească şi imagine artistică, cu mare putere de evocare. Toată speranţa mi-o pun într-un soi de iertare care porneşte din dorinţa sinceră, plină de regrete pentru ceva greu de realizat, prin ochii unei mulţimi de stări care îmi pun la încercare prietenia: gelozie, rivalitate, posesivitate, invidia nemărturisită, vinovăţia de a nu mă ridica, cumva, la nivelul aşteptărilor Sale.

Am vrut să ajung un mare conducător, cineva pe care lumea să-l recompenseze printr-o admiraţie superioară, iar Dumnezeu m-a pregătit să fiu un mare artist, egalul Său.

Leadership: Poţi să controlezi prin intermediul creaţiei tale sugestia unei nevoi permanente de înnoire în planul esteticii, fără să erodezi imaginea cu încărcătură plastică pusă în circulaţie de un Creator al ordinii?

Şi uitaţi cum se interpune între noi doi, între un trandafir şi un receptacul pentru emoţii, mesajul unui titan al exprimării prin metafore, pe nume Victor Hugo, care parcă ne priveşte înadins dintr-un desen al secolului al 19-lea, dintr-un autoportret al cunoaşterii personale, schiţat în timp real, într-un cadru simbolic, prin trasarea unor contraste subtile şi stilate:

„Un om obişnuit va putea face oricând o lucrare regulată, dar numai spiritele mari ştiu să ordoneze o compoziţie. Regularitatea este o combinaţie materială şi pur umană. Ordinea este, ca să zicem aşa, divină. Creatorul, care vede de sus, ordonează. Imitatorul, care priveşte de aproape, regularizează. Primul procedează după legea naturii sale, ultimul urmând regulile şcolii sale. Pentru unul arta este inspiraţie, pentru celălalt nu este decât ştiinţă. În două

cuvinte, regularitatea este gustul mediocrităţii, ordinea este gustul geniului."

Este o calitate artistică să ştii să recunoşti un plus de culoare roşie într-o imagine cu fundal patinat în nuanţele unui ataşament pronunţat faţă de Eu-l divin.

Leadershipul este înalta măiestrie cu care reuşeşti să transmiţi simţire sufletească, cu mare putere de evocare a unei identităţi vizuale unice, prin glasul atât de puternic al conştiinţei care îţi atrage atenţia: „nu încerca să creezi ceva extraordinar doar ca să impresionezi lumea ! "

Fondul unei experienţe artistice îndelung repetate este acaparat de conştiinţa unei apropieri de cele sfinte, printr-o asemănare cu sufletul naturii, cu splendoarea imaginii unei alte realităţi, transfigurate, o imagine a Împărăţiei Cereşti prefăcută într-o floare decorată cu charm de cruce roşie.

Source: https://neculaifantanaru.com/fondul-unei-experiente-artistice-indelung-repetate.html

For All Seasons

On Mai 03, 2016

Dezvoltă-ţi leadershipul urmând ciclul complet de multiplicare al lui „Eu însumi", latent şi activ în toate circumstanțele vieţii.

Era în mine un vag transcendentalism ce închidea o mare virtute deschizătoare de drumuri. Pe care n-o poseda decât creierul de geniu, omul de ştiinţă care îşi fundamentează cunoaşterea pe acel "eu sunt" într-o durată de timp variabilă, provenit din adâncul de sugestii stârnite de imensa expansiune a raţiunii ce admite intervenţia miraculoasă a supranaturalului în natural, cu intenţia de a ghici îngăduinţa cerului.

Imaginea care caracterizează lumea interioară a omului este o călăuză de încredere prin meandrele ascunse ale cuvintelor absorbite parcă într-un timp fără limite. Senzaţia că asistam la actul creaţiei, la apariţia primelor forme de viaţă de dincolo de lucruri, în vraja unor obscure solicitări ale timpului măsurat în sensul de mişcare a acelor de ceasornic care anunţau deşteptarea, schimbarea la faţă a lumii, era produsul pretinderii unei infailibilităţi care avea drept scop final eliberarea de multiplicitate şi unirea cu Unul divin.

Nu ştiam că voi fi cuprins în destinul plin de taine al altei clipe, în planul fiecărei idei de revoltă împotriva a tot ceea ce era considerat ca rămăşiţă a amintirilor, un altcumva în fiecare atunci şi acum, pierdut în veşnica aventură a căutării unui nou prototip al fiinţei mele *during all seasons of using reflective learning* . Singura depăşire a raţiunii care îmi caracteriza traiectoria destinului se evidenţia printr-o reinoire a prilejului de a trăi o fantezie a oglinzilor răsturnate, în care realitatea nu se potriveşte de loc cu vorbele, făcând aluzie la o poveste care se scurge repede și devine extrem de imprevizibilă, creând o lectură unică, plină de mister.

Meşterul Zacharius, din opera lui Jules Verne, a găsit o cheie lungă, care semăna cu o năpârcă alungită. S-a repezit imediat la orologiu, pe care a început să-l întoarcă cu o viteză fantastică. Scârţâitul arcului îl călca pe nervi. Bătrânul ceasornicar răsucea, răsucea mereu, fără oprire, şi părea că făcea mişcarea de rotaţie fără voia lui. A răsucit cheia tot mai repede, cu strâmbături ciudate, până a obosit. "Acum este întors pentru un secol ! " strigă el.

Leadership: Poţi să răsuceşti fără oprire piesa "All About Me" până la reglarea pârghiei ce îți poate da o deschidere pozitivă în faţa întregii lumi?

Clădind contururile unui "Eu însumi" viu, ca pe un al exemplar unic al creaţiei artistice, pe temeiul unor convingeri inspirate din legile inexorabile ale infinitudinii, am reuşit să-i întrec pe toţi îndrumătorii şi învăţaţii timpului nostru.

Plin de cuprinzătoarele imagini ale unei geneze perpetue născută din pulsiunea necesităţii de a mă apropia de adevărurile unei realităţi mai înalte, prin intensitatea de a gândi o operă mai mare, "eu însumi" a devenit expresia unui monolog asupra proprie-i fiinţe, observată fără menajamente, traversată uneori cu rigoare, alteori cu lirism, de nădejdea într-o cheie a filosofiei marilor gânditori: dacă viaţa noastră nu are nici un sens atunci fiecare om este chemat să-şi inventeze unul.

"Eu însumi" este opera unui conţinut plin de miez, uşor de citit şi greu de ghicit, desprind dintr-un colaj de imagini care ar trebui să trezească anumite emoții la nivel estetic, nu doar la nivel psihologic. Experienţa unei mentalităţi artistice, bazată pe verosimilitatea unor fapte, situaţii sau împrejurări ce par deosebite mai ales în sinceritatea cu care îmi aştern gândurile

pe paginile inspiraţionale ale acestui blog, prezintă acea tendinţă de amestecare a simbolurilor cu multiplele lor sensuri camuflate în destin, în puterea coincidentelor, în oameni predestinaţi - toate determinând schimbarea sensului timpului trăit în vremea colindatului.

După cum fondatoarea mişcării Christian Science, Mary Baker Eddy a înjghebat dintr-un vălmășag metafizic o nouă metodă de tămăduire - prin spirit, o ştiinţă recunoscută şi aplicată de milioane de discipoli, tot aşa şi eu am reuşit să exprim unitatea unei opere derivată din calităţile intelective ale autorului ei, răsucind mereu, fără oprire, piesa *"All About Me"* până la reglarea pârghiei ce-mi dădea o deschidere pozitivă în faţa întregii lumi, anunţând tendinţa principală a secolului: extinderea conceptului de leadership.

Posibilitatea unui destin de a fi transpus într-o operă "All about me" cu implicaţii estetice poate capăta contur atunci când tot ceea ce te înconjoară este ușor de folosit, intuitiv și eliberator, ca o metaforă a actului de creație pentru toate experienţele de viaţă care ți-ar putea trece prin minte.

În versiunea unei gândiri ce face apel la actul de creație, implicând toate manifestările raportate la elementul timp, viaţa capătă valenţe de obiect artistic care dă coerenţă profundă operei, cumva prin ea însăşi ezoterică, înmagazinând concepte originale şi conectate la tendinţele de dezvoltare care trebuiesc urmate pentru a fi în trend. Această operă, incitându-te permanent să îţi pui întrebări, fără a oferi vreodată sugestia unui răspuns definitiv, are la bază o abordare modernă a construcţiei „Eu însumi" manifestat sub multiple aspecte.

Orice manifestare, oricât de neînsemnată ar fi ea, intră sub incidenţa entităţii „Eu însumi", a cărui raţiune conteneşte să fie un miracol, dovada vie a unei nemărginiri în ceea ce privește experiența de viață, imaginea omului în lume.

Leadershipul, semnalând fără milă orice schimbare, orice acţiune, oricât de neînsemnată ar fi ea, urmează ciclul complet de multiplicare al lui „Eu însumi", latent în toate circumstanțele vieţii poate chiar ani de zile. Până când, sub influența unor factori favorizanți și predispozanți, declanșează trăirile care îţi dau forţa de a reuşi sau de a te apropia de o reuşită care să-ţi ofere bucuria totală.

„Eu însumi", fratele geamăn al lui „All about me", constituie o structură de dezvoltare personală şi spirituală cu un înalt grad de complexitate, întrunind acel complex de roluri care ar putea asigura încadrarea ta în categoria revelatorilor de autenticitate, care știu să-şi pună „operele" în circulaţie.

„Eu însumi" este o poveste creată, o destinaţie pentru toate anotimpurile. Se situează pe primul nivel de integrare în leadership care caracterizează evoluţia întregii tale fiinţe, definindu-se în termeni de reproducere a unei existențe care se vrea simbolică pentru existenţa ideală a unei lumi oricând reconfigurabile.

"Soarta unui Destin de a fi el însuşi" este mesajul pe care îl exprimi într-o operă cu accent uimitor de expresie lăuntrică, compusă dintr-un vârjej de simboluri şi figuri de stil, care se deschide și se dedică în întregime găsirii unei imagini-cheie pentru viață, de pildă în vise și în imaginație.

For all seasons este o chestiune de a folosi și a învăța din experiențele vieţii. Leadershipul este rezultatul experimentării lui „Eu însumi" în cursul celor patru anotimpuri: al aşteptării şi al meditaţiei, al ruperii tăcerii, al bucuriei de a schimba lumea şi al dăinurii peste secole.

*** Notă:** Yanni - For All Seasons

Source: https://neculaifantanaru.com/for-all-seasons.html

Forma cinematografică a unui monolog

On Ianuarie 01, 2009

Articularea vizuală a gândirii poate extinde limitele expresiei umane.

În însemnările sale regizotul rus, Serghei Eisenstein, scrie : "Joyce este un colos. Îl socoteşte pe Joyce, după cum îşi aminteşte M. Seton, singurul scriitor în viaţă care a rupt zidurile tradiţiei literare, care a creat forme noi pentru a exprima procesul interior al gândirii şi emoţiei. Crede în acelaşi timp că în literatură, Joyce a fost acela care a "dezvoltat linia figurativa a hieroglifelor japoneze". Îl vizitează. Întâlneşte, în celebrul scriitor, măcinat de o boală groaznică care l-a dus până aproape de orbire, un om modest, glumeţ, dedicat exclusiv muncii.

Cei doi artişti discută îndelung, vizitele lui Eisenstein se repetă. Joyce îi citeşte pagini din lucrările sale pe care Eisenstein, acum, în lectura autorului, le înţelege mai bine. Discută mult despre "monologul interior al cărui exemplu din "Ulysses" îl entuziasmase pe tânărul regizor prin dezvăluirea desfăşurării evenimentelor simultan cu modul particular în care aceste evenimente trec prin conştiinţă şi simţire, adică asociaţiile şi emoţiile unuia din personajele principale", ale lui Leopold Bloom.

Joyce se arată foarte interesat de gândurile şi proiectele lui Eisenstein privind monologul interior. Pe regizor îl preocupa de cinci ani forma cinematografică a unui asemenea monolog, forma sa de montaj. Era convins că numai filmul sonor poate reproduce toate fazele, tot specificul cursului gândirii. De aceea filmul va continua ceea ce Joyce dusese la apogeu în literatură.

Leadership: Poţi să percepi și să interpretezi complexitatea gândirii unui personaj, pentru a crea un echivalent vizual al monologului interior într-o manieră ce imită fluxul neîntrerupt al conștiinței?

Metafora vizuală în forma cinematografică a unui monolog poate funcționa ca un echivalent vizual al monologului interior, punând în scenă modul particular în care evenimentele trec prin conștiința și simțirea unui personaj. Regizorii, folosindu-se de tehnici de montaj și film sonor, aduc în fața spectatorilor gândurile, asociațiile și emoțiile personajelor într-o manieră care imită fluxul neîntrerupt al conștiinței, așa cum a făcut Joyce în literatură. Acest proces nu este limitat la o reprezentare directă a ideilor, ci implică crearea unui dialog între spectator și film, unde complexitatea cursului gândirii este explorată într-o manieră intuitivă și profund personală.

Leadership: Îți permiți să explorezi alteritatea unui personaj prin intermediul creaţiei tale, reflectând la felul cum acesta redă fluxul neîntrerupt al conștiinței tale?

Editarea în forma cinematografică a unui monolog poate fi privită ca echivalentul vizual al monologului interior, orchestrând modul în care evenimentele și emoțiile sunt experimentate prin conştiinţa personajului. În contextul filmului sonor, regizorii și editorii utilizează montajul pentru a reconstrui complexitatea cursului gândirii, așa cum Joyce a explorat în literatură prin structurarea narativă a "Ulysses".

Aceasta nu este doar o îmbinare a cadrelor, ci o artă a structurării poveştii care permite spectatorului să navigheze prin straturile profunde ale emoțiilor și asociaţiilor personajului, creând un dialog profund între spectator și narațiunea filmului. Astfel, filmul devine un mediu în care forma cinematografică își asumă rolul de a continua explorarea gândirii umane,

similare cu dezvoltarea liniei figurative a hieroglifelor japoneze menționată de Joyce.

În cinematografie, leadershipul presupune să orchestrezi dialogul dintre tine și creația ta, evidențiind complexitatea gândirii unui personaj cheie care poate să interpreteze rolul tău în anumite circumstanțe.

Forma cinematografică a unui monolog scoate în evidenţă ideea că atunci când experimentezi alteritatea prin intermediul cinematografiei, poţi să descoperi o nouă formă de empatie vizuală, stimulându-ți astfel capacitatea de interpretare a unui anumit rol în anumite circumstanţe.

Source: https://neculaifantanaru.com/forma-cinematografica-a-unui-monolog.html

Formă şi Transformare

On Noiembrie 22, 2015

Continuă-ţi căutările de a defini o nouă înţelegere a noţiunii de „întreg", asumându-ţi articularea sensului prim sau ultim al creaţiei.

Concepţia despre film a lui Eisenstein este ghidată de preocuparea sa pentru studiul formelor extazului. Preocuparea aceasta pornea de la aceea pentru patetic. De la filmul "Potemkin" cel puţin, pateticul era în continuare scopul căutărilor sale. Pateticul poate fi atins, medita artistul, prin naşterea bruscă a tuturor pasiunilor îndreptate spre un singur scop. Dar exploziile nu se petrec zilnic şi nu e posibil să refacă mereu acelaşi "Potemkin" în legătură cu zeci de alte revolte similare.

Căutările sale trebuiau îndreptate deci în alt sens. În crearea pateticului legat de cotidian. Adică polarizarea, într-un fapt anodin, a tuturor pasiunilor oamenilor, a tuturor speranţelor lor. Astfel imaginea, devenind fixaţia unui ideal sau a unui paroxism va putea cuprinde extazul, acesta fiind sublimarea idealului în cauză. Aşa apare separatorul de lapte din "Vechiul şi Noul". Nu are importanţă ca obiect, ci numai prin ceea ce semnifică: un moment al transformărilor de conştiinţă, al răsturnării sensurilor vieţii ţăranilor.

Jean Mitry, cu care Eisenstein a vorbit despre aceasta, îşi aminteşte astfel de ideile expuse de realizator: *"să transforme în patetic ceea ce nu este deloc sau nu pare a fi, să ajungă la extaz, să determine un soi de beatitudine prin care spectatorul - cu conştiinţa parcă paralizată - intră într-o stare de receptivitate imediată şi participă emoţional (şi, de aici, mental) la acţiunea reprezentată. El visa la un fel de hipnoză prin film..."* *****

Leadership: Preocuparea ta pentru atingerea unui ideal artistic se subordonează înţelegerii complexităţii „întregului integrat" al unei creaţii care îşi câştigă receptivitatea prin naşterea bruscă a tuturor pasiunilor îndreptate spre un singur scop?

Procesul de dezvoltare şi transformare a judecăţilor de valoare ce au loc într-un anumit context de cercetare duce la naşterea unei opere tratată mai apoi cu obiectivitate, căreia reuşeşti să-i demaşti deficienţele cu ajutorul reflecţiilor de tip artistic. Prin intermediul acestui proces se poate constata o îmbinare între ceea ce te încântă prin contemplarea complexităţii creaţiei şi ceea ce te preocupă prin conectarea acestei creaţii la un sens mai înalt.

Dacă învăţătorul spiritual Osho avea dreptate când spunea că extazul este scopul, iar conștientizarea este drumul spre el, atunci creaţia devine, prin extrapolare, nu doar un factor motivaţional care dă sens căutărilor de a te autodepăşi, ci un soi de experienţă de utilizare a mijloacelor de exprimare care atestă personalitatea ta aparte. Iar idealul artistic al acestei personalităţi rezonează cu expresia emoţională a vibraţiilor artei ca instrument de exprimare a semnificaţiei acordate evenimentelor şi experienţelor care pot contura profund o realitate în timp.

Înainte de toate, leadershipul se constituie dintr-o suită de încercări continue de a găsi acele sensuri ale înfăptuirii creaţiei care produc starea de receptivitate, prin formularea judecăţilor cu totul diferite asupra formei şi conţinutului de profunzime al mesajelor transmise. În cinematografie, ca şi în leadership, ceea ce transmiti trebuie să surprindă un moment al transformărilor de conştiinţă, al răsturnării sensurilor vieţii, care să menţină starea de receptivitate a oamenilor faţă de un anumit subiect, faţă de fiinţa lor interioară, faţă de o revelaţie posibilă, faţă de anumite aspecte spirituale, etc.

Dacă e adevărat ce spunea marele filosof Kant, faptul că o judecată reprezintă ideea că un lucru este cunoscut după anumite calități sau atribute, atunci fixaţia nemăsurată asupra noţiunii de "Capodoperă" în universul creaţiei se constată din imaginea pe care o proiectezi despre o realitate mai puţin cunoscută a lumii, dar care se revelează absolut limpede în faptele vieţii actuale.

Leadership: Viziunea asupra creaţiei pe care o experimentezi surprinde momentul memorabil al fiecărui eveniment important pe care conştiinţa îl recepteazǎ drept o încercare de gǎsire a sensului vieţii?

Leadershipul se subordonează înţelegerii complexităţii „întregului integrat" al unei creaţii care îşi câştigă receptivitatea prin naşterea bruscă a tuturor pasiunilor îndreptate spre un singur scop: să transforme fiecare eveniment într-un moment memorabil, într-un popas emoţional, într-un moment al transformărilor de conştiinţǎ, al răsturnării sensurilor vieţii.

Aşadar se impune evaluarea dimensiunii producţiei de sensuri care facilitează promovarea creaţiei şi o mai bună înţelegere a mesajului transmis.

Să transformi în patetic ceea ce nu este deloc sau nu pare a fi, să ajungi la extaz, să determini un soi de beatitudine prin care spectatorul - cu conştiinţa parcă paralizată - intră într-o stare de receptivitate imediată şi participă emoţional (şi, de aici, mental) la acţiunea reprezentată - este un important mijloc de a pune în valoare esenţa propriei tale identităţi, transpusa în creaţie, dar în felul în care nimeni nu se aşteaptă.

A încerca să configurezi o lume pe care doar tu o cunoşti, în marea ecuaţie a leadershipului, care corespunde răsturnărilor sensurilor creaţiei promovate, devenind ulterior fixaţia unui ideal, poate fi echivalent cu a argumenta ceva care prin natura sa nu poate fi niciodată demonstrat. Ai grijă ce sensuri produci !

A regiza un eveniment important pe care conştiinţa să-l recepteze drept o încercare de găsire a sensului vieţii înseamnă să aduci în prim plan o imagine prin intermediul căreia spectatorii să se poate identifica drept o prioritate în a-şi demonstra apartenenţa la întregirea unei realităţi noi.

Formă şi Transformare evidenţiază rezultatul final al elaborării metodelor artistului de determinare a unor noi sensuri de transfigurare ale creaţiei.

Tu în ce sens trebuie să-ţi îndrepţi căutările pentru a defini o nouă înţelegere a noţiunii de „întreg", sau mai bine zis, o nouă înţelegere a înţelegerii, una care să asume articularea sensului prim sau ultim al creaţiei?

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Formează-ţi o echipă competentă

On Aprilie 09, 2009

Depăşeşte barierele limitatoare ale ştiinţei tale de a conduce, eliberându-ţi uriaşul potenţial de a fi „durabil”.

A reuşit să ducă compania pe o poziţie de vârf pentru că şi-a ales echipa potrivită.

Încă de când a fost numit manager general, George M. a urmărit să-şi formeze o echipă care să fie capabilă să obţină rezultate bune şi să contribuie la dezvoltarea companiei. Astfel, din echipa lui făceau parte un contabil, un jurist, un economist, un inginer, un programator, un tehnician, un avocat şi un foarte bun agent de vânzări. Într-o zi i-a convocat pe toţi la o discuţie şi după ce le-a trasat obiectivele le-a spus:

- Cu siguranţă ne vom confrunta cu probleme, vom întâmpina multe dificultăţi din cauza crizei, iar de unul singur nu voi reuşi niciodată să fac nimic. Chiar dacă am o experienţă practică de peste opt ani în conducere, sunt încă foarte multe lucruri pe care nu le ştiu sau la care nu mă pricep suficient de bine. De aceea v-am ales pe voi, experţi în diferite domenii de activitate, ca să ne completăm unii pe alţii.

Leadership: Faptul de a te considera într-o poziție care îţi permite o nouă configuraţie a preferinţei pentru acţiunea colectivă, îţi lezează capacitatea de a înainta nişte pretenţii mult prea exagerate faţă de ceea ce nu eşti în stare să apreciezi la justa valoare?

A întemeia o echipă formată din oameni diferiţi, cu abilităţi, talente şi cunoştinţe practice diferite este o metodă excelentă care şi-a dovedit eficienţa de foarte multe ori. Numeroase companii s-au dezvoltat plecând de la o idee pe care două sau mai multe persoane cu abilităţi diferite au pus-o în practică. Singurul lucru care i-a unit a fost scopul comun, dorinţa de a-şi depăşi propriile limite, de a obţine performanţe şi satisfacţii profesionale, şi de a se afirma.

Tu şi echipa ta sunteţi ca doi alergători înaintea startului într-o cursă lungă. Aveţi atâtea lucruri de pus la punct încât fiecare trebuie să se obişnuiască cu pasul celuilalt.

Aşa cum un alergător, ca să devină performant, trebuie să alerge foarte mult până ce ajunge să depăşească starea de normalitate - tot aşa şi tu, împreună cu echipa ta, trebuie să depăşiţi deprinderile limitatoare ale percepţiilor despre modul în care trebuie să vă sincronizaţi ritmul de dezvoltare, eliberându-vă uriaşul potenţial de a fi „durabili”, adică de a produce o mare cantitate de valoare companiei pe termen nelimitat.

Oricând îţi poţi leza capacitatea de a înainta nişte pretenţii mult prea exagerate faţă de ceea ce nu eşti în stare să apreciezi la justa valoare, atunci când oamenii care te urmează în direcţia impulsului spre unitate nu mai rezistă să facă o treabă care nu dă un caracter durabil menirii lor de a trăi în numele unui ideal înalt numit "libertate". Cum ar fi libertatea de exprimare sau libertatea de conștiinţă.

Leadership: Intenţia ta de a uni mai multe mentalităţi diferite într-un singur tot, deschide calea unei noi perspective de înțelegere a omului într-un context de dare de socoteală reciprocă care confirmă interesul de a promova un nou concept revoluţionar?

O anumită trăsătură a fost evidenţiată ca fiind cea mai preţioasă la un lider: capacitatea de a-şi forma echipa. Dar aşa cum cheagurile de sânge pot produce febră şi pot fi chiar letale, tot aşa greşelile în alegerea membrilor echipei pot declanşa o gamă largă de „infecţii" ce au drept rezultat apariţia unei breşe în sistemul imunitar al companiei.

Nu vei putea niciodată să te ridici la un nivel superior dacă încerci să faci totul de unul singur sau dacă ai alături de tine o echipă formată din oameni neinstruiţi, lipsiţi de pasiune şi care acţionează haotic. Prin urmare dacă vrei să-ţi meargă bine va fi necesar să-ţi întemeiezi o echipă funcţională, dinamică, care să genereze rezultate în compania pe care o conduci.

Membrii echipei îţi pot oferi sugestii despre cum poate fi îmbunătăţită sau modificată strategia companiei în situaţii de criză, pot propune soluţii de rezolvare a problemelor, sugestii pe care poţi să le accepţi sau nu. Dar un lucru este cert: dacă cei din echipa ta sunt specializaţi doar într-un singur domeniu de activitate ei vor fi limitaţi în multe privinţe, în special în găsirea soluţiilor în situaţiile dificile.

Oamenii cu acelaşi tip de gândire, cu aceleaşi puncte de vedere şi care manifestă aceleaşi limitări sunt mai predispuşi să fie stângaci de-a lungul carierei lor. De aceea într-o echipă sunt de preferat oameni cu mentalităţi diferite, iar fiecare în parte să poată da socoteală pentru activitatea celorlalţi. Cel puţin aşa văd eu un ideal de sinergie.

Un concept revoluţionar promovat de munca în echipă trebuie să fie o continuitate între obiectivitatea cu care liderul analizează performanţele oamenilor de a reproduce întocmai gândirea lui şi subiectivitatea cu care fiecare îşi priveşte deciziile pe care le ia, înainte şi după ce se pierde speranţa atingerii unui anumit scop.

Succesul unei companii nu este dat doar de faptul că managerul are lângă el o echipă tânără, calificată, loială, capabilă să-l susţină ori de câte ori este nevoie. Succesul este dat de modalitatea în care atât el cât şi membrii echipei lui reuşesc să rezolve competent şi prompt problemele apărute. Dacă oamenii au cunoştinţe şi abilităţi diferite mai mult ca sigur au şi opinii diferite, şi astfel sunt mai multe şanse să găsească idei bune şi soluţii eficiente. Este important ca ei să vadă problema într-un mod diferit, din mai multe unghiuri de vedere.

Fizicianul american Oliver Wendell Holmes scria: " *Multe idei se dezvoltă mai bine când sunt transplantate în altă minte decât în cea din care au izvorât. Ceea ce pare umbra nopţii într-o minte se transformă în rochiţa rândunicii în cealaltă minte.* "

Dacă oamenii au abilităţi diferite vor găsi mai multe posibilităţi de rezolvare a problemelor. Fiecare poate sugera idei pe care ceilalţi le-au omis, iar ceea ce pentru unul pare un motiv de îngrijorare pentru altul poate însemna o oportunitate uriaşă.

Depăşeşte barierele limitatoare ale ştiinţei tale de a conduce, eliberându-ţi uriaşul potenţial de a fi „durabil". Poţi fi durabil în business doar dacă îţi formezi o echipă competentă.

Leadershipul este un pol de stabilitate şi predictibilitate într-un context de vecinătate între indivizi, fiindcă porneşte de la singur un om care îşi comunică viziunea şi se continuă cu noi experienţe pe care toţi le împărtăşesc din perspectiva unei inteligenţe unice.

Source: https://neculaifantanaru.com/formati-va-o-echipa-competenta.html

Formula de continuitate a leadershipului

On Ianuarie 17, 2016

Învaţă să devii o forţă de progres autentică în spaţiul punerii în scenă a unui rol mare, înnobilându-te cu magia unei experiențe unice.

Eram plin de dorinţa de a înainta într-un ritm propriu, în singularitatea unei voci transformate deseori în șoaptă, venită de undeva, nu ştiu de unde, dar urma să mă lămuresc până la urmă. Ca unul dintre cei care îmbrăţişează din primul moment drumul ce li se oferă înainte, ştiut numai de Dumnezeu, pentru care toate au un înţeles ambiguu, bănuind de-a lungul lui o lume fascinantă şi stranie în acelaşi timp.

Categoric. Mă îndreptam spre o întâlnire cu mine însumi văzută din perspectiva unui test al conştiinţei de a permite distincţia fină între ceea ce trăiam prin experienţa de viaţă şi ceea ce trăiam prin sentimentul de comuniune cu o altă fiinţă, plină de contradicţii, plină de taine, plină de energii fantomatice. În probele de scurtă durată, aşa cum este sprintul pe distanţele pornite de la vreun eşec şi finalizate cu o mare bucurie, puteam să-mi umplu golul plin de îndoială pe care îl purtam în mine, golul atât de necesar victoriei, o sfidare cu totul nouă în bezna clipei ce se rostogolea la picioarele mele.

Lumea îşi schimbă continuu bateriile, dinamismul devine piatra de încercare a adevăratelor caractere, cerând împărţiri nesfârşite între învingători şi învinşi. Când totul pare o chemare, dintr-o dată te trezeşti prins într-un val vârtej de situaţii surprinzătoare, explozii de sentimente contradictorii, de la o conştiinţă a fricii la una a izbânzii. Dumnezeu e lângă tine, te leagănă într-o stare de debusolare intensă, e acolo în ceasurile alea de *non sai più cosa credere* , făcându-se auzit doar printr-un glas slab, liniştit, nu prin intermediul simţurilor fizice, ci prin atingerea inimii şi a minţii: "Într-o bună zi vei înţelege totul".

Leadership: Cum trăieşti acea realitate a fiinţei tale pe care vrei să o subliniezi într-un context de incertitudine care nu a mai fost niciodată experimentat, prin dependenţa de a fi în contact cu altcineva superior care se situează pe terenul adevăratei observări a vieţii?

Tot timpul mă agăţam de ceva insignificant ca să-mi pot urma paşii pe care un destin ciudat părea să mi-i conducă printr-un glas puternic şi constant, nelijând priveliştea unei depline înfrăţiri a tuturor lucrurilor şi fenomenelor din jur. Era ca şi când trebuia să mă recunosc străin de mine însumi pe un teritoriu cunoscut, doar fiindcă mi se părea că nu stăpânesc îndeajuns de bine esenţa realităţii (de a accepta o viziune spirituală şi profetică a lucrurilor), că nu mă pot baza pe ea, că nu mă pot înţelege cu nimeni, neputând să mă împac cu ceea ce se desfăşoară pe scea vieţii.

În sinceritatea mea adâncă, dusă până la limita obsesiei inatacabile de a fi altfel – it driving me so crazy, în înţelegerea şi îngrijorarea care izvorau din elanul strict al unei atitudini războinice, introduceam deseori ideea echivalenţei diferitelor tipuri de evaluări ale unui spectru larg de opţiuni şi strategii de înaintare spre o realitate care să nu se împotmolească în propriile limite. Motivaţia de a continua să experimentez o stare de conştiinţă modificată, preocuparea excesivă pentru diverse lucruri sau aspecte ale vieţii, pentru lucruri cotidiene, obişnuite sau pentru subiecte minore, era de fapt un efort al gândirii de a pătrunde cât mai adânc în ceea ce înseamnă să fiu eu însumi într-o lume care încearcă neîncetat să mă modeleze în altceva.

Din tot ceea ce se adună şi se scade dintr-o călăuzire a privirii de ansamblu, din nespusurile unei răzvrătiri a orgoliului care reglementează cum vrea el impulsurile de tip

"Reinventează-te", egal cu suma schimburilor de căldură degajate de sentimente şi pasiuni, revoluţionând însuşi conceptul de forţă vitală, se naşte o altă fiinţă.

O fiinţă mai miraculoasă în existenţă decât prima. Soluţia justă a unei dotări cu anumite limite, mi se pare că trebuie căutată în sensul unei alternative: să mă aşez într-un colţ de lume şi să aştept ca altcineva să mă depăşească. Ceea ce, este inutil să o spun, dar pur şi simplu nu mă caracterizează.

Leadership: Continui să înaintezi în direcția unor rezultate nedeterminate, printr-o serie de reprezentări convergente despre tine care determină dezvoltarea unei raţiuni de tipul: "valoarea pe care o acorzi asumării unui rol puternic este favorabilă creării unei poveşti care se scrie parcă de la sine" ?

Pentru a putea face din leadership un piedestal pe care să îţi asumi o schimbare a modului de gândire, o lecție necesară evoluţiei, trebuie să încerci să refaci drumul pe care fiecare om de mare caracter l-a străbătut când a simțit un imbold puternic să-și exploreze lumea interioară, în scopul aducerii la lumină a tainelor ce stau ferecate în adâncurile sale, slujindu-l cu credință.

Fridtjof Nansen şi-a câştigat gloria de timpuriu la concursurile de mare fond, schi şi patinaj viteză, unde a ieşit învingător 12 ani în şir. Sportul însă nu i-a umbrit celelalte aspiraţii, destul de largi. Dar când să-şi aleagă drumul ce avea să-l urmeze în viaţă, se simţi oarecum dezorientat. Voia o carieră militară, voia se studieze medicina, apoi s-a hotărât pentru zoologie. Până la urmă a ajuns un mare savant, nu doar un mare explorator. A izbutit să facă istorie şi să se pună în slujba omenirii, ca nimeni altul, datorită propriul motto: „Tot înainte ! ”

Dezvoltarea unei raţiuni prin care să recunoști valoarea altora, încercând să-și însuşeşti acele forţe lăuntrice care sunt orientate spre rezultate magnifice din lumea exterioară, este necesară pentru determinarea tendinţei de asumare a unui rol puternic şi de interpretare a acestuia într-o „poveste” de succes. O poveste care ai zice că se scrie de la sine, deoarece porneşte de la ceva aparent accidental, fără prea mare însemnătate, şi se transformă în ceva cu totul neaşteptat, grandios, inovativ.

Inspiraţia provenită din studierea unui model de urmat, preluând toate durerile, chinurile, speranțele și bucuriile sale pe parcursul încercărilor de a cuceri titlul de campion, se transformă într-un spațiu de expansiune, făcând din mintea și sufletul tău o busolă a reinventării şi devenirii.

O reprezentare convergentă despre tine însuţi în cursul dezvoltării unei existenţe bazată adesea mai mult pe constrângeri, decât pe bucurii, se obţine prin ideea de ieşire din tiparele limitative.

Această idee poate fi prezentată în felul următor: "Măsură valorii tale o poţi dobândi doar prin confruntare cu situaţiile de temut sau cu faptele cele mai prozaice".

Oamenii cu aspiraţii de cuceritori reușesc să-și pună într-un perfect acord cu modelele lor acele trăiri, atitudini, aspiraţii, sentimente, orizonturi, tratându-le cum le-ar trata ei, ca niște surse de venit, ca niște investiţii pe termen lung. Ei nu-şi stăpânesc inima doar cu magia unor poveşti electrizante, nu se lasă ademeniţi de magia unei plonjări într-un realism care e doar o simplă ramă a Poveștii, ci încearcă să se nnobileze se înşişi cu magia unei experiențe unice.

A continua să înaintezi în direcția unor rezultate nedeterminate, printr-o serie de reprezentări

convergente despre tine, înseamnă să nu spui niciodată „ *Eu nu joc acest rol mare* ”, oricare ar fi rolul acela din producţia vieții tale. Ci să te foloseşti de toate însuşirile extrase din demersurile și învăţăturile provenite din viața altora, pentru a atinge propria ta măreţie, pentru a-ți construi propria ta legenda.

Ți-ai alocat un nume în spaţiul unei rubrici de bestseller?

Liderul îşi asumă un rol puternic de contribuitor la schimbarea lumii prin deviza scriitorului Ioan Romoşan: "Demnitate în faţa morţii nu poţi avea decât ştiind că viaţa pe care ai trăit-o a servit la ceva."

Formula de continuitate a leadershipului se poate extrage din ecuația „Eu + Restul lumii”, unde "Eu" reprezintă, indiferent de rolul asumat, acea instanţă deterministă valabilă doar în unicitatea sa, constant prezentă în cadrul evoluţiei lumii.

Iar „Ei” reprezintă o veritabilă aventură, o călătorie în trecut sau în prezent, prin mulţimea de cunoştinţe, intenţii, fapte şi consecinţe, făcută după multe ezitări şi pendulări între sentimente contradictorii, în care se reflectă tema dezvoltării durabile şi a competitivităţii.

Competitivitatea este motorul evoluţiei. Fără întrecere nu se poate obţine performanță. Și nimic nu poate fi mai potrivit imaginii de lider decât să te clasezi pe locul întâi.

Source: https://neculaifantanaru.com/formula-de-continuitate-a-leadershipului.html

Formula magică a unui suflet liber

On Februarie 05, 2011

Cu cât convingerile liderului sunt mai adânc înrădăcinate, cu atât scade capacitatea lui de a-şi lărgi orizonturile şi legăturile umane.

O secvenţă din filmul " *Leon – The professional (1994)* " mi-a atras atenţia în mod deosebit. Dacă vă amintiţi bine, Leon – asasinul, preţuia în mod deosebit o plantă dintr-un mic ghiveci pe care-l lăsa pe pervazul ferestrei. O îngrijea zilnic şi o lua cu el oriunde de muta. Acea plantă îi aducea liniştea sufletească şi îi îndulcea puţin viaţa.

La un moment dat, în timp ce uda planta, zâmbitor şi binevoitor, Leon îi spune Mathildei - copila pe care o salvase de la moarte şi pe care o "înfiase":

- Planta aceasta este prietena mea cea mai bună. Întotdeauna e fericită, şi nu pune întrebări. E ca mine, vezi? Nu are rădăcini.

Mathilda ezită un moment prelungit, reflectă bine la vorbele lui Leon, apoi îi răspunde cu un zâmbet slab:

- Dacă într-adevăr o iubeşti, du-o în mijlocul unui parc, să-şi facă rădăcini.

Leadership: Revii la exemplul unei vieţi trăite întru valori spirituale, pentru că felul în care înţelegi lumea lasă urme în tine însuţi?

Încă de mic copil Leon fusese antrenat să ucidă, misiunile secrete, şi în fond antisociale, îl însoţeau peste tot, necontenit, îndepărtându-l astfel de ceilalţi oameni, de dragoste, de compasiune, de adevărata fericire. Stând mereu în culise, ascuns de privirile celorlalţi, necomunicând cu oamenii, el nu şi-a putut da seama de adevărata valoare a vieţii. Nu-şi făcuse niciodată planuri noi, nu pornise niciodată în căutarea sensului vieţii. Lumea lui nu era o lume plină de visuri în care, mereu cu speranţă, mereu cu seninătate, mereu cu credinţă şi cu dorinţă de viaţă, să cauţi fericirea şi s-o găseşti. Ci era o lume searbădă, ascunsă, iar el era robotul care doar răspundea la comenzi.

Cred că cuvintele celebrei scriitoare Danielle Steel, din romanul " *Iubire* ", pe care l-am recitit recent, redau destul de bine gândurile lui Leon:

" Sufletul meu, atât de bătrân, atât de gol, se teme, de mine, de viaţă, până când visurilor, strălucitor de noi, vor începe din nou, într-un alt peisaj, într-un alt joc, conştient în fine de ceea ce ştiu, de ceea ce gândesc, de ceea ce sunt, de ceea ce simt... "

Poate că ar trebui să reflectăm bine la vorbele lui Danielle Steel, respectiv la gândurile lui Leon, şi în loc să vedem lumea prin prisma resemnării, să pornim în căutarea fericirii.

Leadership: Eşti un număr care se divide cu el însuşi, sau un număr care variază în funcţie de alt număr?

Am spus de nenumărate ori că leadershipul îşi găseşte temeiul în expresia *"Omul nu este un*

număr al vieţii care se divide cu el însuşi, ci un număr care poate fi ridicat la puterea „n" atâta timp cât variază în funcţie de alt număr" . Întrebarea care se pune este urmatoarea: Poţi să afli valoarea absolută a numărului care se repetă?

Caut prin aceasta să arăt că cine este vigilent la orice indicii de natură a-i dezvălui adevăratul caracter, învăţând a privi sarcinile de scanare şi gestionare a sinelui ca pe nişte sarcini obiective pe care este în stare să le înfrunte bizuindu-se pe propriile fapte şi urmările lor, va ajunge să se autocondiţioneze conştient.

Să-ţi condiţionezi răspunsul psihologic *"Pot"* la sunetul alarmei *"Voi fi ceea ce doresc să fiu"* , în urma rezultatelor propriei evaluări, înseamnă să te împaci tu ţine însuţi şi să-ţi coordonezi existenţa pentru a te accepta cu bune şi cu rele, fără a falsifica datele situaţiei.

Nu trebuie să se înţeleagă că e interzis a te bucura de rezultatele determinării tale (a te schimba și a-ţi transforma viaţa) pe care le consideri cam cu uşurinţă de la sine înţelese. Dar totul capătă altă importantă după ce realizezi că cea mai grea cale de a ajunge la iubirea de sine, sau la statutul de "normal", este să te gândeşti la tine ca la un păcătos, incapabil să-ţi ierţi păcatele trecutului.

Este esenţial să percepi, printr-un proces de gândire care rezidă în analiza argumentelor contradictorii, în scopul descoperirii adevărului, că te deschizi pentru tine însuţi, nu pentru lumea din jurul tău. Nimeni nu îţi poate oferi maximum de certitudine în ceea ce priveşte baza ta spirituală, relaţiile şi legăturile tale cu ceilalţi. De aceea interesul major arătat pentru experienţele tale de viaţă, în diverse ipostaze, aşa cum le trăieşti, constituie un aspect capital pentru dezvoltarea armonioasă şi pentru înţelegerea rolului dominant sau a dependenţei de ceilalţi.

Un număr care se repetă este o reprezentare a cantităţii acţiunilor în care vrei să te implici, pornind de la acel declic magic care declanşează o reacţie la evenimentele importante care se prezintă în faţa ta. Valoarea absolută a acestui număr este dată de raportul dintre obiectiv şi subiectiv cu care percepi potrivirea ta în ecuaţia determinismului care lasă loc acţiunii libere, neconstrânsă de norme, reguli şi principii în care nu crezi.

Leadership: Te izolezi în propriul univers în ideea că te vei putea regăsi, neutralizând astfel o eventuală opoziţie din partea celorlalţi?

A face ceva împotriva dorinţelor şi aspiraţiilor tale înseamnă, în mod sigur, să te izolezi în propriul tău univers. Iar dacă acest lucru se întâmplă, atunci nu vei putea să te împaci nici cu universul interior al celorlalţi oameni.

Mathilda l-a ajutat pe Leon să vadă o altă faţă a lucrurilor, l-a ajutat sa înţeleagă ce este bucuria, ce este binele, căci felul ei de a vedea lumea nu era atât de limitat ca al lui. Ea i-a schimbat convingerile şi valorile, i-a schimbat obiceiurile şi orientarea in viaţă. L-a ajutat să-şi găsească şi să-şi dezvolte adevăratele "rădăcini". Leadershipul începe cu o schimbare de atitudine.

Cu plantele se întâmplă la fel ca şi cu oamenii. Până la urmă rădăcinile lor putrezesc dacă nu au apă. La fel, oamenii care nu îşi dezvoltă noi orizonturi şi noi legături umane sfârşesc prin a se închide în ei înşişi, prin a se separa involuntar de lumea celorlalţi. O plantă udată cu măsură va fi mai viguroasă, la fel cum un om crescut în spiritul unei vieţi pline de bucurie şi de mulţumire îşi va lărgi orizonturile.

Leadership: Starea ta de spirit transcende realitatea obişnuită, putând trăi în alte

dimensiuni ale convergenţei de conţinut pe care îl primeşti din spaţiul din jur?

Toate convingerile şi sentimentele pe care ţi le formezi îţi vor crea viaţa pe care o vei duce, precum şi toate circumstanţele ei, de zi cu zi. Cu cât convingerile tale sunt mai adânc înrădăcinate, cu atât scade capacitatea ta de a-ţi lărgi orizonturile şi legăturile umane.

Ai o personalitate, un suflet, un "eu" care te face unic. Poţi schimba în bine atât propria-ţi viaţă, cât şi pe a celorlalţi dacă rămâi deschis la diversitatea de puncte de vedere şi perspective. Detaşează-te de convingerile care te "trag" înapoi, detaşează-te de gândurile, de sentimentele, de valorile şi principiile nesănătoase, pentru a-ţi elibera mintea ca să vadă alternativele şi să le accepte.

Conţinutul pe care-l primeşti de la ceilalţi oameni, precum transmiterea afectivităţii totale sau amplificarea motivaţiei de a trăi cu conştiinţa că ai un scop de îndeplinit, trebuie să rezoneze cu multitudinea de decizii care se produc sub domnia arbitrariului.

Pe de altă parte, conţinutul pe care-l primeşti de la spaţiul din jur are ca referinţă materialitatea unor obiecte extrem de diverse: de la transparența cristalului, la duritatea metalului și fragilitatea pufului de păpădie. Iar una din dimensiunile acestui conţinut poate fi reprezentată de intensitatea cu care te ataşezi de un lucru şi evoluezi odată cu el.

Însă, cum preciza cineva pe internet, problema apare atunci când ajungi să te ataşezi de un lucru mai mult decât de cei pe care îi iubeşti. Sau să alergi zi şi noapte după posesiuni, în loc să te opreşti puţin şi să apreciezi cât de valoroasă şi unică este viaţa ta.

Motivaţia de a fi altcineva se întemeiază pe ceea ce primeşti de la viaţă atunci când te trezeşti mereu în mijlocul lucrurilor care te modelează.

Formula magică a unui suflet liber este dată de deschiderea ta faţă de ceilalţi oameni. Leadershipul tău este încă departe de a ajunge la acel nivel de calitate care să reflecte puternic valorile tale bune, dacă nu te adaptezi la mediul celorlalţi, dacă nu experimentezi noi idei şi opţiuni pe care le ai la dispoziţie. Ca să-ţi lărgeşti orizonturile şi legăturile umane, trebuie musai să-ţi schimbi convingerile şi să-ţi reconsideri conceptele şi valorile.

Fiecare este liber să gândească cum vrea, este independent şi în gândire şi în acţiune. Dar trebuie să fie în concordanţă cu gândirea celorlalţi, cu posibilităţile de acţiune dar şi cu legislaţia existentă la un moment dat. Izolarea în propriul univers, inacceptarea unor nou mod de gândire şi lipsa unui orizont larg, sunt defavorabile liderului. Iar a acţiona în afara legii din cauza unei rigidităţi în gândire, atrage sancţiuni aspre.

Care ar fi formula magică a unui suflet liber? Nimeni nu o poate defini cu exactitate. Cert este că liderul, ca şi ceilalţi oameni, trebuie să se străduiască să creeze ceva excelent în viaţă. Acest lucru se poate realiza numai dacă fiecare se înarmează cu o gândire sănătoasă, dacă fiecare are o deschidere către un orizont larg.

O viziune de perspectivă, o comunicare eficientă, deschisă, un mod de acţiune în limitele legale unanim acceptate sau chiar impuse, îţi vor permite să-ţi dezvolţi "rădăcinile" sporindu-ţi vigoarea şi chiar autoritatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/formula-magica-a-unui-suflet-liber.html

Forţa de redefinire a identităţii personale

On August 27, 2014

Fă un pas uriaş spre o nouă ştiinţă, plasându-te sub influenţa forţei de redefinire a orizonturilor unei realităţi mai înalte.

Mă aflam în faţa unui drum care conducea spre o nouă ştiinţă. Datoram totul practicii alternative în domeniul cercetării fundamentelor „inteligenţei creatoare", despre care, acum, n-aş putea să afirm decât un singur lucru: cine îşi însuşeşte cu chibzuinţă această ştiinţă devine el însuşi o sferă a lucrării transformatoare a lui Dumnezeu în lume.

Totuşi, trebuie să mărturisesc că la început ştiinţa nu a fost tocmai preocuparea mea de căpătâi. Era doar un proces de căutare a ceva încă nedefinit. S-ar putea spune chiar că nu iubeam ştiinţa decât într-un anume scop. Acela de a mă detașa un pic de o lume plină de tipare făţarnice, de aşa zisa "turmă", împotrivindu-mă sentimentului de apartenenţă la un spaţiu gol, fără personalitate. Neîndoielnic, eram dominat de aceeaşi întemeiată motivaţie cu care un pictor caută plasticitatea expresiei pentru o idee pe care o doreşte exprimată.

Era un fel de povară a minţii supuse unei tensiuni crescute, cerându-se asumată, cumva eliminată, înainte ca potenţialul ei de expansiune să se deplaseze spre valori negative. O suferinţă datorită căreia m-am descoperit brusc altfel decât eram, adâncit în sânul unei entităţi care depăşea graniţele admisibilului, sub influenţa unei forţe de redefinire a identităţii personale. Tindeam să cred, cu respectul cuvenit oricărui mijlocitor al ştiinţei, că în propria-mi minte se ascundea un ocean adevărat, supus fluxului şi refluxului, agitat de furtuni periodice. Simţeam că mă prăbuşesc în valuri tulburi.

Neconvenţional, am pătruns în blocul funcţional al gândirii nelimitate, care fascina prin profunzimea ei rar întâlnită, prin complexitatea abordărilor, actualizată şi concepută în maniera în care ştiinţa era susţinută de puterea imaginaţiei. Incurabil, subiectivismul mi-a întins deseori capcane pe durata acestei riscante expansiuni a individualităţii mele, fiind tentat să încadrez fenomenul acesta nelămurit la multe categorii de manifestări ce par secundare. Precum: „abuzul de putere".

Leadership: Susţii accelerarea şi valorificarea rezultatelor ştiinţifice în direcţia unei noi conştiinţe de care se leagă variabila unei singure transformări în realitatea care ţi se relevă ca o întrebare adresată sieși?

Progresul pe care îl realizezi în zona leadershipului este proporţional cu timpul pe care îl investeşti în regândirea identităţii personale, susţinând accelerarea şi valorificarea rezultatelor ştiinţifice în direcţia unei noi conştiinţe. Este vorba de acea conştiinţă elevată a omului care îşi cercetează sinele, prin frământarea perpetuă a inteligenţei puse în slujba creaţiei, găsindu-şi unitatea înfăptuitoare doar sub haloul imaginaţiei.

Numai printr-un proces de căutare a ceva încă nedefinit, care parcă îţi umple un gol interior, poţi realiza acea ruptură de obişnuinţă în gândire care, la rândul ei, în mod particular, anulează orice încercare de a pune în spate tot ce înseamnă realism pragmatic.

O singură întrebare se cere a fi pusă fără întârziere: care este preocuparea ta de căpătâi care îţi poate fuzniza sentimentul de apartenenţă la ceva mai larg decât lumea în care te afli? Omul care tinde spre desăvârşire, liderul prezentului şi al viitorului, luând în considerare probabilitatea de a se pierde într-un absolut impersonal, va fi obligat şi la alte metode de autoevaluare - dar mai ales la o suplă acceptare a acelui „ *something else* ", atât de categoric

refuzat de paragrafele ştiinţei.

Un rezultat ştiinţific care schimbă orizontul de înţelegere a lumii este expresia unei gândiri nelimitate, încărcată de imaginaţie cu noi sensuri de înţelegere faţă de situaţiile prin care treci, din care rezidă forţa de interpretare a răspunsului la întrebarea: până unde te poţi avânta cu o idee fără să te simţi lezat în vreun fel de regulile fixe ale unor obligaţii asumate?

Un rezultat poate fi socotit "ştiinţific" pentru că mai întâi de toate indică ce tip de fapte trebuiesc adunate pentru a efectua o constatare, apoi pentru că creionează numai cadrul în care trebuie căutată soluţia.

Leadership: Îţi exprimi ataşamentul faţă de acea zonă a căutării de sine care-ţi conferă împlinire numai în situaţia în care lupta dintre imaginar şi raţionalitate este dusă în numele unui statut de fiinţă superioară?

Un întreg ocean se va desfăşura, în măreaţa lui nemărginire, în faţa restului vieţii tale. O sumă de plusuri şi minusuri vor compensa lipsa posibilităţii de extindere a capacităţilor de producere a unei noi platforme de cunoaştere. Dar în acelaşi timp vei avea de dus o luptă aprigă dintre imaginar şi raţionalitate în gândirea modernă.

Dacă vrei să faci din ştiinţa o bază pentru dezvoltarea leadershipului, pe tot parcursul vieţii, nu te limita la a trece dincolo de gândirea unanim acceptată, ci încearcă mai întâi să-ţi exprimi ataşamentul faţă de acea zonă a căutării de sine care conferă împlinire. Încearcă să-ţi exprimi identitatea prin persistenţa constantă a modelărilor şi configurărilor în versiunile următoare ale creaţiei personale. Doar astfel vei căpăta statutul de „reformator”.

Găseşte-ţi şi întăreşte-ţi puterea identitară, căci numai ea îţi dă tăria să supravieţuieşti schimbărilor pe care le-au impus ceilalţi, sau pe care tu însuţi le impui. Această putere este are ca obiectiv principal câştigarea trofeului aflat la hotarul dintre imaginar şi real, cu deschidere către un nou mod de abordare a relaţiei între ceea ce eşti capabil să suporţi moral prin ataşamentul faţă de o nouă realitate şi ce eşti capabil să devii prin descrierea acestei realităţi încadrată în parametrii sentimentului de apartenenţă la ceva mai "înalt".

Orizontul unei realităţi mai înalte poate fi atins doar prin extinderea profunzimii în a analiza fenomenul vieţii din perspectiva unei inteligenţe care a întâlnit la timpul potrivit scoala gândirii, hrănindu-se cu un mereu "something else" din vecinătatea unei creaţii care, emoţionând incontestabil, nu lasă pe nimeni indiferent.

Statutul de fiinţă superioară poate fi câştigat prin atenţia privilegiată ce o acorzi sentimentului de apartenenţă la ceva mai larg decât lumea în care te afli.

Forţa de redefinire a identităţii personale reflectă tendinţa de a te detaşa de masa anonimilor, având capacitatea de a crea ceva unic, memorabil şi acceptat – expresie a dorinţelor de autodepăşire – înaintând printr-o gândire inovatoare spre culmi mai înalte ale progresului. Iar puterea inteligenţei creatoare se referă la atingerea acelei individualităţi create cu şi prin ştiinţa conducerii inteligente, cu impact asupra celor care te urmează în atingerea unui ţel comun.

Cel mai bun profesor în leadership este experienţa de viaţă, mult mai importantă în formarea personalităţii decât experienţa profesională.

Source: https://neculaifantanaru.com/forta-de-redefinire-a-identitatii-personale.html

Forţa tămăduitoare a sufletului

On Aprilie 26, 2015

Identifică noi căi de transmitere a revelaţiei pe care o posezi, impunând înţelesul pe care îl dă sufletul tău.

- Aţi crezut, într-adevăr, că m-aş putea consola? întrebă Maximilien privindu-l cu amărăciune pe conte.

- Ascultă - spuse Monte Cristo - înţelege-mi bine cuvintele, Maximilien ! Când te întreb dacă te-ai consolat, îţi vorbesc ca un om pentru care inimile omeneşti nu au taine. Hai, Maximilien, să coborâm împreună în fundul inimii tale şi să o cercetăm. Există situaţii pe care oamenii le simt din instinct, dar nu le pot discuta cu mintea.

Simţi încă nerăbdarea aprinsă a durerii care te face să sari în sus aşa cum sare leul pişcat de ţânţar? Simţi tot setea aceea mistuitoare ce nu se stinge decât în mormânt? Eşti tot în prada idealizării părerii de rău care îl azvârle pe cel viu în afara vieţii, în urmărirea morţii? Sau simţi numai nepăsarea aceea a nervilor istoviţi, plictiseala care înăbuşă raza nădejdii care ar vrea să lucească? Simţi oare pierderea memoriei, aducând neputinţa lacrimilor?

Dragă prietene, dacă asta simţi, dacă nu poţi plânge, dacă îţi crezi moartă inima amorţită, dacă nu mai ai altă putere decât în Dumnezeu, dacă nu mai ai priviri decât pentru cer, atunci, prietene, să lăsăm la o parte cuvintele prea strâmte pentru înţelesul pe care li-l dă sufletul nostru. *

Leadership: Poţi să găseşti o bună utilizare a potenţialului de control a ceea ce oamenii văd în tine, făcând apel la jocul straniu al asocierilor dintre aspectele cutremurătoare ale vieţii şi imaginile memorabile ale răbdării pusă în faţă situaţiilor aparent fără ieşire?

Procesul de maturizare şi cel de consolidare a personalităţii, implicând atuuri ale sporirii informaţiei emoţionale pentru o mai bună receptare a mesajului pe care îl transmiţi, în sensul unei intervenţii care să susţină felul tău de a fi, performanţa, obiectivele, ideile şi făptuirea lor, se poate distinge printr-o trăsătură puțin obișnuită, ieșită din comun.

Anume, controlul realităţii sprijinit pe puterea sufletului de a asimila, produce sau transmite o stare, o emoţie, un mesaj care poate fi în mod direct sau indirect îmbrăcat într-un înţeles ce stă la mijloc între nădejde, îndoială şi revelaţie.

Celebrul scriitor, Stefan Zweig, scria despre fondatoarea Christian Science, Mary Baker-Eddy: „ *Ea a observat acel adevăr incontestabil că orice reprezentare imaginară a unui sentiment, deci şi a unei dureri, cuprinde în sine tendinţa de a se transforma în realitate şi că, prin urmare, o sugestie preventivă înlătură adesea teama de îmbolnăvire care este tot atât de primejdioasă ca boala însăşi. "*

Înţelesul pe care îl dai sufletului tău şi pe care îl transmiţi celorlalţi, mai degrabă prin susţinerea cu umilinţă a unei revelaţii care nu are nevoie de probe pentru a realiza o nouă imagine a realităţii, face din tine un om adaptabil la viaţă, la circumstanţele ei, la contextul în care oamenii trăiesc, se dezvoltă şi se împlinesc.

Efectul de consolare te încarcă cu stări sufleteşti pe care nu bănuiai că le poţi trăi, justificând

durerea pe care o simţi când crezi că cineva are ceva ce îţi aparţine, în special acea sclipire de inteligenţă, bunătate şi înţelepciune, care vin din aşezarea minţii şi a inimii în respectul pentru valorile vieţii.

Iar singura sugestie pe care o vei primi de la cineva cu adevărat experimentat în algoritmica vieţii, de la un spirit cu adevărat impunător, este aceea de a-ţi găsi un refugiu în faţa dificultăţilor şi a contradicţiilor personalităţii tale, în locul deşertăciunilor lumeşti, în locul numeroaselor aventuri trecătoare.

Leadership: Poţi să fii tu însuţi într-o lume care încearcă neîncetat să te modeleze în altceva decât eşti pregătit să accepţi ca pe un fenomen restructurare a lumii tale interioare, prin comparaţie cu interpretarea plauzibilă a realităţii pe care nu o poţi nega?

Când vrei să ajuţi un om mai întâi trebuie să-i deschizi interesul pentru înţelesurile unei revelaţii mai înalte. Revelaţia presupune o dezvăluire de sine, o dezvăluire a voinţei tale sau a unei entităţi superioare, ca iniţiativă spre o reprezentare a unor puncte de vedere alternative şi motivate vizavi de felul cum ar trebui interpretate aspectele vieţii. În beneficiul reciproc.

Dacă ai întipărită în tine putinţa de a crede în ceva superior, aplecându-ţi raţiunea asupra celei mai favorabile abordări în ce priveşte împlinirea şi forţa plină de har pe care nimic rău nu o poate pătrunde, atunci nu vei cădea pradă „idealizării părerii de rău care îl azvârle pe cel viu în afara vieţii, în urmărirea morţii”. A te lăsa influenţat de un spirit superior înseamnă să crezi într-o realitate pe care nu poate fi negată, una care oricând se poate transforma într-o forţă de dinamism interior aproape de a cutremura orice înţelegere asupra vieţii.

Leadershipul cel mai pregnant poartă amprenta acelei mentalităţi întemeiate pe recunoaşterea sprijinului „nevăzut” pe care o entitate superioară - providenţa - îl oferă în cele mai negre situaţii de viaţă. Providenţa este răspunsul pe care îl dai vieţii în situaţia când eşti condus de o înţelegere superioară asupra renunţărilor necesare în vederea obţinerii de rezultate efective şi marcante în timp.

Găsirea unei noi ordini a marilor răspunsuri ale vieţii, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte ca să te contopeşti cu ele şi să le înţelegi chiar şi în lumina palidă a durerii, ca o întrezărire a unor adevăruri revelate progresiv prin supunerea raţiunii şi a conştiinţei după voinţa inimii, este necesară pentru o bună utilizare a potenţialului tău de control a ceea ce oamenii văd în tine.

Ceea ce oamenii trebuie să vadă la tine nu este "privirea îndreptată către cer" pe care o cere credinţa cea mai puternică, ci ceea ce te face să te simţi viu atunci când înţelesul pe care îl dai sufletului tău provoacă o reacţie de împingere a limitelor, de tipul: "Sunt mai mult decât ceea ce sunt".

Forţa tămăduitoare a sufletului se cucereşte prin avântul acordat virtuţii a te comporta disciplinat în mijlocul dezordinii vieţii. Dacă reuşeşti această performanţă, fapt care implică o serie de compromisuri, dar în special o doză mare de convingere în ceva bun, abia atunci vei reuşi să apropii celelalte „suflete” de o stare ce poate fi motivată de credinţa într-o entitate superioară.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Fragile

On Decembrie 09, 2017

Tăcerea este ecoul cuvântului de care trebuie să se umple sufletul nostru.

Mă găseam în imposibilitatea de a începe ori de a sfârși un dialog cu mine însumi, blocat de prezenţa unei intrigi sentimentale semi-imaginare încărcată cu prejudecăţi, de care aş fi vrut să mă satur destul de repede. Dar o atare operaţiune implică în primul rând capacitatea de a putea selecţiona un mesaj valid de tip *"How fragile I am"* dintr-un şir întreg de posibilităţi de abandon în faţa neantului.

Vulnerabil în faţa celor nedorite, neaşteptate şi nemeritate, eram proiectat parcă în realitatea unei singurătăţi care dezechilibrează, debilitează şi descurajează orice tentativă de a trece peste ineditul unui gen de analiză a imaginarului care cere un demers nu aleatoriu, ci stăruitor. *"Something in my mind will always stay: the reason of a previous effect, as its final cause."*

Acceptarea asta pasivă a unui răspuns din partea sensibilităţii mele prea complicate, durerii de a mă şti neglijat de voinţa divină, pendulării între vremelnic şi etern, între tăgadă şi credinţă, unde starea de compromis devine ceva obişnuit, s-ar fi putut traduce printr-un efort de creare a iluziei unei individualități aflate în căutarea aceluiaşi logos originar.

Lipsea doar prilejul declanşator pentru a produce în orice moment un accident, o apropiere de deşertăciunea acestei lumi, contrastând cu năzuinţele cele mai profunde ale unui rătăcitor în pustiu *born beneath an angry star.*

Perhaps this final act was meant to clinch a lifetime's argument. Era mai degrabă o contrapunere de monologuri, întotdeauna o cale pentru creativitate, dar nu și pentru pragmatism. O practică a cercetării cunoașterii superioare prin examinare experimentală, arta de a crea o lume din nimic, o formă de comunicare în nuce, pentru că înseamnă să găseşti răgazul şi exigenţa unei adânciri în durerea adevărurilor lăuntrice, fiind nedespărţit de stăruinţa în trăirea tragediei consecvenţei artistice.

Leadership: Tratezi cunoaşterea într-o relaţie personală şi reciprocă a celor două dominanţe: manifestarea gândurilor înţelepte și forma de exprimare artistică?

A experimenta noi forme de exprimare artistică înseamnă să dai cuvintelor forță, culoare, substanță, greutate, pe care puțini reușesc să o facă. Alege cu grijă reprezentarea pe care vrei s-o dai cuvintelor pe care le folosești în contextul fuziunii cu Dumnezeu, trăirea de reciprocitate prin care Tu şi Fiinţa transcendentă se influenţează reciproc.

Gândeam că totul din mine este reversul scrisului limpede, dovada sensibilităţii faţă de ineditul unui aparent pustiu bogat în semnificaţii, de-a pururi o flacără a vieţii. Acceptarea unei clipe de "acum" păstrând solemnitatea unui moment prin care mi se dezvăluia cunoaşterea superioară într-o cu totul altă formă decât cea care era aşteptată. Eram asemenea unui scriitor resemnat la postura de observator căruia nu-i rămâne decât cultul detaliului cotidian şi hipertrofia descrierilor.

Dar întotdeauna din ascunsul de nepătruns al minţii poate să răsară nemurirea momentului sublim, o ilustrare frapantă a mentalităţii ce îşi are replica în imaginarul literar, un avantaj al introducerii în cele ce se săvârșesc în realitatea unei întâlniri cu Dumnezeu a cărui forța de

perpetuare a creaţiei, de reinventare a materiei, depășește cadrul teoretic al rândurilor de faţă. Această inteligenţă absolută crează spaţiul logic al elementelor conceptuale care nu degenerează însă în mărcile nonsensului absolut deoarece înfăptuieşte imaginaţia productivă.

Cel puţin, privind din interiorul scrisului care face din abundenţa gândurilor fugare un mod de a mă concentra asupra a ceea ce nu ştiam că ştiu, din ampla deschidere a ochiului sensibil şi a minţii analitice, mă socoteam împlinit prin aplicarea unor experienţe acumulate în subconştient ce ieşeau la iveală ca intuiţie a universalului în individual.

Leadership: Poziţia ta faţă de decizia de a fixa un reper de orientare spre o altă modalitate de stimulare mentală, aparţine unui rol de tip "instanţă de vinovăție"?

Intuiţie care stabilea în acelaşi timp structura limbajului plastic-narativ, a modalităților netradiționale de exprimare, principiile care stau la baza lui, comparativ cu limbajul verbal. Poziţia mea faţă de asumarea unui rol de tip "instanţă de vinovăţie" fiind aceea de înfăptuitor al Marii Opere care încearcă să unifice lumea cuvântului scris cu planurile şi gândirea lui Dumnezeu.

Încă mă simt vinovat, nu atât pentru ceea ce ştiu, cât pentru ceea ce mi se relevă din experienţele trăirii mistice, din înţelegerea sinelui în lumina relaţiei cu Dumnezeu, în acord cu voia Lui şi nu cu valorile lumii.

Aşadar, mă simt vinovat prin faptul că îngădui oamenilor să descopere adevărul unei credinţe pure, fiind materia ideii sau a reprezentării fanteziei în relaţie cu activitatea perceptivă. Ca și când aș fi fost închis într-un cocoon semi-întunecat care oferă protecție, dar nu hrăneşte.

Cu sârguinţă, îmi etalez capacitatea de a analiza un ansamblu complex de elemente, de relaţii sau principii, pentru a extrage asemănările şi deosebirile dintre ceea ce se vede şi ceea ce se ascunde, dintre realitatea exterioară şi imaginaţia prea activă care blochează orice iniţiativă. Sunt prea îngăduitor faţă de înţelesul pe care cuvintele tăcerii mi le contestă, mi le amestecă, mi le şterge sau mi le aruncă în cap.

Firul fragil care mă conectează cu Divinitatea are ca raţiune principală realizarea unui cât mai fidel portret al celui care reușește să deschidă o ușa spre spaţiosul careu al cunoaşterii desfăşurat între percepţie şi imaginaţie, păstrând în același timp acea tăcere care caută o întrebare, caută un răspuns, care spune, de fapt, 1.000 de lucruri.

„Tăcerea este ecoul cuvântului de care trebuie să se umple sufletul nostru.” (Sf. Ignazio di Antochia)

Fragile este starea omului care experimentează în același timp dimensiunea densă a creaţiei și limbajul tainic al înţelepciunii. Arta şi gândirea profundă. Dialogul între tine şi Dumnezeu, însemnând că El participă la dialog prin tăcere în bucurie simţitoare.

*** Notă:** Sting - Fragile

Frânturi din realitatea unei lumi neînţelese

On Decembrie 31, 2016

Prefă-te că ești orb, dar nu te lăsa niciodată hipnotizat.

Aveam tot ce îmi trebuie pentru a deveni poet, cu excepţia poeziei. O altă esenţă a realităţii poemului era iubirea, care străbătea ca un fir incandescent toate coridoarele acestui palat unde unica regulă era jocul. Unirea forţelor de diferite orientări (reacţiuni) manifestate la graniţa dintre real şi ireal, fiind aproape insesizabilă într-o zonă de responsabilitate a lucrului gândit şi bine făcut. Se filmau secvenţe disparate în care apăreau mereu alte decoruri.

Subiect: Dumnezeu nu există. Eu eram personajul principal: Nicholas Urfe. Regizorul era: Conchis, sub înfăţişarea unui Mephisto care cerea neîndurare. Spunea că-şi poate închipui cât este de greu să joci împreună cu el, căci nu avea o tehnică pe care să se bizuie în caz că nu se înţelegea cu partenerii de joc. Eu i-am răspuns că atunci când partenerii se acordau, totul mergea perfect. De fapt, nu era decât o practică ocultă, o formă de hipnotism îngăduită într-un tărâm al magiei și al personajelor costumate, în care viaţa lui devenea viaţa mea.

James Braid, care a inventat termenul de "hipnotism", susținea că focusarea atenției este esențială pentru crearea transei hipnotice. Nu aveam dreptul la nicio extravaganţă, trebuia să mă supun asprimii lui Conchis, aceea de a mă considera învins de o realitate inventată de un creator care a iscat o ordine universală într-o poetică a măştilor, uitând să instaleze în aceasta şi o balanţă a veşnicei. În mod chibzuit, mi-a fost schimbată impresia de tânăr aristocrat, plictisit, foarte obișnuit cu totul, fără ironii, cum ar fi orice englez într-o situație normală, de care tot timpul am dat dovadă.

Leadership: Eşti pregătit să crezi într-un creator care consumă experienţe de joc unice cu scopul de a da realităţii nuanţa unei expresii de sine originale care pune accentul pe atingerea perfecţiunii prin intermediul personajelor menite să înfăţişeze o multiplicitate de lumi posibile?

Spectrul doctorului Moreau din opera lui Wells era, de asemenea, vizibil în fiecare umbră a lui Conchis: *„ S-ar putea să mă înşel, dar eu am văzut mai multe decât dumneata din modelele Creatorului acestei lumi - căci eu i-am cercetat în felul meu legile, toată viaţa, în timp ce dumneata colecţionai fluturi. Şi, îţi spun, plăcerea sau durerea nu au nimic de a face cu raiul sau iadul."*

Se vede că lumea pe care Conchis o construise înadins ca să schimbe lumea mea, punând în valoare vizibilitatea unei alte versiuni a realităţii, un fel de *Ecristroterhis* , sau particularitatea de a purta mască în cosmetizarea unei opere de artă, părea să fie extrasă din efortul de a revela adâncimile unei experienţe în egală măsură existenţială şi ficţională.

Şi ar mai fi ceva: o femeie blondă în dublu rol. Şi o brunetă care îşi extinde rolul printr-o formulare negativă a "uitării". Urmează la mutare nebunul, imediat după capturarea reginei, prin care Albul speră să profite de diagonala lungă. Regele negru, un soi de perfecţiune, ceva divin, mai presus decât personajele sale, stătea ascuns în dosul unei splendide şarade, ceva care căpăta sens printr-o complexă colectare a diferitelor tipuri de măşti. Toate contribuind la o atmosferă de halucinaţie, de transă în care se petreceau lucruri, intrări, ieşiri suprarealiste, în care apăreau şi dispăreau personaje, gesturi, muzici, fără ca între ele să se lege neapărat elementele unei construcţii.

Remarcabil era tactul de care era capabil Conchis. Lumea lui era o altă faţă a aceluiaşi

personaj. Iar lumea celorlalţi participanţi la scenă reieşea din explorarea unui singur personaj care înfăţişa o multiplicitate de lumi posibile. Multe thread-uri şi procese în background. O lume construită din dezvăluirea unor date greu accesibile, pentru simplul fapt că nu oricine poate pătrunde până la profunzimile magiei de a exista ca martor simultan al tablei de şah şi al unui vis mult prea îndrăzneţ pentru a putea fi împlinit.

Chiar şi gambitul reginei (recuperată prin puterea de transformare a modestului pion) a fost mutarea genială a unei femei, inegalabile prin frumuseţea ei, pe care Conchis a pus-o în faţa mea ca să-mi testeze capacitatea de concentrare. Am scăpat doar prin acţiunile nebunului, prin situarea nebunului între magician şi lume, pornind invers, întotdeauna de pe diagonala unui adevăr indestructibil: *"niciun personaj nu există dacă nu se regăseşte pe sine în altă lume, şi niciun personaj nu scapă metamorfozei prin care se oferă spectatorului un nou univers metafizic, rezultat din sublimarea caracterelor într-o realitate a oglinzilor duble".*

Leadership: Cum gestionezi situaţiile trăite prin conștientizarea momentului de vârf al unei forţe de sens opus esenţei tale, manifestată la nivelul existenţial printr-o schimbare permanentă a decorului realităţii?

Cine oare poate găsi ultimul vers din mintea unuia căruia îi lipseşte poezia? Cine oare se poate adapta într-o lume care ascunde cheia unui poem relevat prin: „ *Percepţia imaginară* "? Poţi să vorbeşti o limbă care ţine o minte genială prinsă în capcana jocului de şah, sub masca unui magician care te urmărește ca o furtună nemiloasă în călătoria ta spre schimbare? Nu există putere a sufletului care să nu fie activă în acest proces.

Alexander von Humboldt, care a contribuit la formarea geografiei ca disciplină științifică, spunea: *"Nimic în natura intimă a omului nu este atât de adânc, atât de fin sau atât de cuprinzător, încât să nu răzbată în tărâmul limbajului și să nu fie hrănit de acesta. "*

Eleftheria este un cuvânt nobil în limba greacă. Înseamnă libertate. Conchis mi-a dat ultima lovitură: "Dacă uiţi acest cuvânt, îţi voi dărui opt vieţi. Dacă-l memorezi, vei fi prizonierul meu, pentru totdeauna."

Poezia este înţelepciunea. Cheia este libertatea. Măştile sunt explorarea vieţii. Şi magia este dragostea. Jocul este schimbarea permanentă a decorului. Vânătorul sunt eu. Şi prada eşti tu. Întrebarea este următoarea: cât timp vei putea suporta marea şaradă, înainte de a elibera din ea? Nu există decât o singură cale de a afla: Play !

În tot acest glob de cristal care funcționează ca o mașinărie nemţească, folosit doar pentru clarviziune, unde Dumnezeu nu este pe nicăieri, s-ar potrivi de minune ca revelaţie ceea ce, în final, Aldous Huxley voia să ne facă să înţelegem: că oamenii din "Minunata lume nouă" nu suferă pentru că râd în loc să mediteze, ci pentru că nu ştiu de ce râd şi de ce au încetat să mediteze.

Aplicarea măştilor, sau magia folosirii oglinzilor care deformează realitatea, este consecinţa introducerii unei ordini aparte, a unei formule de compromis în spaţiul dintre regizor şi personaj, încât să se stârnească în spectatori curiozitatea de a „scana" fiecare scenă din spectacolul unei imaginaţii exaltate şi de a o percepe ca extensie a unei noi viziuni despre viaţă, despre lume.

Frânturile din realitatea unei lumi neînţelese sunt de multe ori de neîndurat.

Leadershipul despre care nu se prea vorbește, dar care intră în compoziţia existenţială a omului care nu se mulțumește cu un rol pasiv pe scena lumii, reprezintă de fapt o prelungire

a înţelegerii raţionale a motivului pentru care totul nu este aşa cum se prezintă.

Leadershipul, în marea ecuație a necunoscutelor acestei lumi, în care ideea de libertate rămâne doar o ipoteză cu șansă de realizare, o variantă a motivului haosului originar - în sensul în care întunericul poate să triumfe prin bogăţia de farse şi imagini ambigue, este lupta celor care reuşesc să înlăture obstacolele potrivnice împlinirii lor.

Iar procesul de explorare a leadershipului este similar procesului de înțelegere a lumii, definit drept „transmisie cognitivă, care poate fi însuşit prin efectul legii care spune: „Prefă-te că ești orb, dar nu te lăsa niciodată hipnotizat."

Source: https://neculaifantanaru.com/franturi-din-realitatea-unei-lumi-neintelese.html

Freamătul unei minţi de artist întrupate într-un frumos corp al naturii

On Mai 22, 2020

Arta este mijlocul creatorului de a se constitui într-o viziune pe care ochiul o numeşte "comparaţie".

Era ceva de ordin spiritual, mistic, greu de înţeles de lumea din jur, fiindcă tot ce mă înconjura intra în categoria lucrurilor accesibile doar celor curajoşi, celor capabili să facă parte dintr-o ficţiune de tipul: „Toate personajele şi faptele prezente în această operă sunt fictive, iar toți protagoniștii sunt pagini pline de recunoştinţă dintr-o istorie a tratării naturii cu respectul care i se cuvine unui Creator de frumos."

Probabil, din această cauză, eram atras în permanenţă de natură, cu o putere irezistibilă faţă de tot ce era nobil şi vrednic de admirat în plan artistic, angajându-mă într-o dezbatere tot mai cuprinzătoare despre originea unei Creaţii care îşi revendică termenul de "perfecţiune" la nivel de personaje şi roluri chemate să interpreteze subiectul florilor în mod surprinzător de diferit. Metamorfoza florilor în oameni, şi visul florilor continuat în ascensiunea unei viziuni însufleţitoare, se derula numai în capul meu, ca o lume ireală, fictivă, curgătoare, capabilă să influenţeze doar evenimentele din lumea unui artist care se priveşte pe sine ca într-o oglindă ce închide în ea spiritele naturii.

Cu faţa spre soare, închideam ochii încet, cu emoţie, cu acel zâmbet de satisfacţie dominatoare în colţul gurii care parcă ar fi vrut să denote acea dualitate a artistului adevărat, a cărui inspirație vine dintr-un spațiu numai al lui. Sau, poate că, în alt fel, sufeream de acea condiţie a artistului ce a atins vârsta senectuţii înţelepte de a mai visa la culmile pe care le oferă exprimarea prin intermediul artei, luându-şi libertatea de a visa la ceea ce se ascunde dincolo de ceea ce nu se poate pătrunde cu privirea.

Practic, mă simţeam ca într-o escapadă a artistului în mijlocul naturii, unde totul părea extras dintr-un fragment din "Pe firul de păianjen al memoriei", de Cella Serghi: *"Pictura modernă pe care n-o cunoşteam, sau, din comoditate, refuzam s-o înţeleg, începea acum cu o ciudată forţă şi mă purta cu ea în alt univers, îmi impunea o altă realitate."*

Leadership: Efortul de spiritualizare a unei lumi redusă la o asociere între imagini şi cuvinte tinde spre revelarea a ceea ce este esenţial în sufletul tău, ca reper a ceea ce este comun creaţiei trecute prin filtrul unei sensibilităţi rafinate?

Priveam cu alţi ochi totul din jurul meu, ca admirator al unor lumi vizionare surprinse în metamorfoze cromatice impresionante. Trandafirii, frunzele lor firave, încercam să adun parfumul lor primăvăratic într-un tot unitar extrem de rafinat și de elegant, într-un acord dintre pământ şi soare. Şi iată că trandafirul, cu frunzele lui verzi, pline de rouă, mă aude ca şi cum aş fi o parte din sufletul naturii, ca şi când aş exista prin intermediul altcuiva, un fel de reîncarnare a unui suflet dintr-o altă viaţă.

Nu-i aşa că gândurile-mi sunt echivalente cu puterea artei de a readuce la viaţă o lume sensibilă, aproape uitată de noi cei ce ne zbatem în vâltoarea oraşelor supra-aglomerate?

Privirea conduce sufletul spre măreţia naturii. De altfel, trandafirul crede că eu fac parte din marele plan al naturii, că eu sunt vocea nevăzută a naturii. De pe urma observaţiilor minuţioase am extras cu multă dibăcie o mărturie generoasă a minunilor naturii, o declaraţie de viaţă care va emoţiona o întreagă lume, prin care încerc să mă apropii de capodopera artistului, de freamătul lui interior. Poate, tocmai de aceea, cred că sunt demn numai de

atenţia unui pictor care analizează cu sensibilitate fiecare element al naturii înainte de a-l personifica într-un personaj de vis, dezvăluind un mister adânc care atinge simţul de uimire şi de admiraţie în acel dans al echilibrului dintre frumuseţe şi formă.

Da, recunosc cu tărie, sunt posesorul unui univers interior tainic, o fiinţă care ştie să trăiască intens totul, înfruntând apatia generală, creatorul unui univers suspendat între vis şi realitate, considerând că totul în artă trebuie să aibă în acelaşi timp forţă explozivă şi sensibilitate, ca atunci când stai şi admiri un peisaj panoramic. Sau ca atunci când te pierzi în profunzimea cerului înstelat aşteptând, ca dintr-o clipă în alta, o stea căzătoare foarte strălucitoare să-ţi îndeplinească ultima dorinţă: de a putea simţi freamătul vieţii pe suprafaţa lucrurilor care nu se văd, care nu vor trece, mai degrabă decât asupra lucrurilor care se văd şi care sunt trecătoare.

Leadership: Întinderea şi profunzimea realităţii în care trăieşti poate să genereze un ecou pe măsură într-o lume în care totul se uneşte şi se identifică cu actul sublim al unei creaţii instantanee?

Până la urmă, chiar şi gândurile, trăirile, înfruntarea lor, simt nevoia de vopsea, de pensulă, tot ce îi este necesar artistului pentru a se putea exprima în faţa unui şevalet şi a unei pânze albe pe care natura îşi imprimă sufletul, emoţionant, sensibil, memorabil. Îţi auzi pulsul inimii atunci când simţi vibe-ul culorilor vii, energia irezistibilă a simbolurilor imprimate cu emoţie într-un moment al unui instantaneu artistic reuşit, aproape fotografic. Dai mâna cu pasiunea autentică a unui Creator de universuri, cu o finisare delicată a trăsăturilor şi expresie rafinate, pe suprafaţa lucioasă a unei pânze de cristal, parte dintr-o reprezentare a constelaţiei Tayana construită pe ritmul muzicii lui Yakuro.

Nu mă pot obişnui cu banalul, nu mă mulţumesc a fi doar un om, ci tind spre a fi un creator de mare puritate sufletească, investit cu puterea de a pătrunde în inima naturii. Nici trandafirul meu deosebit, cu frunzele lui delicate, nu se va schimba, nu se va confesa într-un ansamblu al creaţiei mult mai vast, decât dacă vom exista unul prin celălalt, eu ca un artist înconjurat întotdeauna de frumos ce descoperă zilnic o doză de trăire artistică, iar el ca expresie a unei conştiinţe creatoare singulare. Poate o să mă credeţi, poate nu, dar cu siguranţă am dreptate.

Farmecul trandafirului, el care îşi orientează mereu frunzele spre lumină, îmi dă de înţeles că un artist poate fi un creator excepţional numai dacă se exprimă mai simplu, mai liber, mai firesc, prin intermediul frumuseţilor naturii. Poate că însuşi trandafirul îşi revelează o parte din substanţa propriului suflet raportându-se la un creator deprins cu tehnica picturală de reprezentare a aparenţelor sensibile, din perspectiva revelării vieţii sale interioare care dă tonul libertăţii infinite, a interacţiunilor cu natura într-o manieră spirituală, sau poetică.

Actul sublim al unei creaţii instantanee pune preţ pe gândurile şi trăirile manifestate de un artist care pune în acorduri noi puritatea unei armonii cu sine însăși, pe care o traduce în freamătul unei emoții rar întâlnite din sfera personificării unei naturi care, neîncetat, îi cere omului să-şi strunească şi să-şi afirme instinctele, în special instinctul de metamorfozare.

Freamătul unei minţi de artist întrupate într-un frumos corp al naturii este uneori domolit în plăsmuiri literare, estetice sensibile, de pură fantezie, unde orice asemănare devine o nouă formă de uniune între Creator şi Spiritul Elevat, în tăcerea unei clipe de neuitat, stârnită de căldura unor cuvinte fremătătoare care parcă au a spune:

Nimic nu este mai de nelocuit decât acel "tu însuţi" aflat într-un loc în care eşti tot timpul binecuvântat: în mijlocul naturii.

Trandafirul, pe care deseori îl percep ca fiind cea mai bună opţiune de îmbunătăţire a imaginii mele, se impune ca un mijloc de transformare umană, spirituală, artistică, mai ales dacă iau în considerare cuvintele esteticianului român Liviu Rusu:

"Artistul, cu adevărat creator, pătrunde atât de adânc în fiinţa sa, încât dezvăluie rădăcinile existenţei însăşi şi sesizează astfel ceea ce ne leagă mai strâns de pământ. Spiritualitatea pe care o descoperă este o spiritualitate terestră, fiindcă ceea ce ne revelează nu este o lume deasupra noastră, ci un dinamism interior, care animă tainele cele mai intime ale sufletului nostru, fondul originar al speţei noastre."

Source: https://neculaifantanaru.com/freamatul-unei-minti-de-artist-intrupate-intr-un-frumos-corp-a

Fructul din Pomul Cunoaşterii

On August 15, 2013

Creează noi punţi de legătură între leadership şi ştiinţă, astfel încât să fii stăpânul unei minţi complexe şi al unei gândiri libere.

" Îngerul Domnului îmi spusese în vis că, dacă voiam să dobândesc o ştiinţă perfectă aşa cum îmi doream, trebuie să urc în lumea Lunii, unde aş găsi, în faţa Paradisului lui Adam, Pomul Cunoaşterii. Şi imediat ce voi gusta din fructul lui, sufletul meu va fi dominat de toate adevărurile de care o făptură este capabilă. "

Am avut de nenumărate ori ocazia de a aprofunda sensul acestor cuvinte, a căror interpretare o cunoşteam cel mai bine. Bineînţeles, punctul meu de vedere era susţinut cu argumente bine fundamentate şi cumpănite. Partea aceasta importantă a visului marelui filozof Cyrano de Bergerac, ca un întăritor al sistemului imunitar al gândirii mele ştiinţifice, încheia procesul de cristalizare a materiei din care se năştea și își înălţa turnurile alchimia.

Este de necontestat că o asemenea gândire axată pe sensuri şi subsensuri ce se cer decriptate, care trebuie măsurată înainte să-şi ia locul în suma totală de procese pozitive de dezvoltare, cere o anumită superioritate în cunoaştere. Pe care eu încercam frecvent să o accesez, să o abordez şi să o promovez mai bine ca oricine. Iar dacă voiam să înnod relaţia cu ştiinţa, mai întâi trebuia să ţin cont de elementele esenţiale menţinerii constante a condiţiilor de creare şi utilizare a materiei primare a Operei.

Se impunea însă o anumită prudenţă în repartiţia materiei după regulile greutăţilor şi ale măsurilor filosofice. Sau, cum ar spune maestrul meu, se impunea o anumită măsură în ponderea ideilor filozofice versus realitatea practică. Îmi era greu să mă înţeleg astfel. Multă vreme această rutină a cugetării încifrate, căpătând conotaţii simbolice şi metaforice, a rămas nestăpânită. M-a dominat. Apoi am înţeles totul.

Leadership: Poţi să-ţi valorifici experienţa de cunoaştere prin extragerea concluziilor logice din adevărurile fundamentale despre care ştii că pot fi oricând înzestrate cu un sens diferit de sensul propriu, fără să trădezi o intenţie de exteriorizare a stărilor sufleteşti?

Adevărurile care până altădată nu voiam să le cred, acele adevăruri ce puteau fi cu claritate cuprinse şi înţelese doar de mintea ştiinţifică, erau oarecum decalate în plus sau în minus, părând la primul contact cu ele greu de digerat. Între adevăruri se stabilea mereu o nouă legătură coordinativă, realizată prin întrepătrunderea evidenţelor, a concluziilor şi învăţăturilor participante la formarea şi desăvârşirea mea.

De aceea, schematic, această legătură coordinativă, care reprezenta cazul particular al unei legături covalente, se putea reprezenta simbolic prin trei flori delicate, unite printr-o săgeată, o combinație între noroc și efort. Ea pornea de la sensul *donor* spre cel *acceptor* , extinzându-se spre punctul matur de interpretare şi complexitate într-un spaţiu figurativ.

Am cules fructul din Pomul Cunoaşterii. Am turnat peste el o lingură de esenţă pură de lună, şi cinci picături de raze de soare. În compoziţia nou rezultată am adăugat zece grame praf de stele. Apoi, după circa douăzeci de minute, păstrat la rece, la o temperatură constantă pentru a asigura viabilitatea agentului care determina sporirea stabilităţii reţetei, am gustat din preparatul magic cu o savoare inepuizabilă cu care nu eram obişnuit.

Brusc, sufletul meu a început să fie dominat de toate adevărurile de care o făptură este capabilă. Am învăţat să ofer nişte perspective imaginare pe care puţini ar putea vreodată să le transforme în realitate. Dar nu trebuia să dau nimănui prilejul de a-mi citi adâncul sufletului, plăsmuit din aceeaşi materie contorsionată a întregului numit "Univers Paralel", fiindcă ar fi însemnat să fac o revelare a adevărului ascuns în spatele aparenţelor.

Leadership: Merită să fii cunoscut pentru ilustrarea privilegiată a unei gândiri care se străduieşte să dezvăluie totul a priori, să refuze orice prejudecată, să facă din conştiinţa subiectului măsura experienţei acestuia?

Te vezi nevoit să aprofundezi sensul unor noi abordări pentru a stabili noi fundamente ştiinţei tale? Simţi că ai nevoie de un întăritor pentru sistemului imunitar al gândirii tale? Încerci frecvent să accesezi, să abordezi şi să promovezi mai bine ca oricine o anumită superioritate în cunoaştere?

Ştiinţa leadershipului, la care am făcut deseori referire în articolele şi lucrările mele, are drept obiect, printre altele, înţelegerea simultană a înlănţuirilor bine închegate, în toată marea lor complexitate, dintre cauzele şi efectele generate înainte sau după introducerea unor noi modalităţi de îmbunătăţire a performanţei.

Cauzele pot asigura premisele reprezentării unei structuri avansate de control a proceselor de gândire şi acţiune, printr-o *cugetare-avertisment* care îl ajută pe lider să îşi clarifice poziţia în raport cu excelenţa.

În timp ce efectele pot crea premisele unei realităţi mai obiective, impunând o nouă direcţie de evoluţie şi făcând vizibilă puterea de deschidere a liderului. Efectele sunt totodată apanajul exclusiv al singurei forţe care permite reducerea sau amplificarea considerabilă a valorii liderului: ştiinţa.

Leadership: Ai ajuns la limita pe care ţi-o impune ştiinţa, sau continui să fii chiriaşul ei în cazul apropierii de o viziune mai flexibilă asupra statutului de operă tardiv descoperită?

O operă tardiv descoperită este o sumă a percepţiilor tale faţă de lumea pe care ţi-o imaginezi altfel, o mărturie semnificativă a limitelor până la care se poate conduce "deformarea" în scopul redării cât mai expresive a unei trăiri, realităţi, idei sau imagini, ce pot avea şi altă valoare decât cea directă.

Valoarea liderului stă nu atât în rezultatele concrete obţinute, cât în imaginarea unor procedee analitice, de aprofundare şi dezvoltare a ştiinţei, susţinându-şi punctele de vedere în orice circumstanţă de natură să ridice îndoieli justificate. El poate să ajungă la limita pe care i-o impune ştiinţa atunci când nu mai poate realiza cele două condiţii esenţiale ale sale: impunerea superiorităţii în zona lui de influenţă şi abordarea unei noi modalităţi de suscitare a interesului faţă de activitatea sa în rândul susţinătorilor.

Sau, el poate continua să fie "chiriaşul" ştiinţei atâta vreme cât staţionează în rutina unei cugetări nestăpânite, încordate, întru crearea unor valori superioare, unor deducţii şi raţionamente care nu pot fi cu claritate cuprinse şi înţelese decât de minţile cele mai luminate. Aprofundarea ştiinţei, noile informaţii şi cunoaşteri, aduc cu sine o serie de contradicţii şi paradoxuri care îl fac să fie şovăitor şi nehotărât.

La polul opus, procesând o cantitate mare de idei şi adevăruri izvorâte din propriile sale cunoştinţe, el va putea să se apropie de o anumită maturitate tradusă prin înţelepciunea de a lua hotărâri eficace, consolidându-şi astfel poziţia de expert.

Leadership: Poţi să asiguri o convergenţă sustenabilă a elementelor utile cunoaşterii către maximul de randament profesional, fără să extragi esenţa unei imagini care se repetă?

Aşadar, în momentul în care îţi extinzi ştiinţa şi începi să capeţi o viziune mult mai largă a ceea ce ea reprezintă, este posibil ca mintea să nu mai poată cuprindă, prin partajarea resurselor de cunoştinţe, decât ceea ce ai creat de valoare, şi informaţiile necesare pentru configurarea unei noi conexiuni cu leadershipului. Dar în acelaşi timp, ştiinţa este singurul tău aliat care te poate învăţa să oferi nişte perspective imaginare pe care puţini ar putea vreodată să le transforme în realitate.

Dacă vrei să rămâi acelaşi stăpân al unei minţi complexe şi al unei gândiri libere, perfecţionându-ţi capacităţile intelectuale pe măsura unei cunoaşteri superioare, încearcă să creezi noi punţi de legătură între leadership şi ştiinţă, astfel încât să asiguri o convergenţă sustenabilă către maximul de randament profesional (principalul indicator prin care se evaluează performanţa de a te expune lumii întregi printr-o retuşare şi o îmbunătăţire a informaţiilor pe care le pui la dispoziţie).

Esenţa unei imagini care se repetă poate fi identificată cu o informaţie codată asupra caracteristicilor structurale, fenomenologice şi funcţionale ale procesului de cunoaştere realizat din mai multe niveluri de semnificaţie, acestea fiind ataşate de: asocieri între diferite puncte de vedere, substituiri metaforice, interpretări care transcend sensul imediat sau concluzii care deznoadă „firele” argumentației.

Fructul din Pomul Cunoaşterii simbolizează rodul cunoştinţelor minuţioase, a cercetărilor individuale şi colective în domeniul leadershipului, îmbinate armonios pe parcursul anilor în experienţa practică.

Source: https://neculaifantanaru.com/fructul-din-pomul-cunoasterii.html

Frumoasa necunoscută îşi ascunde tainele sub şapte valuri

On Iunie 06, 2014

Implică-te direct în deblocarea oricăror tipare de percepţie a ştiinţei, strângând laolaltă toate acele virtuţi inalterabile de care ai nevoie pentru a elimina defectele care dăunează valorii tale.

Eisenstein începe să "tocească" metodele artei. Avea o consistenţă de studiu. Acum însă i se pare că studiul matematicilor şi al hieroglifelor japoneze fusese inutil. Puţin mai târziu avea să le înţeleagă foloasele. Nu-şi dă însă seama că însăşi metoda sa de studiu de acum este rodul anilor de învăţământ ştiinţific. Studiază cu aplicaţie teoria artei. Porneşte la muncă sistematic, inginereşte. Curând însă rămâne descumpănit. La fiece apropiere de esenţa artei, constată cum "frumoasa necunoscută îşi ascunde tainele sub şapte valuri. Un ocean de muselină".

Atacul frontal nu izbuteşte. " *Se ştie că o sabie nu poate tăia o pernă de puf... Aceasta se taie numai cu ascuţişul unei lame încovoiate, de iatagan oriental... Curbura iataganului simbolizează lunga cale ocolitoare pe care trebuie să o urmezi pentru a diseca secretele ascunse sub oceanul de muselină... Nu-i nimic ! Suntem tineri. Avem timp, viitorul este al nostru ! Apoi urmează calea studiului prin creaţie. Constată chiar amuzat că în acest caz perioada de "buchisire" poate fi de utilitate imediată."* *****

Leadership: Cât de micşorată sau cât de mărită ar fi personalitatea ta dacă ai fi egalul unei ştiinţe superioare?

A fi egalul unei ştiinţe superioare, când susţinem că ea ne ajută să definim decupajul spaţial semnificativ pentru a ne reprezenta simbolic o imagine, un concept sau un produs determinat, înseamnă să alegi din multitudinea de modele, stiluri, tendințe, ceea ai cu adevărat nevoie ca să obţii esenţa unei dinamici a viului, esenţa unei chimii artistice care reuşeşte să transceadă timpul și alte obstacole lumești.

Un critic de artă ar putea arăta ce nedreptate s-ar comite şi cât de micşorată ar fi personalitatea unui artist care se vrea a fi egalul unei ştiinţe superioare, neacordând însă totală importanţă acelui capitol esenţial al activităţii sale de cercetare şi dezvoltare intelectuală.

Însă pentru un bun practicant al ştiinţei conducerii, direct implicat în deblocarea oricăror tipare de inovaţie şi inspiraţie realizate din timp, a nesocoti, dintr-un dispreţ principial, această producţie majoră de înţelegeri din care se pot trage foloase nemăsurate, este echivalent cu a cădea într-o stare inferioară de gândire.

Leadershipul, în posibila sa ascensiune în relaţie cu arta şi cercetarea ştiinţifică, strânge laolaltă toate secretele ascunse, toate formele de exploatare a resurselor de creaţie împletite armonios cu acele virtuţi inalterabile de care omul are nevoie pentru a elimina defectele care dăunează valorii sale. Bineînţeles, fără să murdărească sau să distrugă cadrul de susţinere al întregului compus rezultat din studiul unor procese de producţie şi reprezentare a unor forme noi de "săbii".

Arta este o cale de a te recunoaşte şi mai ales de a te asuma pe tine însuţi în postura unui creator aparte care, întrebuinţând un material numit "simbol" şi integrând o multiplicitate de interpretări reuşeşte să introducă în realitate un obiectiv calitativ nou.

În leadership, sabia este instrumentul puterii de a determina caracterul a ceea ce este convenţional şi totodată oportun pentru asigurarea unei coeziuni între "general" şi "particular", dintre "sistematic" şi "nesistematic", despicând în două "atotcuprinzătorul". Iar aici se merită să precizăm un citat aparţinând lui Victor Hugo: " *O armă nu-i nimic prin ea însăşi, ea nu există decât prin mâna care o mânuieşte* ".

Spre deosebire de curbura iataganului care în artă simbolizează lunga cale ocolitoare pe care trebuie să o urmezi pentru a diseca secretele ascunse sub "oceanul de muselină", sabia simbolizează în leadership, totodată, calea de ieşire din tiparele unei convenţii sociale care te uneşte cu ceilalţi aspiranţi la un statut profesional mai înalt, dar care nu au aceleaşi înclinaţii, aceeaşi dorinţă de afirmare, aceeaşi aplecare spre aprofundarea cunoaşterii şi promovării ei în societate.

Iar a nu pune preţ pe dorinţa de afirmare înseamnă să treci cu vederea unul din modurile prin care ţi se relevă geniul, în imensa lui complexitate, dar mai ales în imensa lui capacitate de customizare a background-ului ştiinţei.

Esenţa artei este să construieşti o idee plecând de la ceea ce se ascunde în spatele tentativei de a le da o interpretare nouă conformă cu adevărul.

Frumoasa necunoscută care îşi ascunde tainele sub şapte valuri este acea ştiinţă dobândită doar prin experienţa dublată de cunoştinţe solide şi practici utilizate permanent, dar mai ales de dorinţa de autodepăşire, de afirmare şi de ieşire din anonimat.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Frumuseţea nevăzută decât de ochiul care îşi contemplă taina

On Noiembrie 28, 2023

Ceea ce vezi depinde de perspectiva unei experiențe artistice complexe, formată prin prisma interacțiunii dintre sensibilitate și viziune.

Mi-a plăcut dintotdeauna marea. Atât de mult, dar atât de mult, încât mă reîntorc la ea ori de câte ori imaginea ei îmi călăuzeşte visul de a fi una cu arta, cu frumuseţea naturii, cu peisajele spectaculoase. Numaidecât, o experienţă fascinantă se poate împlini cu lucruri despre mine însumi, forme estetice pe care arta le aduce la viață, şi pe care îmi place să le observ în jur. Adevărate poezii pentru suflet.

Ştiu asta prea bine fiindcă, în cele din urmă, singurul care poate răspunde la întrebările căutărilor mele interioare, culminante expediţii în labirintului sufletului, sunt doar eu însumi, cu propriile viziuni exagerate sau subtile, înscrise pe un şevalet special, ajustabil la adâncimea mării, ca un complice tăcut în dansul valurilor active de la răsăritul până la apusul soarelui.

În simfonia monumentală a naturii, ca un partener silențios care dansează în ritmul viselor mele, acompaniindu-mi pașii pe calea artei, şevaletul acesta plin de viaţă se armonizează cu starea mea de spirit, păstrând amintiri solemne peste vise suprapuse cu întârzieri de câțiva ani peste creaţia naturii. Iar dacă continui să privesc valurile, în speranța că voi găsi un semn divin, un răspuns silenţios capabil să-mi arate calea spre o paletă de culori neexploatate, poate că voi putea să adaug strălucire unei poveşti eterne, similară unei călătorii în timp şi spaţiu.

Leadership: Creaţia ta poate să rezoneze ca un ecou cu vocea interioară pe care de multe ori o neglijezi, încât să pui în valoare fiecare element vizual care îţi îmbogățește perspectiva artistică?

Într-unul din dialogurile cu natura, am primit din partea mării, pe care o contemplu cu nesaţ ca pe-o pictură impresionistă, un fel de inspirație nemărginită transpusă într-un soi de declaraţie de adâncă preţuire:

- Și, mai presus de toate, îți modelezi cuvintele în funcţie de apropierea ta faţă de mine, nu-i așa? Pe de o parte, mă iubeşti cu adevărat pentru sclipirea pe care o împrumut soarelui, destul de mult, ceea ce se reduce practic la un singur lucru, sunt o oglindă pe cerul nesfârşit. Şi aici pot aduce ca argument toate felurile posibile de dovezi. Pe de altă parte, recunosc că ori de câte ori mă priveşti, cu nerăbdare să îmbrăţişezi linia orizontului, cu acea intensitate stelară care depăşeşte limita cunoaşterii experimentale, simt că devin mai importantă, mai tânără, parte dintr-o realitate care se revarsă pe şevaletul întins al creaţiei tale. Nu sunt doar o mare, ci destinul unei picturi care dă viaţă viziunii artistului.

Eu sunt marea, tu eşti artistul viziunii mele.

Ceva îți spune să te avânți cât mai mult în adânca viaţă subacvatică a mării, pentru a scoate la iveală ceva din tine, ceva ce crezi că este natura ta cea mai bună, sinele tău superior, prea puţin cunoscutul *Athlesalyni Sethasor*. Din nou şi din nou, ceva mă determină să-ţi aud cuvintele, ca o şoaptă ce merge direct la suflet. Chiar simpla mărturisire că am însemnat ceva pentru tine m-a umplut de fericire aşa mult încât cuvintele au devenit un soi de ecou magic, toate sunetele din jur sunând ca dublu, gata să traverseze generațiile de artişti care au îndrăznit să picteze cerul și marea în culori noi, mereu reinventând povestea noastră.

Nu doar atât. Să nu crezi că această mărturisire a fost simplă; nu a fost deloc simplă, fiindcă a traversat timpul şi spaţiul ca să se întoarcă în prezent, la tine, artist inegalabil. Cu toate că ar fi putut fi cea mai simplă declaraţie, frumuseţea autentică constând în cuvintele în care am reuşit să-ţi îmbrac ideile, sunt fericită pentru că o asemenea stare, fiind totuşi o inspiraţie, îmi dă puterea de a mă dărui total în momentul creaţiei tale, nereţinând-o şi netrunchiind-o prin nimic. Aștept orice altceva în afară de a fi contrazisă, de a mi se pune la îndoială convingerile. Dar trebuie să repet, această mărturisire nu a fost simplă, fiind incontestabil raţională, demnă de un glas care vibrează de inspiraţie asupra şevaletului.

Leadership: Cum poți să îți dezvălui sentimentele din perspectiva unei prezențe veșnice, în fața unui spațiu larg și cuprinzător care te stăpânește negreșit, şi pe care tu trebuie să-l stăpânești?

Marea mea dragă, atât de multe îmi dezvălui tu, mereu şi mereu. Atunci, când ai spus cuvintele acelea, ochii tăi s-au învăluit într-un mister *che mette alla prova i confini tra fantasia e realtà*, şi fiind mai albaştri decât însăşi întinderea ta, am putut să-mi contopesc în ei visurile și dorințele mele, să le las să se piardă în adâncurile tale misterioase, să-mi găsesc liniștea în întinderea lor nesfârșită. Cum să nu te cred? Cum să mă prefac că nu port în suflet sentimentul apropierii de o conştiinţă a eternității, o prezență veșnică care a înregistrat și păstrat intacte istoria și misterele timpului?

În această privinţă, simţind că fac parte dintr-un spaţiu mult prea întins, inima resimţind adâncul misterios al eternităţii, vreau să aduc în discuţie un fragment din cartea "Dervişul şi moartea" de Mesa Selimovic:

"Le cunoşteam, erau învăţăturile puţin schimbate ale filozofilor greci, tălmăcite în arabă de Ibn-Sina în operele sale. După aceste învăţături, omul a ajuns treptat la ceea ce este azi, adaptându-se încet, supunându-şi natura, devenind unica fiinţă înzestrată cu conştiinţă. Astfel, natura nu mai este o taină pentru el, nici întinderea din jurul lui o necunoscută, le-a cucerit şi le domină, parcurgând drumul uriaş de la abisuri până la stele.

Spaţiul, întinderea nelimitată, este temniţa mea, un colţ devorator al imaginaţiei mele. Spun asta ascultând ecoul gândurilor mele necunoscute, picurând o neașteptată ardoare în inima mea, ca și cum marea ar fi fost un martor tăcut și înțelegător al acestor sentimente. Spaţiul acesta mă stăpâneşte negreşit. Eu îl stăpânesc pe el numai atât cât ochiul îl poate cuprinde. Iar el mă oboseşte, mă sperie, mă cheamă, mă apropie de el sau mă alungă. Îmi închipuiesc că spaţiul mă vede şi de fapt lui nu-i pasă de mine, spune că-l pot cuceri, când de fapt nu fac decât să profit de nepăsarea lui."

Leadership are ca substrat memorabil următoarea convingere raţională: *"Cu cât este mai bogat conţinutul inimii tale, cu atât viziunea pe care o proiectezi în creația ta devine mai profundă şi, totodată, larg cuprinzătoare."*

Frumuseţea ascunsă a unei lumi ascunse, este nevăzută decât de ochiul care îşi contemplă taina. Mă refer la faptul că marea văzută de artist, indiferent cât de adâncă și enigmatică este, pentru el reprezintă un spațiu sacru de explorare. Aceasta îi oferă oportunitatea de a se pierde în lumea sa interioară și de a contempla profunzimile ascunse ale existenței umane. Este ca o fereastră către tainele universului, unde fiecare undă și fiecare nuanță devin elemente ale unei povestiri vizuale care capturează esența creativității artistice.

Source: https://neculaifantanaru.com/frumusetea-nevazuta-decat-de-ochiul-care-isi-contempla-taina

Funcţia artei în dezvoltarea leadershipului

On Februarie 03, 2014

Redefineşte-ţi arta de a manevra ştiinţa, punând în valoare dezvoltarea unei noi gândiri care nu prezintă decalaje între ceea ce construieşti şi ceea ce transmiţi.

Avid de cunoaştere, Eisenstein lucra intens. Începu punerea în scenă a unei piese a lui Platnev. Dorinţa frenetică de a se exprima prin imagini noi, cu mijloace noi, a dus aici la rezolvări inedite, care, toate, constituiau, în fond, un nou pas spre cinematografie. Tânărul scenograf îşi propunea să creeze o anume relaţie între om şi mediul său, explicitând singurătatea insului strivit de metropolă. Trebuia pentru aceasta exprimat dinamismul copleşitor al marelui oraş.

Lui Eisenstein îi veni o idee care-l amuză: să folosească decoruri mobile legate de oameni. Actorii se mişcă pe patine cu roţi şi-şi duc în acelaşi timp bucata de oraş. Soluţia îmbinării omului cu mediul era influenţată de cubism, de Picasso. Dar rezolvarea era cu totul inedită.

Cele patru picioare a doi bancheri purtau faţada unei burse acoperite cu două jobene, un poliţist era pur şi simplu străbătut de circulaţia de pe străzi, o parte din costume străluceau de lumini mobile în perspectivă, alte personaje aveau doar uriaşe buze vizibile deasupra lor..

*Toate acestea circulau frenetic, se întretăiau, dispăreau şi reapăreau. Erau formule cinematografice, elemente de film care încercau să se adapteze îndărătnicei scene teatrale. Eisenstein folosea aici, înainte de scriptură, limbajul cinematografic al fondurilor, al înlănţuirilor, al suprapresiunii. Abia în filmul "Greva" el va valorifica conştient aceste mijloace de expresie filmică. **

Leadership: În ce scop şi în ce cantitate utilizezi părţile stabile ale mecanismului de tip "îmbinare de decoruri" ce se ascunde în arta pe care o serveşti, încât să obţii o imagine nouă a faptelor care au dus la producerea unui eveniment de mare însemnătate?

Regizorul se ocupă de formarea unei noi regiuni de dezvoltare printr-o artă redefinită, printr-un nou tip de reprezentare a variabilelor multiple de redefinire a rolului său în activitatea de individualizare a personajelor şi a situaţiilor în care ele sunt puse. Pe acest teren se înalta virtuţile şi valorile superioare ale intelectualităţii şi determinării sale. El nu poate să creeze o anume relaţie cu mediul său de dezvoltare, până la folosirea mijloacelor de expresie în construirea unor noi şi inovative proiecte ştiinţifice, fără să colecteze resurse (imagini, decoruri şi modalităţile lor de personalizare) din vecinătatea îmbinării omului cu mediul în care se află.

O îmbinare de decoruri este o reflectare nemijlocită a sentimentelor şi a gândurilor regizorului în direcţia conturării unei imagini de ansamblu menită să redea realitatea cât mai fidel cu putință, luând în considerare condiționările la care sunt supuse personajele prin natura inteligenţei de care dispun și a sufletului de care dau dovadă prin faptele lor. Totodată, o îmbinare de decoruri este procesul de creare a unui mediu de viaţă distinct, în care se pot manifesta personaje diverse ca fiind parte integrantă a personalităţii regizorului într-un controversat lanţ de evenimente.

Deci, regizorul trebuie să fie şi un bun organizator de evenimente într-un ecou al faptelor care determină o altă percepţie a lumii, a tainelor ei, a înțelegerii a ceea ce ni se întâmplă și a scopului pentru care existăm într-un fel și nu în altul. În arta pe care regizorul o serveşte se ascund nu doar inversări de roluri, efecte de scenă spectaculoase, experimente cromatice sau

o abundenţă de costume, ci mai ales acea vitalitate inofensivă pe care el doreşte să o trăiască prin participarea indirectă la anumite evenimente, acea pasiune de a fi în prim planul unei lupte pe care în realitate nu o poate duce.

A obţine o imagine nouă a faptelor care duc la producerea unui eveniment de mare însemnătate înseamnă să te foloseşti de statutul pe care îl ai, acela de plăsmuitor de realităţi, pentru a-ţi exprima punctul de vedere faţă de ceea ce consideri a fi „adevărul gol-goluț” camuflat într-un lucru căruia i se poate asigna un anumit moment în timp și o locație unică în spațiu, în raport cu un sistem de referință.

Funcţia artei în dezvoltarea leadershipului este de a exprima cu ajutorul imaginii și al imaginației, într-o explorare a extra-ordinarului, nevoia de bifare a unei prezenţe ce se manifestă ca o formă de detensionare a presiunilor sociale, ca o formă de cultură dedicată elitelor.

Această funcţie se determină prin utilizarea unor etaloane mai înalte de gândire, precum: "Omul bun este nealterat moral de actele majore ale unei civilizaţii distrugătoare" sau "Niciun personaj nu este despotul căruia i se subordonează sau i se sacrifică toate celelalte".

Leadershipul este o componentă de întrebuinţare a mecanismelor de constituire a unei noi identităţi vizuale, bazată în special pe relaţia dintre decoruri şi personaje.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/functia-artei-in-dezvoltarea-leadershipului.html

Funcţia Backtracking

On Iunie 15, 2016

Fii deschis către unitatea dintre munca de creație și viziune, raportându-te la parametrii imaginii de sine daţi de tendinţele de asimilare a experienţei de acomodare la o situaţie cu totul nouă.

O adevărată revelaţie are loc atunci când măcar o plăsmuire a imaginaţiei devine realitate, când ea se dezlănţuie atât de furtunos, plină de toate avantajele pe care "operatorul" raţional ţi le poate oferi, în geometria unor macro-reguli cum ar fi selecţia, abstracţia şi alte operaţiuni care reduc complexitatea unei opere singulare, dorind-o fabuloasă, la o singură idee ce va domina tot restul lumii. O idee ce are ca punct de început imperativul: "Intră într-o zonă şi rămâi acolo ! "

Spre bucuria mea de acum, am evitat această zonă, simţind supremul dispreţ pentru o autentică imagine a desăvârşirii, dispreţul omului care insistă mereu asupra a ceea ce trebuie să înfăptuiască peste limitele sale, prin experienţa de a se desprinde de el însuşi şi de a se ridica deasupra lui pentru a se unifica sub puterea unei idei colosale. Nu ştiu de ce, dar am fost dintotdeauna atras de fenomene inexplicabile, mistere care se caută cu disperare să fie rezolvate, lucruri noi pe care puţini le-ar putea înţelege, încercând să le adopt regulile ca pe un fel de joc al minţii, răsfățându-mă cu beneficiile oferite un sistem unic, strict riguros, plin de reguli şi proceduri, care contrabalansa perfect revelațiile fricilor mele.

Un asemenea om, singular în ecuaţia superiorităţii, devine un număr complex raportat la elementele unui câmp de luptă unde se războiesc tendinţele sănătoase cu cele nesănătoase. Mă întreb ce se întâmplă dacă ideea şi imaginea ei desenată în timp s-ar manifestă într-un sistem perfect articulat ce cuprinde natura unei anumite situaţii din care se poate întâmpla să nu existe ieşire?

Probabil aş fi pus în aceeași situaţie în care se afla Luigi Galvani care a observat la un moment dat un fenomen curios pe care, la început, nu a putut să-l explice, dar a cărui studiere a dus, în cele din urmă, la descoperirea electricității celulelor vii. Iată în ce constă acest fenomen, aşa cum îl prezintă scriitorul Emil Bittman: Galvani suspendase cu ajutorul unor cârlige de cupru câteva labe de broască de balustrada de fier a balconului casei sale din Bologna. La fiecare adiere mai puternică a vântului ce sufla deasupra oraşului, extremitatea labelor de broască se atingea de balustrada balconului şi la fiecare contact cu fierul mușchii labelor se contractau.

Un om care este posedat de o idee dă întotdeauna întâietate relației cu natura din care numai el poate să tragă foloase, incluzând o apropiere de cele mai bune practici numai dintr-o curiozitate a cunoaşterii.

Leadership: Te lansezi într-o încercare de a explica lucrurile diferite din perspectiva a ceea ce ţi se întâmplă, dar cu cât crezi că înţelegi mai mult, cu atât pare să fii mai departe de ceea ce crezi ştii?

Am reuşit să-mi biruiesc lăuntrul strigării patimilor trecând prin chinurile unei uriaşe tentative de exprimare a unui real greu de atins, ce forma un determinant cu valoare particularizant-cantitativă, în stare să producă acurateţe în valorosul meu har de a zămisli opere gândite în formă sinceră. Un determinant justificat de ordinul capacităţii imaginative, din care răzbătea o nouă perspectivă de interpretare a adevărurilor universale.

Aşa se explică de ce aveam atât de multă consideraţie pentru felul în care îmi însuşisem învăţăturile şi îndrumările ştiinţei, funcţionând peste limitele normalului acceptat, precum vechii alchimişti, între diferenţe de gândire şi puncte de extrem, fiindcă ştiam bine că nimeni nu va putea să mă descoase.

Într-un final, am reuşit să-mi stăpânesc setea de cunoaştere superioară, elaborată cu mijloacele cele mai de seamă ale raţiunii, departe de lume, odată cu întâmpinarea celor mai tulburătoare dificultăţi ale învăţării și dezvoltării celor ascunse. Eram pătruns de sentimentul unei recâştigări definitive a valorilor mele vitale, precum echilibrul şi discreţia, cele două expresii ale puterii mele interioare cărora merita să le acord întâietate, formând un fel de tulpină a personalităţii.

Leadership: Optezi să te situezi între diferenţele de a fi tu însuți negativ şi tu însuți pozitiv, încât să formezi un nou concept *"all in one"*?

Îţi plac jocurile? Nova este un Terran Ghost care trebuia să apară în shooter-ul anulat StarCraft: Ghost. În schimb, Nova Covert Ops, *the first mission pack for StarCraft 2* , nu incorporează elemente din Ghost. Chris Sigaty, producător principal pentru StarCraft 2, a spus că această expansiune "se va concentra pe o poveste mult mai... intimă și mai sumbră. Ne-am concentrat atât de mult pe conflictul galactic și pe povestea galactică. Am vrea să explorăm ceva mult mai apropiat de noi". *

Una din piedicile care te împiedică să fructifici roadele leadershipului vizează încercarea de a explora ceva apropiat de tine, concentrându-te pe expansiunea unei realităţi, a unei existenţe al cărei principal punct de reper nu încorporează elementele care alcătuiesc esenţa cea mai înaltă a fiinţei tale.

Leadershipul, deschis către unitatea dintre munca de creație și viziune, unde perspectiva de transformare pozitivă este întemeiată pe liantul dintre echilibru și discreţie, trebuie să se reflecte nu din ipostaza de prizonier al lumii proprii, ci din perspectiva unui om care se redescoperă prin focul îndoielilor, căutărilor și observaţiilor care duc spre tămăduirea oricăror patimi.

Felul cum te raportezi la ipostazele în care experimentezi spaţiul privilegiat al creaţiei oglindeşte modul în care îţi asumi datoria mărturisitoare de a înfăţişa o realitate dezolantă care provoacă o alta superioară.

Cum te percepi între ipostaza de creator care există prin Sine, care are toate perfecțiunile, care e absolut, şi cea de descoperitor care nu-şi recunoaşte greşelile decât în momentul când ele se prefac într-o binecuvântare? Eşti o valoare unică de referinţă pentru ceea ce ar trebui să poată compensa orice greşeală şi orice abatere de la calea prin care încerci să atingi un obiectiv?

Felul în care îţi însuşeşti învăţăturile şi îndrumările ştiinţei, raportate la căutarea unei forme de înțelegere a unei experiențe din unghiul distanţării de tendinţa de dominare a lumii, prin ideea de a intra într-o zonă și de a rămâne acolo, depinde foarte mult de disponibilitatea de a trăi între diferenţe de gândire şi puncte de extrem, știind că nimeni nu va putea să te descoase.

Dacă optezi să te situezi între diferenţele de a fi tu însuți negativ şi tu însuți pozitiv, încât să formezi un nou concept "all in one" ce-și propune să dezvolte calitatea accesului tău la o versiune nouă a personalităţii, vei putea să promovezi un caracter, o imagine şi un raţionament ce porneşte de la recunoaşterea unei alterităţi rezultate din profunda precaritate a cunoașterii foarte avansate.

Asta face din tine un lider care ştie să îşi gestioneze stările și știe să conducă sub presiunea propriilor slăbiciuni, sub presiunea propriilor obsesii (ezoterice), sub presiunea propriilor sale erorilor de decizie, raportate la elementele unui câmp de luptă unde se războiesc tendinţele sănătoase cu cele nesănătoase.

A intra într-o zonă de non-rezistenţă și a rămâne acolo înseamnă să părăseşti vechile credinţe care în timp s-au dovedit a fi falimentare, pentru o altfel de credinţă care arde doar în inima ta ca o confirmare curiozității celui care are siguranța că se mai pot spune multe lucruri despre o problematică propusă.

Funcţia Backtracking vizează căutarea acelui raţionament ce porneşte de la recunoaşterea unei alterităţi rezultate din profunda precaritate a cunoașterii foarte avansate, făcând posibilă „livrarea" unor alte caracteristici personale: puterea de a-ţi depăşi obişnuinţele sau puterea de a-ţi înfrâna tentaţiile cele mai mari. Precum tentaţia de a te avânta, prin sporirea continuă a cunoaşterii, înspre nemăsurat.

*** Notă:** StarCraft 2

Source: https://neculaifantanaru.com/functia-backtracking.html

Fundalul viu al tabloului

On Martie 30, 2010

Încadrează-te într-un fundal adecvat, astfel încât să dai valoare înţelegerii pe care ţi-o acorzi în mod particular.

Când l-am reîntâlnit pe marele artist, cu puţină vreme în urmă, mi-am dat seama că, deşi era foarte în vârstă, mai avea încă o inimă tânără, plină de veselie. Picta, cuprins parcă de un sentiment nemaipomenit, portretul unui om simplu. Părea mai mulţumit de el însuşi, mai odihnit, mai poetic aş putea spune.

Îl vedeam cât e de dedicat încă muncii lui, atins de o anumită stare de euforie, plin de imaginaţie până la cele mai mici detalii, plin de căldură sufletească. Evidenţa mă sileşte să recunosc că exista în el mai mult decât talentul înnăscut, ci o dragoste neasemuită pentru pictură şi frumos. Era un original care nu îşi crea operele ca ceilalţi artişti.

Neputând rezista simţului estetic, înnăscut în el, care căuta să fie satisfăcut în totalitate de calitatea muncii sale, şi-a făurit o artă proprie, un stil personal, propriu viziunii sale, mai expresiv, mai variat, mai compact, mai emoţionant decât a multora. E atât de desăvârşit, încât şi acum, cei care-i privesc tablourile au tendinţa de a sta să le admire îndelung.

I-am adresat, la un moment dat, o întrebare numai cu titlul de curiozitate:

- Ce anume face ca o pictură să fie valoroasă?

Leadership: Privilegiul de a compune subiectul unui tablou care transmite o emoţie aprinsă are ca esenţă înţelegerea a cine eşti cu adevărat într-o realitate care se substituie propriei aprecieri?

Maestrul a aşteptat puţin, şi-a ridicat privirea spre mine şi mi-a spus cu un oarecare zâmbet pe buze:

- Pentru ca o pictură să fie valoroasă, ea trebuie să dea aparenţa realităţii şi, numaidecât, să transmită un anumit mesaj prin intermediul subiectului principal. Asta este de fapt chestiunea cea mai importantă: pentru ca un tablou să fie bine realizat şi apreciat de criticii de artă, pictorul trebuie să scoată în relief subiectul principal. În ansamblu, tabloul trebuie să impresioneze privitorul.

Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

- După cum bine vezi, Nicu, subiectul meu este acest om simplu, cu defecte şi calităţi, ce duce o viaţă normală. Dar ca să pot să-l scot în evidenţă a trebuit să decorez şi fundalul tabloului, curtea cu flori, cerul senin, razele soarelui, şi să creez un contrast de culoare între subiect şi fundal. N-aş fi avut cum să scot în relief subiectul principal, daca nu l-aş fi încadrat într-un fundal adecvat.< ! DOCTYPE HTML PUBLIC "-//W3C//DTD HTML 4.0 Transitional//EN"> Astfel, simt că fac parte dintr-o realitate care este mult mai mult decât mă aşteptam.

Leadership: Poţi să modifici dimensiunea propriei identităţi unificând idealul şi

experimentalul într-o coerenţă vizionară nouă?

Edgar Allan Poe scria la un moment dat: *"Imaginaţia pură alege de la frumuseţe sau de la deformaţie numai elementele ce se pot combina perfect, până atunci necombinate. Rezultatul, ca regulă generală, e compus din frumos sau sublim, în măsura în care frumosul şi sublimul fac parte din elemente combinate."*

Pentru ca leadershipul să prindă un contur bine definit, real şi accesibil unei largi "audienţe", trebuie să creezi mai întâi condiţiile necesare unei analize obiective şi atotcuprinzătoare a formei de manifestare a genialităţii, prin încercarea de ajunge la înălţimea perfecţiunii. Prin reflectarea într-un mod veridic a părţilor tale "luminoase", îmbinându-le într-un tot unitar care să formeze "sublimul".

În tabloul modernist al leadershipului, în acest univers plin de culoare a cărui elemente, frumosul şi sublimul, odată puse în evidenţă pot crea premizele încadrării într-un stil anume, se găseşte o doză serioasă de subiectivitate şi exagerare. Acestea pot unifica idealul şi experimentalul într-o coerenţă vizionară nouă, făcând mai credibil subiectul principal: omul, sau mai exact, prezenţa unei atitudini intelectuale tot mai estompate în peisajul plin de contraste al vieţii.

Gândeşte-te la faptul că poţi aborda cu deplin calm exagerările sau erorile comise de tine însuţi în focul creaţiei, dar nu oricine poate să-ţi ducă mai departe viziunile despre viaţă.

Leadership: Fără un fundal adecvat n-ai cum să fii subiectul principal al „tabloului" !

Iată un lucru important: ca să devii un lider de succes, trebuie mai întâi să te încadrezi într-un „fundal" adecvat. Fundalul, care reflectă puternic transformările prin care treci, profesionalismul de care dai dovadă, calităţile pe care le deţii, este reprezentat de organizaţia din care faci parte, de oamenii pe care îi conduci, şi îşi poate modifica în timp poziţia şi forma, în funcţie de practicile pe care le promovezi.

Dacă în fundal n-ai pe nimeni sau nimic, nu vei putea să străluceşti, nu vei putea sa ieşi în evidenţă ca un veritabil lider. Mai mult, dacă nimeni nu te urmează, atunci înseamnă că eşti doar un personaj din fundal şi altcineva este subiectul principal, nu tu.

Un lider fără organizaţie şi fără oameni nu există. Dacă eşti limitat de incapacitatea ta de a interacţiona cu ceilalţi, sau dacă încerci să faci totul de unul singur, atunci, hotărât lucru, leadershipul tău nu are valoare. Cum poţi să fii mai presus decât alţii, dacă nu eşti înconjurat de nimeni? Cum să urci pe scara ierarhica în carieră, astfel încât să poţi obţine o poziţie mai înaltă, dacă nu-i câştigi pe oameni de partea ta şi nu-i convingi să te urmeze? Fără un fundal adecvat, n-ai cum să fii subiectul principal al „tabloului".

Aşadar, ca să te faci remarcat şi ca să ajungi în vârf, formează-ţi o echipă şi concentrează-te asupra a ceea ce puteţi realiza împreună. Totuşi, fă orice este nevoie pentru a deveni mai bun, pentru a fi mai presus ca ceilalţi prin efectele pe care le produci asupra lor, prin intensitatea cu care le influenţezi vieţile, prezentul şi viitorul.

Fiecare artist trăieşte într-o "realitate" pe care o penetrează cu subiectivismul său, fără să uite niciodată că frumuseţea tabloului depinde de admiraţia pe care şi-o acordă instinctiv lui însuşi.

Fundalul tabloului este ceea ce te reprezintă într-un spaţiu privilegiat de expunere a

înţelegerii despre tine însuţi. Nu poţi fi lider dacă nu ai pe cine conduce şi pe cine îndruma, sau dacă nu eşti recunoscut ca atare. Iar dacă nu ştii instinctiv să te amplasezi într-un „fundal adecvat", îţi vei pierde din valoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/fundalul-viu-al-tabloului.html

Fundamentele arhitecturii devenirii

On Ianuarie 03, 2014

Dezvoltă-ţi conştiinţa de a te situa deasupra celorlalţi, proiectându-te deasupra a ceea ce crezi că eşti.

Orice copil cuminte, remarca paradoxal Eisenstein, strică obiectele, desface burţile păpuşilor sau demontează ceasurile pentru a vedea ce se află înăuntrul lor. Spre deosebire de copiii aceştia "buni", eu am fost un copil rău, tocmai pentru că nu am făcut nimic din toate acestea. Probabil tocmai pentru această cauză a trebuit să devin regizor.

Şi asta deoarece aşa numiţii copii cuminţi îşi epuizează în perioada aceea neastâmpărul curiozităţii, cruzimea primitivă şi afirmarea agresivă. Neconsumate atunci, aceste tendinţe izbucnesc mai târziu. În locul ceasului demontat apare pasiunea pentru cercetarea mecanismului creaţiei, stricarea obiectelor este înlocuită cu ireverenţe pentru autoritate. *****

Leadership: Îndeplineşti condiţiile formării unei noi autorităţi intelectuale prin accelerarea expansiunii conştiinţei, fixând locul unei "vederi mai presus de vedere" pe scara unei realităţi mai cuprinzătoare decât o poţi percepe la o primă impresie?

Leadershipul poate fi asociat cu un mod de a te delimita de lumea îngustă a celor fără merite însemnate, printr-o nouă intensificare a conştiinţei de sine, încurajatoare, proiectată asupra circumstanţelor de declanşare a necesităţii de a-ţi depăşi inerţia existenţială şi intelectuală. Conştiinţa este măsura adevărului pe care îl recunoşti despre tine însuţi în comparaţie cu evaluările şi performanţele celorlalţi pe scara unei ierarhii de respectabilitate construită pe merite, pe scara unei cariere de o rară disponibilitate, de unde transpare autenticitatea şi devenirea personală în sistemul de valori al comunităţii.

O simplă folosire îngrijită a cunoaşterii nu dovedeşte că ai evitat acea periclitare a esenţei naturii tale, a fiinţei tale autentice, fiindcă oricât de studios ai fi, oricât de creativ te prezinţi în faţa lumii până la un moment dat, este foarte posibil să nu reuşeşti depăşeşti pragul "autosuficienţei". Identitatea pe care o vei aborda, ca produs al interacţiunii cu raţionamentul care râvneşte să aducă lumină tot ceea ce este prezentat fals de alţii, prin distincţia dintre modelele de inovare care îţi avantajează cel mai mult calităţile de lider, este în fond o căutare de sine perpetuă care începe cu acapararea cunoştinţelor şi transformarea lor într-un produs de creaţie.

O vedere mai presus de prima vedere are ca şi considerent de bază un fel de înţelegere intuitivă a schimbărilor manifestate la nivel macro-existenţial. Un om cu adevărat de valoare se distinge prin capacitatea de a vedea prin acţiunile umane şi a descoperi motive şi înţelesuri ascunse ale unui parcurs care ar putea profita de caracteristicile sale esenţiale ale unui început modest de carieră.

Meritul de a triumfa în orice domeniu se datorează iscusinţei de a răbda acea "pauză" care există între tendinţa de a nu acorda atenţie motivelor de a fi în rândul celorlalţi oameni şi oportunitatea de a-ţi descoperi talentul într-un moment care te ia pe nepregătite.

Nu poţi deschide nicio fereastră spre un nou orizont, introducând în timpul căutării unei noi identităţi ideea de materializare a gândurilor proeminente, dacă curiozitatea ta nu atinge nivelul de alertă.

Vei putea să-ţi regăseşti direcţia de mers şi de dezvoltare numai în funcţie de gradul de înţelegere a ceea eşti tu cu adevărat, încă de la primii paşi spre performanţă. Dar mai ales în funcţie de ceea ce reprezintă produsul interiorităţii, care iradiază tot ceea ce eşti în adevărul tău cel mai profund. Produsul interiorităţii este un cumul de factori pozitivi cu efecte de durată asupra restabilirii echilibrului mental şi emoţional care îţi permite să înaintezi în viaţă.

Parametrii care îţi fixează sau îţi definesc identitatea, esenţiali în proiectarea unor forme şi structuri constructive de afirmare, sunt într-o permanentă evoluţie şi transformare, indirect determinaţi de acel tablou personal al realizărilor care se pune în joc în momentul în care sunt întrunite o serie de condiţii. Prima condiţie este recunoaşterea urgenţei de a te pune la punct în ceea ce priveşte înţelegerea temeliei ştiinţifice pe care să te sprijini în călătoria spre excelenţă. A doua condiţie este să te fereşti de efectul gândirii negative, de tipul „Ce este stricat nu se poate repara”.

A-ţi dezvolta conştiinţa de a te situa deasupra celorlalţi, privind relaţia de utilitate între ceea ce alegi să devii şi ceea ce ai devenit prin luarea deciziilor care influenţează traseul existenţial, înseamnă să crezi în esenţa ta adevărată şi, contopindu-te cu ea, să-ţi pui în valoare calităţile şi cunoştinţele în domeniul tău de interes.

Leadershipul este meritul pe care îl atribui în mod semnificativ unui proces de evoluţie care începe cu ceea ce nu-ţi place şi se finalizează cu ceea ce numim "iluminare".

Fundamentele arhitecturii devenirii sunt elementele de referinţă care contribuie la felul tău de a fi, printr-o diferenţiere a constructivităţii şi ingeniozităţii puse în sprijinul deciziei de a schimba regulile de determinare a valorii personale care nu funcţionează. Pentru a-ţi găsi adevărata menire în lume, mai întâi filtrează practica ta de viaţă prin dezvoltarea tuturor trăsăturilor sau caracteristicilor, constante în timp, răspunzătoare de patternurile înrădăcinate în propriul potenţial.

Aceste fundamente sunt: dezinteresul arătat faţă de normalitate şi măreţia de a străluci într-o combinaţie specială de intuiţie şi inteligenţă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/fundamentele-arhitecturii-devenirii.html

Fundamentul Leadershipului

On Aprilie 04, 2019

Fă-ţi timp să discerni asupra realităţii şi asupra propriilor gânduri, pentru a-ţi creşte nivelul de autoacceptare şi motivaţie.

Mă uit şi acum la fotografia ta ori de câte ori sunt singură. Spune-mi, cărei realităţi sau ficţiuni dinăuntrul tău, cărei imagini din adâncul meu răspunde chipul acesta suav numai vis şi simţire, numai emoţie, interiorizare şi patos? Şi desigur că aşa mă vedea Camil uneori. Cred că acest curent continuu se numeşte gândire.

Mă gândesc la prezent ca şi când aş trăi în trecut, cu acea durere care mă face să uit cu totul realitatea vârstei pe care am reuşit la un moment dat să o combat prin universul viselor, concentrându-mă asupra aspiraţiilor de autosatisfacere care deveniseră criteriul suprem al existenţei mele. Odată trecută, clipa nu mai are cale de întoarcere. M-am înşelat. Mă simt în continuare captivă într-un roman de Andre Maurois, el scriind parcă despre mine: "Ah, nu doream decât să mă pot izola pentru a citi, a scrie. Să trăiesc o viaţă de scriitor, pe care s-o pot popula cu personajele imaginaţiei mele."

Dar eu pe atunci nu înţelegeam nimic din viaţa unui scriitor, mai ales când e disperat că nu se poate izola, exasperat că nu se poate consacra filosofiei.

Scriitorii îşi iubesc libertatea, îşi iubesc meseria. Poate că au nevoie de mai multe iubiri, de mai multe modele...ceea ce pare a fi sursa celor mai cumplite disperări. Eu sunt tristă întotdeauna, dar nu se vede decât uneori, captivă într-o viaţă de condamnat. Da, vreau să scriu o carte. Una singură. Despre mine. Şi poate despre fericire. Despre oameni care vor să fie fericiţi. N-am descoperit de ce. Dar sper că scriind am să înţeleg şi poate că am să mă înţeleg mai bine pe mine. *****

Leadership: Poţi să-ți dovedeşti apartenenţa la o creaţie dobândită pe parcursul propriilor experienţe de viaţă, în corespondenţă cu reprezentarea unei imagini formate anterior despre cum să fii mai aproape de ceea ce contează cu adevărat pentru tine?

Decizia de a scrie este primul pas spre cunoaşterea de sine, fiindcă tot ceea ce povesteşti despre tine capătă conturul unei creaţii bazată pe o bogată experienţă, nemijlocită şi verificată îndelung. Este un proces de a reflecta la experienţele tale, spunându-ţi: „Acesta este modul în care mă văd chiar şi atunci când nu sunt de acord cu tot ce am trăit".

Apartenenţa la un act de creaţie, cum este scrisul, adânceşte relaţia dintre ceea ce ţi se întâmplă şi felul cum interpretezi fiecare aspect al fiinţei tale. Prima realitate a cunoaşterii de sine, în accepţiunea unei particularităţi de conţinut care rezidă din producerea unor stări de linişte emoţională, devine pentru o ființă excepţională un concept adaptabil de reinventare personală.

Înseamnă că ești captiv într-un spaţiu al acumulărilor de întrebări și incertitudini, într-un prezent nedefinit de percepţii, dar reuşeşti să dai un înţeles spiritual convingerilor care te-au condus spre suferinţă, spre nelinişte, spre incertitudine. Aici leadershipul, pentru care emoţiile nu trebuiesc eliminate deoarece contribuie la orientarea şi dirijarea comportamentului, capăta o valenţă de autocontrol, o sursă a puterii de a-ţi stăpâni impulsurile distructive şi adaptarea la o situaţie în schimbare.

Prin scris se manifestă speranţa unei destinderi mentale, un accept a tot ceea ce înseamnă viaţa din perspectiva unei lucidităţi care nu mai poate admite derapajul emoţional. Ceea ce scrii despre ceea ce simţi este imaginea unei lumi care se schimbă în jur, chiar dacă nu întotdeauna iei parte în mod drect la evenimentele ei. Iar capacitatea de a te perfecţiona continuu se înrudeşte cu această formă de cunoaştere rezultată din reprezentări contradictorii ale posibilului şi imposibilului de suportat, care alternează între ceea ce te izolează şi ceea ce te inspiră.

A te concentra asupra unei imagini formate anterior despre cum să fii mai aproape de ceea ce contează cu adevărat pentru tine înseamnă să urmăreşti o viziune de ansamblu asupra celor mai importante arii din viaţa ta care te-au determinat să fii autentic.

Oamenii care au atins cele mai înalte trepte ale desăvârşirii știu că rodul unei iluminări se poate produce cel mai adesea prin meditaţie. Sau prin actul creator care are loc în această stare de conştientizare îndreptată spre interior, când te supui unei realităţi diferite (un fel de proces de înţelegere a emoţiilor care te copleşesc), susținute doar de relații între informații și amănunte complet diferite.

Dimitrie Alexandru Sturdza, prim-ministrul României între anii 1895 -1909, a spus la un moment dat un lucru deosebit de important: *"Omul trebuie să se simtă necontenit trăind în mijlocul timpului în care îşi exercită acţiunea sa, discernând posibilul de imposibil, realizabilul de ceea ce nu e realizabil pentru momentul în care el trăieşte."*

Dar oare acest moment, în mijlocul cărei realităţi se încadrează cel mai bine pentru a putea reprezenta un adevărat punct de cotitură? Într-o realitate trăită efectiv sau într-o realitate închipuită? Căci atât prima, cât și cealaltă, sunt folosite de marii înţelepţi pentru a stoca preferinţele vizavi de particularităţile lor lăuntrice, vizavi de ceea ce este adevărat sau fals, vizavi de ceea ce este intangibil, vizavi de ceea ce ei pot să realizeze sau să arate lumii înconjurătoare.

Apariția unei aprecieri de sine înalte se produce atunci când te identifici cu imaginea unei creaţii care ia forma unei revelaţii despre viaţă pusă pe seama evenimentelor încărcate cu mult mai multă emoţie decât eşti în stare să exprimi în cuvinte.

Dacă presari în ceea încerci să reprezinţi câteva grame de incertitudine, s-ar putea face presupunerea că, indiferent de ceea ce conţine momentul prezent, poţi da naştere unor noi revelaţii despre tine. Vei putea să găsești noi perspective și semnificaţii ale vieţii, o nouă ordine, o nouă formulare de început, mai potrivită şi mai benefică pentru evoluţia ta dacă depăşeşti limita cunoașterii imediate, învăţând să te priveşti din absenţa a ceea ce ești.

Absenţa este o trecere spre un alt nivel de constiinţă, spre un alt nivel de înțelegere și percepție a complexităţii dimensiunii personale. Atât în realitatea vie, cât şi în realitatea închipuită se poate realiza oricând o căutare care să returneze noi puncte de reper pentru dezvoltarea personală, şi noi perspective asupra lumii.

Leadershipul este produsul capacităţii tale de a vedea realitatea aşa cum o revelează gândirea special croită sa te îndrume în acţiunile care uneori ţi se par neimportante, dar care sunt încărcate cu multă mândrie, cu multă demnitate şi cu multă căldură sufletească.

Acesta este fundamentul leadershipului: să înveţi să te înţelegi mai bine din prisma a ceea ce ţi se întâmplă, prin ocheanul amintirii, al conştiinţei, al bucuriei sau al neliniştii existenţiale, pentru că totdeauna te vei ţine legat de acea realitate a existenţei interioare pe care nu o poţi nega, nu o poţi evita, şi pe care ai obligaţia să o suporţi prin acceptarea anumitor compromisuri.

Singura motivaţie care te face să mergi mai departe cu fruntea sus după ce ai experimentat suişurile şi coborâşurile vieţii este să îi înveţi pe alţii cum să privească firul vieţii din altă perspectivă.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Fundamentul unei orientări de viitor

On Martie 04, 2012

Natura este cu mult înaintea omului, iar noi trebuie să pricepem că înţelegerea ei necesită un anumit efort de conştientizare a poziţiei noastre faţă de ceea ce ar putea fi denumit "reperul unei noi direcţii de evoluţie".

Într-o zi au fost capturaţi 18 albatroşi într-o insulă pierdută în imensitatea Pacificului, Midway. Duşi în diferite locuri, cel mai apropiat loc de Midway se afla la 2.000 km, cel mai depărtat la 7.000 km, li s-au dat drumul. Toţi au ajuns acasă în numai câteva zile, cel lăsat în punctul cel mai îndepărtat parcurgând distanţa cu o medie de 510 km pe zi. O performanţă pe care o obţine de altfel,în fiecare an, în condiţii normale. Albatroşii se plimbă în largul Pacificului toată iarna şi revin apoi pe aceeaşi insulă, în acelaşi loc, unde îşi construiesc cuibul, la mai puţin de un metru şi jumătate de cel vechi.

*Cum se orientează? Experienţele făcute şi păsările capturate în diferite insule din Pacific sau Atlantic au înlăturat una dintre ipotezele conform căreia reperele de pe sol aveau un rol esenţial. În anii 1960 a fost adoptată ca mulţumitoare aşa numita teorie astronomică. După unii autori, elementul major era arcul solar, traiectoria aparentă a soarelui. Nu erau oare sistemele de orientare ale păsărilor mai precise şi mai fine decât cele mai izbutite dispozitive electronice? **

Leadership: Poţi să-ţi alegi o orientare bună spre cercetarea şi cunoaşterea naturii, şi să fii sincer în această orientare atunci când faci din cunoaşterea ta o treaptă a desăvârşirii spirituale?

Când vorbim despre evoluţie ne referim la reperul unei noi poziţionări în cadrul sferei de cunoaştere a omului, încât el să producă o nouă versiune a viziunii privind nu doar valoarea personalităţii sale, ci mai degrabă valoarea experienţei cunoaşterii lumii.

De fapt, poziţionarea omului în faţa procesului de observaţie a fenomenelor particulare ale lumii, pune în prim plan versiunea personalităţii evolutive în cadrul unei orientării care are ca fundament un alt reper, anume capacitatea lui de a acţiona în sensul adaptării la schimbările relaţiei cu lumea şi cu universul prilejuite de personalizarea procesului de creaţie. Mai bine spus, este vorba despre poziţionarea omului în faţa experienţei de modelare a gândirii pe care el propune lumii.

Spiritualul este strâns legat de o gândire creativă evolutivă, este o interacţiune optimă între ceea ce eşti în stare să descoperi şi ceea ce eşti dornic să devii. Deci, să ne bazăm pe știință și pe creativitate pentru a oferi vieţii, lumii şi universului, acele experiențe memorabile și utile de descoperire a minunilor naturii.

Un creator progresează prin îmbunătăţirea constantă a orientării sale. Faptul că cineva a descoperit modul cum se orientează păsările, creând după modelul lor de zbor viitoarele sisteme de ghidare ale avioanelor, este un fapt care desemnează tendinţa omenirii de a ieşi dintr-un cerc impus de respectarea limitelor auto-impuse, a inerţiei şi a obscurantismului.

Viziunea este produsă de un câmp larg al cunoaşterii privind observarea şi compararea diverselor forme de reglaj ale naturii, de formele de interpretare ale mediului înconjurător. Iar sfera valorii de creaţie este strâns legată de o viziune care promovează redirecționarea pe termen lung a cunoaşterii, întărind credinţa într-un nou început, într-un nou mod de a concepe filosofia care completează lumea şi o obţine ca Univers. Dacă o persoană suferă de

"constrângerea de nu a sprijini practicile din câmpul creaţii", bineînţeles că nici nu va reuşi să observe schimbările care le suportă natura de-a lungul timpului.

Treapta desăvârşirii spirituale este destinată interacţiunii optime dintre ceea ce eşti în stare să descoperi şi ceea ce eşti dornic să devii, aşa încât să înfăptuieşti voinţa divină de a desăvârşi ceea ce natura nu a reuşit să redea decât incomplet.

Fundamentul unei orientări de viitor ţine de capacitatea omului de ştiinţă de a vedea rezultatele creaţiei în mediul ei natural, semnificaţiile ei, minunile ei, desăvârşirea ei, datorată lucrării de excepţie pe care doar un adevărat Creator are onoarea de a o coordona și direcționa prin producția de concepte inovatoare.

*** Notă:** Catinca Muscan - Orele lui Prometeu, Editura Albatros, 1986.

Source: https://neculaifantanaru.com/fundamentul-unei-orientari-de-viitor.html

Furia pătimaşă a sufletelor oarbe

On Mai 12, 2014

Verifică-ţi trăsăturile de caracter, intrând în interacţiune cu ceea ce este dincolo de propria ta aparenţă.

Copilul se opri în dreptul tufişului, fără să-l vadă pe Jean Valjean. O monedă de 40 de gologani îi scăpă jos şi se rostogoli spre mărăcini, până la Jean Valjean, care puse imediat piciorul pe ea.

- Domnule, spus micuţul savoiard, cu acea încredere a copilăriei care e făcută din neştiinţă şi nevinovăţie, daţi-mi banul.

Jean Valjean, obosit, furios, ridicându-se dintr-o dată în picioare, cu talpa tot pe monedă, deveni aproape ameninţător: "Şterge-o de aici, băiete ! "

După câteva clipe, copilul pieri, alergând cât îl ţineau puterile, fără a îndrăzni să se uite înapoi sau să scoată vreun ţipăt.

În jurul lui Jean Valjean se lăsă umbră. Nu mâncase toată ziua. Îşi trase mai bine şapca pe ochi, căută în neştire să-şi încheie haina, făcu un pas şi se aplecă să-şi ridice băţul. Şi în clipa aceea zări moneda de 40 de gologani pe care piciorul lui o înfundase în pământ şi care sclipea printre pietre. Simţi ca o zguduitură electrică: "Ce este asta?", spuse el printre dinţi.

S-o spunem simplu: nu el furase, nu omul, ci animalul care, din obicei şi din instinct, îşi pusese piciorul prosteşte pe banul acela, în timp ce inteligenţa i se zbătea în noianul atâtor obsesii, noi şi nemaiauzite. Când inteligenţa i se trezi şi-şi dădu seama de fapta animalului, Jean Valjean se dădu înapoi cu spaimă şi scoase un strigăt de groază: "Vai, ce-am făcut? Sunt un ticălos ! " *

Leadership: Îţi formezi caracterul prin prisma unui "bine" care face rău, sau a unui "rău" care face bine?

Din punct de vedere al modului în care percepi şi îţi gestionezi propria fiinţă, acţionând acea forţă a sufletului care conform realităţii experimentate o determină să se manifeste tot mai accentuat, nu poţi evita apariţia unui sistem de reglare automată cu totul nou. Cu noi forme de protest, dar şi cu noi valori. Şi, evident, cu noi structuri de reprezentare și funcționare, cu legi noi, solide, simple, clare și aspre. Care fac ca viaţa să pară un munte greu de urcat, sau un fluviu care trece munţii.

Leadershipul capătă, în acest caz, o nouă suprastructură simbolică, respectiv o autenticitate de ordin secund, prin aceea că nu mai poate indica raportul dintre autoritate, influenţă şi impact, datorită constrângerilor de ordin moral şi valoric.

Leadershipul devine o incertitudine de ordin practic, o trecere de la lumea materială, la cea spirituală, depinzând de o situaţie pe două dimensiuni temporale – trecutul şi prezentul – care pot facilita viitorul interacţiunii tale cu ceea ce e dincolo de tine. Mai exact, cu experienţa unui „bine" care face rău, sau a unui „rău" care face bine. În termeni simbolici, cele două extreme sunt reprezentate de "Omul" şi "Animalul".

Micuţul Gervais, copilul care şi-a pierdut moneda, i-a făcut indirect un bine lui Jean Valjean, ajutându-l să conştientizeze latura lui întunecată. Iar lui Jean Valjean, căruia i-a rămas întipărită imaginea omului rău care era, nu i-a mai rămas decât să se reabiliteze, făcând numai fapte bune.

Leadership: Iei în vedere posibilitatea de a te pierde într-un personaj străin atunci când existenţa ta se pierde în deznodământul unei situaţii care se distinge prin imposibilitatea de a o înţelege?

Adevăratul chip de bătălie care ridică sau coboară leadershipul, iată-l. E acest loc de întâlnire, provocatori şi puternic, dintre ceea ce eşti capabil să devii, creând un vid ce trebuie “umplut” printr-un efort de înţelegere a ceea ce eşti, prin prisma felului în care reacţionezi la ceea ce ţi se întâmplă. Şi ceea ce ai devenit de fapt în urma felului în care ai gestionat “criza” de personalitate pe care ai traversat-o.

Cu cât discrepanţa dintre Eul emoţional (individualizat deseori prin manifestările tale exterioare) şi conştiinţa Eului (ce se exprimă prin discursul verbal interior, dând naştere contrariilor care îţi permit să gândeşti) este mai mare, cu atât gradul tău de maturitate este mai mic. Nu degeaba sfătuia deseori Anthony Silard, preşedinte al The Center for Social Leadership: “ *Concentrează-te numai asupra ingredientelor proprii de foarte bună calitate, care te fac să fii unic, dinamic şi demn de a fi iubit.* ”

Important pentru a-ţi dezvolta leadershipul în situaţii în care simţi că pierzi controlul, nu este posibilitatea de a te pierde într-un personaj străin, care te intrigă şi te subjugă totodată, dând ascultare acelor gânduri de înaltă vibraţie care îţi cauzează emoţii negative. Ci să contribui la diminuarea acelor aspecte ce ţin de viaţă, care, în confruntarea cu tine însuţi, îţi pot aduce valoare.

Nu poţi întotdeauna schimba ceea ce-ai făcut, nu poţi întotdeauna să "pansezi" remuşcările cu optimism şi binedispunere. Dar poţi încerca să umanizezi “animalul” în care simţi că te-ai transformat.

Caracterul care îţi limitează leadershipul este constatarea pe care o faci cu privire la personalitatea ta într-un context în care profesia, activitatea sau misiunea ta înregistrează costuri majore la nivel de imagine.

Furia pătimaşă a sufletelor oarbe vizează acea modalitate de evoluţie spre bine şi foarte bine, pe o traiectorie ascendentă, neumbrită de trufie, patimi şi violenţă.

*** Notă:** Victor Hugo - *Mizerabilii.*

Source: https://neculaifantanaru.com/furia-patimasa-a-sufletelor-oarbe.html

Furnizorii de soluţii placebo

On Aprilie 16, 2009

Învaţă să schimbi percepţia consumatorilor faţă de Brandul pe care îl reprezinţi, printr-o ajustare a valorii produsului care se extinde de la acceptul pe care i-l dă inovaţia până la efectul de dependenţă pe care i-l dă imaginea.

Nu este uşor să fii vânzător pentru un nou medicament.

Să presupunem că deţii o firmă producătoare de medicamente. În sfârşit eforturile cercetătorilor s-au concretizat într-un medicament foarte eficient în tratarea infecţiilor bacteriene. Dacă toată lumea ar fi convinsă de faptul că acest medicament dă într-adevăr rezultate, compania ta ar face vânzări de milioane. Însa de-abia acum te aşteaptă marea provocare: pasul cel mai important pe care trebuie să-l faci este să dovedeşti că acest medicament este eficient, că într-adevăr vine în sprijinul oamenilor şi nu le pune viaţă în primejdie.

Prin urmare se impune să demonstrezi în faţa persoanelor abilitate eficienţa medicamentului. Cea mai simplă cale în acest sens este să testezi medicamentul pe un lot mai mare de animale infectate. La sfârşitul testelor, dacă bacteria a dispărut în totalitate şi animalele infectate au supravieţuit, vei primi acceptul să testezi medicamentul pe subiecţi umani voluntari. Dacă şi aceste rezultate se vor dovedi un succes, abia după aceea medicamentul va fi omologat şi îl vei putea scoate la vânzare pe piaţă. Pe de altă parte, dacă medicamentul nu este eficient, înseamnă că ai investit bani şi muncă inutil.

Leadership: Este nevoie să reconsideri rolul "backup-ului" din perspectiva modului de receptare a inovaţiei?

Permanent, liderii încearcă să îşi educe afacerile în beneficiul lor, folosindu-se de receptivitatea, viziunea şi creativitatea în tot ceea ce încearcă să demonstreze prin noi abordări ale funcţionalităţilor şi strategiilor dezvoltate. Cu siguranţă, liderii bine educaţi în segmentul business vor genera o orientare de calitate. Depinde numai de ei să-şi aleagă viitorul succes.

Dar nu este drept să rămânem indiferenţi faţă de progresul tehnologiei, iar leadershipul aici lucrează ca un restaurator de "backup" în cazul în care rezultatele propriilor tale planuri, intenţii şi eforturi de business nu se concretizează într-o livrare imediată, recepţionată şi recunoscută. În acest sens, backup-ul reprezintă o componentă a procesului decizional care creează legături nu atât cu obiective tangibile de business, cât mai apropiate de eficacitatea şi randamentul în inovaţie.

Inovaţia bazată pe back-up presupune să reporneşti o afacere din perspectiva unor venituri suplimentare care să justifie efortul de a păstra brandul ca principală opţiune în mintea consumatorului şi de a creşte cota de piaţă deţinută.

În ceea ce priveşte leadershipul, supus schimbării, trebuie reconsiderat rolul "backupului" din perspectiva modului de receptare a inovaţiei. Formarea unui algoritm de receptare a valorii inovaţiei şi de respingere a kitsch-ului apare ca o necesitate evidentă, când dezechilibrele impuse de tendinţele de "vânzare de dragul vânzării", nu mai sunt cazuri izolate, ci provocări universale.

Leadership: Produci şi livrezi un produs care stagnează într-un punct mort, în loc să conturezi mai întâi un profil de consumator premium care este dispus să plătească în plus pentru condițiile de exploatare a produsului respectiv?

Companiile se formează şi se dezvoltă cu ajutorul leadershipului – dar tot datorită lui pot să-şi micşoreze performanţele şi chiar să decadă. Numai un singur element poate accelera sau frâna procesele de degradare a leadershipului – calitatea pe care se bazează şi calitatea pe care o livrează acesta.

O companie care cade sub influenţa unul produs care stagnează un timp mai îndelungat la un nivel mediu si nu are tendinţe de creştere, este ca şi falimentară. O astfel de operaţiune – implementarea unui model de leadership din exterior - se poate dovedi complet ineficientă.

Un consumator premium care este dispus să plătească în plus pentru condițiile de exploatare a produsului respectiv este de regulă un agent final care, cu venitul câştigat şi în limitele acestuia, caută să-şi satisfacă nevoile şi dorinţele fără să facă neapărat o triere justă conform unor principii de valoare, între ceea ce este credibil şi ceea ce nu este, între mărcile omologate şi imitaţii (falsuri).

Aşa cum formele de degradare a terenurilor sunt redate pe hartă fie prin diferite moduri de combinare a curbelor de nivel, fie prin semne convenţionale specifice însoţite de informaţii suplimentare sub formă de litere sau cifre – tot astfel eficienţa şi echitatea leadershipului este redată printr-un proces de evoluţie a calităţii, un proces care pune preţ pe relaţia dintre părţile contractante. Acest proces trebuie să aibă cu caracter permanent şi să permită aprecierea tendinţelor de „eroziune" ale măsurilor şi strategiilor implementate.

Mai trebuie să adaug că această tranziţie spre un nou model de leadership se face sub influenţa unui factor declanşator – încrederea. Încrederea este un fel de protecţie împotriva oricăror forme de exploatare dacă este acompaniată şi de rezultate profesionale.

Leadership: Poţi face diferența dintre un produs şi un brand, evaluând capacitatea consumatorului de a realiza o triere între factorul practic al produsului şi factorul de promovare a imaginii care renaște mereu într-o impresie unică?

Apelezi întotdeauna numai la firme care dovedesc că au soluţii eficiente? În orice moment de criză apar ca din senin pe piaţă tot felul de firme de consultanţă şi expertiză care susţin că deţin soluţii miraculoase şi strategii coerente de rezolvare a problemelor. Profitând de angoasa crizei şi de aşteptările sumbre ale managerilor privind viitorul companiilor lor, aceste firme "dumnezeieşti" reuşesc, uneori cu o uşurinţă de nedescris, să încheie contracte cu numeroase companii al căror nivel de performanţă a scăzut.

Şi, exact ca într-un film de comedie, în final se constată că noile soluţii care trebuiesc implementate sunt atât de caraghioase şi ridicole, că aproape îţi stârnesc râsul. Nu râdeţi că nu-i de râs. Foarte probabil aceste soluţii "placebo", dacă sunt implementate în companii "uşor de prostit" vor conduce la probleme şi mai mari decât existau pe timp de criză, în special la pierderi financiare.

Dacă firmele producătoare de medicamente trebuie să dovedească mai întâi că medicamentul este eficient înainte de a-l scoate la vânzare, probabil cel mai corect ar fi ca şi firmele de consultanţă să dovedească mai întâi de toate că soluţiile pe care le oferă sunt într-adevăr eficiente. Când trec printr-o criză financiară serioasă, companiile au nevoie de soluţii simple, rapide si viabile, şi de aceea nu-şi pot permite luxul de a investi sume uriaşe de bani în servicii de consultanţă care nu le aduc mari avantaje şi care nu le asigură asistenţă de specialitate la un nivel înalt.

Ca regulă generală, înainte de a scoate la vânzare un produs, firmele producătoare trebuie mai întâi să demonstreze calitatea produsului, ce poate să facă, unde poate fi utilizat, dacă este compatibil cu standardele internaţionale, daca este avantajos din punct de vedere economic, etc. În cazul firmelor de consultanţă lucrurile nu stau diferit, experţii lor trebuie să câştige încrederea şi atenţia clienţilor şi să-i convingă că soluţiile pe care le oferă sunt viabile, eficiente şi funcţionale, şi mai ales că se situează în limita legii.

Eşti un furnizor de soluţii placebo - care nu ajută la nimic concret, sau un furnizor de soluţii care într-adevăr funcţionează?

În marketing primează atât calitatea cât şi cantitatea de followers care sunt cu adevărat intersaţi de profilul brandului tău, nu atât din perspectiva utilizării unui produs, ci din perspectiva atributului imaginii de viitor ca parte integrantă din cadrul unei serii de repere identitare şi spirituale care să nu genereze autosuficienţa.

Concluzie: Cel mai important lucru de care trebuie să ţii cont înainte de a negocia contractul cu o firmă de consultanţă este să te asiguri că aceasta are o experienţă vastă în domeniu şi că soluţiile pe care le propune sunt viabile şi realiste.

Leadershipul este ca o pastilă foarte scumpă care are rolul de a remedia orice tip de deteriorări la nivelul companiei. Dar înainte de a o lua trebuie să ştii ce vitamine conţine, dacă ea are efect curativ şi dacă este într-adevăr eficientă pentru combaterea afecţiunii pe care trebuie s-o tratezi - cât şi a consecinţelor acesteia.

Hotărâtor pentru impactul leadershipului tău este conţinutul lui de „vitamine” şi modul în care îl administrezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/furnizorii-de-solutii-placebo.html

Gândacul

On Noiembrie 21, 2023

Te poți integra într-un mediu propice aspirațiilor tale, doar dacă imaginea cu care îți prezinţi adevărata valoare este adecvată mediului respectiv.

Vă voi relata acum povestea unui supravieţuitor ajuns ca printr-o psihologie inversă într-un mediu necunoscut, dar uşor de explorat - "universitatea". Este vorba despre un descoperitor de comori care răzbeşte într-o mocirlă plină de necurăție, noroi și o nesuferită duhoare, prin care se înaintează foarte uşor doar prin anularea oricăror virtuţi, oricăror norme spirituale, oricăror standarde etice.

Vremea și terenul au constituit avantaje pentru acest individ banal, resurse importante de care el a știut să se folosească bine, având cu siguranţă alţi complici, de aceeasi subspecie. Aşadar, iată cum ai putea să întri într-o mocirlă în care există interese, dedesubturi, compromisuri, mediu în care un gândac nu se poate împotmoli deloc, tocmai fiindcă membrele sale sunt prevăzute cu perişori care îl ajută să se deplaseze pe suprafețe mlăştinoase, umede, şi în acelaşi timp alunecoase.

Individul acesta obscur a fost primit ca oaspete de onoare în cadrul fertil al unui regat vegetal foarte întins, fără să se târască deloc pe pământ presat, fără să întâmpine niciun pesticid care să-l omoare. S-ar spune că pământul a vibrat în climatul propice dezvoltării sale. El însuşi, un soi de suveran al biodiversității microbiene, s-a integrat de minune într-un mediu care i-a oferit suficientă hrană, apă și adăpost, fără să aibă niciun merit deosebit pentru această binecuvântată mană cerească. Într-o grădină bine îngrijită este loc de insecte aparent inofensive, nu-i aşa?

Cine oare bagă de seamă existenţa unui mic univers, ascuns sub frunza unui răsad de toamnă? Această formă de viaţă precoce, nativ cu semnul de pământ, simbolizând adaptabilitatea, a pășit în mediul academic cu aceeași precauție cu care un nou venit explorează o grădină necunoscută. Asemenea unui "vizitator surpriză," el a adus cu el propriile aspirații de mărire, cu dorința de a se dezvolta în acest nou habitat, atât de departe, până ce va ajunge la stadiul de "rege al insectelor de cultură".

Leadership: Adopți o perspectivă de tip "din afara - înăuntru" care pune accent pe responsabilitatea personală și libertatea etică, fiind deschis la tot ceea ce reprezintă "imagine transformată prin reflecție în model" ?

La unul din seminarii, noul profesor îmbrăcat la costum de patru ace, îşi deapană povestea vieţii, vorbind pe scurt despre începuturile sale umile. Ca și cum ar lăsa semințe misterioase în solul unei grădini fertile, el a început să împărtășească cunoștințele și experiențele sale care, la început, păreau a fi unice și interesante. La fel ca în cazul capsulelor de ouă ale unui gândac, informațiile pe care le-a împărtășit nu puteau fi ușor asimilate sau înlocuite cu altele.

Dar l-a luat gura pe dinainte, ca şi când trecutul umil l-ar fi împins de la spate să se elibereze de povara unei greutăţi istovitoare. Micul dăunător polifag ce nu trebuie nicidecum ignorat, a relatat un fapt de o importanţă esenţială, *un secreto muy personal*, o anumită întâmplare din viața sa care trebuia ținută într-un seif securizat cu cel mai complex cifru. În ce priveşte securitatea informaţiilor, insectele nu pot fi neglijate.

El a mărturisit cu bună credinţă că s-a confruntat cu dificultăți în adaptarea la grădina academică, la fel ca orice nou vizitator într-un loc nemaiîntâlnit, plin de vegetaţie. Mai întâi a

ajuns profesor, apoi a trebuit să-şi aleagă disciplina pe care urma s-o predea la ore. Ajuns pe acest teren agricol, gata pentru a fi lucrat, a cochetat cu mai multe discipline, dar niciuna nu i-a fost pe plac, aşa că a făcut un curs specializat unde a obţinut o diplomă care i-a permis să se specializeze într-un alt domeniu care nu era trecut pe lista "disponibilă" a terenului fertil.

Leadership: Ai chemare să te inițiezi într-o profesie nouă explorând alteritatea prin imagini care se suprapun, încât să te specializezi ulterior în nuanțele unei exprimări vizuale unice?

Aici, se pune întrebarea plină de strălucirea obrazului curat: mai întâi ajungi profesor, şi apoi te specializezi într-un domeniu ca să profesezi? Cum vine asta? Adică ti se pun în faţă o grămadă de discipline diferite, şi tu alegi să predai oricare din ele, fără să ai habar de niciuna?

Ei bine, vizitatorul acesta bine primit şi bine venit pe tărâmul agriculturii diversificate, *Leptinotarsa Decemlineata*, specie de insectă care se întâlneşte frecvent în mediile de "cultură" din România, a păşit discret în grădina universitară, fapt ce ilustrează un proces de adaptare inițială. Dar evidențiază și dificultățile pe care le-a întâmpinat în a-și îndeplini eficient rolul. Totuşi, degeaba vrei să trăieşti cu instinctul într-o atmosferă prielnică, dacă nu iți pui în valoare abilitatea de a ascunde "mizeria" cu care ești acoperit, noroiul în care te bălăceşti în fiecare zi.

Aşadar, în contextul academic, este esențială nu doar gestionarea locului unde gândacul îşi "ascunde" mizeria, ci și modul în care o gestionează, deoarece acolo unde el își lasă ouăle, într-un soi de leagăn de mătase, lipit de faţa inferioară a unei frunze slobode, acolo se vor dezvolta larvele, care trebuie să treacă şi ele printr-un proces de dezvoltare și creștere pentru a ajunge la stadiul adult. Numaidecât, intrusul acesta trebuie să se deghizeze într-o buburuză, ceva colorat şi plăcut privirii, cu conotaţii simbolice pozitive, încât să capete o recunoaştere pozitivă. Apoi își deschide tipic elitrele, își extinde aripile posterioare, zburând spre libertate.

Leadership: Profiţi de conexiunile tale pentru a ocupa un rol pentru care nu eşti pregătit, riscând astfel să transformi această oportunitate într-o iluzie vizuală cu potențiale repercusiuni în echilibrul compozițional al imaginii tale?

Mai în glumă, mai în serios, hai să vedem ce acuzaţii i se pot aduce individului care mai întâi a ajuns profesor, şi abia ulterior a făcut cursuri care să-i permită să profeseze într-un domeniu despre care nu ştia nimic.

Uzurpare de funcție: Individul a ocupat o funcție pentru care nu era calificat, profitând de relațiile sale şi de alţi complici. Acest lucru poate fi considerat o formă de fraudă, care poate avea consecințe legale.

Impostura: Individul a obținut o poziție de profesor fără a îndeplini condițiile necesare, respectiv cunoștințele și competențele necesare pentru a preda o disciplină academică. Cel mai probabil, individul a mințit în CV-ul său, unde a declarat că are cunoștințe într-un anumit domeniu.

Frauda: Individul a indus în eroare studenții și instituția de învățământ superior prin prezentarea sa ca profesor calificat.

Favoritism: Dacă un individ a primit favoruri speciale în procesul de angajare, sau a fost avantajat în detrimentul altor candidați, acesta poate fi acuzat de favoritism.

Incompetență profesională: Având în vedere că nu avea cunoștințe solide în domeniul respectiv, se înţelege că nu era pregătit să-și îndeplinească sarcinile de profesor, fapt care ar fi condus la predarea unor informații eronate sau neactualizate, sau la crearea unei atmosfere de dezinteres în rândul studenților. Iar faptul că a divulgat secretul parvenirii sale poate fi considerat o dovadă de delăsare sau neglijență. Mare greşeală !

Neglijență în procesul de selecție: Dacă instituția de învățământ nu a efectuat o evaluare adecvată a calificărilor individului înainte de a-l angaja sau promova, aceasta poate fi acuzată de neglijență în procesul de selecție. Este ştiut că universitățile din România sunt numarul 1 mondial la capitolul indivizi "noroioşi" ajunşi profesori peste noapte.

Conflict de interese: Dacă cineva din conducerea instituției are o relație personală sau de afaceri cu individul în cauză, și a influențat procesul de angajare în favoarea sa, atunci poate fi vorba de un conflict de interese.

Abuz de poziție: Dacă individul a obținut contracte cu diverse companii, prin intermediul poziției sale de profesor, aceasta poate fi o dovadă că a folosit poziția sa pentru a obține avantaje personale.

În funcție de probele disponibile, individul poate fi acuzat de una sau mai multe dintre aceste infracțiuni. Dacă este găsit vinovat, acesta poate fi pedepsit cu închisoare sau cu alte sancțiuni penale. Şi chiar dacă nu este găsit vinovat, după atâţia ani, cu siguranţă Dumnezeu ştie totul. Şi asta este de ajuns...

Leadershipul se manifestă ca un fel de recunoaștere a imaginii pe care o reflectă creaţia ta, din care trebuie să elimini imitația și mimarea unor continuităţi în procesul de afirmare a originalităţii.

Gândacul tot gândac rămâne indiferent de mediul în care se manifestă, indiferent de decorul vizual în care se regăsește, la fel cum un om corupt nu-şi schimbă natura oriunde se află.

Acest gen de "vieţuitoare" nu are niciun fel de înclinaţii spre creaţie, spre descoperire, spre inventică, ci doar spre uneltiri, tertipuri, trădări, intrigi, vorbe măgulitoare, manipulări lipsite de scrupule, planuri secrete. Absolut nimic spiritual, nimic apropiat de divin nu sălăşluieşte în sufletul, în mintea, în conştiinţa lui. Totul se reduce numai la aspiraţii profitabile.

Source: https://neculaifantanaru.com/gandacul.html

Gânduri care cer concentrare minţii

On Aprilie 25, 2012

Visarea celor fericiţi este nevoia singurătăţii de a umple fiecare nevoie a spiritului divin.

În viaţa singuratecă pe care o ducea Cosette, alături de tatăl ei adoptiv, prinseseră un obicei: dimineaţa plecau la plimbare să vadă răsăritul soarelui, bucurie dulce, potrivită celor care părăsesc viaţa, ca şi celor care o încep.

Cei care iubesc singurătatea ştiu că plimbările din zorii zilei sunt tot atât de plăcute ca şi cele de noapte; cele din zori au însă ceva mai mult: veselia naturii. Străzile sunt pustii şi păsările cântă. Cosette, păsărică şi ea, se scula bucuros dis-de-dimineaţă. Pregăteau din ajun excursiile acestea. El le plănuia, ea le primea. Le rânduia minuţios, de parc-ar fi fost vorba de un complot; ieşeau înainte de ivirea zorilor. Cosette se bucura de fiecare amănunt. Tinereţii îi place tot ce e neobişnuit şi nevinovat.

Pe Jean Valjean îl atrăgeau, după cum se ştie, plimbările prin locuri puţin umblate, singuratice, părăsite. Se aşezase pe un drum lăturalnic, pe nişte bârne puse la poarta unui şantier. Se uita în lungul drumului, cu spatele la răsărit. Uitase de soarele care avea să se ridice. Era muncit de gânduri adânci, gânduri care cer concentrare minţii, care orbesc până şi privirea, de parcă omul ar fi închis între patru ziduri.

Există meditaţii pe care le-am putea numi verticale. Când te afunzi în adâncul lor, e nevoie de timp ca să te întorci pe pământ. Jean Valjean coborâse într-o asemenea visare. Se gândea la Cosette, la fericirea care ar fi fost cu putinţă dacă un străin nu s-ar fi aşezat între ei doi, la lumina cu care ea îi umplea viaţa, lumină care era respiraţia sufletului său. În visul acesta era aproape fericit. Cosette în picioare, lângă el, se uita la norii care începeau să se îmbrace în răsfrângeri trandafirii.

Deodată, Cosette strigă: "Tată, parcă ar veni cineva dintr-acolo". Abia atunci Jean Valjean ridică ochii. *

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o viziune admirabilă despre sine, prin prisma a tot ceea ce experimentezi cu gândul şi cu sufletul, în timp ce îţi menții puterea asupra unei puteri mai slabe?

Visarea celor fericiţi este nevoia singurătăţii de a umple fiecare nevoie a spiritului divin. Însăşi spiritul oamenilor de seamă care caută fericirea, ca şi a celor simpli ce încă n-au găsit-o, provine dintr-o singurătate a cerului şi a pământului, deci o singurătate raportată la divin, fiindcă cerul ți-a dăruit câteva unelte cu ajutorul cărora să poți avea experienţe de credinţă:

Orice s-ar spune, esenţa spiritului divin poate fi înţeleasă printr-o activitate de rezolvare a unei necunoscute: cine eşti atunci când îţi exprimi personalitatea în mod liber şi autentic, într-un loc şi într-un timp care nu îţi favorizează (deocamdată) reputaţia, cariera, reuşitele sau autoritatea profesională?

Esenţa spiritului divine are ca ţinţă deschiderea conştiinţei către noi orizonturi, în ciuda resurselor limitate pe care le ai la dispoziție, făcând ca o mică pasiune să devină singura ta opţiune de mers înainte. Ori, aşa cum o omidă se transformă într-un fluture în interiorul unui cocon, tot aşa nu e întâmplătoare cauzalitatea unei situaţii precare ce domină sfera

comportamentului tău, fiindcă poate deveni cea mai de preţ parte a vieţii tale.

În ceea ce priveşte leadershipul, contează ceea ce ajungi să fii prin ceea ce eşti dispus să înduri. Doar astfel poţi ajunge la acea maturitate care te face să apreciezi la maxim ceea ce ai, să fii fericit cu puţin, înainte de a fi fericit cu mai mult. Şi iată ce înseamnă să îţi menţii puterea asupra unei puteri mai slabe: înseamnă să rămâi recunoscător situaţiilor în care nu eşti pe deplin mulţumit cu tine însuţi, în acord cu decizia ta de a învăţa să fii mai bun faţă de tine, cel de ieri.

Respectivele forme de gândire care duc la viziune, precum imaginaţia, memoria, anticipaţia, dispoziţia spre visare sau inspiraţia, constituie un caz tipic de cunoaştere prin insight, prin oglindire, sau poate fi un caz semnificativ de cunoaştere prin comunicarea cu o deitate sau o altă entitate supranaturală. Visarea şi gândirea au ceva în comun: starea de fericire, iar mijlocitorul lor este veselia naturii. Constatăm acest lucru din acţiunea Sinelui asupra sensului vieţii, căci omul care se abandonează visării este întotdeauna omul care trăieşte experienţa unui nou început.

Cunoaşterea imaginii care te simbolizează în divin provine de la intelect (visare, stoicism, mândrie şi un praf de voinţă). Iar imaginea aceasta este o confirmare a propriei valori şi unicităţi, spre a deveni una din armele tale de comandă în privinţa a ceea ce urmează să decizi pentru viitorul tău.

Prin gânduri care cer concentrare minţii vei putea să trăieşti o viaţă aşa cum ţi-ai dorit, prin raportare la o forță invizibilă care stă în spatele a tot ceea ce faci în viaţă, şi care se numeşte: credinţă (statornicie şi visare).

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Gânduri din colţurile memoriei (II)

On Iulie 01, 2022

Ştiinţa şi arta sunt cheile care deschid uşa timpului către strămoşii tăi. Numai ştiinţa şi arta te vor ajuta să-ţi regăseşti viaţa de după moarte în această viaţă.

Nu lua niciodată decizii în momente neprevăzute. Astfel de momente au darul de a te învăța ceva despre tine. Să ierți. Și să treci peste.

Fii sincer. Cu tine, cu ceilalţi. Fiecare moment în care nu eşti tu, devii altcineva care nu rezonează nici cu tine, nici cu ceilalţi.

Până când nu ştiu cum sărută o fată, nu ştiu nici cum s-o visez.

Să-ţi crezi un Brand puternic înainte de a deveni simbolul unei ştiinţe înalte.

1+1=2; 2+2=4; 4+4=8; etc... Pentru unii știința adună și multiplică valorile la nesfârșit. La alții ea nu are absolut nimic de adunat sau de multiplicat.

Un trandafir pus alături de un om înţelept formează un simbol divin.

Pentru că scrii fără să simţi...şi nu simţi când altcineva simte ceva faţă de conţinutul tău.

Cine n-a făcut nimic pentru ştiinţă, n-a făcut nimic nici pentru Dumnezeu.

Când toată lumea coboară, întotdeauna cineva urcă. Și urcă atât de sus și cu atâta forță, încât nimeni și nimic nu-l mai coboară.

Fericirea este susţinerea curajului în credinţa.

Dincolo de perfecţiune stă imperfecţiunea, la fel cum nici Dumnezeu n-a fost perfect atunci când s-a întrupat în om.

Nu încerca să citeşti o carte fără să te pierzi în rândurile scrise de alţii cu privire la ei înşişi.

Timpul este de partea celui care ştie să-l întrebuinţeze. La fel şi în ceea ce priveşte ştiinţa.

Să fii de neînlocuit ! Chiar și aceasta este o artă care are nevoie de un artist !

O melodie trebuie să inspire la timpul potrivit fix pe cine trebuie.

Pentru o confirmare a fragilității tale este de ajuns să respingi lumea aceasta și pe Creatorul ei.

Privește în jurul tău fără să-ți iei ochii de la tine.

Frământă lutul pe care îl ai la îndemână înainte de a frământa cuvinte izvorâte din precipitările unui timp neiertător.

Încearcă să pricepi fiecare înțeles atribuit unei arte ce începe cu recunoașterea unui om prins într-o colivie a fragilității.

Învață să fii tu însuți prin imaginea unui personaj care e diferit de tine, dar care trăiește o poveste asemănătoare cu viața ta.

Ori de câte ori vrei să spui ceva, gândeşte-ţi cuvintele printr-o oglindă care le măreşte importanţa şi durata vieţii.

Să îţi alegi cuvintele la fel cum pictorul amestecă culorile pentru a obţine altele.

Datorită orgoliului nu vei înţelege niciodată cuvântul "iubire" pus la baza universului.

Orice faci, fă-o cu artă, încât să regăsești la ţine acea putere care emoționează profund și captivează toată atenția.

Dacă eşti un artist veritabil, promovează-ţi cu tact abilitățile artistice şi du-ţi arta până la capăt.

Trandafirul este specific zonelor aride. În locul unde crește un trandafir cu rădăcini din altă lume, totul în jur înflorește abundent.

Totul este în legătură strânsă cu Egiptul Antic. De acolo a început totul.

Mi-a luat circa 20 de ani să înţeleg că un banal punct poate fi o linie continuă într-un cerc care își mărește la nesfârșit circumferința.

Unii îşi închipuie că au un rol mai mare decât îşi pot asuma, cu adevărat.

Fiecare are rolul lui. Altfel nu am mai avea termen de comparație.

Omul care are ceva de schimbat, să schimbe ! Omul care nu are nimic de schimbat, să se schimbe !

Aici este diferența dintre cei mici și cei mari.

O statuie rămâne nemișcată, fiindcă este făcută să aibă răbdare. Chiar și răbdarea este făcută din stană de piatră.

Un petic de iarbă. Te întrebi: de ce are culoarea verde? Fiindcă verdele are calitatea de a te binedispune în orice situație.

Cântăreşte inteligenţa privirii tale prin admirabila elocinţă a ochilor care nu se schimbă în timp.

Totul ți se dezvăluie la timpul potrivit. Trebuie doar să știi să interpretezi, la fel ca într-un vis. Să vezi în două lumi, prin două realități.

Fii bun la toate, dar fii excepţional doar într-o singură îndeletnicire. Şi aceasta excepţionalitate devine tot mai evidentă pe măsură ce exersezi răbdarea.

Învață să îți pui în evidență privirea departe de zona ochilor mândri.

Marea Știință este miezul unei stele ce nu ajunge niciodată la capătul vieții.

Viața este o stea aflată în constelația științei. Fără știință viața nu ar fi putut căpăta strălucirea unei stele.

Fiecare om îşi exprimă satisfacţia faţă de alegerea să.

Rareori întâlneşti pe cineva capabil să aprindă o stea pe cer. Cu atât mai puţin, să-i întreţină luminozitatea.

Priveşte totul cu mare atenţie, dar prefă-te că nu observi. Uneori, asta înseamnă să fii un om de mare caracter.

Să tratezi arta ca și când ai privi gardul unei grădini pline de flori și ți-ai imagina că ești înconjurat de zidurile unei cetăți pline cu soldați.

Fii atent la ce îți place la tine ca pe un fel de a vedea lumea într-un fel în care ea nu-ți spune nimic. Te vei regăsi în mijlocul unei atmosfere de serenitate absolută.

Priveşte în jur şi vei înţelege totul, cu condiţia să fii conştient de calităţile tale.

Degeaba priveşti la tot ce se petrece în jur dacă nu sesizezi ceea ce eşti capabil să trăieşti prin prisma experienţelor altora.

Privește în jur la tot ce se petrece, fără să fii atent la ceva anume. Nu contează ce vezi, atâta timp cât nu ești pregătit să reflectezi la ce ți se întâmplă.

Degeaba priveşti soarele dacă nu întrezăreşti strălucirile lui în marea în care te afunzi.

Privește unii oameni, și îi vei vedea atât de fericiți că și-au schimbat mașina. Dar în domeniul științei n-au schimbat niciodată nimic.

Fii un univers înainte de a-ţi construi viaţa aşa cum visezi.

Lumea din jur este doar o piatră pe care nu o poţi şlefui dacă ea nu se poate ridica de la

pământ.

A înţeles totul numai acela care s-a dedicat întru totul înţelegerii totului.

Răbdarea este condiţia indispensabilă dobândirii marii ştiinţe. Lasă totul şi urmează-ţi chemarea. Apoi, vei fi liber.

Dacă nu ştii să scrii o poveste, nici nu te gândi c-ai să poţi trăi vreodată una.

Existența unui artist poate fi surprinsă numai prin comparație cu liniștea naturii, dar poate fi înțeleasă intrând într-o lume agitată.

Să înțelegi că dincolo de orice înțelegere este doar un vis și o stea. Soarele le luminează pe amândouă.

Să duci știința la un alt nivel, mult superior, asta înseamnă să creezi o legătură puternică cu Universul.

Să înveți să surprinzi esențialul lucrurilor înainte de a învăța să vezi ceea ce nu se vede cu ochiul liber.

Privim la noi înșine și uităm lumea. Privim lumea și uităm de noi înșine. Am uitat de ce privim.

Rămâi fidel ţie însuţi chiar şi atunci când te îndoieşti de propria-ţi credinţă. Chiar şi atunci când îţi este testată credinţa, rămâi acelaşi om minunat.

Învaţă să rămâi tu, mereu acelaşi, în faţa unei oglinzi în care totul pare a fi altceva.

Artă este forța celui care știe să se învingă pe sine-însuși printr-o afirmare necontenită a sensibilității.

Cam greu să te îndrepți în două direcții, în același timp. A simți că ești cineva, nu înseamnă că ești acel cineva.

Oglindeşte-te în ceea ce nu se vede, în poezia privirii spre un punct imaginar.

Creaţia artistică care invită la o admiraţie deplină include posibilitatea transmiterea discreţiei în realitatea culminanta a lui "tu însuţi".

Să deţii controlul total asupra Mării Ştiinţe, încât ştiinţa să devină întruchiparea puterii nelimitate a unui Creator de Lumi.

Trebuie să trăiești printre cuvinte atât de furtunoase, încât să nu-ți îngădui răgazul de a te preocupa de-o altă lume.

Drumurile cu adevărat grele sunt acelea pe care nimeni nu le conştientizează la timpul potrivit.

Încearcă să ajungi la un acord cu tine însuți, căutându-ți libertatea de a trăi intens fiecare clipă de gând adresată creației tale.

Nu te strădui să afli totul decât atunci când ești pregătit să te înțelegi cu adevărat.

Nu te gândi la tine ca la un om mic decât atunci când ai ajuns un om mare.

Fii prezent numai acolo unde eşti tu, în planul unei reprezentări pline de viaţă.

Un pictor de mare talent nu-şi leapădă niciodată gustul pentru frumos, tot aşa cum un scriitor de mare expresivitate nu-şi termină niciodată cuvintele atât de sincere.

Omul care nu mai are nimic de descoperit, nimic de creat, nimic de schimbat în domeniul ştiinţei, este un om rămas în urmă.

Fiecare moment din creațiile tale trebuie să se datoreze unui efort enorm de a te domina pe tine însuți.

Fii arta cu care un artist își luminează calea spre împlinirea vieților nenumărate.

Niciodată să nu trăiești mai intens decât creația cu care îți alimentezi lumea ideală.

Numai în domeniul artei se poate distinge sufletul lui Dumnezeu.

Mai important decât să descoperi un secret este să prețuiești valoarea lucrurilor simple.

Nimic nu e mai greu decât să reînnoiești în fiecare clipă sensul lucrurilor simple.

Ceea ce lipsește unui lucru simplu este să aparțină unei lumi asemănătoare cu a ta.

Cel mai greu lucru din lume este să fii un excelent mânuitor al lucrurilor simple.

Puţini sunt cei care au desluşit tainele artei, şi mult mai puţini sunt aceia care au contribuit la înţelegerea şi promovarea ei.

Cine face dovada unei structuri de rezistenţă mereu îmbunătăţite va avea o perspectivă mai largă asupra unui destin de excepţie.

Cei ce gândesc prea mult sunt total depăşiţi de aceia care nu stau mult pe gânduri. Uită-te şi vezi ce se întâmplă.

Dacă vrei să-l cunoşti cu adevărat pe Dumnezeu întreabă-te cum ai contribuit la dezvoltarea

artei şi a ştiinţei.

Sunt oameni care au impresia că ştiu totul. Poate ca, într-adevăr, ei ştiu totul.

Rugăciunea este reprezentarea unei imagini nobile despre sine în mijlocul unei creaţii care inspiră multă putere.

Oamenii mari nu sunt mari degeaba. Oamenii mari sunt cei care nu au nimic, și reușesc totuși să aibă realizări uimitoare. Oamenii mici sunt cei care au totul, dar nu reușesc să facă nimic extraordinar.

Omul care nu face mereu un pas înainte este sortit să rămână în urmă. Unii parcă pentru asta sunt făcuţi: să rămână în urmă.

Marea forţă a artei este un act de transcendere a creatorului spre ceea ce-i spiritual în el.

Să nu treacă nici măcar o zi fără să duci ştiinţa cu un pas înainte. Dacă se poate, un pas cât mai mare.

Un om de mare credinţă este om care s-a dăruit cu mare pasiune ştiinţei şi artei.

Creaţia cea mai valoroasă a unui artist este povestea unui infinit care nu-şi găseşte deznodământul.

Cea mai înaltă formă de manifestare a energiei Universului se produce prin caracterul ludic al actului de Creaţie.

Artistul veritabil este un Creator formidabil care nu-şi termină niciodată povestea Creaţiei.

Întreaga direcţie a artei depinde de tema răsunătoare pe care o consideri demnă de toată admiraţia termenului "tu însuţi" plasat într-o perspectivă spirituală.

Înainte să-ți conturezi un stil personal de a face artă, mulțumește-te cu trăirea distanțată ce ți-o poate oferi participarea estetică la un univers imaginar.

Nu încerca să fii un performer de elită dacă nu eşti pregătit să duci performanţa la un alt nivel.

Oportunitățile sunt peste tot. Nu trebuie să fugi după ele, te înconjoară ele pe tine. Trebuie doar să le observi.

Să ai parte numai de zile norocoase și să ai întotdeauna noroc, fără să-ți propui dinainte ceva.

Cea mai importantă temă a artei este invitația de a fi tu însuți într-o existență pur spirituală surprinsă într-un spațiu restrâns și discret.

Orice mare creator are ca şi corespondent o doză de nebunie artistică.

Numai cine îmbrăţişează fenomenul artistic în întregimea lui, poate să performeze în domeniul ştiinţific.

Artă este temelia cea mai fermă în planul ştiinţei spirituale.

Să lași totul la voia întâmplării, iar întâmplarea va face totul în locul tău.

În leadership e o vorbă: toate atuurile trebuie să le ai tu. Să dispui de toate pârghiile, toate ancorele și toate mijloacele practice ale Creației.

Prima regulă în leadership: Până te hotărăști tu, altcineva a făcut deja un pas înainte.

Să trăiești și să te manifești numai prin intermediul creației, dacă vrei să câștigi simpatia lucrurilor cu care se identifică sufletul tău.

Opera de artă este ceea ce îl unește pe un creator de un clarvăzător.

Trebuie să trăieşti mult timp între cărţi ca să înţelegi vorbirea (tuturor limbajelor) pe care ele o împărtăşesc cu tine.

Să ai mai multă încredere în ştiinţa ta decât are oricine altcineva în ştiinţa lui.

Să vezi într-o oglindă ceea ce oglinda are a spune.

Cine se cufundă mai mult în tainele artei va asimila experiența câștigată fondului spiritual - care înseamnă progres și evoluție.

Cu cât artistul pătrunde mai adânc în lumea sa interioară, cu atât se va deschide în fața lui o nouă lume, mult superioară celorlalte.

Să ştii să observi şi să elimini confuzia din ceea ce observi.

În fiecare domeniu există cineva capabil să facă un pas mai mare înainte.

Altfel omenirea ar fi fost cu sute de ani în urmă.

Inspiraţia se manifestă ca un instrument ajutător pentru declanşarea creativităţii de care are nevoie omul pentru a extinde universul cu idei şi descoperiri.

Unde îți găsești inspirația? Mai întâi, de ce ar avea nevoie inspirația de tine?

Mai important decât să faci ce-ţi place este să faci ceva cu ceea ce îţi place să faci.

Cel mai greu lucru din lume este să accepți să fii mereu același tu. Urmează apoi caracterizarea originii acestei interpretări.

Numai cine îşi dedică întreaga viaţă actului de creaţie va ajunge să stăpânească cu adevărat lumea artei şi secretele ei.

Dacă scoţi în evidenţă partea sensibilă a omului, omul va căuta să demonstreze cu îndârjire că este un om puternic.

Să ştii să observi şi să elimini confuzia din ceea ce observi.

Înainte să schimbi o lume, învață să duci la alt nivel orice domeniu al științei. Numai datorită științei evoluează o lume întreagă.

Dacă vrei să ai un mare impact în lumea ştiinţei, trebuie să produci un mare ecou în cursul naturii.

Să nu te joci niciodată cu focul, mai ales când ştii că focul are un frate geamăn numit "Trăsnet".

Trăsnetul şi focul sunt că pictură şi pensonul: trebuie să ştii să le mânuieşti şi ce să ceri de la ele.

Trebuie doar să ajungi în punctul în care îţi sare în ajutor un alt punct. Două puncte care se unesc creează o explicaţie grăitoare.

Când două forţe mari se unesc, abia atunci se descoperă "Tăria lui Dumnezeu în Hristos".

Sinceritatea este lumina flăcărilor care se stinge sub apăsarea cuvintelor.

Steaua îndrăgostiţilor străluceşte numai sub norocul adevărului nefalsificat.

Rătăcirea unei clipe fără iubire răsuna numai în urechile pline de săpun.

Înaintează cât mai mult, cât mai corect și cât mai eficient. Și înaintează fără să te socotești mai prejos de vrednicia ta pusă în slujba dezvoltării științei.

Degeaba muncești din greu dacă efortul tău asiduu nu va fi recunoscut drept opera unei minți strălucite.

Unii oameni nu se schimbă niciodată. Iar universul le zădărniceşte toate planurile, ca de obicei.

Poate că tocmai coronavirus a salvat lumea, sau anumiți oameni, din fața unei amenințări mult mai grave.

Mesajul coronavirus este ferm: Știința a preluat puterea de la aceia care timp de sute de ani au îngrădit-o.

Dacă ești bun într-un domeniu, lumea află de tine. Dacă eşti cel mai bun într-un domeniu, află toată lumea de tine.

Virusul. Pe unii îi reduce complet la tăcere, altora le oferă oportunitatea uriașă să se afirme cu o forță de necombătut.

Nu încerca să fii un creator, fără ca mai întâi să fii un răspuns al creaţiei la provocările ştiinţei.

Numai cei ce creează universuri sunt în stare să înţeleagă plenitudinea frumuseţii Infinitului.

Un singur om poate să aibă capacitatea de a orienta o ştiinţă în ce direcţie vrea el, prin tainele unei legende care a prins viaţă ?

Întotdeauna mai ai ceva de învăţat de la ceea ce este înăuntrul tău, mai mult decât din orice altceva.

Ceea ce deprinzi din studiu intens este nimic în comparaţie cu ce deprinzi din întâmplare.

De la cer la pământ este o distanţă cuprinsa într-o singură lecţie despre Dumnezeu.

N-ai cum să ştii dacă nu înţelegi.

Este posibil ca un singur om să aibă capacitatea de a orienta Marea Știință în ce direcție vrea el, prin tainele unei sacralități pierdute?

Cu cât se prelungește mai mult criza, cu atât ești mai productiv în munca de acasă. Va fi un an foarte productiv.

Universul este susţinut de aceia care ştiu să facă din ştiinţă un jurnal din cutia infinitului.

Nu-i de ajuns să fii puternică ca să arăţi că îţi pasă...

Nu aștepta că momentul perfect să se declanșeze când vrei tu. Perfecțiunea nu se bazează pe așteptările tale din momentele potrivite.

Îți trebuie 20 de ani ca să înțelegi că ai fi putut înțelege totul într-un singur an pe care niciun alt an nu-l poţi experimenta aidoma celorlalți ani.

A scrie fără să dai viață unui concept este ca și când ai mișca volanul unei maşini în toate direcțiile, fără să te deplasezi în vreo direcție.

Ceea ce este artistic este întotdeauna estetic, pentru că depinde de tendinţa ochiului de a admira opera minunată a naturii.

Visează... şi nu te opri niciodată din visat. Iar universul va schimba o întreagă lume, doar pentru tine.

Eternitatea este arta de a rămâne mereu acelaşi "Tu la Superlativ", în orice spaţiu şi în orice timp.

Se întâmplă ca universul să fie alături de tine...în timp ce citeşti 1001 de nopţi, în leagăn, la soare. Liniştit, fără griji.

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-din-colturile-memoriei-II.html

Gânduri din colţurile memoriei (III)

On Iulie 02, 2022

Una este să cânţi din "durerea" unei tendinţe generale, cu totul altceva este să ştii să faci artă ... chiar şi dintr-un bob de nisip !

Perfecţiunea este geometria secretă a formei şi a fondului, în niciun caz o culoare aruncată la întâmplare.

Cine stă pe loc este întotdeauna depășit de cel ce face un pas înainte. Iar cel ce face un pas uriaș înainte este întotdeauna un reprezentant al științei.

Atât de puţini sunt îndeajuns de hotărâţi şi protejaţi de providenţă ca să descopere Perfecţiunea Infinită, dar şi ceea ce invizibilul, abisalul, labirinticul condiţiei umane face vizibil, etic şi estetic.

Există un nivel la care, atunci când îl atingi, nu mai eşti interesat de jocurile mici. Vrei să faci numai jocurile mari pe măsura valorii tale !

În timp ce unii îmbătrânesc şi dispar în vid, ca şi când nici n-ar fi existat, alţii întineresc şi îşi asigură nemurirea !

Dacă nu te grăbeşti să faci la timp un anumit lucru, rişti să ajungi să nu te mai bucuri de beneficiile care rezultă de pe urma lui.

Marea revelaţie a artei este să vezi ceea ce toţi ceilalţi scapă din vedere !

Dacă am privi cu atenţie tot ce ne înconjoară am realiza că trăim înconjuraţi de artă.

Să fii un neștiutor fără pereche, până ce universul îți deschide o ușă secretă. Intră pe ea fără nicio teamă, iar atunci vei înțelege totul.

"Unicul procedeu de a educa un om adevărat este de a-i da posibilitatea ca el singur să caute, să muncească şi să-şi asigure ce este necesar." Tagore, Rabindranath

Urmarea unei chemări lăuntrice este revelarea unui Dumnezeu care a dat viață omului pentru a reflecta și sprijini evoluția științei sale.

Întotdeauna ai ceva de învăţat de la o astfel de vreme mohorâtă: să nu fii un nor tulbur care se târăşte cu rea voinţă înainte.

Începutul unui mare eşec este să apari prea devreme în lumina reflectoarelor. Faptul că ai o sclipire de moment, nu înseamnă că eşti un geniu, ci este doar o încurajare de a porni în căutarea unei lumi noi şi pure.

Una din cele mai importante lecţii pe care le-am învăţat până în prezent este că niciodată

n-ai să ştii leadership citind cărţi de dezvoltare personală. Mai întâi activează-ţi funcţia de creaţie şi afirmare personală !

Dumnezeu este interfaţa dintre credinţă şi ştiinţă. El reprezintă încrederea în îndeplinirea unui scop aflat aproape de limita imposibilului, dar tu trebuie să ai spiritul de discernământ spre a alege momentul şi mijloacele potrivite pentru a-l atinge.

Este şi asta un fel de apropiere aparte. Nu dintr-o dată, hop, poc. Apropie-te încet de cine trebuie, fără să se simtă tulburătoare prezenţa ta. Ca o pisică. Fix aşa. Elegant, fără grabă, uşor, câte un pic, fără să dai din coate, fără să calci oamenii pe picioare în înghesuiala asta, fără să insişti...

Dacă bătrânii se pierd tot mai mult cu fiecare zi, este pentru că universul grăbește vremea ca tinerii să schimbe complet mentalitatea lumii.

Să fii bătrân, atât de îmbătrânit încât să nu-ți recunoști bătrânețea, neștiința și neputința ei în fața legilor hazardului.

Visează... şi nu te opri niciodată din visat. Iar universul va schimba o întreagă lume, doar pentru tine.

Discuția conceptului de artă se poate încheia cu o întrebare simplă: ce este perspectiva pornind de la actul de creație?

Frumusețea nu poate să fie nimic mai mult dincolo de ce i s-a dat inițial de la natură să fie.

Printre reușitele artistice ale căror merite nu ne aparțin trebuie să distingem eșecurile artistice asupra cărora nu ne aplecăm atenția.

Unii îmbătrânesc și mor, alții întineresc și trăiesc veșnic.

Nu îți vei câștiga libertatea în Cer decât atunci când vei atinge perfecțiunea pe Pământ. Marea Știință este singura cale.

Vei rămâne prizonierul lui "așa a fost scris" până când vei fi în stare să-ți scrii singur evadarea din cartea pe care nu ai scris-o tu.

Adevărata meserie se învaţă ani de zile după ce termini facultatea.

Din tot ceea ce creezi să încerci faci o capodoperă, altfel creația ta va rămâne doar o compoziție fără linie melodică.

E ceva ce simţi intuitiv, dorindu-se a fi o facultate a sufletului care cunoaşte lucrurile dinainte ca ele să capete vreo formă.

Ceea ce experimentezi în faţa unei oglinzi face ca efectul de oglindă să-şi mărească intensitatea.

Gânditul în acord cu simţitul este cadrul unei linişti a conştiinţei care te face să uiţi că timpul trece.

Cuvântul privitor la privire este asemănător privirii ochiului care urmărește o imagine reflectată în oglindă.

Să conduci cuvântul în așa fel încât el să conducă o lume întreagă. La început a fost cuvântul.

Arta fără cuvântul artistic ar fi însemnat o lume lipsită de sensibilitate. Vei înțelege toate secretele artei numai atunci când vei fi în stare să construiești propriile tale secrete.

Cel mai simplu LEAD pentru o companie care vinde rochiţe: "Gândeşte-te la mine după felul în care te gândeşti la tine".

Un suflet mare îşi recunoaşte măreţia doar în faţa unui dublu al său.

Singura şi cea mai importantă condiţie pentru a înţelege cu adevărat artă este să fii un Creator.

Să faci din artă o ştiinţă, încât partea artistică a creaţiei tale să deschidă cheia unor noi emoţii, abordări şi interpretări.

Marii alchimişti sunt aceia care ştiu să facă din orice o Alchimie.

Oamenii mari sunt oamenii mici care şi-au croit cu răbdare drum spre măreţie.

Marea Ştiinţă este numai petru oamenii care îşi recunosc măreţia în câmpul creaţiei.

Marea Ştiinţă poate fi experimentată în acelaşi chip nemijlocit în care experimentezi ceea ce ţine de Creaţie şi Creator.

Arta este simbolul pierdut al Marii Ştiințe.

Cine înţelege arta din perspectiva creatorului îşi anulează condiţia de a fi finit.

Artei i se cuvine o vedere a infinitului prin frumuseţea creaţiei de mare profunzime.

Numai cel binecuvântat cu darul de a practica o artă deosebită, are puterea să schimbe o ştiinţă şi să o împingă înainte.

Numai cine duce ştiinţa la alt nivel se poate numi cunoscător, dar nu şi atotcunoscător.

Spune-mi în ce direcţie s-a mişcat ştiinţa datorită ţie, şi apoi putem vorbi despre Dumnezeu.

Arta este intensitatea cu care percepi o imagine înainte de a o transpune în creaţie.

Există două feluri de oameni: cei care schimbă lumea şi cei pe care lumea îi schimbă.

Un singur om poate schimba o întreagă lume, numai dacă face din acea lume organul unui singur tot.

Cine vrea mult se îndreaptă în direcția în care i se recunoaște valoarea. Cine vrea puțin nu are valoarea care atrage un plus de valoare.

Cel ce face puțin, înțelege puțin.

Frumosul nu poate fi scos în evidență decât de cineva frumos, cu un suflet bun.

Numai cei ce ştiu sunt îndreptăţiţi să vorbească despre lucrurile pe care nu le ştie nimeni.

Ştiinţa este ilustrarea măreţiei în planul nemuririi.

Am început să scriu prima carte strict legată de arta futuristă. Încă n-am decis titlul. Este păcat ca o ştiinţă atât de avansată pe care am dobândit-o în timp să nu fie condensată într-un volum care să-mi individualizeze puternic experienţa şi talentul.

Un om poate schimba o întreagă lume numai prin puterea Marii Ştiinţe.

Până şi ploaia îţi vorbeşte cu alte glasuri, trebuie doar s-o înţelegi.

Marea ştiinţă aparţine îngerilor, sau celor care ştiu să trăiască veşnic.

Focul, apa, cerul şi pământul, sunt menite să vină în ajutorul celui care ştie să le cuprindă într-o singură Creaţie.

Marea Ştiinţa se înclină în faţa celui ce ştie s-o mânuiască cel mai bine.

Întâlneşti câte un bătrân care toată viaţa lui n-a priceput ce-i aia Creaţia, dar care se identifică cu înţelepciunea. Hilar, nu-i aşa?

Nu te gândi că vei întârzia undeva, pentru că oricât de repede ai sosi, vei ajunge mereu prea târziu.

De ce să stai la vedere în mijlocul mulţimii? Să-ţi bată inima de vreo stare de bucurie intensă... Poate e mai drăguţ să-ţi alegi un loc liniştit, de unde să vezi tu foarte bine toată lumea.

Când cineva îţi propune "hai să scriem o carte împreună", îţi dai seama instantaneu care este nivelul de cunoaştere al respectivului.

Un gânditor adevărat nu are nevoie de ajutorul nimănui ca să contureze o operă literară, oricât de laborioasă ar fi ea. Asta fiindcă este conştient de capacităţile sale, în el sălăşuind o imaginaţie de mare originalitate.

Aţi auzit vreodată de vreun Victor Hugo care să-i propună lui Alexandre Dumas să colaboreze la publicarea unei cărţi, chiar dacă s-au născut în acelaşi an şi în aceeaşi ţară şi chiar dacă au locuit la doar câteva străzi distanţă unul de celălalt?

Marii titani nu-şi amestecă niciodată darurile între ei, oricât de apropiaţi ar fi.

P.S. Când ţi se face asemenea propunere de prost gust, aminteşte-i individului că:

OMUL FĂRĂ CARTE NU ARE CAPACITATEA DE A SCRIE SINGUR.

În leadership nu există competiţie. Atât de bun trebuie să fii într-un domeniu, încât toţi ceilalţi să renunţe a se compara cu tine. Triumful îţi va fi asigurat fără să duci nicio luptă, fără să se verse nicio picătură de sânge !

Câştigi tocmai pentru că nu ai competitori ! Ţii direcţia tot înainte şi toate drumurile ţi se deschid în faţă fără să întâlneşti nicio barieră.

Dacă încerci să te întreci cu cineva, sau dacă există măcar o singură persoană în lume capabilă să se ia la întrecere cu tine, înseamnă că nu ai ajuns prea departe cu ştiinţa conducerii.

P.S. N-am fost niciodată un om violent. Mi-a plăcut să câştig fără să pornesc în vreo luptă.

Şi tocmai ce mă văd cu un fost profesor universitar. Ce mai faceţi? Ce realizări mai aveţi în domeniul ştiinţei?

"Păi, nimic..."

Concluzia mea a venit instantaneu: Un om care nu schimbă coordonatele unei ştiinţe de la o zi la alta, acela nu se va putea numi niciodată erudit.

De aia se duce o naţiune la vale, fiindcă are prea mulţi profesori şi prea puţini erudiţi !

Să nu fugi de obstacole, ele te pot duce către succes dacă ştii să le ocoleşti. Păi ori fugi de

ele, ori le ocolești? Oricum, amândouă variantele sunt pentru oamenii slabi. Numai cei puternici înving orice obstacole, dar niciodată nu le ocolesc și nici nu fug de ele. Să nu fugi de obstacole, ar trebui să ştii ce înseamnă asta: dacă tot zici practici atletismul, ei bine, obstacole sunt ca la o probă din atletism. Mulţi pierd cursa acolo. După ce alergi trebuie să sari, altfel, orice se iveşte în cale trebuie să confrunţi, ajungi sigur mai bine în nelămuririle personale. Îmi cer scuze dacă textul a fost greu de înţeles, eu ştiu sigur ce am dorit să transmit.

Atâția oameni se mândresc cu bogății materiale, dar niciunul nu mișcă gândirea în lumina științei. Ceea ce le lipsește este puterea faptei glorioase care dăinuiește veșnic. Murim în fiecare zi cu câte puţin din ce ne-am dorit şi nu am reuşit, cu ceva din ce am citit şi vedem că nu ni se întâmplă. Vrem sau nu, trăim din cărţi şi cu sprijinul necondiţionat al oamenilor care sunt în jurul nostru. Viaţa este ca o ruletă: o învârţi, însă sigur ea ştie de câte ori se învârteşte până se opreşte.

În fiecare noapte se repetă întunericul, ziua soare răsare mereu. Nimic nu se schimbă. Aici e diferenţa. Întunericul are rolul lui, dacă ai trăit ziua cu ce ai programat. Rău este când vine şi nu ai ceea ce îţi doreşti.

Nu te aștepta ca stelele să îți îndeplinească dorințele când vrei tu. Ar însemna ca Dumnezeu să se supună ție întru totul. Adică, bați din palme, și imediat Dumnezeu îți dă ascultare precum lampa lui Aladin? Chiar crezi că va da roade gândirea asta? Așa că stelele îți trimit norocul când hotărăște El de cuviință, iar tu trebuie să fii pe fază și să nu scapi acel moment.

Nu uita niciodată lucrul acesta: norocul apare când vrea Dumnezeu, nu când vrei tu. Nu vei fi niciodată în măsură să pui tu condiții și termeni Celui ce conduce întâmplarea.

Dar așa sunt mulți oameni, supărăcioși, aroganți, fiindcă nu se îndeplinesc dorințele fix când doresc ei. Asta se întâmplă fiindcă se pun ei înșiși pe primul plan, și ignoră orice act divin. Egoismul este adevărata problemă a lumii.

Cine ce are știință, duce știința mai departe. Cine nu are știință, nu duce nimica nicăieri.

Întotdeauna universul leagă spiritual pe cei cu adevărat buni din diverse domenii. Tot cerul și pământul îi vine în ajutor celui care stăpânește mai bine ca oricine Marea Știință.

Artă fac numai artiştii. Iar artist poţi fi în orice îţi propui, numai dacă reuşeşti să aduci totul la nivel de artă, chiar şi să eviţi, având intuiţie, situaţiile neplăcute.

Ca să te încrezi în stele, mai întâi caută să pătrunzi știința astrologiei, știința navigației, știința hărților, știința topografiei și legăturile cartografiei cu alte științe. Altfel nu vei pricepe nimic.

Unii spun că astrologia nu este o știință. Dar înțelegerea implică automat accesul la știință. Cum poți să prezici viitorul dacă nu cunoști mișcarea astrelor pe firmament? Poți vorbi despre ceva ce nu cunoști? Nu am zis că înțelege oricine astrologia, ci că astrologia nu este o știință. Dar înțelegerea implică automat accesul la știință. Cum poți să prezici viitorul dacă nu cunoști mișcarea astrelor pe firmament? Poți vorbi despre ceva ce nu cunoști?

Cine se încrede în stele este liber să se încreadă şi în cai verzi, fiecare o alege cum îşi duce mai departe ştiinţa zilei de mâine. Vorbeşti despre ştiinţă de parcă ai fi în primii zece oameni de ştiinţă. Cine este într-adevăr om de ştiinţă merge pe vârfuri şi face descoperiri. Prostimea

află despre ei mai mult când ei nu mai există, însă sunt consacraţi. Am spus eu că nu e cineva liber să se încreadă în orice? De altfel, m-am adresat doar celor care gândesc ca mine, și care abordează procesul de explorare științifică. Tu explorezi ştiinţa în timp ce alergi? Pe bune?

Din fericire pentru mine nu am făcut balet, am practicat atletismul, îmi câştig existenţa ca urmare a acestui aspect. Recunosc că nu consider că am vreo legătură cu ştiinţa. Doar pentru acest motiv, nimeni nu îşi măsoară ceasul după câţi paşi de alergare fac eu. Rămân la părerea că ştiinţa este un domeniu în care nu ajunge oricine, iar cine ajunge nu are timp să vorbească despre asta dimineaţă, la prânz şi seară. Cred că îţi scapă un amănunt: am făcut sport de performanţă, atletism, lucrez în domeniul sportului, petrec şi am petrecut mult timp, sunt ultimul căruua trebuie să îi vorbeşti despre asta.

Cine a zis că trebuie să ţin aici conferinţe despre sport...eventual să postez diplomele de studii în domeniu? Faptul că postezi în cât timp parcurgi distanţe nu înseamnă că eşti om de sport. Este o vorbă: şi caii aleargă. Da, bineînțeles. Chiar şi caii participă la concursuri de echitaţie şi competiţii ecvestre. Cred că au sportul în sânge, mai ceva ca oamenii. Dar de fiecare dată știința face totul. A alerga bine implică modul cum respiri, la ce diferențe de timp și de nivel schimbi modul de respirație, cum și când mărești pasul, când și cum miști brațele, când și cum ridici genunchii, cum te hidratezi, ce săruri iei ca să te menții pe timp cald sau rece, cum trebuie să mergi în urcare pe un teren sau pe altul, când trebuie să mărești pasul, când trebuie să mărești ritmul, etc. Altfel nu faci nicio performanță. Este o știință în toate.

Cum zici tu, ne putem scrie mult şi bine. În ritmul acesta trebuie să ne oprească cineva. Te rog să petreci puțin timp printre sportivii de performanță, și vei vedea despre ce vorbesc ei toată ziua și toată noaptea. Tu ai pornit subiectul despre sport, se vede că scrii multe despre viaţa ta sportivă, şi în acest caz cum poţi fi ultima persoană căreia trebuie să îi vorbeşti despre asta? (Mai ales când tu spui mai multe ca oricine despre sport).

Omul care dispune de o putere spirituală superioară este cel a cărui știință traversează o parte a infinitului în macrocosmos.

Cine contribuie la progresul științei găsește în permanență ceva nou de descoperit și de arătat. Cine nu are știință, nu descoperă nimic și nu are nimic de arătat.

Oricât ar fi de frig, să fii mereu acolo unde te recunoști ca fiind tu. La antrenamente nu există falsitate, nu sunt oglinzi în care să te admiri, nu este public care să te aplaude.

Ești singur cu gândurile tale. Nu ai cum să pierzi, nu ai cum să câștigi. Simți doar că ți-ai găsit puterea de a fi prezent într-un loc care te-a învățat că poți fi mult mai mult decât ești.

Noptile au farmecul lor. Sa stii sa asculti intunericul, fiecare luminita.... Si sa nu pierzi niciodata din vedere steaua norocoasa !

A fi unde doresti inseamna ca esti un om liber , falsitate exista mereu unde sunt oameni, adica indivizi, nu e nevoie de oglinzi , doar cand alergi de unul singur esti tu cu tine , altfel oamenii au mereu pareri despre orice.

O zodie de foc se recunoaşte după focul pe care îl poartă înăuntru, şi care se eliberează numai prin mişcare energică !

Culorile sunt manifestări ale picturii valabile pe linia unei vieţi care nu-şi epuizează niciodată misterele.

Cei mici vor deveni cu totul neinsemnati, cei mari se vor inalta tot mai mult. Unii sunt tot timpul pe PLUS, alții sunt tot timpul pe MINUS.

Să duci știința la un alt nivel. Și de vei reuși să produci această sfântă alchimie, sub forma "Marii Opere", atunci Universul îți va dărui o stea strălucitoare peste toate veacurile din Eden.

Schimbarea cu adevărat importantă va veni din direcția la care nimeni nu se așteaptă, exact de la persoana la care nimeni nu se așteaptă.

Au mai rămas doar câteva zile până la Anul Nou. Dar în aceste câteva zile, atât de multe se vor schimba în lume. Nu vă lăsați copleșiți de rutină sau de tranziție. Internetul nu stă la masă niciodată de sărbători, nu obosește nicio clipă. Tehnologia se poate schimba radical în doar câteva zile. Majoritatea lumii încă nu conștientizează puterea internetului și a limbajelor de programare. Iar surprizele apar tocmai de sărbători, când majoritatea lumii petrece.
Sărbători fericite !

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-din-colturile-memoriei-III.html

Gânduri din colţurile memoriei (IV)

On Iulie 02, 2022

Să știi să vezi ce este în fața ta. Iar tot ce trebuie să vezi se așează singur în fața ta.

În clipa când soarele va deveni mai roșu ca niciodată la apus, atunci să știți că totul va deveni roșu în lume. Foarte mulți își vor pierde și viața și averile. Impostura, lăcomia și corupția vor dispărea. Inteligența Artificială va fi singurul aliat al lumii.

Cine este mai predispus către avansarea în domeniul științific și progresul intelectual: individul care contribuie constant cu inovații, sau cel care nu manifestă nicio contribuție notabilă?

Cine are știință face totul pentru știință. Cine nu are știință, nu face nimic pentru știință. Nimic, nimic, nimic...

Cine are cunoștințe bogate, acela dezvăluie tot mai multe aspecte și nuanțe ale cunoașterii și experienței sale. Cel care dispune de cunoștințe limitate nu poate oferi nimic lumii.

Celor ce nu au făcut nimic pentru știință le amintesc cum gândeau oamenii mari care au făcut totul pentru știință. Leonardo da Vinci: *"O minunată știință! Tu păstrezi viața frumuseților trecătoare ale muritorilor și le asiguri o dăinuire mult mai mare decât operelor naturii."*

Cine crede că are vreo putere s-ar putea să aleagă că de fapt nu are nicio putere. Adevărata putere vine din felul cum îți folosești vederea, așa încât vederea să devină o lumină în întuneric.

Să știi să vezi cât mai bine, iar dacă tu nu vezi, o să vadă natura în locul tău. Fiecare fir de iarbă îți va spune mereu altceva, dacă știi să citești cartea naturii. Asta este partea spirituală pe care puțini o ating în Marea Cunoașterii.

Oamenii înzestrați cu harul cunoașterii au o conexiune specială cu darurile divine. Impostorii nu vor atinge niciodată sfera prețioasă a marii cunoașteri. La fel ca și divinitatea, marea luminoasă a cunoașterii nu este dezvăluită oricui.

Omul înzestrat cu inteligență triumfă în orice confruntare folosind doar puterea cuvintelor. Când argumentele lipsesc, omul lipsit de înțelepciune apelează la forța brută pentru a se impune. Trebuie să fii superior și în această luptă a voinței și determinării.

Oamenii sunt egali într-un întreg armonios matematic. Doar cei ce ies din ecuația egalității devin factori unici care îmbogățesc diversitatea spectrului uman. 3 + 3 = 1 x 6

Dacă tu crezi că știi să vezi, fii sigur că altcineva știe să vadă mult mai bine.

La orele de istorie, sunt prezentate pe scurt schițele de portret ale diversilor domnitori sau președinți de stat. Ora se încheie, elevii plictisiți de explicații laborioase, se gândesc deja la petrecerea de vineri noapte. Cam asta a fost totul despre marii conducători. Jocurile pe calculator sunt infinit mai interesante. Apoi, atenția se îndreaptă spre cozile infernale de

oameni, care plătesc minim 29 de euro cu 5 zile înainte, care așteaptă la rând încă vreo 2 ore, doar ca să vadă plafonul pictat de Michelangelo cu aproximativ 600 de ani în urmă. Acum, vă dați seama care este imensa diferență dintre toți conducătorii de stat, toți la un loc, și un singur Creator?

Singurul care contează cu adevărat este cel ce știe multe și arată lumii tot ce știe. Restul vin și pleacă. Prinți și prințese, regi și regine. Cu mic, cu mare. Cum vin, așa se duc...

Unii duc știința la un alt nivel, alții nu duc nimic nicăieri.

Să faci în așa fel încât creația ta să fie mai frumoasă și mai reușită decât ar putea s-o facă Dumnezeu.

Numai atunci vei înțelege cu adevărat arta, și numai atunci Dumnezeu îți va pune o stea pe cer.

Un om cu adevărat talentat este un om de neîntrecut în lume. Și el știe un singur lucru: N-am învățat absolut nimic de la niciun profesor. Tot ce știu am învățat numai de la mine.

Degeaba îți place arta, ție, om al fineții și rafinamentului, dacă nu știi să faci din tine însuți o operă de artă. Artiștii fără a lor proprie creație sunt ca vioara fără strune.

Când o să înceapă nebunia, toți își vor pierde averile. Și mulți, nu doar averile...

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-din-colturile-memoriei-IV.html

Gânduri din colţurile memoriei (I)

On Iulie 01, 2021

O memorie care te-ar putea ajuta să îţi menţii creierul sănătos este generată de întreţinerea unor gânduri de moment care stăruie atât cât răbdarea artistului de ocazie este menţinută la un nivel acceptabil de intensitate (care să nu deregleze viața).

E remarcabil că atunci când se apropie norii, și ploaia, toată lumea își păstrează veselia la terasele montane. Aseară, când s-a dat alarma de urs (Ro Alert) toată lumea era panicată prin zonă. N-am văzut niciun urs, deși mă aflam fix pe strada pe care a fost văzut ursul.

Aceste motive profund semnificative ale pericolelor vor fi întâlnite mereu, în forme diferite. Uneori va lipsi apariția ajutorului gata să intervină într-un moment critic. Mai zic ceva. Toate acestea sunt temele recurente ale unei dezbateri ce descrie marea aventură a spiritului.

Cred că, până la urmă, munca periculoasă și dificilă a autocunoașterii este calea cea mai puțin aventuroasă a rutinei obișnuite.

Viața trăită în timp este mai importantă decât viața trăită la timp. Uneori finalul fericit este luat în derâdere tocmai și numai de muritorii de rând, a căror falsă reprezentare a vieții este clipa trăită în prezent.

Omul fericit se unește cu omul care suferă atunci când sentimentul individualității aparențelor oprește mintea în fața vreunui eveniment de mare impact. Și numai o cauză secretă stă înaintea înțelegerii dintre ei: mintea absorbită de spectacolul vieții.

Cred că totul din jur ascultă ce vorbesc cu mine însumi, și cred că astfel am început și eu să ascult totul din jur. Natura este învelișul exterior al gândurilor mele, totul din jur este resortul de căpetenie al naturii mele.

O memorie care te-ar putea ajuta să îţi menţii creierul sănătos este generată de întreţinerea unor gânduri de moment care stăruie atât cât răbdarea artistului de ocazie este menţinută la un nivel acceptabil de intensitate (care să nu deregleze viața).

Viața are un caracter permanent atunci când este transpusă într-o poveste care face înconjurul lumii. Una este să vorbești despre o știință, cu totul altceva este să schimbi direcția unei științe.

Arta este felul Creatorului de a spune: Îți dăruiesc un strop de culoare pentru a da inimii tale vraja de a crea candoare.

Când transformi gândurile în cuvinte simți de parcă ai călca un pământ sfințit. Prezența ta în mijlocul cuvintelor conferă gândurilor învățătura miraculoasă a unui sfânt.

Viața mea se învârtește strict în jurul cuvintelor și asta e foarte important, pentru că eu nu sunt un cuvânt.

Să te încrezi în realitatea unei povești până ce ea se apropie de calea vieții tale. Asta înseamnă să fii un scriitor care își vede viața ca o călătorie trăită de la distanță.

Ochii artistului au privirea îngăduită de continua înălțare a inimii către Dumnezeu, într-un joc al contrastelor de lumină și al nuanțelor derivate din banalitate.

Un om care nu își măsoară bogăția în procesele creației și ale descoperirilor științifice, este un om atât de sărac în ochii universului.

Cine nu a ştiut să aprecieze timpul câştigat, va fi nevoit să aprecieze timpul pierdut.

Întreaga materie dă ascultare omului de ştiinţă care caută cu inimă curată ceea ce este viu în ruine.

Caută să-ți însușești valorile înalte ale științei, prin intermediul artei, înainte de a ajunge la inteligența financiară. Aceasta este adevărata spiritualitate.

Orice îți face plăcere să faci, fă-o ca și când ai avea de îndeplinit o sarcină artistică. Și s-o faci așa încât știința să fie mărturia artisticului.

Te-ai autoeducat să te plasezi mereu într-o dinamică amplă ! Să te mişti rapid şi hotărât atunci când toţi ceilalţi se odihnesc ! Şi uite aşa, ajungi înaintea tuturor...

Toți sunt înțelepți, dar mai puțin înțeleptul, zise înțeleptul. Și dacă toți sunt înțelepți, dar mai puțin înțeleptul, atunci nimic nu e mai înțelept în această lume decât să nu fii înțelept.

Priveşte supărarea omului înainte de a-i vedea bucuria. Omul care nu-şi uită supărarea, nu-şi va găsi nici bucuria.

Să nu-ți faci chip cioplit, adică să nu-i vezi niciodată pe alții mai presus de tine. Ești și ai fost dintotdeauna mai bun decât toți. Să nu uiți asta !

Dacă ar trebui să scriu un tratat despre artă, probabil l-aş intitula: "O mie de tratate despre artă."

Te-am revăzut hăt, de departe, De departe mai aproape, Şi acum, fiindu-ţi tare aproape, E momentul să te rog: Nu mai pleca aşa departe !

Orice despartire respira aerul desertic al unui castel de nisip darâmat de zborul unei pasari alegorice. Ai putea sa scrii orice, dar daca nu te apuci de scris n-ai sa ajungi nicaieri cu nicio idee.

Ţin pustiul departe de traversarea mea prin el, ştiind de rănile pe care mi le poate provoca sentimentul de a iubi cu mintea. Tăcerea este o bancă goală care își așteaptă bătrânețea. Ori bătrânețea e o bancă goală care nu își suportă tăcerea.

Dacă o vază plină cu flori se varsă pe nisip, atunci fiecare floare, oricât de delicată ar fi ea, se transformă în nisip... iar vaza din nisip este făcută, şi tot în nisip se întoarce...

Să parcurgi distanța de la pământ la cer este echivalentul parcurgerii distanței de la utopie la știință.

Meditează la fiecare lucru minor care s-a întâmplat în timpul zilei. Și poate vei descoperi înțelesurile ascunse ale încercărilor care te așteaptă.

Creatorul este un artist al sensului vieții, capabil să construiască o punte deasupra lucrurilor trecătoare.

Ştiinţa artistului este puterea de a da strălucire unei culori care marchează miezul vieţii sale.

Inspirația vine din clipa în care ajungi să înțelegi ce se petrece de fapt în realitate. Inspiraţia este primul înțeles al cunoașterii direcționate asupra realității interioare.

Actul de creație este similar cu construcția unui tablou căruia pictorul îi pune in evidență culoarea propriei viziuni expresioniste.

O carte scrisă fără artă, fără metafore, este ca o încăpere lipsită de orice element decorativ.

Cuvintele mari sunt o chestiune de loialitate: nu te poți îndepărta de ele fără să ți le amintești continuu.

Încearcă să mânuiești cuvintele la fel cum ai conduce un Cadillac în opera "20,000 leghe sub mări". Asta înseamnă să fii un artist al profunzimii condus de un simbol al luxului.

Tragedia este viața sfârșită a unui om fără Dumnezeu în suflet, care visează la o limuzină albă, decapotabilă.

Discreția este pasiunea unui scriitor care își construiește personajele prin divulgarea calității lor de a-și urma strigătul tăcerii.

Nu încerca să fii precum personajele scriitorului tău preferat. Fii personajul preferat al scriitorului din tine care își gândește altfel viața.

Mulți oameni își ridică importanța la nivel de noblețe, fără să își închipuie cât de mici și neînsemnați sunt în orice domeniu al științei.

Manipulatorul are o așteptare mai înaltă de la sine când este ascultat de către ceilalți. Iar cei manipulați au o mare îndoială de sine.

Oamenii cu adevărat extraordinari se afirmă prin realizările ştiinţifice de anvergură, nu prin prisma poziţiei pe care o deţin.

Omul care nu știe să folosească internetul nu știe nimic nici despre univers, nici despre felul cum o minte se conectează la toate celelalte minți.

La saxofon rătăcirile sufletului sunt redate întotdeauna în note de toamna înalte.

Un parfum bine ales trădează o privire tentantă, dar nu orice privire poate simţi parfumul capabil să o inspire.

Frumusețea naturii include parfumul de tei pe care îl inspiri cu seninătatea dispoziției meditative.

Tăcerea nu garantează niciodată întoarcerea timpului într-o clepsidră.

Orgoliul este un copac care nu mai înflorește, dar stă mereu falnic în picioare.

N-o fă pe deşteptul dacă ştii că nu eşti un om inteligent.

Legea definitorie a cunoașterii: Ușorul pe care îl faci este adesea greul pe îl întâmpină ceilalți.

Tăcerile eliberate din iubire ascund mirajul unui tablou pictat cu vise fără somn.

Adevăraţii învingători sunt cei care aduc schimbări în dimensiunile şi conţinutul ştiinţei.

Ca să schimbi un sistem, trebuie să apelezi la cineva din afara sistemului. Sistemul nu este schimbător decât atunci când cineva îi refuză orice dogmă.

Marile secrete se dezvăluie numai celor ce apreciază lucrurile simple şi accesibile ce îi înconjoară în viaţa de zi cu zi.

Niciodată să nu apeşi prea tare pedala de acceleraţie: rişti să ajungi prea repede într-un loc care nu-şi găseşte sensul.

Dacă nu știi să privești în direcția care trebuie, nu vei ști niciodată în ce punct te afli.

Iubirea şi pasiunea ce-o avem în noi este melodia cântată de corul dorului de noi înşine.

Fii desăvârșit numai acolo unde ești numărul 1 în lume. Și nicidecum în alte direcții.

Nu este vorba despre "a fi acolo". Ci trebuie să simţi bine când altcineva tace.

Nu este vorba despre ceea ce vrea și îți poate oferi cineva. Ci trebuie să crezi ceea ce nu vezi.

Dacă Dumnezeu este un Creator desăvârșit, atunci numai artiștii cei mai reprezentativi Îl pot înțelege.

Toată știința lumii se raportează la trei mari indicatori de rezultate: Experiment, Creație și Descoperire.

Omul care nu se implică cu tot sufletul într-o poveste, nu se va putea numi niciodată personaj principal.

Nu te îndepărta niciodată de talentul tău nativ. Este ca şi când l-ai părăsi pe Dumnezeu.

Sa faci totdeauna ce-ti place, si nu vei munci niciodata.

Să simţi... să ai o privire sănătoasă... să iei aminte... să discerni... să alegi ceea ce este semnificativ.

Sunt oameni care oricât de multă știință ar avea, tot nu aduc nimic inovator în știință. Adevărata menire a științei/privirii este să sporească potențialul de creație.

Succesul obținut prea devreme este eșecul suferit în fața creșterii performanței. Cel mai complex indicator al creșterii performanței este răbdarea.

Secretul Kabalei este precum cerul senin: cuprinde toate stelele, cu toate că nu se văd toate.

Imaginea pe care o dai lumii despre tine poate fi ca acele lucruri care stupefiază, dar nu sunt niciodată culese, fiindcă nu dau roade.

Niciun zâmbet nu răsare dintr-un deșert înțelept, dar arid.

Să înveţi de la fiecare trecător, ca şi când ai fi însuţi doar un trecător.

Cine își face planuri mari va fi reorientat de planurile mult mai mari ale universului. Fii schimbarea pe care o cere universul.

Dacă nu te apropii de lucruri cât sunt calde, o să-ți fie atât de greu să te apropii de ele când sunt reci, ca gheața.

Cine nu reușește să vadă semnele lui Dumnezeu, probabil nu a învățat lecțiile pe care i le-a dat deja viața.

Ce dai, aia primești, cu căldură sau răceală. Dacă nu ți-au plăcut căldura și lumina, vei suporta frigul și întunericul.

Îndrăzneşte să fii mereu tu însuţi, pentru ca tot ce te preocupă să nu fie atât de dur cu tine însuţi.

Prietenii pe care ți-i alegi îți vor hotărî viitorul. Deci, matematic vorbind, dacă vrei să-ți hotărăști doar tu viitorul...

Oglindeşte-ţi frumusețea sufletului în generarea unei creații care are puterea să-ți schimbe destinul într-o stea. Asta înseamnă să fii artist.

Vei primi ce meriți în această lume atunci când singura ta miză este împărăția cerurilor. Acestei lumi îi este destinată șoapta îngerilor.

Să transformi performanţa activităţilor tale într-o artă rafinată care să contribuie cu o mie de ani la dezvoltarea lumii.

Cuvintele sunt o religie a cunoaşterii bazată pe dualitate şi nondualitate.

Prea mulți bătrâni se duc fără să fi făcut nimic pentru știință și pentru Dumnezeu. Ei n-au înțeles viața fiindcă le-a lipsit știința de a-l cunoaște pe Dumnezeu.

Ceea ce nu uiţi niciodată este ceea ce trăieşti când visezi. Un vis puternic nu se pierde niciodată prin uitare.

Ceea ce socotești ca fiind o realitate imposibil de negat, poate fi de fapt un avertisment pentru trezirea conștiinței.

Învaţă să faci zgomot în inima mea pentru că auzul cuvintelor mele să se deschidă ca o străfulgerare înaintea gândurilor tale.

Mai bine o oglindă spartă decât o oglindă dublă...prima te vede doar într-un singur timp, cealaltă te vede în două locuri diferite în acelaşi timp.

Niciodată nu te vei simți mai eliberat de incertitudini decât atunci când dai sens unui moment de calmitate trăit departe de lume.

Să știi totul din ceea ce nu ar fi trebuit să știi decât cu prețul uitării tale. A ști înseamnă să prețuiești leacul multor dureri.

Triumful cel mai de preț al descoperitorului este fapta nemuritoare. Destinul unei legende reflectă pasiunea pentru o acțiune cutezătoare.

Omul care nu poate să ordone materiei să-i dea ascultare, nu se va putea numi niciodată om de ştiinţă.

Să vezi ceea ce simțurile îți permit să percepi în momentul acela stringent, apoi încearcă să intuiești chestiile improbabile care nu se văd.

Un om care are rezistenţă este mai preţuit decât un om care are putere. Cel ce excelează într-un domeniu reuşeşte adesea să descifreze mistere și să facă noi descoperiri importante în alte domenii.

Este greu să înțelegi ceea ce nimeni altcineva nu ar putea înțelege. Și chiar și atunci când ai înțeles, tot nimeni nu te va înțelege.

Schimbă subiectul pe care ştii că nu-l poţi mânui foarte bine, altfel subiectul o să te transforme într-o persoană diferită.

Trezeşte-te dimineaţa ca şi cum nu ai fi dormit noaptea, şi vezi dacă poţi să visezi ancorându-te în realitate. Deznodământul zilei de azi este revelația zilei de mâine.

Aminteşte-ţi cine eşti şi din ce neam te tragi. Nu-ţi uita originile sfinte. Ascultă bine, observă cu atenţie, şi încearcă să înţelegi ce se ascunde în spatele tuturor enigmelor lumii. Cheia este acel roşu de culoarea trandafirului.

Actul de creație este similar cu construcția unui tablou căruia pictorul îi pune în evidență continuitatea vieții sale în istorie.

Să păstrezi pe retină viziunea lumii într-un moment de neatenție. Te întorci fără încetare într-un moment care scapă privirii tale.

Singura imagine adevărată a acestei lumi impresionează printr-o privire înceţoşată. Ochii trebuie să suporte mereu căderea nopții.

Ochii incolori au întotdeauna o privire goală. Nu contează ce spun ochii atâta vreme cât ei reflectă pustietate.

Să duci știința la un alt nivel, în numele progresului. Dar mai întâi fii un vizionar !

Puţini se nasc învingători, dar numai cei născuţi învingători ocupă un loc bun în fruntea marilor destine. Soarele poate fi văzut şi atunci când luminează cerul, şi atunci când luminează pământul.

Să depășești belșugul creației tale, adunând cu grijă orice fărâme de realitate, cu văzute și nevăzute legături între ele. Timpul nu este niciodată potrivit pentru a face potriviri între opera creată şi procesul creator.

Să știi să faci o știință din orice știință, înlocuind "vechiul" prin "modern". Cel ce are în el credința numită știință va face din orice lucru o extensie a gândirii sub forma științei și tehnologiei.

Când toți cad, cineva puternic se ridică. Și se ridică tot mai mult, fiindcă a hotărât să nu cadă niciodată. Scriitorii buni nu își găsesc inspirația în citate celebre. Însăși viața lor este povestea unui gând care mereu se reinventează.

Poți să ajungi la rădăcina unui adevăr atunci când hoinărești singur. Cartea este încăperea largă cu o splendidă vedere spre un fluviu al memoriei universale care alimentează sensul vieții tale.

Toate subiectele posibile ale artei nu pot ocoli subiectul creației, la fel cum lucrarea Creatorului nu poate ocoli centrul universului. Mai important decât vorbele extrase din

experiența vieții este povestea în care viața îți înghite vorbele.

Când Dumnezeu plantează un trandafir într-un loc, tot acel loc înflorește cum nu se poate mai frumos. Azi mai încet, mâine mai rapid. Important este să te regăseşti acolo unde ţi-ai format caracterul. Înțelepciunea pe care Dumnezeu a pus-o în viața omului este puterea de înţelegere a unei suferințe care își caută alinarea într-o realitate autonomă. Candoarea este expresia unei inimi care generează o înţelegere mai uşoară a experienţei de conştiinţă extinsă.

Rămâi cine ești fără să te schimbi pentru cine ai putea deveni. Fii același chiar dacă nu ești pregătit să îți suporți neclintirea. Fii un creator cu inimă de ciocolată, încât arta ta să inspire acel sentiment de gust dulce adăugat ştiinţei în favoarea vieţii. Nu te întrista de povestea altora, ci transform-o într-o adevărată fortăreață clădită pe ideea măririi calității vieții tale.

Un om al cuvintelor este un artist al îmbinării culorilor. Ia seama să nu devii o culoare greu de descris în cuvinte. Cei ce nu cred în cuvintele tale sunt aceeaşi oameni care nu se pricep la cuvinte. Cuvintele au darul de a nu fi pricepute decât de cei pricepuţi în mânuirea lucrurilor simple. Prea multă mândrie într-un cuvânt, ce-i drept, prea mândru. Prea mult orgoliu într-un cuvânt numit orgoliu. Cu multă grijă mi-am câştigat dreptul de a rosti un cuvânt numit "mândrie" care a putut să mă propulseze înaintea celorlalţi.

Ceea ce nu vine la timp...nu mai vine niciodată.

Prima regulă a desăvârșirii în artă este să știi să vezi ceea ce nimeni altcineva nu este în stare să vadă.

Să știi să vezi într-un singur bob de nisip mereu o altă privire, fără să îți consumi niciodată privirea. Asta este Marea Știință.

Cine a propus o noua viziune asupra științei, și cine a realizat un mare pas în evoluția științei, acela își va câștiga strălucirea pe care o dă universul stelelor sale.

Ca sa gasesti lampa lui Aladin, mai intai trebuie sa fii Aladin.

Să duci știința la un nivel foarte avansat, în timp ce alții asistă neputincioși la schimbarea înfăptuită de tine.

Cel care conduce știința, conduce și expansiunea universului.

Să faci din leadership o adevărată artă, pe care Marea Știință să o memoreze ca unitate reprezentativă pentru veșnicie. Și numai unul singur poate face asta.

Ca să te încrezi în stele, mai întâi caută să pătrunzi astrologia, știința navigației, știința hărților, știința topografiei și legăturile cartografiei cu alte științe. Altfel nu vei pricepe nimic.

Întotdeauna universul leagă spiritual pe cei cu adevărat buni din diverse domenii.

Tot cerul și pământul îi vine în ajutor celui care stăpânește mai bine ca oricine Marea Știință.

Credința adevărată nu are legătură cu rugăciunile, ci cu știința. Cine mișcă bolovanul din loc nu este cel care se roagă, ci acela care găsește un mijloc eficient de a-l împinge.

Omul neinspirat așteaptă mereu ziua cea norocoasă. Omul de acțiune face tot ce este posibil pentru ca orice zi să fie una norocoasă.

Iar cel ce face un pas uriaș înainte este întotdeauna un reprezentant al științei.

Și cine n-a propus o nouă viziune asupra științei, și cine n-a realizat un mare pas în evoluția științei, acela nici nu-și va câștiga strălucirea pe care o dă universul stelelor sale.

Dacă un singur om din lume reușește să schimbe total un domeniu al științei, atunci toate celelalte domenii ale științei se vor schimba radical. Un singur om, născut într-o zodie norocoasă.

Când toți cad, cineva puternic se ridică. Și se ridică tot mai mult, fiindcă a hotărât să nu cadă niciodată.

Gândiţi-vă puţin. Câte mii de coduri apar zilnic pe internet, făcute de cei care au dorinţa de a-i ajuta pe ceilalţi. Dar acum gândiţi-vă la un alt aspect. Cam câte alte sute de mii de coduri, cu adevărat geniale, nu apar niciodată pe internet. Abia alea sunt codurile cu adevărat strălucite, dar care trebuie să ajute numai pe cineva care ştie să tragă foloase de pe urma gandirii sale...Important este să laşi măcar nişte firimituri de cod în urma ta, ceva care să-i ajute puţin şi pe alţii.

O calatorie fara finalizare in dragoste este o rugaminte care contine cuvantul "indepartare". Deci, sa ne apropiem...

Eu nu sunt pentru finit. Sunt pentru infinit.

E greu să faci artă fără să fii artist, dar şi mai greu este să fii artist fără să faci artă. Arta fac oamenii de arta , artist poti fi in orice iti propui daca reusesti sa aduci la nivel de arta totul, chiar si sa eviti , avand intuitie , situatiile neplacute

Nu există decât infinitul. Și nu ai nevoie decât de un singur punct, chiar mai mic decât un vârf de ac, ca să construiești infinitul. Cine a înțeles asta, are toată știința lumii de partea lui.

Sunt două feluri de oameni: cei care inițiază schimbarea în câmpul unei științe, și cei care nu au înțeles mobilul schimbării, nici valoarea Marii Științe.

Trebuie să știi ce să citești dacă vrei cu adevărat să înveți ceva din cărți.

Trebuue să ai norocul să întâlnești cărțile norocoase. Sau, mai bine zis, să te găsească ele pe tine.

Să nu cauți niciodată un diamant într-o grădină plină cu flori.

Este greu să vorbeşti despre artă, dacă nu ştii să faci artă.

Omul care face totul pentru știință și creație, este un om încercat de Dumnezeu.

Creația este răspunsul științei la întrebarea: cine este Dumnezeu.

Omul care se întoarce la trecut, este omul care nu are niciun viitor.

Omul care îl are pe Dumnezeu în suflet, are și competența creației produsă din nimic.

Omul care nu ştie să vadă nu se poate numi vizionar. Trebuie să ştii ca să cunoşti.

Salut iniţiativa facultăţilor din Cluj şi Timişoara de a efectua scanarea tuturor cărţilor aflate în bibliotecile lor. În special aceste două oraşe mari, cu facultăţi foarte bune, au început încă din anul 2011 scanarea tuturor cărţilor vechi sau noi. Peste 35% dintr-un total de circa 145.000 de volume au fost deja scanate si clasate.

Inclusiv licenţele şi doctoratele sunt deja introduse într-o bază de date (în format pdf) şi multe apar pe internet. Cred că cineva deschis la minte şi-a pus întrebarea: "De ce trebuie ca munca studentul să zacă prăfuită printr-o debara, şi să fie dată uitării, când la fel de bine ar putea servi ca sursă de inspiraţie pentru alte persoane care caută informaţii pe internet?"

Plus de asta, este mult mai uşor să depistezi un plagiat dacă ai o bază de date cu lucrările şi cărţile scanate în format pdf (Making A PDF Text-searchable)

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-din-colturile-memoriei.html

Gânduri rar mărturisite în preajma artei

On Februarie 02, 2019

În artă trebuie să simţi prezenţa indirectă a pictorului aflat în plin proces de creaţie, dar în acelaşi timp trebuie să te vezi în ipostaza de supravieţuitor al unei lumi părăsite.

Încercam să văd totul din perspectiva unei umbre abătute peste o parte din viaţa mea, specifică stării de solitudine a unui scriitor în raport cu actul creaţiei, înainte de a urma drumul spre încununarea cu succes a unui mod inovator de a gândi. Înaintea tentativei de a reda o realitate străină de tot ce trăisem până atunci, încărcată cu misterul unei naraţiuni pline de suspans, stătea însăşi experienţa unei arte ancorată în tumultul vieţii.

Umbra simbolizează aspectele ascunse ale sinelui, referindu-se la acele părţi ale personalităţii mele care au fost respinse de claritatea unei imagini artistice vizuale, material suport pentru poezia unui tablou pe care privitorul trebuia să-l judece după cauza unei inerţii formale, nu după efectul de glorie al vreunui moment deosebit, emblematic și plin de încărcătură emoţională.

Niciodată nu mai fusesem absorbit de implicaţiile unui clarobscur atât de straniu al ambiguităţii stării de spirit, în faţa unui moment care părea să adune într-un singur loc multe dimensiuni şi realităţi diferite. Orice încercare de a mă apropia de artă constituia o simplă experienţă de dedublare, o căutare a altei fiinţe în propria memorie, neagră şi înşelătoare, cu o acuitate ce risca să pună în circuitul lumii ficţionale o nouă instanţă: "Metafora Perfectă".

Teoria cunoaşterii artistice se bazează în mod firesc pe lumină, întrucât majoritatea artelor sunt vizuale. Dar în acest caz ea părea a surprinde un colţ din infernul unui imperiu resuscitat, un subiect de care se poate ocupa doar Proiectul SF al unui scriitor care utilizează cuvântul în sensul esenţei unei entităţi fizice şi morale care depăşeşte graniţele unei creaţii convenţionale.

Acestui fenomen de asumare a unei ambianţe crepusculare am încercat să-i atribui o nuanţă de mister, o intrigă complexă, suspans inteligent dozat, pentru ca arta mea să capete accente de thriller cu multe teme de gândit. Calea cea mai rapidă de a dezvolta o zonă cu potenţial de a atrage privitorii era să mă surprind eu însumi într-un alb-negru desăvârşit care plasa tabloul închipuit într-un cadru mai larg de gândire şi reflecţie.

Leadership: Poţi să imprimi un nou sens imaginii vizuale ce valorifică sugestiile unei metafore structuratoare, astfel încât să-ţi împodobeşti arta cu calitatea de a îndeplini exigenţele impuse de emoţii?

Arta te încarcă cu semnificaţie, dar şi cu tensiune. Când totul se vede ca printr-un val de ceaţă, parcă înecându-ţi toată existenţa într-un câmp de semnificaţie impregnat de introspecţii aduse în zona unui fenomen sinistru, eşti îndreptăţit să te recunoşti intrat în pielea unui artist care atribuie noi proprietăţi lucrurilor ce nu depind de iluminarea exterioară, ci doar de un mod inovator de a le privi într-un context de izolare.

Cu siguranţă, metafora perfectă care se potrivea micii mele incursiuni într-un sine poetic dedat introspecţiilor abisale putea fi exprimată precum: "durerea surdă şi adâncă a unei minţi rătăcite."

Imaginea vizuală creată aici trimite spre negativul unei vieţi care acumulează cel mai mare

mister: puritatea de a înfrunta realitatea, egoul, durerea, temerile, destinul, oricare ar fi el. Ea nu înfăţişează chipul unui om neliniştit, ci acea zonă a emoţiilor din lăuntrul fiinţei sale printr-o îngroşare a tuşei, prin predominanţa culorilor reci şi şterse (gri, albastru).

Una din exigenţele impuse de emoţiile unei comparaţii puternice şi revelatoare cu privire la ceea ce te defineşte ca artist este capacitatea de a vedea în modelul tău o latură diferită a firii tale şi o latură diferită a aceleaşi suferinţe care vă leagă.

Era destul de grea încercarea de a fi defini proiecţia prezenţei mele într-un fel de „locul de nicăieri” din utopia unor gânduri, vise sau amintiri trăite ca experiențe de acces la o nouă stare de conştiinţă de sine, una de tip "lunar". Dar nu imposibilă, fiindcă în artă contează mai mult planul expresiei sensibile desprinsă perceptiv din contextul experienţei concrete, decât conjunctura dezvăluirii rolului unei personalităţi uitată de lume.

În cazul meu, cred că expresionismul abstract ar fi putut trece drept o inițiativă de a construi o zonă de tranziţie spre un alt tărâm, descris cu sobrietatea istoricului erudit drept un demers de retrospectivă fotografică ce cuprinde existența nostalgiilor chemate să îmbrace imaginea unei realităţi absente din cotidian.

Arta axată pe aplicarea unei forme de captivitate a stărilor şi a gândurilor opuse între care individul pendulează, marchează de fapt trecerea de la un efect dramatic, fără iluminare, la parcursul narativ cursiv ce permite cunoaşterea unei noi ipostaze umane şi a unei noi realităţi.

Leadership: Poţi să vezi lumea de dincolo de personajul care te reprezintă, prin manifestarea unei stări de conştiinţă care îşi asumă complet realitatea creată?

În episodul “Soft Light” din vestitul serial X-Files, personajul cheie (Chester Ray Banton) este tot timpul surprins într-o zonă slab luminată, într-un semi-întuneric care împreună cu neliniștea propriei conştiinţe începe să-l apese tot mai greu. El este un om de știință care studiază materia neagră şi interacţiunile acesteia, iar umbra lui a dezvoltat într-un fel capacitatea de a dezintegra oamenii care o întâlnesc.

Toate dispariţiile misterioase ale oamenilor ce au intrat în bătaia umbrei sale s-au înregistrat după producerea unui incident din laboratorul său dotat cu un accelerator de particule activ, în care a rămas blocat, fiind expus unei cantități mari de particule subatomice.

O posibilitate de dezvinovăţire încearcă să-şi găsească un culcuş în mintea sa: “singura modalitate de a scăpa de umbra mea este să mă ascund în întuneric”. Aici nu avem de-a face cu lărgirea unui cadru de difuzare a informaţiei artistice, ci cu adâncirea într-o lume cenuşie, forma spontană a unui conținut sumbru de viață, de gânduri şi de emoţii, având ca efect acceptarea constrângerilor morale şi adoptarea fantasticului drept unică justificare a faptelor cele mai grave.

Logica interioară a individului atins de porunca unui destin fisurat, tendinţa către îndepărtarea de ceilalţi oameni, dictează întrepătrunderea crescândă a acţiunilor plăsmuite printr-un proces de sensibilizare a publicului spectator, pentru a surprinde subtilităţile unei lumi care nu trăieşte în realitatea brută. Practic, totul se desfăşoară în spiritul unui umanism care trebuie să caracterizeze oamenii cei mai puţin accesibili, îndreptăţiţi să beneficieze de o înţelegere specială şi toleranţă.

Episodul acesta m-a ajutat să văd lumea de dincolo de personajul ce mă reprezenta în viaţa reală, prin manifestarea unei stări de conştiinţă care-şi asuma complet realitatea creată

datorită unei frământări excesive şi a unei confruntări cu latura întunecată a ceea ce mi se întâmpla în creier.

Arta trebuie judecată în primul rând după ataşamentul faţă de personajul pe care îl redai în concordanţă cu trăirile tale, încât să beneficiezi de o înţelegere deplină a impactului puternic resimţit de evoluţia conştiinţei sale.

Gândurile rar mărturisite în preajma artei fac trimitere spre mijloacele de expresie care pot schimba conţinutul unei imagini mohorâte printr-o coloratură predominantă.

Când vine vorba despre artă trebuie să simţi prezenţa indirectă a pictorului aflat în plin proces de creaţie, dar în acelaşi timp trebuie să te vezi în ipostaza de supravieţuitor al unei lumi părăsite, pe care nu o iubeşte nimeni. Acesta este paradoxul unei vieţi duse pe două planuri paralele şi în acelaşi timp motivul pentru care un artist sugerează o idee interesantă, dar nu-i dezvăluie în totalitate sensul primar.

Source: https://neculaifantanaru.com/ganduri-rar-marturisite-in-preajma-artei.html

Gândurile

On Martie 29, 2016

Rămâi „available" în variatele acorduri cu felul de a privi lumea, hrănind depozitarul acelei părţi din tine pe care ceilalți o caută la ei înşişi.

Eram puternic inspirat de rătăcirile de-o clipă ale gândurilor de peste zi, acceptându-le în mod diferit, atât ale virtuţii, cât şi ale păcatului de a fi mai mult decât puteam fi definit prin ochiul unei umbre reci numită nebunie. Ele puteau fi luate drept pretinderi ale unor schimbări de personalitate, plăsmuiri din înalturile unei lumi care se caută pe sine în modele eterne, fulgerări de clarviziune. Toate erau parcă ivite dintr-un cuget plin de frământare, dintr-o urmă a prezenţei mele în lumea virtuală a Începutului şi Sfârşitului, alături de potențialul de originalitate datorat manipulării extreme a conceptului de artă.

Şi totuşi, în spatele acestui obsedant gând, în priveliştea ce-l învăluise, niciodată prins în plasa vreunui "mereu acelaşi", se distingea explicaţia plauzibilă a unui fenomen straniu, apartenenţa la o întâmplare căreia i se atinseseră tot felul de priviri. În substanţa unei gândiri artistice, aparţinând acelui curent al cunoaşterii fără frontiere, în care sunt inserate convingeri supuse legilor ştiinţei, se formează izotopii radioactivi ai unui „bine ai venit" continuu. Please let me know your suggestions !

Gândurile sunt povestea unui Ego care îşi caută propria cale în teritoriul imaginaţiei creatoare, totdeauna izbindu-se de un zid subtil numit: realitatea momentului. Asta mă duce cu gândul la Doreen Valiente, fondatoarea mișcării moderne "Wicca", care afirma cândva într-una din poeziile sale: *"Dacă nu găseşti ceea ce cauţi în tine însuţi, atunci nu vei găsi niciodată acel lucru în exterior. Căci, iată, am stat alături de tine încă de la începuturi, iar eu sunt cea la care vei ajunge la sfârşitul dorinţei".*

Leadership: Poţi să trasezi o linie între procesul de imaginaţie care te face să uiţi unde eşti şi varianta de poveste care te prinde şi nu-ţi mai dă drumul, astfel încât să discerni sensul unui Ego care ar vrea să crească tot timpul şi nemăsurat?

Convins că am în faţă un gigant, eu însumi în perimetru unui adevăr cu sute de versiuni, asemenea unui artist rămas în anonimat datorită stilului nonconformist adoptat, înfrânându-şi nişte patimi trecătoare, ceea ce nu se vede, dincolo de efectele contradictorii ale îndoielii, am hotărât să-mi expun gândurile într-o limbă ezitantă: a emoţiilor, a inimii, a luminii şi întunericului.

Povestea mea părea a fi mai degrabă o extensie a sentimentelor trăite de un poet care reformulează realitatea literaturii dintr-o perspectivă a alterităţii, nuanţând-o pe măsură ce aduce noi argumente la convingerea că singura certitudine în privinţa identităţii sale este că NIMIC nu e cert.

Până atât de departe mergeam cu imaginaţia, într-un spaţiu al dualităţii în care adoptam chiar o atitudine filosofică faţă de realitate, încât credeam că singura variantă de poveste care dă bine la public era o proiecţie a gândurilor şi sentimentelor în legătură cu imaginea de sine pe care o conştientizam la nivelul fenomenului de patologie culturală.

Așa ceva nu putea să existe, sau exista doar în imaginația mea cercetătoare? Involuntar, corespunzător cu lumea artei, neputând fi repetată, ci plăsmuită cu concentrare şi maxim control, ale cărei imagini nu reprezentau altceva decât particularul *into the eye of the lost* , am ales calea pe care o socotisem cea mai apropiată spre a realiza lucrul pe care mi-l

propusesem: să pătrund ceea ce-mi scăpa tot mai des.

Leadership: Poți să iei un pumn de cenușă cu o mână nevăzută și să demonstrezi efectul „please let me know your availability" în secţiunea relevantă a unei raţiuni de fond?

Să ne amintim de acel senator, fost procuror, domnul conte "Neant", din opera lui Hugo, ce gândea el cu voce tare înaintea episcopului Bienvenu?

"După moartea mea, prinde-mă dacă poţi ! Ia un pumn de cenuşă cu o mână nevăzută. Să spunem adevărul, noi, cei iniţiaţi, care cunoaştem şi dedesubtul lucrurilor. Nu există nici bine, nici rău, există numai huzur. Să privim lucrurile în faţă. Să le cercetăm în toate amănuntele. La naiba ! să mergem în adâncul lor. Trebuie să ştim să pătrundem adevărul, să scormonim pământul şi să-l descoperim. Abia atunci încercăm bucuriile cele mai rare. Abia atunci te simţi tare şi eşti fericit."

Amestecând ideile cu nişte fantasmagorii pline de cadre prelungite, cine oare poate ghici ce trece prin capul unui om care stăpâneşte arta spuselor în pâlpâitul nespuselor, adică intrare - ieşire din spaţiul unor gânduri insistente?

Cine îşi formulează gândurile în cuvinte, în contextul în care mintea este plină cu imagini diverse, poate deprinde o nouă perspectivă a lucrurilor prin care să vadă sensul fiecăruia mai ales în lumina raţiunilor revelate. Adevărul care iese la iveală din spatele gândurilor se identifică cu o realitate mai puţin palpabilă, dar care are darul de a te face să înţelegi mai bine viaţa unui poet, obsesiile şi frământările sale, din perspectiva unei dinamici a imaginarului artistic foarte original.

Gândurile sunt note şi reflecţii de luat aminte din cele scrise de alţii, în unele te recunoşti, te validezi, te opreşti acolo şi nu se întâmplă nimic. În altele poţi observa cum, mult mai puternic decât te conştientizezi ca persoană, asemenea unui artist ce atinge desăvârşirea artei sale printr-o îndârjire sisifică, o voce se insinuează în modul crescendo: Fii fericit, zdrobeşte imensul veşnicului anost !

În adevăr, elanul de a-ți expune gândurile într-o limbă a emoţiilor și expectanţelor, aduce în cadrul leadershipului vibrația specială a acelui moment unic în care se împletesc o mulţime de senzaţii nedefinite care te determină să te simţi atât de fericit. Fiind străbătut de un fior al depășirii stării de fapt, te îndrepți, potrivit datoriei şi obişnuinţei de a reda fidel ceea ce te reprezintă în chip tainic, către cucerirea unei profunzimi în ce privește redarea imaginii dedesubtului lucrurilor.

Raţiunea de fond care face parte din limbajul unui poet care doreşte să-şi îmbogăţească creativitatea în privinţa căutărilor de subiecte de mare folos pentru progresul literar se substituie obligaţiei de a face dintr-un gând obişnuit egalul unui rege într-o lume nouă.

Tu eşti exponentul unei lumi a cărei principală caracteristică este improvizaţia curajoasă?

Gândurile sunt o ascunzătoare foarte grea, dar tot ele deschid cursa către o lume mai implicată. A lua un pumn de cenușă cu o mână nevăzută este similar cu a reînvia un noian de gânduri învălmăşite, dezmorţite de ecourile unei lumi fabuloase, pe care, printr-o logică aparte, printr-o comunicare eficientă, printr-o interpretare aparte și mai largă, ajung să fie considerate un adevăr absolut în vraja măreţiei unui personaj. Asta da capacitate de transformare.

În acest sens se impune găsirea și divulgarea acelei părţi esenţiale din tine însuți pe care ceilalți o caută în diferite feluri - în discuții, în cărți, în filme, în experiența de viață, în lumile imaginare, în diverse personaje, în legătura cu dinamica unei realităţi contradictorii, etc.

Se poate spune că eşti „available", în variatele acorduri cu felul de a privi lumea, atunci când rămâi fidel acelei părţi bune din tine însuţi care te defineşte, dar în special când hrăneşti depozitarul acelei părţi din tine pe care ceilalți o caută la ei înşişi. Abia atunci încerci bucuriile cele mai rare. Abia atunci te simţi tare şi eşti fericit.

Source: https://neculaifantanaru.com/gandurile.html

Garanţia ta spre performanţă

On Februarie 12, 2010

Fii adeptul unei viziuni deterministe care să te integreze în obiectivele altor oameni, fără să depăşeşti alegerile lor în ceea ce priveşte atingerea obiectivelor prevăzute de ei.

Clark Gable se numără printre vedetele consacrate prin premiul Oscar. A avut o carieră strălucită, jucând alături de cei mai de seamă actori de la acea vreme. Dar cu rolul din *"S-a întâmplat într-o noapte"* actorul a cucerit nu numai inimile multor admiratoare, ci şi preţuirea producătorilor care l-au căutat în continuare. Legenda spune însă că a existat totuşi o categorie de oameni care l-au urât cumplit după premiera filmului: industriaşii din ramura textilă. De ce? Pentru că s-a întâmplat un adevărat crah în industria tricourilor de corp după ce superbul actor, dezbrăcându-se să se spele, a fost văzut fără tricou pe sub cămaşă. Majoritatea bărbaţilor, mai ales cei tineri, au refuzat din acea clipă să mai îmbrace inutila textilă, ceea ce a avut, fireşte, o urmare catastrofală pentru industriaşi. *****

Leadership: Poţi asigura pe termen lung incluziunea ta într-un status de dominare a publicului, modificând semnificaţia orizontului pe care îl poţi cuprinde numai de la o anumită altitudine?

Hai să ne înţelegem asupra unui lucru: altitudinea la care este situată imaginea ta este direct proporţională cu rolul pe care îl ai de jucat. Leadershipul nu este tocmai o lecţie de regie şi actorie menită să te apropie de oameni şi să le crească spiritul. Ci este un proces de planificare prin care trebuie să anticipezi schimbările de mentalitate şi de atitudine a celorlalţi oameni, să te adaptezi la stilul de imagine dorit de ei în aşa fel încât să asigure atingerea obiectivelor comune.

Aşadar, leadershipul este un proces prin care devii responsabil de reacţia "publicului". De aceea sunt de părere că trebuie să strecori în leadershipul tău, ori de câte ori este necesar, acele elemente active care să completeze înţelegerea oamenilor, care să le întreţină starea de spirit, şi care să le alimenteze sentimentul de apartenenţă la propriul tău traseu către performanţă.

Aşa cum un pictor reuşeşte să redea printr-o tehnică aparte expresivitatea chipurilor umane, tot aşa şi un lider trebuie să deţină o tehnică deosebită prin care să întărească credinţa oamenilor că leadershipul sau calităţile sale, principiile pe care le urmează, scopurile pe care le urmăreşte, corespund intenţiilor lor şi sunt utile evoluţiei lor pentru atingerea performanţei şi bunăstării dorite.

1. Singura influenţă pe care o ai asupra oamenilor este cea care îţi însoţeşte celebritatea? Cu alte cuvinte, te foloseşti de poziţia pe care o ai ca să-i faci pe oameni să te urmeze? Sau îţi pui la bătaie cea mai preţioasă armă: carisma?

2. Oamenii te urmează fiindcă aşa trebuie, sau fiindcă aşa vor?

3. Devii mai bun datorită funcţiei pe care o deţii, sau le conferi celorlalţi posibilitatea de a-ţi evolua potenţialul?

Leadership: Eşti capabil să faci o carieră demnă de un rege, interpretând cu măiestrie alte roluri decât cel care ţi se potriveşte cel mai bine?

Sunt unii lideri care cred că mânuiesc mai bine arta de a se raporta la oameni, de a relaţiona autentic cu ei, crezând sincer (dar ei nu bănuiesc şi cât de pueril) că e mai uşor, mai „personal", mai indicat să-şi etaleze toate însuşirile şi calităţile pentru a fi apreciaţi cum se cuvine. Asta pretind ei că doreşte toată lumea. Şi cred cu multă convingere că sunt percepuţi într-un fel pozitiv atunci când îşi diversifică orientările şi activităţile, adaptându-le la cerinţele "publicului" lor, din acest motiv nu se consideră niciodată vinovaţi.

Dar acest mod de a privi lucrurile este mai mult strâmb decât adevărat, fiindcă ei trebuie să fie mai întâi de toate pregătiţi să respecte o serie de reguli referitoare la asigurarea pe care o încheie indirect cu oamenii - anume că şi ei se vor dezvolta şi îşi vor amplifica zonele de talent, de aptitudini speciale, datorită prestaţiei lor. Leadershipul presupune influenţă, schimbare, transformare la nivel de mentalitate şi la nivel de sistem de valori.

Un lider iscusit nu îşi preface socotinţa, refuză să interpreteze cu măiestrie alte roluri decât cel care i se potriveşte cel mai bine, ci mai degrabă alocă suficient timp ca să cunoască oamenii şi să gândească cum să evolueze alături de ei. Deci, liderii construiesc relaţii solide şi de durată – nu doar îi seduc pe oameni o vreme, apoi îi părăsesc.

Leadershipul nu este un bilet pe care oamenii îl plătesc pentru că tu să-ţi etalezi calităţile. În acest caz, vei fi tentat să te opreşti în acest punct.

Leadership: Eşti în stare să stabileşti un anumit model de promovare a imaginii personale prin care să-ţi comunici eficient intenţiile şi emoţiile, fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o imparţi cu ceilalţi?

Leadershipul este ca o asigurare obligatorie pe care o impui oamenilor şi presupune că ei vor primi despăgubiri dacă performanţele lor, dacă calitatea vieţii lor se degradează. Te-ai gândit cum să îi despăgubeşti pe oameni în cazul în care nu ajung la nivelul de performanţă dorit? Dacă sarcinile lor nu sunt îndeplinite, dacă moralul lor scade, dacă atitudinea şi comportamentul lor nu se menţine la un nivel echilibrat, înseamnă că nu ai reuşit să empatizezi cu ei, şi nici nu ai reuşit să le inspiri interesul.

Vezi mai mult strâmb decât adevărat? Eşti capabil să vezi adevărul a ceea ce reprezinţi pentru oameni, sau continui să te complaci în aceeaşi stare de mediocritate şi să nu îndrepţi nimic? Poţi să-i pui pe oameni în locul tău atunci când dai greş? Ai puterea să-i repui în situaţia lor anterioară? Îţi schimbi atitudinea şi comportamentul? Îţi schimbi convingerile pentru ca ei, la rândul lor, să şi le schimbe pe ale lor? Dacă nu faci toate astea, la momentul potrivit, atunci preţul pe care tu însuti va trebui să-l plăteşti va fi imens.

Eşti un agent al schimbării sau un "Gambler"?

Am spus de atâtea ori, şi repet: oamenii sunt oglinda ce reflectă "chipul" imaginii tale. A încerca să te transformi într-un agent al schimbării, fără să rezolvi problemele cele mai dificile ale oamenilor, fără să-i călăuzeşti pe drumul către adevărata performanţă, dar luând deciziile cele mai puţin eficiente – este ca şi cum ţi-ai irosi cea mai mare parte din bani la jocurile de noroc. Dar pierderile, aproape zilnice, care se ridică la sume importante te falimentează. Odată cu fiecare nou eşec, odată cu fiecare nou refuz, îţi pierzi din puterea de influenţă, te descalifici ca lider - te ruinezi fără să clipeşti.

Fii analitic cu tine însuţi înainte de a te raporta la ceilalţi. Nu fă niciodată pariu cu propria ta identitate, nu paria niciodată pe impactul emoţional pe care îl poţi avea asupra oamenilor - până ce nu îţi creezi o imagine favorabilă, până ce nu îţi întemeiezi un leadership funcţional. Porneşte în căutarea adevărului despre tine ori de câte ori îţi pierzi "coordonatele". Regândeşte-ţi orientarea şi posibilităţile de manifestare, şi abia apoi conectează-te la ceilalţi

oameni. Cel mai bun lider este cel ce ştie să distingă acea linie subţire care-l desparte de adevăratul său Eu, care ştie să perceapă acea gamă de reacţii nonverbale ale oamenilor (care sunt în concordante cu sentimentele lor), de acceptare sau de refuz şi care ştie să adopte cele mai bune variante de acţiune ca să se conformeze cu realitatea obiectivă.

1. Cât de bine te cunosc oamenii?

2. Cât de bine te cunoşti pe tine însuti?

3. Cum creşti motivaţia oamenilor de a contribui la dezvoltarea unei relaţii de calitate?

Leadershipul este acţiunea determinativă care poate schimba imaginea unui Brand străin şi pe care tu o califici drept o faţetă a imaginii de sine prin care se exprimă conştiinţa eficienţei proprii validată de anumite performanţe.

Pragul de intrare în adevăratul tău sine este **garanţia ta spre performanţă**. Ca să dai avânt leadershipului tău nu te opri la acel prag în care punctele vulnerabile intervin în dezvoltarea ta. Înfruntă realitatea, adaptează-ţi stilul şi metodele la "calitatea" oamenilor pe care îi conduci. Şi nu uita că dacă eşti respectuos, plăcut şi productiv, poţi ajunge la un nivel de influenţă asupra celorlalţi şi să-i câştigi destul de repede de partea ta.

*** Notă:** Oprea, Stefan - *Stelele Oscarului (Vol 1)* , Editura Junimea, 1996.

Geneza ideii filmului intelectual

On Ianuarie 02, 2009

Procesul creativ se dezvoltă adesea prin reîntoarcerea involuntară la impresiile timpurii, ce pot declanșa descoperiri semnificative în operele de artă.

Dar la baza acestei soluţii artistice stătea tot o amintire a copilăriei, perioada până la care trebuie urmărită geneza ideii filmului intelectual. Inconştient, intuitiv, regizorul Eisenstein descoperi soluţia amintită recreând o impresie din copilărie în legătură cu caricaturile lui Daumier. Cunoscuse atunci variaţiile grafice în jurul parei care-l simboliza pe Louis-Philippe. De la portretul monarhului se ajungea, prin reducţie la limitele esenţiale, până la grafia parei.

Acum, după peste două decenii, Eisenstein descoperi legătura inconştientă dintre para lui Philippe şi ceea ce făcuse el în "Octombrie". Pentru că esenţa metodei sale artistice era următoarea: cu mijloacele montajului a alcătuit o succesiune de imagini în ale cărei extreme se aflau o splendidă dumnezeiere barocă şi un idol primitiv. Suita de montaj a contopit cele două imagini aparent disparate, alăturându-le.

Leadership: Cum ar putea o narațiune vizuală să îți influențeze percepția despre realitate, oferindu-ți o nouă înțelegere a relațiilor dintre formele de exprimare diferite?

Caricatura se născuse. Imaginea cinematografică exprima, plastic deci, o temă abstractă: identitatea grotescă dintre divinitatea cultă creştină şi cea primitivă, goliciunea ce se ascunde în spatele idolilor adoraţi. Experienţă, impresia din copilărie era declanşatorul involuntar al mecanismului genezei unei inedite soluţii artistice. Involuntar şi nu calculat, deoarece Eisenstein nu şi-a dat seama de aceasta filiaţie decât după realizarea filmului.

De la "montajul atracţiilor", efect pur emoţional, ajunge acum la "atracţia intelectuală". Scrie în acest sens şi un manifest, intitulat "Perspective", care nu apare însă. "Octombrie" cuprinde toată varietatea unui asemenea montaj intelectual. Metafora este prezentată în cele mai diferite formule.

Leadership: Cum ai percepe o operă artistică care, prin reducerea formelor la elementele lor fundamentale, îți oferă un cadru de a explora complexitatea și diversitatea experiențelor umane?

Procesul intuitiv de abstractizare în arta modernă, exemplificat prin lucrările lui Daumier, rezonează puternic cu metodologia regizorală a lui Eisenstein. Prin reducerea la limitele esențiale a formelor, artistul deschide noi căi pentru interpretare, similar cu modul în care Eisenstein a contopit în “Octombrie” imagini disparate – de la dumnezeiere barocă la idol primitiv. Această succesiune de imagini în montaj nu doar simplifică narativul, dar și subliniază geneza ideii filmului intelectual, conectând momente istorice și culturale aparent fără legătură într-o nouă sinteză estetică, care explorează complexitatea umană și istorică, așa cum amintirea copilăriei lui Eisenstein despre caricaturile lui Daumier a influențat profund variaţiile grafice ale portretului lui Louis-Philippe.

Caricatura se născuse, un fenomen a cărui profunditate răsuna în întregul spectru al imaginii cinematografice. Aceasta exprima, prin plasticitatea să, o temă abstractă: identitatea grotescă dintre divinitatea cultă creștină și cele primitive, scoțând la iveală goliciunea ce se ascundea în spatele idolilor adorați. Astfel, experiența și amintirile din copilărie deveneau un catalizator involuntar al mecanismului genezei unei soluții artistice inedite. Acesta nu era un act calculat, căci Eisenstein nu și-a dat seama de această filiație decât după realizarea

filmului, ilustrând cum spațiul cinematografic, ca extensie a spațiului personal și colectiv, modelează și reconfigurează continuu percepțiile și sensibilitățile noastre.

Leadership: Ar putea fiecare personaj creat de tine să fie văzut că o manifestare a unei lupte interioare, unde sufletul tău se confruntă și, în cele din urmă, își exprimă complexitățile prin artă?

Caricatura cinematografică a fost o manifestare a vieții interioare a artistului, inferioară potențialului său creativ nativ, plină de posibilități contradictorii. Ca în cazul fiecărui om, unde chiar și identitatea de sex, cu toate semnele sale aparente, abia mai târziu capătă o definiție clară, imaginea cinematografică exprimând această luptă interioară. Prin caricatura lui Eisenstein, această "picătură bio-psihologică" se transformă într-o soluție artistică inedită, unde divinitatea cultă creștină este reprezentată într-o formă grotescă, aproape idolatră, demitizând astfel idolii adorați.

Experiența regizorală, inițial involuntară, a servit ca declanșator pentru această introspecție profundă. Treptata personalizare a temei sale cinematografice reprezintă o selecție unitară, o convergență impusă a multor elemente contradictorii, precum atavismul, ereditatea, mediul și educația, toate cooperând la eliminarea haosului inițial, fecund. În acest proces, elementele centripete sunt stimulate, în timp ce cele centrifuge sunt frânate.

În final, omul, și în mod special artistul, reușește să învingă acest haos. Sufletul său de taină își aduce aminte de toate aceste lupte interioare și, astfel, viața fecundează în plasmă sa haotică personaje care ilustrează o temă abstractă, dar profund personală. Din această fecundare se nasc nu doar personajele, ci și soluțiile artistice inedite ale filmului său.

Personalizarea leadershipului poate să reflecte o maturizare a gândirii artistice, care trece de la confuzie la claritate prin intermediul temei unei opere de artă.

Geneza filmului intelectual apare ca un proces complex care îmbină elemente de amintiri, experiențe și intuiții ale artistului. Prin reinterpretarea amintirilor din copilărie, Eisenstein ajunge să creeze o legătură între simbolurile artistice ale trecutului și metodele sale inovatoare din prezent.

Inspirându-se din caricaturile lui Daumier și din imaginea monarhului Louis-Philippe transformată într-o pară, Eisenstein aplică principiul montajului pentru a alătura imagini contrastante, de la dumnezeirea barocă până la idolul primitiv. Această alăturare de imagini disparate, dar complementare, îi permite să exprime idei complexe și abstracte, aducând la viață o viziune artistică profundă și inovatoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/geneza-ideii-filmului-intelectual.html

Geniul propriei minți

On Mai 25, 2016

Conservă-ţi puterile de cunoscător la temperatura de referinţă a indicelui tău de "awareness", iniţializând o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorb într-o singură unitate.

Cu cât ajungeam să cunosc mai mult lucrurile care mă reprezentau şi mă inspirau, cu o urmă de satisfacţie, cu atât aflam că ştiam mai puţin despre mine însumi, realizând că de atâtea şi de-atâtea ori credibilul şi relativul se conectează la o reţea izolată de lume. Mai ales în această stare de imparţială reflectare asupra celor ce se dovedesc a fi inexacte, o capodoperă a privirii într-o oglindă fără sfârşit, se instala o simbolizare a neajunsului de a trăi prin hăţişul semnelor de întrebare.

În spatele analogiei cu această relaţie între două planuri diferite de referinţă nu exista absolut nimic, nicio putere instantanee a vreunei laturi existenţiale care să conducă lesne la o stare de armonie, ci la un soi de evoluţie în surdină care învingea micile sau marile predispoziţii pentru a fi boem. Fiecare pas nou era doar o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorbeau într-o singură unitate.

Îndoielile şi aproximaţiile pe care le presupunea tentativa de a mă statornici în particularităţile unei perspective optimizate prin prevenirea defectelor majore ale fiinţei mele, plusurile şi minusurile ei, definită conform relaţiei dintre pozitiv şi negativ, erau relative. Mai ales dacă ar trebui să generalizez noţiunea de putere complexă.

Conservarea puterilor mele de cunoscător la temperatura de referinţă a indicelui meu de "awareness", prin atâtea mijloace de adaptare la o viaţă plină de sens, sub loviturile sincerităţii care deseori preferau să rănească decât să tacă, era primul pas spre dobândirea unei minţi calme şi concentrate.

Leadership: Eşti pregătit să te implici în evenimentul revelării unui nou sens al existenţialităţii, cel al descoperirii lumii unui solitar transpus într-o lume straină pus să înfrunte consecinţele unei imagini de sine revelatoare prin tonul confesiv şi emoţional?

Cu timpul, aveam să realizez că mintea care îmi furniza automat compensaţii simbolice pentru fiecare provocări ascunse, iluzii ale unor nebunii neînţelese, devoratoare, îndeplinea rolul unui joc cu conţinut imaginar, un joc de-a șoarecele și pisica în care nu ştiam cine urmărește pe cine. Prin excelenţă, geniul meu s-a manifestat în faptul că am savurat viaţa din perspectiva nevoii de a mă implica într-un joc plin de capcane, fără să devin prizonierul regulilor nescrise ale unei întregi enigma, în apropierea unei realităţi mai puţin trecătoare.

Sunt de acord cu părerea celui ce spunea: cu cât eşti mai mult decât nimic, cu atât simţi mai mult singurătatea materiei care te constituie. Într-adevăr, am plătit pentru optimizarea unei transformări ce indica o putere reactivă la bornele semnificaţiei pe care o aveau lucrurile pentru mine, egală cu modulul puterii de a conştientiza ameninţarea lor asupra vieții. Dar fără să văd personal beneficiile unei expresii de sine mai înaltă, mai liberă şi mai completă.

De asemenea, înţeleg foarte bine la ce se referea Miranda Grey din opera lui Fowles, atunci când încerca să-l descrie pe Clegg. *„ Orice i se cere să plătească fără să vadă el personal pe ce dă banii, i se pare suspect. Nu are încredere în nicio altă lume în afara celei în care trăieşte şi pe care o vede. El este adevăratul prizonier. În lumea lui prezentă, îngustă şi respingătoare. "*

Când încerci să reconstitui acea parte din tine care încearcă cu disperare să privească lucrurile dintr-o altă perspectivă, alteori vrând să uiţi de ele, ştiind că undeva la mijloc şade adevărul, această materie subtilă pe care o poţi modela prin voinţa de a fi legat de o stare care nu poate fi ţinută sub control, abia atunci începi să te simţi separat de lume.

Leadership: Poţi să defineşti centrul unic al unei noi fiinţe, prin care catalizatorul „putere" să devină explicabil în esenţialitatea ta?

Traiectoria ta în ecuația evoluţiei se poate reprezenta în contact cu zonele inefabile ale fiinţei tale, care fac trecerea de la un drum puțin umblat la unul foarte tranzitat. Cu cât simţi mai mult singurătatea materiei care te constituie, cu cât trăieşti mai intens un sentiment dominator, precum cel de existență în raport cu identitatea și alteritatea, cu atât se dezvăluie imensa proiectare a imaginilor unei lumi în care se aspiră spre țărmurile seninătăţii.

Reprezentativitatea ta la nivel de unitate de măsură a tăriei de a face faţă însingurării, care poate fi asociată abandonului, poate fi o dovadă a evoluţiei tale în lungul unei axe majore. Această axă valorică cuprinde nevoia de a te recunoaște legat de esenţialitatea unei identităţi emancipate şi unei solidarităţi puternice, ceea ce nu poţi găsi în lumea exterioară.

Esenţialitatea este un drum către alte realităţi, provenind din îmbinarea elementelor de valoare extrase din lupta cu tine însuţi, din conversaţiile și sfătuirea cu tine însuți, pentru ridicarea unei noi entităţi de tip Formă-Gând care permite adaptarea perfectă la orice orientare pe zona terminală a maturizării.

Centrul unic al unei noi fiinţe se proiectează pe structura sincerităţii cu care îţi înfrunţi emoţiile diverse, ce însoţesc transformarea ta într-un om diferit, dispus să nu se lase înfrânt de nimeni şi nimic, simţindu-se în faţa conştinţei liber să se separe de restul lumii. Prin aceasta înţelegem că nu este de ajuns să afli cât mai multe despre tine însuţi, conform relaţiei dintre pozitiv şi negativ, din nevoia de a te recupera, de a te reîntregi, pentru a te simţi oarecum "grandios", ci mai important este să nu te consumi în încercarea de a te împăca cu tine, cu trecutul tău, cu greşelile tale. Rişti să ajungi să nu mai ai încredere în nicio altă lume în afara celei în care trăieşti şi pe care o vezi.

Cel ce experimentează „ *that loneliness that no-one knows* " abordează ungherele ascunse ale leadershipului, legate indisolubil de condiţia social-umană, dintr-o dublă ipostază.

Prima ipostază vizează imposibilitatea adaptării la o lume în care prizonieratul devine singura lui calitate ce se recomandă cunoașterii de sine autentice, în afara ei nemaiexistând nimic. Cealaltă ipostază, vizează stabilirea unei direcţii a compatibilităţii ideale între fiinţa comună şi geniul propriei sale minți, aptă să cuprindă o doză extrem de mare de plenitudine obţinută din dorința de a privi lucrurile din perspectiva unei complexe definiri a esenţialităţii.

Genialitatea este calitatea omului care ştie să se integreze într-o lume pe care n-o înţelege, fără să facă din el însuşi singurul supravieţuitor într-o insulă pustie.

Geniul propriei minți este cel de experimentează o împăcare unică a tuturor contrastelor ce se resorb într-o singură unitate. Este un simbol al rolului jucat de omul care se relevă dintr-o dublă ipostază: de rezultat al adaptării la prizonieratul propriei sale lumi. Şi de facilitator al unei atitudini noi în faţa vieții ce reiese din poziția adoptată în faţa puterii de a se manifesta prin ceea ce înseamnă să fii... vulnerabil.

Source: https://neculaifantanaru.com/geniul-propriei-minti.html

Glasul răzvrătirii

On Februarie 17, 2009

Schimbă constituţia psihică şi sufletească a oamenilor, transmiţându-le acea vibraţie înaltă prin care să-şi exteriorizeze aspiraţiile latente.

A fost soldat în armata romană dar a dezertat în urma unui conflict cu autorităţile. Apoi a fost încătuşat şi vândut la o piaţă de sclavi unuia care conducea o şcoală de gladiatori din Capua. Dar odată ajuns acolo, el s-a hotărât să evadeze şi să le redea libertatea celorlalţi gladiatori care erau obligaţi să lupte pe viaţă şi pe moarte, numai ca să-i distreze pe romani.

Folosind cuţitele furate din bucătăriile şcolii, a reuşit împreună cu alţi 78 de gladiatori să evadeze şi să învingă forţele armate trimise să-i captureze. În scurt timp numele său a devenit o legendă şi astfel, în mai puţin de un an de la evadarea sa, i s-au alăturat mai bine de 70.000 de oameni. Timp de aproape doi ani i-a înspăimântat pe romani, deşi nu dorea nimic altceva decât să fie liber.

Leadership: Îţi măsori curajul de a-ţi risca viaţa printr-un exit forţat din totalul unor cauze secundare?

Spartacus, " *atletul cu muşchi de criţă din vremurile bătrâne* " – cum îl numea poetul român Constantin Mille, a fost conducătorul uneia dintre cele mai mari răscoale din istorie. Numele său a devenit o legendă fiindcă a avut curajul să-şi rişte viaţa pentru libertate şi dreptate. El a arătat lumii prin exemplul său viu ce este libertatea, cum robii sunt în stare să devină eroi, şi că firea omenească, cu toată făptura, are tendinţa şi scopul de a obţine fericirea.

Disponibilitatea de a risca este trăsătura care iese întotdeauna la lumină la oamenii care urmăresc atingerea unui ideal. Adesea, ei se expun celor mai mari primejdii pentru a-i ajuta şi pe alţii să nutrească aşteptări şi perspective mai adecvate propriilor valori şi scopuri. Şi cu cât se implică mai mult în acest proces de schimbare a mentalităţii oamenilor, cu atât viaţa lor capătă sens.

Cauzele secundare pe care le sprijini pentru a-ţi împlini voinţa sunt restricţionate de formele de înstrăinare faţă de ceea ce ar trebui să reprezinte "omul de ieri". Cauze precum incompatibilitatea dintre condiţia ta de luptă, condiţia de împlinire şi condiţia de martir, în primul rând prin reprezentarea de stare a unui sistem de convingeri asupra evenimentelor, pot fi puse în corespondenţă cu aspiraţiile latente, ne-exprimate încă, dar care tind cu putere să se conformeze faptelor dacă li se oferă ocazia, şansa sau mediul prielnic de manifestare.

Un exit forţat din totalul unor cauze secundare are ca termen de comparație o formă de a te implica activ în schimbarea vieţii cu riscul de a fi prins în capcana de a te sacrifica pentru ceilalți, fără să te descoperi pe tine cel real.

Odată ce ai dezvoltat un sens de înţelegere a tipului de om care eşti, atunci poţi experimenta valoarea reală a vieţii prin injectarea convingerilor tale în două direcţii: o direcţie a totalei autodistrugeri sau o direcţie a desăvârşirii individuale.

Eşti un luptător sau un învins?

Glasul lui Spartacus s-a făcut auzit atunci când drepturile oamenilor au fost încălcate şi puse

în pericol. Dominat de sentimentul încrederii în biruinţa finală, el şi-a susţinut cu consecvenţă ideile şi interesul pentru atingerea scopului propus. Aspiraţia lui spre libertate, care s-a făcut simţită în tot Imperiul Roman, i-a trezit pe toţi cei asupriţi din amorţeala sufletului şi a raţiunii în care căzuseră, umplându-i cu dorinţa de a se solidariza cu el. Mii de sclavii i-au înţeles mesajul şi nu l-au putut ignora.

Numai lupta dreaptă poate duce la biruinţă. Toţi cei care s-au alăturat mişcării lui Spartacus şi-au forţat limitele de dragul unei chemări mai înalte, o chemare spre acţiune, spre transformare, spre libertate, spre demnitate, spre comuniune, spre regăsirea unor vremuri de mult apuse – o chemare ce nu putea fi respinsă căci s-a înfipt instantaneu în sufletul celor obidiţi.

Glasul lui i-a mobilizat pe oameni pentru obţinerea unor rezultate deosebite. Metode de acţiune găseşte liderul, important e ca oamenii să audă glasul Lui şi să-l urmeze. Încrezător în propria persoană şi în izbândă, curajos şi dornic să-şi materializeze aspiraţiile ce vor schimba lumea, aspiraţii în care credea cu desăvârşire, Spartacus, conştient de misiunea sa, a mobilizat mii de oameni pentru obţinerea libertăţii lor.

Leadership: Poţi înțelege mai bine conceptul de autonomie personală printr-un control atent al riscului pe care îl comportă trecerea ta de la un statut de limitare la un statut de legendă?

Dar a reuşit să se impună în faţa lor şi pentru că a adăugat o doză sănătoasă de carismă la stilul său de conducere. A păşit cu avânt în primele rânduri ale fiecărei lupte, căci riscul este primul un pas înainte spre victorie, pe care el nu s-a temut să-l facă. Încrederea în victorie a fost întotdeauna prezentă în sufletul său, înarmându-l şi stimulându-l în demersurile sale.

Se mai întâmplă uneori să nu se găsească un lider, dar atunci când este găsit, el trebuie să aibă un rol călăuzitor asupra oamenilor pentru atingerea scopurilor propuse şi, în acelaşi timp, să determine schimbarea mentalităţii lor.

Autonomia personală are la bază acea motivaţie intrinsecă care diferenţiază un individ în raport cu alţii ca orientare generală în relaţiile sale cu mediul (fizic şi social).

Concluzie: Uneori pentru a-şi atinge scopul, liderul trebuie să asculte de acea voce interioară, de acel „glas al răzvrătirii" împotriva unor stări şi situaţii care par a fi bine implantate în societate şi acceptate ca o componenta a sorţii. Istoria a demonstrat că ori de cate ori se iveşte un lider cu viziuni deosebite şi cu putere de convingere, lumea poate fi schimbată.

Schimbă constituţia psihică şi sufletească a oamenilor, transmiţându-le acea vibraţie înaltă prin care să-şi exteriorizeze aspiraţiile latente.

Source: https://neculaifantanaru.com/glasul-razvratirii.html

Glasul stăpânitor al celor vii

On Aprilie 12, 2017

Explorează-ţi lumea interioară sub deviza "Stay Alive", adăugând valoarea „True" la condiţia de fond a reprezentării tale pe traseul sinuos al formării și definirii caracterului.

Sunt Gerry Lane, om de ştiinţă şi cercetător pe partea biologică a vieţii. Am tot zis că motivul neliniştii mele va părăsi cândva gândul unei tentative de definire, cu mai mult sau mai puţin succes logic, a unei funcţii "Stay alive" cu putere predictivă, determinată indirect de nenumărate variabile de acţiune puse pe seama hazardului - între contestaţie şi intuiţie.

Dar, pe parcursul unor varietăţi de conflicte între provocările de mediu şi ameninţările la adresa siguranţei mele, ajungând să traversez lumile tăinuirilor unor circumstanţe excepţionale, nesfârşite şi primejdioase ca timpul însăşi, despre care nicio certitudine nu se impunea ca justă soluţie, cel puţin pe unde mergeam eu, am întrezărit un tipar de latenţă al virusului în funcţie de anumiţi parametri de sănătate.

În tot acest concurs al hazardului, îndurat numai de eroii unui Mike Hassel, avântaţi de o tainică măreţie a speranţei spre gloria unui suprem pericol, se reflectau cuvintele lui Mark Twain: *"Pot să învăț pe oricine să obțină ce vrea de la viață. Problema este că nu găsesc pe nimeni care să știe ce vrea de la viață".*

Cuvinte dispuse pe un singur palier de înţelegere a lumii ce exista numai în comparaţie cu strălucirea aurire a perspicacităţii sub raportul de cauzalitate între fapta celui obligat să repare şi răsplata celui sortit să îndure. O strălucire care în mod sigur descreştea pe măsură ce îmi îndreptam pe de-a-ntregul privirea asupra propriei mele percepţii legate de teoria manevrării aparenţei de realitate - care putea fi analizată şi descrisă în mod articulat numai pe plan noetic.

Leadership: Îți focalizezi atenția asupra cercetării aparenţei de realitate care constituie un reper în materie de egalitate între ceea ce te defineşte și ceea ce aștepți să ți se întâmple?

Credeam că realitatea crâncenă pe care o trăiam este doar parte dintr-un coşmar. Părea doar un vis urât, dar visul nu se mai termina, din păcate. De ce mi-ai ieşit în cale tu, atâta amăgire şi eroare, când puteai să mă cruţi de orice atingere psihotică care, asemenea unei taine în fila discretă a nebuniei, îţi găseşti efectele nocive specifice disperării cugetului privind existența însăși a sinelui într-o obsedantă idee călăuzitoare: "Eu nu mai sunt eu însumi"?

Peste tot, oameni infectaţi, transformaţi în zombie. Numai eu, nu. Cum am putut tocmai eu, fundamental asemănător şi totuşi diferit de ceilalţi oameni, chiar dacă totul părea trecut prin filtrul subiectivităţii sau sensibilităţii artistice care orginaliza formele esenţiale şi primordiale ale creaţiei naturii, cum am putut să mă las târât într-un asemenea păcat al descâlcirii situaţiilor complexe?

Ce amăgire cumplită din partea glasului care, rupând tăcerea inimii, îmi striga în disperare să stau liniștit, să nu mă panichez, totul are să fie bine, glasul care tot timpul a rămas în mine viu, care m-a înduioşat, m-a tulburat, m-a răscolit.

Acelaşi glas obişnuit şi necunoscut, desprins parcă dintr-un roman al lui Mesa Selimovic, pe care până atunci nici nu l-am băgat în seamă. "Poate pentru că s-a auzit în tăcerea moartă, poate pentru că nu se temea, sau tocmai pentru că se temea, sau pentru că mi s-a adresat

mie, cu milă, cu îmbărbătare."

Experimentul adaptării la adversităţile vieţii este o probă a perspicacităţii sub raportul de cauzalitate între fapta celui obligat să repare traseul propriilor întrebări şi răsplata celui sortit să îndure răspunsurile.

Poziția ta faţă de aparenţa realităţii poate fi o reflexie a ceea ce ai în interior pe parcursul a tot ceea ți se întâmplă, când tot ce îţi pare mai important decât tine la un moment dat, pică pe plan secund. Aparenţa pe care o dă realitatea în contextul unei pandemii se află în strânsă legătură cu poziția pe care o iei în faţa cursului ambiguu al evenimentelor, deci pe parcursul unui moment pus pe seama hazardului, fiindcă ceea ce ţi se întâmplă la un moment dat pare important pe planul recreării faptelor trecute. Trebuie să porneşti de la primul semn de pre-alertă al oamenilor, apoi să continui cu primul semn de atenţie, până la reacţia minimală generată de vizualizarea unui nou comportament.

Aparenţa, ceva care este altfel decât pare la prima vedere, contribuie la crearea acelei stări în care eşti degradat din condiţia de luptător până la nivelul de „disperare". Sau, dimpotrivă, în care ești avansat la condiţia de erou dacă faci din reperele unor împrejurări nefavorabile o inspiraţie a creatorului picată parcă de la divinitate.

În leadership, definirea omului de valoare se poate obţine din produsul cartezian al relaţiei dintre imboldul conştiinţei sale (glasul sufletului) și încercarea, adesea dureroasă, de a-şi revizui credinţele ce-i ghidează acţiunile spre o mai mare deschidere spre viitor.

Leadershipul este încercarea de a da un răspuns corect la un test de tipul „pass or fail" atunci când viaţa îţi acordă şansa de a fi participat direct la un anumit segment al evenimentelor prilejuite de un fapt anume.

Glasul stăpânitor al celor vii este îndemnul spre izbândă şi glorie sub deviza "Stay Alive", la care se adaugă valoarea „True" a condiţiei de fond a reprezentării tale în deplină frumusețe morală pe traseul sinuos al formării și definirii caracterului.

Una din abilitățile cele mai însemnate ale leadershipul este să găsești acei indivizi care nu știu ce vor de la viață, apoi să-i înveți să obțină o imagine revelatoare asupra condiţiei lor de fiinţe care se pot ridica deasupra destinului, fără ca tu să fii ales în prealabil drept călăuză.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/glasul-stapanitor-al-celor-vii.html

Glasul tăcerii infinite

On Iulie 06, 2010

Intră în competiţia cu tine însuţi, înainte să încerci să modifici influenţa altora în folosul propriu.

Nabucodonosor, regele Babilonului, i-a acordat toată încrederea lui Sedechia, cel de-al unsprezecelea rege al Israelului, făcându-l păstorul poporului său pe pământul lui Israel, dar acesta l-a trădat, uneltind pe ascuns cu egiptenii care, cândva, ţinuseră în sclavie neamul lui Israel. Dorinţa cea mai mare a regelui Sedechia era de a-şi lua înapoi pământurile, şi de a-şi elibera poporul de sub jugul Babilonului. În ciuda faptului că profetul său îl avertizase de nenumărate ori să nu pornească războiul împotriva lui Nabucodonosor, ci să-i ceară acestuia îndurare pentru greşeala comisă, Sedechia a rămas fidel hotărârii sale.

Dar soarta a fost mult prea crudă cu Sedechia. Toată armata sa a fost nimicită iar el, împreuna cu cei trei fii ai săi, Eliel, Achis şi Amasai, au fost prinşi şi puşi în lanţuri.

Aduşi în faţa lui Nabucodonosor, Sedechia îngenunche cu faţa la pământ şi-l imploră să le cruţe viaţa fiilor săi nevinovaţi, cu preţul propriei sale vieţi. Dar Nabucodonosor nu a arătat nicio îndurare. I-a omorât cu sânge rece pe cei trei băieţi, iar lui Sedechia, care fusese nevoit să asiste la supliciul lor, a ordonat să i se scoată ochii.

Acesta a fost preţul pe care l-a avut de plătit fiindcă a cedat ispitei de a încerca să modifice influenţa lui Nabucodonosor în folosul propriu. Bazându-se pe încrederea ce i-o acordase Nabucodonosor, Sedechia a încercat o mişcare hazardată, tupeistă, prin care să-l surprindă şi să-l învingă. Dar el nu şi-a cântărit bine valoarea faptelor sale, nu şi-a putut ţine în frâu pornirile spre infidelitate, pentru a estompa efectul reacţiilor adverse ce puteau apărea.

Leadership: Ce dimensiune a personalităţii tale eşti dispus să o arăţi lumii în cazul unui eşec?

Degeaba ai o viziune, bazată pe o formă de cunoaştere umană care derivă din experienţă, dacă eşti un om al jumătăţilor de măsură, un om al exceselor care se lăsă uşor doborât de tentaţiile de a-şi satisface ambiţiile, ignorând limitele impuse de către dezvoltatorii şi promotorii tăi.

Una din direcţiile în care poţi insista, este cea a răspunderii de sine. Fără să ignori ceea ce eşti, reaminteşte-ţi că prima constantă a modelului tău de raportare la un anumit scop este acea dilemă: alegerea - "De partea cui eşti?".

Graţie unei vaste acţiuni de rearanjare a criteriilor de promovare personală, cât şi a unor facilităţi de manifestare a capacităţilor coordonatoare ce permit efectuarea unor acţiuni în interes propriu sau al unui terţ, rişti să ajungi să te recunoşti învins tocmai de limitele putinţei tale de a suporta o răspundere care se suprapune peste contribuțiile tale la succesul altora.

Dimensiunea personalităţii tale este de tipul "accesoriului" atunci când replica finală la tolerabilitatea pe care ţi-o acordă un partener de încredere devine ea însăşi deznodământ.

Această evoluţie spre arta puterii, percepută drept un privilegiu sau un chin, reprezintă o

realitate mai cuprinzătoare din care nevoia de a te lansa într-o provocare personală nu este decât o mică parte, un eşantion al unei gândiri şi al unui set de valori care scot la suprafaţă ce este în tine.

Care va fi natura acestei noi îndatoriri viitoare faţă de tine însuţi, spre binele ori spre suferinţa celor care te urmează, este desigur foarte dificil de spus. Dar cu siguranţă ia în calcul, ca un exerciţiu iniţiatic de dobândire a unei identităţi noi, independente, acea dimensiune a personalităţii pe care eşti dispus să o arăţi lumii, chiar şi în cazul în care vei suferi o respingere sau un eşec lamentabil. Acea singurătate delirantă a sinelui care se răsucește în jurul axului goliciunii existenţiale, nemaiputând să dea sens vieţii.

Glasul trist al inimii. Ce poate să simtă un om într-un moment atât de crud şi de groaznic – să asiste la executarea fiilor săi? Amărăciune? Regret?

O voce nesfârşit de tristă şi plină de jale, izvorâtă din adâncul sufletului, l-a îndemnat Sedenchia la sinucidere. Glasul interior al inimii sale îi spunea tot mai intens că nu mai are pentru ce trăi. În fiinţa lui se dădea o luptă tăcută şi înfiorătoare. Se simţea ca şi cum ar fi fost închis într-o închisoare invizibilă de unde n-avea cum să mai scape, ci unde putea numai să îndure povara suferinţelor, tortura mentală.

Leadership: Ai puterea să retrăieşti diferite experienţe de viaţă prin care ai trecut prin frânarea reacţiilor pe care le ai în faţa unei realităţi contradictorii?

Ultima punte care mai ducea la viaţă, ultima legătură cu toate simţămintele lui, cu toate visurile sale a fost nimicită. Nimeni nu posedă o inimă de schimb care să-i aline durerea, care să-i alunge tristeţea, care să-i alunge din suflet acel gust amar al dezamăgirii într-un moment atât de tragic. Nici chiar un rege.

O realitate contradictorie este o iluzie din care ne place să ne închipuim că ne înfruptăm fără a fi văzuţi, pe care o numim: "reducerea conştientizării unei schimbări prin efectuarea de mişcări în fundal".

Tăcerea desăvârşită îl învălui pe Sedenchia ca o mantie moale şi grea, lacrimile îi curgeau nestingherite. Niciun glas, niciun cuvânt nu mai putea rosti, atât de mare îi era durerea. Toate speranţele lui de viaţă s-au spulberat. Nu mai avea nici energia, şi nici motivaţiile de a trăi.

Drumul spre lumea tenebrelor. Lui Sedenchia i-au fost scos ochii, apoi a fost legat în lanţuri de bronz şi dus în Babilon. Acest nou chin, această umilinţă urma să fie răspândită peste tot, în lumea largă. Fără greutate, fără destin, condamnat la singurătate, nu îi mai rămăsese decât să-şi rabde viaţa în întuneric.

Dar adevăratul supliciu pe care trebuia să-l îndure era glasul ultimului său copil, din clipa morţii, care îi va răsuna mereu în memorie. Indiferent ce avea să se întâmple cu el de atunci înainte, nimic nu-l va tortura mai mult decât acel glas chinuit al fiului său.

Când cineva îţi transferă o poziţie dominantă, încerci să aduci în atenţia ta imagini despre tine cu situaţii în care te-ai simţit valoros prin legitimitatea acelei poziţii sau prin abuzul ei?

Concluzie: În leadership, uneori păşeşti pe nisipuri mişcătoare. De aceea, în situaţii neprevăzute, trebuie să calculezi bine paşii de urmat şi trebuie să alegi cu multă prudenta drumul care sa-ţi permită depăşirea obstacolelor viitoare şi atingerea obiectivelor propuse.

Căci orice demers pe care îl întreprinzi poate avea efecte contrare celor aşteptate.

Intră în competiţia cu tine însuţi, înainte să încerci să modifici influenţa altora în folosul propriu. Adică analizează-ţi potenţialul de lider în toate privinţele, evaluează-ţi bine calităţile şi limitele fără să-ţi supraestimezi abilitatea de a-i schimba pe ceilalţi prin jocuri, intrigi şi uneltiri, uzând de puterea cu care ai fost investit de ei. Eşti un om de încredere?

Cântăreşte bine valoarea faptelor tale pentru a estompa efectul reacţiilor adverse ce pot apărea din partea celor care şi-au pus încrederea în tine.

*** Notă:** Valerio Massimo Manfredi - *Faraonul Nisipurilor* , Editura Allfa, 2004.

Glasul unui predicator în pustiu

On Iulie 16, 2019

Leadershipul este experienţa de viaţă pe care ţi-o oferă construcţia unui Alter-Ego care aproape îţi substituie întreaga fiinţă.

Natura este admirată pretutindeni, aşa cum este ea, variată, strălucitoare sau sumbră, dar cât mai umană, alimentată doar de poveştile personajelor din tablouri care te vrăjesc încă de la prima vedere. Ea este imortalizată de penelul artistului realist care ştie să transmită o emoţie intensă printr-o asortare echilibrată a culorilor şi detaliilor semnificative.

Iar acolo, în tăcerea pământului, chiar şi în mijlocul unei intinderi de vreme tulbure, şade maiestuos, chipeş şi drept către cer, EL, trandafirul, partea din mine care trăieşte evenimentele lumii prin limbajul naturii.

Nu mă laud, nicidecum, c-aş cunoaşte îndeajuns de bine sufletul trandafirului, căci, desigur, este şi el o parte din creaţia lumii sensibile, unitate dintre spirit şi materie, are şi el o formă, are nobleţe, caracter, o bază corporală, o conştiinţă curată, sensibilitate, dar mai ales are o istorie, are ceva etern, fiind plămadit din aceeaşi scânteie divină cu care este înzestrat omul. Nu sunt cine ştie ce psiholog, dar atât cât îl cunosc îmi este necesar pentru a face o conexiune între artele vizuale şi emoţiile unui început de poveste, în care viziunea străbate toate adâncurile omeneşti.

Încerc să controlez liniile, zonele cromatice, simbolistica unei continue elevaţii, nota profundă de originalitate, prin însăşi calitatea trandafirului de a istorisi o viaţă plină de învăţături, un destin monumental. Iar să multiplic prin intermediul artei semnificaţia biruinţei naturii, stabilind o relaţie între subiect şi univers, între emoţie şi vizualitate, înseamnă să pun în valoare opera unui creator de geniu care încearcă să experimenteze conştiinţa unei voci seculare care exprimă însăşi suma tuturor aspectelor ce ţin de natura umană.

Leadership: Experienţa ta de creaţie este strâns legată de imaginea cu care îţi asociezi sensul vieţii, aşa încât să confere continuitate poveştii cu care îţi identifici personalitatea?

Şoptind lucruri adânci şi neînţelese decât de spiritele alese, am înţeles glasul trandafirului ca fiind al unui predicator în pustiu, un glas care tremură din cauza tristeţii, un glas calm şi rece în acelaşi timp, secret, dar imperios, de care nu mă pot despărţi.

Sunt modest în privinţa presupunerilor mele despre oameni, mă împac cu ei doar prin asemănarea cu realitatea pe care o trăiesc ei, atâta timp cât regretul despărţirii de această lume nu ajunge până la Vertijul Neantului. Mă aştept să-mi zâmbească dispreţuitori şi neîncrezători, uneori văd că n-o fac decât în trecere, din îndărătul cuvintelor ce le animă gândirea şi viaţa celor care se ştiu învinşi de suferinţă. Alţii, cuprinşi de frumuseţea clipei şi dorind să o mai păstreze măcar odată printre genele obosite, îmi aruncă un zâmbet compătimitor şi dispreţuitor în acelaşi timp, care parcă spune: "Eşti singura persoană pe care aveam chef s-o văd…"

Nealterat de trecerea timpului, îmi spun mereu că nimeni nu ştie ce e în sufletul altuia. Lumile noastre se apropie mult, dar legăturile sunt încă invizibile pentru cei ce încă nu pot să creadă într-un simbolism emoţional aparte, pe cât de variat pe atât de semnificativ, precum aceia care refuză să-şi vadă cu alţi ochi reflexia chipului în faţa oglinzii. Semnificaţia existenţei mele este în strânsă legătură cu melancolia omului aflat faţă în faţă cu măreţia şi

spectaculozitatea naturii, a cărei istorie este trecută în derizoriu sau chiar ignorată. Natura este veșnică, în timp ce omul este trecător.

Operele eterne au toată răbdarea să aştepte, tăcute şi rezervate, o imagine revelatoare a contribuţiei pe care trandafirul a avut-o în viaţa omului, o experienţă a trăirii şi a dialogului de substanţă între două destine asemănătoare.

Leadership: Creaţia realităţii care te defineşte în totalitate poate să constituie un model de dăinuire în contextul unei influenţe care se alătură evenimentelor regulate?

Creaţia realităţii care defineşte în totalitate un suflet rătăcitor este aidoma un izvor nesecat de sentimente revărsat într-un tablou care străbate însăşi eternitatea prin subiectul pe care îl tratează din perspectiva comparaţiei cu un model de virtute adaptat pentru timpurile grele.

Nu sunt doar un trandafir oarecare, ci o alegorie bazată în cea mai mare parte pe experienţe adevărate de viaţă, care foloseşte personajele, rolul şi faptele lor drept o conversaţie cu un "era mai bine dacă...", sperând că totul va avea ecou în alte timpuri, în alte circumstanţe, sub altă înfăţişare.

Vreau să spun că natura m-a croit ca un pustnic trăind în mijlocul lumii cu setea de a birui toate legile şi forţele ei. Dar uneori, la fel ca străvechea broască ţestoasă Morla din "Mlaştinile Întristării", care vorbea mereu cu ea însăşi, fiindcă nu era niciun alt interlocutor care s-o asculte, nici eu nu mă simt pregătit să supravieţuiesc unei realităţi mult prea complicată pentru a putea fi schimbată:

"Sunt bătrână, am trăit destul. Am văzut prea multe. Pentru cine ştie atât de multe ca mine, nimic nu mai are importanţă. Toate se repetă veşnic, ziua şi noaptea, vara şi iarna. Lumea e goală şi lipsită de orice sens. Totul se învârte în cerc. Ceea ce apare trebuie să şi dispară, ceea ce se naşte trebuie să moară. Totul se compensează, binele şi răul, prostia şi înţelepciunea, frumuseţea şi urâţenia. Totul e searbăd. Nimic nu-i real. Nimic nu-i important."

Leadership: Parcursul vieţii tale poate fi înţeles ca o recuperare a marilor momente din meandrele unui destin vulnerabil caracterizat de o trăire mai intensă a experienţei de a fi "mai presus de timp" ?

Bastian, din "Poveste fără sfârşit", trăieşte aceeaşi consistenţă de caracter pe care o dă imaginea puternică a trandafirului: *"Aş dori să înfrunt o adevărată primejdie care să-mi ceară un curaj nebun. Aici în deşert nu te poţi întâlni cu nimeni. E mare lucru să poţi îndura lipsuri şi să rezişti la dificultăţi. Dar îndrăzneala şi curajul sunt cu totul altceva. Ar fi însă grozav să întâlnesc o fiinţă primejdioasă, dar totodată cea mai frumoasă din toată Fantasia."*

Trandafirul evidenţiază diferenţa dintre El cel de ieri, cel de azi şi cel de mâine, dar la nivel de raţiune, simţire şi alegere umană, în completarea puterii de a rezista testului timpului.

Dacă gândurile mele sunt, de fapt, iluzii ale unei vieţi care îşi doreşte să fi fost trăită în alte timpuri, sub înfăţişarea altor personaje: regi sau slugi, bărbaţi sau femei, umili sau mândri, blânzi sau aspri, inteligenţi sau proşti, îndrăgostiţi sau nu, atunci opera unui creator de geniu este compoziţia unei naturi care poartă în sine, în fiecare mişcare a ei, semnele unei învăţături de care trebuie să luăm seama în viitor: totul este nimic fără culoare, fără sentiment, fără provocări, fără simţ artistic.

De multe ori, leadershipul este experienţa de viaţă pe care ţi-o oferă construcţia unui

Alter-Ego care aproape îţi substituie întreaga ființă.

Poate că într-o bună zi, o zi din aceea în care se petrec nespus de multe lucruri interesante, topite şi infuzate în ţesătura unei realităţi care îşi pune amprenta asupra eternităţii, mă veţi admira ca pe o continuitate spirituală a faptelor şi învăţăturilor mele din alte întrupări, din alte ipostaze, din alte universuri. Este şi aceasta o caracteristică a artistului care cuprinde într-o viziune nemaiîntâlnită o formă de existenţă mai subtilă, specifică meritului de a fi imortalizată într-un context de întâlnire între două entităţi asemănătoare: între pământ şi cer, între Dumnezeu şi om, între suflet şi raţiune, între fapte şi evenimente diverse.

S-a făcut deja târziu. Luna s-a retras în spatele norilor plumburii. O mică pală de vânt îmi leagănă petalele viu colorate. Nimeni nu mă mai vede la ora asta. De aceea, voi încheia aici această mărturisire plină de înţelesuri despre truda artistului de a pune mai mult accent pe o realitate plină de sensibilitate şi învăţătură. Un ecou convingător încă îmi mai străbate prezenţa în mijlocul lumii, aşa cum l-ar străbate pe un om care până în ultima clipă trăieşte cu inima deschisă o experienţă consumată în întregul ei.

Am învăţat de la om şi de la viaţa care îl adăposteşte spiritual, că e tot una să fii creaţie şi creator sub un cer plin de pace, când nu auzi altceva decât vântul şi şoaptele înserării. Singurul lucru făcut să ne diferenţieze este trăirea cu care artistul abordează rolul de mediator între personaj şi narator.

Experienţa de a fi mai presus de timp vizează înțelesul atribuit unui destin singular guvernat de realitatea pe care nicio furtună a vieţii n-o poate despărţi de credinţa într-un nou început de poveste, în care trebuie să devii un erou şi să încetezi a fi doar un supravieţuitor.

Glasul unui predicator în pustiu se hrănește din noblețea momentului prezent care îi aparține în totalitate artistului, fiindcă nimeni altcineva nu se încumetă să-şi asume singur această responsabilitate: de a face reală o poveste fără sfârşit, chiar dacă nu-l crede nimeni. Chiar dacă nimeni nu-l înţelege.

Source: https://neculaifantanaru.com/glasul-unui-predicator-in-pustiu.html

Google şi Leadershipul

On Aprilie 04, 2014

Cu cât te consideri mai important, cu atât rişti să fii mai neînsemnat.

Secolul 21. Să se înțeleagă bine. Informația pe care o adaugi pe internet reflectă valoarea ta. Nu exiști dacă nu apari pe Google, și dacă nu oferi constant informații de calitate. Mai ales, în condiţiile în care apartenenţa ta la internet, pe traseul informaţiilor care se răspândesc cu repeziciune, devine fecundă numai prin intermediul creaţiei originale. De fapt, în ultimii ani, ai zice că Internetul este locul purităţii primordiale, al nemuririi, al nesfârşitei reverii, al râvnei neîncetate spre desăvârşire.

Așadar nimănui nu-i pasă ce funcție ai, ce poziție ocupi, că ești politician, om de afaceri, medic, profesor. Nimănui nu-i pasă cum te numești dacă valoarea ta nu se reflectă în informații de calitate.

Să vă dau un exemplu. Statisticile arată că 99,9% din cei care cumpără materiale de construcţii de la Dedeman habar nu au cine conduce compania, și prea puțin le pasă de acționarii companiei. Ei sunt interesați strict de produsele de pe website-ul Dedeman, și caută pe Google informații despre acele produse.

Internetul este viitorul. Și viitorul nu este interesat cine ești și cât de important te crezi. Lumea caută numele tău pe Google doar dacă tu constitui o sursă importantă de știri. Altfel ești total inexistent, complet anonim. Parafrazându-l pe Cornel Ailincăi, am putea spune că spaţiul internet este locul în care lumea "orizontală" a fiecărui om îşi caută rostul adânc în jurul axului unei lumi verticale constituită de aspiraţiile sale cele mai înalte.

Leadership: Te simţi străin de locul în care lumea "orizontală" a fiecărui om îşi caută rostul adânc în jurul axului unei lumi verticale constituită de aspiraţiile sale cele mai înalte?

Și există atât de mulți indivizi care se dau mari și tari, dar de fapt absolut nimeni nu este interesat de ei, iar aceștia din urmă nici măcar nu-și dau seama cât de mici și neînsemnați sunt. Mai ales pe Internet. Sau aşa cum spunea tot Cornel Ailincăi, fiindcă îmi place cum a pus problema: *"Pe internet, roiul lumilor omeneşti suitoare pe verticală alcătuiesc prin unire şi convergenţă spaţiul unei mirabile laolaltităţi salvatoare. Ce altă ţintă mai înaltă ar putea avea roiul lumilor alcătuite de spaţiul creaţiei în vasta lor petrecere întru cinstirea omului din viitor?"*

Da. S-a terminat cu mentalitățile învechite, și cu moșnegii insipizi care merg la costum de patru ace, dar incapabili să-şi creeze un blog sau un website. Google nu este interesat de ținuta nimănui, decât atunci când se vând produse vestimentare. Cine nu dă share la informaţii de calitate, completându-şi propria creaţie cu multă imaginaţie, nu va reprezenta un spaţiu demn de explorat într-un univers aflat în expansiune.

Apropo, tineretul, căci mă adresez vouă în primul rând. A auzit careva de "marele" președinte și cadru didactic Emyl Constentinescu? Vă ajută cu ceva numele lui? Fac pariu că în urmă cu 25 de ani era cel mai important om din stat, toată presa şi media din România îl aducea mereu în prim planul ştirilor. Mai degrabă cred că el se credea cel mai important din lume, fără să ştie că imediat după terminarea mandatului va deveni "o relicvă care a început să pută a unei epoci trecute".

Cui îi pasă de o existență insipidă și trecătoare? Ați căutat vreunul din voi numele lui pe internet în ultimii ani? Vă ajută la ceva un nume?

Să fie clar. Google nu este interesat de numele tău, ci de informația pe care o scoţi în evidenţă și pe care ar putea s-o caute lumea, fiindcă are nevoie de ea. Lumea caută pe internet informația sau produsul pe care "numele tău" o pune la dispoziție, dar în niciun caz nu caută "numele tău" decât dacă eşti în centrul lumii printr-o capacitate ieşită din comun. De exemplu, dacă eşti Novak Djokovic, marele campion de la Wimbledon, sau un câştigător al premiului Oscar, ceva de genul, altfel nu reprezinţi niciun interes pentru nimeni.

Leadershipul este forma evoluţiei tale care îşi face simţită prezenţa într-un spaţiul al râvnei neîncetate spre desăvârşire, cu menţiunea că singurul lucru ce te poate plasa într-un loc fruntaş pe lista clasamentelor de "Most ranking people" este informaţia pe care o pui în circulaţie pe Internet, respectiv pe Google.

Google şi Leadershipul sunt una şi aceeaşi entitate, fiindcă în prezent şi mai ales în viitor, totul se va realiza într-un spaţiu ce a fost creat să nu fie singur, ci să aparţină exclusiv majorităţii. Nu încercaţi să credeţi că fără Internet veţi ajunge prea departe, fiindcă dacă îl parafrazez din nou Cornel Ailincăi: "internetul a devenit spaţiul primordial al zidirii luminoase, rezervor inepuizabil de idei şi imagini, vatra de împlinire a puterii imaginaţiei."

Source: https://neculaifantanaru.com/google-si-leadershipul.html

Grădina episcopului Myriel

On Aprilie 29, 2014

Pune-ţi viaţa în ordine, ca să înţelegi mai bine adevăratul chip al naturii tale.

Viaţa lăuntrică a domnului Myriel era plină de aceleaşi gânduri ca şi viaţa lui publică. Pentru cine ar fi putut s-o privească de aproape, sărăcia voită în care trăia episcopul din Digne ar fi fost un spectacol grav şi încântător. Ca toţi bătrânii şi ca cei mai mulţi dintre cugetători, dormea puţin. Somnul lui era scurt şi adânc. În rest era foarte ocupat.

Timpul pe care i-l mai lăsau nenumăratele îndeletniciri, funcţiile şi breviarul, îl dăruia în primul rând nevoiaşilor, bolnavilor şi celor năpăstuiţi. Iar timpul pe care i-l mai lăsau aceştia îl dăruia muncii. Săpa pământul în grădină sau citea şi scria. N-avea decât un singur cuvânt pentru amândouă felurile de a munci. Numea asta "grădinărit".

Stătea bucuros acolo un ceas sau două, tăind, plivind, făcând ici şi colo câte o gaură în pământ, unde punea seminţe. Nu studia plantele, iubea florile. Avea un respect deosebit pentru savanţi, dar îi respecta şi mai mult pe cei neştiutori şi, fără să se abată vreodată de la aceste norme de respect, îşi stropea în fiecare seară de vară brazdele cu o stropitoare vopsită în verde.

"Spiritul e o grădină", spunea deseori episcopul Myriel. *

Leadership: Te laşi ghidat de modelul de suport existenţial: omul lăuntric autentic, în aşa fel încât să dai însemnătate momentelor de respiro care te fac să apreciezi calitatea şi valorile vieţii?

Efectele unei deveniri intelectuale sau spirituale se datorează în principal clipelor de reflexie asupra esenţei propriei fiinţe şi a relaţiei cu lumea, materializate adesea sub aspectul înţelesului pe care îl dai vieţii. Asta, într-un scenariu în care te imaginezi cu adevărat mulţumit de ceea ce ţi se întâmplă, de ceea ce ai şi preţuieşti, fiind ghidat pur şi simplu de o forţă responsabilă pe care o poţi controla: forţa omului lăuntric autentic.

Acest om, cumva superior, pus chiar mai presus de conştiinţa care îţi permite să accesezi diferite niveluri ale realităţii în care exişti, îşi joacă perfect rolul de protector, dascăl, susţinător, sfătuitor, înţelept, menţinându-se mereu într-o poziţie realistă din care poate observa, lămuri şi fixa corect imaginile, influenţele, experienţele din care se încheagă întreaga ta identitate.

Ca să deprinzi starea de mare încărcătură spirituală a omului lăuntric şi ca să întăreşti paşii săi spre înălţimile unei însemnătăţi a ceea ce ţi se întâmplă, trebuie în primul rând să înveţi să te priveşti sub impresia unui sentiment sau cu scopul de a deştepta o folosofie asupra fragilităţii vieţii.

Omul lăuntric nu este creaţia unei fiinţe inteligente de care eşti responsabil să o urmezi peste tot, ci reprezintă exerciţiul funcţiunii fireşti a sufletului care scrutează semnificaţia vieţii, indicând direcţia ţelurilor spirituale care te forţează să conştientizezi prezentul la care te raportezi, şi să îl trăieşti într-un mod autentic, armonios şi împlinitor.

Leadeship: Atitudinea ta de fond constituie o pledoarie pentru formularea unei noi filosofii

a naturii capabilă să derive întreaga ta existenţă din manifestarea unui principiu spiritual?

Citiţi Marcus Aurelius. El spunea astfel: *"Când lucrurile care te înconjoară te constrâng, te determină să te zbuciumi foarte tare, atunci întoarce-te repede în tine însuţi şi nu-ţi ieşi din ritm mai mult decât este necsar. Căci, odată cu întoarcerea continuă la armonie, vei fi mai stăpân pe aceasta. Îndepărtează-te de curtea imperială. Întoarce-te adesea către filosofie şi găseşte-ţi în ea pacea şi tihna, fiindcă lucrurile şi persoanele de la curte îţi distrag atenţia de la adevărata căutare a fericirii şi a sensului vieţii."*

Privind leadershipul sub aspectul valorii intrinseci, ţinând cont de tentaţia de a pretinde accesul la o formă de cunoaştere care nu derivă din logica reînnoirii, ci din percepţia şi acceptarea imediată a unei coerenţe în experienţele prezente şi schimbările înfăptuite, putem să intuim o anumită realitate.

Această realitate, departe totuşi de a deveni o iluzie în mintea omului ce se consumă cu lucruri ce nu merită osteneala, cu gânduri care se repetă aproape la nesfârşit, nesincronizându-se cu totalitatea experienţelor sale, ci cu orice este contra experienţelor trăite, prinde formă într-un mediu de o anumită vibraţie, de tip " *impuls* ". Care nu doar că îi aduce clipe de încântare şi bucurie, desfăcând legătura între haos şi armonie, între rigoare şi virtuozitate, dar îi creează o identitate bazată pe o satisfacţie moral-intelectuală.

Îţi poţi pune viaţa în ordine numai dacă înţelegi mai bine adevăratul chip al naturii tale din experienţa de zi cu zi a vieţii, făcând abstracţie de prezenţa aspectelor negative. Leadershipul care însufleţeşte se manifestă într-un cadru de existență dominat de indispensabila autoritate de a te impune în faţa evenimentelor din jur, fiind în acelaşi timp pătruns de plăcerea de a te bucura de tine însuţi.

Amintiţi-vă de Iisus Hristos care se retrăgea periodic în grădina Ghetsimani. Marea filosofie a naturii, printr-o retragere departe de agitaţie şi de stresul cotidian, constă în a te elibera de trăirile neplăcute în care te prind evenimentele vieţii, în a te elibera de resentimentele şi de frustrările pe care le ai, de influenţele externe, de patimile care îţi falsifică firea. Toate aceste renunţări sunt necesare pentru a obţine libertatea adevărată, libertatea gândirii, a spiritului şi a purităţii.

Primul principiu spiritual de care ţine cont un lider poate fi formulat astfel: "Dacă reuşeşti să îţi suporţi propria persoană o viaţă, secundă de secundă, atunci îi poţi percepe şi pe ceilalţi oameni din jur ca o prelungire a propriei persoane."

Grădina episcopului Myriel aduce în atenţie acea relaţie pe care o are omul cu propriile lui însuşiri, cu propriile sale gânduri, exprimate sau nu, într-un cadru de existenţă care identifică acele realităţi construite în jurul tuturor posibilităţilor de cunoaştere şi înţelegere de sine.

*** Notă:** Victor Hugo - *Mizerabilii* , Editura de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Grandiosul transfer de personalitate al artiştilor de geniu

On Decembrie 24, 2012

Pune în scenă un spectacol de leadership de zile mari, fără să pierzi din vedere cine eşti cu adevărat.

Era un fel de manifestare a voinţei sale, tot mai fertilă, o excrescenţă în zona lui funcţională, un pivot puternic care pătrunsese nedesluşit, adânc şi temeinic în fibrele cele mai ascunse ale fiinţei sale. Un Alter-Ego, un element declanşator, o însuşire măreaţă, o desprindere absolută de orice conexiune cu interpretările ştiute ale realului şi acceptabilului, menite a-i iniţia grandioasa transformare, îi dădeau avântul spre cele înalte şi greu de izbutit.

- Eu, Jerome Morrow n-am fost destinat să fiu al doilea pe podium. Cu tot ce aveam, am fost totuşi pe locul doi. Eu ! Cum îţi poţi imagina că vei reuşi tu, Vincent Freeman? exclamă invalidul din căruciorul cu rotile.

Aceste cuvinte şocante, însoţite totuşi de o fărâmă de sens, au fost de ajuns ca să producă un cutremur, dar unul care a zguduit serios întregul eşafodaj de susţinere al lui Vincent, grota greu accesibilă în care hibernau tăcute cele mai de preţ însuşiri. O accelerare de ritm, ca o amplificare a circulaţiei sangvine într-un vas cerebral.

Printr-o reînnoire a spiritului, printr-un transfer de personalitate, printr-un împrumut de scurtă durată a calităţilor cele mai subtile - dar hotărâtoare, Vincent, omul care a fost sortit eşecului, îi ia locul lui Jerome.

Dar crusta care acoperea lava-i lăuntrică era greu de spart. Într-o măsură abia perceptibilă, începătorul se dovedea a fi esenţialmente imitator, nu şi un original, nu un inovator abil care îşi croieşte poteca prin mulţime, continuând să fie pas cu pas înaintea celorlalţi concurenţi. *Fiat voluntas tua, Deus Meus !*

Leadership: Îţi negociezi postura de învingător sub impresia unei imagini reflectate în oglindă, ca venind din trăirea unui moment unic al constituirii unei neaşteptate autorităţi elaborată sub presiunea unei realităţi aproape imposibil de schimbat?

Să-ţi trăieşti minunea, să-ţi atingi scopul prin a fi altcineva, făcând apel la setul de calităţi care caracterizează dorinţa ta, simţul tău de superioritate, este o adevărată renaştere în voinţă, în credinţă şi armonie. Un alter ego opusul celui vizibil. Dar o falsă transpunere prin care speri să devii *une autre personne* , nu este altceva decât un travesti, şi nicidecum o metamorfoză.

Totuşi, această constrângere la asociere cu un Alter Ego se poate dovedi în anumite circumstanţe a fi uriaşul secret al izbânzii, printr-o convertire a personalităţii !

Fulminantul spectacol al travestiţilor. Un joc dublu, doi actori principali, strălucind unul şi acelaşi printr-o grandioasă cucerire a ceva propriu, a întregului cosmos uman. Consacraţi definitiv - în chip genial - într-un singur rol, de excepţie: “Magicianul”.

Ca nişte împătimiţi ai noului, ai descoperirii, ai neconvenţionalului, ai adrenalinei, cei doi învingători spintecă, prin spirit şi prin faptă, învelişul fragil al unei identităţi impuse, care îşi va revărsa hotărâtor conţinutul plin de substanţă stimulativă într-un mediu ostil.

Vincent Freeman ajunge, prin Jerome Morrow, un navigator de primă clasă, un fel de Robur aflat la bordul unei Ėpouvante, pus în faţa unei misiuni imposibile, surmontând necunoscutul. Nevoit să profite de fiecare împrejurare norocoasă ca să se ridice în straturile superioare ale propriului său Ego. Un artist al baghetei - al spiritului, al şlefuirii personalităţii. Şi al efectului care colorează viaţa.

Leadership: Poţi să joci un rol dublu în aceeași piesă fără să-ţi sacrifici calitatea de a da actorului ce-i al actorului, în sensul unei valori acordate relaţiei directe două personaje cu aceleaşi afinităţi, dar cu poveşti de viaţă diferite?

La rândul lui, Jerome Morrow ajunge prin intermediul lui Vincent Freeman un câştigător al medaliei de aur, recondiţionându-şi puterea esenţială a fiinţei sale, spulberând limitele, încălcând condiţiile vitrege impuse de apriga instanţă de judecată a vieţii. Un artist prin excelenţă, un magician de mare clasă al cărui magnific truc a lăsat mască fanul lui cel mai tare, dar şi cel mai nemeritat: destinul necruţător.

Ceva mecanic te împinge cu hotărâre, constrângător, dincolo de limitele acceptate de societate? Încerci să redirecţionezi legile aspre care guvernează viaţa? În ce scop? În scopul reuşitei de a fi mai bun decât ţi-a fost hărăzit?

Excelenţa în leadership implică voinţa de a induce transformări benefice în propriul "Eu", în modul de gândire şi de acţiune. Şi presupune exacerbarea propriilor pretenţii vis-a-vis de "punctul terminus" propus, dar şi evaluarea permanentă a efectelor acestor transformări. Dificila conectare la acea lume pe care liderul, artistul din tine, o creează, fără a fi tulburat de realitate.

A juca un rol dublu într-o piesă în care scenariul este scris de mâna potrivnică a destinului, înseamnă să rişti să te pierzi pe tine însuţi pe acordurile unei coregrafii care te reprezintă într-o ipostază de regulă vulnerabilă, care prezintă anumite slăbiciuni: devii una cu personajul pe care nu l-ai înţeles decât la final.

O schimbare benefică, un pas înainte spre mult dorita excelenţă, concomitent o uitare de sine grea şi categorică, rece şi tare ca piatra de moară, este rareori posibilă. Numai tu ştii ce şi cât poţi să cari în spate, numai tu ştii de ce te loveşti suportând povara unei transformări hotărâtoare. Aşa cum o spun şi versurile din "Concret Angel", al Martinei Mcbride: " *Este greu să vezi durerea din spatele măştii / Suportând povara unui secret furtunos. / Uneori şi-ar fi dorit să nu se fi născut niciodată."*

Conştiinţa presupune să-ţi aduci mereu aminte de limitele pe care le porţi în tine, în concordanţă cu premisele obţinerii unui final care nu e întotdeauna cel dorit.

Ai curajul să-ţi schimbi identitatea, să-ţi reînnoieşti spiritul printr-un transfer de personalitate? Dar întrebarea care se poate ridica în unele inimi este: "Cat timp vei putea oare să rămâi altcineva decât cel ce eşti cu adevărat?"

Ca un iluzionist care îşi transformă magiile într-un mod unic, deseori omul care se îndreaptă spre reuşită îşi transformă energiile creatoare într-un mod extrem de eficient, unindu-le apoi într-un singur punct şi îndreptându-se direct spre punctul acela, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga.

Dar un alter ego opusul celui vizibil, o falsă metamorfoză prin care se pierde el însuşi. Obţinând o aparenţă de a fi altcineva, nu înseamnă decât un travesti de scurtă durată, o incursiune incredibilă într-o aventură în care realitatea şi magia se confundă, şi a cărei miză

este propriul Eu.

Leadership: Cum te vei descurca când vei ajunge la "punctul terminus" propus, ca raport de forţe dintre inputuri şi outputuri?

Bătălia se dă între cele două tabere, între cele două forţe de energie, de al cărei rezultat depinde supravieţuirea propriului tău "Eu". Capacitatea ta de a deveni una cu conştiinţa, posibilitatea exclusivă de a accede la esenţa propriului sine, la adevărul fiinţei tale, la ceea ce este durabil, depinde de cum te descurci atunci când ajungi la "punctul terminus" propus.

Atingerea lui va fi oare suficientă pentru a produce o "curăţire" spirituală, o nouă dimensionare a orizonturilor, o clarificare a propriilor nevoi?

Căci odată ce ai ajuns în vârful muntelui, pe căi ocolitoare, nu există altă direcţie decât în jos, urmând exact aceleaşi căi. Nu poţi face altceva decât să te străduieşti să cobori. Iar coborârea este întotdeauna mai dificilă decât urcarea, şi este cu atât mai dificilă cu cât te opui mai mult transformării – revenirii la cine eşti de fapt. Cu cât opui mai multă rezistenţă realităţii de a fi cine eşti cu adevărat, cu atât mai mult rişti să cobori mai greu şi cu atât există riscul de a te pierde definitiv pe tine însuţi.

Inputul este numărul norocos care promite succes în punerea în aplicare a planurilor, evidenţiat prin două calităţi: curaj şi statornicie. Outputul este reacţia ta la atingerea scopului propus, este principala finalitate a abordării personale la nivelul de "context particular al unei cauze pe care conştiinţa o absolvă de orice învinovăţire".

Adevărata măsură a talentului de a fi artist este recunoaşterea unui final care încheie o existenţă aflată sub semnul excepţiei, în care omul îşi vede în sfârşit visul împlinit prin ochii unui personaj interpretat cu mare drag.

Grandiosul transfer de personalitate al artiştilor de geniu evidenţiază lupta permanentă în vederea creşterii performanţelor tale. O taină a excelenţei, un imbold al reuşitei, dar un drept necesar sau un păcat?

Cunoaşte-ţi limitele, cunoaşte-ţi potenţialul, nu te avânta într-o aventură în care trebuie să lupţi cu imposibilul, decât dacă eşti făcut dintr-un material dur şi foarte elastic. Grandioasa metamorfoză a personalităţii aparţine doar artiştilor de geniu, nu şi diletanţilor.

Căci din succesul greu obţinut, trudit cu atâtea sacrificii şi speranţă, şi din izbânda atât de mult aşteptată, necesară în obţinerea excelenţei, se poate naşte nu doar satisfacţia, ci şi vinovăţia, regretul şi durerea, sau disperarea de a voi să fii altcineva decât ceea ce eşti şi ceea ce poţi să fii.

Şi, parafrazând un scriitor celebru, nimic nu vestejeşte mai repede inima unui om, ca pierderea adevăratei sale identităţi în bătălia cu superioritatea invincibilă a destinului, această supremă forţă a tuturor timpurilor, pe care uneori o învinge un artist şi de o mie de ori o plămădeşte viaţa.

*** Notă:** "Gattaca (1997)"

Source: https://neculaifantanaru.com/grandiosul-transfer-de-personalitate-al-artistilor-de-geniu.html

Greva este Octombrie în cinematografie

On Iulie 09, 2010

Un regizor eficient în regie știe să folosească sentimentele și experiențele personale pentru a da viață personajelor și scenelor, dincolo de ceea ce este scris în scenariu.

De ce a stârnit filmul "Greva" un asemenea ecou, de ce unii atunci încă, cei mai mulți tardiv, au socotit filmul un eveniment? Fără a intra în analiza amănunțită a filmului, trebuie totuși să notăm câteva din elementele estetice ce-i sunt proprii.

Problemele estetice pe care le rezolva fuseseră puse de Eisenstein înainte de începerea realizării filmului. El singur descrie astfel felul în care s-a născut ideea care avea să se concretizeze în acest film: "Zidul Mănăstirii Strasnii, azi dărâmată, avea o arcadă. Pe acolo mergea drumul spre cinematograful, pe vremuri răsunător, de la Malaia Dmitrovka nr. 6, renumit pe atunci, pentru că aici se prezentau cele mai senzaționale filme americane... Cum ar putea fi întrecuți acești giganți ai filmului american în plină dezvoltare, în acea epocă în care propria noastră cinematografie nu-și începuse decât primii pași șovăitori? Cum să găsim un subiect care să poată întrece povestirile cinematografice americane? Unde să găsim la noi vedete care, prin strălucirea lor, să întunece luminile stelelor europene și americane? Unde să găsim eroi care, prin personalitatea lor, să umbrească pentru totdeauna corifeii filmului burghez?"

Întrebările acestea au dus la cea următoare: "Dacă am face totul invers: renunțăm la subiect, aruncăm vedetele și folosim în centrul dramei masa ca "personaj dramatic", aceeași masă care era doar fundalul pentru jocul actorilor întruchipând eroi individuali?"

Leadershipul inovator se manifestă prin capacitatea de a crea scene neașteptate și palpitante, în perfectă conformitate cu atmosfera evenimentului.

Ideea estetică a "Grevei" se născuse așadar dintr-o dorință emulativă a lui Eisenstein, pornit în lupta împotriva cinematografiei burgheze cu intenția clară de a o întrece. Precizarea mobilului acestui fenomen mi se pare importantă pentru înțelegerea personalității lui Eisenstein. Imediat după terminarea filmului, regizorul îi cunoaște cu luciditate valoarea și scrie: "Greva este Octombrie în cinematografie".

Pentru a mări intensitatea impactului emoțional și deplasarea narativă a unui film, regizorul poate folosi multiple repere sau secvențe, adică poate să utilizeze un montaj dublu cu aceeași constantă tematică: "contrapunct vizual". Deplasarea relativă a acestor secvențe, prin intermediul montajului dialectic, poate fi dată de un numărător de cadre. Prin urmare, pentru ca narațiunea să poată fi efectuată în ambele sensuri de interpretare, un sens individual și un sens colectiv, este necesar ca imaginea cinematografică să se dubleze în așa fel încât a doua imagine să fie deplasată față de prima cu 1/4 din constanta narativă. În acest mod, semnalele periodice ale poveștii devin defazate cu 90° și definesc un câmp rotitor al atenției spectatorului.

Crearea de personaje vii și autentice în film se bazează pe evocarea emoțională a evenimentelor transmise printr-o imagine, astfel încât spectatorii să rezoneze prin experiențele personale.

Deoarece o anumită porțiune din suprafața imaginii nu aparține în comun celor două perspective - individuală și colectivă - raportul semnalelor cinematografice nu este influențat de "îmbătrânirea" tehnicii, de degradarea peliculei sau de alți factori externi. Analizorul al

narațiunii împarte cele două fluxuri dramatice modulate - care corespund celor două imagini, cea a eroului individual și cea a maselor, după direcția de vibrare emoțională, apoi le direcționează către receptorii de sensibilitate emoțională (spectatorii). Un al treilea receptor, de tipul "catalizator social", transformă partea fasciculului nemodulat într-un semnal emoțional care este deviat de prisma contextului social, pe oglinda realității, și apoi reflectat pe fotoelementul conștiinței colective.

Un amplificator de reglare în circuitul narativ menține constant acest semnal de ieșire al receptorului de tipul "catalizator social", prin reglarea fluxului de imagini care afectează emoțional spectatorii. În acest fel, câmpul emoțional al filmului este divizat în mai multe părți printr-un codificator de semnale care evaluează raportul celor două semnale defazate: individual și colectiv. Această abordare inovatoare a lui Eisenstein în "Greva" a permis crearea unui film care a depășit convențiile cinematografiei burgheze, răspunzând astfel provocării de a întrece giganții filmului american și de a crea o nouă estetică cinematografică sovietică.

Încărcătura emoțională autentică a scenelor nu provine din însemnările sumare ale scenariului, ci din sentimentele și experiențele personale ale echipei de creație.

"Greva este Octombrie în cinematografie" se referă la transformarea perspectivei narative, considerând că fără vedete individuale se poate atinge un impact profund, prin faptul că masa devine expresia centrală a emoțiilor și a tensiunilor. Din acest motiv, narațiunea își mută accentul, printr-un fel de renunțare la convențiile tradiționale, pe principiul că forța colectivă are un rol mai captivant decât individualitatea.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/greva-este-octombrie-in-cinematografie.html

Groapa magică a maeştrilor

On Octombrie 27, 2010

Validează-ţi ipotezele cu privire la eficacitatea leadershipului tău prin prisma influenţei pe care o exercită ceilalţi asupra ta.

În noul roman "Aleph", scriitorul Paulo Coelho povesteşte următoarea întâmplare:

- Un om a alunecat şi a căzut într-o groapă. Un preot trecea pe acolo şi omul i-a cerut să-l ajute să iasă la suprafaţă. Preotul l-a binecuvântat, dar a plecat mai departe. După câteva ore a apărut un medic. Omul a cerut ajutor, medicul s-a mulţumit să-i privească de departe juliturile, să scrie o reţetă şi să-i spună să cumpere medicamente din farmacia cea mai apropiată. În fine, a apărut un om pe care nu-l mai văzuse niciodată. Din nou a cerut ajutor, iar străinul a sărit în groapă.

- Şi acum? Suntem amândoi prizonieri aici ! spuse omul.

La care străinul îi răspunde:

- Ba nu. Eu sunt din partea locului şi ştiu cum să ajung sus.

Leadership: Există o corespondenţă directă între reacţia ta de a te simţi copleşit de o situaţie (care serveşte la depăşirea limitelor proprii de competenţă) şi reproşul că nu faci destul pentru a te cunoaşte mai bine?

Cu siguranţă atragerea oamenilor de partea ta este cel mai profitabil segment al leadershipului pe care dacă îl targhetezi în mod direct vei putea să-ţi creşti valoarea. Însă, o astfel de operaţiune necesită înţelegerea percepţiilor oamenilor, cunoaşterea motivaţiilor şi a comportamentului acestora, abilitatea de a identifica acele atribute care fac din leadershipul tău un loc demn de a fi "vizitat".

Ca să-ţi evaluezi progresul trebuie să-ţi segmentezi leadershipul astfel: un segment dominat de tine – influenţa, şi un segment dominat de ceilalţi oameni – spiritul de solidaritate. Apoi să încerci să te poziţionezi în acea zonă în care ei să-şi poată manifesta atitudinea plină de grijă şi să încerci să o domini. Iar pentru asta trebuie să-ţi defineşti foarte bine planul de atac – să te transformi într-un prizonier şi să aştepţi să fii eliberat.

Ei bine, un astfel de plan de atac reprezintă exact contrariul modului de gândire dominant în strategiile de leadership. Şi de aceea nu te încurajez să iei în considerare această strategie decât dacă eşti absolut sigur de reuşita ei.

A te cunoaşte mai bine înseamnă să intri mai amănunţit în analiza unei situaţii care te ajută să evoluezi prin prisma a ceea ce ceea ce ai putea pierde dacă te laşi învins de ea.

Liantul care te uneşte de ceilalţi oameni este "groapa" în care aluneci în momentele dificile. Ca să reuşeşti să ieşi de acolo mai întâi trebuie să crezi tu în oameni, şi apoi să aştepţi ca cei care sunt cu adevărat de partea ta să vină te "viziteze" - să ţi se alăture şi apoi să te ajute să ajungi sus.

Pui la îndoială loialitatea lor? Obţinerea unui avantaj substanţial şi durabil depinde de capacitatea ta de a atrage segmentul dominat de oameni (cel mai profitabil) demonstrându-ţi măiestria în a crea relaţii eficiente şi de durată.

După cum o imagine fotografică este centrată pe un anumit element care să atragă atenţia – tot astfel tu trebuie să pui accent pe acel segment de oameni care se apropie de concepţiile şi viziunea ta de leadership, şi apoi să aduci la acelaşi numitor comun pe toţi aceia care te-au ales la conducere. Iar acest lucru este uneori foarte greu de realizat dacă nu există acea bunăvoinţă, acea disponibilitate sufletească şi bunătate de ambele părţi.

A-ţi reproşa că nu te cunoşti mai bine înseamnă să îţi judeci rolul pe care îl ai de îndeplinit într-o situaţie în care nu eşti dispus să te afirmi ca un om de mare valoare.

Groapa magică a maeştrilor exprimă acea modificare a cursului leadershipului tău. Este una din căile hotărâtoare pentru optimizarea leadershipului tău care îţi poate asigura schimbarea pe termen lung a performanţelor tale.

Uneori oamenii te pot ajuta să te ridici mai sus doar dacă îi laşi să-şi exercite influenţa asupra ta, doar dacă te laşi pe mâna lor ceea ce este riscant deoarece poate degenera în manipulare. Iar dacă îţi arăţi preocuparea faţă de ei dar nu faci niciun progres, atunci vei trăi experienţa eşecului. Nu te teme dacă ai alunecat în groapă, teme-te ca nu cumva să fii lăsat acolo tocmai de oamenii care te-au ales la conducere - dar care nu ţi-au apreciat calităţile.

Te concentrezi pe acele atribute care fac din leadershipul tău un loc demn de a fi "vizitat"? Validează-ţi ipotezele cu privire la eficacitatea leadershipului tău prin prisma influenţei pe care o exercită ceilalţi asupra ta.

Concluzie: Una din abilităţile liderului trebuie să fie aceea de a se menţine pe treapta cea mai înaltă a scării valorilor şi să urce eventual mai sus, ducând după sine echipa. Acest lucru se poate realiza numai dacă echipa este dispusă să urce împreună cu liderul şi mai ales depinde de disponibilitatea ei la schimbarea modului de gândire. Reversul medaliei este fireşte coborârea pe scara valorilor şi chiar căderea în groapă neputinţei de unde uneori poţi să ieşi, sau poţi să rămâi definitiv acolo, părăsit de echipă. Foarte rar vei întâlni pe cineva care să te ajute să ieşi de acolo.

Source: https://neculaifantanaru.com/groapa-magica-a-maestrilor.html

Gustă-mă prin impresia vizuală (II)

On Ianuarie 15, 2022

Îmbunătăţeşte-ţi imaginea personală prin intermediul senzaţiilor predominante, fără să uiţi niciodată ce-ai fost înainte de cel ce eşti acum.

Omul cu o imagine de sine pozitivă este o veritabilă sursă de energie, putându-şi accesa cu uşurinţă rezervele nelimitate de vitalitate printr-o proiecţie a sinelui în altcineva pe care îl admiră nespus. Dar ce anume îi dă această stare de energie, decât acea experienţă a gustului care răspândeşte un miros proaspăt pe care îl adoră în primul rând la sine?

În acest sens, guma de mestecat Orbit nu este doar o soluție auxiliară pentru întreținerea igienei orale, un aliment miraculos care nu trebuie să lipsească din alimentația noastră, ci devine imaginea unui ochean întors către sinele fiecăruia.

Guma de mestecat Orbit este fascinaţia unui gust proeminent, o vrajă care te învăluie, te distrage și te lasă cu senzația că totul trebuie retrăit la maxim. Este poate cea mai sigură cale de seducţie pe care, dacă o investeşti cu o anumită reputaţie, o poţi folosi mereu în jocul îndrăgostirii. Dar poate i-ar mai trebui o concentraţie mai mare de miros îmbietor, ca să te facă să simţi mai bine lângă o persoană pe care o placi într-atât de mult încât ai vrea să o revezi într-o poveste pe care ai vrea să o retrăieşti la nesfârşit.

De bună seamă, guma Orbit ştie ce se petrece în mintea mea, simte că drumul cel adevărat al inimii mele este inima, şi că sunt dăruit cu un har aparte. Gustul ei atât de dulce, atât de puternic, încât simt aroma cum se extinde prin tot corpul, este alimentat de un foc lăuntric care provoacă discontinuitate în cazul senzaţiilor de Deja Vu ce par să se întâmple mai des pe măsură ce mă las în voia unei activităţi plăcute, construind o versiune nouă a poveştii pe care o are de spus viaţa mea. Ceea ce înseamnă că anumite amintiri create într-un nivel de conştiinţă, vor să fie retrăite...

Leadership: Poţi să prezinţi imaginea unei continue reconstruiri a Sinelui tău prin intermediul senzaţiilor ce au un caracter limitat, ele reflectând doar însuşirile concrete, direct accesibile organelor de simţ?

Nimic nu se pierde din memoria simţurilor mele, mai ales când mi se schimbă expresia gurii, fizionomia mea fiind asemănătoare cu cea a unui bucătar care rămâne impresionat de reţeta sa rapidă şi s-a decis să o folosească la următoarea vizită a prietenilor. Bineînţeles că preferinţele mele în materie de prospeţime şi savoare s-au adaptat odată cu modificarea percepţiei asupra gustului aromat, deci voi încerca să aleg un alt sortiment de gumă Orbit pe viitor, doar ca să experimentez o nouă senzaţie de fresh.

Observ o mare diferenţă faţă de modul "confort" atunci când o simt că cineva face curăţenie prin cavitatea mea bucală (cavum oris) şi în gât. Cu toate acesta, guma de mestecat Orbit nu are neuroni ca să se descurce singură, sau ca să priceapă care este rolul ei în poarta de acces către întregul meu corp, chiar dacă îmi oferă o senzaţie de prospeţime. Partea interesantă este că ea devine legată de mine printr-un simţ al plăcerii ce poate fi dezvoltat într-atât încât să devină a doua mea natură, pentru a-mi construi o altă imagine decât cea în care sunt eu.

Vreau să spun că însemnătatea deosebită a gumei de mestecat Orbit trebuie să fie atribuită şi rolului de companion al imaginii de sine, şi nu invers, cum s-a încetăţenit obiceiul, chemând imaginea doar pentru a ilustra impactul dintre gust, aromă şi miros. Pe bună

dreptate, imaginea omului care şi-a găsit un aliat prețios pentru menținerea igienei orale, îşi pierde într-un fel fizionomia originală îndată ce îşi contopeşte funcţiile limbii (gustative, aromatice şi olfactive) cu acea notă unică de diferenţiere care bruiază statutul de fiinţă superioară înfrumuseţată cu o viaţă marcată de un sens.

Leadership: Poţi să stabileşti gradul de realism al unei imagini de sine înfăţişată prin intermediul unei experienţe senzoriale care acţionează direct asupra unui dublu al tău încărcat cu forţă expresivă, sinestezică?

Ce înseamnă, deci, să utilizez guma de mestecat Orbit pentru obţinerea unei noi fizionomii? Ei bine, la înregistrarea unei noi imagini faciale, prin procesul mecanic de mestecare, se ia în considerare gradul de pregnanţă al imaginii bazat pe imaginea captată privind normal, dar spre un stil animat. Este vorba aici despre un grad de distorsionare a imaginii omului, destul de supărătoare în procesul mestecării gumei, care poate să diminueze impresia de naturaleţe pe care o emană, de exemplu, un prezentator de ştiri pregătit să facă senzaţii printr-un zâmbet realmente de invidiat.

Mă întreb cum ar fi să asigur terenul fertil (prin forţa de atracţie) pentru o mai bună conexiune cu ceilalţi oameni, fără să interpretez concluziile pe care le-aş trage în urma unei autoevaluări fizionomice. Căci fiecare figură are un format, adică este un producător de semnificații. Şi nu-i aşa că guma de mestecat schimbă aceste semnificaţii? Oare trebuie să mă deschid mai mult faţă de instinctele de nutriţie, faţă de acea senzaţie inexplicabilă care mă face să cred că sunt mai sănătos şi arăt mult mai bine dacă mestec Orbit fără zahăr?

Un spaţiu bucal aerisit îmi dă senzaţia de frumuseţe, dar şi de protecţie. Mai ceva ca un desert delicios, bine insiropat, usor, 100% natural, guma de mestecat Orbit reprezintă un îndulcitor care, neavând efecte asupra glicemiei sau insulinei, nici nu lasă acel "bitter aftertaste" neplăcut, dar nici nu te va ajuta să scapi de toxinele acumulate în organism. Prin mestecare îşi pierde calităţile de îndulcitor sau efectul de albire a dinţilor, rămânând să îndeplinească doar rolul nesemnificativ - de "decor".

Desigur, mai trebuie să am în vedere ipostazele plastice ale gumei Orbit, înainte şi după ce a fost mestecată, ca să îmi dau seama de valoarea ei estetică şi de contribuţia pe care o aduce la transfigurarea personalităţii mele care depăşeşte „înţelepciunea vieţii cumpătate”, fiind tot mai înclinată spre orizonturile esteticii.

Leadershipul este imaginea de sine cu care te-ai obişnuit să te identifici într-o formă analoagă percepţiei despre un Brand cu care te afli în permanentă interacţiune.

Într-o bună zi voi înţelege de ce contează să am un zâmbet frumos şi o respiraţie proaspătă, desigur fără să mă chinuiesc să schimb ceva la înfăţişarea mea. Fiindcă îmi doresc să readuc timpul înapoi, şi să nu uit niciodată ce-am fost înainte de cel ce sunt acum. Într-un fel, cred că sunt acelaşi care am fost mereu…

Gustă-mă prin impresia vizuală dacă vrei cu adevărat să mă cunoşti mai bine. Sau, mai bine zis, încearcă să mă vezi prin faptul estetic care îmi alimentează imaginea de sine, punând în prim plan o necesitate responsabilă cu asigurarea unei vederi sănătoase care îmi va creşte gradul de satisfacţie. Dinţii mei, care alimentează zâmbetul, sunt semnificativ mai curaţi şi mai strălucitori de când am optat pentru guma de mestecat Orbit fără zahăr, cu aromă de afine.

Source: https://neculaifantanaru.com/gusta-ma-prin-impresia-vizuala-II.html

Gustă-mă prin impresia vizuală (I)

On Ianuarie 11, 2022

Ceea ce simţi când intri într-o anumită stare depinde de imaginea pe care ţi-o formezi despre calitatea obiectului care îţi trezeşte anumite senzaţii, percepţii şi emoţii.

Mi-am cumpărat un pachet de gume de mestecat Orbit, cu aromă de afine, fiindcă îmi oferă un gust proaspăt şi aromat, garantând în acelaşi timp o respiraţie proaspătă şi plăcut mirositoare. Este adevărat că în general gumele de mestecat nu asigură un aport echilibrat de nutrienţi care să ateste faptul că alimentaţia poate îmbunătăţi sănătatea fizică sau mentală, dar pot spune că Orbit declanşează în mine acea senzaţie de bun gust care m-ar îndemna să cumpăr din nou.

Este vorba mai mult despre o necesitate de bază, la fel ca alimentaţia, pentru cei ca mine care au terminat un program de antrenament intensiv şi exigent. Trebuie să mă simt fresh, încât să respir un alt aer, să nu simt nicio apăsare, nicio solicitare a muşchilor sau a nervilor, şi asta porneşte de la senzaţiile de care în mod uzual nu am parte, fapt ce abate oboseala susţinător, chiar şi gândirea o abate de la rutină.

Guma de mestecat Orbit este, până la urmă, o lume închisă într-un om, un mod de a face trimitere spre plăcerea de a străbate o lume pe care în bună măsură nimeni o detestă. Nu degeaba, îmi rezerv plăcerea de a face parte dintr-o lume unde pot face ce vreau eu fără consecinţe. Sportul, distracţia, ruperea de realitate, devin şi ele parte a acestei lumi.

Aşadar, guma de mestecat Orbit poate să furnizeze plăcerea de a descifra lumea în felul micului – mare cercetător chimist, care desluşeşte într-o senzaţie plăcută mecanismul gustului ce manipulează serios o lume întreagă prin modificarea percepţiei asupra calităţii compuşilor care se găsesc în alimentaţie: zahărul sau aromele, amidonul sau diverşi antioxidanţi.

Leadership: Percepţia faţă de sinele tău poate să completeze amănuntele insolubile dintr-un produs care nu se învecheşte, conform unei experienţe de focusare asupra unei senzaţii exclusiv subiective?

Măcar pentru o perioadă scurtă de timp, zic că sunt parte a unei lumi care nu se vrea schimbată, din care nu se poate evada, o lume care deşi se închide în modern şi cochet, nu trebuie judecată decât prin prisma senzaţiei pe care o aduce la centrul comun, adică impresia de relaxare, impresia de prospeţime şi de "aerisire a interiorului".

Orbit trimite spre corp semnale fiziologice că va intra în organism ceva dulce şi aromat, fiind şi asta un fel de atracţie faţă de un produs care nu necesită prescripţie medicală, dincolo de starea de bine pe care o provoacă în momentele de relaxare. Şi ce mi-aş mai putea dori atunci când mestec Orbit decât să-mi induc o stare de echilibru şi de detaşare, alături de un control mai bun asupra reacţiilor fizice şi emoţiilor. Cât mi-aş dori ca această dispoziţie să nu mai treacă !

Ca urmare a acestei lumi, aflată în zona gustului şi a aromei naturale, în care guma Orbit este suverană şi îi răsplăteşte pe cei ce cred în ea, prilejuind o stare de de bine, o stare de pace interioară, ei bine viaţa fizică (cu binecuvântările interiorului meu) începe să împodobească experienţele lumii exterioare cu percepţia unei relaxări care mă deconectează de la zilele posomorâte.

În lumea înconjurătoare foarte des se constată prezenţa unei diversităţi de asociaţii între simţuri şi lucrurile spuse simţurilor, între plăceri şi gusturi variate, dar nimic nu se compară cu acea experienţă interesantă a satisfacţiei pe care o dă relaţia dintre bun gust şi senzaţia plăcută de răcoare şi prospeţime.

Leadership: Poţi să scoţi în evidenţă fundalul unei imagini încărcată de senzaţii, printr-o amplificare a percepţiei îndreptată asupra impresiei de autenticitate pe care ţi-o oferă experienţa unui gust inconfundabil?

De altminteri, întrucât gustul trebuie judecat prin natura senzaţiei pe care o dezvoltă la nivel de cortex şi neocortex, chiar dacă nu se poate asemui cu senzaţia pe care aş avea-o dacă aş sorbi din "elixirul nemuririi", acea ambrozie de care se vorbeşte în ospeţele zeilor, el îmi dă totuşi ocazia de a mă delecta cu percepţia unui desert mai puţin obişnuit, dar la fel de aromat şi delicios ca un sirop de tartă dulce (doar ca neavând culoarea roşu aprins).

În coordonatele viziunii mele, suveranitatea gustului pe care îl dă guma de mestecat Orbit cuprinde absolut toate lucrurile: gustul pentru aventură, gustul pentru ceea ce ţine de energii la un alt nivel, sau gustul pentru rafinat, unic, frumos. Ar mai fi gustul pentru experienţele care se aliniază vieţii normale, dar pot include aici şi gustul pentru un comportament echilibrat.

Acum, nu mai sunt în stare să constat prezenţa unei diversităţi de senzaţii şi gusturi, în încercarea de realizare a unei imagini sintetice, ci mă confrunt cu amintirea ideilor dobândite de pe urma percepţiei unei experienţe rafinate. Gustul gumei de mestecat Orbit este tot atât de falnic ca un vizir şi tot atât de măreţ ca un sultan.

Într-adevăr, gura mea n-a uitat gustul care i-a anulat uscăciunea din timpul efortului, şi încă păstrează pe limbă aroma splendidă de poveste, dintr-o bucăţică din *"1001 de nopţi întunecate"* pe care o dă amintirea feciorului de crai, pe nume Iasmin, a cărui guriţă, cea cu dinţi de nestemate şi cu limbă de trandafir, zemuia o vorbă dulce care te făcea să laşi uitării trestia de zahăr. El spunea că niciun gust nu este exact la fel ca altul.

Eu am să aştept până ce se va duce gustul, până ce alt gust mă va prinde în aromele sale. Apoi, pecetea tăcerii se va aşterne pe buzele mele, şi voi înceta să mă plimb visător pe drumuri lungi.

Leadershipul are ca punct de tangenţă manifestarea unei senzaţii de plăcere concepută pe fondul unei experienţe de cunoaştere ce începe de la o proprietate semnificativă a unui lucru şi se continuă cu forţa de sugestie a unei imagini simbol

Gustă-mă prin impresia vizuală dacă vrei să înţelegi starea care mă domină în diferite momente. Se vede că am în minte omul special care combină procesele neuronale, senzaţiile şi percepţiile, spre folosul unui monografist excepţional care caută, în toate amănuntele trăirilor elementare, o nouă formulă de aplicare a cunoaşterii de sine.

Source: https://neculaifantanaru.com/gusta-ma-prin-impresia-vizuala.html

Hannibal în faţa porţilor Romei

On Octombrie 11, 2010

Schimbă-ţi atitudinea şi convingerile găsind acel element distinctiv din natura ta care să-ţi susţină şi întreţină motivarea.

În romanul "Aleph"renumitul scriitor Paulo Coelho discută despre epopeea lui Hannibal, unul dintre cei mai de seamă conducători ai tuturor timpurilor.

Romanii se aşteptau la o bătălie maritimă, de vreme ce cele două oraşe erau despărţite doar de câteva sute de kilometri de mare. Dar Hannibal a înfruntat deşertul, a trecut strâmtoarea Gibraltar cu o armată uriaşă, a străbătut Spania şi Franţa, a traversat Alpii cu soldaţi şi elefanţi şi a atacat imperiul prin nord, această strategie constituind una dintre cele mai mari epopei militare despre care s-a scris vreodată.

Şi-a înfrânt toţi inamicii pe drum şi deodată (fără ca astăzi să ştie cineva de ce) s-a oprit în faţa porţilor Romei şi nu a atacat la momentul propice. Rezultatul acestei indecizii: Cartagina a fost ştearsă de pe hartă de către legiunile romane. Hannibal s-a oprit chiar atunci când succesul i-a surâs, şi pentru asta a plătit un preţ mare. A fost învins de şovăiala din ultimul moment.

Leadership: Faci „click" pe elementul primordial din natura ta care poate aduce un trafic de calitate spre un model de performanţă acoperit de garanție cu condiţia reîntăririi unor ocazii de a schimba decisiv cursul lucrurilor?

Dacă ai fi în locul lui Hannibal, ţi-ai lăsa hotărârile la toanele clipei şi ai lăsa să-ţi scape victoria? Ce anume din natura ta te poate face să te răzgândeşti în ultimul moment?

Cred cu tărie că natura fiecărui individ este constituită din două elemente distincte: un element bine structurat în conştiinţă, care constituie suma tuturor speranţelor şi idealurilor sale, şi un element care este condiţionat de realitatea exterioară creată prin actul cunoaşterii anumitor aspecte care blochează dezvoltarea sa – care nu poate fi înlocuit în ultima clipă de primul element.

Deci, felul în care acţionăm depinde de actul cunoaşterii propriului nostru univers interior, dar este condiţionat cumva şi de realitatea exterioară. Totul se reflectă în conştiinţa noastră, care aşa cum observa cineva, este o oglindă a lumii exterioare. Nu numai atât. Această oglindă reflectă adevăratele noastre calităţi - puse în diverse situaţii de viaţă.

Iar dacă ne întrebăm de ce Hannibal s-a oprit în faţa porţilor Romei, deşi ar fi putut s-o cucerească atât de uşor, ei bine, acest lucru se datorează unui fenomen psihologic numit *Self-Intimidation* tradus prin "Uau, nu-mi vine să cred, e mult prea uşor". Este ceva de neaşteptat, nu-i aşa? Adică să ai un scop atât de înalt, pentru care ţi-ai da şi viaţa, să cucereşti o lume desprinsă parcă dintr-un vis magnific, acest lucru merită totuşi un moment de reflecţie, un moment de gândire în plus, un moment de introspecţie. Un ultim moment de admirație.

Acelaşi lucru se întâmplă când pleci într-o călătorie, într-un loc minunat precum Taj Mahal din India. Când te afli la o aruncătură de băţ de magnificul monument, nu dai pur şi simplu buzna înăuntru, nu-i aşa? Mai întâi îl admiri pe din afară, faci o grămadă de fotografii, scrii câteva memorii în jurnal, suni câţiva prieteni ca să le spui ce minunat este acolo, etc. Şi la

sfârşitul zilei, după ce s-a obişnuit sufletul cu toate vederile din jur, parcă ai vrea să vezi şi cum este înăuntru, nu-i aşa?

Un lider adevărat ştie că cea mai bună variantă a unui eşec umilitor este credința într-un miracol.

Atunci când ajungem într-o situaţie nouă ne confruntăm cu multe schimbări şi suntem supuşi noi înşine multor schimbări. Este necesar să ne auto-încurajăm şi auto-disciplinăm să acţionăm după cum ne dictează conştiinţa, şi nu după cum ne dictează realitatea exterioară, dar în corelaţie cu ea. Cu alte cuvinte în situaţii noi cred că este mai important să facem "click" pe primul element al naturii noastre şi să ne asumă responsabilitatea de a urma până la capăt idealurile, dar ţinând cont şi de realităţile înconjurătoare.

Nimeni nu ştie cu adevărat de ce s-a oprit Hannibal în faţa porţilor Romei, deşi v-am relatat punctul meu de vedere. La fel cum nimeni nu ştie cum vei acţiona tu când vei ajunge la "porţile" deschise prin care trebuie să treci pentru ca succesul tău total să fie garantat. Reuşita ta va fi condiţionată de convingerile şi valorile tale la care te vei raporta în ultimul moment - de lumea care se reflectă în conştiinţa ta şi care îţi influenţează hotărârile.

Aşadar. elementul primordial din natura ta care poate aduce un trafic de calitate spre un model de performanţă este acel Self-Intimidation din care poate să rezulte nedreptăţirea destinului pentru c-ai rămas fidel credinţei în miracol. Uneori ajungi să nu poţi schimba cursul lucrurilor tocmai fiindcă ai ajuns mult prea departe cu credinţa, iar Divinitatea nu răsplăteşte întotdeauna un destin prea spectaculos tocmai fiindcă omul şi-a pus mai mult decât trebuie nădejdea în rezultatul unei fericiri lumeşti, trecătoare, egoiste, mai degrabă decât în existenţa unui ideal spiritual care previne anarhia.

Încurajarea îl ajută pe om să-şi atingă potenţialul; îi dă puteri, oferindu-i energia să meargă mai departe atunci când se opreşte din cauza unei chestiuni de conştiinţă. Pe tine cine sau ce trebuie să te susţină şi să-ţi întreţină motivarea?

E vorba de acel un element salvator care te ajută să-ţi joci cartea până în ultima clipă – acel element din natura ta care îndepărtează orice îndoieli asupra respectabilităţii propriei tale persoane şi a propriilor tale idealuri.

Semnul profetic al slăbiciunii în leadership este garanţia unei victorii utilizată ca factor determinant al unei stări de siguranţă totală construită pe fondul unei credinţe care nu numai că cere, dar şi comandă.

Eu cred că adevărata credinţă se traduce prin trăirea propriu zisă a mesajului evanghelic în viaţa de zi cu zi, nu printr-o acţiune egoistă din care se înțelege că se poate atinge fericirea de unul singur, sau doar pentru sine. Aşadar, visează să schimbi o lume care să reprezinte un loc mai bun în care să poţi trăi, nu să schimbi o lume doar pentru că acest lucru îndreaptă focusul minţii spre propria persoană.

Hannibal în faţa porţilor Romei scoate în evidenţă realitatea cu care te poţi confrunta şi tu pe ultima sută de metri – chiar atunci când te afli în situaţia de a-ţi atinge scopurile. Ce-ţi spune conştiinţa? Te simţi în siguranţă să faci pasul către reuşită? Există vreun impediment care să-ţi anuleze motivaţia chiar atunci când ai ajuns pe cea mai înaltă culme?

Schimbă-ţi atitudinea şi convingerile găsind acel element distinctiv din natura ta care să-ţi susţină şi întreţină motivarea.

Concluzie: Un lider trebuie să fie un bun strateg. Atunci când şi-a pus la punct strategia se presupune că a luat în consideraţie toate opţiunile posibile, toate alternativele şi este pregătit să acţioneze spontan şi eficient în toate neprevăzuturile. Un singur moment de slăbiciune este suficient ca să fie învins. O singură clipă de îndoială care îi "sabotează" acţiunile poate fi fatală – după cum, având unul sau mai mulţi aşi în mânecă în situaţii neprevăzute, înseamnă să aibă un adevărat colac de salvare pe apele învolburate ale unui "ocean" în plină furtună.

Source: https://neculaifantanaru.com/hannibal-in-fata-portilor-romei.html

Harta leadershipului

On Octombrie 26, 2010

Poposeşte mai des în pragul artei leadershipului, ostenindu-te cu multă grijă să desluşeşti sensurile sale.

În cartea " *Fiecare pacient spune o poveste* ", scriitoarea Lisa Sanders povesteşte despre doctorul Wainapel, a cărui vedere fusese grav afectată. Cu toate acestea el îşi practica încă foarte bine meseria. Întrebându-l cum de poate să consulte un pacient, deşi nu vede aproape deloc, doctorul Wainapel i-a răspuns:

- Pacienţii mei află destul de repede că nu văd aproape deloc, dar partea ciudată e următoarea. Îşi aduc IRM-urile, fiindcă vor ca eu să mă uit pe radiografiile lor. De ce fac asta? Doar ştiu bine că eu nu văd. M-am gândit des la acest paradox – de ce să aduci imagini unui om despre care ştii că este orb? Ei bine, ei nu vor ca eu să le văd. Nu îi interesează asta. Ei vor să-i ajut să vadă ce se întâmplă. Vor ca eu să-i ajut să înţeleagă. Asta este, de fapt, treaba mea. Ca oricărui alt doctor.

Leadership: Practica ta poate fi înțeleasă convențional în termenii contribuției aduse la obţinerea unei victoriii asupra suferinţei, prin reinventarea monumentului primordial de a accede la spaţiul unei realităţi invizibile?

Leadershipul are la bază o axiomă: pui în practică ceea ce ştii. În cadrul celor mai bune relaţii cu oamenii, în devenirea ta ca lider, trebuie să dai frâu liber abilităţilor tale, dar totodată trebuie să te concentrezi pe ceea ce ai învăţat de la ceilalţi profesionişti, şi să pui în practică ceea ce ai asimilat de la ei. Dacă nu ai înţeles arta conducerii, atunci înseamnă că nu ai fost capabil să "vezi" esenţa pe care o creează aceasta, înseamnă că rolul pe care trebuie să-l îndeplineşti nu funcţionează la adevărata capacitate.

Unicul factor important în clădirea relaţiilor personale şi profesionale este disciplina. Fără ea eşti ca şi cum ai pune mâna pe o hartă, dar care nu-ţi arată exact unde te afli. Disciplina în relaţia cu mai marii profesionişti (mentori) este cheia care îşi permite progresul, este singurul mijloc prin care poţi să înaintezi printre contradicţiile pe care, în ambiţia ta spre desăvârşire, nu le prevezi şi pe care nu poţi să le rezolvi. Disciplina înseamnă să faci totul cum se cuvine, înseamnă să înţelegi acele suporturi reale pe care trebuie să te bazezi ca să obţii performanţa.

Primul sens al leadershipului este acela de a acompania oamenii în a se regăsi și conecta cu conținutul valoros din interiorul lor. Al doilea sens al leadershipului este acela de a te vedea în mod repetat în ipostaza unei deschideri către transparenţă, pentru a satisface o nevoie emoțională, nu pentru a obține atenție. Al treilea sens al leadershipului este acela de lege existenţială şi spirituală, prin care o fiinţă specială poate extinde accesul oamenilor la o realitate care depăşeşte orice înţelegere, fiindcă poate rezolva o problemă acolo unde aparent nu există soluţii.

Pentru a descifra harta leadershipului este absolut necesar să cunoşti "limbajul" pe care îl folosesc profesioniştii, cu alte cuvinte trebuie să dispui de un mentor care să te ajute să înţelegi cu adevărat "ce se întâmplă" în leadership.

Spaţiul unei realităţi invizibile reprezintă acea formă de contact cu un adevăr care, din punct de vedere medical, nu poate fi în niciun fel înlăturat, şi care iese la iveală numai atunci când inima ta accepta să creadă cu tărie în el (chiar dacă nu îl înţelege).

Aşa cum secretul unui doctor constă în observarea atentă a detaliilor - cu cât mai minuţioasă cercetarea, cu atât mai reuşite sunt rezultatele - tot astfel secretul unui leadership eficient constă în capacitatea de crede în profesionalismul altora şi de a conta pe ajutorul unui mentor. Trebuie să crezi mai întâi în cel ce îţi furnizează o mai clară, o mai proaspătă înţelegere a complexităţii artei de a conduce, şi apoi să-l urmezi.

Harta leadershipului şi realitatea pe care o percepi tu nu sunt identice. Majoritatea greşelilor de interpretare a acestei hărţi apar din cauza faptului că scapi din vedere esenţialul a ceea ce trebuie să ştii, esenţialul a ceea ce trebuie să înţelegi şi să respecţi. Dacă nu există o corespondenţă directă între ceea ce indică harta şi ceea ce eşti tu în realitate, înseamnă că nu ai ajuns la acel prag al evoluţiei încât să-ţi poţi explica totul.

Este nevoie de cineva cu o "vedere" mai bună decât a ta ca să te îndrume spre înţelegerea hărţii leadershipului? Trebuie să consulţi un "doctor" a cărui responsabilitate constă în interpretarea cât mai corectă a hărţii? E nevoie de cineva ca să calculeze exact destinaţia spre care trebuie să te îndrepţi? Care este esenţa care reiese din inspiraţia şi din ajutorul lui?

Reinventarea monumentului primordial de a accede la spaţiul unei realităţi invizibile presupune o trecere de la o dominantă empirică a profesiei (executarea precisă a meseriei) spre idealismul credinţei bazat pe concluziile apărute în urma unor dovezi şi argumente care pot dovedi existenţa unei cauzalităţi superioare, indirecte.

Harta leadershipului este o reprezentare ce poate fi descifrată numai cu ochiul unui specialist, al unui mentor care percepe esenţa lucrurilor altfel decât tine. Capacitatea ta de a conta pe el îţi ridică sau îţi coboară nivelul de pregătire.

Poposeşte mai des în pragul artei leadershipului, ostenindu-te cu multa grijă să desluşeşti sensurile sale – de la ceilalţi profesionişti.

Concluzie: Ca şi în alte domenii, şi în leadership totul se învaţă. Numai cu ajutorul mentorilor, prin experienţa proprie şi a celorlalţi vei câştiga abilităţile necesare de a găsi traseul corect pe harta leadershipului. Pornind de la noţiunile de bază, însuşindu-ţi experienţa altora, învăţând din reuşitele, dar mai ales din greşelile altora, dezvoltându-ţi capacităţile necesare de analiză şi sinteză, vei putea ajunge la punctul terminus, când vei fi apreciat pentru excelenţă. Pe acest traseu vei întâmpina obstacole mai ales de natură "umană", vei fi singur însoţit de maeştrii care te-au călăuzit şi te-au învăţat meserie. Şi va trebui să decizi de vrei să mergi înainte sau de vrei să te întorci de unde ai plecat.

Source: https://neculaifantanaru.com/harta-leadershipului.html

Harul de a trăi sub semnul artei

On Iulie 09, 2018

Evaluează obiectiv modul în care îţi utilizezi cunoaşterea, încât opera ta să restaureze cu mijloacele desăvârşirii artistice încrederea într-o nouă eră a evoluţiei esteticii.

Ştiinţa este o pictură trăită la intensitate maximă, o infuzie consistentă de creativitate aparţinând unor niveluri diferite de experienţă. Alteori, ea reprezintă o exprimare plină de fervoare, încordare şi exigenţă, obţinută cu precădere din tensiunea dramelor şi conflictelor existenţei reale. Ceea ce trăiesc în mijlocul vizualizării de aspecte şi elemente de detaliu, admiţând că hazardul singur a creat tot ce văd în jur, seamănă cu un dialog viu între cele trei culori primare: roşu, galben şi albastru. Dar, totodată, înseamnă să accept rolul atotputernic al întâmplării şi al necesităţii de conservare a diversităţii biologice în evoluţia vieţii.

În limbaj artistic sesizez aceeaşi notă rafinată a tonurilor complementare, prin aluzii şi trimiteri de tip postmodernist, între transparenţă şi poezie, între raţiunea primordială a existenţei şi determinarea instinctuală a scrisului, menţinute în starea de maximă strălucire şi saturaţie. Demonstrativ, construiesc acea simbioză energetică absolut necesară ce vine să intensifice forţa de iradiere a cuvântului plin de miez, scris cu mult har, cu mult talent şi cu multă dăruire, dominat de acea tendinţă de apropiere între puterea de a îmbrăţişa universul şi puterea de a exalta sentimentul vieţii.

O minte sclipitoare nu-şi refuză niciodată biruinţa unei negocieri cu timpul într-un spaţiu alternativ, al reflecţiei şi visării. Ea trăieşte o ambivalenţă determinată de o epistemologie a profunzimilor, deci nu-şi declină apartenenţa la conduita artistică a unui estetician care ştie să transforme orice idee într-o compoziţie, orice obiect banal în calităţi atât de desăvârşite că par umane. Ştiinţa artistică, prin investirea culorii cu energia radiantă a vieţii lăuntrice, se înrudeşte cu raportul de forţe simbolice, de elanuri şi calităţi emoţionale care nu-l pot lăsa indiferent pe privitor.

Cine întinde o mână tremurândă timpului, desprins din tema unui tablou de Salvador Dali, pe care persistenţa memoriei îl îmbrăca tot mereu cu alte semnificaţii, va fi atins de acea magică emoţie care se cheamă ATRACŢIE, de acea minunată sclipire de geniu caracteristică compoziţiilor de neuitat ce impresionează printr-un fior al mirării în fața lucrurilor esențiale altfel văzute şi tratate.

Leadership: Îţi demonstrezi competenţa de a desfăşura o activitate continuă, ca un factor motivaţional constituit în procesul educaţiei artistice care determină disponibilitatea ta de a reveni mereu la poziţia de "formidabil"?

În arta cea mai pasionată, pe care doar filosofia ideilor pure o ridică la rang de chintesență a științelor inovatoare, există o opinie unanimă, o nuanţă de adevăr bine justificat, o lege valabilă până la sfârşitul lumii, tributară teoriilor despre schimbare. Că dacă până la vârsta de 35 de ani nu ţi-ai însuşit tainele vreunei arte, dacă nu ţi-ai definitivat un stil propriu de creaţie şi de armonie cromatică, şi dacă n-ai făcut o schimbare majoră într-o anumită ştiinţă, recalculându-i coordonatele de la un pol la altul, atunci cu certitudine nu vei mai reuşi s-o faci niciodată. Eşti doar un diletant !

În acest caz, după cum cere rigoarea execuţiei tehnice care nu oftează şi nu dă ochii peste cap în faţa splendorilor artistice, trebuie să faci distincţie între influenţele anumitor gândiri şi mărturiile materiale ale ştiinţei, în marea ecuaţie a unui intelectualism de inspiraţie extrem de rafinat.

Nu vei fi niciodată încântat să cunoşti un om care deţine vreo funcţie sau poziţie importantă în societate, dacă ştii că toată viaţa lui a fost un mare ZERO la capitolul ştiinţă, arta ocolindu-l cu o încăpăţânare aproape de neînţeles, cu un viraj scurt spre o mare afundătură, numită: delăsare.

Poziţia de formidabil îi este atribuită artistului care ştie că opera nu-i mai aparţine din momentul ce a închinat-o ştiinţei, ea devenind o emanaţie a inspiraţiei care oferă lumii ocazia de a descoperi nivelele profunde ale fiinţei sale. Cu ce rezonează numele tău: cu o funcţie publică sau cu o mare descoperire ştiinţifică pusă pe seama scopurilor superioare ale artei?

Leadership: Îţi înţelegi realizarea de sine ca o formă de îmbogăţire, de stilizare sau de spiritualitate obţinută în urma unui efort de creaţie care duce la o operă derivată originală?

Dacă te pui în locul autorului acestui articol, încercând să priveşti viitorul civilizaţiei tehnice şi viitorul educaţiei artistice, atunci probabil îţi vei plimba ochii peste rândurile scrise mărunt cu cerneală veşnică, ca şi când ai încerca să le previzionezi reacţiile. Imediat acţiunii acesteia luându-i locul contemplarea artistică, sentimentul că formezi o entitate superioară de condiţie umană prin modelarea tuturor formelor din exterior într-un nou conţinut artistic.

Mintea ta va întâlni lucruri agăţate de zidurile caselor, expuse pentru vânzare, va fi înconjurată de un număr uluitor de linii, forme, combinaţii decorative alese, culori vii, pastelate, dar şi de tonuri închise. Acestea marchează nuanţele viitoarelor forme de expresie. Cu timpul vei încerca să stabileşti o limită între kitsch şi arta veritabilă.

Scrisul cel mai inspirat surprinde arta desăvârşirii unei lumi ce se poate constitui din orice lucru mărunt care îţi iese în cale, tot aşa cum perlele se formează dintr-un bob de nisip în interiorul unei stridii.

Leadership: Eşti pregătit să împlineşti ceva ce există în stadiul germinativ al zestrei tale naturale ce tinde către actualizarea unor noi potenţialităţi de rezonanţă perspectivală?

Tocmai citeam un articol despre Sir Tim Berners-Lee, supranumit „părintele Internetului”. El n-a deţinut o funcţie publică importantă în societate, dar tot prezentul şi viitorul lumii a depins de el încă de la vârsta de 34 de ani când a inventat World Wide Web-ul. Practic, el a fost mai important pentru schimbarea tehnologiei şi a formei societăţii decât toţi preşedinţii marilor state ale lumii.

În ceea ce priveşte arta, citeam undeva că Leonardo da Vinci s-a educat singur pentru a învăţa să citească scrisul de mână al naturii, care poate fi văzut peste tot: în aripi, în cojile de ou, în nori, zăpadă, gheaţă, cristale şi alte alăturări întâmplătoare. El a folosit această înţelegere în căutarea de noi idei şi soluţii la probleme. Probabil putea scoate idei şi dintr-un pantof de comis-voiajor.

Şi unul şi altul, într-un fel asemănător, au atins aceeaşi coardă sensibilă a puterii de creaţie născută din curiozităţi provenite din lumea ştiinţei şi a mediului înconjurător. Vedeţi? Lumea întreagă şi tot progresul societăţii, într-un dialog cu un Dumnezeu care se descoperă numai prin credinţă, adică prin înțelepciunea experienței şi a studiului individual, se sprijină de fapt pe creativitatea artiştilor şi a oamenilor de ştiinţă care au ajuns prin propriile forţe la pocalul Sfântului Graal.

Fără ei, probabil c-am fi rămas atât de în urmă, la stadiul de "schelet de poveste" într-o

noapte universală ce n-a avut niciodată zori pentru progresul omenirii.

Personal, nutresc un mare respect pentru artişti şi oamenii de ştiinţă, în nici într-un caz pentru indivizi care ocupă diverse funcţii publice. Pentru că numai de la primii am într-adevăr ce învăţa că să schimb în mod fundamental o întreagă societate.

Leadershipul atins de influenţele artei va putea genera schimbarea unei întregi societăţi numai dacă reflectă fundamentul atitudinal pozitiv şi constructiv care creează premise pentru actualizarea unor noi motivaţii ale învăţării bazată pe percepţia imanenţei creatoare, nu pe teorie.

Harul de a trăi sub semnul artei este parte a unei formulări care redă autentic chemarea spre culmile marilor idealuri umane, spre a naște impulsuri noi, inovatoare și pline de viață, de tipul: "Bucurați-vă de fiecare lucru mărunt și apreciați-l la adevărata lui valoare, el face marea diferenţă ! "

Evoluţia esteticii începe cu o descriere captivantă a felului în care abordezi lucrurile din perspectiva raportării la valoarea actului artistic, la consumul de unicitate şi la realul redus la un corespondent metaforic.

Source: https://neculaifantanaru.com/harul-de-a-trai-sub-semnul-artei.html

Hăţurile egal întinse ale celor doi armăsari

On Noiembrie 06, 2014

Încearcă să-ţi însuşeşti o gândire care poate fi aplicată în experiența de transformare a „întregului", parcurgând drumul invers al creaţiei fireşti.

Artist autentic, Serghei Eisenstein se aruncă totuşi în apele subiectului, încercând să şi-l însuşească, să parcurgă drumul invers al creaţiei fireşti. Se apropie de subiect cu eforturi, dar cu sinceritatea proprie omului de artă, cu probitate artistică adică. Acceptă situaţia şi caută să-i facă faţă. Asistăm la un chin insolit; cunoaştem calea obişnuită a creaţiei sale. Acum, lucrurile sunt inverse: "enunţarea imperativului a premers dezvoltarea firească a scenei pornită de obicei nemijlocit din necesitatea interioară, din elanul lăuntric care, evitând formula, tinde îndată spre forma imagistică gata dobândită."

Metoda obişnuită de creaţie trebuie aşadar abandonată. De aici acea dificultate extremă, unică până acum în creaţia sa. Soluţia? Trebuie să tatonezi, să probezi (în sensul croitorilor), să joci acest joc de hazard al ofertei şi al cererii pe care îl câştigi de la sine atunci când ţii hăţurile egal întinse ale celor doi armăsari – gândirea logică şi imaginaţia – pe care îi laşi să gonească împreună spre acelaşi ţel comun: reprezentarea figurativă adecvată a întregului. *****

Leadership: Poţi să ieşi din monotonia imperfecţiunii prin dezvoltarea abilităţii de a comunica o anumită filosofie a gândirii ?

Drumul invers al creaţiei, după deprinderile profesionale ale unui regizor, anihilează sentimentul propriei insuficiențe, al neputinței şi limitării, deschizând calea spre deprinderea unei virtuţi înalte: aceea de a da semnificaţie unei „inteligenţe capabile de a învăţa din experienţă".

Cel născut cu predispoziţii pentru artă, spre a putea percepe o senzaţie nouă de claritate şi motivaţie, apelează la reprezentarea figurativă a realităţii, preconizând exprimarea esenţei lucrurilor, a dinamismului formei, unind pe această cale sensibilul cu spiritualul.

Mai exact, drumul invers al creaţiei desemnează procesul de construire al unei noi filosofii plasată în mijlocul evoluţiei artei, din care transpar progresiv reflexivitatea şi desăvârşirea, fiind privit ca un izvor de inspiraţie în descoperirea de modele noi de gândire. Face referire la rolul artistului de a ieşi din monotonia imperfecţiunii care este o stare de aşteptare, un fel de staţionare într-o zonă în care imaginaţia oboseşte iar realitatea îşi pierde din ce în ce mai grav contururile, devenind evanescentă, derutantă.

Leadership: Urmezi calea obişnuită a creaţiei, atribuindu-i o nouă formulă existenţei ei anterioare?

Abilitatea de a comunica prin intermediul artei o anumită filozofie a gândirii prin originalitate, profunzime, dar şi printr-o anumită încărcătură emoţională, nu poate să ducă la neglijarea a ceea ce cunoaştem graţie metodelor obişnuite de creaţie. Dar, faţă de alte forme de practicare ale artei care nu lasă o anumită libertate de exprimare şi improvizaţie, ea aduce modificări asupra mijloacelor iscusite de articulare a puterii de a vedea perfectul din imperfect, care nu se bazează nici pe simţuri, nici pe raţiune, ci exclusiv pe logică şi imaginaţie.

Un fel de prelungire a stării de spirit care duce la testarea exigenţelor de stil, calitate şi tendinţe, fără neglijarea obiectului specific cunoaşterii meşteşugite care implică convingerea excelenţei că pentru a obţine cu adevărat o valoare din ceea ce creezi, este nevoie de o anumită autonomie, fie şi relativă, de o anumită fineţe în reprezentarea modelului de gândire.

Căci o îmbinare armonioasă între cunoaşterea, interpretarea şi prezentarea artei într-o formă cât mai inteligibilă, dar şi captivantă, pentru un auditoriu variat, în care naturalul şi realismul se combină într-un univers al imaginaţiei foarte bogat, are totuşi la bază un simţ al logicii şi al pregătirii.

A urma calea obişnuită a creaţiei, atribuindu-i o nouă formulă existenţei ei anterioare, înseamnă să te îndepărtezi de punctul în care nu-i mai poţi asigura o valoare majoră prin fixarea amprentei tale personale în memoria lumii. Aşadar, avem de-a face cu o renaştere a propriului spirit, criteriu primordial în activarea unui model de artă ca repetiţie nelimitată a anumitor tipare aparţinând trecutului, ca o continuare firească a experienței acumulate.

Leadership: Optezi pentru utilizarea unei „rezistenţe de intrare” de valoare mare sau de valoare mică?

În ceea ce priveşte legătura artei cu leadershipul, focalizându-ne atenţia numai asupra acelui concept mai cuprinzător al logicii care contribuie la asigurarea obiectivităţii şi corectitudinii rezultatelor obţinute prin actul creaţiei, susţinem nemijlocit existenţa unei relaţii de reciprocitate între două obiecte: unul al gândirii, celălalt al trăirilor, întrebuinţate concomitent.

Dar întrebuinţate în aşa fel încât concluzia pe care o trag evaluatorii, în funcţie de efectul a ceea ce poate fi considerat semnificativ şi estetic, să confirme orientarea creatorului spre cultura calităţii, a naturaleței în exprimarea ideilor, poate chiar a transparenţei, dar în special spre o cultură a inovaţiei şi perfecţiunii.

„Rezistenţa de intrare” de valoare mare sau mică utilizată în cadrul leadershipului, în procesul complex de înnoire al creaţiei, corespunde formei de a judeca orice aspect din perspectiva ştiinţei situate între raţional şi imaginar, împiedicându-te să produci o transmitere autentică a artei, şi din perspectiva interiorităţii situată dincolo de limitele înţelegerii celorlalţi, care îngreunează transmiterea învăţăturilor proprii.

Rezistenţa este o măsură a forţelor de interacţiune dintre elementele de concepţie şi de sens atribuite creaţiei, care pot să apară în cursul procesului de remodelare a propriei gândiri, integrându-se în mod stabil în configuraţia unui nou model de reprezentare a ceea ce vrei să transmiţi.

A-ţi însuşi o gândire care poate fi aplicată în experiența de transformare a „întregului” înseamnă a dispune nu numai de o sumă de idei şi valori de referinţă cu care să realizezi comparaţii şi poziţionări în raport cu sinele şi cu lumea, prin intermediul creaţiei. Ci înseamnă ca acestea să aibă mai ales o aplicativitate practică în viaţa reală.

Arta este drumul parcurs de la filosofie la creaţie spre înseşi rădăcinile fenomenului numit "joc de hazard al ofertei şi al cererii" în sensul constituirii unei atitudini a spiritului care proiectează asupra lumii o strălucire proprie.

Hăţurile egal întinse ale celor doi armăsari vizează cele două operaţii de întreţinere ale capacităţii de creaţie: gândirea logică şi imaginaţia.

Leadershipul nu este o proiecţie a imaginarului ce stimulează evoluţia pe care mintea omului o creează spre a evada departe de realitatea autoimpusă. El cere o anumită logică în acele raţionamente care generează acţiuni îndreptate spre refacerea, menţinerea, respectiv dezvoltarea unei anumite mentalităţi, unei anumite laturi a personalităţii. Îţi dă nişte coordonate şi te ghidează spre o nouă experienţă a exprimării de sine.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil (II)

On Octombrie 06, 2015

Preţuieşte tot ceea ce reprezinţi în marea ecuaţie a ştiinţei, prin activarea abilităţii de a te conforma unui „înainte" care nu a mai existat niciodată.

Sublim, se ridica din interior spre exterior întrebarea din mijlocul magiei: „Încotro te întorci pentru a putea realiza paşi uriaşi înainte?"

În faţa acestei întrebări preferenţiale, împinse până într-un punct extrem, mi-am împărţit părerile în două. Pe de o parte viaţa lua forma unui semicerc larg, continuându-şi ascensiunea până la întâlnirea cu moartea. Pe de altă parte moartea survenea ca urmare a prelungirii vieţii. Prin urmare, alteritatea se putea distinge la orizontul unei conştiinţe care trebuia regândită prin intervenţia impulsurilor inerente de tip contrar. „Of course I know everything / But you don't know my thinking."

Eram parcă prezent pe scena unui Alter Ego care aproape îmi substituise întreaga ființă prin faptul că îmi aducea în imaginea vieţii o poveste mult mai sobră decât m-aş aştepta, o particularitate a deviaţiei de la simplitatea cu care trebuie abordată realitatea. Ca într-o călătorie spre lumea lui Dante, unde nimic şi pe nimenea n-ai mai recunoşte, în care nu ai cum să vezi decât umbra ta într-o dispută cu reputaţia ei.

Asemenea purgatoriului, în acest spaţiu ambiguu, un adevărat nucleu de particularităţi ale memoriei "Cache" explicate prin modelul fenomenului de intersectare a două planuri distincte, în acest pasaj obligatoriu pe drumul producerii cunoaşterii absolute, eram condiţionat de o singură regulă: "Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil".

Leadership: Semnificaţia pe care o dai formării unei concepţii de sine adecvată realităţii, te face să întrebi dacă viaţa unei singure persoane poate fi atât de palpitantă în cursul unei experienţe de tip "revelaţia unei lumi ascunse"?

O concepţie de sine adecvată realităţii se formează prin prisma unei experienţe de viaţă pusă sub semnul confruntării cu trăirile unei eveniment ce are loc în sfera acțiunii voinţei de a crea o conştiinţă lucidă în faţa absurdităţii lumii pe care o cutreieri. O lume care oricând îşi poate schimba coordonatele, putând să degenereze într-o contemplare de adâncă visare.

Era aici o perspectivă înaintată, ca o lumină puternică ghidându-mă spre o nouă intensitate. O putere sporită de conştientizarea unei lumi ascunse, în care apăream ca o realitate după care nu poţi pune punct. Eram dublura unui om închis în dublura unei alte realităţi decât cea ştiut adevărată?

Ce putere mă claustrase în acest joc supus geografiei alterităţii? Ajunsesem parcă la capătul unei scări largi, cu trepte separate în mod egal. Aş fi luat în braţe neobositul avânt al înstrăinării de tot ce nu-mi e de folos, de la faptul că nu-mi găsesc locul în suma tuturor cunoaşterilor. Ca apoi să cobor pe treptele de marmură ale misticismului, până jos, în puştiul cel mai îndepărtat. Ceva din mine refuza să ia fantasticul acesta drept realitate. "One thing is clear, the atmosphere is thin and it's cold."

Daţi-mi voie să mă integrez o clipă în romanul „Perpetuum Mobile". Recunosc că mă situam la limita oniricului, gândindu-mă la tipul de evoluţie conceptuală din prozele lui Artur Silveştri: dacă ele au început din linia unui surrealism, a unui realism magic, în care este greu

descifrezi graniţa subţire din care se trece din real în ireal sau imaginar, din posibil spre altceva, la fel se întâmpla şi cu dimensiunea onirică a prozei mele.

Leadership: Încotro te întorci pentru a putea realiza paşi uriaşi înainte, astfel încât să contribui la adăugarea unei experienţe de gestionare a ştiinţei în procesul dezvoltării tale?

Tot ceea ce reprezinţi în marea ecuaţia a ştiinţei, suprapusă traiectoriei leadershipului prin activarea abilităţii de a te conforma unui „înainte" care nu a mai existat niciodată, intră în contact cu puterea de conştientizare a unei existenţe separate. Este vorba despre un „înainte" indus printr-o gândire pretată rafinamentului interpretativ, orientat strict spre un anumit tipar de redefinire a lumii pe care o gândeşti ca fiind realitatea.

Printr-o astfel de existenţă de sine, evoluată dintr-un set de stări care te scot cu forţa din rutina intelectului, reuşeşti să trăieşti într-un univers magic construit cu multă grijă. Trebuie să te întorci spre ceea ce este ascuns în tine, spre ceea ce ai fost cândva într-un plan al fantasticului unde regulile-s inversate, pentru a descifra realitatea de dincolo de dependenţa de a fi mereu în control, dependenţa de putere, deci să experimentezi o transformare a ceea ce pare tangibil prin referire la un moment în care graniţele dintre posibil şi imposibil se estompează.

Ficţiunea este ceea ce trăieşti într-un mediu care se împotriveşte influenţei modelatoare a lumii, fapt care ajută să adopţi o atitudine de dezaprobare a manifestărilor externe de autoritate, să-ţi extinzi viziunea dincolo de ceea ce cunoşti despre tine şi a fi ceea ce ai vrea să fii cu adevărat. Aici, avem de-a face cu ştiinţa de a te transpune într-un personaj de poveste care îşi croieşte singur planurile de viitor, nestingherit de vreo constrângere, fără sinuozităţi şi opriri forţate.

Transformarea de sine este ştiinţa de a fi altcineva decât cel ce eşti în realitate.

Leadership: Poţi să descifrezi graniţa subţire din care se trece din real în ireal sau imaginar, din posibil spre altceva, croindu-ţi drum prin rândurile unei poveşti scrise cu o tehnică de şaradă?

Să ne amintim vorbele marelui scriitor român, Al. Busuioceanu: *„Din umbra lumii va ţâşni întotdeauna identitatea şi adversitatea aceasta, creatoare veşnic de identităţi noi: Eu şi lucrurile. Căci Universul întreg Eu îl creez."*

Dacă preferi să te întorci la o lume care nu conferă propriei tale valori şi experienţe o măsură a efectului produs de conştientizarea unei noi perspective de abordare a fenomenului diversităţii, atunci nu vei reuşi să te încadrezi în acea probabilitate de manifestare a autenticităţii pe care (încă) nu o cunoşti.

O poveste scrisă cu o tehnică de şaradă este creaţia unei minţi geniale care enunță, sub formă metaforică, unele trăsături specifice ale unei ființe misterioase cu două vieţi: una care se cere trăită prin sentimentul de omnipotenţă, omniscienţă, infailibilitate, şi cealaltă care se cere trăită prin puterea de înțelegere a tensiunii lăuntricului (intuit prin identificare cu un AlterEgo ce devine autonom odată ce își însuşeşte posibilitățile apărute într-un cadru subiectiv de existenţă).

Ceea ce constituie un criteriu de identificare a unui pas înainte spre culmile ştiinţei, luând în braţe neobositul avânt al înstrăinării de tot ce nu îţi este de folos pentru evoluţie, este tocmai opusul a ceea ce cunoşti - the unknown - provenit dintr-un soi de extindere a

limitelor ce decurg din corelaţii între gânduri, idei, teorii şi întâmplări reale.

Puntea care face legătura cu marea putere a experienţei de a fi altcineva este străbătută permanent de impulsul stringent de a te îndrepta acolo unde nu ai fost niciodată.

Aşa cum tăcerea poate avea o valoare aproape egală cu vorba, la fel necunoscutul spre care tinzi poate avea o valoare aproape egală cu ştiutul - dacă reuşeşti să-l pătrunzi şi să-l valorifici. Poţi să descifrezi graniţa subţire din care se trece din real în ireal sau imaginar, din posibil spre altceva?

Marea artă a explorării unui sine autentic este să fii stăpân pe o realitate construită dincolo de experienţa personal obiectivă.

Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil este o invitaţie la descoperirea dimensiunii întâlnirii dintre real şi imaginar, dintre cunoscut şi necunoscut, făcând să vibreze la unison acea conştiinţă a confruntării cu limitele autoimpuse ce trebuiesc depăşite pentru a evolua în continuare.

*** Notă:** Sparks - Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil

Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil (I)

On Octombrie 01, 2015

Încearcă să extragi o cantitate ponderată a fluxurilor de substanţialitate din precipitaţiile unor elemente intangibile, sub acţiunea forţelor de contrast ale unei imagini ce nu conţine suficientă informaţie pentru a o explica.

Aveam de-a face cu ceva intrinsec, nedefinit, în contextul unui zoom extrem ce mă arunca în altă dimensiune, care semăna cu o situaţie ce apărea absolut justificabilă în mijlocul unei nebunii izvorâte din hăul unei nelinişti epistemice. "You don't know my thinking / Who I dream of / Or the gifts that I bring...from the deepest sources of my anxiety."

Era ca şi când aş fi vrut să dau însemnătate unor gânduri captivante, ample şi complexe, dintr-o sforţare a imaginaţiei de a sluji spaţiului unui decor de operă artistică, de o rară profunzime psihologică. Eram artistul propriei sale realităţi, blocat într-o memorie secundară, al cărei conţinut era păstrat lungă perioadă de timp chiar şi în eventualitatea unei căderi în derizoriu sau în excese.

Un fenomen extrem se manifesta printr-o cantitate ponderată a fluxurilor de substanţialitate extrase din precipitaţiile unor elemente intangibile, sub acţiunea forţelor de contrast ale unei imagini ce nu conţinea suficientă informaţie pentru a o explica. Un nedefinit plin de însemnătate, presărat cu sugestii, în care artistul din mine găsea noi forme de expresie, incluzând latura fabuloasă a unui centru al universului devenit ulterior un fel de oglindă care-mi închidea sinele în spaţiul unei fiinţe dedublate.

Partea cea mai frumoasă a acceptării de sine, necondiționată de nicio autoritate externă, este te înţelegi pe tine însuţi într-un labirint neparcurs, fără să simţi nevoia să fii înţeles de ceilalţi.

Fără precedent, eram rodul a unei furtuni iraţionale dezlănţuite din senin, pe care doar realitatea o putea domoli. "One thing is clear / The atmosphere is thin and it's cold."

Totul mi se părea o magie înălţată din pustiul unei lumi regenerate din curiozitate, un echilibru între două entităţi paralele "hear and see" raportate la alte planuri existenţiale, de tipul unei egalităţi între două expresii ale validităţii a priori: "viaţa şi moartea". Legături ale celor mai deznădăjduite clipe ale existenţei mele nespuse, ca şi a celor mai înstelate de speranţe, diferite prin ceea ce ele puteau să elimine din identitatea intelectuală pe care mi-o alocasem dincolo de imprevizibilitatea unei călătorii în Unknown.

Dar ceea ce poartă caracterul unor variaţii de nuanţe, după consideraţiile unui existenţialism interogativ combinat ingenios cu viziunea de dincolo de lume şi de veacuri, valoros din prisma sufletului şi inteligenţei vizionare, poate apărea sub forma cea mai perfectă a unui: "I don't have a problem with all of this".

Leadership: Poţi să pătrunzi la miezul de foc al cunoaşterii, plasându-te în contextul unui „zoom" extrem ce te aruncă în altă dimensiune a fiinţei tale?

Un artist al cărui mediu de exprimare este tipul de conţinut care reiese din contestarea ordinii stabilite de conceptualitatea unei realităţi ce pare imposibilă, îşi poate verifica aptitudinile de aventurier printr-un update al dimensiunii descoperirilor constatate în incursiunea în necunoscut.

De fapt, înţelegerea de sine rezidă din cunoaşterea extrasă din experienţa trăită în necunoscut, prin parcurgerea unui labirint din care nu-ţi poţi găsi calea de ieşire decât prin proiectarea gândurilor spre o altă ordine a realităţii, spre o altă poveste de viaţă care să decurgă simultan în trecut, în prezent și în viitor, care să introducă simultan mai multe ipoteze, mai multe perspective de a privi propriul suflet, propriile acțiuni și motivații.

În acest sens, Zoom-ul sugerează acea schimbare de perspectivă necesară extinderii cunoaşterii, prin mutarea vederii de la un cadru mai îndepărtat la un prim-plan, sau invers. În mod constructiv, o altă dimensiune a fiinţei mele am putut s-o explorez printr-o o altă posibilă înţelegere a felului de "a gândi despre mine însumi", căci a fi nemaipomenit înseamnă să pătrunzi într-un labirint foarte complex şi confuz, să percepi imaginea lui de ansamblu şi să-i descoperi drumul spre ieşire fără să depinzi de nimeni altcineva.

Acest adevăr a fost validat demult şi de scriitorul român Valentin Dumitrescu:

„Orice întreprindere ia chipul unei aventuri. Iar aventura cunoaşterii şi a creaţiei, începe printr-o negaţie: „Nu ştiu". Practic, porneşti cu o anume încredinţare fără să ştii dinainte unde ai să ajungi. Nu cunoşti niciodată dinainte greutăţile drumului, pericolele ce te aşteaptă, gândul ori gestul care va urma.

Dar totul se dezvăluie pe parcurs, după cum, deprinzând mersul, poziţia verticală, facem ca exteriorul să devină mai puţin exterior, iar necunoscutul să devină cunoscut. La fel şi viaţa, ea poate fi de domeniul întâmplatului dacă, refuzând să ne claustrăm în lumea concluziilor, nu vom solicita întâmplării o încercare în plus. Ori nu vom pătrunde până la miezul de foc al cunoaşterii."

Leadership: Eşti pregătit să te regăseşti într-un câmp contextual unde devine presant să te conectezi la "o aventură nesfârşită la marginea incertitudinii", având în vedere efectul unei ascensiuni măsurat în termeni de "gândire care se gândeşte pe sine" ?

Ascensiunea unui creator se poate constata în cazul descoperii elementelor surprinzătoare ce abat în mod excepţional cursul convingerilor proprii de la normele stării sale de a fi. Iar convingerile care gestionează această stare, în funcţie de repertoriul de evaluări ale realităţii şi în funcţie de calitatea interpretării experienţei, sunt axate pe două dualități cheie: învățarea prin experiență şi învăţarea bazată pe explorare activă, prin reflecţie.

Aceste convingeri, ducând la descoperirea unui aspect infinit mai puternic asupra a ceea ce crezi despre tine şi despre lume, asigură o evoluţie rectilinie ce are în vedere o predispoziţie pentru latura ta atotcuprinzătoare. Prin autodeterminarea de a crede în supranatural şi fenomene magice asupra cărora nu ai control total, se poate determina mai curând acea experienţă formatoare ce asigură un sens nou al existenţei.

Deseori rişti să te manifeşti ca un amestec de cunoaştere, autocunoaştere şi sporire a expresivităţii proprii printr-o subtilă aură de putere provenită din extensiunea unor concepte deja definite. Altfel spus, ceea ce consideri că ştii despre tine şi lume, din puncte de vedere avantajate de impactul celorlalţi oameni, ori în funcţie de nişte formule de comparaţie deja uzate, poate fi doar incertitudine.

Ştiinţa cea mai avansată este codificată prin nedefinitul (o componentă a incertitudinii) care are nevoie de formă pentru a deveni existenţă concretă. Iar independenţa gândirii se exprimă în exerciţiul imaginativ, prin extragerea, prelucrarea, interpretarea şi completarea nedefinitului din realitatea lumii şi a omului.

O gândire care se gândeşte pe sine este o reflectare a realităţii în reglarea dirijată a relaţiilor reciproce dintre curiozitatea de a înțelege dincolo de aparențe şi virtutea de a surprinde contradicţia dintre esenţă şi aparenţă.

Omul ce caută să se înţeleagă mai bine este asemenea unei imagini ce nu conţine suficientă informaţie pentru a o explica. El trebuie să acumuleze numeroase experienţe de a se avânta în definirea Ego care îşi asumă rolul de iniţiator al unui demers de imaginaţie, un demers de cugetare asupra determinismului unor situaţii care, din cauza circumstanţelor lor excepţionale, fac posibilă descoperirea unui nou sens pentru ceea ce înseamnă **să fii propria ta creaţie**.

Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil aduce în lumină identitatea intelectuală pe care ţi-o aloci dincolo de imprevizibilitatea unei călătorii în necunoscut, determinând probabilitatea de apariţie a unor informaţii ridicate ce îţi pot lărgi orizontul şi percepţia asupra lucrurilor cu adevărat importante. În final trebuie să ajungi la concluzia că întreaga configuraţie a realităţii pe care o trăieşti este rodul propriei tale creaţii.

*** Notă:** Sparks - Hear No Evil, See No Evil, Speak No Evil

Heaven Can Wait

On Mai 03, 2018

Materia ascultă întotdeauna numai de creatorul ei, ca într-o poveste cu decor fantastic care începe cu "a fost odată" şi nu se mai termină.

O melodie care mă inspiră face mult mai mult decât o mie de ani de înţelepciune, mă face să simt că trăiesc la înălţime, în destinul unui vis care devine treptat o experienţă de sine subiectivă, aproape de un cer pe care pictorii îl numesc adesea... un salt în nemurire. Ceva tainic mă încearcă în cursul ascultării ei, fără de care simt că nu pot trăi pe durata nedeterminată a căutărilor sincere de spiritualitate, ca o poezie misterioasă a alterităţii dintr-o imagine a viitorului care îşi ascunde profunzimea şi se lasă greu descoperită.

Triada verde, albastru şi roşu, umplându-mi venele cu furie alchimică, se răsfăță într-un peisaj superb, în universul unei clipe ce capătă semnificaţie datorită transpunerii analogice în dezvoltarea unui concept profund ştiinţific, adecvat realităţilor de peste veacuri: muzica sugerează întotdeauna imagini !

Continuând procesul diferenţierii culorilor, pe fondul unui ritm alert, repertoriul cromatic (oferindu-se drept suport gândirii simbolice) se îmbogăţeşte prin ecoul străpungerii de mare delicateţe a unei linii melodice tot mai ritmate, înscrisă în parametrii stilistici a unei naraţiuni ficţionale însufleţitoare prin accentuarea unui vers în infinit: "Heaven Can Wait".

În mod particular, mă simt încătuşat într-un spaţiu virtual din care se pare nu mai pot evada, pentru că ritmul atinge corzile sensibile ale inimi mele, se transformă în poveste, manifestându-se printr-o succesiune organizată a sunetelor într-un singur cuvânt care în univers se pronunţă simplu: Living.

Materia ascultă întotdeauna numai de creatorul ei, asemeni unui Prospero care domină forţele naturii plasându-se în vecinătatea elementului intrinsec al armoniei unei compoziţii de mari proporţii. Este ca o stare emoţională amplificată de senzaţia unui vis împărtăşit de un singur om în zarea nemuririi. Ea se adresează lui 'simt' mai mult decât lui 'știu', capătă o anumită individualitate, oferindu-mi un stimul suficient de puternic pentru a mă bucura de noi experienţe subiective într-un cadru al metaforelor vizuale, unul care este palpabil prin balanţa calităţii gândirii simbolice, comparabil cu alte tipuri de corelări între culorile văzute în natură şi valorile acestora stocate în subconştient.

Leadership: Poţi face o diferenţiere între destinația unui spaţiu de profunzime care serveşte la confirmarea unui univers original şi interdicţia de a construi altceva decât ceea ce face din tine un model al realităţii?

Modul de a picta un tablou într-o realitate a amintirilor şi a idealurilor, integrându-le în prezentul cuvântului scris, este o cerere interioară de a compune un nou ritm pentru o secvenţă muzicală într-o permanentă privire în oglinda imaginarului. Câteodată, simt că devin mijlocul ideal de a sluji unor intenţii milenare, de a săvârşi un fapt producător de efecte vizuale în conştiinţa universului plăsmuit dintr-o excepţie de la regulile generale care spun că muzica trebuie să fie specifică unei teme alese.

Pe de-a-ntregul, sunt stimulat de o libertate largă de a compune scena unui univers infinit, în încercarea de orânduire a planului Divin sau a părților unei lucrări celeste. Încet, încet, mă las ancorat într-un vers care exprimă o anumită nevoie de coerenţă cu mine însumi: "Close your eyes and say: You are The One. Don't you feel the same?"

La rândul ei, o trăire cât se poate de clară într-un spaţiu din care aproape nu mă mai pot reîntoarce, al visării cu ochii deschişi, *turnin' up in time* , se lasă prinsă într-o lume paralelă a minţii şi sunt conştient de asta, fiindcă uşor, uşor alterez realitatea prin intermediul unui câmp informaţional. Nu exclud de aici raportarea la o divinitate condiţionată de existenţa structuralizată pe spaţio-temporalitate a cărei prioritate este procesul de creaţie, nesfârşit şi curgător ca un fluviu maiestos printre maluri stâncoase, în drum spre marea cea misterioasă.

Câteodată, am impresia că simpla îmbinare a feluritelor mele părţi sufleteşti sunt o succesiune ritmică a notelor muzicale, transpuse în culorile vii ale unei opere de artă obţinută fie prin analogia, fie prin contrastul tonurilor folosite în promovarea unui adânc sentiment de unicitate, a unui fior de spiritualitate dintr-un decor de poveste al marelui demiurg.

Destinaţia spaţiului plin de profunzime care confirmă universul original al operei a cărei coerență stilistică se fundamentează pe estetica muzicală este experienta receptării unei vaste „regiuni a artei" setată pe fuziunea contrariilor dintre viaţă şi poveste.

Leadership: Poţi să devii parte dintr-un întreg care este dincolo de ceea ce ar trebuie să însemne "Eu" în raport cu acceptarea obligaţiei de a găzdui o revelaţie mai înaltă a esteticului pur?

O tradiţie a Islamului îi atribuie regelui Solomon un inel care-i îngăduia să înţeleagă limba păsărilor. În cazul meu, este ca şi când mi s-ar oferi din obligaţie divină marea abilitate de a transforma notele muzicale într-o nouă versiune a stilului *Art Nouveau* într-un tablou numit "Self-Portrait". Plin de măreţie, izvorul muzical ce stă la baza creaţiei mele este o culegere de culori în care numai portocaliul, albastrul şi albul dau vitalitate unei noi realităţi, într-un acompaniament cu sonorităţi subtile, sensibile, în nuanţele de interpretare a unui ecou de lungă durată, cu revelaţii mai înalte.

Destinația mea este destinul creaţiei mele desăvârşită prin muzică. Ideea răspândită de psihologia profunzimilor, potrivit căreia omul face instinctiv corelări între diverse culori, este setată de viziunea unităţii dintre spirit şi univers, transfigurată de compozitor într-o odă de un lirism accentuat: "I saw your face an' you saw mine / And then we got much higher".

Ritmul melodiei mi se pare a fi tradus într-un context literar, chiar dacă există o zonă în care se confundă dialogul între creator şi creaţie, cuprinzând o sferă largă de modalităţi de exprimare a frumosului într-o relaţionare personală cu spaţiul unor sonorităţi de factură electronică, într-o poveste romantică: "I can't deny, you came in time / To set the night on fire."

Leadership: Te raportezi la încercarea unui creator de a da sens unei idei sau unei experienţe trăite prin extragerea unei necunoscute dintr-o realitate paralelă şi introducerea ei într-o nouă formă de reprezentare vizuală?

Esteticul care domină textul literar este o individualizare a modalităţii de exprimare de care se leagă cuvântul împământenit de secole "Unire" între nuanţele unei conversaţii cu Dumnezeu şi nuanţele unei delicate sensibilităţi în a percepe geometrismul abstract al unei reprezentări vizuale din ritmul şi versurile unei piese muzicale.

Obligaţia de a găzdui o revelaţie mai înaltă a esteticului pur îi revine numai creatorului de mare forţă artistică care ştie să alunece printre culori, lăsându-şi imaginaţia să zburde, care ştie să redea cele mai subtile nuanţe ideatice, emoţionale, reuşind astfel să comunice o nouă viziune în determinarea formei, concentraţiei şi dimensiunii unei capodopere cu titlul: călătorie într-o realitate mistică.

Fiindcă el însuşi este o taină sau la fel de bine o necunoscută.

Heaven Can Wait este plăsmuirea unei realităţi suspendate între divin şi lumesc pe care creatorul o înfrumuseţează şi o expune într-o manieră cu adevărat interesantă, ca într-o poveste cu decor fantastic care începe cu "a fost odată" şi nu se mai termină...

*** Notă:** Sandra - Heaven Can Wait

Hello, Charlie !

On Noiembrie 17, 2011

Activitățile copilărești reușesc să dizolve nefericirea în simplicitatea unui cadru ludic, oferind artiștilor o cale de eliberare și reconectare umană.

În acest Hollywood, pe care Eisenstein îl găsește, ca nivel intelectual, cam la nivelul unui târgușor francez, singurul său refugiu constant este Chaplin. Se vizitează des, joacă mult tenis împreună, se amuză, fac excursii cu iahtul lui Chaplin. Se plimbă prin parcurile de distracții, unde oamenii trec pe lângă Chaplin, bătându-l pe umăr în semn de afecțiune prietenească și aruncându-i un cald și firesc „Hello, Charlie!" Sunt la fel de copilăroși amândoi. Când ajung în parcul de distracții, se opresc la toate jocurile: trag la semn în ținte mobile, răstoarnă cu bile mere și sticle. Totul se face însă cu maximă seriozitate.

Chaplin își scoate ochelarii, adună cu grijă punctele, pentru că amândoi sunt ferm deciși să nu se mulțumească cu premii mărunte. În schimb, ei râvnesc mai sus, spre premii mari, de pildă un ceas deșteptător. Poate că se simt bine împreună, pentru că sunt copilăroși și astfel își pot uita tragismul, comun amândurora. Eisenstein îl descoperă pe Chaplin ca pe un om nefericit. Fiecare îi cunoaște valoarea celuilalt și se bucură de victoriile lui.

Leadership: Poate fi interpretată competiția serioasă din joc ca o formă de terapie comportamentală, unde regulile stricte facilitează libertatea interacțiunii autentice?

În contextul refugiului hollywoodian, jocul devine o formă de regresie adaptativă care permite celor doi artiști să se elibereze de tragismul propriei condiții. Din acest motiv, activitățile copilărești din parcul de distracții facilitează exprimarea firească a sinelui autentic, unde țintele mobile și bilele devin instrumente terapeutice. Această formă de interacțiune le permite să-și exploreze vulnerabilitățile într-un context securizant, transformând premiile aparent mărunte în victorii semnificative.

Cu acest prilej, adunarea serioasă a punctelor și râvnirea spre recompense mai înalte reprezintă o modalitate de reconectare cu bucuria primordială, unde nefericirea se dizolvă în simplicitatea jocului. Asemenea unei terapii comportamentale, întâlnirile lor la tenis sau vizitele în parcuri creează un cadru protejat, unde doi oameni măcinați de complexitate regăsesc libertatea exprimării copilărești.

Aşadar, parcul de distracții devine o evadare temporară din tragismul cotidian, oferind celor doi artiști copilăroși un spațiu în care pot transforma competiția în interacțiune autentică. Ei manifestă o seriozitate maximă față de regulile jocului, iar premiile, fie ele mărunte ca statueta în gips a lui Felix Cotoiul sau mai valoroase ca un ceas deșteptător, le oferă satisfacție și validare reciprocă. La propriu, aceste momente de refugiu sunt esențiale pentru a crea conexiuni autentice, permițându-le să-și tempereze tensiunile emoționale prin intermediul unui comportament copilăresc, de la jocul de tenis până la adunarea meticuloasă a punctelor pentru victoriile comune.

Prin leadership, activitățile ludice se transformă în catalizatori ai revitalizării emoționale, susținând integrarea dintre vulnerabilitate și creativitate în raport cu dinamica socială.

„Hello, Charlie!" reprezintă mesajul unei afecțiuni sincere și al unei comuniuni autentice, chiar dacă aparențele ludice ascund uneori drame interioare. În condițiile unei prietenii bazate pe înțelegere și respect reciproc, momentele copilărești devin esențiale. Spun asta fiindcă orice colaborare artistică, ce contribuie la îmbogățirea creativității, trebuie să capete o

anumită profunditate emoțională pentru a se transpune în opere memorabile.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Hocus Pocus Preparatus

On Aprilie 19, 2018

Un creator de lumi ştie să-şi sistematizeze cunoştinţele, corelând diverse atribute ale artei în scopul determinării unor noi semnificaţii în plan spiritual.

Din perspectiva mea ataşamentul poate fi o mare forţă, o expresie a unei acceptări de participare la un nou model de construcţie a realităţii, cu cât se perindă mai multe stări sufleteşti variate prin conştiinţă, încât nuanţa pe care o dau anumitor convingeri sau deducţii din spaţiul gândirii pare mai vie. Primul impact cu ataşamentul se datorează unei fiinţe supradotate, şi reprezintă un proces de iniţiere configurat într-un singur mit: mitul unei drepte condusă de la neant la o semnificaţie bogată, preferabilă una care face plăcere gustului şi temperamentului meu de artist impulsiv care a produs o mișcare enormă în domeniul conducerii.

Dureri mici, neînsemnate, pot deveni nesuferite dacă ne îndreptăm atenţia cu dinadinsul asupra lor, şi nu asupra roadelor pe care le extragem din ataşamentul faţă de forma contur a unei munci susţinute și a vigilenţei faţă de eventualele provocări pe care le presupune consolidarea anumitor concepţii şi argumente din ecuaţia mereu enigmatică realitate-ficțiune. Ştiu că a trebuit să suport multe abateri de la legile bucuriei nemărginite, nesiguranţa, suspectul, surparea în irațional, ca să pătrund secretul potirului despre care se crede că ar conferi nemurirea.

Ataşamentul, un tremur gata oricând să naufragieze într-un zâmbet capabil să completeze cu afecţiunea faţă de natură, dintre ucenic şi maestru, dintre spiritualitate şi ştiinţă, este o tentativă de a sprijini dezvoltarea artei datorită experienţei de a corela ideile, teoriile, întâmplările disparate în tablouri coerente, de un realism revelator. Accidentalul vieţii, identificându-se întru totul propriei consistenţe empirice, condiţionat din toate părţile, câştigă o conştiinţă a artisticităţii ridicându-se deasupra finităţii temporare, în măsura în care reuşesc să trăiesc în spaţiul unei logici pe care instinctele o configurează.

Un creator de lumi ştie să-şi sistematizeze cunoştinţele, corelând diverse atribute ale artei în scopul determinării unor noi semnificaţii în plan spiritual, numai dacă izbuteşte să abată atenţia de la marile sale descoperiri rezultate din explorarea nemijlocită a realităţii.

Emoţiile mele sunt în legătură organică cu modificarea particulară a percepţiei lumii obiective şi identificarea sinelui cu universul, sperând ca astfel asociaţiile stabilite prin experienţă să capete statutul de "arie protejată", un secret care m-a ajutat să ies din anonimat, în ciuda limitărilor pe care mi le-a impus arta vie a prezentului apăsător.

Leadership: Opera căreia i-ai consacrat ani îndelungați de strădanie, până să ajungă la forma definitivă, oglindeşte un tablou rezultat dintr-un eveniment din viaţa ta care s-a putut întâmpla fiindcă că ai fost acolo unde cineva mereu te-a aşteptat?

Uite, pe scurt, povestea devenirii mele ca artist, din dorinţa de a împărtăşi publicului informaţii despre contextul în care am trăit prima revelaţie: existenţa unei forţe transcendente, supreme, misterioase, care dictează asupra destinului unui făuritor de lumi la un nivel ridicat de contact cu natura Creatorului – şi apoi, în sfârşit, cea de-a doua revelaţie: concluzia drumului şi atingerea echivalenţei formei cu cea a Creatorului.

Maestrul şi-a îndemnat ucenicul: priveşte acest arbore şi încearcă să descoperi zilnic ceva nou la el.

Ucenicul a petrecut 11 ani uitându-se îndeosebi la acel arbore, scriind zilnic 10 ore despre el, străduindu-se să găsească mereu ceva nou de împărtăşit. Greşeli, căutări, corecturi succesive. Dar cine rabdă până la sfârşit va fi mântuit.

Apoi el a ajuns magician. Apoi un alchimist conștiincios. Apoi un învăţat vestit. Apoi o legendă vie. Şi egalul lui Dumnezeu, văzut din perspectiva unui plăsmuitor de universuri paralele.

Cineva m-a aşteptat să-l întâlnesc într-un anumit loc, tot timpul. Mai întâi a fost maestrul, conexiunea spirituală cu cineva cu care eram compatibil în caracter şi calităţi. Apoi a fost arborele, bogăţia ce vrea să crească din pământ, spiritul ce conţine un sâmbure de divinitate pe care Dumnezeu l-a dăruit fiecărui om şi prin care acesta poate să-şi manifeste forţa de creaţie.

Arborele simbolizează drumul spre necunoscut, egal cu o evadare din terestru spre înălţimi, care este obsesie a unei trăiri îngropate într-un univers colorat cu acel verde special care dă tabloului unui pictor o impresie de energie, intensă şi vibrantă. Văzut din unghiul comunicării intime cu un erudit, arborele sondează adâncimea specifică unei spiritualităţi metafizice, locul de creştere a fiinţei devenind parcă o imagine dintr-un vis etern.

El contribuie la formarea unei noi conştiinţe a cărei serie de reprezentări constituie numai un detaliu al unei opere ce prezintă o adunare de observaţii şi concluzii, sau o manifestare a subiectivităţii într-un peisaj ce depăşeşte orice închipuire.

Leadership: Poţi exista etern într-un tărâm care vorbeşte despre profunzimile fiinţei, exprimând partea ta de necunoscut într-o imagine care alimentează un impuls de total devotament faţă de cele sfinte?

Imaginea care alimentează un impuls de total devotament faţă de cele sfinte se foloseşte de un simbol al confruntării timpului uman cu timpul cosmic, un versant umbrit al reculegerii şi al coborârii în intimitatea primordială a fiinţei din curbura dublă a infinitului. Astfel, arborele cu deformaţiile sale unghiulare, agravat de vibraţiile de răsucire ale ramurilor, asigură ţâşnirea unei soluţii din ciocnirea ideilor, ca şi o învăţătură din ciocnirea asociaţiilor dintre ele, exprimând caracterul general a unor adevăruri de credinţă.

Ataşamentul meu faţă de "arta pentru artă" a fost încununarea unei călătorii spirituale incredibile, în care am înţeles cu adevărat zicala din biblie: "cine rabdă până la sfârşit vă fi mântuit." Adică numai cine este capabil să sacrifice totul şi să se adâncească în fabuloasa lume a lucrurilor care dau mult de gândit, va putea să-şi câştige desăvârşirea. Altă cale nu există. Iar de la desăvârşire la glorie este o distanţă atât de mică.

Ataşamentul faţă de creaţia artistică care înnobilează sufletul, întru realizarea desăvârşirii mele şi, deci, întru realizarea scopului suprem al vieţii mele pământeşti, a vizat două entităţi separate în care a existat o relaţie: ochiul şi cuvântul, percepţia şi acţiunea optimă, printr-o linie incertă, neperfecţionată, care s-a instituit ca fir al gândului ce alchimizează cu răbdare credinţa şi ideea de "lumină" în tușe cromatice pline de caracter și culoare.

Infinitul atins prin cucerirea desăvârşirii, a fost exprimat subtil de Iisus Hristos: "Lasă totul şi urmează-Mă pe Mine, astfel vei trăi, vei avea o viaţă nouă, şi veşnică. Eu sunt Învierea şi Viaţa."

Arborele este infinitul. Străbătând prin încrengăturile ramurilor sale fiecare drum misterios, la nivelul vaselor cerebrale, începi să simţi o anumită emoţie ca atunci când te afli în faţa unei

situaţii de viaţă dificile şi care te face să acţionezi. Gândirea explodează când este confruntată cu un fragment figurativ, când este asemănată cu o ramură de arbore, cu un portret sau cu o evadare din terestru spre înălţimi.

O conectare reală la acea forţă imbatabilă care guvernează universul se referă la acceptarea unei noi realități dintr-o poziție de curiozitate sinceră în a vedea cine sau ce anume dă aripi unei noi certitudini referitoare la existenţa lui Dumnezeu prin configurarea unui simbol al infinitului.

Hocus Pocus Preparatus este formula începutului de magie destinată a realiza o apropiere mai mare între diferite noţiuni, o practică spirituală manifestată în deplin acord cu o cromatică a dispoziţiilor sufleteşti amestecate între idealismul avântat şi vizionarismul profetic, care explodează într-o nouă expresie estetică ce poate pune bazele unei înţelegeri organice a operei literare sau artistice.

La baza magiei trebuie să participe împodobirea simbolică a unui arbore, ca primă modalitate de reprezentare a unui univers orientat cu precădere spre câteva puncte cardinale în care timpul este definit în raport cu o origine arbitrară.

Source: https://neculaifantanaru.com/hocus-pocus-preparatus.html

Hocus Pocus

On Septembrie 28, 2010

Leadershipul de calitate pare un fenomen magic care se produce fără să-ţi dai seama.

Magicianul şi-a făcut apariţia pe scenă trăgând după el, în semi-întunericul care se crease, un cufăr mare de lemn, închis cu cinci lacăte zdravene, care, judecând după cum se opintea, trebuie să fi fost extrem de greu. A descuiat lacătele cu grijă, după care a deschis capacul cufărului încet. Felul în care se mişca era şi amuzant şi înfricoşător în acelaşi timp. De parcă urma să scoată din cufăr cine ştie ce putere supranaturală, închisă acolo ca moartea însăşi şi eliberată în sfârşit după mii de ani. Simţeam parcă respiraţia înfricoşătoare a unui monstru ce a fost trezit la viaţă.

Nu ştiu de ce, senzaţia de mister şi inefabil ce ne-a fost indusă cu bună ştiinţă şi cu o dibăcie manipulatorie exemplară, a făcut ca scena să pară un spaţiu bântuit de spirite malefice, loc al nefirescului şi al dezordinii, supus tuturor relelor. Sala era cuprinsă de o adâncă linişte, iar noi, spectatorii, eram cuprinşi cu toţii de o tainică emoţie, de o teamă inexplicabilă combinată cu o puternică dorinţă de a cerceta şi de a cunoaşte adevărul a ceea ce se ascundea în acel cufăr.

Însă nimic din ce mi-am închipuit eu sau ceilalţi spectatori nu s-a întâmplat. O grămadă de lucruri a scos din cufăr magicianul, tot felul de lucruri banale: o pălărie, un baston, o baghetă, nişte inele, o minge de fotbal, o rachetă de tenis, o lumânare, o ceşcuţă de cafea, o sticlă goală şi o carte veche. Le-a pus uşor deoparte pe masa special pregătită dinainte, apoi şi-a început reprezentaţia. Două ore pline de încordare şi nelinişte, de dinamică şi bună dispoziţie au urmat. N-am să uit niciodată acel minunat spectacol de magie.

Leadership: Poţi să creezi o aşteptare pe care conţinutul unui secret o satisface, dar care în acelaşi timp subminează tocmai criteriul de analiză a secretului?

Dar iată o întrebare cât se poate de interesantă: ce s-a întâmplat cu acel cufăr mare de lemn?

La începutul spectacolului magicianul a intrat pe scenă târâind un cufăr mare de lemn din care a scos mai multe obiecte. L-a lăsat acolo, în dreapta mesei pe care a aşezat obiectele scoase din el. Nu l-a eliminat sub o formă oarecare şi absolut nimeni nu a urcat pe scenă ca să-l ia sau să-l mute din locul respectiv. Dar la sfârşitul spectacolului nu mai era. Dispăruse. Iar magicianul a părăsit scena ignorând existenţa vreunui cufăr.

Uite ce vreau să spun: vezi un lucru, cum ar fi un cufăr mare din lemn, îl vezi, simţi şi ştii sigur că este acolo, chiar în faţa ta. Dar în clipa următoare nu mai este. Adevărul se află în faţa ochilor tăi, numai că el nu este adevărul pe care-l cunoşti sau pe care îl aştepţi. Ci este adevărul pe care cineva ţi l-a impus să-l percepi, şi pe care vrei nu vrei, trebuie să-l accepţi.

Un magician proiectează şi construieşte excelente scenarii de magie. Totul în spectacolul său este pregătit minuţios până la ultimele detalii, de la montaj până la realizarea efectelor. Nu poţi şti niciodată dacă ceea ce face un magician este adevărat sau nu, dacă este o iluzie sau realitatea însăşi. S-ar putea să fie adevărat ceea ce spune şi ceea ce face el, dar tu nu ştii asta.

Pentru un magician magia este ca un joc, un avertisment. Nu poţi deosebi realitatea de iluzie pentru că el nu vrea să afli adevărul. Tu nu trebuie să găseşti nimic neobişnuit în toate astea,

ci să priveşti încurcat spre locul pe care ţi-l indică el, ca în final să fii surprins cu totul.

Leadership: Impactul pe care conţinutul secretului îl are asupra finalităţii propriilor revelaţii, depinde de adecvarea unei atare decizii specificului unei anumite dominanţe?

Dominanţa care trebuie analizată în momentele de îndoială pe care le provoacă fenomenologia secretului, este caracterizată de inegalitatea dintre ceea ce transmiţi şi ceea ce cauţi să surprinzi la capitolul originalitate. Când cercetăm ansamblul de roluri şi jocuri fabricate cu mare iscusinţă pentru a induce o schimbare în realitatea spectatorilor, descoperim că mecanismele perceptive separă obiectul de spaţiu, respectiv forma de fond, extrăgând mesajul obiectual pe principiul gol-plin.

Asta înseamnă că ceea ce prezinţi are valoare atâta timp cât se repetă la nesfârşit un fragment dintr-o mică părticică de puzzle pe care spectatorii luptă să-l rezolve.

Ca să dai valoare leadershipului tău, trebuie să-i surprinzi pe cei din jur, să-i scoţi din normal, să-i cucereşti, să-i vrăjeşti în adevăratul sens al cuvântului. Pentru asta trebuie să foloseşti acelaşi procedeu pe care îl foloseşte un magician desăvârşit în spectacolul său de magie. Tu cum adaugi mai multă valoare leadershipului tău?

Oamenii pe care îi conduci şi care îţi urmăresc „spectacolul" cu foarte mare atenţie trebuie să rămână muţi de uimire şi de mirare: *„ Uau, cum ai făcut asta? "* Şi, de asemenea, trebuie să rămână muţi de admiraţie în faţa performanţei tale: *„ Bravo ! Splendid ! Felicitări ! "* Dar pentru reuşita „spectacolului" tău, trebuie să creezi acea atmosferă magică, perfectă, care să-ţi garanteze succesul 100%.

Leadershipul este un proces aparent de magie care se instalează automat, fără ca oamenii să-şi dea seama: „Hocus Pocus". Exact când oamenii nu se aşteaptă, exact de unde nu se aşteaptă, exact atunci apare magia. Iar un leadership de calitate înseamnă să atingi punctul în care să le modifici convingerile oamenilor şi să le conduci emoţiile fără ca ei să-şi dea seama ce se petrece cu adevărat.

Da, leadershipul este un proces de manipulare, cu puteri magice. Dar este un proces în care oamenii sesizează adevăratul tău talent abia la sfârşitul „spectacolului", atunci când îşi dau seama de miracolul care s-a petrecut. Este un proces în care tu, ca lider, trebuie să faci lucrurile să meargă, atunci când oamenii nu se aşteaptă ca ele să meargă spre bine, să-i surprinzi cu ideile, cu propunerile şi mai ales cu rezolvările tale ingenioase.

Leadership: Ai atins nivelul în care trăieşti în mod constant în limitele mijloacelor tale de magie?

De ce ar fi important ca magicianul să își conștientizeze condiția existenței leadershipului său prin intermediul metodelor sale de manipulare? Când un asemenea om va ajunge la conștiința unei dimensiuni mai înalte de a fi, deci la un nivel de înţelegere mai matur a creaţiei sale, căpătând o încredere deplină în arta sa, ceilalţi oameni din jur vor cădea în ipostaza de marionetă. Leadershipul, dilatat de o exegeză foarte specială, riscă să fie întors pe dos de fals, de o logică mai puţin firească şi mai presus de înţelegerea celorlalţi.

Esenţa leadershipului ar putea fi atinsă dacă acceptăm concepția rezonabilă potrivit căreia adevărul impus trebuie acceptat fără condiţii. Dar astfel, în opera sa, magicianul va despuia leadershipul de înţelesul lui curent, acceptat de toţi, răspândind cu atâta dărnicie un nou sens care lărgeşte doar adevărurile din cadrul propriului său univers de semnificaţii.

Idealul de a fi un alt "soare", de a purta mereu în desagă o iluzie care să facă din ceilalţi o ţintă sigură, precum și alte strălucite modificări de intrigi cu scopul de a crea un efect performant, îl va îndepărta puţin câte puţin pe lider de la drumul său. Va deveni altcineva, într-o formă sau alta, gata să își găsească o împlinire în rutină - trăind în mod constant în limitele mijloacelor sale de magie.

Căutând diverse încercări de explicare a sensului leadershipului în practicile marilor magicieni ai timpurilor noastre, dar şi în efectul lor, se poate naşte ideea de sens al omului şi al vieţii. Aşa cum preciza cineva, minţile luminate sunt doar o expresie, un exponent al umanității.

Deci, fără să criticăm o autoritate care îşi asumă din capul locului toată responsabilitatea pentru satisfacţia şi performanţa repartizării iluziilor pe care ea le guvernează, câştigând pe bună dreptate o glorie incontestabilă, să încercăm totuşi să facem un pas înainte spre performanţă şi să admirăm ideea de "secret" care poate face irezistibilă şi provocatoare ştiinţa conducerii.

Hocus-Pocus este ceea ce reuşeşti să arăţi lumii în contextul unei "dispariţii" altfel încât clipa de "apariţie" să coincidă cu acea semnificaţie de profunzime care se dezvăluie construcţiei unei realităţi noi, nu observaţiei directe a unui fenomen sau proces.

Concluzie: Atunci când un lider care, fără a crea iluzii, găseşte metode, căi şi mijloace cu totul surprinzătoare pentru atingerea ţelului comun, deschide o nouă perspectivă şi face ca lucrurile să meargă spre binele tuturor, atunci el poate fi comparat cu un veritabil magician,

Source: https://neculaifantanaru.com/hocus-pocus.html

Hotărârea lui Evelyn

On Iunie 20, 2010

Construieşte-ţi o atitudine puternică în leadership prin ataşamentul tău faţă de ceilalţi oameni şi prin angajamentul faţă de misiunea pe care ţi-o asumi.

Spre sfârşitul filmului „ *The Mummy Returns (2001)* ", după ce puternicul rege Scorpion este înfrânt, templul lui Abu Simbel începe să se dărâme. Rick O'Connell cât şi înfiorătorul preot Imhotep (care între timp îşi pierduse puterile) se trezesc brusc aruncaţi într-un hău. Amândoi reuşesc să se prindă cu mâinile de marginea acestuia, dar spiritele morţilor îi trag în abisul pământului, în iad. Rick respiră sacadat, inima îi bătea atât de tare, la fel ca a unui om aflat în preajma morţii care abia îşi mai poate aduna ultimele puteri. În sinea lui aproape că se resemnase.

Evelyn, soţia lui Rick, şi rivala ei, regina reîncarnată Anck Su Namun, ţintuite într-un loc mai sigur priveau neputincioase cum se prăvăleau cu furie bucăţile de piatră din tavan peste tot în jurul lor. Părea că nimic nu-i mai poate salva pe cei doi, care se străduiau cu ultimele puteri să se ţină de marginea hăului.

O hotărâre care însemna moartea sau viaţa. Evelyn a înţeles dintr-o dată că doar energia si hotărârea ei vor putea să-l salveze pe Rick. În sinea ei probabil îşi spunea: „ *Te iubesc Rick. Nu te voi lăsa aici. Nu, după tot ce-ai făcut pentru mine. Nu vreau să te am pe conştiinţă. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva.* " Aşa că s-a hotărât să acţioneze.

Cuprinsă de nerăbdare şi de nelinişte, dar înarmată cu un curaj deosebit şi cu o voinţă ieşită din comun, ea aleargă spre Rick, fără să-i pese de ploaia de pietre din jurul ei. Odată ajunsă lângă el îi apucă braţul drept cu ambele mâini, inspiră adânc şi, plină de convingere, începe să-l tragă spre ea cu o încăpăţânare de nestrămutat. Cu un suprem efort reuşeşte să-l scoată afară pe Rick din hău.

Leadership: Analiza personalității tale vizează acel tip de intervenție psihologică ce ia în considerare numeroase perspective de abordare a unei sarcini care îţi pune în dificultate nevoia de justificare a puterii de sacrificiu?

Toţi oamenii sunt în stare de lucruri incredibile atunci când îşi doresc ceva cu adevărat, dar puţini au curajul să-şi pună viaţa în pericol pentru cineva. În spatele iniţiativei lui Evelyn s-a aflat un puternic simţământ de afecţiune şi ataşament. Ea a demonstrat că poate prelua iniţiativa specifică leadershipului fiind stimulată de sentimentele profunde faţă de soţul ei, expunându-se primejdiilor cu cea mai cutezătoare îndrăzneală.

Ea a dispus de o cantitate uriaşă de energie şi a avut încredere în instinctele ei atunci când a trebuit să ia decizii importante. A parcurs distanţa care desparte incredibilul de credibil. Fără umbră de îndoială Rick a fost binecuvântat să aibă o soţie, o parteneră ca Evelyn – cu un spirit viu şi energic, curajos şi tenace.

Sacrificiu este ceea ce obţii după ce ţi-ai înfruntat temerile şi ţi-ai luat soarta în mâini, în condiţiile în care eşti silit la o reacţie care-ţi pune viaţa în pericol. Când un om se autodefineşte treptat ca un "erou de sacrificiu", construind o tendinţă de a se manifesta drept catalizator care propulsează trecerea de la experienţă la credinţă, el corespunde acelei tendinţe universale înspre unitate, acelei munci îndeplinite de spirit pentru a justifica o concepţie despre iubire, despre Dumnezeu, despre ce e bine şi ce e rău.

Leadership: Cum apreciezi importanţa valorii tale de judecător într-o evoluţie a motivaţiei bazată pe severitatea consecinţelor, în raport cu presiunea situaţională pe care o simţi "din afara" propriei voinţe?

Văzând că Evelyn a pornit cu atâta elan să-l salveze pe Rick, înaltul preot Imhotep, disperat, o roagă stăruitor, o imploră pe iubita lui Anck-su-namun să-l ajute. Dar aceasta, cu privirea aţintită asupra flăcărilor şi asupra bucăţilor de piatră care cădeau tot mai abundent, temându-se pentru propria viaţă se întoarce şi fuge, sperând să se salveze. Cu alte cuvinte, ea a evitat să-şi pună viaţa în pericol pentru iubitul ei, aşa cum a făcut-o Evelyn pentru soţul ei.

Săraca fată bogată. Încântătoare, dar laşă şi necredincioasă. Abia în ultimul ceas, exact atunci când avea mai multă nevoie de ajutor, Imhotep a realizat acest mare adevăr: că un om care nu are îndrăzneală, nu iubeşte cu adevărat. Că o iubită laşă nu e deloc o femeie iubitoare, ci mai degrabă o trădătoare. Omul slab de caracter îşi dezvăluie latura vulnerabilă în situaţii critice.

Cuprins de o întristare adâncă care i-a sfâşiat de moarte inima, înaltul preot Imhotep, cu voinţa amorţită, cu lacrimi în ochi, zbătându-se câteva clipe între mânie şi durere, a renunţat să mai lupte şi a acceptat îmbrăţişarea morţii. S-a aruncat singur în abisul pierderii eterne. Dezamăgirile târzii sunt cele mai puternice otrăvuri.

Nimic nu-i mai poate alina suferinţa, nimic nu-i mai poate reda pacea inimii celui ce a fost trădat chiar de persoana în care şi-a pus toată încrederea. Înaltul preot Imhotep, şi-a pus toate speranţele în Anck-su-namun, dar aceasta i-a înşelat toate aşteptările. La fel ca un jucător de poker care pariind totul pe o singura carte pierde absolut totul (casă, maşină, soţie), tot aşa Imhotep, pentru că şi-a pus toate speranţele în cea căreia îi promisese un destin de regină, a pierdut orice resursă sufletească şi a preferat sa moară.

A-ţi asuma rolul de judecător într-o creştere permanentă a importanţei tale în sfera măreţiei este similar cu a citi cu nesaţ dintr-o carte cu conţinut dramatic: mai întâi trebuie să suporţi aceeaşi situaţie ca a personajelor, care te face să suferi, apoi trebuie să justifici o anumită concepţie pe care o ai despre Dumnezeu şi, prin urmare, a te justifica pe tine însuţi în situaţia în care personajul principal eşti chiar tu.

Alături de individualismul relativ dezvoltat în perioade tulburi ale vieţii, se conturează uşor, uşor, egoismul şi starea de exasperare în rândul celor care vor să aparţină neapărat de ceva sau de cineva, renunţând la orice mod de gândire potrivit pentru contextul dat. Această poziţie adoptată negândit, fondată doar pe emoţii, îl determină pe om să îşi creeze o realitate proprie, ambiguă prin însăşi interpretabilitatea ei, ce poate fi privită ca o explozie în lanţ şi cu efect imediat de neutralizare a "scutului" rezistent al leadershipului.

Afectivitatea, prietenia, recunoştinţa, mulţumirea de sine, bunătatea - trebuiesc administrate cu foarte mare grijă, înainte de apariţia acelei forme deosebit de contagioase, uneori mortale, a slujirii prea generoase, alteori chiar inconştiente, în numele prieteniei şi unităţii.

Dacă te afli la conducerea unei echipe trebuie ştii că oamenii slabi de caracter evită să-şi asume responsabilităţi în situaţii care cer improvizaţii, în faţa eventualelor obstacole si pericole ce ar putea sa apară. Mai mult, ei preferă întotdeauna să meargă pe căi bătătorite decât să se expună riscurilor şi să ia asume măsurile pe care trebuie să le ia.

Atunci când în echipă ai mai mulţi asemenea oameni, nesiguri şi laşi, probabilitatea de a nu ajunge la scopul propus este mare, iar echipa, în acest caz, nu este decât un grup care se poate destrăma oricând.

Presiunea situaţională pe care o simţi “din afara” propriei voinţe se produce atunci când conştiinţa ta se supune altor reguli decât cele pe care le-ai tot clamat şi le-ai luat ca alibi în majoritatea cazurilor.

Conştiinţa ta se îndreaptă spre un întreg numit "starea corecţiei finale" atunci când îţi dai seama că ceea ce contează cu adevărat nu este ceea ce ţi se întâmplă, ci ceea ce eşti dispus să sacrifici când ştii că timpul tău este limitat.

Hotărârea lui Evelyn aduce în prim plan o singură maximă: construieşte-ţi o atitudine puternică în leadership prin ataşamentul tău faţă de ceilalţi oameni şi prin angajamentul faţă de misiunea pe care ţi-o asumi.

Source: https://neculaifantanaru.com/hotararea-lui-evelyn.html

Hotarele celor străini de tainele apusului

On Octombrie 04, 2012

Impune-te în faţa celorlalţi fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarţi cu ei.

Numele lui era Carson Wells. Îşi iubea meseria, fiindcă aducea bani grei. Îşi iubea viaţa, fiindcă banii se pricepeau de minune s-o întreţină. Îşi iubea propriul lui fel de a fi, lipsit de violenţă, dotat parcă cu viziunea creatoare a artistului care nu se manifestă decât în limitele propriei creaţii, combinată cu atitudinea civică obligatorie a unui intelectual. La prima vedere n-ai fi spus că era un vânător de recompense, *un spéculateu* r, un dispozitiv serios care răspundea perfect scopului pentru care a fost construit, o flacără care se stingea sau se aprindea în funcţie de ritmul în care obţinea contractele.

Şi, dintr-o dată, paşii ucigători ai unei umbre îşi rezervară locul în spatele său. Transpiraţia îl cuprinsese asemenea unui bolnav îngrozit de gândul morţii. Presimţi năpasta. Dar, prea târziu. Uf, dacă ar fi intuit, dacă ar fi sesizat cu o secundă mai devreme. Cel cu sânge otrăvit, cu sufletul înveninat, îl prinsese deja în pânza lui de păianjen.

Ca un cavaler sumbru, fără frică şi fără păcat, nu-şi mai putea scoate pentru ultima oară spada pe jumătate frântă, spre a-şi atinge mortal adversarul, măcar cu ciotul. Trebuia să se supună destinului.

Leadership: Dispui de ingeniozitatea necesară pentru a depăşi un impas dintr-o cauză ce nu ţine de tine, în condiţiile unei separări de factorul numit "Teren Propriu"?

Doi vânători, două făclii, două hotare despărţite doar de un gărduleţ fin de pietate: Carson şi Chigurh. Asistăm la un paradox: pe de o parte un soi de forţă de sprijin, lăuntrică, izvorâtă din credinţă, dintr-un categoric simţ al izbăvirii, completată de opusul ei, forţa de reacţie venind din afară, de la o fiinţă inumană.

Ca şi când ar fi adulmecat deodată urma acelui hotar sinistru, apusul tainic care întâmpină necruţător orice muribund, Carson îşi adună tot curajul şi face o ultimă încercare de a-şi salva viaţa:

- Nu e nevoie să faci asta, Chigurh. Sunt un simplu speculator. O să te plătesc. Îţi dau toţi banii, şi ne vedem fiecare de drumul lui...

Dar o fiinţă cu sânge rece nu poate fi înduplecată prea uşor.

- Ştii ce se va întâmpla acum, Carson, nu-i aşa? Ar trebui să-ţi recunoşti situaţia. Ar fi mai demn din partea ta, răspunse Chigurh cu arma îndreptată spre el... Dă-mi voie să te întreb ceva, Carson. Dacă regula pe care ai urmat-o te-a adus aici, la ce a fost bună? *

Leadership: Neglijezi importanţa situaţiei care îţi marchează existenţa atunci când gândeşti în termenii unor trăsături inerente?

Examenul propriilor posiblităţi de a face faţă unei situaţii se dă atunci când altcineva intră pe "terenul" propriei tale filosofii şi te implică într-o cauză ce nu ţine neapărat de tine, cât de

hazard. A te separa de acest teren propriu înseamnă de fapt să devii universul altcuiva, să fii în slujba altui om, să fii important prin ceea ce îl defineşte pe el în raportare la lume.

Omul, o fiinţă raţională, acţionează în baza şi în conformitate cu gândirea, educaţia şi concepţiile sale dezvoltate în timp. Acţiunea are la bază o anumită logică şi este determinată de o gândire raţională / sau nu, care poate să genereze o forţă benefică sau o forţă ce va acţiona în detrimentul său.

Toţi oamenii care contribuie la transformarea ta pe parcursul experienţelor unice sunt mai mult sau mai puţin captivi în zona ta de interes şi responsabilitate prin gândirea pe care o "primesc" de la tine, pe care o adoptă şi o impun, la rândul lor, altora.

Căci tu, prin leadership, dispui de acea forţă lăuntrică, izvorâtă dintr-un categoric simţ al putinţei de a schimba lucrurile, o flacără care se aprinde pentru toţi, a cărei intensitate reflectă ceea ce eşti tu în realitate.

Trăsăturile inerente precum determinarea, creativitatea sau flexibilitatea sunt conturate de importanţa situaţiilor care îţi marchează existenţa. Ele reprezintă nişte repere comparative, câştigate în permanenţă şi judecate prin raportare la ceilalţi.

Dar această forţă este întotdeauna amplificată sau diminuată de opusul ei, un soi de forţă de reacţie venind din afară, de la alte persoane, de la alte determinante, de la alte "constante de a fi", care doresc să se impună cu forţa pe graniţa care vă separă, încercând să-şi propovăduiască propriile lor reguli, propriul lor mod de gândire şi acţiune.

Aşa cum e în firea valului să vrea să treacă peste el însuşi, tot astfel este în firea forţei opuse să vrea să treacă peste forţa ta, să pătrundă totul, să se facă auzită, ascultată asemenea unei fiinţe superioare care într-un fel supervizează alegerile tuturor celor din jur.

Să înţelegi prin ceea ce treci se poate acorda cu acceptarea de a te angaja cu altcineva în necunoscutul unei situaţii, dacă consecinţele directe sunt semnificative pentru cursul vieţii tale.

La hotarul dintre succesul şi eşecul în leadership stă forţa opusă care poate altera capacitatea ta de a rămâne fidel principiilor scărilor valorice la care ai aderat.

Le dai celorlalţi posibilitatea de a te aprecia la adevărata ta valoare? Care este preţul pe care îl plăteşti pentru a menţine viu interesul celorlalţi? Te simţi copleşit de un simţ al neputinţei, datorat forţei de reacţie venind din afara propriului tău cerc de excelenţă? Îţi asumi riscul de a fi interpretat greşit realitatea lor? Pledezi în favoarea unei realităţi, fără să ştii la ce să te aştepţi?

Hotarele celor străini de tainele apusului aduce în prim plan consecinţa constatării unei noi realităţi, a unui alt mod de gândire, care se opune aspiraţiilor tale.

A încerca să te conectezi la realitatea acelor oameni care nu tolerează prea bine ideea unei egalităţi, a unor principii, valori care să devină apoi standarde morale şi de calitate, a încerca să te armonizezi cu ei la nivel psihic şi emoţional printr-o atitudine de prietenie şi colaborare, este de cele mai multe ori echivalent cu eşecul.

În leadership, totul ţine de libertatea celorlalţi de a te judeca prin comparaţie cu ei şi de a te

clasifica în consecinţă, dreptatea / nedreptatea fiind înfăptuită printr-o amplă viziune şi gândire asupra binelui lor.

Cu alte cuvinte, în locul procedeului reuniunii spectaculoase dintre două forţe opuse, cu puncte de vedere diferite, în alcătuirea unui teritoriu stabil de leadership, este mai prudent să acorzi prioritate criteriului loialităţii şi solidarităţii. A fi un bun lider nu ţine doar de tine, ci de capacitatea celorlalţi de a te descifra, de a te limita dând un sens nou viziunii şi principiilor tale.

Încerci să te conectezi la realitatea oamenilor care nu tolerează prea bine ideea unei egalităţi, a unor principii şi valori comune? Cum? Ştii la ce să te aştepţi?

Găseşte răspunsul la această întrebare înainte de a te reinventa: *"Dacă filosofia pe care o urmezi în viaţă te va conduce într-un punct mort, la ce a fost ea bună?"*

Concluzie: Fii întotdeauna cu un pas înaintea celorlalţi. Dezvoltă-ţi capacitatea de a anticipa, în limitele raţiunii umane, viitorul cu tot ce poate aduce el, bun sau rău. Fii vigilent şi pleacă urechea la vocea mulţimii şi mai ales a inamicilor tăi – căci numai astfel vei putea contracara acea forţă demobilizatoare care stă în umbra fiecărui lider.

Impune-te în faţa celorlalţi fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarţi cu ei.

*** Notă:** *" No Country for Old Men (2007) "*

Humpty Dumpty (II)

On Decembrie 26, 2014

Exprimă-ţi individualitatea prin asigurarea totalităţii „facerii", explorând mai eficient dimensiunea sensului vieţii.

În scurtul său discurs în faţa lui Alice, Humpty Dumpty schiţează viitorul speranţelor oamenilor şi oferă indiciul salvării noastre: să devenim stăpânii cuvintelor pe care le rostim, să facem limbajul să răspundă nevoilor noastre. Humpty Dumpty era un profet, un om care spunea adevăruri pentru care lumea nu era încă pregătită.

- Un om?

- Scuzaţi-mă. O scăpare verbală. Voiam să spun un ou. Dar scăparea este plină de învăţăminte şi mă ajută să-mi demonstrez ideea. Căci toţi oamenii sunt ouă, la o adică. Existăm cu toţii, dar nu am atins încă acea formă care este destinul nostru. Suntem potenţial în stare pură, un exemplu de urmează-să-fie. Întrucât omul este o fiinţă căzută - ştim asta din Facere.

*Humpty Dumpty este şi el o fiinţă căzută. El cade de pe zidul său, iar nimeni nu-l mai poate face la loc – nici regele, nici caii regelui şi nici oamenii săi. Dar tocmai asta trebuie să ne străduim cu toţii să facem acum. Este datoria noastră ca fiinţe umane: să punem laolaltă bucăţelele oului. Căci fiecare dintre noi este un Humpty Dumpty. Iar ajutându-l pe el, ne ajutăm de fapt, pe noi. **

Leadership: Poţi da naştere viziunii unui alt tip de om printr-un act de cunoaştere transpus într-o experienţă concretă, încât să pui laolaltă bucăţelele care constituie imaginea verosimilă a unui Sine care îşi asumă specificitatea?

Leadershipul îşi extrage enorma forţă de cunoaştere umană, orientată spre lumea interioară sau exterioară, în funcţie de însemnătatea acordată existenţei parcursă prin escaladări şi coborâri. Un astfel de leadership, dirijat spre nivel tot mai înalt de complexitate, se sprijină pe ideea că fiecare individ este o valiză închisă, ticsită de gândurile, faptele şi trăirile testate într-o perioadă de timp, ce poate fi preluată atâta vreme cât ea nu depăşeşte o anumită dimensiune. Este vorba de acea dimensiune a sensului vieţii, eliberată de condiţia efemeră a valorilor intangibile, care nu pot fi evaluate sau coordonate.

Leadershipul nu poate crea efecte asupra dimensiunii existenţiale şi nu poate da naştere viziunii unui alt tip de om, decât printr-un act de cunoaştere transpus într-o experienţă concretă. Aici intră în scenă Sinele omului, imaginea pe care ţi-o formezi despre tine însuţi în neprevăzutul evenimentelor, dar în aşa fel încât să dai coerenţă unui destin care este o Întâmplare Neîntâmplătoare. Sinele este ca un ou: poate avea o consistenţă tare sau moale, dar odată ce l-ai abandonat el nu mai poate excela prin gust, calitate şi prospeţime.

A pune sub semnul întrebării existenţa, acest canal temporar prin care se realizează tranziţia către deplinătatea cunoaşterii şi a înţelepciunii pe care numai utilizarea „măsurii" o poate controla (dominând aparenţa), înseamnă de fapt să te angajezi într-un efort intelectual cu totul excepţional, care presupune o luptă pe două fronturi.

Un front al dedicării spre noi începuturi, spre o renaştere a fiinţei şi personalităţii ce ascunde, uneori, riscul de a te confrunta cu propria conştiinţă, cu îndoielile, eşecurile sau remuşcările

datorate faptului că nu ai făcut totul pentru tine sau pentru o cauză nobilă, din pricina anumitor limitări. Şi un front al inclinaţiilor spre fragmentarism, spre diversitatea adevărurilor care conduc spre drumul drept al îndatoririlor tale ca fiinţă superioară, asigurând alternanţa dintre acumulările şi transformările semnificaţiilor atribuite experienţelor vieţii.

Leadership: Poţi să împarţi imaginea despre tine însuţi în bucăţele care să constituie o imagine asemănătoare unui simbol al creaţiei destinat să depăşească perimetrul original al naturii sale?

Oul nu este doar simbolul fecundităţii, ci reprezintă şi imaginea verosimilă a unei creaţii considerate un fenomen singural. La fel ca sinele omului pus în vibraţie cu elanul spiritual: el nu este niciodată abandonat de forţa divină, nici chiar în momentele de negare şi de îndoială, dar nici nu poate să formeze o lume fără ca mai întâi să-şi crească conţinutul.

Oul este sinele care experimentează o nouă naştere, modificându-şi starea de agregare şi parametrii de existenţă odată cu creşterea conştientizării privind nevoia de a fi mai mult decât o entitate lipsită de semnificaţie. Astfel, reacţiile la ceea ce este temporar îşi vor pierde din intensitate.

Să găseşti un defect în ceea ce priveşte aspectele vieţii apreciate ca nişte extinderi ale sinelui într-o multitudine de utilizări, înseamnă de fapt să găseşti *o spărtură în coaja oului* . Adică să descoperi o anumită semnificaţie în confuzia produsă de reinventarea personală, mai degrabă decât să accepţi o „facere” care exclude capacitatea conştiinţei de a discerne între adevăr şi falsitate.

„Facerea”, sinonimă cu perioada de căutare, actualizare şi optimizare a unei noi identităţi, în funcţie de succesele şi insuccesele experienţelor trăite, implică cuvintele: *Să faci din om a ta asemănare* - vizând prin aceasta o aducere laolaltă a tuturor contrariile care îl compun, cât mai nimerită pentru ipostazierea ta ca exponent al superiorităţii. Te poţi ajuta singur să devii un lider, doar dacă reuşeşti să îmbrăţişezi toate aceste contrarii, analizând lecţiile de viaţă pe care le oferă lumea din jur.

Un sine care îşi asumă specificitatea este imaginea unei dezvoltări spirituale care începe de la o existenţă ultrasensibilă şi se continuă cu expresia unei conştiinţe creatoare singulare care caută răspunsuri la un nivel existenţial profund, dincolo de suprafaţa vizibilă a evenimentelor propriu-zise.

Humpty Dumpty este o expresie care aduce în prim plan acea regiune a existenţei omului căreia îi este specific raportul dintre conştiinţă şi convingeri, clarificând prin explorarea lumii sensul atribuit cunoaşterii care fundamentează propria sa devenire.

Înainte de a-ţi crea o viziune care să te diferenţieze de restul lumii, mai întâi încearcă să-ţi exprimi individualitatea prin asigurarea totalităţii „facerii”, explorând mai eficient dimensiunea sensului vieţii celorlalţi oameni. Pentru a reuşi acest lucru ai nevoie de multă experienţă de viaţă şi de un spirit de anticipare dezvoltat.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Humpty Dumpty (I)

On Decembrie 22, 2014

Asigură-ţi menirea nobilă de formator de caractere, îmbogăţind sensurile pe care doreşti să le încorporezi în existenţa celorlalţi.

Humpty Dumpty: cea mai pură reprezentare a condiţiei umane. Ascultaţi-mă cu atenţie, domnule. Ce este un ou? Este ceea ce nu s-a născut încă. Un paradox, nu-i aşa? Căci cum poate Humpty Dumpty să fie viu, dacă nu s-a născut încă? Şi, cu toate acestea, este viu – nu încape nicio îndoială. Ştim asta pentru că poate vorbi. Mai mult chiar, Humpty Dumpty este un filozof al limbajului.

Alice în ţara din oglindă, capitolul al şaselea: „Când eu folosesc un cuvânt, spuse Humpty Dumpty pe un ton destul de batjocoritor, acel cuvânt nu înseamnă decât ceea ce vreau eu să însemne – nici mai mult, nici mai puţin. Întrebarea este, spuse Alice, dacă poţi face ca aceste cuvinte să însemne lucruri diferite. Întrebarea este, spuse Humpty Dumpty, cine este stăpânul – asta-i tot." *****

Leadership: Însemnătatea mesajului pe care îl transmiţi returnează o valoare „Look-In" ce poate fi declarată cu operatorul de acces "Self"?

Ideea de a face din perspectiva înţelegerii abstracte o unitate complexă de inteligenţă, care să devină justă în noile condiţii de *update* a valorii de sine, se fundamentează preponderent pe gestionarea cunoştinţelor avansate de prelucrare a semnificaţiilor pe care cauţi să le încorporezi în existenţa celorlalţi oameni. Semnificaţiile trebuie să fie cât mai reprezentative pentru captarea fluxului de importanţă şi valori atribuite „redefinirii" lor complete.

Dar mai întâi de toate este prioritar să atribui o însemnătate mare condiţiei tale de artist al amănuntelor, care ştie ce anume este necesar pentru a-şi exprima virtuozitatea în domeniul improvizaţiei şi al compoziţiei care să faciliteze o bună comunicare a mesajelor. Nu uita că inteligenţa care te defineşte ca scriitor are în vedere imaginea pe care ţi-o formezi despre un ou: mai întâi trebuie să justifici în vreun fel modalitatea lui de a exista independent de sursa lui de provenienţă, apoi trebuie să te alimentezi din conţinutul lui fără ca acest fapt să îţi afecteze acţiunile principale.

Am observat deseori că liderii cei mai buni progresează în baza acestei clauze de acceptabilitate: *„ Tot ce are o însemnătate adâncă rămâne depozitat în conştiinţă"* . Prin urmare, un efect primar al concentrării pe ideea creaţiei de însemnătăţi, optimizate prin intermediul cuvintelor, gândurilor, ideilor, sentimentelor, este acela al acordării atenţiei mesajului pe care îl transmiţi.

Valoarea "Look-In" poate fi atribuită însemnătăţii pe care o dai conţinutului unei reprezentări mentale (o imagine a unui lucru, o asociere între stimuli și evenimente) încât aceasta să favorizeze construcţia unei noi realităţi.

Sintagma „Cine este stăpânul" – nu reprezintă doar indicele dezvoltării în materie de stil de abordare a cunoştinţelor, ci simbolizează acea parte autentică din tine, neînăbușită de clişee, care vrea să fie văzută, auzită şi să se simtă apreciată, adesea în detrimentul oricăror alţi factori de condiţionare. Această sintagmă, la rândul ei, se fundamentează pe un mesaj de redirecţionare către tine însuţi: *"Ceea ce sunt corespunde aprecierii pe care o dau intelectului meu."*

Când te ataşezi de un om, în realitate te ataşezi de acea parte sugestivă din el, pusă în lumină de modul de exprimare şi de mesajul transmis. Ceea ce el spune îţi transmite o anume stare. Eşti contaminat de însemnătatea unor idei, a unor concepţii, a unui montaj de ordin ideologic si psihologic, care persistă în diverse contexte prin sensurile deosebite puse în evidenţă. Dar mai ales printr-un mod de înţelegere constructivist admis ca valid din perspectiva bogăției nesfârșite pe care o oferă dimensiunea sinelui său.

Dacă vrei să te convingi de eficienţa leadershipului bazat mai mult pe emoţie, decât pe raţiune, fii deschis la toate alternativele pe care ţi le propune cealaltă persoană şi explorează tu însuţi părţile atractive pe care le poţi considera autentice, drept o pârghie spre acea menire nobilă de formator de caractere.

Se poate spune că însemnătatea mesajului pe care îl transmiţi returnează o valoare „Look-In”, numai dacă cei de lângă tine, atinşi de acea forţă discretă a emoţiei care se împlineşte în formă numai prin cuvinte (prin puterea de a comunica), reuşesc să se concentreze în mod deosebit asupra însemnătăţii lor ca fiinţe care se auto-creează, care îşi pot depăşi natura. Tu însuţi devii un stimulent şi un motiv al redefinirii lor dacă însemnătatea mesajelor şi cuvintelor „aruncate” responsabil reuşesc să schimbe natura lor interioară.

Direcţia care determină punerea în valoare a flerului scriitoricesc este dată de puterea unor cuvinte care pot să aibă semnificaţii diferite atunci când se alinieaza unor reprezentării vizuale care permit efectuarea de operaţii (acţiuni, comenzi) asupra lucrurilor.

Humpty Dumpty este o expresie ce scoate în evidenţă puterea extraordinară de a comunica un mesaj, a cărui însemnătate, nefiind pusă la îndoială, vine din găsirea formei si ordinii cuvintelor, ideilor, sentimentelor în aşa fel încât să exprime cât mai fidel ceea ce nu se poate exprima nicăieri altundeva - dar care este acceptat de ceilalţi ca pe o condiţie la buna desfăşurare a jocului numit „Viaţă.”

Întrebarea este, cine este stăpânul acestei puteri - asta-i tot.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/humpty-dumpty.html

I'm alive

On Mai 28, 2016

Redefineşte-ţi fundamentele pe care îţi întemeiezi abordarea vieţii, încât să ajungi să fii împăcat cu tine însuţi.

Sunt prins într-un soi de spaimă neştiută şi totodată într-un fel de admiraţie contagioasă, expresia unui conflict moral între dominaţia Eului atât de încordat şi scrisul atât de pasional, fără să-mi pot da seama dacă n-am primit cumva de la natură un dar anume care-mi dă putinţa să modific sau să nimicesc adevărul cu care sunt însărcinat să trăiesc toată viaţa.

Esenţa virtuţilor mele (disciplina, concentrarea, controlul de sine şi temperanţa) cuprinse în această escapadă a minţii din realitate, alimentată mereu cu descoperiri noi şi menţinută în limitele unor formulări expresive, mă ajută să mă accept aşa cum sunt, contribuind la acceptarea voită a personalităţii mele într-un spaţiu al unicităţii numit *Limenilodhis* (strălucirea unei scriituri secrete).

Treaba asta cu adevărul, pasiunea, acţiunile şi efectele lor combinate, de care îmi este teamă să se propage spre o stare intensă de iubire şi recunoştinţă, toate luate ca forme de reacţie faţă de datoriile existenţei, conduc la două sisteme de ecuaţii care permit să se determine valorile intensităţilor participării mele la cauzalitatea unei ieşiri din zona de confort. Care, cu cât este mai confortabilă, cu atât este mai greu de părăsit.

Leadership: Eşti în stare să te consideri mai mult decât eşti într-un context care pretinde aplicarea viziunii unui Creator dincolo de impactul grandios al unei înaintări venind din nefiinţă?

Scriu despre mine nu fiindcă sunt pasionat de aventura cunoașterii care trăieşte experienţe de învățare unice într-un spațiu experimental de aşternere a gândurilor curate, acceptând tot ceea ce-mi trece prin cap drept sumă a unor adevăruri universal valabile, ci pentru faptul că cunoscându-mă îndeajuns din punct de vedere al filosofiei reuşesc să mă transpun într-un Papus, ale cărui cuvinte sunt demne de reţinut:

"Când un om crede că ştie ceva şi se consideră asemenea zeilor, lucrând doar pentru mântuirea sa personală şi retrăgându-se într-un turn de fildeş pentru a se purifica, nu primeşte nimic, căci el are tot ceea ce îi este de trebuinţă pentru a fi măreţ şi spiritual."

Omul prins în această capcană a sistemelor cu potenţial diferit de predominanţă, unul moral care începe cu crezutul în sine, şi unul imaginativ născocit dintr-o dorinţă de altfel, îşi caută o cale de mijloc în pragul unei alegeri disperate, un relevant *qualcos'altro* într-un interval de timp variabil. De aceea, am decis uneori să îmi umplu spaţiul de scris cu nişte reflecţii uşoare, precum: "ceea ce spun are ecou numai în lumea celor care cred în poveştile care lămuresc viziunea unui Creator, de dincolo de cortina timpului, dincolo de puritatea liniei şi a desenului, dincolo de impactul grandios al unei înaintări venind din nefiinţă".

O înaintare în nefiinţă este o percepţie a sinelui într-un univers paralel, ca atunci când rosteşti nişte cuvinte magice fără să te audă nimeni, sau când scrii despre un lucru pe care nu-l vede nimeni în afară de tine.

Ca un pictor hotărât să-şi distrugă toate pânzele pictate vreodată doar ca s-o ia de la capăt, el nu încetează să preseze din ce în ce mai tare tocmai punctul cel mai sensibil, conţinutul

unei pagini scrise, contemplând frumuseţea unei scene din natură. Cu totul, el este atras în propriul revizionism, în actul de redefinire a fundamentelor pe care şi-a întemeiat abordarea vieţii.

Leadership: Te reîntorci mereu spre acel "punct al meandrelor intersectate" unde trebuie să fii tot timpul contribuitor ca să poţi spune cu adevărat: *I'm alive* din prisma creaţiei plăsmuite cu osteneala unei vieţi plină de structuri ale Ego-ului?

Dar ceea ce nu se vede, nu se închipuie şi nu se destăinuie, în cazul acestor sisteme de ecuaţii cu o singură variabilă de susţinere - nemărginita satisfacţie de a da *Replay* propriilor performanţe, este faptul că în afară de toate acestea mai există şi altceva, mult mai vast ca importanță. Și anume, ambiţia de a mă surprinde, ca într-un cleşte, în matricea unei şlefuiri a permanenţei cu care tind să mă acomodez.

Permanenţa este starea neobosită a omului de a se educa singur pe sine, cu scopul de a se înţelege şi de a se accepta aşa cum este. Permanenţa este încununarea artei de a trăi conform calităţii şi chemării pe care o ai, un punct unde nu trebuie să fii tot timpul contribuitor decât dacă ai vreun folos, numai dacă datoria ta morală calcă întotdeauna pe acolo.

Egoul meu suprem îmi spune că pot fi mai mult decât un creator, că pot fi imaginarea unei scriituri neobişnuite. La polul opus, egoul meu frământat *IN CUGERO* îmi spune să rămân cu picioarele pe pământ. Astfel, calitatea mea de contribuitor la atingerea și satisfacerea unei deplinătăţi a sensului vieții, prin descoperirea și includerea unor adevăruri de temelie în relația cu ceea ce mi se întâmplă, vizează acel efort colosal pe care îl fac pentru a fi împăcat cu mine însumi.

Descoperitorul unor adevăruri de temelie ale vieții, în clipa în care va fi solicitat într-un rol de lider, va reuși să facă din orizontul experienței de sine un fel de asumare a unei distincţii între ceea ce i se întâmplă și ceea ce depinde de el să se schimbe.

Leadership: Îţi dezvălui creaţia de fi împăcat cu tine însuţi prin virtutea conştientizării unicităţii de a găsi noi corespondenţe ale vieţii care îţi permit să trăieşti permanent noi experienţe, iarăşi şi iarăşi, mereu prin comparaţie cu "o armă a seducţiei"?

O destăinuire a Mirandei Grey din opera lui John Fowles îmi întăreşte convingerea că pentru a avea un rost în viaţă nu trebuie doar să fii bun la ceva, ci să faci din acel ceva o mereu altă experienţă de exprimare, de libertate, un show de excepţie, altfel te vei crampona în rutină. Ceea ce nu cere, neapărat, implicare emoţională profundă.

"Adormisem la umbra copacilor şi când m-am trezit am zărit printre frunze cerul albastru-cobalt şi m-am gândit cât de imposibil era să pictezi anumite lucruri. Cum era oare posibil să găseşti o nuanţă de albastru care să redea intensitatea vie şi luminoasă a cerului? Am simţit deodată că nu mai vreau să pictez, că a picta înseamnă a-ţi da aere, că singurul lucru care contează cu adevărat este să trăieşti, să trăieşti permanent noi experienţe, iarăşi şi iarăşi, mereu."

Superioritatea, pe care leadershipul o reclamă adesea, este consecinţa unui exces de atitudine.

Iar un exces de atitudine impus de acceptarea unei experienţe de libertate în creaţie, la un om devotat unei anumite îndeletniciri, este modalitatea neconvenţională de a se arăta puternic în faţa vieţii, având conştiinţa acelei întoarceri - iarăşi şi iarăşi, mereu - spre ceea

ce contează, spre ceea ce îl face mai bun şi mai responsabil, spre acel punct unde trebuie să fie tot timpul contribuitor ca să poată spune cu adevărat: I'm alive.

Arma seducţiei unui creator, direcţia cea mai productivă a firii sale, este consacrată revelării unor noi experienţe de viaţă trecute prin decorul unei realităţi care pe neaşteptate poate deveni imprevizibilă, depăşind orice putere de înţelegere, orice imitaţie a timpurilor noastre.

I'm Alive este deviza omului care încearcă să se elibereze de acea povară a regretelor şi a sentimentului de a fi neputincios faţă de caracterul efemer al lucrurilor şi al vieţii în general. Creaţia, adâncirea într-o realitate care depăşeşte competenţele raţiunii umane obişnuite, este singura cale de a simţi că trăieşti în deplin acord cu propria natură, cu propriile judecăţi, cu propria viziune, cu propria conştiinţă.

Un om care spune cu tot sufletul: *I'm alive* , este cel care face din însăşi viața lui o lecție a conştiinţei - de a fi o lume plină de opţiuni pentru sine. O lume ce depinde de adevărul, pasiunea, acţiunile şi efectele lor combinate, toate luate ca forme de reacţie faţă de datoriile existenţei, propagate spre o stare intensă de iubire şi recunoştinţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/i-m-alive.html

Iartă-mă și primește-mă la tine !

On Februarie 02, 2017

Afirmă-ţi individualitatea urmând indicatorul motivației care te face să te privești cu alți ochi în ecuația existenței celorlalți oameni.

- Cine ești? Mi se pare că te-am mai văzut, că te-am cunoscut, pe vremuri... spuse Caderousse cu ochii aproape stinşi, în clipa grea a suferinţei de moarte.

Monte-Cristo nu încetase să urmărească mersul agoniei lui Caderousse. Își dădu seama că însufleţirea aceasta era ultima. Se apropie de urechea muribundului și, învăluindu-l într-o privire liniștită și limpede totodată, îi spuse:

- Sunt...Sunt...

Iar buzele lui, abia întredeschise, lăsară să treacă un nume, rostit atât de încet, încât Monte-Cristo păru că se teme să-l audă el însuși.

Caderousse, care se ridicase în genunchi, își întinse brațele, făcu o sforţare să se tragă înapoi, pe urmă, împreunându-şi mâinile și ridicându-le ca într-o căutare a sincerităţii, grăi încet:

- Doamne ! Doamne ! Iartă-mă că m-am lepădat de Tine. Tu exişti. Ești cu adevărat tatăl oamenilor în cer și judecătorul oamenilor pe pământ. Doamne, multă vreme te-am tăgăduit ! Iartă-mă ! Iartă-mă și primește-mă la tine !

Și Caderousse, închizând ochii, căzu pe spate, cu un ultim strigăt și cu un ultim geamăt. Sângele i se opri de îndată pe marginile căscate ale rănilor. Era mort. *

Leadership: Îţi concentrezi toate forțele raţiunii pentru efectuarea unei reevaluări a parcursului existenţei tale care să inducă o singură perspectivă viabilă cu efecte imediate în schimbarea celor din jur?

Pentru a fi în stare să creezi o orientare a spiritului uman către substratul esenţial al unui nou mod de gândire, în funcție de imaginea de pe care ți-ai creat-o - aceea de revelator al unor adevăruri absolute, mai întâi asigură-te că punctul de vedere pe care îl expui și îl susţii nu este în opoziţie cu forțele fundamentale de acțiune ale vieții.

Două dintre asemenea forţe sunt: voința omului de a se împăca cu sine, cu trecutul său, cu greşelile care se plătesc și voința lui de a se orienta într-o direcţie nouă, în căutarea unei fidelităţi mai depline faţă de ordinea și planurile unei puteri mai înalte. Acestea sunt câteva din bogăţiile omului spiritual, alături de nesfârşitele atribute ale relaţiei cu valorile veșnice ale unui determinism bazat pe liberul arbitru.

Schimbarea celor din jur se realizează prin modul de gândire pe care îl promovezi într-o situaţie în care eşti perceput drept o "enigmă dezvăluită", şi că punctul tău de vedere asupra felului în care eşti conectat la realitatea din jur te prezintă în lumina unei noi şi mature conştiinţe. Adică trebuie să fii şi magician, şi mântuitor al lumii, pentru a face din realitate locul unei atmosfere de autentică încredere, credinţă, înţelegere şi preţuire, chiar dacă nu eşti înţeles la adevărata ta putere.

Reprezentativitatea omului, în cadrul a ceea ce numim calitatea vieții, priveşte voinţa lui de a se forma în numele unei moralităţi care include angajarea spirituală.

Conştiinţa arată retrospectiva vieții în momentele cheie. Ea poate să contribuie la îmbunătăţirea unui parcurs derulat prin numeroase etape corespunzătoare unor forme de gândire, de simţire şi de manifestare ce fac obiectul intervenţiei atribuite unei puteri nemărginite.

Dar asta numai dacă deznodământul unei faze importante din viața omului este o consecinţă a greşelilor care s-au punctat pe parcurs. În acest caz reprezentativitatea omului, spre a deveni activă în datul unei situații identitare, reclamă percepţia unei anumite imagini de către un anumit subiect ce poate fi definit la limita dintre viață și moarte.

Acest subiect, pe care îl abordezi și îl tratezi ca însemnătate pentru ceea ce simbolizează individualitatea ta, este indicatorul motivației care te face să te privești cu alți ochi în ecuația existenței celorlalți oameni.

De exemplu, un subiect bun este ispăşirea unei vini morale, sau sacrificiul adus de bunăvoie la protejarea anumitor valori prin participarea la vreo misiune. Un alt subiect poate fi împăcarea cu tine însuți, ori împăcarea cu Dumnezeu. Sau săvârşirea unui lucru peste putinţă de îndurat. Sau o alegere altruistă, Sau indiciile unei înclinaţii deosebite către substratul tainic al lucrurilor.

Momentul cheie al dezvăluirii sinelui, în cazul în care afirmarea adevărului despre tine pune în valoare toate percepţiile subtile ale unei lumi dominate de pasiuni extraordinare, privilegii şi jocuri de culise, nu poate fi înțeles ca fiind cea mai mare realizare spre profunzimile conştiinţei vieții. Totuşi, procesul dezvăluirii sinelui poate fi derulat pe parcurul unor situaţii în care devii obiectul intervenţiei unei Entităţi Superioare de tip divin în lumea creată de un personaj răbdător, care încearcă să treacă neobservat în mijlocul mulţimii. Tu poţi fi un magician capabil să ducă la bun sfârşit un rol plin de nuanțe, asumat în mod impresionant?

Cine vrea să-și dobândească reprezentativitatea în condiţiile de valabilitate ale unei raţiuni care vizează starea de înnoire a omului, trebuie să aprofundeze cunoașterea contextului unui subiect de mare însemnătate, cu potențial de schimbare a atitudinii omului faţă de ceea ce el încă nu este pregătit să înfrunte.

Iartă-mă și primește-mă la tine pune în prim plan îndreptarea omului prin acceptul pe care el îl acordă credinţei pe care nu a susţinut-o pe deplin. Evidenţiază acea tendinţă a puterii omului de a accepta ceea ce ar dori să nu știe, tendinţă blocată inconştient de implicaţiile de neînlăturat ale slăbiciunii firii lui, dar care se activează puternic prin acceptarea unui adevăr venit din afara sa.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/iarta-ma-si-primeste-ma-la-tine.html

Iată ce înseamnă spirit practic

On Martie 02, 2012

Fii omul pe care îl păstrează în taină rezultatul muncii tale concretizată într-o creaţie care, prin certa valoare a geniului reprezentat, face cunoscută în toată lumea voinţa lui Dumnezeu.

În Franța, spiritul de frondă se ascuțise. Se putea constata aceasta și după căldura cu care parizienii l-au înconjurat pe Benjamin Franklin. Sosise la Paris, în 1778, ca delegat al Statelor Unite ale Americii. Avea 72 de ani, era gras, chel, nobilimea se arătase șocată de lipsa lui de maniere, în timp ce în ochii celorlalți modul lui direct de a vorbi și de a se purta, fără urmă de perfidie, i-au atras din primul moment simpatiile.

Iar când Ludovic al XVI-lea a binevoit, în sfârşit, să-l primească la Versailles, francezii au fost definitiv cuceriți. Bătrânul yankeu sfidase protocolul Burbonilor, ducându-se fără perucă, fără sabie, în aceeași haină cafenie și pantaloni cafenii cu care umblă în oraș, cu ochelarii săi cu ramă de oțel pe nas. Biografia lui, cunoscută de toată lumea, era povestită ca o aventură în sine, uluitoare, fascinantă.

*Fusese săpunar, tipograf, librar, profesor de înot, telal, editor, fizician, negustor, desenator de bancnote, scriitor, filosof. Avusese curajul să captureze fulgerul, inventând paratrăsnetul, dar nu atât datorită acestei "tije" care apăra mai bine decât Dumnezeu catedralele de incendiu, îl admirau francezii, ci pentru mulțimea de mici mecanisme foarte utile, pe care le înjgheba din mai nimic. Tot ce întreprindea se afla imediat, devenind un permanent subiect de comentarii admirative. Nu era oare excelentă ideea de a face un "braț mecanic"? Franklin și-l construise singur și, cu ajutorul lui, putea să-și scoată din bibliotecă orice carte dorea, din raftul cel mai de sus și să și-o aducă pe măsuța de lângă el, fără măcar să se ridice din fotoliu. Iată ce înseamnă spirit practic ! **

Leadership: Îţi oferi toată dăruirea spre valorificarea unei creaţii receptive la nou, încât imaginea vie a gânditorului care ia contact cu Eul tău să se ipostazieze într-un moralist al existenţei?

Obţinerea unei păreri clare şi corecte faţă de calitatea omului este esenţială pentru a face o comparaţie între admiraţie şi laudă, acestea două fiind mijloacele de a evalua un artist prin prisma poveştii vieţii sale la fel de interesante ca şi el. Diagnosticarea relaţiei dintre creaţie şi valorizarea spirituală a vieţii, făcută prin unirea imaginii sale de creator cu fundalul unei viziuni noi despre lume, se poate realiza printr-o analiză aprofundată a laturii personalităţii celui care ştie să-şi transforme povestea vieţii într-o călătorie spre "darul lui Dumnezeu".

Deşi nu există un test mai ferm pentru calitate, altul decât izbânda creaţiei care te face liber, spre bucuria datorată împlinirii de sine, indicând clar prezenţa dăruirii spre cultură, spre folosul cererii lui Dumnezeu de a mântui lumea printr-o schimbare totală, există mai multe cauze şi motive care pot ajuta la atribuirea diagnosticului de "vocaţie rară a omului".

Iar una din cauze este legată de eşecul omului în ceea ce priveşte găsirea locului şi sensului său într-o lume care pare să nu aibă sens. Prin urmare, el vrea să-şi schimbe condiţia de simplu om, în povestea unui om extraordinar. Aspiră chiar mai departe de atât, de ce să fie un muritor ca toţi ceilalţi oameni, când poate deveni nemuritor prin ceea ce lasă în urma sa?

Omul trebuie să-şi pună amprenta asupra evoluţiei lumii, făcând ca puterea lui spirituală să se dezvolte foarte mult pe aceeaşi undă cu a Creatorului Universului.

Te întreb pe tine, cititorule: care este moştenirea spirituală pe care pe care ţi-a dat-o Dumnezeu şi pe care tu o vei lăsa copiilor tăi?

Această moştenire este chiar taina creaţiei, minunea creativităţii şi a inventicii. Nu uita că, aşa cum bine preciza cineva pe web, lumea a fost creată şi dată omului pentru a preface viaţa făpturii în viaţa părtaşă dumnezeirii. De asemenea, o minune a lui Dumneze poate fi explicată şi transferată copiilor prin intermediul stimulării creativităţii (fapt care susţine primii paşi în domeniul cercetării). Mai ales asta face parte din moştenirea spirituală pe care o laşi lumii întregi. Copiii trebuie modelați în profunzime de valori spirituale trainice, precum iluminarea, libertatea, curiozitatea, creativitatea, inventica, într-o adevărată călătorie a descoperirii de sine.

Un moralist al existenţei este un creator care se ghidează după ideea nobilă a progresului în numele valorilor universale ale umanismului și în slujba promovării valorilor care definesc ideea unei abordări creative pusă în slujba progresului ştiinţei şi a întregii umanităţi.

Iată ce înseamnă spirit practic: să pui credinţa şi spiritul creativ la un loc de cinste în formarea unei viziuni care să asigure progresul în cunoaşterea unei noi realităţi la nivel de virtute, la nivel de înţelegere a voinţei lui Dumnezeu care vrea să transforme lumea într-un loc mai bun. Un loc al demnităţii culturale, estetice şi umane.

*** Notă:** Catinca Muscan - *Orele lui Prometeu* , Editura Albatros, 1986.

Source: https://neculaifantanaru.com/iata-ce-inseamna-spirit-practic.html

Idealul suprem

On Ianuarie 05, 2010

Întăreşte-le oamenilor sentimentul apartenenţei la echipă, cultivându-le credinţa în virtuţile pe care le apreciezi cel mai mult.

Ziua era pe sfârşite. Împăratul, înconjurat de garda personală, se apropie de unul dintre cei mai buni războinici ai săi. Acesta dăduse greş în misiunea ce îi fusese încredinţată. Era în genunchi. Ştia ce-l aştepta.

- În ziua când te-am numit comandant am avut încredere că nu mă vei dezamăgi. Ai pierdut bătălia. Aproape două mii de samurai au murit. Te temi de moarte?

Războinicul refuză să-şi privească stăpânul în ochi. Aruncă o privire într-o parte, apoi plecă ochii în pământ. Lăsă să treacă un timp înainte de a răspunde. Îi era ruşine că a căzut în dizgraţie. Se simţea izolat, inutil, iar aceasta era pentru dânsul o adâncă, chinuitoare umilinţă. Se învinuia în gând pentru lipsa de pricepere de care dăduse dovadă şi nu regreta că trebuia să moară.

- Nu, stăpâne. Sunt samurai. Sunt onorat că te-am slujit. Mi-am făcut datoria cât am putut de bine, dar am dat greş. Merit să mor.

Împăratul îşi scoase sabia. Se credea că sabia lui era cea mai ageră din lume iar tehnica lui inegalabilă. Fusese în multe bătălii şi nu pierduse niciuna. Era un războinic fără cusur.

- Poţi muri repede sau încet !

Un tremur profund, invizibil îl cuprinsese pe samuraiul condamnat la moarte. Dar nu-şi pierdu curajul. Nu voia să se târguiască pentru viaţa lui. Îl consola gândul că va fi omorât cu o lovitură rapidă de sabie. Nu mai avea nimic de spus. Avea puterea sufletească să tacă, să-şi tăinuiască înfrângerea. Aştepta cu capul plecat pedeapsa. Nu putea fi cruţat de această grea încercare.

- Te voi ucide cat voi putea de repede !

În secunda următoare, sabia lovi fulgerător şi decisiv. Inevitabilul s-a întâmplat. Cel care a greşit a plătit preţul maxim.

Leadership: Poţi suporta ruşinea înfrângerii făcând apel la un ideal care poate lua, după împrejurări, înfăţişarea unei inevitabile lupte cu miza înaltă a unui deznodământ care îţi poate păstra intactă valoarea?

Cel mai cumplit chin pentru un om ambiţios, cum era samuraiul, era acela de a trăi cu regretul ca şi-a dezamăgit stăpânul, cu ruşinea că nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor lui. El s-a antrenat încă de mic pentru a nu face greşeli. Din clipa în care se trezea se dedica perfecţionării a ceea ce făcea. Nu a trăit niciodată cu teamă, gândindu-se la răul care i s-ar putea întâmpla. Pentru el viaţa putea deveni suportabilă atâta vreme cât slujea, altfel n-ar fi avut niciun sens. A jurat pe sabie să-l apere pe împărat şi să îi fie supus până la capăt. De fapt asta şi înseamnă să fii "samurai", să serveşti, până la ultima suflare.

În secolul 16, vestitul strateg militar Daidoji Yuzan scria în tratatul de etică „Budo Shoshin Shu": *„Înainte de toate, un samurai trebuie să-şi amintească, zi şi noapte, că trebuie să moară."*

Un samurai nu trebuia să râvnească la bogăţii sau la celebritate. Unica lui menire era să-şi servească cât mai bine stăpânul. Propria lui viaţă era garanţia că îşi va face datoria până la ultima suflare. Dacă se întâmpla să dea greş în misiunea lui, atunci era sortit pieirii. Iar dacă se întâmpla să moară, atunci murea bucuros că şi-a slujit stăpânul.

Un singur ideal poate lua, după împrejurări, înfăţişarea unei inevitabile lupte cu miza înaltă a unui deznodământ care îţi poate păstra intactă valoarea: acela de a servi unui scop care ia forma unei misiuni în conformitate cu caracterul îndatoririi faţă de un stăpân care se comportă ca un Dumnezeu.

Leadership: Poţi să te evidenţiezi printr-o reflectare a experienţei de a fi un tot unitar şi într-o strânsă uniune cu eroul pe care îl reprezinţi într-un deznodământ care aduce izbânda unei conştiinţe înalte?

În zilele noastre nu mai există samurai în adevăratul sens al cuvântului, dar au rămas nenumărate poveşti despre ei. Din care avem multe lucruri de învăţat. Cum ar fi, de exemplu, să dăm dovadă de ataşament faţă de prieteni, faţă de familie, faţă de superiorii noştri, faţă de instituţia în care activăm, faţă de comunitatea în care trăim. A fi loial şi a conlucra pentru atingerea scopurilor propuse ne întăreşte sentimentul apartenenţei la grup.

Spre deosebire de devotamentul unui samurai faţă de stăpânul său, la ora actuală noţiunea de devotament se referă nu atât la ataşamentul faţă de şef, cât la ataşamentul faţă de colectivul de muncă şi finalizarea optimă a scopurilor urmărite.

Mulţi oameni n-au încercat niciodată un ataşament adânc faţă de cineva. Ei nu ştiu cum este să ajuţi pe alţii, nu sunt hotărâţi, le lipseşte spiritul de camaraderie şi de recunoştinţă. Tot mai mulţi sunt cei care doresc să conducă, să fie în centrul atenţiei. Şi urăsc orice fel de constrângere. Încearcă să sară peste anumite etape foarte importante, fără de care este imposibilă ascensiunea până în vârf.

Eu cred că fiecare trebuie mai întâi să înveţe să se integreze corespunzător într-un colectiv, să înveţe să conlucreze şi să fie performant, abia apoi să aspire la o avansare în ierarhia profesională. Numai conduşi de nevoia de a aparţine unui colectiv oamenii vor învăţa să-şi respecte angajamentele.

Un lider destoinic promovează dezvoltarea relaţiilor de camaraderie şi-i încurajează pe oameni să conlucreze eficient. Cea mai preţioasă dintre toate însuşirile oamenilor pe care îi conduce trebuind să fie numaidecât fidelitatea. Să-i fie credincioşi şi să-i inspire încredere, dând dovadă de curaj în orice situaţie, sub niciun chip să nu-l trădeze sau să se îndepărteze de el.

O conştiinţă înaltă se manifestă prin consolidarea ataşamentului faţă de un trecut care îşi păstrează prestigiul, dar are ca miză demonstrarea ataşamentului faţă de o filozofie care se sprijină pe latura spirituală, pe revelaţia unei izbăviri sacrificiale.

Idealul suprem al unui lider este să conducă o echipă formată din oameni capabili, care să facă faţă oricărei situaţii, ambiţioşi, competenţi, responsabili, loiali şi foarte devotaţi.

Din păcate idealul suprem este foarte greu de realizat deoarece între oameni, chiar excelenţi profesionişti, relaţiile se dezvoltă in timp, ca şi sentimentele, şi se bazează pe o cunoaştere îndelungată. Un bun lider ar trebui să fie liantul într-o echipă pentru ca aceasta să fie cât mai bună.

Chiar dacă nu mai există samurai şi educaţia corespunzătoare unui samurai, şi chiar dacă este foarte greu de realizat, întotdeauna un lider va nădăjdui să aibă de partea lui oameni plini de devotament care să-l ajute să-şi atingă ţelurile propuse în beneficiul tuturor. Acesta este idealul suprem.

Întăreşte-le oamenilor sentimentul apartenenţei la echipă, cultivându-le credinţa în virtuţile pe care le apreciezi cel mai mult. Virtuţi precum loialitatea, onoarea, răbdarea, disciplina, politeţea şi curajul - pentru atingerea scopului propus.

Source: https://neculaifantanaru.com/idealul-suprem.html

Ideea compoziţiei

On Februarie 27, 2016

Aruncă lumină asupra procesului de creație, dezvoltând o mai mare abilitate în perceperea adevărurilor manifestate în viaţa de zi cu zi.

Ideea aceasta a compoziţiei legate de timp era mai veche, o ştim. Ea fusese însă fertilizată şi reanimată cu câteva luni în urmă prin lecturi ale pieselor scriitorului englez J.B. Priestley care născuseră gânduri despre compoziţie în timp. Întâi lectura lui Priestley - farmecul finei mobilităţi a fanteziei lui, apoi mi se roteşte obsedant în creier un vers din "Macbeth".

S-a desfăcut legătura timpurilor, asociaţii din viaţa curentă, desigur din fondurile rezervelor emoţionale acumulate şi neîmplinite în Mexic, apoi cele văzute aici, în Uzbekistan... Aşa se naşte ideea compoziţiei filmului "Canalul Fergana". Bineînţeles - o repetăm - procesul este mult mai complicat, mai nuanţat, asociaţiile mult mai numeroase şi referindu-se la toată rezerva culturală şi emoţională. Însă detectarea chiar şi numai a unor dintre ele aruncă lumină asupra procesului de creaţie.

Aceste elemente nu sunt evident hotărâtoare, au însă rolul unor stimuli. Chiar Eisenstein o spune în legătură cu piesele lui Priestley, pe care le citise recent şi asupra cărora meditase:

*"Ele sunt interesante aici, deoarece probabil au ajutat la defrişarea terenului în jurul temei despre timp tocmai în momentul în care m-am lovit de problema timpului în scenariul despre canalul Fergana. Prea mult au fost gândite şi răsgândite lucrurile acestea, mărturiseşte în altă parte, încât sub influenţa lui Priestley ele să nu izbucnească. Şi dacă privim cazul Priestley ca pe un exemplu, el ne va lămuri, prin multiplicare şi de aici generalizare, încă o cută ascunsă a problemei pe care o urmărim." **

Leadership: Poţi să dezvolţi un punct de vedere pe o temă de actualitate prin descoperirea rezolvărilor compoziţionale despre un factor cheie provenit din sfera experienţei personale directe şi imediate?

O resursă personală nelimitată a artistului este însăşi fondul propriu de gestiune a celor sesizate de-a lungul unei linii şerpuite, conform cercetărilor prin care are loc învăţarea unor tehnici de lucru, unor lecții de viață, unor metode noi de folosire a cunoaşterii, în încercarea de a surprinde esenţialul dincolo de limita vizibilului.

Leadershipul impresionează prin farmecul finei mobilităţi a fanteziei artistului. Omul creator participă la procesul de redare a realităţii prin cele văzute şi simţite care dau povăţuire minţii către privirea celor nevăzute.

Prin asimilarea de informații și prin abordarea constructivistă a învăţării, în ale căror meniuri găsim veritabili „germeni" pentru obţinerea unei estetici a producției și reprezentării, se reflectă totdeauna o nouă temă de abordat, un scenariu de film, care duce la un alt nivel de experiență.

Cele nevăzute rulează de regulă într-un mediu restricţionat, dar uneori pot fi întâmpinate cu sufletul și mintea în diverse călătorii în lume, prin contactul cu oamenii de seamă. Oriunde te afli, oriunde te regăsești, oriunde te simți conectat la evenimentele importante, acolo se găsesc întotdeauna „indicii", elemente uneori hotărâtoare cu rolul unor stimuli, care duc la multiplicare şi de aici la generalizarea unor rezultate și noţiuni izvorâte dintr-o bază

inductivă largă (prin urmărirea trecerii de la efecte la cauze).

Factorii cheie ai transformărilor care duc la descoperirea rezolvărilor compoziţionale despre anumite experiențe prelucrate ulterior în teme și scenarii sunt constatările, asociaţiile și comparaţiile din viaţa curentă care stabilesc formatul unor idei și lecţii inedite. Ei pot fi reprezentaţi de constanta „Timp", uneori luând forma unei imagini mentale, alteori dezvaluind o cută ascunsă a unei probleme, etc.

Estetica reprezentării unei noi viziuni provenite din sfera experienţei personale directe şi imediate, în contrast cu necunoscutul unor lungi călătorii prin universul creaţiei nematerializate, vizează originalitatea improvizaţiei cu care întâmpini o gândire a cărei bogăţie poate fi cuprinsă într-un concept inedit redat într-o operă de artă.

Ideea compoziţiei îi revine omului care ştie să se încreadă într-un mereu „nou început", având în administrare bogata rezervă culturală şi emoţională colectată în timp. Ai grijă cum te raportezi la cele văzute în locurile pe unde treci, dar mai ales la cele nevăzute, știind că ceea ce se pierde conține de obicei o mare parte dintr-un adevăr care poate propune o nouă perspectivă asupra relaţiei dintre puterea de creaţie şi cunoaştere.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Ideea filmului intelectual

On Martie 5, 2011

Procesul de montaj și reflecția asupra „filmului intelectual" pot redefini limitele tradiționale ale cinematografiei, oferind o platformă pentru idei filosofice profunde.

Deși în străinătate filmul s-a bucurat de succes – în Germania, de pildă, a fost selectat drept cel mai bun film al anului 1928 – „Octombrie" nu a avut însă nicăieri răsunetul pe care-l cunoscuse „Potemkin". Totuși, „Octombrie" și, mai târziu, studiile teoretice ale lui Eisenstein pe marginea filmului au exportat în întreaga lume ideea „filmului intelectual", stârnind pretutindeni un ecou larg și răsunător.

Încă în timpul muncii la „Octombrie" – în perioada montajului – Eisenstein se gândește mai departe. Dacă filmul intelectual este posibil, atunci se poate transpune pe ecran chiar și sistemul de noțiuni din „Capitalul" lui Marx. Ar fi fost acesta un film despre metoda dialecticii, care trebuia să dezvolte – ca limbaj cinematografic – ceea ce exista embrionar în „Octombrie".

În această direcție credea Eisenstein că se află tematica cinematografiei viitorului: în regiunea filosofică. Dar înainte de a putea începe acest film, socotea necesară o perioadă de pregătire de un an sau un an și jumătate. În această direcţie terenul era total virgin, o tabula rasa. El vedea necesitatea stringentă a unei investigații prealabile îndelungate, pentru a nu risca compromiterea unei teme de o asemenea importanță. Eisenstein percepea această muncă drept „Magnitogorskul cinematografiei" – o construcție temeinică ce ar fi pus bazele unui nou tip de limbaj cinematografic.

Leadership: În ce măsură poate creația ta să deschidă noi perspective asupra transpunerii ideilor teoretice complexe într-un format vizual captivant?

Procesul de explorare cinematografică a filmului intelectual necesită o metodologie riguroasă și o pregătire extensivă. Înainte de a transpune pe ecran sistemul dialectic al „Capitalului", terenul virgin al acestei tematici trebuia studiat prin investigații filosofice complexe. Fiecare strat al limbajului cinematografic poate ascunde structuri semnificative ce trebuie dezvoltate metodic, pentru a evita compromiterea potențialului unei astfel de teme.

Explorarea acestor teritorii necartografiate ale expresiei filmice necesită adaptarea constantă a metodelor de cercetare, stârnind ecouri în întreaga lume a cinematografiei. Totuși, asemenea unui geolog ce își pregătește minuțios explorarea unui teritoriu necunoscut, Eisenstein planifică această muncă intelectuală ca pe o cartografiere sistematică a unui nou continent artistic.

Deși „Octombrie" nu a avut același impact ca „Potemkin", filmul și studiile teoretice ale lui Eisenstein au exportat ideea „filmului intelectual", care a deschis noi direcții artistice. În timpul montajului la „Octombrie", Eisenstein a început să contemple noi posibilități, considerând că, dacă filmul intelectual este realizabil, atunci chiar și conceptele complexe din „Capitalul" lui Marx ar putea fi transpuse pe ecran.

Pentru Eisenstein, acest proiect reprezenta o explorare științifică a unui teren cinematografic virgin, o adevărată „tabula rasa". Ca un cercetător pionier, el considera esențială o perioadă prealabilă de investigație riguroasă, necesară pentru a construi un limbaj cinematografic inovator. „Magnitogorskul cinematografiei" simboliza efortul de amploare prin care Eisenstein urmărea să creeze o platformă pentru idei filosofice și dialectice, stabilind astfel bazele

tematicilor viitoare în „regiunea filosofică" a cinematografiei.

Creația intelectuală implică deschiderea unor noi direcții artistice, manifestându-se în raport cu efortul de a transforma limbajul vizual într-un vehicul pentru explorarea ideilor abstracte.

Ideea „filmului intelectual" s-a născut din dorința de a transpune concepte abstracte în imagini cinematografice puternice, conform viziunii lui Eisenstein despre potențialul artistic al montajului. Aceasta presupune o „sinteză între simbol și idee", transformând filmul într-un vehicul pentru gândirea filosofică, utilizând asocieri vizuale și emoționale. Prin această abordare, limbajul cinematografic poate deveni profund și inovator, redefinind limitele expresiei artistice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/ideea-filmului-intelectual.html

Iluzionistul care pândeşte din necunoscut întinderile ştiinţei sale (II)

On Decembrie 02, 2012

Schimbă contextul realităţii pe care ţi-o impui ca un standard al cunoaşterii de sine autentice, fără să te abaţi de la traseul unei variante de responsabilizare care călăuzeşte desăvârşirea.

Mă implicasem într-o cercetare dincolo de limitele mele. O întrecere cavalerească intelectuală între două constante, între cunoaştere şi aplicabilitatea ei, între semnificaţia cunoaşterii şi actualizarea posibilităţilor tale de "a fi", o întrecere în care trebuie să am mare grijă. Căci puteam fi tentat să urmăresc un ideal mult prea înalt pentru posibilităţile mele de a-l atinge. Şi, urmărind constant acest ideal, să realizez că, de fapt, am pătruns într-un tărâm necunoscut, încălzit de cunoaşterea cea mai pură, dar totuşi atât de complicată.

Omul care ţine cu tot dinadinsul să fie altcineva, să fie mai mult decât este, să se întreacă pe sine, omul care îşi pune cunoaşterea în folosul desăvârşirii sale poate ajunge, dintr-un exces de inspiraţie, de energie şi de măsură să depăşească graniţele realităţii. Reciproca fiind la fel de valabilă, numai un astfel de om poate atinge un potenţial de maturizare şi responsabilizare maxim. Tu în care categorie te încadrezi?

Aşa cum în timpul diviziunii celulare cromatina se organizează sub formă de cromozomi, tot astfel omul care se dedică întru totul atingerii desăvârşirii sale - prin dezvoltarea continuă a ideilor şi prin sporirea eficacităţii procesului de gândire, reînnoindu-şi puterea de a se dărui lor în totalitate, poate să sfârşească prin a-şi canaliza energiile în jurul unui spaţiu gol. O separare de sine. O închidere a uşii spre reuşita totală.

Leadership: Te angajezi într-un experiment de explorare a lumii lăuntrice printr-un permanent consum de inspiraţie care te obligă să coexişti cu efectele unei ascensiuni mult prea grăbite?

Acesta a fost punctul critic al cunoaşterii mele – să ajung mai departe decât am fost programat iniţial să ajung, să escaladez un munte până ce acesta se clătină şi se prăbuşeşte. Sau să ajung în vârful lui lăsând pe alţii în urmă, având în faţa mea doar incertitudine.

Acesta a fost punctul în care am realizat că sunt limitat de un fenomen absolut, doar la o singură opţiune: incertitudinea. Iar cest teritoriu pe jumatate necunoscut, nespus de ticsit cu abstractizări, se află la graniţa care desparte realitatea de iluzie, atunci când pur şi simplu ajungi să te pierzi în labirintul ştiinţei, al vieţii, al căutării, al creaţiei, al inspiraţiei, al gândurilor fără sfârşit - cu toate adaosurile lor. Desăvârşirea nu se poate atinge decât dacă reuşeşti să treci de această graniţă, sau să vezi dincolo de ea. Şi să devii ceea ce eşti tu de fapt.

Inspiraţia este un produs al gândurilor pe care le creezi într-un anumit context care se schimbă rapid şi care de multe ori îţi neagă faptele prin vorbe. Omul care îşi aşterne liber şi necontenit inspiraţia ajunge să se refuze pe sine printr-o negaţie a ceea ce este finit, urmată de o negaţie a realităţii, el devenind singurul supravieţuitor al unei poveşti scrise de el însuşi.

O ascensiune mult prea grăbită, care este rodul unui consum continuu de inspiraţie dus până la saturaţie, reprezintă o încercare de a-ţi menţine egoul ridicat şi de a-ţi crea o imagine de sine mai înaltă, când în realitate intenţiile tale sunt de natură a provoca o rezonanţa adâncă şi tainică, puternic marcantă, în spiritul tău.

Chiar în actul desăvârşirii, în sensul preciziei absolute a măsurilor ce se cuvin a fi luate pentru o mai exactă evaluare a cunoaşterii proprii, incertitudinea se poate stabili dacă nu urmezi fidel firul devenirii tale, real sub toate aparenţele. Devii confuz şi ajungi să nu mai distingi realitatea de iluzie, îndepărtându-te de la destinaţie, abătându-te de la menirea ta, în lungul drum spre „absolut".

Leadership: Îţi concentrezi întreaga energie a desăvârşirii într-un "Adu-ţi aminte ceea ce ştii de fapt", pentru a asigura înţelegerea conţinutului unui parcurs care se doreşte a fi relevant prin ecoul produs la un alt nivel de conştiinţă?

Desăvârșirea este un act al dedublării: devii altcineva prin abordarea ta din diferite unghiuri ale realității pe care le combini potrivit proprilor viziuni despre lume, sentimente şi imaginaţie. Un om nou este o umbră a unui vechi tipar de gândire, sau o lumină a unei judecăţi care afirmă sau neagă ceva în legătură cu un anumit subiect.

Te compari în permanenţă cu un tip uman care nu doreşte schimbarea în jurul său şi în sine? Toate resursele tale sunt puse la bătaie într-o permanentă căutare de ceva nou? Ai ajuns la un nivel în care abandonezi anumite idei în favoarea altora mai noi? Descoperi pe măsură ce evoluezi că, de fapt, nu ştii nimic despre tine? Simţi că totul se întoarce împotriva ta? Îţi nesocoteşti tot mai mult propria fiinţă, printr-o sporire a cunoaşterii?

Conştiinţa este ceea ce rămâne după ce ţi-ai redefinit identitatea. Iar ecoul produs la un alt nivel de conştiinţă este un produs al schimbării gândurilor dominante în direcţia unei realităţi care există dincolo de ceea ce crezi că este realitatea.

Cine se pierde în negura gândurilor accede la o realitate apropiată de cea închipuită, ceea ce este echivalent cu o declarație de pasivitate sau cu un act de înfrângere în faţa propriei confuzii.

Leadershipul poate fi asimilat de aproape oricine, cu o singură condiţie, pe care poate numai filozoful grec Platon a exprimat-o foarte clar: " *Cea mai mare parte a instruirii tale constă în a ţi se aduce aminte ceea ce deja ştii.* " Şi, aş adăuga aici, " *ceea ce deja ştii* ", este dat de o acumulare continuă de valori şi cunoştinţe asimilate în timp, fiind totodată hotărât de tot ceea ce se modifică fără încetare în jurul tău.

Tot ceea ce există în jurul tău se modifică fără încetare şi are un ecou puternic în întregul tău fel de a fi. Şi numai dacă ai acea dispoziţie sufletească a omului care ar paria totul pe o singură carte, a omului care arde toate punţile în urma sa ca să le reclădească mai trainice pe termen lung, vei putea să te ridici la un nivel superior de leadership.

În alt caz, vei rămâne un necunoscut, un simplu om care se hrăneşte din când în când cu iluzia unui viitor grandios. Iar cel ce se agaţă de orice iluzie, recurgând la tot felul de artificii pentru a face rost de terenul necesar ridicării sale la un nivel înalt, nu va ajunge niciodată la acel reper de orientare favorabilă. Ci va ocupa întotdeauna un rol secundar într-o scenetă improvizată, ruptă de adevărul promovat de arta conducerii.

Potenţialul care te scoate din rutină este universul simbolic în care te cufunzi şi te simţi tu însuţi, privitor la ceea ce este real sau fals în toată această mişcare a gândurilor către unii sau alţii, către obiecte, lucruri sau către preocupările tale vitale.

Iluzionistul care pândeşte din necunoscut întinderile ştiinţei sale este omul stăpân pe gândurile sale, care ştie să-şi ridice cunoaşterea la un nivel superior fără să se piardă prea mult în spaţiul unei realităţi virtuale.

Iluzionistul care pândeşte din necunoscut întinderile ştiinţei sale (I)

On Decembrie 02, 2012

Sporeşte cunoaşterea şi înţelegerea "Omului" din tine, fără să depăşeşti graniţele a ceea ce experimentezi din perspectiva a ceea nu poţi cuprinde.

Tot ceea ce exista în jurul meu se modifica fără încetare, dar pe nesimţite şi aproape fără ştirea mea, ca o emanaţie nefirească de vapori, într-un soi de spirală a timpului fixată de lateralele unei forţe magice numită "dublă revărsare a formelor din haosul originar". Zgomotele înfundate ale cunoaşterii şi auto-cunoaşterii se făcură auzite, dar însoţite de ecouri de îndoială. Mă aflam într-un impas care putea conduce la o diminuare considerabilă a valorii pe care mi-o atribuiam, fără ezitare, în înţelegerea vieţii şi în acceptarea realităţii.

Cum era posibil ca un ins oarecare, supus unei constante presiuni, hrănindu-se doar cu iluzia unui vis, un necunoscut care se grăbeşte să scoată la suprafaţă din cele mai întunecate colţuri ale realităţii adevărata sa menire - să se confunde, să se compare la o distanţă de doar câteva "contra-atacuri" cu un alt tip uman, cu un jucător înfocat al realului, cu un iluzionist care îşi transformă magiile într-un mod unic?

Trebuia, oare, să trag concluzia că ajunsesem rezultatul excesului meu de transfigurare, şi că toate nu erau de fapt decât unul şi acelaşi lucru, un separatism de limitele mele? Omul din mine era dincolo de orice mască? Sau se agăţa de orice iluzie, recurgând la tot felul de artificii?

Leadership: Poţi fi un model al unei conştiinţe care îşi este propriul obiect de cercetare, descoperind în tine însuţi acele mecanisme de *checks and balances* care te ajută să descoperi o altfel de reflexivitate?

Tot soiul de idei bine stabilite pe care le abandonam în favoarea altora incoerente. Toate resursele convingătoare puse la bătaie într-o permanentă căutare de ceva nou. Dar de ceva imprevizibil. De ceva improbabil. O baterie magnetică în jurul căreia se înşiruiau grămadă toate resursele, toate efluviile creatoare cele mai subtile, presărate cu cel mai fin set de calităţi. Dar care se descărca tot mai mult prin consumul propriu de energie.

Ca un om care învaţă atâtea şi atâtea, descoperind pe măsură ce înaintează în studiu tot mai multe secrete, eram convins că nu voi şti niciodată nimic. Că, de fapt, totul se reîntorcea împotriva mea, ca un glonţ ricoşat. Căci îmi nesocoteam tot mai mult fiinţa, printr-o sporire a cunoaşterii. O căutare simbolică a unui lucru neînţeles, lupta în jurul unui adevăr întortocheat. Exploatarea în exclusivitate a unei înţelegeri contrare propriei gândiri, ce trebuia încheiată.

Mă simţeam plasat tocmai în mijlocul cerului şi al pământului, încadrat într-o anumită categorie a realităţii - nuanţată doar la nivel de ştiinţă. *Un coureur poussé des nouvelles epreuves* . Fiind limitat de un fenomen necunoscut, doar la o singură opţiune: incertitudinea.

Reflexivitatea este capacitatea de a analiza propriile gânduri, emoţii, practici profesionale sau situaţii prin care treci, cu scopul de a le transforma într-un răspuns la marile dileme ale vieţii.

Iar una din cele mai mari dileme ale vieţii, pornind de la analiza propriei persoane, este umatoarea: "de ce continuă omul să construiască, să inventeze, să diversifice, căutând ceva anume, acel ceva pe care dacă-l întrebi, nu va şti să-l definească prea bine?"

Leadership: Evoluţia ta mai are încă mulţi paşi de făcut până să ajungă să-şi creeze structura capabilă de a redefini esenţa determinării tale într-un demers numit: "echilibrare personală" ?

Scânteia se aprinsese, fulgerător şi neaşteptat, ca o erupţie de gânduri într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat. Nimic nu-l mai oprea pe omul supus forţelor deschizătoare de drumuri să-şi răsfrângă iluziile în ceaţa devenirii, tot mai densă. Şi mai aspră. Acolo unde nimic nu se vede, dar unde sălăşluiesc toate răspunsurile şi se contabilizează toate secretele. Acolo unde totul se schimbă, dar înainte de toate se cântăreşte.

Ajunsesem să mă raportez la nişte concepte care îmi erau la fel de străine pe cât puteau fi protonii pentru Tolstoi. Semeţ şi tulburat mă simţeam în acelaşi timp, aidoma celui ce trece puntea cercetării ştiinţifice pentru a pătrunde într-un tărâm necunoscut, încălzit de cunoaşterea cea mai pură, dar totuşi atât de complicată.

Totul se rezuma la cât de bine mânuiam bastonul care aducea bogăţie minţii, cuprins în imperativul: "Cântăreşte-ţi bine forţele" !

Echilibrarea personală este o domolire a elanului al cărei intensitate da valoare existenţei rezumând fiinţa în profunzimea sa originară, însemnând o indulgentă a modului cum foloseşti cunoaşterea pentru a facilita acea înţelegere care te ajută să vezi înţelepciunea din spatele durerii.

Ce anume provoacă durerea ta de a nu putea pune în ordine haosul pentru a crea o nouă lume? Este oare de vină incapacitatea ta de a trece la acțiune, în încercarea de a da impresia de mai multa transparenţă unui univers plin de semnificaţii?

Cântăreşte-ţi bine forţele, ca nu cumva să ţi se pară doar că deţii toate resursele de motivaţie, inspiraţie şi imaginaţie, iar când vei da piept cu marea provocare a necunoscutului şi incertitudinii, să descoperi că a fost doar o impresie falsă.

Percepția realităţii tale este verificată din perspectiva a ceea ce știi că nu înţelegi, în măsura în care tot ceea ce încerci să cuprinzi este limitat de valoarea pe care o acorzi împlinirii și evoluției bazate pe explorarea propriilor gânduri şi trăiri?

Iluzionistul care pândeşte din necunoscut întinderile ştiinţei sale aduce în prim plan acea schimbare totală a omului care, manipulând în mod tot mai sofisticat ştiinţa şi cunoaşterea, ajunge să-şi creeze şi asume îndatoriri peste puterile sale. Îndepărtându-se uşor şi apoi din ce în ce mai mult de realitate, sfârşeşte prin a se izola într-o lume a iluziilor. O lume care se poate clătina şi chiar prăbuşi asemenea unui munte.

Te încadrezi într-o anumită categorie a realităţii - nuanţată doar la nivel de ştiinţă? Limitările propriei tale cunoaşteri sunt date tocmai de această incertitudine ce bate la uşa vieţii tale, întrebându-te: “ *Cine eşti de fapt?* ”. Această incertitudine evidenţiază lipsa capacităţii tale de a analiza obiectiv lucrurile înainte de a lua o decizie fermă, înainte de a afla cum stau lucrurile în realitate?

Sporeşte cunoaşterea şi înţelegerea “Omului” din tine, fără să depăşeşti graniţele a ceea ce experimentezi din perspectiva a ceea nu poţi cuprinde.

Source: https://neculaifantanaru.com/iluzionistul-care-pandeste-din-necunoscut-intinderile-stiintei-s

Imaginarul unei lumi de dincolo de noi

On Octombrie 03, 2020

Numai privilegiul de a fi un Creator poate da sens unei vieţi trăite într-un moment în care trebuie să legi imaginea unei aspiraţii vertical-spirituale cu imaginea unei plăsmuiri geniale.

Am început să scriu despre mine însumi ca aflându-mă în altă lume, pentru a da replica unei vieţi din altă viaţă, cu acea revelaţie cu neputinţă de precizat, pe care am încercat s-o intuiesc artistic, cu pensula şi cu un cuţit pentru pictură. Trebuia să creez reliefuri şi impasto, demne de un suprarealism sui generis, constructiv. Bineînţeles, am mizat totul pe forţa simbolică şi sugestivă a imaginilor pline de vibraţie, corespunzătoare cuvintelor scrise prin jocul hazardului, în spiritul de fineţe şi în fragilitatea unei emoţii trăită în mod genuin.

Pentru aceasta, mi-am luat ca model dual de existenţă, ca punct de trecere în altă lume, imaginea unui trandafir *Double Delight* , şi o asemenea tehnica futuristă de exploatare a lumilor, este influenţată, fără îndoială, de un scris al trăirii, ce aparţine în totalitate momentului următor, revizuind de fiecare dată ce a fost dobândit prin revelaţie şi iluminare.

Iar orice revelaţie ce are ca punct de reper trecerea trăirilor prin succesiunea culorilor şi a posibilităţilor de personalizare a unei lumi aparte, cu multe lumini, dar mai ales prin utilizarea punctului, liniei și formei, trebuie să fie demnă de om şi de Dumnezeu, ca să fie cel puţin comprehensibilă la nivel simbolic.

Leadership: Creaţia ta poate fi interpretată ca fiind o parte din sufletul naturii, având ca punct de reper imaginea factorului uman revelat ca fiind replica unei vieţi din altă viaţă?

Nu pot împiedica culorile să pâlpâie şi să se joace unele peste altele, chiar în momentul posesiei vizuale a unei teme de culoare numită *Exludasherr* , însemnând mişcarea planurilor îndepărtate faţă de cel apropiat pentru a evoca o structură spaţială nemaivăzută. Dar pot redimensiona o lume artistică cu un scris care, pornind de la trandafir, poate atinge însăşi Calea Lactee în care mă pierd şi mă regăsesc în acelaşi timp.

Probabil, divinul ce caracterizează râvna unui artist spre cât mai multă desăvârșire posibilă, poate fi asemuită cu alegerea unei culori care nu se limitează doar la conceptul *Exludasherr* , ci ar reflecta cel mai bine spiritul pur al reconstituirii planului astral. Însăşi trandafirul este oglinda unui artist în plan astral, o imitaţie a creatorului într-un cadru divin, într-un vis al cărţii de vis, pe teritoriul sublim al unui sevalet care, de la Renaştere încoace, a devenit forma principală a reprezentării picturale.

În aceeaşi măsură, simbolul conectării unor lumi de dincolo de mine sau dincoace de realitatea exterioară, trebuie să imite un personaj enigmatic şi fascinant, încât să fie acceptate regulile impuse de scrisul numerelor şi al anilor, aferent scrisului hărăzit de o mână nevăzută care pune lucrurile, formele şi culorile într-o anumită ordine. Cred că însuşi Creatorul mă priveşte cu ochii care văd în adevăr relaţia de identitate dintre subiectivitate şi obiectivitate, dar nu se opune scrisului parcurs cu acea calitate a scriitorului de a crea imprevizibilul, de a descrie cu obiectivitate o realitate necunoscută.

În asta constă descoperirea divinului, în proprietatea spirituală a trandafirului de a influenţa scrisul şi de a servi ca promisiune a unei pensule de a defini o nouă realitate.

Trandafirul face parte din scrisul meu, pentru că puritatea lui se regăseşte (ca unealtă artistică de prim rang) în folosirea cheii potrivite pentru accesul la Sinele Divin, individual. Oricare ar fi cuvintele scrise de mine cu stiloul fermecat, ele conţin farmecul cu care o pensulă poate colora simbolul divinului, cât şi al umanului, naturii şi universului în imensitatea sa.

Iar adevărata manifestare a divinului are ca reper imaginea factorului uman revelat ca fiind replica unei vieţi din altă viaţă, din altă lume, din altă realitate.

Da, există cuvinte ce aparţin stiloului, printr-o exprimare creativă cu ajutorul trandafirului, tot aşa cum există cuvinte ce aparţin pensulei, indiferent ce culoare am folosi pentru a crea o anumită luminozitate specifică unei picturi acrilice, în genul capodoperei lui Randy Burns. Mai ştim că prin orice scris artistic se măsoară fineţea cu care Creatorul foloseşte pensula pentru a obţine un efect luminos, utilizând cea mai ridicată frecvenţă de rezonanţă a unui glob de cristal în care sunt înscrise toate secretele facerii lumii, codurile genetice ale plantelor şi animalelor.

Să privim leadershipul printr-un privilegiu unic, divin: acela de a exprima actul de creaţie al unui Creator printr-un tip de abordare care vorbeşte despre experienţa estetică, şi poate astfel vom înţelege personalitatea unui artist care îşi plămădeşte realitatea dintr-o aparenţă accesibilă.

Imaginarul unei lumi de dincolo de noi se relevă prin sensul pe care artistul îl dă vieţii trăite într-un moment în care el trebuie să lege imaginea unei aspiraţii vertical-spirituale cu imaginea unei plăsmuiri geniale.

Momentul de vârf al procesului creator se atinge atunci când trăitul unei vieţi spirituale se reflectă în imaginea unei lumi paralele, plăsmuită cu aspiraţia de a pătrunde tainele universului, pornind de la ideea că orice corp al naturii este reflecţia unui corp ceresc, şi că orice realitate se oglindeşte în multiplicitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginarul-unei-lumi-de-dincolo-de-noi.html

Imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului

On Septembrie 28, 2022

Un lider adevărat ştie să creeze o imagine care în apropiere pare identică cu cea din depărtare, fără să ajungă să se identifice prea mult cu imaginea pe care o proiectează către restul lumii.

Hai să vă spun ce-am revăzut azi într-o carte scrisă de Papus. El scria că omul se consideră singurul creator și singurul judecător al destinului său, fiind liber să acționeze pe placul său în cercul fatalității lui, la fel cum un călător poate să acţioneze într-un vapor cu aburi așa cum dorește în compartimentul său. Dumnezeu nu mai poate să fie indicat drept complice al greșelilor umane, la fel cum nici căpitanul vasului nu este responsabil de fanteziile călătorilor pe care îi duce înainte.

Dar, cititţi mai departe, şi vă veţi afla că Dumnezeu, așa cum apare la prima vedere, este ansamblul a tot ceea ce există, iar omul este supus unei schimbări pe care nu o poate controla. Iată imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului în ceea ce privește această problemă a schimbării cauzate de o forţă nebănuită.

Un vapor cu aburi este lansat pe imensul Ocean și plutește spre capătul stabilit de termenul călătoriei. Tot ceea ce conține vaporul este condus înainte. Și totuși fiecare este liber să își organizeze compartimentul așa cum îi place. Fiecare este liber să urce pe punte ca să contemple infinitul, sau să coboare pe fundul calei.

Progresul înainte se efectuează în fiecare zi pentru întreaga masă de oameni. Insă fiecare individualitate este liberă să acționeze după plac în cercul de acțiune care îi este conferit să îl împartă. Toate clasele sociale sunt acolo pe acel vapor, de la bietul emigrant, care se culcă îmbrăcat într-un sac, până la bogatul yankeu care ocupă un compartiment de lux. Și viteza este aceeași pentru toți, fie ei bogați, săraci, mari sau mici, toți vor ajunge în același timp la capătul călătoriei.

Leadership: Poţi să-ţi conturezi imaginea ideală a unui prezent care îşi decide viitorul, în încercarea de a analiza ce se întâmplă în relaţia dintre un conținut care se numește "voință de putere" şi un conţinut convingător care nu se vede?

O mașină inconștientă care funcționează după legi stricte pune în mișcare întregul sistem. O forță oarbă (aburul) canalizată în tuburi și organe de metal, generată de un factor special (căldura) animă întreaga mașină. O voință, care domină mașina organică împreună cu ansamblul pasagerilor, guvernează totul: căpitanul. Indiferent în fața acțiunii particulare a fiecărui pasager, căpitanul, cu ochii fixați asupra țintei de atins, cu mâna pe cârmă, conduce imensul organism spre termenul călătoriei, dând ordinele sale armatei de inteligențe care i se supun.

Dar căpitanul nu comandă în mod direct elicea care pune în mișcare vaporul, nu are efect imediat decât asupra cârmii. Astfel Universul poate fi comparat cu un vapor cu aburi imens, unde, cel pe care noi îl numim Dumnezeu, ține cârma. Natura este mașinăria sintetizată în elicea care pune în mișcare întregul sistem potrivit unor legi stricte, iar oamenii sunt Pasagerii. Căpitanul nu intervine în detaliul maşinăriei motrice (imagine a naturii), sau în ocupaţiile pasagerilor. El guvernează în mod circumferenţial sistemul general. Nu are legătură cu ce se întâmplă în interiorul compartimentelor.

Progresul există, general, pentru tot sistemul, însă fiecare ființă umană este absolut liberă în

cercul propriei fatalități. Că vor sau nu, indiferent de voinţa lor, orice ar avea în cap şi în suflet, orice planuri ar avea, toţi pasagerii se îndreaptă într-o direcţie. Dar nu atât în direcţia pe care o comandă căpitanul, ci în direcţia pe care o hotărăşte marea furtunoasă: valurile grele, stâncile tari, curenţii oceanici, intemperiile capricioase. După cum vedeţi, căpitanul însuşi, cu tot cu vasul lui, sunt două entităţi fragile supuse total forţelor naturii.

Desigur, înţelegerea acestui fapt este mult mai complicată decât pare la prima vedere, cu toate că dacă este să încadrăm într-un singur tablou tot ce ne furnizează ca exemplu realitatea de zi cu zi, vom constata că suntem neputincioşi să urmăm o anumită cale fix cum ne-am dorit noi. Sau urmăm o cale despre care credem că este valabilă, şi tot ce găsim este doar o fundătură, o iluzie, ca apoi să fim nevoiţi să ne întoarcem pe unde am venit, să ne retragem paşii, şi să încercăm o altă abordare. Şi tot aşa...până când voinţa noastră se nimereşte să fie pe placul Naturii Divine.

Leadership: Poţi să generezi o anumită manifestare de putere unde trăirile, gândurile şi amintirea unui eveniment să se circumscrie în totalitate acelui eveniment trecut, astfel încât fragmente din acesta să nu se mai reproducă automat în alte situaţii?

A ştiut Shakespeare bine acest lucru când a povestit despre felul în care Prospero dirija cu o voinţă cosmică toate elementele naturii. Oamenii încearcă să-şi croiască un drum în viaţă, fără să bănuiască că există o altă cunoaştere mai înaltă şi cu adevărat neasemuită care are o mare influenţă asupra lor.

Având în subordine nişte spirite puternice, dar ascultătoare de voința lui, Prospero putea prin mijloacele lor să comande vânturilor și valurilor mării. Din ordinul lui, spiritele au stârnit o furtună violentă, în mijlocul căreia o corabie încerca să se ţină la suprafaţă în lupta cu valurile sălbatice ale mării care în fiecare clipă amenințau să o înghită. Prospero i-a arătat fiicei sale această corabie frumoasă, despre care i-a spus că este plină de ființe vii. "O, dragul meu tată", a spus ea, "dacă prin arta ta ai ridicat această furtună înspăimântătoare, ai milă de necazul lor trist. Vezi ! Vasul va fi zdrobit în bucăți. Sărmanele suflete ! toți vor pieri. Dacă aș fi avut putere, aș scufunda marea sub pământ, mai degrabă decât nava frumoasă să fie distrusă, cu toate sufletele prețioase din ea."

Ce concluzie tragem de aici? Omul îşi conduce viaţa în aşa măsură încât ceea ce se întâmplă în ea apare ca şi cum s-ar întâmpla complet în el. Trăirile sale, cât mai vii şi mai variate, sunt abordate fie în amintirea evenimentului în totalitate, fie se circumscriu acelui eveniment trecut, pentru ca fragmente din acesta să nu se mai producă automat în alte situaţii. Obiecţia mea la aceasta este că omul ia Opera lui Dumnezeu ca pe o colecţie discretă de evenimente, şi aceasta în conformitate cu cuvântul "introvertire" care se bâlbâie într-o profundă viziune asupra existenței.

Numai că știința lui Dumnezeu este atât de subtilă, încât uneori se confundă cu firescul, iar omul ia firescul drept ceva care nu are nevoie de niciun ajutor ca să funcționeze sau să existe. Dar ceea ce Dumnezeu lasă pe dinafara înţelegerii, în principal, este conţinutul relaţiei dintre conducător şi subordonat, şi numai prin îndeplinirea cu succes a rolului de conducător se pot asigura anumite avantaje subordonaţilor. Nu-i aşa?

Leadership: Eşti în stare să îţi schimbi modul de a acţiona în momentul în care înţelegi cauza primordială care a dus la o anumită manifestare de voinţă pusă pe seama unei condiţionări bazate pe premise apriorice?

Hai să spunem că Dumnezeu este conținutul personalizat şi bine determinat, cel al cunoștințelor pure apriorice, un conţinut care nu se vede, şi la care oamenii se raportează întâmpinând dificultăți de înțelegere. Este imaginea unui Eu permanent căruia i se supun, treptat, consecinţele efemere ale diferitelor situaţii. Deşi nu se înţelege perfect cum anume

această "Conştiinţă Primordială" mediază aceste evenimente şi legături între fapte, lucruri şi trăiri, fără de care nimic nu ar fi cu putinţă, un singur lucru este cert: este imposibil să percepi un lucru insignifiant, ca o şoaptă în furtună, atunci când eşti izolat de contextul tău de viaţă, fără să te întrebi de ce are o situaţie banală are un efect straniu de "nu înţeleg".

Nu poți fi numai spectator al vieții Tu ești subiectul vieții, *um passado absorvido em um presente que busca seu futuro* , dar eşti şi promotorul propriei viziuni despre o mână invizibilă care cârmuieşte lucrurile. Fără să fii pus într-o stare de încercare nu vei realiza că există o relaţie directă între semnificaţia unui eveniment şi reacţia afectivă faţă de acesta.

Faci asta substituind experienţei tale de viaţă imediate o interpretare temporală în care "valoarea ta adevărată" este inevitabil compromisă din cauza unei prezenţe stranii care nu te evită, privind absentă la tot ce ţi se întâmplă, ci schimbă tot ceea ce ţi-ai propus. Iar dacă încerci să uiţi ce ţi s-a întâmplat, îndepărtându-te cât mai mult de evenimentul care s-a petrecut, îndreptându-ţi gândurile în altă parte, dintr-o dată te trezeşti în mijlocul furtunii. Într-o asemenea situaţie, nu-ţi fie frică să te întorci din drum, căci vremea te poate lua oricum prin surprindere (chiar dacă vrei să găseşti consolare în gândul că mai rău nu se poate).

În leadership, convingerea că trebuie să acţionezi ca să-ţi atingi scopul propus justifică motivul unei eventuale reuşite, dar nu oferă nicio certitudine de viitor, căci întotdeauna reuşita va depinde de fenomene exterioare aleatorii, nu doar de propriile tale acţiuni.

Fii dispus să acţionezi acceptând această idee ! Utilizează-ţi capacităţile intelectuale la maxim pentru a-ţi face o idee clară despre cele punctate mai sus.

Imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului este imaginea unui vapor a cărui rută principală devine ruta ocolitoare care trece prin mai multe etape: stagnare (pierzându-şi mult din importanţă pe care a avut-o), şi corecţie (pentru prevenirea oricăror împotriviri, oricăror acţiuni contrare voinţei divine).

Fii flexibil şi adaptabil în demersurile întreprinse pentru atingerea scopului propus. Întotdeauna lucrurile vor lua o altă întorsătură faţă de cum ţi-ai propus, tocmai ca să înţelegi că totul depinde numai de Dumnezeu. Prin aceasta, El îşi demonstrează puterea nevăzută, inimaginabilă și inexplicabilă.

P.S. Înt-un veac al necredinţei, Dumnezeu îşi demonstrează adevărul Cuvântului Său pe calea ştiinţei.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-care-infatiseaza-destul-de-clar-invataturile-ocultism

Imaginea cu care ochiul îşi lărgeşte orizontul

On August 11, 2023

Abilitatea de a privi o imagine într-un mod artistic sau profund nu poate fi dezvoltată în alt mod decât prin observarea și analizarea imaginilor în care te regăseşti reflectat de "celălalt tu".

Când privesc în jur, interesant este că pot să văd totul, chiar şi sensurile ascunse ale lucrurilor, sau fețele ascunse ale oamenilor, intuind mai uşor legăturile de cauzalitate între deteriorare şi progres. Şi se vede cât este de absurd să schimb o vedere sau o cauză, încătuşând realitatea într-o pretinsă insularitate care include doar forma închipuită a unei cunoaşteri concrete, dusă până într-o zonă interzisă accesului oricui la supremaţia divină. Oamenii, la fel şi lucrurile, sunt din punctul de vedere al ochilor de artist, nişte insule care se scufundă, dispar în mare sub lumina soarelui arzător, fără să li se dea de urmă. Doar în ochii lui Dumnezeu totul este regăsit.

Chiar acum privesc un om făcând jogging, încercând să-şi conserve vitalitatea și energia prin fiecare pas al său, într-un perfect acord cu ritmul pulsului său și cu zborul efemer al gândurilor sale. Are o privire adâncă, expresivă, ce poate fi imortalizată într-un tablou de Grigorescu, ca fiind un Univers în Multi-univers, deoarece în ochii lui se reflectă seninătatea unei lumi pure, misterul și frumusețea neînțeleasă a peisajului înconjurător. Tot uitându-mă la el cu o curiozitate neclintită, ca şi când aş vrea să pătrund în lumea lui secretă și să-i dezvălui gândurile ascunse, mă văd pe mine bucurându-mă de viață, contemplând această viaţă cu toate nuanțele ei profunde și complexe, în toată splendoarea ei efemeră.

Fără îndoială, omul acesta este un artist, fiindcă eu am ştiut să văd în el un artist, chiar dacă nu era decât un om oarecare printre alţi oameni de pe plajă. În peisajul său mental, unde devine necesară abordarea credibilităţii, şi nu fotografierea realităţii, mă rătăcesc ca într-un labirint plin de contraste, amintiri şi vise, unde fiecare culoare, fiecare nuanță, este o deschizătură către altă lume. Artistul însuși devine, prin oglindire în opera sa, ghidul meu prin aceste lumi captivante şi pline de magie, iar cu fiecare privire aruncată pe pânza lor imaginară, amintirile și visele mele prind viață.

Leadership: Imaginea căreia îi conferi o reprezentare figurativă poate să-ţi stimuleze clarviziunea, înlesnind totodată vizualizarea ta interioară?

Sunt pe o insulă ireal de frumoasă, izolată, cu milioane de pietricele albe ca laptele. Marea Ionică din vestul Greciei este natură pură, sălbăticie, unde în primul rând domină turcoazul. Evident, vederea mă ajută să cuprind lumea aceasta izolată, care ascunde povești neștiute, într-o temă care cuprinde natura în toată splendoarea ei, cu riscul pierderii sensului de orientare într-un timp fără întoarcere.

Pe această cale, pretextez că am nevoie de un cadru nou de zugrăvire a unei scene abia vizibile, a întâlnirii dintre un pictor şi un zeu. Este viziunea artistului care, căutând solitudinea şi liniştea insulelor pentru a-şi cultiva imaginația şi pentru a-şi aduce la viață creațiile, reuşeşte să scoată la iveală o prezență subtilă strecurată în fiecare fărâmă de creație.

Omul a devenit un alt om, fiindcă privirea lui a cuprins o altă privire asemănătoare, capabilă să pătrundă în sensurile artei. Dar totuşi este o privire diferită prin culorile şi formele pe care le descoperă în fiecare răsărit de soare, în fiecare fir de nisip, ca o amintire a timpului petrecut într-un tablou viu, de factură impresionistă.

Iar dacă am văzut pe cineva care îmi seamănă, trăind într-o formă reflectată perfect în mintea mea, este pentru că însăşi creația mea este un joc de substituție constantă în care explorez multiple identități și perspective pentru a dezvălui straturile adânci ale sinelui meu.

Leadership: Poţi să creezi o imagine vizuală evidențiind contrastul dintre două entităţi figurative care colaborează în tăcere spre a deveni o singură manifestare introspectivă?

Din nou, ochii mei surprind înfăţişarea unui alt om de pe plajă. Şi privirea lor se aseamănă, amândoi sunt artişti datorită ochilor îndreptaţi spre aceleaşi puncte de interes, părând să vadă aceleaşi lucruri. Totuşi, nu-mi dau seama dacă ei doi sunt diferiţi, sau dacă este doar unul singur aflat concomitent în două ipostaze: de privitor şi de creator. Până la urmă, toată viața mea nu am făcut decât să transform viața în ficţiune, ca și cum ar exista mereu o altă persoană care mă priveşte, o prezență divină, un zeu, un creator care vede dincolo de aparențe ceea ce rămâne neobservat.

O asemenea coincidenţă am întâlnit-o şi în romanul lui John Fowles:

"La urma urmei, ce eram eu? Nu eram altceva decât suma numeroaselor mele rătăciri. Jargonul freudian din timpul procesului mă făcea să zâmbesc, dar toată viaţa mea nu făcusem decât să transform viaţa în ficţiune, refuzând să privesc realitatea în faţă. Mă comportasem întotdeauna ca şi când exista o altă persoană care mă privea, mă asculta şi îmi punea notă bună sau rea - pentru tot ceea ce făceam. Un zeu. Sau un autor de romane spre care mă întorceam, şi eu eram personajul lui, în stare să facă exact ce trebuie ca să fie pe plac, vulnerabil la afronturile lui, capabil să se adapteze la tot ce credea că doreşte romancierul-zeu.

Eu singur am creat această varietate de super-ego, ca o lipitoare. Eu însumi am hrănit-o şi din cauza ei am fost întotdeauna incapabil să acţionez liber. Constituise sistemul meu de apărare, dar devenise destul de curând propriul meu tiran. Şi acum, îmi dădeam seama, dar era prea târziu. M-am aşezat pe mal şi am aşteptat ivirea zorilor deasupra mării cenuşii..."

Leadershipul evidențiază idei legate de perspectivă, interpretare unică și transformarea realității. Pentru a crea ceva unic trebuie să vezi dincolo de aparențe, evidențiind contrastul dintre doi oameni: unul care se metamorfozează în artist, și un altul care conferă creației sale o prezenţă divină.

Imaginea cu care ochiul îşi lărgeşte orizontul poate fi cu adevărat înţeleasă numai în contextul celorlalte forme artistice, precum pictura, literatură, exprimarea vizuală care, împletind fiecare nuanță a peisajului și a trăirilor, împărtășesc esența fiecărui aspect al vieţii şi naturii. Nu uitaţi că arta de a crea imagini nu poate fi dobândită decât privind imagini.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-cu-care-ochiul-isi-largeste-orizontul.html

Imaginea de sine

On Mai 21, 2017

Fii dispus să vezi adevărurile ce ți se revelează pe parcursul propriei definiri, prin comparaţie cu un tablou căruia nu-i cunoşti autorul.

Începusem să vădesc o atitudine neîngăduitoare faţă de viaţă, cu suişurile şi coborâşurile ei, asemenea unui om care se uită de prea aproape la un tablou, observând detaliile dar pierzând viziunea de ansamblu. Arta pe care mi-o asumam nu mai era o chemare a liberei exprimări în profunzimea unei lumi intangibile, ci doar o automenţinere a imaginii de sine pe care o traversam în planurile extremelor rolului de cercetător.

Ca un susţinător înfocat al unui nou sistem de convingeri, ca un promotor al imaginii ce-mi apărea pe ecranul realităţii umplând cadranul lumii cu adieri pline de farmec, mă adânceam tot mai fanatic în ideea mea fixă că există totuşi o măsură limitată în capacitatea omului de a transcende situaţia concretă imediată. Şi de a trăi în termeni de posibilitate. Probabil că arta este subordonată imaginii unui univers intim, este imaginea unui om care îşi caută sensul vieţii prin manifestarea libertăţii de a-şi explora valenţele artistice în procesul de generare a unei realităţi care cultivă mai mult "news" decât "fake".

Dincolo de cunoaşterea sclipitoare şi fermitatea raţiunii justificate numai prin implicarea în transformarea propriilor valori, nu exista decât o decizie raţională, o evadare personală din iadul vieții pline de faţete care ar fi trebuit să mă zdrobească în implacabilul mers înainte, cel puţin atât cât destinul şi amănuntul îndrăznelii se pot împăca. Dar de care sinceritatea întotdeauna se îndoieşte.

Aşadar, primul adevăr care mi s-a revelat brusc este acesta: nu poţi îndeplini un destin extraordinar dacă nu evadezi din lumea care te înconjoară, pentru a da naştere unei arte originale care nu datorează nimic şi nu se conformează modelelor obişnuite de reprezentare a lumii.

Leadership: Îţi depăşeşti condiţia deschizătorului de drumuri, apelând la o experienţă a lucidităţii de tipul "You can't hide your own true" care se loveşte de cealaltă forţă, a imaginii unei realităţi complexe şi a unei individualităţi distincte?

Şi întrucât am îndrăznit să deschid o fereastră spre această tăcută convenţie, numită Status Quo, bazată pe toleranţă şi pe dăruirea generoasă a sinelui, am avut meritul de a clarifica un aspect care, aşa cum nu-mi venea să cred, acum este valabil pentru întreaga lume. Elementele din jur care mă inspirau, mă agitau și mă făceau să mă identific cu un artist al momentului, erau ca nişte argumente ştiinţifice frumos şi judicios prezentate ce puteau susţine avântul spre o altă alegere despre care ştiam că e o posibilă prăpastie, o experienţă a lucidităţii de tipul "You can't hide your own true".

Plin de conţinut, timpul meu acţiona asupra psihologiei trăirii prin nervul unei inteligenţe tăioase. Iar sensibilităţii faţă de ineditul unui aparent pustiu bogat în semnificaţii, de-a pururi o flacără a vieţii, cuvenindu-i-se toată gloria şi onoarea unei minuni care eventual mi se întâmpla, la care eram martor ocular, îi aparţinea o urmă de sânge impregnată în momentul unei forţe a sublimului. Ea însăşi resimţită ca încă o probă a investirii mele pe făgaşul unei chimii care stârnea imaginaţia din mine, o fiinţă plină de mister desprinsă dintr-un thriller plin de revelaţii surprinzătoare, adâncită într-un vers al chimiei atracţiei faţă de tot ceea ce este superior şi care nu poate fi explicat prin cuvinte.

Un deschizător de drumuri este om care se afunda în profunzimea unei lumi intangibile, este un maestru al preciziei, subtilităţii şi complexităţii în materie de studiu al naturii, al artei şi al ştiinţei. Capacitatea omului de a accepta noul unei psihologii a Eului, alimentat prin trăirile care au forţa de a ordona lumea, este influențată de modalitatea de a transmite indirect acea motivaţie care îndeamnă pe oricine să depășească orice formă de a se închide în ei înşişi.

Atributul funcţional Unic şi Întâmplător al Creaţiei este conţinutul de luciditate pe care îl postezi într-o realitate în care uneori te simți pierdut.

Matematicianul austriac, Ludwig Eduard Boltzmann, ştia că travaliul gândirii poate fi însoţit de o suferinţă intensă, aceea a neacceptării unei stări de fapt în condiţiile prevăzute de povara existenţei. Se plângea mereu că este asaltat de întrebări tot mai lipsite de sens, ce trebuiau refuzate în mod categoric. Două interogaţii fără răspuns dădeau năvală în mintea sa, hărţuindu-l continuu: *"Din ce cauză e valabilă legea cauzei şi efectului"* şi *"De ce, în definitiv, exist tocmai acum într-o lume care nu este aşa cum mi-o doresc eu?"*

Omul cel mai captivant, un artist întemeietor de sensuri, ne poate arăta prin intermediul a ceea ce resimte activitatea unei gândiri bazată pe recomandările utilităţii sale în cadrul unei lecţii demonstrative de apropiere, de depărtare sau de diferenţiere faţă de statutul lui de destinaţie. În care legile deductibilităţii aspectelor de căpătâi ale vieţii sunt prevăzute conform artei emancipării actului de control. În care totul ţi se pare de fotografiat şi îţi vine să petreci ore întregi minunându-te de ceea ce se întâmplă.

Leadershipul, prin comparaţie cu un tablou căruia nu-i cunoşti autorul, se poate completa cu resturile unei existenţe în care simți plăcerea de a întâmpina orice situație cu o perspectivă neîngrădită și o putere nelimitată de acceptare a unui sens de apartenență la un întreg compus din trei adevăruri.

Adevărul privirii exersate, adevărul transformărilor pe care le suporţi și adevărul percepţiei care mijloceşte simbioza dintre raţiune şi sentiment. Ele sunt supuse obiectivităţii cu care îți prezinți „intervenţiile" în deşertăciunea lumii sau în frumuseţile ei.

Activitatea gândirii artistice, raportate la marea metamorfoză a creaţiei, este un efect spontan al profunzimii, al interiorizării unei bogate experienţe de transcendere a obişnuitului. Este experienţa unei realităţi care intră în comuniune cu omul printr-o continuă transcendere "de la tine şi peste tine".

Imaginea de sine este o posibilă prăpastie dacă te apropii prea mult de marginea acelui moment în care te lași purtat de inspiraţie în vederea extragerii unui adevăr tulburător. Ceea ce nu te doboară te face mai puternic, dar în același timp te poate obliga să te distanţezi de felul cum simţi tu că vrei să fii.

Ai grijă ce adevăruri ți se revelează pe parcursul propriei definiri ! Un deschizător de drumuri nu se defineşte niciodată în funcție de modul cum s-a decis să abordeze pustiul unei lumi căzute, ci în funcţie de modul cum abordează belşugul unei plenitudini a scopurilor decisive și principale ce stau la baza unei dezvoltări sănătoase.

Destinul este un tablou căruia nu-i cunosti autorul, dar căruia îi poţi da un nume, o profunzime şi îl poţi reseta la dimensiunea propriei conştiinţe şi a propriei tale valori în lume.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-de-sine.html

Imaginea derulată încet a trandafirului de toamnă

On Noiembrie 22, 2019

Trandafirul este pecetea unei singure taine, formându-se prin simpla adăugare a unui amănunt subtil într-o formulă artistică inimitabilă.

Limbajul trandafirului este monologul unui artist care, în bunătatea lui necondiţionată, fără niciun fel de constrângere, îşi exprimă forţa creatoare prin vibraţia murmurată a unui sentiment de cea mai curată şi elevată expresie. Un sentiment de felul acesta artistul îl simte pentru nişte femei virtuoase, sau pentru acele lucruri rare culese din natură şi duse foarte aproape de perfecțiune, pentru puterea plânsului unei mame, sau pentru mângâierea milei unui Dumnezeu care se îngrijeşte de omenire.

Limbajul naturii este o permanentă căutare a artei în fiecare colţişor al existenţei noastre, fragile şi vulnerabile, încărcată de melancolii vagi sau de preaplinuri de suflet, cărări de nelinişte pronunţate, afectate de trecerea vremii. Trandafirul călăuzitor, atât de drag, lovit de intemperiile din cursul toamnei târzii, mă face să mă simt copleşit de durerile unei lumi complicate care, tot mai indiferente la dimensiunea spirituală, niciodată nu a părut mai fragilă.

Ani de-a rândul, aspectele legate de intimitatea fizică, psihică şi emoţională, nu mi-au dat niciun răspuns la întrebarea: „ce se ascunde în viaţa celui care se ascunde în timp ce totul se repetă?". Numai trandafirul mi-a împărtăşit răspunsul, grav şi accentuat, prin magia cu care artistul face să fuzioneze intim, în aceeaşi lucrare, clarobscurul unei alei umbrite de tei bătrâni care te invită la o adâncire în necunoscut, cu exuberanţa coloristică a peisajului de toamnă, undeva departe de ochii lumii.

Estetica peisajului mohorât, dar plin de culori vesele, devine un eveniment de apreciere activă a artei atunci când glasul unui orator necunoscut, îngroşat de simţire tomnatică, justificat pentru raritatea unui moment grav, atinge (cu ecoul speranţei distruse) un obiect prăfuit, sau chiar un om necăjit, pentru a putea să efectueze o călătorie într-un loc încărcat de constrângeri, stări mai profunde şi trăiri mult mai intense.

Leadership: Personalitatea ta îşi caută menirea în crearea unei identităţi vizuale care îţi permite să te înrădăcinezi în memoria unui moment unic surprins într-o imagine cu tentă de operă de artă?

Am făcut din grădina mea un spaţiu de reflecţie asupra gândurilor cele mai tainice, un mod de expunere a unui limbaj surd, fără calitate primară în pictură deoarece încetează să caracterizeze un peisaj pentru a se numi pe sine „distinctiv". Astfel, peisajul poate fi admis ca un fel de renunţare a sinelui de a se mai considera „însemnat" pentru experienţa revelării unei realităţi mai ample, demne de suprarealiştii secolului 21.

În acest moment, limbajul pe care îl folosesc în prezenţa naturii este produsul unei conştiinţe particulare, izolate, folosind drept ancore de mesaj către viitor o înlănţuire de „n" gânduri caracterizate prin schimbări ale stărilor de spirit, în special pe cele care generează simptome profunde de natură emoţională: epuizare, tristeţe, slavă deşartă.

O personalitate care îmbrăţişează acest limbaj se supune cu demnitate unei opere de artă care trăieşte, mai ales, prin mesajul pe care îl exprimă: *„tot ceea ce te răneşte sau te bulversează, te face de asemenea să vezi altfel viaţa".*

Nu-i aşa că se simte o oarecare deznădejde în scrisul meu, pe măsura vremii tot mai reci, mai capricioase, mai înverşunată să te prindă într-un labirint de întrebări, de secrete și incertitudini, ca şi când ai fi introdus în atmosfera romanului „Numele Trandafirului" de Umberto Eco?

Când trandafirul îşi pierde petalele toamna târziu, abia atunci artistul pare să fie puternic sensibilizat de imposibilitatea de a gusta deliciile unei imagini multicolore, fiind parcă introdus într-o imagine a sfârşitului de lume, ca în viziunea fotografului Christian Wærsten.

Aici, punctul culminant al istorisirii mele, de care niciodată nu mă voi putea despărţi, este dat de conştiinţa conţinutului estetic sau spiritual al unei opere de artă care impresionează prin ecourile de substanţialitate filosofică, de tipul: *„I will never forget myself, no matter if I am a good or a bad painter."*

Leadership: Tabloul viu al artei tale poate fi încadrat în memoria unui moment în care experimentezi o stare apăsătoare, ce poate fi folosit ca termen analogic pentru un context mai larg de cunoaştere şi înţelegere a motivaţiei care fundamentează procesul creativ?

În cartea "The Instant Millionaire", scriitorul Mark Fisher îndrumă un tânăr spre a-şi împlini visurile. Tânărul este invitat la o plimbare printr-o mare grădină de trandafiri. S-au plimbat în tăcere o vreme. Milionarul s-a oprit în faţa unui tufiş de trandafiri cu flori magnifice şi a rămas pierdut în contemplaţie. Când şi-a mai revenit, a spus:

"Cred că am mirosit aceşti trandafiri de mii de ori, dar de fiecare dată mi se pare o experienţă diferită. Ştii de ce? Pentru că am învăţat să trăiesc aici şi acum. Uit de trecut şi nu-mi pasă de viitor. Secretul e cât se poate de simplu: concentrarea mentală. Cu cât mintea îţi este mai concentrată, cu atât mai mult trăieşte ea în prezent şi cu atât este mai absorbită în tot ceea ce face. Concentrarea este cheia succesului în toate domeniile vieţii. Cu cât te vei putea concentra mai bine, cu atât mai eficient vei munci, sesizând inclusiv detaliile peste care ceilalţi trec cu uşurinţă. Grădinăritul te ajută să observi din ce în ce mai lucid lucrurile din jur."

Dragă cititorule, de fiecare dată când te vei îndoi de tine însuţi, când viaţa ţi se va părea mai grea pentru a fi îndurată, întoarce-te la acest trandafir şi aminteşte-ţi ce reprezintă el într-un univers care se potriveşte cu mintea ta, pentru că şi el şi tu aţi fost făcuţi de acelaşi Dumnezeu, pentru a descoperi în el lucrarea Lui. Concentrează-te la relaţia dintre natură şi fiinţa umană pentru a plăsmui subiectul Marii Opere, înainte de a te socoti un artist al exprimării memorabile, un hermeneut al imaginii desprinse din tainele lumilor universului.

Singurul amănunt care adăugat într-o formulă artistică inimitabilă poate realiza o asemănare între tine şi trandafir, are la bază ideea percepţiei unei compoziţii ca întreg, nu ca sumă a părţilor, ca o emanaţie a impresiei unui spațiu nemărginit, sau ca materializare a unei forţe de natură suprareală pe care o poate produce numai un artist al exprimărilor memorabile. O astfel de formulă artistică poate fi *„desenul spontan printr-o simţire de sine"* sau *„coloratul unui gând frumos din lumea care nu se vede"*.

Adevărata motivaţie a unui artist, cea care fundamentează procesul creativ, este de a surprinde cu inspiraţie şi apreciere „totalitatea lumii" într-un singur moment profund şi emoţionant, acceptând provocarea de a interpreta o imagine cu conţinut de „oglindire a sinelui" într-un colţ de realitate neştiut de nimeni.

Imaginea derulată încet a trandafirului de toamnă aduce în prim plan un mod de expunere a incursiunii într-o lume apăsătoare, ce se doreşte creativă, dar şi un procedeu artistic de construire a simbolurilor de definire a „sinelui" prin asumarea ipostazei unui personaj care își

analizează stările sufletești, concepțiile, ideile prin ecoul unei singurătăţi febrile.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-derulata-incet-a-trandafirului-de-toamna.html

Imaginea obţinută de simţuri într-o imagine adevărată

On Ianuarie 23, 2022

Când percepem o figură o interpretăm conştient sau inconştient, ea reprezentând forma unui conţinut şi fiind forma vizibilă a conţinutului ei.

Tot ceea ce gustăm, dulce sau aromat, intră în componenţa noastră. Chiar dacă gustul diferă de la caz la caz, trebuie să ne bucurăm de plăcerea de a simţi cât mai intens acea aromă distinctă de eucalipt sau de mentă, amestecată cu bună dispoziţie. De pildă, guma de mestecat Orbit utilizată imediat după masă, prin orice tip de gust i-am atribui, împărtăşim ceva din intenţia cu care încercăm să obţinem un gust autentic fără să pierdem aroma, revigorând pe această cale şi digestia alimentelor consumate în timpul mesei.

Fără speranţa că voi mai da jos câteva kilograme, obişnuiesc să mestec guma Orbit, cu savoare, cu expresia intensă a unui sentiment ce emoţionează, numai dintr-un singur motiv: îmi dă senzaţia că dinţii sunt mai fini şi mai curaţi. Şi, stimulând terminaţiile nervoase de la nivelul gurii mele, dându-mi senzaţia că gura este mai rece decât de obicei, guma Orbit îmi păstrează necondiţionat acea undă de seninătate pe care mulţi ar vrea s-o atingă în încercarea de a avea o fizionomie armonioasă.

Chiar în acest moment am pe chip o seninătate pe care cu greu ar fi putut să o redea în culori vii până și cel mai iscusit pictor, fiindcă însăşi artiştii ţin foarte mult la studierea fizionomiilor care sunt foarte bine individualizate, în ciuda tratării naive. De fapt, o stare de seninătate adună părerile multora în privinţa frumuseţii ideale, pe când pictorul percepe acel grad ridicat de alb imaculat al gumei de mestecat, corelat cu albul cristalin al dinţilor, ca pe o expresia a purității, a neatinsului, fiind totodată și o reprezentare a curăţeniei şi a luminii.

Leadership: Tot ceea ce îţi face plăcere să savurezi poate să descrie profunzimea percepţiei estetice care transformă o experienţă cotidiană într-o sursă de accentuare a simţurilor capabile să creeze emoţii unice?

Demnă de toată atenţia este latura artistică a ceea ce vreau să cunosc mai bine. Prin urmare, încerc să examinez pe toate feţele o pastilă Orbit, chiar dacă nu am la dispoziţie toate informaţiile despre felul ei de a-şi păstra consistența elastică. Fără să depun cine ştie ce efort, îmi dau seama că fac parte din rolul privilegiat pe care ea îl ocupă în viaţa oamenilor: are rolul de a spori senzaţia de satisfacţie. Pur şi simplu dărnicia de percepţii şi senzaţii cu care mă învredniceşte guma de mestecat Orbit, plină de ecouri de mare acurateţe artistică, nu poate fi modificată decât de fenomenele complexe ale vieţii.

Într-adevăr, vrând să mă onoreze cu o surpriză, guma Orbit se poartă galant, aşa cum s-ar purta cu mândrie o actriţă atunci când nu apelează la ajutorul unui make-up artist ca să mascheze liniile din jurul gurii. De exemplu, linia frântă reda neliniştea, duritatea, tensiunea. Şi asta fiindcă guma Orbit are o formă minimalistă, este flexibilă, dar greu de reprezentat pe o pânză, şi totodată greu de transpus într-un desen sincer dacă o percepem drept caracteristică a unei figuri tulburate şi înfrânte care caută alinarea, repausul, sau un reazim într-o credinţă deterministă.

În arta trebuie să înţelegi operaţiunea prin care unei figuri geometrice date îi corespunde o altă figură, mult mai vie şi mai apropiată de regulile artei contemporane, odată cu orientarea ei spaţială sau cu cea a mediului ambiant. Alternativ, prin parcurgerea unei prospeţimi intrinseci, printr-o mișcare caracteristică a gurii, însoțită de un sunet specific, nearticulat, se poate obţine senzaţia de calm, sau, dimpotrivă, acea senzaţie de abandon care te detaşează de lumea reală atunci când treci prin momente dificile. Dar până la urmă te zbaţi şi lupţi cu

stări sufleteşti pe care le ai de învins.

Leadership: Poţi să te conectezi direct la obiectul creaţiei tale printr-un procedeu al asemănării utilizat în procesul de dezvăluire a unei proprietăţi comune prezente atât în cadrul unei imagini, cât şi la obiectul vizat de ea?

Alteori, când mestec guma Orbit, zâmbetul meu pare fals, forţat, distilat cu voioșia neafișată, schiţând o grimasă abia-abia perceptibilă. În acest caz, cred că semăn cu acel personaj de film pe nume Arthur Fleck, alias JOKER, un individ ignorat de societate, cu o personalitate imprevizibilă și fascinantă, care nu poate fi inclus în niciun stereotip. Ce se obține prin procedeul asemănării este un studiu amplu asupra unui personaj disprețuit de societate care devine o poveste moralizatoare.

Mai mult decât atât. Stând de vorbă cu mine însumi, în timp ce mestec guma Orbit, simt că un artist îmi colorează gândurile cu un roşu pal, dar acoperit un grad ridicat de alb. Probabil artistul, măsurându-mi din ochi rotunjimea obrajilor, intuindu-mi pofta de a savura dulcele şi aroma de mentă, încearcă să construiască un declanșator emoțional prin subiectivarea realităţii generată de interacţiunea a trei factori: modelarea, modularea (obţinerea de transparenţe coloristice) şi valoraţia (procedeu artistic datorită căruia se poate reda în pictură iluzia volumului obiectelor prin diferite efecte).

Aşadar, mă privesc în modul în care artistul a ştiut să încifreze sensuri într-o operă de artă. Pur şi simplu m-am format ca model pictural după modul în care arată chipul meu, întrucât el mă defineşte întru totul, iar forma buzelor, colţurile gurii mele influenţează foarte mult aspectul fizionomiei şi expresia. Cu toate astea, cel mai adesea, guma de mestecat Orbit a devenit o îndeletnicire tot mai îndrăgită, această activitate putând fi practicată chiar şi de persoanele care nu au talent la pictură.

Idealul unei creaţii ce culminează într-o idee de „artă" se formează prin conexiunea făcută între modul în care percepi referenţialul "INSIDE" prin asemănare cu un declanşator numit "Simt reprezentativ" care îţi oferă cele mai dese plăceri.

Imaginea obţinută de simţuri într-o imagine adevărată este de fapt un prilej de explorare a sinelui, de căutare a unei identități distincte. Pe această cale, aş dori să menţionez un sfat găsit pe internet: *"Foloseşte-te cât mai plenar de simţuri atunci când îţi imaginezi realitatea dorită. Încearcă să o atingi, să o guşti, să o mirosi şi să o auzi în imaginaţia ta, nu doar să o vizualizezi."*

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-obtinuta-de-simturi-intr-o-imagine-adevarata.html

Imaginea trandafirului din înaltul unei vârste fără de bătrâneţe

On Iunie 01, 2020

O creaţie nu este totală decât atunci când omul îşi rezervă semnificaţia metafizică a unui destin care trece testul timpului.

Privesc acest trandafir cu candoare, cu aleasă consideraţie, cu ochii blânzi ai unui pictor de poveste, aşa cum m-aş mişca printre tablourile unei istorii îndepărtate reconstituite prin instantaneul unei clipe de rătăcire extras din porunca unui timp străin, imaginar, care nu-mi va aparţine niciodată. Sau, cel puţin nu cu adevărat. Căci nimic nu se aseamănă cu frumuseţea lui, atât de apropiată de reproducerea unui tablou viu, modern, cu un peisaj izvorât din altă viaţă, din altă povestire, dintr-o sursă a fabulosului care cuprinde un destin grandios, o călătorie neprevăzută plină de mistere şi o vocaţie plină de naturaleţe.

Îl privesc cu uimire, cu admiraţie, prin puterea cuvântului *Nassegientyum* (cuvântul lui Dumnezeu în lumina unei făclii eterne), în încercarea de a cuprinde temperamentul victorios al unui hidalgo pornit în căutarea aproape nebunească a unei noi minuni a lumii, în timpul unui zbor nesfârşit deasupra deşertului. Observ nisipul alb, atât de fin, dar plin de tristeţe, care de milioane de ani cuprinde în fiecare bob al său câte un suflet de martir, dar şi o parte din întregul unei taine ştiute doar de vechii cabalişti. Nimic nu se schimbă în timp, toate vin şi pier, dar deşertul rămâne acelaşi. Piramida lui Khufu, Sfinxul şi Cântecul Harpistului gravat în mormântul de piatră al regelui Antef II, sunt încă la loc de cinste în memoria prezentului.

De atâtea ori am încercat să uit cine sunt, să uit cine am fost, doar ca să trăiesc prin intermediul unui trandafir, să dau totul pentru el, "prima materia", cheia nemuririi, însă nu-l pot conştientiza în lumina unei viziuni moderne, ci numai dominând atmosfera unei alte lumi cuprinsă parcă într-o pictură de Valerie Anne Kelly. El face trimitere spre alte timpuri, spre alte experienţe, spre alte locuri ale deşertului, căci de acolo se trage şi neamul său, cu spini şi cu prestanţă.

Dar nimeni nu ştie de ce există trandafirii şi care este sfârşitul lor într-o creaţie care nu se bazează pe obsesia originalităţii, ci pe vizualizare şi luarea atenţiei de la pretinsa "realitate".

Leadership: Însemnătatea ta în lume începe să capete un sens de împlinire, de realizare, de întreg, prin creşterea tendinţei de receptare a mesajului cuprins într-un destin care transcende timpul, spaţiul şi istoria?

Trandafirul, ceva mai mult decât o istorie, are o însemnătate unică în lume, o subliniere aparte a reputaţiei de a fi impecabil, pentru că el dezvăluie cu claritate puterea acelor egipteni pe care Herodot îi numea "cei mai religioşi oameni". Sunt bucuros că datorită lui, şi potrivit cu adâncimile sufletului meu, cu trupul pe care îl îmbrac cu forţa solară, nu trebuie să mă mai gândesc la viaţă sau la moarte, întrucât amândouă desemnează împlinirea unei creaţii care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului.

"Urmează dorinţei tale şi fă-ţi bine ţie însuţi, atâta vreme cât vei trăi", îmi şopteşte pe ascuns glasul de artist al acestei lumii trecătoare, în contextul manifestării unei realităţi mai înalte. Iar ca orice egiptean care respectă cele scrise în cartea Kohelet, trandafirul – însufleţit cu francheţea unui Boccaccio şi cu naturaleţea unui iscoditor al topos-urilor universale, îmi grăieşte mai departe rostul lui în lume: *"Am fericit pe cei ce au murit în vremea veche, mai mult decât pe cei vii care sunt acum în viaţă."*

Dar nimeni nu se întoarce în deşert doar ca să asculte confesiunile unui destin simţitor,

înţelept, înlănţuit de zeul Ra într-o personificare a dorinţei, dar şi a eleganţei supreme, sau într-o personificare a figurilor legendare. Căci nimeni nu-mi cunoaşte trecutul, nimeni nu încearcă să mă privească cu ochi de artist, nimeni nu mă însufleţeşte cu mai multă sensibilitate decât cel ce a trăit mai multe vieţi, ştiindu-se prins între mai multe lumi.

Iată de ce e mai bine ca destinul meu să fie străin de înţelepciunea acestei lumi, căci e mai bine să mă revelez în dosul unei enigme de nepătruns, elucidată doar de vechii cabalişti, şi care ascunde adâncimi pline de durere, pline de bucurie, decât să dau acestei existenţe un sens neobişnuit.

Leadership: Totalitatea gândurilor tale formează imaginea unei creații care își are puncte comune în reprezentarea concepției despre lume și viață în compunerea unui destin livresc?

Chiar dacă am ascultat de cuvintele lui Imhotep sau de vorbele iscusitului povestitor Herdedef, n-am putut să trec cu vederea metehnele oamenilor care îşi trădează sufletul doar ca să obţină o mâncare bună. N-am putut să nu observ culoarea cerului în apus atunci când, după un război, totul se scaldă în sânge. Am văzut animalele cum se hrănesc cu carnea altor animale, viermi ce trăiesc pe seama altor organisme, felul cum se schimbă plantele în funcţie de anotimp.

Pictorul le cuprinde pe toate într-un tablou viu, cu pensula unei raze de lumină care, trecând dintr-un mediu în altul, face ca totul să fie de preţ, să se îmbine perfect şi să capete un sens unitar, mai adânc. Şi aceeaşi pensulă, având în vedere descifrarea substratului simbolic al unei opere cu conţinut spiritual, este contrazisă de ceva potrivnic firescului, fiind din capul locului bruiată de efortul de adâncire a sensului pe care îl capătă termenul *Sycretexhium* , însumând promisiunea unei fericiri pur imaginare, iluzorii.

Universul şi-a ales zeii. Unul dintre zei şi-a ascuns identitatea sub mantia unui rege pământean, regele şi-a conturat imaginea unui înţelept, iar înţeleptul a îndrăznit să se constituie într-o adevărată minune a naturii. Numai sfinţii ştiu că acesta este secretul Marii Opere. Iar eu sunt mai mult decât un sfânt, sunt un Creator care s-a depăşit pe sine pentru a primi ceea ce universul are şi poate să îi ofere: o stea pe cer şi mult râvnita nemurire.

Faza cea mai spectaculoasă a leadershipului este o călătorie în timp, înseamnă să porneşti pe urmele destinului legendar al omului care a reuşit să supravieţuiască unei vârste fără bătrâneţe datorită înţelegerii lucrurilor care nu se pot interpreta înainte de a se petrece.

Implicarea mea în procesul de „reconstituire” a imaginii unui trandafir din înaltul unei vârste fără de bătrâneţe se relevă, cel mai bine, într-un fragment din romanul Faraonul, scris Boleslaw Prus:

"Înveşmântează-te cât poţi de frumos şi nu îngădui inimii tale să se mâhnească. Căci, aşa e viaţa omului. Plăcerile sunt ca un fel de piscuri, iar suferinţele ca nişte văi prăpăstioase, şi numai toate la un loc alcătuiesc viaţa, ce-i asemenea lanţului zdrenţuit al munţilor libieni, la care ne uităm cu admiraţie. Omul a cărui inimă nu mai bate nu numai că nu se întristează de jalea altuia, dar nici nu se bucură de propria lui viaţă, oricât de frumoasă ar fi ea.

La ce mai slujeşte atunci frumuseţea vieţii, dacă o răscumperi cu dureri şi lacrimi de sânge? îl întreabă preotul Pentuer pe astrologul Menes.

Noaptea se lăsa tot mai mult. Menes se înfăşură în mantie şi răspunse:

- De câte ori te vor năpădi asemenea gânduri, du-te la unul din templele noastre şi priveşte-le pereţii împodobiţi cu chipuri de oameni, animale, arbori, fluvii şi stele aidoma celor din lumea în care trăim. Pentru omul neînvăţat, zugrăvelile acestea nu au nici un preţ şi poate că mulţi s-au întrebat la ce slujesc şi de ce se iroseşte atâta muncă pentru facerea lor. Dar înţeleptul se apropie cu sfinţenie şi, cuprinzându-le cu privirea, citeşte în ele istoria timpurilor vechi şi tainele înţelepciunii."

Aceasta este înţelepciunea mea: Totul se repetă, dar într-o altă versiune, şi se va repeta până ce numărul oamenilor născuţi pe pământ va egala numărul îngerilor căzuţi odinioară din paradis. Îngerii, sau spiritele întrupate ale naturii.

Imaginea trandafirului din înaltul unei vârste fără de bătrâneţe este imaginea unui om care a fost capabil să producă o angajare efectivă într-un univers simbolizat, de a se descoperi în spatele scenariului realist al unui destin de poveste care nu a fost întrerupt de vicisitudinile istoriei.

Imagini din muzeul mitropolitan Iaşi (România)

On Aprilie 24, 2020

Muzeul e arsenalul cel mai puternic cu care un popor îşi apără originea, identitatea şi tot ce a moştenit de la străbuni. (Iosif Sterca-Şuluţiu)

Imaginea 1

Imaginea 2

Imaginea 3

Imaginea 4

Imaginea 5

Imaginea 6

Imaginea 7

Imaginea 8

Imaginea 9

Imaginea 10

Imaginea 11

Imaginea 12

Imaginea 13

Imaginea 14

Imaginea 15

Imaginea 16

Imaginea 17

Imaginea 18

Imaginea 19

Imaginea 20

Imaginea 21

Source: https://neculaifantanaru.com/imagini-din-muzeul-mitropolitan-iasi.html

Imagini în Oglindă

On Mai 14, 2016

Stabileşte condiţia viitoare a fiinţei tale, activând „programarea" mentală de dincolo de experienţa de moment.

Încercam să mă privesc într-o oglindă cu zoom, reflectând selectiv doar lungimea de undă a gândului de care aveam nevoie cel mai mult, o vibraţie a însuşi spaţiu-timpului, printr-o emergenţă puternică, printr-un examen al refracţiei şi al acuităţii vizuale de aproape şi de departe, fără vreo corecţie a impulsului de recunoaştere a realităţii.

Cu mare interes, mă examinam din toate unghiurile posibile, de-a lungul reflexiilor directe, ca o consecinţă a particularităţilor conflictului dintre cunoscutele şi necunoscutele ecuaţiei care mă alcătuia şi a cărei rezolvare se putea desluşi odată cu desfăşurarea propriei mele exteriorităţi, facilitând o înţelegere mai completă a unui anumit mesaj.

Seria de capturi ale imaginilor din oglindă a început încă din timpul când presupuneam că joc rolul unui fizician, unui Griffin, constrâns să trec dincolo de experienţa de moment. Adăugam ceva realităţii prin care percepeam lumea, creând multiple imagini mentale rezultate dintr-o reflexie în densitatea materiei care mă constituia.

Dacă eroul atât de cunoscut al lui Wells, savantul acela de numai douăzeci de ani a descoperit un principiu general al structurii pigmenţilor şi al refracţiei - o formulă, o expresie geometrică cuadridimensională, de ce n-aş fi putut şi eu să fac o astfel de descoperire?

De altfel, ce înseamnă o ecuaţie generală pentru unul care studiază fizica moleculară? Ce înseamnă să reduci indicele de refracţie al unei substanţe solide, până la cel al aerului, fără a modifica nicio proprietate a materiei? Ce informaţie utilă pentru o aplicaţie de transluciditate poartă un corp de masă constantă, definit pe cercul trigonometric al unei suprafeţe refringente?

Leadership: Poţi să efectuezi calculul propriei tale unicităţi, extrăgând valoarea unei necunoscute dintr-una din ecuaţiile reflexiei tale în oglindă?

Modul în care mă surprindeam, pierdut într-o mişcare de gândire sub efectul reflexiei, la ceea ce corpul putea să transmită, era continuarea unui mod de a mă cunoaște și comunica cu mine însumi, punând la îndoială teoriile pe care le postulau ceilalţi oameni de ştiinţă. Trăiam o senzaţie de ireal, plutire într-o realitate virtuală. Repetam întruna: Oare nu aş putea să devin invizibil?

Orice formă de conştiinţă, chiar şi artificială, este o rezultantă a diverselor constatări privind transformarea percepţiei despre reflectarea sinelui, într-o ecuaţie data de combinaţii care pot conduce la ecuaţii mai simple sau mai compuse decât cele iniţiale.

Toate laolaltă formau o variantă a experimentului natural, din prisma efemerităţii clipei raportate la o conştiinţă a rostului meu în pragul unei revelaţii majore, doar ca să descopăr vreun amănunt omis, vreo imposibilitate din punct de vedere fizic, vreo unitate de transformare a materiei. Dar totul părea de o normalitate care împiedica dezvoltarea oricăror concluzii, oricărei ştiinţe.

Unicitatea este ceea ce descoperi la tine examinându-ţi gândirea şi încercând s-o controlezi din toate unghiurile posibile ale unui savant care încearcă să revoluţioneze idei vechi de mii de ani, luptând totodată cu preconcepţiile din lumea ştiinţifică.

Pentru calculul propriei mele unicităţi, trebuia să determin una din necunoscute, extrăgându-i valoarea dintr-una din ecuaţiile reflexiei mele în oglindă. Acest tip de experienţă îmi satisfăcea nevoia de cunoaştere pe care o surprinsesem printr-un *percorso di analisi di una immagine prelevata dall'osservazione della realta* , în căutarea unui răspuns.

Necunoscuta principală din ecuaţiile reflexiei mele în oglindă era însăşi condiţia valabilităţii propriei mele identităţi. Mă vedeam mereu acelaşi, constatam că nu m-am schimbat, dar nu reuşeam să experimentez acea emoţie puternică în faţa unei capodopere care să-mi domine mintea, care să exprime o urmă de genialitate. Tot ce știu este că atunci când mă priveam eram conștient că nu mă aflam sub stăpânirea unei naturi superioare.

Mă simțeam asemenea unui pictor care își analizează percepţiile despre partea de umbră a tabloului prin măsurarea relaţiei dintre natural şi fantastic, dintre firesc-omenesc şi dumnezeiesc, căutând să promoveze diverse noțiuni într-o lucrare suprarealistă, pe tema relaţiei dintre lumile virtuale, tehnologie şi condiţia viitoare a fiinţei umane. Dar care nu poate să simtă dincolo de spațiul tabloului.

Înnoirea gândirii se supune procesului de evaluare a unei noi idei despre lume şi realitate care provoacă manifestările vizibile ale unei imagini de sine îmbogăţită cu valenţe de arhetip.

După cum ne spune dicționarul, arhetipul este acea structură profundă a psihicului, care generează acele imagini simbolice ce condensează un conţinut informaţional extins și guvernează organizarea experienței umane.

Poţi oricând să evoluezi într-o orientare spre acea concepţie perspectivală unde fenomenul de tip „ *scrutinizing yourself în a mirror* „ se prezintă în ansamblul său ca un fel de dualitate. O dualitate între natura ta firească și nevoia de a-ţi proiecta imaginea în limitele unui unghi care indică direcţia unei cunoaşteri mai înalte, transcendente.

Leadershipul este experienţa de moment în care descoperi importanţa unei noi abordări a realităţii, privită prin prisma unui om de ştiinţă care îşi priveşte imaginea în oglindă şi recunoaşte în ea o altă versiunii a răspunsului la întrebarea: "Cine este Dumnezeu în lumea creată de mine?"

A te privi în oglindă, a-ți cerceta întreaga fiinţă, nu este un proces de formare obişnuit, ci reprezintă o dovadă a preocupării tale permanente, febrile, chiar de o viaţă, de a-ţi lămuri necunoscutele propriei fiinţe, de a-ţi înţelege trăsăturile esenţiale, valoarea ta şi rolul acelei realităţi de dincolo de experiența de moment. Şi dincolo de experienţa prin care percepi lumea.

Source: https://neculaifantanaru.com/imagini-in-oglinda.html

Imboldul inimii

On Octombrie 11, 2010

Păstrează intactă relaţia ta cu oamenii, dezvăluindu-le acel amănunt din caracterul tău datorită căruia ei să-ţi accepte leadershipul.

Mă simt ispitit - şi nu rezist ispitei de a vă vorbi, în acest senin ceas de toamnă deplină, din nou despre cunoscutul personaj Contele de Monte Cristo, din celebrul roman cu acelaşi nume scris de Alexandre Dumas.

După ce contele şi-a atins scopul – răzbunându-se pe aceia care l-au trimis în închisoare, unde a zăcut mulţi ani - a hotărât să-şi împartă bogăţiile singurilor săi prieteni, Maximillien şi Valentine, şi să-i redea libertatea lui Haydee, fiica conducătorului Ali Pasa, căreia îi salvase viaţa, dar care avea statutul de sclavă.

Cu o tulburare pe care zadarnic încerca s-o ascundă, Monte Cristo o rugă pe Valentine să aibă grijă de Haydee, căci el va pleca departe, iar ea va rămâne singură în lume.

Leadership: Ceea ce te delimitează și te definește ca personalitate trebuie să se piardă pentru a putea trăi o experiență autentică de identificare cu altcineva?

Ceasul marii probe. Auzind acestea, Haydee, căreia contele nu îi simţi în acea clipă prezenţa, păli. Îşi desfăcu mâinile diafane aşa cum fac fecioarele în faţa lui Dumnezeu şi cu o voce în lacrimi îi spuse:

- Bine, poruncile tale vor fi îndeplinite stăpâne. Sunt sclava ta, şi te voi asculta. Îţi voi uita până şi numele şi voi fi fericită. Apoi făcu un pas înapoi şi se pregăti să plece.

La auzul acelui glas îndurerat, care-i atinse corzile cele mai tainice ale inimii, Monte Cristo se înfioră. Ochii lui întâlniră privirea fetei şi nu putu să suporte ceea ce văzu în ochii ei.

- Doamne ! Doamne ! - spuse Monte Cristo – aşadar ar putea fi adevărat ce m-ai lăsat să bănuiesc? Haydee, ai fi fericită dacă nu te-aş părăsi?

- Sunt tânără – răspunse ea cu blândeţe – iubesc viaţa pe care tu mi-ai făcut-o întotdeauna atât de plăcută. Şi mi-ar părea rău să mor… Da, aş muri, stăpâne, aş muri dacă m-ai părăsi. Apoi repezindu-se la pieptul lui, strigă – Da, te iubesc ! Te iubesc, cum mi-aş iubi un tată, un frate, un soţ ! Te iubesc cum îmi iubesc viaţa, cum îl iubesc pe Dumnezeu, căci tu eşti pentru mine mai frumos, mai bun şi mai mare decât toate fiinţele !

Leadership: Rezultatele căutării unui sens existenţial constituie unicul criteriu de evaluare a valorii tale?

Mare dreptate a avut cel care a spus: *"Ceea ce te delimitează și te definește ca personalitate trebuie să se piardă pentru a putea trăi o experiență autentică de identificare cu altcineva"* . Aminteşte-ţi întotdeauna de tine cum erai înainte să te contopeşti cu rolul unui alt personaj !

Cel mai adesea, în aprecierea valorii de referinţă a unui om, rezultatele sale de căutare a unui

sens existenţial constituie unicul criteriu de evaluare. Dar această valoare este deformată deseori de realitatea supusă conjuncturilor întortocheate, unui mix de factori şi situaţii aliniate pe axa conştiinţei ce există independent de reprezentările lumii lăuntrice, în acord fin cu discontinuităţile, pendulările, alternările dintre *„ a fi ”* şi *„ a nu fi ”*.

Sunt însă situaţii complexe, sau răsturnări de situaţie, în care, reuşita parţială sau totală de a intra în posesia unei dovezi de apreciere şi loialitate, poate fi considerată ca un venit necondiţionat de valoare. Asta dacă, atât liderul cât şi susţinătorii săi acordă importanţă şi valoare maturizării spirituale, sentimentale şi intelectuale pe fondul unei acumulări de experienţe descurajatoare.

Liderii, în orice ipostaze ar fi plasaţi şi în orice domeniu de activitate ar fi încadraţi, sunt întotdeauna condiţionaţi de cantitatea de "lumină" din straturile profunde ale sufletului lor, sunt însoţiţi permanent de nevoia de a dezvolta legături emoţionale stabile. Sunt motivaţi de sentimentul apartenenţei necondiţionate la familie în primul rând, apoi la comunitate, trăind experienţe de viaţă care au puterea de transformare pozitivă.

E foarte posibil ca ei să înţeleagă mai bine lumea tocmai prin prisma acestor fenomene de personalizare sau depersonalizare care îi vor pune din nou şi din nou în situaţii diverse până îşi învaţă aceste lecţii de viaţă sănătoase: iertarea, renunţarea la egoism, eliberarea de vechile răni, vindecarea relaţională, impactul pozitiv, recunoştinţa în suflet, toleranţa.

Apartenenţa ta la un cadru mai larg de înţelegere a reciprocităţii se poate efectua împlinind menirea firii tale existenţiale şi abandonând năzuinţa spre ceea ce este mai presus de tine.

Mai presus de tine este efortul de a trece peste ceea ce te răneşte, peste ceea ce te doare, peste ceea ce te face să te distanţezi de adevăratele valori, peste ceea ce te face să te urăşti sau peste cee ace te face să plănuieşti o răzbunare.

Aceste lecţii de viaţă trebuiesc acceptate ca pe un fapt normal, nu neapărat ca adevăruri fundamentale, ci ca o formă de câştig a cărei rezultate mai bune sau mai slabe, care sunt cerute la examenul vieţii sau la concursul de admitere în domeniul conducerii. Notele mici sunt întotdeauna o dovadă clară că transformarea pozitivă a liderului nu s-a produs sau nu s-a desăvârşit. Iar societatea acordă o importanţă mare rezultatelor evoluţiei sale. De aici rezultă caracterul subiectiv în anumite situaţii, al succesului sau nereuşitei în leadership.

Timpul pe care Monte Cristo l-a irosit într-o înfrigurată dorinţă de răzbunare personală, a fost înlocuit de unul care urma să se scurgă "dincolo de rampă", în universul în care îşi afla rostul firesc, cel la care râvnise atât de mult în tinereţea sa, alături de cineva predestinat pare-se pentru viitorul lui fericit.

Dragostea lui Haydee l-a făcut să uite ceea ce trebuia să uite. Un singur cuvânt de-al ei l-a luminat mai mult decât toţi acei ani de înţelepciune căpătată alături de abatele Faria. Prin ea s-a putut simţi iar legat de viaţă, prin ea a putut să fie din nou fericit. Imboldul inimii i-a oferit un alt tărâm ideal, înlocuindu-i concepţiile despre viaţă.

Leadership: Te confrunţi cu existenţa tendinţei de a depăşi graniţele convenţionale impuse de delimitările stricte ale ideii de a vedea totul din perspectiva umilinţei pe care o simţi faţă de tot ceea ce ţi se întâmplă?

Nu vei putea pătrunde niciodată marea taină a leadershipului dacă vei acţiona împotriva propriilor sentimente. În ciuda tuturor reuşitelor tale, chiar dacă ţi-ai cucerit spectatorii,

devenind un favorit al lor, dacă nu vei stabili o legătură trainică între tine şi ei vei distruge puntea pe care tu însuşi trebuie să o treci. Nu lăsa, deci, să treacă aceste sentimente, ci pune-le mai des înaintea rolului pe care îl ai de jucat.

Imaginează-ţi că sute, mii de oameni te iubesc. Ei zâmbesc, ochii le strălucesc, le-ai adus bucurie în suflet. Ei te vor, tu le aparţii. Ei îţi dau posibilitatea să-ţi regăseşti trecutul şi să-ţi construieşti un viitor ales, emoţionându-te cu acele nuanţe ale unei sensibilităţi active. Şi îţi inspiră aceeaşi recunoştinţă şi linişte interioară precum le-ai inspirat-o tu. - Asta este dovada certă că au fost orbiţi de lumina iradiată de seducătoarea ta personalitate.

Capacitatea ta de a conduce se vede în reacţiile emoţionale ale celorlalţi oameni din jurul tău. Simţi că prezenţa ta face parte din ei, că este jumătatea lor? Eşti iubit datorită firii tale delicate, datorită spiritului tău receptiv, datorită frumoaselor maniere de a te purta, datorită farmecului aparte al geniului tău, datorită imboldului inimii tale?

Leadershipul surprinde modul cum te raportezi la ceea ce ţi se întâmplă în aşa fel încât recunoştinţa finală să ia locul umilinţei iniţiale.

Imboldul inimii este acel foc răscolitor interior care te reprezintă, care te însoţeşte întotdeauna şi care-ţi afectează existenţa pe toate planurile, personal, social, profesional. Este ceasul marii probe în care stabileşti o legătură trainică cu cei din jurul tău. Este acel ceva care li se imprimă pentru veşnicie în suflet celorlalţi oameni. Este amănuntul din caracterul tău, datorită căruia ei doresc să stea în preajma ta şi chiar să se rezeme pe tine.

Imboldul inimii uneori trebuie să preceadă imboldul minţii ca să pătrunzi marea taină a leadershipului, acţionând în concordanţă cu ceea ce-ţi dictează inima.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/imboldul-inimii.html

Îmbunătăţiţi calitatea angajaţilor

On Martie 30, 2009

Dezvoltă-ţi capacitatea de a privi un proiect din perspectiva clientului pe care-l asişti şi reprezinţi într-un comeniu al cunoaşterii, orientându-l asupra conştientizării posibilităţii de a se transpune în locul tău.

Dacă sunteţi un împătimit al artei fotografice, dacă vă place să lucraţi în programul Photoshop şi sunteţi la curent cu noutăţile, atunci probabil aţi auzit de celebrele cursuri de training "Photoshop Top Secret". Mark Monciardini şi Melanie Stimmell, autorii acestor cursuri, ne arată pas cu pas cum se pot crea grafice de vârf şi efecte speciale sofisticate.

Prin aceste cursuri de training cei doi specialişti în grafică şi design urmăresc să îi ajute pe cei neiniţiaţi în domeniu să-şi dezvolte îndemânarea şi simţul creativ. Folosind un limbaj adecvat, clar şi simplu, ei explică într-un mod cât mai accesibil cum se pot realiza mai uşor lucrurile aparent foarte complicate. Iar prin exerciţiile pe care le propun ei reuşesc să trezească interesul tuturor celor care participă la cursuri. De fapt, aceste cursuri sunt atât de bine structurate şi interesante încât tot mai mulţi împătimiţi ai fotografiei se interesează de ele.

Leadership: Poţi să implementezi o metodă de tipul "Create Your Own Series" care să dea rezultate mai bune în business şi să depăşească competitorii prin adoptarea unei gândiri orientate spre exterior în locul celei orientate spre interior?

În imensa lor majoritate, firmele de mici dimensiuni apelează tot mai des la traineri externi foarte competenţi care să se ocupe de pregătirea şi instruirea personalului în vederea creşterii eficienţei activităţii lui. Astfel de cursuri de training, cum sunt cele pe care le susţin Mark Monciardini şi Melanie Stimmell, sunt foarte căutate mai ales în firmele mici şi mijlocii care au angajaţi fără o experienţă prea mare de lucru în domeniu. Managerii trebuie să aibă certitudinea că angajaţii dispun de toate informaţiile necesare cu privire la oportunităţile de dezvoltare a carierei în cadrul firmei, de aceea apelează la specialişti care să-i instruiască şi să-i ajute să deprindă într-un timp cât mai scurt cunoştinţe şi abilităţi noi.

De fapt, Mark Monciardini şi Melanie Stimmell îşi depăşesc competitorii din zona de design prin faptul că au pus bazele unei gândiri orientate spre exterior în locul celei orientate spre interior. Practic ei nu limitează o cunoaştere doar la propriul lor beneficiu, ci îşi transferă loialitatea, competenţele şi know-how-ul altor companii dornice să răzbată pe piaţă. Totodată, ei implementează o metodă de tipul "Create Your Own Series" după terminarea perioadei de trainig prin care companiile îşi impun să continue dezvoltarea consultanţei în zona de design.

Firmele care rezistă pe piaţa în ciuda unei concurenţe acerbe sunt acelea care se preocupă intens de nivelul pregătirii profesionale a angajaţilor lor. Calitatea angajaţilor şi angajamentul lor faţă de locul de muncă sunt factori critici în supravieţuirea oricărei companii. Din acest motiv, din ce în ce mai mulţi manageri au ajuns să conştientizeze importanţa unei astfel de investiţii - apelarea la serviciile unor traineri foarte bine pregătiţi profesional, care să ofere informaţii, care să "deschidă" minţile oamenilor, care să sprijine şi să faciliteze procesul de învăţare şi dezvoltare.

Companiile au nevoie de angajaţi care să-şi îndeplinească sarcinile într-un mod cât mai eficient, care să-şi ia în serios obiectul muncii, care să pună pasiune în ceea ce fac fără să fie împinşi de la spate şi care să aibă sentimentul utilităţii. De aceea, sarcina managerilor de resurse umane nu se rezumă numai la motivarea şi fidelizarea angajaţilor, ci la a forma o

echipă competentă şi eficientă. Apelând la experţi de top ei vor să se asigure că toţi angajaţii vor menţine un nivel ridicat al performanţei şi vor face faţă provocărilor unui mediu relativ incert.

Leadership: Cuantificarea rezultatelor pe care le poţi obţine prin intermediul unei surse exterioare de informare şi consiliere este recomandată atunci când este trebuie estimat impactul potenţial al diferitelor opțiuni de gestionare a valorii personale?

O companie este evaluată în funcţie de calitatea angajaţilor ei, de nivelul de pregătire al acestora şi de gradul lor de experienţă. Din această cauză, atât companiile mari cât şi cele mici şi mijlocii investesc considerabil în dezvoltarea profesională a angajaţilor lor. Cu alte cuvinte, apelarea la serviciile unui trainer sau al unui coach foarte bun este o afacere foarte bună, dar necesită o investiţie mare.

Trainerul poate fi o binecuvântare sau un blestem, o investiţie bună pentru companie sau o pacoste pentru ea. Având în vedere că în fiecare zi apar pe piaţă noi firme de training şi consultanţă, care mai de care mai specializate, mai scumpe sau mai iefine, găsirea unui trainer foarte bun nu este chiar uşoară. Iar acum, odată cu declanşarea crizei, companiile nu-şi pot permite să investească timp şi bani în instruire de proastă calitate.

Instruirea este orientată în principal spre îmbunătăţirea performanţelor angajaţilor pentru postul lor actual şi creşterea eficienţei acestora. Un bun trainer trebuie să fie un expert în domeniu care să le poată explica angajaţilor într-un mod cât mai simplu cum se pot rezolva sarcinile cele mai grele. Fără umbră de îndoială îndatorirea lui este să trezească interesul angajaţilor pentru munca pe care o desfăşoară, ajutându-i să-şi dezvolte îndemânarea şi simţul creativ, familiarizându-i cu noi tehnici de lucru.

Impactul potenţial al diferitelor opțiuni de gestionare a valorii personale depinde de nivelul tău de experienţă în gestiunea şi personalizarea unor concept unice, dar şi de forța portofoliului de active, investiţii şi servicii, pe care compania ta îl are alocat în indexul pieţei.

În concluzie: Capitalul cel mai important al oricărei companii este dat de angajaţii ei. Cu cât sunt mai pricepuţi, cu atât sunt mai dornici să muncească şi activitatea lor este mai eficientă.

Investiţi deci în calitatea angajaţilor dumneavoastră şi sprijiniţi-i să-şi îmbunătăţească performanţele.

Source: https://neculaifantanaru.com/imbunatatiti-calitatea-angajatilor.html

Imensa eroare a lui Richard Wagner

On Iulie 03, 2014

Dedică-te cu totul unei arte remarcabile, fără să-ţi depreciezi ştiinţa sau să o scufunzi într-o lipsă de sens.

După părerea lui Nietzsche, compozitorul Richard Wagner a debutat cu o imensă eroare ... s-a dedicat necugetat, dar cu bună-credinţă unei arte cu cea mai revoltătoare structură, anume acelei forme de artă care-şi vede ţelul numai în "smulgerea succesului de la public", folosindu-se de toate mijloacele artistice destinate acestui scop. Tocmai pe acest drum a ajuns însă Wagner la conştientizarea greşelii sale, la conştientizarea sterilităţii acestui drum şi a lipsei lui de sens, deoarece a sesizat, în disperarea izvorâtă din greşeala recunoscută, esenţa mincinoasă a succesului modern, a publicului modern, a întregii arte moderne.

Sentimentul dezamăgirii şi al căinţei l-au condus pe Richard Wagner la conştientizarea treptei intermediare a dezvoltării sale spirituale. Treaptă pe care Nietzsche o desemnează, spre deosebire de cea anterioară şi de cea posterioară, în două cuvinte: "Wagner a devenit un revoluţionar al societăţii." *****

Leadership: Ce însemnătate poţi da unei existenţe individuale care este ea însăşi rezultatul efectelor de "slow motion" într-un spaţiu al artei în care forma, fondul şi sensul se întrepătrund într-un barometru al interesului publicului?

Prin majorarea capitalului de cunoaştere, care uneşte elementele vechi şi noi pentru a forma altele mai evoluate, într-o matrice a ideilor maturizate, a inovaţiilor alimentate de acelaşi izvor al revelaţiilor, se încearcă susţinerea de fapt a unei poziţii de autoritate în ceea ce priveşte performanţa în realizarea creaţiilor ştiinţifice. Arta nu este doar un privilegiu de a-ţi uni sentimentele într-un singur loc, ci mai mult este un privilegiu de a vedea noi perspective de dezvoltare spirituală care să-ţi confere un anumit statut social.

Iar omul care nu poate face deosebire clară între ştiinţă şi pseudo-ştiinţă, neglijând orice punere în aplicare a experienţei, care trebuie să înceapă cu cercetări asidue şi formulări de noi concluzii constructive, va suferi o anumită înfrângere tocmai din cauza limitelor ştiinţei pe care o iubeşte. În el se va instala sentimentul dezamăgirii şi al căinţei, dacă concepţiile proprii sunt invalidate de ceilalţi şi dacă valorile acestora devin restricții pentru diferite domenii sau modele de gândire.

Greşeala unui artist poate consta în faptul că îşi uită menirea de a direcţiona, îndruma şi influenţa cunoaşterea pe care o pe care o dovedeşte în stabilirea unor distincţii conceptuale, în favoarea dorinţei de a epata. A ajunge la conştientizarea greşelii tale, la conştientizarea sterilităţii acestui drum al dezvoltării şi a lipsei lui de sens, în disperarea izvorâtă din greşeală recunoscută, este consecinţa unei carenţe de perspectivă sau a unei subaprecieri a creaţiei personale.

În ceea ce priveşte leadershipul, efectul de "slow motion" se referă tocmai la această încetinire, din propria inițiativă, a ritmului de dezvoltare, datorat dezechilibrelor în inversarea condiţiilor de exploatare a ştiinţei deja existente - în folosul obţinerii unor cât mai multe "aplauze". Omul care îşi cunoaşte limitele talentului propriu nu investeşte timp într-o nouă formă de interacţiune cu publicului decât ca modalitate de a se înţelege pe sine însuşi, de a se autoevalua prin comparaţie cu reacţia publicului.

Aşadar, elaborarea unor noi metode de creaţie este o cerinţă a evoluţiei artei, dar totodată

presupune o staţionare în aşteptarea unei reacţii din partea publicului. Iar mai important este să realizezi o versiune a modului de a te regândi şi de a reforma versiunea proprie de a fi inteligent şi sclipitor, decât să ridici valoarea propriei imagini în ochii celorlalţi.

Leadership: Valorifici sau elimini erorile de explorare a unor noi forme de inovare formate în baza năzuinţei de a oferi publicului larg o imagine completă asupra fenomenului "stimulus-response"?

Deseori aceşti artizani ai compoziţilor ştiinţifice, în loc să-şi sprijine creaţiile pe datele cercetărilor obţinute, ei debutează cu imense erori de explorare a unor noi forme de inovare, tatonări nesigure şi anevoioase, încercări, eşecuri, staţionări, într-o zonă care nu garantează un aport ştiinţific garantat.

Ei se dedică cu bună credinţă unei arte care îşi vede scopul numai în obţinerea de efecte artistice şi tehnice prin metode cu totul noi, îmbinând deseori realitatea cu fantasticul. Iar asta nu-i face doar "revoluţionari", ci de asemenea propagandişti, a căror miză este orgoliul de a fi în control, de a fi superiori, de a atinge succesul maxim.

Inovaţia nu trebuie să fie un instrument de a controla ştirile destinate publicului larg, ci este mai degrabă o demnostratie de virtute în a-ţi impune să faci nişte lucrări la un anumit standard oferit doar de cel care acordă garanţia unei aspiraţii ideale de factură pur stiiitifica şi culturală.

O mare dezorientare, o lipsă de sens a procesului de autoperfecţionare, sunt factorii negativi care determină sau influenţează caracteristicile de rezistenţă a personalităţii liderului, a raţiunii sale de a privi toate "feţele" ştiinţei într-o manieră obiectivă sau subiectivă. Leadershipul intervine în această ecuaţie a efectelor, a cauzelor şi riscurile lor, care poate să deprecieze ştiinţa sau să o scufunde într-o lipsă de sens, dacă utilizatorul ei cade pradă anxietăţii. Cine îşi îngrijeşte mai mult orgoliul decât conştiinţa, greşeşte enorm, ajungând în cele din urmă să se dispreţuiască.

Fenomenul "stimul-răspuns" vizează evaluarea capacităţii artistului de a gestiona corespunzător echilibrul dintre ceea ce expune în faţa întregii lumi (ca entitate de cultură şi educaţie) şi ceea ce trebuie să accepte ca "dezamăgire" atunci când i se refuză afirmarea meritelor datorită tendinţei sale de a epata.

Imensa eroare a lui Richard Wagner vizează posibilitatea de a greşi şi de a eşua într-un domeniu de activitate cum este leadershipul, dacă scopul urmărit este numai succesul temporar, fără a aduce o contribuţie esenţială şi revoluţionară, demnă de adoptat şi de urmat, la înnoirea unei viziuni care să întâmpine preocupările oamenilor faţă de artă.

*** Notă:** I. Davidov - *Arta şi elita* , Editura Univers, 1973.

Source: https://neculaifantanaru.com/imensa-eroare-a-lui-richard-wagner.html

Îmi place casa dumneavoastră

On Februarie 23, 2014

Experimentează forme noi de control asupra componentelor stimulative ale realităţii, astfel încât să produci o corespondenţă eficientă între aspiraţii şi realizarea de sine.

Îmi place casa dumneavoastră şi n-aş fi crezut asta. Sunt şi eu puţin cam demodat, ceea ce se cheamă niţel cam cârcotaş. Îmi plac casele vechi, clădirile vechi. Nu-mi plac cutiile de chibrituri care se tot ridică peste tot. Cutii mari. Stupi uriaşi. Mie îmi plac clădirile cu ceva ornamente pe ele, cu o anumită graţie.

Dar casa asta îmi place. Este simplă şi foarte modernă, presupun, dar are stil şi e luminoasă. Şi când te uiţi afară, vezi lucrurile altfel decât le vedeai înainte. *

Leadership: Ţi-ai format o viziune asupra a ceea ce vrei să obţii în plus faţă de ceea ce ai, sub aspectul unei realităţi care continuă să arate mereu o altă perspectivă a ei?

În zona de "venituri" a leadershipului, dacă măsori exact ceea ce vrei cu adevărat să obţii din propriile tale investiţii în tot ceea ce îţi place, trebuie mai întâi să ai viziunea asupra a ceea ce vrei să obţii în plus faţă de ceea ce ai.

Iar a-ţi forma o viziune asupra a ceea ce vrei să obţii în plus faţă de ceea ce ai, sub aspectul unei realităţi care continuă să arate mereu o altă perspectivă a ei, înseamnă de fapt să recunoşti factorul declanşator al unei intrigi, al unei dorinţe inexplicabile de a te reinventa într-o manieră estetică (care este placută ochilor decât interesului financiar).

Dar, mai ales, trebuie să ştii care este limita dincolo de care această plăcere se poate diminua într-o proporţie covârşitoare. Este vorba de acea limită perceptivă asupra unei realităţi care pune presiune pe tine şi nu asigură compatibilitatea cu normele de amortizare a „mijlocului fix": consecvenţa în a-ţi tempera dorinţele.

Leadershipul se dezvoltă atunci când experimentezi noi şi diferite senzaţii de control asupra componentelor stimulative ale realităţii, printr-o înţelegere mai profundă şi mai utilă a nevoilor tale de împlinire. Ceea ce îţi permite să vezi lucrurile altfel decât le vedeai înainte. Tu eşti centrul leadershipului, iar oamenii te urmează în funcţie de ceea ce este mai important pentru tine, în funcţie de cum vezi tu lucrurile şi în funcţie de aspiraţiile care îţi alimentează ţelurile.

Leadership: Aspiraţiile tale pot produce un efect de "alteraţie" asupra autorităţii tale interioare, prin comparaţie cu oferta de vânzare a unei case cu aspect estetic unic?

Cum îţi creezi propriile aşteptări? Simţi că un anumit lucru ţi se potriveşte cel mai bine, că este numai al tău şi nimic nu poate schimba asta? Aceasta este o abordare care aduce o creştere a cererii pentru tot ceea ce este benefic fiinţei tale, ceea ce înseamnă că ai o atitudine sănătoasă prin trăirea sentimentului de realizare.

Poate de aceea scriitorul Anthony Silard, preşedintele organizaţiei " *The Center for Social de Leadership* ", îşi îndeamnă călduros cititorii să-şi investească energia în căutarea intrinsecă a punctului de congruenţă dintre gânduri şi sentimente.

Fiindcă evoluţia modelului tău de a te percepe în administrarea unei noi aprecieri a direcţiilor de explorare a realitatii pe plan estetic (contabilizată ca o ajustare a propriilor trăiri la imperativele momentului) se datorează capacităţii tale de a accepta o anumită "ofertă" care se potriveşte propriei percepţii asupra situaţiei existente.

Această "ofertă" este în concordanţă cu ceea ce simţi că-ţi satisface nevoile, un sentiment de înrudire şi legătură apropiată cu tot ceea ce te înconjoară, conferind valoare propriei tale vieţi.

Concentrându-te asupra valorilor lucrurilor în înţelegerea, cu credinţă şi recunoştinţă că vei trage foloase de pe urma investiţiilor tale, materiale sau de altă natură, îţi vei putea asuma acea viziune şi acele aspiraţii personale care nu produc un efect de "alteraţie" asupra autorităţii tale interioare.

Din prisma esteticii unei case, leadershipul se prezintă ca o nevoie de a trage folos dintr-un lucru de calitate care te poate ajuta în atingerea unicităţii dorite, oferindu-ţi o nouă viziune asupra a ceea ce înseamnă o imagine învechită raportat la ce oglindeşte o nouă realitate.

Îmi place casa dumneavoastră scoate în evidenţă acea compatibilitate între ceea ce eşti, ceea ce simţi şi ceea ce poţi realiza, adaptându-te la "ofertele" pieţei. Lucru ce impune analizarea realităţilor sub mai multe aspecte, încât să poţi obţine o corespondenţă între aspiraţii, unicitate şi realizarea de sine.

*** Notă:** Agatha Christie - *Noaptea umbrelor*

Source: https://neculaifantanaru.com/imi-place-casa-dumneavoastra.html

Iminenţa unei revelaţii mai înalte

On Decembrie 07, 2014

Examinează mijloacele de a susţine viitorul asumării unui nou statut, prin fundamentarea valorică a opţiunilor de livrare a realităţii.

Numai spaţiul acela închis între etern şi efemer, el însuşi o sumă a contrastelor, îmbinând armonios realul cu irealul ca nişte meteori care se mistuie pentru a lumina universul, îşi putea modifica consistenţa sub dimensiunea subiectivă a interpretării, prin acţiunea directă a legilor imprevizibilului. Nu prea ştiam de ca să mă leg ca să pot întrezări o raţiune nouă a existenţei.

Legi abstracte, pe care eu însumi le stabileam cu avântul imaginaţiei creatoare, deosebit de fecunde, prin modul de formulare a întrebărilor fără răspuns, dar din care se năştea o direcţie singulară – a înţelegerii pătrunzătoare, puse în slujba unei tentaţii intelectuale irezistibile. Păream virusat de ravagiile unei nebunii tot mai extinse, asemenea unui om care uită de condiţia sa trecătoare pe acest pământ.

Fireşte, ca să învârt toate rotiţele acelea invizibile care făceau ca mecanismul subtil al creaţiei să transforme gândul în realitate, prin asocieri între mai multe concepte distincte, trebuia să sondez limitele fantasticului referenţial, subminând convenţiile raţiunii care se sprijină doar pe certitudini. Orientativ, trebuia să ţin seama de sensul curentului de declanşare a diferenţialului la însumarea forţelor fictive de întâlnire, într-un circuit logic care utiliza combinaţii potrivite de porţi de tipul Şi-Sau-Nu.

Se povesteşte că lui Nicolas Flamel i-a apărut în somn un înger ţinând o carte frumos împodobită, în care era notată o dedicaţie scrisă de Abraham Iudeul poporului evreu. Îngerul i-a spus viitorului alchimist: *„ Iată această carte din care nu pricepi nimic. Pentru mulţi alţii ca tine ea va rămâne de neînţeles. Dar tu vei vedea într-o zi ceea ce nimeni altcineva nu va putea. "*

Când încerci să forţezi o revelaţie mai înaltă decât toată înţelepciunea şi creaţiunea care se cer a fi folosite la adevărata lor valoare pentru a putea fi transmise peste veacuri, este esenţial să vezi ceea ce încă nu există.

Leadership: Poţi să-ţi însuşeşti arta unui creator care şi-a asumat contradicţiile topindu-le într-un Sine care, departe de-a fi abstract, se plasticizează prin asocieri inedite cu materia unei noi înţelegeri a nebuniei?

Recurgerea la forma de viitor a experienţei de utilizare a ştiinţei, văzută ca purtătoare a unei revelaţii mai înalte, anticipând continuarea procesului de transformare a realităţii într-un mod care să-ţi cizeleze identitatea şi modelul de gândire, este una din condiţiile ca leadershipul să atingă pragul de absolut şi să poată concura cu domeniile care au potenţialul de a se redefini şi reinventa.

Răsplata corectă a unei nebunii tot mai extinse se poate concretiza într-un randament foarte ridicat al productivităţii, oferind un plus de valoare potenţialului tău de transformare într-un agent al schimbării. Un fel de proces conştient şi interpretabil al construcţiei de inedit susţinute într-un fel logic, suportabil şi accesibil nevoilor tale de adaptare la noile cerinţe ale performanţei ridicate la înălţimea genialităţii.

Nebunia pare a fi nu soi de lărgire a dimensiunii Eului prin asimilarea conținuturilor refulate în inconștient, care sunt scoase la lumină datorită participării la spectacolul unei surprinzătoare alternative asupra realităţii. Ea are şi un rol de generator de idei şi tematici corelative la promisiunea unei ieşiri din "Matrix", cu o îmbunătăţire a vederii din alte unghiuri decât cele impuse de criteriile obiectivităţii.

Acceptând existenţa unei fascinaţii a nebuniei din care decurge orice interogație, ca şi multitudinea de răspunsuri, trebuie să acceptăm, lucru probat şi de incursiunile într-un posibil imaginar eclectic, o anumită condiţionare: devenim atenţi numai la ceea ce răspunde unor trebuinţe ale naturii noastre. Dar, totodată putem vorbi de menţinerea conştiinţei în tiparele unei alte realităţi, alternative ori paralele, ca un fel de unitate a ştiinţei de a fi singura modalitate de descifrare a complexităţii lumii.

Leadership: Poţi să introduci noi parametri de configurare în sistemul „safe" al ştiinţei tale, pe baza valorii determinate a proiecţiei extinse a raţiunii?

Ceea ce depăşeşte cu mult până şi cel mai rafinat mod de înţelegere umană, acea artă a prelucrării revelaţiilor, poate deveni un catalizator al producerii viitorului, un catalizator al unei identităţi mult mai complexe, prin evidenţierea relaţiei dintre ştiinţa avansată şi inteligenţa abstractă. Sau mai exact, a relaţiei dintre ideea care devine reprezentativă în plan fizic şi mijloacele ei de a susţine un viitor al asumării lucide al unui nou statut, prin fundamentarea valorică a opţiunilor de livrare a realităţii.

Aici leadershipul indică altceva decât un proces avansat de gândire prin care se identifică caracteristicile limitelor depăşite prin forţa cunoaşterii născute din imaginaţie. El indică acea percepţie a separării de sursa şi centrul realităţii care te reprezintă şi apropierii de o realitate care poate fi cunoscută numai ştiinţific, mai mult aprioric. Indică acea intimă înţelegere a rolului tău de lider în contextul unui model de *advancement,* pus sub controlul unui raţionament intuitiv, dobândind prin aceasta noi semnificaţii ale descoperirii şi cultivării sinelui.

A introduce noi parametri de configurare în sistemul „safe" al ştiinţei tale, pe baza valorii determinate a proiecţiei extinse a raţiunii, este echivalent cu a creiona un nou tablou al realităţii, întors cu un ochi către ceva nou din viitor, fără să-ţi afecteze negativ modul de procesare a informaţiei, folosind la maxim toate acele însuşiri ale intelectului care, fiind cu adevărat utile dezvoltării, pot face din tine un exemplu al excepţionalităţii.

Revelaţia "nebuniei" care te ţine în priză este similară cu imersarea într-un imaginar care plasează Eul în coordonate unei intrigi încărcată de materia unei raţiuni care se face mai sigură şi înaltă prin sprijinul ce-l primeşte de la credinţa în existenţa unei alte realităţi.

Iminenţa unei revelaţii mai înalte evidenţiază încercarea de a evada dintr-un un prezent derutant, lipsit de perspectivă. Este un pretextul de a face în mod convenabil legătura între ştiinţă, înţelepciune şi creaţiune la formarea viitorului - fapt ce susţine potenţialului tău de transformare într-un agent al schimbării.

Source: https://neculaifantanaru.com/iminenta-unei-revelatii-mai-inalte.html

Imobilitatea neliniştitoare a lui Jack Crawford

On Noiembrie 21, 2013

Pune-ţi la încercare capacitatea de a practica o deschidere spre noi orizonturi de cunoaştere de sine, astfel încât evoluţia ta să nu stea sub semnul deznodământului nefast.

Furtuna exasperării se dezlănţuie cu o forţă de nestăvilit asupra lui Jack Crawford care conduce “ *The Behavioral Science Unit”* din cadrul FBI. O zguduitură lăuntrică este urmată de zgomotul formidabil al frecării dintre elemente și energia adunată în unica fază a luptei cu gândurile negative. Datorate incapacităţii de a face faţă cazului spinos “Buffolo Bill”. Criminalul acesta nevăzut, necunoscut, neştiut este în căutare de noi victime. Şi toată vina cade asupra celui care conduce investigaţia.

Întreaga prestaţie şi evoluţie a lui Jack Crawford pare a sta tot mai mult sub semnul deznodământului nefast. Mai este el oare persoana calificată pentru această misiune de identificare a tipului uman bolnav care dezavantajează societatea? Mai poate el oare să pătrundă nepătrunsul, să stabilească oscilaţiile de manifestări şi formulele comportamentale ale fantomei criminale care bântuie cu neruşinare, cu intriga ei, cu puterea ei ieşită din comun, prin toate locurile?

Toată priceperea lui Crawford în criminalistică şi în *profilage basé sur l'analyse de l'esprit* stă parcă închisă în trei manuscrise, mereu recitite şi reevaluate: biblia faptelor, biblia indiciilor şi biblia artei lor, scoţând în prim plan vrednicia aparte a instinctelor sale, a soluţiilor adoptate şi a efectelor lor. Dar aceste biblii trebuiesc constant interpretate, eliminând neadevărurile sau greşelile accidentale. Căci nimic nu se leagă în cazul acesta. Ca un savant al artei, el trebuie să adune elementele izolate, să le ordoneze, să le amestece, să le distileze, practicând un fel de chimie a soluţiilor şi combinaţiilor.

Când Buffalo Bill loveşte în toiul nopţii, totul se cutremură în Crawford, pare a fi atins de un fier roşu, simţind un fior trecându-i prin tot corpul. Vestea cade ca o secure deasupra capului său. Cuvintele generalului Alexander Suvorov par să-i bată cu putere în minte: “ *Nu ştiu alt chip de a recunoaşte pe inamic decât mergând la dânsul şi bătându-l !* ” Dar unde se ascunde inamicul? Cine este el, de fapt?

Leadership: Poţi creşte impactul dintre ceea ce te aștepți să-ţi furnizeze realitatea și ceea ce ți se oferă integrat în lupta cu tine însuţi sub aspectul trăirii unei stări de conștiință extinsă?

Să experimentezi o stare de conştiinţă extinsă înseamnă să trăieşti în mod direct evenimentele ca şi cum tu ai fi cel care le declanşează şi care are de suferit de pe urma lor. Singurul aspect care te face să întrebi "de unde vin toate problemele şi necazurile" este impactul realităţii asupra minţii tale care poate crea impresia de nebunie.

În derutantul joc al căutării, în Crawford se stârneşte o panică de nestăvilit, de parcă ar aştepta înfricoşat dezlănţuirea unui cataclism. El pare a fi prins în menghina apăsătoarelor abordări ale aspectelor psihologice. Numai prin legarea în paralel a mai multor “rezistori” de înaltă precizie pe porţiunea de circuit între promptitudine, rigurozitate şi pragmatism, el mai poate să-şi îndrepte ancheta spre o direcție bună. Şi să ajungă la nişte concluzii relevante.

Devastator ! În subteranul minţii sale se înregistrează modificări ale concentraţiei de stimuli care nu mai asigură dozajul de idei pentru soluţionarea cazului. Nucleul sistemului său intern de operare nu mai poate utiliza noi resurse. Toată informaţia necesară reglării funcţionalităţii

pare că se degenerează. Capacităţile îi sunt cuprinse într-o regiune de sine stătătoare, pierzându-şi vitalitatea. Faţă în faţă cu realitatea derutantă i-ar fi preferabilă o recunoaştere a faptelor clare, căutând să gândească independent, să fie responsabil şi să aibă încredere în forţele proprii.

Dar el nu poate duce spre împlinire acest drum imperfect al cercetării. Şi atunci lupta se dă în interior. Are loc o ruptură între două feluri de a " *a fi* " care nu poate fi reparată aşa uşor. Un gol în zidul ştiinţei. O discrepanţă între două maniere diferite de aborda psihologia şi personalitatea umană. Debusolat, Crawford pare să intre într-o spirală necontrolată a incapacităţii de a pune în lumină și a reconstitui capitalul propriu de eficienţă, necesar pentru a susţine modul de aplicare a propriei experienţe.

Leadership: Permiţi sistemului tău de funcţionare să intre în modul "Standby" pe linia puterii supreme a discernământului de a vedea vremelnicia lumii şi nimicnicia omului prin prisma unui singur subiect dominant?

Conştiinţa lui Jack Crawford se manifestă pe fondul încercării de a discerne între discernământul nefast al cercetărilor sale şi impactul unui mesaj filtrat din partea realităţii pe care o trăieşte intens: "Nu poţi fi sigur de ceea ce afli ! "

Subiectul dominant care îl încearcă şi aproape că îl copleşeşte nu este prinderea lui Buffalo Bill, ci scăparea lui din zona de întuneric a minţii umane pe care o experimentează ca pe un blocaj existenţial.

Prin realizarea de profiluri bazate pe analiza minţii şi printr-o combinaţie de criterii, se poate măsura cât de mult va fi acţionată fiecare regulă în parte din mecanismul de progres al omului. În acest caz, leadershipul vizează acea situaţie aparte ce poate interveni pe parcursul partidei omului cu el însuşi. Atunci când contradicţiile dintre solicitările externe şi posibilităţile interne, prin activarea lor, împiedică dezvoltarea potenţialului şi formarea acelor strategii ce pot veni în folosul activităților intelective.

A porni automat procesul de schimbare sau de refacere a ansamblului de particularităţi care fac din tine o fiinţă unică, mai ales atunci când sistemul tău de funcţionare intră în modul "Standby", este mai mult o corvoadă şi o muncă lăuntrică extenuantă. Căci, în acest caz, dacă nu există o abordare care poate păstra percepţia unităţii, elementele care contribuie la structura gândirii nu mai pot fi plasate într-o zonă continuă de dezvoltare. De aceea întreaga prestaţie şi evoluţie a ta va sta sub semnul deznodământului nefast.

Coach-ul şi autorul englez Julian Russell atrăgea atenţia: " *Minţile liderilor caută mereu noi modalităţi de a exploata propriile abilităţi distinctive. Dar nu fac din agilitatea mentală o resursă la care se poate apela atunci când lucrurile nu sunt tocmai roz.* "

Aceasta este doar o infimă părticică din ceea ce îi defineşte pe lideri, nefiind în toate cazurile valabilă. Căci nu suportă şi complexitatea pe care o implică activităţile de prevenire şi protecţie din faza greu de depăşit a luptei cu gândurile negative, datorate incapacităţii de a face faţă realităţii interioare.

Leadershipul este acea parte din existenţa omului care se desfăşoară sub presiunea convingerii că tot ceea ce încerci să afli despre mersul lumii şi despre aspectele ei cele mai lăudabile sunt de fapt reflexia în oglindă a autorităţii pe care o reprezinţi.

Imobilitatea neliniştitoare a lui Jack Crawford desemnează lipsa acelei flexibilităţi concordante cu situaţiile neprevăzute care au continuitate, luând forme noi cu un impact

negativ asupra desfăşurării unei existenţe normale.

A preveni orice lovitură sub centură înseamnă să fii permanent cu un pas înaintea adversarului lăuntric - prin dezvoltarea personală profesională continuă, dar şi a capacităţilor de analiză şi sinteză. Şi, dacă e posibil, a acelei capacităţi de anticipare a oricărui regres de natură funcţională şi a oricărui „atac” de natură psihică.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Impasul minţilor sclipitoare

On Februarie 25, 2013

Foloseşte-te de experienţa de lucru ca de o pârghie pentru transformarea care te defineşte, dând sens şi unificând armonios întregul tău potenţial de producere a resurselor de creaţie originale.

Suntem scriitori şi niciodată nu ne întrebăm unul pe altul de unde ne vin ideile. Ştim că nu ştim. Pe atunci mă jucam de un an sau chiar mai mult cu ideea de a scrie o cărţulie despre arta scrisului, dar întârziam momentul pentru că nu aveam încredere în propria motivaţie. De ce voiam să scriu despre scris? Ce mă făcea să cred că am ceva demn de spus?

Primul răspuns care-ţi vine în minte e că un tip care a vândut atât de multe cărţi de ficţiune, cum e cazul meu, trebuie să aibă ceva demn de spus despre cum le-a scris, însă primul răspuns e întotdeauna cel corect. Colonelul Sanders a vândut o mulţime de pui prăjiţi, dar nu sunt sigur că ar vrea cineva să ştie cum a făcut-o.

Dacă aveam de gând să fiu atât de înfumurat încât să le spun oamenilor cum să scrie, simţeam că trebuie să existe un motiv mai bun decât succesul meu la public. Altfel spus, nu voiam să scriu o carte, chiar şi una ca aceasta, care să mă facă să mă simt fie ca un fanfaron literar, fie ca un nemernic transcendental. Deja există destule cărţi de felul ăsta şi scriitori de felul ăsta pe piaţă, mulţumesc frumos. *****

Leadership: Este timpul să-ţi revizuieşti modul de abordare a construirii unei experienţe de "consum" intelectual, încât să-ţi duci capodopera într-un punct în care poţi controla realitatea care te înconjoară?

Dacă nu dispui de mijloacele artistice necesare pentru a efectua o anumită sarcină, sub povara combinaţiilor şi constrcuţiilor aşa zis-ului progres caracterizat prin acumularea de cunoaştere, dacă nu ai nicio experienţă personală în identificarea valorii pe care o aduci operei tale, atunci leadershipul nu se va putea concretiza într-o investiţie cu potenţial ridicat de profitabilitate.

O cheltuială de tip "compromis", reprezentând o resursă avansată şi consumată în prezent pentru a obţine efecte viitoare, este absolut esenţială pentru obţinerea unei mai bune perspective în ceea ce priveşte implementarea unei anumite orientări spre productivitate şi rezultate. Este vorba de compromisul cu realitatea celorlalţi oameni pe care eşti dispus să o reprezinţi printr-o capodoperă care pune în valoare ideea de "alternativă de nonconformism" aparţinând unei minţi sclipitoare ce uimeşte lumea prin ce poate să facă, dar şi prin calea urmată.

Probabil, acesta este cel mai important ingredient necesar în construirea unui fundament de calitate superioară, o puternică direcţie a leadershipului nou, în cadrul unui intens efort de creaţie, pe baza căruia vei obţine o mai bună raportare între satisfacţie şi motivaţie. Transformarea care îl defineşte pe un lider se înscrie în tentativa de a da propriei capodopere o semnificaţie "de a fi înainte", "a fi deasupra", încât tot ceea ce face el să confirme o minte sclipitoare, subtilitate în conturare realităţii, meticulozitate în a aşeza lucrurile pentru a crea un decor cât mai de poveste.

Capodopera unui artist poate fi alternativa unei lumi clonate după viaţa reală, poate fi strâns legată de dobândirea progresivă a unei cunoaşteri tot mai complexe, poate fi manifestarea unei forme de inteligenţă, a unei abilităţi, a unei șmecherii, poate fi strâns legată de

experienţa în mânuirea informaţiei, de experienţa în lucrul cu brandurile din numeroase domenii de activitate, etc. Important este ceea ce scoţi in evidenţă prin ceea ce exprimi, prin forma pe care o dai creaţiei personale.

În leadership, experienţa de consum echivalează cu întocmirea versiunii autentice a unei capodopere care poate fi oricând "reactivată şi reactualizată" încât să susţină acea interpretare a realităţii care devine cadrul de motivaţie şi de acţiune a celorlalţi oameni.

Să ştii să te foloseşti de tine, de experienţa de lucru de care dispui, ca de o pârghie pentru transformarea care te defineşte, ce corespunde dinamicii tale, dând sens şi unificând armonios întregul tău potenţial de producere a resurselor de creaţie originale. Pentru asta găseşte-ţi un motiv mai bun decât acela de a câştiga de partea ta publicul. Revizuieşte-ţi modul de abordare a construirii unei experienţe de ″consum″ intelectual.

Într-adevăr. Poţi însă merge şi mai departe cu alegerea ta. Re-crearea şi re-întrebuinţarea trecutului experienţei tale de muncă, alături de experienţa de transformare, vor fi doar unii dintre factori care vor determina diferenţa dintre motivare şi nemotivare. Sunt sfere de experienţă întru totul diferite, a căror explorare o începi încă din momentul în care te angajezi într-un nou proces de valorificare a potenţialului propriu, sau de valorificare a proprietăţii intelectuale. De fapt, cred că toţi ne îndreptăm spre această valorificare pe multiple şi rapide căi.

A-ţi duce capodopera într-un punct în care poţi controla realitatea care te înconjoară înseamnă să aplici cunoaşterii tale acea caracteristică de care oamenii au nevoie cel mai mult: motivaţia de a se folosi de semnificaţia ei pentru a-şi satisface ambiţiile de a reformula lumea. Şi de a-şi promova propriile calităţi.

Impasul unei minţi sclipitoare scoate în evidenţă acea lipsă de motivaţie în a face ceva nou în plan profesional, care urmăreşte orice performer pe parcursul evoluţiei sale. Până în punctul în care ori îşi pierde complet interesul, ori îşi adună forţele pentru o nouă luptă pe frontul deschis al progresului personal.

*** Notă:** Stephen King - *Misterul regelui. Despre scri* s, Editura Nemira, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/impasul-mintilor-sclipitoare.html

Imperiul magicianului

On Noiembrie 24, 2010

Creează un efect puternic de rezonanţă, printr-o apropiere mai strânsă de acele elemente de referinţă care conferă leadershipului tău esenţă şi influenţă.

La un spectacol de magie. Eram pătruns de ideea că avea să fie palpitant – şi chiar a fost – am avut parte de o atmosferă incendiară, plină de stil, plină de emoţii, în care se îmbinau fantezia debordantă şi interpretarea deosebită.

Magicianul căpătase înfăţişarea unei fiinţe desprinse parca din romanele lui Raymond E. Feist. M-a intrigat mai mult decât orice fiindcă radia o atitudine fermă, de genul: *"Sunt exact ceea ce vedeţi."* Înalt, impunător, cu privirea înflăcărată. Nu purta mască, precum alţi magicieni. Cu toate acestea nimeni nu cred că putea să pătrundă firea lui adevărată, nu era genul de tip care să-şi dezvăluie cu uşurinţă gândurile tainice şi sentimentele.

Nu vreau să relatez momentul apariţiei sale pe scenă – cu totul neobişnuit, purtând toiagul "dreptăţii" în mâna dreaptă, iar în cealaltă o amuletă de aur antică, cu totul specială, în forma Ochiului Zeului Horus. Dar la un moment dat, spre sfârşitul spectacolului, magicianul a tulburat tăcerea cu vocea lui puternică, dar totuşi plină de rafinament, ce inspira o stare de bine, o energie pozitivă, dar şi o senzaţie de forţă combinată cu o încredere enormă în propria lui persoană.

Magicianul privi o clipă la cei din primul rând, apoi, urcându-se cu picioarele pe o cutie de metal, îşi pironi ochii în tavan ca şi cum ar fi vrut sa spună o rugăciune - o rugăciune ce se spune numai în picioare, stând ferm. Ridică mâinile, ca şi cum şi-ar fi înălţat ruga spre Dumnezeu, apoi spuse: "Ego sum qui sum", adică "Eu sunt cine sunt".

Apoi, ca prin minune, magicianul dispăru, dispăru ca o umbră în întunericul ce învălui brusc scena.

Leadership: Îţi extinzi constant experienţa de a te confrunta cu semnificaţia rolului pe care îl interpretezi în jurul unui personaj?

Integrarea sistematică a experienţei personale, cu toate update-urile ei, în realitatea pe care singur ţi-o construieşti în mod activ, acceptând atât partea pozitivă cât şi pe cea negativă, se armonizează cu devotamentul faţă de acea cultură a permanentei autoaprecieri - care contribuie cu multă putere la realizarea unei autorităţi superioare, în numele autenticităţii rolului interpretat.

Este un fel de stimulare a propriei gândiri şi a propriei creaţii, transpuse în plan fizic prin intermediul un impuls de superioritate şi suprarealism, ridicat din interior, care trebuie să se dovedească pe placul mulţimii prezente. Acest impuls se caracterizează prin următorii parametrii: valoarea de vârf, criteriul suprem de valoare, timpul de urcare şi timpul de coborâre.

Putem spune că un lider atinge valoarea de vârf a performanţei (deseori percepută negativ) atunci când este angajat în pariul excesului de subiectivism şi a insuficienţei producătoare de *"something else"* , traversând acea fază critică prin care singur se introduce în conţinutul unei ştiinţei avansate, inaccesibile cunoașterii obișnuite.

Criteriul suprem de valoare, dat de raportul calitate-fiabilitate, conduce activitatea creatoare a liderului, arătându-i cât de constructiv este în relaţie cu ceea ce ţine de absolut şi de perfecţiune. Un lider care este deplin adaptat cerinţelor de neocolit ale sinelui ascuns, impenetrabil, nu poate să se eschiveze de la asumarea obligaţiei de a fi conştient de limitele competenţei sale.

Un lider trebuie să ofere numai acele adaosuri de originalitate pentru care este "calificat" prin experienţa de a se descurca pe cont propriu şi prin experienţa de a se confrunta cu semnificaţia rolului pe care îl interpretează în jurul unui personaj.

Iar timpul de urcare şi timpul de coborâre sunt cele două constante de fază, de care trebuie să ţii seama mereu în demersurile de a susţine necesitatea schimbării, prin repoziţionarea ta pe traseul de evoluţie. Timpul de urcare se referă la momentul de început care declanşează întâlnirea conştientului cu acea dimensiune a personalităţii pe care eşti dispus să o arăţi lumii.

Timpul de coborâre se referă la momentul final al provocării de a inova şi de a face din creaţia personală o capodoperă a leadershipului, adică atunci când îţi dai seama că trebuie să te opreşti pentru a putea exista o adevărată schimbare şi ca să se producă impactul maxim garantat.

Leadershipul tău face parte dintr-un joc plănuit cu meticulozitate, prin transformarea probabilului în determinat?

Te bucuri de cea mai înaltă cinste? Eşti capabil să interpretezi un rol mare?

Este o mare cinste, observa cineva odată, să ţi se spună: *"Iată un om."* Dar este o cinste şi mai mare să le inspiri oamenilor o încredere înnoită prin harul tău, prin puterea miraculoasă şi plină de inspiraţie ce iradiază din întreaga ta fiinţă, din întregul tău suflet. Oamenii să tresară la fiecare gest al tău de un fior nedesluşit, dar plăcut, un fior din acela care te înalţă şi te face să trăieşti mai intens, un fior care odată ce te cuprinde nu te mai lasă, îţi străbate tot corpul şi-ţi oferă o doză semnificativă de bună dispoziţie şi energia necesară pentru întreaga zi.

Toate făceau parte din jocul bine plănuit al magicianului. La un semn de-al său toţi cei prezenţi în sală erau parcă hipnotizaţi – era ciudat, toţi erau cuprinşi de un sentiment neobişnuit, de nelinişte, dar totuşi încântător, pentru că tuturor le plăceau provocările.

Magicianul emana un profesionalism pur, care merita tot respectul, atingea toate aşteptările. Nu era ca un om din piatră care mărşăluieşte şi înspăimântă, ci mai degrabă ca un om fără nume care-şi depăşeşte limitele când vine vorba de îmbunătăţirea prestaţiei sale. După fiecare număr de magie pe care-l executa, dând o impresie generală de putere şi forţă, spectatorii se uitau unii la alţii, ca şi cum şi-ar fi spus: "Este extraordinar ! "

Cine este omul cu puteri depline care, asemenea unui magician, poate să-şi întindă tot mai mult influenţa asupra oamenilor, interpretându-şi rolul de Atotputernic cu o dăruire totală, cu o maiestuozitate de nedescris? Nimeni nu-i cunoaşte tainele şi căile desăvârşite prin care reuşeşte să-şi sporească farmecul şi magnetismul personal. Cert este că toţi trec, în mod miraculos, în stăpânirea lui.

Rolul pe care-l interpretezi într-un spectacol porneşte de la ideea că nu dispui întotdeauna de criterii obiective pentru a verifica, cel puţin imediat, gradul de adecvare al caracteristicilor rezultante, inclusiv a dinamicii, aferente ratingurilor şi estimărilor de

livrare a unei imagini mai realiste care accelerează magia.

Imperiul magicianului cuprinde toate elementele necesare, atât din punct de vedere profesional cât şi personal, prin care un individ îşi poate exercita şi menţine influenţa asupra celorlalţi oameni. Ca să-i domini pe cei din jurul tău este necesar să manipulezi lucrurile, să te înconjuri de o atmosferă plină de semnificaţie, să creezi şi să întreţii o anumită stare de spirit, creându-ţi o imagine de putere şi control. Trebuie să închei tacit un contract cu oamenii prin care să-ţi fie recunoscută poziţia de lider, şi trebuie să dovedeşti multă măiestrie în timpul "spectacolului" tău, în arta de a-ţi camufla uneori adevăratele sentimentele şi starea de spirit.

Aşa cum un magician, ca să fie evidenţiat ca maestru al spectacolului, trebuie ca oameni să rezoneze cu toată încărcătura lui de magie – tot aşa şi tu, dacă vrei să fii evidenţiat ca lider, dacă vrei ca oamenii să rezoneze cu propriile tale „reprezentări" şi să accepte efectele pe care le produce leadershipul tău - trebuie să inspiri o senzaţie de forţă combinată cu o încredere enormă în propria ta persoană.

Prin abilităţile tale, prin puterea cu care ai fost investit cât şi prin calitatea relaţiilor interumane pe care le promovezi vei putea, aidoma unui magician care deţine controlul în imperiul magiei, să-ţi creezi propriul tău "imperiu", in care să deţii controlul total. Acest lucru este posibil prin manipularea lucrurilor în favoarea ta, sporindu-ţi puterea şi controlul asupra celorlalţi, fără însă a deveni un dictator.

Creează un efect puternic de rezonanţă, printr-o apropiere mai strânsă de acele elemente de referinţă care conferă leadershipului tău esenţă şi influenţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/imperiul-magicianului.html

Imperiul sufletului

On Noiembrie 26, 2010

Pătrunde înlăuntrul propriei tale fiinţe şi ascultă-ţi conştiinţa, pentru a-ţi stimula capacitatea de a te încadra în contextul efectelor de superioritate.

Înainte să plece departe de oraşul în care se născuse, de oraşul în care se reîntorsese cu un singur scop: să se răzbune pe cei ce l-au trimis în închisoare, unde a stat 14 ani, Contele de Monte Cristo porni spre aleile Meilhan, cu gândul să revadă pentru ultima oară căsuţa în care deseori, în tinereţe, se întâlnea cu iubita lui, Mercedes. Ajuns în prag, auzi un suspin care semăna a geamăt. Îşi îndreptă privirea spre locul de unde se auzea geamătul, şi sub o boltă de iasomie cu frunze dese şi cu flori purpurii o zări pe ea, pe Mercedes, stând aplecată şi plângând.

Mercedes îşi ridică vălul şi îşi înălţă privirea la vederea contelui care înainta spre ea.

- Mercedes – spuse contele – n-am puterea să-ţi aduc fericire, dar îţi dăruiesc alinare: vrei s-o primeşti ca venind din partea unui prieten?

- Sunt cu adevărat tare nefericită, răspunse Mercedes, cuprinsă de o tristeţe adâncă. Priveşte-mă, Edmond. Nu mai e timpul când îţi zâmbeam pe când mă aşteptai sus, la fereastra mansardei acesteia, unde locuia bătrânul tău tată. Nu te învinovăţesc, Edmond, nu, nu te urăsc, prietene. Pe mine mă învinovăţesc şi mă urăsc ! Am fost pedepsită ! Aveam credinţă, nevinovăţie, dragoste, aceste trei haruri îngereşti, iar eu m-am îndoit de Dumnezeu… Toţi ceilalţi care ţi-au făcut rău au fost îmboldiţi de ură, de lăcomie, de egoism, numai eu m-am purtat aşa din laşitate. Ei doreau, eu mă temeam… Iată, suferinţa mi-a albit părul. Tu, dimpotrivă, Edmond, ai rămas tot tânăr, tot frumos, atât de frumos, şi tot mândru. Şi asta din pricină că ţi-ai păstrat credinţa, că ai avut putere, că te-ai încrezut în Dumnezeu şi că Dumnezeu te-a sprijinit. Eu am fost laşă, mi-am renegat dragostea, iar Dumnezeu m-a părăsit, şi iată-mă !

Leadership: Tăria caracterului constă din puterea voinţei de a te reprezenta ca un microunivers închis şi în pulsare continuă sau ca un tablou căruia vrei să-i dai viaţă?

Inimă te înalţă, inimă te coboară. Mercedes izbucni în lacrimi. Inima ei de femeie se frângea în faţa amintirilor.

Monte Cristo îi luă mâna şi i-o sărută cu respect. Dar ea simţi că sărutul îi e rece, asemănător atingerii unei statui de marmură. Ştia, simţea în străfundul inimii ei că niciodată acel Edmond Dantes pe care-l iubise odată, n-o va mai putea iubi la fel, căci în loc să-l aştepte, în loc să-i rămână veşnic fidelă, ea îi întinsese mâna rivalului său, în timp ce el gemea în fundul unei prăpăstii.

- Te-am crezut mort şi ar fi trebuit să mor şi eu, căci la ce mi-a folosit să port veşnic în inimă doliul după tine, spuse Mercedes cu adâncă tristeţe. N-ar fi trebuit oare să te salvez, oricât de vinovat ai fi fost? Şi totuşi te-am lăsat să mori. Am ajutat la moartea ta prin laşa mea lipsă de simţire, prin dispreţul meu, prin ignoranţa mea, nevoind să-mi amintesc că pentru mine te făcuse-şi sperjur şi trădător ! Şi acum, spune-mi adio, Edmond, şi să ne despărţim !

După ce contele plecă, glasul ei, fără voie parcă, şoptea încet de tot: Edmond, Edmond,

Edmond !

Leadership: Ai puterea să-ţi aperi deplina libertate faţă de convingerile care-i stăpânesc pe ceilalţi?

Pentru a înţelege leadershipul trebuie să ne îndreptăm atenţia asupra criteriilor de evaluare a omului, analizând începuturile şi cauzele ascensiunii lui, deci ritmul şi simetria căii sale evolutive într-un cadru izolat de viaţă normală, într-un cadru izolat de restul lumii.

Ca să înţelegem omul condus de spiritul de superioritate, mai întâi trebuie să-i înţelegem izbucnirile repetate şi impetuoase, indicații ale îngrămădirii focurilor urii și lipsei de consideraţie pentru ceilalţi oameni, care odată scăpate de sub control provoacă teamă, fascinaţie sau regret. Trebuie să luăm în calcul eşecul pe plan intern şi trădarea în plan extern, ca unul dintre resorturile fundamentale ale excluziunii din parametrul vieţii sociale şi ale compromiterii coeziunii interne pe fundalul extinderii potenţialului propriu şi a necesităţilor de a se afirma.

Friedrich Wilhelm Nietzsche, cel mai important filosof al secolului al XIX-lea, atribuia "supraomului" atitudinea mintală, exprimată în felul următor: *să-ţi aperi deplina libertate faţă de convingerile care-i stăpânesc pe ceilalţi*.

Analizată mai amănunţit, lumea lăuntrică a omului se descoperă tot mai deplin în adâncimile şi frumuseţile ei adevărate, dar mai ales printr-o concordanţă deplină intre gândurile şi emoţiile experimentate în relaţia cu ceilalţi. Un soi de raţie matematică a unor mini-formaţiuni într-o formă predominantă, care mai târziu ia formă de ecuaţie cu variabile de condiţie: „părţile să-şi execute obligaţiile asumate ! ”.

Leadershipul are ca origine pretenţia de a te cunoaşte prin prisma obligaţiilor asumate în acel moment al vieţii care conţine o lecţie dureroasă greu de uitat.

Egalitatea şanselor de acceptabilitate în privinţa unor alegeri care ar putea influenţa decisiv orientarea pe termen lung, prin sensibilizarea celorlalţi şi apelul la prietenie, înseamnă, în primul rând, accesul egal la resursele raţiunii, ale conştiinţei şi a realei autorităţi care gestionează evoluţia acelor trăsături constituite în predictori ai unui comportament eficient - ele conturează profilul unui lider eficient. Această egalitate este o caracteristică cu efect direct asupra rezultatelor care te interesează, dezvăluind care persoane sunt cu adevărat importante pentru tine şi care nu, avantajându-te la modul că nu mai trebuie să rămâi în postura omului înşelat de aparenţe, mistuit de o realitate care nu poate fi controlată.

Crezi în "libertatea" constrângerii de a nivela indivizii în numele idealului tău, trăind cu imperfecţiunea morală dobândită în singurătate? Sau crezi în "libertatea" deplină faţă de convingerile care îi stăpânesc pe ceilalţi?

Pentru a-ţi stimula capacitatea de a te încadra în contextul efectelor de superioritate, mai întâi trebuie să-i cucereşti pe oameni printr-o nouă şi deplină înţelegere a esenţei tale, inoculând în mintea lor imaginea vieţii la care tu visezi şi a felului în care vrei s-o trăieşti, percepându-te drept un gând conştient al dorinţei lor, un instrument al aspiraţiilor lor.

Leadership: Poţi muri pe dinăuntru cât eşti viu?

Cine a fost singura persoană din lume care a ştiut să-l recunoască pe Edmond Dantes, care l-a putut înţelege cu adevărat şi care l-a admirat până în ultima clipă? Cine a fost persoana

care a avut puterea să-i mişte acestuia toate sentimentele, să-l îmboldească atât de tare să acţioneze, să ia atitudine atunci când întreaga lui lume era cenuşie? Cine a fost această persoană din pricina căreia el nu a putut avea niciodată linişte, şi care a avut o influenţă decisivă în viaţa lui?

Nimeni alta decât Mercedes, iubita lui din tinereţe, a cărui inimă s-a frânt în faţa amintirilor, în faţa propriilor ei greşeli. Câtă putere a putut să aibă această femeie asupra lui, dar cu toate acestea, propria ei inimă, pătrunsă de sentimentul ruşinii, străbătută de un fior înjositor datorat propriei culpe, i-a zdrobit tot viitorul, i-a epuizat toată energia şi tot entuziasmul pentru visele ei.

Contele a iertat-o pe Mercedes şi chiar a încercat s-o ajute pe ea şi pe fiul ei - în calitate de prieten, dar propria ei conştiinţă nu a lăsat-o să accepte ajutorul lui. Singura alinare a sufletului ei a fost, în final, să fie cât mai departe de el, de cel faţă de care a fost necredincioasă. Sufletul ei era prea mâhnit de cele întâmplate, prea plin de tristeţe şi suferinţă. Decizia ei de a se despărţi pentru totdeauna de conte a fost consecinţa acţiunilor ei directe sau indirecte, şi care i-au deteriorat propria imagine.

Aşa cum vântul ridică pasărea deasupra deşertului, tot astfel conştiinţa încărcată de remuşcări îl împinge pe om în pragul emoţiilor negative, sub forma sentimentului că nu mai este nimic de făcut. Da, poţi muri pe dinăuntru cât eşti viu.

A muri pe dinăuntru cât eşti viu înseamnă să te ataşezi de iertarea pe care o acorzi omului, fără să-i îngădui luxul de a se apropia de ceea ce te împlineşte.

Imperiul sufletului este o emanaţie a propriei tale personalităţi – o personalitate care suportă atât suişurile cât şi coborâşurile vieţii şi care are toate şansele să trăiască bucuria împlinirii, a satisfacţiei, succesului; sau o personalitate care îşi uită rădăcinile şi care îşi distruge credibilitatea şi capacitatea de a genera speranţa celorlalţi.

Imperiul sufletului tinde să se fărâmiţeze în multe "bucăţele" nocive dacă nu eşti împăcat cu tine însuţi, cu propria ta conştiinţă, cu trecutul tău, cu realizările tale, şi, mai ales, cu cei de lângă tine. Pătrunde înlăuntrul propriei tale fiinţe, priveşte-te faţă în faţă, şi vezi dacă poţi găsi în tine un prieten căruia să-i poţi strânge mâna de fericire.

Concluzie: Suntem ceea ce suntem şi ceea ce am creat de-a lungul timpului în legătură cu noi – privitor la concepţiile noastre, la modul de gândire şi de acţiune, la sentimentele noastre şi la educaţia noastră.

Am creat un "imperiu al sufletului" care este unic în felul său, dar care poate fi remaniat permanent într-o măsură mai mare sau mai mică, acest lucru depinzând strict de noi înşine. Pentru a lua deciziile cele mai bune trebuie să pătrundem în acest imperiu, adică înlăuntrul propriei noastre fiinţe, şi după o analiză corectă să trecem la acţiune.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Implică-te cu pasiune

On Ianuarie 23, 2009

Dă energiei atitudinii tale o formă armonioasă care să-ţi pună în evidenţă trăsăturile intense de personalitate, pentru ca leadershipul tău să capete un sens deplin.

Paulo Coelho povesteşte în „ *Jurnalul unui mag"* despre întâlnirea lui cu Manolo, şeful galeriei spaniole de microbişti. Era ceva care l-a atras în mod deosebit la acest om, pentru că se implica cu toată inima în susţinerea echipei favorite. Era unul dintre puţinii oameni care puneau pasiune în ceea ce făceau şi se dedicau în totalitate unei activităţi anume.

Nerăbdător, Paulo Coelho l-a întrebat pe Manolo:

- Cum reuşeşti să vezi jocul, dacă eşti mereu cu spatele spre teren, dirijând galeria?

Manolo, care era cu totul îndrăgostit de fotbal şi de echipa pe care o încuraja mereu, i-a răspuns:

- Asta-i bucuria mea. Să ajut galeria să creadă în victorie.

Leadership: Acţiunile tale sunt manevrate prin intermediul unei forţe venite din zona "dependenţei de vibraţiile altora"?

În leadership, atitudinea ta trebuie să fie în acord cu evoluţia pe care vrei s-o înregistreze echipa ta. E vorba de acea „combustie" umană spontană, dar şi cât mai cuprinzătoare, orientată spre acea legătură semnificativă între oameni - care asigură unitate, coerenţă şi armonie echipei - contaminându-i cu acel dinamism si optimism care stimulează spiritul de competiţie.

Absolut ! Dar, chiar cu această înverşunare în a-ţi demonstra susţinerea, pusă sub semnul unei determinări superioare care păstrează și valorifică relaţia dintre oameni în spiritul unei atitudini conştiente şi a unei echităţi acceptate, mi se pare totuşi că experienţa definitorie care te confirmă în postura de învingător este direct legat de ideea de tranziţie spre un nivel de conştiinţă colectivă, ce implică în mod obligatoriu o traiectorie idealistă.

Această traiectorie, în mod contrar, poate constitui un pericol fiindcă te transformă într-un veritabil aliat al luptei spre un ţel care nu este cu totul prezent în tine, care nu a fost, nu este şi nu va fi niciodată al tău - ci aparţine unei entităţi care nu garantează performanţa într-un domeniu sau altul. Spiritul de solidaritate conduce cel mai bine toate acţiunile indivizilor prin intermediul uner forţe venite din zona *"dependenţei de vibraţiile altora"* , de convingerile, intenţiile şi înflăcărarea lor.

Acţiunile pe care ţi le propui şi urmează să le îndeplineşti sunt o urmare a alegerii tale de a rămâne ferm pe poziţie în contextul unui triumf ce se săvârşeşte şi se resimte din exterior.

Dar, aşa cum am mai spus, relaţiile cele mai puternice izvorăsc din sfera de interese și preocupări asemănătoare, care nu condamnă demersurile de selecţie care implică palierul moral, social, cultural. Cel fel idei îmbogăţesc şi influenţează marea majoritate a oamenilor?

Nu înseamnă, desigur, că leadershipul este mai bun pe motivul că zona "dependenţei de vibraţiile altora" este mai accesibilă. Dar, până la un punct, îi conferă o anumită autoritate şi prestanţă, inspirând respect, împărţind speranţa, arătându-te încrezător în puterile tale.

Leadershipul este reflectarea spontană, dar şi cât mai fidelă, a lumii tale interioare într-un proces continuu de dinamizare, de corelare şi armonizare a obiectivelor cu resursele interioare. Aici, în mod cu totul excepţional, se vădesc ceea ce numim atitudinea şi spontaneitatea unui lider.

Atunci când atitudinea ta dă impresia evidentă că este o reflectare a unei realităţi adânci, orientată spre anumite idealuri – ea se va răsfrânge în mod pozitiv asupra relaţiei tale cu ceilalţi, şi asupra modului în care ei te percep – şi numai atunci noi o putem numi „autentică".

Leadership: Eşti prins în miezul intim al unei experienţe de tip "triumf fabulos" pentru care recunoaşterea valorii nu cere obţinerea unui statut superior?

Un triumf fabulos nu necesită neapărat obţinerea unui statut superior, căci nu este obţinut în mod direct de tine, dar poţi contribui la reprezentarea lui în ochii altora. Acest triumf te poate îndrepta spre un nou start în carieră.

Din acest motiv, recunoaşterea valorii tale nu vine direct din experienţa celui ce obţine nişte rezultate grandioase, ci indirect prin munca voluntară de susţinere a unei cauze care nu a fost niciodată a ta, dar care produce o senzaţie puternică de apropiere de un scop mai înalt şi un nivel mai înalt de importanţă.

Acesta este sensul leadershipului în actul autocunoaşterii, act care se reflectă clar numai în atitudinea ta. A-ţi îmbunătăţi atitudinea este ca si cum ai concepe o statuie în piatră, cioplești pe îndelete formele liniştite şi trainice. Dar pentru ca atitudinea ta să-şi câştige dreptul la exprimare, stabilind noi valori de referinţă, trebuie să-i dai o formă concretă, armonioasă, care să-ţi pună în evidenţă trăsăturile intense de personalitate, care să te avantajeze pe tine şi pe echipa ta - iar ea, la rândul ei, se va îngriji corespunzător de menţinerea unui nivel înalt de influenţă.

Cred că merită să fie citită de două ori afirmaţia lui Manolo pentru că descrie perfect elanul cu care liderii se implică într-o situaţie competiţională. Liderii fac tot ce pot pentru a transmite oamenilor un suflu de încredere, de curaj şi de optimism. Uneori reuşesc, alteori nu. Dar misiunea lor nu se va încheia niciodată. Ei întotdeauna îşi susţin echipa cu multa pasiune, mai ales într-o competiţie.

Leadershipul reprezintă apărarea unui ideal care nu abandonează dreptul la imagine, la reprezentare, şi care nu încearcă să disimuleze lupta pentru depăşirea efectelor de tranziţie de la un loc pe podium la titlul de cel mai bun.

Gândeşte-te puţin la Manolo, şeful galeriei spaniole de microbişti. Interesul lui este acela de a încuraja jucătorii şi de a le susţine moralul. Dacă galeria lui este convingătoare în postura de susţinător, jucătorii din teren sunt motivaţi să se implice mai mult în joc. Atunci când sunt susţinuţi jucătorii nu se simt singuri, nu simt că joaca doar de dragul de a câştiga, ci şi pentru plăcerea celorlalţi care vor să vadă un joc de calitate. În acelaşi timp, o galerie fără credinţa în victorie poate face ca o echipa de fotbal să piardă chiar şi atunci când aceasta este aproape de victorie.

Dacă eşti liderul unei echipe si doreşti să obţii rezultate excelente, cel mai bun lucru pe care

îl poţi face este să urmezi exemplul lui Manolo. Străduieşte-te să înviorezi atmosfera, reda-le oamenilor suflul necesar pentru a controla partida, fă tot posibilul să schimbi scorul în favoarea echipei pe care o conduci. Aminteşte-ţi că scopul final este victoria. Deci ajută-i pe oameni să creadă în victorie. Trezeşte-le ambiţia şi încrederea necesară în reuşită. Susţine-i moral tot timpul. Fa tot ce poţi pentru a le insufla curajul şi forţa necesară pentru a învinge.

Te implici cu pasiune în atingerea obiectivelor proprii şi ale echipei pe care o conduci? Atitudinea ta este „autentică”? Îi dai energiei atitudinii tale o "formă" armonioasă?

Leadershipul trebuie să fie o experienţă de implicare care afectează cursul evenimentelor şi “scorul final al meciului”.

Source: https://neculaifantanaru.com/implicati-va-cu-pasiune.html

Importanţa factorului uman

On Aprilie 01, 2009

Învaţă să faci alegeri potrivite în momente cheie, astfel încât să nu fii obligat să te expui la consecinţele deznodământului pe care nu-l poţi ignora.

De doi ani nu mai plouase iar apele Nilului scăzuseră aproape complet. Consecinţele secetei au fost foarte grave: nu mai erau grâne, nu mai era mâncare. Oamenii care munceau la construirea piramidei erau tot mai obosiţi, sufereau mult din cauza foametei şi se anunţa o revoltă. Trimişii lucrătorilor i-au transmis Maiestăţii Sale că nu vor mai relua lucrul deoarece sunt prea slăbiţi ca să mai poată mânui pietrele atât de grele.

"Vom răbda cu toţii" a fost răspunsul faraonului. Chiar dacă îşi dorea nespus de mult ca marea piramidă să fie gata cât mai repede, Keops a luat hotărârea ca oamenii să înceteze munca până la venirea ploilor. Apoi a deschis tezaurul regal şi a vândut numeroase bijuterii de preţ ca să cumpere grâne din Canaan şi Kharu. De asemenea a sacrificat o parte din vitele templelor şi o parte de pe domeniul regal pentru a asigura nevoile de hrană ale populaţiei.

Leadership: Îţi accepţi tendinţa de a domina o lume în funcţie de nivelul de acceptabilitate al prețului pe care îl fixezi privind percepțiile de calitate influențate de valorile pe care este construit Brandul personal?

Cu cât omul are mai mult, cu atât doreşte mai mult. Această zicală conţine un sâmbure de adevăr, dar nu se dovedeşte adevărată pentru toată lumea. Keops a fost un faraon puternic, bun şi drept care a preţuit factorul uman. Punând oamenii mai presus de orice, chiar şi mai presus de visul său cel mai mare - acela de a construi o piramidă uriaşă care să dăinuiască peste veacuri, Keops a ordonat încetarea lucrului până ce apele Nilului se vor redresa. Aşadar, ceea ce a contat pentru el mai întâi de toate a fost poporul, ca acesta să nu duca lipsă de nimic şi să prospere.

Spre deosebire de alţi conducători care şi-au urmărit propriile interese fără să se sinchisească câtuşi de puţin de vieţile oamenilor şi de munca lor, Keops s-a implicat în problemele interne ale ţării sale acordând o atenţie deosebită dezvoltării factorului uman şi economic. Pentru a câştiga poporul de partea lui el s-a preocupat de modul în care oamenii îşi duc traiul. Iar în caz de criză a avut tăria de caracter să-şi vândă chiar şi o parte din propriul tezaur în folosul poporului. Cu siguranţă Keops reprezintă un exemplu demn de urmat pentru toţi managerii, politicienii şi şefii de stat din întreaga lume.

Prețul pe care l-a fixat Keops privind percepțiile de calitate influențate de valorile pe care îşi construise "Brandul" personal era dat de preocuparea cu care se interesa de toate transformările prin care trecea ţara lui, de utilitatea cu care a acţionat pentru o cauză comună, de raritatea cu care a fost dispus să facă să apară niște oaze în deșert. Mai presus de toate, preţul era dat de echivalentul financiar al resurselor cheltuite pentru achiziţionarea din timp a cantităţii de hrană.

Leadership: Poţi să închei un compromis între ceea ce se vede, ceea ce nu se prevede şi toate lucrurile pe care le proiectează o realitate de care nu vei scăpa ignorând-o?

Dacă nu veţi lua în considerare factorul uman este puţin probabil că veţi obţine rezultate rapide şi eficiente. Unul dintre motivele pentru care multe companii nu reuşesc să urce în top este că managerii nu comunică eficient cu angajaţii şi nu reuşesc să construiască un mediu de lucru performant. În loc să-i determine pe angajaţi să aibă o atitudine cooperantă,

stimulându-i să-şi construiască o carieră, unii manageri nu fac altceva decât să traseze obiective şi să dea ordine fără să ţină cont de nevoile, de pretenţiile şi aspiraţiile angajaţilor lor.

Faptul că anumite sarcini de lucru pot să-i obosească pe angajaţi nu-i afectează deloc pe unii manageri care de foarte multe ori cer imposibilul şi, culmea, tot ei se plâng deseori că angajaţii nu sunt productivi, că sunt dezinteresaţi şi se implică prea puţin în activităţile companiei.

Oamenii reprezintă partea activă a oricărei companii iar managerii trebuie să se bazeze pe punctele lor forte pentru a obţine rezultate cât mai bune. Totodată oamenii reprezintă şi cea mai importantă sursă de creştere a profitabilităţii unei companii, fără de care ea nu ar putea funcţiona. Este clar de ce companiile cele mai dinamice din lume mizează atât de mult pe factorul uman şi fac tot posibilul să-şi formeze echipe de profesionişti care să fie capabili să îndeplinească sarcinile ce le-au fost atribuite cu devotament şi responsabilitate.

Responsabilitatea cu care îţi defineşti autentic Brandul Personal depinde de abilităţile pe care ţi le însuşeşti în situaţii neprevăzute care necesită clarviziune, luarea rapidă a unor decizii, o adaptare rapidă la circumstanţe dificile, efort prelungit şi un discurs demn de un statut înalt.

Concluzie: Conducerea unei companii trebuie să pună accent pe factorul uman, să asigure condiţii favorabile de muncă, oferind angajaţilor posibilitatea de a se remarca şi de a avansa în carieră în funcţie de realizările lor.

Preocuparea faţă de nevoile angajaţilor şi maximizarea valorii lor sunt cele mai importante aspecte de care trebuie să ţină seama un bun manager, altfel el nu va avea succes.

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si Marea Piramida* , Editura Lucman, 2004.

Source: https://neculaifantanaru.com/importanta-factorului-uman.html

Importanța Leadershipului

On Iulie 15, 2016

Conferă leadershipului relevanţă datorită modului de inserare a unei imagini într-un context-mesaj ce se poate modifica folosind opţiunea Reduce/Enlarge.

Filmul se realizează minuţios. În afara unităţii de pivot a personajelor în prim-plan, celelalte figuri sunt întotdeauna grupate într-o voită ordonare simetrică, sau, dimpotrivă, ostentativ asimetrică. Regizorul şi criticul de film Jean Miltry dă un exemplu în acest sens: dacă există un turn în prim plan şi trei trepte în fundal, atunci vor fi trei personaje pe turn şi unul pe trepte.

Totdeauna gruparea unor personaje se înscrie pe o traiectorie grafică liniară sau o figură geometrică. Miltry şi Gaston Bounoure disting chiar formule geometrice corespunzând precis unor sentimente sau stări psihice: agresivitate, apărare, autoritate… Aceste compoziţii plastice sunt create totdeauna în vederea unei significări mai intense a conţinutului. Realizarea filmului nu este un joc gratuit. *

Leadership: Practici o explorare a combinațiilor experimentale pentru a crea momentul de imortalizare al unei realităţi unice din compoziţia plastică a unui colaj construit în jurul unei singure idei nobile?

Pe măsură ce descoperi care sunt formele de manifestare a conţinutului unei resurse continue, de informaţie sau de imagine, de promovare a unui concept sau unei idei care declanşează secvenţele cheie ale unei producţii nemaipomenite, începi propria explorare a combinațiilor experimentale.

O singură idee nobilă îl plasează pe regizor la răspântia dintre inovaţia modernă şi apreciatul spectacol tradiţional: tratarea personajelor în baza comparaţiei cu comportamentul elementelor din jur, care conduce la efecte precum: exploziile, incendiile, coliziunile, schimbarea de fundal sau de prim plan, etc.

Aceste combinații experimentale sunt rezultatul unei gândiri creatoare axate pe o formă subtilă de aranjament în spaţiu a elementelor de referinţă ale unei imagini: fundalul, prim planul şi planul secundar, al căror efecte produse determină focusul, impactul vizual, momentul de imortalizare al unei realităţi unice.

Compozitia plastica a unui colaj este o reproducere prelucrata a lumii exterioare cu ajutorul combinatiei dintre elementele din jur care trebuie sa actioneze conform principiului "armoniei", principiul "simetriei" sau conform principiului "oglinzii".

Datorită poziţionării în zona combinațiilor experimentale, după interesanta formulă " *dacă există un turn în prim plan şi trei trepte în fundal, atunci vor fi trei personaje pe turn şi unul pe trepte* ", se poate recurge nu doar la acea parte a teoriei producţiei de noi teme de prezentare a unui subiect aparte, ci mai ales la un fel de reconstituire a unei imagini din fragmente, din mai multe piese. Acest procedeu - un soi de montaj - vizează verificarea capacităţii de percepţie vizuală.

În ceea ce privește leadershipul, în mod asemănător, nu poți să reconstitui o imagine din părţi componente după un model, fără să-i dai un anumit contur sau anumite puncte de reper. Cu cât punctele de reper sunt grupate mai mult în jurul unei axe, unele mai îndepărtate

şi altele mai apropiate, cu atât legătura este mai puternică și intensitatea vizuală crește.

Leadershipul este un format unic de reprezentare a producţiei numită „realitate" datorită modului de abordare a diverselor teme exprimate în imaginea pe care o construiește regizorul. Şi prezintă relevanţă datorită modului de inserare a unei imagini într-un context-mesaj ce se poate modifica folosind opţiunea Reduce/Enlarge.

Modalitatea în care se realizează percepţia vizuală a unei imagini ţine de gruparea personajelor într-o anumită tipologie şi într-o anumită situaţie, precum şi selectarea expresiilor ce conturează trăsăturile lor de caracter, în vederea realizării unei înţelegeri mai adânci a conţinutului latent dintr-un scenariu de viaţă real.

Importanţa leadershipului este dată de imaginea pe care o construiește regizorul și o proiectează în lume, formată din elemente individuale. Cel ce ia parte la construcţia „Leadershipului" devine condiţionat să-şi întemeieze o viziune unică datorită imaginii existente pe întreaga ei suprafaţă de afişare, irupând în cadrul unei combinaţii de elemente din prim plan și din depărtare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/importanta-leadershipului.html

Importanța viziunii unui lider

On Decembrie 22, 2012

Exprimă-ţi viziunea, în aşa fel încât să-i determini pe oameni să acţioneze în spiritul ei.

Doresc să încep acest articol, făcând referire la un banc mai vechi.

O corabie naufragiază.

În timp ce înoată, un pasager se apropie de căpitan și îl întreabă:

– Căpitane, cât avem de înotat până la cel mai apropiat pământ?

– Trei kilometri - răspunde căpitanul.

– În ce direcţie?

Leadership: Poţi să-ţi determini atitudinea să fie în concordanţă cu o viziune ce mişcă sensul evenimentelor "de sus în jos", fără a da explicaţii definitive şi atotcuprinzătoare legate de ceea ce nu funcţionează?

Bancul pe care vi l-am spus scoate în evidenţă foarte bine nu doar atitudinea liderului, ci şi viziunea lui. Stabilirea viziunii depinde de fondul de responsabilitate a leadershipului tău.

O oarecare nesiguranţă în stabilirea viziunii, care depinde de fondul de responsabilitate a leadershipului tău, lipsa contrastelor puternice dintre personalitatea ta şi flerul pe care ţi l-ai dezvoltat de-a lungul anilor, ca şi indiferenţa faţă de intensitatea trăirilor celor din jurul tău, sunt semnul unei diminuări a nivelului tău de gândire şi de abordare a situaţiilor delicate (sau mai degrabă dificile) cu care te confrunţi.

Aşa cum doctorul face pacientului nişte analize specializate ale sângelui pentru a descoperi exact boala de care suferă, tot aşa şi tu - trebuie să porneşti în căutarea propriilor capacităţi ascunse, apoi să le dezvolţi, să le exploatezi la maxim, şi la urmă să le utilizezi în scopul atingerii obiectivelor propuse.

Setezi direcţia de urmat tot înainte, sau în jos?

Leadershipul este dat de distanţa care te desparte de ţărm, nu de adâncurile oceanului.

Cineva spunea că o relaţie este ca o corabie care porneşte în larg. Iar leadershipul, aş adăuga eu, este dat de distanţa care te desparte de ţărm, nu de adâncurile oceanului, setându-ţi direcţia de urmat – tot înainte, nu în jos, dar nici în sus - înspre "apus". Nuanţele accentuate care compun leadershipul tău, şi care sunt o prelungire a atitudinii şi personalităţii tale, te ajută să acţionezi în virtutea a tot ceea ce simţi, a tot ceea ce crezi, adică în virtutea acelor convingeri care te ajută să-ţi atingi adevăratul potenţial.

Integrezi în mod stângaci acele iniţiative demne de un leadership "subdezvoltat"?

Un lider care integrează, stângaci, în planul acţiunilor sale planificate sau spontane acele iniţiative demne de un leadership subdezvoltat – adică acele iniţiative care nu întrunesc suficientă susţinere morală şi sufletească, acel lider nu este chemat să conducă. El nu va reuşi să aplice niciodată reţele utilizate de adevăraţii maeştri în arta influenţei, adică de cei care stăpânesc cu o abilitate uluitoare ştiinţa conducerii.

Viziunea are la bază convingerile pe care ni le-am însuşit de-a lungul vieţii, care ne limitează sau ne dau forţă, care ne susţin sau care ne doboară, ne motivează sau ne demotivează. Viziunea este cea care dă tonul în materie de leadership şi dezvoltare personală, ea ne ajută să ne atingem adevăratul potențial permiţându-ne să ne dezvoltăm într-un ritm constant şi natural, prin eficientizarea maximă a propriilor resurse şi mecanisme interioare.

Leadership: Gândirea riscantă este "distanţa" care te desparte de ceilalţi oameni, chiar dacă nu eşti pregătit să-ţi activezi curajul în situaţii dificile?

1. Prin ce anume se remarcă această distanţă, ce indică ea? Indică oare neputinţa ta de a vedea orizontul de la distanţă şi incapacitatea ta de a indica direcţia cea mai bună? Această distanţă indică modul deficitar în care te conectezi la oameni?

2. Atitudinea ta te ajută să acţionezi în virtutea a ceea ce simţi, a ceea ce crezi, sau este una de resemnare, care evident va avea o turnură negativă?

Vreau să ştii că în funcţie de răspunsurile tale la aceste întrebări îţi vei putea măsura leadershipul. Evident, îţi va lua ceva timp de gândire, însă răspunsurile sunt foarte, foarte importante.

Leadership: Îţi laşi convingerile să fie influenţate de comportamentul oamenilor din jur deoarece nu poţi să controlezi conştient procesul prin care trec ei?

Leadershipul capătă deci, o importanţă fundamentală, prin intensitatea emoţiilor, a trăirilor umane care ne cimentează viziunea. Dacă ar fi să fac o comparaţie, ca să înţelegi mai bine importanţa pe care o are viziunea, ei bine, aş spune că viziunea este ca o" cutie poştală" - mereu ne anunţă ceva legat de direcţia pe care o urmăm în viaţa noastră, în afacerile noastre, în relaţiile sociale şi profesionale.

În funcţie de mesajele pe care le conţine această cutie poştală ne vom contura mai bine propria noastră identitate, propriile noastre calităţi, prioritizându-ne acţiunile în vederea construirii viitorului apropiat şi îndepărtat.

Când vine vorba de viziune, detaliul devine important, amănuntul expresiv, trăsăturile noastre prind contur – dar, şi reciproca poate fi tot atât de valabilă, în sensul că viziunea, dacă nu corespunde cu calităţile noastre, ea ne va limita performanţele şi, deci, nu va putea da o valoare unică leadershipului pe care îl practicăm.

Te uiţi la o uşă fără a avea curajul să o deschizi?

Cum e posibil să practici un leadership uitându-te la o uşă fără a avea curajul să o deschizi? Căci, da, acea uşă nu este altceva decât viziunea care te întâmpină atunci când porneşti la drum. Dacă leadershipul tău se situează sub limita minimă a propriilor capacităţi de orientare,

deci dacă viziunea cu care îţi alimentezi performanţele nu se potriveşte cu adevărata realitate, şi dacă nu vădeşte mai elocvent credinţele, principiile, ideologia pe care o susţii şi o promovezi, atunci te vei situa mereu departe de scopurile propuse. Nu vei rămâne altceva decât un călător aflat într-o permanentă căutare, care rătăceşte dintr-o gară în alta.

Leadership: Stă în intenţia ta să transmiţi o viziune care nu evidenţiază credinţa pe care o ai într-o realitate care necesită multe compromisuri?

O viziune care se doreşte a fi performantă îţi ridică moralul, şi nu te trage în jos. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să ai o viziune în care să te vezi pe tine însuţi?

Cred că nu este inutil să ne oprim asupra acestui punct de vedere şi să analizăm dacă el se poate susţine şi în cazul în care viziunea nu este clară sau bine definită, sau dacă nu se poate încadra în sfera stării de necesitate pe care oamenii trebuie să o ia în considerare. Nu este în intenţia liderului de a transmite o viziune care să nu evidenţieze foarte bine credinţa mare pe care o are în ea, fiindcă ar fi riscant şi aproape ridicol, acest lucru putând a-i întuneca performanţă. Deci, sub acest unghi se cuvine a ne opri şi a judeca şi leadershipul practicat de lider. Şi ce constatăm?

O viziune care se doreşte a fi performantă îţi ridică moralul, şi nu te trage în jos. Deci, este de datoria ta ca lider, sau ca viitor lider, să te străduieşti să-ţi îmbunătăţeşti imaginea despre tine şi despre leadershipul tău, pentru a-i revigora pe oamenii din jur şi a le înălţa aşteptările, insuflându-le speranţă permanentă.

Leadershipul înseamnă să permiţi compromiselor să se manifeste într-o realitate care îndeamnă la alertă şi la precauţie, pe toate dimensiunile activităţii de formare-dezvoltare a personalităţii care te poate împinge înainte.

Importanța viziunii unui lider se poate observa în momentele critice, atunci când el trebuie să ia rapid o decizie prin care să se aprobe anularea "resemnării" ce se poate vedea în comportamentul evaziv al oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/importanta-viziunii-unui-lider.html

Impostorul

On Decembrie 18, 2023

Felul în care îți percepi imaginea de sine determină valoarea pe care o atribui calităților tale personale.

La susţinerea tezei de licenţă, legată de limbajului noilor tehnologii, lumea aflată în sală aude dintr-o dată o întrebare suplimentară adresată studentei în cauză, o întrebare dintr-un domeniu total diferit, fără nicio legătură cu subiectul discutat. Este o întrebare din domeniul artistic, la fel ca şi următoarea întrebare, amândouă întrebările fiind legate de un anumit pictor şi de un anumit curent de pictură. Vă întrebaţi poate cum de-a ştiut atât de exact să răspundă domnişoara, ca şi când ar fi studiat arta ani de zile la Academia de Arte din Verona, şi acum şi-ar fi susţinut teza în domeniul picturii.

De fapt, privirea ascunsă sub ochelarii fumurii ai marelui profesor, îndreptată acerb spre ceilalţi profesori din comisie, îi reduce instantaneu pe toţi la tăcere, la o stare lugubră şi apăsătoare. Privirea lui orbitoare, hipnotizatoare, calculată, spintecă dintr-o singură lovitură orice alte privire, într-o clipă reduce la neputinţă orice potenţială voce critică, orice constatare de ordin moral. Toţi ceilalţi membri din comisie stau cu capul plecaţi, ascultători, supuşi în faţa stăpânului.

Leadership: Te confrunți cu un tablou al realității unde linia orizontului separă curajul de frică, așa cum contrastul și gradările de nuanțe într-o compoziție artistică marchează diferența între imaginea vizuală și interpretarea ei?

Prin ochelarii lui fumurii trece fulgerător o rază laser, spintecătoare şi tare ca o sabie de foc, trezind o groază cumplită în ochii celor ce au curajul să privească Sfinxul. Şi chiar dacă acest gardian al lucrurilor ascunse nu vede bine cu un ochi, activitatea electrică a creierului său fiind utilizată ca un instrument analitic în scanarea diferitelor unităţi de valoare, ei bine, celălalt ochi este un adevărat arc de forță, o tensiune ridicată de peste 100V, putând să inducă o activitate electrică în neuronii celor care încearcă să reacţioneze la contactul cu raza mudulată a intenţiei sale. În momentul în care țintești adversarul cu raza laser, dacă îl atingi, el pierde puncte sau „moare".

Profesorul aprobă cu o singură mişcare a capului răspunsurile, semn că studenta are o cultură generală deosebită. Are cineva ceva de comentat? Zonele atinse de raza laser îşi pierd sarcinile electrice. Exact ca în filmul Horror Express, cine îndrăzneşte să se uite în ochii roşii ai diavolului, riscă să i se întoarcă ochii pe dos, căpătând culoarea uniformă a unui alb - var de moarte. Acest profesor autoritar, titanul vederii de dincolo de moartea fizică, fiara cu zece coarne şi şapte capete, reuşeşte să-şi înspăimânte colegii din comisia de licenţă atât de mult, încât nimeni nu are curajul să intervină. Nimeni nu se opune privirii de dincolo de ineditul experienţei.

Leadership: Îţi poţi creşte valoarea de sine în cazul unei reuşite care se datorează potenţialului altcuiva de a-şi manifesta autoritatea?

Creierul poate să creeze impulsuri electrice spre transmiterea semnalelor. Toţi cei prezenţi în sală şi-au dat imediat seama de un lucru: la orice altă întrebare din domeniul artistic, fie şi cea mai banală întrebare, studenta n-ar fi ştiut să răspundă. Cu alte cuvinte, majoritatea a intuit imediat că întrebările au fost dinainte "aranjate", într-un mod similar cu felul în care stimuli luminoşi sau variaţiile ritmice de potenţial pot releva secretele activității electrice a sistemului nervos al subiectului interogat, aşa încât să fie relevată vasta lui cunoaştere. Fără niciun comentariu, studenta merită nota 10 (cu felicitări). Are cineva curajul să combată

ultimul cuvânt al marelui profesor?

La fel ca în domeniul neurologic, unde biocurenții cerebrali și oscilațiile de potențial joacă un rol crucial, există și în acest context semnale subtile, impulsuri care au dezvăluit adâncimea cunoștințelor studentei. La fel cum în cazul oscilațiilor de potențial ale creierului, chiar și cele mai simple întrebări au putut oferi indicii importante despre cunoaşterea acumulată de studentă, ritmurile electrice ale creierului ei putând fi înregistrate prin intermediul expresiilor faciale care indicau o aşteptare încrezătoare.

S-a văzut bine că studenta a ştiut de la bun început până şi ordinea întrebărilor ce îi vor fi adresate, această activitate emoţională spontană prezentând fenomene electrice declanşate prin stimularea receptorilor senzitivi interni şi externi, dovedind mare precizie în exprimarea răspunsurilor.

Leadership: Poți să-ți exprimi stările interioare în fața unei prezențe autoritare, într-un spațiu închis și puternic pe care nu poți să-l controlezi, astfel încât să nu te simți vulnerabil?

Totul este pus sub semnul severităţii. La domnul profesor examenele se iau foarte greu, licenţa trebuie muncită cu eforturi dumnezeieşti dacă vrei o notă bună. Special conceput, înscris pe linia unei structuri securiste, acest sistem fascist bazat pe exploatarea prostimii şi pe discriminare, este menit a determina studenţii să pluseze cât mai multă bunăvoinţă în buzunarul severităţii, pentru a deveni merituoşi de stima celui care decide nota finală.

Şi numai astfel, numai dacă fluxurile luminoase întâlnesc puncte de convergență pozitive, atunci totul poate deveni mai uşor. De fapt, este o adevărată onoare să fii sub îndrumarea domnului profesor, fiindcă dacă te-ai dovedit a fi "iluminat" de lumina continuă a unei vederi ascunsă sub cortina polarizării neuronale, fenomen cunoscut sub numele de *potențial electric extins în reţeaua sinaptică*, atunci şi numai atunci vei căpăta înțelegere profundă în zona declanşatoare de reuşită.

Leadership: Cum contribuie simetria dintre tine și idealurile tale la crearea unui sentiment de credibilitate capabil să consolideze imaginea unui început care durează indefinit?

Pentru ca toate cele spuse mai sus să fie credibile, trebuie să se fi înregistrat un eveniment declanşator de adevăr. Ei bine, după vreo săptămână de la susţinerea tezei de licenţă, studenta eminentă, ca mulţi alţi premianţi, ia parte la o petrecere underground, în căminele studenţeşti. Veselă peste măsură, cu multă energie fizică, ea se lasă prinsă în vraja unui alt student, astfel înfiripându-se o conexiune specială, trecătoare - dar de neuitat, după modelul "o noapte furtunoasă petrecută în doi".

Aceste două sufletele cu structuri asemănătoare ale inimii, prezentând o undă de contact continuu, cu mici oscilații repetitive de natură termică, îşi cunosc atunci tainele cele mai ascunse. Beată turtă, fără niciun fel de inhibiţii, fata îi destăinuie noului iubit cum a reuşit să ia nota 10 la licenţă. Mai exact, felul cum au circulat banii, printr-un interpus, şi cum au ajuns în puşculiţa domnului profesor. Supranumit "Chiorul", acest om odios, cu ochelari fumurii, a orchestrat totul perfect. După spusele ei, tot ce a avut de făcut a fost să înveţe pe de rost răspunsurile la întrebările care i-au fost livrate dinainte, ca pe tavă.

Şi, bineînţeles, amicul ei de-o noapte a spus mai departe la ceilalţi prieteni. Şi aşa s-a aflat totul. Dar nimeni nu a spus nimic...

Cine ce ştie să vadă, vede ! Aşa stau lucrurile cu toţi studenţii de nota 10, foşti tocilari din

timpul liceului, singurul lor mijloc de a ieşi în evidenţă este media finală, nota generatoare de Magna Cum Laude. Ar fi dispuşi să-şi vândă maşina, casa, orice numai ca să obţină nota 10. Şi ca orice student merituos, ca orice tocilar, toţi se pierd devreme în negura timpului fără să lase nimic în urma lor.

Leadership: Apologia pe care o faci diferitelor ipostaze ale tale sunt prezentate într-un raport de contrarietate vădită cu imaginea reală pe care o reflectă propriile acțiuni și comportamente?

Să revenim la domnul profesor, chiorul, cel cu ochelari fumurii. Uşor de recunoscut, dacă nu după chip, cel puţin după atotcunoaşterea de care se străduieşte să dea dovadă oriunde se află. Fostul tocilar născut printr-un cătun mărginaş, unde nu exista nici măcar un drum de ţară, uite ce face când ajunge la oraş. Ca un adevărat Mefistofeles, îşi pune în aplicare planul uns cu antigelul vicisitudinii, concentrat pe derivaţii cu unde înalte și ascuțite de recunoştinţă: se înfăţişează lumii drept atotcunoscător. Oriunde se află, când întâlneşte pe cineva, el recurge la acelaşi tertip de fiecare dată: dirijează dialogul cu interlocutorul spre domeniul artei, etalând ici-colo tot felul de informaţii învăţate pe de rost din diverse cărţi de artă.

Şiret ca un adevărat infractor, el arată fiecărui trecător că are o minte fină, o minte înclinată spre cele mai profunde și subtile aspecte. Este un şiretlic care merge de fiecare dată, şi care îl propulsează tot mai sus pe scara ierarhică. Tot prin talentul papagalicesc ajunge profesor universitar, şi de aici îi păcăleşte şi pe ceilalţi colegi cu vasta lui cunoaştere, evident o cunoaştere care de fapt reprezintă o imitaţie superficială, justificarea unei presuspuse inteligenţe, fiindcă tocilarul are o singură calitate: memorează totul şi repetă cuvânt cu cuvânt tot ce-a răsfoit prin alte cărţi.

El nu are deloc capacitate creativă, nu are ce căuta printre inventatori, printre descoperitori, printre artişti. În acest caz, ca să răzbească în societate, să nu fie doar un baiat no-name de pe la ţară, papagalul îşi foloseşte cu multă grijă singura lui calitate, fără ca nimeni să nu bănuiască nimic. Evrika ! Planul merge de minune, toti cad în plasa acestui farsor.

Şi când ajungi într-o funcţie înaltă, când începi să papagaliceşti în faţa tuturor câte ceva din toate domeniile, şi medicină, şi contabilitate, şi artă, şi politică, etc, atunci devii o somitate, prostii încep să îţi facă tot felul de favoruri, simţindu-se inferiori la nivel de cunoaştere. Mai peste tot se găsesc capete plecate, alţi păcăliţi, dornici să scrie cărţi în locul profesorului, să facă treaba în locul său, el punându-şi doar semnătura pe munca altora. El acordă nota finală, atât. Unde vine banul, acolo devine şi el expert peste noapte, bineînţeles prin acelaşi tertip specific papagalului, tertip care merge de fiecare dată la proşti.

Leadership: Felul în care dobândești valoare reflectă starea interioară cu care se împletește experiența ta de a te dezvălui mai limitat decât identitatea ta veritabilă?

Dar chiorul nu ştie să vadă nicidecum urmările faptelor sale. Fiindcă nu există adevăr care să nu iasă la lumină, şi niciun impostor nu scapă de pedeapsa divină. Locul pe care judecata divină ţi l-a rezervat, atotştiutorule, este la fel de înceţoşat precum ochelarii fumurii în spatele care ţi-ai păstrat vederea întunecată. Ai ştiut să vezi doar întunericul, să-l propagi şi să-l dispersezi printr-o prismă datorită refracţiei progresive, dar n-ai lăsat lumina să pătrundă în lumea asta. Ai purtat tot timpul ochelari de cal...

Oare ce direcţie ai imprimat tu studentei de nota 10, şi altora pe care i-ai propulsat ilicit în vârful piramidei notelor de 10? Este direcţia fraudei, direcţia materială a înşelării, cu care ai reuşit şi tu să urci treptele ierarhice. Practic, acesta este mesajul cu care studenţii tăi, mai ales licenţiaţii "exclusivişti" au părăsit facultatea: ca să reuşeşti, trebuie să dai şpagă. Cu asta îşi încheie cariera falsul profesor: trebuie să mituieşti lumea ca să ajungi mai departe, şi

trebuie să te dai mare cunoscător, chiar dacă n-ai nimic valoros în tine.

Păcat, profesore, că n-ai înţeles niciodată mesajul pe care îl transmitea demult renumitul fotograf Bill Jay:

"Darul cel mai de preţ pe care i-l poate oferi profesorul unui student este o resursă de care să se folosească, iar nu o autoritate căreia să i se supună. Profesorul ar trebui să fie un depozitar de alternative, direcţii, atitudini. Profesorul arată cu degetul către lună. Studentul trebuie să înveţe să se uite la lună, iar nu la deget."

Percepţia ta ca entitate modelatoare trebuie să influențeze aprecierea pe care o ai pentru abilitatea ta de a crea valoare, într-un fragment de realitate care reflectă direcţia adevărului, nu direcţia falsităţii.

Impostorul este cel care vrea să pară altcineva decât este cu adevărat, apelând la mijloace mai puțin onorabile de a se afirma, cu scopul de a-şi aroga nişte merite inexistente.

Profesore, atotştiutorule ! Înainte să treci spre cele întunecate şi veşnice, iar asta se va întâmpla foarte curând, uite mesajul final primit de la însuşi Dumnezeu: n-ai ce căuta printre aştri, la fel cum n-ai ce căuta printre minţile cu adevărat luminate ale acestei lumi. Locul tău aparţine întunericului, printre alţi escroci şi parveniţi. Născut în umbra nevăzută, ai lăsat lumea în același voal întunecat, și spre acest misterios întuneric te vei reîntoarce.

Source: https://neculaifantanaru.com/impostorul.html

Impulsul ferm spre evoluţie al fiinţei fundamental dubitative

On Decembrie 27, 2012

Defineşte "Omul" din tine pe parcursul procesului de transformare, fără să cazi de la înălţimea viziunii asupra a ceea ce eşti.

Cât pe ce a fost să cad de la înălţimea propriei mele viziuni asupra a ceea ce eram. Am oftat îngrijorat. Dacă cedam impulsului ferm, dar iraţional care mă asalta invariabil în scurta trecere a acelor ceasuri, aş fi riscat o penalizare, o accidentare, o forţată prăbuşire în neant. Încercam o erijare a fiinţei mele în ceea ce nu puteam fi. Ca o creangă uscată sub greutatea unei voinţe uriaşe, îmi frângeam nemijlocit zborul graţios spre excelenţă.

Distras de un gând aproape obsedant, înălţându-se continuu în creierul meu ca o coloană a infinitului, punându-şi amprenta pe propriu-mi suflet, am îndrăznit să păşesc pe o cale pe care n-a urmat-o nimeni. Într-o sferă a obscurului, în cel mai adânc hău necercetat de nimeni, în locul în care speram să găsesc răspunsul la propriile-mi căutări.

La naiba ! Nu mi-ar fi părut deloc rău să pun piciorul acolo unde nu mai călcase nimeni. Însă mergeam prea departe cu speculaţiile, cu presupunerile, cu cercetările mele, mult prea haotice, aidoma omului care se avântă în mâlul adânc al unei mlaştini şi, pe punctul de a se îneca, se agaţă de tot ceea ce i se pare că îl poate menţine la suprafaţă. Fără şanse prea mari de reuşită.

Redimensionarea unei înţelegeri tainice asupra întregii mele vieţi ar fi putut face posibilă schimbarea traiectoriei devenirii mele într-un artist care realizează tabloul unei viziuni largi, dar fără să fie capabil de o realizare cu adevărat remarcabilă. Eram parcă inhibat de un intervenţionism metafizic care nu putea căpăta valenţe mobilizatoare şi stimulatoare asupra propriei mele stări de spirit.

Leadership: Verdictul pe care ţi-l pui vizavi de trăirile pe care ţi le dă momentul prezent te face să ajungi la limita propriei capacităţi de a răspunde cu "DA" la cerinţele unei evadări din înfruntările înlănţuirilor de gânduri care te împiedică să-ţi cunoşti povestea vieţii?

Povestea vieţii mele era potenţată de reflexul secundar al unei gândiri care îşi înfruntă curajos proiecţiile de peste zi. Eram parcă desprins dintr-un roman al lui Stephen Crane, un soldat rătăcit pe un câmp de luptă, măcinat de un simţământ paralel, o opţiune de tip: *"da, voi face asta"* sau *"nu, ar fi mai bine să nu încerc "*. O întreagă vâlvătaie a sentimentului vital, de nelinişte lumească, în fond, indefinibil.

Vădit, ca o fiinţă fundamental dubitativă, hăituită mereu de îndoieli şi nelinişti, fusesem orbit de lumina tot mai intensă a egoismului meu de a cuceri mereu altceva, de a alerga după performanţe tot mai mari, de a-mi lărgi continuu sfera de existenţă, de-a pune totul sub semnul întrebării. Semnificativ, eram atras de o forţă irezistibilă, îmboldit de nevoia urgentă de a răspunde întrebărilor care mă bântuiau.

Vedeam departe în întuneric, în încercarea de a evolua tot mai sus, luminat doar de lumea mea interioară, dinamizat de părţile strălucite ale viziunii mele. Determinat de intuiţia, de cunoştinţele mele superioare, fugeam spre ceva care nu-mi convenea. Căutând, ca un magician într-un joben, un nou conţinut, o nouă străpungere a imposibilului.

Această constantă în schimbare a vieţii mele, puţin cam neobişnuită, devenise o sursă de

anxietate. Îmi manifestam involuntar, apoi din ce în ce mai antagonic propria neputinţă de a străpunge imposibilul, printr-o sabotare a propriei mele personalităţi. Toate se învârteau în jurul meu cu o viteză ameţitoare. Simţeam o adâncă mânie împotriva propriei mele voinţe, în încercarea disperată de a mă redescoperi.

Leadership: Cum te defineşti pe parcursul procesului de evoluţie în ceea ce priveşte încercarea minţii tale de a fi în mod constant provocată de iluzia unui fals sine existent în mod independent?

Alergi după performanţe tot mai mari? Continui să-ţi lărgeşti sfera de existenţă punând totul sub semnul întrebării? Te afli în faţa unei opţiuni de tipul: *"da, voi face asta"* sau *"nu, ar fi mai bine să nu încerc "*? Încerci să evoluezi în permanenţă printr-o străpungere a imposibilului? Găseşti o ultimă resursă de vigoare printr-o disperată încercare de a te descoperi? Începi o căutare anevoioasă şi sterilă de "cunoaşteri false" care nu pot satisface decât pentru un moment evoluţia ta?

A vorbi despre om şi despre continua lui dorinţă de schimbare, această traiectorie inclusă în existenţa sa care preia o parte importantă din funcţionalitatea lui, înseamnă înainte de toate a recunoaşte raportul său constitutiv cu eforturile sale de a se "recupera". Această recuperare, recunoaşterea clară a progreselor sale reale, a hotărârii manifestate în jurul propriei sale trăiri şi experienţe, are la bază adevărul revelat de marele filozof francez, Denis Diderot. El afirma:

" A spune că omul este un amestec de putere şi slăbiciune, de lumină şi de orbire, de micime şi de grandoare nu înseamnă a-i face proces, ci a-l defini. "

Capacitatea de a-ţi maximiza leadershipul depinde de felul în care te defineşti, ca om, pe parcursul procesului de evoluţie. Tu eşti propriul tău „Creator", un pivot al auto-cunoaşterii pe care nu trebuie să-l desconsideri ca pe-o monedă de cinci bani căzută lângă vreun canal, pe-o stradă părăsită.

Leadership: Eşti tentat să te retragi în "Refugiul în care nu există oglinzi", privitor la înclinaţia minţii de a se nega când ajunge la excesul de contemplare vizavi de realităţile imediate care dirijează aspectele vieţii?

Legat de acest cuvânt - "Creator" - atât de uzual, cu atâtea înţelesuri: este de preferat să existe un anumit filtru care să nu permită o reîntoarcere la statusul produs în mod dezordonat, ci la o revitalizare a propriilor sale resurse şi energii. O deviere de la un " *a fi* " la un " *a deveni* " mai pregnant, dezvoltat pe o anumită direcţie. Dar o direcţie care să nu capete aspectul unei lupte cu morile de vânt - încercarea de a evolua în permanenţă, orbit de lumina tot mai intensă a egoismului de a cuceri mereu altceva.

E ca şi cum, rupând legătura cu viaţa zilnică, ţi-ai găsi un refugiu destinat auto-cunoaşterii. Dar un refugiu, o debara întunecată, în care nu există oglinzi, în care nu îţi este îngăduit să te priveşti. Totul se învârte în mintea ta, gândurile o iau razna, probabil mai accentuat decât de obicei, dar într-o direcţie opusă realităţii.

La fel cum cititul unei cărţi nu este suficient pentru a produce o schimbare în viaţă, tot astfel lipsa unei "reflecţii" asupra potenţialului tău îţi îngustează total orizonturile, neputând a produce un declic, o deşteptare, o decuplare de la tendinţa prea pronuntaţă spre evoluţie, spre evoluţia nefastă.

Asta înseamnă să cazi de la înălţimea propriei tale viziuni asupra a ceea ce eşti. Îţi creezi o gândire singulară, şi aceea privită în chip greşit, doar cu "ochii" imaginaţiei, un pilon pe care

se sprijină întreaga construcţie a psihicului tău, dar care nu prezintă stabilitate. Căci îi lipseşte substanţa, adevărul, păstrarea unei prudenţe; o stea luminoasă, aproape de tine şi foarte cercetată.

Hai, opreşte-te o clipă şi fii "Om". Un om căruia nu-i lipseşte oglinda. Priveşte-te mereu în ea. Ce reflectă ea? Un alt om faţă de cel pe care îl ştiai?

Este momentul să îţi pui identitatea sub semnul întrebării? Cum defineşti "Omul" din tine şi ce se reflectă în exteriorul lui? Este omul din tine un "conductor" de putere sau de slăbiciune? O sursă de lumină sau de întuneric? Dai dovadă de "micime de spirit" sau de grandoare în vâltoarea probelor spre atingerea excelenţei?

Leadershipul abordat în termeni de "refugiu în care nu există oglinzi" se situează pe linia ideii că puterea sau slăbiciunea omului pot fi oricând închise într-un spaţiu existenţial foarte limitat care bulversează prin tragismul unei trăiri la limita suportabilității.

Impulsul ferm spre evoluţie al fiinţei fundamental dubitative semnifică scânteia puternică care pune în mişcare schimbarea, dar o schimbare în detrimentul „Omului" care se vrea întru totul raţional, care îşi cercetează propria cunoaştere înainte de a o folosi.

Aşa cum hemoglobina se leagă de oxigen şi oferă sângelui culoarea roşie, tot astfel omul care ştie să-şi definească foarte clar personajul în oglindă, poate să confere un grad mai înalt de credibilitate propriei sale viziuni, oferind mai mult material de calitate susţinerii dezvoltării durabile – acea culoare foarte puternică a moderaţiei, a discernământului, a echilibrului, a controlului asupra sinelui, tendinţa spre analiză şi profunzime, care are un rol esenţial în evoluţia lui personală.

Source: https://neculaifantanaru.com/impulsul-ferm-spre-evolutie-al-fiintei-fundamental-dubitative.

Impulsul suprem al voinţei inimii

On Iunie 01, 2013

Lasă-te condus de acea forţă interioară care îţi trasează viitorul, evitând zona de turbulenţe care te deconectează de la normalul tău de a fi.

Am intrat în posesia numerelor care puteau deschide seiful. Diamantele ar fi putut să-mi aparţină. Chiar presupunând că aş fi reuşit să acţionez ferm şi negreşit, într-o sigură explozie a curajului, nu e mai puţin adevărat că ar fi trebuit să trăiesc cu adevărul. Cu relativa umilinţă în faţa acelei situaţii de viaţă covârşitoare în care ar fi trebuit să mă confrunt cu propria mea oglindă, cu omul corect din mine însumi.

Unele mase de ţesut din corp şi din creier încă mai generează curenţi puternici, semn că încă mai stăruie în mine acea activitate necunoscută de stimuli, semnale şi reacţii care mă îndeamnă să trec la acţiune. Răspund bine la provocări, mai ales atunci când sunt preocupat de ceva stringent. O formă de simţire gravă care palpită cu furie în mine, gândul ademenitor al unei victorii asupra incomensurabilului şi imprevizibilului, pe frontul larg al îndoielii.

Iar aceşti curenţi, ca nişte valuri furioase care vin şi pleacă în mod necontrolat, creează în jurul întregii mele fiinţe un câmp magnetic puternic, dar fluctuant în acelaşi timp. Or amplitudinea câmpului magnetic se reglează şi se accentuează în funcţie de glasul inimii care necontenit îmi strigă cu disperare, poruncindu-mi cu toată tăria: *" Fă-o ! Fă-o ! Fă-o ! "* Iar Dumnezeu nu mai are nicio putere în faţa ei.

Leadership: Dai dovadă de umilinţă şi simţire a inimii pentru a recunoaşte adevărul în perceperea unui Ego constrâns să dea sens unei experienţe de conştienţă extinsă?

Şi totuşi, nu cred să existe ceva mai frumos decât să te laşi în voia curenţilor de mare intensitate. Un fel de turbulenţă care apasă puternic asupra propriei mele fiinţe, sporindu-mi adrenalina, creând impresia unei excesive lipse de măsură, dublată de o eludare a raţiunii. Mă expun riscului unei supraestimări nebuneşti, demonice, care se manifestă oarecum prin absenţa unei înţelegeri asupra naturii mele. Cine sunt, ce am devenit?

Străbat cu iuţeală teritoriul bine delimitat al fiinţei mele, pline de răzbunare, unde se produce energia de activare a reacţiei de combinare între cei doi reactanţi: curajul şi determinarea, care se unesc formând un singur produs de reacţie: revanşa.

Da, trebuie să-mi iau revanşa. Trebuie să fac o nouă încercare de ieşire din spaţiul inconfortabil al îngrijorărilor şi slăbiciunilor mele, încheind o convenţie cu mine însumi din care să se nască anumite obligaţii unilaterale. Degrabă, să repar conectorii slăbiţi de atâta opoziţie cu mine însumi, să-i conectez la un dispozitiv care să mă mobilizeze să trec dincolo de graniţele cu care am fost obişnuit până acum. Generarea unei forţe capabile să facă faţă tuturor impulsurilor determinate de principiile şi normele generale ale moralei şi conştiinţei, devine prioritară.

Am urcat dealul pe care se înalţă castelul îndoielii şi am vizitat acea construcţie gigant, flancată de fortificaţii solide, numită încredere. Aş fi regretat probabil că am urcat până acolo, dacă nu ar fi fost priveliştea minunată, dominată de un nesfârşit sentiment de mulţumire, eliberându-mă de gândul năucitor că am fost slab şi nu am răspuns când trebuia impulsului inimii.

Leadership: Ţii cont de vulnerabilitatea ta de a nu avea un reazem la greu, în scopul personalizării unei experienţe de tip evolutiv în ceea ce ţi se potriveşte ca măsură de evitare a confruntării cu imaginea de sine?

Ai curajul să te confrunţi cu propria ta oglindă, cu omul corect din tine însuţi? Răspunzi mai bine la provocări atunci când eşti preocupat de ceva stringent? O formă de simţire gravă palpită cu furie în tine când îţi îngropi vechiul fel de a fi? Eşti constrâns de emoţii să faci un pas înainte în spaţiul inconfortabil al slăbiciunilor tale?

Obiecţia pe care o formulez, admisibilă în acest context, întemeiată pe zicala: " *Dacă nu-ţi convine ce ai găsit, caută în altă parte ceea ce-ţi lipseşte !* ", nu poate să alunge demonii acelor eşecuri de natură strict personală care îi dau omului târcoale. Şi, în mod evident, nu ţine seama de ansamblul precizărilor cu privire la complexele omului care unesc caracteristicile şi manifestările sale, într-o situaţie dată.

Această obiecţie, conform căreia cine se pune în slujba integrală a dezvoltării sale nu-şi poate denigra identitatea, poate fi respinsă prin identificarea unei continuităţi de profunzime în relaţia *Tu-Eu-Trecut-Prezent.* Rezervele mele referitoare la pretinsul paralelism între forţa de reacţiune care are un efect contrar asupra psihicului omului, şi forţa de frânare care anulează efectul contrar, privesc în special regulile opuse de funcţionare care trebuiesc îndeplinite pentru ca omul să-şi împlinească viaţa.

Confruntarea cu imaginea de sine este dovada continuităţi de profunzime în relaţia Tu-Eu-Trecut-Prezent, ca formă de răspuns în faţa slăbiciunii de a nu te fi putut elibera de patima trăirii la modul egoist.

Când faci paşi spre viitor, încercând să-ţi uiţi trecutul, aproape inevitabil eşti cuprins de senzaţia unui gol imens, neputând să remarci o schimbare în aspectul general al vieţii. Iar cum trecutul trăieşte tot timpul în tine ca prezenţă presantă, singura ta şansă de "redresare" este înfiinţarea însăşi a acelei forme de "revanşă" care să-ţi redea puterea de a te ridica deasupra propriilor disfuncţionalităţi de funcţionare.

Iar leadershipul nu face casă bună cu inconsecvenţa, cu vulnerabilitatea omului de a nu avea un reazem la greu. Cel care nu poate să trăiască cu adevărul propriului sine în prezent, cedează în faţa naturii sale inferioare care se raportează la trecut. Şi este, deci, constrâns să trăiască cu relativa umilinţă în faţa situaţiilor de viaţă covârşitoare în care devine neputincios să se apere împotriva războiului dintre Eu-l prezent şi Eu-l trecut.

Poţi să-ţi evaluezi leadershipul în relaţie cu impulsul tău de a te reinventa la limita dintre "a fi altcineva" şi condiţia de a-ţi înfrâna impulsurile de conştientizare a propriei alterităţi?

Neîndrăznind să te confrunţi cu propria ta oglindă, cu omul corect din tine însuţi care este capabil să-ţi păstreze intactă identitatea (şi valorile care o compun), ajungi la un moment dat să atingi "tensiunea" vieţii, ajungi să te laşi în voia curenţilor de mare intensitate care îţi reduc funcţionalitatea. Semn că încă mai stăruie în tine acea activitate de stimuli, semnale şi reacţii care te îndeamnă să treci la acţiune - îndepărtându-te însă de acel teren al conştientizării, al asumării şi al împlinirii.

Acest adevăr l-a enunţat fizicianul Oliver Wendell Holmes, când spunea: " *O minte care capătă noi frontiere datorită unei noi idei, nu va reveni niciodată la dimensiunea originară.* " Aceste vorbe pot fi interpretate şi în felul următor.

Ideea de a fi altcineva, de a te îndepărta de teritoriul bine delimitat al identităţii tale reale, punând în umbră linia care delimitează frontierele înţelegerii, îţi va ameliora temporar situaţia şi condiţia de a fi. Dar nu-ţi va putea justifica niciodată neputinţa de a-ţi înfrâna impulsurile. Vei reveni la dimensiunea originală de existenţă, opusă stării perfecte de unitate şi deplinătate.

Preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru a ieşi din spaţiul inconfortabil al îngrijorărilor şi slăbiciunilor, fiind prea mare, îţi va confirma sau infirma suspiciunea – că eşti un om care nu-şi poate reface cursul vieţii.

Eficacitatea leadershipului depinde de modul în câte te afectează personal greşelile făcute din neştiinţa de a te schimba, în corelaţie cu impulsul tău de a te reinventa.

Alteritatea este tendinţa omului de a se vedea altfel decât este, în lumina a ceea ce este dispus să plătească pentru a se elibera de presiunea trecutului, de constrângerile unei existenţe austere.

Impulsul suprem al voinţei inimii scoate în evidenţă acea formă de manifestare umană care nu poate fi ţinută în frâu. Creşterea rapidă a tendinţei de a locui singur într-un spaţiu al neputinţei, constând în incapacitatea de a îndrepta o stare de lucruri care se dovedeşte a fi împotriva naturii tale reale. Intrarea într-un fel de întunecime care te deconectează de la normalul tău de a fi.

Dacă vrei ca leadershipul să aibă alura unui fluviu care curge fără întrerupere, lasă-te condus de acea forţă interioară care îţi trasează viitorul, evitând zona de turbulenţe care te deconectează de la normalul tău de a fi.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/impulsul-suprem-al-vointei-inimii.html

In 2 Eternity

On Martie 05, 2018

Învaţă să îţi petreci majoritatea timpului în propriul univers derivat din acel flux al gândurilor care te ajută să descoperi misterele posibilităţilor infinite de creaţie.

Era pe vremea când a început să-mi place să citesc. Acceptam cu uşurinţă simbolul unei călătorii ultime, numită Eternitate, aşa cum aurul devine scump dacă reuşeşti să-l separi de celelalte metale, poate fiindcă intuiam că există o chimie între real şi imaginar, un fel de despărţire de ispita temporalului în lupta cu toate regulile lumeşti, aşa cum se stipulează în testamentul încheiat cu sângele măreţiei de a fi Una cu Totul.

Do you jump with me Into eternity? Don't be afraid, with all your memories, come one and follow me !

Delir sau exaltare? Căci păream a fi o însumi o creaţie izvorâtă din mijlocul unui univers multidimensional, numai dacă cineva şi-ar fi putut închipui acest univers pregnant prin inversiunea legilor sale, care-şi capătă caracterul specific printr-o structurare armonioasă, corespunzătoare nevoilor de expresie în constituirea unei noi arte. O tentativă de elaborare a unei estetici filosofice întemeiată pe datele revelatoare oferite de scrisul unei idei nemuritoare, într-o nestăvilită încântare a simţurilor, iată din ce e plămadit materialul minţii unui artist întemeietor de sensuri.

Pornind de la ideea că există un proces de absorbţie a incognoscibilului într-o imagine a lumii percepute şi trăite imediat, prin urmare există o artă a cărei funcţie esenţială este de contemplare reflexivă a realităţii aparente, m-am avântat în eficientizarea procesului de creaţie cu acea motivaţie cu care artistul se raportează la arta căreia i s-a supus, ca la o misiune providenţială.

În locul meu, îndreptându-se cu repeziciune spre aceeaşi destinaţie, introdus în aceeaşi versiune a realităţii simbolice, ca o flacără eternă, Jorge Luis Borges ar fi adăugat cu respect: *"Au trecut o mie şi o sută de ani de când am plăsmuit-o."*

Singura modalitate de a cuprinde infinitul este să realizezi că tu eşti universul !

Păream a fi o expresie a determinismului pornită din nevoia unui creion uriaş de a utiliza negrul pe alb în creionarea unei iluzii bidimensionale în care deşi par diferite, Universul şi Infinitul, ele se materializează în arhetipul unei alte relații existențiale cu Dumnezeu - care era însăşi realitatea creaţiei mele.

Iar când universului, alături de mijloacele pe care le stăpâneşte, îi e acut necesară pătrunderea în spiritualitatea formei, nu doar ca factor de sacralizare a vieţii, ci mai curând ca o prelungire a esteticii vizionare referitoare la arta construită pe pilonii opoziţiei dintre exterior şi lăuntric, atunci asistăm la o redefinire a conceptului de "Etern" ce ar putea sfida arhetipul unei lumi hrănită cu mituri şi magie. Miezul e doar învelişul.

Când încerci să dezvălui latura cea mai vulnerabilă a lui " *Oriunde te-ai afla, în orice loc şi în orice timp* " ţi se deschide acea lungă poartă a sufletului în credinţă, şi astăzi mai puţin cunoscută, dar bine împământenită de-a lungul secolelor, numită: Renaştere.

Leadership: Te arăţi superior în planul creaţiei, dincolo de ceea ce poţi accesa cu ajutorul unei realităţi care îşi cere "insolvenţa" prin insuficiența fondurilor artistice definite prin actul de a te feri de ceea ce nu cunoşti?

Dacă ceea ce voiam să accesez se raporta la procesul de naştere al unui univers abstract, circumscris unor reguli lumeşti din care arta şi estetica erau doar o bucăţică din spaţiul scriitoricesc în care se fortificau metafizica şi filosofia primă, atunci eternitatea era suma expresiilor plastice folosite pentru a încuraja adevărul substanţial: *"nu există nimic care să nu fi existat cândva şi care să nu existe în viitor"*.

Scriitorul Vladimir Nabokov, făcea la un moment dat o precizare în romanul *Lolita* : "Există două feluri de memorie vizuală: primul, când recompui îndemânatic, cu ochii deschişi, o imagine în laboratorul minţii; al doilea, când evoci dintr-o dată cu ochii închişi, pe ecranul interior al pleoapelor, replica obiectivă, perfect vizualizată, a chipului îndrăgit, fantoma minusculă în culori naturale."

Dacă aveţi curiozitatea să intuiţi mişcările şi replicile mele în jocul exprimărilor de factură confesivă, atunci trebuie să ştiţi că interesul meu nu se limitează doar efectul stilistic al unei opere de artă izolată, ci priveşte mai curând imaginea pe care o alcătuieşte întreaga producţie a unui artist: lauda materiei şi recompunerea spaţiului viu şi nelimitat de exprimare într-un exercițiu continuu de optică personală.

A transforma condiţia reală a existenţei mele într-un nestimat poem, pus sub semnul infinitului, ca şi când m-aş fi aflat în faţa unui paradis care se cere a fi asumat şi depăşit, însemna practic să caut o relicvă a Prețiosului Sânge al lui Hristos în triplul joc de corespondenţe - corp, suflet, sufletul lumii. Împovărător, mă rătăceam cu ţelul de a regăsi locul în care se întâlnesc puterea şi măsura a tot ceea ce există.

Leadership: Te încumeți să parcurgi fenomenul veșnicei reîntoarceri la nivelul individualității artistice, printr-o descriere „trăire-tip" ce revine mereu sub o altă formă?

Iată tot atâtea aspecte ale noului curent artistic exprimat prin echivalenţe în lumea spaţiului vizual, al noului *modus operandi* al transmutaţiei alchimice pe care îl interferez în rândurile mele, fiind un elogiu al bucuriei de a crea o altă ipostază a expresionismului scriitoricesc modern, de factură constructivă, cu adânci semnificații spirituale.

A te feri de ceea ce nu cunoşti, în marea călătorie spre Gândirea Divină, este similar cu a citi o carte de aventuri: te inserezi în mijlocul unei lumi pe care ţi-o imaginezi a fi reală, fără să întrezăreşti posibilitatea de constituire a unui univers paralel în care exişti doar ca teorie.

Eternitatea în activitatea scriitoricească este un reflex al infinitului câştigat prin folosirea adecvată a mijloacelor de expresie folosite în relaţia atât de fragilă dintre ceea ce îţi imaginezi că trăieşti şi ceea ce trăieşti în timp ce îţi imaginezi.

In 2 Eternity evidenţiază acel spaţiu labirintic, demn de-o ficţiune a lui Borges, structurat de simetrii abstracte, cu imagini antinomice care se înlocuiesc reciproc: moartea şi nemurirea, partea şi întregul, finitul şi infinitul, ce conduc la necesitatea imperioasă a postulării reîntoarcerii la esenţă.

Esenţa este ceva ce determină cauza. Fii un artist al explorării de sine. Transformă-te în Marele Creator prin plăsmuirea propriei creaţiei în marele Big Bang al contrariilor dintre realitatea obiectivă și cea subiectivă. Poţi?

*** Notă:** Dj Sammy feat. Carisma - In 2 Eternity

În această lume găsesc totul, până şi eternitatea

On Octombrie 05, 2018

Încearcă să dai glas realităţii prin intermediul unei opere care îşi găseşte reprezentarea într-o existenţă care se păstrează în memoria unui timp mereu prezent.

Contactele avute cu artele cele mai dinamice din lumea vizuală, pe care însăşi timpul le-a făurit în goana spre un punct fără întoarcere, m-au făcut să cred că fiecare artist se limitează la anumite teme, la anumite modalităţi de identificare a modelelor de inspiraţie printre numeroasele versiuni ale unor opere aduse anterior la cunoștință.

Dar întotdeauna arta care mi-a atras cel mai mult atenţia este un fel de combinaţie între coloritul pânzelor, crescând în diversitate şi supleţe, şi raza de lumină trecută printr-o prismă, într-o cameră obscură, descompunându-se în raze colorate diferit, asemănătoare culorilor curcubeului. Dependenţa de lumină este un ideal de frumuseţe izvorât din bezna unui secol fără busolă, din existenţa unei lumi fără repere sau din sufletul unui artist care ştie să privească totul cu alţi ochi.

Atunci când privesc un tablou al lui Christopher RW Nevinson mă simt ca şi când aş experimenta o halucinaţie, potrivit căreia pot să percep evenimente sau lucruri care nu există, satisfăcând un impuls primordial aflat la rădăcina existenţei mele construită printr-un răspuns la solicitările unui univers interminabil. Spectrul vizibil al privitorului, pentru un artist nemuritor, poate fi socotit ca o umbră de îndoială în focarul unei oglinzi care reflectă părțile instanței unui spațiu-timp curbat în urma imaginării unui "dincolo" de cunoaşterea empirică.

Artistul acesta caracterizat de un realism sobru îşi petrecea ceasurile de insomnie discutând cu mine planuri care-i înseninau starea de spirit, ca nişte splendide stele călăuzitoare, a căror reuşită îl interesa mai mult decât firimiturile de existenţă ce le-ar fi dobândit în plus dacă ar fi pictat printr-o pânză cenuşie toate ororile războiului prin care a trecut.

Leadership: Eşti capabil să surprinzi începutul unei lumi a cărui timp se acumulează într-un singur loc, dar având ramificaţii în orice viitor al oricărui eveniment major?

Nu am fost de-acord cu el în privinţa semnificaţiilor atribuite imaginii unui eveniment major redat prin jocuri de oglinzi şi lentile, cum era probabil coliziunea violentă a Transatlanticului cu un dig. Însă Nevinson continua să pretindă că toate misterele artei şi toate dedesubturile ei se manifestă în primul rând în măiestria de a obţine un spaţiu mai mare de explorat, combinând mai multe funcţii într-una singură şi în acelaşi timp dând senzaţia de contopire între mai multe lumi.

Fără adăugiri ulterioare, dar legat de un fir roșu al destinului, "The Arrival" surprinde începutul unei lumi a cărui timp se acumulează într-un singur loc, dar având ramificaţii în orice viitor al oricărui eveniment major. Nu este vorba despre o călătorie plină de surprize în minunata lume a fanteziei, ci şi despre răsucirea unei oglinzi spre un nou început de univers artistic.

Marele artist a fost fascinat de ideea de "simultaneitate", atrăgând atenţia prin complexitatea detaliilor greu de imaginat, în încercarea de a surprinde într-o singură compoziție numeroasele vederi și mișcări dintr-un singur moment.

De fapt, întreaga lui existenţă lua în considerare natura unei oglinzi care dezvăluie doar ceea

ce se reflectă într-un timp lipsit de conştiinţa limbajului şi a morţii. Compoziţie luminoasă, a căror proprietăţi originale se deosebesc prin culorile născute din refracţii sau reflexii ale corpurilor naturale.

"The Arrival" este un fel de punere în oglindă a unei modalităţi de amplificare a unor evenimente pline de neprevăzut pierdute în interiorul unui spațiu de ordin supranatural sau metafizic. Imaginea pare a fi un mijloc de expresie a adevăratelor dimensiuni pe care universul le dă lumii definite într-un timp scurt de realitate.

Astfel, am început să cred despre mine ceea ce însăşi Nevinson credea despre arta sa: că sunt alcătuit dintr-o materialitate a cărei fenomenologie poate fi înţeleasă numai prin elaborarea unui sistem cromatic spaţial.

Leadership: Eşti pregătit să beneficiezi de accesibilitatea unor teritorii mai largi de conţinut, revelate de misterele unei vieţi trăite la întâmplare care învăluie destinul unei relaţii speciale cu câmpul unei reprezentări spaţiale?

În fiecare conversaţie, odată cu fiecare reprezentare a liniei în creion, până în cele mai mici detalii ale construcţiei picturale, am trăit cu anticipaţie anumite faze ale viitoarei mele înţelegeri despre profunda legătură dintre spaţii, timpuri, evenimente şi realităţile lumii. Fiindcă asta este atitudinea artistică standard a celui ce vrea să cuprindă infinitul într-un singur loc.

Misterele unei vieţi trăite la întâmplare, o raritate de mare preţ pentru un optim al modurilor ficţionale de expresie, sunt asigurate de mărturia reîncarnării mele în obscuritatea unei nopţi interminabile atunci când pictorul britanic îşi termina tabloul, dându-i ultima tuşă de penel cu un lac transparent.

Artistul cel mai folositor universului este eroul care îşi urmează calea destinului cu necesitatea interioară de a furniza o dovadă a nemuririi gloriei sale, trăind prin toate secolele numai datorită copleşitoarei dimensiuni a ceea ce-a lăsat ca moştenire în urma unei vieți dedicate artei de dincolo de profit.

Se vede de aici cât de greu este aplici un stil expresionist, reintegrator a “multiplului în unic”, dincolo de oglinda Sinelui, pentru a surprinde o realitate ce trebuie trăită asemenea unei enigme ce trebuie dezlegată. O reprezentare spaţială care face loc subiectivităţii are efectul unei explorări de anvergură în opera unui artist care ştie un lucru: creativitatea este peste tot, în orice format.

Dacă vrei să fii acceptat în rândul imaginilor preferate de univers, într-o noapte plină de stele, însoţit doar de lumina blândă a lunii, trebuie să-l tratezi pe acest artist, indiferent câte clase are, ca pe o fiinţă superioară desprinsă dintr-un plan al universului pentru a naşte lumea în care TU să fii de necuprins, având o misiune grea acolo unde el munceşte şi trăieşte.

Şi, evident, nimeni nu-l înţelege. Pentru că el este o parte din tine, iar tu eşti acea năzuinţă spre totalitatea existenţei, o pornire plină de forţă spre totalitatea absolută ce este cu imposibil de reconstituit pe calea empirică, ci doar spirituală.

Leadership: Eşti vrăjit de scânteia creativă a unei emoţii definitiv intuite să te constitui ca formă de spiritualitate într-un model fundamental şi cauzal pentru toate manifestările tale de sensibilitate şi frumos?

L-am crezut întotdeauna singur pe Nevinson, tocmai fiindcă era încrezător în atuurile unui spectacol inedit de oglinzi şi reflecţii, atât de bine ancorat în măreţia propriei firi, ca şi când ar fi avut ceva din măreţia fastuoasă a unei vieţi veşnice. Am fost tentat să cred că omul acesta nu doarme niciodată, nu mănâncă niciodată, nu râde şi nu glumeşte niciodată. Dar în el se simţea acea trăire care compensează orice grijă lumească, orice poftă, orice necesitate trecătoare.

Indiferent de situaţie, pe un asemenea artist al detaliilor cele mai mărunte nu trebuie să-l tratezi ca pe un om oarecare, ci ca pe un duh fără lampă, pitit într-o galerie de artă plină de savoarea pasiunii pentru temele atemporale, în care nu există igrasie, ci doar acea lucire indiscretă a ochilor care surprind mirajul unei frumuseţi atipice.

Dacă ar trebui să mă constitui ca formă de spiritualitate într-un model fundamental şi cauzal pentru toate manifestările mele de sensibilitate şi frumos, ca un drum divizat în mai multe direcţii artistice, de la banal la sublim, m-aş autoprograma de fapt pentru un soi de înţelegere a universului condensată într-o materialitate grea de mister, devenind tot mai puţin comunicabilă, tot mai fortuită.

Nu voi uita niciodată că arta este un strop din lumină, un strop din întuneric, un strop din nemurire. Fiecare epocă operează încă o triere a posibilităţilor deschise fiecărei aspiraţii spre înaltul poetic al unui albastru perceput numai din vârtejul unui carusel de amintiri. În această lume (a tabloului futurist) găsesc totul, până şi eternitatea, infinitul materiei, chiar dacă ea umblă deghizată într-un spirit foarte bătrân, dar mereu înnoitor.

Frumuseţea unei reprezentări spaţiale cuprinde măreţia unei vieţi în care se reflectă prelungirea nesfârşită a unei constante numită "amintire".

În această lume găsesc totul, până şi eternitatea, dacă încep să gândesc precum un pictor care ştie să dezvolte o compoziţie amplă, în perspectivă cromatică, dintr-o experienţă de viaţă care îi permite să vadă lumea prin oglinda unui univers indestructibil.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-aceasta-lume-gasesc-totul-pana-si-eternitatea.html

În adâncul prăpastiilor se deschid alte prăpastii

On Mai 22, 2021

Tot ceea ce simţi despre viaţă şi oameni este ideea pe care ţi-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu.

Marius era îndrăgostit de Cosette, dar nu înţelegea cine este acest Jean Valjean care o însoţea peste tot ca un tată protectiv. Nu ştia nimic despre trecutul lui Jean Valjean, care era un om înalt şi impunător, în comparaţie cu minunata şi sensibilă fetiţă căreia îi era drag să o revadă deseori în parc. Cum să se apropie de ea, dacă exista acest munte de om între ei doi? Ce caută un asemenea monstru, cu o faţa crispată şi încruntată, chip purtând cicatrici lăsate de furtuna vieţii, lângă un înger atât de drăguţ şi nevinovat?

În sfârşit, o ultimă întrebare, dar asta fără răspuns. Marius o simţea ca pe un cleşte. Cum se făcea că viaţa lui Jean Valjean se învecinase atât de mult cu a Cosetei? Ce înseamnă acest joc neînţeles al soartei, care pusese laolaltă acest copil cu un asemenea om? Există, aşadar, şi lanţuri pentru doi făurite în cer? Oare lui Dumnezeu îi place să împerecheze îngerul cu demonul? Crima şi nevinovăţia pot, aşadar, să fie tovarăşe de locuinţă în ocna tainică a mizeriei? În această perindere de osândiţi (aceasta fiind soarta omenească), doua frunţi pot trece una pe lângă alta, una neştiutoare, alta înfricoşată, una scăldată în lumina dumnezeiască a zorilor, alta vestejită pentru totdeauna de licărirea unui fulger veşnic?

Cine a putut hotărî o astfel de împerechere neînţeleasă? În ce fel, datorită cărei minuni s-a putut înfiripa convieţuirea acestui înger cu bătrânul ocnaş? Cine a putut lega mielul de lup şi, lucru mai de neînţeles, pe lup de miel? Pentru că lupul îl iubea pe miel, pentru că fiinţa sălbatică o adora pe fiinţa slabă, pentru că, timp de nouă ani, îngerul se sprijinise de monstru. Copilăria şi adolescenţa Cosetei, naşterea ei, creşterea ei feciorelnică către viaţă şi soare fuseseră ocrotite de un devotament hâd. Aici întrebările se desfăceau în mii de alte întrebări neînţelese. În adâncul prăpastiilor se deschideau alte prăpăstii, şi Marius nu se mai putea apleca asupra lui Jean Valjean fără să ameţească. Cine era acest om? O prăpastie?

Leadership: Eşti în stare să te încadrezi în nişte contexte dominate de aspecte secundare ale vieţii, fără să accepţi o limitare de tip "fapt circumstanţial" din partea unei realităţi ce se arată în diferite înfăţişări?

Tot ceea ce trăim în diferite momente ale vieţii, mai ales în acele contexte care care suntem dispuşi să acceptăm o limitare a propriilor capacităţi de integrare socială, intră în componenţa noastră. Iar prin orice tip de imagine pe care ne-o creem despre noi înşine, fie bună sau rea, ne împărtăşim intenţia cu care ne-am format acea imagine.

Imaginile nu rămân mult timp în sfera noastră de luare a deciziilor, ci se transferă în exterior, spre surprinderea unei lumi întregi. Aici, Dumnezeu are ultimul cuvânt de spus, iar ceea ce vedem la noi înşine, este ceea ce trebuie să simţim (cât mai acut) ca să luptăm pentru schimbare. De fapt, niciodată Dumnezeu nu lasă lucrurile să se desfăşoare în tihnă.

Nici una dintre imaginile pe care le vedem la noi înşine nu este neutră, nicio simţire nu este doar circumstanţială, ci dinainte aşezată de Dumnezeu în fiinţa noastră, nu ca să ne răzvrătim asupra LUI, ci tocmai ca să căpătăm acea fărâmă de înţelepciune pe care nu ne-o pot da cărţile. Dar oare putem să căpătăm acea încredere în sine pe care ne-o dorim, atunci când avem o imagine proastă despre noi înşine? Poate că este foarte adevărat ce spunea cineva pe web: *"A nu ne lasă prinşi în drama dezamăgirii înseamnă să fim deschişi să vedem şi dincolo de aparenţe, să căpătăm acea flexibilitate în raport cu viaţa."*

Şi chiar dacă în spatele fiecărei imagini există o intenţie, o formă fundamentală a vinovăţiei care cuprinde toată capacitatea spirituală a individului, cum se vorbeşte în plan religios, există totuşi un duh care va încerca să te însufleţească. Nu mă refer în mod special la un duh ca la o fantomă care se ocupă cu înşelarea omului, manifestându-se în diverse zgomote, mirosuri, mișcări de obiecte și așa mai departe. Ci mă refer la o concentrare de energie care îţi directionează sufletul şi mintea în direcţia unui mod de viaţă mai sustenabil, iar totul porneşte de la alegerea unor alternative: să crezi în ceea ce este etern în interiorul tău, să crezi în ceea ce încă nu poţi vedea, sau să crezi în ceea ce nu există.

Leadership: Poţi să priveşti încrezător viitorul din prisma acelei imagini de sine pe care viaţa ţi-o conturează prin trăirea experienţelor afectiv-emoţionale şi acţionale, ghidându-te după înţelesul unei viziuni care are în centru voia lui Dumnezeu?

Dumnezeu este o imagine sau o asemănare cu ceva perceput, dar nu fizic existent în mediul activ. Iar Jean Valjean părea fix opusul, un necunoscut bine asumat în plan fizic, dar la fel de impunător ca Diavolul. Iar Marius, este uşor de înţeles de ce era atât de neîncrezător, fiindcă mai mult părea să se adâncească într-un necunoscut pe care nimeni nu avea curajul să-l abordeze, un necunoscut care îi aducea o groază de stări și semne de întrebare. Or acest necunoscut nu era alimentat de vreun motor al dorinței de aventură, ci de o baterie de înaltă tensiune care se încarcă din izvorul sfânt al vieţii, numită: ambiguitate.

Există un spirit în care a fost creată imaginea binelui, înfăţişând omul în acea ipostază de înger, şi toate imaginile cu care ne confruntăm sunt încărcate de acest spirit. Dar cine hotărăşte imaginea în care se integrează un spirit? Tu, în final, receptezi în fiinţa ta spiritul în care a fost creată o imagine, chiar dacă spiritul nu-ţi dă ordine, dar nu-ţi dă nici puterea de a nu-ţi pierde speranţa că într-o bună zi ai să ajungi unde doreşti, pentru ca apoi să înţelegi totul.

Chiar în spatele imaginii pe care şi-o creează omul, pe care o vedem în tot mereu chiar oglindirea noastră, există o intenţie, pentru că în spatele imaginii există o persoană care vorbeşte prin sentimente inspirate.

Cu toate astea, contează foarte mult ce anume privim din prisma imaginii de sine pe care viaţa ne-o conturează prin trăirea experienţelor afectiv-emoţionale şi acţionale, pentru că atunci când privim ceva se imprimă în noi realitatea acelei imagini. Am putea spune că se îmbibă în noi intenţia care stă în spatele imaginii. Cred că imaginea însăşi are această funcţie de limbaj, fiindcă îţi transmite o anumită învăţătură despre oameni, sau o concluzie esenţială referitoare la credinţă: *"tot ceea ce simţi despre viaţă şi oameni este ideea pe care ţi-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu."*

Înainte de a utiliza realitatea augmentată în leadership te vei simţi deseori pus în faţa acelei imagini a vulnerabilităţii care devine imaginea lui Dumnezeu prin aceea că omul poate avea mai multe feţe, bune sau rele, în funcţie de înţelesul pe care îl dai vieţii, dar şi propriei imagini de sine.

În adâncul prăpastiilor se deschid alte prăpastii, asta dacă înţelegi că în orice capitol al vieţii se interpune mesajul neclar al lui Dumnezeu, şi că în ciuda tuturor aparenţelor vieţii trebuie să-ţi păstrezi pacea sufletească. Nu uita că tot ceea ce simţi despre viaţă şi oameni este ideea pe care ţi-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu.

*** Notă:** Victor Hugo, *Mizerabilii* , Editura de stat pentru literatură şi artă, 1964.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-adancul-prapastiilor-se-deschid-alte-prapastii.html

În apărarea acuzatului

On Octombrie 17, 2010

Dezvoltă-ţi capacitatea de a transmite oamenilor o nouă înţelegere asupra valorilor tale, reconsiderându-ţi atitudinea şi poziţia faţă de ei.

Ca fiinţe umane, care în esenţă vrem să acţionăm cu dreptate, prin credinţă, cu o gândire pozitivă, nu vrem să vătămăm în niciun fel pe alţii. Nici moral, nici fizic. Suntem caracterizaţi de o complexitate a pasiunilor, sentimentelor şi valorilor umane, în acceptarea sau respingerea cărora avem puterea de a alege, încercăm să ne folosim de ele cât de bine putem, în ciuda oricăror obstacole sau oricăror slăbiciuni pe care le avem.

Dar Joe Black (personajul principal din filmul " *Meet Joe Black* ") era mai mult un spirit malefic, decât fiinţă umană. Era Prinţul Întunericului care doar luase o înfăţişare umană. El nu-şi putea da seama de sentimentele care îi animă pe oameni, de trăirile care îi încearcă în momentele grele, de nevoile lor stringente, de gândurile lor. El nu putea să ierte, nu putea să uite, nu simţea durerea, nu simţea plăcerea, nici iubirea, nu ştia ce este bucuria, nici tristeţea, nici lacrimile.

Până când o bătrână bolnavă, înzestrată cu o capacitate deosebită de a distinge trăsăturile ascunse ale oamenilor, a recunoscut firea lui adevărată. Cine i-a dat dreptul să-şi azvârle ochii în adâncul sufletului său? Nimeni. Dar cu cât vedea mai limpede în el, cu atât sporea mai mult sentimentul ei de insecuritate.

- Locul tău nu e aici domnule. Întoarce-te de unde ai venit. Şi ia-mă cu tine. Sunt prea bolnavă, suferinţa îmi este prea mare, nu mai vreau să trăiesc. Ia-mă cu tine domnule !

Leadership: Poţi să rămâi departe de pragul de sus al puterii de a suporta adversităţile unei vieţi care nu te întreabă dacă eşti pregătit s-o suporţi, ci te grăbeşte să-ţi judeci faptele cu justeţe?

Şi atunci, la auzul vorbelor ei, pentru prima oară în Joe Black ceva a prins viaţă. Învăluit brusc de un sentiment puternic de vinovăţie, el şi-a schimbat întreaga viziune asupra vieţii, asupra lumii şi a oamenilor. Şi-a dat seama că locul lui nu era între oameni. Prinţul întunericului nu poate face lumină acolo unde nu e niciuna, nu poate să apere o cauză acolo unde nu există speranţă.

Joe Black se simţea ca un acuzat de crimă care era incapabil să-şi asigure propria lui apărare. Trebuia să rezolve această problemă cum putea, potrivit convingerilor sale, fără a cere ajutorul nimănui. Cum? Reconsiderându-şi poziţia faţă de oameni, modul de acţiune şi planurile.

Dar ce se poate spune despre tine? Pe tine ce te caracterizează? Există vreun aspect care i-ar putea face pe ceilalţi să bănuiască că e ceva în neregulă la tine? Care este acel lucru pe care tu nu-l percepi la tine, şi pe care doar ceilalţi reuşesc să-l observe? Dacă da, tu cum vei rezolva această problemă?

Leadership: A suporta adversităţile vieţii înseamnă să ai puterea de a accepta fatalitatea unui destin guvernat de voinţa de putere?

Leadership-ul se află în relaţie directă cu capacitatea de a influenţa natura oamenilor. Pentru ca influenţa ta să fie maximă, trebuie să sesizezi de timpuriu existenţa acelui "punct critic" care îţi limitează potenţialul şi să ştii întotdeauna să-ţi înfrânezi toate pornirile nesănătoase: ura, dispreţul, ostilitatea. Altfel vei ajunge ca Joe Black, te vei simţi precum un acuzat care nu poate pleda nevinovat, care nu poate respinge acuzaţiile, ci poate doar să-şi aştepte judecata.

Aşa cum un bun cârmaci opreşte nava, ori o face să vireze, spre a ocoli vârtejurile primejdioase pe care vâslaşii nu le zăresc – tot aşa şi potenţialul tău de lider, ca să nu se diminueze, şi pentru ca influenţa ta să continue să crească prin intermediul celorlalţi, trebuie mai întâi să devii conştient de atitudinea sau mentalitatea primejdioasă pe care ţi le creezi şi pe care le afişezi, şi să le ocoleşti preocupându-te mai mult de percepţiile oamenilor.

De multe ori, omul care deţine puterea nu este acelaşi om care poate furniza celorlalţi oameni putere. Un lider adevărat acceptă faptul că nicio putere nu poate opri ceva în loc, că nicio putere nu are dreptul să deterioreze demnitatea inegalabilă a persoanei umane, creată de Dumnezeu.

Puterea nu trebuie să prejudicieze demnitatea, onoarea, viaţa particulară a persoanei sau dreptul ei la alegere.

În apărarea acuzatului marchează începutul unui lung proces de conştiinţă, atunci când cântăreşti o problemă morală greu de rezolvat. Tu eşti propriul tău avocat, şi ai datoria să scoţi în evidenţă orice lucru care poate fi invocat în apărarea ta, fără să încalci sentimentele tale adevărate care te definesc continuu.

Ca să fii declarat nevinovat, ca să ţi se şteargă orice circumstanţe atenuante, trebuie să aduci întotdeauna probe solide în apărarea ta. Iar cea mai solidă probă este dată de propria ta capacitate de înţelegere a oamenilor şi de ceea ce eşti tu cu adevărat.

Dezvoltă-ţi capacitatea de a transmite oamenilor o nouă înţelegere asupra valorilor tale, reconsiderându-ţi atitudinea şi poziţia faţă de ei.

Concluzie: În orice etapă a vieţii, orice om poate greşi, orice om şi mai ales un lider poate fi considerat vinovat de alţii, sau poate ajunge să se considere el însuşi vinovat de propria lui conştiinţă. Pentru a fi bine înţeles trebuie să ştii să-ţi comunici, să-ţi exprimi clar poziţia şi concepţiile, motivaţia acţiunilor tale, pentru ca ei să poată să te înţeleagă şi să te judece corect.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-apararea-acuzatului.html

În căutarea miraculosului

On Noiembrie 03, 2010

Un lider nu se poate impune doar prin superioritatea lui intelectuală, ci oferind dovada strălucită a însuşirilor sale de mare artist.

Îmi puneam mari speranţe în faptul că voi ajunge un artist desăvârşit. În adâncul sufletului meu plin de vise, însetat după ceea ce însemna ineditul, după originalitate şi inovaţie, simţeam că sunt în stare să-mi construiesc o carieră şi să fac mai mult decât au făcut alţi aspiranţi la titlul de *"The Greatest artist of all time"* . Acesta era singurul lucru care conta pentru mine. Dar aveam presimţirea că lucrurile n-aveau să fie după voia mea.

Într-o zi m-am aşezat lângă maestrul meu, suficient de aproape ca să-l văd cum lucrează, dar suficient de departe pentru a nu-l deranja, căci nimic nu trebuia să-i distragă atenţia. Cu toate acestea, în timp ce-l urmăream fără să-l slăbesc din ochi, încercând să asimilez cât multe din şiretlicurile sale picturale, l-am întrebat plin de nerăbdare:

- Oare eu voi putea vreodată să izbutesc să impun un nou ideal despre frumuseţe în operele mele, aşa cum ai reuşit dumneata, şi să ajung celebru într-o bună zi?

Maestrul, care vorbea mereu cu însufleţire despre artă pe care o slujea, mi-a răspuns cu liniştea lui netulburată:

- Nicu, trebuie să fii pe deplin maturizat pentru a întreprinde ceva măreţ. Iar apoi trebuie să oferi dovada strălucită a însuşirilor tale de mare artist.

Leadership: Sensul atribuit creaţiei pe care o reprezinţi poate să devină o imagine de ansamblu pentru ceea ce înseamnă impact de tip "EXPRESIVITATE" ?

Un lider îşi transpune însuşirile sale de mare artist în opera pe care o realizează !

În leadership iscusinţa şi experienţa personală constituie criterii precumpănitoare. A conduce înseamnă să te concentrezi asupra propriului tău punct de vedere, luând însă în considerare punctul de vedere al celorlalţi oameni. Înseamnă să înveţi să-ţi pui în valoare talentul, uimindu-i pe cei din jur cu însuşirile tale alese, reliefate prin intermediul leadershipului pe care îl creezi şi îl practici.

Orice fapt perceput prin raportare la însușirile artistice observate la altcineva devine o posibilă transparenţă, o realitate prin care pătrunzi într-o altă realitate, într-un tărâm al infinitelor analogii şi asocieri. Însufleţirea cu care maestrul continua să depene gânduri, memorii, impresii, experienţe, dorinţe, întrebări şi răspunsuri, ajungea să mă transpună într-un univers plin de frumuseţe.

Aşa cum abilitatea şi flexibilitatea maestrului meu nu încetează să mă uimească, chiar şi după atâţia ani petrecuţi alături de el - tot aşa leadershipul tău trebuie să fie consistent, coerent, flexibil, astfel încât oamenii să se lase prinşi mereu în puterea ta de vrajă. Să se lase prinşi, n-am să spun de curiozitate, ci mai degrabă de interesul bine articulat pe care îl inspiri pentru realizarea unei "opere" de calitate.

Expresivitatea este o formă de prezentare a artei ce conţine imagini artistice şi figuri de stil prin care transmiţi cu forţă ideile şi sentimentele de care sunt însuflețiți ceilalți oameni. Ea este latentă în stadiul incipient al creaţiei, putând a fi dedusă din prisma experienţei cu care îţi împleteşti emoţiile cu reflecţiile referitoare la impactul pe care îl poate produce imaginea finală (rezultată din anumite contexte situaţionale).

Leadership: Încerci să dezbraci cămaşa concretului perceptibil în căutarea unui ceva mai adânc, mai vast, care vorbeşte dincolo de inefabil, atunci când te loveşti de abundenţa elementelor compoziționale?

Vei identifica mai ușor sentimentele și gândurile unui artist dacă reușești să identifici elementele compoziționale esențiale în interpretarea unei lucrări, cu ajutorul procedeelor artistice (printre care și figurile de stil).

Aici merită să ne amintim cuvintele scriitorului român, Cornel Ailincăi: *"Fiecare lucru, oricât de umil şi oricât de insignifiant sub aparenţa lui precară ascunde o alteritate. Mergând mai departe, fiecare însuşire sensibilă, fiecare formă, culoare, strălucire, textură, materialitate, fiecare nuanţare sau alterare parţială a acestor însuşiri poate deveni un loc - o fisură în opacitatea să materială - prin care pătrundem dincolo, într-un tărâm al infinitelor asocieri."*

Arta îşi are tainele ei, totul e să le cunoşti. Pentru ca arta unui artist să ia avânt, el nu trebuie să se mulţumească cu realizarea picturilor simple şi graţioase. Tehnica lui poate să atingă un înalt grad de perfecţiune numai dacă îşi transpune însuşirile de mare artist în opera pe care o realizează.

Un mare artist lasă să se întrevadă o victorie a elementelor compoziţionale, acea nobleţe a finisajului executat magistral din "esenţe" de emoţie cu ajutorul asocierilor dintre obiectivele de referinţă şi conţinuturi, dintre experienţele de viaţă şi variabilele artistice.

Tu eşti acceptat pentru însuşirile tale creatoare într-o ecuaţie ce cuprinde toate elementele necesare realizării unei mişcări de căutare şi de iniţiere în ceva care nu este cunoscut încă în lumea artei?

Aşa cum un artist, căutând să-şi satisfacă simţul estetic, înnăscut în el, îşi transpune toate însuşirile într-o operă cât mai de calitate - tot aşa şi liderul, luminat de speranţă şi credinţă, bazându-se pe raţiunea şi pe posibilităţile sale, trebuie să aplice în munca pe care o realizează însuşirile sale creatoare.

Fireşte, liderul are vise pentru viitorul lui. Raţiunea, ambiţia îl pot împinge înainte, dar fără nişte însuşiri proprii alese, care să întrunească o serie de calităţi apreciate de oameni - precum viziunea şi intuiţia, devotamentul şi forţa emoţională, el nu va reuşi să-şi impună propriul său model de leadership.

Un lider nu se poate impune doar prin superioritatea sa intelectuală, ci oferind dovada strălucită a însuşirilor sale de mare artist. Iar a fi un mare artist înseamnă să te laşi purtat spre idei care se situează dincolo de ceea ce raţiunea obişnuită poate sesiza.

Măreţia de care trebuie să dea dovadă un artist oglindeşte însufleţirea cu care el continuă să privească o capodoperă plină de culoare ca şi când ar fi întruchiparea determinării și a speranțelor semnificative într-o lume nouă care nu încearcă să uniformizeze și să controleze aspiraţiile de natură intelectuală sau spirituală.

În căutarea miraculosului porneşte fiecare individ care aspiră la idealuri înalte, respectiv la atingerea titlului de *"The Greatest artist of all time"* . Ceea ce favorizează neîndoielnic această evoluţie sunt însuşirile sale intelectuale, morale şi afective, ce se reflectă în calitatea activităţii sale - cu ajutorul cărora îşi realizează cu eficienţă propria operă. Ele indică posibilităţile sale certe de reuşită.

În căutarea miraculosului, este necesar să depui eforturi susţinute în vederea perfecţionării şi autodepăşirii astfel ca "opera" ta să facă dovada strălucită a însuşirilor tale de mare artist al leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-cautarea-miraculosului.html

În căutarea Tărâmului de Smarald

On Septembrie 10, 2010

Pune-ţi amprenta fiinţei tale în sufletul oamenilor, astfel încât percepţia lor finală despre tine să fie în acord cu tendinţa lor spre deplina împlinire.

E plăcut să te întâlneşti cu un vechi prieten, să stai cu el la o cafea şi să depeni amintiri. Însă întâlnirea de ieri cu Mihai, a fost una de scurtă durată. Arăta într-adevăr ca un om tulburat de incertitudini şi ruşinat de propria persoană. Acestea sunt cuvintele ce mi le-a împărtăşit cu o mare nemulţumire în suflet:

"A fi fericit înseamnă să nu simţi dezgustul, tristeţea şi sila, şi să te bucuri de razele soarelui care-ţi luminează dimineţile. Dar eu nu mă pot bucura de nimic, nu mă pot relaxa aproape deloc pentru că zilnic trebuie să merg la serviciul acela solicitant şi stresant. În fiecare dimineaţă mi-e o teamă îngrozitoare să deschid ochii. Mă tortureazǎ ideea că trebuie să mă reîntorc acolo. Te rog să mă crezi, nu mai pot îndura, nu mai pot suporta acest job. De mult timp a început să-mi gonească prin minte ideea să plec, să plec din iadul acesta blestemat.

Nu percep decât un singur cuvânt: Să plec ! Să plec ! Să plec ! Să plec odată de la serviciul acesta, să evadez din închisoarea aceasta în care sunt restricţionat doar la dorinţele personale ale unui şef autoritar; să fug de el cât mai departe, să-mi caut altceva care să mă bucure, care să-mi alunge din inimă acel gust amar al dezamăgirii şi neputinţei. Şi, mai devreme sau mai târziu, chiar am s-o fac: fără să chibzuiesc, fără să dau nicio explicaţie, fără să las în urmă niciun cuvânt de rămas bun, am să plec. Pur şi simplu am să plec. "

Leadership: Tendinţa ta de a judeca o anumită cauză creşte odată cu raportarea ta la conştientizarea instinctului în „EU" al factorului primordial numit "putere de decizie"?

S-a presupus în mod foarte neraţional că actul de protejare a valorii de libertate, care condamnă într-un fel sau altul încercarea liderilor de a modela subalternii după bunul lor plac, reprezintă de fapt încălcarea unui regulament etic - important pentru înţelegerea unei viziuni pragmatice asupra unei realităţi percepute drept etalon de fundamentare a unor strategii de dezvoltare viabile. Total greşit.

Căci, pe de o parte omul poate fi influenţat decisiv doar în măsura în care este dispus să se sacrifice benevol, prin orientarea motivaţiei lui în sens invers direcţiei iniţiale de înaintare spre normalitate. Pe de altă parte, introducerea unor măsuri expansioniste de promovarea a unor practici, regulamente sau politici, exclusiv sub acţiunea unei forţe constante de "aşchiere" a pieselor care întregesc personalitatea, prin intermediul unor indicatori de suprasolicitare, nu face decât să anuleze drepturile dobândite prin educaţie şi calificare, prin asumarea faptului de a munci în folosul altora.

Lumea interioară a unui individ începe să se sfărâme dacă e dominat de sentimentul tristeţii. Cu siguranţă Mihai nu este singurul om copleşit de amarul vieţii, dezgustat de jobul său foarte solicitant şi de toanele şefului care, probabil, trasează nişte sarcini foarte complicate. Singura fericire a celor care se află în situaţia lui Mihai este, inevitabil, să-şi dea demisia şi să-şi găsească altceva mai bun.

Valoarea de sine are ca efect deplin acea formă de manifestare a puterii de decizie legată de ideea de sublim, de demnitate umană, calitate inalienabilă a fiecărei persoane înzestrate cu raţiunea de a servi unui scop mai înalt.

Idealul cel mai indicat al unui om este victoria libertăţii obţinută prin justificarea celor mai rapide mijloace de negare a propriei vulnerabilităţi.

Nu întotdeauna liderul e întruchiparea unui înger ce-a coborât din rai pentru a veghea asupra ta. Nu întotdeauna îl poţi adora ca pe un sfânt ce-a apărut în calea ta ca să-ţi înlăture chinul şi amarul vieţii. Uneori, sau deseori, el îţi înşală încrederea, simţămintele, devotamentul, stârnind în inima ta nestatornicie, nelinişte şi tulburare.

Leadership: Poţi să schimbi climatul organizaţiei tale de la „arctic" la „tropical"?

Un lider iscusit aprinde în oameni dorinţa de a duce la bun sfârşit activităţile pe care le desfăşoară, descătuşându-le energiile şi amplificându-le entuziasmul. În cazul în care unul din subalterni se confruntă cu greutăţi, liderul, citindu-i emoţiile şi sentimentele, îi ia piatra de pe suflet (care zace cu toată greutatea ei pe prezentul său) şi-l ajută să renască.

Un lider iscusit elimină, prin respectarea unei etici în formarea şi propagarea de modele şi elite, tot ceea ce este apăsător în viaţa profesională a subalternilor săi, inducând în ei un sentiment de reuşită. Nu unul de frustrare sau de nemulţumire. Precum un doctor, el le poartă de grijă oamenilor ca unor bolnavi. Asta face parte din datoriile sale.

Socotim o valoare esenţială faptul că sublimul unei ambiţii, aceea de a te impune şi de a îndrăzni să te manifeşti ca un om liber, este considerat o formă modificată a frumosului, un exerciţiu de autenticitate sustras oricărei condiţionări. Şi la fel cum estetica este ştiinţa despre frumos, în ea neputând fi încadrată un tratat despre perfecţiune fiindcă este relativă, tot astfel grija de sine nu trebuie să vorbească despre măreţie decât dacă o vom privi ca un interes acordat valorificării unor noi teritorii ale războiului dintre ce înseamnă să trăieşti rezultatele gândirii altora şi ce înseamnă să trăieşti în lumea ta.

Pentru că arta succesului şi estetica vieţii, ca rezultat al creării de sine, înfăţişează atât măreţia, după cum înfăţişează comedia identităţii, după cum înfăţişează tot ceea ce poate constitui un interes acordat eliberării din robia amară a inferiorităţii faţă de toţi aceia care domină prin poziţie şi prin rol.

Meritul puterii de decizie al oamenilor aparţine liderului care nu se evaluează în conformitate cu modul de a se racorda la vederile lor subiective.

Aşa cum un acrobat se impune prin simţul echilibrului şi printr-o coordonare motrică deosebită, tot aşa şi tu, ca să modelezi atitudinea oamenilor, ca să schimbi climatul organizaţiei tale de la „ *arctic* " la „ *tropical* ", trebuie să-ţi impui acea prestanţă care te face să fii îndrăgit imediat şi să adopţi un stil de leadership în lumina nevoilor lor.

Pune-ţi amprenta fiinţei tale în sufletul oamenilor, astfel încât percepţia lor finală despre tine să fie în acord cu tendinţa lor spre deplina împlinire.

În căutarea tărâmului de smarald aleargă tot omul. Greu este de găsit. Însă liderului îi revine rolul de a asigura un climat favorabil la locul de muncă, ceea ce permite atât dezvoltarea relaţiilor interumane cât şi dezvoltarea creativităţii, creşterea randamentului individual şi reducerea stresului profesional.

Toţi oamenii au nevoie de o pauză lăuntrică, de o destindere a simţirilor prea puternic încordată. Ei nu pot fi orientaţi spre performanţă atâta timp cât activităţile pe care le desfăşoară îi epuizează fizic, dar mai ales psihic.

Clipa cea mai fericită a unui om nu trebuie să fie doar atunci când păşeşte în companie, ea trebuie să persiste pe toată perioada angajării. Compania trebuie să fie şi un fel de refugiu spiritual, o alinare sufletească, un tărâm de smarald în care oamenii să fie străbătuţi de acel sublim sentiment de bucurie nemaipomenit, de adevăratul "verde" al speranţei, şi totodată de siguranţă. Atât de îmbătător trebuie să se arate entuziasmul lor acolo încât să-şi piardă orice îngrijorare.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-cautarea-taramului-de-smarald.html

În căutarea unei oaze care nu există

On Aprilie 14, 2015

Controlează profunzimea judecăţilor de valoare pe care le faci şi le transmiţi, pătrunzând pe cărările întortocheate ale neînţelesurilor care conferă ştiinţei superioritatea netă faţă de cunoaşterea comună.

Eram cuprins de un sentiment intens, în întreaga configuraţie a clipei izolate de orice conţinut, într-un hăţiş de sensuri ale existenţei vecine cu nefiinţa. Suprafiresc, în răbufnirile nepotolite ale inspiraţiei şi inventivităţii mele caracteristice, în strigătul pasiunii pentru nepătrunsul mister a tot ceea ce poate fi şi nu e, totul căpăta valoarea absolutului. Parcă toate muriseră o dată cu înlănţuirea gândurilor mele într-o secvenţă a transferurilor de înţelesuri implicate în calculul interesului pentru tot ceea ce nu există. Sau, mai bine zis, pentru tot ceea ce există în necunoscut.

Ca un om aflat în semiîntuneric care ascunde un secret bine păstrat, plănuisem atât de multe lucruri pe care să le schimb fără ca nimeni să observe, printr-un noian de informaţii contradictorii, printre firele de plumb ale negării a tot ceea ce există. Doar astfel aş fi putut fi acolo unde ceva se sfârşeşte şi unde altceva începe să fie. Totul se petrecerea în creierul meu. Ca in orice roman a lui John Fowles.

Asemenea Vrăjitorului din Oz, al cărui meşteşug tainic putea schimba ceva rău în ceva bun, incompletul în complet, în bunăvoinţa posibilului, intenţionam să scot dintr-un scrin o inimă micuţă croită din mătase, umplută cu rumeguş şi s-o pun mândru acolo unde totul este imposibil, necredibil, nerealizabil. Apoi, prin stimularea impulsurilor de raţiune să perfecţionez o mecanică care să-i dea inimii înţelegere şi să se potrivească cu ceea ce încercam să proiectez asupra celorlalţi. Asta echivala cu descoperirea valenţelor mele de semnificare, reprezenta puterea de a fi altfel.

Neîndoielnic, era rostirea din mine, care se înălţa către infinit şi revenea către sfârşit, la răscrucea dintre artă, deviaţii şi exagerări, ca o alcătuire de sensuri în povestea unei vieţi ce seamănă cu o plimbare prin deşert în căutarea unei oaze care nu există.

Totul se putea transforma într-o iluzie, ştiind că este mijlocul căutării mele în nişte circumstanţe de fundal, la limita posibilităţilor fireşti ale intuiţiei pure, cu feluritele ei chipuri de combinare şi creare, între spuse şi nespuse, a verosimilului şi neverosimilului.

Leadership: Te implici în crearea unei realităţi care lasă să se întrevadă feluritele chipuri ale unei gândiri neînţelese, prin faptul că tot ceea ce iei drept viziune se dovedeşte a fi o problemă de interpretare a propriei persoane prin ambiguitate şi tăinuire?

Cine vrea să determine imposibilul, din perspectiva numeroaselor posibilităţi ale formei de a fi, în favoarea aprofundării cunoaşterii din alte perspective, în continuarea realităţii de dincolo de cuvinte, alunecând spre a contrazice principiile acceptate ca fiind adevărate, mai întâi trebuie să-şi impună grija pentru plăsmuirile imaginarului, tot aşa cum sculptorul creează modele noi şi interesante din nişte bucăţi de piatră aruncate la întâmplare.

Ideea este că stilul de exprimare şi profunzimea judecăţilor de valoare pe care le faci şi le transmiţi, în ecuaţia leadershipului care exprimă relaţia dintre ceea ce gândeşti şi ceea ce eşti, trebuie înţeleasă totodată ca ştiinţă a tipului de cunoaştere care nu vine doar din raţiune - ci prin simţuri.

Este vorba de o ştiinţă a complexelor trăiri încercate în condiţiile respectivului tip de cunoaştere, subordonat unui suprafiresc - uneori este închipuire, iar alteori realitate - care creează o evoluţie bazată pe fenomenul de căutare şi recoltare a informaţiilor, urmat de utilizarea şi transmiterea lor la un nivel superior de leadership.

Ştiinţa senzaţiilor, a impresiilor, a emoţiilor, a plăsmuirilor, revine frecvent în dimensiunea leadershipului, conform semnificaţiilor atribuite unor concepte întemeiate în contact cu imaginarul. Care, deşi aparent nu au o corespondenţă concretă, ci se exprimă printr-un proces de deviaţii şi exagerări, conduc la sădirea unor altfel de convingeri pe care inteligenţa le foloseşte în definirea unor noi direcţii de gândire. Dar şi la definirea unor aspecte de interpretare a ceea ce se poate percepe numai în contradicţii, în experienţa unicităţii creatoare.

Leadership: Poţi să dai o nouă interpretare propriei creaţii, venită într-un moment când resursele miezului originar al acesteia par îngreunate de încercarea de reprezentare a complexităţii imaginarului?

Deoarece cunoaşterea obţinută prin intermediul plăsmuirilor nu se poate realiza decât la nivelul contactului cu formele inerente ale neverosimilului, rezultă că marele miracol al creaţiei poate fi înţeles totodată ca o ştiinţă a formelor de manifestare a gândirii, a formelor de întemeiere a unor sensuri nespuse din sfera existenţialului. Ce contribuie la conturarea unor noi puncte de vedere, a unei noi identităţi, a unei noi orientări, a unei noi abordări a tot ceea ce înseamnă "tainic".

Plăsmuirile minţii duc la conturarea unor adevăruri nespuse şi dau încredere sporită în paşii ce-i vei face în viitorul atât de incert şi schimbător. Iar a te implica într-un real care lasă să se întrevadă feluritele chipuri ale unei gândiri neînţelese este sinonim cu a intra într-o lume, dincolo de sfera ta de experienţă, încercând să faci o schimbare de substanţă.

Ceea ce înseamnă că leadershipul, printr-o elasticitate a gândirii, prin posibilitatea de a te hrăni cu „neînţelesuri" şi de a te detaşa de convingerile conjuncturale, dătătoare de blocaje, pe care le experimentezi prin interacţiune directă cu realul, a căpătat bazele unei construcţii de mai mare amploare, de tip „ *If-While-Else*. ."

O nouă interpretare a propriei creaţiei, la răscrucea dintre artă, deviaţii şi exagerări, poate fi tratată ca o alcătuire de sensuri în povestea unei vieţi care poate fi caracterizată printr-o conglomerarea de idei total anapoda care duc într-o direcţie necunoscută, dar constructivă.

Interpretarea pe care o dau creaţiei mele este în strânsă legătură cu dorinţa de a ieşi în evidenţă în perspectiva unei extinderi de asocieri şi potriviri, în plan epistemologic sau metafizic, astfel încât ceea ce îmi poate conferi unicitate să fie cât mai subiectiv, un fel de idealism arbitrar care nu ia în seamă realitatea pe care omul de rând o vede în jur.

În căutarea unei oaze care nu există evidenţiază acea călătorie în necunoscut, privită ca un salt înainte pe scara evoluţiei universului şi creaţiei. Ideea este că ceea ce încerci să constaţi se află în altă parte, într-o altă formă - dar există, şi poate fi folosit drept combustibil pentru a produce schimbarea de mentalitate, propagând noi coordonate ale cunoaşterii. Fapt ce implică transformarea modului de gândire prin îmbraţişarea neînţelesului.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-cautarea-unei-oaze-care-nu-exista.html

În ce constă arta regizorului

On Februarie 01, 2009

Autenticitatea în expresia artistică se naște din echilibrul delicat între veridic și afectiv, în direcția unui înțeles profund și personal al realității umane.

Metoda de lucru a celor doi artişti funcţionează perfect, fără asperităţi. Colaborarea are întotdeauna opt momente succesive precise. Întâi Eisenstein îi arată montajul secvenţei. Apoi secvenţa se cronometrează şi regizorul îşi expune dorinţele faţă de muzică. Îşi exprimă plastic aceste deziderate: "Iată, aici trebuie să sune aşa ca şi cum cineva i-ar smulge unei mame copilul din braţe", sau "să faci să se audă aşa cum ai lovi un dop de o sticlă". Prokofiev se arată totdeauna încântat de asemenea indicaţii plastice.

Apoi compozitorul se întoarce în camera lui de hotel din Alma-Ata, unde transpune cronometrajul notat într-un anumit număr de măsuri în funcţie de tempo-ul pe care urmează să-l aibă muzica secvenţei. Pe plan se află atunci un metronom, un cronometru şi coli nescrise încă, însă cu portativele împărţite în măsuri şi mâzgălite cu tot felul de însemnări pe înţelesul lui doar. Odată fixate astfel cu precizie cadrele compoziţiei, Prokofiev compune muzica ce se înscrie în această reţea de măsuri calculată prealabil.

Leadership: Poți accentua sentimentul de revelație când, în fața unei opere de artă, simți cum inspirația își găsește ecou în propria ta experiență existențială?

Ceea ce artistul va săvârși ulterior, printr-un soi de plăsmuire a ideilor (și informațiilor) receptate prin viziune, nu constituie decât materializarea eficientă a acelui determinant primordial în declanșarea acțiunii creatoare numită inspirație, *Rumatatti Aliudagoss Essaes*, o impulsionare a tuturor aptitudinilor omului, şi este manifestată în toate realizările artistice de valoare. Arta devine deci, în privinţa viziunii artistice, un „fenomen unde simţurile cele mai dezvoltate, precum văzul şi auzul (care se manifestă în experienţele existenţiale) trebuiesc apreciate după criteriile impuse de raporturile fenomenologice generate de fiecare aceste trei orizonturi: emoţie, exprimare şi expresivitate.

Mai ales că, faţá-n faţă cu un motiv tematic precum "smulge unei mame copilul din braţe", arta unui regizor trebuie să-şi manifeste preocuparea de a surprinde esenţa impresionantă a acelui motiv. Aşadar, arta, aşa cum este ea, determinată prin colaborarea strânsă a mai multor artişti, trebuie să detecteze ce se află ascuns dincolo de înfăţişarea exterioară a unui „subiect", deci, cu alte cuvinte, ea trebuie să pătrundă în adâncul misterului pe care subiectul încearcă să-l dezvăluie în mod inovativ.

Arta regizorului constă în a surprinde esența profundă a motivului, dincolo de aparențele exterioare. El trebuie să exploreze complexitatea emoțiilor și să dezvăluie impactul uman al tragediei. Cât despre "pătrunderea în mister", arta devine o cheie care trebuie să permită spectatorilor să pătrundă în misterul suferinței umane. Ea trebuie să provoace spectatorii să reflecte la condiția umană și la tragismul unor situații limită.

Leadership: În căutarea ta de sens, ai descoperit cum arta servește ca o punte între realitatea palpabilă și lumea abstractă a emoțiilor care guvernează existența umană?

Important este faptul că prin explorarea artistică a durerii și a pierderii, regizorul poate oferi publicului o experiență cathartică. Emoțiile provocate de spectacol pot contribui la vindecarea emoțională și la o mai bună înțelegere a condiției umane. Arta nu este doar o formă de divertisment, ci are și un rol social important. Prin abordarea unor teme sensibile, ea poate

contribui la conștientizarea problemelor sociale și la stimularea dialogului public.

Este greu să pătrunzi în misterul suferinței umane, iar arta regizorului constă în facilitarea înțelegerii acestei profunde trăiri. Există numeroase exemple de filme care au abordat cu succes acest motiv tematic, precum "Schindler's List", "Requiem for a Dream" sau "Grave of the Fireflies". În muzica compusă pentru oricare scenariu din aceste filme, suferinţa umană a fost reprezentată de tonalități obscure, progresii de acorduri enigmatice și utilizarea instrumentelor cu sunete profunde sau etere, care au adaugat o atmosferă enigmatică și neliniștitoare.

Ceea ce artistul va săvârși ulterior, adică "plăsmuirea totală" care încearcă o revelare a misterului, generând emoții intense în bula cărora regăsim erotism și violență, iubire sau ură, nu constituie decât o manifestare metaforică a acelui determinant primordial al cărui impact influențează toate aspectele creației. Întâlnim aici un fenomen de acomodare a misterului cu înțelegerea subiectivă, pe o cale alternativă: interceptarea semnelor vitale și relansarea lor metaforică, prin actul unui reinterpretări creatoare. În mod lapidar s-ar putea spune că punctul în care trebuie să ajungă creația, printr-un soi de metaforă a misterului, referitor la orice subiect cules din viața reală, trebuie să îmbrace veșminte metaforice în această reinterpretare creatoare.

Leadership: Ai conștientizat vreodată că, prin intermediul propriilor tale interpretări, ești invitat să evaluezi opera de artă într-un mod unic, explorând tensiunile și emoțiile ascunse în spatele fiecărui motiv existenţial?

În inima acestui proces de colaborare, în care metoda de lucru și tempo-ul creativ al lui Eisenstein și Prokofiev funcționează într-o sincronizare perfectă, descoperim esența plăsmuirii artistice. Arta, așadar, nu mai este doar un fenomen singular, ci devine un dialog dinamic între viziuni, un montaj al secvențelor emoționale și simbolice ce compun peisajul interior al creatorilor. Pe acest fundal al interdisciplinarității, unde muzica și imaginea se împletesc, simţurile noastre sunt invitate să evalueze opera de artă prin prisma unei plasticități emoționale și a unui simbolism profund, ce transcende cadrele compoziției obișnuite.

Comunicarea eficientă și colaborarea creativă dintre cei doi artiști evidențiază o preocupare constantă de a pătrunde dincolo de suprafața vizibilă a realității, de a explora tensiunea și emoția ascunse în adâncul misterului fiecărui motiv tematic. Astfel, creația lor comună devine o interpretare curajoasă, o receptare a misterului prin lentila unei viziuni artistice îndrăznețe, redând vieții semnele vitale ale umanității printr-o reeditare metaforică care exprimă, într-un mod unic, complexitatea experienței umane.

Prin intermediul artei, văzută ca o punte între diverse forme de expresie, poţi să-ţi depăşeşti limitele expresiei individuale, oferind o interpretare complexă a vieții. Iar pentru ca artă să se transforme într-un limbaj universal al emoțiilor, ea trebuie să depășească barierele culturale și să atingă corzile sensibile ale oamenilor din diferite medii și contexte.

Arta regizorului constă în a transforma un motiv tematic dureros într-o operă de artă semnificativă și emoționantă. Prin sensibilitate, colaborare și inovație, regizorul poate crea o experiență artistică care provoacă spectatorii, îi emoționează și îi face să reflecteze la complexitatea vieții. De fapt, regizorul trebuie să găsească un echilibru între realism și sensibilitate, evitând melodramatismul și sentimentalismul excesiv.

*** Notă:** Barna, Ion - *Eisenstein*, Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-ce-consta-arta-regizorului.html

În ce rezidă caracterul autobiografic al filmului?

On August 29, 2011

Ca să excelezi în cinematografie trebuie să demonstrezi capacitatea de a distila experiențele emoționale personale și de a le sublima în narațiuni complexe, traducându-le în metafore și imagini.

Clocotul acesta nedefinit, care fierbe în cazanul imaginației realizatorului, cuprinde și materia memoriei emoționale acumulate de-a lungul vieții. S-a presupus nu o dată că „Ivan cel Groaznic” are și un sens autobiografic. Dar afirmația, insuficient fondată pe o argumentare care să mânuiască datele reale biografice, a rămas neconvingătoare. Mai mult, uneori, forțându-se asemănările și paralelele, comparația în sens biografic capătă un aer ridicol prin simplismul ei. Și totuși, nota autobiografică a lui „Ivan” este certă.

Caracterul autobiografic al filmului nu rezidă însă în similitudinea exterioară a situațiilor. Ea apare în două sensuri: „Ivan” înglobează o experiență afectivă – să-i spunem, memoria unor emoții proprii, a unor stări psihice de importanță esențială prin care trecuse realizatorul, care apar însă sublimate în film, traduse în cifrul unor metafore legate de fabulația cinematografică. Apoi, „Ivan” se naște din distilarea întregii experiențe creatoare de până acum, incluzând o parte a ei, dezvoltând teme mai vechi, reluând altele care revin acum într-o formă nouă.

Un lider vizionar știe să își transforme propria memorie afectivă într-un material artistic, folosind experiențele de viață pentru a da profunzime și autenticitate poveștilor sale.

Analiza caracterului autobiografic al unui film precum 'Ivan cel Groaznic' se face de obicei când experiențele personale ale regizorului sunt aduse sub forma unor metafore fine, deoarece este greu de obținut o reprezentare foarte directă și omogenă a vieții originale ale personajului, astfel încât să se înregistreze o transmisie emoțională optimă către spectatori (valori recomandate pentru impactul maxim al narațiunii cinematografice).

Conform teoriei creației cinematografice, dacă se trece de la experiența personală aflată în stare pură la transpunerea ei în film, scăderea întregii autenticități se realizează gradual, în timp ce intensitatea transmisiei emoționale depinde de produsul dintre profunzimea experienței de viață și mărimea transpunerii metaforice în limbaj cinematografic. În acest context, indicele de refracție emoțională al experiențelor personale în raport cu mediul cinematografic în care sunt prezentate reprezintă, de fapt, gradul de transformare a emoției reale în emoție filmică, iar amploarea metaforei folosite face apropierea de universalitatea mesajului.

Caracterul autobiografic al unui film poate să rezide nu din similitudinea exterioară a situațiilor, ci din experiența afectivă și stările psihice esențiale ale regizorului, traduse în metafore cinematografice.

Bineînțeles, transmisia emoțională este mai accentuată în scenele cu impact puternic (unde încărcătura emoțională este mai mare), mai ales în cazul în care experiența personală rezonează cu experiențele comune ale publicului. Acest efect se atenuează dacă experiența personală este încorporată într-un context narativ cu un indice de refracție emoțională cât mai apropiat de cel al experienței reale a regizorului și dacă metafora folosită, de genul „oglinda sufletului”, este foarte subtilă.

Această abordare subliniază importanța echilibrului între autenticitatea experienței personale

și capacitatea de a o transmite într-un mod universal accesibil prin intermediul limbajului cinematografic. Desigur, regizorul trebuie să găsească punctul optim între păstrarea autenticității emoționale și utilizarea tehnicilor cinematografice pentru a amplifica impactul asupra spectatorului.

Astfel, caracterul autobiografic al filmului „Ivan" nu rezidă în similitudinea exterioară a situațiilor, ci în două aspecte esențiale: filmul înglobează o experiență afectivă profundă a regizorului, o memorie a unor emoții și stări psihice fundamentale, sublimate și traduse în limbajul metaforic al narațiunii cinematografice. În plus, filmul „Ivan" se naște din distilarea întregii experiențe creatoare anterioare a lui Eisenstein, dezvoltând și reluând teme mai vechi într-o formă nouă și mai complexă.

Esența leadershipului artistic constă în abilitatea de a integra experiențele psihice profunde ale creatorului, sublimându-le și transformându-le în elemente centrale ale narațiunii cinematografice.

În ce rezidă caracterul autobiografic al filmului? El constă în integrarea experiențelor emoționale și psihice esențiale ale realizatorului, sublimându-le în narațiunea cinematografică și traducându-le în metafore vizuale complexe. Mai ales că aceste experiențe personale influențează profund modul în care sunt construite personajele și atmosfera filmului, conferindu-i o autenticitate greu de replicat.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

În faţa oglinzii ne vedem pe noi înşine

On Aprilie 06, 2008

Concentrează-ţi sfera acţiunii de construire a sinelui asupra a ceea ce stă la baza existenţei tale, aşa încât imaginea ta reflectată într-o oglindă să treacă prin focarul unei corespondenţe cu spiritualitatea.

Facem o asemănare în oglindă? Tu spui ce crezi despre mine. Şi eu despre tine. Te încumeţi să joci acest joc, chiar dacă nu nimerim complet adevărul celuilalt? Vrei? Desigur. Începe tu, ideea a fost a ta, deci ai întâietate. Bine. Nu îmi e greu. Însă după ce termin aştept să-mi spui tu. Îţi dai cuvântul?

Promit să fiu sincer, şi totodată imparţial. Ştiu că este greu să fii o oglindă, dar dacă reuşeşti să îţi reflectezi personalitatea în altcineva, împărtăşind adevărurile lăuntricului tău, atunci poate că raza care trece prin focarul principal al oglinzii s-ar întoarce tot în mediul din care au provenit, în sufletul amândurora.

Bine. Părerea mea. Mai întâi, cred că eşti foarte organizat în ce faci şi asta dintr-o disciplină anume. Când ţi se impune ceva refuzi, nu faci decât dacă este în acord cu personalitatea ta. Ai un suflet bun şi eşti poate prea meticulos, inclusiv în a-ţi aşeza stările, care fiind prea înalte nu rezonează cu orişicine. Îţi place să ai libertate de gândire, de mişcare, să fii tu însuţi, mereu în largul tău. Armonia fizică şi mai ales cea spirituală cu o persoană te-ar face împlinit, însă nu le-ai descoperit la o persoană simultan. Singurătatea nu îţi place şi cu toate acestea e starea ta naturală. Ai vrea o schimbare, însă mai întâi aceasta trebuie să apară şi cumva să fii nevoit să o accepţi, pentru că simţi că viaţa ta este ca şi cum ai merge contra curentului. În sfârşit, îţi plac lucrurile făcute de tine, eşti disciplinat, nu eşti ranchiunos şi dacă ai fi iubit cu adevărat ai simţi că eşti un întreg. Punct.

Spiritualitatea este rezultatul punctului în care sinele tău întâlneşte exteriorul prin intermediul unei mărturisiri care nu se întoarce împotriva ta.

Ha, ha. Credeam că îmi vei spune totul încă de la copilărie la maturitate. Da, e ok ce-ai precizat despre mine. Mai puţin chestia asta cu "viaţa dusă contra curentului". De fapt, cred că viaţa merge fix cum trebuie, doar că nu se împlineşte totul atât de repede cum vreau eu. Pe alte planuri merge super bine, tot înainte, dar mna, la alte capitole sunt în urma tare de tot...Şi ai uitat de Univers, această raţionalitate a Creaţiei colosale care mă controlează, oricât aş încerca eu să schimb lucrurile. De aceea nici nu mă agit...degeaba mă agit...las totul să se petreacă. Ok, deci îţi dau 9,50 pentru prezentarea profilului meu psihologic şi sentimental. Puteai să te faci psiholog...

Asemănările și diferențele integrate în oglinzile noastre sunt componente optice care funcţionează bine pe baza reflecţiei dintre fluxul gândurilor şi posibilitatea de a le exprima fluent. Ele permit propagarea "luminii" revelatoare după direcţia dorită de un univers straniu, în drumul rectiliniu de propagare a unor cauze şi efecte vizibile în fiecare etapă a vieţii noastre. Trebuie doar să ne mărturisim unii altora adevărurile care ne pot trezi la realitatea augmentată, în contextul cultului universului despre supraviețuirea şi destinul omului în lume.

Leadership: Imaginea pe care ţi-o formezi despre "iluminare" este afectată din cauza diferenţei dintre fluxul gândurilor şi posibilitatea de a le exprima fluent în contextul căutării celuilalt în sfera de percepţie a sinelui?

Acum e rândul meu. Ce am de spus despre TINE? În primul rând sunt ferm convins că eşti în

strânsă legătură cu o altă persoană care mă admiră nespus (poţi fi o prietenă bună, sau o rudă apropiată), deci nu eşti tu cu adevărat cea care pretinzi că eşti.

Apoi, cred că eşti o persoană foarte citită, îndrăgostită de poezii (ceea ce denotă romantism, delicateţe, visare). Nu cred de nicio culoare că eşti măritată, fiindcă niciun om căsătorit nu stă pe Facebook în fiecare zi la ore atât de târzii. Mai cred că eşti o persoană emotivă, şi puţin cam timidă, aici pe Facebook vorbeşti mult, în realitate eşti cam tăcută (mai ales faţă de cineva ca mine). Cu prietenele tale te simţi în largul tău. Şi tind să cred că ai o frică de ceva, nu ştiu, gen să nu fii părăsită sau înşelată.

Eşti o fire posesivă, iar asta de obicei se întâmplă la persoanele singure, care nu au avut parte de ataşament din partea cuiva. Adesea te superi repede din nimica toată. Ai vrea să ai o viaţă romantică şi provocatoare în acelaşi timp, dar nici nu faci un pas înainte pentru asta, până şi sărutul te sperie. Mai în glumă, mai în serios, dar aşa este. De asemenea, eşti la curent cu noutăţile. Ai un suflet bun, dar viaţa te-a amărât oleacă mai mult. Vrei iubire, dar nu eşti pregătită s-o primeşti. Cam atât aş avea de spus despre tine. Greşesc undeva?

Iluminarea este o perpetuă căutare a adevărului despre lume şi univers pe care credem că-l găsim atunci când ne găsim ghidul moral şi sufletesc în altcineva asemănător nouă, sau atunci când ne mărturisim adevărurile care ne forţează să fim noi înşine. Astfel, sfera de percepţie a sinelui poate fi corelată cu imaginile obiectelor luminoase pe care le formează oglinzile sferice, cu referire la acea parte automată a fiecărei ființe umane care permite celorlalţi să se alinieze unei cauze comune, în structura unei ordini armonice prestabilite.

Explorează universul în realitatea augmentată, şi prezint-o cu toate „fineţurile" aferente, poţi?

Leadership: Sfera de extindere a sinelui tău, bazat pe spiritual, permite orientarea imaginii care te reprezintă în direcţia unei activităţi cu impact "eliberator" al cărui unghi de incidenţă poate fi modificat în anumite valori?

Oglinda, ca marcă a mărturisirilor discrete şi sincere, este partea esenţială a unei activităţi cu impact "eliberator" al cărui unghi de incidenţă poate fi modificat în anumite valori: puterea de a-ţi asuma cine eşti cu adevărat şi curajul de a te accepta aşa cum eşti. Imaginea care te reprezintă în lume, sau în faţa oglinzii, este ceea ce îndrăzneşti să afirmi despre tine fără să te simţi copleşit de ceea ce se întâmplă în viaţa ta, fără să te simţi vinovat din cauză că ai fi putut fi altcineva şi n-ai reuşit să fii.

Bine, acum pot răspunde la punctul tău de vedere? Jur că nu te cunosc şi nu cunosc pe nimeni din cei apropiaţi ţie. Simpla asociere pe care o faci tu e doar o pură întâmplare. Este adevărat ce ai spus la un moment dat. Însă ai nimerit, ai avut noroc. Dar mai departe trebuie să ştii că sunt măritată...eu şi soţul meu nu suntem genul să ne sufocăm...avem loc în casă...suficient. Da, deci m-am apropiat de adevăr. Nu sunt emotivă. Deloc. Sunt foarte tranşantă. Cine mă cunoaşte ştie. Dimpotrivă, sunt prea bătăioasă.

Astea fiind spuse, oglinda noastră se potriveşte perfect, nu se abureşte odată cu trecerea timpului, chiar dacă ideile noastre se schimbă. Ea afişează în mod evident lucrurile în care credem. Oglinda nu schimbă felul în care vedem lumea, şi pe noi înşine cuprinşi în călătoria spre lumină, spre izvorul vieţii, spre sursa ei divină. Poate că inima noastră încă își caută o comoară de care să se lipească, în care să își găsească liniştea. În faţa oglinzii ne arătăm demnitatea. În faţa oglinzii ne găsim liniştea. În faţa oglinzii ne vedem pe noi înşine ca pe o singură entitate, ca pe o singură imagine. Şi numai în faţa oglinzii adăugăm însemnări cu uşurinţă...

Oglinda, ca ipostază a Adevărului pe care îl surprindem în raport de individualitate,

simbolizează partea superioară a omului ce iese în evidenţă din raportului sinelui cu Celălalt şi al Celuilalt cu Acelaşi.

În faţa oglinzii ne vedem pe noi înşine ori de câte ori încercăm să ne cunoaştem mai bine sau să depăşim anumite tipare şi obstacole personale. Am învăţat, conversând cu Ioana Sarah, că pot fi acelaşi eu pe care o să-l revăd şi mâine, chiar dacă Dumnezeu nu m-a creat perfect, ci doar mi-a cizelat spiritul să fie o formă de conştiinţă curată.

Amin.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-fata-oglinzii-ne-vedem-pe-noi-insine.html

În faţa tăcerii veşnice

On Mai 03, 2015

Măsoară-ţi caracterul pe baza modului cum eşti recepţionat de cei din jur, ţinând seama de cerinţa de a trăi cu tine însuţi în numele slujirii unei lumi pierdute.

Mercedes se schimbase mult. Şi asta nu din pricină că în timpul când fusese în culmea bogăţiei s-ar fi fălit cu fastul trufaş care înlătură în mod vădit urmele stării sociale şi face să nu mai recunoşti femeia de altădată ce-ţi apare sub veşminte mai simple. Şi nici pentru că ar fi căzut în starea jalnică de a fi silită să poarte veşmintele sărăciei. Nu. Mercedes părea schimbată pentru că nu-i mai străluceau ochii, pentru că gura nu-i mai zâmbea, pentru că, în sfârşit, o stingherie necurmată îi oprea pe buze cuvintele pe care altădată mintea ei ageră o făcea să le rostească fără zăbavă.

Mercedes nu cunoscuse niciodată adevărata mizerie. În tinereţea ei, ea vorbise adeseori despre sărăcie, dar asta este cu totul altceva. Nevoia şi necesitatea sunt două cuvinte asemănătoare şi care totuşi sunt tare departe unul de celălalt. Dar nu sărăcia îi vestejise mintea acestei femei, şi nici lipsa de curaj nu făcuse ca sărăcia să i se pară apăsătoare.

Coborâtă din lumea unde trăise, pierdută în lumea pe care şi-o alesese acum, asemenea acelora ce ies dintr-un salon iluminat feeric, ca să păşească dintr-o dată în beznă, Mercedes părea o regină descinsă din palat într-o colibă, o regină având doar cât îi trebuia ca să nu moară de foame, nerecunoscându-şi nici vasele de lut pe care era silită să le aducă ea însăşi la masă, şi nici culcuşul sărăcăcios care îi înlocuise patul. În preajmă nu vedea decât lucruri întristătoare… În faţa tăcerii acesteia veşnice, simţea că ameţeşte aşa cum simte călătorul ajuns la marginea unei prăpăstii. *****

Leadership: Te supui unui proces de cunoaştere care îşi jalonează parcursul prin ignoranţa de a nu vedea decât faţeta realităţii care îţi convine?

Deşi opuse ca tendinţă de evaluare personală, cunoaşterea a ceea ce ai fost şi cunoaşterea a ceea ce ai devenit, pe planuri şi etape diferite ale unui proces care şi-a jalonat parcursul prin ignoranţa de a nu vedea decât faţeta realităţii care îţi convine, în alcătuirea cărora nu mai revii decât atunci când viaţa te lasă „baltă”, conduc la realizarea unei aspre cerinţe de leadership: cerinţa de a trăi cu tine însuţi în sfârşit.

Sfârşitul măreţiei în numele slujirii unei lumi pierdute, izolat într-un adevăr concentrat pe durere şi limitare, are ca punct de maximă importanţă disponibilitatea de a accepta o realitate apăsătoare ca pe un fapt ireductibil în urma consecințelor evenimentelor la care ai asistat nepăsător. Un om care se învredniceşte de un asemenea sfârşit, complăcându-se într-o suferinţă prelungită, evident că nu-şi poate accepta condiţia ca pe un destin superior, dar îşi poate găsi un sens prin încercarea de a se împăca cu propria conştiinţă.

Relaţia dintre destin şi acceptarea condiţiei de finitudine, o alianţă în sine, compusă atât din năzuinţe cât şi nemotivare, poate explica aparenta contradicţie la care ajunge individul în încercarea de a se autoevalua prin prisma modului cum este recepţionat de lume. Când nu mai eşti atent la ceea ce răspunde unor trebuinţe ale naturii tale, deci atunci când eşti nepăsător cu tine însuţi, începi să captivezi atenţia celorlalţi ca un criteriu al felului tău de spirit, al dispoziţiei sufleteşti de a te mulţumi cu puţin.

În realitate nu este vorba de o contradicţie, ci numai de două modalităţi diferite de vizualizare a propriei fiinţe. Prima, în ipostaza de om răsfăţat, care a fost învăţat să obţină

totul prea uşor, fără să se implice cu adevărat în vreun aspect important al vieţii, ca un soi de laşitate dulceagă, conservatoare prin ignoranţă şi duplicitate în asumarea unor preferinţe sau unor responsabilităţi majore. Iar cea de-a doua, drept consecinţă, în ipostaza de adversitate, ca fiind un om complet nerealizat.

Leadership: Vii în întâmpinarea nevoilor tale de individualizare prin prisma poziţionării tale într-un punct de maximă vizibilitate din care decurge o concepţie fatalistă despre viaţă?

Atitudinea ta de vinovăţie înscrisă într-un proces de interferenţă dintre trăirile şi acţiunile amplificate de hazard, duce la un rezultat aferent: respingerea a tot ce este pe gustul tău, îndepărtarea de tot ceea ce te însufleţeşte. Producerea relevanţei în a scoate în evidenţă lacunele propriei mentalităţi, ca o scurtă analiză comparativă cu situaţia existentă, trebuie să genereze un motiv de care să-ţi legi suferinţa şi s-o anuleze, cum ar fi acela de a nu ceda în faţa insistenţelor conştiinţei de a te delimita de lumea din jur.

Aşadar, leadershipul trebuie să fie, în anumită măsură, măsura regularităţii, a ordinii în ceea ce priveşte formarea ta şi a valorilor tale esenţiale, în aşa fel încât să preîntâmpini căderea în abisul vinovăţiei, al trufiei sau al preamăririi de sine. A te poziţiona într-un punct de maximă vizibilitate din care decurge o concepţie fatalistă despre viaţă înseamnă să-ţi orientezi interesul spre limitele unei obiectivităţi autoimpuse, renunţând la ceea ce e important şi valoros sufleteşte.

Să poţi recunoaşte că ai şi greşit, să vrei să te schimbi şi să o faci înainte de a fi prea târziu. Mai întâi în planul conceperii unei noi lumi, respectiv în faza de proiect mental al vieţii tale ascunse. Apoi, în cel al realizării concrete a sensului autenticităţii tale, prin intervenţia directă a hazardului, a întâmplătorului şi a neaşteptatului, având uneori funcţie de „trezire" sau de „reamintire", apoi să acţionezi în direcţia demnităţii.

Aceasta este condiţia unui leadership transformaţional care serveşte ca suport al devenirii şi al puterii de a te depărta de marginea prăpastiei vieţii, prin asumarea suferinţei sau a fericirii: să ştii să te autoapreciezi în funcţie de dorinţa de ieşire din limitele conştiinţei individuale.

Înainte de a regla nivelul de încredere al celorlalţi în tine, măsoară-ţi parcursul existenţial experimentând acceptarea condiţiei de prezenţă care poate fi uitată.

În faţa tăcerii veşnice se va situa omul care nu a cunoscut niciodată decât acea latură a realităţii care îi convine lui, pe care şi-a imaginat-o, a conştientizat-o, dar nu a trăit-o niciodată. Capacitatea de a percepe o realitate diferită, mergând uneori mână în mână cu orgoliul de a o înfrunta, şi tăria de a deveni acea realitate, sunt două noţiuni asemănătoare. Dar care totuşi sunt tare departe una de cealaltă.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-fata-tacerii-vesnice.html

În fiecare zi mă gândesc la mine

On Aprilie 14, 2021

Încearcă să-ţi descoperi vederea interioară dincolo de graniţele propriei tale căutări, prin prisma a ceea ce are arta de ascuns în ea privitor la un univers care se autoconstruiește și se autoalimentează evolutiv din propriile resurse.

În fiecare zi mă gândesc la mine. Îmi pun întrebări parcă tot mai încuietoare, care aduc în atenţie acea predilecţie a artistului pentru tot ce este în perpetuă schimbare, mişcare, pentru tot ce este trecător, tranzitoriu. Uneori, printr-o stranie cunoaştere, mă socotesc prizonierul altei lumi, mai spectaculoasă, descrisă în atâtea cărţi cu mistică orientală, ea putând fi admirată numai într-un tablou al artistului fără nume.

Şi ca orice intrare în altă lume, unde fiecare zi este diferită de cealaltă, prizonieratul meu fiind mai spectaculos prin farmecul existenţei irealizabile tehnic în această lume, mă delectez cu maxima cunoaştere izvorâtă parcă din viziunea unui regizor destoinic, obişnuit să lege actorul de decor, filmându-l în contra-plonjeu, în decupajul altor vremuri.

Astfel este lumea mea, ea străbate cât mai profund orizontul unei închipuiri create cu o uimitoare înălţare spre sublim. Este o sesizare de natură intelectuală ce face referire la modul în care artistul jonglează cu elementele lumii nevăzute, pentru a scoate în evidenţă complexitatea dialogului cu acea operă de artă care îţi revitalizează curajul de a crede că dincolo de realitate există ceva frumos, sublim, divin.

Totuşi, de ce sunt neliniştit? Fiindcă simt permanent prezenţa a ceva diferit de mine înăuntrul meu, ceva care mă ancorează într-un "Eu-Origine-Ireal" care se cere interpretat cu minuţiozitate şi deplină înţelepciune pentru a fi pe deplin cuprins în opera unei gândiri numite *Tranormhisys* . Ea semnifică vibraţia punctului corespondent din microcosmosul fiinţei umane recreată prin cuvinte, direct şi indirect, prin pilde, prin tăceri, prin felul în care artistul reuşeşte să ţeasă contextul-suport pentru noţiunile exprimate aleator.

Atât este de întortocheată gândirea mea, tot gândindu-mă la mine, încât uit adesea de trăirea şi simţirea întregii substanţialităţi a operei.

Leadership: Poţi să-ţi schimbi viziunea cu privire la actul de a face artă, înţelegând că de fapt ai putea să fii cunoscut sub mai multe tipuri de fiinţă?

O observaţie preliminară. Prin ceea ce eu însumi sesizez la mine, fiind vorba de o lume mult mai evoluată decât pare la prima vedere, în caz că am deplină încredere în anvergura cosmică a unei geneze permanente, înţeleg că de fapt aş putea să fiu cunoscut sub mai multe tipuri de fiinţă: una fără de sfârşit, una inaccesibilă care nu comunică personal cu nimeni şi una care lucrează în lume, însă nu direct, ci indirect, prin energii. Aici arta are un cuvânt greu de spus: ceea ce mă poate face să înțeleg ceea ce trăiesc, nu are comparaţii şi variaţii în această lume.

Iar dacă structura sofisticată a creierului meu se concentrează în jurul trăsăturilor definitorii ale artei, procesul de creaţie şi actul creat, atunci este de la sine înţeles faptul că tot ceea ce gândesc sugerează dorinţa devoratoare a artistului de a-şi converti viziunea realist-fantastică în noi simboluri, metafore sau alegorii. Spun numai că acordarea creierului meu la artă se face în virtutea dispoziţiilor fireşti ale eului original de a înfrunta acea fază a simbolismului care a favorizat naşterea suprarealismului, angajându-mă în forme mai mature de relaționare cu ceea ce se numeşte *Kriplansetikes* (o dinamică a trăirilor temporare plasate într-o

naraţiune lirică fabuloasă, imaginară).

Şi ori de câte ori vorbesc despre o minte ce poate fi studiată numai prin ştiinţa artei, simt că mă regăsesc în cuvintele lui Patrick Drouot extrase dintr-o carte pur spirituală:

"Deodată, m-am simţit trecând în "turbo". Conştienţa mea superioară şi alte nivele din mine însumi parcă mă căutau. Dar care "eu" şi cine mă căuta? Eu şi tot eu, ca şi cum diverse părţi dispersate din mine însumi se reunificau. În această etapă, încă o dată totul devenea simplu, evident, nu mai aveam corp, existam. Eram ca un satelit artificial pe orbita din jurul Pământului. Eram foarte aproape de această frontieră care separă un univers de altul, o dimensiune de alta... M-am simţit căpătând o dimensiune originală, dimensiunea MEA, aceea pe care am avut-o, pe care o am şi o voi avea în eternitate."

Leadership: Poţi să consolidezi legătura dintre artă şi univers printr-o reflectare asupra căutării unui destin care se lasă citit cu puţină vreme înainte de a fi uitat?

Cred că m-am făcut bine înţeles, chiar dacă înţelesul sinelui meu depăşeşte înţelesul convenţiei de evitare a alterităţii, a dublei stări de conștiență prezentă în mai multe lumi. Iar dacă continui să mă învârt în jurul propriei persoane, observând radiaţiile luminoase care mă aureolează din toate părţile, în jurul trăsăturilor esenţiale ale unei realităţi unde culoarea sufletului contrabalansează desenul inspirat din atmosfera sugerată de o anumită stare, atunci înclin să privesc o imagine în care invizibilul este reprezentat vizual printr-o metaforă a redescoperirii unui univers paradisiac.

Or, acesta este universul meu, traversat de o minte dibace, inventivă, unită cu o paletă de culori formată din tonuri calde, naturale și delicate, precum roșu, galben și oranj ce pun în evidenţă o imagine în care oricând mă regăsesc acelaşi, şi totuşi diferit. Iată ce se întâmplă de fapt. Străbat culisele interiorului meu cu gândul de a mă regăsi în profunzime, în artă, în ştiinţă, în aceeaşi stare şi situaţie, în momentul deschiderii capsulei timpului. Aşadar, mă folosesc de cunoştinte metafizice pentru a înţelege pe cât posibil acest fenomen de cugetare mai măreață decât măreția însăși.

În acelaşi timp, am învăţat să fiu altcineva, cu mult diferit de acel cineva care necontenit îmi şopteşte să rămân acelaşi. Am învăţat că numai în temeiul logicii frumosului, în care metafora are un rol principal, se găseşte unitatea propriei mele fiinţe care, de asemenea, este o parte din "Odiseea" în căutarea Marii Opere Alchimice (aflată sub semnul Misterului Sacru).

Chiar dacă într-o bună zi voi fi uitat în această lume, chiar dacă cuvintele mele vor fi date uitării fără de vină, iar dacă uitarea va lua amploarea unei descensiuni într-un teritoriu obscur, măcar am credinţa să cred că universul mi-a venit în întâmpinare. M-am deschis către el şi el către mine. Am înţeles că misiunea artei este să fii oglinda unui univers care este de neconceput fără tine.

Aşadar, iată concluzia:

Un om care se caută pe sine este un om care se gândeşte zilnic la sine, ca şi cum s-ar gândi la altcineva din umbra unor cuvinte rostite cu fervoare, cu acea greutate profetică cu care numai el este setat să le audă.

În fiecare zi mă gândesc la mine, la fel cum în fiecare zi mă recunosc tot mai mult ca fiind altcineva. Universul mi-a scos în cale un om minunat alături de care am motive să presupun că adevărată plăcere în perceperea artei este calea ce trebuie parcursă pentru a ajunge să fiu eu însumi un univers. Într-o bună zi voi înțelege de ce un Univers infinit poate să se reflecte

într-un singur om, tot atât de complex, determinist şi uimitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-fiecare-zi-ma-gandesc-la-mine.html

În gol se ascunde plinul

On Decembrie 14, 2008

Adaugă o imensă semnificaţie leadershipului tău, fără să pierzi din vedere idealul de valori pe care îl porţi în suflet.

Şi de această dată voi începe spunând câteva cuvinte despre celebrul actor român Puiu Călinescu, considerat de mulţi critici de film ca fiind chiar unul dintre cei mai talentaţi actori din lume. La show-ul de televiziune "Profesioniştii", realizatoarea emisiunii, Eugenia Vodă, l-a întrebat pe marele actor, destul de în vârstă:

- Un actor ca dumneavoastră trebuie să fie plin de bani, asta ar crede telespectatorii. Dar eu am văzut cât de modest trăiţi. De ce? Aţi fost un mare cheltuitor, sau n-aţi reuşit să strângeţi banii?

Iar Puiu Călinescu i-a răspuns:

- Sunt unii care au banii în sânge. Este o boală. A avea bani. Eu merg pe invers. Eu vreau doar atât: să mă ajute Dumnezeu ca poporul să mă iubească. Eu îl iubesc.

Poţi aduce un plus de imagine leadershipului tău mulţumindu-te cu puţin, decât să te încrezi într-o dramă a vieţii care reuşeşte să te răscolească până în cel mai îndepărtat colţișor din suflet?

Poţi să ai puţin, şi totuşi să fii un om mare. Succesul tău ca lider, îţi este practic garantat doar dacă influenţa pe care o exerciţi asupra celorlalţi aduce un plus de imagine leadershipului tău. Iar părerea mea este că actorul Puiu Călinescu a vrut să exprime un mare adevăr: "În gol se ascunde plinul". Adică, nu trebuie să fii bogat ca să fii cineva. Poţi să ai puţin, şi totuşi să fii un om mare.

Acesta este unul dintre giuvaierele leadershipului care aliniază practicile, valorile şi principiile după care se ghidează oamenii virtuoşi. Acest principiu ne permite să luăm decizii înţelepte, să devenim mai încrezători în noi înşine, să apelăm la o gândire limpede, să judecăm mai lucid implicaţiile faptelor noastre, să dăm randament în ceea ce facem şi să ne îndreptăm pe drumul cel bun.

Un alt lucru foarte important care transpare din vorbele marelui actor este că fiecare dintre noi trebuie să călătorim spre descoperirea sinelui, să împlinim cât mai bine scopul etern al artei de a ne înţelege, de a ne gestiona cât mai bine propria existenţă, şi de a ne transforma în fiinţe desăvârşite fără să pierdem din vedere idealul de valori pe care îl purtăm în suflet. Călătoria noastră spre redescoperirea de sine poate fi cât se poate de rodnică în ceea ce priveşte calitatea propriei noastre existenţe, fiind unanim recunoscută de ceilalţi ca având puterea de a trezi interes prin ea însăşi, de a trezi credinţe.

Leadershipul tău se măsoară după felul în care îţi câştigi existenţa, sau după felul în care acţiunile îţi trădează personalitatea într-un contex de tipul: "Nu te limita doar la ceea ce vezi în faţa ta" ?

Se spune că cel care stăpâneşte sensul vieţii unui om, este stăpânul sufletului său. Sau, altfel spus, află ce-şi doreşte liderul, află care sunt trăirile şi emoţiile sale, şi vei avea o mare

înrâurire asupra vieţii lui, asupra conştiinţei sale, asupra leadershipului său. Iar cele mai importante valori ale liderului sunt: compasiunea, empatia, acceptarea de sine, iertarea, spiritualitatea, pacea interioară, înţelegerea.

Mulţi "artişti" în ale leadershipului, îndeosebi cei care au demarat la timp schimbarea şi au facilitat dezvoltarea propriei lor existenţe, transformându-se treptat în oameni desăvârşiţi (prin virtute, prin idealuri, prin exemplul personal, insuflând oamenilor din jur aceeaşi stare de spirit) şi-au imaginat mai întâi de toate drumul pe care îl vor parcurge în viaţă, în carieră. Ei s-au gândit la propria lor dezvoltare, ca lideri, conştientizând faptul că calitatea corespunzătoare de lider nu se rezumă doar la avansarea profesională, ci la maximizarea valorii celor din jur, prin intermediul propriilor lor calităţi deosebite.

Căci până la urmă viaţa unui lider desăvârşit vădeşte o sumă de calităţi pozitive pe care a dovedit că le posedă din plin, calităţi pe care a ştiut să le valorifice şi să le scoată la lumină la momentul potrivit.

Cum maximizezi valoarea celor din jurul tău? Cum îţi pui în valoare calităţile? Oamenii te urmează prin prisma a ceea ce faci pentru ei? Te urmează pentru ceea ce eşti şi ceea ce reprezinţi? Cum poate câştiga un plus de "vitamine" leadershipul tău?

Vine întotdeauna o vreme când toţi lideri ajung să-şi pună tot soiul de întrebări legate de suflet, de spiritul uman şi de spiritualitate. De obicei acest lucru se întâmplă spre sfârşitul carierei lor, atunci când nu mai pot avansa în funcţii. Abia atunci îşi conturează fiecare nişte paşi clari prin care încep să-şi exprime fără temeri, fără ocolişuri cele mai profunde sentimente. Acest lucru aduce un plus de "vitamine" existenţei lor. Aceste vitamine nu sunt altceva decât o sursă de principii, valori şi convingeri care pot contribui la formarea şi menţinerea unei atitudini mentale sănătoase.

Leadership: Te vezi constrâns de circumstanţele extraordinare în care te afli să accepţi o realitate care se obiectivează ca o "diferenţă de sine" în două contexte ale experienţei de a fi parte dintr-o schimbare a aşteptărilor?

Aşa cum toate procesele de ardere din corpul omenesc consumă oxigen, tot astfel toate procesele care asigură evoluţia leadershipului tău consumă o parte din stările, trăirile, emoţiile tale, şi o mare parte din rezerva ta de "vitamine" – tocmai pentru a putea da o mai bună calitate şi stabilitate propriei tale existenţe.

În gol se ascunde plinul desemnează acordul dintre tine şi leadershipul tău, dintre valorile tale şi valorile celorlalţi. Atunci când îţi dezvolţi sinele, care la rândul său se hrăneşte cu atenţia oamenilor, cu emoţiile lor pozitive sau negative, cu fericirea sau nefericirea lor - aprofundezi totodată şi leadershipul. Pe măsură ce înveţi să foloseşti emoţiile oamenilor ca pe o trambulină pentru realizarea lucrurilor măreţe, vei putea cu sprijinul lor să-ţi dezvolţi un sistem coerent de scopuri care să aducă binele în existenţa ta. Şi, în acelaşi timp, vei putea să-ţi întăreşti şi să-ţi valorifici potenţialul relaţional (care trebuie să se alinieze principiilor de leadership şi obligaţiilor tale).

Ca în orice alt domeniu, şi în leadership profesionalismul este "plinul" care nu totdeauna este însoţit de bogăţie materială. Bazat pe competenţe, abilităţi şi comportament, el se desăvârşeşte în timp şi depinde de sistemul de valori pe care fiecare dintre noi şi l-a format sub influenţa educaţiei şi autoeducaţiei. Liberul arbitru din noi a decis şi decide încotro ne îndreptăm şi cum să ne alimentăm profesionalismul. Dacă vrem să simţim că nu am trăit degeaba, atunci vom alimenta "plinul" ascuns uneori în "golul" material al existenţei noastre, de care depinde supravieţuirea noastră fizică.

De cele mai multe ori, "plinul" profesionalismului umple “golul” material. Dar există totdeauna şi situaţii contrarii.

Tu poţi să asiguri stabilitate propriei tale existenţe? Cum? Care este scara valorilor pe care le preţuieşti în existenţa ta? Leadershipul tău evoluează datorită valorilor pe care le adopţi şi pe care le promovezi? Influenţa ta se datorează responsabilităţilor specifice funcţiei tale, sau se datorează nivelului ierarhic pe care îl ocupi?

Leadershipul evidenţiază posibilitatea de a fi parte dintr-o experienţă care le influenţează în bine parcursul altor oameni spre succes, cu menţiunea că ceea ce ei vor descoperi la capătul drumului este însăşi capacitatea de a renunța pentru binele mai mare al altcuiva.

În gol se ascunde plinul dacă conştientizezi faptul că abilitățile tale depind în totalitate de capacitatea de a-ți controla emoțiile și de a acționa rațional, indiferent de situație. Cineva, dar nu îmi mai amintesc cine, a spus că viaţa nu se măsoară numai după numărul anilor trăiţi, ci mai ales după implicarea profundă a individului sub aspectul spiritual, afectiv şi moral.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-gol-se-ascunde-plinul.html

În luptă cu Mephistopheles (II)

On Mai 25, 2013

Îndrăzneşte să străluceşti, fără să arzi în întregime.

Sunt Mr. Hobbs. Nimic nu mă împiedică să vă relatez despre ceea ce încă mă frământă, o imagine care mă chinuieşte groaznic, acel aspect existenţial care înlocuieşte în mine singura bujie ce aprinde flacăra bucuriei şi speranţei: gândul că trăiesc ca rob al patimilor mele. Căci, da, sunt stăpânit de o patimă puternică legată de trecutul meu, aşa cum suferinţa unui artist se reflectă în starea sufletească a tabloului său, plin de acele nuanţe melancolice din care îşi trage seva ironia sau dreptatea sorţii.

Suferinţa este o dramă a conştiinţei care antagonizează integritatea individuală cu ambiţia lumească. Am devenit prizonierul propriilor mele intrigi, într-un joc care încă o dată îmi pune nervii la încercare, ceea ce-mi consumă orice firimitură de speranţă legată de o perspectivă a bucuriei vieţii. Mă simt obligat, încercând o plăcere deosebit de intensă, să-mi acord mie însumi prilejul de a mă ridica încă o dată la înălţimea pericolului şi a suspansului mai presus de orice, ca manifestare machiavelică a vanităţii. De care îmi este imposibil să mă îndepărtez.

A început lupta cu gândurile care mă separă de oricare alte preocupări exterioare. Şi oricât de neverosimilă ar părea această îndepărtare de vechea mea identitate, de seninătatea pe care am ţinut-o întotdeauna strânsă în mine, ea este totuşi purtătoarea unei esenţe a cărei revelare gradată face obiectul iniţiativelor mele viitoare. Medierii oricăror conflicte şi divergenţe de natură lăuntrică.

Leadership: Lumea care te transformă într-o persoană nouă este dublată de o estetică a imaginii ce transformă tristeţea din spatele manifestărilor tale într-o adâncă şi solitară existenţă?

Nu pot descrie războiul cu armata de gânduri care mă asaltează derutant şi stăruitor. Într-o oarecare măsură, am pus deoparte ceea ce am tratat dintotdeauna cu bunăvoinţă şi respect. Până în acest moment. Când seria aceasta de bombardamente care parcă nu se mai sfârşeşte, mi-a adus conştiinţa într-o stare de neoperativitate. Existenţa mea nu mai variază după natura idelor câştigate despre libertate, iubire şi fericire, în spiritul unor idealuri morale înalte, ci doar după natura unei depăşiri a limitelor de corectitudine în numele unei autorităţi care nu admite contraziceri.

Sunt înzestrat cu singurele cunoştinţe trebuincioase unui salt deasupra pericolului, în vastele pagini ale urmărilor unei experiențe extraordinare, suspendate la înălțimea unor exigențe morale atipice, care mă fac apt să devin protagonistul unei opere scrise de Stephen King. Protagonistul unei poveşti de viaţă pe care mulţi nici nu şi-o pot imagina, dar pe care nu o doresc nici celui mai mare duşman al meu.

Ceva pustnic există în fiinţa mea, izolarea voluntară, renunţarea la lume, un fel de fanatism care mă distorsionează complet de raţiune, alimentând inepuizabil dăruirea mea spre ceva ce e mai presus de mine. O voinţă formidabilă de a nu ţine seama de Dumnezeu, nici de bunătate. Căci fibrele-mi de simţire adăpostesc încă sentimente ale timpului trecut, ce păstrează încă gustul amar al nedreptăţii şi injustiţiei sociale.

De fapt, personalitatea mea străluceşte printr-o singură forţă: speranţa de a-mi dezlănţui răzbunarea asupra celor care se fac vinovaţi de moartea soţiei mele. Însă ceea ce mă arde în întregime sub impulsul unui sentiment amar de recunoştinţă, combinat cu imaginile unei

experienţe copleşitoare, este faptul că i-am promis demult soţiei mele că voi uita totul, că voi lăsa în urma amărăciunea şi resentimentul. Nu pot face asta.

Leadership: Te pui în ipostaza de "victimă" sau "beneficiar" al unei nedreptăţi trecute ce îţi obscurizează identitatea, sub aspectul predispoziţiei de a te angaja într-un dialog cu ruşinea de a te lepăda de tine?

Tendinţa ta de a fi neîncrezător in tot ceea ce face obiectul unei realităţi care te obligă sa i te supui, întreţinută de sentimentul de a trăi în "inconştienţă" sau în necunoştinţă de cauză şi vizând consecinţele pe termen lung ale unei răvrătiri, îţi oferă doar o speranţă sufocantă şi obositoare - aceea de a te îndepărta de lume.

Ceea ce nu face altceva decât să-ţi sporească peste măsură ruşinea faţă de laşitatea de care dai dovadă în relaţia: *Tu-Ego-Adevăr-Realitate* , inducându-ţi un impuls secundar de comandă în timpul perioadei tale de refacere şi redobândire a puterii de a răzbate în viaţă.

Astfel ajungi să te poziţionezi în ipostaza de "victimă" sau "beneficiar" al unei nedreptăţi trecute ce îţi obscurizează identitatea. În loc să înaintezi cu încredere către desăvârşire, te separi de fiinţa ta reală, devii prizonierul propriilor tale intrigi, într-un joc care mai mult îţi pune nervii la încercare. Punând deoparte ceea ce ai tratat dintotdeauna cu bunăvoinţă şi respect, îţi aduci conştiinţa într-o stare de neoperativitate – fiindcă frumuseţea ta morală a fost atinsă de trăsnetul egoismului, razbunării, urii sau al respingerii de sine.

Leadershipul este o chestiune de asumare a condiţiei de underground a fiinţei tale care influenţează stabilitatea unei situaţii avantajoase pentru evoluţia cursului unor valori de referinţă.

În leadership se ramarcă mai mult oamenii care calcă pedala de frână şi nu acceleraţia. Ceea ce îl eliberează pe om de robia patimilor, redându-i starea sufletească de echilibru şi seninătate, începe cu negarea unei valori de tip NULL.

Această valoare reprezentând suma tuturor experienţelor trecute de-a lungul timpului prin filtrul conştiinţei şi sensibilităţii, suma tuturor lucrurilor care ar fi putut fi evitate, poate să fie convertită într-o valoare validă dacă omul reuşeşte să facă distincţie între ceea ce îl animă prin exteriorizarea trăirilor şi ceea ce se pierde în intensitatea trăirilor.

Într-adevăr, lumea de dincolo de leadership cuprinde nenumărate opţiuni şi culori, capitole noi de viaţă pe care trebuie să le parcurgi cu ochii, cu sufletul, cu gândul, cu îngerii şi demonii tăi. Înseamna să te găseşti şi să te pierzi în acelaşi timp, pentru ca în final să te cunoşti mai bine. După cum muzica slujeşte sufletului, tot astfel alternanţa dintre stările de cald şi rece slujeşte la dezvoltarea omului, întărindu-l sau doborându-l, prin nenumăratele sale intervenţii şi delimitări pe care le imprimă singur în conştiinţa lui.

A te angaja într-un dialog cu ruşinea de a te lepăda de tine, înseamnă să faci apel la o autoritate mai înaltă de decizie investită cu puterea de a schimba lucrurile pe care universul tău lăuntric nu le poate accepta ca fiind definitorii în procesul desfăşurării evenimentelor pe care le gestionezi.

În luptă cu Mephistopheles (II) evidenţiază acel aspect existenţial care dă senzaţia de disconfort, care macină omul ducându-l în starea de imposibilitate de a se împotrivi propriei sale condiţionări negative. Căci abia în acest punct se poate deschide temporar o amplă privelişte asupra dimensiunii identităţii sale reale.

*** Notă: " *Flawless (2007)*"**

Source: https://neculaifantanaru.com/in-lupta-cu-mephistopheles-II.html

În luptă cu Mephistopheles (I)

On Mai 25, 2013

Găseşte esenţa care face obiectul iniţiativelor tale viitoare, fără să-ţi alimentezi excesiv starea de funcţionare cu ceva care este mai presus de tine.

Am ezitat pentru întâia dată să mă folosesc de prilejul pe care soarta, umilă şi chinuitoare, sau poate chiar însuşi Dumnezeu prin nenumăratele sale accepţiuni, intervenţii şi delimitări, mi l-a scos în cale. Aş fi putut să mă strecor de îndată în camera diamantelor. N-am îndrăznit. Dar refuz cu tărie să cred că palma puternică dată obrazului meu, sporindu-mi peste măsură ruşinea faţă de laşitatea de care am dat dovadă, îmi va pricinui durere şi lacrimi.

Dimpotrivă, abia în acel moment zbuciumat am simţit că sunt beneficiarul unei ştiinţe oculte, a unei profesiuni independente, exclusiviste, dar care, pentru a ajunge la desăvârşire, avea nevoie de un studiu minuţios şi îndelungat. Trebuia să mă cunosc îndeajuns de bine, înainte de a face pasul spre iad.

Perspectiva psihologică asupra interpretării comportamentelor umane avea finalitate în ceea ce priveşte alegerea unui plan de acţiune care să mă surprindă într-o ipostază în care să mă simt răbunat pentru suferinţele şi nedreptăţile trecutului. Subtila presiune exercitată asupra duşmanilor mei, care mă ajuta să găsesc ceva intrigant de pus în scenă, o mare lovitură, îmi refăcea viaţa în ampla şi integrala ei realitate.

Leadership: Eşti în stare să-ţi asumi destinul unei fiinţe care nu se manifestă în străfundul sufletului decât sub formă de imagini ale unui trecut care continua să bântuie prezentul unei lumi care nu-i aparţine, dar pe care o statuează la nivel de judecată supremă?

Trecutul m-a transformat într-un om răzbunător, în scopul de a deturna fonduri importante ale băncii. Da, ei, bancherii mi-au ucis soţia şi vor plăti serios pentru asta. Să mă cunosc şi să accept ceea ce am devenit, un protagonist al mişcării celor ce luptă pentru înfăptuirea dreptăţii ca virtute socială, percepând sensul vieţii mele în fiecare fenomen de risc asumat, era doar o trăsătură esenţială a abordării flexibile a conceptului de forţă şi reacţiune. Ceea ce instituia prezumţii de culpa şi de cauzalitate între faptă şi prejudiciu.

Dar în acest caz se cuvine să mă las pradă nebuniei, să atribui această iniţiativă şi reuşita ei în exclusivitate lui Mephistopheles. Căci numai El face ca ispita să fie o cursă, numai El face minuni prin nedreptate, numai El face să se împlinească prin fapta ilegală durerea pe care am îndurat-o atâta timp. Diamantele erau doar o unealtă a răzbunării, un aspect esenţial pentru o corectă dezlegare a cauzei pentru care o slujeam. Iar eu eram doar un martir al acestei cauzei !

Eu, Hobbs, n-am fost pregătit să accept adevărul acestei şarade şi urmările sale. Umanul individual ar fi palpitat intens în personajul în care m-aş fi putut transforma prin încălcarea unei obligaţii morale, prin lipsa de recunoştinţă pe care o aveam faţă de sursa care m-a direcţionat totdeauna în viaţă: binele. Dar totuşi, am riscat ! *

Leadership: Cum te manifeşti în nevoia Egoului de a rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suporţi, poziţionându-te în mintea unui artist care ţine seama doar de condiţia intrinsecă a artei, şi anume trăirea şi înţelegerea suferinţei prin gestionarea „evenimentelor surprinzătoare"?

Te simţi urmărit de o imagine care te chinuieşte groaznic? Capitulezi în faţa aspectelor negative care înlocuiesc partea bună din tine? Trăieşti cu anxietatea provocată de gândul că ai căzut în robia propriilor patimi? Ai devenit prizonierul propriilor tale intrigi, într-un joc care îţi pune nervii la încercare?

Omul se poate elibera de sub tutela unei gândiri iraţionale, îşi poate impune voinţa de se împotrivi propriei sale condiţionări negative, care-l fac să se simtă mic şi nesigur pe sine, doar dacă natura sa reală este bine înrădăcinată în sine. Adică, distingând pe cont propriu deosebirea dintre bine şi rău, cunoscând acea generozitate venită din reciclarea tuturor trăirilor care-l fac nefericit.

El nu se poate manifesta ca un merit social în nevoia Egoului de a rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suportă prin prisma experienţelor trecutului. Însă se poate manifesta ca un factor modelator al prezentului prin găsirea unor elemente de compensare a contradicţiilor generate de imperfecţiunile mediului în care trăieşte. Sau se poate manifesta prin intermediul puterii de a-şi accepta limitele şi condiţia de fiinţă fragilă.

Dacă frumuseţea paradisului ar rezulta din comparaţia cu infernul şi purgatoriul, atunci putem spune că împăcarea omului cu sine însuşi în diversele planuri ale existenţei este o combinaţie între starea psihismului care a pierdut lupta cu "monştrii" realităţii şi ultima "faptă" cerută de exigenţele unei instanţe morale înalte de a fi accesibilă în aria evoluţiei care marchează un nou model de funcţionare. Un asemenea model ar fi Contele de Monte-Cristo", a cărui imbold pentru realizarea dreptăţii l-a constituit răzbunarea.

Puterea care face cinste leadershipului este consecinţa acelei evoluţii prin care omul parcurge învăţăturile dure ale vieţii pe fundalul unor imagini (care nu seamănă între ele) despre un rezultat al adevărului pe care îl detestă, dar care spune totul despre el însuşi.

Atributul principal al unui Ego matur, dârz şi responsabil, este că rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suporta. Astfel, omul se defineşte ca un demers specific care permite structurarea metodică a unei realităţi viitoare, ca un răspuns nociv şi nedorit determinat de o cauză nedreaptă, ca un context cognitiv-comportamental structurat de valori, credinţe şi idei care converg spre un final neaşteptat. Dar pentru a-ţi întări Egoul trebuie să ai îndrăzneala de a risca asemenea unui pion care poate fi însă convertit în regină la final…

Spre a cunoaşte leadershipul în adevărata lui valoare, omul trebuie să se confrunte cu sine însuşi, simplificându-şi modelul de "a fi", ducându-şi funcţionalitatea la un nivel mai avansat de rafinament în abordarea diferitelor provocări pe care viaţa i le aşterne în cale. Lămurirea acelei dileme existenţiale, cu o profundă semnificaţie şi evaluând rezultatele, implică anumite responsabilităţi de asumat. Dar poate constitui totodată şi o trambulină în alegerea obiectivelor, în condiţii grele de "bruiaj şi interferenţe".

În loc să slujeşti egoismului de a cuceri mereu o mică bucăţică din marele teritoriu al incertitudinii, mai degrabă continuă să accepţi ceea ce ai susţinut dintotdeauna – binele, partea bună din tine, ca astfel să te eliberezi din robia patimilor, a întunericului care bântuie în lumea propriei tale minţi.

A trăi şi a înţelege suferinţa prin gestionarea „evenimentelor surprinzătoare" înseamnă să nu exprimi nicio remuşcare faţă de o acţiune pe care o gândeşti drept un efect al răzbunării, ceea ce te împiedică să fii fragil şi sensibil faţă de toate cele frumoase ale unei lumi …deşarte.

În luptă cu Mephistopheles aduce în prim plan teama resimţită în faţa propriului tău Eu, atunci când anumite aspecte ale vieţii, în deplina lor complexitate, pun pe jar autoritatea ta

morală.

În loc să-ţi încalci obligaţiile morale faţă de felul în care tinzi să te manifeşti în situaţii limită, în loc să faci pasul înspre iad, în loc să atribui neputinţa ta de a te schimba (în simţire, în gând sau faptă) acelei entităţi care poate fi asociată cu răul, încearcă mai degrabă să te dedici unui studiu minuţios şi îndelungat al propriei tale fiinţe.

Găseşte esenţa care face obiectul iniţiativelor tale viitoare, fără să-ţi alimentezi excesiv starea de funcţionare cu ceva care este mai presus de tine.

*** Notă: " *Flawless (2007)*"**

În numele adevărului te abandonez

On Martie 08, 2009

Susţine întotdeauna exemplaritatea leadershipului tău, imprimând oamenilor o scară a valorilor bine definită care să nu le permită nicio abatere de la codul profesional stabilit de tine.

Bill Parrish, fondatorul şi preşedintele corporaţiei Parrish Communications îl invită la petrecerea lui aniversară pe Drew, mâna lui dreaptă, care se dovedise a fi un impostor - „omul din umbră" care, mişeleşte, lucrase pe la spatele tuturor ca să îl înlăture de la conducerea companiei, şi să înlesnească vânzarea ei în favoarea unui mare investitor.

Dacă ai urmărit filmul *„Meet Joe Black (1998)",* atunci sigur îţi aminteşti finalul. Bill Parrish, cu autoritatea omului inteligent şi lucid care era, împreună cu Joe Black, îi întinde o cursă lui Drew pentru a-l determina să se demaşte singur în faţa membrilor comitetului director al companiei.

Ca urmare a planului de deconspirare bine ticluit, Drew a reacţionat, chiar dacă numai instinctiv, în modul cel mai elocvent cu putinţă, exact după cum s-au aşteptat Bill şi Joe. El a căzut în capcana lor, dezvăluind comitetului director adevăratele sale intenţii şi mârşăviile pe care le-a comis pentru a-l înlătura pe Bill din funcţia de manager, ca astfel să poată vinde compania.

Leadership: Care este viziunea ta asupra afacerii pe care o conduci, luând seama la modul de a te proteja de o realitate care aproape îţi "fuge de sub picioare", dar care te provoacă doar pentru a-ţi testa valorile pe care nu le apreciezi destul la tine?

Drew, deşi era de mulţi ani omul de încredere al lui Bill Parrish, nu şi-a păstrat în bună măsură trăsătura care i-a unit pe amândoi într-o anumită perioada a activităţii lor: respectul pentru Parrish şi pentru calitatea leadershipului său.

Leadershipul este ca un fel de chemare la ordine şi corectitudine, la adevăr şi virtute, şi trebuie să fie un model de integritate şi exigenţă profesională, care are o singură măsură: cea personală. Iar tot ceea ce te reprezintă, toate trăsăturile, toate calităţile tale, dacă nu sunt acordate la un nivel maxim de integritate şi încredere se răsfrâng direct asupra leadershipului tău tot aşa cum poluarea se răsfrânge direct asupra creierului.

Se spune că minciuna are picioare scurte şi că adevărul totdeauna iese la iveală, ceea ce înseamnă că şi duplicitatea şi disimularea adevărului despre sine vor fi mai devreme sau mai târziu aflate. Vai de cel care şi-a ascuns trecutul, care şi-a ascuns defectele şi eventualele fapte reprobabile. Odată aflate, încrederea oamenilor va dispărea şi el va fi înlăturat, ulterior căzând în prăpastia uitării.

Cu toate acestea, caracterul înşelător a lui Drew a fost tot timpul la vedere, fiindcă el nu punea deloc preţ nici măcar pe relaţia cu fiica cea mică a lui Bill Parrish. Iar Bill nu a sesizat caracterul precar al lui Drew dintr-un singur motiv: lăsa totul la vedere, nu se sinchisea de amănunte, nu se sinchisea de știința lui, încât de multe ori i se părea că adevăratul vizionar din companie era Drew (cel ce făcea cu atâta șiretenie pe omul responsabil).

De fapt, greşeala cea mare a lui Parrish era următoarea: părea că nici nu observă lumea din jur, ajunsese la o bătrâneţe care nu-i mai trezea curiozitatea sau avântul, o bătrâneţe care

s-a înstrăinat de el însuşi fără speranţă.

Viziunea este calitatea liderului de a se supune unei realităţi pe care oamenii o văd diferit. Dar aceeaşi viziune trebuie să meargă dincolo de ceea ce este imediat realizabil, dincolo de ceea ce s-au obişnuit oamenii să numească: "a face totul fără vedere".

Ceea ce ai distrus în timp cu propriul „eu" şi ascunzi în faţa celorlalţi, nu mai poate fi reparat. Renaşterea, aidoma păsării Phoenix, din propria cenuşă se petrece foarte rar cu un lider, şi, şi mai rar este acceptată. Prin urmare, fii cinstit şi corect cu oamenii, nu-i minţi în legătură cu trecutul tău şi poate ţi se vor găsi circumstanţe atenuante. O conştiinţă curată şi dreaptă îţi împinge leadershipul la un nivel ridicat, în timp ce un caracter care respectă un cod al onoarei te împiedică să-ţi destabilizezi calitatea morală.

La proba sportivă de rezistenţă nu câştigă cel care ajunge cu un metru înainte de linia de final, ci acela care trece linia. Aşa e şi cu integritatea, numai cel care e cinstit până la capăt câştigă marea bătălie cu sine însuşi, cu slăbiciunile şi viciile sale, şi doar aşa îşi va putea vădi calitatea personală şi va câştiga un ascendent asupra celorlalţi.

Ca om cheie într-o companie trebuie să fii o personalitate proeminentă şi unanim apreciată de ceilalţi, nu una contrastantă, cu accente care nu întregesc calităţile şi abilităţile căutate şi apreciate de ceilalţi. Totul într-o companie se sprijină pe substratul moral, deciziile şi acţiunile tale nu trebuie să ducă la deprecierea ta morală, căci altfel vei fi discreditat, dispreţuit, iar imaginea ta va fi compromisă.

Susţine întotdeauna exemplaritatea leadershipului tău, imprimând oamenilor o scară a valorilor bine definită care să nu le permită nicio abatere de la codul profesional stabilit de tine. Nu uita că valorile pe care nu le apreciezi destul la tine (precum corectitudinea, sinceritatea, buna intenţie) sunt valorile de care se pot folosi ceilalţi oameni în detrimentul tău, doar ca să-şi ascundă hoţiile.

Leadershipul este o realitate care îţi poate "fuge de sub picioare" dacă calitatea ta morală nu este în acord cu o viziune pe care toţi o susţin, cu toate resursele.

Cu alte cuvinte, nu te înarma cu o viziune pe care "cifrele" o susţin, ci cu o viziune ce se poate explica astfel: „Acesta e timpul în care orice orice om trage linia bilanţului după un an de zile."

În numele adevărului te abandonez reprezintă momentul în care dispare orice acord între tine şi ceilalţi, acord care nu s-a bazat strict pe reciprocitate şi interese comun. Acest moment apare când una dintre părţi nu ţine seama de interesele celeilalte, când nu contribuie la impunerea unui model de leadership eficient, şi nu dă un randament garantat.

Integritatea nu va înceta niciodată să reprezinte unul dintre punctele de referinţă în leadership. Şi nu este greu să descifrezi leadershipul superficial al cuiva, ce aparţine acelei personalităţi care evoluează pe traiectorii diferite, adeseori divergente de ale tale, şi care nu are nimic în comun cu etica.

Concluzie: În leadership este greu de apreciat de partea cui este adevărul, dar în momentul în care apar divergenţe, opinii diferite, în momentul în care dispare comuniunea de interese, se poate spune că s-a zis cu leadershipul în ciuda intenţiilor bune iniţiale.

În numele tatălui

On Octombrie 08, 2010

Cu cât ştii mai multe despre leadership, cu atât mai uşor îţi va fi să recunoşti talentul unui lider.

În ciuda strădaniilor evidente pe care le depusese, Tus nu se ridicase deloc la înălţimea aşteptărilor tatălui său, Sharaman, care era regele Persiei. În taină, el nutrea speranţa că va reuşi să ajungă rege, întocmai ca tatăl său, convins de faptul că deciziile pe care le luase fuseseră cele mai iscusite.

Era momentul ca Tus să dea explicaţii pentru asedierea oraşului sfânt Alamut. Regele, căruia i se putea citi dezamăgirea pe chip, îl privi cu severitate pe fiul său şi îi spuse pe un ton autoritar de reproş:

- Această... aventură a ta nu va fi pe placul aliaţilor noştri. Dar bănuiesc că nu te-ai gândit şi la asta...

Tus rămase năucit la reproşul regelui, nu ştia cum să-şi justifice deciziile. Totala şi patetica lui aspiraţie către mărire, şi mai ales nerăbdarea, se dovediră a fi nefaste. Era nesigur pe sine însuşi. Nu înceta să-i arunce priviri îngrijorate unchiului său, care era de faţă, ca şi cum ar fi dorit ca acesta să-i ia apărarea.

Regele Sharaman, graţie cunoştinţelor şi înţelepciunii sale extraordinare, cuplate cu instinctul său infailibil de a detecta calităţile şi defectele care erau prezente în oameni, dar mai ales în fiul său, îi spuse cu blândeţe în glas:

- Ştiu că abia aştepţi să porţi coroana, dar crede-mă, nu eşti încă pregătit !

Leadership: Conştientizezi semnificaţia ascensiunii care dă unicitate propriilor decizii, cumpănind ceea ce este rău de ceea ce este bine într-o atitudine care îţi reflectă dependenţa de a fi în prim plan?

Parafrazându-l pe diplomatul spaniol Diego Saavedra Fajardo (1584-1648), aş spune că leadershipul este mai curând o sarcină decât o cinste - precum grijile unui tată împovărat de copii. Este foarte important pentru un lider să cunoască pornirile neobişnuite ale inimii "copiilor" săi. Şi mai ales să deosebească firile firave de cele orgolioase, ambiţioase şi dornice de afirmare - dar superficiale, şi de cele cu adevărat rezistente şi puternice care sunt capabile să ia decizii chibzuite şi să manevreze puterea în mod intuitiv şi sigur.

Regele Sharaman din filmul *"Prince of Persia – The sands of time (2010)"* nu l-a numit pe Tus succesorul său, pentru simplul motiv că nu a văzut în el calităţile unui conducător iscusit. Datoria lui ca tată era să-i insufle fiului său dragostea de virtute, să-l inspire în a dobândi înţelepciunea. Dar acesta nu a dat ascultare sfaturilor şi îndemnurilor lui, ci, plin de ambiţie şi de înclinaţie spre strălucire, a pornit un război inutil, folosindu-se mai mult de un pretext decât de dovezi clare.

Încercarea lui Tus de a-şi dovedi talentul de lider s-a dovedit dezastruoasă. Prestaţia lui era să-l coste pe tatăl său onoarea şi faima faţă de popoarele aliate. Ruşinea ar fi fost pentru regele Sharaman un simţământ catastrofal - la vârsta lui ar fi îndurat cu greu dispreţul şi ura

îndreptate împotriva sa.

Leadership: Includerea ta personală într-o fază mai avansată de evaluare îţi confirmă opţiunea de retragere din prim-planul valorii?

Celui ce nu urmăreşte dimensiunea afectivă a leadershipului, în diferite puncte ale traseului parcurs spre includerea personală într-o fază mai avansată de evaluare, nu i se vor putea niciodată recunoaşte meritele şi raţionamentul în scopul generării unor noi competenţe. Acest lucru accentuează de fapt tendinţa liderului de a supune totul propriilor sale dorinţe, risipindu-şi puterea de a se depăşi pe ei înşuşi, neluând în calcul însemnătatea zonei de lipsuri.

Evaluarea personală dinaintea ascensiunii, pe o linie discontinuă de exercitare a puterii în condiţii de asigurare a eforturilor de slujire a unei trebuinţe de autorealizare, contribuie la câştigarea meritului de a fi raţional, flexibil şi adaptabil în orice situaţie.

Această evaluare cuprinde toate acele aspecte care te impulsionează şi te determină să te comporţi într-un anumit fel sau să tinzi spre a atinge un anumit scop. Dar mai ales are ca prim rol o câştigare a garanţiei de a-ţi menţine angajamentul înaintea oricărui sentiment.

Dovezile cele mai grăitoare ale eficienţei iniţiativei particulare sunt aproape în totalitate extrase din procesul "mărturisirilor şi justificărilor", care convin numai prin asumarea răspunderii şi prin îndeplinirea cu conştiinciozitate a îndatoririlor. În timp ce căderile de putere, din ecuaţia performanţei, denotă acea ruptură dintre universul trăirilor şi lumea ambiţiilor de mărire, care intră într-o nouă structură de supraveghere şi control, odată cu acţiunile izolate ce dispar în sfera lipsită de sens a accidentalului.

Leadership: Îţi cântăreşti potenţialul de lider în funcţie de criteriile de timp şi de loc în care te simţi pregătit să discerni între convingerile tale absolute şi suspiciunile altcuiva?

Unui lider nu i se va prezenta în mod susţinut confirmarea, în succesiunea etapelor sale reale de evoluţie din cadrul unui amplu proces de transformări la nivel de *Mindset* sau *Mastery Orientation* , decât dacă reuşeşte un salt puternic peste toate erorile de raţionament ce pot interveni în chestiunile care nu se încadrează în sfera de aplicare a onestităţii, probităţii profesionale şi a stăpânirii de sine.

De aceea consolidarea autorităţii şi a poziţiei de rezistenţă în faţa unui întreg set de condiţii cumulative (cum ar fi preţul pe care îl ai de plătit pentru lipsa de viziune, disponibilitatea de a renunţa la scopurile şi principiile dăunătoare, disponibilitatea de a accepta valoarea adevărului), sunt cele mai importante lecţii pe care le înveţi în etapa de sens a unei evoluţii care se poate dovedi plină de incertitudini.

În opinia regelui, raţionamentul fiului său nu a fost decât cel al unui novice. Numai gândul că fiul său aştepta cu nespusă ardoare să-i ia locul, deşi nu era pregătit pentru a face faţă responsabilităţilor unui rege, îi sporea şi mai tare durerea. Şi, în consecinţă, decizia de a nu-l numi succesor la tron a fost una corectă. Căci pentru un rege, şi respectiv pentru un părinte, cea mai aspră dintre toate pedepsele este să-şi vadă fiul (de care trebuie să fie atât de mândru) un ratat.

Numai un om înţelept ia decizii înţelepte. Regele Sharaman, care era neîntrecut în înţelepciune şi avea un suflet mare, era conştient că liderii se aleg în funcţie de competenţele lor. Şi el ştia foarte bine cum arăta un potenţial lider bun. Ca urmare, cântărind talentele celor trei fii ai săi, a găsit că cel mai destoinic ar fi nimeni altul decât Dastan, fiul său adoptiv,

care în final a ajuns *"Prince of Persia".*

Leadershipul este impresia pe care o faci în condiţiile respectării unei sarcini colosale: să fii hotărâtor în luarea unei decizii care nu poate fi respinsă de nicio contestaţie.

Vine un moment în viaţa liderului când trebuie sa predea ştafeta altuia, dar nu oricui. Posedând maturitate în gândire şi experienţă, trebuie să discearnă atent între adevăr şi fals, alegând pe cineva cu realmente calităţi de lider şi care să fie recunoscut pentru aceste calităţi de către restul echipei. A alege arbitrar în această situaţie, poate deveni o catastrofă ireparabilă. Prin urmare cu cât cunoaşte mai bine leadershipul, cu atât alegerea va fi mai uşoară şi mai corectă.

În numele tatălui trebuie să te comporţi ca un fiu demn de încrederea şi respectul unui popor întreg.

Liderul este ca un părinte care are grijă de copiii lui. El este ca un tată iubitor care nu încetează să vegheze asupra a tot ce este pozitiv şi eficient în educaţia copiilor lui, să le vorbească, să-i povăţuiască şi să-i îndrume pe calea cea bună, şi să-i mustre atunci când ajung din propria lor vină pe marginea prăpastiei.

"Copiii" trebuie să fie deschişi la sugestiile părintelui lor, care având experienţă mai multă nu-i poate povăţui greşit. Dar mai presus de toate ei trebuie să conştientizeze faptul că ori de cate ori iau o decizie sau pornesc o acţiune, acestea se iau în numele lor, dar se repercutează inevitabil asupra reputaţiei părintelui lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-numele-tatalui.html

În numele trandafirului

On Martie 27, 2016

Încearcă să controlezi cursul unui joc de rol care oferă securitatea proprie jocului.

Nu vă lăsaţi înşelaţi: trandafirul ascunde un mare secret, îngăduie schimbarea, esenţa care te menţine în viaţă, un semn de la Dumnezeu că ţi-ai primit binecuvântarea, menţinând o stare interioară de mare luminozitate. Este emblema unui om obsedat de cuvinte, de jocurile înţelesurilor care dau chip lucrurilor, trucuri născocite aievea, băgând aşteptare în acea constantă a operei denumită viziune, din unghiul unor fenomene miraculoase. Eşti imobilizat acolo pentru totdeauna, între parfumul unei stări schimbătoare, ca soarele între nori, şi spinii ascuţiţi ai năzuinţelor de modificare a formei imaginii timpului şi spaţiului, alcătuind formula magică a lumii vii.

Dintr-un celebru roman de spionaj al lui David Morell, am aflat că în mitologia greacă, zeul dragostei i-a oferit odată un trandafir zeului tăcerii, ca mită, pentru a-l împiedica pe acel zeu să dezvăluie slăbiciunile celorlalţi zei. Cu timpul, trandafirul a devenit un simbol al tăcerii şi al tainei. În Evul Mediu, se obişnuia să se agaţe un trandafir de tavanul unei săli de consiliu. Membrii consiliului jurau să nu dezvăluie ceea ce discutau în încăpere, *sub rosa* , în numele trandafirului.

Când veţi veni să mă vizitaţi, aşa cum actorii se reîntorc întotdeauna pe scenă, căci numai acolo se desfăşoară cu adevărat spectacolul, am să vă arăt un trandafir special, o specie nouă: "Crosswords", plin de toate culorile unei producţii de tip divergent, cerând integrarea unor elemente disparate, pe cât de concrete, pe atât de abstracte.

Aş putea oricând să-i dau un nume nou acestui trandafir, dar mă gândesc la el în termenii de rezultat al muncii cu mine însumi, al transformării mele, încât e aproape imposibil de redat sentimentului onorabilităţii pe care îl pretind şi îl invoc, pe care profesionalismul meu îl impune. Trandafirul este rezultatul unui joc de cuvinte care creează un spaţiu imaginar, fascinant, în care dorim să pătrundem cu toţii, format dintr-o referinţă la un subiect care a stârnit un interes deosebit şi dintr-o metaforă care sugerează în mod profund ideea de renaştere şi glorie dintr-o perspectivă estetică.

Îmi place dublul lui înţeles, dar dumneavoastră îl veţi pricepe doar pe acela care este nepăzit, şi care vi se potriveşte. În meseria mea, este nevoie de frumuseţe - cea pe care trebuie să o recepţionaţi dumneavoastră, nu neapărat cea care mă defineşte pe mine.

Leadership: Încerci să-i introduci pe ceilalţi într-un joc plin de înţelesuri, folosind variaţia proprietăţilor lui sugestive?

Acest trandafir, provenit din soiuri diferitele, pentru care toate vocile sufletului îşi găsesc rezonanţele în zone inspiraţionale, este unul neobişnuit, cu totul aparte de cel din anii trecuţi, ca să nu vi se pară că intraţi într-un joc fără să înţelegeţi proprietăţile lui sugestive. Treaba pe care o face el are rolul de a apăra o idee atacată din toate părţile, ca un fel de hoţ de peisaj înglobând senzaţiile şi trăirile intense. Încercaţi să lămuriţi misterul acestui trandafir, întoarceţi-vă la teorie. Nu încercaţi să-l ţineţi în mână, căci va spori misterul şi curiozitatea.

Aşa cum vă daţi seama, am început să vă induc o anumită imagine, o anumită interpretare, poate chiar în eroare. Numai un plăsmuitor de imagini poate să asigure cel mai bine această stare de sugestie, pe tot parcursul leadershipului, care te face să te întrebi de unde vine. Uneori nu poţi explica această stare, dar o simţi în totala sa deplinătate, că eşti purtat

printr-un şir de experienţe surprinzătoare, ce îți trezesc mai multe întrebări, interesul de a afla cât mai multe.

Leadershipul își trage toate caracteristicile din miezul unui trandafir care nu se ofileşte, meritând a fi exagerat prin expunere, încât să continue să fascineze și să surprindă. Ceea te însoţeşte mereu pe tărâmul ideilor eterne, ţine de modul de abordare a unei teme având în centrul ei „Culegerea și oferirea Trandafirului" - ca rezultat al transformării tale. Locul acestuia în contextul perpetuării unei anumite înţelegeri, trebuie să-l ia conceptul unei sugestivităţi maxime și unitare care să circule larg.

Privit ca mijloc de afirmare a unei puternice identităţi a ideii, prin căutarea și descoperirea unei sugestivităţi unice sau polivalente, trandafirul are o semnificație creatoare aparte – mai întâi fiindcă te situezi în prezența unei stări de spirit active, adăpostind încrederea într-un fel de victorie asupra reprezentării realităţii.

Apoi, fiindcă se naște în tine acea calitate de a controla cursul unui joc de rol, care oferă securitatea proprie jocului. Tu decizi asupra a ceea ce inserezi în mintea celorlalți, dar ceea ce inserezi trebuie să fie direct proporţional cu ceea ce sunt dispuşi ei să vadă şi să accepte.

Sugestivitatea cu care continui să evidenţiezi părţile unor înţelegeri tăinuite este similară cu aroma cuceritoare a trandafirului: te îmbie la visare, ca o incursiune în lumea strălucitoare a esteticii, dar în acelaşi timp te duce înapoi în timp, evocând amintiri pe care poate le credeai pierdute.

Revelaţia care confirmă impactul leadershipului distribuit sub forma unor experienţe surprinzătoare este o imagine extinsă dincolo de frumuseţea unor structuri conceptuale exprimate prin metoda comparaţiilor directe.

În numele trandafirului trebuie să fie întotdeauna solidar acel plăsmuitor de imagini care vrea să facă din cunoaştere, din transformarea lui proprie, un adevărat spectacol, un leadership veritabil, apelând la descoperirea unei sugestivităţi unice sau polivalente.

Unui asemenea om îi revine sarcina de a ţine secretă identitatea unei idei pe care ceilalţi trebuie să o regăsească sub un unghi diferit. Asta face din el un lider fiindcă reuşeşte să se afle mereu în umbra unui joc, al cărui centru îl constituie acea interpretare prin care se încearcă susţinerea unei idei sau teorii.

Trandafirii iau ochii lumii nu cu nişte preţuri mari, ci datorită elementelor de relevanţă pe care le prezintă însuşirile lor. Te regăseşti în ele? Te poţi inspira din ele? Poţi să conduci în funcţie de acestea?

Source: https://neculaifantanaru.com/in-numele-trandafirului.html

Înainte ca ochiul să-şi fi terminat privirea

On Ianuarie 28, 2020

Pe primul plan al artei trebuie să se situeze redarea sentimentului de apartenenţă la un alt univers.

Trandafirul, Double Delight. Când îl priveşti vara, în lumina soarelui, rămâi cu o deschidere spre artă, spre frumos, spre gingăşie. Sunt aproape de sufletul lui, mereu contemplându-i frumuseţea, iar el pare mereu a fi încântat de ce se întâmplă în lumea mea. La rândul lui, acest organ sensibil la atenţie, la orice formă de artă, mă priveşte aşa cum îşi priveşte artistul creaţia ani de-a rândul: ca un fel de imagine a unei lumi înnoite, recreate, inovatoare la nivel spiritual.

Nu sunt doar un arbust oarecare. Sunt singurul organism de evaluare a esteticii abordat din prisma unui continuum al experienţelor de cunoaştere, care generează o stare de deschidere către natura divină din centrul unei fiinţe superioare. Străbătut de afecţiune şi de dorinţa de a căuta semnificaţia trăirii, devin mai expresiv atunci când palpit în fiecare urmă de pensulă. Ataşat de realul poetic-artistic, întinerit de binecuvântarea unei atingeri delicate, simt parcă sufletul stăpânului meu şoptindu-mi cuvinte de mângâiere în fiecare demers creator, cu fiecare aplicare a culorii pe straturile unei profunde cosmogonii care parcă dezvăluie o parte din triumful imaginaţiei asupra inteligenţei.

Îmi înţelegeţi fericirea, nu-i aşa?

Adesea, am văzut în stăpânul meu o parte din întruchiparea nemuririi, factorul determinant al nenumăratelor mele transformări de-a lungul timpului. El nu este doar un creator desăvârşit, ci este însăşi desăvârşirea creaţiei care începe cu *Lorconsulhis* (absolutul ascuns în puterea inimii) şi se continuă cu *Trekanandhis* (esenţa virtuţilor vieţii divine), pentru care orice motivaţie spirituală reprezintă un roşu curat şi plin de vitalitate. În artă, trebuie să faci mereu o trimitere la Creator prin intermediul credinţei în Înviere: renaştere, revigorare, trezirea naturii.

Ani de-a rândul am crezut că voi fi diferit, că mă voi simţi altfel. Voiam să cresc şi să ajung perfect asemenea unei picturi care nu-şi pierde caracterul monumental, care nu-şi pierde din conţinutul simbolic. Şi s-a întâmplat să fiu tot ceea ce am dorit să fiu, chiar dacă nu la momentul dorit de mine, şi în calitate de aspirant la o nobilă menire: de a mă ridica deasupra ignoranţei lumii prin însăşi viziunea artistului care merge mult mai departe decât şi-a putea imagina cineva, prin combinaţia miraculoasă dintre trup şi suflet, dintre natură şi har.

Leadership: Poţi să-ţi imaginezi opera de artă ca pe o extensie a unei realităţi trăită dintotdeauna, în cazul manifestării unei personalităţi care traversează spaţiul şi timpul prin identificarea unei mereu alte vieţi posibile?

Precum personajele lui Nabokov, mă pierd uneori în faţa unui timp liber pe care nu ştiu cum să-l umplu cu ceva util, pentru că nu m-am preocupat niciodată de asta, fiind acaparat doar de frumuseţea mea. Expresivitatea contează mai mult ca utilul. Un trandafir nu e admirat decât atunci când se ştie nespus de frumos, splendid în nobleţea cu care îşi etalează farmecul, plin de culoare în orice cadru s-ar afla.

Totodată, imaginea mea trebuie să emane acea expresivitate a afirmării sinelui şi a acordului acestuia cu lumea, ca atunci când trebuie să-ţi arăţi calităţile artistice în faţa cuiva care nu te cunoaşte prea bine. Alteori, mă regăsesc în cuvintele lui Alexandru Vlahuţă: *„Din marele lui*

peisaj, Dumnezeu a luat o floare fragedă şi, dându-i trup şi grai omenesc, i-a trimis-o pe-o rază de soare artistului, ca tovarăş al unei vieţi trăite într-o împlinire totală.”

Aici am vrut să ajung, şi credeţi-mă că ajungerea aceasta într-un puzzle specific picturii expresioniste, dintr-o perspectivă aflată în corespondenţă cu elanul spiritual, creează întotdeauna o imagine expresivă. Dacă puteţi, încercaţi să-mi înălţaţi sufletul într-un orizont care merge dincolo de cel al vieţii, ca şi cum m-aţi compara cu un titan al tranziţiei dintre mai multe lumi, şi vedeţi dacă reuşiţi să-mi daţi o formă apropiată de cea a îngerului care a învins moartea.

Doar astfel mă veţi putea înţelege dincolo de cuvinte, dincolo de sentimente, dincolo de căderea de acord cu alţii, doar prin comparaţie cu viziunea unui Creator Universal.

Leadership: Poţi face din tine o cunoaştere individualizatoare în scopul formării şi manifestării unei inteligenţe înzestrate cu mare putere de sensibilitate care îşi dispută importanţa în viaţă discretă a naturii?

Numai stăpânul meu ştie să integreze în imagini plastice diverse forme din natură. Nu sunt o excepţie. Orice element al naturii este într-un fel eternizat, fiind tratat datorită eforturilor făcute pe cale spirituală de o fiinţă discretă şi duioasă, care ştie să ocrotească un corp plin de nuanţe şi culoare, să-l păstreze pururea tânăr, vesel şi sănătos. Într-un fel, dominanţele esteticii sale, relevate prin prisma stilului creaţiilor pe care le-a oferit lumii, stabilesc un fel de paralelism cu orientările artistice ale lui Joel Cunningham, din opera lui Mary Balogh, care mărturisea la un moment dat:

“Când pictez pe viu, mintea mea e prea prinsă de redarea corectă a oricărui detaliu neînsemnat, şi spiritul meu e redus la tăcere. Iar subiectul devine ţeapăn şi încremenit, pentru că îşi menţine aceeaşi poziţie şi aceeaşi expresie. Voi schiţa ceea ce văd acum cât pot de repede şi apoi voi picta în atelierul meu.”

Fără a avea pretenţia de a fi spus tot ce putea fi spus, fiindcă un trandafir este un univers nemărginit, mereu cu o altă poveste, mereu cerând altceva de la artă, mă voi alătura asemănării cu acel teritoriu privilegiat de manifestare a cunoaşterii individualizatoare, de care face dovadă stăpânul meu, din care am cules următoarea piatra de temelie: *„ A face o artă din ştiinţă este ca şi când ai pune în vibraţie sufletul uman cu ajutorul unei pensule care se mişcă singură.”*

Mai departe, vă las sarcina să-mi creionaţi un portret în care sufletul meu, prins într-un dialog cu Creatorul Universal, se umple de gânduri care nu se pot descrie în cuvinte sau în imagini, ci numai în sentiment, în picătura de divin din voi.

Leadershipul care însoţeşte cunoaşterea artistică are ca premisă menirea pe care ţi-o asumi în perimetrul creaţiei, din prisma unei deschideri către natura divină, conformându-se unui singur argument: „Ceea ce creezi este ceea ce eşti când te consideri cineva mai presus de tine.”

Înainte ca ochiul să-şi fi terminat privirea are ca şi considerent de bază următoarea experienţă creatoare: „Să simţi ceea ce se trăieşte numai prin asemănare, încât să fii parte din natura celui ce se trăieşte pe sine la nivel de univers nelimitat”.

Cufundându-te într-un labirint al simbolurilor, metaforelor şi al alterităţii, trebuie să-ţi recunoşti personalitatea ca fiind imaginea unui Creator Universal care transcende timpul, spaţiul, visul şi realitatea, în scopul găsirii unei mereu alte înfăţişări uşor de încadrat în sfera

estetică şi filosofică a artei.

Source: https://neculaifantanaru.com/inainte-ca-ochiul-sa-si-fi-terminat-privirea.html

Înaltele culmi ale aprecierii în artă

On Octombrie 27, 2014

Vino cu idei precise asupra operei căreia intenţionezi să-i dai viaţă, în sensul găsirii celei mai expresive forme de unicitate.

Serghei Eisenstein porneşte la filmare cu idei precise asupra operei pe care o va realiza cu o clară viziune. Este primul său film sonor şi doreşte, pară-se, să aplice aici roadele întregii meditaţii teoretice din ultimii ani. Deşi porneşte fără echipament de sunet – acesta trebuia să apară abia la Harkov – filmează tot timpul ţinând seama de soluţiile sonore ale fiecărei scene.

Le explică colaboratorilor: „La masa de montaj acest episod va fi tratat în acelaşi fel în care lucrează un compozitor la o fugă pe pentru voci. Materialul pe care îl filmăm acum este doar una din aceste voci. Cea mai mare parte va fi folosit pentru retroproiecţii şi transparenţe, în timp ce prim-planurile vor crea o a doua voce în primul plan… A treia şi a patra voce (sau temă, sau motiv) sunt în sunet – sunet şi vorbă."

*Întreaga construcţie audio-vizuală a filmului - şi fiecare filmare urmăreşte aceasta – are ca intenţie realizarea unui film sonor devenit expresie a formei artistice specifice şi a expresiei psihologice a realităţii. În acelaşi sens, al găsirii formei celei mai expresive, sunt construite şi decorurile: uneori în linii de perspectivă exagerate, alteori stilizate cu intenţii metaforice. **

Leadership: Porneşti la realizarea unui „setup de update" cu nişte elemente subiective care conferă originalitate modului de tratare a compoziţiei de referinţă?

Conţinutul artei se extinde nu datorită a ceea ce rezultă din amestecul sau unirea mai multor forme de creaţie, ci datorită a ceea gândirea are de oferit mai original, în raport cu o axă a rezultantei de forţe care acţionează simultan: o forţă de structură, una de prefacere, una de continuitate şi una de valorizare. Iar valorificarea potenţialului artistic nu este doar o formă aferentă obiectivităţii care oferă certitudini, ci este şi o formă derivată din subiectivitatea a ceea ce înseamnă „semnificativ", din activarea a ceea ce poate fi redat în altă formă şi din acceptarea a ceea ce numim proiecţii ale imaginarului.

Arta totală, menită să îmbine noi contraste ale formei de expresie care admit o abordare liniară a raporturilor dintre concepte şi noţiuni, sub efectul unor inspiraţii paralele care se intersectează în punctul de reper stabil al creaţiei, pretinde o anumită libertate a spiritului - sprijinit într-un fel de căutarea absolutului. Pretinde, mai ales, o anumită independenţă în faţa unei realităţi care nu aude şi nu vorbeşte, dar care se deschide mereu mai departe, împotriva aparenţelor (care deteriorează percepţia despre ce înseamnă „îmbunătăţire") înainte de a deveni permanente.

În acest caz, „setup-ul de update" reprezintă o accentuare a tendinţei de asociere a elementelor de noutate, care împinge mai departe graniţele a ceea ce poţi realiza prin intermediul ştiinţei, uneori prin exagerarea perspectivei de a privi lucrurile – între intuitiv şi logic. Acest setup defineşte şi conturează opera ta de creaţie, contribuind la generarea de anticipări şi predicţii ale elementelor de expresivitate prin adăugarea unui mixt de inovaţii care facilitează descoperirea legilor, corelaţiilor, raporturilor dintre sensuri şi forme, riguros concepute.

Creaţia ce devine o expresie psihologică a realităţi decurge din faptul că elementele separate puse în relaţie amorsează spaţiul inerent formării unei imagini care încearcă să

răspundă la întrebarea: "Cum s-a ajuns aici?"

A porni la realizarea unui „setup de update" cu nişte elemente subiective care conferă originalitate modului de tratare a compoziţiei de referinţă, înseamnă de fapt să încerci să exprimi o idee ajustând suita efectelor ei, efectuând cercetări asupra modului în care ea poate fi amplificată şi exploatată la maxim. Pe scurt, înseamnă să adaugi facil plus valoare creaţiei tale datorită rarităţii şi unicităţii asigurate de gândirea care se caută pe sine, care se autoanalizează, formulând mereu noi constatări şi interpretări.

Găsirea formei de exprimare a identităţii personale, prin intermediul ideii care leagă în mod productiv două lumi distincte ale artei – a viziunii şi a interpretării – prin explorarea deliberată a tendinţelor teoretice, începe de acolo de unde intenţia se manifestă nu doar ca o conexiune pierdută între gânduri şi întrebări, ci ca esenţă şi structură a unei creaţii care se cere a fi investigată înainte de a fi împărtăşită.

Aprecierea care ţi se cuvine este un plus de respect pentru ceea reprezintă esenţa ta autentică în exercitarea actului de creaţie, chiar şi în lipsa elementelor definitorii ale "formei" finale a lucrării.

Înaltele culmi ale aprecierii în artă domină tot ceea ce încerci să proiectezi asupra celorlalţi, tot ceea ce încerci sa transmiţi prin intermediul creaţiei, în vederea îndeplinirii criteriilor de performanţă autoimpuse, clar definite şi recunoscute. Aprecierea este o formă de respect pentru ceea ce faci raportat la ceea ce eşti.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Înălțimile succesului

On Decembrie 02, 2024

Privirea îndreptată către un orizont mai vast dezvăluie un nou sens al victoriei personale.

Mi-am dorit întotdeauna să fiu un învingător, iar sora mea, Oana Fântânaru, a reușit să atingă acest scop în locul meu. Fiecare pas alert, fiecare efort susținut al Oanei pe cărările montane devine un "Nexoris Temporal Eternix" – un punct de convergență între efortul personal și impactul colectiv, încât orice stăruință, orice provocare devine o oportunitate de a-şi etala identitatea spirituală, lăsând să se întrevadă determinarea unui adevărat campion.

Privind-o cum aleargă, aşa cum artistul mânuiește penelul pentru a crea o capodoperă, îmi amintesc de cuvintele lui Saint-Exupéry: *„Dacă vrei să construiești un vapor, nu începe să aduni oameni ca să taie lemne și să împartă sarcini, ci trezește în ei dorința pentru marea vastă și nesfârșită."*

În lumina acestei înțelepciuni, observ cum fiecare semimaraton câștigat de Oana devine mai mult decât o victorie personală transpusă în inspirație colectivă. Mai degrabă ajunge sa fie un simbol al posibilității de a transcende limitele umane, prin corespondența cu dorința de autodepășire. Pentru că măreția unui campion se reflectă în cât de mult poate ridica pe ceilalți alături de el.

Leadership: Pot victoriile obținute să contribuie la redefinirea măreției tale, confirmând că liniștea interioară este o forță mai puternică decât orice demonstrație de putere fizică?

Cu spiritul unei războinice redutabile, ea transformă fiecare cursă într-o lecție despre depășirea limitelor și inspirarea celorlalți, la fel cum un pictor transformă emoția în artă, redând o capodoperă în tușe neobosite. Nemaivorbind de stilul ei impecabil de alergare – *l'arte di superare i limiti* – care face ca orice victorie să devină expresia propriei creații, o celebrare a depășirii barierelor interioare.

Din acest motiv, cred că este nevoie de unitate, după deviza „toți pentru unul și unul pentru toți", pentru a înțelege că, de fapt, Oana, privind dincolo de rezultatele sportive, trăiește un soi de revelație continuă, un fel de chemare spirituală către împlinire colectivă. Da, aşa este. Transformarea unei simple curse în inspirație colectivă este un act de creație spirituală.

Leadership: În ce măsură reușești să transformi succesul personal într-un catalizator pentru evoluția celorlalți, făcând din victoria ta o manifestare a voinței de a-ți stăpâni limitele?

Prin fiecare victorie personală, spiritul neobosit al campionului aprinde scânteia transformării în sufletele celor din jur. Iar spațiul sacru al competiției, acest *teatro dell'autotrascendenza*, loc unde vizibilitatea și controlul se împletesc cu energia colectivă, devine martorul tăcut al acestei transformări. Asemenea unui tablou de Joseph Mallord Turner, unde lumina străpunge ceața pentru a revela esența peisajului, fiecare cursă dezvăluie adevărata natură a victoriei, dar mai mult decât atât, oferă o notă de transcendență artei de a depăși limitele ordinare, pe care creația singulară a Oanei o transformă în inspirație colectivă.

În ce constă creația Oanei? În capacitatea de a transforma fiecare pas într-o mărturie vie a puterii spiritului ei vibrant, unde efortul personal devine catalizator pentru evoluția întregii comunități sportive din România. Deci, este vital să înțelegem că succesul autentic transcende simpla măsurare a timpului sau distanței. Totdeauna, privind spre piscurile ce ne înconjoară,

noi, toți alergătorii, realizăm că în acest spațiu sacru al naturii s-a născut ceva mai valoros decât orice trofeu al campionului: înțelegerea faptului că „adevărata măreție stă în capacitatea de a ridica pe alții odată cu tine."

Acest tablou este cu atât mai interesant cu cât ideea lui a pornit de la Napoleon însuși. Se spune că David a vrut să-l picteze ca pe un erou cu sabia în mână, pe câmpul de luptă. Bonaparte, însă, a rostit cuvintele memorabile: *„Nu! Cu sabia nu se câștigă bătăliile. Vreau să fiu pictat liniștit, pe un cal nărăvaș."*

Leadership: Efortul tău poate fi perceput ca o creație figurativă care valorifică mărturia unei vieți trăite cu autenticitate, devenind astfel o reprezentare vizuală a măreției expresive?

Măreția nu se află în bătăliile câștigate, ci în liniștea cu care îți stăpânești limitele, transformând provocările în momente de grație care ridică pe cei din jur. Mai bine zis, numai atunci când ești martorul unei măreții autentice, descoperi că adevărata putere nu stă în victoriile personale, ci în capacitatea de a stăpâni calmul în fața provocărilor și de a-i inspira pe ceilalți.

Oare nu cumva Oana face cinste spiritului exemplului dat de Napoleon, prin faptul că a înțeles esența măreției: că nu demonstrațiile de forță creează eroi, ci puterea de a rămâne stăpân pe sine în fața provocărilor, și de a-i ridica pe alții prin exemplul ei de a transforma fiecare încercare într-o lecție valoroasă pentru ceilalți ?

Așa cum liniștea unui conducător pe un cal agitat vorbește mai tare decât orice discurs triumfal, alergătorul montan inspiră lumea nu prin zgomotul victoriei, ci prin modestia și calmul cu care înfruntă traseul. Munții devin martorii unei lupte interioare care, odată câștigată, se reflectă asupra comunității sportive. În acest sens, măreția devine un act de creație colectivă. Fie că stăpânești forța unui animal nărăvaș sau propriile frici, impactul asupra celorlalți este cel care contează. Și, ca un lider adevărat, alergătorul lasă o moștenire care transcende timpul sau podiumurile.

Adevărata măreție nu se măsoară în victorii zgomotoase, ci în liniștea cu care domini situațiile dificile, recunoscându-te astfel drept învățător al propriei tale căi.

Înălțimile succesului se măsoară în ecourile schimbărilor pe care le inspiri. Mai ales dacă iau în considerare toate realizările remarcabile ale Oanei, am ajuns la concluzia că determinarea ei reflectă o voință neclintită, prin corelare cu impactul pozitiv asupra celorlalți alergători, încât tot ceea ce întreprinde devine un exemplu de excelență și inspirație. Totdeauna, puterea unei viziuni unitare depășește valoarea unei realizări individuale.

Ochii care urmăresc un alergător montan văd mai mult decât mișcare – văd o poveste, chiar mai mult decât atât, o celebrare a spiritului neînfrânt și a conexiunii cu natura. Iar pe mine mă emoționează sincer ecoul pe care îl stârnește în sufletul alergătorilor prestația surorii mele, și încă mai cred că puterea exemplului ei va schimba în continuare multe destine.

În acest spațiu de întâlnire între individual și colectiv, între performanță și inspirație, Oana demonstrează de fiecare dată că victoria autentică are ecouri mult dincolo de linia de sosire. Mereu, fiecare cursă devine o poveste despre transcendență și transformare, unde rezultatul măsurabil se împletește cu impactul nemăsurabil asupra comunității de alergători din România.

Source: https://neculaifantanaru.com/inaltimile-succesului.html

Încântă-mi privirea cu ceva care reflectă armonia naturii (II)

On Iulie 24, 2023

Un artist trăieşte mai mult în opera lui, decât în propria lui viaţă.

Chiar acum mă aflu pe o insulă din Grecia, o bucăţică de pământ luminată tot timpul de soare, care nu se scufundă decât dacă ochii mei o văd scufundându-se. Sigur, am făcut din ea obiectul unei vederi care nu-și înșeală ochii, la care se ajunge doar prin legile artei. Iar prima lege a artei este reușita, îngăduind vederii să ia în considerare distincția între caracterul perspectivei estetice și coerența interioară a creației.

Insula această unică, plăcută privirii încă de departe, înconjurată de marea albastră şi limpede, are destul de multe dealuri şi doar o plajă cu un nisip extrem de fin şi alb, trecut prin degete ca mărgăritarele fine.

Vă întrebaţi probabil ce este coerenţa interioară a creaţiei, în contextul unui peisaj artistic sau al unei reprezentări vizuale a insulei. Înseamnă că toate elementele care compun insula (nisipul, marea, scoicile, stâncile, dealurile, plantele şi vieţuitoarele, vederile, atmosfera) sunt armonios organizate și interconectate pentru a reda frumusețea, atmosfera și caracteristicile distinctive ale unui tablou care reflectă spiritul artistului, liber şi îndrăgostit de munca sa.

Insula însăşi are ca subiect principal acel *Athelisariis Cynosarios Thaeillis Ohinakest*, împlinirea spirituală a artei, locul unde se întâlnește arta cu credința. Uneori, aș vrea să îmi iau nemărginita libertate de a privi o imagine în absența unui proces artistic, să nu reprezint propriu-zis o cunoaștere, cât o presimțire difuză a unei perspective misterioase, înfăţişată în mod sugestiv. Dar, până şi asta este tot o creaţie a superbei mele minţi.

Leadership: Arta ta poate să devină o expresie sacră și sublimă a sinelui tău intim, producând permanenţa unei imagini care se vrea eternă prin explorarea unei teme atemporale?

Spun asta fiindcă ochiul nu surprinde decât realitatea imediată, spre deosebire de fotografie care imortalizează totul în timp. Iar o insulă nu-și pune problema ce surprinde ochiul sau fotografia, nu se închipuie fiind o imagine revelatoare care explică multipla interpretabilitate a operei de artă și nu caută să redea, să facă să trăiască opera așa cum vrea artistul.

O insulă trezește interesul unei vederi artistice doar atunci când o privești de departe ca un punct într-o curgere istorică, un punct de referință pentru o largă panoramă, sau atunci când se scufundă, încetul cu încetul, cu acea disperare pustie și absurdă a celor care nu mai știu de ce au trăit, în ce au crezut. Iar artistul nu se închină la imaginea în sine, nu încearcă neapărat să-i redea permanența, ci o folosește ca pe un instrument de intrare într-o lume virtuală, ca pe un punct de plecare pentru a o transcende și a înțelege necesitatea peremptorie a unei legi importante: *"un subiect viu, sensibil și creativ, este un eveniment neașteptat ce generează un zbucium emoțional."*

Da. Fiecare om este o insulă, lucrurile sunt o insulă, iar artistul tot o insulă este, cu excepția faptului că el face să trăiască opera așa cum vrea el, privind-o într-o dublă direcție: spre experiența artistică și spre conținuturile spirituale. Pentru prima oară, insula aceasta, aşa cum mi-o închipuisem, ca fiind locul de odihnă pentru un erou legendar şi locul de inspirație al unui artist talentat, mi-a redat forţa privirii de care are nevoie ochiul ca să vadă dincolo de limitele spaţiului şi timpului.

Leadership: Poţi să creezi o conexiune profundă între artă și sufletul celor care îţi experimentează creația, încât ei să se ridice la înălțimile experienței artistice pe care o trăieşti tu?

Mica Sirenă încercând să găsească o stâncă de care să-şi sprijine visele, o întrebă la un moment dat pe Bătrâna Regină a mării: oare aş putea vreodată să capăt un suflet nemuritor? Iar regina mării, în timp ce se răcorea în valuri, îi răspunse:

- Doar dacă un muritor te-ar iubi mai mult decât pe tatăl şi pe mama sa, şi dacă toate gândurile şi dragostea sa ar fi îndreptate către tine, iar preotul v-ar uni mâinile, şi el ţi-ar jura credinţă veşnică. Abia atunci sufletul lui ar intra în trupul tău, iar tu ai obţine o părticică din fericirea muritorilor. El ţi-ar da un suflet, păstrându-şi-l pe al său. Dar lucrul acesta nu se va întâmpla niciodată. Coada ta de peşte, pe care noi o consideram atât de frumoasă, cei de pe uscat o vor găsi urâtă. Atâta pot ei să gândească şi cred că, pentru a fi arătos, trebuie să ai două beţe tari, pe care ei le numesc picioare.

- Mica Sirenă oftă şi se uita tristă la coada ei de peşte.

- Hai mai bine să fim fericite, spuse bătrâna regină, şi să zburdăm şi să dansăm de-a lungul celor trei sute de ani de viaţă ! Avem timp îndeajuns să facem asta. După aceea, ne putem odihni.

În reflecţia acestei poveşti se dezvăluie taina unei voci pe care mulţi ar putea s-o considere surprinzătoare. Este vocea artistului care, căutând liniștea insulelor pentru a-și cultiva imaginația și pentru a-și aduce la viață creațiile, reuşeşte să scoată ecouri peste valuri, valurile reprezentând publicul și impactul pe care lucrările sale îl au asupra celorlalți oameni.

Asemenea ecourilor care se aud peste valurile mării, se răspândeşte o voce cu putere emoţională profundă care, depăşind graniţele timpului şi spaţiului, îmbrățișează sufletul ascultător și îl poartă într-o călătorie magică prin adâncurile și înălțimile experienței artistice.

În fiecare etapă a procesului de creație, liderul servește drept compas pentru sufletul ascultătorului, ghidându-l și inspirându-l. El creează o conexiune profundă între artă și sufletul celui care îi experimentează creația, deschizând uși către noi perspective și trăiri inedite.

Mica Sirenă nu este doar o creaţie care se foloseşte de o povestire pentru a exprima altceva, ci este o voce care se susţine şi se completează cu fiecare notă, fiecare cuvânt și fiecare nuanță, alcătuind o armonie desăvârșită, precum toate elementele care contribuie la conturarea unui spaţiu unic și inconfundabil.

Încântă-mi privirea ochilor cu ceva care reflectă armonia naturii şi poate astfel te vei apropia de splendoarea unei viziuni care implică asocierea cu aproape orice formă de artă, mai ales cu arta de a plăsmui un subiect viu care niciodată nu îmbătrâneşte, rămânând mereu proaspăt și interesant, fiind o sursă nesecată de inspirație și creativitate.

Insula încă îmi face cu ochiul. Sau, poate este doar cineva de pe insulă care mă priveşte neîncetat cu uimirea pictorului care transformă banalul în extraordinar, pictând dincolo de aparenţe. Dar oare mă vede cu adevărat, sau doar transpune sentimente pe pânză?

Source: https://neculaifantanaru.com/incanta-mi-privirea-cu-ceva-care-reflecta-armonia-naturii-II.ht

Încântă-mi privirea cu ceva care reflectă armonia naturii (I)

On Iulie 10, 2023

Pentru a modela o realitate autentică trebuie să fii atent la ceea ce observi și să ai o perspectivă clară asupra imaginii căreia îi dai suflet.

Sunt la plajă, undeva pe litoralul Greciei. Soarele își descoperă chipul în strălucirea unui tablou de vară, fermecător şi emoţionant la prima vedere, adâncit în vibraţiile culorilor, pictat de un artist care aspiră la ceva măreţ, ceva ticluit din materia propriilor dorinţe şi vise, ceva care să nu se şteargă cu buretele ca şi când nu s-ar fi întâmplat.

Ca niște pârghii naturale care se mișcă în ritmul vântului, valurile încântă privirea oricărui privitor prin prisma unui sentiment de deja-vu de tipul "am mai trăit acest sentiment de admirație în fața unei opere de artă", care mă face să visez la o zi în care să mă reîntâlnesc cu acest spaţiu şi cu sinele meu autentic, ca doi regizori în căutarea scenei perfecte.

Poate că marea, aşa cum o privesc cu ochi plini de uimire, este un fel de metaforă a percepției vieții, o etapă din viaţă dedicată unui vis înalt, simbol al fiinţei infinite, care se tot repetă în chip de vedere destinată să amplifice simţirea autentică. Este limpede că deasupra artei de susținere a unei estetici remarcabile se află un studiu dedicat subiectului pictural: "Țărm înconjurat de mare în lumina soarelui", argumentat în favoarea importanței obiectelor incluse în câmpul vederii înaintate, de perspectivă, extatice.

Leadership: Cum îți interpretezi percepțiile și cum le integrezi în propria viziune aşa încât să obţii efectul de infinit al unei imagini fără sfârşit?

Așadar ochiul își restrânge aria vederii la obiectul și la percepția estetică până la un punct similar cu acela al viziunii, autoritate ce poate fi conturată prin intermediul unei picturi, recunoscând totuși că studierea entităților sau conceptelor din lumea reală nu epuizează nicidecum interesele generale ale esteticii. Frumosul rămâne frumos ori de câte ori îţi reîntorci privirea asupra lui.

Și ce este estetica, în acest caz? Este viziunea obținută de mine prin modelarea imaginarului pictural cu ajutorul unor fragmente împrăștiate din realitate, încât să surprind unitatea dintre natural şi ideal, ca doi poeți în căutarea metaforei perfecte, pe fondul unei curiozități ce reprezintă adevăratul punct de atracţie pentru un vizionar.

Aşa stau lucrurile în artă, *Espreuhara Aryanyphica Intis Ixir Ashenellat*, frumusețea răspunde ecourilor divine ale naturii, căci ele sunt amplificate prin surprinderea miraculosului în chip de vedere care iluminează perspective neașteptate. Prin urmare, condiția însăși a producerii și receptării artei, ca valorizare a vizibilității, este strâns legată de ideea că viziunea, constituind totodată o poetică a imaginarului aflat în contact direct cu realitatea, nu este o îndepărtare a prezentului, ci dimpotrivă, o îmbogățire și o consolidare firească a acestuia.

Leadership: Poţi să creezi o viziune pornind de la demersul artistului de a crea permanență într-o scenă de sine stătătoare, fără să te rezumi la specificul timpului și locului tău în ea?

Da, vederea este întotdeauna particulară la fel ca și pictura, fapt ce presupune că modul specific în care ea trebuie utilizată, cu finețe, cu atenţie la detalii, în toate împrejurările în care ceva este făcut cu artă, trebuie perceput ca un act de concentrare a celorlalte activități într-una singură. Însăși pictura, fiind în principal opera vederii, este hrănită de mediul în care

artistul trăiește, revărsând în ea ca intuiție-expresie, prin încercări repetate de a capta esența și frumusețea pe pânză, demersul artistului fiind acela de a crea permanență într-o scenă de sine stătătoare. În ce mă priveşte nu sunt doar vizionar, ci un vrăjitor care modelează lucrurile cu talentul său în artă.

Dar vederea rămâne o taină dacă nu iau în considerare cuvintele lui Andersen, dintr-o celebră poveste:

"Într-o cămăruţă a castelului se afla cea mai bogată comoară a pământului: cartea adevărului. Înţeleptul o citea filă cu filă. Era o carte pe care orice om o putea citi, dar numai în parte: în ochii unora scrisul părea că tremură, astfel că ei nu erau în stare să descifreze cuvintele. Pe unele pagini scrisul arăta atât de şters, aproape invizibil, încât ţi se părea că ai în faţă o foaie nescrisă. Un lucru era cert: cu cât erai mai înţelept, cu atât mai multe puteai citi, iar cel mai înţelept citea cel mai mult."

Ori de câte ori privesc valurile cum se lovesc de stânci, dispersate în jerbe de spumă, trăiesc aceeaşi atmosferă de relaxare și mister care mă învăluie atunci când citesc o carte captivantă. Este ca și cum valurile ar povesti secretele adâncurilor și soarele ar arunca lumină asupra cuvintelor ascunse în pagini, fapt ce creează o experiență fascinantă și intrigantă, pe care mi-ar plăcea să o imortalizez într-o imagine care-mi va aminti de bucuria ce mi-a scăldat sufletul.

O viziune poate să prindă contur numai atunci când realitatea tangibilă devine o oglindă care reflectă lumina interioară și te inspiră să trăieşti cu adevărat în prezent, chiar dacă te orientezi către viitor.

Iar leadershipul este cu atât mai stabil cu cât viziunea se aseamănă cu o operă de artă desăvârșită, în care fiecare element din peisaj se îmbină armonios, asemenea culorilor și formelor dintr-un tablou bine compus.

Încântă-mi privirea cu ceva care reflectă armonia naturii dacă vrei să mă inspir dintr-o imagine menită să reflecte invizibilul unui moment care se reîntoarce în profunzimea mea cu aceeași intensitate, naturaleţe și familiaritate.

Iar marea, la auzul cuvintelor mele, îmi mângâie sufletul cu o adiere blândă, o binecuvântare înviorătoare care sterge lacrimi, care smulge zambet, şi aduce speranţă...

Source: https://neculaifantanaru.com/incanta-mi-privirea-cu-ceva-care-reflecta-armonia-naturii.htm

Încântă-mi privirea cu ceva ce face vizibil nevăzutul

On August 15, 2023

Priveşte mai departe de ceea ce vezi, și vei descoperi povestea ascunsă dincolo de aparențe.

Mă plimb pe nisipul plajei, pe una din insulele Ionice ale Greciei. Nu-i aşa că privirea înlocuieşte taina oricărui răspuns la întrebarea "Ce sunt lucrurile"? Fiind înţeleasă ca identitate dintre planul Eului şi cel al misterului din substanţa creaţiei, privirea se întemeiază pe un proces de simbolizare a realităţii în care sunt cuprinse lucrurile specifice zonei în care mă aflu: scoici, fosile de melci, alge aduse la ţărm, bucăţele de sticlă pe care nisipul mării le şlefuieşte în timp, şezlonguri și umbrele, vânzători ambulanți, activități nautice.

În acest caz, ce este substanţa creaţiei? Este o formă de materie filtrată de ochi și prelucrată de suflet în imagini memorabile.

Ba mai mult. Fiecare lucru devine un simbol pentru ochii de artist care ştiu să perceapă informaţia asociată cu nuanţele esteticii, ei înşişi, ochii cercetători, plini de povești nespuse, oglindind întregul univers al culorilor și emoțiilor, devin un simbol pentru lucrurile măsurate şi simbolizate de artist printr-un desen, prin câteva cuvinte, sau printr-un mesaj demn de a fi memorat: *Iiburbys Aa Sterhoss Amesim Lek Olocynne.*

Adică, tradus printr-un exerciţiu de reinterpretare vizuală, *Trăieşte momentul pentru necunoscutele simbolice ale unei realităţi recognoscibile*, mesajul ochilor transmit un fel de comunicare tăcută, dar expresivă, un subiect de factură emoţională, un transfer de informație între un emițător și un receptor, în urma căruia, informația transmisă și captată este înțeleasă și interpretată ca un efect de transformare artistică. De exemplu, metamorfoza unui ciob de sticlă găsit pe nisip într-o bijuterie unică, subliniind frumusețea ascunsă în lucrurile simple, reprezintă o figură de stil ce evidenţiază modul în care arta poate da viață şi sens imaginaţiei (de-a dreptul divină).

Leadership: Imaginea la care te raportezi poate să inspire un dialog inedit între operele a doi artişti excepţionali: unul care ştie să creeze un univers propriu al lucrurilor, şi unul care aduce în lumină însemnătatea ascunsă a lucrurilor?

Iar dacă în fiecare pensulă, în fiecare linie trasată pe pânză, artistul își mărturisește trăirile, menirea creatoare, adevărurile privirii sale, pentru un univers dinăuntrul căruia a ieşit şi pe care sufleteşte nu-l va părăsi niciodată, cu siguranţă există o viziune clară asupra lucrurilor, esenţa unei dinamici a viului, clocotind de energie și vitalitate, născută în sufletul lui şi oglindită în exterior.

Insula este o privelişte uimitoare de la care nu pot să-mi iau privirile. Tot privind lucrurile în contextul obiectelor de pe plajă ce ar putea fi metamorfozate, tot astfel ele mă privesc ca pe un substitut al lor, fiindcă în paleta mea se regăsesc culorile tuturor lucrurilor și treptata lor pierdere în nuanțe. Şi, invers, în privirea mea se conturează lumea lor, redefinită prin paleta culorilor și contururilor artistice. Aici, este vorba despre un dialog inedit între operele a doi artişti excepţionali: unul care ştie să creeze un univers propriu al lucrurilor, şi unul care aduce în lumină însemnătatea ascunsă a lucrurilor.

În acest moment al regăsirii în artei în totalitatea lucrurilor ieşite la lumina unei după-amiezi târzii, în urma unei priviri mai atente, fără a avea un alt scop decât arta în sine, se produce emanciparea unei noi caracteristici a artistului din mine. Şi anume, eliberarea de acea

angoasă care mă cuprinde atunci când trăiesc într-o realitate străină, aflată sub semnul impermanenţei, unde nu cunosc toate sensurile cuvintelor străpunse de zefirul uitării. Stai să vezi când lucrurile încep să comunice între ele în altă limbă decât cea vorbită de mine, iar simbolurile-metaforă, supuse unui "dincolo de ce-a fost rostit" încep să coboare arta la nivelul unei slujnice a filozofiei.

Leadership: Eşti apt să extragi esenţa unei imagini provenite din real şi să-i adaugi certe conotaţii de tipul "spectacol de improvizație", unde aparenţele jonglează cu fantezia într-un dans captivant și imprevizibil?

Totul este plăcut ochilor pe această insulă, mai ales felul cum natura se arată în toată splendoarea ei, într-un loc unde relaxarea și confortul sunt duse pe cele mai înalte culmi. Aşadar, frumosul şi plăcerea vizuală sunt date de armonia liniştii, dăruită de această minune a naturii, sculptată în peisajul său desăvârșit, numită plajă paradisiacă. Dar chiar şi un ochi exersat se înşeală uneori, dacă iau ca exemplu un fragment dintr-un celebru roman al lui John Fowles:

"A fost odată un prinţ care credea în toate lucrurile în afară de trei. Nu credea în prinţese, nu credea în insule, nu credea în Dumnezeu. Împăratul, tatăl său, îi spusese că aceste lucruri nu există. Dar într-o zi, prinţul fugi în împărăţia vecină, o destinație plină de culoare, plină insule liniștite și sălbatice unde văzu nişte fiinţe străinii şi tulburătoare, cărora nu îndrăzni să le dea un nume. Tot acolo întâlni un bărbat îmbrăcat în haine de seară, cu mânecile suflecate. Acesta din urmă îi spuse că de fapt, tatăl său nu este un împărat, ci doar magician. Prinţul se întoarse rapid acasă, gânditor.

- Tata, este adevărat că nu eşti împărat, ci doar un magician?

Împăratul zâmbi, şi îşi suflecă mânecile.

- Da, fiule, sunt magician.

- Atunci bărbatul de pe mal era Dumnezeu, iar fiinţele acelea tulburătoare erau prinţese.

- Bărbatul de pe mal era doar un alt magician, iar fiinţele alea nu erau deloc reale.

- Trebuie să cunosc adevărul adevărat, adevărul de dincolo de magie. Altfel am să mă omor.

- Nu există adevăr dincolo de magie, răspunse împăratul. Şi, prin farmecele sale, chemă moartea să vină. Moartea apăru în uşă şi îi făcut semn prinţului să vină cu ea. Prinţul se înfioră. Îşi aminti de insulele frumoase, frumoase dar ireale şi de prinţesele ireale, ireale dar frumoase.

- Prea bine, zise prinţul. Voi putea îndura totul.

- Vezi, fiule, zise împăratul. Acum eşti şi tu magician."

A fi un creator desăvârşit înseamnă să-ţi aprofundezi cunoaşterea apelând, mai întâi, la perspicacitatea artistului de a extrage esența fiecărui detaliu și de a o transforma într-o poveste vizuală captivantă; apoi la abilitatea magicianului de a învălui realitatea în iluzii fascinante, amestecând limitele dintre ceea ce este perceput și ceea ce este creat.

Artistul este, de fapt intermediarul dintre lucruri și misterul lor divin. Pe când magicianul, cu puterea lui de a preface lucrurile, încearcă să-l îndrume pe artist către înțelegerea temeinică că totul este interconectat, că el însuși este o parte din această minunată rețea a existenței lucrurilor. S-ar spune că în mijlocul acestei insule fermecate, artistul și magicianul își desăvârșeau cunoașterea, unul prin creație și celălalt prin iluzie.

Încântă-mi privirea cu ceva ce face vizibil nevăzutul, unde vizibilul reprezintă lucrurile pe care ochii tăi le pot cuprinde într-o clipă de privire. Dar adevărata bogăție se ascunde dincolo de aparențe, acolo unde nevăzutul dezvăluie povestea completă a realității. Numai dacă știi să privești nevăzutul poți să dezvălui tainele ascunse ale realității.

Pentru a înţelege leadershipul nu este de ajuns să vezi frumusețea și semnificația lucrurilor din jur, dezvoltându-ţi propriul mod de a privi lumea. Mai trebuie să ai abilitatea creatorului de a deveni "un singur trup" din două perspective aparent opuse, sculptând în realitatea vederii tale o nouă dimensiune a înțelegerii și interpretării.

Privind mai departe de ceea ce vezi, apelând la viziunea unui artist și la abilitățile unui magician, vei putea să depășești aparențele și să explorezi în profunzime orizontul. Caută înțelesuri mai adânci și încearcă să înțelegi contextul sau semnificațiile subtile ale fiecărui detaliu, care pot să nu fie imediat evidente, dar pot fi descoperite prin răbdare și perspicacitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/incanta-mi-privirea-cu-ceva-ce-face-vizibil-nevazutul.html

Încântarea privirii provenită din direcţia luminii stelare

On August 14, 2021

Un ochi clarvăzător nu este întotdeauna un ochi care fuge, ci unul care vede de departe ceea ce este destul de aproape.

Tocmai mă plimbam alene pe bulevard, când, deodată, câţiva dintre prietenii mei din grupul de Atletism Iaşi mi-au ieşit în cale. Era antrenamentul "after the sunset", căci se spune că azi este o noapte specială. Noaptea perseidelor. Într-adevăr, regret că nu am putut fi împreună, uniţi prin disciplina sportivă pe care o îndrăgim atât de mult, dar mi-am zis că o variantă la fel de bună este o pauză binevenită după atâtea semi-maratoane la care am participat în ultimele săptămâni.

Este în continuare o noapte specială. Nu am văzut stele căzătoare, dar am văzut nişte luminiţe mici care formau un fel de filamente întrerupte vag de spaţiul dintre două secunde pe care le calculezi din mers, în timp ce eşti depăşit de inevitabilul unei dinamici familiare. Şi chiar dacă aş fi văzut stelele căzătoare, desprinse dintr-o legendă a elenilor care venerau tot ce venea din universul zeilor, acestea tot n-ar fi avut atâta forţă şi intensitate ca luminiţele de basm care mi-au luminat calea.

Logic. Am crescut printre luminiţe, care din punct de vedere al mesajului simbolic pe care-l sugerează, mă direcţionează spre adoptarea unei estetici cât mai naturale a lumii înconjuratoare. Este o artă să alergi, la fel cum este o minune să străluceşti, dar marea provocare este să fii una din luminiţele acelea care deschid calea spre o altă galaxie, nemuritoare şi fascinantă, numită în mod figurat: "egalitate armonioasă". O complexă şi tainică egalitate armonioasă.

Leadership: Poţi să defineşti un reper al autenticităţii imaginii pe care o imortalizezi în cele mai frumoase cadre, aşa încât să scoţi în evidenţă o nouă abordare a artei?

Cred că o valoare importantă a vieţii pe care trebuie să ştim s-o preţuim, la fel de mult ca proiecţia unor stele cu noroc care apar în umbra celor mai înalţi munţi din lume, dar şi în umbra celor mai singuratice văi, unul din lucrurile acelea care dă valoare dorinţei de a străluci dincolo de circumstanţele vieţii, este EGALITATEA.

Nimeni nu străluceşte mai mult decât celălalt într-o galaxie plină de stele. Fiecare străluceşte atât cât trebuie, într-un fel anume, aşa încât din anumite unghiuri fiecare poate să creeze un vis sau o viziune. O emoţie, o poveste, o amintire...

Ridicaţi-vă ochii spre cer, şi priviţi cu ochii stelelor spre pământ ! Acesta este un reper al autenticităţii imaginii pe care voi încerca de acum înainte să o imortalizez în cele mai frumoase cadre, punând în prim plan o realitate care nu trebuie exprimată neapărat în concepte, ci o realitate care trezeşte puterea de a da viaţă unei imagini, menţinând în viaţă flacăra unei inepuizabile pasiuni pentru artă.

Dacă fericirea se naşte din dragoste, privirea îndreptată spre stele se naşte din dorinţa ochilor de a se adapta la întuneric. Iar dacă opera artistică se naşte ca improvizare a unor poveşti până la mici scene ce investighează raportul dintre lucruri şi oameni, şi dacă ea trăieşte şi se dezvoltă în timpul execuţiei sale, această natură îi asigură deplinătatea rigorii expresive tocmai pentru că privirea îndreptată spre frumos este luminată de aceeaşi strălucire firească ca a unei stele din infinitul spaţiului.

Aşa este. În această noapte caldă, plină de pace, nu am alergat printre luminiţele care se aprind suflate de vânt în dinamica unei sesiuni de running, dar am prins o frântură din realitatea care se arată ochiului sub forma unui mănunchi de raze, strânse într-un punct care se numește "punct de fugă". Cu cât un obiect este mai aproape cu atât va părea mai mare în comparaţie cu un obiect îndepărtat.

Leadershipul tău se ghidează după impactul vizual al unei imaginii pe care cauţi să o înlocuieşti cu o alta, prin intermediul proprietății extraordinare a sufletului de a privi dincolo de realitatea imediată?

Iată de ce antrenamentul prietenilor mei a căpătat o strălucire aparte, mai ceva ca o întâlnire cu aştrii, fiindcă alergarea lor de noapte a stârnit în mine ceva ce nu am mai simțit demult: dorința fantastică de a mă constitui, de pildă, într-un fenomen de reflexie a unor fluxuri luminoase de aceeaşi intensitate ca a stelelor. Deci, să abandonăm egoismul, privirea îndreptată spre noi înşine, şi să ne îndreptăm privirea spre acele stele care ne pot sluji drept indicatoare, aducându-ne aminte că lumina străpunge întotdeauna întunericul.

De ce spun asta? Fiindcă runningul alături de prieteni este precum licărirea unei stele ce se aprinde undeva departe, a cărui imagine fotografică este punctuală ca a unei stele, dar a cărui natură nu este neapărat stelară, ci acţionează cu intensitate asupra muncii unui artist, ca o provocare, ca o activitate ludică - ideală pentru dezvoltarea creativităţii.

Fiindcă orice pas în alergare, direct proporţional cu magnitudinea aparentă a unei stele care se deplasează faţa de Pământ, poate lumina pe cerul nopţii, ca şi înăuntrul meu, o împărăţie de fericire, o poveste de neuitat la stadiul nemuririi. Să priveşti o alergare nocturnă înseamna să te specializezi într-o tehnică aparte de observare şi analiză a amintirilor care niciodată nu se "sting".

Nu uita că o imagine cu alergători are puterea de a te încărca cu dorința arzătoare de a triumfa mereu, trezind îndeosebi puterea mentalului colectiv al celor care îmbrăţişează idealurile de unitate, solidaritate, dar și armonia între "fond" şi "formă".

A privi dincolo de realitatea imediată înseamnă să vezi de departe, într-o lumină complet diferită, ceea ce poate explica numai prin conlucrarea dintre "un far călăuzitor prin negura necunoscutului" şi "proiecţia unei viziuni artistice".

Încântarea privirii provenită din direcţia luminii stelare se poate desluşi lesne pe chipul unui artist entuziast care se priveşte pe sine cu aceeaşi adoraţie şi încântare cu care priveşte o stea a cărei lumină continuă să strălucească pe veci în sistemul solar.

Aceeaşi stea va continua să strălucească pe veci în inima artistului, în amintirile sale, în creaţiile sale, ori de câte ori el va privi dincolo de exteriorul oamenilor, căutând valorile lor reale, intrinseci. Nu uitaţi că un ochi clarvăzător nu este întotdeauna un ochi care fuge, ci unul care vede de departe ceea ce este destul de aproape.

Source: https://neculaifantanaru.com/incantarea-privirii-provenita-din-directia-luminii-stelare.html

Încearcă să vezi ceea ce simţurile îţi arată

On Ianuarie 29, 2022

Găseşte-ţi forța de a elibera simțul gustului care te cucereşte și a-l duce să acționeze cu referire la însuşirile simbolice ale unei forme vizuale distincte care se potriveşte cu înţelesul creaţiei tale.

Guma de mestecat Orbit mă ajută să-mi mențin sănătatea dinților, să diminuez cheltuielile dentare, şi în acelaşi timp îmi crește starea de bine în momentele de epuizare fizică (după antrenamentele de running). Totodată, mă delectez cu gustul ei fresh, dulce, cu o aromă intensă de mentă, şi în momentele când încerc să fac apel la aspectul exterior al unei figuri, determinată de limitele unei lucrări de artă care, chiar şi neavând o puternică încărcătură emoţională, îmi captează toată atenţia şi mă face să mă simt ca un artist.

Şi nu ca orice fel de artist. Ci ca un artist ce trăieşte intens o viaţă lăuntrică, frământat de diferiţi stimuli şi sentimente, de variatele manifestări ale atracţiei pentru tot ceea ce se prezintă ca fiind curat şi îngrijit. El nu rămâne un simplu observator, doar un simplu consumator de gusturi rafinate, ci trăieşte intens experienţa asumată de a surprinde o senzaţie de înviorare, neconsumată, ca şi când s-ar afla în faţa unui "model viu de conduită".

În această parte, conştiinţa personajului fictiv Humbert Humbert, din romanul lui Vladimir Nabokov, este revelatoare pentru experienţa unică a gustului fin, de neuitat, pe care îl dă senzaţia de confundare a artei cu viaţa: *"Fiindcă există culori şi nuanţe care par să se veselească atunci când se află în companie bună. Mi-am dat seama numaidecât că toate acestea aparţin unei naturi unice, şi că din ele transpare limpede o autenticitate nouă, inconfundabilă, o poezie cu foarte variate imagini poetice."*

De fapt, asta înseamnă să mesteci guma Orbit prin savurarea aromelor şi amplificarea gustului unic: să încerci să sensibilizezi o activitate cu caracter de permanenţă, printr-o infuzie a senzaţiilor de plăcere şi a percepţiilor legate de o experienţă subiectivă, conferind gustului un statut exclusivist, acela de simbol al unei lumi în care orice culoare se evaporă în cele din urmă, şi rămâne doar albul tulbure al unui obiect rămas în repaus.

Leadership: Eşti gata să foloseşti un proces de reprezentare vizuală care reproduce lucrurile prin imagini, în paralel cu satisfacerea unor simţuri care pot evolua spre redimensionarea unui şablon de interpretare a creaţiei tale?

Neîntârziat, gumei de mestecat Orbit i se acordă un statut de curent artistic caracterizat printr-un colorit slab, dar în acelaşi timp o putem vedea ca pe un obiect al cunoaşterii ce rezultă în urma unui proces care acceptă şi implică eroarea şi imperfecţiunea. Un proces de autocunoaștere senzitivă, urmat la final de procesul de reprezentare vizuală a unui obiect rămas fără simţuri, dar care are abilitatea de a evoca amintiri şi chiar emoţii. În esenţă, Orbit necesită o focusare mult mai complexă asupra unei imagini stimulatoare, prezentându-se ca pe un obiect viu, tangibil, low-cost.

Prin calitatea sa de a aborda arta, guma de mestecat Orbit (al cărei gust este conectat la memorie și păstrat în subconștient) îmi transmite acea atmosferă stimulatoare de care are nevoie un artist pentru o cât mai bună reuşită în redarea unui mesaj sugestiv: să vezi ceea ce simţurile îţi arată. De fapt, ceea ce simţurile revelează adesea poate să existe ca argument al unei hermeneutici a metaforei şi simbolului.

Leadership: Eşti în stare să vezi partea opusă a fiinţei tale, reconfigurând tiparul unui

obiect rămas fără o poziţie reprezentativă pe tabloul principal al creaţiei tale?

Mă simt mai artist ca niciodată, şi spun asta deoarece simţirea artistului găsește o diversitate de modele pentru gusturile cele mai rafinate. Mai ales, gustul gumei de mestecat Orbit este inconfundabil, la fel cum este stilul artistului de a surprinde o trăire intensă în fiecare pânză, folosindu-se de real şi de fantastic în egală măsură, desfăşurând o activitate fără promisiunea unei recompense materiale, ci pe baza atingerii inefabilului simţirii poetice ce străbate „simbolul universal al prospeţimii şi al bunei dispoziţii”.

Data viitoare când voi cumpăra un pachet de gume Orbit, voi fi puţin mai atent la forma pe care o ia fiecare gumă după ce şi-a pierdut gustul, devenind useless. Voi constata, mai mult ca oricând, tiparul unui obiect rămas fără o poziţie reprezentativă pe tabloul principal al creaţiei mele. Şi dacă obiectul acesta, rămas fără vreo latură tolerantă, ar avea ceva de spus, căci orice formă neregulată ar poate fi totuşi concretizată într-o imagine grafică, picturală, prin elemente şi mijloace specifice, atunci mi-ar spune doar atât: “sunt ceea ce tu m-ai făcut să devin prin arta transformării”.

Abia acum îmi dau seama cât de dăunător formei este să încerci să sporeşti simţul gustului. Fără precedent, mă simt ca un distrugător de artă. Într-un fel am reuşit să stric forma iniţială a gumei Orbit, doar din nevoia de a-mi asocia imaginea printr-un simbol al aprecierii personale sau a unui moment cu adevărat special, ce poartă amprenta dulce a unicităţii şi a rafinamentului. It's nice to see the opposite side of you once in a while…

Leadershipul poate fi evaluat prin prisma percepţiei cu care te alegi despre tine însuţi atunci când ceea ce încerci să modelezi prin creaţie devine egal cu formarea unui simţ care nu te face să pari lipsit de sentimente.

Încearcă să vezi ceea ce simţurile îţi arată ori de câte ori urmezi dorinţa sinelui de a-şi construi o imagine favorabilă, într-un context în care obiectele sunt apreciate doar prin criteriul aderării lor la o funcţie de aliniere pe palierul abstractului.

Pe această cale, ţin să adaug un lucru important: înţelesul creaţiei mele este acela de exagerare a unei stări de fapt care, prin natura sa, îmi dă posibilitatea să-mi reprezint în mod corect consecinţele unei alegeri deliberate.

Source: https://neculaifantanaru.com/incearca-sa-vezi-ceea-ce-simturile-iti-arata.html

Încearcă să vezi leadershipul în felul următor (2)

On Martie 03, 2009

Conferă leadershipului tău acea notă de armonie de care are nevoie ca să poată convinge.

Celebrul actor american Henry Fonda a spus odată: *"Una din marile descoperiri pe care le face un om, una din marile surprize, este să constate că poate face ceea ce credea că nu poate"* . Ca să te ridici la nivelul aşteptărilor tale trebuie să descoperi modul în care poţi cultiva o orientare spre performanţă şi progres, adică să conferi leadershipului tău acea unitate, acea notă de armonie de care are nevoie ca să poată convinge.

Efortul de a reda în chip adecvat dovada cea mai firească a unei continuităţi în activităţile de creaţie (care pot să contribuie la creşterea capacităţii tale profesionale), se poate transforma în eşec dacă nu constaţi o intensificare a interesului tău spre deprinderea originalităţii şi inovaţiei. Căci liderul trebuie să fie un artist care şi-a format deprinderea unor raţionamente pe care le consideră relevante în actul de creaţie, încât ceea ce este făcut de el să capete caracterul unei arte distinse.

Autoevaluarea ca şi evaluarea făcută de alţi specialişti nu te ajută să afli în ce moment al evoluţiei te afli şi ce trebuie să faci în continuare pentru a atinge performanţa visată, ce căi trebuie să urmezi, ce lacune trebuie să umpli şi unde trebuie să insişti pentru aţi spori valoarea. De aceea, nu te baza niciodată pe recomandările specialiştilor, şi nu apela la sfaturi din partea celor care nu îţi apreciază munca.

Armonia este modalitatea în care îţi place să studiezi şi să te dezvolţi personal, încât să te poţi concentra pe crearea conţinutului pe care ţi-l doreşti a fi transmis în coordonatele unei arte ce pune în valoare atuurile personalităţii tale.

Sfat: Acceptă drumul adevărului, detaşează-te de acea mentalitate care nu-ţi permite să priveşti mai profund în tine însuţi, care te împiedică să efectuezi o autoevaluare mai amănunţită a calităţilor şi defectelor proprii. Obţinerea performanţelor are în vedere armonizarea cu cerinţele impuse de ceilalţi oameni (prin reglementări şi legi) - de aceea este vital să recunoşti importanţa activităţilor pe care le îndeplineşti pentru a satisface aceste cerinţe.

Iarăşi spun. Trăsăturile tale caracteristice se manifestă în performanţele tale. Aceste trăsături vădesc o atât de strânsă legătură cu acţiunile şi deciziile care stau la baza îndeplinirii atribuţiilor pe care le ai de îndeplinit conform funcţiei de conducere în care ai fost nominalizat.

Deci, trăsăturile nu pot fi independente de leadershipul tău. Ele redau şi armonizează pe deplin interesele şi eforturile tale, relaţiile dintre tine şi ceilalţi oameni, contribuind prin funcţionalitatea, calitatea, prin tenta lor pozitivă la creşterea capacităţii tale profesionale. Aşa cum arta plastică se exprimă prin desen şi prin culoare, performanţele se exprimă prin raportul dintre tine şi ceilalţi oameni. Ele sunt oglinda propriilor virtuţi şi sunt optimizate prin alocarea celor mai potrivite evaluări şi autoevaluări.

Leadership: După ce criterii trebuie să te ghidezi astfel încât să te poţi hotărî asupra unui model de creştere a performanţelor capabile să îndeplinească cerinţele rezultatelor obţinute în urma efortului de a te considera "singurul om de pe pământ" ?

Dacă trăsăturile tale pozitive nu sunt puse în evidenţă sau nu sunt direct observabile, dacă nu coincid cu valorile şi aşteptările celor din jur, dacă ele nu se leagă într-un tot coerent, efectul se va dovedi sub aşteptările tale. Acest lucru poate duce la un alt rezultat decât cel aşteptat. O proastă identificare sau o configurare greşită a propriilor resurse şi calităţi poate avea urmări neaşteptate.

Eşti victima unei erori de interpretare a realităţii? Eu am învăţat de la viaţă că toţi oamenii vor să fie recunoscuţi şi acceptaţi complet pentru cine sunt în interiorul lor, dar foarte puţini sunt capabili să-şi măiestreasca interiorul în aşa fel încât să poată conştientiza viaţa. Foarte puţini îmbrăţişează arta, creaţia şi spiritualitatea. Deci, încearcă să găseşti calea spre excelenţa în arta conducerii, fără să îngădui convingerilor să se alinieze unei false realităţi.

De exemplu, dacă apelezi un număr greşit, îţi va răspunde întotdeauna altcineva decât cine te aştepţi, nu-i aşa? Aproape în acelaşi fel, când nu îţi măsori corect valoarea şi priceperea, performanţele tale vor urma un alt traseu decât cel stabilit iniţial. În loc să reuşeşti să creezi relaţii de durată prin creşterea performanţelor proprii, rişti să stabileşti o conexiune greşită printr-o autoevaluare incorectă sau incompletă. Astfel devii victima unei erori de interpretare a realităţii – adică ajungi să-ţi supraestimezi valoarea atunci când de fapt ea este mult mai mică.

De aceea este necesară conştientizarea a ceea ce eşti şi stabilirea priorităţilor de dezvoltare. Bine a remarcat cineva: *"Conştientizarea este primul pas către preluarea frâielor vieţii în propriile mâini. Te ajută să te înţelegi şi să îi înţelegi mai bine pe cei din jurul tău. Te învaţă să simţi, te învaţă treptat să devenii creator – adică un călător conştient al propriului drum, nu un simplu pasager sau figurant în propria ta viaţă."*

Ca să dai valoare persoanei tale trebuie să-ţi deschizi singur orizonturile, manifestându-ţi pe deplin ataşamentul faţă de interesul şi disponibilitatea de a-ţi îmbunătăţi performanţele.

Încearcă să vezi leadershipul în felul următor: tot ceea ce faci în viaţă este la fel cu ceea ce ai în interiorul tău: convingeri, emoții. Iar ceea ce nu găsești în interiorul tău nu vei găsi niciunde în altă parte. Și dacă îți dorești cu adevărat ceva și nu găsești acel ceva în tine, atunci degeaba îl cauţi în altă parte.

Totodată, leadershipul are în primul rând nevoie de măreţia care se naşte din singurătatea cu care ai legat pe parcursul vieţii relații cu universul artistic şi cu natura înconjurătoare.

Aşa cum orice acţiune morală are ca scop fericirea internă, tot aşa recunoaşterea propriilor capacităţi şi dezvoltarea lor permanentă contribuie la optimizarea performanţelor tale personale şi profesionale. Niciodată să nu ţi se pară ceva cu neputinţă. Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Pe măsura trecerii timpului, perspectiva sub care vei privi lucrurile se va modifica. Dacă tinzi spre excelenţă atunci vei depune toate eforturile ca să te distanţezi de acea realitate care este distorsionată de percepţiile limitatoare ale celor care îţi stau în cale.

De multe ori, singurul tău duşman eşti chiar tu însuţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/incearca-sa-vezi-leadershipul-in-felul-urmator-II.html

Încearcă să vezi leadershipul în felul următor (1)

On Martie 04, 2009

Încearcă să găseşti calea spre excelenţa în leadership, fără să îngădui convingerilor tale să se alinieze unei false realităţi.

Realizarea sculpturilor decorând teatrul des Champs Elysees se datorează în mare măsură întâlnirii în creaţia lui Bourdelle a sculpturii cu arta dansului. După ce ani în şir Beethoven îl incitase să mediteze asupra muzicii, din 1909 dansul Isadorei Duncan venea să-i ofere o sursă inepuizabilă de sugestii prin ritm şi compoziţie. Complet absorbit de decorarea teatrului, Bourdelle şi-a dat seama de la prima privire că a întâlnit modelul ideal: *"Mi s-a părut că datorită ei văd cum se animă o admirabilă friză sau o divină frescă, devenind pe nesimţite realitate umană." **

Ce concluzie tragem de aici? Drumul spre adevărata performanţă este în strânsă corelaţie cu capacitatea liderului de a pătrunde esenţa lucrurilor, inclusiv esenţa personalităţii umane, sesizând ceea ce nu merge, ceea ce nu se potriveşte cu analiza obiectivă a cauzelor şi efectelor interacţiunilor în care este implicat.

Din acest motiv este necesar să amintesc că momentul optim pentru a începe măsurarea performanţelor proprii se consideră a fi atunci când culegi rezultatele muncii tale, atunci când efectele pozitive ale deciziilor şi acţiunilor încep să se resimtă. Adevărul pe care Bourdelle voia să-l exprime prin cuvintele sale este acela că pentru a ajunge la acel grad de perfecţiune care nu mai poate fi întrecut, trebuie să dai viaţă unei arte superioare, să promovezi o ideologie proprie, pură, care să nu promoveze un mesaj eronat.

Leadership: Poţi să îţi împingi performanţa la limita imposibilului, dezvoltându-ţi un sistem viabil de "finisare" a trăsăturilor proprii care să-ţi sprijine dezvoltarea?

Aşa cum am mai spus la seminariile mele, progresul leadershipului tău este evaluat după gradul şi natura influenţei tale – care are la bază caracterul şi mentalitatea ta, care la rândul lor întreţin şi sunt întreţinute de ideologia ta.

Celebrul scriitor de origine indiană, Salman Rushdie a spus că adevăratele riscuri la care se expune un artist sunt acelea de a împinge opera la limita imposibilului, în încercarea de a spori numărul lucrurilor la care se poate gândi cineva. În mod asemănător stau lucrurile şi când vine vorba despre ştiinţa conducerii, la baza căreia există o riguroasă selectare a eforturilor depuse de lider spre a obţine o cât mai profundă şi cuprinzătoare exprimare a artei sale.

Adevăratul risc la care se expune un lider este de a-şi împinge performanţa la limita imposibilului, în încercarea de a atinge perfecţiunea. Relaţia dintre elementele care conferă echilibru leadershipului său, definindu-i conţinutul şi determinându-i limitele, devine tot mai ştearsă, inexpresivă. Nu uita că oamenilor le vine greu să-şi îmbunătăţească performanţele, dacă liderul nu continuă să-şi sporească performanţele.

Cum poţi să suplineşti lipsa identificării tale cu acele aspecte care îţi pot influenţa în mod semnificativ leadershipul, încât să te consideri în poziţia de a afirma că ceea ce ţi se întâmplă este în controlul tău?

În leadership "valoarea creată" trebuie să se materializeze şi să crească performanţa celor pe

care îi conduci. Atâta timp cât valoarea creată este pur teoretică, rămâne pur şi simplu o piesă de muzeu care poate persista "în memoriam", dar nu îmbunătăţeşte starea materială şi viaţa nimănui.

Felul în care îţi defineşti performanţele dezvăluie calitatea leadershipului tău. Iar rezultatele pe care le-ai obţinut sunt direct proporţionale cu "doza" de eficienţă pe care ai atribuit-o fiecărui element din infrastructura leadershipul tău. De aceea nu mi se pare deloc justă tendinţa de a reduce acele elemente de valoare, esenţiale, capabile de a-ţi creşte potenţialul. Aceste elemente reunesc numai acţiunile şi resursele care au drept obiectiv consolidarea aptitudinilor tale, dar şi orientarea acestora spre identificarea şi exploatarea oportunităţilor de a-ţi îmbunătăţi eficienţa şi ştiinţa conducerii.

Aşa cum biblia cuprinde un ansamblu de adevăruri pe care proba timpului şi dezvoltarea ştiinţei nu au fost în stare să-l anuleze - tot aşa lipsa identificării acelor aspecte care pot influenţa în mod semnificativ ştiinţa conducerii îţi poate anula orice şansă de a atinge excelenţa.

Numai rezultatele pe care le obţii decid valoarea ta. Vestea tristă este că rezultate palpabile nu vei obţine peste noapte, deci nu te aştepta să dai gata lumea dintr-o dată. Dar oricum ar fi, dacă vrei cu adevărat să-ţi perfecţionezi leadershipul va fi necesar să-ţi testezi periodic aptitudinile şi competenţele, iar în funcţie de rezultatele evaluărilor vei putea să stabileşti nivelul la care te situezi.

Leadership: Poţi să îţi conturezi viziunea astfel încât ea să dea un sens mai larg existenţei tale, fără să ai experienţa necesară pentru a desfăşura o activitate "extra" în condiţii subiective de reprezentare a cunoaşterii?

O încântare pentru ochi, un atât de puternic apel spre excelenţă. Un privitor în faţa unor tablouri este prins de o senzaţie vizuală atât de puternică încât, fără să-şi dea seama, ea se complică, se transformă în idei, radiază, se asociază altor idei şi sfârşeşte prin a-i umple sufletul de o bucurie fără seamăn.

Acelaşi sentiment sublim, de apropriere faţă de natura leadershipului (vorbind la modul general) îl are şi un lider atunci când reuşeşte să-şi contureze viziunea şi să dea un sens mai larg existenţei sale şi performanțelor profesionale individuale. Numai că spre deosebire de un privitor sau admirator al artei plastice, convingerile liderului referitoare la el însuşi, la rolul său, la competenţele sale, la modul în care acţionează nu pot fi separate de el însuşi întrucât sunt expresia unor idei adânc implementate în sistemul său psihic. Acele convingeri sunt rezultatul teoriilor sale asupra leadershipului.

Aşa cum un privitor evaluează în subconştient valoarea unui tablou în funcţie de impresia pe care o stârneşte acel tablou asupra simţurilor sale, tot aşa un lider îşi poate evalua performanţa în funcţie de rezultatele obţinute şi recunoscute de alţii. Aceste rezultate sunt proporţionale cu abilităţile, cunoştinţele şi capacitatea lui de a le pune în aplicare, trecând de la stadiul de idee la iniţiativă şi apoi la concretizarea lor practică.

Din orice unghi ai privi, evaluarea performanţelor proprii prin măsurarea eficienţei proprii reprezintă un câştig pentru tine. Dacă ai atitudinea mentală potrivită, dacă reuşeşti să-ţi valorifici calităţile, să-ţi exploatezi întregul potenţial printr-o evaluare detaliată şi prin optimizarea abilităţilor de conducere, poţi transforma cunoaşterea personală într-un punct de plecare spre ascensiunea ta în carieră.

Leadershipul se referă la modul cum acţionezi în acele situaţii în care Egoul te afectează, îţi spune că NU ai asimilat suficiente de la viaţă ca să-ţi formezi voinţa proprie, dar tu nu

îi laşi această libertate de acţiune, repetându-ţi mereu: "Voi fi mult mai mult decât am fost."

Încearcă să vezi leadershipul în felul următor: toată știința lumii se raportează la trei mari indicatori de rezultate: experiment, creație și descoperire. Şi niciodată să nu apeşi prea tare pedala de acceleraţie, altfel rişti să ajungi prea repede într-un loc care nu-şi găseşte sensul.

*** Notă:** Adina Nanu - *Bourdelle* , Editura Meridiane, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/incearca-sa-vezi-leadershipul-in-felul-urmator.html

Începutul oricărei schimbări este Prima Cauză

On Decembrie 22, 2020

Încearcă să validezi o decizie asumată dintr-o perspectivă inedită a fenomenului de "rezonanţă circumstanţială", în încercarea de a recunoaşte în tine sursa unei noi forme de conştiinţă.

Am văzut o pisică care traversa trecerea de pietoni, şi n-am putut s-o studiez decât cu ochi de piatră, mai puţin s-o supraveghez cu neîncetata chemare a milei divine. Părea o decizie asumată dintr-o perspectivă inedită a fenomenului nebuniei: micuţa egoistă înfumurată îşi asuma prelungirea stării în care judecăţile ivite din simţuri nici nu îşi corespund deloc. Maşinile se opreau, altele o ocoleau, nici una nu conta prea mult în acel moment de cumpănă. Animalul păşea încet, agale, fără să ştie ce este riscul sau pericolul, cumva închipuindu-se drept clipă de neuitat într-un spațiu al nesfârșirii, drept erou al unei aventuri fără egal.

Fapt sigur este curajul nebun, lipsit de mustrări de conştiinţă, inconştienţa în faţa morţii implacabile. Pisica ar fi putut la fel de bine să aştepte la semafor, dar ea a vrut să fie prima care traversează un orizont de evenimente ce pot fi văzute doar în filmele de la Hollywood, experimentând parcă acea tendinţă a Eului omenesc de a fi năstruşnic, de a fi un creator de lumi noi, un TIME-TRAVELLER. Numaidecât, trebuie luat în calcul faptul că pisica este doar un prădător solitar ce atacă prin surprindere şoricei şi vrăbiuţe, fără să se gândească o clipă c-ar putea fi în pericol traversând două benzi de circulaţie.

Evident, pisica nu a aşteptat culoarea verde, nu a dorit să-şi reconsidere decizia, ci părea a se juca de-a regele într-o poziţie de siguranţă absolută pe o tablă de şah ce răspunde întocmai îndrumărilor date de o exuberanţă iraţională. Pentru că, aşa cum spunea cineva: *"A aştepta înseamnă a adăuga clipe clipelor, a le strânge pentru ca spaţiul-timp să se comprime, să rămână în sinele profund iluzia dilatării lui în scurtul răgaz împreună cu o iluzie uneori atât de reală."*

Leadership: Rezultatul deciziei pe care o iei poate fi interpretat ca o desfăşurare necruţătoare a lumii exterioare, analizată de o interioritate derutată?

La vederea acestei scene pline de suspans mă simţeam ca un prizonier încolţit într-o capcană a timpului hotărât de un destin al transcendenţei (trăit involuntar), prins într-un cerc mişcător cu rază orbitoare dusă în punctul cauzal al unei decizii luate sub presiune, conjunctural şi fără perspectivă. Cert este că nu puteam să anulez efectul unui analgezic apărut din diferenţa dintre dorinţă şi realitate. Acolo intervenea corespondenţa dintre un vis negru, trăit cu ochii deschişi, şi trăitul unei vieţi fără limite exprimată printr-o mobilizare dusă la extrem, printr-o strădanie a clipei de a depăși timpul și spațiul dimensiunii numite "superfactor al personalităţii".

Pentru această prezenţă solitară în mijlocul străzii viața însemna "să fiu eu pe primul loc", nu oamenii. În niciun caz n-o durea sufletul pentru ceea ce încerca să facă. Dar dacă animalului i se neagă în general raţionalitatea, *negar el papel que tiene en el proceso de conocer la realidad* , şi mai ales pentru că el nu ia în calcul sentimentul de a fi o victimă, atunci omului i se poate ierta păcatul de a-şi uita menirea de fiinţă raţională în cazul când îşi manifestă voinţa de a traversa drumul cu un singur sens de circulaţie: sensul finalităţii apropiat de acela al cauzei finale.

În orice caz, cu toţii suntem pisici la un moment dat când traversăm strada. Dar trebuie să ne dăm seama de valoarea acelui "ceva ieşit din comun" ca să ne explicăm adevărata semnificaţie a vieţii pe care o trăim: găsirea unui motiv de a nu deveni victima propriilor

imprudențe şi exagerări. Asta, bineînţeles, în intenția implicită de a nu deveni o ţintă a momentelor de mai intensitate, de a nu ne considera ca fiind o anexă pentru cultivarea conştientă a efemerului într-o lume a îndoielii şi a nesiguranţei.

Leadership: Îţi poţi asuma răspunderea unei identităţi care adună în ea trăitul unei vieţi din altă viaţă, în încercarea de a redescoperi „negativul" ființei care se întrupează într-un joc al dedublării?

Cu siguranţă, negativul meu s-a întrupat într-un joc al dedublării, atunci când am simţit că fac parte din viaţa altei fiinţe prevăzută cu altă configuraţie genetică. Negativul indică confruntarea cu acea latură a interiorităţii neexprimată prin cuvinte sau prin viu grai. Am amuţit instantaneu. Şi, atunci, înfrânarea năzuinţelor subiective, eliminarea lor de pe făgaşul unei normalităţi relative, a fost începutul căderii mele într-o stare de paranoia în care am uitat să-mi analizez propriile greșeli, propriile motivaţii, propriile trăiri, şi să le observ numai pe ale altora.

Era o stare de neclintire, pierdere a speranţei, o apăsare demobilizatoare ca în faţa morţii inevitabile, sindromul fiind urmat de un sentiment de culpabilitate. Cei ce vor să ştie exact ce se petrecea în sufletul meu, pot studia povestirea "Îngropat de viu", scrisă de Edgar Allan Poe, mai ales momentul când are loc măcinarea lăuntrică a personajului principal ca o desfăşurare necruţătoare a lumii exterioare:

"Am încercat să strig. Dar în strădania mea, buzele şi limba-mi uscată se mişcau convulsiv şi niciun glas nu ieşea din pieptul meu cavernos care, apăsat parcă de greutatea unui munte prăbuşit deasupra-i, gâfâia şi palpita o dată cu inima mea, la fiece respiraţie trudnică şi greoaie. În strădania aceasta de a scoate un strigăt, vrând să deschid gura, am băgat de seamă că fălcile îmi sunt legate, cum se obişnuieşte la morţi..."

Pentru a înţelege mai bine ce este "rezonanţa circumstanţială" trebuie să iei în calcul acea „depăşire" a interiorităţii prin coincidenţa ei cu exterioritatea. Fiindcă ceea ce trăieşti prin sentimentul temporar de dedublare poate fi trecut prin filtrul unei experienţe de viaţă trăită la limita dintre ceea ce este destinat să se întâmple și ceea ce este posibil, dar nu neapărat.

Dimensiunea mai largă a identităţii mele, din ipostaza unei psihologii a dedublării, este echivalentă cu trăitul unei vieţi din spatele altei vieţi care îşi pierde uneori busola pentru a o regăsi sub forma unei predispoziţii afective capabilă să amplifice sau să micşoreze conlucrarea dintre hazard şi liberul arbitru.

Aşa am ajuns să mă consider un învins, subiectul principal al unei gândiri defectuoase, căci m-am resemnat în faţa unei situaţii dificile crezând că trebuie să mă obişnuiesc să trăiesc cu ea. Deci, numai prin simpla desfăşurare a unui eveniment care mi-a stârnit din plin interesul, numai prin recunoaşterea unei dimensiuni profetice a sincronismului conjunctural, am fost la un pas de a-mi schimba cursul vieţii - printr-o resemnare în faţa destinului care oricum face ce vrea, printr-o renunţare la voinţă, prin acceptarea de a fi ceea ce îmi dictează exteriorul să fiu.

Or, a recunoaşte în mine sursa unei noi forme de conştiinţă înseamnă să analizez fiecare experienţă de viaţă ca pe o pavăză împotriva incursiunii nerușinate a exteriorului asupra intimității interiorului. Această conştiinţă se explică parţial prin percepţia unei discrepanţe dintre ceea ce consider că pot face în locul altcuiva şi ceea ce pot face pentru a depăşi o mentalitate orientată - spre sine.

Începutul oricărei schimbări este Prima Cauză atunci când "prima cauză" evidenţiază situaţia în care Sinele Superior (sau mentalitatea subiectivă) s-a separat de mine şi s-a reîncarnat în

alt vehicul însufleţitor, în altă fiinţă, în altă realitate. Dacă aţi observat bine, înainte ca eu să mă schimb, a intervenit o schimbare în linia curentă a evenimentelor, schimbare pe care am perceput-o ca pe o responsabilitate extrem de importantă faţă de o fiinţă grabită şi emancipată, asemănătoare mie, dar mult mai capabilă să-mi predea lecţii de viaţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/inceputul-oricarei-schimbari-este-prima-cauza.html

Închisoarea îngerilor

On Decembrie 13, 2011

Pentru ca percepţia oamenilor despre tine să fie corectă, ei trebuie să simtă vibraţia ta lăuntrică.

O greşeală. De atât era nevoie pentru ca Vivian Ward, frumoasa damă de companie, să-l părăsească pe controversatul om de afaceri, Edward Lewis. După o scurtă ceartă, dar dureroasă, Vivian îi spune:

- N-a mai fost nimeni în viaţa mea care să mă facă să mă simt aşa de înjosită, cum ai făcut-o tu astăzi. Dacă tot ai vrut să spui la toată lumea că sunt o paraşută, de ce nu m-ai lăsat să-mi port ţoalele mele? Îmi pare rău că te-am întâlnit. Îmi pare rău că am intrat în maşina ta stupidă ! Vreau banii mei. Şi vreau să dispar de aici !

După ce rosti aceste cuvinte, Vivian ieşi plângând din cameră, dar fără să ia banii. Se opri în faţa liftului care parcă nu mai venea. În gândul ei parcă îşi spunea: *"Oh, prietenul meu, iubitul meu, eşti mai în vârstă, mai bogat, dar nu mai înţelept."*

Leadership: Introduci în mijlocul lumii un fel subiectiv de a avea acces la temeiurile ei ultime, potrivit experienţei trăite la diferite nivele ale fiinţei tale?

Vivian avea senzaţia că pierduse jumătate din propria fiinţă. Vreme de câteva zile fusese legată de Lewis printr-un fir invizibil. Dar vraja se rupsese. El reuşise să-i umple cu bucurie întreaga existenţă, acum exclusese din ea orice altceva. Totuşi, slaba consolare pe care o simţea acum îi întări hotărârea. Trebuia să plece, trebuia să-şi ia rămas bun de la visul ei de a-şi împlini iubirea, de a-şi găsi acea bogăţie sufletească la care numai inimile cele mai alese râvnesc.

A traversat oceanul de durere şi a ajuns pe celălalt mal. Lewis merse după ea. Tăcu o clipă străduindu-se din greu să găsească răspunsul. L-a uitat? L-a intuit? Apoi îi spuse cu acea sinceră cordialitate ce cucereşte toate inimile, de parcă s-ar fi concentrat asupra aurei ei, folosindu-se de această putere ca să-i vină în întâmpinarea dorinţelor ei:

- Iartă-mă. N-am vrut. Nu vreau să pleci.

Aceste cuvinte au avut darul de a o linişti dintr-o dată pe Vivian, de parcă nu mai trebuia să ducă acea povară de una singură. Era ca şi cum ea i-ar fi citit gândurile, ghicind adevăratele lui sentimente.

- M-ai rănit. Să n-o mai faci.

A introduce în mijlocul lumii un fel subiectiv de a avea acces la temeiurile ei ultime, înseamnă să-ţi extinzi puterea personală la nivelul instinctului de a judeca evenimentele şi a faptele care lezează demnitatea altora, prin prisma propriilor neîmpliniri, temeri, resentimente sau frustrări.

Unul din temeiurile ultime al lumii este starea de bine obţinută prin tranșarea conflictului dintre imaginea pe care ţi-o faci în mod arbitrar despre oameni şi realitatea pe care o

experimentezi in momentul în care renunţi la tine, la egoism şi la orice alt sentiment negativ.

Leadership: Te plasezi în faţa unei schimbări de sens în viaţa altora, fără a fi sigur de direcţia pe care trebuie să mergi tu?

După cum o singură picătură de sânge deţine întregul cod genetic al unei fiinţe, tot astfel coeficientul tău emoţional dă continuitate tuturor celorlalte elemente constitutive ale leadershipului tău. Leadershipul este ca o operă de artă care nu poate fi completă dacă elementul constitutiv al expresiei totale lipseşte, sau nu este pe deplin realizat.

Prin intermediul leadershipului îţi dezvălui ceva din natura propriilor tale simţăminte. Conduci după felul în care simţi, după felul în care te raportezi la oameni, după felul în care te preocupi de trăirile lor sufleteşti şi elanuri interioare.

Leadershipul tău poate fi paradis sau o închisoare, depinde de felul cum te percep ceilalţi oameni, şi depinde cum îţi percepi tu propria fiinţă. Odată ce ţi-ai câştigat statutul de lider, te legi de oameni printr-un fir invizibil. Însă vraja care controlează motivaţia lor se rupe rapid dacă ei simt absenţa parţială sau totală a sentimentelor tale.

Leadership: Poţi să traduci în termeni vizuali tot ceea ce ajungi să cunoşti prin intermediul simţurilor şi trăirilor?

Direcţia în care mergi se poate distinge prin imaginea pe care o duci cu tine şi care se reflectă în ceea ce accepți sau nu de la cei din jur. A cultiva o imagine înseamnă să sugerezi un model de a privi, de a percepe și de a exprima omul și lumea, înainte să trimiți un mesaj de confirmare a propriilor dorințe.

Şi, ca să parafrazez ce spunea scriitorul român, Cornel Ailincăii: *"A privi nu este doar un simplu act de înregistrare monocromă a împrejurimii şi nici o uluire întreruptă în pragul revelării unui sens, ci o pătrundere într-o infinitate de tăinuiri şi omisiuni care compun o poveste pe care o livrezi odată cu confirmarea propriilor temelii lăuntrice."*

Dacă vrei să te situezi pe o poziţie solidă în sufletul oamenilor trebuie să-ţi ierarhizezi valorile după ordinea importanţei lor, dar mai întâi trebuie să intuieşti, trebuie să te strădui să găseşti răspunsul privitor la ingredientul principal care se impune încorporat în temelia care îţi conturează imaginea. Răspunsul tău poate să le umple oamenilor cu bucurie întreaga existenţă, sau poate să excludă din ea orice altceva.

Leadership: Blochezi orice cale de evadare din spaţiul imperiului tău interior?

Când mă gândesc la procesul de stabilire şi de îmbunătăţire a relaţiilor, îmi amintesc de un personaj dintr-un roman celebru care se juca cu o buburuză. O punea pe birou şi clădea din cărţi bariere în jurul ei. Dacă insecta găsea o cale de evadare, imediat el mişca una din cărţi ca s-o blocheze.

În postura buburuzei s-a pus singur şi multimiliardarul Edward Lewis, din filmul " *Pretty Woman (1990)* ". El a înălţat bariere şi ziduri în propriul lui suflet, fiind insensibil faţă de sentimentele sale şi ale celorlalţi oameni. Singur s-a baricadat într-un spaţiu în care nu exista nimic mai important decât propria lui persoană. Se transformase într-un prizonier prin puterea banilor care îi influenţau emoţionalul din el şi îi dictau viaţa.

Leadershipul este imaginea pe construieşti despre tine din actul privirii asupra lucrurilor particulare care participă la formarea realităţii celorlalţi oameni.

Închisoarea îngerilor simbolizează tenta negativă a leadershipului tău, ce apare ca urmare a dezacordului dintre adevăratele tale sentimente şi acele aspecte negative care îţi diminuează substanţial credibilitatea. Este un mijloc de ispăşire a pedepsei pentru încălcarea emoţionalului din tine, şi durează până ce îţi corectezi propriile valori şi orientări.

"Evadarea" lui Edward Lewis din mica închisoare pe care singur şi-o construise, s-a produs atunci când a învăţat să pătrundă tainele naturii umane, atunci când a ales să-şi asculte glasul inimii, atunci când pentru prima oară în viaţa lui cineva i-a dovedit că banii nu-l făceau un model de urmat şi nici de lăudat, dimpotrivă, îi umbreau toate calităţile.

În postura ta de lider trebuie să judeci şi cu sufletul, nu numai cu mintea. Profită de orice oportunitate şi lasă larg deschise "portiţele sufletului" pentru a nu ajunge în "închisoarea îngerilor".

Vivian a servit drept model de simţire şi de gândire. Ea a simţit vibraţia lăuntrică a lui Edward, a perceput corect şi într-un mod pozitiv adevărata lui natură, l-a iertat şi s-a întors la el. Ea a constituit un îndreptar, un jucător de mare calibru în viaţa lui, scoţându-l din poziţia de "offside" pe care el n-a luat-o niciodată în seamă.

Tu ai puterea să semnalizezi poziţia de offside pe care ceilalţi n-o iau în seamă?

Source: https://neculaifantanaru.com/inchisoarea-ingerilor.html

Închisoarea şi eliberarea sufletului meu

On Ianuarie 25, 2021

Trebuie să ai maturitatea de a accepta o înfrângere personală că să conştientizezi faptul că dorinţa ta de a fi superior restului lumii nu face decât să te ţină captiv într-o colivie.

Este vorba despre o discuţie purtată cu un prieten pe pista de alergat, la sfârşitul antrenamentului de azi. Şi tot ce-am vorbit în acele câteva minute, care au trecut parcă atât de repede, mi-a amintit de un film emoţionant, cu un final şi mai emoţionant. Filmul se intitulează Flawless (2007). Desigur, nu este vorba despre o discuţie oarecare, nici despre o discuţie purtată pe tema vreunui "specific" psihologic al prieteniei, ci despre şansa de a mă maturiza, de a mă lăsa purtat de valul posibilităţii de a accepta un alt punct de vedere asupra naturii umane.

Şi el mi-a repetat, încă o dată, şi încă o dată: „Nicu, lasă trecutul în urmă, şi nu te mai întrece cu nimeni. Şi nu lăsa ca trecutul să te întreacă, doar pentru faptul că prezentul nu fuge alături de mândria ta de a nu-ţi uita acea fărâmă de avânt, de mare vibraţie care, altădată, te-a determinat să mergi înainte…şi să nu te mai opreşti."

La fel şi în filmul Flawless (2007), se distingea în cazul o parte din simţirea omului care nu-şi poate uita trecutul, şi nu poate scăpa de el nicicum, chiar dacă ar fi vrut să găsească în el însuşi o evadare din închisoarea excepţională a minţii şi a sufletului, entităţi de control ale umanului pus la grea încercare.

În mod asemănător, finalul filmului este o parte din mine, fiindcă totul din mine rezonează cu acea parte sensibilă, dar nevăzută, a sufletului unui om care şi-a învins destinul, dar n-a putut uita cu niciun chip acea mică iluzie, nisip mişcător, care se numeşte… prezent.

Leadershipul este o consecinţă a afinităţii tale faţă de superioritatea spiritului, într-un moment în care se proclamă decăderea mai mult ca sigură a imaginii pe care ţi-ai construit-o în timp.

Şi fiindcă prietenul meu m-a sfătuit să las în urmă trecutul, şi să încerc să nu mai pun pe primul loc spiritul competitiv, am intrat dintr-o dată în spaţiul filmului, când la final eroina îşi descarcă toate sentimentele ascunse, multe dintre ele trecute mult timp sub protecţia anonimatului.

Cumva, la un pas de a nu se mai ascunde de trecut, eroina alege să se arate așa cum era cu adevărat, destăinuindu-şi liber sentimentele. Şi cuvintele ei atât de emoţionante, pline de simplitate, cu care se încheie filmul, sunt poate memoriile simţirii pe care cugetul meu n-o poate nicidecum părăsi:

"I never intended this to happen, but the new game of life sent me in a different direction. I discovered the world and through it, I discovered myself. And just today…today I gave away the last penny of my fortune. I'm free at last.

Except… except for that jewel that you held in your hand. That I've been saving for a rainy day.

Or perhaps…or perhaps it's the last little piece of vanity that I have left."

Leadership: O credință exagerată în propriile abilități exprimă preocuparea pentru imaginea pe care o proiectezi în exterior, dar poate ea să conteste perspectiva experienţei de a trăi cu limitări şi blocaje?

Şi în acel scurt moment de reflecţie, când cineva mi-a vorbit la fel ca unui frate, el fiind un călător întârziat care bate la poarta sufletului omenesc, m-am simţit eliberat din închisoarea mândriei de a fi diferit în încercarea de a arăta asta lumii întregi. Nimic nu e mai înşelător decât dorinţa de a fi unic, şi ştiu că asta venea foarte natural la mine, atât din punct de vedere obiectiv cât şi subiectiv.

La fel cum Papillon, după nenumărate încercări de evadare din închisoarea din Cayenne, a reuşit într-un final să părăsească închisoarea şi, odată ajuns în Franța a făcut publice condițiile și tratamentul draconic la care a fost supus, tot aşa eu după nenumărate tentative de a mă perfecţiona şi de a ajunge la cel mai înalt nivel de competenţă, conform meritelor şi pregătirii mele foarte riguroase, am ajuns într-o singură clipă să înţeleg că de fapt nu toţi aplică aceeaşi regulă în relaţiile interumane şi că, probabil, de la mine se aşteaptă altceva. Am simţit că trebuia să-mi anunţ schimbarea, înainte să ca lumea să mă schimbe.

Trebuia să am maturitatea de a accepta o înfrângere personală că să conştientizez faptul că dorinţa mea de a fi superior restului lumii nu făcea decât să mă ţină captiv într-o colivie, într-o stare de revoltă.

În prietenie nu trebuie să existe rivalitate sau gândire competiţională. De multe ori, motivul căderii omului în dizgraţie poate fi refuzul acestuia de a accepta o toleranță mai mare faţă de normalul unanim de "strălucire" acceptat de majoritate. În leadership, normalitatea este o stare favorabilă pe termen lung, în timp ce superioritatea poate fi o opţiune favorabilă pe termen scurt, dar care nu îţi poate garanta că lucrurile nu se vor schimba la partenerii tăi, sau că ei vor rămâne alături de tine.

De fapt, nu ştii niciodată cu care personalitate stai de vorbă când vorbeşti cu un profesionist. Pentru că la un moment dat profesionistul îşi dă seama că statutul lui privilegiat nu este chiar ceea ce îşi doreşte, şi se răzgândeşte. Ajunge chiar să fugă de propria lui umbră, de un trecut care îl împovărează și îi pune piedici în evoluția personală pe plan social. Aici intervine o altă etapă în devenirea fiinţei sale în care se stârneşte nostalgia şi începe să trăiască din „parfumul vetust al altor vremi, începe să-şi poarte tot mai greu singurătatea experienţei de a fi diferit de ceilalţi. Şi abia aici înţelege el leadershipul.

Leadershipul trainic ia în calcul perspectiva experienţei de a trăi prin corespondenţă cu fiinţa din modelul suportiv emoţional cerut de realităţile specifice umanităţii, deci pune pe locul doi pe experienţa de a trăi prin modelul de reuşită la care aspiră un performer.

Închisoarea şi eliberarea sufletului meu depind de modul în care reuşesc să îmbin performanţa şi superioritatea cu lecţiile de omenie şi de viaţă pe care, adesea, le-am învăţat prea târziu.

Leadershipul este un exerciţiu de dezvoltare a acceptării de sine şi a stimei de sine în accepţiunea unei majorităţi semnificative, în accepţiunea unei lumi în care recompensa socială nu este o ofertă a valorii personale, ci o consecinţă a afinităţii tale faţă de superioritatea spiritului, într-un moment în care se proclamă decăderea mai mult ca sigură a imaginii pe care ţi-ai construit-o în timp.

Source: https://neculaifantanaru.com/inchisoarea-si-eliberarea-sufletului-meu.html

Include-mă în iertarea ta

On Martie 19, 2012

Gestionează-ţi cu grijă resursele emoţionale, astfel încât să dobândeşti şi să-ţi păstrezi un loc de cinste în sufletul oamenilor.

Annie, Peter şi tatăl lor, Royce Garrett, se balansau suspendaţi pe o funie de versantul abrupt al muntelui, la circa 450 de metri înălţime. Niciunul dintre ei nu prevăzuse consecinţele acelei escaladări. În acel moment de aşteptare înspăimântătoare, Annie face o ultimă încercare de a ajunge la zidul de piatră, dar pitonul care îi susţinea se mişcă din loc. Funia nu îi mai putea ţine mult timp pe toţi trei.

Royce devine neclintit, ca o statuie la care doar buzele aveau viaţă. Cu un tremur în glas îi spune fiului său:

- Peter, vreau să scoţi cuţitul. Nu ai prea mult timp la dispoziţie. Trebuie să faci ceva în locul meu, bine? Taie funia. Suntem prea grei, un piton nu o să ne ţină pe toţi trei.

- Nu ! Nu ! Nu ! ţipă Annie. Nu fă asta, Peter ! Dar lacrimile care începeau să-i umple ochii nu puteau tăia glasul tatălui ei, care deveni tot mai aspru:

Leadership: Merită să lupţi pentru a merge mai departe atunci când ceea ce te leagă de un anumit om este mai puternic decât ceea ce te separă de experienţele unei vieţi trăite la limită?

- Taci Annie ! .. Ascultă ce spun, Peter ! Dacă nu faci asta, sora ta o să moară ! exclamă tatăl lor cu emoţia încordată, cu acea sfârşeală a omului care ştie că nu are rost să mai lupte împotriva destinului. Apoi, cu o expresie plină de convingere, îşi întări şi mai tare hotărârea: Taie funia ! Taie odată ! Nu contează ce se întâmplă cu mine ! Taie-o ! Nu mai avem timp ! Taie-o !

Poţi să asiguri salvarea prin sacrificiu? Ceva se schimbă brusc în Peter. Cuvintele rostite cu o înverşunare responsabilă de tatăl lui – mărturia supremă a dragostei împărtăşite prin sacrificiu, au făcut să se reverse asupra întregii lui fiinţe, ca o ploaie torenţială, impetuoasă, acele sentimente de nelinişte - dând nastere la acea de formă de curaj, la acea fermitate care îi dădu puterea de a-şi depăşi limitele.

Cheia înţelegerii leadershipului de azi şi a perspectivelor lui de viitor nu stă în ceea ce fac sau cred liderii. Ea stă în descifrarea şi anticiparea noilor circumstanţe emoţionale în care sunt plasaţi. Ca orice alţi oameni, liderii sunt şi ei antrenaţi într-un val de modificări emoţionale – doar că la un alt nivel, mai profund, împărtăşindu-şi într-un mod diferit trăirile.

Personalitatea ta va evolua liniar şi previzibil pe traiectoriile stabilite de încărcătura ta emoţională, în concordanţă cu principiile pe care se întemeiază leadershipul tău, în concordanţă cu felul tău de-a fi, cu ataşamentul tău, în funcţie de grija pe care o acorzi celorlalţi oameni - deci va evolua în funcţie de cum îţi direcţionezi resursele proprii.

Leadership: Practici virtutea de a crede în tine însuţi într-un moment de cotitură când viziunea şi valorile tale nu se potrivesc cu condiţia de om moral?

Mă reîntorc la filmul „ *Vertical Limit (2000)* ", pentru a stabili exact ideea ce doresc a o transmite. Peter a tăiat funia, salvând viaţa surorii sale şi a lui – şi provocând moartea tatălui lor. Dar gestul său a fost condamnabil. I-a produs nefericirea cea mai mare lui Annie, făcând să ţâşnească în sufletul ei, ca o lavă, sentimente dureroase, pline de amărăciune şi ură.

În finalul filmului, Peter reuşeşte s-o salveze pe Annie, cu riscul de a-şi pune în pericol propria lui viaţă. El a coordonat şi a participat la misiunea de salvare a lui Annie din munţii Himalaya, după ce, în urma unei avalanşe, ea a rămas izolată sub un perete de gheaţă.

Annie îl priveşte pe fratele ei cu o expresie plină de dragoste, ca şi cum întreaga ei fiinţă ar fi fost readusă la viaţă. Toate sentimentele ei de ură dispăruseră. Fapta lui curajoasă dezgheţase inima ei împietrită. Chipul ei, plin de bucuria unor sentimente foarte adânci, oglindea un singur gând:

- Te iert, Peter. Te iert fiindcă aş fi putut fi eu în locul tău. Te iert, fiindcă tu ai avut a doua oară curajul pe care eu nu l-am avut niciodată. Ai făcut un lucru minunat acolo. Oricine altcineva ar fi renunţat. Tata ar fi fost mândru de tine.

Capacitatea cea mai de seamă a unui lider se deduce dintr-un fapt îndrăzneţ: să adopţi o cale de acţiune care să garanteze că nu vei ajunge în locul sau în pozitia pe care nu ţi-ai propus-o.

Cea mai semnificativă influenţă pe care un lider o are - este cea care trezeşte emoţiile şi sentimentele cele profunde. Dacă nu eşti în stare să elimini acele aspecte negative care contravin trăirilor şi convingerilor tale, nu vei putea să faci niciodată saltul spre adevărata măreţie. A fi măreţ înseamnă să-i cunoşti pe oameni, să-i ierţi, şi să le dai şansa să crească în faţa ochilor tăi dovedindu-şi necontenit ataşamentul faţă de sentimentele şi valorile tale.

Aşa cum organismul uman se imunizează activ faţă de factorii negativi care îi pot pune în pericol buna funcţionare - tot aşa şi tu, combătând în mod inteligent toate aspectele negative ale leadershipului, vei putea să te imunizezi faţă de vibraţiile şi stările interioare nocive. Vei debloca energiile fizice şi psihice din fiinţa ta care te împiedică să-ţi manifeşti potenţialul la maximum. Acele aspecte negative ale leadershipului tău nu sunt altceva decât rezultatul acordului pe care l-ai pecetluit cu Eul tău, în primul rând, apoi cu tot ceea ce ştii şi cu raţiunea ta.

Poţi să clădeşti castele în aer? Atunci când îi tratezi pe oameni cu ură sau cu dezinteres, ca şi când ei nu ar avea valoare, este ca şi cum ai clădi un castel în aer - influenţa ta este din ce în ce mai mică asupra lor - nu poţi dezvolta sentimentul de încredere fiindcă leadershipul tău nu are o fundaţie corespunzătoare şi stabilă care să-ţi asigure dezvoltarea şi performanţa.

Leadershipul este ca un tot indestructibil care uneşte sentimentele tale de sentimentele celorlalţi oamenilor, păstrând şi unificând caracteristicile şi calităţile comune. Se poate dărâma dacă nu e întreţinut cu răbdare şi afecţiune.

Poziţia care niciodată nu te avantajează ca lider are ca indicator de referinţă parcurgerea unui drum care duce înspre necunoscutul situaţiilor în care se înfruntă trăirile şi conştiinţa pe fondul imboldului de a pleda pentru o cauză onorabilă: renunţarea deliberată.

Include-mă în iertarea ta scoate în evidenţă voinţa unui lider de a nu renunţa la toate formele de manifestare a propriei sale naturi: la valorile, emoţiile, trăirile, convingerile sale – aceasta fiind singura cale de a dobândi un loc de cinste în inima oamenilor şi de a inocula în conştiinţa lor adevăratele sale idealuri, gânduri şi nevoi sufleteşti.

Încotro vezi tu, privire?

On Iulie 08, 2024

Fiecare act de creație artistică reprezintă o nouă viață trăită în planul spiritual al lumii, cu condiţia să transcendă limitele egoului și să atingă universalul.

Scribul tace şi notează într-o formă profundă şi evocatoare, dar gândeşte în sinea lui: *"În lumea asta în care se moştenesc averi fără măsură, rostul omului, a faptelor sale, este o introducere imperfectă în opera lui Dumnezeu".*

În fond, cele scrise de mine, punând pe hârtie viaţa aşa cum m-am priceput, într-o manieră şi aşa nedesăvârşită, sunt gândurile celor pe care i-am văzut, devenite mai apoi şi gândurile mele. Ca o fereastră transparentă prin care apare o parte din lumea vizibilă a experienţelor sufleteşti, paginile mele reflectă deschiderea și receptivitatea la influențele venite din exterior.

În căutarea sensului existenței, omul oscilează între banalitatea cotidiană și aspirația către divin, găsindu-și nemurirea în creația artistică și în povestea unică a vieții sale. Cel puţin aşa cred. Prin urmare, înainte de a închide cartea, ultima și cea dintâi idee, mai trebuie să vorbesc despre ceva anume, ceva care mă face să cred că cele amintite de mine nu aparțin cărților obișnuite, ci cărților de suflet. Dacă ştii să priveşti în jur, ochiul îţi spune multe, îţi iartă chiar faptul de a sacrifica picturii şi gloriosul viitor al artei. Şi îmi spune mereu acelaşi lucru: să mă aşez la lumină, să strălucesc de dorul celor ce s-au pierdut în întuneric.

Totul se repetă, chiar și ochii care își revăd lacrimile. De multe ori am privit bătrânii stând pe bancă, plictisiți, repetând aceleași gesturi zilnice cu o constanță ce frizează absurdul. Se uită pe telefon, mai aruncă un ochi pe stradă, urmărind trecătorii cu o curiozitate lâncedă. Dar rămân ancoraţi în acelaşi loc, într-un prezent al trecutului, indiferent de vreme sau anotimp, ca niște santinele ale propriei lor rutine. Probabil se simt lipsiţi de cel mai valoros bun: *speranţa nesfârşitului*. Banca a devenit o extensie a ființei lor, un altar al monotoniei. Un fel de "Azenthopia Illiersebre", o stare de acceptare pasivă a existenței, ţinându-i captivi într-o realitate măruntă a cărei acceptare şi înţelegere îl ancorează într-un spaţiu vid. Întotdeauna confortul obișnuinței înlocuiește aventura necunoscutului.

Leadership: Crezi că egalitatea cu divinul în actul creației poate deveni un imperativ al formării ce transformă efemerul în etern, conferind astfel o valoare unică fiecărei expresii artistice în fluxul vieții tale?

"La vie est ailleurs," ar spune Rimbaud, iar acești bătrâni, preluând tiparul unor îndepărtări de lume, par să fi uitat acest adevăr fundamental. Un refugiu, sau o închisoare? Nu, deloc. Ei nu vizitează țări străine, nu-și expandează orizonturile, nimic nu le mai încearcă sufletul. Duminica îi găsește ori la biserică, ori la cimitir, perpetuând ritualuri ancestrale - un cozonac copt, o pomană dată. Își așteaptă sfârșitul printre morminte şi icoane, inevitabil, ca și cum viața ar fi doar un preambul al morții. Nu mai au nimic de pierdut. Aşteaptă să închidă ochii, definitiv, fără să-şi fi terminat tabloul, fără să ştie că numai capodoperele sunt punți între uman și divin.

Deja se gândesc la viaţa veşnică? Ce să faci în Rai? Să continui să stai pe o bancă, să tragi cu ochiul la trecători sau în curtea vecinilor? De fapt, în locul acela misterios, dar atât de senin, nu cred că există cimitire, nici biserici, nici icoane, nici cerşetori, ci doar o senzaţie de bucurie imensă, o eliberare de orice constrângeri. Atunci, care este esența paradisului? Nu cumva acesta este locul unde povestea omului atinge apogeul creativ?

Lumea artei nu este o lume idealizată, ci mereu o altă lume, distinctă de cea proprie plăcerii ochiului.

Până la urmă, singurul mod de a fi nemuritor este să trăiești, succesiv, alte vieți, mai splendide decât celelalte. Dar cum poți realiza acest lucru într-o existență aparent limitată, într-un cadru finit?

Prin intermediul picturii, Michelangelo a arătat că este egalul lui Dumnezeu, că degetul lui Dumnezeu, întins la maximum, atât de apropiat de degetul muritorului Adam, este ceea desparte talentul uman de perfecţiunea divină. La rândul lui, Beethoven a demonstrat că "Sonata Lunii" este mai strălucitoare decât soarele și că, chiar surd fiind, poți crea capodopere. Talentul sublim frizează divinitatea. Artiştii sunt traducători ai limbajului divin. De aceea, viaţa lor este o poveste nemuritoare.

Leadership: Modul prin care îți conturezi existența în lume poate fi o transfigurare interioară ce scoate la iveală adevărul din tine, dezvăluind astfel culisele unui suflet ce transcende individualitatea?

Aidoma destinului, scribul şi-a acoperit ochii: am încercat să uit trecutul şi tot ce am ştiut că va urma, păstrând doar pentru mine adevărul prezentului. Da, ştiu că nu voi deveni niciodată bătrân atâta timp cât scrisul meu, conservat în cărțile mele, va fi învelit într-o poveste veșnică, protejând biata mea inimă încărcată de atâta anticipare. Mai mult decât atât, trebuie să continui să caut, să sper, să perseverez, până când scopul meu devine parcursul lui Dumnezeu.

Dar, în monotonia cotidiană, sufletul riscă să-și piardă conexiunea cu divinul și cu potențialul său creator.

Încă mă întreb, ce folos are omul din toată truda pe care şi-o dă sub soare? De aceea scriu, ca să reflectez, în tăcere îmi reculeg esenţa gândurilor, ca să găsesc rezolvarea marelui puzzle, ieşirea din labirintul existenţei comune. Nu degeaba, între mine şi scribul lui Mika Waltari pare să fie o strânsă apropiere:

"Fiindcă eu, Sinuhe, sunt doar un om, am trăit în fiecare om care a trăit înainte de mine şi voi trăi în fiecare om care va trăi după mine. Voi trăi în plânsul şi în bucuria fiecărui om, voi trăi în bunătatea şi în răutatea fiecărui om, voi trăi în dreptatea şi în nedreptatea omului, voi trăi în slăbiciunea şi în puterea lui. Nu vreau ca numele meu să fie nemuritor, fiindcă eu, un simplu copist care reia pe o foaie ceea ce este scris pe o alta, voi trăi etern în fiecare om care mă citeşte."

Leadership: Înțelegi că actul de a vedea prin imaginație artistică poate fi o justificare a existenței spiritului divin, transformând fiecare viziune într-o sursă de spontaneitate a sensibilității creatoare?

Arta devine astfel mijlocul de creație al unui univers sacru, o cale de a transcende limitele umanului. În starea de "artheosia" - fuziunea dintre artă și teofanie - artistul devine un creator de lumi. Iar aceste lumi succesive nu sunt ceea ce noi numim "subiecte", ci mai curând reprezintă mijloace de cucerire, prin metamorfozare, a unei dimensiuni transcendente. Acceptăm să fim fermecați de lumea spectacolului, ori de chemarea vreunui talent unic la completarea infinitului univers?

Şi cine este, de fapt, acest spirit numit Dumnezeu? Nu cumva El trăiește prin noi, oamenii, prin povestea noastră? Nu cumva El are nevoie de noi, tocmai ca să existe în veci, prin

fiecare din noi? Cu toate acestea, nu orice narațiune îl poate întruchipa - trebuie să fie o poveste aparte, nu una plictisitoare. La urma urmei, cred că acesta este singurul secret, şi cel mai bine păstrat dintre toate. L-am aflat. A vedea înseamnă, pentru Dumnezeu, a imagina sub formă de artă. Lumea artei nu este o lume idealizată, ci mereu o altă lume, distinctă de cea proprie plăcerii ochiului.

Dumnezeu trăiește veșnic, fiindcă are un fel aparte de a nu se plictisi: El trăiește prin fiecare om, o altă poveste. Iar dintre toate poveștile, le retrăiește doar pe cele uimitoare. De aceea anumite lucruri par că se repetă, iar anumiți oameni par să revină mereu în diferite ipostaze. Abia când simțim că Dumnezeu are mari așteptări de la noi, avem sentimentul unui rost adevărat, al unei misiuni, un "Ankh Onnubbal", o chemare al cărei ecou reverberează în eternitate. Bineînţeles, fericirea vine în urma îndeplinirii scopului. Avem opțiunea de a alege să credem că există ceva ce merită a fi împlinit dincolo de lupta noastră zilnică. În această alegere stă puterea noastră de a transcende banalul și de a ne înscrie în eternitate prin arta vieții noastre.

Întruchiparea lui Dumnezeu prin narațiuni aparte poate reprezenta o exaltare a luptei continue pentru sens și semnificație, culminând într-o revelație ce face din viața artistului o expresie a divinului.

Încotro vezi tu, privire? Vezi spre trecutul care te modelează, sau spre viitorul care renaște prin ceea ce numai tu îmi poți dărui? La acestea se adaugă ideea celebrului roman "Egipteanul", scris de Mika Waltari, în care scribul, cuprins de acea taină a divinului pe care n-o vom ghici niciodată, îşi exprimă intenţia de a transmite înțelepciunea sa generațiilor viitoare:

"Păstrez cu grijă aceste cincisprezece cărţi şi Muti a cusut pentru fiecare carte câte o învelitoare trainică din fibre de palmier. Toate cărţile acestea vor fi puse într-o lădiţă de argint, lădiţa de argint va fi pusă într-o ladă de lemn tare, lada de lemn tare într-o ladă de aramă, aşa cum odinioară cărţile zeului Thot au fost ferecate pentru a se păstra şi au fost aruncate în Nil. Nu le va găsi nimeni, niciodată. Dar într-o bună zi, mă voi întoarce. Şi le voi rescrie, fără ca nimeni să mă recunoască. Cel ce-am fost odată, reprezintă doar o umbră a celui ce voi deveni."

Source: https://neculaifantanaru.com/incotro-vezi-tu-privire.html

Încrederea într-un capăt uitat de lume

On Decembrie 10, 2015

Evoluează conform convenţiei dintre a fi limitat şi a fi superior, căutând în tine tot ceea ce crezi că ai putea găsi în afara ta.

Nu-mi amintesc prea bine cine eram. Un om destul de fragil, din păcate, vizavi de forma pe care o luau falezele de gânduri prăbuşite în marea iluziilor de sine. Căci simţeam zvâcnind în pieptul meu pulsul iraţionalului, ca atunci când te arunci în ceva care te depăşeşte, propulsându-te spre un altfel de descoperire - a unei identităţi neconştientizate. Asta se întâmplă când te dai drept călăuză într-un nesfârşit deşert, fără să ştii unde se află oazele de civilizaţie.

Cel mai probabil existam într-un timp şi într-un spaţiu nedefinit, în ceea ce fugar numim moarte, o moarte a individualităţii raţionale, o deviere de la calea cea dreaptă a convingerilor de auto-cunoaştere, oricând posibile pe spirala tăcerii, în care nu mă puteam exprima în niciun fel. Chiar şi acum sunt curios să aflu cum am ajuns astfel, străin de tot ceea ce credeam că ştiu despre mine.

Mai mult ca sigur, acestei etape a vieţii mele i se potrivea foarte bine modul cum scriitorul Andrei Ionescu caracteriza opera lui Jorge Luis Borges:

"Borges a rămas credincios temelor care îi definesc universul: ficţiunea, moartea, dublul, căutarea identităţii, limbajul, visul, metamorfoza, erudiţia. Un univers ale cărui coordonate rămân şi acum: spaţiul labirintic şi timpul circular. Un spaţiu labirintic structurat de simetriile abstracte şi vertiginoase ale răsfrângerilor în oglinzi, cu imagini antonomice care se înlocuiesc reciproc: moartea şi nemurirea, partea şi întregul, finitul şi infinitul, ce îl conduc la necesitatea imperioasă a postulării eternei reîntoarceri. Iar timpul este ca o poveste menită să înglobeze o serie de fiinţe, lucruri, imagini sau evenimente care se repetă la un anumit ciclu de ani."

Leadership: Eşti dispus să identifici perspectivele de interpretare a unei realităţi trăite prin visare sau prin conştientizare a unei "absenţe de sens", încât să te înnoieşti cu o imagine de sine modelată după scenariul unui destin enigmatic?

Săvârşirea unei abateri grave de la principiile sănătoase care cereau ca viaţa să fie trăită şi nu visată se aplică în condiţiile imposibilităţii de a identifica unde începe povestea și unde se termină realitatea. Consecinţele întâlnirii cu obiecte însufleţite sau nu, dar cu siguranţă atrase activ în aceleaşi vârtejuri contradictorii ale simbolurilor tainelor pierdute, cufundate între fragilitatea clipei transfigurate la infinit şi subtila relativizare a unor cunoştinţe uitate, se resimţeau tot mai mult.

Învrednicit de sentimentul înălţător că la cuvenita vreme voi trage folos din această diversiune a identităţii, ce trebuia numaidecât demascată, de sentimentul acela ciudat, ireal, ce te însoţeşte când recunoşti o altă parte a lumii, mă înarmam cu o viziune tot mai largă, născută parcă din scânteia unui astru numit: „Încrederea într-un capăt uitat de lume”. Lucru care din capul locului îndeamnă la un soi de îngăduinţă faţă de neputinţa de a accepta realul.

Căutătorul unei metafizici subtile a clipei, uitând pentru totdeauna de timpul care îl desparte de vechile presupoziţii cu privire la permanenţa lucrurilor, exprimând involuntar universul în nesfârşirea lui, era străbătut de o singură rază de lumină în întuneric: *"The most perfect silence is when there is no need to explain."* Imaginea de sine a acestui căutător părea

modelată după scenariul unui destin enigmatic, fiindcă el reuşea să distingă realitatea de imaginaţie, dar prefera să facă din imaginaţie un model nou de a trăi şi de a deveni altcineva.

Leadership: Îndrăzneşti să te arunci în ceva care te depăşeşte, propulsându-te spre descoperirea unei identităţi neconştientizate acolo unde nici nu crezi că te afli *?*

Prima caracteristică a ştiinţei de a fi imaginea unei alte persoane, pe care pentru aceasta o numim „cadru fundal", decorează dimensiunea matricei originalităţii rezultată din relaţia cu tine însuţi într-un război pe care-l vei câştiga doar atunci când vei avea curajul să fii oglinda care reflectă imaginea inversată a unei realităţi constante. Ea constă în faptul de a recunoaşte că exişti în afara ta. În postura unui alt personaj, captiv într-o altă lume în care autenticitatea devine un soi de oglindă în care se reflectă imaginea aspiraţiilor secrete.

Leadershipul, preferat unui „Eu însumi", dar cu nişte dimensiuni ce convin convenţiei dintre a fi ponderat şi a fi superior, la deprinderea unei anumite priceperi în ale preschimbării, nu poate fi priceput în esenţa lui ca ştiinţă a stărilor de fapt. De fapt, leadershipul poate avea caracteristicile unei ieşiri din Matrix, dintr-o lume complet dirijată în care tot ce auzi, ce vezi, ce atingi este doar o rutină, numai atunci când îţi construieşti personalitatea într-o ficţiune pe care nu o revendica nimeni.

Iar cine caută să existe într-un timp şi într-un spaţiu nedefinit, un străin ce pătrunde în anumite niveluri ale realităţii construite în interacţiune cu un Alter-Ego (constituind o negaţie sau o totalitate), va accepta uşor ideea de evadare din statutul de prizonier al stării de moment într-o lume care se destramă.

O identitate neconştientizată este un Neo, un erou adevărat tocmai pentru că nu a încercat niciodată să fie unul, un tip cât se poate de obişnuit, dar care devine tot mai puternic pe măsură ce trece prin experienţe ciudate, riscante şi chiar decisive, din pragul unui vis în care se vede pe el însuşi altcineva.

Eşti într-adevăr dispus să te descoperi, acolo unde nici nu crezi că te afli? Ai curajul să te transpui într-o nouă realitate în care vei descoperi adevărul, în loc de iluzie?

Încrederea într-un capăt uitat de lume sugerează trecerea omului spre partea unui personaj care îi trădează autenticitatea. Cel ce îndrăzneşte să se arunce în ceva care îl depăşeşte, propulsându-se spre descoperea unei identităţi neconştientizate, îşi confirmă de fapt statutul de om al cunoaşterii profunde, bazate pe dualitatea dintre aparenţă şi esență, dintre concret şi transcendental.

În leadership acest lucru se traduce prin „lupta faţă în faţă cu tine". Iese câştigător numai cine reuşeşte să se desprindă de real, să se conecteze cât mai mult la timp la acel Alter-Ego complementar lui, cu care să creeze un cuplu magic.

Source: https://neculaifantanaru.com/increderea-intr-un-capat-uitat-de-lume.html

Incursiune în adâncurile cunoaşterii de sine

On Februarie 22, 2014

Gestionează atent resursele profunzimii tale, în aşa fel încât să-ţi poţi reevalua propria individualitate în scenariul unei realităţi pe care o reprezinţi sub fascinaţia unui film artistic.

În lupta cu setea de a-mi lărgi perspectiva de înţelegere a naturii umane, în uriaşele sforţări de coordonare a unei lucide curiozităţi strict raţionale, m-am folosit de nesfârşite mijloace de exprimare a gândurilor şi sentimentelor proprii. Cu timpul, am început să exprim în scris ceea ce simţeam. Eforturile mele erau orientate spre stabilizarea unor noi trăsături de personalitate şi spre profilarea unui model de abordare a exigenţelor *materiei pure* care ar fi putut stimula mai bine imaginaţia şi raţiunea totodată.

Asemenea unui personaj dintr-un film regizat de Hitchcock ajunsesem să trăiesc prin revelaţii, viziuni sau vise, care mă ajutau necontenit să înţeleg mai bine ce se întâmplă în mine, ce mă reprezintă în contrast cu ceea ce îi defineşte pe ceilalţi oameni din jurul meu. Un bărbat este vânat de-a lungul şi de-a latul ţării de către spioni, care-l cred agent dublu, şi de către poliţie, care-l consideră asasin. El trebuie să convingă întreaga lume, dar mai ales pe sine însuşi, de existenţa unei realităţi diferite de cea dată.

Să descriu în cuvinte cât mai convingătoare sentimentele pe care le poate stârni o pasiune debordantă, o obsesie arzătoare, o obligaţie morală, o întâmplare mai puţin obişnuită sau o persoană prinsă într-o ipostază confuză, asigurându-mă că nimeni nu poate ignora ceea ce încercam să prezint cu multă claritate, devenise un îndelungat şi încăpăţânat efort care s-a întins pe câţiva ani. Un plus de conţinut care a alimentat enorm de mult capacităţile înscrise în profunzimea fiinţei mele.

Leadership: Eşti persoana potrivită care poate beneficia de efectele propriei sale atitudini culpabile de a nu ţine evidenţa "costurilor" de reprezentare a realităţii, conform convingerii că lucrurile se rezolvă pur şi simplu şi de la sine?

O singură filosofie rămâne în picioare, nedesfiinţată de virulenţa şi luciditatea lui Hitchcock: scrisul nu reprezintă nicio urmă de teamă, ci doar o senzaţie de dedublare într-un joc fără reguli în care artistul îşi contemplă existenţa trecută prin clarobscurul unui fascinant scenariu creat de dragul de a accentua o stare de spirit sau o idee.

Costul de reprezentare a realităţii era direct corelat cu emoţiile pe care nu reuşeam să le exprim poetic într-un story enigmatic care să captiveze în aceeaşi măsură în care lămureşte ceea ce pare nelămurit. În scris, ca în în decorul unui film de suspans, totul se rezolvă pur şi simplu de la şine dacă ştii cum să priveşti realitatea, dacă ştii cum să îţi foloseşti fantezia ca unealtă de confirmare a ceva ce nu poţi să explici.

Emoţiile făceau şi ele parte din primul contact cu ficţiunea, când trebuia să transmit un mesaj plin de suspans, dar decisiv în favoarea intrigii menite să declanşeze o reacţie în lanţ. Era ca şi cum aş fi folosit lasere pentru a descoperi o nouă formă a materiei extrasă dintr-un film Star Wars. Nu aveam nicio certitudine asupra a ceea ce doream să exprim şi să transmit, căci în procesul de creaţie a unor noi valori sufleteşti interveneau nişte constante arbitrare integrate într-un anumit şablon de stil mult prea subiectiv, antrenat de un val de îndoială.

Ori de câte ori mă focalizam cu putere asupra a ceea ce doream să reliefez, puterile creatoare ale subconştientului răspundeau imediat cererii mele de acces la ceea ce vechii filosofi

numeau: *causa efficiens* . O sinteză deplină asupra fenomenelor psihice interne care îmi guvernau existenţa. Ele dovedindu-se a avea un mare impact pentru reevaluarea propriei mele individualităţi în "industria" de dezvoltare a leadershipului pe care o reprezentam.

Leadership: Poţi să susţii maniera de sugestionare a unei realităţi inexistente cu ajutorul "autorităţii" tale de interpretare a ceea ce simţi şi percepi, prin folosirea justă a raţiunii celei de-a două feţe a adevărului din personajului pe care îl promovezi?

Adevărul pe care trebuie să-l reprezinţi într-o operă plină de suspans are două feţe. Prima faţă a adevărului, care surprinde calitatea ascunsă a omului, trebuie să suporte o reamintire şi arătare a faptului că siguranţa lui este destul de fragilă în contact cu realitatea. Ea trebuie să umple orice gol și să accesibilizeze orice trăire interioară, de la frică şi îndoială, la fericire şi plăcere.

A doua faţă a adevărului, având ca sorginte fantezia pornită din impulsurile emoţionale, are loc atunci când omul nu-şi mai recunoaşte propria moarte în faţa eternităţii, deci atunci când el intră într-un joc al supraviețuirii disperat și plin de suspans, un joc al aparenţelor cu o surprinzătoare evoluţie. De exemplu, atunci când l-au prins oamenii legii, el pândea ascuns după o scară, prezentând pericolul unei forme de nebunie care ar fi percepută ca punctul extrem al defectelor sale de caracter.

În afară de adevărul propriei tale judecăţi trebuie să fii pregătit să faci faţă situaţiei în care, focalizându-te asupra a ceea ce doreşti să constaţi la ceilalţi oameni, prin analize şi investigaţii profunde asupra "specificului uman", neglijezi tocmai exploatarea propriei tale experienţe de viaţă şi a propriului tău potenţial creator.

Personalitatea care face cinste leadershipului trebuie să găsească mijloacele artistice de sugerare a unei imagini care nu există în realitate, dar care la fel de bine poate provoca emoţii puternice ca în faţa realităţii.

Incursiune în adâncurile cunoaşterii de sine evidenţiază acea analiză profundă a propriilor tale valori şi a propriului potenţial de promovare a unui leadership performant, bazat pe un tip de personalitate adaptabil la "nou", dar şi la "neprevăzut", prin intermediul unei realităţi diferite. În viziunea unui regizor ca Hitchcock, cunoaşterea de sine trebuie să prezinte aceeaşi premisă de bază de la care porneşte denumirea scenariului: "Filmul bate viaţa".

Structura personalităţii liderului include activitățile de conştientizare a propriei valori, însumate în cadrul procesului de autocunoaştere de sine ce capătă o mare amploare prin susţinerea potenţialului creator şi maximizarea lui în cadrul unei realităţi diferite.

Source: https://neculaifantanaru.com/incursiune-in-adancurile-cunoasterii-de-sine.html

Incursiune în spaţiul unui vis numit Viitor

On Aprilie 27, 2016

Fii atât cât poţi să fii peste limitele unanim acceptate ale normalităţii, încercând să percepi adevărul ce se impune existenţei tale ca o experienţă a gândirii imaginative.

Oricât ar suna de straniu, dar aveam impresia ieşită din comun, în anumită măsură liniştitoare, că sunt rezultatul unui vis care nu încetează să meargă mai departe, o emanaţie a unei instanţe transcendente ce rostea sugestiv aventura unei fiinţe dezvoltată pe cont propriu. Totul se desfăşura neconvenţional, depăşind spaţiul strict al unei înţelegeri plauzibile, ca acţiune de intrare într-o sferă magică a cărei funcţie de undă consta în dobândirea cunoştinţelor luminatoare despre o realitate care ameninţa să se destrame.

Iar unda aceasta, o vibraţie propagată fulgerător de-a lungul unei plăsmuiri a minţii, îndrăzneam să sper că o voi controla (cu preţul unei încununări a nebuniei) într-o obligaţie de sine stătătoare, în contextul experienţelor de imaginaţie. O clipă, simţeam că fac parte dintr-un episod Counterpart. Când eroul principal, Howard Silk, află că organizația din care face parte a descoperit secretul trecerii într-o dimensiune paralelă, el este aruncat într-o lume plină de intrigi, pericol și trădări, din care nu poate scăpa decât punându-şi întrebarea: *"Cum ar fi dacă viața mea ar fi diferită?"*

Într-un anumit fel, speram că dacă mă voi cufunda în altă realitate, surprinsă imagistic, golită de orice sprijin uman, aş fi putut să inaugurez cu ochii minţii un spaţiu simbolic de orientare a sufletului meu spre găsirea unui temei de admiraţie a unui Alter-Ego care, cu riscul de a-mi substitui întreaga fiinţă, avea puterea să se revolte faţă de atitudinea de acceptare a unei situaţii de viaţă fără ieşire, fără perspective. Poate că viaţa mea, trăită prin dezinteres faţă de cele trecătoare, fără urmări care să ispitească la păcat, adică la uitare de Dumnezeu, nu mai prezenta nicio atracţie pentru un spirit al amplitudinii, al timpului, al jocului fără frontiere. Eram liber să o schimb cu toate atributele unei ficţiuni cinematografice.

Leadership: Actul de interpretare a propriei creații își are sursa de noutate în experiența de viață autentică a unui autor de mare perspectivă care este capabil să surprindă esența unei noi forme de subiectivitate prin ceea ce este în stare să pândească neîncetat?

Aș vrea ca gura să cuteze să spună ceea ce gândurile descoperiseră, în amurgul înțepenit al unui rod al imaginaţiei, cuprinzând o fărâmă din nemărginirea universului. Aș vrea să-mi reneg misiunea de a da sens visului care mă întreba mereu: Unde te ascunzi? Era atât de palpitant să rămân acolo. Creatorul nu-și părăseşte niciodată nebunia care îl pândeşte neîncetat, această dorinţă nestăvilită de se vedea trăind într-un spaţiu cinematografic, virtuos şi înţelept, proiectat în infinitatea spaţiului şi a timpului, în infinitatea sentimentului că poate trăi din sufletul altcuiva "o nelimitare a actului de creaţie".

Mă transpuneam când în rolul contelui de Monte Cristo în mantie neagră, pe fondul unor vremuri negre, când în rolul lui Isaac Newton orbit de perfecţiunea formulelor de interpolare, pe fondul unei munci de mare amploare al cărei rezultat era nesigur. Mi-am asumat chiar şi calităţile inerente a lui Charles Chaplin într-un rol dublu. Dar imboldul de a continua întinsa istorie a trăirilor de dincolo de tactil, acest proces de umplere de amprentele revelaţiilor onirice, această serie de experienţe ale transcenderi timpului şi spaţiului, numai puţin adevărate, s-ar fi putut transforma într-o deziluzie.

Nu spunea oare fizicianul francez Loup Verlet, cu referire la Freud şi visele sale, că iscoditorul obnubilat de formulele sale şi orbit de perfecţiunea lor internă, riscă întotdeauna să ia lucrurile pe care le-a creat prin gândire, în imaginaţie, drept ceea ce există în mod real şi să

se depărteze de lumea reală?

Leadership: Te reorientezi către memoria unei stări anterioare, ca acţiune de intrare într-o sesiune de recuperare a esenţei care te întregeşte?

În adevăr, asupra evoluţiei omului văzută dintr-o perspectivă mai amplă planează două mari forţe, una a înţelegerii desfăşurate dincolo de realitatea imediată, alta a înţelegerii proiectată în conștiință printr-un proces imaginativ. Aceste forţe, depăşind fără nicio ezitare prejudecăţile frontierelor existenței, de la o etapă la alta, sunt concluzii ale experienţelor revelatoare obţinute prin angajarea omului în raport cu sinele ce își face resimţită utilitatea într-o plăsmuire mai mult decât creativă.

Așa cum un estetician nu poate să dea noi valenţe artei fără să coboare în concretul însuși al faptului artistic, care înseamnă mobilitate, transformare, devenire, la fel nici omul care încearcă să-și dezvolte sinele nu poate să dea noi valenţe identităţii sale dacă nu își stimulează memoria, trecută dincolo de timp, cu noi idei şi perspective.

A te reorienta către memoria unei stări anterioare, ca acţiune de intrare într-o sesiune de recuperare a esenţei care te întregeşte, înseamnă să te imortalizezi în acel cadru al propriei minți, conţinând în el altceva, mai valoros decât toate celelalte. Anume, concepţia unei perspective, unui subiect particular și să continui să exişti împreună cu el. E o nebunie, dar totodată o mare înțelepciune, singura modalitate de a accede la o cunoaştere avansată.

Omul rezumă în sine și sintetizează esenţialitatea unei autoevaluări datorate atingerii unui anumit stadiu de acceptare, care rezidă din concordanţa ce se stabileşte între creație și ideaţie, între plăsmuire și existența prin ea. Memoria de care trebuie să faci uz spre a-ţi lărgi orizonturile, funcţionând totodată ca determinant al creaţiei artistice, poate fi folosită cu referire la copia unei realităţi mai largi, imaginată ca o reprezentare bidimensională, încât să te ducă imediat cu gândul la un film, la o fotografie, la un tablou, la un roman de Zimmer Bradley, la o plimbare în altă lume.

În viitor, când tehnologia va avansa şi omul va putea să comunice cu alte lumi doar cu puterea minţii, leadershipul își va schimba criteriile de impact și de dezvoltare. Alexandre Dumas și Victor Hugo au înserat deseori în operele lor acest adevăr.

Leadershipul va începe să prindă contur odată cu ceea ce omul va reprezenta în imperiul plăsmuirilor sale, printr-o condiţie de tipul *„ fii atât cât poţi să fii peste limitele unanim acceptate ale normalităţii”.*

Astfel, pentru ca omul să se cunoască mai bine, va fi necesar ca în sfera sa de existenţă să fie prezente două forţe asemănătoare, contopindu-se într-o singură esenţă: facultatea de a se metamorfoza în altă fiinţă şi puternicul sentiment al Eului care îl va face să se simtă separat de restul lumii.

Evoluţia, sub semnul leadershipului care contribuie la demersul de transformare a personalităţii, prin dezvoltarea abilităţii de a înţelege esenţa a ceea ești, cuprinde noi înţelegeri și perspective în contextul experienței de a te redescoperi drept o entitate a universului, organizându-se în funcție de ceea ce mintea plăsmuieşte.

Incursiune în spaţiul unui vis numit Viitor s-ar putea să schimbe semnificativ percepţia în legătură cu potenţialul cerebral de care dispune omul, prin care se atestă calitatea lui de a se transpune în alt loc, în alt timp, în alt personaj, în altă realitate.

Evoluţia unui om autentic are loc atunci când el începe să perceapă adevărul ce se impune existenţei ca o experiență a gândirii imaginative, asociative și cu implicare afectivă.

Vei înțelege mai ușor noţiunea de strânsă interdependenţă a exteriorului cu lăuntricul dacă ţii cont de faptul că dincolo de realitatea imediată se află o lume plină de mister care așteaptă să fie consultată.

Source: https://neculaifantanaru.com/incursiune-in-spatiul-unui-vis-numit-viitor.html

Îndemnul viu al speranţelor uitate

On Octombrie 10, 2010

Caută elementul cel mai durabil al relaţiei tale cu ceilalţi oameni, ajutându-i să se schimbe ei înşişi într-un fel în care să se simtă confortabili pe plan emoţional.

Filmul Pretty Woman. Într-o lojă centrală, înaintea începerii spectacolul cu opera " *Madame Butterfly* ", controversatul om de afaceri Edward Lewis, sesizând starea de nelinişte şi de agitaţie a damei lui de companie, Vivian Ward, făcu o observaţie:

- Reacţiile oamenilor când văd merg prima oară la operă, sunt foarte dramatice. Ori o iubesc, ori o urăsc. Dacă este să o iubească, o vor iubi întotdeauna. Dacă nu, poate vor învăţa s-o aprecieze, dar nu va deveni niciodată o parte a sufletului lor.

Leadership: La tine sunt evidente urmele unei modelări referitoare la o concepţie de tipul "Stare Finală" care să stabilească o legătură strânsă între rațiunea practică și intenția deterministă?

Edward Lewis a căutat să fixeze nişte aspecte stabile în relaţia lui cu Vivian, străduindu-se să înţeleagă adevăratele ei convingeri şi aspiraţii. El a desluşit arhitectura ei emoţională nativă, evaluând starea ei afectivă, sesizând marea diferenţă între temerile şi aspiraţiile ei, între slăbiciunile şi părţile ei puternice. Intenţia lui a fost una deterministă, nu doar fiindcă a reuşit s-o convingă pe Vivian de beneficiile unui nou statut, ci fiindcă a argumentat cauzele virtuţii sale de a dărui bunătate. Pe deasupra, Vivian trăda necesitatea obscură a unui nou început.

La Vivian s-a văzut aproape imediat schimbarea, urmele modelarii ei cu perspectiva unui alt orizont fiind în directă concordanţă cu acea stare de spirit care persită mult chiar şi după ce amintirile se estompează. Aceeaşi stare de spirit ne cuprinde pe toți când înțelegem că iubirea nu poate rămâne veșnic năvalnică, dar măcar ştim că ea ne-a folosit la ceva.

Cumva, lui Vivian i s-a favorizat figurarea unui alt orizont socio-uman, dinspre care nu ai cum să nu priveşti confuz, fiindcă rareori se întâmplă să treci brusc de la deprimare la extaz. Ei bine, nu poţi să influenţezi un om dacă nu găseşti acea parte sensibilă, pozitivă din el, pe care să poţi s-o modelezi în voie, după principiile şi convingerile tale cele mai preţioase. Tu eşti capabil să evaluezi tot ce are omul mai profund în el, mai definitiv şi mai constant în viaţa lui, astfel încât să-i oferi o nouă orientare?

Leadership: Eşti capabil să înlături efectele negative care s-au adâncit în sufletul celorlalţi oameni, şi în funcţie de structura lor emoţională să-i redirecţionezi chibzuit în acelaşi sens cu tine, în aşa fel încât ei să te cunoască mai bine şi cunoscându-te, să te facă şi altora cunoscut?

Aşa cum un sculptor iscusit studiază piatra iniţială cu defectele ei naturale pentru a căuta aspectul cel mai durabil al formelor viitoare – tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să fii capabil să scoţi la iveală frumuseţea interioară a oamenilor din jurul tău, şi în funcţie de structura lor emoţională să-i redirecţionezi chibzuit în acelaşi sens cu tine, în aşa fel încât să înlături acele efecte naturale negative care s-au adâncit în sufletul lor. Caută elementul cel mai durabil al relaţiei tale cu ceilalţi oameni, ajutându-i să se schimbe ei înşişi într-un fel în care să se simtă confortabili pe plan emoţional.

Cel mai bun mod de a merge alături de cineva este să-l înţelegi pe acel cineva, să acţionezi

asupra “formei” lui de a se manifesta în împrejurările în care îl pune viaţa, într-o măsură cât mai mare; să-ţi pui amprenta asupra fiinţei lui interioare, să urmăreşti pasionat meandrele vieţii lui şi esenţialul său. Pentru asta trebuie să intri în competiţie cu valorile şi convingerile sale, şi să-i impui propriile tale concepţii prin care să determini tiparul ideal către care el să tindă în continuare.

Aţi observat că de când Vivian a început să iasă cu Edward Lewis, ea fiind complet schimbată, lumea lui a început să se deschidă mai mult către lumea celorlalţi? El însuşi a început să fie privit cu alţi ochi de ceilalţi oameni, ceva îi inducea un fel de trezire spirituală atunci când este privit.

Leadership: Felul cum te manifeşti în prezenţa unui om fără mari posibilităţi de a-şi câştiga existenţa te ajută să te înţelegi mai bine şi să îţi formezi acele convingeri de care ai nevoie ca să acţionezi prin acele argumente de conştiinţă ce vorbesc sufletului tău?

Aşa cum un sculptor izbuteşte să transmită viaţă operelor sale modelându-le în forme semnificative, tot astfel influenţa ta, ca să fie luată în seamă de ceilalţi oameni, ea trebuie să fie pozitivă şi pe măsură convingerilor lor – iar pentru asta trebuie să izbuteşti să-ţi transmiţi eficient gândurile şi sentimentele, astfel încât să realizezi o modelare în structura lor emoţională, ca ei să conştientizeze profund calităţile de care dispun.

Ca lider trebuie să-ţi dezvolţi abilitatea de a desluşi adevăratul caracter al oamenilor, să-i scapi de acel gol interior care nu le dă pace, şi cu o fineţe de ceasornicar iscusit să le stimulezi punctele forte, pentru a creşte calitatea muncii lor şi dorinţa de a fi performanţi. Nu uita că singurele argumente de conştiinţă ce vorbesc sufletului tău sunt următoarele: vederea de dincolo de aparențe, vederea de dincolo de cuvinte, vederea de dincolo de raţiune, vederea de dincolo de suprafaţa lucrurilor, vederea de dincolo de limitele tale, vederea de dincolo de abordările convenționale ale unor situații bulversante şi vedea de dincolo de confuzii și contradicții (către un viitor pe care alții încă nu îl pot vedea).

Reala lor atitudine faţă de activitatea profesională proprie, faţă de munca în echipă nu poate fi cunoscută decât de acei lideri care şi-au dezvoltat capacitatea de observare, de analiză şi abilităţi de buni psihologi şi care găsesc metodele adecvate şi puterea de a schimba în bine oamenii. Desigur şi-n leadership se aplică regula ceasornicarului care se poate traduce astfel: nu intra în sufletul oamenilor cu nicovala căci nu trebuie să repari nimic cu ciocanul.

Leadershipul vizează acele experienţe decizionale în care îţi poţi manifesta aprecierea faţă de iniţiativele capabile să asigure o creştere durabilă a oamenilor, încât să devii prezent tot timpul în sufletul lor.

Îndemnul viu al speranţelor uitate consfinţeşte, de fapt, o realitate: cu toţii putem fi un factor de schimbare în viaţa celorlalţi oameni, fiecare dintre noi are puterea să schimbe radical caracterul lor; fiecare din noi are puterea să trezească în inimile celorlalţi dorinţa, creând un “story” după placul inimii lor, să le întărească forţele sufleteşti şi să le lumineze viitorul – tot aşa cum un scriitor are capacitatea să creeze lumii mitice transmiţând ceea ce simte.

Source: https://neculaifantanaru.com/indemnul-viu-al-sperantelor-uitate.html

Îndeplinirea unui deziderat istoric, dincolo de formula cinematografică

On Ianuarie 21, 2011

O creație autentică poate deveni o unealtă de cunoaștere integrată, redând vitalitatea emoțională gândirii, dacă este în acord cu nevoia istorică a sintezei dintre emoție și rațiune.

Traiectoria imagine-sentiment-teză era, deci, posibilă. Regizorul rus, Serghei Eisenstein vedea în aceasta, dincolo de o formulă cinematografică, îndeplinirea unui deziderat istoric. În timpurile străvechi ale magiei, spunea el, știința era, totodată, un element al emoției și unul al cunoașterii colective. Odată cu dualismul, adăuga el, lucrurile s-au separat în filozofia speculativă: abstracția pură, pe de o parte, și, de cealaltă, elementul emoțional pur. Ceea ce se cerea făcut în acel moment, conchidea el, era o nouă sinteză, analoagă celei primare, a elementului emoțional cu cel intelectual. Și numai filmul poate opera această sinteză, redând elementului intelectual sursele sale vitale, emoționale.

Leadership: În ce fel rezonează traiectoria imagine-sentiment-teză din creația ta cu natura sintezei primordiale dintre emoție și cunoaștere, reflectând asupra continuității dintre magie și știință?

În viziunea lui Eisenstein, traiectoria imagine-sentiment-teză din film reprezintă o cale posibilă pentru realizarea unei sinteze necesare, așa cum și psihologia cognitivă recunoaște importanța integrării emoției și rațiunii. El vede în această traiectorie nu doar o formulă cinematografică, ci și îndeplinirea unei nevoi istorice. În timpurile străvechi, în era magiei, știința era un element colectiv, îmbinând emoția și cunoașterea. Odată cu dezvoltarea filozofiei speculative, acestea s-au separat: de-o parte, abstracția rațională, de cealaltă, emoția pură.

Ceea ce se cere acum, conchide Eisenstein, este o nouă sinteză, asemănătoare celei primordiale, care să reunească elementele emoționale și intelectuale. Arta cinematografică devine astfel un mijloc unic de cunoaștere, redând dimensiunii intelectuale vitalitatea emoțională. În acest mod, filmul devine o unealtă de cunoaștere integrată, în care gândirea și simțirea sunt din nou unite, formând o nouă percepție colectivă.

În reacțiile cinematografice, elementele separate ale imaginii și sentimentului se reunesc sub acțiunea filmului-catalizator pentru a forma o teză nouă și vitală. Procesul implică atât transformări la nivel emoțional, cât și schimburi intelectuale complexe, depășind dualismul speculativ al filozofiei clasice. Asemenea unui catalizator chimic, arta filmului facilitează această sinteză străveche fără a-și pierde esența, permițând fuziunea dintre abstract și pur emoțional, care altfel ar rămâne separate. Această metodă de reunificare cinematografică reprezintă o evoluție față de cunoașterea colectivă primordială, unde magia și știința coexistau natural. Filmul operează, astfel, ca un agent catalitic în procesul de transformare a elementelor separate ale experienței umane, redând vitalitate emoțională abstractului intelectual și profunzime cognitivă trăirii pure.

Leadershipul facilitează convergența dintre dimensiunile intelectuale și emoționale ale experienței de creație, promovând o înțelegere holistică în conexiune cu dinamica schimbărilor sociale.

Îndeplinirea unui deziderat istoric, dincolo de formula cinematografică, se realizează prin îmbinarea organică a emoției cu rațiunea, astfel încât gândirea abstractă să recâștige o dimensiune vie și accesibilă publicului larg. Eisenstein a subliniat importanța sintezei dintre aceste două dimensiuni fundamentale ale existenței umane, considerând că arta

cinematografică are o capacitate unică de a recrea această unitate pierdută. Consecința acestui fapt este că filmul devine nu doar un mijloc artistic, ci și un instrument de cunoaștere profundă a lumii și a sinelui.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/indeplinirea-unui-deziderat-istoric-dincolo-de-formula-cinema

Indicatorul general al performanţei

On Aprilie 09, 2009

Când devii capabil să-ţi gestionezi reacţiile, gândurile şi atitudinea, atunci eşti pregătit să-i abordezi într-un mod eficace pe ceilalţi.

Un banc pe care mi l-a spus un prieten de-al meu sună astfel:

Un locatar urla la administrator:

- Veniţi repede, se aruncă soacra-mea pe geam !

- Şi de ce aveţi nevoie de mine?

- Nu poate să deschidă geamul.

Leadership: Consideri că tocmai procesul de captare a emoţiei simţite în momentul luării unei decizii este factorul princinpal care te ajută să vezi situaţia din alt unghi, chiar dacă asta înseamnă să-ţi suporţi ignoranţa şi propria vină?

Ca să te poziţionezi cât mai bine în relaţia cu oamenii, trebuie să te îndrepţi spre acea zonă fezabilă din punct de vedere al rezultatelor pe care le obţii atunci când relaţionezi cu ei. Ceea ce diferenţiază un lider excelent de unul mediocru este tocmai disponibilitatea de a se ridica la nivelul de competenţă în ceea ce priveşte procesul de coordonare a emoţiilor sale, spre a întări acele lanţuri care îl ţin legat de ceilalţi oameni.

Unii lideri, însă, sunt precum acel locatar – le vine greu să realizeze o punte de legătură cu oamenii care nu le sunt pe plac, şi strică şi mai mult o situaţie deja complicată atrăgând şi pe alţii în demersul lor. Ei îşi pun leadershipul într-o postură nefavorabilă prin faptul că se poziţionează într-o zonă în care calităţile şi valorile lor negative sunt expuse direct. Astfel de lideri nu pornesc niciodată de la întrebarea: "cum te poţi asigura că nu te separi de ceilalţi oameni?" înainte de a-şi pune în funcţiune capacitatea de a-şi ridica nivelul de excelenţă.

Aşa cum un model de aparat foto poate deţine avantajul în faţa celorlalte modele de pe piaţă datorită celor mai bune şi mai constante performanţe măsurabile pe toată plaja ISO - tot astfel modelul leadershipului tău poate deţine avantajul în faţa modelului generat de ceilalţi lideri datorită celor mai bune şi mai constante performanţe măsurabile în relaţiile cu oamenii.

Leadership: Poţi fi tu însuţi în antiteză cu ceea ce gândesc ceilalţi, cu condiţia să crezi că ceea ce îţi propui să faci nu are nevoie de nicio obligaţie sau modificare ulterioară?

A fi tu însuţi în antiteză cu ceea ce gândesc ceilalţi oameni înseamnă să-ţi evaluezi viaţa şi deciziile în funcţie de desfăşurarea evenimentelor despre care crezi că se derulează într-un anumit fel, nu să-i convingi pe ei de justeţea argumentelor tale privind necesitatea formulării unei noi idei despre realitate.

Modelul tău de leadership se poate traduce prin modul în care te raportezi la cei din jurul tău. Acest model nu-ţi aduce niciun beneficiu dacă nu-ţi împlineşti potenţialul prin intermediul

lor. A-ţi limita potenţialul de lider prin nerespectarea unui cod etic, prin îngrădirea acelor percepţii şi gândiri sănătoase care îi afectează pozitiv pe oameni - e ca şi cum te-ai duce la un meci de şah cu bâta de baseball. Însă nu vei putea câştiga niciun "meci" pentru simplul fapt că nici măcar nu vei fi primit în concurs.

Leadershipul e un concurs în care miza o constituie oamenii - îi poţi câştiga de partea ta dacă îi transformi în parteneri de joc, nu în adversari. În leadership singurul adversar eşti tu. Te poţi declara singur învins dacă oamenii se îndepărtează de tine. Când devii capabil să-ţi gestionezi reacţiile, gândurile şi atitudinea, atunci eşti pregătit să-i abordezi într-un mod eficace pe ceilalţi. Tu te limitezi la tabla de şah sau la bâta de baseball?

Leadershipul este legat de felul cum te cunoşti atunci când eşti influenţat de deciziile altora, în condiţiile în care ceea ce te face mai puternic este capacitatea ta de a îndruma comportamentul altor persoane.

Indicatorul general al performanţei este dat de colaborarea ta cât mai strânsă cu oamenii. Este dat de acea combinaţie de valori şi principii după care te ghidezi pentru a-i accepta aşa cum sunt, şi de a-i apropia cât mai mult de tine. Modelul tău de leadership este un magnet pentru ceilalţi oameni? Sau o bâtă de baseball la o partidă de şah? Trebuie cumva să-ţi revizuieşti modelul?

Concluzie: Indicatorul general al performanţei unui lider se reflectă în feedback-ul primit din partea echipei, în ceea ce priveşte calitatea muncii, colaborarea şi întrajutorarea reciprocă cât şi prin alinierea la standardele impuse.

Source: https://neculaifantanaru.com/indicatorul-general-al-performantei.html

Indicatorul spre Lent sau spre Rapid

On Martie 19, 2011

Oamenii îşi vor reconsidera atitudinea faţă de leadershipul tău, dacă tu îţi vei reconsidera atitudinea faţă de valorile lor.

Niciodată oamenii nu te vor urma dacă nu te împaci destul de bine cu ei, dacă nu exerciţi o influenţă pozitivă asupra lor. Iar avantajul de a fi in frunte se poate transforma într-un mare dezavantaj dacă nu preîntâmpini eventualele reacţii nefavorabile care pot apărea ca rezultat a unei nemulţumiri generale datorate acţiunilor sau deciziilor tale ineficiente.

Locotenentul Waters din filmul „ *Tears of the sun (2003)* " a uitat pentru o vreme că leadershipul începe şi se termină cu cine conduce, iar cine neglijează valorile oamenilor va fi dipreţuit. Misiunea lui de a o duce in siguranţă pe doctorita Kendricks de la Crucea Roşie Internaţională la zona de retragere Alpha s-a complicat atunci când, la insistenţele ei, a acceptat să ia cu el mai mulţi refugiaţi nigerieni. Trupele de elită ale generalului Mustafa Yakubu erau pe urmele lor, la o distanţă de numai câţiva km, iar aceşti refugiaţi reprezentau o "încărcătură prea grea" pentru el şi ceilalţi membri ai echipei Swat.

Între refugiaţi şi Waters exista neîncredere şi reticenţă încă de la început, atitudinea lor faţă de el fiind una închisă şi ostilă. Între sufletul lor şi sufletului lui părea să nu existe nicio punte de legătură.

Leadership: Partea cea mai dificilă a nevoii de a fi acceptat este "angajamentul paradoxal" de a renunţa la tine în folosul sensului pe care-l dai experienţei de a fi mai prejos de oricine altcineva?

Totul s-a schimbat atunci când unul dintre refugiaţi i-a salvat viaţa locotenentul Waters. Mai mult decat atât, pe parcursul drumului sinos prin munţi, Waters a realizat că dispreţul pe care îl manifestase faţă de ei le înteţise acestora sentimentul de deznădejde şi amărăciune. Iar tocmai din această cauză ei nu-i ascultau cu sfinţenie ordinele şi cerinţele.

Aşa că, pentru a-şi spori puterea de influenţă, el şi-a schimbat abordarea. A adoptat o atitudine pozitivă faţă de valorile lor - respectul, aprecierea, solidaritatea, răbdarea, onoarea, demnitatea – la care ei ţineau foarte mult. Ţie ce îţi indică atitudinea celorlalţi oameni?

Într-un scurt moment de luciditate, Waters nu s-a mai privit ca o "stâncă" plasată deasupra oamenilor, ci ca un supus al cauzei pe care ei o slujeau: egalitatea. Toţi erau angrenaţi în aceeaşi luptă, pentru că împreună creau o majoritate care vrea să impună legea majorităţii. El a gustat din experienţa de a fi mai prejos de refugiaţi abia atunci când a realizat cât de mult datorează faptului că a fost salvat, cât de mic a fost în faţa unui posibil deznodământ fatal şi că de fiecare din ei depinde însăşi viaţa lui !

Leadership: Valoarea imaginii tale este dată de necesitatea construirii unui ataşament autentic faţă de răspunsul căutării propriei meniri în conştiinţa unei adversităţi totale între Instinct şi Raţiune?

Nu schimba tot sistemul, ci dă-i puţină viaţă ! Instinctul e ceva animalic, bazându-se pe un set de reguli genetic prestabilite prin adaptarea evolutivă, adică pe nevoia de a supravieţui. Raţiunea, ceea ce deosebeşte omul de animal, este o forţă care tinde spre unitate, şi bazându-se pe experienta sensibilă intervine să corecteze greşelile simţurilor.

Waters nu i-a mai tratat pe refugiaţi ca pe niste „pachete" care îi incurcau planurile şi de care oricând se putea dispensa, ci ca pe nişte fiinţe umane, ca pe niste parteneri de încredere, ca pe egali, prieteni, luându-şi angajamentul că va avea grijă de ei şi va face tot posibilul să-i ducă în siguranţă pe toţi la destinaţie. La rândul lor, ei şi-au schimbat atitudinea – au colaborat cu el şi cu ceilalţi membri ai echipei Swat, au devenit mai activi, mai sociabili şi mai implicaţi.

Trebuie să te schimbi, cum ii spunea Calipso lui Telemac, dacă vrei ca leadershipul tău să capete un sens pozitiv.

Pentru ca forma concretă în care se va realiza leadershipul să fie uşor de modelat, astfel încât el să pună bine în valoare elementele tale definitorii, mai ales capacitatea de a reacţiona la gândurile şi sentimentele celorlalţi în situaţii spontane, trebuie să-ţi remediezi capacitatea de a reacţiona la stimuli precum disconfortul interior, durerea, suferinţa, dezamăgirea - pe care îi resimţi cât se poate de puternic în anumite împrejurări. Sunt semnale care te descurajează să execuţi acele comportamente generatoare de incertitudini şi eşecuri.

Poziţia pe care ţi-o asumi în mijlocul unor evenimente potrivnice este o încercare de a surprinde imaginea unei identităţi care se simte frecvent implicată emoţional în comportamentul unei persoane suferinde.

Nu asigurarea confirmării poziţiei tale este importantă în procesul de consolidare a leadershipului, ci comunicarea curajoasă, echitatea, simpla răsucire a cheii către inimile oamenilor - lăsată la dispoziţia autorităţii tale. Obligativitatea pe care ţi-o impui tu însuţi. Conştientizarea şi lustruirea acelei supreme forţe interioare, în jurul căreia gravitează o raţiune, o sensibilitate, o mare deschidere - concentrate împotriva tuturor formelor de rezistenţă acumulate de firea ta în circumstanţe limitative, dure, dăunătoare, apăsătoare. Un strigăt de război, o chemare sugestivă spre slujire, orientate spre găsirea acelor părţi din tine, sustenabile şi prietenoase, demult apuse.

Orizontul aşteptărilor cu care priveşti viitorul carierei tale profesionale este asemenea unui calculator căruia îi trebuie puţină revigorare ca să funcţioneze la un nivel optim. Pentru supravieţuirea ta profesională nu trebuie să schimbi tot "sistemul" (format din cele două procese care comunică constant: motivaţia şi performanţa), ci doar să îi dai puţină viaţă ! Să ai instalate corect toate "driverele" şi actualizate la zi - conştiinţa, valorile, atitudinea şi comportamentul.

Ca lider va trebui să-i duci la destinaţie şi pe aceia care îţi plac mai puţin !

Ca lider îţi asumi o îndatorire deloc uşoară. De multe ori va trebui să-i duci la destinaţie în siguranţă şi pe cei care îţi plac mai puţin, pe aceia care îţi încetinesc ritmul şi avântul spre atingerea obiectivelor. N-ai de ales dacă eşti un om cu un suflet nobil, a cărui sentimente faţă de ceilalţi oameni au rămas pure şi puternice.

Vrei tot timpul să-i schimbi pe oameni după voia ta? Să-i faci să fie dupa tiparul tău? Ei sunt aşa cum sunt. Niste individualităţi. Nu sunt nişte copii, nişte scalvi sau nişte marionete pe care să le manipulezi cum doreşti tu, după pofta inimii, după propriile tale criterii şi reguli. Sunt ei înşişi, nişte indivizi cu convingeri proprii, bine înrădăcinate pe care numai cu tact, cu iscusinţă şi calm le vei putea schimba. Îi vei putea influenţa doar dacă îţi reconsideri atitudinea faţă de valorile lor.

Dacă nu realizezi o punte de legătură cu oamenii din jurul tău, aceştia vor fi refractari la punctele tale de vedere, la orice acord şi la orice sugestie. Iar drumul tău se va îngreuna.

Îndatorirea ta ca lider este de a-ţi recunoaşte propriul nivel de "supravieţuire" într-o zonă în care oamenii nu se încumetă să te judece, dar te fac să înţelegi unde greşeşti.

Indicatorul spre Lent sau spre Rapid îţi oferă posibilitatea să alegi calea cea mai bună pentru reuşita ta profesională. Ca lider, poţi să te grăbeşti să-ţi atingi scopurile neglijând valorile, principiile, idealurile şi crezurile celor care te urmează, sau poţi sa faci un ocol acceptabil şi să întârzii puţin procesul de atingere a obiectivelor reconsiderându-ţi atitudinea faţă de valorile lor.

Dacă alegi "Rapid", înseamnă că intenţia ta este să-i conduci pe oameni în ciuda propriei lor voinţe, fără să le dai prilejul să se conecteze la tine şi să se raporteze în mod spontan la leadershipul tău. Ei vor trăi într-o stare de totală nelinişte, se vor arata destul de îngrijoraţi. Nu vor fi prea convinşi de abilităţile tale de a-i conduce.

Dacă alegi "Lent" îţi vei putea exercita mai uşor influenţa asupra lor. Îi vei trata cu consideraţie, cu admiraţie şi respect - ceea ce va întări legătura ta cu ei. Nu vei uita niciodată de simţămintele lor, şi nu îţi vei neglija rolul.

Concluzie: Liderul are rolul de a contribui la dezvoltarea unei culturi organizaţionale adecvate. Ritmul adoptat de lider depinde în mare măsură de oamenii din colectiv şi de nivelul culturii organizaţionale existent, de profesionalismul şi competenţele oamenilor.

A porni în ritm alert şi pe „căi scurte" s-ar putea să se soldeze cu un eşec dacă colectivul nu „corespunde" acestei modalităţi de acţiune. De aceea un lider trebuie să ştie, în funcţie de oamenii pe care-i conduce, ce tactici sa abordeze, ce ritm şi ce căi să urmeze.

Un lider trebuie să cunoască bine „resursele umane" de care dispune.

Source: https://neculaifantanaru.com/indicatorul-spre-lent-sau-spre-rapid.html

Îndurare pentru gândurile unei minţi neliniştite (II)

On Mai 20, 2013

Impune-ţi cu hotărâre şi raţional voinţa, fără să te transformi într-un sclav al slăbiciunilor tale.

Un fel de nelinişte sufletească, o forţă usturătoare şi inhibitoare persista asupra întregii ei fiinţe, semnul unor multiple incertitudini, atunci când şi-a făcut apariţia domnul Hobbs. Măsurători ale intensităţii activităţii ei cerebrale, făcute cu o precizie superioară, ar nedumeri orice om de ştiinţă, căci sigur ar evidenţia o activitate anormală şi o tendinţă nefirească spre un comportament agresiv.

Cum să nu fii intrigată la maximum, când ştii că ai fost complice la spargerea băncii, dar nu ai ghicit dedesubturile întregii acţiuni?

Gândurile învălmăşite ale Laurei abia aşteaptă să se revolte, zbătându-se anapoda în subconştient. Simte cu instinctul ei neînduplecat că Hobbs, complicele ei conştiincios, aliatul ei de nădejde, pune ceva important la cale. Dar ce? O dorinţă ascunsă, un plan ţinut secret trece direct prin ispititoarele cărări întortocheate ale prezentului nemilos pe care ea nu le înţelege şi nu le poate da de urmă.

Instinctiv, cu disperarea îndârjită a unei leoaice, Laura se luptă cu infernul în care alunecase în furia sa. Infernul viu a cărui scenariu a fost asigurat de însuşi regizorul Hobbs, cu montarea unui cadru de acţiune după repere numai de el ştiute, lansând prin aceasta un atac dur la persoana ei. Ruşinea de a nu fi ştiut totul, de a fi înşelată, trădată şi minţită, o ţintuieşte locului pe biata femeie, ca un om năucit care nu-şi dă seama ce se petrece în jurul său.

Iar într-un astfel de moment dezorientarea Laurei se accentuează, haosul din mintea ei îi permite să se revolte faţă de Hobbs, care o minţise: *" Ce ai făcut? Ai spus că vei fura doar atâtea diamante cât să încapă într-un termos, nu să goleşti în întregime toată încăperea ! "*

Leadership: Netezeşti calea de receptare a mesajelor ascunse ale creaţiei tale, dincolo de vulnerabilitatea ta la acţiunea celorlalţi de explorare a lumii tale lăuntrice?

În marea unitate a fiinţei ei, unică într-un univers care nu ar putea fi înţeles decât de minţile cele mai lucide, iată că cele mai preţioase virtuţi, cele mai înalte idealuri, crezul dintotdeauna în bine, capătă dintr-o dată tente violente. Golind realitatea de conţinut. Nevoia ei placidă pentru aflarea adevărului creşte considerabil odată cu sporirea misterului. Gândurile i se învârt în jurul a două întrebări care nu-i dau pace : *" Cum? De ce? "*

Iar prin acest mister greu de pătruns, dependenţa Laurei faţă de Hobbs creşte, căci Eu-l ei are nevoie de alte înţelesuri, de alte explicaţii, mai uşor de acceptat, de alte căi de receptare a mesajelor ascunse, dincolo de rezistenţa timpului scurt pe care îl are la dispoziţie pentru a face un pas înainte spre normalitate. Creaţia ei cea mai de preţ este chiar motivul amânării deciziei care îi atestă acordul de voinţă la renunţarea căutărilor sale în vederea aflării adevărului.

Integrarea dimensiunii tale spirituale într-o direcţie mai presus de cea în care eşti dispus să ajungi, spre acea măreţie apreciabilă a performerilor, devine o încercare aproape imposibilă. Asta dacă permiţi celorlalţi oameni să te trateze ca pe un factor uşor de indus în eroare, într-un cadru de modelare revizuit de acea conştiinţă care nu se preocupă numai de bine sau

de rău, ci se afla în afara acestor două calităţi prin obiectivare.

Leadership: Cântăreşti bine argumentele care obţin concluzia din negarea unei anumite atașări față de acțiunile și gândurile ascunse, fără să rămâi în acea suferinţă lipsită de posibilitatea trecerii în altceva?

Influenţa celorlalţi are ca punct de referinţă examinarea ta în condiţii de stres şi nesiguranţă. Iar măsurarea constantă a gradului de deviaţie de la normalul acceptat la care eşti expus, poate fi o activitate experimentală de tip „ *Post-Test* " al cărei scop este obţinerea unor avantaje de natură profesională.

Cineva spunea la un moment dat: *"Acceptarea ta de către ce din jur nu este o reflectare a persoanei tale, ci a felului în care se proiectează ceilalţi asupra ta"* . Eroarea relativă a unei măsurări individuale este raportul dintre eroarea absolută a acelei măsurări şi valoarea mărimii măsurate.

Această mărime măsurată de ceilalţi oameni este reprezentată prin Ego-ul tău supus cauzalităţilor care alimentează blocajele şi limitările, acţionând prin compararea situaţiilor de viaţă în care eşti expus direct sau indirect. O comandă de deviere a Ego-ului, trimisă anonim din partea unei puteri de convingere străine, este de ajuns pentru a te învălui într-un nor gros de fum, într-un simţământ de însingurare, dând un sens "Null" vieţii.

Leadershipul la nivel identitar, se dezvăluie prin cunoaşterea de sine, extrem de preţioasă, care îţi permite răspunsuri proactive la provocările persuasive fundamente pe excluderea ta din propria subiectivitate, prin uzarea şi destabilizarea etalonului "trăirii".

Leadership: Poţi să trăieşti ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, sub impresia unei întâmplări de viaţă reale care nu se doreşte neapărat o justificare a gesturilor tale de nesupunere în numele conştiinţei?

Opţiunea prin care îţi dai indirect acceptul de a primi mesaje ascunse, cu rol intimidant şi confuz, concretizată printr-o reducere a utilizării tuturor potenţialităţilor de care dispui, este de fapt o componentă a unei forme de pierdere a controlului mental şi emoţional. Întrucât capacitatea de a-ţi conştientiza şi a-ţi asuma stările psihologice şi trebuinţele definitorii este oarecum limitată. Şi se reduce pe măsura infirmării elementelor inalienabile proprii, pe măsură ce încerci să îi mulţumeşti pe cei din jur.

A netezi calea de receptare a mesajelor ascunse primite din partea unor personalităţi autonome, independente, sau a mesajelor provenite din înţelegerea greşită a unor situaţii, obstacole, evenimente sau activităţi, înseamnă să atribui actului de a conduce o proprietate de tip "Down", care evidenţiază incapacitatea ta de a crea o diferenţa de stătut şi de potenţial.

Ceea ce înseamnă că nu eşti suficient de abil să creezi o structură de putere legitimă care să asigure evidenţa relevantă a fiinţei tale subiective. Iar subiectivismul propriu este direct proporţional cu afinităţile de caracter care te pot recomanda ca un om superior, dacă nu te expui la eventuale eşecuri de ordin profesional sau personal.

Leadershipul axat pe latura definitorie a demnităţii şi spiritualităţii omului tratează capacitatea de apărare împotriva factorilor agresivi externi, împotriva influentelor de tip "Drag You Down". Această capacitate se obţine prin activarea straturilor profunde ale conştiinţei, acolo unde sunt păstrate toate versiunile de adevăr care te ajută să te cunoşti şi să înţelegi toate frământările, durerile şi rătăcirile. Important este să te ridici deasupra lor,

concentrându-te în mod deosebit asupra a ceea ce poţi să realizezi fără să depinzi de ceilalţi.

Un lider adevărat acceptă să judece un anumit moment din viaţa unui om, izolându-l de trecutul său, privindu-l dintr-o perspectivă exterioară anilor anteriori, dar fără să-şi extindă influenţa asupra a ceea ce se întâmplă înăuntrul lui.

Îndurare pentru gândurile unei minţi nelinişţite scoate în evidenţă acea slăbiciune interioară a omului, care atunci când este descoperită de cei din jur devine o şansă de a profita şi de a pretinde tot mai multe drepturi asupra lui. Dacă nu vrei să cazi în capcana unei false dileme de loialitate, impune-ţi cu hotărâre şi raţional voinţa, fără să te transformi într-un sclav al slăbiciunilor tale.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/indurare-pentru-gandurile-unei-minti-nelinistite-II.html

Îndurare pentru gândurile unei minţi neliniştite (I)

On Mai 19, 2013

Probează caracterul definitiv al acelor stări sufleteşti prin care devii conştient de tine însuţi, aplicând un auto-update care să-ţi mărească cota de imunitate la ceea ce ţi se întâmplă.

Incandescente, teama, neliniştea şi înverşunarea se unesc şi se întrupează în această femeie, transformându-se apoi brusc într-o curiozitate nelimitată spre a cunoaşte cât mai multe amănunte din fatalitatea clipei care-i clătină întreaga lume, destabilizându-i toate elementele structurii funcţionale.

Laura Quinn nu mai este stăpâna minţii şi a inimii ei, ci doar o *persona non grata,* o parte neînsemnată dintr-un cerc al reacţiunii şi nemulţumirii, în care se învârte continuu şi fără încetare, materializat într-un proces al declinului, prin experimentarea cele mai profunde stări.

Un astfel de om ce se raportează la sferă îngustă a acceptabilului, încercând să netezească marginile unei realităţi imposibil de îndurat, nu poate decât să rămână la baza piramidei propriei singularităţi. Numai în rare cazuri el se poate manifesta ca o entitate fermă, ca o emisie de forţe prielnice dezvoltării care răspândindu-se cu viteză în tot sistemul său de funcţionare să echilibreze disfuncţia între gândire şi interpretare, dintre cele două ramuri existenţiale: *" a fi "* şi *" a nu fi "*.

Dacă am găsi un cuvânt, doar unul, cu care să i-l adresăm ei înseşi în acest stânjenitor episod al vieţii, un cuvânt simplu, cordial, cu adevărat salvator, probabil acesta ar fi: *" eliberare "*. Da, Laura ar fi fost eliberată de ea însăşi, învăluită în atmosfera inocentă a unei libertăţi care nu neagă sub nici o formă evoluţia, care nu neagă existenţa unui sâmbure de adevăr în această stare de incertitudine deplină.

O floare ajunge în grădina infernului, care-i împrăştie petalele cu iz de normalitate. Ea îşi cedează polenul – toată emoţia şi sensibilitatea de care dispune, doar pentru a se acomoda cu aerul de mister ce o înconjoară. Dar, astfel, îi este foarte dificil să se împace cu sine însăşi.

Leadership: Incluzi în marea unitate a fiinţei tale cele mai preţioase virtuţi pentru a crea o valoare adăugată potenţialului tău de reglare a emoţiilor care îţi stăpânesc viaţa?

O uşurare usturătoare şi inhibitoare persistă asupra întregii tale fiinţe? Personalitatea ta este expusă unei tendinţe nefireşti spre un comportament agresiv? Cele mai preţioase virtuţi, cele mai înalte idealuri, pălesc în faţa a ceea ce ai devenit? Gândurile ţi se învârt în jurul a două întrebări care nu-ţi dau pace : *" Cum? De ce? "* Poţi fi mereu stăpânul minţii şi a inimii tale?

Când nevoia omului de a afla adevărul creşte considerabil, când el caută să găsească acea sursă credibilă în vederea întreţinerii propriului Eu, în acel moment incertitudinea începe să predomine asupra lui. Şi, asemenea unui examen lucid al conştiinţei, această incertitudine îi sporeşte sau îi eliberează gândurile pro sau contra, vizavi de propriul potenţial, setând priorităţile de construcţie a identităţii sale.

Trăind mereu cu intensitate această clipă a *" saltului spre adevăr "*, când are de ales: a nega sau a ignora prezenţa implicită a propriei totalităţi, omul îşi răsfrânge asupra celorlalţi din jur toată puterea, toată autoritatea, pentru ca, indirect, să stabilească valoarea pe care el însuşi o are, prin felul în care se raportează la ceea ce gândeşte referitor la ceea ce nu cunoaşte.

Cele mai preţioase virtuţi ale omului sunt: puterea de a accepta realitatea, tăria morală şi refuzul capitulării în faţa neputinţei de a se reinventa.

Leadership: Poţi să rămâi centrul de referinţă al necesitaţii de a pune la îndoială "acceptabilul", în funcţie de care îşi dezvăluie sensul devenirea întregii tale fiinţe între reperele de întrebare şi răspuns?

Prin felul în care omul îşi creează înalta cunoaştere despre sine, pus în acea pluralitate de gânduri, trăiri, de întrebări încuietoare şi răspunsuri neclare, erupând în strigăte de mânie, apare ca necesară modelarea lui prin intermediul sincerităţii şi a aplecării spre autoobservare.

Practic necunoscutul, teama, incertitudinea - din experienţele de viaţă prin care trece, îl învaţă să se cunoască mai bine, să se cuprindă şi să se descrie pe sine prin identificarea acelor elemente ce declanșează motivația, prin identificarea acelor factori care îi menţin evoluţia. Reperele de întrebare şi răspuns se alocă în cazul determinismului care stabilește necesitatea acțiunilor omului și spulberă povestea absurdă a liberului arbitru, fără a exclude câtuşi de puțin nici rațiunea, nici conștiința omului și nici aprecierea acțiunilor lui.

Pentru a "vedea" drumul pe care îl urmează liderul, citeşte-i gândurile, dacă poţi ! Acesta este singurul fel în care îi poţi măsura adevărata valoare. Şi cel mai dificil. Mai ales în cazul în care el însuşi se luptă cu propriile gânduri.

Dacă în marea unitate a fiinţei tale - cele mai preţioase virtuţi, cele mai înalte idealuri, crezul dintotdeauna în bine, pălesc în faţa a ceea ce ai devenit, atunci tot leadershipul va fi şi el golit de conţinut. Căci Eu-l liderului are nevoie mereu de alte înţelesuri, de alte explicaţii, mai uşor de acceptat, de alte posibilităţi de receptare a mesajelor ascunse, dincolo de rezistenţa timpului scurt pe care îl are la dispoziţie pentru a se adapta.

Leadership: Cât timp poţi să stăpâneşti fiinţa nevăzută din tine fără a-ţi compromite imaginea care se reflectă în situaţiile neprevăzute?

Stăpânirea de sine este una din piesele fundamentale ale reuşitei - care alături de adevăr, libertate şi bine trebuie echilibrat în existenţa omului cu idealuri înalte. Ea poate fi îmbunătăţită personalizând substanţial acel spaţiu dintre gândurile, stimulii şi reacţiile omului supus schimbării. Deci, prin repurtarea unei victorii asupra spaţiului şi timpului în care gândurile, conectându-se unul la celălalt, se rotesc în jurul nemulţumirilor, a frustrărilor, a stărilor tensionate, a dezamăgirilor.

Costul dezvoltării personale este o controversă asupra necesităţii de a-şi păstra intactă identitatea, să ridici garda sau nu în faţa necesităţii de a fi flexibil în maniera de a acţiona sau a gândi. O îndelungată rătăcire în realcătuireа elementelor de " *a fi* ". Acestea pot conduce de multe ori la rezolvarea, cu sinceritate şi îndrăzneală, a conflictului cu sine.

Ca să-ţi asumi puterea de a stăpâni fiinţa nevăzută din tine, ca să-ţi depăşeşti propriile limite, ceva trebuie să erupă din tine. Trebuie să elimini din tine însuţi teama, neliniştea şi înverşunarea. Şi numai prin intrarea în zona imprevizibilului şi a necunoscutului, echilibrând disfuncţia între gândire şi interpretare, dintre cele două ramuri existenţiale: " *a fi* " şi " *a nu fi* " vei putea, mai bine ca oricare altul, să-ţi temperezi tendinţele de "redecorare calitativă a interiorului".

Valoarea care confirmă aprecierea sau deprecierea leadershipului este dată de acea experienţă de viaţă care te maturizează şi îţi aminteşte să trăieşti nu ca şi cum ai privi tot timpul în oglindă retrovizoare, ci ca şi cum totul ar fi un miracol.

Îndurare pentru gândurile unei minţi neliniştite scoate în evidenţă caracterul definitiv al acelor stări sufleteşti prin care omul devine conştient de el însuşi - felul cum se întregeşte printr-un auto-update - în mijlocul acelor situaţii când teama, neliniştea, incertitudinea îl supun unei nemărginite presiuni.

Cele mai complexe şi mai adânci efecte pe care le produce leadershipul asupra omului sunt rezultatul transformării. Când este stăpânit de acea curiozitate nelimitată de a cunoaşte cât mai multe amănunte despre el însuşi, cu îndrăzneala care-i caracterizează întreaga trăire. De aceea, autocunoaşterea, educaţia propriei tale gândiri, reprezintă partea esenţială a leadershipului.

Dacă nu vrei să te transformi într-un sclav al slăbiciunilor tale, să rătăceşti într-un labirint de stări precum incertitudinea, teama şi neliniştea, atunci impune-ţi cu hotărâre şi raţional voinţa de nu coborî stacheta sau de a abandona idea de integritate. Astfel, în imensa construcţie a leadershipului, în grandioasa lui arhitectură, nu se va produce nicio fisură, nicio eroziune, niciun fel de degradare.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/indurare-pentru-gandurile-unei-minti-nelinistite.html

Înfăptuirile cu adevărat creatoare rămân exclusiv în grija omului creator

On Martie 29, 2022

Numai suma tuturor obstacolelor biruite de un om dă adevărată şi justa măsură a unei fapte, precum şi aceluia care a împlinit-o.

Dacă mi-ar fi teamă de faptul că cineva m-ar putea declasa în ierarhia ştiinţei fondate pe tehnologie, atunci cu certitudine nu mi-ar fi teamă de toţi oamenii aceia îmbrăcaţi la patru ace, plini de bani, maşini şi bijuterii, sau cu funcţii înalte. Ăştia sunt doar pe post de decor. Nişte obosiţi fără chef de muncă şi fără vreun talent excepţional, iar orice faptă glorioasă îi va ocoli fără nicio urmă de regret.

Am tot întâlnit oameni din aceştia, de o falsitate a cărei detectare nu cere prea mult fler, punct de fugă spre care converge nepăsarea sinceră, arătând inexistentul de parcă ar exista, oferind ideea că imposibilul este posibil. Şi tot de atâtea ori oamenii aceştia mi-au produs o dezamăgire totală, acea stare în care cunoşti un lucru aşa cum este el de fapt, dezgolit de toate calităţile lui închipuite.

Însă mi-ar fi cumplită teamă de acel atlet singuratic care aleargă în fiecare zi de iarnă, la -8 grade, încălţat cu o pereche de adidaşi second-hand. Numai dacă ar face ceva pentru ştiinţă, cu acelaşi zel cu care a decis să înfrunte frigul şi vremea capricioasă.

În aceeaşi măsură, dacă mi s-ar cere să descriu acest atlet în angrenajul lui interior, printr-un *Ixalagenthis* (obişnuinţa unei vederi interioare care preceda vederea exterioară), aşa cum este el în totalitatea lui, constant, străbătut de fiorii credinţei adevărate, atunci i-aş multiplica valenţele de severitate - pregnante în cazul efortului de a duce la bun sfârşit o sarcină importantă.

Leadership: Viziunea cu care răspunzi provocărilor destinului tău se organizează în direcţia evocării unui moment din istoria lumii care cuprinde suma tuturor faptelor tale însemnate?

Pe vremuri navigatorii iscusiţi plecau în căutarea unui târam iluzoriu, a unui nou eden care să scoată umanitatea dintr-o fundătură istorică. Dar îndeplinirea unui asemenea ţel presupunea tot felul de tărăgăneli şi piedici. Nu-i de mirare că istoria îşi aminteşte doar de vreo câţiva mari navigatori, din miile de *sobresaliente* , acei soldaţi anonimi care se pomenesc pe neaşteptate în faţa unei misiuni uriaşe.

Şi în ziua de azi, asemenea sobresaliente îşi încordează muşchii cu duritatea unui arc de oţel, fiind zdruncinaţi în toate direcţiile de o mare povară: să găsească un mijloc de a se face cunoscuţi. Ei nu mai trebuie să găsească un continent că America sau Africa, ci trebuie să-şi aducă contribuţia la o invenţie cu potenţial uriaş într-un anumit domeniu. De exemplu cei ce au descoperit internetul, aceia care au dezvoltat limbajele de programare, toţi aceştia (puţini la număr) au cucerit toată lumea, nu doar o părticică din ea.

Pe această cale, să nu uităm cuvintele lui Ştefan Zweig: *"În realitate, tocmai omul acela neînsemnat şi de prisos va deveni reprezentatul cel mai de seamă al unei orientări noi şi revoluţionare. Iar o faptă istorică nu este niciodată împlinită, adică definitiv încheiată în momentul realizării sale, ci abia atunci când ea este trecută posterităţii. Ceea ce numim istorie nu reprezintă nicidecum suma tuturor faptelor însemnate care s-au întâmplat cândva în timp şi spaţiu, ea cuprinde numai acele mici fragmente luminoase care au fost scoase la iveală de operele creatorilor".*

Leadership: Poţi să te situezi într-o poziţie intermediară, cu un orizont nici a tot cuprinzător care te identifice cu conceptul "un întreg al viitorului locuind prezentul", dar nici prea restrâns, încât să coincidă cu particularul unei experienţe competiţionale?

O singură descoperire poate cuceri lumea. Reţineţi că tehnologia este prezentul şi viitorul. Internetul este prima oglindă a universului, o vastă biblioteca de gândire. Toate minţile sunt conectate la o reţea globală. Şi mai departe? Mai rămâne ca fiecare om să inventeze câte ceva, să adauge ceva la această reţea globală. Ceva unic, sau idei alternative. Căutătorii de cursă lungă vor descoperi ceva revoluţionar.

Viitorul se va schimba în aşa fel încât fiecare om va avea de câştigat în funcţie de cât de multe idei noi va adăuga pe internet, de la cea mai mică temă de gândire până la cea mai grea. Vor exista două feluri de descoperitori: cei care rezolvă problemele şi cei care ştiu "cum să pună problema".

După cum bine ştiţi, zilnic în lume sunt scanate milioane de cărţi, cine nu-şi găseşte cartea pe internet este ca şi când nu a scris-o. Cine nu are afacerea pe internet, este ca şi când n-ar avea o afacere. Cine nu se promovează pe internet, nu are nici cea mai mică şansă să reziste pe piaţă.

Leadership: Opera cea mai mare a vieţii tale este lupta eroică dusă contra rezistenţei pe care materia pământească o opune, prin ea însăşi, oricărei întreprinderi care se înalţă deasupra măsurii obişnuite?

Să mă reîntorc la alergătorul de la început. Mi-aş dori ca acest alergător să facă o mică incursiune în interiorul procesului său de gândire, să încerce o mică flotare logică de gândire şi practice sportul minţii, care nu este şahul, ci capacitatea de creaţie. Este vorba despre realizarea unei asemănări cu o lume infinită prin care el trebuie să izbăvească lumea de flăcările mândriei pricinuitoare de toată căderea. Să nu uităm că mândria de a fi bun doar într-o direcţie poate fi justificată doar în cazul în care aduce avantaje evoluţiei ştiinţifice. În acest caz, toţi învingătorii trebuie să aibă în minte cuvintele lui Ştefan Zweig:

"Întotdeauna înfăptuirile cu adevărat creatoare rămân exclusiv în grija omului creator care va trebui să le ducă până la capăt. Şi într-adevăr, omul creator nu lasă nimic în grijă altuia, nici chiar lucrul cel mai mărunt: ci îşi pregăteşte singur opera cea mare a vieţii sale. Este eroică lupta a unui singur om pe mai multe fronturi: contra lui însuşi, contra adversarilor din exterior şi contra rezistenţei pe care materia pământească o opune, prin ea însăşi, oricărei întreprinderi care se înalţă deasupra măsurii obişnuite. Întotdeauna însă, numai suma tuturor obstacolelor biruite de un om dă adevărată şi justa măsură a unei fapte, precum şi aceluia care a împlinit-o."

Un fragment important din ce înseamnă leadershipul poate fi surprins tot în cuvintele lui Ştefan Zweig, cu privire la marele navigator şi descoperitor Fernando Magellan:

"Şi abia acum, când dificultăţile ascunse sub planul său grandios ies la iveală una după alta, se vădeşte măreţia sufletească a acestui om care a stat atâta vreme în umbră. Şi el trebuie să prevadă singur toate posibilităţile de neprevăzut, să lupte necurmat, să-şi impună voinţa, împresurat de cele mai neaşteptate primejdii şi obstacole."

Înfăptuirile cu adevărat creatoare rămân exclusiv în grija omului creator, mai ales dacă luăm în considerare marile opere de creaţie. Să nu uităm că de la Michelangelo până la Tesla, şi de la Galileo Galilei până la Tim Berners-Lee nu este decât o mică diferenţă de perspectivă. Fiecare cu viziunea lui.

Dar un singur lucru este cert. Omul viitorului va fi jumătate atlet + jumătate descoperitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/infaptuirile-cu-adevarat-creatoare-raman-exclusiv-in-grija-om

Infinitul domnului Hobbs

On Februarie 20, 2013

Condu realitatea ta şi a celorlalţi în direcţia dorită, fără să funcţionezi ca o victimă veşnică a conştiinţei.

Domnul Hobbs. Era un simplu *office cleaner* , dar lucra la una din cele mai mari corporaţii ale lumii, condusă de cei mai abili magnaţi ai lumii, care îşi desfăşurau afacerile în colosala industrie a diamantelor. Soarta nu i-a fost deloc binevoitoare. Trecutul îl urmărea peste tot. Cu toate acestea, conştiinţa lui nu putea nega că, deşi bătrân, privea curajos înainte – dar privea cu mândria acelui spirit dur şi răzbunător, a acelui Mefisto ferm şi nezdruncinat. Îngerul s-a transformat în demon?

Un ochi pătrunzător poate observa foarte uşor, urmărind existenţa ordonată, dar tulburătoare a acestui bătrân – ca parte a unei analize ştiinţifice dusă până la extrem – numeroasele convulsiuni în circuitul său intern, puncte de maximă tensiune care se îndepărtează tot mai mult de adevărata lui natură, valori ale unor elemente care nasc frecuşuri stranii.

Care este adevărata lui motivaţie? Care este natura acestor electroni care se ciocnesc intermitent între ei, în forul său lăuntric?

Bine montat în stativul existenţei sale, fiecare senzor generează un alt tip de curent, indică mereu o altă tensiune, tot mai anormală, care evoluează ca un tot unitar, ca un răspuns coordonat al unei mari varietăţi de inconveniente emoţionale, oscilând anapoda între două valori: "plus" şi "minus" – care se pot aloca unei singure variabile: Răzbunarea !

Leadership: Eşti capabil să-ţi elaborezi o atitudine de superioritate faţă de ce ţi se întâmplă în timp ce mergi pe drumul vieţii, prin proiectarea unui orizont desprins din nemărginirea unui sentiment atârnat de un fir gros numit "Răsplată meritată" ?

Şi cum vei face asta? Trebuia să fie o operaţiune solo, dar s-a transformat într-un duet rar întâlnit, o unitate compactă cu mai multă forţă. Asemenea unui braconier pornit la vânătoare, domnul Hobbs se trezeşte alături de o leoaică rănită, o îngrijeşte, îşi fixează amândoi aceeaşi ţintă şi pornesc împreună la atac. Răsplata demersului lor, dacă se lăsa cu o victorie, însemna dobândirea unei bogăţii fără margini.

Altfel spus, dorinţa lui de răzbunare îndreptată împotriva managerilor din corporaţie, este dublată de Laura Quinn – şi ea tot atât de măcinată de regrete, dureri şi oboseli, şi mânată de aceeaşi dorinţă impetuoasă ca a lui. Amândoi vor să supună dragonii la acest tratament, dezvoltându-şi o tehnică specială pentru a pregăti terenul de luptă, stimulându-şi intelectul dincolo de tot ce se poate imagina.

– Vrei să intri în seiful corporaţiei şi să furi diamantele? Doar nu vorbeşti serios ! Cum vei face asta?

– Numai eu pot şti...şi îndrăzni, răspunde domnul Hobbs, citându-l parcă pe ambiţiosul Eugène de Rastignac, din opera lui Balzac.

– Şi cum plănuieşti să afli combinaţia seifului?

- Aici intervii dumneata, doamnă Quinn.

Ambiţia lor este întărită de încercarea la care îşi supun concomitent propria putere şi voinţă. În cele din urmă, planul lor îşi nimereşte ţinta. Răzbunarea amândurora îşi face efectul de la prima aplicare.

Dar mereu ne va rămâne întipărit în memorie dialogul între domnul Hobbs şi Laura Quinn, din finalul filmul " *Flawless (2007)".* Acest ansamblu de forţe unite, a căror traiectorii, intersectându-se, le-a pus la grea încercare caracterul:

- Crezi că a meritat să faci toate acestea pentru cauza ta, domnule Hobbs?

- O, da ! Şi pentru cauza mea aş petrece şi o sută de vieţi în închisoare. Poate într-o bună zi veţi înţelege, doamnă Quinn.

Leadership: Poţi să te constitui ca şi cale de facilitare a unui proces decizional complex, astfel încât să redai perfect începutul unei lumi noi din perspectiva a ceea ce urmează să se întâmple?

Eşti un vânător care se vânează pe sine? Priveşti înainte cu mândria unui spirit dur şi răzbunător? Care sunt punctele de maximă tensiune care te îndepărtează tot mai mult de adevărata ta natură? Care este adevărata ta motivaţie şi ce efect produce ea asupra celorlalţi? Care este natura acelor electroni care se ciocnesc intermitent între ei, în forul tău lăuntric?

Locul leadershipului, asumarea şi valorificarea lui în cadrul lumii de mâine, prin prisma propriei tale gândiri, a propriului tău sistem de funcţiune, implică o preferinţă sau o anumită apreciere lăuntrică în contextul creşterii gradului de toleranţă la acţiunile vătămătoare, la frustrări şi incertitudini, la ambiguitate şi la risc.

Frecuşuri, poate justificate, dar extrem de dure uneori, cu impact de anvergură în existenţa ta, putând a degenera în rupturi devenite vizibile abia atunci când temuta "maladie" s-a dezvoltat atât de mult încât cu greu mai poate fi vindecată.

Această maladie nu este altceva decât manifestarea unei realităţi, pe care nu ţi-ai dorit-o cu adevărat. Acea manifestare de voinţă prin care singur te obligi să devii un prototip nesigur de leadership, un *device* care nu promite prea mult, care urmăreşte doar accelerarea tensiunii - creşterea pulsului propriu, şi destabilizarea completă a pulsului celorlalţi.

Ca doi electroni care se ciocnesc intermitent între ei, în forul tău lăuntric, aceste două pulsaţii oferă mai degrabă indicii cu privire la slăbiciunea ta, o limită a propriei neputinţe, o sărăcire a propriei tale firi - care conduc, sub influenţa legilor proprii, la o depreciere puternică a capacităţii de a înfăptui o schimbare pozitivă în propria-ţi conştiinţă. Devii propriul tău urmăritor, un vânător care se vânează pe sine, un braconier care cade în propria lui capcană.

Leadership: Cât de întunecat este infinitul pe care îl porţi în tine din perspectiva unui proiect aparent imposibil de infaptuit care are un mesaj social foarte puternic: "Ridică-te și vorbește despre cele nespuse" ?

Domnul Hobbs a reuşit să o salveze pe Laura Quinn de la o epuizare fizică şi emoţională, dar cu un preţ - antrenând-o spre o sumbră aventură, spre un risc enorm, spre o regresie în alte

planuri ale personalităţii.

Dar, să ne întrebăm cu oarecare îngrijorare, domnul Hobbs a reuşit să se salveze pe el însuşi? Sau doar şi-a alinat sentimentul de răzbunare? Căci el a funcţionat ca o victimă veşnică a conştiinţei – prin invocarea repetată a trecutului, percepând totul prin împlinirea unui scop care continuu îl devora în interior.

În spatele acestei întrebări putem desluşi limita propriului său mod de a fi, a noului său statut în societate – o cauzalitate condiţionată. El trăieşte mai departe cu conştiinţa poruncii sale morale – eliberatoare sau distrugătoare?

Scriitorul francez, Victor Hugo, remarca cu mâhnire: " *Cât de întunecat este acest infinit pe care omul îl poartă în el şi pe care cu deznădejde încearcă să-l măsoare cu voinţa fiinţei lui şi cu faptele vieţii sale ! "*

Leadershipul este solicitant şi complex. Convingerea mea este că vei putea să îmbrăţişezi această ştiinţă doar dacă vei reuşi să-ţi asumi responsabilitatea pentru acest "infinit" pe care îl porţi în tine, care îşi poate răsfrânge efectele şi asupra celorlalţi din jurul tău.

Măsoară-ţi voinţa şi faptele, condu realitatea ta şi a celorlalţi în direcţia dorită, fără să funcţionezi ca o victimă veşnică a acestui infinit ambiguu şi revers - "conştiinţa", care poate provoca mai mult rău decât bine, mai multe nelinişti decât bucurii - ţie şi celorlalţi.

"Ridică-te și vorbește despre cele nespuse" este mesajul pe care îl poţi desprinde din spatele unei vieţi împlinite prin eliberarea de durerea pricinuită de o lume care s-a arătat tot mai apăsătoare.

Cele nespuse sunt firimiturile de suflet care nu sunt ciugulite de ignoranţă şi de veşnicul "Nimic nou sub soare", ci acelea care se culisează în exterior printr-o maximă empatie cu năzuinţele sau durerile altora, impresionând prin entitatea superioară a unei trăiri care s-a găsit modul ideal de materializare într-o viziune fără frontiere.

Infinitul domnului Hobbs simbolizează credinţa, speranţa, flacăra sentimentelor care pot fi cu greu ţinute în frâu de această constantă, a devenirii sau a degenerării, numită conştiinţă.

Infinitul unei lumi ascunse

On Octombrie 23, 2016

Fii tu însuţi, sporindu-ţi capacitatea de a face vizibile efectele unei imagini tot mai complete care eliberează și totodată se impune prin puterea ei de sugestie.

Gândirea mea a urmat dezvoltarea firească a vârstei, punând capăt oricărei interacţiuni cu elementele unei realităţi prozaice, pe măsura creării unei vieţi pline de sens. Toate sunt în continuare scrise cu literă de artist, dar în ordinea unei emancipări individuale valorizatoare, a gândirii interpretate prin prisma capacităţii de a face vizibile efectele unei imagini tot mai complete, care eliberează și totodată se impune prin puterea ei de sugestie.

Păstrez multe din pretenţiile acestei dezvoltări, cuvenite unei extraordinare intensităţi a gândirii-cinema, prin imagini care se şterg ori de câte ori doresc eu, prin perfecţionarea cadrelor de origine într-o scenă "Future Heroes" şi dedicată exclusiv unei lumi chibzuite după bunul meu plac. Artistul este un creator de scenarii reunite într-o artă a reprezentării tridimensionale a imaginilor, într-un timp al cuvintelor preţioase, astfel devenind un manipulator al lumilor ficţionale, din considerentele gândirii imaginative.

Fireşte, trăiesc prezenţe şi absenţe cu acea extraordinară intensitate spre care tind numai gândirea şi acţiunea umană în expresia lor cea mai înaltă, memoria, limbajul, dar şi alte procese psihice precum afecţiunea, voinţa, motivaţia, atenţia. Imaginea artistului este în strânsă legătură cu o categorie de gândire ce se situează între concret şi abstract, între real şi ideal, între sensibil şi inteligibil, încât imaginii să i se aducă meritul de a fi absolută, adică prin asemănare cu experienţa Creatorului de a-şi descătuşa fantezia printr-o eliberare deplină de constrângeri şi convenţii.

Leadership: Poţi să-ţi identifici imaginea personală cu cea a unui Creator care se reinventează în permanenţă printr-o gândire vizuală excelentă, în accepţiunea că o imagine trebuie să fie aportul unui act artistic la surprinderea unui nou orizont de aşteptare?

Scriu pentru că ştiu să fac din scris expresia idealismului unui creator care a uitat pur și simplu de cadrul descurajator al vieții pe care o trăieşte și s-a ridicat deasupra tuturor prin cunoaştere. Capacitatea de a scrie prin intermediul unui idealism al cunoaşterii, apropiat de cadrul calităţii vieţii mele, îmi conferă o anumită prestanţă, o valoare mare înaintea tuturor celorlalte valori pe care le ia în considerare lumea, fără să fiu nevoit să fac din creaţie expresia grandomaniei sau egocentrismului.

Însă nu toţi sunt mişcaţi înainte de urmările unei evoluţii lăuntrice şi de perspectivă, cum este înclinaţia scrisului spre crearea unei imagini pozitive a brandului personal. Spun asta în timp ce urmăresc prezentările trainerilor/speakerilor români susţinute la un eveniment recent. Constat cu surprindere, pe lângă faptul că majoritatea nu ştiu ce este un LEAD şi, deci, nu ştiu nici cum să-l utilizeze, că mai au şi altceva în comun:

Aproape toţi fac parte din echipa "John Maxwell".

Şi stau şi mă întreb: trebuie să faci parte dintr-o echipă sau alta ca să ai realmente ceva important de spus? Nu te-ai gândit niciodată că ai putea să fii infinit mai valoros decât o echipă întreagă?

Când ai să gândeşti astfel, abia atunci vei fi cu adevărat valoros şi nu vei mai vinde imaginea unui străin ! Vei începe să promovezi imaginea ta şi a României ! Vei începe să fii un lider !

Fii român, nu australian, nu american, nu francez, nu rus, nu reprezentantul altei naţii. Fii mai bun decât toţi ! Şi, mai întâi de toate, fii rodul dezvoltării tale individuale !

Leadership: Iei în considerare perspectiva unei emancipări individuale valorizatoare care ridică actul de creaţie la rang de imagine după care te poţi orienta când îţi alegi stilul de interpretare a propriei alternative de a fi inovator?

Poţi să asiguri situarea centrată a zonelor existenţiale într-un motto "fii mai bun decât toţi", doar dacă scrisul tău este dovada unei atitudini hotărâte şi a unei gândiri profunde ce se poate detaşa de prezent pentru a străbate secole de istorie pline de abordări ale vieţii şi ale creaţiei.

Rămâne veşnic adevărul exprimat de bătrânul preot Menes, cel mai bun cunoscător din Egipt al stelelor şi totodată meşter iscusit, din romanul "Fararonul" de Boleslaw Prus:

"Toate acestea sunt lucruri mărunte. Faraonii cei mai tineri îmbătrânesc, iar poporul a mai avut nu o dată ziua a şaptea pentru odihnă, a avut şi pământ. Ah, de s-ar fi schimbat numai asta ! Dar câte dinastii şi câţi preoţi nu s-au perindat de trei mii de ani încoace în Egipt, câte oraşe şi câte temple nu s-au prefăcut în ruine, câte petice noi de pământ nu s-au ivit !

Toate lucrurile s-au schimbat, afară de unul singur: că doi şi cu doi fac patru, că triunghiul este jumătatea dreptunghiului, că luna poate acoperi lumina soarelui şi că apa care fierbe poate arunca o piatră în aer.

În lumea asta pieritoare, ceea ce ţine şi rămâne e numai înţelepciunea. Vai de acela care, pentru lucruri trecătoare ca norii, părăseşte ceea ce e veşnic ! Inima lui nu-şi va găsi nicicând linişte, iar cugetul lui se va legăna ca luntrea în mijlocul vijeliei."

Înţelepciunea, distingându-se prin atitudinea cu care întâmpini gândirea inovativă, este suma tuturor lucrurilor mărunte cărora le ridici valoarea la rang de lege care rezistă veşniciei.

Ceea ce înveţi de la viață, prelucrând și dezvoltând cadrul unei logici a armoniei, a plenitudinii, a materializării imaginative, este la fel de important ca ceea ce înveţi de la alţii, cu menţiunea că relația dintre tine și ei - care confirmă progresele cunoaşterii prin luarea în considerare a finalităţilor - nu răspunde la întrebarea: „Ce a fost mai întâi, oul sau găina?"

Depinzi de ceilalți oameni, sau ceilalți oameni depind de tine? Căci sunt două feluri de oameni: cei care se remarcă învăţând din propria lor experiență (cei autentici), și cei care se remarcă extrăgând învăţăminte din experiența altora (cei care își slăbesc individualitatea). Cei ce luminează datorită unei cercetări de sine, şi cei ce luminează datorită focului aprins de alţii.

Oscilăm permanent între tendinţa de a fi noi înșine și tendinţa de a fi ca ceilalți, oricât de dificile ar fi eforturile de delimitare a ariei de cuprindere a ştiinţei. Dar ceea ce se impune ca premiză indispensabilă a analizării și evaluării personale, în contrast cu ceea ce gândesc ceilalți, fără a epuiza abordarea de tip experienţial a scopului propus, este capacitatea de a face vizibile efectele unei imagini tot mai complete, care eliberează și totodată se impune

prin puterea ei de sugestie.

Iar deseori această imagine, ce corespunde unei evoluţii bazate pe înțelepciune, reprezintă efectul următoarei expresii: „nu părăsi ceea ce e veșnic pentru lucruri trecătoare”.

Veșnicia este forța umană cognitivă valorizatoare, evidenţiindu-se pe fondul acceptării diferenţei dintre tine și ceilalți, între ceea ce știi de la ei și ceea ce simți că ești pregătit să înveţi de unul singur, pe fondul dominării cauzelor care definesc existența.

Veşnicia este polul pozitiv al unui spaţiu în care viaţa capătă un sens mult mai larg, atunci când inima își găsește liniştea. Este o stare de conştiinţă în care omul se trăiește pe sine ca fiinţă unică și creatoare. Este rezultatul luptei înverşunate pentru a descrie și înțelege natura propriei tale creaţii... dincolo de umbra sau lumina celorlalți oameni.

Veşnicia este **infinitul unei lumi ascunse**...şi regăsite. Este aprofundarea clipei cu existenţa, este o formă a tuturor fenomenelor simţurilor. Este un sistem de referinţă pentru orice demers uman semnificativ în planul cugetării formulate în mod diferit.

Cineva spunea că Soarele este de miliarde de ani un astru nelipsit din spaţiu. Este diferit de celelalte stele nu pentru că luminează cel mai puternic, nu pentru că are dimensiuni mari şi se află în mijlocul sistemului solar, nu pentru că sfidează legile timpului, nu pentru că este centrul cunoaşterii universale şi a puterii universale. Ci pentru că este necesar pentru viaţă.

Iar dacă fiecare atom din corpul meu a fost o dată parte dintr-o stea, aş vrea ca acea stea să fie Soarele.

Source: https://neculaifantanaru.com/infinitul-unei-lumi-ascunse.html

Îngerul încătuşat în lanţurile cauzalităţii

On Martie 31, 2013

Analizează şi fii decidentul care hotărăşte completarea şi actualizarea Eu-lui tău, promovând acele valori care sunt absolut necesare propriei tale descoperiri şi dezvoltări.

O singură lege, supremă şi fundamentală, este acum stăpână şi decide calea de urmat în viaţa Laurei Quinn, determinată de un clarobscur, de contrastul izbitor între lumini şi umbre. Iar domnul Hobbs a fost oportunitatea care a slujit în spiritul acestei legi şi a scos-o din amorţeală atribuindu-i un sens, o aplicare conformă cu cerințele cerute de situaţia dată.

Două suflete tari legate printr-o lege care capătă o menire specială, apropiate prin legături de nedesfăcut, se pot afla în acelaşi timp pe marginea unei prăpăstii foarte adânci, dar niciodată nu vor reuși în ultimul moment să se agațe de aceeaşi ramură de copac. O complicitate pur morală se transformă într-o certitudine, care se cheamă – ironic – să zicem „relativism", ceva care vine şi te face să deschizi ochii, să începi a privi lumea ca printr-un ochean fermecat, apoi trece şi se stinge ca un cristal învăluit de umbra nopţii.

– Serios? Asta o să faci? O să te predai, Laura? După toţi aceşti ani în care ţi-ai croit drum în sus ? Ai râs la glumele superiorilor tăi şi ţi-ai neglijat oportunităţile. Nu ai mai avut timp deloc pentru tine, ai făcut doar ce au vrut ei. Chiar o să dai cu piciorul la toate astea ca să mă dai şi pe mine în vileag?

Laura cade într-o îndoială sfâşietoare, aidoma acelui personaj controversat al lui Victor Hugo: să facă fapta bună şi să se predea, cu riscul de a sta restul vieţii în închisoare, sau să păstreze tăcerea şi să trăiască toată viaţa cu conştiinţa neîmpăcată? Să intre în iad şi să ajungă înger, sau să rămână în paradis şi să devină demon?

Leadership: Îţi permiţi privilegiul de a fi o sferă de acţiune mai largă decât ţi-ai propus iniţial, în direcţia unei schimbări autentice care face din calitatea ta cea mai pregnantă un surogat al exprimării potenţialului de a fi mult mai puternic?

Ridicând parcă acele cuvinte biblice " *dirige ton cœur dans la bonne voie* " la rangul de supremă instanţă morală, domnul Hobbs pare să-i impună Laurei o revelaţie dătătoare de vigoare şi curaj. El solicită aprobarea hotărârii sale, venind cu argumente bine conturate. În realitate însă, Laura face un pas uriaş peste această hotărâre, un soi de mişcare de eliberare psihică şi emoţională, îndepărtându-se chiar complet de sfera ei de acţiune.

Clarobscurul se obţine în viaţa Laurei cu valori de alb şi negru, iar în viaţa domnului Hobbs cu culori degradate în sus spre luminos şi în jos spre întunecat. Clarobscurul face, deci, parte integrantă deopotrivă din prezentul lor plin de frustrări dar şi de regrete, aruncându-i într-un viitor nesigur.

Să primească de la domnul Hobbs instrucţiunile pentru a şti cum să reacţioneze faţă de situaţia dată, sau să scoată la lumină adevărul, acest prag de la porţile raiului, şi să-şi periclitezе viitorul? Iată care sunt acum nuanţele care pun în evidenţă calitatea ei cea mai pregnantă. Un înger se răzvrăteşte şi devine om.

În clepsidra existenţei amândurora, fiecare particulă capătă viteza luminii. Dar numai în Laura se zvârcoleşte cu putere un sentiment de neputinţă şi incertitudine. Numai ea radiază acele sunete sinistre, confuze, disperate, care strigă cu reproş, cu ultima urmă de credinţă: "Ajutor !

"

Căci numai ea cunoaşte taina luptelor dintre demoni şi îngeri pe care le duce cu stoicism şi tristeţe. Calitatea ei cea mai pregnantă este aceea de a fi dură şi corectă în afaceri, dar foarte moale în ceea ce priveşte expectanţele personale, astfel găsind în domnul Hobbs un surogat al exprimării potenţialului de a fi puternică pe ambele planuri. *

Leadership: Cea mai potrivită determinare a ta este calitatea de a fi subiect primordial al realităţii altora, valabilă pentru tot ceea ce, într-un fel sau altul, există ca o manifestare de forţă ce poate obţine ascultarea din slăbiciune sau laşitate?

Viaţa ta pare a fi guvernată în principal de o singură lege? Cine este cel chemat să descopere tâlcul acestei legi? Priveşti lumea ca printr-un ochean fermecat? Ce preferi: să intri în iad şi să ajungi înger, sau să rămâi în paradis şi să devii demon? Clarobscurul face parte integrantă din prezentul tău?

Deseori leadershipul se dovedeşte a fi un prilej de poticnire. Dintre combustibilii utilizaţi ca materie primă în procesul de dezvoltare personală, pe primul loc îl ocupă viziunea unitară - dată de noua ta concepţie despre lume şi viaţă, în lumina acelei legi supreme, pe care o poţi abroga înainte de a fi prea târziu.

Această lege rezultă din interacţiunea factorilor participanţi la desfăşurarea procesului de mediere între constantele pe le introduci în existenţa ta: alb şi negru, victimă sau infractor, bun sau rău. Ea se ţine ascunsă în fiecare aspirant la un alt statut (ca în cazul Laurei Quinn), putând fi justificată printr-un argument opozabil hotărârii a cărei efecte îţi pot îmbunătăţi sau înrăutăţi calitatea de om.

Când un înger se roagă, o floare de crin se adaugă în buchetul vieţii. Legea se rezumă la o singură condiţie fundamentală, ce ţi-ar putea asigura apoi un punctaj superior: să nu uiţi cine eşti, să nu te decuplezi de partea emoţională, sensibilă la sugestii. Cu alte cuvinte, consecinţele faptelor pe care le săvârşeşti, dezvăluite şi studiate în detaliu, trebuie să fie bine înţelese de către ceilalţi, dar să fie aşa cum le doreşti tu.

Forţa morală a Laurei Quinn seamănă cu aripa frântă a unui înger: este neputincioasă în faţa situaţiei întâmpinate, astfel fiind nevoită să se adapteze la realitatea întemeiată de domnul Hobbs şi care, totodată, îi aduce alinare şi o speranţă de creştere a calităţii vieţii personale.

Leadership: Poţi să conturezi tabloul grandios al unei tranziţii decisive spre un "altcineva" mai bun şi mai puternic, fără să ştii cum să-l priveşti din spatele scenei?

Totodată legea trebuie să scoată în relief calităţile tale cele mai pregnante, să proiecteze asupra ta o altă imagine - aceea de înger, de om care poate fi iertat. Bineînţeles cu preţul unor osteneli, nevoinţe, al unei pocăinţe sincere, a unei trăiri care să te apropie foarte mult de starea omului matur - care se cunoaşte şi se acceptă pe el însuşi dintr-o perspectivă mai înaltă, care nu se îndepărtează de adevăr.

Această abordare, pe care trebuie s-o ai în vedere pentru a accede la o transformare mai profundă a fiinţei tale, poate fi aproximată prin expresia: " *Când un înger se roagă, o floare de crin se adăugă în buchetul vieţii !* " Adică atunci când îţi recunoşti adevăratele valori, totul în viaţa ta capătă o nuanţă personalizată, noi dimensiuni şi intensităţi, modelate prin forţa ta de caracter.

În felul acesta leadershipul tău aspiră să fie un tablou grandios al unei tranziţii decisive ce se materializează într-un alter-ego apropiat de ideal, care te ajută să-ţi învingi inamicul numărul unu, cu propriile lui arme: tu însuţi. Victoria vine odată cu ajustările făcute după fiecare lovitură pe care tu însuţi ţi-o aplici atunci când vrei să domini Omul din tine.

Sub această formă, leadershipul nu devine "ieftin", iar existenţa ta, proiectând asupra celorlalţi o lumină vie, o cantitate de sentimente pozitive, nu se va goli niciodată de conţinut. Tot ceea ce hotărăşti să faci, să fii, să accepţi sau să respingi, tot ceea ce pretinzi de la tine, tot ceea ce transmiţi chiar şi în mod indirect, face parte dintr-un „relativism" care te apropie sau te îndepărtează de ceilalţi. Dintr-un "clarobscur" cu culori degradate în sus spre luminos şi în jos spre întunecat.

Tu alegi nuanţele care pun în evidenţă calitatea ta cea mai pregnantă. Prin felul cum reacţionezi faţă de situaţia dată, scoţând la lumină adevărul, acest prag de la porţile raiului, poţi să-ţi îmbunătăţeşti în egală măsură atât prezentul cât şi viitorul. Dar pentru aceasta este necesar să depăşeşti obstacolele inerente procesului tău de maturizare.

A privi un tablou din spatele scenei înseamnă să ai curajul să fii tu însuţi într-un mod cât mai profund şi să te accepţi aşa cum eşti dincolo de ceea ce ţi se întâmplă, fără să cazi într-o stare de apatie totală şi să devii un om distant faţă de realitățile lumii din care faci parte.

Îngerul încătuşat în lanţurile cauzalităţii aduce în prim plan factorul uman care uneori lipseşte în procesul transformării tale, adică acea manieră care imprimă expresivitate unei forme de comunicare şi de exteriorizare a Eu-lui.

Analizează şi fii decidentul care hotărăşte completarea şi actualizarea Eu-lui tău, promovând acele valori care sunt absolut necesare propriei tale descoperiri şi dezvoltări.

*** Notă:** Flawless (2007);

Source: https://neculaifantanaru.com/ingerul-incatusat-in-lanturile-cauzalitatii.html

Inima simte ceea ce ochii ezită să recunoască

On August 28, 2024

Un gest de generozitate completă poate fi însoțit de un ultim simbol al vanității, păstrat ca o reminiscență a dorinței umane de a proteja o parte din sine.

Laura Quinn, din filmul "Flawless (2007)", se afla față în față cu o realitate care părea să își încheie ciclul. Povestea ei, atât de bine ascunsă sub vălul tăcerii, era pe cale să fie dezvăluită într-un mod neașteptat. Reporteriţa, atentă și nerăbdătoare să afle adevărul, a pătruns adânc în povestea vieţii ei. Și astfel, în acel moment de confesiune neaşteptată, cuvintele curgeau fără oprire. Ceva din sufletul reporteriţei părea să se frângă încet, sub greutatea poveștilor nespuse.

Liniștea se așternu apoi între noi două, un moment suspendat în timp, fără ieșire. O vedeam pe Laura cum se înclină ușor înainte, ca un martor tăcut la o confesiune nerostită, căutând în ochii mei răspunsuri pe care nici ea nu îndrăznea să le rostească. Întrebarea stătea acolo, ca o umbră subtilă în privirea ei, dar cu toate acestea, nu făcea decât să intensifice tăcerea, să adâncească spațiul dintre cuvinte, să stingherească acea fragilitate a momentului. Era o curiozitate tăcută, aproape palpabilă, un fel de tensiune nerostită, care în mod paradoxal spunea mai mult decât ar face-o orice întrebare articulată, făcându-mă să mă pierd într-o tulburare neclară.

„Scuză-mă, dar trebuie să știu. Ce s-a întâmplat cu banii? Au ajuns la domnul Hobbs?”

Leadership: Adevărul pe care ți-l atașezi în față drept protecție, poate să devină o barieră între deschiderea totală a sufletului și lupta nespusă pe care o porți în tăcere?

În momentele de confesiune profundă, tăcerea și privirea pot comunica adevăruri mai puternice decât cuvintele, dezvăluind vulnerabilități neașteptate. Laura se opri pentru o secundă, privind spre fereastra care dădea spre orașul plin de viață, parcă reflectând asupra unui adevăr pe care doar ea îl cunoștea. În ea se dădea un fel de luptă surdă, *Emensuz Anaanacest*, trăia un soi de contraste interioare care o consumau în tăcere, balansând mereu între dorințe și temeri nespuse. Ceva din ea părea să se frângă, oscilând între puterea de a merge mai departe și teama de a se expune complet în fața propriei conștiințe.

„Domnul Hobbs... ei bine, noi nu am mai vorbit niciodată. Dar am primit o scrisoare de la o bancă din Elveția, în care am fost informată că s-a depus o sumă într-un cont cu numele meu. Mai precis, suma de o sută de milioane de lire. Toți banii. Și, abia de acolo, începe adevărata mea poveste.”

Într-un gest simplu și fără pretenții, Laura întinse un manuscris reporteriţei, gestul acesta reprezentând o deschidere totală a sufletului, un fel de punte de dincolo de aparențe.

„Articolul tău este despre femeile de succes, nu-i așa? Îți dau acest manuscris cu toate însemnările mele, despre viața mea. Sper să fii inspirată și sper să-i poți inspira pe alții. Mă poți contacta, dacă vrei. Detaliile mele sunt pe spate.”

Leadership: Poate lumea ta interioară să se extindă spre un nou nivel de conștientizare asupra experiențelor trăite, într-un moment de revelație în care vulnerabilitatea devine o punte între trecut și prezent?

Cu o tăcere plină de înțelesuri, reporterița desfăcu încet manuscrisul, așa cum un pictor își mângâie delicat pânza, foile părând să suspine sub greutatea timpului. Când paginile s-au deschis, încet şi pline de mister, a observat o scurtă notă personală a Laurei, scrisă cu o mână tremurândă, parcă gravată în filigranul hârtiei. Tăcerea devenise o prezență vie, umplând aerul din jur cu o gravitate neașteptată. Acea notă, pierdută printre cuvinte, părea să dezvăluie o fărâmă de suflet, o nestemată a vulnerabilității, o confesiune ascunsă între rânduri, iar inima ei bătea în același ritm cu fiecare literă, de parcă descoperise, pentru prima dată, o lume tainică, nu doar a Laurei, ci și lumea ei.

Această fărâmă de suflet, așternută pe hârtie cu atâta vulnerabilitate, devenea oglinda propriilor mele întrebări și frământări, în prelungirea unei *introspección profundis*. Mă întrebam cu neliniște, oare câte dintre propriile mele secrete ar putea fi citite între rândurile articolelor mele, câte emoții nerostite ascund? Câte dintre propriile mele temeri și speranțe își găsesc ecoul în cuvintele pe care le scriu? În acel moment de revelație, am realizat că descoperisem mai mult decât o simplă notă personală. Găsisem o cheie către înțelegerea naturii umane în toată complexitatea ei, o punte între trecut și prezent, între mine și ceilalți. Și în această descoperire, simțeam cum propria mea lume interioară se extinde, devenind mai bogată, mai profundă și mai misterioasă ca niciodată.

„Nu am vrut să se întâmple așa, dar povara banilor lui Hobbs m-a trimis într-o altă direcție. Am descoperit lumea și, prin ea, m-am descoperit pe mine. Ai fi surprinsă cât timp îți ia să dai 100 de milioane de lire. Mie mi-a luat 40 de ani să fac asta. Și abia azi am dăruit ultimul bănuț în scopuri caritabile, mai ales în domeniul ştiinţei, în cercetări medicale. Sunt liberă, în sfârșit. E o lume remarcabilă acolo..."

Leadership: Simți cum propria ta lume interioară se extinde atunci când explorezi viața altora, pe măsură ce vanitatea devine virtute a exprimării vulnerabilității proprii?

La finalul ultimei pagini, cuvintele se desprindeau de pe hârtie cu forța unei întrebări adresate nu minții, ci sufletului celui care le citea: *"You will be a giver, or a taker?"* Vei fi unul dintre cei care dă sau dintre cei care ia?

Simțeam cum această întrebare nu era doar pentru mine, ci pentru fiecare suflet ce ar fi ajuns la acest punct al manuscrisului. În fața acestor cuvinte, oricine ar fi fost silit să se confrunte cu propria esență, cu propria balanță între generozitate și egoism, între lumină și umbră. Laura, însă, nu s-a oprit aici, nu, n-a putut să lase trecutul în urmă, să-l renege așa cum un artist își uită prima schiță. O vedeam îndepărtându-se de mine, cu un zâmbet vag pe buze, continuând parcă în sinea ei o confesiune aproape șoptită.

Uneori, un lucru aparent mic poate reprezenta tot ceea ce suntem cu adevărat: *„Am dăruit totul. Cu excepția acelei bijuterii pe care ai ținut-o în mână, atât de rară şi valoroasă". Pe aceasta am păstrat-o pentru zilele ploioase. Sau poate... poate că e ultima fărâmă de vanitate care mi-a mai rămas."*

În aceste cuvinte se ascundea nu doar povestea unei vieți dedicate transformării lumii, ci și lupta interioară a unei femei care, în final, reușise să-şi găsească pacea. Când totul dispare, ochii încă urmăresc ceea ce a rămas în siguranță. Este o poveste despre curaj, introspecție, și despre alegerile care ne definesc. La final, tot ce rămâne în suflet sunt urmele acelor alegeri nesigure, mici fragmente de emoții, și ecourile visurilor împlinite sau pierdute, pe care am evitat să le recunoaștem chiar și față de noi înșine.

Leadershipul explorează finețea alegerilor umane, fuzionând între sacrificiu și păstrare, în căutarea unei păci interioare care transcende lupta dintre lumină și întuneric. Mai exact, leadershipul evocă lupta interioară a celui care, în fața propriilor alegeri, găsește curajul de a transforma lumea începând cu sine însuși.

Inima simte ceea ce ochii ezită să recunoască, ascunzând adevărul sub vălul incertitudinii. Astfel, sufletul rămâne prins între dorință și negare, căutând alinare în tăcerea nesigură.

Source: https://neculaifantanaru.com/inima-simte-ceea-ce-ochii-ezita-sa-recunoasca.html

Iniţiaţii au o cunoaştere mai aleasă

On Aprilie 18, 2020

Învaţă să faci din evoluţia ta o lucrare a divinului, aceasta dorindu-se a fi o facultate a sufletului care cunoaşte lucrurile dinainte ca ele să capete vreo formă.

- Treaba asta merge pentru proști, pentru cei simpli și inculți. Inițiații au o cunoaștere mai aleasă. Nu-i disprețuim pe creștini, pentru că există și printre ei inițiați care sunt oameni sfinți. Cu cât urcăm mai sus pe scara cunoașterii, cu atât deschidem ochii mai larg. La sfârșitul căutării lor, inițiații știu că toate țările slăvesc același Dumnezeu. Îl văd cu ochii lor lumești, Îl simt în carnea lor. Aceasta este cunoașterea supremă. Dobândind-o, sfântul îi poate vindeca pe bolnavi și le poate reda vederea orbilor printr-o simplă atingere. E suficientă chiar și o bucățică din hainele sale, iar osemintele păstrează și ele puterea.

Credem în Dumnezeul unic și în profetul său, în Coran și în Hadit și urmăm calea cea dreaptă. Cadiii și ulemalele noastre își strică vederea studiind Coranul, la fel cum învățații creștini se dedică lecturii Bibliei și exegezei Sfinților Părinți. Pentru a ajunge învățat, e suficient să ai sârguinţă și o memorie bună. Pentru cel inițiat, fiecare scriere, fiecare lucru lumesc se dezvăluie și se limpezesc în cunoașterea supremă, în cele din urmă, ca o metaforă a lui Dumnezeu. Pentru cel inițiat, vine momentul în care trăiește în Dumnezeu și Dumnezeu trăiește în el. *

Leadership: Poţi să imprimi o mişcare asupra a ceea ce este imuabil şi omniprezent, prin revelaţia unei cunoaşteri bazată pe interpretarea unei înţelegeri obţinută prin integrarea informaţiei într-o entitate de aceeaşi natură, dar superioară?

Nu doar cartea simbolizează mijlocul de pătrundere în tainele cunoaşterii, ci însăşi facultatea mentală a omului de a descoperi, de a aprecia ridicolul ori incongruenţele absurde dintre cerinţele şi rigorile impuse de regulile societăţii, poate simboliza iniţierea, începutul cunoaşterii adevărate.

Ce presupune asta? Ei bine, sfatul meu este să urmăm calea cea dreaptă spre cunoaşterea cea mai aleasă, înlocuind realitatea celor mulţi (adepţi ai cerinţelor societăţii), în care drumul este presărat cu incertitudine, cu acea realitate în care descoperim pasiunea, ceea ce dorim să facem cu viaţa noastră. Iar restul o să vină de la sine.

Pe baza analizei situaţiei existente în societatea de azi, când toţi aleargă în orice direcţie dar puţini ajung la o destinaţie precisă, trebuie să precizez că noţiunea de putere şi cea de elită sunt strâns legate şi ocupă poziţii cheie în accelerarea importanţei cunoaşterii în contextul procesului de "vedere dincolo voalul aparenţelor", o vedere dincolo de ceea ce este imediat, dincolo de imperfecţiuni, dincolo de manifestările concrete.

Asta pentru că elita lumii, în ciuda a ceea ce se crede, nu este formată din preşedinţi, senatori şi directori executivi, ci tocmai din acei oameni de ştiinţă, de multe ori uitaţi sau amintiţi în fugă, ei sunt cei care ne deschid ochii și mintea spre noi orizonturi şi înţelegeri.

Şi tot cunoaşterea, sinonimă cu noţiunea de putere şi având sensul de alianţă a înţelepciunii cu ascuţimea mântuirii, poate pune bazele unei credinţe puternice în Dumnezeu, sub mantia unui iluminat care poate citi secretele sufletului şi, totodată, poate atinge starea de conştiinţă pură. Contestarea acestui fapt, ori neîncrederea faţă de actul cunoaşterii prevăzut în scopul Creaţiei, duce la un soi de criză obiectivă a puterii însăşi, care nu mai poate fi potenţată de înţelegerea armoniei între ego-ul ideal şi miracolul existenţei.

A învăţa să faci din evoluţia ta o lucrare a divinului înseamnă să acorzi prioritate cercetării, cunoașterii și inovării, încât studiul procesului cunoașterii să devină ocupația ta principală. Iar cunoaşterea se doreşte a fi o facultate a sufletului care cunoaşte lucrurile dinainte ca ele să capete vreo formă, atunci când împărtăşeşti o credinţă invincibilă care poate muta munţii din loc, care totodată poate să mântuiască, care poate face față durerii, foamei şi persecuţiei, care poate deschide orice suflet şi poate dezarma orice rezistenţă.

Prin leadership, încercăm să imprimăm o mişcare asupra a ceea ce este imuabil şi omniprezent, adică începem să urmăm calea dreaptă a credinţei care constă în posesia cunoaşterii căpătate prin cercetare, experienţă practică, autocontrol mental, minuţiozitate şi interacţiune cu alţi profesionişti.

Iniţiaţii au o cunoaştere mai aleasă dacă ne gândim la faptul că tot ceea ce este faptic, clădit pe spiritualitate, la fel ca tot ceea ce este de folos acestei lumi, îşi are vârful de lance în a gândi fenomenele oferite intuiţiei, adică a le evidenţia proprietăţile esenţiale sau a le atribui anumite semnificaţii. Iar dacă facem o paralelă cu "Esenţa tuturor lucrurilor", trebuie să ştim ceea ce spunea scriitorul Francis Barrett cu câteva secole în urmă:

"Dacă exista sute de virtuţi ale soarelui întâlnite în tot atâtea animale, plante, metale sau pietre, va trebui să le adunăm împreună şi să le ducem la o singură formă, în care vom regăsi unificate toate virtuţile de care am avea nevoie."

În momentul în care permiţi să vezi dincolo de voalul lumii, privind către tărâmurile mai bine rămase nevăzute, şi începi să te redescoperi, înseamnă că ai atins apogeul cunoaşterii, iar legătura ta cu Dumnezeu este fără pată.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Iniţiatorul formidabilului

On Octombrie 29, 2009

Pune-ţi în valoare trăsăturile de caracter, găsind acele tipare, tendinţe şi contraste care întregesc "tabloul" complet al leadershipului tău.

Munca unui artist, precum cea a unui pictor, nu este chiar atât de uşoară cum cred unii. Cere pasiune, cere talent, răbdare, spirit imaginativ, un simţ dezvoltat al proporţiilor, formelor şi culorilor. Pictorul nu este doar un artist care lucrează cu uleiuri sau acuarele. Este şi un foarte bun observator care acordă o mare atenţie detaliilor. Şi un bun ascultător. Este foarte rafinat. Este inspirat de fiecare miros, de fiecare gust, sunet şi sentiment, de fiecare cântec pe care îl ascultă, de fiecare loc pe care îl vizitează.

El are capacitatea de a face conexiuni între lucruri aparent lipsite de importanţă. Banale. Fără sens. Când le priveşte găseşte ce este cu adevărat frumos şi interesant la ele. Şi ceea ce nu este. Cel mai important lucru este că ştie să extragă esenţa şi să o folosească. Să o adapteze la propria lui perspectivă. Da. Aşa este. Când vine vorba de pictură, vorbim de o lume aparte care cere dexterităţi deosebite, dar mai ales o inclinaţie nativă spre frumos şi creativitate.

Dorinţa cea mai profundă a unui adevărat artist este să picteze ceva ce nu s-a mai pictat. Se macină singur pentru a îndrăzni să facă ceea ce nimeni altcineva n-a mai realizat. Nu se mulţumeşte cu culorile şi cu formele tradiţionale, este mereu în căutarea ineditului.

Uneori nu îndrăzneşte să povestească nimănui ce intenționează să picteze. Pentru că oricât de bun ar fi, este întotdeauna nemulţumit de el însuşi, de picturile pe care le creează. De multe ori inspiraţia îl părăseşte, schiţa refuză să prindă forma pe care vrea să i-o dea, praful culorilor îi usucă gâtul, mâinile îi tremură, ochii îi sunt înlăcrimaţi de atâtea nopţi nedormite. Dar: formidabil. În cele din urmă, prin muncă asiduă, reuşeşte să dea viaţă unei adevărate opere de artă.

Leadership: În ce se concretizează relaţia dintre mediul de creaţie şi forma principală de manifestare a caracterului tău?

Aproape orice investigaţie a caracterului omului va găsi o relaţie între forma lui de manifestare şi mediul de creaţie şi de viaţă, chiar în puncte de maximă dificultate. Un mediu considerat defavorizant nu poate să asigure referinţele minime de cizelare a caracterului, necesare pentru a valorifica eficient "oferta" voinţei de a continua drumul autodepăşirii, care se bifurcă în cuprinsul propriului univers perceptiv, într-un mod superficial sau pronunţat.

Îmbunătăţirea experienţei artistice, care stă în spatele alegerii de a crea ceva nemaipomenit, în legătură cu atitudinea ta faţă de ce priveşti ca pe o mare provocare, poate determina un efect pozitiv prelungit al dezvoltării intelectuale - cu atât mai puternic cu cât mediu de creaţie inspiră şi motivează.

Forma principală de manifestare a caracterului unui artist se situează între conţinutul esenţei pe care o reactualizează prin imagine, prin simboluri, dar mai ales prin culoare, şi variaţiunile pe tema unui subiect aparent obişnuit, dar care oferă infinite modalităţi de multiplicare a "noului" prin capacitatea sa de a-şi reinventa stilul şi individualitatea.

Limbajul propriu de inspiraţie, care validează experienţa, dacă este acceptat ca model de adaptare individuală într-o cultură particulară, ca etalon al unei analize a prezentului, este

mai aproape de a deveni un "helper" pentru clarificarea perspectivelor de ascensiune spre alt nivel sau scop de existenţă. Asta numai dacă el este utilizat într-un mediu propice de dezvoltare care facilitează conturarea unei înţelegeri mai mult sau mai puţin diferenţiate printr-o sumă de idei proprii exclusive.

"Formidabilul" reprezintă un punct de maximă altitudine intelectuală, introducând prin el însuşi noi valori de referinţă la care se poate accede numai prin propriile forţe, printr-un simţ artistic pe care liderii şi-l descoperă treptat: înclinaţia spre spre cercetare şi experiment în favoarea surprinderii ineditului.

Promovarea experienţei artistice, care pledează pentru asumarea condiţiei artistului de geniu, are ca element primordial prilejul omului de a se autoevalua prin intermediul creaţiei experimentate printr-o trăire personală. O trăire din care nu poate să lipsească acea cunoaşterea instinctivă care utilizează câmpul nelimitat al raţionamentului subiectiv.

Asemenea unui artist, liderul îşi creează o lume a lui.

Leadershipul este o artă. Iar cel care-i conduce pe oameni şi le dă avântul necesar pentru a-şi îndeplini sarcinile ce le revin cu scopul de a avansa în cariera pe care şi-au ales-o, trebuie să fie un artist. Un artist formidabil. Care să-i uimească pe toţi prin însuşirile sale neobişnuite, prin calităţile sale extraordinare, prin performanţele sale uluitoare şi apoi să-i îndrepte în direcţia aleasă de el însuşi. O direcţie clară, sigură, corectă, care să corespundă cu interesul oamenilor pe termen lung.

Este istovitor să te afli în fruntea oamenilor. Trebuie să-ţi pui în ordine toate valorile şi să-ţi creezi propriul tău drum, propria ta cosmogonie, aşa cum face un pictor. Să-ţi creezi o lume a ta, în care totul să fie aşa cum vrei tu, dar la care să aibă şi ceilalţi acces şi de care să se poată bucura cu toţii. Să formulezi o viziune nouă a viitorului, prin care să-ţi exprimi dorinţa de a reînnoi în oameni acel ceva extraordinar: impulsul de a acţiona prin liberă exprimare a opiniei, impulsul de a munci cu mai mult profesionalism, de a-şi practica cu mai multă însufleţire meseria ca în final să ajungă să aibă un statul social foarte înalt.

După cum dorinţa cea mai profundă a unui adevărat artist este să picteze ceva ce nu s-a mai pictat, tot astfel dorinţa cea mai mare a unui lider este să-şi pună în valoare acele trăsături de caracter care să contribuie la evoluţia leadershipului său.

Nimic nu este mai sublim decât să te apropii de oameni, să-i motivezi să se alăture “lumii” tale, să-i determini se muleze după propria ta personalitate şi, imitându-ţi stilul, modul de gândire, trăsăturile de caracter să dea viaţa la ceva colosal. Ceva care, dacă s-ar putea, să dureze în timp ca un tablou. Asta înseamnă să fii un lider cu adevărat formidabil.

Esenţa unei compoziţii formidabile care face din artă un mijloc de comunicare a propriilor trăiri și sentimente, exprimate cu ajutorul elementelor de limbaj plastic, pretinde o îmbinare a mai multor lumi diferite într-un singur tot numit "frumosul uman".

O lume imaginară, o lume a exprimării neîntrerupte, o lume a formelor luând cu sine subiectul operei, o lume a poveștilor spuse prin intermediul culorii și formei, o lume a trăirilor de noi experienţe şi o lume a relaţiei om-simbol privită printr-o viziune originală.

Şi acum vestea cea rea. Nu poţi să investeşti puţin şi să câştigi premiul cel mare. Ai numai de câştigat doar dacă îţi îndeplineşti îndatoririle cu responsabilitate şi pasiune, dacă ai talent şi mai ales dacă eşti dispus să investeşti mai multă muncă. Dacă ai de gând să conduci un grup de oameni, mai mic sau mai mare, fără însă să ai acele calităţi care să-i facă mai buni, nu vei

putea să asiguri coeziunea echipei, nu-i vei putea îndruma spre o cale comună care să ducă la atingerea scopului final.

Pictorul poate crea din nimic o capodoperă pentru că ştie să redea "perfecţiunea" revizuindu-şi ideile, inventând lucruri noi, amestecând culorile în proporţii bine stabilite. El găseşte tipare, tendinţe, contraste.

Tu eşti un maestru în domeniul tău? Poţi găsi tipare, tendinţe şi contraste care să întregească "tabloul" complet al leadershipului tău, care să-ţi şlefuiască imaginea şi să-ţi nuanţeze calităţile?

Tabloul complet al leadershipului cuprinde reperele de memorie ale experienţelor de viaţă transpuse intr-un format nou, personalizat prin intermediul un limbaj universal, numit: "Self Portrait".

Inițiatorul formidabilului este acel om care transformă viziunea în realitate, îmbinând cunoașterea profundă a domeniului său cu abilitatea de a inspira și ghida pe alții. Este liderul care, asemenea pictorului maestru, vede potențialul acolo unde alții văd doar pânza goală, și are capacitatea de a orchestra talentele și eforturile echipei sale pentru a crea o capodoperă colectivă. Acest lider găsește echilibrul perfect între disciplină și creativitate, între tradiție și inovație, conturând un "Self Portrait" al leadershipului care reflectă nu doar propriile calități, ci și aspirațiile și potențialul întregii echipe.

Ca să poţi da viaţa la ceva, trebuie să fii orientat spre oameni şi spre necesităţile acestora, să ai abilităţi de comunicare, să ai o prezenţă agreabilă, să ai spirit organizatoric şi, nu în ultimul rând, trebuie să ai capacitatea de a construi diverse scenarii de acţiune. Trebuie să găseşti acele tipare, tendinţe şi contraste de acţiune, de gândire şi de comportament care să-i motiveze şi să-l ajute pe oameni să evolueze mai uşor.

Nu poţi deveni formidabil în leadership dacă nu eşti capabil să iniţiezi şi să susţii pe termen lung schimbări pozitive în rândul artei.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiatorul-formidabilului.html

Iniţiatul

On Februarie 08, 2010

Oferă garanţia unui nivel ridicat de performanţă, aducând dovezi solide care să ateste calitatea propriei tale funcţionări şi evoluţii pe termen lung.

Tânărul prinţ Ramses, dornic să se afirme, îl rugă pe tatăl lui să-l numească conducător al oastei Memfi. Preamăritul Ramses al XII-lea, ştiind din propria lui experienţă cât este de dificil şi de riscant să conduci chiar şi un singur corp de armată la o vârstă atât de fragedă, îi spuse că îi va împlini voinţa doar dacă va dovedi că este apt pentru exercitarea unei asemenea poziţii. Într-o altă ordine de idei, tânărul Ramses urma să fie supus unui test cu adevărat serios al cărui scop era iniţierea lui în tainele conducerii. Aceasta era proba de foc pe care trebuia neapărat s-o treacă, altfel nu ar fi putut ajunge căpetenie, şi mai târziu, faraon.

Cu o oaste de zece mii de ostaşi, pregătită pentru luptă, înzestrată cu maşini de război şi cu cele de trebuinţă unei expediţii, Ramses trebuia să se îndrepte spre răsărit, în împrejurimile oraşului Pi-Bailos. În acelaşi timp, Nitager, căpetenia oastei care păzea porţile Egiptului de năvălirea popoarelor asiatice, trebuia să pornească împotriva lui Ramses.

Mişcarea trupelor condusă de însuşi Ramses s-a efectuat pe un drum strategic. Deşi Nitager îi întinsese o cursă, el şi oastea sa reuşiră să iasă din încurcătură datorită curajului său chibzuit şi a priceperii sale nebănuite în alegerea strategiei, datorită însufleţirii şi energiei sale extraordinare, datorită spiritului său descurcăreţ.

Pentru că i-a luat-o înainte lui Nitager, pentru că a izbutit să-şi adune toate oştile şi să le rânduiască în poziţie de luptă, în întâmpinarea inamicului, Ramses fu socotit învingător. Cât de imensă i-a fost bucuria în ziua când a fost numit căpetenia oastei Memfi. Acum drumul spre glorie i se aşternea în faţă.

Leadership: Cât de abil te arăţi într-o situaţie SPLIT între avântul spre cinstirea strălucirii unei viziuni mai durabile decât faptele tale şi privilegiul de a transpune lecţiile faptelor tale într-o expresie a intenţiei de a săvârşi marele pas spre glorie?

Dorinţa prinţului Ramses era ca tatăl său, preamăritul faraon Ramses al XII-lea, să-l iniţieze în arta militară, în activităţi specifice conducerii unei ţări. Evident era deosebit de greu pentru cineva de vârsta lui, neavând niciun fel de experienţă anterioară, să pornească într-o misiune în care şansele de reuşită erau minime. Cum oare putea el să realizeze ceva ce numai cei experimentaţi puteau reuşi? Putea oare el să-şi măsoare puterile cu o căpetenie de oaste experimentată cum era Nitager? Putea oare să treacă această proba de foc prin care foarte puţini trecuseră?

Ei bine, da, a fost posibil. Şi asta deoarece, cu siguranţă tatăl său, faraonul Ramses al XII-lea îl pregătise psihic din timp, îl îndrumase să stea cât mai mult printre soldaţi, îl învăţase să nu se teamă, să fie tot timpul hotărât. I-a dat mereu sfaturi preţioase în legătură cu acţiunile pe care trebuie să le întreprindă în anumite situaţii, atenţionându-l deseori la riscurile la care se poate expune.

Îl instruise să urmeze nişte reguli stricte astfel încât, în viitor, când va ajunge la conducerea ţării, să poată cârmui cu râvnă şi înţelepciune. Niciodată preamăritul faraon nu şi-ar fi trimis singurul moştenitor într-o misiune atât de riscantă, dacă acesta nu ar fi avut o pregătire prealabilă, psihică şi fizică, şi mai ales dacă nu ar fi avut încredere că este capabil să reuşească.

Leadership: Ai capacitatea să-ţi examinezi faptele vieţii referitoare la utilizarea imaginii de erou, încât să schimbi fundamental valoarea a ceea ce reprezinți din punct de vedere conceptual?

În mâinile unui faraon stă puterea, el are voinţa, el trebuie să aibă şi priceperea. Preamăritul faraon Ramses al XII-lea l-a iniţiat pe fiul său în timp util în tainele conducerii, învăţându-l să-şi valorifice calităţile înnăscute, pentru a-i fi urmaş la tron. Şi numai testându-l îşi putea da seama dacă este sau nu pregătit să facă faţă viitoarelor provocări.

La rândul său, prinţul Ramses, curajos şi încrezător în sine, motivat de scopurile ambiţioase ale tatălui său, condus de dorinţa de a se remarca, nerăbdător să se confrunte cu încercări pe care alţii le găsesc dificile şi intimidante, şi sprijinindu-se pe sfaturile primite de-a lungul timpului, a trecut cu brio testul, demonstrând că este apt pentru a conduce o oaste întreagă, şi pentru a-l urma la tron pe tatăl său.

Ramses a oferit garanţia unui nivel ridicat de performanţă, făcând dovada calităţii propriei sale "funcţionări" şi evoluţii pe termen lung. El a reprezentat miezul unui concept care poate fi definit astfel: *"Timpul trebuie împins dincolo de limitele temporarului ca să poţi face faţă provocărilor tainice ale sorţii".*

A-ţi examina faptele vieţii referitoare la utilizarea imaginii de erou înseamnă să-ţi maximizezi abilităţile personale prin utilizarea rezultatelor încercărilor drept o pârghie pentru a valida dovezile de necontestat ale unei cunoașteri apriorice, în încercarea de a traversa sferele de tranziţie ale ascensiunii de la condiţia de "marginal" la cea de "excepţie de la regulă".

Valoarea pe care o obţii în călătoria leadershipului depinde de sarcina pe care o iniţiezi şi pe care o închei cu brio fără să fii destul de experimentat în domeniu, dar îndeajuns de tenace ca să produci un efect de complementaritate a abordărilor individualismului ce compensează persistenţa unui underground de natură strategică.

Concluzie: Există la un moment dat o răscruce în viaţa unui om când trebuie să se decidă încotro o ia, şi implicit în ce domeniu vrea să se iniţieze. Odată luată hotărârea el trebuie să fie receptiv şi interesat pentru că altfel va eşua. Nimeni nu va putea să exceleze în vreun domeniu dacă nu este apt, deschis şi dacă nu posedă dorinţa de a excela în acel domeniu.

A începe să te iniţiezi într-un domeniu, iar apoi să abandonezi, înseamnă să fii ca un pai plutind pe ape mari, să te duci încotro bate vântul, să te mulţumeşti cu firmiturile care ţi le oferă viaţă şi întâmplarea, în loc să-ţi tai felia cea mai mare şi mai săţioasă. Alegerea îţi aparţine !

Oferă garanţia unui nivel ridicat de performanţă, aducând dovezi solide care să ateste calitatea propriei tale funcţionări şi evoluţii pe termen lung.

*** Notă:** Boleslaw Prus - *Faraonul* , Editura pentru literatura universală, 1961.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiatul.html

Iniţiere în leadership

On Decembrie 04, 2010

Înainte de a le transmite oamenilor propria ta viziune, mai întâi străduieşte-te să înţelegi profund esenţa leadershipului tău.

Maestrul mi-a vorbit aproape o oră despre arta sa, dobândită cu dificultate, care nu se putea învăţa nicidecum la şcoală sau la facultate. Era pentru prima oară când auzeam pe cineva vorbind cu atâta convingere şi competenţă despre pictură. I-am spus ce vreau: să-mi transmită învăţăturile sale, pentru a putea ajunge şi eu un mare artist.

- Ca să ajungi un mare artist trebuie să ai şi talent Nicu, nu doar voinţă, mi-a spus el cu francheţe.

- Cred că am talent, am răspuns calm şi simplu în clipa următoare.

- Minunat ! a spus maestrul cu o voce în care se amestecau mirarea şi bucuria. Îmi pare bine că simţi astfel. Dar vreau să-mi demonstrezi acest lucru. Aşează-te la masă şi desenează-mi... un înger. Mi-a dat o foaie de hârtie, un creion şi o radieră, şi mi-a spus să mă apuc de treabă.

M-am aşezat la masă, dar când să mă apuc de desenat, maestrul a adăugat:

- Mai e un lucru, Nicu. Şi nu-mi place că trebuie să ţi-l spun. Vreau ca îngerul să nu aibă aripi.

Leadership: Poţi să asiguri expresia creatoare a individualităţii tale, fără a deforma realitatea sub presiunea propriei afectivităţi vizavi de efectele unei admiraţii nemărginite?

Totul începe de la un singur desen mental. Am stat acolo, cu hârtia în faţă, la numai câţiva paşi de el. Într-un fel îmi era cam teamă să nu mă fac de râs. Da, simţeam asta cu adevărat. Poate că nici nu aveam talentul pe care mi-l închipuiam, ci doar îmi dezvoltase-mi un hobby plăcut. Iar maestrul voia, pe deasupra, să-mi pună şi imaginaţia la încercare. Trebuia să-mi îndepărtez gândurile negative. Trebuie să-mi controlez toată energia ca să realizez un desen frumos. Mă consolam cu faptul că mulţi alţi învăţăcei înfruntaseră acest gen de test, şi nu li se întâmplase nimic rău.

Pentru moment, trebuia să mă concentrez asupra celei mai mari virtuţi ale mele: răbdarea. Şi, înarmat cu voinţă şi imaginaţie, să izbutesc să desenez un înger – dar un înger care să nu aducă deloc cu lumea îngerilor pe care şi-o închipuie în general lumea – cu aripi albe şi aureolă galbenă în jurul capului. La urma urmelor doream să-l impresionez pe maestru, prin imaginaţie, prin stil şi îndrăzneală, deci trebuia să desenez ceva special. Nimeni nu ar putea înţelege întreaga responsabilitate care apăsa atunci pe umerii mei.

După vreo jumătate de oră am lăsat creionul din mână, am respirat adânc, şi plin de încredere i-am arătat maestrului propria mea viziune despre cum arată un înger.

Maestrul s-a uitat la desen plin de uimire, apoi a exclamat cu satisfacţie: "Într-adevăr nu aduce deloc cu lumea îngerilor."

Expresia creatoare a fost definită cel mai bine de un internaut ca fiind "limbajul de rezervă" niciodată pierdut al fiinţei umane, obţinut prin formele infinit diversificate ale desenului, improvizaţia, inventarea unor scenarii noi, situaţiile metaforice, etc. Important în leadership este ca expresia creatoare să nu deformeze realitatea sub presiunea propriei afectivităţi faţă de efectele unei admiraţii nemărginite.

Ai grijă până la ce nivel îţi ridici admiraţia şi preţuirea pentru cei pe care îi respecţi, încât să nu te transformi într-un supus al mentalităţii utopice, obişnuită să se afle mereu în centrul atenţiei.

Personalitatea ta se reflectă în expresia unei emoţii netrecute prin filtrul gândirii logice şi ceva mai experimentate? Se construieşte ea pe baza emoţiei şi a memoriei excelente, iar din memorie sare tot mai mult în imaginaţie?

Leadership: Eşti recunoscător poziţiei tale de artist pentru ceea ce ai de gând să transmiţi printr-o viziune de susţinere a unei opere preexistente, fără a pierde din calitatea experienţei de învăţare care defineşte demersul unei cunoaşteri veritabile?

După cum un învăţăcel îşi poate construi o viziune proprie despre îngeri, şi tu îţi vei putea construi prin imaginaţie, prin stil şi îndrăzneală, propria ta viziune despre leadership. Şi, într-adevăr, există o cale aparent destul de uşoară de a conduce oamenii: să creezi un leadership prielnic ţie şi lor, după propria ta reţetă, tot aşa cum un pictor original îşi creează propria lui artă şi îşi dezvolta propriul lui stil de lucru pentru a da viaţă unei opere de calitate.

Care este esenţa care se potriveşte leadershipului tău?

E o adevărată artă să ştii să-ţi creezi o viziune aparte. Mai întâi trebuie să imprimi o esenţă bine conturată leadershipului tău, care să te facă să te simţi în armonie cu tine însăţi şi care să nu-i dezamăgească pe cei din jur. Această esenţă merită sudată cu mare seriozitate în interiorul propriei tale structuri de funcţionare, în procesul de gândire şi acţiune - dacă prin conţinutul ei are proprietatea de a apropia convingerile tale de ale celorlalţi oameni. Iar pentru ca ea să persiste trebuie să impresioneze prin stil, prin imaginaţie şi îndrăzneală.

Leadership: Încerci să-ţi clarifici CONCEPTUL şi IDEALUL despre identitatea sinelui mai mult decât îţi admite experienţa, vizualizând un model de a face artă prin prisma propriilor percepţii despre valoarea pe care ţi-o dai singur?

Liderii cei mai iscusiţi îşi dezvoltă un stil original de conducere. Ei sunt capabili să aranjeze lucrurile în aşa fel încât să-şi vadă "opera" pe care o creează desăvârşită şi recunoscută. Totul începe de la un singur "desen" mental, însă un desen realist care înfăţişează o altă dimensiune a leadershipului, un desen cu totul deosebit care oferă o perspectivă inedită despre idealul lor de a face artă, pe care apoi îl proiectează în mintea susţinătorilor lor.

Fiecare lider vede lucrurile în felul lui, fiecare îşi vizualizează propriul lui model de leadership (prin prisma propriilor sale percepţii şi valori) îndeajuns de bine, în cele mai mici detalii, punând la socoteală în primul rând calitatea lui. Într-un fel, fiecăruia îi este cam teamă să nu se facă de râs, cel puţin la început, de aceea cu toţii se ostenesc mult, fac numeroase planuri şi îşi folosesc toate resursele şi toată puterea de muncă pentru a da viaţă unui mesaj nou, cu totul special, prin intermediul "operei" lor.

Leadership: Poţi să-ţi exprimi ataşamentul faţă de o perspectivă mult mai vastă despre artă, privită din prisma unei experienţe de sine încorporată într-o imagine care se schimbă

treptat în altă imagine?

În leadership întotdeauna "îngerii trebuie să aibă aripi" – adică, întotdeauna liderii trebuie să se conformeze unor reguli unanim acceptate şi care să fie în concordanţă cu realitatea pe care o percepe toată lumea. Experienţa de sine încorporată într-o imagine care se schimbă treptat în altă imagine vizează maniera de a face o corelaţie între informaţie, trăire, analiză şi opinie, lăsând loc de interpretare asupra metodei adoptate spre a realiza un tablou cât mai exact al realităţii.

Fiecare individ care aspiră la o poziţie de lider are propria sa viziune despre arta conducerii şi mulţi se aventurează în acest domeniu, fără însă a cunoaşte "regulile" şi a le respecta, şi neţinând cont de obligaţiile ce le revin. Căci, desigur, şi aici există reguli care trebuie respectate, şi aici trebuie să existe competenţe atestate, scrise sau nescrise, şi o experienţă adecvată.

În consecinţă, trebuie să existe în prealabil o iniţiere în leadership, dar nu este suficientă doar o viziune personală despre acest domeniu, căci imaginaţia îţi poate juca feste. Iar dacă nu dispui de căile, mijloacele şi experienţa necesară, totul se poate nărui în cel mai scurt timp.

Esenţa leadershipului tău se poate regăsi în faptul că noţiunea de artă, în ciuda indeterminării sale, implică o judecată de valoare ce pendulează între vis şi realitate, putând sparge zidurile invizibile ale emoţiilor, minţii şi sufletului printr-o schimbare a felului de a vedea lumea.

Iniţierea în leadership presupune transformarea de sine simulată într-o realitate trăită cu precădere de artistul care oferă creaţiei sale valenţe de expresivitate în ordinul unei vizualităţi înnoitoare în arta de a lega împreună autoritatea şi libertatea de a gândi diferit, de a depăși convenționalul, de a găsi direcții noi de îmbogăţire a viziunii despre lume, despre frumos sau urât, despre bine sau rău.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiere-in-leadership.html

Inițiere în misterele și înțelepciunea lui Atum-Ra

On Iulie 24, 2009

Drumul spre măreție este semănat cu încercări ce forjează spiritul, pregătindu-l pentru moștenirea unei înțelepciuni ancestrale.

- Zeul Snefru, mi-a dat întreaga putere ca să te pregătesc pentru tainele noastre şi să te inițiez în misterele și înțelepciunea lui Atum-Ra. Înainte de a-ţi dezvălui primele taine ale Fenixului, te voi face să cunoşti câteva adevăruri ce rămân străine majorităţii muritorilor, dar pe care trebuie să le ştie un fiu de rege, destinat unor funcții înalte în stat, poate chiar să ocupe tronul celor Două Regate.

Deşi putea să-l facă să întrezărească momente dificile, această introducere fu plăcută pentru Neferu, căci îi înfățișa un viitor radios.

Leadership: Cum crezi că inteligența ta, o părticică din inteligența universală, se reflectă în simetria și armonia care marchează separarea dintre realitate și interpretarea ei subiectivă?

- Începe prin a te convinge că înţelepciunea ideală, înţelepciunea perfectă constă în tăcere. O tăcere exterioară, care te obligă să te întorci spre sine, să te cufunzi în propria inimă, unde se află comori ascunse atât de adânc, încât cei mai mulţi oameni nu le întrezăresc niciodată. Căci trebuie să ştii că zeul se află în noi, că inteligenţa noastră este inteligenţa Lui sau, mai exact, o părticică din inteligenţa Lui. Numai prin ea ajungem la înţelegerea zeului, la înțelegerea universală care guvernează lumea. Dar această inteligență nu constă doar într-un şir de raționamente asupra naturii esenței divinității.

Căci această natură şi această esență nu pot fi direct percepute prin simple raționamente, prin simple eforturi ale inteligenţei ce se află în noi. Are nevoie, mai întâi, de ajutorul celorlalți, de ajutorul celor vârstnici, care transmit o ştiinţă primordială de la om la om, o cunoaştere divină la care nu se poate ajunge decât prin iniţiere.

Pentru orice inițiere se cere o pregătire a sufletului mai mult sau mai puţin lungă și, în același timp, o asceză a corpului, datorită căreia sufletul se desprinde de un corp smuls de sub dominația pasiunilor şi a bunurilor pământeşti. Dar această inițiere nu poate fi o finalitate în sine şi nu ne poate permite să ajungem să cunoaştem totul decât dacă este împlinită, desăvârșită printr-o iluminare interioară, acea iluminare venită de la un zeu care face dintr-un inițiat un akh, un spirit luminos, o viziune a ceea ce va fi sufletul inițiatului după ce va trece poarta morții.

Leadership: Te comporţi atent faţă de conţinutul pe care îl elaborează propriul spirit, încât să nu devii un autor dramatic care prezintă şi expune pe "scenă" persoane străine?

Conţinutul substanţial al vieţii tale se poate oricând sparge, izolând la unul din poli subiectul și la celălalt obiectul. La un pol - cunoaşterea divină, la celălalt - sinele, la unul - forma, la celălalt - spiritul, la unul - semnificaţia, la celălalt - angajamentul. Aceste momente de luciditate, care se presupun reciproc, chiar dacă apar ca fiind opuse unul altuia, înstrăinate, fără să bănuiască măcar înrudirea lor intimă, sunt importante pentru a recunoaşte clar un adevăr spiritual: "Tot ceea ce te inspiră, în acelaşi timp te schimbă şi te domină".

Fără severitate, dar cu determinare, sensul universal al interconexiunii dintre tine şi divin se

poate pierde cu desăvârşire, legătura dintre înţelepciune şi iluminare devenind nesemnificativă, contradictorie, echivocă, dacă nu reuşeşti să găseşti cheia care deschide porțile către lumea sufletului tău.

De aceea, aş spune eu, un vizionar deosebit se comportă atent faţă de conținutul pe care îl elaborează propriul lui spirit, încât să nu devină un autor dramatic care prezintă şi expune pe "scenă" persoane străine, alte persoane. Fără îndoială, el introduce geniul său în operă printr-un soi de asceză a finalităţii cu sine, împletind în ea din propriul său material spiritual, dar numai ceea ce este particular, nu ce este accidental său general.

Dintr-o perspectivă mistică, trebuie să ne raportăm la procesului de iluminare spirituală. De-a lungul călătoriei sale spirituale, omul se confruntă cu o serie de provocări și teste care îl pot zdruncina din temelii. Această deconstrucție a sinelui este necesară pentru a face loc unei noi identități, mai profunde și mai autentice, conectată la divinitate.

Înțelepciunea împlinește drumul spre măreție, semănându-l cu încercări ce forjează spiritul, pregătindu-l pentru moștenirea unei înțelepciuni ancestrale.

Inițierea în misterele și înțelepciunea lui Atum-Ra reprezintă un proces de iluminare spirituală realizat prin înțelegerea tăcută a adevărurilor profunde. Și ce este tăcerea, altceva decât o formă de meditație în care liniștea devine un portal către conștientizarea profundă a sinelui și a universului înconjurător?

Indiferent de interpretarea specifică pe care o dăm înțelepciunii, prin relația cu divinitatea, dar și asupra modului în care ne trăim viața, trebuie să ne regăsim în tăcere. Cât de consecvenți suntem în valorile noastre? Cât de mult ne permitem să fim autentici? Cât de mult ne sacrificăm integritatea în "pursuit of spiritual fulfillment" ? Fiecare individ are propriul drum de parcurs în relația cu divinitatea, iar răspunsurile nu sunt niciodată simple sau definitive.

* Nota: Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/initiere-in-misterele-si-intelepciunea-lui-atum-ra.html

Innuendo (II)

On August 04, 2015

Apelează la noi forme de exprimare artistice prin contactul dintre creaţie, manifestări, teorii, experimente, astfel încât să validezi în mod eficient imaginea finală a ceea ce ai ajuns să fii.

Îngândurez înţelegeri tot mai pregnante ale separării mele de lume, neobosit, pradă diversităţii de creaţii, manifestări, teorii, experimente - întâi şi'ntâi pe cele care se armonizează cu specificul unei taine pure, produse sub acţiunea forţelor de oscilaţie ale minţii care nu poate trăi în prezent, ci fuge tot timpul înainte şi înapoi, ca o fracţiune din universalitate. Într-un fel, imaginea vieţii mele seamănă cu descrierea unui tablou reprezentat de o armonie dată prin culori aprinse, nuanţele, tonurile fiind perfect armonizate, ce pune în evidenţă latura sensibilă a unui artist care ştie un lucru: creativitatea este peste tot.

Este ceea îmi mişcă curiozitatea de-a lungul conturului invizibil al unei "superstition, false religion". Încet-încet, mintea-mi intră în prizonieratul unei convenţii posesive cu un duh necurat, între dansuri, ritmuri rupte, sincopate, şi piese cu tempo-uri antrenante. Punctul de plecare al unei noi gândiri artistice ţine de descrierea pe care o dau formelor mele de manifestare: imaginația, intelectul și intuiția de a obţine structuri de tipul "perpetuum mobile" ca expresie a întregurilor, încât să dau o notă de certitudine evenimentelor traite la un moment dat și la o anume intensitate.

Dar astfel se naşte senzaţia actului de trăire suprem, a cărui legi de toleranţă, ticluite în felul în care artistul stă conectat la elementele gata aranjate de natură, fac obiectul unor note precise rânduite într-un acord vijelios: "You can be anything you want to be / Just turn yourself into anything you think that you could ever be." Cine îndrăzneşte să-mi fredoneze delirul?

Leadership: Poţi să te reinventezi pe parcursul experienţei de receptare şi analiză a dimensiunii artistice, aşa încât să obţii prin argumente subtile un substitut pentru definiţia măreţiei "de a fi una cu totul" ?

Aş compara izolarea geniului cu un adânc etern unde se scufundă fără zgomot şi fără urmă toate sentimentele cu care este întâmpinat de o lume fragilă în faţa neştiutului. Sau, mai bine zis, cu un ocean adânc ce acoperă pământul nimănui. Permanent, există în jurul lui o răceală, dar în acelaşi timp o formă aparte de validare a regulii: "Show yourself - destroy your fears - release your mask". Se mişcă ceva în mine când cercetez amănunţit ceea ce nu ştiu despre acest spirit artistic, în raport cu împrejurările unei cauze specifice.

Încă o dată, Freddie Mercury încântă printr-un alt atribut al creaţiei, ce nu este chiar la îndemâna oricui: capacitatea uimitoare de a se reinventa printr-o nouă viziune, printr-o gamă nouă de perspective, abundenţa de culoare, costume de scenă, improvizaţii de pantomimă pe teme date, cu rolul de a permite explorarea şi cultivarea fanteziei unui artist care ştie să ceară elementelor de decor şi de mişcare scenică să i se conformeze.

Dimensiunea artistică a personalităţii sale îşi găseşte corespondent într-un plan al profunzimii de spirit, al profunzimii de penetrare a lumii printr-o asociaţie de idei care generează continuu energie, avânt, uimiri tot mai accentuate, noi tendinţe, dezbateri şi curente de opinie. Măreţia lui "de a deveni una cu totul" este principalul atu al genialităţii care nu poate fi oprită de absolut nimic.

Meritoriu, la acest purtător complex de posibilităţi plastice în interpretarea emoţiilor, mişcarea atrage întâi atenţia, abia apoi te gândeşti la ce se mişcă într-un tempo furioso, de sute de ori imprevizibil. Dovedindu-se mai presus de Newton care căuta să descopere operaţiunile naturii, Freddie Mercury este el însuşi natura lumii, un sistem energetic revoluţionar care leagă toate spiritele libere, un mic univers câştigat prin raţionamentul înaripat cu fiecare gând, cu fiecare dans, între acorduri minore şi septacorduri dominante.

Dar supremei arte nu-i este trebuincioasă doar îmbinarea imaginaţiei cu diferite sunete, într-o vastă arcadă a acordurilor muzicale, ca să se transforme într-o săgeată universală care străbate infinitul. Ea se construieşte vivace, într-o rotaţie elementară a cadrelor, atunci când omul timpului trece brusc la o altă scenă, substituindu-se instantaneu oricărui fenomen de cultură: portrete, peisaje, obiecte, însufleţite sau nu. Iar ele produc prin contagiune forţele de atracţie şi tendinţele favorabile care articulează lumea exterioară vizibilă, redată prin microscopie moralizatoare.

Actorul care se remarcă pe scenă ca un strălucit talent este imaginea unei lumi care nu încetează să se lărgească, uimind prin tendinţa ei constantă de a evolua spre o dependenţă de sfera fabulosului.

Redarea unei forme de exprimare artistice prin contactul dintre creaţii, manifestări, teorii, experimente, comprimate la extrem în fracţiunile unui volum de gânduri care aduce anumite emoţii, trăiri, sentimente, nu doar că modifică realitatea ta temporară, dar conduce la cu totul alt rezultat imaginea finală a ceea ce ai ajuns să fii.

Arta de a te lăsa purtat de valul gândurilor, al libertăţii de creaţie şi exprimare prin raportare la limitele unei autonomii care te înstrăinează de lume, de pe poziţiile unei filosofii care reflectă complexitatea funcţiei de creator, constituie o invitaţie la subtilitatea unui joc de culise, de nivel înalt, care nu cuprinde acceptul veridic al leadershipului: de a te întoarce de unde ai plecat.

Prin izolare geniul, spiritul liber, ajunge să cuprindă în câmpul său perceptiv implicaţiile unor fenomene de cultură care găsesc scurtătura spre modelarea ideilor prin puterea de a se înnoi sub impactul evenimentelor. Beneficiind de o abordare nouă şi neaşteptată, ele obligă la „orientarea armei cu tăişul către propriul corp”. Adică la un deficit de valori, la scăderea credibilităţii, la anularea acelor credinţe care îl feresc de pericolul de a se autoînvălui radical în magia ficţiunilor create de el însuşi.

Leadership: Poţi să conturezi o nouă perspectivă asupra artei care însă admite existenţa fenomenului de tip: „Nu atinge vârful acela înalt, mereu ascuns în nori”?

Pentru ca leadershipul să devină un act de substituţie pentru procesul de manifestare a unei autorităţi, a unei forţe individuale, trebuie conturată o nouă perspectivă asupra artei, care însă admite existenţa fenomenului de tip: „ *Nu atinge vârful acela înalt, mereu ascuns în nori* ”.

Şi aceasta nu numai datorită faptului că o mulţime de viziuni şi obiective fantastice sunt comprimate într-o succesiune de forme care duc spre confuzie. Ci pentru că incluziunea omului în altă direcţie de dezvoltare a ştiinţei înrădăcinează convenţia că specificul unei evoluţii nu se rezumă propagandistic, condensat, la elemente şi personaje care devin emblematice prin exploatarea unei noi forme de expresie, de cultură, de filosofare sau de cunoaştere.

Evoluţia poate avea ca element constitutiv călătoria imaginaţiei spre culmi de glorie încă neatinse de nimeni, care devine un act iniţiatic în vederea formării tale ca om de creaţie. Dar

imaginaţia trebuie consumată nu doar prin împuternicire intrinsecă, ci mai curând împărtăşire şi relaţionare în confruntarea cu realitate.

Cea mai nobilă formă a artei, de a uimi şi de a surprinde, este viziunea plină de simbolism pe care o aduci la construcţia unei lumi a cărei singură realitate eşti tu.

Innuendo este o formă de a te autodepăşi prin intermediul practicării creaţiei, întrunind criteriile imaginaţiei şi ingeniozităţii, care nu este evidentă la prima vedere decât prin încercarea de a sugera o nouă perspectivă asupra lumii, inclusiv prin prisma cunoaşterii de sine. Dar care afectează modul în care te simţi în legătură cu ideea de a fi tu însuţi un câmp de luptă pentru câţiva adversari teribili: morala, identitatea, locul tău în societate, convenienţele general acceptate, trăirile sugerate şi dreptul de a fi înţeles şi apreciat.

Source: https://neculaifantanaru.com/innuendo-II.html

Innuendo (I)

On August 02, 2015

Încearcă să faci din leadership un substitut pentru magia punerii în scenă a unei realităţi interioare prin intermediul analogiilor exterioare.

Exista o latură a vieţii mele traversată de adâncurile unei vrăji nemaivăzute. Un spaţiu ambiguu format din multe fluxuri de expresii cultivate în emisfera simţurilor tăiate global de circuitele plăsmuirilor, intrând în contradicţie cu concepţia marqueziană despre lume, viaţă şi timp. Cumva, formulele de calcul ale acestor elemente de individualitate, prestabilite de inversarea polilor constitutivi ai frământărilor interioare, în încleştarea memoriei cu starea de spirit, dădeau valori duble evenimentelor realităţii căreia nimic nu-i scăpa. "While I rule by blind madness and pure greed."

Cumva, începeam să mă poziţionez în raport cu realitatea înconjurătoare, mulându-mă pe ideea că viaţa este o artă prin care frumosul se exprimă cu ajutorul amuletei timpului, o artă prin care actul creaţiei trezeşte pasiuni pentru a satisface şi a cultiva, a delecta şi a corija spiritul de cercetător liber. Antrenante, idealurile supreme, enigme ale timpului, nu se modifică odată cu modul în care percepi şi experimentezi o explozie de energie şi bună-dispoziţie, ci odată cu vraja nepătrunsului, cu manifestarea umbrei din spatele luminii. „Through the eons, and on and on”.

Strădania vieţii lăuntrice a unui om care îşi asumă deschis apartenenţa la un fenomen de interogare a lumii contemporane, pe care numai ficţiunea o poate reconfigura poetic, se îndreaptă spre compunerea unei imagini unitare a unei evoluţii în timp prin orice mijloace ale operei de artă capabile să-i anuleze dezamăgirea zilelor trăite sub deviza ” scopul scuză mijloacele”.

Filosoful german Heidegger considera că gândirea acţionează asupra lucrului pe care omul îl are în faţă, descompunându-l şi recompunându-l mereu. Nici pentru mine expresia lucrului nu lua forma obişnuită, căci mă aruncam cu stoicism în faţa inadmisibilului cu instinctul extraordinar al unui căutător de lumi imposibile. Spaţiul propriei mele lumi interioare constituia de fapt începutul unei călătorii spre diversitate, spre transcendent, spre stările de creaţie specifice aristului care îşi imaginează lumea ca un ecou al divinităţii şi al lucrurilor frumoase, al armoniei şi al structurii indisolubile a materiei.

Forţa imaginaţiei cu care geniul îşi ocupă mintea în mod constant constă în provocarea de a reuşi să contureze imaginea unitară a unei fiinţe creatoare de profunzime care îşi propune să-şi desluşească existenţa, să îşi exprime emoţiile şi punctele de vedere prin analogii exterioare.

Geniul absolut ştie să iasă din adâncul lui însuşi, asemenea unui derviş dintr-o parohie săracă, şi ajuns în lumea unei noi cunoaşteri, a unei noi ordini, se transformă încet în toate lucrurile pe care le imaginează. El este înconjurat de un permanent conflict între color şi negru, pe marginea unei trilogii a spectacolului, în mişcările pline de energie ale unor saltimbanci, pe fundalul imaginilor istorice, în paginile ilustrate inedit ale cărţilor citite pe nerăsuflate, între un toboşar, o piramidă, mingi şi foc, între salturi, măşti şi aplauze, într-un crescendo al cărui punct culminant nu se mai consumă. "Surrender your ego - be free, be free to yourself."

În afară de dragostea pentru cele mai nobile arte şi ştiinţe, în bezna de nepătruns a unui special "Gateway Time", individualitatea mea nu avea decât o singură zgârietură, cu atât mai mult cu cât extremele spectrului meu de acţiune nu se puteau ghici. O leziune elementară ce

consta din îmbinarea credinţei cu lăcomia de a fi proprietarul altor tărâmuri ale realităţii, de sute de ori mai primejdioasă decât suma curenţilor de înaltă frecvenţă ale insistenţei de a fi perfect. "Don't take offence at my innuendo."

Din izbucnirea unui eu căruia nu-i lipseşte veridicul, dintr-o descărcare a imaginaţiei care ar sta să-l distrugă, în paradisul artei grafice şi audio desenat cu sângele viziunii întortocheate, se declanşează metamorfozările realităţii, aducând libertatea culorilor, a viselor şi a exprimării fără graniţe. Omul cunoştinţelor enciclopedice în ştiinţele omenescului dă un alt înţeles lumii exterioare, iar spiritul lui creativ, multiplicat la infinit prin coridoarele unui labirint livresc, devine un fel de sinteză a universului. „Oh yes we'll keep on tryin' / We'll tread that fine line / Till the end of time."

Leadership: Poţi să pui semn de egalitate între dinamismul devenirii şi universul ascuns al operei de artă, situându-te la extrema comunicării unei experienţe care se îmbogăţeşte permanent?

Videoclipul Innuendo este triumful unei arte a povestirii, trecute prin filtrul ironiei şi al umorului, a naturalismului de viziune şi a spiritului ludic. Care face din leadership un substitut pentru magia punerii în scenă a unei realităţi interioare încărcate cu elemente existenţiale de tip: "Carpe Diem" sau "Simte-te în libertatea ta".

Leadershipul se datorează nu atât contrastului artistic dintre apetitul exprimat intelectiv şi apetitul exprimat prin forţa expresiei şi a sugestiei, ci mai curând, ocupând cât mai mult loc de înmagazinare a manifestărilor şi însuşirilor omeneşti, urmăreşte intrarea în limitele cauzalităţii şi ieşirea din ele. Conform fizicianului Max Born, cauzalitatea este o lege care presupune existenţa unei entităţi „efect" care depinde de existenţa unei entităţi „cauză", prin entitate înţelegând obiect fizic, fenomen, situaţie sau eveniment.

Practic, dacă încerci să surprinzi întreaga arie pe care o percepe câmpul vizionar al unui lider-artist, toate năzdrăvăniile minţii sale exprimate vivante, te cuprinde o senzaţie nebănuită de autodizolvare în nedeterminat, care trimite la o pulverizare haotică plină de culoare, o contopire cu un echilibru instabil. Rotind cadrul cu 180 de grade, fluxul creaţiei care te străbate este minim, dar are curajul să deschidă poarta *Through the sorrow all through our splendor* la întrebarea "Care este destinaţia noastră?"

Mai cu seamă, întrebarea la care trebuie să răspunzi este următoarea: **Cum pot toate aceste entităţi să contribuie la creşterea libertăţii de exprimare şi de acţiune, a libertăţii de a te gândi la tine în raport cu realitatea înconjurătoare?**

Dacă reuşeşti să răspunzi la această întrebare vei putea să pui semn de egalitate între dinamismul devenirii şi universul ascuns al operei de artă, situându-te la extrema comunicării unei experienţe care se îmbogăţeşte permanent prin lucruri, fapte, situaţii, rostiri, gesturi, atitudini, limbaj, pe care le iubeşti sau nu le iubeşti. Dar care cultivă libertatea de crea şi experimenta în funcţie de ceea ce te inspiră, în funcţie de formele şi tipul de viziune artistică pe care îl preferi. Fii ferm în cerinţele şi aşteptările tale.

Un aspirant la statutul de artist, analizând câteva din consecinţele practice deosebit de importante ale elaborării esteticii compoziţionale, încearcă mai întâi să facă diferenţa între cunoaşterea lucrurilor din apropierea lui, văzute adesea subiectiv, şi cunoaşterea care rezidă din relaţia lor cu existenţa obiectivă.

Amândouă cunoaşterile progresează prin acumulare de informaţii de tip „Ştiaţi că" şi aspectele de mediu cu impact semnificativ, ce urmează să fie incluse într-un reper orientativ, fiind predestinate unor certitudini abstracte. Aceste certitudini reprezintă beneficiile

platformei creatoare pentru inovare şi identificarea posibilităţilor de îmbunătăţire a eficienţei produsului final: arta pe care o promovezi.

În psihologia creativităţii, analogiile exterioare sunt termene de comparaţie între „ce este" şi „ce ar trebui să fie" o lume guvernată de emoţii, a căror criteriu de departajare îl reprezintă măiestria artei de a transpune în realitate imaginea perfectă a unei relaţii complete şi autentice cu ceea ce se numeşte "Genialitatea".

Innuendo reprezintă o sesizare indirectă cu privire la o persoană sau un lucru, având ca temei imperativul libertăţii de a fi autentic în relaţie cu ceea ce se numeşte creaţie, chiar dacă riscul de a fi pus într-o lumină defavorabilă creşte semnificativ. Important este să construieşti ceva relevant pentru propria dezvoltare, firesc, printr-o inspiraţie care constituie un raţionament înaripat.

Source: https://neculaifantanaru.com/innuendo.html

Inovaţia de răsunet a creatorului de artă

On Iulie 09, 2014

Caută o nouă abordare a conceptului de autoritate, sprijinindu-te pe o formă solidă de demonstraţie a ceea ce ştiinţa ta poate oferi lumii.

Inovaţiile regizorului Eisenstein, realizate în pelicula "Vechiul şi Noul" nu se opresc la imaginea vizuală şi cea auditivă, care nu au mai fost până atunci niciodată realizate. Nu le vom înşira acum, dar trebuie oricum amintită desăvârşirea descoperirii, a cărei denumire i-a dat-o el, a montajului în cadru: mizancadru. Compoziţia în adâncime – cadru în care atât primul plan al acţiunii cât şi celelalte în adâncime sunt clare şi joacă simultan şi coordonat roluri dramatice – este pusă la punct în "Vechiul şi Noul".

Necesitatea apariţiei unei asemenea mişcări în cadru se naşte din esenţa montajului armonic. Sursele emotive însă le găsim în acele impresii din copilărie în legătură cu Poe, în dragostea sa pentru Degas, în lecturi ale lui Puşkin, Gogol, Dostoievski. Toate convergeau spre nevoia şi posibilitatea de a ţine sub focul observaţiei, simultan, diferitele planuri ale evenimentului.

În "Vechiul şi Noul" aceasta capătă o formă precisă, ideea este exploatată şi va fi dusă mai departe în filmul mexican şi mai cu seamă în "Ivan". Dar trebuie precizat încă o dată că inovaţia de răsunet în mijloacele de expresie artistică, folosite peste un deceniu şi jumătate de Wyler şi apoi de Orson Welles, o întâlnim mult mai înainte în creaţia şi scrierile teoretice ale lui Eisenstein. *****

Descoperirile ştiinţei tale au rolul de a creşte rezistenţa leadershipului în condiţiile unei limitări a calităţii rezultatelor obţinute prin intermediul imaginii vizuale?

Orice abordare a conceptului de autoritate, sprijinindu-se pe o formă solidă de demonstraţie a ceea ce ştiinţa poate oferi lumii, amplifică experienţa creaţiei şi aşează liderul-artist în mijlocul cadrului de obţinere a unei noi valori prin accesarea modelelor şi formulelor de multiplicare a "noului". De aceea descoperirile ştiinţei sale, tot mai consistente, au rolul de a creşte rezistenţa leadershipului în condiţiile unei limitări a calităţii rezultatelor.

Valoarea emblematică care oferă adâncime compoziţiei operei tale este dată de modalitatea în care descrii un eveniment deja petrecut, astfel încât imaginea pe care o prezinţi lumii să adune toate posibilele lui consecinţe asupra unei noi teorii a cunoaşterii, asupra unei noi teme cu pregnanţă estetică sau asupra unei noi realităţi.

Iar calitatea rezultatelor obţinute prin intermediul imaginii vizuale se regăseşte în focul evenimentului, atunci când trebuie să surprinzi o nouă ipostază a creativităţii tale artistice, una coordonată de roluri de tip "featuring" menite să vină în sprijinul promovării viziunii unei lumi convenabile.

A descoperi este un proces de creaţie care începe cu ceea ce a fost înţeles ca un ansamblu de evenimente separate, şi se termină în surprindere, precum o expresie a trăirilor artistice care, puse împreună, modelează caracterele şi deschide apetitul pentru artă.

În leadership, desăvârşirea descoperirii, în mijlocul unei mulţimi de măsuri şi acţiuni de realizare a unei capodopere de artă, nu se opreşte la mijloacele de creaţie transpuse în practică, care nu au mai fost poate niciodată realizate de altcineva.

Desăvârşirea stabileşte un raport de egalitate între trei valori, folosind proporţiile cerinţelor unui nou rol şi a unei noi autorităţi în domeniu: o valoare care se obţine la un anumit procent din totalul a ceea ce transmiţi, o valoare care se încadrează într-un interval de incertitudine extinsă a previziunilor şi o valoare care se pierde la apelarea unei proceduri de aplicare a ceea ce dezvăluie ştiinţa pe care ţi-ai însuşit-o.

Dacă ideea de autoritate este exploatată şi dusă mai departe prin intermediul ştiinţei, atunci creaţia personală va avea o formă mai bine definită şi mai accesibil de aplicat într-un domeniu precum leadershipul. Iar pentru realizarea unui leadership de calitate care să permită constituirea autorităţii proprii, respectând proporţia elementelor de formare a unui nou stil, e necesar ca inovaţia să asigure un grad de control pentru întreaga dimensiune a complexităţii ştiinţifice.

Rezistenţa leadershipului este dată de imaginea vizuală şi de sursele emoţionale care contribuie la realizarea unei creaţii care nu încetează să uimească prin diversitate, prin tehnologia inovatoare, prin limbajul artistic, prin anvergura sa, prin puterea de a prezenta viaţa în complexitatea ei, dar mai ales prin profunzimea ei ascunsă.

Inovaţia de răsunet a creatorului de artă evidenţiază acea modalitate de îmbunătăţire a performanţei, prin optimizarea campaniei de aplicare a descoperirilor din domeniul conducerii. Abordarea individualizată a inovaţiilor în rândul producţiunilor de artă, care combină puterea de creaţie cu atracţia pentru tot ce înseamnă "construcţii speciale", este absolut necesară pentru a da continuitate relaţiei dintre viziune, compoziţie, improvizaţie, interpretare şi efect.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Însămânţări artificiale

On Decembrie 28, 2014

Devino beneficiar al unor adevăruri care pot da însemnătate identităţii gândirii tale, prelucrând şi valorificând învăţăturile extrase din experienţele trăite.

Mi se părea că recunosc adevărata filosofie a viitorului, în faza de deschidere a unei explorări răspândite din sfera creaţiei în cea a timpului absolut. Ca urmare a unei suite de viziuni născute una din alta, într-un flux imaginar abundent, dar totodată înşelător, plin de reprezentari ale unui peisaj unic, transcendent, m-am lăsat cuprins de vraja unor simţiri stranii, neştiind exact în ce m-am aventurat. Iar fluxul acesta interfera cu numeroase conexiuni între informaţii cheie, într-un imens val de noi reprezentări, amplificat într-un mix energetic de imagini din spaţiul evoluat al universalităţii.

Povestea pe care o relatează scriitorul este arta pe care o creează pictorul. Imaginea în care mă vedeam era dialogul dintre artă şi vis, un mod de expunere a gândurilor şi sentimentelor unui personaj misterios care străbate timpul, un act de reconstituire a unei poetici difuze supusă sentimentului de întregire a unei lumi care se clatină.

La rândul lor, plăsmuirile pe care le împingeam către perfecţiune, din spaţiul potrivit unei picturi futuriste, marcau de fapt începutul unui nou mod de abordare a temelor ancorate într-o realitate inalterabilă, o trecere dorită de la pictură realist-naturalistă către pictura abstract-figurativă.

Ceea ce încerci să exprimi într-un mod misterios, dar totodată veridic, depinde în primul rând de modul creator de abordare a temelor de actualitate, prin punerea în valoare a posibilităţilor şi resurselor de transfigurare ale imaginii zugrăvite în stil suprarealist sau futurist.

Debitul fluidului de reglare a vibraţiilor de gândire şi sentiment, care treceau printr-o suprafaţă discontinuă de valori ce scăpau conştiinţei, se mărea odată cu înaintarea într-un alt nivel de control al realităţii. Prin acumulare, el risca să devină irelevant pentru ceea ce încercam să demonstrez. Dar era singura cale de a deveni beneficiar al unor adevăruri care puteau da însemnătate identităţii gândirii mele, asumate printr-un soi de lege a fizicii: atunci când foloseşti energie de orice fel, asişti de fapt la transformarea energiei dintr-o formă în altă formă.

Misterul înţelesului atribuit artei de a scrie, la răscrucea întrebărilor despre rostul existenţei şi al propriei fiinţe într-o realitate mai complexă, seamăna cu pictura unei intense imersii în trăirile subconştiente ale unei personalităţi tumultuoase. Imaginile pe care le prezentam într-un chip metaforic, plin de înţelesuri, vizau deci trăirile unei vieţi zbuciumate, care mă conduceau departe de realitate, dintr-un spirit de aventură care întrecea cu mult faptele în sine.

Mă aflam oare într-un spaţiu al logicii, premergător oricărui demers ştiinţific? Insistent, eram parcă condus de acea forţă a spiritului, pe care grecii o numesc Daemon, învăluit de impresia ciudată că mă teleportam constant dintr-o zonă a Universului, în alta aflată la o distanţă de neatins, pierzându-mă în deliciile unei disperări provocatoare în modul impetuos şi neobosit al unui Stephen Hawking, Nikola Tesla sau Albert Einstein.

Nu voiam să mă obişnuiesc cu ideea suspendării în ireal, cu reprezentarea intelectuală a unei controverse neîncheiate, între nelămurit şi temporar. Trebuia să împiedic experienţele normale

să se extindă până la utopie. Dar asta ar fi însemnat o renegare a conştiinţei de infailibilitate.

Leadership: Poţi să-ţi găseşti o identitate a gândirii prin practicarea Clar-Obscurului, prin intermediul viziunii artistice de a te recunoaşte dependent de o realitate unică, supremă si exclusivistă?

Spaţiul de autenticitate faţă de tine însuţi, în acord cu ceea ce înfăptuieşti prin intermediul experienţei de redare a unei noi dimensiuni a viitorului, prin intermediul viziunii şi a procesării fluxului de informaţii din mediul extern, începe întotdeauna cu puţin „clar-obscur". Clar-Obscurul, care denotă excesul de imaginaţie, cu efecte nemaiîntâlnite, se realizează prin descompunerea succesivă a cantităţii de informaţie subiectivă transmisă de un şir sau combinaţie de reprezentări, stocate intr-un soi de deja-vu.

În corespondenţă cu viziunea artistică care poate fi negreşit asumată de un pictor, clar-obscurul are totodată rolul de a exprima într-un mod atipic, dar foarte expresiv, chemarea la pluralitate, nemărginirea în simţiri, legătura dintre ceea ce nu se vede şi ceea ce se vede, ceea ce este prezent şi ceea ce este absent.

Imaginează-ţi acest clar-obscur ca pe o poveste pe care o poţi modifica şi revizui oricând doreşti, una pe care nu o trăieşti decât tu însuţi într-o viaţă fără de sfârşit, dar care totodată impresionează pe toată lumea care află de ea.

Clar-Obscurul este reflecţia realităţii în care te vezi cu totul altfel, dar una pe care nimeni nu o poate garanta sută la sută ca fiind reală. Iar un artist trăieşte în picturile sale sentimentul de ieşire din afara timpului, reuşind să denote că ar exista ceva misterios în asta.

Practic, o imagine în alb-negru, mai complicat de realizat decât una color, reprezintă varianta unei lumi debusolate, care încă nu este pe deplin actuală, a unei lumii îndepărtate, care încă trăieşte în negare, care nu şi-a găsit calea şi identitatea.

O persoană înţeleaptă remarca odată: „ *Mintea este ca o umbrelă. Este de folos numai dacă este deschisă.* " Tu reuşeşti să te distanţezi decisiv de tiparele unei singure realităţi, acceptate unanim ca fiind cea mai plauzibilă, şi să te apropii tot mai mult de o realitate situată în experiența detaliată a vieții de zi cu zi? Clar-Obscurul se poate practica numai prin „însămânţări artificiale" în evoluţia existenţială, deci prin punerea la un loc a informaţiilor, prin creşterea lor exponenţială, din care să rezulte o mare mişcare de idei, invenţii şi descoperiri.

Leadershipul se distinge prin prisma experienţelor trăite care îmbogăţesc sfera înţelegerii altor aspecte, puncte de vedere şi modele de gândire. În viitor se va pune tot mai mult accentul pe „ *trecerea de la multiplu la unu* ". Comasarea datelor şi informaţiilor care descriu realitatea din jur într-un singur întreg menit să oglindească o altă realitate.

Artiştii cei mai buni urmează direcţia din care vine ecoul lucrurilor pe care nu le cunosc, desprinzându-se de ecoul lucrurilor pe care omul de rând este obişnuit să le înţeleagă.

Însămânţările artificiale se referă în special la acea exaltare a gândirii manifestată odată cu înaintarea într-un alt nivel de control al realităţii, printr-un flux de informaţii care nu se termină niciodată. Dar din care trebuie să încerci să extragi doar ceea ce consideri că este util redefinirii tale, putând totodată reprezenta un suport pentru maximizarea experienţei de transformare a celorlalţi oameni.

Instantaneul magiei în universul lui Dumnezeu

On Februarie 23, 2020

Dacă vrei să fii mai mult decât un artist, atunci trebuie să devii invizibil şi omniprezent pentru lumea obişnuită cu desuetudinea lucrurilor efemere.

Aş mai avea ceva de spus despre Freddie Mercury, referitor la videoclipul "A kind of magic", prin prisma faptului că aş putea imagina personalitatea lui ca o prezenţă stranie, puternică, privilegiată, contopită cu sacrul unei gândiri de neegalat. O gândire plină de răsturnări de situaţie, plină de contradicţii, plină de inspiraţie. Un asemenea făuritor de efecte şi jocuri de lumini integrate ciclic într-un setting de scenă impresionant, a hotărât să-şi întărească domnia asupra împărăţiei umbrelor cu ajutorul unei divinităţi acceptate drept supremă: "Eu sunt cel care există în spatele necunoscutului."

Investit de puterea astrală cu sacrul unei structuri emoţionale specifice sensibilităţii artiştilor de geniu care fac din orice o magie, Freddie pare a fi rezultatul instaurării definitive a punctului de vedere mistic, a direcţiilor spaţiale din lumea fenomenelor optice. Un factor mai puternic decât lumina. Mai degrabă, un loc unde lumina nu ajunge în mod direct, ci doar prin subterfugiul de "evadare" din faţa unui reality-check, prin subterfugiul de a crea o aparenţă mai somptuoasă nu numai atunci când se ridică de la pământ, îmbinând supranaturalul cu naturalul, ci aducându-şi spiritul la perfectă armonie în relaţia cu elementele din jur.

Un foc mistuitor, un soare şi un scut. Un singur duh şi o singură iluzie. Întrupat de regele judecător, de prezicător ori de poetul inspirat de muzele unei lumi stoarse de sensibilitate, Freddie îşi joacă rolul cu cea mai mare pasiune pentru fals, dar un fals care poate fi concentrat într-un într-o nouă direcţie de proiecţie a fiinţei iluminate, atrase spre centrul gravitaţiei inefabile.

Leadership: Creaţia în care te regăseşti ca fiind o deschidere spre adâncimile lumii eterne, îţi oferă plăcuta experienţă de a te simţi mai aproape de un statut "divin" dezvăluit mereu în altă ipostază şi în alt loc?

Iluzia este o necunoscută pe care crezi că nu o poţi afla, fiindcă eşti condus de o imagine care nu suportă nicio reflexie, nicio imagine suprapusă, poate doar o proiectie pe ecranul mental al unui Ego care strigă: "Sunt mai mult decât am devenit ! " În ochii magicianului, arzând ca două candele în întuneric, de atâtea ori camuflaţi sub altă mască, se oglindeşte deschiderea spre adancimile lumii eterne. O lume atât de fascinantă, încât niciodată nu te poţi plictisi de ea.

Bine spunea un scriitor român pe nume Cornel Ailincăi: *"Ochiul este organul cunoaşterii slavei, lăcaşul prin care patrunde spiritul în lume, locul în care sufletul este petrecut spre speranţa mântuirii."* Dar nimeni nu ştie să citească ochii plini de culoare, plini de vise, plini de „praf de teatru" ai unui magician. Magicianul îmi spune: "Întoarce-te spre mine cu un ochi plin de propria privire."

Arta de a fi magician este sfinţită de graţie divină, sufletul plin de viaţă este atras către Dumnezeu de o forţă de neoprit, o explozie de clar-obscur, ce antrenează după ea şi trupul, până la levitaţie şi teleportare, toate fiind în stare să contureze o aură unică de mister, percepută doar atemporal. În mintea şi în sufletul magicianului, de atâtea ori neînţelese, se asamblează o lume mai bună prin îndrăzneală, prin sacrificiu, prin spiritul de bun organizator, prin spiritul de creaţie. Asta nu ia nimeni în calcul.

Freddie Mercury este un Dumnezeu pentru că magia lui este nemuritoare, pentru că mecanica magiei lui este invizibilă celor care nu înţeleg limbajul şi grandoarea artei de a fi punctul de comunicaţie între real şi posibil, sub forma materializării imaginarului. Acesta este mesajul videoclipului "A kind of magic".

Leadership: Contribui la edificarea unei cunoaşteri izvorâte din triumful asupra efectelor de imagine care relevă o conştiinţă avidă de autenticitate, pe considerentul că valoarea unei creaţii este linkul experienţei care te singularizează?

Mi-am făcut un secret din arta magiei: de a fi eu însumi un secret, pe care vi-l pun acum la dispoziţie. Dar nu sunteţi atenţi la cuvintele mele, şi deja aţi pierdut din vedere esenţa. Lumea mea este o altă lume, într-o metafizică a spiritului. Adevărata magie este să furi cât mai mult din atenţia privitorilor, dar să le laşi la dispoziţie un indiciu despre adevăr, tot aşa cum pictorii mari lasă o semnătură minoră într-un colţ al tabloului.

Cred că Freddie Mercury este o lume magică, pe care aş putea s-o descriu prin magia unei lumi care se vrea superioară tuturor celorlalte. Lumea lui interioară se reflectă în direcţia a ceea ce se cristalizează prin procesul aderării la un concept de tipul: *"Un muritor nu-şi poate câştiga măreţia decât printr-un mod unic de manifestare a cunoaşterii artistice".*

Reprezentarea acestei lumi, categoric atinsă de idealul grandorii eterne, pentru care orice muritor ar pleca capul cu deosebit respect, este asemenea crucii lui Iisus: trebuie suportată prin expresii artistice, prin figuri de stil, printr-o suită de ipostaze simbolice.

Ceea ce face din el însuşi un creator formidabil, maestrul neîntrecut al spectacolului, un artist care naşte măiestrie din efectele produse de o interpretare a Eului evaluat în funcţie de diferitele conceptualizări ale ştiinţei, este capacitatea de a capta sensul autentic al superiorităţii sale în vibraţia unui sunet al trezirii într-o altă viaţă, acordat la versul "This rage that lasts a thousand years".

Sunetul muzicii sale trezeşte la viaţă spiritul amorţit, neîmplinit, îl conduce spre libertate şi îi redă spiritualitatea, experienţa de a se regenera prin mişcare şi vioiciune. Totul e magie. Vă rog să mă credeţi, eu nu sunt Freddy Mercury, el n-ar putea niciodată să ma descrie aşa cum pot să-l descriu eu printr-un proces de alteritate. Un suflet mare îşi recunoaste măreţia doar în faţa unui dublu al său.

Marea Cunoaştere definitorie personalităţii artistului este personalizarea experienţei de a te întâlni pe tine însuţi în varianta unei manifestări a creaţiei trăită într-un rol dual, ca revelaţie a absolutului.

Instantaneul magiei în universul lui Dumnezeu se configurează ca un fel de moment artistic de mare excepţie, de care nu te porţi despărţi fiindcă începi să faci parte dintr-o lume alternativă, mai amplă şi mai spectaculoasă: o dată ce eşti prins în ea, vrei şi tu să fii un magician, un fenomen supranatural.

Acest moment artistic a fost, chiar acum, pus în scenă de un regizor al cărui nume îl trec sub tăcere...

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

Source: https://neculaifantanaru.com/instantaneul-magiei-in-universul-lui-dumnezeu.html

Insulele pustii ale înţelegerii

On August 12, 2013

Asigură evoluţia leadershipului tău spre noi orizonturi, fără să-ţi direcţionezi puterea de înţelegere a ştiinţei spre extreme care depăşesc limitele de normalitate unanim acceptate.

Am văzut o mulţime de insule, mărturisea un erou al lui Jules Verne, semănate parcă de o mână capricioasă, mari sau mici, majoritatea abia ivindu-se din ape şi atât de joase că, uneori, cea mai mică înălţare a apelor era de-ajuns pentru a le acoperi cu totul.

Insulele reprezentau simbolul unei diversităţi de repere bine trasate pe harta viziunilor şi idealurilor mele, între punctele de control ale cunoaşterii depline, mai presus de orice înţelegere. Aceste suprafeţe de contact mici şi mari în raport cu dimensiunea sinelui meu, indicatori ai unei staţionări în zona profundă a unor experienţe idealistice, exprimau legătura dintre mai multe procese care se menţineau constante, prezentând maximum de stabilitate faţă de factorii perturbatori generatori de gânduri stranii.

Gânduri care parcă se repetau la nesfârşit într-un adevărat jurnal vizual al vremurilor de mult timp apuse. Gânduri care mă ridicau mai presus de obişnuit şi mă introduceau în zone de proiecţii care alterau percepţiile general acceptate legate de spaţiu şi timp.

Teritoriul sufletesc al unei fiinţe este un exerciţiu de invadare a unei insule mai puţin cunoscute. Eram în căutarea unui semn, susţinut de o mulţime infinită de adevăruri mai mult sau mai puţin relative, care ar fi putut stabili o legătură între răspunsuri şi întrebări. Dar apele tulburi în care mă scăldam la acea vreme, poate cea mai marcantă experienţă din viaţa mea, nu puteau fi acoperite decât de straturile cele mai înalte ale psihicului în relaţie cu ştiinţa.

Leadership: Sensul vieţii tale echivalează cu o neîncetată explorare a orizontului cuprins între dobândirea unei noi conştiinţe de sine şi experienţa de gestionare a cunoaşterii orientată spre modificarea percepţiilor despre ce retrăieşti odată cu amintirile tale?

Practic toată forţa mea intelectuală, în condiţii de maximă eficienţă, se măcina sau se inactiva după câteva cicluri de utilizare, asemenea unei reacţii chimice donatoare de energie care determină procese de transport în sens antientropic. Sistemul meu de gândire nu mai prezenta o comportare ideală. Insulele păreau să se întindă spre extremităţi care depăşeau dimensiunile mele de acceptare, creând un efect de reacţie negativă în cascadă.

Mă aflam în faţa unei redescoperiri a esenţei mele de a fi, aşa cum nu o cunoscusem vreodată. Nu puteam să nu remarc totuşi că inovaţiile radicale pe care le generam, şi mai ales inaccesibilul la care mă raportam, produceau o anumită distorsiune în analiza sau interpretarea combinațiilor de idei haotice și absurde. Trebuia să scormonesc prin haosul deplasărilor gândurilor mele spre noi destinaţii, în căutarea unei licăriri de sinceră lămurire. Unde mă aflam în relaţie cu mine însumi?

Insulele trebuiau să se interfereze cu aspiraţia de adevăr, care excludea orice interpretare. Iar aceasta implica doar un singur lucru: să nu mai continui să mă îndoiesc de caracterul arbitrar al experienţei mele de viaţă în relaţie cu înţelegerea structurii gândirii mele. Trebuia să găsesc o logică în tot ceea ce făceam, oricât de ascunsă ar fi ea. Şi o cursivitate în mintea mea, în gânduri şi idei. Altfel situaţia în sine ar fi devenit inacceptabilă.

Amintirile mele încă se leagă de aceste insule care îmi modelează percepţiile despre ceea ce contează să aflu nou despre mine în faţa unei realităţi diferite, una care există dincolo de ceea ce cred că sunt în stare să recunosc la prima vedere. Ştiinţa de care mă simt în stare să o înţeleg, determinarea existenţială a cunoaşterii de care încă sunt legate interpretările unei vieţi literare, se poate câştiga prin apropierea de o idee care să conecteze lumea întreagă la mine.

Leadership: Te opreşti la porţile unei cetăţi necucerite sau continui să oferi noi interpretări experienţelor tale de viaţă în dreptul unor repere care se plasează în zone mai puţin accesibile?

Gândurile te ridică mai presus de obişnuit? Eşti în căutarea unui semn, susţinut de o mulţime infinită de adevăruri mai mult sau mai puţin relative? Apele tulburi în care te scalzi nu pot fi acoperite decât de straturile cele mai înalte ale psihicului în relaţie cu ştiinţa?

Pe planul ştiinţei şi al vieţii, ce pot deveni superflue în faţa acţiunilor al căror protagonist permanent eşti tu, câştigul pe care îl poţi obţine din contribuţia la acestor două provocări, abordate cu pragmatism şi responsabilitate, menite să-ţi determine o bună funcţionalitate, nu trebuie să se prezinte ca un obiect menit să înlocuiască leadershipul adevărat. Ci ca un produs al gândirii mai presus de tiparele tradiţionale, care reușește înfăptuirea unei concepţii vizionare asupra evoluţiei relaţiei dintre leadership şi rezultatele imprevizibile ale cunoaşterii, în raport cu sinele tău.

A te opri la porţile unei cetăţi necucerite, dar de o însemnătate colosală, înseamnă să contrazici verosimilul, realitatea imediată, perceptibilă, prin determinarea unei probabilităţi foarte mici de asigurare a unei noi imagini despre sine.

În condiţiile absenţei chiar şi celor mă firave înnoiri de perspective care pot spori şansele de creştere a câştigului pe care îl poţi obţine de pe urma "accesibilităţii" tale, vei parcurge drumul spre excelenţă în sens invers. Repere bine trasate pe harta viziunilor şi idealurilor tale, comportându-se impredictibil, se vor extinde treptat până la limita în care ar putea deveni incontrolabile.

Iar atunci leadershipul va ceda, sau va înregistra un minim de stabilitate faţă de factorii perturbatori ai unei aprovizionări necorespunzătoare cu abordări care nu aduc rezultate aşteptate.

Leadership: Poţi să extinzi interpretările pe care le dai realităţii prin conştientizarea acceptării de sine şi a dreptului de a exista aşa cum eşti în faţa unui orizont necunoscut?

Un orizont necunoscut este o insulă pe care nu ai aprofundat-o, dar care merită toată atenţia, fiind situată probabil în vecinătatea acelei laturi a ştiinţei de a fi deţinător de adevăruri despre natura esenţială a lucrurilor şi fenomenelor. Asta înseamnă să fii avantajat de posibilitatea de a te elibera de conformismul societății și de a funcţiona dincolo de prejudecăți.

Două mutări intermediare cu perspective nesigure pot conduce la o modificare sau invalidare a configuraţiei sistemului tău funcţional. Prima, înfăptuirea unei atracţii şi unificări între gândire şi cunoaştere, în sensul unei ascensiuni spre forme superioare de înţelegere a leadershipului, printr-o încadrare mai bună a reperelor pe harta viziunilor şi idealurilor proprii. A doua, crearea unei legături între punctele de control ale cunoaşterii depline, raportată la forţa opusă a oricărei posibilităţi de afirmare de sine.

Aceste două mutări pot bloca sau debloca căile de acces spre porţile cetăţii necucerite ale ştiinţei, care îşi are din totdeauna locul în vârful leadershipului. Porţile deschid şi sporesc capacităţile de inovare, interferate de aspiraţia spre înălţime şi spre perfecţiune, denaturând uşor adevărul pe care nu-l cunoşti despre tine şi care nu se poate alinia întotdeauna deschiderii spre schimbare.

Aşa cum conversaţia de calitate presupune un echilibru între a asculta şi a vorbi, tot astfel legătura dintre procesul tău de evoluţie şi percepţiile despre tine însuţi pe toată durata producerii de noi abordări şi transformări de idei, trebuie să se menţină constante. Altfel forţa ta intelectuală, în condiţii de maximă eficienţă, se va măcina sau se va inactiva după câteva cicluri de utilizare.

Limitele de normalitate unanim acceptate sunt date de acele aspecte ale realităţii care pot fi văzute şi nu vor putea înlocui aspecte ale irealităţii.

Să asiguri evoluţia leadershipului spre noi orizonturi înseamnă să îmbogăţeşti cu noi interpretări ale experienţele tale de viaţă şi de învăţare, filtrate prin prisma putinţei de înţelegere a realităţii pe care alţii nu ştiu s-o exploateze şi să extragă din ea ce e de valoare.

Insulele pustii ale înţelegerii sunt acele zone insuficient cunoscute şi cercetate a căror explorare este îngreunată sau limitată de cunoaşterea actuală. Persistenţa în aceste zone duce la stagnare în leadership şi la îndepărtarea de punctul terminus propus iniţial. Şi în cele din urmă la decăderea leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/insulele-pustii-ale-intelegerii.html

Întâmplătorul din cadrul apropiat al evoluţiei

On Iunie 26, 2014

Efectuează constant operaţiuni de interceptare şi monitorizare a fenomenelor de tip "aleator", pentru găsirea surselor de "venit" suplimentar în sfera ştiinţei şi inovării.

Marele regizor era tot timpul concentrat asupra muncii sale concrete. Într-o zi însă, în timpul unei repetiţii în foaier, surprinse întâmplător cu privirea obrazul rumen şi rotofei al unui băieţel de şapte ani, fiul unei plasatoare. Puştiul obişnuia să vină la repetiţii şi nimeni nu-i dădea atenţie. Eisenstein fu izbit în acel moment de faptul că obrazul băieţelului reflecta ca o oglindă tot ce vedea: nu numai mimica şi gesturile fiecărui personaj, ci totul în ansamblu, simultan. Pe Eisenstein îl surprinse la început tocmai această simultaneitate.

În drum spre casă - mergea pe jos, tramvaiele nu funcţionau la vremea aceea - el începu să mediteze asupra naturii fenomenului pe care-l observase. Drumul până acasă era lung şi meditarea aceasta în mers se putea desfăşura în voie. Îl încântase totdeauna eleganţa paradoxului lui W James: nu plângem pentru că suntem trişti, ci suntem trişti pentru că plângem. Îi plăcea şi gândul că din reproducerea corectă a unei expresii poţi da naştere emoţiei corespunzătoare. Dar, medita Eisenstein, dacă lucrurile stau astfel, mimând comportamentul exterior al personajelor, puştiul trebuie să retrăiască ceea ce simt actorii pe scenă sau ceea ce încearcă măcar să redea. *****

Leadership: Meditezi asupra naturii fenomenelor pe care le observi cu totul întâmplător în cadrul unei munci care te clasează drept un model de autoritate intelectuală bine şlefuită de formele de exprimare ale artei?

Capacitatea de a găsi o legătură între elementele surprinse întâmplător şi comportamentul exterior al unor indivizi care acţionează separate, ţine de gândirea unui regizor care are toate datele să facă un film memorabil. Antrenamentul mental, în special cochetarea cu întâmplătorul şi neobişnuitul, căutate acolo unde există echilibrul dintre "recunoaştere" şi "diferenţiere" a elementelor de noutate, ca urmare a experienţei de mobilitate, este o necesitate absolută pentru conştientizarea şi găsirea surselor de "venit" suplimentar în sfera ştiinţei şi inovării.

Un regizor talentat ştie că acolo unde există sentimente persistente se poate vorbi de un comportament care caută atenţia celor din jur, iar aici ştiinţa de care el trebuie să facă uz poate să afirme convingerea că orice se întâmplă în lume este consecinţa unei atitudini de largă generalizare a caracteristicilor definitorii ale omului. Înţelegerea deplină a evoluţiei ştiinţei, a recunoaşterii însemnătăţii şi semnificaţiei legilor ei, dar şi asumarea consecinţelor ce decurg din conţinutul ei, nu se poate realiza fără efectuarea constantă a unor operaţiuni de interceptare şi monitorizare a fenomenelor de tip "aleator".

Ştiinţa la care trebuie să ne raportăm de această dată se concentrează asupra unei creaţii confirmată ca fiind mai mult un început al efortului de definire a conceptului de "eveniment fugitiv", fiindcă atunci când totul se petrece "pe repede-nainte" abia atunci omul îşi trăieşte viaţa la intensitate maximă.

Un regizor care vrea să introducă un fir narativ de excepţie în pelicula lui trebuie să ia seama la următorul aspect: "Una e când totul se petrece repede și nu știi ce ai văzut, și alta când ești pus în fața faptului și nu ai unde să te ascunzi." Momentul cheie al unui film se petrece atunci când personajul principal nu mai are timp să se întoarcă înapoi spre secvenţa anterioară, fiind determinat să-şi exprime emoţiile în voie, în mod natural, în faţa unora care refuză să fie la fel ca el.

Antrenamentul mental este, aşadar, o componentă importantă dintr-un program care foloseşte observarea sistematică ca modalitate de dobândire a experienţei profesionale. El trebuie aplicat în aşa fel încât, imaginându-ne pe noi într-o anumită situaţie, să adaugăm activitatea factorilor externi la o nouă sursă de inspiraţie care să permită reorganizarea tuturor direcţiilor de control a cunoaşterii.

Antrenamentul mental ne ajută să vedem mai uşor oportunităţile de integrare a elementelor aleatoare într-un ansamblu de tehnici şi metode, aplicabile în leadership în funcţie de un anumit sistem de referinţă.

Leadership: Poţi realiza simultaneitatea complexă a perceperii sensurilor care evidenţiază o realitate ignorată iniţial?

Un lider care pune ştiinţa pe primul plan al preocupărilor sale reflectează constant asupra combinaţiilor de percepţii, reprezentări, impresii, valori şi referinţe, din împrejurările imediate, căutând să realizeze acea simultaneitate complexă a perceperii sensurilor care evidenţiază o realitate ignorată iniţial. Dar mai ales diferenţele de impact între diferite modele de reprezentare a relaţiilor cauzale dintre întâmplările probabile, importanţa şi implicaţiile lor, şi factorii care influenţează favorabil procesul de producţie şi organizare elementelor componente ale creaţiei.

Această reflectare în exterior, asupra unui nou cadru de entităţi de tip " *start-up* " în procesul de dezvoltare şi aplicare a ştiinţei, constituie condiţia existenţei leadershipului ca artă "savantă", dar şi o depăşire a limitelor proprii de înţelegere şi percepţie a unor aspecte, teme sau obiective abordate. În permanenţă, redirecţionarea gândirii are nevoie de o nouă structură de conţinut, în încercarea de a înţelege modul în care se transformă ştiinţa în componente reproductive ce pot fi influenţate sau schimbate de om.

Formele de exprimare ale artei regizorale, care totodată pot fi integrate în leadership, sunt acestea: marcarea evenimentelor importante din viaţa şi activitatea modelului de inspiraţie, trecerea de la un peisaj existent la unul imaginar şi invers, înţelegerea conceptului de "eveniment fugitiv" şi "deja vu", manifestarea unei atitudini responsabile faţă de un personaj care susţine examenul acţiunilor sale în condiţiile libertăţii totale.

În acest caz, sarcina regizorului va fi aceea de a explica prin intermediul unui personaj o suită de evenimente a căror unică desfăşurare se unesc într-un singur eveniment masiv menit să reprezinte tocmai pretextul descoperirii unei noi versiuni ale aceluiaşi personaj.

Simultaneitatea în leadership, ca şi în ceea ce priveşte munca de regie, vizează producerea mai multor acțiuni în același timp, de tip "coincidenţe", care au scopul de a evidenţia o altă latură a evenimentelor şi o altă versiune a personalităţii celui prins între amintiri şi prezent, între trecător şi etern.

Întâmplătorul din cadrul apropiat al evoluţiei se referă la acele momente de cotitură din evoluţia unui lider care apar aleatoriu, sub influenţa unor factori neprevăzuţi, care pot modifica percepţia despre traseul urmat în perfecţionarea ştiinţei şi chiar a propriei personalităţi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Înţelepciunea unei vieţi trecute de cotitura vieţii

On Februarie 03, 2021

Omul care caută să obţină o acceptare a propriei vieţi, eliberându-se de dorinţa de a fi fost altfel, este un om care se trăieşte pe sine, nu se fantasmează pe sine.

Am cunoscut un om care ştia mai multe ca mine despre viaţă, şi dacă n-ar fi fost prieten bun cu mine, probabil nu i-aş fi recunoscut atributul de ştiinţă pe care a ştiut să-l exercite cu dibăcie în domeniul său de activitate. Plin de inspiraţie, cu nuanţă lăuntrică, am încercat să interpretez unele din experienţele sale de viaţă ca şi când ele l-ar fi schimbat şi l-ar fi condus în direcţia unei uşi care se înţepeneşte, şi se înţepeneşte ori de câte ori încerci să o deschizi spre realitatea din spatele visurilor, unde mintea deţine puteri nelimitate.

Şi omul acesta deosebit, chiar dacă ştia despre modalităţile variate de interpretare a realităţii într-o multitudine infinită de posibilităţi, legături şi relaţii, şi-a pus viaţa într-un vas de sticlă care şi acum stă prăfuit într-un colţ al casei, şi totuşi lui îi umple casa de lumină, fiindcă acolo sunt strânse ultimele rămăşiţe de suveranitate ale mândriei de a rămâne el însuşi. Şi chiar dacă praful dorinţei de a rămâne fidel lui însuşi se adună în vasul de sticlă, acumulându-se într-un filtru de aer improvizat, numit prefăcătorie, alteori indignare, el rămâne pasibil în faţa cuvintelor nemuritoare: "caută şi nu cerceta".

Şi uite aşa, când eram mici, eram cu totul altfel, ziua amândoi ne întreceam la sport, seara ne închipuiam învingători. Fără să ştim că timpul suferă de boala schimbării. Pe unii realitatea vieţii îi trezeşte, pe alţii îi adoarme, şi nu-i mai trezeşte din letargie. Fiindcă realitatea este o chestiune asupra materiei, dar în acelaşi timp este o oglindă a minţii celui de pe urmă, o boală a minţii ce nu-i loveşte decât pe cei trândavi şi nepăsători.

Iar timpul încă îşi aminteşte de două umbre care se credeau raze de soare, şi care ar fi putut să risipească cu a lor lumină vioaie orice umbră de întristare, de dezamăgire, de descurajare.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o imagine favorabilă despre tine care să surprindă realitatea în momentul petrecerii acesteia, înainte să te concentrezi asupra ideii de „scurtă durată a sufletului individual" ?

Dacă sursa vitală din care organismul îşi procură energia vieţii este consumată, atunci mişcările se îngreunează şi mintea se insinuează într-un vacuum al speranţelor infinite, într-un spaţiu necuvântător, ornamentat cu o simbolistică ruinată cu ajutorul vicleniei, subspecie a inteligenţei, aducându-l pe om la statutul de retro, retrograd.

Da, am cunoscut un om care ştia multe despre viaţă, dar viaţa l-a învins prin mişcările cauzalităţii interne, a unei voinţe niciodată dispusă să încerce noi experienţe, dar dispusă să-şi vândă demnitatea pentru vreo doi arginţi câştigaţi rapid. Poate ar fi avut nevoie de un erou de talia lui Ulise care să îi elibereze acea aură neagră a sufletului prins în închisoarea vieţii care trece, se stinge, urlă a durere, şi căreia nimeni nu-i sesizează zvâcnetul de nestăpânit, când tot echilibrul fiinţial s-a distrus. Un erou din acest soi, un alter-ego al super-eroului, ar fi întors lucrurile la realitatea pe care prietenul meu era chemat să o îmbunătățească.

Şi, totuşi, mi-am dat seama că omul acesta este foarte bine dispus atunci când este singur. Simte, realizează că numai aşa, departe de lume, ar putea să fie ceva mai mult decât ce-a devenit. Probabil, starea în care te complaci este o lecţie în cadrul acestui demers de învăţare al vieţii, o lecţie pe care timpul o îngroapă de la sine în uitare, şi pe care invincibila

fortăreaţă a puterii de a rămâne acelaşi, neschimbat, te va transforma în praf și pulbere…drag prieten.

Într-un vas de sticlă, închis şi prăfuit, se află mândria de a nu lăsa pe nimeni să pătrundă în inima ta, mândria de-a nu mai avea idei, ci numai clocot, obsesii şi nebunie.

Poate avea dreptate cine spunea: *„Dacă sinele este închis într-un vas (trupul), atunci individul trebuie să depășească limitele acestui vas pentru a realiza unitatea primordială a sufletului individual cu plenitudinea Fiinţei care este Absolutul."*

Leadershipul este o manifestare a voinţei de a nu te lăsa învins de timp în scurtul popas al vieţii făcut într-un context neaşteptat în care eşti constrâns să-ţi privești personalitatea din unghiul mort al mândriei de a rămâne acelaşi.

Înţelepciunea unei vieţi trecută de cotitura vieţii se datorează experienţei de a trăi ca un învăţat faţă de sine care îşi spune mereu: „sunt mult mai mult decât am fost şi mult mai mult decât am devenit ! "

Iar scurta durată a sufletului individual se referă la eliminarea celor lucruri sau obiceiuri care nu dau consistenţă vieţii tale. Trebuie să-ţi alimentezi nevoia de a aparţine unei singure realităţi bazate pe unitate, pe solidaritate, pe viziune, nu prin ataşarea de aparenţe sau de false motivaţii.

Sau cum bine spunea cineva pe web: *„Cel mai frumos lucru din lume este să ştii cum să aparţii propriei persoane, nu cisumstanţelor exterioare."*

Source: https://neculaifantanaru.com/intelepciunea-unei-vieti-trecute-de-cotitura-vietii.html

Inteligenţa Spirituală

On Ianuarie 29, 2017

Încearcă să dai vieții un sens mai înalt, acţionând în conformitate cu trăirea unui prezent care își decide viitorul prin voia unei puteri nemărginite.

Caderousse își pierdea puterile văzând cu ochii. Ticălosul ăla de Benedetto, care m-a rănit de moarte, el o să scape totuși, gemu el cu ultimele puteri.

- N-o să scape nimeni, ți-o spun eu. Ca şi tine, Benedetto își va primi și el pedeapsa. Ca și tine, el poartă în adâncul fiinţei sale germenul trădării, la fel cum şarpele îşi ţine în el veninul.

- Atunci, veți fi pedepsit și dumneavoastră, spuse Caderousse. Fiindcă nu v-ați făcut datoria de preot. Ar fi trebuit să-l împiedicaţi pe Benedetto să mă ucidă.

- Eu? spuse Monte-Cristo cu un zâmbet care îl îngrozi pe muribund. Eu să-l împiedic pe Benedetto să te ucidă, în clipa când tu frânseseşi cuțitul în zalele care-mi acopereau pieptul? Da, poate că dacă te-aș fi găsit umil și pocăit, nu l-aș fi lăsat pe Benedetto să te ucidă. Dar te-am văzut trufaş și sângeros, și am lăsat să se împlinească voia Domnului.

Leadership: Ce deprinderi trebuie să câştigăm noi înşine, sau trebuie să facem pe alţii să câştige, încât însemnătatea pe care o dăm propriei vieţi să capete trecere înainte lui Dumnezeu?

- Nu cred în Dumnezeu ! - urlă Caderousse. Și nici tu nu crezi. Minţi... Minți ! Nu mă pocăiesc. Nu există Dumnezeu, nu există providenţă, nu există decât întâmplare !

- Există o providenţă, există un Dumnezeu, spuse Monte-Cristo umbrit de mantia preoţească care-i ascundea adevărata identitate. Și dovada este că tu te afli aici, zăcând deznădăjduit, renegându-L. Pe câtă vreme eu, neatins de răul pe care ai vrut să mi-l faci, mă aflu în picioare dinainte ta bogat, fericit, nevătămat și împreunându-mi mâinile în faţa Dumnezeului acestuia în care tu încerci să nu crezi, crezând totuși, în fundul sufletului tău.

- Cine ești tu, cu adevărat, părinte? Mi se pare că te-am cunoscut, pe vremuri... De ce mă lași să mor?

- Fiindcă nimic nu te mai poate salva, Caderousse, fiindcă ești rănit de moarte. Dacă ai fi putut fi salvat, aș fi văzut în asta o ultimă milostivire a Domnului și, îți jur pe mormântul tatălui meu că tot aș mai fi încercat să-ți redau viața și căinţa. *

Leadership: Tratezi realitatea în funcție de modul unic de a privi lucrurile practicat printr-o formă de asociere cu ceea ce nu cunoști, sau prin prisma a ceea ce deja cunoști?

Întotdeauna omul care își propune să reveleze adevărurile care îi alcătuiesc existenţa se vede pus în relație cu cele necunoscute, de care încă nu este conștient, dar la care au contribuit experienţe multiple şi variate. Şi doar unele dintre acestea sunt fundamentale devenirii sale. Şi poate de aceea, însemnătatea acestor adevăruri pe care se bazează caracterul omului, adevăruri precum "nu eu sunt Dumnezeu" sau "orice rău se pedepseşte", au ca marjă de

apreciere tăria de a rezista în faţa ispitelor, în faţa responsabilităţilor şi încercărilor adiacente circumstanţelor descurajatoare care te-a împiedicat deseori să te ridici la înălţimea potenţialului de om bun, sufletist, neprihănit.

Prima necunoscută este Dumnezeu, pe care nu-l vedem, deci am putea crede că nu există. O altă necunoscută este cumpătarea, de care nu ţinem cont decât poate atunci când dăm de necaz. O altă necunoscută este recunoştinţa sau remuşcarea, cărora nu le dăm interpretarea corectă din cauza lipsei de valori, a lipsei de cugetare, a lipsei de progres spiritual. Multe din aceste necunoscute, alături de nesfârşitele întrebări care își caută răspunsurile, reprezintă niște potențiale „nefericite" ale unor experiențe relative din trecut, expresii ale unor stări care au venit și au plecat după vreo clipă de deznădejde sau de rătăcire, care te-au izolat sau te-au făcut să te simți singur pe moment.

Dar alte necunoscute, impuse de varietatea unor factori protectivi și providenţiali ce au condiţionat apariţia unor situații de viață excepționale, pe care altfel nu le-ai fi trăit, ți se relevă în ipostaza omului care aparent nu înseamnă mare lucru în cursul general al lucrurilor, dar care din punct de vedere intelectual are capacitatea de a pătrunde până la capătul universului. Unde ești tu în povestea asta?

Capacitatea de a te ridica deasupra a ceea ce nu cunoști, ivită din tendinţa de a te supune unor înlănţuiri care duc în final spre acea stare nouă, privilegiată, numită de unii "Înviorare Spirituală", se alimentează din experiența unei trăiri care e simultan luminare și întunecare.

Dacă tratezi realitatea în funcție de modul unic de a privi lucrurile practicat printr-o formă de asociere cu ceea ce nu cunoști, în situații provocate de hazard, cu potențial revelator, atunci vei beneficia de experiența ieşirii din normalul acceptat de convingerile care te însoțesc. Şi vei experimenta o nouă raţiune: de a exista ca ecou al unui sens mai înalt al vieții. În caz contrar, te vei percepe ca o victimă a circumstanţelor vieţii.

Una din facultăţile de bază ale liderului este cea a inteligenţei spirituale prin care acţionează și se armonizează toate evenimente (aparent haotice, absurde) în jurul unei algebre Universale. Îl percepem aici pe Dumnezeu ca fiind salvatorul unei lumi imperfecte, deci supusă constant greşelilor, iar acest Dumnezeu ne lasă la îndemână liberul arbitru pentru a ne hotărî singuri soarta, însă cel căruia îi lipseşte credinţa se va pierde cu siguranţă într-un labirint numit "Haos", căci nimic din viaţa lui nu va căpăta coerenţa unui destin capabil să sfideze efemerul inerent.

Această facultate rezidă din acea continuitate a experienţei sugerată de credință, nu de cunoaştere și nu de „recomandările" clipei, deci a experienţei care sprijină intervenţia unei raţiuni pusă mai presus de propriile convingeri într-un context existenţial-lumesc, unde toate își au plata și răsplata, cauzele și efectele.

Leadershipul vizează în mare măsură controlul asupra deprinderilor pe care le dezvolţi în lipsa unei intervenţii divine în viaţa ta, adică prin exercitarea liberului arbitru la nivel de ceea ce înseamnă să fii adevăratul "tu însuţi" în circumstanţele unei ascensiuni neaşteptate.

Inteligenţa Spirituală, în conformitate cu trăirea unui prezent care își decide viitorul prin voia unei puteri nemărginite, i se atribuie liderului care evoluează ca un slujitor al providenţei, care a făcut din credinţă piatra de temelie a existenței și a menirii sale. Un asemenea om va conduce el însuși „întâmplarea" prin acceptarea fără rezerve a forţei unei intervenţii superioare nelimitată.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Interacţiuni şi relaţii interumane

On Ianuarie 01, 2009

Dezvoltă-ţi mai mult viziunea emoţională, făcând din tine însuţi un exemplu de credinţă în raport cu preţul vieţii.

Demult, un alpinist a fost dat dispărut în munţii Bucegi, în luna februarie. Atunci zăpada avea un strat subţire, creând condiții optime pentru desfășurarea activităţilor montane în condiţii de maximă securitate. Nimeni nu ştia unde a dispărut. Nu putea fi localizat. Căutările celorlalţi alpinişti nu au dus la niciun rezultat. Unde este omul?

"Cred că el este în viaţă, abia aştept să-l găsim. Le mulţumesc tuturor celor care ne ajută în continuare" - a precizat şeful echipei montane de salvamont.

Şi, dintr-o dată, ceva iese la iveală. O dovadă. O mănuşă de culoare roşie fixată într-un băţ de ski. Era de fapt un semn care a dus în final la descoperirea alpinistului. Acesta se afundase într-o groapă căscată de o alunecare de teren. În ultimul moment, ştiind că se va cufunda, a avut inspiraţia să înfigă băţul de ski într-un muşchi de pământ.

Leadership: Poţi să scoţi la suprafaţă tot ce este mai bun în tine pe fondul unei ameninţări neaşteptate, transformând o situaţie de cumpănă într-un spaţiu al clarviziunii?

Leadershipul reuneşte acele acţiuni şi resurse lăuntrice, orientate către dimensiunea emoţională a celorlalţi oameni, fapt care conduce la creşterea potenţialului tău de performanţă în a dărui adevărata cunoaştere a binelui. Binele pe care îl poţi înfăptui prin forţele proprii şi prin originalitate, adică prin exemplul personal de supravieţuire.

A-i convinge pe oameni că "eşti în viaţă" înseamnă să dai tonul procesului tău de transformare personală, înseamnă că eşti dispus să fii exemplu altora prin însăşi experienţele tale reuşite, prin gândirea ta, prin puterea ta emoţională, prin faptele tale – prin ceea ce ai reuşit să devii după ce te-ai luptat pentru a fi un exemplu de credinţă, cu preţul vieţii.

Evoluţia ta, ca şi lider, poate fi întârziată dacă leadershipul tău nu permite o evidenţiere optimă a calităţilor deosebite. După cum copiile sau reproducerile unor tablouri indică situaţii când te afli în faţa unor obiecte ce nu pot fi confundate cu realitatea artistică - tot aşa optimizarea unei relaţii, care presupune o cât mai profundă cunoaştere a propriei tale fiinţe şi care se maturizează odată cu nenumăratele transformări ale vieţii tale, indică o mai bună competenţă relaţională, fapt ce determină o probabilitate mai mare de atingere a succesului în bătălia pentru optimizarea performanţelor.

Întreaga viaţă a omului este dominată de interacţiuni şi relaţii interumane. Rolul liderului este acela de a optimiza aceste relaţii, de a le orienta în direcţia obţinerii unor performanţe deosebite şi de a atinge un ţel comun în beneficiul tuturor.

Cât timp, sau ce-ţi trebuie ca să poţi pricepe adevărata natură a unui om? Construirea şi menţinerea unei relaţii este o artă care îmbină ştiinţa de a te raporta la starea spirituală a oamenilor, influenţându-le acţiunile şi deciziile, încercând să intuieşti viitorul lor - cu capacitatea ta de a le pune în valoarea calităţile, de a le dezvolta şi stimula în mod susţinut potenţialul. Aceasta este, într-un cuvânt, clarviziunea.

Leadership: Poţi găsi echilibrul între ceea ce eşti în ochii celorlalţi oameni şi ceea ce defineşte o situaţie din care ai vrea să evadezi, dar nu te poţi abate de la firul evenimentelor?

Depăşirea unui impas relaţional sau optimizarea unei relaţii presupune, desigur, o cât mai profundă cunoaştere de sine, capacitatea de a conştientiza ce se întâmplă cu tine, cu ceilalţi, care este contextul în care se desfăşoară o relaţie. Dar după cunoaştere, pasul următor este schimbarea. Trebuie să fii dispus să dai exemplu altora prin viaţa ta.

Folosirea tuturor sentimentelor, valorilor şi convingerilor pe care se clădeşte fiinţa ta, pentru a le reinventa, sau pentru a le reface structura emoţională şi psihică, pentru a trăi altfel, în acord cu ei înşişi, cu ceea ce sunt şi cu ceea ce iubesc. Schimbarea este, deci, una personală şi se bazează pe puterea ta de a influenţa emoţionalul din oameni. Ca lider, îţi revine sarcina de a găsi echilibrul între ceea ce sunt şi ceea ce îi poate defini pe ceilalţi oameni.

Un lider trebuie să aibă capacitatea de a scoate la suprafaţă ce este mai bun în oameni, prin propria lui forţă carismatică. Acest lucru îl consider o trăsătură pozitivă în dezvoltarea puterii de influenţă. Cred că una din calităţile care stimulează progresul calitativ al leadershipului este viziunea emoţională, componenta esenţială a mecanismului de ghidare a oamenilor spre un anumit punct.

Cum scoţi la suprafaţă ce este mai bun în oameni? Simplu, părăsindu-i o vreme şi lăsând în urma ta un indiciu despre tine, fără a te abate de la firul evenimentelor, cu rare excepții și numai pentru a da explicații sau înțeles mai larg ideilor începute.

Este viziunea emoţională componentă esenţială a leadershipului tău? Eşti capabil să desfăşori o muncă de conducere de înaltă ţinută morală?

Ia în calcul mereu această posibilitate, altfel rişti să-ţi îngrădeşti potenţialul de a-ţi mări dimensiunea leadershipului tău. O parte importantă a artei de a conduce presupune alcătuirea acestei viziuni. Foarte mulţi lideri uită să facă acest lucru pentru că se angrenează în management, ocupându-se mai mult de "întreţinere", fiind inclinaţi să se bazeze pe sisteme şi comenzi.

Leadership: Concordanţa dintre Ego-ul tău şi natura sufletească a celorlalţi oameni este de 100% pe fondul unui eveniment care nu îşi schimba conturul, ci perspectiva din care îl priveşti?

Într-unul din articolele mele de pe site-ul personal făceam următoarea precizare: "Ca să-ţi ridici leadershipul la rang de artă trebuie să întreţii această strălucire a oamenilor ţintind mai mult spre caracterul care îi defineşte, cercetând cu o sensibilitate de artist sentimentele lor, stabilind "compoziţia" lor de calităţi sufleteşti – precum compasiunea, mărinimia şi conştiinţa curată.

Dacă vrei să schimbi convingerile oamenilor trebuie să recurgi la un modelaj mai delicat, pe mai multe planuri (pe plan emoţional şi mental, nu doar profesional) şi trebuie să oferi o sursă inepuizabilă de stimuli care să se încadreze perfect în sistemul lor emoţional şi cognitiv. Aşadar, concordanţa dintre Ego-ul tău şi natura sufletească a celorlalţi oameni trebuie să fie de 100%.

Ai fi dispus să închei orice relaţie cu oamenii ca să simţi cu adevărat o mulţumire sufletească?

Dacă leadershipul tău este prea "sărăcit" de conţinut, el nu va avea niciodată randament. Educându-ţi sinele în spiritul unui leadership care nu promovează beneficii emoţionale puternice, care nu aduce surse importante de motivare, care nu se pliază dorinţelor şi aşteptărilor oamenilor, vei elimina unitatea elementară pe care se bazează consolidarea relaţiilor.

Este ca şi cum ai înlătura pe cineva drag de lângă tine şi ai încheia orice relaţie cu el ca să simţi cu adevărat împlinirea, fericirea şi mulţumirea sufletească. Iar acest lucru va crea o perspectivă negativă asupra calităţilor tale emoţionale, vei fi tratat fără consideraţie de cei din jur.

Şi trebuie să menţionez că, din nefericire, lumea e plină de astfel de cazuri de lideri lipsiţi de căldură sufletească, care şi-au pierdut orice autoritate emoţională în faţa oamenilor – ei fiind urmaţi mai mult din obligaţie decât din plăcere. Vorba aia, suflete flămânde după faimă şi putere nu ştiu unde să caute şi cu ce să aline durerile celorlalţi, trec prin viaţă mânaţi de instinctul progresului şi bunăstării lor materiale, în loc să obţină o bunăstare sufletească.

Leadership: Te preocupi mai mult de prestigiul tău decât de starea spirituală care se creează atunci când ultimul episod din desfăşurarea evenimentelor devine mai mult decât dramatică?

Aşa cum excesul de oxigen arde mai eficient grăsimile, tot aşa şi tu aducându-ţi contribuţia la îmbunătăţirea calităţii leadershipului tău, printr-o ajustare mai bine dozată a laturii tale emoţionale, vei arde mai eficient orice "rău", orice factor negativ din interiorul tău.

Modul în care îţi exerciţi calităţile, în special puterea de influenţă, reflectă acea parte din tine, acel impuls negativ sau pozitiv pe care ţi-l impui atunci când vrei să obţii schimbarea celorlalţi. În consecinţă, preocupă-te mai mult de natura fiinţei tale, de interesul pe care îl acorzi oamenilor, mai mult de starea lor spirituală decât de prestigiul tău. Optimizarea relaţiilor presupune o cât mai profundă autocunoaştere, capacitatea de a conştientiza ce se întâmplă cu tine, dar şi cu ceilalţi, asigurând "contextul" în care se desfăşoară o relaţie. Contextul este dat de deciziile pe care le iei pentru ca colaborarea să fie cât mai strânsă.

Cum îţi aduci contribuţia la îmbunătăţirea calităţii leadershipului tău? Modul în care îţi exerciţi calităţile reflectă partea pozitivă din tine? Eşti dispus să faci sacrificii personale pentru a spori natura ta emoţională? Cum ţi-ai propus să înfăptuieşti lucruri măreţe?

A fi în viaţă = a raţiona + a relaţiona

A fi în viaţă înseamnă a raţiona şi a relaţiona cu ceilalţi, înseamnă a-i cunoaşte pe ei şi a te cunoaşte pe tine însuţi. *"Bine ar fi fost să putem cunoaşte toate lucrurile doar prin instinct şi prin sentiment. Dar natura ne-a refuzat acest bine şi dimpotrivă ea nu ne-a dat decât puţine cunoştinţe de acest fel, toate celelalte putând fi dobândite numai prin raţionament",* spunea Blaise Pascal.

Leadershipul este momentul când te recunoşti învins de o situaţie care se anunţă catastrofală, conştientizând că salvarea ta o constituie răspunsul oamenilor cu privire la disponibilitatea ta de a risca pe termen scurt, în perspectiva unor performanţe mai mari pe termen lung.

Interacţiunile şi relaţiile interumane cele mai strânse se creează atunci când evenimentele devin dramatice. Ai grijă ce îţi dictează vocea sinelui în asemenea momente !

Source: https://neculaifantanaru.com/interactiuni-si-relatii-interumane.html

Interiorizarea unei experienţe de creaţie

On Septembrie 25, 2020

Trebuie totdeauna să ai în vedere o anumită linearitate intrinsecă a vizualului înainte de a explora spiritualitatea propriei naturi într-un spaţiu al creaţiei.

Creaţia este rezultatul unei munci din care ai de câştigat stări de spirit ale locurilor şi elementelor imortalizate, sau este ca o mânecă lungă pe care o tragi mereu până la cot ca să obţii un alt look. Creaţia este o clepsidră în care pui nisip şi cineva trebuie să o întoarcă mereu, însă la timp, ca să nu-şi piardă corpul simbolic. Bineînţeles, ca să ajungi să înţelegi toate astea trebuie să ştii să priveşti în direcţia care trebuie, iar acest lucru este ca şi cum ai vedea zburând pe cer o pasăre rară, ea zboară şi totul pare creat de un arhitect, ca şi cum cineva ar fi îndemnat-o să plutească între cer şi pământ.

Da, creaţia şi Dumnezeu întrunesc toate calităţile unei fiinţe a cărei dimensiune sensibilizantă este mereu activă, definită prin puritate, candoare şi lumină, iar criticile în această direcţie sunt când ascuţite, când conştiincioase. Nu putem face o ierarhie despre asta, ar trebui să fim ori aspri, ori clarvăzători. Ceea ce preferăm să ştim despre creaţie este ca o derulare a anotimpurilor sufleteşti. Mişcarea fizică este o expresie elementară a vieţii, din ea rezultă un dinamism lăuntric ca o captare a vieţii sănătoase.

Creaţia tace înainte de a deveni faimoasă, uneori tace fiindcă nimeni nu-i sesizează valoarea. Toate tăcerile au ceva în comun, sunt un fel de răscoală a imaginilor care deşi nu vrem ne apar mereu în minte…unele tăceri anulează, altele sugerează, iar altele ne fac să trăim o viaţă poetică.

Da, tăcerea este o carte nescrisă, însă amanetată, iar creaţia îşi aşteaptă şi ea poezia, aşa cum poetul îşi caută cuvintele cele mai sublime pentru a descrie lumea în care s-a retras. Observăm că în toate tablourile pictate există o exuberanţă prununţată, simţitoare, duioasă, plină de mister şi de metafore, ca o poezie, câteodată sugrumă gusturile fine, alteori produce frenezie. Tot aici se remarcă o domolire a vieţii, ca o purificare a liniilor de forţă ale limbajului poetic care câştigă în eleganţă printr-o fineţe a gustului pentru scrisul artistic, din care rezultă FRUMOSUL. Bineînţeles, creatorul nu este o marionetă din care curg cuvinte, e mai degrabă ca un geam prin care azi vezi ceva şi mâine nimic.

Leadership: Experienţa ta de creaţie îţi dă certitudinea că locul care îţi conţine gradul de spiritualitate determină organizarea percepţiei cu privire la reflexia personalităţii tale în alte personalităţi?

De la creaţie se poate ajunge mai departe, la perfecţiune, aceasta din urmă fiind ca un bilet valoric trimis alb: depinde cine te valorizează, cât e de hotărât şi eficace. Dar, mai adesea, creaţia se poate manifesta ca o culoare care îţi sare în ochi numai dacă este executată tehnic şi dacă constituie o interpretare frumoasă şi modernă a tendinţelor viitoare în artă. Iar perfecţiunea la care se ajunge este doar o descriere însuflețită a lungimii şi consistenței culorii, uneori este stare reală a îndrăgitului artist, alteori e greu de crezut, toate ţin de situaţii în timpuri diferite.

Aminteşte-ţi de celebrul pictor englez William Blake. El s-a manifestat încă de copil ca o fire visătoare şi vizionară: a văzut, odată, un copac plin de îngeri; mai târziu, în catedrala Westminster, i-au apărut vechii regi ai Angliei, şi până la bătrâneţe a fost înconjurat de făpturi din lumea imaginaţiei, într-o mistică iluzie. El nu a fost privat de şansa de a învăţa din propria experienţă picturală, şi a învăţat că tot ceea ce se poate vedea în spaţiul de creaţie este o reflexie a personalităţii sale în alte personalităţi, ceea ce în artă se poate

cristaliza ca un fel de găsire a corespondenţelor dintre Sine şi SupraEu, sau dintre Materie şi Spirit.

În opinia mea nu este nicio îndoială că Dumnezeu nu ar exista fără artă şi creaţie, eu admit acest aspect ca pe o bază destul de solidă. Am simţit de multe ori că cineva sau ceva m-a luat de la soare şi mi-a asigurat un loc la umbră, fiind astfel pus în ipostaza unui artist care lucrează după aşa-numita intuiţie - el ştie cât de subit şi de neaşteptat o formă inventată de el îi devine antipatică, cum spunea Kandinsky.

Da, trăim cuprinşi în braţe de Dumnezeu dacă îl avem în noi şi nu e greu să acceptăm empatia, bunătatea, credinţa, acceptarea, legile nescrise - chiar şi în condiţii de umbră, toate ne potenţează ca oameni dacă simţim artisticul din natură, şi sufletul cald al lui Dumnezeu în razele soarelui.

În ceea ce priveşte spiritualitatea, personalitatea mea de scriitor poate deveni reflexia unei alte personalităţi atunci când sinele meu este dezvoltat sau aspiră să se dezvolte la nivelul unui artist care se hrăneşte cu euforia creaţiei şi reuşeşte să facă din creaţia sa expresia unei voinţe divine.

A fi tu însăţi un artist nu ţine de îndrăzneală şi nici de curaj. Ştii cât de diferit se pot comporta oamenii în situaţii diferite de viaţă? Nimic în artă nu e dur cu nimeni, oamenii trăiesc, reuşesc în viaţă, doar morţii şi prostii nu se schimbă. Arta este mereu dusă la un alt nivel, în timp ce creaţia se descoperă ca o cuvântare coerentă a lui Dumnezeu cu oamenii. Aşadar, omul este o bijuterie cu piatră preţioasă dacă ajunge în mâinile cui trebuie, dacă este finisată cu uneltele care trebuie.

Nu este mai puţin adevărat că orice creaţie se explică totdeauna prin linii şi culori, prin imaginaţie şi originalitate. Ce sens are să îmi spui mie că te vezi în ipostaza de artist şi că, oarecum, îţi lipseşte arta? E problema ta cum te vezi în faţa şevaletului. Poate că nu faci decât să trăieşti, iar viaţa ţi se pare uneori că este o epistolă nedeschisă..

Interiorizarea unei experienţe de creaţie este o consecinţă a capacităţii omului de a-şi folosi o parte din simţuri, din trăiri, din gânduri, pentru a contribui la armona universală şi a ajunge la acea exaltare a ideii de perfecţiune umană. Arta înseamnă creaţie, omul înseamnă interioritate, şi orice creaţie se manifestă prin interioritatea cu care avem de-a face în contextul corespondenţei dintre Sine şi SupraEu, sau dintre Materie şi Spirit.

Din toate acestea am vrut să scot în evidenţă FRUMOSUL, dar nu orice frumos, ci acel frumos al fictivului, al sentimentului că fac parte dintr-o altă existenţă, mult mai fastuoasă şi mai provocatoare decât şi-o poate imagina un om normal.

Interiorizarea unei experienţe de natură spirituală

On Octombrie 07, 2020

Un artist în folosirea reprezentărilor simbolice are nevoie de o trăire de dincolo de lume pentru ca visele sale distincte să poată fi explorate şi înţelese în termeni aproape divini.

Dacă cineva mi-ar fi spus, într-un vis de inspiraţie divină, că într-o bună zi voi îmbrăţişa cunoaşterea cea mai înaltă, *santa conoscenza d'altri tempi* , chiar în momentul posesiei unui secret care dă sens vieţii mele, poate m-aş fi gândit la mine ca la un sfânt. Şi dacă acelaşi cineva s-ar fi transpus într-un trandafir care vorbeşte, simbolizând atributul în care este revelat Creatorul, atunci poate că perpetua mea devenire ar fi fost scrisă în genul celor 1001 de nopţi: cu acea continuitate a firelor de nisip care reorganizează constant arhitectura dunelor unei poveşti orientale.

Acum sunt sigur că aceasta a fost mâna hazardului, la care este de ajuns să mă raportez prin scris sau prin pictură, cu stiloul sau cu pensula, ca şi când aş încerca să văd efectele Florii Vieţii desenate în comparaţie cu simbolul printat al Omului Vitruvian. Totul s-a dezvăluit în vis celui a cărui lumină avea să treacă nedeviată, prin UNITATE, în narațiunea mistică a aventurii unui suflet în drumul lui spre întregirea unui tablou de ansamblu al realităţii fenomenale. Iar acest suflet este sensibil la tendinţele dominante şi novatoare ale artei, fiindcă a obţinut toată aprecierea Creatorului încă dinainte de a intra în această lume.

Ştiinţa este rezultatul întâlnirii dintre obiectul artistic şi artist, sub mantia sfinţirii unei picturi devenită emblematică.

Admit uşor acest lucru. Ca orice visător care s-a izbit de pasiunea pentru artă, cred că port în mine spiritul unui alt visător care încurajează pasiunea pentru ştiinţe. Nu-i de mirare că originea cuvintelor scrise de mine cu un stilou fermecat se regăseşte într-unul din punctele temei *"El Por Siempre Ahora"* pe care artistul le etalează prin proporţii, volume şi colorit, pentru a contura un portret sugestiv al sfinţilor proveniţi din disciplinarea sensibilităţii şi imaginaţiei de către raţiune.

Leadership: Ce exprimă creaţia ta de la înălţimea unei priviri care îşi îngăduie exigenţa de a dezvălui anumite laturi ale realităţii în spiritul unei perspective de tipul „simbiotic"?

Dacă pensula artistului nu va lega aceste puncte cu o culoare deschisă, atunci cuvintele scriitorului vor avea goliciune spirituală şi vor furniza înţelesuri negative, iar viziunea scriitoricească se va pierde în van. Aşadar, stiloul şi pensula sunt complementare unei tematici de revitalizare a artei cu noi teme de exprimare, dar numai dacă au o origine comună: "Mâna nevăzută care controlează hazardul".

De ce sunt atât de sigur că aceasta este adevărata înţelegere a sensului meu de a fi în mijlocul avangardei artistice a momentului prezent? Fiindcă cine priveşte cu atenţie scrisul meu, aşa cum numai pensula îi poate cuprinde coeficientul de valoare, aspectul dinamic şi caracterul autentic, va putea surprinde măsura unei creaţii de excepţie întinsă peste secole ca o perpetuă devenire a fenomenului artistic. Şevaletul se mândreşte cu arta mea, la fel cum eu mă mândresc cu Harul lui Dumnezeu de a pătrunde acțiunea Sa într-un Univers întreg.

În cazul unui şevalet ajustabil, cuprinzător de trăiri, întins cu măsura picturii clasice, atât de necesar redării unei arte a vieţii de vis, într-o *cosmografia del minor mondo* , consider că orice pensulă care îl cuprinde de la un capăt la celălalt pleacă din vârful unui stilou fermecat, plin de șoapte tainice traduse în mistere verbale, care scrie în altă dimensiune.

Da, visul mi-a profeţit victoria ştiinţelor, *In nomine Patris et Filii, Spiritus Sancti* , obţinută mai întâi prin forţa cuvântului pur, adânc purtător de sens, puternic rostit, aşezat în spaţiul frumosului sub forma unei viziuni a naturii și a omului de o mare frumusețe și noblețe plastică. Nu-i de mirare că a mea creaţie exprimă acea stare relativă de concordanţă între experimentarea şi trăirea unei uniri a sufletului cu Dumnezeu prin intermediul harului artistic polivalent.

Leadership: Cunoaşterea care favorizează evoluţia artei tale se manifestă vizibil în sensul în care, prin trăirea unei experienţe directe a tainei lui Dumnezeu, omul se recunoaşte pe sine drept imaginea unei realităţi distincte?

Motivul pentru care stiloul meu respinge anumite părţi din literatură şi aprobă altele din arta picturii, este de a clarifica şi de a atrage atenţia asupra faptului că orice pensulă, atingând şevaletul cu măiestrie divină, se regăseşte în chip de Axis Mundi, mijlocind contactul cu Cerul şi cu viaţa eternă. Mai ales pensula, guvernând şi influenţând cu tărie domeniul artistic, poate impregna în memoria timpului o concepţie şi o gândire nouă, la fel cum reuşeşte stiloul în literatură.

În cazul scrisului, pasiunea mă conduce către scrisul lui Mesa Selimovic, construit în cinstea unei experienţe de poveste, în aşa fel încât simt că mă pierd în gândurile tânărului derviş Ahmed Nurudin, într-un moment de rătăcire:

"M-am aruncat orbeşte, cu desfătare şi patimă, în combaterea misticii lui Ibn-Areba, dându-mi seama, poate pentru prima dată, că cerurile şi tainele universului, tainele morţii şi ale fiinţei sunt domeniul cel mai potrivit în care te poţi refugia de grijile pământeşti. Dacă ele n-ar exista, ar trebui născocite, ca adăpost. Or, în versetele lui Ibn-Areba se spune că numai celor aleşi, numai celor puţini le este dat să cunoască înţelepciunea divină."

Şi mie ce-mi rămâne, citind acestea? Îmi rămâne să cunosc ceea ce pot cuprinde cu pensula pe şevalet, conversând mai mult cu pensula, la fel ca şi cu şevaletul, pe aceeaşi temă: extragerea cuvintelor şi expresiilor din tehnica picturilor pe care le am în lucru. Dată fiind acţiunea conjugată a mai multor agenţi dintre care "ritmul rapid al execuţiei", este necesar să extind în mod vizibil înţelegerea semnificaţiei simbolurilor folosind ca instrument de decodificare un stilou a cărui proprietate este de a purifica ideile, de a consolida, captura și introduce energia Absolutului în aura unui artist desăvârşit.

Pensula se deschide şi ea în faţa avântului sufletesc al stiloului, surprinzând în culori, cu discreţie, acea clipă de trăire pe care aş vrea să o păstrez veşnic, aducând în atenţie tehnica de geometrizare a unui chip divin. Ştiu că nici eu nu pot fi surprins în vreo imagine de către cineva, pe care poate aţi dori s-o căutaţi în lume, dar aşa stau lucrurile cu un mare artist în ale scrisului: oferă numai stiloului său şansa de a construi o imagine reală, din gânduri, din cuvinte, din tăceri, şi din modul lor paradoxal de se alătura ulterior Tatălui în actul divin de a mai produce şi alţi Fii.

Un om care se recunoaşte pe sine drept imaginea unei realităţi distincte este un artist care îşi asociază elementele de exprimare vizuală (punctul, linia, culoarea, forma, planul) cu trăirea unei experienţe directe a tainei lui Dumnezeu, din care a deprins virtutea de a uni „o existenţă cu o esenţă".

Interiorizarea unei experienţe de natură spirituală se concentrează pe aspectul de unicitate reprezentat de legătura ce se formează între o activitate cognitivă, elementară, ce creează simboluri, şi intensitatea conexiunii sufleteşti dintre două lumi: o lume a scrisului şi o lume a infinitelor posibilități și modalități de exprimare artistică.

Intermediarul meu predominant pe lângă Dumnezeu

On Mai 23, 2013

Defineşte şi dezvoltă unitatea fiinţei tale, asumându-ţi totodată răspunderea faţă de învinuitul din tine.

Doamne ! Dacă exişti ca putere de decizie, acum, printre aceste gânduri persistente care-mi strigă vrute şi nevrute încingându-mi creierul, dacă exişti ca mecanism de manifestare a trăirilor nimicitoare care mă frământă tot mai tare provocându-mi insomnii, revenind şi iar revenind, creându-mi o puternică tensiune internă, te rog stăruie să mă salvezi !

Oh, Doamne ! Dacă prin mine te-ai incarnat în trup de fiinţă omenească, te rog, te implor, îţi poruncesc, căci da, acum tu eşti eu, iar eu sunt tu, să smulgi din mine fără durere acest chin amarnic şi greu, care în aparenţă este dulce, şi care se numeşte " *înverşunare* ". Îţi cer să mă eliberezi de acest fior năprasnic de ură şi duşmănie care fierbe în mine şi-mi stoarce toată vlaga ! Scapă-mă de păcat, ajută-mă să ies din supliciul acestei fortăreţe care este: răzbunarea !

M-am acuzat. Acum vinovatul trebuie să răspundă în faţa judecătorului, în faţa marii instanţe a conştiinţei curate. Ascultă-ţi, deci, sentinţa ! Dar nu se întâmplă nimic. Lovitura de ciocan a judecăţii, gongul prevestitor de rele care mă va înspăimânta cumplit şi mă va prăbuşi definitiv în ruinele vieţii, n-a trezit nimic în mine deocamdată.

În felul în care inima alege binele sau răul, bucăţi din tot ceea ce sunt eu acum, există ceva care mă deranjează şi nu dispare. Determinându-mă să mă îndepărtez de posibil şi să mă apropii de absurd. Ezit să rostesc, fie şi numai în gând, adevăratul nume a omului atât de bun a cărui prezenţă stăruie încă în mine şi nu mă lasă să-mi ducă la bun sfârşit planul.

Un sentiment inechitabil şi prejudicios faţă de mine, o potenţială rezistenţă faţă de impulsul de a face rău mă împiedică să recunosc ceea ce am devenit. Însă, sentimentul de puritate, de cinste, bine înrădăcinat în fiinţa mea, cu care am fost dintotdeauna deprins în existenţa mea cumpătată, s-a scârbit de atâta suferinţă. De aceea, numai înfiinţarea unei direcţii centrate pe răzbunare mă face acum să mă simt mai bine.

Leadership: Poţi realiza tranziţia în spaţiul intermediar dintre o imagine grandioasă şi o imagine care se identifică ideii de înfrângere, căutând să schimbi modul originar de manifestare a rezistenţei în faţa realităţii cu care te confrunţi?

În tot acest moment de imensă neînţelegere şi neclaritate prin care trece, domnul Hobbs este în acelaşi timp spectator, judecător, dar mai ales actor ce-şi joacă duşmănos rolul in spectacolul vieţii altora. Curajos, el încă speră să mai tragă o dată lozul câştigător, dar de această dată mizează mai puţin pe noroc, ci mai mult pe Laura Quinn, complicele lui.

Mai fierbinte ca oricând pulsează într-însul gândul de răzbunare, în mijlocul nenumăratelor contradicţii şi multiplicităţi, contraste, nonsensuri şi perspective, care-l fac şi mai confuz. Punându-l în situaţia de a stârni riposte, de a provoca certuri şi de a isca observaţii şi critici chiar din partea lui însuşi.

Te întrebi dacă nu cumva propriul său Eu îi joacă feste. Dar nu, căci tocmai atunci când Eu-l îi spune să închidă poziţiile de atac, tocmai atunci el deschide altele noi. Şi abia în acest moment de presiune excesivă, când tot sistemul său de valori se destructurează, când în el

creşte temperatura de fierbere, când nervii se încordează până la stadiul de maximă suportabilitate, abia acum apare omul întreg în care se creează noi impresii. Abia acum apare imaginea lui nedeformată de o interpretare sau alta. În care Eu-l, supus unei judecăţi aspre, este găsit duplicitar şi mai ales vinovat.

Hobbs trăieşte în balanţă cu Eu-l său. Judecătorul din el abdică de la legile scrise şi nescrise lăsând loc infractorului activ, care de această dată este pus într-adevăr pe fapte mari, să servească propriului adevăr părtinitor. Dar acest adevăr, supraîncărcat de negativism şi răzbunare, este fals, în discordanţă cu adevărul unanim acceptat.

Sentimentul de corectitudine este izbit vijelios de unda pătimaşă a Eu-lui justiţiar. Din ideile sale despre viaţă, cinste, iertare, grijă faţă de cine este, Hobbs îşi plăsmuieşte o nouă viziune despre sine.

Raţiunea, ştiinţa, credinţa sunt concentrate simultan în noul lui Eu, mult iubit şi acceptat ca pe un prieten şi reformator al propriei sale creaţii: răzbunarea, singura călăuză ce-l mai poate conduce către acceptarea fiinţei sale trecute prin experienţa devastatoare a suferinţei.

Leadership: Paznicul propriei tale creaţii încercă să te gonească din zona ta liberă de manifestare, asociind realitatea pe care o experimentezi cu o imagine de sine construită printr-un răspuns la solicitările unei slăbiciuni de moment?

Există ceva care te deranjează şi nu dispare, determinându-te să te îndepărtezi de posibil şi să te apropii de absurd? Un sentiment inechitabil, care-ţi aduce prejudiciu, te împiedică să recunoşti ceea ce ai devenit? Numai înfiinţarea unei direcţii centrate pe răzbunare te face să te simţi mai bine?

Studiul ştiinţific al raportului *bine - rău* , întotdeauna imprecis delimitat în mediul natural de evoluţie, constituie obiectul analizei noastre. Investigarea acestui mediu în condiţiile unei alte variante de " *a fi* ", exploatarea fără menajamente a omului care răspunde în faţa propriei conştiinţe, este o cerinţă esenţială în atingerea excelenţei în leadership.

Argumentele pro şi contra căderii omului în plasa unei vieţi riscante, sau ridicării omului la o viaţă demnă, se obţin cu dificultate, mai ales când valorile acestuia nu se contopesc şi nu se anulează în niciun punct. Obligând, deci, la o vastă investigaţie care abordează mai degrabă contextul şi pretextul în care el a fost pus pe "minus".

Aruncă o privire spre omul viu din tine, către executivul central, spre Eu-l care te cunoaşte şi care-ţi şopteşte neîncetat gânduri negative, încercând să te convingă că vei reuşi să te ridici deasupra propriilor neajunsuri şi suferinţe numai prin provocarea suferinţei altora. În acest caz Eu-l devine paznicul propriei tale creaţii de răzbunare, încercând să te gonească din zona ta liberă de manifestare în care se reflectă adevăratele preferinţe pentru viaţă.

Poţi urmări modul de manifestare a unui fenomen psihic prin compararea unei atitudini care îţi accentuează propria centralitate în mijlocul evenimentelor cu răspunderea faţă de schimbările din circumnstanţele care nu îţi sunt favorabile, dar corespund cu percepţia despre tine însuţi.

În condiţiile sumbre ale existenţei omului, nemulţumit de ceea ce a devenit urmărindu-şi doar interesele meschine, leadershipul se usucă, devine tot mai tern, alunecând spre delăsare, spre înapoi. Îndepărtându-se de realitatea obiectivă, leadershipul se transformă într-o iluzie inconsistentă, dintre cele mai triste, anume că poate menţine sub control totul, chiar dacă trăirile îl fac pe om să clocotească în interior.

Iar aşa cum spunea romancierul scoţian John Buchan, " *Misiunea leadershipului nu este de a pune măreția în oameni, ci de a o provoca, pentru că măreția este deja acolo* ".

Contestând orice posibilităţi de " *a fi* " ale omului în perioada lui de tranziţie spre auto-guvernare, ca modalitate de înţelegere a evoluţiei sale posibile, propunem în schimb ca soluţie optimă luarea unor măsuri categorice pentru ieşirea de sub o dominaţie totalitară şi incertă. Măreţia poate fi esenţa unei noi doctrine, a unui nou crez, un element care să îl identifice pe lider ca o singură personalitate, neaflată în dualitate cu ea însăşi.

Dacă domnul Hobbs, din filmul " *Flawless (2007)* ", şi-a făurit idealul său de judecată, Dumnezeul său, prin antiteza faţă de el însuşi, reducându-se la un simplu negativ al imaginii sale reale, - tu, ca lider, ai datoria să-ţi înfrumuseţezi personalitatea în corelaţie strânsă cu factorii de mediu, cu obiectivele pe care ţi le impui, cu necesităţile existente la un moment dat, sporindu-ţi gradul de autocunoaştere şi imaginea de sine.

Leadership: Îţi poţi închipui toate încuietorile vieţii doar sub forma de validare a unui model de om exemplar, trecând prin marea aventură a eliberării tale din contextul care te împovărează?

Omul acesta din tine care te pregăteşte sufleteşte pentru înţeleapta trăire a vieţii, Eu-l acesta care te conduce instinctiv spre anumite decizii și alegeri, autoritatea ta definitorie, este singurul care are întotdeauna putere asupra ta. Eşti în mâna lui de îndată ce află de delictul pe care l-ai săvârşit.

Deci, putem spune că eşti un fel de învinuit, bănuit oricând de interese obscure şi de inconştienţă privind situaţia în care te afli. Practic interpretezi rolul acelui personaj care preia atitudinea indicată de propriul său Eu și o menţine cum vrea el, neutră, pozitivă sau negativă, fermă sau şovăielnică, pe tot parcursul piesei în care decorul se schimbă în fiecare moment. Şi în care confuzia morală trece pe primul loc.

Comparându-te cu ceea ce ai devenit, manifestându-ţi răspunderea necesară faţă de învinuitul din tine, vei putea să-ţi defineşti mai bine identitatea, prin faptul că eşti pro sau contra reacţiilor extreme. Totodată vei putea să-ţi dezvolţi unitatea fiinţei în aşa fel încât să corespundă cerinţelor leadershipului de calitate.

Măreţia unui om stă în felul cum îşi instruieşte Egoul să răspundă cu "DA" la orice schimbare care nu poate fi evitată, dar care poate oricând servi la o mai bună cunoaştere a atuurilor şi calităţilor care decid formula unui rezultat sublim de creaţie.

Un rezultat sublim de creaţie se obţine prin nevoia de a te abate de la orice influenţe străine de conţinutul valoric al personalităţii tale, printr-o desfăşurare grandioasă de la un „început" de reflecţie asupra semnificaţiei existenţei - până la o finalitate a modului în care te adaptezi la cerinţele unei realităţi care te bântuie.

Intermediarul meu predominant pe lângă Dumnezeu scoate în evidenţă Eu-l care creează necontenit o anumită presiune asupra omului, modelându-i, deformându-i, redimensionându-i personalitatea în raport cu viaţa care devine nedreaptă în anumite momente.

Ai nevoie de un semn, de o rază de lumină în care să vezi adevărul în toată splendoarea lui? Care este adevărata ta identitate: una supusă Eu-lui aspru, care nu mai este încorsetat în principii şi valori sănătoase, sau una supusă Eu-lui care se identifică cu binele, cu adevărul şi cu desăvârşirea? Nu te străfulgeră dintr-o dată un morman de întrebări, o durere ascuţită, o viziune cu sensuri mai adânci ce curg confuze?

Defineşte şi dezvoltă unitatea fiinţei tale, asumându-ţi totodată răspunderea faţă de învinuitul din tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/intermediarul-meu-predominant-pe-langa-dumnezeu.html

Interogatoriul riguros al domnului Finch

On Martie 24, 2013

Maximizează atributele forte ale personalităţii tale, păstrându-ţi poziţia fermă în spaţiul de control în care încearcă să pătrundă şi să domine o altă autoritate.

După ce a avut loc furtul diamantelor, corporaţia London Diamond apelează la serviciile domnului Gavin Finch, a cărui instinct de câine de vânătoare sesizează imediat o mare inadvertenţă între ce este real şi ireal în depoziţiile martorilor.

Expertul strânge probe, întocmeşte rapid o listă de suspecţi şi porneşte la descoperirea adevărului. Radical, el începe războiul, un capricios perpetuum mobile al stoarcerii de informaţii, într-un cerc vicios al cererii şi ofertei. Dar cererea nu este deloc blândă, iar oferta se lăsă aşteptată.

Mici dâre de îndoială, minuscule indicii, duc la un singur numitor comun în toată această ecuaţie cu multe necunoscute: domnul Hobbs. Singura legătură cu acest simplu *office cleaner* , poate fi explicată în mai multe moduri, dar toate în funcţie de o singură variabilă: timpul. Jaful s-a produs în timpul lui de lucru.

Este necesar să intrăm într-un laborator de cercetare sau într-un cabinet de fizică pentru a observa modul în care se desfăşoară existenţa domnului Hobbs, cu toate adaosurile ei de alb şi negru, urmând legi pe care savanţii n-au izbutit să le studieze şi să le formuleze. Tot ceea ce se petrece în acest complex laborator, îşi găseşte explicaţia în trecutul lui dureros, sfâşietor din anumite puncte de vedere.

Demult, un experiment a dat greş, o reacţie neaşteptată a eliberat fără precedent o anumită cantitate de energie negativă. De atunci, domnul Hobbs nu s-a mai putut redresa, o schimbare de ansamblu s-a produs în el însuşi, în comportamentul normal al constituenţilor care îi asigurau suportul material a funcţionării sale. Totul în el pare învechit, împietrit, un fals care nu poate fi înţeles de nicio putere raţională. Şi totuşi ceva îl ţine în viaţă !

Leadership: Îţi poţi personaliza experienţa de interpretare a rolului unui om care nu crede în forţa dramei sale reale, în contextul unei influenţe care se alătură evenimentelor decisive ale unei duble alegeri?

Câinele îşi începe lătratul. Interogatoriul capătă o nuanţă uniformă, apoi din ce în ce mai închisă. Pe un ton de interogare ironică, pe care îl adoptă de obicei un procuror la tribunal, domnul Finch se năpusteşte asupra suspectului, pe alocuri fără nici un fel de scrupul, intenţionând să obţină dovada certă a vinovăţiei sale. E destul ca inculpatului să-i dea târcoale o scăpare, cât de mică, pentru ca ipoteza lui Finch să se transforme în dovadă certă.

Dar - absolut surprinzător - nimic nu se încordează în domnul Hobbs, nimic nu îl frământă, în timp ce vârtejul tendenţios îl împresoară ameninţător. O clipă bietul om lasă impresia unui învins definitiv, asta până ce găseşte o scăpare - o reacţie secundară la stimulii negativ-explozivi produşi constant de rigidul investigator. O energie negativă este transformată în alta pozitivă. La nivel de personalitate pisica se dovedeşte mai tare decât câinele.

Domnul Hobbs are de ales între a-şi da la iveală planul, cu riscul de a-şi compromite total viitorul, sau de a-şi păstra o poziţie neutră şi corectă faţă de evenimentele petrecute recent.

Dacă în conductoarele liniare rezistivitatea depinde liniar de temperatură, la domnul Hobbs singura cale de a scăpa cu basma curată depinde de rezistenţa materialului din care el însuşi este croit. Doar mintea lui ageră reuşeşte să-l slobozească de sub interogatoriul dus până aproape de extrem. Încrederea, tactul, calmul, iscusinţa de a comunica, tăria de caracter, prudenţa, capacitatea de reacţie rapidă, devin puncte de prim ajutor, cu rol stabilizare în cazul unei eventuale căderi.

Totul e incert la orizontul ce pare că se amână. Singuratic, în amurgul înserării, un om reuşeşte să-şi gonească sfârşitul, să înlăture orice îndoială ce planează asupra lui. Neînfricat, el îşi păstrează poziţia fermă în spaţiul propriu de control în care încearcă să pătrundă şi să domine o altă autoritate, cea a domnului Finch. *

Leadership: Cum faci faţă unei probe surpriză în cadrul procesului tău de evoluţie în special când trebuie să depui efortul de a te rupe de greşelile din trecut care nu trebuiesc judecate printr-o hotărâre definitivă?

Eşti împresurat de vârtejul tendenţios al unui verdict incriminatoriu? Care sunt puncte tale de prim ajutor, cu rol stabilizare în cazul unei eventuale căderi? La nivel de personalitate te dovedeşti mai tare decât orice tip de autoritate străină? Cum poţi face dovada certă a nevinovăţiei tale? Eşti un "fals" care nu poate fi înţeles de nicio putere raţională?

Aplicarea leadershipului în funcţie de nivelul tău de gândire şi de reacţie în faţa evenimentelor inopinate, cu trudă şi cu aplecare asupra adevărului care le sprijină acţiunile şi principiile tale, ajunge să valoreze o nimica toată dacă cele mai trainice caracteristici personale nu contribuie la consolidarea relaţiilor.

Iată o modalitate de a aduce contribuţii serioase leadershipului. Prin "interogatoriu", printr-o probă surpriză în cadrul procesului tău de evoluţie, printr-un test de evaluare a capacităţilor tale, care să determine sublinierea acelor constante şi esenţe generale pe care te poţi baza, şi de care ceilalţi să fie conştienţi înainte să te urmeze.

Leadershipul are nevoie de o structură de forţe, de o simetrie firească, de o armonie deplină între alternativele care te pot ajuta să concepi un tablou, o imagine pertinentă asupra unor situaţii incomode.

Propunerea şi încuviinţarea interogatoriului se face după regulile nescrise ale leadershipului, uneori direct, alteori indirect, printr-o formă sau alta de testare a „sistemelor tale de control", a performanţelor şi a aptitudinilor tale, prin intermediul unei autorităţi străine neştiute şi greu de influenţat.

Până la urmă, cred că leadershipul testat pe "suspecţi" nu se îndepărtează nicidecum de menirea lui, iar rezultatele anchetei, suportând pe alocuri o formă limitată de rigurozitate, poate evidenţia cu mai multă claritate adevăratul caracter al liderului şi adevăratul conţinut al mentalităţii sale.

Leadership: Eşti dominat de simţul responsabilităţii care dă verdictul "Vinovat" sau "Nevinovat" în cazul abordării unei imagini de sine care trebuie să reziste în faţa unui impact emoţional puternic?

Cine are cel mai mult de suferit? Cu siguranţă acela care nu îşi poate permite explorarea propriilor resurse şi experienţe. E vorba de acea teamă de a merge în explorarea propriilor dificultăţi mai departe de suprafaţa lor. Şi în aceste condiţii leadershipul devine mai greu de manevrat, mai greu de folosit, mai greu de înţeles, mai greu de acceptat.

Când cineva se năpusteşte asupra ta intenţionând să obţină dovada certă a capacităţilor tale, singura cale de a scăpa cu basma curată depinde de rezistenţa materialului din care tu însuţi eşti croit. Doar mintea ta ageră reuşeşte să te salveze. Încrederea, tactul, calmul, iscusinţa de a comunica, tăria de caracter, prudenţa, capacitatea de reacţie rapidă, sunt principalele puncte de ajutor, cu rol stabilizare în cazul unei eventuale căderi. O foarte mică variaţie a acestor puncte constante ale personalităţii tale poate arunca în aer tot ce-ai construit, tot ce-ai asimilat de-a lungul timpului.

"Vinovat" sau "Nevinovat", aceşti factori de diferenţiere a unui sine autonom sau temător, care antrenează mecanisme defensive sau ofensive, constituie un mijloc de probă incriminatoriu sau dezincriminatoriu. Impactul emoţional puternic pe care îl resimte domnul Hobbs nu este dat de statutul de "vinovat", ci de statutul de jucător al unui meci de şah în care el continuă să aibă un as în mânecă, fără să aştepte mutarea adversarului. Practic, el se află într-o permanentă stare de calm şi euforie, în timp ce adversarul său se într-o permanentă stare de tensiune şi de rivalitate.

Maximizează atributele forte ale personalităţii tale, păstrându-ţi poziţia fermă în spaţiul de control în care încearcă să pătrundă şi să domine o altă autoritate.

A aborda o imagine de sine menită să reziste în faţa unui impact emoţional puternic înseamnă să te ridici la înălţimea aşteptărilor pe care le implică autoritatea capacităţii tale de a-ţi păstra calmul în situaţiile când intruziunea altor oameni în viaţa ta (sau în sferele tale de activitate) este majoră.

Interogatoriul riguros al domnului Finch desemnează acea etapă din cadrul procesului de evoluţie, care te împiedică să treci la un alt nivel. Desemnează acel fenomen ciudat, foarte incitant şi misterios, prin care ajungi la un complex de trăiri care îţi demască adevărata identitate.

Dar pentru a analiza cu adevărat personalitatea ta, este nevoie ca altcineva să păşească în propriul tău laborator de cercetare. Tot ceea ce se petrece în acest complex laborator, reflectă modul în care se desfăşoară existenţa ta, cu toate adaosurile ei de alb şi negru care te definesc.

Dacă un experiment dă greş, o reacţie neaşteptată va elibera fără precedent o anumită cantitate de energie negativă care îţi va afecta personalitatea. Totul în tine va părea învechit, împietrit, şi în acest caz rişti să decazi într-un complex psihologic de vinovăţie, şi să nu-ţi mai poţi susţine propriile convingeri şi valori.

*** Notă:** Flawless (2007);

Interpretul divinului

On Octombrie 23, 2010

Deschide calea spre împlinirea rolului tău, conectându-te la sufletul oamenilor prin intermediul propriei tale percepţii despre leadership.

În acea zi splendidă de vară maestrul m-a primit la el în atelier cu nespusă bucurie. Îşi pusese în gând să realizeze o lucrare deosebit de frumoasă şi, odată cu ea, să-şi îmbunătăţească imaginea în ochii celor mai rafinaţi iubitori ai penelului, şi să-şi ridice arta pe culmile cele mai înalte.

Purtând în adâncul său imaginea ideală a frumuseţii, maestrul dorea să realizeze, de acea dată, o pictură numită *"Nimfa de la Fontainebleau"* , care să întruchipeze frumuseţea celor trei zeiţe - Ceres, Diana şi Erigona în acelaşi timp. Se inspirase din celebra sculptura a lui Benvenuto Cellini, cu acelaşi titlu, dar voia să redea în viziunea şi în maniera sa personală idealul de frumuseţe feminină.

Observându-l cu câtă fineţe şi cu câtă iscusinţă cizela fiecare detaliu în parte, l-am întrebat de ce era atât de importantă acea lucrare pentru el – căci, era evident, vădea o pasiune nefirească, un entuziasm ce atingea aproape frenezia, lucra cu o înflăcărare excesivă ca şi cum ar fi fost conectat la un generator de energie care-i grăbea pulsul şi-i accelera simţurile. Mi-a spus în dulcele şi vigurosul său grai:

- Nicu, ceea ce mă însufleţeşte şi mă oţeleşte este tocmai chemarea mea spre artă, spre desăvârşirea operei mele. Dorinţa mea cea mai mare este ca prin opera ce-o creez să împlinesc ceea ce simt că este destinul meu.

Leadership: Simţi chemarea spre o formă ideală de artă care îţi permite să experimentezi ceea ce se răsfrânge în plăsmuirea destinului?

Maestrul s-a conectat la mine prin intermediul propriei sale percepţii despre arta în care credea, plantând în sufletul meu acel ceva unic şi frumos, acel sentiment de admiraţie şi de apropiere faţă de ideile sale, faţă de atitudinea sa, faţă de aşteptările sale, acel respect deosebit, sincer, deschis, prietenesc pentru lucrul bine făcut, pentru modul în care îşi folosea talentul. Tu cum te conectezi la cei din jurul tău?

Un om care a învăţat meşteşugul leadershipului simte chemarea spre o formă ideală de artă, înălţătoare, asociată în principal cu un anumit mod de a vedea, de a crea şi construi o relaţie între om şi suportul artei - a privi, a înţelege şi a crea realităţi. El îşi orientează spiritul şi toate forţele spre o nouă viziune, spre o nouă percepţie a lumii, a lucrurilor, a vieţii, exprimându-şi deschiderea spre o gândire originală şi creativă – care este calitatea cea mai de preţ specifică unui artist adevărat - şi conştient, cu admirabila forţă a spiritului, se dedică cu tot sufletul şi cu toată mintea muncii pe care o prestează, depunând permanente eforturi pentru a fi aproape de perfecţiune.

O artă înălţătoare este un drum al regăsirii de sine, al răspunsurilor, al cauzelor nobile, al căutărilor de sens şi al dorinţei de a experimenta ceea ce de obicei este invizibil ochiului comun. Ea îţi permite să experimentezi ceea ce se răsfrânge în plăsmuirea destinului, modul în care decurge viaţa ta în fiecare moment de inspiraţie şi angajament, atunci când contribui la distingerea dintre valoarea autentică a creaţiei tale şi caracterul tău de profunzime.

Destinul unui om este asemenea artei plăsmuită de un pictor: are un folos în lumea asta atâta timp cât îţi dăruieşte o mulţumire sufletească puternică şi atâta timp cât cineva îşi aminteşte de tine.

Leadership: Arta ta se simte bine doar atunci când opera ta e desăvârşită?

Liderul, aidoma unui pictor, îşi pune arta în practică, ţinând mereu cont de datoria lui: să facă ceea ce este corect şi bine, ca astfel "opera" lui să fie desăvârşită. El se conectează la sufletul oamenilor prin intermediul "operei" sale, prin intermediul artei sale care izvorăşte din interiorul său, şi care insuflă respect şi încredere.

Nu interesele personale îl îndeamnă pe lider să împlinească ceea ce aşteaptă oamenii de la el, ci faptul că este adânc conştient că trăieşte pentru o cauză nobilă care va fi salutată de oameni, nutrind, fără nicio îndoială, convingerea nestrămutată că tot ceea ce face el e unic, că nimeni nu poate face lucrurile mai profund şi mai eficient decât el.

Leadershipul este totul, artă şi creaţie. Înseamnă să te contopeşti cu sufletul lumii prin intermediul "operei" tale. Dar e alunecos, e al naibii de alunecos. Căci, parafrazându-l pe celebrul scriitor Stephen King, arta vine dintr-o imaginaţie creativă care munceşte din greu şi se simte bine doar atunci când opera ta e desăvârşită. Dar pentru că "opera" ta să poată căpăta formă, pentru ca intenţiile tale să se materializeze, trebuie să rânduieşti în chip uimitor, în detaliu, înaripat de inspiraţie, tot ceea ce ţine de priceperea ta.

Adică, în cuvinte mai simple, să faci adevărate minuni prin iscusinţa mâinilor tale, prin intermediul imaginaţiei creatoare, prin gândirea, sentimentele sau acţiunile tale. Trebuie să redai splendoarea "operei" tale cu atâta exactitate şi atâta graţie, încât oamenii să nu se poată opri să nu-şi arate satisfacţia. Deci, socoteşte-ţi mintea şi sufletul în vederea atingerii unui ideal înalt de manifestare artistică.

Marea Operă căreia trebuie să-i găseşti desăvârşirea este o creştere a valorii autentice a lucrurilor care te înconjoară printr-o abordare care trece dincolo de prezent şi de granițele realităţii.

Interpretul divinului este cel care, punându-şi arta în practică, reuşeşte să dea glas prin intermediul "operei sale" propriului său suflet, propriilor sentimente pe care le trăieşte, propriilor idei, viziuni şi concepţii.

De multe ori liderul interpretează rolul unui artist care, folosindu-se de dibăcia cu care a fost înzestrat, stăpânit de o adâncă şi puternică pasiune pentru leadership, sesizează necesitatea perfecţionării, dedicându-se atingerii ei cu întreg sufletul.

Asta este cea mai înaltă şi reală forţă a unui lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/interpretul-divinului.html

Intervenţia regizorală

On Decembrie 30, 2015

Învaţă să exprimi existența din „miezul realului", subliniind toate acele caracteristici ce pot servi drept argument pentru o abordare diferită a temei cercetate.

"Greva" urma să fie un inel al unui lanţ, unul din filmele seriei "Spre dictatură". Seria trebuia să cuprindă opt filme, începând cu tema introducerii literaturii ilegale peste graniţă şi până la cea a deportărilor şi apoi a evadărilor. Greva trebuia să fie tema celui de-al cincilea film.

S-a început totuşi cu aceasta turnare a seriei, la propunerea lui Serghei Eisenstein, deoarece era cea mai de masă şi mai înrâuritoare. De la bun început s-au decis cele trei caracteristici ale viitorului film: să prezinte imaginea generalizată a unei greve şi nu o anumită greva istorică. Să nu aibă eroi individuali, ci să conţină confruntarea colectivului de muncitori cu grupul de capitalişti şi cu slugile lor. Să fie un film compus după metoda montajului de atracţii. *****

Leadership: Poți să prezinți lumii opera finisată a unei realităţi aparte prin intermediul unui tablou care se extinde dincolo de cadrul de analiză şi evaluare a conţinutului de expresivitate al personajului pe care îl redai în mod unic?

Regizorul, omul de creație, cunoscând bine condiţiile deosebit de prielnice dezvoltării culturii și artei, se concentrează îndeosebi asupra anumitor aspecte din viaţa reală ce țin ori de partea ascunsă a lumii, ori de partea ei reprezentativă. Dar înainte de a-şi etala realizările într-un fel nou de a face film, pentru ca lumea să îi poată cunoaşte şi aprecia profunzimea și harul de a face din orice imagine una memorabilă, el se opreşte şi priveşte în urmă la ce a realizat.

Opera finisată a unei realităţi aparte este de fapt un act de conştientă conservare a amintirii unui eveniment trecut pe care regizorul îl trăieşte ca pe o reflecţie vie ce îi caracterizează cunoaşterea, preluând în acest fel rolul eroului-narator al poveştii sale. Dozarea adecvată a conţinutului de idei la expresivitatea imaginii face ca personajul pe care îl redă în mod unic să capete semnificaţia unei năzuinţe de împlinire mult aşteptate: de a fi el însuşi un factor de decizie într-o lume unde limita este dată doar de imaginație.

Ce exprimă de fapt existența din „miezul realului" pe care l-a redat integral în montajul său? Fără grabă, cu o reală dorinţă reformatoare, el verifică dacă a înţeles cu adevărat mesajul şi dacă a subliniat în consecinţă toate acele viziuni, lucruri speciale, motive, caracteristici, ce pot servi drept argument pentru o abordare diferită a temei cercetate. Este oare necesară o eventuală revizuire şi reactualizare a argumentului respectiv?

Ceea ce justifică hotărârea, pretenția la dreptul de intervenție în cazul realizării filmului, sunt descrierile vii pe care regizorul le înserează și condensează periodic în scenariu, apoi în montaj. Ele sunt folosite pentru a defini traiectoria compoziţională în ceea ce privește credibilitatea pe care o acordă surselor de informații pe care se fundamentează valoarea a ceea ce încearcă să scoată în evidenţă.

Conţinutul de expresivitate al personajului pe care regizorul îl redă în mod unic defineşte traiectoria unui eveniment trăit ca pe o experienţă personală ce trebuie împărtăşită şi orientată în direcţia unei noi filosofii artistice, cea care produce efecte de lungă durată în conştiinţa lumii pe care şi-o imaginează ca fiind a lui.

Intervenţia regizorală se exercită doar la nivelul identificării unor sensuri încă nespuse sau nefinalizate scenic, extrase din suportul de informaţii suplimentare culese pe parcursul tuturor paşilor realizării operei - oferind o anumită imagine asupra raportului dintre timp, fapte, lume, loc si realitatea înconjurătoare.

Leadershipul este un efect al unui context de receptare. A prezenta imaginea unei lumi prin intermediul un tablou care se extinde dincolo de cadrul de analiză, înseamnă de fapt să repui informațiile de care dispui într-un context cu prioritate modificată în care oamenii să regăsească o familiaritate şi un sentiment de apartenenţă faţă de un spaţiu pe care şi l-au însuşit şi din care par a face parte dintotdeauna.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/interventia-regizorala.html

Intimitatea sufletească care transpare în scena cinematografică

On Iulie 19, 2010

Leadershipul artistic în cinematografie implică abilitatea de a naviga între forțele duale ale binelui și răului, transformând aceste lupte interioare într-o narațiune vizuală complexă și profundă, capabilă să rezoneze cu publicul.

"Încercând să mă transpun în cursul numeroaselor repetiții și filmări ale penibilelor emoții ale lui Ivan, nu mă puteam elibera de senzația de neplăcere fizică, care mă indispunea în cel mai înalt grad."

Dar, mergând mai departe, reținem o altă afirmație a regizorului Serghei Eisenstein, care ne dezvăluie din nou o intimitate sufletească ce transpare, care este exprimată prin această scenă. Perceperea "binelui" și a "răului" a avut o mare importanță în copilăria sa și a dus ulterior, în forme evident mult mai complexe, mai alambicate, la cumplite lupte interioare. Iar acum, aici: "aceste două lecturi decurg pe un antifon, pe două voci... Ca text, ele par a se continua una pe cealaltă, dar cu toată asemănarea exterioară dintre ton și tempo, dintre maniera de a citi și ritm, orientarea dramatică a celor două lecturi este diametral opusă. Nu întâmplător una dintre ele este rostită de cel mai aprig dușman... iar cealaltă de cel mai devotat prieten."

Această luptă lăuntrică a celor două lecturi reprezintă parcă lupta interioară "pentru suflet", iar una dintre ele, una din lecturi, îndeamnă sufletul țarului la disperare, beznă și moarte, iar cealaltă, spre acțiune și viață. Și, legată de aceasta, există și în "Ivan cel Groaznic", ca și în celelalte filme ale lui Eisenstein, tema permanentă a răzbunării, care revine mereu cu aceeași obsesivă regularitate, străbătându-i creația de la filmele "Greva" și "Potemkin", prin "Que viva Mexico", până la "Ivan cel Groaznic".

Un lider vizionar în cinematografie știe să orchestreze "voci" contradictorii în narațiune, creând o tensiune dramatică care reflectă conflictele interioare profunde.

Unul dintre conceptele fundamentale în cinematografie, la care este important să reflectăm, este înțelegerea luptei interioare a eroilor, adică a personajelor. Aceasta implică studierea emoțiilor și a percepțiilor lor asupra binelui și răului, care pot fi influențate de experiențele din parcursul vieții, la care filmul nu ne dă decât indicații pe scurt, mici fragmente. Astfel, regizorii folosesc adesea analize psihologice și concepții filosofice minuțioase pentru a explora diferitele aspecte ale personalității și pentru a evalua interacțiunile acestora, similar modului în care Eisenstein explorează complexitatea emoțiilor în filmele sale, cum ar fi "Ivan cel Groaznic".

Variabilitatea tonului și a tempo-ului răspunsurilor emoționale este crucială pentru a asigura o caracterizare eficientă a personajelor. Din acest motiv, Eisenstein manipula foarte bine tonul și tempo-ul scenelor pentru a crea un efect dramatic. În procesul de montaj, se folosesc adesea tehnici paralele pentru a compara diferite scenarii și pentru a facilita dezvoltarea unui plan de reflectare a realității pe care se construiește viața personajelor. Această abordare permite înțelegerea profundă a luptei interioare a personajelor, reflectată de asemenea în creația lui Eisenstein, precum cazul lui Ivan, unde sunt prezentate cu o obsesivă regularitate emoțiile cele mai puternice, dar și în filmele precum "Greva" și "Potemkin", până la "Que viva Mexico".

Stilul regizoral unic se manifestă prin abilitatea de a exprima intimități sufletești în scene cinematografice, transformând experiențele personale în artă universală.

Formarea emoțiilor în procesul creativ este un fenomen complex care implică interacțiuni psihologice și artistice în condiții variate de transpunere și percepție. Senzațiile se pot cristaliza prin precipitarea ideilor din subconștient sau transformarea altor impresii artistice. Structura internă a creației este determinată de aranjamentul temelor și motivelor, care influențează proprietățile dramatice și estetice ale operei.

Studiul intimității sufletești a creatorului oferă informații cruciale despre istoria sa personală și procesele care i-au modelat viziunea artistică. Criticii utilizează diverse tehnici, inclusiv analiza temelor recurente și interpretarea simbolurilor, pentru a examina compoziția și structura operei. În acest context, lupta lăuntrică dintre bine și rău, asemenea interacțiunilor chimice în formarea mineralelor, creează tensiuni dramatice care modelează narațiunea.

Obsesia tematică, precum cea a răzbunării în opera lui Eisenstein, poate fi văzută ca o structură cristalină recurentă în întreaga sa creație, reflectând presiunile interioare și condițiile 'geologice' ale experienței sale de viață. Această regularitate tematică, asemănătoare cu formațiunile mineralogice repetitive, oferă o cheie pentru înțelegerea profunzimii și complexității viziunii artistice a creatorului.

Firul conducător care străbate întreaga creație a artistului, care îndeamnă simultan la acțiune și viață, trebuie să sublinieze legătura profundă dintre emoțiile personale și mesajul artistic.

Intimitatea sufletească care transpare în scena cinematografică se referă la luptele interioare ale protagonistului, deoarece aceste conflicte sunt esențiale pentru înțelegerea motivațiilor personajului, pe principiul că drama interioară este sursa autentică a acțiunilor exterioare. Spun asta în ideea că dezvăluirea emoțiilor profunde creează o conexiune puternică cu spectatorii, din care decurge impactul emoțional al operei asupra publicului.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Întoarce-te la Tine

On Martie 22, 2016

Învaţă să cuprinzi acceptul de a te afla în faţa a nenumărate uşi, pe care nicio cheie nu ar şti să le deschidă.

Trebuia să găsesc o explicaţie plauzibilă în privinţa acestui drum lung, ajungere incertă, ce nu ducea decât spre mine însumi, pe cât de concret, pe atât de abstract. Când, unde, de ce, pentru ce se întâmplă ceea ce observam în depărtările unei mări întinse şi subit ivite în imaginaţie, între un sfârşit şi alt început, ştiind că trebuie să mă întorc acolo, undeva în timp şi în spaţiu, cât mai departe de restul lumii? Să văd de mă regăsesc în ceea ce-am fost odată?

Între lucrul plănuit şi lucrul înfăptuit există o trecere de la închis la deschis, care nu se știe cât durează, un fel de înaintare şi scufundare concomitentă într-un timp despre care simţi nevoia să crezi că există un soi de apropiere veridică. Dar timpul, pentru ca limbajul lui să fie coerent, este indispensabil să se asocieze şi să se lege de gândirea intuitivă şi analogică.

Tu, asemenea unui astru sclipind tot mai puternic pe măsură ce iscodeşti tot ce-ţi stimulează imaginaţia, prin magica unitate a dubiilor, ambiguităţilor şi obscurităţilor crestate în trupul unei materii veşnice, pe care singur o oblojeşti şi neaflat de nimeni. Când crezi că te poţi pune de-a curmezişul lucrurilor care există aievea în jur, deşi conturul lor este neclar, în misticismul unei lumi recreate la modul livresc, tu să încerci a renunţa la tot, la absolut tot, numai spre a defini pentru mai puţin de o secundă ceea ce este vizibil doar cu ochiul unei filosofii oculte?

Leadership: Poţi să înlocuieşti valoarea obţinută într-una din ecuaţiile necesare în definirea individualităţii, încât să obţii a doua necunoscută a propriei matematici existenţiale?

Ecuaţia cea mai importantă în definirea individualităţii mele era destul de complexă: mai întâi trebuia să capăt o anumită experienţă de viaţă pe care îmi era imposibil să o susţin fără intervenţia unei cunoaşteri abolute a Universului, apoi trebuia să mă folosesc de toate treptele vieţii spre a ajunge într-o poziţie de putere de la care nu poate urca mai mult. Bineînţeles, cu riscul de a rămâne singur într-un internet holografic în care toate creierele umane sunt conectate la un computer central capabil să alimenteze aceeaşi realitate colectivă.

Ioannis Anghelos, ultimul descendent al dinastiei bizantine a Anghelizilor, încerca să înțeleagă raţionamentul doctorului Nicolaus Cusanus: *"Dacă într-un punct de pe cerc se construieşte o dreaptă tangentă, iar raza cercului creşte din ce în ce mai mult până ce devine infinită, perimetrul cercului se va confunda cu dreapta. Deci infinitul, nemărginirea lui se întâlneşte cu finitul, în cazul nostru, cercul cu perimetrul mărginit, şi se confundă."*

Fără să-mi dau seama, am ajuns în situaţia exercitată de o fascinaţie excesivă care trebuia pusă la locul cuvenit, printre intestinele unui monstru – asociat cu gândirea matematică, întruchipând înţelepciunea şi inteligenţa nemărginită, pentru care toate minunile lumii îşi găsesc o anumită expresie în repetatele propuneri ale gândurilor, în forma lor brută, în valoarea presiunii parţiale a unei cantităţi din sângele arterial al unei pulsaţii cosmice primare. Universul încerca să-mi spună ceva?

Paralel cu lumea ştiinţei, o forţă superioară părea să vorbească prin mine, fără să realizez că

toată puterea pe care credeam că o deţin, era iluzorie. Eram prea mic ca să cuprind acceptul de a mă afla în faţa a nenumărate uşi, pe care nicio cheie nu ar şti să le deschidă. Prima necunoscută a matematicii mele existentiale se referea la prezenţa unui context de gândire care să servească doar unei conceptii limitate: "Trebuia să știu dacă păstrez secretele privind locația unei chei care-i aparține numai lui Dumnezeu"

Marea provocare a ştiinţei pe care o îmbrăţişează leadershipul este să cuprinzi o învăţătură foarte înaltă cu mintea unei alte persoane, în viziunea unui plăsmuitor de lumi care se confundă cu Dumnezeu.

Finitul unei clipe de luciditate, dilatate la exces de halucinanta febră a iniţiativelor de aflare a răspunsurilor la marile întrebări ale trecerii mele prin lume, nu putea întâlni infinitul. A doua necunoscută a matematicii mele existenţiale se referă la modul de a aduna toate indiciile din mărturisirile mele de pe blog, scrise cu avântul unui artist al lumii trecătoare pentru răspândirea cunoaşterii suprasensibile, astfel încât să răspund unei idei nebuneşti: că pot deveni oricând o opțiune alternativă la viziunea tradiţională asupra universului.

Pentru a integra leadershipul în conceptele care au puterea să schimbe vieți, trebuie să fii deschis către o gândire independentă şi capabilă să îţi susţină, într-un anume sens de convergenţă, către o limită a unei extreme a dimensiunii de raţionalitate într-un orizont lărgit. Leadershipul înseamnă să-ţi trasezi ferm înaintarea spre o orânduire nouă a ceea ce încerci să crezi în relație cu tot ceea ce te înconjoară, cu tot ceea ce înseamnă să fii parte a unei ecuații mai mari.

A obţine a doua necunoscută a propriei matematici existenţiale este similar cu apariţia unor spaţii noi de confruntare cu tine însuți, între un sfârşit şi alt început, ştiind că trebuie să te întorci acolo, undeva în timp şi în spaţiu, cât mai departe de restul lumii, și să vezi dacă poți să te regăseşti în aceea ce-ai fost odată.

Dacă reușești să te regăseşti neschimbat faţă de cum ești acum, în misticismul unei lumi recreate la modul livresc, când simți că o forţă superioară pare să vorbească prin tine, abia atunci te poți considera apt de a fi receptat ca punct de plecare pentru o foarte necesară recuperare a rostului adevăratei arte de a conduce: aceea de a sugera un nou început, un fel de receptare intuitivă a totului care explică cel mai adânc posibil viața, lumea, natura umană și chiar universul.

Capacitatea de a sugera un nou început de gândire într-o manieră de a vorbi despre univers în planul existenţei depinde de modul cum îţi valorizezi cunoaşterea într-un context de tipul: *"convince yourself to believe in a Creator that's part of who you are".*

Întoarce-te la tine este drumul parcurs către o iniţiere în tainele propriei fiinţe, încât să găseşti o explicaţie plauzibilă a modului în care trebuie să te transformi în altcineva mai puternic pentru a întruchipa înţelepciunea şi inteligenţa nemărginită.

Source: https://neculaifantanaru.com/intoarce-te-la-tine.html

Întoarce-te spre mine cu un ochi plin de propria privire

On Martie 01, 2020

Magia este consecinţa modului cum imaginezi o lume fantastică şi cum o transfigurezi într-o creaţie raportată la logica lui Dumnezeu.

Am vrut să fiu un magician, un creator al efectelor de clarobscur, un promotor al unicităţii, un artist deosebit pe care însăşi Dumnezeu l-ar recomanda drept model al unei arte care nu dispare niciodată, care nu se învecheşte, ci îşi efectuează manifestarea de anvergură în relaţia fizică dintre refracţie şi reflecţie. Ceream prea mult de la un simplu visător? Mă bucuram de o închipuire care se refuză concretului?

Poate că, totuşi, mă încredeam prea mult în altcineva diferit de mine, cu mai multe calităţi, mai îndrăzneţ şi mai captivant, dar asemănător mie prin forma de imaginaţie pe care mi-o furniza mândria. Mândria de a nu fi ultimul din istoria acestei omeniri, cinstea de a fi primul într-un top al minţilor strălucite, al marilor zei ai omenirii.

A înţelege magia este o artă, un proces de trăire asemănător cu posibilitatea de a gusta dintr-un fruct oprit: trebuie să te laşi în voia unei senzaţii de pericol iminent, în ciuda unei senzaţii accentuate de fragilitate. Minunea, intrarea într-o altă situaţie, mai primejdioasă, într-un câmp al percepţiilor metafizice, mă binedispunea, mă fascina ca pe ceva ce îmi depășea cele mai îndrăznețe visuri. Arta este magia de a scrie cu cerneală invizibilă cuvântul „Surprinzător" pe o singură idee despre mine însumi.

De asemenea, am ajuns să cred că arta este rodul unei relaţii de simbioză între trei parteneri: unul care se vrea Dumnezeu, celălalt care îl lasă pe Dumnezeu să conducă lumea, iar ultimul este întruchiparea lui Dumnezeu în chip de om. Oare mă puteţi privi concomitent în trei direcţii, la fel cum aţi privi un magician?

Spectatorul nu poate vedea decât una din feţele lucrurilor, cealaltă este ascunsă de însăşi atitudinea sa faţă de fenomenele socotite iraţionale.

Leadership: Poţi să-ţi demonstrezi convertirea la ceva mai presus de tine, încât să faci parte din realitatea celorlalţi la nivel de autoritate asupra unei creaţii a cărei perfecţiune întrece imaginaţia?

Eu sunt un mare magician, îşi zice Dumnezeu, chiar dacă magicianul arată ca un om care se dă drept Dumnezeu şi pe care Dumnezeu nu-l recunoaşte ca fiind egalul Său.

Iar oamenii care văd un magician se întâlnesc întotdeauna cu Dumnezeu prin prisma unui act de creaţie care se distinge prin forţa de sugestie, în faţa unui Creator care se reinventează în permanenţă, ştiind că ceea ce se vede cu ochiul liber este imaginea unei evadări într-o altă lume, privită şi simţită mai intens.

Presupun că acumularea unei experienţe de acest fel este o relaţie geometrică între sentimentele de teamă şi delicateţe, sporite misterios de o doză de superstiţie creată după toate aparenţele unei povestiri realiste. În planul formei artistice și totodată al iluziei, trebuia să mă încadrez în câmpul unei existenţe care se voia a fi un ghid pentru o altfel de formulare a realismului metafizic, Shakespearian, filtrat prin multiple grile imaginare. Aici, fiecare personaj de pe scenă îşi prezintă un chip diferit de al celorlalte.

Dumnezeu m-a întrebat de ce vreau să fiu un mare magician, fiindcă oricum nu-mi va acorda vreodată şansa să ajung ca El, la acelaşi nivel de superioritate. I-am spus că dacă nu-mi este dat să ajung un mare magician, nu voi putea niciodată să arăt tot ce pot, iar astfel slava şi puterea Lui nu se vor afla niciodată în mine. Ar însemna că Dumnezeu nu există, că magia nu există, iar eu nu pot fi un magician. Şi, probabil, celebra vorbă: "Omul a fost făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", este falsă.

N-am primit niciun răspuns. Şi, astfel, am învăţat ce înseamnă puterea: să nu dai nicio explicaţie referitor la cine eşti, ci să continui să pui lumea în dificultate când vine vorba de adevăr. Asta e magia. Iar eu sunt un magician fiindcă, desigur, nimeni nu crede eu sunt Dumnezeu şi că exist în fiecare din voi, că fac parte din realitatea voastră, chiar acum.

Leadership: Poţi să pui semn de egalitate între două entităţi de putere, de natură diferită, prin intermediul unui act de creaţie care implică criteriul asemănării cu un fenomen de receptare a unei imagini veridice asupra realităţii neobservabile?

Concomitent cu magia se dezvoltă şi pătrunderea în alte universuri. Dacă m-am deghizat într-un magician care îşi ascunde dumnezeirea, cu grijă şi atenţie, este pentru că trebuia să-mi adaug o sursă suplimentară de promovare a imaginii mele în formula alterităţii: *"Mergi spre un altul pentru a obţine ceea ce tu nu ai."* Dacă, în acest sens, aş face o trimitere la personajul lui John Fowles, iată ce mi s-ar aduce la cunoştinţă:

"Nicholas, dacă vrem să încercăm să reproducem fie şi numai parţial câte ceva despre legile misterioase care guvernează existenţa atunci trebuie să ştim să depăşim unele din convenţiile pe care omul le-a inventat pentru a ţine în frâu aceste scopuri fundamentale. Asta nu înseamnă că în vieţile noastre obişnuite asemenea convenţii trebuie ignorate. Nicidecum, ele sunt ficţiuni necesare, dar în jocul de-a Dumnezeu noi am pornit de la premiza că în realitate totul este ficţiune şi totuşi nicio ficţiune nu este necesară."

Sub ce formă mă vedeţi acum, când ştiţi că sunt totodată Nicholas Urfe, Neculai Fântânaru şi John Fowles, într-un joc de-a Dumnezeu, sub auspiciile magice şi dătătoare de putere ale trinităţii metafizice? Probabil, vă închipuiţi că mă aflu la mijloc de lumi: o întâlnire aparte între personaj şi scriitor, în negociere cu o moarte ce-şi aşteaptă învierea. Nu este o ficţiune, ci doar o realitate care trece de la o stare la alta, de la un punct la altul, într-un cerc magic care se rostogoleşte în interiorul altui cerc.

Chiar asta este magia: o formulare a realismului propriu, extins, ca cel din lumea visului, cuprins între ceea ce eşti de fapt şi ceea ce vrei să fii.

Leadership: Îţi acorzi şansa să te gândeşti la tine ca la un teritoriu al cunoaşterii ştiinţifice care se interpune între o realitate mai înaltă şi o creaţie a cărei forţă devine imaginea unei entităţi omnisciente?

Superioritatea devine dominantă în leadership, aşa cum magia devine factor dominant pentru elanul spiritual, fiind explorabilă prin intermediul a ceea ce manifeşti prin descoperire şi prin suscitarea curiozităţii, prin unirea puterii de creaţie cu rezonanţa acelor curenţi de energie care intră în structura unei noi realităţi de a fi.

Ceea ce eşti şi ceea ce izbuteşti să realizezi este o consecinţă a manifestării interiorizării cu ajutorul proceselor de creaţie, având ca rezultat atributele: inspiraţie, viziune şi revelaţie. Aşadar, experienţa care individualizează un artist este procesul realizării une creaţii văzută ca o proiecţie a Eului într-un plan mai înalt de realitate, impus de o ordine superioară de cunoaştere şi de spiritualitate.

Iar spiritualitatea este ştiinţa din spatele unui truc ingenios: uimitorul mijloc de a face să dispară realitatea.

Hocus Pocus, am dispărut. Nu-i aşa că nu mă vedeţi? Nu-i aşa că nu mă înţelegeţi? Cu toate astea, ştiţi că sunt deja în mintea voastră şi că mintea voastră citeşte mai departe, chiar dacă nu ştie ce urmează, fiindcă excepţionala putere a unei minţi geniale şi a unui suflet mare îşi armonizează aspiraţiile prin acea stare de spectacol, de surpriză şi detaşare de cotidian.

Trag concluzia că liderul-artist este o consecinţă a puterii de modelare a unei lumi interioare mai vaste, în perimetrul dimensiunii unei cunoaşteri care combină teorii şi practici inovative, ce au la rândul lor ca activ motivaţiile, observabile sau nu.

Acestea îl impulsionează către individualizare, dându-i curajul de a se dedica total excepţionalităţii în câmpul extrem de larg al efectelor obţinute prin însăşi darul Creaţiei, evidenţiind marea lucrare a oricărui artist: capacitatea de a fi total prezent în orice situație și de a o schimba pur și simplu prin puterea a fi o entitate diferită, o entitate omniscientă condusă de legi eterne, necunoscute încă.

Leadershipul este realitatea din care îţi fabrici imaginea de Superioritate, în aşa fel încât imaginea primită de vederea lumii să nu afecteze modul în care te transpui într-un alt TU.

Întoarce-te spre mine cu un ochi plin de propria privire dacă vrei să înţelegi imaginea unui magician care este un iniţiat în marile mistere şi, în acelaşi timp, este o realitate vie menită să sugestioneze relaţia unei Entităţi Superioare cu o lume în care totul se vede dintr-o singură direcţie.

Este direcţia în care caracterul personal şi libertatea de exprimare te fac să te simţi un altul.

Source: https://neculaifantanaru.com/intoarce-te-spre-mine-cu-un-ochi-plin-de-propria-privire.html

Întoarce-ţi vederea spre triumful ochilor

On Aprilie 06, 2023

Ceea ce vezi este forma pe care o capătă lucrurile atunci când sunt integrate într-o imagine de sine idealizată, pe care o recunoşti ca fiind „o oglindă a trăirilor autentice".

Chiar acum încerc să mut un generator de curent care, greu fiind, îmi cam solicită coloana vertebrală. De fapt, mai mult îl privesc decât îl mişc, cu deosebirea că ceea ce văd prin ochelarii părerilor obişnuite nu are potenţial de mişcare a lucrurilor, fiindcă ochii gestionează o structură supusă transformării prin care gândirea integrează obiectul ca întreg, adică îl asimilează sub forma cunoașterii.

Asta dă naştere la o dimensiune în plus a percepţiei vizuale, fiindcă ceea ce văd este forma unei imagini statice, stricte, înregistrate în memorie, dar afişate în interfaţa unei perspective de integrare a artei în cotidian.

Chiar și percepţia deplasării obiectelor are un rol important în mecanismul atât de complex al vederii, fiindcă prin mișcare, adică prin eliberare de potențial sensibilizator, ele se disting mai uşor prin culoare, formă şi senzaţie, pe o anumită suprafață de teren. În acest caz, arta nu mai este doar o imagine statică la care mă uit și merg mai departe, ci devine o poveste "live" care se dezvoltă prin contribuţia vederii la recunoaşterea mecanismului de pârghie emoţională pe care îl produce semnificaţia pe care o dau valorii "realism", din mediul exterior.

Leadership: Vederea ta contribuie la recunoaşterea mecanismului de pârghie emoţională pe care îl produce semnificaţia pe care o dai valorii de "realism", din mediul exterior?

Obiectele şi evenimentele la care se referă simbolurile aparţin trăirilor care se exclud reciproc, ca un soi de abstractizare a realităţii, în sensul că anumite proprietăţi şi caracteristici ale obiectelor reale sunt ignorate doar ca să facă loc unei tensiuni de ordin confesional. Din acest considerent spun ce simt, pentru că îmi îngădui să promovez o activitate a sufletului care percepe sau cunoaşte lucrurile materiale. Şi o spun în felul în care pictorul îşi alege modelul reprezentativ din faţa lui (un colţ de natură sau un grup de obiecte) şi-l reproduce apoi prin formă, culoare şi efecte.

Să mă pot vedea aşa cum mă văd lucrurile, acesta este dezideratul care ar trebui să mă însoţească pe tot parcursul ascensiunii artei abstracte, învăţătura necesară unei creaţii desăvârşite care începe cu văzul, simţul dominant, *l'immagine proiettata sulla retina*, şi se continuă cu senzaţia de orânduială, când totul este la locul său. Poate că ar fi trebuit mai bine să mă gândesc la un decor neutru, pe care să-l înnobilez cu accente clasice, nu la un generator electric, încât arta pe care încerc s-o evidenţiez să fie mai exactă în "găsirea formei perfecte", decât în accentuarea simbolismului prin conţinut (nu prin formă).

Ochii criticului de artă, Ion Frunzetti, păreau să fi reţinut ceva dintr-o realitate identică cu a mea atunci când făcea referire la pictorul francez Paul Cezanne:

"Odată cu văzul, conştiinţa întreagă încearcă să cuprindă realitatea totală a obiectului; obiectul rămânând continuu străin însă, şi conştiinţa din ce în ce mai amară, din ce în ce mai sărăcită de elanuri şi încrederi. Practic, ocupându-se prea mult de obiect şi prea puţin de el, Cezanne face greşeala de a răsfăţa prea mult realitatea."

Leadership: Poţi să fixezi în "tablou" momentul de mare impact care te plasează în mijlocul unui decor neobișnuit în care realitatea depinde numai de observatorul direct?

Încă mă întreb de ce simţirea se accentuează pe măsură ce sporeşte înţelegerea realităţii obiective. Oricum, în artă trebuie mereu pus un semn de egalitate între văz şi simţire, pe planul unei realităţi care se cere descrisă fără nicio umbră de disimulare. Se înţelege de aici că atributul esenţial al simţirii unice, prin condiţionarea vederii, este de a fi o călăuză spre cunoaştere şi de a chema fiinţa la propria ei lume - o lume a semnificaţiilor în care funcţionează realitatea duală: examinarea vizuală directă şi senzaţia de mister.

Exact ca în romanul Agathei Christie, celebrul "Zece negri mititei". Este vorba de 10 persoane care au fost invitate pe o insulă. Uşor uşor oamenii încep să moară, dar de fiecare dată când moare unul, dispare şi una din cele 10 statuete din porțelan aflate pe masa din salon. Şi tot de fiecare dată când dispărea o statuetă, se mai pierdea o bătălie împotriva unui adversar de nevăzut. Aşa că setul de statuete, singurul complice al criminalului, devine singura grijă a celor rămaşi în viaţă, singura lor realitate, singura lor prevenţie împotriva planului criminal. Aşadar, nişte lucruri banale devin singura lor lume, în afara ei nu mai există nimic.

Nu-i de mirare că nu vă vine a crede. Dar, să ştiţi că vederea are la bază simţirea realităţii statice sau dinamice, ce adânc sufletul îl deşteaptă. Numaidecât, arta vine de la simţire, ca facultate a sufletului de a se manifesta dinlăuntru în afară, prin sesizarea lucrurilor sau aspectelor sensibile care te preocupă cel mai mult. Şi orice lucru are sensibilitatea lui dacă ştii să-l priveşti aşa cum a-i privi un tablou: prin temă şi dimensiuni, printr-un stil realist care, în acelaşi timp, întreţine misterul.

O primă călăuză a leadershipului spre dimensiunea artei o constituie imperativul "îţi vine a crede?" de care trebuie să ţii seama atunci când experimentezi senzaţia de control a realităţii care antrenează sporirea sensibilităţii vizuale.

Întoarce-ţi vederea spre triumful ochilor ca să descoperi realitatea cuprinsă în acest interval: *"Gândul îţi poate da doar minimul; simţirea îţi poate da maximul."* Spun asta, ştiind că direcţia vizuală a ochilor mei are ca şi călăuză de bază senzaţia de mister, iar asta se întâmplă fără ca arta să-şi piardă curiozitatea de a înţelege egalitatea dintre realitatea descrisă în amănunt şi semnificaţia amănuntelor care pot să oglindească o nouă realitate.

Şi, încă mă întreb: oare o reprezentare a întregului ochi (bogat în manifestări izolate ale vederii), poate să fixeze într-un tablou momentul de mare impact care îl plasează pe om în mijlocul unui decor neobișnuit în care realitatea depinde numai de observatorul direct?

Source: https://neculaifantanaru.com/intoarce-ti-vederea-spre-triumful-ochilor.html

Întoarcerea în timp până la începuturi

On Septembrie 01, 2013

Defineşte-ţi existenţa în funcţie de convingerile care te motivează să mergi înainte, fără să te ancorezi în umbra a ceea ce ai fost.

" Clarice Starling era tulburată, pustiită împotriva voinţei sale. Unele din lucrurile pe care Lecter le spusese despre ea erau adevărate, altele doar cu aparenţă de adevăr. Câteva secunde simţi cum o conştiinţă total străină îi umbla alandala prin creier, trântind lucrurile de pe rafturi, ca un urs într-o tabără de corturi. "

Era evident că în mintea ei se derulau cu repeziciune aspectele vieţii până la începuturi, către o ţintă precisă, către o taină profundă. Ce nu putea fi dezvăluită decât de umbra a ceea ce a fost, sub acţiunea forţei de tracţiune continue a conştiinţei, activată şi configurată în condiţii reale de stres, presiune şi nesiguranţă. Consecinţa a fost în final inacceptarea. Punerea în mişcare a mecanismului de reparaţie şi control care să înlocuiască vechea structură de gândire şi compromisurile poluante ce afectaseră în mod grav dezvoltarea ei.

Forţa schimbării, bine susţinută de propriile ei convingeri şi aspiraţii, prelua în mod automat energia recuperată prin frânare, prin stoparea oricăror intervenii de natură externă. Dar şi prin eliminarea treptată a vocii lăuntrice care acţiona într-o manieră anchilozantă asupra moralului ei, având un efect dezamăgitor. Hannibal Lecter îi dăduse de înţeles că firea ei atât de slabă nu va putea face faţă situaţiei, sau cel puţin aşa îşi închipuia ea sub aspectul unei triste concepţii de viaţă, despre lume, despre menirea ei într-un joc poliţist fără ieşire şi fără sfârşit.

Leadership: Voinţa ta de a te rupe de tot ce vrei să laşi în urmă îţi oferă posibilitatea de a simţi satisfacţia unei identităţi necontrafacute de relevanţa îndoielnică a meseriei pe care o profesezi?

Clarice simte satisfacţia unei identităţi necontrafăcute de relevanţa îndoielnică a meseriei pe care o profesează, simte că este în stare să traverseze acel munte al prejudecăţilor care îi solicită un conformism faţă de convenţiile sociale, dar se consumă în contemplarea pasivă a stărilor ei sufleteşti de durere de care nu poate să se detaşeze. Influenţa lui Hannibal Lecter răstoarnă ordinea lucrurilor, este ca o umbră care te urmăreşte toată viaţa.

Eşti pregătit să-ţi răsplăteşti reuşitele profesionale în contextul unei influenţe care se alătură evenimentelor regulate?

Puterea de redresare a încrederii şi a siguranţei de sine era dată de relaţia *trecut-viitor* , prezentul fiind în acel moment destul de incert. În vreme ce energia potenţială a punctului de focalizare spre o zonă existenţială diferită, spre rezultate şi performanţă, extinsă în jurul unui pivot central de obiective bine întreţinute în câmpul consecutiv de forţe de natură pozitivă, creştea cantitativ în momentele dificile de rătăcire.

O influenţă apăsătoare care se alătură evenimentelor regulate este cartea poveştii unui erou exemplar care figurează în posibilul rezumat al unui destin neîmplinit de gloria pe care o promite reuşita vieţii.

Totul se reducea la şansa de a fugi departe, de a evada din infernul torentului de zgomote din întunericul minţii. *The sound of the lambs screaming in her mind* . Voia să fie tare. Voia

să-şi întărească controlul asupra capacităţilor ei ascunse. Voia să-şi câştige libertatea, să se îndepărteze de zona zero a neliniştii, să scape de pedeapsa dureroasă a păcatului de a se supune propriei sale firi esenţiale, sensibile şi neputincioase.

Însă tocmai această deranjantă limitare a determinat-o pe nevinovata fiinţă, supusă de timpuriu efectelor forţelor de ordin interior, să-şi regândească opţiunile. Nu exista niciun reper, niciun indiciu, ci doar un singur pas de făcut. Întemeiat. De parcă s-ar fi efectuat asupra ei un experiment menit să-i testeze simțul de orientare. Iar acestui experiment a putut să-i reziste cu dârzenie.

Forţa ei de rezistenţă a acţionat prompt asupra suprafeţelor de control pe care se disputau cu regularitate duelurile minţii, imprimând o accelerare înaintării sale spre un orizont luminos, lărgit de gândire şi acţiune.

Leadership: Îţi măsori valoarea îndoielnică pe care o acorzi statutului de "apărător al unui destin de excepţie" printr-o energie consumată în reflecţii care însă e pierdută pentru acţiune?

Clarice staţionează într-un act de gândire profundă care îi lâncezeşte şi mai tare sufletul, îi amorţeşte dorinţa de a se implica în conturarea unui altfel de viitor.

Putem vorbi în prezent despre un leadership activ din perspectiva factorilor de natură obiectivă, atunci când în stabilirea termenelor de eliminare a "pasivului" sau de creştere a "activului" în existenţa individului, respectivele solicitări de încărcare cu prea multă confuzie sau incertitudine nu sunt în baza garanţiei oferite de idealurile la care el se raportează şi aspiră.

Aşa cum vina necesită întotdeauna o pedeapsă, tot astfel o situaţie de criză necesită întotdeauna o poziţie activă şi strict realistă din partea individului, mai ales dacă raportarea lui la idealurile pe care caută să le împlinească capătă, pe alocuri, nuanțe mai reci şi mai închise. Adică, atunci când este tulburat, pustiit împotriva voinţei sale şi nu poate să înlăture tot ceea ce este aparenţă de adevăr.

Importanţa pe care o acorzi evenimentelor vieţii se alimentează din conjunctura în care suferi transformări de ordin identitar adiacente predispoziţiei spre gesturi extreme şi imprevizibilităţi comportamentale.

Ajungem astfel la condiţiile de divizibilitate ale leadershipului, introduse în ceea ce este în esenţă un proces de tranziţie al cărui rezultat este concretizat în dezvoltarea sau regresul individului. Este vorba de un caz particular de împărţire a personalităţii individului în două părţi egale ca pondere şi efect: slăbirea moralului şi puterea de redresare a încrederii, date de relaţia trecut-viitor, prezentul fiind în acest punct destul de incert.

Clarice a fost la un moment dat pe punctul să clacheze, a fost la un pas de o rătăcire demonică numită nebunie, fiindcă i se părea că nu este de-ajuns de puternică pentru a schimba regulile unui joc psihologic intens condus de Hannibal. Practic, ea s-a abandonat cu totul în paradisul unei gândiri savante care depăşea cu mult înţelegerea ei şi a devenit dependentă de acest traseu alunecos, dar incitant totodată. Paralel cu această realitate a "rătăcirii", în lumina căreia omul încearcă să-şi formuleze de obicei alternativele şi să-şi analizeze direcţiile de acţiune, intervine însă şi problema unui leadership redus la o unitate psihologică.

Înainte să conduci, reechilibrează-ți personalitatea, diminuează sau elimină acele simptome

de tensiune sau angoase care conduc la căderea sistemului tău funcţional. Fă tot posibilul să ieşi de sub acţiunea forţei de tracţiune continue a conştiinţei, activată şi configurata în condiţii reale de stres, presiune şi nesiguranţă.

Voinţa de a te rupe de tot ce lași în urma ta și a îmbrățișa necunoscutul unei gândiri avansate presupune să îţi reconstruieşti sistemul de valori cu care mergi la drum după regula: "fiecare are dreptul la un judecător".

Valori precum onestitatea, integritatea, respectul, generozitatea, compasiunea, implicarea, proactivitatea, sârguinţa, te pot salva din împrejurări dificile, dar în acelaşi timp te pot condamna la o rătăcire în bezna unei vieţi incerte.

Întoarcerea în timp până la începuturi evidenţiază acel studiu retrospectiv pe care trebuie să-l faci pentru a-ţi evalua capacităţile şi mai ales viitorul. Raportul dintre amintiri şi vise trebuie să fie cât mai aproape de valoarea 1, ceea ce înseamnă că ai evoluat în concordanţă cu obiectivele pe care le-ai fixat în diferite momente ale vieţii. Dacă valoarea este mai mare de 1, înseamnă că ai stagnat şi te-ai mulţumit doar cu amintiri. Iar dacă valoarea este sub 1, înseamnă că te-ai autodepăşit.

Rezultatul acestui raport influenţează şi exprimă toate beneficiile de orice natură, inclusiv cele materiale pe care le-ai obţinut efectiv datorită muncii, perseverenţei şi abilităţilor tale.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991) (Thomas Harris)

Întotdeauna vederea are parte de recunoştinţa ochilor

On Martie 13, 2023

Ceea ce te însufleţeşte este ceea ce observi la tine atunci când ţinta ta este expansiunea realităţii spre validarea unei creaţii remarcabile.

Şi de data aceasta vremea a fost total nefavorabilă: ploaie şi lapoviţă. Abandonul era o alternativă plauzibilă, era un fel de acoperire necesară retragerii din faţa răspunderii pe care mi-o asumasem înaintea semi-maratonului, unde am vrut să mă clasez pe o poziţie fruntaşă. Nuanţele cele mai subtile ale stărilor sufleteşti care mă încercau în acel moment, mai ales starea de cugetare a sinelui care încerca parcă să migreze într-un tablou cu un aspect fabulos şi real, îşi proiectau puterea de afirmare într-un univers bizar şi neliniştitor, făcându-mă să mă simt la fel de dezorientat precum eroul unui roman scris de G. Wells:

"Eram doar o jucărie în voia întâmplării. Aveam, în sinea mea, certitudinea absolută că eram implicat într-un proces de maturizare provocat de cea mai profundă cunoaştere de sine pe care mi-o permitea propulsarea creației mele într-un nou orizont. M-a cuprins o stranie convingere că, în afară de grotescul legilor, formelor şi fenomenelor neregulate ale naturii, aveam în faţa mea întreaga balanţă a vieţii omeneşti în miniatură, întreg jocul de instincte, raţiune şi destin în cea mai simplă formă a sa."

Într-adevâr. Ceea ce am experimentat în timpul semi-maratonului, pe o vreme nasoală, era creaţia unui artist care se întrece cu el însuşi. N-o să spun c-am fost demoralizat atât cât a durat această întorsătură a situaţiei, n-o să spun c-am pierdut din mine acea calitate a artistului de a vedea o lume în culori dincolo de temporalitatea obscurităţii, în lumina palidă a unei dinamici, a unei transformări permanente care dezvăluia parcă finalul cusut cu aţă albă a neverosimilului. O să spun doar atât: dispoziţia sufletească a alergătorului din mine a fost reacţia pictorului în faţa unei opere de artă, numită abstract: "o întoarcere spre mine însumi într-o lume anapoda".

Leadership: Contextul în care te afli încearcă să-ţi spună ceva despre o creaţie aflată la limita interiorului cu exteriorul, în măsura în care trebuie să recuperezi paşii făcuţi într-o direcţie greşită?

Îmi spuneam că totul o să fie în regulă, că totul vine şi trece, până şi cel mai mic sentiment de amărăciune putându-se transforma într-un joc de culori şi forme pe care artistul genial le aranjează într-un mozaic menit a spori expresivitatea imaginilor care-l reprezintă, care-l fură și îl țin captiv în povestea lor, de partea cealaltă a ploii torenţiale. Ceea ce nu era deloc amuzant pe vremea aia cenuşie. Da, ştiu asta, ştiu bine că însăşi contextul în care mă aflam încerca să-mi spună ceva despre o pictură care invită la o activitate de creaţie, făcându-mă să mă simt ca şi când aş fi împărţit un desen în zeci, sute de alte desene mai mici. Dar la fel de bine ştiam că pictura se află la limita interiorului cu exteriorul.

Nu doar atât. Încercând să recuperez nenumăraţi paşi făcuţi într-o direcţie greşită, cu toate însuşirile unei simţiri trecute printr-un *Sartanopmys Sytlucsas Amhes*, o simţire care mă făcea să privesc cu alţi ochi ceea ce este în jur, am realizat cât de mult contează să las totul în urmă, aşa cum a fost. Şi să mă concentrez doar asupra prezentului cenuşiu, plin de incertitudine, aruncându-mă mai degrabă într-o agitaţie neobosită unde sufletul nestingherit părea desprins dintr-un ecou al faptului că orice aspect al lumii reale distruge totul în afară de un tablou în care culorile se contopesc pe toată suprafaţa.

Un tablou care nu este echilibrat creează un sentiment de nelinişte, nu-i aşa? Şi tocmai în acest tablou mi-am integrat existenţa pentru a imortaliza un moment extras din eternitatea

unui univers lăuntric ascuns, pentru care și o singură clipă înseamnă un Nesfârșit. Era ca un fel de experiment mental, fiindcă tabloul nu gestiona organizarea vizibilului într-un imaginar capabil să mă ajute constant în momente dificile, şi în acest caz singura mea ieşire dintr-un decor plin de noroi, hopuri şi băltoace, era să mă las în voia gândurilor.

Leadership: Poţi să te observi în ipostaza unui artist care luptă pentru realizarea unui decor plin de sens, încât să schimbi designul integral al unui tablou abstract mai mare?

Secunde, minute inabordabile, preţioase, din timpul meu omenesc, care se împuţinau văzând cu ochii, mă făceau să simt culoarea din interiorul unei pensule care acoperă toate tipurile de pictură. De vină era vremea ploioasă care m-a determinat să accelerez doar pe coborâre, nu şi pe urcare. În mod evident, confundasem ecourile propriei mele respiraţii sacadate, anapoda, reci, cu amestecul de vapori proveniţi dintr-un amestec de vopsele şi lacuri pe care natura parcă le ilustra într-un tablou viu, cu precădere într-o imagine artistică ce traducea, poate, un fel de luptă interioară de care nu poţi să scapi cu una, cu două.

Desigur, niciun observator n-a ajuns până acum atât de departe încât să observe un alergător ca mine în ipostaza unui artist care luptă pentru realizarea unui decor plin de sens, imaginativ, generos, încât să schimbe designul integral al unui tablou abstract mai mare. Nu degeaba mi-a trecut prin minte posibilitatea renunţării, trădarea propriei mele credinţe într-o ameninţare constantă: abandonul.

Oare abandonul unui univers în expansiune ar fi putut să provoace o dilatare supărătoare a lumii mele imaginare? Fiindcă în artă, la fel ca în running, există o lege constantă: *"ceea ce te însufleţeşte este ceea ce observi la tine atunci când ţinta ta este expansiunea realităţii spre validarea unei creaţii remarcabile".*

Are sens, nu-i aşa? Stilul în care mi-am pictat parcursul până la linia de final este destul abstract, îndeosebi fiindcă am imaginat şi am creat sub puterea impresiilor de moment, a stărilor prin care treceam, lăsând culorile şi decorul să transmită ceva din imaginea personalităţii unui alergător de excepţie care ştie să-şi evalueze sensibilitatea înainte să-şi demonstreze unicitatea valorilor atletice.

Dacă doreşti să te inspiri exclusiv din artă trebuie să faci față provocării de a decide în ce direcție trebuie să te îndrepţi, încât imaginea care te reprezintă să-ţi fie aproape de suflet.

Întotdeauna vederea are parte de recunoştinţa ochilor dacă ţin cont de faptul că imaginea pe care sufletul meu a derulat-o pe tot parcursul semi-maratonului este rezultatul viziunii unui artist excepţional, şi la fel de bun sportiv, care ştie să înfăţişeze în fiecare împrejurare frumosul etern, frumosul îmbrăţişat de trăirile bine ascunse în interior.

De fapt, aşa stau lucrurile în artă: emoţia naturală, stârnită de o anumită împrejurare, nu trece în operă ca atare decât dacă se află sub imboldul provocării de a dărui o experienţă de neuitat.

Source: https://neculaifantanaru.com/intotdeauna-vederea-are-parte-de-recunostinta-ochilor.html

Întrebări Despre Leadership

On Mai 10, 2010

Tu eşti primul răspunzător pentru găsirea modelului bun de leadership?

- Cum te poziţionezi faţă de schimbare?

- Cum stabileşti legături cu ceilalţi oameni?

- Întâmpini dificultăţi în a te raporta la oameni?

- Sistemul de valori pe care ţi l-ai creat conferă o aură deosebită leadershipului tău?

- Tu cum îţi pregăteşti liderii pentru viitorul companiei tale? Dar tu cum te pregăteşti?

- Care sunt primele trei principii solide pe care le-ai formulat, care să-i inspire pe oameni şi să-i ghideze către leadershipul tău?

- Cum arăţi că ai înţeles pe deplin sensul sublim al misiunii tale?

- Cum îi transformi pe ceilalți oameni în lideri, şi cum îi transformi pe lideri în modele de urmat?

- Cum dezvolţi relaţii personale cu cei pe care intenţionezi să îi înzestrezi cu o personalitate magnetică şi impunătoare? Nu uita că orice relaţii bune dintre tine şi ceilalţi viitori lideri, încep cu o legătură personală. Trebuie să fiţi buni prieteni, şi nu doar colaboratori.

- Care crezi că sunt aspectele pe care oamenii nu le ştiu (sau nu le observă) la leadershipul tău? Ce influenţă crezi că ar avea aceste aspecte asupra impactului tău? Pe măsură ce oamenii încep să te cunoască şi să te placă, acceptă tot mai mult orientarea ta şi doresc să înveţe tot mai mult de la tine?

- Cunoşti priceperile şi slăbiciunile viitorilor lideri? Ce temperament au? Ştii care sunt ţelurile lor? Ce anume îi motivează?

- Ai încercat să-i vezi pe potenţialii lideri în afara lumii afacerilor? Nu uita că la serviciu, cu toţii încercăm să fim aşa cum vor ceilalţi să ne vadă. Acest lucru e valabil peste tot, la orice persoană.

- Impactul tău este unul de suprafaţă sau unul de profunzime?

- Poţi excela în vremuri de tranziţie? Te dezvolţi în aşa fel încât să devii un lider eficient, chiar şi în timpuri grele? Faci în aşa fel încât ţelurile tale să fie realizabile? Care este modelul de gândire care te poate ajuta cel mai mult în situaţii dificile?

- Cum îţi răsplăteşti progresele proprii?

- Ai puterea să trăieşti cu experienţa eşecului, fără să te desparţi de vechile deprinderi sau de vechile metehne?

- Ce înseamnă pentru tine "leadershipul nesănătos"?

- Care sunt primii trei factori care crezi că ar putea încetini sau chiar opri procesul de înzestrare al viitorilor lideri?

- Schimbarea pe care o impui este una de suprafaţă sau de esenţă?

- Cum modifici modul de gândire şi de acţiune al celor din jur? Le împărtăşeşti scopul tău şi îi ajuţi să îl atingă pe al lor? Cum îi faci părtaşi la visul tău? Ai dorinţa să faci ceva mai mult pentru ei decât pentru tine?

- Care este acea mare calitate a ta, care o admiră ceilalţi din jur (şi care le permite să devină lideri de succes?)?

- Le spui oamenilor ce înseamnă cu adevărat să fii un lider? Foarte important de subliniat aici: Ştiu ei oare cât îi va costa să devină lideri?

- Ce înseamnă pentru ei interesul tău sincer pe care li-l arăţi?

- Simţi că trăieşti degeaba, sau ţi-ai pus toată viaţa în slujba oamenilor?

- La ce valori trebuie să apelezi ca să poţi avansa mult la un nivel mai înalt de influenţă?

- Ce preţ are progresul tău? Oamenii sunt oare dispuşi să plătească acest preţ? Îţi controlezi aşteptările?

- Leadershipul tău constituie o oportunitate cu risc scăzut, dar cu posibilităţi mari de câştig pentru oameni? Deciziile tale răspund aşteptărilor oamenilor, sau sunt împotriva naturii umane?

- Parcurgi toate nivelele leadershipului alături de cei care te urmează?

- Poţi să înscrii un gol dintr-un unghi închis?

- Eşti dispus să-ţi dovedeşti ţie însuţi că poţi ajunge singur la un nivel înalt?

- Tu ce atitudine adopţi faţă de relaţiile umane?

- Respingi orice formă de a te raporta la oameni? Ataci orice gândire care nu corespunde cu a ta, îngrădind orice iniţiativă individuală sau colectivă de a interveni în leadershipul tău?

- Aperi şi încurajezi evoluţia lor prin acţiuni concentrate constante de dezvoltare a resurselor oamenilor? Ca să treci de la "amatorism" la "profesionalism" trebuie să-ţi dezvolţi pasiunea pentru dezvoltarea umană, să construieşti relaţii eficiente de colaborare.

- Eşti productiv şi ajuţi şi alţi oameni să se dezvolte? Cum "navighezi" pe parcursul procesului lor de dezvoltare?

- Pentru tine, leadershipul reprezintă o destinaţie sau un proces?

- Ai fi dispus să o iei de la capăt în cazul în care ai da greş în demersurile tale?

- La ce nivel de afli în relaţie cu oamenii din jurul tău?

- Cum determină influenţa ta modul în care îi conduci pe oameni? Îi conduci pe toţi oamenii la fel? Te afli la acelaşi nivel cu fiecare dintre ei?

- Ai capacitatea de a recunoaşte potenţialul fiecărui om de a trece la un nivel înalt de leadership?

- Accepţi provocarea de a fi tu însuţi împotriva tuturor?

- Care este modalitatea cea mai potrivită prin care îţi poţi amplifica impactul pozitiv asupra celorlalţi?

- Tu eşti primul răspunzător pentru găsirea modelului bun de leadership?

- Ai tendinţa de a fi mai mult independent?

- Sădeşti în conştiinţa oamenilor interesul tău viu faţă de valorile lor?

- De unde începe leadershipul la tine?

- Cum privilegiezi schimbarea celor de lângă tine?

- Tu poţi să asiguri stabilitate propriei tale existenţe? Cum?

- Care este scara valorilor pe care le preţuieşti în existenţa ta?

- Leadershipul tău evoluează datorită valorilor pe care le adopţi şi pe care le promovezi?

- Influenţa ta se datorează funcţie de responsabilităţile specifice funcţiei tale şi de nivelul ierarhic pe care îl ocupi?

- Care este lucrul care te face să te simţi continuu împlinit? Îţi petreci 80% din timp făcând lucrul care îţi solicită cea mai mare pricepere?

- Ce anume poate face din tine liderul dorit de ceilalţi oameni? Nu uita ce spunea odată expertul în materie de conducere, John Maxwell: "Oricât de grozav este jucătorul, dacă nu poate face un joc de echipă, el nu va ajuta niciodată organizaţia".

- Ce impact are leadershipului tău asupra celorlalţi oameni?

- Cum maximizezi valoarea celor din jurul tău?

- Cum îţi pui în valoare calităţile?

- Oamenii te urmează prin prisma a ceea ce faci pentru ei?

- Oamenii te urmează pentru ceea ce eşti şi reprezinţi?

- Eşti capabil să le transmiţi oamenilor un îndemn spre unire?

- Cum îi încurajezi pe oameni să se implice în viaţa comunităţii?

- Te concentrezi numai asupra slăbiciunilor supărătoare ale oamenilor?

- Stimulezi mediocritatea în care "rătăcesc" oamenii, sau stimulezi creşterea lor? Cum anume?

- Cum avansezi pe scara leadershipului? Trebuie să oferi mai mult ca să ajungi la un nivel superior? Cum îţi reglementezi moral şi emoţional relaţia cu oamenii din jurul tău?

- Care crezi că este factorul care ar putea diminua considerabil valoarea propriului tău fel de a fi?

- Îţi onorezi obligaţiile astfel încât trăsăturile tale de caracter să nu fie puse la îndoială?

- Acţionezi deschis, ferm, la tot ceea ce este cu adevărat important pentru ceilalţi oameni?

- Care sunt adevăratele valori pe care se întemeiază leadershipul tău?

- Este "resuscitarea interesului pentru avangardă" cea mai importantă trăsătura a leadershipului tău?

- Ai dorinţa şi abilitatea de a-ţi creşte potenţialul de lider? Porţi discuţii cu oamenii pentru a afla răspunsul la problemele care îi frământă?

- Care sunt capacităţile evidente (sau ascunse) ale persoanei pe care vrei s-o selectezi pentru schimbare?

- Poţi să efectuezi acea resuscitare a speranţei de a transcende un sistem anchilozat?

- Cum îţi exteriorizezi sentimentele în faţa oamenilor?

- Care este calitatea unică, necesară unui lider, care te caracterizează?

- Eşti perceput ca un partener de lungă durată?

- Cu cât avansezi mai mult, cu atât mai sigur este leadershipul tău?

- Poţi lua decizii chiar dacă ceilalţi nu sunt de acord cu tine, mergi până în pânzele albe pentru o cauză dreaptă?

- Cum te faci vizibil pentru ceilalţi, ai prezenţă de spirit? Poţi lua decizii în ciuda incertitudinilor şi a presiunilor?

- Îţi sprijini eforturile şi iniţiativele pe puterea ta de a empatiza cu ceilalţi?

- Crezi că oamenii din jurul tău îţi pot fi profesori în anumite momente? (Ce ai învăţat până acum de la ei?)

- Crezi că este posibil să-i conduci pe oameni fără să te cunoşti pe tine însuţi?

- Cu cât avansezi mai mult în carieră, cu atât mai nesigur este leadershipul tău?

- Te abaţi de la normele morale şi de deontologie profesională?

- Cum ţi-ai propus să atingi fericirea prin leadership?

- Care crezi că este factorul care îţi poate stopa elanul şi te poate demotiva să urci mai sus în ierarhie?

- Cum îţi afectează emoţiile şi sentimentele performanţa?

- Poate leadershipul tău să producă confuzie?

- Exista tendinţa spontană a oamenilor de a accepta un leadership bazat pe o resuscitare a "reuşitei" ?

- Este posibil să influenţezi în bine masa oamenilor pe care-i conduci?

- Cum poţi avea o influenţă mai mare asupra celorlalţi?

- Care este primul pas pe care trebuie să-l faci pentru ca leadershipul tău să beneficieze de o mare eficienţă?

- Reuşeşti să oferi celorlalţi o imagine clară a leadershipului tău?

- Lucrezi într-un domeniu în care prea mult bun-simţ şi atitudine strică?

- Leadershipul tău este în "cădere liberă" sau se menţine la cote înalte?

- Tu adopţi o atitudine constructivă atunci când îţi este pus la grea încercare caracterul?

- Leadershipul reprezintă un proces sau o funcţie?

- Tu adopţi o atitudine constructivă atunci când îţi este pus la grea încercare caracterul?

- Implică leadershipul tău oamenii aflaţi în continuă schimbare? Demarezi schimbarea lor şi le facilitezi dezvoltarea?

- Subliniezi prin intermediul leadershipului tău individualitatea caracterului deosebit a celorlalţi oameni? Oamenii care nu fac parte din domeniul tău, te caută să-ţi ceară sfaturi pe probleme de leadership?

- Ţi-ai dezvoltat o atitudine de conştientizare a dificultăţilor?

- Eşti eficient în zonele pe care ai nevoie să le înzestrezi?

- Cum ţi-ai defini atitudinea în momentele dificile? Cum va funcţiona atunci performanţa ta?

- Atitudinea te ajută să-ţi pui în valoare cel mai bine abilităţile şi calităţile?

- Cum testezi şi cum îţi dovedeşti performanţa?

- Recurgi la schimbarea atitudinii tale sau îţi păstrezi într-un colţişor ultimele forţe, hrănindu-te doar cu speranţa?

- Care crezi că este punctul de vedere al oamenilor despre leadershipul tău? Sunt ei de acord că eşti potrivit pentru poziţia de conducere pe care o ocupi?

- Consideri că poziţia pe care o ocupi este o oportunitate de a-ţi câştiga locul la masa liderilor, sau un privilegiu de care să te foloseşti pentru avansarea personală?

- Ai încredere în oameni, la fel de mult cum au ei încredere în tine? Te-ai angajat să îi ajuţi să aibă succes la locul de muncă? Ei s-au angajat să se implice în procesul propriei tale evoluţii?

- Cum ţi-ai propus să începi drumul spre performanţă?

- Ce acţiuni întreprinzi ca să excelezi în relaţia cu ceilalţi oamenii?

- Cât de mult ţi-ai dezvoltat capacitatea de a accepta erorile sau, după caz, deficienţele propriei activităţi?

- Cum îţi testezi limitele propriei performanţe profesionale? (Îţi împingi limitele propriei fiinţe, atât fizice cât şi psihice, către un nivel superior de profesionalism şi eficienţă - făcând sacrificii, acceptând compromisuri în situaţiile delicate?

- Îţi vei continua drumul spre performanţă atunci când nu vei reuşi să "conduci" excelent?

- Faci dovada calităţilor tale deosebite integrându-te cât mai bine în rolul tău (în orice fel de situaţie)?

- Cum te raportezi la oamenii din jurul tău?

- Performanţa ta creşte nivelul lor de performanţă? Oamenii îţi respectă abilităţile şi calităţile profesionale? Devin ei mai productivi graţie influenţei tale?

- Eşti atât de prins în activitatea ta de lider încât să nu mai vezi importanţa "pătratului şi a albului orbitor"?

- Cum contribui la realizarea şi consolidarea relaţiei dintre aceste două elemente?

- Percepi tabloul întreg, imaginea de ansamblu a lucrurilor cu adevărat importante înainte de a te raporta la practicile şi accentele leadershipului tău? Cum te poţi folosi de aceste două elemente pentru a oferi adepţilor tăi un climat de siguranţă în care să poată creşte şi să se poată forma?

- Poţi folosi aceste două elemente ca să te întreci pe tine însuţi, să intri pe un teren nou şi să reuşeşti o mare transformare?

- Cum contribui la viziunea şi scopul oamenilor din jur?

- Eşti de-acord ca oamenii să contribuie la viziunea şi scopurile tale?

- Tu cum te transformi într-un agent al schimbării?

- Tu eşti capabil să percepi schimbarea înainte ca ea să se producă?

- Viziunea ta se bazează pe elemente concrete?

- Ai capacitatea de a te proiecta în viitor şi de a vizualiza ceea ce îţi pregăteşte acesta? Îţi conturezi viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanţă să aibă particularitatea de a fi excelent?

- Tu eşti capabil să inspiri o viziune, sau o idee revoluţionară în evoluţia gândirii celorlalţi oameni?

- Îţi poţi personaliza viziunea în funcţie de semnificaţia pe care oamenii o acordă vieţii lor?

- Viziunea ta îţi înalţă aşteptările, sau te trage în jos?

- Adaugi semnificaţie vieţii tale acţionând în virtutea viziunii tale? Simţi că datorită viziunii faci ceva folositor, ceva care contează cu adevărat?

- Viziunea ta îi determină pe oameni să fie părtaşi la o activitate folositoare? Ce urmăreşti prin impunerea viziunii tale? Te înarmezi cu acel spirit de autoevaluare obiectiv şi corect înainte de a-ţi clarifica şi dezvolta viziunea?

- Singura influenţă pe care o ai asupra oamenilor este cea care îţi însoţeşte funcţia? Cu alte cuvinte, te foloseşti de poziţia pe care o ai ca să-i faci pe oameni să te urmeze? Sau îţi pui la bătaie cea mai preţioasă armă: carisma?

- Oamenii te urmează fiindcă aşa trebuie, sau fiindcă aşa vor?

- Cât de bine te cunosc oamenii?

- Viziunea are la bază convingerile pe care ţi le-ai însuşit pe parcurs?

- Cât de bine te cunoşti pe tine însuţi?

- Ce distanţă te desparte de ceilalţi oameni şi în ce constă această distanţă?

- Prin ce anume se remarcă această distanţă, ce indică ea? Indică oare neputinţa ta de a vedea orizontul de la distanţă şi incapacitatea ta de a indica direcţia cea mai bună? Această distanţă indică modul deficitar în care te conectezi la oameni?

- Atitudinea ta te ajută să acţionezi în virtutea a ceea ce simţi, a ceea ce crezi, sau este una de resemnare, care evident va avea o turnură negativă?

- În virtutea căror convingeri îţi construieşti şi îţi impui influenţa?

- Cum creşti motivaţia oamenilor de a contribui la dezvoltarea unei relaţii de calitate?

- Devii mai bun datorită funcţiei pe care o deţii, sau le conferi celorlalţi posibilitatea de a-ţi evolua potenţialul?

- Poţi lua decizii dificile, care vor face o diferenţă în lumea din jurul tău?

- Eşti tentat să te opreşti într-un anumit punct? Sau continui să-ţi măreşti puterea de influenţă? Dacă da, cum?

- Moralul oamenilor se îmbunătăţeşte atunci când te afli în mijlocul lor?

- Încotro se îndreaptă leadershipul tău?

- Ţi-ai creat şi structurat un sistem de sprijinire a tuturor celor aflaţi în preajma ta?

- Faci apel la emoţii pentru a le însufleţi oamenilor existenţa?

- Reuşeşti sau eşuezi în canalizarea emoţiilor oamenilor în direcţia potrivită?

- Inspiri sentimente pozitive în cei pe care îi conduci?

- Îţi judeci în mod obiectiv propriile convingeri înainte de a le cere celorlalţi să te urmeze?

- În funcţie de ce calităţi îţi creionezi orizontul?

- Îţi îndeplineşti bine rolul de ghid emoţional?

- Dispoziţia ta afectivă şi tonul pe care îl foloseşti în relaţia cu ceilalţi oameni, ce impact are asupra lor?

- Tu cum îţi demonstrezi măreţia?

- Îţi reglezi potenţialul în funcţie de capacitatea ta de a înţelege şi controla sentimentele celorlalţi?

- Oferi oamenilor sentimentul clarităţii şi direcţiei? Reuşeşti să creezi un climat emoţional care încurajează şi cultivă loialitatea şi încrederea?

- Cum îţi percepi propria fiinţă prin prisma a ceea ce te limitează?

- Care sunt primele trei lucruri, ascunse, care ar ieşi la iveală despre tine?

- Eşti un mentor pentru oameni şi îi ajuţi să treacă printr-un proces de dezvoltare în urma căruia să devii tu însuţi un lider mai bun?

- Cum contribuie leadershipul tău la consolidarea relaţiilor interpersonale?

- Tu îţi dai silinţa să creezi un climat propice cultivării viziunii tale? (adică un climat călduros şi pozitiv, plin de încredere, ce are la bază valorile fundamentale pe care se sprijină leadershipul tău?)

- Este momentul să te apleci mai atent asupra felului în care îi poţi modela pe oameni? Acest lucru presupune să utilizezi acele calităţi care transmit energie şi un suflu nou de speranţă care să contribuie la înnoirea, la schimbarea mentalităţii oamenilor. Aceste calităţi îţi pot asigura excelenţa, iar ele nu pot fi materializate fără pasiune, cunoaştere, curaj, şi stăpânirea artei de a lucra cu oamenii.

- Cum îţi foloseşti calităţile pentru a oferi un nou orizont oamenilor? Aaceastă întrebare trebuie să scoată în evidenţă procesul de autoobservare, prin care îţi analizezi convingerile şi trăsăturile pe care le reliefează aceste convingeri.

- Oamenii îţi sunt loiali şi îţi acordă tot timpul sprijin, pornind de la premisele corecte?

- Poţi menţiona cel puţin o cauză care ar putea împiedica progresul calitativ al leadershipului tău?

- Care sunt primii trei factori care ţi-ar putea afecta credibilitatea?

- Ştii cât te costă ca să ajungi un lider?

- Care sunt acele calităţi şi trăsături care îţi conferă un plus de valoare?

- Te preocupi de înzestrarea leadershipului tău cu acele particularităţi benefice celorlalţi?

- Leadershipul tău se sprijină pe principii sănătoase? Condimentezi viaţa oamenilor cu un adaos cât mai mare de căldură sufletească?

- Cum îţi modelezi gândirea, astfel încât leadershipul tău să fie unanim acceptat?

- Cum poţi să modelezi "materialul brut" din care este construit omul?

- Cum te impui în procesul de schimbare a lucrurilor?

- Oamenii îţi respectă experienţa?

- Devii mult mai productiv graţie influenţei tale?

- Oamenii recunosc faptul că au devenit mai productivi datorită leadershipului tău?

- Eşti de-acord cu zicala "succesul vine dintr-o dată"? Dacă da, atunci e foarte probabil ca al tău caracter să nu fie încă destul de bine definit?

- Crezi că există succes fără angajare? Angajarea este acea mare calitate a ta, mai presus de toate celelalte, care îţi permite să devii un lider de succes?

- Cât de ieftin ţi-ai putea vinde credibilitatea, şi în ce circumstanţe?

- Cum abordezi o problemă de interes comun?

- Care sunt acele "bucăţele" care influenţează evoluţia ta şi a celorlalţi oameni?

- Cum încerci să dobândeşti o cunoaştere mai amănunţită a omului? Această cunoaştere te ajută să te cunoşti mai bine şi să înţelegi încotro te îndrepţi?

- Care este motivaţia ta pentru cunoaşterea naturii umane?

- Relaţiile dintre tine şi ceilalţi oameni are la baza studiul lor amănunţit?

- Eşti capabil să-i aduci pe oameni în faza în care să le predai ştafeta?

- Eşti un "formator de oameni"? Poţi să "pui în ordine" oamenii, modelându-i după propriile tale principii şi idealuri?

- Ţi-ai descoperit valorile, propriul sine, înainte de a fi ajuns în fruntea oamenilor?

- Tu generezi erori de claritate în gândire şi acţiune? Sunt oamenii nemulţumiţi de felul cum îţi exprimi convingerile şi felul cum îţi etalezi calităţile? Blochezi orice punte de comunicare cu oamenii, anulând orice punct de vedere al lor?

- Trebuie să obţii mai întâi permisiunea oamenilor de a-i conduce, sau te pui singur în fruntea lor?

- Excluzi orice chestiune de interes comun, care ar putea să-ţi afecteze şi ţie şi lor dezvoltarea?

- Întâmpini dificultăţi în a le transmite oamenilor propriile tale coordonate de acţiune şi de dezvoltare?

- Tu generezi erori de claritate în gândire şi acţiune?

- Conţinutul de valori al leadershipului tău zădărniceşte orice tentativă de a păstra intactă relaţia cu ei?

- Exemplul tău personal ajută la dezvoltarea şi formarea celorlalţi oameni?

- Poţi să-ţi educi propriul sine? Cum?

- Te foloseşti cu înţelepciune de esenţa leadershipului?

- Încerci să combaţi constant imperfecţiunile leadershipului tău?

- Manifeşti un interes crescut faţă de statusul lor emoţional şi moral al oamenilor pe care îi conduci?

- Tu îţi împingi performanţa la limita imposibilului?

- Ţi-ai dezvoltat un sistem viabil de "finisare" a trăsăturilor proprii care să-ţi sprijine dezvoltarea? Nu uita că oamenilor le vine greu să-şi îmbunătăţească performanţele, dacă liderul nu continuă să-şi sporească performanţele.

- Cum evaluezi evoluţia trăirilor oamenilor din jurul tău?

- Care sunt elementele ce compun lumea lor şi cum se comportă aceste elemente faţă de altele?

- Ce anume trebuie să faci pentru ca oamenii să-şi păstreze farmecul propriei lor frumuseţi morale şi emoţionale?

- Poţi să diminuezi sau să faci să dispară acele trăiri negative care dezumanizează, care denaturează esenţa fiinţei umane?

- Ceasul cu alarmă al leadershipului tău funcţionează perfect şi poate să producă la timp acel declic pozitiv în existenţa oamenilor?

- Este leadershipul tău întemeiat pe o structură obiectivă?

- Cum şi cât de bine interpretezi modalităţile de exteriorizare a celorlalţi oameni?

- Tu ce rol interpretezi: de facilitator al schimbării, arătând oamenilor încă de la început necesitatea dezvoltării lor printr-o reorientare a viziunii, a motivaţiei şi a mijloacelor de a-şi stimula dezvoltarea? Sau doar un rol estetic, care, din nepricepere sau neştiinţă, ar putea dezactiva dorinţa oamenilor de a fi mai buni?

- Îi asişti pe cei care lucrează pentru tine? Cei din afara departamentului tău sau a zonei tale de responsabilitate îţi respectă opiniile şi îţi cer frecvent sfatul?

- Cei care lucrează alături de tine au o părere foarte bună despre tine aproape tot timpul?

- Îţi îndeplineşti în mod constant ţintele şi scopurile profesionale? Oamenii te consideră un expert în domeniul tău şi caută să înveţe mereu ceva de la tine? Performanţa ta duce adesea echipă la un nivel mai înalt?

- Ţi-ai dezvoltat relaţii solide cu toţi cei care lucrează pentru tine?

- Eşti în măsură să dai singur valoare leadershipului tău?

- Cum îţi dovedeşti adevărata ta valoare?

- Cum faci dovada evoluţiei tale?

- Relaţiile tale cu ceilalţi oameni sunt întemeiate pe o cunoaştere concretă? Te simţi confortabil vizavi de ideea că toţi ceilalţi îţi urmează exemplul? Este leadershipul tău unul de substanţă? Ai sisteme şi rutine care te ajută să performezi la nivel înalt?

- Personalizezi modul în care îi instruieşti şi îi dezvolţi pe oameni? Eşti un mentor pentru ceilalţi lideri? Îi ajuţi pe oameni să descopere ce li se potriveşte? Oferi tot timpul un feedback oamenilor?

- Te înarmezi cu tot ceea ce ai nevoie pentru a te ridica la nivelul propriilor tale aşteptări? (în materie de leadership)

- Cum îţi aduci contribuţia la îmbunătăţirea calităţii leadershipului tău?

- Modul în care îţi exerciţi calităţile reflectă partea pozitivă din tine?

- Eşti dispus să faci sacrificii personale pentru a spori natura ta emoţională?

- Cum ţi-ai propus să înfăptuieşti lucruri măreţe?

- Ţii evidenţa performanţelor tale totale?

- Ai fi dispus să închei orice relaţie cu oamenii ca să simţi cu adevărat o mulţumire sufletească?

- Ai curajul să te "amendezi" pentru fiecare decizie sau acţiune care nu contribuie la sporirea valorii personale?

- Cum interacţionezi cu ceilalţi oameni din jurul tău care parcurg călătoria de leadership?

- Eşti în continuare în fruntea lor, chiar şi atunci când impactul tău nu este foarte puternic?

- Ai o influenţă mare asupra lor şi în afara companiei? Îţi foloseşti influenţa şi resursele pentru cauze mai ample decât propria ta persoană sau compania din care faci parte?

- Poţi numi cel puţin o persoană care ar fi capabilă să-ţi ia locul dacă ai decide să pleci de pe poziţia actuală?

- Tu cum contribui la dezvoltarea leadershipului tău?

- Ai sinceritatea şi curajul de a-ţi recunoaşte greşelile şi de a-ţi asuma consecinţele lor?

- Ţi-ai ales drumul pe care trebuie să-l parcurgi pentru a-ţi desăvârşi măiestria?

- Acest drum are particularitatea de a fi "excelent"?

- Eşti în stare să te întreci pe tine însuţi şi să intri pe un teren nou care nu-ţi garantează 100% obţinerea unui nivel înalt de excelenţă?

Source: https://neculaifantanaru.com/intrebari-despre-leadership.html

Întunericul este doar absenţa luminii

On Decembrie 02, 2013

Poţi utiliza clarviziunea ta pentru a explora relaţia dintre lumea vizibilă şi cea invizibilă, creând ceva cu adevărat nou pornind de la nimic?

- Keops, zise atunci Ibebi, te felicit pentru clarviziunea ta. Este foarte adevărat că această creaţie prin cuvânt, pornind de la nimic, este absurdă, exceptând cazul în care am admite că acest cuvânt în sine deţine o putere magică de creare a formelor.

- De ce aş admite asta? replică Keops. N-am văzut niciodată un om care să poată crea ceva doar deschizând gura şi emiţând sunete.

- Poate că nu un om, dar de ce nu un zeu?

- Un zeu poate acţiona împotriva legilor lui Maat, care spune că nimic nu se naşte din nimic?

- Bine gândit ! Aş mai putea spune: doar dacă nu cumva zeul, nu prin simpla putere a cuvântului, ci mai curând pornind de la propria substanţă, a creat lumea vizibilă şi invizibilă, spiritele luminoase pe care le numim "ahu" şi materia care ia în ochii noştri formele ce ne-au devenit familiare şi sunt cele ale munţilor care domină Egiptul, cât şi plantele care cresc în vale, atât animalele care îl populează, cât şi oamenii care îl locuiesc. Dar despre asta vom vorbi mai târziu, căci teologii din Memphis par să ignore că lumea este mult mai complexă decât cred ei şi că un simplu sunet nu poate crea lumea pornind de la Nimic, chiar dacă este emis de un zeu.

Leadership: Ai meditat vreodată la modul în care "haosul primordial" se reflectă în structura compoziţională a operei tale, încât să ţi se reveleze un adevăr ce stă în spatele unor descrieri de fapte?

- În ceea ce priveşte creaţia, după spusele clerului de la Heliopolis, continuă Keops, m-am aplecat doar asupra problemei lumini şi a întunericului. Mi se pare că preoţii lui Ra au primit de la strămoşii îndepărtaţi tradiţia creării lumii de către Atum, pornind de la materia primordială, Nun. Dar ei înşişi sunt moştenitorii cultului lui Ra manifestat în soare, sursa oricărei lumini. Dificultatea pe care n-au putut să o rezolve este aceea că, dacă Atum nu este altul decât Ra, adică soarele, lumina nu a putut precede întunericul haosului primordial. Căci, în acest caz, nu putea să existe în întuneric şi nu putea să existe prin ea însăşi, deoarece lumina îi este anterioară şi, din acest fapt, ar fi existat o adversitate chiar mai înainte ca întunericul să vină pe lume.

Leadership: Contemplând asupra învăţăturii transmise de alţii, cum te foloseşti de claritatea şi directitatea viziunii tale pentru a evidenţia aspecte adesea ignorate ale realităţii înconjurătoare?

- Ai judecat bine încă o dată, fiule. Căci, contrar învăţăturii care se transmite în general, adică doctrinei populare, întunericul nu are realitate proprie, nu are substanţă, ceea ce este uşor de constatat când ne înconjoară; este doar absenţa luminii. Ni-l imaginăm doar prin referinţa la noapte, dar chiar şi în noaptea înstelată există pe cer o lumină difuză. Întunericul, negrul absolut, este doar o creaţie artificială: dacă suflu în aceste lămpi, ne vom pomeni în întuneric, dar acest întuneric nu are nicio existenţă reală, căci este de-ajuns să reaprind aceste lămpi, ca să fie risipit. Este foarte adevărat că identificarea lui Nun cu întunericul primordial este o

eroare de apreciere, şi această aporie face să ne apară cosmologia helopolitanilor la fel de absurdă precum cea a memphiţilor, care pretind că lumea a fost creată prin cuvânt de zeu, pornind de la nimic, de la neant.

Ibebi tăcu. Între ei se instală tăcerea, abia tulburată de suflul respirației. Apoi Ibebi zise:

- Acum, spune-mi ce ştii despre crearea lumii după învăţătura din acest templu al lui Thot.

- Încă o dată, nu pot să-ţi spun decât ceea ce am citit în prima carte a lui Thot, răspunse Keops. La origine, totul se afla în Thot, el se confundă cu cele opt divinităţi misterioase primordiale.

Tot ceea ce emană leadershipul ţine de identificarea viziunii cu care îți însufleţeşti creația ta, încât să o ghidezi spre adâncimea unei învățături autentice despre viața spirituală extrasă dintr-o realitate în continuă schimbare.

"Întunericul este doar absența luminii" sugerează că tot ceea ce percepem se poate interpreta la nivel dual, și că tot ceea ce ne imaginăm, dacă este să își găsească loc în propria noastră creație, reprezintă de fapt o manifestare a inclinației noastre spre divin. Iar când vine vorba de divin, trebuie să recunoaştem că fiecare aspect al vieţii noastre poate deveni o manifestare a dualităţii şi a tendinţei noastre umane de a căuta sau de a crea lumina şi înţelegere în mijlocul incertitudinii.

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/intunericul-este-doar-absenta-luminii.html

Învaţă cum să te faci remarcat

On Ianuarie 26, 2009

Fă dovada calităţilor tale excepţionale într-un proces de generare a valorii nou adăugate.

Este de necrezut ! Este excepţional ! Şi da, este adevărat ! Ceea ce am observat astăzi în drum spre casă a fost cea mai importantă lecţie de afaceri pe care am învăţat-o vreodată, care nu se prezintă la nici un curs şi pe care trebuie neapărat să o reţii şi tu.

Eram pe bulevardul Ştefan cel Mare şi mă îndreptam spre casă, când deodată, ceva mi-a atras privirea. La numai cinci metri în faţa mea un pitbull fără lesă mergea alături de stăpânul său. După atâtea accidente care s-au întâmplat şi despre care s-a tot vorbit la televizor şi în presă, am crezut că aceşti câini feroce trebuie să meargă însoţiţi de stăpânul lor doar în lesă şi mai ales cu botniţă. Dar azi mi-am schimbat părerea. Pitbullul acesta arată la fel ca orice alt câine - doar că nu avea urme de lovituri, era curat şi îngrijit, spălat şi foarte bine dresat. Totodată avea şi botniţă, dar sunt convins că nu avea nevoie de ea.

Mai bine de zece minute am mers alături de pitbull şi stăpânul său. Şi în tot acest timp, deşi se afla foarte multă lume pe bulevard, câinele n-a sărit la nimeni. Era mereu lângă stăpânul său. Uneori ocolea oamenii, dar tot timpul revenea lângă stăpânul său. Nu şi-a făcut nevoile pe trotuar, nu s-a scărpinat de purici, n-a sărit la nici un trecător dintre atâţia care mergeau pe trotuar şi nimeni nu l-a ocolit, deşi era de talie de mare. Mai mult decât atât trebuie să vă spun că toată lumea, absolut toată lumea a întors capul după acest pitbull extraordinar de bine dresat şi bine îngrijit.

Leadership: Eşti capabil să-ţi generezi un plus de valoare provenit din totalitatea unor forme de rezultate ce pot fi validate din unghiul percepţiei pe care o laşi celor ce te privesc?

Însă nu pitbullul este cheia acestei întâmplări, ci stăpânul său, care într-adevăr era dresor de meserie. Priveşte un om care a ştiut să se facă remarcat în mulţime. Sunt convins că în fiecare zi el atrăgea noi clienţi, noi oameni dornici să-şi vadă câinele de acasă la fel de bine dresat. Personal, dacă aş dori să-mi dau câinele la dresat, fii sigur că la acest dresor m-aş duce, pentru că mi-a inspirat foarte multă încredere. Felul în care s-a comportat pitbullul în mulţime m-a asigurat că dresorul este un bun profesionist care ştie să se afirme într-un mod spectaculos, care ştie să-şi pună în valoare calităţile practice pe care le are.

Cu adevărat uimitor este faptul că aceşti oameni, care ştiu să-şi facă atât de bine cunoscute serviciile şi produsele pentru a atrage clienţii, nu-i întâlnim oricând şi pe toate drumurile. Dar atunci când se află în preajma noastră nu se poate să nu-i observăm. Şi de aceea merită să vorbim întotdeauna despre ei, pentru că sunt remarcabili, sunt unici, iar serviciile pe care le oferă sunt de calitate şi de un înalt profesionalism.

Tu poţi să-ţi exprimi unicitatea prin asocierea cu imaginea unui om care stăpâneşte o anumită artă? Atitudinea este cea care dă tonul propriului tău „brand”? Care sunt priceperile tale excelente? Care crezi că este calitatea esenţială care îţi lipseşte pentru a fi remarcabil? Manifeşti o grijă autentică faţă de potenţialul tău de a face lucrurile să funcţioneze? Sprijini hotărârea de a avea o interacţiune pozitivă cu ceilalţi oameni?

Rezultate ce le obţii printr-o demonstraţie de artă şi prin etalarea unei anumite stări de spirit care cuprinde atitudine şi determinare, pot fi validate ca o practică a perspectivei de relaţionare din unghiul percepţiei pe care o laşi celor ce te privesc.

Leadership: Poţi face dovada calităților tale excepționale apelând la un atribuit al imaginii care face obiectul încercării de a maximiza o anumită măsură de feedback, care poate fi utilizată în mod independent sau în construcția unei noi caracteristici personale?

Ceea ce proiectezi în ochii celorlalţi are ca resort nevoia de a evidenţia un set relevant de calităţi care dezvăluie experienţa ta singulară, a self-confirming potenţial, ceva ce poate fi parcurs cu privirea, dar înţeles numai prin funcţiunea însuşirilor tale dacă reusesti să demonstrezi utilitatea unei anumite cereri, a unei cauze sau a unei abordări.

Pentru a putea atrage atenţia celor din jur, pentru a reuşi să te faci remarcat, trebuie să înveţi să îţi promovezi produsele şi serviciile excelente pe care le oferi. Obiectivul tău este să îţi creezi o imagine unică, bine poziţionată în mintea celorlalţi oameni, respectiv a clienţilor.

Seth Godin, autorul celebrei lucrări „ *Vaca Mov* " avea mare dreptate: " *Cu cât mai intransigentă este piaţa, cu cât este mai aglomerată, cu cât sunt mai ocupaţi clienţii tăi, cu atât mai mult ai nevoie de o idee remarcabilă. Lucrurile făcute pe jumătate vor da greş.* "

Este, deci, destul de clar cine vor ieşi în faţă - oamenii, respectiv firmele care au curajul să îşi facă cunoscute serviciile de înaltă performanţă, care ştiu să-şi mărească numărul de clienţi şi care înţeleg ideea de a fi remarcabil.

A fi remarcabil înseamnă să-ţi defineşti o formă de singularitate pe care numai un performer să o poată aduce în mod specific în arta sa, fără să te gândești la onorariul care trebuie achitat de partea interesată.

O valoare nou adăugată este o idee remarcabilă prezentată ca pe un bun care nu-şi epuizează resursele, fiind necesar de păstrat ca pe un dar de suflet.

Tot ceea ce poate da mai bun un om din el însuşi nu trebuie epuizat, ci valorificat la maximum. Valoarea unui individ înzestrat cu acele calităţi şi particularităţi ideale care îi permit să-şi asigure un rol de referinţă în palmaresul de invidiat al carierei sale - se aseamănă cu un sistem de operare proiectat să funcţioneze la fel, atât pe desktop, cât şi pe telefon sau tabletă.

Fiecare astfel de individ este înzestrat cu un "sistem de operare" care facilitează mai bine progresul propriei evoluţii, prin aprovizionarea permanentă a fluxului comunicării între trăsăturile, competenţele şi motivaţia sa – cele trei elemente principale care, conectându-se concomitent, îi optimizează valoarea.

Ai auzit vreodată de Thomas Edison? Sigur că da. Ai auzit vreodată de Bill Gates? Sigur că da. Ai auzit vreodată de Elvis Presley? Dar de Michael Jordan? Sigur că da. Cu toţii am auzit de ei, pentru că ei au ştiut să se facă remarcaţi.

Cel mai mare avantaj performerilor este că ştiu să se facă remarcaţi şi ştiu să se afirme sub propria lor firmă **ÎN AVANS**, adică înainte de a câştiga ceva de pe urma importanţei pe care şi-o relevă în ochii opiniei publice.

Leadershipul se află între două valenţe de forţe aproximativ egale: mai întâi câştigi experienţă prin pasiunea pe care ţi-o cultivi singur, apoi câştigi notorietate prin imaginea pe care ţi-o construieşti cu ceea ce adaugi la "favorite" în preferinţele celorlalţi.

Învaţă-mă să mor fără chinuri

On Aprilie 17, 2013

Îndrăzneşte să te priveşti aşa cum eşti, fără să te laşi înrobit de simţămintele consumatoare de energie.

Orice lucru poartă în el sămânţa unui alt lucru, bun sau rău, la fel cum orice sentiment poartă într-însul ceva indispensabil, din paradis sau din infern, rezultând o mulţime de combinaţii posibile. Astfel, tot ceea ce îţi este transmis, indus, insinuat prin mesaje subtile, neavând puterea de a le contesta veridicitatea, interpretându-le după multele tale gânduri şi convingeri, reacţionează constant cu propria ta minte, putând a da naştere unei tensiuni psihice nefavorabile.

După orele de program, în plin moment de reflecţie, Laura Quinn, plină de indignare, de supărare, de păreri de rău, de mâhnire, de presimţiri, este brusc tulburată de apariţia domnului Hobbs, *the office cleaner* . Asistăm la o scenă decupată parcă din opera lui Baum, când micuţa Dorothy se trezeşte ca prin minune ridicată în vârful vârtejului şi purtată kilometri întregi mai departe, într-un întuneric total, trăind cel mai negru coşmar.

" Cum era zicala aceea? Cel din urmă va fi cel dintâi, şi cel dintâi va fi cel din urmă. O grămadă de prostii. Norocul îi favorizează doar pe cei îndrăzneţi. " – i se adresează cu voce blajină domnul Hobbs. În mijlocul unui ciclon, aerul este de obicei mai liniştit, aşadar Laura se poate refugia într-o realitate paralelă mai puţin sumbră, cel puţin asta încearcă el să o convingă.

Leadership: Eşti în stare să creezi premisele unui proces decizional transparent în condiţiile unei responsabilităţi individuale, exprimându-te categoric împotriva tendinţei de a alege o recompensă sufletească mai mare tardivă în locul uneia imediate?

Fără voie, Laurei îi scăpă un surâs imprudent, trufaş. Simţurile ei, aceşti trandafiri vestejiţi de amar şi supărare, mai păstrează încă un ideal de gingăşie. Iar când gingăşia atât de irezistibilă se întruneşte cu caracterul ei blajin, se poate ghici acea imperceptibilă formă de energie pozitivă existentă încă în ea, realizarea spontană a unei reacţii chimice care încă mai produce căldură, asigurând la limită stimulii necesari vieţuirii.

Dar în acelaşi timp realitatea resimţită ca ostilă, o consumă pe de-a-ntregul. Fiecare particulă din făptura ei se activează, numărul total de molecule care îşi exercită total dominarea asupra Omului din ea se ciocnesc simultan şi reacţionează anormal. Energia rezultantă este canalizată spre un scop bizar, antagonic celui iniţial, pierzându-se treptat, consecinţele fiind antisociale.

Gândurile ei gri, atât de subtile încât cu greu am putea să le descifrăm, par să intre prin minusculele porți lacrimogene: *" Decât să-mi aminteşti ceea ce sunt, ceea ce-am ajuns fără voia mea, decât să intensific acele simţăminte negre, apăsătoare, ce mă consumă şi mă înlănţuie în braţele neputinţei, mai bine învaţă-mă să mor fără chinuri. Mi-a ajuns ! "*

Astfel de gânduri care nu se destăinuiesc în faţa celorlalte fiinţe indică răstimpul dintre două momente cruciale şi ale căror semnificaţii, complet diferite, sunt descifrate doar de către îngeri. Torente de energie asemănătoare cu lumina, dar de altă natură, necesare involuţiei, creează intermitenţe în funcţionarea ei. Lăsând prin – şi numai prin interceptarea şi interpretarea lor – o înţelegere profundă a Omului din ea, o verificare şi validare concretă a emoţiilor ei în paralel cu a celorlalţi.

Biata femeie abia mai rosteşte câte-un cuvânt, mai degrabă din complezenţă, în timp ce un freamăt de spaimă îi îngheaţă sângele în vene, sărăcindu-l de oxigen. Tot ceea ce-o mai ţine în viaţă, o inspiră şi o animă să meargă mai departe, se desfăşoară sub cupola prezentului, umplută doar cu puţin praf de speranţă.

Domnul Hobbs părăseşte încăperea. Abia acum sălbatica rândunică rănită se trezeşte din amorţire, complet responsabilă pentru evoluţia ei. Abia acum îşi dă seama cât de tulbure se priveşte pe sine. *

Leadership: Realitatea pe care ţi-o procuri din cursul constant al detaliilor zilnice este potrivită efectului de importanţă maximă al existenţei experimentată prin revelarea Sinelui, în aşa fel încât să fie dovedită eficacitatea faptei individuale care nu poate fi ştearsă sau anulată?

Ai puterea de contesta veridicitatea punctelor de vedere ale celorlalţi? Realitatea resimţită ca ostilă, te consumă pe de-a-ntregul? Simţurile tale mai păstrează încă un ideal de gingăşie? Te simţi complet responsabil de evoluţia ta? Realizezi cât de tulbure te priveşti pe tine însuţi?

Fiecare individ trece prin momentul numit *"Blacklight"* , consumator de energie din circuitul secundar al existenţei sale. Apoi într-o stare de semi-anestezie, un fel de insatisfacţie vastă şi mohorâtă, o încetinire a gândurilor. Şi, în final, poate ajunge la apatie, la somnolenţă. Întreruperea bruscă a clarităţii minţii, a imaginii proprii, determinând o indecizie în privinţa acţiunilor.

O luptă dintre destin şi Omul din tine, a cărui final nu se vede imediat, ci se lasă aşteptat, şi a cărui ecou răsună în momentul când ajungi în ultima rundă: atunci când transferi momentului prezent acea intensitate a trăirii, acea agonie ameţitoare a suspansului: *„ să merg mai departe, sau să cedez? "*

Când Laura îşi cerceta inima şi mintea în căutarea motivaţiilor făptuitorului care poate crea viziuni puternic angajatoare şi motivatoare, care poate exercita efecte importante asupra evoluţiei destinului personal, îşi punea mereu întrebarea: "Faptele mele pot fi şterse sau anulate din registrul propriei mele exasperări?"

Vedem inclus aici leadershipul ca factor de protecţie a fiinţei pusă în situaţii de viaţă bulversante, sub imperiul necesităţii absolute de a fi integrată într-un "update" existenţial, în loc de a fi un actor de prim rang în dinamica unor cauzalităţi interne cumulative. Victima unor factori obiectivi de care în mod sigur ea se face responsabilă, poate crea un rezultat total neinspirat care determină izolarea, sucombarea emoţională şi morală, combinaţiile dintre ele putând lua o formă diagonală, adică o înclinaţie aparte spre dramatizarea propriei vieţi.

Înainte de a afla unde greşeşti ca lider trebuie să afli unde greşeşti ca om, atunci când coloana vertebrală a însăşi existenţei tale este poziţionată incorect. Aşadar, leadershipul intră în scenă atunci când permiţi rezultatelor acestor stări sufleteşti să te înveţe ce anume trebuie să corectezi la tine încât să te apropii de graniţa cu normalul.

Ca să-ţi atingi potenţialul de lider nu lăsa ca aceste divagaţii existenţiale să se agraveze, ci încearcă să-ţi demonstrezi vitalitatea. Îndrăzneşte să te priveşti aşa cum eşti, fără să te laşi înrobit de simţămintele consumatoare de energie.

Leadership: Poţi să controlezi tensiunea sensibilităţii fine a faptelor tale astfel încât să treci peste efectele imediate ale unei atitudini culpabile şi să creezi premisele unor beneficii viitoare de ordin revelator?

Complexul factorilor “meteo” din viaţa ta activează când căldura, când ploaia, când seceta. Bucurii, deznădejdii trecătoare sau tristeţi vecine cu depresia. Componente omogene şi constante, sau componente instabile şi fluctuante, de natură sufletească, care nu acţionează în măsură egală pentru prevenirea apariţiei oricăror situaţii limită.

Această variaţie de factori care afectează zona ta funcţională determină corectarea orientării tale, respectiv apariţia unui nou tip de *gadget* existenţial. O psihologie care comunică strâns cu leadershipul prin care poţi vedea cât eşti de pregătit şi de rezistent la condiţiile dure cu care vei avea de-a face în marea probă a evoluţiei tale.

Elementele tale constitutive, starea de spirit şi capacitatea de socializare, vor varia în raport cu “schimbările vremii”, exercitându-se cu mari rezultate asupra leadershipului, a cărui curba evolutivă se bazează pe trecerea ta de la zona umbrită la cea luminată.

Diferenţierea factorilor buni de cei nocivi este dificilă prin faptul că depinde de hotărârile pe care le iei atunci când furtuna se dezlănţuie în tine însuţi. Te poţi smulge din ea, sau te poţi lăsa înghiţit de ea, purtat kilometri întregi mai departe, într-un întuneric total, trăind cel mai negru coşmar.

Un beneficiu de ordin revelator reprezintă avantajul obţinut pe seama unei concepţii noi despre viaţă, izvorâtă din bucurii şi tristeţi, care îţi poate aduce şansa de a te provoca pe tine însuţi să accepţi o realitate care se încăpăţânează să reacţioneze după regulile altora.

Învaţă-mă să mor fără chinuri scoate în evidenţă realitatea resimţită ca ostilă, ce te consumă pe de-a-ntregul, creând intermitenţe în funcţionarea ta, fiind resimţită ca un sfârşit existenţial chinuitor. Este absolut necesar să fii vigilent şi să preîntâmpini asemenea momente, luând măsuri adecvate faţă de tine însuţi, pentru ca viaţa ta în continuare să nu fie chinuitoare.

Ori de câte ori treci printr-un moment greu, când simţi că eşti la capăt de drum, nu renunţa nicio clipă la acel ideal de gingăşie care te alimentează, căci este singurul mobil care îţi poate reda bucuria vieţii şi care te poate sprijini în ascensiune.

*** Notă:** “ *Flawless (2007)*”

Source: https://neculaifantanaru.com/invata-ma-sa-mor-fara-chinuri.html

Învăţaţi să vedeţi

On Ianuarie 07, 2009

Ca să fii foarte sigur pe ceea ce ştii, mai întâi trebuie să conştientizezi ceea ce nu ştii.

- Locotenente, ai observat ceva neobişnuit la aceşti călăreţi? întreabă colonelul Diego pe unul din ofiţerii din preajma lui.

- Nu, domnule.

- De aceea nu eşti colonel. Dacă ai fi fost un bun observator, ai fi sesizat faptul că niciunul din caii lor nu avea ataşat bidonul cu apă. Cum poate cnieva să străbată desertul pe o vreme aşa fierbinte, fără să aibă la el un bidon cu apă?

Acest dialog extras din filmul *„ Guns of the Magnificent Seven (1969)"* , reprezintă esenţa articolului de faţă. Iar întrebarea "Ai observat ceva neobişnuit?" este bine să v-o întipăriţi bine în minte, pentru că peste tot o să vă întâlniţi cu ea.

Nu vei reuşi niciodată să obţii rezultate mai bune, în niciun domeniu, dacă nu-ţi antrenezi mintea să vadă dincolo de aparenţe. Nu contează cât de talentat eşti în ceea ce faci, în mod cert, dacă nu înveţi să vezi lucrurile pe care toţi ceilalţi din jurul tău nu le observă, cu siguranţă nu vei putea să avansezi niciodată într-o funcţie importantă de conducere.

Una din căile singure de a te forma ca lider, de a te desăvârşi profesional este să sesizezi acele detalii minore, acele lucruri esenţiale care vin în sprijinul tău, tot aşa cum un pictor iscusit reuşeşte să sesizeze diferenţele subtile legate de calitatea unei opere de artă, deosebind falsul de original. Aducând în sprijinul tău acele argumente şi soluţii care îţi pun în evidenţă calităţile şi competenţele, te vei putea propulsa mai uşor în direcţia succesului.

Leadership: Poţi să-ţi stabileşti o viziune care se concretizează într-o structură de evaluare a punctelor de reper ce pot fi identificate ca atribute ale unor contexte de conştientizare a aspectelor care nu ies în evidenţă?

Peste tot în jurul nostru există numeroase oportunităţi care ne pot propulsa în carieră, dar pe care de cele mai multe ori nu le vedem. De ce? Pentru că nu am învăţat să le vedem, fiindcă nu ne-am exersat niciodată mintea să recunoască lucrurile "invizibile". Nu filtrăm în mod potrivit informaţia pe care ne-o oferă ochii noştri deoarece ne-am obişnuit să vedem lucrurile aşa cum sunt, în loc să le vedem aşa cum pot ele deveni.

Şansa ta de a-ţi demonstra valoarea şi de a te promova în companie, în cel mai eficient mod posibil, se găseşte acolo unde uiţi să o cauţi?

Această şansă de a te schimba, de a-ţi depăşi limitele, de a ajunde cât mai sus în ierarhia companiei, este ca o pietricică fermecată cu puteri magice, ce se găseşte undeva în pustiul deşertului. Ai curajul să pariezi pe tine însuţi că o vei descoperi?

Capacitatea de a vedea îţi permite să vezi lucrurile de departe, nu numai de aproape, cele ascunse nu numai cele care se află la vedere. Ca lider trebuie să înveţi să priveşti lucrurile cu mai mult interes şi, în acelaşi timp, să le priveşti spre viitor, pentru a sesiza oportunităţile pe

care ţi le oferă acesta.

Fii flexibil, schimbă-ţi modul de gândire, modul în care abordezi lucrurile în general. Obişnuieşte-te să nu mai întorci privirea atât de rapid de la un punct de interes la altul, ci priveşte totul cu mai multă atenţie, analizează orice situaţie, orice lucru, din mai multe unghiuri şi perspective.

Leadership: Intenţionezi să oferi o imagine de fundal asupra înţelesului unei viziuni, prin felul cum gândeşti viitorul din perspectiva unei evaluări pe termen lung a efectului de tip "vizibilul intangibil"?

Acum mai bine de trei ani, Donald Trump, unul din cei mai bogaţi oameni din lume, lansa pe piaţă un produs nou despre care sunt sigur că ai auzit. Este vorba de filmul „ *The Apprentice"* ("Ucenicul"). Brusc, la numai cinci zile de la lansare, toate ziarele au început să vorbească despre ideea măreaţă a miliardarului, în timp ce în toate magazinele de specialitate se înregistrau vânzări record. La scurtă vreme toate televiziunile din lume au început să difuzeze la ore de maximă audienţă serialul.

Donald Trump a câştigat sume fabuloase de pe urma vânzării acestui serial. Dar te întreb, de ce nu i-a venit această idee unui alt om de afaceri? De ce nu a realizat altcineva acest serial extraordinar?

Răspunsul este următorul. Nimeni în afară de Donald Trump nu a ştiut să vadă această mare oportunitate. Nimănui în afară de Donald Trump nu i-a trecut prin cap să realizeze un astfel de serial de negociere şi vânzări. Se poate spune deci, că Donald Trump a văzut o ocazie acolo unde toţi ceilalţi oameni de afaceri n-au văzut nimic. Aceasta este capacitatea de „a vedea" de care îţi spuneam mai devreme.

El a gândit viitorul unei noi idei de afaceri din perspectiva evaluării pe termen lung a efectului de tip "vizibilul intangibil". Adică, ceea ce vezi poate fi perceput drept o ocazie de tatonare a unui concept de business doar prin aprofundarea unei anumite teme de interes asupra unei zone prioritare care nu a mai fost explorată în termeni de valoare adăugată.

Leadershipul este o ocazie de a demonstra accesul la noi zone de interes analizate din perspectiva a ceea ce poţi să observi neobişnuit acolo unde alţii nu se uită sau acolo unde alţii pun punct.

Prieteni, în ziua de azi nu mai există alchimişti, ci numai întreprinzători. Adică oameni care ştiu să vadă în orice lucru pe care îl ating sau îl observă o idee măreaţă de pe urma cărora pot face chiar averi. Iar partea bună este că "a vedea" este o abilitate care poate fi învăţată, dar pentru asta trebuie să exersezi şi să tot exersezi.

Priveşte în jur şi cercetează fiecare lucru ca pe un eveniment separat. Priveşte fiecare lucru în parte din mai multe perspective. Uită-te atent. Ce lucru minor îţi scapă? Vezi ceva neobişnuit?

Optimizează-ţi calităţile şi performanţele, exersând capacitatea de „a vedea".

*** Notă:** https://www.youtube.com/watch?v=DbL9sajCfl8

Invizibilul, pe care spiritul comun nu îl poate percepe

On Noiembrie 1, 2010

Poţi schimba modul în care percepi lumea și realitatea doar dacă înțelegi că tot ceea ce te înconjoară, inclusiv materia ce pare inertă, este însuflețit de divinitate.

- Dacă ţi-am priceput bine gândirea, vrei să mă faci să înțeleg că nu numai zeii sunt emanaţii ale zeului primordial, fiind manifestări sub diferite forme ale creatorului de lumi, ci întreg universul, tot ce ne înconjoară, însăşi materia inertă, toate sunt divine, sunt părticele de divinitate?

- Întocmai. Dar află că nimic nu este inert, nici măcar materia, căci este doar o aparenţă. Aceste elemente care ne înconjoară şi sunt părțile constitutive ale lumii vizibile - pământul, apa, aerul, stelele fixe şi aştrii mobili, luna şi soarele, a căror natură ni se pare aceeaşi cu cea a focului, toate aceste elemente sunt însuflețite de o viaţă internă, de o mișcare pe care nu o putem percepe, dar care este reală. Cât priveşte zeii care se manifestă ochilor noștri sub forme umane sau animale sau, mai curând, pe care îi reprezentăm sub aceste forme deosebite, ei sunt doar nişte simboluri reprezentative ale unei realități ultime a lucrurilor, o realitate care rămâne invizibilă privirilor noastre, ascunzându-se atât percepțiilor noastre fizice, cât şi minţii noastre.

Leadership: Îți poți imagina cum ar arăta o viață trăită cu conștientizarea că dincolo de realitatea materială există un fond divin invizibil și etern, încât să-ți extinzi realitatea asupra propriei conștiințe?

În asta constau realităţile ultime care simbolizează numele lui Amon, cel ascuns, Invizibilul, pe care spiritul comun nu îl poate percepe. Iată de ce acest "naos" plasat în fundul acestei săli, reprezentare mistică a lumii, este gol.

- Vrei să spui că este gol pentru că zeul, cel Ascuns, nu se poate manifesta privirilor noastre?

- El este esenţa invizibilă a lucrurilor, în timp ce Thot, sub cele două aspecte ale sale, pe care le poţi descoperi în dreapta şi în stânga ta, simbolizează manifestarea sensibilă a zeului infinit şi etern.

- Cum poate zeul să fie infinit şi etern din moment ce m-ai făcut bine să înţeleg că timpul și spațiul sunt doar niște iluzii, cărora experiența noastră de fiinţe vii şi muritoare îi împrumută o realitate falsă? Noi, ca fiinţe vii, avem doar o existență precară într-o lume care, prin mișcările sale diverse şi convergente, nocturne, diurne şi anuale, formează un fel de iţe ce constituie țesătura timpului. Căci asta am înţeles din explicațiile tale.

Leadership: Poţi să captezi esența acelor realități care scapă înțelegerii comune, așa cum sunt infinitul și eternul, oferind astfel o perspectivă asupra lumii dincolo de limitele percepției umane?

- Ai înţeles bine şi concluziile tale sunt îndreptățite. Acesta este motivul pentru care atunci când folosesc termenii infinit şi etern, ca atribute ale zeului, tu nu le poţi aprecia adevărata măsură, trebuie să îi iei, ca pe nişte termeni ezoterici, al căror sens real scapă înţelegerii noastre. Nu sunt lucruri care se transmit de la maestru la discipol, ci realităţi misterioase, care nu pot niciodată să fie sesizate decât de spirit, de acea iluminare interioară ce face din noi niște ahu, acele ființe necorporale, atemporale şi luminoase în care ne transformăm după ce

am trecut porțile morții, ultimele limite ale oricărei inițieri.

Dar în privinţa asta trebuie să tac, căci nu ai primit cunoaşterea indispensabilă care să-ți permită să treci acest prag misterios. Deocamdată îţi ajung cunoştinţele dobândite în compania mea şi pe care le vei putea aprofunda prin citirea cărții a doua a lui Thot, pe care ţi-o voi încredința acum. Vei rămâne împreună cu ea încă o lună în acest templu, două luni dacă dorești, iar dacă simți nevoia, și mai mult, ca să meditezi și să aprofundezi învățăturile pe care le-ai primit la Heliopolis şi aici.

Tu însuți vei putea să te percepi ca "manifestare sensibilă", doar explorând modurile prin care divinul se reflectă în lumea materială. Numai un mesager al credinţei poate să faciliteze o asemenea cunoaștere profundă și să ofere o fereastră spre dimensiunile ascunse ale existenței, depășind limitele înțelegerii umane.

Invizibilul, pe care spiritul comun nu îl poate percepe, evidenţiază realitatea ultimă a existenței care transcende percepțiile noastre limitate, îndemnându-ne la o explorare continuă a misterelor vieții. Important este să explorăm modurile prin care divinul se reflectă în lumea materială, chiar dacă înţelegerea profundă a divinității necesită recunoașterea că esența sa nu se limitează la ceea ce poate fi perceput direct.

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/invizibilul-pe-care-spiritul-comun-nu-il-poate-percepe.html

Ioana Sarah (II)

On August 08, 2020

Încearcă să faci loc inspiraţiei tale să se manifeste liber la îndemnul motivaţiei de a înţelege sensul vieţii suspendat între nevoia sufletească a unei apetenţe intelectuale neistovite şi experienţele unei realităţi care transcende ceea ce e trecător.

Trebuie să-ţi spun Nicu, aşa cum deseori îmi place să mă pronunţ asupra anumitor lucruri pe care le cunosc prea bine, că totul este relativ. Însăşi relativitatea aparţine principiilor fizice care reprezintă fundamentul creării acestei lumi. Ştiinţa e ca o clădire cu etaje separate, sau ca şi cum aş spune că un corp e în mişcare dacă are reper pe un altul... altfel totul este static pe lumea asta. De aceea, trebuie să suporţi uneori aparenţele unor vieţi perfecte, aparenţele unor mari adevăruri generate de ficţiune, sau aparenţele unor realităţi ştiinţifice cum este evoluţia.

Toţi trăim o mirare ca pe un fapt deosebit atunci când citim cărţi, vedem enunţuri date de ştiinţa asta de care tot vorbeşti tu, şi tot mai găsim alternative în răspunsurile aparent logice. În matematică trei înălţimi se întâlnesc într-un punct, dar deşi într-un triunghi nu erau evidente orice îndoială pare exclusă, uneori axiomele trebuie acceptate fără demonstraţie. Iată, deci, că lumea în care trăim este o treaptă mai înaltă a ştiinţei percepută doar de acela care observă numai ceea ce e construit, dar care nu observă existenţa terminată pe o treaptă a urcuşului ceresc.

În această lume trebuie să facem loc inspiraţiei şi inteligenţei să se manifeste liber. O minte sănătoasă într-un corp sănătos, de aici rezultă ceva armonios, nu toţi posedă cele două în acelaşi timp. Tu doar poţi să presupui anumite lucruri despre viaţă şi despre lume, de ştiut nu ştii nici când ştii, şi când ştii este important să ştii ce nu ştii...Ştii cât contează asta?

Bine spunea Marie Curie: *"În viață nimic nu trebuie să fie de temut, ci doar de înțeles. Este timpul să înțelegem mai mult astfel încât să ne temem mai puțin."* Poate ai vrea şi tu să te încadrezi în categoria "unicat", însă mulţi le au pe ambele, mulţi nu. E bine că e bine, altfel era rău. În lumea asta cu cât citești mai mult, cu atât mai mult înțelegi oamenii, firea lor. Ai toate răspunsurile despre ei și îți apar înaintea ta la timpul potrivit.

Un sfat pe viitor. Fii mereu sincer, nu juca teatru, nu te preface şi nu minți niciodată un trandafir. El va simți și va ști totul, pentru că a văzut mai multe ca oricine. Și semnele, el știe să le citească mai bine ca oricine.

Leadership: Miezul fiinţei tale se formează în locul unde găseşti tot ceea ce ai nevoie pentru a transforma orice eveniment din viaţa ta într-o poveste care oscilează între amintire şi uitare?

Lumea este o viaţă pe care o trăieşti cu capul în jos şi cu fruntea în sus. Uneori totul este înşelător chiar dacă ţi se pare că vezi totul foarte clar. Crezi că ştii adevărul, dar de fapt spui numai minciuni fiindcă mereu se descoperă ceva nou care să-ţi pună în dificultate ipotezele. Și nu fă niciodată ce nu ţi-ar plăcea să ţi se facă. Aici este Dumnezeu. În fraza asta îl vei găsi pe El. Atât ştiu.

Ştii...îmi place să vorbim...însă îmi spun că poate într o zi vei dispărea...spun asta să accept uşor când se va întâmpla. Mie mi-ar plăcea ca tu să dispari? Nu cred că ţi-ar plăcea. Fiindcă omul ce dispare este ca foile de hârtie pe care le şterge timpul: poţi considera aceasta drept un fapt involuntar, dar în lumea spirituală omul trebuie să creeze el însuşi o situaţie în care

nu există vreun feeling trecător.

Iar viaţa se trăieşte la fel cum citeşti cărţi: încerci să reacţionezi la diverse provocări şi de fapt constaţi că nu eşti decât un personaj care se plimbă într-un baston, neputându-şi controla propria poveste. Speri să apuci să mai citeşti din ea până când nu apare o copertă nouă care te face să o uiţi. Din acest motiv, cred că miezul existenţei tale se formează în locul unde găseşti tot ceea ce ai nevoie pentru a transforma orice eveniment într-o poveste care oscilează între amintire şi uitare. Acest loc este, de fapt, un rezumat al trăirilor pe care doreşti să le experimentezi și să le oglindeşti într-o lume aflată într-o continuă schimbare.

Eu cred că cele mai adevărate cărţi se scriu din convorbiri reale. Şi poate zici că nu vei dispărea pentru că nu îţi place nici ţie să dispar eu. Adică să fim oneşti. Doi oameni fac aceleaşi lucruri când sunt în aceeaşi trăire. Apoi fiecare se trage fără să ştie, puţin în stânga...puţin în dreapta şi, astfel, creşte distanţa dintre ei. Însă nu poţi pleca de la ceva care îţi place. În care te regăseşti şi te completezi. Oricât de nebun ai fi. Şi, bineînţeles, toate cărţile sunt interesante, dar sunt unele desebite despre viață. Cum sunt cărțile scrise de Mika Waltari, Ştefan Zweig, Alexandre Dumas sau Victor Hugo. L-am preferat pe Zweig. De la el, din cele peste 20 cărţi, romane excelente, am învăţat despre oameni. Foarte multe.

Ştii, citind tot mai mult simţi că trăieşti poveşti de viaţă reale şi înveţi să fii un personaj care se "reconstruieşte" la o vârstă târzie. Nimeni nu are timp să înveţe doar din experienţa proprie, ar dura prea mult. Chiar şi comunicarea cu diverse persoane se încadrează la capitolul experienţe de viaţă. Vei înțelege omul. Oamenii. Femeile. Obsesiile. Frumusețea. Şi sufletul. Bărbații. Dorințele lor. De exemplu, "Secret Arzător" este o carte de o profunzime rară. Îmi place să cred că ştiu multe. Nu totul. Însă nu prea sunt întrebări pe care să nu mi le explic dacă singură mi le pun. Citește-o. Atât. Are un scris artistic. Și cea mai profundă gândire. Şi multe secrete...arzătoare. Ale oamenilor. Sufletele lor, mintea lor, ascund atâtea.

Leadership: Cum abordezi o revelaţie despre tine însuţi prin prisma unei realităţi care există numai într-o proză care pune în mişcare întreagă lume a unei alte fiinţe într-un tablou de suflet personalizat?

Şi tu spui atâtea...despre urât și frumos. Eu doar trebuie să intuiesc adevărul. Să îl intuieşti? Parcă eu sunt nisipul, iar tu sita care cerne. Intuieşte. Îţi dai seama cum adevărul este atunci când intuieşti ce vrea celălalt. Ce simte. Ce îl surprinde. Şi multe altele. Mi se revelează totul...oricine mă poate minți. Asta e ușor de făcut. Dar pe "Cel de Sus" nu îl poţi minți.

Îmi place cum te întorci la câte ceva vorbit seara. Şi revii cu precizări ziua următoare. Noaptea e un sfetnic bun. Nu așa se spune? E ca şi cum eu am plecat cu un tren dintr-o gară şi tu ai rămas acolo încă. Aşa că sunt nevoită să mă întorc. În gară. Cu puţin noroc o să scriu ceva azi cu sensul ăsta. Să ştii că e pentru tine. Când citeşti astea e ca la contabilitate: tragi o linie involuntar şi faci inventarul (ce stări îţi lipsesc, ce ai, ce ai mai vrea). Îmi trimiţi un text cu faţa. Alt text mi-l trimiţi invers. Altul pe lungime într-o dungă de telepatie, şi imprimată pe spaţiu, timp, existenţă şi infinit. M-ai ameţit. Telefonul e de vină, capteaza prost imaginile. Dar e bine și așa. Ca să fiu sigur că citești. Atunci când te îndoieşti că citeşti, te rog să mă pui să scot ideile principale. Ai fi în stare? Citesc zilnic când mă trezesc. O oră, două. Foarte frumos. Tu oricum vei face o poezie despre toate astea.

Îţi spun un secret. Când vorbim. Vrei acum să-ţi zic? Așa... Acum mai mult timp vorbeam cu cineva. Eu nu eram doritoare să postez ce scriu. Îi dădeam lui şi punea la el. Era fericit. Deşi nu erau ale lui. De la un timp îmi zicea că nu mai are niciuna. Trăia prin cuvintele și emoțiile tale. I-am zis că acum le păstrez. Vreau să impresionez pe cineva. Da. Trăia. Ca într-o altă lume. Într-un timp mă supărase. Ştiu. A murit tipul. Ba nu. L-am şters. A rugat o cunoştinţă să îl deblochez. Apoi a început să îşi pună şi poza. Era înnebunit câte aprecieri avea. Voia să fiu soția lui? Nu ştiu, poate m-ar fi iubit nebunește. Zicea că uneori mă invidiază că nu poate scrie aşa. Scriu cu sufletul meu, nu cu sufletul altuia. Pentru tine scriu. La mine nici eu nu aş

pune ce ai scris tu. Aici iar ne potrivim. Eu admir ce scrii tu. Eu scriu ce pot.

Mi se părea aşa de real totul că nu mai ştiam când există iluzie şi când e proză. Este interesant ce citeşti şi are legătură cu realitatea. Adevărata atingere sufletească este cea fizică, dorința...emoția. Restul doar cuvinte...care trec...se uită. Şi asta e adevărat. Nu uiţi ce te face cineva să simţi. Da. Şi eu am vrut să spun. E bine că scrii pentru cineva. Ești îndrăgostită. Ba nu, scriu pentru tine...

Un tablou personalizat cu Eul unei alte fiinţe surprinde acea acea nemărginire de simțiri, de patimi de doruri nespuse, gânduri măreţe, toate acestea îngrămădite într-o viaţă (de poveste) care nu mai este experienţă, ci este numai stare de spirit.

Ioana Sarah este, într-un fel, alter-egoul meu într-o lume plină de gânduri, ce se confundă cu povestea unui om obișnuit ce îşi pune în scenă propriile scrieri şi poziţiile pe care le adoptă faţă de cea mai concretă actualitate, sau a unui om care întâlnește mai multe persoane într-una singură şi, astfel, reuşeşte să devină altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah-II.html

Ioana Sarah (III)

On August 10, 2020

Fii mai receptiv şi mai atent la tot ce ţi se întâmplă, încât Egoul tău să nu rămână blocat într-o realitate care depăşeşte capacitatea ta de evaluare a potenţialului ei de a captiva atenţia.

Am terminat cartea. A mea a fost romantică, despre oameni care se caută şi se găsesc. Concluzii. Impresii. Rezumat. Să fac eu ? Păi tu ai citit-o… Spune-mi ce ţi-a plăcut, cum s-a încheiat…Ceva care să mă facă interesat de conţinutul cărţii tale. Curios mai eşti. Dar uite, pe scurt. Doi tineri s-au întâlnit întâmplător, fiecare avea o poveste tristă, amintiri greu de cuprins de mintea unui singur om. Se simţeau completţi unul cu altul ca indivizi, iar după nişte încercări şi cântăriri au rămas împreună. Fiecare credea că nu este destul de bun pentru celălalt. A fost chestia aia când întâlneşti pe cineva pe care îl aşteptai.

Da, o carte romantică, despre sentimente, trăiri, aşteptări. Parcă e ceva luat din realitate. Exact. După aşteptări şi aşteptări şi aşteptări, trebuie să ai şi noroc… Să găseşti pe cine îţi trebuie. Doar atunci trăieşti cu adevărat. Vreţi aceleaşi lucruri. Faceţi aceleaşi lucruri. Aveţi aceleaşi pasiuni. Staţi în tăcere, unul lângă altul şi e de ajuns. Acum trebuie să plec, fac geanta. De multe ori astfel de oameni rar trăiesc împreună. Se întâlnesc doar sporadic. Momente trecătoare. Ore pline de amintiri. Poate este ceva pe viaţă, nu şţiu sigur. Da, iar cine mai are chef şi răbdare să mai caute…atunci să caute.

Tu zici că ai găsit pe cineva aproape de sufletul tău şi eşti încântat. Tot e bine şi acum. Sper. Numai să nu se schimbe. În timp amândoi se schimbă. Rar se atrag continuu. Se vor strădui amândoi…doar unul nu va fi de ajuns. E vorba de tine acum. E vorba despre oameni. Despre noi doi. Da, desigur, mulţumesc pentru rezumat, cartea cred că e minunată.

N-am mai vorbit despre carte. I-am spus că marea ştiinţă a scrisului se dezvoltă în spiritul cuvântului pe care îl laşi să preia controlul asupra vieţii tale, fără să faci din el o cruce sau o sursă de îmbogăţire. Da, dar şi scrisul, la fel ca marile descoperiri ale ştiinţei, a aparţinut unor oameni modeşti de pe urma cărora s-au îmbogăţit alţii. Marile teorii nu sunt traduse întotdeauna adecvat în practică, odată la mulţi ani eşuăm cu toţii pentru a renaşte apoi.

Leadership: Poţi să deblochezi potenţialul de vibraţie al unei fiinţe care trăieşte totul prin fluxul conştiinţei, şi în acelaşi timp să creşti potenţialul de sens al unei experienţe de percepţie-simţire care să o împlinească?

Eu spun cum e simţirea scriitorului, e o continuare, nu acceptare. E un fel de a merge pe sârmă în paralel…acel om care pică nu simte viaţa, pulsul ei, plăcerile ei, şi mersul nu se reia. Apare o disfuncţionalitate. Ceva se rupe… Cu riscul de a mă repeta îţi spun. Când este să fie, atunci este. Fără ocolişuri. De aia nu-mi mai fac planuri. Când e prea sinuos drumul se alege praful, mai exact. Eu spun din ce am trăit, din ce-am văzut, sau din ce mi s-a povestit. Adică dacă placi pe cineva şi te place, atunci asta se vede. Când aştepţi prea mult, atunci înseamnă că ceva scârţâie. Când scârţâie se rupe. Când s-a rupt înseamnă că relaţia nu se baza pe temeinicie. Erau doar speranţe prin vise. Da, aşa este. Viaţa e simplă. Oamenii o complică de fiecare dată.

Aş fi vrut să fi putut să mă răzbun puţin pe tine, aşa cât să mă simt mai bine. Iar vei spune ceva împotriva voinţei mele….câtă răutate ! Da, sigur, că tu tare bun eşti. Cică m-ai şters demult de pe lista de prieteni doar ca să te răzbuni. Ba nu, tu m-ai forţat atunci să te şterg…te certai cu mine. Sunt în drum spre casă acum…şi aici sunt lumini, totul e luminat în această noapte. Bine, îţi urez noapte bună ! Vise frumoase ! Dar unde sunt oamenii? Eşti cam

singur...Singur eşti şi printre oameni. De la mine pentru tine, uite un sărut strălucitor, mai luminos ca luminiţele tale din noapte. Cât va dura sărutul? Toată viaţa mea sau toată viaţa ta?

Trag o concluzie, până aici. Cred că potenţialul de vibraţie al unei fiinţe care trăieşte totul prin fluxul conştiinţei este foarte asemănător cu acea depăşire a atitudinii de subestimare şi depreciere - asociată cu o etapă de viaţă în care vrei să vezi cine eşti cu adevărat (nu să ţi se spună din exterior), dar cu toate astea nu îţi găseşti singur drumul corect pentru tine.

O asemenea fiinţă este vulnerabilă prin prisma slăbiciunii ei de a se transpune într-o realitate virtuală ce poate fi experimentată prin intermediul unor ochelari cu lentile speciale, numiţi: "AlterEgo".

A creşte potenţialul de sens al unei experienţe de percepţie-simţire care să împlinească o fiinţă plină de sensibilitate, înseamnă să îi dai acestei fiinţe acceptul de a se vedea pe sine ca fiind protagonista unei poveşti memorabile de viaţă, capabilă să te facă pe tine însuţi mai bun.

Nuuuu ! Vreau să ştiu cât ţine doar starea asta a ta. Nu, nu sunt tristă. Deloc. Mă gândesc că dacă ne împrietenim iar, când îţi e lumea mai dragă, atunci te voi şterge eu din lista de prieteni. E rândul meu să fac asta. Marile secrete se dezvăluie numai celor ce apreciază lucrurile simple şi accesibile ce ne înconjoară în viaţa de zi cu zi. Marile secrete sunt despre noi doi, într-o noapte în care numai un sărut ne poate lumina calea. În opinia mea apar pe etape aceste secrete, despre simţire şi despre obiectele simţirii, despre logica afectivă şi despre închipuirea minţii.

Despre una ar fi când te laşi transpus în realitate fără multe analize prealabile şi simţi cum e să te iluzionezi, îţi faci iluzii pentru toată viaţa... A doua apare cam atunci când ştii secretele şi ai impresia că e la tine cheia pentru înţelegerea lor: ori fugi, pentru că te simţi atoateştiutor, ori aştepţi derularea evenimentelor ca şi cum revezi un film. A treia etapă e simplă, orice secret te ia pe nepregătite şi dacă nu mai ai ce pierde nu pierzi nimic urmărind derularea simplităţii în viaţă. Este ca o toamnă în care culmea, chiar şi în realitate pică aici o frunză şi colo o alta, într-o armonie perfectă.

Cine nu crede să urmărească, deşi un copac are multe frunze, nu cad două în acelaşi timp şi în acelaşi loc...

Nicu, dacă eşti un scriitor bun, te rog să scrii despre o întâmplare pe care ai trăit-o tu sau cineva cunoscut, dar din punctul de vedere al cuiva care nu are nicio legătură directă cu acţiunea propriu-zisă. Nu încerca să te gândeşti la mine, nu încerca să-ţi aminteşti conversaţiile noastre. Uită-mă şi atât, iar dacă nu mă poţi uita, cel puţin încearcă să nu te pui în locul meu. Dacă aş fi fost eu scriitoare, cum eşti tu, mi-aş da singură acest sfat: "Fii ceea ce eşti şi lasă pe fiecare să fie ceea ce este".

Potenţialul Egoului de a capta atenţia se evidenţiază prin lărgirea poziţiei faţă de acea realitate a dorinţei de recunoaştere afectivă, prin raportare la o viaţă care se trăieşte prin "lecţia" suferinţei exprimată prin mărturisirea unor oscilaţii sufleteşti.

Din această nouă conversaţie cu Ioana Sarah am învăţat că omul care spune ceea ce simte este omul care simte ceea ce crede. Şi că omul care caută să obţină o acceptare a propriei vieți, eliberându-se de dorința de a fi fost altfel, este un om care se trăiește pe sine, nu se fantasmează pe sine.

Am mai învăţat că nu trebuie să apăs niciodată prea tare pedala de acceleraţie: risc să ajung prea repede într-un loc care nu-şi găseşte locul. Sunt locuri din anumite cărţi care ne caută când noi suntem plecaţi în căutarea altor locuri. Este şi un scris anume care anunţă felul cum este scriitorul: simţitor sau avar după glorie, ori darnic şi dispus oricând compromisurilor.

Ioana Sarah (IV)

On August 11, 2020

Modul de manifestare al unui om sociabil depinde de felul lui de a se exprima ca şi când ar fi manifestarea sublimă a alegerii de a experimenta viaţa ca într-o oglindă cu două faţete.

Ce fantezii ai scris tu aici...horror. Păi îmi distrăgeai atenţia, cum era să îmi folosesc imaginaţia dacă mă tot suni? Hai, scrie mai departe, acuşica ajung acasă. Am scris, dar dacă nu mă anunţă facebook-ul atunci când postezi, eu ce să fac? Nu sunt rudă cu ăştia de la facebook. Şi nu am scris pentru tine în mod special. Asta ca să ştii. Sunt puţin nervoasă deci, nu voi mai comenta nimic. Am dat like. Sunt ok rândurile. Mulţumesc. Să fii sănătos.

Nu uita că o carte nu se scrie doar din cuvinte, ci uneori chiar din lipsa de prezenţă a personajului în viaţa reală a scriitorului.

Râzi aiurea. Sigur, păi tu mă faci să râd. Te gâdil, de razi aşa? Da, îmi gâdili sentimentele. Mă abţin să spun mai multe. Nu mai citi mai departe. Vreau să fiu altcineva complet schimbată, diferită, asemenea unui personaj care ar fi influenţat opera lui Andersen, care prin natura lui te duce cu gândul la fragilitatea şi inocenţa unui copil. Adică, cum anume vrei să fii? Ce nu-ţi place la tine? Îmi place tot la mine. Da, aşa multe îţi plac la tine...că vrei să te schimbi. Câteodată îmi încerc personalitatea. Mă schimb numai în relaţie cu altcineva care aş fi putut fi, dar nu mai sunt. Nu pe mine mă încerci, te pui singură în faţa oglinzi, altfel nu văd cum de poţi vedea pe altcineva în locul tău.

Oglinda îţi răspunde: "Arăţi Minunat". Hai, glumesc. Ar trebui să încerci în realitate să te vezi cu ochi de scriitor, cred că ţi-ar plăcea să fii personajul cel mai iubit dintre pământeni. Ţi-am spus deja. Sunt puţin nervoasă. Vorbesc diferit în asemenea momente, aşa că nu lua tot ce spun la propriu. O carte se scrie din imagini ale unei minţi care îşi îmbunătăţeşte veşnic rostirile iniţiale, care îşi joacă singură feste pentru a evita o grozăvie. Este însăși natura unei minți care nu este trează pentru a descoperi ceea ce este adevărat. Cartea mea este natura omului surprins într-o imagine, ca o jucărie fantastică, ce reflectă detaliile unei realităţi care se schimbă şi devine pe neaşteptate, dezvăluindu-se numai unui suflet de copil.

Leadership: Felul cum funcţionează mintea ta este o sinteză amplă a celor mai reuşite explicaţii ale vieţii care au fost propuse în planul unui schimb de idei şi informaţii care sprijină adevărul despre ceea ce urmează să experimentezi ca expresie a unei trăiri adânci?

Mă privesc continuu în oglindă şi mă întreb dacă oamenii care iubesc sunt mereu frumoşi? Poţi scrie acolo asta, în paginile tale, dacă vrei. Poţi face orice. Deja nu îmi mai pasă. Poţi comenta ce vrei despre atitudinea mea. Deci să scriu sau să nu scriu despre felul tău de a te vedea? Asta e întrebarea. Poate iar mă văd şters din faţa ochilor tăi. Poţi. Nu, nu te şterg nici din memoria mea chiar dacă mă văd numai pe mine uneori, şi uit de tine adesea. O să scriu mâine despre tine, acum nu mai am şansa să pricep multe. Nu îmi foloseşte la nimic să te şterg, dacă ţi-ar fi folosit...ai fi făcut-o? Nu ştiu. Ţine de stare. Numai la folos se gândesc unii... nimic spiritual?

Se pare că eu sunt oglinda ta, căci îmi împărtăşeşti tot timpul viziunea ta, şi nu doar viziunea te apropie de măsura dimensiunii mele ideatice, spirituale, însufleţitoare, ci şi faptul că poţi fi reflexia mea în orice fac, în orice gândesc, în orice trăiesc, într-o oglindă a timpului care mă determină să-mi placă ceea ce văd în ea.

Bine că nu eşti lângă mine acum. Nu…nu te-aş săruta nici dacă te vedeam. Mare noroc ai. Ţi-a plăcut ce ţi-am scris la tine pe facebook? Sunt pe drum, mă voi uita mâine la tine. Te chinuiesc cred cu ale mele comentarii. Am citit ceva, dar fugitiv. Stai că citesc acuma mai bine. Da, am citit, îmi amintesc ce-ai scris. Ţi-am spus că ai un dar fain de a dezvolta şi a compune idei despre viaţă, chiar şi ideea asta cu matematica, felul cum ai inserat matematica în subiectul meu, asta mi-a plăcut cel mai mult.

Ai un orizont mai vast, nu te limitezi doar la ceva static. Ţi-am spus, şi repet. Tu eşti perfectă ca şi coechipier, la scris. Bineînţeles, nici nu cred că te-ai băga la ceva mai amplu, să scrii un roman sau vreun scenariu de film, dar dacă ai avea susţinere şi ai avea pe cineva lângă tine, cred că ai scoate chestii super faine. Şi eu cred asta. Să ştii că simt multe, şi cred că şi eu mă pricep la scris. De altfel, pe unde merg, acolo unde sunt mai multe persoane, toţi căscă ochii la mine. Arăt şi bine, pe deasupra. Deci sunt şi frumoasă, şi deşteaptă.

Trăirile cele mai adânci ale unui om se constată atunci când el reuşeşte să-şi personalizeze starea de spirit în cadrul experienţei de a fi diferit, mărturisindu-şi deosebirea dintre a fi unic şi înţelegerea faptului ”de a fi în lume” ca orizont al autenticității.

Asta spun fără modestie. Acesta e adevărul. În sfârşit ai învăţat că nu e bine să fii modest, în general. Ori eşti bun, ori nu eşti. Asta clar. Timpul şi oamenii arată adevărul. Să ştii că îmi place asta. Oriunde merg nu mă plictisesc. Eram odată la o pensiune. Noi, prietenii, alături de cei ce aveau pensiunea. Şi era printre ei un tip cam de vârsta ta. Începusem nişte discuţii. Soţul meu a plecat între timp. Noi stăteam la discuţie la distanţă. A fost amuzant. Ce să zic…era de vârsta mea… Da, cam ca tine. Dar era pus pe discuţie. Soţia lui cred că se panicase. Era în living. Combinaţii… Vorbeam de la distanţă. Mă refer că nu avea vârsta mea. Îţi mai zic ceva? Zi Mai stau 5 min. Nu mai zic. Fugi la nani. Eşti obosit. Spune noapte bună, şi fugi. Te las. Să nu întrebi mâine cât am stat…

SAT 09:38. Bună dimineaţa. O zi colorată ! Am citit ce mi-ai scris aseară. Mulţumesc. Şi, ce ai înţeles din ce ţi-am trimis? Poţi dezvolta puţin? Da. Sunt la sală acuma, am erminat antrenamentul de azi. Fac duş şi îţi spun după. Poţi comenta ce vrei la poezii. Le-am scris pentru tine. Altfel scriu rar. Textul este despre legătura puternică dintre ei. Nu mai poate fi respingere. Este atracţie necondiţionată. Aşa simt cu tine, tu eşti aici, nu? De când vorbim nu mă pot supăra pe tine. Bine, am citit. Deşi mă supăr degeaba uneori, dar comentez doar la poeziile tale. La ele, la altele nu mă bag. Da ce vrei, păi ieri am comentat. Mai scrie…ca să am la ce să comentez. Sau cum vrei tu să-mi scrii numai atunci când îţi este dor de mine. Cu adevărat !

Leadershipul sprijină adevărul despre ceea ce experimentezi într-un dialog care permite asocierea ta spirituală cu o altă persoană, prin compărea a ceea ce simţi într-un moment de maximă sinceritate - cu ceea ce simţi atunci când eşti superconvins că lumea este reflectarea unei atitudini mentale, repetabile din punct de vedere al unei alterităţi consubstanţiale, neconflictuale.

Ioana Sarah mi-a amintit şi de această dată, în aceste rânduri, ca într-o supremă încercare de înţelegere a unui "dincolo de mine", că tot ceea ce mă face să mă simt autentic într-un spaţiu al mărturisirilor de sine, este faptul de a mă privi într-o oglindă şi de a mă surprinde constant cu noutăţi şi veşti bune.

Cum spunea cineva pe un site web: *“Ne-am înţeles reciproc, s-a stabilit o legătură, ne-am privit ca într-o oglindă, cu adevărat în enigma existenţelor noastre.”*

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah-IV.html

Ioana Sarah (V)

On Martie 31, 2022

Esenţa unei compoziţii figurative valabile şi durabile în toate zilele vieţii tale, reprezintă întoarcerea la aprofundarea artei adevărate.

Trebuie doar să ajungi în punctul în care îţi sare în ajutor un alt punct. Două puncte care se unesc creează o explicaţie. Acesta este un imperativ. De exemplu, dacă ne-am născut, eu chiar nu înţeleg de ce murim. Poate că trebuia să avem un nume sau să facem ceva pe lumea asta. Bineînţeles, de explicaţii nimeni nu mai are nevoie, fiindcă nici acestea nu sunt necesare, nu le mai cere nimeni. Oamenii pleacă, mai nou mergând pe vârfuri, unii tânjind după viaţa altora, alţii purtând poverile lor. Mie mi-e greu să fac asta, aşa că mai bine vorbesc de minunile din viaţa mea, şi de care sunt dator să vorbesc. Mai rămâne doar să mă privesc în perspectiva directă pe latura mai apropiată de un desenator…

La un moment dat spuneai că trăsnetul şi focul sunt ca pictura şi pensula: trebuie să ştii să le mânuieşti şi ce să ceri de la ele. Sunt de acord, doar cu o singură precizare, pe care te rog să mă laşi să o fac. Este o simplitate aproape logică între trăsnet şi foc. Însă pictura este o naturaleţe care loveşte un om, dacă cumva s-a inventat născându-se de câteva ori. Realitatea este exactă, iar ca să pictezi trebuie să te limitezi la totalitatea fenomenelor încă neconfirmate. Poate de aceea se mai nasc pictori cu aripi de înger. Când două forţe mari se unesc, abia atunci se descoperă: "Tăria lui Dumnezeu în Hristos".

Despre asta ar trebui să vorbim în şoaptă. Dumnezeu nu este ceva ce poate fi definit, nu putem susţine nimic despre asta ca şi cum am descrie nişte culori, spre exemplu roşu sau albastru. Poate că Dumnezeu este sensul prin care ne justificăm viaţa între două puncte: între moarte şi nemurire, între materie şi spirit. Iar dacă cerul tolerează pământul este pentru că pământul şi cerul există prin lumină, sau pentru că pământul se hrăneşte cu lumina cerului. Şi tu trebuie să tolerezi oamenii, pentru că, şi tu eşti om. Şi toţi oamenii se găsesc sub acelaşi cer şi trăiesc pe aceeaşi planetă: Pământ.

Leadership: Ai devenit subiectul unei investigaţii permanente, prin repetarea unor momente-teme, a unor variate unităţi de glasuri, emoţii şi adevăr, care devin parte componentă a unui mesaj psihologic?

Ai dreptate, dialogul nostru nu-şi epuizează tema, ci doar o extinde printre gânduri, emoţii şi cuvinte, sub forma unui mesaj psihologic: că ființele ce se aseamănă au mai multe în comun decât cele care se diferențiază. Suntem ca două voci care se aud, se completează şi se armonizează, chiar dacă dau senzația de confuzie. În acest caz, asistăm la un adevărat dialog între cele două voci care se axează fiecare pe câte un material tematic propriu. Exact ca în articolul lui Tudor Cătineanu, care parcă contura cel mai bine raportul dintre noi doi:

Aici intră în dialog două voci, care se intersectează continuu: Una zice: "Trei paşi la stânga binişor / Şi doar un pas la dreapta lor", în timp ce a doua cântă şi descântă ferm: „Trei paşi la dreapta binişor / Şi nici un pas la stânga lor". Rezultatul final este sau o mişcare împleticită în cerc, sau o stare pe loc în aşteptarea unei statui.

Există legea firii: Iubim pe alţii, uităm de noi, trecem prin ploi, regretăm apoi. Facem din dor un fel de cor, cântăm străini de noi înşine. Vai ce pasiuni avem şi noi. Iar ne-am trezit, nici n-am iubit cu-adevărat. Of, ce păcat ! Da, Nicu, iubirea şi pasiunea ce-o avem în noi este melodia cântată de corul dorului de noi înşine, este steaua de pe cer care luminează pământul. Numai soarele poate fi văzut, şi atunci când luminează cerul şi atunci când luminează pământul. Şi numai cine face un pas decisiv înainte, cu mult curaj, spre crearea

unei muzici valabile şi durabile, se va putea întoarce la aprofundarea artei adevărate. Şi va fi ajutat de Dumnezeu.

Până la urmă, cred că toţi tindem spre realizarea unei muzici cu bilet către evadarea din propria umbră, o evadare din propria conștiință parcă sufocată de vise, idealuri și dorințe care se îndeplinesc prea greu. Poate că, totuşi, muzica care place minţii nu este un bilet către popularitate, ci punctul în care sufletul tânjeşte dupa ceva ce nu primeşte. Ce perspectivă arată un punct de fugă?

Leadership: Poţi să conferi culoare şi dinamism unor cadre plastice inevitabil statice, având în vedere intrarea unei a două voci înainte ca prima să-și fi epuizat tema?

Iar pozele pe care le faci cu tine nu schimbă nimic, Ioana. Și-o să plângi. Și-o să-ți fie dor. Și-o să regreți. Și-o să pierzi. Și-o să pleci. Și-o să te doară. Și-o să înveți. O să înveți să trăiești cu toate. O să înveți să privești oamenii în ochi și să le înfrunți cuvintele nedrepte. O să înveți să mergi drept și sigură pe tine. O să înveți să lași oameni în spate și să-ți continui drumul. O să înveți să fii puternică.

Mişcarea ta în poze nu este aceeaşi imagine muzicală care îţi înconjoară sinele în viaţa reală, ci reprezintă o nouă dimensiune a ființei tale apropiată de o nouă realitate colectivă, generând o oarecare performanţă. Performanţa de a fi autentică în orice rol ai aborda, indiferent că eşti sau nu atrasă de vreun aspect al vieţii tale. Dar nici nu este vorba despre un fenomen bazat pe tehnici de iluzie care să creeze vreo nouă artă, cum ar fi arta filmului, ce se bazează pe dinamismul unor cadre plastice inevitabil statice capabile să genereze metafizica propriei individualităţi asupra experienţei de viaţă.

Imaginea ta mai întâi a fost o tehnică de compoziție, specifică muzicii baroce, care are în vedere intrarea unei a două voci înainte ca prima să-și fi epuizat tema. Apoi, tehnica compunerii imaginilor şi a creării iluziei mişcării imaginilor, care face din viaţa ta o filosofie în care doi oameni menţin contactul vizual prin cuvinte şi dialoguri. Sau, mai degrabă este ca în problema aia de fizică Doi oameni se straduiesc să audă sunetele emise de un tren care se apropie. Unul din ei a apropiat urechea de sine, iar altul nu....

Leadershipul este o imagine a vieţii în care totul poate fi calculat cu precizie la nivelul poziţiilor pe care le adoptă oamenii asemănători: o poziţie de compromis asumat când fiecare încearcă să întoarcă palma celuilalt într-o poziţie de supunere.

Ioana Sarah scoate în evidenţă legătura dintre doi oameni a căror vieţi se întrepătrund prin mesajul: "suntem la fel, deci îmi este dor de tine". Din dorinţa de a-l înţelege pe celălalt cu adevărat, fiecare a încercat să-i studieze felul de a fi, aşa cum şi l-a păstrat în câteva fotografii, sau în câteva momente de viaţă reală, unde muzica improvizată a unei stări sufleteşti şi a unei concepţii de viaţă se întâlnește oarecum cu telenovela printr-o îngrămădire de şoapte, taine şi aşteptări diferite.

Dialogul dintre ei oferă privitorului o imagine în care totul – vorbele, emoţiile, simţirea, conştiinţa nu ar sugera o atitudine de luptă, ci intenţia descătuşării unor energii nebănuite: energia lor este insuficientă pentru a sesiza concordanţa, armonia şi durabilul, dar este totuşi un început de bun augur.

Sau, cum bine spunea cineva: *"se cere timp, dedicaţie şi atenţie pentru a sesiza subtilităţile acestei picturi şi a înţelege în întregime intenţionalitatea artistului".*

Ioana Sarah (VI)

On April 01, 2022

Învaţă să-ţi observi propria minte în situații obișnuite de viață, iar apoi în situații în care sinele receptează şi structurează conţinuturile informaţionale despre sine şi lume.

Nicu, tu mergi la petrecerile dansatorilor în fiecare weekend, am văzut imaginile cu voi pe Instagram. Totuşi, mie genul ăsta de distracţie nu îmi place....dacă îţi place ţie, asta contează ! Ce contează ce ne place nouă, ci important este că ceva mișcă lucrurile într-o direcție. Nu stau pe loc aşa cum stau stâncile, nici nu merg înapoi ca racii. Mă bucur pentru tine. Mie astfel de activităţi nu îmi plac, dacă ţie îţi place, nu pot decât să mă bucur. Eu am fost azi din parcul Herăstrău...a fost o zi superbă. Eu, până în aprilie nu o să ies prin parc, încă este întuneric la ora 19:00. Păi ziua este mare. Ziua mai ai treabă. Da, este şi asta o variantă...

M-ai înnebunit. Nu mă pasionează genul ăsta de distracţie. Înţeleg că îţi place, însă mie nu îmi place, Învăţ ce vreau. Mergi tu acolo şi fii fericit. Eu nu ador locurile unde te calci pe picioare şi urlă unii la alţii. Am înţeles că îţi place, mie nu îmi place. Totuşî, Ioana, să ştii ca trece iarna mai ușor astfel. Nu trebuie să treacă uşor. Fiecare îşi petrece timpul cum doreşte. Nu ţine de anotimp. Poţi face atâtea şi iarna. Dacă ai cu cine. Cred că nu înţelegi. Nu mă interesează aceste filmuleţe sau poze pe care le faci la petreceri. Nu mi le trimite mie. Bucură-te singur de ele. Știu, am pus mai devreme. S-au încărcat mai greu. Nu mă deranjează să le văd.

Însă pentru mine viaţa este în doi. Nu la grămadă. Şi aici sunt câte doi. Eu ziceam doi singuri. Nu uitându-se unii la alţii. Dacă vreau mişcare merg la sală. Nu îmi plac adunări de oameni care se maimuţăresc. Dar, să ştii Ioana, dansul este tot un sport. Perfect, dar eu prefer adunări unde vorbeşti, te priveşti, te surprinzi. Nu urlătură şi corpuri care emană dorinţe. Eu sunt altfel construită. Senzualitatea. Asta îți lipsește, Nicu. Nu rezonez la asta. Senzualitate arăt cui vreau eu. Nu mulţimii vide. Nu îmi lipseşte nimic. Sunt întreagă. Plăcută. Iubită. Eu doar aleg unde şi cu cine şi mai ales când. Nu te mai grăbi cu păreri. Nu mă cunoşti.

Leadership: Conştientizezi lucrurile care merg bine şi să încerci să reechilibrezi puţin balanţa negativ-pozitiv, astfel încât să modifici planul deciziilor tale în funcţie de alte evenimente livrate sensibilităţii care "vede şi aude prea mult" ?

Acum sunt prin oraş, mă plimb de una singură. Tu? Eu sunt la laptop, sunt prins cu nişte proiecte până la petrecerea de la ora 21:00. Trebuia să spui tu de petrecere. Ce înseamnă petrecere? Muzică de sparge timpanul? Femei şi bărbaţi care mimează starea de bine? Este vreunul fericit realmente acolo? Petrecerile sunt faine, altfel nu mergeam. Numai că îmi cam strică somnul. N-am fost în ultimele 2 săptămâni. Or fi faine, bravo ţie. Stau până la 23:30, cam aşa ceva. Să stai cât vrei. Mie adunătura la întâmplare şi zgomot nu îmi place. Ție îți place să stai singură. Sunt la momentul la care îmi place să fiu doar eu şi cu cel care îmi place. Nu mai vreau mult zgomot pentru nimic. Mai stai așa singură, anunță-mă când ești pregătită să schimbi ceva. Să îi fiu de ajuns unuia şi el să îmi fie mie. Cred că lupți tare mult să fii lângă el...

Nu lupt mult să fiu lângă el dacă nu îşi doreşte şi el, nu lupt pentru nimeni, dacă lupt nu se merită. Eu îmi doresc să facem paşi egali unul către altul şi să luptăm amândoi să ne păstrăm unul pe altul. Atunci este ce trebuie. Am mai văzut asta, am mai auzit asta. Doar vorbe. Este ce îmi doresc eu. La ce aspir. Cât este, aşa îl accept. Când nu mai este, atunci plec. Da, eşti o visătoare. Peste tot aceeași poveste. Nu sunt visătoare. Sunt într-o poveste sinceră,frumoasă cu cineva. Toți se văd într-o poveste. Nu mă văd, chiar sunt. Eu nu bat câmpii.

Ai dreptate. Ţi-am spus aşa. Nu contează ce crezi. Atunci, dacă nu contează, de ce îmi spui? Ce crezi tu nici nu mă ajută şi nici nu mă încurcă. Ţi-am spus adevărul, dacă nu crezi nu contează. Culmea este că eu nu visez aiurea. Prefer mereu realitatea, faptele, nu vorbele.

Sunt oameni care fix de noi au nevoie. Dacă îi găsim, suntem norocoşi. Iniţial ne atrage un chip, apoi descoperim restul, suflet, gândire, dacă este ce vrem rămânem, dacă nu, doar un chip nu este de ajuns. Mie îmi place şi omul şi sufletul în cazul acesta. Şi chipul. Nu ştiu cât va dura, însă cât va dura voi vedea. Sper să găseşti şi tu la petrecere pe cineva pe sufletul tău. Tot timpul te rezumi la tine. Ce îți place, ce preferi, cum ești...etc.

Leadership: Poţi să te priveşti prin expresia unei sensibilităţi care nu se poate virtualiza în obiecte, conform unei realităţi care lasă o discrepanţă prea mare între luciditate, visare şi autosugestie?

La cealaltă persoană te gândești? Mă gândesc şi la cealaltă persoană, altfel nu ar merge mecanismul. Să ştii că te invidiez. Da, mare lucru şi invidia asta, de parcă îţi scapă din mâini ceva şi nu ştii ce, fiindcă te confuzi cu fiinţa mea, cu atitudinea mea, te confunzi cu preţul cuprins între stima de sine şi calitatea vieţii intime. Este absolut periculos să te confunzi aşa de des cu un rol pe care-l joci, fiindcă poate să devină o obsesie și ulterior va semăna cu schizofrenia realităţii şi a existenţei care lasă o discrepanţă prea mare între luciditate, visare şi autosugestie.

Nu pricepi că eu nu rezonez cu petrecerile astea? Pentru mine este zero barat. Nu mă pasionează astfel de întâlniri. Ce este aşa impresionant acolo? Sigur îţi lipseşte ce trebuie. Dar măcar nu stau singur acasă. Asta este adevărat. Chiar îmi cer scuze pentru ce am spus. Mă bucur că eşti acolo. Ai şi tu dreptate. Stai calmă, nu se creează cupluri aici. Doar trece altfel timpul. Atât. Înţeleg. E amuzant. Eu de 8 martie aveam 2 alegeri. Una era sa predau nişte ore la şcoală şi celaltă variantă era sa ies cu o prietenă. Nu cred că aleg nimic. O să mai văd. Eu n-am ce să aleg. Tu nu, dar eu am de ales. Şi nu aleg. Aștept să plec săptămânal din oraș, dar să se încălzească puțin. Chiar urăsc zăpada și frigul.

În cazul meu, mai am de stat vreo lună la cursurile de dans. Când se încălzește afara mă opresc. E şi dansul un sport, încă ce sport, solicită toţi muşchii, deşi unii nu realizează. E şi cardio. Crezi? Eu sunt de altă părere. Dansul nu prea solicită fizicul, doar psihicul. Pe timp de iarnă. Da, trece iarna ușor, cam atât. Mai bine puneai mâna pe telefon și mă sunai, era mai bine decât să mă tot întrebi de ce merg la dans. Bine, data viitoare te sun. Acum este cam târziu.

Leadershipul este limbajul pe care îl foloseşti într-un moment al existenţei care scoate în evidenţă luciditatea cu care îţi observi experienta interioară, aşa încât ceea ce te înconjoară să nu reprezinte o furie îndreptată asupra sinelui.

Ioana Sarah mi-a adus la cunoştinţă următorul lucru important: caută caracterul omului şi vei găsi capacitatea lui de a-şi deschide brusc sufletul prin folosirea celui mai banal limbaj al cuvintelor. Bine spunea cineva pe o pagină web:

"Nu e mare greutate să găseşti partea rea din om; dificultatea este să găseşti partea bună din el. Şi atunci le recomandăm oamenilor să facă un efort conştient de a se uita şi la lucrurile care merg bine, la activităţile pe care încă le fac cu plăcere, la oamenii care îi înconjoară şi îi susţin. Analizăm frecvent împreună aceste părţi. Facem acest lucru pentru a-i ajuta să resimtă emoţii pozitive, să conştientizeze şi lucrurile care merg bine şi să încercăm să reechilibram puţin balanţa negativ-pozitiv."

Ioana Sarah (I)

On August 09, 2020

Comentariile amicei meie Ioana Sarah pe pagina mea de FACEBOOK. Conversaţiile noastre. Sunt lucruri interesante de ştiut, fiindcă ceea ce afli de la alţii ia forma unor întrebări care solicită hotărâri cheie în puncte de birfurcaţie ale vieţii.

Ascultă-mi vorbele grele şi cumpăneşte bine înainte să reţii ideea din spatele lor, sensul lor de artă, de vis, de neuitat, de privire concretă asupra lumii. Uneori sunt vorbe de o linişte deplină, alteori ele sunt scoase din iadul disperării. Realitatea este făcută de oameni şi uneori serveşte la satisfacerea nevoilor resimţite pentru alinarea durerilor. Acest lucru nu trebuie uitat dacă vrem să înţelegem mişcările spirituale şi dezvoltarea lor. Corectează-mă, încă nu am trecut pe curat, pe o tablă neagră se scrie doar cu alb. Era o vorbă...dacă vrei să echilibrăm situaţia eu zic să împărţim realitatea şi visarea, îţi las ţie visarea şi apoi facem schimb, să privim din ambele perspective.

Simţirea în realitate şi nostalgia visului sunt impulsuri ale aspiraţiilor omeneşti şi uneori ale realizărilor. Oricât de înălţătoare ar fi acestea din urmă tot ce punem în leagănul gândirii şi trăirii ne aduce la cele mai profunde simţăminte. Adesea, punem gândurile noastre în sacul cu amintiri nefireşti, simţămintele lovite de zbucium le turnăm într-un cazan plin cu smoală, iar simţirea oricât de înălţătoare ne trimite înapoi la leagănul tuturor realizărilor, împlinirilor şi satisfacţiilor sufleteşti care ne-au dat mare bătaie de cap. Nostalgia trăirii întru scris poate să mângâie aspiraţiile de absolut ale sufletului uman, reprezentând de multe ori legătura visului cu realitatea, ca o măsurare a impulsului de voinţă pentru o perioadă de timp, acel impuls de a acționa instinctual care capătă sensul de atitudine practică, ba mai mult, se concretizează într-un plan bine pus la punct.

Există oare un moment determinant pentru transformarea realităţii unui om? Răspund tot eu: există în măsura în care poţi stabili un punct determinant al timpului pentru transformare. Simţirea în realitate şi nostalgia visului sunt impulsuri ale aspiraţiilor omeneşti şi uneori ale realizărilor, oricât de înălţătoare ar fi acestea din urmă tot ce punem în leagănul gândirii şi trăirii ne aduce la cele mai înalte simţăminte...

Uneori, transformarea este o chestiune de citate, realizându-se prin intermediul unei terapii pentru suflet. Poezia nu e o lucrare ştiinţifică, este o reflecţie a cuvântului în ce priveşte sufletul, cred că există o întrebare mereu nepusă: de ce scrie omul poezie? Trăirile ne sunt date uneori de cursivitatea" versurilor prin rimă ...(aştept următoarea poezie). Intenţia de a scrie e ca o particulă în mişcare liberă într-un anumit moment al timpului...speranţa e o situaţie reală cu două particule diferite în acţiune.

Încrederea nu vine din teorie, iar teoria nu are voie să contrazică faptele existenţei. Destinul e un fel de simultaneitate a evenimentelor depărtate între ele, un fel de acţiune la distanţă.

Existenţa este în strânsă legătură cu evenimentele lumii, cu destinul omenirii. Deci, existenţa este totalitatea însuşirilor atribuite unei noţiuni intelectuale posibile. Orice noţiune devine subiect dacă este o realitate vie. Mulţi sunt dispuşi să creadă că ea corespunde problemelor lumii. Schimbarea subiectului apare în mod obiectiv când apar neîncrederi sau opoziţii la care nu putem răspunde, putem doar să ne apărăm.

Dacă am fi putut refuza timpul de la început, într-un fel sau altul nu ne-am fi născut, timpul este ca o carte lipsită de profunzime ce se răsfoieşte cum vrea. Probabilitatea e parte din viaţă mai mult decât există în matematică. Viaţa e mereu probabilă, niciodată sigură.

Să-ţi mai spun ceva. Autocontrolul ţi-l asigură o remarcabilă vedere clară, o siguranţă de sine şi intuirea unei substanţe proprii ce nu poate fi alterată, sau mai corect, chiar acestea ţi-l asigură. Deci ca să înţelegi viaţa, trebuie să ai autocontrolul de a rămâne într-o stare de pace tot timpul, de a accepta anumite situaţii inopinate şi de a face faţă provocărilor şi ameninţărilor cognitive.

Lipsa de sinceritate duce la stângăcie, care poate îmbrăca diferite forme. Uneori este fluturată pentru justificarea neroziilor şi atunci gesturile devin imperfecte şi stângace.Iar planificarea asiduă duce la nebunie şi atunci nebunii se cred înţelepţi. Este un fel de înţelepciune care ne scuteşte de aplauze...problemele oricum în general sunt insolubile...

Mai am puţin şi râd, vezi că vine toamna, se vor colora frunzele în mii de culori, sau cum ai spune tu vor fi falsificate...

Atunci omul este cel mai puţin căutat, deşi este cel mai preţios...în momente neprevăzute omul este nestăpânit, îngrozit de nedumeriri de parcă ar intra în război cu toată lumea. O lume care are chipul familiar al cotidianului.

Să scrii mult dacă scrisul este un efect practic de îmbunătăţire a ştiinţei, dacă faci posibilă inventarea unor lucruri care îmbogăţesc viaţa. Cărţile sunt rezultatul gândirii, ele sunt certe şi necesare, unele vorbesc despre ce se întâmplă în natură, aşa cum vede observatorul, altele vorbesc despre acţiunea asupra spiritului uman, despre nesiguranţa omului în faţa lui însuşi. Fiecare generaţie îmbunătăţeşte tezaurul cunoaşterii şi înţelegerii scriind... zic şi eu ca să nu stau degeaba.

Leadership: Felul cum percepi realitatea poate să pornească de la felul cum îţi percepi propria existenţă prinsă între un moment de neuitat al transformării de sine şi un reper de referinţă culturală?

Scriem pentru că undeva în adâncul fiinţei noastre sperăm că cineva va călători prin mintea noastră. Noi avem nevoie de ceilalţi, ceilalţi se regăsesc în noi...unii năvălesc în scrierile noastre ca într-o junglă, alţii caută întâmplări netrăite, unii sunt debusolaţi, totul primim şi totul e de dăruit, acesta e farmecul vieţii.

Un tip din lista ta de prieteni, pe nume Vasile Nemeș spunea la un moment dat: *"Inspiraţia nu ne vine de la cineva asemănător cu noi. Când ai ochi doar pentru tine, te adapi dintr-un lac. Când explorezi, bei dintr-un proaspăt izvor."*

Doar ce nu este ca noi înşine ne completează până la a deveni întregi, nimeni nu îşi adaugă încă o mână pe lângă ale sale, însă o atingere plăcută ne conduce spre visare.

Ştiinţa valorifică lucrurile despre care altfel am fi ştiut doar că există, este ca un creion pus în mâna unora şi nu a altora, pentru că indiferent de domeniul ştiinţific, ştiinţa nu este la îndemâna oricui. Fiecare om este o sensibilitate, o emotivitate dramatică, uneori pătimaşă, limpede şi ponderată câteodată, omul este o ştiinţă în care încape toată lumea exterioară. Aceasta rezultă din vederea remarcabilă şi extrem de clară dată substanţei fiecărui individ care apare în decorul ştiinţei.

Un reper de referinţă culturală poate să rezoneze cu popularizarea propriei versiuni de A FI, transpusă (prin emoţii, prin senzaţii, prin gândire) într-o poveste plină de artă care scoate în evidenţă faptul că tot ceea ce trăieşti face parte dintr-o ascensiune spirituală treptată.

Se duc bătrânii şi se duc şi tinerii. Ceea ce este în afara conştiinţei nu este neapărat dedesubtul ei. În fiecare om zace un pictor care n-a deschis niciodată o expoziţie. Iar o exprimare fără metafore este ca un teren arid, indiferent dacă este vorba despre pictură sau despre scris. Felul cum te exprimi este felul unei culori de a surprinde sufletul omului, proprietatea unei culori de a fi mai caldă sau mai rece în funcţie de caracterul şi felul omului de a fi, indiferent ce scenă îşi alege el să surprindă în viaţă. Orice scenă de improvizaţie se naşte pe loc, în faţa ta, în oglinda sufletului tău. Participi în mod direct. Poţi da şi altora sugestii.

Viaţa este un fel de ştiinţă în care mai întâi existăm, este un fel de piesă de teatru în care nu contează că am jucat bine sau prost, contează doar că am debutat. A mai spus cineva asta, dar cu alte cuvinte. Important este ca aceste cuvinte să existe în ştiinţa vieţii tale, permiţându-ţi o dezvoltare armonioasă, atât pe plan fizic, cât şi psihic şi spirituală. Nu-i bine să fii actor fără cauză, fără scenă şi public, fără artă. Dar e bine să trăieşti o viaţă de actor prin intermediul poveştii unui actor care impresionează la fiecare apariție.

Să păstrăm ceva din caracterul unui Robinson Crusoe, să nu lăsăm niciodată să se stingă focul spiritual, ci să-l întreţinem, să lăsăm mereu să ne ardă un foc interior de nestins.

Leadershipul denotă felul îţi exprimi personalitatea, caracterul, inteligenţa emoţională, aşa încât ceea ce laşi în urma ta, ca într-o poveste de mare impact, să fie demn de un Robinson Crusoe care trece printr-o mulţime de aventuri care îl maturizează, îl fac puternic, şi îl învaţă să se autoeduce.

Ioana Sarah este numele unei simple anonime care mi-a devenit prietenă într-un moment când nu aveam niciun prieten. Gândurile ei, atât de profunde, simţitoare, libere, m-au traspus într-un adevărat miraj din care nu-mi doream să mai ies vreodată, până în punctul când mirajul şi-a adus contribuţia la construcţia unei poveşti din care cred că nici acum nu mai am scăpare.

Povestea se numeşte: "Povestea noastră".

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah.html

Îşi păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunţii

On Aprilie 22, 2012

Priveşte dincolo de "graniţele pământului" pentru a-ţi descoperi măreţia interioară, luând ca reper de autosugestionare experienţa de transformare a materiei prin înnoirea minţii.

“Nu sunt pentru moşteniri prea mari, spusese odată Alfred Nobel în cercul fraţilor şi nepoţilor săi. Viaţa ne arată că cei care au moştenit averi mari n-au ştiut niciodată să se folosească bine de ele. Au dus o viaţă lenevoasă, au căzut în destrăbălare şi au ajuns la degenerare, ruină şi moarte. Averile mari, câştigate prin moştenire nu prin muncă, sunt dezastruoase pentru cei ce le moştenesc. Ei îşi pierd orice energie, orice putere de viaţă, orice îndemn la străduinţe şi la creaţie.

Puterea noastră, noi, oamenii, am dobândit-o luptând din greu împotriva naturii duşmănoase. Nici sărăcia nu e bună, ea slăbeşte pe om, îl umileşte şi-l lăsa pradă tuturor bolilor şi păcatelor. Urmaşilor ar trebui să li se lase numai o mică parte din averea părintească, atât cât e nevoie ca să înceapă a se strădui ei înşişi, de a-şi croi singuri drumul în viaţă. Îşi păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunţii.

Avea numai 63 de ani. La deschiderea testamentului se văzu că savantul depăşise gândului lui întâi: de a lăsa un premiu care să fie dăruit, o dată la cinci ani, drept răsplată pentru lucrarea cea mai umanitară. El lăsase uriaşă lui avere de peste 30 de milioane coroane de aur pentru binele întregii omeniri. El se gândise nu numai la stârpirea războaielor dintre popoare, dar şi la progresul ei tehnic, ştiinţific. În timpul vieţii mărturisise adesea credinţa că pricină tuturor războaielor trebuie căutată în suferinţele şi mizeria a prea multe milioane de oameni. Înlăturând lipsa, se înlătură pricina cea mai de seamă a neînţelegerilor dintre oameni. Iar sărăcia nu poate fi înlăturată decât prin progresul tehnicii şi răspândirii ştiinţei.”

Leadership: Poţi să ajungi la o dimensiune spirituală maximală prin valorificarea potenţialului ştiinţific pe care-l reprezintă "transformarea materiei în spirit", încât să produci o dezvăluire a ceva necunoscut înainte?

Ceea ce aş dori să spun în cele ce urmează s-ar putea numi comentarii filozofice pe marginea observaţiei realiste a marelui savant Alfred Nobel. Le voi alătura şi câteva observaţii personale pentru a face pregnantă ideea că cine deţine o avere, fără să fi avut reuşite pe planul descoperirii şi creaţiei, nu se va putea numi niciodată savant, deci nu va reuşi să facă trecerea de la etapa naivă a cunoaşterii la dimensiunea ştiinţific-revelatoare în care înțelegerea apare ca rezultat al unui proces de dezvăluire a ceva necunoscut înainte.

Banii nu te vor ajuta să înveţi o cultură sau să-ţi imaginezi transformarea materiei în spirit şi a spiritului în energie creatoare.

Omul de ştiinţă îşi arată forţa în împrejurările unei vieţi grele, de multe ori tumultoase, unde profunzimea şi dimensiunea potenţialului ştiinţific apar ca un fel de compromis între confort şi off-road, un compromis între diferitele interese și principii. Ei acordă prioritate unora în defavoarea celorlalte. A venit momentul să ne gândim că, deocamdată, la chestiuni tehnice, puţini reuşesc să facă diferenţa dintre a fi bun şi a fi strălucit, mai ales dacă luăm în calcul numeroasele eşecuri prin care trebuie să treacă cineva înainte de a deveni savant.

Priviţi în jur, majoritatea oamenilor urmăresc să obţină stabilitatea financiară, încercând să-şi asigure banii de pensie. Alţii, chipurile mai înalţi în drepturi, îşi etalează cu mândrie accentul de pură opulenţă si exuberanţă magică, şi încă cu ce bun gust: maşini scumpe, vacanţe

exotice scumpe, plăceri de moment scumpe. Dar oare se ascunde în sufletul lor vreuna din acele descoperiri incredibile, invenţii geniale, care vor schimba lumea?

A produce o dezvăluire a ceva necunoscut înainte, poate însemna să dai forma unei idei aproape paradoxale: o combinaţie reuşită între rigoarea unei abordări care surprinde un transcendental comun şi rodul unei gândiri mistice.

De fapt, ştiinţa este o experienţă de transformare a materiei prin înnoirea minţii. Este o experienţă vie de împlinire spirituală efectivă, tradusă prin menţiunea biblică: *"Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră."*

Singurele "comori în cer" nu sunt aurul sau pietrele preţioase, pe care le adăposteşte pământul. Acestea din pământ sunt, doar pe pământ sunt întrebuinţate şi tot în pămant sfârşesc, într-o formă sau alta.

Însă adevăratele comori din cer sunt rezultatul acţiunii minţii: creaţie, descoperire şi inventică. Nu degeaba crucea biblică este rezultatul interacţiunii minţii, sufletului, mediului şi fiinţei noastre biologice, în proporţii individual diferite.

Aşadar, ca şi concluzie, voi lăsa cuvintele lui James Allen să spună totul: *"Numai gândirea cutezătoare, când se aliază cu hotărârea, devine forţă creatoare. Chiar şi cel mai slab suflet care îşi cunoaşte slăbiciunea, dacă el va crede în adevărul că puterea poate fi dezvoltată numai prin efort şi exerciţiu, şi dacă îşi va începe strădaniile imediat, şi dacă va adăuga efort peste efort, răbdare peste răbdare, atunci el se va dezvolta continuu şi în cele din urmă va capăta o forţă divină."*

A produce o experienţă vie de împlinire spirituală efectivă înseamnă să duci actul de creaţie la nivelul de descoperire, nu un act impus, ci un act constituit în prezenţa acelui puternic imbold dat numai şi numai de pasiune.

Îşi păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunţii, mai ales dacă luăm în considerare zicala că omul care nu-L cunoaște pe Dumnezeu este un eșec în ciuda tuturor succeselor lui.

Deci, să considerăm că numai cine îmbrăţişează ştiinţa (actul de creaţie, procesul de descoperire şi pasiunea pentru inventică) va putea dobândi acea experienţă vie de împlinire spirituală efectivă, chiar şi cu preţul eșecurilor nenumărate date de Dumnezeu ca să-i testeze credinţa.

*** Notă:** Drumes, Mihail - Povestiri despre cutezători, Editura Ion Creangă, 1989.

Istovitoarea odisee a omului care îşi grăbeşte transformarea

On Decembrie 22, 2012

Menţine-ţi poziţia fermă faţă de "pretenţiile" propriei tale transformări, fără să-ţi abaţi atenţia de la efectele ei.

Un fel de asprime serioasă şi aproape alienantă mă cuprindea în anumite ceasuri, şi era neobişnuit de frustrant să mă împac cu ideea că aşa va fi mereu. Urma oare să fiu pedepsit de propriile-mi strădanii, atât de deschise şi intense, îndreptate mereu înspre alte căutări?

Ce spaimă ! Întunericul, apoi brusca aprindere a unei lumini artificiale în locul în care îmi puneam tot felul de întrebări, îmi îngreunau considerabil viziunea asupra propriei mele fiinţe. Uneori, credeam că dacă mă încarc cu nenumărate forme de gândire, cu care viaţa îmi intersecta toate convingerile, strădaniile şi valorile, cel puţin în aparenţa cu care trebuia să răspund lamentărilor şi cererilor repetate de a formula un punct de vedere individual vizavi de orice situaţie în care eram implicat, voi putea să-mi definesc o nouă direcţie de acţiune.

Pledam în favoarea existenţei unei separări absolute, trecerea forţată de la o formă de cunoaştere medie înspre alta, mult superioară, marcând etapa finală a maturizării mele, care se producea subtil, aproape fără să-mi dau seama. Mă implicam într-o continuă activitate de învăţare şi însuşire a celor mai avansate şi eficiente particularităţi, mecanisme ale cunoaşterii. Ajustări fine, dar complicate, impuse de schimbările ce surveneau în propria-mi fiinţă.

Ca un vehicul capabil să-şi sporească de cinci, de zece ori viteza cunoscută şi acceptată de ştiinţă, speram să ajung fulgerător la destinaţia dorită, acolo unde totul se accelera pe măsură ce apăsam pedala de ambreiaj a transformării mele, prin dezvoltarea controlată a ştiinţei pe care mi-o însuşeam.

Acolo unde întrebările fără răspuns încetau a se repeta la nesfârşit. În locul lor făcându-şi debutul acele idei grandioase care nu ruginesc prin praful timpului. Dar care, ca valurile din timpul şi de după furtună, se spărgeau furioase de latura neclară a fiinţei mele, cauzând mai multă confuzie.

Leadership: Poziţia ta faţă de realitatea complexă a vieţii este aceea a observatorului care vede de la distanţă mare amănuntul piesei diferenţiatoare menit să indice o nouă direcţie de cunoaştere?

Un observator care m-ar fi studiat cu atenţie, ar fi văzut desprinzându-se din mine, de dincolo de această limită a cunoaşterii nepermise care mă încerca stăruitor, a gândirii care trebuia să se menţină ancorată în realitate - neînvinsa tendinţă spre perfecţiune. Rampa mea spre succes, nevoia puternică de a fi mai mult decât un simplu om, mai mult decât un număr fără soţ al destinului.

Spre a deveni liber, puternic, o mărturie peste timp, demn de a intra în rândul marilor iluştri în ale alchimiei, ca Bötger, Philaletes, Trevisan sau Paracelsus.

Dar pentru asta trebuie să activez acel *modus operandi* , să mă deplasez într-un mediu diferit, să risc să mă scufund în altă realitate, printr-o revizuire a consecinţelor şi efectelor cauzate de transformarea mea. Fără să ştiu că alchimia nu este o criptografie de descifrat, ci un dar de la Dumnezeu, un lucru infinit de complex care nu se limitează la a învăţa, ci la a

transforma ceea ce ţi-ai însuşit prin învăţare.

Era evident, de altfel, că nu puteam sta cu mâinile în sân, încercând, prin toate mijloacele, să-mi asigur înălţătoarea transformare. Trebuia să-mi menţin poziţia fermă faţă de „pretenţiile" propriei mele transformări. Să văd focul limitării stingându-se atât de iute, şi succesul înlocuindu-l, fără nicio negare. Probabil, singura piesă diferenţiatoare care îmi putea indica o nouă direcţie de cunoaştere, încât să dau o semnificaţie accentuat pozitivă asupra vieţii, era tendinţa de a mă poziţiona, în general, la un nivel mult superior celor ce se petreceau în jurul meu.

Leadership: Îţi asiguri înălţătoarea transformare personală privind viaţa din unghiul a ceea ce se pierde prin profunzime, sau din perspectiva a ceea ce se dezvoltă prin generalizare?

Dezvoltarea leadershipului implică transformare, *une renaissance dans la vérité* , fiind un proces spontan, dar şi controlat al acelor componente care te ajută să atingi maturitatea, şi să eviţi situaţiile critice. Dar acest proces de transformare te poate trage în jos, ca pe o epavă la fundul oceanului, dacă nu înţelegi sensul lui, dacă nu te dedici cu dăruire propriei tale "treziri".

Aşa cum la şah, calul poate să sară două careuri deodată şi chiar în două direcţii opuse, dar nu poate înainta de două ori în acelaşi timp, tot astfel înfrângerea oricăror limite, oricăror automatisme de gândire care nu-ţi sunt favorabile, sau care nu duc nicăieri, inhibându-te sau blocându-te în dezvoltare, poate să producă "un salt de două trepte" peste plafonare.

Dar acest salt spre marea performanţă nu se poate produce decât o singură dată, vital şi hotărâtor. Căci omul care nu se sprijină pe ambele aripi ale transformării sale, nu va putea niciodată zbura spre noi destinaţii, în cel mai bun caz va sosi cu întârziere în locul în care dorinţa de a fi altcineva nu îl mai poate favoriza.

Această dezvoltare care îţi poate accelera sau paraliza transformarea, poate fi privită ca o reîntoarcere la propria-ţi identitate, adică spre a te regăsi în final pe tine însuţi. Este o posibilitate de recepţionare a situaţiilor care nu corespund aşteptărilor tale, sau care nu sunt înţelese în totalitate, spre a nu îngreuna mecanismele și complexitățile noii tale deveniri.

A privi viaţa din unghiul a ceea ce se pierde prin profunzime înseamnă să uiţi de ceea ce te apasă şi te frământă, legat de totul din jur, şi să te întorci la ceea ce ai lăsat în urmă înainte de a interveni schimbarea. Pe de altă parte, a privi viaţa din perspectiva a ceea ce se dezvoltă prin generalizare înseamnă să vezi un singur eveniment negativ ca un model nesfârșit de izbândă. Poţi?

Transformarea în leadership se realizează sub semnul intelectului, a conştiinţei şi a valorilor personale ce rezultă din interacţiunea cu totul din jur pe care nu-l poţi schimba, dar îi poţi surprinde înţelesurile ştiind că ele se pot pierde uneori, neputând ajunge în mod desăvârşit la oricine.

Istovitoarea odisee a omului care îşi grăbeşte transformarea evidenţiază lipsa capacităţii omului de a-şi dirija voluntar resursele şi acţiunile într-o direcţie folositoare lui, care să aducă coerenţă existenţei sale şi, în acelaşi timp, excelenţa în leadership.

Îţi dezvolţi controlat ştiinţa pe care ţi-o însuşeşti? Strădaniile tale de a-ţi grăbi transformarea sunt îndreptate mereu înspre alte căutări? Care sunt întrebările cu care te confrunţi pe parcursul transformării tale? Îţi cauzează ele multă confuzie? Îţi menţii gândirea ancorată în realitate? Te împaci cu ideea că aşa va fi mereu?

Menţine-ţi poziţia fermă faţă de pretenţiile tale privind propriile transformări, fără să-ţi abaţi atenţia de la efectele ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/istovitoarea-odisee-a-omului-care-isi-grabeste-transformarea.h

Îţi făgăduiesc să nu mă omor, dar nu-ţi făgăduiesc că n-am să mor

On Aprilie 01, 2019

Repararea trecutului necesită dedicare față de propriile acțiuni și alegeri, pentru a întoarce roata destinului spre bine.

- Christiane, continuă Julius cu un ton grav şi aproape solemn. Ai spus adineauri că din pricina tăcerii tale prea îndelungate Frederique şi Lothario sunt acum despărţiţi. Ei bine, este datoria ta acum de a acţiona pentru a-i reuni şi, în loc să te opui la ceea ce voi întreprinde eu în acest scop, trebuie să-mi sprijini proiectele, să mă ajuţi să-mi îndeplinesc planul, oricare ar fi. Să reparăm răul pe care l-am făcut şi, dacă vom suferi după aceea, măcar să ne fi făcut datoria.

- Sunt gata, zise ea, resemnată.

- Iată ce trebuie să faci. Frederique este la Eberbach. Te vei duce acolo, o vei aduce în secret la Paris, astfel încât Samuel să nu bănuiască nimic. Ea este probabil neliniştită. O vei informa. Aici, va locui la tine, o vei proteja, vei fi mama ei. Nimeni nu va şti că eşti la Paris şi că eşti împreună cu ea. Eu, în acest timp, îmi voi continua planul.

- Ce plan?

- Nu mă întreba.

Leadership: Cum ai putea să îmbini contrastul dintre greșelile trecute și acțiunile de acum pentru a contura o perspectivă a vieții tale în care simetria și armonia devin principii fundamentale?

- Oh ! izbucni ea, e ceva îngrozitor, de vreme ce n-ai curajul să-mi spui, eu care ţi-am dezvăluit lucruri atât de cumplite !

- Prima condiţie ca să reuşesc, zise Julius, este un secret absolut. Dacă pereţii ar şti ceea ce vreau să fac, s-ar prăbuşi totul. Trebuie ca Samuel să se cufunde într-o linişte adâncă. Să nu se teamă de nimic, să creadă că mă trage pe sfoară ca şi în trecut.

- Ceea ce vreau să fac, nu ştiu decât eu şi încerc să mă gândesc cât mai puţin la lucrul acesta, de teamă ca nicio vagă intenţie să nu mi se citească pe chip. Când va sosi clipa, totul va izbucni deodată din inima mea, ca leul din vizuină, şi vai de cel ce va simţi gheară în gât.

Leadership: Ai simțit vreodată că echilibrul subtil al deciziilor tale modelează destinul celor din jur, în momente în care sinele tău se confruntă cu dileme existențiale?

În efortul de a repara greșelile trecutului, asumarea responsabilității și colaborarea devin piloni esențiali pentru îndreptarea situațiilor create de propriile acțiuni, evidențiind puterea vindecătoare a solidarității și a sacrificiului personal în numele binelui comun.

Contele von Eberbach se opri, parcă regretând că vorbise prea mult.

- E de ajuns să ştii, reluă el, că planul meu este dublu: îmi voi sluji familia şi patria. Tu, care mă iubeşti, n-ai vrea, nu-i aşa, să-mi alungi suprema consolare de a realiza astfel de scopuri cu mâinile mele deja reci? Haide, fii generoasă, fii inteligentă, fii deasupra măruntelor interese care preferă realitatea în locul bucuriilor sufleteşti, şi să-mi consimţământul tău. Spune-mi că-mi îngădui să mor şi că-mi făgăduieşti să trăieşti.

- Îţi făgăduiesc să nu mă omor, zise Christine, dar nu-ţi făgăduiesc că n-am să mor.

În leadership, singurul învăţător de nădejde este conştiinţa de a alege un mod de acţiune care combină intenţia clară a scopului propus cu îndreptarea situaţiilor în care nu te simţi văzut pentru ceea ce faci.

Îţi făgăduiesc să nu mă omor, dar nu-ţi făgăduiesc că n-am să mor, sunt cuvintele unui om care ar vrea să îndrepte greşelile trecutului prin intermediul sacrificiului personal. Dar repararea trecutului necesită curaj și dedicare față de propriile acțiuni și alegeri, pentru a întoarce roata destinului spre bine. Uneori, echilibrul fragil dintre dorința de răzbunare și consecințele sale te face să te simți divizat între valorile cu care te identifici și sentimentele de vinovăție care te împiedică să fii fericit.

*** Notă:** Alexandre, Dumas - *Mâna providenţei*, Editura Vestala, 1993

Source: https://neculaifantanaru.com/iti-fagaduiesc-sa-nu-ma-omor-dar-nu-iti-fagaduiesc-ca-n-am-

Îţi voi dezvălui acum o parte din natura Fenixului

On Aprilie 05, 2010

Înțelepciunea adevărată începe când recunoaștem faptul că realitatea vizibilă este doar o iluzie înșelătoare.

Marele Prezicător intră pe uşa situată în dreapta.

– Află, îi zise el lui Keops, în timp ce mergeau, că fiecare dintre aceste galerii duce la săli înguste sau la răscruci, la care se ajunge printr-o ușă. Or, fiecare prezintă şapte uşi dominate de şapte entități spirituale, numite divinități sau demoni, nu are importanţă. Şi fiecare dintre aceste uşi duce la alte zece uşi. Îţi poţi da astfel seama de complexitatea și de felul complicat în care se întretaie aceste galerii, care se pot închide în dreptul fiecăreia dintre aceste uși. Căci mai trebuie să ştii că aceste locuri sunt imaginea lui Duat, așa cum îl străbat sufletele morților înainte de a ajunge în faţa judecății lui Osiris. Dar vei putea, treptat, să descoperi că acestea sunt doar nişte viziuni care nu prezintă realitatea, căci realitatea este contrariul aparenţelor.

– Vrei să spui că ceea ce vedem, ceea ce auzim nu este realitatea, că este doar o iluzie?

– Keops, îți admir perspicacitatea şi rapiditatea reflecţie. Ai înţeles corect, ceea ce mă bucură, căci am sentimentul că nu-ţi va fi greu să urmezi învăţătura pe care încep să ţi-o transmit din această zi.

Ajunseră la o sală de mici dimensiuni, din care se deschideau trei galerii. Benu îl invită pe Keops să se aşeze.

Leadership: Cum te raportezi la ideea că fiecare realitate personală este doar o fractură dintr-o imagine mult mai vastă, completată de un orizont care transcende percepția individuală?

– Îţi voi dezvălui acum o parte din natura Fenixului. Să nu pierzi din vedere că acest templu, în interiorul căruia tocmai pătrundem, este locuinţa lui, locul manifestării sale. Se spune că locuiește în Țara Zeului, care se află la miazăzi de Egipt. Unii spun că această Ţară a Zeului nu este altceva decât acele ținuturi imense situate de cealaltă parte a Mării Orientale, care ne mărgineşte coastele, locuite de triburi nomade. În sudul acestei ţări, către regiunile numite de noi Punt, acolo ar trăi Fenixul, care s-ar hrăni cu tămâie şi cu smirnă. S-ar naște din el însuși, astfel că este propriul său fiu și în acelaşi timp tatăl său.

Când tatăl moare, este închis într-un sicriu făcut din smirnă, în formă de ou, şi dus în templul în care ne aflăm. Deoarece aceste funeralii se repetă numai la fiecare cinci sute de ani, nu am avut niciodată ocazia să verific realitatea acestor spuse. ŞI nici versiunea păstrată în cărțile templului nostru, care spune că Fenixul, după ce a trăit cinci sute de ani, își face un culcuş din nard, din smirnă gălbuie și scorţişoară, îi dă foc şi se întinde deasupra ca să fie mistuit pe acest rug funebru, ca apoi să renască din propria cenuşă. Acest nou Fenix ar zbura atunci până aici, căci acest templu este locul de unde a ieșit din negura timpului.

Leadership: Poate devenirea eternă să fie o reflectare a naturii tale personale, dezvăluită în lumile exterioare prin intermediul unei imagini care transcende granițele timpului și spațiului?

- Povestea aceasta se află scrisă într-o carte? întrebă Keops.

- Aşa mi-a spus Marele Prezicător dinaintea mea, dar nu am văzut niciodată această carte care, după câte se spune, ar putea să se afle într-o ascunzătoare secretă din templul lui Thot de la Hermopolis. Dar această poveste conţine adevăruri mai profunde. În realitate, Pământul Zeului, de unde vine Fenixul, se află, nimeni nu ştie unde, la marginea lumii sau la marginea universului. Căci Fenixul care renaşte din propria-i cenușă este simbolul omului ce renaşte în alt corp de lumină.

De aceea este el sufletul lui Ra, ieșit din materia primordială. Este devenirea eternă și Eternitatea însăşi şi mai este Infinitul, iar Eternitatea e ziua și Infinitul e noaptea, căci infinitul este strâns legat de eternitate, unul nu poate fără celălalt, aşa cum ziua nu poate să existe fără noapte, fiecare fiind una dintre feţele ascunse ale universului, unirea lor formând Totul, Unu, Eternul şi Infinitul. De aceea, îți dezvălui deja o parte din vălul lui Isis: află că în inima labirintului se află Fenixul.

Dar esența sa, natura sa nu o vei descoperi cu adevărat decât după ce vei fi trecut de toate uşile lumii interioare și vei fi ajuns la acea sală a Misterului revelat. Astăzi ai trecut de prima ușă. Acum, haide să ne întoarcem spre lumină vizibilă a soarelui, care este doar reflectarea adevăratei lumini a lui Atum-Ra, ca să poți medita la tot ce ţi-a fost dezvăluit.

Învățătura este o călătorie care începe sub îndrumarea celor care pot dezvălui secretele cele mai adânc îngropate. Iar depășirea iluziilor recunoscute de realitate ne pregătește pentru întâlnirea cu esența adevărului.

Îţi voi dezvălui acum o parte din natura Fenixului: ceea ce pare a fi realitatea este doar o umbră a adevărului ascuns în spatele aparențelor. Iar drumul spre adevăr este pavat cu uși ale percepției care trebuie deschise cu cheia cunoașterii. Mai ales că, adesea, căutarea cunoașterii spirituale este o călătorie prin straturi multiple de simbolism și înțelesuri ascunse, care necesită trecerea prin multe etape de revelație.

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/iti-voi-dezvalui-acum-o-parte-din-natura-fenixului.html

It's A Sin

On Noiembrie 26, 2017

Testează-ţi nivelul de credinţă, acţionând sub imboldul căutării adevărului şi optimizării acestuia într-un context particular.

Trebuia să-mi asum responsabilitatea păcatului de a-mi îngădui o depășire a limitelor de a înțelege „adevărul" până la nivelul sacrificiului de sine, în contextul filozofiei valorii acordate fiecărui rezultat posibil al unei acțiuni, dar care era, fără îndoială, antagonistă Bibliei. Această filosofie unică, apelul suprem al criteriului unei raționalități critice şi erudite care dezvoltă teorii ermetice, părea derivată din algoritmul unui parcurs existențial exprimat în nicio limbă inteligibilă, numit adesea destin, un amestec intensiv între a cădea în timp și a fi în afara timpului.

Era un sacrificiu consubstanțial cu exteriorizarea înfrângerii, îndoielii, dispreţului faţă de ceea ce era permanent, solid, stabil şi în general „învechit", *forever with a sense of shame* , lăsându-mă parcă hipnotizat de ceea ce mă stârnea şi mă întărâta mai aprig: violarea legăturii cu divinul. „Father you fought me 'cause I didn't care and I still don't understand."

Să cred ceea ce nu se poate vedea, să-mi închipui ceea ce poate să nu fie adevărat, sub puterea unei vinovății care-mi conduce destinul ca într-o incantație magică, adică fiind surprins de un repetabil simțământ de ruşine, într-un exerciţiu de inutilitate şi deznădejde pe care nu izbuteam să-l controlez, era în congruenţă cu obiectul obsesiei mele pentru punerea în valoare a descoperirilor misterioase și uluitoare.

Descoperirile pline de îndoială, dependente de necunoscutul unor legi invariabile, erau făcute prin intermediul clauzelor contractuale de finanțare a călătoriei într-o realitate enigmatică, simbolică, poate neîntâmplătoare. Iar răsplata acestei fapte cutezătoare era să probez ce n-am crezut niciodată că o să văd: o altă faţă a învăţării Ştiințelor Vieţii în conformitate cu o altă faţă a lui Dumnezeu. „Father forgive me, I tried not to do it."

Leadership: Formele tale de protest la adresa „inadmisibilului admis de raţiune" răspund la apelul suprem al unui criteriu unic: adevărul nu poate fi posedat, ci doar exprimat?

Dostoievski îşi concepea personajele din sensibilităţi şi ataşamente faţă de ceva considerat sfânt, care izbucneau într-o clipă una din alta, pe care însă le compensa cu nişte calităţi deosebite. De exemplu Prinţul Mişkin, sufletul lui nu cunoştea răul fiindcă nu-l putea concepe. Atunci când era obligat să ia act de prezenţa ofensivă a răului şi să-i atribuie o vină, îi găsea argumente şi explicații legitime, gata să se convingă a-l accepta ca pe o fatalitate. La nivelul sublim de trăire şi cunoaştere, binele şi răul atingeau faza definitivă de *coincidentia oppositorum.*

Firele şubrede care mă legau de-un simţământ al propriei importanţe izvorât din asimilarea ştiinţei la nivel superior, un exil apropiat de centrul universului, legat de simţirea care stăpâneşte orice subiect al cunoaşterii şi al înţelegerii, *for whatever I wanted to do* , dădeau coerenţă confruntării dintre bine şi rău. Astfel, schimbarea se manifesta din nou şi din nou ca într-o carte deschisă, fără să setez asocierile cu paginile unei puteri renegate şi necunoscute.

Binele şi răul, suportabile doar dacă le întrevedeam raţiunea de a exista, dacă aveau un ţel prin care să merite osteneala de a le trăi efectele, îmi validau obsesia pentru semnificaţiile întâmplărilor care aveau loc în viaţa mea independent de voinţa şi intervenţia mea. Puţini dintre noi iau în calcul factorul hazardului. „It's a, It's a sin."

Everything I’ve ever done, Everything I ever do, Every place I’ve ever been, Everywhere I’m going to, It’s a sin. Pentru că însăşi forţa sufletului, trăirile şi convingerile care ies din garanţie pe parcursul derulării evenimentelor, tulburate de prezența gândurilor adunate peste zi, implică regretul de a nu fi tălmăcit vederea celor de din afară, voinţa lui Dumnezeu, singurătăţile unui filosof fără de milă într-un univers al posibilităţilor nelimitate.

Păcatul de care se face vinovat un căutător de adevăruri este acela de a reflecta la lucruri şi situaţii de care vrea să se debaraseze, fără să încerce să le folosească spre desăvârşirea personală întru nădejdea slavei lui Dumnezeu.

Atâtea piedici în calea investigării unor fapte de natură necunoscută pe care doream să le accesez prin prisma unui punct fix, *when I look back upon my life* , ca zborul vulturului care nu lasă nicio urmă, se puteau concretiza într-o creaţie artistică care doreşte să spună mult prea multe, însă nu reuşeşte să facă acest lucru datorită complexităţii parcursului non-liniar şi a contradicţiilor vieţii. Şi mai ales datorită proiecţiei agresive a unei lumi imperfecte, determinată de apariţia unei conştiinţe tragice sau ostile.

Un sentiment foarte dureros determinat de credinţa că ceva este în neregulă cu mine, acest lucru făcându-mă demn de deșertăciunea care îmbracă golul unei prăpăstii, ca o sentinţă necruţătoare emisă asupra unei lumii imaginare care se anunţă cu pretenţiile stranii de a pune în discuţie rânduielile consacrate unei autorităţi supreme, determina anihilarea mea simbolică într-un spaţiu al captivităţii fără ieşire.

Astfel, am ajuns să mă transform într-un prizonier al unei terifiante limitări, ceea ce avea drept consecinţă asumarea unui spor de pedeapsă, *no matter when or where has one thing in common too* : efortul de a înţelege viaţa, de a-i atinge enigma şi – în grad incomparabil mai mare – de neputinţa de a o prinde în menghinele unei forţe implacabile.

Trăirea prin credință este o manifestare a nevoii tale de a se apropia mai mult de cele ce nu se văd, dar care se cer a fi cercetate și cântărite în funcție de gradul de valorificare a darurilor unice cu care ai fost înzestrat.

Caută şi vei găsi. Bate și uşa ţi se va deschide. Cere şi ți se va da. Cu o singură condiţie: să crezi în ceva care nu poate fi văzut, nici demonstrat, nici infirmat.

Adevărul care te va face să trăieşti în lumea ta, nu a celorlalți, poate fi optimizat numai într-un context de evoluţie care îți permite să testezi experienţele unui bine care face rău, sau a unui rău care face bine, cu un alt mod de a le înţelege.

It’s A Sin ori de câte ori încerci să înţelegi ceva mai presus de omenire, mai presus de raporturile ei pământeşti, mai presus de toate interesele vieţii trecătoare, fiindcă pierzi din vedere frumuseţea clipei ce trebuie numaidecât trăită sub semnul iminenței.

Aici rămâne valabilă zicala: *„Păcatul te costă mai mult decât vrei să plătești, dar te poate duce mai departe decât ai vrea şi te ţine mai mult decât vroiai să rămâi.”*

*** Notă:** Pet Shop Boys - It's A Sin

Source: https://neculaifantanaru.com/its-a-sin.html

It's Probably Me

On Decembrie 02, 2017

Încearcă să înțelegi cine eşti atunci când te pierzi în altcineva.

M-am adaptat la o realitate rămasă la nivel de bănuială, pe care de altfel nu am vrut niciodată să o recunosc, deşi am fost avertizat de mecanismele cunoaşterii, ale intuiției și ale nevoii de adevăr care se întind dincolo de experienţă, parcă cu rostul de a deturna firescul către altceva mai pretenţios. Traversare a absurdului? Ficţiune reală?

Trecutul meu retrăit într-un prezent determinat de forţele magnetice ale creaţiei supusă unui sens ce o depăşeşte şi care, la limită, o face posibilă între potenţialitate şi act, între subiect şi realizare, refuzând aproape o teoretizare adâncită, nu îşi mai găseşte locul, aflându-se ca un corp străin ce declanşează o reacţie uriaşă în sufletul meu.

I ask myself, who'd watch for me? Uitând de rostul clipei care moare, să înţeleg esenţa dincolo de aparenţă devine o trezire spirituală a celui ce experimentează vulnerabilităţile ascunsului spre a ajunge la desfăşurări deductive ale cunoaşterii sapienţiale, dorite dar anevoioase, care încearcă o restabilire a credinţei corecte alături de înviorarea iniţiativei particulare de revizuire a temei numită: Dumnezeu.

Aşteptare dinamică? Explorare a limitelor de înţelegere a unor iluzii? Unele lucruri nu pot fi prinse în cuvinte, ci doar în materia constituentă a imaterialului. Fără imaginaţie dusă prea departe şi deci pierdere în decor şi idei, încă o treaptă fără de care nu mă pot căţăra mai departe, în pragul unei împliniri redusă la abstract, niciodată satisfăcută, semăn cu Don Quijote crezându-se învins, neputincios în faţa lipsei de roade a faptelor sale.

Leadership: Atribui valori de probabilitate unor lămuriri menite să-ţi ofere însemnătate, evaluându-ţi inexact capacităţile în raport cu momentele de incertitudine pe care le înfrunţi?

A solitary voice to speak out and set me free. I hate to say it, I hate to say it, but it's probably me. Căci, asemenea unei întrebări la care nu primeşti niciun răspuns, mă simt angajat într-o tentativă pseudoştiinţifică de a justifica o eventuală intervenţie străină căruia i se aplică mărimea de măsurat: pluralitatea.

Ceva care mă întreabă doar despre ce se ascunde, ceva care îmi răspunde doar despre ceea ce se cunoaşte, o compatibilitate a combinaţiilor dintre viziune şi atitudinea critică anulând caracterul a ceea ce este concret. Uf, încă o parabolă a dez-înstrăinării, o continuare a întoarcerii la mine din „altceva-ul în care mă pierdusem cu totul. O experiență subiectivă de care nu mă satur să o compar cu o creaţie supusă paradoxurilor într-o relaţie de alăturare a contrariilor dintre sine și Alter-Ego.

Deseori ne găsim în faţa unor situaţii susţinute de fundament ştiinţific pe care nu ştim să le parcurgem, să le înţelegem şi să le canalizăm către diferite căi de acţiune pe care singuri, prinşi în paradigma noastră, nu le-am putea vedea.

Ordinea şi potrivirea unor conjuncturi pentru a ajunge la îndeplinirea unui rezultat propus reprezintă doar o critică a fundamentelor ştiinţei raportată la o realitate rezultată din confruntarea de sensuri care condiţionează funcţionarea relaţiei cu cele neştiute din cadrul unei experienţe de sine stătătoare. O experienţă integrată în conceptul generos "just an

ordinary guy". If you wake the morning in a stranger's coat, no one would you see.

An ordinary guy este un Don Quijote care se bate cu morile de vânt, neacceptând să-şi drămuiască pasiunile, pentru ca la finalul căutării de sine să se elibereze din marasmul conformismului şi al cuminţeniei „înţelepte". El reprezintă un simbol al unei etici active, momentul limită al unei aspiraţii salutare spre perfecţiune pe care nu o va atinge decât prin revelarea sinelui.

Lămuririle menite să-ţi ofere însemnătate vin din partea obiectivității cu care îți judeci autenticitatea pe baza profilului de personalitate obținut prin intermediul unui Alter-Ego niciodată mulțumit, născut din frământări, incertitudini și contraste, din aspiraţii supuse permanent analizei lucide.

O extindere a experienței de sine este o răsturnare a vechilor constrângeri care te limitează, sub rezerva intenţionalităţii de a aprecia „altceva-ul" acolo unde este prezent, creând în mod constant contexte de interpretare a realităţii.

Cu o amplificată sensibilitate faţă de conţinutul artei (perceput ca obiect al ştiinţei), încerc să mă cufund în căutarea de răspunsuri la toate dilemele care-mi aleargă prin minte. Că dincolo de tot ce mă frământă, contrastând cu năzuințele cele mai profunde, dincolo de interpretările subiective ale experienţelor personale şi negarea adevărurilor sfinte, stă un fel de nebunie a luptei cu mine însumi.

O neacceptare a convențiilor unanim acceptate. O depăşire a limitelor. O exagerare, fie că e vorba de pasiunea pentru o idee, pentru o cauză, pentru o misiune, pentru descoperire.

Scriitorul român, Tudor Vianu, credea că din moment ce Sancho Panza s-a quijotizat pe deplin, este normal ca el să devină un Don Quijote în locul celuilalt.

When the world's gone crazy and it makes no sense, there's only one voice that comes to your defense: that voice of the stranger in you. Pentru că nu mă recunosc acelaşi ca înainte, derizoriu în tot ce mă ajuta să fiu eu însumi, ceva vrednic de o imaginaţie dusă pe o culme a confuziei unde nu există limită de timp, ci doar un strigăt în pustiu adresat unui Dumnezeu nevăzut.

Deci, pierdere de sine într-un joc care generează parcă o utopie a eului și neantului ce caracterizează un *cold cold ground* . Eu şi cu mine însumi în labirintului singurătăţii, prea bine aşezat ca să se descuie curând, înconjurat de ştiinţa ce îşi aşteaptă încă răspunsul. You're not the easiest person I ever got to know, and it's hard for us both to let our feelings show.

Adevărata miză a redefinirii personale este acceptarea a tot ce simți în legătură cu misterul viu al vieţii disimulat între două persoane: un idealist care nu se lasă bătut şi un răzvrătit a cărui sminteală este „o formă de superioară înţelepciune".

It's Probably Me ori de câte ori încerc să înțeleg cine sunt atunci când mă pierd în altcineva.

Când te afli faţă în faţă cu tine, simţi că eşti un alt om? Evoluţia ta spirituală se realizează prin analizarea şi asumarea propriilor calităţi şi defecte atunci când gândești prin creierul lui Don Quijote?

*** Notă:** Sting feat. Eric Clapton - It's Probably Me

Source: https://neculaifantanaru.com/its-probably-me.html

Izolarea cercetătorului în cursa lungă a leadershipului

On Iulie 11, 2013

Asigură ştiinţei tale un loc de bază în asistenţa leadershipului, astfel încât ea să poată fi inclusă în contextul amplu de reconstruire a gândirii celorlalţi oameni.

Nu puteam să fug de obligaţia de a găsi noi variante de răspuns la întrebările aparent fără răspuns. Scanam mulţimea de variabile pe care le cunoşteam sau nu, făcând posibilă găsirea altor răspunsuri, într-o formă fin divizată, prin intermediul unei abordări sistematice. Asta îmi aducea, mai mult decât orice altceva, o anumită pace, o trăire deosebită, senzaţia aceea minunată, Evrika, când afli ceva nou, exclusiv, cu impact major.

Interpretarea pe care o dădeam necunoscutelor care gravitau în jurul unui singur punct de vedere era extrem de profundă, ca o taină de nepătruns sub formă de metaforă care încapsula un adevăr incontestabil. Trebuia să fiu mereu atent la apariţia jocurilor de semnificaţii care admiteau o descifrare de adâncime, combinându-se şi grupându-se apoi într-o nouă creaţie, într-un limbaj multiplu, plin de subtilităţi care trebuiau prelucrate, interpretate, apoi transmise într-un stil convenţional.

O transformare a originalului într-o nouă creaţie, pusă într-un alt context. Nu voiam să ratez ocazia de a îmbogăţi structura limbajului cu noi simboluri, adăugate în amestecul de reacţie iniţial, filtrat în concentraţii mici la nivelul conceptelor abstracte.

Trăirea cea mai stimulatoare pe care o încerci în faţa ştiinţei are ca fundament nuanţa pozitivă a unei lumi înţelese prin subtilitatea interpretărilor ei.

Leadershipul, încercarea de exteriorizare a ceea ce eram cu adevărat în mijlocul unei cunoaşteri care se înfăptuieşte esenţialmente pe calea creaţiei, trebuia să fie sursa unei relaţii de tip cauză-efect între folosirea cuvintelor ca ancore pentru experienţa de învăţare şi folosirea unor criterii de comparare şi clasificare a diferitelor interpretări ale noţiunilor matematice pentru descoperirea unor proprietăţi sau reguli de multiplicitate a sensurilor scrierilor mele.

În prima schemă de răspuns generalizat, evidenţiind apropierea între două sensuri îndepărtate, se forma o combinaţie intermediară instabilă între catalizatorul X şi unul din reactanţi. Prin reacţia combinaţiei intermediare cu celălalt reactant se forma produsul de reacţie şi se regenera catalizatorul. Iar acest catalizator, în condiţii speciale, crea un strat nou de înţelesuri profunde. Pe care de multe ori le pierdeam din vedere.

Leadership: Atunci când Creaţia ta dobândeşte posibilitatea de a deveni asemenea Creatorului, tu rişti să devii o fiinţă distinctă, separată de El?

După cum o poveste capătă un sens special în funcţie de interpretarea personală a elementelor ei de bază, tot astfel cunoaşterea pe care o obţineam în urma metodelor inductive căpăta conotaţii speciale atunci când luam în considerare ambiguităţile şi contradicţiile pe care nu le puteam explica.

Întreaga mea creaţie se focusa asupra răspunsurilor pe care le-aş fi putut obţine în urma lansării întrebării: "Cât de aproape sunt de împărăţia lui Dumnezeu?" Deodamdată înţelegeam că sunt mai aproape de lucruri decât de Dumnezeu, de zidire decât de Ziditor, de cunoaştere decât de înţelepciune (care este mai mult o formă de manifestare a lui Dumnezeu în plan

emoţional, comportamental, intelectual).

Cu ajutorul ştiinţei trasam graniţele dintre real şi ireal într-un spaţiu fără coordonate. Practic regândeam lumea şi o aşezam într-un sistem gândit special, astfel încât să optimizez la maxim procesul de construcţie al unor idealuri înalte de cunoaştere. Sensurile degenerau într-un ansamblu de simboluri arbitrare care îndepărtau profanii de adevărul ce sălăşluia înăuntrul limbajului, conceput şi transmis mai mult ca o filosofie.

Eram încă departe de Dumnezeu, căci chiar dacă acumulasem multă cunoaştere şi multă dorinţă de creativitate, încă nu reuşeam să comunic cu El, cu universul, nu reuşeam să transform materia în energie vitală (asemenea acelui fizician care a reuşit să transforme raza soarelui în energie electrică). În spatele creaţiei există o întreagă filosofie, aşa cum în spatele cunoaşterii trebuie să existe încercarea intelectului de a se pune pe sine fundament al lumii.

În ceea ce mă priveşte, exista o anumită "pudoare" legată de limbajul dezvoltat, care mă împiedica să construiesc şi să multiplic semnificaţiile în contexte noi. Fiindcă mă temeam că acestea ar putea declanşa invidia în rândul experţilor şi controverse în rândul misticilor. Ca să fie general acceptat, compoziţia limbajului trebuia să se uniformizeze şi să se lege într-un tot unitar, garantând formarea unei perspective mai complexe, bine înţelese asupra realităţilor neştiute.

Leadership: Controlul tău asupra elementelor de creaţie duce la acumularea unor experienţe care îţi oferă un anumit grad de înţelepciune în relaţia cu ceea ce te face să simţi că trăieşti din înaltul unei auto-proclamări de atotcunoscător?

Păream a fi stăpânit de un sentiment covârşitor. Căci pentru a demonstra argumentele şi teoriile potrivite, extrăgând asemănările şi deosebirile din toate punctele de vedere legate de tot ceea ce ţine de desluşirea “ambiguului”, trebuia ca semnificaţiile cu aceeaşi importantă, dar şi aparent în contradicţie cu realitatea cunoscută, să se întrupeze la rândul lor într-o viziune a limbajului prezent în creaţia mea.

Celebrul scriitor Umberto Eco îşi începe romanul "Pendulul lui Foucault" cu nişte cuvinte extrase din "De oculta philosophia", care parcă pune la încercare autoritatea ştiinţei şi a tehnicilor bazate pe suportul cunoaşterii cele mai înalte:

“Numai pentru voi, fii ai doctrinei și ai învățăturii, am scris această operă. Cercetați atent cartea, concentrați-vă asupra acelei intenții pe care am presărat-o și am strecurat-o în mai multe locuri. Ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc am arătat în alt loc, ca să poată fi înțeles de înțelepciunea voastră.”

Eu însumi ocupam un loc central în creaţia mea. Iar viziunea mea trebuia să se exteriorizeze printr-un limbaj adecvat, perfect înţeles. Înţelepciunea mea se putea defini în acord cu întărirea convingerii că tot ceea ce reuşesc să asimilez prin procesele cunoaşterii poate duce la un grad ridicat de acceptare şi tolerare a necesităţii de a fi pragmatic în ce priveşte costul eşecului, de a fi sincer cu mine însumi în momentul când creaţia nu se mai supune creatorului şi îl ia în stăpânire.

Ştiinţa este materialul gândirii, este felul în care îl poţi înţelege pe Dumnezeu care a făcut cerul şi pământul (cu toate legile care îl susţin), este muniţie de luptă împotriva oricărei ameninţări asupra idealurilor sale. Ştiinţa este rodul unei creaţii ascunse de ochii curioşi, dar îşi face intrarea din când în când în sufletul oamenilor care sunt pregătiţi să înţeleagă semnificaţia şi miracolul ei.

Leadershipul este munca atât de costisitoare pe care depui în folosul interpretării unei lumi care se distinge printr-o descoperire ştiinţifică rară şi se uneşte cu Dumnezeu prin învăţătura culeasă din filosofia experienţei pe care o dăruieşti celorlalţi oameni.

Izolarea cercetătorului în cursa lungă a leadershipului apare atunci când există o neconcordanţă între gândirea avansată a unui lider şi capacitatea de înţelegere a maselor de oameni care fie că au un nivel educativ deficitar, fie comunicarea prin intermediul limbajului este precar.

În ambele situaţii eşecul va apărea la orizont. Iar liderul va rămâne izolat în propriul "castel de fildeş" în care nimeni nu va cuteza să pătrundă.

Source: https://neculaifantanaru.com/izolarea-cercetatorului-in-cursa-lunga-a-leadershipului.html

Jocul actorului şi subtilitatea regizorală

On Octombrie 12, 2014

Rămâi fidel viziuni tale, edificând creaţia care domină întreaga experienţă generată din interacţiunile cu accentele de creaţie concentrate asupra unui prezent care se repetă.

Diversele sale poziţii sunt redate brusc, una după alta, fără trecerile dintre o atitudine şi cea următoare, adică aproape la fel cum s-ar prezenta o serie de personaje separate, de sine stătătoare, alese de aparatul de filmat – nu după criteriile prezenţei fizice şi spaţiale, ci după gradul de creştere a emoţiei în cursul aceleiaşi acţiuni. Această construcţie de contrapunct domină întreaga scenă şi o supune legilor ei. De aceea regizorul Serghei Eisenstein socoate că lucrul cel mai important este ca totul, începând cu jocul actorului şi terminând cu jocul faldurilor veşmintelor lui, să fie pătruns în egală măsură de acea unică şi determinantă emoţie ce stă la baza polifoniei întregii compoziţii multilaterale.

Aşa apare scena în viziunea lui Eisenstein. În momentul filmării singura sa preocupare este să o stăpânească, să rămână fidel acestei viziuni. „În acel moment personajul Ivan pare a fi absolut singur cu soarta. Nu se întâmplă nimic. Teribilele aparate de filmat îi înregistrează fiecare mişcare, fiecare urmă de emoţie de pe obraz. Din toate colţurile platoului îl urmăresc ochi care veghează ca nu cumva să iasă din câmpul obiectivului, din zona de claritate a obiectivului, din suprafaţa atât de laborios iluminată sau să nu-şi ridice vocea peste nivelul stabilit de operatorul de sunet."

O preocupare exclusiv tehnică aşadar, realizatorul urmăreşte cu obstinaţie ca visul lui să devină realitate. Este dictatorial cu interpretul tocmai pentru a nu lăsa să se strecoare nici măcar o nuanţă care nu s-ar încadra acestei orchestraţii minuţioase. *

Leadershipul tău se materializează într-o operaţiune profund creatoare, cu extraordinare valenţe de multi-rol, din care radiază emoţia dinaintea unei viziuni care se transmite până în faptă?

Pornind de stadiul actual al cunoaşterii într-un domeniu şi continuând cu stadiul aplicării unor proceduri de ajustare a gândirii, poţi pune în circulaţie anumite puncte de vedere, extrem de specializate, care au puterea să împingă oamenii la noi feluri de a se comporta şi reacţiona conformându-se întru totul instrucţiunilor de montaj.

Important este ca viziunea cu care tratezi un subiect să empatizeze cu sensibilitatea spirituală, cu povestea de viaţă a celor care nu renunţă niciodată şi care îşi decid singuri soarta.

În ceea ce priveşte filmul, montajul se referă la faza finală în tehnica de lucru, care cuprinde selectarea scenelor, stabilirea ordinii și lungimii definitive a secvențelor, mixajul cu acompaniamentul sonor, în conformitate cu succesiunea indicată de scenariu și cu viziunea artistică a regizorului. În leadership montajul are rolul de a maximiza impactul pe care îl poţi avea asupra fiecărei experienţe de viaţă, prin amplificarea eficienţei în actul de creaţie, aşa încât să stimulezi la maxim motivaţia oamenilor de a-şi făuri un destin glorios.

Montajul reprezintă o operaţiune profund creatoare, cu extraordinare valenţe de multi-rol, având potenţialul de a induce subiecţilor nu doar stări şi sentimente, ci şi anumite conduite fără ca aceştia să fie conştienţi de un asemenea fapt sau fără să se poată împotrivi. Concomitent, liderul îndeplineşte rolul de regizor, de observator, de tehnician, de supervizor care „retuşează" din când în când comportamentele celor care vor să joace un rol important

într-o poveste de viaţă cu adevărat impresionantă.

Putem să concluzionăm că leadershipul practicat de un lider-regizor are rol de „generator de tensiune" sau de „stabilizator de tensiune", în funcţie de cât de mult apelează el la cei din jur şi în funcţie de cât de deschişi se arată oamenii în a-i asculta ordinele şi dispoziţiile. Cei care urmează un lider trebuie, deci, să îndeplinească două roluri: cel de protagonist al unei poveşti de film, deci protagonist al unui act de eroism devenit legendar, şi cel de martor al unei realităţi ilustrate de ideea atotputerniciei destinului pus în faţa unui Creator nevăzut care a uitat pur și simplu de cadrul descurajator al vieții.

Leadership: Te foloseşti de funcţia „master" pentru a verifica dacă te poziţionezi în zona de claritate a unei lumi demult uitate, într-un efort deliberat de însuşire a idealismului unui creator care se considera standardul absolut al adevărului?

În loc să-şi concentreze atenţia strict asupra acelor factori generatori de performanţe deosebite, ce pot deveni vitale pentru construcţia aşteptărilor sale, un lider cu valenţe de regizor aleargă tot timpul, ca printr-un nesfârşit labirint abstract, în jurul întrebărilor: *„ Pot încadra o anumită situaţie sau o persoană într-un alt plan de referinţă decât cel comun? "* Într-un fel, el este urmărit de presimţirea că de aici se i va trage eşecul sau succesul plăsmuirii unei realităţi veridice.

Dacă nu eşti capabil să sesizezi ce n-ai făcut, aduci singur dovada nepriceperii tale, şi implicit recunoşti că nu te ridici la înălţimea funcţiei cu care ai fost investit. Din acest motiv liderii sunt deseori dictatoriali cu „interpreţii operei lor" tocmai pentru a nu lăsa să se strecoare nici măcar o nuanţă nepotrivită în minuţioasa lor orchestraţie. Leadership înseamnă să domini de aproape întreaga scenă de transformări şi să o supui legilor tale, adevărurilor tale.

Idealismul unui creator care se consideră standardul absolut al adevărului ţine de nuanţele unei realităţi istorice concrete care poate avea ca şi corespondent simbolul transparent al unui prezent continuu, niciodată încheiat.

Când întorci faptele pe-o parte şi alta, adăugând mici detalii, eliminând sau nuanţând altele, totul capătă noi valenţe, o altă dimensiune, o altă logică. Toate aceste reproduc la scara liderului aspiraţia spre ceva înalt, setea de a se impune şi de a se regăsi pe cele mai înalte cote ale ierarhiei profesionale, apropiindu-se de acea raţiune care justifică orice decizie din perspectiva obiectivului principal urmărit.

Pentru orice regizor, istoria este un prezent care se repetă.

Funcţia „master" verifică dacă te poziţionezi în zona de claritate a unei lumi uitate, a unei istorii trecute cu vederea, şi se referă în principal la existenţa unor restrângeri şi constrângeri impuse de dinamica tot mai accelerată a procesului de creaţie. Poţi edifica o creaţie care să domine întreaga experienţă generată din interacţiunile cu cei din jur numai dacă rămâi fidel viziuni tale şi o înglobezi la nivel de *key-actions* şi *key-results* , chiar cu riscul unei opoziţii.

Leadershipul este priceperea de a prezenta viziunea unei realităţi palpabile ce îşi trăieşte veşnicia în favoarea existenţei unui Creator care a uitat pur și simplu de cadrul descurajator al vieții.

Jocul actorului şi subtilitatea regizorală evidenţiază două entităţi opuse prin natura lor şi care totuşi nu există una fără cealaltă. Prima îngăduie să se expună la orice factor declanşator de reacţii de opoziţie, în urma unei analize minuţioase, însoţite de retuşări ferme

şi adecvate. A doua instanţă încurajează dezvoltarea profesională, sub imperiul unei monitorizări stricte şi a unei presiuni neobişnuite, dar de efect, care respectă proporţia între nivelul de competenţă, responsabilitate şi performanţa individuală.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Jocul celor două cuvinte

On Iulie 08, 2011

Apără-ţi onoarea în caz de eşec, renunţând la orice gând negativ care te distrage de la valorile tale cele mai profunde.

În 2008 Barack Obama, actualul preşedinte al Americii, a obţinut 52 la sută din scrutinul popular, echivalentul a 338 de voturi electorale, faţă de cele 163 ale contracandidatului său republican, John McCain. A fost o victorie apreciată de toţi ca un prim pas către un leadership mai performant bazat pe onestitate, etică şi competenţă.

Dar cel mai mult şi mai mult mi-a plăcut reacţia celui învins.

Republicanul John McCain şi-a recunoscut înfrângerea la scurt timp după ce televiziunile îl anunţaseră drept câştigător pe Obama, şi a avut un discurs considerat „elegant" de către analişti, în care i-a îndemnat pe americani să-l susţină pe Barack şi şi-a asumat integral eşecul.

„ *Ne-am luptat în maniera cea mai dură posibil. Şi pentru că am eşuat, acest eşec este al meu, nu al vostru* ", a declarat McCain în faţa susţinătorilor săi, adunaţi la Phoenix, Arizona. „ *Astăzi am fost un candidat pentru cea mai mare funcţie a ţării pe care o iubesc atât de mult, iar în seara asta rămân servitorul ei* ", a mai spus veteranul McCain." *****

Leadership: Te abaţi de la valorile care au stat la baza ascensiunii tale până la verdictul final?

Dacă o victorie răsunătoare te poate propulsa spre culmile succesului, atunci eşecul, spre nefericirea ta, te poate împinge înapoi. Cel puţin aceasta ar fi părerea unora. Dar, aşa cum am văzut, nu este un adevăr general valabil.

Fără îndoială, în cazul republicanului John McCain înfrângerea a fost doar o altă etapă prin care a trebuit să treacă, o etapă pe care a depăşit-o cu demnitate, cu onoare, adoptând acea atitudine morală specifică liderilor, pe care eu o consider indispensabilă – o atitudine care denotă în mod limpede respectul faţă de adversar, echitatea şi asumarea responsabilităţii pentru eşecul suferit.

Înfrângerea este o mare răspundere pe care trebuie să ţi-o asumi cu fruntea sus, nu cu capul plecat. Trebuie să fii capabil să profiţi de acest moment pentru a te ridica în mijlocul celorlalţi şi a-ţi pune în valoare acele resurse interioare care îţi susţin personalitatea, care îţi definesc leadershipul. Este momentul în care adevăratul tău Eu iese la iveală, când îţi este pusă la încercare tăria de a accepta rezultatul, oricare ar fi el, împlinit sufleteşte că ai făcut tot ce ţi-a stat în putere să învingi, dar analizând în acelaşi timp cauzele care au dus la eşec.

Secretul putintei unei ascensiuni care pune leadershipul în slujba unui ideal mai înalt decât victoria mult aşteptată este dat de întărirea puterii de a fi superior celui care ai fost ieri prin comparaţie cu ceea ce vrei să creşti în tine.

Aşa cum un plămân sănătos şi activ compensează foarte bine pierderea celuilalt plămân – tot aşa un mesaj bine gândit şi împărtăşit cu o convingere absolută, cu o doză de responsabilitate şi cu un sentiment de onoare compensează foarte bine o înfrângere amară.

Când pierzi nu mai ai posibilitatea să schimbi scenariul sau să schimbi cursul lucrurilor, dar poţi să ieşi învingător în confruntarea cu tine însuţi. Şi poţi chiar să îţi creşti uluitor de mult influenţa dacă abordezi eşecul în maniera cea mai eficientă şi mai favorabilă ţie care să transmită un sentiment onest şi un mesaj clar: „Încă nu am fost pregătit să înving”.

Leadership: Stăpâneşti arta de a şti să practici trecutul, prezentul şi viitorul, în acelaşi timp, prin forţa dobândită din înţelesurile sădite de adevărurile imprimate de gloria maximei: *„ în toate treburile, să iei în seamă sfârşitul ”* ?

Leadershipul este un „joc” cu diferite niveluri de abilitate şi competenţă, în care numai două cuvinte, două repere îţi pun la încercare trăsăturile de caracter: „ *victoria* ” şi „ *eşecul* ”. Este un joc în care trebuie să fii stăpân pe tine însuţi şi să-ţi înfrânezi emoţiile, un joc din care poţi ieşi învingător sau învins.

Nicio înfrângere nu poate fi frumoasă, dar oamenii cu adevărat valoroşi, înzestraţi cu talent de lider, ştiu să exploateze acele situaţii nefavorabile tocmai pentru a-şi propulsa imaginea şi reputaţia în topul preferinţelor celorlalţi.

Aşa cum un diamant trebuie şlefuit pentru a străluci – tot aşa şi tu trebuie să dai la o parte straturile care îţi umbresc „strălucirea” şi să scoţi la iveală acea latură profundă, luminoasă, care îţi caracterizează personalitatea de om care adoptă fair-play-ul în orice situaţie.

Fair-play-ul se clădeşte pe libertatea de crede în puterea de adevăr a unui ideal suprem, fără ca demersurile tale de punere în valoare a personalităţii să dobândească nişte dimensiuni mai mari decât ceea ce ai de câştigat.

Concluzie: Un mare gânditor spunea că victoria nu trebuie să te îmbete iar eşecul nu trebuie să te dărâme. Este un îndemn spre un comportament temperat în ambele situaţii. Azi o „ *victorie* ” te poate împinge spre eşecul de mâine, după cum un „ *eşec* ” de azi se poate transforma în victoria de mâine.

În ambele situaţii trebuie să dovedeşti fair-play, să recunoşti calităţile adversarului are au dus la victoria sa şi să-ţi recunoşti înfrângerea ieşind din confruntare cu fruntea sus, cu demnitate, fără a te abate de la valorile tale cele mai profunde – acele valori care au stat la baza ascensiunii tale până la verdictul final. Învingător sau Învins.

Leadershipul este un fair-play din care trebuie să câştige versiunea finală a unui Sine mai înalt.

*** Notă:** - http://www.revista-politica.ro/cum-a-devenit-obama-presedintele-statelor-unite.html

Jocul magicianului

On Noiembrie 07, 2010

Accelerează progresul influenţei tale, găsind acea manieră cu totul aparte de a trezi în oameni sentimentele cele mai nobile.

Contele de Monte Cristo îi făgădui prietenului său Maximilien că îl va face cel mai fericit om din lume dacă va avea tăria să aştepte o lună de zile. Însă Maximilien era ferm convins că iubita lui, Valentine, murise. Timpul se scurse iar el îşi pierduse orice speranţă de a o mai revedea. Nimeni nu-i mai putea reda fericirea, nici chiar contele. Din această pricină voia să-şi pună capăt zilelor. Spera măcar ca Monte Cristo să-i facă moartea mai uşoară.

- Ascultaţi-mă, conte, cum e ascultat un om care vorbeşte cu degetul întins spre pământ şi cu ochii înălţaţi spre cer: am venit aici să mor în braţele unui prieten. Dumneavoastră, conte, care mi-aţi dat cuvântul dumneavoastră, mă veţi conduce cu blândeţe şi cu duioşie, nu-i aşa, până la porţile morţii. Mă simt la capătul drumului. Şi n-am să merg mai departe. Mi-aţi spus să aştept şi să nădăjduiesc... Ştiţi ce-aţi făcut, nefericit înţelept ce sunteţi? Am aşteptat o lună, adică am suferit o lună ! Am avut încredere în dumneavoastră. Am nădăjduit ! Am nădăjduit, ce? Nu ştiu. Ceva necunoscut, absurd, nesăbuit ! O minune... Care? Da, am aşteptat. Dar degeaba. Doar ca să-mi prelungiţi agonia.

Maximilien rosti aceste cuvinte cu o izbucnire de energie care-l făcu pe conte să tresară. Monte Cristo se ridică, scoase dintr-un dulap încuiat cu grijă un mic cufăraş de argint, în care se afla o substanţă unsuroasă şi pe jumătate solidă. Apoi cu o linguriţă de argint scoase o picătură din substanţa aceea verzuie şi i-o oferi lui Maximilien.

Leadership: Poţi să demonstrezi legătura evidentă între existenţa formelor de credinţă şi formele de protest la adresa „inadmisibilului", oferind posibilitatea de a deschide o cale către tot ce se manifestă în alte moduri de raportare la realitate?

Încet, fără şovăială, Maximilien înghiţi misterioasa substanţă dăruită de Monte-Cristo. O durere nesfârşită îl cuprinsese. Simţea că moare. Se răsturna în fotoliu. O moleşeală catifelată i se strecura în vine. Ochii moleşiţi i se închiseră fără voie: şi totuşi, în dosul pleoapelor se frământa o imagine pe care o recunoscu, deşi se credea învăluit în beznă.

O apariţie senzaţională şi explozivă. Contele deschise o uşă. Îndată o lumină imensă se răspândi în cameră. Atunci Maximilien văzu în pragul încăperii o femeie nespus de frumoasă. Ca un înger, ea înaintă spre el cu mâinile împreunate şi cu surâsul pe buze. Era Valentine.

Apoi contele, vădit surprins de bucuria lor, le-a spus:

- Fără mine, aţi fi murit amândoi. Va redau unul altuia. De acum înainte nu mai trebuie să vă mai despărţiţi cât veţi trăi. Fie ca Domnul să ţină seama de aceste două vieţi pe care le-am salvat.

Leadership: Reuşeşti să demonstrezi un efect imposibil, condiţionând însăşi constituirea unei situaţii-sugestie?

O situaţie-sugestie, care înlesneşte producerea unui răspuns la solicitările ficţiunii, se fondează pe condiţia determinării unei schimbări de abordare a realităţii într-o experienţă

care devine de neuitat.

Un magician adevărat izbuteşte, în mod paradoxal, prin puterea lui de vrajă, să emoţioneze oamenii până în străfundul fiinţei lor. El izbuteşte să trezească în ei, printr-o manieră cu totul aparte, puternice sentimente de bucurie şi fericire. Izbuteşte să producă nişte efecte benefice, neprevăzute asupra lor.

Ca să devii un lider desăvârşit este necesar să dai impresia că eşti un magician, să devii o persoană care are puterea să realizeze imposibilul, o persoană care, cu o subtilitate artistică remarcabilă, cu o subtilitate regizorală de mare efect, demnă de un mare psiholog, reuşeşte să demonstreze un efect imposibil. Ca apoi oamenii să simtă un sentiment de eliberare, o eliberare adevărată şi înălţătoare.

Ca lider trebuie să fii gata să îi eliberezi pe oameni de orice povară, să-i luminezi, să le alini orice durere, să le vindeci dacă se poate orice rană. Trebuie să fii interesat de fiecare, şi să le transmiţi o speranţă nemaipomenită. Iar sentimentele lor de fericire vor fi cu atât mai profunde cu cât efectul pe care l-ai produs asupra lor este mai surprinzător, extraordinar realizat.

De fiecare data când un magician creează o iluzie, el aduce spectacolul până în punctul culminant, pentru ca, mai apoi, oamenii să se dovedească impresionaţi cu totul. El este capabil să stârnească în oameni un vârtej de sentimente - nota caracteristică a unui magician, să-i seducă prin a-i determina să-i acorde o valoare incredibilă, făcându-şi astfel un titlul de glorie.

Leadership: Alături de un tine lucrurile încep să prindă viaţă, convins că viaţa are valoare doar dacă slujeşti o cauză mare?

Un lider joacă întotdeauna un rol mare. De multe ori joacă rolul magicianului, care trebuie să-şi demonstreze puterea şi să-şi accentueze toate calităţile apelând la efecte uimitoare, miraculoase. Dar mai ales trebuie să demonstreze că, urmându-l pe el, orice este posibil şi că prezenţa lui e necesară - căci are o influenţă benefică.

Alături de un lider lucrurile încep să prindă viaţă. Şi tu poţi fi un "Monte Cristo", să le redai oamenilor într-un mod cu totul aparte starea de bucurie, să îi ajuţi să trăiască din plin sentimente pozitive, înălţătoare, iar ei, drept răsplată, convinşi de abilităţile tale, de superioritatea ta, şi simţind dragostea pe care le-o împărtăşeşti, să-şi înalţe inima spre tine.

Aidoma unui magician, un lider, prin stilul ori maniera sa de rezolvare a problemelor, va putea să trezească în oameni puternice sentimentele cele mai nobile.

O cauză mare pe care o slujeşti trebuie privită mai curând ca rezervor al cunoştinţelor acumulate, fiindcă îţi îngăduie să refaci cu exactitate secvenţele trecutului şi să le foloseşti în situaţii limită.

Jocul magicianului, care se desfăşoară pe un plan superior, te inspiră, te face să trăieşti. În jocul pe care magicianul îl creează se poate observa talentul pe care îl are şi cât de mult suflet pune în ceea ce face.

"Jocul" unui lider se aseamănă mult cu cel al unui magician. Se bazează pe încredere şi forţă emoţională, dar şi pe strategie. Iar strategiile nu se lasă la voia întâmplării, căci vor cauza derută şi nedumerire.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Jocul sufletului

On Ianuarie 09, 2011

Străduieşte-te să pătrunzi în interiorul teritoriului care îţi poate permite să-ţi exprimi latura "artistică", ca să stabileşti un nivel de rezonanţă comun cu ceilalţi oameni din jur.

Mare dreptate a avut regele Franţei, Francisc I, când a spus că femeile se schimbă adesea. Dar el nu a menţionat şi faptul că, pentru ca o femeie să se schimbe, ea trebuie să cunoască un om minunat care să-i facă un bine, care să-i învioreze mintea şi care, mai presus de toate, să aibă puterea şi dorinţa de a-i atinge sufletul.

Aş vrea în cele ce urmează să îţi vorbesc despre o scenă din filmul " *Pretty Woman (1990)* " care, pe lângă importanţa pe care o are din prisma leadershipului, întăreşte şi adevărul vorbelor mele.

Sunt sigur că ai văzut filmul, şi ştii povestea. Pe scurt, controversatul om de afaceri, Edward Lewis, angajează o prostituată, Vivian Ward, pe post de damă de companie. Timp de o săptămână ea şi-a îndeplinit acest rol locuind împreună cu el într-un apartament de lux şi însoţindu-l la reuniunile sale de afaceri.

În dimineaţa celei de-a şaptea zi, la micul dejun, Edward îi aminteşte lui Vivian că relaţia lor trebuie să se încheie ziua următoare. Şi, pentru că au petrecut o săptămână minunată împreună, el a aranjat ca ea să aibă o locuinţă, o maşină şi tot ce mai avea nevoie pentru ca să nu se mai prostitueze.

Leadership: Încerci să te detaşezi de starea în care accepţi ceea ce ţi se întâmplă, prin abordarea unei creaţii proprii în care nimeni nu poate pătrunde?

Vreau basmul ! Urmă o clipă de tăcere mută şi dureroasă, în care inima fetei se umplu de duioşie, dar şi de tristeţe. Privirea ei, care era pur şi simplu magică, exprima atâta seninătate, dar şi dezamăgire. Cu un glas în care era uşor să observi o adâncă tulburare, un glas plin de emoţii, de îngrijorare şi de sensibilitate, Vivian îi spune lui Edward, lăsând parcă să se stingă ultima urmă de speranţă pe care o mai avea în suflet:

- Când eram mică, mama mă încuia în pod atunci când eram obraznică, ceea ce se întâmpla destul de des. Şi mă prefăceam...mă prefăceam că sunt o prinţesă închisă într-un turn de o regină rea... Şi apoi, dintr-o dată, un cavaler, cu un cal alb, venea în galop scoţându-şi sabia. Iar eu îi făceam cu mâna. Şi el urca în turn şi mă salva.

Apoi camera este îndreptată asupra lui Edward, care o privea cu nespusă milă pe fata ajunsă în culmea deznădejdii ei. Privirea lui cuprindea toate cuvintele pe care buzele ei nu le mai putea rosti. Focul privirii ei, măreţia destăinuirii visului ei, avură un efect deosebit asupra lui. Se simţea precum acel doctor care, încercând să-şi vindece pacientul, aproape că l-a omorât.

Singura creaţie personală în care nimeni nu poate pătrunde este viziunea unei vieţi încărcată cu regrete, căreia îi trebuie doar un rost pentru a fi împlinită.

Studiul mentalităţilor care stau la baza funcţionarii leadershipului, deci acelor mentalităţi care au cel mai mare impact în comportament şi implicit în relaţia cu ceilalţi oameni, îşi ia tot mai mult avânt. Contribuţii importante ale liderilor la dezvoltarea unei gândiri şi a unei empatii

solide, care pot modela caracterul şi personalitatea oamenilor din jur, salvându-i de la o "damnare sufletească", încep să se afirme din ce în ce mai mult.

Tot mai multe surse par să indice faptul că elita artiştilor în modelarea oamenilor, aflată într-o continuă formare şi reformare, reuşeşte să spargă acea carapace a gândirii materialiste şi dure care nu se mai poate ridica spre nici un orizont spiritual.

Gestionând cu grijă resursele de valori de care dispun pentru a contracara o erodare masivă a încrederii de care se bucură, această elită, deschizătoare de drumuri, găseşte noi ocazii de a merge pe urmele excelenţei şi de a se simţi la înălţime, reevaluându-şi poziţia, atitudinea, modul de abordare, ideile, comportamentele, vorbele şi faptele care pot însufleţi oamenii din jur.

Niciodată câmpurile nu vor rodi cât trebuie dacă nu vor avea suficientă apă. Învaţă din greşelile propriilor tale gânduri şi convingeri limitative, pentru a remedia orice defecte de caracter. Aceasta este singura cale către împăcarea cu tine însuţi şi către asigurarea unei calităţi maxime a leadershipului.

Esti un artist care poate să scoată frumosul din sufletul oamenilor? Străduieşte-te să pătrunzi în interiorul teritoriului care îţi poate permite să-ţi exprimi latura "artistică" - care operează numai cu frumosul din tine şi cu frumosul din ceilalţi oameni. Exprimă-ţi sentimentele. Dezvaţă-te de obiceiul de a purta mănuşi în cadrul relaţiilor cu ceilalţi oameni.

Modelează-ţi personalitatea şi gândirea frumos, aducând un flux constant de vibraţii pozitive în instalaţia de întreţinere a leadershipului. Scoate la suprafaţă acea parte din tine pe care ceilalţi nu o cunosc, ca să ajungi la un nivel mai înalt de existenţă, şi pentru că leadershipul tău să se ridice la un nivel mai înalt de evoluţie.

Leadership: Te detaşezi încetul cu încetul de acea psihologie a aşteptării şi a confirmării propriei valori, pentru a considera imaginea cel de lângă tine o creaţie exprimând sensibilitatea particulară a unui creator de lumi noi?

Un lider pătrunde în lumea celor din jurul lui, făcând apel la partea bună a sufletului lor. Un vers dintr-o melodie foarte cunoscută a formaţiei suedeze de muzică pop, Roxette, sună cam aşa: " *Ascultă-ţi inima, înainte să spui Good bye".*

Acesta a fost şi mesajul pe care Vivian i l-a transmis indirect lui Edward, clarificându-i adevăratele sentimente faţă de el. Ea a fost mai convingătoare, mai sinceră în sentimentele ce trebuiau doar simulate şi nu trăite efectiv.

Aşa cum marele pictor al “realităţii”, Millet, i-a conferit copacului înflorit un loc destul de modest în picturile sale – acela de element al unei compoziţii cu semnificaţii literare mai vaste, tot aşa Edward i-a conferit lui Vivian un loc destul de modest în viaţa sa – acela de “element” de companie pentru întâlnirile sale de afaceri.

Dar totul a luat brusc o altă turnură în momentul în care Vivian i-a destăinuit lui Edward, pe un ton natural, prietenesc, marea taină a inimii ei. Prin al ei scurt discurs înduioşător, ea a schimbat totul; a pătruns în sufletul lui şi a reuşit să scoată ceva frumos din el: dragostea şi ataşamentul.

Un om e zgârcit cu sentimentele lui, dar când le dăruieşte o dată, apoi le dăruieşte pentru totdeauna. Pătruns de blândeţea privirii ei, de farmecul ei aparte, de gingăşia cu care s-a

purtat, de sinceritatea ei atât de copilăroasă, şi totuşi serioasă, Edward şi-a ascultat acordurile interioare, şi nu a mai părăsit-o pe Vivian.

" O să fie minunat. O să fie exact aşa cum am visat întotdeauna că va fi. Ca într-un basm, nu-i aşa? " Iar basmul i s-a împlinit lui Vivian, fiindcă şi-a focalizat antenele sufletului ei, spre profunzimile lui interioare. Aceasta este una din cele mai importante chei ale leadershipului.

Niciun alt om nu mai avusese o rezonanţă atât de mare în viaţa ei. Niciun alt om nu mai avusese sentimente atât de profunde faţă de ea.

Visul îşi are proiecţia în imaginarea unei realităţi care nu există decât atunci când citeşti poveşti, dar care a fost în mod intenţionat gândită de Dumnezeu pentru o anumită fază din desfășurarea planului Său.

În **Jocul sufletului** nu te întreci cu nimeni, dar trebuie să salvezi pe cineva. Mai întâi pe tine însuţi, de la un eşec lent, dar dezastruos. Apoi pe aceia care dovedesc o empatie deosebită faţă de tine şi care sunt capabili să scoată ceva frumos din sufletul tău.

Sufletul omului este un tărâm necunoscut şi destul de fragil, cu care nu-i este permis liderului să se joace. Un lider deosebit, care doreşte să rămână lider, trebuie să fie atent cu sentimentele, respectiv cu sufletul oamenilor cu care lucrează.

Trebuie să ai disponibilitatea şi un talent deosebit ca să reliefezi "frumosul" din sufletul oamenilor, pentru ca aceştia să intre în rezonanţă cu tine. Deci, ai grijă la sufletul oamenilor cu care lucrezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/jocul-sufletului.html

Jocul vieţii

On Septembrie 24, 2009

Transformă-ţi viaţa într-un joc din care să dobândeşti înţelepciune şi experienţă, rescriind legile pe care ea se construieşte.

Visul unui copil: *„ Aş vrea să pot să mă joc la nesfârşit, orice fel de joc, numai să mă joc ”*. Jocurile ne eliberează de stres, ne energizează, ne fac să ne simţim speciali, mai tineri, deseori mai visători şi mai încrezători în viitorul pe care ni-l plăsmuim cu propriile noastre mâini. Ce s-ar face copiii fără jocuri? Ce s-ar face adulţii fără jocuri?

Cu toţii, chiar dacă nu o recunoaştem deschis, îndrăgim jocurile, distracţia, voia bună. Vedem un film de acţiune – un joc tensionat de-a şoarecele şi pisica. Vedem o comedie – jocul comic pe care îl fac actorii. Şi vorba aia: toată lumea joacă teatru. Voluntar sau involuntar toţi suntem părtaşi la jocul vieţii, fie că respectăm sau nu regulile. Două întrebări nu pot fi însă eludate: Care este miza? şi Oare vom fi câştigători?

Cu ani în urmă, în timpul facultăţii, obişnuiam să mă întâlnesc deseori cu colegii şi prietenii mei cei mai buni la sfârşit de săptămână. Dacă afară era cald şi frumos jucam tenis de masă, tenis de câmp sau fotbal, dacă era rece şi urât, stăteam în casă şi jucam cărţi sau Monopoly.

Odată, în timp ce jucam, nepoţica prietenului meu se uita cu atenţie la noi din fotoliul din stânga camerei, fără să se mişte. Avea o carte deschisă în braţe, groasă, cartonată, de culoare maro închis. La o privire mai atentă se putea desluşi autorul şi titlul operei: *"Jules Verne – Ţara Blănurilor"* . Dar nu citea deloc. Nu se putea concentra din cauza noastră. Căci cum poţi să citeşti o carte când în preajma ta se află un grup de persoane care se distrează cu un joc interesant şi interactiv? Ca orice alt copil voia şi ea să ia parte la joc, nu sa se simtă ca într-o colivie, neinclusă în spectacolul jocului.

Ne privea cu mare atenţie: fiecare mutare pe care o făceam, cum dădeam cu zarul, cum mutam pionii, cum împărţeam banii, cum împărţeam jetoanele, ce vorbeam, ce spuneam, cum ne amuzam. Pe faţa ei se putea citi uimirea precum şi o bucurie de nedescris ca atunci când aştepţi la rând la îngheţată, însă în sufletul ei cred că era tristă. Ea nu era băgată în seamă de nimeni. Ar fi dorit să se joace şi ea cu noi, să arunce zarurile, să încaseze banii.

În ochii ei verzi albăstrui se puteau citi cu uşurinţă cuvintele: *„ Aş vrea şi eu să mă joc cu voi, vă rog să mă chemaţi şi pe mine să mă joc. Vă rog, vă rog, vă rog… "*

Leadership: Te comporţi contrar compromisului de a supune unei judecăţi aspre ceea ce se consideră a fi efectul unei disproporţii durabile între valoarea dobândită prin captarea atenţiei şi rezultatul experienţei de ascultare?

Aşa cum un părinte trebuie să-şi educe întotdeauna copilul din lecţiile pe care el însuşi le-a învăţat, cunoaşterea trecând astfel din generaţie în generaţie şi devenim tot mai înţelepţi – tot astfel liderul trebuie să-şi disciplineze eficient emoţiile, gândirea şi practicile din lecţiile învăţate de la ceilalţi, şi cu cât îşi va exersa capacitatea de înţelegere cu atât îşi va modela mai frumos caracterul şi cu atât valoarea leadershipului său va creşte.

Fiecare dintre noi poate exercita o influenţă mai mică sau mai mare asupra celorlalţi. Uneori nu ne dăm seama cât de important este ceea ce facem, modul în care ne distrăm sau cum ne desfăşurăm activităţile. Dar lumea ne priveşte, ne studiază curioasă, de aproape sau de la

distanţă, voluntar sau involuntar.

Oamenii sunt convinşi sau impresionaţi de „jocul” tău? Dacă da, îi încurajezi să participe şi ei? Ştii să evaluezi sentimentele şi dorinţele lor? Te concentrezi în special pe furnizarea de indici care să-ţi care să-ţi dezvolte continuu evoluţia? Atitudinea ta este factorul cheie ce îi face pe oameni să se alăture jocului tău? Crezi că este necesar să-ţi regândeşti orientarea către oameni? Care crezi că e primul pas pe care trebuie să-l faci în acest sens?

A capta atenţia cuiva este începutul procesului de însufleţire, în timp ce rezultatul experienţei de ascultare este asociat cu apariţia unei forme de răspuns la satisfacerea unei nevoi emoționale.

A te comporta contrar compromisului de a supune unei judecăţi aspre ceea ce se consideră a fi efectul unei disproporţii durabile între valoarea dobândită prin captarea atenţiei şi rezultatul experienţei de ascultare, înseamnă să-ţi înregistrezi prezenţa în viaţa oamenilor fără să te convingi de rostul tău printre ei.

Leadership: Încerci să produci însufleţire şi entuziasm prin tot ceea ce faci, când nu ştii ce decizie să iei in contextul transferului de cunoaştere?

Acasă, la locul de muncă, pe terenul de fotbal, în oraş la plimbare, peste tot sau aproape peste tot în jurul nostru se află ochi care ne privesc fiecare mişcare cu mult interes. Dacă maniera în care ne desfăşurăm activităţile este interactivă, utilă şi dinamică, dacă inspiră încredere, seriozitate, bucurie şi entuziasm, toţi cei din jurul nostru, vor dori să ni se alăture, să ia parte la „jocul” nostru.

Prin urmare dacă dorim să avem un impact pozitiv asupra vieţilor altora, atunci trebuie să ne străduim să producem însufleţire şi entuziasm prin tot ceea ce facem, prin pasiunile pe care le avem, prin dăruirea şi strădaniile noastre faţă de domeniul în care activăm; să căutăm să emanăm cât mai multă bucurie şi fericire în jurul nostru.

Ca lider trebuie să ai capacitatea de a inspira încredere şi de a însufleţi pe toată lumea din jurul tău. Nu vei putea să conduci o echipă, să o îndrumi pentru îndeplinirea unor scopuri clare şi precise dacă nu eşti capabil să-i stimulezi pe membrii ei, să-i entuziasmezi, să le dai avântul de care au neapărată nevoie în realizarea planurilor tale.

Prin transferul de cunoaştere şi înţelepciune mai ales către tânăra generaţie, care este un dat esenţial al învăţării, ca şi al exercitării oricăreia dintre funcţiile intelectului, se poate ajunge la un fel de inversare de roluri care creează o confortabilă stare de bună dispoziţie. Cel care ascultă devine un pol de informaţii, iar cunoscătorul devine efectul unei stări de graţie şi de reflecţie asupra fiinţei interioare.

A nu şti ce decizie să iei în contextul transferului de cunoaştere este similar cu a fi un explorator de oceane care nu şi-a terminat niciodată călătoria. Decizia de a promova o înţelegere nu este acelaşi lucru cu înţelegerea pe care o capătă omul asupra lumii sale interioare. Această înţelegere îi permite omului să nu se mai teamă de ceea ce simte în el? Îi dovedeşte lipsa de realitate a unor convingeri despre el, care îl fac să sufere?

Însufleţirea pe care o produci trebuie să fie la fel de stabilă precum cea a promovării cunoaşterii care te descoperă pe tine în ceilalţi oameni.

Concluzie: Viaţa e un joc care te face uneori să surâzi, alteori te întristează, are reguli scrise

şi nescrise pe care ai datoria să le cercetezi, să le accepţi, să le upgradezi sau chiar să le schimbi dacă nu ţi se potrivesc. E un joc în care participarea este obligatorie dacă nu vrei să fii catalogat ca anormal şi băgat într-o lume paralelă, ca aceea a bolnavilor. E un joc din care din când în când câştigi sau pierzi dar din care dobândeşti înţelepciune şi experienţă - acestea fiind marile beneficii ale jocului vieţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/jocul-vietii.html

Jurnalul unei călătorii astrale

On Aprilie 16, 2018

Transformă-ţi realitatea într-o formă de artă, fiind unicul reper al unei presupuse unităţi vizuale despre cum trebuie gândită o viaţă care a învins timpul.

Am realizat cu mare drag lucrări ce au făcut înconjurul lumii, de-a lungul unui timp proiectat adesea în fantastic, în care încă vibrează nostalgia unei vieţi trăită secole de-a rândul ca o culoare roşu-intens aruncată în nemurirea unei clipe de glorie. Viaţa mea, desfăşurată spre ideea de autonomie estetică, reprezentând ideea de echilibru și armonie între părțile care compun un întreg, în afara noţiunii de kistch, este o operă care nu vibrează decât sub puterea amintirilor pe care le însufleţeşte privirile artistului, ca un fel de încercare de a străpunge întunericul unei lumi plastice printr-o suflare de gust ilustru.

În mod original, am scris mii de pagini ca să înţeleg viaţa din perspectiva creatorului care încearcă să modeleze o nouă realitate prin simpla reproducere mecanică a trăsăturilor cuiva etern, etalon al perfecţiunii, în freamătul unei aşteptări crescânde a ceva ce este iminent, numai ca să mă înţeleg pe mine în ansamblul resorturilor adânci ale unei opere care se vrea, măcar în intenţie, dezvoltată pe numeroase paliere stilistice. Nu mi-am închipuit că voi trăi mai mult decât numărul paginilor mele.

Frumuseţea pe care am creat-o ca promisiune a alterităţii, de suspendare între plauzibil şi ireal, între firesc şi misterios, rezidă din acea discreţie a imaginii pe care lumea o formează într-un univers infinit care, din perspectiva conștiinței ultime, este doar un vis. Forma vie a acestei frumuseţi am extras-o din tratatele de pictură ale lui Leonardo Da Vinci, legat de faptul că sufletul artistului trebuie să fie oglinda care reflectă în mod obiectiv natura aşa cum e ea, ca rezultantă timp-spaţiu a patru factori cosmici: invariabilitate şi rectitudine, perfecţiune şi unitate.

Totul se poate întâmpla şi totul poate fi narat şi acceptat. N-am izbutit decât să mă izolez într-o lume a altor dimensiuni, a marginilor, în care credeam că ceea ce este normal nu-i altceva decât o excepţie aparentă de la regulă, un amestec ciudat între realitatea enigmatică în care fiecare lucru este însuşi contrariul său şi dialogul aprins cu un Dumnezeu ce-şi închipuie că poate fi văzut oriunde şi în orice. Singurul punct de plecare al unei opere bogate, stimulat de o cauză vitală, este viziunea unui drum fabulos fără întoarcere.

Leadership: Una din direcțiile tale de evoluţie este de a aborda o operă de artă dintr-o perspectivă estetică marcată de credinţa într-o realitate supremă?

Credinţa în ceva mai înalt este puternic legată de curajul de a nu renunţa la ceea ce eşti şi crezi, transpus într-o operă desăvârşită, o ţesătură fină de trasee liniare care acoperă întreaga suprafaţă a timpului. Opera zidindu-se în tine, de parcă timpul a făcut o buclă ori s-a prins în nodul unei corzi stelare dizolvate într-o acuarelă vivantă, o simplă problemă de gust față de o altă formă artistică, marcată printr-o perfectă simetrie bilaterală între certitudine şi enigmă, trimite dincolo de imaginea lumii vizibile, spre meleagurile spiritualităţii pure şi a trăirilor mistice.

Iar dacă o asemenea operă încă uimeşte prin prezenţa vie a unei istorii care transcende timpul, în care începutul albului luminii absolute ţese tremurat aparenţele lumii fenomenale, nu-mi rămâne decât să mă opresc o clipă la Holofernes, generalul lui Nabucodonosor care a fost deosebit de crud cu evreii. A fost sedus şi ucis de frumoasa Judith, spre a-şi răzbuna poporul asuprit. Judith Slaying Holofernes.

Aici mă vindec de durerea a cărei greutate o simt apăsând pe imaginea coerenţei mele, a propriei poveşti, cuprins de sentimentul că sunt la egal cu talentul pictorului Artemisia Gentileschi prin natura minţii cu care trebuie să obţin o înţelegere cu timpul, aceeaşi înzestrare cu care este hărăzită fiinţa divină într-o reprezentare a lui Dumnezeu uitându-se în oglindă.

Suprema realitate care m-a format ca om este dialogul desfăşurat între un artist bine pornit pe drumul consacrării şi parcurgerea unui timp şi spaţiu nemărginit, manifestându-se activ prin rememorarea sau plăsmuirea unor imagini care captează momentul trecător în favoarea unor imagini din viaţa de zi cu zi.

Leadership: Imaginea care te inspiră spre a face artă se formează din alegerea pe care o faci o faci în cazul unei duble direcţii?

Abordarea artei, ca mesaj transparent al unei realităţi mai cuprinzătoare, păstrând taina inspiraţiei mereu la limita dezvăluirilor, trădează ceva din conştiinţa unui om care îşi creează tiparele de scop din revelarea unor conexiuni la distanţă cu lumile posibile ale teoriilor artei, în concepţia referenţialităţii imaginii vizuale care implică asemănarea cu modelul unor personaje sau evenimente ce au schimbat crucial istoria.

În viaţă, ca şi în artă, culoarea personalităţii păleşte tot mai mult în faţa acelor conştiinţe creatoare ce îşi fac un rost din înţelegerea responsabilă a faptului că spaţiul de observaţie trebuie colonizat de adevărurile sau aparenţele trecutului. Sângele materiei din care e făcută arta se prelinge dincolo de împlinirea unei nevoi universale, spre o cauză vitală: transformarea omului într-un destin care nu se pierde în negura veacurilor.

Aşadar, imaginea care m-a inspirat să fac artă, în ansamblul resorturilor adânci ale gândiri ce invită la respectul expresiei aplicată în orice convenţie, s-a format din alegerea pe care am făcut-o în cazul unei duble direcţii: reproducerea trecutului dintr-o perspectivă diferită şi redarea perfectă a realităţii dintr-o perspectivă creatoare de semnificaţii general-umane.

Artistul intotdeauna alege culorile tabloului din care păstrează 2-3 mostre ca amintire a începutului de drum. Mi-am continuat călătoria spre o destinaţie necunoscută într-un destin de cuvinte care îşi schimbă forma şi se leagă între ele după anumite reguli, în căutarea înţelegerii adânci a întregului din care cândva am făcut parte. Nu-mi este suficient doar să fi existat, trebuie să-mi fie şi dor de mine. Roşul şi albastrul au rămas tot timpul în inima mea.

Totul se poate relua oricând, de oricâte ori. Promisiunea universului este transpunerea dreaptă a cuvintelor din cartea vieţii mele într-o lume a artei, într-o expresie a timpului dintr-un continuum al nemuririi: "Mă voi regăsi atunci când mă voi întoarce".

Leadershipul este imaginea pe care ţi-o construieşti din transformarea ta într-un destin care nu se pierde în negura veacurilor.

Jurnalul unei călătorii astrale surprinde triumful în posteritate al artistului care ştie să exprime foarte bine absolut tot ce ştie toată lumea, dar pe care lumea nu o poate face.

Source: https://neculaifantanaru.com/jurnalul-unei-calatorii-astrale.html

La intersecţia dintre intenţie, stare de spirit şi proces

On Aprilie 12, 2009

Urcă pe o treaptă superioară a evoluţiei tale, administrând corect rezultatele pe care oamenii le aşteaptă de la tine.

În cartea „ *Leadership de aur* ”, fondatorul EQUIP, John Maxwell, îl citează pe Stuard Briscoe, amintind de următoarea întâmplare:

Un pastor tânăr oficia o slujbă la înmormântarea unui veteran de război. Prietenii militarului decedat vroiau să facă ceva semnificativ în timpul ceremoniei, aşa că i-au cerut pastorului să îi conducă spre coşciug, să păstreze un moment de reculegere şi să îi conducă afară pe uşa laterală.

Tânărul pastor a făcut întocmai. Însă a apărut o problemă: a ales uşa greşită. Cu „precizie militară", i-a condus pe bărbaţi într-o debara. Întregul grup a fost nevoit să se confrunte cu o retragere grăbită şi zăpăcită, sub ochii tuturor celor care participau.

Leadership: Consideri că tocmai procesul de captare a atenţiei simţite în momentul iniţierii unei acţiuni este cel care defineşte în autenticitatea ta obtinrea unui control de durată asupra a ceea ce se întâmplă?

Picioarele te îndreaptă întotdeauna încotro ţi-s gândurile. A te îndrepta într-o direcţie greşită înseamnă să bâjbâi dintr-un loc în altul ca un orb, iar acest "privilegiu" nu-ţi este permis ţie, ca şi lider. Tu eşti obligat să te concentrezi la ceea ce faci, fără ca gândurile s-o ia razna, căci picioarele te urmează întotdeauna încotro ţi-s gândurile. Leadershipul nu este un fel de hoinăreală, nu este un fel de anulare a raţiunii, nu îţi poţi permite luxul de a-ţi desconsidera datoria.

E ca şi cum ai momi lumea să te urmeze într-o direcţie opusă celei pe care o aşteaptă ei, ceea ce este contrar principiilor de conducere. Un singur pas greşit poate atrage dezaprobarea oamenilor. Puţin câte puţin ei vor începe să se simtă că se îndepărtează de la intenţiile lor iniţiale. După ce se vor urca în „barca" ta" se vor întreba dacă nu cumva au făcut o greşeală să te urmeze.

În leadership va exista mereu o forţă centrifugă cu care vei avea de luptat, o forţă care te va putea îndepărta de la scopul comun care face legătura cu ceilalţi oameni. E mult mai bine ca ei să creadă că toţi paşii tăi au, de fapt, un scop precis, care se vrea a fi atins şi spre care se îndreaptă toate eforturile şi mijloacele tale, altfel rişti să atragi antipatia lor şi să pierzi susţinerea lor. Dacă intenţionezi să urci pe o treaptă superioară a evoluţiei tale, administrează corect rezultatele pe care oamenii le aşteaptă de la tine.

Leadership: Încerci să faci trecerea de la o situaţie la alta considerând că acest lucru va fi cu uşurinţă asociat unei multiplicități de momente care dezvăluie cea mai înaltă trăsătură a percepţiei unei persoane asupra lumii exterioare?

Cea mai înaltă trăsătură a percepţiei unei persoane asupra lumii exterioare este eterogenitatea, adică o activitate care pune în relație elemente diferite prin însăși natura lor, o determinare complexă care pune în relaţie multiple lanţuri cauzale şi variabile intermediare. Pe când leadershipul este caracterizat de uniformitate, lipsa de variaţii în ceea ce priveşte planificarea şi desfăşurarea acţiunilor.

Leadershipul nu este o simplă schimbare de locaţie. Odată ce faci o greşeală, nu-i poţi întoarce pe oameni din drum şi să-i conduci pe altul fără ca ei să nu-şi piardă, măcar un moment, încrederea în tine. Ai curajul să-ţi asumi rolul de lider nepăsător şi iresponsabil?

În caz că vrei să ştii dacă un lider are succes şi este eficient, uită-te în ce direcţie îi conduce pe oameni. Un lider răspunde de oameni, aşa cum răspunde de sine însuşi şi de faptele sale.

Înaintează încetişor, puţin câte puţin, făcând câte o pauză, apoi punându-te din nou în mişcare, pe urmă oprindu-te încă puţin, de parcă fiecare pas trebuie cumpănit şi măsurat înainte de a te mişca. Şi acţionează atât de sincer, încât între tine şi ceilalţi să nu poate fi nici îndoieli, nici bănuieli.

Leadershipul este încercarea de a face faţă unei situaţii din care scăparea poate fi dificilă (sau jenantă) sau în care ajutorul poate să nu fie accesibil, dar cu un singur preţ: de a nu te vedea total alături de tine, cel fără nicio direcţie, de la care n-ai nimic de învăţat.

La intersecţia dintre intenţie, stare de spirit şi proces se află acea acţiune care produce un rezultat menit să încurajeze aceeiaşi acţiune, producând o caracteristică numită dezvoltare.

Nu-i vei putea ţine mult timp pe oameni lângă tine doar dacă ai intenţii nobile, dacă ai o stare de spirit puternică şi dacă te simţi sigur pe tine şi capabil să preiei frâiele unei acţiuni. Leadershipul este mai degrabă un proces de anticipare a traiectoriei pe care alegi să o urmezi. Ca să administrezi corect relaţia cu ceilalţi oameni trebuie să te concentrezi pe găsirea celui mai bun drum.

Aşa cum un arheolog examinează cu mare atenţie un fragment dintr-o ruină, tot aşa tu trebuie să examinezi cu mare atenţie paşii pe care îi propui spre a fi urmaţi, şi în acelaşi timp să urmăreşti reacţiile celorlalţi vizavi de prestaţia ta.

Concluzie: Degeaba ai intenţii bune şi gânduri măreţe. Dacă vorbele tale nu sunt susţinute şi de fapte pe măsura lor, vei bâjbâi pe drumuri întortocheate şi-n acelaşi timp nesigure, vei pierde încrederea şi susţinerea oamenilor rămânând singur să găseşti ieşirea din labirintul pe care singur l-ai creat.

Source: https://neculaifantanaru.com/la-intersectia-dintre-intentie-stare-de-spirit-si-proces.html

Labirintul întunericului

On Decembrie 01, 2011

Adu-ţi contribuţia la dezvoltarea caracterului oamenilor, impulsionând exteriorizarea fiinţei lor lăuntrice.

Îţi aminteşti de această scenă emoţionantă din filmul " *Meet Joe Black (1998)* "? Susan îl conduce pe Joe în biblioteca tatălui ei. Îi spune, arătând cu mâna spre un ceas mai vechi:

- Când eram mică, mama îmi spunea că ai putea să-ţi potriveşti inima după ceasul acela."

- Şi poţi? întreabă el.

- Nu am încercat niciodată... Până acum.

Joe îi zâmbi cu simpatie. Avea impresia că înţelege ce era în sufletul ei, dar, literalmente, nu bănuia nici pe jumătate. Simţea că emoţiile îi sporesc. Preţ de câteva secunde o examină în tăcere. Nu mai fusese niciodată până atunci atât de izolat de ceea ce cunoştea, nu fusese niciodată confruntat cu un asemenea impact al sentimentelor necunoscute. În mintea lui sălăşluia un întuneric de nepătruns.

La rândul ei, Susan nu avea niciun punct de reper, nimic care să o ajute să deosebească realitatea de iluzie, care să o ajute să perceapă sentimentele din sufletul lui. Era ciudat, enigmatic, înfricoşător, dar într-un fel care stârnea emoţie, nu într-unul care s-o facă să se simtă ameninţată în vreun fel. Efectul întunericului asupra simţului ei de "orientare" deveni de o importanţă secundară.

Nu avea nevoie să înţeleagă totul despre esenţa lui. Simplul impact al acestui pas fundamental - apropierea de el, dorinţa de a i se dărui în ciuda faptului că nu putea să pătrundă necunoscutul din el - era suficient pentru a-i stârni interesul. Îl privi cu acea speranţă, bucurie, credinţă, mulţumire sufletească pe care o cunoaşte numai o inimă pură.

Susan părea să-i citească gândurile lui Joe: " *Nu cunosc viaţa, nu cunosc simţământul acela care îţi dă fiori extraordinari, care se numeşte iubire.* " Dar în acelaşi timp părea să-i spună: *"Nu-ţi fă griji în privinţa asta. Într-o zi, vei înţelege."*

Leadership: Destinul tău este predeterminat de exprimarea mulţumirii sufleteşti căreia trebuie să i se asigure o cît mai mare libertate de interpretare?

Dacă spunem că leadershipul implică o anumită modelare a experienţei relaţiilor interpersonale, atunci facem aluzie la o multiplicare a mijloacelor de transmitere direct şi subiectiv a sentimentelor de apreciere, recunoaştere, apropiere, ataşare, mulţumire şi încredere. Aceste mici sisteme de alimentare cu energie pozitivă, dar şi cu o anumită doză de atractivitate, care anulează orice posibilitate de compromitere a credibilităţii, pot fi divers multiplicate.

Ne putem gândi, de pildă, nu numai la impulsurile de transfer a valorii personale, generate de modelul de viaţă şi spiritualitate, ci şi la iniţierea experienţelor de natură spirituală în care destinul este predeterminat de mulţumirea sufletească. Un bagaj considerabil de asemenea

experienţe devine disponibil alegerii individuale a unor noi stări de viaţă, trăite în bucurie şi recunoştinţă.

Omul care vrea să contribuie la asigurarea unui leadership durabil nu se refugiază într-un univers închis, unde nu există probabilitatea de a se angaja în relaţii interpersonale, bazate pe fidelitate şi înţelegere. Ci ceva mai mult decât atât. El devine o combinaţie de atitudini şi ipostaze de manifestare a nevoii şi solidarităţii umane, a simţirii şi inteligenţei care-i dă forţa de transmitere, înţelegere şi preluare a emoţiilor - toate dozate cu exactitate, în funcţie de experienţa de viaţă, după un scenariu aleator.

Înainte de a oferi o libertate de interpretare mulţumirii sufleteşti, cel puţin confortabilă, trebuie să găseşti o legătură directă între ceea ce ţi se întâmplă şi cauzele care au provocat evenimentele care te-au marcat.

Sau, ne putem gândi, de exemplu, la stimularea modelată a factorului uman, sondarea în zăcăminte vaste, încă neexplorate ale celor care participă direct la procesul de formare şi dezvoltare a identităţii ce se desfăşoară într-o dinamică continuă pe întreg parcursul vieţii.

Liderii sunt foarte apropiaţi de acest fel de experienţe. Ei întotdeauna se îndreaptă spre acest orizont al înţelegerii şi împlinirilor sufleteşti, plini de interes şi de avânt pentru combaterea oricărei forme de „opoziţie". Ei nu schimbă direcţia şi nu se orientează către o direcţie în care oamenii fără încărcătură emoţională abandonează, dorind să sfârşească odată cu toată această încercare de formare a unei realităţi cât mai convenabile, susţinute de fineţe, sinceritate şi afecţiune.

Leadership: Fugi de ceva ce nu cunoşti în speranţa de a te elibera de vechile metehne care te-au consacrat unei vocaţii la care se ajunge prin împingerea sinelui dincolo de limitele acceptate de conştiinţă?

Cine fuge de ceva ce nu cunoaşte nu va putea niciodată să se ridice la standardele de motivaţie şi mulţumire sufletească impuse de o stare de moment care trece foarte repede.

Sufletul unui om este făcut din bucăţele de sentimente, din gânduri, dorinţe, emoţii şi valori. Iar îndatorirea ta, ca şi lider cu o mare putere de înţelegere, este să uneşti toate aceste fragmente pentru a scoate la iveală tiparul pur al fiecăruia. Dar pentru asta trebuie să cauţi principiul după care se realizează conectarea lor. Asta se află la îndemâna ta.

Aşa cum vitamina D este produsă în corp prin acţiunea luminii solare asupra pielii, tot astfel vei putea să creşti efectul de rezonanţă al leadershipului tău în funcţie de capacitatea ta de asamblare a stărilor sufleteşti, prin conectarea la acel comutator care aprinde în oameni lumina schimbării şi a devenirii, a revitalizării vieţii lor.

Vei putea să insufli mai uşor încrederea oamenilor în tine dacă pui accentul pe conţinutul lor sufletesc, dacă îi ajuţi să desluşească ceea ce sunt cu adevărat. Pentru asta trebuie să surprinzi aspectele cele mai în măsură să suscite interesul lor, să priveşti în adâncul fiinţei lor, în special din unghiul contribuţiei tale la "refacerea" lor.

Motivaţia unei transformări imprevizibile este ceea ce te surprinde într-un scurt moment de îndoială şi te ademeneşte să o apuci pe drumuri pe care de nu le înţelegi, dar care te schimbă fundamental pentru că le trăieşti prin felul cum le împărtăşeşti.

Pe ce pui accentul în leadership? Fugi de ceva ce nu cunoşti la oameni? Îţi lipseşte acea

dorinţă de a străbate întregul lor labirint sufletesc în căutarea adevăratei lor identităţi? Poţi să-ţi potriveşti inima după ceasul propriilor lor emoţii şi, implicit după întregul lor fel de a fi? Există vreun aspect foarte important în relaţia ta cu oamenii pe care îl treci cu vederea?

Labirintul întunericului este şansa ta de a te conecta la ceilalţi oameni, de a te integra în lumea lor.

Adevăratul caracter al omului este ca un labirint întunecos, umbrit de numeroase sentimente şi emoţii - trebuie să pătrunzi în el, să alungi orice îndoieli, apoi să alegi şi să călăuzeşti sentimentele pozitive spre o sursă de lumină. Cu cât ştii mai multe despre fiinţa lui, cu cât îi înţelegi mai bine adevăratul conţinut sufletesc, cu atât vei găsi mai repede traseul cel mai bun.

Concluzie: În leadership lucrezi cu oamenii şi pentru oameni. Aceştia sunt diferiţi ca educaţie, cultură, caracter şi comportament şi în acelaşi timp sunt diferiţi prin modalităţile de exteriorizare a sentimentelor lor.

Pentru a-i face aliaţii tăi trebuie să ştii să-i cunoşti inclusiv pe cei ascunşi " *în interiorul unei carapace de nepătruns.* " Pornind de la observarea lor atentă şi până la cunoaşterea adevăratului lor caracter, ai de parcurs un labirint întunecos. Dar înarmat cu răbdare, perseverenţă, mijloace de comunicare adecvate vei ajunge să cunoşti sentimentele şi idealurile lor, vei reuşi să-i mobilizezi în vederea realizării ţelului comun care este luminiţa de la capătul labirintului.

Source: https://neculaifantanaru.com/labirintul-intunericului.html

Lasă-mă să dau glas privirii tale

On iunie 06, 2020

Privirea îndreptată asupra ta este privirea pe care o arunci într-o oglindă care spune o altă poveste despre tine.

Aceasta este natura fiinţei mele: *uma ampla realidade afetiva* trecută prin filtrul unei priviri orientate spre opera unui artist care cere sprijinul tuturor forţelor naturii angajate în emanciparea vieţii (individuale şi cosmice), pentru a se putea adresa sufletului celest. Aceeaşi privire trebuie să se potrivească cu acea "descătuşare" absolută a impresioniştilor, care nu poate fi trăită decât în natură. Altfel spus, natura fiinţei mele este natura unei memorii universale chemată să recunoască coeziunea întregului spaţiu pictural în toate straturile unei spiritualităţi desăvârşite, mai vechi, dar mai actuale ca niciodată.

Iată de ce continui să-mi pun experienţa trăitului suprarealist sub incidenţa unui şevalet plin de culoare, în condiţiile de excepţionalitate a elaborării unei picturi numite *Altforisthesses* , sau "Puterea de reprezentare a naturii prin artă". Fiindcă şi eu sunt o pictură şi trebuie să mă păstrez viu, pentru totdeauna, în memoria unei imagini expresiv percepută, suficient de complexă pentru a nu-şi mai justifica dublura în lumea reală. Oglinda în care mă privesc chiar acum este însăşi privirea artistului în care se citeşte simţul proporţiei, al culorii, al echilibrului între frumuseţe, formă şi expresivitate.

Cât de desăvârşit am ajuns să mă privesc cu mijloacele de expresie ale unei picturi de mare calitate...

Însăşi lucrarea mea pare un soi de pătrundere într-o realitate sfinţită cu puterea de a da viaţă spaţiului pictural surprins într-o poveste a naturii. Cred că aici îmi caut şi estetica existenţei mele, prin intermediul privirii ochiului care urmărește o imagine reflectată în oglinda unui colţ din natură, pătrunsă numai de durata de viaţă a unei pensule magice, curate şi delicate, care e destul de asemănătoare cu o bijuterie de culoarea smaraldului menit să îndeplinească toate dorinţele.

Leadership: Importanţa pe care o acorzi căutării în artă a unui conţinut simbolic permite înţelegerea propriei fiinţe prin apartenenţa la o existenţă care excede percepţia asupra realităţii lumii într-o experienţă subiectivă?

Cu răbdare, încerc să colorez cu roşu suprafaţa dorită de pe pânza şevaletului. Apoi, cu pensula udă încerc să întind culoarea sângerie pe fundalul unei realităţi care, fără a o fi ignorat prin suprapunerea unei unde luminoase, aş fi preferat să se păstreze într-o pasivitate filozofică până în momentul înălţării spiritului meu la rang de virtute.

Aşadar, ai grijă la compoziţia pe care o prezinţi. Ochiul artistului poate descrie concis și într-o manieră inedită arta de a da coerenţă viziunii unei persoane purtată spre înălţimi mai mari de conştiinţă, de exprimare, de gestionare a emoţiilor, prin mijloace alternative limbajului sacru al lui Dumnezeu: prin culoare, cuvânt, forme, mişcare.

O clipă, încearcă să te pui în locul meu. Caută atingerea privirii mele într-un vis de inspiraţie divină, caută printr-un fond de culori calde, vii, sau intense, şi numai căutând cu însufleţire provocarea ascunsă într-un frumos corp al naturii vei reuşi să te descoperi tu însuţi drept o expresie fabuloasă, devenind misterios. Pictura însăşi este privirea dinspre veghe aruncată într-un vis care te deconectează de la monotonia unei existenţe prea puţin împlinite.

Sau, asemenea unei priviri neîntrerupte, aruncate înaintea unei mări care separă viaţa de ideea de aventură aflată pe celălalt mal, unduindu-şi valurile într-un stil de acuarelă, cu o mişcare universală, folosind o perie moale pentru a obţine un aspect definitoriu al suprarealismului într-o experienţă subiectivă, încearcă să te regăseşti ca dat al libertăţii de sine într-o poveste cu tâlc, intitulată *Admionsferhis* , desemnând înflorirea harică a unui destin ce și-a urmat neșovăielnic vocația Dumnezeiască de călăuză pe cărările artei.

Leadership: Creaţia ta poate reproduce imaginea în oglindă a unui suflet de artist ilustrat prin evidențierea apropierii între orizontul unei lumi vaste şi aspiraţia unei transpuneri a realităţii în monumental?

Doi ochi blânzi strâng în brațe o privire artistică care își caută destinul într-o memorie a realităţii prinsă în mrejele unui timp şi spaţiu deja ignorat de restul lumii. Două entităţi de procesare a imaginii unei conştiinţe puternic ortodoxe, o viziune neaşteptată a naturii şi creatorul petalelor unei roze de flăcări, amândouă fiind oglinzi ale divinului, îşi unesc realitatea în faţa unui şevalet ajustabil.

Efectele acestei duble potriviri spirituale se constituie într-o splendidă filosofie a frumosului şi o nemaiîntâlnită ştiinţă a artei, subtilă şi rafinată.

Niciodată nu am crezut că sunt în stare să posed o exemplară mărturie a unei relaţii dintre mine şi Dumnezeu, dintre doi ochi care îşi suprapun perfect înţelesurile, până la cele mai mici detalii, asemenea unei picturi care rămâne o mărturie a efortului de a avea priză la public, făcută din plăcerea unei aventuri riscante în jurul culorilor şi al formelor de expresie.

Aici, pe undeva, se regăseşte împăcarea mea cu esenţa şi consolarea metafizică, credinţa mea faţă de opera unui plăsmuitor de lumi, considerate ca măsurare a raportului dintre imaginea unei inspiraţii naturale şi aspiraţia unei transpuneri a realităţii în monumental. Iar dacă m-aţi întreba ce este monumentalul, prin intermediul unei picturi care se înscrie în universul sufletului meu nesubjugat, blajin, cuprinzător, atunci v-aş răspunde simplu:

Monumentalul este rezultatul unei dorinţe proiectate asupra unor reprezentări imaginare, cu privire la existenţa unei evocări a lui Dumnezeu în cadrul artei figurative, realiste.

Am mai spus-o demult, şi repet. Arta este mijlocul creatorului de a se constitui într-o viziune pe care ochiul o numeşte "comparaţie". Ea este accesibilă numai cu mijloacele şi tehnicile unei picturi care oscilează între frumuseţea unei linişti profunde, măreţia naturii (inclusiv cromatica ei) şi exerciţiul de rememorare a unei clipe astrale surprinsă într-un motiv de triumf al Eului liric, apărut în ipostaza de Alter-Ego al divinităţii.

Ochii și privirea ajung la un acord asupra sensului pe care îl pune înainte orizontul unei lumi mai vaste, aferente unei alegorii a vieţii aflată sub îndrumarea artistului, situându-l în orizontul unei disperate conştientizări a vocaţiei divine. Când privirea este aruncată ferm înainte, cu nobleţe, cu o abilitate deosebită de înţelegere, asta presupune că ochii sunt conștienți de vastitatea orizontului pe care îl comunică profunzimea unei revelații: *"Eu sunt mai mult decât rezultatul reprezentării unei percepţii exterioare şi a unei imagini conştiente, intenţionate."*

Întrebarea pe care trebuie să o ridice ochii este deja amintită de privire: "până unde se întinde orizontul?"

O privire îndreptată asupra artei presupune să ştii să deosebeşti realitatea de ceea ce nu este decât imaginea răsfrântă de o oglindă, trăgând o linie netă, despărţitoare, între lumea

lăuntrică şi cea din jurul tău.

Lasă-mă să dau glas privirii tale dacă vrei să te imortalizez într-un tablou a cărui tematică, pe lângă cea spirituală, şochează prin ineditul unei asocieri ieşite din comun, în cazul meu, asocierea cu un povestitor care îşi începe povestea cu imaginea sa reflectată într-o oglindă. O oglindă a reinventărilor unui artist complet.

Source: https://neculaifantanaru.com/lasa-ma-sa-dau-glas-privirii-tale.html

Latura artistică a firii mele

On Octombrie 29, 2018

Optimizează-ţi energiile creatoare printr-o reînnoire permanentă a imaginii omului de lângă tine.

Voiam să pictez la fel cum mă privea ea, ca un purtător de imagini adânc legate de viaţa cea mai largă, în aşa fel încât să-mi recunosc menirea în misterul unei poveşti vechi de multe secole. Mi se părea că mă invidiază. Înţelegea totul dintr-o privire a spiritului artistic, simţindu-se parcă concurentă la un alt moment al vieţii considerat ca înlocuindu-l pe cel anterior, asemenea unui străin ajuns într-o lume confuză, încercând să pătrundă misterul adânc al unei opere de artă hrănită din preaplinul unei imaginaţii necontrolate.

Ca să te simţi împlinit trebuie să imortalizezi imediatul clipei tradus la imaginarul perspectivei, de la ipotetic la posibil, având grijă de pasiunea sufletului dispusă în planul simbolistic al punctelor, liniilor, formelor şi culorilor.

Ea era prezenţa miraculoasă ce anunţa înfăţişarea exterioară a lucrurilor, conturul, forma sau densitatea lor materială. Era firea tăinuită a unei realităţi imposibil de a fi supusă prin spirit şi voinţă. Eu păream să fiu suflul vital ce anima toată imaginaţia ei, materia din jur, lumea pe care şi-o crease singură. Căci, la urma urmei, ce ne-au învăţat romanele de dragoste, altceva decât faptul că e bine să crezi în poetica unei înclinaţii spre imaginaţie şi reverie?

Într-un anumit sens, experienţa de creaţie îşi spunea şi aici cuvântul înaintea talentului, anume că în anumite împrejurări, când cineva îţi soarbe din priviri răspunsul la toate întrebările, când ţi se pare că faci parte dintr-un întreg mişcător care se produce numai în materie de culori, nuanţe şi proiectări în imaginar, abia atunci recunoşti că ceea ce-ţi lipseşte cu adevărat este capacitatea de a face pe cineva să te memoreze într-un spaţiu fără margini.

Înţelesul unei tinere ambiţioase, aducător de rezultat palpabil în câmpul unei arte fără cusur, este corespunzător dorinţei de a face o comparaţie între ceea ce ţi se spune că eşti şi ceea ce poţi oferi în materie de frumuseţe.

Leadership: Poţi pune în prim planul privitorului arta ca spaţiu de creaţie al unei poveşti de care nu te poţi despărţi, etalând interpretări ale unei părţi din realitate care transmit emoţii pline de taine metafizice?

Iertaţi-mi îndrăzneala, frumoasă domnişoară, căutaţi probabil firescul din care se hrăneşte existenţa sinceră a sentimentelor mele, povestea din spatele picturilor mele, acele firimituri de îngrijorări şi speranţă care se sustrag cuprinderii definitive a artei, la acestea adăugându-se trăirea intensă ce v-o poate oferi participarea estetică la cadrul unei lumi noi.

Promit să nu vă dezamăgesc aşteptările, în termeni expresionişti, căci nu voi provoca exagerarea unor elemente formale precum culoarea, suprafața și patina, pentru a exprima narațiunile emoționale în imaginile unei naturi ce aşteaptă semnul despărţirii realului de ireal. Arta mea este o plămădeală a imaginaţiei şi a dorinţelor ascunse pe care prefer să nu le reproduc într-un tablou de-o frumuseţe de basm, cu toate că mă tentează.

Vederea întreagă a unei tinereţi feminine este legată strâns de sensul vieţii ce lucrează cu puterile întăritoare ale artistului doritor a-şi prelungi înţelegerea despre artă punând condiţii exagerate despre constituirea unei identităţii vizuale marcante, evocând numai sentimente de

admiraţie faţă de puritatea frumosului. Sensibilitatea ei pare să aparţină unei lumi imaginate dintr-o insistentă preocupare artistică, o lume care încearcă să te convingă că nu există moarte, ci doar o continuare a viselor.

Altfel spus, fiinţa aceasta care inspiră iubire şi admiraţie se vrea mai mult decât o modelare anticipată a particularităţii trăirii de mare intensitate în care se imaginează omul atunci când dobândeşte ceva peste aşteptări. Predominant, ea te invită la o viziune adolescentină a trăirii într-o zodie ce aboleşte timpul şi te poartă în lumile absolutului, trădând pe această cale o intenţie de exteriorizare frapantă a stărilor sufleteşti conştient controlate. Tot mai mult, ea trădează acea putere de emoţionare a poeziei liniilor sau a senzualităţii cromatice, pe care un artist trebuie să ştie să le folosească în scopul surprinderii unei licăriri de expresie într-un portret inedit.

Leadership: Eşti traversat de preocuparea de a te reinventa într-o nouă dimensiune estetică, încât să descifrezi prin intuiţie o lectură ascunsă pe fondul unei inteligenţe care a întâlnit la timpul potrivit şcoala gândirii - sortită exprimării prin limbaj vizual?

Un artist talentat intră totdeauna în vibraţie cu pregnanţa imaginii care îl răscoleşte, fără să-şi permită o altă inspiraţie din afara muzei sale. Din acest punct de vedere, cred că mă asemăn foarte mult cu domnul Cunningham stând de vorbă cu domnişoara Westcott, dintr-un roman al scriitoarei Mary Balogh.

"Permiteţi-mi să vă explic oarecum procesul de creaţie. Vorbesc numai cu persoana pe care vreau să o pictez, o observ şi o ascult. Ajung să o cunosc cât se poate de bine. Fac schiţe în timp ce vorbim şi după aceea îmi aleg tematica prin apelul la o realitate pe jumătate simbolică, încât să cultiv misterul pe care ea să-l urmărească cu sufletul la gură. În cele din urmă, când mă simt pregătit, fac o schiţă finală şi pictez portretul după ea. E un proces lent, care ia mult timp. Nu poate fi grăbit. Sau variat. E puţin haotic, poate, dar aşa lucrez eu.

Într-adevăr, în procesul creator nu există nimic ordonat. Poţi să îi dăruieşti timp, efort şi disciplină, dar dincolo de asta nu prea ai control asupra artei care vine din suflet. Nu sunt sigur că acesta este cuvântul corect, dar nu am fost niciodată capabil să mă gândesc la altul mai corect, fiindcă arta mea nu pare să vină dintr-o parte conştientă a minţii."

Leadership: După tot ce ai trăit într-o clipă de inspiraţie, continui să-ţi pui întrebări asupra realităţii pe care o percepi prin amplificarea misterului existenţial şi a rolului imaginarului în conturarea acesteia?

Ea pare învinsă de o anumită neclaritate în aprecierea corectă a imaginii de ansamblu, într-un apriori al facerii unei valenţe de cugetare asupra unui lucru de care mulţi se feresc să-l recunoască. Negreşit, simpla ei prezenţă este un semn de reverenţă şi neuitare a artistului care parcă acţionează în sensul unei gândiri iluzioniste, nepermiţându-şi luxul de a prezenta o lucrare finală impecabilă fără a ţine cont de ce-şi doreşte să vadă cineva mai puţin experimentat în privinţa fenomenului expresionist.

Dialogul cromatic dintre roşul pal al buzelor tale şi aspectul transparent al privirii pierdută puţin în visare, relevă sensibilitatea unei îndrăgostiri de frumosul unui poem izvorât din veşnicie. Admirabil, eşti asemenea celui ce mai întâi îşi imaginează o întâmplare, până ce o acceptă ca pe o realitate, apoi o pune în stare de vis. Eu fug de realitate, fug dar mă întorc tot timpul la ea şi o aştern pe hârtie într-un desen ce pare a fi răspunsul la toate enigmele lumii.

De aceea, nici n-aş îndrăzni să te conving de plasticitatea şi dispoziţia eidetică a celui care mângâie cuvintele cu şarmul artistului desăvârşit, cu acea tuşă plină de înţelesurile unei

poveşti fără sfârşit. Ci aş face în aşa fel încât totul să pară că vine de la tine, cu toate dorinţele inimii tale de a se elibera cât mai repede de penibila anxietate instalată în faţa orizontului necunoscut ce urmează să fie revelat prin creaţie.

Nici până acum nu m-am hotărât în ce mod ar trebui să te înţeleg, fără a ignora confuzia voită ce face parte din colajul suprarealist al unei vieţi plină de visare, imaginată ca o extindere a dorinței de a explora potențialul unei priviri sincere care se ridică curioasă spre înaltul unei alte lumi. A aceleia pe care, într-un anumit fel, ai părăsit-o.

Nu degeaba, concepţia pe care mi-o fac despre artă este asemănătoare cu privirea curioasă a nou-intratului într-o lume fără ieşire, ca o modelare anticipată a particularităţii trăirii în care se imaginează cosmogonia unei prietenii suspendate în alternanţa de tonuri roşu-amurg şi cafeniu-gălbui.

Leadershipul poate reprezenta farmecul pe care îl găseşti într-o creaţie a cărei putere de persuasiune depinde exclusiv de folosirea eficace a perspectivei (de esenţă comunicativă) dintre ceea ce poți realiza prin reperul "Forever" şi ceea ce este ascuns dincolo de o presupusă aparenţă numită "Doza de ficţiune".

Latura artistică a firii mele o poate înţelege numai domnişoara aia tânără şi frumoasă, cea care a adunat atâtea date despre mine, atât în favoarea mea, cât şi în favoarea artei, plonjând în gândurile mele cu elanul unui vis care devine realitate. Ea a ştiut să aplice cu pensula sincerităţii culoarea vibraţiilor sale lirice pe pânza unui tablou care încă este la mine pe perete.

Source: https://neculaifantanaru.com/latura-artistica-a-firii-mele.html

Latura ascunsă a leadershipului

On Ianuarie 26, 2017

Examinează-ţi viaţa printr-o selecţie subtilă a întâmplărilor semnificative, la deschiderea către ceea ce deseori zguduie conștiința și percepţia despre adevărurile profunde ale fiinţei tale.

- Va să zică dumneavoastră credeți în Dumnezeu? întrebă Caderousse, grav rănit. Pentru mine, Dumnezeu nu există !

- Dacă aș fi avut nenorocirea să nu cred până acum, răspunde Monte Cristo, aș crede acum, uitându-mă la tine cum suferi de moarte !

Ascultă, îi spuse mai departe abatele, întinzându-şi mâna spre rănit ca și cum ar fi vrut să-i poruncească credință: iată ce a făcut El pentru tine. Dumnezeul acesta pe care refuzi să-l recunoști în clipa cea de pe urmă a vieții tale: ți-a dat sănătate, putere, o muncă sigură, și chiar prieteni. În sfârșit, ți-a dat viața așa cum trebuie s-o aibă omul ca să fie blând, cu liniștea și conștiința îndeplinirii dorinţelor lui fireşti. În loc să folosești darurile Domnului, atât de rar hărăzite de el pe deplin, tu iată ce ai făcut: te-ai lăsat pradă trândăviei, invidiei, trufiei, beţiei, și în beţie ți-ai trădat unul din cei mai buni prieteni.

- Ce preot ciudat sunteți dumneavoastră, care-i deznădăjduiţi pe muribunzi în loc să-i consolaţi !

- Ascultă - continuă Monte Cristo - când ți-ai trădat prietenul, Dumnezeu a început, nu să te lovească, ci să te prevină !

O a doua bogăție nesperată a coborât din cer asupra ta, ți-ai regăsit din nou banii și liniștea, puteai să reîncepi să trăiești viața la care ai visat. Și atunci, nelegiuitule, atunci ai început să-l mânii din nou pe Dumnezeu. Ai devenit și mai lacom, și mai trufaş, și mai egoist, și mai lipsit de duh. „N-am destul", îți spuneai, când aveai mai mult decât avuseseşi vreodată, și ai săvârşit o a treia nelegiuire, fără rost, fără scuză. Iar Dumnezeu nu te-a mai răbdat și te-a pedepsit. *

Leadership: Ești nevoit să generezi o înțelegere superioară din interiorul cauzei stărilor tale de „orbire" și nu din afara unor condiţionări secundare, pentru a te recunoaşte apropiat de natura lui Dumnezeu?

Omul care își examinează viaţa printr-o selecţie subtilă a întâmplărilor semnificative, la deschiderea către ceea ce deseori zguduie conștiința și percepţia despre adevărurile profunde ale fiinţei sale, nu are ca suport de autoevaluare darul unei viziuni mai clare, nici darul unei minți extrem de intuitivă, înclinată spre cercetare. Poate că întreaga poveste a vieţii trebuie examinată ca o selecţie semnificativă de fapte şi întâmplări subtile, de care conştiinţa omului opune sau nu rezistenţă, printr-o deschidere a sufletului spre cele înalte și luminoase care vin de la Dumnezeu, dar omul deseori nu lasă loc adevărurilor dureroase despre el însuşi să iasă la lumină. Astfel, el se face vinovat de ipocrizie.

Completând tabloul unei vieţi care îşi finalizează experienţele şi îşi încheie zbuciumul unei stări de veghe sau de revoltă din înfruntarea tuturor provocărilor, omul acesta se vede constrâns să-şi proiecteze complexitatea spirituală asupra a ceea ce formează obiectul unei judecăţi de fond, universale. Din care nu lipseşte, bineinţeles, frica de pedeapsă, conştiinţa

păcatelor săvârşite. Iar conştiinţa, numaidecât, înseamnă să accepţi inevitabilul unei confruntări fata în faţă cu dreptatea lui Dumnezeu.

Întotdeauna omul care își propune să reveleze adevărurile care îl alcătuiesc, se vede pus în relație cu ceea ce vine din exterior, cu ceea ce i se aduce la cunoștință, cu ceea ce i se amintește în momentele de cumpănă, pentru a deveni protagonistul unui nou început sau al unui final tulburător. A te recunoaşte apropiat de natura lui Dumnezeu înseamnă să accepţi că tot ceea ce faci cu tot ceea ce ţi se întâmplă este un test al propriei tării lăuntrice, al propriei credibilităţi, al propriului suflet, în faţa unui destin care impune mai întâi suferinţa, apoi bucuria.

Leadership: Evenimentele la care iei parte reprezintă interacțiuni ale unui Egou supradimensionat cu o formă trăire excepţională a vieţii, măsurate independent dintr-o conştiinţă care pleacă din potenţialitatea unui fenomen de profunzime?

Iar una din trăsăturile realismului unui om care își sondează adevărurile rezidă din suma celor două instanţe ale modelului de tranziţie spre o nouă realitate:

O instanţă numită „ *Călăuză* ", provenită din conjunctura evenimentelor cu gust de remuşcări, care îl ajută să epuizeze posibilităţile propuse de integrarea într-un scenariu trist. Și o instanță numită „ *Navigator* " care conține o referinţă despre ceea ce trebuie să se întâmple ca omul să înțeleagă adevărata valoare a ceea ce se dorește corectat prin experiența directă și imediată.

Valabilitatea puterii tale de a-ţi construi o viață semnificativă, care preîntâmpină posibilele dizarmonii în formarea personalităţii, se conturează din necesitatea de a-ţi însuşi propriile experienţe în forma unei recapitulări. Şi, mai departe, putem vorbi despre un fenomen de porofunzime sesizabil la nivel de latură vulnerabilă a personalităţii în cazul în care tot ceea face un om are ca efect o îndepărtare de la comuniunea cu Dumnezeu sau chiar o rupere a acestei comuniuni.

La fel cum proceda Napoleon Bonaparte, obişnuieşte-te să recapitulezi la sfârșitul zilei evenimentele importante, şi gândeşte-te ce anume a constituit o excepție de la regulă, o coincidenţă, o intervenție divină, o avertizare sau o presimțire ! Poţi să găsești o corespondenţă plină de sens între toate acestea?

Ei bine, Napoleon nu a luat în considerare niciun semn, Egoul său fiind supradimensionat de un orgoliu parşiv, de corsican, şi a ajuns să recunoască la finalul vieţii, prin durerea suferită în singurătate, că există un Dumnezeu care nu iartă abaterile de la legile sacre.

Leadership: Rezonezi cu ceea ce se numeşte "trăirea vinei" care îţi permite o atitudine de respect a valorii care depinde de acordul credinţei într-o Putere Superioară, sau eşti mărginit la idei precum "oblonul tras nu lasă lumina să pătrundă înlăuntru" ?

Acest gen de explorare de sine, provocată de contradicţiile dintre cele bune și cele rele, care străbat întinderile infinite ale unor secvenţe existenţiale semnificative din trecut, pune în funcţiune acea libertate a spiritului care îl împinge pe om într-o anumită conjunctură. Și îl face apt de a se constitui ca temei pentru angajarea răspunderii sale în condiţiile exclusive ale unor năzuinţe de înălţare peste trăirea zilnică cuprinsă în marginile strâmte ale nevoilor și grijilor.

Tot așa cum alergiile trec, dar nu se vindecă total, tot astfel anii trec, dar sentimentul oarecum neliniştitor al unei fapte de mult întâmplate se reîntoarce. Însăşi Ego-ul nu iartă

faptele şi fundamentele care le-au generat.

Trăirea vinei, a lipsei de temei a vieţii, a resentimentului, apăsarea inimaginabilă a abandonării, iată câteva din semnalele că te raportezi la o experiență care s-a întâmplat să cuprindă proverbul: „Dă-i omului mintea de pe urmă, adică înțelepciunea finală înainte de a se întâmpla ceva."

Omul care se apropie de desăvârşire este cel care experimentează „trăirea în trezire". Aşadar, încearcă să înțelegi motivele care stau la baza faptelor tale, chiar dacă nu eşti pregătit să înfrunţi adevărurile despre tine însuţi. Cel de Sus veghează, şi nu iartă.

Latura ascunsă a leadershipului privește forma propriei tale existenţe care se întoarce împotriva fondului pe care te-ai clădit. Fă un pas înainte spre întărirea puterii de a se comporta ca un om responsabil, nu ca o oaie care nu se împotriveşte celui ce o tunde.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/latura-ascunsa-a-leadershipului.html

Latura umană a leadershipului

On Noiembrie 20, 2018

Înfrânează-ţi sentimentul de profundă tristeţe pe care îl resimți în fața conştiinţei, nu te lăsa condus de el !

Mă numesc Cella Serghi. Va trebui să vorbesc şi despre mine, cu detaşarea pe care mi-o dau anii care au trecut de atunci. Se spune acum că eram tulburător de frumoasă. Cred că se exagerează. N-am crezut niciodată că sunt frumoasă. Şi tocmai fiindcă eram nesigură de fizicul meu, nemulţumită, eram atât de cochetă, de preocupată să plac. Şi reuşeam, fiindcă eram vie, neliniştită, vibrând ca o frunză la cea mai uşoară adiere, permeabilă la tot ce e viaţa.

Preocupată să plac, dorind o mare iubire împărtăşită, dar viaţa mi-a refuzat tocmai ce căutam. Aveam neliniştea cenuşăresei care şi-a pierdut pantoful. Poate că îmi căutam pantoful vrăjit, poate copilăria, poate pe mine, poate un alt destin decât cel pe care în mod obişnuit femeile îl acceptă. Poate că nu semănam cu nimeni, fiindcă mi se părea că trebuie să iau mereu totul de la început şi totul să înceapă cu mine.

Nu ştiu cum am înţeles, sau am simţit, că numai săvârşind ceva neobişnuit voi fi eu însămi. Dar căutam, mă căutam… Era o căutare ce mă ţinea într-o permanentă stare de veghe, într-o nelinişte pe care o transmiteam, parcă mă opream şi întrebam pe cei dimprejur pe unde s-o iau şi fiecare simţea că ar fi un ghid posibil şi se apropia. Dar eu, ca în jocul în care cineva te îndrumă ca să găseşti obiectul ascuns, spunând doar "rece", "călduţ", "cald", "fierbinte" (după cum te apropiii sau te îndepărtezi), eu căutam "focul".

Leadership: Poţi să zdrobeşti angrenajul timpului fără aparentă esenţă în care ai devenit doar o simplă rotiţă, având în permanenţă asupra ta o anumită perspectivă: tu însuţi în interiorul unei lumi care se neagă şi se afirmă în acelaşi timp?

Ai curajul să lupţi contra acelui factor care te înţepeneşte într-o stare de negare a micilor şi marilor bucurii? Te simţi abandonat într-o lume plină de aşteptări ireale sau mult prea înalte în raport cu şansele tale de a le satisface? Eşti cuprins de simţăminte sărmane şi sumbre care te stăpânesc în întregime? Care este natura legăturilor care se stabilesc între elementele tale definitorii? Abandonezi valorile cele mai de preţ, tot ceea ce consideri ca fiind raţiunea unor noi alegeri? Care este unicul component din sistemul care te defineşte ca om, ce poate reacţiona într-o unitate de timp, pe un anumit traseu?

Marele magnat american Warren Edward Buffett spunea: *"Preţul este ceea ce plăteşti. Valoarea este ceea ce capeţi."* Aceste cuvinte cuprind o bogăţie de semnificaţii, însă şi un înţeles care acoperă toată esenţa existenţei noastre.

O lume care se neagă şi se afirmă în acelaşi timp este o enciclopedie a deşertăciunii care spulberă existenţa tuturor celor ce locuiesc pe tărâmul unei povești greu de acceptat, cu care poate nu te vei mai întâlni niciodată, dar o vei regăsi de nenumărate ori în amintiri. Adu-ţi aminte că într-unul din visele tale, în care ţi-ai întemeiat o nouă lume cu rol simbolic de alungare a oricăror regrete şi dureri, a apărut un personaj pe care nu l-ai recunoscut imediat, dar care te-a marcat pentru faptul că ţi-ai dat seama că i-ai distrus posibilităţile de a deveni un înlocuitor definitiv al realităţii.

Iar un timp fără aparentă esenţă este o întrerupere a vieţii pline de idealuri. La un moment dat, în visul tău, în care ţi-ai întemeiat o adevărată împărăţie a gloriei, o strălucire fără

măsură, ţi-a apărut un bătrân gârbovit, împovărat de ani, care încerca să se dea adolescent. Bătrânul acesta părea că şi-a asumat de ani buni rolul de a-i întâmpina pe străini, fiind cu atât mai trist cu cât era mai înflăcărat să fie observat.

Simţirea pe care o experimentezi în tăcerea unei priviri retrospective asupra vieţii poate fi o dovadă a virtuţii de a crede în tine însuţi, sau o consecinţă a tendinţei de a te resemna. Trăind iluzia complexă a unei realităţi ce intră în şoc frecvent, care te înconjoară şi te ţine prizonier într-o stare de incertitudine, zvârlindu-te în abisul insondabil al deznădejdii, vei ignora esenţa vieţii şi scopul primordial al egoului (de a creşte percepţia valorii personale).

Acesta este de regulă preţul pe care îl plăteşti cu vârf şi îndesat, consecinţa stabilirii unor legături cu alţi indivizi, de o altă speţă, care nu au avut conţinutul corespunzător propriilor tale aspiraţii.

Un om înzestrat cu virtutea respectului de sine îşi biruieşte neputinţa de a reacţiona în faţa dezamăgirilor de orice fel, prin exerciţiul confruntării cu imaginea unei lumi care se relevă doar în anumite condiţii de observaţie a lecţiilor de viaţă care îl motivează să-şi înţeleagă mai bine traseul de urmat.

Valoarea personală, care de multe ori are ca rezultat o totală neconcordanţă între preţul cerut şi cost (ceea ce vrei să obţii de la viaţă şi ce eşti dispus să plăteşti în schimb), se reflectă în alte indicative, în nivelul de performanţe profesionale pe care le înregistrezi - în raport cu nivelul tău de implicare în viaţa personală. Această valoare atinge pragul zero dacă raportul nu este de continuitate, ci de ruptură.

Oamenii cei mai încercaţi de viaţă nu-şi găsesc strălucirea acolo unde luminează soarele, ci acolo unde domneşte întunericul nopţi, când se aprind şi se admiră stelele pe cer - ele indică drumul spre adevărata înţelegere de sine.

Ca şi Cella Serghi, oamenii înzestraţi cu virtutea de a se întrema după o încercare grea pun pe primul loc esenţa existenţei lor. Dacă nu vrei să cazi în deznădejde şi să înţepeneşti într-o negare a realităţii, dacă nu vrei să te transformi într-un roboţel lipsit de direcţie, dacă nu vrei să cazi într-o extremă compromiţătoare şi lamentabilă, dacă nu vrei să fii chinuit de tendinţa de a te închide în tine, atunci străduieşte-te să zdrobeşti angrenajul timpului fără aparentă esenţă în care ai devenit doar o simplă rotiţă.

Străduieşte-te să înlături, să te eliberezi, să previi acele circumstanţe în care neajunsurile, aspiraţiile îşi dau arama de faţă. Rupe legăturile care te ţin în captivitate, care te-ar putea descalifica definitiv din cursa spre marele premiu: deplinătatea. Cea mai importantă lecţie de viaţă pe care o ai de învăţat chiar de la tine însuţi este următoarea: "caută să îţi înţelegi nevoile personale, fără să te adânceşti în neliniştea Cenuşăresei care şi-a pierdut pantoful."

Leadership: Îţi aloci timp pentru dezvoltarea ta personală într-o relaţie de unu-la-unu dintre lumea interioară şi lupta cu lumea exterioară, fără să-ţi asumi privilegiul de a locui într-un spaţiu care adăposteşte doar trecutul unei iluzii?

Importanţa drumului pe care îl parcurgi spre atingerea excelenţei, cu toate adaosurile ei de rigoare, precum capacitatea de a te automotiva sau de a te identifica cu acel ceva care te captivează şi te face special, este în strânsă legătură cu relaţiile pe care le stabileşti cu ceilalţi oameni, mai ales pe plan profesional.

Rolul importanţei acestor relaţii nu este deloc de neglijat, fiindcă ele determină experienţele prin care treci. Conflictele interioare reprezentând un hăţiş de nesiguranţă, partea cea mai

sensibilă din întregul tău proces de funcţionare şi existenţă.

Un spaţiu care adaposteşte doar trecutul unei iluzii poate fi reprezentat de o atracţie care îţi limitează libertăţile personale sau de fidelitatea faţă de un crez care nu-ţi mai este de folos. Situaţia în care te afli prizonier, activ, ca un factor de nesiguranţă pe plan personal, îşi accelerează expansiunea până la limită, găsindu-şi deznodământul în marele val al schimbării. Totul ţine de percepţia ta asupra a ceea ce înseamnă viaţa, asupra a ceea ce înseamnă asimilarea unui mod de a fi, solid şi sănătos.

Relaţia de unu-la-unu între lumea interioară şi lupta cu lumea exterioară este dată de comanda simultană a "frecvenţelor tale de acord", adică de modul în care îţi structurezi sensul vieţii în relaţiile cu ceilalţi oameni. Aceste frecvenţe de tip pulsator care te pun în contact cu tine însuţi, transmit mesaje cu rol de atenţionare asupra oricăror modificări sau schimbări de personalitate datorate celorlalţi.

Susţii o schimbare pe plan profesional care îţi afectează viaţa personală? Care sunt argumentele pro şi contra, pe care frecvenţele de acord ţi le comandă să le iei în considerare?

Leadershipul este deschiderea către o viaţă plenar spirituală care începe cu: "Va trebui să vorbesc despre mine, cu detaşarea pe care mi-o dau anii care au trecut de atunci" şi se continuă cu căutarea unui ideal de esenţializare a trăirii clipei prezente, menit să te ţină într-o permanentă stare de veghe faţă de fluxul schimbător al lumii.

Latura umană a leadershipului surprinde aşteptările unei lumi care se loveşte de nostalgia unei resemnări de ordin spiritual sau emoţional, surdă şi revoltată în acelaşi timp din pricina unor rosturi ale vieţii care nu vor mai fi niciodată aceleaşi.

Condiţia primordială a omului preocupat de Ego-ul şi reputaţia sa nu este aceea de a se accepta înfrânt de limitele propriei puteri sau perspective, ci de a-şi suporta exagerarea cu care îşi urmează tendinţa de a se izola de toţi şi de toate.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Laureatul medaliei de onoare

On Octombrie 20, 2010

Pune în evidenţă consistenţa solidă a caracterului tău, adoptând atitudinea firească a "Omului" care respectă standardele de excelenţă impuse de ceilalţi.

Filmul *"Uncommon Valor (1983)"* prezintă povestea unui grup de veterani ai războiului din Vietnam care se reunesc pentru a salva un fost camarad luat prizonier, care era totodată fiul colonelului în retragere, Cal Rhodes, care sprijinise întreaga operaţiune. Înainte de începerea misiunii, ei se instalează într-o bază unde încep antrenamentele. Antrenamentele zilnice, care erau foarte dure şi foarte complexe, erau supervizate de către Kevin Scott, fost ofiţer din Marina Militară Americană, care cunoştea cele mai recente tehnici de pregătire şi era un adevărat pasionat şi cunoscător al armelor.

Zi după zi, voinţa, hotărârea şi speranţa micului grup slăbea. Kevin Scott cerea mult prea mult de la ei. Situaţia devenise foarte încordată, iar el nu bănuia că mai devreme sau mai târziu energia oamenilor se va risipi.

Leadership: Îţi este tolerată "negarea" cu care încerci să umpli golul dintre ceea ce eşti deja capabil să faci şi ceea ce încă nu eşti pregătit să realizezi singur?

Ce se întâmplă când nu creezi un sentiment de unitate în cadrul echipei?

La un moment dat, în timp ce cărau nişte buşteni groşi, unul dintre ei, maiorul Johnson, a cedat. Nu trebuia să se întâmple aşa. Nu în modul ăsta. Nu când mai aveau doar câteva zile până la începerea operaţiunii. Dezolarea lui era exprimată în întreaga sa atitudine. Nu mai putea face faţă antrenamentelor. Privirea lui intensă, îndreptată spre Kevin, era însă pătrunsă de o ură teribilă.

Ca să dea un exemplu bun celorlalţi, Kevin apucă buşteanul şi încercă să-l duca el mai departe. Dar în acel moment se întâmplă neprevăzutul. Cel mai impunător şi mai masiv dintre camarazi, Sailor, plin şi el de o ură fără margini, dornic să-şi verse tot amarul, se năpusti dintr-o dată asupra lui Kevin şi-l bătu măr.

Sailor nu simţea niciun fel de durere, niciun regret sau ruşine, niciun sentiment de vină pentru lecţia ce i-o dăduse lui Kevin. O voce din interior părea că-i spunea, în timp ce-şi privea "liderul" căzut la pământ: *"Nu simt nimic pentru el, în vreun sens sau altul, cu excepţia faptului că nu mai vreau să am niciodată de-a face cu el".*

Negarea pe care o implică o funcţie de conducere se poate explica prin refuzul de a admite ceva ce se află în dezacord cu opiniile tale, maximizând suma erorilor care apar prin recompensarea lipsei de disciplină sau printr-o condiţionare necorespunzătoare a regulilor ce trebuie respectate.

Leadership: Poţi să-ţi exprimi personalitatea în măsura în care acţiunile şi deciziile tale coincid cu exploatarea liniei de acţiune aferentă unei datorii compromise?

Schimbă-te sau vei fi schimbat. Nimic nu inspiră oamenilor mai multă încredere şi siguranţă ca un lider ce ştie să-şi schimbe atitudinea.

După acea altercaţie violentă, după acea lecţie severă primită cu o intensă răceală, Kevin şi-a schimbat întregul concept de leadership. A devenit un alt om, unul care a înţeles de două ori: a înţeles din atitudinea şi din comportamentul oamenilor care sunt intenţiile, gândurile şi opiniile lor, care sunt limitele şi principiile lor, şi până unde poate forţa nota. A înţeles care sunt resursele şi căile cele mai eficiente pentru a-i motiva pe oameni şi cum să păstreze un echilibru între interesul său şi interesul lor.

Oamenii văd implicarea ta în activităţile comune ca un lucru foarte important. Ca lider, tu eşti conducta lor sigură spre o resursă inepuizabilă de energie proaspătă şi plină de viaţă. Foloseşte-ţi toate pârghiile, găseşte un mod eficient de a-i face pe oameni să acţioneze cum doreşti, dar fără să-i forţezi să-şi depăşească limitele.

Ce limite? Aş zice că asta depinde de fiecare. Dacă eşti genul de lider care, foarte sigur de el, îşi spune mereu fără să intuiască care este starea de spirit a oamenilor: *"O să-i pun la treabă serios şi-o să vadă ei"* , şi dacă vei lua măsuri drastice necugetate, atunci motivarea venită din partea ta va fi destul de slabă. O răceală, rezultată din dubii şi dintr-o neputinţă combinată cu frica, va începe să pătrundă treptat în miezul sentimentelor oamenii, şi în cele din urmă vei fi părăsit cu cea mai desăvârşită nepăsare.

O datorie compromisă este o recunoaştere pe care nu o meriţi pe deplin, datorată în principal eforturilor greşite de a obţine un acord de înţelegere printr-o lipsă a controlului în raport cu felul în care îi tratezi pe oameni. Acţiunile lor neavând impact asupra a ceea ce li se întâmplă, drept pentru care se simt neajutoraţi, deprimaţi şi apatici – sau, mai rău, încep să se pună pe fapte de ură şi răzbunare.

Leadership: Uneori eşti dator să te porţi nu după cum ţi-e felul, ci după cum te silesc alţii?

Dacă eşti o fire aprigă, gata să ia foc în orice clipă, a cărui purtare este lipsită de orice noimă, nu vei putea simţi niciodată emoţia oamenilor exprimată prin limbajul şi comportamentul lor care vădesc: înţelegere, respect, colaborare, toleranţă, solidaritate.

Dacă eşti un asemenea om eşti dator să te porţi nu după cum ţi-e felul, nu după cum crezi tu că e cel mai bine, ci după cum te silesc ceilalţi din jurul tău. Ca atare este necesar să adopţi atitudinea firească a unui lider care îşi respectă nespus de mult subalternii, să faci totul cu multă bunătate şi să nu te porţi cu ei aşa cum te-ai purta cu cei mai nemernici dintre oameni; să-ţi păstrezi neatins simţul onoarei, întotdeauna să arăţi tuturor respect şi dragoste, dar fără să renunţi la datorie.

Una este pentru oameni să asculte ordinele, şi alta este să-ţi urmeze exemplul. Nu uita că liderul este un fel de diamant în minele din inima oamenilor.

Leadership: Poţi să-i aduci pe oameni la pragul apropierii de ceea ce te singularizează, fără să le modifici tiparul de gândire?

Puterea ta de a te schimba va induce schimbarea comportamentului şi mentalităţii celorlalţi, benefică de ambele părţi pentru o conducere eficientă şi o colaborare fructuoasă. Dacă adopţi o atitudine rigidă, dacă impui anumite performanţe ce depăşesc capacitatea echipei, vei stârni ura, neputinţa şi sentimente de inutilitate şi chiar de răzbunare.

Atunci când simţi apariţia acestor sentimente, când pricepi că capacitatea echipei este depăşită de cerinţele pe care le-ai impus trebuie să "schimbi macazul" imediat, căci altfel vei avea numai de pierdut. Cea mai eficientă cale de a-i motiva pe oameni să te urmeze este să-ţi schimbi atitudinea faţă de ei.

Nu uita nicio clipă că eşti un om printre alţi oameni. Un om care ghidează oamenii într-o anumită direcţie, dar care la rândul său este ghidat de ei. Deci, se impune să fii un om de calitate, nu un om de nimic. Eşti "validat" ca lider în funcţie de plusurile sau minusurile acordate de ceilalţi, numai dacă reuşeşti să atingi standardele de excelenţă impuse de ei.

Să-i aduci pe oameni la pragul apropierii de ceea ce te singularizează, fără să le modifici tiparul de gândire, presupune să te reconsideri continuu, să îţi revezi continuu atitudinile de orice fel, interioare sau exterioare, să-ţi evaluezi limitele, percepţiile, valorile şi să afli cine eşti cu adevărat prin experienţa de a nu putea lua o decizie de unul singur, fără acordul lor.

Nu vei putea niciodată să-ţi marchezi prezenţa în viaţa oamenilor, fără să calci pe drumurile bătătorite de ei.

Medalia de onoare este un simbol al respectului oamenilor faţă de tine. Este un simbol al aprecierii lor, care are consecinţe practice în activităţile tale din viitor. Este poate cea mai înaltă dovadă a recunoştinţei lor pentru eficienţa ta, pentru calităţile tale de lider - un lider care are puterea să-şi schimbe gândurile şi atitudinea ori de câte ori a luat-o pe căi aberante.

Laureatul medaliei de onoare poţi fi chiar şi tu.

Source: https://neculaifantanaru.com/laureatul-medaliei-de-onoare.html

Leadership Adaptiv

On Martie 25, 2015

Transformă-te într-un om care se pune pe sine însuşi ca temei a toate, definindu-ţi un mod propriu de a te raporta la spaţiul unei instanţe superioare.

- Am ceva mai bun decât ţeava pistolului sau vârful pumnalului, ca să-mi vindec durerea. Am însăşi durerea care mă va ucide, spuse Maximilien.

- Prietene - îi răspunse Monte Cristo cu o tristeţe la fel de adâncă - ascultă-mă:

Odată, într-o clipă de deznădejde la fel de mare ca a ta, fiindcă mă împingea la o hotărâre asemănătoare, am vrut şi eu, ca şi tine, să-mi curm zilele. Odată, tatăl tău, la fel de deznădăjduit, a vrut şi el să-şi ia viaţa.

Dacă i s-ar fi spus tatălui tău în clipa când îşi îndrepta ţeava pistolului spre frunte. Dacă mi s-ar fi spus mie în clipa când îndepărtam de lângă pat pâinea de deţinut, pe care n-o mai atinsesem de trei zile. Dacă ni s-ar fi spus la amândoi, în clipa aceea supremă:

„Trăiţi ! Va veni o zi când veţi fi fericiţi şi veţi binecuvânta viaţa ! " de oriunde ar fi venit glasul, noi l-am fi ascultat cu zâmbetul îndoielii pe buze şi cu zbuciumul neîncrederii. Şi totuşi, de câte ori, îmbrăţişându-te, tatăl tău n-a binecuvântat viaţa. De câte ori eu însumi..

Maximilien, acordă-ţi răbdarea de-a împlini această dificilă sarcină - aşteaptă şi trăieşte - iar eu îţi făgăduiesc că cerul îţi va trimite darul său ! *

Leadership: Urmezi un eventual profil de lider determinat de înălţimea unei „superiorităţi" temporale implicate în resetarea parametrilor tăi de stare?

Experimentul de tip „durere", prin intermediul unor constrângeri de ordin temporal sau prin intermediul unei delimitări într-un alt capitol al vieţii, într-un joc de puzzle în care ai la dispoziţie o singură piesă - aşteptarea - pentru a-ţi reface echilibrul moral şi sufletesc, reprezintă primul moment în care supremaţia egoului personal este pusă la îndoială şi în care te confrunţi cu adevărata ta calitate.

Iar deseori calitatea, cărând în mod constant datoria unui scop înalt, precede creşterii interesului în ceea ce priveşte aspectele referitoare la criteriile de claritate, previzibilitate şi predictibilitate, într-o imagine a nevoii sufleteşti cu totul diferită şi specială.

Profilul reprezentativ al omului care se pune pe sine însuşi ca temei a toate, prin adoptarea conduitei de a fi informat despre eventualele schimbări care pot să-l marcheze sau care conduc spre împlinire, aducându-l mai aproape de idealul imaginat, după ordinea întregului său conţinut sufletesc, se poate adapta la forma unei clepsidre fine care măsoară scurgerea timpului în favoarea a ceea ce el este în stare să făgăduiască şi să ducă la bun sfârşit.

Profilul poate fi perceput, tratat ca şi link cât mai des posibil în relaţia dintre realitate, aşteptări, timp şi experienţele de viaţă, în baza unei cunoaşteri atât interioare cât şi exterioare. Profilul acestui tip de om este dictat de capacitatea lui de a se raporta la un punct de vedere extern, la o autoritate edificatoare care îşi exercită puterea în aplicarea unei

presiuni înrudite cu aceeaşi matrice a probabilităţilor de tranziţie spre nou, spre mai bine, spre un nou model de a fi.

Leadership: Ai nevoie să te clarifici asupra valorilor pe care ţi le adjudeci de pe poziţia unui nivel de referinţă optimal care stabileşte relaţia dintre conţinutul unei realităţi care se refuză etern comprehensiunii umane şi conţinutul unei credinţe trăită printr-o consecinţă a deznădejdii?

Important pentru a face un rol mare în cursul evenimentelor este să fii receptat de către o entitate superioară de gândire, înţelepciune, control, supraveghere, şi să fii identificat drept un om cheie, drept cauză principală a unei schimbări mai ample în cadrul unui plan de extindere a leadershipului.

Pentru a-ţi putea proba caracterul, pentru a urca treptele într-o devenire care va fi de bun augur în măsura în care vei recunoaşte cu adevărat importanţa „superiorităţii" în viaţa ta, trebuie să te conectezi la o sursă alternativă de validare - care să susţină şi să promoveze calitatea ta de garant al sprijinului în realizarea unor scopuri măreţe.

„Superioritatea" utilizează toţi parametrii tăi de stare ce variază mult în orice moment, şi în funcţie de particularităţile tale individuale, de natura scopului urmărit sau de deschiderea la care te raportezi spre schimbare, vei deveni parte din Ea. Vei deveni şi tu un om superior prin legătura nou stabilită la nivel de direcţie şi demersuri.

Valoarea cea mai importantă pe care ţi-o poţi adjudeca de pe poziţia unui nivel de referinţă optimal, care te indică drept autoritate impunătoare în TOT, vizează recunoaşterea capacităţii tale de a face compromisuri în ceea ce priveşte modul în care transformi viaţa celor din jur în faţa unui destin care chiar dacă impune o suferinţă, nu suportă nicio jertfă.

Compromisul cel mai mare pe care trebuie să-l suporţi ca lider este să devii tu însuţi o oglindă în care să se reflecte viaţa celorlalţi, într-o veşnică confruntare cu regretele sau bucuriile pe care le stârneşte amintirea ta.

Leadership-ul Adaptiv se referă la procesul prin care are loc integrarea dintre propriul sine şi o entitate superioară de gândire, producând un efect care poate avea sau nu valenţe pozitive. Ia în seama starea ta. Poţi să resimţi influenţa „supremaţiei" doar dacă îi dai cuiva acceptul să se plieze pe starea ta, într-un mod sau altul, şi să producă o resetare totală.

Dacă vrei să înţelegi puterea leadershipul şi să te transformi într-un om care se pune pe sine însuşi ca temei a toate, mai întâi defineşte-ţi un mod propriu de a te raporta la spaţiul unei entităţi superioare de control.

Simte şi învaţă să gândeşti sub formula altuia mai presus decât tine.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Leadership Autentic

On Februarie 14, 2014

Experimentează o nouă abordare a cunoaşterii ştiinţifice, încât să asiguri premisele unei ample direcţii de evoluţie a leadershipului.

În timpul muncii la montaj, munca se dovedeşte trudnică. Regizorul rus, Serghei Eisenstein, are numeroase probleme. Când nu se poate rezolva bine o secvenţă, pare că apelează la propria sa experienţă trecută pentru a descoperi „secretul" creaţiei sale anterioare, pentru a analiza soluţii artistice găsite cu alt prilej. Pentru aceasta revede de câteva ori secvenţa scărilor din Odessa, din filmul „Crucişătorul Potemkin".

Chiar şi ideea folosirii culorii într-un film alb-negru revine aici: în secvenţa „separatorul" şi în aceea a „nunţii taurului", Eisenstein introduce fragmente scurte de peliculă fără imagine, vopsite în diferite culori. Prin acest procedeu el încearcă „să patetizeze expunerea". *****

Leadership: Poţi să apelezi la aspectele experienţei tale trecute în care să argumentezi dacă realizarea unei creaţii valoroase implică sau nu un efort de durată, prin prisma a ceea ce eşti dispus să modifici la o imagine care se comercializează?

Evaluarea corectă a performanţelor individuale, prin generoasa unificare a ştiinţei cu leadershipul şi cu arta care se naşte din acţiunea lor combinată, depinde de persistenţa şi amploarea cu care se manifestă acea cunoaştere instantanee care te îmbogăţeşte, uneori pentru toată viaţa. Astfel, modalitatea de te împlini prin fundamentarea unei cunoaşteri profunde, asumate existenţial, poate avea caracter de principiu, exprimat printr-o condiţie fizică: *„Un impuls scurt la intrare generează un impuls de valoare determinat la ieşire."*

În cazul de faţă *„impulsul scurt la intrare"* evidenţiază acea pătrundere în domeniul ştiinţific în timpul muncii de creaţie, cu ajutorul rezultatelor experimentale şi a analizei de soluţii, care stimulează oportunităţi de extindere a capacităţilor proprii de receptare a lumii din jur, prin lentila unei realităţi schimbătoare. Un act al voinţei de a străpunge zidul gros al progresului, care te poate face stăpân pe tine însuţi, sub impulsul tendinţei de a-ţi testa şi depăşi propriile limite intelectuale.

Un lider care îşi evaluează abilităţile în lumina eşecurilor trecute, de natură ştiinţifică, dar optează pentru o schimbare de macaz, monitorizează efectele a ceea ce vrea să realizeze în funcţie de experienţa anterioară în munca de creaţie. Un fel de căutare a identităţii şi a unor răspunsuri care nu vor fi găsite foarte uşor, prin prisma a ceea ce îi oferă ştiinţa şi prin prisma a ceea ce el a acumulat de-a lungul experienței, întru lansarea unei versiuni noi de leadership.

O imagine care se comercializează este o rezultantă a experienţei anterioare în munca de creaţie atunci când regizorul scoate în prim plan subiectul propriei sale transformări de la statutul de simplu executant al unor sarcini repetitive, la cel de creator al unui "eveniment" unicat.

În timp ce *„impulsul de valoare determinată la ieşire"* este rodul a ceea ce ai experimentat printr-o nouă abordare a cunoaşterii. Sau mai exact, printr-o pragmatică a cunoaşterii ştiinţifice care, cu toată complexitatea structurii de date şi metodelor ei de reprezentare, reformează profund sistemul de gândire - acceptat ca un instrument de monitorizare şi autoevaluare a calităţii personale şi profesionale.

Exercitarea influenţei cu ajutorul ştiinţei asupra mentalităţii colectivităţii din care faci parte, pentru a asigura premisele unei noi direcţii de evoluţie, este posibilă numai dacă apelezi la experienţa ta anterioară în interacţiune cu forţa de creaţie şi valorile ei (mijloacele de exprimare, mesajul poetic, jocul liber al personajelor, bunul simţ al compoziţiei, simţul cromatic, descrerea, dialogul, monologul, naraţiunea, antiteza, paralela, povestirea, etc)

A aduce rod creaţiei viitoare, continuând folosirea ei în modul cel mai optim pentru activitatea profesională, este pasul cel mai dificil în procesul de materializare a unei viziuni rare care se ridică mult deasupra clişeelor şi prejudecăţilor vremii. Iar leadershipul nu poate fi perfecţionat decât dinăuntru, identificând noi variante de exprimare a propriei viziuni în acest domeniu, prin consolidarea modului de gândire şi a procesului de creaţie alocat unui nou spaţiu de afirmare personală şi profesională.

Secretul creaţiei unui artist este suma valorilor, convingerilor şi configuraţiei sale unice de personalitate transpuse într-un concept al visării, care marchează evadarea personală din planul real în cel ireal.

Leadershipul Autentic este mai degrabă un reper de profesionalism care trebuie realizat fără riscul generării unor vulnerabilităţi de ordin identitar, un experiment personal care poate aduce rezultate incredibile prin fixarea ca obiectiv principal dezvoltarea ştiinţei prin creaţie. Aşa cum artistul adaugă creaţiei o nouă creaţie, tot astfel liderul, analizând simetria dintre elementele care-i compun ştiinţa, adaugă mereu leadershipului noi opţiuni de personalizare a modelului său de performanţă prin creaţia de artă şi valoare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Leadership de Aur

On Octombrie 16, 2016

Urmează-ţi vocea cu care devii celebru, fără să te pierzi navigând printre falsul adevărat, adevărul fals, adevărul adevărat şi falsul fals.

O carte interesantă este umplută cu multe flash-uri ale memoriei afective proprie unui om încărcat cu multe povestiri nespuse, din care ai ceva de învățat. Şi ea dezleagă un mister, o şaradă de genul: *" Să te regăseşti navigând printre falsul adevărat, adevărul fals, adevărul adevărat şi falsul fals "*, cu o intrigă provocatoare, multistratificată, înfăşurată intrinsec într-o viziune himerică, cu un rezultat imprevizibil.

Ea te face să te întrebi: "Cum naiba a reuşit el să facă toate astea". Pentru ca la final răspunsul să apară brusc: "Foarte simplu. Dar nu te-ai gândit la asta, nu-i aşa?" Interesant aici este faptul că, luând în considerare povestirea drept o prioritate în sprijinirea memoriei vieţii, putem ajunge la acele adevăruri nespuse şi neaflate de nimeni în accepţiunea că mai provocator este să creezi o viziune mai largă decât să o înveţi de la alţii, deci făcând parte din realitatea altora.

M-aş gândi la o carte ca la o tastatură: conţine multe litere, dar ordinea lor este complet diferită, şi totuşi ordinea lor are un sens foarte precis, dar nu se poate interpreta acest sens decât prin modul cum găsesc o asemănare între literatură şi computer. Cartea poate fi luată drept fundamentul metafizicii înseşi, pe care ne-o pretinde un om de ştiinţă, dar poate fi şi rezultatul consideraţiilor preliminare unei imaginaţii moderne, unei subiectivităţi mature sau ale unei ordini sociologice și lingvistice.

Asta este gândirea mea despre un subiect numit "carte" atunci când încerc să înţeleg legătura dintre cuvinte şi sensul lor, dintre vizualizarea lor şi formele lor în relaţie cu lucrurile din jur.

Leadership: Cum îţi propui să explici legătura dintre vizualizarea unei creaţii care te autentifică drept deţinător al unei cunoaşteri sofisticate şi imaginea permanentă a unei lumi în oglindă?

O lume în oglindă cuprinde amintirea unei poveşti trăită cândva şi necesitatea trăirii unei vieţi interesante prin intermediul unei aventuri de poveste, o reflecţie în două direcţii asemănătoare care propulsează autorul spre un final neaşteptat. Un final neaşteptat face ca povestea să devină nemuritoare, iar creaţia autorului să rămână o amintire vie despre ce reprezintă o imagine de mare impact.

Scriitorul român Emanuel Fântâneanu a nuanţat poveştile marilor escrocherii ale lumii, făcând comparaţie cu povestea lui Robin Hood, mai ales modul cum acest personaj de legendă şi-a găsit sfârșitul. Ucis prin înşelăciune de cine se aştepta el mai puţin: de o călugăriţă milostivă.

Întotdeauna escrocheriile cele mai reuşite au avut la bază 7 elemente: curajul, inteligenţa, fantezia, magia dublei identităţi, ascunderea parţială a adevărului, interpretarea faptelor şi deznodământul.

El îşi încheie minunată carte cu următoarea concluzie ce stabileşte legătura subtilă care uneşte toate marile escrocherii din lumea afacerilor:

„Ce este adevărat în legendele lui Robin des Bois, cunoscut nouă tuturor sub numele de Robin Hood? A hălăduit sau nu în pădurea Sherwood ca un temut brigand? De la interpretările mistice la cele bazate pe vechi hrisoave există un vast teren în care fantezia a jucat un rol deosebit, dând la iveală poveşti de un farmec incontestabil, poveşti care rămân şi azi nemuritoare, dar inexacte. Ca de altfel însuşi personajul Robin Hood…”

Leadership: Abordezi acele expediţii de neuitat în care poţi pleca singur, fără să pui în pericol siguranţa propriei tale nebunii?

Autorul unei cărţi îşi urmăreşte întotdeauna personajul de-a lungul capitolelor regăsite în viața reală, în prezenţa propriei sale totalităţi, identificându-se cu acea ineluctabilă parte a umbrei sale care se manifestă în special prin absenţa efectelor care urmează să se producă în viitor. Adevărată nebunie începe atunci când personajul şi autorul se întâlnesc în aceeaşi creaţie, suferă împreună şi sfârşesc în acelaşi mod.

Iar dacă o carte îl reprezintă pe autorul ei atunci când el se privește din alte puncte de vedere, din afara unei zone protejate de imaginea sa (de faptele sale, de temerile sale), atunci tematica pe care el o abordează poate să surprindă ipostaza lui de „temut”. Nebunia de a fi un autor poate un caracter exclusiv negativ, chiar dacă el suplimentează printr-un limbaj deosebit metoda obişnuită de a caracteriza o mare cunoaştere. Mai ales în cazul în care maniera în care este prezentat personajul principal este aceeaşi manieră în care trăieşte şi acţionează autorul în viaţa reală. Nu orice adevăr este binevenit pentru informarea publicului.

A spune totul despre tine, aducând argumente în favoarea oricărei ipostaze, este ținta unei expediţii în care pleci singur, fără să pui în pericol siguranţa propriei tale nebunii. Fiindcă destăinuirea este stâlpul adevărului, iar consecinţa "nebuniei" tale este transmiterea acelor mărturii care îţi întăresc în aşa fel puterea interioară încât să te faci remarcat doar acolo unde nu caută nimeni.

Leadership: Poţi să negi acea parte conceptului de sine care derivă din apartenența la o opţiune a adevărului, lăsând să se întrevadă doar o umbră a ceea ce rămâne dintr-o amintire, dintr-un joc numit „nebunie” sau „putere” ?

Nebunia este acea parte a conceptului de sine care derivă din apartenența la o opţiune a adevărului (greu de ascuns sub semnul realităţii ultime), fie din apartenenţa la opţiunea neantului izvorât din reducerea personajului la o "mai multă percepție fără interioritate". Ca atare, nebunia aduce argumente în favoarea ipostazei de om care trăieşte experienţa de a se confrunta cu imaginile şi semnificaţiile unui personaj ce nu permite identificarea şi analiza personală decât până la punctul care marchează acea cotitură ce ţine de mobilizarea capacităţilor sale.

Leadershipul este un demers integrat aferent celor două strategii: o strategie a spusului care seduce inevitabil prin idei îndrăzneţe şi clar conturate, și o strategie a nespusului care seduce tocmai prin faptul că omul este inaccesibil, lăsând să se întrevadă doar o umbră a ceea ce rămâne dintr-o amintire, dintr-un joc numit „nebunie” sau „putere”.

Reiese din acest punct de vedere că leadershipul este o mare escrocherie, pentru că în esenţă este vorba doar de un singur om care ține lucrurile sub control și vorbeşte dozat despre el, atât cât i se pare necesar. Dar un om cu două voci, cu două dependenţe, cu două identităţi, cu două modalităţi de a face trimitere la el însuşi. Dar tu nu vei ști niciodată care este calea pe care el o urmează, nu-i aşa?

De asemenea, leadershipul se compune din aceleași 7 elemente: curajul, inteligenţa, fantezia, magia dublei identităţi, ascunderea parţială a adevărului, interpretarea faptelor şi

deznodământul.

Conceptul de sine, referitor la jocul nebuniei, poate fi prezentat ca o incursiune în lumea unui Creator care se consideră şi personaj şi stăpân pe situaţie (în acelaşi timp). Trebuie să iei în considerare faptul că tot ceea ce crezi este cumva supus încercării de a fi dependent de acele legi ale realităţii care convin întru crearea unei lumi care seamănă cu a ta, dar nu e.

P.S. Întreabă-l pe Dumnezeu cum a creat lumea, dar mai întâi află cine este El. De ce își asumă puterea să ne conducă? De ce nu se arată adevărul din umbră? Iar dacă s-ar afla, care ar fi efectul? Cum naiba a reuşit el să facă toate astea?

Poate că într-un final răspunsul o să apară brusc: "Foarte simplu. Dar nu te-ai gândit la asta, nu-i aşa?"

Leadershipul de Aur se produce atunci când cantitatea spuselor tale, confecţionate din realităţi care convin mai puțin restului lumii, este egală cu valoarea ta de nespusuri care - și acum - așteaptă o lămurire.

Acest gen de leadership este utilizat de cei care ştiu să-şi consolideze avansul în jurul valorii numită “potenţial de dublă putere” sau “poziţie dominantă”.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-de-aur.html

Leadership de înalt nivel mistic

On Septembrie 02, 2013

Alătură-te eroilor curajoşi într-o experienţă de mare însemnătate pentru omenire, cu convingerea că tot ceea ce se întâmplă în viaţa ta se întâmplă spre a te conduce către un viitor al schimbărilor spirituale.

Toate dificultăţile şi obstacolele pe care le-au născocit forţele obscure, prin legile aspre ale naturii care nu-şi mărturiseşte gândurile, m-au călit şi mi-au redirecţionat atenția de la ceea ce se numeşte "o răscolire a nebuniei", ca simptom al unei societăţi în derivă. Nimic din jurul meu nu mai era acelaşi ca înainte, nimic nu era altceva mai mult decât un plan machiavelic pus la cale de un Prinţ al Întunericului, căruia Apocalipsa îi era singura operă de artă pe care o putea zămisli în mijlocul unei lumi firave.

Iar mie, Gerry Lane, om de ştiinţă, mi-a revenit sarcina să descopăr mijlocul de prevenire a răspândirii virusului care a îngenunchiat lumea în faţa unei epidemii cum nu s-a mai întâlnit, a cărei origine nu putea fi stabilită prin efectuarea de analize şi teste posibile prin examinarea cadavrelor. Viaţa bate filmele, iar aceşti Zombie care apăreau tot mai mult de peste tot, băteau orice închipuire, mai ceva ca într-un horror care îţi îngheaţă sângele în vene, reușind să atingă niște frici foarte puternice - și să-l coboare pe om (la propriu) în infern.

Trecutul este opera prezentului, căci şi acum trăiesc într-o ficţiune numită: "O chemare de dincolo de necunoscut". Cu maturitatea interpretării experienței care mă recomandă pentru orice rol de acţiune, de aici o întreagă orânduire de imagini şi idei tot mai năstruşnice, privesc tot ce se petrece în umbra unei desăvârşite enigme care te incită să o descoperi, ca fiind numai a ta, spre a ajunge la obiectivitatea unei cunoaşteri de care laşitatea se ferește. Laşitatea neputinţei de a înţelege moartea printr-o boală îngrozitoare.

Leadership: Experienţele prin care treci îţi furnizează claritatea existenţei motivului pentru care crezi într-o realitate ce îţi dă speranţa că ceea ce vezi ar putea fi şi altfel?

Mistica de care eram înconjurat tot mai mult părea să fie o formă de trăire prin care omenirea era redusă la un tip de ordine inexplicabilă, care părea prin ea însăși inatacabilă prin mijloacele ştiute ale ştiinţei. Răbdător, tolerant, disciplinat, trebuia să mă mulţumesc cu trăirea distanţată ce mi-o putea oferi participarea la derularea evenimentelor din ipostaza unui observator care mai degrabă caută să înțeleagă sensul subtil al lucrurilor, în loc să le transforme în catastrofe mai mari decât sunt.

Însăşi experienţa mistică pe care o trăiam în faţa acestei boli incurabile, în faţa acestor monştri creaţi parcă în laborator, îmi furniza claritatea existenţei motivului pentru care încă mai credeam într-o salvare: ştiu de ce cred, ştiu în cine încă mai cred, ştiu că dacă mă încred în Dumnezeu, voi fi capabil să găsesc o logică în tot ceea ce se întâmplă în jurul meu. Aşadar, mistica este un act de transfer de la imaginar la real, şi invers, un act de conversiune în dublu sens - de la aparenţă la esenţă, de la simpla comparare a fenomenelor individuale la înţelegerea amplă a identităţii omului şi a realităţii lumii în care trăieşte.

Orice epidemie ascunde un înţeles tainic, fiindcă în spatele oricărei boli se ascunde planul ascuns al unei forţe spirituale, tăcute, supranaturale, care doreşte cu orice preţ să fie înţeleasă doar de cei aleşi. Continuu, mă simt atras de tot ceea ce constituie o provocare, o curiozitate a naturii, dincolo de forma psihologică a resentimentului faţă de această fatalitate invincibilă care se universalizează, faţă de acest determinism de tip viral care își joacă asul ameninţător chiar în clipa în care crezi că ai înțeles totul.

Ficţiunea este viaţa mea, în timp ce viaţa mea este viaţa unui personaj aflat în căutarea destinului, dar aflat și el în permanență între ficțiune și realitate.

De asemenea, sunt un supravieţuitor. Iar singurul motiv pentru care încă mai cred într-o realitate ce îmi dă speranţa că ceea ce văd ar putea fi şi altfel, este că trebuie să-mi dovedesc mie însumi că există un Dumnezeu şi că sunt în stare să trăiesc şi fără ajutorul lui, doar prin certitudinile raţionale ale ştiinţei. Şi, oare, acest Dumnezeu nu este tot o fiinţă umană care a găsit cheia înţelegerii tuturor lucrurilor?

Leadership: Această tranziţie a ştiinţei spre consecinţele acţiunilor pe care le întreprinzi este rezultatul unui realism care sfidează limitele verosimilului, mai ales din perspectiva unei credinţe plasată în zona ficţiunii?

Există o legătură subtilă între mistică şi ficţiune, prima scoate în evidenţă un plan ascuns în spatele tuturor evenimentelor (şi acesta serveşte evoluţiei omenirii), iar cealaltă transformă planul ascuns într-un fapt auxiliar care duce realitatea până la ruperea totală de concret. Atât mistica, cât şi ficţiunea, pot simula realitatea cu noi valenţe de unknown, de paranormal, de thriller, de calvar al supravieţuirii, până la punctul în care o persoană nu şi-ar putea da seama de diferenţa dintre o realitate generată în mod aleatoriu şi cea adevărată.

Mă simt eliberat de constrângerile "realismului", fiind programat de un plan divin greu de înţeles. Prestaţia mea de cercetător se plasează sub semnul unei ignoranţe destinale, sub semnul formei de revoltă împotriva unei cauze care nu poate fi nici prevăzută, nici înlăturată. Fără nici cea mai mică remuşcare, sunt adesea tentat să ucid ca să îmi salvez viaţa, şi astfel să descopăr noi indicii cu privire la victime. Poate că însăşi virusul a apărut doar ca să descrie acea parte a omului care continuă să existe după moarte? Nu ştiu exact, nu înţeleg prea bine mecanismul biologic al organismului infectat cu virusul năucitor, dar ştiu că eu însumi încep să devin tot mai lipsit de scrupule. Acesta este un efect colateral, bineînţeles.

O percepţie a unei minţi deschise către miracole, asta îmi lipseşte ca să-mi reîntregesc spiritul cu o altă forţă invizibilă: credinţa în ceva care mă depăşeşte, dar care este codat în genele mele, imboldul de a mă întreba, din când în când: a fi sau a nu fi interzis să-ţi laşi sufletul în vâltoarea vieţii? Căci aşa cum artistul trebuie să-şi caute nevoia de originalitate pentru a se plasa în spaţiul extraordinarului, tot astfel eu trebuie să-mi caut nevoia de a acţiona conform credinţei că un om de ştiinţă îşi va găsi puterea şi voinţa de a continua cercetările chiar şi atunci când crede că nu mai are resurse de explicare a evoluţiei lumi.

Misticul se combină cu realitatea numai într-un film plin de acţiune şi suspans, unde totul este regizat pentru mine, ca să-mi dau seama că unii pot să-l joace, iar alţii nu pot. Ei bine, nu-l înţeleg pe Dumnezeu, dar sper că El mă înţelege pe mine, sper că trece şi el odată cu mine prin ceea ce trece întreaga lume. Sper să simtă şi El ceea ce simt eu când mă aflu în mijlocul unei realităţi care cultivă mai multe îndoieli decât visuri. Sper ca Dumnezeu să fie cu mine atunci când voi muri, şi să-mi câştig viaţa veşnică prin încercarea de a mă fi transformat într-un erou al filmelor Horror.

Calea misticii este o experienţă de mare fineţe în interpretarea unei realităţi plină de semnificaţie, despre însemnătatea pe care o are transformarea lumii la nivel de "amprentă" personală pe care ţi-o laşi în numele a ceea ce este pieritor sau nepieritor.

Leadershipul de înalt nivel mistic se referă la oportunitatea de a trăi într-o realitate care nu te lasă să înţelegi adevărul evoluţiei ei. Este şi cazul unui om de ştiinţă care încearcă să găsească explicaţia unui fenomen atipic, dus la extrem pe alocuri, ca într-un final să înţeleagă că el este subiectul cel mai dificil şi exemplarul cel mai ilustrativ al experimentului numit: VIAŢĂ, din puzzelul capodoperei lui Dumnezeu.

*** Notă:** World War Z (2013)

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-de-inalt-nivel-mistic.html

Leadership Essentials

On Noiembrie 03, 2014

Învaţă să priveşti din acele puncte de vedere deosebite care se formează în jurul tău, pe baza experienţelor proprii îmbogăţite permanent cu semnificaţiile profunde ale subiectelor analizate.

Odată ajuns în Tashkent, regizorul Serghei Eisenstein cercetează cu aviditate locurile înainte de pregătirea scenariului pentru filmul "Alexander Nevsky". Miniaturile iraniene i se păreau, fireşte, totdeauna interesante, dar mult stilizate. Acum, aici, pe baza unor experienţe proprii, descoperă că miniaturiştii - care nu şi-au deformat ochiul cu o altă pictură - ştiau să privească din acele puncte de vedere deosebite care se formează în jurul lor. Ascultă relatarea unor întâmplări, legende, basme. Toate acestea se tasează în materialul documentar şi emoţional din care se va naşte scenariul.

Viziunea regizorală se dezvoltă în paralel cu ideile literare. Eisenstein nu se împiedică de clasicismul construcţiei scenaristice... Aşa cum chiar el spunea la un moment dat: "Regizorul trebuie să spargă sfânta sfintelor elementelor specifice ale scenariului literar." Doar asta a făcut el toată viaţa. *****

Leadership: Poţi să asiguri o îmbinare armonioasă între puterea cunoaşterii pe care ţi-o oferă viziunea şi posibilităţile de reînnoire ale artei cu noi cadre de orientare?

Concepţia despre artă şi idealul de stăpânire a mijloacelor ei de expresie se definitivează ca formă pură de manifestare a ideilor într-o multitudine de sensuri, prin adoptarea unui *principium individuationis* , favorizând o depăşire a limitelor potenţialului creator. Toate ideile se nasc şi se modifică pe tot parcursul poziţionării tale într-un spaţiu de analiză şi reflecţie, considerat un factor esenţial de expansiune a funcţionalităţii proprii, un catalizator al procesului de inovare.

Pentru a putea accesa toate funcţiile ştiinţei care returnează valori cu tendințe exponențiale de creştere, calculate pentru o anumită proporţie de raţionament şi cunoaştere (întemeiate pe observaţie şi pe întrebări) în care se găseşte amestecul de subiectiv şi obiectiv, trebuie să fii capabil să recunoşti esenţialul. Acel esenţial care cel mai adesea scapă oricărei logici, oricărei încercări de etichetare, oricărei aprecieri sau previziuni.

Esenţialul este un măsurător foarte fin al sublimului, pentru că dă sens mai larg sau mai puţin forţat unor înţelesuri favorabile care zugrăvesc regulile creaţiei. Esenţialul este ceea ce surprinzi nou la un moment dat în timp ce se derulează. Dacă vrei să-ţi dezvolţi potenţialul creativ trebuie să aranjezi totul încât să surprinzi "noul" într-un fel la care nimeni nu se aşteaptă.

Cunoaşterea îţi este oferită de viziune atunci când reuşeşti să formezi conturul unei imagini al cărei conţinut este sugerat de acea intuiţie care te ajută să extragi esenţa din aglomeraţia de date înconjurătoare, conducând la conceperea unui proiect cu miză interesantă.

Dacă vrem să descoperim noi abordări ale leadershipului cu aceeaşi precizie şi meticulozitate cu care analizăm arta, atunci creaţia trebuie să se conformeze conceptului de „scenariu viu" – iar pentru aceasta este primordială formularea unor noţiuni decisive pentru procesul de iniţiere în tainele regiei de film.

Datorită eficienţei sale, leadershipul se remarcă printr-o utilizare tot mai frecventă a resurselor care pot să favorizeze declanşarea unor noi abordări de subiect, pe baza experienţei de exploatare a surselor de inspiraţie. Subiectele analizate reprezintă acele puncte de interes care contribuie la dezvoltarea unei viziuni aparte asupra conţinutului creaţiei, în evoluţia raportului dintre imaginaţie şi realitate, sub presiunea unei anumite tensiuni de cunoaştere.

Leadership: Încerci să eviţi condiţia de consistenţă a unei singure idei de luat în considerare chiar dacă ea îşi arogă meritul de a deturna firescul către ceva aparte?

Liderii focalizaţi asupra dezvoltării şi utilizării cunoştinţelor ştiu să privească acel potenţial de forme de conţinuturi care promovează un ideal al autenticităţii, din acele puncte de vedere deosebite care se formează în jurul lor, pe baza experienţelor proprii îmbogăţite permanent cu semnificaţiile profunde ale subiectelor analizate.

Cadrele de orientare, care satisfac posibilităţile de reînnoire ale artei, sunt de fapt conceptele de impact major care pot fi folosite în creaţia autentică, a căror înţelegere şi sferă de cuprindere este direct legată de aptitudinea de a discerne realitatea exterioară în modul cel mai obiectiv posibil. Dar totodată într-un mod care să te determine să îţi doreşti să afli mai multe lucruri despre subiectul abordat.

O idee îşi arogă meritul de a deturna firescul către ceva aparte atunci când subiectul real pe care îl abordezi se raportează la o actualitate continuă care nu constă într-o simplă suită de fapte şi de evenimente, ci în ecourile pe care acestea le produc în spaţiul public, în sfera culturală, în viaţa şi în conştiinţele oamenilor.

Leadership Essentials vizează în principal toate acele demersuri desfășurate în vederea promovării și menținerii unei stări adecvate a științei, la nivel optim, prin căutare de noi semnificaţii şi extensii ale conceptelor abordate, prin schimbare de stil şi prin însăşi varietatea creaţiei. Aici trebuie luată în calcul capacitatea liderului de a fi mereu în actualitate, îmbogăţindu-şi ştiinţa „în pas cu vremurile”, dar şi ridicând-o la nivel de artă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-essentials.html

Leadership Existenţial

On Ianuarie 10, 2016

Descoperă toate efectele cumulate ale unei schimbări de sine, retrăind acele senzaţii de tipul "Sunt viu, plin".

N-am altă cale de a mă înrudi cu fiinţa pe care mi-am ales-o ca purtătoare a puterii mele de autodepăşire, decât lansându-mă într-o căutare a artisticului, privind înspre un dincolo de aici şi acum, căruia trebuie să îi trec numaidecât hotarul. E şi asta un fel de a mă înţelege cu timpul în privinţa a ceea ce trebuie să trăiesc ca să pot recunoaşte dimensiunea detaliului care face din însăşi viaţa mea o opera de artă, un ecoul al sentimentului de frumos investit cu funcţia de schiţare iniţială a unui tablou sau a diverselor lui detalii într-un rămas bun de la vechile idei şi obişnuinţe.

Nu am cui să mă spovedesc, când timpurile îşi desfac întreaga lor recoltă pe tărâmurile fermecate ale spiritualităţii pe care mulţi au uitat să mai umble, decât hârtiei dreptunghiulare în care scrisul sincer – ca o pedeapsă uşoară – va răsuna puternic peste veacuri.

Continui să înşir rânduri, cu acel exces de pozitivitate care face ca problemele omenești să pară mai puţin tenebroase, tot aşa cum Napoleon îşi aşternea pe hârtie gândurile victorioase cu o zi înaintea bătăliei de la Austerlitz, între prăpastia unei margini de siguranţă şi nebunia unei clipe oarbe.

Şirurile lungi de gânduri, împrăştiate pe harta unei lumi închipuite dintr-o altă ecuaţie a sublimului, între coordonatele întrebărilor şi răspunsurilor, rămân laudă, mărturie şi învinuire. Depinde de ziua ce urmează să vie.

Leadership: Eşti dispus să experimentezi cele mai înalte standarde de rafinament şi o meticuloasă măiestrie a unei capodopere prin unificarea contrariilor dintre esenţa vieţii şi aparenţa din imaginarul povestirii ei?

Nu pot cu niciun chip să-mi dau seama cine sunt, între atâtea spaţii, goluri şi plinuri ce stabilesc aria hârtiei. Neaşteptat, intru în legătură directă cu influenţa unei fascinaţii stranii. Simt că devin parte a unui univers în care este conţinut un potenţial infinit de modelare şi remodelare a realităţii. Cum să fugi din calea un Austerlitz al minţii, între atâtea momente, cadre şi episoade mişcătoare, prezente în perimetrul mirific al unei existenţe ce încă nu și-a consumat liniştile şi neliniştile?

Îmi amintesc de lucrătorul acela epuizat dintr-o fabrică, care după dureroasa experienţă a solitudinii se înapoiază la ţară, acolo unde simte că îşi are rădăcinile. Contactul cu pământul îi prilejuieşte revelaţia vocaţiei sale, ajutându-l să umple vidul interior.

Ceea ce mă face și pe mine să mă întreb: Oare foaia de hârtie, cu ale ei cuvinte desprinse direct din sufletul unei chemări către ceea ce este autentic, va umple oare și ceea ce încă nu știu despre mine? Sunt dispus să experimentez cele mai înalte standarde de rafinament şi o meticuloasă măiestrie a unei capodopere, prin unificarea contrariilor dintre esenţa vieţii şi aparenţa din imaginarul povestirii ei, cu o singura conditie: de a nu deveni sclavul unei ratiuni suprasolicitate de efortul urmăririi neîncetate a propriilor viziuni şi ambiţii.

Leadership: Contactul cu ceea ce contează să împlineşti prilejuieşte revelaţia vocaţiei tale în lupta dintre ceea ce se vede şi ceea ce se ascunde, dintre realitatea exterioară şi

imaginaţia de basm?

Imperiul unui intelect fără reguli cuprinde cuvintele, iar cuvintele, chiar împrăştiate şi aglomerate, pot învinge lumea. Cine ştie să citească urmele lor va vedea o aşteptare în umbra unui timp care se scurge, în bătaia unei rafale puternice de trăiri contradictorii.

Numai un anumit număr de reprezentări imaginare pot deveni realitate, într-un anumit moment al timpului, în îngustimea sau generozitatea conştiinţei. Încearcă să explici, dacă poţi, lupta dintre stări şi refularea sau admiterea acestora în conştiinţă. Nu-ţi poţi închipui câte sensuri îţi rezervă singularitatea, uşoare de manevrat ca un vis frumos, sau grele de pătruns ca un stejar cu mii şi mii de rădăcini înfipte într-un pământ de "cumpănă".

Ca să înțelegem leadershipul trebuie să surprindem temporar imaginea omului prins într-o realitate a cărei constantă este interpretarea într-o anume cheie a povestirii vieţii sale, formată dintr-o succesiune de atitudini, momente emoţionale, reacţii, care pătrund în jos pe calea principiului de cauză şi efect. Apoi să ne întoarcem busola spre omul nou, evoluat într-o unitate de timp măsurată prin filtrarea convingerilor pe care el le nutreşte cu privire la realitatea acestei schimbări de imagine, de sine.

Vocaţia este acea predispoziție pentru un anumit domeniu de activitate sau pentru o anumită profesiune, dar care este întreţinută de creşterea treptată a acceptării de sine. Ar trebui să facă înconjurul lumii cuvintele scriitorului român George Sbârcea: *„Contactul cu ceea ce contează de fapt prilejuieşte revelaţia vocaţiei tale, ajutându-te să travesteşti vidul interior în conştiinţa împăcată a omului care îşi află propriile tipare."*

Ceea ce contează să împlineşti în viaţă este rostul unei povestiri care are un anumit sens pentru cel ce o parcurge din perspectiva eroului care îşi împlineşte destinul prin vocaţia, mereu reconfirmată, a definirii de sine în relaţie cu o nouă realitate.

Un portret sugestiv este reflectat printr-o analiză introspectivă de mare acuitate. Să te descoperi prin întoarcerea la tine, la starea de bine, la credința că poți reconfigura harta despre lume și viață, să prilejuieşti alte alegeri care să favorizeze plinătatea ta în lumina a ceea ce ai mai bun și mai durabil, sunt niște procese care intră în alcătuirea rostului vieții.

Leadershipul Existenţial se referă la putinţa acceptării de sine, încadrată într-o formă afectivă de interes real îndreptat spre o anumită direcţie de tipul " *Sunt viu, plin* ". Oamenii de mare valoare și-au dobândit capacitatea de a-şi evalua viața și de a o trăi altfel, prin prisma a ceea ce rezultă din formele de exercitare a profesiei, în special din procesul de creaţie.

Nu este de ajuns să fii înzestrat cu viziune pentru a întruni cerinţele leadershipului existenţial. Ci este necesar, pentru a evolua din punct de vedere al orientării pe care o are concepţia ta despre lume, să asimilezi acea capacitate de receptare a semnalelor interne: emoţii şi senzaţii, care te ajuta să devii o fiinţă umană spirituală înaltă.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-existential.html

Leadership în numele evenimentelor

On Martie 19, 2017

Urmăreşte traiectoria plină de neprevăzut a evenimentelor, poziţionându-te pe traiectoria unor reuşite de rezonanţă care pun la încercare valoarea variabilei „challenge".

Sunt Gerry Lane. Un instinct al supravieţuirii mă favorizează în lupta pentru existenţă, prea aducător de sacrificii într-un proces menţinut al hazardului, în timp ce privesc agresivitatea drept o patologie a firii care nu s-a încrezut niciodată în pericol şi apoi a descoperit brusc că era unul iminent şi mortal.

Nu cumva există o secvenţă de ADN în natura cronică a infecţiilor cu risc de producere a leziunilor cerebrale, generând deteriorarea violentă a funcţiilor de coordonare motorie ce culminează cu apariţia tulburărilor de comportament? Ce anume face atât de agresivă această secvenţă de ADN care controlează exprimarea unor gene bacteriene de rezistenţă la orice antibiotic, producând mutaţii genetice grave capabile să transforme radical fiinţa umană?

Ritmul gândirii mele articulat pe date neconvingătoare, poziţia constantei mele de determinare a unei noţiuni prin eliminarea a ceea ce o neagă, corelat cu indicele de coroziune a zonelor afectate de *une maladie qui produit tant de noms* , corespunde organic cu temperatura stresului pe care îl resimt înaintea unui meci cu moartea. Viaţa mea, care coincide cu „naşterea tragediei", deschide o primă galerie secretă în sânul viitorului trecut prin lovitura dată prezentului numită: *"Survive the Zombie hordes alone"* ca şi consecinţă a inevitabilelor inadvertenţe genetice.

Pentru a ameliora manifestările agresive şi pentru a contracara efectele distrugătoare ale mutaţiilor asupra celulelor, organismul trebuie să dezvolte mecanisme de reparare a ADN-ului. În ce fel trebuie să mă expun pericolului, cum să îmi poziţionez mai bine competenţele în faţa unui eveniment atât de improbabil care să asigure găsirea unui remediu, proces atât de mult condiţionat de hazard - fundamental asemănător cu ceva din mine care caută doar senzaţionalul?

Leadership: Care este urmarea evenimentului singular condiţionat de slujirea unui scop de tipul *„This is impossible. Unless…"* din care rezida măreţia fiinţei tale?

Geneticianul francez Francois Jacob spunea că cea mai importantă reuşită în domeniul ştiinţei pleacă de la observaţie: să priveşti unirea a două celule germinale, a două microuniversuri ce ascund destinul unui viitor individ, să vezi formarea primei celule şi să-i urmăreşti traiectoria plină de neprevăzut, supusă capriciilor mediului, oricând victima unei erori genetice.

Meditez prin instrucțiunile puse la dispoziție de natura înconjurătoare. Iar meandrele meditaţiei sunt urmărite de o singură întrebare: după felul cum se prezintă lucrurile, din anumite acţiuni care contrazic tot ceea ce cunosc despre viață din perspectiva medicinii, pot oare să extrag o informație cheie?

Tot timpul a fost la vedere boala. De ce nu m-am gândit să folosesc însăşi boala împotriva acestor Zombies? Fiinţele astea au o slăbiciune. Și acea slăbiciune este chiar slăbiciunea. Slăbiciunea noastră. Există şi un precedent. Prădătorii înfometați evită cadavrele infestate datorită unui patogen pe care acestea îl răspândesc.

Din urmarea evenimentului singular condiţionat de scopul *„This is impossible, unless.."* poate

să rezide măreţia fiinţei mele. Dar un asemenea eveniment, rezultat al unui experiment nebunesc, cere o misiune de sacrificiu care să aducă imediat informații preţioase. Trebuie să mă infectez din proprie vointă cu un agent patogen cu risc ridicat de manifestare, ca Tifos, H1N1 sau Sars, și apoi să mă întâlnesc faţă în faţă cu un Zombie.

Ţipătul unic al victoriei rezidă dintr-o realitate de tip *"I can't believe I did it"* , din corelaţia scurtelor fragmente dintre anumite întâmplări accidentale la care sunt constrâns să meditez. El se zbate în imediata apropiere a câmpului de observaţie printr-un proces de inferenţă de tip deductiv. Totodată, el este un răspuns la proverbul "Niciodată nu e prea târziu să mă sacrific eu însumi"

Măreția în leadership nu se naște din dorinţa de a te poziţiona superior faţă de ceilalți oameni, ci din capacitatea de a te poziţiona mai presus de cursul evenimentelor oferind o nouă versiune a lor prin activarea motivaţiei de sacrificiu.

Natura umană se înscrie, dincolo de experienţele și lecțiile momentelor care marchează viața, în structurile de concepție ale unei probe psihologice prin care se măsoară nu doar aptitudinile cognitive sau fizice, ci mai ales superba sinceritate a curajului de a te auto-motiva să aduci schimbarea printr-o acceptare a ceea ce ești dispus să renunți: uneori la tine.

Activarea și predominanţa unei motivaţii puternice, care conduce la obţinerea de performanțe unice, ia în considerare unicitatea pe care o imprimi în eternitatea clipei de cumpănă care punctează istoria și schimbă mersul lumii.

Leadershipul în numele evenimentelor are ca punct de plecare însăşi condiţia omului de a se consacra slujirii unui ţel nobil în vremuri neprielnice.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-in-numele-evenimentelor.html

Leadership în numele vieții

On Mai 14, 2017

Concentrează-te asupra riscului pe care ți-l asumi pe cont propriu atunci când imaginea ta pendulează între seninul pe care-l ştii bine preţui și întunecosul pe care ești constrâns să-l suporţi.

Simţeam că am făcut ceva îngrozitor, o lucrare a minţii într-un loc neașteptat, la ora la care o zi se sfârşeşte şi cealaltă e la început. La ora la care timpul rămâne suspendat între reflexia unei realități ascunse în care eram doar un muritor, cu plusurile și cu minusurile specifice unui personaj principal dintr-un science fiction captivant, şi reflexia unei formule de emancipare autentice care eliberează și totodată asuprește.

Nu din teamă sau din vreo complexitate nebănuită îmi refuzam încărcătura morală a unui nou început, dreptul la vinovăție, ispăşirea pedepsei de a rămâne unicul supraviețuitor, nefiind capabil să trec într-o faza matură de revelație. Ci pur și simplu senzaţia de a fi făcut ceva peste limitele normalului ajută mereu învingătorii să se bucure de victorie, retrăgându-se paşnic în locuri pustii, dar fertile unei reconsiderări a fragilităţii existenţei.

Ca un hoţ care intră prin uşa din dos și tot pe-acolo iese, prin aplicarea principiilor unei noi descoperiri a geneticii, la capătul fiecărei tentative de a mă lăsa prins în ghearele unui sfârşit care îşi anunţa tot mai mult sosirea, mi-am continuat incursiunea spre necunoscutul unor ipoteze de evoluţie a bolii tot mai răspândite, dintre numeroasele capitole ale patologiei secundare. Întrebându-mă pe un ton obiectiv: "De ce am rămas în viaţă? De ce tocmai eu?"

Leadership: Îți găseşti puterea voinţei de a te reprezenta singur în cadrul unei lumi a cărei schimbare ireversibilă o poți percepe numai prin reproducerea tiparelor unei predeterminări?

Eu însumi, cu propria-mi conştiinţă, spre împăcarea cu sine, cu destinul meu la fel de ameninţător ca un rege supărat pe supuşii săi, care în dramă şi tragedie este întotdeauna implacabil, vădeam în sentimentele pe care le exprimam - frică, frustrare, îndoială, mânie - o întoarcere la credința într-o lume în care numai ştiinţa şi tehnica deschid orizonturi inimaginabile. La umanitatea văzută prin raza de soare a unei minuni numită: „Inspiraţie".

Adevărata biruinţă a omului se vădeşte în receptarea adecvată a unei imagini de sine din care ia naștere reflexia unei forme de emancipare. A supravieţui într-o lume sfârșită reprezintă diagnosticul motivului parcurgerii unei faze spirituale de la cel mai de jos nivel la cel mai înalt. Sau invers.

Parcă maestrul Botticelli era cel care a spus că poţi arunca un burete îmbibat cu vopsea pe un perete şi să vezi o mulţime de imagini diferite în petele produse, veritabile puncte de plecare pentru idei.

În același fel, mintea mea suprapunea pe motivele și sursele pline de inspiraţie extrase din tiparele unei predeterminări, posibilitatea sensului unei săgeți divine, unei lucrări de artă veritabilă compusă din forța atotputernică a medicinii și istorisirea unui nou început de drum.

Puterea personală este rezultatul conştientizării riscului pe care ți-l asumi pe cont propriu atunci când imaginea ta pendulează între seninul pe care-l ştii bine preţui și întunecosul pe care ești constrâns să-l suporţi.

Cu neputinţă de explicat, chinuindu-mă să înţeleg firul logic al concluziilor ce trebuiau înţelese printr-o asumare a ascunsului unui regret absolut, comparat cu trăirile complexe ale unui fugitiv şi condamnat la moarte, ştiinţa pe care o consideram călăuza acestui joc mortal era doar un prim pas spre o uniune mai strânsă cu impulsul agresiv al virusului care infectase omenirea.

Senzaţia de a sta permanent la pândă, într-o continuă activare a conexiunii cu opţiunile unei morfologii plină de contraste, prin asocierea unui decor al absurdului vieţii, enigmatic ca un fel de cheie a unui poem dintr-o altă limbă, devenind un aspect central al filozofiei chimiei, era semnul unei emancipări individuale autentice, prima mea experienţă într-un escape room.

Adevărata putere care se ascunde în spatele autenticităţii se manifesta atunci când intri într-o cameră ce se află într-o lume, și ieși afară într-alta.

Adevărata putere care-ţi onorează statutul de promotor al conducerii prin valori și puncte tari este să te găseşti pe tine însuți în prezenţa originalităţii unei opere încărcate cu reflexivitate atunci când imaginea din jur devine tot mai ştearsă.

Leadershipul în numele vieţii are ca punct de coincidenţă însăşi condiţia omului de a se consacra în roluri pozitive, slujirii unui ideal înalt numit: credință.

Credința este fidelitatea faţă de ceea ce se câștigă prin inspiraţie atunci când pierzi tot ceea ce ai investit în tine. Înseamnă să câștigi prin autenticitate și revelaţie singurul lucru care contează cu adevărat: sensul existenței într-o lume dură, complexă şi tot mai neînţeleasă.

*** Notă:** World War Z

Leadership în ritm de tango

On Iulie 15, 2011

Întreţine cât mai bine „motorul" care permite funcţionarea oamenilor, pentru ca ei să se încadreze în ritmul exact al leadershipului tău.

În filmul „ *Parfum de femeie (1982)* " există o scenă de neuitat în care orbul - locotenentul colonel în rezervă, Frank Slade, pradă unui zbucium interior care nu-i mai dădea pace, vrea să-şi pună definitiv capăt zilelor. Charlie Simms, care trebuia să aibă grijă de el, încearcă să-l oprească, spunându-i cu teamă în suflet să-şi continue viaţa.

- Ce viaţă? Eu n-am viaţă. Trăiesc în întuneric. Pricepi? Trăiesc în întuneric... Dă-mi un motiv pentru care să nu mor !

Atunci, Charlie, care era pe punctul de a-şi pierde nădejdea, îi răspunde:

- Vă dau două motive. Dansaţi tango şi conduceţi Ferrari mai bine ca oricine... În viaţă, dacă te încurci, continuă să dansezi !

Leadership: Îţi antrenezi capacitatea de a surprinde nuanţele unor contexte aparent imposibile de gestionat din care să extragi acea însuşire a raţiunii de a produce efecte cu ajutorul virtuţii?

Charlie Simms a înţeles foarte bine ce simte locotenentul şi a ştiut unde să bată, a ştiut pe ce buton să apese ca să-i schimbe acestuia atitudinea negativă şi auto-distrugătoare. Ştiind că una din pasiunile cele mai mari ale locotenentului era dansul, Charlie i-a spus: „ *În viaţă, dacă te încurci, continuă să dansezi.* " Frumos !

Charlie a găsit pârghia potrivită prin care să controleze emoţiile locotenentului, acea pârghie care transmite energia propulsoare necesară refacerii forţelor sale. A identificat foarte bine acel element puternic care putea să-i stimuleze lui Frank dorinţa de viaţă.

Ca lider, trebuie să găseşti pârghia potrivită pentru a ajunge la nivelul la care poţi schimba ceva în viaţa oamenilor, trebuie să găseşti acel „ceva" prin care să păstrezi lucid şi viu în oameni spiritul care îi animă, să recunoşti acea esenţă unică de energie din ei care să poată să reînvie speranţa lor.

Însuşirea dominantă a caracterului tău se măsoară prin demonstrarea abilităţii de a te ridica la un înalt nivel de înţelegere şi simţire, trecând de la o etapă de obligaţie la cea de necesitate. Virtutea se prezintă ca un fond fără forme dacă nu este ridicată la rang de spirit civic: "dacă altul nu face, fii pregătit să faci tocmai tu".

Leadershipul se sprijină pe utilitatea individuală şi totală "TU" care corespunde motivaţiei de a lămuri scopul şi motivul existenţei omului.

Nicio operă - fie ea un leadership necesar bunei cunoaşteri de sine, fie o mască nefirească a unei dorinţi de ascundere a sentimentelor - nu poate fi interpretată în afara contextului în care omul se regăseşte. Leadershipul reprezintă, în trecerea de la planul extern (material) la cel intern (emoţional), doar o parte dintr-un imens flux de impresii de mare forţă, care ajung

să influenţeze şi să definească omul în ansamblul factorilor de motivare care sunt în măsură să influenţeze comportamentul său în situaţiile în care nu este sigur pe sine.

Leadershipul tău este o datorie de împlinit apărută ca urmare a unor experienţe de viaţă trecute şi a interpretării pe care o acorzi acelor experienţe?

Un mediu realist, care nu oferă echilibrul necesar între puterea absolută şi manevrabilitatea simţirilor care-l învăluie pe om, testându-i tăria de caracter, devine deosebit de solicitant, neregulat şi tot mai greu de acceptat. Astfel, ne este tot mai greu să înţelegem şi să gestionăm în mod diferit raţiunea care stă în spatele deciziilor de atingere a unui nivel de conştiinţă mai înalt, în care suferinţele dispar.

Ne este greu să surprindem modelele cuprinzătoare de gândire şi de relaţionare cu mediul social şi cu propria individualitate a liderului, dacă ceea ce rămâne dincolo de rutină sau tranziţie, apropiindu-ne cu repeziciune de frontierele înţelegerii omeneşti, nu este mai întâi o încercare de a trăi continuu perfecţiunea, în baza unei vocaţii interioare, a unui ideal de împlinire lăuntrică, prin ceilalţi.

Aşa este. Leadershipul nu este constant în diferitele ecuaţii ale existenţei, dar merită atributul de autentic în măsura în care se întâlneşte cu necunoscute de orice fel, încurajatoare, dar mai ales descurajante. Leadershipul este doar unul din multele canale de comunicaţie cu propriul sine, prin care circulă imaginea unor versiuni a ceea ce ai devenit ca urmare a unor experienţe de viaţă trecute şi a interpretării pe care o acorzi acelor experienţe.

Leadership: Te impui ca un moment important din viaţa omului, mai ales prin conţinutul pe care îl creezi şi care reflectă plenar concepţia ta despre Sinele tău?

Un sentiment de neputinţă bate deseori în inimile tuturor oamenilor în momentele dificile ale vieţii lor. Este acel sentiment care le întunecă mintea, care le scade randamentul, care le aduce numai tristeţe şi regrete, este acel sentiment care le grăbeşte „sfârşitul". Motivaţia lor scade, motorul care le antrenează toate simţurile, acel motor care le dă speranţă, care le oferă energia şi dorinţa de a munci şi de a se bucura de fiecare moment al vieţii nu-şi mai îndeplineşte cum trebuie funcţiile sale, îşi pierde din capacitatea de funcţionare.

Ca lider, datoria ta este să înţelegi foarte bine limitările motorului care permite funcţionarea în mod eficient a acelor zone care guvernează mentalitatea şi atitudinea oamenilor. Trebuie să fii capabil să ajungi la componentele vitale ale motorului şi să optimizezi performanţele sale, ca în final să produci mai multă putere. Şi, în acelaşi timp, trebuie să speculezi orice eroare care ar putea să producă oprirea motorului.

Felul cum experimentezi leadershipul reflectă plenar concepţia ta despre Sinele tău: cu cât îţi dai seama mai bine ce eşti gata să dai celuilalt, cu atât eşti mai pregătit să îţi accepţi propria viaţă. Iar cu cât eşti mai capabil să îţi înţelegi şi să-ţi exprimi emoţiile pe care le încerci faţă de cineva, cu atât se va amplifica puterea lor de a se reinventa.

Leadership în ritm de tango sugerează echilibrul armonios şi susţinut între tine şi cei din jurul tău. Leadershipul este asemenea unui dans producător de energie ale cărui mişcări se produc pe un anumit ritm. Dar trebuie să ştii toţi paşii şi să faci mişcările la timpul potrivit, trebuie să-ţi păstrezi o anumită atitudine, un anumit mod de gândire, să înţelegi toate dedesubturile bine conturate ale artei de a conduce, trebuie să creezi unitate găsind un mod constructiv de a întări simţămintele celorlalţi, trebuie să ştii să activezi acea caracteristică a oamenilor care îi determină să-şi continue dezvoltarea personală.

Aşa cum puterea de convingere şi de emoţionare a unui tablou se datorează în primul rând vibraţiei sufleteşti pe care artistul o transmite prin intermediul imaginii - tot aşa puterea ta de influenţă se datorează în primul rând intensităţii emoţiei pe care le-o transmiţi oamenilor în clipele grele. Numai prin intermediul atitudinii tale şi a capacităţii tale de a induce motivaţia, numai prin impulsul plin de entuziasm şi de energie pe care oamenii îl primesc de la tine îţi vei putea desăvârşi influenţa.

Dă-le oamenilor un impuls puternic de schimbare a atitudinii trezind înăuntru lor un sentiment de putinţă care să zdruncine din temelii orice urmă de îndoială faţă de Eul lor. Întreţine cât mai bine „motorul" care permite funcţionarea oamenilor, pentru ca ei să se încadreze în ritmul exact al leadershipului tău.

Concluzie: Tango-ul este un dans cu un ritm aparte, care se potriveşte numai anumitor temperamente şi care impune o perfectă concordanţă a celor doi parteneri. Pentru un tango reuşit, unul dintre parteneri trebuie să conducă stabilind ritmul, iar celălalt partener trebuie să adopte acel ritm.

În leadership trebuie să adopţi acest ritm de tango, iar modul în care îl impui depinde de tine – liderul. Găseşte căile adecvate de a creşte motivaţia oamenilor, dar şi de a creşte performanţele lor. Doar aşa cei doi parteneri (tu şi oamenii) se vor apropia de ţelul comun prin îmbunătăţirea performanţelor, prin adoptarea unei atitudini potrivite şi proactive faţă de schimbare (inclusiv comportamentală), şi prin alinierea la ritmul accelerat impus de vremurile actuale.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-in-ritm-de-tango.html

Leadership în vederea stabilirii scopului grandios

On Mai 29, 2020

Fii pregătit să concepi semnificaţia esenţială a existenţei tale din perspectiva unei priviri care ghiceşte suferinţele ce te aşteaptă, fiind hotărât să le înduri în numele unui destin care îşi asumă o istorie.

Columb şi Magellan ne-au învăţat că mult mai important decât să-ţi stabileşti scopuri îndrăzneţe este să pluteşti drept înainte chiar dacă nu vezi nimic în faţa ta.

Şi nu doar să înaintezi, ci să te smulgi din ghearele imposibilului, să faci faţă obstacolelor, să fii sărac, să te loveşti de neîncrederea tuturor oamenilor, să fii părăsit de toţi prietenii, de familie, să fii urmărit numai de primejdii, să întreprinzi nenumărate călătorii absurde şi fără rezultat, să fii de cel puţin 20 de ori la un pas mic de moarte, dar să ai noroc de fiecare dată. Să ai răbdare vreo 25 de ani plini de încercări, şi abia atunci când nu mai e nicio speranţă, abia atunci poate, doar poate, ţi se va arăta ceva la orizont.

Când nu mai ai niciun prieten, când toţi din jur sunt împotriva ta, când eşti singurul care mai crede într-o himeră, când pluteşti tot timpul în derivă cu o navă complet avariată, mai trebuie să ştii să improvizezi şi să foloseşti multe trucuri...doar ca să supravieţuieşti.

Ajungi la un moment dat să nu mai crezi în nimeni şi nimic, mai rămâne doar să-ţi legi câte o ghiulea de fiecare picior şi să te arunci în ocean, înainte să fii omorât cu bestialitate de echipajul tău atât de plin de furie. Şi chiar atunci când eşti decis să faci acest pas, cu câteva clipe înainte, să primeşti o veste salvatoare: iată ţărmul.

Abia atunci ajungi să-l cunoşti pe Dumnezeu. Tu şi doar tu. Iar Dumnezeu se ascunde în dosul faptelor cu adevărat grandioase, făcute să arate diferenţa dintre ce este trecător şi ce este durabil, dintre ceea ce suntem ca simpli muritori şi ceea ce ar fi trebuit să devenim într-un plan superior al destinului, într-un periplu spiritual mai amplu. Bineînţeles, fără să ne mustrăm pe noi înşine pentru a fi comis "păcatul" de a ne fi ridicat la înălţimea unor pretenţii prea înalte.

Cam aşa stau lucrurile cu stabilirea scopurilor grandioase. Ele sunt aproape inutile în faţa a ceea ce te aşteaptă în viitor. Aşadar, înainte să-ţi stabileşti scopuri îndrăzneţe, ar fi bine să te înarmezi cu încă vreo 25-30 de ani de tortură fizică, psihică şi emoţională.

Ar fi bine să fii foarte puternic. Şi, mai mult decât atât, ar fi bine să ai mult noroc, căci pericolele şi moartea vor fi permanent lângă tine. Aşteptând...să renunţi.

Există, oare, Dumnezeu? Şi dacă există, va fi oare lângă tine?

Leadership: Unicitatea vieţii pe care o traversezi îţi pune motivaţia sub semnul îndoielii din perspectiva unui destin uimitor care se prezintă drept ştiinţă şi viziune despre lume, fără să fie nici una nici cealaltă?

Totul se întâmplă în urma stabilirii scopului care te motivează, dar până în punctul în care motivaţia nu mai poate să sprijine realizarea scopului urmărit. Observăm aici, pe de o parte un fel de ambiţie nemăsurată care îi ajută pe unii oameni să se avânte în necunoscut, cât mai departe de realitatea lumii, pe de altă parte un soi de fierbere interioară care duce omul

până la limitele insuportabilităţii, atunci când viaţa devine oglinda morţii ştearsă de Dumnezeu cu preţul uitării de sine.

Prin consideraţiile pe care tocmai le-am făcut, am intenţionat să realizez, măcar într-un chip provizoriu, o caracterizare a demersului victorios văzut drept gândire atotcuprinzătoare a unui singur personaj, a unui vizionar încăpăţânat aflat în "marea căutare" a sensului vieţii şi a voii lui Dumnezeu.

Acest demers vizează întregul unei viziuni impuse de cursul istoriei, de momentele ei grele, prin fiecare abordare destinată eşecului, nu doar măsurarea rezultatelor finale, glorioase sau deznădăjduitoare. Fiecare demers ce vizează finalitatea întregului context de călătorie, de la un loc la altul, îl cuprinde în sine pe omul care se sacrifică, punându-l sub semnul îndoielii din perspectiva a ceea ce poate să îndure şi din perspectiva a ceea ce el poate să descopere.

Am încercat să caracterizez întregul destin al omului dintr-o perspectivă care pare a fi una psihologică, de vreme ce am vorbit de atâtea ori despre ambiguitatea unei realități exigente (concomitent cu îndepărtarea sau apropierea ei de o descoperire fulminantă). Iar acest destin uimitor, adesea greu de înţeles, poartă urmele unei dureri învinse, a sacrificiului acceptat fără crâcnire, plăcut doar lui Dumnezeu, în numele unei idei ce nu ţine seama de unicitatea vieţii individuale a învingătorului şi a semenilor lui. Este însemnătatea "ducerii crucii".

Ducerea crucii este o reconstituire a traseului parcurs cu mari dificultăţi, prin sacrificiul acceptat în numele unei idei ce ţine seama de unicitatea vieţii individuale a învingătorului care îşi exercită providenţa în faţa unei descoperiri măreţe.

Această ducere a crucii se prezintă drept ştiinţă şi viziune despre lume, fără să fie nici una nici cealaltă, mai degrabă punând în evidenţă un sentiment tragic în faţa existenţei, mai ales suferinţele ce trebuiesc îndurate, o tresărire covârşitoare a inimii, un zbucium al vieţii plin de un sens profund tragic. Ea ne aduce într-o stare de incertitudine în care nu mai ştim dacă destinul este sau nu ştiinţă şi viziune despre lume.

Pentru sufletul unui învingător, important este deznodământul suprem, nu drumul plin de suferinţă şi de primejdii, pe care trebuie să-l parcurgă sub îndrumarea unui Dumnezeu care oferă nemurirea doar celui ce sacrifică totul pentru El. Tocmai din acest unghi trebuie să concepem problema existenţei, adică din această aventură riscantă şi dureroasă a "ducerii crucii", o fărâmă eternă din suferinţa unui Dumnezeu care nu aparţine de nimeni, dar şi din perspectiva împlinirii existenţei supreme, prin finalizarea unei călătorii pe care nimeni nu o poate face în locul tău.

Mai trebuie să recunoaştem că trăsăturile esenţiale ale unui învingător sunt expresia firească a unui suflet agitat de conflicte foarte mari, de neconciliat, care îşi găseşte izbăvirea abia la finalul călătoriei. Aşadar, deosebirea dintre un învingător şi un pierzător are legătură cu acea privire aruncată în *nowhere* care parcă ghiceşte suferinţele ce-l aşteaptă, fiind totuşi hotărât să le îndure, fiindcă acesta îi este destinul dinainte ales de Dumnezeu. Învingătorul acceptă de bună voia, fără revoltă, a unui destin plin de încercări şi riscuri, prin împlinirea sacrificiului. Pe când pierzătorul îi opune o rezistenţă viguroasă.

Leadershipul este tăria de a te ridica la înălţimea şi responsabilitatea poziţiei pe care o deţii sub povara unui destin hotărât dinainte de Dumnezeu, ce-şi are suişul şi coborâşul, înălţările şi cufundările de nivel, într-un ciclu de faptă şi răspuns care în loc să fie un sfârşit, este un început continuu de revelaţie.

Leadershipul care se impune în vederea stabilirii unui scop grandios poartă urmele unei dureri adânci, acceptată de bună voie, fără revoltă, fiindcă aceasta este împlinirea supremă a

unui Destin unic, hotărât dinainte de Dumnezeu.

Ideea lui Columb era promisiunea unei lumi noi, în timp ce ideea lui Magellan era găsirea unui drum nou spre lumea nouă. Ceva s-a manifestat în sufletul lor ca un dar venit din altă lume. Amândoi s-au ridicat deasupra clipelor trecătoare, spre clipa duratei eterne. Ai impresia că amândoi sunt creaţia spontană a unei singure puteri, prezentată într-un spectacol despre captivitatea unui singur suflet aflat la graniţa dintre două lumi, acolo unde realul şi irealul devin imposibil de despărţit.

Vederea cu care îţi poţi instrui voința în privinţa a ce este urgent de înfăptuit în numele evoluţiei lumii este tocmai vederea cu care te-a înzestrat Dumnezeu ca să apreciezi distanţa dintre ceea ce e trecător şi ceea de durează în marea devenire a omenirii. Scopul poartă semnul stabilirii unei comparaţii între spiritele puternice şi cele slabe, călcând pe urmele unui personaj care influenţează opera divină, acceptând un destin care parcă se repetă la fiecare generaţie, în altă versiune.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-in-vederea-stabilirii-scopului-grandios.html

Leadership Inspirațional

On Octombrie 07, 2016

Încearcă să obții un rezultat al răspunsului pe care o altă formă de cunoaştere o dă nevoilor tale, ca urmare a experienţelor trăite în cadrul procesului de observare.

În sală trebuie să domnească o linişte desăvârşită. Chiar şi în pauzele necesare pentru reîncărcarea filmului în aparatul de proiecţie. Vai de cel ce i se adresează în timpul acesta. Dacă întrebarea e pusă cu voce joasă şi nu-l întrerupe pe compozitor în vizionare, se aude doar un mârâit în loc de răspuns. Dacă însă este întrerupt de stridenţa întrebării, Prokofiev se uită fioros la cel ce vorbeşte, sau scapă chiar o înjurătură.

După fiecare vizionare Prokofiev este obosit, dar totdeauna mulţumit, satisfăcut. Poate pentru că, de fapt, compune în timpul acesta muzica pentru fragmentul văzut. În timpul vizionării degetele compozitorului bat ritmic pe braţul fotoliului.

Regizorul rus, Eisenstein, îl urmăreşte, curios să găsească răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese şi şoferul lui isteţ. El intuieşte că Prokofiev, bătând toba cu degetele, scandează structura prin care în acest montaj se încrucişează duratele şi ritmurile fragmentelor prin care se împletesc cu ele acţiunile şi intonaţiile actorilor.

Odată, Eisenstein exclamă bucuros: "Straşnic ! " Acesta a fost fragmentul de montaj în care, remarca el: "este abil împletit un contrapunct cu trei mişcări diferite ca ritm, cadenţa şi direcţia. Protagonistul, grupul care alcătuieşte fundalul şi coloanele de oameni care taie în primul plan câmpul aparatului aflat în mişcare". *****

Leadership: Poți să surprinzi acele puncte de vedere accentuate într-un construct analitic unificat care să deznoade toate abordările la care nu te-ai gândit?

Criticul unei lucrări de îmbinare a mai multor cadre, făcând o ancoră între vizionare și analiză, devine partizanul unui punct de vedere unitar. Cu referinţă la afirmarea necesităţii de a surprinde totalitatea unei viziuni mai largi prin intermediul unui „DA" aflat în spatele său, tradus pe limba sa, care se cere accentuat. Oare ar fi mai bine să lucrăm mai întâi la ceea ce se poate afla prin intermediul celorlalţi, pentru a ne putea evalua pe noi înşine?

El se vede obligat să-și formuleze un punct de vedere, o legătură între diverse fragmente insuficient de consistente sau insuficient consolidate pentru a se constitui într-o operă, în folosul unui alt „proprietar de cunoaştere" aflat în preajma lui. Ca să fie satisfăcut de munca sa de creaţie, regizorul trebuie să încrucişeze acţiunile, vorbele şi trăirile actorilor, interacţiunile şi rolurilor acestora într-un construct vizual care să-i confere o abordare mai largă asupra subiectului în cauză. O doză de culoare şi personalitate, atribuită fiecărui actor în parte, devine centrul de greutate al unui fundal care, fiind subordonat subiectului, trebuie să dea o notă de naturaleţe filmului.

Procesul de intuiție - să intuieşti ceea ce-şi dorește acest proprietar de cunoaştere, ceea ce-i place, ceea ce vrea să spună, ceea ce este în interiorul său, ceea ce i se potrivește dar nu se vede - ţine mai degrabă de acel „Da" care transformă toate „Nu-urile" (provenite din convingerea că are întotdeauna dreptate) în schimbări de necontestat. Nimeni nu ştie ce este în mintea regizorului până ce nu pune cap la cap toate elementele de scenografie şi toate reprezentaţiile actorilor.

Un construct analitic unificat este un montaj care te poate trece din realitate în iluzie, şi din iluzie în realitate, punând în valoare multilateralitatea şi talentul regizorului printr-o inspecţie vizuală amănunţită şi printr-o abordare amănunţită a unei problematici actuale.

Leadership: Justeţea imaginii pe care o reflectă montajul tău constituie răspunsul unei cunoaşteri a experienţelor de observare trăite în cadrul de procesului evaluare a unei fiinţe devorate de sine însăşi?

A viziona un film înseamnă să pătrunzi în esenţa imaginii ideale pe care o poartă în suflet regizorul. Arta regizorului se constituie în primul rând într-un rezultat al răspunsului pe care o altă formă de cunoaştere o dă nevoilor tale, mai ales ca urmare a experienţelor trăite în cadrul procesului de observare şi evaluare a conexiunilor dintre imagine, sunet si jocul actoricesc.Toate acestea îţi dezvoltă intuiţia de a personifica o idee sau un mesaj.

La nivel subtil, „Da"-urile sunt acele puncte de vedere accentuate într-un construct analitic unificat, care deznoadă toate abordările la care nu te-ai gândit. Ele sunt lămurite prin ascultarea și observarea acelor persoane, pregătirea, cunoştinţele şi abilitatea lor într-un anumit domeniu. Arta regizorului este experienţa "Da"-urilor care dau curs mulţumirii de sine în ceea ce priveşte împlinirea viziunii din care se constituie fundamentul montajului. Dar este şi experienţa "Nu"-urilor derivate din „greșelile" actorilor, din gesturile lor parazitate, pe care mereu trebuie să le redea în alt context.

În leadership urmărim un dublu scop care introduce un nou model al progresului bazat pe observaţii și pe noutatea impusă ca valoare, al cărui raport de cauzalitate se reflectă în exclamaţia" Straşnic ! "

Mai întâi surprinderea surselor de confirmare a unei cunoaşteri și a unei dimensiuni pe care nu o considerăm „cucerire" ci „unire". Apoi, valorificarea elementelor de contrast dintre ceea ce știm şi reprezentarea pe care ne-am format-o despre o altă formă de cunoaştere, relevantă pentru înţelegerea şi prelucrarea unei noi experienţe de învăţare.

O fiinţă devorată de sine însăşi este imaginea unui creator care se manifestă sub trei forme: observator, evaluator şi critic în ceea ce priveşte modalitatea în care se raportează la acea formă de cunoaştere menită să realizeze sinteza dintre real şi ideal.

Leadership-ul Inspiraţional relevă o trăire, o impresie puternică, o convingere, ceva mai presus de emoţie şi care dă naştere la pasiunea acelui consumator de cunoaştere, niciodată obosit, ci întotdeauna mulțumit de felul în care abordează ceilalți anumite subiecte, marile idei, marile provocări, marile întrebări ale artei.

Răspunsul la aceste considerente, având ca suport stabilirea unui „DA" categoric în urma procesului de observare şi evaluare, întotdeauna se finalizează în lumina unei exclamaţii: „Straşnic" !

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-inspirational.html

Leadership într-o miriadă de percepţii

On Martie 19, 2009

Acordă un punctaj ridicat influenţei tale, transformându-ţi leadershipul într-un teren de întâlnire între percepţiile tale şi ale celorlalţi.

Psihiatrul întreabă de pacient:

- Spune-mi, se întâmplă să auzi voci dar să nu ştii cine vorbeşte şi de unde?

- Desigur.

- Şi când se întâmpla asta?

- Când răspund la telefon.

Leadership: Urmăreşti întotdeauna esenţialul percepţiei unei realităţi inerente din care a fost omisă viziunea şi influenţa ta asupra ei, luând în calcul faptul că nicio realitate nu este mai esenţială pentru propria ta confirmare ca ceea ce încerci să susţii cu tărie?

Marea majoritate a liderilor, indiferent cum i-ai organiza în segmente cu o anumită mentalitate, cu o anumită viziune, cu o anumită cultură şi pregătire profesională, se aşteaptă ca modelul percepţiei lor să fie asigurat, adică să fie acceptat de restul lumii. Diferenţa dintre un lider şi ceilalţi oameni este de multe ori exact ceea ce desparte gândirea unui psihiatru de cea a pacientului: unul vede totul prin prisma unor boli psihice sau handicapuri mentale, iar celălalt vede totul aşa cum e de fapt.

Însă numai prin realizarea unei diferenţieri care contează, care influenţează pozitiv viaţa şi gândirea celorlalţi, liderul va putea să adauge o valoare substanţială leadershipului său. Ia în calcul acest aspect fiindcă este de bază, şi în general este mai bine apreciat decât orice alt element particular legat de leadership.

Aşa cum magia este o prelungire a fizicii, tot astfel capacitatea ta de a-i influenţa pe oameni este o prelungire a gândirii tale pe care o transmiţi celorlalţi, şi care dacă nu este profundă, dacă nu surprinde aspectul esenţial al lucrurilor, al sistemului de convingeri al oamenilor şi al modalităţii lor de a vedea lucrurile, nu va putea să asigure niciodată o coerenţă întregului proces de schimbare dorit. Gândirea ta complicată şi bazată pe performanţă, axată pe analiză şi evaluare poate să nu concorde cu gândirea simplă a celorlalţi oameni, iar în acest caz legătura dintre tine şi ei se va produce foarte greu, sau chiar deloc.

Leadership: Ceea ce comunici din alt unghi al realităţii poate fi acceptat drept ceea ce nu se poate determina pe cale directă, fără să tinzi spre o explicaţie logică în direcţia asta?

Tu iei foarte în serios orientarea către percepţiile oamenilor? Îţi fixezi ca obiectiv acela de a înţelege aspectele care contează cel mai mult pentru ei? Laşi la o parte gândirea tipică unui psihiatru care gândeşte strict prin prisma profesiunii sale şi urmăreşti întotdeauna esenţialul în ceea ce priveşte rezultatele pe care vrei să le obţii de la oameni? Ce aspecte trebuie să iei în calcul atunci când relaţionezi cu oamenii?

În marketing există o vorbă: “Clienţii îşi doresc, mai presus de toate, tipul de ciment potrivit, la timpul potrivit, în locul dorit.” Succesul tău în leadership va fi atribuit unei multitudini de factori. Dar un singur lucru este cert. Nu poţi să devii valoros decât dacă satisfaci şi tu nişte condiţii, asemănătoare cu cele din marketing. Anume să le oferi oamenilor, mai presus de toate, tipul potrivit de gândire care să se potrivească cu propriile lor percepţii, cu propriile lor viziuni şi convingeri. Cu alte cuvinte, mai întâi trebuie să vezi tu ceea ce văd ei, iar abia apoi ei vor vedea lucrurile aşa cum le percepi tu.

Leadershipul este vocea din spatele telefonului care te anunţă că ai greşit numărul pe care l-ai format, fiindcă te-ai obişnuit ca toată lumea să te sune pe tine.

Leadership într-o miriadă de percepţii aduce în atenţie importanţa pe care liderii trebuie să o acorde mentalităţii celorlalţi oameni. Ca să fii bine cotat de ceilalţi oameni, concentrează-te asupra unui singur aspect: modul în care ei abordează lucrurile, modul în care simt şi modul în care îşi folosesc mintea. Succesul tău poate fi atribuit unei multitudini de factori, dar cel mai important este să te asiguri că percepi punctul lor de vedere.

Acordă un punctaj ridicat influenţei tale, transformându-ţi leadershipul într-un teren de întâlnire între percepţiile tale şi ale celorlalţi.

Concluzie: Comunicarea este esenţială în leadership. Modul în care comunici şi-ţi expui ideile şi viziunile trebuie să fie pe înţelesul tuturor şi percepute adecvat în unanimitate. Nivelul de percepţie, de înţelegere şi conformare sunt diferite de ceea ce trebuie să creezi tu – o punte de comunicare solidă şi inteligibilă pentru toţi, într-un limbaj adecvat pe înţelesul tuturor, deoarece ceea ce gândeşti şi percepi tu poate fi departe de gândirea şi percepţiile celorlalţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-intr-o-miriada-de-perceptii.html

Leadership între creaţie şi tehnologie

On Martie 13, 2012

Importanţa ta reflectă modul în care îţi asumi reuşita actului de creaţie asumat de la înălţimea nevoii de a te şti surprins într-un cadru de referinţă a memoriei lumii.

- Ai picat la ţanc. Tocmai mă gândeam azi dimineaţă la fotografie... Când m-am trezit şi m-am văzut în oglindă cu părul vâlvoi, ştii ce mi-a venit în minte? Ei bine, mi-a părut rău că nu sunt fotograf. E cu totul altceva cum te văd alţii şi cum te vezi tu singur în oglindă în anumite momente. De mai multe ori în viaţă mi s-a întâmplat să surprind o expresie a feţei pe care nu am putut-o regăsi în nici unul din portretele mele. Erau poate expresiile mele cele mai veridice. Ar trebui făcută o gaură în oglindă pentru ca obiectivul să-ţi poată prinde pe neaşteptate expresia cea mai intimă a feţei..

- Ceea ce se face acum nu mai e artă, îi spuse Henri Cartier-Bresson lui Tournier. E, dacă vrei, industrie fotografică. *

Leadership: Cauţi o confirmare sinceră a răspunsului pe care îl oferi unei realităţi cât se poate de prezente într-o experienţă de tipul: "Dacă nu eşti acolo atunci când trebuie, degeaba eşti altădată" ?

Vorbim aici despre posibilitatea omului de a oferi propriei lumi un alt tip de experienţă, pornind de la analogia cu tabloul realităţii creat de alte ştiinţe, pentru a fi părtaş la o nouă pagină a propriei sale poveşti în filele istoriei. În sfârșit, pentru a oferi propriei imaginații mai multă libertate şi un orizont mai larg, omul trebuie să se apropie de înțelegerea tradițională a cuvântului "oglindă" și de rolul acestuia în lumea ştiinţei: important aici este combinația armonioasă a tututor detaliilor exterioare dispuse într-o unitate interioară.

Leadershipul se concretizează nu atât prin folosirea elementelor de originalitate, încadrate în formule de regândire a viziunii şi a rolului de "agent al schimbării". Ci mai degrabă prin valorificarea potenţialului noilor descoperiri cu ajutorul resurselor tehnologice, puse în sprijinul unui curent de gândire, considerat revoluţionar, care respectă proporţia muncă-răsplată.

Pot exista direcţii noi de construcţie a unei noi unităţi de producere a unui bun ştiinţific, constituind un aport preţios şi indispensabil la capitalul de cunoaştere - de exemplu un model abstract de reprezentare a unor idei şi a unor zone de referinţă pentru mediul de dezvoltare. Iar în acest caz tendinţa generală este spre diferenţiere, diversitate. Şi ea este evident influenţată de percepţia vizavi de funcţiile şi performanţele pe care integrează "produsul ştiinţific" rezultat.

Părţile stabile ale mecanismului care defineşte evoluţia leadershipului, în relaţie strânsă cu poziţia ta faţă de fenomenul "creaţie intelectuală", ar trebui să fie date de o dezvoltare complexă, pornind de la posibilităţile de flexibilitate între aspectele de interes şi cele de fond, care să-ţi permită un control sporit asupra încercării de a-ţi impune modelul de gândire.

O creaţie intelectuală aleasă este exemplul unei realităţi aflată dincolo de cea vizibilă imediat, dintr-o industrie care ia tot mai mult amploare.

Referitor la acest lucru, iată ce scrie pe site-ul legeaz.net: *"O asemenea activitate de durată sau chiar ca o sclipire a geniului uman se poate concretiza în opere literar-artistice sau*

ştiinţifice. Mai întâi, autorul unei opere literar-artistice are drepturi personal-nepatrimoniale legate de creaţia sa: dreptul de a fi recunoscut ca autor al operei, dreptul de a decide publicarea ei, dreptul de a cere ca opera sa să nu îi fie atinsă de terţi."

Este adevărat că liderul-creator vede arta într-un mod foarte personal, acceptând noutatea ca model de reprezentare a unor concepţii, care pot să aibă un corespondent direct în realitatea obiectivă. De aceea el se angajează, prin experimente, într-o formă de manevrare a ştiinţei, de organizare şi răspândire a ei. Şi această manevrare a ştiinţei este atât de puternică, de folositoare, încât necesită un act de revoluţie interioară - care modifică într-un anumit grad valorile pe care liderul le-a apreciat de-a lungul timpului.

Fac aici referire la acea formulă complexă de achiziţie a noilor mijloace de creaţie, obţinută printr-un efort ştiinţific constant şi laborios care este dominat de felul în care gândeşti, de experienţele pe care alegi să le foloseşti ca repere pentru elaborarea unor explicaţii, concepte şi modele de impact cuprinzătoare, fundamentate ştiinţific.

Artistul genial este autorul unei creaţii care depăşeşte puterea de cuprindere a minţii omeneşti, fiindcă face referire la o realitate care nu s-a mai văzut şi care continuă să fascineze.

Leadershipul între creaţie şi tehnologie este în strânsă legătură cu realitatea din care îţi construieşti lumea, aceeaşi realitate fiind menită să lărgească orizontul de cunoaştere al lumii din jur. Apelând la o realitate proprie, văzută precum o fotografie care nu are nevoie de cuvinte pentru a transmite emoţii, sub sigla unui nume ivit din creaţia proprie, vei putea mai uşor să produci o mutaţie esenţială în artă, chiar dacă mulţi oameni nu te-ar înţelege:

"Arta este viaţa mea într-o coajă de nucă".

*** Notă:** Muscat, Catinca - Orele lui Prometeu

Leadership Providers

On August 07, 2014

Transformă-ţi leadershipul într-un instrument flexibil de recepţionare a tendinţelor de evoluţie, prin reglarea posibilităţilor de amplificare a ştiinţei furnizate de către o autoritate străină.

Montajul filmului este realizat sub influenţa puternică pe care au avut-o asupra lui Eisenstein spectacolele teatrului Kabuki, arta actorilor japonezi pe care îi văzuse cu prilejul turneului lor din Moscova, în anul 1928. Eisenstein, fascinat de trupa actorilor Kabuki, scrise atunci un articol elogios şi metoda lor deveni baza montajului filmului său.

Geneza ideilor, a metodei inedite din filmele sale, mai ales din „Vechiul şi Noul", îşi are aici una din principalele sale surse. Lucrurile se ordonează însă organic, ideile născându-se una dintr-alta şi căpătând astfel suită, păstrându-se perfecta consecvenţă. La teatrul Kabuki, Eisenstein întâlneşte existenţa în practică a principiilor la care se gândise cu ani în urmă, realizate aici, intuitiv, prin ceea ce el numeşte acum „ansamblul monistic". În acest teatru viitorul regizor „auzi mişcare" şi „văzu sunetul". *

Leadership: Poţi să identifici prezenţa unei noi autorităţi care să clarifice adevăratele intenţii ale celui ce vrei să devii, în încercarea de a reprezenta o nouă Unitate a operei de artă?

Prin condiţiile sale de conexiune selectivă între influenţe şi realizări, în ritmul unei noi cunoaşteri care participă involuntar la determinarea unei ştiinţe superioare, situată la convergenţa unor domenii variate, resursa umană de calitate deţine un rol esenţial. Această entitate complexă, numită *model de urmat* , cu rol de identificare a unor noi posibilităţi de obţinere a rezultatelor dorite, constituie cheia unui număr unic de variabile, de tip factor suplimentar. Ea sporeşte reputaţia unei profesiuni.

Ori de câte ori vei încerca să-ţi perfecţionezi leadershipul, analizând mai pe larg interesantele alternative de folosire a unor noi practici, idei sau tehnici, te vei afla în prezenţa unei noi autorităţi care poate să clarifice, direct sau indirect, adevăratele intenţii ale celui ce vrei să devii. Această autoritate nu este altceva decât o mult așteptată premieră, o parte a provocării de a fi prezent la o manifestare spontană în cadrul căreia artiștii creează pe loc, în funcţie de spaţiu şi dispoziţia generată de context, un montaj care pune diverse poveşti de viaţă într-un nou context.

Ceea ce devii în procesul atingerii succesului este un gest de solidaritate artistică, ca un joc artistic şi intelectual între artişti şi spectatori, o dezvoltare intelectuală mai înaintată în care interesul îl constituie atenţia voluntară ce se naşte din simbioza vechiului cu noul, cu care apreciezi o muncă care dă semnficaţie unui un elogiu al minţii, o pasiune copleşitoare pentru nobleţea gândului înalt.

O nouă Unitate a operei de artă poate fi reprezentată prin conjuncţia dintre ceea ce are specific un artist, o anumită putere de transfigurare a eroului dintr-un personaj dominat de frică şi umilință, într-o fiinţă inteligentă şi un conducător, şi ceea ce îşi imaginează fiecare dintre noi că este: un personaj creat de un geniu care se individualizează.

Leadership: Poţi să stabileşti clar tendinţa de evoluţie a conţinutului artei tale în corelare cu fenomenul de extindere a unei zone de interes, în ceea ce priveşte fluxurile acumulărilor succesive de formă şi conţinut?

Abordarea serioasă a tot ceea ce ţine de dezvoltarea profesională este un prilej de a te deconecta de la un sistem de gândire limitat şi de a stabili o conexiune cu un nou „provider" de idei şi scheme de gândire, adică cu un intermediar al schimbării. Iar această conexiune nu trebuie să facă obiectul unei „banări" de la accesul la un nivel superior de evoluţie.

Deseori, leadershipul nu se poate aplica principiului extinderii *„ cu cât înaintezi mai mult, cu atât funcţionezi mai bine "*, decât prin schimbare de provider, pentru a evita efectul de încetinire a erodării şi pentru acumulări succesive de potenţial de inovaţie.

Influenţa exercitată de prezenţa unei noi surse de autoritate poate să contribuie la asigurarea unor noi cuceriri ştiinţifice, numai dacă ea îţi furnizează noi resurse de inspiraţie. Apoi trebuie să întâlneşti existenţa în practică a acestor resurse şi a principiilor pe care se întemeiază opiniile sau ideile ce ţi-au fost transmise.

Poţi transforma leadershipul într-un instrument flexibil de recepţionare a tendinţelor de evoluţie numai prin reglarea posibilităţilor de amplificare a ştiinţei, care îşi au sursa în arta celorlalţi de a transmite un nou impuls de dezvoltare. Zona ta de interes trebuie să fie fortificată de exprimarea trăirilor personale printr-o metodă inedită de a pune în scenă o reprezentație memorabilă, longevivă, ca o creaţie ce primeşte admiraţia întregii lumi.

Experienţa de leadership nu porneşte doar din analiza pe care ţi-o aplici ţie însuţi pe parcursul procesului de dezvoltare, ci reprezintă cristalizarea unei noi forme de putere, în încercarea de a edifica o nouă construcţie ştiinţifică printr-o formă de reprezentare a artei corespunzătoare propriei tale viziuni.

Tendinţa de evoluţie a conţinutului artei pe care o creezi este dată de specificiul unei interpretări de excepţie, corelat la un mesaj de mare anvergură: sporeşte-ţi însemnătatea spre împlinirea destinului protagoniştilor pe care îi reprezinţi !

Leadership Providers sunt acei cutezători minunaţi care înarmaţi cu cele mai noi cuceriri ale ştiinţei, şi înzestraţi cu idei novatoare şi cu capacitate mare de convingere, oferă şi induc un trend ascendent, calitativ superior, devenind astfel o „autoritate" în acest domeniu. Ei au responsabilitatea de a înțelege ceea ce este disponibil, care s-ar putea potrivi nevoilor sau preferințelor de accesibilitate la un nivel mai înalt de dezvoltare a unei persoane, punându-i la îndemână toate resursele de inspiraţie necesare îmbunătăţirii şi promovării artei sale.

Ca să sesizezi schimbarea şi să o accepţi ca pe o constantă a evoluţiei, mai întâi trebuie să găseşti pe cineva care să-ţi furnizeze o viziune, o cale de urmat şi o motivaţie puternică.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-providers.html

Leadership situaţional

On Octombrie 09, 2014

Încearcă să combaţi senzaţia de insuficienţă a funcţionării prin forţa de caracter, punându-ţi la bătaie abilitatea de a te impune în mod direct în orice situaţie.

Regizorului Serghei Eisenstein i se propune o ecranizare după romanul lui H. G. Wells, „Războiul lumilor”, proiect care va fi însă abandonat ulterior ca fiind prea costisitor. Tratativele se prelungesc însă, deoarece este necesar şi acordul Sovkino-ului şi permisiunea pentru Eisenstein de a-şi prelungi şederea în afara graniţelor patriei sale. Între timp Eisenstein discută şi condiţiile materiale ale contractului: Lasky doreşte numai colaborarea lui, oferindu-i un onorariu de 500 dolari săptămânal în perioada alegerii subiectului filmului şi apoi, din momentul începerii realizării, 3000 dolari pe săptămână.

Însă Eisenstein refuză categoric să accepte orice contract fără participarea lui Tisse şi Alexandrov, a căror prezenţă nu-l interesează însă pe Lasky. Condiţia lui Eisenstein duce aproape la ruperea tratativelor, până când, în sfârşit, Paramount îi oferă pentru început 900 dolari săptămânal, urmând ca din această sumă el singur să-şi plătească colaboratorii. Este o superbă dovadă de solidaritate prietenească. *

Leadership: Îţi manifeşti receptivitatea faţă de cerinţele de confirmare a unui conţinut pe care nu-l poţi duce la îndeplinire decât prin utilizarea unei surse externe de conţinut?

Un lider niciodată nu va accepta să ducă la îndeplinire un proiect, dacă acel proiect nu este conceput sub forma unui mecanism cu două viteze: o muncă de propagare a pulsurilor arbitrare (judecata proprie) şi o regrupare a forţelor de intervenţie pentru optimizarea ofertelor de răspuns (judecata altora).

Situaţia când eşti expus unei mulţimi de orientări, cu multe colectări de feedback, stimulează receptivitatea faţă de cerinţele de confirmare a unui conţinut pe care nu-l poţi duce la îndeplinire decât prin utilizarea unei surse externe de conţinut. O sursă externă de conţinut poate fi o minte strălucită care merge până dincolo de aparenţa lucrurilor, un purtători de mari valori şi de calităţi, un spirit de prim rang artistic, un exemplu unic de virtuozitate, un scriitor plin de forţă sau un om a cărui poveste te-a impresionat enorm.

Situaţia în care te raportezi la o varietate de experienţe de parteneriat, expuse la condiţiile de aprobare ale unor modificări şi completări aduse în favoarea unui produs personalizat, reflectă nu doar o dependenţă de realizări înscrise în linia unui ownership asumat. Ci mai ales dependenţa de o sursă externă de control a modului în care te autoevaluezi în totalitatea unei lucrări de la stadiul zero până la etapa de finalizare.

Eşti posesorul unei cunoaşteri care depinde de natura materialului ei, provenită din experienţă şi din imaginile care îţi populează simţurile şi inteligenţa? Sau eşti posesorul unei cunoaşteri care depinde de stimularea oferită de hrănirea cu o altă viziune?

Leadership: Poţi da o notă mai pronunţată de autenticitate experienţei tale de creaţie în funcţie de calităţile şi evoluţia unui model al statutului tău care şi-a cucerit audienţa prin simplitatea şi carisma cu care a abordat valorile în care crede cu tărie?

Omul care impune respect prin experienţă şi cunoaştere se distinge întotdeauna ca factor marcant al deciziei finale, în victoriile obţinute în luptele cu diferitele situaţii de orientare

profesională. El dă o ripostă pe măsură acelora care cred că au dreptul să-i saboteze autoritatea.

Valoarea de bază a unui asemenea om, al cărui statut de recunoaştere largă funcţionează după criteriul "eu ştiu cel mai bine ce înseamnă performanţa", nu este de dată de utilitatea cunoaşterii vaste pe care o deţine, ci mai cu seamă de aportul constant de empatie şi hotărâre pe care îl aduce la întregirea unui punct de vedere care îi clarifică şi susţine poziţia faţă de influenţele din jur.

Aceasta este un fel de autosusţinere faţă de potenţialul de a schimba toate variabilele de interes ale celorlalţi, impunând noi cerinţe, solicitări sau reguli, în favoarea unei alianţe care să-ţi garanteze independenţa de a alege modalităţile proprii de înfăptuire a obiectivelor. Senzaţia de insuficienţă a funcţionării, în faţa unor factori agresivi de influenţă, poate fi combătută numai prin forţa de caracter care impune respect, admiraţie, recunoştinţă, profesionalism.

Leadershipul este o demonstraţie a diferenţei dintre ceea ce reuşeşti să sădeşti în sufletul oamenilor din jurul tău şi ceea ce descoperă ei în tine. Tot timpul vei plăti contribuţia individuală de „asigurări” la progresul profesional în contul viziunii tale despre lume şi business, într-un mod care să nu încalce drepturile nimănui, dar care să-ţi aducă un plus de libertate de acţiune. Aceasta este singura cale de a te ridica mai sus de condiţia de „limitat”.

O dovadă supremă de solidaritate poate fi acceptată ca un semn că cel care se face înţeles în termenii de "eu controlez întregul proiect" este pe punctul de a-şi recunoaşte valoarea. Cum? Prin asimilarea unor experienţe provenite din exigenţa de a restabili cât mai curând deplina unitate între ceea ce se dă într-o manieră originară (un conţinut personal) şi maniera ca atare în care acel ceva (conţinutul respectiv) se prezintă în forma altor conştiinţe.

Conţinutul care dă valoare solidarităţii tale este legat de ceea ce reuşeşti să înfăptuieşti atunci când ceilalţi se abat de la cursul viziunii tale (stabilită împreună şi de comun acord), fără să le micşorezi meritele care ţi-au asigurat mijloacele de validare a creaţiei numită reprezentativ: REPUTAŢIE.

Leadershipul situaţional este legat de trăsăturile sau abilităţile liderului în raport cu diferiți factori de interes. Se referă în principal la etapele de dezvoltare profesională în care eşti implicat, înscriindu-se mai mult sub forma unor demersuri de afirmare directe sau prin intermediul „terţilor contractanţi” în vederea realizării unor scopuri comune.

Este vorba despre gestionarea situaţiilor diverse la care eşti expus pe tot parcursul carierei, care ar putea determina independenţa ta profesională, sau dimpotrivă, dependenţa ta de o abordare particulară, de un mod de gândire străin, de o altă autoritate.

În diverse circumstanţe de business poţi dobândi un sentiment de apartenență la o cauză comună, sau poţi dobândi un sentiment de apartenenţă la o gândire exterioară, autoritară, care pune mai presus de orice controlul, egoismul şi constrângerile. De multe ori o facem fără să ne dăm seama, şi ne întrebăm de ce nu merg lucrurile.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-situational.html

Leadership sus, jos

On Martie 23, 2009

Capacitatea ta de a te adapta la fiecare situaţie în parte îţi pune la încercare abilitatea de a-i conduce pe oameni prin instinctul de a discerne trăsăturile definitorii ale unei situaţii de tipul: "nu poţi deţine controlul fără să devii una cu ei".

Instrucţie din zori şi până-n noapte. Nu o întreagă armată, ci numai câţiva camarazi de arme, care din proprie iniţiativă au hotărât să i se alăture colonelului Cal Rhodes în primejdioasa misiune de salvare a prizonierilor dintr-un lagăr din Vietnam.

Dar la un moment dat Cal era pe punctul de a se lăsa păgubaş, se simţea obosit şi fără tragere de inimă. Observase că toţi acei camarazi de arme păreau să nu mai fie trup şi suflet alături de el, gata să-l slujească plini de avânt. Nu era uşor pentru un om de vârsta lui să ţină zilnic antrenamente atât de dure şi grele. Părea obosit nu doar fizic, ci şi psihic.

În ce chip să le sporească Cal entuziasmul oamenilor? Sufletul lui era cuprins de tristeţe, simţea că nu este în stare să facă faţă sarcinii pe care singur şi-o impusese. Drept urmare l-a delegat pe Kevin Scott, fost ofiţer în marina militară, să se ocupe de instrucţie în locul lui.

Leadership: Eşti în stare să fixezi destinaţia la care vrei să ajungi, dar nu deţii controlul asupra a ceea ce se întâmplă în jurul tău şi asupra a ceea ce va urma după atingerea scopului propus?

Cheia în leadership este să deții controlul asupra a ceea ce se prezintă ca o situație scăpată de sub control. Adică, trebuie să deţii controlul asupra a ceea ce se întâmplă atunci când eşti departe de oameni şi de scopul propus. Fiindcă, într-un anumit moment al vieții poţi pierde controlul asupra a ceea ce ţi se întâmplă și, astfel, viața ta va ajunge la voia sorții.

Nu uita că dacă nu deţii controlul asupra a ceea ce gândeşti, nu poţi să-ţi controlezi nici acţiunile, iar incercarea de a controla ceea ce nu poţi influența poate fi nuanţa tragică a unui sentiment de frustrare în faţa consecinţelor pe care evenimentele neasteptate le poate avea asupra poziţiei tale.

A-i conduce pe oameni, a-i controla si a-i îndruma în direcţia dorită de tine este un test pe care, la fel ca cei mai mulți lideri, îl poţi pica şi tu la un moment dat. Desigur modul în care îţi testezi abilitatea de a-i conduce pe oameni îţi schimbă foarte mult starea interioară.

Leadership: Cum te simţi şi cum te comporţi în privinţa a ceea ce nu te favorizează la nivelul destinaţiei la care ai ajuns, prin prisma controlului pe care îl exerciţi în cazul în care te confrunţi cu propria ta rezistenţă?

A-i conduce pe oameni este ca şi cum ai urca într-un lift. Intri în lift cunoscând perfect destinaţia, dar nu deţii niciun control asupra a ceea ce se poate întâmpla în timpul călătoriei, fiind dominat de incertitudini. La fel cum nu cunoşti exteriorul liftului şi nu ai o certitudine clară a deplasării – tot aşa se poate întâmpla şi în relaţia ta cu oamenii: să nu cunoşti toate acele simţăminte care îi animă, să nu ai o certitudine clară a motivaţiei lor, a potenţialului lor de dezvoltare la nivel personal şi profesional, şi, deci, să nu ştii direcţia în care se va îndrepta leadershipul tău.

Practic, colonelul Cal Rhodes, din filmul „Uncommon Valor (1983)”, a rămas suspendat în timp şi în spaţiu din punct de vedere fizic şi emoţional. Pur şi simplu nu ştia ce şi cum să facă să îndrepte situaţia în care se găsea. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-un lift ce urcă, fără să poată stabili contact vizual sau tactil cu cineva din exterior, şi fără să ştie încotro se îndreaptă.

Un om care se confruntă cu propria lui rezistenţă, adică care îşi înţelege rolul ca fiind o etapă din viaţă care pur şi simplu îl poate transforma în altcineva, mai prejos de îndatoriile sale, şi care încearcă din răsputeri să lupte pentru a-şi recâştiga poziţia pierdută, este un om care ştie să se consoleze singur, un om care ştie să se motiveze dincolo de dureri şi care priveşte dincolo de aparenţa unei lumi cunoscute.

Dă o şansă leadershipului tău dacă vrei să-ţi menţii poziţia mai mult timp. Pentru asta trebuie să pătrunzi în lumea interioară a celorlalţi oameni, să te apropii fizic şi emoţional de ei, revelându-le semnificaţia misiunii, importanţa ei şi motivele pentru care ei trebuie să se implice în continuare, cu un avânt tot mai mare. Atitudinea şi capacitatea ta de a te adapta la fiecare situaţie în parte este cheia întregului proces de finisare a leadershipului tău.

În leadership trebuie să preiei controlul asupra a ceea ce este posibil să controlezi, dar fii în acelaşi timp dispus să te ierţi, fiindcă nu ai cum să controlezi prin prisma a ceea ce nu ai prevăzut să se întâmple.

Leadership sus, jos sugerează stadiul evoluţiei tale în raport cu factorii şi situaţiile dificile, stresante, care îţi pot afecta calităţile şi aptitudinile. Ca lider, poţi să te ridici la cel mai înalt nivel de încredere în faţa oamenilor, sau te poţi coborî la cel mai de jos nivel în funcţie de cum acţionezi, în funcţie de modul în care eşti perceput şi în funcţie de capacitatea ta de a te adapta la fiecare situaţie în parte.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-sus-jos.html

Leadership Sustenabil

On Septembrie 28, 2015

Străduieşte-te să generezi în permanenţă noi cadre din mai multe unghiuri, printr-o speculaţie a propriei minţi.

Eisenstein priveşte cinematografia nu ca pe o continuare a teatrului, ci ca o negare a lui. Intră în cinematografie socotindu-l domeniu încă inexistent. Marele regizor îşi amintea mai târziu:

"Veneam ca beduinii sau căutătorii de aur spre un loc cu posibilităţi neînchipuit de mari, din care doar un mic sector fusese tocmai dezvoltat. Ne-am fixat corturile şi am introdus în tabără experienţele noastre în diferite domenii. Preocupări intime, profesiuni accidentale din trecut, îndemânări nepresupuse, erudiţii nebănuite - toate erau canalizate spre a construi ceva care nu avea încă nici tradiţii scrise, nici forme stilistice precise, nici măcar cerinţe formulate."

Mai târziu intoleranţa asta se va stinge. Vom constata, în afara unei puternice influenţe a teatrului în arta sa cinematografică, chiar şi o revenire târzie la prima sa dragoste: teatrul. Iar în activitatea sa pedagogică va declara: „Studiul cinematografiei trebuie să înceapă neapărat cu studiul teatrului." *

Leadership: Priveşti fuziunea dintre ştiinţă şi artă ca pe o continuare a demersului de a experimenta noi direcţii de orientare, sau ca pe o negare a oricărui conţinut exprimabil prin efecte vizuale?

Capacitatea de producţie a unor linii noi de montaj, frecvent întâlnite pe parcursul perioadei de raportare la un ideal care trebuie asumat şi afirmat, desigur într-o formă care permite ulterior substanţiale îmbunătăţiri, este o trăsătură importantă a regizorului. Cine caută şi observă această trăsătură la un om de mare cultură, nu va obiecta niciodată procedeelor stilistice ce ţin de aspectul veridic al operei sale, dar va calcula informaţia transmisă pe plan de criterii de evaluare a unui continut experimental rezultat din evenimente, atitudini, situaţii contrastante, care creează surpriza unor suprapuneri de planuri vizuale.

A nega un conţinut exprimabil prin efecte vizuale înseamnă să nu dispui de momente memorabile folosite ca spaţiu de spectacol pentru a produce efecte de noutate. Iar a experimenta noi direcţii de orientare în film sau teatru înseamnă să continui o poveste de la momentul anterior experienţei pe care vrei să o transmiţi lumii - ca să o poţi retrăi mereu.

Montajul este un procedeu de alăturare a mai multor cadre din cât mai multe unghiuri, dominate de tematici complexe ale unor cercetări finalizate într-un produs de referinţă – un excelent suport al informaţiei adunate de-a lungul timpului. Dar materialul informaţional ce formează conţinutul diferitelor cadre nu are nicicum pretenţia epuizării problematicii, atât de ample, în faţa căreia se afla astăzi iniţiativele înnoitoare. Căci întotdeauna se vor găsi modalităţi noi de transmitere a experienţei si cunoaşterii.

Aceste cadre sunt de fapt nişte ţinte ce trebuiesc atinse, nişte prelungiri ale orizontului tău intelectual şi cultural, cuprinzând concepţia despre lume şi viaţă, care îi invită pe ceilalţi să te cunoască. Sunt nişte răspunsuri la întrebările pe care ţi le pui, sintetizate într-o viziune proprie.

Leadership: Poţi susţine emoţii cu suportul unei reprezentări de imagine care să nu fie repetiţie a unei viziuni desprinsă din interiorul unei realităţi simulată de o ecranizare excepţională?

Conţinutul exprimabil integrează tot ceea ce eşti dispus să arăţi lumii prin propria viziune. Cine nu-şi dezvăluie viziunea într-un mod care să inspire, nu va primi niciodată feedback, astfel nereuşind să-şi clarifice îndoielile cu privire la ce a îndeplinit, a dobândit şi a obţinut prin intermediul cunoaşterii şi auto-investigaţiei.

Dar în leadership, viziunea nu trebuie să fie desprinsă din interiorul unei realităţi simulată de o ecranizare excepţională, ci trebuie să se potrivească dialogului dintre logic, ingenios şi plauzibil. Filmul nu este un reper bătut în cuie, iar viziunea nu trebuie să fie neapărat ceva "wow" pentru lume. Ceea ce contează este emoţia transpusă într-o imagine ideală care să îndeplinească condiţia de bază a atingerii unui anumit scop.

În aceste cadre sunt inserate tot ceea ce cuprinde o gândire reformatoare, sub formă de oameni, lucruri, procese, idei, situaţii, relaţii între diferite entităţi şi aşa mai departe. Cu referinţă la leadership, putem considera aceste cadre drept născociri ale spiritului creator, drept patternuri de cogniţie, interpretare şi prezentare, de selecţie, accentuare a unor direcţii de orientare îndreptate spre o câştigare a îndemânării în manipularea anumitor aspecte ale realităţii.

Fără îndoială, unele dintre elementele supuse discuţiei comportă şi alte posibilităţi de interpretare decât cele găsite aici.

Un lider care priveşte fuziunea dintre ştiinţă şi artă ca pe o continuare a demersului de a experimenta noi direcţii de orientare, va descoperi sau va genera în permanenţă noi astfel de cadre, printr-o speculaţie a propriei sale minţi. Mai ales printr-o strânsă împletire a propriei vieţi cu înţelesurile subiective pe care le asociază lumii şi întregii societăţi.

Leadershipul este imaginea pe care o transmiţi lumii rezultată din experienţele de viaţă cu care ţi-ai îmbogăţit emoţiile şi din ştiinţa cu care ai ştiut să pui în valoare frumuseţea lor.

Leadership devine Sustenabil prin cadrele produse de artist prin auto-investigaţie. Adică, atunci când el îşi canalizează toate preocupările intime, profesiunile accidentale din trecut, îndemânări nepresupuse, erudiţiile nebănuite - spre a construi ceva original, un concept, un produs, un activ unic care să-i exprime ideile, viziunea, şi care să dăinuiască în timp.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-sustenabil.html

Leadership Transformaţional

On August 09, 2014

Creează noi versiuni de transformare personală, clarificând sensurile ascunse ale gândurilor şi faptelor născute din efervescenţa creaţiei.

Filmările se fac acum într-o mare încordare. Se filmează câte douăsprezece ore pe zi şi uneori cu câte cinci aparate simultan pentru a se face economie de timp. Exterioarele se termină în august 1928 când echipa se întoarce la Moscova pentru filmările de studio. În această perioadă de muncă intensă, Eisenstein începe paralel uriaşa să activitate teoretică. Scrie acum mult analizându-şi opera din punct de vedere ştiinţific şi estetic.

Scopul acestor numeroase scrieri era să găsească, să clarifice sensurile ascunse ale gândurilor şi faptelor născute din efervescenţa creaţiei, să se pregătească pentru următoarele etape. *****

Leadership: Acţionezi ca un instrument de stimulare a creaţiei intelectuale care stă la baza producerii unei ştiinţe alternative, cu referire la maniera teoretică de a clarifica rolul unui nou nivel de gândire şi prioritate a valorii?

Un lider care luptă pentru cucerirea unei noi competiţii cu el însuşi îşi poate găsi unitatea de sens şi potenţialul de performanţă, dar şi mobilul tuturor aspiraţiilor sale spre înalt, în procesul de preluare şi constituire a unui nou conţinut de „particular" intelectual, puternic susţinut ştiinţific. Particularul este o formă de măsurare a complexităţii unui proiect din perspectiva efectului de expansivitate al unui subiect palpitant ce constituie intriga unei scrieri inspirate.

Cine posedă originalitate încearcă permanent să creeze noi versiuni de transformare personală, clarificând sensurile ascunse ale gândurilor şi faptelor născute în înfierbântarea creaţiei. Cum? Prin sporirea capacităţilor de absorbţie şi transmitere a cunoaşterii, prin sporirea capacităţilor de analiză şi înţelegere a impactului ştiinţei sale, actualizate de calitatea ireproşabilă a gândirii desfăşurate pe cont propriu prin intermediul activităţii teoretice.

Progresul liniar al valorii personale, păstrând acea proprietate de continuitate în sensul realizării unor noi performanţe de ordin intelectual, prin implementarea rezultatelor cercetării ştiinţifice, nu trebuie să eludeze studiul atent, sistematic şi aprofundat al acestui component al operei de creaţie, pe care eu l-am denumit generic: „Partialis Creatium".

„Partialis Creatium" este doar o fracţiune din ceea ce reprezintă întregul sistem de construcţie a judecăţii liderului, bazată pe o apreciere a activităţii profesionale în funcţie de anumite criterii de comparaţie cu ceea ce el încearcă să dobândească pe calea evoluţiei. Şi el se trage dintr-o putere colosală de cercetare şi inventivitate.

Sau, altfel spus, „Partialis Creatium" este vectorul veritabil de înnoire a ceea ce reprezintă liderul în lumea artei şi a modului cum se integrează într-o versiune de a fi, aferentă unei noi evoluţii mai accentuate, spre asimilarea de cunoştinţe şi formarea unei structurii de personalitate cu aptitudini intelectuale aparte.

Leadership: Iei parte la activitatea unui subiect de creaţie care se modelează pe sine în accord cu obişnuitul unei linii de gândire care nu trăieşte decât prin forma fixă?

Artistul extrage câteva impresii personale din ceea ce a văzut şi auzit, şi spune: "iată, aşa este". Iar prin perspectivele de viitor pe care le creează, în realitatea şi în viaţa altora, ca premise de dezvoltare a mijloacelor de expresie, el extrage acest component de optimizare a evaluării personale din sursa ştiinţei acumulate în timp, pentru a obţine o nouă schimbare de stil. Şi spune: *„iată ceea ce am făcut, cum am făcut şi acest lucru a fost rezultatul."*

Leadershipul este rezultatul continuei cizelări, prin preluarea şi optimizarea a ceea ce este mai bun în gândirea inovatorului, putând fi plasat sub semnul excepţionalităţii numai atunci când devine un instrument de stimulare a creaţiei intelectuale care stă la baza producerii unei ştiinţe alternative.

O linie de gândire care nu trăieşte decât prin forma fixă este o modalitate de abordare a unui subiect foarte interesant din prisma unei singure concepţii despre artă, ştiinţă, lume şi viaţă, prin care fondul folosirii mijloacelor de expresie (scenariul, montajul, decoruri, efecte) devine promisiunea confirmării identităţii care te separă de ceilalţi.

Leadershipul Transformaţional se referă la găsirea unei versiuni de dezvoltare şi perfecţionare, cât mai calitative şi mai avansate, prin îmbunătăţirea standardelor personale obţinute în urma unei analize minuţioase a gândurilor şi faptelor născute din efervescenţa creaţiei.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-transformational.html

Leadership Unleashed

On Octombrie 24, 2014

Contribuie la crearea unei noi identităţi de sine, printr-o reînnoire permanentă a „adevărului" care te defineşte.

Filmările se desfăşoară, în genere, în condiţii bune. Tisse caută compoziţii cât mai expresive, biciuit de imaginaţia plastică a regizorului. Dar preocuparea lui Serghei Eisenstein pentru actor este, se pare, unilaterală. Venind la locul de filmare, actorii nu ştiau ce se va filma în acea zi. Îi folosea ca un element al plasticii cadrului, fără a se ocupa prea mult de interpretare. De aceea regizorul întâmpina mari dificultăţi în munca cu actorii. Pentru rezolvarea lor acceptă ajutorul Elisabetei Telesova, care va rămâne şi mai departe consiliera lui în această privinţă şi bună prietenă totodată.

Problema va rămâne însă în picioare şi mai târziu se va vorbi adeseori despre faptul că Eisenstein distruge personalitatea actorilor, suprimându-le interpretarea în scopul obţinerii expresivităţii plastice, doar, şi va fi condamnat pentru că nu suportă nicio critică în acest sens. *****

Leadership: Poţi să dai credibilitate unei creaţii care intră în opoziţie cu ceea ce se întâmplă într-un context al receptării autentice?

Să creezi noi forme de artă prin delimitare de orientări şi puncte de vedere, dar în măsura unei eventuale înţelegeri intervenite între părţi, înseamnă să distingi şi să sortezi între ceea ce îţi aparţine în mod autentic şi ceea ce ai împrumutat de la alţii. Sau mai bine zis, înseamnă să intri în contact cu un anumit adevăr despre tine însuţi pentru a folosi ceea ce este mai bun din ceilalţi, invocând o aşa zisă autoritate de judecată – ce are forţă de respingere.

Adevărul despre tine este similar aparenţei luată drept esenţă, o funcție de distanță care se autoapelează prin nevoia stringentă de a te impune într-un mod care îi forţează pe ceilalţi să renunţe sau să se considere nişte paria din motive care nu ţin în primul rând de ei. Asta înseamnă să dai credibilitate unei creaţii personale care intră în opoziţie cu ceea ce se întâmplă într-un context al receptării autentice.

Dar aceste creaţii personale autentice, în care noţiunile de „formă" şi „substanţă" cedează unei anumite tentaţii venite din lumea exterioară, prin intermediul subiecţilor de test şi de cercetare, receptivi la orice tip ce cerinţe, vor trebui să aibă trăsăturile artei.

Acest lucru este posibil doar dacă fantezia artistică nu-şi ia lua zborul de pe terenurile umanului şi dacă nu intră într-un spaţiu restrictionar, domeniu exclusiv al ştiinţei, tehnicii, inspiraţiei şi experienţei lipsite de căldura sufletească – în vederea obţinerii expresivităţii care să te individualizeze pe scena marilor înfăptuiri.

Leadership: Care este greutatea pe care o resimţi percepându-te pe tine gândind într-o lume care îţi scapă?

Ne amintim aici de mitul maşinii care gândeşte, în viziunea filosofului francez Mikel Dufrenne, simbolizând boala secolului, înţelegând prin aceasta greutatea pe care o resimte omul percepându-se pe sine gândind şi dorind, într-o lume care îi scapă, în care se alienează şi unde nu-şi mai găseşte rădăcinile. Un soi de cunoaştere apriorică, sădită în adâncimile

conştiinţei, pe care omul nu doar că o subevaluează, ba chiar o ignoră, pentru a se putea concentra doar asupra chestiunilor esenţiale ce-l interesează.

Iar această greutate resimţită cu forţa unei dependenţe de exprimare şi de expansiune a cunoaşterii, în condiţiile unor exigenţe de abordare şi utilizare a artei pentru care „subiecţii de test" nu au suficientă pregătire, are rezonanţă în delimitarea propriei individualităţi de statutul de persoană tolerată.

Pentru a atinge acel nivel al leadershipului care îţi oferă şansa de "a reconfigura" identitatea după placul celorlalţi, trebuie să lupţi împotriva acestei tendinţe de a organiza creaţia ca o „totalitate închisă" în care ceilalţi reprezintă doar „ *elemente ale plasticii cadrului* ".

A distruge personalitatea celor care te susţin în demersurile de promovare a artei autentice, suprimându-le interpretarea în scopul obţinerii expresivităţii plastice, este echivalentul condamnării tale la neputinţa de a te face înţeles, înaintând vertiginos până la neputinţa de a te mai accepta şi suporta tu însuţi.

Adevărul care definește motivul regizorului de a se focaliza mai mult pe conținut decât pe formă, este o oglindire fidelă a realității în gândire privind aprobarea sau dezaprobarea interpretării unor roluri care nu sunt ale lui.

Leadership Unleashed evidenţiază acele porniri spre perfecţionarea artei, puse la comanda unei identităţi de sine continui care îşi exagerează importanţa, manifestându-se cu putere într-o direcţie de sens contrar conduitei de deschidere şi toleranţă faţă de ceilalţi.

Delimitarea propriei perspective asupra artei peste care se clădeşte viitorul profesional, traversată de viziuni şi de pasiunea detaliului, nu au ca punct de referinţă calitatea de a fi empatic - dar exact aceasta stă la baza recunoaşterii propriei tale superiorităţi sau inferiorităţi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-unleashed.html

Leadership: Unu la Unu

On Februarie 13, 2010

Stabileşte relaţii cât mai bune cu oamenii din jurul tău, ancorându-i la gândirea şi la convingerile tale adevărate.

Deseori am discutat în articolele mele despre celebrul actor de comedie român Puiu Călinescu. Şi voi vorbi despre el mereu. Fiindcă, pe de o parte este unul dintre actorii care mi-au plăcut cel mai mult, dar pe de alta, fiindcă este un om mare – un om a cărui valoare nu a fost egalată decât de foarte puţini actori, un om a cărui putere de înţelegere a naturii umane nu poate fi pusă la îndoială.

La un moment dat, el a spus într-un interviu ceva ce nu voi uita niciodată:

- Să nu confundăm un saltimbanc cu un actor. Dacă nu te încadrezi într-o disciplină, dacă nu ai un respect pentru stăpânul tău care este publicul - el este tata, el este mama, el dă banii pentru ca tu să-ţi iei pantofi...atunci nu te poţi simţi realizat. Nu m-am simţit niciodată decepţionat sau trădat de public. Nuuu ! De ce? Fiindcă noi suntem întotdeauna unu la unu: Îl iubesc, şi mă iubeşte.

Cred că aceste cuvinte reprezintă "vraja" apropierii dintre oameni, în ele stă tot secretul unui lider. În aceste cuvinte se poate recunoaşte valoarea adevărată a celui care ştie să construiască relaţii solide şi de durată. Mare dreptate avea expertul în materie de conducere, John Maxwell, atunci când a afirmat: *"Există posibilitatea să îţi placă oamenii fără să îi şi conduci, dar nu poţi conduce oamenii fără să îi placi."*

Leadership: Apartenenţa ta la condiţia de "prezenţă dublă" poate fi judecată prin prisma a ceea ce cunoşti din afara scenei, iar nu pe baza ideilor pe care le-ai căpătat din experienţa de a fi faţă în faţă cu publicul?

Actorul are o prezenţă dublă: formală sau necesară, în funcţie de rolul pe care îl interpretează pe scenă. Iar leadershipul rămâne în grija acelora care l-au înţeles şi l-au aprobat ca fiind o scenă de manifestare a comportamentelor şi atitudinilor actoriceşti. De regulă leadershipul este înţeles şi acceptat pe deplin de un gen sau o categorie anume de indivizi – ca mod de orientare a oamenilor prin manipulare şi control. Leadershipul, de asemenea, te recomandă ca fiind un om veritabil ce prezintă un echilibru remarcabil de calităţi şi virtuţi.

Leadershipul nu este doar un indicator al orientării oamenilor perseverenţi către un anumit scop, ci este şi un indicator al valorii lor etice. Îţi aminteşti de Evanghelistul Matei? El povestea că fariseii, vrând să-i întindă lui Iisus o cursă şi să-l îndemne la nesupunere faţă de stăpânirea romană, l-ar fi întrebat dacă trebuie să plătească impozit Cezarului. Dar Iisus, simţind capcana care i se întinde, le-a cerut moneda, le-a arătat efigia împăratului şi le-a spus: "Daţi Cezarului cei a-l Cezarului". Aceste cuvinte servesc pentru a recomanda să i se recunoască fiecăruia meritele, atribuţia, rolul său şi realizările sale.

Ca să ţi se recunoască meritele, atribuţia, rolul tău, atunci oamenii trebuie să te considere demn de a-i reprezenta şi să te accepte ca un om competent care ştie să preţuiască ceea ce primeşte de la ei: stima, respectul şi motivaţia de a-şi continua misiunea. Ca şi actorul de comedie român Puiu Călinescu, trebuie să te conformezi publicului, să recunoşti că el are dreptate. Idealurile tale trebuie să fie de admirat, viabile şi trebuie să fie urmate. Dar eforturile pe care le faci în împlinirea acestora pot fi încetinite datorită criticii pe care ţi-o faci singur dacă leadershipul tău nu se ridică la un nivel superior de influenţă.

Leadership: Ca să-i câştigi pe oameni de partea ta trebuie mai întâi să treci de partea lor ştiind că ceea ce ai de zis prin forţa sugestivă a imaginii tale reprezentative merită orice transformare conjuncturală şi orice recunoştinţă?

1. Tu cum te transformi într-un agent al schimbării?

2. Poţi lua decizii dificile care vor face o diferenţă în lumea din jurul tău?

3. Eşti tentat să te opreşti într-un anumit punct? Sau continui să-ţi măreşti puterea de influenţă? Dacă da, cum?

4.Moralul oamenilor se îmbunătăţeşte atunci când te afli în mijlocul lor? Cum construieşti relaţii solide şi de durată? Evoluezi alături de oameni, generând acea vibraţie, acea atracţie care să-i determine să se unească în jurul tău? Îţi creezi o imagine consistenţă şi constantă despre tine – aceea a unui om care îşi colorează existenţa după de nişte idealuri înalte?

Oamenii simt că au în tine un aliat pe care se pot baza? Poetul şi dramaturgul german Johann Christoph Friedrich von Schiller spunea că lumea nu-ţi poate dărui ceea ce nu primeşte de la tine. Adică, fii un om de calitate şi ei îţi vor dărui ataşamentul. Ca să-i câştigi pe oameni de partea ta, mai întâi trebuie să treci tu de partea lor. Te vei bucura de atâta trecere câtă îţi vor arăta ceilalţi, iar pentru a-i determina să ţi-o arate, va trebui să le câştigi încrederea - prin atitudinea ta, prin felul tău de-a fi, prin ce ştii, prin sinceritatea ta, prin autenticitate, prin felul cum jonglezi cu regulile.

Nicio vrajă nu-i mai puternică decât aceasta. Lumea simte un fel de repulsie (sau nu simte nimic) faţă de omul străin de simţămintele lor, şi care nu are capacitatea de a-şi exprima sentimentele în virtutea rolului său, prin felul cum se foloseşte de oricare din elemente leadershipului şi prin cristalizarea lor simultană. Ştii cum se numeşte asta? Carismă.

Leadership: Poţi să adaptezi expresia concretizată a modului în care te vezi, la felul cum îţi percepi caracteristicile fizice, emoţionale, spirituale şi sociale într-un context ideal de interferență scenică?

Când îi ajuţi pe cei din jur, indirect te ajuţi pe tine. Dacă vrei să te bucuri de o atenţie corespunzătoare din partea oamenilor, atunci trebuie să fii pe aceeaşi lungime de undă cu aspiraţiile lor. Leadershipul tău trebuie să exprime aceeaşi armonie pe care ei o prevăd. Sau parafrazându-l pe scriitorul Alexandre Dumas, trebuie să creezi o lume în jurul lor peste care să stăpânească gândirea şi simţirea ta.

Capacitatea ta de conducere este afectată de modul în care îţi dezvolţi propriul potenţial, de nivelul exigenţelor tale în autoevaluarea şi valorificarea personală. Numai dezvoltându-ţi competenţele, crescând exigenţele faţă de tine şi faţă de ştiinţa ta de a conduce, te vei putea apropia de nivelul maxim al potenţialului tău. Nu uita că excelenţa în leadership se obţine depunând eforturi serioase de perfecţionare şi dezvoltare a competenţelor, abilităţilor, concomitent cu creşterea exigenţelor faţă de tine – liderul.

Aşa cum un pictor dozează culoarea cu mai multă intensitate, fără a ştirbi câtuşi de puţin perspectiva în care se situează componentele – tot aşa şi personalitatea ta, ca să fie recunoscută şi înţeleasă, trebuie să-ţi impui cu multă prudenţă, diplomaţie şi tact, cu multă ambiţie, cu simţ de răspundere, cu mult echilibru, un anumit ritm de leadership prin care să-ţi comunici emoţiile, fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarţi cu ceilalţi. Şi fără să ştirbeşti câtuşi de puţin impresia de continuitate în felul în care te raportezi la ei, la aşteptările lor, la ceea ce poţi face tu pentru a-i uni în jurul unui scop comun care să-ţi

asigure recunoaşterea superiorităţii.

A-ţi pune în evidenţă personalitatea într-un context ideal de interferenţă scenică înseamnă să te comporţi ca un actor: să acţionezi firesc, adevărat, necesar, în funcţie de situaţia în care te afli, aducând la suprafaţă reacţii organice, reuşind astfel "sensibilizarea" spectatorilor.

Leadership: Unu la Unu desemnează imaginea pozitivă a liderului în viziunea oamenilor, desemnează acea remarcabilă personalitate, acea autentică autoritate morală, emoţională, profesională care îl reprezintă în relaţiile cu ceilalţi oameni. Foarte multe lucruri pozitive încep să se întâmple atunci când un lider îşi demonstrează capacitatea de a empatiza cu ceilalţi oameni – moralul lor se îmbunătăţeşte, în timp ce el obţine influenţă şi credibilitate. Cu alte cuvinte, dacă oamenii te urmează pentru ceea ce eşti şi pentru ceea ce reprezinţi, adică necondiţionat, atunci te poţi considera un Rege.

Obţinerea performanţei în leadership necesită timp şi o muncă de Sisif cu oamenii. Liderul trebuie să-şi dea silinţa să se facă înţeles căci numai astfel va putea câştiga oamenii de partea ta – devenind veritabili aliaţi în obţinerea scopului propus şi în ultimă instanţă pentru obţinerea recunoaşterii şi chiar a bunăstării materiale şi emoţionale a tuturor.

În această luptă permanentă dusă de lider, el trebuie să aibă aliaţi de nădejde, fiindcă nu este un "Atlas" care să poată suporta pe umerii săi munca şi toate responsabilităţile echipei. Un bun lider va găsi căile, mijloacele şi tactul adecvat ca să ajungă un "Rege" pentru fiecare din echipă.

La jocul de şah, pentru a putea efectua rocada mică trebuie ca regele să nu fie în şah, iar spaţiul dintre el şi turn să fie liber. Tot aşa şi în leadership, pentru ca liderul să aibă o mare înrâurire asupra oamenilor, el nu trebuie să se afle în opoziţie cu ei. Ci trebuie să fie liber să-şi exprime sincer şi deschis orice sentiment, să-şi etaleze personalitatea transmiţându-şi în mod pozitiv convingerile, idealurile, şi totodată să le modifice acestora, după propriile sale reguli şi principii de conducere, emoţiile, gândirea şi percepţia despre sine.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadership-unu-la-unu.html

Loteria leadershipului

On August 19, 2009

Diferenţiază-ţi „brandul" printr-o ofertă singulară, pentru ca poziţionarea ta în relaţiile cu ceilalţi oameni să ia altitudine.

Umbreluţe, umbreluţe ! Poftiţi la umbreluţe ! Umbreluţe la 5 lei, umbreluţe la 10 lei ! Numai acum şi numai de la mine vă puteţi procura umbreluţe de soare la cele mai mici preţuri ! Nu mai staţi pe gânduri şi cumpăraţi chiar azi o umbreluţă ! Poftiţi la umbreluţe ! Poftiţi la umbreluţe ! …

În fiecare zi, timp de aproape două săptămâni şi jumătate - cât timp a durat sejurul meu la mare, am trecut cel puţin de două ori pe zi pe lângă acest vânzător de umbreluţe, ce stătea chiar lângă plajă, care, prin cuvintele şi sintagmele folosite precum: "cele mai mici preţuri" sau "numai acum şi numai de la mine", încerca să-şi vândă marfa mult lăudată şi atât de ieftină celor care doreau să se protejeze de razele puternice ale soarelui. De dimineaţă, cred că de la ora 7, până noaptea târziu tânărul vânzător repeta obsedant în acelaşi ritm lent acelaşi refren arhicunoscut şi amuzant: „Umbreluţe, umbreluţe ! Poftiţi la umbreluţe ! …"

Oare ce se petrecea în mintea oamenilor care treceau zilnic pe lângă vânzător şi ascultau ce spune acesta? Erau ei atât de fascinaţi de cuvintele lui ademenitoare şi de umbreluţele sale de soare, încât să fie tentaţi să cumpere de la el fără să regrete în nici un fel alegerea făcută?

Leadership: Te limitezi la noţiunea de "cealaltă parte de context" graţie utilizării îndelungate a unui produs care se poziţionează mai aproape de o zonă de "sharing" care nu a fost supusă percepţiei utilizatorilor faţă de Brandul pe care îl reprezinţi?

Cred că atunci când cineva îşi organizează singur munca încât să fie apreciat de potenţialii clienţi, nu trebuie să se limiteze la noţiunea de "autoritate" care produce un folos material pentru sine. Ci mai degrabă la noţiunea de *"cealaltă parte de context"* , adică dincolo de ceea ce poate fi apreciat şi acceptat ca produs de valoare.

Şi ce altceva se află dincolo de ceea ce este perceptibil şi tangibil, decât ireproşabilitatea rezultatului final, astfel încât oamenii să se bucure de toate calităţile unui lucru bine făcut. Un produs care se poziţionează mai aproape de o zonă de "sharing" care nu a fost supusă percepţiei utilizatorilor faţă de Brandul pe care îl reprezinţi poate reprezenta un rezultat palpabil pe teren scurt datorita reclamei foarte bune. Dar asta nu inseamna neaparat ca reprezinta certitudinea unui fapt pe termen lung: este suficient sa experimentezi capacitatile sale incat sa nu mai poti renunta la el?

A te limita la noţiunea de "cealaltă parte de context" înseamnă să prestezi un serviciu, ca unic în domeniul afacerii respective, dar care să fie perceput şi accesibil mai rapid decât eşti tu pregătit să-l exploatezi la adevărata lui valoare. Nu întotdeauna ce vinzi este direct proporţional cu ceea ce aştepţi să obţii. Fiindcă percepţia utilizatorilor faţă de Brandul pe care îl reprezinţi este dependentă de reputaţia unui produs care ştie să fie special fără să epateze cu nimic.

Există diferite genuri de marketeri, cei care ştiu să-şi definească oferta şi cei care transformă ideea de "autentic" într-o abilitate (de a te descurca singur în crearea de noi oportunităţi şi orizonturi) şi intr-o virtute (de a reinventa modelul de business pentru a nu-si pierde calitatea de a fi brand).

Garanţia este ceea ce poţi admite ca certitudine a valorii tale vizavi de ceea ce te stimulează după ce s-a ales praful de produsul sau serviciul tău.

Şi există diferite tipuri de abordare, definind structura demersurilor de punere în valoare a unui bun sau serviciu, ori promovarea însemnătăţii alegerii voluntare a unei poziţionări adecvate pentru un produs. Iar această abordare, apropiată de fenomenul numit "consumism", deducând care sunt nevoile şi dorinţele oamenilor şi cum să le îndeplineşti, din năzuinţa spre inovaţie şi accesibilitate, trebuie să evolueze în direcţia unui context de socializare autentic.

Contextul acesta trebuie să faciliteze dialogul, să favorizeze performanţa investiţională, să dea şanse de afirmare, permiţând previzibilitate şi continuitatea serviciilor, facând un anume brand mai relevant decât celelalte. Ca indicator al rentabilităţii, marketingul se poate manifesta mai ales în contextul luării deciziei de a introduce o valoare de factor de răspândire a serviciilor şi produselor, pentru a îmbunătăţi procesul de cultivare a unui nou model de business. Asta prin crearea şi extinderea permanentă a unui portofoliu reprezentativ de clienţi.

Leadership: Îţi judeci rezultatele propriei evaluări de Brand prin prisma a ceea ce pretinzi ca fundament al unei noi orientări?

Leadershipul, la fel ca şi domeniul vânzărilor şi celelalte domenii de activitate, este ca o loterie unde, nimic nu este sigur. Indiferent cât de mult efort depui, indiferent cât de mult te implici în această zonă, indiferent cât de bun şi de renumit ai fi, nu poţi şti cu certitudine că oamenii nu te vor refuza şi nu îşi vor căuta o altă "ofertă".

Asemenea unui vânzător a cărui scop principal este acela de a-i convinge pe oameni să apeleze la serviciile sale de calitate ireproşabilă şi să se reîntoarcă la el cu plăcere, marketerul are de îndeplinit, la rândul său, o misiune foarte grea. Trebuie să fie îndeajuns de abil încât să nu lase să se întrevadă niciodată ce gândeşte cu adevărat despre "garanţia" produsului.

Fundamentul unei noi orientări în marketing este similar cu ascensiunea unui vârf de stâncă neexploatat ce oferă vizibilitate perfectă de jur împrejur. Mai întâi trebuie să te caţeri pe o poziţie relevantă şi dominantă pentru ceea ce ţinteşti a obţine, apoi să decizi că e al tău şi de acolo poţi vedea că lumea îţi aparţine. Loialitatea ta faţă de produsul pe care îl promovezi trebuie să fie frânghia pe care doar tu te-ai urcat deja şi ai tras-o după tine, care să stea întinsă și să formeze o linie dreaptă.

Dacă nu vrei să cazi de pe stâncă în timp ce admiri priveliştea magnifică trebuie să te uiţi într-un singur punct care, în combinaţie cu altele, formează o imagine.

Leadership: Priveşti lumea prin intermediul senzaţiei imediate pe care o generează specificitatea produsului, pentru că numai aşa poţi vedea realitatea în esenţa unei exigenţe care se situează deasupra calităţii percepute şi a valorii ofertei?

Îţi alimentezi modul de a vinde cu o senzaţie de tipul: "Cine sunt eu în faţa produsului?" Un erou cocoţat pe un vârf de stâncă sau un stăpân responsabil?

Pentru a intra în cursa pentru tragerea la sorţi trebuie să rezolvi jocul de puzzle cu imaginea propriului tău „brand" – brand care se bazează pe exemplul calităţii şi autenticităţii tale, pe abilităţile tale, pe caracterul şi personalitatea care îţi definesc leadershipul. Trebuie să strângi acel minim de puncte care să te propulsezi în topul preferinţelor.

Dacă reuşeşti să-i convingi pe oameni că ajutorul tău este indispensabil, printr-o atitudine deschisă şi pozitivă, printr-un comportament exemplar, prin acţiunile pe care le desfăşori, prin profesionalismul de care dai dovadă, atunci cu siguranţă aceştia vor fi dispuşi să-ţi acorde un punctaj pozitiv.

Vei putea spune că eşti un număr câştigător numai dacă te-ai calificat în cursă şi dacă ai reuşit să câştigi cele mai mult puncte.

Tu ţi-ai confirmat participarea la tombola pentru câştigarea poziţiei de lider? Beneficiile specifice stilul de leadership pe care l-ai dezvoltat sunt pline sau lipsite de consistenţă? Îţi diferenţiezi „brandul" printr-o ofertă singulară? Pe ce se bazează poziţionarea ta în relaţiile cu ceilalţi oameni? Care sunt principiile de bază după care se conduce poziţionarea ta în mintea posibililor tăi alegători?

Diferenţiază-ţi „brandul" printr-o ofertă singulară, pentru ca poziţionarea ta în relaţiile cu ceilalţi oamenii să ia altitudine.

Leadeshipul este oferta de nerefuzat pe care o lansezi pe piaţă, fără să transmiţi preţul pe care îl are decât după achiziţionarea ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-ca-o-loterie.html

Leadershipul de doi bani din România

On Martie 18, 2013

Măsoară-te cu tine însuţi fără să accepţi ca formă de oglindire alternativa unor observatori care exclud o puternică corecţie a propriilor exagerări de imagine.

Și uite de aia merg lucrurile în România, așa cum merg ele de multă vreme: prost şi tot înapoi. Adevărata ciumă care a izbucnit de două secole încoace la noi în ţară este corupţia, acea orientare spre "înapoi" datorată falşilor profeţi, adică acelora care nu ştiu nimic, dar pretind a cunoaşte totul. Nu-i de mirare că prea multe pile și relații în interiorul instituţiilor au adunat oameni fără nicio pregătire solidă în toate domeniile de activitate. Oameni toxici la interior, dar la exterior foarte rafinaţi.

În toate instituțiile de stat, îi găsim pe tata, mama, fiica, fiul, nepoții, socrii, bunicii, verișorii, prietenii și restul rudelor, toţi sub același acoperiș. Toți fiind mari doctoranzi, cu studii prin străinătate, având diplome adunate și tot adunate, de parcă ar fi fost la cules ciuperci după ploaie. Toți multipolari, cu talente într-o mie de direcții. Tot atât de bine se orientează în filozofie cât şi în contabilitate. Și profesor, și politician, și psiholog, și artist, și cântăreț, când doctor, când avocat, când consultant, când prezentator, când la discotecă, când piscină, când la festivități. Toți mari cunoscători. Cu funcții înalte. Cu mașini scumpe. Și toți se trezesc afaceriști imediat ce pun mâna pe-un post important. Toți și-au asigurat pensia, dar nu și nemurirea...

Nici măcar unul singur nu are un fundament științific. Cele trei mari calități ale omului de știință (invenție, creație, descoperire) lipsesc cu desăvârșire la absolut toți eroii noștri. În fond, niciunul nu știe nimic despre nimic. Știința lor este "știința copitelor fără potcoave". Genul ăla de indivizi care se abia reușesc să copieze din cărți sute de paragrafe pentru doctorat, dar habar nu au ce este un blog/vlog în secolul 21.

Leadership: Ai început să mergi înapoi ca să iei o distanţă mai mare faţă de punctul de vedere al unor observatori ce participă la derularea evenimentelor, dar nu pot să se detaşeze de desfătările rutinare în care se simt blocaţi?

Ar mai avea oamenii aceştia ceva important de spus în vreun domeniu al științei, în afară de ceea ce au plagiat? Dottore Genshin, ce-ai putea tu să mai scrii pe un blog? Măcar de-ai scana o carte (scrisă de alţii) şi ai pune-o pe Scribd, atâta lucru să faci pentru oamenii care vor să înveţe ceva.

Oamenii ăştia îmi amintesc de acel vizir Sams-ud-Davla, de pe timpul lui Avicenna, care îşi însuşea fără ruşine o parte importantă din veniturile statului, sporindu-şi averea şi aşa enorm de mare. Rudelor şi prietenilor le împărţea cu dărnicie moşii bogate. În divane domnea mita şi delapidările. Cadiii-judecători hotărau procesele în favoarea celor care plăteau mai mult. Comandanţii foloseau banii armatei în scopuri personale. Toţi oamenii aceştia erau asemenea unor semidocţi fără mari posibilităţi de expresie intelectuală, sau asemenea unor observatori care excludeau o puternică corecţie a propriilor exagerări de imagine.

Și după ce ți-ai adus toate catrafusele în guvern și ai diminuat valoarea fiecărei instituții în parte, măcar fă un bine și pune în fiecare sector, în funcțiile cheie, pe cineva realmente foarte bine pregătit în domeniu. Cât timp mai eşti în stare să îţi faci loc la evenimentele sociale sau istorice, abuzând de puterea pe care o deţii?

Da, aduci pe unul tobă de talent, un inovator, îl plătești de 10-20 de ori mai bine decât

catrafusele alea care oricum nu fac nimic, și poate în acest fel se vor mișca mai bine lucrurile în fiecare instituție.

Însă, în România se întâmplă fix pe dos. Toate ridichile stricate ajung șefi și directori, iar cei cu adevărat specialiști pleacă din țară, eventual încheie contract cu diverse companii private.

Leadership: Eşti în stare să recunoşti existenţa reală a unei "interferenţe" exterioare care te ţine departe de eventualele abuzuri datorate prea plinului unei puteri neasumate şi negarantate ce s-a format din îmbinarea efectelor de contrast negativ?

Și normal că totul se duce de râpă. O țară plină de trădători, e o țară plină de pile și de slabi profesioniști. Pentru ca o ţară să fie subjugată uşor, trebuie să o destabilizezi, adică trebuie să slăbeşti soliditatea instituţiilor, să minimalizezi funcţionalitatea lor. Şi cum faci asta? Simplu. Înlocuieşti profesioniştii cu nişte mediocri. Sau, aduci numai mediocri care habar n-au ce este ştiinţa, iar cei cu adevărat valoroşi şi inovatori îşi vor găsi chiar în străinătate recompensa financiară, independenţa şi statutul pe care munca li-l oferă. Din cauza asta România este la cheremul marilor puteri.

Tocmai pe acest principiu s-a dezvoltat America în ultimii 80 de ani. Au ajuns acolo cei mai buni specialiști din toate colțurile lumii, fiindcă acolo sunt bine remunerați pentru talentul lor, și apreciați la adevărata valoare.

Nimeni cu adevărat talentat nu va accepta să facă munca incompetenților (mai ales pe bani puțini). Pe aceeaşi linie de argumentaţie a slăbirii premisei "perfecţiunii", o observaţie de asemenea demnă de remarcat a făcut-o Avicenna în urmă cu câteva secole:

"Fluviul ştiinţei, care acum curge numai pentru cei aleşi, cu timpul se va revărsa peste întreaga lume, până în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului, şi toţi vor şti despre învăţătorul nostru, după cum se va afla despre toate minţile mari şi luminate, despre toţi "zeii" omenirii !

Falşii profeţi, aceia pe care întâmplarea sau privilegiile nemeritate i-a cocoţat în anumite locuri de pe vârf, şi care fălindu-se cu rangul lor reuşesc să prostească mulţimea, oricât de mult şi-ar dori, ei nu vor fi niciodată capabili să producă înăuntrul ştiinţei acea convieţuire strânsă între virtute şi frumuseţe căreia îi este îngăduită să rodească recolta cerească."

Leadershipul este privilegiul oamenilor învăţaţi capabil să îşi promoveze o imagine care nu se construieşte pe dimensiunile şi rezoluţia altei imagini (a cărui fundal este acceptat pentru a fi "multitasking").

Leadershipul de doi bani din România este asemenea unei căruţe trase de boi, acolo unde ar fi trebuit să se constate existenţa unei maşini Tesla. Aş putea să continui să vorbesc despre ce se întâmplă în România, la ora actuală, dar mă voi opri aici. Nu ştiu de ce. Poate fiindcă m-am săturat de falşii profeţi care se afişează în haine de miel, dar care pe dedesubt sunt... sunt lupi înfometaţi !

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-de-doi-bani-din-romania.html

Leadershipul de moment

On Aprilie 08, 2017

Îndepărtează-te de ceea te afectează, fără să te rupi de ceea ce te aştepţi să se întâmple.

Mă gândeam cu amărăciune la zilele care treceau în tăcerea unei priviri parţiale, ştiinţifică şi artistică în acelaşi timp, cuprinzând doar fenomenele stranii ale naturii, ultimele maşinării ale morţii create sub regimul infecţios al unui agent agresiv, ca fiind o anomalie a unor gene rezistente la orice antibiotic. Transpunând acest agent agresiv într-o expresie mai plastică, din perimetrul scrierii autentice, m-aş putea apleca asupra acelui scenariu apocaliptic care începe cu "m-am îmbolnăvit de moarte, dar moartea vrea să mă ţină în viaţă ca exponent al animalismului."

Aceşti zombies de care sunt înconjurat, de care moartea însăşi pare că se teme, nu poate fi transformat într-un simbol al martirilor dedicaţi medicinii, în niciun caz, ci sunt un eşec al lipsei capacităţii de observaţie a cercetătorilor din medicină. Plin de nădejde, ca o ultimă scăpare din infernul ţesut din măruntaiele unei condamnări la moarte, am încercat să mă delimitez de tot ce nu-mi era prezentat de intuiție ca o cunoaştere clară și distinctă, în vederea reproducerii creatoare a unei realităţi care te provoacă să te întrebi: Așadar, totul e sortit să se întâmple?

Luminat de selectarea unei semnificaţii potenţiale, particulare şi întâmplătoare a acestei condamnări, ridicată la rang de perlă a conştiinţei care se voia neapărat personalizată cu adaosurile unei erijări deasupra condiţiei existenţiale, mi-am fixat principiile de moment ca într-un tablou unic realizat de un mare artist – nu puteam să-mi pronunţ verdictul decât la adresa unei obligații specific epistemice. Momentul când am văzut totul în perspectivă, atunci am ales să înaintez spre drumul meu. Sunt Gerry Lane, iar creionul care prinde acum viaţă în mâna mea aparţine cercetătorului care încearcă să observe ceva ce tuturor celorlalţi medici le scapă: leacul.

Păream încadrat într-un trailer numit "live for today for tomorrow never comes" în care arta supravieţuirii, ghicită de raţiune și produsă de imaginaţie, căpăta accente de thriller psihologic. Eram parcă desprins dintr-o pictură de o fantezie extravagantă, tulburătoare până la stupefacţie, precum "Visage of War" a lui Salvador Dali, unde elementele constitutive - priveliştea macabră şi întinsul de nisip - se amestecau într-o combinaţie iraţională a raporturilor dintre real şi ireal.

Leadership: Poţi să te delimitezi de tot ce nu îți este prezentat de intuiție ca o cunoaştere clară și distinctă, în vederea reproducerii creatoare a unei realităţi bazate pe aparenţe?

O realitate bazată pe aparenţe este rezultatul unei imagini care te fascinează neîncetat prin doza de fantezie pe care o conţine, dar care totodată te face să îți pierzi puterea de a abstractiza, puterea de înţelege prin reflecție, şi nu-ţi dă posibilitatea de a formula opinii bazate pe argumente solide, în conformitate cu responsabilităţile ce îţi revin. În ce fel toate teoriile și schemele mele intelectuale, puse în aplicare cu rezultate în curs de acumulare, mă ajutau să anulez o realitate atât de contrară oricărui mijloc de apărare și să percep un trend de gândire pozitivă fără limite?

Negreşit. Mă obişnuiam cu suma adevărurilor ultime ale unei experienţe singulare, tipice unui *"self made man"* ivit din mijlocul unei sălbaticii necruţătoare. Ceream de la Dumnezeu, de la acest maestru al întorsăturilor neprevăzute, îngăduinţa de a mă despărţi de cele sfinte prin inducerea unor noi efecte biologice precum și reducerea celor adverse, în solicitudinea exagerată a unei manifestări de introvertism sortită unei activități de cercetare.

Asemenea unui hidalgo rătăcitor, înduram greutatea explorării unui pustiu din care nu era scăpare, din care îşi trăgeau seva formele indubitabile ale unui rău care se numeşte sfârşitul lumii, a unei pecingini groteşti generatoare de haos, ce umileşte şi murdăreşte, sufocă şi copleşeşte cu forţa de-a ruina nevoia de ordine specifică spiritului vieţii.

Primul principiu de prudenţă ce vine în întâmpinarea leadershipului sună în felul următor: ***"Îndepărtează-te de ceea te afectează, fără să te rupi de ceea ce te aștepți să se întâmple."***

Simţul unei puteri superioare, de la accepţiunea cuprinzătoare a ideii de cauzalitate la analiza lucidă și neiertătoare a stării de transformare a existenţei în totalitatea ei, părea să izvorască din adâncurile unei trăiri, dincolo de orizontul pe care ochii și mintea mea îl întrezăreau.

Începeam să-mi văd existența, valoarea, reacţiile, prin prisma dorinţei de a înainta într-un joc de acţiune, împărţită în durere şi plăcere, just şi fals, interior şi exterior. Bineînţeles, luam în considerare varianta conform căreia mă lăsam doar în compania imprevizibilului pentru a mă testa și descoperi.

În leadership, ceea ce aştepţi să se întâmple într-o altă lumină decât cea cu care eşti obişnuit, seamănă cu tentativa de a face incredibilul credibil: trebuie să fii pregătit să te aştepţi la o minune din partea unei experienţe diferite de cea cu care te-ai obişnuit deja.

Leadershipul de moment este o viziune reflexivă a cărei primă însuşire este o enormă stricteţe şi o apropiere creativă faţa de misiunea pe care ți-o dai singur într-o scurtă retrospectivă a situaţiilor neobişnuite prin care ai trecut.

Această misiune va atrage unităţile de informaţie cu care lucrezi: imagini, forme, simboluri, abilităţi de sortare, de reunire a părţilor dintr-un întreg, de însuşire, de stabilire a asemănărilor şi a diferenţelor pe baza comparaţiilor dintre ceea ce ți se întâmplă și ceea ce scot în prim plan cele două forme ale existenței: viața și moartea.

Totodată, această misiune vine ca o confirmare a unei singure dorințe: aceea de a-ți testa nivelul de încredere în tine însuți și de a te descoperi ca un tablou ce are nevoie de o oarecare nuanţare de la luminos către întunecat pentru a-i fi înțeleasă imaginea.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-de-moment.html

Leadershipul întemeiat pe o structură obiectivă

On Iunie 27, 2010

Încearcă să trezeşti în oameni gândul schimbător, convertindu-i spre acea realitate benefică menţinerii unei variabile de tipul "perspectivă de lungă durată".

Vreau să încep acest webinar prin a vă spune povestea tâmplarului cel sărac din Hingham, Massachusetts, redată de celebrul scriitor Russel H. Conwell. Ei bine acest om sărac, neavând de lucru, pierdea mereu timpul pe lângă casă. Într-o zi soţia lui i-a spus să se ducă şi să-şi găsească o ocupaţie. Aşa că s-a dus pe ţărmul golfului, s-a aşezat şi a cioplit un lanţ de lemn dintr-o bucată de şindrilă udă. În seara aceea, copiii lui s-au luat la ceartă pentru lanţul de lemn, aşa că a mai făcut unul, ca să-i împace. În timp ce cioplea, a venit un vecin şi i-a spus: "Dacă ştii să cioplești aşa de bine, de ce nu faci nişte jucării?"

- O, n-aş şti ce anume să fac, a răspuns tâmplarul.

Atunci de ce nu-i întrebi pe copiii tăi? i-a sugerat vecinul.

- La ce bun? Copiii mei sunt altfel decât copiii altor oameni.

Totuşi, a doua zi dimineaţă, a întrebat-o pe fiica lui: "Ce jucărie ţi-ai dori?" Copila i-a spus că şi-ar dori un cărucior pentru păpuşă, o umbrelă, şi a continuat cu o listă nesfârşită. Pentru tot restul vieţii, tâmplarul ştia ce jucării să-i dea fiicei lui. Astfel că, după ce s-a consultat cu proprii copii, în propria casă, a luat lemnul de foc, fiindcă n-avea bani să cumpere cherestea, şi a început să cioplească acele jucării Hingham solide, nevopsite, care sunt cunoscute de ani de zile pretutindeni în lume. Iar el a ajuns unul dintre cei mai bogaţi oameni din Massachusetts.

Leadership: Poţi să-ţi autentifici competenţele de întreprinzător apelând la funcţia "Get Your Own Unique Hand-Made" care să returneze o valoarea TRUE în procesul obţinerii unei performanţe de poveste?

Îţi poţi autentifica competenţele numai dacă îţi înzestrezi leadershipul cu noi puteri, aşa cum un magician îşi măreşte influenţa asupra publicului cu noi "numere de magie", numai dacă reuşeşti să te raportezi la fiecare dintre ei prin propria ta percepţie şi mentalitate.

Dar mai întâi de toate, pentru a-ţi dezvolta însuşirile, trebuie să-i lămureşti pe cei din jurul tău asupra intereselor comune. Fii în acelaşi timp deschis la sugestiile şi dorinţele lor, fără a condamna raţiunea lor. Căci ei acceptul de a te afla în fruntea lor şi de a-i conduce, făcându-şi loc în gândirea şi în simţămintele tale, te va ajuta să navighezi pe parcursul procesului tău de dezvoltare şi să urci pe scara leadershipului.

Este o cerinţă a performanţei în leadership să te autoevaluezi, să-ţi pui în valoare însuşirile, să-ţi amplifici impactul pozitiv asupra celorlalţi, să nu te îndepărtezi de ceea ce eşti şi ceea ce poţi fi – dincolo de orice bariere impuse sau autoimpuse, dincolo de orice formă de îndoială. Fă-ţi un aliat din orice om care îţi sare în ajutor, tratându-l ca pe un posibil colaborator pe termen lung.

În sprijinul afirmaţiilor mele, pe care le consider verosimile, stă însuşi tâmplarul din Hingham, Massachusetts. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi îmboldit soţia lui să-şi găsească o

ocupaţie? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi ascultat sfatul vecinului său? Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi fost dispus să îndeplinească dorinţele copiilor lui? Nu-i aşa? Probabil n-ar fi ajuns niciodată prea departe.

Prin urmare, îţi poţi perfecţiona abilităţile de leadership, într-un mod cât mai eficient, într-un mod în care tu însuşi să ai numai de câştigat, fără să regreţi şi fără să ai de pierdut, numai dacă ceilalţi acceptă schimbarea impusă de o realitate benefică. Însăşi oamenii din jurul tău vor găsi modalitatea potrivită de a-ţi conferi un stimul pentru a continua, sporindu-ţi astfel valoarea.

Leadership: Ceea ce te face să fii diferit este chiar motivul pentru care ai ales să dai feedback propriei experienţe de viaţă, în contextul în care tot ceea ce te face să fii tu însuţi este un rezultat a ceea ce altcineva ar putea face în locul tău?

Un lider sesizează acele semnale ce apar în jurul său şi le ia în considerare – căci ele pot duce la succesul dorit, ele pot umple acel gol din ştiinţa şi din experienţa sa, care se interpune între performanţă şi mediocritate. El poate face asta printr-o regăsire a acelei părţi din sine care se doreşte a fi corectată – de la cel mai mic, la cel mai mare detaliu.

Un lider care ţine la prestigiul său şi care se vrea a fi un ghid de excepţie, nu trebuie să vicieze impactul pe care îl are esenţa leadershipul său prin "secţionarea" acelor puncte de sprijin, a acelor conexiuni cu cei din jurul său. Relaţiile sale cu ceilalţi oameni se cer a fi întemeiate pe o cunoaştere concretă, iar cele mai valoroase relaţii sunt cele care se stabilesc şi se dezvoltă ca atare.

Poţi privi relaţiile pe care le stabileşti cu oamenii precum casa în care locuieşti, care îţi poate deveni străină, respingătoare, dacă nu te acomodezi cu ea, dacă nu reuşeşti să o decorezi şi să o înzestrezi după nevoile tale, sau dacă nu este luminată.

Dintr-o dată de trezeşti singur, părăsit în propriul tău cămin, însingurat, lipsit de orice susţinere, lucru care va influenţa enorm viaţa, sănătatea şi sentimentul de siguranţă. Relaţiile sunt ca o lampă solară, ca o sursă de lumină care ajută leadershipul tău să strălucească în funcţie de felul cum o alimentezi. Lapma aceasta arde atâta timp cât oamenii, în urma unei evaluări continue, acceptă să fii în fruntea lor.

Leadership: Singura cale de a-ţi creşte încrederea în sine este să te gândeşti la acel moment din viaţă în care te-ai simţit cel mai mult iubit, fără să te culpabilizezi pentru ceea ce ai fi putut deveni înainte de a te încrede în alţii?

Pentru ca leadershipul să fie întemeiat pe o structură obiectivă, se impune ca liderul să interpreteze bine modalităţile de exteriorizare a celorlalţi oameni, modul lor de funcţionare, aşa cum doctorul interpretează radiografiile şi spune verdictul pacientului. Abia pe urmă trebuie să-şi reevalueze capacitatea de a conduce şi să se străduiască să dezvolte ca un meşteşugar iscusit mai mult acea latură personală, acele resurse personale, acele direcţii, acele zone, competenţe, abilităţi, care îmbunătăţesc performanţa lui şi a grupului pe care-l conduce.

Aşa cum laudele ori încurajările, criticile sau dezaprobarea spectatorilor din tribună fac ca o echipă să prindă aripi sau să cadă, tot astfel impactul pozitiv sau negativ pe care îl ai asupra leadershipului tău (prin desăvârşirea relaţiilor cu ceilalţi oameni) face ca performanţa ta să crească sau să se stingă treptat şi sigur, ca un băţ de chibrit.

Este leadershipul tău întemeiat pe o structură obiectivă? Cum interpretezi modalităţile de

exteriorizare a celorlalţi oameni? Relaţiile tale cu ceilalţi oameni sunt întemeiate pe o cunoaştere concretă? Te simţi confortabil vizavi de ideea că toţi ceilalţi îţi urmează exemplul? Este leadershipul tău unul de substanţă? Ai sisteme şi rutine care te ajută să performezi la nivel înalt? Personalizezi modul în care îi instruieşti şi îi dezvolţi pe oameni? Eşti un mentor pentru ceilalţi lideri? Îi ajuţi pe oameni să descopere ce li se potriveşte? Le oferi tot timpul un feedback?

Leadershipul scoate în evidenţă acel moment din viaţă care îţi schimbă traiectoria şi percepţia asupra lucrurilor pe care le faci cu plăcerea de a le trăi ca să te descoperi într-un ecou de amintire nestinsă.

Leadershipul întemeiat pe o structură obiectivă are ca şi considerent de bază acele lucruri pe care le poţi face atât de bine încât ele să conteze pentru ceea ce laşi ca amintire generaţiilor viitoare. Iar în baza amintirilor pentru care te străduieşti să creezi un impact prin intermediul lucrurilor făcute întâmplător şi lipsite de o determinare exterioară, trebuie să-ţi imaginezi şi să prezinţi o experienţă de neuitat.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-intemeiat-pe-o-structura-obiectiva.html

Leadershipul între creaţie și nuanţele gândirii

On Septembrie 14, 2016

Nicio creație nu poate merge mai departe, dacă nu are perspectivele unei înnoiri a receptării critice moderne și necondiţionate.

Eisenstein continuă colaborarea cu Prokofiev. Compozitorul lucrase şi el intens încă de la Alma-Ata. Primul lucru pe care îl ceruse Eisenstein compozitorului era muzica pentru secvenţa "Jurământul opricinilor", secvenţa pe care o dorea filmată - suntem încă la Alma-Ata - pe baza muzicii.

Eisenstein încă nu concretizează felul în care trebuie construită secvenţa. Muzica lui Prokofiev nu-i place. Compozitorul se aprinde şi declară că nu va mai scrie muzică fără "fiţuici", adică fără desene, căci numai astfel poate urmări toate nuanţele gândirii regizorului. Eisenstein îi face o serie de schiţe, pe baza cărora Prokofiev scrie un nou "Jurământ".

Apoi compozitorul scrie cântecul doicii "Ocean mare", iar după aceea cântecul de leagăn pe care Staritkaia îl cântă fiului ei ucis, lui Vladimir. Acum intenţiile regizorului îi sunt atât de clare compozitorului, încât Serafina Birman constată uşurinţa cu care ea poate filma scena datorită faptului că Prokofiev a ghicit, a înţeles ce se întâmplă în sufletul zbuciumat al Eufrosinei Staritkaia.

Leadership: Reușești să concretizezi felul în care trebuie construită o secvenţă de deschidere spre universul creaţiei dintr-un puternic cadru al reciprocității, prin intermediul relației dintre „margine" și „necuprins"?

Nu vei reuși să stabileşti o afinitate faţă de un domeniu, numărându-te totodată printre precursorii unei întregi dezvoltări care apropie analiza unor puncte de vedere diferite de fundamentarea unei concepţii unitare asupra a ceea ce înseamnă „compoziţie artistică", ca regulă de bază pentru evoluţia ideilor, dacă nu concretizezi felul în care se realizează transmiterea lor.

Secvența nu reprezintă doar un şir de imagini sau de scene dintr-un film, care formează un anumit episod. Ci mai mult decât atât, ea este o rezultantă a compoziţiei unui proiect în echipă, în funcţie de toanele şi imaginația fiecăruia. Reprezintă un şir ordonat de operaţiuni de bază efectuate asupra unei zone de utilizare a rezultatelor pentru satisfacerea unei anumite relații între ceea ce se numește „margine" și „necuprins".

Marginea este ceea ce se întâmplă "offline": nu ai putere de decizie, dar contribui indirect prin sfaturi și recomandări profesioniste, sugestii și intuiţii. Necuprinsul, direct legat de montajul unei interpretări a diferitelor experiențe sau viziuni, este un catalizator de explorare a unei linii de gândire neîntrerupte. Altfel spus, regizorul trebuie să fie umbra compozitorului, iar compozitorul trebuie să fie soarele unei noi realităţi ce răsare deasupra orizontului artistic.

Ca să înţelegi mai bine o personalitate artistică, trebuie să dobândeşti o altă deschidere asupra creaţiei sale artistice.

Combinaţia dintre un fundament al cunoaşterii, situat înăuntrul unui concept dat, şi o cauză eficientă externă, de alăturare a unei gândiri reprezentative, are loc atunci numai când părţile contribuabile la dezvoltarea proiectului îşi intensifică acţiunile de urmărire a scopurilor lor. Asta înseamnă să saluţi iniţiativa de a determina un anumit înțeles printr-o observare din

exterior. Ceea ce în leadership se numește să întăreşti perspectivele de extindere a viziunii printr-un „like" la opinia celorlalți.

O prietenă a scris pe facebook cu ceva timp în urmă: „ *Inventează ceea ce nu există... pentru că ceea ce există aparţine tuturor.* " Un regizor îşi sporeşte pregnanţa autenticităţii prin capacitatea de a da oricărui lucru din jur o altă conotaţie, o importanţă suplimentară, o vibraţie mai înaltă, încât realitatea pe care o transformă în spectacol să pluseze farmec prin contrastul dintre "formă şi fond", dintre „margine și necuprins".

Din păcate nicio creație nu poate merge mai departe fără existența unei evaluări de impact externe, dacă nu are perspectivele unei înnoiri a receptării critice moderne și necondiţionate. Capacitatea de creație merge mâna în mână cu evaluărea realităţii din prisma valorii intrinseci a lucrurilor scoase în evidenţă, ceea ce face din existența externă rodul unei perspective de impact asupra receptării "înnoirii" realităţii din prisma capacităţii de idealizare a relaţiei dintre Ego şi Totul din Jur.

Leadershipul este ceea ce se întâmplă în sufletul regizorului atunci când personajele sale sunt redate prin prisma echivalenţei dintre reproducerea realităţii cu o obiectivitate perfectă (sub toate aspectele sale) şi altă variantă a realităţii, "aşa cum este ea în autonomia fiinţei lui".

Leadershipul între creaţie și nuanţele gândirii se face vizibil numai în prezenţa unei originalităţi confruntate cu criterii de evaluare care permit un anumit grad de implicare, şi totodată în măsură să genereze un sentiment de recunoștință și împlinire.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-intre-creatie-si-nuantele-gandirii.html

Leadershipul lui Moş Crăciun

On Octombrie 16, 2010

Permite-le celorlalţi oameni să se conecteze cât mai repede la tine, ca să-ţi poţi realiza intenţiile cât mai uşor.

Meşterul vânduse toate jucăriile şi se întorcea spre casă. La marginea oraşului s-a oprit să privească o fereastră. Ştia că acolo locuieşte o familie săracă şi se întreba ce jucării or fi primit copiii din această casă.

Trei copii visau cu voce tare:

- Dacă am avea un soldăţel de plumb, numai unul, ne-ar fi de ajuns…

- Ne-am juca împreună şi nu ne-am certa nicio dată pentru el. Bătrânul ştia că nu mai avea nicio jucărie şi tare ar fi vrut să le dăruiască măcar una. Dar ce minune ! Tocmai un soldăţel de plumb rămăsese, nu se ştie cum, în fundului sacului. Şi, astfel, dorinţa celor trei fraţi sărmani s-a îndeplinit.

În drum spre casă, bătrânul gândea: *"Aş vrea să fac atât de multe jucării, încât să dăruiesc câte una fiecărui copil din lume dar mai ales celor sărmani, cărora n-are cine să le cumpere"* . Şi mergând aşa, pe gânduri, văzu în zăpadă un pui de căprioară rănit la un picior. Bătrânul îi legă rana cu ce avu la îndemână şi îl ajută să se ridice.

Ceea ce vrei sa primesti de la viaţă este urmarea firească a ceea ce ţi se întâmplă când eşti dispus să faci o faptă care din start se mulează pe valorile tale.

Atunci făptura aceea gingaşă i-a vorbit cu glas limpede ca şi de copil:

- Acum văd că ai o inimă bună. Dorinţa ţi se va îndeplini.

Ca din pământ a apărut o sanie fermecată purtată în zbor de nişte reni minunaţi. A fost dus într-un ţinut înzăpezit unde îl aştepta o căsuţă cu ferestre luminate. O mulţime de pitici ca şi cei din povesti l-au întâmpinat bucuroşi.

Piticii erau harnici şi îndemânatici, gata să se apuce de treabă. Materialele se găseau din belşug, căci, nu se ştie cum, se înmulţeau mereu şi nu se terminau niciodată. Iar bătrânul meşter priceput îi îndruma pe pitici şi împreună făceau jucării, mereu mai multe şi mai frumoase - pentru fiecare copil din lume, jucăria pe care şi-o dorea.

Seara de Ajun este noaptea în care visele copiilor se împlinesc. A doua zi, în dimineaţa de Crăciun în jurul bradului împodobit, bucuria nu mai are margini. Niciunul dintre ei n-a fost uitat. Iar după numele sărbătorii, copiii i-au pus numele Moş Crăciun şi aşa a rămas până astăzi. *****

Tendinţa de a crea o "legendă" din propriile tale tipare de conducere le poate împlini oamenilor anumite nevoi sau aşteptări, mai ales dacă exigenţele lor vizavi de eficacitatea practicilor aplicate de tine vor creşte mereu?

Aşa cum povestea lui Moş Crăciun prinde întotdeauna la public, situându-se în acel segment cheie pe care aproape toate business-urile încă îl mai studiază şi promovează cu seriozitate – tot aşa şi tu, apelând la o campanie de conştientizare a importanţei leadershipului tău îţi vei îmbunătăţi vertiginos întreaga capacitate de relaţionare cu ceilalţi oameni. Tendinţa de a crea o "legendă" din propriile tale tipare de conducere le poate împlini oamenilor anumite nevoi sau aşteptări, mai ales că exigenţele lor vizavi de eficacitatea practicilor aplicate de tine vor creşte mereu.

Înţelegerea cât mai corectă, mai profundă şi mai cuprinzătoare a leadershipul tău este cheia care îţi deschide poarta recunoştinţei oamenilor. Dar mai întâi trebuie să nivelezi terenul care îţi convine cel mai mult pentru a-i câştiga pe oameni de partea ta, trebuie să te încadrezi în acel spaţiu prin care poţi să îţi controlezi în totalitatea aria de influenţă. Poţi marca fundamental calitatea impactului tău doar dacă oamenii vor conştientiza valorile pe care se sprijină leadershipul tău şi dacă îi vor acorda o importanţă care să nu poată fi contestată – tot aşa cum venirea lui Moş Crăciun este obligatorie pentru ca copiii să fie emoţionaţi.

Permite-le celorlalţi oameni să se conecteze cât mai repede la tine, ca să-ţi poţi realiza intenţiile cât mai uşor. Dar ca să se conecteze la tine ei trebuie să ia în considerare importanţa leadershipului tău. Întreabă-te: care este tiparul de conducere care le poate îndeplini oamenilor anumite nevoi sau aşteptări? Leadershipul tău poate să reprezinte un tipar de genul "Toată lumea primeşte un dar", sau un tipar de genul "believe in something more more than miracles"?

Leadership: Înţelesul pe care îl dai aşteptărilor tale depinde de felul cum îţi doreşti să arate imaginea ta într-un context de creştere a angajamentelor faţă de ceea ce poţi controla când îţi cunoşti nivelul de automotivare?

Leadershipul practicat de tine va reprezenta întotdeauna obiectul cercetării pragmatice, spirituale, dar şi un criteriu relevant de evaluare a impactului său – tot aşa cum dărnicia lui Moş Crăciun este evaluată de copii după cadourile pe care le aduce. Desigur, nu e suficient să doreşti dezvoltarea unui mit într-o direcţie anume, pentru ca leadershipul tău să se realizeze mai uşor, mai ales dacă evoluţia respectivă ar contrazice adevărata realitate. Însă impactul major pe care îl are campania de conştientizare a leadershipului tău asupra rezultatelor este hotărâtor pentru succesului tău.

Tu îţi poţi crea o legendă prin care leadershipul tău să capete o semnificaţie aparte şi îndrăgită de toată lumea? Poţi impune prin intermediul acestuia o senzaţie de sărbătoare care să genereze o atmosfera de bucurie?

O astfel de practică reprezintă exact contrariul modului de gândire dominant în leadership, însă s-ar putea să fie tocmai strategia de care este nevoie pentru a te ridica la un nivel mai înalt, bazată pe diferenţierea necesară. Eu te încurajez ca măcar să iei în considerare această opţiune.

Este leadershipul tău unanim acceptat? Dragul nostru Moş Crăciun, bătrânelul cu plete şi barbă albă, cu haine roşii şi sacul plin de daruri este un lider unanim acceptat, niciodată contestat chiar dacă şi el a instituit o regulă: după faptă şi răsplată. Este un lider în domeniu, nu are concurenţă, toată lumea îl acceptă aşa cum este. De la originile sale şi până astăzi el a fost şi este aşteptat cu bucurie de oamenii din diferite părţi ale pământului. Se pune întrebarea de ce este atât de persistent în timp şi acceptat pe tot globul? Aproape toate ţările l-au adoptat ca atare sau ca echivalente.

Ce simbolizează leadershipul tău? Simbolizează prosperitatea şi autoritatea? Îţi lărgeşti treptat mijloacele de influenţă, profitând din plin de acceptul pe care ţi-l dau oamenii de a pătrunde în sufletul lor? Ţii pasul cu nevoile şi aşteptările lor? Eşti un lider unanim acceptat?

Leadershipul este semnificaţia pe care o dai unei fapte bune săvârşite cu intenţia de a-ţi autoevalua calităţile sub o formă diferită de centrare a atenției în momentul prezent, când tot ceea ce te înconjoară este atât de ferm ancorat într-o viziune nouă asupra lumii.

Spirit sau credinţă? Nimeni nu se revoltă împotriva deciziilor lui **Moş Crăciun**, nimeni nu-l renegă, nimeni nu face grevă din cauza lui, nimeni nu cere înlocuirea lui - chiar dacă el nu este la fel de darnic cu toţi, aducând daruri mai consistente la cei cu dare de mână şi daruri mai puţine, mai ieftine la cei săraci; sau nu aduce nimic material, ci doar speranţe pentru cei necăjiţi.

De ce Moş Crăciun ne face pe majoritatea să fim mai buni, să fim mai analitici cu noi înşine şi pe cei mai mulţi dintre noi ne ajută să găsim căi mai adecvate de găsire a prosperităţii în anul ce urmează?

Spirit sau credinţă, leadershipul lui Moş Crăciun poate servi ca model pentru toţi.

***** http://craciunul.blogspot.com/2007/12/poveste-luimos-craciun.html

Leadershipul Receptiv

On Februarie 22, 2013

Omul de ştiinţă parcurge un drum care oricând poate rămâne captiv în timp, fără a se pierde el însuşi într-un neant al neputinţei de a concepe "fiinţa supremă".

Umberto Eco scrie în cartea sa "De la arbore spre labirint", următoarele:

Labirintul este un tip de reţea, în care orice punct poate fi în legătură cu orice alt punct. Orice punct al său poate fi legat cu orice alt punct, iar procesul de conexiune este şi un proces continuu de corectare a conexiunilor, structura lui ar fi întotdeauna diferită de cea care era cu o clipă mai devreme, iar de fiecare dată l-am parcurge urmând nişte linii diferite.

Aşadar cine călătoreşte prin el trebuie să şi înveţe să-şi corecteze continuu imaginea pe care şi-o face despre el, fie aceasta o imagine concretă a unei secţiuni (locale), fie o imagine ordonatoare şi ipotetică ce priveşte structura lui globală (imposibil de cunoscut, atât din motive sincronice, cât şi din motive diacronice).

O reţea este un arbore plus infinite coridoare care-i leagă nodurile unele de altele. Arborele poate deveni (în plan multidimensional) un poligon, un sistem de poligoane interconexe, un imens megaedru. Dar această comparaţie este încă înşelătoare: un poligon are limite exterioare, pe care modelul abstract al reţelei nu are.

…Acestea sunt atributele în căutarea cărora trebuie să mergem "până acolo unde, chiar dacă fiecare dintre ele are o extindere mai largă decât propru-i subiect, toate la un loc să aibă aceeaşi extindere cu a subiectului: iar aceasta va fi esenţa lucrului".

Leadership: Deţii capacitatea de a integra potenţialul esenţei tale într-o nouă unitate, prin sporirea receptivităţii faţă de ceea ce vine din afara ta?

Ceea ce cauţi te va găsi în cele din urmă, cu condiţia ca ceea ce urmează să asimilezi (un alt tip de informaţie, o altă doză de fantastic, o nouă cantitate de cunoştinţe) să-ţi ofere posibilitatea de a depăşi imediatul unei subiectivităţi încurcate. Imaginea mentală a ceea ce se află în afara ta poate deveni o nouă realitate, pe de o parte virtuală, care trebuie înţeleasă într-un sens mai larg decât eşti dispus să accepţi.

Această realitate reprezintă un amestec în cantităţi variabile dintre "adevăr" şi "proiecţiile" imaginaţiei tale. Este un concept important care ar putea să valorifice ceea ce poate fi evidenţiat în abordările pro şi contra ale ideii de superlativ, adică condiţia absolută de neasemănare.

Leadershipul receptiv intervine în contextul evoluţiei ştiinţei prin observaţiile pe care le faci în legătură cu orice, dând un nou sens evenimentelor, dar mai ales prin întrebările pline de relevanţă pe care le pui despre natura lucrurilor şi a condiţiilor lor de existenţă, întrebări care au potenţialul de a surprinde pe toată lumea.

A integra potenţialul esenţei tale într-o nouă unitate, prin sporirea receptivităţii faţă de ceea ce vine din afara ta, înseamnă să te rătăceşti într-un labirint care conţine toată ştiinţa lumii, a cărui cale de ieşire trebuie să o descoperi prin detaliile ascunse în fiecare lucru din jur. Este vorba de acea unitate a cunoaşterii ce slujeşte la a apropia pe cât posibil experienţa de

utilizare a amănuntelor şi a circumstanţelor dintr-o realitate obiectivă schimbătoare, de imperativul "gândirii în imagini" care duce spre aprofundarea unor metode de evidenţiere a verosimilului de care depinde însăşi progresul unei discipline.

Leadership: Poţi să oferi o nouă revelaţie asupra filosofiei ştiinţei pe care o slujeşti, găsind corelaţii între percepţia vizuală a stimulilor de transmitere a informaţiei şi capacitatea de a produce o noutate în domeniu?

Esenţa determinării tale în ceea ce priveşte găsirea unor noi forme de interacţiune între ştiinţă şi intuiţie, între progres şi inovaţie, cuprinde o secvenţă de acţiuni şi luări de poziţie în faţa a ceea ce se numeşte: "să ştii să personalizezi evenimentele şi schimbările cu noi semnificaţii şi conotaţii, în funcţie de ceea ce te intrigă la ele".

La un alt nivel de dezvoltare şi de flexibilitate a gândirii, suprapunerea unei realităţi virtuale peste un mediu real, mergând dincolo de tărâmul posibilului şi al evidenţei, creează premizele unei puteri avansate de cunoaştere şi stimulare a raţiunii. Puterea de a fi totul într-un nou peisaj, într-un alt moment, în scopul eliminării convenţionalului. Prin aceasta se produce inovaţie, originalitate, revelaţie.

Revelaţia, compusă din semnificaţii atribuite unor circumstanţe create, reprezentări particulare a unor forme noi de informaţie, adică unei realităţi subiective, este o cale de a aduce la suprafaţă lucruri pe care le porţi în tine şi de care nu eşti conştient. Aici, facem referire la infinitele coridoare ale labirintului cunoaşterii care se sprijină pe linia ideii că "tot ceea nu există poate fi închipuit, şi că ceea ce poate fi închipuit poate fi transpus într-un nou univers lingvistiv, ştiinţific, cultural.

Labirintul este rezultatul unor abordări sistemice și complexe ale acțiunilor necesare pentru asigurarea unei bune corelări între ceea ce se numeşte ordinea naturală şi ceea ce se poate numi ordinea "supranaturală", între orginea celestă şi cea terestră. Ceva mistic, nu-i aşa?

Poţi găsi calea de ieşire cu ajutorul stimulilor de transmitere a informaţiei, precum comparaţiile, conotaţiile, metaforele, analogiile, care sunt influenţate de puterea vizualului - în funcţie de perceperea, sub mai multe aspecte, a spaţiului şi a elementelor din jur.

A produce o noutate în domeniu înseamnă să reprezinţi în planul unei superioare aşteptări despre viaţă şi despre lume o realitate surprinzătoare, sub formă de plăsmuiri, care poate exista chiar şi atunci când tu nu mai eşti. Noutatea este chiar povestea ta rămasă neterminată...

Leadershipul receptiv se referă la modalitatea de a alcătui şi a expune un mesaj provenit din observarea şi cunoaşterea lumii din jur, dar cu menţiunea că trebuie să trăieşti experiența de a-ți împinge mintea până la limitele ei și a o forța să sară dincolo de cunoscutul imediat, spre o realitate care se dovedeşte mai fascinantă şi mai copleşitoare decât orice tenebră.

Leadershipul receptiv mai este cunoscut drept "Proba Labirintului." Iar fiinţa supremă care ţine sub control toate misterele labirintului este simbolul continuităţii în evoluţia ştiinţei.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-receptiv.html

Leadershipul şi Arta

On Iulie 21, 2016

Lărgeşte-ţi orizontul în ceea ce priveşte viziunea asupra artei, susţinând poziția pe care o manifeşti faţă de încercările de conturare a unui nou profil al ei.

Înainte de a se începe filmările, regizorul Boris Mihin, grijuliu, văzând lipsa de cunoştinţe tehnice ale lui Eisenstein în domeniul cinematografiei, îl introduce în ambianţa studioului, îi alege colaboratori dintre specialişti. În primul rând, un operator. Pe Eduard Tisse. Mihin îi şi explică motivul acestei alegeri:

- La dumneata, teatrul se pasionează pentru acrobaţie. Deci, probabil şi în cinematografie vei fi imprudent. Însă Eduard posedă o strălucită experienţă de cronicar şi mai este şi un excelent sportiv. Fără îndoială că o să vă potriviţi bine.

Profeţia aceasta a fost confirmată printr-una din cele mai desăvârşite colaborări artistice. Prima lor întâlnire avu loc în grădina însorită a vilei Morozov, sediul teatrului. Întâlnirea între doi oameni net diferiţi, între două caractere, două temperamente opuse. *

Leadership: Poţi să stabileşti sensul creator al unirii a două reprezentări distincte ale valorii, sub raportul dintre gândire și realitatea unui *"extra-output"* în tranziţie?

Rezultatul muncii este asemenea unui brand care dă o notă de prestigiu produsului oferit: are o esenţă (a conceptului pe care îl promovează) și o identitate care îl face recunoscut. Dar pentru ca acest rezultat să fie definitoriu pentru un leadership profitabil, el trebuie să-și construiască propria identitate dintr-o experiență comună de dezvoltare şi multiplicare, sub auspiciul a două reprezentări diferite ale valorii.

Mai întâi, o valoare care impresionează printr-un act de receptare a experienței de raportare la o cunoaştere axată pe mânuirea puterii de creaţie și aprecierea ei, ceea ce fundamentează dorinţa de implicare şi împinge spre acțiune. O asemenea valoare se afirma în mod unic într-o carieră artistică, lărgită prin deschiderea către noi moduri de a percepe trecerea spre un nivel înalt de măiestrie.

Și o valoare menită încurajării deprinderii și promovării unei atitudini etico-estetice faţă de opera în cauză. Aceasta integrează crezul (totalitatea principiilor după care te conduci) pentru o anumită direcție de determinare a apartenenței tale la acea aspirație de explorare, mai profundă şi mai largă, a elementelor care îți pot conferi statutul de artist.

Sensul creator al unirii celor două reprezentări distincte ale valorii este acela de a acumula o cât mai mare dependenţă de contribuţie la alcătuirea profilului artei, fără să simţi acea "constrângere" impusă de o oarecare apreciere a scopului și funcţiei ei. Pe acest considerent, putem afirma că arta este întâlnirea dintre două lumi, materială şi spirituală, este întâlnirea dintre două caractere opuse care se manifestă ca un tot unitar, evidenţiindu-se simbolic şi artistic prin raportul dintre umbră şi lumină.

Leadership: Poţi să dai o măsură nouă revitalizării expresiei artistice prin optimizarea experienţei de creaţie ce intră în raza de rezonanţă a unor minţi care au înţeles că "puţinul spune mult" ?

Elanul spre noi înălţimi ale acestor două valori priveşte într-adevăr creația, dar nu o împlinește ca dragoste faţă de virtuțile artei decât prin rezultatele experienței de a te aşeza pe poziția unui artist. O poziţie în care, de regulă, se conturează două caractere, două temperamente opuse. Din care unul este dominant.

După cum ştim deja, caracterul şi temperamentul constituie ansamblul trăsăturilor care condiționează capacitatea de lucru, echilibrul și stăpânirea de sine a unei persoane. În exercitarea leadershipul este vitală deprinderea acelei variante de caracter + temperament care poate fi responsabilă de dependenţa persoanei de a se conecta mai profund la acea experiență artistică care mobilizează spre atingerea unui nivel mai înalt de afirmare.

Extra-outputul este determinat de îmbinarea valorilor cu poziția pe care o manifeşti faţă de încercările de conturare a unui nou profil al artei. Şi se află în tranziţie atunci când ești în faza de încadrare într-o anumită variantă de caracter + temperament, încât rezultatul creaţiei finale să capete sensul de revelaţie continuă, de raţiune profundă şi de valoare absolută.

În leadership, la fel ca în artă, se poate spune că "puţinul spune mult" atunci când rezultatul creaţiei finale se împlineşte prin valoarea acordată gloriei înfăptuitorilor ei de a fi mai mult decât unici, de a fi nişte privilegiaţi ai ştiinţei şi progresului.

Leadershipul şi Arta au ca numitor comun valoarea pe care o sugerează sub raportul dintre experienţa de stăpânire a creaţiei și realitatea unui extra-output în tranziţie. Iar ele două pot forma legături, se pot transforma una în alta atunci când omul îşi deschide noi orizonturi în faţa gândirii axată pe afirmare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-si-arta.html

Leadershipul şi generaţia "Copy-Paste"

On Martie 20, 2008

Fii pregătit să dai creaţiei tale un impuls care să-ţi restarteze conexiunea cu universul interior, căutând o asemănare între aspectul material şi cel însufleţitor care poate crea efectul de "Întreg".

Așa era pe vremuri. Era o muncă de gazetar peste tot: literaţii extrăgeau bucățele de text din diverse surse străine, le traduceau, le amestecau și le aruncau aproape de-a gata într-un buletin săptămânal cultural, fără ca ele să denote vreo pronunțată originalitate, ci doar o minimă încărcătură conotativă. Altfel spus, era un fel de treabă făcută de papagali. Copy-Paste la greu. Dar era o practică legală, fiindcă apăreau la bibliografie sursele originale de inspiraţie.

Când cineva deschidea o carte, şi prima oară se uita la bibliografie, putea să vedă pagini întregi numai cu surse de inspiraţie. Şi cu cât erau mai multe surse biografice, cu atât era mai mult Copy-Paste.

Dar, până la urmă, toate somitățile de acest fel nu veneau cu nimic nou, nu exprimau nicio idee deosebită, nimic care să denote o implicare în actul de creație. Măcar de-ar fi inserat un *sens de l'humour très subtil* printre textele lor, dar chiar și pentru asta trebuia să scotocești bine prin operele scrise de alţi autori străini. Căci, la majoritatea scriitorilor şi gazetarilor, mintea nu mergea mai repede decât inspiraţia.

Și în continuare la fel. Suntem în secolul programării, unde instrumente precum Python, C++ și Go găsesc răspunsuri la întrebările adresate tehnologiei. Iar aici, aceeași indivizi, îmbătrâniți de vreme, în continuare insistă să sclipească cu aceeași muncă de gazetar obosit, cu același tip de activitate: traducere și Copy-Paste de prin diverse surse străine. Irațional, nu-i așa?

Și ce lecție se desprinde de aici? Să nu fii niciodată bătrân și ramolit ! De fapt, mulți au fost dintotdeauna bătrâni și ramoliți, fără să-și de-a seama de neputința lor jalnică. Norocul mare este că știința nu evoluează datorită acestor intelectuali de ocazie, prea bătrâni ca să mai facă distincția între originalitate și banalitate, între artă și kitsch.

Somnoroase păsărele... Domnilor, nu visați să ajungeți printre stele... Căci sclipirea fără nicio vrajă este doar o rugăciune fără orizont.

Leadership: Poţi să fii creativ fără a genera de fapt inovaţie reală în mod proporţional, ştiind că ceea ce scoţi la lumină din gândurile tale este pe jumătate real şi pe jumătate fals?

Este oare posibil să înţelegem în mod raţional practicile foarte comode, dar fără a genera de fapt inovaţie reală în mod proporţional? Logica spune că nu, dar faptele spun da. Aceste practici rituale, fără acoperire ştiinţifică, ale unor oameni - asemănători acelor soldaţi care fac tot timpul manevre fără să intre vreodată în luptă, nu pot fi înțelese dacă sunt privite în calitate de comportamente izolate, nu pot fi susţinute de calităţile de căpătâi ale leadershipului: sinceritatea, dreptatea şi măreţia.

Rămâne să formulăm o înţelegere raţională a influenţei reciproce dintre cunoaştere şi înţelepciune, pe fondul exerciţiului mintal şi sufletesc, adică dintre aspectul material şi cel însufleţitor, ceva ce poate fi înţeles ca aspecte ale unui act de creaţie unic. Sondând chiar

mai adânc în dimensiunea gândurilor noastre, ca să scoatem la iveală o logică comună, vom descoperi că sunt atâtea lucruri pe care le-am omis, şi pe care le putem aşterne pe o bucată de hârtie.

De ce trebuie să apelăm la gândurile altora, dacă avem deja în noi înşine reţetele unor idei alternative, adevăruri ştiinţifice nescoase la iveală, ale preţiozităţii exprimării libere şi creative, productive în ceea ce priveşte organizarea pragmatică reală a unui discurs sau a unei compoziții de proză care comunică în mod eficient cu publicul dorit?

Ei bine, aşa cum adăugarea unui nou brand la un produs fără elemente de inovaţie nu va genera companiei creşteri reale pe termen lung, tot aşa practica Copy-Paste nu va putea scoate la iveală adevăratele valori pe care se clădesc caracterele creative. Gândiţi astfel: trăiri afective, mobilizări de voinţă, succese sau insuccese care clădesc germenii viitoarei personalităţi, toate acestea sunt paginile rupte ale poveştii voastre, fiindcă nu încercaţi să le scoateţi la iveală. Simţiţi cum inima vi se rupe (sau ce a mai rămas din ea) atunci când nu aveţi nimic a spune despre ceea ce vă doare?

Cred că v-aţi dat seama. Originalitatea se bazează pe generarea de experienţe, ele fiind o arie generoasă, fără graniţe de creativitate, inovaţie, oportunităţi. Or această străduinţă de a copia din alte părţi informaţii, utilă temporar doar pentru a extinde aria de informare a populaţiei, chiar şi fără a avea neapărat experienţă într-un domeniu, va conduce la mari semne de întrebare şi mister vizavi de practicile actualului sau viitorului lider.

Leadershipul are ca fundament următorul principiu: "Să cunoşti partea care lipseşte din propria ta fiinţă este metoda cea mai bună de a înfrunta partea care lipseşte din alţii."

Leadership şi generaţia "Copy-Paste" categoric nu se pot învecina prin metodele care sporesc capitalul de idei trebuincios susţinerii dezvoltării unui domeniu ştiinţific. Leadershipul nu are ca fundament principiul *"ce este al altora, poate fi şi al nostru"*, deoarece ştiinţa trebuie să-şi dovedească diversitatea, printr-un gest de măreţie şi frumos care să nu fie considerat demn de imitat.

Numai inovaţia este în stare să trezească admiraţie.

Source: https://neculaifantanaru.com/leadershipul-si-generatia-copy-paste.html

Legea adăpostului sigur

On Martie 05, 2011

Cel ce nu dezvoltă în conştiinţa oamenilor senzaţia de congruenţă, nu va găsi niciodată un adăpost bine protejat în inima lor.

Conceptul de leadership îl asociez mereu unor întâmplări sau situaţii de viaţă, unor poveşti sau unor personaje, momente, fapte sau experienţe trăite cândva de alţi oameni. Aşa se face că, dorind să-mi extind cunoştinţele şi înţelegerea a ceea ce înseamnă să fii lider, am recitit ieri biografia celebrului scriitor irlandez Oscar Wilde, a cărui opere au făcut înconjurul lumii.

Wilde a fost o persoană foarte respectată în înalta societate, o persoană a cărui influenţă s-a exercitat asupra tuturor celor cu care venea în contact, câştigându-le simpatia cu manierele sale rafinate şi cu modul său elegant de a fi. Operele i-au fost admirate, a câştigat numeroase premii literare. La vârsta de 30 de ani devenise atât de popular încât toate cercurile londoneze auziseră numele de "Wilde". Atitudinea oamenilor faţă de el era foarte favorabilă, încât a ajuns singur să se supranumească: "Regele vieţii"sau "Simbolul artelor şi culturii epocii sale".

Dar geniul care îşi ridică în slăvi propria-i genialitate îşi pierde în cele din urmă norocul şi reputaţia. Acuzat de imoralitate, "Regele vieţii" a căzut în dizgraţie la fel de uşor precum le câştigase anterior tuturor simpatia. Succesul l-a incitat prea mult, bucuria lăuntrică ce o simţea îndeplinindu-i-se una câte una dorinţele, l-au împins tot mai mult spre fundul abisului. Din cauza individualismului şi a egoismului său exagerat, de care tot mai des dădea dovadă, oamenii s-au distanţat tot mai mult de el.

În timpul detenţiei sale, Wilde a dat viaţă ultimei sale creaţii "De profundis" (Glasul din adâncuri), în care recunoştea chinuit de o aprigă războire interioară: " *Obosit de viaţa la înălţimi, am alunecat cu bună ştiinţă în abis, în căutare de senzaţii noi. Am devenit nepăsător faţă de existenţa celorlalţi. Am aflat plăcerea acolo unde am vrut, şi am plecat mai departe. Am încetat să mai fiu căpetenia propriului meu suflet, am îngăduit plăcerii să mă domine. Am sfârşit într-o batjocură fără margini.* "

Leadershipul defectuos se aseamănă foarte mult cu o casă foarte mare, cu etaj, dar în care soarele nu pătrunde decât de câteva ori pe an, şi în care locuiesc doar două fiinţe: tu şi cu tine însuţi. E ca şi cum te-ai afla noaptea într-un ţinut izolat, azvârlit departe de lume.

Leadershipul de calitate nu este o casă cu un singur locatar. A avea succes sau a eşua depinde în mare parte de abilitatea ta de a clădi relaţii strânse cu ceilalţi oameni şi de a le menţine într-o stare bună. Un leadership de calitate presupune să-i găzduieşti şi pe ceilalţi în sufletul tău, să proiectezi în conştiinţa lor un sentiment de potrivire perfectă, ca, la rândul tău, să găseşti un adăpost bine protejat în sufletul lor. Numai şi numai calda prietenie ce te leagă de ceilalţi oameni, va conferi valoare leadershipului tău.

Leadership: Te manifeşti ca un ecou ce răspândeşte o stare de împăcare cu sufletul în încercarea de a experimenta esenţa propriei conştiinţe?

Aşa cum un pictor observă cu măiestrie firescul atitudinilor modelelor sale, tot aşa şi oamenii observă cu uşurinţă ceea ce este caracteristic la tine, care sunt înclinaţiile tale, ce sentimente nutreşti pentru viaţă, pentru ei şi pentru propria ta persoana. Ancorează-ţi gândirea într-un fel de a înţelege sentimentele, perspectivele şi valorile oamenilor, oferind un exemplu valabil şi demn de luat în seamă.

O gândire bazată pe negarea principiilor celorlalţi, va face din tine un individualist absolut: nu te vor mai interesa părerile celorlalţi şi îi vei trata pe toţi cu indiferenţă, aşa cum a făcut-o Oscar Wilde. Ce pierdere pentru virtute !

Concepţiile pe care ţi le faci despre rolul tău în societate, despre atitudinea ta faţă de tine însuţi şi faţă de ceilalţi din jurul tău, despre scopul ce se cuvine să-l ai şi mijloacele prin care să-l realizezi te îndepărtează sau te apropie de ceilalţi. În lipsa unei gândiri bazate pe principii solide, precum principiile onoarei, respectului reciproc şi încrederii, în lipsa unor valori comune cu a celorlalţi succesul tău, ca lider, este imposibil de realizat.

Leadershipul este accentul pus pe crearea şi exteriorizarea unor trăiri care nu depăşesc puterea celorlalţi de a se afilia la ele.

A fi un factor determinant al demnităţii înseamnă să te încarci cu valoarea inteligenţei de a transmite tuturor oamenilor cu care te întâlneşti faptul că "aici" în prezent şi "acolo" în viitor eşti pregătit să accepţi cauzele şi efectele unor trăiri defectuoase care nu au voie să existe în afara ta.

Concluzie: Cei care poartă în sufletul lor senzaţia de congruenţă, mai ales cu liderul lor, se vor alătura acestuia, vor rupe rândurile şi astfel vor “constitui” un adăpost sigur pentru toţi, adăpost ce va rezista în faţa marilor furtuni.

Transformă-ţi leadershipul într-un adăpost de care să beneficiezi atât tu, cat şi restul lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-adapostului-sigur.html

Legea alpinismului

On Martie 08, 2010

Nu încerca să escaladezi un versant abrupt, fără să te asiguri că cineva experimentat îţi ţine coarda.

Viaţa este scurtă şi fragilă, iar Peter ştia foarte bine acest lucru. În urma unei avalanşe sora lui, Annie, împreună cu alţi doi alpinişti rămăseseră izolaţi sub un perete de gheaţă pe muntele K2 din Himalaya. Nelăsându-se pradă tristeţilor şi gândurilor negre, el s-a hotărât să plece în căutarea lor. Dar să urce până la aproape opt mii de metri, pe o vreme capricioasă cu temperaturi sub zero grade şi cu ninsoare, era sinucidere curată. Acolo sus nu se moare, acolo eşti mort.

Peter, fiind el însuşi un alpinist, a strâns de urgenţă o echipă de salvare, formată din cinci persoane, cu ajutorul cărora a pornit în căutarea celor dispăruţi. Problema şi mai mare era că nu ştia exact locul în care dispăruseră cei trei. Prin urmare au fost cu toţii nevoiţi să meargă prin gheaţă, printre stânci. Şi cum niciunul dintre ei nu cunoştea muntele îndeajuns de bine, şansele de reuşită erau minime.

Leadership: Îţi asumi o identitate care să-ţi permită să accesezi o nouă formă de a oferi încredere, fără să pui sub semnul întrebării valabilitatea misiunii tale?

Orice om e pregătit să pornească o acţiune, dar nu orice om e pregătit să fie lider.

Identitatea este ceea ce te face diferit de ceilalţi oameni. Dar nu orice identitate care se diferenţiază prin curaj, responsabilitate, creativitate, ca rezultat al experienţei dobândite pe parcursul unor îndelungate încercări, poate să ofere un cadrul în care se dezvoltă majoritatea situaţiilor de acţiune colectivă. Ci numai o identitate care, pe lângă toate atributele unei bune poziţionări în mijlocul provocărilor cele mai dure, reuşeşte să se manifeste printr-un viu sentiment de apartenenţă la condiţia de erou şi se exprime prin intermediul şanselor de salvare pe care le reprezintă.

Dacă ai urmărit filmul „ *Vertical Limit (2000)* ", atunci îţi aminteşti precis că salvarea lor, ajutorul lor numărul unu, omul de bază – cel pe care s-a sprijinit toată acţiunea, a fost nimeni altul decât Montgomery Wick.

Acesta era un alpinist desăvârşit, mai în vârstă ce-i drept, având însă la activ numeroase escaladări. Mai salvase în alte rânduri oameni pe munte, fiind singurul alpinist care cunoştea foarte bine traseele montane, singurul în măsură să hotărască, să gândească, să decidă ce e bine şi ce e rău, pentru ca această misiune de salvare să nu fie un fiasco total. Privirea puternică şi statura impunătoare, competenţele sale deosebite obţinute de-a lungul unei cariere foarte lungi, făceau din el un adevărat luptător, un adevărat supravieţuitor, un profesionist şi singurul furnizor de speranţe. Toţi au ascultat cu sfinţenie de el, fără a pune semnul întrebării valabilitatea lui.

Îţi poţi verifica nivelul de leadership atunci când reuşeşti să faci deosebirea între şansele de salvare pe care le reprezinţi şi preţioasa energie pe care o iroseşti în lupta cu morile de vânt.

Toate reuşitele şi eşecurile unei echipe sunt rezultatul direct al acţiunilor liderului. Montgomery Wick l-a ajutat pe Peter să poarte mai uşor povoara îndatoririlor sale, salvându-l

chiar de două ori de la moarte. Totodată el a fost cel care mobilizat întreaga echipă, împărţind-o în grupuri de câte două persoane astfel încât căutarea să se facă cât mai uşor şi să fie cât mai precisă, el a fost cel care a stabilit o oarecare ordine, el a fost cel care a dat tonul echipei motivându-i pe fiecare să se implice serios în această acţiune.

Peter, deşi foarte curajos şi cu o tărie de caracter rar întâlnită, nu era un alpinist de talia lui Montgomery Wick. Hotărârea lui de a porni în căutarea surorii sale s-a manifestat de la început într-o formă vădită şi impulsivă, era atât de hotărât s-o găsească încât nu s-ar fi oprit până ce nu desăvârşea tot ce şi-a pus în minte, nu şi-ar fi găsit liniştea până ce nu şi-ar fi atins scopul, s-ar fi avântat cu un curaj imperios în cele mai riscante acţiuni.

Însă, din păcate, această voinţă de fier, acest curaj nebun ce-i caracterizează în general pe cei ce sunt prizonieri ai unei singure idei, l-ar fi condus direct la moarte - în cel mai bun caz şi-ar fi irosit preţioasa energie în lupta cu morile de vânt ca Don Quijote.

Leadership: Mărturia puterii de a-ţi accepta eşecul misiunii este o cauză a accesului limitat la o formă superioară de percepţie a vulnerabilităţii personale ce se manifestată la depăşirea unor experienţe dificile?

El nu ar fi putut duce la bun sfârşit misiunea de salvare, nu pentru că nu s-ar fi dedicat timp şi suflet ei, ci pentru că îi lipsea experienţa atât de necesară unor acţiuni de amploare şi mai ales fiindcă, aşa cum spuneam şi mai devreme, nu cunoştea traseele montane, ceea ce era un lucru vital. El a fost pregătit să pornească acţiunea, dar nu şi să o ducă până la capăt. Fără Montgomery Wick ar fi eşuat.

Tu cum te percepi ca urmare a vulnerabilităţii personale ce se manifestă la depăşirea unor experienţe dificile: ca un om mărginit sau ca un factor determinant al credibilităţii?

Leadershipul este deschiderea ta în faţa a ceea ce meriţi să primeşti de la viaţă atunci când tot ce ţi-ai dorit este să fii în frunte, fără să ştii că te aşteaptă o cursă mult mai lungă şi mai grea decât ţi-ai putut imagina.

P.S. Uneori cunoştinţele nu sunt suficiente dacă nu există şi experienţa îndelungată. De aceea proverbul „ *cine nu are bătrâni, să-şi cumpere* " exprimă o realitate des întâlnită, chiar şi referitor la liderii mai tineri.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-alpinismului.html

Legea artei cuprinsă în orizontul larg al ştiinţei

On Iulie 31, 2018

Descătuşează-ţi latura artistică şi dă frâu liber imaginaţiei, croindu-ţi o existenţă care se pierde în nelimitatul unui moment din care poate răsări oricând o mare revelaţie.

Singura formă de rezistenţă a omului pe termen lung este capacitatea de creaţie, o pendulare între mai multe culori complementare care privită din perspectiva apartenenţei la conduita artistică a unui pictor aduce mai mult cu maniera unică de a regândi limitele unei lumi simbolice. Ea atinge bolta absolutului prin intermediul cuvintelor și respirațiilor sufletului, existând astfel pericolul confundării universal-valabilul cu universal-cunoscutul.

Nu voi înţelege niciodată noţiunea de predestinare a comorilor universului decât prin plasma vie a cuvintelor care cuprinde şi exprimă un "înafară" dinspre interiorul fiinţei. Cine încearcă să se raporteze la mine, aşa cum procedează pictorii când îşi aleg modelele de inspiraţie, printr-un soi de echivalare a valorii, va trebui mai întâi să înlocuiască cunoaşterea intelectuală cu trăirea intensă rezervată apropierii de tainele sfinte.

Fiind în posesia unei cunoaşteri pe care nimeni n-o poate pătrunde doar cu mintea, ci prin mecanismul de acţiune al unei pasiuni venită din partea unui îndrăgostit de frumos, ca trăitor personal al scenelor captate "in a stylized neverending story" dintre opera de artă şi acea parte a vieţii trăită cu ochii deschişi, îmi spuneam că nu aveam să mai ies vreodată din capcana aspiraţiilor cele mai avântate. Şi n-am ieşit.

Fără îndoială, am învăţat foarte multe de la impresionişti nu doar sub raport vizual al aplicării principiilor producătoare de efecte de ecleraj, ci mai sub forma unui intelectualism al vederii lărgite asupra universului ce poate fi cuprins numai prin mijloacele Marii Ştiinţe, suişuri şi coborâşuri ale unei suite de concepţii vizionare care fecundează sub ideea de *Living Art* . Exprimarea folosită pentru a atinge corzile sensibile ale corazonului, tainica ei vibraţie, introduce valoarea absolută de a vedea dincolo de iluzie, prin puterea raţiunii de a elibera conceptul "reflection" de limitările inevitabile ale unei experienţe de viaţă inepuizabile.

Înaintea mea, pictori precum Rembrandt, Delacroix, sau scriitori precum Hugo sau Dumas, s-au raportat la dimensiunile artei privită ca act de comunicare a unei cunoaşteri izvorâtă din experienţa personală cu prilejul utilizării anumitor ipostaze ale spiritului, prin reunificarea cu MATERIA PRIMA, simbolizând credinţa în Dumnezeu şi în forţele vii ale creaţiei.

Leadership: Poţi maximiza valoarea de unicat pe care ţi-o acorzi din poziţia unui participant activ la elaborarea unei arte inegalabile care promovează trăirea intensă rezervată apropierii de tainele de nepătruns ale experienţei vieţii?

Arta subtilă a înţelegerii celor sfinte este acea ramură a ştiinţei care se ocupă de identificarea, localizarea, definirea şi cunoaşterea traiectoriei numită "vibraţie", puritate expresivă, cu care este impregnată experienţa vieţii. Iar a te juca cu ştiinţa este similar cu a construi propriul oraş din piese lego. Deci, încă de mic trebuie să-ţi formezi gândirea inginerului înzestrat cu duhul moralităţii, al bunului simţ, al gustului pentru frumos şi al respectului faţă de natură.

Apoi totul e atât de uşor şi antrenant în acelaşi timp, să îmbraci dialogul viu al culorilor primare cu fervoarea pasională a conflictelor existenţei reale, să investeşti prin contemplare orice obiect cu acea calitate durabilă a conjuncturilor cosmice. Dar atât de uşor ! Şi cu toate

astea, doar o mână mică de oameni reuşesc treaba asta.

Ştiinţa îţi răspunde fix după cum vrei tu, ca raporturi de forţe simbolice, de elanuri şi calităţi emoţionale. Indiferent cum aranjezi piesele, în ce ordine doreşti, chiar şi în somn, în mijlocul viselor, dacă eşti inginer iese întotdeauna ceva frumos la lumină. Iar dacă ai în suflet o aripă de înger poţi să conferi o aură poetică întregii tale creaţii.

Dacă vezi pe trotuar o biată frunză desprinsă din copac şi nu ştii să faci din ea un concept nou de locuinţă, atunci nu te poţi numi inginer. Un inginer reuşeşte să proiecteze întotdeauna şi la nesfârşit, din orice nimic o adevărată capodoperă. Dar numai pictorul îi dă puţină viaţă când experimentează atingerea nemărginirii, iluminării, prin acea forţă de sugestie plină de afecțiune, de compasiune, de puritate.

Să ordoni ştiinţei să se supună voinţei tale, ca şi când ai fi tu stăpânul ei, cel care îi dă viaţă, iată măreţia lui Diderot. Să sprijini baza sensibilă a construcţiei picturale pe un joc al interacţiunilor dintre stări emoţionale şi situaţii de viaţă atipice, iată sensibilitatea de a fi autentic care îl distinge pe Tiziano Vecellio.

Leadership: Îţi actualizezi în permanenţă demersul artistic analizând realitățile lumii contemporane prin mijlocirea unui parcurs vizual ce ia în considerație trecutul și se proiectează în viitor?

Ştiinţa şi arta au ca element comun corespondenţa plină de tâlc parcursă printr-o aparentă asemănare, de la scrierile lui Diderot până la celebrele lucrări ale lui Fulcanelli, în zig-zag-urile unei literaturi care cunoaşte oscilaţii sau exagerări prin intermediul artei ca instrument de investigare a realităţii. Ele dezvăluie o gândire axată pe logos, pe existența unor posibilităţi nelimitate de analogie, unde intervenţia lui Dumnezeu pare trebuincioasă atunci când trebuie întreprinsă consolidarea adevărului izvorât din diversitatea unei lumi pline de senzaţii şi aparenţe.

Prin mijlocirea unui parcurs vizual ce ia în considerație trecutul și se proiectează în viitor se realizează apropierea de o nouă dimensiune de percepţie a esteticului şi a profunzimii raportate la spiritul epocii, prin îmbinarea noului cu vechiul într-o manieră elegantă şi de bun gust.

Victor Hugo, maestrul patimilor care lega omul de prezenţa duhului lui Dumnezeu, îşi încheia socoteala cu simţul datoriei morale chiar în ultima pägină din romanul Mizerabilii: *"Fac şi eu ce pot, sufăr de suferinţa universală şi încerc s-o uşurez. N-am decat puterile şubrede ale unui om şi strig tuturor: Ajutaţi-mă ! "*

Titanii scriu istorie atunci când meditează, dar îşi recunosc neputinţa deprimantă care îşi aşteaptă reînsufleţirea într-un acompaniament cu un partener puternic. Uneori se întâmplă să nu ştiu prea multe despre expresia diferitelor stări sufleteşti care caracterizează modelele mele de inspiraţie, la fel cum se întâmplă cu o carte înainte să mă apuc să o citesc, la o anumită distanţă de cuceririle unor noi termeni de înaltă expresivitate. Dar e mai bine aşa, decât să strig mereu după ajutor.

Şi mă surprinde să îmi dau seama că viziunea în termenii unui dialog al culorilor nu e deloc ceea ce mi-am imaginat la o primă vedere, de unde şi plămada unei neaşteptate coerenţe şi lucidităţi demne de invidiat. Totodată, sunt conştient că partea mea de poveste urmează să fie pusă sub impresia unei prezenţe excesive de simboluri cu conţinut ocult, dar trebuie să-mi asum apartenenţa la un demers artistic care poate schimba pentru totdeauna percepţia despre puterea de transformare a materiei după modelul de evoluţie al universului.

În artă, sincronizarea dintre exprimare şi expresie se efectuează prin constatarea pe care o faci în legătură cu ceea ce simţi, admis exclusiv ca pe un fel de bibliotecă ambulantă, în acele momente de creaţie parcurse prin credinţă, într-o relaţie specială între Viaţă şi Univers.

Legea artei cuprinsă în orizontul larg al ştiinţei s-ar putea formula astfel: reglează-ţi viziunea în funcţie de mărturisirile pe care le conţine viaţa ta, în termenii unui armistiţiu semnat cu destinul al cărui scenariu este scris cu materia şi energiile universului.

Legea ascensiunii limitate

On Mai 25, 2010

Orice ascensiune are o limită. Cel care nu-şi cunoaşte limita ascensiunii sale, se va prăbuşi.

Omul cel mai puternic e întotdeauna omul stăpânit de un singur gând, căci toată forţa pe care o posedă, energia, inteligenţa şi voinţa, sunt folosite numai şi numai într-o singură direcţie pe care o urmează cu sfinţenie.

Qin Shi Huang a fost un astfel de om. Încă de la vârsta de 13 ani, când a urcat pe tron, el a avut o singură ambiţie: să aducă glorie regatului său şi să unifice China. La vârsta de 29 de ani a hotărât să-şi pună planul în aplicare, obsesia lui de-o viaţă, să devină conducătorul absolut. Nu putea face acest lucru decât pe calea armelor. Regat după regat, armatele lui au nimicit totul în calea lor. Nimeni nu s-a putut împotrivi voinţei sale puternice. Iar cine a încercat să se împotrivească a avut parte de o soartă groaznică.

Leadership: Îţi faci remarcată latura valorică a personalităţii tale după constatarea că cel care are o putere peste măsură de mare, simte continuu nevoia să şi-o sporească?

În anul 221 I.C. Qin Shi Huang ajunge stăpânul absolut al Chinei. Puterea sa pare nelimitată. Este stăpân peste milioane de oameni. Este împărat a Toate, până la Ceruri. Dar cel care are o putere peste măsură de mare, simte continuu nevoia să şi-o sporească. Qin Shi Huang nu se poate mulţumi doar cu ce are, cu puterea pământeană, ci ca orice om avid de putere el vrea mai mult, întotdeauna mai mult. Şi ce poate fi mai mult, mai de preţ, mai presus de orice decât o putere căreia să nu-i poată rezista chiar nimeni: puterea de a fi nemuritor? Ca împărat, el simte că are dreptul la puterile şi nemurirea zeilor.

Prin urmare doar unui singur duşman mai trebuie să-i facă faţă, dar un duşman de care se teme mai mult decât orice: moartea însăşi. Are prea multe de făcut într-o singură viaţă, de ce să şi-o piardă la fel ca ceilalţi muritori? Aşa că porneşte o amplă campanie în căutarea secretului vieţii veşnice. Pentru că e hotărât să cheltuiască oricât ca să păcălească moartea investeşte averi în tot felul de alchimişti din toate colţurile imperiului, care mai de care mai sofisticaţi, cu diverse reţete proprii, care îi promit elixirul vieţii alături de alte vrăji dincolo de limitele imaginaţiei, menite să-i redea nemurirea.

Leadership: Eşti în măsură să te constitui drept parte a unei înţelegeri plasată într-un context de vinovăţie, ghidându-te după premisa că cel ce posedă ceva este întotdeauna bântuit de teama să nu piardă ce posedă?

Un singur gând îl macină pe împărat: leacul dătător de viaţă, fluidul fermecat care-l poate face nemuritor. Nu se mai poate gândi la altceva, nu mai poate spera la altceva. Ani de zile stăruie în căutarea lui. Dar starea lui de sănătate începe să se agraveze din cauza stresului, a supărării, a grijilor care-l frământă neîncetat, şi cu toate licorile primite de la aşa zişii alchimişti, nimic nu îi poate opri îmbătrânirea.

Întocmai ca un bolnav aflat pe patul de moarte, a cărui stare de sănătate devine tot mai precară, împăratul, obosit psihic, mai speră totuşi la o minune. Orice boală, orice durere, orice suferinţă se poate vindeca dacă găseşte la timp elixirul !

Leadership: Te sprijini în lupta cu destinul propriei opere după argumentul că atunci când

începi să cazi într-o fântână, n-ai cum să te mai întorci?

O ultimă şansă de salvare mai are bolnavul aflat în ultima fază a bolii. Unul dintre alchimiştii care se înfăţişează la împărat, sau poate chiar unul din doctorii săi, îi dă un lichid misterios care sigur îl poate vindeca: mercurul (o substanţă foarte toxică). Câteva grame administrate cu grijă îi pot garanta pacientului nemurirea. Aşa că împăratul, nerăbdător, plin de speranţă, înghite câteva astfel de pilule conţinând fluidul menit să-l facă nemuritor. Şi, în mod ironic, moare.

Opera unui lider nu se construieşte pe estimarea vulnerabilităţii forţelor proprii în faţa drumului pe care şi-l făureşte singur, ci pe fondul modificării conştiinţei de sine care afectează asumarea rolului său în societate. Încă o dată se adevereşte vorba „de ce te temi, de aia nu scapi". Nu te poţi lupta cu destinul. Te va ajunge din urmă, orice ai face. În faţa morţii de neînlăturat deseori oamenii se amăgesc cu cele mai imposibile gânduri şi speranţe, dar la fel cum nimeni nu poate împiedica noaptea să coboare, niciun om nu poate fugi din faţa destinului implacabil.

Leadership: Care este limita până la care poţi accede prin mijloacele acceptate de putere şi glorie, luând în considerare varianta unei imagini de sine care nu urmează alte criterii decât cele de "valoare dusă la superlativ" ?

Strateg strălucit, ambiţios până la capăt, Qin Shi Huang a cucerit toată China care îi poartă şi azi numele. În inima lui a zăcut o dorinţă de viaţă ieşită din comun, amplificată de o imensă dorinţă de putere şi de glorie, pe care a dorit să şi le satisfacă la nesfârşit. Însă după atâtea cuceriri, el a căzut într-o adâncă stare de depresie. Căci atunci când un om posedă ceva foarte preţios este întotdeauna bântuit de teama să nu piardă ce posedă. Şi nimic nu rămâne mai trist pentru un astfel de om decât simţământul că moartea îl va despărţi de visele sale.

De-a lungul vieţii sale împăratul a obţinut tot ceea ce a vrut, putere şi bogăţii şi glorie. Dar toate acestea nu l-au făcut mai liber, ci dimpotrivă, l-au încătuşat. El a devenit prizonierul neputinţei sale de a obţine şi mai mult decât putea avea - la fel ca un alpinist care după multe osteneli ajunge în vârful celui mai înalt munte şi, absorbit de priveliştea nemaipomenită ce i se înfăţişează în faţa ochilor nu mai vrea să coboare, ci să se înalţe şi mai sus. Dar mai sus nu se poate ! Ori împăratul, încercând să atingă nemurirea a vrut să depăşească limitele omeneşti, ceea ce nu este posibil, iar „ *elixirele vieţii veşnice* " nu au făcut altceva decât să-i grăbească prăbuşirea. Aşa este, când o dorinţă puternică îl orbeşte pe un om, nimeni nu-i mai poate deschide ochii.

Orice urcuş îşi are coborâşul său, asta e ceea ce n-a vrut să accepte cu niciun chip împăratul Qin Shi Huang. Din momentul în care a început să se hrănească cu iluzia că poate păcăli destinul, înverşunându-se să trăiască veşnic, totul s-a schimbat. Iar drumul spre eşec a fost tot mai scurt.

Limita până la care poţi accede prin mijloacele acceptate de putere şi glorie este dată de punctul în care se întâlnesc conştiinţa unei căderi de la înălţime şi acceptarea unei realităţi care există dincolo de ceea ce crezi tu că este realitatea.

Concluzie: Orice om îşi are limitele sale. Iar orice om inteligent îşi cunoaşte limitele, iar atunci când realizează că a atins limita maximă, se mulţumeşte cu ce a obţinut. A tânji şi a acţiona pentru a depăşi nişte limite posibile nu va atrage beneficii ci va determina declinul său rapid, şi chiar prăbuşirea.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-ascensiunii-limitate.html

Legea aspră a bătrânilor (II)

On Ianuarie 04, 2013

Găseşte modalitatea potrivită prin care să-ţi poţi exprima atitudinea de învingător, fără să-ţi pierzi simţul finitudinii.

Aproape totul se schimbă şi dispare în această vijelie turbată de la răscrucea timpului. Numai un singur om rămâne, mereu în acelaşi punct, în toate demersurile pe care le desfăşoară şi cu toate convingerile pe care le are: Tom Bell. Iar asasinul, Anton Chigurh, continuă să ucidă şi este de negăsit.

Lumea întreagă pare că se prăbuşeşte, e limpede că viaţa din acele locuri însemna tot mai mult un drum rapid spre moarte. Bell rămâne, continuă să traseze consecvent noi orizonturi ambiţiei sale. Numai el, graţie rafinatei sale atitudini responsabile şi cutezanţei sale de a fi cu totul vrednic de chemarea lui, de jobul său, pare că se înţelege cu destinul.

Mereu se agaţă de o altă himeră, de un nou fir foarte fin de speranţă. Nu vrea să renunţe. Un fior nemărginit îi străbate fiinţa. Tot mai mult îşi biciuieşte demonul pentru a-i reaminti de scopul său, pentru a-i da avântul necesar izbânzii. Dar tot nu-l poate prinde pe Chigurh, mereu rămâne în urmă, tot mai în urma acestuia.

Leadership: Îți menții viziunea, chiar și în fața înfrângerii iminente, acceptând că nu poți controla realitatea?

Bătrâneţea nu-i smulge credinţa dintr-însul, aşa cum ai rupe din calendar foaia zilei trecute, dimpotrivă, îi întăreşte scopurile şi îi oţeleşte voinţa de a le atinge. Dar până când? Până când demonul însuşi se va învrednici să-i părăsească trupul.

Parcă din respect pentru imensa lui voinţă, soarta îi mai aruncă, dar aşa, din milă, o momeală, câte un indiciu – şi acela derutant, dar numai ca să-l despartă şi mai mult de adevărata realitate. Acea realitate pe care abia într-un sfârşit o acceptă pe deplin. Înfrângerea. Recunoaşterea neputinţei. Abandonarea falsei identităţi. Moartea eroului din el. Revenirea la acea valoare universală: măsura.

"Am ştiut mereu că trebuie să fii dispus să mori ca să-ţi faci datoria. Dar nu vreau să mai risc şi să mă întâlnesc cu ceva ce nu înţeleg. Sunt depăşit de situaţie. "

Leadership: E timpul să te eliberezi de adversarul din tine, prin definirea unei variabile de testare care sa te reprezinte in cuprinderea unei imagini de sine realiste?

Scriitorul francez, Anatole France, trăgea un semnal de alarmă pentru liderii de azi şi de mâine: " *Bătrânii ţin prea mult la ideile lor. De aceea băştinaşii din insulele Fiji îşi ucid părinţii când îmbătrânesc. În felul acesta uşurează mersul evoluţiei.* "

Ai înţelepciunea să iei decizia renunţării? Îţi poţi înfrâna pornirile şi excesele, sau îţi biciuieşti în continuare demonul din tine pentru a realiza imposibilul? Te hrăneşti cu iluzia că ai putea reveni la statutul eroului care ai fost? Cum îţi evaluezi progresul – în funcţie de necazurile şi dezamăgirile care se ţin lanţ în jurul tău?

Adversarul din tine este iluzia obţinerii unei reuşite care să-ţi întărească poziţia de autoritate, atunci când eşti trecut de vreme. A evolua nu înseamnă să-ţi devalorizezi identitatea printr-un avânt nemăsurat spre senzaţionale reuşite. Ci înseamnă să te redescoperi, a te deschide cu adevărat către schimbare, a fi mai înţelept. Un drum care îşi are rostul lui, chiar dacă asta înseamnă să abandonezi toate celelalte. Drumul retragerii, acceptarea adevărului: " *Nu vreau să mai risc şi să mă întâlnesc cu ceva ce nu înţeleg. Sunt depăşit de situaţie* ."

Chiar şi retragerea este o virtute. Iar ca variabilă de testare a raţionamentului care stă în spatele motivului real al evitării unei acţiuni cu consecinţe negative, restragerea devine un soi de identificator al resurselor proprii de a rămâne pe scena lumii sau în backstage. Retragerea este libera exprimare a adevărului care te eliberează de orice apăsare, de orice ezitare, de orice presiune pshică care te poate îndesa mai rău în lucrurile nasoale care ţi se întâmplau înainte.

Leadershipul este o retragere bine meritată din lumea superioară a idealului absolut, din care are de câştigat imaginea propriei tale constituții fizice și morale.

Leadership: Ce se întâmplă când tragi câteva gloanţe în propria ta imagine?

Parafrazând un scriitor celebru, a te menţine agăţat de iluzia perfecţiunii, printr-o încordare forţată a potenţialului, este ca şi când ai trage câteva gloanţe în propria ta imagine reflectată în oglindă: în cazul acesta dispare numai imaginea ameninţătoare, nu însă şi adversarul, care continuă să stea la pândă mai departe în tine.

Seducătorul avânt spre noi înălţimi, toate pornirile tale spre acţiuni ce aparent duc la succes, dar de fapt îngustează sau amplifică orizontul până la absurd, împiedicându-ţi paşii, conturează acea reflexie opusă adevăratei direcţii pe care trebuie s-o urmezi. Acea reflexie din oglindă care ar putea contrasta cu personalitatea ta dacă nu ai fi ceea ce ai acceptat să devii – un sclav al "demonului.

Factorul care te ajută să previi o eventuală rătăcire - acea fină deconectare de la realitate, elementul care intră să definească în mod esenţial identitatea ta, este controlul, înfrânarea demonului din tine, acest triumf asupra propriilor limite.

Înfruntă demonul din tine, fără să te menţii ancorat în iluzia evoluţiei pe care el ţi-o impune insistent. În leadership, atitudinea de învingător se manifestă uneori printr-o retragere din "culoarul campionilor" pentru a face loc onoarei şi respectului faţă de sine să se plaseze pe piedestalul triumfului.

Imaginea pe care ţi-o asumi într-o etapă a vieţii privită prin prisma fatalităţii sugerează dorinţa ta de a evada din realitate şi a te refugia într-o lume care încearcă în mod constant să te facă să devii altcineva, mai mult decât eşti capabil să fii.

Legea aspră a bătrânilor se poate formula astfel: "Găseşte modalitatea potrivită prin care să-ţi poţi exprima atitudinea de învingător, fără să-ţi pierzi simţul finitudinii".

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Legea aspră a bătrânilor (I)

On Ianuarie 04, 2013

Înfruntă demonul din tine, fără să te menţii ancorat în iluzia evoluţiei pe care el ţi-o impune insistent.

Era într-un perpetuu delir. Dintre toate iluziile ce se puteau naşte în creierul acestui bătrân şerif din Desert Aire, cea mai ridicolă era ambiţia de a nu renunţa la scopul său. O lumină de nemurire, o odisee a spiritului se înălţa peste relativitatea şi contingenţa întâmplărilor fatale ce trăgeau palme banalului cotidian.

Numele lui era Ed Tom Bell. Scopul vieţii lui, tot mai aprig, mai apăsător, mai înrobitor, devenise destul de clar pe măsură ce evenimentele căpătaseră proporţii: prinderea şi arestarea lui Anton Chigurh, nemilosul asasin, această fantomă blestemată, un soi de Hector Barbossa care împrăştia spaima numai cu numele şi pe care întunericul îl ascundea foarte bine în corabia fatalităţii.

Dar prinderea unei fantome şi descâlcirea misterului care o înconjura, nu era deloc o sarcină uşoară pentru Tom Bell. Gândurile sale, tot mai bântuite de această formă de existenţă inumană care apărea şi dispărea, mereu în alt loc, hrănindu-se numai cu sânge nevinovat, se revoltau împotriva propriei sale legi, a asprei sale legi care abia eclozase din conştiinţa sa şi încă nu-şi încordase muşchii. Când oare va fi ea aprobată pe deplin?

În luptă cu demonul. Chinuit de acel gând care-i întreţinea flacăra insistenţei, şeriful Tom Bell se lasă înşfăcat de demonul speranţei şi al încrederii în sine, şi se azvârle cu toată energia în necunoscut. Un zbor spre absolut care se termină întotdeauna la fel – o nouă victimă, o nouă izbândă a „fantomei". Iar el îşi închipuia că va reuşi până la urmă imposibilul, s-o prindă.

Anton Chigurh este întotdeauna de negăsit. Tom Bell dă mai departe ascultare demonului din el, rămâne pe poziţii, continuă urmărirea. Dar, ca o cruzime a sorţii, tot mai mulţi oameni sunt ucişi, tot mai mulţi bătrâni. Un fel de avertisment dat propriei sale slăbiciuni? Semnalul unei involuţii?

Leadership: Ambiţia ta de a evolua se bazează pe o filosofie centrată exclusiv pe ideea: "Am făcut din întunericul vieţii mele o misiune imposibilă" ?

În tine stăpâneşte demonul excesului? Cazi în plasa unei false identităţi? Cât de mult trebuie să se schimbe evenimentele pentru ca tu să te adaptezi la realitate? Te azvârli în necunoscut şi continui să rătăceşti într-o goană nebună după "fantome"? Te confrunţi cu un Alter-Ego autoimpus? Dai ascultare demonului din tine, continui o urmărire fără rost care îţi deformează percepţia asupra posibilităţilor de schimbare şi asupra propriului tău rol?

O decizie neinspirată, centrată exclusiv pe ideea "Am făcut din întunericul vieţii mele o misiune imposibilă", este să continui să trasezi noi orizonturi ambiţiei tale chiar şi atunci când te deplasezi în direcţia opusă evoluţiei tale. Potenţialul formei de a fi constant într-o situaţie de autoevaluare şi potenţialul formei de a satisface cerinţele unei conştiinţe care vrea să înfrunte lumea, depinde de latura dependenţei de sine.

Dependenţa de sine este reflectarea imaginii unei realităţi subiective care ia naştere prin concepţia că lumea a fost creată după tiparele impuse de jocul destinului, totul raportându-se la timp. Este echivalentul selectării unui crez în care pulsează permanent contestarea propriei

capacităţi de a face faţă cerinţelor unui rol măreţ. Aşadar, la crearea dependenţei de sine participă tendinţa de a te hrăni neîncetat cu iluzii de autorealizare, autoputere şi de autopromovare, în încercarea de a accede acolo unde zarurile nu-ţi sunt favorabile.

Leadershipul este rezultatul unei opţiuni ferme ce corespunde unui scenariu în două etape: mai întâi îţi analizezi motivele pentru care te-ai potrivi unui rol major, apoi revii pe drumul tău normal. Altfel vei suporta consecinţele vulnerabilităţii tale în faţa neprevăzutului şi a paradoxurilor.

Această opţiune poate aduce un plus de valoare caracteristicilor tale de bază, sau poate activa acea parte din tine, acel "demon" - un alt fel de Ego, care îţi poate deforma percepţia asupra realităţii şi asupra a ceea ce eşti capabil să faci.

Un dezacord între " *a fi* " şi "*a nu fi* " prea bătrân pentru o nouă experienţă, poate merge prea departe, până la antagonismul dintre realitate şi iluzie. Este o stare de degradare a identităţii acordate ţie datorită locului, funcţiei, rolurilor, statutului care îţi revin în societate – dar care nu face cinste leadershipului.

A te încrede în tine însuţi este calea către succesul suprem, şi oricine poate să îmbine curajul, integritatea, capacitatea şi ambiţia pentru a schimba evenimentele prin propriul exemplu. Însă pentru a te califica pentru statutul de lider, trebuie să eviţi efectul de "prea încărcat" asupra zonei tale de dezvoltare. Acel efect nedorit de topire a propriei individualităţi relaţionale, a cărei primă realitate este de a te ţine constant în şah.

Cred că urmatoarea zicală se referă la aşteptările prea înalte ale fiecărui lider depăşit de propriile limite: " *Dacă îţi schimbi poziţia faţă de soare, nu înseamnă că lumea se învârte în jurul tău.* "

Abţine-te să culegi roadele propriului tău demon care îţi cere cu încăpăţânare să fii mai mult decât îţi permit limitele.

Abţine-te să-ţi lărgeşti orizontul dincolo de graniţa cu echilibrul. Nu-ţi schimba poziţia faţă de reperele cele mai înalte ale leadershipului, unicele valide, adânc înfipte în terenul uman-socio-profesional, ce pot fi identificate şi descrise printr-un singur efort de virtute: " *Să te înfrânezi de la excesul de a fi în orice ai întreprinde* ".

Este momentul să te retragi din viaţa profesională? Continui să încerci să te adaptezi la un mediu ostil, indiferent de consecinţele pe care le atrage după sine refuzul tău?

Şeriful Tom Bell este materializarea unei metafore care poată fi înţeleasă în felul următor: toţi suntem mânaţi de o forţă invizibilă să ne aşternem un drum plin de reuşite, dar asta nu înseamnă să fim întru-totul de acord cu ea.

Când încerci să-ţi urmezi scopul vieţii şi, o dată cu el, dobândirea unei noi înţelegeri a lucrurilor, aminteşte-ţi că ceea ce te poate doborî este deprinderea voinţei tale de a funcţiona după regulile condiţionate de evenimentele pe care nu le poţi împiedica să se întâmple.

Legea aspră a bătrânilor exprimă urmatoarea realitate: pe măsură ce înaintezi în vârstă, chiar dacă voinţa ţi-e puternică, randamentul scade. Şi astfel ţelurile înalţe spre care aspiri nu mai pot fi îndeplinite. În acest context, trebuie să ştii când să pui punct. Iar de vrei s-o iei de la capăt, trebuie să-ţi alegi calea adecvată.

Îngenunchezi în faţa unei voinţe smintite? Adopţi o linie sceptică în legătură cu posibilitatea depăşirii situaţiei în care te afli? Adopţi un comportament stereotip, egocentric, în acele circumstanţe pe care nu le controlezi? Rămâi mereu în acelaşi punct, în toate demersurile pe care le desfăşori şi cu toate convingerile pe care le ai?

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Legea asului din mânecă

On Martie 13, 2010

La masa de joc, o partidă nu poate fi considerată pierdută câtă vreme mai ai o carte la îndemână.

Un singur vis, o singură dorinţă mistuitoare a avut Mahomed al II-lea: să întreacă cu mult faptele bunicului său Baiazid şi pe ale tatălui său, Murad, care au dovedit pentru prima dată Europei superioritatea militară a naţiunii turce. Şi, pentru a-şi putea dovedi calităţile reale de bun conducător, fapt ce l-ar fi putut propulsa rapid printre cei mai populari şi mai iubiţi sultani, s-a decis să cucerească cu orice preţ Bizanţul, ultimul giuvaier al împărăţiei lui Constantin Dragases (Constantin al XI-lea Paleologul).

Orbit de ambiţie, ahtiat după putere, după faima, el îşi construieşte o armată de aproape 150.000 de soldaţi, chemând sub arme toţi bărbaţii valizi din toate cele patru colţuri ale Imperiului otoman. Dar Bizanţul, ale cărui ziduri circulare de apărare erau extraordinar de rezistente, prevăzute cu creneluri şi deschideri, protejate cu şanţuri de apă, păzite de masive turnuri pătrate, nu poate fi cucerit deloc uşor. Niciun oraş din Europa nu era mai bine şi mai puternic apărat ca Bizanţul, acele blocuri masive de piatră sfidaseră toate maşinile de război cunoscute. Loviturile de berbece, proiectilele azvârlite de cele mai puternice mortiere şi culevrine ale vremii, rămâneau neputincioase în faţa acelor ziduri abrupte. Pe lângă asta, Constantin, ştiind foarte bine ce plănuieşte Mahomed, în ciuda mesajelor lui necontenite despre pace, ceru imediat ajutor lumii creştine din Europa.

Leadership: Ţi-ai exersat abilităţile în experiența de utilizare a "întâmplării destinului" pentru a birui o provocare măreaţă, în încercarea de a te defini în termeni de "creator al unei lumi noi" ?

La ziduri puternice, tunuri puternice. Datorită celui mai ingenios şi mai experimentat turnător de tunuri din lume de la acea vreme, un român pe nume Orban, sunt construite la ordinul lui Mahomed, într-un timp foarte scurt, nişte tunuri imense, cu bătaie foarte lungă, ale căror proiectile enorme din piatră au puterea să dărâme zidurile dintr-o singură lovitură. O întreagă armată, un întreg popor, timp de două luni târăşte 20-30 astfel de coloşi spre Bizanţ. Bătălia începe. Zilnic zidurile sunt zguduite de o mulţime de proiectile, fortificaţiile ciuruite. Starea de spirit a bizantinilor e în suferinţă.

Dar speranţa nu se lasă niciodată prea mult aşteptată, ci se întrezăreşte chiar atunci când ai mai multă nevoie de ea. Ajutoarele din Europa îşi fac apariţia. Patru corăbii imense, bine înarmate, cu un echipaj destul de mare, încărcate cu tot felul de provizii, reuşeşte să pătrundă în portul sigur al Bizanţului. În acest moment Mahomed realizează că şansele lui încep să se reducă tot mai mult. Căci în sprijinul Bizanţului vor veni şi alte ajutoare în următoarele săptămâni, şi altele, şi altele, iar el va întâmpina tot mai multe oprelişti şi cine ştie, poate că nu va mai reuşi să cucerească oraşul, iar visul său va rămâne la stadiul de vis.

Dincolo de mâinile de start stă voinţa neclintită a unui individ neînfricat de a da o lovitură de graţie regulilor stricte ale istoriei.

Leadership: Felul în care interpretezi sensul lumii şi al vieţii poate influenţa modul în care te raportezi la o imagine a puterii care se lasă condusă numai de noroc şi nu se lasă înfrântă decât de minunea unui fapt reprezentat prin semnul divin?

Când potul este imens, ori ai cărţi bune şi control asupra lor, şi mergi mai departe, ori dacă

nu te retragi. Iar Mahomed ştie să interprezeze o minune atunci când ea se arată tocmai prin disperarea locuitorilor cetăţii Bizanţului de a ascunde dezastrul în care se află, prin disperarea lor de a găsi ajutor în marile puteri din Europa. Dar nimeni nu mai aruncă o privire încărcată de milă celui aflat în preajma morţii, nimeni nu ridică mâna să salveze o relicvă, o fantomă a trecutului. Semnul divin îl favorizează doar pe El.

Un om puternic, ambiţios până la capăt ca Mahomed, nu poate fi înduplecat şi nici intimidat de nimeni şi de nimic. O dată ce şi-a propus un scop, oricât ar fi de greu de atins, el nu se lasă cu una cu două, atitudinea lui fiind tot mai dârză, dorinţa lui tot mai acerbă. Pentru Mahomed, cu cât potul e mai mare, cu atât tentaţia de a merge mai departe este mai mare, cu atât e nevoit să-şi pună la bătaie tot ce are el mai de preţ, cu atât se îndârjeşte mai mult să câştige, chiar dacă riscurile sunt prea multe şi prea mari.

Stăpânit de exaltare ca un jucător de pocker care ştie că nu-i lipseşte decât o singură carte pentru a câştiga partida, Mahomed nu mai stă pe gânduri şi intervine imediat energic. El trebuie să fie Creatorul Lumii Noi, fidel unei viziuni pur materialiste, personale, deci mai puţin religioase, gata oricând să se sacrifice pentru idealul său de superioritate, astfel dând o lovitură de graţie regulilor stricte ale istoriei care garantau stabilitatea Bizanţului pentru o lungă perioadă de timp.

Asta îi caracterizează pe conducătorii cel mai de temuţi - ei nu prea obişnuiesc să se împovăreze cu niciun fel de ezitări, ci trec la acţiune, lovind direct în inimă, pe neaşteptate, fără reţineri, toţi adversarii, anihilându-le orice urmă de rezistenţă.

Leadership: Fundaţia vieţii tale se distinge prin abordarea temelor legate de reușită, de înfruntare a destinului, de a-ți depăși propriile limite și de a reuși în ceea ce-ți dorești într-un context de tipul "Aminteşte-ţi mereu de măreţia ta"?

Check-Raise. Nimic nu e mai greşit decât să judeci în mod greşit un om neînfricat şi abil, un adevărat jucător, care se pricepe cum să întoarcă în favoarea lui rezultatul.

Mahomed ştia că are o singură şansă să cucerească Bizanţul, dacă şi numai dacă cele patru vase creştine ar fi distruse şi scufundate imediat. Dar flota sa nu putea să pătrundă direct în golf, căci oraşul genovez Galata, a cărui neutralitate trebuia s-o respecte, stătea de strajă la intrare. Vasele creştine puteau fi atacate doar din bazinul interior, aflat dincolo de teritoriul genovez. Cum să aducă el oare flota în acest ochi de apă interior?

În timp ce în inimile asediaţilor plutesc bucuria şi speranţa, Mahomed a născocit un plan de-o îndrăzneală atât de fantastică încât ar merita pe deplin să figureze în istoria războaielor, alături de cele mai curajoase fapte ale lui Hannibal şi Napoleon.

Măreţia este şansa omului de a se distinge în istorie drept un maestru în domeniul hazardului, un maestru al teoriei probabilităţilor care aruncă un joker pe masa legilor de modificare a cursului lumii: "Fii pregătit să acţionezi fără limite atunci când a venit vremea să-ţi împlineşti menirea".

Planul său genial, acela de a-şi transporta flota, sutele de vase peste pământul muntos, în interiorul golfului, a fost perfect realizat şi încununat de succes. Într-o singur noapte, în mai puţin de 10 ore, şaptezeci de vase au fost trecute dintr-o mare în alta peste munţi şi vai, prin vii, câmpii şi păduri.

A doua zi în zori, bizantinii, care n-au luat în considerare în planurile lor o idee atât de absurdă şi irealizabilă, au rămas stupefiaţi, nu înţelegeau cum s-a petrecut minunea.

Iar abia în acel moment de cumpănă, amândoi jucătorii, şi Constantin şi Mohamed, au ştiut precis care dintre ei este câştigător la „masa de joc" – acela care şi-a jucat cel mai bine ultima carte, acela care a fost mai chibzuit şi mai eficient, mai abil şi mai agil - adică Mahomed.

Câştigător nu e acela care are cărţile cele mai bune, ci acela care ştie să joace cel mai bine ultima carte !

Victoria nu este obţinută de acela care are cărţile cele mai bune, ci de acela care ştie să le joace foarte bine pe cele pe care le are. Cred că istoria cuceririi Bizanţului de către Mahomed întăreşte acest lucru.

Mahomed nu s-a bazat doar pe hazard ci a riscat, întocmai ca un jucător de poker profesionist. Căci riscul, dublat de tenacitate şi abilitate, este cel mai mare atu al unui jucător. El a avut un as în mânecă, constând într-o idee genială de a ieşi din impas şi o strategie nemaipomenită de a o aplica. Numai datorită manevrei sale speciale din ultimul moment a reuşit să facă ceea ce nimeni altcineva nu mai reuşise – cucerirea Bizanţului.

Leadershipul înseamnă să produci un impact colosal asupra activităților tale de prelucrare a trecutului şi de rescriere a istoriei, într-o încercare a destinului de Creator care îşi joacă cartea expansionistă la nivel de glorie şi posteritate.

Fără îndoială un conducător adevărat nu-şi doreşte să cunoască gustul amar al înfrângerii, ci numai extazul victoriei. Tenacitatea şi efortul, capacitatea de răspuns rapid, isteţimea şi abilitatea, sunt trăsăturile lui cele mai folositoare. Cel care însă nu e îmboldit de o ambiţie puternică şi nu are o minte trează nu va putea să ajungă câştigător în jocul numit *Leadership.*

A avea un as în mânecă înseamnă să dispui de capacitatea de analiză a situaţiilor şi de capacitatea de răspuns rapid adecvat, să ai întotdeauna alte alternative chiar dacă în aparenţă sunt nebuneşti şi par imposibile, să ai îndrăzneala şi curajul să le aplici în ciuda piedicilor aparente. Asul din mânecă este totdeauna elementul surpriză pentru adversari şi deci trebuie să te asiguri că-l ai întotdeauna la îndemână.

*** Notă:** Stefan Zweig - Orele astrale ale omenirii, Editura Muzicala, 1976.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-asului-din-maneca.html

Legea ataşamentului

On Septembrie 23, 2010

Ataşează-te de oamenii care te pot face mai bun, şi vei găsi permanent un sprijin emoţional în ei.

Un pasaj din filmul *"The Count of Monte Cristo (2002)"* , pe care l-am revăzut seara trecută, mi-a rămas întipărit bine în minte. Contele rămâne singur cu Jacopo, camaradul lui credincios, în caleaşca sa aurită, după ce o renegă pe Mercedes, fosta lui iubită. Îl apucă pe acesta de haină, îl priveşte în ochi şi îi spune cu hotărârea omului pe care nimeni şi nimic nu-l poate abate de la ţelul său:

- Dacă mai intenţionezi o singură dată să-mi încurci afacerile, promit, jur că te voi ucide.

Jacopo nu reacţionează. Îl priveşte pe conte cu amărăciune. I-a înţeles vorbele ce trădau o conştiinţă încărcată, ştie bine ce se întâmplă în sufletul lui. Apoi îi spune neputându-şi stăpâni emoţia:

- Ai o avere, o femeie frumoasă care te iubeşte. Ia banii, ia femeia şi trăieşte-ţi viaţa. Lasă planul ăsta de răzbunare. Ia ce ai câştigat… Încă mai sunt omul tău. Am jurat că te voi proteja. Şi te voi proteja, chiar dacă va trebui să te protejez de tine însuţi.

Leadership: Contezi pe ce se execută în background-ul tău pentru a ţi se recunoaşte meritul de a fi dat o interpretare originală rolului pe care-l ai în asigurarea unei poziţii dominante?

Poziţia dominantă pe care o adopţi într-un schimb de păreri şi impresii inegale, bazată pe optimizarea relaţiei experienţă-cunoaştere, permite evaluarea unui termen de naştere a unei viziuni cuprins între feedback-ul pe care îl transmiţi că să observi de ce ai într-adevăr nevoie ca să te schimbi şi feedback-ul pe care îl primeşti ca să nu uiţi să reflectezi la ceea ce nu te-ai aşteptat să vezi la tine.

În background-ul tău se execută o comandă de tipul: *"Nu trebuie să ascult de nimeni ! "* sau o comandă de tipul: *"Trebuie să aflu adevărul care mă poate elibera de mine însumi ! "* ?

O inimă ferecată de ceilalţi oameni, se deschide numai faţă de un prieten adevărat. Contele de Monte Cristo, deşi era tot timpul înconjurat de oamenii din lumea bună, nu avea încredere decât într-un singur om, în Jacopo. Vorbele acestuia, spuse cu intenţii bune, i-au străpuns inima oţelită, alungându-i mâhnirea din suflet şi acel gust amar al răzbunării şi al suferinţei.

Nivelul tău de leadership este continuat de răspunsul la feedback-ul primit, din care derivă recunoaşterea imediată a autorităţii tale de a acţiona în numele propriului adevăr?

Nivelul tău de leadership poate să implice o interpretare a unei concluzii exploratorii, bazate pe fapte şi ipoteze, din care derivă ori recunoaşterea imediată a autorităţii tale de a acţiona în numele propriului adevăr, ori contestarea capacităţii tale de a face faţă cerinţelor unui rol de garant al schimbării.

Numai un prieten adevărat ia parte din toată inima la nenorocirea ce te loveşte şi îţi stă la

dispoziţie pentru orice nevoie. Numai o fiinţă pe care ai plasat-o mai sus decât pe celelalte fiinţe omeneşti poate reuşi, folosindu-se de toate mijloacele posibile, să dea sens vieţii tale.

Celebrul Abate Prevost avea mare dreptate atunci când a precizat: " *Nimic nu-i mai de admirat şi nu dă mai mult preţ virtuţii decât încrederea cu care baţi la poarta inimii unui om al cărui caracter sincer îl cunoşti.* "

Îndemnul creştinesc al lui Jacopo, sau poate blânda lui milă, ori sfatul lui convingător i-au redus contelui gândurile de răzbunare, i-au înviorat puţin inima îngheţată făcând ca acel simţământ de gol şi durere de care era cuprins până în măduva oaselor să dispară. Cuvintele călduroase ale lui Jacopo au avut o influenţă notabilă în viaţa contelui, care, în finalul filmului, s-a împăcat cu Mercedes şi şi-a reluat viaţa după rânduiala ei iniţială.

Dezvoltarea personală are ca temei virtutea de a nu deveni criteriul hotărâtor al adevărului care nu te izbăveşte de gloria deşertăciunii - definită ca sumă a tuturor regretelor şi a intenţiilor duşmănoase.

Ataşamentul faţă de cineva care îţi este drag îţi lărgeşte orizontul şi îţi redă optimismul. Totul în leadership este strâns legat de relaţia pe care o ai cu ceilalţi oameni. E dovada cea mai de preţ a unui prieten adevărat căldura sentimentelor lui. Prezenţă continuă a lui Jacopo în preajma sa, dar şi dragostea ce o simţea pentru Mercedes, i-au îndepărtat contelui intenţiile duşmănoase. Mare nevoie a avut contele de omul ăsta care i-a dat un sfat preţios la momentul potrivit, o ultimă resursă a vieţii, vindecându-i rănile sufletului.

Ataşamentul faţă de cineva izvorăşte din adâncul tău şi îţi amplifică acea aură care te protejează de tine însuţi şi de obstacolele vieţii. Nimic nu te poate împiedica să te schimbi în afară de tine însuţi, însă un prieten care se îngrijeşte de tine şi de care te-ai ataşat mult îţi poate citi în adâncul sufletului şi îţi poate da acel impuls nedefinit de care ai neapărată nevoie pentru a-ţi consolida moralul şi pentru a-ţi lumina perspectiva vieţii.

Leadershipul este temperamentul pe care îl manifeşti în mijlocul unor sentimente tumultoase, abordat din prisma disponibilităţii de a reacţiona contra a tot ceea ce este incompatibil cu valorile, convingerile şi aspiraţiile tale cele mai înalte.

Concluzie: Liderul este şi el un om cu gânduri şi simţăminte. Şi ca orice om, are nevoie să fie sprijinit emoţional şi ascultat, are nevoie să-şi împărtăşească cuiva neliniştile, temerile şi speranţele.

Cine oare ar fi mai potrivit pentru acest rol? Cu siguranţă numai un prieten adevărat. Iar, aşa cum spunea un mare doctor român, " *prieten adevărat de ţi-ai găsit, cu căngi de oţel de suflet să ţi-l ţii !* "

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-atasamentului.html

Legea celor chemați să recreeze viața

On Aprilie 16, 2017

Încearcă să atingi perfecţiunea, fără să te îndepărtezi de responsabilitatea care trebuie asumată prin refuzarea condiţiei de fiinţă efemeră și prin dobândirea statutului de „judecător al vieţii".

Aveam impresia că aceşti oameni trecuţi prin acţiunea nemilosului virus, comportându-se ca nişte programe informatice ce dau peste cap orice ad blocker, prin sugestia unei fatalităţi de tip naturalist care apăsa pe destinul unei agonii zbuciumate, erau greşeli grave de manifestare a voinţei înverşunate a naturii ce voia să se răbune cu orice preţ.

Privilegiul bogăţiei şi diversităţii naturii, un fenomen de canibalizare ca un simbol al renaşterii în miezul un joc plin de cruzime, pus la cale de un factor necunoscut, era acela de a combina viaţa cu moartea. Strălucită evoluţie biologică !

În această imagine a fatalităţii rodul predominant al geneticii era indirect un afluent al fluviului existenţei mult încercate. Îmi amintea de acele minunate versuri de la începutul Ecleziastului, din care am selectat doar cuvintele: "Deşertăciunea deşertăciunilor" puse pe seama haosului general, care, paradoxal, mi se păruseră revelatoare şi reconfortante.

Decât să accept un stupid fatalism animalic, să mor în durere doar ca să ajung la o viaţă sălbatică impusă de hotarele geneticii avansate, un Zombie, un hibrid performant într-un cadru pestilenţial al terorii, mai bine era să urmez sfatul lui Nietzsche: *„Cel care are un de ce pentru care să trăiască poate să suporte aproape orice."*

Şi nu doar să suport teroarea, s-o înţeleg cumva, ci să creez din ea condiţiile elementare ale unei vieţi noi, momente de început mai active, mai libere, s-o controlez prin mijloace specifice teoriei evoluţiei faţă de legile mendeliene ale geneticii. Nimic şi nimeni nu mă împiedica să promit că voi transforma lumea, electrizat ca un curent coborât din spațiul unei mistici abstracte de contactul cu diverşi purtători ai virusului, demonstrând că în adâncurile vieții există o intensă activitate revoluţionară.

Leadership: Te impulsionezi să împlineşti menirea vieții prin trecerea de la o stare de acceptare a unei viziuni fataliste la o poziție de curiozitate sinceră în a vedea cine ești cu adevărat?

Cu vădită atenţie, îmi dau seama că în interiorul meu exista un fond de răutate, o cruzime a conştiinţei şi a gustului intelectual, realist-naturalistă dacă vreți, o imoralitate absolută comisă din raţiuni pur machiavelice. Dar, în acelaşi timp, exista şi teama de o molipsire funestă. Ele mă făceau să vreau să pedepsesc orice greşeală, orice abatere de la normalul unanim acceptat de regulile de aur ale medicinii. Puteam oare să abandonez căutarea unui leac doar ca să mă delectez cu priveliștea morţii?

Dacă voiam să trec examenul experimental al geneticii, neatins ca un Zeu de marea urgie a naturii la care asistam cu uimire şi interes, cu sufletul neînvins de marele fast al unei biochimii care a luat-o razna, trebuia să mă conformez unui mesaj straniu, provenit din îndrăzneala ştiinţelor interzise: *"Qualcosa è assolutamente non vero".*

Una din aspiraţiile omului de ştiinţă, în viziunea marelui doctor Constantin Maximilian, este să creeze viaţa. *„Să o controlezi, să devii demiurgul unui univers - universul genetic - ivit*

din întâmplare, pornit pe drumuri necunoscute spre hotare impuse de hazard şi de necesitate, într-un joc continuu, fără reguli aparent statornice, mi se pare cea mai cutremurătoare responsabilitate care trebuie asumată. Noi, o specie animală profund ancorată în istoria Pământului, vrem să depăşim condiţia animală pentru a deveni judecătorii vieţii."

Una din căile de a înțelege ceea ce viața încearcă să-ți comunice este să-ţi proiectezi o nouă varianta a ta în contextul străduinţei de a porni pe drumuri necunoscute, fără să abandonezi căutarea unui ideal înalt de perfecţiune.

Crearea unui „scut" din știința observării și aplicării legilor vieţii și explorarea sinelui pe fondul mişcării de reflectare asupra realităţii imediate, este cea mai bună metodă de protecţie împotriva cerinţelor raţiunii bazate pe discriminare care întărește dimensiunea individualistă a propriei fiinţe.

Liderul trebuie să fie, mai întâi de toate, reprezentantul strălucit al umanismului pornind de la mottoul: Omul dorește să știe tot ce se poate ști; deci să cercetăm, să căutăm, să aflăm, să știm, să atingem perfecţiunea... fără să ne îndepărtăm de responsabilitatea care trebuie asumată prin refuzarea condiţiei de fiinţă efemeră și prin dobândirea statutului de „judecător al vieţii".

Cine ești cu adevărat? Ești un om care suportă teroarea în scopul de a-şi extinde cercetările asupra unor condiții noi de susținere a vieții? Ești un om care judecă viața prin prisma sondării naturii înconjurătoare care își demonstrează superioritatea? Ești un om care promite să transforme lumea într-o cumpănă a vieţii, îmboldit de presimțirea sfârșitului ultim? Sau ești un om care studiază efectele experienţelor sale de evoluţie într-o oglindă prin care Creatorul se priveşte pe sine?

Interpretarea pe care o dai evenimentelor care ţi se întâmplă reflectă nivelul de suportabilitate pe care îl tolerezi în căutarea unei vieţi care poate face din tine un învingător sau un învins.

Legea celor chemați să recreeze viața poate fi definită în conformitate cu răspunsul la întrebările de mai sus. Ea se aplică acelor care, cu un singur simţ al datoriei faţă de ştiinţă, unul pretenţios, și prin obsesia de a înregistra tot ce se întâmpla în mijlocul furtunilor vieții, încearcă să-și făurească o judecată finală care să-i ridice la rang de Creator.

Ei ar trebui totuși să-și reamintească că însăşi la cârma corăbiei lor se află altcineva mult mai puternic. Dumnezeu.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-celor-chemati-sa-recreeze-viata.html

Legea clăditorului

On Martie 15, 2010

Un lider nu poate clădi o lume mai bună dacă nu este hotărât să pună umărul în mod constant la edificarea ei.

Acolo unde este nedreptate, neadevăr sau neînţelegere, este şi Zorro. Acesta este mesajul filmului „ *The legend of Zorro (2005)* ", pe care poate l-aţi urmărit şi tu cu aceeaşi plăcere ca şi mine.

La un moment dat, pe la începutul filmului, după ce-şi îndeplineşte misiunea pe care şi-a asumat-o singur, aceea de a recupera cutia cu voturi ale cetăţenilor din San Mateo din mâinile unei bande de răufăcători, Zorro se reîntoarce acasă la familia lui.

Seniora Elena de la Vega, bucuroasă că soţul ei şi-a încheiat misiunea, ultima lui misiune, aşa cum îi promisese nu demult, îi propune să-l ducă pe Joaquin, fiul lor, într-o călătorie în Spania, apoi la New York.

Zorro se gândeşte ce se gândeşte, oftează din greu şi până la urma spune:

- Nu. Oamenii au încă nevoie de mine. Nu este acum momentul să-i părăsesc.

Şi, ca întotdeauna, cum se întâmplă şi în realitate, atunci când soţul promite ceva şi nu se ţine de promisiune, soţia enervată la culme îi dă un ultimatum. De data aceasta unul foarte serios:

- Dacă ieşi pe uşa aceea, nu mai dormi aici la noapte. Cu alte cuvinte, dacă Zorro nu-şi respectă promisiunea făcută, ea îl va părăsi. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Totuşi, în finalul filmului, după ce amândoi trec prin numeroase încercări şi prin multe pericole, se recăsătoresc, iar Elena consimte ca de fiecare dată când poporul va avea nevoie de Zorro acesta să revină şi să intre în acţiune. Şi este mândră de acest lucru.

Leadership: Eşti caracterizat de un viu sentiment de apartenenţă la un întreg al manifestării iubirii din totalul libertăţii de a aparţine unui ideal mai înalt?

Tu ai luat hotărârea de a îndeplini o datorie în mod constant? Cea mai importantă sarcină a unui lider este să-şi manifeste iubirea ca parte distinctă din totalul libertăţii de a aparţine unui ideal mai înalt, de tipul: "merg pe calea unei acţiuni de drept comun."

O dată ce un lider are o viziune, el trebuie să aibă şi puterea de a o duce la îndeplinire. El nu poate să clădească o lume fără să se mişte, fără să facă niciun efort, nutrind numai gânduri bune şi senine. Nu, el trebuie să se implice până la capăt. Ceea ce-l caracterizează pe un lider adevărat este faptul că are capacitatea de a-şi duce misiunea la bun sfârşit.

Oamenii aveau o încredere absolută în ajutorul lui Zorro, iar el, conştientizând foarte bine lucrul acesta, a refuzat să-şi îngrădească propriul potenţial. Ar fi putut foarte bine să se retragă din „activitate" pentru totdeauna, să caute puţină uşurare pentru sine şi să se mute

definitiv din California. Iar pentru că era un Don, adică un om înstărit, n-avea să ducă lipsă de nimic.

Dar ce s-ar fi întâmplat cu oamenii, cu oraşul, cu speranţele lor? Cine i-ar fi ajutat? Ar fi îndrăznit altcineva, un alt Zorro, să-şi pună viaţa în pericol pentru ei, să lupte pentru dreptate şi adevăr cu o înflăcărare atât de mare?

În leadership, dovada existenţei unei acţiuni de drept comun creează un întreg al cărui rezultat înseamnă mai mult decât suma părţilor sale componente.

Iar acest întreg se incrementează cu un segment de emancipare a raţiunii, înţeleasă ca şi capacitate de dominare a unor contexte de tensiune, la recepţionarea fiecărei forme de încălcare a demnităţii umane.

Aşa că, decât să se usuce inutil ca o plantă ţinută la umbră, Zorro şi-a adunat din nou toată energia şi s-a dedicat unei cauze măreţe. Ca orice om responsabil care nu se poate despărţi de lumea reală, el a preluat întru totul controlul a ceea ce se afla în subconştientul său şi, înflăcărat de marele lui scop: de a le recâştiga oamenilor libertatea, a pus piciorul pe acceleraţia propriului său potenţial mobilizându-se către realizarea lucrurilor care erau cu adevărat importante.

Iar soţia lui a fost mult mai fericită în final că are un soţ curajos şi hotărât, care reuşeşte să înfăptuiască lucruri mari, demne de laudă.

Leadership: Cum îţi este afectat scorul de importanţă când faci trecerea de la cunoaşterea morală a raţiunii comune la dezvoltarea conştientă a unui comportament radical care scapă de cele două limite?

Nu te poţi numi lider dacă nu preiei frâiele ori de câte ori este necesar. Cel ce nu face nimic altceva decât să aştepte şi să aştepte, simţind cum se scurg în juru-i orele, se uzează şi îmbătrâneşte zi cu zi. Însă cel ce are o minte deschisă şi este ambiţios ca un copil arde de nerăbdare să lupte pentru un anumit ideal, şi de aceea se avântă cu încredere, mereu şi mereu, în mijlocul acţiunii.

O parte importantă a artei de a conduce presupune să ştii ce vrei şi să te dedici acelui lucru în mod constant.

Nu te poţi numi lider dacă nu preiei frâiele cu toată puterea sufletului şi nu intri în acţiune ori de câte ori este nevoie de tine. Sau dacă nu eşti îndeajuns de hotărât să pui umărul în mod sistematic la realizarea scopului propus. Ca să câştigi acceptul celorlalţi trebuie să modelezi lumea din jur. Iar dacă laşi totul în voia sorţii, mai ales atunci când oamenii depind de tine şi se încred în ajutorul tău, vei distruge, vei înlătura sau abandona orice relaţie cu ei.

Importanţa pe care o are leadershipul în viaţa omului rezidă din forţa păstrării conştiinţei curate şi din susţinerea unei idei clare cu privire la modul de gestionare a vieţii. Acestea sunt cele două limite care de mute ori alterează starea de spirit şi percepţia asupra rolului pe care îl joci în dinamica dezvoltării personale, în dinamica relaţiilor şi în dinamica propriei reprezentări pe scena lumii. Limite care susţin trecerea de la cunoaşterea morală a raţiunii comune la o cunoaştere radicală.

Clăditorul este omul condus de satisfacţia eventuală ce izvorăşte din ţinerea de cuvânt şi din specificul obligaţiei morale de recunoştinţă pe care o datorează în mod continuu lumii,

în temeiul gestului de a împărtăşi necondiţionat propria sa aventură de legendă.

Concluzie: Nu poţi construi nimic cu intenţii şi idei bune, ci numai implicându-te personal, cât mai des, acţionând cu tot mai multă abnegaţie. Nu vei clădi nimic şi nu vei obţine nimic dacă te piteşti în umbra comodităţii aşteptând ca ceilalţi să facă ceva eventual şi în favoarea ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-claditorului.html

Legea clipei atotcuprinzătoare

On Iulie 17, 2021

"Cine a privit prezentul a privit toate lucrurile: cele care s-au petrecut în trecutul nepătruns, precum şi cele care se vor petrece în viitor." (Marcus Aurelius)

Stau la soare, pe iarbă, la munte. În fața mea este hotelul la care mă reîntorc an de an. Iarba știe prea bine obiceiul meu, acela de a mă regăsi în mijlocul naturii, dar hotelul nu știe acest lucru. Hotelul mă vrea înăuntrul lui, ceea ce mă face să mă simt într-o captivitate asumată, exact ca atunci când nu mai ai scăpare dintr-un loc în care timpul se scurge domol, oamenii sunt similari, şi nu există niciun fel de pornire spre mulţumirea de sine. Cu toate astea sufletul mă conduce pe dealul din spatele hotelului, acolo unde culorile vii se îmbină cu mirosul de munte, lângă care curge un izvor.

Natura mă îmbie să mă apropii de puritatea ei, de tainele ei, de paleta ei cromatică, cu linişte şi multă lumină. Poate că e mai bine să stau la soare, simțind iarba verde cum mă transpune în vechiul ținut al eroilor, Avalon, deci încercând să trăiesc ceva uitat nu doar de mine, ci de întreaga civilizație. Iarba minunată, plină de floricele sălbatice, atât de fină la atingere, fiind o parte din această totalitate pierdută, nu-și schimbă niciodată aspectul.

Dar nimeni nu se gândește la iarba plină de floricele vesele, nimeni nu conștientizează puterea ei care te face să te recunoști tu însuţi același peste rigorile timpului.

După cum se observă, m-am recunoscut într-o legendă care îşi are originea în timpuri străvechi. Am recunoscut în prezența firelor de iarbă însăși prezența simbolismului, acea pornire spre mireasma unor vremuri de legendă și am ajuns să apreciez în totalitate dimensiunile și semnificațiile unui mit în care Camelot din Avalon este însăși hotelul care îmi pictează acum zarea.

Chiar și culorile din natură au rezistat rigorilor timpului. Și ele sunt tot la fel, nemuritoare. Oare cavalerul Lancelot gândea asemănător în momentele sale de liniște?

Leadership: Accepţiunea unei succesiuni de trăiri, senzaţii şi gânduri este un model după care îţi făureşti imaginea unei durate anterioare şi a unei durate posterioare?

Mulţumirea de sine nu o vom găsi într-un loc plin de oameni, unde totul este similar prin nevoie şi aspiraţii. Mai degrabă, cred că ajungem s-o cunoaştem dacă simţim satisfacţia împlinirii unui moment unic din viaţa noastră, pe care ni l-am imaginat venind din altă viaţă, din alte timpuri, din locurile în care ne-am dori să rămânem. La urma urmei, poate că adevăratul sentiment al mulţumirii de sine este acela că am existat într-un timp dinaintea timpului.

Mai bine să fii prizonierul iremediabil al mulţumirii de sine, lipsit de orice contact cu rutina zilnică a oamenilor, decât să-ţi trădezi amintirea propriei măreţii obţinută în alt timp, în altă viaţă. De aceea, prefer un miracol survenit din imaginaţia unei poziţionări în sfera înaltă a unei viziuni care sfidează timpul.

Da, sunt acelaşi cavaler Lancelot care, peste ani şi ani, va fi recunoscut ca şi cavaler Jedi, sub înfăţişarea unui Luke Skywalker. În orice timp aş trăi, natura mă va ajuta să-mi sporesc forţa interioară, să-mi înfrâng îndoiala de sine, lăsându-mă călăuzit de o amintire care persistă printr-un fel de stări calde, aşezate, aerisite.

Fericirea se poate obţine şi prin lucruri simple, aparent minore, pe care le poţi face zi de zi, în orice moment când stai singur pe iarba plăcut mirositoare. La fel de bine, reîntregirea sinelui este un strop dintr-un loc în care sunt estompate senzaţiile de banalitate, scoase de sub presiunea concretului, acestea fiind desluşite de amintirea ce-o lasă ideea spaţiului pe care-l străbaţi în timp, prin discreţie şi înţelepciune, doar ca să ajungi în acelaşi loc în care altădată ai fost un cavaler sau un rege.

Marea revelaţie a sinelui constă în amintirea unui moment dincolo de care să nu-ţi pot închipui altele, aşa încât să ţi se pară că locul regăsirii tale cuprinde veşnicia.

Trebuie să descoperim analogia, nu identitatea nenumăratelor destine individuale care şi-au lăsat amprenta asupra timpului, dacă vrem să conştientizăm ceea ce Jorge Luis Borges exprima demult într-o singură idee: *"Universul fizic s-a oprit în loc pentru că un singur om s-a reconectat cu natura și cu însăși esența ei,într-un decurs fără timp şi fără ceas."*

Şi, îmi îngădui încă o traversare a cunoaşterii naturii şi universului, ţinând cont de ceea ce avea de spus Marcus Aurelius: *"Chiar dacă anii vieţii tale ar fi trei mii sau zece ori trei mii, adu-ţi aminte că nimeni nu pierde altă viaţă decât cea pe care o trăieşte acum, nici nu trăieşte alta decât cea pe care o pierde. Termenul cel mai lung şi termenul cel mai scurt sunt, prin urmare, egale. Aminteşte-ţi că toate lucrurile se rotesc şi iarăşi se rotesc pe aceleaşi orbite şi că pentru privitor este totuna dacă le vede un veac, sau două, sau la nesfârşit."*

Iată concluzia: Omul care nu reuşeşte să-şi închipuie nimic dincolo de spaţiul pe care-l descoperă în jurul său, necrezând că mai există un altul, este un om care nu recunoaşte imensitatea unei alte sfere: Meta-Universul.

Marea revelaţie a sinelui cuprinde sensul şi emoţia din spatele unei priviri îndreptată spre un moment în care ceea ce te surprinde este transformarea ta într-o persoană care ştie să treacă de la un prezent stagnant la un prezent durabil.

Legea clipei atotcuprinzătoare subliniază necesitatea surprinderii unei realităţi care din alt unghi ar putea să pară o ocazie de evadare în altă lume, cu totul alta decât viaţa reală. Tu esti o persoana care recompune, recreează trecutul, selectând, uneori adăugând ficţiuni pe care le crede reale, adevărate?

Şi dacă tot am ajuns aici, iată nişte cuvinte care ajung direct la inimă, cineva le împărtăşea pe o pagină web:

"Uneori, simţim că acea atmosferă magică pe care ne-o amintim cu toţii din basmele copilăriei şi care ne făcea lumea mai frumoasă, a dispărut din viaţa noastră. Cu toate acestea, din când în când, avem nevoie să retrăim acel sentiment sublim, să ne lăsăm purtaţi pe aripile imaginaţiei într-un loc în care totul este posibil. Şi, mai presus de toate, să ne deschidem ochii către lumea din jurul nostru, deoarece marile mistere sunt întotdeauna ascunse în faţa noastră, în starea noastră de moment, în senzaţia de a fi una cu natura. Depinde doar de noi dacă suntem capabili să le descoperim."

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-clipei-atotcuprinzatoare.html

Legea cutezanţei

On Martie 05, 2010

Numai cel care este devotat cu tot sufletul unei idei şi acţionează imediat pentru a o pune în practică, poate să realizeze maximum posibil.

Unii oameni, a căror unică trăsătură de caracter este aceea de a se vedea la un nivel mai înalt, se autoinspiră şi întreprind din propria lor iniţiativă, rareori la sugestia altora, toţi paşii necesari îndeplinirii scopurilor propuse. Ei reuşesc să se autodepăşească pentru că sunt mânaţi permanent de acel imbold interior care îi îndeamnă la înfăptuirea unor scopuri măreţe.

Leadership: Ai curajul să te desprinzi de trecut ca să-ţi câştigi valabilitatea din punct de vedere al costului maxim de conectare la consecinţele unei iluzii?

„Timp de mai bine de 10 ani îl servise pe regele său, ţara sa, în toate felurile şi împrejurările: pe apă şi pe uscat, în orice anotimp şi în toate zonele marine, sub cerul arzător şi în suflarea glacială a vântului. În pragul celui de-al 36 an al vieţii sale, după ce regele Manoel îi respinse cererea de a servi mai departe Portugalia, Fernando Magellan a luat o hotărâre radicală: a servit destulă vreme, s-a sacrificat destul pentru interesele străine, pentru gloria altora. Ca orice om cu puteri creatoare, el simţi o adâncă năzuinţă spre realizarea de sine."

Pentru un om care doreşte cu orice chip să iasă din anonimat, şansa răsare de acolo de unde se aşteaptă mai puţin. Studiind arhivele secrete ale regelui Portugaliei, registrele cu însemnările căpitanilor, hârtiile şi portulanele, Magellan găsi pe neaşteptate o foaie mai veche scrisă în limba germană, şi intitulată „Copia der Newe Zeytung aus Presillg Landt".

Această foaie era de fapt un raport care afirma lămurit că cele două oceane, Atlantic şi Pacific, ar comunica între ele printr-o strâmtoare. Şi cum încă de mult Magellan intrase în posesia unei hărţi inexacte a celebrului cosmograf Martin Behaim, care indica locul unde s-ar fi aflat strâmtoarea, din acel moment el s-a decis să înfăptuiască imposibilul. Ceea ce au încercat, dar fără succes, Columb, Cortez, Cortereal, Cabot, Vespuci sau Juan de Solis, el va reuşi cu siguranţă.

Cea mai interesantă parte a leadershipului vizează asumarea unui parcurs ce are ca punct de finalitate găsirea unei "strâmtori" care îţi poartă numele.

Pentru Magellan, din partea reuşitei care felicită leadershipul de valori şi de scop, strâmtoarea a reprezentat punctul de trecere între momentul care precede debutul unei nebunii misterioase şi momentul care a schimbat perspectiva asupra lumii.

Acea hartă, locul unde se afla strâmtoarea, şi raportul care confirma existenţa acesteia, au fost adevăratul secret al lui Magellan. Proiectul său nu era, deci, nicidecum original. Totuşi el, pe temeiul hărţii şi a raportului, întocmi în cel mai scurt timp un plan de a ocoli pământul.

Dar, stupoare ! Magellan a căzut victimă unei confuzii frapante. Fusese înşelat, datele furnizate de acea hartă şi de raportul respectiv erau cu totul greşite, fanteziste. Prin urmare el s-a devotat cu tot sufletul unei iluzii trecătoare. A pornit în căutarea unei himere. Strâmtoarea nu se afla nicidecum acolo unde şi-a imaginat el că este. Însă tot răul spre bine. Dacă n-ar fi preluat şi acceptat cu bună ştiinţă o greşeală, Magellan n-ar fi cutezat niciodată să se avânte pe valurile imensului ocean, să conducă o expediţie în jurul lumii, şi în final să descopere adevăratul „paso", adevărata strâmtoare care îi poartă şi azi numele.

Leadership: Te poţi ridica din anonimatul existenţei tale acţionând ca factor determinant al afirmării într-o buclă de cauzalitate al unui nesfârşit şir de eşecuri?

Ad impossibilia nemo obligatur. Nimeni nu este obligat să facă imposibilul. Nimeni nu-l poate obliga pe un om să întreprindă o călătorie în care şansele de izbândă sunt foarte mici, să-şi facă foarte mulţi duşmani, să-şi pună deseori sănătatea şi viaţa în pericol, doar pentru îndeplinirea unei dorinţe personale, nu-i aşa?

Ceea ce-l determină pe un om să întreprindă acţiuni riscante şi periculoase este fără îndoială hotărârea fermă, izvorâtă dintr-un puternic imbold interior, de a se consacra unei idei remarcabile şi viabile. Doar nebunii pleacă într-o călătorie ca nişte roboţi teleghidaţi fără să se gândească la ce fac, punându-şi viaţa în pericol, sau aceia care se decid să înfăptuiască ceva măreţ, având o idee clară despre locul în care trebuie să ajungă şi sunt ferm convinşi că-l vor găsi.

Slujitorul a devenit un lider excepţional. Magellan a devenit dintr-un simplu sobresaliente un conducător excepţional pentru că a îmbrăţişat schimbarea şi a ştiut să se folosească de leadership în chip genial. Nimeni nu l-a împins de la spate, nimeni nu l-a încurajat, nimeni nu i-a ţinut partea şi a întâmpinat cele mai mari şi mai dificile obstacole. Totuşi, în străfundul fiinţei sale a simţit că poate fi mai mult decât era, că poate împlini imposibilul şi, dominat de o puternică inspiraţie, s-a mobilizat singur pentru a-şi atinge scopul propus. El împotriva tuturor. Şi a câştigat. A reuşit cu foarte mare greutate să strângă o flotă, împotriva voinţei regelui, şi a ţinut piept răscoalelor echipajului său.

Leadership: Prin confruntarea cu durata lungă a unei călătorii beneficiezi de o esenţializare favorabilă unei înţelegeri de ansamblu, din care nu absentează contribuţiile specifice unei conştiinţe a valorii personale?

Cei născuţi într-un leagăn de purpură, cei care nu şi-au dorit niciodată nimic de la viaţă, aceia nu vor putea înfăptui niciun miracol. Cel ce nu nutreşte acea ambiţie grozavă care să-i roadă cu adevărat inima, care să-l înarmeze sufleteşte pentru încercările viitoare, va rămâne un om de rând, un călător neîmplinit, neadmirat de nimeni, neobservat de nimeni.

Magellan este cunoscut ca unul dintre cei mai mari conquistadori din istorie şi un lider cu calităţi native de conducere. El a simţit că are un destin de împlinit şi, într-un tempo foarte rapid, s-a mobilizat în direcţia cea mai bună, în ciuda tuturor greutăţilor. Nimeni şi nimic nu l-a împiedicat să-şi îndeplinească dorinţa – aceea de a găsi un canal de legătură între Oceanul Atlantic şi Marea de Sud.

Bine a remarcat scriitorul Ştefan Sweig: „ *Magellan a arătat că un singur om, cu scurtă şi trecătoarea sa viaţă, poate transforma într-o realitate şi într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorinţă, numai un vis pentru sute de generaţii.* "

Cutezanţa este testul pe care ţi-l propui tu însuţi să-l treci atunci când înţelegi că ceea ce face dificilă continuarea călătoriei este umbra unui vis care se îndepărtează pe măsură ce te apropii de punctul de schimbare al direcției de mers.

P.S. Liderii sunt orientaţi către acţiune. Atunci când găsesc o idee bună, acţionează imediat pentru a o pune în practică. Folosindu-şi judecata, priceperea şi puterea, încercând mereu lucruri noi, ei reuşesc întotdeauna să avanseze spre ţelurile propuse. Ei îşi ating adevăratul potenţial asumându-şi riscuri şi crezând în ei înşişi până la capăt, pentru că sunt nişte cutezători.

* **Notă:** Stefan Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-cutezantei.html

Legea dintre Extremele Sinelui

On Noiembrie 11, 2024

Măsura în care reușești să navighezi între contrastele sinelui și să exprimi o viziune autentică, îmbinând libertatea de exprimare cu disciplina formei, definește esența parcursului străbătut.

Alergarea pe crestele montane este o călătorie între limite, fiecare vârf cucerit chemând inevitabil și coborârea. Pentru sora mea, Oana Fântânaru, alergarea pe munte este o metaforă vie a dualității existenței, deoarece fiecare extremă își găsește echilibrul în opusul său. În ritmul pașilor ei, fiecare ascensiune deschide drumul către o coborâre, ca și cum fiecare victorie ar cere propria umilință.

Dar, totodată, această călătorie este o construcție a unui spațiu intim, un fel de „proximitate a posibilului", ce marchează marginea limitelor personale, dar și un spațiu al expresiei artistice pure, ce marchează transcendența limitelor fizice. Fiecare urcuș reprezintă o încercare de "Afiryhs Etfqiuaj", un concept ce simbolizează contopirea adâncă între ascensiune, introspecție și exprimare artistică, unde Oana se simte una cu panta muntelui, spiritul ei găsindu-şi ecoul în ritmul etern al artei de a transforma efortul în grație.

Actul artistic, pentru o alergătoare, este o exprimare a forței de a transcende limitele fizice, prin contopirea efortului cu grația. Alergarea devine astfel o măsură a forței și vulnerabilității sale, iar ascensiunea, această artă în mișcare, este un desen ce înalță, prin fiecare pas, o linie pe pânza muntelui. Când Oana ajunge în vârful muntelui, abia atunci se dezvăluie sculptura continuă a spiritului, ce o modelează în ritmul propriei evoluții, redefinindu-i limitele. În contextul acesta, ascensiunea Oanei devine simbolul unei poziții obținute cu greu, ce poate fi risipită într-o clipă de neatenție.

Leadership: Caracteristicile experienței tale artistice sunt determinate cauzal, sau finalist, în sensul că scopul urmărit trebuie să ia forma unei viziuni care să ofere direcție și coerență întregului parcurs străbătut?

Oana spunea la un moment dat: *"Simt că trăiesc între două extreme, într-o tensiune permanentă, precum o creație a unui pictor care jonglează cu lumină și umbră, formând un echilibru fragil. Din acest motiv starea de prezență a ființei mele în spațiul artistic, reprezentând echilibrul între forță și fragilitate, mă face să cred că arta și alergarea sunt inseparabile. Și dacă simt enorm o chemare către înălțimi, asta se datorează viziunii care cuprinde spiritul meu într-o formă de atașament față de puritatea naturii, cu precizarea că fiecare pas devine o expresie a acestei conexiuni profunde."*

Am mai observat ceva. Căci mai există o extremă, mai dificil de infruntat, prin faptul că pune la încercare limitele interioare, ceea ce presupune acceptarea vulnerabilității. E vorba de o dualitate inevitabilă între ascensiune și cădere, între cele două extreme ale fiecărei încercări, asemenea unei „lumi dublate." *Comme un éclair dans la nuit de l'âme*, fiecare urcuș devine o străfulgerare de conștiință, o deschidere deopotrivă spre sine și spre exterior.

Pentru Oana, muntele este o scenă unde echilibrul dintre forța fizică și cea interioară devine vital. La fiecare pas, ea găsește un punct de sprijin, un moment de liniște, în care își aude inima pulsând cu ritmul profund al muntelui. Dar, în același timp, ea simte tensiunea contrastelor, fiindcă dedublarea înseamnă traversarea unui spațiu fragil între efort și renunțare, dincolo de limitele obișnuite ale rezistenței, dincolo de orice control pe care și-l poate impune.

Leadership: Cum poţi transforma polaritățile vieții într-o călătorie a echilibrului profund și durabil, recunoscând caracterul trecător al fiecărei înălțări?

La fel, romanul „Muntele vrăjit" de Thomas Mann îmi amintește, la fiecare pas, de urcușul ca o formă de contemplație. În acele momente, realizez că ascensiunea nu e doar o simplă mișcare fizică – e un proces de transformare profundă. Fiecare vârf devine un altar al introspecției, iar coborârea e o lecție în acceptare, un soi de resemnare senină, sub forma unei revenirii la sine. Ca un "Yosseber Hiersadne", un moment efemer de claritate, urcușul îmi revelează o întreagă filosofie a echilibrului. Nu e doar despre a atinge vârful, ci despre a înțelege că trebuie să-l părăsesc cu umilință, recunoscând caracterul trecător al fiecărei înălțări.

Un pasaj potrivit din romanul "Muntele vrăjit" de Thomas Mann, care exprimă ideea de transformare interioară prin experiența ascensiunii și a introspecției, este acesta:

Ca într-un desen în contraste, această experiență montană este un balans fragil între lumini și umbre, între extreme aflate în echilibru. Sau, cum bine spunea chiar Oana: *"Urcarea pe aceste drumuri abrupte mi-a arătat că prețuirea înălțării devine cu atât mai adâncă îndată ce accept provocarea coborârii, mai ales că aici pot să învăț adevărata măsură a forței. Până la urmă, alergarea este o călătorie perpetuă a înțelegerii faptului că atât vârful cât și valea sunt părți din același peisaj. Mă definesc prin ambele, fiindcă înălțimea îmi dă scop, iar valea îmi amintește să rămân ancorată în adevăruri mai profunde."*

În alergare îți găsești echilibrul, un fel de „proximitate a extremelor" în care îți definești locul în universul mișcării. Cu fiecare urcuș îți descoperi limitele, dar și adâncurile coborârii. Este ca o „pânză a echilibrului" ce te ține între cele două extreme, modelându-te precum o operă de artă ce se bazează pe contrastul dintre lumină și umbră. În această călătorie, îți poți găsi propria formă de leadership – un leadership al acceptării faptului că atât vârfurile, cât și văile, atât urcuşurile cât şi coborârile sunt necesare pentru ca sinele tău să se desăvârșească prin transformare.

Aşadar, succesul unui parcurs fulminant se măsoară prin gradul în care forma alergării și determinarea ta se îmbină într-un tot unitar, reflectând un echilibru între libertate și disciplină. Din acest punct de vedere, esența parcursului străbătut se poate defini ca o călătorie spre autenticitate, adiacent unei armonii între extreme, prin contrast cu limitările impuse de gândirea convențională.

Leadershipul se manifestă atunci când transformi extremele vieții într-un exercițiu al echilibrului, recunoscând că fiecare urcare necesită, totodată, și acceptarea coborârii.

Oare sinele tău reflectă esența unui echilibru născut din contrast? Cum reușești să menții echilibrul perfect între ambiția de a atinge noi culmi și înțelepciunea de a respecta ritmul interior?

Legea dintre Extremele Sinelui se aplică în cazul căutării autenticității, fiind exclusă de aici orice tentativă de compromis superficial, mai ales pe plan artistic. Ceea ce simți, ceea ce trăiești, ceea ce vezi în timpul parcursului străbătut devine o lecție de auto-cunoaștere, din care înveți constant, dincolo de limitele impuse de exterior. Sora mea, Oana Fântânaru, de atâtea ori campioană la semimaratoanele montane din România, ne amintește tuturor că adevărata putere constă în a îmbrățișa ambele extreme, regăsind esența echilibrului între ele.

În această abordare, "Legea dintre Extremele Sinelui" devine o invitație de a ne descoperi și a naviga cu grație între polaritățile ființei noastre, găsind echilibrul dinamic dintre voință și vulnerabilitate, între ambiție și artă. Aceasta se aplică atât alergătorului montan, care se confruntă cu propriile sale limite și își caută forța interioară, cât și artistului, care jonglează

între haos și rafinament pentru a crea o operă autentică. Prin acest echilibru se manifestă potențialul creator al fiecăruia, arătând că adevărata măiestrie vine din îmbinarea contrastelor într-o expresie unitară, în care sinele se afirmă liber și armonios.

Tu cum poţi integra lecția muntelui în viața ta – că fiecare ascensiune necesită o coborâre pentru a atinge adevăratul echilibru?

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-dintre-extremele-sinelui.html

Legea dominanţei

On Decembrie 19, 2010

Cu cât ţii mai mult mingea în mişcare în terenul advers, cu atât influenţa ta va fi mai pronunţată.

Fie binecuvântată ziua în care ai jurat că îţi vei atinge scopurile. Fie binecuvântat momentul în care te-ai înarmat cu voinţă, cu perseverenţă şi nădejde, pentru a-ţi duce la bun sfârşit planurile. Dar şi aşa, nu vei avea nicio garanţie de succes în demersurile tale. Şi să-ţi spun de ce:

În filmul *"Forever Mine (1999)"* , personajul principal, Alan Riply, se îndrăgosteşte de Ella Brice, soţia reputatului politician Mark Brice, o femeie extraordinar de atrăgătoare şi deosebit de sufletistă. Mark, un om corupt şi fără scrupule, află de relaţia lor amoroasă şi, din gelozie şi invidie, pune la cale asasinarea lui Alan. Zis şi făcut. Numai că Alan nu murise, ci fusese grav rănit - lucru pe care Mark şi acoliţii săi nu-l ştiau.

Anii au trecut. Între timp Alan, cu ajutorul bunului său prieten Javier, şi-a creat o nouă identitate şi a ajuns un mare bancher (Manuel Esquema), având relaţii de afaceri cu persoane sus puse. Aflând de problemele cu care se confrunta Mark Brice, căruia îi purta o ură imensă în suflet, a hotărât că acesta este momentul cel mai prielnic pentru a se răzbuna. Dar dorinţa de răzbunare, ambiţia şi nădejdea, nu erau nicidecum factorul hotărâtor pentru reuşita sa. Trebuia să-şi surprindă adversarul, să-şi creeze cât mai multe ocazii reale de a "înscrie".

Leadership: Nevoia ta de a compune conştiinţa unor intenţii ascunse este conţinută de o încadrare exactă a dependenţei de a-ţi demonstra prioritatea într-un joc al împăcării cu propria natură?

Natura omului, din perspectiva procesului de luare a deciziilor, se dovedeşte a fi de multe ori o falsificare a motivelor pentru care se îndeplinesc condiţiile unor schimbări semnificative. Ea nu este direct răspunzătoare de liniştea sufletească sau de furtuna vieţii trăită la cea mai înaltă tensiune, printr-un accept al conştiinţei de a realiza o acţiune din datorie, dar are instinct de supravieţuire şi putere creatoare.

Nimic nu te apropie mai mult de succes în leadership, decât imensa putere pe care o exerciţi asupra celorlalţi, dar mai ales asupra duşmanilor tăi. Cea mai mică imprudenţă te poate conduce la eşec. Deci, devine imperios necesar ca prin strategiile pe care le adopţi să câştigi timpul de partea ta, şi să demonstrezi că eşti în orice moment stăpân pe situaţie. Aceasta este puterea jocului dominant.

O echipă de fotbal valoroasă reuşeşte să domine o partidă încă din prima repriză – şi este singura cale prin care îşi poate învinge rapid rivala. Tot aşa a procedat şi Alan. Şi de aceea puterea lui de influenţă s-a extins rapid în cercul oamenilor de afaceri al lui Mark Brice, reuşind să-i strice acestuia toate planurile şi toate relaţiile.

Jocul pe care l-a făcut Alan a fost unul imprevizibil, bazat atât pe intuiţie cât şi pe strategie, acelaşi joc pe care îl adoptă de obicei echipele mari de fotbal: jocul defensiv, purtat cu inteligenţă, nu doar cu viteză, în jumătatea terenului echipei adverse. El a demonstrat atât prudenţă, cât şi iscusinţă, descurcându-se foarte bine încă din primul moment de când a intrat în legătură cu Mark Brice şi s-a oferit, chipurile, să-l ajute. Nu s-a lăsat niciun moment fermecat de propriile puteri, şi nu şi-a pierdut nicio clipă din vedere prioritatea.

Leadership: În ce poziţie te regăseşti atunci când natura ta se dezlănţuie fără oprelişti, din punctul de vedere al necesitaţii de a face apel la realitatea faptelor care se întâmplă pentru că nimeni nu-ţi cere socoteală pentru ele?

Când natura fiinţei tale se dezlănţuie într-un lung şir de înfruntări, provocări, efecte adverse ale influenţei şi manipulării, constituind o încălcare a regulilor de aur ale conştiinţei, înseamnă că ai devenit ce nu ai dorit niciodată: o realitate incomprehensibilă din care nu te poţi salva decât ascunzându-te. Sau fugind şi rezistând.

Nu avansezi şi nu câştigi un meci dacă ţii mingea numai în terenul propriu. Am folosit povestea din filmul *"Forever Mine"* pentru a vă oferi o imagine vie a unei legi de leadership cât se poate de serioase - *"Cu cât ţii mai mult mingea în mişcare în terenul advers, cu atât influenţa ta va fi mai pronunţată."*

Liderii cei mai buni ştiu că singura cale prin care îşi pot menţine şi extinde puterea de influenţa este să domine cât mai mult orice "partidă". Iar atunci când spun leadership nu mă refer doar la sport şi la mediul de afaceri, ci la toate domeniile de activitate, căci în toate există şi va exista mereu o reală competiţie.

Realitatea este întotdeauna de preferat: n-ai cum să te afli într-o poziţie avantajoasă dacă joci în retragere, tot aşa cum o echipă de fotbal nu poate câştiga niciun meci dacă ţine mingea numai în terenul propriu. Ci trebuie să avansezi în jumătatea adversă de joc, să-ţi creezi ocazii şi să marchezi.

Întrebarea care se pune e următoarea: atunci când avansezi în terenul advers te regăseşti într-o poziţie de deviaţie de la esenţa propriei conştiinţe sau într-o poziţie de construire a inteligenţei?

Adevărată valoare a leadershipului se obţine atunci când nu mai trebuie să demonstrezi că eşti puternic ca să oferi o imagine reală exploziei de inteligenţă.

Pentru ca leadershipul tău să aibă valoare, trebuie să ai o influenţă dominanta asupra celorlalţi oameni. Sau, altfel spus, înseamnă "să ţii cât mai mult timp mingea în terenul advers". Iar supremaţia în leadership presupune să câştigi cât mai multe meciuri împotriva cât mai multor adversari. Lucru greu de făcut, şi uneori chiar foarte primejdios.

În leadership trebuie să înveţi să-ţi cunoşti şi rivalii sau potenţialii duşmani, căci totdeauna vei avea şi din aceştia, nu doar prieteni şi susţinători. Acest lucru este posibil numai printr-o atentă observare a celora care te înconjoară şi cu care interrelaţionezi permanent. Vigilenţa te va scuti de probleme.

Înainte de a fi în conformitate cu ştiinţa conducerii pune-ţi întrebarea:

Înţelegi scopul pe care urmăreşti să-l atingi din punctul de vedere al necesităţii de a privilegia o poziţie intelectuală care nu-ţi poate oferi emoţional protecţie?

Legea dominanţei se referă la capacitatea ta de a-ţi ţine "în şah" duşmanii până la a le da un "mat" decisiv. Dar fără să-ţi alterezi adevărata natură, firescul şi calităţile umane care îi fac pe ceilalţi oameni să te aprecieze, să te placă şi să te admire.

Legea experienţei temporale

On Noiembrie 26, 2014

Găseşte semnificaţia unei ştiinţe care să îndeplinească funcţia de superioritate, în încercarea de a da sens unei experienţe netrăite.

Voiam să divizez fiecare presupunere asupra funcţionării unei lumi aparte în noi condiţii de reprezentare, să descompun totul în mici fragmente care să scoată în evidenţă aspecte mai puţin evidente ale relaţiei dintre ştiinţă şi înţeles. O constatare cheie datorată reflecţiilor existenţiale, înainte de a lămuri noţiunile artei de a modifica scurgerea timpului, era necesară pentru a defini unitatea de măsură a cantităţii de informaţie care trebuia prelucrată pentru verificarea unei ipoteze experimentale.

Rezultatul, bogat în reprezentări ale percepţiilor complexe supuse efectelor distorsionate ale adevărurilor unanim acceptate, servind drept element de comparaţie între două structuri de gândire total opuse, dar cu aceeaşi destinaţie, ar fi putut să elimine uşor evoluţia necorespunzătoare a factorului numit obiectivitate. Un lucru folositor materiei şi capacităţii ei de a se aduna în unităţi cvasi-independente, dar care să interacţioneze între ele, creând o nouă configuraţie a spaţiului-timp care dădea sens unei experienţe netrăite, era direct legat de rădăcinile mele.

Conştient, mă expuneam riscului de a rămâne captiv într-o subiectivitate absolută. Neîncetat, eram stăpânit de un sentiment inexplicabil, ca şi când aş fi mărşăluit prin pustiul alb al absenţei de orice formă de viaţă, izolat într-un câmp nematerial care se extindea spre infinit. Timpul îşi avea originea în mine, constanta lui fiind o călătorie continuă spre tărâmul înțelegerii profunde.

În toată această nebuloasă a reflecţiilor din care se înfiripa viitorul, pe care o simţeam că există şi creşte exponenţial, îmi răsunau în minte cuvintele poetului scoţian din secolul al 17-lea, William Drumond: *„ Dacă te plângi că va fi un Timp în care tu nu vei fi, de ce nu regreţi de asemenea că a fost un timp în care tu nu erai, şi de asemenea că nu eşti la fel de bătrân ca această însufleţitoare Planetă a Timpului? Aceea va fi după noi, care, cu mult înainte ca noi să fi existat, a fost."*

Leadership: Poţi să dezvolţi o versiune originală a experienţei de sine, printr-o utilizare corespunzătoare a timpului în alte perioade?

Toate dovezile privind întreaga viziune asupra lumii şi realităţii ei, în afara duratei normale a timpului care se scurge apăsând pe trăgaciul nebuniei, atunci când faci saltul în imaginar, în numele unei superiorităţi ireductibile, porneşte de la ideea de „accesibilitate" într-un spaţiu lărgit de gândire. Timpul, consacrat accesării unor repere de referinţă cum ar fi tendinţa de evoluţie într-un cadru propice împlinirii creatoare şi punerii în valoare a potenţialului de cunoaştere, devine o componentă a realităţii în universul imaginar propriu.

Pentru a înţelege leadershipul din perspectiva accesării unui nivel superior de cunoaştere, greu de cuantificat, dar care este necesar să devină parte a unei componente ştiinţifice revelatoare de noi profunzimi şi semnificaţii, trebuie să plecăm de la premiza că adevărul este relativ şi interpretabil. Subiectivitate versus obiectivitate. Ceea ce tu crezi că dă formă realităţii în schimbare, valorificând-o printr-o înţelegere ce ţine de un raţionament complex, ceilalţi pot avea convingerea opusă – că realitatea este o simplă umbră a sentimentelor şi senzaţiilor trăite.

Informaţiile neaflate la îndemâna tuturor, într-un fel în care experienţele cele mai variate din trecut influenţează modul de interpretare a lumii în prezent, se adună laolaltă pentru a da naştere la ceea ce în mod inconştient ai căutat dintotdeauna. La un nou „Yourself" utilizat sub forma conştiinţei de sine care pare să umple un întreg univers şi să-i dea sens.

Dar oare acest univers poate funcţiona şi în lipsa ta? În acest caz leadershipul devine un mijloc de reprezentare a unei realităţi superioare, căci nu se mai reduce la experienţele relaţiei tale cu ceilalţi oameni, nici la modul în care percepi lumea din jur, ci doar la examinarea experienţelor din plan ştiinţific, ocult.

Leadership: Poţi să asiguri o corectă înţelegere a distincţiei între ce este esenţial şi important, de ceea ce este secundar şi minor, într-un parcurs al reflecţiilor despre rolul experienţei trăite printr-o contra-definiţie a realităţii?

O versiune originală a experienţei de sine se realizează uneori printr-o respingere a ideilor care pot fi etichetate drept utopii, ce se vor întoarce împotriva ta, exact ca un bumerang, pe care ai apucat să îl arunci din naivitate. Însă utopiile sunt foarte reale și foarte prezente în viața ta pe tot parcursul timpului, ele reușind, într-adevăr, să aducă în atenţie acele idealuri atât de înalte care lărgesc orizonturile în moduri pe care nu ţi le-ai imaginat vreodată.

Punctul de plecare a ceea ce va fi concretizat într-o formă superioară de abordare a orientării tale spre un viitor al inovaţiei extreme, răspunzând nevoii de exprimare a creativităţii prin arta fragmentarii tuturor aspectelor mai puţin evidente a relaţiei dintre ştiinţă şi utopie, indiferent de natura lor, poate să fie amplificat prin activitatea de gândire rămasă neinfluenţată de proba realităţii efective.

O contra-definiţie a realităţii se realizează printr-o asumare a ideilor care nu cunosc oprelişti şi nu sunt limitate de o anumită reţinere faţă de opinia publică, în măsura în care imaginea pe care ţi-o construieşti despre tine are ca prim argument acea nevoie de transcendenţă, de a da un sens care să depăşească "eul" existenţei şi conflictele de ordin identitar ale fiinţei gânditoare ce îşi revendică prezenţa în lumea plăsmuirii.

O gândire care se regândeşte este terenul de automodelare a omului într-o lume a plăsmuirii de idei şi viziuni, dirijate de o subiectivitate la rândul ei purtătoare de sens şi valoare, în care totul este schimbător, dar totodată apropiat unei puteri de creaţie care îşi întinde iţele pretutindeni în cadrul realităţii.

Legea experienţei temporale vizează încercarea de a dezvolta o versiune originală a experienţei de sine, aferentă creatiei, printr-o utilizare corespunzătoare a timpului în alte perioade. Însemnând prin aceasta să te transpui în situaţia altei fiinţe, din trecut sau viitor, şi sa o înţelegi prin prisma propriilor idei, a imaginaţiei, dar mai ales prin prisma paradoxului: cu cât eşti mai dependent de o ştiinţă superioară, cu atât eşti mai dependent de cheia relaţiei spaţiu-timp.

Iar leadershipul poate deveni o ştiinţă a absolutului, un produs al timpului existenţial care există în conştiinţa omului de geniu, luând în considerare valoarea parametrilor cunoaşterii care trebuie menţinuţi între limitele impuse de „subiectiv" şi „obiectiv".

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-experientei-temporale.html

Legea ficţiunii ştiinţifice

On Noiembrie 23, 2014

Fă distincţie între ficţiune şi realitate, focusându-te asupra elementului dominant care impune noi standarde de exigenţă în aprobarea criteriilor de evaluare a identităţii tale.

Negreşit, mă îndreptam spre un undeva nedefinit. Spre un început de drum care se continua până la confluenţa dintre două lumi distincte, marcate de relativizarea adevărului şi de multiplicitatea conştiinţei. O lume a umbrelor invizibile şi una a semnelor izolate care dezvăluiau o privire interioară. Ele depăşeau cu mult puterea limitată de înţelegere a cunoaşterii directe, propulsându-mă spre o nouă posibilitate de abordare a fenomenului ambiguităţii - atât în relaţia cu mine însumi, cât şi mai ales în relaţia cu entitatea numită spaţiu-timp.

Totul se petrecea doar în imaginaţia mea? Era un joc încâlcit al propriei mele creaţii, o farsă pe care mi-o jucasem singur? Lumile nu erau deloc lumi, ci spaţii mute, uitate prin meandrele abstractului intelectual – care însemna o cunoaştere fără rest, a cărei relaţie cu existenţa corespundea unei realitãţii vii sublimate în timp.

Le explorasem pentru că voiam să le schimb, înainte de a mă schimba ele pe mine. Şi chiar dacă asta se întâmpla, era o pură întâmplare. Întâmplarea şi consecinţele ei. Totul era întors pe dos, ca o oglindă suprapusă pe o altă oglindă – dar care totuşi stătea în picioare. Deşi poziţia ei era reglată în gol, în diferitele câmpuri de virtualităţi. Cred că mai mult făceam ficţiune ştiinţifică decât ştiinţă.

Galileo Galilei, cu ajutorul lunetei sale dotate cu lentile de numai câţiva cm în diametru, a zărit în anul 1612 un astru necunoscut în apropierea planetei Jupiter. Astru care de fapt nu exista, dar care era probabil planeta Neptun aflată în acea perioadă în conjuncţie cu Jupiter. Galilei nu a fost conştient de ceea ce descoperise, şi astfel planeta Neptun a fost recunoscută abia mai târziu.

Eu nu aveam de gând să mă las prins în capcana îndoielilor şi să mă simt dezamăgit de insuficienţa puterii de a face diferenţa între ficţiune şi realitate. Dar abia mai târziu am înţeles: nu poţi să crezi într-o lume nouă decât atunci când îi onorezi invitaţia de a fi descoperită şi acceptată ca adevărată.

Leadership: Poţi să-ţi asiguri navigarea între ficţiune şi realitate în aşa fel încât specificul ştiinţei de tip "inferior" să se convertească spre tipul "superior?

Există întuneric şi lumină în tot ceea ce încercăm să dezlegăm, ca o validare a capacităţii noastre de a analiza din mai multe unghiuri posibile tot ceea ce alţii nu ştiu, nu văd sau nu înţeleg. Întunericul cuprinde totul, lumina relevă totul. Cine crede că se cunoaşte destul de bine, găseşte întotdeauna ceva nou şi diferit la el. Dar în acelasi timp poate ajunge să se îndoiască de sine. Un soi de paradox al devenirii care trebuie ţinut în balanţă, focusându-se asupra elementului dominant care impune noi standarde de exigenţă în aprobarea criteriilor de evaluare a identităţii, a convingerilor şi a capacităţilor de percepţie şi cunoaştere.

Iar acest element dominant, asociat experienţelor subiective, meritând totodată a fi corelat cu prezentul şi viitorul într-un cadru al lăuntricului şi a posibilităţilor lui de a se exterioriza prin puterea incontestabilă a gândurilor înlănţuite, curgând unele după altele, răspândite în orice direcţie, trebuie să aibă o valoare de origine non-nul.

Adică să nu se elimine prin dezvoltarea accelerată a ştiinţei, să nu împiedice revelarea unei imense realităţi, să prezinte garanţia – aprinzând o nouă lumină în om – că înţelegerea unor anumite idei presupune de la început existenţa unui sâmbure de adevăr care poate fi probat prin intermediul ficţiunii.

O ştiinţă de tip "inferior" reflectă tendinţa spre superifialitate în abordarea unei realităţi plină de incertitudini, care presupune o constrângere asupra capacităţii tale de a te adânci în aventura fiinţei tale.

Pe de altă parte, o ştiinţă de tip "superior", care te ajută să defineşti decupajul spaţial semnificativ pentru a te reprezenta simbolic într-un mod aparte, îşi ia ca etalon o urgenţă a descoperirii sau redescoperirii Eu-lui în puritatea intenţiilor de exprimare a unei raţiuni universalizate prin analogii cu fenomene şi acţiuni din viaţa obişnuită.

Leadership: Păstrezi un echilibru permanent între observarea atentă a realităţii şi impunerea unei plăsmuiri ajutătoare care te invită să parcurgi noi piste de interpretare a ceea ce înseamnă să fii un "eveniment" semnificativ?

Ficţiunea este începutul unui proces de diferenţiere a ştiinţei care nu se încheie niciodată, o profunzime a intelectului care depăşeşte cu siguranţă linia normalului unanim acceptat. Dar care asigură leadershipului o abordare superioară a concepţiilor tradiţionale vis-a-vis de o doctrină, faţă de ce îţi poate rezerva viitorul; o modalitate consistentă de accesare a unei realităţi după ce ai construit o parte din ea; o aliniere între convingerile care te limitează şi cele care îţi stabilesc reperele de orientare prin forţa vizualizării creatoare.

Leadershipul poate avansa spre o reconsiderare profundă a perspectivelor de ascensiune spre „superioritate" numai prin puterea de a-ţi controla gândurile. Sau, mai bine spus, împingând mai departe gândul spre o reconsiderare a temeiului şi a esenţei pe care se sprijină orizonturile cunoaşterii şi aşteptările excesive, prin interpretarea realităţii. A depăşi limita condiţiei tale de fiinţă raţională şi pragmatică, printr-o mixtură de ingeniozitate, inedit şi îndrăzneală, ieşite din comun, depinde în întregime de hrana ştiinţifică pe care o consumi.

A-ţi asigura navigarea între ficţiune şi realitate înseamnă să continui să funcţionezi în sfera unui ideal cât mai înalt, chiar dacă pare de neatins pentru ceilalţi. Asta te-ar plasa cu adevărat în frunte, cu riscul de a fi neînţeles. Căci a fi un "eveniment" semnificativ în prezenţa constantă a ficţiunii înseamnă să îţi pierzi reperele și să te trezești într-o realitate pe care nu o înțelegi și nu o poţi accepta ca fiind posibilă.

Iar cel care încearcă să înţeleagă o entitate superioară, mai întâi trebuie să-şi convertească specificul ştiinţei de tip "inferior" spre tipul "superior, adică să se conecteze la nivele de profunzime care depăşesc limita percepţiei de care majoritatea dispune. Ceea ce înseamnă să devină el însuşi captiv între realitate şi ficţiune. El ar fi un *Stăpân al Creaţiei* , capabil să-şi pună în aplicare viziunile inspirate de propriul sine, prin prisma relaţiei dintre spaţiu, timp şi materie.

Să-ţi confirmi identitatea într-un spaţiu mai larg înseamnă să te transpui într-un experiment numit *ficţiune* din care să tragi nişte concluzii care să te ajute să vezi utilitatea acelor viziuni care pot ţine în echilibru realitatea.

Legea ficţiunii ştiinţifice vizează acea „alunecare într-o direcţie ce-i scapă controlului". Dar care aduce, invariabil, bucuria unei forme avansate cunoaştere care te ajută să conştientizezi importanţa gândurilor în materializarea viziunii.

Ceea ce te poate diferenţia net de ceilalţi este viziunea - arta de a vedea lucruri invizibile, pe care apoi să le accepţi ca fiind adevărate, sa le conectezi la realitate şi să le valorifici în favoarea ta, în leadership. Iar asta te poate pune în postura de a-ţi redefini identitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-fictiunii-stiintifice.html

Legea guvernării

On Martie 23, 2010

Ca să conduci trebuie să fii în frunte.

Numai într-un moment hotărâtor, când un om e nevoit să-şi pună în joc toate resursele fiinţei sale, se pot vedea însuşirile extraordinare ascunse în el. Abia atunci când un singur gând, o singură idee, un singur motiv frământă mintea unui om mânat de sentimente puternice, trăiri şi emoţii, faţă de cineva, faţă de ceva, abia atunci izbucneşte în el acea nemaipomenită sete de a înfăptui miracole, acel nebănuit curaj de a prelua frâiele şi de a arăta tuturor de ce este în stare. Cu siguranţă fiecare om, chiar şi cel mai simplu în aparenţă are un talent, pe care numai dacă i se va ivi ocazia prielnică va putea să şi-l etaleze.

Jake Sully, personajul principal din filmul „ *Avatar (2009)* ", un veteran de război paralizat, este adus pe planeta Pandora. El trebuie să lupte pentru a-şi găsi locul pe luxurianta planetă, să le câştige încrederea indigenilor Na'vi şi, apoi, pe cale diplomatică, să-i convingă să evacueze o anumită zonă, unde se găsea cel mai bogat depozit de unobtanium.

Povara suferinţei poate fi vindecată numai cu balsamul fericirii. Jake, de cum păşeşte în nouă lume complet schimbat, conducând un corp numit avatar, se îndrăgosteşte de Neytiri, o localnică, care vine în ajutorul său, îl scapă de pericole, îl însoţeşte şi îi oferă îndrumare. În acelaşi timp, în cele trei luni petrecute alături de clanul ei, cunoaşte experienţe pe care niciodată nu le-a avut. Se ataşează de poporul Na'vi, de obiceiurile lor, şi începe să preţuiască tot mai mult această lume.

Leadership: Modul tău de a te separa de lumea exterioară aparţine unei existenţe care te adevereşte în jocul intim al vieţii altora?

Cele trei luni se scurg, iar pentru că Jake nu a reuşit să-i convingă pe Na'vi să-şi părăsească teritoriul, oamenii au trecut la executarea lor silită. În acel moment hotărâtor, el are de luat o decizie, de partea cui să lupte? Şi, pentru că acordă o mare atenţie nevoilor indigenilor, alege: Na'vi. Astfel distruge, înlătură sau abandonează toate aspectele vieţii sale care existau înainte. Nu mai cunoaşte decât un singur simţământ: dragostea faţă de Neytiri, apropierea sufletească faţă de clanul Omaticaya. De aceea se alătură în lupta pentru apărarea pământului sacru al acestora.

La fel ca un om care-şi vâră singur mâna într-o scorbură plină cu miere de albine, Jake ştie de la bun început la ce să se aştepte dacă se va alătura poporului Na'vi. Dar, conştient că nimic nu poate fi lăsat la voia sorţii, el porneşte, cu hotărârea celui pe care nimeni şi nimic nu-l poate abate de la ţelul vieţii sale, pe drumul fără întoarcere.

Adevăratul leadership este dăruirea totală a propriei fiinţe pentru puterea de a te manifesta conştient de adevărata ta natură spirituală, într-o scenă în care te diferenţiezi de tot ceea ce însemi pentru o lume care pune accentul preponderent pe luptă.

Sigur pe sine, dând dovadă de fermitate, având o atitudine dinamică, activă, emanând tinereţe şi forţa, reuşeşte să atragă toată admiraţia poporului Na'vi sau, mai degrabă aş spune, toată recunoştinţa lui. Şi, stârnind în sufletul lor dorinţă, făcând să se nască în inima lor o nădejde neaşteptată, aceştia luptă cu mult curaj şi însufleţire, iar în cele din urmă, folosindu-se de avantajul terenului şi aplicând un plan tactic excelent, ies învingători. Iar Jake devine conducătorul clanului.

„Căci numai pentru voi şi pentru poporul meu doresc să mai trăiesc"

În fiecare fantezie exista un strop de realitate. Ca să conduci, trebuie să fii un Jake Sully. În prezent, dar şi în viitor, cei ce vor fi aleşi la conducerea unui stat vor fi aceia care vor lupta în numele valorii comunităţii lor şi nu se vor da bătuţi niciodată, care vor fi alături de poporul lor pentru o viaţă mai bună, pentru un scop nobil bine definit. Un om extraordinar, un lider adevărat, are întotdeauna însuşirea de a servi celorlalţi şi de a-i ajuta din toate puterile sale.

Leadership: Eşti pregătit să faci pasul cel mare într-un prezent care îşi "însuşeşte" selectiv gândurile trecute ale unei fiinţe care nu-şi reneagă originile şi nici devenirea?

Cel care nu are capacitatea să-şi exprime viziunea, în aşa fel încât să-i facă pe oameni să acţioneze în spiritul ei, nu are ce căuta în fruntea lor. Cel care nu se declară gata de orice şi nu reuşeşte să energizeze oamenii în vederea atingerii unor scopuri imposibile, cel ce ezita să ia hotărâri importante atunci când este imperios necesar să o facă şi nu are capacitatea să le insufle celorlalţi încredere în ei înşişi şi în reuşită, nu-i este dat să simtă succesul în leadership.

Numai cel ce manifestă o preocupare autentică faţă de oameni făcându-i entuziasmaţi de ceea ce fac, care nu se teme să-şi suflece mâinile şi să se murdărească, punând mereu accentul pe găsirea soluţiilor şi rămânând neclintit în voinţa sa, numai acela va putea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea asumată.

Mentalitatea unui lider este aceea a unui învingător, al unuia care respinge total posibilitatea unei înfrângeri, zidindu-şi orice cale de retragere şi dedicându-se cu însufleţire scopului propus. Având o minte deschisă, fiind decis şi curajos, el preia conducerea, determinându-i pe cei din jur să acţioneze şi să meargă înainte, numai înainte, către un viitor mai bun.

Leadershipul se produce atunci când mentalitatea ta se schimbă de la o poziţie de conflict către o poziţie în care poate forma o alianţă care funcţionează şi se menţine într-un teritoriu pozitiv.

E nevoie de multă îndemânare ca să conduci un grup, o comunitate de oameni. Totul în tine trebuie să inspire încredere în realizarea grandiosului tău plan. Iar dacă nu eşti persistent, curajos, tenace, extrem de interesat de realizări, dominant şi încrezător, înseamnă că nu ai capacitatea de a merge în fruntea lor.

Ca să conduci trebuie să fii în frunte.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-guvernarii.html

Legea încrederii limitate

On Iunie 08, 2010

Atunci când în echipă există măcar un singur om necinstit, îţi pierzi încrederea în toată echipa.

Dintotdeauna mi-a plăcut sportul. Iar sportul meu preferat a fost, fără nicio îndoială, fotbalul. Dar am practicat şi sporturi de contact, şase ani de lupte libere şi aproape doi ani Taekwondo. Şi la fel ca fiecare om care trăieşte în mirajul dorinţelor sale, am vrut să ajung un mare campion.

La începutul clasei a 10-a am participat la campionatul naţional de Taekwondo de la Bucureşti. Eram foarte ambiţios, şi credeam în mine, dar trebuie să mărturisesc faptul că nu aveam deloc experienţă în ceea ce priveşte competiţiile de arte marţiale. La orice concurs de lupte libere m-aş fi descurcat precis foarte bine, dar asta e, atunci practicam arte marţiale, trebuia să dovedesc şi aici de ce sunt în stare.

Leadership: Îţi construieşti un fundament constant al ascensiunii spre îndeplinirea idealului de unitate, fără să iei în calcul efectele de plasare a propriei fiinţe într-un context de tip "Extinde-ţi garanţia"?

Îmi amintesc foarte bine că am câştigat prima luptă, dar am pierdut-o pe a doua. Prin urmare pot să spun că n-am avut o prestaţie prea bună, dar m-am consolat cu faptul că pentru un practicant de arte marţiale de nivel mediu m-am descurcat binişor.

Garanţia mea de calitate era declaraţia de loialitate în slujba echipei şi obligaţia de a mă reprezenta în totalitate ca şi caracter, temperament, stare de spirit în raport cu avantajul victoriei sau cu gustul amar al înfrângerii.

Ceea ce n-am să uit însă niciodată este ceea ce s-a întâmplat la sfârşitul campionatului. Trebuie să precizez faptul că îmi uitasem chimonoul acasă, iar antrenorul a fost bun şi mi l-a dat pe al său ca să intru în competiţie. Ei bine, după ultima mea luptă, cea în care am fost învins, l-am rugat pe antrenor să-mi dea voie să-i iau acasă chimonoul, să-l spăl, şi să i-l aduc curat la primul antrenament. A fost de-acord.

Dar atunci când am ajuns acasă, stupoare, chimonoul nu mai era în geanta sport. Abia atunci am înţeles că a fost furat. Dar de cine? Ei bine nu ştiu, dar cu siguranţă răspunzător era unul dintre colegii mei de la club, pentru că numai ei aveau acces la geanta mea din standul atribuit echipei noastre la competiţie. Plin de regrete, am fost măcinat de gânduri negre iar conştiinţa mea a fost cuprinsă de un profund sentiment de nemulţumire fiindcă am avut prea mare încredere în colegii mei, iar unul sau poate chiar mai mulţi din ei, mi-au înşelat-o.

Leadership: În ce punct al evoluţiei tale din angrenajul unor tendinţe de afirmare eşti dispus să laşi de la tine fără să te supui unei ordini care îţi încalcă drepturile şi opţiunea de onoare?

Când faci parte dintr-o echipă, crezi în ea. Dar până la o limită. Până când şansa ta de afirmare ta începe să se alinieze la nişte tendinţe greşite de integrare şi creştere în cadrul echipei.

N-am încercat să descopăr adevărul la momentul acela, să-l răsucesc pe toate feţele, să pun întrebări şi să încerc să aflu răspunsuri, faptul era consumat. Aşa că la primul antrenament din săptămâna ce-a urmat i-am plătit antrenorului contravaloarea chimonoului, fiindcă a fost responsabilitatea mea să am grijă de el. Dar apoi, după o scurtă discuţie cu antrenorul, în care i-am explicat cum s-a întâmplat totul (dar el nu a vrut să creadă cu niciun chip că unul din elevii săi mai vechi este vinovat), am convenit să mă mut la un alt club. Locul meu nu era acolo.

Acest incident a reprezentat moment de cotitură al vieţii mele şi m-a învăţat un lucru: nimic nu mă poate mulţumi atunci când, alăturându-mă unei echipe de la care mă aştept să fie eficientă, unită, organizată, competitivă, descopăr că, de fapt, nu pot conta pe nimeni. Căci întotdeauna un om care fură o dată şi nu este prins, va fură şi a doua oară. Aşa că, decât să încep să suspectez pe fiecare, mai bine să-mi caut o altă echipă, o echipă care să se bazeze pe principii de colegialitate, unitate şi integritate.

Leadershipul, menţinând coloratura unei anticipări creatoare de alte realităţi, se menţine în opţiunea de te retrage dintr-un acord care conţine doar "capitole de final".

Cine nu are o încredere mare în echipa sa, nu poate „funcţiona" la maxima capacitate. Dacă aş fi rămas la acel club ar fi trebuit să fiu mereu cu ochii în patru, să mă feresc mereu de un duşman nevăzut.

La fel cum un spectator ce asista la prezentarea unui truc, ştiind de la bun început că va fi păcălit, îşi creează anumite dispozitive de protecţie la nivel psihic încercând să observe care este momentul în care prestidigitatorul îl înşală - eu ar fi trebuit să-mi creez un scut psihologic care să mă apere de momentul neprevăzut când voi fi înşelat. Ceea ce ar fi fost stresant şi obositor. Sau ar fi trebuit să adopt o atitudine de neutralitate politicoasă, adică să vin la antrenamente şi să plec discret fără să am însă prea multe relaţii cu nimeni, ceea ce mi-ar fi creat alte probleme, căci nimeni nu tolerează excentricii. Iar dacă aş fi lăsat timpul să se scurgă sperând că lucrurile se vor îmbunătăţi, m-aş fi înşelat amarnic.

Ulterior, după vreun an, la o altă competiţie, am aflat cum s-a petrecut totul. Unul dintre colegii mei îmi luase chimonoul şi-l vânduse pentru un inel de aur unui alt practicant de arte marţiale de la un alt club din ţară. Prin urmare, s-a dovedit că suspiciunile mele au fost întemeiate. Şi deci am făcut bine că m-am mutat la un alt club.

Leadership: Nivelul tău de de onoare poate fi refăcut prin deosebita contribuţie adusă de promovarea valorilor care au definit misiunea de a te pune pe locul cel mai de sus în topul preferinţelor celorlalţi?

Valorile pe care am încercat să le promovez odată cu integrarea mea în echipă au fost disponibilitatea de a accepta să cred intr-un sport care mi se potrivea ca stare de spirit, disponibilitatea de a accepta să gândesc în spiritul unui ideal de cooperare si corectitudindea de a accepta orice compromis la vedere.

O echipă trainică, unită şi ambiţioasă, se naşte din colegialitate şi prietenie şi se păstrează cu grijă. Dacă măcar unul dintre colegii tăi e necinstit, şi mai ales dacă nu ştii care e acela, ajungi în cele din urmă să-i consideri pe toţi ceilalţi drept vinovaţi, ceea ce îţi scade încrederea în tine, căci ajungi să te simţi singur, înconjurat numai de oameni falşi. O echipă care are în componenţa ei un singur om necinstit este o echipă al cărei stindard nu este bunul simţ, deci care nu se bazează pe integritate şi respect.

Iar liderul unei astfel de echipe, în care există măcar o oaie neagră, şi care nu ia nicio măsură, înseamnă că ori nu-şi cunoaşte îndeajuns de bine oamenii din echipă, ori că-i

acceptă cu toate defectele lor - şi în acest caz riscă să ajungă să fie manipulat de ei şi chiar să fie compromis.

Încrederea este unitatea de măsură a nivelului de aşteptare pe care îl ai legat de o persoană atunci când sentimentele pe care le nutreşti pentru ea sunt reciproce.

Concluzie: O echipă este puternică atunci când se bazează pe relaţii de colaborare, pe cinste, corectitudine şi fair-play. Este rolul liderului de a cultiva aceste relaţii atât prin exemplul său personal cât şi prin măsurile pe care le ia pentru păstrarea lor.

Un lider care acceptă abateri de la etică şi nu le sancţionează prompt este de fapt complicele celui care se abate de la principiile eticii ce trebuie să guverneze într-o echipă. Acest element negativ din echipă, nesancţionat la momentul potrivit, va continua să „saboteze" echipa.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-increderii-limitate.html

Legea influenţei

On Martie 18, 2010

Vei fi gata să conduci numai atunci când vei avea puterea să vezi orizonturi frumos colorate în ochii cu care îţi citeşti singur jurnalul.

Curiozitatea a fost dintotdeauna o caracteristică a firii mele. Din curiozitate am început să scriu, să mă documentez, să învăţ cât mai multe lucruri despre ştiinţa conducerii şi să mă dedic dezvoltării celor din jurul meu. Am păşit pe acest drum cu stângul, făcând multe greşeli, dar a meritat tot efortul depus, iar acum cred că acest drum e tot mai uşor.

Scriu şi voi scrie mereu. Nu scriu pentru a ridica în slăvi pe cineva, nu scriu pentru a linguşi pe nimeni, nu scriu din dorinţa de a genera mai mult trafic pe site. Scriu pentru mă cunoaşte mai bine pe mine însumi. Dar poate că într-o bună zi, vorbele mele, mesajele pe care le transmit şi le presar printre simplele cuvinte şi fraze, vor ajunge să însemne ceva pentru cineva. Poate că peste cuvintele mele se va aşterne praful gros al timpului. Dar poate că ele vor stârni curiozitatea unora. Iar dacă vor rămâne întipărite în mintea multor oameni şi vor avea puterea să-i inspire, să-şi descopere şi să-şi folosească potenţialul la maxim, voi fi cu adevărat fericit.

Acesta este primul test pe care singur am hotărât să mi-l dau. Testul influenţei. În funcţie de rezultatele obţinute, punând în balanţă numărul de feedback-uri pozitive şi negative primite de la cititori, îmi voi da seama care este nivelul la care mă situez, care este de fapt măsura influenţei mele. Influenţa trebuie măsurată înainte de a i se determina calitatea.

Leadership: Încerci să accesezi destinaţia căutată prin atractivitatea pe care o inspiri celorlalţi, sau prin atractivitatea pe care o creezi în lupta cu ceea ce înseamnă să-ţi valorifici pasiunea?

Nu intenţionez să urmez nici masteratul, nici doctoratul pentru ca pregătirea mea profesională să fie luată în serios. Până la urmă acestea, dacă ar fi de ajutor, m-ar ajuta numai pe mine. Iar aşa cum remarca un mare scriitor, omul poate învăţa multe, dar învăţătura nu înseamnă cunoaştere. Pe lângă asta, nicio diplomă din lume nu mă va transforma într-o persoană cu influenţă şi nici prea multe uşi nu-mi vor deschide. Dar dacă mă perfecţionez îndeajuns de mult şi împărtăşesc şi altora ceea ce ştiu, ceea ce gândesc, ceea ce cred, gratuit, prin intermediul internetului, voi fi atât eu, cât şi alţii câştigaţi.

Leadershipul este un joc de echipă, un joc în care toată lumea trebuie să iasă în câştig. Dacă m-aş gândi numai la mine, mimând cu convingere interesul şi preocuparea, aş putea avea o influenţă de scurtă durată, şi în cele din urmă aş fi etichetat drept „spam", aşa cum sunt etichetaţi tot mai des din ce în ce mai mulţi politicieni care folosesc o mulţime de tehnici pentru a păcăli oamenii.

Dar în ce priveşte literatura, există o excepţie de la regulă: poţi câştiga de unul singur notorietatea de care dispune numai un artist care ştie să îmbine cuvintele ca să dea viaţă unei capodopere. Satisfacţia eventuală a unui scriitor nu izvorăşte din sentimentul că ceea ce exprimă poartă numele miraculozităţii, ci din miracolul cu care îşi acordează toate sentimentele atunci când cuvintele sale înfloresc şi schimbă realitatea.

El este condus de puterea cu care crede în ceva ce e mai presus de înţelegere, ca o experienţă pozitivă a unirii cu Unul pusă în evidenţă de puterea cu care știe să îşi deschidă inima și mintea. De fapt, trăieşte după ideea că întreaga cunoaştere acumulată nu-i aparţine

lui însuşi, ci tuturor, şi că destinul lui depinde de preferinţele celor care le folosesc ca să ajungă la unirea cu Unul.

Vârful influenţei este atins atunci când ideea ce leagă sentimentul şi acţiunea este materializată într-un act scris ce încorporează decizia de a revoluţiona existenţa celor care te citesc cu fidelitate.

De aceea scriu, încercând să adaug mereu informaţii clare, cât mai de calitate, cât mai utile. Pentru ca tot ceea ce ştiu, toate cunoştinţele pe care le-am dobândit de-a lungul timpului, să ajungă la urechile tuturor. Nu pot păstra în străfundul fiinţei mele ceva ce altora le-ar putea fi de un real folos. Şi voi fi întotdeauna cât mai sincer, fără să încerc să epatez lumea doar din dorinţa de a mă face remarcat.

Valorificarea pasiunii se realizează o dată cu acea minunată exaltare a descoperirii unei exprimări prin care se întrezăreşte farmecul unei prietenii intense. O prietenie din care se naşte obligaţia de a transmite un conţinut nou de autenticitate în intepretarea rolului de facilitator al unor experienţe memorabile.

Leadership: Eşti dispus să accepţi toate unghiurile de abordare a materializării gândurilor tale pentru a găsi tehnica perfectă de consolidare a îndrumării oamenilor pe calea anevoioasă a ascensiunii?

Unghiurile de abordare a materializării gândurilor sunt spaţiile dintre noţiunile pe care le utilizezi cu scopul de a-ţi creşte valoarea reprezentativităţii în raport cu colectivitatea generală.

Martin Luther King Jr. a fost un preot baptist care şi-a dorit din tot sufletul împlinirea principiilor biblice de viaţă şi libertate. El a înţeles că americanii sunt norocoşi să se fi născut în acel ţinut măreţ, şi că nu mai există o a doua naţiune la fel pe pământ. Iată ce a spus în discursul de la 28 august 1963 cu ocazia marşului spre Washington:

„ Visez că cei patru copii ai mei să trăiască într-o zi într-o naţiune în care să nu fie judecaţi după culoarea pielii, ci după caracterul lor. "

Aceste cuvinte sunt aur curat. Ele au inspirat toată populaţia de culoare din America. Numai un om cu convingeri puternice, care are un vis şi se dedică cu desăvârşire împlinirii lui poate rosti nişte cuvinte cu o putere de influenţă atât de mare. Numai un om motivat să-şi îndeplinească idealul şi care caută căi de a construi punţi între oameni, îi poate îndruma pe aceştia pe calea anevoioasă a ascensiunii. Martin Luther King Jr. a fost cu siguranţă un lider cu o putere de influenţă incredibilă.

Leadershipul este un furnizor de top al spaţiilor de producţie şi stocare a efectelor "incantatorii" ale unei rostiri profetice.

Pe cine şi cum influenţezi tu? Leadershipul presupune mai întâi de toate influenţă, şi nu toţi oamenii au o capacitate de influenţă suficient de ridicată. Realitatea este că cu cât poziţia pe care un om o ocupă în societate este mai mare, cu atât nivelul său de influenţă creşte.

Ce ţi-ar plăcea mai mult: să conduci sau să fii condus? Dacă ambiţia ta cea mai mare este să ajungi într-o poziţie dominantă, atunci extinde-ţi nivelul de influenţă. Succesul tău va depinde în mare măsură de succesul oamenilor pe care îi conduci. Influenţa ta va fi cu atât mai mare cu cât succesul lor va fi mai mare.

La fel cum un profesor este întotdeauna judecat după rezultatele elevilor săi, tu vei fi judecat după rezultatele pe care le obţin oamenii pe care îi conduci.

Dacă ocupi o funcţie de conducere, nu uita că problemele cu care se confruntă oamenii sunt întotdeauna şi problema ta. Nu vei putea avea o influenţă pozitivă asupra oamenilor dacă nu te implici în soluţionarea problemelor cu care aceştia se confruntă, lăsând totul la voia întâmplării, gândindu-te că e numai treaba lor să le rezolve.

Singurul act scris care poate să confirme varianta unei noi conştiinţe de sine se caracterizează prin procesul de compunere a unei imagini care colorează pânza posibilităţii realităţii de a se autodepăşi, arătând ceva de dincolo de fiinţă, un altfel decât a fi.

Influenţa este ceea ce reuşeşti să schimbi la tine după ce ţi-ai recitit propria carte: începi să-ţi centrezi puterea de a crede într-o realitate virtuală care devine posibilă prin şansa de a aparţine unei lumi care te urmăreşte până la capăt.

Este o adevărată artă să ştii să te faci ascultat şi să fii urmat de oamenii din preajma ta. Dar asta se obţine prin muncă asiduă şi urmând uneori cai anevoioase. Feedback-ul din partea oamenilor te va ajuta să te autoevaluezi şi totodată să-ţi îmbunătăţeşti continuu relaţiile cu ei.

Cum îţi măsori influenţa? Cum eşti etichetat de ceilalţi oameni? Influenţa ta este de scurtă sau de lungă durată? Cum construieşti punţi între oameni? Ai convingeri puternice? Te dedici cu desăvârşire împlinirii unui ideal?

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-influentei.html

Legea Întregului Restrâns la Unu

On Septembrie 19, 2023

Conștientizarea faptului că eşti parte dintr-un întreg mai mare îţi poate oferi un sentimentul de conectare cu ceva mai mare decât tine însuţi.

De fiecare dată când ajung pe litoral senzaţia este aceeaşi: trăiesc sentimentul intens de "nou început", *ShaUrtho*, iar senzaţia ciudată de irealitate, o detaşare de lucruri şi o retragere într-o presupusă comuniune mistică cu divinitatea, că ceva se scurge parcă din mine, pornind dinspre piept şi ajungând la membre, este una pe care nu am mai trăit-o în niciun alt context. Cu certitudine, fiecare detaliu pe care vederea îl poate cuprinde este lucrarea Domnului, înainte ca eu să-i ofer prin desen sau pictură o semnificaţie aparte.

Numai din cauza perspectivei în planul real al diversității în unitate, luând în considerare tot ce este necesar sublimului pentru a se manifesta ca *"una belleza que no existe en proporciones, sino en correspondencia con el alma y su resonancia con el universo"*, artistul reuşeşte să dea semnificație exclusiv estetică imaginii cu care ochiul său îşi lărgeşte orizontul. Pictura este în esență arta de a observa, de a te bucura de momentul potrivit, de a surprinde un moment într-o fracțiune de secundă. Odată cu fiecare lucru pe care vederea îl captează, cu fiecare experienţă pe care o trăieşti în fiecare amintire, îţi pictezi propria pânză de realitate, gând cu gând, alegere cu alegere.

Pașii cu care calc nisipul, pașii cu care las în urmă un semn al prezenței mele, o poveste despre mine, amprenta unei opere de artă efemere pe nisipul litoralului, unde marea și soarele devin muză și inspirație, mărturisesc călătoria mea prin timp și spațiu. Ei îmi conturează destinul printr-un soi de *Inthensiodios Aspras*, un moment care nu se va mai întoarce niciodată, și îmi țes povestea vieții în acelaşi mod în care pictorul își interpretează lumea din jurul său, plin de sensibilitate și compasiune, ca modalitate de a vedea frumusețea în lume, chiar și în locurile cele mai neașteptate.

Leadership: Cum se reflectă lupta interioară pe care trebuie s-o depăşeşti, în vederea evidenţierii legăturii dintre suflet și imaginea sa în exterior?

În filmul "Swimming Upstream" pe care l-am revăzut recent, exista o scenă în care Tony Fingleton înoată singur în piscină, după o altercație cu tatăl său. Această scenă este profund simbolică și reflectă dorința lui Tony de a scăpa de realitatea dură a vieții sale. Apa reprezintă un refugiu pentru Tony, un loc unde se poate retrage și unde se poate simți liber, neconstrâns de problemele sale. Şi cred că din punct de vedere artistic această scenă, filmată într-un mod care accentuează singurătatea și izolarea lui Tony, exprimă totodată esenţa existenţei lui prin frumusețea și puritatea apei, adevărate surse de reînnoire la nivel de sine. Ele îl ajută să se conecteze cu lumea din jurul său și să găsească un sens în viață.

La fel se întâmplă cu mine atunci când sunt pe litoral: marea nu este doar un splendid peisaj de vară, plin de albastrul infinitului, unde cerul se îmbrățișează cu adâncurile, ci devine un spațiu de reflecție și introspecție, spaţiu de identitate între suflet și reflecția lui în lumea exterioară, unde fiecare gând și emoție se întâlnește cu esența pură a ființei mele. Valurile mării, asemenea gândurilor și emoțiilor lui Tony, vin și pleacă, aducând cu ele amintiri, speranțe și vise, făcând ca modul de redare a unui tablou să fie accentuat de undele care se ciocnesc cu trupul înotătorului, simbolizând interacțiunea dintre om și natură, dar și căutarea introspectivă a esenței sale.

Arta este ca valurile, uneori puternice şi înfricoşătoare, alteori delicate şi liniştitoare.

Așa cum Tony își găsește liniștea în piscină, eu o găsesc în imensitatea mării, unde fiecare val pare să îmi șoptească povești nemaiauzite, linişti care calmează sufletul şi mintea, contrastând cu agitația vieții cotidiene, fapt ce îmi oferă o perspectivă nouă asupra vieții. Tony este un artist care experimentează prin simţire şi cugetare, nu neapărat prin voinţă şi ambiţie, introspecția și labirintul interiorității umane aşa cum este surprins într-un tablou de felul "The growing wave in Pourville" de Claude Monet, în contrastul dintre culorile reci şi cele calde. Valul este o forță puternică și imprevizibilă, iar cerul este calm și senin, contrast ce creează o tensiune vizuală amplificată de faptul că valul este mai aproape de privitor decât cerul.

Leadership: Aprecierea prezentului și ideea că eşti parte dintr-un întreg mai mare, poate să potenţeze conexiunea cu tine însuţi şi să-ţi dea sentimentul unui sens superior de existenţă?

Un artist poate folosi imaginea unei mări învolburate pentru a reprezenta o perioadă de agitație interioară. În ceea ce priveşte scena din film, apa era instrumentul de exprimare al lui Tony, iar înotul era procesul său creativ. Omul trebuie să fie calm chiar şi atunci când marea este zbuciumată. El şi-a pictat propria pânză de amintiri și emoții, colorând acel moment de interiorizare cu nuanțe unice ale vieții, anume: efemeritatea, sau contrastul dintre liniște și furtună, libertate şi conectare cu natura. Într-adevăr, valurile vin și pleacă, fiecare fiind unic în formă și mișcarea sa. Prin urmare acest flux constant creează ideea de tranzitorietate și reînnoire.

Aprecierea prezentului este doar o revizuire a ideii de moment efemer, parte dintr-un întreg mai mare, pentru că fiecare val, deși trecător, contribuie la ritmul și esența mării în ansamblu. Or ideea de a fi parte dintr-un întreg mai mare, rezonând cu imaginea reflectată de o senzaţie profundă, se referă în principal la sentimentul de conectare cu ceva mai măreţ decât noi înșine, cum este universul sau forța vitală a naturii. Acest lucru poate să denote o valoare spirituală vădită, o înrudire spirituală cu artiștii florentini de la Renașterea timpurie care se ghidau după ideea de "homo universalis", adică omul perceput ca microcosmos în raport cu macrocosmosul, văzând în om o reflectare a universului și a divinității.

Cât despre mine, despre mare, despre valuri şi despre înot, despre soarele care îmi luminează momentele de interiorizare, spre adâncirea conexiunii cu mine însămi, pot să spun că fac parte dintr-o imagine care nu este încarcerată în efemer, ci liberă în eternitate. Faptul că imaginea de ansamblu pe care am creat-o este legată de zona artisticului, dându-i o valoare aparte ca instrument de expresie şi comunicare a ideii de "transcendență și interconectare cu natura", subliniază puterea artei mele de a evoca și de a comunica transformări ale sufletului în contextul unei reacții la provocările și stimuli externi. Fie că este vorba de evenimente majore din viață, întâlniri semnificative sau simple momente de cotidian, acestea pot declanșa o serie de schimbări interioare.

Ca expresie a aspirațiilor de perfecționare, leadershipul se concentrează asupra acelor momente de interiorizare care catalizează creșterea personală în contextul unei reacții la provocările și stimuli externi.

Arta, în multe forme ale sale, poate captura aceste momente de introspecție și răspuns, reflectând luptele, bucuriile și revelațiile care vin odată cu ele. Prin aceasta, arta ne oferă o oglindă în care ne putem vedea propriile reacții și astfel să înțelegem mai bine complexitatea emoțională și spirituală a experienței umane. În cele din urmă, când ultima pensulă este pusă jos și ultima culoare se usucă pe pânză, rămâne un strigăt neaşteptat urcând spre noi - o operă de artă completă, o poveste spusă în culori și forme, un vast capitol al evoluţiei spiritului uman: explorarea şi cunoaşterea de sine.

Legea Întregului Restrâns la Unu se referă la capacitatea omului de a se conecta la vitalitatea naturii prin armonizarea cu sinele său interior, unde introspecția devine puntea

dintre conștiința individuală și universalitatea existenței.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-intregului-restrans-la-unu.html

Legea jocului de echipă

On Martie 16, 2010

Probabilitatea ca un singur jucător să obţină rezultate excelente e direct proporţională cu calitatea şi nivelul de performanţă al celorlalţi coechipieri.

Îmi amintesc şi acum de o întâmplare petrecută cu mulţi ani în urmă, pe la începutul facultăţii. Eram la antrenamente împreună cu colegii mei. Aveam echipa noastră, jucam de ceva timp împreună, ne înţelegeam bine pe teren. Ca aproape de fiecare dată, la antrenamente participau mai mult echipe din facultate. Jucam prin rotaţie după regula: "zece minute sau două goluri".

La un moment dat, jucătorul de bază al uneia dintre echipele adverse s-a accidentat. Nemaiputând să continue, coechipierii săi au fost nevoiţi să împrumute un jucător de la o altă echipă de pe margine. Şi, cum ardeau de nerăbdare şi aveau acea intensă dorinţă de a câştiga, n-au ales la voia întâmplării. Ci l-au cooptat pe Dănuţ, căpitanul uneia dintre echipele de pe margine, un jucător excepţional, al cărui talent era recunoscut şi apreciat de noi toţi. Acum, credeau ei, vor câştiga meciul respectiv şi poate chiar şi cele ce vor urma.

Cine a zis că lucrurile pot merge bine doar dacă ai în echipă un jucător excepţional, s-a înşelat. În ziua aceea echipa respectivă a pierdut toate meciurile. Iar în fiecare meci în care a jucat la acea echipă, Dănuţ a făcut un joc slab, cu mult sub nivelul lui obişnuit, cu mult sub aşteptările coechipierilor săi. Şi atunci m-am întrebat: de ce?

Răspunsul era evident. Stilul de joc practicat de Dănuţ era mult diferit de cel al noilor săi coechipieri, şi la care aceştia nu s-au putut adapta deloc. Dănuţ juca mai cursiv şi mai pe atac, mai alert, cu pase scurte, dese, în viteză şi pe jos, puţine driblinguri, intrări pe la mijloc şi multe şuturi de la distanţă. În timp ce coechipierii lui practicau un joc de apărare prudent, mai primitiv, mai lent, cu pase înalte şi lungi, presărat rareori de contraatacuri curajoase, conservându-şi energia, nereuşind să construiască în niciun moment nimic interesant.

Un lider nu atrage atenţia doar prin golurile pe care le marchează, ci prin schimbările dese de ritm de pe parcursul jocului care se transformă într-un efort comun.

Atitudinea fiecărui jucător se schimbă în funcţie de performanţa întregii echipe. Niciun progres nu poate înregistra o echipă care nu are un stil de joc unic, închegat, dezvoltat în totalitate. Numai jucând cât mai des împreună jucătorii îşi vor putea forma un stil de joc comun, performant, bazat pe colaborare şi înţelegere, nu pe competiţie, un stil de joc care să impună un anumit ritm, defensiv sau ofensiv, care să-i avantajeze cel mai bine. Nu trebuie uitat faptul că atitudinea fiecărui jucător se schimbă în funcţie de performanţa întregii echipe. Pentru o echipă, ca şi pentru un singur jucător, nimic nu e mai greu de suportat decât nesiguranţa permanenta datorată lipsei de unitate pentru realizarea unui joc perfect.

Fără coechipieri foarte buni, un jucător, oricât de talentat ar fi el, e mereu lipsit de energie, de hotărâre şi joacă fără tragere de inimă. Nu mai e nicidecum la fel de sigur pe el, ceea ce-i determina şi pe ceilalţi să fie, la rândul lor, nesiguri de performanţele sale. Succesul unei echipe nu depinde doar de jucătorul cel mai bun, decât în cazul în care este o echipă unită. La drept vorbind, echipa înseamnă totul, iar dacă abilităţile şi priceperea celorlalţi coechipieri sunt sub nivelul lui, el nu va putea să exceleze şi să se perfecţioneze continuu.

Leadership: Îţi poţi convinge coechipierii să facă un joc ce pare la limita imposibilului în caz de depăşire a limitei de contribuţie adusă idealului de unitate?

Jocul poate ajunge la limita imposibilului atunci când coechipierii tăi deţin controlul total asupra balonului şi demonstrează că sunt foarte buni, dar nu reuşesc să înscrie niciun gol. Practic, ei au ajuns să depăşească limita de contribuţie adusă idealului de unitate, dar nu obţin nicio victorie.

În leadership, acest lucru reprezintă un efect al lipsei de consecvenţă în modul de a menţine atractivitatea şi temperatura destinaţiei finale. La destinaţie ajung cei obişnuiţi cu rezultatele unor curse terminate, nu cei care îşi supraevaluează atitudinea pe timpul parcursului plin de adrenalină.

Când o altă persoană vine la conducerea echipei, totul se reia de la zero. Atunci când Dănuţ a fost cooptat la noua echipă, întreg jocul ar fi trebuit să se schimbe. Nivelul său de performanţă fiind evident mult mai bun decât al celorlalţi jucători, ar fi trebuit să constituie un semnal de alarmă pentru aceştia, un semnal care să-i pună în gardă pe toţi, care să-i trezească, să-i rupă din lanţul rutinei, care să-i motiveze să joace mult mai bine şi să se muleze după jocul lui.

Dar el nu a reuşit, fiindcă nici nu era posibil într-un timp atât de scurt, să-i facă să conştientizeze beneficiile pe care le pot obţine dacă şi numai dacă vor practică stilul lui de joc. Dănuţ nu a putut garanta succesul noii sale echipe nu pentru că nu a reuşit să se integreze în ea, ci pentru că ai lui coechipieri, care erau net inferiori din punct de vedere al valorii, al calităţii jocului prestat, nu s-au putut adapta la ritmul alert pe care el l-a impus încă de la început.

Nu-ţi pune niciodată nădejdea în jucătorul cel mai bun, nu este obligatoriu ca prestaţia lui să aducă succesul echipei.

Experienţa este un zid invizibil care închide performanţa în mediocritate atunci când nu dispui decât de interesul de a te menţine la putere, fără să reuşeşti să faci din această putere manifestarea unei voinţe plină de temelie.

Coechipierii lui Dănuţ au simţit gustul reuşitei înainte de o avea, dar s-au lovit de un zid invizibil, numit experienţă. Ei au fost capabili să identifice un potenţial lider, dar n-au fost capabili să-i joace jocul, n-au fost capabili să-l urmeze în direcţia stabilită de el. Nivelul lor mediu de experienţă, aptitudinile lor practice insuficiente nu le-a permis să se adapteze din mers la jocul impus de Dănuţ. Iar de unul singur el nu a avut puterea să schimbe rezultatul final.

Performanţele şi reuşitele unei echipe depind atât de lider cât şi de membrii echipei. Toţi trebuie să formeze şi să acţioneze în tandem: degeaba un lider este foarte bun dacă nu are cu cine lucra. Inversul este, de asemenea, valabil: un lider slab degeaba are o echipă foarte bună. Orice dezacord sau discordanţă dintre ei se va solda cu un eşec, chiar dacă toţi au avut cele mai bune intenţii.

Una din căile de a te afirma ca jucător de bază într-o echipă unită, în aşteptarea victoriei mult dorite, este să sugerezi prin cele mai fine mijloace ale talentului de atacant că acţiunea are loc simultan într-un context al acumulării plus valorii şi unul al elitelor absolute care vor să ocupe un teren mai mare.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-jocului-de-echipa.html

Legea judecăţii părtinitoare

On Martie 10, 2010

Când echipa pierde, de obicei singurul care are de pătimit este liderul, chiar dacă nu întotdeauna el este vinovat.

După părerea mea, cel mai bun antrenor român de fotbal al tuturor timpurilor este Victor Piţurcă. El a pregătit două din cele mai mari echipe de fotbal din România, Steaua Bucureşti şi Universitatea Craiova. A pregătit echipa naţională în 62 de partide obţinând numeroase victorii. A reuşit calificarea României la Campionatul European din 2000 şi din 2008. Fără îndoială reprezintă un adevărat exemplu pentru ceilalţi, este unul din acei antrenori care ştie pe ce buton să apese ca să se facă admirat şi lăudat.

Însă atunci când vine vorba de leadership, nimic nu rămâne bătut în cuie. Anul trecut, în 2009, Comitetul Executiv al FRF a hotărât să întrerupă colaborarea cu selecţionerul Victor Piţurcă, acesta fiind demis în urma rezultatelor slabe ale echipei naţionale a României la Cupa Mondială, în locul lui fiind numit Răzvan Lucescu.

Într-un fel mă aşteptam să fie demis, şi pot să spun că îmi pare rău. Fără îndoială Piţurcă a fost şi este în continuare un antrenor talentat. Dar, din păcate, eşecul echipei române de fotbal a reprezentat o dovadă grea împotriva lui. Greu s-ar fi putut scutura el de toate învinuirile ce i s-au adus. Căci atunci când te-apuci de-o treabă trebuie să o faci serios şi să obţii rezultate excepţionale. Pe oameni nu-i poţi amorţi cu cloroformul făgăduielilor, orice justificare fiind cu totul inutilă.

Leadership: Îţi studiezi parcursul plin de reuşite într-o oglindă prin care Creatorul se priveşte pe sine?

Ce avantaje credibile prezintă leadershipul tău? Prezintă avantajele materializării ideii conform căreia cheia succesului este să extinzi mereu ceea ce ai înfăptuit?

În leadership, creatorul este un permanent etalon al modului în care omul trebuie să-şi gestioneze procesele de luare a deciziilor dincolo de momentele de flux şi de reflux ale parcursului său. El îşi reprezintă triumful chiar şi după momentul ascensiunii lui, prin meritul de a-şi regăsi respectul de sine şi motivaţia de a se simţi util prin comparaţie cu rezultatele obţinute pe parcurs.

Realitatea e că oamenii te respectă şi te admiră atâta timp cât le satisfaci aşteptările, atâta timp cât oferi ce ai mai bun, atâta timp cât le asiguri succesul sau atâta timp cât prezinţi credibil suficiente avantaje pe care le-ar putea obţine avându-te pe tine în fruntea lor. Ei te susţin şi te iubesc deoarece cred că ai sânge în tine şi eşti capabil să faci faţă tuturor provocărilor poziţiei înalte pe care o ocupi.

Leadershipul este efectul unei culori intense (actualizată ca trăire interioară) dintr-o imagine imperfectă.

Trudesc cu toţii alături de tine sperând că vei putea obţine rezultate palpabile. Dar dacă pierd, în acel moment de criză, de furie oarbă, ei uită complet de tot ce-ai făcut pentru ei, de toate succesele pe care ţi le datorează, de toate strădaniile pe care le-ai depus în perioadă anterioară pentru binele lor. Şi nu-ţi mai acordă o altă şansă.

Oare Piţurcă şi-a meritat „pedeapsa” pentru eşecul naţionalei? Nu cred, jucătorii poartă şi ei o mare parte din vină. De fapt, din momentul în care meciul începe, soarta atârnă în mare măsură de voinţa jucătorilor şi talentul lor. Iar dacă, într-un meci decisiv, unul sau altul şutează în bară sau are ghinionul să-şi dea un autogol, ce vină are antrenorul? În fotbal ai nevoie întotdeauna de o doză mare de noroc.

Leadership: Ai puterea să mergi contra curentului pentru a arăta publicului ce ascunzi valoros în tine, nu ceea ce se vede in imaginea pe care o creeaza altii despre tine?

Întăreşte-ţi inima ca să înfrunţi adevărul. În leadership, dacă pierzi, rareori ai dreptul la revanşă. Rareori ai şansa să dovedeşti că eşti nevinovat şi că ai fost învinuit pe nedrept. În leadership poţi fi înălţat până la cer într-o clipă de oamenii din jur, ca apoi, tot aceştia să te coboare până în adâncurile cele mai negre.

Degeaba eşti ambiţios, degeaba deţii talentul, motivaţia şi energia pentru a conduce o echipă, dacă aceasta pierde - membrii ei, fiind dezamăgiţi de eşecul lor, vor da vina pe tine, pentru că tu i-ai condus. Iar pentru că n-ai făcut în aşa fel încât echipa să câştige, deşi ai avut autoritatea de a lua decizii, de a stabili strategii, de a face schimbările necesare, de a critica, de a organiza, de a judeca şi hotărî cu mintea şi cu sufletul, de unul singur, ce este mai bine pentru ea, trebuie să plăteşti.

În consecinţă ei vor strânge toate probele posibile ca să înceapă judecata - propria lor judecată - al cărei scop este înlăturarea ta rapidă de la conducerea echipei. Şi nu te poţi opune. Din păcate nu te poţi lupta cu slăbiciunea fiinţei umane, nu-i poţi convinge pe oameni că fac o mare greşeală atâta timp cât ai avut libertate totală în acţiuni, în alegerea jucătorilor şi în modul în care i-ai antrenat, iar ei te-au urmat şi te-au ascultat supuşi.

Leadership: Eşti pregătit pentru încercarea care te aşteaptă în cazul când piezi, în contextul în care psihologia responsabilităţii tale faţă de imaginea pe care o dobândeşti depinde de modul în care îţi exprimi angajamentul faţă de valorile unui anumit parametru de interes?

Înainte să ajungi lider pregăteşte-te pentru încercarea care te aşteaptă în cazul în care pierzi. Când miza e mare, nu există decât învingători şi învinşi. Dacă vrei să nu ajungi să fii privit cu duşmănie, dacă vrei să nu deştepţi în oameni o cumplită furie, dacă nu vrei să fii demis, atunci trebuie să dai dovadă de acea energie necesară unui lider, de tenacitatea care rezistă şi duce totul până la capăt. Numai dacă insişti asupra rezultatelor şi obţii mereu victorii îţi poţi păstra afinitatea faţă de oameni.

Abilităţile pe care le ai nu fac din tine un campion. Eşti campion numai atunci când câştigi admiraţia şi respectul oamenilor pentru o lungă perioadă de timp. S-ar putea să ai un succes fulminant, dar la un moment dat să te blochezi şi să eşuezi. Dacă doreşti din răsputeri să te menţii pe o poziţie înaltă, fă tot posibilul să nu dai greş. Căci o funcţie înaltă presupune multă responsabilitate şi din momentul în care ai obţinut-o te vei afla tot timpul pe muchie de cuţit. Totul va fi minunat până la primul mare eşec când, aproape sigur, poziţia ta se va nărui.

Valorile parametrului de risc al interesului pe care îl manifeşti pentru un anumit domeniu corespund cu modalitatea ta de ancorare la sentimentul de respect faţă de învinuirile ce ţi se aduc în caz de eşec. În fotbal nu ai dreptul să învinuieşti publicul pentru prestaţia echipei tale. Publicul cere doar victorie. De aceea, părerea "tensionată" a publicului despre performanţa echipei tale este un parametru de risc ce nu trebuie scăpat din vedere atunci când faci evaluarea factorilor de decizie asupra revizuirii statutului tău de antrenor.

Atitudinea de stimă faţă de sine este dată de abilitatea de a-i accepta şi înţelege pe ceilalţi oameni, în rimtul firesc al interesului acordat pentru menţinerea unităţii echipei pe care o formezi şi pe care pui preţ.

Concluzie: De cele mai multe ori oamenii judecă pe alţii după rezultatele palpabile ale activităţii lor având în mare măsură o componentă părtinitoare. La o analiză atentă, lucrurile s-ar putea să stea altfel decât la prima vedere. De aceea se impune periodic o evaluare competentă şi atentă şi chiar o analiză de situaţie. Ideal ar fi că însuşi liderul să iniţieze această evaluare şi neapărat să-şi facă o autoevaluare căci aşa cum spunea un poet anonim:

Nu ai fost zeu şi nu vei fi.

Şi nu-ţi închipui vreodată că eşti perfect,

Căci Dumnezeu nu a creat duplicate.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-judecatii-partinitoare.html

Legea mediului neprielnic

On Martie 01, 2010

Nu încerca să-ţi dovedeşti priceperea într-un loc care nu îţi întregeşte experienţa de a spune "Nu sunt de acord cu situaţia de faţă".

Ajuns în oraşul Lubeck, Mikael Karvajalka, care între timp îşi schimbase numele în Mikael Pelzfuss - *doctor illustrissimus* , fără să ceară autorizaţie de la primărie pentru dreptul de a practica medicina, a apelat la ajutorul unui crainic pentru a vesti în tot oraşul că el poate vindeca tot felul de bolnavi, chiar şi pe aceia pe care medicii din Lubeck nu-i pot tămădui.

Însă pe medicii din oraş, vestea că un necunoscut i-ar putea tămădui pe toţi bolnavii, nu-i bucură deloc. Bănuindu-l de intenţii viclene, îl chemară la primărie, în faţa consilierilor, ca să dea socoteală pentru încălcarea legii. Mikael le povesti despre studiile universitare, despre ţările prin care umblase, precum şi despre faptul că fusese învăţăcelul renumitului doctor Theophrastus Paracelsus. Medicii oraşului nedându-i deloc crezare, au rostit într-un singur glas că e prea tânăr ca să fi avut timp să-şi termine studiile, ba să mai fie şi discipolul renumitului doctor. Şi, drept urmare, l-au provocat la o dispută dialectica în limba latină, care nu prevestea însă nimic bun pentru el.

Mikael, adresându-se consilierilor primăriei, a spus:

- Nu limba latină este fundamentul medicinii, ci ştiinţa de a diminua suferinţele celor bolnavi şi de a-i vindeca. Sunt gata să-mi măsor talentul de medic cu toţi cei de aici. Lăsaţi-mă să văd şi să îngrijesc un bolnav pe care alţi medici l-au declarat nevindecabil, şi vă veţi convinge de ştiinţa mea.

Leadership: Cunoaşterea de care dispui cu prisosinţă îţi dă libertatea de a-ţi personaliza viziunea privind modul în care te construieşti ca subiect al unei înstrăinări de spiritualitatea care luminează profunzimile unei conştinţe curate?

Deşi consilierii primăriei înclinaseră în favoarea sa, doctorii oraşului au protestat cu vehemenţă, acuzându-l de şarlatanie şi impostură:

- Să-i preţuiţi oare atât de puţin pe bunii locuitori ai oraşului nostru, încât să nu vă pese de vor cădea în mâinile unui şarlatan? Prin mijloace diavoleşti uneori şi şarlatanii reuşesc să micşoreze durerile unui bolnav greu de vindecat, ce-i drept, dar asta-i doar o vindecare trecătoare. Ne întrebăm de nu cumva acest bărbat este eretic şi necromant.

Verdictul a fost pronunţat împotriva lui Mikael, căruia i s-a interzis să practice medicina în Lubeck. În felul acesta, doctorii oraşului au avut câştig de cauză, iar Mikael, căruia i s-a dus rapid faima, a fost nevoit în cele din urmă să părăsească oraşul acela nerecunoscător. El şi-a dat seama că întreaga lui cunoaştere nu face casă bună cu acele spirite neîncrezătoare în viziunea unei noi dimensiuni de gândire şi că întreaga spiritualitate care luminează profunzimile unei conştiinţe curate este negată întotdeauna când vine vorba de afirmarea individuală, adică fără propagandă, fără opulenţă, fără selecţie valorică.

Leadership: Ce însemnătate dai parcursului tău dacă faci o comparaţie între ceea ce întâlneşti la tine printr-o prezenţă a intenților celorlalţi de a te defăima şi forma de refuz al unui destin care părea trasat dinainte?

S-a aflat într-un mediul neprielnic, care nu promova profesionalismul. Mikael Karvajalka, era un medic foarte bun, instruit şi educat, nu avea interese personale şi ambiţii de măsurat cu ale altora, nu râvnea la onoruri, la bogaţii sau la vreo răsplată publică. Ci, având o experienţă practică deosebită care i-a fost de folos în multe împrejurări grele, a venit deseori în întâmpinarea celor bolnavi, oferindu-le tratamente naturiste foarte eficace. O făcea din toată inima, iar atâta timp cât nu cerea plată, nicio lege nu-l putea împiedica să-i vindece pe oamenii bolnavi, şi nici pacienţilor nu le era interzis să-i ofere daruri dacă asta voiau.

Dar medicii din oraşul Lubeck, ce nu erau decât o mână de teoreticieni dar slab practicieni, şi mai mult avizi după bani, ca nu cumva să se facă de ruşine, ca nu cumva un străin să reuşească să-i facă bine pe acei bolnavi cărora ei nu le-au putut găsi un leac, ca nu cumva concurenţa să le fure clientela, l-au acuzat de tot felul de neadevăruri.

Mikael, nou în oraş, neştiind pe nimeni, neavând niciun sprijin din partea nimănui, n-a insistat să schimbe decizia medicilor şi a consilierilor. Ci a ales să părăsească oraşul, convins că şansele de a-şi profesa meseria acolo sunt minime. Să fi fost oare o greşeală din partea lui? Ce-ar fi fost dacă ar fi încercat să se lupte pentru drepturile sale într-un loc unde nimeni nu-l cunoştea, unde nu avea niciun aliat şi toţi erau împotriva lui? Iar atunci, pe timpul inchiziţiei, era o mare greşeală să intri în conflict cu autorităţile.

Ca o corabie rătăcită pe timp de furtună, noaptea, în mijlocul marii înspumate, Mikael risca să se piardă în vârtejurile ei. Dar, prudent din fire, având o viziune clară şi solidă asupra realităţii, a ales calea cea mai indicată în această situaţie: să părăsească oraşul Lubeck. Fără îndoială nu se afla la locul potrivit. Nu putea să se dezvolte într-un mediu care îi era total ostil.

Parcursul lui Mikael Karvajalka poate avea o singură însemnătate: el dovedeşte cât s-au răcit raporturile între datoria morală, autoritate și deontologie, şi cât de mult s-au slăbit legăturile dintre evoluţia societăţii şi raţionalitatea unei înţelegeri eficiente. Destinul lui în acea parte a lumii pare să fi fost trasat dinainte şi pus sub semnul unei grave interogaţii: să-şi asume pe ascuns obligaţia de a pune în practică cunoştinţele acumulate sau să-şi asume sarcina de a gestiona conflictele de interes în dauna prestaţii sale.

Leadership: Încerci să te regăseşti dincolo de fundalul zgomotos al unui destin care te transformă în proscris, luând în considerare imaginea de ansamblu a ceea ce înseamnă să fii "social"?

Nimeni nu-şi poate desfăşura activitatea într-un mediu ostil, ci într-unul stabil, sănătos, profitabil. De aceea e bine să ştii cine eşti şi cum eşti văzut de ceilalţi înainte să rătăceşti într-un mediu nou. E bine să te cunoşti pe tine însuţi dar şi pe ceilalţi din jur, fiind conştient de faptul că dacă eşti cu mult mai bun decât ei, mai îndemânatic şi mai eficient, sunt şanse să întâmpini multe obstacole. Se poate întâmpla ca atunci când intri într-un mediu nou, altcineva să trebuiască să-l părăsească, cineva mai slab ca tine. Şi cum, mai ales pe timp de criză, nimeni nu doreşte să fie îndepărtat din vreo poziţie, poţi fi sigur că nu vei fi văzut cu ochi prea buni de anumite persoane.

Ca să poţi profesa într-o companie ai nevoie de consimţământul celorlalţi. La fel ca un jucător de fotbal, nu vei putea să joci nemaipomenit fără să-ţi cunoşti foarte bine coechipierii, fără ca aceştia să te cunoască la fel de bine, fără să te înţelegi foarte bine cu ei şi fără să cunoşti îndeajuns de bine fiecare părticică de teren. Trebuie să te uiţi în oglindă, să afli cine eşti, cum eşti văzut de cei din jur şi apoi să-ţi pui în balanţă şansele reale de reuşită. Dacă şansele sunt mici, atunci schimbă echipa. Decât să accepţi să rămâi într-un mediu ale cărui valori nu se potrivesc cu ale tale şi în care nu-ţi sunt apreciate iniţiativele, mai bine îndreaptă-te către un alt mediu.

Aşa cum seminţele încolţesc şi dezvoltă mlădiţe doar într-un mediu prielnic, tot aşa şi tu vei depinde de colectivul în care intri. Dacă nu eşti acceptat, chiar dacă eşti mai bun profesionist decât ceilalţi vei avea de suferit. De vezi că orice strădanie de-a ta este inutilă din cauza mediului neprielnic, schimbă colectivul şi afirmă-te în alt loc.

Imaginea de ansamblu a ceea ce înseamnă să fii "social" surprinde acea combinaţie a calităţilor, a capacităţilor şi a puterilor tale sufleteşti şi intelectuale care au priză la public, dar care trebuiesc mereu protejate de factorul variabil al succesului: "Niciodată oamenii nu te vor iubi pentru ceea ce nu pot vedea la ei înşişi."

Leadershipul este argumentul central care susține ideea unei înțelegeri de jos în sus a ceea ce înseamnă să "cunoști" ceva mai presus de ceilalţi oameni, atunci când cerințele de cunoaștere sunt folosite drept criterii de superioritate într-un moment importanţă majoră.

Acest argument poate fi formulat astfel: "Dacă oamenii consideră că eşti dispus să te implici şi să mergi mai departe de ceea ce ei aşteaptă de la tine, înseamnă că nu vei fi niciodată dependent de ei, iar ei se vor simţi tot mai ameninţaţi în privinţa calităţii şi continuităţii activităţii lor.

Legea mediului neprielnic este valabilă numai în cazul celor care ajung într-un loc nepotrivit practicării meseriei lor, oricând putând fi denigraţi nu atât datorită intereselor ascunse ale persoanelor cu funcții de demnitate publică, ci datorită acelei invidii ascuțite pentru talentul şi priceperea de care dă dovadă un adevărat profesionist într-un domeniu.

*** Notă:** Mika Waltari - Mikael Karvajalka, Editura Polirom, 2005.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-mediului-neprielnic.html

Legea omului în furtună

On Noiembrie 18, 2012

Nu te arunca în valurile înspumate ale performanţei, fără să evaluezi anticipat intensitatea furtunii care îţi poate tulbura caracterul şi personalitatea.

Nu există mister care să nu fie dezlegat de valurile puternice, uriaşe, greu de combătut ale adevărului. Evenimentele pot favoriza şi netezi drumul spre punerea în evidenţă a personalităţii. Sau, dimpotrivă, pot să umbrească temporar această personalitate. Dar căutând şi acceptând adevărul, misterul, acest teritoriu de nestrăbătut, este dezlegat.

Mă îndreptam spre succesul profesional ca un actor ce se bizuie doar pe arta lui de a se deghiza pentru a putea intra mai bine în pielea altor personaje. Eram prins în propria mea cursă, cu mult mai strânsă şi mai dură decât mi-aş fi putut închipui. Dar o cursă antrenantă, orientată cumva spre performanţă. Aruncat între două oceane întinse: *" a fi "* şi *" a nu fi "*. Prins în mijlocul unei furtuni existenţiale care nu promitea nimic sigur.

Credeam că puterea de a mă ridica deasupra condiţiei de trecător prin lume şi de a deveni mult mai mult decât eram, ar putea fi stocată într-un fel acumulatoare speciale pentru a fi disponibilă la cererea mea şi utilizată oricând. Asta, pentru a face posibilă înfrângerea oricăror limite, precum şi păstrarea intactă a identităţii - care părea să ruginească în momentele hotărâtoare.

Leadership: Cum îţi defineşti realitatea atâta timp cât încerci să rămâi deosebit prin unicitatea absolută a libertăţii de a fi tu însuţi în preajma unei convingeri care îţi domină gândirea?

Mai exact, mă găseam în faţa unui fapt necunoscut. Între un absolut al realului şi un absolut al ficţiunii – în faţa unui adversar viclean pe care, probabil, nu-l bănuia nimeni. Ca un erou al lui Jules Verne, eram angajat într-o luptă cu o forţă nevăzută. O mână invizibilă mă urmărea peste tot ameninţându-mă cu sabia bine proptită în mijlocul realităţii mele, tăindu-mi toate drumurile în intenţia de a mă ralia unor convingeri "extremiste", opuse tuturor concepţiilor mele despre viaţă şi scopul ei. Fără să pot riposta. Fără ca nimeni să poată interveni.

Totul se desfăşura pe plan real, ca o preocupare care mă absorbea complet. O trezire incompletă în mijlocul declinului, dar o trezire de care ţineam cont. Singura convingere care îmi domina gândirea, în corespondenţă cu deprinderea voinţei de a funcţiona după norma talentului şi spiritului creator, era aceea că totul se putea termina printr-o izbândă a ideii de liber-arbitru în faţa predestinării de a aparţine unei lumi ce eşuează în a se reconstrui pe sine însăşi. O lume privită ca expresie a unei viziuni incomplete despre ceea ce reprezintă succesul sau eşecul.

Trăind în lumea propriilor valori mă încăpăţânam de fapt să trăiesc într-o lume izolată, străbătută de o existenţă plină de incertitudini. Puteam oare să fandez, să încerc o manevră de a mă îndepărta de această limită a perspectivelor mele, de această prăpastie a confuziei, oricare ar fi aia? Nu ştiu, nu cred. Nu puteam, nu aveam curajul să risc să mă cufund în nesiguranţă. În acel val-vârtej continuu care întâi te învârteşte până nu mai ştii unde eşti; pe urmă te zgâlţâie zdravăn, de colo până colo, pe loc, până nu mai ştii cine eşti.

Riscam să mă pierd definitiv pe mine însumi, să mă las exploatat de forţa incertitudinii. Eram în prins în mijlocul furtunii. Mă scufundam încet, încet, printre valurile înşelătoare ale vieţii. Îmi fabricasem mentalitatea de învins, prin lipsa capacităţii de reacţie. Mă îndoiam de mine

însumi. Acesta era adevărul.

Leadership: Eşti pregătit să te adânceşti în zvâcnirile unui sentiment de învingere a limitărilor, încât să te identifici cu valorile de căpătâi ale unui om care îşi reglează direcţia după felul lucrurilor de a se ancora într-o altă realitate?

În ceea ce mă priveşte, valorile de căpătâi care mă ghidau spre a înţelege fenomenul pe care îl trăiam printr-o continuă căutare de întrebări și răspunsuri, erau total diferite de ceilalţi oameni: preţuiam doar lucrurile care nu erau uşor de obţinut şi dădeam la o parte pe cele ştiute de toată lumea.

Drumul cunoaşterii de sine este esenţial în leadership. El porneşte din punctul în care te afli şi se termină acolo unde îţi doreşti să fii. Asumarea unei identităţi care îţi face cinste prin ceea ce eşti, ceea ce faci, felul în care te prezinţi în faţa celei mai înalte instanţe - conştiinţa ta. Iar conştiinţa înseamnă să filtrezi toate lucrurile cu acceptul tău lăuntric înainte de a acţiona şi să vezi ce reacţie primeşti de la viaţă.

Cunoaşterea de sine este ca un drum ce deschide alte drumuri. Dar la fel de bine, poate însemna un război necâştigat cu tine însuţi, împiedicându-te să te întregeşti, făcându-te să te simţi limitat într-un anumit domeniu ori într-un anumit segment al vieţii.

Numai evenimentele favorabile îţi pot prilejui punerea în valoare a bunului tău cel mai de preţ, personalitatea, care se formează şi se face remarcată exact în momentul trecerii line, dar uneori dură şi dureroasă, de la o stare existenţială la alta, printr-o asumare a curajului de a fi vulnerabil sau imperfect.

Adevărata lumină care te conectează la valoarea vieţii este consecinţa confruntării finale dintre decizia de a te abandona în faţa unui sentiment dezolant al zădărniciei şi puterea de a te ridica deasupra şi în afara limitelor de orice fel.

Unul din lucrurile pe care le înveţi şi accepţi pe parcursul derulării procesului de leadership este că puterea de a te ridica deasupra condiţiei de a fi un efect al unei cauze şi de a schimba lucrurile din jur pentru ajunge cât de sus poţi, se setează prin voinţa de a te elibera din scenariile unei lupte cu o forţă nevazută. Prin identificarea şi asumarea greşelilor. Întotdeauna îţi vei aminti de greşelile pe care le-ai făcut, dar care te-au propulsat spre o devenire constructivă, superioară.

În acest sens, punctul de vedere a expertului în materie de conducere, John Maxwell, este important de ţinut minte: "Încă mai simt înţepătura acelor lucruri foarte dureroase pe care le-am învăţat, atunci când încerc să le transmit. Totuşi, sunt şi încurajat, deoarece mă bucur să observ că astăzi sunt mai înţelept decât în trecut."

Caracterul şi personalitatea omului care îmbrăţişează ştiinţa conducerii, se formează mergând înainte, dar privind tot timpul în urmă, la greşelile pe care le-a săvârşit în lupta cu sine însuşi.

Leadership: Acorzi o valoare de unicat vieţii rezultate din interpretarea unui fapt necunoscut pe parcursul evaluării conştiinţei de sine?

Conştiinţa de sine, în misteriosul tablou al vieţii, se dezvăluie odată cu recunoaşterea acelor valori de sens care te fac mândru şi îţi aduc cinste, precum continuitatea, originalitatea şi înnoirea permanentă, din care trebuie să alegi doar opţiunea ta de adevăr. Acorzi parcursului

tău un sens de urcare sau de coborâre? Adevărul îl afli când ajungi să-ţi conferi particularitatea de a funcţiona prin recunoaşterea şi acceptarea propriilor limite şi greşeli.

Singurul fapt necunoscut pe care trebuie să-l creionezi prin gânduri, atitudine şi iscusite abordări, prin linii de o mare sensibilitate, trase cu nerv, în acel val-vârtej continuu care întâi te învârteşte până nu mai ştii unde eşti, este libertatea de a fi tu însuşi şi de a te învinge pe tine însuţi.

În leadership nu-i de ajuns să fii la înălţime ca să străluceşti, ci trebuie să străluceşti prin prisma a ceea ce nu poţi duce, prin prisma constatării că nu eşti cine credeai că eşti, tot aşa cum soarele strălucește când e acoperit de nori.

Şi unora şi altora dintre aceia care răspund chemării leadershipului, şi debutanţilor şi artiştilor, li se cuvine întreaga recunoştinţă a alcătuirii corespunzătoare a planurilor de acţiune şi a nevoilor de dezvoltare personală. În special pentru bunăvoinţa şi promptitudinea cu care şi-au exprimat disponibilitatea de a contribui la compunerea unui "portret robot" al leadershipului viitor.

În posesia lor se află acea esenţă a diverselor puncte de vedere şi atitudini prospective asupra leadershipului, care constituie baza unui edificiu ce le reflectă personalitatea. Sub forma acelor impulsuri brute de a acţiona, de a deveni tot mai perfecţi, ei îşi stimulează imaginaţia, dorinţa, voinţa, gândurile, emoţiile – menţinându-le pe poziţii distincte pe tot parcursul procesului de evoluţie.

Numai cei dispuşi să ia în serios construirea şi menţinerea acestui edificiu, şi să se ocupe de viitorul leadershipului, vor ajunge să pună în picioare acel întreg, care se numeşte *Succes.*

Succesul sau eşecul unui om depinde de ceea ce îşi imaginează că reprezintă într-o realitate care nu mai este percepută ca întreg, ci ca fragmente separate ale personalităţii sale.

Legea omului în furtună scoate în evidenţă poziţia omului faţă de sine însuşi, responsabilitatea de a se consacra unei dezvoltări care îl poate propulsa înainte, spre reuşită, numai printr-o analiză a sacrificiilor şi eforturilor pe care le impune depăşirea obstacolelor. Numai prin înveşmântarea caracterului cu cele mai frumoase trăsături, se poate apropia cineva de perfecţiune.

Te afli în faţa unui adversar viclean: "Omul din tine"? Poţi oare să fandezi, să încerci o manevră de a te îndepărta, oricare ar fi aia, de ceea ce nu te defineşte, de ceea ce e toxic pentru devenirea ta?

Îţi fabrici mentalitatea de învins, prin lipsa capacităţii de reacţie în faţa greşelilor care le faci pe tot parcursul perioadei de probare a caracterului tău? Care sunt acele părţi din personalitatea ta care au rămas nematurizate, făcându-ţi imposibilă dezvoltarea?

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-omului-in-furtuna.html

Legea pe care Dumnezeu a pus-o în viața mea

On Noiembrie 16, 2023

Ceea ce simți reflectă ceea ce descoperi atunci când privești în adâncul sufletului tău și te întrebi dacă ești gata să devii reflectarea divinităţii în tine.

Poate că Dumnezeu a vrut să supună spiritul meu la o nouă încercare, pentru a vedea dacă se purifică sau nu. Acesta fiind scopul pentru care de-a lungul vieții mi-am dezvoltat anumite calități sufletești, precum compasiunea şi iertarea. Mi-am dat seama că pentru a-L convinge pe Dumnezeu de calităţile mele, trecute printr-o purificare cuprinzătoare, o reconvertire a simţurilor spre esenţa profundă, mai întâi trebuie să fiu eu însumi convins că faptele mele, tot ce am făcut nestingherit, fără vreo imixtiune din partea influențelor exterioare sau dogmelor religioase, au fost și sunt în deplină concordanță cu voia Lui.

Iar dacă un spirit ca al meu, liber şi vesel, direct corespondent cu planul astral, este încărcat cu două feluri de electricitate: voinţa de a învinge şi voinţa de a excela (care rezistă în timp), la care se adaugă disciplina și concentrarea pentru realizarea obiectivelor, atunci teritoriul vast al credinţei mele va avea ca formă de manifestare un soi de predestinare divină, un *Icenach Haoserhis Uheontus*, care face din succesul dobândit în această lume un semn al faptului că mă număr printre cei aleşi.

Înzestrat cu un fluid electric negativ și unul pozitiv, spiritul meu pământesc trebuie să fie predominant încărcat cu pasiune și entuziasm pentru a alimenta creativitatea și inspirația pe lungimea de undă a unei armonii netrecătoare, prin unirea unui sentiment de pace interioară cu o faptă bună.

Leadership: Ai o aură atât de puternică încât să experimentezi acea senzație de deschidere și conectare profundă cu universul, asemănătoare cu ceea ce omul evoluat atribuie corpului astral?

S-a întâmplat recent în viața mea atunci când am ajutat un prieten în nevoie: mai mult decât ascultător am devenit un aliat valoros în gestionarea momentelor grele. Atent, am ascultat cu empatie, prin identificarea mea cu un cristal care stimulează abilităţile precum curajul, forţa şi determinarea. Simțind că am putut aduce puțină pace și alinare în sufletul său, am experimentat o profunzime a satisfacției și liniștii interioare, ca și când Dumnezeu însuși ar fi aprobat și binecuvântat această faptă de compasiune și ajutor.

Bineînțeles, ca să se producă o descărcare electrică pozitivă din zona cerească spre lumea pământeană, încât să devin conștient de prezența lui Dumnezeu în mine, să fiu împăcat cu toate consecinţele faptelor mele, să simt acea senzație de fericire pe care omul evoluat o atribuie corpului astral, a trebuit mai întâi să cred în calitatea de care se foloseşte un medium: de a comunica cu lumea spirituală și de a transmite mesaje și informații de la aceasta.

Leadership: Trebuie să experimentezi momente speciale de introspecție care să declanșeze în tine o senzație de apropiere cu divinitatea, printr-un fel de oglindire a celuilalt în tine?

Interesant este faptul că la început am vrut să ignor orice comunicare, orice tentativă de apropiere cu o persoană "neliniştită", proces care ar fi putut să îmi perturbe Status Quo-ul, starea actuală de echilibru, calm şi seninătate. Totuşi, în cadrul marelui curent cosmic, a trebuit să fiu marcat de o anumită experiență de viață care să declanșeze în mine o senzaţie de apropiere cu divinitatea.

Când asculţi un om "rătăcit", tu însuţi începi să rătăceşti prin gânduri care nu-ţi aparţin, dar care ajung în univers şi acolo își găsesc propria rezonanță, contribuind la energia și vibrația acestuia. La modul cel mai profund, dacă ai o aură puternică, gândurile ar putea să răspundă la indicaţia lui Dumnezeu prin apariţia auzului spiritual: *"privește-te pe tine însuți ca și cum ai privi o reflectare a celuilalt în tine."*

În cer, la fel şi pe pământ, natura omului şi nemurirea sufletului îl însoţesc pe acela care, asemenea unui geniu protector, continuă să ghideze și să influențeze evoluția spirituală și materială, asigurându-se că toată lumea progresează pe calea sa, o cale a eliberării de orice resentiment sau sentiment de vină.

Leadership: Poți să acționezi în mod altruist, manifestându-ți spiritul și reflectând noblețea sufletească a dublului tău în lumea subtilă a energiilor și conștiințelor aflate dincolo de planul fizic?

Alteori, să acționezi în mod altruist pentru a aduce iertare și reconciliere înseamnă să înțelegi puterea asemănării spirituale, resimțită într-o altă circumstanță sau context, unde conexiunea dintre două suflete se dezvăluie într-un mod cu totul nou și semnificativ. Un fel de elibeaăre de resentimente, să lași trecutul în urmă și să contribui la vindecarea relațiilor cu generozitate și compasiune. Exact ca în cazul marelui conducător Ben-Hur:

Ben-Hur, un evreu bogat acuzat pe nedrept, devine sclav în Imperiul Roman. Este salvat de Messala, fostul său prieten care l-a trimis în robie, un exil tragic, plin de suferinţe. Iniţial vrea răzbunare, dar apoi înțelege că iertarea este calea spre pace. Când se întâlnesc din nou, Ben-Hur îl iartă pe Messala, demonstrând nobleţea sufletului său. Această poveste simbolizează căutarea dezvoltării spirituale prin iertare și purificare a sufletului.

Calea eliberării de suferința altor oameni este să practici compasiunea și empatia, să acționezi în mod altruist ca formă de manifestare a spiritului, trăind prezența constantă a dublului tău ca o oglindă a propriei tale nobleți sufletești, ca o reflecție în lumea subtilă a energiilor și conștiințelor aflate dincolo de planul fizic, în care se interacționează forțe, entități și experiențe spirituale.

Leadership: Poţi să te regăseşti într-un contrast al experiențelor, unde tu ai purtat lumina celuilalt, iar el a purtat întunericul tău, într-un joc al destinului care a dezvăluit adâncimea conexiunii voastre spirituale?

În altă viață, tu ai fost el, și el a fost tu. În altă circumstanță tu ai purtat povara lui, iar el a purtat povara ta, într-un joc al destinului care a revelat adâncimea conexiunii voastre spirituale. În altă perspectivă, tu ai fost imaginea lui, și el a fost imaginea ta. Într-un contrast al experiențelor, tu ai purtat lumina lui, iar el a purtat întunericul tău, într-un sistem de credinţă care pune în valoarea legătura dintre două lumi.

În stare de spirit liber și rătăcind prin spațiul unui dialog divin, nevăzut, dar intuibil, vei vedea cum la un anumit moment de conştienţă a "dublurii" tale vei face eforturi de a atinge un scop înalt, un alt nivel de trăire spirituală, ca şi când ai atinge un crucifix când se face un jurământ: o uniune spirituală profundă și o legătură neclintită în căutarea adevărului și a înălțării. Practic, devii oglinda celui de lângă tine dacă conştientizezi profunzimea și conectarea dintre sufletele voastre, reflectând la asemănări și diferențe, iar în acest proces continuu învăţaţi să creşteţi și să evoluați împreună în cadrul aceleiaşi conexiuni spirituale.

De aceea, reflectarea divinităţii în tine se explică prin capacitatea de sincronizare a gândurilor şi emoţiilor tale cu fluxul divin al armoniei și al compasiunii, care îţi eliberează inima de poverile resentimentelor, permiţându-ţi să trăieşti în pace, într-o lumină a înțelegerii

binelui şi a răului care vă ghidează pe amândoi: tu care puteai să fii el, şi el care oricând poate fi tu.

Asta te conectează la divinitate și la esența ta spirituală. Ceea ce vezi la tine are ca pârghie de susținere potențialul de a trăi în armonie cu influenţele unor gânduri străine, dar totuși resimțite ca o parte a experienței tale spirituale?

Leadershipul, cu trimitere în planul astral în care se găseşte spiritul, se ghidează după următoarea regula: "ceea ce vezi la tine este ceea ce este oglindit în tine, o reflecție a conștiinței tale".

Legea pe care Dumnezeu a pus-o în viața mea se poate nuanţa astfel: *"Sentimentele pe care la porţi altuia te pot ajuta să consolidezi reflectarea divinității în tine."*

Altfel spus, ceea ce adăposteşte adâncul din tine se amplifică prin simțire, prin trăirea unui sentiment de conexiune cu divinitatea, fapt asociat cu reflectarea ta într-un spirit de înțelegere și compasiune, care permite să-ţi împărtășești lumina interioară cu ceilalți și să te conectezi cu esența divină a fiecărei ființe.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-pe-care-dumnezeu-a-pus-o-in-viata-mea.html

Legea Percepției Rafinate

On August 25, 2024

Ochiul antrenat poate detecta semnificații ascunse în detalii aparent nesemnificative.

Trecând prin cartierul Galala, am fost atras de o inscripție simplă, dar plină de înțeles, desenată pe una din extremitățile podului care străjuiește micul cartier: *„Podul Dragostei: Petronel și Evelina."*

Scrisul, gravat cu un marker negru, purta o poveste mai adâncă decât părea la prima vedere, o chemare tainică a nevăzutului, un soi de revelație cotidiană ascunsă în adâncul inimilor celor care treceau zilnic pe lângă această declarație. Căutarea sensului în viață se manifestă adesea prin gesturi creative sau neconvenționale.

Nu știu de ce cred asta, nu știu să explic rațional, pot doar să intuiesc o fărâmă din misterul ascuns. Căci acele cuvinte simple, mărunte, scrise cu un marker negru, păreau să poarte pe umeri povara unei povești mai vechi și mai adânci decât ar părea la prima vedere, sugerând acea eternitate a sentimentului din prelungirea unui destin împletit. Povestea se întinde ca o rețea subtilă, croită în inimile celor care trec pe lângă această mărturie de dragoste anonimă, devenind o punte nevăzută între cei ce iubesc și cei ce își păstrează tăcerea.

Leadership: Poți să lași o amprentă a sufletului tău într-o reprezentare vizuală captivantă, încercând să păstrezi pentru eternitate ecoul sentimentelor tale într-o lume care trece rapid pe lângă tine?

M-am întrebat atunci, privind cu atenţie scrisul: poate o astfel de inscripție, instantaneul unui moment simplu și efemer, să dobândească măreția unei opere de artă capabile să sfideze timpul? Poate impactul fulgerător al unei revelații să se transforme într-un "Epedysasis Harrexhium", o chemare eternă a depășirii de sine? Poate cineva, în fața unei inscripții de acest fel, să simtă acel fior de nemurire pe care doar arta autentică o poate aduce în conștiința colectivă?

Şi oare atunci când ne gândim la impactul unei astfel de revelații, nu ne imaginăm că, la fel ca un tablou meticulos pictat de mâna unui maestru, fiecare detaliu devine un strop de eternitate?

Acolo, pe pod, în acea clipă fugace, am simțit pulsul unui adolescent care, prins în mrejele primei iubiri, încearcă să fure din curgerea timpului o fărâmă de eternitate. „Podul Dragostei" nu mai era doar o înșiruire de cuvinte gravate în trecere, ci devenea expresia discretă a unei aspirații universale: dorința de a păstra viu, chiar și într-un gest atât de simplu, ecoul unui sentiment. La fiecare privire aruncată acelei inscripții, tânărul își dorea ca lumea să își amintească de el și de iubirea sa pentru Evelina, un fir subțire de lumină între prezent și eternitate. „Podul Dragostei" nu este doar un titlu spontan, ci o chemare discretă spre imortalitate, *comme un pont entre le visible et l'invisible.*

Leadership: Cum influențează expresia ta artistică puntea dintre realitatea interioară și lumea exterioară, ținând cont de faptul că gesturile simple ascund adevăruri profunde?

Ochiul interior al creației poate discerne dimensiuni care transcend percepția obișnuită. Cu cât priveam mai mult la acea inscripție, cu atât mai limpede îmi devenea adevărul pe care încerca să-l comunice: o fărâmă de viață prinsă într-un moment trecător. Era ca și cum acele

cuvinte aveau puterea să cristalizeze întreaga experiență a unui tânăr în căutarea unui loc în lume, asemenea unui tablou de Kandinsky unde fiecare punct și linie capătă o semnificație cosmică. Sau, precum în fragmentul din romanul "Pendulul lui Foucault" scris de Umberto Eco:

"Creația e un proces de inspirație și expirație divină, ca o răsuflare neliniștită sau ca acțiunea unor foale. Încearcă să creezi și tu ceva din nimic. E un lucru care se face o singură dată în viață. Or Dumnezeu, ca să sufle lumea cum sufli într-un glob de sticlă, are nevoie să se contracte în el însuși, pentru a căpăta suflu, și apoi emite lungul șuier luminos al celor zece sefiroți. Pentru asta e necesar ca luminile sefiroților să fie strânse în niște recipiente capabile să reziste strălucirii lor."

Leadership: Pot sentimentele tale intense să motiveze acțiuni neobișnuite, în timp ce vederea interioară oferă „insights" profunde asupra naturii umane și a universului?

Cu fiecare zi care trece, cu fiecare privire aruncată asupra acelei inscripții îmi dau seama de un lucru. Băiatul a căutat să transmită o bucățică din sufletul său, sperând ca universul să își amintească de el și de iubirea sa pentru Evelina. Sau poate ca în tăcerea simbolurilor se ascund strigătele unor inimi rănite de trecerea timpului. Oricare ar fi adevărul, este esențial să înțelegem că acest act aparent simplu este de fapt o manifestare a revelației misterului intangibil.

Inscripția lăsată de băiat pentru Evelina devine astfel o creație asemănătoare unui suflu divin, o încercare de a prinde eternitatea într-un moment efemer. Așa cum Dumnezeu își concentrează toată energia în cele zece sefiroți, acea gravură simplă, cuvinte mărunte, poartă în ele greutatea unei întregi lumi interioare, o lumină intensă și fragilă. Asemenea foalelor divine din „Pendulul lui Foucault", băiatul a adunat în el însuși forța de a-și exprima iubirea și, într-o explozie de inspirație, a lăsat această amprentă, sperând să reziste trecerii timpului.

Un sentiment, chiar și prins între câteva linii, poate deveni o punte între trecător și veșnic, între artist și privitor. Nu-i aşa?

Dumnezeu a suflat, și lumina s-a făcut. Poate că acest "Pod al Dragostei" va fi doar un desen trecător pentru unii, dar pentru cei capabili să vadă dincolo de aparențe, el va reprezenta o fereastră spre o lume plină de speranțe, visuri și dorințe nedeslușite. Și tu, cititorule, ce punți invizibile construiești între realitatea ta și infinitul posibilităților?

Leadershipul derivă din dorința de a transforma efemerul într-o creație durabilă, înrădăcinată în spiritualitate și motivație profundă.

Legea Percepției Rafinate se referă la capacitatea de a descifra semnificațiile subtile din jurul nostru, oferind fiecărui detaliu un sens adânc, ce depășește interpretarea obișnuită a realității. Deci, pentru ca percepția să devină un instrument de înțelegere profundă, trebuie să fim dispuși să ne deschidem mintea și inima către adevărurile ascunse în detalii aparent nesemnificative.

Cu cât contemplu mai adânc acele cuvinte, cu atât adevărul pe care încearcă să-l transmită devine mai clar: un moment suspendat între uitare și dorința arzătoare de a rămâne viu în amintire. Inscripția aceea, desenată cu neglijență dar cu pasiune, era ca o bucată din sufletul unui tânăr care încerca să strige lumii despre focul care-i ardea inima.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-perceptiei-rafinate.html

Legea personalităţii unice

On Noiembrie 26, 2012

Trasează coordonatele propriei tale identităţi, fără să te substitui altei personalităţi.

Mă găseam în faţa unor adevăruri pe care nu le bănuia nimeni, hrănindu-mi spiritul, aşteptările, cu impresia falsă creată de un mănunchi de gânduri nerevelate. Simple inovaţii, unităţi bazate pe un centru unic al profunzimii de a vedea, de a căuta şi de a găsi ceea ce nu este spus în cuvinte sau ce nu poate fi explicat raţional, ce ţinea de o altă realitate.

O uşă lăuntrică, ferecată cu mai multe zăvoare mari, mă despărţea de un alt spaţiu, de un alt om, de un alt fel de a fi, de un alt scop. De parcă aş fi satisfăcut în mod consecvent cerinţele unei noi conştiinţe, premisa unei noi deveniri, construită dintr-un strat dur de cunoaştere, ca un aşezământ ştiinţific şi cultural care funcţionează sub autoritatea unui consiliu suprem.

Cuvintele lui Alexandre Dumas îmi reveneau în minte, lin şi calculat, stârnind o îndoială însoţită de un tremur lăuntric resimţit atât de puternic încât încordarea delicată a energiilor mele creatoare, uneori dureroasă, persista minute în şir:

"Cercetează trecutul, cercetează prezentul, încearcă să ghiceşti viitorul şi vezi dacă nu cumva eşti o unealtă ", o unealtă a unei forţe create de un Alter-Ego, doar din nişte frânturi de imagini şi gânduri care o iau razna. Ai grijă să nu te îndepărtezi de tine însuţi, ai grijă să nu te pierzi în personalitatea altcuiva.

Dar cutia de viteze a conştiinţei, care avea rolul de amplificare a realităţii, părea desprinsă din peisaj.

Leadership: Acorzi o valoare de unicat situării tale în contextul unui Alter-Ego cuprins între ceea ce te izolează şi ceea ce te apropie de resorturile tale secrete de motivaţie?

Mă transformam tot mai mult într-un magician, dar într-un Wilhelm Storitz cu o sabie tăioasă care putea pătrunde în orice corp material, la fel de uşor ca şi în orice inimă. Prin fiecare picătură de sânge, prin fiecare ţesut, prin fiecare celulă, o forţă invizibilă se impunea tot mai mult, declanşând întrebări ce aşteptau răspuns. *Un dernier spasme de la défaite.* O rană profundă care se putea vindeca numai în mare taină.

Motivaţia mea secretă, dintr-un şir lung de căutări fără răspuns, era aceea de a mă cunoaşte prin studiul unei lumi diferite, prin abordarea unei tematici noi în domeniul psihologiei, prin asimilarea unei identităţi mai complexe şi mai ambigue, una în care întunericului i se acordă legitimitate în ordinea existenţei în loc de a fi negat în favoarea unei perfecţiuni împovărătoare.

O nouă personalitate, un altfel de a fi, un Wilhelm Storitz posedând toată complexitatea pasiunilor, sentimentelor şi credinţelor umane. Un personaj încărcat de mister şi deţinător al unor secrete demult îngropate - secretele unei stări misterioase, invizibile, dar sufocante ca un cordon bine strâns în jurul unei draperii.

Un val de sânge ţâşnea rece şi tăios, în timp ce un altul cald şi preţios se retrăgea din senin ca apa oceanului, lăsând în urma lui o plajă umedă. Un simţ acut al realităţii, orgoliul măsurat al metamorfozei caracterului meu.

Aceeași șoaptă, aprigă şi clocotitoare ca un strop de whisky în deșert, împinsă spre înapoi: "Cercetează ! Cercetează ! Cercetează ! ". Asemenea unui corp invizibil care începe să-şi recapete forma materială, apărând în supremele convulsii ale devenirii. În plăceri cumva categorice, făcându-şi loc în fiecare nerv din corpul meu. O nouă realitate. Ultima limită în întâmpinarea adversarului meu nevăzut: eu însumi.

Leadership: Te conectezi la cele două borne ale personalităţii tale pentru a-ţi induce o orientare spre Bine sau spre Rău?

Există un singur lucru mai dificil decât a te schimba, iar acesta este pariul făcut cu tine - de a nu te schimba.

O reorientare, posibilitatea unei renaşteri, o revigorare a calităţilor tale cele mai benefice şi mai importante, printr-un imbold al voinţei, dezvoltarea unei energii creatoare printr-o reînnoire a "Omului" din tine, toate acestea sunt doar nişte filamente care măsoară, pe un singur fir, acea bobină cu magneţi care dacă nu e întreruptă poate să dea un impuls mai mare leadershipului.

Dar o sursă simplă, cum este o baterie, are două borne, una pozitivă, iar cealaltă negativă, între ele existând o diferenţă de potenţial. Nu poţi fi şi relaxat şi încordat în acelaşi timp, nu poţi merge înainte cu încăpăţânare şi hotărâre, repetând mereu aceeaşi greşeală, sperând să obţii întotdeauna un alt rezultat – pozitiv.

Înainte de a ajunge la destinaţie, înainte de a îmbrăţişa leadershipul, trebuie să conectezi cele două borne ale personalităţii tale, " *a te face nevăzut* " şi " *a te afişa în lumina realităţii* " prin intermediul unui circuit mai cuprinzător şi mai deschis. Astfel încât să ia naştere un curent nou, bazat pe o configuraţie mai îndrăzneaţă, mai progresivă, de genul: " *Sunt ceea ce trebuia să fiu* ", sau " *Voi face ceea ce trebuia să fac* ", de la punctul cu potenţial mai scăzut, spre cel cu potenţial mai ridicat.

Când eşti nevăzut, orientarea ta se modifică spre rău, fiindcă aduni în tine adevăruri aflate dintr-o experienţă adversă care respinge incluziunea şi condiţia socială, bulversând întreaga ta structura psihică. Începi să vădeşti o atitudine intransigentă similară omului care se raportează la Dumnezeu, menţinându-şi adevărata identitate într-un context de securitate şi de alertă sau într-unul de ameninţare şi de intimidare.

Leadershipul, de la primul până la ultimul impuls de a se ridica la înălţime, are nevoie de un potenţial mare care să poată produce o schimbare. În primul rând este necesară străpungerea acelui izolator care împiedică capacitatea ta de a fi ceea ce trebuie să fii. O evadare din realitatea care nu convine, ostilă, dăunătoare, sau care nu te împlineşte suficient.

Leadership: Îţi depistezi sindromul "Wilhelm Storitz" numai atunci când conţinutul tău de valoare se termină sub asteptarile pe care le justifică neputinţa de a fi un reflex al măreţiei?

După ce îţi creezi o lume fabuloasă prin meritul de a te transforma în altcineva datorită puterii a te face nevăzut, dincolo de aspectele care ar putea fi ameliorate la nivelul construcţiei unui personaj măreţ, va trebui să-ţi pledezi convingerile în faţa lăcomiei, aroganţei, lipsei de respect, persecuţiei şi ostilităţii.

Bariera în calea transferului de energie creatoare care îţi poate pune în valoare incontestabil calităţile de lider, este dată de îndepărtarea de tine însuţi. Un fenomen des întâlnit care se produce în cazul descărcărilor de energie pozitivă, şi încărcarea cu energie negativă. Ai grijă

să nu te pierzi în personalitatea altcuiva !

Cercetează ! Cercetează ! Cercetează ! Cercetează trecutul, cercetează prezentul, încearcă să ghiceşti viitorul şi vezi dacă nu cumva eşti creaţia unui Alter-Ego. Observă-te bine, şi vezi dacă nu cumva încep să apară unele note discordante între " *cel ce eşti* " şi " *cel ce nu trebuie să fii* ".

Un adversar nevăzut, tu însuţi schimbat la 180 de grade. Un Wilhelm Storitz care, posedând toată complexitatea pasiunilor, sentimentelor şi credinţelor umane, îţi poate acapara întregul conştient, transformându-te în persoana în care nu ai vrut să fii niciodată, în personalitatea care nu face cinste leadershipului de calitate.

Te găseşti în faţa unor adevăruri contradictorii firii tale adevărate? Prin acţiunile, prin sistemul tău de valori, prin gândurile pe care le aduni te transformi într-o altă personalitate - creată de un Alter-Ego? Îmbraci mantia unei personalităţi care marchează negativ leadershipul? Poţi să treci de acea ultimă limită, în întâmpinarea adversarului tău nevăzut: tu însuţi?

Leadership: Ce faci când te trezeşti blocat în lift, fără să ştii când şi cum vei ieşi de acolo?

A să te substitui altei personalităţi este ca şi cum te-ai trezi blocat în lift, fără să ştii când şi cum vei ieşi de acolo. Nu poţi decât să aştepţi sosirea vreunul ajutor, sau poţi suferi o reacţie fatală.

Sau poţi să iniţiezi propria ta salvare, dând la o parte perdeaua vulnerabilităţii şi distribuindu-te singur într-un rol de super-erou, în care trebuie să dai totul din tine. Un rol în care puterea de a fi tu însuţi, descoperirea caracteristicilor complete şi asumarea a tot ceea ce faci constituie atuul cel mai important pentru a te elibera de sub influenţa unui Alter-Ego, anihilând astfel simptomele sindromului " *Wilhelm Storitz* ".

Legea personalităţii unice evidenţiază incertitudinea pe care o resimţi atunci când eşti pe punctual de a te transforma în altcineva. În leadership nu trebuie să-ţi schimbi personalitatea, ci trebuie să o modelezi, să o cizelezi pentru a fi cât mai aproape de un ideal ale cărui coordonate sunt unanim acceptate.

Totodată evidenţiază sentimentul de vinovăţie faţă de tine însuţi, faţă de slăbiciunea ta – aceea că nu mai eşti cine trebuie să fii, că înţelegi lucrurile altfel decât stau în realitate, că priveşti totul cu mai puţină luciditate. Dar toată această presă nouă, înlocuind-o pe cea veche, tot acest amalgam de energii şi oscilaţii îndreptate în altă direcţie, se desfăşoară într-un cadru individual. Totul depinde de tine, să echipezi acest cadru cu un fel de "a fi" mai rezistent, care nu cedează la influenţe şi presiuni străine de leadershipul de calitate.

Trasează coordonatele propriei tale identităţi, fără să te substitui altei personalităţi.

*** Notă:** *Wilhelm Storitz* - un personaj din opera lui Jules Verne care a descoperit secretul invizibilităţii;

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-personalitatii-unice.html

Legea revelatoare a magicianului (II)

On Noiembrie 14, 2012

Modul cum îţi modelezi percepţiile privind realitatea obiectivă, determină modul în care abordezi leadershipul.

Ceea ce mă frământa mai mult decât orice era misterul. Misterul oricărei necunoscute, oricărei creaţii, oricărei existenţe, oricărei fiinţe umane. Forţa chemării înflăcărate, cu adevărat periculoasă prin însăşi efectul pe care-l producea, ce se opunea oricărei idei inoculate de alţii. Voiam să străpung misterul cunoaşterii şi să-l accept netăgăduit, indiferent de cost.

Ca un om curajos ce se aruncă în mare pe timp de furtună dintr-un exces de adrenalină, mă afundam în cercetări asupra existenţei şi însuşirilor ce defineau misterul. Prin cele mai întunecate cărări ale necunoscutului rătăceam numai ca să-mi liniştesc sufletul, dorinţa cea mai râvnită. Răspunsul la căutările mele, înlănţuindu-mă cu aripile sale largi în jurul unei realităţi contrafăcute în mod artificial, nu cumva făcea parte din acele stări pe care era mai bine să le trec sub tăcere?

Cât eram de orb ! Parcă-mi luase cineva minţile. O reacţie tot mai violentă împotriva vechilor tipare şi prejudecăţi. Făceam oare bine să continui să propag pur şi simplu idei neverificate de alţii, să las pornit non stop acceleratorul inspiraţional în căutare de noi provocări? Căci era o orbire ce nu vine de la aparatul optic, ci cealaltă, mai cumplită, care pune întrebări, caută răspunsuri, care face ca creierul să absoarbă inconştient toate informaţiile aşa cum marea ia cu sine micile mormane de nisip.

Nimic nu mai rămânea în urmă decât un mare gol, ştiinţa care nu-şi găsea raţiunea de a fi. Orbirea, rătăcirea, întunecarea minţii pe fondul acumulării cunoştinţelor şi elucidării misterelor. Astfel se ţesea fără încetare, fără să ştiu, propria mea identitate. Una care reflecta o imagine ce nu mai era în concordanţă cu realitatea pe care o ştiam, ci cu bogăţia misterului inefabil, al revelaţiei. Al unei confruntări destul de brutale cu ceva, de care nu mă puteam dezobişnui.

Leadership: Poţi să îţi definitivezi într-o notă de maxim efect imaginea unei personalităţi predestinate spre enigmă, astfel încât să lărgeşti semnificaţia conceptului din care îţi dezvolţi opera artistică?

Magicianul trăia un destin la fel de încurcat ca şi cel al marelui alchimist Bötger care, străduindu-se să fabrice aur, descoperi cu acest prilej porţelanul – de o mie de ori mai important. Şi la unul şi la celălalt, ideea de bază nu făcea decât să transmită un puternic imbold interior, o stăruinţă care excludea orice fel de compromis.

Era o esenţă în el care se schimba mai rar decât se crede. Un adevăr care ascundea un mister, un pretext, un joc încâlcit, o înlănţuire de revelaţii, în ritmul unor palpitaţii intense. Purtând în ele impulsul descoperirilor extraordinare care l-au condus spre o teorie, un simbol, o "piatră de hotar" cu largi semnificaţii.

Şi astfel, magicianul şi-a conturat în stilul lui personal vestitul "As" al magiei, mult controversatul " *Hocus-Pocus* ".

Leadership: Eşti în stare să creezi o experienţă vizuală memorabilă, făcând apel la raţiunea de a oferi o alternativă mai avantajoasă de a reprezenta misterul unei noi descoperiri?

Înainte de a încerca să-ţi faci o idee despre un magician, încearcă să-ţi faci o evaluare corectă a propriei tale persoane din perspectiva unui descoperitor de comori care îşi prezintă reuşitele sub forma unor enigme. Practic le dovedeşti că eşti în stare să provoci apariţia obiectului sau a faptului desemnat, dar în acelaşi timp trebuie să dai o definiţie acestui miracol. Nu poţi să faci o descoperire fără să o acoperi cu voalul gros al puterii tale creatoare.

Spectacolul de magie trebuie să fie un film despre tine însuţi, realizat în cea mai mare parte din însuşirile individuale ale celor mai importante elemente din structura ta, care să te surprindă cu adevărat. Un film care să dea identitate şi sens existenţei tale, cu acea temă dinamică şi valoroasă, cu acele secvenţe, repetiţii, efecte, sincronizate după tonul întrebării " *Who I am* ".

A înţelege leadershipul, trainicul firmament de care sunt suspendate ca nişte lămpi calităţile şi defectele tale, înseamnă să străpungi misterul unei cunoaşteri care construieşte realul şi să-l accepţi netăgăduit indiferent de cost. Înseamnă, uneori, să rătăceşti ca un pribeag prin cele mai întunecate cărări ale necunoscutului în căutarea acelei "bijuterii magice", cu ajutorul căreia să-ţi eliberezi resursele şi să-ţi reinventezi menirea de "a fi".

Leadership: Poţi realiza acel "Hocus-Pocus" care să scoată din umbră esenţa personalităţii tale, fără să te simţi prins în vraja unei minuni care te ia pur şi simplu în stăpânire?

Celebra actriţă, Oana Pellea, a pus punctul pe I în ceea ce priveşte evoluţia ei afirmând: "Nu cunosc voluptate mai mare decât acest proces de căutare de sine, de încercare de a mă cunoaşte, de depăşire de sine."

Şi tu, ca potenţial lider, ca om de succes, te afli într-un permanent proces de căutare de sine. Ca un joc amuzant, parcă lipsit de reguli, în care ai sau n-ai noroc, şi în care trebuie să te surprinzi pe tine însuţi. Obligat fiind să-l joci până la capăt.

Căutările tale, acest du-te-vino care te învie, te reînnoieşte, te ridică până acolo unde greu să ajungi, dar care la fel de bine încearcă să te deruteze şi chiar să te epuizeze psihic, stau la baza dezvoltării tale personale şi a leadershipului tău.

Aşa cum cititorul înrăit acceptă textul ca un joc unde el se întâlneşte cu sine, în care se identifică pe timpul lecturii cu anumite personaje, tot astfel omul care persistă în căutarea cunoaşterii de sine, ajunge în cele din urmă să-şi accepte cu mai multă uşurinţă personajul din povestea vieţii sale.

Acea esenţă din el, care se schimbă mai rar decât se crede, în sfârşit se solidifică şi se materializează într-un alt fel de a fi. Irigându-şi parcă întreaga lume cu un fluid misterios care-i pătrunde în tot trupul, în circuitul închis, restabilindu-i astfel armonia tulburată de percepţiile eronate ale realităţii.

Magia este produsul unei realităţi camuflată de estetica seducătoare a unei minuni de nepătruns.

Legea revelatoare a magicianului se referă la modalitatea de a înfăptui un miracol al cărui descoperire depinde de esenţa a ceea ce înseamnă să trăieşti o viaţă a pasiunii şi a autenticităţii.

Îţi faci periodic o evaluare corectă a propriei tale persoane? Îţi poţi materializa esenţa

personalităţii într-un alt fel de a fi? Ascunde personalitatea ta un adevăr, un mister, un pretext de a nu aplica o schimbare majoră? Poţi realiza acel "Hocus-Pocus" care să scoată din umbră esenţa personalităţii tale?

Modul cum îţi modelezi percepţiile privind realitatea obiectivă, determină modul în care abordezi leadershipul.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-revelatoare-a-magicianului-II.html

Legea revelatoare a magicianului (III)

On Noiembrie 15, 2012

Învaţă să-ţi împărtăşeşti tainele pe placul celorlalţi oameni, asociind în mod direct rezultatele muncii tale cu atitudinea plină de grijă şi recunoştinţă faţă de valoarea vieţii.

Aveam un gând măreţ în viaţa mea, sau mai bine spus, gândul mă avea pe mine. Mă stăpânea în întregime cu puterea unei forţe necunoscute, discret exprimată, care avea să se menţină pe tot parcursul evoluţiei mele. O idee, un clişeu căreia mi-am închinat toată viaţa, timpul, frământările, întrebările, toate suişurile şi coborâşurile, toate acele momente revelatoare care mă aruncau parcă în altă dimensiune în care timpul şi spaţiul căpătau altă valoare.

Iar acest gând, cu toate adaosurile lui, cu toate acele pepite de conştiinţă care îl precedau, îmi oferise ocazia de a cerceta suprafaţa interioară a unui munte fără a-l escalada, o experienţă despre care nu ştiam cât de dificilă este. Tendinţa către originalitate cu orice preţ, dorinţa de a mă "stiliza" dincolo de limitele umane, ale imaginabilului, mă conduceau spre un univers secret.

Să caut, să pătrund ca un cercetător neînduplecat misterul acelui *Perpetuum Mobile* , al forţei ce pune în mişcare întregul potenţial uman, acea flacără ce se poate menţine constant aprinsă şi vie. Să împing limitele leadershipului undeva dincolo de limita inimaginabilului, dar fără să distrug principiile sănătoase pe care s-a constituit "Omul" din mine. Să continui să strecor diverse aspecte şi constatări într-un spectacol în care legile firii devin greu de ascuns, şi să plămădesc nişte mici asigurări împotriva oricăror dezacorduri care ar putea decurge din el.

Magia, marele eveniment sufletesc, adâncă chemare spre apropierea de centrul revelaţiilor de dincolo de purul act artistic, la rândul său extrem de captivant, era o creştere a nevoii de a mă exprima prin puterea actului de creaţie cu scopul de a influenţa realitatea propriei mele iluzii a vieţii.

Leadership: Motivaţia ta de obţine o imagine autentică apare ca o dimensiune diferită de trăire a vieţii, sau ca o dimensiune a felului de-a fi în virtutea căreia posezi trăsături singulare?

Când faci cunoştinţă cu o ştiinţă care ia forma capacităţii de a transforma ceva în altceva, împotriva legilor cunoscute şi acceptate unanim de restul lumii, îţi formezi o impresie mai amplă despre schimbarea produsă conform propriei voinţe. O dată formată, această impresie nu se poate schimba uşor.

Însă voinţa nu este o dovadă a înzestrării tale cu competenţele necesare pentru a participa mai activ în sferele vieții sociale sau în sferele înalte ale conducerii. Aşadar, magia nu este neapărat o garanţie a succesului, dar cu siguranţă poate deveni o parte integrantă a vieţii, a propriei tale opere, a propriei tale gândiri.

În cadrul efortului de a explora învăţămintele unei experienţe de neuitat, care conţin perspective şi revelaţii susţinute de o gândire alternativă, oamenii încearcă să se bucurie de valoarea pe care o magicianul o creează şi o lasă în urma lui. De aceea, cred că este important - atât pentru propria lor realizare, cât şi pentru starea lor de bine, ca ei să-şi cultive o imagine a "omului perfect" care nu-şi ascunde frica de respingere, ci îşi alimentează poziţia de excepţionalitate cu noi detalii picante şi cu noi dorinţe de a trăi, ca pe o biruinţă asupra vieţii şi asupra propriilor sale limite.

Imaginea ta în lume este reflectată de modul cum îţi trăieşti viaţa conform mecanismelor aşa-ziselor taine ale magiei şi a diferitelor ei manifestări de forţă care probează originalitatea şi inspiraţia.

Magia şi imaginea lăsată în urmă, elaborate de o listă lungă de încercări de a prezenta faptele dintr-o realitate superioară, ţin de interiorul pe care îl dezvăluie magicianul prin intermediul exteriorului care poate fi controlat prin puterea de a da viaţă unei game complexe de stări şi sentimente.

Dar, în egală măsură, o atitudine adecvată, esenţială pentru dezvăluirea interiorului, ţine de frumuseţea cu care sunt redate sentimentele cele mai sincere. Cu toate acestea, cel mai adesea, imaginea magicianului se întemeiază doar pe trăsăturile ascunse ale personalităţii lui. Iată de ce am hotărât să abordez în toate scrierile mele ambele dimensiuni ale omului: o dimensiune a persoanei în virtutea căreia el posedă trăsături singulare şi o dimensiune a conştiinţei mult mai profundă decât gândirea.

Una din marile taine ale magiei are ca opţiune de bifare "Contestarea Autorităţii". Celebrul vrăjitor Oberon Zell-Ravenheart specifică următoarea atenţionare în grimoarul său:

"Ca ucenic trebuie să te întrebi permanent "de ce" se realizează ceva şi "de ce" acest lucru este făcut într-un anumit mod. A pricepe "de ce" conduce la o mai bună înţelegere a cauzelor. De fapt, ceea ce te va proteja împotriva artificialităţii create de marii iluzionişti este capacitatea de a întreba de ce ţi se cere, de ce se aşteaptă de la tine un anumit lucru. Trebuie să poţi întotdeauna să spui "NU" când cineva îţi dă o sarcină despre care ştii că este contrară interesului tău. Capacitatea de a pune întrebări te va proteja de cei care vor dori să te manipuleze."

Leadershipul este imaginea pe care trebuie s-o obţii de la tine în contextul unui grad înalt de asigurare a năzuinţei de "unitate în diversitate", fără să cazi în capcana de a-ţi forţa limitele spre finalizarea unei viziuni noi asupra realităţii.

Legea revelatoare a magicianului stă atât sub semnul cunoaşterii, dar mai ales sub semnul puterii şi libertăţii interioare, a valorilor şi a trăirilor la care se raportează întregul lui parcurs profesional.

Un magician ştie că leadershipul se învaţă din modul cum îşi împărtăşeşte tainele pe înţelesurile celorlalţi, asociind în mod direct rezultatele muncii sale cu atitudinea plină de grijă şi recunoştinţă faţă de valoarea vieţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-revelatoare-a-magicianului-III.html

Legea revelatoare a magicianului (I)

On Noiembrie 04, 2012

Împinge leadershipul dincolo de limita "inimaginabilului", fără să distrugi principiile sănătoase pe care s-a constituit "Omul" din tine.

Nimeni nu-i cunoştea adevărata identitate şi adevăratele intenţii. Magicianul era genul de om care ar merge destul de departe pentru a-şi proteja secretele. Practicile sale – un mozaic de subtilităţi şi profunzimi.

În creierul său era un fel de du-te vino întunecat, o pauză între trecut, prezent şi viitor. Amintiri nefireşti, viziuni stranii, imagini fugitive, interpretări din care unele mai realiste, altele mai fanteziste, porunci lăuntrice, prototipuri ale unor noi începuturi sau sfârşituri. Tot felul de schimbări care reflectau sau redirecţionau "întregul" omului. Roluri, măşti care compuneau mereu o altă prezenţă, apariţii ciudate ale unor personaje, fiecare din ele având şi antipodul său.

Toate pluteau amestecându-se şi încrucişându-se anapoda, pierzându-şi formele, crescând apoi peste măsură, apoi pierind dintr-o dată ca nişte gânduri răsfirate în obscurul îndepărtat.

Deodată, în mijlocul scenei magicianul făcu nişte semne ciudate, ca şi cum ar fi transmis nişte mesaje tainice. Spectatorii îl priveau cu o curiozitate nemărginită. El percepuse reacţia lor cu mult înainte să-şi facă numărul de magie.

Căci vedea în adâncul psihicului uman, până în ultimele ramificaţii ale simţirii lor, acolo unde se urzeau toate dorinţele şi aşteptările lor. Putea pătrunde în adâncul gândirii oamenilor, până la asimilarea percepţiilor şi trăirilor lor, cu aceeaşi viteză cu care sângele străbate venele în drumul lui spre inimă. Totul pe scenă se derula după voinţa sa.

Lumea spectatorilor era situată dedesubtul lumii lui. Ca şi cum el ar fi creat-o. One is the magic number that will do the trick.

Eşti dator leadershipului cu o "iluzie" care să modifice structura raţională şi emoţională a celorlalţi oameni, prin asociaţie cu rolul unui artist care se uimeşte pe sine cât de bine îşi joacă rolul?

Deseori numai conducătorii cei mai experimentaţi pot avea acces la resursele vitale care pun în funcţiune sistemul motivaţional, psihic şi emoţional al "Omului". Intervenţiile în acest sistem complicat de convingeri, în acest tot unitar de emoţii, valori şi principii, necesită de regulă o "anestezie locală" în zona sensibilă, care ticăie. Sau chiar o reasamblare completă a componentelor care-l fac să funcţioneze, cu mari riscuri bineînţeles.

Leadershipul este acel număr de magie care poate transforma raţionamentul şi trăirile oamenilor într-o nouă măsură a continuităţii unei limite de creaţie pe care puţini o pot depăşi. Creaţia vizează restaurarea imaginii unei lumi fabuloase, la limita dintre vis şi realitate, care confirmă apoi apariţia ta într-un rol principal la hotarul dintre viaţă şi moarte. Dacă vrei să fii un număr de creaţie pe care toată lumea să-l aplaude, raportat la ceva ispititor şi fascinant, trebuie să contribui la organizarea evadării tale dintr-un spaţiu paralel imaginar, dar în acelaşi timp foarte apropiat de perspectiva realităţii.

Importantă este întreţinerea unui foc secret, a unei făclii vii. Găsirea unui combustibil care s-o alimenteze, printr-un mozaic de subtilităţi şi profunzimi care să-i facă părtaşi pe oameni la spectacolul ce introduce conceptul *"all-in-one-show"* , unindu-le devotamentul în jurul unei atitudini substanţiale faţă de realitatea prezentă.

Leadership: Eşti prizonier al unei lumi pe care cu greu o poţi percepe, prin faptul că accepţi să te manifeşti într-un mod care nu-ţi este propriu, dar care te face să te simţi superior?

O parte foarte importantă a procesului de auto-evaluare a leadershipului este studiul "Omului" din tine. Să păşeşti în marea lume, în marele necunoscut al întregului tău Eu, care te poate inspira în crearea unei alternative autentice de sporire a influenţei, este precum uşa liftului care se deschide numai pentru câtva timp, apoi se închide fără să mai poată intra cineva.

Un fel de forţă de atracţie dintre polii contrastanţi ai propriei personalităţi care îţi susţin sau, dimpotrivă, îţi restricţionează dezvoltarea. O trecere de la " *a fi* " la " *a nu fi* ", care te ţine captiv în propria închisoare a minţii, transformându-te într-un rob al propriilor tale percepţii, idei, clişee cărora ţi-ai închinat toată viaţa, timpul.

Dacă vrei să-ţi ridici leadershipul la rang de "magie", dacă vrei să-l manevrezi foarte bine, atunci trebuie să înveţi să te descurci: să prinzi liftul la momentul potrivit şi să apeşi pe butonul care comandă urcarea spre etajul cel mai de sus, dar fără să te opreşti între etaje. Acest buton trebuie să aibă o siguranţă aparte, şi să nu provoace o blocare. Nimic nu trebuie să te menţină prizonier în spaţiul dintre real şi imaginar, dintre limite şi om, unde leadershipul nu se poate manifesta liber.

Leadership: Poţi să faci din splendoarea ta o sursă puternică de magie care comunică celorlalţi luciditatea de a nu deveni robul ei?

Splendoarea este motivul care te face să-ţi câştigi încrederea în tine, în încercarea de a contribui cu succes la finalizarea unui pariu cu tine însuţi: acela că eşti capabil să adopţi poziţia unui cuceritor şi să rămâi aşa timp îndelungat. Splendoarea nu poate fi atinsă printr-un simplu joc de-a v-aţi ascunselea dus până la extrem, nu poate fi pusă doar pe seama unei imaginaţii bogate, dar poate fi indusă prin multitudinea acordurilor ce îmbracă o poveste, prin multitudinea scenelor care alcătuiesc şi revoluţionează ideea de metamorfoză.

Magia trebuie să fie o mărturie a splendorii tale, o revelaţie a unui sentiment profund şi până atunci nebănuit, o revelaţie a unui beneficiu surpriză la finalul unei aventuri de neratat, dar în acelaşi timp trebuie să fie o apropiere de un adevăr dezvăluit progresiv care se numeşte: "Eu sunt o parte din voi ! "

Poţi cerceta suprafaţa interioară a unui munte fără a-l escalada? Cauţi să împingi leadershipul undeva dincolo de limita inimaginabilului? Din ce plămădeşti micile asigurări împotriva oricăror dezacorduri care ar putea decurge din relaţia Om-Lider? Te pierzi în propria ta închisoare? Te rătăceşti într-un spaţiu în care realitatea se îndepărtează treptat de ştiinţa conducerii? Încerci să creezi din leadership o lume care să se situeze dedesubtul lumii tale?

A fi un magician excepţional înseamnă să-ţi închini întreaga viaţă unei idei care sfidează limitele înţelegerii unanim acceptate, situându-ţi întreaga cunoaştere într-un cadru unic care îți dă ocazia să savurezi mai pe îndelete şi cu intensitate stupefacţia spectatorilor care nu ştiu ce să mai creadă.

Concluzie: Un lider este un model, care la rândul său generează modele. Pentru a avea o mare putere de influenţă asupra celorlalţi oameni trebuie în primul rând să fii recunoscut ca model demn de urmat. Trebuie să posezi acea capacitate de a nu te abate de la principiile sănătoase pozitive, pe care s-a constituit Eu-l tău, dar şi acea iscusinţă de a prevedea reacţiile oamenilor la acţiunile întreprinse de tine.

Nu, nu este magie şi nici iluzionism, este o muncă asiduă, permanentă, în primul rând cu tine însuţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-revelatoare-a-magicianului.html

Legea serviciului reciproc

On August 26, 2010

Ca să-ţi dezvolţi un Brand de mare impact trebuie să-i ajuţi pe oameni să-şi valorifice potenţialul prin identificarea unui numitor comun.

Aşa cum am menţionat şi în articolul precedent, *Principiul dezvoltării accelerate* , instrumentul Google Translate este la ora actuală cel mai bun şi mai cunoscut instrument de traducere. Acest instrument, care s-a îmbunătăţit vizibil în ultimii ani, se bazează în principal pe deschidere şi apropierea dintre oameni.

Google şi-a regândit orientarea către client, furnizând servicii mai bune decât ceilalţi competitori (yahoo, bing, msn, etc) şi continuă să inoveze. Strategia dezvoltată de Google s-a orientat într-o direcţie care satisface interesele generale ale oamenilor. Oferindu-le acest instrument gratuit de traducere, care s-a dezvoltat puternic în ultimii ani, cei de la Google s-au asigurat că afacerea lor nu va înregistra niciun declin. De aceea Google se detaşează cu mult de ceilalţi competitori în ceea ce priveşte performanţa, deoarece vine în întâmpinarea nevoilor oamenilor, sporindu-le eficienţa şi productivitatea cu instrumente şi servicii care mereu se îmbunătăţesc.

Leadership: Ceea ce transmite exact valorile din spatele brandului tău şi identitatea lui vizuală este povestea unei experienţe cu neputinţă de uitat sau de reprimat?

Durabilitatea succesului corporaţiei Google depinde de capacitatea ei de a oferi servicii unice. Şi, fără umbră de îndoială, unul dintre pilonii de bază ai afacerii sale a devenit în ultima perioadă instrumentul de traducere gratuită, Google Translate. Cu ajutorul acestui instrument, Google se aşteaptă ca nevoile elementare ale celor care navighează pe internet să fie asigurate – respectiv traducerea online a site-urilor şi articolelor de pe web din orice limbă în cel mai scurt timp.

În ceea ce priveşte instrumentul Google Translate, strategia adoptată de Google a fost să implice utilizatorii în îmbunătăţirea lui. Cu alte cuvinte, Google îţi oferă servicii de calitate, dar se aşteaptă ca şi tu să contribui la îmbunătăţirea acestor servicii. Oamenii trebuie să înţeleagă beneficiile unui asemenea serviciu şi apoi să implice cât mai mult, sporindu-şi eficienţa şi productivitatea, pentru a-i asigura o perfecţionare continuă.

Povestea succesului pe care îl astăzi google este povestea unei experienţe cu neputinţă de uitat sau de reprimat, fiindcă rolurile principale ale celor care fac parte din ea au putut şi pot fi interpretate de cu totul alţi actori decât cei care au devenit celebri ca urmare a dezvoltării acestui concept web.

Actorii nu sunt doar oamenii care dau nişte replici memorabile, ci sunt acele entităţi care populează sistemul, acei jucători care au un rol în avansarea, influenţarea sau gestionarea proceselor de integrare a unor noi cunoştinţe şi noţiuni, a unor noi credinţe, noi valori, noi experienţe.

Nu poţi dezvolta un proces de unul singur. Trebuie să colaborezi cu un număr mare de oameni. Tu ai nevoie de Google Translate, dar şi Google Translate are nevoie de tine pentru a se dezvolta. Fără acest serviciu reciproc şi susţinut nu se poate construi nimic durabil şi performant. Iar un efort scăzut aduce rezultate minime.

Leadership: Imaginea conceptului pe care îl dezvolţi prin investiţia într-un cod sursă menit să aleagă şi să afişeze în timp real informaţii de valoare, reprezintă o ilustrare a realităţii pe care o traieşti în viziunea unui artist care îşi exprimă în afară interioritatea?

Google Translate, la fel ca telefonul celular şi reţeaua de telefonie mobilă, a creat o nouă categorie de beneficii, permiţând utilizatorilor să comunice în voie. Şi, indirect, prin adăugarea textelor şi traducerea lor propriu zisă, se ajută reciproc. Când cineva traduce un text dintr-o limbă străină, iar traducerea nu este realizată perfect, are posibilitatea să contribuie la corectarea traducerii respective.

Timpul pe care îl aloci contribuind la îmbunătăţirea instrumentului Google Translate reprezintă o investiţie, atât pentru tine, cât şi pentru corporaţia Google. Când dai de la tine, este şi în folosul tău, dar şi în folosul celui care îl primeşte. Nu este deloc o pierdere de timp şi energie să-ţi aduci aportul la dezvoltarea unui instrument sau proces din care, la urma urmelor, ai şi tu la fel de mult de câştigat. Adoptând o atitudine constructivă, interacţionând cu ceilalţi utilizatori prin corectarea sau adăugarea de noi traduceri, îţi câştigi un merit în plus şi, pe lângă asta, ai satisfacţia că ţi-ai adus aportul pentru binele tuturor.

Artistul care îşi exprimă în afară interioritatea este actorul dintr-o piesă jucată în public care nu se lasă condus doar de convingerea "Am talent", ci munceşte în continuare, la fel de mult, la fel de atent la detalii, conştient de faptul că orice scurtă secvenţă pe care o filmează catalizează atenţia publicului.

Google a devenit lider mondial prin ideile novatoare cu implicaţii practice deosebite. Acest lucru a fost posibil având specialişti nu numai în informatică dar şi cu o creativitate deosebită care au gândit acest sistem astfel încât să implice cât mai mulţi oameni care să-şi aducă aportul pentru dezvoltarea şi perfecţionarea lui. Google a "speculat" în mare măsură dorinţa acelor oameni care vor să-şi aducă benevol aportul şi să ajute necondiţionat pe alţii. Este bine că există asemenea oameni !

Numitorul comun pe care oamenii trebuie să-l identifice ca să-şi valorifice potenţialul rezidă din efortul pe care sunt pregătiţi să-l depună atunci când scopul nu este să ajungă la o destinaţie, ci să facă din aceasta un reper pe harta criteriilor de apreciere a serviciilor de calitate.

Concluzie: Serviciul reciproc este o condiţie esenţială ce stă la baza progresului. Şi în leadership este nevoie de acest serviciu reciproc. Un lider, oricât de bun ar fi el, fără ajutorul şi susţinerea din partea echipei sau din partea "ierarhiilor superioare" nu poate să-şi atingă scopurile spre beneficiul tuturor.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-serviciului-reciproc.html

Legea Spontaneității Ordonatoare

On Octombrie 20, 2023

Orice eveniment care se produce din întâmplare are șansa de a forma în mod spontan o nouă ordine.

Fiecare om, fiecare creier dispune de o anumită particularitate. Nu este vorba neapărat de ceva ereditar, cât mai degrabă de ceva care se dezvoltă în timp, prin experiențe sau prin observații, influențând modul în care percepi și apreciezi sursele de informaţii şi de cunoaştere. Chiar dacă nu păstrezi amintirea unei alte vieţi înmagazinată în spiritul tău, chiar dacă nu ai în cap niciun fel de hartă care să-ţi permită să ştii punctul de plecare şi punctul de sosire, sunt asigur că universul tratează fiecare om în mod egal, în funcţie de cele trei constante spirituale: credinţă, răbdare, perseverenţă.

S-ar putea să crezi că n-ai nicio aptitudine, că nu te pricepi la nimic, la absolut nimic, ești doar un nimeni. Dar la un moment dat, din întâmplare, o celulă din creierul tău va întâlni o celulă rătăcită din spațiul de jur. Și atunci se va face o conexiune la nivel neuronal, o sinapsă, locul de comunicare între două neuroni sau între un neuron și o altă celulă. Se va rescrie codul genetic, instinctul nefiind înscris în acest cod.

Sau poate că însăşi celula salvatoare va "inventa" un fenomen coincidențial prin care se va produce "întâmplarea" norocoasă. Iar dacă survine "întâmplarea", atunci toate mințile din jur, cele mai sclipitoare, nu vor putea înțelege mecanismul gândirii tale care, pornind de la o singură particularitate, a putut mișca o lume întreagă.

Din acel moment, toate capacitățile tale intelectuale vor reflecta o inteligență superioară, un *Uthemish-Isfithes*, un potențial intelectual și abilități cognitive deosebite, lucrul acesta fiind în armonie cu geneza din biblie unde citim că Dumnezeu a procedat la crearea omului după imaginea sa. Chiar dacă nu dispui de avantajele altor oameni, universul lucrează după reguli de egalitate dătătoare de circumstanțe favorabile, urmând următoarea regulă: "orice eveniment care se produce din întâmplare are șansa de a forma în mod spontan o nouă ordine".

Leadership: Poţi construi o imagine a propriei credințe prin intermediul metaforei vizuale, fără a o reprezenta figurativ, prin incitarea privitorului la imaginare?

Îmi amintesc de filmul "Rain Man (1988)". Raymond, care era un inadaptat, un autist, nimeni nu-i acorda atenție, nu știa să se descurce, era o pacoste pentru toată lumea. Dar la un moment dat, fratele lui îl duce la un cazino. Iar aici se întâmplă ceva cu totul miraculos. Abia în acest moment, cu totul neașteptat, se produce declicul. Ca de nicăieri, lui Raymond încep să i se învârtă rotițele, el vede dintr-o dată cărțile câștigătoare, pricepe mecanismul de joc cu o inteligență superioară. Și începe să câștige bani grei la Blackjack, așa mulți, până când este dat afară din cazino. Nu trișează, dar în mintea lui vede combinațiile de cărți câștigătoare, ceea ce nimeni altcineva nu putea să vadă.

Ei bine, asta se întâmplă când acea unică particularitate a creierului tău întâlnește fix mediul care o poate stimula.

Nimeni din lume nu te va întrece, și toți vor rămâne efectiv cu gura căscată. Toate mințile aşa zis "sclipitoare" nu vor înțelege niciodată cum a putut un singur om, banal, fără viitor, să facă niște calcule și conexiuni atât de imposibile.

Leadership: Poţi să experimentezi măreția propriei tale existențe, ca și cum miraculosul ar interveni în fiecare moment aparent banal?

Miraculosul intervine în viața fiecărui om care crede în miracole. Atât. Să crezi, să ai răbdare, și să nu renunți niciodată. Și într-o bună zi Dumnezeu ți se va arăta printr-o banală întâmplare. Și, totuși, atât de rare sunt cazurile astea când Dumnezeu se arată cuiva. Poate că, la urma urmelor, trebuie să fi fost tu cel din urmă. Căci, povestea lui Iisus este o pildă profetică care se repetă la fiecare generaţie: *"Cel mai umil ajunge cel mai puternic, cel mort reînvie în spirit, ce este aparent imposibil devine realitate."*

O pildă cu elemente ireale, fantastice, dar care devine o pildă de a răbdării, a dăruirii în aceste timpuri dominate de egoism şi de modelul "baietilor destepţi" care distrug ARMONIA SISTEMICĂ. O pildă care are menirea să ne țină trează datoria de a trăi permanent în Hristos.

Cei care nu-L au pe Hristos în suflet ajung repede la un oarecare succes, dar nu vor cunoaște niciodată cele divine, precum genialitatea creației şi măreţia universului. De fapt, geniul, scânteia dumnezeiască, constă în capacitatea extraordinară de a gândi, crea și produce idei într-un mod care depășește limitările obișnuite ale cunoașterii și imaginației umane.

Leadershipul explorează potențialul de transformare a omului obișnuit într-un lider remarcabil, mergând pe ideea că orice se poate realiza dacă omul este ancorat la resursele sale interioare și la încrederea în propria capacitate de a aduce la lumină talentele și abilitățile latente.

Legea Spontaneității Ordonatoare se referă la faptul că, uneori, evenimentele aparent întâmplătoare pot duce la momente miraculoase și la manifestarea unor capacități remarcabile la oameni care, la prima vedere, ar putea fi subestimați sau ignorați. Această lege sugerează că există un potențial neexploatat în fiecare individ, care poate fi eliberat în mod spontan, aducând o nouă ordine în viața lor.

Uneori evenimentele, deși pot părea haotice sau neprevăzute, pot avea un efect ordonator sau organizator în viața individului în sensul unei evoluții pozitive.

Cu siguranţă, oamenii cu abilități excepționale şi-au format o perspectivă aparte asupra lumii, având capacitatea de a vedea lucruri pe care alții nu le pot vedea și de a înțelege lucruri pe care alții nu le pot înțelege. Acest lucru le sporește încrederea în posibilitatea miracolelor.

Îndeosebi, manifestarea divină accentuează raritatea anumitor întâmplări și ideea că, în ciuda obstacolelor sau a dificultăților, există potențialul pentru miracole sau transformare, ţinând cont de faptul că evenimentele aparent întâmplătoare pot contribui la crearea unui nou tip de ordine sau structură în viața fiecăruia. Numai spiritualitatea are ca aspect central puterea vindecătoare și transformatoare a credinței și a umilinței în fața adversităților.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-spontaneitatii-ordonatoare.html

Legea sufletelor pereche situate în plan astral

On Iunie 24, 2020

Sufletele care au acelaşi vibraţie sau aceeaşi vechime astrală, sunt identice sau au o legătură intimă între ele.

Tot ceea ce privesc în jur suportă influenţa subtilă a privirii unui artist, poate mai măreţ decât orice monument şi decât orice vârf de munte prin însăşi perenitatea operelor sale, artist care promovează ideea unei arte create după modele de viaţă disponibile în tiparul unei poveşti pline de tâlc şi a unei coerenţe vizionare. Încă o dată, simt nevoia de a furniza un răspuns sufletului meu, atât de împins spre mirajul unei alte lumi, într-o călătorie inițiatică a imaginarului, cu privire la ceea ce grăiesc toate forţele creatoare ale naturii, expresiile acesteia fiind cuprinse într-un limbaj secret accesat doar cu suflet de copil, neprihănit.

Desigur, observaţiile mele atât de fin cântărite, aferente reprezentațiilor şi producţiilor artistice, privesc lărgirea orizontului unui conţinut sufletesc sesizabil doar prin *Estuanprithes* , un atribut al efectelor de iluminare a minţilor libere angajate în cartea destinului meu, în motivul creaţiilor mele, cum altfel decât prin desenul unui gând frumos ce îşi găseşte la timpul potrivit rima aleasă într-un cuvânt care cuprinde toate formele imaginare ale raportului dintre om şi natură. Şi cuvântul acesta, *Estuanprithes,* desemnează apropierea de un destin rupt din singurătatea nemuririi, din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu.

Lumea libertății și a artei, aici îmi deschid sufletul, gura, orizonturile, ca să dau răspuns unui alt suflet, conţinut de chipul unui trandafir atât de fin, atât de grozav la prima privire, pe care parcă acum îl ating şi îi simt toată puritatea, strălucirea, firescul, în interiorul meu. Şi ochii săi, cuprinşi într-un efect de oglindă, de iluminare, de mare picturalitate, asemeni perlelor care amintesc de splendoarea unor ape marine sau oceanice, îmi fură inima şi gândul, sorbindu-mi cuvintele ca nişte şoapte multicolore extrase dintr-o lume a visurilor.

Arta nu este o mulţumire sufletească decât atunci când pictorul redă cu fidelitate amănuntele unei capturi senzaţionale preluate din frumuseţile naturii, sub forma unei poveşti nemuritoare. Iată misterul esențial care este întotdeauna sursa artei adevărate: să fii designerul universului în înfăţişarea unei lumi pământene.

Leadership: Creaţia ta rezultă din intenţionalitatea originală a Eului care îşi scrutează neobosit condiţia de "autodefinire" integrată misterului esenţial, spre a descifra sensul unei înalte spiritualităţi şi spre a o exprima într-o formă de trăire concretă, durabilă?

Dacă sufletul meu ascultă de un trandafir, *delicato come una farfalla* , şi dacă inima lui este de acord cu mine, încât conversaţiile noastre să domolească orice furie a naturii, atunci el va fi fericit pentru că a primit un nume, şi pentru că orice altceva care abundă în capodoperele artei derivă de aici. Dintr-un nume, care simbolizează gândurile mele măreţe, emoţiile unei amintiri în forme, linii şi culori.

Aşa este, fericirea unui artist se trage din existenţa unei flori care trăieşte în locul său o altă realitate, într-o lume paralelă.

Un plan artistic mai înalt, dezvăluindu-se chiar şi atunci când desenul este făcut rapid, spontan, cu unicul scop de a înregistra fidel o anumită imagine, prilejuieşte asumarea unei experienţe de alteritate născută din acordul cu formele pure ale frumosului, ale sensibilităţii, ale fiinţării, prin corelarea cu alte mijloace expresive de redare a unei realităţi echivoce.

Trandafirul, iată, l-am însufleţit cu multă imaginaţie, cu ajutorul culorilor vibrante – roşu şi galben, iar el m-a însufleţit cu francheţea şi naturaleţea lui, cu acea glăsuire a unui faraon care şi-a scris pe tăbliţa de smarald: *"Se cuvine ca sufletul meu să-mi facă plăcută viaţa din ţinutul dinspre Apus."*

Sufletele care au acelaşi vibraţie sau aceeaşi vechime astrală, sunt identice sau au o legătură intimă între ele, uniformă pe orice plan al vieţii – spiritual, fizic, mental, emoţional, familial, dar şi pe orice plan al istoriei omeneşti. Nu e de mirare că relaţia dintre mine şi trandafirul "Double Delight", dialogul pornit din imbolul unor inimi simetrice care îşi ce varsă în jur acest balsam al sufletelor-ghid, evoluate spiritual, este o combinaţie imbatabilă dintre o formă de expresie subiectivă, un procedeu al unei imaginaţii creatoare, şi o puternică sursă de inspiraţie artistică, întărită în special cu energia astrală actuală.

Leadership: Atributul unic al artei pe care o practici atrage cu desăvârşire ideea existenţei unei instanțe interioare, a unui Sine Absolut care dă seama de o legătură unică şi coerentă dintre o minte ascuţită şi un suflet cu potenţial divin?

Artistul îşi duce creaţia la nivel de artă prin conturarea unui trandafir ce prinde viaţă într-o altă lume, într-o dimensiune cu totul nouă, el fiind un vizionar al fanteziei, al tărâmurilor astrale şi al artei sacre. Iar eu sunt un artist deosebit, autor al operei *"Parole derivate dall'ascolto di un misterioso sussurro"* , pentru că tot ceea ce am realizat în viaţa pământească, şi care a fost dinainte plănuit de o forţă astrală, empatizează cu simbolul unei asumări a naturii sub specia "interioritatis".

La rândul lui, trandafirul simbolizează destinul omului iluminat, hotărât în lumea astrală încă dinainte de se naşte, pentru a schimba ceva din rostul lumii pământene. Omul care are ceva de schimbat, să schimbe. Omul care nu are nimic de schimbat, să se schimbe, şi să se schimbe în bine. Iar trandafirul, ascultaţi-mă bine când vă zic, este bucuros când cineva îi recunoaşte originea, profunzimile, simbolurile, atrăgând cu desăvârşire ideea existenţei unei instanțe interioare, a unui Sine Absolut, a unei vieţi sufleteşti surprinsă în reproducerea unei picturi plein-air, în vraja unui alt timp, într-un ochi de zeu înconjurat de raze de lumină.

Şi sunt bucuros când vorbesc despre trandafir ca despre chipul unui Uomo Dell'Universo, frumos, de mare sensibilitate, atât de sincer, înzestrat cu ştiinţa tuturor înfăţişărilor naturii. Este, poate, aceeaşi bucurie cu care scriitoarea Mary Balogh îşi analizează personajele din perspectiva ataşamentului faţă de libertatea creaţiei artistice:

"Inspiraţia trebuia aşezată mai presus de orice. Artistul învăţase acest lucru în ultimii zece ani. Şi acum se simţea inspirat. Vedea fiecare fiinţă aşa cum era şi cum trebuia să apară pe pânză, şi nu putea să o picteze destul de repede, ca să nu piardă scânteia aceea din el care îi vedea toată frumuseţea. Cum să captezi lumina, speranţa şi vulnerabilitatea pe pânză, fără să pierzi echilibrul delicat dintre ele şi fără să cedezi ispitei de a picta doar aspectul de zi cu zi – în cazul ei, o fiinţă foarte drăguţă."

O formă de trăire concretă, durabilă, în vecinătatea artei, se poate reprezenta prin redarea frumuseţii unei prietenii trăite în lumina cuvintelor sfinte, dintre corp graţios al naturii şi un artist al timpului simultan.

Legea sufletelor pereche în plan astral pune în prim plan legătura intimă stabilită dintre natura spirituală a unui artist şi existenţa creată după chipul lui Dumnezeu exprimat prin delicateţea unei imagini care persistă în ideea de generare a unei stări de înţelegere şi acceptare universală a mesajului: *"Sufletul de mare sfinţenie şi puritate îşi deschide singur orizonturile spre descoperirea altor lumi."*

Cât despre atributul unic al artei mele, iată-l, vă rog să-l memoraţi ca pe strălucirea unui diamant care izvoărăşte din interior: este perfecţiunea cunoaşterii din perspectiva unei ştiinţe extensive – ştiinţa naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-sufletelor-pereche-situate-in-plan-astral.html

Legea supremaţiei

On Noiembrie 19, 2010

Fii stăpân pe întreaga ta lume mică, înainte să fii stăpânul lumii întregi.

Contele de Monte Cristo, datorită înţelepciunii dobândite graţie abatelui Faria, de-a lungul celor treisprezece ani cât a fost întemniţat, a reuşit mai apoi nu doar să-şi construiască cu multă iscusinţă o imagine puternică şi un nume sonor, ci să se ridice deasupra tuturor exercitându-şi influenţa în societate, în sfera economicului, socialului şi mai ales politicului.

Dorind cu ardoare să-şi atingă scopul principal – de a-i pedepsi cu vârf şi îndesat pe cei ce l-au aruncat fără milă în închisoare – el a schimbat multe destine lăsate în voia sorţii. Monte Cristo a ajuns o persoană cu o influenţă atât de mare încât un singur gest de-al său, un singur cuvânt, putea să schimbe o viaţă.

Dar într-un final, după ce-a izbutit să-şi "rezolve" toate problemele sufletului, abia atunci contele şi-a dat seama că lumea plină de sublim pe care şi-o construise cu mult meşteşug, nu era deloc o lume perfectă, nu era nicidecum o lume care să-i exprime adevăratele valori, o lume care să-i vindece remuşcările care nu-i dădeau pace. El i-a scris bunului său prieten, Maximillien, o scrisoare de rămas bun:

"Spune-i îngerului care va veghea asupra vieţii dumitale, Maximillien, să se roage uneori pentru un om care, asemenea Satanei, s-a crezut o clipă egalul lui Dumnezeu şi care a recunoscut apoi – cu toată umilinţa unui creştin – că puterea supremă şi înţelepciunea nemărginită sunt numai în mâinile lui Dumnezeu. Rugăciunile iubitei tale Valentine vor îndulci poate remuşcările pe care el le poartă în fundul sufletului."

Leadership: Te preocupi de propria ta lume înainte să schimbi alte lumi?

Vorbele pline de învăţăminte şi reflecţii ale Contelui de Monte Cristo, în care se pot simţi pulsiuni, amintiri, dureri, îmi aduc aminte de ceea ce spunea odată marele scriitor englez Aldous Huxley: *"Există doar un singur colţ din univers pe care poţi fi sigur că îl poţi îmbunătăţi, şi acela este chiar propria ta persoană."*

Dacă te desprinzi de lumea ta, de propriile tale "metereze interioare" care te protejează de factorii negativi, pentru a-ţi croi drum prin teritorii neexplorate, având că scopul unic satisfacerea unor interese personale bazate pe sentimente, rişti să ajungi în aceeaşi situaţie ca a lui Monte Cristo - să cazi într-o adâncă stare de culpabilitate.

Drumul tău spre libertatea de a fi mai bun este o încercare de poziţionare a gândirii şi a idealurilor într-un context al explorării posibilităţilor de a repara cele întâmplate din mândria de a te crede Dumnezeu.

A-ţi învinge remuşcările, în loc să trăieşti cu ele, este o dovadă a validităţii progresului bazat pe o scădere a dependenţei de afirmare a superiorităţii, pe o cultură a uitării şi a iertării, care evidenţiază o profundă înălţare spirituală şi morală.

Ca lider fii convins că vei duce o luptă personală cu ceea ce este cu adevărat în tine şi cu ceea ce vrei să fii în ochii lumii. Vei fi de multe ori în postura de a alege: între a fi o victimă – propria ta victimă – şi a fi un om cu caracter care ştie să facă faţă tuturor emoţiilor,

temerilor şi îngrijorărilor care apar în viaţa sa, şi tuturor dorinţelor care-i pot răni sufletul. Ceva în interiorul tău trebuie să fie atât de puternic, încât niciun eveniment să nu te poată dărâma psihic.

Poţi să-ţi reprezinţi leadershipul ca un mijloc de determinare a viitorului pe care ţi-l rezervă însăși forța simţămintelor de iertare şi recunoştinţă, în urma comuniunii cu Dumnezeu?

Un om cu mintea slabă stăruie cu ferocitate numai asupra atingerii unui scop, susţinându-şi cu tărie şi mândrie punctele de vedere, părerile, prin argumente deloc de neglijat. Dar din cauza felului în care interpretează lucrurile şi situaţiile, s-ar putea să fie tentat să creadă că lumea sa e singura care există. Iar aceasta este o izbândă înşelătoare, efectele negative se vor vedea mai târziu.

Leadership: Eşti cel mai mare duşman al tău?

Mare dreptatea avea Mohamed când a spus: *"Omul puternic e cel care câştiga bătălia cu el însuşi."* Acesta este un mare adevăr. Te poţi avânta spre înălţimi, poţi cuceri piscuri, dar te poţi prăbuşi în adâncurile cele mai întunecate dacă nu cucereşti bătălia cu tine însuţi.

Norocul de a întâlni fericirea va fi mai mic. Lumea ta se va nărui dacă nu-ţi aduni puterile, dacă nu te înarmezi cu răbdare, înţelegere, curaj, cu voinţă şi mai presus de toate cu înţelepciune – împotriva loviturilor vieţii care te pot face să te rătăceşti de la lumea ta la alta – fără ele e ca şi cum ai naviga pe o mare în care piraţii cutreieră nestingheriţi, fără să-ţi iei măsuri drastice de apărare.

Înclinaţia spre meşteşugul şlefuirii caracterului are ca principal fundament meritul omului de a fi adus victoria împotriva deşertăciunii atunci când are loc o progresivă accentuare a dependenţei de superioritate.

Legea suprematiei se referă la abilitatea şi capacitatea liderului de a-şi stăpâni "lumea" din imediata sa vecinătate, inclusiv pe a lui însăşi - şi numai după ce ea "funcţionează" la capacitate maximă, el poate să aspire spre alte culmi. Adică, mai întâi de toate, liderul trebuie să fie stăpân pe lumea sa mică, înainte de a fi stăpânul lumii întregi.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-suprematiei.html

Legea tămăduirii

On Aprilie 08, 2010

Fii un om de mare caracter prin plasarea propriilor practici în zona unui eveniment menit să intre în conştiinţa oamenilor drept un punct critic ce poate fi evitat.

Nu regret că m-am aflat în acea zi în locul nepotrivit, fiindcă atunci, din fericire, am învăţat o lecţie preţioasă. Dar fac oare bine povestindu-vă ce chestie ciudată mi s-a întâmplat? Cred că da, fiindcă acea întâmplare nu face parte din acele lucruri pe care este mai bine să le trec sub tăcere.

Mă aflam într-un spital alături de unul din colegii mei cei mai buni din timpul facultăţii. Aşteptam pe cineva. Aveam sentimentul că voi petrece toată ziua acolo, în sala de aşteptare. Şi dintr-o dată, în timp ce mă pierdeam în gânduri, dintr-o cameră alăturată se auzi strigătul unui om, a unui pacient în agonie, un strigăt disperat venit parcă din adâncul sufletului: „Mai bine m-ai lăsa să mor ! ”

Credeam că pacientul e pe cale să-şi dea viaţa, îmboldit de propria lui voinţă. Zeci de întrebări m-au covârşit, dintr-o dată, şi cred că şi pe colegul meu şi pe ceilalţi oameni din preajma noastră. Zeci de întrebări mi-au trecut prin minte, dar fără ca să le găsesc un răspuns.

Apoi, o linişte deplină s-a aşternut, ca şi cum pacientul şi-ar fi dat duhul, iar ultimele sale cuvinte, spuse cu un ton care, de ce să nu recunosc, a cam băgat spaima în mine, au sunat mai degrabă ca un avertisment: „Fugi cât încă mai ai timp”.

Leadership: Poţi să-ţi reconsideri atitudinea faţă de sensul vieţii prin formularea unei condiţii de apartenenţă la o experienţă de tipul "expunere la o situaţie de care îţi e teamă nivelul tău de anxietate", încât să-ţi rezervi dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ?

O jumătate de ceas s-a scurs în aşteptare, o aşteptare terifiantă, în care nu am putut decât să-mi imaginez cele mai negre scenarii, apoi uşa camerei s-a deschis. Doctorul, cuprins de o stare de linişte interioară, ieşi din cameră şi căută cu privirea o anumită persoană.

Chiar în acel moment, o doamnă de vârstă mijlocie, prea adânc însufleţită de zelul credinţei, dar cu inima bătând să-i spargă pieptul, se ridică imediat în picioare. Starea în care se afla aruncă un văl de tristeţe asupra mea şi a celorlalţi din jur.

- Timp de două ore m-am rugat lui Dumnezeu, din adâncul inimii. Spuneţi-mi vă rog, în ce stare se află soţul meu?

Doctorul, observând zdruncinările sufleteşti ale femeii, simţind cum sângele îi clocotea în vene, se grăbi să-i răspundă, pentru a nu-i întuneca şi mai tare spaima ce-o resimţea în adâncul fiinţei ei:

- Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Soţul dumneavoastră este acum în afara oricărui pericol. Mâine se va putea întoarce acasă.

Vă mărturisesc sincer că niciodată n-am văzut un om mai fericit. Clipa aşteptării fu cea mai cumplită pentru inima acelei doamne, în care fiecare secundă o lovea ca un ciocan de plumb. Dar la aflarea veştii că soţul ei este bine, că a fost vindecat complet, totul în ea s-a trezit la viaţă. Sensul vieţii ei părea evident: voia să-şi trăiască fericirea alături de soţul ei.

Am reuşit să-mi rezerv dreptul de a nu mă arunca în vâltoarea unei decizii automate cu caracter semnificativ, deci nu am dat un verdict (moral) dur şi nefavorabil acestei situaţii, nu am etichetat cu rea voinţă termenul „îngrijire spitalicească”, prin faptul că am pus în prim planul conştiinţei virtutea de a nu pune degetul pe rană, virtutea de a pune în acord sensibilitatea cu raţiunea de a nu trage concluzii înainte de a avea toate răspunsurile.

Leadership: Adopţi o poziție de fragilitate față de impactul unor posibile "şocuri" externe, sub dominaţia aparenţei unor divergenţe în interpretarea unui rezultat care poate fi exprimat prin două moduri: ca un strigăt de disperare, sau ca un gest de influenţă?

Cel mai greu lucru pentru un doctor este să stabilească diagnosticul just al pacientului şi să definească boala de care acesta suferă. Iar odată ce a făcut acest lucru, esenţial este acordarea tratamentului corespunzător. Doctorul trebuie să consulte pacientul, să depisteze particularităţile bolii raportate la bolnav, căci nu există durere fără cauză. El poate da impresia de fragilitate în ce priveşte calitatea şi profesionalismul serviciilor de îngrijire pe care le furnizează dacă emite un răspuns de alertă în faţa unor situaţii incerte. Fapt ce poate fi perceput ca un fel de strigăt de disperare a omului care e pe cale de-a scăpa definitiv de tortura unor gânduri dureroase. În medicină, aşa ceva nu este admis.

Pe cine se sprijină toate nădejdile pacientului? Pe cine se sprijină speranţele unui bolnav? Evident pe priceperea doctorului. Rolul doctorului, misiunea lui cea mai importantă şi totodată cea mai dificilă, este să facă tot ce-i stă în putinţă ca să-l vindece pe pacient, şi nu să-l consoleze prin vorbe. Niciun om care suferă de o boală foarte gravă şi este cuprins de o durere infernală nu ajunge să se însănătoşească complet şi nici măcar parţial, doar dacă este consolat cu gândul că se va face bine.

Totodată, rezultatul pe care îl oferă medicul faţă de starea de sănătate a pacienţilor săi poate fi perceput ca un gest de influenţă dacă este exprimat ca o incertitudine privind diagnosticul sau tratamentul, fiindcă astfel el se pune în ipostaza de "eveniment major", dominând situaţia printr-o accentuare a stării de confuzie, de aşteptare, de tensiune. Este o probă psihologică. În acest moment oamenii devin tot mai nerăbdători, aşteaptă un răspuns pozitiv, dar în această stare de aşteptare plină de emoţii ei ar fi capabili să facă orice pentru ca vestea cea bună să ajungă la urechile lor. Este o luptă între puterea de "Dumnezeu" a doctorului şi sensibilitatea oamenilor de rând.

Un pacient este cu adevărat fericit numai şi numai atunci când ajunge să se bucure din nou de sănătate, nu atunci când doctorul îi insuflă gânduri pozitive. Degeaba încerci să încurajezi un pacient care suferă de dureri groaznice, acesta nu se va simţi mai bine datorită cuvintelor tale pline de optimism şi de speranţă. Când un pacient îi spune doctorului: „Mai bine m-ai lăsa să mor”, fii sigur că e cuprins de dureri atât de groaznice încât ori îl faci bine, ori nu. Încurajarea pacientului în momentele cele mai critice nu are nicidecum un efect spectaculos de vindecare totală. Totuşi nu trebuie să minimalizăm nici puterea cuvintelor care au de multe ori efect complementar terapiei.

Leadership: Ai puterea de a crea sentimentul de obligație faţă de cursul unui eveniment care devine tot mai presant, luând în considerare toate complicaţiile posibile ale unui "moment al adevărului"?

Rolul unui lider, misiunea lui cea mai importantă şi totodată cea mai dificilă, este de asemenea, să facă tot ce-i stă în putinţă ca să "însănătoşească" pe deplin traiul oamenilor, nu

să-i consoleze cu vorbe încrezătoare şi pline de optimism, nu doar să le făgăduiască fericirea în locul deznădejdii de care sunt cuprinşi.

Oamenii urmează pe acel individ care are capacitatea să mânuiască lucrurile intangibile, adică pe acela care este capabil să caute în adâncul sufletelor lor, să simtă ceea ce simt ei şi reuşeşte să le redea fericirea. Numai cel care îi poate vindeca pe oameni, atât sufleteşte cât şi trupeşte, oferindu-le sprijin moral dar şi material, poate câştiga cu adevărat admiraţia, respectul şi încrederea lor. Iar aşa cum am spus de nenumărate ori, medicii sunt de departe singurii care au cea mai mare influenţă asupra oamenilor, de toate vârstele, de toate naţiile, în orice loc s-ar afla.

Dacă ar fi să-mi imaginez liderul ideal, el ar fi fără umbră de îndoială aidoma unui medic. Un medic care să-şi dea seama care este capacitatea de performanţă a oamenilor, starea lor de sănătate şi factorii care o influenţează. Un medic capabil să-i ţină pe oameni departe de orice fel de boală sau afecţiune (stresul, oboseala, lenea, insatisfacţia, anxietatea, nervozitatea, etc), şi să le redea vitalitatea. De asemenea cred că liderul ideal trebuie să aibă o capacitate analitică deosebită şi să dispună de metodele de „terapie” adecvate, inclusiv de „terapie verbală” ca mijloc complementar.

Dacă arunci o privire asupra istoriei recente, vei vedea că oamenii ca Bill Gates, John D. Rockefeller, Thomas Edison, Michael Dell, se află în capul listei celor mai buni „medici”. Ei au devenit giganţi financiari, clădind imperii fabuloase, „însănătoşind” cât mai mult traiul oamenilor.

Madonna, regina necontestată a muzicii pop, se implică intens în acte de caritate îndreptate spre regiunile sărace ale Africii. Datorită ei mulţi oameni sunt mai sănătoşi şi au o viaţă mai bună. Nu cred că Madonna a terminat facultatea de medicină, dar cu siguranţă are aptitudini de tămăduitor, pentru că, prin implicarea ei constantă în ajutorarea oamenilor, a salvat mulţi bolnavi de la moarte şi a îmbunătăţit traiul de viaţă al multor africani.

Momentul adevărului este sinonim cu acea forţă a caracterului obţinută numai prin experienţa de a vedea suferinţa celorlalţi drept un prilej de a-ţi etala latura morală a personalităţii, cunoştinţele avansate într-un domeniu, sarcina de a te purta cu multă afecţiune, şi capacitatea de a discerne situaţiile prin exercitarea discernământul autentic.

Legea tămăduirii se dezvăluie numai celor care ştiu să vindece sufletul omului înainte de a-i vindeca rănile trupului, considerând ca prim mijloc de comparaţie acel imperativ al devenirii: "Nu lua niciodată drept un afront la adresa propriilor convingeri ceea ce ţi se prezintă ca unică opţiune într-un context fragil, de mare însemnătate.”

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-tamaduirii.html

Legea valorii

On Martie 03, 2010

Cu cât un jucător înregistrează mai multe performanţe, cu atât valoarea lui şi a echipei din care face parte este mai mare; iar cu cât o echipă are mai mulţi asemenea jucători, cu atât prestigiul ei creşte.

Una din pasiunile mele a fost fotbalul. În timpul facultăţii am jucat aproape zi de zi cu colegii mei de grupă. Având cu toţii aceeaşi viziune şi dorinţă de implicare, şi pentru că eram destul de buni, ne-am format rapid o echipă stabilă. Ne întâlneam pe terenul facultăţii de sport şi, ore în şir, deseori până noaptea târziu, jucam cu diverse echipe.

Dintre toţi, George Hahui, acum antrenor de fotbal la o echipă din SUA, s-a remarcat cel mai mult, era cel mai bun atacant pe care l-am cunoscut vreodată. Dădea gol după gol, cu capul, cu piciorul, din penalty, din centrări, pase de gol care mai de care mai bune, făcea driblinguri rapide şi fantastice, şi datorită lui meciul devenea un veritabil spectacol. El dădea tonul echipei, el dirija meciurile, el stabilea strategiile, el era căpitanul.

În mai puţin de un semestru, multă lume din facultate auzise de el. La un moment dat, într-o seară, unul din profesorii noştri de sport, văzându-l cum joacă, l-a întrebat dacă nu vrea să-şi înscrie echipa în campionatul universitar de fotbal. A acceptat fără să stea prea mult pe gânduri. Când ne-a dat vestea cea bună, n-a omis să ne atenţioneze: *„ Trebuie să ne ţinem serios de antrenamente. Până acuma ne-am distrat, dar de mâine vom începe să jucăm cu toţii mult mai bine, şi să arătăm tot ce putem. "*

Cel ce-şi manifestă cu mândrie atracţia faţă de ceea ce reprezintă un stil de tranziţie între nevoi prezente şi valori deschise spre viitor, va fi întotdeauna dispus să demonstreze că este cel mai bun model de urmat.

Din acel moment s-a schimbat tot. Antrenamentele intense conduse de George au fost destul de grele şi obositoare, dar am ţinut ritmul. Când a început campionatul universitar, echipa noastră, dintre zecile câte erau înscrise, nu era chiar atât de cunoscută. Însă cu fiecare meci pe care l-am câştigat, faima noastră a crescut tot mai mult. Am jucat cu toţii la maximă capacitate, toată lumea ne admira stilul de joc dinamic şi bine pus la punct. Înainte de finală eram cert echipa favorită la titlu, valoarea ei crescuse enorm.

Din păcate, am pierdut la loviturile de departajare. Am ieşit pe locul doi. Echipa adversă a fost de asemenea foarte bine organizată, cu mulţi jucători de valoare, dar din punct de vedere tehnic noi am fost mai înzestraţi ca ei.

Valoarea de referinţă a leadershipului este dată de jucătorul care reuşeşte să înscrie cele mai mult goluri chiar şi atunci când evoluează la echipe mici.

Succesul nu e un accident. Şi nici o chestiune de noroc. Nu e un miracol şi nu e un scop, ci o consecinţă. Dacă nu l-am fi avut pe George, al cărui talent l-am apreciat cu toţii, dacă el nu ne-ar fi motivat şi pregătit pentru victorie, cu siguranţă nu n-am fi calificat nici măcar în sferturi. George a fost omul cheie, de la el a pornit totul. Şi-a dovedit priceperea de nenumărate ori pe teren, a crescut în ochii tuturor, a devenit foarte repede cunoscut, ceea ce l-a determinat pe profesorul de sport să-i propună să-şi înscrie echipa în campionat.

Cu siguranţă talentul şi performanţele sale ne-au permis să ajungem atât de aproape de titlu.

El a format echipa, ne-a oferit speranţă şi instruirea necesară, ne-a susţinut şi ne-a inspirat, ne-a îmbunătăţit potenţialul şi ne-a încurajat până în ultimul moment, ştiind că numai imboldul, hotărârea, dorinţa şi talentul fiecărui jucător duce la succesul extraordinar al unei echipe. La rândul nostru, ne-am străduit din greu să evoluăm şi să ne situăm la aceeaşi nivel cu el. Iar echipa noastră, care la începutul campionatului era puţin cunoscută, a devenit în cele din urmă cea mai apreciată, cu un stil de joc dominant, foarte bine definit, cu jucători foarte valoroşi.

Leadership: Poţi să ridici la nivel înalt atitudinea ta faţă de ceea ce ai de înfăptuit printr-o delimitare de idealul de perfecţiune?

Un lider căruia îi place să facă o treabă cât mai bună şi vrea cu orice preţ să atingă succesul reuşeşte să adune în jurul lui oameni eficienţi şi extrem de motivaţi, iar apoi îi ajută să se dezvolte. El recunoaşte abilităţile celor pe care îi conduce, fixează tonul echipei şi, întocmai ca un navigator, caută traseul cel mai favorabil până la destinaţia finală.

O echipă câştigătoare are, fără umbră de îndoială, un lider care pune lucrurile în mişcare. Cu cât el e mai talentat, cu atât membrii echipei lui vor fi mai talentaţi. Cu cât el e mai valoros, cu atât echipa e mai valoroasă. Şi cu cât echipa e mai valoroasă, cu atât prestigiul ei creşte mai mult.

Perfecţiunea în fotbal nu înseamnă neapărat a înscrie cele mai multe goluri, ci să loveşti mingea cu atâta putere încât să dobori orice sentiment negativ prin care trece echipa.

Concluzie: Valoarea este greu de câştigat atunci când nu există voinţă de perfecţionare şi ne complăcem în mediocritate şi chiar indiferenţă, atunci când în loc să fim competitivi şi să „ *ieşim la înaintare* " ne complăcem să rămânem nevăzuţi, necunoscuţi, pitiţi îndărătul altora mai buni ca noi. Şi mai ales valoarea e greu de atins când lipseşte un om care să pună lucrurile în mişcare, prin viziunea sa împărtăşită celorlalţi şi prin exemplul său personal.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-valorii.html

Legea vederii care nu se pierde

On Noiembrie 28, 2022

Cu cât obiectul privirii se află la o distanţă mai redusă, cu atât percepţia importanţei sale se reduce la trăiri şi sentimente.

Scaunul pe care stau aşezat chiar acum la birou, acelaşi scaun pe care de atâtea ori sensibilitatea mea artistică l-a perceput drept o operă de artă, o realitate însufleţită cu care am legat o prietenie durabilă, nu a fost gândit doar ca structură de sine stătătoare, ci ca singularitate a unei teme pragmatice care invită la o călătorie labirintică unde simţi că intri în dialog cu spațiul și materia din care provin lucrările marii Creaţii.

Cuprinzându-l cu vederea care vine şi pleacă, în contradicţie cu orice reprezentare ştiinţifică, îmi dau seama că mă apropii cu respect, cu sfială, cu răbdare, de condiţia primordială a artei: construirea unei viziuni sincere care să inspire o poveste.

Să-i devin prieten, cel mai bun *confessor*, acum când prietenia este mai scumpă decât aurul şi mai puţin pură ca o culoare vie, acum când ridici din umeri ca răspuns la tot ceea ce ochiul vede, dar nu simte, şi totuşi să pretind c-am ajuns în acel prag al gândirii în care imaginația mi se concentrează doar asupra conținutului însufleţitor, fără să-i descopăr lumea misterioasă înfăţişată într-o amintire comunicată dincolo de cuvinte, este similar cu a surprinde mirajul unei lumi debusolate în care artistul se confundă cu propria lui creaţie.

Iar, dacă cumva aş schimba culoarea din backgroundul vederii mele, atunci obiectul privirii mi-ar părea la fel de semnificativ ca un portret pictural care cântăreşte în greutatea timpului deznădejdile, îndoiala, dezolarea unei existenţe cu totul imprevizibile. Da, este ceva emoțional, o legătură sufletească între noi doi, mai ales între obiectul privirii şi obiectul evaluării unei lumi oarbe, dar simţitoare, al cărei continuum nu este alcătuit din personaje recurente sau fire narative, ci mai degrabă este compatibil cu evoluția unei stări de spirit, a unei idei, a unui context al toleranţei reciproce în care distracţia şi voia bună sunt la ele acasă.

Leadership: Creaţia ta se orientează asupra noţiunii de simultaneitate afectivă cuprinsă între un Sine care transcende diversitatea obiectelor materiale şi un Sine care transcende realitatea din mintea observatorului?

Iată cât de departe m-a adus obiectul privirii mele, cât de mult s-a impus scaunul acesta asupra spiritului meu artistic, cu acea forţă magnetică, asemănătoare unui perpetuum mobile, dătătoare de simultaneitate într-un câmp de referinţă inerţial, constant în timp, care are atât influenţă cât şi memorie. Încă nu-mi dau seama dacă, văzându-l cu ochii supuşi regulilor de combinare ale culorilor şi de amestecarea nesăţioasă a principiilor contrare, sub pavăza frumosului, nu cumva îi lipsesc cele două abisuri: viaţa fără de moarte şi efectul creativ accentuat într-o artă simbolică.

Iar dacă l-aş descrie în culorile cele mai tari, ca pe-un prizonier al obsesiei pentru frumos, *un pensiero prevalente che richiede attenzione e che provoca un lavoro mentale prolungato*, abordând orice temă din perspectiva propriilor senzații și percepții, atunci probabil mi-aş găsi oglindirea stilului de interpretare a realităţii în resortul satisfacţiei de a pretinde că pictez doar ceea ce văd, fără să văd ceea ce este important de văzut.

Situându-mă parcă dincolo de prezent, într-un spaţiu al creaţiei, al reflecţiei şi visării, scaunul îmi cântăreşte memoria trecutului, încă de când l-am zărit cu ani în urmă la un "Mobilo Expo",

şi coincidenţa este prea frapantă, prea revelatoare ca să alung ideea unui cadru de perspectivă pentru desenele şi picturile inspirate din dorinţa de a-mi crea un profil alternativ de utilizator al realităţii subiective. S-ar zice că îmi simte stările psihice dincolo de manifestările de creaţie, revendicându-şi locul eroului într-un roman al lui Paul Auster:

Este ideea de a fi acolo, de a se afla între cei patru pereţi, de a respira acelaşi aer ca şi scriitorul care vede în el un artist înainte de a deveni, propriu-zis, un artist. De acum înainte, îşi spune el, orice se va întâmpla va influenţa orice altceva. La un moment dat cineva o să bată la uşă. Artistul se va apropia de mine, luând locul scriitorului, şi dintr-o dată se vor şterge toate distanţele, lucrul şi gândul devenind unui şi acelaşi. Orice, numai să nu întrerupă curgerea cuvintelor pe o pânză a cărei lectură se desfăşoară sub forma unei descifrări, căci în acest fel restul fiinţei sale se poate bucura de libertatea de a se uita prin cameră, de a observa observabilul, de a gândi, fără ca în tot acest timp să-şi abată atenţia de la o identitate plină de: "Sunt lipsită de valoare".

Leadership: Creaţia ta face posibilă percepţia „lucrului" privit ca având multiple părţi sau determinaţii, în acord cu partea de suflet care îi lipseşte acelui lucru?

Trainic, recunoscut de existenţa unei singularităţi prea des dispreţuite, confirmat de realitatea unei vederi care nu-şi înşeală ochii atunci când trebuie percepută o construcţie stabilă şi predictibilă, scaunul meu de birou aşteaptă de la mine o atenţie numită *Prelinahveh Gandattva* (o expresie a solidarităţii faţă de stil şi formă, aliate cu senzaţia iluminări interioare) ca să se poată încadra în prim planul unei creaţii ce nu trebuie trecută cu vederea. Aşadar, mă simt recunoscător c-am făcut dintr-un lucru uzual o formă de conectare cu lumea mea interioară, fără să-mi trădez instinctul de a sorbi efectiv din instantaneele realităţii, căutând, găsind, alegând, unind toate forţele artei într-o singură viziune: *Interserenza Asetothysion*, that "nothing" can remain hidden.

Drag scaun, mai mult decât crezi că eşti, tu reprezinţi acea parte dintr-un personaj plin de sentiment, ce se face simţită doar prin text şi acţiuni. Ţie îţi datorez aceste rânduri, simţirii pe care ai degajat-o prin conexiunea minte-suflet, o simţire reflectată în forma unei trăiri subiective, proprii şi unice. Nu, n-am trecut cu vederea prezenţa ta întocmai ca mulţimea distrată şi nepăsătoare, întocmai ca oamenii aceia de vază care pozează în atotcunoscători, dar care nu pot atinge înălțimi spirituale prin activități creative. Te rog să ţii cont de asta, şi să-mi sporeşti confortul când lucrez la birou.

Iar tu, drag cititor, dacă n-ai văzut ce este înăuntrul scaunului pe care te aşezi zilnic, dacă n-ai simţit ce simte el când zorii îţi tulbură simţirea, dacă nu l-ai privit ca pe-o operă de artă recompusă în permanenţă din emoţii, dacă nu i-ai oferit partea de suflet care lui îi lipseşte, partea aia de suflet pe care o pui în câteva cuvinte cărora emoţiile să le dea aripi de Prometeu, atunci probabil n-ai înţeles că materia este energie transformată în ceva tangibil, fizic.

Te îndemn, deci, să priveşti fiecare lucru cu care interacţionezi, la fel cum îmi privesc eu scaunul de birou: ca o tentativă de depăşire a dilemei figurativ-nonfigurativ.

Trecerea de la viziune la creaţie poate lua în calcul ideea că leadershipul este o formă de conectare cu lumea ta interioară, pornind de la observarea unui lucru aparent neînsemnat, dar care facilitează conturarea imaginii de sine şi a imaginii despre lume, făcând ca imaginea pe care o promovezi să fie pe măsura simţirii care traversează și metamorfozează fiecare artist.

Legea vederii care nu se pierde se referă la capacitatea artistului de a percepe o realitate pe care ochiul nu o poate scăpa din vedere, acea realitate cuprinsă în dimensiunea lucrurilor despre care simţirea şi fantezia au întotdeauna ceva nou de spus.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-vederii-care-nu-se-pierde.html

Legea vederii înaintate

On Decembrie 18, 2021

Rămâi cu tine însuţi, chiar şi atunci când te simţi departe de tine.

Noaptea. Nu-i aşa frig afară, un pic bate vântul, o boare se simte cu rece suflare. Te întorci spre casă, alene, cu ochii larg deschişi spre un cer acoperit de o perdea deasă de nori, într-un decor dominat de prezenţa lunii, atât de tăinuită. Plimbarea este o bună hrană pentru minte, o expunere enigmistică la cele ce te fac să te simţi vulnerabil, dar inclus într-un parcurs absolut imprevizibil, incitant. În vitrina unui magazin de anticariat, îţi sare în ochi o carte banală. O singură culoare, roşu, dar cu un scris închis. Te apropii încet, ca şi când ai vrea să desluşeşti ceva, cât de cât. Un scris cu cerneală neagră pe versoul unei cărţi mistice, exprimă următoarele:

"Credinţa este o stea luminoasă ce îl ajuta pe cercetător să dezlege misterele naturii. Trebuie să căutaţi centrul vostru de greutate în Dumnezeu şi să vă bazaţi încrederea pe o credinţă divină, sinceră, curatăşi puternică, şi să-i rămâneţi credincioşi cu toată inima, şi cu tot sufletul, cu toată simţirea şi cu tot cugetul. Dacă veţi avea o asemenea credinţă, înţelepciunea nu vă va ascunde adevărul Lui, ci vă va dezvălui Operele sale într-un mod neobişnuit, dar credibil şi consolator." (Paracelsus)

Continui să te plimbi în lumea ta, puţin debusolat, încâlcit în gândurile rebele de peste zi. Nevăzut şi tăinuit de toate privirile, începi să reflectezi la aceste cuvinte, ca şi când ar trebui să te interpui într-o lume aluzivă, simbolică, care să-ţi aline orice durere şi să vindece prin sugestie. Nu ai putut memora bine cuvintele, aşa că le-ai fotografiat cu telefonul. Chiar şi telefonul era parcă tot atât de curios să afle tâlcul lor. Le reciteşti în mers. Şi le reciteşti. Te întrebi de ce au venit aceste cuvinte tocmai acum, şi nu în alt moment? Apoi, începi să le înţelegi sensul:

Trebuie să-ţi îndrepţi privirea spre stele, chiar şi atunci când gândurile tale încep să zboare în altă parte. Şi chiar dacă este înnorat, să ştii că stelele sunt tot acolo. Şi chiar dacă ele nu se văd, niciodată să nu te înstrăinezi de ele…

Sunt minunate plimbările noaptea. Linişte. Multe lumini şi luminiţe…

Leadership: Caracterul tău determinativ devine semnificativ prin felul cum te raportezi la o altă esenţă a propriei fiinţe proiectată în alt timp şi alt spaţiu, spre care este orientată inteligenţa unui creator de metafore?

Mica plimbare este ca o revelaţie adâncă asupra a ceea ce ţi se întâmplă atunci când nu ştii ce este cu tine, poate atunci când te simţi paralizat de o temere, faţă de o circumstanţă pe care trebuie să o înfrunţi. Noaptea accentuează aria iluziilor de orice fel, în orice chip ţi le-ai alimenta cu sclipiri ale imaginaţiei. Cumva, ţi-a dori să fii o mică stea pe imensa bolta cerească, o mică strălucire într-o imensă constelaţie, pentru ca toate schimbările de pe acest pământ să nu ajungă până la tine.

Imaginează-ţi un simbol pe care să îl trasezi cu privirea dintr-un sens şi apoi din celălalt. Ştii că tu eşti acel simbol, pe care plimbarea nocturnă îl transformă într-un corp astral, spiritual sau energetic, dincolo de corpul fizic. Sau, poate că trucurile ochiului te îmbată cu mândria de a te şti prea vast în orientare…

Aşadar, plimbarea se poate interpreta ca o aventură a unui călător în astral, dacă şi numai dacă îţi alimentezi mintea cu cele tăinuite în punctul de focalizare unui observator astrologic care surprinde şi aduce la cunoştinţa muritorului de rând, configuraţia unui sine care face conexiunea cu Dumnezeu. Iar dacă plimbarea de seară reprezintă un simbol, evidenţiind imaginea unui sine care dă seama de o legătură unică şi coerentă dintre trup şi minte, atunci locul lui Dumnezeu este la mijloc: în felul cum inima simte lucruri pe care ochii nu le pot vedea şi ştie ceea ce mintea nu poate înţelege

"Numai un om pătruns de seninătatea universului poate să devină un vizionar."

Plimbarea nocturnă este momentul în care un om este trimis în astral şi devine automat un duh purtător de spirit, înfăşurat în suflet, lăsând liberă mintea şi plutind în lumea magică a simbolismului. Or în lumea materială, ştiinţa de a vedea caracteristicile hermeneutice ale raportului dintre astral şi efemer nu-i este de nici un folos omului în ceea ce priveşte starea de bine, de normalitate. Şi chiar dacă singurul lucru necesar este de a se cunoaşte pe sine însuşi, omul va căuta mereu să vadă doar ceea ce îi dictează ritmul evenimentelor pământeşti, atât de trecătoare.

Iată că plimbarea a ajuns în punctul în care se poate afirma că lumea se învârte în jurul unui naiv care încă mai crede în ceea ce vede. Şi, fără să o ştie, fără să se întrebe de ce, vede numai ceea ce stelele i-au scris pe cer, dar i-au dictat pe pământ: fii cu tine însuţi, chiar şi atunci când te simţi departe de tine.

Leadershipul se realizează prin prisma momentului în care apari drept altcineva din perspectiva inedită a traiectoriei unei creaţii: drept un vizionar care, ştiind să creeze neaşteptatul, face din propriul sine o transcendere a timpului şi spaţiului.

Sau, după cum bine spunea poetul Ioan Alexandru: *"Numai un om pătruns de seninătatea universului poate să devină un vizionar."*

Legea vederii înaintate aduce în prim plan gândirea vizionarului care ştie să înnobileze un moment relevant din viaţa lui în formele cuceritoare ale Creaţiei şi Transformării. Ceea ce contează aici este felul cum te raportezi la o altă esenţă a propriei fiinţe proiectată în alt timp şi alt spaţiu, spre care este orientată inteligenţa unui Creator chemat să însufleţească un corp muritor...

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-vederii-inaintate.html

Legile găsite în incandescența creaţiei

On Iunie 14, 2014

Fii consecvent în dezvoltarea şi promovarea ştiinţei, încât oamenii să estimeze corect valoarea artei care merită o cunoaștere aprofundată.

Eisenstein se complăcea în afirmarea construcţiei riguros ştiinţifice, matematice, a operelor sale. Studiul perioadei de realizare a peliculei "Potemkin" dovedeşte spontaneitatea creaţiei marelui regizor, analiza lucidă, rece. În 1937, V. Visnevska îi scrie cu oarecare revolta lui Eisenstein:

"Am văzut această analiză şi mi s-a făcut rău: erau acolo şi proporţii matematice şi multe altele. Dar secvenţa însăşi era lucrată cu înflăcărare, cu pasiune, cu elan. Era vară, în sud. Era pasiune pentru mare, pentru temă, era tinereţe, oraşul fremăta retrăind evenimentele… Şi apoi… analiza – analiza rece: nu ne puteţi da o cheie nici nouă, nici altora…"

Cheia exista totuşi. Eisenstein a creat nu numai o anume operă de artă, ci prin aceasta şi legi generale ale artei cinematografice. Analiza ştiinţifică ulterioară nu este decât descoperirea acestor legi găsite în incandescenţa creaţiei. Faptele, vom vedea, contravin părerilor răutăcioase ale celor care îl vedeau pe Eisenstein nu ca pe un artist patetic, ci ca pe un inginer abil, care-şi construieşte filmul cu rigla de calcul şi cu formule abstracte compuse în prealabil… Să ne adresăm deci faptelor. *****

Leadership: Relevanţa leadershipului tău este dată de caracterul creaţiilor tale ştiinţifice înzestrate cu o seamă de atribute exemplare?

Orientările profesionale care vizează găsirea unor forme noi de manifestare a artei nu au devenit inactuale, sau din ce în ce mai improbabile, în urma transformărilor structurale care au marcat evoluţia societăţii din ultimele decenii. Dimpotrivă, ele au ca punct de referinţă experienţa omului în relaţie cu progresele şi rigorile ştiinţei sale, însuşite corect prin experimentare şi cercetare.

Iar principiile acestei ştiinţe formează fundamentul puterii de a trage la o parte vălul care acoperă viitorul și condiţia principală a tuturor obligaţiilor de a descoperi tainele formulelor "magice" care pot determina o nouă apreciere a artei originale. Sau a unei arhitecturi de acorduri cu liniile fundamentale ale gândirii creative pe care nicio imitaţie nu o poate da.

Leadershipul devine, prin prisma acestei arhitecturi care se deschide pentru a întâmpina "noutatea", îmbinându-se cu întreg cadrul interpretărilor şi judecaţilor ivite în mintea prolifică, un integrator al autenticităţii evenimentelor care se integrează în criteriile unei estetici de profunzime, şi totodată de tip idealist.

Înainte de a se hotărî în privinţa calităţii liderului, oamenii estimează valoarea unei arte care merită o cunoaștere aprofundată. Această artă poate avea ca model de sprijin faptele de repetiție ale unor fragmente din evenimentele de actualitate, înscrise în planul expresiei pe care o atribuim valorii pe care o ia corelația dintre idee şi imagine în interesul construirii unei articulări organice a omului cu lumea.

Leadershipul tău oferă posibilitatea includerii creaţiei personale printre elementele suport ale unei arte care lasă urme?

Cheia există totuşi, şi asta au recunoscut-o în nenumărate rânduri continuatorii progresului. Artiştii cei mai de seamă creează nu numai o anume operă de artă, ci prin aceasta şi legi generale ale unei arte care luptă pentru a supravieţui îndelung, purtând în ea germenii percepţiei vizavi de valoare şi consecinţele gândirii vizavi de o orientare paralelă. Analiza ştiinţifică ulterioară nu reprezintă decât descoperirea acestor legi găsite în incandescenţa creaţiei.

Leadershipul oferă posibilitatea includerii creaţiei personale printre elementele suport ale unei arte care lasă urme, generatoare de imense teritorii de aplicativitate, prin care ceilalţi profesionişti pot să conştientizeze valoarea adaosurilor ştiinţifice care grăbesc procesul de formare a unei gândiri principiale, mai active şi mai inovatoare. De aici contingenţa om-artă-societate.

Rolul principal în dezvoltarea ta profesională îl au producţiile de elemente *sine qua non* pentru elaborarea unor norme sau tendinţe de aplicare a ştiinţei într-un cadru unic de leadership, prin regândirea acelor excepţii de la regulile impuse de precursorii şi întemeietorii fundaţiei acestuia.

Ca şi continuator al progresului, îţi revine rolul să faci utilă cercetarea de fond şi cercetarea aplicată, în baza experienţelor celorlalţi întemeietori ai ştiinţei, fie în totalitate, fie numai în parte, pentru a-ţi înzestra leadershipul cu noi tendinţe şi, mai ales, cu o seamă de calităţi exemplare.

O artă care lasă urme ne oferă sugestia sau echivalenţa unui prototip de gândire ce rămâne ancorat într-un traseu de evoluţie ce interesează prin atributele exemplare de a prevedea, a organiza, a comanda, a coordona şi a controla impactul pe care evenimentele le-au avut asupra ta.

Legile găsite în incandescenţa creaţiei evidenţiază efortul liderului de a dezvolta domeniul care stă la baza ştiinţei, ca model de artă unanim acceptat şi demn de urmat. Oamenii trebuie să urmeze şi să continue aceeaşi viziune ca şi creatorul ştiinţei propriu zise.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Les Valses De Vienne

On Noiembrie 14, 2019

Învaţă să spiritualizezi tot ce poate să impresioneze sufletul, în sensul ingeniozităţii execuţiei unei opere de artă care poate fi transpusă într-o poveste fascinantă de viaţă.

De fiecare dată când mă gândesc la viaţa mea, discretă şi răbdătoare ca un simptom al timpului cristalizat şi pus sub sticla amintirilor cele mai tainice, văd filmul unor întâmplări care au în mijlocul lor sufletul trandafirului, monologul unui artist talentat, viu şi liber, sceptrul unui rege tânăr şi frumos, transformarea unui actor care imită perfect o figură celebră, sau povestea unui dansator care încearcă să-și depășească condiţia burgheză pentru a-și putea urma visele.

Viaţa mea, o psihologie a văzului creator şi propagator de semnificaţii, e ceva cu mult mai mult decât ar fi cineva dispus să înţeleagă.

Dragul meu trandafir, mi-ai dat curaj să nu mă plâng de viaţă, chiar dacă ea a început cu o piesă de suflet intitulată „Portret al unui personaj feminin" şi încă continuă pe acordurile unui vals clasic, foarte lent, dar emoţionant. Am spus întotdeauna DA schimbărilor, am crescut coordonându-ne activitatea intuitivă a spiritului cu ciclurile unei culturi a cercetării în artă, am fost martori la toate transformările anotimpurilor. N-am plecat în locuri diferite, precum beduinii care cutreieră deşerturile în lung şi în lat, nu ne-am îndepărtat unul de celălalt aşa cum se împrăştie granulele de nisip de pe toate plajele lumii, iar fără tine aş şti cu greu cine sunt, cine vreau să fiu, cine mă recunosc într-un dublu al meu.

Ai fost mereu lângă mine, împărtăşindu-ţi gândurile de iubire, pace, mulţumire, puritate, perfecţiune, cel pe care îl vedeam de fiecare dată când îmi desprindeam privirea de la lucrurile ce încercau să mă robească prin forţa lor haotică. Expresivitatea de care ai dat dovadă într-o imagine plină de spirit, împletită într-o armonie cu vibraţiile sunetului şi tonalităţii clasice, romantice, specifice primei jumătăţi din secolul XIX, pare a fi investită cu eleganţa de neegalat a unui virtuoz care trebuie neapărat să exprime ceea ce dansează într-un colaj de excepţie: Les valses de Vienne…

Cultivarea sensibilităţii prin receptarea operei artistice se realizează prin aducerea în conştiinţa celor din jur a unei imaginii cu un impact emoţional puternic care simbolizează o realitate spirituală.

Elementul caracteristic al fragilităţii emoţionale, din perspectiva opţiunilor care guvernează manifestările artistului, constă în originalitatea operei pe care el se simte chemat să o înfăptuiască. Această operă, bazată pe idei şi aspiraţii care nu trebuie să se îndepărteze de regulile alianţei dintre integritate şi nobleţe, îmbină laturile constructive ale lucidităţii şi rigorii ce-l împiedică pe artist să se lase abandonat compromisurilor şi ambiţiilor condamnabile din punct de vedere etic şi social.

Trandafirul spiritualizează tot ce poate să impresioneze sufletul, chiar şi în studiul portretisticii unei epoci mai vechi, păstrând linia clasică, în sensul execuţiei lucrării unui artist care surprinde pe pânză un întreg univers emoţional. De la un dans care întreţine ambiguitatea relaţiilor dintre un pictor şi o balerină, se ajunge la povestea plină de romantism a doi oameni speciali a căror deplinătate artistică se contopeşte cu rodul inspiraţiei şi bucuriei lor: un îngeraş cu bucle blonde şi privire albastră care are nevoie de atracţia unui grad de libertate pentru a-şi revărsa vraja sufletului asupra înţelegerii lumii.

Legând două puncte prin asemănare, printr-un degradé elegant între diferitele nuanțe de roşu-cyclam şi prin suprapuneri de culori complementare cu alb-cenuşiu, artistul creează o reprezentare vizuală semnificativă. Opera lui îşi extrage sevele dintr-o realitate spirituală care evidenţiază sugestivitatea unei sincere confesiuni, prin descrierea unei frumoase etape a vieţii care nu-şi va consuma niciodată expresivitatea, puritatea unei experienţe emoţionante.

Desenul îşi începe activitatea cu schiţarea unei rochii lungi de mătase, copiind într-o oarecare măsură rochia de mireasă a unei tinere actriţe, apoi adăugă nişte pantofiori de cenuşăreasă în culoare contrastantă, îndulcind ţinuta de bal cu delicateţea unui evantai care se deschide. Micuţa domnişoară îşi ia puterea existenţei din sufletele părinţilor, exact ca şi trupurile lor surprinse în mijlocul ringului de dans, pe o pânză vie a cărei condiţie majoră de aderare la artă poate fi definită prin puterea timpului de a staţiona într-un culoar de lumină *d'un château de province.*

Leadership: Îţi faci din realitate o permanentă căutare a unui mijloc de exprimare a artei numai pentru a desăvârşi în ea opera imperfecta a naturii care măreşte sugestivitatea senzaţiei frapante de „renaştere"?

Trandafirul îmi supraveghează asocierile, amintindu-mi mereu de prietenia noastră ce parcă testează, în fundalul clar al unui dans grav și grațios, caracterul unui act autentic de căutare a desăvârşirii într-o fiinţă care ne încântă privirea şi ne oferă iubirea ei fără a cere nimic în schimb, o fiinţă care ne fascinează la auzul unei compoziţii muzicale ritmate, sugestive.

Educaţia plastică face o punte de armonie între minte-corp și emoții cu ajutorul unei forme de hrănire a sufletului cu un freamăt de sensibilitate şi luciditate care pătrunde, ca un fluid subtil şi înviorător, în coordonatele unei figuri coerente împărţită între cer şi rana unei inimi lovită de ambiţii.

Ambiţia fetiţei, aidoma Evei de Chazelay din romanul lui Dumas, este aceea de a capta un sunet al timpului, de a surprinde, prin artă şi joc, un chip al realității în mare măsură diferit de viaţa socială şi profesională. Ea trebuie să se arate vrednică de a cele trei daruri cu care natura a înzestrat-o: simţul, voinţa şi mişcarea, deci să găsească o modalitate de exprimare a gândurilor, a sentimentelor şi a libertăţii, prin mişcările corpului. Fără teama vreunor consecinţe. Cumva, ea trebuie să renască din propriile constrângeri, specifice timidităţii, complexelor şi fricilor pe care le dezvoltă provocările vârstei ei, trebuie să scape din mâinile unui destin care se arată capricios cu fiinţele plăpânde.

Valsul este felul în care firul vieţii începe să se tensioneze, anunţând abandonarea eului la orice sugestie venită din exterior, dar mărind revelaţia unui destin spiritual care îşi caută identitatea într-o poveste aparte.

Întâi de toate, fetiţei i se dezvoltă curiozitatea inimii, apoi curiozitatea privirii, vrând să-şi exprime prin mişcări simple, prin unduiri elegante ale şoldurilor şi ale braţelor, toate gândurile legănate prin auzul unui vals de Chopin. Calcă podeaua încetişor, desculţă, cu paşi mărunţi şi timizi, dar reinventaţi mereu, într-o atitudine de dăruire vecină cu senzualitatea, imaginându-se într-un spectacol live. Apoi, dintr-o dată, aleargă prin încăpere voioasă la chemarea unei ambiţii nobile, de a străluci în mijlocul reflectoarelor asemenea părinţilor ei, în ziua nunţii lor.

Leadership: Eşti în stare să-şi găseşti o oglindire fidelă într-un instantaneu aparte și memorabil, prin modalitatea construirii unei imagini care apare în conştiinţa lumii sub forma aproape definitivă a unei emoţii care reflectă coordonatele unei gândiri stăpânitoare?

Trandafirul îmi duce gândurile mai departe: „şi nu numai că va fi o fată frumoasă, dar va avea şi un suflet bun". Vorbele lui Dumas se interpun între povestea noastră şi micuţa dansatoare:

„Magnetismul are, ca şi magia veche, semne şi mijloace oculte pentru a tulbura corelaţia firească a lucrurilor şi chiar pentru a schimba gustul, fondul şi aspectul naturii. Artistul se foloseşte de această putere de înrâurire asupra Evei, modelul său de cooperare între artă şi sentiment. El dă trandafirilor mirosul violetelor, face să se înverzească din nou pomii fructiferi după ce s-au uscat. Or tocmai asta îi era şi intenţia, să creeze în jurul Evei o lume fantastică, peste care să stăpânească gândirea lui."

Trandafirul este oglindirea fidelă a unui instantaneu aparte și memorabil. El exprimă îndrăzneţ acţiunea unei fiinţe asupra altei fiinţe, irezistibila puterea a celui care creează asupra celui pentru care muzica îi este hrană, medicament, aer, tinzând să se plaseze psihologic şi estetic în legătură cu o experienţă de gingăşie, puritate, ceva de neuitat, staţionând în timp ca imagine de sine a unui visător care şi el s-a prefăcut în vis.

Ceea ce gândeşte unul, ghiceşte celălalt dând la o parte cortina sufletului care, chiar dacă uneori lăsa loc de umbre, întotdeauna lărgeşte orizonturile artistice.

„Eva, spuse sculptorul de suflete, am exercitat până acum asupra ta o acţiune care era necesară ca să te pot duce în punctul moral şi fizic la care te afli astăzi, dar la care acum renunţ. În momentul când îţi vorbesc, îmi iau înapoi toată puterea magnetică. Îţi redau tripla libertate - a sufletului, a inimii şi a minţii. Îţi redau simţul moral în toată întinderea lui. Îţi redau în sfârşit liberul tău arbitru. Nu mie îmi vei da ascultare, ci ţie înseţi."

Cine încearcă să deprindă arta spiritului animat de inteligenţa sensibilă, o face numai pentru a recunoaşte în el însuşi opera cea mai de seamă a naturii, prin asumarea unui destin spiritual care se revarsă din sfera viziunii unui artist în cursul vieţii altui artist.

Les Valses De Vienne redă întâlnirea dintre un artist şi aspiraţiile de înalt spre atingerea unei stări de bine, în simţiri şi în gânduri, prin crearea armoniei dintre trup şi suflet, în sensul exprimării senzualităţii şi rafinamentului unei opere de artă într-o ambianţă clasică.

*** Notă:** Francois Feldman - Les Valses De Vienne

Source: https://neculaifantanaru.com/les-valses-de-vienne.html

Licoarea otrăvită

On Iunie 22, 2010

Protejează-ţi vulnerabilitatea în faţa constantei de a fi măreţ, fără să permiţi nimănui să se impună definitiv în sfera emoţiilor tale.

Thebes, oraşul celor vii. Faraonul Seti I se reîntoarce la palatul său somptuos de pe fluviul Nil. Dar când intră în uriaşul său dormitor, dă nas în nas cu slujitorii înaltului preot Imhotep, cel mai mare vraci al său. Nu-i lucru curat, îşi spune în sinea lui. Furios înaintează spre balcon. Acolo, lângă o frumoasă statuetă, îl aşteaptă singură Anck-su-namun, soţia sa, care-i zâmbeşte galeş. Îşi dă seama că cineva a atins-o. Iar nimeni în afară de el nu avea voie să se atingă de ea.

Se întoarce brusc. Dintr-o dată, preotul Imhotep, neînfricat şi dârz, îi smulge sabia din teacă. Apoi Anck-su-namun, chemându-şi în ajutor toată puterea, tot curajul inimii, înfige bucuroasă pumnalul în spatele faraonului. Un geamăt greu îi taie acestuia respiraţia, vocea sugrumată părea că nu mai poate să-i răzbată prin gâtlejul înţepenit. Apoi cu o sete de nedescris, cu o ură desăvârşită, Imhotep îi aplică lovitura fatală. S-a dus cu regele. Din el n-a mai rămas decât un simplu „A fost odată”.

Leadership: Rămâi loial valorilor care dau semnificaţie şi amploare faptelor ce-ţi dezvăluie măreţia, fără să cedezi impulsului dat de sentimente?

Forţa împotriva forţei. E îngrozitor să fii faraon şi să simţi în sufletul tău, cu o înfiorare vădită, că clipa chinurilor tale a fost hotărâtă: iar ele vor avea loc imediat, şi n-ai cum să te împotriveşti deloc. Unindu-se într-un singur gând, într-o singură voinţă, devotaţi unei singure dorinţe, înaltul preot Imhotep şi iubita sa Anck-su-namun au format o singură putere care l-a dus pe faraon la pierzanie. „Zeul” s-a dovedit a fi mai prejos decât perfecţiunea, împărtăşind aceeaşi soartă cu cea a oamenilor de rând, dar într-un mod violent.

Se pune întrebarea cum a putut oare să se prefacă Anck-su-namun că-i este fidelă faraonului şi că-l iubeşte, şi în tot acest timp să-l înşele cu înaltul preot Imhotep. Fără îndoială isteţimea ei şi subtilitatea cu care a reuşit să-l manipuleze, au fost cele două arme cu care i-a înşelat vigilenţa. Căci faraonul, care cu certitudine a fost cucerit de farmecul ei irezistibil, n-ar fi permis niciodată să fie înşelat. Drept dovadă, atunci când şi-a dat seama de acest lucru, a fost omorât cu cruzime.

Deşi atât de puternic şi curajos, faraonul s-a lăsat înşelat de cea mai puternică pasiune omenească: dragostea, atractia faţă de Anck-su-namun. El ar fi trebuit să cerceteze mai bine cum stau lucrurile şi fie prevăzător, nu să-şi pună toată încrederea în ea. Această mare greşeală a devenit realitate de netăgăduit atunci când şi-a dat seama ce se ascunde în spatele aparenţelor, şi a plătit preţul suprem pentru asta.

Leadership: Poţi să vindeci o rană din iubire fără să o transformi într-o rană de moarte?

„ *Dragostea femeii niciodată n-o ştii dacă-i adevărată* ”, remarca odată dramaturgul spaniol Francisco de Rojas Zorrilla. Şi nu se înşela.

Dacă faraonul ar fi putut citi în sufletul lui Anck-su-namun ca într-o carte deschisă, dacă ar fi putut să desluşească ce se ascunde în spatele aparenţelor, dacă şi-ar fi dat seama mai devreme de firea ei nestatornică şi înşelătoare, atunci lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Însă

faraonul, prea încrezător în forţele proprii, şi-a clădit întreagă filozofie de viaţă pe ideea că totul se întâmplă numai după cum doreşte el.

Ei bine, lucrurile n-au stat chiar aşa. În final el a fost învins de forţa acestei femei. Căci ea l-a dus la moarte, chiar dacă nu de una singură. Dar ea a fost principala vinovată.

În leadership, înainte de a fi supus amplificării unei trăiri desfăşurată pe o durată mai mare de timp, ar trebui să întâlneşti acea distanţă de siguranţă care te ajută să vezi mai bine ce este "culmea încrederii" în oameni, apropiindu-te mai mult de perspectiva din care priveşte Dumnezeu ceea ce intenţionează să înfăptuiască. O distanţă care să-ţi permită să te opreşti în condiţii de siguranţă chiar dacă inima continuă să bată a jale.

Leadership: Poţi ţine sub control rolul pe care îl joacă ceilalţi în viaţa ta, în momentele când te simţi încrezător într-un joc disputat sub semnul unui realism naiv?

Fiecare conducător are un punct slab. Punctul slab al faraonului a fost Anck-su-namun. Aşa cum Judith, văduva bogată israelită l-a cucerit pe generalul Holofernes - asediatorul - şi i-a tăiat capul în timp ce dormea pentru ca armata lui Nabucodonosor să nu asedieze oraşul Bethulia, aşa cum Jael l-a ucis pe canaanianul Sisera care conducea o armată împotriva izraeliţilor, bătându-i un piron prin tâmple - la fel Anck-su-namun l-a înjunghiat pe faraonul Seti I ca să-şi petreacă restul vieţii alături de înaltul preot Imhotep.

În consecinţă, putem trage o concluzie: conducătorul care se lasă cuprins de sentimente şi e lipsit de perspicacitate, dovedeşte naivitate, având toate şansele să fie minţit, înşelat şi trădat.

Nu orice licoare bună la gust îţi menţine puterea

Dragostea e oarbă. Ea este o licoare hrănitoare, bună la gust, care îţi poate da energie şi vitalitate, deci care îţi poate fi folositoare şi te poate scăpa de tot soiul de rele. Dar, în acelaşi timp, dragostea poate fi o licoare otrăvitoare care te poate face sensibil, vulnerabil la tot soiul de influenţe, la tot ce se întâmplă în jurul tău. Poate fi o băutură fină şi gustoasă care să-ţi zăpăcească minţile, care să-ţi înceţoşeze gândirea şi să te deruteze spiritual, şi în final să te conducă la eşec. Puterile devin slăbiciuni dacă sorbi din licoarea otrăvită.

Leadershipul de nivel inferior este o consecinţă a slăbiciunii de a te vedea tare atunci când puterea îţi hrăneşte emoţiile ascunse.

Concluzie: Orice lider are nevoie de susţinere morală, şi cea mai bună susţinere o poate avea de la persoana care-i este tovarăşă de viaţă şi care îi este alături şi la bine şi la rău. Ea este persoana pe care se poate baza în momentele de restrişte şi care nu va utiliza nicicând „licoarea otrăvită”.

Dar nu trebuie uitat faptul că orice lider are măcar un punct vulnerabil. Iar orice rival poate anihila un lider atacându-l în acest punct.

Protejează-ţi vulnerabilitatea în faţa constantei de "a fi", fără să permiţi nimănui să se impună definitiv în sfera emoţiilor tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/licoarea-otravita.html

Liderul poţi fi tu

On Octombrie 15, 2007

Dacă nu este în puterea ta să fii cine vrei să fii, atunci găseşte-ţi puterea să fii altcineva decât ai fi putut să fii.

- Lasă-mă să te privesc. Uitându-mă la tine, am impresia că-mi revăd tinereţea. Ia spune-mi, cu ce te ocupi? Ce-ai făcut atâţia amar de ani? Unde-ai dispărut de nu ne-am întâlnit niciodată? Haide, să vorbim. Te invit în faţa şemineului.

- De ce nu ne-am întâlnit? Pentru că acum şaptesprezece ani când am părăsit Germania, din pricina unui mare proiect nerealizat pe care orgoliul meu refuză să-l spună, şi pentru că, de atunci, reţinut în Paris, legat de un sentiment profund pe care inima mea vrea să-l ascundă, n-am mai plecat din Franţa, decât pentru a ieşi din Europa, acum cinci ani.

Ce-am făcut? răspunse Samuel. Ah ! Dumnezeule, am rămas ceea ce eram. Am neplăcerea să te informez că nu sunt nici rege, nici ambasador. Sunt, ca şi înainte, un biet savant preocupat mai mult de ştiinţa mea decât de averea mea. Am neglijat totul ca să-mi consolidez o poziţie şi nu am progresat cu nimic, în afara dispreţului pentru ceea ce bănuiesc că tu respecţi. În privinţa aceasta, mi-am urmărit ţelul: să-mi amplific forţa şi libertatea morală, să cunosc oamenii şi lucrurile, să ştiu. Medicina sau traducerile şi lucrările ştiinţifice m-au ajutat, cât de cât, să-mi câştig existenţa. Dar cea mai intensă preocupare a mea a fost de a-mi şlefui şi îmbogăţi intelectul. Am studiat, am călătorit, am cercetat. Am adus de acolo taine şi miracole care l-ar fi uimit chiar şi pe tatăl tău, ilustrul chimist şi baron d'Hermelinfeld. Vezi tu, natura este atotştiutoare şi când o interoghezi, îţi răspunde. *

Leadership: În condiţiile în care realitatea poate fi cunoscută prin mijloacele ştiinţei, personalitatea ta se poate întoarce asupra ei însăşi în încercarea de a-şi definitiva un privilegiu mai presus de ştiinţă care să devină expresiv în sine şi prin sine?

Leadershipul nu are subtitrare, ori îl înţelegi ori nu. Aşa cum organismele pluricelulare iau naştere dintr-o singură celulă, celula ou, tot astfel potenţialul tău de lider se va dezvolta din acea legătură singulară care se stabileşte între părţile care te definesc, garantându-ţi dreptul de a te impune în mod hotărât în procesul de schimbare a lucrurilor şi a acţiunilor (pe care le poţi schimba). Asta, spre obţinerea beneficiilor şi fructificarea rezultatelor obţinute pe termen lung.

A deveni lider nu este uşor, ci înseamnă să-ţi modelezi permanent pe tot parcursul vieţii gândirea, comportamentul şi chiar sentimentele aducându-le la "standardele" cele mai înalte ale normalului unanim acceptat. Cu alte cuvinte aspirantul la poziţia de lider trebuie să modeleze materialul brut din care a fost înzestrat la naştere prin educaţie şi autoeducaţie întreaga lui viaţă. Trebuie în primul rând să fie corect cu sine însuşi pentru a putea fi corect cu toţi ceilalţi, un om integru şi un model de integritate. Apoi, el trebuie să plece în căutarea Marii Ştiinţe, şi să îşi facă cunoscută ştiinţa.

A-ţi definitiva un privilegiu mai presus de ştiinţă care să devină expresiv în sine şi prin sine, nu înseamnă să-ţi dai cu părerea când nu ai cu ce produce una, ci înseamnă să-ţi exerciţi aptitudinile aplicându-le în interacţiunea dintre ceea ţi ce se întâmplă şi ceea ce urmează să se întâmple. Ştiinţa nu produce în sine lideri, ci construieşte o ipoteză care testează valabilitatea liderului atunci când ceea ce se întâmplă depinde de privilegiile sale.

Aşa cum nu poţi construi nimic pe nisipuri mişcătoare, tot astfel nu poţi construi nimic fără o

structură sau o armătură solidă. Nu poţi aspira să devii un adevărat lider dacă ai "vicii ascunse" de caracter. Un leadership dezvoltat fără această armătură solidă se va dovedi o construcţie şubredă care se va prăbuşi rapid.

Ţi-ai modelat gândirea în aşa fel încât leadershipul tău să fie unanim acceptat în cazul în care ştiinţa pe care ai cercetat-o ţi-a orbit ochii sufletului, determinându-te să-ţi negi mândria de a fi un servitorul umil al realităţii care se află dincolo de experienţă?

Cum poţi să modelezi materialul brut din care este construit "omul"? Cum te impui în procesul de schimbare a lucrurilor? Oamenii îţi respectă experienţa? Devii mult mai productiv graţie influenţei tale? Oamenii recunosc faptul că au devenit mai productivi datorită leadershipului tău?

Construcţia şubredă a leadershipului accentuează ideea de decădere şi perimare a leadershipului, atunci când liderul nu-şi dă osteneala să fie onest, mai ales cu el însuşi, faţă de munca sa, apoi faţă de alţii şi munca lor. Căci oamenii sunt foarte prudenţi şi, în cele din urmă, vor observa felul de a fi a celui care îi conduce. Căci adevărul iese întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, la iveală. Şi atunci s-a dus cu leadershipul, mai ales dacă acesta mai mult păgubeşte sau distruge adevăratele temelii pe care trebuie să se sprijine.

Desăvârşeşte-ţi menirea de lider, modelând materialul brut din care este constituită fiinţa ta. Desăvârşeşte-ţi integritatea, dă-ţi osteneala să câştigi inima celorlalţi prin muncă cinstită şi nimic ilegal, şi cât mai mult în interesul celorlalţi oameni, nu doar al tău. Oamenii vor fi bucuroşi să-ţi dea mâna, dacă nu eşti mânjit de rele.

Ajută-i pe oameni să te cunoască şi să te înţeleagă încotro te îndrepţi, fără să te afunzi în mlaştina foarte mare şi adâncă a celor mai necinstite practici, a celor mai puţin nobile valori. Fii un om mare, fii un om de mare caracter, fii gata să fii cinstit chiar şi atunci când eşti constrâns de alţii sau de împrejurări.

Leadership: Eşti în stare să-ţi negi propriile convingeri, doar pentru că mai sunt împărtăşite de altcineva la un anumit moment?

Orice relaţii bune dintre oameni şi lider începe cu leadershipul. Iar, aşa cum bine spunea cineva, una dintre cele mai bune căi de cunoaştere a liderului este să-l vezi în afara lumii afacerilor. Deci, în viaţa personală, felul cum se perfecţionează singur. Cum îşi realizează dezvoltarea? Îşi hrăneşte ştiinţa cu "plagiat"? Sau îşi pune mintea la bătaie şi încearcă de unul singur să găsească soluţii? Întreabă-te: "Omul singur îşi face munca, sau munca altora îl face pe om?"

Eşti de-acord că oamenii să contribuie la viziunea şi scopurile tale? Care sunt primele trei lucruri, ascunse, care ar ieşi la iveală despre tine? Eşti un mentor pentru oameni şi îi ajuţi să treacă printr-un proces de dezvoltare în urma căruia să devii tu însuţi un lider mai bun? Cum contribuie leadershipul tău la consolidarea relaţiilor interpersonale? Oamenii îţi sunt loiali şi îţi acordă tot timpul sprijin, pornind de la premisele corecte?

Excelenţa în leadership se obţine greu, iar dacă ai o altă părere te înşeli amarnic. Ca să ajungi în vârful topului în leadership trebuie să urci treptele profesionale obligatorii, să munceşti cu abnegaţie şi pasiune, cu tenacitate şi entuziasm, şi să-ţi iei un angajament faţă de tine însuţi de a nu renunţa, de a nu te lăsa doborât de eşecuri şi greutăţi, şi, în acelaşi timp, de a nu te entuziasma excesiv în faţa reuşitelor, care uneori pot fi efemere.

Leadershipul este progresul pe care îl faci ca să-ţi câştigi acea existenţă care depăşeşte

graniţele efemerului, fără să-ţi condiţionezi existenţa la acele experienţe care au nevoie de atenţie.

Liderul poţi fi tu dacă ai înţeles în călătoria vieţii tale ceea ce exprima demult, cu atâta înţelepciune, Alexandre Dumas. *"Totul se găseşte în puţin. Copilul este mic, dar include în el omul. Creierul este strâmt, dar adăposteşte gândirea. Ochiul nu este decât un punct, dar îmbrăţişează spaţiul."*

Numai un om de mare ştiinţă poate rosti aceste cuvinte.

Source: https://neculaifantanaru.com/liderul-poti-fi-tu.html

Liderul supradotat

On Martie 15, 2017

Fii capabil să dai refresh condiţiei tale de muritor, calificându-te în prima finală dintr-o lungă serie de certitudini izvorâte din scormonirea tainelor ţesute în jurul întâmplărilor neaşteptate.

Sunt Gerry Lane, evoluţionist prin intuiţie, chimist prin curiozitatea cu care abordez rezultatele neaşteptate ale experimentelor strict legate de mutaţiile genetice, umanist prin structura morală şi sufletească, având mereu respect pentru tot ceea ce înseamnă ştiinţele exacte. Datorită mie, penetrând cu un rar instinct de cercetător toate ariile pericolelor necunoscute, răul acestei lumi are în faţă un adversar abordabil pe care este obligat să-l învingă pentru a menţine distanţa faţă de un nou capitol al medicinii.

Supravieţuirea, lupta mea împotriva contactării virusului, este prima finală dintr-o lungă serie de certitudini izvorâte din scormonirea tainelor ţesute în jurul întâmplărilor neaşteptate. Partea dificilă este să văd firimiturile ca indicii. Ceea ce cred că am văzut - cel mai brutal aspect al virusului, se poate dovedi a fi tocmai fisura din armură.

Poezia mea aplicată unei medicine defensive, psihologizate, şi totuşi creștină, bazată pe iubirea milostivă a celui aflat în suferință, are un univers genetic propriu, unind mai multe celule şi mai multe afecţiuni într-un eveniment unic cu final unic. Iar condiţia mea de artist în ale găsirii fundamentului oferit de versurile enigmatice ale naturii, căci numai natura are leac pentru orice boală gravă şi pentru orice afecţiune severă, rezidă din viteza cu care se propagă virusul, acest magnific exemplu de creare a unei conexiuni cu cauzele tulburărilor neuro degenerative ale bolii ce afectează celelalte conexiuni ale sistemului nervos central.

Leadership: Concluziile cuvenite din lărgirea orizonturilor tale de cunoaştere pot să transpară în imaginea unei adevărate forţe a naturii, prin asociere cu speranţa de viaţă pe care ţi-o estimează interpretarea pozitivă a unui rol de grea şi aspră răspundere?

Oare din punct de vedere strict legat de capacităţile mele fizice şi intelectuale care e direcţia în care merg dacă nu aş putea explica legătura dintre afecţiunile complexe ale subiecţilor contaminaţi şi boala mortală datorate acestei bacterii înşelătoare, acestui cancer de tip invaziv?

Încă de acum îmi vărs amarul pasiunii mele pentru depistarea erorilor genetice din alternări ale momentelor dureroase şi efectele negative ale fenomenelor naturii, care creează nevoia adâncă de înălţare a şanselor de vieţuire după toate legile aspre ale ştiinţei. Nu voi asista ca martor la sfârşitul lumii, nici nu voi recurge la învinuire, nu voi admite să fiu mesager al celor petrecute. Ci voi juca rolul unui interpret al limbajului semnelor naturii.

A înţelege natura fenomenului înseamnă a-l şi explica. Aş fi tentat să cred că selecţia naturală m-a păstrat pe mine ca un sistem suplimentar de control al longevităţii acestei lumi şi al speranţei de viaţă. Maybe, I am the Legend. Şi, pesemne că rolul de mare răspundere care îmi revine, ca supravieţuitor, ca om de ştiinţă, este acela de a fi eu însumi mai puternic faţă de ceea ce mă poate înrobi: laşitatea de a mă lasă cuprins de menţinerea vie a aparenţelor.

Leadership: Atitudinea ta faţă de ceea ce ai de înfăptuit printr-o fază de forţare a limitelor de competenţă se cere a fi diagnosticată prin vestirea a ceea ce lași în urma ta?

Esenţa unei vieți autentice, prin asumarea conştientă a importanţei păstrării propriei verticalităţi, chiar dacă aceasta presupune o sfidare a ordinii unei lumi bazate pe realităţi secundare, este caracterizată de o predominanţă a emoţiilor de tipul *„ voi face tot ce pot pe fondul a ceea ce sunt constrâns să schimb "*.

În natura acestei puteri de asumare a unei poziții clare de responsabilitate se prezintă de fapt structura de concepție a unei megastructuri de credință ce beneficiază de miracolul revelării unui nou sens de a fi şi a unui nou statut în lume.

Marea provocare a cunoaşterii, lăsând deoparte interpretarea diverselor adevăruri ştiinţifice, se poate evalua în măsura în care reușești să protejezi și să extinzi natura a ceea ce te particularizează prin prisma a ceea ce lași în urma ta ca descoperire.

Iar ceea ce lași în urma ta, axându-te pe construirea unei puteri de mare rezonanţă prin propria ta vieţuire, este o reflectare a experienței de a găsi noi modalități de a vesti tuturor „miracolul" unui nou început.

Cea mai avansată cunoaştere, dominată în mare măsură de credinţa în ceva care poate fi formulat printr-un control suplimentar al longevităţii, mai ales dacă se va ajunge la găsirea unui elixir al nemuririi, se poate identifica cu omul care reușește să se transforme dintr-un ostatic al supravieţuirii într-un maestru al supravieţuirii.

Înainte de a-ţi măsura evoluţia în cadrul leadershipului încearcă să supravieţuieşti ambiţiei de a te autodepăşi în faţa unui miracol care sfidează regulile ştiinţei, din care răzbate revelaţia unei realităţi nebănuite.

Liderul supradotat este un model al regândirii condiţiei de muritor într-un cadru de evoluție care conturează „miracolul" supravieţuirii.

Una din trăsăturile specifice leadershipului de nivel înalt este să dai refresh la condiţia ta de muritor printr-o vestire a miracolului supravieţuirii, până ce această condiţie devine un element indispensabil actului de a te releva celorlalți ca o mișcare a gândirii care înnoieşte şi regenerează speranța de viață.

*** Notă:** World War Z

Life

On August 30, 2017

Prezintă-te întregii lumi sub o identitate făurită după propria înfăţişare, lăsându-te condus de raţiunea de a întruni condiţia profunzimii operei tale.

Încercam să-mi clarific poziţia faţă de concepţia cu privire la intervenţia arbitrară a divinului în procesul creator al vieții, în comparație cu cel al compunerii unui univers personal, particular, în care totul era circumscris dimensiunii materiale a esteticii, prin intermediul unui proces de reîncarnare a sufletului în sânul unui organism nou născut. „What is on your mind? / Are your feelings gone?"

Datorită intervenţiei fanteziei, pentru care numai un artist simte adevărată plăcere, am ajuns în cele din urmă să capăt măiestria transformării materiei într-un mai amplul perimetru al viului, în numele regăsirii mele în eternitatea unei iubiri pure, înlănţuită în totalul puterii de atracție cu neputință de definit în cazul dimensiunii empirice a științei. „Time is getting cold / What is going on?"

Dintr-o dată, toate elementele formulei matrice ce calculau mai multe rezultate la parametrii unei entităţi gând-formă, atât de complexe şi infinite încât numai Dumnezeu le-ar înţelege, s-au adunat într-o îmbrățișare frăţească *In...the name of love* , manifestându-şi apartenența comună la un univers ce le împingea la marginile lui: „Need to see it clear / Life is changing."

Era nevoie să fiu posesorul unei concepţii estetice unitare, proprii şi originale, să realizez o situare istorică a acesteia la inovaţiile momentului în cazul unei densităţi mai mari de sarcină electrică distribuită pe o suprafaţă verticală, care să asigure posibilitatea de determinare raţională a distincţiei şi bunului gust. "Why are you doing things, All the things you do?"

Iar după multe încercări și eşuări, am reușit să-mi contruiesc cu minuţie propriul personaj, la limita dintre incredibil şi verosimil. O figură de stil în cadrul spectacolului plăsmuirii. O formă de energie supusă evoluţiei. O reprezentare umană închipuită în ipostaza unui humanoid. Un câmp de forţe electrice dotat cu calităţi sufleteşti. În sfârşit, el trebuia să reprezinte un simbol al seducţiei desăvârşite exersate virtuos prin experimentarea unor valori de dorinţă, fără de care nu se poate naşte tentaţia unei supremaţii absolute a tinereţii: "Everybody needs somebody to love, to love".

Leadership: Te recunoşti învins de tentaţia spiritului creator de a te regăsi într-o imagine a dedublării care împleteşte virtualul cu realul până la confundare?

Situându-mă la oarece apropiere de triumful mult aşteptat, desăvârşind producţia unei gene transformată cu ajutorul legilor fundamentale ale geneticii obţinute de Mendel, am avut privilegiul, să spunem, de a privi totul ca pe un tablou, mişcător prin ceea ce oferă văzului, simţindu-mă la fel de implicat afectiv întocmai ca artiştii ce îşi găsesc muza în propria lor creaţie.

Ideea de a construi un humanoid, cu toată grija extraordinară pe care şi-o pune un genetician în conducerea experienţelor, cântărind produsul format din utilizarea materialului proteic elastic şi energia rezultată din arderea materiei solide, era generată de tendinţa către unitatea dintre idee şi imagine. Devenind manifestări ale unui nou tip de voinţă, concretizată într-o desăvârşire a creaţiei, cu proiectarea omului în lumea pe care Dumnezeu i-a pregătit-o, dar nu i-a putut-o oferi până atunci: "Life will never be the same".

Opera de artă este o comparaţie între ficţiunea care pune un accent nefiresc de mare pe factorul abstract şi punctul de vedere al vieţii reale în care elementele de conştient şi afinităţile instinctive sunt întreţesute în relaţii de putere particulare.

Actul de Creaţie este o luptă interioară din care răzbat înstrăinarea omului de identitatea sa și ataşamentul de un model de lume virtuală bazat pe prototipul experimental al unei împliniri care nu e materială, ci spirituală.

Frumosul şi sublimul, la intersecţia dintre genetică, biochimie şi fizică, unde indicatorul de avertizare îl constituie doar garanţia artei, constituiau cauza apariţiei personajului legat indisolubil de creatorul său.

Pentru a înţelege mai bine ecuaţia unei existenţe împlinite, ele trebuiau cuprinse între focarul de imagine care nu provoacă orbirea, împietrirea totală a sufletului, iluzia unei măreţii vremelnice. Şi focarul unei corespondenţe cu divinul din care transpar viziunea unei mecanicități ce funcţionează în interiorul persoanei, viziunea unei noi condiţii de etern căutător a omului de geniu şi viziunea unei ordini strict raţionale a universului.

Ce anume răzbate din multitudinea de efecte ale tensiunilor de atingere dintre cele două dominanţe estetice, altceva decât o experienţă de dedublare? Cum bine remarca cineva pe net: *"Robotul este o metaforă care desemnează trupul, iar Iubirea este ceea ce însufleţeşte trupul."* Nu-i de mirare că destinul meu şi cel al creaţiei mele căpătau o temelie comună ce anunţa includerea mea în rândul unei lumi fantastice.

Dedublarea în leadership este la fel de remarcabilă ca actul de creație: privește concesia acordată artistului de a se prezenta întregii lumi sub o identitate făurită după propria înfăţişare, dar lăsându-se condus de raţiunea de a întruni condiţia profunzimii operei sale.

Iată-mă așa cum am devenit: artist, genetician, biochimist, fizician, inginer și arhitect, creând o nouă formă de viață în lumea informaţiei și a invenţiilor. Încearcă acum să ți-l imaginezi pe Dumnezeu. Oare nu este el egalul meu?

Existența lui Dumnezeu este mecanismul intim al actului de creație din care se naște iubirea faţă de extinderea fiinţei dincolo de marginile ei.

Life este pretenţia unui căutător al sensului vieţii de a se ridica la nivelul artistului excepţional. Ea se vădeşte a fi întemeiată atunci când încercările căutătorului de a se uni cu propria lui natură dumnezeiască, pentru a forma o adevărată fiinţă divino-umană, au ca finalitate o minune a creaţiei.

*** Notă:** Haddaway - Life

Source: https://neculaifantanaru.com/life.html

Light of Darkness

On Martie 25, 2016

Nu-ți dori niciodată să pleci, când ai de ce să rămâi.

Sunt un om mort întru reproşul şi lauda a ceea ce scriu, fiindcă de fiecare dată când mă exprim, cu pasiune, cu zel, cu poftă de noutate, ca și când aş rămâne singur în sfera unei ştiinţe alternative, când caut o idee prin întrepătrunderea cu un punct de vedere atotcuprinzător, simt că mă prăbuşesc în deriva unei crize, într-un abis fără sfârşit.

Asemenea unei inscripţii de pe scoarţa unui copac care creşte odată cu arborele, îmi amplific nefiresc de mult răbdarea de a însera în articole tot ceea ce, din punctul de vedere al unui realism extins, înţeles că imitare a trecerii mele prin timpul acestei lumi, trebuie să fie considerat semnificativ pentru cititori. Teama de a nu fi înţeles, este o moarte chinuitoare.

Se va păstra oare în mine, îndeajuns de mult, până în timpul unei deplasări spre alte situaţii care înlocuiesc realitatea, spre alte zone ale înţelegerii, capacitatea de a sluji, aşa cum se cuvine, unui stăpân credincios - această plăcere aparte în depanarea gândurilor, întărindu-mi credinţa că sunt deasupra lucrurilor - tu, umbră uriaşă, care-mi adresezi întrebările şi tot tu îmi furnizezi răspunsurile?

Şi tot mereu, mintea îmi livrează un impuls, în lumina unui apus parcă ireal: *"Omul niciodată nu trebuie să plece, când are de ce să rămână."*

Leadership: Îţi asumi consecințele practicării unei estetici a reflectării realităţii care te obligă la contrariu, ca expresie a năzuinţei tale de sincronizare cu trăirile cele mai adânci în contextul prelucrării materialului de prezentare al unei noi perspective de autocaracterizare?

Scormonind uşor într-un punct care se găseşte la o distanţă infinită de un calcul raţional diferenţial, pot să deduc expresia potenţialului datorat unei sarcini livreşti distribuite faţă de un alt punct, apărut clar în minte şi în suflet, apropiat chibzuinţei de a da viaţă unei idei care face înconjurul lumii.

Sunt propriul judecător, alături de rânduiala pe care o dau cuvintele pline de sens, calea spre putere, asemenea unui vârf de săgeată străpungând infinitul, sau precum lama de cuțit ce taie-n carne vie. Responsabil, îmi dau o sentinţă ce nu poate fi nici atenuată, nici agravată de vreo percepţie eronată a profunzimii infinite, ca atribut al realităţii transcendente.

Sunt mort în raport cu duritatea cu care îmi aleg modul de exprimare şi expresiile, prin contact cu posibilitatea de a fi perceput drept un punct fără dimensiuni ori drept o infinitate de goluri mici. Singura realitate care mă obligă la contrariu, ca un soi de interpretare greşită a experienţei de viaţă care mă roade pe dinăuntru şi ma consumă aproape total, este dată de tendinţa autojustificativă de a mă complace într-o stare de reflecţie tot mai evident şi mai asumat filosofică, încercând totodată a mă însenina printr-o formă de expresie artistică.

Cititorii mă privesc de multă vreme cu suspiciune şi se întreabă cel fel de lucruri se petrec în mintea mea, oare ce ascunde fiecare din colţurile ei, dacă nu altceva decât îngrozitoarea boală de a zdruncina adevărurile unei ştiinţe neînchipuit de stranii, la originea dintre *"acolo unde ştii că nu va ajunge nimeni"* şi *"acolo unde totul se pierde"*.

O aventură destul de riscantă, aş zice, pe ritmurile Light of Darkness, din care răzbate mesajul triumfător, plin substanţă: *„ He discovered the cure, this is his legend* .”

În acest caz, materialului de prezentare al unei noi perspective de autocaracterizare, ca atribut al stărilor emoţionale care afectează decizia de a schimba atitudini în faţa vieţii, cuprinde iscusita punere în prim plan a ceea ce trebuie să fie experimentat într-o lume plină de angoase, faţă de ceea ce trebuie să fie învăţat ca o investiţie pentru viitor.

Leadership: Eşti în stare să excluzi golul din adâncul sufletului tău prin blurarea unei imagini într-o zonă de selecţie a propriilor valori, atitudini şi comportamente, încât să surprinzi valabilitatea unei concepţii “nobile" asupra virtuţii care îţi procură împlinirea?

Încă din 2006, când am luat scrisul în serios am fost cuprins de o teamă inexplicabilă - sub efectul unei forțe interne obsesionale, ameninţat de nelinişte, de culpabilitate, un fel de câmp de circulaţie conservativă, în acord cu relaţia dintre cuvinte şi înţelesurile lor. Ca şi când întregul lor ar fi fost un obiect făcător de minuni, care, odată ajuns pe mâini greşite, s-ar fi putut transforma într-un pericol.

Teama izvorăşte din neştiinţa modului cum îmi sunt interpretate cuvintele. O să încerc un descântec, o pastilă anti dureri de cap, pentru a mă proteja de ea, în semn de eliberare şi distanţare, prin recitarea unui pasaj regăsit în romanul "Dervişul şi Moartea" de Mesa Selimovic:

"N-am să te las să mă tulburi, nălucă. Rămâi mereu aici între aceste stânci, ca luna, ca râul acesta, ca semiluna în minaret, ca o vedenie luminoasă. Ai umplut locul acesta cu făptura ta, ca pe un aşternut l-ai îmbibat cu parfumul tău înşelător şi mortal. Am să plec în lume, în alte ţinuturi, acolo unde nu eşti, nici chipul tău n-o să-l mai port în mine."

Adesea, mi se pare că sunt asemenea unui proiect artistic ce-şi propune abordarea prin mijloacele artei a esenţei manifestării propriilor intenţii, lansându-mă în urmărirea dorinţei de a ajunge la o nouă expresie a identificării mele cu o anumită constantă care produce rezultate de fiecare dată. Aceasta admite ca potențial de referinţă interacțiunea dintre ceea ce cred că știu despre mine și ceea ce cred că merit să trăiesc prin ceea ce transmit.

Curajul de a folosi estetica - cea mai profundă expresie a creativităţii într-un sens mai larg, și astfel de a o îmbogăți sau de a o sărăci prin trăirile cele mai adânci, este de fapt acea voce neliniștită căreia uneori îți este greu să-i rezisti, care îți spune la sfârșitul zilei: „Trăiește” sau „Mori”. Într-un sens concret, continuă să faci progrese sau lasă-te păgubaş.

Singura concepţie “nobilă" asupra virtuţii care îmi procură împlinirea poate fi exprimată astfel: “Asumă-ți riscul de a te confrunta cu trăirile tale, mai ales cu punctele de vedere expuse în opera ta, încât să diminuezi efectul care poate genera, simultan, o anumită forţă, ca şi o slăbiciune teribilă".

Blurarea unei imagini într-o zonă de selecţie a propriilor valori, atitudini şi comportamente, vizează un minim de privacy în condiţiile unei exteriorizări de personalitate care te obligă la sinceritate în dezvăluirea unor sensuri şi motivaţii ascunse care nu-ţi îngăduie să te regăseşti în scenariul realităţii pe care ţi-o doreşti.

Light of Darkness este curajul de a-ți învinge teama de a nu fi nivelul aşteptărilor altora, atribuindu-i valoarea de criteriu de existență a creației pe care o produci, în funcție de distanţarea sau apropierea de acel punct în care te întrebi ce anume te leagă de viață.

Iar întotdeauna curajul îl îndeamnă pe omul înzestrat cu multe virtuți: *„Nu-ți dori niciodată să pleci, când ai de ce să rămâi.”*

*** Notă:** Suntree - Light Of Darkness

Lily Was Here

On Iunie 29, 2017

Asigură-ţi integrarea într-un mister care-ţi testează limitele între ceea ce te reprezintă ca artist și ceea te înalţă la cer.

Mă aflam în prezenţa unei noi diversiuni atipice, lansată de o aprofundare a sensului noţiunii de "afectare" în faţa absolutului în materie de întruchipare a perfecţiunii. Cumva, mi se părea că trăiesc într-un dispreţ vădit faţă de întunericul fără spaţiu şi fără timp, nefavorabil evadării personale din iadul unei utopii progresive. Iar ceva era în stare să mă energizeze cu asigurarea posibilităţii de revelare a misterului, mereu transformându-se în altul, intrând în obiectivul cunoaşterii şi oferindu-mi preţuire şi nemurire.

Emoţia pe care o resimţeam, ca un ecou de gong, pe care încercam s-o comunic în faţa misterului, se alimenta prin intermediul unei ficţiuni verosimile. Ca și când ar fi trebuit să descopăr faţa unui Dumnezeu mai adânc, aflat tot timpul în mine, testându-mi capacitatea deosebită de a realiza ideea și simţământul nu direct, prin faptă, ci printr-o redare poetică.

Forța care te inspiră este un triumf asupra mândriei de a te recunoaşte mulțumit de tine ca aparţinând unui mister mai înalt pe care nimeni nu este în stare să-l rezolve cu adevărat. Precum ascultarea unei muzici liniştitoare venite de dincolo de tine, din sfere necunoscute, care te înalţă şi te purifică în acelaşi timp.

Totuşi, pot să vă ofer măcar o impresie a ceea ce mă făcea mai creativ, alături de magnifica dovadă a unei autentice simţiri, ca fiind cea mai nouă teorie a misterului în planul fanteziei pe care o aveam atunci, cel mai intens suflu de viaţă care mă împingea tot mai mult înspre nemăsurat.

Şi o aveam nu de la un înfăptuitor de lumi care contribuie la conturarea unui spațiu misterios, nu de la un filozof al artei, nu de la un teoretician al simbolismului sau de la vreun mare critic de direcţie în prelungirea axului unei întregi existenţe. Ci de la o notă de originalitate, de la o operă de mare rafinament artistic, transpusă într-o notă de nebunie asumată, în care totul era posibil, chiar dacă ecoul se anunţa unul extrem de încins.

Leadership: Ai mai avea revelaţia unei noi identităţi dacă ai conştientiza că ceea ce te delimitează și te defineşte depinde în mare parte de ceea ce se găseşte în caracterul fragmentar al momentului?

Această stare plină de graţie, de înălţare, şi ambiţia de a avansa în această direcţie, veneau de la o combinaţie de saxofon şi chitară acustică, pe ritmurile unor versuri oarbe ce puteau fi înţelese numai prin raportare la un soi de zbor peste acoperişul lumii, la un strop de fericire pe aripile vântului sau la un divin care se autoexilează în lumea fizică. Sub o singură denumire "Lily Was Here".

Era tot ceea ce mă emoţiona în plan personal, precum sublimul unei forţe căreia nu îi poţi decât admira măreţia, dinspre care poţi simți veşnic o ciudată chemare cu acea luciditate care te face să te întrebi: cine ești? Completată de simţul artistului cu acel caracter fragmentar al momentului surprins între o călătorie memorabilă în timp și corolarul unei raţiuni abstracte cu posibilitate de transpunere în plan real.

Era expresia ritmică a nevoii de a mă situa la polul opus al existenţei imediate, pe refrenul

adâncirii în mrejele seducătoare ale poftei de a gusta din gloria unui moment de genialitate, după care implicit apare dependenţa de un extaz infinit. Reflectându-se în felul cum un artist contopeşte şi prelucrează laturile diverse şi contradictorii ale realităţii în modul propriu de receptare generală a lumii.

O aveam în suflet, în deplinătatea unei libertăţi de spirit fermecătoare, cu un început şi parcă fără sfârşit, într-un replay continuu, deseori de neînţeles pentru gândirea logică, dezvăluindu-se doar privirilor inspirate ale artistului care-şi trasează noi perspective în funcţie de impulsul primit de la Univers. Era ambrozia pe care o beau doar zeii.

Leadership: Poți să-ţi vezi propria imagine oglindită în altcineva faţă de tot ceea ce te ridică într-o clipă la înălțimi nebănuite anterior?

Vechii cabalişti, vrând să-i dea lui Dumnezeu un merit în plus, spuneau că lumea a fost creată din dragoste. Însă pe ritmurile unor înălţimi de sunete auzite numai de EL, în variaţiunile pe tema relaţiei dintre delicateţea unei arii intense şi expresive, şi bogăţia creativă a improvizaţiilor.

Ori această voce universală care reînnoieşte înflăcărarea unei îndatoriri exagerate de a decide mişcările timpului pe lungimea de undă a sensibilităţii, a inteligenţei, a imaginaţiei şi purităţii, chiar dacă i-ai măsura intensitatea, tot ai mai avea destul de pătruns până în adâncul ei ca să-i recunoşti desăvârşirea.

Desăvârşirea este realitatea pe care ți-o ataşezi din tolba unei imaginaţii fără sfârșit ale cărei săgeți nu trebuie să-ţi rănească mândria de a reuși integrarea într-un mister care-ţi testează limitele între ceea ce te reprezintă ca artist și ceea te înalţă la cer. Pe această linie, identitatea mea părea mai degrabă o însuşire a unei voci care făcea posibilă auzirea melodiei universului, integrată în gama efectului de reverberaţie, sau a unui delay nesfârşit, ca o odisee a rememorării unei existenţe dedicate comuniunii dintre culturi şi mentalităţi, dincolo de timp şi prejudecăţi.

Ştiam din prima clipă când am urcat pe treptele scării spiralate ce duceau spre înălţimea sunetului şi ritmului ei seducător, ameţitor şi nemuritor, căutând în infinitul spaţiului din mine înţelesurile înrădăcinate de la începuturile lumii până în prezent, că-mi pot pierde orientarea. Mă îndrăgostisem de plămada vie a unei sensibilităţi adânci din ingeniozitatea unei creaţii pure, la fel cum Pygmalion s-a îndrăgostit de o statuie de marmură. Diferenţa constă în semnalul de înviorare și în mesajul pe care fiecare din ele îl amplifică eventual.

Şi ori de câte ori simt că vreau să mut munţii din loc, când încep să mă cufund într-un vis etern asemenea păsării care se roteşte, apoi se înalţă sus, desfăcându-şi puternicele aripi deasupra lumii, tot de atâtea ori inima, plină de misterul pe care numai Dumnezeu îl emană din prea plinul universului, se simte datoare să-mi răspundă pe notele unei arii pline de farmec: „Lily Was Here".

A-ţi vedea propria imagine oglindită în altcineva mai măreţ decât tine înseamnă să accesezi acea intensitate a sensibilităţii care te motivează să vezi în propria ta viaţă cum se reflectă o temă, o idee, o perspectivă care subliniază asocierea cu vocea universală a lui Dumnezeu.

Lily Was Here este momentul forțelor de inspiraţie ce se poate determina cu ajutorul expresiei: *vis + simţire = artă* , în practică fiind posibil de aplicat numai dacă adevărata lume a infinitului din tine este creaţia unui mare artist, Dumnezeu.

*** Notă:** Dave Stewart and Candy Dulfer - Lily Was Here

Source: https://neculaifantanaru.com/lily-was-here.html

Limbajul mobilizator al leadershipului

On Martie 07, 2009

Orientează-ţi demersurile spre „o zonă cheie de rezistenţă” care să fie în măsură să te motiveze şi să-şi pună în valoare potenţialul.

Napoleon Bonaparte (1769-1821) este unul dintre cei mai mari conducători militari din toate timpurile. Şi-a depăşit condiţia militară şi a devenit împărat al Franţei, totodată a devenit cel mai puternic conducător din Europa. Dar n-ar fi putut niciodată să ajungă la un nivel înalt de leadership, n-ar fi reuşit niciodată să urce treptele ierarhice dacă nu s-ar fi hotărât să fie un lider cu un rol bine determinat în circumstanţele date.

El a făcut dovada măiestriei sale de a conduce prin inteligenţa sa tactica şi prin modul său carismatic de a interacţiona cu oamenii încă de pe vremea când era un simplu caporal. Porecla de „Micul caporal” (Napoleon avea doar 1,65 m înălţime) transformându-se într-un apelativ de simpatie şi admiraţie a soldaţilor faţă de geniul militar. Era posesorul unei minţi lucide şi penetrante, al unei imense puteri de concentrare şi al unei energii extraordinare, îi era foarte uşor să-şi impună punctul de vedere. Iar cumpătarea, moderaţia şi un liberalism social i-au întărit şansele la promovare.

Leadership: Sensul profund pe care îl atribui eroului din tine este legat de ceea ce surprinzi în timp ce totul trece, gândind şi făcând planuri prin prisma efectelor pe care le are mesajul tău asupra celorlalţi oameni?

Ca să ai succes trebuie să câştigi respectul oamenilor. Poţi exercita o puternică înrâurire asupra lor în funcţie de poziţia pe care te plasezi în categoria persoanelor cu grad crescut de influenţă, cu capacitate mare de convingere. Puterea ta de influenţă face parte din structura cea mai intimă a leadershipului tău care îţi pune în evidenţă culoarea personală a propriului tău Sine, mai ales trăsăturile „sculptate” cu profesionalism în propria ta persoana.

Aşa cum un pictor dozează culoarea cu mai multa intensitate, fără a ştirbi câtuşi de puţin perspectiva în care se situează componentele – tot aşa şi personalitatea ta, trebuie s-o dozezi cu multă intuiţie, diplomaţie şi tact, cu multă ambiţie, cu simţ de convingere, cu mult echilibru, fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care împărţi cu ceilalţi şi fără să ştirbeşti câtuşi de puţin impresia de continuitate în felul în care te raportezi la ei, la aşteptările lor, la ceea ce poţi face tu pentru a-i uni în jurul unui scop comun care să-ţi asigure recunoaşterea superiorităţii.

Totul trece, dar lasă urme. Totul trece, dar nu totul se uită. Mesajul pe care ni l-a transmis Napoleon după ce-a ajuns la putere s-ar putea formula astfel: *"Nu te lăsa condus de alţii, ci lasă-te condus numai de raţiune."* Ceea ce vei deveni depinde de oportunităţile pe care situaţiile complicate ţi le oferă, încât să treci peste ceea ce te ţine în loc şi să chemi în ajutor acea simţire aparte a fiinţei netrucată de efectele civilizaţiei moderne. Mai trebuie luată în calcul şi acea simţire a faptului că te afli înaintea Domnului.

Sensul profund pe care îl atribui eroului din tine este legat de ceea ce surprinzi în timp ce totul trece, gândind şi făcând planuri prin prisma efectelor pe care le are mesajul tau asupra celorlalţi oameni. Deci încearcă să observi lucrurile în integritatea, unicitatea şi dinamica lor. Asta valorează mai mult decât imaginea pe care mintea ta o construieşte despre sine şi despre realitate.

Leadership: Ar trebui să te bazezi pe o abordare prin care eşti pus în faţa propriilor tale

percepţii despre limitele tale, despre ce crezi că e posibil să obţii şi ce nu într-o situaţie în care trebuie să alegi între stimulul care te determină să acţionezi şi vulnerabilităţile la care vei fi expus?

Napoleon a ştiut să găsească o măsură justă, pe axa incoruptibilă şi bine determinată a personalităţii sale, pentru a făuri o forma de leadership reprezentativ – încă de pe vremea când era un simplu caporal. Şi tu trebuie să adopţi, în mod deplin şi definitiv o totală schimbare, o totală reînnoire a personalităţii tale ca să te diferenţiezi de ceilalţi – printr-o mentalitate sănătoasă şi un punct de vedere bine exprimat, care să prezinte valabilitate şi să fie acceptat.

Încercarea ta de a te raporta la ceilalţi e ca şi cum te-ai angaja pe un drum abia explorat de tine, dar pe care trebuie să-l străbaţi până la capăt, păşind pe el cu o siguranţă desăvârşită. Drumul pe care s-a angajat Napoleon la începutul carierei sale a fost unul aproape necunoscut, dar stabilindu-şi priorităţile şi modul de acţiune spre „o zonă cheie de rezistenţă" în măsură să-l motiveze şi să-i pună în valoare potenţialul, o zonă în care să predomine eficienţa şi rezultatele deosebite ale leadershipului său, a devenit ceea ce istoria aminteşte mereu: un mare conducător.

Este vorba, aşadar, în primul rând de o diferenţă de "conţinut" a personalităţii, de o diferenţă de mesaj pe care îl transmiţi prin intermediul leadershipului tău, apoi este vorba de acea disponibilitate de a-ţi cultiva acele capacităţi, puncte de vedere şi atitudini care sunt căutate de ceilalţi.

A fi un lider înseamnă să fii apreciat pentru întorsătura lucrurilor, înseamnă să ai conştiinţa directă a celor nevăzute, a celor trecute şi a celor viitoare, înainte să te ancorezi la realitatea lumii pe care ţi-a pregătit-o Dumnezeu.

Limbajul mobilizator al leadershipului scoate în evidenţă priceperea ta de a te face cunoscut prin intensitatea cu care acţionezi, din timp, pentru a-ţi asigura reuşita. Rolul hotărâtor în alegerea ta, ca lider, îl are modul în care îţi foloseşti cel mai bine potenţialul, modul în care îţi dezvolţi imaginea de sine şi valoarea personală - în aşa fel încât să răspunzi aşteptărilor oamenilor. Joacă-ţi rolul pe care l-ai acceptat liber şi neconstrâns de nimeni, pentru a străluci asemenea unui actor datorită căruia reprezentaţia capătă calificativul excelent şi impresionează publicul într-un fel deosebit şi memorabil.

Concluzie: În leadership, dacă intenţionezi să obţii succesul mult dorit, pregăteşte-te din timp, autodisciplinează-te şi nu te abate de la drumul şi scopul propus. Folosind un „limbaj interior" mobilizator, dar stabilit într-o „zonă cheie de rezistenţă" la oscilaţii emoţionale mai ales printr-o disciplinare permanentă, vei câştiga respectul şi aplauzele la scena deschisă.

Source: https://neculaifantanaru.com/limbajul-mobilizator-al-leadershipului.html

Limbajul Secret al Leadershipului (II)

On Februarie 18, 2011

Obişnuieşte-ţi sufletul cu conştiinţa prezenţei ascunsului, învăţându-l să cunoască realitatea invizibilă după traversarea lucrurilor vizibile.

Ce transformare ! Îţi aminteşti finalul filmului " *Pretty woman (1990)* "? Atitudinea managerului s-a schimbat dupa ce Vivian si-a avansat transformarea de la o atitudine de prostituata la o atitudine de Lady. De data aceasta exprima mulţumire şi mândrie, fiind pătruns de acea admiraţie sinceră şi totală faţă de Vivian, găsind în ea una din persoanele cele mai interesante dintre toate pe care le-a cunoscut vreodată.

Managerul îi sărută mâna cu acea prudenţă delicată cu care atingi ceva gingaş şi privind-o în ochi plin de admiraţie sinceră, i se adresează cu voce caldă, pe un ton blând şi chiar tandru, şi cu o urmă de părere de rău în suflet:

- Vivian, a fost o plăcere să te cunosc. Vino şi vizitează-ne câteodată. Şi, mai mult decât atât, îi pune şi limuzina hotelului la dispoziţie s-o ducă oriunde vrea ea.

Aşa cum biserica are datoria să le mântuiască oamenilor sufletul, tot aşa leadershipul de calitate are menirea să-i transforme pe lideri în oameni mai buni. Calea cea mai sigură şi cea mai eficientă de a-i determina pe ceilalţi să nu te mai considere o persoană cu autoritate şi neprietenoasă este să te exprimi în acord cu propriile lor sentimente. Lăsându-i să se acomodeze cu prezenţa ta, cu leadershipul tău, mulţi dintre ei îşi vor schimba atitudinea si mentalitatea.

Leadership: Îndrăzneşti să dai o nouă dimensiune conceptului de "Calitate" prin originalitatea de a-ţi exprima poziţia faţă de mijloacele revelatoare de producere a expresiei numită "Valoare de resetare"?

Până la urmă managerul s-a îndrăgostit de ea. Toate la el afişau o expresie de fericire, atât de desăvârşită, atât de pură, fiind profund încântat că a cunoscut-o. Într-un fel chiar i-a părut rău că nu a comunicat mai mult cu ea pe timpul şederii ei acolo.

Managerul a perceput adevărata esenţă a tot ce exista bun în Vivian, a aflat adevăratele ei dorinţe. Şi-a dat seama ce fel de persoană era ea, care era firea ei adevărată, care erau aspiraţiile ei, a intuit care erau intenţiile ei – acelea de a-şi schimba traiul, şi astfel a ajuns să-şi reconsidere atitudinea faţă de ea. A îndrăgit-o mai mult decât pe oricare client.

Cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru leadershipul tău este să-l încarci cu sentiment. Ai tendinţa să-i ţii la distanţă pe toţi cei cu care interacţionezi? Dacă da, atunci rişti să fii rănit în orgoliul propriu, la fel ca managerul hotelului.

Dacă oamenii primesc din partea ta un anumit gen de acceptare, ei îţi vor acorda un pic mai multă încredere. Fii deschis la oferta lor de a înlătura întunericul dens din sufletul tău, şi astfel vei fi scutit de multe încurcături şi neînţelegeri.

Calitatea pe care doreşti s-o aibă un om este echivalentă cu valoarea pe care ţi-o dai tu în condiţiile unei forme de revelare a unor fragmente de sinceritate pură, acele grăunțe de realitate care dezvăluie sursa inconștientă a gândurilor altfel exprimate cu generozitate.

Valoarea de resetare a profilului unui om, numai în măsura în care afli în ce limite este posibilă influenţarea lui prin sugestie şi în ce măsură pot fi potenţate sugestiile care exercită influenţe negative, coincide cu încercările sale de a trece de limitele impuse de stereotipurile de "tânăr rebel" (tributar al unei gândiri materialiste ce are în centrul ei trăirea în mijlocul lumii, a întregului).

Leadership: Dozezi cu grijă factorii favorizanți ai apariției situațiilor-sugestie şi ai inducerii răspunsului sugerat?

Pentru a ieşi din situaţiile ambigue, când nu ţi se dă să afli nimic despre cele ascunse ale omului pe care-l ai în faţa ta, trebuie să optezi de multe ori pentru alternative de moment care nu satisfac exigenţele raportării la un sistem consistent de referinţe. O astfel de altenativă are obiectiv identificarea corectă a potrivirii dintre profilul omului și atribuțiile sale, dintre empatie si obiectivitate, sau dintre contextul lui de viaţă şi contextul lui de performare.

De exemplu, analizând activitatea şi atitudinea unui om din perspectiva experienţei personale, ceea ce poate să favorizeze apariția unei nevoi nesatisfăcute de autoritate, vom constata că acel ascuns nu are nimic rău în sine, dar reclamă o anumită dispoziție sufletească și mentală care facilitează un anumit tip de comunicare realizat prin gesturi, expresii faciale, obiceiuri, reacţii, replici, tendinţe, etc.

Detaliul ascuns pe care nimeni nu-l observă din prima la un om, având în vedere că necesita o analiză aprofundată a particularităților de temperament, caracter, cultură, vârstă, etc, se poate reconstitui din consumul lui de frustrări sau de favoruri. Ce anume îţi cere el aşa încât tu să nu-i desconsideri mândria, opiniile, valorile sau nevoile? Ce anume eşti capabil să-I oferi fără ca el să-şi dorească vreodată mai mult?

Factorii favorizanți ai apariției situațiilor-sugestie, în care apelezi la un comportament de enunţare apropiat de propunere, asumându-ţi o iniţiativă, un sfat, o observaţie, sunt reprezentaţi de modul de raportare a individului la experienţele trăite prin bucurii, nu prin necazuri.

În timp ce inducerea unui răspuns sugerat, ca expresie de impact asupra psihicului uman, depinde de cât de interesat a fost individul în a-şi cunoaşte rostul şi rolul vieţii. Acest răspuns echivalează de fapt cu o recunoaştere a eşecului pe plan sentimental / social, sau cu o recunoaştere a măreţiei de a fi păstrat în suflet doar ceea ce a fost frumos şi demn de preţuit.

Omul trebuie examinat din perspectiva consideraţiilor conform cărora cu cât raportul dintre rostul pe care şi-l conferă vieţii şi rolul pe care şi-l asumă în relaţia cu ceilalţi este mai realist, cu atât imaginea despre sine este mai clară.

Limbajul secret al leadershipului desemnează maniera în care reacţionezi la sentimentele şi nevoile celorlalţi, la tot ceea ce se întâmplă în jurul tău şi la modul în care te raportezi la ceilalţi.

Exprimă-ţi pozitivismul şi încrederea faţă de toată lumea. Foloseşte o manieră personală în care să te dezvălui oamenilor - prin felul în care comunici cu ei şi prin felul în care te raportezi la nevoile şi trăirile lor. Limbajul secret al leadershipului reflectă preocuparea ta pentru motivaţiile celor din jurul tău.

Felul în care îi percepi pe oameni, felul în care îi accepţi în preajma ta, felul în care îi “alegi”,

felul în care le vorbeşti, toate acestea stabilesc dimensiunea leadershipului tău. Vei putea să te diferenţiezi de ceilalţi lideri doar dacă vei învăţa să-i asculţi pe oameni şi dacă vei lăsa timpul să-i schimbe.

Concluzie: Ca lider, trebuie să cunoşti sentimentele oamenilor, nevoile şi aspiraţiile lor. De aceea trebuie să fii apropiat lor şi alături de ei mai ales în momentele critice, şi să le dai posibilitatea să se schimbe.

Evaluează corect sentimentele celorlalţi oameni, pentru ca dimensiunea leadershipului tău să se dezvolte.

Source: https://neculaifantanaru.com/limbajul-secret-al-leadershipului-II.html

Limbajul Secret al Leadershipului (I)

On Februarie 18, 2011

Evaluează corect sentimentele celorlalţi oameni pentru ca dimensiunea leadershipului tău să se dezvolte.

Primul pas în direcţia cea mai favorabilă leadershipului este să-ţi reconsideri atitudinea şi părerea faţă de ceilalţi oameni. Lăsând timpul să treacă, cu siguranţă îţi vei forma o cu totul altă imagine despre cei ce te înconjoară. Am sa fac din nou referire la filmul " *Pretty woman* " pentru a scoate mai bine in evidenţă acest lucru.

Hotelul Regent Beverly Wilshire. La un moment dat, între managerul Barney Thompson si Vivian Ward, dama de companie a controversatului om de afaceri, Edward Lewis, are loc o discuţie. În ceea ce-l privea pe manager, era foarte hotărât să o expulzeze din hotel cât mai repede pe Vivian, care prin statutul ei de prostituată putea să afecteze reputaţia hotelului.

Fiind un om de bun simţ, cu un caracter pe măsură, managerul îi spune lui Vivian într-un mod subtil, dar folosind un ton milităresc, că va face o excepţie de la regulă şi o va accepta în hotelul său, datorită prezenţei domnului Lewis care era un client important. Însă, atunci când domnul Lewis va pleca, ea nu va mai avea ce căuta vreodată acolo.

Având statutul unui om care nu era recunoscut în acea lume "sofisticată" a luxului şi a bogăţiei, Vivian a încuviinţat din cap, întristată că din nou cineva o tratase cu dispreţ. Fusese avertizată ! Bine avertizată ! Trebuia să se supună.

Pronosticurile nu s-au adeverit. Şederea lui Vivian timp de o săptămână în acel hotel de lux nu a provocat niciun incident neplăcut, nicio controversă, niciun fel de inconvenient. Din contra, a însemnat o mare lovitură dată în special mândriei şi răcelii managerului. Căci a existat la ea o autentică voinţă care îşi trăgea seva din propriile ei aspiraţii, de a arăta că poate fi altcineva, că se poate ridica mai presus decât ceea ce era – o prostituată, şi că poate să devină o "lady". Ea a reuşit să se facă remarcată de toţi, trecând drept una din cele mai frumoase, mai elegante, mai manierate femei din acel hotel.

Leadership: Poţi să-ţi găseşti motivaţia de a fi altcineva în cazul unei imagini căreia i se atribuie în mod curent semnificaţia de "experimentare riguroasă a vieţii" ?

Dacă stăm să scrutăm spaţiul reprezentativitatii omului în care există obligaţia pentru ridicarea particularului la rang de "subiect tolerat", concomitent cu nelimitata sursă de căldură numit suflet, şi dacă căutăm echilibrul dintre predictibilitate, maleabilitate şi responsabilitate, atunci cu siguranţă nu vom putea percepe simetria dintre valoare şi pret.

O imagine căreia i se atribuie în mod curent semnificaţia de "experimentare riguroasă a vieţii", are ca element unic de analiză acea intensificare a contrastului dintre aparenţă şi esenţă, adică între ceea ce eşti în pericol să pierzi şi ceea ce eşti în stare să câştigi.

Omul căruia îi sunt ocolite meritele şi onoarea gustă din amărăciunea vieţii la fel de intens precum pictorul ce captează atenţia prezentându-şi autoportretul: cu umilinţă şi cu revoltă.

Putem oare să punem semn de egalitate între semnificaţia pe care încercăm să o dăm celor ce ni se întâmplă, având ca efect o descărcare afectivă dureroasă, şi înţelesul pe care îl

atribuim poveştii din spatele imaginii noastre, care eludează realitatea socială? Putem încerca să vedem oamenii ca nişte obiecte de care suntem înconjuraţi, provenind din sfera unui design neconvenţional?

Dacă privim oamenii ca pe nişte obiecte rare, posedând, de cele mai multe ori, o valoare utilă şi o valoare estetică în acelaşi timp, analizând rolul capacităţii noastre combinatorii în procesul de creaţie a unui model reuşit, vom putea să compunem frumosul sau sublimul în măsura în care ele fac parte din categoria valorilor ce depăşesc sfera esteticului. Iar esteticul, după cum preciza cineva, nu avem dreptul să îl absolutizăm, ci să-l dibuim în tensiunea menţinerii la cote înalte a unor principii morale, etice, care slujesc adevărul.

Leadership: Poţi să abordezi înţelesul unei anumite acţiuni a comportamentului uman, cercetând motivaţia din care provine aceasta?

O formulă derivată din ştiinţă, care nu vizează frumuseţea pe care o poţi admira si studia privind-o minute în şir fără să te saturi de ea, este următoarea: *"Priveşte ceea ce nu ştii şi nu refuza cunoaşterea"* . Nu este vorba despre acea frumuseţe greu percepibilă, care nu aduce o mulţumire aparte decât privind-o în mod critic, ci de acea cunoaştere din spatele imaginii pe care o oferi lumii care începe cu îndoiala deplină în privinţa a tot şi toate.

Oamenii nu sunt nişte obiecte ce pot fi întâlnite în aproape toate interioarele, cu acelaşi statut practic şi cu aceeaşi capacitate de a "place". Pe care, atunci când ne plictisim de ele, în condiţiile în care preţul lor este mai redus, le putem schimba.

Suntem un cumul de reflecţii care ne pot clarifica existenţa într-o lume plină de mister, plină de culori tot mai subtile şi mai insistente, care verifică configuraţia exactă a propriei noastre versiuni a frumuseţii: interioare sau exterioare.

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem, vine din partea unui internaut: *"Avem totuşi tăria să privim în configuraţia propriei subiectivităţi şi să desprindem, de sub cenuşa îndoielii şi neîncrederii, germenii unor valori cândva dragi nouă, dar insuficient exprimate?"*

Subiectivitatea este doar o încercare de a da experienței personale un sens care să-ţi consoleze mândria. Iar valorile insuficient exprimate ţin de ceea ce decizi de faci şi de rezultatul final pe care doreşti să-l atingi, în condiţiile unei duble forme de risc: nevoia de a-ţi exprima poziţia faţă de rezultatele negative din viaţa ta şi necesitatea de a-ţi apăra principiile în condiţiile unei lipse de interes.

Leadershipul vizează modul în care foloseşti realitatea astfel încât percepţia celorlalţi despre tine să fie identică cu reacţiile tale faţă de atitudinea lor.

Limbajul Secret al Leadershipului ţine de conexiunea care se creează între percepţia despre realitatea care ghidează acţiunile omului şi lucrurile văzute prin intermediul emoţiilor, unind elemente identitare distincte în anumite condiţii discursive. Aceste elemente pot fi rearticulate diferit în anumite circumstanţe de producere a impactului la nivel de conştiinţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/limbajul-secret-al-leadershipului.html

Limita unui cercetător în spaţiul complex al ştiinţei

On Ianuarie 02, 2014

Asigură o dezvoltare continuă leadershipului, creând noi fundamente ale ştiinţei care să fie în concordanţă cu personalitatea ta.

Mă aflam într-o tainică corespondenţă cu fundamentele unei metafizici complicate, dar splendide prin rigoarea ei, după specificul încercării de a-mi exercita dreptul de a conduce un imperiul universal. Neistovit, încercam să înţeleg efectele fizice și psihice ale gândurilor care străbat cu intensitate obligaţia de a fi Alesul unei facultăţi "mai pragmatice", folosind indicatori de măsurare a progresului meu în tranziţia dintre două stări: dezorientare şi trezire.

Acestea erau necesare pentru obiective subordonate, precum constatarea unei intensităţi superioare a dinamicii creaţiei, pe care aş fi putut să le stabilesc doar printr-o reunire a diverselor interpretări, care însă făceau obiectul unor severe contradicţii. Practic, ştiinţa cu care mă ocupam, acceptarea unei noi viziuni de interpretare şi de edificare a unei arte fără opelişti, abundenţa de detalii şi emoţii pusă sub semnul prelungirii vieţii, era reprezentarea unei realităţi filtrate prin intermediul unei sensibilităţi aparte faţă de ceea ce eram obişnuit să văd.

Cu subtilitate, cu îndrăzneala temerară a unui cercetător care nu se lasă furat de aparenţe, mă apropiam de acea lumină intensă a *"Da-urilor"* , imposibil de modificat, care puteau la fel de bine să însemne " *Nu* ". Rezultanta acestor două forţe de sens contrar era o forţă care, comportându-se ca o gaură neagră ce absoarbe inexorabil materia, acţionează asupra punctului de cotitură către o nouă înţelegere a ştiinţei. Era oare acesta începutul unei experienţe de întregire a cunoaşterii?

Leadership: Poţi să-ţi înţelegi experienţele de viaţă fără să iei o atitudine de respingere a convingerii conform căreia tot ce este redat ca exerciţiu de creaţie se concretizează într-un profund sentiment de putere?

Aidoma unui fizician care, luând două sfere de plumb încearcă să măsoare forța de atracție dintre ele, am încercat să pun cap la cap piesele unui puzzle neordonat, aşa încât să determin legătura cea mai puternică, permanentă și indisolubilă dintre om şi propriul lui sine. Pe această cale am preluat, în calitate de utilizator, controlul asupra "utilajului" cel mai performant care participă la construcția universului lăuntric al omului, la modul lui de a fi.

Utilajul acesta de mare randament, tradus prin capacitatea de înțelegere nelimitată, garanția singulară a unei pătrunderi complete și uniforme la rădăcina firii omenești, dacă era folosit corespunzător ar fi putut să distileze mentalitățile până la cote infinitezimale, până la transparență, până la esență. Puternicul instrument avea şi rol de facilitare a asimilării - prelua și transporta în condiții de siguranță spre un sistem complex de analiză orice tip de armament sau muniție, orice sentiment inflamabil, orice stare de neliniște. Orice gând șugubăț trecut prin minte și acceptat ca idee. Orice vibrație. Orice manifestare care, depășind dreapta măsură, plasa Omul într-un context tensionat.

Dar m-am înşelat în multe privinţe. Nu am putut să asigur caracterul permanent al acestui utilaj, nu am putut să măsor precis parametrii acţionabili şi predictibili de caracter ai omului. Căci am fost dat peste cap de fundamentul pe care se sprijinea întreaga filozofie a tânărul cercetător Rulie Karl Frantevici: " *Faptele fără explicaţii nu pot fi socotite ştiinţă. dar nici teoria care nu este construită pe baza studiului faptelor nu se întemeiază pe experienţă, ci este pur speculativă - nici ea nu este ştiinţă.* "

De atunci nu am mai fost acelaşi. Cercetătorul s-a dovedit a fi, la rândul său, un Om. Sensul puterii pe care mi-l conferise alchimia prin antrenamentul minţii la foc intens, prin intermediul actului de creaţie, a fost dintr-o dată anulat de acea normă a vieţii care spune: "vei avea întotdeauna îndoieli în privinţa a ceea ce vezi şi în modul cum percepi ceea ce vezi."

Leadership: Poţi să stabileşti necunoscutele din ecuaţiile realităţii în care puterea ta de creaţie se autosituează în raport cu o lume de concepte suficient de bine fixată în tine, prin referire la succesiunea temporală a fenomenelor implicate în transformarea fiinţei umane?

La limita dintre imaginar şi real care intră în componenţa ideilor şi a convingerilor susținute de puternice argumente combinatorii de TRUE sau FALSE, asigurând progresul cercetărilor aflate la baza elaborării teoriilor, se află dimensiunea creativă care articulează o nouă viziune asupra omului, ca rezultat al ştiinţei. Iar această viziune trebuie să fie întotdeauna condiţionată de dimensiunea practică.

De aici rezultă necesitatea unei evaluări cât mai pertinente, făcând ajustări considerabile la estimările şi ipotezele avute în vedere în efectuarea testului de apreciere sau depreciere a calităţii subiectului uman. Două necunoscute îmi alimentau frica de eşec în activitatea de creaţie: dovada practicii unei filosofii care să transforme, îmbogăţească şi să uşureze viaţa omului şi dovada unei gândiri lucide şi a unei intuiţii excepţionale care să se concretizeze în ceva cu frecvenţă înaltă, cu trimitere la Împărăţia Logosului Divin.

Rolul unei cercetări ştiinţifice, în intenţia de a urmări modul cum se reflectă gândirea la nivelul comportamentelor şi în intenţia de a evidenţia tiparele comune din structura psihologică a omului, nu este nici să falsifice adevărul, nici să dezamăgească prin lipsa de coeziune a ideilor dobândite şi enunţate. Ci se cuvine ca ea să ofere un fir al Ariadnei, ducând, într-un labirint al diverselor interpretări, măcar spre o ieşire. Spre un punct de reazem fix. Spre determinarea un model de concepţii care să prezinte o rezistenţă corespunzătoare a punctelor de vedere elaborate, potrivite cu ponderea lor în cadrul leadershipului.

Realitatea din care este alcătuit specificul creaţiei mele este o reflecţie profundă asupra tendinţelor de metamorfozare în "Omul Nou" ale actului de interpretare a informaţiilor acumulate într-un domeniu care nu înseamnă nu doar prezent, ci mai ales viitor.

Fenomenele implicate în transformarea fiinţei umane ţin de dezvoltarea unei mentalităţi axate pe acumularea de modalităţi de exprimare într-un cadru mai larg de creaţie configurat nu numai de libertatea de gândire, cât mai ales de modalitate de atestare a valorii vieţii şi de preţul plătit pentru ca viaţa să poată fi trăită şi să aibă sens. Un exemplu de fenomen ar fi "remind yourself of your goals but it's your big dream that can really help you work hard".

Prin dezvoltarea unor noi concepţii despre "Om", îmbrăţişând cu entuziasm ori, mai exact, cu o curiozitate constructivă orice necunoscute din ecuaţiile realităţii în care el se autosituează, încercând să le interpretezi raportându-te la ceea ce are el caracteristic, vei putea să urmăreşti modul în care se dezvoltă şi consolidează propria ta gândire.

Iar acest proces de cercetare, susținut de puternice argumente combinatorii de TRUE sau FALSE care dovedesc valabilitatea şi pregnanţa constatărilor, se reflectă în raporturile dintre leadership şi luciditatea psihologică.

Leadership: Poţi faci din tine un obiect de cercetare ştiinţifică în scopul dobândirii unor capacităţi de producere a realităţii capabile să netezească calea spre revelarea unui

adevăr etern?

Dar a face din om un obiect de cercetare ştiinţifică, în mod sistematic, punându-l în ipostaza de "jucărie" pentru acele experimente ce vizează măsurarea cunoştinţelor şi a capacităţilor tale cele mai accentuate, poate reprezinta garanţia unei pătrunderi complete în spaţiul leadershipului. Acelei pătrunderi ghidate de o înţelegere matură a resorturilor psihologice şi motivaţionale care pot avea ca finalitate propria ta evoluţie.

Un obiect de cercetare ştiinţifică este destinat reprezentării unei realităţi filtrate prin intermediul spiritului de analiză pătrunzător, demn de un detectiv particular care trebuie să găsească o legătură unică între trăsăturile de personalitate ale omului şi logevitate, o legătură între un fapt ordonat şi un fapt aleator care poate produce o experienţă puternică de reflecţie despre sensul existenţei cuiva.

Căci aşa cum lemnul de esenţă tare provine numai din anumiţi arbori, tot astfel esenţa care te individualizează, varianta singulară a propriului tău eu, nu poate fi redefinită sau înlocuită, nu poate să se manifeste decât conform configuraţiei sale. Într-adevăr, poţi să-ţi îmbunătăţeşti anumite îndemânări accesând modul de gândire al altora, raportându-te la un nivel de conştiinţă mai înalt. Dar talentul nu-l vei putea mima sau cuantifica după anumite canoane.

Înainte de a fi superior celorlalţi prin aprofundarea ştiinţei, conştientizează care sunt propriile tale limite. Realizează cercetări asupra propriei tale persoane. Încearcă să pui cap la cap piesele acelui puzzle care te defineşte. Ia în calcul noi fundamente de triere a calităţilor proprii reevaluând relaţia cu experienţa acumulată în timp. Dacă vrei să asiguri o dezvoltare continuă leadershipului, încearcă să creezi noi fundamente ale ştiinţei care să fie în concordanţă cu personalitatea ta.

După tot ceea ce am învăţat de la viaţă, prin tot ceea ce am scris în decursul anilor, pot trage o singură concluzie, sub forma unui adevăr profund: "Cine nu este capabil să-și orienteze conștiința către o lume superioară, foarte avansată, acela se va adânci într-o beznă totală din care nu va mai ieşi niciodată."

Leadershipul este valoarea cognitivă a unei creaţii, fie ea estetică, fie ştiinţifică sau tehnică, care îmbracă personalitatea unui artist în utilizarea mijloacelor prin care un adevăr lăuntric poate să capete o formă comunicabilă.

Limita unui cercetător în spațiul complex al ştiinţei atrage atenţia asupra consecinţelor negative ale curiozităţii tale faţă de tot ceea ce te înconjoară, în special faţă de legile într-o stare continuă de schimbare care guvernează omul. Totodată pune în prim plan acel spaţiu de cercetare a specificului uman, mai larg sau mai îngust, care influenţează în cea mai mare măsură leadershipul.

Source: https://neculaifantanaru.com/limita-unui-cercetator-in-spatiul-complex-al-stiintei.html

Limitele unui rătăcitor în sfera întunericului

On Septembrie 21, 2012

Desăvârşeşte-ţi personalitatea printr-o apropiere mai strânsă de acele elemente ale unei realităţi benefice care conferă leadershipul tău profunzime şi creştere.

Întunericul mă învălui încet şi neaşteptat, ca o nălucă, ca o constantă din viaţa mea care rezona doar prin valoarea ce i-o atribuiam, înfierbântându-mi simţirile, punând la încercare latura sceptică şi vizionară a naturii mele.

Un glas tainic părea că porneşte dintr-o adâncime fără fund, şoptindu-mi în mod pătrunzător, sub forma unui ecou: *"Apropie-te… şezi lângă mine… contribuie la existenţa mea ! "* Îl simţeam aproape, nestingherit, superior, ca pe un punct de plecare într-o nouă aventură a cunoaşterii, ca pe un judecător gata să pronunţe o sentinţă, dar în acelaşi timp ca pe un tată iubitor, a cărui iubire pentru copilul lui este necondiţionată.

Ghiceam că ceva sălăşluia aproape de mine, o entitate care nu putea fi identificată în mod unic prin atributele sale, atrăgându-mă în propria ei cursă, întinsă cu o hotărâre ce nu putea fi îmblânzită.

Împins spre o înţelegere mai profundă, ca şi cum aş fi pus la îndoială raţiunea, substituind-o magiei, adulmecam urma unui teritoriu de mult pierdut. Devenisem şi eu un posibil teritoriu pierdut. O fiinţă prinsă într-un joc care se joacă cu formele cunoaşterii şi ale devenirii, *un voyageur à d'autres sphères.*

Leadership: Toată încărcătura ta psihică, spirituală şi emoţională din timpul unei adânciri în gândurile cele mai tainice se organizează în cuprinsul unei variabile de tip "reper"?

Ca un artist care concentrează idei ale ştiinţelor vremii în imaginile create de el, îmi menţineam vie energia, exploatându-mă pe mine însumi, atât de crunt, în lucruri pe care voiam să le valorific, dar pe care nu le controlam. Mă supuneam unui proces de evoluţie spre o dimensiune nebănuită, stabilind raporturi secrete şi matematice dintre lucruri, fără să înţeleg, totuşi, cum se aplică şi cum se întreţin toate aceste raporturi. Într-un moment în care premisele şi concluzia, fie adevărate, fie false, deveniseră foarte complexe.

Dar lumina se stinge atunci când nu te aştepţi. Voiam să fac ceva ca să ies din starea aceea, nu să mă ascund de mine însumi. E o prostie să suferi în tăcere, să tinzi spre un nespus ce-i dincolo de înţeles şi să te contopeşti cu el în ceaţa densă a întunericului.

Mă induceam singur în eroare pentru că mă profilam pe o mare în furtună, împins înspre contemplarea mai profundă a unei existenţe virtuale, în loc să înţeleg limitele propriei mele lumi. Trebuia să mă reinventez. Să-mi liniştesc covârşitorul zbucium al întregului meu univers. Să recunosc acea parte esenţială, reală, constantă, profundă din mine. Să-mi forţez maturizarea. Să-mi grăbesc transformarea.

Trebuia să-mi şlefuiesc felul de a aborda "întunericul", pentru a înţelege "lumina".

Reperul de care m-am agăţat în acele momente pline de confuzie şi agitaţie sufletească era dat de trecerea de la nivelul de a fi absorbit de mine însumi (defectul de a mă închide în propria lume de gânduri, idei şi emoţii) la un context al virtuţilor care rentează şi duc la

desăvârşire. Virtutea de a aduce în faţa minţii nişte nuanţe pe care nici o altă unealtă, în afara cuvintelor, nu le poate naşte, virtutea caracterului de administrare a unor noi principii de creaţie în literatură, erau două din părţile răsfirate ale personalităţii mele.

Leadership: Termenii şi condiţiile de utilizare a "reperelor" de referinţă pot suferi o modificare prin dispoziţiile prezentului din care se dezvoltă modul în care abordezi partea din tine care se ascunde?

Prezentul din care se dezvoltă viitorul personalităţii tale poate include şi acest fenomen de "exploatare" a unei existenţe create din întunericul minţii, a propriilor incertitudini şi ambiguităţi, dacă se poate numi astfel, care domină calităţile tale în interacţiunea concretă sau posibilă cu latura sceptică şi vizionară a naturii tale. O operaţiune în care încolţesc variantele unei dezvoltări definitorii bazate pe concluziile dezvăluirii motivului ascuns de dincolo de toate dorințele, emoţiile şi gândurile tale, care progresează în direcţia asumării unui nou rol şi a unui nou tip de relaţie cu realitatea.

Un rol de remuşcare în care trebuie să te revanşezi pentru unele greşeli, crezând că eşti dator propriei conştiinţe să te ntrebi până unde te-ai avântat cu prea multă îndrăzneală, cu voia ta, cu consimţământul tău. Sau un rol de satisfacţie faţă de toate manifestările şi gesturile pline de străduinţă şi însemnătate ale pasiunii pornite din sentimentul de mulţumire că ai ajutat la îndeplinirea unei sarcini dificile care a solicitat ce este mai bun din tine.

Tipul de relaţie pe care doreşti s-o defineşti între cele două roluri de facturi diametral opuse depinde de modul cum răspunzi la dispoziţiile prezentului construit pe locul unui trecut destul de trist dacă te raportezi numai la acele lucruri pe care vrei să le valorifici, dar pe care nu le controlezi.

Anihilarea ipostazelor şi a efectelor nedorite ale personalităţii, trebuie să înceapă cu anihilarea acelei părţi din tine, a acelei raţiuni care îţi întunecă realitatea. Poţi adăuga o valoare uriaşă potenţialului tău, poţi pava o cale spre o înţelegere mai profundă a ceea ce eşti în culisele propriei aventuri existenţiale consumate, dacă îţi înţelegi reacţiile şi nu te ascunzi de tine însuţi.

Starea de spirit în care relaţionezi cu experienţa din fiecare moment rezultă din intersectarea tuturor perspectivelor subiective din care priveşti realitatea. Iar o realitate ce te lasă dezarmat în interior condiţionează valoarea pe care o ia nivelul de semnificaţie al comportamentului în autonomia personală, care poate deveni opoziţional sau de tip criză psiho-socială.

Leadership: Valoarea caracterului tău se diminuează cu fiecare încercare a ta de a tinde spre "Un nespus ce-i dincolo de înţeles"?

După cum "scriitorul pierde cu fiecare vis povestit câte un cititor", tot astfel valoarea caracterului tău se va diminua cu fiecare încercare de a tinde spre "Un nespus ce-i dincolo de înţeles", spre o formă falsă de a-ţi manifesta potenţialul, agățându-te ca un scaiete de o rațiune imatură care te servește necorespunzător.

Vei deveni un posibil "teritoriu pierdut" în care abundă rebuturile raţionale, superficialitatea, lanţul nesfârşit de bănuieli, presupuneri, confuzii de interpretare a realităţii.

Îţi grăbeşti "transformarea? Adulmeci urma unui teritoriu de mult pierdut? Îţi forţezi maturizarea lansându-te într-o aventură a unei cunoaşteri cauzative? Îţi înţelegi limitele propriei tale lumi? Îţi recunoşti acea parte esenţială, constantă, profundă din tine care te

ghidează spre “lumină”, spre o înţelegere mai bună a ceea ce se află în spatele acelor ”discontinuităţi” reale de personalitate?

Mare dreptate avea scriitorul rus, Lev Tolstoi când a spus: “ *Toţi se gândesc să schimbe lumea, dar nimeni se nu găseşte să se schimbe pe sine ! ”*

Continuă să te dezvolţi şi să-ţi conturezi personalitatea, şi fă acest lucru fără încetare. Dar nu uita că felul cum abordezi realitatea poate să îţi ridice sau să îţi dărâme lumea interioară.

Efectul unei personalităţi care îşi împărtăşeşte experienţa devenirii într-un ritm "neauzit", dar persistent, se poate atribui unei aventuri a cunoaşterii care începe cu creşterea frecvenţei gândurilor de investigare a realităţii prin ambiguizarea limitei real-virtual şi se continuă cu schimbarea de viziune asupra sinelui.

Limitele unui rătăcitor în sfera întunericului se referă la acel proces de evaluare a propriei existenţe, a propriei identităţi, dar şi la limitele “cercetării interioare”.

Să căutăm, să luptăm, să nu găsim, dar să nu ne abatem niciodată de la realitate. Acest adevăr pe care trebuie să-l recunoaştem în viaţa noastră se referă la procesul de autocunoaştere şi autoevaluare atât a părţilor noastre pozitive, cât şi a celor negative. Menţinerea în permanenţă a unui echilibru în tot ceea ce facem şi gândim, trebuie să fie ţelul nostru pentru a nu cădea în sfera patologicului.

Desăvârşeşte-ţi personalitatea printr-o apropiere mai strânsă de acele elemente ale unei realităţi benefice care conferă leadershipul tău profunzime şi creştere.

Source: https://neculaifantanaru.com/limitele-unui-ratacitor-in-sfera-intunericului.html

Linia aparent haotică a genezei operei

On Octombrie 30, 2014

Învaţă să domini tot ceea ce încerci să proiectezi asupra celorlalţi, optimizând fundamentul semnificării şi a analogiilor pe care le susţine cunoaşterea şi autenticitatea ta.

Paralel cu ideea subiectului - care se va contura cu limpezime abia pe parcurs, filmul "Ivan cel Groaznic" se naşte din cele mai neprevăzute părţi. Geneza operei urmează o linie aparent haotică, în care apar, ba succesiv, ba simultan, elemente ale fabulaţiei sau ale ideilor pe care le va ilustra, când fragmente disparate din viaţa eroului, când câte o intuiţie privind jocul actorului, sau muzica, sau tonalitatea de lumină a unei scene, când perceperea senzorială a unui fragment de montaj şi îndată viziunea unui colţ al decorului pentru o cu totul altă scenă.

Ideile, intuiţiile, viziunile apar dezordonat, episodic, începând cu un fragment de la sfârşitul viitorului film, urmat îndată de prolog, apoi, pe neaşteptate, o scenă din mijlocul povestirii.

Fantezia joacă pe toate instrumentele unei orchestre existente numai în universul interior al artistului: "O scenă ţi-o reprezinţi ca pe un fenomen viu al vieţii, pe cealaltă o joci, pe o a treia o auzi, pe a patra o vezi sub aspectul cadrului, pe a cincea o percepi ca sistem al îmbinărilor de montaj, pe a şasea - ca haos al petelor de lumină". *****

Leadership: Impulsul de căutare a autenticităţii poate fi pus pe seama unei noi reînnoiri a formei de expresie a actului creator?

Una din condiţiile atingerii unui înalt nivel de ştiinţă, apropiat de aşteptările subiective proiectate asupra creaţiei personale, este implicarea activă în realizarea "ineditului" prin interacţiunea simultană cu elemente lui de conţinut. Noţiunile de „formă” şi de „materie”, venind în completarea şi îmbunătăţirea rezultatului final, cedează locul funcţiilor şi structurilor de percepţie şi de înţelegere care dau expresiei gândirii un caracter mai profund dar, în același timp, mai accesibil.

Pe această cale, facem referire la un tip de raţionament în care generalul este dedus din particular - informaţii individuale, aflate într-un flux neîntrerupt, aşteaptând să fie rânduite într-un ansamblu unitar. Un fel de continuare a creaţiei, dintr-un haos pre-semnificant, pusă pe seama elementelor cu substrat substanţial, în măsura în care eşti motivat diferit - adică recompensat cu noi înţelegeri care modelează interpretările inedite de natură compoziţională.

Să-i găseşti actului creator o nouă formă de expresie, ce implică un impact vizual incontestabil, înseamnă să combini cu bun gust imaginile proiectate în spatele scenei cu volumul mare de informaţii dintr-un fragment de poveste original, încât să finalizezi punerea în evidenţă a unei singure idei.

Numai în mijlocul haosului se pot identifica succesiv elementele, ideile, analogiile dintre concepte şi teorii, pe care le acceptă şi le inspiră modelul tău avansat de gândire. La fel, intuiţiile şi viziunile apar dezordonat, episodic, începând cu o anumită incoerenţă de gânduri şi de logică, dar care totodată abundă de noi puncte de reper, perspective, opţiuni şi caracteristici, într-un proces continuu de înlăturare a elementelor de exagerare sau a celor ipotetice.

Nimeni nu se poate vindeca de remediul valorii de sine, adusă de arta totală, înscrisă într-o orientare continuă axată pe intuiţie - clădită pe elemente ale fabulaţiei sau ale ideilor, din fragmente disparate din viaţa personală. Este mai degrabă o căutare pe tine însuţi, a autenticităţii de fond, pusă pe seama unei noi reînnoiri a formei de expresie a actului creator şi a unei noi modalități de înţelegere a artei, printr-un plonjon spectaculos în haos.

Fantezia înseamnă să pătrunzi în dedesubtul fiecărui fenomen al vieţii, concentrat în fragmente disparate de informație aleatorie, şi să făureşti din el o nouă formă de expresie.

Dedesubtul – partea cea mai adâncă a fiecărei experienţe, a fiecărei îmbinări de gânduri, a fiecărei teme de interes şi de studiu, ascunde noi aspecte de abordare, tot aşa cum în spatele fiecărei reţete se ascund o mulţime de ingrediente.

Leadershipul, în urma unui proces de cunoaştere şi autocunoaştere care înaintează de la simplu la complex, poate fi divizat în două mari etape: în prima avem de a face cu universul dominat de o mecanică a substituirii elementelor cu adevărat banale, alături de unul dominat de producere a rezultatelor. Apoi avem de a face cu un univers dominat de rutină, de parametri complementari ce închid drumul spre teoretizare.

Ideile, intuiţiile, viziunile apărute dezordonat sau episodic, aflate mereu la limita dintre informaţie şi derizoriu fiindcă nu toate se înfaptuesc şi nu toate se pot modela în acelaşi fel pentru a se concretiza într-o piesă de artă, capătă valenţe de "decor", nefiind destinate a fi împărtăşite decât dacă sunt influenţate de ingredientele unei poveşti deja în desfăşurare.

Sfatul unui internaut merită să fie luat în considerare: "Fiți sinceri și fermi cu convingerile voastre, nu vă așteptați ca alții să vă respecte ideile decât dacă ele își câștigă meritul de a fi reţinute și transformate într-un mesaj. Dar, mai ales, fiți întotdeauna deschiși la posibilitatea de a vă înșela.

Autenticitatea actului creator rezidă din amănuntele pe care ţi le oferă viaţa văzută sub aspectul cadrului, deci percepută ca sistem al îmbinărilor de montaj.

Linia aparent haotică a genezei operei vizează căutările continue a elementelor excepţionale de compoziţie, parte integrantă a procesului de creaţie, şi redarea lor într-o formă inteligibilă ce stau la baza unui model de leadership performant.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/linia-aparent-haotica-a-genezei-operei.html

Linia subţire a leadershipului

On Aprilie 23, 2009

Sinceritatea în interacțiuni poate dezamorsa suspiciuni și consolida relații, chiar și în circumstanțe incerte.

Un film care merită văzut este „ *Prinţul deşertului (1991)* ". Echipa de comando condusă de Tom Burton are misiunea de a-l recupera pe Robert Sanders, fiul influentei femei de afaceri Catherine Sanders. Dându-se drept traficanţi de arme, Tom împreună cu câţiva membri ai echipei sale reuşesc să se infiltreze în oaza din deşertul Sahara în care se afla Robert. Dar ca să-l poată elibera de acolo, Tom trebuia să-i câştige mai întâi de toate încrederea puternicului emir Beni-Zair, al cărui curaj, înţelepciune şi abilităţi de conducere nu puteau fi puse la îndoială.

La un moment dat, în timp ce se plimbau prin oază discutând afaceri, emirul, simţind că ceva este în neregulă la Tom, se opreşte brusc, se întoarce către el, şi privindu-l în ochi cu o expresie pătrunzătoare îl întreabă: „De ce mă studiezi tot timpul?"

Privindu-l din ochi pe emir, conştientizând ca e absolut necesar să-i alunge toate bănuielile, Tom îi răspunde:

- Tot ce spui are înţelesuri profunde... Doar Allah ştie ce aduce ziua de mâine. Însă orice ne-ar fi pregătit, am onoarea să-l fi cunoscut pe emirul Beni-Zairilor, fie el prieten sau duşman.

Leadership: Eşti în stare să-ţi valorifici calitatea de a împărtăşi lumii din roadele experienţei tale de viaţă, în sensul existenţei unei valori acordate relaţiei directe dintre "liberul arbitru" şi "o încredinţare pornită din inimă" ?

Răspunsul lui Tom a fost categoric pe măsura aşteptărilor emirului care a avut amabilitatea şi plăcerea să-l creadă pe cuvânt. Un sentiment fără pereche a făcut să zguduie întreaga lui neîncredere şi îngrijorare din temelii, şi astfel să-i acorde lui Tom toată cinstea cuvenită. O valoare importantă care poate face cinste leadershipului este dată de acea opinie personală care arată cât de mult preţuieşte un considerent demn de luat în calcul atunci când ajungi la o anumită revelaţie ce îţi poate schimba viaţa.

Încrederea, respectul şi loialitatea sunt coordonatele esenţiale ale leadershipului şi creează premizele de la care pleacă stabilirea relaţiilor interumane de calitate. Ele îţi descriu caracterul, te responsabilizează, te pun faţă în faţă cu acea latură a personalităţii tale care te face plăcut celorlalţi, punând în evidenţă valorile tale reale. Vei putea să te transformi în persoana pe care şi-o doresc oamenii, sau te vei putea coborî la cel mai de jos nivel, în funcţie de efectul pe care îl au coordonatele leadershipului tău asupra lor.

Leadership: Capacitatea ta de a naviga prin situații delicate, prezentând argumente ce zdrobesc orice îndoială, reflectă abilitatea ta de a transmite o imagine clară și impresionantă a încrederii și colaborării cu ceilalți oameni?

Salvarea unei situaţii care poate să-ţi ameninţe poziţia este în mâinile tale. Dacă eşti îndeajuns de capabil să aduci argumente pertinente care să le zdrobească oamenilor orice urmă de îndoială, care să le întărească încrederea în tine, care să-i convingă de necesitatea stabilirii unei colaborări cât mai rapide şi echitabile, dacă le susţii interesele şi-ţi manifeşti aprobarea pentru ceea ce ei văd în tine, atunci cu siguranţă „linia" care desparte sentimentele

tale de ale lor se va subţia tot mai mult şi în cele din urmă va dispărea.

Aşa cum la aparatele foto digitale toate valorile de măsurare şi de setare sunt reprezentate clar şi mare pe ecran prin mai multe culori sau prin diverse simboluri – tot aşa calităţile tale de om excepţional şi multitudinea capacităţilor existente în tine sunt reprezentate foarte bine pe „ecranul" aşteptărilor oamenilor în funcţie de percepţiile pe care şi le formează ei despre tine.

Leadershipul este o ocazie de învăţare a lecţiilor de viaţă pe care nu vrei să le uiţi în momentele dificile. Este o înţelegere adâncă a oamenilor, a lucrurilor, a evenimentelor sau situaţiilor, având ca rezultat abilitatea de a acţiona în aşa fel încât totdeauna urmarea faptelor tale să creeze impresia de inteligenţă şi maturitate.

Linia subţire a leadershipului te uneşte sau te separă de ceilalţi oameni în funcţie de convingerile şi sentimentele lor faţă de tine, în funcţie de cum reuşeşti să-ţi raportezi judecata şi deciziile la nivelul aşteptărilor lor. Vei putea să stabileşti legături solide cu ceilalţi oameni numai dacă găseşti puncte comune cu ei, numai dacă te concentrezi asupra tuturor aspectelor care prezintă importanţă pentru ei. Vei putea câştiga încrederea oamenilor numai dacă sădeşti în conştiinţa lor interesul tău viu faţă de adevăratele lor calităţi.

Concluzie: Oamenii sunt diferiţi. Zona de separaţie dintre ei poate fi mai îngustă sau mai largă. Ca lider câştigi teren în avantajul tău şi a leadershipului tău numai dacă faci tot posibilul ca această zonă să se îngusteze cât mai mult. Cum se poate obţine acest lucru? Prin câştigarea încrederii oamenilor, printr-o cunoaştere profundă reciprocă, sădind în conştiinţa lor interesul tău viu faţă de ei şi faţă de viitorul lor.

Să ştii să cunoşti oamenii, să-i înţelegi şi poate chiar să anticipezi reacţiile lor este o artă care mânuită cu îndemânare poate la rândul ei să-ţi „crească ranking-ul", respectiv să crească încrederea lor în tine. Sau, dimpotrivă, să ducă la diminuarea încrederii în tine, şi deci la manifestări şi reacţii nedorite.

Câştigă încrederea oamenilor sădind în conştiinţa lor interesul tău faţă de adevăratele lor calităţi. Recunoașterea meritelor celorlalți, în ciuda contextului nesigur, aduce claritate relației dintre voi.

Source: https://neculaifantanaru.com/linia-subtire-a-leadershipului.html

Linie și Culoare

On Iulie 23, 2016

Compune un tablou din imagini succesive şi combină-le într-un foarte bun dozaj al efectelor, pentru a obţine o imagine panoramică reuşită despre propria ta natură.

Pe Eisenstein îl ameţeşte ascetismul sec al graficii, claritatea desenului, cruzimea chinuitoare a liniei smulsă cu sânge din trupul multicolor al naturii. Spunea la un moment dat:

„Mi se pare că grafica s-a născut din imaginea funiilor cu care sunt strânse trupurile martirilor, din urmele lăsate de loviturile de bici pe suprafaţa albă a corpului, din tăişul şuierător al sabiei înainte ca aceasta să atingă gâtul condamnatului. Aşa sfâşie linia nudă iluzia spaţiului, aşa străbate linia prin culoare, aşa despică legitatea armoniei haosul divers al formei. Apoi bicele nu mai şuieră. Durerea ascuţită tăioasă este înlocuită de o stare de amorţeală caldă. Trăsăturile seci ale loviturilor au spintecat suprafaţa corpului, rănile s-au deschis ca nişte flori de mac şi sângele rubiniu a început să curgă. Astfel linia a dat naştere culorii."

Fenomenul acesta îl întâlneşte peste tot.

Printre stâncile aride din jurul Tasco-ului, pe tulpinile fără frunze creşte o floare purpurie. I se spune "sangre de toros" şi florile acestea par ca nişte pete de culoare iscate din jetul de sânge ce ţâşneşte din trupul negru al taurului când sabia matadorului se înfige în carne. *

Leadership: Creația ta reuneşte acea vigoare incisivă de expunere a noutăţii temei de interes artistic cu puterea de comunicare a unei părți importante a decorului care însoţeşte imaginea unei altfel de realităţi?

Opera unui regizor este tabloul compus din imagini succesive, combinate într-un foarte bun dozaj al efectelor, pentru a obţine o imagine panoramică reuşită ce face parte dintr-un tur al anatomiei viziunii sale creatoare. Iar întreaga artă a unui asemenea artist constă în modalitatea de expunere a conţinutului operei, surprins realist, aflat la granița dintre „linie" și „culoare".

Linia reprezintă totalitatea acelor acţiuni și fapte prin care mesajele regizorului, referitoare la viziunea sa, la realitatea lui de manifestare creativă, sunt transmise integral, dar la un anumit nivel, grupului ţintă de spectatori. Decorul, pe de altă parte, reprezintă suma tuturor elementelor evidenţei: se vede, se simte, se mişcă, se aude, sub aspectul posibilităţilor de transfer ale emoţiei şi ale viziunii spre o nouă modalitate de a susţine varietatea inconfundabilă a creaţiei regizorului în scenografie.

Culoarea, în succesiunea evoluţiei faptelor, prin pătrunderea realităţii exterioare, este forța vitală pe care se sprijină întreaga structură a decorului lumii conceptuale complexe. Culoarea însumează totalitatea acelor nuanţe, tonuri și unduiri ale sentimentelor, punctelor de vedere, ideilor, valorilor, credinţelor care pot fi împărtăşite prin intermediul unei varietăţi de efecte și puneri în scenă fondate pe mecanisme de limbaj pertinente.

Artistul care se străduieşte să cultive o lume proprie, cu un mesaj ce se transformă deseori într-un „zgomot" de trăsături smulse din gândirea, simţirea şi faptele oamenilor, intenționează să obţină prin convergenţa lor sugestia dorită. El se poate numi lider, om cu nişte idealuri reale pozitive, atunci când face posibilă influenţarea prin sugestie - în măsura în care pot fi

potenţate sugestiile pozitive și diminuate cele care exercită influenţe negative.

Recunoaștem natura unui lider nu după concepţiile după care acţionează și se ghidează în cele mai importante decizii, ci după conţinutul sugestiilor pe care le introduce în opera sa și le administrează spectatorilor.

Liderul este, totodată, un căutător al esenţelor care se lasă "citit" pe îndelete în profunzimea mesajelor transmise de opera sa. El reuneşte acea vigoare incisivă de expunere a noutăţii temei cu puterea de comunicare a unei părți importante a decorului pe care-l gândeşte. Acest decor este însă un studiu pe viu despre minte, trăiri, spirit, experiențe, comportamente, atitudini, tipare de comunicare, aliniate - prin forța lucrurilor - la o anumită viziune, la un ideal construit din propria lui voință. După propria sa natură.

Natura proprie liderului este evidentă în modul cum este organizată varietatea expunerii ideilor sale, ceea ce reflectă pe deplin strădaniile şi munca perseverentă cu care proiectează viziunea unei realităţi numite: descoperire, vis sau libertate de exprimare.

Linie și Culoare sunt două forme principale de construcție a unui decor de film, la care apelează regizorul pentru a-şi pune în aplicare viziunea despre sine reflectată într-o anumită temă, într-un anumit scenariu.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/linie-si-culoare.html

Liniştea binecuvântată după febra haotică

On Mai 10, 2013

Evită alternativele la "a fi" care ar putea periclita sensul identităţii tale reale, eliminând nefirescul din desăvârşirea ta interioară.

Doi domni o iau de braţ pe Laura Quinn şi o conduc în imensul lăcaş al diamantelor. Şi, dintr-o dată, se întâmplă ! O tresărire ! Stupefacţie ! Angoasă ! Spaimă ! Pe dată se opreşte. I se tăie răsuflarea. Se uită în jur. La dreapta şi la stânga o vraişte totală, de parcă locul ar fi fost străbătut de o adevărată tornadă. Toate cutiile goale, diamantele nicăieri. Au dispărut cu totul !

Şi totuşi, această privelişte dezarmantă, neaşteptată, o ademeneşte pe Laura printr-o curiozitate care-i incită simţurile arzând de nerăbdare să vibreze, stârnind în ea instinctul posesiei misterului.

Pe chipul ei se poate citi adevărata stare lăuntrică, acel *signalement* al extazului, dar şi al decepţiei profunde, al mirării, al agoniei, al imposibilului. Prin sfera ei mentală vâjâie toate gândurile care înfioară, neputându-se materializa în cuvinte. Sentimente foarte diferite năvălesc spontan asupra creierului ei supraîncălzit creând o stare de febră artificială, haotică, ce urcă treptat spre valori tot mai înalte. Adevărate alternanţe de personalitate se produc instantaneu.

Leadership: Prezenţa ta în căutarea unei lumi mai bune te determină să te întrebi ce altceva ţi-a mai rămas din condensarea unor experienţe care te-au durut mai mult decât ai fi putut suporta?

Laura cade într-o dimensiune nesigură, plină de neprevăzut, simţindu-se tot mai inconfortabil. Gânduri negre îi zvâcnesc prin tâmple cu puterea unui taifun, generând o stare de deznădejde. O fantastică iritaţie a nervilor care atacă muşchii, ducând la o temporară paralizie. Printr-o combinaţie chimică instabilă, elementele care generează starea de încordare se aranjează într-o altă ordine, sporind probabilitatea de apariţie a altor efecte secundare.

Devine prizonieră într-o sufocantă tăcere de mormânt. Un fel de putere misterioasă pe care n-o cunoaştem îi împietreşte fiecare celulă, determinând-o să se prăvălească într-o agonizantă cascadă de energie - egală cu o cădere de tensiune care nu-i mai poate asigura un potenţial de bază capabil să deschidă joncţiunea dintre zona " *True* " şi zona " *False* ".

Practic, Laura intră în acea stare de cumplită incertitudine datorată marii enigme. Cum oare s-a putut întâmpla una ca asta? Un cuvânt stăruie în ea cu asprime, tot mai apăsat: Cum? Cum? Cum?

Toată adunarea internă de elemente definitorii se răzvrăteşte automat într-o formă de comunicare şi relaţionare, necesitând o anumită decodificare, o dezvăluire, o prezentare a unor stări de fapt. Totul devine nemăsurat de aglomerat în Laura. Tot ce este străin de cunoaşterea ei generează o curiozitate anormală.

Leadership: Trebuie să coexişti cu defectele şi calităţile tale pentru a putea să apreciezi toate părţile tale bune, luând în considerare acea stare a conştiinţei generată de realizarea propriilor valori?

O, numai să pătrund această curiozitate nepotolită, să ajung s-o stăpânesc întru totul. Acest mister al tuturor misterelor, care palpită şi care parcă îşi bate joc de mine, al cărei protagonist sunt chiar eu. Să mă simt legat de el, să-l îmblânzesc, şi în cele din urmă să-i comand !

Ceea ce-mi văd ochii, ceea ce-mi şopteşte conştiinţa, ceea ce inima mă imploră să aflu nu-mi este limpede nici mie. Sunt mică de tot, mă pierd într-un labirint de indicii şi interconexiuni, într-un vârtej năucitor al jocurilor de culise. Sunt aruncată într-un puzzle al jocurilor psihologice şi al nesiguranţei permanente. Tremur de nerăbdare, de incertitudine, de îngrijorare. Să aflu adevărul ! Haide, arată-te ! Arată-te, laşule, parazitule, sperietoare de oameni ! Hai să vorbim ! Unde eşti? Doar eu am pus la cale jaful, cum de mă poţi înşela, tocmai tu, adevărule?

Parfumul inexplicabilului o înconjoară pe Laura cu un strat amar de fragilitate şi neputinţă. Dar pe cine să-şi verse furia? Individualitatea ei incontestabilă se completează, se accentuează şi mai mult la contactul cu această nouă formă de simţire, cu acest nou cadran al neverosimilului care dezvăluie mecanica ei internă, splendida dualitate dintre vid şi materie, dintre *known şi unknown* , dintre adevărat şi fals.

O rândunică s-a lăsat o clipă în voia neprevăzutului, expunându-se unor curenţi potrivnici. Experimentând nesiguranţa, riscul şi temerile cele mai sumbre. O derută totală a despărţit-o de cele două constante primare: " *a fi* " şi " *a nu fi* ". Valorile ei rămân sterpe ca nişte ţăruşi nesfârşiţi. Minciuna, falsitatea, îngrijorarea sunt trăite ca nişte eşecuri care pun sub semnul întrebării consacrarea personală faţă de Dumnezeu, transformate într-o atitudine ambiguă față de ceea ce i se întâmplă, într-o atitudine neprivată de un abandon molatec.

Leadership: Te regăseşti într-o atitudine plină de înţelegere a unei experienţe de viaţă exemplară care se repetă spre iluzia că reprezinţi trofeul unei clipe de rămas bun de la ceea ce ai făcut înainte?

Nefirescul din desăvârşirea ta interioară confirmă prezenţa durerii sufleteşti în mijlocul evenimentelor care vin pe neaşteptate, determinându-te să continui să te încrezi într-o previziune de genul "dacă nu-i albă e neagră". Singura calitate puternică ce i-a mai rămas Laurei pare a fi ambiţia, ea munceşte şi se ocupă de un anumit lucru pe care vrea să îl realizeze fără să facă teorie din orice.

A vorbi despre leadership în aceste circumstanţe, de inutilitate, de gol interior şi de disperare, este similar cu a încerca să definesc fericirea prin nişte cuvinte foarte sărace în a exprima esenţa ei. Trebuie să iau in calcul starea pe care o trăieşte omul atunci când a simţit că fericirea nu îi este împărăşită şi de cealaltă jumătate a sa: conştiinţa.

La fel ca Laura Quinn, poate că te simţi prizonier în propria viaţă, probabil şi datorită unor alegeri greşite, găsind ca unică cale de scăpare apartenenţa la o serie de valori care nu sunt neapărat apanajul creştinismului, dar care sunt necesare pentru o dezvinovăţire de genul "am fost prost că nu am acceptat să mă schimb la timp". Totuşi, după ce ai trecut prin tot ce-ai trecut, ai învăţat să te debarasezi de gândurile care rulează în continuu, să fii mai conştient de ceea ce faci.

Dar să nu cazi în iluzia că reprezinţi trofeul unei clipe de rămas bun de la ceea ce ai făcut înainte, fiindcă nu vei putea uita niciodată ce te-a schimbat, la fel cum nu vei putea uita niciodată cum a început totul.

Leadershipul este ceea ce simţi că poţi să sacrifici pe plan sufletesc, fără să pui în primejdie acea stare a conştiinţei generată de realizarea valorilor de mare însemnătate în

ceea ce reprezintă progresul în viaţă şi în profesie: deschidere la nou, toleranţă şi responsabilitate.

Liniştea binecuvântată după febra haotică desemnează acea stare complexă de " *a fi* ", care trebuie repusă în drepturi; condiţia esenţială a ameliorării fiinţei provocată de un delir nesistematizat al trăirilor, produs de o percepţie eronată a unei anumite situaţii sau a propriului Ego.

Dacă vrei să te înţelegi pe tine însuţi, evită alternativele la " *a fi* " care ar putea periclita sensul identităţii tale reale. Elimină nefirescul din desăvârşirea ta interioară.

Aşa cum celulele sunt unităţile vitale ale vieţii, tot astfel aspectele diverse, multiple, complexe ale situaţiei presante în care te afli, sunt unităţile vitale ale cursului procesului tău de autocunoaştere şi evoluţie spre un leadership conştient.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Lirismul viziunii artistului

On Octombrie 19, 2014

Optimizează-ţi contribuţia la crearea unor noi modele de inspiraţie, pentru a contura într-un mod realist dimensiunea personalităţii pe care eşti dispus să o arăţi lumii.

În ianuarie 1941, Serghei Eisenstein aşterne pe hârtie câteva desene: viziuni proprii ale unor figuri mitologice. Avem în faţă patru desene din aceeaşi serie: Apollo, Dionysos, Poseidon şi un faun. Fiecare personaj tine în mână ceva: o şopârlă, un tirs, o sirenă, un flaut. Caracteristic este lirismul viziunii artistului, diafanul figurilor surprinse pe hârtie. Sunt patru trupuri de adolescenţi (până şi Poseidon are un trup adolescentin şi doar barbă, dar şi aceasta colorată, îi marchează prezenţa), patru figuri de o insolită transparenţă, una melancolică, alta candidă, o a treia ironic-meditativă… Sirena din mâinile candidului Poseidon, are înfăţişare de târfă rea, în timp ce şopârla preia în liniile corpului ei elegant-graţioase pe cele ale lui Apollo care o ţine în palmă.

O lume legendară, dezbrăcată de mister şi de orice urmă de forţă sau brutalitate, dominată de aerul pur, transparent pe care îl au personajele. Desenele poartă dată de 25 ianuarie. Următoarea zi, Eisenstein schiţează primele rânduri ale celebrului său scenariu de film "Ivan cel Groaznic". Acel măreţ Ivan care, ca şi operele anterioare, este atât de violent colorat de cruzime. *****

Leadership: Forţa prezentă şi viitoare a creaţiei tale stă în caracterul ei de reversibilitate, luând în considerare prezenţa totală şi desăvârşită a unui personaj care se include ca un protagonist omniprezent într-o temă majoră?

Forţa prezentă şi mai ales viitoare a unei creaţii, de care omul se poate servi în scopul implementării unor puncte de vedere asupra unui anumit subiect, stă în caracterul ei de reversibilitate. Adică, regizorul poate combina mai multe figuri, situaţii, viziuni, decoruri, scene, toate reunite într-un tot unitar, şi promovate mereu altă formă, astfel încât mesajul transmis să fie înţeles doar de către cei care deţin calitatea de a fi un catalizator pentru schimbare.

Nimic nu se pierde, totul se transformă, combinându-se în sensuri diferite, mai ales în ceea ce priveşte alegerea, probarea şi dimensionarea tuturor componentelor constitutive ale procesului de creaţie. Totul revine şi reinterpretează într-un context schimbător, căpătând relevanţă îndată ce se nasc noi modele de reprezentare a identităţii cu ajutorul unor adăugiri de ordin perceptual şi conceptual.

Dar să nu uităm că aceste transformări de sine, de imagine, de identitate, pot servi ca instrumente de măsurare ale sensibilităţii şi fineţii avansate, în continua înnoire a formelor de exprimare şi de autonomie, permiţând detectarea unor fenomene stilistice foarte variate. Pe care aprecierea şi valorificarea experienţei în munca cu sinele superior le resimte în mod susţinut.

Creaţia remarcabilă a unui regizor rezidă din viziunea cu care plăsmuieşte un personaj ale cărui fapte şi trăsături produc ecouri în prezentul unei conştiinţe dispusă să-şi regândească sensul vieţii.

Un aspect revelator al programului „ *fii exact aşa cum îţi cere nevoia de transformare* " este, de pildă, felul în care comunici cu ceea ce este dincolo de tine. În apropierea unei lumi inundate de noi simţiri şi reprezentaţiuni. Cu toate nuanţele, vibraţiunile, în care răsună în

mod diferit chemările unei noi realităţi. Astfel, se poate recepţiona ecoul pretenţiilor de a institui un fel de supremaţie a raţiunii prin intermediul unor actualizări identitare care au impact asupra modului în care îţi proiectezi „îmbunătăţirile” asupra competenţelor tale de iniţiator al ineditului.

Inspiraţia se produce odată cu încercarea de reorientare a propriei deveniri prin intermediul unei creaţii care are ca bază de susţinere dimensiunea personalităţii pe care eşti dispus să o arăţi lumii. Cine demonstrează o stăpânire perfectă a metodei de a se actualiza prin resemnificare, adică prin referiri pertinente la alte identităţi, în problema de mare relevanţă a produsului finit – o nouă reprezentare a omului despre el însuşi, poate oricând să-şi demonstreze superioritatea în susţinerea unor noi modele de leadership.

Un protagonist omniprezent într-o temă majoră este un caracter complex, puternic, definit din mai multe perspective, dar în aşa fel încât să valideze statutul de "exemplu al unei realităţi care niciodată nu se va şterge din memoria lumii."

Tema majoră a unei creaţii care face cinste leadershipului este acceptarea unui destin de personaj scris cu ajutorul unei comparaţii între ceea ce ţi se întâmplă şi ceea ce eşti dispus să schimbi la realitate ca să dai un sens nou vieţii.

Lirismul viziunii artistului evidenţiază legătura dintre modelele de inspiraţie alese şi aspectele personalităţii tale, pe care eşti dispus să le arăţi lumii pentru a te putea face înţeles într-un alt sens decât cel comun, obişnuit. Reprezintă conţinutul a ceea ce încerci să comunici şi să induci prin intermediul inspiraţiei, fără o îndrumare avizată ce poate avea efecte total opuse, spre a ajunge la acea perfecţiune a leadershipului de a te exprima şi de a-ţi plasa mesajele prin redefinirea propriei fiinţe, a propriei realităţi şi a propriei creativităţi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/lirismul-viziunii-artistului.html

Living on my own (II)

On August 18, 2015

Adânceşte-te în ceea ce acumulezi prin cunoaştere şi în ceea ce imaginezi, încât să te transformi într-un argument de netăgăduit al propriilor tale compoziţii.

Exprimarea printr-un limbaj metaforic, construit numai din viziuni şi mesaje particularizate, la care mai curând mă îndeamnă nebunia decât raţiunea, reprezintă şansa de a mă pierde în lumea unui astru ascuns, care de fapt a murit, şi de a experimenta întreaga putere a nemaiîntâlnitului. „Sometimes I feel nobody gives me no warning / Find my head is always up in the clouds in a dreamworld."

Iar odată cu acest dreamworld, cu fiecare ostenire a elanului spre atingerea adevărului absolut al unei noi realităţi, în interiorul meu se produce o dezbinare, asemenea unor bucăţi de bazalt smulse de furia oceanului. În perimetrul rece al unui spaţiu excedentar, cu multe încăperi, conţinând complexe rezolvări ale unor necunoscute, sunt aruncat cu forţa unei revelaţii, ca și cum m-aş fi desprins de mine însumi...Deprimat, îmi dau seama că mă aflu în perimetrul celei de-a doua naşteri. Ce o fi cu mine? „Sometimes I feel I'm gonna break down and cry."

Un *uomo universale* , un creier adaptabil la necunoscut, un calculator dotat cu soft de modelare care funcţionează prin sunete, expresii şi conotaţiile lor, însetat de a cuprinde acea adâncime de neconceput a timpului, punând sub semnul întrebării ipoteza aşa numitei „ *mici revizuiri ale identităţii* ", începe să se încorporeze singur în spaţiul creaţiei, învăluindu-se în efluviile lirice izvorâte dintr-o dependenţă periculoasă, dintr-o sete enormă de contopire cu o artă mai puţin convenţională.

De invidiat. Dintr-o simplă viziune, Freddie Mercury devine, prin tonul distinctiv al rostirii sub efectul muzicii, o imagine reală a Dumnezeirii, însă o imagine creată şi eternă. „Got to be some good times ahead."

Un mare filosof a dovedit că totul este posibil, arătând cum pot să se unească fizic adevărurile fiecărei contradicţii, cum ar fi, de pildă, că albul este negru şi că negrul este alb. Că poţi fi şi nu fi în acelaşi timp, că neantul este un lucru, că poate exista un munte fără vale.

Dacă la rândul meu aş fi putut să dovedesc toate aceste paradoxuri fără niciun argument înşelător, axându-mă doar pe interpretarea unor legi imateriale, derivate din formulele unui limbaj de ordin întâi, atunci nu s-ar mai pierde nimic din ce îmi poate oferi imprecisul: „Dee do de de, dee do de de."

Leadership: Poţi să efectuezi eventuale revizuiri ale identităţii, încorporându-te în spaţiul unei creaţii a cărei expresivitate se opreşte la semnificaţia plauzibilă a cuvântului "contradicţie" ?

Leadershipul se derulează continuu punând sub semnul întrebării ipoteza aşa numitei „ *mici revizuiri ale identităţii* ", atunci când artistul începe să se încorporeze în spaţiul propriei lui creaţii prin efluviile de autenticitate izvorâte dintr-o dependentă periculoasă, dintr-o sete enormă de contopire cu o artă mai puţin convenţională.

Această artă, pe care nu o putem deduce pur şi simplu din formulele şi principiile teoriilor,

este traversată de o paralelă numită „contradicţie", unde totul capătă sens prin raportare la alt sens. Poţi fi în acelaşi timp creator şi creaţie?

Contradicţia este produsul fatal al unei lupte interioare, între ceea ce poţi să accepţi în starea de a dărui o viziune, de a inventa imagini, şi ceea ce poţi să exprimi în starea de a fi mereu altceva (un „microcosmos" cu valoare simbolică, construit cu materia realităţii existente).

Leadershipul, care are ca premisă a unei dezvoltări sustenabile lumea văzută prin ochii unui artist, dobândeşte un soi de extensivitate, purtătoare a unui dinamism de auto-înțelegere care apare ca urmare a experienței de trăire într-un perimetru interpretativ. Interpretul unui rol mare nu este doar un efect al creaţiei personale, prin linia sobră a rostirii şi limpezimea expresiei, ci mai degrabă un amplificator al acestui efect.

Liderul este un artist ce lucrează la interpretarea unor concluzii şi abordări exploratorii. Un asemenea om se adânceşte în ceea ce acumulează prin cunoaştere şi în ceea ce imaginează, transformându-se el însuşi într-o „ştire estetică", într-un argument de netăgăduit al propriilor sale compoziţii.

Leadership: Poţi să dai viaţă unei cunoaşteri aparte cu ajutorul unui protocol de acces la instanţa unui orizont inexistent, fără să te desprinzi de zona apartenenţei tale la o formă superioară de spiritualitate?

Alegerea deciziei de a da viaţă unei cunoaşteri aparte, desprinse dintr-un „Dreamworld", se face cu ajutorul căutărilor subiective, cu ajutorul unui protocol de acces la instanţa unui orizont inexistent, procesând alte înţelesuri şi conotaţii ale lui, transformate în informaţii de livrare.

Un orizont inexistent este o deviere de la realitate care nu este nici prezentă nici anticipată, dar care întăreşte o regulă: "Nu contează încotro te îndrepţi atâta timp cât gândurile îţi suflă în pânze" sau "Atâta timp cât gândurile zboară libere, nu are rost să le opreşti intenționat."

Acest Dreamworld nu este atât un spaţiu imaginar, un element esenţial al laturii subiective, ci un produs al gândirii abstracte din care extragem sau deducem legături de potenţare sau cauzalitate între necunoscut şi cunoscut - pe care doar creatorii îl tranzitează.

Şi aici, apariţia unui fenomen de tip „val-vârtej al întâmplării", pentru că aşa cum s-a întâmplat în cazul multor artişti şi oameni de ştiinţă, ei au constatat noi reguli de traversare a frontierei dintre realitate şi ficţiune, cu scopul reprezentării produsului dintre ele, adâncindu-se într-un fel de savuraţie extatică, prin contemplaţie.

Ei bine, asta înseamnă să experimentezi întreaga putere a nemaiîntâlnitului, prin integrarea sinelui într-un plan de fond, într-un spaţiu de recunoaştere a informaţiei noi sub efectul trăirilor şi gândurilor puternice.

În acest caz, informaţia devine un corp de dimensiuni uriaşe, aflat sub efectul unei forţe interioare rezultante de valoare „primary key", utilă pentru a furniza o identificare a elementelor unei noi renaşteri.

O formă superioară de spiritualitate are ca mijloc de expresivitate acea mult râvnită capacitate de creaţie izvorâtă atât din comuniunea cu universul interior cât şi din semnificaţia pe care o acorzi experienţei tale de viaţă prin convertirea creaţiei la tine însuţi.

Living on my own evidenţiază trecerea omului spre un alt nivel de înțelegere și percepție a complexității acelei dimensiuni în care se autocreează.

Poţi să efectuezi eventuale revizuiri ale identităţii, încorporându-te în spaţiul creaţiei, doar dacă informaţia pe care o procesezi prin corelare cu revelaţiile pe care le aduce intrarea ta într-un anumit rol vine să îţi aducă un atu în plus în conturarea unui nou stil.

*** Notă:** Freddie Mercury - Living On My Own

Living on my own (I)

On August 15, 2015

Asumă-ţi identitatea la care te raportezi prin forţa genialităţii, printr-o supremă renunţare la tot ceea ce te robeşte.

Motivul neîncetatului meu update interior este trădat de înfăptuirile acelui organ de percepţie care se dilată tot mai mult - mintea. Această componentă sublimă a naturii mele, putere a spiritului pur, pare tot mai ageră prin descoperirile ei proiectate în univers cu utilizarea maximă a energiilor cugetătoare, cauzând un Waterloo în care se încleştează toate forţele curiozităţii. O stare de "nu e destul", care este superioară sentimentului, poate să ordone conştiinţei să compună o epopee a genialităţii. „I get lonely so lonely living on my own."

Geniul, care aduce sclipire nebuniei, este un model exemplar al devenirii, format din substanţa densă a informaţiei inteligente, uneori sustrăgându-se prin intermediul mecanismului de interpretare a formulărilor confuze sau contradictorii de sub dominaţia principiilor de cunoaştere sociologic-existenţialiste. Ca un artist adevărat care imaginează noaptea, dar înfăptuieşte ziua, sper să reuşesc să stabilesc anumite contacte între ceea ce survine şi fiinţează în Absolut, printr-un "One goal, one golden glance of what should be".

Totul pare să se petreacă potrivit unei logici elementare, o constantă de reprezentare a sinelui în raport cu timpul scurs între două observări succesive: prima, a faptului că nimicul poate să însemne un scop suprem al vieţii, a doua, a faptului că diferitul, acest mod de exprimare prin metafore poate să ridice întotdeauna îndoieli. „Sometimes I feel I'm always walking too fast / And everything is coming down on me down on me."

Leadership: Îţi judeci propria creaţie pentru că trăieşti în ea, sau te judeci pe tine şi atragi răsplata pentru modul în care percepi şi reacţionezi la exigenţele realităţii?

Una din invenţiile geniale ale lui Thomas Mann nu a fost compozitorul Adrian Leverkuhn, ci călăul rafinat al omului din el. Ştiind că orice tentativă de întoarcere la paradisul pierdut al omenirii va eşua, Adrian întreprinde totuşi asemenea încercări de reinventare a sinelui. Iar scriitorul Ion Ianoşi oferea o explicaţie interpretabilă a acestui fapt: paharul amar trebuie golit până la fund, iar adevăratul curaj îl îndeamnă pe om să soarbă otrava, picătură cu picătură. „I go crazy, oh so crazy living on my own."

Creaţia cea mai de seamă a omului, ca şi componentă sublimă a naturii sale, este imaginea perfecţiunii la care nutreşte stabilită în raport cu o experienţă interioară mistuitoare ce devine oglindire în exterior. Identitatea la care te raportezi prin forţa genialităţii, facilitând o experienţă indirectă sau subiectivă, prin folosirea unei noi forme de exprimare în direcţia unui leadership artificial sau natural, dezvoltă o anumită afinitate pentru tot ce este *out-of-the-box* , printr-o supremă renunţare la tot ceea ce te robeşte.

Te laşi robit de idealul de a fi util societăţii prin eliminarea sau prin acceptarea constrângerilor genialităţii? Reuşeşti să satisfaci exigenţele realităţii, date de lărgirea posibilităţilor de accesare a unor aspecte de nemulţumire şi căutare de sine care cheamă la extinderea orizonturilor, într-un mod în care ceilalţi oameni te pot înţelege?

A-ţi judeca propria creaţie pentru că trăieşti în ea înseamnă să refuzi libertatea de a deveni părtaş la propria taină şi să ratezi formarea ta prin prisma a ceea ce îţi imaginezi că ştii deja despre tine. Această creaţie reprezintă suma tututor experienţelor tale, bogăţia spirituală pe care ai acumulat-o trăind viaţa la o altă intensitate, conturând profilul unei personalităţi

reper şi model veridic pentru îndeplinirea obligaţiilor reflexive conform rănilor trecutului sau părţilor bune ale prezentului.

Leadership: Valorile tale variază în funcţie de conţinutul pe care doreşti să-l comunici şi de interpretarea corectă pe care o dai creaţiei personale în contextul unei meniri ce merge dincolo de imaginea pe care o transmiţi despre tine însuţi?

Leadershipul artificial se distinge printr-un conţinut nou de cunoaştere dedicat celor care au voinţa de a-şi imagina ceva de dincolo de înţelegerea lor şi a celorlalţi. Ceva care se poate implementa într-o existenţă controlabilă printr-o abordare ştiinţifică a fenomenului genialităţii şi a factorilor cu impact major. Cum bine preciza cineva pe web, artificialul este singurul capabil să reveleze natura ascunsă şi cea mai de preţ a omului.

În timp ce leadershipul natural, anume programarea proceselor de creaţie, receptarea varietăţilor artei şi modelarea lor cu ajutorul logicii elementare, abordează o înţelegere mai restrânsă a lucrurilor ce vine numai prin practică şi experienţă. Sau, citând un internaut, naturalul reprezintă în fapt convenţia umană a percepţiei înguste despre realitate.

Omul care este robit de păcatul de a fi genial, analizând câteva din consecinţele practice deosebit de importante ale elaborării unei ştiinţe informaţionale, se înveleşte de cele mai multe ori în pătura singurătăţii, suferind întotdeauna de acea dependenţă de adrenalină în a face totul pe cont propriu. La un asemenea fenomen social, la un asemenea instrument de descompunere a realităţii în ştiinţă, se derulează constant anumite experimente de detecţie a excepţiilor de la regulă.

Genialitatea, în direcţii moderne de cercetare a noului, echivalează oarecum cu trecerea de la concret la abstract, cu menţiunea ca ea încalcă toate acele structuri de cunoaştere care au fost setate să facă „sharing". Genialitatea poate fi admisă ca fiind o chestiune de autoritate, o realitate care stârneşte controverse. O poţi mai uşor promova prin har, decât prin dezvoltarea facultăților creatoare.

Dacă leadershipul, asemenea genialităţii, devine o experienţă a singurătăţii, înseamnă că eşti pe cale să pierzi contactul cu ceea ce te face să aparţii celorlalţi. Dar te face să fii strălucitor în faţa lor.

Valorile care trebuiesc respectate la interpretarea corectă pe care o dai creaţiei personale ţin de capacitatea de a înţelege în profunzime esenţa lucrurilor, de calitatea de a gândi dincolo de tipare, cu menţiunea de a nu face din ele ceva distructiv pentru fiinţa ta.

Living on my own aduce în prim plan promovarea unui fel de a fi mai presus decât ceilalţi oameni, axat pe consecinţele unei vieţi raportate la simetria dintre autenticitate şi singurătate, construit mai mult pe baza beneficiilor oferite de fenomenologia creaţiei şi imaginaţiei, decât pe ştiinţa existentă.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se transforme într-un bumerang ce se poate întoarce împotriva ta, asumă-ţi identitatea la care te raportezi prin forţa genialităţii, printr-o supremă renunţare la tot ceea ce te robeşte.

Singurătatea este un rob folositor atunci când te lupți cu păcatul de a deveni cel mai bun, dar niciodată acest rob nu va putea să fie stăpân peste o împărăţie care aparţine altora.

*** Notă:** Freddie Mercury - Living On My Own

Source: https://neculaifantanaru.com/living-on-my-own.html

Locul de întâlnire al capodoperelor muncii omeneşti

On Aprilie 13, 2013

Rămâi proeminent în profesia pe care o practici de-a lungul călătoriei spre tărâmul excelenţei, acţionând cu efecte mărite asupra acelei părţi individualizate din fondul propriu de formare.

Ceea ce urmează sunt câteva dintre amintirile acelea, pigmentate cu instantanee din zilele puţin mai coerente ale adolescenţei şi cele ale primei mele maturităţi. Aceasta nu e o autobiografie. Este mai degrabă un soi de curriculum vitae - încercarea mea de a arăta cum s-a format un scriitor. Nu cred că scriitorii pot primi o formare, nici din împrejurări, nici din proprie voinţă. Dotările sunt cuprinse în pachetul original. Dar nu e vorba de accesorii ieşite din comun.

Părerea mea e că sunt mulţi cei care au, fie şi numai în formă latentă, talent de scriitor şi povestitor. Şi acest talent poate fi consolidat şi rafinat. Dacă nu aş fi convins de asta, a scrie o carte ca aceasta ar fi o pierdere de timp.

Aşa mi-a mers mie, nici mai mult nici mai puţin. Un proces de creştere dezarticulat în care au jucat roluri diferite ambiţia, dorinţa, norocul şi puţinul talent. *****

Leadership: Poţi să atingi măreţia unui adevarat creator de universuri posibile, fără să strângi laolaltă o varietate de opţiuni de personalizare a modelului tău de gândire şi dezvoltare?

Cine este mai proeminent în profesia pe care o practică de-a lungul călătoriei spre tărâmul excelenţei: omul care aduce la lumină sensurile libertăţii de exprimare, în special sensul dat de interpretarea relaţiei "voinţă-împrejurări", sau omul care descoperă adevărata miză a vieţii şi acţionează cu efecte mărite asupra acelei părţi individualizate din fondul său propriu de formare?

Iată o dilemă mai mult decât utilă, care se repercutează asupra leadershipului, pe care o excludem din ecuaţia necesităţii de adaptare creativă la un ciclu de viaţă optim, a cărei necunoscută pe care dorim să o aflăm este amploarea pe care o ia capitalul intelectual uman. Nu trebuie să fii scriitor ca să te raportezi la *"the source of all things that could be imagine în yourself"* . Dar un lider lipsit de dorinţa de a strânge el însuşi laolaltă, în formă corectă, din propria voinţă, o varietate de opţiuni de personalizare a modelului său de gândire şi dezvoltare, nu va putea îndeplini lucruri măreţe.

Leadershipul este un proces de dezvoltare continuă în care esenţiale sunt ambiţia, dorinţa, norocul şi puţinul talent. Acestea sunt "dotările" cuprinse în pachetul de bază al unui om ce vrea să se desprindă din plutonul fruntaş al maratonului vieţii. Dar măreţia care face cinste leadershipului este acea scânteie de talent care stârneşte setea lăuntrică de a urmări până la sfârşit parcursul perspectivelor de abordare şi relatare a evenimentelor epice cerute de sentimentul de control asupra destinului tău.

Leadership: Eşti în măsură să recreezi adevăratul chip de bătălie al desăvârşirii omeneşti pentru a obţine performanţa cerută de forţa unui destin cuprins între "scriitor şi poveste" ?

Modelul de gândire şi dezvoltare specific regizorului se regăseşte în *"felul cum foloseşte spaţiul, construindu-şi fiecare poveste într-o altă „încăpere" – ceea ce-i permite să-şi situeze*

personajele în cel mai potrivit loc posibil ca să crească în veridicitate (scenică), astfel încât, în ultima clipă, să întoarcă armele aproape pervers împotriva a tot ce construise până atunci." (https://yorick.ro).

De unde izvorăşte setea continuă de cunoaştere, sau inhibiţia omului în a-şi pune mulţime de întrebări? De unde se trage pasiunea pentru educaţie/ştiinţă, care provoacă dependenţa, promovată de lideri pentru oricine din jurul lor, de la mic la mare, pe de o parte, şi pentru formele spectaculare de exercitare a profesiei, pe de altă parte?

De unde provine dragostea liderului pentru arta de a se manifesta ca un mecanism de valorificare a propriei munci, ca o strategie firească de a repara propria existenţă? Care sunt izvoarele acestui fluviu gigantic de însuşiri care invadează lumea interioară, fertilizând întreaga artă a conducerii? Sensul lor este acela de a identifica, descrie şi evalua efectele potenţial semnificative asupra ascensiunii, rezultate dintr-o intensificare a activităţii de zi cu zi. Celebrul scriitor, Victor Hugo, a spus acest lucru în cuvinte mai simple: " *Adevăratul chip de bătălie, iată-l. E acest loc de întâlnire al capodoperelor muncii omeneşti.* "

Ceea ce întreţine şi dezvoltă leadershipul axat pe consolidarea temeinică a capacităţii de a "produce" ştiinţă, rezonează cu fundamentul indispensabil al oricărei cunoaşteri de sine şi de aceea întâmpină o considerabilă rezistenţă. Singurul punct de vedere valabil în a urma o cale de mijloc spre a te înţelege, spre a-ţi forma identitatea care îţi permite să te integrezi şi să te adaptezi tuturor încercărilor devenirii tale, este acela al unor experienţe de învăţare, de muncă, de creaţie care stimulează activitatea intelectuală.

Sentimentul de control asupra destinului poate fi abordat prin relatarea unui eveniment epic atunci când te plasezi in ipostaza de scriitor care îşi creează propria poveste.

Locul de întâlnire al capodoperelor muncii omeneşti vizează acele aspecte de ordin profesional care devin mai greoaie odată cu fiecare pas parcurs spre varianta optimă de utilizare a resurselor de evoluţie. Totodată vizează capacitatea de a comunica şi împărtăşi din experienţele proprii, dătătoare de elan creator, acelora care vor să iasă din anonimat şi să evolueze pe un traseu ascendent, ca unic scop al vieţii lor.

*** Notă:** Stephen King - *Misterul regelui. Despre scris.* Editura Nemira, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/locul-de-intalnire-al-capodoperelor-muncii-omenesti.html

Locul întâi

On Mai 04, 2010

Demonstrează-ţi măreţia, reglându-ţi potenţialul de leadership în funcţie de capacitatea ta de a înţelege şi controla simţămintele celorlalţi.

Cu câteva luni în urmă am fost în vizită la un vechi coleg de liceu. Revederea a fost fantastică, plină de povestiri de tot felul. Dar cât timp discutam, povesteam, depanam amintiri, am fost atent şi la „ *Jocul cu făina"* pe care îl jucau copiii lui împreună cu alţi copii, în total şase suflete foarte hotărâte să câştige. Fără voie, mi-am plimbat discret privirea asupra lor, urmărind cum se desfăşoară acel joc.

Mai întâi au umplut o cană mare cu făină, au presat-o bine, după care au răsturnat-o pe o tavă şi au pus o monedă deasupra. Fiecare a tăiat cu multă grijă o felioară, în ordinea stabilită după tragerea la sorţi, în aşa fel încât să nu rostogolească moneda. Ultimul rămas în cursă, Matei, care se vedea de departe că era cel mai ambiţios dintre toţi, a câştigat, prin eliminarea rând pe rând a celorlalţi competitori.

Leadership: Exerciţi un permanent control asupra realităţii cu care trăieşti prin consolidarea eforturilor de răspuns la solicitările afective ale celorlalţi, astfel încât ei să poată atinge un nivel de excelenţă remarcabil?

O competiţie luase sfârşit, o bătălie se hotărâse. Îl urmăream din ochi pe micuţul câştigător cu acel simţământ de bucurie de care sunt cuprinşi spectatorii de la o gală de box când favoritul lor a câştigat marele meci. Dar, contrar oricăror aşteptări, citeam pe faţa lui regretul, poate acela că, obţinând victoria, ceilalţi copii care au pierdut nu-l vor mai aprecia la fel de mult sau, mai rău, vor căuta să se îndepărteze de el.

La „ *Jocul cu făina"* numai el a ieşit câştigător, ceea ce pe de o parte cred că i-a adus o mare satisfacţie, normal pentru că avea acel ceva care face diferenţa dintre oameni, acel spirit viu şi activ, foarte competitiv, specific celor îmboldiţi de o puternică dorinţă de a-şi dovedi valoarea în confruntarea cu cei mai bravi adversari; pe de altă parte i-a adus o mare tristeţe, o tristeţe apăsătoare şi profundă.

Sunt sigur că se gândea, în mica lui înţelepciune, să-şi împartă premiul cu ceilalţi copii. Părea cuprins de o puternică dorinţă de a-i sprijini pe aceştia, de a-şi manifesta interesul şi afectivitatea faţă de ei, de a-i recompensa cumva manevrând puţin situaţia. Dorea să atragă toată simpatia prietenilor lui, sau mai degrabă aş spune, toată recunoştinţa lor, înlăturând astfel orice semn de dispreţ sau invidie.

Dar premiul câştigat, o mică monedă de 50 de bani, cum să o împartă cu ceilalţi? Şi dacă ar putea-o împărţi, oare gestul acesta suprem de omenie va înlocui eventualele sentimentele de invidie, sau chiar de furie ale prietenilor lui? Poate dacă ar mai juca o dată şi, lăsând orgoliul la o parte, s-ar lăsa bătut, s-ar schimba cu ceva situaţia?

Din păcate, a trebuit să plec, nu ştiu cum a acţionat Matei, dar chiar m-ar fi ajutat să aflu.

Leadership: Încerci să-ţi construieşti o perspectivă promiţătoare de conectare la trăirile celorlalţi prin recunoaşterea unei superiorităţi care îşi contrazice esenţa de dincolo de ceea ce se poate vedea?

Dorinţa cea mai aprigă a unui om hotărât, însufleţit de idealuri măreţe, este să fie în frunte. El vădeşte o proeminentă trăsătură de caracter: să se distingă. Proiectându-se totdeauna mai sus decât ceilalţi, un astfel de om poate reuşi, dacă rămâne neclintit în voinţa lui, să-şi atingă scopurile propuse şi să se înalţe deasupra tuturor, să-i întreacă, să-i depăşească, să-i domine. Dar pentru cât timp?

Probabil că, ascuns adânc sub straturile conştientului, instinctul l-a îndemnat pe Matei să-şi îndrepte atenţia către simţămintele prietenilor săi. El a dovedit maturitate în gândire, atunci când, punându-se în poziţia prietenilor săi, s-a privit pe el însuşi cu alţi ochi.

Asta se numeşte empatie: să te preocupi de gândurile şi sentimentele altor persoane, punându-te în locul lor, încercând să gândeşti precum o fac ei. Doar astfel îi poţi înţelege pe ceilalţi din jurul tău. Dacă nu reuşeşti să intri în minţile oamenilor şi să afli ce gândesc, dacă nu intuieşti care sunt intenţiile lor, mai ales în momentele de cumpănă, atunci n-ai ce căuta în fruntea lor. Căci cel care nu are abilitatea de a-i înţelege pe cei din preajma sa nu va putea niciodată să comunice cu ei.

Care este trăsătura ta de caracter cea mai proeminentă? Instinctul de îndeamnă să-ţi îndrepţi atenţia către simţămintele celor mai puţin performanţi decât tine? Dovedeşti maturitate în gândire? Te priveşti pe tine însuţi cu ochii celorlalţi? Intuieşti care sunt intenţiile lor? Crezi că meriţi să fii in fruntea lor? Care este cea mai grea decizie pe care trebuie s-o iei atunci când câştigi, şi care este cea mai grea pe care trebuie s-o iei atunci când pierzi? Poţi să controlezi reacţia lor atunci când pierd?

Leadershipul este superioritatea pe care ţi-o câştigi prin aportul manifestării unei conştiinţe dobândite din recunoaşterea unei victorii care nu-şi dezvăluie sau îşi contestă în permanenţă dimensiunea individualistă.

Locul întâi nu este întotdeauna cel mai comod şi mai liniştit loc, dar este cel mai râvnit. Se pune însă întrebarea de ce au ajuns unii pe locul întâi, câştigând laurii victoriei, şi n-au ajuns alţii. Explicaţia e simplă, aceştia din urmă fie s-au implicat mai puţin sau deloc în cursa pentru locul întâi, fie le-a lipsit experienţa competiţională, fie n-au fost îndeajuns de perseverenţi. Interesant este că tot aceştia din urmă sunt, de multe ori, cei care invidiază, denigrează, sau mai rău, sabotează pe cel ajuns pe locul întâi.

Oricâtă empatie ar manifesta cel ajuns în frunte, mai ales dacă a ajuns acolo jucând corect şi dând dovadă de fair-play faţă de ceilalţi, să nu uite că: „viaţa e o luptă; deci te luptă". Oricât de amară este starea celui învins, mai ales dacă jocul a fost corect, să nu uite că a ajuns aşa datorită faptului că altul a fost mai bun, şi, la fel, să nu uite că: „viaţa e o lupta; deci te lupta". Caci în orice competiţie, de orice natură ar fi ea, nu există decât învingători şi învinşi.

Demonstrează-ţi măreţia, reglându-ţi potenţialul de leadership în funcţie de capacitatea ta de a înţelege şi controla simţămintele celorlalţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/locul-intai.html

Locul ştiinţei în leadership

On Aprilie 10, 2008

"Mişcarea atrage întâi atenţia, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă."

Serghei Eisenstein nu învăţase desenul niciodată. Începuse să deseneze în urma unei impresii din copilărie: în aşteptarea începerii partidei, inginerul Afrosimov îi desena cu o cretă pe postavul albastru închis al mesei de joc contururi de animale. Eisenstein rămăsese fascinat de arabescul alb al liniei care se năştea sub ochii lui şi care în mişcarea sa făcea să apară câini, cerbi, pisici. Linia se mişca de-a lungul conturului invizibil al unui obiect căruia, printr-un miracol, îi dădea astfel existenţă pe postavul mesei. Dinamismul liniei era o senzaţie care-l pasiona ani de zile.

Inginerul Afrosimov îi inoculase plăcerea de a desena. Mai târziu, la Politehnică, materia aridă a geometriei analitice căpăta pentru tânărul student un farmec aparte pentru că traducea în misterioasele formule algebrice tocmai mişcarea liniilor. Dinamismul "devenirii", în opoziţie cu staticul, îl va pasiona toată viaţa, fie că e vorba de mişcarea liniei, ori de cea a fenomenelor. Era o fascinaţie pentru geneza lucrurilor care-şi are originea şi aici, în această impresie timpurie în legătură cu desenul.

A desenat, cum ştim, mult, în tinereţe. Mult şi prost, deoarece, abandonând inspiraţia primară, încărca desenul cu detalii sub influenţa şcolii ruse de pictură de gen. Caligrafierea şcolară după model nu-i reuşea nicicând. Maniera sa era aceea a desenului liniar. Apoi, abandonând desenul, a rămas în continuare pasionat, în primele sale filme, pentru puritatea matematică a montajului în mişcarea sa. Gustul pentru secvenţă apare mai târziu, şi-şi explica ciudăţenia acestei întârzieri, prin logica gândului lui Engels: "mişcarea atrage întâi atenţia, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă." *****

Leadership: Poţi să trasezi reperele unei viziuni atractive dacă le priveşti de pe acea poziţie de unde imaginea totală a omului se dovedeşte a fi aceea a unei entităţi creatoare ce se raportează direct calităţii de a fi sensibil?

Se dovedeşte sensibil omul cu valenţe sufleteşti şi artistice nebănuite, acela care studiază obiectele şi însuşirile lor, aplicând procedeul tot atât de concret al experimentului pentru a aprofunda înțelegerea teoriei și aplicării acesteia în lumina descoperirilor ştiinţifice. Un asemenea om se poate bucura de o operă de artă totală numai dacă ea cuprinde toate reperele unei schimbări care păstrează fondul vechilor reguli de compoziţie, şi dacă calităţile operei privesc imaginea unei noi realităţi, transfigurate.

Să însuflețești ceea ce vede mintea, spre satisfacţia ochiului care cuprinde frumosul şi bunul gust, aşa încât lucrurile pe care le acumulezi, încercând să le concentrezi în opere de artă, să pară mai puţin complicate decât se înfăţişează la o primă privire. Ochiul se strecoară în orice lucru perfectibil în plan artistic, atât cât să vadă în lume o schimbare și să-i slujească minții printr-o mare varietate de cunoştinţe. În acest caz regizorul Serghei Eisenstein devine un fel de oglindă a lumii, un fel de sursă de iluminare, de imagine arhetipală pentru acţiunea unei forţe de creaţie care provoacă uimire şi o impresie de neuitat.

Dacă pictura reprezintă culoare, rod al imaginației poetice, o formă de viaţă care îşi descoperă propria identitate, și se distinge prin calitatea de a recunoaște frumosul, sub toate formele lui, atunci Eisenstein adăposteşte o rară doza de talent care îi împrejmuieşte fiinţa cu calitatea de a fi sensibil.

El pare a trăi în spaţiul armonic gândit de un artist al formelor plastice, care îşi împărtăşeşte viziunea conform noilor curente impuse de circumstanţele schimbătoare ale societăţii şi de posibilităţile bugetare, dar cu amendamentul că trebuie să fie conştient de ce se află dincolo de coaja vizibilă a lucrurilor, dincolo de progresul lumii, dincolo de cuvinte, imagini sau tăceri.

Extindem un pic acest punct de vedere. Când spunem că "Mişcarea atrage întâi atenţie, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă", ne gândim la o activitate nelipsită din viaţa oricărui artist care doreşte să îşi menţină convingerile, sentimentele, intensitatea lor, nivelul de cunoştinţe, pe poziţiile unei concepţii originale despre lume, viaţă şi creaţie.

Leadershipul este maniera regizorului de a reda realitatea unei experienţe de viaţă pur personale cu ajutorul convingerilor şi sentimentelor care, generate prin sugestie şi prin imagine, pot să persiste ca un fundal al memoriei vizuale în subconştientul celor care s-au format intelectual sub regimul subiectivităţii.

Imaginea totală a omului se dovedeşte a fi aceea a unei entităţi creatoare ce se raportează direct la calitatea de a fi sensibil, atunci când devenirea sa ca artist se află în opoziţie cu staticul unui destin potrivnic, când el îşi manifestă afecţiunea în felul lui unic de a fi, în atmosfera unei povestiri de viaţă de la care nu ştii ce să te aştepţi. În această ordine de idei, reperele unei viziuni atractive sunt administrate unui subiect sensibil prezentat într-un mod inedit. Iar în ceea ce priveşte aplicarea rezultatelor descoperirilor noastre, amintim tematica căutării sensibilului ca o oportunitate care poate contribui la aspiraţiile de intelectualitate artistică.

Locul ştiinţei în leadership este un rezultat al culturii plastice şi al temperamentului regizoral, care are forţa să individualizeze forme de exprimare artistică, să supună întregul material imaginativ al operei la un fundament stilistic personal: "tot ceea ce creez trebuie să atragă mai întâi atenţia omului, apoi să-i direcţioneze gândirea spre ceea ce îl interesează mai mult."

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Looking for the summer (II)

On Februarie 15, 2016

Întăreşte-ţi modelul de leadership, lăsând centrul de greutate al fiinţei tale să-şi găsească locul firesc într-o lume care îmbrăţişează altă lume.

Egiptenii credeau că soarele s-a născut dintr-o piatră, iar Regele Nimrod cunoscând forţa pietrei, ar fi vrut prin ea să ajungă până la cer. Ceea ce se totalizează pe linia sensului, în straturile adânci ale învierii plăsmuirilor umane, este nostalgia pentru ceva pierdut înainte de a-l avea, lupta pentru un ideal care depăşeşte limitele convenţionalului.

Aşa cum fiecare artă îşi are limbajul ei, soarele are modalitatea lui specifică de exprimare şi comunicare, prin căldură şi energie, tălmăcind gândurile slobode ale visătorilor. Nimeni nu a înțeles atât de exact și adecvat, conform impresiei unice pe care o produce un astfel de limbaj, esenţa unei stări de spirit autentice, transpuse într-o stare de creație. *Look deep into the April face / A change has clearly taken place.*

Linia unei conexiuni de bandă largă cu acest gigant reactor termonuclear conturează orizontul cristalin al speranţelor de viitor, producând sensul inspiraţiei, arderea intensă a focului sufletesc, alungirea unei porţiuni existente de înţelesuri atribuite podoabei de mare preț, numită profunzime.

Două fiinţe încântătoare aleargă pe o plajă pustie. O strângere de mână face diferenţa dintre un răspuns instinctiv şi emoţia dorinţei, prelungindu-se peste limitele timpului într-o îmbrăţişare pasională. Dăruire într-o supremă renunţare. Râsete de copii răsună printre ecourile vântului, acoperind orice suferinţe. O adormire în maşina unui vis de vară. O revedere de poveste. Aruncarea pietrei în mijlocul valurilor. O mică încercare de a opri timpul. Un vuiet din străfundul inimii ţâşnind spre ceruri ca într-o rugă disperată. *I cannot leave behind the springtime days.*

Întotdeauna în sufletul meu va rămâne amintirea acelor cuvinte scrise cu degetul în nisip, în căldura razelor îndrumătoare: *Remember the love* …

Leadership: Poți să te pui în valoare ţinând cont de acea predispoziţie lăuntrică a instanţei numită „Regăsire" care validează recunoaşterea participării tale la comiterea tentativei de a te substitui unei noi convingeri?

Încearcă să mergi până la capătul propriei tale deveniri, pe linia angajamentului faţă de simplismul firescului cu care receptezi, ca temei al unei virtuți deosebite, frumosul sau urâtul, speranţa sau deznădejdea. Descrierea și specificarea acestor constante viabile, obţinându-se prin efectuarea unui test de profunzime, nu au ca finalitate imitarea realităţii, ci recrearea ei.

Profunzimea reprezintă mai puţin o idee sau o atmosferă sumbră, ea reglementează acordul dintre frumos şi urât. Este mai degrabă este o predispoziţie lăuntrică a instanţei numită „Regăsire", un freamăt al dorinţei de a exista prin iubire, prin propriile convingeri şi puteri, prin căutări, prin creație, prin propriile calități, talente şi priceperi.

Profunzimea, pe care o recepţionezi integral și o proiectezi asupra celor mai realizate pagini ale vieții, dintr-un soi de afinitate faţă de un inductor (imboldul unei chemări inocente spre tot ceea ce pare imposibil de atins, imboldul unei iubiri care îți induce o anumită stare de spirit) prezintă un cadru întregitor bine conturat. De exemplu, imaginea de poveste a unei

lumi care se vrea a fi oglinda, până în cele mai mici detalii, a unei conştiinţe care decide să-ți limiteze sau să-ţi extindă percepţia despre propria fiinţă.

A te regăsi înseamnă să afli cine eşti cu adevărat prin validarea şi dezvoltarea acelor sentimente pe care viaţa reală nu ţi le oferă, fiind uneori cauza reamintirii unor momente sau evenimente plăcute.

Profunzimea este o zonă încărcată cumulativ cu acel murmur de neînţeles care, însă, convinge asupra rostului pe care îl ai în lume.

Profunzimea surprinde cele mai variate stări ale omului aflat în ipostaza de agent purtător de sensuri nerevelate, într-o lume ambiguă, și ca urmare el se află mereu în dilemă: dăruire sau supremă renunţare. El își poate întări modelul de leadership în încercarea de a opri timpul asupra unui moment cheie, atunci când se întoarce către sine și constată că forţa lui interioară este singura care îl poate propulsa înainte.

Leadershipul este decorat de fragilitatea și cultura unei lumi total diferite de lumea ta, ale cărei granițe depind de profunzimea cu care pătrunzi esenţa ultimă a lucrurilor şi a fenomenelor, identificându-te perfect, în final, cu Supremul Absolut. Abia în acest punct îți suprapui imaginea peste imaginile iniţiale, și ajungi să te consideri o fiinţă foarte evoluată mental și spiritual.

Trăirea care hotărăşte contextul în care se desfăşoară viaţa ta este corespunzătoare stării de spirit autentice resimţită ca un adevărat izvor de fertilizare a conştiinţei, sau ca o zvâcnire de nostalgie care te umple de o linişte relaxantă sau de o preocupare care doare.

Looking for the summer aduce în prim plan profunzimea cu care tratezi propria lume în faţa întregii lumi. Sondând acele experienţe de gândire şi reflecţie de care sufletul are nevoie în încercarea de a privi dincolo de sens, te vei transforma într-o fiinţă superioară. Sufletul, vibrând la unison cu nemărginirea, poate să recupereze identitatea mai largă a ceea ce eşti cu adevărat.

*** Notă:** Chris Rea - Looking For The Summer

Source: https://neculaifantanaru.com/looking-for-the-summer-II.html

Looking for the summer (I)

On Februarie 13, 2016

Recunoaşte ceea ce vezi şi ceea ce este ascuns de la tine ţi se va descoperi.

Soarele. Oare această super-putere atotluminatoare, bătrânul astru al universului, ascundea şi tâlcul vieţii mele? Oare din pricina lui simţeam osânda legării de un loc al meu, atât de familiar şi prietenos, un loc al stării de bine, acolo unde se face cunoscută energia aparte a viselor şi a lucrurilor măreţe care te poartă departe?

Doar tu îmi cunoşti orele dorului după măsura unei singure dorinţe, nemăsurata mulţumire sufletească, declanşând în mine pe durată extinsă acel ceva care lipseşte, strigând cu infinit avânt: *"Să nu abandonezi în nici un fel visul."* Doar tu îmi încălzeşti sufletul cu frumuseţile zilelor de vară, simţindu-mă ca şi când s-ar materializa comuniunea mea cu Dumnezeu printr-un ecou de tipul *"Nu uita de speranţă".*

Căci tu însemni mult mai mult decât cunoaşterea infinită ce o port în mine ca pe-un talisman cu semnificaţii profunde, doar tu reuşeşti să-mi oferi gradul înalt de conştientizare a unei experienţe de unire cu un fel de tandreţe plină de gingăşie pe care mulţi n-o pot accesa. Doar tu, fără întârziere, îmi trezeşti în fiecare dimineaţă dorul unei poveşti care la finalul zilei face înconjurul lumii. *And still I stand this very day / With a burning wish to fly away.*

Neîncetat, sunt târât într-un fel de rotire în jurul unui punct de pe pământ care face să aibă sens mişcarea aproape obsesivă de du-te vino, plecare şi întoarcere. Nu rătăcirile scurte spre tainicele sensuri ale liniştii, ci potolirea dorului după ceva care nu se mai termină. Aş fi probabil înţeles greşit dacă aş spune că sunt prins într-un proces de repetare a unei scene trăite în prealabil prin colaborarea dintre "Just Today" și „Leave behind"...

"Fără acest punct de care eşti legat n-ai iubi nici restul lumii, n-ai avea unde să te duci, căci n-ai fi nicăieri" , remarca unul din cei mai valoroşi romancieri pe care i-a dat literatura fostei Iugoslavii în secolul XX. Poate v-ați face astfel o idee cât de dificilă este transformarea unei fracţii finite dintr-un act de trăire impus de o forță intangibilă, într-un fenomen parametric exhaustiv. *This ain't no game of kiss and tell !*

Leadership: Poţi să te formezi în vecinătatea unui punct din care se elimină însuşi punctul, încât să reprezinţi un sens de creaţie diferit faţă de cel spre care te îndrepţi de obicei?

Noutatea în construcția dezvoltării personale constă în schimbarea perspectivei tradiţionale și totalizatoare asupra ideii de apartenență la un „punct de referinţă" care trece prin mijlocul segmentului existenţial. Punctul acesta nu este o încărcătură a expresiei de tip solar, de o stenică claritate a comunicării, nu este o expresie de gratitudine faţă de o călăuză spirituală, ci realitatea unei transformări ce trece prin luciditatea relației cu ceea ce ai creat până acum în viața ta.

Nu este o chestiune de atitudine, valori și curaj, ci mai mult o chestiune de prevenție a unor căderi „în gol" în corelație cu acceptarea unor stări de emoţie profundă.

În acest punct Eul fiinţei îşi rămâne sieşi loial, la confluenţa dintre nevoi și dorințe, în fondul de producere a demonstrabilităţii unui *Adjusted-Life* . Aici sunt surprinse toate aspectele unei înnoiri cuprinzătoare, toate aspectele fremătătoare ale unei lumi care se naște în virtutea unor valenţe de personalizare a cerinţelor de funcţionalitate proprii.

Cu alte cuvinte, funcţionezi atâta timp cât reușești să te lași în voia unei forţe depline din care să extragi o nouă imagine de sine. Această forță își poate avea corespondenţa în sinceritatea cu care zugrăveşti un nou tablou al lumii, în sinceritatea cu care îți deschizi inima în faţa propriei persoane sau în faţa unei iubiri adevărate, nu în desfătarea pe care ți-o produce un lucru sau altul. Numai în acest punct există frumosul și sublimul.

Leadership: Poţi să captezi un anumit moment din viaţa ta într-un complex unitar al personalităţii, ca raport de forţe între trăirea unui sentiment unic şi apartenenţa la o realitate care se oferă contemplării?

Leadershipul este o vecinătate oarecare a acestui punct din care se elimină însuşi punctul, rămânând o stare de claritate absolută, sau o stare de pace neîntreruptă și uniformă, trăită în prealabil prin colaborarea dintre "Just Today" și „Leave behind", în care poți manifesta o afinitate faţă de o singură configuraţie a realităţii.

O realitate în care tot ceea ce există este ceea ce spui tu că este, compusă prin expresia unor trăiri intense provocate de unirea cu o putere mai presus de tine, una închipuită sau una născută din contemplarea a ceea ce numai tu poți vedea. Aşa cum spune Iisus: *"Recunoaşte ceea ce vezi, şi ceea ce este ascuns de la tine ţi se va descoperi."*

O realitate care se oferă contemplării este prilejul unui moment de reflecţie în care te întorci la tine însuţi, trecutul revărsându-se în prezent, când înţelegi ce simţi faţă de lume, faţă de viaţă, şi începi să profiţi de această înţelegere pentru a-ţi contura şi defini acea latură a personalităţii care te împinge înainte.

Nu poţi accede la un nivel mai înalt de evoluţie dacă nu cunoşti măsura adâncirii tale într-o stare care te îndreptăţeşte să presupui că exişti în relaţie cu o entitate superioară de "lumină" şi supraveghere. Soarele este ochiul lui Dumnezeu, el te priveşte şi te ocroteşte numai dacă îţi impui comparaţia cu acea frumuseţe de caracter care este de mare preţ înaintea Sa.

Trăirea unui sentiment unic de grandoare în faţa unei surse imense de energie este strâns legat de izbânda conştiinţei de sine în spaţiul dialogului dintre existenţa trecătoare a muritorului şi eternitatea cosmosului.

Looking for the summer este încercarea de a descoperi frumosul şi sublimul în desăvârşirea unei clipe, câştigată cu preţul pierderii de sine într-un presupus absolut care are puterea să-ţi schimbe perspectivele asupra lumii.

*** Notă:** Chris Rea - Looking For The Summer

Source: https://neculaifantanaru.com/looking-for-the-summer.html

Lost in a book

On Februarie 19, 2016

Concepe-ţi o nouă personalitate, menţinând paralelismul dintre mișcările sufleteşti și felul în care te raportezi la ipotezele de previziune a unei lungi călătorii de-a lungul „acceptabilului".

Mă pierdusem în contextul unei proze nesfârşite. Voiam să mă îndepărtez cât mai repede de golul ascunsurilor umplut cu urmele întrebărilor care şi acum îşi caută răspunsurile, a tot ceea ce se biruieşte prin diminuarea certitudinii indusă de un însemnat şi închipuit *"Lost in a book"* . Pe care obişnuinţele minţii, închise în teama de a nu se pierde în agitaţia rutinei zilnice, mă determinau să-mi privesc cu atenţie acţiunile, deoarece exista probabilitatea de a le pune la îndoială.

Punându-mi la lucru imaginația, într-o sferă sugestivă numită "trezire", a cărei suprafaţă de undă era reflexia în oglinda dinamicii sociale, aş fi putut compensa cumva lipsa de perspicacitate în identificarea pasajelor care constituiau modalităţi indirecte de expunere a unor idei de care eram străin. În sens invers, riscam să devin un fel de Don Quijote luptându-se cu morile de vânt, împotriva răsturnării preferinţelor subiective legate de ceea ce se numește supraviețuirea prin cultură.

Cu fiecare întrerupere a ritmului dictat de vocea minţii în rândurile cărţii, slab evidenţiate de reflecţii şi îndemnuri, aşa că nu vedeam în ele niciun ajutor în orientare, mă adânceam tot mai mult într-o existenţă fictivă, cu intrigi şi răsturnări de situaţie. Un pumnal plin de îndoială părea să se înfigă în miezul acceptabilului. O năvală de repere nefamiliare îmi umpleau închipuirea. Eu eram posesorul cărţii, și tot eu personajul ei principal. A citit cineva cartea?

Cuvintele transformându-se la rândul lor într-un efect de multiplicare a înţelesurilor, din care mintea mea aprinsă ticluia cu uşurinţă imagini de tot felul, asigurau efectul de prindere în flux magnetic a unor varietăţi de sarcini de tip reproductiv-aplicativ. Miza era schimbarea modalităţii calculării unui nou profil de scriitor prin prisma interacţiunii dintre două câmpuri: unul de inducţie a stării de nelimitare, celălalt de determinare a efectului de totalitate.

Leadership: Poţi să-ţi creezi un nou profil prin prisma interacţiunii dintre două câmpuri: unul de inducţie a stării de nelimitare şi celălalt de determinare a efectului de totalitate?

Continuând pe linia unei gândiri ce nu se poate mulțumi cu facultativul, deci care are ca rezultat final ideea de integrare într-o zonă de cunoaştere mai extinsă, putem urmări accepţiunile unei particularităţi de conţinut a personalităţii care, fiind supusă unor anumite închipuiri și revelaţii, pare a se naște a doua oară.

Acest tip de personalitate se concepe prin paralelismul dintre mișcările sufleteşti și felul în care se raportează la ipotezele de previziune a unei lungi călătorii de-a lungul unui teritoriu numit „ *acceptabilul* ". Acest teritoriu separă faptul de a fi subiectul unei cărţi de ficţiune de şansa de a fi eroul unei evadări din ea, cu acceptul conştiinţei de a nu rămâne afectat de vulnerabilităţile unei subiectivităţi care poate scăpa uşor de sub control.

În ceea ce privește leadershipul, problema presupusă de instanţele unui acceptabil care elimină îndoielile unei lumi fără perspective, se raportează, în capitolul unei creaţii care denotă o altă realitate posibilă, la dimensiunea cristalizării unui profil personal fals, dar mult mai performant. Este cazul scriitorilor care își inserează prezenţa în propria lor lucrare, prin

intermediul unui personaj cheie, pentru a facilita un tip de experiență și comunicare care nu se poate experimenta în viața reală.

Pentru a te constitui o imagine rară de poveste mai întâi trebuie să compari acceptabilul utilizării unei identităţi false prin efortul de a te desprinde de lumea reală, cu trăsăturile unui personaj care îşi extrage esenţa din memoria unei experienţe trăite într-un context real.

Acest gen de abordare, prin conţinutul unei lucrări care punctează faptele nescrise în contextul dimensiunii unui nou profil, se întemeiază pe funcţia de cunoaştere apriorică, pe de o parte. Şi, pe de altă parte, pe contrastul dintre expansiunea unei conştiinţe aflate într-o continuă descoperire a realului și expansiunea acelor stări care sunt tangibile după ascensiune, determinând efectul de totalitate.

Starea de nelimitare este atinsă atunci când simți că poți să acţionezi ca o autoritate asupra determinării unui orizont de referinţe transmisibil, atunci când dispui de toate fondurile din descoperitul autenticităţii, de toate răspunsurile la întrebarea „Cine sunt prin altcineva?", și astfel reușești să fii tu.

Omul de ştiinţă scoţian, James Clerk Maxwell, a descoperit undele electromagnetice şi presiunea luminii, formulând matematic legile electricităţii. El a ajuns să formuleze diverse ipoteze nu fiindcă previziunile sale s-au bazat pe structuri cunoscute, ci fiindcă a tratat ideile ca pe nişte fantezii.

Mintea omului de geniu, ca o piramidă răsturnată, se fundamentează pe prezenţa unui plin din care nu înţelegi nimic, din care reies mereu soluţii integrale ale unei matematici absurde, dar probabile.

Leadershipul are de făcut faţă simultan la exigenţele unei duble subordonări: de a te constitui drept un fir conducător al unei creaţii care uimeşte lumea întreagă prin însăşi tema ei şi de a rămâne fidel acelei chemări interioare care te-a îndemnat fără încetare să înfrunţi realitatea prin regândirea subiectivităţii din perspectiva dimensiunii sale temporale.

Lost in a book este prezenţa vie într-un mediu necunoscut, din care renaşte un prototip de tip abstract, o personalitate unică.

Dacă lumea se îndreaptă spre un impredictibil care nu conteneşte să vină cu noi oferte, prin indicaţiile date de restricţiile unei aşa zise acţionări în serie ale puzzle-urilor născute din rândurile cărţilor care-şi cer dreptul la fundamentarea unor orizonturi largi de cunoaştere, atunci minţilor luminate nu le rămâne altceva de făcut decât să le completeze cu noi plăsmuiri.

Source: https://neculaifantanaru.com/lost-in-a-book.html

Lucirea vidului în ascultare

On Decembrie 23, 2016

Adevărata ta măreţie începe acolo unde se termină cuvintele.

M-am trezit dintr-o dată într-o beznă totală, în stadiul ascunderii celor făptuite într-o manieră nepermisă a libertăţii totale. Psihologia mea nemaifiind a unei linii drepte, a unui singur drum, se adâncea, se ramifica într-un profund act de sondare, conceptual şi creator, aşa cum fiecare univers se ramifică în noi și noi universuri atunci când este făcută o măsurătoare cuantică.

Totul este permis într-o lume care îţi aparţine doar ţie, dar suprema entitate a acestei lumi lăuntrice, *Uroshtyam* , este percepută doar prin pătrunderea în domeniul spiritual. Probabil, în situaţia mea se afla şi scriitoarea Simona Popescu atunci când îşi exprima gândurile în romanul Exuvii: *"Există strigăte intelectuale, strigăte care vin dintr-o măduvă delicată. E ceea ce eu numesc Carnal. Nu îmi separ gândirea de viață. Cu fiecare vibrație a limbii, parcurg din nou toate drumurile propriei mele gândiri pe dinăuntrul cărnii."*

Lumea mea părea să fie memoria unei alte lumi. Trăiam extazul unei cunoaşteri determinată de prezenţa unei temeri existenţiale în faţa strigătului de triumf al întunericului cu care ochii mei se deprinseseră în încercarea de a explora o lume virtuală. Vibrant în tot acest act de revelare a sinelui într-un mediu inert, rece ca un mormânt fără sfârşit, într-un caz de anxietate, era acea unitate în diversitate, în folosul facultăţii raţiunii de a găsi, după analiza şi investigarea stării de fapt, răspunsurile la întrebarea: Îmi puteam oare debloca o perspectivă a imposibilului?

Leadership: Poţi să trăieşti în memoria unei alte lumi prin alimentarea Sinelui cu mereu alte gânduri care continuă să se confrunte cu nişte realităţi ce trebuiesc redenumite pentru a putea fi acceptate ca fiind obiective?

În centrul de greutate al ascunderii celor ce mi-au fost date a fi descoperite în surdina contradicţiilor, în vuietul unei nonexistenţe care îşi cerea cu insistenţă drepturile, totul înscriindu-se într-o dimensiune a interiorităţii şi pe tărâmul imediateţii, stătea însăşi faptul ascunderii voinţei ca reflex al neputinţei de a concepe o acţiune. Acea beţie neproductivă a aşteptării, a tânjirii după miracol. A nădejdii absurde că, dintr-o clipă în alta, mi s-ar fi putut întâmpla ceva neaşteptat de bun.

Întunericul devenea şi mai întunecos, pe întinderea orelor de insomnie, de obositoare staţionări într-un refuz acordat acţiunii. Retragerea în solitudine, senzația de prins în capcană, impusă, dar și dorită, pe drumul nălucilor rătăcite în valurile tremurate ale unei gândiri revoluţionare. O relație trăită cu nimicul. Era şi acesta unul din gândurile care trebuiau să alimenteze lumea din romanul "Exuvii", cel puţin într-o anumită măsură, fiindcă la fel ca scriitoarea Simona Popescu trăiam dificultatea unei lumi pline de posibilități, cu infinite direcții din care trebuia să aleg, sub presiunea constantă a imperativului de a fi sprijinit de iluzie.

Întotdeauna tensiunea creşte când intri într-o stare de expectativă totală, tăcută, când practic aştepţi să vezi ce urmează, încrezându-te în simţul unei compensaţii morale, pentru a şti cum să faci faţă situaţiei condiţionată de acest inefabil mister al lui EU SUNT. Realitatea mea trebuia redenumită în limitele interpretării unei alte lumi: *"Sunt una din carcasele subţiri lăsate în urmă de fluturi atunci când ies din pupe, unul din învelişurile năpârlite ale vietăţilor care, crescând, se transformă cu totul."*

Leadership: Poţi să dobândeşti o înţelegere mai profundă a ceea ce eşti prin intermediul experienţei trăită printr-o manifestare a neputinţei de a ieşi din perimetrul vidului?

Am traversat lumile până am ajuns să mă confrunt cu o identitate mai amplă, menită să-mi confere dintr-o dată mai mult prestigiu. Fluturele şi-a continuat firul gândirii în ipostaza unui artist mai complex. Transformare totală. Iată starea de confuzie pe care o experimenta Nicholas Urfe, eroul lui John Fowles, în singurătatea întunericului care încerca să-l înghită, în jurul vrajei unui magician ce-i punea la încercare răbdarea, convingerile și prejudecăţile:

"Apoi, tensiunea a crescut. Eram într-un fel de expectativă. Aşteptam, aşteptam ceva. Nu ştiam dacă era să fie auzit, ori văzut, ori altfel. Ştiam că vine, şi eu încercam să-i descopăr venirea. Parcă nu mai percepeam nicio stea. Poate magia mă făcuse să închid ochii. Nu era decât vidul. Mi-amintesc două cuvinte pe care Conchis probabil le-a spus: lucire, ascultare. Lucirea vidului în ascultare, întuneric şi aşteptare... Şi senzaţia asta mi s-a părut că durează la infinit."

Eliberarea de orice constrângere, de orice formă de limitare, este de fapt o călătorie în căutarea unui răspuns spre atingerea perfecţiunii creatoare, fundamentată printr-un răspuns la întrebarea: Îmi pot oare debloca o perspectivă a imposibilului?

Căci imposibilul, temperat de ideea filozofiei conform căreia „ *Adevărata ta măreţie începe acolo unde se termină cuvintele*" , este o venire a unei senzaţii de frică intensă care e acompaniată de acea "Voce a Conştiinţei" capabilă să declanşeze rularea în psihic a unei noi versiuni realiste de a te reprezenta pe axa autodepăşirii.

Liderul care conduce prin prisma potenţialului de cunoaştere înţeleaptă a fiinţei şi a vieţii umane este un om care experimentează, în momente unice de profundă emoție și însemnătate, mereu o nouă latură a sa, reprezentându-se drept o expresie a luptei interioare, o consecinţă a frământărilor prin care a trecut, însăşi unitatea sa în acord cu psihologia „aşteptării din întuneric", în condiţiile vidului.

Procesul de construire a unui Ego care vrea să crească tot timpul şi nemăsurat ţine de darul remarcabil al scriitorului de a surprinde foarte bine spațiul și timpul în care trăieşte, în autenticitatea unei lumi care rămâne extrem de actualitate chiar și după ce a trecut o anumită perioadă de la traversarea acesteia.

Lucirea vidului în ascultare este o parabolă a aşteptării care ia sfârşit o dată cu evoluţia omului. Această așteptare, pentru îndepărtarea de originea sa, de scopuri și anturaje, nu este doar o manifestare a prezenţei lucide a raţionalului asupra imaginaţiei, ci o contopire cu Eul suprem, cu ceea ce este nelimitat, inefabil, Divin.

Libertatea totală este rezultatul ascunderii, îndepărtării de lumea ştiută, într-o perioadă de așteptare, de analiză și investigare psihilogică, având ca specific descoperirea unei măsuri a dimensiunii umane în exprimarea unităţii de sine.

Iar această unitate de sine, această imensă încredere în posibilitățile de cunoaştere care succedă necunoscutul, vidul, întunericul, așteptarea, reprezintă de fapt coloana luminoasă din însăşi esenţa spiritului omenesc.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucirea-vidului-in-ascultare.html

Lucrarea de întreţinere

On Februarie 15, 2011

Omul care este pe punctul de a face o schimbare pe plan profesional trebuie să aleagă opţiunea "fii stăpân pe tine însuţi", cu mult înainte de se pune pe primul plan în viziunea sa asupra viitorului.

Când eram mic, tatăl meu cel bogat mi-a dat o carte pentru copii, intitulată *Supa de piatră* , scrisă în 1947 de Marcia Brown şi disponibilă încă în marile librării. El m-a îndrumat să citesc această carte ca să-mi încep astfel ucenicia de conducător în afaceri.

Tatăl meu cel bogat, îmi spunea: *"Calitatea de a fi lider este capacitatea de a scoate la iveală ce e mai bun în oameni."* În consecinţă, mi-a transmis cunoştinţele necesare pentru a obţine succesul în afaceri, cunoştinţe de citire a documentelor financiare, marketing, vânzări, contabilitate, administraţie, producţie şi negocieri, accentuând de fiecare dată ideea că învăţăm cum să lucrăm cu oamenii şi cum să-i conducem. Tatăl meu cel bogat spunea mereu: *"Cunoştinţele practice ale afacerilor sunt uşoare...partea grea este lucrul cu oamenii."*

Ca memento, eu citesc şi azi *Supa de Piatră* , deoarece am tendinţa de a mă purta ca un tiran, şi nu ca un lider, atunci când lucrurile nu merg cum vreau eu. * (Robert T. Kiyosaki - Cadranul banilor)

Leadership: Poţi să răspunzi unui context mai larg de schimbare care accelerează expansiunea conştiinţei tale spre o zonă a puterii de decizie, fără să te pui pe tine şi business-ul tău pe primul loc?

Lucrarea de întreţinere a leadershipului poate fi pusă atât pe seama receptivităţii faţă de cerinţele de business ale celorlalţi cât şi pe seama receptivităţii faţă de cerinţele măreţiei de a susţine activ dezvoltarea altor oameni. Această lucrarese poate consolida de la înălţimea experienţei de perpetuu inovator care aduce în mijlocul acţiunii tenta unei atmosfere care întăreşte celorlalţi oameni mândria de a aparţine unei lumi mai înalte într-un film legendar.

Pentru că dincolo de justeţea oricărei judecăţi, se distinge acea permanentă nevoie de suport şi asistenţă, în şirul demersurilor de promovare pe scară ierarhică, puse în circulaţie de oportunităţile de afirmare. Iată de ce Robert T. Kiyosaki obişnuia să pună pe primul plan "coloana de cheltuieli" pe care le avea de făcut pentru a fi ocupa un loc mai sus în carieră, deoarece principala lui preocupare a fost (la început) imaginea, opţiunea de a se face remarcat, în loc de a se face plăcut. Pe scurt, dincolo de imaginea la care aspiri, trebuie să le oferi celor dragi din dorința ta de a te dezvolta și a deveni, pe zi ce trece, cea mai bună variantă a ta.

Solidaritatea este o cauză a expansiunii propriei conştiinţe până-ntr-acolo unde poţi descoperi din ce în ce mai multe despre tine, până într-acolo unde se anulează tendinţa de izolare în care te poate arunca implicarea într-un nou proiect de business. Şi de a ajunge la unitate.

Leadership: Preocuparea ta spre atingerea unor performanţe mai înalte se înscrie într-un context mai larg de orientare a activităţilor propriei satisfaceri de sine, fără să iei în calcul "plata" unei prestaţii care să compenseze în timp real deficienţele sau înzestrările care îţi lipsesc?

Personalitatea umană se cere abordată ca unitate nerepetabilă între trăsăturile intelectuale, ce se găsesc în legătură indestructibilă cu situaţia concretă a fronturilor pe care ea luptă, corelată cu capacitatea de a lua decizii şi de a evalua impactul acestora. Un front al negării realităților manipulate de forţe străine, un front al frustrării de a fi dependent de un context particular, un front al dorinţei de a pune valoare în munca prestată şi un front al libertăţii de a fi dependent de altcineva.

Singur îţi subminezi autoritatea dacă nu reuşeşti să răspunzi unui context mai larg care accelerează expansiunea propriei conştiinţe spre o zonă a puterii de decizie. Nu trebuie să pierzi pe niciun front, ci să străluceşti pe fiecare. Dacă nu vrei ca leadershipul să capete valenţe de decor, atunci dovedeşte-le celorlalţi că nu se pot pune cu tine pe niciun front, că eşti câştigător în orice confruntare.

Determinismul se manifestă mult mai complex în acele situaţii de interes, dependente de voinţa altora de dimensionare a nivelului de influenţă, când trebuie să-ţi extinzi, într-un fel sau altul, limitele de performanţă, dar mai ales experienţa într-un domeniu - ce instinctiv îţi dai seama că e unic, imprevizibil.

Plata pe care trebuie să o achiţi pentru a-ţi asigura o prestaţie în măsură să compenseze în timp deficienţele sau înzestrările care îţi lipsesc, este acea conștiință de sine, acel sâmbure inexprimabil în cuvinte, dar neschimbat de-a lungul vieții, pe care-l îmbracă convingerile tale legate de generozitate şi corectitudine.

Lucrarea de întreţinere este legată de sinceritatea cu tine însuţi atunci când ştii că ai întrecut măsura în anumite privinţe, şi eşti dator conştiinţei să îndrepţi lucrurile. Este un concurs cu tine însuţi pe care îl câştigi atunci când te cunoşti mai bine prin experienţele trăite. Este relaţia pe care o stabileşti cu tine însuţi înainte de a te implica în munca cu oamenii din jur.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrarea-de-intretinere.html

Lucrarea unui artist aflat în constelaţia gemenilor

On Februarie 10, 2022

Un om care se vede constant printr-un alt om, într-o călătorie prin evoluția artei, începe să reacţioneze cu dublul său în virtutea unei mentalităţi de nivel superior.

Când doi artişti îşi adună puterile într-un singur *Fitnedianh* (aspectul vizibil al unei creaţii invizibile), abia atunci arta capătă grandoare. Mai ales dacă vorbim din perspectiva explorării unei realităţi care îşi găseşte forma corespunzătoare suprapusă pe conţinutul unei imagini a lui Dumnezeu care nu are ordin în universul creat de El. Iar o asemenea artă nu poate avea, doar aşa, pur şi simplu, o valoare decorativă, desprinsă din lumea religioasă a simbolurilor, a corespondenţelor, a ornamentelor din arhitectură sau a semnificaţiilor inversate.

Alteritatea, găsirea unui dublu al artistului în constelaţia gemenilor, aşa cum arată John Sanford în desenul său "Gemini the twins", nu este o simplă închipuire ivită din cugetare, o halucinaţie consensuală împărtăşită de vreo cauză externă prin conştientizarea existenţei a două forţe puternice unite într-o singură persoană. Nu este nici rezultanta a două forţe antagonice care însă nu se anulează, ci se atrag printr-o simpatie care te îmbie la o lume misterioasă cu reprezentare în plan ceresc.

În artă, alteritatea este înfăţişată ca o călătorie în altă lume, mai dezvoltată ca aceasta, în care dublul tău se datorează unei tehnici prin intermediul căreia o persoană devine vocea interioară a protagonistului pe care nu l-a trăit niciodată emoţional, dar care îi asigură invizibilitatea în plan spiritual. Într-adevăr, o asemenea artă a dublului nemuritor, fiind creată la nivel de "ecouri îndepărtate", capătă un anumit mesaj, dar ea ascunde înţelesuri pe care numai artistul le simte şi le dezvoltă prin culoare, contur şi fineţe, pe traiectoria unui cerc imaginar desenat cu nuanţă de galben-auriu peste un fundal obscur.

Leadership: Abordarea creaţiei tale porneşte de la premisa că forma optimă de constituire a unei individualităţi aparte se află la intersecţia dintre simetrie şi conştientizare, când forma şi imaginea apar neschimbate în acelaşi plan?

Mă întreb, cine ar fi dublul meu într-o imagine a cărui punct convergent este suprapus de profilul unei jumătăţi de elipsă secţionată de-a lungul unei axe lungi. Miza este de a decide dacă unele fenomene de recunoaştere a subiectivităţii pot să constituie una dintre cele mai frumoase şi temeinice dovezi ale gândirii prin contrastul dintre scopul esteticii și a logicii: prima urmărind frumosul, iar a doua adevărul.

Cu alte cuvinte, crezând că meditez asupra fiinţei mele, ajung de fapt să mă transpun prin oglindire într-un joc spațio-temporal care anulează logica aparentă a fizicii cunoscute, punând în lumină viziunea despre un univers care se extinde mult prea repede pentru ca materia să se condenseze în stele, galaxii şi planete. Încă o dată, mă recomandă capacitatea specifică artistului de a extrage din spațiu-timp secvențe și de a le transpune într-un alt spațiu-timp, într-un joc care se poate numi "imaginaţie".

Şi nu doar arta picturală mă aruncă într-un cerc exterior dedublat, al subiectivității, plasat la aceeași distanță de centru ca și posesivul meu, Alter-Ego-ul care trăieşte într-o lume virtuală, martorul meu credincios, ci şi bogăţia imaginativă a naraţiunii pe care o pun în circulatie, ca funcţie a imaginii mele proiectate într-o oglindă a metamorfozei spirituale. De exemplu, citeam ieri pe galaxia42.ro o recenzie a romanului „Piranesi" de Susanna Clarke.

"Povestea ne pune în pielea unui individ care, găsindu-se aproape singur pe lume, își face un

scop al vieții sale din cercetarea camerelor care îl înconjoară. Asta, pentru că întreaga lume este o imensă construcție, cu camere, vestibule și curți interioare. Construcție în ale cărei camere inferioare există o mare, cu fluxuri și refluxuri, în ale cărei camere superioare se formează nori. „Casa", pentru că așa o numește, întreține o faună, formată din păsări și pești, însă numai doi oameni locuiesc în ea. Pe protagonist și pe cel pe care acesta îl numește simplu „Celălalt Om". Au mai existat oameni, încă treisprezece, mai exact, dar au murit. Acum, în lumea-casă trăiesc doar doi oameni. Iar în sălile ei enorme nu există nicio piesă de mobilier, în schimb există statui."

Leadership: Creaţia ta dispune de constituirea unei noi identităţi în ceea ce priveşte mecanismul recunoaşterii de sine în evoluţia fenomenului de "oglindire omogenă", prin întrepătrunderea experienţei de menţinere a aparenţelor?

Aceeaşi doi oameni din romanul „Piranesi" corespund imaginii mele în constelaţia gemenilor, într-un tablou mişcător care dincolo de vizibil, dincolo de licărul felinarului şi chiar dincolo de întuneric, ascunde acea formă tăcută, timidă, dar nemărginită, de intuire a realității prin fenomenul de identificare afectivă care mă ajută să mă transpun în locul altcuiva și să simt bucurii și tristeți alături de el.

Se vede, deci, că reuşesc de fiecare dată să explorez o realitate perfect tangibilă în sfera viziunii spontane, holistice, armonice, şi să găsesc ceea ce corespunde formei de exprimare a artei prin transpunere mentală, deci experimentând o realiniere cu constituţia mea interioară. În sfârşit, ca într-o călătorie în altă lume, simt că fac parte dintr-un joc al dublurii ce contrapune, în aceeași structură figurativă, o imagine a includerii mele în universal şi o imagine vibrantă a unei lumi ideale.

O dreaptă este paralelă cu un plan dacă este paralelă cu o dreaptă conţinută în plan. Iar un om care se vede constant printr-un alt om, într-o călătorie prin evoluția artei, începe să reacţioneze cu dublul său în virtutea unei mentalităţi de nivel superior, dar supervizată de o întreagă constelaţie în care lucesc în nemurire numai stelele artiştilor reprezentativi. Spun asta deoarece materia are dispoziţia de a „atrage" forma într-un mod spontan, iar mijlocirea mea prin parametrii unei fizici superioare celei pământene îşi are ecoul, într-un mod transparent, dincolo de timpuri...

Potenţialul nelimitat al creaţiei mele constă în a experimenta o realitate perfect tangibilă în sfera viziunii spontane, acea realitate al cărei ecou răzbate până dincolo de infinit prin surprinderea aceluiaşi personaj în altă ipostază, în alte tablouri, în alte timpuri, dar mereu într-un plan al reflexiei.

Lucrarea unui artist aflat în constelaţia gemenilor este de fapt o ilustrare a ideii de a deveni la un moment dat suma celor trei variabile de extindere a orizontului de afirmare a personalităţii în domeniul artistic, atâta vreme va exista o realitate inspirată dintr-un proces de creaţie. Cele trei variabile sunt: "gradul de libertate permis de Alter Ego", "posibilitatea de a fi peste tot" şi "dorinţa de a fi mereu altcineva".

Înţelegeţi că tehnicile de pictură stimulează exprimarea prin creaţie a diferitelor problematici cu care vă veţi confrunta în diferite momente din viaţă. Multe din tehnicile acestea trebuie integrate în diverse forme de evaluare a personalităţii dumneavoastră în contextul procesului de dublă tranziție spre starea de conexiune cu momentul prezent.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrarea-unui-artist-aflat-in-constelatia-gemenilor.html

Lucrarea unui imigrant în spaţiul alterităţii

On Ianuarie 31, 2015

Înscrie-te ca o conştiinţă a noului într-o serie de procese de transformare personală, setând graniţele certitudinii despre trăirea unei variante a realităţii care nu a mai fost selectată şi dezvăluită.

Adevărata încercare era să fiu nelocalizabil, precum o întoarcere în lumea personalizată a lui Philip K. Dick în care, după toate aparenţele dezvăluite de ştiinţa navigatorilor în necunoscut, nu mai trebuia să pun sub semnul întrebării sensul vieţii. Odată ce se întâmpla asta, aidoma creatorului care în faţa lucrării abia terminate încearcă un sentiment de nesiguranţă, urmam sensul de parcurs al raţiunii ieşite din polul pozitiv al generatorului de explicaţii şi preziceri.

Nefiresc. Eram înghesuit într-un soi de câmp al dualităţii, ca şi când odată ce izbuteam să mă fac nevăzut, aş fi primit sarcina de a mă găsi acolo unde nu căutam. O luptă aproape fanatică cu formele aparente ale gândurilor răsucite în direcţiile unei raţiuni care avea putere asupra pluralităţii lumilor ficţionale. Mintea-mi era străbătută de fiori necunoscuţi. Vibram puternic înspre un alt nivel de înţelegere.

Ineditul consta în metoda de cunoaştere a unui nou spaţiu de tranziţie *between the "me" and "not me"* . Mai degrabă, era o reînnoire integrală a sinelui direcţionat spre arta dedublării, predispunându-mă spre conlucrarea cu forţele nescrise ale nepătrunsului. Pe care gândurile acoperite de cele mai subtile convenţii ale irealului le descărcau în cortex cu acea energie uluitoare a misterului care trebuie trăit înainte de a răspândi dulcea otravă a falsei identităţi.

Doamna Winchester, văduva celebrului fabricant de arme, dorea să se protejeze de spiritele celor care fuseseră ucişi cu puştile făcute de soţul ei. Neîncetat, ea adăuga noi încăperi casei lor, creând un complex labirint de coridoare şi ascunzişuri, în aşa fel încât să poată dormi în fiecare noapte în alt loc. Dar în 1906, în timpul cutremurului din San Francisco a fost cât pe-aci să moară într-una din încăperile în care rămăsese blocată.

Leadership: Te preocupi de limitarea şi dependenţa conştiinţei de sine care se descoperă a fi în raport cu o realitate deghizată în ficţiune care te îndepărtează pentru o scurtă vreme de tine însuţi?

Citeam de curând pe internet următorul lucru: *"Orice rupere, despărţire, distanţare de un loc este, de fapt, o strategie pentru o mai bună cunoaştere a locului respectiv, sau, mai exact, pentru recunoaşterea de sine în contextul indeniabil al spaţiului în care ai fost ursit."*

Orice loc este asemenea oricărui lucru, imagine sau gând la care ne raportăm: reprezintă de fapt un transfer de energie realizat în momentele în care are loc o comunicare temporală între ceea ce considerăm ca fiind "finit" şi ceea ce considerăm ca fiind "alternativa" spre respingerea a ceea ce nu ar putea fi niciodată pe deplin revelat.

Atunci când gândurile întorc una câte una paginile vieţii, aşezându-le într-un chenar închis, plin de neînţelesuri şi complexităţi prin care se strecoară ipotezele implicite ce ţin de apariţia unei unităţi de informaţie imaterială, devii nemulţumit faţă de tot ce se întâmplă în realitate. Astfel, începi să tinzi către un nefiresc care îşi plasează activele într-o originalitate care nu poate fi negată, ci poate fi măsurată numai după efectele ei.

Omul care intenţionează să se redefinească în funcţie de noi tipare de gândire ştie că nu

poate urca până în vârful unui munte fără să ia în calcul eventualitatea unei căderi în gol de la înălţime. Ca să se adapteze ascensiunii, el efectuează din mers măsurători relative ale înălţimii şi apoi încearcă să exploateze această înălţime, chiar cu riscul de a se „dezechilibra".

Leadershipul de mare putere poate începe să se contureze – paradoxal – de la trăirile tainice, de la tumultul de conflicte interioare, de la îndoieli. Un asemenea leadership se constituie prin abordarea sinelui dintr-un unghi imposibil, aproape paralel cu linia raţionalului, anulând erorile de interpretare ale realităţii printr-un flux al gândiri de tip *cauză-efect.*

Este etapa când gândurile acoperite de cele mai subtile convenţii ale irealului îşi descarcă forţele în cortex cu acea energie uluitoare a misterului care trebuie trăit înainte de a răspândi dulcea otravă a falsei identităţi.

Leadership: Poţi să recompui cheia primară a unei valori suplimentare de evoluţie, în încercarea de a te găsi acolo unde nu cauţi?

Prin limitarea certitudinii de a ști că nu mai reprezinţi un sistem închis (în care realitatea este percepută doar într-un mod obiectiv), începi devii o ştampilă a unei constante de autenticitate imprimate într-un soi de „lume a doua". Care, la rândul ei, te înscrie ca o conştiinţă a noului într-o serie de procese de transformare personală, cu rezultate imprevizibile, ale căror valori depăşesc pragurile impuse de restricţiile gestionării ineficiente a experienţelor trăite. Îngăduieşte-ţi experienţa unui nou orizont !

A recompune cheia primară a unei valori suplimentare de evoluţie, în încercarea de a te găsi acolo unde nu cauţi, înseamnă să tinzi spre un nou orizont al fiinţei tale prin setarea graniţelor certitudinii despre trăirea unei variante a realităţii care nu a mai fost selectată şi dezvăluită.

A seta aceste graniţe înseamnă să tinzi înspre un alt nivel de înţelegere, înseamnă să iei în calcul dimensiunea inconştienţei, lipsa unei atitudini raționale față de realitatea înconjurătoare. Este un risc asumat cu scopul de a construi şi consolida o nouă gândire pe linia unei noi interpretări ale experienţelor trăite în „lumea" ta.

Experiențele trăite în "lumea ta" sunt asemănătoare fructelor pe care toamna le oferă din belşug: ele păstrează urmele acelor stări de satisfacție încercate odată, nebăgate în seamă decât în momentul prezent.

Lucrarea unui imigrant în spaţiul alterităţii vizează încercarea anevoioasă de a te redefini într-o lume personalizată, urmând sensul unui raţionament abstract, aplicat pe modelul sinelui, din care poţi extrage noi concluzii şi constatări de valoare, necesare revizuirii gândirii. Această iniţiativă este similară ascensiunii unui vârf de munte.

Ia în calcul eventualitatea unei căderi în gol de la înălţimea propriei fiinţe !

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrarea-unui-imigrant-in-spatiul-alteritatii.html

Lucrurile (II)

On Aprilie 24, 2016

Alege să păşeşti pe căile progresului, întâmpinând propria ta realizare în lucrurile din jur.

Mă asociam ideii de a mă integra în începutul unei zile mari, din care, fără nicio explicaţie, se putea oricând scădea nimicul caracteristic unei clipe trecătoare în care numai lucrurile îşi arătau feţele ascunse, iar certitudinile proclamate păleau ca nişte lumânări care se sting dintr-o dată, fără a se sufla asupra lor. Era un fel de câştigare a încrederii într-o lume greu accesibilă, într-un spaţiul al conspiraţiilor subiective, în contextul libertăţii asocierii dintre elementele de sens şi cele de non-sen, astfel încât poziţia din jurul imensului ego şi munca mea cu el să nu poate fi modificată de jocul metamorfozelor ambigue ale simbolicului şi realului.

Ceea ce credeam că mi se întâmplă, la adăpostul unei conştiinţei care nu-şi putea explica realitatea decât în cheia unui timp devenit revelator al adevăratelor stări de lucruri, în ascunsul unei misterioase chemări spre o detaşare de tot ceea ce era inert, spre formele simbolice ale Necunoscutului, era de fapt continuarea unei călătorii spre o împlinire care-şi refuza absolutul.

Efectuarea unei schimbări în percepţia lucrurilor se face prin apariţia unei rupturi în ordinea lor firească. Un fel de pătrundere în esenţa unui întreg, vibrând la frecvenţe diferite de realism, cu multiple subînţelesuri atribuite erodărilor suferite de valorile care oferă sens vieții, printr-o utilizare abuzivă a tot ceea ce dă lumea din jur. Iar deosebirea dintre realitate şi iluzie, dintre lucrurile imaginate şi cele alegorizate, sub aspectul formal al asocierilor enigmatice, generatoare de sensuri multiple, stă în intensitatea exprimării unor trăiri care izbucnesc la suprafaţă prin cuvinte.

Leadership: Eşti pregătit să-ţi creezi un spaţiu imaginativ, plin de vizual, etalând interpretări ale unei părţi din realitate care transmit emoţii din care nu poţi să mai ieşi?

La adăpostul secretului hermetist, în cercetările alchimice pe care le efectua în paralel cu cercetările fizice, Newton a pătruns într-o lume nouă. În faţa cuptoarelor sale, el contempla "naşterea" substanţelor, combinarea seminţelor masculine cu cele feminine, manifestările reciproce ale corpurilor. Prin intermediul Transformării, provocând o mulţime de reacţii, ceea ce constituia o supraofertă de informaţie, o asemenea combinare putea aduce un bonus Marii Ştiinţe. Dar totodată putea aduce o rază de lumină nouă propriei sale naturi, propriei sale realităţi.

Asta se întâmplă când ştiinţa se combină cu ezotericul: emoţiile descoperirii unor noi lucruri ce ar putea fi interzise publicului larg se intensifică până la nivelul la care te forţează să le acorzi atenţia cuvenită. Practic, emoţiile acestea se pot afla într-o vădită interacţiune cu jocul straniu al asocierilor dintre termenii concreţi şi abstracţi, putând fi influenţate de anumite non-emoţii, adică de un gând, de o amintire sau de o imagine.

Cercetările mele asupra manifestărilor reciproce ale corpurilor se subordonau ideii de a mă expune fără teamă unei alte forme de existență, corespunzând unei alte caracteristici a fiinţei mele: întotdeauna mă substituiam unei iniţiative private, aceea de a continua să caut ceea ce mereu uitam că se schimbă cu totul. S-ar spune că trăiam cu o intensitate ce depăşea puterea de percepţie a banalului. Tot mai greu îmi era să părăsesc emoţiile de "Evrika" ce îmi alimentau realitatea.

Leadership: Continui să cauţi ceea ce mereu uiţi că se schimbă cu totul, sau încerci să schimbi totul înainte să observi ceea ce îţi scapă?

Ceea ce se schimbă cu totul nu sunt lucrurile, cât mai ales starea pe care ele o declanşează. Aşezarea lucrurilor între Ego-ul ce are nevoie de provocări ocazional, definind în mod major ancorele identităţii tale în relaţie cu viaţa, şi contextul în care îți dai seama că depinzi de acea resursă limitată care te face să mergi mai departe. Aceasta resursă se numeşte: putere de selecție.

În loc să ne orientăm spre o împlinire a cărei primă esenţă cuprinde ideea de atingere a performanţei într-un anumit domeniu, ar trebui mai degrabă să observăm modurile în care putem împlini nevoia de a explora ceea ce ne înconjoară, după ideea că pentru infinita noastră realizare este neapărat necesară și infinita prezenţă a lucrurilor.

A încerca să faci o schimbare amplă în realitatea pe care o percepi din experienţele zilnice, înainte de a observa ce îţi scapă la ordinea în care sunt aşezate lucrurile, este similar cu a picta un pom cu mere fără să le fi analizat profund gustul. Înseamnă să fii preocupat de o idee care aparent este interesantă, dar în fond ea sărăcește din lipsă de subtilitate şi încărcătură emoţională.

Lucrurile sunt bunuri, corpuri, valori, produse ale unei lumi din care se creează universuri necunoscute, dacă te raportezi la ele prin starea de spirit pe care o creează, prin emoţia transmisă, prin curiozitatea stârnită, dovedindu-se un fel de mentori care te ajută în diverse situaţii, ghidându-te în procesul de creare a propriei tale lumi.

Sau, ca să-l cităm pe marele scriitor român, Alexandru Busuioceanu: *„Lucrurile există. Realizarea lor este însă în mine, așa cum propria mea realizare este în ele. Din umbra lumii va ţâşni totdeauna identitatea și adversitatea aceasta, creatoare veșnic de identităţi noi: Eu și lucrurile. Iată, căci Universul Eu îl creez.*

Nimic din tot ce e vizibil sau invizibil nu se naște altfel decât din contactul acesta dintre mine și ce nu sunt eu, totul resorbindu-se în halucinantul relativ al lucrurilor. Și dacă unul ar lipsi, ar lipsi cu siguranță și celălalt. Căci fiecare își întâmpină în celălalt propria lui realizare."

Leadership: Te afli de partea lucrurilor a căror valoare se pierde prin utilizare constantă, sau de partea lucrurilor a căror valoare o conştientizezi abia atunci când le pierzi?

Expansiunea înţelegerii existenţei, calea prin care se atinge o realizare îndrumătoare, se face prin forța invizibilă din spatele lucrurilor tangibile, care ancorându-se în corespondentul lumii lăuntrice conferă o mare doză de non-monotonie, de curiozitate.

Personalitatea ţine de ceea ce se reflectă în interior, reacţionând la ceea ce primești dinafară, fără a te lăsa copleșit sau înșelat de acele stări de spirit precare care te fac anormal de curios faţă de orice nimicuri.

Realizarea ta ca om de mare originalitate depinde nu doar de calitatea lucrurilor pe care le creezi, cât mai degrabă de ce parte a lucrurilor te afli.

Te afli de partea lucrurilor a căror stăpânire se-ndrăzneşte a fi refuzată? De partea acelor lucruri a căror frumusețe intensă te inspiră și te face să gândeşti? Sau de partea acelor lucruri pe care le vezi cu alţi ochi înainte de a le pune la locul lor?

În ce măsură lucrurile îți influenţează modul de manifestare a personalităţii?

Leadershipul este personalitatea pe care o poţi câştiga în contextul sortării lucrurilor care nu se dovedesc niciodată aceleaşi în timpul "mersului prin viaţă".

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrurile-II.html

Lucrurile își pierd valoarea dacă sunt făcute prea ușor

On Martie 3, 2008

Chiar și în fața înțelepciunii universale, prejudecățile și barierele culturale pot obstrucționa calea spre înțelegere reciprocă și progres.

Începea să se facă frig, dar, chiar dacă am fi avut lemne, nu am fi îndrăznit să aprindem focul. Așa că ne-am înghesuit unul în altul și am vorbit, oferindu-ne unul altuia puţină consolare, împărtășindu-ne suferința pricinuită de disparițiile lui Talma și a lui Enoh și dându-ne ceva speranță în timp ce discutam despre un viitor vag; eu cu Astiza, iar Ash cu întregul Egipt.

– Mamelucii sunt exploatatori, este adevărat, a recunoscut el. Am putea învăţa unele lucruri de la savanții francezi, la fel cum şi ei învață de la noi. Dar Ethan, Egiptul trebuie condus de oameni care trăiesc aici, nu de rozaliui franci.

– Nu poate exista o colaborare?

– Nu cred. Ar dori Parisul un arab în consiliul orașului, chiar dacă imamul ar avea înțelepciunea lui Thot? Nu. Nu stă în firea lucrurilor. Să presupunem că un zeu ar coborî din cer cu răspunsuri la toate întrebările. L-am asculta sau l-am crucifica?

Leadership: Poţi să privești moartea ca pe ultima și cea mai grandioasă dintre sarcinile tale, reflectând importanța finalului pe care îl marchezi într-o operă de artă, unde punctul final adaugă cea mai profundă semnificație întregului tău parcurs existențial?

– Cu toții ştim răspunsul la întrebarea asta. Deci fiecare om la locul lui, nu-i așa Ash?

– Și înțelepciunea la locul ei. Cred că asta a încercat să facă Enoh, să țină încuiată înțelepciunea Egiptului: acolo unde trebuia și cum au hotărât anticii, chiar dacă puteau să facă pietrele să leviteze sau pe oameni să trăiască veşnic?

– Lucrurile își pierd valoarea dacă sunt făcute prea ușor. Dacă orice națiune sau om ar putea construi o piramidă prin magie, atunci nu ar mai fi ieșită din comun, decât ca un deal. Și să trăieşti o eternitate? Oricine are ochi poate vedea că acest lucru e împotriva naturii. Imaginează-ţi o lume plină de bătrâni, o lume cu puțini copii, o lume în care nu există nicio speranță de progres deoarece fiecare oficiu este plin cu bătrâni venerabili care sunt înaintea ta acolo de secole. Acesta nu ar fi paradisul, ar fi un iad al prudenţei și al conservatorismului, al ideilor învechite și al frazelor uzate, al vechilor ranchiune și al disprețului neuitat. Ne este teamă de moarte? Desigur. Dar moartea este cea care face loc nașterii, iar ciclul vieții este la fel de natural ca şi creșterea și descreşterea Nilului. Moartea este ultima noastră sarcină și cea mai măreaţă dintre toate.

Leadership: Contextul unei lumi dominate de bătrâni, corelat cu riscul unui conservatorism excesiv, poate fi echilibrat prin viziunea unui ciclu continuu de inovație și revitalizare, similar cu perpetuarea ciclului vieții?

În peisajul dezvoltării personale și culturale, conceptul de înțelepciune străveche, precum cea păstrată de vechii egipteni, reflectă un echilibru între păstrarea cunoștințelor și adaptarea la noi paradigme. Așa cum levitația pietrelor și veșnicia vieții sunt concepte care sfidează natura, simplificarea excesivă a proceselor de creație, cum ar fi construirea unei piramide prin

"magie", ar diminua valoarea și unicitatea acestora. Imaginând o lume dominată de bătrâni, vedem riscurile unui conservatorism excesiv, unde ideile învechite blochează progresul și inovația necesară revitalizării societății.

Moartea, deși temută, permite rejuvenarea continuă a societății, similar cu fluctuațiile Nilului, esențiale pentru regenerarea vieții. În acest context, moartea nu este doar o pierdere, ci o sarcină care deschide drumul spre noi începuturi, un element natural vital pentru perpetuarea ciclului vieții și a inovației culturale.

Leadership: În ideea că veșnicia vieții poate fi percepută ca un impuls asupra inovației, cum te raportezi la conceptul de moarte ca un element natural, văzut prin prisma unei reprezentări vizuale a renașterii?

În demersurile mele de a înţelege eternitatea și înțelepciunea păstrată de cultura egipteană, m-am confruntat cu aceleași dileme ca eroii literaturii clasice, care trebuiau să aleagă între dorința de nemurire și acceptarea ciclicității naturale a vieții și morții. Fiecare structură, fie că este vorba de o piramidă sau de un sistem de credințe, își pierde relevanța dacă este scutită de provocările schimbării. La fel ca în poveștile despre bătrâni care blochează progresul cu ideile lor învechite, lumea noastră ar suferi dacă ar refuza să permită moartea unor vechi moduri de gândire pentru a face loc nașterii de noi idei.

Moartea, cu teama și respectul pe care le impune, este esențială pentru dinamica culturală și personală; ea curăță peisajul uman de redundanțe, permițând evoluția și inovația să prospere. În acest sens, moartea nu este doar un final, ci un mijloc esențial pentru regenerare și progres.

Leadershipul se constituie ca un drum pavat proaspăt, un proces de receptare a unei imagini autentice asupra dezvoltării științei. în care sfârșitul este doar începutul unui alt capitol spiritual și cultural în societate.

Lucrurile își pierd valoarea dacă sunt făcute prea ușor, mai ales în situația în care provocarea științei și efortul necesar pentru a realiza schimbarea sunt esențiale pentru a cultiva o nouă perspectivă asupra lumii și a posibilităților ei de progres.

*** Notă:** Dietrich, William - *Piramidele lui Napoleon*, Editura Nemira, 2007

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrurile-isi-pierd-valoarea-daca-sunt-facute-prea-usor.html

Lucrurile (I)

On Martie 19, 2016

Întoarce-te spre nordul unei privelişti care captivează atenţia, schimbând cu exteriorul numai fluxuri de mister şi strălucire.

Manifestam o slăbiciune acută pentru lucrurile infailibile, variabile esenţiale pentru a performa, procese înnoitoare declanşate în mintea şi cugetul meu, despre care ar trebui să vorbesc zilnic. Dar, asemenea unui intrus plimbându-se prin creaţiile unei vrăji mereu active, le acceptam doar ca un efect al propriilor obsesii despre o realitate construită doar de dragul de a căpăta o altă identitate.

Lucrurile, depozite nesfârşite, suma tipurilor de informaţii reunite şi extinse într-un cadru compact, vizual captivant, sunt nişte eroi care înving în ciuda aparenţelor, oglinzi ale infinităţii accesibilizate doar prin vederea de ansamblu. Pune-ţi întrebări şi răspunde la ele sincer: cine oare le plămădeşte din haosul lumii, din frământarea sufletului, altcineva decât tu însuţi?

Dacă tu nu le vezi, nici ceilalţi nu le observă. Cel puţin aşa gândeşte un scriitor fermecat de lumea inversă, suflet pustnic între un sfârşit şi alt început, prins în lanţurile închisorii numită "Intervenție Atotstăpânitoare". Demers făcut spre a obține ceva cu neputinţă a fi văzut de alţi ochi decât cei ai omului aflat între două infinituri, între materie şi antimaterie, între pur şi impur.

În străfundul unei minţi unificatoare de informaţii, total pe dos faţă de cum ar trebui să fie în mod normal, există ideea că trebuie să te reîntorci mereu spre nordul unei priveliști care captivează atenţia, schimbând cu exteriorul numai fluxuri de mister şi strălucire - aceste două puncte cardinale care domină lumea, inspiră sentimentele şi schimbarea de orice fel în jur.

Leadership: Deţii avantajul de a fi la înălțime prin unicitatea parcurgerii programului „Science" cu activarea opţiunii „Active Objects" prin comparaţie cu un întreg drum de parcurs de la tot ce te înconjoară la tot ce te ţine legat de nişte aşteptări imposibile?

Într-o carte a lui Edmond Nicolau ni se comunică faptul că în anul 1962 o rachetă lansată din SUA prevăzută cu dispozitive sensibile la razele X a dus la descoperirea unui fascicol de raze Roentgen de un milion de ori mai intens decât era de aşteptat şi care îşi avea originea nu în Soare, despre care se credea că emite raze X, ci dintr-un îndepărtat punct al universului, un astru din constelaţia Scorpionului, care nu emit în principal lumină.

Cu timpul, am început să privesc lucrurile ca pe nişte aşteptări împinse dincolo de imposibil, avându-şi originea într-o lumină ascunsă dintr-un îndepărtat punct al lumii. Lucruri pe care le cuprindeam în vârtejul de formare a unei noi ordini, într-o călătorie fictivă livrescă, într-un univers al romanului unde începutul se confundă cu sfârşitul.

Practic, lucrurile au devenit obiectul unei ştiinţe aparte din care mi-am descoperit unghiurile de viziune ale unui alt mod de a mă raporta la situaţiile existenţiale, de a mă face auzit, de a mă exprima într-un limbaj academic, de a mă privi ca deținător al unei cunoașteri aparte. Leadershipul îşi putea începe drumul prin cunoaşterea unor lucruri, de la un cap la altul, prin intuiţie directă sau prin "vederea din interior", pentru că tot ce are formă constituie o cauză sau un efect ce trebuie luat în calcul pentru întemeierea unei psihologii imuabile.

Activarea opţiunii "Active Objects" în interiorul leadershipului presupune regândirea unor noţiuni fundamentale prin intermediul determinării diferenţelor dintre ceea ce vede şi ceea ce e acolo cu adevărat. Iar singura ştiinţă care poate contribui la acest demers este aceea de a aranja altfel realitatea, de a integra o lume de forme disparate în mari compoziţii unitare, cu o putere de ordonare pe care numai un spirit lucid o poate avea.

Leadership: Poţi să găseşti acele diferenţe dintre lucruri care reflectă unele dintre adevărurile universale ale vieţii, incluzându-le într-o fenomenologie ce are în centrul ei întrebarea: "ce anume manifeşti în realitatea ta? "

Constrângător, am sacrificat totul de dragul unor transformări vizual-conceptuale din perspectiva unui pas făcut înainte spre întemeierea unei cunoaşteri bazate pe amestecul dintre lucruri şi fizica avansată, chiar dacă nu eram un magician al formulelor matematice. Ţelul final era tot descoperirea adevărului, a corelaţiilor esenţiale şi a structurilor de adâncime ale fenomenelor.

Am comis păcate pe care numai ştiinţa mi le poate ierta, fiindcă am schimbat reperele tradiţionale despre leadership, univers, descoperire, magie şi efectele ei. Acum totul trebuie să iasă la iveală, căci oricum întreaga lume ştie deja.

Leadershipul, învecinându-se cu pasiunea pe care o aprinde în sufletul omului ideea de a vedea lumea doar prin experienţele de înțelegere și aranjare a lucrurilor pe un făgaş ales, și care tinde permanent spre această idee, se conformează unor judecăţi ce pornesc de la informaţii incomplete sau limitate ca număr. Judecăţi care includ însă reflecţii, închipuiri, sentimente, obsesii.

Acestea din urmă ascund de fapt adevărata şi profundă realitate ce sălăşluieşte îndărătul vieţii omului. A omului care vrea să garanteze revelaţia unor adevăruri unice, într-o formă sau alta, exprimându-şi funcţionalitatea gândirii prin scris, prin viu grai, prin mijloace artistice, etc.

Totodată, leadershipul poate să reflecte demersul făcut spre a obține ceva cu neputinţă a fi văzut de alţi ochi decât cei ai omului aflat între două infinituri, între materie şi antimaterie, între pur şi impur. Cele nevăzute sunt destinate „Intervenției Atotstăpânitoare" care deține capacitatea de concentrare a informaţiei în conștiința celorlalți.

Ceea ce manifeşti în realitatea ta ca formă de cunoaştere este asociat acelor lucruri pe care le controlezi din perspectiva a ceea ce doreşti ca ele să devină după ce te-ai ataşat emoţional de ele.

Lucrurile - pentru un scriitor sunt tot ceea ce poate fi perceput în jur ca fiind adevărat într-o dimensiune a ficţiunii. Pentru un om de ştiinţă ele sunt reperele unui nou tip de cunoaştere. Pentru un artist ele sunt semnele distinctive ale unei inteligenţe emoţionale puternice, în funcţie de cum le personalizează şi le însufleţeşte cu fiecare mişcare a pensulei. Pentru un lider lucrurile reprezintă cauza şi efectul unor alegeri făcute conştient.

Poţi să plămădeşti din haosul lumii, din frământarea sufletului, acele „Active Objects" care participă la schimbarea realităţii pe care o reprezinţi? Fii atent, căci ele pot să reprezinte o nouă identitate a ta sub forma unor principii care se imprimă în materie - în materia cuvintelor, a gândurilor, a faptelor, a creaţiei intelectuale.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucrurile.html

Lumea care a apărut după ce s-a săvârşit misterul

On Mai 24, 2015

Impune-ţi ideile prin adâncimea unei viziuni largi construite din versiuni succesive ale marilor descoperiri născute în jurul plusvalorii unei realităţi complexe.

Totul izvora din lucrurile aparent simple ale vieţii, dar din înclinaţia de a le privi cu acea putere de vrajă a magicianului care controlează neîncrederea spectatorilor prin teama amestecată cu fascinaţia pe care o trezeşte misterul, în jurul plusvalorii unei realităţi contradictorii şi independente.

Într-un fel, aveam nevoie de complexitate pentru a-mi tolera slăbiciunile, de conexiuni multiple între întregul şi pătrunzătorul ştiinţei, prin contactul nemijlocit al simţurilor cu un mediu care renaşte din lucrurile recompuse în întuneric, asemenea unei cutii prăfuite care ascunde nenumărate secrete uitate de timp. Amintirile mă rascoleau mereu, legându-mă de o altă identitate.

Inspiraţia se transformase într-un soi de durere cu puteri demiurgice, un *statement* al artei de a construi pe un teritoriu fragil un spaţiu imens, prin care pluteau împovărate de bizar ancore ale trecutului, distribuite în regiuni diferite de creier, declanşate de stimuli vizuali. Cele mai duioase rânduri pe care le-am subliniat în cartea vieţii, în lumea unei compoziţii pline de decoruri mistice prin care transpărea lumina interioară a unui secret indescifrabil, sfârşeau întotdeauna cu câteva momente de revelaţie.

Asta îşi dorea magicianul, ca publicul să creadă, dobândind certitudinea existenţei sale simultane, cel puţin în două ipostaze: în ipostaza de gând şi de cuvânt, aplicând metoda de determinare a nevăzutului, neajunsului, pururea fiind şi acelaşi fiind, cel împovărat cu veşnica aducere aminte a ceva ce s-a pierdut. Dar care s-a recâştigat prin împletirea dintre divin şi uman, dintre magie şi adevăr.

Balzac fusese la rândul lui un asemenea magician, se entuziasma, ajungea să creadă în propriul vis şi se vedea cel mai de seamă om din lume. O clipă mai târziu, revenind cu picioarele pe pământ, era obligat să străbată drumuri neexplorate în deriva existenţială. Şi totuşi, el este considerat ca fiind unul dintre cei mai mari scriitori ai lumii, stăpânind, ca nimeni altcineva, vraja cuvintelor. Geniul şi-a câştigat nemurirea.

Leadership: Eşti pregătit să regizezi şi să controlezi spectacolul de aparenţe al lumii în care trăieşti, valorizându-te în ipostaza de facilitator al relaţiei dintre revelaţie şi iluzie?

Ansamblul pieselor de puzzle din compoziţia existenţei tale, construite prin versiuni succesive ale marilor descoperiri născute din elemente ale trecutului, din amintiri şi vise, menite să impună, prin introspecţie şi autocunoaştere o imagine nouă a lumii, ca subiecte generatoare de spectacol, stârnind astfel admiraţie, încântare, posedă statut diferit, în funcţie de succesiunile liniilor de producţie a noului.

Noul, constituind totalitatea reperelor de complexitate care deschid calea pentru abordarea unor perspective mai ample asupra continuităţii propriei tale poveşti de viaţă, respectiv a diferitelor trepte de contemplare a lumii în frumuseţea ei trecătoare pe care le poţi urca în procesul de percepere a unei experienţe particulare, are rolul de a provoca anumite sentimente, o puternică reacţie din partea celorlalţi oameni.

Întotdeauna în contextul noului se manifestă o idee, şi în aceeaşi măsură o invenţie de mare ajutor în fundamentarea unei interacţiuni autentice, o experienţă unică în a fi altcineva şi în a interpreta sensuri ascunse ale personalităţii, admiţând ca potenţial de valorificare a puterii de creaţie şi a resurselor personale de care înainte nu erai conştient.

Aşadar, conştientizarea a ceea ce contează cu adevărat să expui în faţa celorlalţi sau să le induci, prin folosirea eficientă a revelaţiilor şi iluziilor, prin reconstituiri ale trecutului, alcătuind vraja de a colinda pe acolo unde „mereu ceva e altfel decât credeai că poate fi", amplifică starea emoţională, slăbiciunea cât şi puternicia ta. Oare amintirile te determină să trăieşti puterea propriului adevăr sau a slăbiciunii iluziilor care te învaţă să fii altcineva?

Leadership: Măsura maximă a percepţiilor faţă de lumea pe care ţi-o construieşti este fundamentată de experienţele unei participări la o nouă etapă de potenţare a însemnătăţii conceptului de "versiune superioară a ta" într-o perspectivă de tipul iluziilor care te mişcă?

Omul care a atins stadiul în care realizează că are puterea de re-creare a realităţi, puterea de a-şi aminti şi valorifica ceea ce în mod aparent trece ca o notă de subsol în cartea vieţii, a dobândit în prealabil certitudinea unei existenţe simultane, cel puţin în două ipostaze: în ipostaza de gând şi de cuvânt, aplicând metoda de determinare a nevăzutului, neajunsului. El este un magician al aducerii-aminte, nu om care rămâne condamnat la uitare.

Leadershipul poate foarte uşor să capete sensul de rezultat al unui moment de revelaţie, în care realizezi că eşti altcineva prin intermediul bazei de gânduri aruncate în timp, sau a ideilor şi frânturilor de gânduri croşetate într-un stil de „lume nouă".

Atunci când mă gândesc la trecut, făcând o analogie cu leadershipul, ajung la cuvintele unui personaj dintr-un roman al lui Christopher Priest: *„ Cugetând la toate acestea, am ajuns să mă întreb dacă există în educaţia mea ceva care m-ar putea pregăti pentru imaginea unei lumi modelate aşa cum mi se înfăţişează aceasta. "*

O perspectivă de tipul iluziilor care te mişcă are ca principal punct de susţinere imaginea simbol a unei poveşti de viaţă care probabil ţi-a dat ceva de gândit atunci când ai observat cum din situaţii confuze sau contradictorii poţi învăţa lecţii profunde despre misteriosul aspect al realităţii, care a generat atâtea nelinişti.

Lumea care a apărut după ce s-a săvârşit misterul se referă în principal la universul de gânduri populat de aducerile aminte care nasc o diversitate de imagini ce învie mădularele omului celui vechi, ducând înspre un „acolo" unde tangibilul şi intangibilul se întrepătrund şi se influenţează reciproc, îmbinându-se într-o forţă care pune mişcare o versiune superioară a omului.

Misterul este o reminiscenţă a trecutului care cu timpul a devenit din ce în ce mai mult o ţară străină, dar adusă din nou în pas cu vremurile şi dezvoltată la maxim, ea capătă strălucirea unei noi transformări, oferind o bază de experienţe şi cunoştinţe pe care poţi conta în prezent.

În acest caz se poate spune că leadershipul este rodul „misterului".

Source: https://neculaifantanaru.com/lumea-care-a-aparut-dupa-ce-s-a-savarsit-misterul.html

Lumea văzută în prezenţa trandafirului

On Octombrie 30, 2019

Forma expresivă a unui sentiment de afecţiune este rezultatul recunoaşterii unei prezenţe ingenue într-o ipostază de dulce amintire.

În urmă cu câteva zile m-ai chemat lângă tine şi, după ce ţi-am inspirat parfumul şi ţi-am admirat frăţiorii, îmbobociţi de asemenea, mi-am dat seama că timpul pe care îl petrec alături de tine este într-adevăr un dar suprem, mai ales atunci când anunţă o binecuvântare. N-am avut ocazia să stau degeaba, ţi-am admirat zâmbetul în tăcere, într-o ipostază de pictor care ştie să descopere farmecul unor anonime colţuri de natură, căutând smerenia înălţătoare a unei relaţii sincere cu Dumnezeu.

Numele tău, Double Delight, face cinste unei lumi sacre, atemporale, camuflate în dosul aparenţelor, în forma unei atitudini de independenţă faţă de orice autoritate, de orice stăpânire lumească. Ca să generez puncte, linii, forme expresive, pete cromatice şi acromatice, mai întâi trebuie să mă îndrăgostesc de această lume prin vibraţia murmurată a unei sensibilităţi de excepţie raliată unei realităţi de neatins, pe care eu însumi o caut în lucrurile simple, dar investite cu o oarecare forță expresivă. O lume ce parcă trimite la o poveste dintr-o mie şi una de nopţi. Un alt temei de admiraţie faţă de înălţimea unei imagini artistice învăluită, prin vis, în aventura Șeherezadei.

În timp ce te stropesc cu soluţie nutritivă, mângâindu-ţi petalele delicate, observ ceva ce n-am mai văzut până acum, o construcţie pur subiectivă, cu toate că locuim în aceeaşi poveste şi ne întâlnim zilnic sub forma a două personaje care au o relaţie specială între ele. Observ acea interacţiune dintre determinările succesive ale naturii şi esenţa rară a unui suflet plin de speranţă, cu un bagaj de visuri măreţe, strâns legat de un proces de turnare a unei energii eterne într-o existenţă panteistă.

Leadership: Prezenţa ta într-o ipostază de dulce amintire atestă confirmarea unei entităţi conotative generate de un Creator care se percepe pe sine ca existând independent de orice stăpânire omenească?

Exprimarea unei admiraţii entuziaste faţă de o creaţie surprinzătoare în originalitatea ei organică, şi totuşi atât de complexă, încât poate da naştere la cele mai felurite interpretări, implică ideea unei relaţii mutuale, a unei acţiuni reciproce pe care o regăsim numai în lucrarea lui Dumnezeu. Entitatea generată de un asemenea Creator, cu orizonturi prea largi pentru a fi înţelese de mintea omenească la momentul prezent, se poate afla în una din cele două stări: o solemnitate a frumuseţii pururea vie, aprinsă peste lume, sau o solemnitate a gândirii exprimate printr-un limbaj expresiv ce creează imagini artistice sugestive.

Trandafirul veghează prin ochii artistului orice asemănare între două caractere expresive, căutând în sufletul lumii nu ştiu ce putere de atracţie sub înfăţişarea blândă a unui frumos decor, izvorât din mişcarea potolită şi ritmică a unui penel care a ştiut, anotimp de anotimp, să oprească pe loc, în şoaptă, farmecul unei magii care trece cu bucurie vizuală în direcţia unei opere de artă. El este prezent ca produs al finalităţii operei de artă în cuvintele pictorului Li Rihua, citat de Simona Popescu în romanul Exuvii:

„În pictură, important este să ataci subiectul cu discernământ, adică să înţelegi că, în conturul formelor, deşi urmăreşti un rezultat desăvârşit, toată arta execuţiei stă în notaţii fragmentare şi în întreruperi… Pensulaţia se întrerupe pentru a se descărca de subînţelesuri."

Leadership: Îţi este uşor să te implici în demersul naturii prin extensia inteligenţei artistice, aliniindu-ţi „trăirea de sclipire" la conţinutul unei mesaj care îţi împlineşte cu adevărat sufletul?

Cu ce gând mă întâmpini ori de câte ori mi te adresezi cu atâta sinceritate, ca printr-o simplă aplicare a unei funcţii de cunoaştere şi revelaţie? Ecoul cuvintelor tale, le-am regăsit întâmplător, aşa cum se întâmplă când pictorul își mai trece o dată pensula peste amestecul de vopsele și atinge apoi cu delicateţe pânza plină de alegorii subtile, în vederea exprimării unui punct de vedere apropiat de mesajul lui Dumnezeu: „Fii impecabil în tot ceea ce ai mai generos de arătat ! "

Există în magia acestor cuvinte sensibile, atât de simple, dar care dezvăluie atât de multe, o anumită splendoare, posibilitatea vizualizării unei descrieri succinte a tonurilor unui pictor dăruit cu arta penelului. Tonuri liniştite, senzuale, calde, pentru ca atmosfera din jur să nu mă copleşească, precum roșu, portocaliu și galben. Combinaţia asta nu dă greş niciodată !

Nobleţea ta, remarcându-se prin simplitatea suprapusă unei fragilităţi trăită în mod genuin, ca la vederea unui tablou pictat cu duioşie, absoarbe o cantitate apreciabilă de spirit din imaginea unei fiinţe înzestrate cu o intensitate proustiană a simţurilor. Frumuseţea ei izbitoare, dincolo de convenţional, rezidă din efectul rememorării unei existenţe anterioare care revine mereu în atenţia mea. Un fel de manifestare a unei dorinţe nerostite prin intermediul unei game largi de sentimente, dar fără publicitate, pur şi simplu printr-o înţelegere a autenticităţii ca trăire pură.

Ori de câte ori visez la o viaţă nouă alături de cineva drag, care să-mi semene cu adevărat, cineva cu mare impact de imagine, nu uit să-mi decorez viziunea unei noi experienţe de pictură cu sentimentul frumuseţii inegalabile, independent de toate convenţiile pe care se întemeiază prejudecăţile în materie de tinereţe, de strălucire şi eleganţă.

Nobleţea este o descifrare a vieţii noastre prin graţioasa glosă a condiţiei de poet, de artist, de savant, aşadar o asumare a privilegiului de a aparţine destinului unui Creator care se percepe dependent de posibilitatea de a recupera eternul de dincolo de materie, prin spiritualizarea unei viziuni ideale.

În ultimele lucrări create cu dărnicia unei suite de momente de neuitat, par să reînvii spiritul unei eleganţe clasice în ceea ce priveşte folosirea comparaţiilor, simbolurilor şi metaforelor în interiorul unei mişcări a timpului, despre un produs viu, activ, acesta reușind să imprime propria sa personalitate creatoare, mereu în transformare, pe pânza amintirilor vii. Ochii aţintiţi asupra frumosului posedă dimensiunile unei obsesii misterioase, acolo unde alţii nu o văd: pura cunoaştere a unei fiinţe din afara timpului.

Dar am avut tot timpul lângă mine, binecuvântat cu toate cele de folos picturii, cu peisajele unei geografii interioare, simplitatea unui suflet atât de rar, vesel, dornic să arate lumii esenţa lui. Alteori find copleşit de tristeţi, de deznădejdi, învolburat. Cu toate astea, reuşind să trăiască în pace şi linişte. Rareori se întâmplă să-ţi cadă în inimă o conștiință atât de ingenuă.

Obiectivând ceea ce trăiesc de fiecare dată în interior şi transformându-mă într-un purtător de echilibru al spiritului şi al universului, de dincolo de rigorile timpului, încerc să redau o parte a lumii care, pe bună seamă, capătă proporţiile unei călătorii iniţiatice într-o poveste cu multă învăţătură, în care se ascunde şi o comoară nepreţuită.

Marea afirmare în lumea artei se cântăreşte prin ceea ce doreşti să te reprezinte în tot ceea ce te face unic, la nivel de simplitate suprapusă unei fragilităţi trăită în mod genuin.

Lumea văzută în prezenţa trandafirului este tot atât de largă precum lumea plămădită din ţărână la atingerea Creatorului, simbolizând unirea dintre două entităţi asemănătoare prin evoluţia artei ce are un parcurs sigur spre perfecţionism: o entitate numită continuu "spaţiu-timp", actualizată printr-un determinant *The Traveller* , şi o entitate numită "vitalitate a gândirii deschisă noului".

Lumina palidă a apusului

On Decembrie 08, 2010

Dedică-te dezvoltării depline a celor din jurul tău, ghidându-i spre o devenire superioară atunci când se află la apusul propriei lor "poveşti".

Nimeni nu poate să dobândească succesul deplin dintr-o dată. Vine un moment delicat în viaţa fiecărui om, un fel de test aş spune, în care îi este încercată credinţa în propriile capacităţi şi forţe, chemarea vocaţională, un fel de test care îi măsoară probabilitatea obţinerii succesului.

Cred că celebrul scriitor american Stephen King ştie mai bine ca oricine cum se obţine succesul, dar totodată cred că cunoaşte foarte bine şi reţeta pentru un eşec sigur. Încă de pe vremea când era copil a aspirat la o carieră de scriitor. A scris. Şi a tot scris. A creat. Şi a tot creat. Zilnic câte o poveste scurtă inspirată din viaţa sa de zi cu zi. Cariera lui urma o traiectorie ascendentă.

În cele din urmă el s-a hotărât să scrie un roman cu totul special, pe care mai apoi să-l trimită spre publicare, roman care – gândea el – avea să-l propulseze definitiv în rândul scriitorilor de valoare. L-a întitulat *"Carrie"* . Ideea era originală, era produsul minţii lui, nicidecum o prelucrare a ideilor altora.

Gândurile îi erau concentrate în întregime la succesul pe care l-ar putea avea dacă romanul lui va deveni cunoscut. Până în clipa când – fatalitate - s-a produs "deflagraţia". Fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Considera că era un pocal de speranţe deşarte.

Momentul acela delicat despre care am precizat la început, momentul acela în care simţi că nu mai poţi, că nu mai ai gaz, în care simţi că nu mai eşti tu, momentul acela în care, cuprins de un sentiment de tristeţe îţi spui că strădania ta este de prisos – a survenit şi în viaţa lui Stephen King.

"Carrie" era pe cale să rămână o amintire. Iar cariera lui era pe cale să apună.

Leadership: Îţi decizi traseul calitativ al propriilor performanţe din poziţia de a şti ce este cu adevărat valoros să păstrezi, sau din poziţia de a-ţi recunoaşte ignoranţa pentru ceea ce se ascunde în spatele aparenţelor?

Doamna Tabitha King (Tabby), soţia celebrului scriitor, a zărit manuscrisul aruncat la coşul de gunoi. Fiindcă nu se îndoia de talentul lui Stephen, l-a recuperat şi l-a citit. I-a plăcut atât de mult, încât l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. Căci voia cu orice preţ să afle cum se termină. Şi, mai mult decât atât, s-a oferit să-l ajute.

I-a spus lui Stephen, zâmbind în felul ei atât de fermecător: *"Ai ceva de valoare aici, vorbesc serios ! "*

Este evident că Tabby ştia despre soţul ei mai mult decât ştia el însuşi despre sine, şi despre "pocalul de aur" care se ascundea în manuscrisul său. Căci, după ce Stephen a terminat de scris *"Carrie"* , concernul editorial Doubleday l-a acceptat spre publicare, iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400.000 de dolari. Declicul s-a produs. Stephen şi Tabby King erau bogaţi. Dar adevărata recompensă a fost

faptul că, de atunci înainte, Stephen şi-a putut consacra viaţa exclusiv creaţiei literare.

Leadership: Poţi să restabileşti echilibrul dintre realitatea pe care o dezaprobi şi idealul de perfecţiune pe care îl pot atinge?

Realitatea pe care o dezaprobi are ca referinţă nerecunoaşterea valorii lucrurilor de care te poţi lipsi cu uşurinţă. În raport cu această concluzie, problema spaţiului de investigaţie a unor bunuri neîntrebuinţate cu folos, dar cu valoare potenţială de a deveni emblema unei atitudini de deschidere faţă de schimbare, se rezumă la următoarea întrebare: *ce ai de câştigat prin amintirea continuă a unui lucru care poate fi reactivat de o frază dintr-o carte, de o scenă dintr-un film sau, pur şi simplu, de un prieten?*

Aptitudinea de creator se obţine din calitatea viziunii tale asupra spaţiului din jur şi din esenţa lucrurilor pe care îngădui să le dai statutul de "idee bună".

Adevărata artă pe care o surprinzi în fiecare zi, fără nimeni să știe, apare ca un mijloc de recunoaştere a "firimiturilor" de beneficii extrase din efectele unei idei părăsite. Să dai un plus de valoare creaţiei pe care o experimentezi înseamnă să înţelegi caracterul temporar al imaginii pe care ţi-o formezi despre un lucru până să ajungi să-l cunoşti.

Ideile sunt precum cuvintele: oricât de banale ar părea la prima vedere, pe atât de valoroase pot fi prin semnificaţia ce o conţin - atribuită anumitor fapte, stări sufleteşti sau situaţii de viaţă. De regulă scriitorii deţin o experienţă bogată izvorâtă din existenţa unei vaste arii de competenţe, ce-şi propun pătrunderea într-o zonă discretă, aceea de ataşament faţă de importanţa sau utilitatea acordată propriilor creaţii.

Idealul de perfecţiune pe care îl poţi atinge depinde de modul cum îţi revizuieşti ideile astfel încât intersecţia lor să se concretizeze într-o creaţie a cărei "valoare de asigurare" nu poate fi făcută publică decât cu ajutorul semnificaţiei pe care ea o îmbracă sub efectul cumulat al apartenenţei la o realitate mai profundă, mai înaltă şi mai durabilă. De regulă, această altă realitate este chiar literatura.

Leadership: Exploatezi efectele de profunzime ale propriei tale creaţii, asigurând accesul celorlalţi spre noi zone cu potenţial de dezvoltare?

Entuziasmul izvorăşte din tine însuţi sau trebuie ca cineva să ţi-l alimenteze? Eşti o persoană cheie în viaţa celorlalţi oameni?

Competentă, în stare să facă toate aranjamentele posibile cu eficienţă, şi înzestrată cu o mare putere de convingere şi influenţă. Într-un cuvânt, Tabby. Ea l-a determinat pe soţul ei să se simtă din nou avântat în demersurile sale. Ea a fost, şi încă mai este, partenerul lui numărului unu. Totdeauna când lui Stephen i se pare că timpul nu este de partea lui, sau că este un nimeni în lumea valorilor, Tabby este lângă el să-i amintească faptul că ceea ce simte el e doar o situaţie de moment, că nu e un capăt de lume, şi că totul va fi bine din nou.

Succesul lui Stephen se datorează faptului că este înconjurat de această imagine liniştitoare indusă de soţia lui, care are mare încredere în el şi îl susţine mereu.

Entuziasmul nu izvorăşte din tine însuţi – totdeauna trebuie ca cineva să ţi-l alimenteze. Este important să ai lângă tine o persoană care să vadă altfel lucrurile, mai clar, şi care să decidă să te ajute; o persoană care în adâncul sufletului crede în tine şi în cauza ta, şi care este dornică să te susţină. E o strategie foarte deşteaptă să ceri părerea unei persoane cheie, care

într-adevăr este în măsură să ştie ce este mai bine pentru tine înainte să iei o decizie.

Să dai curs actului de creaţie înseamnă să faci din tine emblema permanentă a unei spiritualităţi care caută esența lucrurilor din punctul de vedere al altora.

Lumina palidă a apusului îl pătrunde la un moment dat pe fiecare om care munceşte, care are vise şi dorinţe de împlinit. Şi tu vei fi cuprins, într-o bună zi, de sentimentul că strădaniile tale au fost de prisos. Şi tu vei fi străbătut de acea misterioasă forţă care le pune la încercare tuturor oamenilor valoroşi voinţa şi tăria de caracter. De aceea este atât de important să ai în preajma ta un partener care să-ţi amintească de fiecare dată când te afli la ananghie: "Ai ceva de valoare aici, vorbesc serios ! "

Numai cel înzestrat cu calităţi de lider are capacitatea de a te susţine şi de a-ţi da imboldul necesar pentru a-ţi continua cariera atunci când te afli pe o traiectorie descendentă. El este un adevărat mentor pentru tine şi are puterea de a-ţi întârzia "lumina palidă a apusului".

Source: https://neculaifantanaru.com/lumina-palida-a-apusului.html

Lupta îndoielilor împotriva convingerilor

On August 06, 2010

Câştigă votul de încredere al oamenilor, asigurând un echilibru între sentimentele lor cele mai profunde şi realitatea înconjurătoare.

O scenă neaşteptată se petrecu în camera bolnavei, încuiată cu atâta grijă. Valentine rămăsese singură. Din nou o cuprinse febra. Era pătrunsă fără încetare de aceleaşi gânduri şi presimţiri, că va muri. De aproape zece zile starea ei de sănătate era tot mai îngrijorătoare.

Deodată i se păru că aude un foşnet ciudat. De după uşă se ivi un chip omenesc. Dar în starea în care se afla nimic nu o mai putea mira. Era conştientă că toate nălucirile care o înconjurau se datorau delirului. Din pricina febrei se obişnuise pe deplin cu aceste apariţii. Îşi aminti că mijlocul cel mai bun pentru a face să dispară nălucirile supărătoare era să bea medicamentul.

Leadership: Poţi să dai un nou sens propriei creaţii, asumându-ţi rolul de protector necondiţionat după formula: "Fii la vedere fără să stârneşti suspiciuni" ?

Valentine îşi întinse mâna ca să ia paharul de pe vasul de cristal, unde ştia că se afla. Dar, în acest timp, apariţia făcu încă doi paşi spre pat, mai repezi, şi luă paharul înainte ca fata să se atingă de el. Fantoma privi băutura ca şi cum ar fi vrut să vadă cât e de străvezie şi de limpede.

- Nu striga si nu te teme, îi spuse Contele de Monte Cristo. Nu păstra nici măcar în fundul inimii vreo licărire de bănuială sau vreo umbră de nelinişte.

Valentine nu ştia ce să spună. Se temea de glasul nălucii, care era o realitate.

- Ascultă-mă bine. De patru zile veghez asupra dumitale şi te ocrotesc. Am stat ascuns în spatele uşii în fiecare noapte. Am văzut oamenii care veneau la dumneata, alimentele care ţi se pregăteau şi băuturile care ţi s-au dat. Când băuturile mi se păreau periculoase îţi goleam paharul şi înlocuiam otrava cu o băutură binefăcătoare, în stare să circule viaţa prin vine în locul morţii ce ţi se hărăzise.

Creaţia cea mai valoroasă a unui vrăjitor este misterul cu care poate învălui totul în încercarea de a schimba evenimentele prestabilite. El are putinţa de a se înălţa deasupra legilor destinului, într-o evidentă atitudine de aşteptare a momentului potrivit pentru a-şi impune starea de putere, reprezentată prin viziunea pe care o propune despre viaţă.

Leadership: Faci apel la cea mai atentă judecată de care eşti capabil ca să înconjuri ceea ce ţi se întâmplă într-un context de interacţiune directă cu tot ce există într-un orizont de semnificaţie mai larg?

Ora criminalilor. Pendulele sunară miezul nopţii. Contele de Monte Cristo ştia ce urma să se întâmple, aşa că îi spuse repede fetei, înainte de a se ascunde în spatele bibliotecii:

- Să nu faci niciun gest Valentine, să nu rosteşti niciun cuvânt. Trebuie să te creadă adormită. Altfel te va ucide înainte să-ţi vin în ajutor.

Clanţa scrâşni şi uşa se răsuci în balamale. Podeaua scârţâi în cealaltă parte a încăperii. Cineva se apropia de ea. Tremurând, neliniştită, cu inima strânsă de o groază nespusă, Valentine îşi adună toate puterile şi se prefăcu adormită. Dar atunci când auzi cum persoana necunoscută îi toarnă picăturile de otravă în pahar, a îndrăznit să întredeschidă pleoapele. Femeia, criminala, era chiar doamna de Villefort, mama sa vitregă.

Semnificaţia pe care o atribui evenimentelor care intervin în cursul vieţii tale este ancorată în apropierea efectelor de anvergură ale schimbului dintre ceea ce poţi păstra bun în lumea ta interioară şi cea exterioară, fără a o alimenta cu suferinţa imposibilităţii de a determina o nouă judecată pe fondul cauzei.

Leadership: Îndrăzneşti să scoţi la lumină ceea ce te defineşte cu adevărat, în încercarea de a te înfăţişa lumii că o reflexie a previziunii evenimentelor care ţi se desfăşoară în cale?

Există două feluri de oameni: cei care vor să ucidă, şi cei care vor să salveze, cei care vor să facă răul şi cei care vor binele. Tu din care categorie faci parte?

Contele de Monte Cristo a salvat-o pe Valentine de la moarte, veghind asupra ei ca un înger păzitor. Numai el o putea salva şi numai el a salvat-o. El a ştiut să prevadă toate comploturile, ghicind toate mişcările duşmanilor săi.

Ce au în comun toţi marii lideri? Au puterea de a prevedea evenimentele, de a le analiza şi de a le aborda într-un mod pragmatic și realist, într-un mod mai adecvat provocărilor viitoare. Dar nu numai atât. Ei sunt capabili să-i convingă pe oameni că sunt de partea lor, spulberându-le toate îndoielile.

Valentine a avut îndoieli la început cu privire la salvatorul ei, dar acestea au fost rapid spulberate. Prezenţa lui puternică i-a înlăturat neîncrederea pe care i-o insuflase iniţial prin apariţia lui misterioasă.

Cu minunata lui putere de pătrundere, Contele a înţeles tot ce se petrecea în sufletul fetei, dar a găsit metoda adecvata de a aprinde în ea o luminiţă de speranţă, determinând-o să creadă în devotamentul său. Avându-l alături pe conte, Valentine putea dormi cu încrederea unui înger culcat la picioarele Domnului.

Ceea ce defineşte un vrăjitor este că poate să repare drumul care uneşte emoţia izvorâtă din veridic cu imaginea izvorâtă dintr-o viziune extinsă dincolo de limita realului.

Sentimentele profunde pot ignora realitatea, iar realitatea poate să îngheţe orice sentiment.

În leadership contează să fii un factor de încredere nu numai din punct de vedere profesional şi comportamental, ci şi din punct de vedere emoţional şi spiritual.

Trebuie să asiguri un echilibru între sentimentele cele mai profunde ale oamenilor şi realitatea înconjurătoare. Adică să împiedici sentimentele lor să câştige teren în faţa realităţii, şi în acelaşi timp să te asiguri că realitatea nu-şi pune prea adânc amprenta asupra sentimentelor lor.

Leadership: Poţi să asiguri un echilibru între realitate şi sentiment, în ciuda unor aparenţe dezarmant de dure care, în fapt, ascund o taină greu de tâlcuit?

Leadershipul ţine de capacitatea de a construi relaţii de calitate cu oamenii. Ca să-i inspire Valentinei un puternic sentiment de securitate Contele a trebuit să ia atitudine, s-o convingă de puterea lui, să o determine să-si păstreze o atitudine pozitivă. Şi numai tenacitatea şi curajul i-au fost aliaţi în acest demers. El a trebuit totodată să citească ce i se petrece fetei în adâncul inimii şi să-i înlăture orice fel de îndoială cu privire la persoana sa.

Liderul joacă un rol important în viaţă oamenilor, rolul salvatorului. Iar curajul său este, fără nicio îndoială, molipsitor. Dar în faţa celor mai mulţi ochi, liderul poate să pară rece, şi această răceală poate fi luată drept o expresie a ostilităţii, stârnind frica şi neîncrederea. Dimpotrivă, o atitudine proactivă cât şi un limbaj persuasiv pot influenţa în bine oamenii, care vor da un randament mai bun.

Dacă vei anticipa şi dacă vei reuşi să contracarezi efectele negative ale evenimentelor care se produc asupra persoanelor sau grupurilor vulnerabile, leadershipul tău va câştiga teren.

Ultima luptă a îndoielilor împotriva convingerilor se dă atunci când încerci să scoţi la iveală o realitate ascunsă în spatele unor aparenţe de normalitate.

Concluzie: Dacă vrei să ai succes în leadership, trebuie să faci două lucruri mai presus de orice: să îndepărtezi orice îndoială a oamenilor asupra capacităţii tale de a conduce şi să te asiguri că eşti recunoscut drept o resursă importantă de încredere.

Câştigă votul de încredere al oamenilor, asigurând un echilibru între sentimentele lor cele mai profunde şi realitatea înconjurătoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/lupta-indoielilor-impotriva-convingerilor.html

Lupta pentru a fi sau a nu fi

On Martie 11, 2011

Convinge-i pe oameni de valoarea ta, făra să alterezi "muzica" pe care încerci să o prezinţi.

Scriitorul George Sbârcea povestea că la un teatru muzical din ţară a fost organizată audiţia, în cerc restrâns, a unei opere originale, compusă de un tânăr maestru. Într-una din pauze, un dirijor mai vârstnic îi făcu autorului următoarea observaţie:

- Să ştii, maestre, că eşti un prost ţintaş !

- Cum aşa? se nedumeri compozitorul.

- Pai să vezi: muzica pe care ai scris-o trebuia să se adreseze în intenţia dumitale, inimii ascultătorilor, şi, cand colo, ea le răneşte urechea !

Leadership: În centrul atenţiei pe care o primeşti de la cei din jur este efectul unei atitudini şi a unei mentalităţi orientate spre calitate prin identificarea oportună a unor noi valenţe de expresivitate?

Aşa cum este vital ca orice organizaţie să creeze un mediu care sa atragă lideri, tot aşa este vital ca orice lider să creeze un mediu ideal pentru performanţa oamenilor, bazat pe incredere si colaborare, in care ei să muncească eficient şi să simtă cu adevarat că vor să aparţină de organizaţia respectivă şi să fie conduşi de către el. Întregul leadershipului tău poate să transmită o stare de spirit specială?

Cu alte cuvinte, leadershipul trebuie să corespundă lumii, preferinţelor oamenilor şi aşteptărilor lor. Daca leadershipul nu formează un întreg prin care să transmită o stare de spirit specială, o empatie puternică, o dorinţă arzătoare, un vis realizabil, atunci el nu va reuşi să-şi exprime niciodată ferm punctele de vedere, voinţa şi propriile convingeri.

Expresivitatea, ca latură importantă a procesului de creaţie, este aplicabilă modalităţii de a transmite cu forţă ideile şi sentimentele tale adaptându-le la trăsăturile tale pe care vrei să le scoţi în evidenţă. A fi "un prost ţintaş" este echivalent cu încercarea de a-ţi pune în valoare originalitatea fără să-ţi atribui rolul creatorului activ care dă lumii posibilitatea să se concentreze pe ceea ce este important.

Poţi să conferi leadershipului tau o "linie melodioasă" plăcută?

Aşa cum un muzician sensibilizează auditoriul prin intermediul muzicii sale creind o stare de liniste, calm sau vivacitate, tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să sensibilizezi sufletul oamenilor cu ceea ce este în interiorul tău, prin propria ta "compoziţie". Încearcă să ajungi la oameni făcându-i să înţeleagă ceea ce exprimă leadershipul tău, adaptandu-te la realitatea lor. Pe urmă întreaga lor atitudine se va schimba, iar tu te vei poziţiona tot mai sus în rezultate.

O linie melodioasă este o combinaţie de sunete ale diferitelor instrumente şi voci, care prin înălţimea, durata şi succesiunea lor trebuie să formeze o compoziţie formidabilă care încântă şi stimulează auzul. Dar cu mici corecţii. Ea face parte din ciclul fenomenului "Or, ce implică

aceasta?" lăsând să se descopere şi unele imperfecţiuni, lipsuri şi limite, uneori inducând în eroare pe ascultător.

Armonia pe care o ai de oferit prin îmbinarea creaţiei şi interpretării cu arta improvizaţiei, într-un mod foarte interesant, trebuie profilată pe livrarea unui puternic şi convingător apel la acţiune, lăsând să se descopere cealaltă faţă a personalităţii tale: una axată pe emoţii şi pe manifestarea lor.

Convinge-i pe oameni de valoarea ta, fără sa alterezi realitatea pe care încerci să o prezinţi. Conferă-i leadershipului tau o "linie melodioasă" plăcută care sa se armonizeze perfect cu gândurile, emoţiile şi sentimentele personale ale celor pe care îi conduci, fără să te abaţi prea mult de la concepţiile lor.

Ai grijă ce accent pui pe muzica pe care o compui pentru că nu orice ritm şi nu orice frecvenţă au acelaşi efect asupra minţii şi sentimentelor ascultătorilor.

Noţiunea de a fi "artist" nu înseamnă să creezi şi controlezi totul singur, ci înseamnă să ajustezi volumul şi muzica pe care o asculţi lăsând-o să te conducă spre noi răspunsuri şi noi rezultate.

Lupta pentru a fi sau a nu fi la înălţimea aşteptărilor oamenilor se dă în tine însuţi ori de câte ori compui o nouă "partitură" - care dacă nu sună bine îi va îndepărta pe toţi. Puţin câte puţin, munca ta se va îndeparta, se va împrăştia şi se va transforma în haos dacă "partitura" ta nu invadează sufletul vieţii oamenilor şi dacă nu-i apropie de tine.

Rezultatele unui leadership eficient depind atât de lider, care are şi rolul de a contribui la dezvoltarea unei culturi organizaţionale prin alegerea tonului potrivit care să creeze "muzica" acceptată de toţi, cât şi de colectivul de care se înconjoară ce trebuie să fie receptiv la nou, să perceapă nedistorsionat această muzică şi mai ales să fie capabil de adaptare.

Lupta pentru a fi sau a nu fi depinde de cele două componente – liderul şi colectivul. Dacă există o sincronizare bună, o acceptare reciprocă atunci conlucrarea este eficientă şi bătălia este câştigată. In caz contrar se pierd mai devreme sau mai târziu atât liderul, cât şi colectivul.

Source: https://neculaifantanaru.com/lupta-pentru-a-fi-sau-a-nu-fi.html

Lupta pentru un motiv de îndoială

On Martie 28, 2009

Dezvoltă-ţi abilităţile de conducere, susţinând drumul celorlalţi spre nivelul tău de performanţă.

Cine este cel care, îndrăzneţ, cu sânge rece, înzestrat cu o minte pătrunzătoare şi creatoare, reuşeşte să-şi impună autoritatea şi să se ridice deasupra tuturor oamenilor? Cine este cel care, prin puterile sale de invidiat, poate hotărî soarta fiecăruia după propria lui voinţă? Probabil că, aşa cum remarca Jules Verne, un astfel de om nu poate fi decât „Stăpânul Lumii".

Înzestrat cu nişte calităţi excepţionale de geniu, graţie formidabilei sale capacităţi de a inventa şi făuri aparate super-sofisticate, un astfel de om ar avea toate motivele să se considere stăpânul absolut. Cine să nu-l urmeze cu capul plecat pe omul superior în toate privinţele care, cu o puternică încredere de sine şi cu o siguranţă care stârneşte mai mult teama decât respectul, poate cu bună ştiinţă să nimicească pe oricine? În faţa unui asemenea om n-ai nicio putere, trebuie să i te supui fără să crâcneşti.

Leadership: Ai puterea să renunţi la lupta pentru obţinerea şi demonstrarea propriei superiorităţi, acceptând necesitatea eforturilor altora de a te face să crezi că o parte din lumea lor este mai bună decât a ta?

Cine a citit cartea "Robur Cuceritorul" ştie că, în final, oamenii nu s-au lăsat conduşi de autoritatea lui Robur, chiar dacă el era un splendid om de ştiinţă şi ar fi putut conduce uşor lumea numai prin puterea invenţiei sale, *Albatrosul* . Mai degrabă, Robur şi-a dat seama că nu are rost să conducă lumea atâta vreme cât oamenii nu sunt deschişi la schimbare. Iată ultimele cuvinte pe care Robur le adresează omenirii:

"Cetăţeni ai Statelor Unite, experienţa mea s-a încheiat şi pot să vă împărtăşesc de pe acum părerea ce mi-am format-o: cred că nu trebuie să precipităm niciodată lucrurile, nici chiar când este vorba de progres. Ştiinţa nu trebuie s-o ia înaintea moravurilor. Sunt pentru evoluţie, mai degrabă decât pentru revoluţii. Într-un cuvânt, fiecare lucru se cuvine făcut la vremea lui. Ar însemna să sosesc prea curând azi ca să pot birui atâtea interese deosebite contradictorii. Naţiunile nu sunt încă de ajuns de coapte pentru a realiza o unire.

Plec, aşadar, luând cu mine secretul descoperii mele. Secretul acesta însă nu va fi pierdut pentru omenire. Lumea îl va dobândi în ziua când va fi destul de luminată ca să tragă foloase de pe urma lui şi destul de înţeleaptă ca să nu abuzeze de el. Cetăţeni ai Statelor Unite, bun rămas !

Leadership: Superioritatea ta reprezintă punctul culminant al unei evoluții pornită de la o necunoaștere directă a lumii şi continuată cu încercarea viguroasă de a nega înapoierea ei, chiar dacă îţi impui să te împotriveşti curentului impus de o realitate care nu se poate întrerupe pentru că este deranjată?

Presupunând prin absurd că în viitorul îndepărtat un singur om, tu, ai deţine puterea absolută, ce s-ar întâmpla în acest caz? Va reuşi oare cineva să-ţi schimbe gândurile şi acţiunile absolutiste? Potenţialul tău de lider va continua să crească şi să înflorească? Vei fi un agent de schimbare care creează un climat propice creşterii celorlalţi, sau un climat restrictiv care îi va obliga să rămână mici şi nedezvoltaţi? Te vei concentra numai asupra puterilor tale personale ignorând leadershipul celorlalţi?

Adevărul este că nu vei putea să ceri de la ceilalţi ceea ce nu ceri de la tine însuţi. Dacă nu creezi un mediu în care şi succesul celorlalţi să devină uşor de obţinut, dacă prin puterea ta nu-i influenţezi în mod pozitiv, dacă nu-i conduci spre acel punct înalt de performanţă la care ai ajuns tu, şi dacă nu le permiţi să evolueze spre dezvoltarea durabilă, viitorul tău nu se va arăta luminos.

A-i conduce pe oameni într-un sens, după voinţa ta proprie, fără să le dai posibilitatea de a se dezvolta, îţi va diminua potenţialul de lider. E ca şi cum te-ai afla într-o mașină pe un drum cu un singur sens şi eşti prins de o ploaie torenţială, cu fulgere şi tunete. Vei fi mereu sub ameninţarea de a fi lovit de trăsnet.

Un lider nu-şi acceptă niciodată poziţia de spectator la drama lumii de a rămâne în urmă. Lumea din jur devine o realitate pe care nu o poate nega şi pe care el are obligaţia să o schimbe, chiar dacă mişcarea lumii nu este întâmplătoare, ci hotărâtă de un judecător competent, care este Dumnezeu.

Poţi să evaluezi "starea vremii" înainte de a-ţi continua urcuşul spre desăvârşire? Cauţi mai întâi să-ţi integrezi leadershipul în dezvoltarea oamenilor înainte de a-i îndruma? Dacă ei nu obţin rezultate foarte bune, nu vei putea să ocupi niciodată un loc deosebit în inima lor.

Aşa cum plantele fără apă nu au posibilitatea să crească, tot aşa nici tu nu ai posibilitatea să creşti dacă le restricţionezi celorlalţi oameni dreptul la performanţă. Dacă progresul lor rămâne pe loc, atunci şi capacitatea ta de conducere va stagna. Robur şi-a găsit puterea de a-şi sacrifica timpul preţios pentru luminarea celorlalţi, a "muritorilor" de rând, străduindu-se atât de tare să atingă un ideal care e aproape imposibil, un ideal care depăşeşte prezentul.

Napoleon Bonaparte este cunoscut ca unul dintre cei mai mari lideri din istorie. Cu toate acestea a eşuat lamentabil, fiindcă în ultima parte a vieţii s-a transformat într-un un lider absolutist, într-un tiran. Abilităţile lui de conducere se dezvoltau pe măsură ce se diminuau abilităţile celorlalţi. El nu a putut să estompeze efectul reacţiilor adverse ce-au apărut. Trădarea lui, şi în final exilarea, au fost o consecinţă a mentalităţii sale putrezite şi a lipsei unei atitudini de parteneriat pozitiv în rândul cetăţenilor. Ar fi trebuit să-şi dezvolte abilităţile de conducere, susţinând drumul celorlalţi spre acelaşi nivel înalt de performanţă şi succes ca al său.

Leadershipul este preţul pe care îl plăteşti pentru generarea unei versiuni total imprevizibile a lumii, uneori prin sacrificarea reputaţiei sau a bunăstării personale.

Orientarea spre viitor a cunoaşterii şi a acţiunii educative este nu numai posibilă, ci şi absolut necesară. În acest caz, liderul se exercită ca un act voluntar de liberă decizie, dar mai ales ca o conştiinţă colectivă care trăieşte deja viitorul.

Lupta pentru un motiv de îndoială este realitatea cu care te confrunţi atunci când te afli deasupra celorlalţi oameni. Eşti un om cu un suflet mare sau un tiran? Cultivi păcatul cel mai răspândit în leadership - de a te măsura numai cu tine însuţi şi de a-ţi crea numai ţie oportunităţi pentru dezvoltare? Dacă te afli într-un asemenea punct, eşti pe cale de a-ţi pierde valoarea.

Eşti orb până nu vezi că în plan uman nimic nu merită să faci dacă nu faci în aşa fel încât ceilalţi să fie mai buni decât tine. Arta ta de a conduce presupune şi receptivitate, sau numai rezistenţă?

Concluzie: Ca lider, trebuie să ştii să simţi când lucrurile stagnează şi să cauţi motivele şi

cauzele acestei stagnări. Trebuie să ştii să analizezi şi să reevaluezi situaţia ori de câte ori lucrurile stau pe loc. Atunci când apar motive de îndoială trebuie să schimbi tactica şi metodele de conducere. Tu, ca lider, te dezvolţi în paralel cu echipa ta. Când aceasta stagnează, trebuie să-ţi reorientezi forţele pentru a sări în ajutorul ei, pentru a deveni le fel de performanţa ca şi tine, iar performanţa amândurora trebuie să fie mult superioară în comparaţie cu alţi competitori.

Source: https://neculaifantanaru.com/lupta-pentru-un-motiv-de-indoiala.html

Mă bântuie oamenii

On Mai 25, 2017

Începe să adopţi o atitudine corespunzătoare faţă de întreaga creaţie numită reprezentativ viață, pentru a o apropia de receptarea unei opere de artă.

Oamenii. Oamenii buni, întăriţi de-a lungul încercărilor de a trece peste orice obstacole, obţinând rezultate maxime, îndrăzneală care, uneori, este "plătită" printr-o atitudine deschisă faţă de singurătate. Oamenii smulşi din clepsidra unui timp dublu oscilatoriu care modifică treptat fenomenele realităţii, ce corespund năzuinţelor împlinirii viitoare, în raport cu destinaţia şi funcţiile pe care le îndeplinesc rezistenţele unei forţe cenzuratoare în Eu.

Prin meşteşugul transcenderii spre o stare de echilibru interior, de supremă spiritualitate şi graţie, ei cedează căldura mediului ambiant pe toată lungimea unei trăiri înălţătoare, din care se compune conţinutul unor experienţe neobişnuite.

Arta de a pune o suflare de viaţă într-un deşert inevitabil, cu ale lui dune pline de restricţii de libertate, poate fi văzută numai prin oglinda unui suflet din care se pierde întotdeauna un minut sau două. Ţi-e dor de el, aşa cum îţi este dor de frumuseţea unui trandafir de culoarea cerului, reverii nebuloase ale unei fantezii active, stârnite de împrejurările oferite de ştiinţa plenitudinii prezenței lui Dumnezeu. Chiar şi atunci când dorul cade în păcatul de a purta cu el mesajul durerii.

Oamenii, poziţionaţi în situaţia unui Jean Valjean, strălucitori între o nuanţă a consecinţelor nedreptăţii lumii şi saturaţia aducerii aminte a motivului pentru care au fost aleşi de Dumnezeu. Peste care anii trec atât de uşor. Demonstrând că trebuie să fii cu adevărat mare ca să te înţelegi.

Deşi foarte încercat şi istovit de soartă, ca orice suflet întinerit de năzuinţele de mărire, dar ghidat de această infailibilă piatră de încercare a oricărei nenorociri, Jean Valjean salvează un om prins sub atelajul căruţei. Prin asta el săvârşeşte gestul suprem, un act de pietate, adevărata iertare care aduce eliberarea adevărată de povara greșelilor din trecut, demonstrând ce mult contribuie siguranţa conştiinţei la siguranţa izbânzii.

Leadership: Poţi să-ţi vezi propria imagine în altcineva, faţă de tot ceea ce te ridică într-o lumină care întreţine starea de veghe?

Să locuieşti într-un loc netăgăduit – asta fiind scăparea, evadând din orbirea unei intimităţi clădite în anii de trai în paralel, atât din vânătăile, cât şi din exilul unui destin care îşi caută vindecările, în lunga tăcere care îţi descoperă temeri ascunse. Nu înseamnă oare să te asemeni cu un geniu ce scăpă din când în când câte-o vorbă de duh, iar în această genialitate, în această putere imperială ce se consideră a fi de sorginte divină, pe care refuzăm atât de des să o cunoaştem, nu se oglindeşte oare siguranţa celui ce se ştie preţuit de mărturia unei viziuni peste timpuri – căreia i se atribuie infinitul?

Amintiţi-vă de micuţa Cosette, o fiinţă fără apărare, cea de care se stabilesc cerinţele reale şi legitime ale naturii umane, cu un suflu reînnoit de visare, dar adânc izbită în circumstanţele unei lumi care şi-a pierdut busola. Este o parabolă a condiţiei de a juca tare cu destinul.

Ea îşi clădeşte viitorul, nervul unei vieţi noi, prin intermediul unei păpuşi primite în dar de la un înger. Reuşind mai apoi o evadare din iadul unei amintiri de care nu trebuie să rămânem

fideli, o resuscitare din autenticele suferinţe suportate numai prin nădejdea neclintită că într-o zi totul se va transforma în linişte, pace, bucurie.

Gradul de desăvârşire al omului aparţine unei existenţe care se prepară din excesul unei emoții de care nici măcar nu te-ai fi crezut capabil și de care nu poți scăpa.

Cyrano de Bergerac, cu ale lui Statele Lunii şi Statele Soarelui, ne aminteşte că stelele sunt fixe, tot aşa cum legile şi principiile universului sunt de nezdruncinat, adică lumi pe care nu le vedem aici, din pricină că-s prea mici şi deoarece lumina lor de împrumut n-ar putea ajunge până la noi. Dar aşa cum Dumnezeu a putut face lumea infinită, dacă e adevărat că eternitatea nu e altceva decât o durată fără margini, iar infinitul - o întindere fără limite, tot aşa a putut face sufletul omului nemuritor.

Şi când mă gândesc la un spirit atât de înălţător, care spune întotdeauna DA universului, îmi amintesc de vocea din background din finalul filmului "The Book Thief":

„Am văzut foarte multe lucruri. Am asistat la cele mai groaznice dezastre ale lumii şi am lucrat pentru cei mai mari ticăloşi. Am văzut minunile lumii. Dar rămâne cum am spus. Nimeni nu trăieşte veşnic. Când am venit, în sfârşit, după Liesel, am simţit o plăcere egoistă să ştiu că-şi trăise cu chibzuinţă cei 90 de ani. Poveştile ei i-au emoţionat pe mulţi. Pe unii dintre ei i-am cunoscut în trecere. Pe Max, a cărui prietenie a durat aproape cât a trăit Liesel. Aproape. În ultimele gânduri, i-a revăzut pe toţi cei al căror drum s-a întretăiat cu al ei. Pe cei trei copii ai ei. Pe nepoţii ei. Pe soţul ei. Printre ei, ca nişte felinare, erau Hans şi Rosa, fratele ei şi băiatul al cărui păr rămăsese pe veci de culoarea lămâii.

Voiam să-i spun hoaţei de cărţi că a fost printre puţinele suflete care m-au făcut să mă întreb cum e să trăieşti. Dar, în cele din urmă, n-a mai fost niciun cuvânt. Doar pace. Singurul adevăr pe care îl ştiu cu adevărat este că mă bântuie oamenii.”

Leadershipul este un criteriu hotărâtor al adevărului pe care nu trebuie niciodată să-l ratezi: nu poți să trăieşti veșnic, tot așa cum trebuie să știi că Dumnezeu nu e totul. Cum bine spunea cineva, minunea nu este să trăiești veșnic, ea se reflectă în ceea ce rămâi tu însuţi pe vecie.

Dacă am considerat potrivit să atrag atenţia asupra acestui aspect al dimensiunii umane, cu implicaţiile ei, am făcut-o numai pentru a sublinia acele elemente care, de obicei, se uită, sau pe care mulţi nu le-au observat. Pe baza exemplelor supuse propriilor aprecieri, am vrut să reliefez necesitatea prezentării totalităţii, a purităţi lăuntrice, a divinului care locuieşte în adâncimile oricărui om, manifestându-se progresiv prin forțele cugetătoare ale timpului și efectelor lui: durerea, îndurarea și fericirea supremă.

În acest fel ne va fi poate mai uşor să adoptăm o atitudine corespunzătoare faţă de întreaga creaţie numită reprezentativ viață. Să o ridicăm intenţionat şi conştient în ochii noştri printr-un „licăr de lumină” pe piedestalul unui vis de aur, al unui zid de sprijin și al unui zâmbet de copil, pentru a o apropia de receptarea unei opere de artă. Pe ritmul unei lecturi a melodiei: The color of love (by Yakuro).

Leadershipul înseamnă să ajungi la o înţelegere a menirii tale printr-un acord al forțelelor cugetătoare ale timpului și efectelor lui: durerea, îndurarea și fericirea supremă.

Mă bântuie oamenii este o incursiune în spațiul gândirii oferit de o lume neînţeleasă, în vecinătatea unei culori, a unei forme, a unei arome asemănătoare cu seminţele unei creaţii divine din care trebuie să extragem acea putere, acea energie pură, din care suntem ceea ce

suntem. O stea, înlănţuită în trup.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-bantuie-oamenii.html

Mă privesc fără ca ochiul să înceteze a privi punctul vizat

On Februarie 19, 2022

Imaginea de sine nu este doar un mijloc de expresie artistică, ea exprimă şi un punct de vedere al compromisului făcut între ceea ce se vede şi ceea ce nu se vede.

Arta este o lume în care predomină aspectele imaginare. Or înnoirea conceptuală a conţinutului de imagini care par a fi desprinse din altă lume presupune, în cazul creaţiei mele, o sincronizare cu întruchiparea unui personaj la scară mai mare, aşezat între ceea ce se revelă ca fiind real, puternic, bogat și semnificativ, şi ceea ce se relevă ca fiind imaginar, unde eu însumi sunt adăugat ca membru onorific într-un univers holografic.

Într-un fel pe care numai creaţia îl slăveşte şi îl materializează, am reuşit să mă introduc ca instanţă invizibilă într-o realitate care vorbeşte despre nevoia de a reda o nouă reprezentare a acestei lumi - ca pe una ambivalentă, în raportul dintre faţa ei exterioară şi cea interioară, sub forma unei alcătuiri de basm, organice, coezive, daimonice, care face legătura între divin şi uman.

Luaţi ca exemplu personajul Prospero, din piesa "Furtuna" scrisă de Shakespeare. Deşi este exilat pe o insulă timp de 12 ani, el reuşeşte prin intermediul puterilor magice şi a învăţăturilor esoterice să-şi transforme exilul într-un regat al lui Dumnezeu pe pământ. Dar și aici apar inerente ambiguităţi. Căci nu este vorba despre exilul într-un purgatoriu care te face să te judeci aspru şi să conştientizezi valoarea a ceea ce nu mai ai, ci este exilul unui artist într-un macrocosmos alcătuit din numeroase lumi autonome, reuşind să cuprindă în el tot spaţiul uman existenţial.

Iar artistul acesta, în loc de pensulă sau daltă, are la dispoziţie o sumedenie de scenarii cu înfăţişări diverse, care mai de care mai imposibile de cuprins cu mintea.

Leadership: Poţi să pui bazele unei viziuni care îţi inspiră transformarea interioară, cu condiția să răspunzi în faţa conștiinței de metafizician care îţi asigură expansiunea ființei într-un efect al efectelor de clarobscur?

În general arta are o amploare de conţinut magic care, luat ca atare, pare a fi susţinut de satisfacţia pe care o dă imaginaţia pe planul reprezentării consecutive a unei ilustraţii la o operă literară ce te transpune în alte lumi şi care, de asemenea, te face să reflectezi la întâmplările care se petrec în taină, fără ca ochiul să fie forţat de împrejurări să vadă o scenă pe care nu ţi-o doreşti.

S-o spun mai clar. Sunt un artist fiindcă ştiu să împrumut cel mai cuceritor farmec al viziunii spirituale, cu totul originale, dintr-un tablou care cu uşurinţă ar putea fi catalogat drept decor al unei lumi lăuntrice trăite la superlativul absolut. Ca, apoi, să mă întâlnesc cu mine însumi într-o complementaritate picturală vizuală, liniştitoare și răscolitoare în același timp.

Să recunoaştem. În reprezentările marilor maeştri ai picturii universale predomină clarobscurul enigmei, întrevăzut prin vălul unei dualităţi spaţio-temporale unitare, în care miracolul îşi are partea sa, făcând din realitatea obişnuită o altă faţă a lumii: Lumea lui Dumnezeu. Nu-i aşa că arta, la fel ca în "Metamorfozele" lui Ovidiu, cuprinde un amestec din cele mai eterogene elemente de decor, dar şi interminabile comparaţii disparate?

Nu degeaba, întreg ansamblul de trăsături al creaţiei mele dă impresia reprezentării unei

scene narative articulate, fiind susţinut de ştiinţa fizicii şi a fenomenelor naturale menite să dovedească cu prisosinţă, voalat, insesizabil, valoarea inegalabilă a unei puteri superioare care, într-o anumită galerie de tablouri, ar putea fi compusă din fragmente disparate, convertite în informații simbolice.

Leadership: Te concentrezi asupra finalizării unei zone mai largi de reprezentare a "puterii de a fi la înălţime", prin adaptarea limitelor tale la un context în care viziunea ideală despre tine urmează multiple direcţii de interpretare a unei imagini mitice?

Artistul din mine îşi cere autoritatea de a stăpâni arta magiei, în ciuda intenţiei de a plasa cercetarea magiei pe o direcţie ştiinţifică. În acest sens, creaţia mea se manifestă, totodată, în jurul viziunii care face ca obiectele date să se vadă aidoma unor siluete umane al căror contur se profilează simbolic pe canavaua evenimentelor, cu formele cele mai neînchipuite. Ele sunt precum umbrele ce se profilează pe zidul de fundal al unor imaginii stranii. Sau, se văd ca nişte duhuri care lucrează prin chestiuni supranaturale ca să mă apere de orice rău.

Până la urmă, un creator nu se opreşte la o singură creaţie, ci continuă să creeze alte modele perfecţionate de aplicare a comparaţiilor dintre două sau mai multe entităţi distincte, şi totuşi aflate într-un raport de unitate organică.

Iar dacă vreodată îmi voi hrăni sufletul cu ideea că niciun creator nu va fi considerat genial dacă nu-şi creează propriul său "Absolut", atunci poate, doar poate, îmi voi recunoaşte vina de a fi puternic, protejat, ancestral şi nemuritor. Încet, încet, îmi voi camufla puterea în entitatea nepieritoare a unui duh care le leagă pe toate, prin care orice lucru creat este părtaş la ordinea lumii.

Apoi, voi permite personajului meu să vorbească de la sine. La fel ca Prospero, voi îngropa adânc în pământ cărţile mele de învăţături tainice, voi îngropa şi nuiaua fermecată, fiind hotărât să nu mă mai folosesc niciodată de ştiinţa magică. Mă voi îmbarca într-o altă călătorie plăcută, spre cele fireşti şi lumeşti, sub priveghерea duhului cel bun, Ariel, care este şi el tot una din creaţiile mele...

Viziunea ideală pe care o am despre mine, în perimetrul leadershipului, are ca punct de tangenţă algoritmul de caracterizare a unui personaj care are curajul să-şi proclame arbitrariul voinţei individuale de autodepăşire, dar fără să fie un produs al voinţei de suveranitate egocentrică.

Mă privesc fără ca ochiul să înceteze a privi punctul vizat atunci când reuşesc să fiu un dublu al meu: mai întâi artist, apoi magician. Şi niciun magician nu se poate numi artist, fără ca arta lui să cuprindă atât pictura cât şi acea mică doză de nebunie care îl transformă dintr-un creator universal într-un Dumnezeu imanentist.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-privesc-fara-ca-ochiul-sa-inceteze-a-privi-punctul-vizat.ht

Mă voi recunoaşte când voi fi acelaşi

On Ianuarie 22, 2021

Încearcă să accesezi lumea ta interioară din oferta unei lumi exterioare de care eşti tentat să te îndepărtezi atunci când te recunoşti prizonierul ei.

Am venit din cartierul Tudor Vladimirescu pe jos până acasă, fără să fiu vizibil în toată lumea asta decât pentru mine însumi, pentru cel ce a fost schimbător şi a rămas neschimbat într-un fel de constantă a gândirii, a sensibilităţii, a credinţei unitare. Nu m-am gândit la nimic pe drum, nici măcar la ce simţeam, nici la ce voiam, nici la ceea ce eram. Da, sigur, de parcă dacă m-aş fi gândit intens la ceva anume aş fi descoperit ceva interesant...

Şi dacă tot nu mă gândeam la nimic, căci nimicul te prinde şi te surprinde atunci când eşti gol tare pe dinăuntru, mai ales când simţi că ai veritabile afinităţi cu vreun personaj rătăcitor extras din operele lui Mika Waltari, am privit totul în jur cu liniștea nimicului, când totul părea preluat dintr-o stare interioară, din nevoia de atenţie la ceva care se află pe plan secundar faţă de ceva principal. Ei bine, faţă de gândirea profundă nu se poate atinge golul nimicului, mai ales când în plan secundar stă afinitatea faţă de experienţa unei pierderi în mulţime ca anonim, singurătatea liniştitoare a sufletului, măsura întrinsecă a valorii umane.

Din când în când trecea câte o mașină, una a scos un zgomot de fond, înfundat, ca o huruială, care s-a accelerat la acceleraţie. Strada era luminată cu o lumină ca de veghe, fără strălucire, uşor difuză, părea şi ea la fel de posomorâtă ca şi vremea. Şi niciun zgomot nu mă îndepărta de liniştea mea, nicio lumină nu mă bucura, nu mă lăsa dus de mângâierea răcoroasă a unei nopţi care ar fi vrut să-şi caute stelele pe un cer plin de nemişcare, acelaşi cer din care cineva m-ar fi putut privi ca un punct neclintit în fuga fenomenelor vieţii.

Leadership: Mesajul lumii tale interioare poate să stabilească echilibrul în ceea ce priveşte raportul dintre permanenţă şi schimbare, în măsura în care împrejurările nu stabilesc o interpretare diferită a realităţii prezente?

Partea bună este că mintea îmi era tot acolo, inima tot acolo, chiar dacă starea mea de dispoziţie era departe de ceea ce mă aşteptam să văd, să simt, să întâlnesc. Mai curând, am fost ancorat într-un fond unitar adânc, adică m-am familiarizat cu trăsăturile esenţiale ale ecoului unei lumi care se găseşte la limita alegerii între o grămadă de necunoscute şi o grămadă de alternative, toate amorţite de un plictis costisitor, de un vânt rece, de o ieşire din timp cu valenţe de abandon.

Era nevoie de o ieşire din lanţurile strânse ale eului ca să mă simt un altul, mai apropiat de viziunea unei atitudini tolerante, deschise, de acceptare şi înţelegere firească a raporturilor dintre prezent şi absent. Era nevoie de o înrudire cu acest din urmă adevăr:

Tot ceea ce te înconjoară şi tot ceea ce te preocupă sunt expresia unei treceri de la gândire la conştiinţa prezenţei tale în punctul de intersecţie dintre permanenţă şi schimbare. Te afli tot timpul acolo unde te simţi tu însuţi, neconstrâns de nicio convenţie şi de nicio cutumă. Cred că aceasta este definiţia autenticităţii: să fii tu însuţi fără niciun efort, fără măşti, fără compromisuri, fără aprobarea altora. Să fii tu însuţi fără nicio impunere din partea exteriorului.

Până la urmă cred că liniştea este cea care mă caracterizează cu adevărat, mă ajută să rămân concentrat, să am o minte şi o viziune clară. Poate că în mintea mea sălăşluieşte o viziune care îmi concentrează gândurile și le curăță de impurități, o expresie a chemării dintr-un plan

metafizic, sau un punct fix unde îmi concentrez întregul efort de înţelegere a vieţii.

Prin extrapolarea prezentului, contez eu şi numai eu. Liniştea încă se menţine în vigoare. De fapt, acesta este mesajul lumii mele interioare ce poate să stabilească echilibrul în ceea ce priveşte raportul dintre permanenţă şi schimbare:

Eu contez numai pentru potenţialul meu de a trăi oriunde acelaşi moment de luciditate, cu acelaşi elan de a respira fără oprire oxigenul curat, şi într-un acelaşi elan de gândire să cuprind deopotrivă abstractul şi concretul.

Mă voi recunoaşte când voi fi acelaşi, chiar dacă împrejurările mă vor determina să cred că sunt diferit, canalizându-mi gândurile spre recunoştinţa adusă unei schimbări care trebuie să continue doar ca să-mi pună la încercare răbdarea şi credinţa.

Doar aşa mă voi simţi bine, făcând tot ceea ce simţirea îmi dictează – şi ea îmi dictează să rămân acelaşi.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-voi-recunoaste-cand-voi-fi-acelasi.html

Mă voi reîntâlni cu mine

On Aprilie 08, 2021

Învaţă să te priveşti din perspectiva unei lecţii de viaţă formată din parcurgerea distanţei optime dintre ceea ce te împinge înainte şi ceea ce te caracterizează unanim.

Am fost la alergat cu prietenii mei, şi am parcurs vreo 10 km într-o alergare liniştită, fără vreo grijă, fără reguli. În mare, a fost doar o simplă alergare, şi nimic mai mult decât parcurgerea unei distanţe zilnice de 10 km, influenţată de dorinţa de a mă menţine în formă. Şi totuşi, la un moment dat am simţit că a fost mult mai mult decât o alergare, a fost o stare de spirit muncită la maxim cu parcurgerea distanţei dintre ceea ce mă împinge de obicei înainte şi ceea ce mă caracterizează unanim.

Şi, ca la orice alergare, când totul pare a sta pe loc în jurul tău, şi tu ai tendinţa să o iei cumva înaintea timpului, dintr-o dată te simţi pregătit să-ţi supui voinţa unei lumi care se relevă doar în anumite condiţii de observare a lecţiilor de viaţă, încât aceste lecţii de viaţă să te înveţe mai multe despre tine însuţi.

Am accelerat brusc. Am alergat doar alături de voinţa mea imensă de a întrece timpul, fiindcă nici timpul nu stă pe loc atunci când se întrece cu mine, ca şi când el s-ar întrece cu un foton de lumină care îi sfidează graniţele, legile şi logica. Iar dacă într-adevăr voinţa mea ar fi fost similară cu energia unui foton de lumină, probabil m-aş fi simţit mulţumit de acordul dintre superioritate şi îngrijorare.

Leadership: Eşti în stare să te regăseşti sub forma sensibilă a sentimentului de "sens individual", decât să te înrudeşti profund cu măsura unui timp care nu mai vrea să curgă în logica lui firească?

Şi, tot dintr-o dată, m-am oprit brusc. După vreo 800 metri de intensitate maximă, pur şi simplu am simţit că nu mai pot, nu mai puteam respira, şi astfel am luat-o din nou la pas liniştit. Şi numai pasul acesta liniştit, fără întreruperi, fără emisii de energie (care simţeam că se repetă din adâncurile Universului), fiind rezultatul depăşirii egoului vanitos, plin de ambiţie şi dorinţe, m-a învăţat o lecţie de viaţă. O strălucită lecţie de viaţă.

E mai bine să fii un restanţier al timpului, decât un hoţ al timpului. E mai bine să-ţi demonstrezi afinitatea faţă de un anumit grup de prieteni, decât să fii rezultatul depăşirii timpului. E mai bine să te regăseşti sub forma sensibilă a sentimentului de "sens individual", decât să te înrudeşti profund cu măsura ceasurilor care transmit și alerte critice.

Este mai bine să evoluezi ca o regăsire a propriei identităţi dincolo de deciziile şi proiecţile mentale ale altora, decât să evoluezi ca un indicator important al dinamismului intens pe care îl trăieşti din plin, dar fără să te simţi vitalizat pe dinăuntru.

Leadership: Măsura propriei revelaţii despre tine se înrudeşte profund cu măsura unui timp care nu mai vrea să curgă în logica lui firească, ci se torsionează în limita unei constante de tipul "o regăsire dincolo de proiecţiile altora"?

Astfel, am învăţat să mă simt bine cu mine însumi, mai profund conectat cu mine, mai împăcat cu mine. Am învăţat ca eu însumi sunt afirmarea intuitivă a unei extreme care se transformă în alta, cu precădere în cazul în care se evidenţiază încadrarea liberă a conştiinţei şi a viziunii mele în acele lecţii de viaţă pe care le-am învăţat numai înţelegându-mă,

cultivându-mi liniştea sufletească, procurându-mi o imagine de sine mai individualizată, faţă de aceea a grupului.

Nu sunt doar un alergător de cursă lungă, un sprinter care se concentrează doar pe cursă, ci sunt versiunea probabilă a unui membru dintr-un grup întreg de alergători, care s-a învins pe sine însuşi. Mă voi reîntâlni cu mine la următorul antrenament. Iar timpul va avea mai multă răbdare cu mine...

De remarcat faptul că sentimentul de "sens individual" se formează la intersecţia dintre ceea ce mă aştept să se întâmple, ceea ce mă defineşte şi ceea ce trăiesc atunci când lumea mea se întrepătrunde cu lumea celorlalţi. Nu mai sunt omul care uimeşte o întreagă lume, ci omul care ascunde o întreagă lume subterană, învăluită adesea în mister.

Leadershipul este formularea idealistă a dualităţii dintre superioritatea viziunii înţeleasă ca expresie interioară şi exteriorizarea unei experienţe subiective privită ca fapt împlinit.

Mă voi reîntâlni cu mine ori de câte ori voi simţi că evenimentele la care iau parte nu au reuşit să mă schimbe, nici sufleteşte, nici fizic, ci mai mult au întărit în mine acea experienţă a cunoaşterii de sine prin interacţiunea cu ceilalţi. Căci ceea ce mă caracterizează unanim este legat nu doar de afirmarea intuitivă a funcţiunilor intelectuale, ci, până la un anumit grad, chiar de contribuţia hotărâtoare a experienţei de a avea propria lume.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-voi-reintalni-cu-mine.html

Macro-Leadership

On Iulie 09, 2016

Învaţă să apreciezi rezultatul modului în care percepi relația dintre viziune și maniera de a promova gândirea pe care o instalezi în domeniul creaţiei.

Doream să le transmit tuturor celor ce stăteau înaintea mea, în faţa celor mai nobile intenţii de a pătrunde ştiinţele cele mai înalte, ca pe ceva nou, cu destulă grijă, toate acele prevederi ale acordului încheiat cu o viziune de tip "new world", care se potrivea felului meu personal de a reconstitui o metafizică a depăşirii de sine prin creaţie. Cel care îşi oferă serviciile de invenţie, descoperire şi originalitate, în maniera unui artist al detaliului care îşi concentrează eforturile mai mult spre împlinirea tipului de ideal estetic căruia îi este credincios, acela un promotor al schimbării.

Dar numai în contextul unei arte fără egal, utilizând culori primare, creând un plus al ritmului optic, unde predominau elementele exterioare, un amestec de influenţe culturale, sau de natură profundă, şi folosind elementul artificial pe marginea unui subiect ocazional, se putea menţine echilibrul calculat al unei asemenea creaţii. Arta mea nu consta într-un amestec de fantezie şi discreţie rafinată pe fondul decorativ al unui tablou care dă impresia de adevăr, ci era făcută să evidenţieze coincidenţa dintre subiectiv şi obiectiv, dintre timp şi eternitate într-o plăsmuire lirică dominată de simplitate.

Senzaţiile subtile dobândite printr-o exprimare a artei de înaltă calitate şi plină de avânt, erau efecte ale unei concentrări a atenţiei asupra mesajului transmis, şi mai puţin asupra compoziţiei pe care aş situa-o, în mod voluntar, în jurul unei realităţi ce depăşea capacitatea omului de rând de a o înţelege. Cu anticipaţie, îmi întăream subtilităţile inserate în interpretarea mesajului, ca un Arsène Lupin plimbându-se în cadrul relativ restrâns al unui transatlantic, fără să fie recunoscut de nimeni.

Leadership: Poţi să scoţi la iveală acea parte din tine care este "una" şi poate să te lege la infinit, observând cât mai lucid lucrurile din jur, dar de fiecare dată ca o experienţă diferită de creaţie?

Condiţia de a fi un artist, prin actul de a-mi asuma mai întâi o altă calitate, ce mă ameninţa şi mă obseda cumplit, aceea de a străluci printr-un soi de vedere de sus, utilizată pentru a observa cu acurateţe nu numai acţiunile, ci şi sentimentele oamenilor, era un semnal al existenţei unei dominanţe în manifestarea tipului de inteligenţă pe care o posedam.

Puteam să pretind mult mai mult de la ceea ce numeam *"calitatea de judeca lucrurile prin tehnicile și mijloacele artei"* , mai mult sau mai puțin cubistă. Puteam să cer mai mult de la mine însumi prin manifestarea intenţiei de a construi şi edifica o nouă ştiinţă, unitară prin natura ei profundă, prin expresiile ultime ale subtilităţii artistice, a gândirii şi a simţirii de intensă spiritualitate.

Dar asta numai dacă aş fi fost un artist autentic, dornic să creez o operă de bună calitate în contextul unei societăţi care admiră construcţiile masive, frumuseţile arhitecturale, ridicate cu migală, şi nu doar un intelectual ajuns la succes. Încă mai domină în mine speranţa de mă redefini în întregime, şi de a deveni un mare artist.

Lucrurile din jur (şi emoţiile cu care le priveam) puteau oricând reprezenta o experienţă diferită de creaţie, drept mijloc de a mă apropia de alte lumi şi alte realităţi, fiind cu atât mai importante cu cât reuşeau să scoată la iveală acea parte din mine care este "una" şi putea să

mă lege la infinit.

Căci, da, infinitul este un avânt în sensul înzestrării minţii tale cu o putere fără egal, cu o învăţătură de luat în seamă pentru viitoarele călătorii în alte timpuri, deci reprezintă oportunitatea imensă de a experimenta o situație de dedublare: eşti şi artist şi opera de artă în acelaşi timp.

Leadership: Poţi să-ţi aduci creaţia la nivel de autenticitate făcând apel la o imagine care conţine mai multe nuanţe de semnificaţii atribuite unei realităţi care este accesibilă doar printr-o vedere unitară?

"Vreau ca întotdeauna cupa mea să fie plină". Acest mesaj gravat pe brăţară de aur de pe mâna lui Ptahor, medicul faraonului Akhenaton, are o mare însemnătate:

„Nu-i vorba despre vin, ci despre artă. Dacă doreşti să devii un artist bun, trebuie să pretinzi ca întotdeauna cupa ta să fie plină. În adevărata artă se manifestă însuşi creatorul şi constructorul lumii, zeul Ptah. Artistul nu-i doar o apă sau o oglindă, el este cu mult mai mult decât acestea. Prin urmare, pretinde cupa ta plină, nu te mulţumi cu ceea ce vor spune alţii şi încrede-te mai mult în ceea ce ochii tău văd clar.” *****

Marea formulă a orientării omului spre săvârşirea unui ideal înalt, prin iniţiativa de a construi și edifica o nouă ştiinţă, cu care noile concepţii pătrund în spiritul utilizatorilor ei, se inspiră direct din această inedită combinaţie: a fi doar o apă sau o oglindă.

Această combinaţie pune în valoare, după multe dificultăţi de delimitare a artei de interpretările ei, o linie de dezvoltare compatibilă cu condiţia existenţei unei dominanţe în manifestarea tipului de inteligenţă pe care omul o posedă.

Apa, care curge necontenit, simbolizează puritatea a ceea ce suntem cu adevărat atunci când căutam să ne redefinim în întregime prin afirmarea calităţii de a judeca lucrurile clar, de a le înțelege în esenţa lor, prin tehnicile și mijloacele artei.

O vedere unitară se obţine prin aprecierea raportului dintre două sau mai multe elemente aflate în strânsă legătură, dar care se pot confunda, compensând lipsurile de ordin structural şi transformându-se într-un hibrid teoretic ce poate avea pretenţia de aplicabilitate.

Oglinda simbolizează adevărul a ceea ce conştientizezi că ești atunci când experimentezi nivelele superioare ale calităţii de a judeca lucrurile. Ea te ajută să apreciezi rezultatul modului în care percepi relația dintre viziunea de tip "new world" (care se potriveşte felului tău personal de a reconstitui o metafizică a depăşirii de sine prin creație) și maniera de a promova gândirea pe care o instalezi în domeniul creaţiei.

Omul care cere mai mult de la sine însuşi prin manifestarea intenţiei de a construi şi edifica o nouă știință, transformând observarea lucrurilor din jur în viziune, apreciindu-se sub raportul dintre „apă” și „oglindă”, se apropie de cerinţele de fond ale leadershipului (cunoaşterea şi autocunoaşterea), prin faptul că începe să-și asume o calitate specială.

Calitatea de a străluci printr-un soi de vedere de sus, utilizată pentru a observa cu acurateţe nu numai acţiunile, ci şi sentimentele oamenilor, transpusă apoi într-o creație obiectivă căreia i se poate atribui un identificator unic: „încrede-te mai mult în ceea ce ochii tău văd clar”. Astfel valenţele de artist se vor potrivi foarte bine cu cele ale unui lider.

Leadershipul are ca prim reper al originalităţii înzestrarea minţii cu acea putere de creaţie în stare să personalizeze realitatea din care se nasc experienţele, gândurile şi simţămintele faţă de frumosul unei teme care reuşeşte să nu-şi piardă actualitatea.

Macro Leadership cuprinde toate reperele de obligatorie referinţă, înțelese ca izvor al creaţiei, prin care poți identifica acea metafizică a depăşirii de sine - îmbunătăţind constanta calităţii de a străluci printr-un soi de vedere de sus, fapt ce te poziţionează mai avantajos nu doar în rolul de om care inspiră viziune, cât mai curând în rolul de artist.

*** Notă:** Waltari, Mika - *Egipteanul* , Editura Polirom 2008.

Source: https://neculaifantanaru.com/macro-leadership.html

Maestre, mulţumesc pentru Invictus

On Mai 24, 2019

Dezvoltă-ţi identitatea în acord cu modelul sufletesc care te ridică spre o perspectivă spirituală mai largă, luând în considerare sentimentul de împlinire ce se regăseşte în comparaţia: splendoare-trăinicie.

Trandafirul. Mi-am petrecut toată dimineaţa vorbindu-i despre univers, cu trimitere la spaţiul unei opere picturale în care natura capătă nuanţe galben-roşiatice, iar el m-a ascultat fără să spună nimic, fără să bănuiască fantezia din mintea celui care îşi dedică întreaga viaţă îndeplinirii unui scop mai înalt decât înnobilarea unei scrieri literare.

Am vorbit despre simultaneitatea şi succesiunea fenomenelor în timp, a căror cauze necunoscute au sădit în mine seminţele înţelepciunii, ale speranţei şi ale încrederii nestrămutate într-o divinitate care, într-un fel neobişnuit, pare să-mi conducă paşii când într-o direcţie, când în alta, ca şi când aş fi fost înscris în cuprinsul unei cărţi ce se citeşte pe nerăsuflate. Discuţia noastră a rămas fixată în memoria timpului.

Trandafirul îmi zâmbea cu acea frumuseţe ciudată ce străluceşte pe feţele pictorilor excepţionali în mintea cărora se înfiripă câte o idee năstruşnică despre adâncimile din care ies la iveală creaţiile artistice cele mai reprezentative, având parcă un corespondent existenţial în Faust cel Căutător care se născuse în sufletul lui Goethe. Îl percepeam ca un ecou al unei istorii măsurate în veacuri, în timp ce el, probabil, se închipuia ca făcând parte dintr-un scenariu divin al cărui regizor construieşte tipare de viaţă în favoarea unei spontaneităţi cromatice subtile.

Umanismul ia în considerare sentimentul de împlinire adevărată ce se regăseşte în comparaţia: splendoare-trăinicie. Trandafirul, simbolul umanismului, conferă echilibru compoziţional unei lucrări artistice în care viaţa, structura internă a unui spaţiu plin de rezonanţe şi de ecouri emoţionale, capătă perceptual valoarea de centru al unui univers plin de fantezie şi sensibilitate a cărui întindere spaţială se situează între "Visul unei nopţi de vară" şi "Pendulul lui Foucault".

Leadership: Experienţa ta de viaţă este condensată cu ideea unei memorii universale concepute în vederea recunoaşterii unei trăiri esenţiale ce are caracterul unei creaţii dispusă să fie copia unei entităţi omnisciente?

Mărturia pentru orizontul vast de funcţionare al unei perspective căreia i s-a spus convenţional "artistică" stă în coordonatele fundamentale ale unei trăiri care se fixează în memoria culturală a lumii. Coordonate precum simţirea unei prezenţe unice, senzaţia unei fericiri aparte, proiecţia unei intrigi personale într-o naraţiune de mare forţă, sunt atributele unui artist care îşi continuă munca de creaţie prin folosirea unor dialoguri sub formă de memorii simbol:

- Să înţeleg că recunoşti în mine ceea ce eşti tu pentru eternitate? Să fiu eu însumi exemplul de unicitate la care te raportezi atunci când universul îşi alege corespondentul gândirii în care va exista totdeauna ca ființă? mă întreabă el ca un interlocutor spiritual, împingând în centrul atenţiei raţiunea de se subordona unei puteri exterioare lui, unei entităţi omnisciente.

Artistul din mine ar putea surprinde la acest trandafir următorul aspect al universului redat de o filosofie mai veche, întipărită în memoria timpului ca o formulă de sinteză între detaliu și general, o formulă de înfăptuire a unei gândiri luminate în care se încadrează ecoul unei

mişcări materiale:

"Când privesc totalitatea lucrurilor ca formând o unitate, o unică natură, am ideea unei forţe. Dacă însă le privesc ca singuratice, am ideea mai multor forţe care se dezvoltă după legile lor interioare şi care trec prin toate întruchipările posibile de care sunt capabile. Toate cele din natură nu sunt altceva decât acele forţe aflate într-o anumită determinare."

Leadership: Tendința ta spre un simbolism superior aduce limbajul universal tot mai aproape de limbajul natural, sub forma unei creaţii plină de asemănări între "putere" şi "sensibilitate" care se poate perpetua oriunde, oricând şi cu oricine?

Trăsătura esenţială a unui artist este că ştie să reproducă o realitate plină de conţinut spiritual. Prin sugestie, prin detaliu, prin măiestrie, prin imaginaţie şi acurateţe artistică, încerc să proiectez cumpătarea mea în faţa tentaţiilor mărunte ale vremii, în afara oricăror reguli sau tipare definite de fenomenul multiplicării în masă, în care formele vechi de cunoaştere sau de performanţă artistică pot fi cu uşurinţă reproduse, manipulate, evocate, parodiate şi ironizate.

- Eşti tu oare în stare să-mi redai o veşnică amintire la care să mă reîntorc în fiecare dimineaţă? l-am întrebat cu sinceritatea artistului care îşi aşează ambiţia de a cuprinde lumea întreagă pe coordonata avântului sufletesc, unul care îşi aşează propria identitate în ipostaza comunicării cu un scriitor ce construieşte imaginea unei realităţi mai înalte peste una obişnuită.

Iar trandafirul mi-a răspuns cu emoţia pe care o are un pictor în faţa tabloului gata terminat, justificând expresia unică a conştiinţei universale:

- Fără tine eu n-aş putea exista decât ca un dat al naturii, ca o simplă experienţă trecătoare şi superficială, ca o simplă nostalgie sau ca o tristețe fără lacrimi. Nimeni nu-mi adresează un cuvânt de învăţătură, nimeni nu-mi vorbeşte ca unui om inteligent şi cult. Toată lumea mă vinde, tu mă păstrezi. Unii mă admiră în trecere, dar nu mă contemplă cu atenţia iubitoare a unui artist care ştie să livreze viziunea unei vieţi viitoare. Alţii îmi făgăduiesc un lucru şi pe urmă parcă nu-şi mai aduc aminte de nimic. Nimeni nu îmi însufleţeşte esenţa. Nimeni în afară de tine.

Apoi, se făcut linişte. O pauză care trebuie privită din aproape spre departe într-un plan orizontal larg deschis, încât să poţi sesiza conturul neîntrerupt al unei emoţii proeminente creată de visul unei fiinţe umane, potenţată de valenţele unei nostalgii afectate:

- Tu mă priveşti ca un mijloc perfect de comunicare cu obiectul unei experienţe directe, mă asemuieşti cu o forţă puternică din univers, cu un prelung poem organic, cu organicitatea trăirilor dispuse într-o descriere care străbate eonii Duhului Sfânt şi ai lui Dumnezeu-Tatăl. Pentru alţii sunt doar o stea care se îndepărtează, o floare care îşi pierde petalele, o culoare care se estompează. Dar pentru tine sunt puterea de creaţie care luminează şi încălzeşte constant sufletul. Datorită ţie mă simt nemuritor ca un zeu, asigurat spiritual de o simbolizare care primează între toate. Maestre, mulţumesc pentru Invictus !

Leadership: Imaginea pe care ţi-o formezi despre identitatea care te reprezintă poate să amplifice efectul densităţii vizuale a unei lumi create printr-o simbioză între artist şi subiectul picturii sale?

Trandafirul meu, Double Delight. Tu mă asculţi cu atenţia cu care copilul îşi ascultă părintele, aşa cum spiritul se apleacă înaintea amplitudinii unui astru, cu atât mai mult cu cât pari să

posezi anumite atribute: cunoaşterea lucrurilor şi a ordinii lor, sentimente ca bucuria, pacea, libertatea şi voinţa de a decide ce atitudine să iei în faţa schimbării.

Spinii tăi sunt evantaiul interpretărilor încărcate cu multă doză de obiectivitate, o concepţie originală a îndurării vieţii, o manifestare a convingerii că totul poate fi personalizat cu un mesaj triumfător: fii ceea ce te consideră ceilalţi, dar întotdeauna ca un exemplul al lucrării lui Dumnezeu.

În raport cu caracterul configuraţiilor, închise sau deschise de efectul densităţii vizuale, poţi fi aşezat pe coordonata unei concepţii despre dezvoltarea armonioasă, ce sugerează, printr-un filtru mistic, profeţia legată de destinul excepţional al unui om de rând motivat de aspiraţia spre nemurire.

Plasându-te în centrul unei reflecţii mature asupra frumosului, sub solemnitatea unei picturi fine, pline de concepţii artistice, îmi inspiri o anumită înţelepciune despre felul cum Dumnezeu a creat universul, fapt ce ar trebui să mă ajute să apreciez mai bine minunăţia creaţiei. Şi, fără seamăn, în felul cum stai nemişcat în bătaia câte unei pale uşoare de vânt, se poate recunoaşte o puternică inspiraţie din filosofia unui Prospero sau a unui Merlin:

"Daţi-mi materia şi eu voi construi din ea lumea, adică daţi-mi materia şi am să vă arăt cum trebuie formată din ea lumea. Pentru că dacă există materie, care este înzestrată cu forţă de atracţie, nu este greu de stabilit cauzele care au contribuit la formarea sistemului mondial".

O creaţie dispusă să fie copia unei entităţi omnisciente este formula de înfăptuire a unui miracol ce poartă numele de "ecou al unei vieţi trăită în nemurire" printr-o experienţă sufletească, emoţionantă datorată semnificaţiilor adânci pe care le comportă.

Maestre, mulţumesc pentru Invictus evidenţiază sentimentul de apropiere dintre artist şi creaţia sa, o apropiere însufleţită de revelaţia unei conexiuni cu o inteligenţă mult superioară omului.

Source: https://neculaifantanaru.com/maestre-multumesc-pentru-invictus.html

Maestrul desăvârşit al compoziţiei

On Octombrie 25, 2010

Ia în considerare obţinerea unor performanţe înalte, pentru a evita lipsa de „strălucire" care poate să diminueze calitatea leadershipului tău.

Primul lucru pe care regizor rus, Serghei Eisenstein, i-l ceruse marelui compozitor Prokofiev, cu care colaborase la realizarea numeroaselor filme, era muzica pentru secvenţa „Jurământul eroilor", secvenţă pe care o dorea filmată pe baza muzicii. Eisenstein nu concretizase felul în care trebuia construită secvenţă. Iar de această dată muzica realizată de marele pianist nu i-a fost pe plac.

Atunci Prokofiev s-a aprins şi a declarat răspicat:

- Nu voi mai scrie muzică fără "fiţuici", adică fără desene, căci numai astfel pot urmări toate nuanţele gândirii regizorului.

Leadershp: Poţi să-ţi reprezinţi viziunea în cel mai bun mod posibil prin puterea de transfigurare dată artistului, una reală, capabilă să convertească ambiguitatea în factor funcţional şi durabil?

Dacă performanţele tale stau sub semnul măcar a unei singure îndoieli, atunci şi valoarea leadershipului tău este incertă, iar durata lui de funcţionare şi modalitatea prin care le transmiţi celorlalţi convingerile, scara de valori şi sentimentele care te leagă de ei, nu mai este sigură.

În tot ceea ce elaborezi trebuie să porneşti de la studiul foarte exact al realităţii celorlalţi şi al acceptabilităţii lor, în funcţie de idealul de profesionalism pe care îl poartă în ei înşişi şi de viziunea lor asupra perfecţiunii. Leadershipul tău trebuie să fie rezultatul unui proces de severă cumpănire a esenţei lor, a tendinţelor lor de a-şi „cosmetiza" activităţile şi rezultatele, fără să pui sub semnul îndoielii traiectoria ideală pe care ei doresc s-o urmeze.

De la producerea acelui mic incident, metoda de lucru a celor doi artişti a funcţionat perfect, fără divergenţe de opinii. De atunci colaborarea a urmat totdeauna opt momente succesive precise. Întâi Eisenstein îi arăta montajul secvenţei. Apoi secvenţa se cronometra, după care îşi expunea dorinţele faţă de muzică. Îşi exprima plastic aceste deziderate:

- Iată, aici trebuie să sune ca şi cum cineva i-ar smulge unei mame copilul din braţe...(sau)... Să faci să se audă aşa cum ai lovi un dop de o sticlă.

Prokofiev se arăta totdeauna încântat de asemenea indicaţii plastice. Iar odată fixate cu precizie cadrele compoziţiei, pe gustul lui Eisenstein, el compunea muzica ce se înscria în reţeaua de măsuri calculată prealabil.

Leadership: Pe marginea creaţiei tale se plasează orice dezbatere asupra înţelesurilor artei şi reprezentării vizuale (în sensul de judecăţi realiste) pe care le slujeşte conceptul de eficienţă dinamică?

De la cei doi artişti avem de învăţat ceva. Întotdeauna munca în echipa trebuie să se

desfăşoare într-o armonie perfectă. Aşa cum între bătăile inimii şi respiraţie există o concordanţă, tot aşa trebuie să existe o concordanţă între nivelul tău de gândire şi al celorlalţi oameni cu care lucrezi, chiar dacă la prima vedere s-ar putea să nu fie evidentă. Iar creaţia căreia îi daţi viaţă împreună, trebuie să culmineze prin credibilitate, prin crearea unui profil de lider sau prin ceea ce sunteţi capabili să scoateţi dintr-o simplă eroare.

Pentru a evita lipsa de strălucire care poate să diminueze aspectul pur al leadershipului tău trebuie să iei în considerare obţinerea unor performanţe înalte. Cu cât performanţele tale vor străluci mai mult în ochii celorlalţi, cu atât ei vor deveni mai conştienţi de valoarea ta proprie şi se vor raporta mai uşor la interesele tale, la aşteptările tale, la competenţele tale şi la rezultatele tale.

Tot ceea ce creezi poate fi identificat în leadershipul pe care îl practici. Totul trebuie să fie îndelung şi precis chibzuit în raport cu capacitatea de expresie şi de sugestie a fiecărui element care îţi defineşte stilul de muncă şi de conducere, pentru a evita lipsa unor coordonări imprecise între percepţiile tale şi ale celorlalţi.

Aşa cum un pictor iscusit realizează compoziţii prin mânuirea culorilor, tot aşa şi tu trebuie să "mânuieşti" oamenii, pentru ca colaborarea dintre tine şi ei să se realizeze în mod optim; trebuie să-ţi transmiţi propriile gânduri, idei şi certitudini tot astfel cum îţi transmiţi disponibilitatea de a-i ajuta să se dezvolte, concentrându-ţi eforturile spre o îndeplinire optimă a rezultatelor stabilite şi, bineînţeles, luând în considerare factorul de timp.

Conceptul de eficienţă dinamică are ca prim considerent de luat în seamă acea capacitate a artiştilor de a se reinventa prin opţiunea "mix & match", dar şi acea capacitate comună de a scoate dintr-o simplă eroare o temă de mare interes.

Totodată, artiştii trebuie să perceapă critic realitatea şi să o extindă prin latura de cercetare şi investigare a aspectelor cele mai înalte de conştiinţă ale unui anumit arhetip de dăruire, voinţa şi determinare.

Maestrul desăvârşit al compoziţiei poate fi considerat orice lider care, pe baza contribuţiilor sale la buna funcţionare a activităţilor proprii şi ale celorlalţi colaboratori, reuşeşte să creeze un sentiment deosebit, de stabilitate la locul de muncă. Munca în echipa este o „compoziţie" de eforturi, analize şi realizări pe care un lider o poate modela după voia proprie. Dar ea trebuie să intre în rezonanţă cu realitatea celorlalţi, cu gândurile, sentimentele şi aşteptările lor, altfel contribuţia ta va fi considerată ineficientă şi nu va fi primită cum se cuvine.

Concluzie: Dacă vrei să fii un maestru desăvârşit al „compoziţiei" numite leadership, dacă vrei să devii acel factor la care să se raporteze toţi cei din jurul tău, atunci trebuie să depui o muncă susţinută, trebuie să fii acel exemplu pe care să-l urmeze toţi, trebuie să obţii acele performanţe profesionale care să eclateze şi să fie urmate de toţi.

Întăreşte-ţi relaţiile de colaborare şi determină-i pe oameni să înţeleagă importanţa şi calitatea muncii lor – de care depinde performanţa întregii echipe. Aşa cum tonul face muzica, tot aşa în munca cu oamenii trebuie să foloseşti tonul, tactul şi tactica potrivite care să fie înţelese şi acceptate de toţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/maestrul-desavarsit-al-compozitiei.html

Maestrul emerit al artei

On Octombrie 15, 2010

Fă primul pas spre adevărata performanţă, exprimându-ţi cu sinceritate şi adevăr intenţia de a te îndrepta spre o neîntrecută măiestrie.

Marele pictor român Theodor Pallady, rămâne fără îndoială unul din cei mai prestigioşi artişti moderni, păstrându-şi întreagă ambiţia de a fi un pictor "din toate timpurile". La împlinirea a 85 de ani, în 1956, a primit titlul de "Maestru emerit al artei", organizându-se expoziţia retrospectivă „Theodor Pallady". Curând după aceea, la 16 august 1956, a trecut în lumea umbrelor.

Dar, cu puţin timp înainte de a deceda, el a declarat un lucru deosebit de important, care i-a stimulat profesional pe toţi artiştii de după el, care i-au urmat exemplul:

"Până la 50 de ani pictura a fost aceea care m-a stăpânit pe mine; după ce am împlinit 50 de ani am izbutit s-o supun şi de atunci am fost eu acela care a stăpânit-o pe ea."

Leadership: Trebuie să oferi oamenilor sugestii provenite din conţinutul experienţei tale, încât performanţele individualităţii tale să fie trecute de ei prin filtrul informaţiilor ce pot favoriza dezvoltarea creaţiei lor?

Tu vei fi capabil să realizezi un leadership care prin calitatea lui să convingă şi să emoţioneze? Vei fi izbuti oare, la fel ca şi Pallady, să supui şi să stăpâneşti arta căreia îţi dedici întreaga viaţă?

Ceea ce joacă un rol atât de important în leadership este tocmai aceasta complexitate care îl caracterizează şi pe un artist, această poziţionare cât mai exactă a calităţii propriei activităţi în raport cu înaltele sale idealuri şi valori - de-a lungului propriului drum spre măreţie, respectiv spre succes.

Aşa cum în fotbal, un apărător îşi marchează îndeaproape adversarul aflat în zona lui de acţiune – tot aşa şi tu, ca să te situezi printre acei "artişti" ai leadershipului care influenţează enorm, care reuşesc să impresioneze prin creaţiile lor şi să se facă acceptaţi de către ceilalţi, trebuie să-ţi marchezi bine graniţele propriei tale competenţe şi să-ţi investeşti cunoştinţele în ceva concret care să aibă o semnificaţie aparte, care să te ajute să-ţi promovezi "arta".

Adversarul tău număr unu este lipsa de stăruinţă şi de pasiune, şi orientarea într-o direcţie nefavorabilă viziunii şi a scopurilor proprii. Pentru ca leadership-ul tău să capete stabilitate şi soliditate, pentru ca el să se dovedească a fi fertil şi substanţial în tot ceea ce exprimă, trebuie să-ţi serveşti cu o consecvenţă şi abnegaţie totală propriile idei şi concepţii, tot aşa cum un pictor se serveşte de pensulă şi de vopsele pentru a-şi realiza operele.

Pentru a te situa afectiv în orizontul unui suflet ce are nevoie de ajutor, trebuie să fii capabil să ieşi din propria interioritate şi să te expui unei emoţii care obligă la acţiune !

Pe pereţii biroului marelui industriaş american, Andrew Carnegie, stăteau toate motto-urile care l-au inspirat, dezvăluind puternica sa dorinţă de a deveni cel mai mare filantrop. Unul din ele sună cam aşa: "Frică să-ţi fie de propriile tale reproşuri".

Te simţi atras către leadership? Sau e doar o manifestare a unui sentiment faţă de ceva? Este o formă de a te descoperi şi de a te întrece pe tine însuţi pentru a creşte în ierarhie? Sau o formă de a te pune în slujba celorlalţi?

Oricum ai vedea lucrurile, un singur lucru e cert: dacă nu-ţi exprimi cu sinceritate şi adevăr intenţia de a te devota cu trup şi suflet unei arte foarte complexe şi dificile, dacă nu-ţi înfrunţi propriile reproşuri în faţa oricărui eşec, atunci nu vei putea să stăpâneşti arta căreia îţi dedici întreaga viaţă, nu ţi se va deschide niciodată drumul spre adevărata performanţă, spre propria ta măreţie.

Măiestria în leadership însumează rezultatul experienţei pe care ai acumulat-o şi al deciziilor pe care le-ai luat, într-un context în care gradul de emoţie este foarte ridicat datorită importanţei pe care o atribui caracterului aplicat şi inedit al creaţiei tale.

Maestru emerit al artei poate fi orice individ care aspiră la statutul de lider, cu condiţia să găsească mijloacele necesare finalizării cu succes a intenţiilor sale. Nu vei putea intra niciodată în graţia celor care te-au ales la conducerea lor, dacă nu-ţi serveşti cu loialitate idealurile înalte, dacă nu eşti consecvent în a creşte mereu calitatea leadershipului tău.

Fă primul pas spre adevărata performanţă, exprimându-ţi cu sinceritate şi adevăr intenţia de a te îndrepta spre o neîntrecută măiestrie. Apoi, continuă să-ţi cizelezi leadershipul până când îl vei transforma într-o operă de valoare care să merite în primul rând, preţuirea ta, apoi a celorlalţi.

Concluzie: Obţinerea titlului de "Maestru emerit al artei" este primul pas către obţinerea recunoaşterii generale pe plan naţional sau internaţional, a valorilor cuiva şi a aportului pe care l-a adus cineva într-un domeniu de activitate.

În leadership nu există încă astfel de distincţii, dar recunoaşterea generală a valorii unui lider se obţine în urma unor evaluări repetate a rezultatelor obţinute care trebuie să fie net superioare, în comparaţie cu a altora şi-n comparaţie cu nişte standarde bine definite.

Pentru orice aspirant la recunoaşterea generală în leadership este esenţială autoevaluarea performantă, corectă şi obiectivă. Atunci când în calitate de aspirant ai ce să-ţi reproşezi, înseamnă că mai ai de muncit mult, înseamnă că te situezi undeva între kitsch şi artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/maestrul-emerit-al-artei.html

Maestrul tacticilor şi al strategiilor

On Noiembrie 25, 2009

Un conducător redutabil se ghidează după un singur criteriu: strategie, strategie, strategie.

Niciun geniu nu este geniu pe întreg parcursul celor douăzeci si patru de ore ale unei zile. Nimeni nu scapă de neprevăzut, de capcanele pe care viaţa le întinde prea adeseori în cale. Nimeni nu este capabil să pătrundă măreţia gândirii si acţiunii atât de bine încât să evite greşelile. Cine ar putea, oare, să intuiască în mod excepţional evenimentele? Oare există cineva înzestrat cu o mentalitate atât de calculată, atât de tenace, atât de amănunţită încât să se poată adapta, asemenea unui cameleon, oricărui mediu, să se poată dedubla, să interpreteze roluri diverse, să se mişte mereu pe noi coordonate bine stabilite, dar necunoscute de nimeni?

Toată lumea are puncte vulnerabile. Nimeni nu este Dumnezeu şi toţi suntem mai mult sau mai puţin imperfecţi. Nu-i aşa? Cu toate acestea, unii au învăţat să-şi ascundă slăbiciunile. Şi, mai mult decât atât, să le transforme în atuuri. Aceştia din urmă au îndrăznit să joace teribilul joc, atât de primejdios, cu ei înşişi, cu limitele lor, păstrând sub abisurile întunecate ale personalităţii lor calităţile şi defectele, şi alte atâtea contraste pe care le alternează mereu, mizând consecvent pe ideile şi idealurile lor.

Există în lume oameni care cred cu multă tărie, sau din naivitate, că ar putea sfida cu nonşalanţă, imposibilul. Se consideră invincibili, imbatabili, magnifici, fără greşeală şi chiar nemuritori. Un astfel de om, cu o încredere de sine ce dă impresia că poate mişca şi munţii din loc, este convins că poate răzbi în lupta cu soarta dacă şi numai dacă utilizează strategia cea mai potrivită.

El este Maestrul tacticilor şi al strategiilor. Veşnicul jucător talentat care nicidecum nu trebuie prins pe picior greşit, care sub nicio formă nu-şi poate permite să neglijeze ceea ce nu trebuie neglijat. Pentru el, lumea este ca o tablă de şah, poate cu mai multe piese şi mai multe pătrăţele. El împotriva unui adversar redutabil: soarta, care joacă cinstit dar foarte dur, după legile universale.

Leadership: Poţi să demonstrezi o asociere între jocul de rol și dezvoltarea psihică la nivel de "tablă de şah" care te face să prevezi fiecare răsturnare de situaţie?

Fără nici un dubiu, Maestrul tacticilor şi al strategiilor, ca un desăvârşit artist al disimulării, este un veritabil jucător de şah. Un jucător înrăit. Un jucător profesionist. Un jucător excepţional, înzestrat cu un calm impenetrabil. Care ia în calcul totul, fiecare situaţie particulară, fiecare abordare, fiecare risc: apărarea, mutarea şi capturarea pieselor, transformarea pionilor, legăturile, atacurile prin surprindere, deschiderile, închiderile, gambiturile, eliberarea câmpurilor, manevrele, etc. Este întotdeauna capabil să-şi dea seama când „toate acestea se vor sfârşi rău”.

Superioritatea lui constă în meticulozitate. Notează, cu o abilitate extraordinară, toate mutările pe care le face, dar şi pe cele ale adversarilor. Colectează noi strategii în timp ce le adaptează pe ale sale. Profită de împrejurări. Are o intuiţie formidabilă. Care îl face să prevadă fiecare răsturnare de situaţie. Cu mintea lui rapidă calculează dinainte toate loviturile posibile ale adversarului. Absolut fiecare mutare este combinată dinainte în vederea mai multor mişcări viitoare.

Dar are şi o experienţă vastă. Stăpâneşte toate tainele tehnicii şahului. Ştie pe dinafară toate

partidele celor mai încercaţi maeştri, precum Alechim, Capablanca, Lasker, Tartakower, Bobby Fischer, Kasparov, Nakamura, fiindcă le-a repetat de zeci, poate chiar de sute de ori. Nimic nu ar trebui să fie imposibil pentru un atotştiutor şi cunoscător în ale şahului şi strategiilor, nu-i aşa?

Leadership: Profiţi întotdeauna de pe urma unei schimbări de poziţie în condiţiile interpretării unui rol care se suprapune cu Eul tău?

Însă Maestrul tacticilor şi al strategiilor este atât de obsedat de acest joc al inteligenţei, încât orice face, oriunde s-ar afla, chiar şi atunci când visează, are în cap un singur lucru: strategie, strategie, strategie. La el totul se reduce numai la strategie. Este ferm convins că viaţa în sine este o strategie, iar el, un strateg excepţional, o poate uşor păcăli. Tot ce mişcă, tot ce îi apare în faţa ochilor, tot ce atinge, tot ce se întâmplă în jurul său, absolut tot se rezumă numai la pioni, nebuni, ture, cai şi regine.

Să nu uităm niciodată că Maestrul tacticilor şi al strategiilor este regele. Iar regele trebuie protejat cât mai bine şi în cele din urmă trebuie să iasă, numaidecât, învingător. Indiferent de teren. Indiferent de obstacolele întâlnite. Indiferent de mijloacele folosite. Nu contează preţul care trebuie plătit. Pentru el nu contează natura sacrificiilor. Căci el trebuie să rămână întotdeauna „în picioare". El este „capul" care nu trebuie să cadă sub nicio formă. Altfel, întreg jocul pe care-l conduce se poate nărui.

Poziţia pe care o adopţi în condiţiile unui rol care se suprapune cu Eul tău este o atitudine de acceptare a autorităţii care, prin folosinţă, devine venerabilă. Să îţi reconsideri poziţia de "rege" este similar cu a-ţi accepta limitele în situaţia în care nu deţii controlul asupra consecinţelor unei "mutări "surpriză" făcută de adversar.

Leadership: Adaugi o valoare suplimentară experienței tale de finalizare a unei partide a cărei miză este remodelarea Egoului, prin reflecția conștientă și ghidată asupra caracterului puterii împotriva căreia acţionezi?

Conducerea este ca un joc de şah. Îmi este imposibil să nu recunosc faptul că în lume există astfel de oameni care reuşesc performanţa de a juca o nesfârşită partidă de şah cu soarta (lor şi a celorlalţi oameni), sperând s-o păcălească de-a binelea. Nu doar puţin, ci complet, fără jumătăţi de măsura. Pe şleau. Şi fără ezitare. Cum sunt, de exemplu, cei care se afla la conducerea unor companii, sau a unor ţări. În închipuirea lor egoistă (şi probabil bolnăvicioasă) sunt nişte maeştri ai tacticilor si strategiilor.

Eul este ceea ce rămâne neschimbat în mijlocul schimbărilor de situaţii pe care nu le poţi controla după îndelungi exerciţii şi antrenamente.

Bineînţeles că ei se identifică cu regele din jocul de şah care este cea mai importantă piesă. În mintea lor se joacă în permanenţă o partidă, iar singurele lucruri care le stârnesc cel mai mare interes sunt cuvintele: ŞAH ! şi MAT ! Aceşti extraordinari maeştri nu se pot gândi la nimic altceva decât la şah, văd peste tot numai mişcări şi tentative de şah. Şah cu pionul. Şah cu regina. Şah cu tura. Şah cu nebunul. Şah cu calul. Tot timpul o ţin numai în şah, având nesfârşita speranţă, enorma dorinţă de a încheia partida cu un MAT !

Leadership: Dacă nu reușești să pătrunzi înţelesul unei mutări făcute de adversar, mergi pe ideea că nu există niciun sens de a te situa deasupra limitelor care te fac să te simți controlat?

Nici prin gând nu le trece acestor maeştri ai tacticilor şi ai strategiilor că ar putea, cumva,

printr-o întâmplare absurdă, să facă o mutare greşită care să le ameninţe poziţia de lider. În jocul pentru putere, nu se ajunge niciodată la o remiză. Deci o mutare greşită înseamnă automat pierderea poziţiei de lider. Care o dată pierdută, nu poate fi decât cu mare greutate recâştigată, pentru că soarta e nemiloasă şi nu permite oricui o revanşă.

O partidă de şah se poate câştiga făcând numai sacrificii de pioni, ture, nebuni, cai sau regine. Dar un adevărat maestru, care îşi respectă talentul, aspiră să câştige împotriva unui adversar pe măsură, dacă s-ar putea cu toate piesele pe tablă. Pare imposibil. Însă doar cine va reuşi această performanţă se va putea numi, fără umbră de îndoială, un desăvârşit maestru al tacticilor şi al strategiilor.

El nu uită niciodată că sensul unei mutări nu poate fi găsit în cuprinsul unei zone de siguranţă, ci în cuprinsul unei zone de "alertă" !

Dacă mergi pe ideea că nu există niciun sens în mutarea făcută de adversar înseamnă că încă nu ai deprins lecţia cea mai importantă în jocul de şah: **arma fatală este aceea de a integra planul adversarului în faza de dezvoltare a propriului tău plan !**

Source: https://neculaifantanaru.com/maestrul-tacticilor-si-al-strategiilor.html

Magia leadershipului

On Noiembrie 09, 2010

Transformă-ţi leadershipul într-o capodoperă, astfel încât să rămână veşnic aninat în mintea şi în sufletul oamenilor.

Unele amintiri sunt prea vii, prea clare, şi îţi trezesc prea multe sentimente uitate. Nu, nu poţi să le încui într-o cutie grea, pe care apoi s-o arunci într-o fântână - asculţi cum face pleosc, şi apoi dispare. Unele amintiri nu dispar, nu mor niciodată, ci rămân adânc întipărite în memoria noastră.

Un singur tablou – înfăţişând un câmp cu flori de toate culorile, având în prim plan o floare de lotus de un violet luminos - spune multe despre pictorul care l-a pictat. Acest tablou îmi aminteşte de el, de maestrul meu, al cărui talent s-a dovedit a fi remarcabil. Tabloul, care reliefează talentul său pentru îmbinarea culorilor, mă duce cu gândul la trecut, atunci când rămâneam ceasuri întregi în preajma lui şi-l ascultam vorbind atât de frumos, uneori emoţionant, despre tâlcul artei şi despre marea taină a picturii. Acest tablou, a cărui execuţie a fost deosebit de meticuloasă, îmi aduce aminte de uşurinţa şi graţia cu care maestrul mişca penelul pe pânza bine întinsă pe şevalet, vădind pasiunea lui pentru pictură, izvorâtă din adâncul sufletului.

Nu există uitare. Când mă uit la acest splendid tablou mă gândesc la trecut, aud vorbele lui, îndrumările pe care mi le-a dăruit, căutând să-mi arate calea spre adevărata cunoaştere a artei. Stând de vorbă cu el, sau mai degrabă ascultându-l vorbind, totdeauna cu profunzime şi plin de înflăcărare, urmărindu-l cum pictează năzuind să-şi dezvolte simţurile, am pătruns multe din secretele artei. De la el am aflat despre procedeul umbrei figurilor proiectate pe un perete sau pe un ecran, pe care îl întrebuinţau vechii artişti ceramişti egipteni.

Leadership: Spiritul tău circulă liber printre oamenii fideli "creaţiei" tale?

Opera unui artist este viaţa lui. Nu poţi să te desprinzi cu totul de el, de opera lui, de arta pe care a creat-o. Când priveşti un tablou de-al său eşti adânc emoţionat, păstrezi tăcerea şi respectul. Artistul te învăluie cu prezenţa lui, pe care n-o poţi vedea, dar pe care o poţi simţi în interiorul tău, o simţi ca făcând parte din tine.

Unui singur om, unui singur om de pe pământul acesta, tocmai lui care nutrea o infinită pasiune pentru artă, numai lui, dintre toţi, îi datorez ştiinţa mea. Mulţi, prea mulţi ani am stat în preajma maestrului. Şi m-am bucurat de multă afecţiune din partea lui. Deseori când îmi vorbea despre ştiinţa sa, îşi ridica privirea spre mine cu bunăvoinţă, şi îmi spunea: *"Nicu, cu cât o operă este mai desăvârşită, cu cât este mai originală."* Măiestria lui era inconfundabilă. Realizez acest lucru de fiecare dată când îi privesc tabloul.

Un lider desăvârşit este o prezenţă vie şi continuă în mintea şi în sufletul oamenilor. El este asemenea unui pictor care, chiar şi atunci când nu se află lângă tine, are o mare influenţă asupra ta. Sau, este asemenea unui scriitor care rămâne multă vreme în mintea ta, după ce ai închis cartea şi ai pus-o înapoi pe raftul bibliotecii. Spiritul său circulă liber printre oamenii fideli "creaţiei" sale.

Leadership: Poţi să atingi un punct culminant prin măiestria de a reprezenta cu îndemânare ceea ce e mai important din punct de vedere expresiv într-un mod pregnant viu, de neuitat?

Numai cel ce are ambiţia unui stil mare şi original poate manifesta un interes deosebit pentru lucrurile spirituale. Numai un asemenea om poate să pătrundă marea taină a artei și să dea expresie celor mai înalte idealuri, valori si principii, prin intermediul operei sale. Numai un asemenea om, străbătut de o pasiune intensă, foarte instruit, înzestrat cu un simţ ascuţit de profesionalism şi tinzând către perfecţiune, poate avea o contribuţie substanţială la crearea unei opere de calitate, o operă care să rămână veşnic vie.

Un lider adevărat face din leadershipul său o capodoperă care se concentrează pe relaţia Tată-Fiu. Leadershipul e ca o pictură care rămâne întipărită în mintea oamenilor cu cât este mai bine realizată şi mai frumoasă. Şi el poate fi ridicat la rang de artă numai dacă cele două entităţi - *mentorul și ucenicul* - se întâlnesc, se întrepătrund şi se completează reciproc, numai dacă aceste două entităţi se află într-o relaţie de tip "parte – întreg".

Ai găsit pe cineva foarte instruit care să ţi se alăture în călătoria ta spre performanţă şi cu care să poţi forma un întreg? Atingerea potenţialului său maxim creează o fundaţie, o sinergie din care şi tu să-ţi atingi potenţialul?

Atingi un punct culminant prin măiestria de a reprezenta cu îndemânare ceea ce e mai important din punct de vedere expresiv într-un mod pregnant viu, de neuitat, atunci când opera ta îşi vădeşte principala consecvenţă în puterea de a mişca inimi şi în dreptul de a pretinde apartenenţa la o entitate de tip asociativ cu personalitatea pe care o admiri.

Punctul culminant al drumului spre înţelegerea artei este reprezentat de ceea ce începi să apreciezi atunci când eşti nevoit să trăieşti senzaţia unui contact direct cu marii artişti care slujesc strălucit ideea de "Operă Vie".

Magia leadershipului nu este altceva decât ceea ce un leadership de calitate lasă în memoria şi-n sufletul oamenilor, chiar şi după ce liderul nu mai este, dar şi-a definitivat misiunea atingându-şi scopurile propuse. Este o mare performanţă ca leadershipul cuiva să rămână întipărit în memoria şi-n sufletul oamenilor, ceea ce denotă că a fost probabil de cea mai bună calitate şi deci, nu bun ci foarte bun, demn de urmat.

Ar fi absurd, şi este o imposibilitate ca oamenii să aibă o părere bună despre tine şi să-ţi accepte esenţa – interesele şi valorile – dacă nu stăpâneşti *magia leadershipului.*

Transformă-ţi leadershipul într-o capodoperă, astfel încât să rămână veşnic aninat în mintea şi în sufletul oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/magia-leadershipului.html

Magia vrăjitorului (II)

On August 03, 2009

Pune-ţi în valoare iscusinţa de a modela caractere, reglându-ţi potenţialul de leadership în acord cu virtuţile tale.

În toate întâmplările petrecute pe insulă a existat un fir misterios, pe care nimeni nu l-a putut înţelege, totul a fost condus de o mână puternică, nevăzută, de mâna unui vrăjitor. Niciun suflet de pe corabie nu a bănuit că acel moşneag, tăcut, încăruntţit, care şi-a pierdut tinereţea, era o fiinţă excepţională ce va uimi pe toată lumea cu înţelepciunea să deosebită şi care, folosindu-se de puterile sale magice, după bunul plac, îi va condamna pe vinovaţi la chinuri grele. Trecutul a fost răzbunat.

Prospero a reuşit să-i atragă pe cei doi vrăşmaşi ai săi în capcană, dominându-i şi ţinându-i în frâu prin puterea sa ascunsă, supunându-i la chinuri până ce s-au căit de nedreptatea ce i-o făcuseră. Cu lacrimi în ochi şi cuvinte pline de mâhnire şi adevărată căinţă, aceştia şi-au mărturisit în cele din urmă sincera remuşcare şi au implorat iertarea.

Dacă ai citit *"Furtuna"* de Shakespeare, ştii că finalul a fost unul fericit. Prospero s-a împăcat cu vrăjmaşii săi, s-a reîntors în ţara în care se născuse şi şi-a luat în stăpânire ducatul.

Prospero a făcut dovada abilităţilor sale strălucite de leadership prin puterea lui de a modela caracterul oamenilor după voia lui, utilizându-şi virtuţile căpătate prin credinţă şi cunoaştere.

Leadership: Ai puterea să te desprinzi de artificialul autoimpus care aduce cu sine o evadare din trecut?

Pentru Prospero, articifialul autoimpus era o imitaţie a puterii naturii impregnată cu nuanţe magice, pe care a integrat-o într-un proces de expansiune a propriei sale personalităţi, dincolo de barierele convenţionalului. Pe linia dependenţei de a oferi totului din jur o explicaţie plauzibilă printr-o figură de creator cu capacități de clarvedere, el a reuşit să lase trecutul în urmă, fiind totodată absorbit de singura motivaţie posibilă: răzbunarea.

Putem indica traiectoria leadershipului plecând de la ideea unei relative cunoaşteri a universului uman investigat, sau mai degrabă de la paralela dintre obiectivele şi rezultatele scontate ce participă la procesul de expansiune a personalităţii către o supremaţie incontestabilă.

Pe baza caracteristicilor comune unor procese de natură identitară, dezvoltate la contactul cu o realitate complexă despre care omul obişnuit nu deţine informaţie şi pentru care este constrâns (de evoluţia nefirească a lucrurilor) să-şi asambleze rapid sieşi însuşi o imagine deformată, se poate determina acea forţă de impact care ascunde în ea sămânţa unei noi ordini.

Leadership: Trebuie să faci plauzibilul să devină real înainte ca realul şi irealul să fie despărţiţi de libertatea asocierii cu un fapt supraomenesc?

În contextul primei forme de producere a eficienţei, gestionând resursele de exprimare a personalităţii, se poate distinge un soi de asociere între ştiinţă şi virtuţi, care fac trecerea de la adevărul real care eliberează de orice constrângeri şi prejudecăţi, la adevărul relevat de o

serie de factori externi care ar putea ieşi la iveală împotriva ta.

A doua formă de producere a eficienţei, calculată printr-un cumul de factori decizionali integraţi în aria intelectului care tânjeşte spre absolut, poate asigura pe termen lung incluziunea ta într-un status de dominare, modificând semnificaţia orizontului pe care îl poţi cuprinde numai de la o anumită altitudine.

De aici, se trage concluzia că procesul de evoluţie către un plan mai înalt, presupunând un oarecare grad de înţelepciune şi acumulare de cunoştinţe, este posibil atunci când se evită chestionarea ipotezelor de plauzibilitate. Prin acest procedeu se poate dezvălui adevărata ta identitate, răsturnând orice fel de valoare pe care ţi-ai promovat-o prin diversiuni de excepţie şi prin puterea de a induce impresia unui haos, sau a unui determinism rigid, predominat de aspecte neînţelese, care aproape fac imposibilă libertatea celorlalţi de manifestare.

Leadership: Îţi manifeşti fascinaţia pentru ceea ce te stăpâneşte, mergând pe premiza că toate elementele din jur îşi joacă în mod corect rolul în vederea atingerii scopului propus?

Leadershipul care oscilează de la o extremă la alta este rezultatul succesiunii mai multor etape de prelucrare a formelor de influenţă care, în contactul cu realitatea, nu se desprind de artificialul autoimpus care ia locul valorilor reale, aducând cu sine acea rigiditate în a recepta alte puncte de vedere, lipsa de generozitate, atitudini pur dominatoare.

Depinde de impulsul propriei tale naturi să te deschizi şi să alegi să ai încredere într-un Alter Ego superior, în ciuda durerilor şi nedreptăţilor din trecut, ţinând la distanță orice realitate care contrazice convingerile susţinute de zidul idealităţii pure, generatoare de valori.

Putere, asta îţi oferă magia. Un lider priceput se asigură că toate elementele din jur îşi joacă în mod corect rolul în vederea atingerii scopului propus. Tu ai puterea de a modela caracterul oamenilor după voia ta? Care sunt virtuţile de care ai nevoie pentru a facilita această transformare?

Ceea ce stăpâneşte un om aflat în avântul spre desăvârşire este tocmai principiul propriei persoane pe care trebuie să-l respecte fără să-l depăşească: "Fereşte-te să pierzi înăuntrul tău pentru ca să câştigi în afara ta."

Dacă un om ar avea darul prorociei şi ar cunoaşte toate tainele şi orice ştiinţă, ar şti să conducă lucrurile după propria lui voinţă. Ar şti să atragă sufletele, să le domine prin cunoaştere, iniţiativă şi creativitate, prin autoritate, prin persuasiune. Şi, îmbătat de sentimentul misiunii sale, el ar anihila voinţa tuturor celorlalţi, cerându-le ascultare în numele misiunii sale şi împlinirea celor mai îndrăzneţe pretenţii.

Prin această creştere a puterii, influenţa personalităţii sale ar spori de la o zi la alta, nemăsurat, ea îi va putea afirma imensa-i autoritate în faţa tuturor. Iar cine ar cuteza să se îndoiască de puterile sale, nu ar putea fi vrednic de EL – vrăjitorul - cel mai puternic om din lume, un lider desăvârşit, căruia toată lumea i se supune.

Leadership: Poţi să-ţi asumi un rol mai presus decât forma vremelnică a existenţei, impunând la toate manifestările tale un anumit punct de vedere care este o formă de recunoştinţă faţă de Dumnezeu?

Ca să fii un om pe care toată lumea să-l urmeze, trebuie să fii una din fiinţele acelea

excepţionale, pline de resurse, un Prospero, un om pătruns de simţământul dreptăţii, al corectitudinii şi al adevărului, şi având iscusinţa de a conduce lucrurile, de a atinge şi a vedea lucruri nevăzute.

Ca lider, trebuie să fii şi binefăcător, şi judecător, şi învăţător în acelaşi timp. Cu siguranţă, nimic nu este mai imperios în momentele critice decât să acţionezi ferm şi cu înţelepciune, ca să reuşeşti schimbarea totală.

Cel lipsit de eficienţă, cel căruia îi lipseşte fermitatea de a-i disciplina, de a-i sancţiona sau concedia pe oamenii care nu respectă etica şi deontologia meseriei, nu se va putea niciodată impune în faţa lor, şi deci, nu se va putea numi lider, ci o unealtă manipulată de cei din jur.

Oamenii nu trebuie să te considere nici ca ceva ce a coborât din lumi superioare, invizibile - deci ca ceva înălţător, un Dumnezeu, dar nici ca un cârmuitor de cârpă care nu cuteză niciodată să se impună.

A-ţi atribui o caracteristică de om superior înseamnă să validezi acea experienţă de supunere a lumii într-o realitate mai presus de înţelegerea lor, ca fiind o manifestare completă a naturi unui Creator supranatural.

Concluzie: Privind din exterior, unii lideri (cei mai iscusiţi) par a fi vrăjitori, deoarece tot ce-şi propun realizează, având performanţe recunoscute de către toţi cei din jurul lor. Secretul unul leadership eficient nu stă însă în „Magia vrăjitorului", ci într-o muncă perpetuă, în documentare continuă în vederea îmbunătăţirii performanţelor profesionale, în cunoaşterea firii umane, în cunoaşterea performanţelor profesionale individuale ale colaboratorilor cât şi a calităţilor şi defectelor acestora şi mai ales în respectarea adevărului.

Pune-ţi în valoare iscusinţa de a modela caractere, reglându-ţi potenţialul de leadership în acord cu virtuţile tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/magia-vrajitorului-II.html

Magia vrăjitorului (I)

On August 03, 2009

Implică-te în actul magic de transformare individuală, în virtutea unui raţionament bine determinat care-ţi permite personalizarea a ceea ce eşti de fapt.

Prospero era ducele Milanului dar, pentru că îndrăgea tihna şi studiul temeinic, râvnind la îmbogăţirea minţii, a lăsat treburile cârmuirii fratelui său mai tânăr, pe nume Antonio, în care avea o încredere de nestrămutat. Retras, lăsând la o parte îndeletnicirile lumeşti, îngropat în mijlocul cărţilor sale, el n-a sesizat uneltirile fratelui său împotriva sa, care dorea cu tot dinadinsul să fie considerat duce adevărat.

Antonio a izbutit cu ajutorul regelui Neapolului - Alonso, un prinţ puternic, să ia în stăpânire ducatul lui Prospero.

Prospero, împreună cu fiica sa Miranda, au fost siliţi să urce pe o navă mică fără parâme, pânză şi catarg, şi au fost lăsaţi să moară în largul mării. Norocul lor a fost că un senior de la curte, Gonzalo, care era un om foarte bun la suflet, le-a pus în taină pe navă merinde, straie şi cărţile de învăţături vrăjitoreşti pe care Prospero le îndrăgea cel mai mult.

Leadership: Ce anume te împlineşte dacă îi laşi pe oameni să ghicească că eşti manifestarea unei puteri dincolo de orice capacitate de înţelegere?

Multă vreme după ce au fost aruncaţi de valuri pe ţărmul unei insule pustii, cea mai mare desfătare a lui Prospero era să-i dea învăţătură Mirandei, dezvăluindu-i mai multe decât ar fi putut învăţa orice prinţesă de la cei mai iscusiţi dascăli. Dar nu numai atât. Ci prin puterea cunoaşterii sale, căci reuşise să pătrundă toate tainele lumii, Prospero l-a eliberat pe Ariel, un duh care fusese întemniţat într-un copac şi supus la chinuri grele de către cumplita vrăjitoare Sycorax.

Duhurile, ca Ariel, rămâneau nevăzute pentru orice fiinţă omenească, în afară de Prospero care, înzestrat cu darul previziunii, a aflat că cei mai înverşunaţi şi mai haini dintre adversarii săi, Antonio şi Alonso, erau într-o călătorie pe mare. Atunci el îi porunci lui Ariel să stârnească o furtună atât de cumplită încât corabia să naufragieze pe insula pe care ajunsese şi el.

O făptură umană se preschimbă, încă din timpul vieţii sale, într-un mit, într-un personaj profetic, supraomenesc. Orice e cu putinţă unui vrăjitor care are puterea să poruncească fenomenelor naturii, care a reuşit să pătrundă toate tainele lumii, care şi-a dezvoltat darul de a materializa lumi şi capacitatea de a concretiza orice scop propus. Prospero hotărî să se folosească de ştiinţa sa magică pentru a-i pedepsi pe duşmanii săi pentru toate nedreptăţile comise.

Leadership: Recurgi la subterfugiile ştiinţei "preschimbării" în scopul reînnoirii identităţi proprii?

Omul conştient de subterfugiile ştiinţei "preschimbării" în scopul reînnoirii identităţi proprii, prin acreditarea parametrilor suplimentari ai unei lumi aparte de care se poate ataşa pur şi simplu de dragul atingerii unui ideal de perfecţiune, trebuie să facă o distincţie clară între două raţionamente.

Primul raţionament, mulat pe o gândire vizionară şi multidirecţională, încearcă explicarea principială a lumii concrete, dar prin alcătuirea ei într-un anume chip, trecând dincolo de orizontul experienţei sau al raţiunii. Al doilea raţionament, cu premise majore şi minore, este legat de evenimentele ce se petrec într-o lume imaginară după ce întemeierea ei este acceptată ca o aspiraţie spre înalt, spre desăvârşirea tuturor desăvârşirilor. Această lume este îmbătătoare prin vibraţiile produse, prin faptul că - paradoxal - te simţi şi te comporţi ca o fiinţă superioară.

Leadershipul este solidar orientării tale într-un sistem de referinţă particular, al cărui mobil este actul magic de transformare individuală. Nu atât în baza experienţei acumulate, ci în virtutea unui raţionament bine determinat care-ţi permite orientarea într-un câmp larg de posibilităţi de înţelegere şi personalizare a ceea ce eşti de fapt.

Deci în virtutea unui raţionament care observă, analizează şi înţelege în profunzime fenomenul de suprapunere a două identităţi, atât în detaliile lor cele mai intime cât şi în ansamblul existenţei lor. Totul este relativ în leadership, iar ceea ce ai de scos la iveală (o interioritate ce devine adevărata realitate sau o interioritate ce refuză implicit realul) este o continuă luptă a raţionamentelor, mai ales în poziţia ta de om superior.

Actul magic de transformare personală ţinteşte către atingerea unei perfecţiuni unice, aflată în centrul desfasurariii evenimentelor, care să nu creeze doar o fericire iluzorie, ci să absoarbă raţiunea semnificativă a înţelegerii puterii depline din perspectiva unui Dumnezeu.

Avântul spre noi cuceriri de culmi înalte, în care răbdarea este unitatea săvârşitoare a tuturor tainelor, constituie o dovadă că această formă de te declara unic (răsplătindu-te singur printr-o cunoaştere avansată şi printr-un prestigiu misterios care poate servi drept unealtă a unei genialităţi complexe) este un fenomen de modelare a experienţei de conducere, care poate fi stăpânit.

Magia vrăjitorului scoate în evidenţă fenomenul dedublării identităţii, pendularea între raţionamentele din perspectiva cărora acţionezi şi gândeşti în poziţia de om superior.

Forţa semnificativă necesară asigurării controlului total al identităţii definitorii, se clădeşte pe experienţa de a fi tu însuţi într-o lume care se străduieşte din răsputeri şi fără încetare să te transforme în altcineva. Aceasta, în raport cu experienţa de a fi tu însuţi într-un alt sine, superior, luând în posesie darul de a-ţi exercita facultăţile de raţionament printr-un subiectivism imprevizibil - echivalent cu înlocuirea prezentului real printr-un alt prezent, imaginar.

Source: https://neculaifantanaru.com/magia-vrajitorului.html

Magicianul (II)

On Noiembrie 16, 2010

Interpretează-ţi în mare taină rolul, astfel încât să te transformi dintr-o persoană insignifiantă într-una cu mari calităţi de lider.

Deseori când mergeam cu prietenii în oraş îmi plăcea să mă pierd în mulţime, să plec de lângă ei fără ca vreunul să-şi dea seama, să mă fac nevăzut scurtă vreme ascunzându-mă în cele mai retrase locuri, ori pornind-o pe străzile scurte, nepavate, fără nume, ca apoi să revin brusc lângă ei. Făceam totul cu mare discreţie, pentru a evita orice fel de neplăceri.

Aveam totul plănuit. Ştiam ce voiam, şi ştiam să manipulez lucrurile – le aranjam atât de bine, astfel încât să fie numai în avantajul meu. Uneori pierdeam ceasuri întregi încercând să intuiesc traseul din ziua următoare, bineînţeles plănuind cu discreție fiecare pas. Deseori, ca planul să iasă bine, chiar eu propuneam traseul pe care urma să-l parcurgem; în felul ăsta îmi asiguram o cale de dispariție fără prea mari dificultăţi.

E straniu cât de mult puteam să schimb o situaţie, având în vedere cât de puţin conta pentru prietenii mei absenţa mea, preţ de câteva momente. Felul foarte inspirat şi original în care acţionam, felul calculat în care plănuiam fiecare detaliu, oricât de mic, de la care pornea întreaga operaţiune şi până la finalizarea ei, toate astea mă făceau să mă simt mândru, împlinit dintr-un anumit punct de vedere, mă făceau să mă simt creativ şi îndemânatic.

Simţeam că mă depăşesc pe mine însumi, simţeam că sunt altfel decât ceilalţi, simţeam că mă situez cumva deasupra lor. Căci descoperisem secretul transformării – puteam să devin "invizibil" scurtă vreme – iar asta era o mare realizare pentru… un viitor magician.

Leadership: Poţi să interpretezi un rol de asociere cu ineditul unei abordări bazate pe confidenţialitate, care se află în relaţie cu rolul de "utilizator final" al unei autorităţi ireale?

Apoi totul amuţi. Nicio mişcare, niciun zgomot nu trăda prezenţa cuiva pe scena semi-întunecată. Pe chipurile spectatorilor, mai ales a celor din primele rânduri, era aşternută neliniștea şi tensiunea. Numai magicianul stătea nepăsător undeva, într-un colţ al scenei, în umbră, privind toată acea frământare din sufletul spectatorilor căreia i-a dat naştere cu bună ştiinţă, procedând ca un maestru care ştie în fiecare moment ce să facă.

Spectacolul atinsese punctul culminant. Magicianul se făcuse nevăzut, se transformase într-o fiinţă invizibilă, într-o fantomă pe care deşi nimeni nu o putea vedea, ea nu înceta cumva să existe. El putea vedea totul, dar nimeni nu-l putea vedea pe el, chiar nimeni, căci îşi regizase "dispariţia" cu mare discreţie. Era acolo, chiar în faţa spectatorilor, învăluit într-o umbră căreia nu-i scăpa nimic din ochi. Dispăruse într-un mod cu totul senzaţional, ascunzându-se în cel mai retras loc, iar acum trebuia să reapară.

Totul trebuia făcut în mare taină, cu mare prudenţă, pentru a evita orice fel de neplăceri. Era o chestiune de moment, de agerime a minţii, nu doar a trupului. Dar dacă pentru un magician totul este cât se poate de bine calculat, şi fiecare etapă a spectacolului minuţios pregătită, pentru majoritatea spectatorilor părea un mister. Un singur ochi poate vedea mai bine decât mai mulţi.

Leadership: Înainte să ajungi să interpretezi un rol mare, începe să dai viaţă unui personaj

!

Şi tu poţi fi un om deosebit, un magician, sau un lider, dacă reuşeşti să te diferenţiezi de ceilalţi oameni din jurul tău şi dacă găseşti o formulă prin care să te propulsezi în faţa lor. Dar pentru asta trebuie să aranjezi atât de bine lucrurile încât să fie numai în avantajul tău, plănuind fireşte fiecare mişcare strategică. Asta depinde de capacitatea ta de previziune şi de intuiţie, adică ţine de înţelegerea limpede şi chibzuită a acţiunilor pe care e necesar să le întreprinzi pentru a-ţi făuri propriul personaj care să te reprezinte şi pe care să-l dezvolţi până la punctul la care va putea oferi multă valoare lumii.

Leadershipul este ca un spectacol de magie: îl regizezi singur şi îl prezinţi singur (chiar dacă ai o echipă foarte bună în spate), punându-ţi în valoare propriile creaţii, propriile idei şi scenarii – spectacol care poate impresiona şi emoţiona la nivele diferite oamenii, în funcţie de *"miracolele"* pe care le produci.

Ca lider, tu interpretezi rolul principal în propriul tău *"spectacol de magie"* , un rol care poate fi pozitiv sau negativ, bun sau greu de suportat, creativ sau mai puţin creativ. Dar dacă nu impresionezi printr-un nivelul interpretativ superior atât din punct de vedere al calităţii cât şi al profesionalismului, şi dacă nu ai capacitatea să creezi miracole, atunci nu vei reuşi să dai leadershipului tău o valoare prea mare şi nu vei putea să te ridici la înălţimea rolului tău.

Leadership: Abilităţile tale din background îţi pot asigura un avantaj semnificativ în relaţia cu folosirea mijloacelor de expresie artistică considerate o variantă de conflict de rol?

Dacă crezi că nu eşti pregătit pentru un rol mare, te înşeli ! Dacă cei mai mulţi oameni nu văd în tine un viitor lider, arată-le că ochii tăi văd mai bine ca ai lor. Creează-ţi propriul tău personaj, şi propriul tău spectacol - eveniment care va marca o treaptă ascendentă în cariera ta.

Calităţile şi abilităţile tale din background (cele care nu sunt afişate în mod public sau în totalitate, ele putând fi doar interpretate subiectiv şi înţelese vag de ceilalţi) îţi vor asigura un avantaj asupra altora, fără să ai aceeaşi pregătire ca a lor. Însă trebuie să fii inspirat şi original, creativ şi îndemânatic şi să ai dorinţa să te depăşeşti pe tine însuţi. Trebuie să înveţi singur să manipulezi lucrurile – să le aranjezi atât de bine astfel încât să fie numai în avantajul tău.

Un lider îşi pune în practică abilităţile şi competenţele, influenţând puternic lucrurile. Şi devine apreciat după *"nivelul interpretativ"* la care se ridică.

Leadershipul are aceleaşi ingrediente ca şi un spectacol de magie – diferă doar scopul şi locul în care se îmbină ele. Între leadership şi un spectacol de magie nu există diferenţe prea mari, ele având în comun un lucru care le uneşte definitiv: miracolul unei prezenţe pline de sevă, de originalitate, de optimism şi energie pozitivă, de inspiraţie, o prezenţă captivantă prin felul în care îşi interpretează rolul.

Mijloacele de expresie artistice poate fi considerate o variantă de conflict de rol atunci când procesul creator care pune în prim plan natura individului sub forma unei anumite identităţi, alături de un subiect puternic, nu corespunde unei prestaţii care asigură controlul situaţiei sau a persoanei în cauză care întreţine atmosfera spectacolului.

Cât de complexă este magia pe care o produci încât să poată fi controlată fără efecte secundare la nivel de profunzime a trăsăturilor şi destinului personalităţii tale?

Concluzie: Se spune că în raniţa fiecărui soldat zace bastonul unui mareşal. Prin analogie se poate înţelege că oricine se poate transforma dintr-o persoană insignifiantă într-una cu mari calităţi de lider, şi putem asista la miracolul apariţiei unei prezenţe pline de sevă, la apariţia unui personaj deosebit care să pună lucrurile în mişcare pe drumul cel mai bun pentru realizarea scopurilor propuse.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-II.html

Magicianul (III)

On Ianuarie 04, 2011

Odată ce deţii tehnica interpretării unui rol, vei putea să profiţi mereu de pe urma meşteşugului tău.

Magia. A fost singurul lucru pe care l-am priceput foarte bine, încă de la început. S-a întâmplat cu mai bine de zece ani în urmă, când am urmărit desenul animat "Sport Billy". Nu auzisem niciodată de Harry Houdini sau de David Copperfield. Însă Sport Billy îi întrecea pe amândoi în ceea ce priveşte arta de a-şi folosi resursele ca un mijloc de influenţare şi control. "Armamentul" său consta într-o gentuţă fermecată din care scotea tot felul de lucruri, care mai de care mai interesante şi mai surprinzătoare, care îl ajutau în cele mai grele momente.

Omul care sunt în prezent, plin de secrete, stăpânit de aspiraţii uriaşe, s-a născut atunci, în clipa în care am simţit ce poate face magia, în clipa în care am simţit că sunt în stare să ocup un loc aparte în mintea oamenilor dacă deţin "instrumentul" potrivit.

Aveam să devin sclavul pasiunii mele: magia, înclinaţia spre o sinceră recunoaştere a forţelor revendicate de un catalizator denumit generic: momentul total de a pune la îndoială ceea ce crezi. De atunci mă folosesc mereu de ea.

Leadership: Eşti congruent cu ceea ce transmiţi prin iluzie atunci când relevanţa poziţiei tale spre absolut este maximă?

Regizorul neîntrecut al spectacolului. Magicianul intră în scenă cu torba plină de reptile veninoase şi începu spectacolul. Se porni să răsucească şerpii, pe cei mai mari ca şi pe cei mici. Oricare din cele cinci reptile inspirau o frică teribilă în spectatori, care priveau cu nelinişte şi teamă jocul. Apoi, cu ajutorul unui clopoţel ce scotea un sunet ascuţit şi foarte enervant, magicianul întărâtă şerpii.

La un moment dat, şarpele cel mai mare se repezi la cel mai mic şi-l muşcă, apoi îl înghiţi. Semăna cu celebra scenă din Biblie, când şarpele lui Moise i-a înghiţit pe şerpii celorlalţi magi. Magicianul îl apucă de coadă cu o mână, iar cu cealaltă îl prinse de gât cu grijă, într-un anumit fel, încât şarpele îşi deschise larg gura. Atunci magicianul scoase din gura reptilei o eşarfă verde-albăstruie. Aruncă eşarfa în sus, cu boltă, iar aceasta pluti lin în jos. În momentul când atinse podeaua scenei, ea se transformă instantaneu într-un porumbel, care îşi luă brusc zborul.

Miracolul s-a produs. Spectatorii aplaudară cu admiraţie. Absolutul a fost atins prin extazul cu care ei se lăsau cuceriți de o nouă tentație. Relevanţa poziţiei mele spre absolut a fost maximă atunci când am realizat că sunt dependent de relația *"tensiune crescută - răspuns"* pe care spectatorii au trăit-o individual, trecând pe rând prin aceste momente de suspans şi spectaculoase întorsături de situaţie.

Leadership: Experimentezi în mod constant acea consecinţă a separării de "Cine eşti dincolo de ceea ce crezi că eşti de fapt"?

Îţi cunoşti rolul şi limitele de competenţă? Meritul principal al unui magician este acela că ştie să-şi interpreteze cu o măiestrie desăvârşită, cu o consecvenţă uimitoare şi cu o remarcabilă autenticitate rolul. Secretul spectacolului de magie constă în profunzimea cu care

el abordează fiecare număr de magie, direcţionând atenţia publicului prin atitudinea sa, prin reacţiile sale, spre ceva anume.

Aşa cum un magician sparge repede gheaţa, făcându-i pe spectatori să stea cu sufletul la gură, apoi să se ridice şi să aplaude numărul său de magie, aşa cum un pictor delimitează obiectele prin culoare, oferind o treptată pierdere a contururilor, aşa cum o poveste îi ajută pe spectatori să empatizeze cu personajele - tot aşa şi liderul, în "spectacolul său de leadership" se remarcă deopotrivă prin profunzimea ideilor sale, dar şi printr-o desăvârşită măiestrie în zugrăvirea personajului său.

Consecinţa separării de "Cine eşti dincolo de ceea ce crezi că eşti de fapt?" este o revenire la identitatea care te-a consacrat ca artist individual – unul care a creat o operă unică a cărei valoare rezidă din expresia activităţii creatoare, nu o improvizație de mare efect care prelungeşte manipularea psiho-emotională a celor neavizaţi, starea de transă în care fiinţa umană este deconectată de la raţional.

Liderul este cel care pune bazele "spectacolului de leadership", este şi regizor şi scenarist, şi producător, şi interpret. El trebuie să ofere un spectacol de calitate, încât să fie acceptat pentru însuşirile sale creatoare.

"Spectacolul de leadership" este important pentru performanţa unui lider, pentru nivelul interpretării rolului său. Dacă el nu reuşeşte să transpună în realitate dorinţele generale ale oamenilor şi să păstreze viu interesul lor, dacă nu-şi joaca rolul ca la carte, cu o maturitate uluitoare şi dând dovadă de calităţi interpretative speciale, atunci spectacolul său nu va avea viaţă lungă. Iar publicul se va feri să asiste la următoarele sale reprezentaţii.

Ceea ce te reprezintă ca artist al scenei nu este performanţa cu care interpretezi rolul magicianului, ci magia cu care creezi un subiect de analiză: *„Ce înseamnă asta pentru tine?”* care stârneşte mai mult curiozitatea şi latura participativă a oamenilor.

Odată ce deţii tehnica interpretării unui rol, vei putea să profiţi mereu de pe urma meşteşugului tău. Aşa cum un magician, odată ce si-a însuşit secretele magiei le foloseşte din nou şi din nou în spectacolele sale, oriunde în lume, tot aşa şi liderul, îndată ce învaţă maniera de a-şi interpreta rolul, îl va putea interpreta oriunde şi oricând. Ia în considerare acest aspect dacă vrei să ai succes în leadership.

Şi tu eşti un artist. Ai idei şi competenţe suficient de adecvate ca să joci rolul unui "magician". În leadership, magia cu care îţi joci rolul îţi poate aduce succesul sperat. Pentru ca abilităţile tale să fie lăudate la scenă deschisă, imprimă oamenilor senzaţia de spectacol. Transformă-te într-o personalitate puternică, într-un regizor capabil să polarizeze interesul spectatorilor. Regizează o piesă în care să joci cu măiestrie un rol mare. Pregăteşte o scenă în care să străluceşti. Şi încearcă să profiţi cât poţi de pe urma meşteşugului tău.

Concluzie: Leadershipul poate uneori oferi un spectacol memorabil. Acest lucru se poate realiza de către un lider care are aptitudini, abilităţi şi competenţe adecvate, care are dorinţa permanentă de a-şi desăvârşi arta. Odată ce va deţine "tehnica" interpretării rolului pe care şi l-a impus să-l joace în "spectacolul leadershipului", va putea profita mereu de pe urma meşteşugului său şi va fi aplaudat la scenă deschisă.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-III.html

Magicianul (IV)

On Martie 23, 2011

Dezvoltă-ţi acele aptitudini speciale prin care să-i determini pe ceilalţi să vadă lucrurile aşa cum vrei tu.

Într-o zi, pe când aveam 12 ani, am mers în curtea din spatele casei. M-am întins pe iarba foarte măruntă şi moale. Am aţipit. Şi deodată, în stânga mea, un zgomot ciudat mi-a atras atenţia. La numai cinci paşi de mine, lângă gard, am observat o sacoşă, plină cu ceva. Am fost mai puţin preocupat de conţinutul ei, ci mai degrabă de cum a ajuns ea acolo. Aş fi putut jura că nu era acolo cu zece minute mai devreme. Dar nu era absolut nimeni prin preajmă care s-o fi aruncat peste gard.

Şi atunci am înţeles. Sacoşa era acolo dinainte, numai că eu pur si simplu nu o observasem. Semnificaţia acestui lucru m-a lovit ca un trăsnet. Într-o clipă am desluşit un mare adevăr. Care a devenit unul din cele mai mari secrete ale mele: ideea iluziei este mai importantă decât iluzia însăşi.

Magia era chiar adevarată. Iar eu „învăţasem" cum se practică. Descoperisem cheia. Care era doar un subterfugiu, o metaforă la care apelaseră mulţi magicieni. Precum acea fantezie a lui Coleridge. Un om visează că străbate paradisul şi drept dovadă i se dă o floare. Când se trezeşte, floarea se află lângă el.

Magia este fantezia sau iluzia anume creată sub impulsul momentului şi care devine aparent realitate.

Leadership: Reuşeşti să te manifești sub impulsul unei false identităţi într-un joc de rol situat, uneori, la limita unor interpretări ce capătă valoarea de adevăr?

Se lăsă amurgul. Luminile îşi reduseseră puţin din intensitate. Magicianul îşi făcu din nou apariţia pe scenă. Se aşeză în faţa unei mese de lemn care se întindea pe jumătate din lungimea scenei. Apoi invită un spectator din public să i se alăture. Fără îndoială acesta era punctul culminant al reprezentaţiei.

Tânărul spectator, la îndemnul magicianului, se întinse pe masă. Într-o clipă se lăsă liniştea. Magicianul se apropie de el cu paşi decişi. Băiatul rămase tăcut, simţi cum îl cuprinde un val de mândrie, amestecată cu frică, la gândul că se află în centrul unei atenţii totale.

Magicianul îşi aplecă uşor capul spre el, ca şi cum ar fi ascultat atent ceva. Apoi încet, cu mişcările atente ale unui medic chirurg, scoase dintr-o cutiuţă magică un praf pe care i-l dădu să-l miroase. Îşi ţintui ochii cu o lucire nefirească într-un punct, undeva deasupra capului băiatului, şi rosti nişte cuvinte ciudate. Era ceva vrăjitoresc în ochii lui: ceva înşelător care te împingea să gândeşti, să te gândeşti la magie, la lucruri despre care citeşti numai în cărţi.

Era o fantezie. Băiatul simţea că face parte dintr-un joc. Magicianul reuşise. Îl fermecase. Literalmente. Îl învăluise cu o putere hipnotizantă până ce acesta nu se mai putu mişca. Într-o clipă, băiatul aţipi.

Când se trezi din transă, magicianul îi mulţumi pentru ajutor şi îl trimise înapoi la locul său

din sală. Când ajunse acolo, băiatul înţepeni de uimire. Pe locul lui era o floare. Aceeaşi floare care îi apăruse în vis, în timp ce fusese adormit.

Adevărul este realitatea pe care nu poţi să o negi.

Îţi dai seama unde începe şi unde se termină leadershipul atunci când se termină realitatea şi începe iluzia?

Omul devotat propriei sale creaţii, jucând cu distincţie repertoriul unei zone mai puţin cunoscute publicului larg, este deosebit de receptiv la tentativele de înnoire a gamelor de emoţii pe care le transmite. În show-ul pe care îl conduce găseşte forţa şi curajul să stimuleze experienţe dintre cele mai îndrăzneţe, care dacă nu duc totdeauna către adevăratele culmi ale măiestriei de a modela realitatea, au meritul căutărilor sincere de senzaţional, pornite din dorinţa de a schimba o stare de lucruri sau starea de spirit a spectatorilor.

Leadership începe de acolo de unde artistul îşi promovează „dispariţia", şi se continuă acolo unde el îşi determină „apariţia". Leadershipul se termină atunci când lucrurile încetează să îi mai mire pe spectatori.

Când examinezi modul în care funcţionează leadershipul tău, te întrebi vreodată dacă ceilalţi privesc lucrurile din punctul tău de vedere?

Ca să reuşeşti să stabileşti o relatie la nivel emotional cu ceilalti oameni, pentru ca relationarea să devină mult mai uşoară, mai bună si mai sanatoasa la toate nivelurile, trebuie sa-i convingi că leadershipul începe şi se termină cu tine. Ei trebuie să simtă că fac parte din jocul tău, în care, la rândul lor, deţin un rol important. Trebuie să se simtă fermecaţi literalmente de imaginea jocului, de importanţa lui, de minuţiozitatea cu care acesta a fost realizat şi să-şi dorească să participe la el. Iar în final, să fie surprinşi în mod plăcut de performanţele obţinute.

Leadershipul înseamnă să fii dispus să foloseşti orice avantaj pe care îl ai, orice stratagemă şi orice metodă pentru a te concentra asupra celorlalţi. Numai aşa vei reuşi să ajungi la ei.

Aşa cum un magician îşi realizează în chip desăvârşit numerele de magie implicându-i pe spectatori în jocul său şi uimindu-i cu iluziile sale, tot aşa un lider, ca să le câştige oamenilor credibilitatea, trebuie să stabilească în chip desavarsit o punte de legatura cu ei, implicându-i cu mare grijă în „spectacolul" său. Dar pentru asta liderul trebuie să-si cultive niste calităţi personale speciale şi să le folosească pentru a-i determina pe oameni sa fie influenţaţi de el. Trebuie să-şi dezvolte acele aptitudini speciale prin care să-i determine să vadă lucrurile aşa cum vrea el.

Puterea de vrajă ţine de ceea ce transmiţi prin intermediul iluziei numită "transfer de personalitate" atunci când publicul veghează cu tărie asupra ta.

Poţi să creezi aparenţa unei magii prin puterea ta de vrajă?

Adevarata menire a unui lider constă în a încheia un acord nescris cu ceilalţi privitor la adoptarea unei perspective comune care să le îndeplinească acestora aşteptările. Aşa cum un pictor sensibilizează privitorii prin intermediul picturii sale creind impresia de natural, tot aşa liderul trebuie să-i sensibilizeze pe oamenii din jurul său prin calităţile lui deosebite şi prin „puterea lui de vrajă" - creind aparenţa unei magii.

Esti inventiv, inovator, spectaculos şi mai ales convingător. Asta trebuie să fie părerea oamenilor vizavi de tine dacă vrei ca „spectacolul" tău de leadership să fie considerat o reuşită deplină. Ca lider trebuie să fii capabil să intri în mintea oamenilor şi să le transmiţi ceva nou care să-i surprindă şi să le depăşească orice aşteptări.

Concluzie: „Magia" unui lider stă în puterea lui de a convinge şi de a obţine colaborarea celorlalţi oameni în vederea atingerii acelui viitor benefic tuturor. În leadership, aidoma unui spectacol de magie, efectele pot fi spectaculoase, dar îndărătul acestor efecte stă o muncă colosală cu resursele umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-IV.html

Magicianul (V)

On Martie 27, 2011

Performanţa în leadership este dată de ceea ce e dincolo de tine.

Încercam să văd partea bună a lucrurilor, dar în adâncul inimii mele ascundeam o teamă secretă. Că s-ar putea să nu izbutesc să mă transform într-o entitate invizibilă.

Unul din lucrurile care îmi rămăseseră în minte încă de la începutul iniţierii mele în magie, era acela că un artist adevărat ştie să-şi regizeze în chip desăvârşit propria moarte, apoi să „reînvie" şi să-şi continue spectacolul. Acesta avea să fie şi testul fundamental al definitivării mele ca magician - artist, scenarist şi regizor în acelaşi timp.

Trebuia să dispar, să nu mai exist, să mă teleportez dintr-un loc în altul, să creez o senzaţie de intensitate maximă. Ca apoi să reapar brusc de nicăieri. Pentru asta trebuia să modific percepţia realităţii. Trebuia să creez senzaţia unui fenomen inexplicabil, a unui univers magic şi imponderabil, a unui anumit tip de energie care se transformă, care poate traversa barierele timpului şi spaţiului. Şi să continui să exist dincolo de hotarele stabilite de oameni.

Dar pentru asta trebuia să încalc toate regulile fizicii şi ale naturii. Şi ale vieţii.

Leadership: Crezi că poţi să interpretezi un rol numai prin prisma a ceea ce vrea el să însemne într-un context de recunoaştere a propriei valori care se traduce printr-o mască a Eului superior?

Cortina se ridică. Luminile care dădeau culoare scenei se făcură roşii ca rubinele. Începu spectacolul. Magicianul îşi făcu apariţia. Era îmbrăcat numai în negru. Purta o mască care îi ascundea adevărata identitate.

Când ajunse în mijlocul scenei, magicianul făcu nişte semne ciudate cu mâinile, apoi scoase dintr-un săculeţ un pumn de pietricele mai mărişoare pe care le aruncă în stânga şi-n dreapta lui. Pietrele plouară cu un răpăit sacadat, hipnotic pe podeaua de lemn a scenei, slăbindu-le astfel vigilenţa spectatorilor. Vibraţiile şi sunete pe care le scoteau erau generatoare de confuzie şi contradicţii: nu transmiteau un mesaj clar pe care să-l poată desluşi cineva, dar distrăgeau atenţia publicului de la manevrele secrete.

Şi totul se întâmplă deodată. Magicianul nu mai era. Se evaporase. Pur şi simplu. Spectatorii nu ştiau ce să creadă. Nu puteau distinge nimic. Pentru o secundă rămaseră paralizaţi. Un lucru atât de improbabil nu putea fi decât opera unui maestru în ale magiei.

Era ca un joc de-a v-aţi ascunselea, sau mai mult, de-a baba oarba. Îţi învârţi capul, te uiţi în toate direcţiile până îţi pierzi propriile coordonate. Totul capătă dublu sens şi chiar triplu. Era o situaţie greu de urmărit. Spectatorii nu ştiau ce să creadă. Nimeni nu-l vedea. Magicianul ar fi putut să fie oriunde pe scenă, şi nimeni să nu ştie unde.

Recunoașterea valorii personale are ca principal efect stabilirea unor relaţii între ceea ce se întâmplă în interiorul propriului "teren de joc" şi ceea ce susţine modelul tău de urmat.

Această recunoaștere se traduce printr-o mască a Eului superior atunci când te apropii de o

performanță în care “regulile de joc” sunt clare pentru toată lumea, o performanță care depune mărturie despre puterea lăuntrică care ține piept lumii întregi ce se poate oricând prăbuși peste ea.

Poţi să conferi o tentă luminoasă leadershipului prin materializarea universul tău interior?

Cred că e în firea lucrurilor ca un lider să fie o fiinţă dominatoare, de încredere, pe care să te bazezi. Cineva care să stea mereu la cârmă. Dar asta nu-i de-ajuns. Un lider trebuie să aibă şi capacitatea de a manevra emoţiile şi impulsurile oamenilor. Şi mai mult decât atât, el trebuie să aibă abilitatea de a-şi manevra propriul său „personaj” într-o direcţie constructivă şi avantajoasa. Totodată trebuie să ştie cum să-şi manevreze atuurile, forţele, fie superioare sau inferioare, în direcţia dorită de el, direcţie care să nu producă în mintea oamenilor confuzie şi contradicţii, dar care să le stârnească interesul.

Nu vei putea să conferi o tentă luminoasă leadershipului tău dacă nu-ţi materializezi universul interior, dominat de gânduri, idei, sentimente, pe care singur ţi-l creezi. Ignoră-ţi teama secretă din adâncul inimii tale şi nu te îndoi de puterile tale. Străduieşte-te să-ţi regizezi în chip desăvârşit propriul „spectacol de leadership”. Transformă-te în acea persoană specială care doreşti să fii cu ajutorul atuurilor tale, a pregătirii tale şi a experienţei pe care ai dobândit-o în timp.

Testul fundamental al definitivării tale ca lider este să-l învingi pe omul din spatele magicianului care te face să pleci de la spectacol cu multe semne de întrebare, care te transpune într-o altă lume unde totul este posibil, dar şi imprevizibil.

Pe acest om trebuie să-l provoci să facă primul pas pentru a avea impresia că este meritul lui să ajungă cât mai departe cu talentul de a aduce lumea în ireal, dar apoi să-l întrerupi prin urmărirea atingerii stării de sensibilitate, armonie şi iluminare care să-l îndemne să lase deoparte dorinţa de a face impresie, lăcomia de a stăpâni lumea şi de a se înfrupta din necunoaşterea de care dau dovadă ceilalţi oameni.

Spre deosebire de spectacolul de magie, trebuie să ţii cont de faptul că leadershipul nu este un joc de-a v-aţi ascunselea, sau mai mult, de-a baba oarba. Căci până la urmă s-ar putea ca tocmai tu să-ţi pierzi propriile coordonate şi s-o apuci într-o direcţie greşită.

Pe marea sorţii tale trebuie să manevrezi corabia cu un desăvârşit simţ al echilibrului şi al măsurii. Nu încerca să negi ceea ce este evident, şi nu încerca să transformi totul într-o ficţiune. Ci încearcă să prezinţi totul într-o lumină corectă şi pozitivă, fără să încalci regulile şi legile societăţii şi ale leadershipului.

Performanţa în leadership este dată de ceea ce e dincolo de tine. Iar dincolo de tine stau oameni care îţi urmăresc prestaţia, iar dacă aceasta nu le stârneşte emoţii şi empatie înseamnă că nu ţi-ai jucat bine rolul şi că mesajul pe care l-ai transmis nu a fost pe deplin înţeles. Şi în acest caz trebuie să-ţi regândeşti strategia de convingere a lor. Aşa cum un pictor îşi îmbogăţeşte conţinutul imaginilor cu teme noi, tot astfel tu trebuie să-ţi îmbogăţeşti leadershipul cu abordări noi.

Este o adevarată „magie” să ajungi pe piscurile performanţei împreună cu oamenii, ceea ce înseamnă că aceştia au consimţit să te însoţească, împărtăşind aceleaşi valori, idei, principii.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-V.html

Magicianul (VI)

On Martie 29, 2011

Caută să pătrunzi cât mai adânc în mintea şi în sufletul oamenilor, pentru ca leadershipul tau să capete valenţe calitative superioare.

Sora mea se gândea la mine ca la un vrăjitor. Spera să înfăptuiesc într-o zi un miracol adevărat, sau ceva în genul ăsta. Numai ea ştia cât de obsesiv îmi ascundeam secretele, cu câtă sfinţenie le păstram doar pentru mine, cu câtă seriozitate le abordam. Ştia că dobândisem conştiinţa unei noi realităţi şi că învăţasem să mă folosesc în chip desăvârşit de acele forţe ascunse ale universului pentru a arăta lumii aspecte nebănuite.

Magia mi se părea provocatoare, avea un efect deosebit, o putere de convingere uluitoare. Nu se limita la o anumită perspectivă, puteam să-i dau oricând o interpretare aparte, metaforică, ezoterică, mai nuanţată şi mai bogată în semnificaţii. Era ca un joc de logică, îndemânare şi acţiune destul de greu, chiar dacă la prima vedere părea simplu. Era ca un joc de domino în care foloseşti mai multe seturi de piese, le aranjezi într-o anumită ordine şi succesiune, iar odată ce cade o piesă se prăbuşesc şi celelalte una după alta.

Magia provoacă reacţii în lanţ, poate genera rezultate controlabile sau incontrolabile. Trebuie să fii un profesionist, trebuie să stăpâneşti bine elementele ei constitutive ca să poţi realiza şi distribui cele mai bine definite iluzii şi trick-uri.

Leadership: Promovarea imaginii tale se adresează unei ţinte care face distincţia de fundal, cu scopul de a provoca o impulsionare sau o accelerare indirectă a cererii pentru o nouă "producţie" proprie?

În semiobscuritatea sălii, în mijlocul scenei, spectacolul atinse punctul culminant. Fata era întinsă pe o masă de aproximativ patru metri. Nu era speriată, dar avea emoţii, iar emoţiile îi erau influenţate de prezenţa apropiată a magicianului care parcă o sorbea din priviri încercând s-o aducă într-o stare de relaxare şi încredere. O tulbura aerul de liniştit mister. I se părea că magicianul o priveşte într-un anumit fel, ca şi cum ar fi dorit să-i destăinuie ceva, un secret puternic, o parte din misterul lui.

O vreme continuă acest schimb de priviri. O privire lipsită de zâmbet, dar hipnotizantă de la unul la celălalt. Şi, deodată, totul fu scăldat în întuneric. Era ca şi cum o entitate separată îşi stabilise oarecum domiciliul în creierul ei şi o determina să-şi închipuie că visează. Obligaţia ei evidentă era aceea de a accepta visul, tot aşa cum accepta faptul că s-a născut. Se simţea parcă în centrul unui cerc mişcător, care creştea la nesfârşit, îndepărtându-se mereu. Totul în jur era ca un cântec frumos care răsună limpede şi dulce, pe care îl asculţi iarăşi şi iarăşi, până ce îţi acaparează mintea şi sufletul.

Fata era sub puterea unei forţe magice, a lucrării magicianului, incapabilă să acţioneze conform propriei voinţe. Puterea lui aparent supranaturală îşi spuse din nou cuvântul. Era un neîntrecut maestru al persuasiunii, al enigmelor şi ambiguităţilor, al suspansului şi al dozării în crescendo a acţiunii, al improvizaţiei şi al metamorfozelor.

Cred că e de prisos să mai adaug că la sfârşitul acelui frumos număr de magie, spectatorii au fost profund impresionaţi de prestaţia sa. Ţinta care a făcut distincţia de fundal a fost obiectul de interes pe care l-au căutat oamenii, doza totală de izbutită teatralitate administrată de creşterea suspansului şi imprevizibilului, capacitatea de a ascunde detaliile în ferestrele secundare ale scenei.

Producţia pe care magicianul o pune în scenă este o lucrare artistică care defineşte cel mai bine conceptul de "reprezentare vizuală" a unor succesiuni de simboluri şi trăiri ce produc efecte în conştiinţa spectatorilor. În timp ce transformările complexe, efectele halucinante sau momente de revelaţie sunt elemente care asigură interacţiunea între identităţi diferite, o interacţiune în care nimeni nu poate fi sigur de realitatea celorlalţi.

Spun oamenii „Da" realităţii tale?

Un lider adevărat se aseamănă cu un magician: reuşeşte să creeze o atmosferă în care oamenii să spună „Da", in care ei să se conformeze legilor şi principiilor lui, şi să accepte în unanimitate influenţa sa. Un lider priceput are şi mediul şi instrumentele cu care să reuşească să-şi ducă la bun sfârşit ideile, sarcinile şi planurile. „Spectacolul" lui atinge punctul culminant numai atunci când reuşeşte să le controleze oamenilor emoţiile şi sentimentele, făcându-i să se simtă în largul lor.

Poţi să conferi leadershipului tău o interpretare care să-ţi contureze cu putere identitatea?

Cu toţii gândim prin prisma emoţiilor şi a sentimentelor. Mintea ni se raportează întotdeauna la ceea ce simţim faţă de o persoană, faţă de un lucru sau faţă de împrejurările în care ne aflăm. Ceea ce gândim şi felul cum reacţionăm într-o anumită situaţie depinde de ceea ce e în sufletul nostru, depinde de felul în care percepem lumea din jur. Daca ne simţim în siguranţă, mintea ne va crea o imagine pozitivă şi ne va semnaliza că totul este în regulă, ne va crea o stare de bine, de destindere şi de plenitudine.

Aşa cum florile au nevoie de substanţe nutritive pentru se dezvolta şi pentru a rezista la intemperii, tot aşa oamenii au nevoie de o stare de spirit bună pentru a fi eficienţi.

Tu poţi să le transmiţi acea stare psihică şi emoţională foarte bună? Poti să le transmiţi acea stare deplină de siguranţă şi de control?

Dacă vrei ca oamenii să spună „Da" realităţii tale şi să o accepte pe deplin, trebuie să pătrunzi în conştiinţa lor, să le schimbi percepţiile şi comportamentul, atitudinile, aşteptările, emoţiile, gândurile şi să le deschizi noi orizonturi. Îi poţi îndemna să te accepte în universul lor, doar dacă ai o putere de convingere uluitoare. Caută să pătrunzi cât mai adânc în mintea şi în sufletul lor, pentru ca leadershipul tău să capete valenţe calitative superioare.

Oamenii sunt precum florile, dacă nu le acorzi atenţia necesară, ei nu vor „înflori" şi nu vor da „roade" niciodată. Trebuie să fii un profesionist, trebuie să stăpâneşti bine elementele constitutive ale leadershipului ca să poţi obţine cele mai bune performanţe.

Liderii cei mai buni înfăptuiesc miracole adevărate sub puterea unei „forţe magice". Credinţa în potenţialul lor le dă puteri. Ei nu se limitează la o anumită perspectivă, ci conferă mereu leadershipului lor o interpretare aparte, mai nuanţată şi mai bogată în semnificaţii. În asta constă magia lor.

A fi un magician iscusit înseamnă să-ţi propui ca scop asumarea unor semnificații ascunse la care oamenii nu au acces decât prin memorarea acelor momente unice de iluzionism care continuă să existe şi după terminarea spectacolului.

Toate ţin aparent de miracol, dar miracolul de multe ori înspăimântă. Dacă oamenii se simt prinşi într-un mediu ostil, care nu le prieşte, dacă au impresia că rolul pe care îl joci este unul lipsit de conţinut, de sinceritate, de profunzime şi de intensitate, înseamnă că

leadershipul tău este lipsit de valoare. Dacă nu a reuşeşti să-i entuziasmezi, sa-i determini să participe la „jocul" tău, atunci renunţă definitiv la „spectacol", căci rişti să fii catalogat drept un maestru al dezinformării.

Leadershipul este constituit din piese de domino, în care o singură mişcare greşită sau o singură „piesă" instabilă poate provoca o reacţie în lanţ. Dacă rezultatele pe care le obţii nu sunt favorabile ţie şi celorlalţi oameni, sau dacă viziunea ta nu este compatibilă cu a lor, sau dacă atitudinea ta este greşită, atunci tot ce-ai construit se poate prăbuşi bucată cu bucată.

Source: https://neculaifantanaru.com/magicianul-VI.html

Magicianul (I)

On Aprilie 17, 2010

Gestionează cu maximum de eficienţă aşteptările oamenilor, fără să aplici sistematic principiile magiei.

O ambiţie grozavă îmi rodea cu adevărat inima, voiam să devin magician. În consecinţă, îmi făcusem obiceiul ca ori de câte ori mergeam la film cu prietenii, să dispar. Pur şi simplu, fără niciun motiv. Totul se întâmpla foarte repede. Într-o clipă eram lângă ei, în cealaltă nu mai eram.

Mergeam în întuneric prin sala de cinema, fără să fiu observat, fără să trezesc suspiciuni, ca şi cum toţi s-ar fi închis într-un somn adânc, sau ca şi cum ar fi fost hipnotizaţi, neînsufleţiţi – într-atât păreau de adânciţi în transă. Nimeni nu venea să mă caute, pentru că nimeni nu ştia c-am dispărut, pentru că toţi mă credeau la locul meu – întotdeauna cel de la margine. Şi mai ales, pentru că toţi erau absorbiţi de acţiunea filmului. Am învăţat să mă ascund în umbră, am învăţat să mă folosesc de întuneric, să fiu o fiinţă… nevăzută.

Nimeni nu-şi poate închipui câte eforturi depuneam pentru a deveni „invizibil". Manevrele mele, paşii care-i făceam, prevederile pe care le luam - se potriveau cu un suflet tânăr şi arzător. Odată am izbutit chiar s-o zbughesc din cinematograf, să mă întorc acasă, să-mi schimb hainele, să mă reîntorc la sfârşitul filmului, să mă reaşez la locul meu. Nimeni n-a observat schimbarea. Lucrurile acestea prea subtile trec de cele mai multe ori neobservate.

O grămadă de lucruri nu le ştiau prietenii mei. Tot felul de lucruri ciudate, cele mai multe greu de explicat - asta le făcea să fie cu atât mai mult ireale. Dar pentru mine nu erau ireale, căci eu eram creatorul lor.

Leadership: Abilităţile tale din background îţi pot asigura un avantaj semnificativ în relaţia cu o dimensiune a variaţiei ce are o evoluţie paralelă cu transformările conceptului de "totalitate"?

Se aşternu o clipă de tăcere, în timpul căreia spectatorii priveau cu ochii plini de incertitudine scena învăluită brusc în ceaţă. Rotocoalele de fum urcau în aer, gri şi desăvârşite; totul era liniştit, şi cu toate acestea în jur se simţea o mişcare subtilă, tainică, lunecătoare. O minge mică, roşie, se rostogoli răbufnind pe podeaua scenei, sporind astfel misterul şi curiozitatea publicului. Era un semn, un avertisment. Ceva urma să se întâmple. Dar totul trebuia să fie diferit de tot ceea ce-şi imaginau spectatorii.

Magicianul era acolo, pe scenă, chiar în faţa spectatorilor. Dar nimeni nu-l putea vedea. Pentru că atenţia tuturor era concentrată asupra mingii, pentru că toţi continuau să cerceteze cu privirea un anume punct al scenei. Dar şi pentru că era multa ceaţă, iar în toată această ceaţă se creaseră cumva mai multe umbre. Şi numai una singură era a magicianului.

Era exact acelaşi principiu pe care-l folosise demult în sala de cinema, doar că de data asta atenţia publicului era abătută spre un punct voit de el, asociat cu învăluirea în ceaţă a scenei. Magicianul putea trece dintr-o parte în alta a scenei, miraculos, fără să fie observat, putea să-şi schimbe hainele, putea să-şi facă repede montajele, putea să-şi aplice în voie trucurile - câtă vreme atenţia oamenilor le era distrasă.

Totalitatea este ceea ce intră în aria mea de acţiune, o înlănţuire de lucruri cunoscute,

„montate” după regulile unui spectacol complex, având drept conţinut elemente de decor, sunete, mirosuri, costume, personaje, efecte speciale, condimentate cu gesturi şi jocuri de rol, aranjamente incredibile, care intră în compoziţia unică a imaginii de performanţă.

Leadership: Ai ajuns la nivelul de 100% performanţă încât să te poţi considera: „Stăpânul spectacolului”?

Liderul e o persoană uluitoare, care reuşeşte cu o uşurinţă remarcabilă să se interpună în mintea oamenilor. Puterea lui e atât de vădită în ochii tuturor încât toţi îl percep ca un magician. Dar el are această voinţă refulată de a se impune celor din jur. Iar în privinţa asta poate fi invidiat.

Oamenii îl privesc cu o expresie de adoraţie desăvârşită pe cel care, culegând cu privirea toate simţămintele ivite pe chipurile lor, le ghiceşte toate dorinţele şi aspiraţiile şi reuşeşte să le îndeplinească. Dar pentru asta el, liderul, trebuie să acţioneze în conformitate cu propriile sale atribuţii, şi nu trebuie să fie în nici într-un caz incert sau derutant, ca un magician.

Ideal, o organizaţie de succes trebuie să aibă un lider capabil să înţeleagă oamenii, să gestioneze simultan aşteptările lor, să-i ducă în punctul în care întrebarea: *"Este real?"* să le dispară din minte. Este însă greu de imaginat să ajungă cineva la acest nivel dacă nu este în acelaşi timp un magician, căci numai un magician este capabil să distingă cel mai bine irealul de real.

Performanţa este ceea ce obţii după ce se termină spectacolul. Poţi să obţii aplauze sau critici în funcţie de valoarea mărimii efectului de uimire pe care îl generezi.

Leadership: Sporeşti receptivitatea oamenilor ţinând seama de legile de "apariţie şi dispariţie" pe care le propui ca model absolut de urmat?

Oamenii sunt uşor de influenţat dacă le este distrasă atenţia. În fiecare spectacol de iluzionism spectatorii înţeleg şi nu prea înţeleg ce se petrece; ei sunt buimăciţi de atmosfera plină de mister creată de magician. De fapt, ceea ce face magicianul este să jongleze cu mai multe sarcini simultane – jocul de scenă, interpretarea replicilor cu multă convingere şi calm, etc., pentru a-i constrânge pe spectatori să accepte propria lui realitate.

Dar există o regulă de bază în magie, ca şi în leadership: să nu intri niciodată în conflict cu oamenii. Ca lider, sau ca magician, dacă încalci această regulă, vei eşua. De aceea trebuie să faci tot posibilul să iasă cât mai bine spectacolul pe care-l realizezi. Dacă eşti un magician sau un lider nepriceput, spectacolul va ieşi prost.

Luarea de poziţii întemeiate pe puterea de dominare are ca sursă de alimentare legile de apariţie şi dispariţie pe care le propriu ca model absolut de urmat. Dispariţia este ceea ce se prelungeşte prin ceea ce rulează în background. Apariţia - ceea ce este văzut și experimentat, sau ceea ce rămâne după ce s-au risipit iluziile şi s-au aflat adevărurile.

Concluzie: Leadershipul este un spectacol pe care-l pui la cale singur, pe răspunderea şi priceperea ta. Este însă o aparenţă de magie. Realitatea este că în leadership nu poţi să aplici sistematic „principiile magiei” – de a abate atenţia oamenilor şi de a-i induce în eroare.

Atenţia, perspicacitatea oamenilor poate fi diminuată un timp limitat, iar atunci când ei îţi „descoperă” trucurile… s-a zis cu leadershipul tău.

Magicul fluid al unei tainice alchimii

On Iunie 26, 2011

Insuflă-le oamenilor forţă morală, trezind în ei acele emoţii care să le scoată la suprafaţă calităţile.

În articolul precedent am povestit despre doctorul Jacques Mérey care a reuşit în circa patru ani s-o vindece pe micuţa Eva, care suferea de idioţie. Însă marea transformare a fetei s-a petrecut într-un moment neaşteptat, chiar atunci când Jacques era pe punctul de a-şi pierde încrederea.

Speranţa, cea mult aşteptată, a încolţit în sufletul doctorului atunci când a adus în casă o oglindă. Căci, pentru prima dată biata fată, nepăsătoare până atunci faţă de persoana ei, a fost cuprinsă de un sentiment de bucurie. În clipa când se privi în oglindă, din gura ei, care până atunci nu scosese decât sunete vagi şi hodorogite, se auzi ceva complet nou, inteligibil dar nearticulat, format din două silabe: „Be… elle…"

Adică: „ *Je suis belle* " ! (Sunt frumoasă !). *

Pentru primă dată în viaţa ei, micuţa Eva şi-a descoperit o calitate, dar ce calitate ! Una hotărâtoare, care îi va stimula toate celelalte simţuri, o calitate care o va urmări toată viaţa şi care o va face foarte fericită.

Leadership: Reprezinţi în particular un simbol al triumfului asupra manifestării sentimentului de zădărnicie, din care izvorăşte sensul unei alte realităţi?

Doctorul era convins că descoperise piatra filozofală. Eva se putea face bine. Căci un om cu o singură calitate, dar pe care o preţuieşte în mod deosebit, va manifesta întotdeauna voinţa de a se implica în propria lui evoluţie.

El trebuia să-i insufle fetei dorinţa de a visa, trebuia să-i stimuleze pofta de viaţă, să-i dezvolte curiozitatea inimii, trebuia să-i trezească senzaţiile morale, să o înveţe să-şi exprime prin cuvinte toate gândurile, să-i transmită inteligenţa subtilă a omului creator, să o înveţe să manifeste interes pentru lucrurile înconjurătoare. Dar cum?

În prima zi el a luat o haină de catifea din dulap şi a îndemnat-o pe Eva să o pipăie, să-şi plimbe încet mâinile de-a lungul materialului fin. În următoarele zile a dus-o în grădină, i-a arătat florile pentru ca ea să înceapă să simtă şi să absoarbă toate mirosurile. După câteva săptămâni a învăţat-o să cânte la pian. Apoi a învăţat-o să citească şi să scrie. Apoi a învăţat-o mai multe limbi străine. Apoi i-a oferit lucrările poeţilor germani şi englezi, pe care ea a dorit neapărat să le înţeleagă.

Astfel, Eva a învăţat să aprecieze lumea prin simţuri, şi-a dezvoltat firea romantică, a învăţat să fie plină de afecţiune şi de dragoste. Adică a învăţat să-şi dezvolte toate trăsăturile feminine, demne de o prinţesă a paradisului.

Leadership: Ai puterea să te ridici deasupra a ceva "de necuprins", prin sprijinirea şi includerea necuprinsului în propria ta fiinţă?

Ţinta unui lider nu este să epateze prin prezentarea unei realități cu care se poate identifica majoritatea, ci să realizeze prin cunoaştere experimentală, prin adoptarea unui anumit comportament, acea transcendere spre "Acolo" unde se manifestă neputinţa indivizilor de a se autoînţelege, autoevalua şi autodepăşi, în micile tranzacţii cu clipa şi soarta.

Necuprinsul este ceva căruia nu-i poţi găsi o explicaţie, dar căruia îi aparţii într-un anumit fel, perceput doar cu simţurile, în trăire sufletească. Este ceva care te depăşeşte, te împovărează, dar care te obligă să faci ceva în privinţa lui, să te implici în "lucrarea lui", şi să-i oferi o altă alternativă de manifestare. Este un dincolo de experienţa imediată, pe care doar îl presimţi, puţini îl înţeleg şi îl acceptă, din care trebuie să iei puţin câte puţin, alegând opţiunea "It's a true news story".

Un om de mare fineţe sufletească se ridică deasupra a ceva "de necuprins", prin sprijinirea şi includerea necuprinsului în propria lui fiinţă, devenind acea măsură a magiei vindecătoare care îmbrăţişează, ca un fel de "Bună dimineaţa" într-un colţ al paradisului, tot ceea ce oamenii experimentează în ecuaţia unei relaţii consumate cu viaţa.

În fiecare domeniu, dar mai cu seamă în leadership, unirea elementelor poate duce la ceva mai mult decât părţile lui componente. Leadershipul, prin anticiparea tendinţelor de dezvoltare sau regres al oamenilor, prin schiţarea sumară sau detaliată a vieţii lor interioare, tratează cauza stabilităţii sau instabilităţii lor, varianta funcţională sau nefuncţională a manifestării lor pe scena pasiunilor, trăirilor, năzuinţelor, într-o expresie a unicităţii şi valorii lor.

Aşa cum o floare, ca să poată supravieţui şi să se dezvolte armonios trebuie să-i dai apă, lumină şi soare – tot aşa şi oamenii, ca să poată să devină mai performanţi ei trebuie ajutaţi să-şi dezvolte amonios toate calităţile. Ca lider, tu trebuie să ai puterea şi dorinţa să pătrunzi în adâncul sufletului lor, să ajungi la fibrele care compun întreaga lor structură emoţională şi să generezi acel impuls fin, intens, care să-i provoace, care să-i energizeze, care să-i facă să-şi dorească să devină mai buni. Un lider adevărat stăpâneşte toate mijloacele capabile să-i transforme pe oameni.

Leadership: Poţi să vindeci o boală fără să cunoşti o serie întreagă de simptome?

Iar când e vorba de transformarea oamenilor în bine trebuie să dai dovadă de acelaşi interes, de aceeaşi ingeniozitate, de aceeaşi prezenţă de spirit, de aceeaşi acuitate a minţii, de aceleaşi iniţiative ca doctorul Jacques Mérey. Trebuie să găseşti acele stări spirituale profunde din care se compune fiinţa umană şi să generezi acel impuls mobilizator care să trezească în oameni curiozitatea, dorinţa de implicare, dorinţa de a crea, de a gândi şi de a-şi îmbunătăţi permanent performanţele actuale.

Dar pentru asta trebuie să te plasezi psihologic în relaţie cu ei, trebuie să cauzezi acel efect emoţional intens prin care să le înlături orice complex, orice îngrijorare, prin care să le pui in evidenţă potenţialul, valorile, personalitatea, dibăcia şi spiritul înnoitor.

Dar tu? Poţi să găseşti acea unică calitate a oamenilor care să le dea energia şi dispoziţia necesară dezvoltării lor? Poţi să-i ajuţi să-şi găsească acele puncte de sprijin prin care să-şi încarce bateriile sufleteşti şi care să trezească în ei acea senzaţie de forţă, de voioşie, acea atitudine motivantă, stimulativă, plină de inspiraţie?

Aşa cum pentru a vindeca o boală este adesea nevoie să cunoşti o serie întreagă de simptome - tot aşa pentru a întări legăturile cu ceilalţi oameni este nevoie să cunoşti o serie întreagă de particularităţi de exteriorizare a sentimentelor lor. Trebuie să exerciţi asupra lor acea influenţă prin care să-i poţi aduce în punctul în care să simtă nevoia de a se împlini

moral şi profesional prin cunoaştere. Să nu uităm că forţa morală care defineşte puterile individului este dată de evoluţia sa.

A-ţi exterioriza sentimentele este echivalent cu a-ţi face o reprezentare mentală a ceva chiar inexistent, care trebuie mai întâi creat în interiorul tău, apoi salvat în conştiinţa continuităţii unui Ego plin de confuzie care îşi găseşte eliberarea în lucrarea lui Dumnezeu.

Magicul fluid al unei tainice alchimii este voinţa pe care o exerciţi asupra celorlalţi în vederea dezvoltării lor personale şi profesionale. Este ingeniozitatea şi prezenţa de spirit cu care identifici acea calitate unică ce se ascunde în ei şi pe care o poţi transforma într-un mare atu al lor. Nu există om care să nu aibă măcar o singură calitate. Ca lider, trebuie să te strădui să găseşti exact acea calitate şi să o scoţi în evidenţă. Fii perseverent, foloseşte-ţi imaginaţia, iscusinţa, pentru a găsi adevărata valoare a oamenilor care te înconjoară.

Aşa cum un pictor continuă să-şi hrănească arta din uimirea, mereu reînnoită, în faţa naturii şi a vieţii – tot aşa şi tu trebuie să-ţi hrăneşti propria fericire din dorinţa de fi folositor, concentrându-te exclusiv asupra muncii de a-i ajuta pe oameni să-şi depăşească slăbiciunile şi să-şi îmbunătăţească abilităţile.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Doctorul misterios* , Editura Cartea Romaneasca, 1973.

Magicul secret al măiestriei

On Iulie 11, 2010

Ridică-te la înălţimea potenţialului tău, integrându-te în atmosfera leadershipului tău şi intrând în armonie cu el.

Ziua se sfârşea. Desenul, în care încercasem să redau chipul unei celebre actriţe hollywoodiene, nu era rău, dar îi lipsea cu siguranţă expresivitatea. Femeia din desen nu emana o frumuseţe irezistibilă ca cea din poza din care mă inspirasem, ci părea mai degrabă fără viaţă. Îi lipsea acea sclipire, acel "ceva" special care să te facă să stărui mai mult cu privirea asupra ei, care să te facă să simţi că este vie, care să te facă să strigi în gura mare „Uau ! ". Eram adânc dezamăgit de mine însumi, de neprofesionalismul meu.

Maestrul mă privea cu adânca şi deosebita lui indulgenţă. Privirea lui părea că-mi spune: „mai ai atât de multe de învăţat".

- Maestre, de ce nu mi-a ieşit bine tabloul? l-am întrebat cu un glas hotărât şi pătrunzător.

Maestrul şovăi, ca şi cum ar fi ezitat să dezvăluie un secret pe care-l ţinuse până atunci doar pentru el. Îşi turnă ceaiul verde şi parfumat într-un pahar de sticlă, după obiceiul oriental, dizolvă în el două pătrăţele de zahăr şi sorbi câteva înghiţituri, savurând băutura cu o bucurie indescriptibilă. Apoi buzele lui rostiră rar, cu un desăvârşit calm, următoarele cuvinte:

- Nicu, tu pictezi fără să simţi nimic pentru opera ta. Dar tabloul are şi el o viaţă, iar tu trebuie să-ţi raportezi sufletul la sufletul lui. Iar pentru ca tabloul tău să fie bine realizat, să prindă viaţă, trebuie să te transpui în cealaltă lume, în lumea tabloului, în peisajul şi între personajele redate de el. Dacă vrei să atingi perfecţiunea trebuie să te integrezi în atmosfera tabloului şi să intri în armonie cu el.

Leadership: Rămâi constant în urmărirea unui ideal de perfecţiune prin prisma menirii tale de a explora adâncul unui parcurs al sinelui văzut dintr-o dată ca totalitate a unei opera de artă?

Leadershipul se optimizează prin trecerea de la truda de a aduna material de construcţie pentru realizarea unei imagini de excepţie, cu intenţia de a o face cunoscută în marginile unui realism credibil, la realizarea unei capodopere de claritate şi pătrundere. Leadershipul, asemenea artei, îşi ordonează criteriile de selecţie ale "expresivităţii" în funcţie de decorul lumii interioare pe care îl transpui într-o viziune.

Ceea ce alcătuieşte decorul lumii tale interioare, frumuseţea de a transmite o idee într-o manieră artistică şi având un concept în spate, este dovada meritului de a purta o anumită trăire prin mai multe planuri. Un plan solicitat pentru a releva dimensiunea insondabilului creaţiei, prin încercarea de a scoate la iveală ceea ce nu poţi exprima prin cuvinte. Şi un plan solicitat pentru a releva acea dimensiune numită imaginaţie sau vis, determinând apariţia emoţiilor constructive.

Potenţialul de manifestare a autenticului în artă se fundamentează pe reacţia de cuplare dintre cele două planuri.

Pentru a realiza ceea ce nu ai realizat niciodată, trebuie să faci ceva ce nu ai făcut niciodată.

Trebuie să devii altcineva, să devii ceea ce nu ai fost nicicând. Trebuie să devii un maestru. Iar pentru asta trebuie să-ţi sporeşti valoarea, sporind calitatea operei pe care o creezi. Trebuie să faci acel salt cutezător peste sfera raţiunii tale, să începi să percepi cu sufletul dincolo de ceea ce creezi. Atunci când pictezi trebuie să simţi că faci parte din desen, să te transpui în atmosfera creată de tablou.

Cei mai mari pictori şi-au încordat cu pasiune puterile lor într-un nemăsurat efort intelectual dar mai ales spiritual pentru a izbuti să atingă eterna taină a perfecţiunii. Nu-i de-ajuns să pictezi pentru ca tabloul să fie viu, trebuie să încerci să te transpui în atmosfera tabloului cu toate simţurile, şi cu mintea şi cu sufletul, să încerci să simţi ceea ce simt personajele din opera pe care o creezi.

Această concentrare asupra realității exprimată atât de frumos de "trăirile sufletului" este forţa motrice a realizării unei picturi de succes.

Leadership: Eşti sigur că poţi gusta experienţa minunată de a te simţi integrat în plenitudinea unei forţe care izvorăște din adâncul unei copiii fidele a ta, fără să rămâi prizonierul unei idei obsesive?

Fără îndoială, marele secret al unei opere reuşite este să deţii o tehnică superioară de execuţie, dar şi arta integrării personale în atmosfera tabloului.

Succesul unui lider depinde de calitatea şi cantitatea rezultatelor sale, implicit ale echipei pe care o conduce. Tot ceea ce-l poate împiedica să-şi conducă echipa spre succes, tot ceea ce-i poate limita acţiunile reduce profunzimea şi calitatea „operei" sale. Iar opera unui lider nu este altceva decât întreaga activitate pe care o desfăşoară într-o deplină armonie cu el însuşi, cu spiritul şi personalitatea lui, pentru realizarea scopului propus.

La fel cum cheia pentru a realiza o pictură foarte bună este să deţii capacitatea de a te transpune în propria-ţi creaţie, tot aşa cheia pentru succesul în leadership constă în a deţine capacitatea de a te transpune în atmosfera „operei" pe care o creezi.

Cum ar putea oare un lider să împlinească aşteptările oamenilor şi să le mobilizeze energiile dacă nu este în stare să se transpună în adâncimile sufleteşti ale leadershipului pe care îl creează? Tot ceea ce creează liderul determină în mare parte succesul sau eşecul său. Daca el nu reuşeşte să intre în acea stare care să-l ajute să vadă altfel lucrurile şi să stabilească o relaţie aparte cu ele, atunci nu va da dovadă de eficienţă maximă în ceea ce întreprinde.

Ridică-te la înălţimea potenţialului tău, integrându-te în atmosfera leadershipului tău şi intrând în armonie cu el. Un lider adevărat îşi raportează sufletul la sufletul „operei" sale.

Prizonierul unei idei obsesive este omul care ştie să-şi integreze personalitatea într-o operă de artă valoroasă, dar neputând a se desprinde de imaginea care îl reprezintă în realitate.

Concluzie: Ca lider trebuie să te străduieşti să să-ţi raportezi sufletul la sufletul „operei" tale. Doar dacă vei reuşi să te transpui în opera ta şi vei face totul cu neistovită pasiune, abia atunci vei deţine controlul total asupra a ceea ce creezi.

La fel ca şi în pictură, există o măiestrie, o artă în leadership fără de care şansele de reuşită se reduc considerabil şi ţinta propusă se atinge greu. Dar această măiestrie se obţine numai după ani şi ani de muncă.

Mai multă aplecare pentru temeiurile minţii

On Iunie 04, 2013

Orientează gândurile omului spre ceva care este mai presus de exigenţele sale, deviind acea urmă de contrazicere care îi amplifică incoerenţa în gândire şi acţiune.

Numele ei este Laura Quinn. Ştiu că mă urăşte fiindcă are nevoie de mine, iar eu o urăsc fiindcă este plină de aroganţă atunci când ar fi trebuit să fie plină de bunăvoinţă. Trebuie să fi simţit ceva extrem de puternic, de vreme ce dă curs propriei sale temeri. Dar în acelaşi timp cred că a adulmecat un stimulent însufleţitor care îi potoleşte nemulţumirea adunată în ea de atâta amar de vreme, care îi potoleşte setea de a-şi satisface vanitatea.

O remuşcare intensă pare care-i dă forţa de a se angaja într-o depăşire de sine. O zvâcnire de rebeliune. O presiune puternică venită din afara propriei zone de confort material, subordonat unei etici profesionale. Iar în această clipă de maximă încordare, în care totul din ea depinde de rezultatul teribilei explozii de raţiune şi simţire, în această clipă în care încercarea de a se redresa după atâtea eşecuri devine o opţiune demnă de luat în seamă, are loc o inversiune de perspectivă.

O poftă cumplită de se înălţa deasupra ei însăşi, de a-şi depăşi limitele în care a fost constrânsă să trăiască, pare c-o năpădeşte. Deprinderea voinţei ei de a funcţiona după o normă condiţionată de conştiinţă şi imprimată de factorul înnăscut al inclinaţiilor spre mândrie, parte de factorul influenţelor educative provenite din şcoala vieţii, corespunde ambiţiilor de lărgire a perspectivelor de a face carieră, ceea ce o îngroapă încet într-o stare de depresie, de abandon, de neputinţă, pentru că nu există nimic bun de care să se poată agăţa.

Leadership: Realitatea în care te găseşti este o sumă a percepţiilor şi atitudinilor tale asupra a ceea ce ai de înfăptuit prin diverse extensii pe care le poţi adăuga calităţii vieţii?

În celebra carte "Excelenţa în afaceri", scriitorul american Jim Collins enunţa conceptul de Arici:

"Nu, aricii nu sunt nişte prostănaci. Ei au o perspicacitate pătrunzătoare, care le permite să vadă prin complexitate şi să discearnă modelele ascunse din spatele ei. Aricii văd ceea ce e esenţial şi ignoră restul..

Cei care conduceau companiile de referinţă aveau tendinţa să fie vulpi, fără să obţină vreodată avantajul clarităţii dat de conceptul de arici, fiind în schimb împrăştiaţi, difuzi şi inconstanţi."

Laura Quinn este o vulpe deşteaptă şi frumoasă, dar care nu suportă să-şi arate viclenia, fiind deja mult prea dezamăgită de drumul vieţii sale. Singura extensie pe care o poate adăuga vieţii sale pentru a-şi reveni puţin din zbuciumul captivităţii pe care i-o conferă cariera este o ieşire din rutină, provocarea de a se alătura unei inițiative riscante, îndrăzneala de a sfida lumea şi soarta.

Ea nu mai are de înfăptuit o multitudine de sarcini pentru marii acţionari ai băncii, ci doar una singură: un plan constructiv pentru a-şi revizui atitudinea radical faţă de suferinţă, faţă de semnificaţia acordată vieţii.

Sentimentul cel mai puternic și violent care îl poate copleși pe om, întunecându-i adesea dreapta judecată, se naşte din alunecarea sa într-o stare de visare care îl împiedică să-şi trăiască prezentul.

În ea se produce o reacţie. În care activitatea moleculelor reactante se realizează prin absorbţie de energie luminoasă. Ansamblul ei căpătă o altă nuanţă, flacăra deşteptării se aprinde. Glasul devine mai surescitat. O nesiguranţă îi dezvăluie intenţia. Căci tot mai mult se agaţă de acest cuvânt magic, flămând de răspunsuri: " *Cum?* ", care-i asigură un disconfort straniu, învăluind-o apoi într-o tăcere neînţeleasă.

Dar, vai, cum de nu mi-a trecut prin minte gândul acesta nebunesc, cum de am neglijat partea aceasta înălţată a punţii care ţine laolaltă elementele aparent disparate dintre noi? Gândul că trebuie să împărţim credinţa de a reuşi, palpită nestăpânit în mine. Iar în timp ce eu tremur de emoţie la acest gând, ea tremură de îndoială. Ceea ce este ascuns în mine se revede tot mai mult în ea însăşi. Eu, domnul Hobbs, nu am nicio remuşcare, şi nici Laura nu ar trebui să aibă, fiindcă remuşcarea este o condiţie de a ne lăsa înrobiţi de nişte "ei" împopoţănaţi cu titulatura de elite.

Leadership: Îţi îmbunătăţeşti experienţa de a deduce când cineva îţi acordă o atenţie mai mare decât cea cuvenită unui trecător care nu ştie la ce să se uite în drumul vieţii?

Am reuşit cu ajutorul Laurei să pătrund în camera diamantelor. Am reuşit împreună. Dar acum ea este cuprinsă de spaimă. Simt o remuşcare din partea ei, un sentiment de reţinere, o ezitare a conştiinţei. Trebuie să menţin răsuflarea acestei fiinţe vii, să completez neîntârziat acel ceva care simt că-i lipseşte, să schimb natura ei de a fi. Ea tot nu-mi intuieşte adevăratele intenţii, important este că latura ei psihică şi emoţională nu s-a deteriorat în urma impactului cu ieşirea din formatul vieţii cu care se obişnuise.

Mă întărâtă trufia şi laşitatea, frica ei de a-şi continua traseul pe care îl imaginasem împreună. Firea ei este stăpânită de pofta de a domina acest joc al contrariilor, de a mă birui printr-un comportament sfidător, alteori printr-un egoism exacerbat. Rezist destoinic reproşurilor ei. Simte, desigur, că dorinţa mea irefutabilă şi nestingherită de a duce la bun sfârşit planul nu porneşte din lăcomie de bani. E altceva la mijloc, mai presus decât diamantele.

Mă privesc pe mine însumi, îmi ascult cu atenţie inima, ceva mă frământă groaznic. Simt că am devenit contrariul a ceea ce-i spunea odată pastorul Gabriel Damours regelui Henric al IV-lea: " *Izbuteşti să prinzi în plasă oamenii.* " Acum, eu eram cel prins în plasă, în propria mea plasă - a neputinţei de a controla emoţiile complicei mele, care trebuie să recunosc, mă influenţau.

Produsul minţii pe care îl faci cunoscut prin acceptul de a lua parte la anumite evinimente se manifestă prin ataşamentul tău faţă de efectul vieţii pe care îl îmbrăţişezi atât de mult cât îţi pasă de lungimea ei.

Un trecător care nu ştie să se uite la drumul vieţii este un om care nu ştie să spună pe nume nemulţumirii de sine faţă de consecvenţa cu care trebuie fie capabil să ducă la bun sfârşit un proiect grandios. Din punct de vedere sufletesc, forma acestei individualităţi se distinge prin modul relativ constant de a răspunde activ la provocările lumii exterioare, deci prin modul de a se determina ca diferenţă între "ceea ce vrei să fii şi ceea ce eşti cu adevărat".

Produsul minţii ei trebuie să fie capacitatea de a-şi demonstra voinţa, motivaţia de a-şi învinge fricile şi suferinţa, capacitatea de a se adapta la diferite situaţii de fundătură, când nu are la dispoziţie vreo soluţie imediată. Domnul Hobbs rămâne destul de rezervat în

privinţa variantei unui drum paralel cu una din laturile fundamentale a Laurei: instinctul de apărare.

Este extrem de dificil să separ semnalul cerebral care îi comandă închiderea în ea însăşi, de zgomotele de fond ale inimii care îi condiţionează deschiderea spre noi modalități de a fi conștientă și de a se deplasa prin lume - văzându-se printr-o altă lentilă. Chiar şi un super-expert în persuasiune ar trebui să muncească enorm pentru a devia acea urmă de contrazicere care face ca totul să fie incoerent la ea. Şi cu greu ar reuşi să-i orienteze acţiunile spre ceva ce este mai presus de exigenţele ei: gândirea şi urma de loialitate rămasă faţă de vechiul stil de viaţă.

Totuşi, sunt sigur că omul care i-a putut recunoaşte calităţile, singurul din toată lumea care a putut s-o înţeleagă, sunt eu. Femeia aceasta, chiar dacă ai sfărâma-o ca pe un ciob de sticlă, tot ar trebui să o admiri, căci totul în ea emană o strălucire aparte. Dar un astfel de om căruia i se încordează trăsăturile de la prima pală de vânt, dacă nu reuşeşti să-l schimbi, te schimbă el pe tine.

Leadershipul este ceea ce vrei să schimbi la tine ştiind că ceea ce văd ceilalţi la tine este o reflectare directă a personalităţii tale în conştiinţa unei lumi întregi.

Mai multă aplecare pentru temeiurile minţii priveşte necesitatea unei noi abordări a omului în conformitate cu o normă general acceptată de ceilalţi oameni din jur. La rândui ei, această abordare cere implicare şi participare, nu supunere oarbă în faţa cerinţelor de schimbare - care pot să perturbe temporar zona lui de confort.

Aşa cum un sistem, pentru a deveni cibernetic, trebuie să-şi organizeze elementele într-un subsistem de comandă şi într-un sistem de execuţie, tot astfel actul de transformare al omului, absolut necesar abordării leadershipului la nivele superioare, trebuie să se producă paşnic în el însuşi. Si se poate produce doar prin eliminarea confuziilor ce pot interveni ca factori demotivanţi în sistemul lui de funcţionare, deviind acea urmă de contrazicere care îi amplifică incoerenţa în gândire şi acţiune.

Cunoaşte omul şi frânează-i impulsurile care iniţiază procese nedorite, uneori chiar destructive.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/mai-multa-aplecare-pentru-temeiurile-mintii.html

Maiestatea sa Eisenstein îşi păstrează maiestatea

On Aprilie 07, 2008

Încearcă să dai sens unei experienţe de creaţie plină de "vederi" exterioare, înainte de a-ţi depăşi limitele.

Regizorului rus Serghei Eisenstein, căruia i s-au propus subiecte alese special astfel ca să fie nevoit a le refuza, este acum vehement atacat pentru că nu realizase de mult niciun film.

Nemulţumirile marelui regizor continuă însă. Invitat în continuare la serbarea de aniversare a 15 ani de existenţă a cinematografiei sovietice, Eisenstein primeşte o mai mică distincţie decât colegii săi, cărora li se acordă ordine şi titluri mai înalte. Printre ei se număra Podovkin, Dovjenko, foştii sale elevi, fraţii Vasiliev, sau chiar fostul său asistent Alexandrov.

*A doua zi, ca preşedinte al consfătuirii, rosteşte un discurs de închidere. Răspunde ponderat unor atacuri. Se angajează să reînceapă munca de creaţie. Peste câţiva ani îşi va aminti cu ironie atmosfera cenuşie...în anii de după 1930, care încerca să cuprindă pe toţi, uniformizând creaţia. Evident, aşadar, că supunerea sa conformistă de acum nu este reală. Nimeni nu ştie – şi nu trebuia să ştie – ce se petrece în sufletul său. Sfinx imperturbabil, Maiestatea sa Eisenstein îşi păstrează maiestatea. **

Leadership: Poţi să stabileşti o corespondenţă între interioritate şi subiectivitate, construindu-ţi o imagine solidă şi benefică din compoziţia unei opere de artă care mişca lumea cu plasticitatea unui sentiment de pace totală?

În final am înţeles că tot ceea ce noi percepem ca fiind important este doar iluzia unei biruinţe de-o clipă, este trăirea experienţei unei realităţi care transcende ceea ce este trecător şi care mişca doar ceea ce nu se vede, este radiografia unei normalităţi stabilită de ceilalţi. Şi, mai cred că nu vom reuși niciodată să ne atingem potențialul maxim dacă vom permite ca tot ceea ce percepem ca fiind important să depindă de aprobarea şi reacţiile celorlalţi, mai ales dacă conştientizam necesitatea unei libertăţi de exprimare necondiţionate.

Pe această cale trebuie să subliniem necesitatea unei corespondențe între artă și spiritul unei morale de tip "stăpân", nu sclav, care inventează forme noi de gândire, conturând natura unui început puternic în ce priveşte realizarea distincţiei dintre ceea ce este drept şi ceea ce este nedrept, dintre ceea ce e trecător şi ceea ce e definitiv. Tocmai în numele unei morale de acest tip va trebui să respingem sentimentul unei eventuale vinovăţii în cazul în care părerea celorlalţi nu coincide cu viziunea pe care dorim să o extindem în lume.

Când eşti atacat din toate părţile de critici dure şi ironii fine, este bine să fim ponderaţi în răspunsuri şi să ne construim o poziţie de Sfinx imperturbabil, lăsându-i pe ceilalţi să constate ei înşişi ca sunt nedrepţi în aprecieri. Aici intervine corespondenţa dintre interioritate şi subiectivitate.

Interioritatea este o dimensiune inerentă a creaţiei şi a creativităţii care nu se lasă redusă la tăcere, o îmbinare perfectă între fineţe şi forţă. Iar subiectivitatea este potenţialitatea de a produce o transformare la nivel de ceea ce livrezi într-un mod în care gândirea ta, minunatul dar al creaţiei tale, va lua prin surprindere auditoriul.

Îndrăgit este acela care a avut curajul să se supună rigorilor unui intelect care refuză orice convertire la un adevăr exterior, la statornicia sau neschimbabilitatea exterioară.

Un regizor autentic lucrează în spiritul unei noi viziuni asupra lumii, dintr-o năzuinţă spre certitudinea necondiţionată a unei exactităţi în interpretarea realităţii, ştiindu-se apt pentru a face bine diferenţa dintre ceea ce se dezvăluie ca real, puternic, real şi semnificativ, şi ceea ce e lipsit de aceste calităţi.

De multe ori, regizorul trăieşte limita interpretării unui subiect de viaţă în arta sa, acţionând ca un filtru pentru eliminarea contrastelor exterioare şi prelungirea lumii sale interioare, însă fără a limita percepţia asupra realităţii înconjurătoare.

Mai mult decât atât, un regizor are capacitatea să se definească drept un personaj caracterizat de plasticitatea unui sentiment de pace totală atunci când reuşeşte să pună în vibraţie, prin intermediul creaţiei sale, fenomenul numit rezonanţă: între ceea ce se evidenţiază prin imagine şi ceea ce se crede.

Un regizor ştie că sentimentele Ego-ului său sunt reacţiile la accidentele obişnuite ale vieţii, purificate de scopurile vitale ale unei demonstraţii de veridicitate, deci el nu este atins de remuşcarea unei vine pe care nu o poate compensa ori ispăşi datorată necunoaşterii realităţii.

Cunoaşterea cea mai aleasă coincide cu acea linişte imperturbabilă a spiritului pe care o caută oamenii dispuşi să înţeleagă faptul că tot ceea există în realitate, şi care poate fi transpus într-o operă de artă, nu trebuie să se supună rigorilor spiritului critic născut din conştiinţa unei limite care nu trebuie depăşită.

Cum spunea cineva pe o pagină de internet: *"Am înţeles că fiecare om pe care îl întâlnesc este acolo pentru că are un rol şi un mesaj pentru mine, şi indiferent dacă îmi frânge inima sau îmi provoacă cea mai mare bucurie, trebuie să-i mulţumesc în egală măsură."*

Maiestatea sa Eisenstein îşi păstrează maiestatea ştiind că tot ceea ce vine din exterior nu se poate repercuta asupra lumii sale interioare. Un regizor de acest fel rămâne devotat adevărului şi canalizării lui în interior, către sine însuşi, dar nici nu contestă intervenţia unor forţe exterioare de gândire.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/maiestatea-sa-eisenstein-isi-pastreaza-maiestatea.html

Măiestria artei de a fi Moş Crăciun

On Decembrie 25, 2018

Interpretarea adusă unei imagini fabuloase se face în direcţia străduinţei de a defini imensul fecund al unei existenţe diferite.

Am preluat credinţa în Moş Crăciun ca pe o incursiune într-o ficţiune necesară exprimării artistice, printr-o întreagă derulare a simbolisticii spirituale care se regăseşte, cred, numai în concepţia existenţială a intelectualului care şi-a dedicat întreaga curiozitate şi independenţă de gândire descifrării unui univers alternativ. Un spaţiu al regândirii și reciclării informaţiilor, sub umbrela unui curent artistic vast pe care eu l-aş numi "Realism Magic", fiindcă îşi trage originea din operele lui Jorge Luis Borges sau Alejo Carpentier.

Iar acest Moş Crăciun, mai cunoscut pentru dărnicia împărţită celor ce şi-au demonstrat meritele sau bunătatea, poate fi sărbătorit şi de cineva care nu e neapărat religios, dar care este capabil să facă asocieri de gânduri, idei, imagini, fapte, lucruri, senzaţii, folosite interactiv şi veridic într-un colaj de imagini create prin intermediul comparaţiilor, metaforelor sau personificărilor.

Cât despre şansele de obţinere a unui răspuns diferit la întrebarea: "Unde îl poţi întâlni pe Moş Crăciun?" într-un timp în care totul, aproape totul, e tratat prin prisma impactului pe care îl generează expresia condiţiei primare a originalităţii (specifică fiinţei impregnate cu un spirit de aventură foarte ascuţit), mai întâi trebuie să luăm în considerare perindările de forme persistente sau trecătoare ale visului pe care pictorul îl trăiește de fiecare dată când se află în preajma tablourilor sale.

Arta nu trebuie impregnată cu expresia unei existenţe trecătoare sau cu mirajul unei lumi care aşteaptă să îşi pună în valoare nuanţa de dincolo de lucruri şi aparenţe, ci cu spaţialitatea suspendării unei poveşti în mișcare, fiindcă are loc o trecere între două cicluri de mare forţă sugestivă, între două întrebări. Cărei lumi aparţin: cea lăsată în urmă, sau cea în care sper şi pe care doresc să o revăd?

Leadership: Poţi să defineşti sensul traiectoriei artisticului după ideea stării de trecere de la sugestie la imagine, încât să conturezi existenţa unui model unic de expunere a unei teme de reflecţie asupra relaţiei dintre subiect şi spaţiu-timp?

Moş Crăciun nu s-a născut în Laponia fiindcă povestea lui trebuia să aparţină unui peisaj de iarnă adorabil, despre copii veseli şi sânii trase de reni, ci fiindcă trebuia asigurată prezenţa vie a unui erou cu circulaţie universală, exemplu promiţător al unei visări cu ochii deschişi, fără putinţă de stingere. Şi, astfel, să se releve tâlcul ascuns al unei viziuni spirituale esenţializată asupra binelui şi fericirilor ataşate diferitelor stări de spirit, grosiere sau rafinate.

În continuare, îmbrăţişez un subiect care îşi urmează evoluţia sub forma sugestiilor figurative, de obicei încărcate cu o sporită densitate expresivă, precum "Creatorul şi Bătrânul de dincolo de tablou", generând transformări la nivel epic. Există parcă un flux spiritual de energii care uneşte generaţiile de la începuturi şi până azi, mâine şi poimâine, un soi de necesitate psihologică care stabileşte relaţii directe între lucruri şi oameni, între iluzie şi realitate.

Aici, sensul experienţei de receptare a formelor de expresie produse de lira unui poet de mare adâncime nu cade asupra unui personaj înzestrat cu posibilităţi nelimitate de îndeplinire a aşteptărilor cele mai frecvente, cât mai curând asupra unui freamăt de

nerăbdare lângă pomul cu luminiţe, echivalând cu amplificarea unei forme de sensibilitate stimulativă şi vizionară, magică în tehnica pensulaţiei.

Uimitor este faptul că interpretarea adusă unei imagini fabuloase, inspirată probabil dintr-un scenariu mitologic plin de încărcătură simbolică, se face în direcţia străduinţei de a defini imensul fecund al unei existenţe diferite. Una explorată din perspectiva artistică, deci cu potenţial de formare în jurul unei tendinţe de estetizare a descrierii de tip *"Feel the unreal of a poetic vision".*

Leadership: Poţi să măreşti impactul unor procedee minuţioase de extragere a emoţiilor artistice, în încercarea de a te substitui unei mentalităţi care străbate ficţiunea?

Încă o dată, simt că mă pierd în plăsmuirea unui orizont ce nu există în realitate, dinspre prezenţa unui artist care ştie să transforme cuvântul în imagine (şi invers), din dorinţa de a poseda o altă fiinţă care nu se încadrează în convingerile şi regulile limitate despre viaţă. Mai ales, din necesitatea de a da o interpretare nouă unui personaj controversat.

De obicei, prima senzaţie pe care o am despre Moş Crăciun când aud vorbindu-se despre el este cea de tresărire puternică ca în faţa unei reîntâlniri cu Dumnezeu, percepută ca motiv al influenţei de sfinţenie a unei învăţături de credinţă care a fost cât se poate de uşoară la început. Astfel, procedeul de extragere a emoţiilor artistice, precum sensibilitatea sau impresionabilitatea, se realizează prin raportare la un simbol vizual permanent, menit să evoce o trezire spirituală: "Moş Crăciun traversează cu renii zburători cerul instelat în noapte".

Nu mă opresc aici. Încerc mă apropii încet de Moş Crăciun, aşa cum m-aş apropia de un Zeu care bântuie visele celor ce se gândesc prea mult la ele, reapărând periodic sub vraja unei poveşti mereu mai surprinzătoare. În acest caz, arta care hrăneşte sentimentul de linişte şi împlinire sufletească trebuie să convingă de valabilitatea unei ficţiuni artistice care captivează prin visele mele transpuse pe pânză, cu ideea de a deveni visele privitorilor.

Pictorul nu-şi plasează eroul cel mai reprezentativ în mijlocul unei perspective misterioase asupra realităţii de dincolo de ce este palpabil, doar de dragul conturării unei noi teme de largă circulaţie. Ci încearcă să sugereze emoţia unei poveşti ilustrate sugestiv printr-o coloristică vie și un mesaj uimitor care să pună în valoare însăşi personalitatea lui în procesul desăvârşirii unei opere fără pereche în artă.

Leadership: Arta ta poate să realizeze adeziunea la un ideal imaginativ, printr-o ilustrare a realităţii interpretate numai în viziunea artistului care ştie să dea un sens mai larg emoţiilor sale prin abordarea unei teme care devine tot mai actuală?

Într-o scrisoare expediată către meşterul aurar Gaspare Ballini, devenită ulterior faimoasă, scriitorul italian Lodovico Dolce (1508/10–1568) menţiona: *"Picturile trebuie să mişte sentimentele şi pasiunile sufletului astfel încât cel ce priveşte ori să se bucure, ori să fie tulburat pe măsura felului subiectului, aşa cum fac poeţii sau oratorii. Personajele trebuie să mişte sufletul privitorului fie tulburându-l, fie înveselindu-l, fie îndemnându-l la pioşenie sau la mânie, după cum e subiectul."*

Întotdeauna mi-am pus problema sentimentului reflectat într-un cadru vizual, dar cu tentă de adaptare după o viaţă trăită prin puterea ficţiunii de a presăra şi în viitor elemente de expresivitate artistică, precum clopoţeii saniei trasă de reni.

Moş Crăciun aderă la alternanţa dăinuitoare a unui personaj din secolul XI prin pendularea dintre iluzie şi realitate, îndreptată pas cu pas spre metamorfoza continuă a formelor de

reprezentare a unui ideal imaginativ menit să dea un sens mai larg emoţiilor prin intermediul unui joc al analogiilor fără sfârşit. Analogii nu doar cu anumiţi sfinţi sau cu diferite trăiri spirituale, ci mai ales cu noţiunile din teoria artei (ex. suprapunerea cadrelor) şi cu reprezentările figurative care reproduc „sintaxa" unui univers ficţional.

Trăsăturile cele mai apreciate ale Moş Crăciun nu mai penetrează arta prezentului doar prin formularea simbolului de înţelepciune şi credinţă, ci prin exagerarea unei formule estetice deja existente în domeniul artei. Frumosul nu este celebrat prin sensibilitatea aerului de sărbătoare, ci devine simbolul unei lumi care se leagă definitiv de alta. Aşadar, trăsăturile lui Moş Crăciun nu mai reprezintă doar imaginea în oglindă a sufletului care ştie să se veselească, să doinească, să dăruiască binele, ci scot în evidenţă nevoia de a vizualiza abstractul şi a transcende vizibilul.

Moş Crăciun este o trecere de la simbolismul articulat într-o manieră destul de primitivă, la imaginarul tributar unei amintiri pururi - dăinuitoare.

Măiestria artei de a fi Moş Crăciun este de fapt măiestria artei de a denatura varianta standard a unei teme cunoscute, spre a ajunge la o altă finalitate, reacţionând cu o concepţie vizibil metaforică asupra unei lumi care se cere permanent reanalizată pentru a-i reconstitui semnificaţiile şi a-i reinterpreta mesajele.

Source: https://neculaifantanaru.com/maiestria-artei-de-a-fi-mos-craciun.html

Mâine e deja departe

On Februarie 28, 2014

Dezvoltă-ţi o mai bună înţelegere de sine, care să întreţină maturitatea şi responsabilitatea pe care se construieşte leadershipul.

Mi se pare cu totul inexplicabil cât de greu îmi amintesc ceea ce a urmat. Vreau să spun înlănţuirea tuturor evenimentelor care au urmat. Nu eram deloc sigur de unde să încep, aici era totul. Dar de atunci simţeam că un cuţit mi-ar fi tăiat viaţa în două. Mi se părea a fi o viaţă pentru care nu fusesem pregătit. O înghesuială cumplită de oameni şi de întâmplări în care eu nu mai controlam nimic.

Lucrurile se învârteau în jurul meu fără ca eu să particip la evenimente. Aşa cel puţin mi se părea. Sunt o mulţime de lucruri ce ne şicanează, ne depravează, pe care trebuie să le îndurăm, la care nu ne gândim decât atunci când ne traversează viaţa. *

Leadership: Poţi să-ţi individualizezi experienţa de a vedea lucrurile așa cum sunt, nu așa cum par, ca unul dintre cele mai elocvente evenimente ce te pun în situaţia de a alege ce vrei tu să fii în vâltoarea vieţii?

A-ţi individualiza experienţa de a vedea lucrurile așa cum sunt, nu așa cum par, înseamnă să dai o notă de originalitate acelor aspecte care nu se şterg din memorie în ceea ce priveşte caracterul selectiv al întâmplărilor importante. Lucrurile pot desemna o realitate care se extinde pretutindeni prin prisma a ceea ce îţi amuză mintea, sau dimpotrivă, prin prisma a ceea ce îţi nelinişteşte mintea, astfel încât să poţi să fii mai bun în a descoperi cu acurateţe înclinaţia spre comparaţia cu un standard de viaţă anterior.

Cel mai adesea, când facem o analiză a propriei persoane, încercând treptat să amplificăm înţelegerea cauzelor şi a evoluţiei de la o etapă de viaţă la alta, uităm de reperele anteriorităţii şi ale devenirii. Iar pe parcursul demersurilor de realizare a modelului de lider, fiind din acest motiv obligaţi să verificăm ipotezele propriei gândiri, ne formăm în mare parte imaginea pe care o avem despre noi înşine. Imagine ce se distinge printr-o succesiune de tranziţii între stări, influenţate de evenimente care declanşează reacţii pozitive sau negative.

Ce vrei tu să fii în vâltoarea vieţii nu depinde de realizarea tuturor lucrurilor la perfecţie, ci de natura lucrurilor care se întipăresc în conştiinţa ta, a acelor lucruri care se manifestă ca gândire cunoscătoare de realităţi trăite prin experienţe captivante, tratate SÍNE QUA NON.

O reprezentare incompletă sau neclară despre cantitatea experienţei pe care o putem accepta pentru a avea șansa de a ne promova valorile, fundamentând o anumită concepţie despre lume şi viaţă, are dezavantajul de a ne condiţiona să fim altfel decât lumea din jurul nostru. Dar trebuie să fim pregătiţi să facem pasul decisiv spre dobândirea capacităţii de integrare a lucrurilor din apropierea noastră, într-o lume nouă, a experienţelor de ataşament faţă de valorile vieţii (inspiraţie, statut social, ambiţie, toleranta, spiritualitate, etc)

Relaţia pe care o ai cu lucrurile din jur decurge din evenimente importante pe care le conştientizezi ca pe situaţii limită în care se dezvăluie ceva, dincolo de aparenţa uneori ritualizată şi foarte monotonă a vieţii tale.

Cineva spunea bine: " *Hotărăşte cum vrei să-ţi trăieşti viaţa – indiferent de felul cum ţi-o imaginezi – pentru că numai aşa vei avea răbdarea de a suporta "transpiraţia" de care sigur*

nu vei fi scutit în calea ta. "

Sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le îndurăm, la care nu ne gândim decât atunci când ne traversează viaţa. Dar această "transpiraţie" stă la baza condiţiei esenţiale pentru obţinerea unei mai bune înţelegeri de sine care poate să întreţină maturitatea şi responsabilitatea pe care se construieşte leadershipul.

O situaţie limită poate dezvălui acea latură a personalităţii tale care nu te reprezintă şi nu te onorează, care spune: "dacă nu mă implic, nimic nu mă poate atinge".

Creşterea capacităţii de integrare a experienţei de viaţă în cadrul leadershipului se datorează puterii tale de a îndura şi de a controla evenimentele care ţi se întâmplă. Măsoară-ţi imaginea de sine odată cu determinarea acelei stări pregnante care îţi creează sau anulează bună dispoziţie, încât să faci posibila depăşirea barierelor care te opresc să vezi mai departe de aparenţe şi prejudecăţi.

Numai experienţa trăită şi asumată te învaţă să răspunzi la întrebările vieţii, şi cum să integrezi răspunsurile - adevărurile gândirii tale - în leadership.

Maturitatea şi responsabilitatea pe care se construieşte leadershipul rezultă din presiunea evenimentelor pe care trebuie să le înduri cu stoicism în vederea găsirii unui sens care să-ţi răscolească fiinţa şi care să alimenteze ideea autonomiei vieţii.

Mâine e deja departe scoate în evidenţă acea experienţă căpătată pe parcursul vieţii care contribuie la obţinerea unei mai bune înţelegeri de sine, a cărei valoare poate avea un impact major în consolidarea leadershipului.

Fii sigur că viaţa, ori de câte ori îţi umbreşte clipa prezentului de o aşteptare a unei realizări viitoare, de o frustrare a zilei de ieri sau de o emoţie pentru ceea ce va urma, te testează să vadă dacă eşti pregătit pentru examenul maturităţii.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Mâinile domnului Panaite

On Mai 19, 2010

Atribuie leadershipului tău proprietatea de echilibru, asigurând o compatibilitate psihologică între tine şi "mâinile" tale.

N-aş putea să uit niciodată ziua în care l-am întâlnit pe domnul Panaite, un doctor de vârsta mijlocie a cărui sublimă plăcere de a-şi practica meseria de chirurg i-a adus un mare succes. Era înzestrat cu un mănunchi de calităţi şi merite strălucite. Nu dăduse niciodată greş într-o operaţie.

Am stat de vorba cu el mai bine de o oră, timp în care mi-a împărtăşit câteva lucruri interesante vizavi de meseria de chirurg. El a subliniat pe această cale importanţa pe care o au „mâinile" sale, atât de preţioase unui chirurg în timpul operaţiei.

- Nicu, meseria mea e minunată, dar plină de riscuri. Ori de câte ori intru într-o operaţie mă chinuieşte o groază de moarte: ca nu cumva să-mi moară pacientul pe masa de operaţie. De asemenea, sunt îndreptăţit să mă tem şi de altceva: ca nu cumva familia pacientului să-mi ceară despăgubiri morale sau, şi mai rău, să mă dea în judecată pentru neglijenţă şi iresponsabilitate. Numai gândul că mi s-ar putea întâmpla toate acestea îmi stârneşte un sentiment sinistru. Sentimentul acesta face să mi se învârtă prin cap tot felul de gânduri care pe un om slab de fire îl pot arunca într-o deznădejde fără margini. Operaţia este un lucru primejdios Nicu, reuşita ei depinde nu numai de medicul chirurg, ci şi de mâinile întregii echipe.

Leadership: Îţi reconsideri poziţia asupra dimensiunii sentimentului acut al eşecului, printr-un demers de înţelegere a trăirilor tale care răzbat în conştiinţă sub formă de gând obsesiv foarte puternic?

Domnul Panaite mi-a explicat foarte clar:

- În cazul unei intervenţii chirurgicale echipa care intră în operaţie este formată din mai mulţi specialişti aleşi cu mare grijă de „şeful echipei", adică cum se spune în limbaj medical, de „mâna întâia". Acesta îşi alege în primul rând un ajutor de nădejde reprezentat de „mâna a doua". Amândoi chirurgii trebuie să formeze un tandem perfect în timpul intervenţiei chirurgicale şi sunt asistaţi; dar ei trebuie să conlucreze în egală măsură şi cu ceilalţi membri ai echipei: medicul anestezist şi asistenţii de la sala de operaţie, fiecare având roluri foarte bine stabilite. De asemenea, toţi trebuie să dea dovadă de o foarte bună stăpânire de sine, dar şi de o capacitate mare de reacţie rapidă.

- Aceste echipe, mi-a mai spus el, se constituie de regulă în timp, după o destul de lungă cunoaştere interumană. Un nou venit, un chirurg mai tânăr, este primit doar ca „mâna a treia". Şi doar după ce dovedeşte că se poate integra în echipă, că este compatibil din punct de vedere al personalităţii şi bineînţeles al profesionalismului, ajunge „mâna a doua". Succesul echipei şi implicit rezolvarea favorabilă a cazului chirurgical depinde de perfecta conlucrare a echipei, de sincronizarea membrilor ei, de profesionalismul lor, dar contează enorm şi compatibilitatea psihologică dintre ei.

Leadership: Accepţi recunoaşterea unei superiorităţi care îşi contrazice esenţa printr-o manifestare a conduitei profesionale care nu are valoare decât dacă pătrunde larg în conştiinţa şi simţirea celor care te asistă în obţinerea rezultatelor dorite?

O superioritate care îşi contrazice esenţa este un mijloc de afirmare personală care nu este străbătut de nicio poveste frumoasă, ceea ce echivalează cu prilejul împlinirii unei obligaţii majore fără să-ţi fi dezvoltat în prealabil o anumită convingere despre cauzele şi proporţiile situaţiilor neprevăzute.

Esenţial în leadership este echilibrul care se stabileşte în funcţie de anumite criterii şi situaţii, dar şi în funcţie de valorile tale şi de priceperea ta, şi de felurite aspecte care ţin de stadiul evoluţiei tale. Dacă reuşeşti să creezi acel echilibru perfect cu tine însăţi şi cu oamenii de încredere care te asistă în demersurile pe care le faci, între starea ta psihologică şi a lor pe toate palierele, în special relaţional, comportamental, intelectual şi aptitudinal – atunci poţi menţine acel echilibru benefic dezvoltării leadershipului tău.

Echilibrul stabileşte o anumită sincronizare între părţi: tu şi „mâinile" tale; el conduce la o întâlnire a minţilor voastre care se contopesc, conlucrează formând un tot unitar, imprimând astfel lucrului în echipă acea armonie care poartă amprenta performanţei.

Iar performanţa se bazează pe acuitatea psihică a fiecărui participant la procesul de dezvoltare a leadershipului – felul în care se raportează unul la celălalt, felul în care îşi ajustează caracteristicile şi trăsăturile de personalitate, felul în care îşi reconsideră gândirea prin prisma celorlalţi de a percepe lucrurile - constituie suportul capabil unei îmbunătăţiri a randamentului comun.

Atribuie leadershipului tău proprietatea de echilibru asigurând o compatibilitate psihologică între tine şi "mâinile" tale. Un lider fără „mâini" bune nu poate garanta succesul complet al demersurilor sale.

Leadership: Contribui la crearea unei reprezentări de sine care este suficient de cuprinzătoare şi detaliată pentru a capta aspectele relevante ale unei iniţiative asumate, fiind în același timp o proiecţie a tendinţei de reconfigurare a unei experienţe de Brand memorabile?

Crearea unei reprezentări de sine începe întotdeauna cu ceea ce te face preţios (reuşita unei activităţi foarte importante), dar se poate finaliza cu ceea ce te dezonorează serios (o dramă ascunsă de care nimeni habar nu are).

Niciun lider nu trebuie să fie singur în împrejurări speciale. În orice acţiune importantă pe care o întreprinde el trebuie să aibă în preajma lui, la fel ca un chirurg, una sau două „mâini" de încredere care să-l asiste în permanenţă şi care să-i ofere tot sprijinul necesar. De altfel, pe care om, oricât de bun profesionist ar fi el într-un domeniu nu l-ar ajuta prezenţa a una, a două sau chiar a mai multor „mâini" de încredere, cu o experienţă solidă în domeniu?

Urmările pot fi nespus de triste pentru liderul care încearcă să „opereze" fără să fie asistat de nişte „mâini" preţioase. Chiar dacă are nişte însuşiri de frunte şi o experienţă bogată, el nu va reuşi să facă totul de unul singur. Reuşita lui va depinde aproape întotdeauna de altcineva. A-şi găsi una sau două ajutoare însufleţite de râvna de a-i fi de folos, dar care, în acelaşi timp să fie îndemânatice, răbdătoare dar şi rapide, este un lucru vital pentru leadershipul său.

Toate nereuşitele unui lider se datorează lipsei de experienţă, dar şi lipsei unor „mâini" bune care să-l asiste şi să-i dea ajutor la nevoie. Dar trebuie ţinut cont şi de faptul că nu rar se întâlnesc cazurile când liderul este secondat în aparenţă de „mâini" dibaci, dar care îi pot cauza multe probleme.

O experienţă de Brand memorabilă este o armă în căutarea unei misiuni autoasumate care

inspiră o nouă abordare cu scopul obţinerii unui efect de apreciere, dar care oricând poate să aibă caracterul unui efect advers nedorit.

Mâinile domnului Panaite sunt ajutorul acordat unei măsuri corective, într-un demers în care dimensiunea etică e dublată de valorizarea pozitivă a unei învăţări din experienţa altora superiori ţie.

Source: https://neculaifantanaru.com/mainile-domnului-panaite.html

Mâna dreaptă a hegemonului

On Ianuarie 12, 2010

Construieşte-ţi o personalitate foarte puternică pentru ca oamenii să se alinieze necondiţionat convingerilor, idealurilor şi acţiunilor tale, punându-te în ipostaza unui vultur ce îşi determină puii să privească soarele şi cere ca ei să nu fie orbiţi de lumina lui.

În faţa lui Dionysios, comandantul corăbiilor Foceei, s-a prezentat un viteaz pe nume Dorieus. Dorieus era un luptător extraordinar ce putea să înfrunte patru sau chiar cinci soldaţi odată şi să iasă învingător. Neînfricat, el se avânta mereu în lupta doar de dragul de a lupta. Era un luptător de temut. Însa nu avea aptitudini de lider. Prefera mai degrabă să slujească un comandant puternic decât să conducă el însuşi o armată. De aceea a insistat să fie primit în serviciul lui Dionysios pentru a lupta împotriva perşilor.

Dionysios l-a întrebat:

- De ce te oferi să-mi slujeşti mie, un amărât de comandant, care nici măcar o brăţară de aur nu are pe mână, care luptă doar pentru gloria oraşului său şi pentru propria lui glorie?

Dorieus, ştia că Dionysios era un bărbat aprig şi sever, care îşi forţa adesea echipajul să vâslească până la epuizare şi care, hipnotizat de propria ambiţie, era gata să lupte până la ultimul soldat. I-a spus:

- Dacă îţi cer să mă primeşti în echipajul tău, o fac doar pentru a-mi respecta principiile de luptător. Cu plată sau fără plată, prefer mai degrabă să lupt pe o corabie cu vâslaşi ce se supun ordinelor comandantului lor, decât pe una al cărei echipaj îşi alege sau îşi goneşte comandantul după cum bate vântul. Cred că tu eşti singurul comandant potrivit într-o luptă navală cu perşii.

Leadership: Eşti sincer în formularea unei cereri de afiliere la o comandă care poate fi onorată în orice circumstanță, dar care primește susținere extinsă într-o formă care nu respecta modelul de abordare a unei realităţi dificile prevăzute într-o chestiune de fond?

Dorieus, cel mai iscusit şi mai de temut luptător de la acea vreme, a fost în măsură să prevadă de partea cui va fi victoria şi de partea cui înfrângerea în bătălia cu perşii. El şi-a dat seama imediat că Dionysios era un om foarte ambiţios din fire, care ştia cum să folosească forţa echipajului său unit şi ştia cum să se angajeze într-o luptă. Nu ar fi încercat nicidecum să i se alăture dacă ar fi fost un om şovăielnic, fără tărie de caracter şi hotărâre de fier şi, mai ales, daca nu ar fi avut o minte luminată.

Poţi să "împingi" întreaga forţă a oamenilor spre careul leadershipului tău? Invincibilitatea unui echipaj depinde de comandant, vulnerabilitatea lui tot de el. Dionysios, la rândul lui, era un conducător atât de viteaz încât şi-ar fi dat viaţa pentru oricare dintre oamenii săi, chiar dacă era foarte server cu ei şi de foarte multe ori îi forţa să muncească până îi lăsau puterile.

Era genul de conducător care nu le spune niciodată oamenilor: „ *Nădăjduiesc să câştig această bătălie* ", ci pe un ton de siguranţă nestrămutată: „ *Vom câştiga această bătălie* ". Atât de sigur era de victorie, de abilităţile sale de conducător, încât inspira tuturor curaj şi încredere, inspira acea forţă impresionantă de care au oamenii mare nevoie pentru a se considera de neînvinşi.

Formularea unei cereri de afiliere la o comandă care poate fi onorată în orice circumstanță primeşte de obicei susținere extinsă într-o formă care nu respecta modelul de abordare a unei realităţi dificile prevăzute într-o chestiune de fond: ceea ce îţi aparţine ca şi responsabilitate, comportament, conţinut sau idee, nu trebuie să devină obiectul de negociere a celorlalţi.

Leadership: Îţi găseşti recunoaşterea care te face să te simţi complet şi superior exprimându-ţi drastic convingerea că ceea ce se poate întâmpla cu tine este în mod univoc îndreptat spre asigurarea condiţiilor pentru atingerea oricăreia din limitele unei "apărări proporţionale cu atacul”?

Nu de numărul oamenilor depinde soarta unei bătălii, ci de calităţile lor. Oamenii cu adevărat puternici vor să iasă întotdeauna învingători sau să facă parte din tagma învingătorilor. Dorieus era un astfel de om. Vroia să lupte împotriva perşilor – duşmanii săi cei mai vechi, dar avea nevoie de o forţă conducătoare.

Aşa că s-a aliat lui Dionysios, devenind imediat mâna lui dreaptă. Împreună au luat parte la mai multe bătălii, acţionând mereu în tandem. Dionysios era un extraordinar navigator, un excelent căpitan, era forţa motrice care furniza energiile necesare pentru reuşită, dar nicidecum un luptător fantastic ca Dorieus. La rândul său, Dorieus, prin calităţile sale excepţionale de luptător, era stâlpul de rezistenţă al lui Dionysios, temelia solidă, oferindu-i un motiv în plus de siguranţă în luptele cu perşii, ajutându-l să dăinuie şi să învingă.

Niciun conducător, oricât de iscusit ar fi, oricât de curajos şi de bine organizat ar fi, nu-şi va putea duce la îndeplinire planurile dacă nu va avea lângă el un om de bază, o mână dreaptă de nădejde, care să intervină atunci când situaţia se agravează, care să-i completeze lipsurile şi care să-i adauge valoare.

Prin urmare, cel ce doreşte să se ridice mai mult deasupra oamenilor şi să-şi atingă scopurile va fi nevoit să îşi caute o mână dreaptă care să-l urmeze de bunăvoie şi care să fie mereu lângă el, mai ales când merge pe căi bătătorite.

În negociere, atingerea oricăreia din limitele unei "apărări proporţionale cu atacul” înseamnă să stabileşti de la bun început toate detaliile unei afilieri benevole, dar astfel încât să fii perceput de cei ce te vor urma drept "Omul Rău" în cazul unei nesupuneri totale.

Concluzie: Totdeauna un lider trebuie să desemneze un adjunct sau un înlocuitor pentru situaţiile în care temporar lipseşte sau se află în incapacitatea de a-şi exercita atribuţiile (în prezent există această cerinţă precizată în diferite reglementări şi legi).

Acest înlocuitor trebuie astfel ales încât să continue strategia sau politica liderului, dar în acelaşi timp amândoi trebuie să aibă interese convergente. Dacă apar divergenţe între ei, acestea vor produce destabilizarea echipei şi alterarea coeziunii lor.

Prin urmare un conducător are absolută nevoie de „o mână dreaptă” şi în nici într-un caz de „un picior stâng” care sa-i pună beţe în roate.

*** Notă:** Mika Waltari - *Etruscul* , editura Polirom, 2002.

Source: https://neculaifantanaru.com/mana-dreapta-a-hegemonului.html

Mâna lui Dumnezeu

On Ianuarie 19, 2020

Planul nemărginirii divine este o formă generală a termenului "Altoriesthru" îndreptat în favoarea unirii Creatorului cu Natura într-un singur criteriu: cel al sufletului zămislit în alt suflet.

Un simplu trandafir, tandru, iubitor, atrăgător, expunându-şi toată simplitatea în faţa reflectoarelor vieţii, a ochilor scrutători şi curioşi ai oamenilor de tot felul, îşi caută maturitatea expresivă în experienţa vizualizării unei lucrări de pictură dezvoltată în jurul unei teme de imaginaţie, numită: *Pasotrarhis,* sau misterul divinei înţelegeri. De aici a început totul…

Nicăieri în altă parte, nicăieri în alt loc din lume, nici în alte limbi, nici în alte glasuri, nu m-am simţit mai aproape de cerul sfânt al simbolurilor spirituale, în nicio grădină cu flori, în nicio altă realitate universală. Numai în acest fragment de suflet extras din memoriile ultimului cabalist în viaţă şi în nemurire, îmi pot exprima bucuria unei trăiri adânci, adevărate, pline de farmec, şi îmi pot întări mândria de a fi parte dintr-un plan mai mare. Trandafirul este simbolul potrivit cu starea mea de spirit.

Fără să alunec spre negrul unei denumiri goale, prin asociere cu forma impură a vizualizării unei figuri de contradicţie prezentate în antiteză cu fiinţa umană derizorie, muritoare, mi-am întărit voinţa de a mă lega prin cuvinte simple, generoase, eliberatoare, de lucrarea unui creator care ştie să-şi exprime ascunsul sufletului în totalitatea analogiilor cu alte lumi, tot aşa cum culorile cele mai avântate îşi amplifică rezonanţa cu care sunt înzestrate atunci când sunt expuse în imagini de vis.

Nu-i aşa că miracolul creaţiei divine începe cu înţelesul ascuns al unei dedublări intenţionate? Un trandafir trebuie să ia locul creatorului atunci când sufletul său se integrează în memoria unei imagini de-a dreptul splendide, aproape fantastice, încât acel „nu-mi rămâne decât să tac" să ia locul oricărei realităţi de necuprins.

Leadership: Poţi să-ţi imortalizezi trăirile într-o imagine artistică plasată în contextul unei lumi de nepătruns, încât să sugerezi apropierea dintre existenţă şi etern, dintre Creator şi Dumnezeu?

Puţinul de care mă bucur este tocmai nemurirea de care niciodată nu mă satur. Trăirile din procesul creaţiei îmi sunt sprijin în rânduiala spaţiului artistic, ordonat şi armonios. Naturală, intensă, atât de vibrantă, culoarea îmi este mereu roşie, în memoria epocilor demult apuse, traversând galbenul fericirii de a trăi în visul unui creator de artă, de frumos, de sensibil. Pe această cale, fundalul îmi este încadrat în contextul unei lumi de nepătruns, în universul lui Averroes, tradus în limba tăinuită a construcţiilor reflexive: *„Povestea mea este simbolul celui care am fost eu în timp ce o scriam."*

Aşadar. o imagine artistică este consacrată revelării conţinutului vizual al unei metafore sau al unei personificări de care se foloseşte Creatorul ca să mijlocească o evocare spirituală, o stare de comuniune intensă între două entităţi asemănătoare prin însăşi natura lor. Universul se sprijină pe ideea că libertatea de a fi un Dumnezeu aparţine creatorului care se descoperă mereu într-o altă ipostază, dar totdeauna apropiată de cea a trandafirului roşu.

Nu degeaba sunt sensibil la fiecare detaliu, chiar şi atunci când ceva pare desprins din alte timpuri, din alte locuri, din alte tablouri, în corespondenţă cu conţinutul lucrărilor plastice pe

care artiştii le asociază cu formele pure de reflecţie. Bineînţeles, sunt conştient de valoarea riscului pe care îl implică sublinierea „Artificiului Primar". Dar mă socot ca având suficientă autoritate în ce priveşte contopirea inefabilă cu spiritul iluminismului aflat în Gan-Eden, prin codurile extinse ale culorilor din preajma unei expuneri la infiltrarea frumosului în cultură, în codul semanticii cabalistice.

Mi-am trăit timpul, mereu un alt timp şi o altă viaţă, dar timpul niciodată nu a uitat de mine în viaţa visului etern. Poate de aceea, cunoscându-ne atât de bine din alte lumi şi din alte spectre stelare, Umberto Eco îmi lăuda raţionamentul, la fel cum creatorul îşi caută ficţiunea într-o scriere non-ficţională înainte de a-i da viaţă într-un timp care nu este al lui:

„Ai spus un lucru foarte frumos, Adso. Îţi mulţumesc. Raţionamentul pe care şi-l plăsmuieşte mintea noastră este ca o plasă, sau ca o scară, care se construieşte ca să ajungi la ceva. Dar după aceea scara trebuie aruncată, pentru că se descoperă că deşi slujea, era lipsită de sensul pe care şi-l închipuieşte cineva."

Leadership: Poţi să persişti în memoria unei imagini substituită unei viziuni a creaţiei dintr-un univers ontologic, suficient de mult pentru a nu-ţi mai justifica dublura în lumea reală?

Creatorul meu este artistul care îşi formulează singur realitatea, rămânând tot timpul în afara ei, dar strâns legat de ideea estetică pe care o dă profunzimea ei poetică. Şi cred că versiunea acestei realităţi imaculate, atât de deschisă lucrărilor din domeniul artei, dar adesea pusă la îndoială, chiar dacă este străbătută de puterea întâmplătorului, începe şi se termină cu mesajul din opera lui Mesa Selimovic: *„Să nu ai taine de ascuns, în afară de cele pe care nimeni nu este în stare să şi le cunoască."*

Din trandafir, dintr-un singur cuvânt pur, am fost transpus într-o compoziţie artistică cu un nume încântător: *Double Delight*, sau simbolul omului dublu. Creatorul meu avea pasiunea revelării mesajelor ascunse în lucruri lăsate la voia întâmplării: nu lăsa să-i scape niciun amănunt, niciun lucru cvasi-obisnuit ridicat la grad de eveniment, şi din greşeală am intrat amândoi pe aceeaşi frecvenţă de undă, în acel cadru al sensurilor superioare, animaţi de un curent alternativ numit: *Altoriesthru* (simţire pură într-o eternă întoarcere).

Trebuie doar să ştii să te transformi şi să acţionezi în numele altei lumi, căreia îi aparţii egalmente, pentru a descoperi adevarata identitate a lui Dumnezeu.

E un adevăr. De atâtea ori am încercat să mă preschimb într-un vis, ceva mai măreţ decât spaţiile universale prin care se întâlnesc spiritele alese, cum este cazul creatorului care îşi visează creaţia înainte de a-i da viaţă. Biruinţa artei în faţa oricărei lumi, în ciuda oricăror lumi posibile, este cât se poate de clară atunci când ceea ce se vede în lumină este culoarea roşie. O culoare proprie prin care devin vizibil, mereu în alta grădină cu flori. De altfel, mă încred în puterile creatorului meu, eu în ale lui, pentru a înfrumuseţa o lume care continuă să-şi schimbe viziunea despre artă. Şi cred că asta e de ajuns.

Bunul meu prieten, Umberto Eco, spunea la un moment dat că există margini dincolo de care nu este îngăduit să mergi. Dar a făcut o singură excepţie, pentru mine, atunci când m-a lăsat să înţeleg că o singură poartă rămâne întotdeauna deschisă în orice univers, în orice timp, în orice condiţii, doar pentru cine ştie să pătrundă această sfântă taină: *„Eu am fost mâna lui Dumnezeu. Iar mâna lui Dumnezeu creează, nu ascunde."*

Creaţia Artistică poate fi percepută ca o sublimă copie a realităţii dintr-un vis numit „viaţă", în care tot ceea ce se întâmplă are sensul superior de eternitate, sau de proiecţie a frumosului de dincolo de limitele lumii.

Mâna lui Dumnezeu este proiecţia voinţei inexorabile care a creat ori a scris lumea. Mai poate fi definită prin efortul creatorului de a prevedea visul Cuiva care s-a visat el însuşi autorul unei experienţe inegalabile care începe cu extensia revelatoare a sinelui surprins într-o formă de a fi a naturii, dintr-o grădină cu cărări ce se bifurcă, şi se continuă cu maximizarea unei Creaţii artistice percepută ca o transcendere de la uman către spiritual, şi invers.

Source: https://neculaifantanaru.com/mana-lui-dumnezeu.html

Manifestarea exterioară a unei treziri la viaţă (II)

On Octombrie 19, 2013

Învaţă să ţii cont de ceea ce te avantajează spre o rapidă ascensiune, eliberându-te de ceea ce te amărăşte şi mergând mai departe spre acea împlinire care îţi spune că ceea ce faci este bine.

După ce-şi isprăvi misiunea pe care i-o încredinţase Dumnezeu, după ce răzbunarea – această mică pârghie divină îi permisese să învingă toate obstacolele, contele începea pentru prima oară să se îndoiască de sine. Avusese dreptul să facă atâta dreptate, mai neaşteptată decât ar fi cuvenit o judecată cumpătată? Avusese dreptul să poarte masca unei fiinţe superioare şi să vadă dincolo de ea?

Reîntorcându-se acasă, Monte Cristo îl întâlni pe Maximilien care rătăcea prin locuinţa din Champs-Elysees, tăcut ca o umbră care aşteaptă momentul fixat de Dumnezeu ca să reintre în mormânt.

- Pregăteşte-te, Maximilien – îi spuse el zâmbind. Mâine părăsim Parisul.

- Nu mai aveţi nimic de făcut aici? întrebă Morrel.

- Nu, răspunse Monte Cristo. Şi dea Domnul să nu fie prea mult ce am făcut.

Leadership: Aderi cu chibzuință doar la ceea ce adaugă avantaje cuantificabile demersurilor tale, fără să-ţi asumi înţelepciunea de a deosebi puterea cea mai înaltă a lui Dumnezeu de acea plăpândă şoaptă a conştiinţei care va continua să vibreze multă vreme în sufletul tău?

Dacă soarta se abate de la planul stabilit iniţial, generând ocolişuri nebănuite, atunci omul îşi poate recăpăta treptat elementele definitorii numai dacă este pătruns de harul care plasează sufletul în adevăr, numai printr-o înnobilare a caracterului, în intenţia de a-şi extinde puterea lăuntrică asupra lui şi asupra celorlalţi.

În acest caz, leadershipul poate fi comparat cu zborul spre înalt al unui vultur rănit, o redescoperire a învingătorului din însuşi omul care a avut puterea magică de a face o călătorie plină de învăţăminte şi încercări într-o lume necunoscută. Această lume poate fi explorată doar de cei puternici spiritual, dispuşi să îşi asume riscurile căutării de sine.

Leadershipul are ca principal pilon de susţinere o lume interioară guvernată de înălţimile ştiinţei şi înţelepciunii, clădită pe piloni a căror structură testează limitele fiinţei, gândirea, răbdarea şi imaginaţia. Puterea şi autoritatea. Care nu trebuie să devină nişte instrumente în mâna unui executant, sau o joacă în jurul axului central care se fixează la ambele extremităţi: a fi egalul lui Dumnezeu sau a fi doar o unealtă a Lui.

Leadership: Poţi să-ţi consolidezi o cunoaştere fără durere şi remuşcări, în aşa fel încât destinul pe care ţi l-a pregătit Dumnezeu să rezoneze cu capacitatea conştiinţei de a descoperi esenţa unei lumi care trăieşte simultan un singur eveniment?

Nu poţi urca spre înălţimi dacă eşti lipsit de vitalitate în interior. Desfiinţarea zidului de

rezistenţă pe două direcţii paralele: a busolei morale şi a hărţii sufleteşti, plutind în acea sferă a durerii pe care nici el n-o înţelegea, dar care parcă făcea parte dintr-un joc divin, l-a determinat pe Edmond Dantes, alias Contele de Monte Cristo, să-şi reorienteze strict forţa şi strategia pe termen lung către alte ţinte, tot mai înalte.

Trăind în mod sincer conflictul între două identităţi, între două personalităţi diferite, între două moduri de a privi lumea şi situaţiile de viaţă, el a plasat leadershipul sub o singură stea călăuzitoare: profunzimea şi sinceritatea. Ele formând caracteristica unei mentalităţi mature, orientate către deschidere, implicare şi responsabilizare.

Dacă vrei să înţelegi leadershipul, mai întâi trebuie să treci prin meandrele neprevăzute ale sorţii. Şi să găseşti singur calea "trezirii" la viaţă. Nu poţi urca spre înălţimi dacă eşti lipsit de vitalitate în interior, dacă interacţiunea dintre elementele pozitive şi negative nu acţionează asupra unui punct fix: schimbarea. Renaşterea. Pauza finală dintre acumulările succesive de durere, epuizare, compromisuri, sacrificii şi privaţiuni.

Transformă-te într-un model de credinţă puternic, remodelându-ţi viaţa în funcţie de propriile răni pe care trebuie să le accepţi ca pe realităţi existenţiale conţinute într-un plan nevăzut, chiar dacă sunt greu de înţeles şi adeseori greu de acceptat. Raportează-te la un model de "a fi", întemeiat pe reconstrucţia reţelei interioare de valori şi sentimente, care să aibă în centru o reflectare a unei cunoaşteri profunde şi înalte.

Prin esenţa unei lumi care trăieşte simultan un singur eveniment se înţelege acea morală sub al cărei imperiu firea umană încearcă să-şi prezerve vitalitatea conştiinţei, fără ca aceasta să fie schimbată de rememorarea anumitor episoade din experienţele trecute.

Întreaga sferă a conştiinţei se agaţă de încercarea de reperare al unui moment precis din evoluţia ta care poate fi fatal dacă nu devine o premiză a iertării.

Manifestarea exterioară a unei treziri la viaţă este şansa pe care ţi-o acorzi de a lua totul de la început, chiar dacă trebuie să duci în cârcă remuşcări şi durere, fiind plin de speranţa că tot ceea ce ţi s-a întâmplat a făcut parte din planul divin pe care nu l-ai prevăzut şi de la care nu ai putut să te abaţi.

*** Notă:** Alexandre Dumas - Contele de Monte Cristo , Editura Tineretului, 1957.

Manifestarea exterioară a unei treziri la viaţă (I)

On Octombrie 19, 2013

Transformă-te într-un model de credinţă puternic, remodelându-ţi viaţa în jurul propriilor răni recunoscute de tine ca punţi spre leadership.

Spune-i îngerului care va veghea asupra vieţii dumitale, Maximilien, să se roage uneori pentru un om care, asemenea Satanei, s-a crezut o clipă egalul lui Dumnezeu. Şi care a recunoscut apoi – cu toată umilinţa unui creştin – că puterea supremă şi înţelepciunea nemărginită sunt numai în mâinile lui Dumnezeu. Rugăciunile Valentinei vor îndulci poate remuşcările pe care el le poartă în fundul sufletului.

În ceea ce te priveşte, Maximilien, iată tot secretul purtării mele faţă de dumneata: nu există nici fericire, nici nenorocire pe lume. Există doar compararea unei stări cu cealaltă şi – atâta tot. Doar cel care a simţit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire. Ca să-ţi dai seama cât de bine este să trăieşti, trebuie să fi dorit să mori.

Trăiţi deci şi fiţi fericiţi, copii dragi ai inimii mele. Nu uitaţi niciodată că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înţelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: "Aşteaptă şi nădăjduieşte ! "

Leadership: Aderi cu chibzuinţă la ceea ce adaugi experienţei tale în chip nefalsificat, astfel încât să redai începutul unei noi lumi din perspectiva a ceea ce te face să renunţi la regretele trecutului?

O asemenea trăire apărută parcă din neant, căinţă obositoare, trimiţând cu gândul la glasul de neuitat al disperării, trebuie să capete, neapărat, valoarea unui exemplu plin de învăţăminte. Omul adaugă valoare şi înţeles experienţei sale în chip nefalsificat atunci când se simte responsabil moraliceşte faţă de lume, faţă de tot ce-l înconjoară, ştiind exact ce are de făcut în virtutea acestei responsabilităţi. El se angajează să renunţe la trecut dintr-un singur motiv: să-şi impună superioritatea maturităţii asupra tinereţii.

Omul care a cântărit totul din întuneric, printr-o aprigă lovitură a destinului, omul înăuntrul căruia s-au născut tensiuni generatoare de deznădejdi crâncene, curenţi de necredinţă, goluri de identitate, perpetuate în jurul unui nucleu de rezistenţă, a avut puterea de a merge mai departe. Şi, astfel, el a putut aprecia adevărata fericire. Tot ce-a trăit, tot ce-a suportat cu acea îndârjire pe care nimic nu o poate destrăma şi pe care nu o întâlneşti altundeva, pentru prima oară s-a declanşat ca reacţie de răspuns la solicitările sufleteşti. Omul şi-a destăinuit durerea nestinsă, lăsând să se întrevadă valorile şi calităţile dobândite de pe urma ei.

Sufletul omului care a fost prădat şi golit de orice sentiment, ca un mormânt acoperit cu o lespede grea de piatră, s-a deschis printr-o mişcare de rotaţie a destinului. Şi odată cu mângâierea primei raze de soare, acest om şi-a descoperit puterea pe care o avea. A reînviat şi a urcat spre înălţimile absolutului.

Numai o minte ascuţită şi o forţă instinctuală chibzuită ar fi putut desluşi valenţele pozitive ale acestui suflet, a cărui esenţă se reflectă în versurile poetului Robert Service: *"Avea o inimă de Viking şi credinţa simplă a unui copil".*

Această imagine, a omului trecut de tinereţe, dar investit de Dumnezeu cu o mare putere de pătrundere (prin ruperea contactului cu realitatea exterioară şi prin trăirea excesivă a unei

vieţi interioare), ne face să ne gândim la un vultur vindecat de răni chinuitoare, care se avântă din nou în înaltul cerului.

Leadership: Poţi să asiguri o garanție privind autenticitatea ta în cazul apropierii de destinul unui artist care se relevă ca un şir de enumerări ale unor fapte şi atitudini reflexive în faţa întrebărilor vieţii?

Un artist nu ţine seama de condiţia intrinsecă a artei, şi anume trăirea şi înţelegerea suferinţei. El se relevă ca un şir de enumerări ale unor fapte şi atitudini reflexive în faţa întrebărilor vieţii, precum:

Cum te poţi iubi mai mult? Ce vrei să întruchipezi? De ce anume fugi cel mai mult în viaţă? De ce credinţe limitative te ţii agăţat? Te multumeşti cu mai puţin decat meriţi? Unde traiesti acum - în trecut, în viitor sau în prezent? Poţi deveni un alt tip de persoană pentru alţii?

Dorinta lui Edmond Dantes de a se înălţa spre un nivel superior de existenţă, a determinat creşterea rezistenţei în faţa deznădejdei, dublând speranţa. Ingredientele participante la reacţia de schimbare lăuntrică totală, numărul de moli ai fiecărei substanţe psihice şi sufleteşti ce conţinea agentul de accelerare a proceselor de dezvoltare, au dat naştere la o nouă lumină călăuzitoare. La o putere spirituală nemaiîntâlnită, nemărginită. Ca o contrapondere pentru durerea, pesimismul şi resemnarea surdă care i-au invadat sufletul - specifice autocunoaşterii şi dobândirii înţelepciunii.

Evaluarea personalităţii omului şi a structurii sufleteşti care o compune, plasată într-un cerc al forţelor de atracţie care îşi extinde diametrul printr-o focalizare consecventă asupra simţurilor şi gândurilor trecute sub tăcere, nu asigură o recunoaştere relevantă a valorii sau a responsabilităţi sale în caz de eşec.

Din acest punct de vedere leadershipul pierde din strălucire, capătă o nuanţă mai ştearsă, devine un factor slab de investigaţie a autorităţii omului. Nu mai poate furniza indicii majore privind existenţa unor valori care să favorizeze schimbarea totală a omului într-o entitate superioară care să poată funcţiona autonom.

Imaginea pe care ţi-o modelează schimbarea lăuntrică se relevă ca un ansamblu de asemănări, analogii între fenomenele reale din viaţă şi corespondentele lor emoţionale. Ea este inclusă în planul unei fiinţe inteligente care îşi exercită voinţa nu în funcţie de convingerile şi experienţele trecutului, ci în funcţie de uşurinţa cu care îşi iartă greşelile, rănile şi dramele sufleteşti.

Manifestarea exterioară a unei treziri la viaţă aduce in prim plan acea autodefinire din perspectiva căreia sensul vieţii capătă alte semnificaţii. Dar şi revenirea la jaloanele iniţiale stabilite pe parcursul vieţii ori de câte ori soarta nu respectă planul iniţial.

Aidoma unei păsări Phoenix, poţi să renaşti din propria-ţi cenuşă?

*** Notă:** Alexandre Dumas - Contele de Monte Cristo , Editura Tineretului, 1957.

Manifestarea văzută a ceea ce nu se poate vedea

On Ianuarie 03, 2025

Ceea ce se naște din mișcare este ceea ce inima a cultivat în taină.

Anul trecut a fost unul plin de medalii pentru sora mea, Oana Fântânaru. Medalie după medalie, record după record, la fiecare semimaraton organizat în munții României. În oglinda timpului, în tot ceea ce consider a fi performanță autentică, am văzut cum fiecare potecă a devenit un capitol important din traseul existențial al Oanei. De parcă ar fi fost un arhitect al propriului ei destin, transformând obstacolele într-un soi de ritual înălțător, facilitând trecerea de la efort la artă. A fost atât de impresionant, declanșator de emoții pure, să o văd cum transformă fiecare pas înainte într-un triumf al voinței, mai mult decât o simplă victorie. De aici și ideea că *la perfezione nasce dalla dedizione totale*.

Nimic nu se compară cu senzația libertății absolute. Când ceața își așternea vălul mistic peste creștetele munților, Oana nu vedea în asta un impediment, ci o invitație la comuniune cu necunoscutul. Sufletul ei de artist, cu mare tragere spre frumosul etern, vibra în ritmul armoniei primordiale a înălțimilor, într-o simbioză perfectă cu forțele naturii. Era ca și cum fiecare cursă devenise un ritual de inițiere în misterele universului, dincolo de limitele fizice, în virtutea principiului conform căruia spiritul transcende materia. În momentele când clipele de respiro își șopteau tentațiile, când mușchii vădeau oboseala, spiritul ei părea să se ridice precum vulturul deasupra văilor, căutând mereu ce se ascunde dincolo de orizontul vizibilului.

Desigur, portalul sacru al muntelui se deschide doar celor care, asemenea Oanei, au curajul să pășească dincolo de limitele comune ale convențiilor și certitudinilor. În acest context, Oana a dovedit de atâtea ori, prin splendoarea cu care își depășește propriile limite, că fiecare chemare a muntelui este o ocazie de a învăța despre sine. Iar fiecare traseu este un altar personal, o călătorie spre esență, unde linia de sosire nu este altceva decât începutul unei noi experiențe spirituale denumită "Devotio Mornathis". În alergare, ea a găsit de fiecare dată un mod de a comunica cu natura, de a se încadra perfect în peisaj, transformând fiecare competiție într-o odisee simbolică, o poveste a rezilienței și a frumuseții în mișcare.

Leadership: Poți să abordezi o experiență de autodepășire ca pe un joc al minții, transformând-o într-un simbol al cunoașterii ascunse?

Parcă desprinsă din paginile romanului lui Umberto Eco, sora mea a abordat ultimul semimaraton montan din 2024 cu aceeași profunzime a eroului, Adso, încercând să descifreze misterele ascunse ale propriului parcurs, ca și cum fiecare pas ar fi fost un simbol de descifrat sau o enigmă de rezolvat.

Mirosul de pergament ars plutea încă în aer, învăluind zidurile reci ale abației. Adso își mușca buzele, tulburat de revelația recentă, în timp ce William privea liniștit ruinele bibliotecii. Umbrele serii se alungeau peste pietrele scorojite, iar liniștea părea să apese mai greu decât întrebările rămase fără răspuns.

- Dar cum de ați reușit, spuse Adso cu admirație, să lămuriți misterul bibliotecii privind-o din afară, și nu i-ați dat de rost când erați înăuntru?

William zâmbi abia perceptibil, ca și cum întreaga șaradă nu fusese decât un joc al minții. În ochii săi se oglindea acum nu doar priceperea logicii, ci și un respect tăcut pentru tainele inaccesibile rațiunii omenești.

- Așa cunoaște Dumnezeu lumea, pentru că a conceput-o în capul lui, ca din afară, înainte de a o crea. În timp ce noi nu-i cunoaștem regula, pentru că trăim în ea și o găsim gata făcută.

Leadership: Privirea ta focusată asupra detaliilor poate aduce claritate asupra întregului, deschizând noi perspective dincolo de iluzia concretului imediat?

Privirea atentă asupra detaliilor aduce claritate asupra întregului atunci când vedem în depărtare ceea ce ne scapă din apropiere. Sora mea a reușit să creeze o lume după tiparele de ritm și ordine interioară întâlnite pe parcurs, chiar dacă nu cunoștea regulile ascunse ale drumului. Perspectiva din exterior i-a dezvăluit adevăruri ascunse pe care apropierea directă le umbrea.

Asta se numește, de fapt, să fii artist: să stăpânești jocul minții din timpul fiecărei provocări, găsind acea înțelepciune tăcută care te face demn de tainele unei biblioteci.

Precum manuscrisele unei biblioteci străvechi, muntele își dezvăluie secretele doar celor care știu să privească dincolo de iluzia concretului imediat. În acest dialog tăcut între spirit și provocare, Oana a descoperit că adevărata măiestrie stă în capacitatea de a transforma efortul fizic într-o formă de cunoaștere superioară. Așa e. Un artist al alergării nu fuge de provocări, ci le invită în jocul său mental, recunoscând că răspunsurile apar nu în liniaritatea rațiunii, ci în misterul labirintic care îl înconjoară.

Într-un fel, biblioteca devine simbolul unui spirit deschis, iar alergarea devine actul descifrării dualității sacru-profan, în interpretarea unui parcurs ritualic și revelator.

Leadership: Mintea ta devine suficient de liberă pentru a pune sub semnul întrebării propriile convingeri, atunci când încetezi să mai privești limitele ca pe un final absolut?

Aș zice că imaginea Oanei, alergând pe munte, nu dezvăluie o lume închisă, ci fixează un punct, o situație în care se contopește efortul fizic cu spiritualitatea, ritmul pașilor ei devenind parte dintr-un ansamblu profund, aproape magic. Fiecare linie desenată de parcursul ei montan conturează, în același timp, o operă de artă ordonată, coerentă, pe care o putem admira ca pe un exemplu de forță creatoare, dus la extrem. Asemenea unui meșter vrăjitor, ea și-a asumat cele mai dificile provocări numai pentru a demonstra că poate transcende limitele aparent imposibile.

Evident, cunoașterea superioară rezidă din acel echilibru perfect între efort și inspirație, de care doar un artist poate să se folosească drept ghid, după un divin model. Iar dacă traseul străbătut de Oana pare un itinerar artistic, o călătorie spirituală către ceva cu totul dincolo de timp, atunci cunoașterea pe care ea o transmite miilor de admiratori este, de fapt, mărturia vie a transformării efortului în artă pură, nu doar o lecție despre curaj, perseverență și autodepășire. La urma urmelor, un artist adevărat, asemenea unui alergător de top, este un vizionar neobosit care își recunoaște menirea superioară prin faptul că transformă fiecare provocare într-o operă de artă vie.

Opera de artă vie reprezintă acea manifestare profundă a echilibrului dintre trup, minte și spirit, în care fiecare pas înainte devine o expresie autentică a conexiunii dintre om, natură și univers.

Manifestarea văzută a ceea ce nu se poate vedea amplifică ideea de spiritualitate în acțiune, în cazul în care efortul devine o cale de conectare cu energia divină din care emană Muntele. Fiecare potecă ascunde un simbol, așa cum fiecare bibliotecă poartă taine nedescifrate, iar

alergătorul descifrează în ritmul pașilor săi limbajul secret al muntelui.

Mai mult decât atât. Simbolul, conceput numai într-un context ce dinamizează un anumit aspect al imaginii simbolice pe care Oana și-o proiectează, poate fi folosit ca o metaforă ce ilustrează legătura existentă în univers, între ritmul vieții și spirit. Asemenea unui scrib medieval, alergătorul lasă urme care povestesc despre o călătorie interioară: *"Ceea ce se naște din mișcare este ceea ce inima a cultivat în taină"*.

Source: https://neculaifantanaru.com/manifestarea-vazuta-a-ceea-ce-nu-se-poate-vedea.html

Manifestul alb al solidarităţii

On Aprilie 18, 2009

Impune propriul tău model de urmat, transmiţându-le oamenilor un mesaj care să corespundă sistemului lor de credinţe şi valori.

Doctorul Jaques Merey, ştiindu-se responsabil de felul în care se vor desfăşura evenimentele din Franţa anului 1972, s-a adresat mulţimii adunate în piaţa primăriei, acolo unde consiliul de apărare delibera în permanenţă:

- Cetăţeni, ştiţi foarte bine că oraşul Verdun este cheia Franţei. M-aţi văzut în focul de astăzi, şi să ştiţi că nimeni nu m-a obligat să mă duc acolo; expunându-mi viaţa pentru acest oraş, mi s-a părut că voi fi mult mai îndreptăţit să vă spun ce aşteaptă Franţa de la voi.

Franţa aşteaptă de la voi un mare act de eroism; ţineţi piept duşmanului opt zile şi veţi da astfel timp Parisului să organizeze apărarea, şi veţi salva patria, şi veţi avea dreptul să puneţi următoarea inscripţie pe stema oraşului: „Franţa recunoscătoare Verdunului".

*Apăraţi-vă, eu voi fi în aceeaşi primejdie ca şi voi şi, dacă va fi nevoie, voi muri împreună cu voi. **

Leadership: Cât eşti de flexibil la nivel de implicare în atingerea unui ideal de echivalenţă între libertate şi asumare, când în locul voinţei tale se impune voinţa unei lumi care se prăbuşeşte?

Acest discurs simplu, dar admirabil prin stilul plin de fermitate şi de însufleţire, a dat roade demne de tot respectul, fiindcă le-a atras oamenilor atenţia asupra acelor lucruri elementare, dar esenţiale, pe care se sprijină şi se ghidează o naţiune. În marea lor majoritate oamenii pierduseră din vedere ceea ce era mai important: unitatea. Însă acest discurs plin de încredere şi vitalitate a sădit în ei un nobil sentiment de putinţă, de recunoştinţă pe care trebuie să o aducă ţării.

Ştii preţul a tot ce pierzi şi a tot ce câştigi prin încercarea de a le impune oamenilor acele convingeri care fac loc unei deschideri către un orizont diferit, mai apropiat de un ideal comun care să ducă la un parteneriat care să dureze, un parteneriat care să aibă drept scop derularea de acţiuni în beneficiul intereselor comune?

Leadershipul este precum o lumânare care arde între tine şi ceilalţi oameni, luminându-te într-o parte pe tine, dar în cealaltă parte pe ei. Pentru ca ea să lumineze şi să emane căldură trebuie reziste cât mai mult timp aprinsă.

Ca să creezi relaţii bune cu oamenii trebuie să te conectezi la ei şi să întreţii „lumina" care îţi reflectă convingerile sincere şi corecte, acea lumină dătătoare de speranţă, de curaj şi de energie după care aspiră toţi, şi să te concentrezi cât mai mult asupra ei, încât să o menţii întotdeauna vie, şi chiar să o sporeşti. În cuvinte mai simple, trebuie să-i determini pe oameni să conştientizeze necesitatea şi utilitatea acceptării viziunii tale şi a mesajul pe care îl transmiţi.

Leadership: Eşti pregătit să-ţi supui voinţa unei lumi care se relevă doar în anumite

condiţii de observaţie a lecţiilor de viaţă, încât aceste lecţii de viaţă să te înveţe mai multe despre tine însuţi?

Ai toate socotelile făcute? Singura cale de a micşora distanţa care te desparte de ceilalţi oameni este să-ţi exprimi ataşamentul şi admiraţia faţă de ei, prezentându-le adevărul prin prisma propriilor tale percepţii vizavi de ceea ce este urgent şi important de înfăptuit, oferind acea perspectivă unică, încurajatoare, care să le acapareze în cea mai mare măsură atenţia.

Dar trebuie să ai întotdeauna socotelile făcute pentru clipa în care trebuie să ieşi la rampă şi să te faci ascultat. Fii sigur că oamenii ştiu ce te mişcă, intuiesc ceea ce gândeşti şi ceea ce aştepţi de la ei, fii sigur că ei te cântăresc, cu măsura lor, neobişnuită, pe care e greu să o cunoşti. Dacă mesajul pe care îl exprimi cu însufleţire nu corespunde sistemului lor de credinţe şi valori, dacă el nu corespunde criteriilor după care ei îţi evaluează aptitudinile şi îţi măsoară caracterul, şi, în sfârşit, dacă mesajul tău nu se încadrează în zona lor de interes sau în zona lor de viziune, atunci vei da greş în încercarea ta de a impune model tău de urmat.

Ce trebuie să înveţi ca să te supui acelor lecţii de viaţă capabile să evidenţieze noi perspective despre tine însuţi? Ţi-ai pregătit spiritul şi voinţa încât să-ţi observi viaţa în condiţiile unei inegalităţi între şanse şi drepturi? Despre asta este vorba aici: despre atitudinea ta raţională de a te orienta spre valorile şi realităţile lumii din jur, care-ţi dau garanţia că vei rămâne ceea ce eşti şi vei evolua spre ceea ce trebuie să fii. Iată ce-a învăţat Jaques Merey de pe urma încercărilor întâmpinate în timpul vieţii:

Singurul mod de a te orienta spre ceea ce contează cu adevărat când vine vorba de tine însuți este să accepţi schimbarea pe care nu ai vrut s-o faci vreodată.

Manifestul alb al solidarităţii evocă motivaţia ta pentru a crea şi a dezvolta relaţii bune cu ceilalţi oameni pe baza convingerilor şi valorilor comune. Mesajul pe care îl transmiţi oamenilor este hotărâtor pentru reuşita ta, şi a lor. Dacă el nu este mobilizator, atunci nu are valoare, oamenii nu se vor solidariza cu tine în numele unui ideal măreţ.

Aşa cum prezentarea mărcii unui produs trebuie să fie creativă şi distinctivă pentru a putea atrage atenţia clienţilor – tot aşa mesajul pe care îl transmiţi oamenilor cu scopul de a-i uni pentru o cauză nobilă trebuie să fie distinctiv, să sune credibil, să nu fie contrar opiniilor lor şi să se conformeze, în măsura posibilului, adevăratelor lor valori şi aspiraţii, argumentând necesitatea implicării.

Concluzie: Liderul trebuie să fie un model de urmat şi în acest scop el trebuie să acorde o atenţie deosebită la tot ce înseamnă un model pentru ceilalţi. Pornind de la ţinută, moralitate, limbaj, compasiune, comportament, mod de comunicare şi până la exemplul personal în diferite acţiuni, totul este cântărit, măsurat şi evaluat, „unităţile de măsură” fiind diferite de la om la om.

Exemplul personal constituie de cele mai multe ori elementul esenţial care mobilizează oamenii, fără a omite însă şi puterea cuvintelor şi a mesajelor transmise acestora. Din îmbinarea lor armonioasă, liderul poate câştiga noi susţinători şi în acelaşi timp poate mobiliza masele de oameni spre atingerea ţelurilor.

*** Notă:** Alexandre Dumas – *Doctorul Misterios* , Cartea Romaneasca Publishing, 1973.

Source: https://neculaifantanaru.com/manifestul-alb-al-solidaritatii.html

Mânuitorul de suflete

On Februarie 15, 2010

Direcţionează cu precizie emoţiile oamenilor, astfel încât ei să perceapă caracteristicile leadershipului tău la o intensitate mai mare.

Sunt zile care veşnic îţi vor rămâne întipărite în memorie. Îmi voi aminti vreme îndelungată, cu mare limpezime şi plăcere, acea zi frumoasă din copilăria mea. Aveam vreo 13 ani, eram în vacanţa de vară, iar prietenii mă convinseseră să merg cu ei la un spectacol de iluzionism, spectacol care, vă mărturisesc cu toate sinceritatea, m-a fascinat în mod deosebit. Permiteţi-mi să vă povestesc pe scurt reprezentaţia cea mai reuşită a marelui iluzionist.

Magicianul îşi scoase mantia neagra şi-o lăsă jos. Îşi chemă asistenta, o tânără înăltuţă cu un trup suplu şi agil, o legă la ochi cu o eşarfă în aşa fel încât să nu poată vedea nimic, apoi o rugă să se întindă pe masa special pregătită. Magicianul închise masa într-un anume mod, transformând-o într-o ladă. Numai capul, mâinile şi vârful picioarelor i se puteau vedea.

Undeva în spatele scenei, în umbră, se zărea silueta unui bărbat al cărui chip întunecat era cu neputinţă de desluşit. După câteva momente acesta îşi făcu apariţia, aducând cu sine şase săbii de oţel foarte ascuţite. Magicianul luă una dintre săbii şi o ridică deasupra capului cu vârful în jos.

Leadership: Te confrunţi cu o realitate din care faci parte doar atunci când domneşte unitatea dintre ideea desprinsă dintr-o grandioasă expunere a experienţei şi imaginea din spatele a ceea ce comunici despre tine?

După cum lesne se poate înţelege, numărul acesta trezise în noi, spectatorii, un sentiment puternic de curiozitate. Dorinţa de a vedea situaţii cât mai bizare ni se îndeplini. Cuprinşi de agitaţie, eram gata pentru ceea ce trebuia să urmeze. Îmi dădusem seama privindu-l pe magician, înţelegând tăcerea întretăiată de trăsăturile sale nervoase, ca în el se petrecea un lucru ciudat. Probabil avea mari emoţii, sau poate asta dorea să ne facă pe noi să credem.

Magicianul stătea neclintit, triumfător, ca un înger al răului, cu sabia ridicată deasupra capului asistentei şi a lăzii în care ea era închisă. După o lungă pauză, cu putere şi cu o hotărâre neclintită, el implantă sabia într-una din găurile din dulap, special construite. Vârful sabiei păru că trece prin corpul fetei şi ieşi pe partea cealaltă a lăzii. Dar ea, cu faţa spre noi, zâmbea, fără ca pe chip să i se vadă cea mai mică urmă de emoţie, îşi mişcă mâinile ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Noi, cei din public, dimpotrivă tremuram cu toţii.

În scurt timp şi celelalte cinci săbii fuseseră implantate în ladă şi aparent în trupul fetei, fără ca aceasta să păţească nimic. Mai apoi fata a fost eliberată din dulap. Am aplaudat cu toţii. A fost un număr de iluzionism spectaculos. Iar atunci când nu eşti obişnuit cu un asemenea spectacol, el îţi poate da emoţii puternice.

Autenticitatea o trăieşti în momentul când accepţi o provocare, dar este dată de imaginea pe care ţi-o asumi în taină, în spatele a ceea ce comunici despre tine.

Cheia succesului unui iluzionist stă în arta de a face spectacol, în puterea si în dexteritatea mâinilor sale, în felul în care îşi construieşte iluziile şi în îndemânarea cu care acestea sunt puse în scenă. Numai dacă reuşeşte să creeze o atmosferă de încordare, de emoţie şi sugestibilitate oamenii se vor putea bucura de misterele pe care el le creează. Interesul

oamenilor de a viziona spectacolul este cu atât mai mare cu cât iluziile create sunt mai bine realizate.

Dominanţi, încrezători, hotărâţi să câştige, înţelegând foarte bine firea omenească, şi deţinând tehnicile ce stau la baza iluziilor optice, acustice dar şi psihologice, iluzioniştii reuşesc să creeze spectacole de neuitat inducând publicului o stare de inhibiţie ce afectează percepţia realităţii. Esti jumătate artist, jumătate maestru?

Făcând uz de şarmul personal, adoptând o atitudine curioasă dar şi jucăuşă în acelaşi timp, şi folosind metode numai de ei ştiute de inducere în eroare, reuşesc să-i atragă negreşit pe toţi oamenii de partea lor. Ei găsesc întotdeauna o cale de a obţine ce vor, creând acea atmosferă electrizantă de mister şi miracol. În termeni populari, ei au prăjitură pe care n-o găseşti oriunde şi din care oamenii doresc să se înfrupte cu nesaţ.

Leadership: Îţi iei riscul de a-ţi asculta instinctul și de a accepta o provocare fără a te limita doar la rolul de promotor al enigmelor din care te simţi a fi compus?

Cine este cu adevărat interesat să-şi dezvolte abilităţile de leadership poate învăţa nespus de multe lucruri de la un iluzionist, mai ales cum să atragă şi să reţină atenţia oamenilor. Şi asta pentru că iluzioniştii sunt singurii care reuşesc de fiecare dată sa capteze interesul şi emoţiile oamenilor, stabilind la nivel emoţional o legătură directă şi strânsă cu ei prin contactul vizual, făcându-i să trăiască totul la o intensitate mai mare.

Iluzioniştii domină complet situaţia, legătura cu oamenii, direcţionându-le cu precizie atenţia, percepţiile, emoţiile, gândurile cum doresc şi unde vor ei, spre realitatea pe care ei o creează. Ei sunt cei mai buni manipulatori din lume, singurii în stare să-i controleze şi să-i coordoneze totdeauna pe oameni după propria lor voinţă.

Pentru a atinge nivelul maxim de succes în leadership, trebuie să-ţi creşti nivelul de eficienţă, să vii în întâmpinarea nevoilor oamenilor, să răspunzi cât mai eficient dorinţelor acestora, făcând tot ceea ce e necesar pentru a obţine rezultatele dorite.

A accepta o provocare fără a te limita doar la rolul de promotor al enigmelor înseamnă să redefineşti modul în care eşti perceput ca unic conţinut al cunoaşterii cele mai înalte, când cauza reală a acestui fapt sălăşluieşte în distincţia precisă între "miracol " şi "impostură".

La fel cum un iluzionist talentat, executându-şi reprezentaţia impecabil reuşeşte să intre în mintea oamenilor şi să le stârnească interesul tot mai tare, tot mai mult – tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să comunici viziunea ta celorlalţi, să-ţi pui amprenta asupra lor, dându-le de înţeles că eşti un om foarte creativ, că te gândeşti la viitorul lor şi al organizaţiei, impunându-ţi ideile, credinţele, viziunile, propriile puncte de vedere, dând leadershipului tău o nuanţă electrizantă, depăşind ceea ce pare imposibil, bucurându-i cu "magia" ta.

Dacă oamenii nu sunt eficienţi, înseamnă că nu ai reuşit să-ţi impui propriul model de leadership, înseamnă că nu ai reuşit să le captezi atenţia şi să te faci ascultat, înseamnă că nu ai reuşit să le direcţionezi cu precizie emoţiile astfel încât ei să perceapă caracteristicile leadershipului tău la o intensitate mai mare.

Un lider talentat se aseamănă în multe privinţe cu un iluzionist, dar nu trebuie confundat cu unul. Profesia unui iluzionist este înşelătoria, iar ca lider nu-i poţi duce pe oameni pe o pistă greşită, căci dacă o faci, vei fi în cele din urmă părăsit.

Leadershipul este numărul de magie care cucereşte nu prin suspans şi efecte bine construite, ci prin naturaleţea admirabilă cu care îţi afişezi poziţia dominantă şi ambiţia neîngrădită de a furniza senzaţii dinamice într-o atmosferă de neuitat.

Mânuitorul de suflete, în sensul bun al cuvântului, este acela care reuşeşte să strângă oamenii în jurul lui şi să-i orienteze în direcţia aleasă de el, captându-le întotdeauna atenţia, menţinându-le timp îndelungat interesul treaz, iar aceştia, conştientizând locul şi rolul lor în angrenajul care trebuie, să funcţioneze perfect pentru atingerea scopului propus.

Direcţionează cu precizie emoţiile oamenilor, astfel încât ei să perceapă caracteristicile leadershipului tău la o intensitate mai mare.

Source: https://neculaifantanaru.com/manuitorul-de-suflete.html

Mânuitorul perfect al metaforelor

On August 23, 2014

Autoevaluează-ţi experienţa regulat, exersând meticulozitatea necesară pentru materializarea viziunii tale.

Atunci când se filma scoaterea directorului fabricii pe un cărucior, Serghei Eisenstein a voit să folosească o metaforă, asemuind pe director cu o broască râioasă. Regizorul a cerut broasca, filmarea a fost oprită. Toată lumea a plecat într-o expediţie disperată spre iaz, în căutarea unei broaşte.

Un recuziter a fost nevoit să intre, în acea friguroasă zi de octombrie, până la brâu în apă. Totul se dovedi însă inutil, căci Eisenstein refuză toate broaştele care i se aduceau. Le găsea prea mici, ori nu-i plăcea cum arătau. Se aduceau broaşte după broaşte, dar refuzul erau categoric: „Nu merge ! E mică ! Prindeţi alta ! ”

Cineva plecă până la grădina zoologică, dar nici acolo nu se găsi nimic potrivit. Până la urmă broasca fu găsită. Dar prea târziu, se întunecase şi broasca trebui iar aruncată. Lumea se enerva, dar Eisenstein rămânea implacabil. Ceea ce-l interesa era realizarea ideii sale, nu dificultăţile ce se iveau în calea ei.

Întâmplările acestea evoca meticulozitatea regizorului atent la cel mai mic amănunt necesar pentru materializarea viziunii sale. *

Leadership: Creaţia ta îşi descoperă sensul şi veridicitatea prin intermediul unei viziuni care favorizează modelul „open science” atribuit nerăbdării de a experimenta o viziune ce include rodnicia contextelor de semnificare ale "purei vizualităţi"?

Motivele de dezvoltare a experienţei profesionale, în sprijinul procesului de identificare a noilor practici de creaţie, în sensul putinţei de a cere mai mult de la tine şi de la ceilalţi, sunt lesne de înţeles. La niveluri superioare de gestionare a mesajelor bine conturate, în termeni de folosire a unei vizualităţi de excepţie, puterea de dominaţie a ştiinţei este stimulată în special de patternurile de recunoaştere a unor noi "rarităţi" prin valorificarea "backgroundului" de resurse rare existent.

În ceea ce priveşte adeziunea la artă, rarităţile reprezintă ingredientele de tip „metaforă” sau orice alte forme de exprimare a ideilor, care dau puterea de startup în cadrul proiectelor de inovaţie, puse la dispoziţie de acele împrejurări care are atrag o sporire simţitoare a gradului de promovare a perspectivelor de valorificare a creaţiei. Iar leadershipul se poate materializa prin realizarea practică a unui montaj de excepţie, de tip prototip, cuprinzând ideile, concepţiile şi principiile care stau la baza creaţiei alimentate de viziune.

Vizualitatea pură a unei realităţi exterioare se obţine prin distribuirea elementelor vii care devin integrate într-o imagine artistică relevantă, mai profundă, plină de emorii, dătătoare de fascinaţie sau de fiori, de stupoare sau de melancolie. Cu alte cuvinte, vizualitatea pură se caracterizează prin obiectivitatea relatării unui eveniment întâmplat demult, dar explicat prin propria ta experienţă şi viziune asupra vieţii.

Leadership: Poţi să surprinzi realitatea care se configurează cu ajutorul unor sisteme simbolice corelate cu o viziune care nu se poate debarasa de emoții și inhibiții?

Ştiinţa, ca platformă de continuare a procesului de creaţie datorat în exclusivitate unei minţi luminate, depinde în exclusivitate de elementele noi în structurarea materialului de adaos şi de modalităţile de interacţiune cu factorii de mediu, ce trebuie introduse treptat într-o versiune avansată de evaluare a experienţei şi performanţelor individuale.

Se poate spune că te afli pe drumul de a atinge performanţa în leadership atunci când elementele noi sunt validate de o paletă largă de perspective la procesul de constituire a unei capodopere, a unui model viabil şi exemplar de artă.

Sistemele simbolice, corelate cu o viziune care nu se poate debarasa de emoții și inhibiții, cuprind acele elemente de background care pot însufleţi decorul unor evenimente reale. Iar în leadership, elemente precum "broasca râioasă" pot oferi o perspectivă amplă asupra trăsăturilor de caracter ca: îndrăzneală şi prudenţă, încredere şi îndoială, etc.

Modelul „open science" cuprinde practicile şi activităţile de cercetare, iniţiate şi întreţinute de cei care sunt demni de urmat prin grija care o arată faţă de orice formă de organizare, promovare, materializare a creaţiei impetuos novatoare. Creaţia acestor promotori - veritabili artizani – se bazează şi îşi sporeşte valoarea pe numeroase încercări şi tatonări, ce au menirea de a materializa acea viziune proprie asupra modelului „open science". Aşadar, încercările contribuie eficient la punerea în practică a viziunii, într-o formă inteligibilă, plină de sens, care să fie adoptată de majoritate.

Conturarea unei viziuni este rezultatul curiozităţii de a şti şi de a pune în legătură acele evenimente din viaţa ta care îşi asumă rostul de mecanism de "trecere a vremii".

Mânuitorul perfect al metaforelor este liderul care posedă capacitatea extraordinară de a extrage esenţa a ceea ce creează cu ajutorul viziunii. El găseşte factorii care îi motivează cu adevărat pe oameni să contribuie la consolidarea eforturilor sale. Ceea ce-l interesează pe un asemenea lider este realizarea ideilor sale, nu dificultăţile ce se ivesc în calea lor.

Un lider performant şi ambiţios îşi autoevaluează metodele şi mijloacele de punere în practică a viziunii sale, care trebuie să fie îmbrăţişată şi adoptată de majoritatea susţinătorilor săi. Este un drum greu în care rolul esenţial îl au tatonările şi încercările sistematice care trebuie să fie convingătoare şi să vină în sprijinul unui model de tip „open science".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/manuitorul-perfect-al-metaforelor.html

Marca artizanală a intervenientului

On Mai 01, 2013

Încearcă să anticipezi reacţiile dependente de sensibilitatea oamenilor, astfel încât să poţi interveni în desfăşurarea evoluţiei lor.

Niciun fel de trăire, nicio emoţie, niciun gând nu se agită atât de puternic în retorta existenţei Laurei Quinn pentru a-i reduce resentimentele şi frustrările. Pentru prima oară taifunul schimbării încearcă s-o smulgă din starea de cumpănă în care zăcea de ceva vreme. Relaţia în care este cuprinsă starea ei de funcţionalitate se poate scrie sub forma: sentiment de dispreţuire + stimuli negativi = reacţie adversă.

Adevărul care întristează omul este suferinţa pe care n-o poate accepta ca pe o fatalitate cu totul absurdă. Ştirea pe care i-o aduce domnul Hobbs, aceea că va fi concediată, azvârle o privire mai ascuţită în tenebrele care ascund adevărul, revelând acel dezechilibru, steagul negru al propriei ei deşertăciuni. Viteza reacţiilor de descompunere a materiei însufleţitoare, acţionând asupra energiei de activare a conductorului intrinsec, se accelerează. Într-o clipă zidul care îi conturează personalitatea începe să se clatine.

Laura primeşte cu vădită neplăcere ştirea că cei din conducerea companiei au în plan s-o concedieze. În ea se sfâşie ceva, ca şi cum un organism străin i-ar fi intrat în corp, celulele albe fiind incapabile să mai lupte cu agresiunea virală. Indecizia îi agravează starea psihică. Inima ei recunoaşte disperarea. Stăpânirea de sine, păstrată cu atâta greutate, ca o compresă sterilă pusă pe o rană deschisă adâncă, nu mai poate fi ţinută sub control. Povara demnităţii artificial menţinută îi alunecă de pe umeri. Ciocănelul din inimă se agită, bate tot mai puternic. Gongul care anunţă intrarea în criză se aude tot mai înfricoşător.

Un sistem chimic îşi menţine volumul constant până când se produce o reacţie de ardere. Laura nu-şi mai poate ascunde ura amplificată de vestea tulburătoare. Frământat, micul tiran din ea care le face şi le desface pe toate, nu mai poate să se stăpânească. Erupe cu un efect maxim, pe de o parte paralizant, pe de altă parte iritant şi răscolitor. *"De unde ştii toate astea despre mine? Cum îţi permiţi..?"*

Leadership: Întreaga măsură a valorii tale se axează pe construcţia unei imagini inedite despre sine, exprimată prin conştiinţa unei zguduiri sufleteşti care conţine o cugetare spirituală înaltă?

În acest moment nu o mai recunoaştem nicidecum pe Laura ca o entitate perfectă, ci mai mult ca o făptură de carne de sânge şi de nervi, creată pentru durere şi răzbunare. În ea se trezesc toate formele de protest, de neîncredere, de *awareness,* energia întregii ei fiinţe consumându-se vertiginos. Constantele ei caracteristice A+B, iubirea de sine şi respectul faţă de propria persoană, par că se pierd.

" Eu vreau doar să te ajut. Sunt singurul om în care poţi avea încredere. Iar tu eşti singura fiinţă pe care eu pot conta. Este în joc viitorul nostru. ", îi dă de înţeles domnul Hobbs - el care împleteşte firele prezentului şi viitorului, el care înţelege particularităţile cele mai semnificative ale fiinţei ei, legile de desfăşurare a evoluţiei ei, cu aceeaşi siguranţă de sine cu care un chimist stabileşte legile de desfăşurare în timp a reacţiilor chimice.

Cugetul ei neliniştit, dar totodată supus unei forţe spirituale înalte, are de-a face cu un soi de evadare dintr-o viaţă tristă şi pustie, continuând să o atenţioneze: "Fii mult mai mult decât eşti acum, fii mult mai deschisă la alternative şi dezvăluie-te ca un act de apărare în faţă

oricăror suferinţe".

O conştiinţă spirituală înaltă este învelişul unei personalităţi hotărâte şi neînduplecate, care reuşeşte să facă posibile anumite lucruri, prin auto-actualizarea mentalităţii faţă de posibilităţile viitorului.

Leadership: Poţi să trăiești totul din uimirea faţă de victoria unei gândiri axată pe analiza destinului, în care Ego-ul se dezvăluie ca o tentativă de a aduce echilibru relaţia dintre ceea ce ţi se oferă şi ceea ce poţi lua singur?

Îndrăznind să acţioneze asupra ei cu o altă forţă de reacţie de aceeaşi mărime şi direcţie, dar de sens contrar, domnul Hobbs ridică un măreţ edificiu psihic şi emoţional, incomparabil cu nicio altă construcţie din structura ei existenţială. Pentru ca Laura să interacţioneze cu gruparea funcţională rămasă liberă în ea, neatinsă de fasciculul neliniştii absolute, el încearcă să-i reducă drastic suspendarea psihică condiţionată de conversia fiinţei ei de la valoarea *true* la *false.*

La mijloc e vocea cea mai profundă, lăuntrică, care-i şopteşte Laurei, arătându-i calea de mijloc. Acum, mai mult ca niciodată, ea trebuie să evadeze din starea imuabilă care o încearcă, înainte ca sufletul ei să se precipite în prăpăstiile cele mai întunecoase ale nepătrunsului. Să transforme total reactantul X în exces care în cursul reacţiei de nervozitate tinde să-i epuizeze resursele. Să se adapteze la noi stimuli antigenici, şi prin anticorpii produşi să se apere de propriile ei decizii şi gânduri negative. Să nu facă cumva ceva necugetat.

Păşeşte înainte, Laura ! Păşeşte fără nicio ezitare pe calea bucuriei şi a fericirii depline ! Victoria gândirii ei asupra destinului are ca reper contestarea oricărui regret pentru faptele ce urmau să vină, lipsa oricăror scuze, oricăror scrupule. Dar totodată, când domnul Hobbs îi întinde o mână de ajutor ca să-şi schimbe cursul destinului, ea acceptă orice risc, fiind conştientă că acţionând singură, sau fără să calce pe jarul unei idei pline de certitudine, nimeni nu-i poate garanta o anumită stabilitate necesară performanţei de a se autosuşţine financiar.

Leadership: Îţi poţi face din scopul propriei dezvoltări personale garanţia unei dispoziţii sufleteşti care să conţină o cugetare spirituală, aşteptare şi speranţă, în concordanţă cu relaţia dintre consecinţe şi pedeapsă?

Schimbarea omului depinde în mare măsură de leadershipul pe care îl exercită intervenientul. Prin retuşuri şi adaosuri de elemente străine el poate modifica sensibil caracteristicile aliajelor din care e format omul, cu o scădere mică a rezistenţei lui. Aşa cum mărturisea oratorul profesionist John Fuhrman, *" un leadership de succes vine din disponibilitatea de a face la început ceva incomplet sau incorect, a suporta consecinţele, apoi a ajusta şi a relua – până când faci totul bine ."*

Aşadar, intervenientul trebuie să vadă omul nu ca pe o fiinţă de sine stătătoare, capricioasă şi dominatoare, nici ca pe un obiect de inventar dat spre folosinţă la preţul de achiziţie, ci mai degrabă ca pe o fiinţă formată dintr-un conglomerat de calităţi care trebuie scoase la iveală.

El poate să-şi lămurească propriile îndoieli în privinţa capacităţilor sale de producere a schimbării, îşi poate demonstra vulnerabilitatea speranţelor cu privire la rolul formativ al leadershipului practicat, în condiţiile în care se dovedeşte totuşi că, în realitate, oamenii nu resping incursiunea lui în viaţa lor.

Laura Quinn a avut nevoie de domnul Hobbs pentru a-şi construi o altă viaţă, un alt viitor. Dispoziţia ei sufletească conţinea o cugetare spirituală, aşteptare şi speranţă, în concordanţă cu relaţia dintre consecinţe şi pedeapsă: "Efortul omului de a măsura tăria caracterului său constă în depăşirea acelui moment în care regretul îşi lasă o amprentă grea asupra vieţii sale."

Adevărata încercare a voinţei omului de a se schimba este viaţa pe care o trăieşte între îndoială şi regret, cu rațiunea că singurul absolut al evoluţiei sale îl constituie motivul unei fapte din care are doar de profitat.

Marca artizanală a intervenientului are pretenţii de premium, fiindcă intră mai greu în faliment. Reprezintă emblema celui mai iscusit lider, fiind o valoare ce nu poate fi "copiată" sau "furată" de către competitori, o caracteristică suplimentară care îl ajută să înţeleagă particularităţile cele mai semnificative ale omului şi legile de desfăşurare a evoluţiei lui.

Ca să interveni în desfăşurarea evoluţiei oamenilor, încearcă să anticipezi reacţiile dependente de sensibilitatea lor. Străduieşte-te să transformi total reactantul X în exces care în cursul reacţiei negative tinde să epuizeze resursele acestora. Îndrăzneşte să acţionezi asupra oamenilor cu o altă forţă de reacţie de aceeaşi mărime şi direcţie, dar de sens contrar, încât să ridici un măreţ edificiu psihic şi emoţional, incomparabil cu nicio altă construcţie din structura lor existenţială.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/marca-artizanala-a-intervenientului.html

Marea compoziţie a trăirii din priviri

On Mai 09, 2021

Ceea ce trăieşti prin intermediul creaţiei tale este ceea ce priveşti la tine ca în urma trecerii fireşti în sânul naturii.

Toată arta mea constă în a vedea ceea ce nu se observă. Şi dacă ceea ce este preţios şi aflat la vedere nu se observă întotdeauna prea uşor, intrând mai amănunţit în analiza unei creaţii a naturii, unică prin delicateţe şi fineţe, ei bine acest lucru se datorează opticii false prin case se priveşte problema frumosului, de care n-aş putea să fac abstracţie niciodată.

Concomitent cu vederea vibrantă, plină de culoare, se instituie şi punctul de vedere, cu desăvârşire adevărat, al noţiunii catalizatoare de atenţie "Senzavisandhy", adică o adevărată măiestrie în imitarea Naturii Mame, de care trebuie să ţin cont când sunt prins sub efectul artei, adică în afara timpului şi a spaţiului finit.

Pentru mine, frumosul este expresia unei priviri aruncate asupra unui spirit întrupat al naturii, cum este trandafirul "Double Delight", acea privire cu care începi să înţelegi totul, pe care pictorul o numeşte *Vissorthute* şi pe care sculptorul o numeşte *Atissdivheva* , însemnând unul şi acelaşi lucru: transpunerea aspectului fizic într-o reflexie a universului meu interior.

Priveşte numai acest trandafir, admiră frumuseţea lui. Observă-l prin ochii artistului, cu acea sensibilitate a firii care-ţi îngăduie să trăieşti mai intens sentimentul de armonie, de împăcare cu tine însuţi şi cu tot ce te înconjoară. El pare să radieze acea neasemuită scânteie hărăzită de vraja artei care transformă orice punct dominant al privirii într-un cadru liber al formei şi al liniei.

Leadership: Felul în care înţelegi legătura dintre artă şi creaţie este o reflectare a stării tale lăuntrice în conştiinţa unei realități exterioare spiritului uman?

Pentru o clipă, trandafirul a dispărut din faţa ochilor mei. Pesemne este înzestrat de la natură cu puterea de a se face nevăzut. Ce înseamnă asta? Poate că arta îndeplineşte şi alte funcţii decât capacitatea de a observa, fiind totodată legată de simţul interiorităţii (cel mai mult luat în considerare de creatori), trecând peste realitatea imediată sub forma unei realităţi superioare. Spre deosebire de simțul ideal al depărtării, prin care dobândim un rezumat superficial al realității.

Când un element al naturii dispare din raza vizuală, abia atunci sfera interiorităţii noastre se lărgeşte, fiindcă nu ne mai rezumăm la partea materială, ci la partea spirituală. Aşa se explică faptul că i-am respectat întotdeauna dorinţa trandafirului de a rămâne nevăzut şi nu mi-am imaginat niciodată că ar fi avut vreun motiv anume să se ascundă de privirile mele curioase.

Învăţând arta de a rămâne nevăzut, ascuns în celelalte 180 de grade pe care oamenii nu le pot percepe vizual, el şi-a putut transforma absenţa într-un mod de a influenţa percepţia privitorului, nu doar de a fi plăcut din punct de vedere estetic, ci de a fi simţit din punct de vedere spiritual într-o retragere, departe de lume.

Iar o învățătură cheie a marii cunoaşteri este aceea de a-ţi educa acțiunile încât să rămâi nevăzut, omis din câmpul vederii lumii, precum un trandafir care îşi închide petalele pe timpul nopţii, pentru ca apoi să se deschidă şi să dea naştere unor senzaţii mult mai intense în timpul zilei. Tot ceea ce cunoaștem în privința ochilor, trebuie să cunoaștem și în privința

privirii lor, căci ceea ce place privirii sunt ochii cunoscători.

Când privesc trandafirul, liber, stoic, plin de bună mireasmă tăinuită, încerc să privesc lumea prin ochii sinceri ai unui pictor care îşi redesenează cu îndrăzneală viaţa. Dar când trandafirul stă ascuns în întunericul unei vorbe care nu-şi simte menirea, în întunericul unei minţi ce nu tânjeşte după cunoaştere, în întunericul unei lumi însingurate şi fără credinţă, atunci ţi se deschid ochii îndeajuns de mult încât să cauţi mai mult în tine răspunsul la vechea întrebare: "Cine sunt eu cu adevărat?"

Leadership: Această remodelare a percepţiei sinelui transpus într-un simbol al fidelităţii faţă de cunoaştere, necesită transfigurarea minţii tale spre recunoaşterea creaţiei din perspectiva fundamentului ei spiritual?

Uită-te la ceva la care nu te poţi uita, şi încearcă să surprinzi ceea ce nu se poate surprinde. Te vei regăsi în universul meu, atât de îndepărtat de alte universuri, demn numai de o privire prudentă care îşi caută adevărata măsură în adâncimea unei tăceri infinite, a unei mărturisiri rămase fără glas.

Uită-te bine la ce vezi, şi chiar de nu vezi nimic, măcar fă-o ca şi când ai vedea. Sunt mereu asemenea unui roman în care eu sunt personajul principal. Uneori nu am milă faţă de mine însumi, mă pierd în uitare, alteori dovedesc o oarecare indulgenţă în înţelegerea faptului că uitarea nu este îngăduită unui creştin. Şi chiar dacă din tot acest naturalism se naşte un dramatism, ceva tot mă apropie de artă.

Da. Vorbesc cu mine însumi ca şi cum aş trece printr-o poartă strâmtă. În toate se află o decantare a trăirilor, ca într-o purificare a emoţiilor care modelează reprezentarea unei finalităţi a naturii în forma unui trandafir, finalitate care se află în relaţie subiectivă cu facultatea mea de cunoaştere a unui spirit întrupat al naturii.

Şi dacă tot nu mă poţi vedea, surprinzându-mi ochii aţintiţi spre cer, spre lună şi spre soare, atunci mai bine este să nu mă vezi deloc sau niciodată, pentru ca tăcerea mea să nu ajungă până la tine, şi nici să se reîntoarcă la mine.

Aşa este. La un moment dat, cu toţii privim spre universul creaţiei, toţi vrem să trecem prin viaţă ca un trandafir prin întunericul nopţii, nevăzuţi şi totuşi prezenţi într-o manifestare de anvergură, în ipostaza unui personaj fantastic care trece dintr-o realitate în alta, dintr-o minte în alta, dintr-o scenă în alta, dintr-o încarnare în alta, dintr-o atmosferă relaxată într-o expoziţie inedită.

Am ales un cuvânt foarte sonor legat de această experienţă: *Quinthaoss* , adică simțul inconștient al sentimentului de "EU SUNT", fără vreo îndoială.

Fundamentul spiritual al unei creaţii este dat în principal de un sentiment înălţător: "Eu sunt parte dintr-un întreg care a fost împărţit în părţi egale, şi din care trandafirul reprezintă unitatea de măsură a sufletului solidar cu fiinţa divină".

Marea compoziţie a trăirii din priviri este un mod de comunicare şi relaţionare dintre un activator emoţional şi un suprarealist de natură clasică. "Cred că ne vom înţelege de minune", mi-a spus trandafirul. Se vede clar că întreaga lui fiinţă nu emană indiferenţă...

Aşadar, când vorbesc despre conştiinţa unei realităţi exterioare spiritului uman, am în minte un exemplu excelent de empatie şi sensibilitate pe care natura mi-l pune la dispoziţie pentru

a-mi reflecta personalitatea, diferitele stări, capriciile, sinele, dispoziţia..

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-compozitie-a-trairii-din-priviri.html

Marea cunoaştere nu este pentru oricine bântuie fantomatic pe Google

On Martie 10, 2023

Judecă singur şi nu accepta pur şi simplu părerile altora, fără să le fi analizat cu discernământul propriu.

Să se înţeleagă bine un lucru. Cei care ştiu cu adevărat tehnologia web nu sunt utilizatorii de internet care realizează căutări pe Google. Mai vezi câte unul care, folosind operatori Google, reuşeşte să găsească informaţii diferite pentru realizarea vreunui amărât proiect de licenţă. Nu sunt nici aceia care au în minte doar Word şi Excel, şi li se pare că-s mari informaticieni, cu toate astea nu sunt în stare să realizeze cap-coadă un website.

Toţi aceştia se comportă ca nişte fantome fără sarcină electrică care au impresia c-au înţeles electricitatea. De fapt, marea cunoaştere nu este pentru oricine bântuie fantomatic pe Google în miez de noapte în căutarea unor "lumi de dincolo".

După părerea mea, cei cu adevărat cunoscători, cei care ştiu cu adevărat tehnologia web, sunt doar programatorii care ştiu să apeleze din cod funcţii API, cei ce ştiu să folosească în cod formatele specifice (JSON, XML), cei ce deţin cunoştinţe de advanced tracking, DataSocket, inspect elements, iframe, SDK, qR, js, etc. Aceştia sunt la nivel avansat în ceea ce priveşte realizarea propriilor aplicaţii în Python sau Go, Java, C++, Ruby, Kotlin, Swift, Erlang, Elixir, etc.

Important este să recunoşti dacă eşti un amator sau un profesionist, un debutant sau un expert. Şi până când nu reuşeşti să faci singur, cap-coadă, o amplă aplicaţie în cod care să funcţioneze bestial, nu te poţi numi informatician. Iar teoria este egală cu zero dacă nu ai realizat ceva practic de unul singur.

Leadership: Creaţia la care te raportezi poate să schimbe rezultatul progresului tehnico-ştiinţific într-un context care instituie o unitate și autonomie suficientă sieși și, totodată operativă prin sugestie?

Ieri după-amiază, domnul **Răzvan A. T.** a intervenit şi şi-a exprimat punctul de vedere, aproape în dezacord cu părerea mea:

"Fără niciun un atac la persoană dar ai aruncat cu denumiri ale unor tehnologii şi limbaje, unele neavând nicio legătură între ele sau cu topicul postării făcând o salată anapoda. Dacă ai vrut să impresionezi cu "dicţionarul" tău, poate reuşeşti să o faci doar în faţa celor care habar n-au despre tehnologii şi limbaje de programare.

În faţa celorlalţi care ştiu ce înseamnă tot ce ai înşirat, este absolut hilară postarea ta în contextul pe care ai vrut să îl creezi. Este patologică situaţia, aşa se pare. În mod normal aş râde dacă era un show, dar având în vedere cum stau treburile chiar mi se face milă şi realizez că era mai bine să nu comentez."

Neculai Fântânaru:

"Am precizat eu pe undeva că denumirile sau limbajele au legătură între ele? La modul general, ele au legătură cu tehnologia, dar între ele sunt diferite. Absolut diferite. Fiecare cu părticica lui.

Nu văd nimic impresionant la postarea mea, dar poate tu ai văzut ceva impresionant, eşti liber să zâmbeşti. Dar între timp, să ne spui dacă ai un website. Sunt curios ce aplicaţii ai făcut şi ne poţi arăta, încât să învăţăm mai multe de la tine."

Leadership: Trebuie să te confrunţi cu faptele brute ale realităţii înainte să te crezi mai mult decât eşti de fapt?

Aurel Vasilescu:

"Ce pot să spun. Am citit ceea ce a spus domnul Neculai Fântânaru. Cred că este o postare cu adevărat plină de inspiraţie, mind blowing, realizez acum cât de puţine ştiu despre internet, web, excel, şi cam atât..."

Neculai Fântânaru:

"Nu inspiraţia a fost intenţia postării mele. Ci o atenţionare. Trebuie să te confrunţi cu faptele brute ale realităţii înainte să te crezi mai mult decât eşti de fapt.

Ştii cum e cu inspiraţia, Aurel? De exemplu. Te uiţi la filmul Rocky, îl vezi pe Stallone iarna cu un buştean în spinare alergând zile, săptămâni întregi, la temperaturi de -10 grade. Şi spui c-ai să încerci şi tu, şi vei reuşi să ajungi ca el.

Acum, ghiceşte câţi au ajuns ca Rocky. Niciunul, nu-i aşa? Dar ai văzut vreodată pe cineva care aleargă cu un buştean în spinare în plină iarna, zilnic? Pe nimeni, nu-i aşa?

Asta-i treaba cu inspiraţia. În realitate, lucrurile stau complet diferit de cum le vezi prin filme. Trebuie să te confrunţi cu faptele brute ale realităţii înainte să te crezi mai mult decât eşti de fapt."

Leadership: Inspiraţia care îi motivează pe ceilalţi poate să fie în acord cu scopul sufletul tău, plecând de la premiza că ceea ce tu vezi la tine nu pot vedea alţii la ei înşişi?

Răzvan A. T:

Mi-am dat seama de ceea ce ai vrut să subliniezi încă din prima ta replica şi am ales să ignor până acum, dar de amorul artei îţi pot spune că nu ai găsit lucruri despre mine din cauza unuia dintre următoarele motive:

1. Nu am un destin legendar ca tine, but hey, cum ne-am mai diferenţia dacă am fi toţi legendări ca tine? În special în leadership. Mă gândesc că tu l-ai inspirat pe Elon Musk în decizia sa legendară să cumpere Twitter.

2. Nu am scris 1200 de "articole" şi 6 "cărţi" pe un blog personal şi este de notat faptul că absolut tot internetul s-a simţit eclipsat de lucrările tale, lucru care i-a făcut pe oameni să se abţină de la a face recomandări către articolele şi cărţile tale din sfera digital artistry cu referinţe către legendarul Rocky.

Invidia asta.. ne macină ca societate.. Dar cum ai zis şi tu, nu poţi fi legendar fără sacrificii.

3. Nu ţi-ai urmat propriul sfat din postarea de mai sus şi mai ai ceva până ajungi acolo.

Acum te rog să mă scuzi, mă duc să prind primul avion spre Laponia ca să alerg zile şi săptămâni la -10 C ca Rocky, aşa cum ai sfătuit mai devreme.

Îmi doresc să ajung ca Rocky. Sper să fiu ca Rocky. Dar oare au buşteni în Laponia? Sper să nu devin Moş Crăciun în schimb...

Leadershipul este distincţia absolută a unei creaţii concepută pentru a străluci, şi aceasta creaţie este reprezentată de accesul liber la informaţii. Menirea liderului este de a fi exponentul întregii creaţii.

Marea cunoaştere nu este pentru oricine bântuie fantomatic pe Google, ci pentru cine depune eforturi intense pentru a face o schimbare, mai mică sau mai mare, în marea lume a internetului. Până la sfârșitul anului se vor schimba atât de multe în sfera științei.

Unii vor fi cu un pas înaintea tuturor. Își vor intensifica eforturile pentru a inova în sfera științei, oferind constant noi perspective, noi abordări, noi creații. La alții nu se va vedea nimic. Nimic, nimic, nimic. Absolut nimic. The Nothing is everywhere...but You don't have to be Nothing.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-cunoastere-nu-este-pentru-oricine-bantuie-fantomatic-

Marea Împărăţie

On Ianuarie 15, 2017

Plutește drept înainte spre a întâlni ceea ce te împlineşte şi îţi dă un sens.

Am avut dintotdeauna un puternic sentiment de predestinare, din acela care te reprezintă până la punctul maxim al valorii absolute, însoţit de o eternă căutare – de la tentaţie la deznodământ – a ceea ce nu ştiam cum se împlineşte, dar pe care aşteptam cu nerăbdare să-l înfrunt. Nu puteam să continui să cred în întâmplare, mai ales că multe din viaţa mea păreau să depăşească măsura coincidenţelor dintre desfăşurarea evenimentelor şi scenariile atât de des închipuite. Era cazul să experimentez o nouă imagine, o abordare a conceptului: *"Go Forward in the future, and never go back ! "*

Certitudinea existenței mele, pe care o vânasem atât de frenetic de-a lungul anilor, şi sensul pe care încercam să îl dau acestei certitudini, era datorat conștiinței unei anumite superiorităţi, sub forma visului, care reuşea să revină în propria-mi responsabilitate de a acţiona fără teamă şi fără de prihană, asemenea sângelui care se întoarce la inimă prin vene, circulând fără niciun fel de obstacol.

În contextul vieţii celui ce cunoaşte totul şi compune totul, a maestrului alchimiei care compune şi descompune în magicul lui creuzet elementele aflate în fuziune, s-a dat mai întâi de toate proba ambiţiei de a conduce o expediţie ce se va păstra multă vreme în memoria timpului.

Expediţia, despărţirea de lume, făcută după toate regulile unui compromis semnat cu mine însumi, crezutul într-un Dumnezeu creator impersonal în timpul refugierii mele într-o stare de contradicţie, fără să ştiu încotro să-mi concentrez eforturile, era începutul unui refuz acordat temporarului, sarcinii de a rămâne neschimbat în faţa unei oglinzi rotunde *that reflects the true visage of the perpetually youthful protagonist* . Numai călătoria *into the unknown of darkness* a reuşit să mă maturizeze.

Mirror, mirror, on the wall ! Who's the overpowered playable character inside the vortex core of Life?

Leadership: Ești pregătit să învingi ceea ce ai fost nevoit să descoperi singur, pe măsura coincidenţelor dintre desfăşurarea evenimentelor şi scenariile atât de des închipuite de mintea ta şi ascunse înlăuntrul fiinţei tale?

Nu credeam că mă voi vedea străbătând calea plină de ridicol a lui Don Quijote, către marele vis, catapultat într-o lume a poveștilor unde totul devine verosimil şi autentic, lovindu-mă de şocul experienţei deciziilor pline de cutezanţă, ca un acrobat care sare fără plasă de siguranță în virtutea consecinţelor nefaste. Luptând cu irealităţi de genul morilor de vând, trecând prin ipostaza de înger căzut, agent al resentimentului şi al negaţiei, am reuşit să-mi mobilizez chiar ultima suflare de oboseală, pentru că și suferința are sens prin faptul că poate fi îndurată.

Să accept particularismul a ceea ce este doar permis, silit să fiu atent la distanţa care îl desparte pe rege de supus, *without the strengh of nerve which forms a hero* . Să îndur fluctuaţiile tensiunii vocii lăuntrice, ce-mi repeta într-una că lumea nu mai ascunde decât iluzii, în corelare cu frecvenţa lor de vibraţie, fără să caut să ascult sunetul timpului care trece prin materie. Asta a însemnat „să înving ceea ce am fost nevoit să descopăr singur ! "

Era tot mai iritabilă prezenţa şocurilor slăbiciunii mele faţă de receptoarele acelor legi umane ce aveau ca rezultat constatarea contrarietăţii unei gândiri care încerca, involuntar, să apere puritatea unei noi părţi din viaţă. Toate suişurile şi coborâşurile, destinul mi le montase în paralel cu efortul de a le atribui un sens, fără posibilitatea compensării corespunzătoare a celor mai rapide variaţii de putere - puterea unei trăiri virtuoase, din perspectiva moralei care dublează orice act valoric şi specific, aprofundând însemnătatea manifestării superioare a voinţei.

Lumea este doar plată, gândeam eu. Ulterior am constatat că este rotundă, la fel ca oglinda care mă reflecta.

Leadershipul se înscrie în înfruntarea unei duble expuneri: mai întâi te expui unei experiențe care ți-ar putea complica viziunea asupra lumi și apoi te expui unei căderi în gol acolo unde ar trebui să fii mai tare.

Leadership: Eşti îndeajuns de ambiţios să duci prezentul în memoria viitorului, sub semnul gloriei de a fi mai mult decât o fiinţă trecătoare?

Închipuiţi-vă un om fără un viitor strălucit, *an unknown being* , dar care își descoperă pe la jumătatea vieţii puterea de a schimba viitorul prin exercitarea responsabilă a voinţei. Priviţi-l pe Magellan, şchiop şi împiedicându-se mereu, cu toate astea demonstrând lumii că fapta cutezătoare se împlineşte prin urmărirea constantă a unui ideal înscris în lozinca *"Reuşeşti sau Mori"* . Şi priviţi-l pe Columb, existând numai prin dorinţă, traversând Oceanul Atlantic, urmărind o himeră care părea să nu se materializeze niciodată.

După cum un pictor genial reușește să creeze din nimic o capodoperă, tot astfel ei au dat rostului căutării lor un sens gravat pe granitul istoriei lumii, ceva nobil, o şoaptă scurtă în tăcerea veşniciei: gloria descoperirii !

Şi să nu uităm felul în care celebrul scriitor, Ştefan Zweig, caracteriza ambiţiile puternice: *"În adâncul unui suflet mare trăieşte dârz spiritul neliniştit de cercetare. Dacă a pus o dată un gând stăpânire pe un astfel de om, dacă îl obsedează până în ultima fibră a gândirii şi a simţirii sale, atunci se produce într-însul o neîncetată febră lăuntrică. Un gând viu nu vrea niciodată să trăiască şi să piară într-o singură fiinţă muritoare. El cere spaţiu, lume, libertate. De aceea bate pentru el ceasul în care ideea lui vitală încearcă să năvălească dinlăuntru în afară, asemeni unei aşchii dintr-un deget infectat de puroi, asemeni pruncului din trupul matern, asemeni fructului pârguit de coajă. Un om înzestrat cu patimă şi trufie nu va răbda în cele din urmă să gândească el singur ideea lui vitală. În mod irezistibil va trebui să ceară ca în sfârşit lumea toată s-o împărtăşească alături de el."*

Leadershipul este o demonstrare a ideii despre cine ești în privința a ceea ce poți să înfăptuieşti, pe care toată lumea o împărtăşeşte alături de tine.

Şi amintiţi-vă cuvintele Domnului, care de 2000 de ani străbat inima marilor descoperitori: *"Dacă vrei să ajungi la Marea Împărăţie, lasă totul şi urmează-mă pe mine ! "* Căci, realmente, trebuie să porneşti într-o expediţie lungă, s-o înfrunţi cu îndârjire pentru a obţine victoria totală în lupta cu "diavolul fricii" şi să te ții cu dinții de ceea ce vrei să duci mai departe. Acesta este privilegiul Îngerilor, să existe în ambele dimensiuni: a vieţii şi a morţii, în faţa oricăror experienţe.

Marea Împărăţie este consecinţa directă a unei expediţii de succes. Este echivalentul marii revelaţii la care se ajunge numai prin eforturile Prometeice, este simbolul ambiţiei unui colos în înfruntarea unei lumi necunoscute și amenințătoare.

Ea corespunde Graal-ului găsit de Percival, această nestemată uitată care cuprinde tot ce-i mai bun din om, o formă de absolut, focul zeiesc, rolul unităţii de măsură pe care o ai de oferit universului. Este rezultatul căutarii profunde a aspectului satisfactiei vieţii, ce te aduce aproape de împlinirea la care tot timpul ai visat. Este simbolul exteriorizării manifestării voinţei, făcută cu intenţia de a crea, modifica sau stinge raporturile cu lumea. Având ecou spre însuşirile calităţilor omeneşti înăscute, dar trecute sub aripa proiectoare a clipei care se naşte şi se pierde totodată în "negura vremii".

Meritul fiecărui mare descoperitor, din orice domeniu, este că are curajul să se îndepărteze de lume și să pornească într-o călătorie în mijlocul unui ocean neexplorat. Şi fiecare astfel de cuceritor de noi teritorii, sub imperiul ambiţiei puternice ce se distinge prin statornicie, va fi permanent inspirat în călătoria sa de cuvintele pline de har pe care Regina Isabela i le-a adresat lui Cristofor Columb înainte de ultima lui expediţie, hotărâtoare:

"Pluteşte drept înainte, şi dacă pământul pe care îl cauţi nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va crea într-adins pentru a-ţi răsplăti îndrăzneala."

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-imparatie.html

Marea Provocare A Leadershipului

On August 11, 2018

Încearcă să introduci o nouă măsură a realităţii fără să te îndepărtezi de rolul pe care îl joci în susţinerea emancipării unei sfere alternative de influenţă.

Eram un idealist plin de vervă, mereu în căutare de lucruri noi şi interesante, pierdut într-o viziune complet puerilă și îndreptată în direcția complet opusă a ceea ce reprezintă realitatea. Într-un fel, păream a fi încadrat în spaţiul de creaţie al unui artist vinovat de refuzul de a accepta ceea ce este evident.

Asemănător figurii oarecum inversate a lui Hamlet, dar fiind tot rob al unor sentimente care nu-mi aduceau decât frământări şi un necontenit zbucium de-a lungul vieţii, începeam să văd lumea prin ochii unui magician care invocă duhul puterii nemărginite, dar nu mai reuşeşte să-l facă să dispară.

Aşadar, eram captivul propriei suferinţe izvorâtă din imaginaţia unui artist de a recrea o lume, dar unul privit din perspectiva unui magician al riscului sau a unui alchimist, aflat undeva între viaţă şi dispariţie. Era o suferinţă dulce, reflectată doar pe ecranul conştiinţei, una care dezvoltă abilităţile cele mai utile şi mai căutate la un om: luciditatea de a mă delimita de restul lumii şi capacitatea de a face show pe scenă prin conţinutul de stranietate tulburătoare, oferind experiența trăirii unui spectru larg de senzaţii.

Vă invit acum la deschiderea unui spectacol minunat. Intră 40 de tipi cool pe scenă, înghesuiţi într-un spaţiu destul de restrâns, şi exclamă cu entuziasm la unison: "Noi, actorii, facem jocurile ! "

Apoi, de nicăieri, apare un individ necunoscut, dar cu o strategie genială, demnă de un magician redutabil. Într-o secundă, el mută atenţia spectatorilor în altă direcţie, lăsându-i pe actori cu gura căscată în mijlocul scenei.

Leadership: Poţi să valorifici aspectele interpretative ale rolului tău prin acea exemplaritate a existenţei trăită prin mijlocirea unei vrăji care risipeşte orice putere de împotrivire?

Dacă încă nu v-aţi dat seama, prefer magia în locul actoriei, oricât de multă suferinţă implică acest demers. Trista separare de ceilalţi artişti învinsă de forţa miraculoasă de sugestie, de-a dreptul hipnotică, demnă de un veritabil showman.

Un singur adevăr impunându-se aici cu toată evidenţa: există un om suprarealist care nu are limite în ce privește asocierile elementelor compoziționale și oferă o libertate totală de expresie. El nu este un artist oarecare, în speță din specia expiraților care cu greu pot convinge publicul, ci este spectrul unei puteri de creaţii unice prin vigoarea ei susţinută şi prin multilateralitatea ei ameţitoare.

Mi-ar plăcea să-mi concep leadershipul ca o vizită inedită în universul unui intelectual al vizualului, lăsând imaginea unei fiinţe supranaturale şi atemporale să se manifeste în voie. Spectatorii mi-ar putea detecta prezenţa, dar numai în absenţa imaginii care mă reprezintă cu adevărat. Ei nu ar putea interfera cu mine decât printr-un “Who’s there?”, întrebarea cu care începe Hamlet, ce nu-şi va căpăta pe deplin înţelesul decât atunci când va fi reluată de un Horatio: “What are you?”

Leadership: Îţi rezervi dreptul de a-ţi judeca propria prestaţie în funcţie de imaginea pe care o compune realitatea unei forme de artă care îşi modifică abordarea în acord cu normele unei reprezentaţii de excepţie?

Frumuseţea şi importanţa magiei constă în faptul că nu trebuie să dai nimănui explicaţii vizavi de iniţiativele tale, chiar dacă toată lumea încearcă să-şi explice misterul apariţiei şi dispariţiei tale. Involuntar, spectatorii îşi vor arunca ochii spre cele ce se află imediat de partea cealaltă a scenei, acolo unde se află marea provocarea, acolo unde se ascunde formula unei parabole rupte parcă din universal unui labirint fără ieşire.

Îmi dau seama, scriind aceste rânduri, că v-am convins deja să vă formaţi o imagine despre mine. Dar niciunul din voi nu ştiţi, de fapt, cine sunt, cum arăt, şi unde mă aflu. Îmi voi proteja secretul cu o meticulozitate obsesivă, ca pe un atu în tehnica montajului unui eveniment secundar, sporind misterul unei puteri magice ce se proiectează în memoria voastră că o recunoaştere a unei realităţi imposibile.

Nu este absurd să se pretindă că o existenţă imaginară ar putea constitui o existenţă reală? Căci, nu este câtuşi de puţin vorba de a imagina o metodă lesnicioasă pentru a concepe o realitate aparte şi pentru a stabili o deosebire convenabilă, ci de a şti ce este realitatea aceasta din care descinde rolul omului în orizontul misterului.

Magia în leadership are ca avantaj principal libertatea de a decide în vederea păstrării sau nu a unei existenţe cuprinsă între "who's there" şi "who are you", concretizată într-o imagine care încinge imaginaţia, reproducând realitatea unei puteri superioare.

Marea Provocare A Leadershipului constă în a-ţi dezvălui adevărata identitate lăsând ca lucrurile să se releve în timp, fără să fii grăbit, precipitat sau neliniștit din cauza modalităţii mai puţin vizibilă de a te face cunoscut (ca şi autor al unei creaţii ce poate ocupa planul unei reprezentări "artistice" a realităţii).

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-provocare-a-leadershipului.html

Marea şaradă

On Martie 25, 2010

Leadershipul este arta de a pătrunde în lumea lăuntrică a celorlalți, pentru a ghida transformările exterioare printr-o înțelegere profundă a trăirilor și emoțiilor lor.

În cărțile scrise de J.K. Rowling, există acest personaj Dumbledore, fiind portretizat ca un înțelept bătrân, cu o înțelegere profundă a naturii umane. El poate citi gândurile și emoțiile celor din jur, anticipând adesea evenimentele viitoare. De fapt, Dumbledore nu se limitează la a oferi sfaturi; el manipulează subtil evenimentele pentru a-i îndruma pe cei pe care îi iubește pe calea cea bună. De exemplu, ascunde adevărul despre trecutul lui Harry pentru a-l proteja de durere.

Fiecare om este o şaradă de dezlegat. De aceea trebuie să te autoînzestrezi cu darul celei de-a doua vederi, a vrăjitorului şi a vizionarului, a omului care nu poate ocoli sub nicio formă întreaga complexitate a sentimentelor şi emoţiilor pe care ceilalţi le trăiesc. Astfel încât să poţi să regularizezi orice schimbare în lumea lor lăuntrică, care precede schimbarea lor exterioară. Ca om înzestrat cu descrierea meşteşugită a trăirilor celorlalţi, vei putea să regularizezi orice schimbare în propria lor personalitate, plină de suişuri şi coborâşuri.

Etapele care preced întregul proces al schimbării lăuntrice şi psihice a omului, se succed într-o ordine firească, aproape aceeaşi. Indiferent de tipul, dimensiunea şi forma leadershipului practicat de tine. Însă, necontenit, ca un redactor care redă aidoma întâmplările, străduindu-se din răsputeri să nu adauge nimic, niciun element fals ştirii sale, trebuie să respecţi condiţia obiectivităţii, care, repet, exclude amăgirea provocată de o falsă sau superficială cunoaştere.

Leadershipul regularizează complexitatea sentimentelor interioare, printr-o viziune care anticipează și armonizează schimbările lăuntrice.

Acest lung proces de "dezlegare a marii şarade" îl ajută să-şi calculeze rapid aria de influenţă, cuibărindu-se mai uşor printre dealurile sterpe și mișcătoare, domoale sau abrupte, ale sufletului uman (care pentru cei mai mulţi, stă sub semnul întrebării).

Dar, nu orice râuri care se varsă în mare formează un sistem fluviatil. Nu orice înrâurire are şi un efect imediat, nu orice lider care îşi varsă idealurile, principiile, valorile în cupa sfântă, plină de neprevăzut a fiecărui tip uman, poate da amploare leadershipului.

Este meritul tău acela de a fi sesizat că oamenii au nevoie de tine, de resursele tale de cunoaştere, de capacitatea ta de a planta în existenţa lor seminţele unor valori care să le întregească personalitatea şi să-i împlinească pe cât mai multe planuri.

Dar pentru ca leadershipul tău să prindă contur, pentru că influenţa ta să aibă efect, trebuie să te bazezi pe tine însuţi în drumul tău spre cucerirea "magiei", tot aşa cum jocul de fotbal se bazează pe aplicarea tacticii. Şi, nu în ultimul rând, trebuie să fii capabil să delimitezi realitatea ta de acea realitate dinamică, în stare latentă sau manifestată de ceilalţi oameni.

Măiestria în leadership se reflectă în abilitatea de a crea un ecosistem în care fiecare individ își poate descoperi și manifesta potențialul maxim, contribuind astfel la o viziune mai amplă a progresului.

Construirea unei campanii de conştientizare a propriilor capacităţi, gestionarea acelei atitudinii care te menţine în contact cu tine însuti, apoi cu ceilalţi oameni, trebuie să facă parte din obiectivele tuturor orientărilor tale.

Un medic, după simptomele subiective, uneori vag definite, determină pe baza unor criterii obiective şi pe baza unui raţionament adecvat cauza bolii şi limita probabilă de viaţă a bolnavului. Tot astfel liderul, ca să se integreze mai uşor în realitatea celorlalţi oameni, ca să-şi facă loc printre ramurile cele mai fine şi mai subţiri ale existenţei lor, şi să poată produce schimbarea totală, sau măcar parţială, trebuie să scoată în evidenţă lumina unei raţiuni care să servească drept etalon al măiestriei sale de a conduce şi de a manevra orice situaţie cu maxim de rezultate.

În funcţie de acceptul sau refuzul lor de a-ţi acorda încrederea, de a-ţi pune sau nu la dispoziţie toate resursele necesare dezvoltării lor, îţi vei putea pune în lumină calităţile reale de lider. Nu uita că cei care şi-au desăvârşit leadershipul, aceia care au reuşit să urce pe culmile cele mai semeţe ale sufletului uman, şi care apoi au avut curajul să coboare în abisurile cele mai ascunse ale adevăratului caracter care defineşte esenţa morală a omului, numai aceia au atras suficiente "bile albe". Numai aceia au înţeles cum se creează, cum se controlează "magia".

Concepţia care stă la baza realizării "magiei" se bazează pe experienţa de a te recunoaşte dependent de dorinţa de exteriorizare a trăirilor interioare.

Marea șaradă se referă la descifrarea adevăratei naturi a omului. Asta, mai ales în cazul când întâmpinăm dificultăți în înțelegerea profundă a trăirilor celorlalți, deoarece fără această înțelegere, orice încercare de a ghida transformările lor exterioare rămâne superficială.

Statistica rece a celor mai fine emoţii, puternica voinţă de a percepe şi de a transmite cele mai fine subtilităţi, toate elementele declanşatoare emoţionale, mentale, psihologice - de la cel mai mic gest, de la cea mai mică frântură de idee morală, până la cele mai vii sentimente de recunoştinţă, de comuniune şi fidelitate - toate aceste etape creatoare, de descătuşare a potenţialului uman – sunt indispensabile liderilor.

Adevărata natură a omului nu poate fi probată, nici privită cu uşurinţă ori cu indiferenţă ca într-o oglindă, ca un scop final. Iar cunoaşterea sa, evoluţia sa în timp, în lunga perioadă de formare trebuie să fie simultană cu însuşi actul devenirii sale. Momentul când îşi ridică aripile iscusinţei şi destoiniciei spre înaltul cer al desăvârşirii. Sau momentul în care îşi renegă înaltele valori şi se pierde în spatele unui orizont lipsit de speranţă, ca un fum în zdrenţele de nori.

În cazul leadershipului, vom avea tot timpul de-a face cu "darul celei de-a doua vederi", adică, chiar dacă nu ne simțim complet pregătiți să ne conformăm cerințelor situației, nu vom putea ocoli sub nicio formă întreaga complexitate a sentimentelor și emoțiilor pe care ceilalți le trăiesc.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-sarada.html

Marea ştiinţă a minţilor iscoditoare

On Iulie 18, 2013

Stăpâneşte bine materia din care se constituie leadershipul, stabilind noi punţi de legătură cu elementele principale care stau la baza implementării Marii Ştiinţe.

Trebuia să gândesc un lucru şi în acelaşi timp opusul lui. O lună întunecată peste care se suprapunea un soare de o luminozitate intensă şi stranie. Deci, o comparaţie. Acesta era singurul mijloc de a acţiona asupra materiei şi de a o plămădi în scopuri care mai de care mai diverse. Materia era ca un sistem diferenţial de ordin unu, dar cu mai multe ecuaţii, pe care doar ştiinţa le putea aduce la o formă finală şi completă, cât mai acceptabilă.

În exclusivitate, mă ocupam de tot ceea ce presupunea schimbul de gadget-uri şi informaţii necesare desfăşurării experimentelor ce stăteau la baza elaborării noilor formule de control a Marii Ştiinţe. Aveam senzaţia că îmi câştigasem autoritatea de a stăpâni materia care exista în jurul meu.

Formulele erau un fel de puncte de reper direcţionate strict într-un singur sens, ce ajutau la stabilirea unor noi punţi de legătură cu elementele principale care stăteau la baza implementării Marii Ştiinţe. Folosirea lor necesita cunoştinţe avansate de lucru cu mai multe limbaje de asamblare şi de descriere. Dintre care cel mai des folosit era limbajul schemelor logice şi a pseudocodurilor.

Modificarea lor pe direcţii prioritare, se încadra perfect în idealul generator de noi noţiuni şi adevăruri, cu ajutorul cărora puteam schimba principiile şi definiţiile prevăzute în varianta precedentă de prelucrare a informaţiei. În timp ce delimitarea strictă între două sau mai multe noţiuni, surprinzând diferenţele dintre ele, se concretiza într-un cod de transformare a coordonatelor care determinau apariţia şi funcţionarea unui nou sistem de gândire bazat pe relaţiile multiple cu diverse câmpuri de cunoaştere.

Elementul principal care stă la baza ştiinţei este efectul unei comparaţii care constituie extensia unui nou concept de care s-ar putea folosi Ego-ul pentru a se afirma ca unitate autonomă de reflecţie şi construcţie teoretică.

Am reuşit să dobândesc tiparul mental al celui care a reuşit să atingă numeroase culmi. Mi-am câştigat nebunia prin amuzamentul arătat faţă de formele nostime, multiple şi diverse pe care le producea armonizarea deliberată a gândurilor în relaţie cu informaţia.

În acelaşi timp am deprins însuşirea de a coagula şi de a asigura soliditatea formulelor, ce puteau asigura integrarea cât mai eficientă a informaţiilor într-o schemă cognitivă care putea să faciliteze inovaţia. Dar într-o formă care putea fi absorbită numai de către minţile iscoditoare.

Leadership: Poţi să acţionezi asupra materiei şi să o plămădeşti în scopuri care mai de care mai diverse, luând în considerare aspectul strict individual al blocajului pe care îl creează ştiinţa?

Poţi să gândeşti un lucru şi în acelaşi timp opusul lui? Modificarea cunoştinţelor pe direcţii prioritare se încadrează perfect în idealul generator de noi noţiuni şi adevăruri?

Ceea ce ne interesează pentru a putea arăta cum funcționează mai bine leadershipul, din perspectiva capacităţii omului de a se descoperi pe sine însuşi, este aspectul strict individual al blocajului pe care îl creează ştiinţa. În special atunci când ştiinţa, pentru realizarea mai bună a esenţialului care defineşte omul, nu poate aduce la o formă completă, funcţională şi acceptabilă produsul ei final: uşurarea pregătirii şi garantarea integrării în profunzime a experienţelor şi a tipului de gândire într-un nou context care să avantajeze leadershipul.

Practic, blocajul pe care îl creează ştiinţa are legătură cu modul în care reflectezi asupra unor teme majore din viaţa ta, fără să iei în considerare efectul negativ al folosirii lor într-o formă unitară de reprezentare a realităţii sau de exprimare a ideilor şi stărilor de fapt.

Alegerea stilului de leadership care să te reprezinte, transformându-l în alternative optime, într-un *call-to-action* eficient, este în acelaşi timp o sarcină dificilă dar şi o preocupare interesantă. Iar un reper important în alegerea stilului, implicit sau explicit, care să dovedească ceea ce poţi să realizezi cu ajutorul ştiinţei însuşite de-a lungul timpului, îl constituie "materia" pe care trebuie să o plămădeşti în scopuri care mai de care mai diverse.

Materia este o formă condensată a informaţiilor, datelor, ideilor, strategiilor, schemelor de conexiuni cu alte cunoştinţe dobândite anterior. A noţiunilor pe care le asimilezi sau le dezvolţi în legătură cu alte puncte de cercetare pe care le poţi obţine numai prin experiment. Dar trebuie să ştii să le foloseşti într-o formă convenţională, adecvată creării unui tip de autonomie care să te motiveze să-ţi realizezi vocaţia şi să-ţi creezi propriul tău stil de leadership.

De aceea modificarea cunoştinţelor pe direcţii prioritare trebuie să se încadreze perfect în standardul acceptat de ceilalţi oameni şi necesar înţelegerii, capabil de a genera noi adevăruri, noi idei sustenabile, noi modalităţi de abordare, noi trenduri, noi perspective, noi iniţiative.

Leadership: Poţi să faci un pas uriaş spre o nouă ştiinţă, plasându-te sub influenţa forţei de redefinire a identităţii personale rezultată din sugestia unei realităţi mult prea complexă pentru o înţelegere autentică?

Scriitorul american Kurt Vonnegut, scria într-o opera de ficţiune un lucru important pe care nu l-am putut uita: " *În ciuda creierelor noastre enorme şi a bibliotecilor înţesate cu cărţi, nu ne poate cere nimeni să înţelegem absolut totul.* "

Prin urmare o supraîncărcare cu noţiuni puţin înţelese va determina apariţia efectului de "prea plin", o insistentă semnalare a derutei care poate cuprinde minţile cele mai puţin educate şi formate din societate, ducând la o confuzie de valori, la raporturi antagoniste între cele două părţi "contractante": ştiinţa şi leadershipul.

Răspunsurile la întrebările ridicate de ştiinţă pot dezvălui insuficienta pregătire a individului de a mânui materia ori, poate, ştiinţa este prea sofisticată pentru nivelul lui de înţelegere. De aceea devine presant a se regla în aşa fel raporturile între cele două părţi "contractante", încât efortul să fie justificat şi efectele să fie vizibile şi benefice.

Dacă vrei să dobândeşti tiparul mental al celui care poate să atingă numeroase culmi, atunci străduieşte-te să stăpâneşti materia, stabilind unor noi punţi de legătură cu elementele principale care stau la baza implementării Marii Ştiinţe.

Materia pe care trebuie s-o stăpâneşti este informaţia de care te poţi folosi pentru a indica o comparaţie între un lucru şi opusul lui, cu scopul de a da viaţă unui concept inovativ.

Marea ştiinţă a minţilor iscoditoare nu este determinată genetic, ci se dobândeşte în timp prin antrenarea permanentă a neuronilor – micile celule cenuşii ale creierului nostru. Antrenamentul la care suntem supuşi presupune asimilarea de noi cunoştinţe, în doze mici progresive. Iar în paralel cu dezvoltarea neuropsihică corespunzătoare vârstei, trebuie să ne dezvoltăm funcţiile de analiză şi sinteză, dar şi capacitatea de înţelegere şi de abstractizare.

Trebuie reţinut că orice suprasolicitare prin volumul mare de cunoştinţe şi noţiuni, asimilat într-un timp scurt, nu are de obicei efecte benefice.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-stiinta-a-mintilor-iscoditoare.html

Marea ştiinţă din spatele ştiinţei

On Martie 14, 2014

Continuă să creşti cota de producţie a unităţilor tale de leadership, în încercarea de a da ştiinţei o altă orientare.

Cine ia o eprubetă plină cu hidrogen şi introduce înăuntru un chibrit sau o lumânare aprinsă, va observa că hidrogenul se aprinde şi arde cu o flacără albastră palidă, iar chibritul sau lumânarea se stinge.

Pentru un savant, o asemenea experienţă nu ar putea să constituie un fenomen enigmatic. Pentru mine, însă, constatările acestui experiment nu-mi acordau privilegiul de a fi pe deplin stăpânul propriei curiozităţi intelectuale. Era un supliciu al inteligenţei, o degringoladă de sensuri şi de înţelesuri. Căci totul se rezuma la cum interpretam experimentul, nu atât la partea lui practică.

Ştiinţa înseamnă să transformi informaţiile în acţiune după ce-ai reflectat asupra efectelor lor de lungă durată. Orientarea sistemului de distribuţie a sensurilor rezultate din ajustările experimentelor, teoriilor, ipotezelor şi ideilor exprimate de ceilalţi oameni de ştiinţă, axate pe crearea unor noi forme de gândire care să poată garanta instalarea unor noi cadre de cercetare, nu trebuia să blazeze sau să provoace şocuri în cadrul evoluţiei celui mai important factor de analiză: resursa umană.

A da ştiinţei o altă orientare înseamnă să-ţi îndrepţi atenţia spre o nouă modalitate de a aborda relaţia dintre ceea ce este omul şi acţiunea sa exterioară.

Neîncetat, sondând gândirea esenţială a savanţilor prin selecţia aleatorie şi analiza critică a rezultatelor experimentelor lor, fără a mă debranşa de la sistemul de gândire unanim acceptat, am încercat să prezint noi explicaţii şi să introduc noi concepte care ulterior să fie general acceptate în lumea ştiinţei. Practic, tot ce încercam să redau în scris, în cadrul unei literaturi, prin excelenţă, de sinteză, se referea la săvârşirea unor acte de creaţie constituite în memorabile modele demne de urmat de către toţi cei care voiau să îmbrăţişeze profesia de savant.

Dar nu puteam reuşi acest lucru fără a cunoaşte acel „ *Cum?* ” şi acel „ *De ce?* ” fundamentali în încercarea de a da ştiinţei o altă orientare. Puteam să suplimentez motivația profundă care dădea sens evoluţiei mele, numai valorificând descoperirile celorlalţi *scientists* . Capacitatea de a influenţa o serie de procese asociate cu descoperirile ştiinţifice, cele care fac pașii spre viitor, era în strânsă legătură cu capacitatea de a exprima prin noţiuni abstracte rezultatele obţinute în urma observaţiilor empirice.

Leadership: Maniera ta de a clarifica rolul unei ştiinţe poate să modifice în profunzime maniera de a descoperi o nouă abordare a puterii personale dar şi a puterii la nivelul întregii lumi?

Faptul de a progresa în rolul de descoperitor, în înţelegerea clasică a leadershipului ca o ştiinţă exclusiv cantitativă, dar şi calitativă, asigură avantajele unui status dobândit, nu atribuit, care adăugă ceva greutate la autonomia persoanei şi la confortul intelectual. Puterea personală a unui descoperitor ţine de capacitatea lui de a înțelege concepte abstracte, de a privi departe în viitor, de a extrage informaţii din orice domeniu, de a scoate în evidenţă detaliile cele mai mici ale obiectelor și fenomenelor, ca urmare a necesităţii de a se raporta la un model de gândire exclusivist.

De fapt, întreaga lume are de câştigat de pe urma unui descoperitor, fiindcă el aduce argumente în favoarea abordării unei metode de creaţie experimentală pe care o doreşte împărtăşită prin intermediul poveştii sale de succes. Sau, cum îmi place mie să cred, o poveste de succes este romanul unei creaţii în care ia naştere un univers inedit, o lume cu puternice trăsături reale de acţiune-aventură.

Mijlocul de formare a unei minţi deschise, care nu poate trăi în prezent, ci "aleargă" tot timpul spre viitor, are ca principală caracteristică flexibilitatea, adică posibilitatea de a se adapta fiecărui plan de investiţii în sistemul de producere al cunoaşterii. Sistem ce are ca scop optimizarea funcţionării individuale printr-o întreţinere corespunzătoare a activităţii de cercetare. Tot ceea ce investeşte liderul în munca lui ştiinţifică vine în sprijinul viziunii pe care o propune pentru schimbare.

Ca lider, poţi asigura o permanentă legătura între contribuţiile la progresul ştiinţei şi obligaţiile de plată la bugetul leadershipului, a cărui venit întrebuinţat în practică se îndreaptă spre "Privat", adică spre zona ta de interes, numai dacă încerci să dai ştiinţei o altă orientare. Iar rezultatul acestei orientări depinde numai de întrebuinţarea şi cunoaşterea acelui „ *Cum?* " şi acelui „ *De ce?* " fundamentali formei de control a creaţiei, care îţi stârnesc curiozitatea intelectuală.

Poţi asigura o permanentă legătură între contribuţiile la progresul ştiinţei şi obligaţiile de plată la bugetul leadershipului, ca modalitate de a căuta răspunsuri la întrebările care stârnesc curiozitatea intelectuală?

Bugetul leadershipului cuprinde nu doar convingerile profunde ale omului, ci şi toate acele născociri arbitrare ale minţii sale care analizează în mod raţional şi sistematic aşa-numitele teritorii de inspiraţie, foarte disputate intre candidaţii la trofeul de excelenţă, aprobate sau dezaprobate ca o încercare de a preveni declinul.

Numai o motivație profundă poate să dea sens evoluţiei tale, prin încercarea de a da ştiinţei o altă orientare. Acest lucru poate fi realizat prin valorificarea descoperirilor celorlalţi profesionişti din domeniu. Leadershipul, alimentat de cunoaşterea schimbărilor esenţiale ce au loc în însăşi orientarea şi structura ştiinţei pe care o cultivi, poate fi studiat şi contextualizat numai împreună cu tendinţa de a recepţiona şi a urma modul de gândire al celorlalţi, fără a te supune exigenţelor lor.

În acest caz, **unităţile de leadership** sunt date de acele cunoştinţe solide absorbite din contul experienţelor de creaţie şi cercetare care răspund la întrebările fundamentale ale naturii: " *Cum?* " şi " *De ce?* ". Ele joacă rolul unor cerinţe preliminare în aplicarea leadershipului transformaţional, caracterizat în principal prin existenţa viziunii unice asupra direcţiilor de dezvoltare.

Ştiinţa reprezintă calea de a te face util lumii prin intermediul învăţăturilor extrase din experienţele care ţi-au deschis mintea şi ţi-au răsturnat prejudecăţile.

Marea ştiinţă din spatele ştiinţei desemnează modalitatea particulară de întreţinere a unui leadership performant bazat pe acele *features of content* ale ştiinţei, produse de alţi cercetători în domeniu. Cunoaşterea profundă a trecutului şi prezentului ce oferă posibilităţi de prefigurare a viitorului, sunt necesare pentru a putea aborda ştiinţa într-o manieră creativă şi practică.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-stiinta-din-spatele-stiintei.html

Marea Știință poartă o taină adâncă

On Ianuarie 04, 2023

„Ştiinţa a stabilit că nimic nu poate să dispară fără urmă. Natura nu cunoaşte nici o dispariţie ci numai transformări."

Un prieten tocmai îmi spunea:

"Găsești pe toate drumurile intelectuali, oameni în sutană, elite și nenumărate speranțe. Unul mai răsărit ca celălalt. Dar cum vin, așa pleacă. Toţi. Nimeni nu știe de ei, nimeni nu-și amintește de ei, niciunul nu schimbă nimic peste timp, niciunul nu învinge rezistenţa tuturor formelor materiei (inclusiv moartea)."

Cu toate astea, un singur om (fiul unui dulgher) a rămas de neuitat de atâtea secole, şi încă mai trăieşte şi va trăi tot timpul în sufletul oamenilor drepţi. Cel ce a zis: *"Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele vor rămâne."*

Trecerea la viaţa veşnică se realizează nu atât printr-o continuă asceză şi dăruire de sine, ci printr-o declaraţie de renunţare la ceea ce este trecător sau fictiv. Da, este o metaforă la mijloc, iar această metaforă nu consacră neapărat o analogie între două fenomene, unul cunoscut şi altul necunoscut, ci are unele asemănări mai puţin vizibile cu un om obişnuit, fapt ce instituie tocmai această analogie.

Leadership: Actuala viziune care determină imaginea pentru noua ta viaţă vine ca o continuare a celor anterioare, având ca temă cercetarea sinelui prin prisma unei aspiraţii seculare ce leagă trecutul de viitor?

Tot ascunse sunt şi sugestiile de mare rafinament, inspirate de proiecţiile unei conştiinţe bine determinate care facilitează consolidarea dialogului dintre "ceea ce trece" şi "ceea ce rămâne", astfel încât să pară plauzibilă trecerea de la "ce vreau să fac" la "ce sunt dator să fac".

Acestea sunt şi adevăratele considerente care trebuie luate în calcul pentru a atinge un alt nivel de leadership care explorează în sens pozitiv sentimentul unităţii spiritualităţii: *Keraos Aenigami Epocsed*, căutarea sinelui prin prisma amintirilor, a reperelor vizuale, a faptelor rămase în ciurul trecerii veacurilor.

O singură aspiraţie seculară a avut Mântuitorul, raportată la o viziune care are şi azi puterea de a schimba traiectoria lumii. Şi nu este vorba de dorinţa de a obține privilegii, aspirația de a primi recunoașteri și altele. Mai degrabă, obiectivul lui a fost acela de a se impune ca mijloc de a învinge moartea. Sublim, nu-i aşa? Şi cum învingi moartea? Prin cele trei mari direcţii ale ştiinţei: ***creaţie, descoperire şi inventică.*** Căci numai prin intermediul ştiinţei se pot explica miracolele Mântuitorului, şi de fapt, acele miracole fac trimitere spre sute de ani de încercări menite să schimbe cursul firesc al lucrurilor şi să accelereze evoluţia lumii.

Marea Știință poartă o taină adâncă, și nu oricine o poate dezlega. Reușesc să se facă remarcaţi şi să-şi menţină statutul de "Mântuitor", doar cei cu adevărat merituoși, care au știut să vadă foarte bine ceea ce este foarte greu de văzut. Tot secretul este să știi să vezi ceea ce nu se află la vedere. De altfel, aceasta este cerința de bază în câștigarea credinței. Deci, credința înseamnă în primul rând știință, facultatea de a vedea ceea ce este uneşte invizibilul de vizibil.

Leadership: Poţi să-ţi creezi o viziune centrată pe dualitatea "trece-rămâne" transpusă într-o imagine care nu se anulează de la sine, ci continuă să reprezinte trăirea vieţii din perspectiva unei dependenţe de natură imaterială?

Şi ce la ce se referă Marea Ştiinţă? La instinctul generic care a făcut cu putinţă facerea originală. Este agentul generator de viziuni, idei, perspective, interpretări ale unui intelect care a trăit la o putere superioară nevoia conexiunii cu o forţă universală, constantă.

Mai rămâne de experimentat o viziune centrată pe unitate valorică şi pluralism real, incluzând mai multe tipuri de existenţă, pentru a împărtăşi fundamentele unui raţionament de genul celui proclamat de scriitorul Arthur Ford: *"Tot ceea ce m-a învăţat ştiinţa şi mă mai învaţă încă, îmi întăreşte credinţa într-o continuitate dincolo de moarte a existenţei noastre spirituale."*

Îmi amintesc de finalul filmului, Quo Vadis (2001) când rabinul traversează timpul din vremea când încă romanii erau păgâni, şi ajunge în prezent pe aceleaşi cărări nemarcate, mai puțin cunoscute, rămase intacte de sute de ani.

Scena la care fac referire începe din trecutul Romei, de pe vremea lui Nero. La un moment dat rabinul se opreşte în mijlocul cărării, îngenunchează şi îşi întreabă tovarăşul de drum, uitându-se cu ochi înlăcrimaţi în zarea îndepărtată: *"Vezi lumina aceea mergând în faţa noastră? Ea îmi transmite un mesaj. O să mă reîntorc la Roma pentru a fi crucificat din nou..."*

Apoi, imaginea se mută în zilele noastre, unde, printre mii de clădiri şi locuinţe noi, abia se zăreşte Colosseumul.

Cred că la începutul fiecărei generaţii se va întoarce Mântuitorul, dar sub alt chip, având ca unică menire crearea unei legături spirituale între oameni, sub îndrumarea ştiinţei care cercetează şi cea a respectului care acceptă şi creează. El va fi un apărător al ştiinţei, şi în acelaşi timp un mesager al credinţei.

Şi chiar aceasta este taina marii ştiinţe: să dai consistenţă trăirii tale peste nemărginirea timpului, pornind de la considerentul că tot ceea ce te înconjoară este o plămădire a materiei din care eşti făcut tu însuţi. Căci după cum bine spunea Arthur Ford: *„Ştiinţa a stabilit că nimic nu poate să dispară fără urmă. Natura nu cunoaşte nici o dispariţie, ci numai transformări."*

Dacă vrei să te situezi în planul superior al leadershipului din zona spiritualităţii, trebuie să găseşti firului conducător care leagă trecutul de viitor, sau mai bine zis, încearcă să discerni firul conducător care există pe urmele fiecărei întâlniri cu tine însuţi din alt timp.

Taina Marii Științe vizează trecerea de la un stadiu al evoluţiei, la altul, fără ca omul să-şi piardă calitatea de a fi indivizibil şi unic. Ea se construieşte pe opera artistului, creatorul fiind luat ca un întreg autonom, într-o strânsă legătură cu locul unde îşi poate împlini menirea, unde îşi poate desăvârşi creaţia şi unde se va putea reîntoarce din nou, peste ani şi ani, peste toată frământarea veacurilor...

Simbolurile acestei traversări a timpului sunt în strânsă legătură cu dimensiunea spiritualităţii numai când este vorba de partea imaterială din noi, luând în considerare căutarea sinelui prin prisma amintirilor, a reperelor vizuale, a faptelor rămase în ciurul trecerii veacurilor.

Marea tragedie a secolului 21 cu precădere în România

On Iulie 19, 2023

Descoperă şi experimentează ce înseamnă cu adevărat să fii "avansat", reflectând asupra a ceea ce valorizezi ca şi capacităţi, nu ca şi deficienţe sau lipsuri.

Am încercat să accesez azi BARD (versiunea ChatGPT făcută de Google). Şi, în acest moment, din cele 180 de ţări care au acces la această aplicaţie foarte avansată, România nu are niciun drept de acces. A rămas ultima ţară din lume, ca de obicei, România.

https://lnkd.in/dN-faRKG

De fiecare dată când Google lansează o aplicaţie nouă şi foarte bună, bazată pe introducerea unei noi noţiuni, sunt cel puţin 180 de ţări cărora li se oferă dreptul de acces direct la ea. Iar România, nu doar că este pe ultima poziţie, dar nici măcar nu este băgată în seamă când vine vorba de ultimele tehnologii.

Oare de ce? Ce are ţara noastră plină de oameni culţi şi talentaţi, muncitori, şi cu credinţă în bunul Dumnezeu, de nu ne bagă nimeni în seamă? Au şi românii o grămadă de doctoranzi, toţi merg la biserică, toţi au internet. România are o grămadă de elevi premianţi şi o grămadă de aşa zis studenţi eminenţi, foarte mulţi cu studii în străinătate. Cu toate astea, ţara noastră este atât de departe de occident, mai exact suntem la nivel de "ultima căruţă". De ce ?

Leadership: Eşti ghidat de un sentiment de urgență datorat concentrării asupra viitorului, în încercarea de a te ridica deasupra viziunii limitate pe care o promovează societatea actuală?

Am să vă spun una dintre cauze. În primul rând corupţia de la toate nivelele: oameni dezinteresaţi şi, mai presus de toate, foarte slab pregătiţi în domeniul lor de activitate. Ca să nu mai spun că România este ultima ţară la capitolul informaţii adăugate pe internet. De fapt, românii obişnuiesc să ia de la alţii cât se poate de mult, absorb totul ca un burete, dar nu dau niciodată nimic în schimb.

În toate ţările dezvoltate, aproape toţi studenţii, oameni de afaceri, profesori, au un website cu blog. Zilnic postează lucruri noi. Cantitatea de informaţii este enormă şi nu se rezumă la ştirile din presă, occidentul merge cu mult mai departe de atât.

În timp ce în România, toţi cei care ocupă funcţii importante sunt deştepţi, toţi au diplome şi doctorate, dar habar nu au ce este un BLOG. Dacă iei pe rând orice premiant, orice student, orice cadru didactic, orice om cult, inteligent şi cu atâta experienţă în domeniu, veţi vedea ca 99% nu ştiu ce anume să arate, nu ştiu ce să spună într-un blog.

Leadership: Poţi să observi şi să înțelegi realitatea socială în toată complexitatea ei, fără să produci un sentiment de falsă siguranţă asupra capacitații tale de a rezolva problemele?

Sistemul de învăţământ este plin de parveniţi, indivizi lacomi care nu s-au angajat în instituţiile de învăţământ superior din pasiune, ci pentru beneficii. Niciodată asemenea indivizi nu vor pune accentul pe furnizarea şi propagarea informaţiilor personale, provenite din munca de creaţie, deoarece ei habar nu au ce este creaţia !

Dar avem plagiatori cu căruţa, adică "cercetători", indivizi care culeg informaţii de pe google, le amestecă şi le aruncă într-o lucrare numită Licenţă, Masterat sau Doctorat. Numai anul trecut, anul 2022, şapte miniştri ai Educației au fost acuzați sau dovediți ca fiind plagiatori, dintre cei 24 care au ocupat funcția după Revoluție. Nimeni nu-i cercetează pe ceilalţi miniştrii, pe ceilalţi profesori, deoarece 99% ar fi acuzați de plagiat, şi asta chiar că nu dă bine la imagine.

Este precum vorba, peştele de la cap se strică. Raportându-se la sine, omul se valorizează ca fiinţă morală al cărei scop este atingerea virtuţii. Dar se pune întrebare: oare conducătorii ţării noastre au înţeles ce este virtutea?

Iar Google şi celelalte mari corporaţii din lume care dezvoltă Internetul, au statistici foarte exacte în privinţa României. Degeaba se păcălesc românii unii pe alţii, căci nimeni nu păcăleşte Internetul. Mai ales dacă nu se vede nimic la tine pe internet...

Leadership: Poţi face un apel la introspecție și la o reconsiderare a modului în care te raportezi la aceste aspecte fundamentale ale societății, fără să-ți pui în primejdie integritatea morală și etică?

Marea tragedie a secolului 21, cu precădere în România, este ca 99% din cei aşa zis "profesionişti", nu au un website, nu au un blog personal. De 25 de ani avem internet. Cu toate astea, intri într-o facultate, în orice facultate, 99% din profesori nu au reuşit să adune câteva idei din experiența lor legate de cum poate fi dezvoltat un blog personal. Habar nu au ce să arate, habar nu au ce să spună, habar nu au ce-i cu viaţa lor. Doctoranzi şi post doctoranzi. Pile şi relaţii. Numai papagali şi papiţoi s-au cocoţaţi în tot felul de funcţii, dar rareori să găseşte un creator cu idei înaintate.

Nu v-ar fi ruşine, în secolul internetului, vouă, aşa zis specialişti, să nu reuşiţi să spuneţi câteva lucruri din experienţa voastră în domeniu? Chiar nu observaţi nimic în jur cum se schimbă?

Dacă te crezi profesionist, dar nu ai un website/blog personal acum, în secolul 21, poţi să te duci la culcare, fiindcă pe internet oricum nu exişti, şi nici pentru lumea ştiinţei nu reprezinţi nimic.

Şi ştiţi de ce spun aceste cuvinte, cu atâta amărăciune în suflet? Fiindcă îmi doresc ca ţara noastră să nu mai fie ultima căruţa din Europa. Numai moşnegi şi babe se află la conducerea ţării, la conducerea instituţiilor de stat. Sunt aceeaşi oameni complet învechiţi, epuizaţi, depăşiţi total de realitate. Falşi învăţători, falşi apostoli, falşi profeţi, ipocriţi până în măduva oaselor. Datorită unor asemenea indivizi, ţara noastră minunată este în urmă cu zeci de ani faţă de ce se întâmplă în alte ţări dezvoltate.

Speranţa noastră este că, de la un an la altul, peste îmbătrâniţii noştri (eroi) se lasă tot mai mult întunericul: unii ies la pensie şi sunt uitaţi complet de societate, alţii se duc într-o altă lume, la fel de învechită cum au învechit-o şi pe asta...

Un lider trebuie să fie atent nu doar la aspectele vizibile, ci și la cele ascunse sau ignorate de societate. El poate aduce aceste aspecte la lumină și le poate face vizibile pentru publicul larg, numai prin propria lui contribuţie la conturarea unei viziuni cuprinzătoare asupra dezvoltării durabile.

Într-adevăr, rolul liderului în studierea acestor aspecte de larg interes public, nu este de a observa, de a interpreta și a comunica realitatea socială în toată complexitatea ei, aşa cum

face un creator care lucrează cu fragmente de realitate cotidiană. Ci, mai degrabă, el trebuie să contribuie la o mai bună înțelegere a lumii în care trăieşte și la schimbarea acesteia în bine.

Marea tragedie a secolului 21 cu precădere în România este că oamenii cu adevărat ştiutori şi avansaţ" în diferite domenii nu ajung în funcţiile importante care i-ar putea ajuta să schimbe direcţia (greşită) în care se îndreaptă ţara. Aşadar, înainte de a ajunge să ocupi un loc important într-o instituţie publică, te sfătuieşti să urmezi îndemnul acesta:

Descoperă şi experimentează ce înseamnă cu adevărat să fii "avansat", reflectând asupra a ceea ce valorizezi ca şi capacităţi, nu ca şi deficienţe sau lipsuri. Totodată, reflectează asupra modului în care aceste valori influențează progresul societăţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-tragedie-a-secolului-21-cu-precadere-in-romania.html

Marele Secret (II)

On Iunie 30, 2013

Extinde-ţi căutările pentru a descoperi elementele cheie care îţi condiţionează ştiinţa, fără să te îndepărtezi de propria ta identitate reală.

Desigur. Aspiram la o ştiinţă a inexistentului pur, care s-ar fi putut sfârşi înainte de a atinge culmile înalte ale maturităţii. Era mai mult o rătăcire într-un perpetuu sens giratoriu, atingând pe alocuri note discordante care se îngrămădeau şi creau un mănunchi de raze împletite, înţelesuri şi subînţelesuri imprecise care îmi bulversau mintea. Obligându-mă să iau deseori totul de la capăt, ca unul din acei oameni care încercând să controleze cât mai bine ceea ce transmit altora, se pierd brusc în ceaţă, şi sunt nevoiţi să-şi schimbe abordarea.

Dar, în acelaşi timp, odată cu revelarea misterelor pe care ştiinţa nefundamentată pe deplin, plasată în contextul unui proces alambicat de inovaţie, le recunoştea ca definitorii pentru existenţa secretului, totul căpăta un sens ireal. Totul părea întors într-un underground încâlcit, îmbâcsit de părticele infime, invizibile, de forme şi umbre, de intensităţi diferite. Un underground al unei întunecări a spectrului larg de viziuni şi valori.

Marele Secret se îndepărta de esenţa pe care o simboliza, pe măsură ce mă apropiam de el. Nu puteam lămuri fenomenul în sine, rămas şi astăzi nerezolvat în mare măsură. Concentraţia de esenţă pură, redată prin ecuaţia dublei reprezentări a elementelor care legau posibilul de imposibil, se înjumătăţea dacă teritoriul proaspăt cucerit al secretului nu era stabilizat. Iar eu eram, evident, ademenit de chemarea noutăţii, a senzaţionalului.

Leadership: Te pui în gardă în privinţa unei despărţiri de tine însuţi atunci când întregirea cunoştinţelor şi cristalizarea unei structuri particulare de înţelegere a unui mister surprinzător are ca simptom închiderea ta într-un "iad" privat?

Marele Secret consta mai ales în impresionanta intensitate a relaţiilor care uneau diferite puncte şi forţe de interacţiune, de atracţie sau de respingere, predominante în construcţia de noi produşi de reacţie. Noi adevăruri, noi valori, noi înţelesuri, noi întrebări, într-o formă fin divizată, pe baza unor constatări incomplete şi inexacte, care păreau a scăpa unei explicaţii logice şi plauzibile. Noi simboluri pe care Marele Secret le exploata pentru transmiterea unui mesaj, sau a unei părţi dintr-un mesaj, fără limită de timp.

Cum zicea detectivul Auguste Dupin: " *O identificare a intelectului gânditorului, cu cel al oponentului său.* " Eu şi Marele Secret. Eram responsabil de panoplia de mijloace pe care ştiinţa le furniza conceptelor din spatele tipului de configuraţie a secretului, care nu corespundea întru totul aşteptărilor mele. Instinctiv, sălăşluia în mine o mândrie ascunsă, o voinţă periculoasă care însă nu mă pregătea pentru şocul îngrozitor.

Dar niciun mister nu poate fi elucidat fără un sacrificiu de sine, care să meargă până acolo încât să renunţi la propriile prejudecăţi, lăsându-te invadat de emoţii tot mai intense şi mai greu de gestionat. Precum acel bărbat care s-a izolat în faţa unei lumi pe care nu a putut să o schimbe, eu riscam să nimeresc, pe negândite, în acel cerc de contradicţii care mă împiedicau să întrezăresc luminişul real al propriei mele identităţi.

O despărţire de mine însumi era consecinţa aflării adevărurilor din spatele secretului, fiindcă nu orice libertate de eliberează, fiindcă eforturile cele mai intense te epuizează şi te apropie de gândurile care îţi dau stări de îngrijorare sau frică. Marele secret reprezintă, totodată, forţa care te solicită cel mai mult din punct de vedere intelectual şi emoţional într-un context de

experienţe greu de trecut cu vederea, făcându-te să devii sclavul propriei vanităţi, prizonierul propriilor dureri din timpul creaţiei.

Leadership: Poţi suporta un şah dat propriei tale deveniri care te face să nu mai ştii exact cine eşti, de unde ai plecat şi încotro te îndrepţi, atunci când excesul tău de inteligenţă depăşeşte o anumită limită?

Eşti ademenit de chemarea noutăţii, a senzaţionalului? Dai semne de o rătăcire într-un perpetuu sens giratoriu? Totul căpătă un sens ireal? Simţi că te pierzi într-un underground întunecat? Rişti să nimereşti, pe negândite, într-un cerc de contradicţii?

Marele secret te azvârle cu putere într-un context de apărare a propriei identităţi care se vede nevoită să facă o alegere importantă: ori să se lase ancorată într-un teritoriu lipsit de reguli, specific unei minţi creatoare, ori să se afunde în nepăsare şi, Doamne fereşte, în vicii de tot felul, transformându-se chiar într-un dispreţ pentru viaţă dintr-un exerciţiu natural de înţelepciune. Aici leadershipul se săvârşeşte prin renunţarea la orice pretenţie de despăgubire rezultată din vătămarea propriei integrităţi şi performanţe individuale.

Una din metodele folosite pentru a corecta eventualele defecte sau anormalităţi, minore sau majore, ale leadershipului este de a schimba tipul de configuraţie a ştiinţei tale, zugrăvind cu îndrăzneală o nouă ordine în relaţia dintre limitare şi exces. În urma căreia schimbarea strategiei de atingere a performanţei să nu forţeze atingerea nivelului înalt cu orice preţ.

Ştiinţa unui mânuitor de secrete trebuie să constituie momentul unei încordări a minţii spre a descoperi noi posibilităţi şi conexiuni între informaţii diverse, în niciun caz nu trebuie să lezeze capacitatea unei trăiri de a dărui momente de îndoială faţă de semnificaţia existenţei.

Pentru ca leadershipul să capete un avantaj competitiv în faţa altor modele de leadership, datorită ştiinţei pe care o îmbrăţişezi, trebuie să arăţi că poţi da "şah" propriei tale deveniri. Adică să-ţi limitezi accesul la ştiinţa care nu este în concordanţă cu criteriile de performanţă, în apărarea propriei tale identităţi.

Nu te îndepărta de esenţă, pe măsură ce te apropii de intersecţia cu contrariile materiei intelectuale. La această intersecţie n-ai voie să te opreşti, ci să acorzi prioritate mutărilor de cadre, de la " *dark* " la " *light* ", adică să te desprinzi din acel vârtej al gândirii laterale, dar dezordonate, care pare că te tot urmăreşte şi te trage tot mai în spate.

Leadership: Îţi însuşeşti o ştiinţă care nu se ocupă de relaţiile dintre cauză şi efect, luând în considerare superioritatea obţinută prin ideea de stimulare a minţii spre realizarea lucrurilor măreţe?

Spre a explica diferenţa dintre leadership şi ştiinţă, la modul că efectul negativ al combinaţiei lor poate să fie contrar scopului urmărit – atingerea excelenţei, fără a ţine seama de multiplicitatea determinărilor concrete în înlănţuirea reală a unor idei sau schimbări inovatoare, mai întâi trebuie să luăm în calcul orice mutare cu potenţial de reuşită ce poate ajuta la obţinerea unei superiorităţi în dezvoltarea personală.

O astfel de mutare ar însemna plasarea ştiinţei tale în contextul unui proces de inovaţie, fără să te îndepărtezi de esenţa durabilităţii şi a stabilităţii care te poate ajuta să obţii rezultatul dorit. Desigur, trebuie să fii extrem de sensibil şi prudent la valul de viziuni care trec dincolo de pragul imaginaţiei, deci dincolo de ceea ce îngăduie posibilul şi firescul. Altfel rişti să nimereşti, pe negândite, în acel cerc de contradicţii care te împiedică să întrezăreşti luminişul

real al propriei identităţi.

Creaţia este un lucru măreţ, asemenea unui secret pe care îţi vine greu să-l destăinui. A-ţi însuşi o ştiinţă care nu se ocupă de relaţiile dintre cauză şi efect, deci care poate periclita grav efectul pozitiv al evoluţiei tale, dar şi efectul propriei opţiuni asupra modului în care ai înţeles să îţi susţii punctele de vedere, poate fi considerată nu doar o pierdere de *tempo* , ci mai degrabă factorul prim care condiţionează eşecul.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se deterioreze, atunci extinde-ţi căutările pentru a descoperi elementele cheie care îţi condiţionează ştiinţa, fără să te îndepărtezi de propria ta identitate reală. Elemente precum viziunea şi abordarea unitară, gândirea în imagini, adaosul de fantezie, mijloacele artistice, realităţile minţii, concepţia care prezidează construcţia imaginii, se pot foarte bine preta unei varietăți de reconstrucții și interpretări care pun într-o lumină nouă conceptul de leadership.

Leadershipul este ştiinţa pe care ţi-o însuşeşti ca să arăţi totul despre tine şi realităţile tale, altfel decât în mod tradiţional, încât semnificaţia pe care o dai creaţiei tale să fie aceea de "desăvârşire" sau de "cultură înaltă, elitistă".

Marele Secret constă în a-ţi desăvârşi drumul spre excelenţa în leadership, fără să te îndepărtezi de *punctul terminus* pe care ţi l-ai impus. Înseamnă a nu rătăci prin hăţişul de poteci colaterale care te pot îndepărta de tine şi de scopul tău autoimpus, în deplină concordanţă cu cel care eşti şi cu cei pe care-i reprezinţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/marele-secret-II.html

Marele Secret (I)

On Iunie 28, 2013

Demonstrează-ţi capacitatea de a controla întru totul "superiorul", astfel încât autenticitatea ştiinţei tale să fie validată şi acceptată pe deplin.

Mă apropiam tot mai mult de Marele Secret, dând prioritate acelei forme noi, distincte şi particulare a imperceptibilului. Posibilitatea de a cuprinde într-o singură ţâşnire de gândire acea insesizabilă şi profundă unitate a creaţiei, într-o singură formulă disponibilă în mai multe variante de aplicare a ei, nu mi se mai părea imposibilă. Era oare nevoie să-mi imaginez totul şi să pornesc de la zero? Sau să modelez ideea deja existentă?

Sub acţiunea unor catalizatori de ardere a elementelor, viteza reacţiilor chimice pot creşte foarte mult. Marele Secret, legat de conceptul fundamental al tranziţiei dintre două forţe diferite, asociat materiei care devine lumină, perfect purificată şi redusă la o substanţă mercurială, trebuia să treacă printr-un proces de sublimare al cărei rezultat era cuvântul scris. Mare grijă să nu se evapore, să nu-şi piardă caracterul inefabil !

Dacă totul mergea bine, ar fi trebuit să fie chiar foarte simplu. Nu mă angajasem doar să înţeleg şi să-mi însuşesc codul sursă, să-l posed, să-l domin în întregime cu acea superioritate specifică spiritelor luminate, vizionare, care dau cu uşurinţă paginile timpului la o parte. Ci, într-un anumit fel, îmi rezervasem dreptul de a acţiona în conformitate cu legile şi principiile inexorabile pe care se întemeia Marele Secret. Şi să acţionez pe baza lor. Dar fără să devin sclavul unei încercări de a integra straniul în real.

Leadership: Poţi arăta că interpretarea pe care o dai Creaţiei personale are ca şi corespondent o trăsătură sau un rol important în devenirea ta ca artist al unei lumi nemărginite care se transformă prin tine şi datorită ţie?

Creaţia personală a unui artist este fuziunea între ceea ce ţi se relevă spaţiu vast de aplicare a cunoaşterii şi nevoia propriei filosofii de viaţă de a da un sens lucrurilor care te înconjoară. Trebuia să ţin cont de asta cu orice preţ. Căci probabilitatea de a mă descoperi întru totul şi de a evolua spre ceva superior, chintesenţa forţei din spatele succesului, activul esenţial, cel mai pretenţios al unei transformări de esenţă, care nu se pierde niciodată, era direct proporţională şi influenţată de măiestria de a apăra secretul.

Era un fapt, ceva care se petrecea cu adevărat. Nu mai are importanţă că a fost doar produsul imaginaţiei, o clipă efemeră a unui timp ce l-am experimentat aprioric sub imperiul creierului înfierbântat. Conta doar încercarea de a explica într-un fel inexplicabilul. Şi astfel să ating perfecţiunea. Acest lucru era echivalent cu pătrunderea într-o lume namărginită a fanteziei şi a informaţiilor care contribuie la actul de creaţie, la plăsmuirea unei realităţi paralele şi plauzibile, din care chimia şi fizică reprezentau doar un început de gândire specializată.

După descifrarea codului, care nu era întocmai un joc de scrabble pentru copii, Marele Secret trebuia setat să redea doar acele aspecte esenţiale care mă puteau avantaja, ce decurgeau dintr-o perspectivă singulară a abordării cunoaşterii transcendentale, completă şi obiectivă.

Trăsătura cheie a unui artist este cuprinsă în rezumatul unui roman scris de Umberto Eco: *"Spiritul iscoditor cunoaște, găsește, vede (theorein) asemănări între lucruri îndepărtate."* De fapt, prelungirea la nesfârşit a unei interpretări originale care să se aplice în mod specific unor înţelesuri subtile şi tainice, era dorinţa mea nemărturisită. Ea reprezenta cucerirea viitorului meu triumf în materie de artă, răsplata satisfacţiei maxime pe care o producea

direct sau indirect posesiunea si utilitatea Marelui Secret.

Leadership: Mecanismul tău de ghidare spre excelenţă intră în congruenţă cu construcţia ştiinţei tale văzută drept sens major al unei existenţe care pendulează între cunoaşterea axată pe "ceea ce este ascuns" şi cunoaşterea axată pe revelaţia unei lumi pe care n-o credeai posibilă?

Acorzi prioritate acelei forme noi, distincte şi particulare a imperceptibilului? Devii sclavul unei încercări de a integra straniul în real? E nevoie să-ţi imaginezi totul şi să porneşti de la zero? Sau să modelezi ideea deja existenţă?

Ca să ajungi la nivel superior de leadership, mai întâi trebuie să-ţi aduci ştiinţa la un nivel adecvat, şi, de ce nu, la un nivel necunoscut până în acel moment. Forţa de a tinde spre deplina dezvoltare şi apoi spre excelenţă, asaltează zidurile groase ale incertitudinii care îţi încarcerează potenţialul de a deschide noi direcţii de gândire. Aceasta este forţa care fascinează şi atrage, stimulând orice viitor lider spre adevărata cunoaştere şi putere.

Un nivel superior al leadershipului se obţine prin producerea unei revelaţii despre om, despre adevărurile care îl condiţionează să se raporteze la cadrul general al unei lumi aparte, astfel încât el să înfăţişeze imaginea unei creaţii complexe şi sofisticate, care îşi doreşte răspândirea unei poveşti de viaţă de care nu te mai poţi despărţi.

Aşa cum şahul dublu se produce atunci când figura descoperitoare dă şah la rândul ei, tot astfel trezirea unei noi forme de „a fi" se produce prin descoperirea propriei valori, în călătoria spre triumful cunoaşterii care prilejuieşte trecerea spre excelenţă, un promiţător debut în arena lungă a evoluţiei.

Pentru ca identitatea şi raţiunea ta de a fi să fie găsite şi exploatate la maxim, mai întâi redirecţionează-ţi eforturile spre realizarea, într-un mod cât mai desăvârşit, şi în acelaşi timp cât mai fiabil, a unei anumite "superiorităţi" în ceea ce priveşte navigabilitatea prin intersecţiile cunoaşterii. A acelei cunoaşteri nesecate, necesare pentru a face faţă efectelor factorilor latenţi ai evoluţiei ce se acumulează în timp.

Creatorul care îşi duce opera la alt nivel este artistul unei fabuloase imaginaţii în baza căreia sunt posibile anumite "extended moments of true self" într-un demers de constituire a unei viziuni care ascunde realitatea vieţii de fiecare zi sub forma simbolică a unei realităţi misterioase.

Expertul internaţional în materie de leadership, John Maxwell, spunea într-o carte: " *Am învăţat cum să-mi păstrez atenţia asupra lucrului principal, şi asta mi-a schimbat cel mai mult viaţa.* "

Se observă, deci, această necesitate a liderilor de a se rezema pe un suport stabil, de a se sprijini pe un perete solid aidoma unei stânci. Adică de "lucrul principal" - Marele Secret - ştiinţa de care trebuie să ţii cont cu orice preţ. Căci probabilitatea de a te descoperi întru totul şi de a evolua spre ceva superior, chintesenţa forţei din spatele succesului, activul esenţial, cel mai pretenţios, care nu se pierde niciodată, este direct proporţională şi influenţată de nivelul cunoaşterii tale.

Tranziţia dintre vechi şi nou, din structura ştiinţei pe care trebuie s-o dezvolţi mai departe în toate direcţiile, dând naştere originalului, zugrăvind o nouă realitate, oferind o orientare clară şi coerentă pentru dezvoltarea viitoare a leadershipului, trebuie să fie lipsită de ambiguitate.

Momentele extinse ale sinelui adevărat scot în evidenţă acea parte a vieţii în care toată experienţa se întrevede în modul în care abordezi tema unei creaţii filosofice, sistematice şi originale, din perspectivă a ceea ce nu este observabil la prima vedere.

Aceasta este etapa iniţială, care te pregăteşte pentru trecerea la etapa următoare a procesului de evaluare, care să îţi fie favorabilă, şi care îţi poată permite accesul deplin la "codul sursă" al creaţiei tale.

Încercarea de a explica inexplicabilul, revizuirea înţelegerii bazate pe studiu şi reflecţie, născocirea unor răspunsuri, formarea unei alianţe neîntrerupte cu un fond precis de interpretări şi argumente facile, sunt câteva din formele de popularizare a ştiinţei. Care cauzează, bineînţeles, clădirea mai lesnicioasă a unei noi unităţi de producţie a gândirii, care o va înlocui pe cea veche, devenită prea strâmtă şi prea rigidă.

Dacă vrei ca autenticitatea ştiinţei tale să fie validată şi acceptată pe deplin de ceilalţi oameni, mai întâi demonstrează-ţi capacitatea de a controla întru totul realitatea pe care ei o trăiesc zilnic. Adică apropie-te pe zi ce trece de Marele Secret, dând prioritate acelei forme noi, distincte şi particulare de raportare la ştiinţa cea mai înaltă, şi care să fie aplicabilă în leadership.

Leadershipul este realitatea la care te raportezi prin forţa genialităţii atunci când încerci să-ţi testezi potenţialul de a fi creativ, fiind convins de faptul că orice idei şi concepte despre viaţă pot fi formulate în alt mod.

Marele Secret se referă la autoperfecţionarea continuă şi îmbogăţirea permanentă a cunoştinţelor, a strategiilor de aplicare în practică a acestora. Toate contribuind la crearea şi consolidarea suportului material al leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/marele-secret.html

Marile întrebări ale leadershipului

On Ianuarie 21, 2017

Personalizează-ţi imaginea în lume cu sigla unei meniri a cărei importanță o poți înțelege numai din dificultatea cu care Dumnezeu se lasă găsit.

Simţeam nevoia imperioasă de a-mi pune această întrebare, într-un context al negocierii cu mine însumi, şi mai derutantă decât o simplă cerere de informaţie "Ce-i de făcut?" al omului ăluia deştept, dar dezorientat, doctor Stephen Vincent Strange, ce trebuia să salveze lumea prin intermediul tainelor magiei și a puterii supranaturale, de care încă nu era pe deplin conştient că există.

Din compromisul iniţial al spusului şi al nespusului, totul înscriindu-se într-o dimensiune a magiei unde eram doar un străin, prea mult pentru raţiunea mea, prea adevărat ca să se întâmple, a ieşit la suprafaţă un produs unic, o mentalitate a siguranţei de sine, manifestată tendenţios într-un construct strict autentic şi incredibil: „Determinismul". Privirea pe care o aruncam cu grijă asupra unor lucruri delicate, pretenţioase, care mi se păreau extrem de importante pe moment, însă care la urma urmei nu durau prea mult în dimensiunea timpului, îmi dădea satisfacţia că făceam parte din „necunoscutele" simbolice ale unui Creator care înfrânează haosul.

Rând pe rând, toate uşile pe care le-am închis de-a lungul vieţii, s-au întredeschis de la sine datorită accesibilizării acestei forme de a mă menţine acelaşi, pretutindeni şi oricând, în starea ce mi-a fost pusă la dispoziţie, între două exigenţe contrare: una a lui Dumnezeu şi a valorii universale care trebuia respectată, iar cealaltă a necondiţionatului în acţiunea lumească a unei Ordini Nevăzute.

Leadership: Ai capacitatea să te înalţi deasupra nivelului de înţelegere a lucrurilor şi a vremurilor cu care eşti contemporan, încât să-ţi schimbi statutul de la un simplu muritor la un Creator care se gândeşte la toate atunci când pune parte din El în unicitatea totului din jur?

Ca să aibă magie, bagheta în posesia căreia am intrat datorită apropierii de nervul unei inteligenţe supreme şi nevăzute, trebuia folosită cu formula secretă "Împinge totul în afara limitelor" în voia unui joc ameţitor, dar bine controlat, al hazardului. Aceeaşi magie, distinsă printr-o verificare suplimentară a limitelor ce trebuia să le depăşesc cu ajutorul unei puteri supranaturale, deci printr-o o cercetare a naturii şi a țelurilor spre care tinde aceasta, ca reflexie a frumuseții divine, trebuia să mişte din loc orice orice înţelegere a realităţii prezentului şi să mă transpună într-un plan superior, de unde îmi privesc viaţa ca şi cum aş fi fost la cinema. Nu cu vederea unui spectator, ci cu vederea unui regizor.

Aproape de neconceput, cum nici nu bănuiam vreodată că se va petrece, întâlnirea cu un vrăjitor înțelept și foarte puternic, cunoscut ca Cel Străvechi, peste care plana misterul unei realităţi ascunse şi a relaţiilor cu divinul, a făcut posibilă acea combustie continuă şi perfect gestionabilă, necesară producţiei de noi diferenţe în calitatea vieţii mele şi a celorlalţi.

Tensiunile şi eforturile reprezentând forţele ascunse ale naturii şi ale fenomenelor lumii, aflate la baza crezurilor şi a practicilor legate de o presupusă "filozofie veşnică" secretă - derivată din alchimia sufletească a spaţiului şi timpului, se reprezentau în raport de cauzalitate cu tot ceea ce pe parcursul vieţii a fost identificat ca obligaţie sau interdicţie. Practic, tot ceea ce exista în jurul meu făcea parte dintr-o conştiinţă secretă la care nu puteam să am acces decât dacă mă vedeam eu însumi Creatorul Suprem, mai ales dacă înţelegerea fiecărui lucru în parte comporta o anumită putere de sugestie, vreun curent de

sensuri subterane, oricât de nedefinite.

Condiţia neînvinsului acceptat de puterea unei algebre universale, îmblânzit de vraja unor legi pe care nici astăzi nu le înţeleg prea bine, era în sfârşit recunoscută drept "speranţă activă". Dar cu preţul libertăţii mele.

Leadership: Îți împlineşti menirea centrată pe destinul de excepție al unui super-erou, transformându-te în cel care se ţi se revelează prin numele „Eu sunt cel ce sunt, dincolo de regulile lumii?"

Doctorul Stephen Vincent Strange s-a dăruit trup şi suflet acţiunii de transformare a forţelor de respingere şi de atracţie declanşate între Omenire şi Univers, într-un exces de vitalitate, devenită ea însăşi spaţiul unei sfâşieri lăuntrice niciodată vindecate, în prezenţa altor scufundări de viaţă mai crâncene, într-un joc al măştilor, al energiilor, al evenimentelor profeţite şi scrise cu mult înainte ca acestea să se împlinească.

În tot acest *gioco stupefacente* codificat faţă de sine, o automistificare, între ceea ce simţea şi ce i se revela prin inserturi de elemente aparent fantastice, prin deschiderea cerurilor în faţa ieşirii din timp, s-a format alchimia nobilă a creaţiei spirituale culminând prin realizarea unui nou profil al identităţii sale, Alpha și Omega: „Eu sunt cel ce sunt, dincolo de regulile lumii și ale existenţei".

O condiție necesară în examinarea validităţii empirice a teoriilor în leadership, despre om şi societate în raport cu orice context şi conţinut metafizic, cu implicaţii în evoluţia și sensul existenţei, este să fii capabil să exişti prin prisma raţionamentului de a îndeplini un rol pe care nimeni nu-l va putea vreodată ocupa: acela de promotor al determinismului universal şi al ordonării evenimentelor.

A fi un creator înseamnă să trăieşti senzaţia unei lumi fantastice ca o formă de sugestie autoindusă în care îţi ghidezi propriile gânduri spre conceperea tuturor celor ce există în jur.

Să fii însoţit de senzația că ești conectat în mod cert la o lume care există în afara ta, prin extinderea termenul de valabilitate al unui super-erou, înseamnă să manifeşti sentimentul de a fi cuplat la o sursă superioară de energie, la Conștiința Universală.

Iar consolidarea Sinelui Superior, cu cele mai aspre legi, în sferele cele mai înalte ale raţiunii care îți dau accesul la o altă realitate, este o etapă personalizată cu sigla propriei meniri a cărei importanță o poți înțelege numai din dificultatea cu care Dumnezeu se lasă găsit.

Profilul super-eroului raportat la natura universului și la caracterul vieții, se poate întocmi prin intermediul întrebărilor preliminare: **"Cum vezi lumea cu ochii unui Dumnezeu?" și "Cum poţi să recapeţi puterea concentrată în mâinile unei opoziţii puternice, în contextul unei Ordini Nevăzute?"**

Acțiunea pe care o urmează răspunsul la aceste întrebări este consecinţa reacţiei prin care demonstrezi apropierea de nervul unei inteligenţe supreme şi nevăzute. Aceasta putând fi determinată prin folosirea formulei secrete "Împinge totul în afara limitelor, în afara tuturor celorlalte roluri pe care le ai, în afara tuturor schimbărilor din lucruri, în afara tuturor adăugirilor pe care le pot aduce tainele lumii”.

Fii tu determinantul ordinii în care se petrec aceste schimbări.

Marile întrebări ale leadershipului, înfrângând legile unanim acceptate în prezent, ale lumii şi ale existenţei, se îndreaptă către o explozie iminentă:

*** Notă:** Doctor Strange

Martorul tuturor vârstelor lumii

On August 06, 2013

Testează-ţi limitele de înţelegere a ştiinţei, astfel încât nivelul ideilor tale să nu afecteze tendinţa ta spre excelenţă.

Mă temeam să nu-mi pierd privilegiul asupra măreţei lumii, îndelung căutate şi abia descoperite, prin care dobândisem drepturi depline în a interacţiona cu fluxurile de energie şi forţe care gravitau în jurul unui singur punct central. Noul început. Necesitatea ineluctabilă de a cuprinde altă realitate, devenită conştientă, ce oferea minţii o grijă minuţioasă faţă de tot ceea ce mă înconjura. Una care nu putea fi cuprinsă de nicio descriere exactă, ci doar de o interpretare subiectivă.

Activitatea cerebrală intensificată în acel stadiu al conştiinţei care se exprima pe sine sub forma schimburilor dinamice de impulsuri inteligente între două conexiuni - superiorul şi inferiorul ideilor atinse, realizând o creştere a statusului psihic, îmi dădea posibilitatea de a încerca orice. De a trece orice barieră, de a experimenta ceea ce în lumea reală nu a mai fost încercat.

Totodată, activitatea cerebrală intensă era menţinută în intervalul de timp necesar pentru ducerea la bun sfârşit a procesului de conversie a realităţii şi de instalare a unei noi versiuni a acesteia. Mă dedicam acestei îndeletniciri plin de sârguinţă. Acest act al gândirii prin asocieri şi combinări de imagini, făcând ca totul să pară mai mult magie decât ştiinţă, aşa cum se întâmplă când vrei să afli ceva nou demn de un film ştiinţifico-fantastic, era specifică atitudinii căutătorului de enigme, de care aminteşte Umberto Eco în romanul "Numele Trandafirului":

"Am pornit-o hotărât spre labirint. Intram aici singur pentru prima oară, umbrele lungi aruncate de felinar pe pardoseală mă îngrozeau ca și nălucirile din noaptea dinainte. Mă temeam în orice clipă să nu mă pomenesc în fața altei oglinzi, pentru că în așa fel este magia oglinzilor încât chiar dacă știi că sunt oglinzi, ele nu încetează să te neliniștească."

Leadership: Îţi poţi schimba modul de a gândi prin transformarea imaginilor tale mentale într-o valoare de sine ridicată, încât realitatea pe care o percepi adevărată să fie aşezată la baza ideilor generale despre însemnătatea ştiinţei?

Capacitatea de a gândi prin transformarea imaginilor mentale îmi furniza un fel de entuziasm debordant, făcându-mă să mă simt mai împăcat cu mine însumi, mai flexibil, mai creativ, mai productiv. Pe lângă faptul că mă ţinea ocupat, asigurându-mi o anumită dispoziţie în a alege varianta de mutare optimă într-o realitate permanent în schimbare, mă ajuta să mă concentrez cu totul asupra repunerii pe picioare a absolutului. Acest efort intelectual îmi asigura şi o receptivitate plină de constatări esenţiale. Care determinau stabilirea unor obligaţii suplimentare de diseminare şi exploatare a rezultatelor preconizate.

Viaţa mi-a fost complet schimbată în urma acestei experienţe extreme: testarea propriilor limite de înţelegere a fenomenelor revoluţionare şi a mecanismelor de modificare a diferitelor proprietăţi ale materiei. Era un fel de explorare a ideilor, convingerilor şi experienţelor anterioare, în relaţie cu o infinită varietate de reprezentări ale sentimentelor care mă îndreptau spre elaborarea unei noi viziuni asupra ştiinţei.

Deprimant, dar şi motivant în acelaşi timp. De parcă aş fi fost plasat în interiorul unui câmp magnetic, capabil să atragă elemente materiale care aveau suficientă energie încât să

formeze centrul productiv corespunzător unei noi traversări spre zona zero, spre poarta deschisă a absolutului. Astfel aş fi avut privilegiul de a fi stăpânul timpului, al vieţii şi al morţii, devenind singurul martor al tuturor vârstelor lumii.

Ştiinţa este ieşirea dintr-un labirint construit cu puterea minţii unui artist care percepe realitatea prin intermediul experienţei de gestionare a interpretărilor pe care le acordă situaţiilor diverse.

Leadership: Până la ce punct se poate stabili pulsul ştiinţei tale din punct de vedere al viziunii care se adresează unui intelect conceput astfel încât să cuprindă lumea în mod universal?

Viaţa ţi-a fost complet schimbată în urma unei experienţe extreme? Poţi experimenta ceea ce în lumea reală n-am mai fost încercat? Cum îţi testezi limitele de înţelegere a ştiinţei?

În spaţiul dintre axele principale ale leadershipului, viziunea şi realitatea curentă, se află libertatea ta de alegere. Unde, după cum observa un filozof, nimic nu trebuie să te obosească. Te poţi transforma într-un creator de viziuni fanteziste, sau te poţi limita la a confirma adevăruri descoperite în funcţie de realitatea de care te înconjori. Şi poţi evalua această realitate în funcţie de limitele libertăţii de experimentare pe care ţi le alegi pe tot parcursul dezvoltării ei.

Ca lider, scormonind în mărturiile timpului prin afirmarea puternică a imaginarului - un proces de mare importanţă pentru devenirea ta - vei simţi ceva palpitant care va face să vibreze aproape încontinuu acea coardă sensibilă ce te determină să vrei să afli mai mult, dând greutate avântului tău spre înălţimi de neatins. Asta este ceea ce îi defineşte în principal pe liderii din domeniul IT, marii inventatori, businessmenii de top ai lumii actuale, în aşteptarea rezultatelor eforturilor căutării lor.

Pulsul ştiinţei înalte la care poţi accede, ca lider, se poate măsura până la punctul dincolo de care nu mai poţi "vedea". Sau, mai rău, dincolo de care imaginarul se poate întoarce împotriva ta.

Leadership: Poţi să-ţi remodelezi structura realităţii pe care o experimentezi ca valoare adăugată spre recunoaşterea creaţiei din perspectiva fundamentului raţional, într-un efort de reorientare a mersului înainte?

Dacă ţii mereu pregătite în conştiinţa ta ameninţările concrete ale descoperirilor tentante, populate şi denaturate de ficţiuni lipsite de orice dovadă sau logică, va trebui să ai în vedere că, încă din perioada începutului tău de drum spre a înţelege sensul creaţiei, leadershipul se va îndrepta în două direcţii.

Prima este cea a mutărilor intermediare prin care vei avansa pas cu pas menţinându-ţi vigilenţa şi capacitatea de concentrare mărită, evidenţiindu-te în mulţime prin dezvoltarea unui produs, a unei viziuni, a unei misiuni sau a unui sistem de valori aparte. Aici este vorba despre accentuarea creaţiei pe motive de apartenenţă la o cultură a curiozităţii, a informaţiei, a diversităţii.

A doua am putea-o numi a „înlocuitoarelor" de fundamente şi valori credibile, solide, practice, sănătoase, care îţi vor distrage atenţia de la ceea ce este important. Distrugându-ţi încetul cu încetul performanţa şi relaţia cu leadershipul. De exemplu, atunci când eşti pe cale să faci o mare descoperire, dar atenţia îţi este distrasă de la esenţial prin celelalte sarcini zilnice şi situaţii stresante cu care te confrunţi.

În leadership nu este acceptat întotdeauna imaginarul şi ambiguitatea. Mai mult sunt răsplătite unitatea şi continuitatea în spaţiu şi timp, în exploatarea imenselor izvoare de gândire care se încapsulează în reguli și norme riguroase, creând o anumită relevanţă pentru sectorul business.

Leadershipul este imaginea de sine pe care ţi-o formezi prin intermediul ştiinţei, încât direcţia în care te îndrepţi să fie una cu rezultatul eforturilor de căutare a unei noi identităţi care să te împlinească ca artist al unei lumi nemărginite.

Martorul tuturor vârstelor lumii aduce în prim plan limitele realului şi imaginarului în leadership. Un lider poate deveni un vizionar de succes. Sau poate ajunge un iluzionist care reuşeşte să impresioneze doar propriul său Eu, nu şi pe ceilalţi, pierzându-şi suporterii.

Îndepărtarea de la realitatea într-adevăr într-o permanentă schimbare, şi persistenţa în imaginar pot fi periculoase, îndepărtându-te de excelenţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/martorul-tuturor-varstelor-lumii.html

Mărturia cheie a unei arte misterioase

On Iunie 17, 2018

O oglindă convexă plasată în centrul compoziţiei artistice poate face ca orice urmă de dezordine să dispară în spatele unei faţade frumoase.

Am căpătat o grămadă de deprinderi într-o multitudine de domenii, dar numai câtă vreme exista o enigmă de dezlegat într-un real proces de explorare a spaţialităţii unei alte lumi. Asemenea unui artist al visării şi al ficţiunii, îmi imaginam că nu făceam altceva decât să mă joc cu un puzzle intuitiv, un indicator al solidităţii construcţiei unui labirint ce ţinea de realităţile sufleteşti, culminând cu o fermecătoare rătăcire prin zonele picturii.

Asta echivala cu asumarea condiţiei celui ce şi-a dedicat toată atenţia, priceperea şi existenţa în crearea unui univers aflat în expansiune continuă.

Era ca şi când ar fi trebuit să descopăr un concept derivat din genetica moleculară, în urma unei întâmplări care îşi încearcă şansa de reuşită împreună cu acel "ceva" care așteaptă să iasă la iveală la momentul potrivit. Provocărilor care modelează viaţa le atribuiam valoarea de simbol într-o traducere de excepţie a unei scrieri identificată de cercetătorul Michael Finkenthal cu destinul secret al umanităţii, prezentând un caracter opac, ezoteric, în ciuda unei logici "nebuloase" în argumentaţie, care incită la reflecţie.

Pentru a te constitui tu însuți ca o știință în leadership, este necesar să pășești dincolo de certitudinile lumii tangibile, învățând să manipulezi cu măiestrie puzzle-ul complex al realității.

Un om care nu reuşeşte să pună bazele unei ştiinţe nu se va putea constitui niciodată el însuşi ca ştiinţă. Încă mă întreb dacă nu cumva în organizarea părţilor lipsă a acestui puzzle trebuie căutate diferenţele genetice dintre orice aspect al creației și Creator, cu care se deschid perspectivele inedite în evoluţionism. Hazardul ocupă din acest punct de vedere un loc determinant în a mă convinge de valoarea unei realităţi care nu aparţine acestei lumi.

Încet, închid uşa în urma mea şi păşesc pe drumul abrupt al unui sentiment ciudat: exist doar în imaginea unei oglinzi fermecate, obţinută prin utilizarea şi manipularea unui univers conceptual dominat exclusiv de instinct.

Acum mă întreb, cu nesfârşita dorinţă de creaţie a pictorului care foloseşte în operele sale modularea cromatică, dacă nu cumva m-am grăbit să generalizez puţinele certitudini pe care le aveam, pornind de la misterul greu de surprins ce sălăşluieşte în firescul unei imagini, de aparentă verosimilitate.

Leadership: Încerci să conferi formei tale de expresie accente de "efect al unui joc de-a suspansul", fără să argumentezi punctele de vedere specifice esteticienilor care conferă lecturii autenticitatea unei mari descoperiri?

Fluidul concentrat al ştiinţei pure, adevărate, în care cred cu toată fiinţa, se scurge printr-un orificiu dat într-un timp mai mare decât altul, într-un alt univers imaginar decât cel reprezentat printr-un fond cromatic de culoare albă, brăzdat de o porţiune mediană cu fond cenuşiu, ca al unei umbre care se culege doar din stele.

Întotdeauna o fiinţă enigmatică, un scriitor plin de forță, un artist încununat de spectaculozitate, îşi încadrează cunoaşterea într-un labirint verificat şi încercat de un spaţiu real, exterior anexat la spaţiul simbolic al unei opere cu adâncire hermeneutică, în atmosfera unui concurs de împrejurări care ridică numeroase semne de întrebare asupra unei existenţe ce îşi aşteaptă resorbţia în cosmic.

Fie şi în treacăt, am ajuns în punctul de maximă iluminare în care artistul utilizează umbra, jocul întunecat al culorilor alb-gri-negru sub forme multiple de manifestare a materiei cosmice, în ilustrarea contrastului dintre recurenţă şi diferenţă ca mijloc de vizualizare a sacrului pe parcursul întregii sale opere.

Leadershipul de succes este o creație unică, care îmbină viziunea asupra propriei evoluții cu dorința instinctivă de a descoperi verosimilitatea adevărurilor ascunse în universul tau interior.

O oglindă convexă plasată în centrul compoziţiei artistice, sub aspectul derulării unei retrospective a vieţii pentru a trage învăţăminte din trecut, bine plasată într-un microcosmos de obiecte, de atitudini și de relații, declarate sau sugerate, face ca orice urmă de dezordine să dispară în spatele unei faţade frumoase.

Nu poţi să conferi formei tale de expresie accente de "efect al unui joc de-a suspansul" fără să argumentezi punctele de vedere specifice esteticienilor care conferă lecturii autenticitatea unei mari descoperiri.

Încărcat cu semnificaţii simbolice venite din partea unei inteligenţe superioare, dar sensibilă în fiecare moment destinat lecturii atente şi profunde, făcându-mă "să ard mai departe", părând o provocare îmbrăţişată doar de spiritele alese, tabloul pe care îl conturez aici şi acum pare victima unei viziuni înşelătoare, sacrul manifestându-se printr-o atitudine ostilă faţă de principiile supraumane.

Astfel, am încălcat regula proporţionalităţii dintre forţe şi deformaţii ale construcţiilor logice de tipul explicaţiei, analogiei, deducţiei. Cu toate astea, reprezentarea pe care o capătă accepţiunea de substanţă-subiect pare reală.

Leadership: Autenticitatea operei tale conţine o expresie de tipul „concurs de împrejurări" care este foarte conţinătoare şi explicativă pentru ideea „în fiecare clipă mă definesc ca un spaţiu al misterului şi ca un loc al revelaţiei visate"?

O minte provenită din memoria universală, cunoscută drept autorul lui "Mizerabilii", spunea că singurele căi care se deschid în întuneric în faţa deznădejdii sunt ispititoare. Aici este pusă sub semnul întrebării o întreagă investigaţie în jurul reprezentării picturale a sacrului.

În acelaşi timp, artistul din mine porneşte în studierea culorii de la înţelegerea mecanismului percepţiei vizuale ca moment fundamental al existenţei şi al expresiei umane, având ca şi caracter experimental acel labirint al imaginarului în care se pierde omul printre atâtea jocuri de oglinzi, oferind un univers pictural feeric, spaţiu al efuziunilor emoţionale, dar şi al misterului.

Ştiu că sunt la dispoziţia unei argumentaţii care caută să aducă justificări de ordin raţional unor sentimente rămase active într-o zonă a realului neacceptat ca ipoteză de design. Iar un spirit de prim rang artistic, angajat în cercetarea laturii cel mai subtile a semnificaţiei întunericului, ştie să întocmească o întreagă listă de provocări la un dialog care nu are un plan stabilit „a priori", dar care se structurează pe măsură ce înaintează în discuţie.

Expresia unei culturi artistico-literare şi a unei apartenenţe spirituale la ceva mai măreţ decât marea, cerul sau munţii, este mâna care împinge leagănul unei istorii care se face tablou votiv, facilitând locuirea în universul unei povestiri despre o idee genială. Detaliul cel mai verosimil al anatomiei unui tablou rezidă tocmai din puterea de reflecţie a unei combinaţii dintre două sau mai multe culori secundare, din care rezultă o primară: convingerea unei experienţe interesante.

Adevărata ştiinţă se bazează pe reamintire, plecând de la tărâmul de poveste care merită înţeles şi redescoperit, inducând senzaţia intrării într-un spaţiu al misterului care oferă preţuirea şi nemurirea.

Mărturia cheie a unei arte misterioase este însăşi forma de expresie, energizantă şi eliberatoare, pe care o defineşti şi o utilizezi ca variantă de concept pentru elaborarea unei noi viziuni care face din tine nu doar un artist al ideilor, inspirat de ştiinţele oculte, ci şi un lider al ştiinţei dezvoltării personale.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturia-cheie-a-unei-arte-misterioase.html

Mărturia unui destin născut dintr-o configuraţie astrală

On Septembrie 03, 2018

Mulţumeşte-te să consideri toate drumurile vieţii tale drept un fel de datorie a unei înalte învăţături spirituale care are să fie împlinită atunci când va sosi timpul unei resetări a lumii.

Nu-mi pot explica nici mie însumi mai clar de ce am făcut-o, decât dacă mă condamn la o rătăcire perpetuă în căutarea timpului trecut, forţând graniţele unanim acceptate ale adevărul izvorât din preaplinul Creatorului care este în mine şi peste tot. Mi-a invadat trupul, mintea, sufletul, cu vraja înflăcărării de a afla urmele unei totalităţi în care se regăsesc contrariile acestei lumi. O tăietură de katana a spintecat dintr-o singură lovitură reminiscenţa unui secret nemărturisit.

Cine ar simţi în maniera mea de a scrie o oarecare ostilitate faţă de orice mi-ar putea prejudicia superioritatea în oglinda timpului, ar simţi de asemenea rana rece a finitudinii unei existenţe care a fost precedată de neant.

Ştiu doar că trebuie să încerc încă o poveste metaforică, dar nu despre strategii, militari şi războaie, ci despre cultura impresionantă a unei lumi uitate, manifestare a unei realităţi dumnezeieşti ascunse, care imprimă realităţii unei civilizaţii pierdute culoarea fundamentală a principiului vital, culoarea focului şi a sângelui, ca într-o pictură de Adam Varga. Deja mă simt bine c-am fost o parte a acelei lumi, fără să uit de mine, fără să risc să mă pierd într-un scenariu regizat de altcineva cu dovezile nemuririi pe care universul le presară la fiecare act de imaginaţie.

Traversarea timpului seamănă cu ilustrarea realităţii pe care simţi c-o trăieşti numai în viziunea unui pictor. Câtă virtute există numai şi într-un singur motiv de a face parte dintr-un tablou mai mare al lucrurilor, prin modul de a concepe acordurile suprafeţei picturale cu exaltări trăitoare, hiperbolizări ale senzaţiilor de neuitat, revelaţii ale unei vechi şi enigmatice lumi, toate acestea pregătind calea spre o formă nouă de expresivitate.

Leadership: Poţi să-ţi asiguri vizibilitatea în condiţiile unui salt deasupra nivelului de simplu muritor, fără să-ţi schimbi percepţia faţă de Eul tău în clipa în care nu te mai poţi defini ca un "trecător", ci ca parte din lungimea unui drum care curge fără întrerupere?

Eu, cel care călătoream clandestin între vieţi, cărţi şi tablouri, devenisem un altul decât acela care dansase pe vreme de furtună pe drumul ce ducea în Delphi, pe timpul când Jupiter avea să supravieţuiască şi să-şi doboare tatăl, cu sprijinul titanilor. Liga amficționilor mi-a refuzat dreptul de a zăbovi prea mult acolo. Când drumul nu era tocmai uşor de străbătut, când întregul meu trup şi muşchii îşi cereau dreptul la odihnă, priveam în zare şi mă gândeam la străvechii zei despre care singurul meu prieten, Hesiod, spunea că s-au retras la nord, pe nişte insule binecuvântate, după ce au fost înfrânţi de Zeus.

Trăirea şi contemplarea a ceva tangibil doar cu dorul de a cuprinde o nouă realitate în clepsidra timpului, miracolul unei existenţe invizibile privirilor neavizate, reflexele unei viziuni poematice, cu o nestăvilită sete de cunoaştere izvorâtă din însăşi substanţa celor anterior asimilate, făcea ca totul să pară mai puţin intimidant.

Cu regret dar şi cu bucurie, am părăsit Delphi, am ocolit Himera, doar pentru a traversa timpul în căutarea unui paradis tainic unde cerurile se roteau pe axul polar, pe care hiperboreenii îl proslăveau precum Stâlpul lui Atlas. Auzisem că poporul înţelept şi prosper din acest ţinut nu

cunoştea boala, suferinţele şi bătrâneţea.

Era o încercare de a cădea la învoială cu viaţa. După ce-am trecut prin munţi greu de nestrăbătut şi prin pădurile din jurul Kios-ului, singurele pe care timpul nu le-a transformat într-un teren sterp, după ce-am petrecut momente minunate în locuri pline de poveşti misterioase, am ajuns într-o ţară unde imaginaţia era împărătească peste minţile oamenilor şi am fost întâmpinat de geniul creator al unei rase de statură medie.

Leadership: Poţi crea un eveniment din propria experienţă de viaţă care ţi-a trezit anumite sentimente, prin prisma a ceea ce el poate produce la nivel de schimbare de mentalitate în raport cu percepţia unei plăceri trecătoare care întreţine permanenţa unei viziuni idealiste?

O femeie deosebit de frumoasă, pe nume Electra, m-a luat de mână ca şi când ar fi făcut-o de-a lungul unei întregi vieţi, şi m-a condus în apropiere de Asgard, sanctuarul cel mai sfânt al lui Aesir. După ce am fost prezentat preoţilor atlanţi, aflaţi în fruntea unei confederaţii neînchegate a regatelor, ni s-a permis să participăm la ceremonia cuvenită sacrei împreunări dintre ceea ce păreau a fi o mare preoteasă şi un rege. Dealul pe care s-a desfăşurat ceremonia era înconjurat de cinci cercuri concentrice de apă şi uscat, la distanţă egală unul de celălalt.

Priveam în ochii ei, aşa cum pictorul îşi priveşte modelul pentru a-i surprinde blândeţea sufletească, pentru care nu ar putea exista nicio altă dovadă de măiestrie artistică. Îmi dădeam seama că şi ea se uita direct în ochii mei cu aceeaşi plăcere cu care citeşti o poezie dedicată zeilor. Forţa efectivă a unei înţelepciuni seculare nu ar fi fost în stare să creeze o profunzime în textura ce valoriza spaţiul spiritual dintre două lumi atât de semănătoare în esenţa lor şi totuşi atât de îndepărtate în comparaţie cu dimensiunile mult mai mari ale universului material.

Pentru a putea cuprinde o realitate pe care doar ficțiunea o poate exprima, este nevoie de suflarea unei adieri de vânt proaspete şi parfumate, de acel plâns care dă glas unui limbaj tăcut, de o îmbrăţişare caldă sub un cer înstelat, de parcă toate ar fi împletite din fire de argint închise sub razele unei lămpi din alte timpuri.

Leadership: Poţi să justifici circumstanţele credibilităţii care se aplică la recunoașterea statutului de "prezenţă plină de har în linia timpului" câştigată ca potenţiator de expresivitate a unei imagini care se repetă?

Trăiesc şi acum cu nostalgie acele timpuri de care prea puţin istoria îşi mai aminteşte, într-o altă viaţă care m-a însoţit în toată perioada de evoluţie a sufletului meu. Totul e trezire la ceea ce este etern şi indestructibil, un fel de reprezentare abstractă a unei memorii ancestrale, o reminiscenţă a unei perioade în care doar vântul şi croncănitul păsărilor spărgeau liniştea unei realităţi pustii.

Un filozof al Greciei antice și fondatorul Academiei din Atena, pe nume Platon, a relatat povestea legendarei Atlantida, dar a omis povestea mea şi a Electrei. Aşa sunt muritorii acestei lumi pe care, de altfel, nu i-am putut niciodată înţelege. Ei sunt atraşi de bogăţiile rare care îşi sporesc preţul, chibzuiesc doar asupra celor trecătoare, dar nu-şi permit niciodată luxul de a conferi clipei de faţă substanţa veşniciei.

În cele din urmă, înfuriaţi de continua amestecare a raselor care a însetat preoţii şi regii de putere, zeii au scufundat Atlantida într-un loc fără nume. Dar s-au înduplecat să-i atribuie acestui paradis nişte dimensiuni suplimentare de "legendă" datorită apropierii dintre mine şi Electra, ca un ecou de peste timpuri a iubirii neasemuite dintre Guinevere şi Lancelot, fără de

care probabil s-ar fi uitat legenda regatului Camelot.

Totul este retrăit în alte timpuri sub altă formă, dar într-un context asemănător. Grecii ştiau că nu suntem altceva decât umbra unui vis. Potrivit doctrinei idealiste, verbele "a trăi" şi "a visa" sunt perfect sinonime.

Comorile şi bogăţiile pier, amintirile rămân înţepenite în clepsidra timpului. Dar, culorile vor sluji totdeauna drept expresii ale diferitelor stări sufleteşti. Nu mă gândesc nicio clipă la ce se întâmplă în jurul unei istorii suspendate în amintiri destul de vagi, ci mă mulţumesc să consider toate drumurile vieţii mele drept un fel de datorie a unei înalte învăţături spirituale care are să fie împlinită atunci când va sosi timpul unei resetări a lumii.

O imagine care se repetă de-a lungul timpului este o încercare de a cădea la învoială cu viaţa într-o lume pusă la îndoială de însăşi popularitatea ei care chiar dacă a rezistat şi a evoluat până la un punct, se poate oricând dovedi trecătoare.

Mărturia unui destin născut dintr-o configuraţie astrală se referă la puterea de a te integra într-o lume care oricând se poate destrăma, dar care la fel de bine poate fi reînviată prin fantezia cu care îi atribui o imagine reală, mai atrăgătoare şi convingătoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturia-unui-destin-nascut-dintr-o-configuratie-astrala.html

Mărturisirea unei priviri care îşi ascultă ochii

On Ianuarie 07, 2024

Atâta timp cât ochiul tău percepe un reper vizual deosebit, atenţia va rămâne concentrată pe acel reper un timp mai îndelungat.

Ochii mei, şi aşa destul de sensibili la lumină, au decis să se joace puţin cu abilităţile lor de fotograf împătimit şi cu frumuseţea naturii, doar pentru a obţine ceva deosebit, un *Inthaeilodhis Amaliess Ompusisthe*, un soi de formă de recunoaștere a detaliilor pentru împlinirea unei viziuni spectaculoase. Cu puterea lor de a se concentra asupra momentul prezent, ochii au îndrăznit să capteze dinamica vieţii, orizontul unei picturi în care fluxul valurilor este capturat într-un reflux infinit de culoare și formă, în aşa fel încât artistul genial, eu însumi, să reuşesc să-mi îmbrac ideile cu noi mijloace de exprimare, cu stil şi argument plastic.

Mă plimb pe litoralul turcesc. În continuare, privirea mea urmărește lucrurile ca într-o oglindă, retina absorbind doar părțile lor luminoase pe fondul deschis al percepției mele, încât pot să creez iluzia unei a treia dimensiuni pe care o dezvălui. Poate că îmi este dat să încerc să desluşesc sensurile în afara existenţei materiale, încât lucrurile, ieşite din sfera vederii directe, să fie tratate ca un simbol al misterului, acel voal subtil care acoperă înțelegerea obişnuită și care încurajează explorarea dincolo de ceea ce se poate observa și măsura în mod direct.

Este chemarea artistului de a căuta semnificații ascunse, conexiuni nevăzute și profunzimi pe care mintea obişnuită poate doar să le întrezărească pe linia unui parcurs filosofic care, printre griji, dezamăgiri şi deşertăciunile lumii, caută un refugiu sigur în interiorul sufletului. Astfel, misterul, o simultaneitate imaginară care se manifestă sub forma spaţiului pe care arta pictează, poate sălășlui în detaliile simple ale vieții, transformându-le în simboluri ale unei realități mai adânci și mai complexe.

Leadership: Percepția ta asupra lucrurilor poate să devină o sursă de salvare a sufletului, explorând sublimul cauzei unei viziuni atotcuprinzătoare prin stabilirea distincției între realitate și interpretare?

Nici să nu cădem în capcana de a crede că ochii pot să explice frumosul prin intermediul comparațiilor sau prin intermediul vreunei psihologii empirice tratată în manieră iluministă ca pe timpul lui Heidegger sau Kant. Niciodată ochii nu vor avea nevoie de vreo lămurire în privința configurației estetice a lucrurilor din jur, căci pentru ei este de ajuns să vadă în idealitatea lor absolută pura imitație a naturii. Spun asta fiindcă însăşi ochii sunt idei particulare intuite în chip real, primind în sine "Totalitatea", întregul caracter divin.

Implicaţia filozofiei în artă este evidentă. Tocmai din acest motiv, ideea privirii artistice a ochilor face trimitere la romanul "Numele Trandafirului" scrisă de Umberto Eco:

"Și cu atât mai mult aceste lucruri îmi sunt revelate cu cât materia pe care o privesc este prin natura sa prețioasă, și cu atât mai mult iese mai la lumină puterea creatoare a lui Dumnezeu cu cât, dacă trebuie să urc spre sublimul cauzei, inaccesibilă în totalitatea ei, pornind de la sublimul efectului, un efect miraculos ca al aurului sau al diamantului nu-mi spun nimic despre cauzalitate, dacă despre ea pot să-mi vorbească chiar şi bălegarul şi insecta! Şi, atunci când percep în aceste pietre asemenea lucruri superioare, inima plânge, tulburată de bucurie, şi nu din vanitate pământească sau din dragoste pentru bogăţie, ci din dragostea neîntinată pentru cauza primă, cea fără de cauză."

Se poate spune, deci, că arta privirii este însuşirea de a așeza lucrurile într-o manieră subiectivă, pe linia unei cereri efemere de a decodifica o realitate eternă (sau o realitate creată de ceva care este etern), prin intermediul metaforei şi comparaţiei. Adesea un Univers etern se confundă cu un Creator de lumi dacă scrierea despre spirit care însoţeşte lucrurile (netrecătoare prin amintirea ce-o lasă în urmă) devine mai mult decât o reflecţie a inimii, ci o reflecţie a divinităţii.

Leadership: Creaţia ta pe care înțelegerea realităţii o modelează, poate să insufle lucrurilor din jur un efect de perpetuitate astfel încât să le dăruiască "o viață fără de moarte" ?

Dar pentru a crea iluzia unei a treia dimensiuni în arta vizuală și pentru a o dezvălui, eu însumi amator de evidenţiere a contrastelor, folosesc adesea tehnici precum perspectiva, contrastul tonal, suprapunerea obiectelor și efectele de dimensiune și scală, încât să ghidez privirea observatorului prin utilizarea liniilor direcționale. Și creând cadrul potrivit, folosindu-mă de culori și detalii pentru a evidenția subiectele în prim-plan, contribui îndeosebi la percepția de profunzime și volum în lucrarea mea legată de realitatea lucrurilor.

De exemplu. Concepția generală asupra lucrurilor aflate pe o plajă plină de scoici este că acestea sunt entități naturale și fixe, determinate de factori naturali. Totuşi, artiștii care au abilități vizual-spațiale mai bune, dar și abilități matematice, se simt mult diferit captivați de lucrurile din jur, deoarece, ca modele pentru pictură, ele au o formă şi o mărime distinctă, fiecare având o poveste diferită de spus.

Prin urmare lucrurile, aflându-se într-o lumină pură, în aer liber, netulburate de niciun reflex, nu se află în interiorul unui spațiu închis, iar culorile se influențează una pe cealaltă, distrugând volumele. Probabil asta se referea Leonardo da Vinci când spunea: *"orice corp își trimite imaginea în tot aerul înconjurător"*.

Într-un final, pot spune că eu, ca privitor însetat de minunățiile lucrurilor, mă simt onorat să fiu martorul acestor frumuseți și să pot experimenta o simțire profundă în calitate de participant la tabloul artistic al naturii. Ca orice artist, privesc acest peisaj cu recunoștință și admirație, *Etielvie Athlessirin Larumor*, ca o invitaţie la introspecţie, la meditaţie şi la cunoaşterea de sine, lăsându-mă purtat de magia artei și puterea ei de a transforma momentele efemere în amintiri veșnice. Dintr-un oarecare hazard, am înţeles că ceea ce face ca lucrurile să fie expresia artei este însăşi puterea mea (divină) de a le însufleţi.

Cu privire la minunățiile lucrurilor la care ne focusăm atenţia, liderul poate să experimenteze acea simţire profundă pe care Creatorul, privind în jur cu recunoștință și admirație, se reflectă într-un măreț tablou artistic al naturii.

Mărturisirea unei priviri care îşi ascultă ochii cuprinde toate emoțiile pe care le trăiește artistul în căutarea unui sens propriu, vizavi de felul cum conturează lucrurile cu puterea lui de a transforma momentele efemere în amintiri veșnice.

În privinţa mea, dacă este să adaug un ultim amănunt, într-un fel mă simt legat de lucruri printr-un secret comun, ca un complice al lor, acela că ele devin expresia autentică a fiinţei mele interioare și a capacității de a transpune emoțiile în forme tangibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisirea-unei-priviri-care-isi-asculta-ochii.html

Mărturisirea unui om aflat pe moarte

On Aprilie 02, 2009

Adevărata valoare a vieții se măsoară prin impactul pe care îl lăsăm în inimile altora, fără să uităm că suntem parte a unui întreg mai mare.

- Am de pe acum un plan bine stabilit; vă voi salva pe toţi. Voi închide ochii fără nelinişti. Vă voi lăsa mulţumiţi de mine; O să vedeţi. Ah! scumpa mea iubire reînviată, m-am târât atât de mult într-o viaţă inutilă şi găunoasă. Te rog, nu-mi respinge imensa bucurie de a o termina în mod folositor ! Eu care n-am lăsat în urma mea decât oameni nefericiţi, începând cu mine, lasă-mă să fac şi câţiva fericiţi în clipele ce mi-au mai rămas ! De-ai şti cât de pustiu răsunau sufletul şi viaţa mea în ultimii optsprezece ani; lasă-mă să umplu două inimi în care voi supravieţui şi în care voi trăi mai mult decât am trăit eu însumi.

Tu numeşti asta moarte? Moarte a fost când eram la Viena, când îmi amorţeam inima în tumultul simţurilor, când zvârleam la picioarele trecătorilor amorurile mele de-o noapte şi scandalurile mele vulgare, atunci da, eram cu adevărat mort şi îngropat în plodul orgiei. În schimb, acum, inima mea va trăi în iubire, în puritate şi în recunoştinţa acestor frumoşi copii, pe care îi voi salva şi căsători ! Christiane, te implor, pe dragostea pe care mi-ai păstrat-o, nu mă pizmui pentru această reînviere a trecutului nostru în viitorul lor.

- Bine, fie, zise ea; dar să plecăm împreună.

Leadership: Regretul unei vieți irosite poate fi persistent, dar niciodată nu e atât de intens încât să provoace o suferinţă profundă ca atunci când ştii că poţi face un bine?

Mărturisirea unui om aflat la finalul vieții sale, sau altfel spus, regretul unei vieți irosite și dorința de a face bine, sugerează o confesiune sinceră. Nu ştim prea bine dacă este un om bun sau un om rău. Totuşi, această mărturisire sinceră, având un caracter intim și personal, dezvăluie gândurile și sentimentele profunde ale unui personaj care a înţeles triumful vieţii – acela de a lăsa ceva în urma lui, trăind prin altcineva, reînviind trecutul în viitor.

Iar dacă regretul unei vieți irosite poate fi persistent, el niciodată nu e atât de intens încât să provoace o suferinţă profundă ca atunci când ştii că poţi face un bine, dar lumea nu- ţi este recunoscătoare. Până la urmă, adevărata valoare a vieţii se măsoară prin impactul pe care îl lăsăm în inimile altora, relaţional cu ideea ca doar geniul poate atinge iubirea absolută, sau ca măsurile care le-ai luat au fi fost justificate și corecte.

Acest text evidențiază sentimentul de părere de rău al personajului, care consideră că și-a irosit viața, nerămânându-i altceva decât un fel de pioşenie, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când ştii că păşeşti, la propriu, pe urmele unui sfânt care vrea să lase în urma lui un semn al existenţei bunătăţii divine. Cu atenţie, dacă vom explora motivele acestui regret, care pot fi diverse - alegeri greșite, oportunități ratate, timp pierdut inutil - vom găsi următoarea explicaţie: că tot ce e cu adevărat durabil se obţine prin sacrificiul dat de sinceritatea sufletească.

Leadership: Dialogurile tale interioare reflectă regretul adevărat și dorința de a face bine, afectând acțiunile prin care ceilalţi îşi pot schimba viaţa?

Omul rămâne om, cu greșeli și regrete, dar și cu capacitatea de a găsi un înțeles în bunătatea care transcende timpul. Iar aici îşi face loc dorința de a face bine, reprezentând triumful

spiritului asupra materiei, un mic simbol al celor înfrânţi de cauzele vieţii, dar ajunşi nemuritori prin amprenta lăsată în urma lor.

În ciuda regretului, personajul manifestă o dorință puternică de a face bine în ultimele sale clipe, din perspectiva unei viziuni copleşitoare: "mai bine să mor cu gânduri bune, decât să trăiesc în continuare cu gânduri rele". Această dorință poate fi văzută ca o încercare de a- și remedia greșelile din trecut și de a lăsa o moștenire pozitivă.

Apoi, este vorba despre tensiunea dintre regret și speranță. Observăm o tensiune interesantă între regretul pentru o viață irosită aiurea, fără realizări majore, și speranța de a face bine în ultimele clipe, fapt perceput ca pe un fel de *"îmi iau revanşa cu vârf şi îndesat, într-un fel sau altul"*. Această tensiune este clar explorată în text, dezvăluind lupta interioară a personajului cu un soi de tristeţe ascunsă, cu un demon mai negru decât prevede o conştiinţă sărăcită de conţinut.

Dedicarea nemăsurată față de propriile convingeri marchează granița dintre existența efemeră și nemurirea spirituală, indiferent de vârstă său statut.

El știa prea bine că o viață irosită prin moarte nu era onorabilă, așa că se alătură celor care se retrăgeau spre fortăreață spirituală numit *Sosthieen Karsthis*, adică scoate la iveală o tresărire de omenie, de lumină şi gânduri bune, o tresărire de bucurie crezând că, gata, criteriile aflate la originea răului au dat faliment. Într-adevăr, orice om îşi să se absolve de orice vină la un moment dat. De fapt, criteriile de bine şi rău reprezintă fuga de durere şi căutarea bucuriei.

Întotdeauna moartea este văzută ca un punct de cotitură: ceva determină personajul să reconsidere viața să și să ia o nouă direcție, chiar dacă triumful binelui asupra răului nu a fost încă atins, ci rămânând în aşteptare. Leadershipul, de asemenea, trebuie să exploreze felul cum această perspectivă iminentă a morții îi afectează pe cei "nobili", determinându-i să ia anumite decizii etice. Următoarele întrebări sunt importante:

Cine este omul aflat pe moarte? Care sunt motivele regretului său? Ce regretă exact, şi cât de mult? Tu poţi să explorezi motivele concrete ale regretului tău, oferind exemple specifice din viața ta? Ce te determină să doreşti să faci un bine măreţ? Care este motivația din spatele dorinței tale de a face bine? Este o dorință de iertare? De a- ţi remedia greșelile? De a lăsa o moștenire pozitivă?

Cum îţi pui în practică dorința de a face bine? Poţi să prezinţi acțiunile concrete pe care le iei pentru a face bine? Care este impactul acțiunilor tale? Cum afectează acțiunile tale pe cei din jur și cum îţi schimbă ele viaţa?

Leadershipul trebuie să cuprindă neapărat flashback-urile, acele momente care dezvăluie aspecte semnificative din viața ta și motivele regretelor tale pentru ceea ce ai putut să faci, dar nu ai făcut.

Mărturisirea unui om aflat pe moarte duce la o următoarea concluzie: "Stăpânirea activităţii noastre spirituale este un fapt istoric remarcabil care cere pioşenie, dar nu acceptă mila destinului."

Acest titlu puternic și evocator oferă o imagine clară a omului care nu- şi poate schimba destinul, dar are puterea de a schimba destinul altora. Explorând detaliat temele regretului, speranței și morții, oferind o poveste emoționantă și semnificativă despre un personaj care caută iertarea și mântuirea, înţelegem de fapt că viaţa este nu este neapărat un proces de

învăţare, ci unul de reamintire.

* **Notă:** Alexandre, Dumas - *Mâna providenţei*, Editura Vestala, 1993

Mărturisirea

On Martie 05, 2015

Priveşte înspre trecut şi înspre logica întâmplatului, încât să reuşeşti saltul peste prăpastia care desparte lumea aparenţelor de loialitate de lumea rolului asumat cu luciditate.

- Nu, nu te învinovăţesc Edmond, nu, nu te urăsc, prietene ! Pe mine mă învinovăţesc şi mă urăsc ! Nemernică ce sunt ! strigă Mercedes împreunându-şi mâinile şi înălţându-şi ochii spre cer. Am fost pedepsită. Aveam credinţă, dragoste, nevinovăţie, toate aceste trei haruri îngereşti şi, netrebnica de mine, m-am îndoit de Dumnezeu. Te-am lăsat să mori... N-ar fi trebuit să-mi salvez bărbatul, oricât de vinovat ar fi fost el? Şi totuşi, Doamne, am ajutat la moartea lui prin laşa mea lipsă de simţire, prin dispreţul meu, nevoind să-mi amintesc că pentru mine se făcuse el sperjur şi trădător !

Monte Cristo înaintă cu un pas şi îi întinse mâna tăcut.

- Nu, spuse Mercedes, retrăgându-şi mâna cu blândeţe, nu mă atinge. Eu am fost cea mai vinovată. Toţi ceilalţi au fost îmboldiţi de ură, de lăcomie, de egoism, numai eu m-am purtat aşa din laşitate. Ei doreau, eu mă temeam. Nu, nu mă atinge Edmond. Te gândeşti să-mi spui un cuvânt de alinare, simt asta. Nu mi-l spune: păstrează-l pentru alta. Eu nu sunt vrednică de el. Iată...(ea îşi descoperi faţa pe deplin). Iată, suferinţa mi-a albit părul, ochii mei au vărsat atâtea lacrimi încât s-au înconjurat de cearcăne vinete, fruntea mi s-a brăzdat.

Tu, dimpotrivă, Edmond, ai rămas tot tânăr, tot frumos, tot mândru. Şi asta din pricină că ţi-ai păstrat credinţa, că ai avut putere, că te-ai încrezut în Dumnezeu, iar Dumnezeu te-a sprijinit şi te-a apărat. Eu am fost laşă, mi-am renegat dragostea, iar Dumnezeu m-a părăsit, şi iată-mă ! *

Leadership: Judeci faptele potrivit unei perspective în care poţi să apari ca o realizare după care se poate pune punct, în condiţiile unei dualităţi între natura ta firească şi natura ta nevoită care este o consecinţă a căderii tale într-un sentimentalism perimat?

Întotdeauna este necesar să intervină o ruptură, o smulgere din matcă pentru ca oamenii să-şi arate adevăratul lor chip. Valoarea omului poate să rezide din depăşirea unei situaţii dificile, dar în urmă rămâne întotdeauna amintirea, golul acela nevăzut, dar palpabil, pe care nu îl poate umple decât o nouă conştiinţă de sine în acord cu o nouă perspectivă de viaţă.

Iar perspectiva care aşează viaţa în prim-plan seamănă cu o întoarcere la vechea iubire: îţi reprezinţi durerea inimii printr-o stimulare a interesului acordat dialogului dintre ceea ce te-a urcat până la un punct şi ceea ce te poate face mai puternic depăşind acel punct. Din acest unghi, leadershipul capătă valoarea de reper pentru evaluarea unei lecţii de viaţă: nu poţi să rămâi cantonat într-un trecut nostalgic fără să-ţi asumi riscul de a te compromite printr-o purtare care este în acord cu oboseala de a "trăi în virtutea inerţiei".

O anumită integritate a faptei, a consecinţelor şi a motivelor care pot determina luarea unor decizii, dincolo de ceea ce semnifică convenţia dintre o personalitate cu rol de „Cal Troian” şi o altă personalitate cu efect „Flamenco” (deziluzie), este cheia în marea confruntare între ceea ce te atrage (dar te destramă), şi ceea ce te alungă (dar te izbăveşte).

Există în colţul convenţiei dintre aceste două personalităţi o fuziune perfectă între cauzalitate

şi faptă, pe care toleranţa şi actul de cumpătare nu pot zdruncina din temelii precaritatea rămasă în picioare.

Leadership: Începi să te pui pe primul plan în viaţa ta, fără să conştientizezi impactul pe care ţi-l oferă rememorarea unei experienţe deosebite care a gustat din înfrângerea morală a conştiinţei?

Cine vrea să reuşească saltul peste prăpastia care desparte cele două lumi, una a aparenţelor de loialitate şi cealaltă a rolului asumat cu luciditate şi responsabilitate, trebuie să privească înspre trecut şi înspre logica întâmplatului care nu poate fi dată înapoi.

Întâmplatul este contextul în care se produce ruptura, în care se resimte o oboseală de ordin emoţional sau mental, caracterizată prin aşteptări scăzute cu privire la evoluţia omului - atâta timp cât adevărul care duce la aşa-numita dovadă a slăbiciunii sale nu este considerat relativ, ci sălăşluieşte continuu în sufletul celui trădat şi renegat. Fapta incriminatorie faţă de care nu există nicio suspiciune, dă adevărului, chiar dacă doare, chiar dacă răscolește sufletul, puterea să lucreze în conştiinţă.

În ce priveşte leadershipul, se ţine cont de însemnătatea gestului de implicare care induce o valoare adăugată unică, dar în acelaşi timp reclamă o reflecţie mai largă, care poate fi dureroasă, în privinţa materializării necesităţii de a te regăsi, de a-ţi cunoaşte punctele tari şi slabe, făcând lucrurile să se mişte din nou în jurul tău.

Dacă ai înţeles leadershipul, atunci ştii că nu prea este posibil să fii prezent în două locuri: într-un timp în care să-i fi cântat cuiva în strună, în încercarea de a-l modela, fără să ajungi la niciun rezultat, deci un timp în care tu nu-i aparţii. Şi un timp în care să aşezi frumos în bagajele inimii acelui om un cristal strălucitor care să reflecte propria ta realitate.

Parafrazând ceea ce spunea evanghelistul scoţian Oswald Chambers, ar trebui reţinut: *„Învaţă să distingi între ceea ce te izolează - protejându-te de ceilalţi oameni, şi ceea ce te menţine la înălţime - separându-te de ei”.*

Conştiinţa se manifestă ca o voinţă superioară atunci când trebuie să decizi cu puterea amintirii ce înseamnă fericirea pentru tine şi să trăieşti în acord cu vocea ta interioară, fără să faci din reperul "a te regăsi" reflecţia unei oglinzi murdare.

Mărturisirea evidenţiază acea înfăţişare a faptelor când devii conștient de adevărul cel mai înalt, pe care poţi să-l accepţi şi să rămâi neclintit în faţa lui. Sau poţi să-l maschezi puţin, să nu-ţi joci toate cărţile la o singură mână, sau chiar să-l ascunzi complet, riscând să ajungi în ipostaza de victimă.

Dacă vrei ca leadershipul să nu tindă spre declin, rămâi tot timpul ceea ce ai fost înaintea faptei, înainte de a-ţi îndemna raţionamentul să găsească argumente prin care să favorizezi prescrierea ei. Nu tergiversa judecarea unei cauze până la prescrierea faptei, rişti să devii victima propriei tale bunăvoinţe sau a propriei viziuni defectuoase.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Mărturisiri discrete (II)

On Iunie 01, 2020

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creaţiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citeşte, sau măcar să aibă un moment de linişte în tumultul lumii. Întreaga mea fiinţă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins şi de menţinut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experienţe de viaţă unice. Poate mă vei înţelege mai bine, poate nu, dar cu siguranţă vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Să creezi, constituie o provocare mult mai mare decât să preiei de la alții. Când îți perfectezi această capacitate devii acel "Tu Însuți" la superlativ.

* Pe cel ce se priveşte în oglindă trebuie să-l preocupe mai mult felul cum sinele se înţelege pe sine, fără vreo asemănare cu nimeni şi cu nimic.

* Sub dimensiunea creaţiei rezultată din lucrarea spirituală stă secretul unei scrieri care se revelează numai în atmosfera unei miniaturi persane.

* Cine se privește pe sine ca şi când s-ar uita în oglindă înţelege mai mult despre lume decât despre viaţă.

* Spune-mi ce-ai schimbat în domeniul ştiinţei, şi în ce direcţie a luat-o ştiinţa datorită ţie, înainte de a-mi face o părere despre ce fel de om eşti.

* Faptul că te prezinţi în faţa lumii drept atotştiutor, nu înseamnă nicidecum că ştiinţa se mişcă într-o direcţie sau alta.

* Partea însorită a importanţei tale reflectă modul în care îţi asumi reuşita actului de creaţie asumat de la înălţimea nevoii de a te şti cel mai bun.

* Niciodată creaţia nu-şi poate găsi nemurirea în expresia dominantă spirituală, decât atunci când continuitatea propriei lui făpturi este una cu lupta pentru desăvârşire.

* Plătirea datoriei faţă de artă este o continuitate a creaţiei raportată la câştigul care se pronunţă în favoarea nemuririi.

* Când te privești în oglindă încearcă să înțelegi cum anume te privește oglinda.

* Universul nelimitat al artistului este produsul unui "Sine Unicat" ce simte că trăieşte continuu prin cunoaştere şi comuniune cu natura.

* Să faci ceea ce este inevitabil de făcut cade de acord cu felul în care îţi măsori importanţa legată de calitatea de a fi creativ.

* Să înțelegi că privindu-te aşa cum te priveşti într-o oglindă te întâlneşti pe tine într-o lume care se străduiește să-ți explice că fericirea este doar în tine.

* Creaţia care precedă primul fior al Marii Descoperiri se sărbătoreşte în cinstea marelui Jupiter care îşi relevă sfinţenia într-o imagine plină de forţă şi distincţie.

* Din cutia jurnalului de vise Universul îşi dezvoltă imaginea de poveste a unei lumi care nu moare, ci renaşte în permanenţă.

* Oglinda te face să înţelegi că felul cum te priveşti ţine de felul cum îţi recunoşti tiparele gândurilor şi sentimentelor într-un mod direct, paşnic şi original.

* Concepţia asupra realizării lucrului important poate să difere de ceea ce crezi despre tine.

* Să creezi ceva la superlativ înseamnă să provoci acel "Tu Însuţi" să-şi dezvolte capacitatea de a da valoare idealului de "întrupare a Logosului" într-un cadru atemporal.

* În vibraţia sufletului putem aplica mai multe culori cu ajutorul unei pensule magice care, prin ştiinţă, să intre pe frecvenţa universului.

* Să simţi asemănarea naturii cu tine însuţi înseamnă să trăieşti într-un univers nelimitat care coexistă cu altele în același spațiu fizic.

* Cei care vor fi uitaţi sunt aceeaşi care ştiu puţin, căci cei care ştiu multe fac din ştiinţă un infinit memorabil pentru un întreg univers.

* Privindu-te aşa cum te priveşte oglindă atunci când te reflecţi în ea, vei putea înţelege mai uşor ceea ce te face să fii PRO-TU.

* O altă părere despre înţelegerea lumii într-o formă de artă răzbate din faptul că marea ştiinţă se mişcă dinspre atotştiutor spre autonom.

* Ceea ce crezi că nu poţi face este similar cu importanţa pe care ţi-o acorzi în timpul dintre începutul şi sfârşitul creaţiei.

* Pentru a fi susţinut de univers trebuie să preţuieşte mult din ceea ce alţii preţuiesc puţin la nivel de ştiinţă.

* Omul care nu face nimic pt ştiinţă, pur şi simplu nu are cum să-l cunoască pe Dumnezeu. El trăieşte doar ca să moară.

* Când întâlneşti pe cineva cu adevărat aproape de sufletul tău, uiţi de restul lumii.

* Opera spirituală a creaţiei relevată prin forţa lui Jupiter în planul vertical al "Ferestrei

Libere" se cinsteşte prin descoperirea scrierilor secrete.

* Să pui în valoare arta în vibraţia sufletului este ca şi când am mişca cu sensibilitate o pensulă pe trupul unei tinere fete dormind nudă.

* Infinitul sau nemurirea creaţiei este un consum de continuitate atribuit raportării artistului la experienţa înnoirii propriei făpturi.

* Lumina aprinsă în sfera nemărginită a Luceafărului poate să redea realitatea visului trăită numai în sensul unei creaţii umane.

* Măsura a ceea ce faci când eşti important diferă de măsura importanţei pe care ţi-o asumi fără să fii important.

* Când pensula îşi produce vibraţia sensibilă prin ştiinţă, abia atunci arta se transformă în suflet.

* Întruparea latentă a Omului în viaţa veşnică se perfectează prin includerea lui "Tu Însuţi" într-o creaţie autentică cunoscută ca "articulare a unui spaţiu artistic".

* Pensula artistului îşi produce singură vibraţia sensibilă cu ajutorul sufletului imprimat în peisajul ştiinţei.

* Artistul trăieşte mereu natura "Celui nelimitat" prin faptul că se consideră un univers diferit de cel Lumesc.

* Prin desăvârşirea lui "Tu Însuți" datorată provocării de a te redescoperi la superlativ, se realizează creaţia unică a preamăririi lui Dumnezeu.

* Ştiinţei îi putem aplica cu ajutorul vibraţiei universale o mişcare sufletească care face ca miracolul vieţii să devină un model de expresivitate.

* Fii sufletul oglinzii reflectat în lumina unei experienţe interioare ori de câte ori încerci să te priveşti cu sinceritate.

* Ce te face să crezi că eşti important în conformitate cu ceea ce ştii despre tine, atâta timp cât nimeni altcineva nu îţi acordă importanţă?

* Asupra visului se aprinde Luceafărul nopţii care îşi extinde lumina în realitatea unei creaţii trăite în clipa unui timp menit să nu apună niciodată.

* Sinele artistului se vrea a fi un univers care simte şi trăieşte prin ceea ce natura îi poate oferi nelimitat la nivel de inspiraţie.

* Universul din infinit se naşte şi se dezvoltă, asemenea unui jurnal de vise care îţi permite să revii mereu la punctul în care te-ai trezit.

* Ştiinţa te ia drept iniţiat al celor tăinuite într-o altă ordine a lumii, prin faptul că se mişcă în aceeaşi direcţie cu un atotştiutor care nu se consideră deloc atotştiutor.

* Prin ceea ce vedem recunoaştem o altă faţă a modului naturii de a-şi etala corpurile şi minunile.

* În acord cu fiinţele superioare desprinse din gândirea Sacră se desfăşoară o înşiruire de generalităţi banale cunoscute mai ales sub forma simbolurilor.

* Toată inteligenţa cu care lumea îşi hrăneşte orgoliul este egală cu zero înaintea universului.

* Uitarea voită este pentru cei uitaţi de lume ca un fel de ştiinţă care preţuieşte mult, dar care cere foarte puţin.

* În două lucruri să n-ai niciodată încredere: în mentalitatea bătrânilor şi în jocurile de noroc.

* Dacă până la vârsta de 35 de ani n-ai reușit să produci o schimbare în domeniul științei, fii sigur că n-ai să mai reușești vreodată.

* Secretul se găseşte în cărţile despre artă. Nu încerca să le memorezi, încearcă să observi acel "ceva" nevăzut de nimeni.

* Arta este trecutul pe care îl câștigi la modul viitor.

* Schimbarea la nivel global în ce priveşte leadershipul va începe din România.

* La baza marilor schimbări vor sta întotdeauna doar câțiva indivizi izolați.

* Marea ştiinţă este numai pentru oamenii de ştiinţă.

* Să păstrezi strâns nodul unei taine, şi să o faci cu conştiinţa împăcată c-ai făcut totul pentru ca el să nu se desfacă.

* N-am susținut niciodată că sunt un om perfect, cel mult am încercat să definesc perfecțiunea.

* În fiecare dimineață citesc cel puțin o oră. Am învățat că orice dimineață este o altă pagină esențială a unei vieți al cărei subiect este cunoașterea.

* Un sfat pentru toți copiii: învățați cât puteți de bine. Dar cel puțin unul dintre cei care nu vor învăța nimic la școală, va ajunge deasupra tuturor.

* Încearcă să-ți pictezi sufletul cu măiestria cu care arta reflectă echilibrul dintre lumea vizibilă și cea invizibilă.

* Opera unui artist este subordonată sincerității cu care el își exprimă sentimentele în limba

propriului suflet.

* Nu aștepta până ce totul va fi perfect. Este ca și când ți-ai cumpăra un bilet la loto și ți-ai pune toate speranțele în tragerea de duminică.

* Le urez tuturor elevilor care au început școala să nu învețe nici unul așa cum "am învățat" eu. Totuși, m-ar interesa acel unul singur care seamănă cu mine.

* Învață de la un trandafir să fii un observator neutru și liniștit. Experimentează starea de libertate trăind bucuria unei înfloriri lungi și abundente.

* Toate secretele lumii sunt în strânsă legătură cu arta. Numai cei ce se dedică total lucrărilor artei vor descoperi marile secrete ale lumii.

* Unii oameni dau randament sporit doar când sunt lăsați să-și facă singuri treaba. Pune-i lângă alți oameni, și vei vedea că nu mai fac nimic.

* Lasă un om să se descurce singur, și dacă va reuși, atunci el va conduce o lume. Pune același om în mijlocul lumii, și el va ajunge la fel ca toți ceilalți oameni.

* Toate înțelesurile acestei lumi sunt înțelesurile unor vieți luminate de același soare. Și dacă ai încerca să-ți târăşti înțelegerea până la lumina soarelui, poate ai înțelege viața ca o mândrie a luminii de a se strecura în ochii tuturor.

* Universul încurcă întotdeauna planurile celor care gândesc mult, dar simt prea puțin.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete-II.html

Mărturisiri discrete (III)

On Iunie 19, 2020

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creaţiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citeşte, sau măcar să aibă un moment de linişte în tumultul lumii. Întreaga mea fiinţă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins şi de menţinut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experienţe de viaţă unice. Poate mă vei înţelege mai bine, poate nu, dar cu siguranţă vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Încearcă să îţi prezinţi ştiinţa în faţa lumii spirituale, nicidecum în direcţia celor cărora le lipseşte cunoaşterea.

* Universul este susţinut de aceia care ştiu să facă din ştiinţă un jurnal din cutia infinitului.

* Să simţi ceea ce se trăieşte numai prin asemănare, încât să fii parte din natura celui ce se trăieşte pe sine la nivel de univers nelimitat.

* Important este ceea ce faci cu ceea ce crezi că nu poţi face.

* Vibraţia sufletului transpusă în artă este ca o pensulă sensibilă care mişcă coordonatele ştiinţei în direcţia reflectată de retina veşniciei.

* Numai un om de ştiinţă poate înţelege ce este cu adevărat ştiinţa.

* Marea Ştiinţă este opera unui artist care se vede pe sine egalul lui Dumnezeu.

* De ştiinţă poţi profita numai prin ceea ce adevărul scoate la iveală prin nealterarea sa.

* Ştiinţa unui mare artist se înţelege prin ceea ce el este capabil să supună timpului de dincolo de lume.

* Ficţiunea este clipa luminoasă dintr-un vis trăit într-o creaţie care îşi promovează intens aprinderea emoţiilor furnizate de extinderea realităţii.

* Orice lucru pe care îl vezi încearcă să îl priveşti cu alţi ochi.

* Înţelegerea artei se face prin aducerea ştiinţei la nivel de sensibilitate.

* Perfecțiunea se deosebește de lucrurile materiale prin aceea că este legată de spirit, mai mult decât orice altceva.

* Putinţa ştiinţei de a devenit o artă este o validare a înţelegerii unei reacţii de propagare a sensibilităţii şi frumosului interior.

* Făcând ceea ce este important poţi mai uşor să dobândeşti încrederea în abilităţile tale.

* Creaţia artistului îşi câştigă măreţia la nivel de fiinţare a universului prin ceea natura are mai bun de oferit la nivel de "unitate" valabilă pe termen nelimitat.

* Cei care ştiu mult vor afla şi mai multe, iar cei care ştiu puţin vor uita totul şi vor fi uitaţi.

* Cel care se manifestă sub forma unei ştiinţe înalte se îndepărtează categoric de un non-cunoscător care pierde din vedere proprietăţile naturale ale formei substanţiale din actul creaţiei.

* Câştigat este artistul numai atunci când reuşeşte să se raporteze la consumul creaţiei sale în infinit, dând continuitate determinărilor ştiinţifice.

* Replicile idioate sunt pentru oamenii super-inteligenți, ca ei să învețe să coboare nasul un pic mai jos.

* Un sine care trăieşte prin asemănare îşi face simţită "puterea nelimitată” la nivel de creaţie care perpetuează multă vreme.

* Îți ia 20 de ani pentru a înțelege că un banal punct poate fi o linie continuă într-un cerc care își mărește la nesfârșit circumferința.

* Să ştii să te foloseşti de un punct oarecare ca să dai naştere unei linii care se îngroşează şi se lungeşte în interiorul unui glob de sticlă capabil a fi personalizat cu un număr nelimitat de upgradeuri şi funcţii.

* În perfecțiune se regăsesc lucrurile care nu-și află valoarea decât în timp, de unde și fapul că perfecțiunea înseamnă răbdare.

* Faptul care te indică drept atotcunoscător în ale secretelor lumii derivă din cuvântul “cunoaştere” prezentat în direcţia unei Divnitati perpetue.

* Perfecțiunea lucrurilor stă în momentul în care te-ai hotărât să nu faci din ele o așteptare prea mare.

* Vederea cu care distingi un obiect de altul face ca totul să fie unic într-o lume care se împarte în alb şi negru.

* Lucrul văzut prin oglindirea spiritului are mereu altă conformaţie decât cea originală.

* Deoarece în lucrarea vederii există două variante de a percepe obiectele: prin interpretare şi prin "make belief ".

* În direcţia în care te prezinţi atotştiutor, drept un mare iniţiat în secretele lumii, nu se mişcă decât semnificaţia unei ştiinţe care îşi caută necontenit autonomia.

* Faptul că te crezi important presupune a şti încotro să-ţi îndrepţi atenţia.

* Fiecare din lucrurile ce ne înconjoară poartă semnul unei alegeri de tipul "văzului dublu".

* Sacrul existent în Metamorfozele vieţi este dat de spiritul fiinţelor superioare care ştiu să se raporteze la infinit.

* Dacă te aștepți ca lucrurile să fie perfecte, probabil vor fi pe dos. Dacă le iei la timp, așa cum sunt, probabil în timp vor deveni perfecte.

* Ştiinţa de a cuprinde universul este nuanţată prin mărturisirea pe care o face cercetătorul în faţă provocării de a fi una cu Infinitul.

* Natura percepută prin asemănare cu universul se poate înţelege prin asemănarea sinelui artistului cu posibilitatea de dezvoltare a unui teritoriu nelimitat.

* Pune-ți pe ochi degetul învoirii cu fericirea, fără să te înfrupți din gustul fraged al emoțiilor instinctive. Fii tu însuți, nu lăsa nimic să îți schimbe caracterul.

* Un trandafir este o privire senină aruncată atent într-un vis numit suflet. Iar sufletul, trandafiriu, are ochi doar pentru o înfățișare vrednică de fericire.

* Arta este starea fizică a omului transpusă într-o dimensiune a profunzimilor sufletului.

* Să trăieşti arta la fel cum ai trăi un eveniment artistic într-un mediu de puzzle. Încearcă să îţi ghiceşti realitatea într-o manifestare a sufletului care domină omenirea.

* Să faci din a ta viaţă o experienţă de neuitat înseamnă să îţi ghiceşti sufletul într-o manifestare a adoraţiei pentru miracolul realităţii.

* Artă: să te ştii înălţător la nivel de împlinire a destinului, în interiorul unei imagini care îşi modifică tot timpul aspectul.

* Leadershipul este ştiinţa cea mai înaltă şi mai interesantă. Cuprinde înţelepciune, profunzime, originalitate şi spiritualitate.

* "Careul de Aşi" îl defineşte numai pe cel ce se aflǎ în fruntea clasamentului !

* Idealul în leadership este să dispui de cărţile cele mai bune de joc şi totodată să fii cel mai bun jucător de la masa lumii !

* În leadership primează atât calitatea cât şi cantitatea de followers care sunt cu adevărat intersaţi de profilul tău.

* Timpul trece numai în favoarea celor ce ştiu să-l valorizeze cu adevărat. Dublează-ţi în fiecare zi valoarea personală !

* Să nu treacă nicio zi fără să aduci o completare mai interesantă ştiinţei care îţi atestă valoarea.

* Încrederea în propriile abilităţi conferă valoare leadershipului tău !

* Dacă există cel puţin o persoană în lume care poate face ce faci tu, înseamnă că nu eşti un model unicat.

* Leadershipul se măsoară în regim de unicat, nu în regim de producţie de serie !

* Viitorul nu aparţine celor silitori, ci acelora talentaţi care ştiu să folosească admirabil forţa expresivă a talentului lor.

* N-am fost niciodată un om violent. Mi-a plăcut să câştig fără să pornesc în vreo luptă.

* Ştiinţa de a cuprinde infinitul este nuanţată prin încercarea cercetătorului de a răspunde în faţa puterii date de la Dumnezeu în numele salvării lumii.

* A face o artă din ştiinţă este ca şi când ai pune în vibraţie sufletul uman cu ajutorul unei pensule care se mişcă singură.

* Încearcă să faci ceea ce este important îndreptându-ţi atenţia spre ceea ce crezi despre tine.

* Proprietăţile substanţiale ale creaţiei se manifestă sub actul de schimbare a formei de conţinut în mai multe feluri.

* Să visezi, să aprinzi lumina asupra unei clipe trăite intens în timpul unei creaţii care îşi extinde realitatea.

* Ca să înţelegi cu adevărat arta mai întâi trebuie să te inspire muzica şi imaginile care o însoţesc. Compoziţia care mă defineşte are ca prevedere trecerea de la o tehnică la alta.

* Să simţi şi să vezi ceea ce nimeni altcineva nu reuşeşte încât pictura artei tale să fie însufleţită de o vedere dincolo de tine însuţi.

* Partea proastă este că unii oameni nu se schimbă niciodată. Partea bună este că ştii la ce să te aştepţi de la ei.

* Singura modalitate de a-ţi îmbunătăţi continuu performanţa este să-ţi placă la nebunie ceea ce faci !

* Să faci ceea ce îţi place, iar dacă eşti potrivit pentru acea îndeletnicire atunci întreg universul te va susţine cu forţa uriaşă a infinitului.

* A-ţi întemeia un stil personal de a face artă înseamnă să urmăreşti 11 ani o ficţiune care poate face din tine oglinda realităţii.

* În fiecare zi trebuie să faci un drum cât mai departe de aglomeraţie, ca să-ţi limpezeşti gândurile. Cele mai bune idei le concepi atunci când comunici cu natura.

* Există oamenii care muncesc de dimineaţă până seara pregatesc totul de zor, mereu sarcini, responsabilitate, suprasolicitări, etc. Şi oamenii de ştiinţă care se trag cu bicicletă, iar în timp ce privesc totul în jur se întreabă: De ce oare? Care din ei este mai trebuincios universului?

* Nu judeca niciodată un om aflat la început de drum. Judecă-l la sfârşitul călătoriei sale.

* Chiar şi un nor, sau un trăsnet, poate să-ţi indice un mesaj important: fii prudent !

* Să fii atât de bun într-un domeniu, încât să nu trebuiască să te compari cu nimeni. Unicitatea e măsura leadershipului.

* Calitatea de a fi important izvoraste din felul in care iti construiesti increderea in ceea ce poti face.

* Să vorbeşti cu un trandafir într-o lume a veşniciei, iată ideea unui univers care se extinde la nesfârşit.

* Viitorul aparține celor care reușesc să activeze în sufletul lumii ideea de continuitate în evoluția științei.

* Schimbările cele mai importante se produc întotdeauna din direcţia la care nimeni nu se aşteaptă. Este un fel de magie.

* Un om care nu a facut niciodată nimic pentru ştinţă este un om care nu l-a cunoscut niciodată pe Dumnezeu, cu adevarat.

* Adevăratele descoperiri ale științei sunt pentru cei mai măreţi, nu pentru bătrâni.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete-III.html

Mărturisiri discrete (IV)

On Februarie 17, 2021

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creaţiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citeşte, sau măcar să aibă un moment de linişte în tumultul lumii. Întreaga mea fiinţă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins şi de menţinut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experienţe de viaţă unice. Poate mă vei înţelege mai bine, poate nu, dar cu siguranţă vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Progresul nu a avut niciodată nevoie de tocilari, ci de creatori. Dacă aș putea să arunc o privire atentă asupra lumii, aș vedea mai multe măști decât chipuri alese.

* Un om care ştie şi nu arată ce ştie nu este un om care posedă ştiinţa în adevăratul sens al cuvântului.

* Să ştii să vezi în întuneric la fel cum ştii să vezi pe lumină, şi să ştii să vezi ca şi când n-ai vedea, ci ca şi când ai simţi.

* Cine face totul pentru știință și progres face totul pentru Dumnezeu. Iar mintea care nu pricepe acest adevăr nu va străluci niciodată.

* Mulți sunt cei care au dorit să primească totul de la viață, dar n-au fost în stare să-și lase mândria deoparte. Iar asta înseamnă că nu și-au dorit cu adevărat.

* Ceea ce altora li se pare enorm de greu de făcut, ţie trebuie să ţi se pară ridicol de uşor.

* Mulți oameni mari preferă să studieze tratatele filosofice în loc să priceapă tâlcurile ascunse în poveștile pentru copii. Iarăși spun, irațional.

* Un om de știință nu este mereu deasupra științei, cu toate astea zilnic își cizelează știința de a fi un om de știință.

* Nu contează cât de mult citești, ci ceea ce intuiești singular din când în când. Încearcă să comunici partea intuită a ceea ce nu cunoști.

* Într-o lume a schimbării nu mai ai timp să memorezi informații ca să te dai mare cunoscător, sau mare om de cultură. Dacă nu creezi constant, vei rămâne în urmă.

* Dacă ceea ce faci nu-l ajută pe altul și nu duce știința cu un pas mai departe, înseamnă că ceea ce faci…faci doar pentru tine.

* A fi bun într-un domeniu nu este același lucru cu a fi un om al schimbării. Cântărește-ți valoarea prin inovațiile prin care știința poate fi propulsată la alt nivel.

* Cine nu aduce o schimbare în folosul științei, să nu-și imagineze că este un om al progresului.

* Prietenii cei mai buni ți-i găsești acolo unde sunteți cu toții excepționali și, în același timp, foarte uniți.

* Să eternizezi simțirea declanșată de impulsul atingerii unei pânze de catifea, și poate vei înțelege ce implică manifestarea unei stări afective. Catifeaua e strict legată de starea afectivă, prin delicateţea ei, ea este ca o operă de artă care devine din vis realitate, realitatea în care ne oglindim sufletul ca într-o oglindă...

* Fii bun într-o singură direcţie, dar acolo fii excepţional !

* Pentru a fi excepţional trebuie să fii un infailibil judecător ...orice greşeală ai face, vrând să fii bun eşti mai mult subiectiv, ierarhizezi tot ce creezi şi duci totul spre latura ta sentimentală. Refuzi tot dacă în acel tot nu te regăseşti, sensibilităţile intră într-un joc al hazardului întrepătrunzându-se. Nicio capodoperă nu e sigură de destinul ei chiar dacă are norocul să fie reprezentativă. Tot ce se creează trebuie să aibă "norocul timpului", să devină mai bun, să corespundă vremurilor şi eventual să nu se demodeze niciodată. Cu toate acestea, orice operă sau creaţie depinde de capriciile subiective ale celor ce vin din urmă pentru a rămâne în atenţie, iar cu cât ne îndepărtăm de ea posibilitatea de înţelegere trebuie să fie din ce în ce mai apropiată de individ...(Ioana Sarah)

* A privi într-o oglindă este câteodată ca şi cum am fi pescuit fără undiţă. În acest caz, undiţa ţine de pescuitul sportiv, când eliberezi peştişorul. Dar la fel de bine, uneori oglinda ţine de fixaţia noastră pentru trecut. Fiecare din noi trebuie să fie propriul stilist când alege ce să şteargă, ce să uite şi mai ales ce să ţină minte ! (Ioana Sarah)

* Cu toţii privim spre spiritualitate, toţi vrem să o trecem prin viaţă. Adesea, cred că suntem asemenea unui roman în care noi suntem personajul principal. Uneori nu avem milă faţă de noi, alteori avem indulgenţă. Din tot acest naturalism se naşte un dramatism. Vorbim câteodată cu noi înşine ca şi cum am trece printr-o poartă strâmtă, e în toate o decantare a trăirilor că într-o purificare.. (Ioana Sarah)

* Citește-l pe Borges și ai să-l întâlnești pe Wilhelm Hauff. Citește-l pe Hauff și vei păși în 1001 nopți. Iar în 1001 nopți vei fi din nou Borges.

* Și nicio carte nu spune o poveste mai frumoasă decât un personaj care își trăiește povestea în lumea reală.

* Și dacă mintea ta ar fi o carte, iar sufletul tău altă carte, atunci ai avea două cărți care spun în mod diferit aceeași poveste.

* Și fiecare carte nouă ce o citești, imaginează-ți că face parte din acea unică carte ce îți instruieşte sufletul să-și facă o descriere distinctă.

* Și chiar dacă ai citi multe cărți, dacă nu trăiești cu adevărat viața personajelor, atunci nu vei simți niciodată vraja poveștilor fără sfârșit.

* Important nu este să citești multe cărți, ci să înveți să te integrezi în povestea personajului din cartea ta preferată.

* Acolo unde ai talent nu ai nevoie de profesor, nici de o mie de profesori. Dar acolo unde nu ai talent, nu-ți căuta profesor.

* Trei sunt părțile din care sunt alcătuit: cel ce vede, cel ce se obișnuiește cu ceea ce vede și cel ce simte conform a ceea ce vede. Doar că se întâmplă să văd prea târziu.

* Mulți sunt deștepți în lumea asta, dar prea deștepți ca să-și folosească inteligența și prea deștepți ca să-și recunoască deșertăciunea. Cât de destept poate fi cineva încât să ştie cum se distribuie deşteptaciunea, mai ales să cântărească deşertaciunea? A pune trei cuvinte în pagina nu inseamnă ştiinţă, artă sau mai ştiu eu ce... Încă sunt cărţi scrise pe care nu le răsfoieşte nimeni deşi accesul la cultură nu a fost interzis. Mai bine să lăsăm scriitorul să scrie, artistul să facă arta în mare fel, tăietorul de lemne să le taie, iar viaţa să îşi urmeze cursul .

* Întotdeauna afli ceva nou despre oameni, mai ales când te aştepţi mai puţin.

* Şi când afli, mai bine păstrează pentru tine ce-ai aflat.

* Să te joci cu ştiinţa până ce ea devine preferinţa ta pentru un anumit stil de gândire.

* Nimeni nu renunţă la o amintire care se păstrează în arta de a trăi frumos, cu eleganţă, cu simplitate.

* Universul îi vine ajutorul celui care ştie să folosească ştiinţa în folosul ei. Aş folosi întotdeauna PowerShell în combinaţie cu REGEX ca să folosesc prelucrarea datelor. Să ştii să foloseşti orice program informatic, atât cât ai nevoie. Nu trebuie să te pricepi mai mult decât trebuie, dar să ştii să foloseşti orice îţi este la îndemână.

* Un program bun este acela care poate rula orice funcţiuni din alte programe.

* Fericirea înseamnă să te observi zilnic într-o banală bucată de sticlă care nu permite reflecția. Astfel, nu vei mai purta grija vanității.

* Unii înaintează şi ajung tot mai departe, alţii sunt în urmă, şi rămân tot mai în urmă. (Orice inaintare presupune un plus , o scriere pe sufletul nostru in exclusivitate , cu siguranta ca vom avea mereu curajul sa o facem...ramanerea in urma nu este o necesitate , desi unii o fac pentru ca asa inteleg ca trebuie...Ioana Sarah)

* Ştiinţa este meritul lui Dumnezeu de a asigura condiții favorabile creării unei lumi perfecte.

* Nu-ţi fie teamă dacă eşti ultimul din lume, fie-ţi teamă să nu pierzi din vedere momentul astral care te poate trimite direct în fruntea lumii.

* Dacă nu ai produs nicio schimbare într-o ramură a științei, fii sigur că nu ești un om al schimbării, oricât de mult ai încerca să fii Cineva.

* Nu ajungi perfect, decât excelând în greşeli. Şi chiar dacă unele greşeli nu se iartă, cel puţin ele te-au dus departe.

* Nu există decât infinitul şi cei care au ridicat construcţia acestui infinit.

* Fii excelent numai acolo unde poți fi cel mai bun din lume !

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete-IV.html

Mărturisiri discrete (V)

On Februarie 17, 2021

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creaţiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citeşte, sau măcar să aibă un moment de linişte în tumultul lumii. Întreaga mea fiinţă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins şi de menţinut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experienţe de viaţă unice. Poate mă vei înţelege mai bine, poate nu, dar cu siguranţă vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Ştiinţa este codul secret prin care cel ce trece neobservat îi depăşeşte întotdeauna pe toţi cei care ies în evidenţă.

* Cel angajat permanent în rugăciune nu acționează niciodată. Credința este mereu oarbă pentru orbi.

* Vei ajunge la cunoaşterea absolută cu ajutorul spiritualităţii, numai crezând în posibilităţile de expresie ale universului artistic.

* Dacă nu ai produs nicio schimbare într-o ramură a științei, fii sigur că nu ești un om al schimbării, oricât de mult ai încerca să fii Cineva.

* Am încercat să fiu un univers, și am urmărit înlănțuirea abstractă a unor zone de conținut continuu-determinist tratate ca informații neconfidențiale.

* Și dacă i-ai spune unui trandafir toate secretele tale, el le-ar considera la fel de adevărate, ca și când ar fi fost spuse de el.

* Dacă lucrul pe care îl faci tu, l-a făcut şi altcineva înaintea ta, înseamnă că n-ai contribuit cu nimic la progresul care asigură perfecţionarea lucrului respectiv.

* Dacă lumea ar înțelege cu adevărat basmele lui Wilhelm Hauff, probabil ar rămâne mută de admirație în fața geniului acestui om.

* Niciun om nu este perfect, toţi fac greşeli. Cu toate acestea, unii ajung mari oameni de ştiinţă.

* Dacă lumea ar căuta să afle secretele științei, nu s-ar mira să afle că acestea sunt consemnate în lumea basmelor.

* Cerul nu-i ajută decât pe acei oameni care se dedică sută la sută Creației și progresului științei. Omul de știință trebuie să fie creatorul unei lumi sută la sută perfectă.

* Marea ştiinţă a scrisului se dezvoltă în spiritul cuvântului pe care îl laşi să preia controlul asupra vieţii tale, fără să faci din el o cruce sau o sursă de îmbogăţire.

* Frumusețea în artă înseamnă să știi să apreciezi frumosul. Frumusețea artistică este privirea artistului îndreptată spre modelul desăvârșit al naturii.

* Ochii verzi reflectaţi în verdele naturii sunt asemenea picturii reflectate într-o piatră verzuie de smarald: oricât ar fi de mult verde, arta va adăuga mereu expresiilor sale noi straturi de semnificație.

* Oricât de mult ai vrea să excelezi în orice domeniu, nu uita să te reîntorci acolo unde ai fost menit să fii cel mai bun din lume.

* În orice domeniu ar vrea cineva să exceleze, mai întâi trebuie să găsească calea pentru a intra în haos...Totul este în miscare. Suntem plini de griji şi frământări, desfăşurăm fenomene naturale şi ne plângem că plouă sau ninge, că vrem vara să existe continuu...Nimic nu este de mare ajutor...soarele este în raport cu stelele fixe...

* La fel cum noaptea precede dimineții, la fel cum dormitul precede visului, tot astfel trezitul precede realitatea dar nu o găsește conformă cu prevederile sale.

* Încearcă să adormi cu ochii deschiși ca să mă poți visa mai real. Să fiu eu realitatea visului tău.

* Privilegiul de a fi Creator dă sens poveştii unei vieţi trăită într-un moment în care trebuie să zbori departe şi fără încetare.

* Trăieşte-ţi viaţa ca şi când ai fi străbătut şi modelat de poezia sensibilă a poveştii înseşi.

* Şi dacă urmezi în mod firesc exemplul vieţii din povestea pe care o trăieşti cu ochii deschişi, vei înţelegere mai bine parcursul devenirii tale în aprecierea percepţiei şi empatiei din care se iveşte o legendă vie.

* Nu am ochi decât pentru mine, căci de ce-aș avea ochi pentru altcineva care nu este ca mine?

* A duce la bun sfârşit această privire este o încercare de a deştepta dispoziţia afectivă a ochilor care cuprind latura artistica a frumosului numai cu sufletul de sfant.

* De ce i s-a dat unui om de rând puterea nemăsurată de a mânui cea mai înaltă dintre științe, în timp ce majoritatea celor de vază nu va pricepe niciodată ce este Marea Știință?

* Te simți în largul tău acolo unde ai fost mereu tu însuți: pe pista de alergat. Te vei întoarce mereu la tine, la trecut, acolo de unde a început totul. În multe locuri ar trebui să ne simţim în largul nostru, chiar şi acolo unde nu am fost încă.

* Mai important este să fabricăm mereu noi locuri, nu să le contabilizăm mereu pe cele deja ştiute, asemeni unui funcţionar. Să ne întoarcem mereu la trecut e ca şi cum, stând la gura sobei într-un peisaj de vis, ne încăpăţânam să citim aceeaşi poveste, când multe altele

aşteaptă să fie descoperite. Întoarcerea la trecut, oricât de frumos sau trist ar fi acest lucru, creează un sentiment sinistru, e ca şi cum am face asta din lipsă de activitate. În viaţă trebuie să păşim mereu ca şi cum am privi liniştiţi pe fereastră, când se derulează mereu alte imagini, să ne amintim mereu doar lucrurile netrăite încă şi să pornim în cautatea lor...(Ioana Sarah)

* Cu cât citești mai mult cu atât realizezi cât de multe ți-au scăpat din vedere. Cititul este un punct de vedere care se poate completa în timp.

* Verdele e întotdeauna asociat cu natura atunci când e privit prin culoarea unei flori de câmp purtată de o adiere lină înspre o vară tot mai vie.

* Tăcerea nu garantează niciodată întoarcerea timpului într-o clepsidră. Cuvintele puternice n-au grai într-o lume a nisipului.

* Devenim ceea ce armonizăm prin forța exemplului dinamic și creator. Armonia dintre exemplu și demonstrație este începutul procesului de creație.

* Dacă ochii ei ar fi mereu verzi ca iarba, şi dacă timpul nu le-ar usca strălucirea prin expunerea continuă la lumină, atunci ei ar fi prins cu privirea gândurile unui trecător grăbit, şi preţ de o clipă s-ar fi aprins la surâsul lui.

* Dintre eu şi tine, mai frumos eşti tu ca mine. Dar de eu n-aş fi ca tine, nici tu n-ai fi lângă mine. Aşa că eu şi cu tine, vorbind unei părţi din tine regăsită adânc în mine. Să ne întrecem frumuseţea prin această luminozitate: "Tu decizi cum mă iubeşti pe mine".

* Încearcă să-ți înțelegi menirea prin sensul pe care îl dai unui singur lucru. Însuși acest lucru trebuie să admită posibilitatea de reevaluare a existenței tale.

Nu te aștepta ca stelele să îți îndeplinească dorințele când vrei tu. Ar însemna ca Dumnezeu să se supună ție întru totul. Adică, bați din palme, și imediat Dumnezeu îți dă ascultare precum lampa lui Aladin? Chiar crezi că va da roade gândirea asta?

Dar așa sunt mulți oameni, supărăcioși, aroganți, fiindcă nu se îndeplinesc dorințele fix când doresc ei. Asta se întâmplă fiindcă se pun ei înșiși pe primul plan, și ignoră orice act divin. Egoismul este adevărată problemă a lumii.

Cei care au un website, sugerez să traducă conţinutul tuturor articolelor cel puţin într-o limbă străină ! Şi chiar dacă nu ştiţi foarte bine o limbă străină, puteţi apela la traducători. Nu există scuze pentru a nu traduce !

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete-V.html

Mărturisiri discrete (I)

On Ianuarie 07, 2020

Am organizat următoarele cuvinte, alese cu inimă bună din multele răgazuri ale creaţiilor mele artistice, presărate cu miljoace mărunte de expresie, încât fiecărui cititor să-i placă ceea ce citeşte, sau măcar să aibă un moment de linişte în tumultul lumii. Întreaga mea fiinţă respiră libertate în favoarea multor valori, nu doar prin prisma leadershipului, nu doar prin ochii artistului, nu doar privind de sus în jos la o realitate care pare atât de greu de atins şi de menţinut, ci prin faptul că orice cuvânt pare organizat pe temeiul unor experienţe de viaţă unice. Poate mă vei înţelege mai bine, poate nu, dar cu siguranţă vei regăsi ceva din tine în gândurile mele.

----

* Dacă nu ştii să vezi, n-o să reuşeşti niciodată să afli.

* Cine se priveşte pe sine încercând să se înţeleagă mai bine este cumva luminat de propria imagine în oglindă.

* Nu încerca să grăbeşti lucrurile. Învaţă să foloseşti încercările spre a atinge perfecţiunea. Rezistenţa purifică sufletul.

* Secretul nu este să le știi pe toate, ci să știi mult din ceea ce nu știe nimeni.

* De ce să lupți pentru ceva care pare tot mai departe de tine? E ca și când ai încerca să alergi după un tren demult plecat.

* Te-ai fi gândit că într-o bună zi vei intra în Casa lui Horus și vei face ordine în visele lui Oberon? DA, încă de pe atunci... !

* Cine n-a primit darul ştiinţei seamănă cu bătrânul pompos care a aşteptat până în utima clipă o veste bună. Vestea n-a mai venit.

* O minte aleasă va realiza într-un caminamino terestru trecerea mistică de la Alchimie la Leadership. Unu este un număr magic.

* La sfârşitul anului întreabă-te ce-ai făcut pentru ştiinţă, adică pentru Dumnezeu ! Cu ce-ai contribuit la extinderea Universului?

* Arată-mi un om care a schimbat şi inovat domeniul ştiinţei, şi îţi voi arăta un om care l-a cunoscut pe Dumnezeu.

* Să te joci cu marea ştiinţă ca şi când i-ai porunci unui vis grandios să se împlinească !

* Talentul nu are nevoie de profesori, ci de exerciţiu !

* Nu ceea ce arăţi lumii, ci ceea ce lucrezi în background este izvorul adevăratei arte, şi al Marii Ştiinţe.

* Să lași totdeauna trecutul în urmă, este primul pas al schimbării.

* Nu contează cine e departe de tine, ci numai cine e mereu aproape. Nu contează cine pleacă, important e cine rămâne.

* Să ştii să vezi...printr-o mulţime de legături, lucruri, situaţii şi stări.

* Cine se supără prea repede că nu eşti lângă el, probabil nici nu se poate bucura de surpriza revederii.

* De aia îmi plac pisicile. Ştiu să se strecoare printre paharele de cristal, fără să spargă nici măcar unul. Se numeşte rafinament.

* Din cărţile groase înveţi despre micile puncte culminante ale trecerii omului pe pământ, despre micile minuni ale existenţei.

* În chip aşa ciudat se aşează toate aspectele vieţii unora, încât să ajungă fără probleme primii în vârful muntelui !

* În leadership trebuie să ai toţi aşii câştigători în mână, plus un jocker în mânecă.

* Oamenii de ştiinţă cinstesc zilnic o singură sărbătoare: Încununarea operei de creaţie.

* Fii foarte atent la cele întâmplate de-a lungul zilei ca să intuieşti mai bine viitorul.

* Să fii tu însuţi o capodoperă înseamnă să te defineşti ca şi Creator al unei înfăptuiri fără seamăn.

* Să-ţi duci Creaţia la nivel de Artă înseamnă să produci o capodoperă !

* Singura cale de a comunica cu universul este prin Creaţie şi Artă.

* Privilegiul cunoaşterii înalte şi a marii ştiinţe aparţine numai alergătorilor de cursă lungă.

* Să nu-ți faci niciodată chip cioplit. Să crezi în tine mult mai mult decât cred toți ceilalți în ei înșiși.

* Un prieten îmi spunea aseară la alergat: "Să apeşi pe acceleraţie cu mult înainte ca ceilalţi să pornească."

* Arta înfăptuirii unei capodopere defineşte creaţia produsă prin oglindire în imaginea "celuilalt" din lăuntrul tău.

* Un singur om care schimbă cursul unei ştiinţe, este acelaşi om care schimbă o întreagă lume !

* Schimbarea lumii cu ajutorul unei ştiinţe înalte este o cristalizare a efortului şi înţelepciunii creatorului care posedă conştiinţa unicităţii sale.

* Să nu-ți faci niciodată chip cioplit. Să crezi în tine mult mai mult decât cred toți ceilalți în ei înșiși.

* Să înveţi să produci schimbarea în ştiinţă, nu să rămâi doar un martor ocular la efectele ei.

* La sfârşitul anului întreabă-te ce-ai făcut pentru ştiinţă, adică pentru Dumnezeu ! Cu ce-ai contribuit la extinderea Universului?

* Am găsit un mănunchi compact de iarbă. Raţiunea de a-l pune în pământ, înainte să se ofilească de tot, este aceea de a seta o abatere de la furia naturii la blândeţea şi bunătatea nemărginită care îl caracterizează pe omul sufletist.

* Să fii atât de bun într-un domeniu de activitate, încât să n-ai decât un singur egal: Dumnezeu.Acesta este tâlcul luptei dintre Iacov și Dumnezeu.

* Când eşti cel mai bun din lume într-un domeniu, iar lumea ştie că eşti cel mai bun.

* Și chiar atunci când crezi că ai aflat totul, apare ceva nou și diferit: "Uite, asta ți-a scăpat din vedere ! "

* Una este să înveți mult ca să-ți asiguri un viitor, alta este să pricepi îndeajuns ca să schimbi o întreagă știință.

* Ceea ce creezi este ceea ce eşti când te consideri cineva mai presus de tine.

* Fii întotdeauna un om bun. Și dacă se poate, fii mult mai bun decât toți ceilalți.

* Să te joci cu ştiinţa aşa cum pictezi un înger, fără să fi văzut vreodată o pictură. În asta constă toată magia cabalei !

* Mai important decât să ştii să vezi; este să ştii cum să vezi.

* Un om care acţionează este mult mai valoros decât unul care face planuri. Primul ajunge undeva, celălalt stă pe loc.

* Un singur om care visează este mult mai puternic decât toţi aceia care se roagă.

* Simţi o mare satisfacţie când vezi că valoarea ta creşte direct proporţional cu numărul tot mai mare al cititorilor tăi.

* Materia ascultă întotdeauna numai de creatorul ei. Este ca o stare emoţională amplificată de senzaţia unui vis împărtăşit de un singur om.

* Să nu treacă nicio zi fără să faci cel puţin 10 lucruri care te propulsează înainte. Abilitatea de a face progrese mai repede şi mai bine ca oricine este vectorul care te uneşte de performanţa care justifică leadershipul.

* Cea mai înaltă menire a omului pe pământ este să atingă desăvârşirea. Să găseşti fix lucrul pentru care te-ai născut şi să-l sculptezi în înaltul cerului cu mână de maestru.

* Cine are viziune citeşte cu uşurinţă viitorul. Cine ştie leadership, îşi creează singur contextul în care se îndreaptă viitorul.

* Marea ştiinţă nu are nevoie de profesori, ci de artişti fără seamăn.

* Cu cât eşti mai cunoscut în lume cu atât valoarea ta creşte mai mult. Viitorul aparţine celor ce ştiu să se promoveze BIG !

* Ştiinţa e ceea ce rămâne de aflat atunci când ceea ce vezi se pierde într-un gol de imagine.

* A-ţi îmbogăţi leadershipul cu noi resurse de înţelegere este ca atunci când te trezeşti, spui în gând "Bună dimineaţa", iar Marea Ştiinţă îţi răspunde de undeva din jur cu ecoul plin de speranţă: "Îmi pare bine să te revăd".

* Scrisul reprezintă doar o modalitate de a scoate la iveală talentul omului. Iar adevăratul talent este strâns legat de modalitatea de a crea, de a gândi, de a te exprima şi de a înfăptui o revoluţie în ştiinţă. A nu se confunda talentul cu mijloacele lui de expresie !

* Nu-i de-ajuns să studiezi pe cont propriu arta, mai trebuie să ai norocul să fii îndrumat la timp de un artist genial.

* Numai cel care a cercetat îndelung profunzimile artei poate ajunge la cea mai înaltă ştiinţă !

* Nu-i recomandat să fii mai bun decât ești, mai ales atunci când alții nu-și fixează ca etalon de urmat bunătatea.

* Unii oameni sunt precum un leagăn de metal: se încing la soare de atâta splendoare și măreție, dar scârție cumplit când bate vântul mai tare.

* Oamenii sunt de două feluri: cei buni care sunt răi, și cei răi care sunt buni.

* Când toată lumea fuge de Covid, noi am ajuns până în inima Covid și i-am provocat stop cardiac.

* Frica este asemenea unei sculpturi pe care o priveşti şi îţi intră în toate celule, este ca prima bătaie primită în copilărie pe care ţi-o aminteşti atât de mult încât te fereşti de o mângâiere ca de o palmă...Sabia taie câteodată doar capetele plecate care fără să vrea vor paşte iarbă, mai devreme sau mai târziu...Trecerea este o monografie, este ca o carte de

referinţă. A trece peste toate duce la un “material” de dimensiuni variate.

* Dogmele sunt şi ele nişte adevăruri care se rezumă la credinţă. Vai, cum s-ar schimba sistemul prin asta. Atitudinea fiecăruia, dacă este minuţioasă, duce în timp la eliberare şi purificare...Este greşit să credem că schimbăm lumea prin stilou şi pensulă, lumea se schimbă prin cărţi pe care le citim singuri, prin felul cum ne lămurim toate întrebările şi răspunsurile fără să contestăm sistemul. Mai mult, ca să schimbi un sistem trebuie să analizezi dezvoltarea istorică. Toate trăirile unui sistem ţin de relaţiile dintre concepte, gradul de certitudine acordat contribuie la o structură care ţine de concepte. De fapt, într-o societate, orice sistem are o greutate atomică, o impunere care începe încetul cu încetul... Orice sistem se poate schimba, iar a spune că nu se poate schimba este ca şi cum ai sta într-o tipografie, ai consulta mai multe cărţi şi ai spune că unele aliniate nu pot fi tipărite pentru că formularea nu e precisă...(Ioana Sarah)

* Cine observă mișcarea planetelor, nu își observă și propria nemișcare. Pământul pe care calci se învârte fără ca tu să-l simți.

* Tot timpul mă asemăn cu un peşte într-un ocean zbuciumat: orice val vine, pe mine nu mă afectează. Mi-am amintit ce tu mi-ai spus / Despre mine când ne sărutam vioi în parc / Neuitând nicicum ceea ce sufletul tău mi-a adus /Senzaţia că pot rămâne mereu în amintirea ta ca un felinar vivant.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisiri-discrete.html

Mărul de aur

On August 08, 2017

Tot ceea ce însemni în planul lui Dumnezeu este o luptă cu tine însuţi din care învingătoare iese știința.

Era un fel de simptom al izolării aproape totale, din care nu mai reuşeam să ies. Un fenomen tot atât de greu de înţeles ca judecata lui Dumnezeu, o zonă în care nu aveam posibilitatea să evoluez decât prin comparaţie cu măsura şansei de a demonstra că pot folosi în avantajul meu capcanele anxietăţii, orice durere, orice emoţie, orice slăbiciune. Din care aveam atâtea de învăţat şi experimentat, mai ales starea mentală de rezistenţă pe o durată de viaţă cât mai extinsă.

Pasiunea pentru înţelegerea acestui experiment demn de un analist al psihologicului, complex și mai cu seamă original, era o expresie a setei de cunoaştere, aceeaşi pe care o experimentează un artist în căutarea unei impresii individualizate asupra legăturii dintre model şi atitudine, dintre omenesc şi valoarea artistică. Cică aşa ar fi vrut cel de sus, cică aşa e dat, să întorci spatele lumii ca să recunoşti marea încredere pe care o ai în tine şi pe care doar ştiinţa o potenţează.

Credeam că marile planuri ale lui Dumnezeu, create după un cod cu grad înalt de dificultate, sunt modelate după concepţia unui restaurator de artă care procedează după modelul sistemelor de operare ale gândirii precum analiza, sinteza, comparaţia, abstractizarea şi concretizarea. Dar la fel de bine ele puteau fi expresia unui determinism care acţionează predominant şi selectiv la nivelul intelectului, materializându-se în materia primă a Marii Opere.

Acest experiment al fiinţei care îşi educă psihicul să se adapteze la noi realităţi aminteşte de descrierea pe care Albert cel Mare şi-o făcea singur *:*

„Un alchimist trebuie să locuiască departe de lume, într-o casă specială, construită chiar de el însuşi cu măiestria şi priceperea zidarului, unde trebuie să existe cel puţin o încăpere secretă destinată în exclusivitate sublimărilor, soluţiilor şi distilărilor. El va trăi în singurătate, izolându-se de ceilalţi oameni, până la desăvârşirea Marii Opere. Trebuie să fie răbdător şi perseverent până în momentul când constelaţiile îi vor fi favorabile. Şi, în fine, va evita orice contact cu prinţii şi cârmuitorii."

Leadership: Efortul de a-ţi aprecia nivelul cunoaşterii este un moment decupat din segmentul unei lungi căutări şi concentrat pe pânza unei lucrări care îţi dezvăluie în mod adecvat profilul lăuntric?

Efectul de noutate în alb-negrul neiertător al unui timp care-şi uită mândria de a se scurge, în sensul şansei de a trăi o viaţă nemărturisită, într-o continuă criză de exprimare, reprezenta o formă de observaţie structurată, realizată în cadrul artificial al unui laborator intensiv de mai multe zile consecutive, *dans ma chambre... qui est un endroit calme et loin de tout le monde.*

Cu o amplificată sensibilitate faţă de lucrurile încă neştiute, nebănuite şi greu accesibile, am ajuns să mă comport ca un experiment al unei inteligenţe laborioase de care depind doar gândurile ascunse, îndoielile, temerile, reflectate parcă într-o oglindă care le deformează şi le accentuează şi mai mult.

Credeam că mă voi recunoaște superior celui ce-am fost, dincolo de ceea ce ştiam până atunci că este posibil, asemenea unui personaj care se rupe din lumea de poveste pentru a împărtăşi lumii reale din aventurile sale.

Alchimistul este un artist în ale cunoaşterii de sine şi a lui Dumnezeu din perspectiva unei evaluări pe termen lung a efectului de descoperire a unei lumi noi. Această descoperire se face prin atingerea consecventă a stării de rezistenţă pe parcursul aplicării consecvente a metodei experimentale de cunoaştere.

Un artist al substanţei şi al consecinţei se află într-o continuă confruntare cu estetica unei mărturisiri în alb-negru, din care transpare compromisul făcut pentru a-și păstra formula proprie de rezistență: aplicarea consecventă a metodei experimentale pentru aflarea unor adevăruri ascunse la care nimeni nu s-ar fi gândit. Este un rezultat al momentului de vârf al înfruntării propriului sine când supui evaluării impactul consumului de cunoaştere în scopul obţinerii unei noi filosofii de viaţă .

O incursiune într-o zonă mai profundă a psihicului este un joc al detaliului cu ansamblul care sfârşeşte prin a te emoţiona estetic, dovedind încă o dată că dragostea pentru ceea ce ţi se revelează în mod subtil, într-un context de tip „ *Lost In Your Own Abyss* ", este o luptă de o neîncetată nelinişte care te face să asculţi un glas. Ascultă acest glas, el va rosti întotdeauna noi adevăruri !

Eliberarea adusă de îndepărtarea de restul lumii este o cultivare în om a frumosului dumnezeiesc, a asemănării cu El, căruia i se pot atribui marile victorii ale ştiinţei.

Având la dispoziție o întreagă colecţie de amintiri şi lecții de viață, mii de trăiri și clipe de neuitat, ca să rezolv o grămadă de bătăi de cap, bug-uri de ordin filosofic şi identitar, mi-am construit o viziune nouă asupra realității cu care încă sunt în contact nemijlocit, deşi consistenţa ei pare mai degrabă una efemeră. Total invers în comparaţie cu sarcina unui pictor care rezidă tocmai în depăşirea cadrului atemporal al portretului, în a-l face dinamic, obligându-l să trăiască în timp.

Dacă stau bine şi mă gândesc, eram totuşi un artist prin faptul că întruchipam o imensă sumă de momente consecutive, comasate într-o luptă cu un sine care nu se lasă înţeles, nu se dă învins, într-o conjunctură temporară de esenţă spirituală. Pe această cale, am remarcat cu plăcere coincidenţa faptului că nonconformismul, pasiunea constantă şi setea pentru originalitate sunt formele de expresie ale sensului vieţii.

Adevărata capodoperă a creaţiei este fixarea pe pânză a unei trăiri din cele mai complexe şi nelimitată în timp, care dezvăluie în mod cu totul excepţional profilul lăuntric al celui portretizat.

În încercarea de a obţine imaginea răsturnată a sufletului, cu ajutorul unor elemente date de semnificaţiile profunde ale reflecţiilor şi meditaţiilor, o dată cu refugierea în spaţiul vag şi plin de paradoxuri al unei realităţi greu de exprimat în faza primară, am reuşit să construiesc o anumită figură cuprinsă între spiritualitate, artă, știință și inteligenţă.

Un portret psihologic al unui Alchimist care a înțeles că fundalul - căutarea de sine, faza în care au loc „digestia", coacerea, regenerarea puterilor interioare, în fapt materia primară a trăirilor cele mai complexe, analizate cu atenţie sub microscopul conştiinţei și presimţite de ochiul scrutător al artistului - este singura știință pură care corespunde părţii superioare a Marii Opere.

Mărul de aur este o continuare a gândirii: „Tot ceea ce însemni în planul lui Dumnezeu este o luptă cu tine însuţi din care învingătoare iese știința."

Singurul izvor a tot ceea ce există, singurul secret pe care alchimiştii se tem să-l divulge şi pe care se simt datori să-l păstreze în contextul general al transformărilor pe care le trăiesc şi le suferă, asemenea metalelor supuse la temperaturi foarte înalte, este... lupta.

Source: https://neculaifantanaru.com/marul-de-aur.html

Mastering Inner Leadership

On Martie 11, 2017

Fii capabil să renaşti din propria cenuşă a suferinţei, condiţionându-te să crezi într-un adevăr autoimpus.

Îţi spun cu mândrie, Mercedes, că Dumnezeu avea nevoie de mine, şi am trăit. Cele mai groaznice nenorociri, cele mai cumplite suferinţe, părăsirea de către toţi cei ce mai iubeau, persecutarea din partea celor ce mai cunoşteau, iată care a fost prima parte a vieţii mele.

Apoi, pe neaşteptate, după captivitate, singurătate şi mizerie, au urmat aerul curat, libertatea, o avere atât de orbitoare, de uluitoare şi de nemărginită, încât numai dacă aş fi fost orb aş fi putut să nu-mi dau seama că Dumnezeu mi-o trimitea pentru nişte scopuri atât de măreţe.

De atunci bogăţia aceasta mi s-a părut că are o menire sfântă. De atunci nu m-am mai gândit nicio clipă la viaţă căreia tu, biata femeie, i-ai gustat uneori dulceaţa. N-am mai avut niciun ceas de linişte: mă simţeam mânat ca norul de foc coborând din cer ca să ardă cetăţile blestemate.

Asemenea căpitanilor aventuroşi ce se îmbarcă pentru o călătorie primejdioasă sau plănuiesc o expediţie fără întoarcere, îmi pregăteam merindele, îmi încărcam armele, îmi adunam mijloacele de atac şi de apărare, deprinzându-mi trupul cu încercările cele mai cumplite, deprinzându-mi sufletul cu loviturile cele mai aspre, obişnuindu-mi braţul să ucidă, ochii să privească suferinţa, gura să zâmbească la priveliştea cea mai îngrozitoare.

Din bun, încrezător şi uitător cum eram, m-am făcut răzbunător, prefăcut, rău, sau mai curând nepăsător ca surda şi oarba ursită. Atunci m-am năpustit pe calea ce-mi era deschisă, am străbătut spaţiul şi am ajuns la ţintă. Nenorocire celor întâlniţi în drum ! Nenorocire celor care m-au închis în bezna temniţei şi celor ce au uitat că mă aflam acolo !

Leadership: Îți măsori progresul în conștiința unui destin emanat din adâncul unei vieți greu încercate, în funcție de durata prezenţei tale în trailerul numit "Those who betrayed you"?

Adevărul pe care liderii îl ascund în interior nu este o adaptare la marea lovitură a vieții suportată cu stoicism, ci un răspuns la minunea pe care au trăit-o. Ei știu că viața este asemănătoare salciei la malul apei: înfloreşte doar dacă e udată cu suferinţa acestei lumi. Mult mai important, însă, ne apare faptul că dacă privim la viaţă ca la facerea unei minuni atribuită unui salt făcut deasupra tuturor vicisitudinilor destinului, atunci însăşi suferinţa capătă valenţele unei recompense care urmează să vină.

Mai mult decât atât. Dacă omul supus încercărilor vieții se măsoară după tăria sentimentelor pe care şi le stăpâneşte într-un decor al întunericului, spre a fi perceput conform condiţiilor în care ia naștere ura și chibzuinţa, mânia și încrederea într-un Dumnezeu nevăzut, atunci leadershipul se poate măsura în funcție de ceea ce omul reușește să împlinească prin miracolul creării unei noi reguli de intervenție în destinul celorlalți oameni.

Dintr-un martor al sensului vieții, neputându-şi stoca în memorie decât variaţiuni ale aceluiaşi îndemn lăuntric „aş vrea să mor", omul devine un capriciu al destinului într-un joc de-a „hai să văd dacă poți să te repari". Astfel, el se vede nevoit dea reply la toate

încercările îndurate cu stoicism, nevoit să perceapă doar culoarea „roşie” a dorinţei de răzbunare situată la limita distanţei dintre ceea ce a fost şi ceea ce ar putea ajunge.

Un om puternic îşi compromite autoritatea dacă nu reuşeşte să răspundă unui context mai larg de tendinţe și provocări care accelerează expansiunea propriei conştiinţe spre o zonă a puterii de decizie. Dar, în același timp, el își compromite toate aspiraţiile de pace sufletească dacă uitarea pe care o invocă un nou statut nu este indusă de gama variată a unor valori de tip demn-nedemn, just-injust, echitabil-inechitabil.

Menirea omului de a se depărta de sursa primară a durerii se produce în momentul când el devine independent de ceea ce se petrece în interiorul lui.

Viscolul natural bate deşertul, iscând în urma lui nori ameninţători de praf. Însă omul care se conectează la un nou început de viață trebuie să satisfacă condiţiile obligatorii ale tranziţiei spre conștiința răspunderii faţă de modul cum trăieşte şi faţă de ceea ce decide că merită experimentat, fără a lăsa în urma lui un gol imens numit „vinovăţie” venit după faultul numit „răzbunare”.

Anulează-ţi golul, ai grijă cui aduci nenorocire ! În leadership, care include marea forță a caracterului, se punctează uneori mai bine încercările de a te pune în offside, decât golurile care aduc victoria.

Un lider nu-şi măsoară progresul în conștiința unui destin emanat din adâncul unei vieți greu încercate, în funcție de durata prezenţei sale în trailerul numit “Those who betrayed him”, ci după felul cum îşi recăpătă și îşi păstrează strălucirea virtuţilor sale de-a lungul timpului.

A deveni independent de ceea ce se petrece în interiorul tău seamănă cu o comoară ascunsă pe fundul oceanului care nu poate fi recuperată decât cu preţul scufundării tale într-un moment de descurajare: trebuie să îţi judeci acţiunile fără să te autocompătimeşti.

Mastering Inner Leadership se referă la continuarea luptei dusă împotriva unei rânduieli aprige a vieții săvârşite prin durere, care încadrează omul într-un trend al înaintării spre o împlinire care îl dezleagă de limitările propriei firi, cu slăbiciunile și neajunsurile ei.

Dar în acest context este nevoie de o mișcare a hazardului, de o improbabilă graţie divină, de o sursă vastă de câștig, care să-l ajute să regăsească ceea ce a pierdut.

Liderii puternici în interior sunt capabili să renască din propria cenuşă a suferinţei. Ei sunt dispuși să-şi exploreze gândurile și atitudinile, le compară cu cele ale unui status mai vechi, și să le aleg pe cele care răspund cel mai bine obiectivelor durabile de valorificare a propriilor forţe de construcție a viitorului.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/mastering-inner-leadership.html

Măsurarea corectă a excelenţei

On Aprilie 08, 2009

Este nejust să-ţi fie pusă la îndoială excelenţa, câtă vreme nu eşti pus în situaţia de a demonstra ceea ce eşti în stare să dai.

Îngusta rutină academică, ce domnea în acel timp în învăţământul oficial, apăsa greu pe umerii tânărului sculptor Antoine Bourdelle, cu personalitate formată, deprins să lucreze independent. După cum a observat el însuşi, majoritatea celor care obţineau râvnitele premii, asigurându-şi promovarea, nu ştia să modeleze corect un nas, o gură sau o ureche.

Bourdelle a părăsit şcoala de bele-arte, unde fusese primit al doilea la concursul de admitere, căutându-şi calea mai departe. El a precizat: *„Nu am timp. Eu la 30 de ani va trebui să-mi fi dat măsura. Lucrul meu se află în stradă, în viaţă."*

Tu cum îţi alimentezi excelenţa? Am notat mai devreme că înţelegerea priorităţilor şi a proceselor prin care faci alegerile pe care le faci constituie elementele critice ale succesului tău. Punctul forte al concentrării tale îl constituie gândirea axată pe formă, nu doar pe conţinut, care trebuie să se concentreze asupra prezentului, asupra lucrurilor pe care le poţi controla, asupra accelerării pregătirii proprii.

Bourdelle ar fi vrut să poată ciopli imense catedrale, ca şi meşterii evului mediu, nu să modeleze numai chipurile umane cum i-ar fi cerut profesorii de artă. El a mai precizat: *"Arta este întregul univers recreat într-un singur om."*

Leadership: Poţi să recreezi întregul tău univers fără să-i modifici conţinutul, aşa încât arta pe care încerci s-o evidenţiezi să nu-ţi îngrădească potenţialul de a înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos?

Universul tău propriu se poate recrea printr-o contopire a artei cu viaţa, iar a nu-i modifica conţinutul înseamnă să rămâi fidel unei idei, unui sentiment, unei certitudini care nu poate fi atacată în nicio instanţă a dreptului de a fi artist, deoarece convinge pe toată lumea prin însăşi personalitatea ta. Ca sa descoperi adevăratele beneficii ale artei pe care vrei să o evidenţiezi, mai întâi trebuie să stabileşti care sunt limitele pe care trebuie să le depăşeşti, şi să iei în considerare în mod activ alternativele şi paşii pe care trebuie să-i urmezi ca să-ţi desăvârşeşti măiestria, şi ca să devii cine vrei tu să fii.

Punctul de pornire sănătos în acest sens îl constituie debarasarea de acele "gunoaie", de absolut orice element, de orice fel de gândire – impusă de alţii, care îţi îngrădeşte potenţialul şi care nu prezintă nicio importanţă pentru dezvoltarea capacităţilor tale. Ca să generezi schimbarea în tine de la o treaptă inferioară spre o treaptă superioară, trebuie să-ţi sporeşti eficienţa şi productivitatea.

Productivitatea este ca o jucărie cu telecomandă pe care o poţi manevra numai atâta vreme cât o alimentezi cu baterii. Diferenţa dintre un meşter care lucrează pe cont propriu (aşa cum a visat să ajungă Bourdelle) şi unul care lucrează după tiparul altora, este că primul îşi auto-alimentează mereu propriul potenţial şi propria valoare, in timp ce al doilea este alimentat de ceilalţi până la un punct din propria evoluţie. Primul îşi asigură singur baza propriei evoluţii, în timp ce al doilea mai întâi trebuie să se străduiască să corespundă valorii pe care i-o atribuie ceilalţi, chiar dacă ideile şi viziunea acestora diferă cu mult de a lui.

Aşa cum oamenii de afaceri inovatori trebuie să aibă grijă ca beneficiile specifice mărcii pe care le dezvoltă să nu fie lipsite de consistenţă, periferice sau relevante doar pentru o mică parte a clienţilor - tot astfel tu trebuie să segmentezi pe cont propriu adevărata cunoaştere, să diferenţiezi ceea ce este important de ceea ce nu este important, adevărul de fals. Clarifică-ţi ideile şi validează-ţi ipotezele cu privire la efectele benefice sau nocive ale evoluţiei tale prin prisma influenţei exercitate de ceilalţi "maeştri", înainte de a-i urma.

A înfăptui ceea ce poate fi cu adevărat virtuos înseamnă să faci din gândirea ta o artă a cărei direcţie principală este constituirea unui univers al cărui înțeles este atașat de măsura lucrurilor pe care le poţi realiza singur.

Măsurarea corectă a excelenţei se poate efectua după un singur sistem de referinţă: tu însuţi. Ca să creezi o temelie solidă performanţei tale, mai întâi dovedeşte responsabilitate fata de alegerile pe care le faci: să-i urmezi pe alţii şi să te laşi influenţat de propriile lor modele de stil (deci să urmezi calea sugerată de ei) sau să-ţi urmezi calea pe care te simţi împlinit, pe care instinctul ţi-o propune – calea auto-dezvoltării personale. Ca să atingi cele mai înalte cote de măiestrie, trebuie să-ţi creezi singur arta proprie.

Este nejust să-ţi fie pusă la îndoială excelenţa, câtă vreme nu eşti pus în situaţia de a demonstra ceea ce eşti în stare să dai.

Concluzie: În orice domeniu excelenţa se obţine în timp. Foarte greu se obţine acea recunoaştere unanimă a capacităţilor "artei" unui lider. Evident că această evaluare externă se bazează pe fapte concrete ce trebuiesc demonstrate. Depinde de tenacitatea şi puterea liderului de a-şi demonstra excelenţa, depinde de evaluatori "măsurarea corectă a excelenţei" şi depinde de concepţia generală a societăţii la un moment dat. Şi-n leadership, "trierea grâului de neghină" se va face la un moment dat şi se va dovedi cui merită să i se atribuie excelenţa.

***** Adina Nanu – *Bourdelle* , Editura Meridiane, Bucureşti, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/masurarea-corecta-a-excelentei.html

Materia se supune creatorului ei

On Februarie 01, 2022

Îți trebuie o viziune clară pentru a te concentra asupra a ceea ce creezi, dar în acelaşi timp trebuie să ai de partea ta imensa masă a materiei care poate să rămână cât mai mult timp în stare "stabilă".

Citeam demult o carte despre Alfred Nobel, considerat la un moment dat drept unul dintre cei mai îngrozitori criminali din istoria lumii. Uriaşa lui avere a fost adunată din fabricarea unui produs infernal, a dinamitei, care provoca un sentiment de groază tainică oricărui se apropia de casa lui. Milioane de oameni au fost ucişi cu dinamita lui. Dar se uită faptul că dinamita a fost creată nu pentru război, ci pentru alte scopuri: pentru lucrările miniere, portuare, pentru săparea de tuneluri şi alte lucrări care uşurează munca şi viaţa oamenilor.

Dar altceva îmi stârneşte o solidaritate cu domnia sa, un fel împletire a puterii de cuprindere a minţii cu redimensionarea unei realităţi care nu poate fi nici experimentată şi nici numită în mod imediat. Ei bine, Alfred Nobel, sub rezerva unei anumite confidenţialităţi şi a altor măsuri de protecţie, avea sute de substanţe în laboratorul personal din San Remo, Italia. Una mai inflamabilă ca cealaltă, ca un fel de obiecte magice trecute prin foc şi transformate în mod neaşteptat într-un model heliocentric al universului. Şi, evident, substanţele explozibile - printre care "Triazotatul de glicerină" - erau stocate în cantităţi diferite în recipiente destul de nesigure pentru vremea respectivă.

O singură picătură dacă s-ar fi vărsat pe masă ori pe podea, ar fi explodat totul - iar suflul exploziei s-ar fi propagat pe o rază de sute de metri pătraţi. Dar, în ciuda atâtor primejdii, omul de ştiinţă a fost ocolit toată viaţa de orice fel accident. Să fii înconjurat de moarte, şi moartea să stea departe de tine. Să fii protejat de viaţă în orice capcană a morţii. Şi dacă eu însumi aş fi un Creator, şi dacă un asemenea creator ar da măsura tuturor lucrurilor lumeşti printr-o durată a vieţii omului mult mai îndelungată decât cea medie, aş alege să mă angajez într-un maraton care sfidează moartea.

Într-adevăr, trebuie să-mi pun această întrebare: ce gândire poate duce la un rezultat care să mulţumească pe toată lumea, dar care să mă reprezinte şi să mă împlinească cel mai mult pe mine?

Leadership: Relaţia ta cu conţinutul creaţiei tale este adecvată unei gândiri superioare obţinute printr-o adâncire a cunoaşterii într-un sistem determinist ce facilitează parcurgerea unei traiectorii de tip "dublă legătură" ?

Materia se supune creatorului ei, asta este prima lege a ştiinţei. Şi nu oricine ajunge la această performanţă, ci doar de cei care au întreprins o lungă călătorie şi îndelungi căutări. Materia ascultă de cel care ştie s-o mânuiască cel mai bine, ţinând cont de măsura în care creatorul reuşeşte, apelând la ajutorul esenţial al vederii fenomenologice, să înţeleagă această tentativă a gândirii în cadrul filosofiei naturii. Fiinţele sunt formate dintr-o parte a materiei organice, iar viul rezultă dintr-o înaintare necesară materiei.

Acest fapt ne conduce la concluzia că cel ce crede într-un Creator al universului, crede totodată într-o energie omniprezentă, protectoare, tolerabilă, rezistentă. Iar cel care mişcă lucrurile în direcţia voinţei personale este cel care ştie să transforme materia pentru a obține un rezultatul fulminant în două lumi: spirituală şi materială.

Bineînţeles, aici intră în scena nivelul spiritual al puterii. "Bătălia se dă în ceruri", între lumea

materiei şi cea a antimateriei, sau având corespondenţă directă între vibraţiile materiei şi ale conştiinţelor curate. Nu între corpuri, nu între proprietăţi fizice. Încearcă, de exemplu, să pătrunzi cu ochi de Creator fiecare lucrul din jur, să însufleţeşti şi să conduci materia din cuprinsul lucrurilor, asigurând parcurgerea unei traiectorii de tip "dublă legătură": între om şi Dumnezeu, între teorie şi cercetare, între suflet şi natură.

Încearcă să dai impuls lucrurilor ca acestea să funcţioneze după voia ta. Încearcă să însufleţeşti orice lucru atribuindu-i o anumită afinitate, investindu-l cu acea calitate de a fi "împăcat cu tine" în planul unei anumite omogenizări de factură spirituală, sau în planul unei dialectici care trebuie să conducă la o universalitate. Poţi?

Leadership: Personalitatea ta poate să-şi facă o dublură în faţa unui transfer de imagine de la creator la receptor, printr-o adecvare a esenţei tale la conţinutul unei existenţe care îşi manifestă măreţia într-o realitate subiectivă?

Este admisibil faptul că un creator se interpune între hazard şi descoperire, între viziune şi eforturi concrete, putând să schimbe deznodământul implacabil ce se conturează la cei ce nu au reuşit să se racordeze la Inteligenţa Materiei Universale. Ca s-o spun altfel, reuşita unui creator nu este doar o imagine a vreunei descoperiri, ci exprimă o realitate la scară microscopică, unde materia este doar exprimarea misterioasă a unei voinţe suverane.

Vă amintiţi de Prospero din opera lui Shakespeare, care fusese ducele Milanului? Prin mijlocirea vrăjilor şi a altor forme de magie, el putea să ordone materiei, putea să răpească oricui puterea de a i se împotrivi. Având supuse voinţei sale cele mai puternice duhuri, el putea să pornească după voie vânturile şi valurile mării. Din porunca sa, se stârni o furtună cumplită, în mijlocul căreia însăşi corabia duşmanilor săi a fost zdruncinată teribil, dar cu toate acestea el rânduise în aşa fel materia, încât nimeni de pe vas să nu fie vătămat. Planurile sale îndrăzneţe se puteau transforma oricând într-un angajament care sfida moartea. Aşadar, Prospero pătrundea în toate, însufleţea şi conducea orice lucru din cuprinsul materiei, formând în întreaga materie orice existenţă individuală.

Prospero nu este un simplu personaj de poveste, el reprezintă esenţa non-materială a unui creator desăvârşit.

Spunându-vă acestea, ţin să-mi recunosc o anumită realizare: ştiu să construiesc o imagine în care forţa lucrurilor, aşa cum este ea rânduită şi de neînţeles, se combină cu veşnica mişcare a materiei pe toată durata confruntării cu mine insumi, manifestându-se ca reprezentare a unei voinţe înalţe în credinţă.

O parte importantă a leadershipului este forma relativă a creaţiei pe care o experimentezi în "ascunsul" unei lumi care înfăţişează realitatea prin surprinderea esenţei non-materiale a unui creator desăvârşit.

Materia se supune creatorului ei, şi nu putem nicidecum hotărî întinderea ei decât luând ca punct de plecare reflecţia subiectivă asupra gândirii concepută în prealabil ca subiectivitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/materia-se-supune-creatorului-ei.html

Materia şi adevărul

On Iulie 07, 2013

Respectă-ţi îndatoririle faţă de ştiinţa ta, chiar dacă ceilalţi nu sunt dispuşi să accepte adevărurile neştiute pe care ea le dezvăluie.

În timp ce încercam să înţeleg proprietăţile de bază ale materiei din care se compunea Secretul, distilând în mod corespunzător o mică cantitate din elixirul interminabil al energiei ce contribuia la crearea şi menţinerea unei viziuni aparte, simţeam cum un curent rece îmi străbate şi îmi acaparează mintea. Dacă vreun scriitor de ficţiune ar fi încercat să mă descrie într-un asemenea moment, printr-o linie orizontală a asocierilor libere, dilatate hipnotic într-o lume-imperiu, probabil aş fi fost văzut ca un fel de inventar de simboluri, pedante sau prezumţioase, apropiate de o neştiută treaptă ontologică a lumii.

Impulsuri defensive se succedau la un interval foarte scurt de timp în mintea mea, induse şi declanşate parcă de un semnal nevăzut care mă avertiza în privinţa repetării anumitor greşeli. Aceste stări de tensiune sunt frecvent întâlnite în rândul oamenilor de ştiinţă care încearcă în laboratoarele lor să dovedească anumite fenomene necunoscute şi inexplicabile, sucind toate adevărurile şi neadevărurile pentru a găsi o explicaţie acolo unde nu există niciuna cunoscută. Eram dominat parcă tot mai mult de o gândire restrictivă.

Ca un om dornic de senzaţii, nu mă gândeam decât la combinaţia aparent stabilă, în care elementele constitutive puteau să determine o nouă configuraţie a Secretului. În cataliza eterogenă, catalizatorul şi reactanţii formau faze diferite de purificare. Astfel, din conţinutul Secretului, la care cu greu aveam acces, puteam să extrag noi proprietăţi numai dacă reuşeam să reţin 55% din particulele pure de sensuri şi înţelesuri pe care el le emana la fiecare pas, înainte ca acestea să se împrăştie până la eliminare. Tehnica de prelucrare a conţinutului preţios era printre cele mai avansate la momentul respectiv.

Leadership: Ce rol eşti dispus să-ţi asumi în cadrul unei viziuni ce poate fi experimentată pe baza unor adevăruri care nu pot fi acceptate unanim, ştiind că ceea ce gândeşti este doar interpretarea ta asupra lucrurilor din jur?

Dar, cu toate acestea, ce anume destabiliza sistemul de particule declanşator de energii? De ce nu puteam să le stabilizez? Trebuia s-o iau de la capăt, precum chimistul acela din filmul "Darkman". Constant. Cu răbdare. Cu obiectivitate. Nu-mi păsa cât timp dura, ştiam că formula de săvârşire a tainei era acolo, aşteptându-mă s-o descopăr. Ah, puteam s-o simt, puteam s-o miros ! Din păcate aveam doar o singură piesă de puzzle. Şi mai erau atâtea mari semne de întrebare.

În mijlocul atâtor experienţe nereuşite, rămăsesem destul de lucid. Ştiam că sunt pe drumul cel bun, fiindu-mi indiferentă părerea celorlalţi. Fiindcă eram sigur că eu voi avea dreptate în cele din urmă şi nu aceia care îmi contestau sau îmi luau în derâdere activitatea de cercetare. Practic, îndeplineam rolul de căutător al enigmelor, de data aceasta ca o fiinţă compatibilă doar cu necesitatea de a controla rostul şi destinul propriu, fără a lua în seamă direcţiile impuse de punctul de vedere al celorlalţi oameni.

Chiar dacă răceala cu care mi-ar fi fost primite ideile ar fi prezentat motive de îngrijorare, chiar dacă ceilalţi oameni de ştiinţă, făcând anumite comparaţii cu a lor cunoaştere, ar fi avut să-mi facă măcar o obiecţiune sau m-ar fi provocat la o discuţie în contradictoriu, sau m-ar fi ironizat, ştiam că nimic nu mă va amărî.

Căci aceasta este soarta adevărului necunoscut, de a fi mai întâi respins tocmai de acele spirite vizionare care ar fi trebuit să-l accepte. Cu atât mai mult cu cât numai eu ajunsesem să experimentez adevărul, să-l cunosc în întregime, şi să-l transform în alte adevăruri, fără să relativizez principiile fundamentale pe care ele se conturează.

Leadership: Modul în care înţelegi şi manevrezi ştiinţa dezvoltă mai multe tipare ale unui nou val de deprecieri sau supraestimări a valorii personale, într-un context de tipul "abatere de la realismul unor obiective acceptate ca sine qua non a lumii sensibile" ?

Eşti dominat tot mai mult de o gândire restrictivă? În mijlocul experienţelor nereuşite rămâi totuşi destul de lucid? Eşti sigur de rodul ştiinţei tale, chiar dacă ceilalţi contestă sau îţi iau în derâdere munca şi ideile?

Nu vei putea niciodată să păstrezi distanţa faţă de ştiinţă, atâta vreme cât profesionalismul, cunoaşterea şi priceperea ta într-un domeniu ocupă un loc important în "meniul" tău zilnic. Calităţile tale reale de lider, vizibile cel mai bine prin modul de gândire şi prin prisma modului în care înţelegi şi manevrezi ştiinţa, dezvoltă mai multe tipare ale unui nou val de deprecieri sau supraestimări a valorii personale care pot scădea sau ridica rata de succes.

Secretul sau esenţa care stă în substanţialitatea noii cunoaşteri, aduce la un numitor comun o gamă întreagă de "funcţii de siguranţă activă". Acestea şi numai acestea îţi conferă puterea de a fi centrat, stabil în ceea ce priveşte relaţia cu tine însuşi în procesul devenirii. În cazul meu, obiectivele acceptate ca sine qua non a lumii sensibile, adică a unei lumi care nu este întru totul deschisă la nou, erau delimitate după efectele unei gândiri care, nerecunoscându-şi propriile limite, îşi ia eficacitatea sa operativă drept regulă absolută (de la care nu aveam de gând să fac vreo abatere).

"Funcţiile de siguranţă activă" sunt un grup de instrucţiuni pe care le urmezi pentru a îndeplini acele sarcini care te conduc la o înţelegere superioară a funcţionării leadershipului şi la un acces mai larg la acea ştiinţă pe care o posedă prin excelenţă numai minţile cele mai alese, mai cultivate şi mai talentate. Intructiuni precum: *"Voi face tot ce pot pentru a sprijini parcursul dezvoltării ştiinţei"* sau *"Nu pot să mă îndepărtez de modelul ideal de om perfect spre care aspir",* lasă loc de o credință exagerată în propriile abilități, o anume înfumurare deşartă în ce priveşte propria persoană.

Aceste funcţii îţi conferă, de asemenea, un plus de încredere şi siguranţă în utilizarea ştiinţei proprii în scopul dezvoltării capacităţilor eficiente, şi în scopul identificării de surse alternative de obţinere a unor noi adevăruri şi valorificarea acestora în practică.

Aşa cum la orice joc, un jucător îşi poate alege strategiile în funcţie de acţiunile adversarului, tot aşa şi tu, pentru ca leadershipul tău să poată fi actualizat într-o nouă configuraţie stabilă care să delimiteze cunoaşterea pură de cea empirică, trebuie să compui şi să înţelegi îndeajuns de bine "materia" pe care o încorporezi în ştiinţa ta. Încât ea să contribuie la crearea şi menţinerea unei viziuni aparte.

Leadership: Îţi iroseşti şansa de a-ţi pune în drepturi ştiinţa prin iniţiativa pe care o iei ca să-ţi manifeşti puterea personală şi controlul asupra unor descoperiri care pot prelungi coordonatele unei viziuni, dar nu o pot transpune într-un lucru fezabil?

Dacă ajungi să te faci într-adevăr vinovat de "conceptualizări a priori", de universalizări abstracte, este un semn că proprietăţile de bază ale materiei din care este constituită ştiinţa ta se manifestă succesiv la o solicitare continuu crescătoare de vizualizări şi reprezentări prea fanteziste. Ajuns la acest stadiu de evoluţie, inevitabil ceilalţi oameni din domeniu, făcând anumite comparaţii cu a lor cunoaştere, te vor ironiza şi îţi vor contesta cunoaşterea.

În acest caz, leadershipul tău trebuie să dispună de metode de luptă care definesc cele trei laturi ale sale: atacul, apărarea şi manevra. Ca să se nască şi să se dezvolte, ştiinţa trebuie pusă în drepturi, trebuie să lase posibilitatea excepţiei de la reguli, revizuită când este necesar, dar niciodată împiedicată să se manifeste efectiv.

Dacă vrei ca leadershipul tău să-şi atingă scopurile cele mai înalte, respectă-ţi îndatoririle faţă de ştiinţa ta, chiar dacă ceilalţi nu sunt dispuşi să accepte adevărurile neştiute pe care ea le dezvăluie.

A transpune o viziune într-un lucru fezabil înseamnă să faci apel la elementele ştiinţei pentru a sugera un adevăr elocvent şi constructiv care poate fi înţeles şi acceptat de toţi oamenii, chiar dacă nu poate să influenţeze prea mult, chiar dacă nu poate fi considerat CAUZA PRIMA a evoluţiei.

Materia şi adevărul evidenţiază ansamblul de procese de analiză şi sinteză care vor dicta strategia adoptată în vederea recunoaşterii şi acceptării acelui *modus operandi* ales de lider. A convinge înseamnă a obţine recunoaşterea şi a câştiga aliaţi de nădejde, în scopul atingerii scopului comun.

Source: https://neculaifantanaru.com/materia-si-adevarul.html

Maturitatea este calea de ieşire din amăgirile copilăreşti

On Martie 21, 2008

Încearcă să redai o imagine vie despre ceea ce ai reprezentat în această viaţă, asumându-ţi responsabilitatea pentru propria creştere şi dezvoltare de dincolo de propria ta "sferă de origine".

Citind următorul fragment din cartea “Egiptologul” de Arthur Phillips, am înţeles de ce este important să reflectez asupra parcursului pe care trebuie să-l urmez în viaţă pentru a avea un viitor sigur și prosper. Este vorba despre un rege egiptean, Atum-Hadu.

Ţi se face milă când te gândeşti la el pe când era copil, cum îşi spunea poveşti ca să adoarmă, cum îşi crea visul despre un părinte celest. Analiza lui Atum-hadu beneficiază în mod evident de sociologia modernă: în aceste oribile cazuri moderne de care auzi acum, cercetările dezvăluie că există un moment critic tipic. Anume, vârsta la care copilul îşi dă seama pentru prima oară de situaţia sa jalnică, îşi înţelege în cele din urmă relaţia cu mama sa, de exemplu, şi astfel cu întreaga lume. Acest moment e prea lesne cufundat în patos retrospectiv, precum cel căruia i-am căzut victimă chiar acum, dar în realitate nu trebuie să-ţi fie milă de aceşti copii.

Dimpotrivă, trebuie să vezi aspectele frumoase şi eroice: un băiat de opt ani năvăleşte pentru ultima oară în casa sa dărăpănată (căci trebuie să fi existat o ultimă oară, indiferent că o ştia sau nu pe atunci) şi ţipă în gura mare mândru de cine ştie ce realizare, aşteptându-se încă (din pricina sedimentelor instinctelor sale copilăreşti de dragoste) să primească laude de la stăpâna casei. Strigă în gura mare, mândru că a învăţat să facă una sau alta, ceva academic sau atletic. Şi primeşte, ca simbol al indiferenţei ei definitive faţă de el, ori o scatoalcă, ori o înjurătură picantă, marinată în alcool, sau pur şi simplu o tăcere mucoasă, în timp ce noii fârtaţi vitregi scâncesc şi umblă de-a buşilea prin toată încăperea. De parcă aşa un moment, în mintea în floare a copilului, e neapărat tragic !

Leadership: Imaginea cu care îţi asociezi personalitatea poate să te avertizeze referitor la ceea ce ai simbolizat în această existenţă, luând în considerare acea prioritate de autoformare care nu se încheie niciodată?

Nici pomeneală: de ce să presupui că aşa un moment reprezintă o uşă ce se închide, şi nu sunetul la fel de scârţiitor al unei uşi ce se deschide? Cum le poate deosebi urechea neinstruită? Închide ochii şi, dacă, după acel scrâşnet de dinţi, simţi o briză de înţelegere sau de şansă, atunci îţi dai seama. După cum se pare că ştia Atum-hadu. Ceva se deschisese pentru el, ceva ce a ales să-şi amintească drept o vizită nocturnă de-a lui Seth. Sociologia modernă spune că semnificaţia acestui moment e înţeleasă de copiii deştepţi şi că adaptarea lor la el nu poate fi denumită altfel decât o a doua naştere: o naştere către independenţa totală, liberă de orice legături cu iluzia, liberă de orice iluzie a legăturilor. O naştere în care copilul devine ambii săi părinţi. El însuşi, singur se va construi de acum înainte.

Nu poate fi nici o îndoială ce i-a trecut marelui rege prin minte atunci când a ales numele sub care l-a cunoscut lumea mai târziu: va începe acum cel mai mare act al creaţiei, propria sa creaţie. Şi, desigur, numai după această a doua naştere chinuitoare poţi să îndrăzneşti, măcar să aspiri la cea de-a treia naştere, care îi eludează pe majoritatea oamenilor, chiar pe cei care s-au autoformat (să nu existe dubii despre probabilităţile monstruoase care sunt în joc aici). Cea de-a treia naştere este cea a nemuririi, în care, după o viaţă productivă condusă numai de instinctele tale autopărinteşti, numele tău e ţinut minte şi iubit pentru totdeauna, în lumea de dincolo sau pur şi simplu în gloria preamăritoare.

Leadership: Impactul pe care l-au avut alţii asupra ta spune totul despre ce ai întruchipat în acest traseu al vieții, dar în acelaşi timp te determină să fii mai vulnerabil la percepţiile despre o imagine ideală?

Dar, dacă nu eşti în stare să-ţi găseşti calea de ieşire din amăgirile copilăreşti, dacă bâjbâi în continuare, bazându-te pe dragostea unei mame, pe interesul ferm al preotului sau al profesorului sau al iubitului ori al ofiţerului, pe grija generoasă a bogaţilor pentru săraci, pe compania agreabilă şi loialitatea din vremuri de cumpănă a prietenilor de nădejde, atunci eşti condamnat la o viaţă de copilărie. N-o să ajungi la maturitate şi n-o să ai nicio şansă să faci vreo realizare demnă de atenţia permanentă.

Toate acestea fac din Atum-hadu un model demn de studiat. Căci dacă e clar un lucru din Catrenul 80 (numai în Fragmentul C), acesta este cât de fidel ilustrează viaţa regelui principiile pe care tocmai le-am conturat: Inima mamei se închide faţă de copilul ei, de-acum esye zidită. Nu-i dar mai de preţ pe care să i-l poată da, deşi ea plânge şi se tânguie, Aşa cum plângem pe patul de moarte ca o fecioară pângărită. Dar când e închisă uşa mormântului nostru, abia atunci sufletul biruie.

Leadership: Poţi să te dezvolți ca lider printr-un temperament puternic şi echilibrat, încât să reuşeşti să te bazezi pe resursele tale interioare pentru a aduce o energie mai inspirată, mai grijulie și mai motivantă în munca ta?

Leadershipul este o evoluţie spre stadiul adaptării la profesie, dar începe cu trecerea de la adolescenţă la maturitate, aceasta reprezentând o fază de dezvoltare care este mai lungă şi mai complexă decât pare la prima vedere, şi numai părinţii o pot facilita. Este vorba despre un leadership foarte subţire, care urmăreşte să dezvolte sentimentul de apartenență la o „familie", pentru a obține un sprijin unanim.

Iar trecerea de la copil la om matur se specifică în leadership dându-şi un conținut separat, o lege nepieritoare: "ce am devenit este rodul a ceea ce-am fost". Conţinutul acesta izolează întreaga viaţă spirituală a omului într-un perimetru în care omul firav devine conștient de puterea sa interioară, de realitatea în care trăieşte, întrucât personalitatea sa devine nu numai energie inspirată, grijulie şi motivanta, ci chiar un mod de a se forma, ca un fel de un ghid care îi arată calea și, totodată, un formator care îi dezvoltă din timp calitățile pentru binele colectiv.

Ceea ce invită la depășirea nesfârşitei treceri de la copil la adult, căci în leadership spiritul este ghid iar ghidul este reprezentat de multe ori de influenţa mamei, fapt care îngăduie să se evite orice atac asupra noţiunii de "familie", este însuși felul de a contribui la schimbarea ta printr-o exprimare autentică a valorilor şi convingerilor realiste care te-au ajutat să treci mai ușor peste situațiile grele din viață.

Trebuie să părăseşti stadiul de influență datorat mamei, şi să începi să trăieşti autonom, bazându-te pe propriile resurse, dacă vrei să te ridici la un alt nivel în viața ta. Îţi reflectă asta oare eforturile de auto-descoperire și maturizare? Dacă îţi dai seama de această necesitate, abia atunci vei putea să ieşi din cadrul oricărei dispute asupra poziţiei tale în societate, şi vei începe să te respecţi, să te simţi mai echilibrat, mai sigur, şi chiar să te simţi de neoprit în drumul tău spre succes.

Separarea de influenţa "mamei", și procesul de individualizare trebuie să fie indicatorii dorinței tale de a deveni un lider capabil să-şi asume şi să-şi înfrunte vulnerabilitatea, unul care își folosește energia fizică, emoţională şi intelectuală pentru a aduce o inspirație mai puternică, o grijă mai mare și o motivație mai mare în manifestarea propriei voinţe, mai ales în direcţia atingerii obiectivelor propuse.

Maturitatea este procesul prin care copilul "neajutorat" devine treptat o persoană conștientă de sine, cu referire la faptul că începe să-şi recunoască autonomia, aspiră să se depăşească, fiind capabil să manifeste (şi să-şi amplifice prin antrenament) capacitatea de a modela viziuni. Dar influenţa "mamei" îi permite să aducă o energie mai inspirată, mai grijulie și mai motivantă în munca sa.

*** Notă:** Arthur, Phillips - Egiptologul (Editura polirom, 2006)

Mea Culpa

On Iunie 13, 2017

Ridică-te din mijlocul unei lumi răscolitoare care se contractă sau se dilată simultan cu universul în care toate orizonturile sunt deschise.

Nu am cerut niciodată să mă pierd într-o atmosferă de început de lume din cartea creaţiei atotputernicului Dumnezeu, pe care dinamica gândului aşternut în continuarea unor întrebări anterioare experienţei o transmitea din aproape în aproape, de la înălţimea ecoului Universului.

Nu am ştiut niciodată să păstrez, să caut, să acaparez, să înţeleg cu acea graţie a mângâierii unei tăceri de dincolo de veacuri, sensul misterios al existenţei ce vrea să înşele aparenţele unei lumi aflată în opoziţie cu alte lumi. Cu grija de a nu le aşeza sub semnul unui realism compensatoriu. *Lord have mercy !*

Există şi un personaj, Marius Pontmercy, din opera lui Hugo, cu care parcă împărţeam aceeaşi învoială a minţii, de a nu ceda decât în faţa marilor întrebări universale.

Câteodată, acest spirit dezlănţuit, încurcat de atâtea idei, era atât de tulburat, se depărta atât de mult de ele, încât îi era greu să le mai găsească. Auzea vorbindu-se într-un chip neaşteptat despre filosofie, artă, istorie şi religie. Întrevedea aspecte ciudate şi, cum nu ştia să le privească în perspectivă, era sigur că are haosul în faţă. Unghiul sub care privea toate lucrurile începea să-şi schimbe constant locul.

Aşa am devenit prizonier al neantului personal, ciudată zvârcolire interioară, cu tristeţea sufletului unui artist hoinar ce-și sporeşte suferința tainică numai la auzul unor idei inconvenabile. Lumea mea, în lumina spirituală obţinută prin revelaţie, aparţine deseori unui moment în care, sub ploaia gravă a remușcărilor și a persistenței dubiilor, trăiesc sentimentul depărtării de esență. *Mea Culpa.*

Leadership: Încerci să depăşeşti dimensiunile unei înţelegeri care se constituie ca un joc de sensuri neclare tocmai pentru că ea nu se socoteşte aşezată în centrul pretenţiilor tale de om raţional?

Un întreg act de învoială cu o formă neadmisibilă de nebunie, prin segmentarea regulilor compoziţiei unui personaj misterios spre nuanţe mai deschise de conştiinţă, se derulează în faţa ochilor cu priviri tot mai vădite de stele înfrigurate şi neliniştiţi. *Je veux aller au bout de me fantasmes. Je sais que c'est interdit. Je suis folle.*

I am letting myself go într-un joc care generează parcă o utopie a eului și neantului ce mă caracterizează într-o existenţă apropiată contradicţiei dintre Dumnezeu şi omul înnoit prin trama compoziţională a creaţiei, din care legea atracţiei reprezintă doar o mică parte. Dau replica pe care o simt şi nu las nimic fără să încerc să înțeleg, chiar dacă înțelegerea este urmată de o distanţare de real.

Vă invit adesea în mijlocul povestirii unor întâmplări din alte vremuri, ca determinant al unor cuvinte ce exprimă diviziunea timpului, dansând cu eternitatea între mine şi o oglindă cu o infinitate de înţelesuri, pentru a descifra misterele și simbolurile unei deveniri de la înălţimile cerului pe care îl contemplu subiectiv. *Words without a meaning, just fading away.*

Din pricina dorinţei de a fi aici şi altundeva în acelaşi timp, *je suis la et ailleurs* , mă ridic adesea din mijlocul unei lumi vrăjite și răscolitoare care se contractă sau se dilată simultan cu universul în care toate orizonturile sunt deschise.

O simplă continuare a infinitului, ademenitor prin tendinţa de a mă pierde între simbolurile imprimate sensibilității și minții ce aparţin spiritualităţii concordante cu ştiinţa, mă zguduie ca un cutremur. Într-un fel care sugerează că s-ar putea să mă las în voia tendinţei de abandonare a modelului meu de artă. *Je ne dors plus.*

Momentul de cotitură al evoluţiei tale, pe care leadershipul trebuie să-l recunoască ca absolut necesar, constă în desprinderea mintală a determinărilor fundamentale ce decurg din încercarea de a te înțelege și de a înțelege lumea din perspectiva unui om trecut prin solicitarea nebuniei de a crede în ceva mai presus de limitele raţiunii pe care o posedă și o slăveşte.

Mea Culpa constituie, în fond, conţinutul reflexiv și filosofic al unei realităţi de dincolo de barierele fireşti ale înţelegerii unanim acceptate, de dincolo de frontierele cunoaşterii şi ale imaginaţiei, în care miracolul îl reprezintă chiar părăsirea ei.

Ca şi gânditor, vei fi urmat întotdeauna de un fel de Mea Culpa atunci când încerci să cunoști ceva care nu se supune legilor cunoscute sau legilor probabilistice ale rezultatelor pe care le aştepţi. Întreaga vină pe care ți-o asumi este că încerci să forţezi limitele unei cunoaşteri care, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere, te depășește.

*** Notă:** Enigma - Mea Culpa

Source: https://neculaifantanaru.com/mea-culpa.html

Mecanismul intim al creaţiei

On Decembrie 31, 2015

Asumă-ți acea abordare a valorii care se înstăpâneşte într-un proces de descoperire, fără a epuiza premizele unei investiţii majore în ceea ce rămâne etern.

În jurnalele sale, Eisenstein ne oferă în acelaşi timp o cheie pentru a pătrunde în mecanismul gândirii sale, în intimitatea în care se nasc opere lui. Remarcăm cât de variat, de mobil este mecanismul acesta intim al creaţiei. Câte aparente contradicţii, câte ipoteze diferite nu i-am cunoscut şi nu-i vom cunoaşte încă ! Câte detalii revelatoare se pierd din lipsă de documente. Câte altele, aparent anodine, ca o plimbare prin New York sau o vizită la Sing Sing, ne pot deschide ferestre noi spre acest univers pe care-l urmărim.

Eisenstein o ştie şi de aceea scrie în legătură cu metodele unei biografii a creaţiei: *"Detaliile anecdotice, surprize sau accidente aparente nu trebuie să distragă atenţia de la principiile de bază recunoscute ale unei munci artistice. Asemenea detalii fireşti ale biografiilor creatoare dau un sentiment de viaţă procesului de creaţie descris. Nu poate exista, sigur că nu, o schemă abstractă, aici, în cazul unui proces de creaţie pulsând de sânge"* . *

Leadership: Cu ce agent călăuzitor se învârte în contact cheia funcţionării mecanismului gândirii tale, încât creaţia pe care o experimentezi să poată ajunge la revelaţia unui sentiment dublu, nemaiîncercat?

Cheia funcţionării mecanismului unei gândiri sofisticate, asigurând transformările ce se petrec sub conducerea impulsului de a săvârşi o lucrare excepţională, o introducere nouă în domeniul ştiinţei, se învârte în contact cu agentul călăuzitor: sentimentul de viaţă interioară, la răscrucea dintre cine ai fost şi cine vei fi.

Cheia nu se deschide oricând, ci în timp, cu trudă şi geniu, dobândindu-şi semnificaţia numai în cadrul unei triple relaţii, ale cărei elemente sunt: conştiinţa de a fi parte a unei cuprinderi mai mari, puterea de a merge mai departe într-o direcţie necunoscută şi abilitatea de a utiliza propriul sine pentru a răspunde chemării de artist.

Deci, avem de a face cu revelaţia unui sentiment dublu, nemaiîncercat, de uimire şi satisfacţie, sau de mândrie şi mirare, atunci când munca ta capătă valenţe de operă de artă, nu de o sarcină împovărătoare și repetitivă. Un sentiment privitor la atingerea unei senzaţii de identitate în trecerea timpului, un fel de unitate, o formă de existenţă a unei diversităţi care rezultă din considerarea mai multor lucruri ca unul singur.

Sentimentul de viaţă care dă startul procesului de creaţie se poate concretiza într-un principiu de bază al muncii artistice numai dacă devine atât de intens încât să fie perceput ca o câştigare a facultăţilor imaginative, drept o oportunitate de dezvoltare a mijloacelor de expresie și a abilităților de comunicare estetică, drept un model de dialog al elementelor de limbaj plastic coerent și bine armonizat într-un concept original.

Sentimentele de viaţă care caracterizează un artist, prin opera careia îi dăruieşte propriile bătăi ale inimii, sunt: simplitatea, delicateţea, aplecarea spre umilinţă, compasiunea, forţa imaginativă. Ele nu trebuie să-şi piardă însuşirile în cazul unei experienţe revelatoare capabilă să determine schimbarea personală, cum oferă adesea romanele lui Stephen King sau filmele lui Alfred Hitchcock.

O cuprindere mare este dată de acea abordare a valorii care se înstăpâneşte într-un proces de descoperire, sub înrâurirea unei impresii vii de real, senzația că a pășit, așa ca printr-un miracol, dincolo de ecran, fără a epuiza premizele unei investiţii majore în ceea ce rămâne etern. Iar pentru ca reproducerea unui subiect de cercetare să fie una de succes trebuie ca imaginea pozitivă a ceea ce încerci să sugerezi să se centreze pe „retina" existenței unei lumi deterministe.

La rândul ei, această lume intrată sub incidenţa mecanismului intim al creaţiei, poate fi expresia unor aparente contradicţii, ipoteze diferite referitoare la evoluție. Iar ceea ce poate deschide ferestre noi spre unitatea mistică a acestei lumi sunt detaliile anecdotice, surprizele sau accidente aparente. Acestea pot da un sentiment de viaţă procesului de creaţie descris.

Descoperirea drumului artistic, dinspre personaj spre eveniment, trebuie să asigure un maximum al experienței umane (de la aspectele sociale colective la cele mai intime), cu scopul de a oferi o adecvare a mijloacelor artistice la specificul vizual al subiectului abordat.

Mecanismul intim al creaţiei reprezintă interacţiunea dintre efectele de fond ale descoperirii unei lumi noi şi introducerea ei în domeniul ştiinţei, în contact cu agentul călăuzitor: sentimentul de viaţă interioară. Acest sentiment stă la baza muncii artistice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Meleagurile tăcute ale puterii

On Octombrie 06, 2010

Cântăreşte-ţi bine valoarea, fragmentând fiecare element al propriei tale personalităţi şi eliminând acei factori care îţi influenţează într-un mod negativ caracterul.

O veneraţie tot mai mare sporea în jurul lui Nizam care domnea alături de fratele său, regele persan Sharaman, după principiile loialităţii şi fraternităţii. Nimeni însă nu bănuia că, de fapt, Nizam era un fără nicio credinţă, dornic de putere, a cărui mai mare aspiraţie era să fie nu numai rege, ci şi cel mai puternic om din Persia.

Aflând că în oraşul sfânt Alamut exista un obiect magic, un pumnal sacru – a cărui mâner era umplut cu legendarul nisip al timpului, şi că eliberarea nisipului întorcea timpul înapoi putând schimba astfel evenimentele, Nizam, foarte bătrân şi înţelept, dar ticălos, şi-a pus în aplicare diabolicul plan.

Leadership: Căutarea sensului vieţii devine o prioritate de prim rang atunci când acorzi o atenţie neîncetată la tot ce gândeşti în preajma unei predestinări care te face iresposabil?

Arma cea mai eficientă. Pentru a reuşi în leadership trebuie să recurgi la puterea şarmului, a seducţiei pure, dar uneori trebuie să recurgi chiar la viclenie sau la "maşinaţiuni" de culise, şi să pătrunzi necontenit în mintea oamenilor, în conştiinţa maselor, să pătrunzi în sufletul lumii şi să-l modifici după voia ta.

Ca orice impostor, Nizam avea cel mai mare interes să-şi răspândească influenţa în cercuri cât mai largi, şi în special în cei trei nepoţi ai săi, care erau neîntrecuţi în vitejie şi curaj, spre a-şi spori posibilităţile de reuşită. Le-a câştigat acestora încrederea absolută, imprimând foarte clar în inima şi în mintea lor imaginea sa: a unui om nu doar înţelept, ci peste măsură de afectuos şi protector. Ce spunea el rămânea adevărat; ce făcea el era întotdeauna just.

Nu fusese deloc complicat să înşele vigilenţa nepoţilor lui şi totodată a celorlalţi persani. Cunoştea felul acesta de oameni: bine pregătiţi fizic, antrenaţi să lupte, să reacţioneze rapid şi precis, care scrutau fiecare chip, urmăreau orice mişcare şi chiar căutau pericolul.

Instinctul şi inclinaţia pentru răutate l-au înşelat foarte rar. În timp ce el a stat cu ochii pe toţi, nimeni n-a stat cu ochii pe el. Aşa a putut să-şi ia toate măsurile de prevedere ca să treacă nevinovat după ce l-a ucis pe fratele său, regele Sharaman, şi după ce a pus în primejdie un regat întreg.

Leadership: Îţi poţi îngădui să distrugi o lume, ca s-o reconstruieşti pe a ta?

Valoarea pe care o ia nivelul de semnificaţie al hotărârii de a fi la înălţimea aşteptărilor celorlalţi, colerelată cu anticiparea oricărei devieri de la normal, se apropie de principiul judecății subiective în chestiuni de credință. A fi vertical înseamnă să-ţi pierzi "nebunia" de a crede într-o realitate care se exprimă doar prin schimbări de dispoziţie, imagini dezorganizate şi gânduri intruzive ireal de efemere.

Nimeni nu a observat ce se petrecea în jurul lor, în afară de prinţul Dastan. În finalul filmului *"Prince of Persia: The Sands of Time (2010)"* , Dastan, cu ajutorul frumoasei şi curajoasei prinţese Tamina, au reuşit să "modifice timpul" şi să-l împiedice pe Nizam să-şi atingă

scopurile meschine.

Dar, întrebarea ce se impune a fi pusă din capul locului este: ce s-ar fi întâmplat dacă planurile diabolice ale lui Nizam ar fi fost puse în aplicare? Un om care distruge o lume ar fi în stare de orice, inclusiv să distrugă universuri, dar oare merită? Nu ştiu. Dar sunt ferm convins că un om care îşi hrăneşte sufletul numai cu dorinţa înflăcărată de a avea puterea absolută, care nu poate fi determinat să renunţe la planurile sale diabolice, care crede mai mult în valorile materiale decât în cele spirituale, are întotdeauna motive serioase să o facă.

Dacă ai avea posibilitatea, ţi-ai îngădui să distrugi o lume, ca s-o reconstruieşti pe a ta? Sau ai avea puterea să-ţi accepţi destinul şi să laşi ca lucrurile să-şi urmeze cursul firesc, chiar dacă nu sunt pe voia ta?

Leadership: Subtilitatea cu care maschezi tensiunea puternică a vieţii interioare, coincide cu abilitatea ta de a manifesta ceea ce îţi doreşti într-o stare de incertitudine faţă de propria identitate?

Puterea se află in mâini bune, atunci când cel ce conduce e mai mult iubit decât temut !

Cineva spunea: *"Cine slujeşte la un om rău, cerşetor va rămâne."* Puterea, daca se află in mâinile unui om fără scrupule, ambiţios, nemilos şi lacom, devine o problema serioasă – căci toţi oamenii vor avea de suferit. Un om de temut estecapabil să distrugă nu doar o lume, ci un întreg univers şi, în consecinţă, el va avea parte de acelaşi răspuns: adică nimeni nu-şi va deschide sufletul în faţa lui.

Dacă, pe de altă parte, conducătorul este simţitor faţă de oameni şi nevoie lor, atunci toţi îl vor servi cu credinţă. Nu vor exista revolte, proteste, nemulţumiri, şi astfel puterea liderului va fi în siguranţă.

După cum două elemente eterogene ca salpetrul şi cărbunele, amestecate în proporţii cuvenite, ne dau pulberea din care se poate desprinde o imensă energie explozivă - tot astfel conlucrarea dintre oameni şi liderul lor poate da o putere utilă mult mare decât ar putea s-o aibă liderul de unul singur.

A manifesta o preocupare pentru acapararea şi maximizarea puterii, într-o stare de incertitudine faţă de propria identitate, indică faptul că nu eşti sigur de ceea ce ţi se potriveşte şi că nu eşti sigur de ceea ce pretinzi că poţi face atunci când nu ai acces la adevăratele valori şi virtuţi pe care trebuie să le reprezinţi.

Pe meleagurile tăcute ale puterii lucrurile nu sunt întotdeauna roz, şi nu există niciun marcaj care să indice adevărata natură a celor care vor să conducă şi manevrele pe care aceştia le întreprind pentru a-şi însuşi şi menţine puterea.

Însă "meleagurile tăcute ale puterii" se află pe nisipuri mişcătoare, iar cel ce intră în această zonă şi rămâne fidel unor principii şi idealuri nesănătoase, inechitabile şi neetice, utilizând viclenia, manipularea, îndoctrinarea în scopul creării propriei lumi, nu-şi va găsi niciodată echilibrul şi nimeni nu-i va întinde o mână ca să-l ajute. Şi cu cât se va zbate mai mult să-şi atingă scopurile ticăloase, cu atât se va afunda mai repede...

Cântăreşte-ţi bine valoarea, fragmentând fiecare element al propriei tale personalităţi şi eliminând acei factori care îţi influenţează într-un mod negativ caracterul.

P.S. A deţine puterea prin orice mijloace nu trebuie să fie un deziderat al niciunui lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/meleagurile-tacute-ale-puterii.html

Memoria unei gândiri prăfuite

On Februarie 02, 2024

Ceea ce vezi la un om devine un mod de explorare a vizibilității de dincolo de aparențe, dacă ești conștient de adâncimile care îi definesc ființa.

În urmă cu vreo săptămână, cu totul întâmplător, am revăzut unul din profesorii mei din facultate. Părul cărunt, tuns periuță, cu vreo 20 kg în plus peste media bunului simţ, mergând cu paşi greoi, cu ochii veseli, dar care trădau o anumită îndoială, ca și când omul ar fi fost conștient de propriile sale nedreptăți, dar încerca să le ascundă cu un zâmbet fără griji. Mă uit la el, îl cercetez din ochi, şi observ că are multe probleme de ordin medical, mai ales ştiind că a suferit vreo două AVC-uri. Deci cu capul sigur nu stă bine.

Bun, dar ce spune privirea lui neliniştită, bine ascunsă în spatele unui zâmbet delicat, amabil, zâmbet care de multe ori ia naştere din umorul savuros şi se termină într-o apoteoză lamentabilă? Citiţi mai departe !

I-am spus că vremea profesorilor universitari a trecut. Inteligenţa artificială precum ChatGPT sau BARD sunt instrumente absolut necesare pentru a învăţa singur, despre orice, fără să mai urmezi vreo facultate. Deja elevii din liceu preferă să înveţe singuri cu ajutorul pluginului CK-12 Flexi din versiunea ChatGPT4, decât să mai plătească meditaţiile exorbitante, intense şi deloc lămuritoare. Studenţii nici nu mai merg la cursuri, învaţă totul singuri cu ChatGPT. Pur și simplu, explicaţiile și modul de organizare a învățării oferite de Inteligența Artificială sunt mult superioare față de orice sistem școlar sau universitar tradițional.

Zdruncinat, înmărmurit, aproape cu lacrimi în ochi, domnul profesor ştie prea bine că generaţia lui, ultima de profesori, este în declin. Totuşi, îmi răspunde, cu capul puţin plecat, ca şi când ar fi vrut să ascundă realitatea: "Nu prea te ajută AI, mai trebuie să gândeşti." Şi ştiţi cum a spus-o? Cu un ton din acela de mândrie, demn de strigătul eroului din război, care lasă să se înţeleagă că, la o adică, el este un mare gânditor şi mare cunoscător.

Leadership: Ai avut vreodată parte de o experiență în care o imagine, aparent fără conținut, a devenit dovada clară a existenței unei lucrări de la care nu se aşteaptă răspuns?

M-au frapat îndeosebi cuvintele "trebuie să gândeşti", ca şi când ar fi fost spuse de un geniu, ceva strâns legat de săvârşirea unui fapt măreţ, culminând cu vreo realizare dincolo de orice aşteptări. Tocmai din acest motiv, cuprins de curiozitate, am căutat pe Google numele domnului profesor, poate găsesc ceva interesant. Şi, ce-am găsit? Ei bine, primele 3 rezultate afişează CV-ul domului profesor. Deci, s-ar spune că CV-ul e cel mai important lucru care iese în evidentă despre domnul profesor. Apoi, următoarele câteva rezultate afişează titlurile unor cărţi învechite, dar, atenţie, nu şi conţinutul lor.

Iată, deci, un gânditor fără conţinut.

Citind CV-ul măreţ al domnului profesor, pe webcache Google, unde nu se şterge nimic, aflăm că este posesorul unui doctorat. Dar, Hocus Pocus, unde este doctoratul? Internetul nu ştie nimic despre lucrarea marelui gânditor, lucrare care totuşi l-a ridicat în funcţie, oferindu-i atâtea beneficii de-a lungul timpului. Practic, existenţa acestei lucrări este pusă sub semnul îndoielii.

Şi ştiţi cu ce seamănă lipsa dovezii existenţei acestei lucrări de doctorat? Este ca şi când ai promova examenul de bacalaureat, fără să te prezinţi la examen. Cu alte cuvinte, marele dottore ar trebui să dea socoteală pentru cel puţin o fraudă colosală, un plagiat sau o teză fără valoare, poate chiar una inexistentă, de care se fac vinovaţi şi alţii profesori, care nu şi-au publicat nicăieri lucrările.

Leadership: Imaginea pe care ți-ai construit-o devine dovada clară a existenței unei creații care provoacă o simțire profundă, dar nu stimulează conștientizarea virtuților tale?

Atenţie mare: acesta este modelul de profesor care rosteşte cuvinte de genul "trebuie să gândeşti", dar care nu are absolut nimic de arătat ! Or ca să ajungi un mare gânditor, trebuie să urmezi sfatul lui Goethe care îi declara unui prieten de-al său: *"Ca tu să devii un compozitor, trebuie să fi studiat armonia şi contrapunctul timp de 11 ani, încât să ajungi să supui spiritul inventiv, regulelor, când se vor deştepta imaginaţia şi sentimentul."*

Ţi-aş da nota 1 domnule profesor, cu indulgenţă, dacă ai fi publicat "minunea" minţii tale pe internet, deci doar pentru prezenţă te-aş puncta. Însă pentru că îţi este ruşine de fapta ta, şi o ascunzi de atât amar de vreme, atunci eşti elev de repetenţie. Da, eşti doar un repetent fără valoare în lume, la fel de insipid şi necunoscut ca şi lucrarea ta, la fel cum sunt aproape toţi ceilalţi profesori universitari care nu şi-au publicat doctoratele. Prea mulţi escroci şi profani sunt în universităţile din România.

Leadership: Poți surprinde într-o singură imagine, prin aspectul vizual, emoțiile omului prinse în vulnerabilitatea care însoțește un Ego supraestimat?

Acum, continuându-şi spusele şi încercând să argumenteze ceva, el simţea parcă nevoia unei justificări a acestei reluări de opinie, făcând parcă un efort să-şi amintească ceva, cât de puţin, din realizările sale. Memoria nu-l trădase, oare câte evenimente a trăit el în acest timp, ce fapte, ce experiențe, ce realități s-au suprapus peste imaginile profunde, ascunzându-le în suflet?

Totul a devenit dintr-o dată, din nou mai viu, clar şi nebulos, ca amintire îndepărtată, printre care mai apare, miraculos ca o speranţă, soarele. Eu însumi, încercând să trăiesc ceea ce profesorul retrăia în gând, printre amintiri şi poveşti de viaţă, am fost cuprins de febra ciudată a neputinţei de a şti, de a egala, de a înţelege totul, pentru că aşa începe incursiunea într-o lume enigmatică. Cu întrebarea: "Cine sunt eu cu adevărat?"

Oamenii vorbesc adesea din memorie, depanând experiențe și reflecţii, așa încât să nu mai repete greşelile, sau poate ca să se dezvinovățească, să se justifice, încât să găsească o scuză, să-și mascheze greșelile pe linia unei retrageri strategice. Repetându-și întruna, ei învață să creadă în cuvintele salvatoare, care cumva îi disculpă, nu le trădează lipsa de înțelegere. Iar când memoria îi trădează, și se întâmplă asta des la o vârstă, în momentele de neclaritate, atunci ei își compun imagini reconfortante de învingători.

Leadership: Ai experimentat vreodată o simțire profundă în fața unei imagini ce scoate în evidență relațiile cauză-efect ale acțiunilor care nu sunt în favoarea dezvoltării calităților personale?

Majoritatea profesorilor universitari habar nu au ce este de fapt ştiinţa, sau de ce ar putea deveni ea act de gândire. Căci primul pas ca să înţelegi cunoaşterea este s-o salvezi. Al doilea pas este s-o faci cunoscută. Apoi să te foloseşti de ea în mod chibzuit, în acord cu ce-ai învăţat de la alţi, la egalitate cu ce-ai deprins din experienţele tale.

Iar exprimări de genul "trebuie să gândeşti" sunt uşor pripite, căci pentru cine este cu adevărat cunoscător ele reprezintă nişte drumuri lungi, marşuri făcute pe ploaie sau pe cărări troienite şi bântuite de viscol. Numai creierele îndobitocite în direcţia unui Ego supraestimat nu ştiu să facă distincţia între adevăr şi îndoială.

În timp ce-mi vorbea, cu atâta fervoare, ceva în mine înregistra un soi de enigmă. Şi totuşi, habar nu aveam de toate lucrurile astea, le-am înregistrat, am rămas câteva secunde impresionat, dar...oh ! nu se poate, nu am cum să rămân în permanenţă impresionat.

O parte a memoriei îl trădase pe domnul profesor, o parte a gândirii sale a dat din umeri, nestingherit şi, ca şi când ar fi vrut să ocolească un zid greu de trecut. Din acest motiv, nu are rost să caut vreun supravieţuitor al luptei dintre cunoaştere şi necunoaştere, dintre adevăr şi iluzie.

Lumea are la fel de mulţi gânditori pe cât are şi muşte care trag la tot ce înseamnă mizerie. Eroi necunoscuţi printre miile de martiri care sunt acum ţărână. Eroi care n-au înţeles lupta, care habar n-au avut ce-i ăla război, pentru că tot ce-au întreprins au fost doar nişte fărâme de interes nesincer, o aparență, lipsiţi fiind de conținut autentic sau de o înțelegere aprofundată a ceea ce implică cu adevărat un război. Tot ce-am scris aici este o critică la adresa superficialității sau falsității angajamentului lor.

Leadership: Creaţia căreia îi dai viață poate să trăiască în umbră, fără a-și dezvălui adevărata esență?

Din dorinţa de a fi cât mai autentic, domnul profesor, marele filozof, a sfârşit prin a deveni propriul său regizor, interpret şi spectator unic. Vorbea cu chip de atotștiutor, fără să ofere dovada propriei expertize. La urma urmei, cunoaşterea este o aventură devenită datorie pioasă, un soi de călătorie sacrală care dezvăluie tainele ascunse ale înțelegerii profunde. Şi apoi, senzaţia aia ciudată, dureroasă, a reconstituirii unei fărâme de adevăr, fie ea şi fragilă. Ca să înţelegi ceva, trebuie să fi participat la vreun război, să auzi realmente bubuitul tunurile, şuierul gloanţelor, tot infernul de zgomot, fum, foc, groaza şi moartea.

Asta i-a lipsit domnului profesor toată viaţa: curajul de a trece, cu adevărat, prin foc şi sabie. Totuşi, când l-am revăzut, părea bântuit de obsesii napoleoniene, schilodit sufleteşte de tendinţa măreţiei, dominat de dorinţa de a părea mai mult decât este cu adevărat. Impostoare, înşelătoare, intrigantă, gândirea nu i-a permis să conştientizeze faptul că în marea ecuaţie a lumii el este la fel de mic şi de neînsemnat, total necunoscut ca şi propria lui teză de doctorat, creaţie de care nimeni nu ştie nimic.

De atâţia ani, supravieţuitorul unei conştiinţe halucinante poartă cu el, zi de zi, umbra unei obsesii: memoria unei stime de sine înalte, pe care eu am încercat s-o răscolesc prea mult. Da, am rememorat aici întâlnirea cu eroul lui Cervantes în lupta cu morile de vânt, şi nu-mi pare rău că morile de vânt au rămas doar nişte simple iluzii. Şi cunoaşterea unora este tot o mare iluzie, la fel ca şi existenţa lor.

Chiar în acest moment încerc să trag o concluzie, un fel de filozofie susţinută cu bună cunoaştere, pe care o fac cunoscută lumii:

"Bat la poarta unei case şi nu răspunde nimeni. Strig, apăs pe clanţă, poarta nu e încuiată, înseamnă că o fi cineva acasă? Sau este doar o locuinţă goală, părăsită, lăsată în lumea ei măruntă şi trecătoare? Ce are ea atât de interesant să-mi povestească? N-am considerat că merită să-mi spună ceva precis, aşa c-am plecat mai departe..."

O creație care nu se dezvăluie ascunde esența falsă a creatorului său, adesea ascunzându-se din cauza plagiarii sau escrocheriei. Mai bine zis, un creator care își ascunde creația este sabotorul unei imagini care ar putea să dezvăluie adevărul propriei inutilități și a lipsei de valoare.

Memoria unei gândiri prăfuite lasă în urma ei amintiri uitate, ignorate, care nu se mai întorc. Ea aparţine omului gol pe dinăuntru, lipsit de conţinut, dar cu pretenţii de mare cunoscător şi gânditor, care nu a reuşit să anime propriile realizări cu "o viață fără de moarte".

Source: https://neculaifantanaru.com/memoria-unei-gandiri-prafuite.html

Memoriile unei vieţi care se repetă

On Iulie 23, 2019

Leadershipul este deosebirea pe care o faci între o realitate care se zbate în mijlocul unui "mă repet din nou" şi o realitate care "se întâmplă" deja.

Am fost mereu interesant de vizualizarea unei poveşti adevărate, legate strict de un dublu al meu, ca exemplu al unei experienţe artistice unde se poate atinge libertatea maximă de exprimare şi se poate imagina la infinit posibilul unei existenţe clădită pe ideea de a defini formal un conţinut obiectual şi prezentându-l ca variantă de continuare a realităţii.

Premisele unui compromis raţional dintre caracterul emoţional al lucrării şi logica precisă a construcţiei compoziţionale, ce aminteşte de arta renaşterii timpurii din Florenţa, îşi fac loc într-o imagine care încântă privirile oricărui iubitor de frumos. Se ridică aici problema conştiinţei, pe care adesea mi-o închipuiesc ca fiind calitatea unei fiinţe umane setată să caute adevărul din spatele imaginii, într-un destin nemuritor.

Arta este o izbândă a pământului fertil, a florilor care îl acoperă şi al aerului curat. Nu ştiu cât de mult timp am învestit, cu migală şi răbdare, doar ca să aleg corect între variantele de cristalizare a unei vederi din apropiere, o formă de sensibilitate specială, ca să ridic acea schelărie conceptuală şi experimentală menită să plaseze subiectul uman în coerenţă cu expresia unei realităţi decorate cu contururi fragile.

Trandafirul încă este acolo, înflorit cu mulţi bujori încălziţi de razele soarelui, exprimând măreţia artistului care îşi expune sentimentele în aşa fel încât cel ce îi vede creaţia o simte ca fiind o parte din sine. Povestea trandafirului, ca de altfel sarcina lui principală, este de a întruchipa într-o formă artistică, adecvată, o idee de realism total sub o oarecare doză de expresivitate şi superioritate.

Iar de aici, viaţa mea a început să capete o semnificaţie aparte, constituind tot atâtea calităţi specifice pentru stilul unei arte care înseamnă atât continuitate cât și evoluţie.

Leadership: Poţi să îţi exteriorizezi personalitatea prin expresia activităţii creatoare înfăptuită cu ajutorul concretului din planul naturii, aşa încât să surprinzi esenţialul unei imagini de ansamblu asupra vieţii?

Pe linia imaginii pe care o redau mai jos, dedicată unei teme de maximă actualitate, se recondiţionează materialul din care este făcută viaţa mea, începutul unei noi pagini de memorie care peste ani va trezi nostalgie. Nu încerc să par mai mult decât ce sunt, la fel cum nici trandafirul nu-şi schimbă locul într-o grădină magnifică pe care artistul o încorporează într-un tablou semnat: "Admiraţie pentru frumuseţea naturii".

Tot ce simte un trandafir și-l face uman într-un tablou care începe de la un simplu joc de linii şi cromatici variate, poate fi redat cu mână de artist într-o mărturisire pe care scriitorul român Alexandru Vlahuţă o face despre pictorul Nicolae Grigorescu, cu acel farmec al puterii ascunse care dă eleganţa unei sincerităţi expresive cuceritoare:

"Veşnic nemulţumit de lucrul lui, răzând de zece ori o pânză, plecând şi întorcându-se de câte zece ori în acelaşi colţişor din natură, care mereu tot altceva-i spunea din marele mister, şi el mereu întrebând, simţind că, dincolo de liniile şi de culorile care se văd, mai e ceva care nu se vede, şi care totuşi trebuie să se vadă. Trebuie. Căci aceasta şi este

chemarea unui artist pe lume – să te facă să vezi în vecii vecilor ceea ce natura nu arată decât o dată, la fulgerarea unei clipe, o singură dată, în toată necuprinsa şi înspăimântătoarea veşnicie a vremii.”

Trandafirul încă mai există ca atribuit al sufletului de a concepe o nouă realitate, de a merge mai departe, de a evolua şi mai mult, de a se regăsi pe Sine în experienţa de veacuri a fiinţei umane.

O imagine de ansamblu asupra vieţii se poate obţine din uimirea pe care o ai în faţa unui tablou a cărui temă surprinde orizontul de definire a naturii şi frumuseţilor ei, din timpul unui moment memorabil.

Iată ce-l mulţumeşte pe un trandafir, dornic a fi imortalizat într-un tablou plin de culoare şi nostalgie. Mi-l închipuiesc sublim şi fascinant, drept autorul unei creaţii artistice care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului, într-un joc magic al efectelor de compoziţie:

Să fiu o culoare frumoasă, strălucind în realizarea unui vis măreţ care e mai interesant din perspectiva unei mărturii de artă. Să fiu o poveste de auto-reflecție pe care artistul o foloseşte pentru a transmite o mare învăţătură lumii, în aşa măsură încât să nu exist decât ca întrupare a unui spirit desăvârşit care, de-a lungul vieţii sale, preferă să experimenteze particularul unei personalităţi izolate privită în oglinda unei raţiuni universale invariabile.

Să descopăr calităţile unei pensule speciale care să imprime portretului meu, în timp, eleganţă şi supleţe, asigurând un contur perfect. Să îmi construiesc singur lumea, ca alternativă a unei comunicări cu Dumnezeu în care să difere doar nuanţa de luminozitate şi de mister. Să nu dispar după moarte.

Trandafirul este spiritul unei fiinţe complexe, acceptată de rânduiala unor taine care se lasă uşor înveşmântate în haina cuvântului, ca o replică a imaginaţiei unui artist care descrie o viziune a naturii spre aprofundarea subiectului unei lumi fabuloase, perfect alcătuite, dar uneori greu de înţeles.

Leadership: Creaţia ta poate da acea impresie de realitate în care predomină senzația de mister și fabulos, încât să capeţi acces la o altfel de percepţie vizavi de complexitatea unui "ceva care lipseşte din viaţa ta"?

Ceea ce lipseşte din viaţa mea este însăşi mesajul pe care trandafirul îl transmite sub formă de nostalgie, melancolie, atracţie, consolare, dovada dragostei, pentru că de fiecare dată când îl privesc în stropii ploii de vară simt că sunt introdus în episoadele marcante ale unei poveşti de spirit.

“Însăşi speranţa este uneori o formă de durere.”

Sunt doar un trandafir. Vă rog, încetaţi să mă înţelegeţi printr-o multitudine de priviri, sub toate culorile mele, ci eventual încadraţi-mă sub un clopot de sticlă şi contemplaţi-mă din adâncimile profunde ale unui destin tulburător, scris cu cerneala sângelui curs din rănile unor muritori de rând. Încercaţi să mă exploraţi cu un singur ochi, fără să pierdeţi din varietatea şi complexitatea unui "ceva care lipseşte din viaţa voastră".

Trăiesc momente de nedumerire, repetate adesea, ca un joc stereotip, mereu în acelaşi fel. Un fel de senzaţie de abandon în faţa unei puteri transcendente, neputinţa de a controla pe

deplin ceea ce se întâmplă în treburile lumeşti. Îmi lipseşte acea încredere care să-mi permită să depăşesc momentele de mare intensitate emoţională, dar cu toate acestea înfloresc mai firesc decât în cazul altor flori, chiar dacă însăşi spinii mă blochează într-o realitate mai aspră, mai presus de aceea care cade sub simţuri. *Sono fuori su una nuova strada alla ricerca di una terra senza nome.*

Trandafirul denotă încrederea în trăirile unei alte fiinţe cu care rezonezi în armonie cu TOTUL, având acces la o lume expusă interpretării şi înţeleasă printr-o sesizare artistică, printr-o metaforă: "Tema vieţii, ca într-un vis".

Deseori, îmi închipui că sunt spiritul unei fiinţe care traversează nemurirea în alte roluri, alte reguli, cu alte motive de captivitate, cu alte activităţi artistice, dar întotdeauna însărcinat cu aceeaşi misiune: *"È tempo di girare la pagina e iniziare un nuovo capitolo."*

Leadershipul, ca tendinţă de a înţelege personalitatea artistică, vizează trăirea de moment, irepetabilă şi inestimabilă, pe care o abordezi într-un context de "similitudine vizuală" când eşti pe cale să-ţi asumi o identitate din care nu mai poţi să te desprinzi, tocmai pentru că te complaci în postura de personaj aflat în centrul atenţiei.

Memoriile unei vieţi care se repetă ia în considerare acea sursă de expunere a ideilor, a emoţiilor, a amprentei, percepției și a experienței personale, într-o creaţie a cărei principală trăsătură este puterea de împlinire a unui destin consacrat artei. Un destin care sfidează efemerul inerent printr-o viziune interpretativă asupra unei fiinţe asemănătoare ţie, percepută ca simbol al unei realităţi spirituale mai vaste.

Important este cum te raportezi la această fiinţă prin intermediul unei comparaţii revelatoare de adevăruri, frumuseţe, divin, trăinicie, emoţii, potenţial artistic, încât s-o faci accesibilă publicului larg sub diferite semnificaţii, într-o poveste surprinzătoare al cărei conţinut se repetă în alte timpuri şi alte locuri.

P.S. Expresia "mă repet din nou" seamănă a pleonasm. În cazul acestui articol, am folosit "din nou" pentru a întări o regulă care se aplică pe o perioadă mai lungă de timp. Dacă spui "mă repet" poate avea semnificaţia de "s-a mai întâmplat o singură dată". Eu am întărit o idee, o convingere, un fapt, prin semnificaţia de "se întâmplă de nenumărate ori", ca un fel de deja-vu.

Source: https://neculaifantanaru.com/memoriile-unei-vieti-care-se-repeta.html

Memory

On Ianuarie 02, 2020

Fii prelungirea unei imagini care nu-şi pierde niciodată semnificaţia şi calitatea, în demersul de dezvăluire a intimităţii actului artistic văzut ca un garant al recuperării trecutului în interesul strict al înţelegerii prezentului.

Povestea mea este mărturia unui act melancolic de relaţionare cu opera de artă şi cu profundele ei semnificaţii. Este spațiul de refugiu din fața unor timpuri în care viaţa mea, atat de specială, atât de sinceră, părea să nu aparțină decât unui singur muritor. Este o rămăşiţă de memorie a unor timpuri întemeiate în vecinătatea cuvântului *Dermethisyum* (cu criterii de puritate), timpuri greu de uitat, cu înclinări fragede spre visare, străbătute cu nostalgie de sentimente adânci şi reţinute, ca nişte simple păsări în zborul lor de rutină. De aici şi tentaţia de a mă preschimba într-o formă de existenţă după moarte, în surdina unei confesiuni discrete, pe ritmul unei muzici cu efect de calmare.

Dorinţa infinită de a iubi viaţa, cu toate celelalte sfere ale ei: adevăr epistemic, adevăr estetic şi adevărul religios, se strânge în jurul nevoii de a aparţine unei imagini plină de intensitate, plină de artă, de culoare, istorie şi frumuseţe, schimbând rostul meu (de a fi martorul unei lumi epuizate de atâtea frământări) cu opera unui artist genial care dă noi valenţe de oglindire transfigurată a naturii în regăsirea lui însuşi.

Nu fac nimic la întâmplare. Nu simt nimic fără să-mi las o maximă libertate a vorbirii cu mine însumi în ipostaza de artist, încât să mă pot preschimba oricând într-un "celălalt" din lumea veşniciei şi neuitării. *The withered leaves collect at my feet, and the wind begins to moan.*

Prima lecţie în priceperea artei este descrierea unei imagini. Priviţi-mă aşa cum aţi privi un trandafir care a trăit nenumărate vieţi, din nou şi din nou, fără ca nimic să nu-i scape din vedere. Iar acest Double Delight, modelul unei frumuseţi neînţelese şi fără egal, închipuiţi-vă că a avut privilegiul de a fi martorul unui profund act de slujire în viaţa unui alchimist, în atelierul unui pictor celebru, în jocul unui actor de teatru, sau în longevitatea muzicii unei senzuale şi romantice cântăreţe de operă.

Mare va fi răsplata lor în ceruri, veşnicã va fi slava lor, pentru că au făcut parte din fiecare moment al poveştii mele.

Un sentiment de identitate si continuitate poate fi cuprins în termenii "conştiinţei pure care priveşte asupra vechiului sine" din perspectiva unei realităţi al cărei unic sens este o imagine formată din doi vectori: ştiinţa de a fi altcineva şi puterea de a rămâne acelaşi.

Şi totuşi, trebuie să existe cineva care să mă descifreze cu toate tainele mele, care să mă poată contura viu şi plin de măreţie, fermecător ca un vis de tinereţe printre anii trecători, dincolo de mecanica complicată a actului de creaţie. Trandafirul simte, trăieşte, se emoţionează, se înţelege pe el însuşi conform cuvintelor lui Cella Serghi: *„Trupul şi inima capătă deprinderi nefericite. Inima, negăsind ecoul pasiunilor sale în viaţa reală, se refugiază în ficţiune, iar corpul se obişnuieşte să despartă dorinţa de admiraţie."*

Has the moon lost her memory? She is smiling alone, in the lamplight. Dacă trebuie să vă oblig la admiraţie, la o acordare a atenţiei faţă de frumos, simţire şi sensibilitate, încât să deschid cheia dublă a timpului veşnic, atunci încărcaţi-vă energia spirituală cu nuanţa de roş-gălbui a unei seri de toamnă petrecute în jurul focului, la ora asfinţitului. Este o imagine imortalizată de pictor pe chipul unei realităţi mai elevate, transfigurată, transmutată în valori

etern umane. Asta înseamnă arta: transformare prin simţirea influenţei unei omniprezenţe.

Iar suprema forţă a artei create printr-un fulger al intuiţiei poetice, dusă ulterior la înţelesul suprem *Seroderifesh* (întruparea cuvântului pur din spaţiul frumosului), constă în puterea voastră de a mă introduce într-un cadru al aspiraţiei spre sublim, spre o artă autentică şi sinceră, sub forma descrierii unei prezenţe figurative întrepătrunse cu amintiri de neşters. Apoi, identificaţi-vă cu mine. *Let the memory live again..*

Aşa începe umanizarea artei, revoluţia ei. În condiţii de iradiere a veşniciei într-o clipă vie, plină de culoare şi sens. Cum se va termina? Prin ascuns, prin simbol...

Leadership: Ţi-ai găsit un spaţiu de refugiu în fața unor timpuri în care viețile nu mai par să aparțină muritorilor, ci creatorilor care îşi etalează rafinamentul şi solemnitatea prin declanşarea unei trăiri artistice văzută din perspectiva absolutului?

Am ţinut întotdeauna în mână o cheiţă fermecată. Aproape de izvorul cristalin al marilor înclinaţii spre frumos, un loc minunat surprins în peisajul născocit de Sepher Yetzirah, unde locuisem primii ani din nemurire pe o singură şi neînsemnată palmă de pământ, am descoperit pentru prima oară libertatea, arta, dragostea, regretul şi compasiunea, îngrijorarea şi slăbiciunea. Aş fi dorit ca soarta voastră să fie cea meritată de mine, ca să vă pot include în acest peisaj de istorie, de nostalgie şi simplitate. Dar numai voi aveţi puterea asta, de a fi asemenea mie.

Atunci, printr-o străfulgerare a puterii divine, am răsucit cheia de două ori, sursa tuturor imaginilor şi corespondenţelor simbolice, doar pentru a sugera absența, uitarea mea, și a inspira oamenilor nevoia firească de afecţiune, de gingăşie, lăsându-le posibilitatea de a reflecta (în surdină) cum ar fi să trăiască fără mine, cât de greu le-ar fi viaţa fără artă, fără frumuseţe, fără perspectiva absolutului. *It is so easy to leave me, all alone with the memory of my days in the sun..*

Cella Serghi a fost, poate, singura scriitoare care a descifrat tainele florii căruia îi găzduiesc încă şi acum sufletul: *„Cred că secretul tristeţii tale (căci eşti tristă) e că viaţa te-a împărţit, dragostea nu te-a dorit întreagă, ţi-a cerut să dai mai multora ceea ce ai vrut să dai unuia singur".*

O trăire artistică văzută din perspectiva absolutului este capodopera artei de a readuce la viaţă spaţii uitate de lume, locuri cu istorie puternică, martori ale unor vremuri apuse, în compoziţia unei imagini care nu-şi pierde niciodată calitatea şi semnificaţia.

I must think of a new life, and I mustn't give in. Credeţi-mă, nu mai vreau să-mi fac iluzii, nu mai vreau să fiu doar o tentativă de manifestare a artei, fragilă ca orice multiplicare de răsfrângere a unei raze luminoase într-o conştiinţă vie, universală. În urma mea va rămâne, poate, fără mişcare, numai o dâră picturală pură, deşi dorinţa mea imensă, *rutsineh alcisturnash* (obţinută printr-un procedeu de asemănare), a fost să dau naştere unei noi deschideri spre frumos, spre bine, spre nebănuit.

Leadership: Universul creaţiei tale oferă celorlalţi oameni posibilitatea să se transforme într-un continuum expresiv şi melancolic care funcţionează ca evocare a deosebitei aprecieri pe care o dobândeşte unicitatea unui moment special în faţa unei deschideri spre alteritate?

Un veac trăit sub semnul amintirilor dă tot frumosul vieţii, scoţând la iveală tot ceea ce am mai bun în mine. Când artistul se retrage într-o chiliuţă la marginea lumii, unde are doar un

pat de paie şi o masă din surcele de pin, cu nepăsarea senină în faţa trecerii vremii, trăind fără supunere în faţa întâmplărilor vieţii cotidiene, el ştie că doar astfel îşi poate anula impresia de lux, care de fapt este o limitare a efortului de trans-substanţializare a lumii în spaţii de suflet. E un capitol pe care l-aş putea intitula: reîntoarcere la origini. De aici a început totul...

I remember the time I knew what happiness was..

Iar când trandafirul îşi simte înălţarea construcţiei sale în templul genuin al frumosului care încununează creaţia artistului în vecinătatea absolutului, în spaţiul tăcerii de dincolo de sfera luminoasă a lui Ain Soph, tot mai aproape de idealitatea destinal-umană, abia atunci se confirmă veridicitatea cuvintelor lui Cella Serghi din romanul „Pe firul de păianjen al memoriei”:

"Cred că adevărata experienţă a vieţii începe în momentul în care te vei simţi singur, nu numai neînţeles, ci realmente singur. Să petreci seri întregi de singurătate, după care va urma o zi de la care să nu aştepţi nimic. Pentru asta merită să trăieşti. Nu vorbesc de o voluptate a durerii, ci un fel de descoperire a ta, alături de tine, lucidă..

Uneori fericirea se află la capătul lumii. Aş vrea să simt iar cum simţeam într-unele zile când vedeam pe rând toate punţile dintre mine şi lumea exterioară dărâmându-se, când ascultam singurătatea cum asculţi marea, când totul părea desprins dintr-o poveste cu iz de veşnicie pe care ai vrea s-o schimbi doar prin lipsa personajului narator. Tonight will be a memory too..."

Măreţia unei creaţii constă în prezentarea unui moment special din peisajul unei vieţi care îşi asumă nemurirea printr-un ecou de emoţii: *„merită să trăiesc în memoria unor timpuri care trec cu repeziciune, dar care nu-şi pierd din sens nici după anii de când au fost plăsmuite, cu pana sau cu pensula.”*

Memory este o fomă de întâlnire a operei de artă cu creatorul ei, a trandafirului cu muritorul de rând, văzută printr-un fior de taină, de dor, de emoţie necontrafăcută: *„If you touch me, you'll understand what happiness is. Look, a new day has begun..”*

*** Notă:** Barbra Streisand - Memory

Source: https://neculaifantanaru.com/memory.html

Mene, mene, tekel upharsin

On Martie 05, 2017

Intuieşte ce vei deveni dacă îţi accepţi menirea de înfăptuitor al creaţiei, într-o conjunctură a realizării unui soi de iluzie cu implicaţii adiacente.

Îmi place să ating sfârşitul dăruit de valoarea unui puzzle matematic dintr-un joc al subtilităţii arbitrat de fantezie, cu un anume grad de conştientizare, construit ca un rezervor infinit din care mă umplu mereu şi mereu cu caracteristici specifice operei artistice, în încercarea de a explica ceea ce nimeni nu a crezut vreodată. Trebuie doar să iau conţinutul tabloului din realitate, cu caleidoscopul lui de consecinţe, fără să-l înfrumuseţez, ci să-l reorganizez şi să-l înfăţişez privindu-l cu ochii unui iluzionist care preţuieşte caracterul efemer al demonstraţiei de magie.

Ar putea să pară absurd, un soi de liber consimţită şi amăgitoare euforie care îmi distorsionează percepţiile despre lume, despre mine, insuportabile şi chinuitoare, în argumentarea unei născociri în care arta, ghicită de raţiune şi reprodusă de imaginaţie, ea însăşi personificată şi uluită de reuşita unei iluzii demnă de Houdini, se dezvăluie într-un maraton al aventurii, într-un clarobscur bine stăpânit, prin zone de lumină şi de umbră.

Este ca şi când aş dezvolta o concepţie personală a unei "Forţe Superioare" sau a unui "Dumnezeu" aşa cum nu-l înţelege nimeni: prin exerciţiul unei judecăţi sintetice a priori, servită cu o onestitate artistică fără compromisuri, care alcătuieşte materia şi instrumentele de construcţie ale metafizicii. La rândul ei, metafizica se sprijină pe superioritatea forţei cu care artistul se bazează pe credinţa într-un Dumnezeu invizibil, care în anumite feluri, este chiat dublura lui în altă realitate, în alt spaţiu şi alt timp.

Adevărata capodoperă a creaţiei este să fii un magician care îşi povesteşte iluziile în mod credibil, fără a explica şi modul în care acestea se realizează.

Orice schimbare a unei informaţii într-o imagine se transformă în revelaţia unui fenomen de creaţie, unde absolut fiecare acţiune, fiecare gând, fiecare lucru, începe să capete asemănare cu o bijuterie literară ce iese în evidenţă sub forma unui jurnal poetic. Bineînţeles, fiecare bijuterie are o imagine, tot aşa cum fiecare gând are o imagine proprie, fiind o verigă într-un lanţ nesfârşit de cauze şi efecte de care artistul se loveşte atunci când temporizează şi meditează asupra lui însuşi.

În această privinţă, asemenea unui Victor Hugo gândind doar în imagini, dau frâu liber spiritului meu ascuţit de observaţie chiar şi în cele mai mici amănunte, percepând în fiecare fenomen de mişcare a lucrurilor, luat izolat, sensul unei noi abateri de la normalul unanim acceptat. Din orice fenomen de schimbare a unei obişnuinţe, din fiecare revelaţie a unei relaţii de asemănare între imagine şi acţiune, extrag riguros concluziile cuvenite unei asocieri de aspecte ale fondului omenesc care transpare în interpretarea unei enigme.

Astfel, se adună un extrem de bogat material ce se pretează la exerciţiul judecăţii specifice unei tangente la misterul unei cutii magice de puzzle, presărat cu sensuri unice care funcționează ca o relație bazată pe un *quid pro quo* care îmi aduce reputația de iluzionist fără de seamăn.

Leadership: Menirea ta de înfăptuitor al creaţiei se cere a fi investigată şi aplaudată sub raportul dintre ceea ce expui și ceea ce ce ascunzi până la urmă?

La rugămintea marelui iluzionist Harry Houdini, scriitorul Arthur Conan Doyle alege la întâmplare câteva cuvinte pe care le scrie pe o hârtie: „Mene, mene, tekel upharsin”, aceleași cuvinte scrise de o mână nevăzută în faţa regelui Baltazar, legate de o profeţie despre căderea regatului Babilonului. Ele pot fi traduse prin: „Numărat, numărat, cântărit și împărțit.” Apoi hârtia este împăturită și pusă în buzunar, fără ca nimeni să nu-i știe conţinutul.

După câteva momente, Houdini scoate din sertar două plăcuţe, le depărtează una de cealaltă cu febrilitate. Stupoare, spiritism, iluzie ! Pe una din ele sunt scrise cuvintele: „Mene, mene, tekel upharsin”.

Întotdeauna când vorbesc despre leadership, sub extensiunea nevoii de a pune în valoarea unicitatea unei compoziţii de idei și inspiraţie, pun următoarea întrebare: ce vei deveni dacă îţi accepţi menirea de înfăptuitor al creaţiei într-o conjunctură a realizării unui soi de iluzie cu implicaţii adiacente?

Creaţia căreia îi dai întâietate pe drumul evoluţiei, spre atingerea statutului de dezvoltator de noi forme şi mijloace de expresie, depinde în general de ceea de ce ai în cap ca şi imagine finală, proiectată asupra fenomenului de tipul „reacţie-contrareacţie”.

Tot ce dezvolţi ca şi concepţie personală a unei “Forţe Superioare” are ca default o reacție a conştiinţei care te îndeamnă la reflectarea propriei identităţi. Iar tot ceea ce domină această concepție are ca și contrareacţie o reflectare asupra efectelor pe care le generezi prin sugestie și autosugestie.

Adevărul este că fiecare great artist, la fel ca orice iluzionist, se măsoară după următoarele coordonate: ***„You can hide your own tricks from the larger public, but not the fact that you like something that no one else could see.”***

Pentru ca leadershipul să fie o formă viabilă a manifestării preponderenţei unei mari puteri, atunci ceea ce expui ca operă de artă trebuie să fie condiţia privilegiată a unei minți care doar ea singură înțelege ce se întâmplă într-un turn al unui joc de puzzle. În acest caz leadershipul trebuie să fie un factor al relaţiei dintre atenție, percepţie și proiecţia unei realităţi ascunse.

Mene, mene, tekel upharsin este rezultatul unor așteptări dincolo de imaginabil pe care oamenii și le formează în urma unui număr spectaculos de magie.

Lăsând la o parte orice teorie despre corectitudine și incorectitudine, leadershipul este un fenomen de modelare a realităţii care există doar prin susţinerea unei demonstraţii de magie subordonată unui concept particular numit „Hide”.

Iar efectul acestui fenomen se descoperă prin observaţia paralelă a unor serii de fapte distincte şi prin intuirea unei perspective egocentrice de abordare a cunoaşterii.

Source: https://neculaifantanaru.com/mene-mene-tekel-upharsin.html

Mentorul de aur

On Aprilie 16, 2009

Călăuzeşte-i pe oameni spre ceea ce e mai bun şi mai luminos în ei înşişi, concentrându-te mai mult asupra hărţii lor sufleteşti.

Un film despre care am mai vorbit este *"Gattaca (1997)"* . Există o scenă, chiar la început, care mi-a rămas bine întipărită în minte.

Acţiunea filmului se desfăşoară undeva în viitorul nu prea îndepărtat, un viitor în care specialiştii puteau afla în numai câteva secunde, timpul exact şi cauza morţii unui nou născut. Iar lui Vincent i s-a preconizat că va muri în jurul vârstei de 30 de ani, din cauza inimii lui destul de slăbită.

Mama băiatului, întinsă pe patul de spital, aştepta cu multa nerăbdare, dar şi cu mari emoţii, verdictul doctorilor. După ce doctorii i-au dat verdictul, comunicându-i speranţa de viaţă a lui Vincent, ea şi-a privit totuşi copilul cu o expresie atât de bucuroasă şi plină de afecţiune şi, sigură pe ea, fără să se lase deloc descurajată, a exclamat cu mândrie şi cu o delicateţe sufletească: *„ Ştiu că va face de toate. Vei face ceva, Vincent. "*

Adică, gândea ea: *„ Eu ştiu că poţi. Ştiu că vei ajunge cineva. Vei reuşi să faci ceva important în viaţă, indiferent de ce spun specialiştii. "*

Neîndoielnic mama lui Vincent a avut mai multă încredere în el decât în geneticieni. Iar încrederea ei s-a concretizat în timp. Vincent a reuşit până la urmă, deşi nu era menit pentru acea lume, deşi nimeni nu i-a dat nicio şansă, să ajungă navigator la Gattaca şi să zboare în spaţiu.

Leadership: Te-ai hotărât că vrei să trăieşti miracolul unei lumi imposibil de explorat pentru a da sens tendinţei de a te percepe că nu exişti decât în minţile celor care reinventează propria ta poveste?

Afecţiunea acordată celor din jur, de care sunt strâns legate hotărârea, voinţa şi angajamentul faţă de tine însuţi, are ca finalitate nevoia de a păstra în memorie doar punctele de reper care te ridică în ochii lor.

Empatia nu stă neapărat în grija ta de a potrivi o anumita formă de darnicie sau o doză de exceptionalism la o realitate care poate fi negată. Ci în tendinţele tale de a aşeza într-o relaţie corectă poziţia de vulnerabilitate a omului cu starea de har si fascinaţie pe care el o simte când descoperă minunile lumii, pentru a nu induce schimbări nefaste în rîndul celei din urmă.

„Ştiu că poţi, ştiu că vei face ceva". Cuvintele acestea simple, dar pline de viaţă şi de speranţă, pline de dorinţă şi credinţă, spuse de o persoana cu adevărat interesată de tine, te fac să te simţi mai bine, mai puternic, să fii mai încrezător în viitorul tău, mai creativ, mai doritor şi mai motivat să faci parte din spectacolul vieţii.

Fiind convins de intenţiile ei bune, nu te vei închide în tine însuţi, nu te vei umple de tristeţe ci, mai mult ca sigur, vei deveni un alt om. Însă poţi să fii demotivat foarte uşor de către cineva care îţi spune cu convingere că nu deţii potenţialul necesar pentru a produce

rezultate, că ai o perspectiva limitată asupra domeniului tău de activitate sau criticându-te cu orice ocazie.

Tu porţi semnul unei personalităţi unitară şi consecventă în tendinţele sale de prevenire şi combatere a oricăror alţi factori defavorabili ce se manifestă de-a lungul încercării celorlalţi de a te autodepăşi?

A reinventa o poveste înseamnă să produci o nouă versiune a realităţii disponibilă numai în forma şi conţinutul mesajului pe care îl poţi integra direct în fundalul unei manifestări emoţionale care îl predispune pe om la visare.

Cred cu tărie că foarte puţini manageri, respectivi lideri, sunt în stare să joace impecabil rolul de mamă iubitoare şi ocrotitoare, care să fie mereu alături de oameni cu un suflet mare, cu speranţă, cu o preocupare sinceră şi accentuată, care să facă tot ce se poate pentru a-i determina să-şi aleagă calea cea mai bună spre evoluţie. Paşii oamenilor nu pot fi călăuziţi decât de o persoană cu o voinţă puternică, cu o viziune optimistă asupra vieţii, asupra prezentului şi a viitorului, care ştie să citească în profunzimile sufletelor oamenilor, permiţându-le să întrevadă o sclipire de speranţă.

Doar un avânt puternic, un suflu de viaţă sănătos, intens, şi un moral excelent, te poate ajuta să dobori orice obstacol, chiar dacă în tine nu curge acel sânge fierbinte propriu învingătorilor, chiar dacă îţi lipseşte atitudinea specifică oamenilor superiori. Atitudinea ţi se poate schimba dacă ai în preajma ta, aproape, ori de câte ori simţi nevoia, o persoana care, punându-şi toate speranţele în tine, crezând în potenţialul tău, te încurajează şi îţi insuflă o anumita doză de curaj şi de imaginaţie.

Leadership: Amprenta spiritului tău de om capabil de rezonanțe sublime este vizibilă pretutindeni în tendinţa de a prelua orice emoţie şi de a o transforma într-un nou reper şi imbold pentru viaţă?

Viaţa trebuie să fie glorioasă, un triumf desăvârşit, în nici într-un caz o „ *partitură* " dificilă sau nepromiţătoare, iar dacă n-ai de partea ta pe cineva care, prin cuvinte de laudă, prin încurajări periodice, să-ţi întipărească în minte faptul că eşti capabil să preiei iniţiativa ori de câte ori este necesar şi că eşti în stare să te descurci în orice situaţie, nu vei reuşi să te ridici deasupra tuturor aşteptărilor.

Aşa cum sângele are o circulaţie concentrată pe inimă, mai degrabă decât pe ficat – tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să te concentrezi mai mult asupra frumuseţii interioare a oamenilor, asupra hărţii lor sufleteşti, asupra calităţilor şi aptitudinilor lor, mai degrabă decât pe disponibilitatea lor de a se aduna în jurul tău.

Ajută-i pe oameni să respire, nu să se înăbuşe !

Ce bine ar fi dacă orice companie ar avea la conducerea ei o "mamă" ocrotitoare şi iubitoare, demnă de a fi ascultată şi urmată, care să le insufle oamenilor o anumită linişte sufletească, o mama care să nu împiedice minţile slabe să-şi clădească un viitor trainic, care să-i ajute pe oameni în loc să le dea un brânci, care să le ofere încredere, iar ei, sprijinindu-se pe această încredere, să-şi uite toate temerile, să se debaraseze de gândurile şi sentimentele nesănătoase, şi să abordeze viaţa cu un elan nemaipomenit, aşa cum a făcut-o Vincent.

Imboldul pentru viaţă are ca esenţă insuflarea unui sentiment de apartenenţă la un spaţiu definit printr-un sistem de valori bazat pe o promisiune şi o certitudine de care să te ţii.

Vei fi tot timpul evaluat în funcţie de capacitatea de te identifica cu o realitate în care poţi acţiona, experimenta, evalua şi decide asupra consecinţelor care te responsabilizează.

Fiecare om deţine o hartă pe care sunt evidenţiate valorile lor cele mai de preţ. Trebuie numai să înţelegi foarte bine harta lor şi apoi să le dai nişte coordonate exacte care să-i mulţumească sufleteşte şi care să le deschidă un orizont mai cuprinzător. Călăuzeşte-i pe oameni spre ceea ce e mai bun şi mai luminos în ei înşişi, concentrându-te mai mult asupra hărţii lor sufleteşti.

Concluzie: Desigur, este foarte important să ai un mentor chiar şi spiritual care să te susţină şi să-ţi ridice moralul măcar la vremuri de restrişte, după cum la fel de adevărat este că uneori timpul nu trece în favoarea ta şi eşti zorit să obţii rezultate palpabile rapid, ceea ce bineînţeles constituie cel mai bun imbold pentru tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/mentorul-de-aur.html

Meridianele tuturor lumilor tainice

On Ianuarie 19, 2014

Atribuie ştiinţei tale o arhitectură plină de originalitate, ca să fii capabil să manipulezi elementele de fond ale unei realităţi mai adânci.

Mergeam în linie dreaptă pe drumul plin de serpentine al incognoscibilului, în care şerpuiau cu repeziciune tot felul de presupuneri și interpretări. Mintea-mi funcționa ca o torță care nu se stinge, strălucind chiar și în întunericul cel mai de nepătruns, chiar în lumea ce vine de dincolo de acele accepţiuni, maiestuos manevrate, ce mă puneau în contact cu alte zone de cunoaştere.

Pentru a-mi satisface marea pasiune a căutărilor și cristalizărilor în zona experimentului, păstrând aceleași ingrediente și sintagme alchimice disponibile pe alocuri doar în învăţăturile lui Paracelsus, am fost nevoit să recurg la abordări profunde şi detaliate. Am recurs la utilizări inovative ale conceptelor şi ideilor fundamentale pe care se sprijineau cu nonşalanţă misterele ştiinţei, reperele cele mai puţin sesizabile ale renaşterii sublimului. În acest sens, am fost nevoit să modific codul de dispersie al elementelor: apă, foc, pământ şi aer, înglobându-le în ceea ce se numeşte *materia prima.*

Dacă voiam să ofer un bogat material pentru clasificarea legăturilor tăinuite dintre cele patru elemente, purificând aşa cum numai eu ştiam catalizatorul care asigura atracţia dintre ele, nu trebuia să mă pierd în succesiunea de procedee necesare confecţionării Marii Opere.

Leadership: Poţi să-ţi exprimi direcţia şi intenţiile ca persoană ce tinde spre generalizare, în căutarea numitorului comun al unei ştiinţe subiective care îşi formulează "prin derivare" semnificaţiile acordate ideii de "Materie a Marii Opere"?

Materia Marii Opere se cere exprimentată prin intermediul comparaţiilor dintre ideile care stârnesc controverse şi elementele compoziţionale ale unui tablou cu subiect enigmatic, având întotdeauna determinații conceptuale particulare. Uneori materia tinde spre generalitate, ca atunci când vorbeşti despre spaţiul cosmic care cuprinde miliarde de stele, având rolul de a obţine o imagine de ansamblu a unei creaţii de o remarcabilă originalitate.

Reuşita, în ceea ce priveşte purificarea materiei, depindea de intensitatea reacţiilor chimice pe care cele patru elemente le puteau suferi. Iar în funcţie de descărcările lor constante de energie puteam să determin, independent de orice condiţii şi relaţii, compoziţia în timp a neînţelesului. Mă simţeam de parcă aş fi încheiat un Legământ cu universul, fiind investit cu puterea de a porunci însăşi elementelor să se armonizeze cursiv într-un ansamblu unic de sensuri şi semnificaţii. Dotate cu proprietatea de a străbate maiestuos toate meridianele acelor lumi tainice, sigilate de magie.

Acest treptat proces de pătrundere, sub presiune, în tainele uimitor de precise ale formulelor echilibrelor şi dezechilibrelor, valori ale semnelor trecute cu vederea de ignoranţi, dar pe care fiecare, în intimitatea sufletului său le cunoştea, mă făceau capabil să manipulez, cu talent de alchimist, elementele Activ și Pasiv din structura materiei vii. Iar să însuflețesc această materie prezentând-o cu profesionalism într-o formulă neobișnuită, anecdotică și inspirațională în același timp, devenise un tipar al producerii noi combinaţii şi interogări de natura epistemologică.

Alchimia este unealta cea mai accesibilă pentru manevrarea incomensurabilul, în marele labirint al proporţiilor de timp nedefinite de nicio lege. Numai cine izbuteşte să descopere

firul Ariadnei, în felul lui cel mai propriu, îşi poate însuşi Marea Învăţătură.

Leadership: Poţi sa creezi un „high-standard" în înţelegerea resorturilor activatoare de noi deschideri ale artei „de a nu pierde ceea ce fals crezi că poţi poseda", încât să îţi atingi potenţialul maxim de a trăi într-un univers aparte?

O persoană care tinde spre generalizarea conţinutului anumitor noţiuni şi principii ale acestuia poate să adopte mai uşor o viziune "spaţială" care-i permite în mod automat să ocolească regulile normale ale vieţii, ale timpului, ale cauzalităţii, poate sesiza şi planifica singură o mulţime de rute, dar şi variante alternative, care să asigure legătura dintre ceea ce se vede şi ceea ce nu se vede din realitatea de acum şi dintotdeuna.

Prin evaluarea tendinţelor şi perspectivelor de aderare la un nou mod de gândire, pus în slujba leadershipului, se poate obţine contrastul dintre aparență şi esenţa a ceea ce eşti, a ceea ce cunoşti, a ceea ce slujeşti, a ceea ce defineşti şi a ceea ce creezi. Prin aceasta vreau să spun că nu este greu să-ţi cauţi un nou refugiu în apropierea unei surse noi de conţinut, care să-ţi asigure o mai mare legătură cu tot ceea ce există în universul plin de mistere care te cuprinde.

Această sursă nouă de conţinut, îmbinând presupuneri şi interpretări ale unei realităţi mai adânci, repartizând just "dividendele" obţinute din activitatea ta de cercetare, poate crea ceea se numeşte *a high-standard* în înţelegerea acelor resorturi activatoare de noi deschideri şi posibilităţi. Faţă de utilizarea cunoştinţelor şi informaţiei în sprijinul inovaţiei şi experimentării.

Subaprecierea posibilităţii cunoaşterii pe cale raţională a unei noi lumi pline de perspective, neluând în considerare exigenţele privind experienţa şi nivelul de dezvoltare, pare să sugereze un fel de minus-valoare care se accentuează pe măsură ce înaintezi spre un "mai departe" delimitat de reguli şi rutină. În acest caz nu poate vorbi de o intersectare a mai multor feluri de a te conecta la serverul plin de coduri ale ştiinţei neexplorate, trebuincioase dezvoltării unor abordări profunde şi coerente ale imaginarului care diferenţiază gândirea mediocră de gândirea rentabilă.

Leadership: Poţi să evidenţiezi componenta dinamică a unei ştiinţe purtătoare de semnificaţii care îşi accentuează mai mult contribuţia determinantă la progresul unei idei capabilă să schimbe decisiv viziunea despre lume?

Componenta dinamică a ştiinţei purtătoare de semnificaţii, ce poate conduce la formarea unor noi deschideri faţă de provocările evoluţiei, satisfăcând marea pasiune a căutărilor şi cristalizărilor în zona cunoaşterii, se activează printr-un treptat proces de pătrundere în lumea minunată, dar complicată, a cercetărilor ştiinţifice. Ştiinţa se desfăşoară printr-o conlucrare directă cu elementele de fond ale unei realităţi mai adânci.

Imaginile care se succed potrivit unei tehnici anticipative de transformare a realităţii, jocul perspectivelor (de la apropiat la depărtat, de la terestru la cosmic), sau permanentul efort de transfigurare a omului obişnuit într-un om superior, sunt câteva din componentele dinamice ale unei ştiinţe purtătoare de semnificaţii care îşi accentuează mai mult contribuţia determinantă la progresul unei idei capabilă să schimbe decisiv viziunea despre lume.

Ideea care mă exalta era aceea de a demonstra că exista o altă realitate care păstra absolut totul într-o memorie universală, în care tot ce a fost, ce este şi ce va fi putea să dobândească semnificaţia de atribut al Fiinţei care se transformă într-un soi de instrument al Creaţiei, al Întâmplării, al Evoluţiei, al Dumnezeirii.

Obţinută prin experiment, această realitate, nedistorsionată de o cultură a suspiciunii, prezintă caracterele unei donaţii de noi particularităţi şi construcţiuni renovate treptat printr-un proces de pătrundere în tainele formulelor ajustate de o mulţime de variabile modificate aleator. Scopul este de a crea o nouă fundaţie pentru existenţa unei realităţi ascendente. Folositoare la crearea unor noi perspective de leadership.

Acest treptat proces de pătrundere, sub presiune, în tainele uimitor de precise ale formulelor trecute cu vederea de ignoranţi, te fac capabil să manipulezi cu talent de alchimist elementele Activ și Pasiv din structura materiei care, prin însăşi natura sa, nu "stă niciodată pe loc". Ci se cere a fi, în tot mai mare măsură, dezvoltată şi întregită.

Scopul intrinsec al artei este necesitatea de a uni toate domeniile ştiinţei într-o singură concepţie despre lume, încât universul pe care ţi-l creezi să corespundă exact ideilor tale iniţiale despre valoarea personalităţi care te îndeamnă la realism.

Meridianele tuturor lumilor tainice scoate în evidenţă aspectele tainice ale leadershipului, supus transformării care implică lucrul cu sinele. Cunoaşterea ta profundă şi a felului în care funcţionezi în contact cu zonele de cunoaştere aprofundate, este esenţială pentru a neutraliza orice ieşire din perimetrul marii fortăreţe numite: realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/meridianele-tuturor-lumilor-tainice.html

Merită modelul tău de lider să fie luat ca exemplu?

On Iunie 06, 2009

Una dintre poverile cu care te vei confrunta ca şi lider nu este doar direcţia în care mergi şi în care o apucă ceilalţi oameni, ci felul cum te poziţionezi faţă de schimbare şi faţă de progres.

Luaţi aminte la aceste exemple. Exact în perioada în care fraţii Wright inventau avionul, oameni de ştiinţă făceau studii prin care demonstrau că un corp cu o greutate mai mare decât a aerului nu poate zbura. Prietenii lui Ray Kroc i-au spus acestuia că intenţia sa de a vinde hamburgeri ieftini era o nebunie curată, dar el nu a ascultat de ei. Deci, este important să ne cultivăm capacitatea de a vedea posibilităţi acolo unde alţii nu văd decât dificultăţi, sau chiar lucruri imposibile. Sam Walton, fondatorul şi preşedintele lanţului de magazine Wal-Mart, explica în cartea sa, "Made în America", faptul că la baza succesului său fenomenal a stat capacitatea sa de a recunoaşte oportunităţile din pură necesitate. *

Aflăm din aceste exemple că oamenii care au reuşit în viaţă şi-au găsit geniul creator într-un anumit punct al vieţii. Succesul lor nu a depins de influenţele altor oameni, ci de propria lor intuiţie, creativitate, viziune şi perseverenţă.

Relaţiile îţi împiedică sau îţi facilitează dezvoltarea? Ca să-ţi menţii constant caracterul nobil, trebuie să faci apel la acele idealuri, valori şi convingeri care îţi conferă stabilitate în relaţiile cu ceilalţi oameni. Căci este întotdeauna foarte greu (şi totodată riscant) să ai încredere în oameni ale căror valori şi convingeri diferă mult de ale tale, sau dacă acestea se îndepărtează de la etica pe care tu o respecţi, o urmezi şi o promovezi.

Căutând cât mai multe zone de interes comun, nerămânând în mod nejustificat la jumătatea drumului tău spre progres şi realizare (aşa cum deseori se întâmplă cu aspiranţii la succesul rapid şi imediat), vei putea să avansezi constant şi sigur spre atingerea ţelului comun. Este important ca raportul lider-oameni (o realitate obiectivă) să se completeze printr-o judecată de valoare, prin înţelegere, prin caracteristici comune, prin tot ce înseamnă leadership. Leadershipul reflectă propria ta valoare umană, emoţională şi intelectuală, nu este un stâlp de beton care nu simte şi nu cunoaşte nimic.

Leadership: Evoluţia vieţii tale reflectă încercarea ta de a face mari schimbări faţă de "stadiul anterior" cauzei pe care o slujeşti, din punct de vedere al unei situări în zona unui nivel mai înalt de comparaţie cu tine însuţi?

Un lider se compară doar cu sine însuţi, din două puncte de vedere: al conştiinţei şi al preţului pe care trebuie să-l plătească ca să ajungă mai departe decât ceilalţi oameni. Acceptare sau refuz, admiraţie sau antipatie, sunt atribute ale personalităţii liderului.

Se impune ca o condiţie prealabilă pentru buna funcţionare a leadershipului tău, ca aceste atribute să fie, la scară mai mare, precedate de o cunoaştere reciprocă. Spaţiul restrâns dintre tine şi oameni nu-ţi va îngădui să fii un creator, să găseşti noi oportunităţi, noi moduri de dezvoltare prin care să dobândeşti puterea deplină, sau prin care să administrezi eficient şi integrat potenţialul de care dispui.

Una dintre poverile cu care te confrunţi, ca şi lider, nu este doar direcţia în care mergi şi în care o apucă oamenii, ci felul cum te poziţionezi faţă de schimbare, faţă de progres – în această epocă de transformări cum nu s-a mai pomenit vreodată. Mai important este felul în care trăieşti şi abordezi consecinţele eventualelor erori de leadership. Ca să îţi atingi

potenţialul maxim, ca să evoluezi tot mai mult, trebuie să faci un permanent schimb de experienţe, de cunoştinţe şi informaţii cu ceilalţi profesionişti în domeniu, aşa cum celula face un permanent schimb de substanţe, de energie şi de informaţie cu mediul în care se află. Iar dacă ei vor fi dispuşi să aleagă perfecţionarea şi să îşi schimbe atitudinea, atunci nu vei mai întâlni obstacole în cale.

Nu uita că leadershipul înseamnă în primul rând influenţă. Aşa cum o piesă lego o poţi lega numai de o altă piesă lego ca să poţi construi ceva, tot aşa cunoştinţele tale trebuie mai întâi să se lege de cele ale oamenilor din jurul tău ca să poţi, apoi, să-ţi dezvolţi capacitatea de conducere.

Celebrul performer în domeniul conducerii, John Maxwell, spunea la un moment dat: *"Dacă ai un talent înnăscut pentru leadership, probabil ai şi pasiune pentru dezvoltare. Îţi place să vezi cum se construiesc diverse lucruri, Face parte din tine. Continuă tot aşa ! Dacă nu eşti foarte talentat, nu-ţi pierde totuşi speranţă. Poţi avea foarte mult de câştigat dacă începi să înveţi, profitând la maximum de fiecare oportunitate. Aşa că munceşte asiduu, ca să treci peste nivelul la care te afli acum. Doar aşa vei fi pregătit pentru viitor."*

Leadership: Merită modelul tău de viziune să fie luat ca exemplu din punct de vedere al acelui tot unitar al caracterului tău care dezvăluie antiteza dintre ceea ce eşti cu adevărat şi ceea te face mai predispus la reacţii care te surprind?

Oliver Goldsmith, un scriitor din secolul al XVIII-lea, a spus odată: *"Oamenii rareori se perfecţionează atunci când nu au un alt model pe care să-l urmeze în afară de propria lor persoană."*

Tu vei ajunge oare să fii modelul de lider pe care oamenii îl vor urma? Ai vreun defect de caracter care ţi-ar putea încetini creşterea? Ori de câte ori ceva îi deranjează pe oameni la tine, te întrebi ce anume din atitudinea ta a declanşat acea reacţie de repulsie în ei?

Puterea desăvârşită a influenţei tale poate fi atât benefică, cât şi nocivă. Este crucială abilitatea ta de a obţine un răspuns pozitiv de la oameni - constând în modificarea şi reorientarea gândirii şi sentimentelor lor spre (şi în concordanţă) cu o realitate obiectivă. Procentul care îţi garantează accesul la sistemul lor de valori şi convingeri, şi care îţi conferă autoritate asupra lor, va creşte simţitor numai dacă reuşeşti să-i convingi că deciziile tale le va aduce speranţa de mai bine, liniştea sufletească şi succesul profesional. Nu le îngădui oamenilor să se lase biruiţi de o gândire bazată pe nişte sentimente care se vor evapora în timp, ci insuflă-le un nou spirit învingător într-un mod în care să te avantajeze şi pe tine.

La ce nivel de afli în relaţie cu oamenii din jurul tău? Cum determină influenţa ta modul în care îi conduci pe oameni? Îi conduci pe toţi oamenii la fel? Te afli la acelaşi nivel cu fiecare dintre ei? Ai capacitatea de a recunoaşte potenţialul fiecărui om de a trece la un nivel înalt de leadership? Accepţi provocările de leadership? Care este modalitatea cea mai potrivită prin care îţi poţi amplifica impactul pozitiv asupra celorlalţi?

Leadership: Revelaţia de a şti cine eşti şi cum eşti, poate să fie cuantificată prin efectul de oglindire al unei situaţii din viitor, în cursul unor evenimente catalizatoare pentru reacţia de tip "crede în ceva mai mult decât poți vedea" ?

Aşa cum precizam şi în secţiunea "Membership", puterea influenţei este o adevărată ştiinţă a manipulării emoţiilor şi a intereselor oamenilor. Ea presupune însă o bună cunoaştere şi o bună comunicare interumană a oamenilor cu care interacţionezi. Concentrându-te asupra rezultatelor pozitive, punând în prim plan propria ta dezvoltare în scopul înlesnirii evoluţiei celor din jurul tău, creând o temelie profesională şi emoţională solidă pentru cei care au

potenţial de lider, vei deveni un model pentru arta de a conduce, vei servi drept etalon pentru modelele viitoare de lider care îţi vor continua leadershipul.

Tu eşti primul răspunzător pentru găsirea modelului bun de leadership, cu trăsăturile cele mai valoroase, cu calităţile cele mai alese, cu caracterul cel mai bun, aliniat la convingerile şi valorile cele mai nobile. Dar înainte de a ajunge la această etapă, ai tu însuţi de respectat o axiomă: *"Menţine-ţi constant caracterul nobil, făcând apel la acele idealuri, valori şi convingeri care îţi conferă stabilitate în relaţiile cu ceilalţi oameni."*

Succesul leadershipului este dat de mulţimea oamenilor aflaţi pe aceeaşi treaptă (a unei scări rulante). Aceştia vor ajunge primii şi simultan la un nivel superior. Este important ca pe această treaptă mulţimea să fie mai mare decât cele aflate pe treptele inferioare şi acest lucru depinde de lider, de puterea lui de influenţare şi de convingere pe de-o parte, iar pe de altă parte de oamenii din jurul liderului care trebuie să fie dispuşi să se angajeze în lupta pentru obţinerea performanţei.

Leadershipul este o metodă eficientă de a-ţi materializa viziunea într-un proces de interacţiune între "o introspecţie care ajută persoana să fie atentă la aspecte pe care le credea neimportante" şi "o introspecţie care îţi dă posibilitatea să acţionezi cu adevărat responsabil".

Merită modelul tău de lider să fie luat ca exemplu numai dacă ştii să iei deciziile care trebuie în momentul când toţi ceilalţi oameni îţi contestă deciziile.

Un lider adevărat creează o viziune inspiraţională a viitorului şi îi motivează pe oameni să se dezvolte cu această viziune. Liderul oferă o imagine bogată a felului în care va arata viitorul atunci când viziunile oamenilor nu sunt neapărat compatibile cu a lui.

*** Notă:** Mark Fisher - *Cum să gândeşti ca un milionar,* Editura Mix, 2007

Metafizica unei priviri pline de tentaţie

On Aprilie 23, 2012

Avem nevoie de ispita timpului oprit în loc ca să navigăm tot mai departe, cu spiritul, spre gloria măreției divine.

În ziua în care ochii lor se întîlniră şi îşi spuseră deodată primele lucruri nelămurite şi de nerostit pe care le îngînă ochii, Cosette la început nu înţelese. Se întoarse gînditoare acasă, în strada Ouest, unde Jean Valjean venise, după obiceiul lui, ca să petreacă şase săptămîni. A doua zi, cînd se trezi, se gîndi la tînărul acela necunoscut atîta timp nepăsător şi glacial, care părea că acum o ia în seamă şi nu i se păru de fel că această atenţie i-ar fi făcut plăcere. Mai curînd era puţin mînioasă pe omul acesta dispreţuitor şi frumos. Se răzvrătea împotriva lui. I se părea că avea să se răzbune o dată, şi se bucura copilăreşte. Se ştia frumoasă şi simţea nelămurit că avea o armă. Femeile se joacă uneori cu frumuseţea lor, aşa cum copiii se joacă cu bricegele. Şi se rănesc cu ea.

Cititorul îşi aduce aminte de şovăielile lui Marius, de tulburarea lui, de temerile lui. Rămînea pe bancă şi nu se apropia. Asta o înciuda pe Cosette. Într-o zi ea îi spuse lui Jean Valjean:

- Tată, hai să ne plimbăm pînă colo.

Văzînd că Marius nu venea spre ea, se duse ea la el. În asemenea împrejurări toate femeile se aseamănă cu Mahomet. Lucru ciudat, primul semn al iubirii adevărate la un bărbat tînăr este sfiala şi la o fată e îndrăzneala. E de mirare, şi totuşi nimic nu e mai firesc. Cele două sexe încearcă să se apropie şi îmbracă unul însuşirile celuilalt.

În ziua aceea privirea Cosettei îl înnebuni pe Marius, privirea lui Marius o tulbură pe Cosette. Marius se depărtă plin de încredere, pe cînd Cosette se depărta neliniştită. Din ziua aceea se iubiră. *

Leadership: Modul tău de a-ți exprima sentimentele este o privire aruncată în depărtare, spre învăţarea unei lecţii de viaţă (mereu prezentă prin rememorare) care produce o potrivire între ce este în tine şi ce este afara ta?

O privire aruncată în direcţia dragostei, căutând astfel sensul vieţii, poate reprezenta o dovadă a străduinţei omeneşti de a cunoaşte o altă parte a naturii umane, îndreptată spre visare, spre poveste, spre împărtăşirea unor experienţe de viaţă truditoare, dar pline de satisfacţii. Trebuie mers şi mai departe de atât, şi voi spune că sensul vieţii, asemenea frumosului la care ne raportăm prin trăirile experimentate în momentele de visare, se află în interiorul relaţiei dintre sentimentul unei stări de linişte interioară şi sentimentul unei datorii faţă de valorile spirituale, precum: răbdarea, fidelitatea, adevărul, compasiunea şi virtutea.

Iubirea este, totodată, şi fapta unei Dumnezeiri care aranjează laolaltă tot ce se petrece conform unei raţiuni pline de mister şi de înţelepciune. Suntem sau nu capabili să conştientizăm iubirea ca pe o deschidere a vieţii în faţa măreţiei şi bunătăţii divine, plină de îndurare, în funcţie de disponibilitatea noastră spirituală de a ne transforma lăuntric, de a ne dărui în totalitate deplin, divin, clipei ce trece, ce vine, dinspre ieri spre azi şi mai departe în mâine.

Frumos şi rezonabil, nu-i aşa? Poate că însuşi Dumnezeu sta în detaliile clipei care parcă nu mai trece, în hotărârea clipei de a fi o sămânţă pentru nişte planuri roditoare, mult mai mari.

Dar mai ales în funcţie de determinarea de a ne apleca cu o deschidere mai mare asupra unor lucruri sau oameni care se înscriu în universul nostru, putem să ne raportăm la Dumnezeu, integrand trăirile şi aspectele care circumscriu vieţii noastre într-o lumină a sensului pe care îl dăm evenimentelor în care suntem implicaţi. Din aceste evenimente reiese conținutul esențial al unei spiritualităţi bazate pe dezvoltarea personalităţii la nivel de "rol însemnat" pe care îl ocupăm într-o lume a pluralităţii, a schimbărilor neaşteptate.

Nimic nu trece prin faţa schimbării întâmplător. Cum bine spunea cineva, probabil că din punct de vedere al ofertei de frumos nimeni nu este născut sub o stea nefastă; trebuie doar să ştim să citim cerul.

O lecţie de viaţă (mereu prezentă prin rememorare) care produce o potrivire între ce este în tine şi ce este afara ta, poate fi fi formulată astfel: "Niciodată să nu încerci să te faci înţeles, mai înainte de a-i cere cuiva să te asculte cu credincioşie de Dumnezeu."

Ce este iubirea, mai întâi de toate, decât privirea aruncată în direcţia unui Dumnezeu care se îngrijeşte de omenire, care continuă să ofere iertare, până la sfârşitul timpului. Iubirea este răsplata iertării şi salvării sufletului din faţa ameninţării, acţiunii sau stăpânirii răului.

Măreţia divină în asta constă: în iertarea păcatelor, şi obţinerea fericirii, acelora care îndeplinesc planurile lui Dumnezeu.

Metafizica unei priviri pline de tentaţie se referă la sentimentul apropierii de Dumnezeu prin câştigarea iubirii desăvârşite. Aici, cred că este bine să ne reamintim mesajul lui Alexandre Dumas, ultima frază din finalul romanului, "Contele de Monte Cristo":

"Nu uitaţi că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înţelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: aşteaptă şi nădăjduieşte."

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/metafizica-unei-priviri-pline-de-tentatie.html

Metamorfoza operei în reconsiderări continue de principii

On Iulie 18, 2010

Leadershipul creativ înseamnă să îmbini calculul riguros cu spontaneitatea, transformând planurile teoretice în acțiuni vizionare.

Au fost toate acestea dinainte stabilite, calculate rece și aprioric? Odată, Eisenstein mărturisește felul în care lucrează la pregătirea unui film. "Lucrez foarte profesional. Ridicând valuri de erudiție. Dezbătând cu mine însumi principii și programe. Acumulând calcule, ecuații, concluzii. Îmi place să potrivesc melodia la mersul filmului. Uneori depășindu-l. Atunci, deodată, melodia nu se mai potrivește. Se scufundă în sertarele considerațiilor doctrinale. Scenariul rămâne în pană. În locul lui se umflă dosarele cu pagini de manuscrise ale unor cercetări teoretice… Această metamorfoză a operei în reconsiderări continue de principii constituie adesea nenorocirea mea. Adesea, lămurind principiul, pierd interesul pentru aplicarea lui."

Alteori însă reușește. Ca în cazul filmului Alexander Nevsky. Atunci însă calculele, ecuațiile, concluziile nu sunt decât premisele creației. Scenariul regizoral nu este decât o primă etapă în procesul creator. În timpul creației, Eisenstein nu se mai gândește la acești "de ce" și "cum". În perioada muncii, soluția de bază este transformată nu în evaluări logice, ci în acțiune directă. Gândurile nu mai sunt exprimate prin deducții, ci proiectate nemijlocit în imagini, ele nu sunt descrise în formule, ci prin forme. Desigur, creația spontană străbate zonele conștiinței, dar aceasta nu o oprește pentru analiză, ci o lasă să gonească mai departe. "Actul creației are loc în febră."

Creativitatea autentică se naște atunci când gândurile nu mai sunt exprimate prin formule, ci prin imagini care dau viață unei viziuni.

Manoperele tehnice sunt aceleași ca și în cazul pregătirii unui film, dar trebuie efectuate ferm, rapid și cu o deosebită atenție și profesionalism, având grijă permanent să menajeze calculele și concluziile teoretice și principiile învecinate ale criticilor cinematografici. În cazul în care scenariul este mai mult sau mai puțin integru, vor fi folosite scene adecvate, desprinse din narațiune ca și când regizorul însuși ar trebui să extragă esența mesajului. Metamorfoza nu este absolut necesară și este recomandabil chiar să fie evitată, pentru a nu leza ideile de bază și a nu permite detaliilor să se insinueze prea profund în narațiune.

Când scenariul este distrus prin diverse reconsiderări teoretice ale criticilor și nu este posibilă aplicarea concluziilor, vor fi folosite improvizațiile de ordin creativ, care străbat zonele conștiinței spectatorilor.

Esența leadershipului în domenii creative constă în abilitatea de a trece de la gândire analitică la proiecție nemijlocită în imagini și forme.

Operatorul cadrelor, cel care filmează scenele, va limita cu multă prudență porțiunea activă a improvizației, astfel încât momentul de vârf al intensității să nu pătrundă în profunzime și să lezeze integritatea principiilor pe care se bazează structura montajului. Improvizația va acționa în special împingând povestea dinspre fundul conceptului de "experimentare", în sens creativ, și nu se va încerca insinuarea sa între construcția narativă și temă, structura având o rezistență mică și putându-se fractura ușor. La filmele multi-tematice, vârful improvizației se va insinua între tematici, "de ce?" făcându-se prin "cum?" în sensul axului de dezvoltare a poveștii, așa încât scenariul să nu rămână "în pană" de inspirație.

Eventualele fragmente mici de idei vor fi extrase cu o abordare delicată, fără să oprească creația spre analiză, ci lăsând-o să gonească mai departe. În cazul în care filmul a prezentat blocaje creative cronice, deci când gândurile regizorului nu mai sunt exprimate prin deducții, ci proiectate nemijlocit în imagini fără sens, conceptele de granulație din narațiune vor fi îndepărtate prin mijloace blânde de reevaluare și adaptare a scenariului la contextul actual. Pentru a nu descoperi și leza ideile principale, este recomandabil să se evite reevaluarea insistentă a narațiunii, transformând analiza nu în evaluări logice, ci în acțiune directă.

Un lider vizionar trebuie să echilibreze analiza teoretică cu acțiunea directă, evitând capcana de a pierde interesul în aplicarea principiilor dezvoltate.

Metamorfoza operei în reconsiderări continue de principii are rolul de a rafina direcția artistică, deoarece astfel se reevaluează constant corectitudinea și relevanța fiecărei decizii, în cazul unei viziuni complexe care necesită adaptări frecvente. Spun asta știind că fiecare idee, în contact cu realitatea practică, devine o provocare care testează atât creativitatea, cât și capacitatea de a rămâne fidel viziunii inițiale.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Micro-Leadership

On Iulie 06, 2016

Ocupă-te de ceea ce eşti în relaţie cu ceea ce se cere în schimbul evoluţiei tale.

Aveam nevoie de o vedere de ansamblu, de o abordare globală a unui mod neconvenţional de a-mi promova reflecţiile vizavi de marca subtilă a omenescului, între valoarea estimată a experienţei de sine şi absorbţia unor părţi călăuzitoare din întregul existenţei celorlalţi oameni. Cu scopul de a anticipa, eventual, unele raporturi şi legături promiţătoare între proba curajului de a mă situa la un alt nivel gândire şi urmarea participării mele la momentul creării unui salt deasupra întregii lumi.

Pentru prima oară se trezea în mine, în încercarea de a străbate pustiul unor simţăminte imprevizibile, acea presupunere într-adevăr lămuritoare că nu vrednicia sau nevrednicia omului este pricina parcursului nematerializat într-un ghid util pentru orientarea lui în direcţia dorită. Că nu superioritatea sau inferioritatea înlătură veriga neajunsurilor de care el are parte.

Ci, la fel cum fizicianul german Franz Anton Mesmer a renunţat la magnet, la hipnoză, a lăsat deoparte arta somnambulismului artificial pentru a-şi bizui terapia numai pe sugestia conştientă, am tras concluzia că toată cauza neajunsurilor omului este renunţarea la acea parte a teritoriului pe care îl domină cel mai bine: iscusinţa de a aduce în atenţie o idee şi un personaj cheie, lăsându-se condus de gândul "voi putea înainta şi fără ele".

Neavând niciun dubiu asupra a ceea ce credeam că sunt adevărul sau eroarea, sprijinite în cuprinsul acestui prim teritoriu, şi posedând pe de altă parte noţiunea clară a forţei provenită din principii, chiar şi atunci când nu eram în stare să răspund ca un vizionar la toate întrebările ce se puneau despre viitor, m-am lăsat condus de acea atracţie secretă pentru psihologia întregului supus particularului. Ea tindea să facă din trăirile şi atitudinea mea "un tot absolut" sau „un nimic".

Leadership: Poți să faci un rol mare pregătind calea viitoarei tale evoluţii între vectorul *"remember the reason of why you are trying to be better"* și puterea pe care încerci să o reprezinţi?

Oamenii care aspiră la statutul de expert într-un domeniu sunt devotaţi activităților valoroase care sunt direcţionate înspre acele părți ale întregului unei cunoaşteri posibile, între îmbinarea rigurozităţii susţinerii şi promovării tale, a extremelor unui parcurs anevoios și rezultatele alegerilor tale ulterioare.

Dar toate acestea nu reprezintă doar versiunea unui antrenament de luptă cu propriile limite. Ci sunt o lungă pregătire pentru formarea unei atitudini solide la care ei pot apela atunci când simt impulsul de a birui condițiile particulare ce nu duc la împlinirea potențialului lor.

Practic, liderul îşi asumă identitatea şi interpretarea unui personaj al cărui destin este influenţat în mod decisiv de acţiunile raţiunii sale de a schimba prin transformări succesive însăşi cursul vieţii, fără să-şi rănească Ego-ul cu o atitudine de tipul: "Sunt mai mult decât am devenit".

Puterea pe care o reprezintă un lider ţine de iscusinţa de a aduce în atenţie o idee şi un personaj cheie, fără a face din ele o stea care să-l călăuzească toată viaţa.

Egiptul secolului al XIV-lea i.Chr. Ce le-a spus Ptahor, marele trepanator regal, viitorilor practicanţi ai medicinei, care mai întâi trebuiau să obţină titlul de preot?

"Băieţi, ascultaţi cu atenţie ceea ce am să vă spun acum şi încercaţi să uitaţi, imediat după aceea, că v-am vorbit despre aceste lucruri. Când veţi intra în templu, pe mâinile preoţilor, să fiţi neîncrezători ca şacalii şi vicleni ca şerpii, ca ei să nu vă piardă şi să vă orbească. Dar pe dinafară, să fiţi blânzi ca porumbeii, fiindcă numai după ce un om îşi atinge scopul propus poate da la iveală propria sa natură. Aşa a fost şi aşa va fi. Să vă amintiţi de aceste sfaturi." *****

Între valoarea estimată a experienţei de sine şi absorbţia unor părţi călăuzitoare din întregul unei forţe de sprijin externe, stă întotdeauna considerentul **„ascultă cu atenţie"**. Acest considerent are scopul de a anticipa, eventual, unele raporturi şi legături promiţătoare între proba curajului de a te situa la un alt nivel gândire şi urmarea participării tale la momentul creării unui salt deasupra întregii lumi.

Rolul pe care îl are de îndeplinit un lider, în jurul puterii pe care o reprezintă, este de a-şi depăşi limitele reprezentativităţii în contextul împărtăşirii experienţei de a se situa la un nivel de gândire care nu distorsionează imaginea de sine.

Performanţa susţinută în contexte ale intervenţiilor pozitive, în faţa fenomenelor de superpoziţie pe care le măsori ţinând cont de natura propriei tale fiinţe și mai ales de capacităţile de utilizare a recomandărilor altora, sugerează calea viitoarei tale evoluţii între vectorul „ *remember the reason of why you are trying to be better* „ și puterea pe care încerci să o reprezinţi.

„Remember the reason of why you are trying to be better" este reazemul pe care ți-l oferă ceilalți oameni cu experiență de conducere în momentul oportun, şi pe care se bazează toată manifestarea ta viitoare.

Această lozincă este îndreptată spre acea parte din tine pe cât de puternică, pe atât de vulnerabilă, căreia i se conferă autonomie în raport cu ceea ce știi, cu ceea ce poți înfăptui prin asimilarea cunoaşterii. Și, totodată, aduce în atenţie realitatea pe care o practici şi felul în care te raportezi la evenimentele din preajma ta.

Iar puterea pe care încerci să o reprezinţi, în încercarea de a te desprinde de ceea ce te ţine în loc pe parcursul studiului şi practicării leadershipului, în încercarea de a străbate pustiul unor simţăminte imprevizibile, se bazează pe psihologia întregului supus particularului, care tinde să facă din trăirile şi atitudinea ta "un tot absolut" sau „un nimic".

Întregul este ceea ce vezi la tine în circumstanțe care depind de ceilalți oameni. **Particularul** este ceea ce ți se întâmplă după ce ai parcurs întregul.

O atitudine şi o trăire de tipul "un tot absolut" se referă la acea manieră explorativă a experienţei de viaţă devenită o oglindă a sinelui şi un instrument de automodelare continuă pe care trebuie să le optimizezi în termeni de ceea ce eşti capabil să înveţi de la tine într-o realitate subiectivă.

Întregul **Micro-Leadership** este gestionabil pe bucăți legate în serie prin motive de natură personală, prin împrejurările şi faptele care conduc la formularea anumitor rezerve în privința angajamentelor ce trebuiesc onorate pe parcursul evoluţiei. Prin asumarea continuă a riscului de a te rătăci prin multitudinea de efecte și transformări pe care le reprezinţi. Și, mai presus de toate, prin adaptarea la noile condiții ale răspunderilor tale printr-o creștere a absorbţiei

de păreri, atenţionări, recomandări și experiențe de conducere provenite din partea altora.

*** Notă:** Waltari, Mika - *Egipteanul* , Editura Polirom,2008.

Microbul

On Noiembrie 01, 2023

Ceea ce nu se vede trebuie scos la iveală, dar în așa fel încât să lumineze întunericul, nu să adâncească umbra.

Ultimul articol pe care l-am citit pe internet se referă la un profesor universitar, un alt "penal" înscris în lunga serie a corupţilor din România. Cine va căuta pe internet, fără prea multă grabă, va găsi vreo 15 cazuri de mită în rândul profesorilor universitari români, doar în acest an, echivalente cu focarele de infecție într-un organism slab. Iar actele de corupţie, cele care nu ies la iveală, păi astea sunt cu miile la noi în ţară. În ceea ce privește "podiumul", după ramura întinsă a politicii, pe locul doi se clasează la foarte mică distanță nivelul de corupție din facultăți. Profesorul universitar are același ADN și aceeași vulnerabilitate la microbi, boli și afecțiuni ca și politicianul de rând. Dacă boala este hoția, afecțiunea este corupția.

Referitor la articolul de pe internet, o să încerc să intuiesc un profil "microbian" care urmărește suişul și coborâșul acelui profesor universitar până la decădere. Individul la care mă refer nu s-a avântat direct în marea nelegiuire, imediat ce a pășit în sfera academică. Cu siguranță, a avut un șir de "preludii etice" mai discrete, care i-au consolidat îndrăzneala de a se angaja într-o faptă de proporții. Aceste antecedente au funcționat ca notele introductive ale unei simfonii tragice, crescendo-ul căreia culminează într-un act de corupție de neuitat.

Microbul, asemenea unui artist obscur în căutarea unui podium mult râvnit, și-a cautat cu meticulozitate scena ideală pentru a-și etala măiestria, acolo unde nimeni altcineva nu reuşeşte. El nu s-a mulțumit cu orice gazdă, nu a voit să trăiască anonim într-un peisaj fără viaţă, ci a aspirat la un organism slăbit, plin de sânge cald, unde poate regiza neîngrădit spectacolul său de invazie și proliferare.

În acest teatru al vulnerabilității, *um labirinto de incerteza*, microbul și-a făcut apariția ca un actor principal, preluând controlul și manipulând funcțiile vitale ale gazdei. În acest sanctuar al fragilității, el s-a stabilit confortabil, ca un regizor care știe că piesa sa vă rula fără opoziție, într-o sală lipsită de critici. Aici, în această zonă de confort patologică, microbul și-a atins apogeul, transformând slăbiciunea în scenă, și vulnerabilitatea în triumf.

Leadership: Te hazardezi să utilizezi un mijloc de subterfugiu care nu se subordonează unei finalități etice, încât să câștigi mai mult decât ești îndreptățit să posezi?

Tânăr fiind, profesorul acesta zglobiu şi-a găsit o nevastă, genul ăla "Frumoasa din pădure adormită", care e mai mult o adormită, în nici într-un caz frumoasă, dar cu alură de "Mademoiselle Chanel", semănând îndeosebi cu celebrităţile încadrate în tiparul "Oamenii care nu fac nimic".

Și cum trăiesc amândoi într-o casă dărăpănată, cu chirie, un soi de simbioză forțată, şi fiind greu să te descurci cu un singur salariu, trebuie să găseşti un mijloc de a câştiga un trai bun, nu-i aşa? Parazitului pereche trebuie să-i fie găsită o gazdă. Locul ideal: universitatea. În acest sanctuar al precarității, microbul patogen, asemenea unui maestru al supraviețuirii, își orchestrează un plan de a-și asigura prosperitatea. Într-o noapte întunecată, el introduce în fluxul sanguin al gazdei un alt microb, un complice genetic aproape identic, printr-o singură picătură de sânge.

Acest nou venit, asemenea unui scriitor fără scrupule, își însușește rapid materialul genetic din celulele învecinate. El compune o "operă" nouă, adăugând cu grijă referințe bibliografice

pentru a evita acuzațiile de "plagiat biologic". În acest mod, el se transformă peste noapte într-o entitate cu statut și prestigiu, un microb "profesor", dacă vreți. Salariul metabolic crește, statutul în microcosmosul celular se îmbunătățește, și astfel, noul microb își asigură un viitor într-un organism deja slăbit de boli și afecțiuni. Este un salt evolutiv rapid, dar calculat, într-un teatru biologic unde mizele sunt supraviețuirea și prosperitatea.

Acum, soțul și soția, microbul și simbiontul său, au fuzionat sub un înveliș protector. În acest cocon celular, *Espaço Sagrado*, ei își trăiesc existența în simbioză, un parteneriat de supraviețuire într-un organism slăbit, dar care le oferă tot ce au nevoie pentru a prospera. Este o alianță întunecată, dar eficientă, într-un univers biologic unde singura lege este cea a supraviețuirii.

Leadership: Poţi să îţi asumi atitudinea interpretului faţă de "personajul cu mască", regândindu-ţi identitatea în funcție de expresivitatea măștii și de "noua" relație dintre tinerii interpreți?

Scăpat de sărăcie şi de chin, îl vedem acum pe culoarele facultăţii zâmbăreţ, optimist, deschis la comunicare, sociabil, rotunjor la chip. Fost premiant, copilul cuminte din liceu, ascultător, devreme acasă. Şi dintr-o dată, uite ce-a ajuns ! A ajuns cineva ! Visele s-au îndeplinit. "Lumea mă priveşte ca pe un munte, Doamne cât sunt de semeţ !"

Dar succesul nu se opreşte aici. O falsă teză de doctorat, ascunsă bine de văzul lumii, funcţionând ca un fel de talisman ocult, i-a asigurat o trecere la un nivel mai înalt, devenind un *Dottore*, un titlu desprins parcă din "Commedia dell'arte". Acest document, asemenea unui virus latent în genomul unei celule, trebuie să rămână inactiv până când condițiile devin propice pentru activarea sa. De fapt, nimeni nu ştie nimic de doctoratul marelui filozof, şi nimeni nu va găsi vreo urmă din această teză, deoarece plagiatul i-ar scoate la lumina lipsa totală de cunoaştere. Îşi va ascunde cu dibăcie hoţia până la sfârşitul vieţii, în același fel cum un microb își maschează prezența în organismul gazdă.

Leadership: Experiența pe care o împărtășești altora poate contribui la înnobilarea lor, îndeosebi prin ceea ce iei și dai, fără să dai socoteală în faţa nimănui?

Dar să revenim la începuturi. În această casă dărăpănată, unde pereții mucegăiți sunt ca un teren fertil pentru dezvoltarea patogenilor, profesorul nostru nu este singurul locatar. Un alt vecin împarte cu el această lume insalubră, aceeaşi situaţie posomorâtă, amândoi încercând an de an să repare cu vopsea de mână pereții bolnavi ai acestei locuințe. În acest ecosistem al compromisurilor posibile şi imposibile, pline de jumătăţi de adevăr, vecinul merită și el o șansă la prosperitate, nu-i așa?

Așadar, profesorul îl inițiază în aceeași artă obscură a supraviețuirii. Ca un virus care își transmite informația genetică la o altă celulă, profesorul îi oferă vecinului său rețeta secretă pentru ascensiunea rapidă, *uma nobre toxina*, o substanță care, deși pare a fi benefică, servește doar la multiplicarea și răspândirea infecției. Într-o noapte, sub puterea întunericului, vecinul copiază din diverse surse, îmbină informațiile și produce nestingherit un manual. Într-o clipă, devine și el parte a corpului didactic, un alt microorganism în acest organism slăbit ce este sistemul educațional.

Bineînţeles, vecinul are și el o soție, o altă entitate care merită să fie integrată în acest ciclu vicios. Cu aceeași metodă, și ea este transformată într-o profesoară, un alt agent patogen în această epidemie de corupție care se răspândește prin sângele sistemului, infectând fiecare celulă pe care o întâlnește. Tulpini patogene, experte în arta mimetismului.

Leadership: Poți să menții interpretarea unui rol și susținerea concepției asupra rolului

realizat în condiții de non-coformism, încât să justifici o expansiune morală la nivel de sistem organic?

Și de aici începe invazia, o expansiune microbiană fără precedent, *uma explosão cosmogônica*, un Big Bang al posibilităților, care transformă spațiul cunoscut într-un univers infinit de oportunități. Fiecare dintre ei, ca niște agenți patogeni experimentați, își invită propriile tulpini afiliate în corpul gazdă. Într-un mod aproape poetic, dar tragic, universitatea devine un teren fertil pentru o cultură de microorganisme dăunătoare. Microbul perturbă funcțiile vitale ale organismului printr-un soi de parazitism, înconjurându-se doar de celulele gazdă, noi cazate în țesuturile vii.

Toate rudele, toţi prietenii, toţi cunoscuţii sunt bineveniţi, invitaţi ca nişte staruri, propuși să devină membri onorifici în acest organism bolnav. În loc să fie un sanctuar al cunoașterii și inovației, universitatea se transformă într-un biotop al corupției, un mediu anaerob în care valorile și etica sunt înlocuite de o toxicitate omniprezentă. Profesorii nu au website-uri, habar nu au ce să scrie pe un blog, ci sunt autori ai unor cărți (învechite) în care referințele biografice ocupă aproape la fel de multe pagini ca și textul cărții.

Aici este boala cea mai gravă. Nu au fost aduse în sistem microorganisme simbiotice, care să contribuie la sănătatea și echilibrul general, ci doar alte tulpini mediocre, capabile să perpetueze ciclul de infecție și să reziste la orice încercare de eradicare.

Leadership: Poţi să adopţi o perspectivă care valorizează responsabilitatea personală și libertatea etică, printr-o deschidere față de tot ceea ce înseamnă inovație și adaptabilitate în abordarea viitorului?

Totul a pornit de la un microb. Unul singur, virulent, invaziv, dar imperceptibil datorită dimensiunii sale microscopice. Cel puțin la nivel de percepție directă. Acest "părinte al pilelor şi al relaţiilor", maestru al selecției adverse, un manipulator al mediului înconjurător, a învăţat mai bine ca oricine cum să cultive și să hrănească tulpinile cele mai rezistente la etică și moralitate. În absența oricăror valori spirituale, el și complicele său vecin orchestrează periodic un dans macabru de "mici măriri", un ritual de multiplicare a corupției care se întinde ca o pânză de păianjen în întregul organism academic.

Așa se naște corupția, dragi cititori, așa se extinde microbul, și așa se perpetuează un ciclu vicios ce slăbește și mai mult rezistența organismului la infecții.

Din păcate, nu mai ţine figura. În curând, se va lăsa un întuneric sacru, un fel de eclipsă divină ce va pune capăt acestei *dramas grotescos*. Cortina se va trage peste acest teatru al abjecției, lăsând în urmă doar simptomele unei maladii sistematice, metastazate în fiecare fibră a țesutului social. Fiecare structură edificată pe corupție se va prăbuși, nu ca o ruină obișnuită, ci ca un organism care a cedat în fața unei infecții fatale.

Și atunci, un agent terapeutic divin, un fel de antibiotic al sufletului, va iradia lumină în acest mediu întunecat. De fapt, totul în lume se va schimba. Lumina va acționa ca un antiseptic spiritual, sterilizând coridoarele putrezite ale puterii și dezinfectând rănile adânci ale societății. Acolo unde va fi lumină, întunericul nu va mai avea loc să se ascundă.

Leadershipul nu trebuie să favorizeze perpetuarea unui "proces inflamator" capabil să mobilizeze eforturile oamenilor într-o direcție conflictuală cu principiile bunului simț, ci să promoveze eradicarea oricăror tensiuni între ceea ce se dorește și ceea ce este etic acceptabil.

Microbul numit "profesor universitar" s-a răspândit atât de mult în lume, dar în special la noi în ţară, încât a devenit pregnantă o schimbare, o criză a sistemului educațional.

Probabil aţi auzit expresia: "Ce să faci cu facultatea în zilele astea? Nu ajută la nimic !"

Acesta este rezultatul pe care l-au obţinut în decursul ultimilor 30 de ani "minţile luminate" de la catedra facultăţilor. Plagiatori, escroci, incompetenţi, impostori, pile şi relaţii. Lumea nu mai are nevoie de "scenarişti" avizi de bani şi bolnavi de putere.

Încă de anul trecut, toată atenția lumii se îndreaptă îndeosebi spre AI (Inteligența Artificială), unde modele precum ChatGPT, BARD sau PI sunt capabile să furnizeze metode de învățare mult mai facile, mult mai eficiente. Pur şi simplu, nu mai este nevoie de profesori. Iar masteratele și doctoratele nu vor mai fi recunoscute începând de anul viitor. Tot ce este putred, microbian, tot ce se numeşte profesor, va dispărea foarte curând, odată pentru totdeauna.

Lumea se îndreaptă spre o spiritualitate fără precedent, unde falsitatea va fi înlocuită de autenticitate, grație avansărilor în Inteligența Artificială.

Source: https://neculaifantanaru.com/microbul.html

Miezul leadershipului

On Aprilie 14, 2008

Ceea ce gândeşti şi crezi despre tine este ceea ce separă cunoaşterea în raport cu informaţia.

Celebrul alchimist Van Helmont vorbea la un moment dat despre o piatră pe care a văzut-o și pe care a avut-o, care vindeca toate bolile, inclusiv plaga. Iată ce spunea el despre aceasta, atunci când a trebuit să salveze vieţile unor oameni importanţi. Mai ales că aceeaşi piatră a ajuns în mâinile unui om priceput, pe nume Butler, şi ea a salvat mulţi oameni de la moarte.

A fost cândva un anume irlandez, al cărui nume era Butler, care a trăit în timpul lui James, rege al Angliei. Butler era prizonier în închisoarea de la Castelul Vilvord, și acolo i s-a făcut milă de un anume Baillius, călugăr franciscan și cunoscut predicator pe acele meleaguri, care era și el închis acolo. Acesta din urmă avea o infecție foarte puternică pe unul dintre brațe.

Într-o după-amiază, când călugărul nu mai putea de durere și disperare, Butler a atins o mică piatră, uşoară şi moale, cu o duritate foarte mică, de o lingură de lapte de migdale. A trimis apoi pe cineva să ducă leacul la călugăr, dând instrucțiuni precise ca licoarea să fie luată în cel mult o oră. După trecerea acelui timp, spre marea surprindere a bolnavului, infecția lui s-a vindecat. în dimineața următoare, după ce am auzit această întâmplare, am plecat spre Vilvord, pentru a fi martor la faptele mărețe ale lui Butler, cu care am legat o strânsă prietenie. La scurt timp după aceea, am văzut o biată bătrână care, de la șaisprezece ani, a muncit cu o durere de cap insuportabilă. Ea a fost vindecată în prezența mea.

Butler a înmuiat aceeași mică piatră într-o lingură de ulei de măsline, după care a curățat-o cu propria sa limbă. A turnat apoi mica lingură de ulei într-o sticluță de ulei. I-a spus apoi femeii să se dea pe cap numai cu o picătură din acel ulei. în acest fel, ea a fost pe loc vindecată. Martor fiind la această întâmplare, am rămas înmărmurit, iar el, zâmbind, mi-a zis:

- Scumpul meu prieten, dacă nu vii în această parte, unde vei putea vindeca printr-un singur leac toate bolile, vei rămâne mereu în începuturile tale tinere, oricât de bătrân ai deveni. *****

Leadership: Ai capacitatea să deschizi orizonturile unui progres nelimitat în cunoaştere din perspectiva metafizicii, încât să rămâi mereu în începuturile tale tinere, oricât de bătrân ai deveni?

Sunt două feluri de oameni cunoscători. Cei care au înţeles dedesubturile Marii Cunoaşteri, reuşind să exprime esenţa ei într-un limbaj pur metafizic, adică perceput numai de cei iniţiaţi în domeniu (un număr restrâns de indivizi). Şi cei care au înţeles cum să pună în valoare esenţa Marii Cunoaşteri prin formulări simple care emană un fel de căldură sufletească, cu iz de inspiraţie, ca atunci când asculţi continuu o melodie ritmată, veselă sau senzuală, fără să-i memorezi versurile. Te atinge la suflet opera lor.

Or cunoscătorul veritabil este cel care îmbină elegant, simplu, cu suflet, amanandouă modalităţile de abordare a Marii Cunoaşterii - făcând-o nu doar accesibilă, ci cu adevărat nobilă. Şi mai sunt "deşteptii", aceia care au înţeles totul, dar care toată viaţa lor n-au creat nimic în numele Ştiinţei (aşteptând să facă alţii în locul lor totul). Aceştia sunt oamenii cei mai nefolositori lumii şi progresului. Şi mai întâlneşti câte un bătrân care toată viaţa lui n-a priceput ce-i aia Creaţia, dar care se identifică cu înţelepciunea. Este chiar hilar, nu-i aşa ?

În mod obişnuit, orizonturile unui progres în cunoaştere, legat de metafizică, presupune să vezi realitatea dincolo de lumea pe care o crezi singura din lume. Luăm seama că există şi o lume a pietrelor, apărută din dorinţa redescoperirii naturii, de a cunoaşte îndeaproape nişte efecte şi cauze rar observate de cineva. Cine găseşte leacul unei boli cu ajutorul unei pietre rare, este un om ce caută în continuu, prin fiecare acţiune pe care o întreprinde, miracolul unei lucrări dumnezeiești în mijlocul său.

A rămâne mereu în începuturile tale tinere, oricât de bătrân ai deveni, înseamnă să iei ca model al valorii spirituale aspectul dinamic al unei evoluţii continue. Înseamnă să obţii rezultatele dorite reinventându-te ca model al propriei posibilităţi infinite de reconstrucţie a realităţii şi de manifestare a gândului în materie.

Dacă ne referim la cunoaştere, printr-o identificare cu lumea lucrurilor, atunci piatra sugerează (conform unui internaut) forţă şi siguranţă, eleganţă şi rafinament clasic, rustic sau modern. Pe lângă aspectul unic, piatra naturală (mai ales cea decorativă) este un material de durată şi extrem de rezistent în faţa multor factori externi, inclusiv a schimbărilor de temperatură.

Deci, cunoaşterea este un veritabil pilon de stabilitate în ceea ce priveşte facultatea omului de a înțelege sensul și legătura fenomenelor, încât să ştie să utilizeze orice element al naturii, orice lege a naturii pentru a-şi întări facultatea de a trăi experienţa unor situaţii-limită şi de a le da o anumită semnificaţie.

Cunoaşterea este de dorit numai dacă prelungeşte tinereţea, nu bătrâneţea, asigurând facultatea omului de a analiza elementele naturii şi de a transforma realitatea. Flexibilizând gândirea, cunoaşterea creează o predispoziţie pentru un anumit domeniu de activitate. În această privinţă, a fi un martor la faptele de măreţie ale altcuiva înseamnă să fii un observator care îşi măsoară cunoaşterea din perspectiva raportului dintre tinereţe şi bătrâneţe, în orizontul unei obiectivităţi reci, care nu-i aparţine decât lui.

Dacă luăm în considerare naivitatea naturii umane care îşi închipuie că poate să îşi depăşească limitele, atingând imposibilul, ne acordăm la acele fapte de glorie, la acele acte de creaţie, la acele descoperiri colosale ce au influenţat evoluţia omeniri, nu total, ci parţial, dar cu siguranţă în mod hotărâtor. Evoluţia atinge cu siguranţă rezultatele în "mântuirea" omenirii, cu acele fapte de mare importanţă practică, influenţate de gloria unei generaţii de oameni care aveau să-şi depăşească epoca printr-o libertate asumată şi prin deschiderea către nou, studiind şi penetrând profunzimile misterioase ale naturii şi ale regenerării ei.

Ceea ce separă cunoaşterea în raport cu informaţia este o ordine mai bună a adevărurilor care depășesc limitele rațiunii omenești, pe care le putem cunoaște doar grație revelației lui Dumnezeu.

Leadershipul înseamnă să lărgești orizonturile unei persoane în veșnicia sa, încât ceea ce leagă natura înconjurătoare de transcendenţa unei noi naşteri, adică dorinţa de a evada dintr-un timp cotidian mecanizat, să fie în concordanţă cu certitudinea de a face să triumfe lumea spirituală, atemporală, în faţa lumii materiale.

Miezul leadershipului în acord cu tabloul general al lumii, a locului şi rolului omului în această lume, îl constituie modalitatea în care cunoaşterea poate fi aplicată pentru a schimba starea lucrurilor, sau pentru a influenţa demersul evenimentelor pe scena mondială.

Un lider este un adânc cunoscător al tainelor mistice referitoare la constrângerea la care este supusă starea de fapt, revelatoare, a ființei care poate deveni obiect al cunoaşterii.

* **Notă:** Barrett, Francis - *Magul* , Editura Esoteris, 2008.

Source: https://neculaifantanaru.com/miezul-leadershipului.html

Minele amorsate ale leadershipului

On Martie 22, 2009

Străduieşte-te să conduci oamenii fără să-ţi diminuezi capacitatea de a empatiza cu ei.

Kevin Scott părea să nu se înţeleagă cu absolut nimeni din echipa lui. Ordinele sale erau prea dificil de executat. Pur şi simplu cerea mult prea mult de la oameni. La unul din antrenamente, lucrurile au luat o turnură gravă atunci când unul dintre subalternii săi, Sailor, a vrut să-i dea o lecţie. Înainte ca lucrurile să se încingă şi mai tare, colonelul Cal Rhodes, iniţiatorul misiunii de salvare a prizonierilor din Vietnam, interveni între cei doi. Îl luă deoparte pe Kevin şi-i spuse:

- Aceşti oameni sunt veterani, Kevin. Nu pot fi trataţi ca proaspeţi recruţi. Trebuie să le câştigi respectul…

Scott a înregistrat fiecare cuvânt al lui Cal, dar se tulbură şi căzu un moment pe gânduri. S-ar putea, într-adevăr, să fiu atât de nepriceput cu oamenii? se întrebă el în sinea lui.

Daca ai văzut filmul „Uncommon Valor (1983)" atunci probabil îţi aminteşti ce efect uluitor au avut cuvintele lui Cal. Scott şi-a schimbat instantaneu atitudinea. A devenit un cu totul alt om.

Leadership: Care este consecinţa asupra finalităţii cauzei care te-a făcut să-ţi înfrânezi exprimarea anumitor emoţii, iar din această consecinţă se poate obţine o hotărâre absolut obligatorie pentru a primi sau dărui un moment de neuitat?

Cheia în leadership stă în descoperirea cauzei care te poate afecta, sau în actualizarea permanentă a informaţiilor despre sine spre dobândirea unui statut de egalitate între ceea ce vrei să transmiţi şi ceea ce percepe interlocutorul tău. Nu uita că este o diferenţă mare între ceea ce vrei să auzi ca să-ţi satisfaci vanitatea şi ceea ce este adevărat, chiar dacă doare să te ştii vinovat de greşeala făcută.

Ca să ştii cât este de grea sarcina pe care o ai, e necesar mai întâi să te cercetezi pe tine însuţi. O să-ţi vină mai uşor să-ţi înţelegi dimensiunea leadershipului tău dacă îţi cauţi singur punctele slabe. Îţi poţi da seama de propriul tău potenţial de lider după atitudinea pe care o adoptă ceilalţi faţă de tine în situaţiile limită sau problematice, atunci când îşi pierd răbdarea sau interesul, sau când îşi pierd orice putinţă de a te înţelege.

Kevin ştia că are de ales între două drumuri: sau să nu asculte sfatul prietenos al lui Cal şi să se mânie şi mai tare împotriva oamenilor din subordinea sa, ceea ce ar fi dăunat enorm leadershipului său, sau să găsească o cale amiabilă de a colabora cu ei.

Nu uita că în leadership, capacitatea de a empatiza cu ceilalţi omeni din jurul tău este sinonimă cu găsirea unui compromis între ceea ce vor ei să asculte de la tine şi ceea ce îţi doreşti din partea lor. Nimic nu duce la crearea unor legături puternice între doi sau mai mulţi oameni, ca obţinerea unor reuşite împreună. Succesul comun reprezintă baza unor prietenii îndelungate. Să nu pierzi niciodată asta din vedere, viitor lider !

Finalitatea cauzei care te-a făcut să-ţi înfrânezi exprimarea anumitor emoţii se referă la o situație fără ieșire în care te poți afla atunci când Egoul îţi îndepărtează conştiinţa de

momentul "Acum" şi te plasează în momentul următor al devenirii tale, când te afli în punctul de a accepta faptul că ţi-ai cerut iertare.

Minele amorsate ale leadershipului sunt cauzele frecvente care pot declanşa un anumit eveniment nedorit. Iar consecinţele ulterioare declanşării acestui eveniment şi măsurile de control pentru împiedicarea declanşării riscului şi pentru limitarea efectelor ţin foarte mult de felul cum reacţionezi în faţa schimbării.

Leadershipul este ca un teren minat. Dacă reuşeşti să străbaţi terenul pe care îţi construieşti propriul model de urmat, ocolind toate minele care îţi epuizează resursele şi îţi limitează potenţialul, vei fi lăudat de toţi cei din jurul tău, chiar şi de sceptici. Însă dacă ai călcat pe vreo mină, s-a zis cu leadershipul tău. O singură greşeală, o nesiguranţă sau vreo decizie greşită, te face să te prăbuşeşti în ochii tuturor şi să decazi în cea mai neagră uitare.

Eşti familiarizat cu aparatele foto digitale? Dacă da, atunci ştii că funcţia Active Mode elimină efectul de blurare* a imaginii foto şi video, în special atunci când captarea este efectuată în mişcare, la deschidere mare.

Ei bine, când vine vorba să te înţelegi cu oamenii şi să dezvolţi relaţii profunde cu ei, trebuie să elimini efectul de „blurare" a inteligenţei tale emoţionale, în special atunci când urmăreşti impunerea anumitor reguli sau principii, sau anumitor paşi neprevăzuţi pe care ei trebuie să-i parcurgă pentru o cât mai bună desfăşurare a activităţilor şi pentru atingerea obiectivelor comune.

Altfel spus, străduieşte-te să conduci oamenii fără să-ţi diminuezi capacitatea de a empatiza cu ei.

Concluzie: Ca lider, este esenţial să ştii să ocoleşti toate situaţiile care îţi periclitează rolul şi funcţia pe care o deţii. Cu alte cuvinte, trebuie să ştii să ocoleşti acele „mine" puse în drumul tău şi care, detonate, pot să-ţi dărâme sau să-ţi reducă influenţa asupra celorlalţi. Explozia unei singure mine este suficientă pentru ca oamenii să-şi piardă încrederea în tine. Iar tu rişti să-ţi pierzi definitiv influenţa asupra lor. O astfel de mină este incapacitatea de a empatiza cu oamenii. Orice diminuare a acestei capacităţi poate duce la mari eşecuri în leadership.

*** blurare** – de la „to blur" (en) – a umbri, a murdări, a face neclar;

Source: https://neculaifantanaru.com/minele-amorsate-ale-leadershipului.html

Minunea naşterii unei minuni

On Octombrie 01, 2014

Efectuează o diagnosticare a nivelului propriu de dezvoltare, exprimându-ţi viziunea în condiţiile întrebuinţării modelelor de creaţie în sensul cel mai înalt.

Viziunea lui Serghei Eisenstein asupra filmului său se va contura în decursul unei perioade de un an şi jumătate înainte de începerea filmărilor. Elaborată minuţios, cu sute de cadre căutate acum, în prealabil, într-o succesiune de schiţe - viziunea precisă a filmului se materializează. Pe tot parcursul realizării lui, artistul a căutat în permanenţă îmbunătăţiri, soluţii noi în strădania spre perfecţiune.

Nu cronologia ne va interesa desigur în primul rând, ci ca întotdeauna tocmai urmărirea unor elemente ale acestui gest creator, ale acestui mecanism. Adică minunea naşterii unei minuni. Pornind de la semne exterioare disparate, biograful are aici rolul chiromantului care citeşte în arabescurile palmei trecutului: o geneză.

*Bine mărturisea marele regizor: "Cel mai important este să ai viziunea, concepţia. Apoi să o stăpâneşti şi să-i rămâi fidel. Din acest punct de vedere nu există nicio deosebire fie că scrii un scenariu sau meditezi asupra planului filmărilor în general, fie că elaborezi o soluţie pentru vreun anumit detaliu." **

Leadership: În ce măsură contribuie formarea unei viziuni raţional-ştiinţifice la facilitarea tranziţiei de la normalitate la exigenţă, în cazul îndeplinirii unei condiţii de sincronizare între exagerarea unor elemente distincte şi tentaţia de a le aranja într-un nou material de promovare?

Este important de ştiut de ce, în accepţiunea mea, numai creatorii joacă rolul de indicatori al orientărilor artistice spre promovarea noilor concepte de tip "informaţie de încredere". Dar de unde provine viziunea, conturată în decursul procesului de creaţie cu ramificaţii într-o gândire care vrea să-şi demonstreze superioritatea, ca produs al continuităţii dintre experimentare şi înfăptuire? Cine sunt - ca să folosesc terminologia tot mai rar întâlnită - formatorii de artă nouă? Căci, leadershipul alături de cultura utilităţii şi calităţii, în sens larg, îşi schimbă permanent orientarea şi conţinutul.

Viziunea este rezultatul unui act creator care atestă prezenţa unei libertăţi în gândire cu posibilitatea exprimării în viaţa reală, pornind de la semnele unei transformai profunde la nivel de stil şi compoziţie. Ea se focalizează asupra tranziţiei de la normalitate la exigenţă, în cazul îndeplinirii unei condiţii de sincronizare între exagerarea unor elemente distincte şi tentaţia de a le aranja într-un nou material de promovare.

Elementele distincte pot fi reprezentate de extinderea unor experiențe care conduc la rezultate calitativ superioare în procesul formării de noi concept, sau de restrângerea detaliilor care pot face diferenţa între un lucru bine făcut şi o lucrare neconformă cu cerinţele şi necesităţile sociale.

Promovarea acestor elemente într-un nou material de referinţă care să ateste calitatea unei viziuni ţine de priceperea cu care regizorul respinge sau acceptă modernitatea, ţine de frumusețea şi simplitatea cu care el reuşeşte să surprindă o incredibilă mobilitate vizuală, o faţetă necunoscută a lumii.

Leadership: Eşti în stare să tragi folos dintr-un context prielnic pentru exprimarea creativităţii, orientând imaginea realităţii pe care o prezinţi lumii spre îmbunătăţirea experienţei privirii în tine însuti?

În contextul anumitor culturi şi medii de dezvoltare, viziunea poate căpăta o dimensiune suplimentară, necunoscută până acum, una din ce în ce mai greu perceptibilă, ce pune în valoare omul modern, dar desprinsă parcă dintr-un scenariu de tip „înapoi în viitor”. Este vorba de o viziune raţional-ştiinţifică, putând a fi considerată în mod convenţional drept un instrument esenţial în înţelegerea altor puncte de vedere şi valori, care însă nu-şi dovedeşte valabilitatea decât dacă ea constituie o sursă de compensare a factorului „putere personală”.

La orice formă de mobilitate, în leadership, viziunea poate fi un element de influenţă negativă sau pozitivă asupra imaginii de sine şi a personalităţii, un motiv de limitare sau de control a ceea ce devii prin prisma ştiinţei de a-ţi pune în valoare creaţia. În viziunea artistului, creaţia capătă o culoare unică, putând să-l scoată în evidenţă numai dacă este îmbogăţită cu nuanţe puternice de exprimare - prin perspectiva unităţii sistematice a ştiinţei.

Poţi fi un lider-creator numai dacă viziunea devine o concepţie ideologică, dominantă în mobilurile unei înţelegeri de sine mai înalte.

O viziune raţional-ştiinţifică, ridicată din cenuşa unei determinări continue, prin forţa suflului creator, contribuie la facilitarea tranziţiei de la normalitate la exigenţă în măsura în care reuşeşti să faci saltul de la cantitate la calitate, de la lent la excelent, de la un palier de înţelegere la altul. Sau mai bine zis, atunci când, parcă vrăjit de imensitatea unui orizont îndepărtat, învrednicit de marea minune a creaţiei, ajungi să o stăpâneşti şi să-i rămâi fidel în strădania spre perfecţiune.

Leadershipul vizează experienţa privirii în tine însuţi în contextul unei creativităţi care debordează cadrele realităţii preexistente, îmbogăţind-o prin ataşarea unor lumi posibile configurate în planul reprezentării unei poveşti ce izbuteşte în a deveni istorie.

Minunea naşterii unei minuni este extensia mecanismului de creaţie, prin cultivarea si prelucrarea unei viziuni, specifice si realizabile, care are puterea sa schimbe modul în care priveşti arta şi modul în care arta îţi modelează personalitatea. Dacă vrei să-ţi evaluezi personalitatea, efectuează o diagnosticare a nivelului propriu de dezvoltare, exprimându-ţi viziunea în condiţiile întrebuinţării modelelor de creaţie în sensul cel mai înalt.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Minunea victoriei colective

On Aprilie 11, 2009

Transformă-ţi leadershipul într-o unitate indestructibilă, unindu-ţi partitura într-o perfectă armonie cu partiturile celorlalţi din jurul tău.

La 18 aprilie 1938, super eroul "Superman" a dat lovitura. Şi asta fiindcă creatorii lui, doi prieteni din copilărie, unul care avea talent de povestitor, celălalt de a transpune în desen orice, şi-au unit eforturile în intenţia de a crea un personaj nou al benzilor desenate.

Jerry Siegel şi Joe Shuster au acceptat fără rezerve să colaboreze în încercarea lor de a creşte în ochii lumii realizând un personaj deosebit de cele create până atunci. Ei au creat o unitate foarte eficientă şi puternică prin unirea calităţilor lor deosebite, fără să rivalizeze niciun moment. Fiecare şi-a îndeplinit în mod admirabil rolul, adaptându-se, cu mijloacele proprii, folosindu-şi abilităţile şi experienţa, la finisarea şi finalizarea acestei "construcţii" inegalabile care a făcut înconjurul lumii.

Cu toate acestea, Jerry Siegel şi Joe Shuster au trăit în sărăcie, până la sfârşitul vieţii, deoarece şi-au vândut aproape pe nimic drepturile de autor asupra lui Superman, unui om de afaceri iscusit. Greşeala lor cea mai mare a fost că s-au grăbit să obţină rapid un profit mic, angajându-se la compoania omului de afaceri respectiv, fără să intuiască cât de cunoscută va ajunge într-o bună zi creaţia lor.

Leadership: Poate ştiinţa ta să întărească contururile dintre realitate şi ficţiune într-o viziune a Unităţii, prin raportarea la o lecţie de viaţă care trebuie depăşită?

La tine se poate întâlni o asemenea unitate indestructibilă, ce promovează idei şi valori într-o formă atât de vădită? Elementele care stau la baza „construcţiei" tale sunt în acelaşi timp, fizice dar şi spirituale. Totul pleacă de la esenţa a ceea ce eşti şi vrei să devii, de la „materia primă", de cea mai bună calitate, pe care atât tu, cât şi ceilalţi colaboratori ai tăi o folosesc pentru a produce „capodopere". Leadershipul este un acord perfect nu numai emoţional, ci şi de viziune, urmând fiecare cu priceperea sa aceeaşi cale.

Ceea ce menţine legătura dintre tine şi ceilalţi din jurul tău este acest gen de apropiere care captivează prin felul de a fi a fiecăruia implicat în procesul de colaborare, prin fluenţa ideilor originale exprimate de fiecare, prin valorile personale şi profesionale pe care le împărtăşiţi, prin soluţiile expresive pe care le găsiţi, prin stilul unic de a aborda toate laturile acelei „construcţii" căreia doriţi să-i daţi viaţă.

O lecţie de viaţă importantă ne învaţă leadershipul: să nu atribui nimănui vreo putere asupra creaţiei personale pe care n-ai avut ocazia să o transformi într-un startup, ci să încerci să faci din tine însuţi un rezultat fulminant al creaţiei de care toată lumea să fie conştientă.

Aşa cum o melodie, ca să ajungă pe primele poziţii în top trebuie să fie concepută în aşa fel încât să impresioneze plăcut ascultătorul – tot aşa şi colaborarea ta cu ceilalţi oameni, ca să dea rezultate foarte bune trebuie să fie concepută în aşa fel încât să se transforme într-un ideal înalt care să corespundă aşteptărilor celorlalţi.

Leadershipul nu este un joc în care poţi obţine performanţe deosebite doar prin ordine şi comenzi. Ci este, mai degrabă, o simfonie a colaborării în care sunt implicate „partiturile"

ambelor părţi - ale tale şi ale colaboratorilor tăi – în care fiecare este chemat să-şi aducă nota personală, şi în care totul este pus la punct până la ultimul detaliu.

Să fii povestea unei creaţii de zile mari înseamnă să stabileşti o relaţie bazată pe sinergie între compunere, proiectare şi interpretare, aşa încât reprezentarea ta pe scena lumii să fie percepută ca parte a unei viziuni colective care decupează în planul lumii o perspectivă unitară.

Minunea victoriei colective este rodul unui leadership performant. O colaborare trebuie fertilizată printr-un efort comun şi prin solidaritate în vederea realizării unui obiectiv comun.

Concluzie: Victoria colectivă este determinată de un leadership performant prin care s-a obţinut acea colaborare perfectă rezultată din unirea calităţilor şi adoptarea unei viziuni comune.

Source: https://neculaifantanaru.com/minunea-victoriei-colective.html

Minunea

On Martie 29, 2015

Raportează-te la ceea ce se schimbă, subordonându-te modelului unei autorităţi aflate sub cupola unei deveniri miraculoase.

- Dumneavoastră nu v-aţi pierdut decât libertatea, strigă Maximilien întrerupându-l pe conte. Tata nu-şi pierduse decât averea. Dar eu, eu am pierdut-o pe Valentine !

- Uită-te la mine, Maximilien, spuse Monte Cristo cu solemnitatea care uneori îl făcea atât de mare şi de convingător. Uită-te la mine: n-am nici lacrimi în ochi, nici febră şi nici bătăi de moarte în inima mea. Şi totuşi, te văd suferind Maximilien, pe tine care-mi eşti drag ca un fiu. Asta nu-ţi spune că durerea e ca viaţa şi că dincolo de ea rămâne totdeauna ceva necunoscut? Dacă te rog, dacă-ţi poruncesc să trăieşti, o fac numai cu convingerea că într-o bună zi îmi vei mulţumi că ţi-am păstrat viaţa.

- Conte, de aproape doi ani o iubesc, de aproape doi ani am putut citi virtuţile fetei şi ale femeii scrise de însuşi mâna lui Dumnezeu în inima ei deschisă pentru mine ca o carte. Cu Valentine aş fi putut avea o fericire nemărginită, uriaşă, necunoscută, o fericire prea mare, prea deplină, prea sfântă pentru lumea asta. Şi fiindcă lumea asta nu mi-a dat-o, conte, trebuie să vă spun că fără Valentine, pentru mine nu mai există pe pământ decât deznădejde şi dezolare.

- Inimă slabă ce eşti, aşadar n-ai putere să-i dai unui prieten puţin timp pentru proba pe care o încearcă ! Ştii tu câtor puteri pământeşti le porunceşte el? Ştii tu oare că are atâta credinţă în Dumnezeu încât poate să obţină minuni de la cel ce a spus că omul poate muta munţii din loc cu credinţa lui? Ei bine, minunea în care nădăjduiesc, aşteapt-o, sau… *****

Leadership: Cel mai nimerit rezumat al vieţii tale constă în predispoziţia de a te judeca pe tine într-un mod constructiv, în funcţie de modul cum te poţi face util în viaţa celor care cunosc deznădejdea unei aşteptări fără de sfârşit?

Leadershipul se formează ca urmare a înțelegerii jocului numit "Quo Vadis", prin măsurarea intensităţii afective și a înclinației de a rezolva situații problematice în care voinţa şi intenţia unei noi repartizări a puterii tale personale alcătuiesc părţile planului de răspuns la solicitările vieţii altora. Asta nu înseamnă să te pui în locul lor şi să treci prin "iadul" lor, înainte să te întrebi: Cum s-a produs în mintea Domnului planul acesta?

Leadershipul aşează stilul de joc al omului superior într-o combinaţie de coduri şi semnificaţii ascunse. Un joc supus continuu încercării de abordare raţională şi sufletească, printr-o apropiere nemijlocită de bunurile cele mai de preţ ale omului (pacea interioară şi bucuria de a trăi) ca model al unei autorităţi aflate sub cupola unei deveniri identitare care instituie o alianţă între credinţă şi faptele bune.

Aplicarea unei puteri protectoare sau a unui organism de cunoaştere desemnat în conformitate cu definiţia stării de bine, indiferent dacă aceasta este una raţională, instinctuală, intuitivă, reprezintă o predispoziţie a omului pentru afecţiune, căldură, preţuire şi finisare a caracterului. Această putere este capacitatea morală de a distinge între bine şi rău, urmărind să împlineşti binele, nu răul.

Indiferent de motivele care determină această putere să se implice în diverse cauze, trebuie

mereu să te împaci cu ideea că vei fi dependent tot restul vieţii de ceea ce ţi-a provocat suferinţa în trecut, care poate fi însăşi suferinţa celorlalţi.

Să trăieşti şi să-ţi judeci propria viaţă înseamnă să te înarmezi cu dorinţa de a scăpa de tine însuţi, de suferinţa de a fi ceea simţi că eşti într-un moment definitoriu al vieţii altcuiva.

Prin intermediul conştiinţei, prin intermediul virtuţii de a avea intenţia potrivită şi de a nu ocoli reproşurile care par să aibă miez, ca lider începi să trăieşti o slăbiciune de caracter, o anumită distanţă faţă de ceea ce ţi-ai propus să fii datorită unei determinări superioare și a științei jocului vieţii. Jocul vieţii implică caracterul spontaneităţii involuntare în lucrarea combinatorică a imaginaţiei de a adăuga sau edita imaginea personajelor sau acţiunii, spulberând orice părere înşelătoare despre ce însemni tu în viziunea unei autorităţi supreme.

Iar leadershipul întruneşte condiţiile omului ideal prin influenţa sedativă transferată la nivel de conştiinţă, manifestată uneori printr-o intenţie de respingere a ceea ce el este îndemnat să fie de acord. De aici se explică puterea ce este transferată unui prieten pentru testul pe care trebuie să-l treacă: să obţină minunea, să mute munţii din loc.

Liderul devine o reflexie a omului care nu se poate rupe de trecut, dar care în acelaşi timp nu dovedeşte particularitatea unui jucător terminat, ci ajută la recreerea viitorului prin experienţa semnelor, printr-un soi de gândire a minunii transformatoare, bazată pe convingerea: „Pot muta munţii din loc”.

E posibil ca realitatea ce urmează acestui plan să nu corespundă combinărilor solemnităţii, a aspiraţiilor către înalt şi a impulsurilor altruiste, ci să aibă ca deziderat prevenirea degradării unei anumite concepţii despre lume şi viaţă.

Leadership: Conotația pe care o dai testului vieţii reprezintă semnificaţia suplimentară a unui cuvânt care poate însemna "PUTERE" conform menirii sale de a ţine în echilibru trăirile de moment ale unui suflet pierdut în bezna lumii?

Bine spunea filosoful român Constantin Rădulescu Motru: *„ Cu un cuvânt, toată seria de fenomene petrecute într-un sistem de corpuri poate fi considerată ca manifestarea unor puteri, care au proprietatea de a se suplini unele pe altele, după raporturi precise şi de a putea fi totdeauna dispuse într-un circuit de transformări parţiale ale unui singur tot. "*

Cuvântul cuprinde în sine Totul - sensul, puterea, şi fapta. Cuvântul acesta transpus printr-o minune, taină a energiilor lui Dumnezeu, în care se zideşte toată credinţa în reuşită, în care domneşte putinţa de a aduce în manifestare un mare adevăr şi de a merge pe linia de forţă a destinului, trebuie să fie o prezenţă de înălţime spirituală, o forţă, o persoană cu calităţi de neatins. Un lider care, la rândul lui, îşi vindecă propria rană emoțională pe care o percepe la cei apropiaţi lui.

În leadership, cuvântul care poate indica "PUTEREA", având o mare valoare la nivel de impact emoţional, nu este sintetizat printr-un "Doamne, iartă-l” (conceput ca un fel de regret în ceea ce priveşte alegerile făcute în viaţă), ci este sintetizat printr-un "Nădăjduieşte până la sfârşit într-o minune".

Minunea este un fenomen ieșit din comun, surprinzător, atribuit unei forțe spirituale înalte. Ceea ce se schimbă la om este modul în care se oglindeşte în ochii celor superiori lui. Leadershipul cere putinţa de a trăi tu însuţi puterea unei noi vieţi cu sufletul altuia.

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Minutul de înălţare sufletească

On Aprilie 07, 2013

Fă o introspecţie amănunţită a Ego-ului tău, înainte de a schimba Ego-ul celorlalţi.

Un bărbat de 36 de ani împuşcat de două ori, se află în stare critică în ambulanţă. Numele lui este Alan Riply. Lângă el, paramedicul, păstrându-şi calmul, încearcă să-i oprească hemoragia ţinând strâns compresa sterilă pe rana deschisă de la gât. Dar nimic mai mult. Nu poate manifesta niciun fel de sensibilitate, nici un fel de zbucium interior. Îşi face doar meseria.

Pe când plasticitate şi expresivitate capătă numai fiinţa agitată, emoţionată, atinsă de fasciculul laser al sublimului care îndeamnă la luptă, străbătută de raza luminoasă a adevăratei iubiri ce poate pătrunde în spaţiul aparent imposibil. Numele ei este Ella Brice. Iar în această femeie de o sensibilitate delicată, cu voce foarte pătrunzătoare, pentru prima oară se dezlănţuie toate forţele de reacţie în favoarea iubitului ei.

Tot ceea ce o mişcă şi o ţine pe loc, pasiunea, măreţia, determinarea, afecţiunea, forţele particulare care nu se anulează, ci întotdeauna se află în slujba nobilă a durabilului, sunt încă o dată combinate, încă o dată sunt datoare să-şi aducă contribuţia. Iar când o asemenea Pandora închide capacul cutiei în care sunt adunate răutăţile şi greutăţile lumii, toată speranţa creşte, se dezvoltă în ea dându-i o forţă nebănuită în lupta pentru salvarea celui muribund.

Leadership: Poţi să adopţi acea înţelegere a realităţii capabilă să facă sinteza între un drum al vieţii transpus într-un "Forever Mine" şi o axă temporală a lumii în jurul căreia se realizează unificarea dintre material şi spiritual?

Explorarea unui câmp de intensitate într-un punct al său se face cu ajutorul unei forţe ce acţionează direct şi continuu. Substanţa esenţială şi fundamentală generatoare de viaţă se află în omul însuşi, în intimitatea lui cea mai secretă. Ego-ul lui putând fi stimulat numai prin maximizarea forţelor care se nasc din exces de sentiment, din exaltare, prin întrepătrunderea celor două spaţii - trecutul şi prezentul, albul şi negrul, clarobscurul.

Hotărâtă ca un miner, Ella intenţionează să extragă preţiosul zăcământul ascuns în Alan. Încordându-şi toată fibra sufletească, până ce căldura emoţională îi umezeşte ochii, îi vorbeşte deschis. Încă o dată vocea ei îndrăzneşte să exprime emoţiile necesare reacţiei de fuziune cu zona de subzistenţă care încă îl menţine conştient şi în viaţă. Cuvintele ei mângâietoare şi însufleţitoare îşi varsă tot conţinutul, bucuria din inima ei acompaniind acest acord invizibil de uniune sufletească:

"Alan, sunt Ella ! Haide, ajută-mă ! Te rog Alan ! Haide, aminteşte-ţi ! Fii atent la mine. Îţi aminteşti de Key Biscane? Haide, încearcă ! Hotelul era pe plajă. Era primăvară. Soarele strălucea în fiecare zi. Lucrai la hotel. Aveai 23 de ani. Eu eram în concediu cu soţul meu. El era mai în vârstă decât mine. Nu eram căsătoriţi decât de opt luni. Era băgat în politică... Te-am urmărit peste tot. N-am mai făcut asta niciodată. Nu am mai simţit asta niciodată..."

Şi tocmai când acest ceas de amintiri este pus în stare de funcţionare, începe marea reînviere. În starea de comă, Alan nu aude decât glasuri nelămurite, fără să ştie ale cui sunt. Dar apariţia acestor flash-uri din trecut dezlănţuie într-însul, ca o adevărată forţă de presiune, stimulii cei mai puternici care - uimitor - îl readuc la viaţă.

Unificarea dintre material şi spiritual se realizează în condiţiile unei poveşti care nu se termină niciodată, dar care la fel de bine se poate integra în spaţiul unei permanente stări de mare intensitate interioară desfăşurată sub tremurul unei amintiri care te marchează pe viaţă.

Subtilul fluid sufletesc ce stăruie cu îndârjire în el începe să răzbată, să radieze din spaţiul propriu interior. Încet, ochii lui se deschid, aprinzând acea licărire de fericire pe care niciodată eternitatea nu o va putea smulge:

"Lucram pe plajă. Sezonul abia începuse. Era al doilea meu an la hotel. Făceam cursuri. Javier era prietenul meu... Te-am văzut ieşind din ocean. Purtai un costum alb de baie. Jimmy Ruffin cânta la un post de radio. Ai comandat un pahar cu apă... Am realizat că nimic nu va mai fi la fel. Am realizat că viaţa mea s-a schimbat. Am realizat că va fi important. Am realizat că vei fi pentru totdeauna a mea..." *****

Îndrăzneşti să-ţi exprimi emoţiile necesare declanşării unor stimuli pozitivi? Neglijezi acea substanţă esenţială şi fundamentală generatoare de viaţă ce se află în tine însuţi? Care sunt forţele care pot declanşa scânteia însufleţitoare a Ego-ul tău? Cu ce parte a Ego-ului tău se identifică ceilalţi? Poţi să extragi ca un miner zăcământul ascuns în ei?

Ca să ai acces deplin la resursele leadershipului, trebuie mai întâi să urmezi tendinţele existenţei tale, în primul rând să ştii să asortezi nuanţele propriului design interior. Acest design capătă formă, se dezvoltă şi se adaptează prin experienţa trăită în interacţiunea cu ceilalţi oameni. El se axează pe noianul de stimulii care se interpun între tine şi altcineva - redat de acea sensibilitate, de acel zbucium care te provoacă şi de cele mai multe ori te aruncă în luptă.

Astfel tot ceea ce te urneşte şi te menţine "pe val", pasiunea, măreţia, determinarea, afecţiunea, forţele particulare care nu se anulează, ci întotdeauna se află în slujba nobilă a durabilului, se combină şi îşi aduc contribuţia la propria ta transformare. Leadershipul însuşi este o formă specială de comunicare, de interacţiune, nu doar la nivel de companie, ci mai ales la nivel de individ - prin al său conţinut, prin valorile intangibile pe care le deţine.

Leadership: Poţi să devii catalizatorul transformării pozitive extinzând vizibilitatea sentimentelor tale spre zona de interacţiune cu sensul pe care îl dai vieţii într-un context de incertitudine?

Ajungi într-un punct înalt de leadership numai după ce te dedici total unui moment cu adevărat înălţător, numai atunci când eşti pătruns de acel sentiment puternic de armonie, de unitate, care aduce lumină şi găseşte o rezonanţă corespunzătoare în fondul spiritual al celorlalţi.

Leadershipul depinde de scopul urmărit în procesul de interacţionare cu ceilalţi, de materia primă şi de catalizatorul folosit. Scopul trebuie să fie în concordanţă cu "bugetul lăuntric" - totalitatea simţămintelor şi emoţiilor pe care le generezi în rândul celor din jur, şi cele pe care le resimţi atunci când te raportezi la ei. Ideile, cunoştinţele, gândurile, imaginaţia constituie materia primă care asigură mediul prielnic dezvoltării.

Iar catalizatorul transformării folosit pentru a evolua ca sine, ca personalitate, gândire şi fiinţă umană, provine din însăşi experienţa de viaţă, din implicare, dar în special din starea de pozitivism pe care o transmiţi celorlalţi. Trezind în ei acea reacţie foarte puternică, revigorantă, care are puterea de a-i scoate uneori din "starea de şoc" în care se găsesc.

Această "injecţie" permanentă de pozitivism trebuie să o manifeşti în orice situaţie de viaţă.

Leadership: Eşti pregătit să judeci calitatea însemnătăţii tale la nivelul unei situaţii de viaţă şi de moarte, printr-un "Think Back" care îţi permite să percepi o altă imagine a lumii?

Filozoful român, Constantin Noica, făcea o precizare, pe care o consider valabilă pentru toţi liderii de azi şi de mâine: *"Cine nu simte tot ce e aspru, crud în spirit, nu trăieşte la nivelul lui. Oamenii mari nu sunt buni - iată adevărul. Nu spun că sunt răi, căci s-ar diminua atunci la fel de mult. Dar nu sunt buni. Căci nu sunt pentru ceilalţi. Sunt pentru spiritul din ei."*

A fi cu adevărat un om mare este aproape o condiţie a vieţii, a unei nevoi proprii de a transmite celorlalţi din substanţa ta vitală. Viaţa însăşi pe care o trăieşti (pentru ceilalţi, pentru ceva înălţător) este un inepuizabil minereu din care se extrage metalul preţios de la baza leadershipului - Ego-ul, adevărata ta forţă de evoluţie, demonstrându-şi vitalitatea în relaţie cu realitatea exterioară.

Ego-ul, acest comandant al trăirilor proprii, te îndeamnă la luptă, fiind singurul care te poate ajuta să pătrunzi în acel spaţiu aparent de imposibil, singurul aliat al tău care dezlănţuie toate forţele de reacţie în favoarea cuiva sau a ceva.

Bineînţeles, cu obligaţia respectării unei condiţii care te defineşte, şi pe care trebuie să ţi-o impui cu fermitate, uneori greu de îndeplinit – şi pe care eu o consider superioară: niciodată să nu te abaţi de la ce eşti şi simţi. Fă o introspecţie amănunţită a Ego-ului tău, înainte de a schimba Ego-ului celorlalţi.

Nu uita că îţi poţi stimula Ego-ul numai prin maximizarea forţelor care se nasc din exces de sentiment, din exaltare, prin întrepătrunderea celor două spaţii - trecutul şi prezentul. Uneori numai printr-un *think back* vei putea să produci "reacţii chimice", prietenoase, binefăcătoare, în rândul celor din jur.

Imaginea lumii pe care o poţi percepe printr-un "Think Back", cu referire la rememorarea unor clipe dragi, reprezintă expresia tendinţei de a te adapta cât mai repede la tot ceea ce aduce o experienţă nouă de viaţă axată pe obţinerea unei senzaţii de "unire spirituală" cu persoana iubită.

Minutul de înălţare sufletească denotă acea însufleţire cu totul specială cu care trebuie să intri pe scena vieţii, într-un moment critic, singura cale de a comunica cu cineva dincolo de separaţiile datorate injusteţii vieţii.

Te înstrăinezi de Ego-ul tău atunci când trebuie să te raportezi cu adevărat la ceilalţi, sau îl urmezi în orice moment? Trăieşti condiţia autodepăşirii care impulsionează şi este de natură să dezvolte încrederea ta şi a celorlalţi în propriile forţe?

*** Notă:** "Forever Mine (1999)"

Mirajul descoperirii inimaginabilului

On Februarie 05, 2010

Nu poţi să atingi "inimaginabilul", fără să-ţi corectezi imperfecţiunile.

Aveam doar opt ani pe atunci, dar îmi amintesc foarte bine de ziua aceea însorită de vară, când stăteam în sufragerie şi mă uitam la mama mea cum pictează. Sunt conştient că memoria îi poate juca feste unui om, dar nu şi mie, amintirea acelei zile va rămâne întotdeauna vie.

Hobby-ul mamei mele a fost dintotdeauna să picteze, a manifestat întotdeauna un interes deosebit faţă de artă şi pictură, faţă de tot ceea ce este frumos şi plăcut. Are şi acum un simţ estetic deosebit. Având o imaginaţie bogată, adăuga întotdeauna ceva nou în tablourile sale: o lumină, o umbră, o sclipire, un luciu, sau un decor fascinant, ori un aspect misterios, păstrând însă întotdeauna proporţiile. Ştia să-şi transpună sentimentele în tablouri. Ştia să distingă esenţialul de neimportant, dar avea măsură în toate.

În orice caz, toată după-amiaza aceea a pictat neîntrerupt, până se întunecase aproape de tot. Îi priveam tabloul, la care lucrase de altfel toată săptămâna, ca pe al unei mari personalităţi. De parcă ar fi fost o poză din revistă, atât de reuşit era. Petalele de trandafir roşii ca focul, razele soarelui care se furişau printre petale, vaza de porţelan verde deschis pe care erau inscripţionate nişte litere mici chinezeşti, sub care se afla mileul alb în formă de triunghi, masa de lemn de stejar de un maro închis, toate adunate creau o imagine vie, foarte clară, splendidă, de înaltă calitate.

Leadership: Măsura capodoperei pe care o laşi în urma ta este determinată de modul cum reprezinţi forma exterioară a lucrurilor sau esenţa lor?

Mi-am dat seama, uitându-mă cu atenţie la tablou, că puţini ar fi putut picta ceva atât de frumos. Tabloul întrecea orice închipuire. Era extraordinar din toate punctele de vedere. M-am uitat cu uimire îndelung la el gândindu-mă cum de-a putut fi realizat atât de bine, cu atâta măiestrie şi delicateţe.

Văzându-mi reacţia de pe faţa mea, mama mi-a spus:

- Tabloul este frumos. Dar să ştii că are multe imperfecţiuni. Nu este atât de reuşit cum crezi tu, şi cum am sperat eu să fie. Mai am foarte mult de exersat. Uită-te la tulpinile de trandafir. Nu le-am făcut oare prea lungi?... Uită-te la vază. Nu e oare puţin cam mică pentru trandafirii aceştia?... Uită-te la petalele pe care le-am pictat. Sunt identice cu cele din vază? Nu sunt oare prea întinse şi prea cărnoase?... etc

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

- Sunt destui pictori mult mai iscusiţi ca mine. Va mai trece ceva timp până să ajung un adevărat artist, până ce voi atinge inimaginabilul.

Leadership: Cât de mult te implici în "Jocul de-a cine eşti"?

Da ! Pot spune că trăim o revoluţie a inclinaţiilor spre senzaţional, ambalate într-un pachet

de distincţie şi simplitate, plasate apoi într-un joc ce n-a beneficiat de asemenea promovare de când s-a inventat. Este vorba despre "Jocul de-a cine eşti", reprezentând esenţa reală a valorii tale, armonizată cu talentele proprii, aplicate în acţiuni concrete, realizate cu un anumit scop.

De ce e aşa captivant să găseşti adevărul a cine eşti cu adevărat? Cu ce anume cucereşte acest joc toţi oamenii din întreaga lume? De ce este mai palpitant decât pokerul sau banii? Fiindcă nu poţi câştiga oricum, fiindcă miza este dată de felul în care interpretezi realitatea. Aici totul depinde de felul cum te percepi atunci când întâlneşti un suflet care rezonează cu al tău şi, mai apoi, de felul cum te percepi atunci când interacţionezi cu propriul tău conţinut.

Leadershipul este experienţa de a trăi acea compoziţie de artă reprezentată în mod autentic în tonurile intense ale unei lucidităţi superioare asupra lumii pe care o priveşti cu alţi ochi decât cei ai omului obişnuit.

În momentul în care explorezi la maxim spaţiul propriu de exprimare a individualităţii, acordând atenţie acelor puncte de vedere şi maniere de abordare a evaluării activităţilor şi eficienţei acestora, îţi formezi anumite convingeri care se pot transforma mai târziu în virtuţi. Iar aceste virtuţi, care reflectă, în general, gradul de maturitate la care ai ajuns, configurează o legătură mult mai strânsă între cine ai fost, cine eşti şi cine vei fi.

Virtuţile scot în evidenţă tot ceea ce este mai bun în noi, fiind deosebit de importante pentru dezvoltarea durabilă a personalităţii, prevenind totodată răspândirea acelei infecţii puternice numite "supra-apreciere". Această supra-apreciere se reflectă în mod distorsionat în concepţiile de viaţă pe care realităţile actuale ale propriei fiinţe le reclamă cu prisosinţă.

Leadership: Trăieşti cu iluzia că eşti nemaipomenit în subordinea artei pe care o reprezinţi la un nivel avansat de integrare a contextelor de producere şi receptare a unor noi sensuri de adâncime a trăirii?

În ziua aceea am învăţat o lecţie preţioasă: că nu tot ceea ce pare extraordinar este şi foarte bine realizat. Ceea ce mie mi s-a părut a fi formidabil, pentru ochiul unui artist adevărat era doar o încercare, şi doar atât. Puţini sunt aceia care reuşesc să realizeze ceva cu totul deosebit, care să întreacă orice închipuire.

Totuşi foarte mulţi cad în capcana în care am căzut şi eu fiindcă ignoră cu desăvârşire detaliile şi fiindcă nu sunt buni cunoscători ai artei. Fiecare om poate „citi” o operă prin prisma cunoştinţelor sale, dar nu orice om este un expert în domeniu care să poată înţelege şi evalua cu adevărat o operă de artă.

Leadershipul, întocmai ca pictura, este o artă. Întrebarea mea este: câţi dintre cei care ocupă funcţii înalte au cu adevărat talent pentru a fi lideri? Câţi dintre ei se pricep cu adevărat să lucreze cu oamenii? Câţi dintre ei reuşesc să îi influenţeze pozitiv pe cei din subordinea lor, câţi au carisma, câţi deţin competenţe la un nivel avansat, câţi îşi asumă responsabilitatea pentru acţiunile lor?

Luciditatea este consecinţa trăirii pe care pe care ţi-o dă contemplaţia asupra operei de artă născută din dependenţa de a-ţi corecta imperfecţiunile.

Pentru că ceea ce îşi închipuie unii că sunt, buni profesionişti, poate să fie de fapt doar diletantism. Căci, din păcate, mulţi se înşală atunci când îşi închipuie că sunt excelenţi profesionişti, lideri talentaţi. Din acest motiv cred că e necesar ca unii să deschidă ochii mai bine către realitate, înainte să fie prea târziu.

Una dintre greşelile pe care le fac oamenii care se găsesc la niveluri înalte este că vor să atingă „inimaginabilul” foarte rapid, fără însă să-şi corecteze imperfecţiunile. Nu îşi cunosc slăbiciunile şi limitele, nu ştiu cum sunt percepuţi de cei din jur, nu acceptă critici (deşi la suprafaţă le admit) şi, cuprinşi de o teribilă dorinţă interioară de a fi tot mai admiraţi, îşi interpretează greşit performanţele. În loc să încerce să-şi schimbe mentalitatea şi să depună eforturi de a se perfecţiona cu adevărat, ei trăiesc mereu cu iluzia că sunt nemaipomeniţi.

Mirajul descoperirii inimaginabilului se poate interpreta astfel: există totdeauna loc de mai bine, ceea ce înseamnă multă muncă. A te lăsa amăgit de un miraj constituie o mare greşeală ce poate avea consecinţe nefaste.

P.S. Formează-ţi o imagine realistă despre tine însuţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/mirajul-descoperirii-inimaginabilului.html

Mişcarea atrage întâi atenţie, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă

On Decembrie 20, 2012

Descoperirea frumuseții în forme simple poate transforma perspectivele tale asupra lumii, pe linia unei pasiuni care persistă întreaga viață într-o necontenită odisee a creației.

Eisenstein nu învăţase desenul niciodată. Începuse să deseneze în urma unei impresii din copilărie: în aşteptarea începerii partidei, inginerul Afrosimov îi desenă cu o cretă pe postavul albastru închis al mesei de joc contururi de animale. Eisenstein rămăsese fascinat de arabescul alb al liniei care se năştea sub ochii lui şi care în mişcarea sa făcea să apară câini, cerbi, pisici. Linia se mişca de-a lungul conturului invizibil al unui obiect căruia, printr-un miracol, îi dădea astfel existenţă pe postavul mesei. Dinamismul liniei era o senzaţie care-l pasiona ani de zile.

Inginerul Afrosimov îi inoculase plăcerea de a desena. Mai târziu, la Politehnică, materia aridă a geometriei analitice căpăta pentru tânărul student un farmec aparte pentru că traducea în misterioasele formule algebrice tocmai mişcarea liniilor. Dinamismul "devenirii", în opoziţie cu staticul, îl va pasiona toată viaţa, fie că e vorba de mişcarea liniei, ori de cea a fenomenelor. Era o fascinaţie pentru geneza lucrurilor care-şi are originea şi aici, în această impresie timpurie în legătură cu desenul.

Leadership: Opera ta, ca o reprezentare completă și autentică a unei viziuni artistice, poate fi percepută ca o capodoperă a unei scene desprinse dintr-o simbioză artistică?

A desenat, cu o ştim, mult, în tinereţe. Mult şi prost, deoarece, abandonând inspiraţia primară, încarca desenul cu detalii sub influenţa şcolii ruse de pictură de gen. Caligrafierea şcolară după model nu-i reuşea nicicând. Maniera sa era aceea a desenului linear. Apoi, abandonând desenul, a rămas în continuare pasionat, în primele sale filme, pentru puritatea matematică a montajului în mişcarea sa. Gustul pentru secvenţa apare mai târziu, şi-şi explica ciudăţenia acestei întârzieri, prin logică gândului lui Engels: *"mişcarea atrage întâi atenţie, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă."*

O ființă organică a cinematografiei, de pildă, nu s-ar putea edifica ca o forță creativă fără a împrumuta ceva din elementele universale de expresie ale lucrurilor de care se înconjoară, ale artei, ale tehnicilor, sau ale științei constructive. Și, probabil, oricare din acestea nu ar avea decât o ființă trunchiată fără contribuția tuturor celorlalte, inclusiv a practicii coregrafice.

Ordinea în care precumpănesc în importanță și valoare aceste lucruri face loc unei diversități infinite de întruchipări sub care este văzut creatorul: drept un maestru, sau drept un vizionar. Așa cum o pictură de Rembrandt, de exemplu, model pentru ceea ce am putea numi simbioza artistică, include în chip armonios, în subsidiarul expresivității ei, anumite elemente de echilibru (culori, a linii, forme), tot astfel creația unui regizor trebuie să îmbine toate elementele. Prin aceasta, vreau să spun că opera unui regizor este incomparabil mai completă decât un kitsch în care una sau mai multe din aceste elemente constitutive ale unei expresii totale lipsesc cu desăvârșire.

Leadershipul pune accent pe abilitate de a îmbina în mod armonios toate elementele constitutive ale expresiei artistice - mișcare, culori, linii, forme - pentru a crea o operă completă și echilibrată, asemenea unei "simbioze artistice" remarcabile precum picturile lui Rembrandt.

În artele vizuale, leadershipul constă în viziunea și măiestria de a integra diverse componente

expresive într-un întreg coerent și captivant, evitând astfel un "kitsch" care ar lipsi unele elemente esențiale ale expresiei totale.

Mişcarea atrage întâi atenţie, abia apoi te gândeşti la ceea ce se mişcă, fiindcă în cinematografie trebuie să ţii cont de acțiunea vizuală dinamică. Elementele în mișcare captează privirea spectatorului și contribuie la ritmul și energia peliculei. Un cadru static poate fi plictisitor, în timp ce mișcarea creează tensiune, suspans și implicare emoțională pentru privitor.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/miscarea-atrage-intai-atentie-abia-apoi-te-gandesti-la-ceea-c

Misiune de supravieţuire

On Martie 11, 2009

Ajută-i pe oameni să exteriorizeze lucrurile pe care le ascund în ei înşişi, fără să cazi sub puterea lor.

În Ajunul Anului Nou, un bărbat stătea într-un bar uitându-se la paharul lui cu băutură. Stătea aşa de peste jumătate de oră când un şofer de tir mai scandalagiu vine lângă el, îi ia băutura şi o dă toată pe gât.

Bărbatul începe să plângă, iar şoferul îi spune:

- Ei, hai acuma, glumeam doar. Calmează-te, îţi cumpăr altă băutură. Pur şi simplu nu pot suferi să văd un bărbat plângând.

- Dar nu din cauza asta plâng. Asta e cea mai proastă zi din viaţa mea. În primul rând, am dormit prea mult şi am întârziat la lucru. Şeful s-a înfuriat şi m-a dat afară. Când am ieşit din clădire să-mi iau maşina, am descoperit că-mi era furată. Poliţia susţine că nu poate să facă nimic. Neavând de ales, am luat un taxi până acasă. După ce am coborât din taxi, mi-am dat seama că mi-am uitat în el portofelul şi cărţile de credit, dar era prea târziu. Am intrat în casă şi când am ajuns în dormitor, mi-am găsit soţia în pat cu grădinarul. Într-un final am plecat de acasă şi am intrat în barul ăsta. Şi tocmai când mă gândeam să-mi pun capăt zilelor, îţi faci tu apariţia şi-mi bei otrava.

Leadership: Imaginea cu care te prezinţi în lume îşi schimbă unghiul de vizualuare odată cu trecerea de la o persoana la alta, fără să iei în calcul nimic altceva în afara propriei indisponibilităţi de a te ataşa de ceva sortit să se schimbe?

Ţelul unul lider este să conducă oamenii, iar pentru asta el trebuie să producă o schimbare notabilă în viaţa lor. Impactul lui este cu atât mai mare cu cât schimbarea oamenilor este mai semnificativă. Problema cea mai mare este că, dacă nu ştii când şi cum să intervii în viaţa oamenilor, poţi avea o surpriză – să primeşti o lovitură puternică sub centură. Anume, în loc să-i schimbi tu pe ei, să te schimbe ei pe tine. Te poţi trezi brusc într-o postură de subordonare, când ceilalţi preiau controlul total al destinului tău.

Tu laşi garda jos atunci când îţi extinzi influenţa? Vrei să ajungi în ipostaza şoferului de tir care singur s-a „otrăvit" datorită implicării sale intempestive în viaţa oamenilor?

Când ţinteşti către esenţa oamenilor, când intervii în viaţa lor, ai grijă să nu laşi niciodată garda jos, ai grijă să nu te transformi într-o victimă a propriilor excese ridicole de incursiune în viaţa lor. Înainte de a le transmite propria ta viziune, mai întâi străduieşte-te să înţelegi profund esenţa lor. Cazi singur sub puterea lor dacă impactul leadershipului tău nu precede o foarte bună înţelegere a simţămintelor care le încarcă viaţa.

Ajută-i pe oameni să exteriorizeze lucrurile pe care le ascund în ei înşişi, fără să cazi sub puterea lor de influenţă. Unghiul de vizualizare al imaginii tale corespunde cu planurile oamenilor din jur atunci când ceea ce afişează personalitatea ta (mai ales fizionomia chipului tău) intră în acord cu aspiratiie lor, cu statutul lor, cu preferinţele lor pentru schimbare.

Aşa cum un doctor care se confruntă cu un pacient a cărui boală nu o poate sesiza, citeşte cu

aviditate despre ea, căutând relatări de cazuri ale altora pacienţi cu manifestări similare – tot aşa şi tu, când te confrunţi cu oameni ale căror trăiri, gânduri, stări psihologice nu le poţi sesiza sau nu le-ai priceput foarte bine, trebuie să te împotriveşti dorinţei de a crea brusc un impact în viaţa lor.

Caută să-ţi stopezi pornirea de a intra intempestiv în viaţa oamenilor, până ce nu simţi că eşti suficient de sigur pe ceea ce simt ei.

Misiunea de supravieţuire exprimă metaforic dimensiunea leadershipului tău. A avea un impact în viaţa oamenilor, presupune să ştii să răspunzi la atacul lor, trebuie să-ţi camuflezi intenţia, iar alteori trebuie pur şi simplu să nu te implici deloc. Leadershipul tău se poate transforma într-o ameninţare chiar la adresa ta, şi te poate seca de toată puterea dacă urmezi acele hotărâri care au un caracter ofensator – cu efect de bumerang.

Concluzie: Superioritatea în leadership depinde în mare măsură pe de-o parte de tactul şi tactica liderului de a stabili relaţii, pe de altă parte de "calitatea" oamenilor în ceea ce priveşte nivelul lor de înţelegere, receptivitatea la schimbare şi de cât de mult sunt "ancoraţi" în realitate. Munca unui lider în ceea ce priveşte educarea adulţilor este uneori foarte grea. El trebuie să aibă metode adecvate de a modifica gândirea şi mentalitatea lor. Orice intervenţie intempestivă se poate solda cu un eşec total.

Source: https://neculaifantanaru.com/misiune-de-supravietuire.html

Misterul artei care își caută înţelesul

On Ianuarie 07, 2018

Reinventează-ţi modul de a face artă, lucrând în real prin puterea imaginaţiei care solicită aparenţele unei accesibilităţi directe.

Eram întâmpinat de lumea unor lucruri vii sau inerte, ca nişte elemente constitutive ale unui organism unitar, pe care le percepeam în mod direct ca nişte rezultate finite, dar în mod extensiv ca pe un spațiu autonom cu o anumită energie care, potrivit relativităţii generale, duceau la expansiunea universului.

E vorba de acel univers al închipuirilor şi al contrastelor, dominat numai de creatorii de geniu, încărcat de semnificații ce propun expresii tensionate cu energiile adânci ale vieții autentice, portrete transfigurate ale simțămintelor și gândurilor realizate cu sudoarea conștiinței, prin care gustul eternităţii sensurilor dezbracă formele de conţinut din spatele cuvintelor născute din materia primordială. Acestea se aliniază în perimetrul asocierii expresive îngăduit numai de hieroglifele enigmatice ale Marii Operei, dând legilor realităţii un răspuns întemeiat pe baza ghicitorilor: *"Câmpul alb, oile negre / Cin-le vede nu le crede / Cin-le paşte le cunoaşte."*

Marea revelaţie a artei este să vezi ceea ce toţi ceilalţi scapă din vedere, să conferi inertului un spaţiu propriu de existență, cu o arie de emanaţie a uraniului spiritual, şi să faci din el un loc de întâlnire cu Dumnezeu, să schimbi viziunea asupra lumii cu aceeaşi fior de vrajă cu care un seducător îşi pune la bătaie harul.

Leadership: Poţi să-ţi accepţi latura creativă, fără să te îndepărtezi de responsabilitatea care trebuie asumată prin depăşirea condiţiei de „prizonier al creaţiei”?

Nu-i de mirare că mă confruntam agasant cu pulsaţiile unui zgomot devorator, îndoiala de a aduna într-un tot organic forţa de atracţie a unor elemente subiective ce îmi rezervau privilegiul de a respira acea vrajă imbatabilă a trăirii dincolo de limitele percepţiei clasice, în perimetrul gândurilor întâmplătoare. Toate se aflau în relaţie cu un tonifiant sentiment de linişte, confort, reverie, ca pecete a conexiunilor eterne cu esenţa unei bijuterii fine numită "tehnică de simbolizare", care transcende timpul şi spaţiul.

Această misterioasă îndeletnicire a fost în cele din urmă asociată cu o mică punte suspendată peste distanţa ce mă desparţea de credinţa omului de ştiinţă, ca atunci când eşti în căutarea unui lucru imposibil de prezis, fiindcă nu mai credeam în inteligibilitatea lumii supusă cercetării, bazată pe observaţie directă şi formule empirice.

De asemenea, încercam să mă dispensez de culorile faţadei moderne şi sigure ale artei văzute prin ochiul unui fotograf, gândurile alunecându-mi doar spre acea simţire a necuprinsului unor învălmăşiri cosmice, îndemnând condeiul să surprindă momente de visare, încât să învăţ a trăi din frânturi de inspiraţie la fel cum un seducător poate trăi toată viaţa lui din seducţie.

Înainte de a obţine accesul la universul simbolic al unei opere a cărei conştiinţă este pregătită să descopere amprenta absolutului, lucrând în real prin puterea charismatică, trebuie să guşti din nebunia lui Don Quijote. Apoi trebuie să accesezi alchimia izvorâtă din cercetările de laborator ale lui Paracelsus, din care să extragi "radicalul liber" plasat în centrul compoziţiei unei formule exprimate prin raţionamente abstracte.

Avântul spre cunoaşterea cea mai înaltă, ştiinţa raportării la abscons, gândirea dublă, atingerea fazei definitive de *coincidentia oppositorum* , reflecţia infinită pe care o implică "magia anamorfotică" produsă de oglinda unei alte lumi, toate acestea nu pot face un pas uriaș înainte dacă nu se găsește mereu un alt continuator al Marii Opere !

Leadership: Ai nevoie de "Altceva-ul" nealterat care există în adâncul fiinţei tale, încorporat chipului pe care îl porţi prin creaţie, spre a putea asigura o vizibilitate optimă mesajului pe care îl transmite arta ta?

Iar dacă vă întrebaţi cum s-a produs în mintea mea acest plan de arhitect care îşi construieşte opera de artă a propriei vieţi prin fracţionarea omogenităţii unui univers văzut figurativ, dovedind din plin un fin şi pătrunzător spirit de observaţie, atunci trebuie să aveţi în minte portretul marelui politician Talleyrand, aşa cum îl construia Jean Orieux:

"Privirea lui e tot ce există pe lume mai impenetrabil, priveşte drept înaintea lui, dar cel care-l priveşte nu poate să-şi dea seamă dacă-l vede. Puterea noastră de pătrundere e prea mică, experienţa noastră e prea sărăcăcioasă, imaginaţia noastră e prea limitată ca să ne putem face o idee suficientă despre o asemenea fiinţă. Acesta este efectul pe care-l va produce într-o bună zi asupra istoricului, care va putea să găsească un ajutor preţios în portretul acesta. El posedă calităţile superioare şi modestia geniului în faţa unui geniu de altă factură."

Cine le face pe toate cu măsură? Cine poate să creeze un asemenea mister ce stârneşte o anumită seducţie şi captează un anumit interes, apelând la jocurile minţii sub măsura sensului atribuit mariajului dintre sublim şi efemer, dintre incognoscibil şi simbolizare?

Acesta nu poate fi decât un artist emblematic al artei realist-figurativă, aventurat într-o relaţie cu acea doză de incertitudine semantică ce caracterizează textul sacru, un fel de Pigafetta care se împacă mai curând cu liniştea încăperilor închise şi a cărţilor tăcute, decât cu sabia scoasă în mijlocul încăierărilor de sentimente şi indiscreţii pe care le pun la dispoziţie revelaţiile lumii reale.

Ca să priveşti lucrurile din perspectiva artei, învaţă să pătrunzi misterul unui portret adâncindu-te în detaliile unei fiinţe imaginare.

Formula misterului, creat în mijlocul unui eveniment aparent verosimil, precum istoria unui portret într-o oglindă care ne ispiteşte într-un univers imaginar dincolo de cel reprezentat, este rezultatul unui act de comunicare în care însăşi Dumnezeu, infinitul suprem, îi dezvăluie omului secretul care este în același timp o revelație a esenței sale ascunse în tot şi în toate.

Altceva-ul este proiecţia Eului care spune "Da" schimbării vederii formelor "divine" care stau la baza lumii vizibile şi îi dă viaţă. Reprezintă acea simţire a biruinţei de a exprima absconsul, contradictoriul, metafora obscură, simbolizând pătrunderea în contrapartea de umbră, labirintică, a omului.

Misterul artei care îşi caută înţelesul se regăseşte în prim planul curiozităţii de a afla lucruri noi, punându-le la îndoială pe cele imaginate, culminând cu încercarea de exprima prin antiteza lor o nouă realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/misterul-artei-care-isi-cauta-intelesul.html

Misterul de nepătruns al cumpănirilor sorţii

On Aprilie 11, 2014

Reglează cu mare precizie înălțimea morală şi sufletească a omului, pentru a-i anula statusul de jucător slab.

E vorba aici numai de o părere personală. Ca să spunem însă tot ceea ce gândim, credem că Jean Valjean, în starea sufletească în care se afla când a început s-o iubească pe Cosette, a avut nevoie de înviorarea asta pentru a nu se mai abate de la calea binelui. Avusese prilejul să vadă sub multe aspecte ticăloşia oamenilor şi mizeria societăţii, aspecte fragmentare şi care, negreşit, nu arătau decât o parte a adevărului. Îl năpădiseră alte amărăciuni. Dezgustul şi oboseala puneau iarăşi stăpânire pe dânsul.

*Cine poate şti dacă Jean Valjean nu era pe cale de a-şi pierde curajul şi de a se prăbuşi din nou? Iubea şi se simţea din nou tare. Vai, nici el nu era mai sigur pe picioare decât Cosette ! El îi dădea sprijinul lui, iar ea îi dădea puterea. Prin el, ea izbuti să-şi facă drum în viaţă. Prin ea, el izbuti să rămână om de treabă. El i-a călăuzit paşii. Ea i-a înseninat zilele. O, mister dumnezeiesc şi de nepătruns al cumpănirilor sorţii ! **

Leadership: Ce fel de om ai fi dacă nu ai cunoaşte umbra vieţii, referitor la un mod de a te diferenţia de vechiul tău model de personalitate prin efectul unui eveniment special datorat destinului?

Reconstituirea la rece a lumii "pierdute" cu care omul s-a confruntat, a acelor vremuri tulburi care au necesitat alegeri complicate şi dureroase, din perspectiva unicităţii, dar mai ales a rezistenţei pe care o măsoară numai sufletul, într-o evidenţă nerostită, dar asumată şi deopotrivă acceptată, întăreşte prezentul şi îl înalţă. Destinului lui Jean Valjean a potrivit întâlnirea unui aşa zis răufăcător cu un suflet nevinovat de copil, ceea ce a determinat forţa acţiunii de a da voie lucrurilor să se petreacă după o raţiune mai înaltă, acea raţiune de a putea interpreta trecutul printr-un plus de semnificaţie într-un prezent glorios.

Leadershipul vizează schimbarea de sine într-un cadru de respingere a oricărei vinovatii sau tensiuni, motivând acea sete nepotolită de a controla realitatea unei noi abordări a vietii. Este o reflectare a înălțimii morale şi sufleteşti, maxime sau minime a omului, datorată separării de trecut, la care el poate ajunge în stadiul de evoluţie.

Leadershipul este un nucleu central, alcătuit din materie imperfectă, care va deveni energie, venind spre tine din alte direcţii. O energie luminoasă care te face să te deschizi în faţa vieţii după ce ai trecut prin multe încercări şi experienţe. Căci este foarte greu să te ataşezi de un model de " *a fi* " care să te motiveze, după ce gândirea ţi-a fost alterată de o poziţie de inferioritate, de statusul „jucătorului" slab care credeai că eşti pe terenul vieţii.

Ce fel de om ai fi dacă nu ai cunoaşte umbra vieţii, istoria trecutului? Căci numai datorită ei poţi privi lucrurile ca atare, mai în ansamblu, mai în profunzime, mai avansat decât dacă nu accepţi grija ta faţă de ea.

Iar umbra aceasta resimţită prin efectele directe pe care le propagă pe toată orizontala vieţii, suflând peste propria ta fire şi peste propria ta realitate cu tăria unui uragan pentru care nu există bariere, ci doar consecinţe, conduce la dependenţa totală de o altă variabilă, cum ar fi ataşamentul faţă de o persoană specială. Care, la rândul ei, generează o putere superioară, o viziune mai clară, acoperită cu blândeţe şi lumină, care se suprapune peste atribuțiile și obiectivele tale inițiale.

Leadership: Poţi să te reformezi prin transfer de energie la nivel de schimbare a întregii stări sufleteşti într-un context de tipul "Remind yourself in all those things that weren't supposed to happen" ?

Dar cine își poate demonstra calitatea și originalitatea modelului de lider prin oportunitatea prezentată jucătorului de a-și asuma un rol activ în scenariul vieţii?

Exact când eşti pe cale de a-ţi pierde curajul şi de a te prăbuşi definitiv, ceva sau cineva te pune pe picioare, devenind stăpânul formei întruchipate în tine, sclipirea de geniu care de sens noii tale identităţi. Îţi reformează relaţia cu viaţa în alte condiţii, în imediata vecinătate a leadershipului care într-adevăr dezvoltă spiritul colaborativ.

Asta înseamnă că te-ai reformat după negocierea între un acord parţial cu viaţa, bazat pe un trecut apăsător, şi unul total conectat la prezentul pe care îl trăieşti prin "transfer de energie" dinspre ceva sau cineva, care îţi aduce împlinirea.

Leadershipul surprinde acea raţiune a existenţei de a putea interpreta trecutul în mod corect, prin prisma faptului că eşti în stare să uiţi că ai fost odată în stare să faci ceva mai prejos de demnitatea şi conştiinţa ta.

Omul are dreptul moral să se reformeze, să se îndrepte, chiar şi atunci când singura lui vină s-a datorat forţei fatidice a sorţii ce împiedică fericirea să-şi atingă scopul.

Misterul de nepătruns al cumpănirilor sorţii reflectă acea formă de cunoaştere peste înţelegere, primitoare, doar cu acumulare de tendinţe, cuprinsă în situaţii concrete, obţinută fără ajutorul raţiunii, ci doar pe cale sufletească, care dezvoltă sentimentul de bucurie ce întregeşte omul şi realitatea sa.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/misterul-de-nepatruns-al-cumpanirilor-sortii.html

Misterul din spatele rândurilor

On Ianuarie 31, 2018

Începe să culegi roadele străduinţelor tale de-o viaţă, în măsura în care reușești să tragi învățăminte din informaţia trunchiată aşezată în faţa ta.

- Am sorbit răzbunarea pe îndelete, în bezna celulei şi în deznădejdea captivității, spuse abatele Faria. Dar acum, când am iertat lumea din dragoste pentru tine, acum când te văd tânăr şi ai viitorul în faţă, acum când mă gândesc la fericirea pe care poate să ţi-o aducă o asemenea destăinuire, mă înfioară întârzierea şi tremur la gândul de-a nu dărui unui stăpân atât de vrednic ca tine, bogăţiile tăinuite în pământ.

Edmond Dantes întoarse capul, oftând.

- Văd bine că tot nu mă crezi, Edmond, continuă abatele. Oare glasul meu nu te-a convins deloc? Văd că trebuie să-ţi dau dovezi. Iată, citeşte hârtia asta, pe care n-am mai arătat-o nimănui.

Şi luând hârtia, din care lipsea o jumătate, nimicită fără doar şi poate în vreun accident, Edmond citi următoarele rânduri:

Leadership: Permiţi neglijarea unei anumite părţi din informaţia sursă, în vederea obţinerii unei reprezentări mai compacte a realităţii de care nu te poţi debarasa?

- Acum, ce-ai de spus? întrebă Faria când tânărul termină ce citit.

- Dar nu văd decât rânduri trunchiate şi cuvinte fără șir. Scrisul e întrerupt din pricina vreunui foc şi rămâne nelămurit.

- Ţie, prietene, care-l citeşti pentru prima oară, poate să ţi se pară aşa. Dar mie, care am stat plecat deasupra lui nopți îndelungate, mie care am reconstituit fiecare frază şi am completat fiecare idee, mie mi-a fost dat să găsesc înţelesul care lipseşte. Mai ales ca eu știu povestea acestei hârtii.

Ca o concluzie. Cel ce manifestă o curiozitate asupra necunoscutului, luând în considerare acea caracteristică a cunoașterii concentrată în dictonul *„ Eu sunt lucrul prin intermediul căruia ştiu să-mi ascult raţiunea ”*, îşi propune să interpreteze totul din perspectiva certitudinilor pe care le poate descoperi datorită includerii sale într-un context mai amplu de realitate.

Leadership: Ești pregătit să experimentezi o poveste intensă care vine la pachet cu acțiunile unei descoperiri ce își apără certitudinile?

Destinația spre care tinzi, având în vedere memoria plină cu particularități ale unor modele de informație desprinse din fragmentele unor scrieri diferite, din întâmplări reale, din fragmente ale unei realități certe, dar uitate, dispune de o anumită forță legată de nemărginirea unei transcendențe personale ce relevă o întreagă poveste.

Această poveste este trecută cu vederea când uiţi să sapi la rădăcina lucrurilor şi să dai la o parte crusta de neştiinţă ce le acoperă importanţa, când eşti sensibil la stimuli exteriori sau când te laşi purtat de valul nevoilor de moment.

Povestea ne invită în interiorul unui spaţiu închis, dar divers, un decupaj dintr-un continuum care se întinde până la nivelul de înţelegere al fiecăruia, mult mai adânc decât totalitatea infinită pe care o exprimă parcursul simbolic al unei călătorii fără plan ce scoate în evidenţă flexibilitatea de a vizita diverse locuri despre care afli mai multe când te afli în apropierea lor decât la mare distanţă de ele.

Este povestea unei istorii uitate din care decupăm frânturi trecute şi fixate prin filtrul personal al înțelegerii subiective, modelată de propriile valori și de o constantă meditație asupra sinelui și raporturilor cu ceilalți. Povestea unor întâmplări auzite sau citite, din care transpar atât trăirile, cât și diferențele individuale, cu posibilitățile multiple de apropiere între două mentalități care se exclud prin particularităţile de reproducere a realităţii.

Înainte să parcurgi o astfel de poveste, ai nevoie de anumite certitudini referitoare la teritoriul necunoscut în care vrei să pătrunzi, de anumite repere care să-ţi garanteze cumva că există şanse mari ca la sfârșitul călătoriei să te alegi cu o descoperire.

Lipsa curiozității de a afla lucruri noi şi interesante este aidoma unei hărți pe care este marcat locul descoperirii unei realități din care absentezi fiindcă ai omis faptul că poți face parte din planul ei.

Misterul din spatele rândurilor este un adevăr pe care nu reuşeşti să-l vezi din lipsa dorinţei de a parcurge interstițiile care îţi îngăduie să afli ceea ce nu ştii despre tine.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Misterul privirii în roşu

On Iulie 22, 2020

Pictează-ţi viaţa în culorile sufletului, ca o modalitate de exprimare a propriilor trăiri în ansamblul unor învăţături care transcend timpul şi îţi gestionează responsabil destinul.

Nu mai simțisem niciodată ceva asemănător, nimic mai greu de îndurat. Şoapta firavă a emoțiilor mele părea a fi trecută prin comparația cu o colivie mică din aur. Nu mă recunoșteam liber, nu mă recunoșteam deloc. Eram bogat fără să mă recunosc eliberat din lumea imaginarului, ca un duh închis în propria-i sticlă. Cu un singur cuvânt bine ticluit, inspiraţional, flexibil, aş fi putut să mă eliberez total din propria-mi neputinţă, din această izolare de gheaţă care generase un puternic sentiment de singurătate, ca dintr-o poveste cu tâlc care ne precede pe toţi şi care, graţie cărţilor sapienţiale, se actualizează mereu la fiecare generaţie.

Speranţa era tot îndepărtată. Şansa de a fi eu însumi era şi mai îndepărtată. Cuvintele-mi rămâneau în urma conştiinţei care striga în surdină "îndurare". Nici argumentele invocate de estetica artei nu-mi veneau prea mult în ajutor. Şoapta unui trandafir "Double Delight" aflat în preajma mea îmi bucura sufletul mâhnit de atâta zbucium, acordându-se rodului unei noi forme de interiorizare trecută prin creaţia de atelier a unui pictor care nu și-a putut expune la timp pânzele pictate, pierzând șansa de a fi laureat.

Gândurile trecute prin filtrul emoţiilor erau mai mult iluminaţie decât pictură. Privindu-mă cu ochi de sfânt, cu o privire plină de dragoste, trandafirul mi-a împărtăşit o parte din experienţa spirituală întâlnită de-a lungul timpului la ceilalţi oameni care i-au fost aproape, ca pe un fel de traversare a spiritului de la un slujitor al lui Dumnezeu la un gospodar aflat în căutarea sufletului. Şi mi-a vorbit încântător, cu luare aminte, cu glas blând, prin vocea Tânărului Ioannis care pornise cu mult timp în urmă în căutarea lui Dumnezeu:

"Nu vedeam nici o valoare în ce-mi era la îndemână. Cine ştie, poate că tocmai acesta era destinul meu, blestemul meu. Iubirea, ştiinţa, Dumnezeu, toate îmi erau la fel de inaccesibile, pentru că ceva din mine mă împiedica să mă mulţumesc cu ce dobândeau ceilalţi. Nu eram nici bucuros, nici întristat de această descoperire. Melancolia inexprimabilă a inaccesibilului îmi dădea nişte fiori atât de stranii, încât nicio plăcere a simţurilor nu mi se părea că poate egala această voluptate subtilă şi aprinsă."

Leadership: Caracterul mijlocitor al trăirilor tale, repetabile în fluxul liber al conştiinţei, pune accentul pe conceptul de providenţă suverană care îţi scoate în cale momentele şi contextele cele mai potrivite pentru a străluci pe plan spiritual?

Nu mi-e ruşine să recunosc cât de mult mi-au atins aceste cuvinte inima, aducând în prim plan însăşi raţiunea mea de a fi, fiorul sublim al idealului de a mă justifica în ipostaza de erou al unor întâmplări provenite din alte situaţii de viaţă, cu precădere în situaţia unei lipse a posibilităţii de a percepe o poveste dintr-o carte a nemuririi. Trandafirul are darul acesta de a iscodi sufletul omului, de a-i explora mintea, tot atât de bine precum o face pictorul atunci când îşi pavează drumul spre idealul de a face artă din natură.

Sufletul meu, plin de amintiri din altă viaţă, pare a fi rezultatul regăsirii mele într-un corp al naturii. Trandafirul este singurătatea mea, imboldul meu, trecerea mea de la uman la divin. Când sunt privit cu ochi de spirit al naturii, tot atunci când spiritul naturii îmi face plăcerea de a fi în mijlocul oamenilor, înţeleg cât sunt de mic şi de neînsemnat în faţa unei vieţi paralele care pare să aibă secretele ei, intersectându-se cu a mea în creuzetul unei trăiri unice.

Ceea ce am în vedere aici este tocmai deșteptarea ochiului de artist care îşi caută privirea într-o ipostază de contemplator al naturii, fiind capabil să realizeze o retrospectivă a vieții sale complexe, plină de evenimente, ciudat împletite de-a lungul unui vast spaţiu intermediar, dându-şi seama că trebuie să se bucure pe deplin de fiecare dintre momentele sale unice, indiferent cum sunt timpurile.

Dacă cunoașterea și-ar închide ochii, aşa cum florile îşi închid petalele noaptea, atunci ochii nu și-ar mai lărgi privirea spre un tărâm de dincolo de misterios, precum pictura unei poveşti sau a unui vis. Trandafirul este martor la fiecare secundă a vieţii mele trăită prin libertatea de a crede, prin constrângerea unui miracol exterior, a unui nou început, a unui strop de eternă tinereţe, *in necessariis unitas, in dubiis libertas* . Aceeaşi cunoaștere face ca ochii să trezească ceea ce este adormit într-o privire pe care timpul o numeşte *Asphiroderto* , şi căruia eu i-am atribuit semnificaţia de "triumf al jumătăţii sacre".

Leadership: Creaţia ta inspiră fiorul sublim al idealului de a te justifica în ipostaza de erou al unor întâmplări provenite din alte situaţii de viaţă, cu precădere acelea care obligă la anumite concesii din partea ta?

În sfârşit, am înţeles de ce esenţa destinului Tânărului Ioannis este, pe alocuri, însăşi ţesătura destinului meu, asemenea unui drum puţin umblat către tărâmuri îndepărtate, într-o lume care nu obligă arta de a fi părtaşă la metamorfozele evoluţiei Pământului. Fiindcă tot ceea ce trăiesc în prezent trezeşte amintirile unei vieţi pline de patimi şi îndoieli, atât de multe temeri, *un estado deprimente profundo,* din jurnalul unui artist care nu a înţeles niciodată că arta de a fi tu însuţi este reflexia unei oglinzi care măreşte şansa unei vieţi colorată caleidoscopic, variată, plină de aşteptări.

După cum trandafirul compensează cu parfumul său starea de spirit a personalităţi aflate la confluența timpurilor şi mentalităților, tot astfel Tânărul Ioannis şi-a compensat amprenta lăsată asupra lumii cu loviturile unui destin care părea tot mai potrivnic, și asta fiindcă Dumnezeu nu a legat spiritul învățăturilor sale de spiritul de iubire. El a crezut că ştiinţa poate domina totul în lume, oferind lumii întregi spiritul său de consolare și blândețe, de dreptate şi corectitudine. Dar ceea l-a împins spre dezamăgire, chiar spre deşertăciune, a fost incapacitatea de a-şi domoli orgoliul nemăsurat.

Nu lăsa pe nimeni să se joace cu sufletul tău, fiindcă nimeni nu ştie cât de multe a avut îndurat un suflet mare.

Tânărul Ioannis a permis orgoliului, înălţimea aceasta abruptă a spiritualităţii sale, să preia controlul asupra vieţii sale, când mai bine era să lase sensibilitatea atotstăpânitoare să-i conducă gândurile şi simţămintele spre fericirea omenească. Poate că ținea şi el între degete un foarte frumos trandafir de culoarea sângelui proaspăt, la fel ca toţi acei înţelepţi ce au înţeles că viaţa trăită numai în faţa sfinţeniei lui Dumnezeu este o viaţă a cărei flacără a fost aprinsă mai înainte ca ei să realizeze cât sunt de sfinţi.

Eu nu vreau să fiu un sfânt, atât de mândru şi de înţelept, fiindcă inima mea ştie numai semnificaţia trandafirului pe care îl dăruiesc celor ce sunt în stare să dea vieţii mele un sens, şi fericire. Sunt încrezător că sfinţenia mea este o formă a fericirii izbândită prin dăruire şi ambiţie.

Mi-a rămas arta, nimic mai mult decât creaţia, şi mesajul unui artist excepţional: "Fii arta pe care o păstrează în taină creaţia ta". Mai bine este să las arta să-mi conducă sufletul, fiindcă prin pictură îmi exersez sensibilitatea şi tot prin pictură îmi pun sufletul în culoare, pe pânză. Astfel, învăţ să simt emoţia nematerială, acel fior pe care-l simte un trandafir la atingerea unui suprarealism subtil, cu puternice accente de înviorare a sufletului, a minţii şi a spiritului creator.

A străluci pe plan spiritual înseamnă să extragi din înţelepciunea naturii tale, a faptelor şi a emoţiilor tale, acea forţă care poate să dea sens vieţii tale, acea stare de mulțumire sufletească, intensă și deplină, care niciodată nu te limitează, ci te schimbă.

Misterul privirii în roşu poate fi desluşit prin înclinaţia artistului de a surprinde esenţa sufletului omenesc într-un tablou conceput să încânte doar privirile care te răscolesc până în adâncul ființei, acelea care opresc timpul în loc şi te fac să trăieşti nesfârşit anumite momente.

*** Notă:** *In necessariis unitas, in dubiis libertas* . - "În lucrurile necesare, unitate; în lucrurile discutabile, libertate";

Source: https://neculaifantanaru.com/misterul-privirii-in-rosu.html

Miza unui destin

On Ianuarie 04, 2016

Păşeşte pe făgaşul unui spirit mare, măsurându-ţi forţele propriei deveniri după aspiraţiile pe care le dorești concretizate în performanțe durabile.

Trebuia să mă obişnuiesc cu situaţia ireparabilă în care ajunsesem, în ciuda unor ample eforturi de cercetare a propriei lumi ancorată la o regândire a împărţirii prezentului, prin reformularea ecuaţiei de echilibru a elementului finit numit "şansă". Sau noroc.

Totul se interpunea unui peisaj inedit cu încărcătură spirituală, mai amplu creat de intervenția însăși a providenţei, facilitând deschiderea unei acţiuni posesorii asupra actualizării realităţii. Însufleţit de un exces de zel în contextul procesului de adaptare la normele legilor acestei lumi, aşa cum nimeni nu a mai reuşit, am început să ridic ştacheta când circumstanţele au devenit favorabile.

Nu există răsplată sufletească mai mare decât să ştii că eşti favorizat în lupta pentru cucerirea unui vis, spre care tind toate forţele binelui şi ale răului, într-un complex cauză-efect a unui singur efect neaşteptat şi inexplicabil prin intermediul cauzelor cunoscute.

Leadershipul contopește determinarea interioară cu viziunea exterioară, devenind o piatră de încercare ce aduce schimbarea și împlinirea destinului personal.

Un gând răzleţ parcă îmi şoptea, ca o petală de trandafir desprinsă prematur dintr-un boboc ascuns de văzul lumii. Un fior imens mă pregătea de-o revelaţie: *"Mă aşteaptă o noapte înfrigurată, dar a mea brățară ți-o las ţie moștenire ! "*

Constantinopolul a fost piatra de încercare a sultanului Mehmet. Cucerirea acestui oraş a făcut obiectul visurilor lui încă din copilărie. Era ceva între el şi Allah, care îi putea cumva contopi pe amândoi într-un mod unic, într-un singur înţeles. Totodată, prin cucerirea Constantinopolului îşi putea dovedi lui însuşi că este superior tuturor strămoşilor săi.

Degeaba au aşteptat bătrânii înţelepţi ca el să-şi frângă gâtul, ei au murit primii, fără să înțeleagă sensul vieții și ciclurile fiinţei umane. Mehmet a fost acela ce a fost să vie, el a fost omul schimbării, omul viitorului. Timpul ce s-a scurs, de partea lui a trecut. Astfel s-a împlinit profeţia.

Leadership: Poţi vedea într-o lumină nouă sfera totalității unor cauze determinate de "întâmplare", având ocazia să le redefinești dincolo de orizontul evenimentelor decise de Dumnezeu?

Nimic nu rămâne neclintit în faţa unui fulger. Iar loc de a lumina ca un fulger este, desigur, pentru toţi aceia care-şi urmează visurile. Dar aşa cum nimeni nu învaţă să înoate din cărţi, nici visurile nu sunt atinse doar schiţându-le pe hârtie. Mai întâi trebuie să ştii încotro să-ţi îndrepţi atenţia şi cu cine trebuie să te confrunţi. Cu tine, sau cu Dumnezeu? Miza unui destin este lumea. Iar gloria lui e veşnicia.

Esenţa absolută a unei deveniri ale cărei elemente de legătură sunt semnele şi prevestirile, sub influența visurilor direcţionate de o putere mai presus de tine, se extrage din eforturile ample de cercetare a propriei lumi ancorate la o regândire a împărţirii prezentului.

Iar prezentul, din punctul de vedere al conştiinţei care indică adevăratul nivel de pregătire spirituală și intelectuală la care ai ajuns, devine un soi de fereastră spre ceva mult mai cuprinzător decât experienţa de viaţă. Spre un orizont al semnificaţiilor care dau sens existenţei. O fereastră deschisă este un triumf al împliniriilor răsunătoare datorate unei dirijări a prezentului reflectat în viitor, numit coinidenţă sau hazard.

Leadership: Încerci să deschizi o fereastră spre ceva mult mai cuprinzător decât experienţa de viaţă?

Prezentul, dobândind prin înţelegerea profundă a fenomenelor ce se petrec în jur semnificaţia de înnoire personală, cultivatoare de principii, valori și cunoştinţe, poate să faciliteze deschiderea unei acţiuni posesorii asupra actualizării realităţii. El se împarte, în contextul procesului de adaptare la normele legilor acestei lumi, în două forţe - una pozitivă şi una negativă, un plus şi un minus.

Prin cea dintâi forță îți poţi dovedi ţie însuţi că eşti superior tuturor celorlalți, prin cealaltă (rezultată din prima) poți extrage acel sens al totalităţii, pornind de la efectele și cauzele iniţiativelor tale.

Leadershipul poate fi prelucrat mai bine în prezent, ca atribut al activelor tale exploratorii - precum interesul acordat unei pasiuni deosebite, sau unui destin individual victorios. Dar el își are rădăcinile în trecutul pe care l-ai construit în favoarea ta, în căutarea unui sens pentru care merită să-ți dedici viața... şi moartea.

Cu fiecare şansă pe care ţi-o oferi ca să te priveşti altfel eşti mai aproape de a-ţi creşte pe termen lung starea de eficientă în raport cu valoarea totalităţii unei anumite fiinţe individuale. Una care există în tot şi se afirmă printr-un instinct de posesiune foarte dezvoltat a cursului vieţii.

Miza unui destin care asumă o istorie, este lumea în care te integrezi mai întâi ca o forță de atracție, apoi ca o forță de reacție, apoi ca forță de ocupație. În final rămâne de stabilit eficacitatea lor în sensul modificării favorabile a evoluţiei lumii.

Citez în încheierea acestui articol descrierea unei cărți, aparţinând poetului Tudor Gheorghe Calotescu, așa cum este prezentată pe site-ul editurii Absolut.

"Istoria clipei" prin raportare la Univers tâlcuieşte viaţa într-o clipă, efemeră şi scurtă. Este o secundă în neant şi un fir de praf în infinit. Totul, viaţa, trăirile, lumea se concretizează de la cunoscut la absolut şi se relativizează reflectând imensitatea într-un bob de rouă, răsturnând Universul peste un micron.

O asemenea istorie este o sedimentare a unor vieţi succesive, a unor retrăiri regăsite în momentele de iluminare în senzaţii, în gândire şi în memoria lumii reflectată în om.

Source: https://neculaifantanaru.com/miza-unui-destin.html

Modul de manifestare al leadershipului

On Aprilie 12, 2008

Felul cum te raportezi la ipostazele în care experimentezi "Drumul Virtuţii" oglindeşte modul în care realizezi conexiunea dintre ceea ce îţi asumi ca datorie şi ceea ce îţi asumi într-o situaţie de ignoranţă.

S-a întâmplat apoi ca un prieten, proprietar al unei fabrici de sticlă din Antwerp, care era foarte gras, să îi ceară lui Butler să îl scape de kilogramele în plus. Irlandezul i-a dat o mică bucată de piatră, sfătuindu-l să o atingă cu limba în fiecare dimineață. După trei săptămâni, am văzut cum irlandezul a slăbit dintr-odată, fără însă ca sănătatea să îi fie afectată. Între timp, am trimis pe cineva la Vilvord, rugându-l pe Butler să îmi trimită un leac pentru o otravă ce mi-a fost dată de un dușman secret. Eram în chinuri groaznice - încheieturile mă dureau teribil, iar pulsul îmi era intermitent, fapt pentru care leșinam foarte des și îmi pierdeam puterea văzând cu ochii.

Butler, care se afla încă în închisoare, i-a spus servitorului pe care îl trimisesem să îi aducă o mică sticlă de ulei de măsline. După ce a atins de ulei pietricica pe care o folosise și înainte, a trimis sticla la mine, dându-i instrucțiuni servitorului să mă ung cu o singură picătură de ulei acolo unde mă doare, sau peste tot, dacă durerea este atât de mare. Am făcut după cum a zis, însă nu am simțit nici o ameliorare. între timp, dușmanul meu se afla pe patul morții și a cerut să fie iertat pentru păcatul pe care l-a făcut asupra mea. Astfel am aflat că fusesem otrăvit, ceea ce și suspectam. Am avut apoi grijă să elimin veninul, ceea ce, cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit.

Leadershipul înseamnă să recunoști că adevărata putere vindecătoare vine din abordarea cauzelor ascunse, armonizând acțiunile externe cu nevoile interne ale ființei.

După ce am mai asistat ulterior la tratarea mai multor femei, l-am întrebat pe Butler de ce acestea au fost vindecate atât de ușor, în vreme ce eu (deși m-am aflat la un pas de moarte și am fost chinuit de dureri groaznice) nu am simțit nici o ameliorare?

M-a întrebat atunci care a fost boala de care am suferit și a înțeles că otrava îmi pricinuise necazul. Mi-a spus că uleiul trebuia luat pe cale internă sau piatra ar fi trebuit atinsă cu limba, fiindcă sursa bolii era în interior. A mai observat și că uleiul nu fusese bine alcătuit, pentru că proprietățile tămăduitoare se aflau numai la suprafață, piatra fiind doar puțin atinsă de lichid. Același om a vindecat și o măicuță, care vreme de optsprezece ani a avut mâna dreaptă umflată, fără să o poată mișca, având degetele foarte rigide. Tămăduirea s-a produs prin simpla atingere a pietrei cu limba.

La aceste miracole au fost martori mulți oameni, iar ei suspectau că se petrece vreo vrajă ascunsă sau vreun meșteșug diabolic. De când lumea, oamenii obișnuiți au prostul obicei de a considera că orice lucru pe care nu îl înțeleg datorită ignoranței lor este opera unui spirit rău.

Leadership: Poţi să justifici concepţia pe care o ai despre înţelegerea obţinută prin descoperirea semnificaţiei valorii şi a integrării informaţiei în contexte aplicabile efectelor lor de tip "feedback" şi, prin urmare, să te justifici în legătură cu ceea ce te face să te simţi superior?

Este de ajuns să vedem ce se întâmplă când încercăm să explicăm o realitate complexă doar din perspectiva unei experienţe de cunoaştere câştigată prin cercetare şi inovare - asta este

ca şi când am încerca să redăm inefabilul viziunii divine. În acest caz, lumea ne va întoarce spatele atunci când încercăm să o ajutăm fiindcă ea crede mai mult în miracole şi în coincidenţe decât într-un capital intelectual facilitat şi susţinut intens de puterea de asimilare a cunoaşterii şi a unor direcţii noi de gândire.

Când doctorul prescrie un medicament, de fapt el apelează la latura lui emoţională, apelează frecvent la fluxul conştiinţei, apelează la subiectul cunoaşterii, la practicile de utilizare ne-abuzivă a informaţiilor privilegiate. Experienţa lui îndelungată, posibilitatea lui de a-şi adânci cunoaşterea de sine într-un mediu prielnic unic, favorabil inovării și schimbărilor, devine rentabilă în momentul în care el găseşte un motiv pentru a experimenta "Drumul Virtuţii" - care începe cu credinţa de a găsi înţelegere şi omenie în fiecare sprijin pe care îl acordă lumii.

Leadershipul atinge o cunoaștere superioară când reușești să fii împăcat cu incertitudinea și să navighezi cu încredere prin complexitatea deciziilor.

Hai să spunem că doctorul este o aducere aminte a minunilor divine traduse printr-o cunoaştere superioară care, culminând cu percepţii suprasensibile, l-ar putea substitui pe Dumnezeu.

Şi chiar dacă nu este împăcat cu tot ce se întâmplă şi îi este greu să ia o decizie, doctorul ştie foarte bine de unde îi parvine toată tematica aspectului care urmează a fi elucidat cognitiv, ştie foarte bine cum să facă pe cineva să înţeleagă necesitatea prioritizării corecte a cerinţelor care definesc un caracter bun, făcându-l unic, statornic, conştiincios şi simţitor. Doctorul se impune printr-un fel de împărtăşire a stării sale de satisfacţie şi împlinire către persoane cu emoţii similare.

Iar prin feedbackul primit de la pacienţi, chiar şi răspunsul lor negativ la schimbare, doctorul îşi justifică concepţia pe care o are despre înţelegerea obţinută prin descoperirea semnificaţiei valorii şi a integrării informaţiei în contexte care leagă activitatea profesională de viaţa cotidiană. O asemenea concepţie la care poate ajunge doctorul poate de felul: *"viaţa este cea care formează conştiinţa, dar conştiinţa se va simţi inferioară atunci când două gândiri se află în opoziție în raport cu obiectul de referință."*

A te justifica în legătură cu ceea ce te face să te simţi superior înseamnă să înţelegi că modul tău de gândire este mai profund şi mai eficient decât al celorlalţi oameni, prin faptul că rezultatele propriilor cercetări şi descoperiri reuşesc să îndeplinească rolul de garant al evoluţiei sustenabile a generaţiilor.

Modul de manifestare al leadershipului poate fi întâlnit pe parcursul avansului cunoaşterii în care se transmit informaţii preţioase referitoare la relaţia dintre adevăr şi realitate, dintre cercetare şi descoperire, dar mai ales referitoare la relaţia dintre fenomene şi cauza lor absolută.

Doctorul este un adept al determinismului nu doar fiindcă reuşeşte să asigure starea de bine a pacienților și să administreze tratamentul adecvat bolilor de care aceștia suferă, ci pentru că insuflă oamenilor setea de cunoaştere, deschidere şi autoperfecţionare. El este un om superior fiindcă ştie să facă diferenţa dintre ceea ce se vede şi ceea nu se vede, dintre ceea ce se întâmplă în realitate şi ceea ce se petrece în mintea oamenilor, dintre ceea ce se întâmplă în mod normal şi ceea ce are să se întâmple după intervenţia lui.

Cele mai importante ipostaze ale doctorului sunt: cea de luptător, în care a clădit și lăsat ceva în urma sa; şi cea de fiinţă neasaltată de spiritul meditativ şi de obsesiile conştiinţei. Drumul virtuţii sale oglindeşte modul în care el realizează conexiunea dintre ceea ce îşi

asumă ca datorie şi ceea ce îşi asumă ca dăruire şi dragoste în situaţia în care ceilalţi oameni dovedesc ignoranţă.

Te poţi afla într-o situaţie de ignoranţă atunci când oamenii nu sunt pregătiţi să facă un pas înainte spre cunoaştere, când ei nu sunt pregătiţi să intuiască faptul că tocmai tu eşti printre puţinii doctori care îşi tratează pacienţii cu respect şi le oferă toate informaţiile şi explicaţiile necesare pentru a face posibilă justificarea cunoașterii empirice şi a implicaţiilor sale etice.

*** Notă:** Barrett, Francis - *Magul* , Editura Esoteris, 2008.

Momentul cheie al regizorului

On Ianuarie 09, 2017

Fii consecvent în a aprecia controlul pe care îl exerciţi asupra artei, determinând în conştiinţa celorlalţi un ansamblu de idei datorită căruia opera poate fi condusă la finalitate emoţională.

"Greva" se născuse din experienţele sale teatrale şi le purta încă amprenta. Această primă operă cinematografică reflectă, ca într-o oglindă - prin răsturnare - producţia de "Măşti de gaz". Dar filmul se încurcă în epavele unei teatralităţi excesive care îi era străină lui Eisenstein. Însă din preocupările specifice ale mizanscenei teatrale din *"Prăpastia"* , *"Ascultă , Moscova ! "* , *"Măşti de gaz"* se născuse o nouă noţiune: mizancadrul.

"Greva" înseamnă începutul montajului eisensteinian. La baza lui, în această fază, stă gândul că alăturarea a două imagini dă naştere la o idee, inedită, întregul creat astfel fiind superior sumei celor două elemente constitutive. Montajul consistă la Eisenstein, în crearea, prin relaţia a două imagini, a unei emoţii-şoc (acordată bineînţeles cu sensul dramatic al acţiunii), pentru a determina în conştiinţa spectatorului o idee şi, apoi, un ansamblu de idei datorită căruia opera poate fi condusă la finalitatea emoţională sau dialectică.

Eisenstein descoperă o întreagă matematică şi fizică a generării emoţiei. Începând această impresionantă muncă de cercetare a propriei sale creaţii, pe care o va continua până la sfârşitul vieţii, Eisenstein descoperă legile intime ale operei de artă. De acum înainte gândirea estetică va merge paralel cu creaţia, devenind, într-o continuă alternanţă, atât explicitarea, cât şi adesea motorul ei. *****

Leadership: Străluceşti prin tot ceea ce ai unic, surprinzător şi inovator înainte de a ajunge la o revelaţie ce are ca prim determinant gândirea estetică plasată în paralel cu crearea unei noi imagini asupra realităţii analizate prin idealul de artist?

Când cauţi să generezi noi emoții prin intermediul muncii de cercetare a propriei creaţii, pe care te poți bizui în procesul dobândirii a noi informaţii și cunoștințe, ajungi inevitabil la o constatare surprinzătoare, la o concluzie neaşteptată. Emoţiile, privite prin prisma muncii de cercetare, sunt cele care susţin fără îndoială legile intime ale creaţiei, fiind superioare prin intensitatea cu care alimentează avântul omului spre țeluri mărețe.

Asta vădeşte, în contextul întăririi rolului de îndrumător al căutărilor de noi forme şi mijloace expresive de regie, principala ta consecvenţă în a îndrăzni lucruri noi în triunghiul momentelor furate de obiectiv, pe care le trăiești printr-o continuitate neîntreruptă a firului narativ. Munca de cercetare a creaţiei, în paralel cu gândirea estetică, trebuie să dea naştere la o imagine care să te reprezinte ca reper principal al unui nou tip de deschidere spre o realitate imediată care pare să fi fost formată special pentru a asigura un rezultat fulminant în materie de receptare a spectacolului teatral, deci pentru a asigura o neclintită convingere despre rolul înălţător al artei.

Montajul, în același timp, este o consecinţă a dezvoltării noţiunilor, conceptelor, ideilor ce derivă din utilizarea acelor constatări care au caracter de experiment și nu respectă procedurile de construcție clasice. Ceea ce implică un anumit grad de raportare la actul de redare a unei scene în particular sau în mod repetat.

Iar regizorul care este consecvent în a aprecia „controlul pe care îl exercită asupra artei", face cinste leadershipului prin aceea că determină în conştiinţa viitorilor spectatori o idee şi, apoi,

un ansamblu de idei datorită căruia opera poate fi condusă la finalitate emoţională.

Acel izvor nesecat de „întreg superior", realizat prin lărgirea unei noţiuni care poate să devină prefigurarea precisă a unui moment cheie, este de fapt un efect al includerii continue a trăirii unei opere de artă, a unei imagini despre un eveniment în planul realităţii, în contextul experienţei personale - în a decide ce anume vrei să transmiți.

Adevărata operă de artă este rezultatul conturării unei finalităţi emoţionale, născută dintr-o constatare surprinzătoare, dintr-o concluzie neaşteptată. Iar a trăi opera de artă înseamnă să înduri starea de așteptare și pregătire a inspiraţiei, înseamnă să străluceşti prin tot ceea ce ai unic, surprinzător şi inovator înainte de a ajunge la o revelaţie.

Finalitatea emoţională, ca o scânteie palidă devenită un uriaș incendiu, este reuşita creării unei imagini unice, personalizate, cu efecte directe faţă de posibilul înțeles atribuit noţiunii de „ascultare și transformare interioară". Este punctul cel mai de sus al unei evoluţii care consolidează versiunea acelui model de trăire sufletească obţinut prin consecvenţa manifestării imaginaţiei și creativităţii.

Momentul cheie al regizorului este asociat cu lărgirea noţiunilor provenite din creşterea consecvenţei în a îndrăzni lucruri noi în construcția montajului, ce culminează printr-o concluzie neaşteptată. Această concluzie este forţa călăuzitoare a inspiraţiei spre conceperea unei noi viziuni.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Monologul lui Edward Prendick

On Februarie 15, 2017

Asumă-ţi dependenţa de a fi străin de ceea ce întâlnești în situaţiile din exterior, încât să identifici mai uşor semnificaţia reală a valorilor „Adevărat" sau „Fals" care susţin o mai bună reprezentare a omului autonom.

Doresc să fiu singur. Din această cauză, trăiesc în apropierea câmpiei întinse. Şi când această umbră mi se aşterne pe suflet, pot să mă refugiez acolo. Câmpia pustie este atunci minunată, sub cerul măturat de vânt.

Cât timp trăiam în Londra, groaza era aproape insuportabilă. Nu puteam să scap de oameni: glasurile lor pătrundeau prin ferestre. Uşile încuiate erau doar o slabă apărare.

Pentru ca să lupt cu închipuirea mea ieşeam pe străzi şi acolo miorlăiau în urma mea femei care îmi dădeau târcoale, bărbaţi înfometaţi îmi aruncau pe ascuns priviri invidioase, muncitori palizi şi extenuaţi treceau tuşind pe lângă mine, cu ochii obosiţi şi cu pasul grăbit. Bătrâni aduşi din spate şi trişti, mormăind, cu totul nepăsători, faţă de grupul zdrenţuros a copiilor care râdeau de ei.

Atunci mă retrăgeam în vreo biserică, dar chiar şi acolo, atât de mare îmi era tulburarea, mi se părea că predicatorul trăncănea "gânduri mari" la fel cum făcea una din creaturile doctorului Moreau, Omul-Maimuţă. Deosebit de greţoase mi se păreau feţele rătăcite şi lipsite de expresie ale oamenilor din trenuri şi omnibuze. Nu păreau să fie semenii mei mai mult decât ar fi nişte cadavre, aşa că nu îndrăzneam să călătoresc, până când nu mă asiguram că eram singur.

Şi mi se părea că şi eu însumi nu eram o creatură raţională, ci doar un animal chinuit de vreo stranie tulburare mintală, care îl făcea să rătăcească singur, ca un cerb care îşi pierde sângele. ***

Leadership: Îţi trăieşti prezentul la valoarea de vârf a unei succesiuni de monologuri, printr-o curioasă psihologie a eliberării de dependenţa în care te afli?

A fi tu însuţi într-o existenţă construită, determinată şi întreţinută de drogul numit „Realitate virtuală" - fără a se produce efectiv decât ca posibilitate de a te salva dintr-o situație în care te simţi incomod şi nemulţumit, este o sursă benefică temporară pentru întărirea stăpânirii de sine. Aici, mă refer la virtutea de a fi împăcat cu tine însuţi, virtutea de a fi suprem, şi nu prin prisma îndrăznelii de a face lucruri speciale, ci prin "sfinţenia" îndrăznelii de a-ţi urma vocaţia în condiţii de lipsă de afectivitate şi nestimulare.

Înainte de a te descoperi în leadership, niciodată întovărăşit de ură sau de interese egoiste, ci de speranța unei lumi mai bune, mai întâi trebuie să devii un cuceritor - să stăpâneşti propria natură inferioară, a propriei instinctualităţi, să-ți stăpâneşti pornirea de a dispreţui și pornirea de a inculca altora propriile tale vederi. Eşti singurul tău aliat în lupta cu strădania de a se scoate în evidenţă legăturile ce se stabilesc între ştiinţă şi descoperire, strădania de a te delimita de orice ar putea să dăuneze aşteptărilor tale la nivel de cercetător, deci trebuie să începi să pui preţ pe controlul gândurilor care te ajută să descoperi misterele posibilităţilor infinite de creaţie.

Adevărul vieții tale, desfăşurat într-un raport complex de evaluare a realităţii, poate fi

adevărul oamenilor care trăiesc în fervoarea vitală a unei deveniri subsumate practicii unei gândiri critice tot mai avansate, a unei ruperi de ritm și echilibru.

În acest caz, dependenţa de a fi străin de ceea ce întâlnești în situaţiile din exterior, în toate cele potrivnice unei dezvoltări favorabile, nu va fi niciodată îndreptată spre o confruntare pe termen lung cu ceilalți oameni. Astfel, se evită receptarea unor valori și concepţii care oscilează compromiţător în jurul „Omului nou", ferindu-te de pericolul de a fi dominat de o clasă individuală inferioară.

Leadershipul priveşte ascuțimea minții, alegerea cugetării pe care ai ales să te reprezinte în totalitate în faţa lumii drept experienţă a unei realităţi care este incontestabil foarte greu de descoperit, deci a unei ealitati care, adesea, devine o provocare sau chiar o dilemă: cât de "departe" poate omul ajunge numai cu gândul şi cu gândirea lui?

Tendinţa de a juca un rol pasiv în planul unei ordini sociale precedă potenţialul de a juca un rol primar, de catalizator al schimbării. De fapt, în planul de ansamblu al schimbării lumii un rol important îl joacă tendinţa omului de a-şi restructura gândirea către un mod de gândire particular, ceea ce are ca prim considerent tăria de a te supune unei realităţi mai profunde, mai vaste, care poate fi descifrată numai prin destinul şi opera unui erou singuratic.

Oamenii cei mai puțin accesibili nu sunt atât de expuşi avalanșei de trenduri care schimbă lumea. Cine își asuma temporar pasivitatea în desfăşurarea raţională a faptelor și evenimentelor, în lipsa bucuriei de a fi în mijlocul lumii, va identifica mai uşor semnificaţia reală a valorilor „Adevărat" sau „Fals" care susţin o mai bună reprezentare a omului autonom şi a unei realităţi modelate de raţiune.

Un asemenea om îşi trăieşte prezentul la valoarea de vârf a unei succesiuni de monologuri, care dezvoltă o psihologie a eliberării de acea dependenţă compromiţătoare: tendinţa de a urma calea aleasă de ceilalți. El nu-şi găseşte libertatea în aspectele exterioare ale lumii vizibile, ci în bogăţia şi adâncimea cugetării, purtând în sine dorinţa continuă de a-şi manifesta esenţa într-o sursă nelimitată de "energie vitală" pentru formarea caracterului.

Caracterul este experienţa pe care o capeţi urmând provocarea realităţii de a se lăsa cunoscută prin posibilităţile tale de a te dezvolta într-un mediu solitar, având astfel posibilitatea de a afla mai multe despre tine, cum ar fi punctele sale forte, punctele slabe, motivaţiile şi înclinaţiile puternice.

Monologul lui Edward Prendick reprezintă punerea în balanţă a unor avantaje și dezavantaje eferente abordării unei realităţi axate pe valorile stabilite de contrastul dintre esenţă și aparenţă. La un asemenea om, adevărul provine din ceea ce simte în interior, iar falsul provine din ceea ce îl leagă de exterior.

Este un început de echilibrare a poziţiei exprimate pe parcursul construirii unei imagini de sine faţă de un anumit punct de referinţă, cum ar fi apartenența la un set de valori care te distinge de alţii, te particularizează prin lipsa ta din mijlocul unei turme care re-acţionează pe baza impulsurilor simţite fără implicarea gândirii.

Monologul este singurul mod de a-ți lămuri poziția și sentimentele privind relaţiile cu cei din jur, generând depăşirea atitudinii faţă de ceea ce nu poate fi constrâns sau eliminat, şi de a începe să faci faţă moral și emoțional unei rupturi de realitatea în care nu tu ești cauza deformării ei.

* Notă: H.G.Well - *Insula doctorului Moreau* , Editura Tineretului 1962.

Monologul omului care îşi târâie bătrâneţea

On Octombrie 15, 2012

Mobilizează-ţi potenţialul de lider spre un alt fel de a fi, fără să te laşi târât înainte de tăvălugul unei evoluţii necontrolate care promovează mediocritatea.

Am fost şerif al acestui district de când aveam 25 de ani. E greu de crezut. Bunicul meu a fost om al legii. Şi tata, la fel. Eu şi el am fost şerifi în acelaşi timp, el în Plano, iar eu aici, în Desert Aire. Cred că e destul de mândru de asta. Eu am fost mândru.

Unii dintre şerifii de pe vremuri nu purtau armă. Multor oameni le vine greu să creadă asta. Jim Scarborough nu a purtat niciodată armă. Ăsta e Jim cel tânăr. Gaston Boykins nu ar fi purtat una în districtul Comanche. Mi-a plăcut mereu să aud despre cei din vremurile trecute. Nu am ratat niciodată şansa de a face asta.

Nu poţi să nu te compari cu bătrânii. Nu pot să nu mă întreb cum îşi făceau treaba în acele vremuri.

Cu ceva vreme în urmă, în Huntsville, am trimis un băiat pe scaunul electric. A fost arestarea şi mărturia mea. A ucis o fată de 14 ani. Ziarele au spus că a fost o crimă pasională, dar el mi-a spus că nu a fost nicio pasiune. Mi-a spus că şi-a dorit dintotdeauna să omoare pe cineva. A spus că, dacă ar fi eliberat, ar face-o iar. A spus că ştie că va ajunge în iad. Va ajunge acolo în 15 minute.

Nu ştiu ce să cred. Chiar nu ştiu. Am ştiut mereu că trebuie să fii dispus să mori ca să-ţi faci datoria. Cred că-i mai mult vorba de ceea ce eşti dispus să devii. Dar nu vreau să mai risc şi să mă întâlnesc cu ceva ce nu înţeleg.

Şi mai cred că un bărbat trebuie să-şi pună sufletul la bătaie. Iar eu nu-s în stare s-o fac. Acuma mă gândesc că poate nici n-am fost vreodată.

Ar trebui să spun: "Bine, voi fi o parte a acestei lumi."

Leadership: Suferi o criză existenţială marcată de întrebări de genul „De ce eu ?”

Încotro de îndreptăm, noi, bătrânii, dacă nu spre o sărăcie interioară tot mai crâncenă? se întreba un erou al unui mic roman de formare spirituală.

Preţul pentru a ne menţine vie energia este direct proporţional cu domeniul în care activăm şi cu nivelul nostru de responsabilitate. Leadershipul poate deveni prin prisma acestor două considerente, o dezamăgire, un impediment, o invitaţie la eşec, un balast împovărător, o arie largă de repere care încep să-şi piardă sensul.

Ca o stea care se stinge sub ochii noştri, leadershipul îşi poate pierde din strălucire, transformându-se dintr-un atu într-un defect, până ce valoarea lui ajunge la zero. Un domeniu sever şi determinant, devenind din ce în ce mai greu de asimilat, sub forma foarte accesibilă a "predestinării şi respingerii", a îmbolnăvirii, a îmbătrânirii. Victima unei rupturi între durabilitate şi evoluţie, incapabilă să efectueze o mişcare de 90 de grade în sens invers propriei axe, pentru a ieşi din “şahul” dat de timp.

Luminile noi ale adevărului îţi întregesc sau îţi întunecă judecata? Motivul pentru care ne decidem să abandonăm cursa spre excelenţă, constă în a recunoaşte această imposibilitate de îndeplinire a obligaţiilor ce ne revin, de a cunoaşte şi a înţelege în întregime adversarul propriului nostru viitor: a fi parte dintr-o lume care dispare puţin cate puţin. Este vorba de o criză existenţială, având foarte multe întrebări cu privire la scopul nostru pe pământ.

Adevărul constă în a recunoaşte cine suntem şi cine nu suntem în punctul în care simţim că pierdem controlul, atunci când devenim prizonieri ai propriei noastre mediocrităţi.

Leadership: A fi o parte a acestei lumi înseamnă să renunţi la o lume întreagă pentru tine?

Şeriful Ed Tom Bell, din filmul " *No Country for Old Men (2007)* ", îşi spuse monologul contemplând, cu sufletul şi cu gândul îndreptate spre toate acele lucruri ascunse, semi-încuiate în obscurul unei vieţi care se derula în acelaşi timp pe două fronturi: al unui destin ce trebuia împlinit, apoi al unui rămas bun. El a ales mai mult abandonarea totală în negura unui apus scăldat de perspectiva morţii.

Ca un imn de deznădejde, ca un act de acuzare, vorbele şerifului dezvăluie fără cruţare apăsările şi asupririle societăţii în care trăia, dar şi simptomele unei slujbe căreia nu-i mai putea face faţă. Pur şi simplu, firea lui nu se mai intersecta cu cerinţele, cu restricţiile, cu trendurile ei. Bătrâneţea, cu toate adaosurile ei, îl încleştară cu totul. Se resemnase pentru imperceptibila parte ce i se cuvenea – pregătirea unui viitor pe care nu-l va trăi niciodată.

Ajutorul lui trebuia să vie "de sus", din partea unei conştiinţe mai înalte, mai lucide, din partea unei atitudini mai sănătoase, mai atente, mai responsabile, mai protective; din partea unei existenţe active şi pline de sens. Dar el nu era în măsură să recunoască remediile, să şi le administreze singur, fiindcă nu mai era receptiv la transformările sociale.

Ce se va alege din frunzişul unui copac bătrân tăiat de la rădăcină? Bătrâneţea e un ţinut complicat care prinde tot mai mult teren, îţi cuprinde conştiinţa ca un giulgiu rece, accentuându-ţi deznădejdea şi oboseala.

Leadership: Întreaga expresie a personalității tale este obținută prin jocul subtil al condiţiilor stabilite de o predestinare implacabilă, fără a recurge la constrângeri incompatibile cu limita răspunderii personale?

Firea ta se intersectează cu cerinţele, cu restricţiile, cu trendurile leadershipului?

În ceea ce priveşte convingerile şi năzuinţele noastre ce emană din idealul nostru de mâine, din tot ceea ce înseamnă evoluţie şi dezvoltare, (ideal ce poate fi perceput în mod direct în fața sensului şi a rigorilor existenței), ele reprezintă factorul principal în determinarea nivelului de încredere în sine. Un fel de pietre de temelie a predestinării care să nu cedeze la prima furtună şi să tragă cu ea întreaga construcţie a vieţii noastre de până atunci.

Atât sub aspectul atitudinii şi a gândirii, al modului în care înţelegem şi ne plăsmuim viaţa, cât şi sub cel al dezvoltării graduale şi durabile, aceste convingeri şi năzuinţe reprezintă totodată cadrul de referinţă al întregii noastre transformări, asigurat de contribuţia tuturor factorilor fizici, psihologici şi sociali care participă în mod activ la obţinerea excelenţei.

Lucru atât de important cu cât unele din ipotezele prospective – reproduse pentru realismul procesului de transformare – pornesc de la analiza acelei realităţi cu care ne identificăm. De aceea şi unele din temerile şi inconvenienţele noastre, cauzate de impresia neputinţei şi a

manifestării imprevizibilului, îşi limitează valabilitatea în funcţie de modul cum ne analizăm şi cum percepem trecutul ş viitorul în relaţie cu o predestinare implacabilă.

Condiţiile stabilite de o predestinare implacabilă, în adâncurile întunecate ale unei minţi consumate, sunt asociate variabilei de raportare la semeni în drumul către idealul suprem: de a trece bariere de netrecut în sfera obişnuitului trăit.

Există după o anumită vârstă o tendinţă de stagnare şi apoi de decădere, de abdicare de la idealurile pe care le-am plăsmuit în tinereţe. Viitorul aparţine acelor lideri care îşi vor menţine permanent tinereţea spirituală, acelora care se adaptează permanent la cerinţele mereu în schimbare ale societăţii, la schimbările tehnologice, dar mai ales cele de mentalitate, ajustându-şi modul de acţiune fără să abdice de la realizarea ţelurilor propuse.

Aceasta este esenţa tinereţii fără bătrâneţe şi a vieţii fără de moarte, o strânsă şi durabilă raportare la ceea ce suntem de fapt, ca o flacără care trebuie cât mai mult întreţinută, alimentată de cele mai multe ori de trendul pozitiv al activităţii noastre. Să participăm cu cât mai mult elan la tot ce săvârşim în viaţă prin leadership, căci tot ceea ce vom crea, bun sau rău, va rămâne veşnic urmaşilor noştri.

Monologul omului care îşi târâie bătrâneţea scoate în evidenţă acea trăsătură a liderilor care îşi abandonează rolul şi răspunderea stabilite de leadership în relaţie cu viaţa.

Aşa cum la bătrâneţe omul nu are capacitatea de acţiune pe care o avea cu ani în urmă, tot astfel leadershipul pe care îl practicăm îşi diminuează sensul odată cu involuţia noastră în marea evoluţie a societăţii şi a vieţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/monologul-omului-care-isi-taraie-batranetea.html

Montajul Armonic în Cinematografie

On Iulie 17, 2010

Leadershipul armonic presupune integrarea simultană a diferiților stimuli într-o viziune coerentă, ghidând inspirația și execuția spre un "simț al cadrului" bine definit.

În secvența cetei din "Potemkin", realizatorul practicase "montajul tonal", sau "melodic-emotiv". Montajul armonic este o fază superioară. Denumirea derivă din muzică și ea explică și esența ideii. Depășind, deci, modalitatea folosirii unei singure dominante, Eisenstein constată, prin analogie, că "în combinații care exploatează aceste vibrații colaterale – care nu sunt altceva decât însuși materialul filmat – noi putem realiza, într-un mod analog cu muzica, complexul armonic vizual al cadrului. Astfel este construit montajul în "Vechiul și Noul". Adică construit nu pe dominante particulare, ci ghidându-se după toți stimulii conținuți de materialul filmat."

Toți acești factori stimulativi simultani concură spre o unitate care determină "simțul" cadrului. Metoda are, de aceea, o "calitate fiziologică", acționând nemijlocit asupra simțurilor spectatorilor, ca și în acea muzică care este construită pe utilizarea dublă a armoniilor. Nu clasicismul lui Beethoven, ci calitatea fiziologică a lui Debussy și Scriabin.

Leadershipul creativ depășește tehnicile clasice de montaj, transformând fiecare secvență într-o parte dintr-un "complex armonic vizual", care să angajeze spectatorii pe multiple niveluri senzoriale.

A fost semnalată în cursul evoluției cinematografiei, concomitent cu dezvoltarea montajului clasic, apariția unei tehnici de montaj armonic mai mult sau mai puțin complexă, cel mai frecvent fiind semnalată utilizarea armonicelor vizuale și a stimulilor colaterali. Această tehnică poate fi semnalată și în cursul creației lui Eisenstein, când pe lângă elementele de montaj tonal pot fi prezente elemente ale montajului armonic.

Montajul armonic demonstrează capacitatea de a genera valori normale sau superioare ale impactului vizual, crescând complexitatea narativă și intensitatea stimulilor senzoriali.

Filmele bazate pe montaj clasic se pot, în cazuri rare, însoți de elemente de montaj armonic, astfel încât să creeze o experiență vizuală și emoțională unică. Adesea, s-au descris secvențe asociate cu tehnici de montaj rezistente la abordările convenționale, urmate de o structură narativă complexă, având rolul de a accentua tensiunea dramatică și profunzimea tematică. Circa jumătate dintre ele au fost asociate cu scene de impact emoțional puternic, pe motiv că integrează cu măiestrie imagini și sunete pentru a amplifica reacțiile spectatorilor.

Un lider vizionar în film știe să orchestreze multiple straturi de semnificație, creând structuri narative complexe care îmbogățesc percepția și înțelegerea spectatorilor.

Prin urmare, în cursul secvențelor asociate cu montaj armonic s-au semnalat valori normale, sau la limita lor superioară, ale impactului vizual, creșteri ale complexității narative și ale stimulilor senzoriali, iar examenele critice au relevat prezența multiplelor straturi de semnificație. Reiese de aici că montajul armonic poate transforma o simplă poveste într-o experiență cinematografică profundă și captivantă.

Analiza stilistică relevă utilizarea montajului melodic-emotiv, uneori asociat cu proliferarea stimulilor vizuali; la acestea se asociază, la unele scene, formarea de structuri narative

complexe cu rol de a îmbogăți percepția și înțelegerea filmului de către spectatori. În special, examinarea detaliată relevă prezența elementelor vizuale cu impact puternic la nivelul cadrului, al secvenței și al întregului film, în alternativa unei abordări clasice, care poate părea liniară și predictibilă. Evoluția este cel mai des favorabilă cu o abordare creativă adecvată, menită să impresioneze și să captiveze publicul. Unele cazuri evoluează spre crearea unei noi dimensiuni cinematografice, depășind limitele montajului clasic și acționând nemijlocit asupra simțurilor spectatorilor, asemănător muzicii lui Debussy și Scriabin.

Complexul armonic vizual creat prin montaj nu doar că menține coerența narațiunii, ci și intensifică impactul emoțional asupra spectatorilor, transformând experiența filmică într-o imersiune profundă și captivantă, care transcende simpla vizionare.

Montajul Armonic în Cinematografie se referă la interacțiunea subtilă dintre diferitele elemente vizuale prin faptul că creează o experiență senzorială complexă în versiunea unei sincronizări armonice între imagine și emoție. Spun asta știind că această metodă influențează direct percepția spectatorului prin intermediul unei combinări echilibrate de stimuli vizuali și auditivi care provoacă o reacție emoțională profundă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/montajul-armonic-in-cinematografie.html

Montajul armonic și forma superioară a polifoniei

On Iulie 18, 2010

Leadershipul în cinematografie presupune abilitatea de a extrage și implementa informații subtile despre montaj, depășind observațiile superficiale ale aspectelor narative.

Ne aflam deci la o formă superioară a polifoniei despre care mai fusese vorba. Pentru o clarificare a acestor teze teoretice să dăm un exemplu din "Vechiul și Noul" în care montajul armonic realizează o progresie simultană a unei serii multiple de linii care-și păstrează fiecare propria ordine de construcție, independentă, și contribuie în același timp la ordonarea compoziției generale. Exemplul este scena procesiunii religioase, în care Eisenstein distinge următoarele șapte linii:

1. linia emoțională a subiectului, care crește de la cadru la cadru;

2. linia prim-planurilor succesive care cresc în intensitate plastică;

3. linia extazului progresiv al celor din procesiuni, urmărită prin conținutul dramatic al prim-planurilor;

4. linia vocii femeilor (fețele cântărețelor);

5. cea a vocii bărbaților (fețele cântăreților);

6. linia celor ce îngenunchează la trecerea icoanei, a căror cadență se accentuează, născând totodată un "contra-curent" al liniei purtătorilor de icoane și cruci;

7. linia prosternărilor, care unește toate curentele în mișcarea generală a secvenței "de la cer până la praf - de la strălucirea vârfului crucilor îndreptate spre cer, până la fețele oamenilor bătând fruntea în praf".

Montajul își atinge efectul total prin senzația compozită a tuturor acestor elemente în ansamblul lor organic.

Un lider vizionar în domeniul filmului știe să echilibreze restructurarea generală cu revizuirea parțială, analizând în profunzime fiecare secvență pentru a obține maximum de impact.

Extracția informațiilor referitoare la realizarea montajului, a căror rădăcină nu este complet resorbită de punerea în scenă a diverselor scenarii, impune o abordare delicată, greu de suportat de cineaștii care observă doar defectele de suprafață ale aspectelor narative. Din această cauză se impune fie o restructurare generală, fie o revizuire parțială, prin care secvențele sunt analizate în profunzime. Cu alte cuvinte, nu sunt indicate imobilizarea atenției spectatorului și efectuarea montajului cu o tehnică "aproximativă", întrucât lipsa de subtilitate îl poate face să nu întrevadă eventualele reacții emoționale ulterioare ale personajelor, dobândind el însuși o stare de anxietate față de film și de experiențele cinematografice complexe, pe care le poate uita foarte greu.

Prin urmare, la montajele negative de tipul "primitiv", linia prim-planurilor succesive care cresc în intensitate plastică poate altera viziunea narativă, lăsând miezul intact în jurul celulei. Bineînțeles, aceste formațiuni poartă numele de "secvențe nearmonice" și se deosebesc de structurile armonice prin faptul că ceea ce se vede într-o imagine numai parțial expusă nu distruge narațiunea obținută nu prin sintetizare și supraordonare de imagini, ci prin alăturarea de imagini, cuvinte și sunete, în manieră aleatorie, conform unei estetici girate de Eisenstein. În curs de multiplicare, provocarea este menținerea coerenței liniilor vocii femeilor și ale bărbaților, secondate de extazul progresiv urmărit prin conținutul dramatic al prim-planurilor.

Leadershipul creativ în montaj implică evitarea tehnicilor "aproximative", focalizându-se pe subtilități care pot declanșa reacții emoționale profunde în spectatori.

În acest context, se impune fie o abordare generală a narațiunii, care să împiedice sinteza de imagini discordante, fie o focalizare loco-regională pe anumite elemente ale poveștii, deoarece fiecare componentă trebuie să își păstreze integritatea. Rezultatele vizuale obținute prin tratarea scenelor cu doze mici de suspans, pe linia emoțională a subiectului, care crește de la cadru la cadru, sunt capabile să se distingă ca elemente unificatoare, în cursul multiplicării succesive a punctelor de vedere narative, fără să își piardă coerența externă, devenind structuri stabile.

În special, la filmele cu structură narativă complexă, montajul armonic nu distruge decât stratul superficial al poveștii, miezul narativ rămânând intact în jurul temei centrale. Aceste construcții poartă numele de secvențe armonice și se deosebesc de montajul clasic prin faptul că structura lor narativă este numai parțial deconstructată. Mai mult decât atât, secvențele armonice pot fi obținute și prin tratamentul scenelor în curs de dezvoltare cu tehnici inovatoare de montaj. În acest caz, este împiedicată sinteza lineară a narațiunii.

Leadershipul în cinematografie înseamnă capacitatea de a anticipa reacțiile emoționale ale spectatorilor, menținând un echilibru subtil între ritmul montajului și conținutul dramatic.

Spre deosebire de montajul clasic, montajul armonic permite multiplicarea liniilor narative în structuri complexe, dar, în cursul dezvoltării lor succesive, își păstrează coerența generală și devin construcții narative polifonice. Pe de altă parte, montajul clasic nu se poate multiplica în structuri narative complexe, ci doar în secvențe simple. În aceste condiții însă, diviziunea narativă este anarhică, rezultând scene de intensități diferite cu un conținut variabil de informație narativă.

Rezultă, prin urmare, că dacă construcția viziunii dată de succesiunea planurilor nu este absolut indispensabilă vieții personajelor, ea îndeplinește totuși un rol de organizare subtilă cu care, în procesul de diviziune a cadrelor din montaj, se obține o structură echitabilă a informației cinematografice.

Un lider inovator în film știe să garanteze o estetică care provoacă și menține angajamentul spectatorului, chiar și în fața unor tehnici neconvenționale.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/montajul-armonic-si-forma-superioara-a-polifoniei.html

Montajul

On Noiembrie 15, 2015

Găseşte noi teorii în practica creaţiei, urmând calea firească a unei gândiri condiţionate de experienţa emoţională.

Eisenstein a încercat să transpună montajul paralel din sfera acţiunii în cea a semnificaţiei, alăturând cadrelor care-i înfăţişau pe menşevici ţinând discursuri sforăitoare şi lacrimogene, câteva imagini de mâini zdrăngănind harpe şi balalaici. Dar paralelismul era pur literar, de aceea în fond necinematografic, nerealizat.

Oprim aici înşirarea exemplelor… Ele l-au dus pe Eisenstein la pasul următor prin care a căutat în această modalitate esenţa cinematografiei. Acesta era „filmul intelectual" pentru care a militat câţiva ani şi la baza căruia era ideea după care: „Cinematografia este, înainte de toate şi în esenţial, montaj". Pentru că şi teoria filmului intelectual – a cărui sarcină era restaurarea plenitudinii emoţionale în proces intelectual – nu era decât *reductio ad paradox* al acestei concepţii despre montaj.

Şi astfel, din nou, teoria se născu din practica creaţiei. Era totdeauna calea firească a gândirii lui Eisenstein: de la fondul de experienţă emoţional – prin experienţa intelectuală – la film – şi de aici la teorie. Chiar dacă denigratorii săi doar afirmau existenţa unui proces invers în creaţia sa şi aceasta cu scopul de a-i demonstra caducitatea. *

Leadership: Poţi să faci trecerea la fondul de experienţă emoţional prin utilizarea experienţei intelectuale, procedeu specific unei creaţii care îşi revendică termenul de perfecţiune prin practicarea paralelismului?

Principalul aspect care caracterizează montajul este o creaţie care îşi revendică termenul de perfecţiune prin practicarea paralelismului, din sfera acţiunii în cea a semnificaţiei, atunci când realitatea se dezvăluie în forma unei trăiri tainice care îţi dă senzaţia ai acumulat o mulţime de experienţe pe parcursul unei vieţi întregi. Regizorul este o consecinţă intrinsecă a credinţei într-o realitate plăsmuitoare a omului întreg, o realitate pe care nimeni altcineva nu o prevede, putând fi însuşită numai în funcţie de ce el trăieşte într-un anumit punct al vieţii.

Oricât s-ar dezvolta o idee, fiind vorba despre o cheie a operei realizate în cea mai mare parte cu contribuţia experienţei acumulate din „căutarea esenţei", procesul ştiinţific de tratare a unui anumit subiect – de la activitatea intelectuală la fondul emoţional – se manifestă în direcţia folosirii unui stil aparte de a te dărui evoluţiei şi de a-ţi demonstra autenticitatea.

Leadershipul, din felul în care cauţi să descoperi esenţa unor noi cunoştinţe, neputând fi „programatic", poate avea ca rezultat această direcţie de cercetare a profunzimilor din care arta îşi trage seva, asumată ca obiectiv asociat experienţei de creaţie, care cuprinde în primul rând fondul de experienţă emoţional dobândit într-un singur eveniment spectaculos al vieţii.

Povestea unui destin de regizor urmează calea unei gândiri axate pe certitudine care îşi transpune relaţia dintre existenţa obişnuită şi trăirea estetică suficient de activă într-o reprezentare vizuală de excepţie.

Practic, are loc un gen de ataşament între ceea ce încerci să exprimi şi semnificaţia pe care o atribui realităţii, alăturând imagini şi reprezentări ale lumii, cât mai contrastante, din prezent sau din trecut. Amintiţi-vă ce scria Ana Blandiana: „ *Am observat că, pe măsură ce se aşterne*

timpul, amintirile nu se şterg, ci îşi accentuează contrastele, pierd mulţimea nuanţelor şi-a tonurilor de gri pentru a păstra numai un ferm desen în alburi şi negruri exclusive. "

Emoţionalul care rezidă din ceea ce eşti atunci când pui „în scenă" noi experimente, în mijlocul adaosurilor informaţionale declanşatoare de stări de tip „Wait", în mijlocul cărora se află omul în care te oglindeşti, devine treptat un fel de compromis între putinţa de a te exprima şi putinţa intelectualului de a schimba anumite percepţii vis-a-vis de un anumit eveniment, fenomen, profil sau subiect de studiu.

Ori a pune în scenă aceste experimente de oglindire în altcineva sau altceva, nu este doar un produs al gândirii. Montajul poate fi, ca atare, alimentat de atitudinea de tip „empatic" – o formă de intuire a realității prin identificare afectivă.

Leadershipul este coordonata avântului de a descoperi o nouă realitate transpus într-o capodoperă de creaţie care surprinde o anumită emoţie şi transmite o senzaţie de putere şi dinamism în stare să vrăjească, să producă dependenţă.

Montajul aduce în prim plan interesul acordat reconfigurării lumii interioare, prin reflectarea unei imagini exterioare.

Un lider excepţional îşi asumă rolul de artist în utilizarea jocului de rol. El îşi exersează autenticitatea prin imaginarea propriei versiuni a realităţii faptelor, şi redarea lor într-un conţinut care îi oglindeşte stilul de a gândi şi a simţi. Jocul de rol este o călătorie spre un alt „înainte" al propriei tale persoane.

Şi ce este o călătorie, spunea Ana Blandiana, dacă nu o încercare de a vedea cum, în alte condiţii, sufletul nostru rămâne acelaşi? Ce este o călătorie dacă nu o experienţă capabilă să verifice, printre întrebări şi comparaţii, puterea noastră de a reacţiona, de a răspunde? Pentru că, oricât de modeşti am fi, nu putem să nu observăm că important cu adevărat nu este ceea ce am văzut, mişcându-ne, ci ceea ce am simţit în mişcare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/montajul.html

Moştenitorul unei mari averi

On Iunie 21, 2015

Supune-te unei solide verificări a validităţii de om de mare caracter, prin utilizarea puterii gândirii care supravieţuieşte „morţii".

- Acum înţeleg de ce mi-aţi dat întâlnire aici, în insula aceasta dezolată, în mijlocul unui ocean, în palatul acesta subteran, în mormântul acesta pe care şi l-ar putea dori chiar şi un faraon: fiindcă vă sunt drag, nu-i aşa conte? Fiindcă mă iubiţi îndeajuns ca să-mi dăruiţi una din morţile despre care îmi vorbeaţi adineaori, o moarte fără agonie, o moarte care să-mi îngăduie să mă sting rostind numele Valentinei şi strângându-vă mâna.

- Ascultă, Maximilien - adaugă contele cu glas tare, văd că durerea ta este nesfârşită. Totuşi, mai crezi în Dumnezeu şi nu vrei să-ţi dai sufletul pierzării.

- Conte, răspunse el cu tristeţe, ştiţi foarte bine că sufletul nu-mi mai este al meu.

- Ascultă, Maximilien, continuă Monte Cristo, tu ştii că eu n-am nicio rudă în lume. M-am obişnuit să te privesc ca pe fiul meu; ca să-mi salvez fiul, mi-aş jertfi viaţa şi cu atât mai mult averea. Vreau să spun că te gândeşti la moarte fiindcă nu cunoşti bucuriile vieţii pe care ţi le îngăduie o mare avere. Maximilien, aproape tot ce am îţi dăruiesc ţie. Cu o asemenea bogăţie vei putea ajunge la orice ai dori. Eşti ambiţios? Toate carierele îţi vor fi deschise. Mişcă lumea, schimbă-i faţa, fă lucruri nesăbuite dacă trebuie, dar trăieşte ! *

Leadership: Te separi de profunzimea sfâşietoare a trăirilor, căutând limitele extreme ale spiritualităţii care nu încetează să angajeze viaţa într-o autentică poveste menită să scoată în evidenţă gradul tău de a înţelege tainele unei inteligenţe superioare?

Fenomenul „Profunzime sfâşiată" determină o plasare a omului în raport cu sinele care critică şi pedepseşte, foarte apropiat de acea stare a indiferenţei capabilă să-l îndepărteze de năzuinţele spre libertate de gândire care îndeamnă la bine prin cuvânt şi faptă. Reflectat şi asupra celorlalţi, acest fenomen imprimă acea idee de respingere a tot ceea ce poate să-l confirme pe individ ca fiinţă investită cu conotaţii superioare.

Leadershipul este imaginea stăpânirii de sine rezultată din lupta împotriva prejudecăţilor, patimilor, limitelor, pornirilor, întristărilor care îţi înceţoşează viziunea şi convingerile. Adesea, omul trebuie să treacă prin disperare, durere, furstrare ca să ajungă la un nivel mai înalt de încredere, respect şi stimă de sine, încât temperamentul să se schimbe radical prin exersarea autocontrolului şi a verticalităţii, prin exersarea abţinerii de la a contracara un fenomen care oricum se întâmplă.

Omul ajunge la o conştiinţă fondată pe reprezentări ale realităţii care convin aşteptărilor sale pe măsură ce înaintează spre învăţătură şi putere, spre maturitate şi împlinire. Spiritualitatea contribuie a determina în individ o modalitate particulară de reacţie la gânduri şi sentimente, ca mijloc de adaptare la condiţiile sociale şi moralizatoare de existenţă. Spiritualitatea înseamnă de fapt să accepţi provocarea unor noi experienţe de viaţă, fără să-ţi condiţionezi conştiinţa să intre într-un impas definitiv.

Dar libertatea omului trezit din starea de confuzie, a omului care renaşte dintr-un declin temporar, caută întotdeauna limitele extreme: viaţa desăvârşită sau moartea rapidă. Ce-i drept, numai atunci când ea se manifestă ca reacţie la ceea ce omul trăieşte şi la ceea ce se

întâmplă în jur, ca o componentă esenţială a unei atitudini active cu privire la ceea ce este însufleţitor, dar mai ales la ceea ce el trebuie să reprezinte în marea ecuaţie a existenţei.

Leadership: Încerci să îţi impui propriile convingeri asupra unei situaţii pe care simţi că n-o stăpâneşti, în conformitate cu modul tău de a percepe deznodământul aşteptat?

Când te gândeşti că sfârşitul e aproape, asta se datorează convingerilor care te sabotează. Scriitoarea de origine română Lungu Laura (alias Alexia McGray) avea dreptate când spunea:

"Viaţa e un carusel în care te urci şi aştepţi ce va urma. Priveşti când eşti sus şi îţi pui dorinţa să fii mereu acolo. Apoi, brusc, caruselul cade şi ţi-e greu să fii jos, pe marginea prăpastiei. Ceri să fii mereu sus, dar nu se poate, pentru că nu tu conduci caruselul, ci el te conduce pe tine. Aceasta este viaţa care îşi face jocurile dinainte ca tu să apari, iar tu eşti doar un biet participant la joc."

Orice deznodământ se poate amâna printr-un strop de ajutor divin, aşa cum orice acţiune are şi o reacţiune. Viaţa este direcţia lui "tu însuţi" într-un vârtej care te poate distruge, iar la cine te aştepţi mai puţin te va ajuta să te ridici.

Acest "tu însuţi", supus unei solide verificări a validităţii de om de mare caracter, perceput ca singură direcţie de urmat prin experimentarea libertăţii de a acţiona în conformitate cu realităţile vieţii, devine simbolul unei polarităţi care ce conferă atitudinii spirituale o notă de provocare faţă de existenţă. Această polaritate poate fi exprimată în două feluri:

Prima, cea a conştiinţei tragice care cunoaşte sensul eşecului total şi nevoia renunţării la sine, în care sensul suferinţei este cunoscut printr-o vulnerabilitate a minţii şi a sufletului. A doua, cea a devenirii unui destin de măreţie care înglobează întreaga fiinţă, concentrând în sine potenţialul renăscător al încrederii în viitor.

Leadershipul este rezultatul gândirii care supravieţuieşte „morţii", permiţând omului să cunoască şi să-şi asume bucuriile pe care i le îngăduie experimentarea credinţei sau a unei trăiri cu adevărat înălţătoare. Înainte ca omul să fie pus în starea de a simţi utilitatea vieţii, cineva trebuie să-l înveţe regulile ei, fără a neglija tocmai sâmburele raţional al teoriei conform căreia modificările minore, atent concepute şi inteligent puse în aplicare pot declanşa consecinţe majore.

Viaţa văzută prin prisma leadershipului poate fi definită prin următorul motto: "Mişcă lumea, schimbă-i faţa, fă lucruri nesăbuite dacă trebuie, dar trăieşte ! "

Moştenitorul unei mari averi este individul care, înotând prin apele cele mai adânci ale vieţii lăuntrice, înfruntând împrejurările cele mai hotărâtoare, ajunge să realizeze ceea ce credea că nu mai este cu putinţă: miracolul de a fi altcineva.

Iată tot secretul devenirii, mărturisea Alexandre Dumas în celebrul său roman: *„ Nu există nici fericire, nici nenorocire în lume. Există doar compararea unei stări cu cealaltă şi - atâta tot. Doar cel care a simţit nefericirea cea mai cumplită este în stare să simtă cea mai mare fericire. Ca să-ţi dai seama cât de bine este să trăieşti, trebuie să fi dorit să mori."*

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Muzica unei vieţi total virtuoase

On Martie 09, 2021

Formează-ţi o viziune clară asupra a ceea ce vrei să transmiţi prin intermediul creaţiei tale, înainte de a te hotărî să schimbi ceva la trăirile pe care le ascunde sufletul tău.

Muzica a fost prima parte a incursiunii mele într-o lume dominată de culoare care parcă anunţa acea explozie de nuanţe vii ale unei estetici penetrată în profunzime de fermentul gândirii simbolistice. Ea mi-a oferit o panoramă a creației audiovizuale transformată reflexiv într-un torent de energie pozitivă, folosind inclusiv realitatea virtuală pentru a asculta şi a schimba sunetele unei muzici stelare pe care întreaga cunoaştere a omenirii o pune pe seama apropierii de perfecţiunea absolută.

Spun asta pornind chiar de la unele dintre cuvintele atribuite lui Beethoven: *"Muzica este o modalitate spirituală de a pătrunde într-un univers mai înalt al cunoașterii care cuprinde Omenirea, dar pe care Omenirea NU îl poate cuprinde."*

Astfel, muzica a devenit o revelație mai înaltă decât toată înțelepciunea și filosofia de care credeam că n-am să mai scap niciodată. A devenit un test de sensibilitate a limbajului, a expresiei, un fel de procedeu de sensibilizare a materiei din care arta îşi trage substanţa vibrantă, posibil a se manifesta ca o reprezentare firească în planul fizic al unei emoţii, al unui gând, al unui mesaj acompaniat de lirismul sublim, contemplativ, învăluitor, al imaginaţiei din care aleatoriul nu lipseşte nicio clipă.

Cât despre ceea ce-mi anulează orice nelinişte, prin ceea ce mi se întâmplă zilnic, ei bine, muzica îmi poate oferi vibraţia unei clipe de inedit, alteori îmi transmite vibraţia unei emoţii efemere. Aici, fiind incontestabil faptul că niciodată un creator nu va fi mai preocupat de el însuşi decât atunci când inspiraţia cea mai pură va fi mai abundentă într-o stare de tensiune pulsatilă, prelungită.

Leadership: Poţi să produci o reflectare a esenţei tale vibraționale printr-o compoziţie de elemente cu surplus de semnificaţie - rar întâlnite într-o lume a creaţiei care se vrea o oglindă a Universului?

Ce vreau să arăt este că muzica nu este doar un criteriu de separare al sinelui de non-sine, o chemare de trezire spre o mai înaltă înţelegere a tâlcului metafizic al existenţei. Ci reprezintă, în primul rând, o largă incursiune într-un prezent etern al cărui ecou răzbate până acolo unde spiritul ajunge să înfrângă legile naturii, estompând raportului realitate–vis, şi te cheamă mai departe spre o conştientizare a sinelui ca spirit, nu ca formă sau ca şi corp.

Muzica este acea creaţie a unui artist care emoţionează până la capăt, amintind de sentimentul intim de bine pe care ni-l poate aduce momentul de legătură cu tărâmul spiritual al universului, cu itinerariul locurilor cerești ce ne înconjoară. Este mărturia unei vieţi trăite prin arta de a exprima sentimente cu ajutorul sunetelor combinate într-o manieră specifică.

Iar ceea ce captează cu adevărat atenţia ascultătorului de muzică este dovada existenţei unei sinergii între formele de undă ale unei revelaţii de sine ce se împlineşte în întruparea Logosului, contribuind la crearea unei imagini simbolice, şi ceea ce se accentuează prin surprinderea frumuseţii unei vieţi trăite în lumina unor versuri care încălzesc inima oricărui om, inspirând, trezind emoții, capacitând înţelesurile profunde ale dimensiunilor artei plastice.

Esenţa vibraţională a unui artist rezidă din acea calitate a muzicii care poate aduna laolaltă toate emoţiile desăvârşirii unei opere de creaţie.

Ce să zic, poate că am eu o tragere anume spre muzică, ori spre anumite genuri de melodii care insuflă o stare specială, fiecare piesă compusă de mine având în spate o poveste frumoasă de viaţă. Da, sunt un muzician, dar nu orice fel de muzician, pentru că notele mele de sublim, acele note de sensibilitate, de eleganţă şi intimitate, acele note de bas profund ridicate pe „Imaginează-ți", au ca efect liniştirea dinspre gânduri şi o anumită căldură a inimii.

Chiar şi această inimă roșie, plină de naturaleţea şi spontaneitatea artei, bătând pe ritmul cuvintelor furate din somnul unor gânduri transpuse într-un univers simbolizat, are în partea de sus o notă muzicală strălucitoare de culoare semitransparentă, cu scânteieri cristaline. Ea bate fără să mă întrebe, fără să se ascundă de mine.

Leadership: Imaginea menită să sugereze decorul în care sufletul îţi tresare de emoţie, poate să fie surprinsă ca o manifestare a imaginaţiei tale într-o lume care există în afara percepției realităţii?

Cât despre ceea ce-mi anulează orice nelinişte în momentul de vârf al inspiraţiei, spre care tinde dinamismul inerent al imaginilor plăsmuite din exprimarea emoţiilor, într-un spaţiu lăuntric, acolo unde toate călătoriile se unesc într-una singură, aş vrea să fac referire la un pasaj din romanul "Papillon", scris de Henri Charrière:

"Niciodată sufletul meu, spiritul meu, nu vor aparţine acestui drum degradant, al putrezirii. Nu trăiesc decât pentru ca să evadez. Datoria mea de om faţă de mine însumi nu-i aceea de a-mi face dreptate, ci în primul rând, mai presus de orice, aceea de a trăi, de-a trăi pentru a evada. Chiar zdrobit, o evadare este o victorie. Să trăiesc, să trăiesc, să trăiesc. Să repet asta ori de câte ori voi fi gata să mă abandonez disperării, de trei ori aceste cuvinte de speranţă: "Cât timp există viaţă, există speranţă."

Recitind acest pasaj, iată, vă ofer concluzia pe care o trage sufletul meu despre călătoria unui artist în această lume: trebuie întotdeauna să existe ceva care să susţină ritmul vieţii mele, care să transmită şi să crească vibraţia unei alte realităţi pe care eu însumi o caut într-o sensibilitate a exprimării care emoționează, subtilă, ascunsă, indispensabilă actului de creaţie.

Cred că toate contribuie în mod egal la impresia pe care o lasă imaginea unei singure fiinţe.

Aşa este. Uneori simt că trăiesc acest moment plin de sensibilitate ca o izbândă a evadării dintr-o lume care, trăind-o direct, mi se pare că moare încetul cu încetul. Şi, nu, nu mă întristez de cele de ce întâmplă în exteriorul meu, ci mă bucur de faptul că ceea ce întâmplă în exteriorul meu îmi pune la încercare emoţia de a fi conectat la o pereche de căşti în care se aude refrenul: "I'm a world that's waiting to be discovered."

Ceea ce se reflectă în leadership este legătura sinergică care transferă trăirile în viziune şi încarcă experienţa vieţii cu o semnificaţie care poate ajunge realitate.

Muzica unei vieţi total virtuoase se adresează omului care a ştiut să evadeze în nemurire cu ajutorul simţului artistic (acţionând mai mult după sentimente şi mai puţin după logică), incluzând facultatea de a percepe fenomenele lumii exterioare ca o reflectare a lumii interioare.

Iată elementele imaginii din care îţi poţi extrage conţinutul artistic aferent unui proiect interesant de creaţie: Sunete. Culoare. Formă. Aspect. Emoţii. Cuvinte. Gesturi. Costume. Paşi de dans. Limbaj. Imagine. Vibraţii. Spirit. Viziune. Perspectiva analitică. Numere. Design.

Tu cum poţi să redai ce conţine interiorul tău prin prisma a ceea ce se întâmplă în exteriorul tău, luând în considerare aceste elemente?

Foloseşte-ţi bogăţia imaginaţiei !

Source: https://neculaifantanaru.com/muzica-unei-vieti-total-virtuoase.html

N-aveţi niciun drept asupra mea

On Noiembrie 28, 2009

Învaţă să te conectezi la realitatea lumii concrete, fără să depinzi de acea realitate a imaginilor care pretind explicaţii, justificări, înţelegeri în ceea ce priveşte raportul dintre ceea ce doreşti să obţii şi ceea ce nu este posibil să primeşti.

- Aşa este, spuse Olympia. Nu mai vreau să fiu prea umila supusă a excentricităţilor dumneavoastră. Dacă aţi avea pentru mine nu dragostea, asta n-aş îngădui-o, ci afecţiune, - ştiţi că viaţa mea este cântecul, - atunci n-aţi mai încerca să-mi interziceţi să nu cânt, ci să respir. Sub pretext că sunteţi gelos pe vocea mea vă interpuneţi între mine şi visul meu, îmi retrageţi sublima bucurie de a emoţiona inimile parizienilor, de a face ca sufletul meu să palpite în sufletul oamenilor. Deoarece dumneavoastră aveţi extravaganţele dumneavoastră, ar trebui să le înţelegeţi şi pe ale altora. Cât despre mine, extravaganţa mea este bucuria de a transmite sălilor pline fiorul care-mi tulbură sufletul, tot ceea ce simt, tot ceea ce mă copleşeşte. Nu văd pentru ce aş sacrifica capriciul meu pentru al dumneavoastră. N-aveţi niciun drept asupra mea. Sunt liberă. Voi cânta oriunde voi dori. Teatrul este piedestalul, este trepiedul înflăcărat de unde preoteasa îşi rosteşte oracolele în faţa mulţimilor şi revărsa asupra lor harul divin care o devora.

După o scurtă pauză, Olympia continuă:

Mi-aţi amintit de învoiala noastră, continuă Olympia, înviorându-se pe măsură ce vorbea. Haideţi, spuneţi-mi că-mi cereţi înapoi cei cincizeci de mii de franci pe care mi i-aţi împrumutat? În timp ce eu îmi făcusem din dumneavoastră un prieten, dumneavoastră doreaţi să-mi deveniţi stăpân ! Iată că mă desprind şi sfărâm învoiala. Vă dau banii înapoi şi îmi retrag prietenia. Banii? Dacă aţi crezut că mă reţineţi prin acest lanţ, v-aţi înşelat. N-am avut niciodată nevoie de ei, decât pentru a-i dărui. În ceea ce mă priveşte, nu cunosc alt lux şi altă bogăţie decât arta, şi nu m-aş simţi niciodată mai în largul mei decât într-o cămăruţă, la o mansardă, unde aş cânta ca o pasăre. Slavă Domnului ! Pot să mă achit şi să nu vă datoreze nimic.

Leadership: Imaginea ta este influenţată cauzal de experienţa conştientă, subiectivă, a unei persoane care chiar dacă participă la procesul schimbării nu se poate situa într-un raport de egalitate cu alegerile tale?

O tresărire încreţi buzele lordului Drummond, ca al lui Othello când Iago l-a informat că Desdemona îl iubeşte pe Cassio. După tonul ferm şi semeţ cu care vorbise, lordul Drummond pricepuse că luase o hotărâre pe care nimic n-ar fi putut-o zădărnici, cu excepţia artei, poate, fără de care n-ar fi putut trăi.

- Aşadar, zise el, faptul că vă iubesc este o crimă? Dumneavoastră, o artistă, dumneavoastră îmi reproşaţi emoţia pe care o resimt în faţa artei? Ideea că m-am îndrăgostit de o voce, aşa cum te-ai îndrăgosti de o femeie şi că am pentru sufletul exprimat în cântecele dumnezeieşti aceeaşi gelozie pe care alţii o au pentru un trup? Da, este adevărat, sunt gelos pe cântecul dumneavoastră. Dar nu numai din pricina mea, ci şi din pricina dumneavoastră. Aveţi dreptate, am izbucniri mânioase când vă văd azvârlind oamenilor de rând aceste sunete în care puneţi tot sufletul dumneavoastră. Publicul vă admiră în mod necioplit, dar nu va înţelege valoarea. Nu are totdeauna starea de spirit să vă asculte. Glasul dumneavoastră, care mie îmi deschide bolţile cerului, pe alţii îi lăsă în lumea pământeană. Ah ! De ce făgăduiţi raiul neasemuitelor melodii tuturor acestor oameni infirmi şi abrutizaţi? De ce coborâţi firmamentul la nivelul pavajului străzii? Ceea ce dumneavoastră numiţi spectacol, eu numesc profanare !

Leadership: Iei în calcul posibilitatea de a nu te autoacuza ca având drepturi asupra altor oameni, fără să trebuiască să explici atât conţinutul conştient al gândurilor tale cât şi modul tău de acţiune cauzală?

Gândurile şi ideile noastre, fiind deseori materiale, dacă se întrepătrund în dezvăluirea formelor de manifestare ale sentimentelor profunde, aşa cum o atestă povestea de mai sus, atunci rezultatul este unul dezastruos. În interiorul unui abis întunecos al minţii omului, chiar dacă există o picătură din frumuseţea sufletului, omul nu îşi va găsi niciodată puterea de a se elibera de întuneric. El va rămâne exact ca întunericul: un loc neclintit, un simbol al răului, al misterului sau al fricii.

A visa că vezi pe cineva în întuneric nu mai este atât de normal, nu-i aşa? Iar speranţa omului de a se schimba este o necesitate psihologică, în încercarea modestă a-şi preconiza un viitor strălucit, demn, continuator al unor nume ilustre. Alteori, nu înţelegem că începem să fim iubiţi abia după ce învăţăm să spunem cu hotărâre "nu" acelor cauze lăuntrice ce limitează efectele unui act asumat de iertare.

Este oare posibil să înţelegem în mod raţional acest lucru, lăsând la o parte acea trăire de "suntem împreună", indiferent de ocazie? Logica spune că nu, dar sufletul spune da. Rămâne să formulăm o înţelegere raţională a influenţei reciproce dintre doi oameni, adică dintre aspectul material şi cel mental, înţelese ca aspecte ale unui drept unic: dreptul de a nu fi judecat. Dar, mai ales, trebuie să luăm în calcul şi dreptul de a nu ne autoacuza atunci când faptele noastre secătuiesc pe alţii de forţă. Şi când faptele noastre rele sunt o pricină de poticnire pentru cei din lume şi în acest fel îl îndepărtăm pe Dumnezeu de lângă noi, cum este ?

Sondând chiar mai adânc în sursa gândurilor oamenilor ca să scoatem la iveală o logică comună, vom descoperi că cel puţin unul din ei nu se dă bătut şi găseşte puterea de a deveni un luptător împăcat cu sine însuşi, cu ajutorul unui om sufletist care îi devine apropiat. Fără a lega semnificaţia fiecărui gând de vreun lucru exterior, vom vedea că întotdeauna unui din ei este influenţat cauzal de experienţa conştientă subiectivă a celuilalt. Prin urmare, concluzia este următoarea, aşa cum bine observa episcopul Nicolae Velimirovici:

"Noi ajungem duşmanii unui om când îi cunoaştem însuşirile rele, dar nu le cunoaşte pe cele bune. Şi ajungem prietenii unui om când luăm seama la însuşirile lui bune, dar în acelaşi timp, întrevedem şi pe cele rele."

De multe ori leadershipul este acea realitate a spiritului uman care produce efecte copleşitoare. Pe cât posibil, în leadership, trebuie să cultivăm o privire "apropiată" de acea realitate care insuflă spirit de credinţă în ceea ce priveşte imaginea de sine, prin eliminarea a ceea ce este subtil, aparent, neînsemnat, dar cu efecte de tipul: "eu sunt pricina dumneavoastră ! "

N-aveţi niciun drept asupra mea ! Asta exclamă o persoană care se ştie influenţată de cineva care se pretinde a fi un colaborator, dar în realitate doreşte clar înfrângerea sa. Avea dreptate eseistul american William G. Jordan atunci când spunea:

Fiecăruia dintre noi îi este dată o minunată putere, aceea a binelui şi răului, anume influenţa tacită, inconştientă, nevăzută, pe care o are viaţa sa: simpla iradiere a ceea ce este cu adevărat un om, şi nu ceea ce pretinde că este.

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenţei* , Editura Vestala, 1993, Bucureşti.

Nălucirile unui creier desprins din neant

On Iulie 06, 2015

Plasează-te în ipostaza de navigator în spaţiul cunoaşterii, fără a face din leadership un domeniu închis în sine.

Totul se constituia ca o punere în scenă a unei realităţi fără nume, într-un univers care nu putea fi calculat de ştiinţă, ci doar de vocea interioară a unui artist care îşi evaluează opera, având nevoie de confirmarea faptului că gustul său faţă de profunzimea şi misterul interiorităţii sale este desăvârşit. Într-un fel, mă simţeam ca şi când ar fi trebuit să fac o mare descoperire, un pas înainte în găsirea unor corpuri cereşti locuibile, un nou record în domeniul cercetării spaţiale, printr-un fel de rezonanţă la ascultarea unei game largi de sunete precum cele ale inimii.

Cea mai mare claritate a convingerii unui observator relativist este că nu există idei înnăscute, ci doar o forţă ce declanşează anumite procese mentale. Gândul alerga fără să se poată opri asupra ideilor principale, mici străfulgerări de intuiţie şi imaginaţie condensate într-un material de scurtă durată în care timpul, luându-se uneori egal cu zero, era justificat prin faptul că se comporta ca o conversaţie cu un necunoscut, căpătând mai apoi valoarea de sentiment.

Mă simţeam dezorientat, de parcă ar fi trebuit să explic până la un anumit punct existenţa unui ocean aflat la treizeci de leghe sub suprafaţa globului. Gândul era parte integrantă a unui univers sensibil, o nălucire a unui fals Eu. Sau, mai bine zis, o nălucire a unui lucru prezentat sub diferite forme, o oglindă a unei realităţi egale cu suma forţelor de interacţiune între profund şi senzaţional. Proprietatea unui fenomen de a depinde de acțiuni momentane, o momeală a dorinţei de a străpunge ascunsul. Toate aduceau promisiunea interpretării unei noi rezonanţe în spectrul unei compoziţii revelatoare.

Leadership: Activarea laturii tale de creator se sprijină pe unicitatea capacităţii de a depăşi timpul în care ai trăit ca martor al unei realităţi ce nu poate transfigura persoana umană decât în spaţiul unei descoperiri despre propria sa natură?

Natura propriei mele persoane se înscria, concentric, în natura gândurilor mele. Astfel, am fost capabil să-mi deschid inima și mintea pentru a înțelege în profunzime natura propriei mele realități și relația mea cu Universul.

Timpul devenea un dublu al gândului, un ansamblu de conexiuni neuronale create în mare viteză de o minte care se întreabă - nu doar o minte care caută, în acord cu convenţia „început-sfârşit”: *nu e niciodată prea târziu sau prea devreme, este atunci când trebuie să fie.*

Or în cazul unor distribuţii de sarcini ale funcţiilor sale de acces într-un perimetru care îndeplinea polivalenţa unui univers alternativ. Într-un spaţiu care, de multe ori, era diferit de toate celelalte, neţinând cont de măsuri, standarde şi reguli, concentrându-se și dilatându-se după împrejurări, timpul se calcula în funcţie de variabilele „dus-întors”. Oare cât de stabil era acest circuit mereu reînnoit de răspunsuri şi de revelaţii?

Gândul, ca şi sufletul are doi ochi, spunea cineva, unul priveşte timpul, celălalt stă întors spre veşnicie. Materializarea gândului depinde întrucâtva de puterea omului de penetrare a nespusului şi de dominare a neantului, admiţând faptul că potenţialul său de sondare este nelimitat.

Leadership: Te plasezi într-o regiune diferită a spaţiului numit „Tu însuţi" în acord cu convenţia „început-sfârşit" din imboldul gândurilor izvorâte dintr-un misterios fluid creator ce curge în planul continuu al interpretării realităţii?

Ceea ce fascinează prin mijloacele prin care proiecţiile gândurilor reuşesc să îndeplinească un scop fixat deseori cu anticipaţie, este modalitatea de a declanşa o nouă reprezentare a spaţiului numit „Tu însuţi", fără a confunda scopul cu cauza. Acest spaţiu face legătura dintre ceea ce îţi imaginezi şi ceea ce experimentezi într-o realitate care depăşeşte cu mult ceea ce este unanim acceptat.

Realitatea după care te ghidezi în viaţă este de multe ori sinonimă cu gândurile care te sabotează, cu aspectele delicate ale personalității tale, ceea ce pentru un creator înseamnă să-ţi construieşti o a doua natură, deasupra naturii dăruită deja de către Creator. Această a doua natură se distinge în funcţie de cum percepi adevărul despre lumea în care trăieşti, şi în funcţie de cum reuşeşti să-ţi descoperi reperele de real folos în viaţă.

Judecând după felul cum omul îşi foloseşte voinţa de a se înscrie cu orice preţ în ordinea imaginarului, leadershipul poate fi considerat o plasare a cunoaşterii într-o lume în care accesibilitatea ei constituie un impediment?

Dacă da, atunci leadershipul devine un domeniu închis în sine, cu un ecou tot mai slab în mase, dar cu o mai mare orientare spre ceea ce îşi imaginează aspirantul la superioritate, făcând din această ştiinţă o adevărată artă a abstractizării, conducând (eventual) la anumite tipuri sau forme de prezentare şi de reprezentare a cunoştinţelor. Dar şi cu o orientare pe cum se poziționează el față de actul de gândire care trece dincolo de nomenclatorul de teme morale, identitare, filozofice acceptate ca repere ale fixării unor limite sociale.

Leadership: Există posibilitatea să-ţi însuşeşti o nouă concepţie despre lume, fără ca însăşi însuşirea acestei concepţii să fie deja o interpretare personală a unei imagini situate foarte departe de adevăr?

Transformarea gândirii, plasarea omului în ipostaza de navigator în spaţiul cunoaşterii prin folosirea puterii oferite de micile străfulgerări de intuiţie şi imaginaţie, dezvoltă cu succes în cadrul leadershipului o superioritate, ce-i drept, oarecum indirect, dar care poate avea o corespondenţă în ceea ce priveşte imaginea de sine. Omul devine superior prin concepţia unică pe care şi-o face despre lume după interpretarea pe care şi-o dă lui însuşi într-un context de redefinire a realităţii.

O imagine situată departe de adevăr este o captură a realităţii care nu se învoieşte cu gândurile asupra unui singur aspect: nu e niciodată prea târziu sau prea devreme să te recunoşti altcineva decât cel ce ai fost până într-un anumit punct al vieţii.

Filosoful român, C. Rădulescu Motru afirma la un moment dat: „ *Adevărurile ştiinţifice semănate în inteligenţele oamenilor sunt neproductive. Ele n-au într-însele putinţa de a fi transformate în valori practice. Ele nu schimbă nimic din rutina obişnuită.* "

Pentru ca adevărurile să fie acceptate, ele trebuie să fie descoperite pe cont propriu şi apoi conştientizate pe deplin. De aceea, a te plasa într-o regiune diferită a spaţiului numit „Tu însuţi" în acord cu convenţia „început-sfârşit" din imboldul gândurilor, pe palierul cald al imaginaţiei, în cadrul diverselor direcţii ale rezultatelor experimentale, este o formă de a te diferenţia de ceilalţi, de a te recunoaşte drept altcineva, este o formă de a te simţi liber să cunoşti tot ceea ce alţii nu pricep.

Astfel tu nu vei mai putea trăi prin cunoaşterea celorlalţi oameni. Dar oare ei vor putea să se lumineze prin ceea ce tu ai asimilat la nivel individual?

Interpretarea pe care o dai fiecărui lucru este o întâlnire dintre gânduri şi realitate care poate omite analiza obişnuită a posibilităţilor lumii de a se revela ca o supapă a suportării existenței într-un univers fără început şi fără sfârşit.

Nălucirile unui creier desprins din neant scot în evidenţă acea latură a omului aflată în pericolul de a obţine mai mult sau mai puţin decât i se cuvine prin sondarea necunoscutului căruia îi corespunde imaginarul, în funcţie de cantitatea de cunoştinţe adaptate la cerințele și exigențele sale personale, dar susceptibile de a fi transferabile altora.

Source: https://neculaifantanaru.com/nalucirile-unui-creier-desprins-din-neant.html

Nălucirile unui creier dotat cu atributele desăvârşirii

On Aprilie 26, 2014

Însuşeşte-ţi elementele unei ştiinţe perfecte, fără să defrişezi un drum imaginar într-o lume pe care mulţi o consideră de neatins.

O realitate neaşteptată mi-a răsărit atunci în faţă, bizară precum o revelaţie care nu-ţi poate lămuri existenţa, părăsindu-te înainte de a apuca s-o conştientizezi bine, aruncând îndoială asupra vechilor mele preocupări dedicate angajamentului intelectual. Ceva inexplicabil m-a proiectat într-un imaginar neobişnuit, un imaginar ce absorbea cu naturaleţe în propriile-mi alcătuiri realul şi irealul, constituind o structură de imagini ce avea drept scop crearea sau accentuarea unor combinații armonioase între artă şi ştiinţă.

Era doar o constatare, un regret şi în acelaşi timp o satisfacţie care pendula indefinit între două extreme, una a închiderii şi una a deschiderii schimburilor de convingeri care anunţau acea curioasă întoarcere asupra originii mele. Ceve ce avea să mă facă să-mi reneg toate amintirile, gândurile, raţiunea mea de a trăi, prin adoptarea unei nebunii provocatoare, dar a unei nebunii cu tâlc.

Iar tâlcul acesta fin, care grăieşte mai mult decât cuvintele înseşi, depăşind graniţele spaţiului şi timpului, a fost exprimat cel mai bine de un personaj al lui Frank Herbert: *" E normal să ne temem de ceea ce nu înţelegem. "*

Leadership: Îţi pui toată încrederea în capacitatea ta de a interpreta corect mesajul unei realităţi care se dispensează de verosimil, dar care are puterea de a pătrunde înţelepciunea şi semnificaţia unei minţi care halucinează?

Asta era marea nebunie, extazul eului liric, o nouă montare a unei creaţii îndrăgite din marele repertoriu Universal, reflexul unei lumi închipuite pornită dinspre imaginar către zone "neasfaltate" ale drumului existenţial. Să mă las purtat, ca o plută prinsă într-o mişcare giratorie, pe aripile unei clipe de pierdere şi căutare, undeva unde n-am mai fost, unde durerea depărtării de ireal se amestecă cu dorul apropierii de real.

Da, asemenea lui Jorj X. McKie, trăiam acea senzaţie de pătrundere într-un mister care deschide adâncurile unui orizont în care poate avea loc o concretizare a unei previziuni interioare, sau mai degrabă a unei idei abstracte: *" Era ceva aproape palpabil. Dacă lăsam să-mi scape o singură pulsaţie din ceea ce se petrecea cu mine, consecinţele puteau fi incalculabil de tragice, nu numai pentru mine, ci şi pentru o întreagă lume."*

Mesajul unei realităţi care se dispensează de verosimil, ca prilej al unei creaţii aflate sub semnul adevăratei arte a potrivirii cuvintelor, este că oricât de mult ai încerca să legi o lume nouă de o mistică profundă, în care puţine lucruri sunt concrete şi clare, până la urma tot va trebui să accepţi existenţa unei taine pe care nu o poţi pătrunde.

Înţelepciunea şi semnificaţia unei minţi care halucinează, care imaginează o subiectivitate capabilă să își relateze propria apariție și recompunere, la trecut și la viitor, înăuntru și în afară, până la starea în care ajunge ea însăşi prizonieră a unei realităţi mult prea complexe, are ca suport măiestria îmbinării a tot ce simţi, voieşti şi gândeşti, care te face să biruieşti suferinţa şi să câştigi mângâierea unei călătorii într-o lume care se străduiește din răsputeri și fără încetare să te transforme în altcineva. Într-un Creator fără margini.

Leadership: Libertatea de a-ţi însuşi elementele unei ştiinţe perfecte este condiţionată de reacţii ale gândirii despre sine, în strânsă legătură cu ceea ce te fascinează?

În ceea ce priveşte realitatea creată trebuie sa luam in calcul posibilitatea evidenţierii calităţii a ceea ce nu este alterabil, ci admisibil, adică a revelării acelor părţi din fiinţa ta pe care ştiinţa nu le-a reprimat, asigură premisele dobândirii de noi impulsuri de adâncire mistică. În studiul celor mai avansate metode de a te depăşi ca individ, spre a deveni un lider, trebuie luată în considerare reacţia gândirii despre sine în interiorul acestei realităţi create, adică felul în care percepi lumea şi lucrurile în mod diferit.

Gândirea creatorului despre sine poate fi strâns legată de capacitatea de a vedea o realitate prin raportarea la Dumnezeu, sau prin revelaţia unei înrudiri spirituale cu armonia universului şi cu „numerele interioare" ale unei vieţi încă nepătrunsă în tainele ei adevărate. De asemenea, gândirea creatorului poate fi strâns legată de ipostaza unui magician care vrea să domine atenţia publicului prin intermediul enigmelor, trucurilor magice şi al ghicitorilor de tot felul.

În acest caz Ego-ul tău, generat de un anumit stadiu de dezvoltare a "producţiei" de înţelegeri bazate pe experienţă, dar în special pe acele conexiuni cu imaginarul, menite să ofere ştiinţei şi cercetării un anumit nivel de calitate şi un grad sporit de autenticitate, începe să te definească în întregime, precum o pată care acoperă fiecare părticică din tine.

Poţi să faci din leadership o călătorie iniţiatică în universul unei minţi din alt univers, a unei minţi care percepe "realitatea" ca fantezie şi îşi trăieşte fantezia cu frenezie, ca realitate?

Gândirea creatorului este şansa de a te introduce într-un spaţiu în care este uşor să te laşi fermecat de un peisaj atipic, de un personaj pe cât de complex, pe atât de direct și de minuțios în existența sa, într-o călătorie introspectivă. Atunci când îţi etalezi cunoaştere într-un joc al confuziei de informaţii şi de perspective este foarte probabil să te loveşti de certitudinea unui nou fapt, al unui nou început, al triumfului ghicitului asupra logicii.

La rândul ei, gândirea ta capătă alte valori, asigurând premisele pentru investiţii suplimentare de realizare a unei aşa zise "nebunii", ceva inexplicabil care te proiectează într-un imaginar neobişnuit, ce absoarbe cu naturaleţe în propriile-ţi alcătuiri realul şi irealul, constituind o structură de imagini ce are drept scop crearea sau accentuarea unor combinații armonioase între artă şi ştiinţă.

Oricând poţi face din tine un explorator de orizonturi care defrişează un drum imaginar într-o lume pe care mulţi o consideră de neatins. E normal ca, în acest caz, oamenii să te perceapă drept un om cu două feţe şi să nu se încreadă în tine, fiindcă se tem de ceea ce nu înţeleg. Fiindcă superioritatea ta, extrapolată din asocierea gândirii ştiinţifice cu nevoile rafinate, indică de cele mai multe ori inferioritatea inteligenţei lor.

Uneori, să duci creaţia la alt nivel printr-un suflu vizionar, printr-o desfăşurare a imaginaţiei în spaţii largi, printr-o capacitate de sinteză rar întâlnită, înseamnă să trăieşti într-o lume a aparenţelor în care nimic nu e ce pare a fi.

Nălucirile unui creier dotat cu atributele desăvârşirii sugerează construcţia unei noi realităţi, deschizând drumul către un izvor nesecat de inspiraţie şi viziune, dar nu capătă valoare decât pentru satisfacerea propriei tale curiozităţi şi conştiinţe.

Aceste „funcţii" ale propriei tale unicităţi, care procesează cantităţi mari de materie

imaginativă, nu creează o punte spre leadershipul uman şi social, nu satisface decât cea clientelă exigentă şi sofisticată doritoare să achiziţioneze un *scientific product* care să îndeplinească toate criteriile de definire ale unor noi componente ale realităţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/nalucirile-unui-creier-dotat-cu-atributele-desavarsirii.html

Născut a doua oară

On Ianuarie 21, 2011

Stabileşte un raport direct între tine şi ceilalţi - o deplină şi paşnică integrare a ta în universul lor interior.

Timpul are o adâncă putere, are o forţă ciudată de apreciere şi de evidenţiere a tuturor sentimentelor, a gândurilor pe care ţi le faci cu privire la viitorul tău. Iar timpul pe care îl petreci alături de o persoană dragă, o persoană veselă şi plină de viaţă, îţi poate oferi un răspuns la una din întrebările fundamentale ale existenţei tale: "Cine eşti?"

Filmul *"Pretty Woman (1990)"* . Multimiliardarul Edward Lewis şi "angajata" lui, Vivian Ward în timpul unei scurte partide de şah pe care o jucau mai mult din amuzament.

La un moment dat el, privind-o în ochi, îi spune cu multă delicateţe că e timpul să întrerupă jocul, fiindcă e târziu şi are mult de lucru.

- Ce-ar fi să nu mergi mâine la lucru? Ce-ar fi să-ţi iei zi liberă? îi spune Vivian cu o expresie a feţei ce arăta clar că ar fi vrut să petreacă mai mult timp cu el.

Rămas o clipă pe gânduri, ca şi cum ar fi cugetat adânc, Edward îi răspunde:

- Eu să nu lucrez? Eu deţin compania...

Vei fi incapabil să observi un lucru dacă interesul tău faţă de el nu-ţi este stârnit de o altă modalitate de a-l vedea.

Pentru prima oară în viaţa lui, Edward Lewis, convins de Vivian, şi-a luat o zi liberă. O zi care avea să-i schimbe tot universul interior. Au fost împreună la iarbă verde, au călărit împreună, s-au plimbat prin oraş, au râs, au glumit – ca şi cum ar fi fost în concediu. S-au simţit amândoi minunat. Ce mai ! O zi de neuitat. Într-adevăr de neuitat. Căci, la sfârşitul filmului, după încheierea acelei afaceri importante pentru care venise la New York, Edward se reîntoarce în parc, se descalţă şi păşeşte în picioarele goale pe iarba verde pentru a avea încă o dată senzaţia de relaxare şi de libertate. Îşi simţea sufletul mai senin şi mai voios.

A adăuga artei - de a fi împăcat cu tine însuţi, dincolo de aparenţele pe care le afişezi în lume, o nouă formă de exprimare, înseamnă să introduci în configuraţia ta o nouă unitate de apărare care să te ajute să supravieţuieşti într-o lume ostilă. Integrarea experienţei de sine în leadership, legată de starea sufletească pe care o alegi ca fundal întâmplărilor vieţii tale, îşi găseşte corespondent în realitatea pe care o reprezinţi, pe care o trăieşti, pe care o transformi într-un tablou al fericirii simple, curate, în care împlinirea vine din zâmbete, din dragoste faţă de tot ceea ce te înconjoară.

Dacă natura triumfă în versurile marilor poeţi, în splendoarea fascinantă a tuturor luminilor şi culorilor, a tuturor vocilor ei clare, atunci liniştea sufletească triumfă în materie de dezvoltare a leadershipului, căci menţine la nivel satisfăcător capacitatea personalităţii tale de a hotărî ceea ce este cel mai bine pentru tine, debarasându-te de restricţiile de tipul: *"îmi este teamă să mă desprind de tot ce mă leagă de actual, îmi este teamă să mă expun la orice fel de situaţii în viaţă, din care am ocazia să cresc ca persoană".*

Îţi măsori integrarea experienţei de sine în leadership în funcţie de ceea ce te defineşte sau în funcţie de ceea ce te avantajează?

Dacă se instalează o îngrijorare acută legată de rolul imens pe care-l joci în plan profesional, conştient sau nu de implicaţiile pe care le are o ascensiune dincolo de graniţele realităţii, ai două variante: poţi să accepţi spiritualitatea în complexitatea ei de forme sau poţi să accepţi acea umilinţă dură a renunţării la ceea ce îţi face bine, care nu aparţine însăşi esenţei a ceea ce eşti, a ceea ce înseamnă să fii om.

Leadershipul are în compunerea lui posibilitatea de definire a paricularitatilor imaginii de sine a omului, mai ales în momentele sale de armonie, pace, înţelegere. Adică atunci când intri cu adevărat în contact cu tine însuţi şi încerci să-ţi faci o asigurare a unui viitor de valoare, în acord cu nevoile tale de formare-dezvoltare a personalităţii.

Ai încredere în ceea ce te poate face să te simţi bine ! Integrarea experienţei de sine în leadership se măsoară în felul în care te distanţezi sau te apropii de tine însuţi, de viaţa pe care o trăieşti, de ce se petrece în proximitatea ta, de capacitatea ta de a te desprinde din sclavia unei poziţii profesionale.

Ceea ce te defineşte trebuie să fie strâns legat de acceptarea unui cadru de referinţă pentru realitatea cu care, de fapt, poate fi comparată puterea, prestaţia sau generozitatea ta. În schimb, ceea ce te avantajează cu adevărat este statutul pe care îl ai în momentul când lupţi să devii cineva în ochii altora sau în ochii tăi, din care învingătoare iese calitatea de a te transforma într-o apariţie încântătoare în tendinţele de a ascunde la vedere ethosul.

Leadership: Validezi fiecare experienţă pe care o trăieşti prin ceea ce eşti în stare să construieşti singur "în cădere liberă" de la mare înălţime?

Tu îi ajuţi pe ceilalţi să pună lucrurile în ordine în viaţa lor? La fel cum un pictor transfigurează realitatea dând naturii pe care o interpretează o notă de duioşie, de lumină, de calm, tot aşa Vivian a produs o schimbare pozitivă şi sănătoasă în viaţa lui Edward, dându-i un nou sens, o nouă înţelegere, un nou orizont tradus printr-o stare de linişte interioară şi de armonie.

Vivian a determinat schimbarea lui totală, aducându-i o satisfacţie interioară deosebită, o stare de confort. Moment în care el s-a simţit nu doar mai bine, ci şi mai echilibrat din toate punctele de vedere. Păşind din nou pe iarbă, după ani de zile, el s-a simţit ca un copil care, bucuros că a învăţat să meargă, devine brusc mai plin de viaţă, mai energic, mai vioi. Partea luminoasă din sufletul lui s-a trezit din nou la viaţă.

Vivian a fost antena lui emoţională. L-a ajutat să conştientizeze semnificaţia mai profundă a vieţii. Emoţiile au căpătat mai multă semnificaţie în viaţa lui şi au avut un impact direct asupra acţiunilor sale.

A construi ceva singur "în cădere liberă" de la mare înălţime înseamnă să-ţi creşti valoarea de referinţă fără să-ţi ordonezi priorităţile legate de ceea ce ţi se întâmplă în timp ce eşti ocupat să faci alte planuri.

« Născut a doua oară » este un fel de a spune că, pentru a da valoare leadershipului tău, trebuie să determini o schimbare majoră de atitudine şi de mentalitate în rândul celor care te înconjoară. Nu înseamnă altceva decât să le uşurezi celorlalţi sufletul, propria existenţă, să îi dezlegi de vraja apăsătoare a unei vieţi lipsite de armonie şi echilibru. Pentru asta trebuie să stabileşti un raport direct între tine şi ei - o deplină şi paşnică integrare a ta în universul lor

interior. Ei, dând crezare gândurilor pozitive pe care le insufli, vor manifesta o stare de bucurie sufletească.

Nu uita că leadershipul este un mijloc de apropiere şi de cunoaştere între tine şi ceilalţi oameni. Ajută-i să pună lucrurile în ordine în viaţa lor, ajută-i să găsească noi modalităţi de a-şi trăi corect viaţa şi să se debaraseze de o mentalitate păguboasă şi amăgitoare. Ajută-i să beneficieze astfel de fundamentul necesar pentru o funcţionare eficientă: armonia în viaţă. Ajută-i să răspundă la întrebarea fundamentală a vieţii: *"Cine sunt eu cu adevărat?".*

E valabil şi pentru tine. Serviciul şi obligaţiile care îţi revin îţi vor pune mereu la încercare limitele. Prin urmare, cred că e bine şi util să găseşti o supapă sănătoasă – precum "schimbarea de peisaj" pentru a te elibera de orice frustrare şi orice tensiune. Nu uita că suprasolicitarea sporeşte deseori probabilitatea unui conflict cu colegii de serviciu sau cu angajaţii.

Concluzie: Contribuţia ta, ca lider, la "armonia" în colectivul în care îţi desfăşori activitatea, este covârşitoare. Această armonie se poate obţine uneori foarte greu datorită diferenţelor dintre oameni în ceea ce priveşte educaţia, cultura, etc. Stabilind un raport direct între tine şi ceilalţi, integrându-te în universul lor interior, poţi produce schimbări pozitive.

Încearcă să reaprinzi flacăra din sufletul celorlalţi !

Source: https://neculaifantanaru.com/nascut-a-doua-oara.html

Natura nelimitată a experienţei vizuale provenită din simţuri

On Aprilie 22, 2022

Învaţă să menţii în simţuri imaginea care ţi se desfăşoară în minte, făcând apel la subtilitatea cu care artistul îşi imortalizează impresiile cele mai tainice.

Guma de mestecat pe care o apreciez cel mai mult de la o vreme încoace este "Fini", cu o aromă intensă de fructe proaspete, având o compoziţie bine structurată şi o densitate ridicată de jeleu, oferind avantajul unui gust plăcut, dulce-acrişor. Guma "Fini" se pretează cu real succes în orice fel de circumstanţe, mai ales în varietatea de combinaţii în care o pot savura fără griji, fără rezerve, fără să mă gândesc că-mi bat joc de corpul meu: la aniversări, la reuniuni, la tot felul de evenimente sau petreceri. Este mai ceva ca un desert delicios.

Cu oricare ocazie, având o însemnătate aparte pentru clipa în care orice artă se străduieşte să devină realitate, savurez totodată fascinația ce ia naștere din absența compromisurilor sau din perspectiva adaptării la situații extraordinare. A şti să mesteci guma "Fini", ca pe un jeleu care cu fiecare mușcătură aduce o senzație de eliberare, trezind simţurile, revigorând papilele gustative, este o atitudine de mare mândrie, dar şi o atitudine de mare candoare, fiindcă eşti mai plin de suflet faţă de toţi cei cu care intri în contact.

Aceeaşi atitudine o am atunci când trebuie să surprind şi să pictez o emoţie, un gând sau o experienţă intensă, cu multă artă şi sensibilitate, în câmpul forţelor misterului care alimentează imaginaţia, *Azaresenthos.*

Or atunci când trebuie să pictez tabloul dinăuntrul simţurilor mele, devenind realitate printr-o materializare a sentimentului de libertate, a sentimentului de fascinaţie indispensabil pornirii într-o aventură a creaţiei de o mare coerenţă. în care culoarea şi gustul se întrepătrund printr-un mecanism misterios, îmi place să descopăr un alt mod de dobândire a unor simțuri corporale prin care aromele sunt percepute și recunoscute ca fiind permanente.

Leadership: Poţi să transformi percepția care rezultă din stimularea unui nerv gustativ într-un spațiu dedicat vizualului în cele mai complexe forme ale sale?

Vai, cât de mult îmi mai place arta. În această privinţă, gustul pe care îl simt atunci când pictez un zâmbet, acelaşi zâmbet pe care, într-un fel anume, îl conferă tocmai aroma de dulce-acrişor a gumei de mestecat "Fini", desemnează începutul unei imagini cuprinsă în teoria viziunii: imaginea zâmbetului meu este o reinterpretare a unui gust rafinat, suficient de bun pentru a-l face accesibil tuturor.

Ei bine, cine îmi vede zâmbetul larg, instinctiv va şti că sunt încărcat de emoţia unui gust intens şi autentic, exprimat printr-un *Afragmentoriss* , o percepție care rezultă din stimularea unui nerv gustativ. Gustul, o invitație la sinceritate, la deschidere și autenticitate, canalul acesta invizibil care uneşte simţurile şi funcţiile propriului trup, parcă îmi forţează un reflex cerebral care nu schimbă doar expresia feţei, ci totodată stimulează creierul să producă endorfine.

Ce mai, guma "Fini" este o binecuvântare de la Creatorul suprem ! Mai întâi fiindcă îmi îngăduie să pornesc într-o aventură a cunoașterii şi experimentării în artele vizuale, apoi fiindcă îmi inspiră imaginea unei singure persoane: a artistului care îşi arogă un segment sau o bucată dintr-o zonă artistică şi spune că este numai a lui.

Leadership: Gust produsului pe care vrei să-l scoţi în evidenţă poate fi tradus într-o emoţie ce devine realitate printr-o materializare imediată în concretul existenței unui personaj descris între coordonatele "senzorial" şi "intelectiv" ?

Gustul este o actualizare a vizualului, un update asigurat de elementul dominant care schimbă aspectul fizionomiei, putând crea un efect de lifting al privirii, sau îndulcind trăsăturile cele mai pregnante ale personalităţii. Mai rămâne să iau în calcul tabloul dinăuntrul simţurilor mele, câmpul forţelor care-mi pictează chipul fiind asemănător senzaţiei de energie pe care o dă percepţia complexă a unei interpretări chimice, manifestându-se diferit şi neaşteptat, legată de practica savurării fructelor dulci-acrişoare.

Și deodată intru în lumea extraordinară a artistului, unde orice gust este tradus printr-o emoţie și orice nobilă emoţie devine realitate printr-o materializare imediată în concretul existenței unui personaj descris între coordonatele universului la care aspiră cu intensitate. Or acest fapt se asociază cu ivirea unui punct de vedere exprimat de John Fowles în cunoscutul roman "Daniel Martin":

"Nu este de domeniul misticului. Este materia cuprinsă în natura lucrurilor. Am mai avut o dată această senzaţie după multe ore de lucru, cu un papirus pe care îl descifram. Ieşisem din timp, devenisem papirusul însuşi. Dar asta nu m-a ajutat să-l descifrez. Nu în acest sens eram papirusul. Poate eram fluviul. Fluviul care desparte. Pentru câteva clipe tot ceea ce nu trece dincolo de fluviu. Acel fluviu care desparte."

Se observă uşor că atunci când încerc să descriu gustul gumei de mestecat, mă confrunt cu percepţia complexă a unei interpretări concentrate asupra legăturii dintre natura omului şi natura lucrurilor care trec dincolo de cuvinte, de percepții.

Mă gândesc că şi gustul are o direcţie spre care se îndreaptă simţurile mele, însă nu acele simţuri de natură chimică sau gustativă, ci este vorba de un feeling aparte, un indiciu că pot fi altcineva: cineva cuprins între concretul senzorial şi raportarea raţional-intelectivă la o realitate mai complexă şi nevăzută care mă face să tânjesc după un alt început de poveste.

Leadershipul este un produs direct al vizualului care te apropie de o poveste în care personajul se autocaracterizează drept un receptor al gustului pe care se bazează raţiunea asumării unei noi identităţi (artistice).

Natura nelimitată a experienţei vizuale provenită din simţuri este redată prin intermediul gustului unui produs care nu îşi consumă niciodată factorul de prestigiu. Pentru a înţelege mai bine fenomenul experienţei vizuale, învaţă să menţii în simţuri imaginea care ţi se desfăşoară în minte, făcând apel la subtilitatea cu care artistul îşi imortalizează impresiile cele mai tainice.

Source: https://neculaifantanaru.com/natura-nelimitata-a-experientei-vizuale-provenita-din-simturi.

Natura secretă a lui Thot

On Februarie 10, 2009

Rezonanța dintre divinitatea primordială și conştiinţa de sine modelează conturul realității atemporale, într-un efort de a deschide o perspectivă nouă asupra originilor propriei existențe.

Ibebi tăcu. Între ei se instală tăcerea, abia tulburată de suflul respirației. Apoi Ibebi zise:

- Acum, spune-mi ce ştii despre crearea lumii după învăţătura din acest templu al lui Thot.

- Încă o dată, nu pot să-ţi spun decât ceea ce am citit în prima carte a lui Thot, răspunse Keops. La origine, totul se afla în Thot, el se confunda cu cele opt divinităţi misterioase primordiale.

- Cine erau aceşti zei misterioşi? întrebă Ibebi.

- Aceşti zei erau patru, dar aveau în ei cele două aspecte, masculin şi feminin, creatoare fiind numai unirea lor. Şi aceste ființe neinteligibile se numeau Nun, forma sa feminină fiind Naunet. Al doilea cuplu era Huh şi Hauhet, al treilea, Kuk și Kauket, al patrulea, Amon și Amaunet. De aceea zeul creator a putut să spună despre el însuşi: "Sunt Unu care devine Doi; sunt Doi care devine Patru; sunt Patru care devine Opt"; sunt Unu care îl protejează pe Opt, căci aceste divinități sunt doar emanaţii ale naturii sale.

Leadership: În ideea că "Sunt Unu care devine Doi, sunt Doi care devine Patru", cum percepi relația dintre simetrie și expansiunea conștiinței de sine în viziunea ta asupra originii realității?

- Aceştia Opt nu constituie esenţa lui Thot, nu sunt legate de el foarte strâns, încât le creează din propria substanță, adică le face să iasă din el prin puterea cuvântului sau, mai exact, prin voinţa sa?

- Aşa se pare. Căci Nun şi Naunet sunt două aspecte ale lumii primordiale neorganizate, ale haosului care, prin unire, va da naştere lumii organizate. Dar este scris că Huh şi Hauhet sunt apele, iar eu nu ştiu ce trebuie să înțeleg prin asta. Să fie oare apele fluviului divin care iese din matcă şi fecundează Pământul?

- Nu, căci doar mult mai târziu apele Pământului și apele cerului au venit la viaţă. Vei afla natura lor mai târziu. Dar continuă.

- Kuk şi Kauket înseamnă spațiul infinit cufundat în întuneric, înainte de crearea luminii.

Leadership: Consideri că un ciclu repetitiv al divinităților poate reprezenta un reper vizual pentru înțelegerea modurilor în care realitatea se pliază pe diferite nivele ale propriei tale conștiințe?

- Oare nu în acest spațiu fără limită se va realiza crearea lumii sensibile?

- Desigur.

- Căci, fără acest spațiu, nimic nu poate să aibă întindere şi totul se reduce la un punct minuscul. Nu crezi?

Keops încuviinţă cu o mişcare a capului. Apoi întrebă:

- Dar nu ştiu să spun nimic despre Amon şi Amaunet. De ce acest cuplu divin este ascuns? Dacă este ascuns, nu poate să apară vederii noastre, şi de ce, dacă este, nu se manifestă?

- Tocmai aceasta este partea de mister, ceea ce este ascuns curiozității muritorilor. Află că toate aceste aspecte ale universului, care se situează la baza totalităţii sale, se află în Thot, ele constituie natura secretă a lui Thot.

Perspectiva ta asupra creației, văzută prin prisma descoperirii divinității, îți influențează modul în care percepția vizuală capătă formă și relevanță în conștiința ta.

Natura secretă a lui Thot vizează acele aspecte ale universului, care se situează la baza totalității unei noi înțelegeri despre sine, care te poate transforma într-un om mult mai bogat spiritual, capabil să concentreze o putere mai mare în mâinile sale.

Te-ai gândit vreodată că interpretarea acestor emanații ale naturii divine ar putea să-ți dezvăluie noi tipuri de expunere asupra relației dintre finit și infinit?

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/natura-secreta-a-lui-thot.html

Nebunia cunoaşterii în spaţiul realităţii extinse

On Ianuarie 16, 2015

Concentrează-te pe atingerea unui anumit stadiu al procesului de prelucrare şi rafinare a cunoaşterii, întărindu-ţi capacitatea de a sugera formule autentice existenţei.

Nu cunoşteam toate raporturile dintre existenţă şi inexistenţă. Mi se părea că neantul este doar un efect ireversibil de prelungire a unei iluzii, de genul celei ale spaţio-temporalităţii. Şi că este constituit din adevărate legi nescrise. Dar tocmai asta este partea cea mai interesantă. Puteam să rămân încadrat în geometria unei lumi explorate strict ştiinţific, prin forţa interpretării unor variate tipuri de concepte, situatii, procese, şi a modului cum maximizam relaţiile între entităţile neobservabile direct, concepute în coordonatele unui univers fantastic.

Un act al conştiinţei de dincolo de spaţiu şi timp. Făceam un experiment care depindea de atingerea unui anumit stadiu al procesului de prelucrare a cunoaşterii întemeiate pe convingeri subiective, integrând anumite entităţi de sens în spaţiul existenţei mele, prin analizare redusă - frumos-urât, bine-rău, dragoste-ură. Dar mai ales prin utilizarea combinată a convingerilor nealiniate la câmpurile de undă ale adevărurilor lumii. Nonconformist, surprindeam fenomenele ce se înfăţişau în fiecare zi privirii mele, succedându-se şi repetându-se fără întrerupere, precum rotaţia unor sateliţi naturali în jurul planetelor.

Când un artist vrea să trăiască acea libertate a oricărei stări lipsite de productivitate, îşi ia ca model de inspiraţie un personaj identificat cu istoria unei lumi ce îşi păstrează identitatea şi sensul într-un spaţiu al minunilor, iluzii minunate ale unor noi întrebări, din alte vieţi şi alte universuri.

Marea nebunie a cunoaşterii este să te identifici cu un personaj care are o lume a lui, pe care încerci s-o înțelegi și s-o creezi sau s-o recreezi într-un spaţiu al comunicării sinelui prin cuvântul unui creator atotputernic.

În exemplele folosite pentru manifestarea creaţiei există întotdeauna cu o deviere de la cadrul spaţial marcat de verticala şi orizontala unei lumi dominate de două puteri complementare: simbolismul şi universalismul. Dacă la început adevărurile la care am ajuns s-au dovedit a fi o pură speculaţie, simple curiozităţi cu totul nefolositoare, un du-te-vino de lumini şi umbre, mai apoi ele s-au transformat în certitudini ce au deschis poarta răspunsurilor la întrebarea călăuzitoare a filosofului german, Martin Heidegger: „Ce este existenţa?".

În romanul lui Cervantes, omul realist şi practic, Sancho Panza, încearcă să-l lecuiască pe Don Quijote de nebunia sa. Ideea era să pună o oglindă în faţa nebuniei lui, să înregistreze fiecare dintre iluziile sale absurde şi ridicole, astfel încât el să vadă cu limpezime înăuntrul propriei sale lumi şi să nu permită niciunui un factor exterior să oculteze adevărul.

Dar mintea lui Don Quijote refuză să vadă cu limpezime „evidentul" şi să înţeleagă valenţa transformatoare a personalităţi sale. Cu toate acestea, el reuşeşte să perceapă lucrurile mai clar decât oricine altcineva din jurul său, pentru că nu ținea cont de clișeele mentale care întunecau judecata celorlalți.

Leadership: Îţi extinzi orizonturile ştiinţei satisfăcând aspiraţia valorificării ample a descoperirilor care dau direcţie existenţei într-un cadru al creaţiei care pune virgulă acolo unde lumea pune punct?

Ştiinţa este ceea ce rămâne după ce ţi-ai justificat invadarea vieţii private de către forţele unei viziuni care frizează nebunia. Susţinerea unei viziuni este un proces care poate avea la bază definirea unor adevăruri necunoscute, înfăţişând lumea dintr-o direcţie promiţătoare. Dar, în acelaşi timp, este o modalitate de întărire a capacităţii tale de a sugera formule autentice existenţei, care la rândul ei creează toate celelalte forţe.

Întregul meu demers artistic viza activitatea unei creaţii care pune virgulă acolo unde lumea pune punct, cu un simţ al poeziei, îmbinând elegant ficţiunea şi realitatea într-o poveste care trece dincolo de spectacolul imediat al vieții și proiectează o lumină emoționantă peste cele mai derizorii fapte. Viziunea dă o imagine asupra gradului de încorporare a ştiinţei într-un cadru unic, în care leadershipul se poate manifesta ca o forţă mentală de pătrundere şi de percepere a unor adevăruri care pot schimba modul în care oamenii văd existenţa, lumea şi locul lor în ea.

De fapt, nebunia mea consta în faptul că trăiam în acelaşi timp două vieţi complet separate: una în care ştiinţa schimba modul în care mă gândeam la lume şi una a poveştii în care eram personajul principal dintr-o serie de interacțiuni nedorite ale unei realităţi cu efecte imprevizibile. Descoperirile pot servi ca exemplu strălucit al puterii de a face ştiinţă, chiar dacă noţiunile cu care operezi, depinzând de interpretările subiective atribuite realităţii, sunt astfel constituite încât să ofere existenţei un sens fundamental simplificat, nemarcat de evaluarea pozitivă ori negativă a celor din jur.

Aici mă refer la un gen de leadership care poate fi împlinit numai dacă înaintezi pe calea experimentului de tip „ *Artificial Existence Form* ”, vizând construirea unei realităţii ce poate fi valorificată într-o multitudine de ficţiuni în raport cu mai multe puncte de vedere. O creaţie care pune virgulă acolo unde lumea pune punct este un tot a mai multor elemente ca imaginaţie, compoziție, limbaj, interpretare, cromatică, stilistică, perspectivă, mesaj, pe care numai o poveste reuşeşte să le reproducă cel mai bine în afara vieţii recunoscute ca atare prin practică.

Leadershipul tău este clădit pe ştiinţa întrebărilor care îşi găsesc răspunsurile în „sclipirea nebuniei", vizavi de trasarea unor noi coordonate de factură umanistă în centrul unei ficţiuni care trebuie luată drept realitate?

Sclipirea nebuniei, devenită un fel de încercare de a reda o emoţie puternică care se dezvăluie doar în practica unei mai bune poziţionări a gândirii pe o direcţie a creaţiei, poate fi percepută ca o luptă între două personalităţi distincte: una care vrea să schimbe lumea, alta care vrea să facă parte dintr-o lume care nu respectă regulile realităţii. E ca şi când ai face parte dintr-o poveste a cărui personaj se ridică din mister cu o forţă extraordinară pentru a imortaliza o întreagă existenţă veridică.

Acest gen de leadership, clădit pe ştiinţa întrebărilor care îşi găsesc răspunsurile în „sclipirea nebuniei", este o formă de auto-angajare în actul definirii şi promovării unei noi realităţi constituite din adevărate legi nescrise. Adică plăsmuite prin integrarea unor entităţi de sens în spaţiul existenţei.

Ne împotrivim obiceiului de a amesteca concluzii false cu cele corecte. Vom spune că leadershipul are la baza producerea revelaţiilor trăite şi exprimate de individul ce posedă o minte absorbantă de noi înţelesuri şi premise, supuse unui raţionament logic (adică unul corect), rezultând ceva care contrazice realitatea pe care o văd ceilalţi. Liderul este individul care reuşeşte să perceapă lucrurile mai clar decât oricine altcineva din jurul său, pentru că nu ține cont de clișeele mentale care întunecă judecata celorlalţi.

Cine încearcă să stabilească o nouă realitate, o nouă filă a existenţei care poate să capete mai mult sens, utilizată ca un substitut pentru o îmbunătăţire a actului cunoaşterii ştiinţifice,

prin valorificarea şi recuperarea necunoscutului şi non-explicitului, va putea să deschidă calea către promovarea unei noi definiri a leadershipului.

O ficţiune care trebuie luată drept realitate este o existenţă a cărei solemnitate poate fi susţinută, interesant, în funcţie de actul de creaţie căruia îi eşti dator să-i acorzi o notă de "nebunie" prin însăşi viziunea comunicată printr-un autoportret realizat din perspectiva naratorului omniscient.

Nebunia cunoaşterii în spaţiul realităţii extinse vizează acea experienţă de creare a unor raţionamente care conduc la articularea unor noi puncte de vedere asupra existenţei ce poate să condiţioneze echilibrul individului cu lumea. Omul poate stăpâni realitatea, lumea şi existenţa numai pe măsură ce le cunoaşte în mod ştiinţific. Şi numai prin utilizarea combinată a convingerilor nealiniate la „câmpurile de undă” ale adevărurilor admise unanim.

Source: https://neculaifantanaru.com/nebunia-cunoasterii-in-spatiul-realitatii-extinse.html

Nebunia este o operă de artă

On Aprilie 12, 2015

Reuneşte-ţi experienţa, talentele şi punctele forte cu o structură de navigare într-un univers de idei şi viziuni, într-un mod care să inspire şi să dea artei de a face ştiinţă o nouă orientare.

Voiam să transform ceva de nepătruns în cu totul altceva, pe care să îl pot defini ca fiind real, prezentându-l ca pe un adevăr restrâns care să nu intre în minţile oricui, nefiind înţeles decât prin constituţia sa spaţio-temporară.

Confuz. Mă simţeam ca şi când aş fi traversat un coridor gol, luminat de o singură flacără: a curiozităţii de a înţelege ceva care doar pare, prin modificarea consumului de energie a vidului. În spaţiul gol se transmite, de la un punct la altul, ca printr-un fluid nevăzut, o forţă ascunsă, o parte a unor răspunsuri aflate sub incidenţa nebuniei. Iar nebunia este o operă de artă, este reflexul unei lumi închipuite, pornind dinspre obsesie spre realitate.

Insistent, asupra gândirii mele mistificatoare plana întrebarea pe care îmi sprijineam credinţa, în înfiorătoarea nebunie pe care o cream singur atunci când făceam saltul spre o raţiune superioară ce păstra inteligibilul: „Cum?" În timp ce sentimentul pătrunderii întregului neînchipuit de către un adevăr ştiinţific, mai înalt decât orice gând, conturat în felul în care pictorul organizează spaţiile goale pe pânză dezvăluind noi detalii, căpăta variate nuanţe şi manifestări.

Era un punct de interes care putea fi poziţionat în mod simetric sau aleatoriu, prin extragerea materiei din ortoexistenţă, prin simpla trecere a timpului, în acelaşi fel în care grandiosul şi sublimul din artă, cu numeroasele lor nuanţe şi variante, formează un grup unitar coagulat în jurul unei perfecţiuni ce devine echivalentul înnoirii însăşi, forţa de a cuceri o nouă realitate.

Dacă Newton a încercat, dar n-a reuşit să unifice în mod convingător descrierea corpusculară cu cea ondulatorie a luminii, eu am izbutit să unific ceea ce era ascuns cu ceea ce era contrar logicii uzuale. Nebunia este sinonimă creaţiei pure, presupune resetarea gândirii, generarea unui impuls motivaţional pentru a îndrăgi incognoscibilul, ducând până la pierderea omului în vid fără posibilitate de întoarcere.

Leadership: Viața ta își poate afla sensul printr-o schimbare la nivel de interpretare a unei teme abordată prin argumente înlănţuite într-o gradaţie care merge spre concluzii greu acceptabile raţional?

Artistul este suma contrastelor dintre esenţa şi aparenta, dacă am pune cap la cap tot ceea ce influenţează rolul său într-o închipuire a unui chip purtat în balansoarul abiselor. El reprezintă acel canal de comunicare atins de inspiraţie care atinge aspectele relaţiei dintre cuvânt, imagine şi semnificaţie, accesat prin raţiunea de a trăi o altă experienţă pe care o consideră definitorie pentru formarea lui ca om, chiar dacă dintr-un Ego nemăsurat.

Ca să devii şi să rămâi artist până la capăt, într-un mod care să inspire şi să dea artei de a face ştiinţă o nouă orientare, pe cărările întortocheate ale neînţelesurilor şi interpretărilor infinite ale ascunsului în care nimeni nu poate intra, trebuie să te arunci în golul pe care îl dă ireversibilitatea proceselor de transformare ale realului.

Un om al progresului este produsul unei minţi care nu poate trăi în prezent, fuge tot timpul

înainte şi înapoi spre o destinaţie diferită de aceea la care năzuiesc ceilalţi oameni. El este însoţit de o întoarcere la 180 de grade a minţii care poate exprima revelarea unei crize a fiinţei aparţinând intenţionalităţii de a face vizibil ceea ce încă nu este.

O înnoire care nu poate fi cuprinsă în marginile conştiinţei poate duce la un fals pozitiv, la un nivel superior de viziune a ceea ce se petrece dincolo de experienţa directă, în aşa fel încât să aibă sens, putând fi concretizat într-un produs creativ.

Astfel, realitatea nu mai este văzută ca o experienţă de viaţă care te maturizează, unică şi personalizată, ci începe să fie percepută ca un fel de exil autoimpus, asumat, într-o altă lume în care personajele trăiesc uneori experienţe limită ce le plasează în alte dimensiuni ale receptării faţă de fascinaţia unei imagini care îşi exprimă sensul printr-o analogie cu multe faţete ale aceluiaşi sine.

Leadership: Adopţi o abordare "open source" definită printr-un funcţionalism împins dincolo de limitele în care te-ai format ca om al progresului, din perspectiva unui paralelism cu adevărata natură a realităţii pe care o trăieşti?

Leadershipul, în cursul acestui proces de penetrare a enigmelor nerezolvabile raţional, fapt ce îşi pune amprenta pe întreaga ta evoluţie, bazată pe o abordare "open source", se defineşte printr-un funcţionalism împins dincolo de limitele în care te-ai format ca om al progresului şi în care ţi-ai însuşit cunoaşterea.

Aici leadershipul lasă loc unei autenticităţi depline, dar în acelaşi timp se plasează în spaţiul unei ambiguităţi în ceea ce priveşte definirea realităţii şi punerea în aplicare a ceea ce-ai dobândit prin strădania de a transforma ceva de nepătruns în cu totul altceva, pe care să îl poţi defini ca fiind real, prezentându-l ca un adevăr care aparţine numai şi numai matricei cunoaşterii.

Abordarea „open source", caracterizată ca un proces de creştere a individualităţii şi unicităţii ideilor, are ca principal aliat în demersurile de asimilare a unei viziuni îndrăzneţe asupra viitorului tocmai curiozitatea de a înţelege ceva care doar pare, prin pătrunderea într-un spaţiul greu de definit.

Ceva de dincolo de aparenţe, ca o alcătuire de mare forţă de convingere, manifestând apartenenţa la acelaşi unic adevăr. Unul care trebuia luat drept concept definibil în limbaj ştiinţific şi nu redus la semnificaţia sa din limbajul comun. Un adevăr care chiar dacă creează senzaţia unei dezordini studiate se poate traduce printr-un plus de originalitate, pe linia măreţiei şi vizionarismului.

Dorinţa cea mai puternică a unui artist al mixturilor de realităţi rămâne aceea de a-şi reuni experienţa, talentele şi punctele forte cu o structură de navigare într-un univers de idei şi viziuni, pentru a răspunde la cerinţele schimbării şi pentru a se adapta la necesităţile impuse de propriile sale idealuri.

Starea în care artistul îşi judecă propria creaţie, izolându-se de realitatea celor din jur, stă sub constrângerea necesităţii implacabile de a trăi într-o reprezentare a realităţii pe care creierul său a construit-o pe baza unor opoziţii faţă de tot ceea ce este integrat în graniţele normalităţii.

Să nu judeci niciodată un artist, pentru că s-ar putea să nu-ţi dai seama de diferenţa dintre un nebun şi un creator de noi perspective de abordare a personalităţii.

Nebunia este o operă de artă prin redefinirea realităţii pe care o experimentezi într-un context de genul "trebuie să deschid o fereastră spre adevărurile care scapă observaţiei obişnuite". Iar înfiorătoarea nebunie pe care omul o creează singur în încercarea de a face saltul spre o raţiune superioară - păstrând inteligibilul: „Cum”? - spre care tind elementele sale de unicitate, se declanşează atunci când începe să obţină rezultate din nimic.

Cine poate să modeleze dintr-un nimic un colos, cuprinzând pe de-a-ntregul măsura nebuniei care poate fi alăturată ieşirii din cadrul normal al gândirii, cel care înţelege în ce constă această experienţă revelatoare prin extinderea profunzimii în a crede într-un indefinit care poate fi interpretat ca o funcţie de alegere a inputurilor şi outputurilor, acela va izbuti să unifice ceea ce este ascuns cu ceea ce este contrar logicii uzuale. El va fi un indicator reprezentativ al superiorităţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/nebunia-este-o-opera.html

Nebunia unor exigenţe perfect realizabile

On Aprilie 24, 2014

Stabileşte etalonul valorii pe care îl aduci în mod specific şi exclusiv ştiinţei, încât efectul de convergenţă spre tine însuţi să fie unul vizibil şi constructiv.

Speram să găsesc în mine însumi făgăduiala acelei virtuţi sublime, sub forma tendinţei particulare de combinare şi asociere între funcţiile punctelor de contact ale unei realităţi mai adânci. În care suprafaţa de sprijin a ansamblului suport-creaţie, determinată prin măsurători ale timpului în fenomene explicabile şi inexplicabile, nu prezenta un risc pentru imaginaţie. Nebunia este exigenţa omului de a răspunde concomitent la numeroase cerinţe, fără a investiga setul de idei care formează cadrul limitativ al întregii sale gândiri despre lume şi al experienţei despre lume.

Ceva anume mă îndepărta din rutina strictă a gândirii metafizice pe care o datoram unei pleiade de arhitecţi ai revoluţiei creatoare, alcătuind o bază nouă de susţinere ştiinţifică. Chintesenţe ce închid în ele tot ceea ce înseamnă standard realist, ceva care mă reţinea din a mă bucura de experienţa conştiinţei supreme.

Practic, mă îndeletniceam cu munca unei vieţi de cercetare pe care numai imposibilul unei minuni eterne o făcea mai tainică şi mai puternică, datorată purtării de grijă faţă de mult încercata viaţă a unui personaj prins într-un careu de transformări peste limite, neînţelegând repetiţiile şi sursele lor de constituire. Într-un mod cât mai ingenios cu putinţă, mă străduiam să mai pun o cărămidă la planurile mele de viitor în ceea ce priveşte crearea unei gândiri alternative, formată din alte gândiri din ce în ce mai interconectate.

Leadership: Poţi să te impui ca o consecinţă neaşteptată a elaborării unor modele de raţionament mai sofisticate, fără să cazi în capcana emiterii unor presupuneri şi aproximări ce pot fi abandonate în spaţiul reprezentării abstracte a realităţii?

Mai degrabă, cred că încercam să reînvii un gen de gândire mort de câteva mii de ani, fără să-mi dau osteneala să reflectez la ce reprezint eu însumi ca plăsmuitor de noi forme de gândire. Mă simţeam cumva stânjenit, stingher în prezenţa unor gânduri alandala, de parcă aş fi avut de doborât un copac cu o secure neascuţită. De parcă ar fi trebuit să creez o nouă realitate din nimicul unei găuri negre, a unei speranţe trecute, care să întreacă orice imaginaţie prin simplul fapt al accesului la o literatură deja apusă.

În volumul "Despre înţelepciunea anticilor", celebrul filosof Francis Bacon punea o întrebare foarte pertinentă: *"Când pui în faţă un corp simplu de lumină şi de adevăr, la ce mai foloseşte să pui în fiecare colţ mici luminiţe palide de combateri? De ce, când sunt distruse îndoieli, să stârneşti şi oarecum să dai naştere la alte îndoieli tocmai prin rezolvare?"*

Tristeţea care devine o stare de spirit nu se justifică decât în faţa greutăţii de a defini o nouă realitate prin prisma a ceea ce omul deduce din legile vieţii, complicându-le cu presupuneri ce nu sunt adevărate. În această ecuaţie, eu eram cuprins de acea nebunie care marchează nevoia unei noi experienţe de cunoaştere greu realizabile, potrivit criteriilor generale de individualizare a manierei de a face artă.

Leadership: Efectul de convergenţă spre tine însuţi este realizat cu mijloace care îţi permit atingerea unor virtuţi reale sau închipuite?

Omul nu poate fi cu adevărat ajutat să se autodepăşească decât dacă ajunge la cunoaşterea modului său individual de a evolua. În această privinţă un rol important îl are sentimentul de trezire dintr-un somn adânc, acel soi de eliberare spre un model năzuit de personalitate, cu aspiraţiile deasupra posibilităţilor sale de progres, călăuzit de convingerea că va putea accede fără piedici la rolurile esenţiale şi de prestigiu din domeniul în care activează.

Leadershipul se compune şi se dezvoltă într-un joc de verificare a potenţialului de a te depăşi. Dar efectul acesta de convergenţă spre tine însuţi, spre ceea ce faci, spre direcţia ta de dezvoltare considerată firească, spre etalonul valorii pe care îl aduci în mod specific şi exclusiv ştiinţei pe care o reprezinţi, trebuie urmărit şi realizat cu mijloace care să-ţi permită atingerea unor virtuţi reale, nu închipuite. Atingerea unor valori neînţelese înainte, prin trăire şi simţire - numai acestea pot să-ţi înalţe fiinţa de la " *Omul Inferior* " la " *Omul Superior* ".

Dacă încerci să alcătuieşti o bază nouă de susţinere ştiinţifică, reînviind un gen de gândire mort de câteva mii de ani, fără să-ţi dai osteneala să reflectezi la ce reprezinţi ca plăsmuitor de noi forme de gândire, ar însemna să asamblezi o maşină de curse din diverse piese luate alandala.

Acest proces de compunere şi organizare, din bucăţi, a unei structuri ştiinţifice te ajută să ajungi mai aproape de marile realizări personale, să-ţi încerci limitele, să te descoperi, provocându-te să treci dincolo de graniţa realităţii palpabile. Şi să descoperi o lume nouă.

Dar nu-ţi îngăduie să treci dincolo de zidurilor închisorilor imaginare confecţionate de-a lungul timpului în procesul adaptării la un real pe care nu-l pot controla în totalitate. Asta, pe lângă faptul că îţi restricţionează accesul la tiparele existenţiale şi la condiţiile de viaţă cotidiană.

Leadership: Experienţei privirii în tine însuţi i se opune altă experienţă care s-o contrazică?

Evident, poţi găsi o motivaţie în eforturile tale de a aplica o forţă excesivă pentru răsturnarea obişnuinţei de a gândi în trecut, în specificul unei identităţi în "balansare" pe care o porţi în relaţia cu rolul pe care trebuie să-l interpretez în jocul de verificare a potenţialului de a te depăşi, al cărui final nu-l cunoşti. Dar nici nu pot fi călăuza unei nebunii.

Experienţei privirii în tine însuţi, o parte a actului de autocunoaştere, i se opune altă experienţă care s-o contrazică, cea a diversităţii de idei şi viziuni, atunci când devii prizonier într-un careu de transformări peste limite, neînţelegând repetiţiile şi sursele lor de constituire, străduindu-te să mai pui o cărămidă la planurile tale de viitor în ceea ce priveşte crearea unei gândiri alternative.

Imaginea realităţii orientată spre experienţa privirii în tine însuţi este adevărul care se întoarce la tine după ce în prealabil ai imprimat raţiunii o direcţie mai puţin aşteptată, mai puţin previzibilă.

Nebunia unor exigenţe perfect realizabile vizează aspectele de evoluţie aparent de neatins ale leadershipului. Dar atunci când îţi doreşti ceva cu ardoare, când vrei să-ţi aduci aportul în acest vast domeniu şi găseşti mijloacele de a atinge cele mai înalte piscuri ale performanţei, nebunia se transformă în ceva măreţ şi de neuitat.

Source: https://neculaifantanaru.com/nebunia-unor-exigente-perfect-realizabile.html

Negrul devorează tot ce e colorat

On Noiembrie 19, 2016

Promovează o artă ieşită din tipare, creând o stare de dependenţă faţă de ce este definit ca fiind dominant în propria ta realitate expusă prin analogii și comparaţii.

Giordano Bruno şi ciuma cedează locul, în planurile creatoare ale lui Eisenstein, unui alt erou. Un erou aproape matematic calculabil. Întocmai cum, prin observaţii asupra orbitelor diferitelor corpuri cereşti, planeta Uranus a fost calculată a priori, mult înainte de a fi văzută prin lentila unui telescop.

Ce subiect a adus sunetul când a pătruns în film? Biografiile muzicienilor. Şi ce subiecte au fost aduse prin sosirea culorii? Biografiile pictorilor. Dar culoare şi sunet împreună? Ambele au fost epuizate, deci trebuie să căutăm un al treilea subiect. Ce-ar fi să fie biografia unui poet? Aşa s-a născut ideea unui film despre Puşkin. Şi de aici s-a născut ideea "Ivan cel Groaznic".

Dar ideea negrului rămâne. Încă de la discutarea filmului despre ciumă, ea se suprapune instantaneu cu acea impresie iniţială, devenită obsesivă. "Implacabilitatea oarbă" va deveni culoarea neagră - moartea neagră - ciuma care devorează tot ce e viu şi colorat. Îşi aminteşte şi de impresia puternică pe care discuţia cu Andrei Belii i-o lăsase în 1933: analiza evoluţiei frecvenţei valorilor cromatice în opera lui Gogol urmarea pas cu pas apropierea tragică a nebuniei mistice şi întunericului în sufletul scriitorului. Atât acolo, cât şi în "Ciuma", negrul devorează tot ce e colorat. *

Leadership: Poți să abordezi un subiect care se constituie dintr-o multitudine de aspecte asamblate într-un întreg menit să rezolve psihologia unei problematici a dublului şi a diferenţei?

Ceea ce ne dă posibilitatea unei analize mai temeinice asupra modului de a trata un anumit subiect, în limitele câmpului de observație a unor personaje controversate, delimitând o anumită zonă de acțiune sau de manifestare a lor la care facem referire, este tocmai atracția între ceea ce vrem să creăm și impresia iniţială, devenită obsesivă, a evadării obligatorii din conceptele tradiționaliste - considerate de neîncălcat.

Mai simplu spus, impresia iniţiată este o formă de concentrare a mai multor informaţii şi interpretări în baza dorinţei de a schimba ceva la realitatea pe care o iei în stăpânire prin intermediul creaţiei artistice. Însăşi puterea creaţiei, devenită o însuşire de primă importanţă la un regizor, o virtute de mare preţ a intelectului practic, trebuie să se sprijine pe această impresie, încât interpretările pe care regizorul le conferă realităţii să poată fi tematizate într-o operă marcată de har, eleganţă, spirit şi inovaţie vizuală.

Ideea negrului şi ideea albului, sau asemănarea culorii negre cu moartea, sunt măsura consecinţelor abaterii de la valoarea "True" a condiţiei de fond a noutăţii pe care o aduce cercetarea calitativă a subiectului și a contextului de viață al unor personaje. Ele pot dezorganiza răspunsul la ceea ce caută lumea, telespectatorii, constituind o formă particulară a interpretării unei situații ce declanșează o reacție emoțională caracterizată prin acceptarea unei perspective diferite de concepere a unei poveşti.

Psihologia unei problematici a dublului şi a diferenţei se regăseşte în spaţiul de creaţie al unui artist care încearcă să contureze portretul unui erou real sau imaginar prin prisma conştiinţei unei fiinţe supreme, providenţiatoare, care raţionalizează pe baza unei logici

bivalente de tipul: bine-rău.

Ce subiect a adus sunetul când a pătruns în film? Este întrebarea de primă importanță când se încearcă o transpunere a ideilor în noi metode de producţie a unui conţinut orientat către o comunicare plină de semnificaţie, bazată pe surprinderea „viului” în ipostaze mai colorate. Sau absenţa umanului, redat într-un tablou mai puțin colorat, dar grăitor.

Dar toate aceste analogii între culori, abilitatea de a le reprezenta prin lumea sunetului, în convenţii proprii ale limbajului ştiinţific și regizoral care permite dezvoltarea cu precizie a ideilor, creează o stare de dependenţă faţă de ce este definit ca fiind dominant în propria ta realitate. În structura și proporțiile unei viziuni care decupează în planul lumii o perspectivă singulară.

Leadershipul, constituind o formă particulară de producere și reprezentare a cunoaşterii, nu se poate distanța de această dominanţă stilistică, fiindcă ea atinge o multitudine de aspecte asamblate într-un întreg menit să rezolve psihologia unei problematici a dublului şi a diferenţei dintre totalităţi comparate în momente diferite de evoluție.

O totalitate a psihicului individual, o totalitate a lumii și o totalitate a influenţelor naturale şi sociale, fizice şi spirituale, directe şi indirecte, organizate şi neorganizate. Obţinute și metamorfozate prin analogii vizuale.

Marea putere a artei regizorale se determină după un singur criteriu: ceea ce este dominant în propria ta realitate va fi dominant în pasaje concise din relatarea Creaţiei pe care le poţi folosi pentru a trage nişte concluzii referitoare la istoria umanităţii.

Negrul devorează tot ce e colorat este efectul unei impresii venite din afara propriilor gânduri, dar devenită obsesivă pentru ochiul care vânează o nouă certitudine prin prisma aprecierii artistice. O certitudine a anormalităţii, a drumului care nu permite oricui să pătrundă în locul unde se naște... ideea.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/negrul-devoreaza-tot-ce-e-colorat.html

Neobişnuita întâlnire a omului cu un om (II)

On Martie 10, 2013

Încadrează-te în tiparele de dezvoltare ale leadershipului de tip "existenţial", prin experimentarea unei noi dimensiuni a personalităţii în realitatea pe care tu însuţi o concepi.

Eram prins într-un loop continuu, delirant, care executa în paralel mai multe operaţii, crescând astfel posibilitatea de eroare. Îndeosebi, parcurgeam un ciclu complet în gol, reversibil, format din transformări, sau diverse fuziuni reversibile. Nu puteam distinge nimic din această împletitură de stări şi tranziţii între stări, din acest amalgam de gânduri pe care nu le puteam delimita clar. Pur şi simplu se succedeau neregulat, ascendent şi descendent ca nişte electrozi cu micro-curenţi care se poziţionează într-o zonă neutră, cu potenţial de *rebound.*

Nu puteam să percep ceea ce se petrecea cu adevărat, nu mai înţelegeam nimic din ce se întâmplă cu mine. Era o obsesie, şi o obsesie din ce în ce mai copleşitoare pe măsură ce mă apropiam de adevăr, de partea nevăzută din mine. Eu şi propriul meu univers, nedespărţiţi precum Castor şi Polux. Şi totuşi delimitaţi printr-o linie discontinuă - de o iluzie, de o slăbiciune. Ce anume stătea între noi doi, ce anume ne putea facilita procesul de permanentă unificare între noi? Ne-am fi putut oare fortifica relaţiile, devenind unul şi acelaşi, un întreg, o entitate, şi nu o instanţă a unei legături?

Leadership: Poţi să-ţi formezi o nouă percepţie despre cine eşti cu adevărat prin intermediul experienţelor trăite la limita dintre ceea ce corespunde realităţii şi ceea ce se supune încercării de a te detaşa de clişeele comune?

Un pasaj din " *The Black Riders* ", de Stephen Crane, îmi stăruia necontenit în minte:

Un om declară universului:

"Sir, eu exist ! "

Totuşi, replică universul:

"Acest fapt nu a creat pentru mine vreo obligaţie oarecare."

Cine era acest om din mine care exista tot timpul, această jumătate cu accent tot mai pronunţat, comparativ cu propria mea percepţie despre expectanţele unei realităţi care se desfăşoară în mod plenar în activitatea imaginativă? Era oare un univers? Cât preţuia el? Ce obligaţie aveam faţă de el?

O armonie reală nu poate exista fără existenţa unei polarităţi. Trebuia să caut adânc în mine însumi "Omul", să descopăr chintesenţa fiinţei mele dincolo de spaţiu şi timp, dincolo de orice principiu şi limitare, fără să mă întreb de fiecare dată dacă el este punctul terminus al existenţei mele.

Trebuia să mă supun încercării de a mă detaşa de clişeele comune de genul „aşa merg lucrurile" ca să-mi construiesc propriul turn de fildeş în care uneori mi s-a întâmplat să

păşesc, ca într-o bulă temporală, şi să intru într-un alt timp şi spaţiu. Doar ca să realizez că unicul lucru care mă putea ajuta să simt prezentul în toată splendoarea lui era capacitatea de a mă detaşa de anumite dorinţe şi să las să se întâmple doar ceea ce era potrivit pentru mine, ceva dictat doar de o entitate mai înaltă.

Leadership: Poţi să-ţi validezi autonomia raţiunii de a exista prin maximizarea reflexiei a ceea ce eşti cu adevărat în perimetru realităţii care se vrea a fi un adevăr al fiinţei şi totodată un microcosmos al universului?

Felul cum îţi percepi personalitatea, în virtutea unui algoritm de detectare a particularităţilor care te deosebesc şi te fac să fii tu însuţi, oferindu-ţi posibilitatea de a-ţi exprima cea mai măreaţă versiune a ta, poate sprijini fie stabilizarea direcţiei de dezvoltare în societate, fie mobilizarea dezvoltării progresive în jurul anumitor idei de redefinire a realităţii.

Întrucât eşti interesat de ceea ce se întâmplă cu propria ta fiinţă şi cu mediul din jur, accentele cad probabil pe standardul tău de evaluare şi de formare ce influenţează ritmul şi trendul tău existenţial. Abia astfel începi să ai o idee despre ce pierzi dacă nu reuşeşti să recunoşti şi să cucereşti acea parte din tine care se vrea inabordabilă - acel univers care poate absorbi binele şi răul.

Singurul adevăr al fiinţei în care mă zbat să trăiesc este acela că nu mă pot opri să mă privesc într-o oglindă imaginară care îmi preia imaginea dintr-o altă perspectivă a universului, menită să-mi arate că există un Dumnezeu personal şi prezent în viața mea.

Acea parte din tine pe care o recunoşti drept suverană este mult diferită de acea parte din tine care te ţine prizonier în acea frântură de univers care se îndreaptă încet spre libertatea înălţimii gândului care precede revelaţiile şi fapta. Întrucât aceste două mari contraste definitorii, bine înghesuite într-un interior ambiguu, nu apar prea des în contextul leadershipului, trebuie să le căutăm în altă parte, în spaţiul valorilor fundamentale, în contextul expunerii în faţa realităţii care permite asumarea stării de fapt.

Reflexia a ceea ce eşti cu adevărat în perimetru acestei realităţi, prin alăturarea celor două contraste care îţi potenţează atitudinea, trăirile şi trăsăturile de caracter, fac din tine un lider în măsură să-şi valideze propria autonomie.

Leadership: Existenţa spre care tinzi este rezultatul unei partide cu un jucător tare, pornind de la premisa că tot ceea ce îţi transmite vocea interioară este un mesaj provenit dintr-o altă ordine a lucrurilor decât cea dominantă?

Spuneam la unul din webinaruri: „ *Pentru a merge pe propria lui cale, liderul trebuie să-şi valideze virtuţile cele mai de preţ prin iluminare, deci trebuie să treacă prin propriul proces de înțelegere."*

Acest proces de înţelegere stabileşte efectul maxim pe care îl poate produce leadershipul de tip "existenţial", prin experimentarea unei noi dimensiuni a personalităţii în realitatea pe care tu însuţi o concepi.

Existenţa spre care tinzi este rezultatul unei partide cu un jucător tare, cu "Omul" din tine. Priveşte acest joc în doi cu mare interes. Adevăratul câştigător, dovedindu-şi consecvenţa în orice tip de situaţii, este acest tandem, aproape infailibil: Tu şi El, amândouă entităţile în acelaşi trup.

Nu-i dorinţă mai firească pentru un aspirant la statutul de lider decât dorinţa cunoaşterii depline. El încearcă toate mijlocirile care îl pot duce la aceasta. Dacă dă greş judecata şi nu poate întrebuinţa experienţa, apelează la "Omul" din el.

Arta de a te ridica deasupra oricăror limitări, prin diverse încercări, se naşte – nu din izolarea, ci din contactul permanent cu partea ta cea mai reprezentativă, partea lucrătoare din tine. Rolul ei ţi-a luminat calea.

Un mesaj provenit dintr-o altă ordine a lucrurilor decât cea dominantă poate fi formulat în felul următor: "Modul în care concepi relaţia cu realitatea pe care o trăieşti este un mod de a experimenta universul, astfel încât fii nevoit să-l reorganizezi".

Neobişnuita întâlnire a omului cu un om evidenţiază reflexia a ceea ce eşti cu adevărat in perimetru unei realităţi create de tine însuţi prin alăturarea celor două părţi din tine: una conducătoare şi cealaltă vitală individualităţii tale.

Îndreaptă-ţi atenţia spre „Omul" din tine, spre adevăratul tău nucleu de mobilizare şi de prospectivă. Experimentează unitatea. Caută adânc în tine însuţi, caută chintesenţa fiinţei tale dincolo de spaţiu şi timp, dincolo de orice principiu şi limitare, fără să te întrebi de fiecare dată dacă ea este punctul terminus al existenţei tale. Sapă în marele zăcământ al vieţii şi al realităţii, prin autocunoaştere, şi încearcă să extragi toate acele minerale care servesc la cristalizarea identităţii tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/neobisnuita-intalnire-a-omului-cu-un-om-II.html

Neobişnuita întâlnire a omului cu un om (I)

On Martie 10, 2013

Descoperă "Omul" din tine ca să desăvârşeşti întregul cadru al individualităţii tale.

Tindeam spre ceea ce era esenţial devenirii mele, spre neobişnuit, spre o nouă destinaţie. Psihologia mea căuta să descopere Omul în Om, omul absolut, abstract, care se afla ascuns sub stratul nesolidificat al identităţii mele. Acea parte din mine, mai consistentă şi mai importantă, pe care n-o puteam aduce la suprafaţă, dar care cerea cu disperare să fie dezvăluită şi recunoscută, lăsată apoi să curgă liberă ca un fluviu, pentru ca puterea ei să transforme realitatea din jurul meu.

Misiunea omului ascuns era de a mă completa, ca un frate, ca o simetrie firească, ca o armonie deplină, desăvârşind întregul cadru al individualităţii mele. Un înşelător joc dublu, cu comutator, pus în slujba unei cauze creatoare, unei metode riguroase, ştiinţifice, de a explica ceva prin comparare cu altceva. O nesiguranţă? O incursiune incredibilă într-o mare aventură, un proces complex de sinteză a sinelui care consta în speţă în unificarea inconştientului şi conştiinţei?

O roată care se învârte numai într-un singur sens nu poate fi deviată în sens contrar fără să fie în esenţă atinsă. Întregul meu univers, lumea mea interioară era destul de dezorientată, oscilantă. Precum o scădere şi apoi o creştere a intensităţii câmpului electric între două valori maxime. Ce anume mă putea readuce la o dezvoltare sigură, fără să produc o ruptură de status quo-ul cunoscut?

Leadership: Devii la fel ca obiectul atenţiei tale în sensul formării convingerii că atingerea unui plan lăuntric fundamental va conferi profunzime trăirii, seriozitate exprimării şi consecvenţă în a integra absolut toate aspectele în viaţa de zi cu zi?

Tinzi spre ceea ce este esenţial devenirii tale? Ce se află sub stratul nesolidificat al identităţii tale? Poţi aduce la suprafaţă acea parte consistentă din tine care cere cu disperare atenţie? Care este misiunea omului ascuns în tine? Ce anume te poate readuce la o dezvoltare sigură, fără să produci o ruptură de status quo-ul cunoscut?

Tot ceea ce cunoaştem şi ştim despre noi înşine, toate elementele care ne reprezintă, convingându-ne de ele, ne completează, ne definitivează, ajutându-ne să evoluăm într-un mod cu totul particular. Un om mare este expresia unui dialog lăuntric excepţional între adultul şi copilul din tine, între vizionar şi experimentator, între visător şi realist, între critic şi artist, un dialog care nu evită întrebările şi răspunsurile faţă de ceea ce te ţine legat de o anumită stare de lucruri menită să-ţi inspire un oarecare confort emoţional şi intelectual.

Reprezentarea pe care o aducem propriului arhetip pe care-l întrupăm, rolul nostru individual în relaţie cu felul în care ne percepem, cu ceea ce vine din sursa noastră interioară, este prima şi cea mai importantă conştinţă pe care trebuie s-o dobândim. Şi ea se obţine prin parcurgerea acelui ciclu reversibil, format din transformări, a căror finalitate conduce la formarea identităţii tale.

Omul pe care îl ascunzi în tine este similar unui jurnal-capodoperă în care se relatează experienţa unor trăiri care te-au impresionat prin forţa şi seducţia lor de "Lume Nouă".

Sub atâtea chipuri putem evolua, încât nu ştim care este cel adevărat, nu ştim care are un

grad de maturitate mai adecvat şi, prin urmare, nu ştim de care să ne ţinem. Dar numai acea parte din noi înşine, mai consistentă, pe care n-o putem aduce la suprafaţă, are puterea de a ne transforma realitatea şi existenţa. De aceea, obiectul atenţiei tale nu trebuie să fie doar realitatea în care trăieşti, supusă unei reprezentări codificate a prezentului, ci povestea în imagini a unei incursiuni într-o mare aventură a cărei stranietate poate fi rareori atinsă pe parcursul aventuros al existenţei.

Ceea ce ţi se întâmplă în viaţa de zi cu zi creează acel sentiment de apartenență la entitatea "noi": o parte din tine care lasă să se întrevadă discret o perspectivă de tip creator, şi una care lasă să se întrevadă o continuare a poveștii în care te regăseşti, dintr-un jurnal de lectură.

Dacă păstrăm distanţa între noi şi "Omul" din noi, acest exponent care alcătuieşte modelul nostru de funcţionare, în necontenita dinamică a vieţii, în lupta continuă pentru cucerirea ei, nu vom putea niciodată să ne apropiem de perfecţiune. Nu vom reuşi niciodată să reglăm arcul care ţine potenţialul nostru în tensiune, în direcţia de deschidere spre viitor, spre nou, spre adevărata ţintă: excelenţa.

Leadership: Poţi să găseşti îndrumare din partea unei convingeri care îţi arată că în viaţă "Lucrul cel mai preţios rămâne nevăzut" din perspectiva raportării la o prezenţă care te face să crezi că nimic nu poate să dispară complet?

Atingerea excelenţei este un proces, o activitate continuă pentru a te desprinde din plutonul fruntaş al "alergătorilor de cursă lungă". De fapt, excelenţa înseamnă să porţi constant un dialog cu tine însuţi din care să extragi învăţămintele unei gândiri desăvârşite despre cum ar trebui să arate realitatea care te înconjoară, luând în calcul considerentele unei valori de informaţie a faptelor, evenimentelor şi întâmplărilor ce constituie intriga unei poveşti de neuitat. Iar o asemenea valoare de informaţie poate fi o comunicare despre un anumit aspect al realităţii obiective, sau o noţiune de largă generalitate filosofică.

Unul din cele mai bune moduri de a te apropia de excelenţă nu este să-i instruieşti pe alţii, ci să fii capabil să-ţi instruieşti "Omul" din tine - să-i încredinţezi lui misiunea de a te conduce, să-i permiţi să te însoţească peste tot, să-l laşi să-şi desfăşoare toată forţa pentru a dobândi coordonare, stabilitate şi vigilenţă.

Citeam undeva pe internet un lucru interesant: " *Când priveşti în spatele criteriilor, care divizează oamenii după: culoarea pielii, apartenenţă etnică, haine etc. – înţelegi că aceste lucruri sunt nesemnificative. Lucrurile la care ar trebui de fapt să atragem atenţia sunt valorile lor. Când priveşti în spatele micilor diferenţe, vei descoperi în profunzime adevărata individualitate a fiecăruia – cea care mă reprezintă şi te reprezintă, cea care ne reprezintă pe toţi.* "

Adevărata individualitate are la bază includerea "Omului" din tine în sfera existenţei tale, el este acea prezenţă semnificativă, adevărata ta călăuză, care te reprezintă în totalitate, în orice moment al vieţii. Individualitatea unui om poate fi gândită şi din perspectiva raportării la o prezenţă care te face să crezi că nimic nu poate să dispară complet din realitate, fiindcă realitatea se manifestă printr-o schimbare continuă a propriei persoane văzută din două ipostaze: de conştinţă a sinelui şi de conştiinţă a comunicării mesajului creat prin prisma propriilor trăiri.

El este, citându-l pe scriitorul Antoine de Saint-Exupery, acea nestemată care rămâne nevăzută şi neînţeleasă pentru cei mulţi - constituind doar o parte a unei realităţii complexe, mai greu accesibilă şi abordabilă, dar care într-un iureş debordant de recuperare a clişeelor care însoţesc transformarea periodic, îţi controlează traiectoria de evoluţie.

Convingerea care îţi arată că în viaţă “Lucrul cel mai preţios rămâne nevăzut” este că poţi controla aproape tot ceea ce ţi se întâmplă cu condiţia ca tot ceea ce gândeşti şi năzuieşti să se raporteze la acea parte din tine care ştie că poţi să contezi mai mult decât ce se vede din exterior, că poţi să dezvălui mai mult despre tine decât ce se vede în mediul înconjurător.

Neobişnuita întâlnire a omului cu un om evidenţiază consecinţele ce derivă din acest dulce episod al întâlnirii cu “Omul” din noi. Depinde de fiecare dintre noi de ni-l facem aliat sau duşman, de avem interese convergente sau divergente.

Aşa cum un pianist exersează cu o siguranţă şi o uimitoare precizie fiecare bucată dificilă din piesa pe care o va interpreta în faţa publicului, tot astfel şi tu, pentru ca leadershipul tău să capete o formă bine definită, trebuie să exersezi această “evadare” din realitatea dură care te înconjoară, şi să încerci o coborâre cu săniuţa spre acea realitate învelită într-o crustă, ce nu poate fi percepută în mod obişnuit, pe care deseori o negi, în faţa căreia deseori închizi ochii: **tu însuţi.**

Descoperă “Omul” din tine, ca să desăvârşeşti întregul cadru al individualităţii tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/neobisnuita-intalnire-a-omului-cu-un-om.html

Nepătrunsul din Infernul lui Dante

On Martie 01, 2014

Stabileşte o mai bună relaţionare cu tine însuţi în cadrul unei realităţi imaginare care să te ajute să devii mai conştient de înzestrările tale intelectuale.

Mi-am închipuit întotdeauna că sunt cu un pas în faţa timpului, mergând cu gândul înaintea oricărei mărimi fizice, folosindu-mă la maxim de toate resursele existente pe un pământ care face parte dintr-un vis despre Dumnezeu. Dar, cumva, mă loveam de incertitudinea unei realităţi imposibile. Ajunsesem în ipostaza profesorului Otto Lidenbrock din opera lui Jules Verne care încerca să aprofundeze şi să-şi consolideze cunoştinţele despre lumea întunecată subpământeană, deviind mereu de la direcţia firească de înaintare aleasă de companionii săi. Trăind neodihna şi doar rătăcirea, mereu în aşteptări, mereu în amânări.

Nu spunea Aristotel că în pântecele pământului plumbul şi celelalte metale ordinare se transformă cu timpul în aur? Aşadar, trebuia să lupt cu imposibilul, împletit într-un conglomerat unic de neclarităţi, indicii adevărate şi false, concentrate în jurul unei cantităţi de resurse nebănuite de cunoaştere. Însemnând sfârşitul definitiv al legăturii atinse tangenţial cu realitatea neexplorată care îşi vărsa continuu picăturile de mister, pe măsura formării ei. Gânduri de acest fel mă mistuiau continuu.

Singura realitate care se încăpăţâna să mă ţină prizonier într-un fel de imagine a unui univers primordial, ca într-un soi de transă, era faptul că mă vedeam într-un loc complet necunoscut, dar înzestrat cu multe virtuți magice, generator de minuni, de legi și reguli aparte, de veșnicii încremenite în arhetipuri imuabile. Această realitate, una pe care n-ai cum s-o ocoleşti într-o permanentă căutare de a modela timpul, cu scopul de a descoperi multe alte adevărului despre viață, se proiectează mai presus de orice enigmatic într-un „atunci" care a încetat să mai fie „acum".

Leadership: Accesul tău la o nouă formă de veridicitate presupune o investiţie substanţială în posibilitatea realizării unei comparaţii între ceea ce întâlneşti la tine prin influenţa unui personaj enigmatic şi ceea ce este dincolo de ideile tale preconcepute?

Aveam senzaţia că, dintr-un salt, m-am întors înapoi pe scara timpului cu multe secole, sporind ambiţiile legate de cunoaşterea necunoscutelor, aidoma unui om de ştiinţă care, înarmat cu metode de cercetare din ce în ce mai eficace reuşeşte să străbată dincolo de aparenţa obiectelor şi a fenomenelor, sesizând proprietăţi şi conexiuni de multe ori inaparente. Este ciudat cum reuşesc unii oameni să se ridice deasupra fenomenelor coexistente ale lumii reale doar printr-un exercițiu continuu al imaginației și al trăirii împărtășite prin intermediul conştiinţei clare şi cutezătoare, prelucrată prin filtrul unei memorii livreşti de cea mai bună calitate.

În mod implacabil, curiozitatea mea de a cerceta nepătrunsul din *Infernul lui Dante* se accentua, dar cu măsura hotărâtă de propriile-mi convingeri şi prejudecăţi. În timp ce intensitatea gândirii pe care o consumam în încercarea de a accede la elementele de noutate ce se zbăteau anapoda în clarobscurul unei lumi deposedate abuziv de proprietăţile şi concentraţiile ei, creând iluzia optică a unui spaţiu subîntins, se putea măsura pornind de la zero absolut.

Veridicitatea acordată unei idei măreţe despre esenţa umană rezidă din ceea ce eşti în stare să reprezinţi în planul unei aşteptări superioare de la viaţă, din perspectiva unei viziuni inspiratoare. Nu mai eram doar un trecător anonim prin lume, imaginea stranie a unei fiinţe ce trăieşte prin automatisme, expresia unei personalităţi discrete, reţinute. Ci mai degrabă

reflexia întregii cunoaşteri a unui univers plin de mistere pe care ceilalţi cercetători din domeniu încercau cu mare greutate să îl observe şi, pe cât le stătea în putinţă, să îl înţeleagă.

Leadership: Poţi să desluşeşti înţelesurile utile pentru maximizarea calității a ceea ce vrei să transmiţi, prin referire la o creaţie de mare anvergură intelectuală pe care ai realizat-o pentru a fixa regulile unei noi modalităţi de abordare a schimbării de perspectivă?

Când te simţi în apropierea unei realităţi de ordin superior, deschizătoare de noi perspective, a cărei umbră cade nestingherită pe albul fragedei intenţii de a asimila noi cunoştinţe şi experienţe, lucrurile par mai puţin izbitoare, nu mai pătrund atât de adânc în tine, pierzând mult din statornicie. Şi e îmbucurător să îţi pară că lămureşti ceea ce nu era de lămurit decât în parte sau deloc.

Ori de câte ori atingi un nou nivel de cunoaştere, accesând un set de informaţii care ar putea determina o schimbare de perspective, te gândeşti: *" Nu voi accepta să mă mai întorc pe vechiul front de luptă cu ceea ce aveam înrădăcinat în mine, în mintea mea. Voi dezerta. "*

Şi, într-adevăr, nu numai că ai senzaţia că te teleportezi într-o lume care pare ireală pentru că afli anumite aspecte ascunse, dezlegi nişte necunoscute, capeţi acces la nişte revelaţii care scapă la prima vedere chiar şi cercetătorilor cei mai avizaţi în domeniu. Ba mai mult, îţi însuşeşti o anumită capacitate de analiză și autoanaliză, tratând informaţiile într-un mod constructiv şi axat pe întrebări, folosind analizori de tip "If-Then-Else". Desluşind înţelesurile unor corelaţii complexe şi oferind explicaţii utile pentru maximizarea calității a ceea ce vrei să transmiţi.

A fixa regulile unei noi modalităţi de abordare a schimbării de perspectivă înseamnă să te adaptezi la cerinţele unei realităţi pe care oricât ai vrea să n-o conştientizezi, oricât ai încerca s-o eviţi, până la urmă tot îţi pierzi "capul" în ea.

Ca lider, trebuie să-ţi dezvolţi capacitatea de a discerne cu precizie sensul pe care urmăreşti să-l comunici, cuantificând şi reproducând complexitatea realităţii. Şi de a-l reda cu fidelitate fără a pune la îndoială validitatea ipotezelor şi argumentelor pe care le construieşti în vederea introducerii unei noi forme de gândire. O creaţie de mare anvergură intelectuală cuprinde motivele pentru care eşti dispus să-ţi asumi măsura lucrurilor pe care pui preţ atunci când vrei să fixezi regulile unei noi modalităţi de abordare a schimbării de perspectivă.

Cercetează profund ceea ce eşti cu adevărat, necunoscutele care fac parte integrantă din propriul tău Eu, pentru a desluşi înţelesurile utile maximizării calităţii de lider. Cunoscându-te bine, desluşind aspectele nevăzute a ceea ce eşti şi a ceea ce vrei să devii, vei putea să-ţi cristalizezi motivaţiile şi intenţiile în corelaţie cu realitatea în care trăieşti şi cu sistemul de gândire a celorlalţi.

Leadershipul înseamnă să oferi imaginea unei realităţi obiective care dă impresia de noutate, chiar dacă este doar o plăsmuire a minţii tale.

Nepătrunsul din Infernul lui Dante simbolizează acel aspect al relaţionării cu tine însuţi, în cadrul unei realităţi imaginare care te ajută să devii mai conştient de înzestrările tale intelectuale. Din dorinţa instinctivă de a poseda o mai bună capacitate de a discerne şi de a interpreta corect realitatea pe care o experimentezi, cu uşurinţă şi rezultate maxime. Pe care este important s-o prezinţi şi s-o impui deschis celorlalţi.

Nepătrunsul dintr-un timp fără orbite

On Martie 16, 2014

Evaluează-ţi potenţialul de lider din perspectiva efectelor secundare ale ştiinţei pe care o deţii, astfel încât să treci dincolo de graniţele propriei tale fiinţe.

Spre uimirea mea, un fapt se încăpăţâna să rămână inexplicabil şi nu reuşeam să-i dau de capăt cu niciun chip. O întrebare simplă nu-şi afla răspunsul, creând intens o senzaţie de absurditate, o interdependenţă complementară între raţiune şi instinct, între realitate şi imaginaţie. După tot ce-am încercat să construiesc o viaţă întreagă, după tot ce-am încercat să explic prin propria-mi reţetă ştiinţifică, întrebarea încă mai persista. Cu un impact negativ continuu.

Totul se închidea în mine, simţitor, în neliniştea pe care înflăcărarea şi nebunia, strânse laolaltă într-un singur ceas de repaus, erau fecundate de născocirile arbitrare ale minţii surescitate ce şi-a pierdut contactul cu realitatea sufletului ataşată cumva de lumea apăsătoare a acumulărilor ştiinţifice din care simţea că trebuie să fugă.

Mă simţeam inferior în faţa unui presupus rival, în faţa unui fapt straniu, neaşteptat, cumpănind toate Nu-urile care despicau orice presupus răspuns, căci raţiunea şi logica dispăruseră cu totul din preajma mea. De parcă ar fi trebuit să sondez adâncimea unui ocean cu ajutorul unei frânghii la capătul căreia era prins un bolovan de granit. Nu dădeam de fund, nu izbuteam decât cu mare dificultate să trag înapoi greutatea, fără să pricep nimic din ce ar fi trebuit să pricep.

Şi întrebarea atât de simplă, atât de firească ca oricare alta, lovea necontenit în creierul meu, creând efectul unui gong care străpunge timpul, producând o frecvenţă de înaltă vibraţie, o rezonanţă deranjantă ce parcă trebuia verificată în mod experimental. Năucită, mintea încetase să-mi dea vreo explicaţie savantă. Căci între unda purtătoare de informaţie şi puterea de deducţie capabilă să folosească informaţia respectivă se producea o anumită presiune de saturaţie.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o imagine convingătoare asupra raportului dintre fidelitatea faţă de experienţa vieţii şi vibraţia înaltă a conştiinţei care te ţine în suspans, aşa cum se poate exprima într-un context de tipul "I'm lost in my own world" ?

Tu cum îţi măsori experienţele de zi cu zi? Este timpul să îndrepţi reflectoarele asupra "rivalului" tău destoinic, asupra sensurilor pe care le atribui muncii tale? Îţi creează ele intens o senzaţie de absurditate care te bântuie neîntrerupt, avertizându-te în privinţa unor acumulări excesive de idei ce se pot transformat în frustrări?

Scriitorii care prin experienţele lor au ajuns să dea un sens vieţii, pot să discearnă dincolo de realitatea invizibilă celorlalţi, una pe care o găzduiesc în gândurile lor, ocupându-se în egală măsură de lucrurile pe care le iubesc şi cele de care se tem.

Iar această realitate, înţeleasă şi fructificată prin intermediul cunoştinţelor, pe parcursul unei perioade de timp nedeterminate, în sensul satisfacerii unor nevoi de autorealizare, poate fi percepută doar într-un anume fel. Şi poate răspunde multor întrebări a căror înveliş fin se disipează încet în prelungile revelaţii care îi ajută să se cunoască mai bine.

Unul dintre atributele acestui gen de experienţă de viaţă, când eşti pus în faţa unui fapt

straniu, neaşteptat, atunci raţiunea şi logica par să dispară cu totul din preajma ta, îl reprezintă sentimentul că propria ta conştiinţă s-a extins dincolo de graniţele Eului. Acesta este momentul când se instalează nelinişte ce te opreşte din a-ţi atinge potenţialul, scăzând randamentul şi productivitatea muncii tale. Momentul când ai atins stadiul de stagnare, periculos în dezvoltarea leadershipului, şi începi să depui eforturi inutile, pentru că nu mai vezi progresele cu care te-ai obişnuit la început.

Leadership: Trebuie să ai priceperea realităţii căutate în logica unui orizont de interogativitate pentru a construi un model de revelare a sinelui în măsură să pună în evidenţă mecanismele măsurării trăirilor care te frământă?

Un orizont de interogativitate vizează dorinţa de a repera continuu ceea ce crezi greşit despre tine. Este modalitatea de a demonstra că eşti motivat şi interesat să schimbi factorii de experienţă ai vieţii cu o anumită doză de necunoscut care duce întotdeauna la o atitudine de nouă de uimire în faţa unei lumi pe care am uitat că o purtăm în noi: tărâmul fanteziei.

Bine remarca scriitorul român Lucian Blaga: *"Simţul realităţii ni s-a dat pentru a ne orienta, dar şi pentru a face posibilă mirarea noastră în faţa neverosimilului realităţii."*

Este necesar să-ţi concentrezi eforturile cognitive spre noi identităţi de exprimare de sine? Este necesar să te îndrepţi cu paşi vertiginoşi spre o armonizare cu tine însuţi?

Întrebarea care se cere rezolvată provine dintr-o experienţă derivată din interacţiunea cu noile cuceriri ale ştiinţei conducerii. Şi ea reprezintă semnul unei degringolade de neînţeles, care îţi poate întoarce pe dos toată perspectiva bine pusă la punct în domeniul în care crezi că le ştii pe toate.

Ce minciună există într-un adevăr?

Această întrebare lansează ideea reformulării tuturor concepţiilor despre practicarea ştiinţei la nivel înalt care pretinde o cercetare sistematizată şi complexă, în sensul determinării nivelului de eficienţă a abilitaţilor tale, având ca scop final dezvăluirea legăturii dintre autoobservare şi autoevaluare. Această legătură poate crea armonie sau, din contră, dizarmonie cu propria fiinţă.

Măsura trăirilor care te frământă este dată de factorul de separare între ceea ce te conține în exces (o stare de incertitudine asupra propriei individualităţi) și ceea ce te respinge din spaţiul unei realităţi pe care nu reuşeşti s-o stăpâneşti.

Eşti condus de o gândire mult prea alambicată ca să poată să se descurce prin meandrele de nivel superior ale înţelegerii existenţei?

Nepătrunsul dintr-un timp fără orbite exprimă acea posibilă stagnare din evoluţia ascendentă a unui lider, cauzată de ineficienţa acţiunilor generate de mintea neadaptată la întrebările cheie pe care ştiinţa le pune în mâinile sale, limitându-l la zonele pe care nu le înţelege.

Source: https://neculaifantanaru.com/nepatrunsul-dintr-un-timp-fara-orbite.html

Nestăpânita întunecare a minţii de dincolo de noi

On Mai 04, 2013

Păstrează-ţi caracterul intact în situaţiile de viaţă bulversante, astfel încât vulnerabilitatea ta să nu se manifeste la cote maxime.

Doi foşti colegi de la Oxford iau cina, dar numai *un dîner d'affaire,* şi atât. Harold Reynolds şi Laura Quinn. Din păcate Reynolds nu-i poate oferi Laurei un post la compania în care activează, conflict de interese pretinde el. Dar astfel, fără rea intenţie, el smulge dintr-o singură mişcare petalele uneia dintre cele mai sensibile crizanteme.

Iar în acest moment de deznădejde cumplită şi dezarmantă, în biata femeie izbucneşte supărarea, dezaprobarea şi frica. Instantaneu, în vastul creuzet al firii sale se topesc şi se reduc până la doza minimă toate acele gânduri benefice, optimiste şi înviorătoare, în care îşi pusese tot sprijinul. Toată esenţa vieţii ei, condensată într-o clipă de maximă intensitate, amarnică prin fiorii pe care-i resimte, arzând ca o torţă ce arată calea spre întuneric, se îndepărtează de moralitate.

Laura cade parcă într-o îndelungă întunecare a minţii de dincolo de ea, într-o stare de înrăire, de răzvrătire, care o consumă extraordinar, devorând-o până la ultimul suflu de viaţă, prăbuşindu-i întregul eşafodaj etic. O rătăcire pe care nimeni nu o poate înţelege, decât cea care o trăieşte, protagonista întâmplării atât de spontane a ființei ei.

După cum viteza unei reacţii chimice creşte în funcţie de temperatură, tot astfel starea de surescitare a sistemului ei funcţional, temperamentul care se aprinde repede, destabilizând orice acţiune pozitivă normală, o duce pe Laura spre tărâmul răului. Ceva erupe din adâncul ei cu acea impetuozitate caracteristică fiarelor însetate de sânge, ceva inerent oricărei conștiințe de sine, o disperare pe cale de a se transforma într-un fiasco ce o poate costa scump.

Leadership: Este caracterului tău hotărât să îndeplinească rolul de determinant al reprezentării vulnerabilităţii printr-un act de împotrivire adresat circumstanţelor nefavorabile, prin adoptarea unei abordări psihi-emotionale bazată pe convingerea că "mâine va fi la fel ca azi" ?

Laura nu-şi poate păstra caracterul intact, devine vulnerabilă. Îndrăzneala şi determinarea care-i caracterizează întreaga fiinţă îşi iau avânt, transformându-se într-un diabolic complotism, plan al unei răzbunări absurde, necalculate, şi al dorinţei pătimaşe.

Simte cum de la un capăt la celălalt al fiinţei ei străbate o încordare vehementă: " *Să-l omor ! Să-l omor, ticălosul !* ", mormăie ea involuntar în culorile sumbre ale agresivităţii Ego-ului întărâtat. Concentraţia de substanţe nocive care participă la reacţia nervoasă, fiind foarte mare, practic nu variază, ci din contra, se triplează. Nivelul ei de agresivitate atinge cote ridicate.

Femeia aceasta, pe care o puteam socoti adineaori cea mai blândă dintre oameni, care n-ar fi fost în stare să omoare o muscă, îşi iese puternic din minţi. Mâna, tremurândă, înfierbântată, caută instinctiv ceva cu care să-şi lovească oponentul. Să apuce un cuţit, o furculiţă, nu contează ce, numai să fie de metal, ascuţit şi tare, letal de la prima lovitură. Fulgerător să-l înfigă într-însul, tot mai apăsat, mai intens, mai satisfăcător.

Leadership: Testul caracterului tău urmăreşte să transmită lumii o imagine mai sugestivă a aspectului de "o viaţă prinsă în ciclul trăirilor cele mai intense", încât să eviţi acea capcană a presupunerii rezonabile că ceea ce nu te omoară te face mai puternic?

Dar Reynolds nu bănuieşte nimic. Aşa cum Peyrade, din opera lui Balzac, întindea pe podelele apartamentului său mai multe covoare pentru ca locatarii de la etajul de dedesubt să nu audă niciun zgomot, Reynolds pare că şi-a învelit inima cu mai multe straturi protectoare de apărare, greu de sfărmat, aşa încât să poată ticăi în linişte, fără să se teamă de nimic. În continuare o priveşte pe Laura cu nonşalanţă, ca pe un sistem care nu poate să genereze energie, care nu este capabil să riposteze sub nicio formă.

- Permiteţi? intervine la timp chelnerul. Moment salvator. Astfel, nevoită, mâna femeii se retrage încet, învinsă de neprevăzut, şi totuşi nesigură. Ciocniri moleculare au loc în Laura la recombinarea radicalilor liberi - nesiguranţa, teama, vulnerabilitatea - configurând o nouă structură aparent funcţională, dar fragilă şi instabilă.

Pe zidurile conştiinţei curge lumina, izolat. Slăbiciunea vibrează ca făcliile-n oglinzi. Temporar, Laura este cuprinsă de o pace liniştitoare deplin confirmată de cuvintele acelea vechi: *„ Veşnicul meu străjer, inima, veghează. "*

Caracterul unui om care experimentează îndoiala în mijlocul furtunilor vieţii seamănă cu un laptop second hand: este ieftin de întreţinut, dar nu va putea îndeplini toate condiţiile pentru a face faţă "jocurilor" grele.

Fragilitatea care cuprinde natura umană în condiţiile impuse de necesităţile unui joc de tipul *"Am să le arăt eu lor dar...numai pe bani"* , este suma trăirilor cele mai profunde pe care ţi le poţi revela ţie însuţi într-un fel de solemnitate silenţioasă, când nu reuşeşti să-ţi asumi măreţia de a conlucra cu o lume schimbătoare.

Nestăpânita întunecare a minţii de dincolo de noi desemnează acea stare precară de a fi, care devorează omul până la ultimul suflu de viaţă. O rătăcire pe care nimeni nu o poate înţelege în afară celuia care o trăieşte, o disperare pe cale de a se transforma într-un fiasco total.

Dacă vrei ca leadershipul tău să fie considerat drept cel mai valoros rezultat al procesului tău de ascensiune, atunci păstrează-ţi caracterul intact în situaţiile de viaţă bulversante, astfel încât vulnerabilitatea ta să nu se manifeste la cote maxime.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/nestapanita-intunecare-a-mintii-de-dincolo-de-noi.html

Nevoile reale ale leadershipului

On Decembrie 27, 2008

Asumă-ţi şansa de a fi în centrul atenţiei în momentele de cumpănă, astfel încât să uşurezi procesul de promovare a valorilor tale cele mai înalte.

Ieri dimineaţă am citit o ştire pe internet. O reporteră care a fost prezentă la locul unui grav accident, a scris pe o foaie de hârtie ultimele cuvinte pe care le-a murmurat fata rănită grav, înainte de a murit. Reportera a scris şocată:

"Mamă, am ieşit cu prietenii mei şi am mers la o petrecere. Mi-am amintit cuvintele tale: să nu beau alcool. M-ai rugat chiar fiindcă trebuia să conduc. Aşa că am băut doar sucuri. Am fost mândră de mine, fiindcă ţi-am ascultat sfatul. În comparaţie cu ceilalţi prieteni am făcut alegerea cea bună. Sfatul tău a fost corect. Când s-a terminat petrecerea, toţi şi-au luat maşinile, dar fără să fie în măsură să conducă în siguranţă... Eu totuşi eram sigură că sunt conştientă. Nu puteam mamă să-mi închipuiesc ce urma să mă aştepte. Acum sunt culcată pe asfalt şi aud poliţistul ce spune...Sângele meu e peste tot pe asfalt şi eu încerc din toate puterile să nu plâng. Aud doctorii spunând că nu voi reuşi să supravieţuiesc..

Sunt sigură că celălalt tânăr care conducea nu şi-a dat seama cât de mult gonea...În concluzie, el s-a hotărât să bea. Şi eu trebuie acum să mor... De ce fac ei asta, mamă? Dacă ştiu că vor distruge vieţi...? Durerea pe care o simt este ca şi când m-ar înţepa mii de cuţite. Spune-i sorei mele să nu se teamă şi lui tata să fie puternic. Cineva trebuia să-i spună acestui tânăr că nu trebuia să bea alcool, dacă conduce. Poate dacă părinţii lui i-ar fi spus, aşa cum mi-ai spus tu mie, acum aş fi fost în viaţă...Respiraţia mea se face din ce în ce mai slabă...şi începe să-mi fie frică, mamă ! Acestea sunt ultimele mele clipe şi sunt atât de disperată ! Aş vrea atât de mult să te îmbrăţişez şi să îţi spun că te iubesc...Te iubesc mult, mama...Adio...."

Aceste cuvinte au înduioşat o lume întreagă, dar în primul rând pe reportera care le-a scris. După acest eveniment tragic, reportera a început o campanie dură împotriva conducerii sub influenţa alcoolului.

Leadership: Se justifică să-ţi asumi o şansă foarte scăzută de a ieşi dintr-un impas greu de depăşit, cu riscul de a nu respecta obligațiile care îţi sunt impuse de la bun început?

Cine oare ţine cumpăna puterii tale de a alege între a fi sau a nu fi un om cu influenţă, un om care înfăptuieşte schimbarea sau preferă stagnarea? Preferi să fii doar un martor indiferent care asistă la un accident grav al cărui consecinţe, chiar dacă pot afecta viaţa celorlalţi, ţie nu îţi schimbă deloc întregul fel de a fi? Continui să îţi menţii acelaşi status în această situaţie? Sau preferi să adopţi o atitudine proactivă, de a îndrepta şi de a preveni evenimentele care copleşesc o lume întreagă?

Leadershipul nu este un domeniu strict tehnic, iar liderul nu este un robot care acţionează doar în baza unui "soft" creat în limitele stricte şi precise ale matematicii, fizicii şi electronicii. Ci trebuie să fie încărcat şi de sentimente de empatie, iar liderul trebuie să ştie să le exteriorizeze în faţa oamenilor pe care îi conduce, sau pe care îi are în grijă, respectând sentimentele şi trăirile acestora, căci altfel va eşua şi nu va mai ajunge să finalizeze ceea ce a început.

Ceea ce diminuează considerabil valoarea propriului tău fel de a fi, şi ceea ce dăunează stilului tău de viaţă, este acea neputinţă de a identifica nevoile reale ale leadershipului pe

care îl practici, şi pe care intenţionezi să-l ridici la un nivel cât mai înalt. Onorează-ţi obligaţiile în aşa fel încât de la un capăt la altul al personalităţii tale nicio trăsătură de caracter să nu fie pusă la îndoială, niciun sentiment să nu fie sădit sau distribuit la întâmplare.

Aşa cum îmbătrânirea este un proces care nu iartă pe nimeni, tot astfel un om care nu este în măsură să dea valoare leadershipului său - sădind în sufletul celorlalţi bucuria de a i se alătura drumului său, este neiertat de soarta eşecului. Felul de a te raporta la ceilalţi este un proces absolut necesar, fără de care nu poţi trece la un nivel mai înalt.

Leadership: Eşti capabil să schimbi fundalul realităţii care alimentează un eveniment destinat să te marcheze, astfel încât trăsăturile tale de caracter să nu fie puse la îndoială?

Care crezi că este factorul care ar putea diminua considerabil valoarea propriului tău fel de a fi? Îţi onorezi obligaţiile astfel încât trăsăturile tale de caracter să nu fie puse la îndoială? Cum îţi exteriorizezi sentimentele în faţa oamenilor? Care este calitatea unică, necesară unui lider, care te caracterizează? Cum contribui la procesul schimbării?

Dacă există anumite scăpări momentane ale voinţei tale de a contribui la schimbarea lucrurilor, dacă dă greş încercarea spiritului tău de a atrage atenţia asupra unui anumit aspect, dacă sursa de energie care îţi alimentează staţia de amplificare a convingerilor proprii (şi care poate vindeca orice răni) îşi încetează funcţionarea, atunci potenţialul tău de influenţă va scădea vertiginos.

Tendinţa generală în leadership nu este spre diferenţiere sau spre diversitate, ci mai degrabă spre omogenitate. Trebuie să uneşti toate acele părţi din tine care te definesc, şi să le aduci la un numitor comun, pentru a putea fi acceptate de toată lumea. Acestea sunt însuşirile de care trebuie să dai dovadămereu: tendinţa de a fi apreciat, nevoia de a fi atent în cine ai încredere, aptitudinea ta potenţiala de a fi în empatie cu ceea ce alţii proiectează în tine, consimțământul de a auzi ceea ce ţi se propune ascultării, discernământul de a face alegeri informate, capacitatea de a discerne între diferitele emoții.

Aşa cum organismele pluricelulare iau naştere dintr-o singură celulă, celula ou, tot astfel potenţialul tău de lider va creşte din acea legătură singulară care se stabileşte între părţile care te definesc, garantându-ţi dreptul de a te impune în mod hotărât în procesul de schimbare a lucrurilor, acţiunilor pe care le poţi schimba, spre obţinerea beneficiilor comune.

Leadership: Te concentrezi pe îndeplinirea consimțământului de a auzi ceea ce ţi se propune ascultării, într-un moment în care trebuie să aprobi înţelesul cel mai înalt al unei simţiri care refuză să treacă dincolo de aparenţă?

O anume tendinţă care se accentuează tot mai mult la unii lideri constă în caracterul temporar al răspunderii pe care şi-l asumă, în continuă "criza" aş spune. Căci ei omit cu dezinvoltură esenţialul, trec fără nicio jenă peste ceea ce este esenţial la leadershipul performant: îşi uită rolul, de aceea şi sunt înlocuiţi. Sau, mai bine zis, alţii sunt cei care reuşesc să-şi asume răspunderile şi să dea tonul solidarităţii, înlocuindu-i pe primii.

Oameni obişnuiţi, şi totuşi speciali în anume situaţii, oameni precum reportera care a fost prezentă la locul gravului accident, şi înduioşată de ultime cuvinte ale fetei rănită grav, a început o campanie dură împotriva conducerii sub influenţa alcoolului.

Această posibilitate de a acţiona deschis, imediat, obiectiv, la tot ceea ce este cu adevărat important pentru tine, pentru ceilalţi, din spirit de solidaritate, este întemeiată, susţinută de

existenţa acordului dintre Eul tău şi adevăratele valori pe care se bazează leadershipul. Această posibilitatea este deschisă tuturor oameni obişnuiţi.

Dacă nu transmiţi celorlalţi din jurul tău un mesaj, aşa cum reportera a dat viaţa mesajului: "Nu conduceţi sub influenţa alcoolului ! ", atunci nu vei putea să intri în rândul oamenilor cu adevărat inclinaţi spre arta conducerii. Vei pierde ocazia, chiar dacă nu eşti lider, să îi faci pe ceilalţi să înţeleagă că viaţa omului trebuie înnobilată de idealul cel mai înalt: de a salva alte vieţi.

Leadershipul se concretizează în îndeplinirea consimțământului de a auzi ceea ce ţi se propune ascultării, într-un moment în care trebuie să pui în valoare provocarea de a vedea ceea ce auzi.

Nevoile reale ale leadershipului sunt acestea: spontaneitatea simţirii care se face înţeleasă prin gând, consimțământul de a auzi ceea ce ţi se propune ascultării, discernământul de a face alegeri informate, capacitatea de a discerne între diferitele emoții, capacitatea de a oferi răspunsuri pentru a ieși din orice confuzie, valorificarea superioară a funcţiei simţirii faţă de cea a gândirii, încercarea simţirii de a deveni raţiune.

Tu acţionezi deschis, ferm, la tot ceea ce este cu adevărat important pentru ceilalţi oameni? Care sunt adevăratele valori pe care se întemeiază leadershipul tău? Este "solidaritatea" cea mai importantă trăsătura a leadershipului tău? Ai dorinţa şi abilitatea de a-ţi creşte potenţialul de lider? Porţi discuţii cu oamenii pentru a afla răspunsul la problemele care îi frământă? Care sunt capacităţile evidente (sau ascunse) ale persoanei pe care vrei s-o selectezi pentru schimbare?

Valorile cele mai înalte ale omului sunt empatia, stabilitatea emoţională, toleranţa adecvată în faţa eşecului, şi curajul de a nu renunţa.

Source: https://neculaifantanaru.com/nevoile-reale-ale-leadershipului.html

Newsletter

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/newsletter.html

Mulţumesc

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/newsletter_confirm.html

Nicio suferinţă veche în amurguri

On Ianuarie 06, 2017

Dezvoltă-ţi o puternică trăsătură de obiectivizare a existenţei, creându-ţi o nouă poziție faţă de trăirile şi atitudinile vechi ce pot fi oricând redeclanşate.

Am fost puţin nebun, cu o adicţie faţă de lucrurile care îmi erau apropiate ca experienţă şi îndepărtare ca descoperire, într-o solidă loialitate numai faţă de aşternerile de înţelesuri pentru care merita să-mi vând chiar sufletul. Ceea ce îmi rămânea să dilatez în această realitate era, într-o formă simbolică, o extensie a visului lucid care mă chema înapoi la mine, la timpul pe care l-am irosit neştiindu-mă al nimănui, la bucuriile pe care nu le-am trăit în preajma tuturor. Exigenţe pentru dezvoltarea unor amăgiri închipuite, devenite ulterior bântuitoare.

Existenţa este forma simbolică a unei realităţi pe care nu o poţi manipula, sau mai degrabă este încercarea de a manipula o realitate devenită simbol prin intermediul felului cum îţi reprezenti fiinţa în ipostaza de Creator. Iar un povestitor care face parte dintr-o realitate mai largă, mizând pe forma unei atitudini egocentrice, poate deveni el însuşi simbolul unei noi filosofii despre lume şi viaţă în încercarea de a manipula felul realităţii de a se declara "mai reală" decât lumea fabricată în opera de artă.

Şi tot de atâtea ori am încercat să mă conving că nu am nevoie de mine, ca de atâtea ori am încercat să dau o lovitură destinului plin de *" dacă "* şi *" poate dacă nu era aşa",* cu toată opoziţia mea pentru toate surprizele irealului care se trudea să prindă, într-o vreme bună doar pentru amurguri, din îndepărtatele ceruri, doar bonusurile eliberatoare ale detaşării de situaţiile asemănătoare sau diferite.

Măsurători ale câmpului magnetic al creierului meu, făcute cu o precizie încă neatinsă vreodată, arătau o concentraţie puternică de subiectivizare în sensul unor aspiraţii de întoarcere la ceea ce contează, la ceea ce este autentic şi adevărat. Numai în acest fel puteam să întrevăd sensul unei experienţe de sine raportată la realitatea unei individualităţi indefinite, adică prin mijlocirea unei legături directe sau indirecte cu trăirile şi frământările unei lumi care se vrea prea ambiguă pentru a fi înţeleasă de minţile obişnuite.

Leadership: Eşti pregătit să fugi din calea unei realităţi pe care o ştii şi o trăieşti, dar pe care vrei s-o interpretezi altfel prin prisma unei înţelegeri superioare atribuite simbolurilor din care îţi poţi fabrica o altă identitate şi o altă conştiinţă?

Şi ceea ce am înţeles despre mine în lumea propriei conştiinţe, este exact ceea ce constata scriitorul Aldous Huxley despre el însuşi într-unul din romanele sale: *"Brusc, am simţit că lucrurile mergeau prea departe. Prea departe, chiar dacă pătrundeam spre o frumuseţe şi mai intensă, cu o semnificaţie şi mai profundă. Privind în urmă şi analizând, mă temeam să nu fiu copleşit, să nu mă dezintegrez sub presiunea unei realităţi mai măreţe decât ar fi putut să suporte un cuget obişnuit să trăiască mai tot timpul în lumea confortabilă a simbolurilor."*

Deseori o înţelegere superioară este generată din interiorul cauzei stărilor de confuzie şi nu din afara lor. Iar când destinul îi aplică omului o vizibilitate redusă, apoi salvarea temporară din rutina credinţei izvorâtă dintr-o eroare a propriei conştiinţe, prin falsificarea realităţii produse în jurul unei rupturi de sine, abia atunci el îşi ridică aripile gândurilor nerostite şi zboară într-un nou trailer: "Vreau să mă salvez de la desfiinţare ! "

El nu evadează în cerurile unui început interior de viaţă, doar în mod retrospectiv, ci începe

să poarte noi realităţi în universul care nu este antiuman, anti el însuşi. Iar în ceea ce priveşte relaţia dintre realitate şi simbol, ei bine, este ceva aparte. După cum aţi putea uşor intui, sunt supus presiunii de a nu mă putea acomoda cu personajele şi cu aparenţele acestei lumi, ci doar cu trăirile cele mai simple rezultate din experienţa de a spune o poveste fără alb şi negru, fără eroi. O poveste cu multe oglinzi, cu multe faţete, din care una singură este viaţa mea, la alt nivel de percepţie a lucrurilor.

Leadership: Poţi să te angajezi în înfăptuirea schimbării realităţii din care îşi sorb viaţa cuvintele tale, fără să execuţi mai multe repetări ale anterioarelor tale stări și experiențe?

Şi câte nu am avut de învățat din povestea bătrânului cusurgiu care, nervos şi veşnic preocupat de averea personală, îşi schimba testamentul în fiecare săptămână. La un moment dat, s-a împiedicat şi s-a înecat în bazinul cu apă fierbinte din camera lui înainte să-l poată observa sau ajuta cineva.

Ceea ce contează pentru înfăptuirea schimbării, accesibilă nu doar celor virtuoşi, ci și celor ce experimentează nuanţele tainice ale sentimentului de frământare, consumator de viață, este însăşi recunoaşterea faptului că duci "o luptă colosală" care îţi depăşeşte puterile.

Lupta care te încearcă, de la tonurile primitive ale obişnuinţei de a rămâne fidel pierderii de sine, la cele rafinat complimentare ale creării unor stări noi de motivaţie, în faza unei depline reflectări asupra existenței, este tocmai extraordinarul instrument de definiţie şi de creare a unei noi poziții faţă de trăirile şi atitudinile vechi ce pot fi oricând redeclanşate.

Realitatea din care îşi sorb viaţa cuvintele tale este lupta pe care o duci spre căutarea unei noi idei faţă de tine însuţi, învelită în pânză de "spectaculos" cu sentimentul unei poveşti care invită la reflecţie asupra liberului arbitru, sau asupra libertăţii de a fi oricine vrei tu.

Pe de altă parte, o realitate manifestată ca o necesitate stringentă de reformulare a unei concepţii unice şi atotcuprinzătoare despre ceea ce înseamnă căutarea unei noi idei faţă de tine însuţi - care să faciliteze o extindere a înţelesului de „identitate”, este trebuincioasă menirii de a diferenţia acele fenomene care la nivelul autoacceptării au potenţialul de a deveni principale în sfera ta de existență.

În marele container al leadershipul se produc indivizii care au realizat, încă de la prima încercare de învingere a zbuciumului existenţial, că nu contează cum te percepi aruncând o privire retrospectivă asupra destinului: *„ poate dacă nu era aşa ”*. Ci felul cum te pricepi să interpretezi şi să răspunzi la toate manifestările tale anterioare, memorate și reactualizate. Rămâi fidel lor?

Leadershipul este fidelitatea pe care o datorezi celuilalt TU într-o creaţie a cărei realitate nu aparţine unuia singur, ci tuturor.

Nicio suferinţă veche în amurguri scoate în prim plan acea autodepăşire de sine pricinuită de vechile manifestări sufleteşti, înscrise între neajunsuri şi deziderate, care are ca bază o deplinătate tot ceea ce este bun şi favorabil chiar şi în faţa unui destin ostil.

Source: https://neculaifantanaru.com/nicio-suferinta-veche-in-amurguri.html

Niciodată nu trebuie să luaţi cinematografia „în bloc"

On Iunie 24, 2011

Un artist adevărat poate să mențină energia spontană a creației autentice, chiar și atunci când presiunile externe favorizează un stil academic și standardizat.

Niciodată nu trebuie să luați cinematografia noastră „în bloc". Văd cu groază cum avangarda noastră devine, încetul cu încetul, o academie infatuată, manierată, cu toca – roșie încă, dar capricios șifonată – peste fracul estetic și tradițional, de o tăietură perfectă, impecabilă. Este sufocată! Și nu este vorba doar de „aripa" din Leningrad, care tinde spre clasicism – cel mai dezgustător dintre clasicismele posibile! – ci de tendința generală care cuprinde majoritatea lucrurilor care se fac.

Și, ceea ce este și mai grav, aceste tendințe apar și la cei pentru care lucrăm! „Evoluăm" calm, acolo unde ar trebui să simțim din nou nevoia de a revoluționa până la temelii. În loc de pulsația vieții și a pasiunii autentice, stilismul steril devine regula, iar creația se transformă într-o estetică lipsită de viață.

Aceste observații reflectă starea de spirit a regizorului rus Serghei Eisenstein și explică motivația drumului său ales în următorul film, „Vechiul și Noul". Totodată, ele dezvăluie modul său de gândire și reacție față de dificultățile inerente în procesul creativ.

Leadership: În ce măsură transformarea avangardei într-un stil convențional afectează capacitatea creației tale de a rămâne un spațiu al explorării autentice?

În ecosistemul cinematografic, diversitatea avangardei poate fi treptat înlocuită de uniformitate, atunci când condițiile devin manierate și infatuate. Creația, odată plină de viață și pasiune autentică, este sufocată de un stil academic, mai puțin rezistent, dar perfect în aparență. Iar această standardizare duce la pierderea spiritului revoluționar și la crearea unor opere sterile, aranjate cu eleganță în fracul lor estetic, dar lipsite de energia spontană a artei adevărate.

Asemenea unei grădini artificiale care înlocuiește natura sălbatică, această „evoluție calmă" a cinematografiei riscă să transforme temeliile vitale ale creației în simple ornamente standardizate. Avangarda domesticită devine, astfel, o academie convențională.

Leadershipul artistic susține energia autentică a creației în fața presiunilor academismului, fiind un act de curaj care păstrează viu suflul revoluționar al artei.

Niciodată nu trebuie să luați cinematografia „în bloc", pentru că fiecare creator are propria viziune artistică, mai ales atunci când avangarda riscă să devină academism steril. Autenticitatea trebuie constant reînnoită, astfel încât expresia cinematografică să rămână palpitantă și adevărată.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/niciodata-nu-trebuie-sa-luati-cinematografia-in-bloc.html

Niciun fel de sacrificiu nu mă sperie

On Noiembrie 26, 2016

Porneşte în căutarea unui sens de exprimare decurgând din ceea ce încerci să construieşti, fără a avea la îndemână toate drepturile asupra conţinutului pe care îl experimentezi.

Eisenstein a spus odată: "Primele îndepărtate bubuituri ale artei revoluţionare în devenire se auzeau împrejur şi cutremurau văzduhul. Atracţia mea pentru misterioasa activitate care se numeşte artă era de nebiruit, acaparatoare, nesăţioasă. Niciun fel de sacrificiu nu mă sperie."

Gata de orice sacrificiu pentru a putea pătrunde în captivitatea teatrală, Eisenstein rătăcea febril prin Moscova. Primul sacrificiu fusese buchisirea hieroglifelor japoneze cu scopul de a putea, astfel, rămâne în capitală. Apoi, renunţarea la căminul din Petrograd în schimbul unei hoinăreli fără ieşire aparentă, pe străzile Moscovei. Până la întâlnirea cu Strauch, Eisenstein nu avea adăpost, nu avea mâncare, pe care o primeau pe cartelă doar cei ce munceau undeva sau studenţii (dar universitatea nu se deschisese încă). Moscova din 1920 ducea o lipsă cumplită de hrană şi căldură.

În ciuda acestor condiţii dure, setea de cultură a maselor, entuziasmul oamenilor de artă dăruiau vieţii moscovite o căldură neobişnuită, o incandescenţă alimentată de flacăra pasiunii creatoare. Să ne amintim că în acea vreme celebrul scriitor rus Ilia Ehrenburg nu se lamenta pentru totala lipsă de hârtie, ci îşi scria, cu maximum de firesc, romanele şi poeziile pe dosul vechilor chitanţe. *****

Leadership: Îndrăznești să te separi de viaţa cotidiană în mod alternativ, în urma obişnuinţei de a socoti arta ca pe ceva apropiat şi accesibil unei viziuni care niciodată nu se demodează?

Ceea întăreşte legătura dintre viață şi artă, date fiind pe de o parte condiţiile de dezvoltare, pe de altă parte dinamica fenomenelor sociale și morale, este faptul că întregului concurs de împrejurări care te propulsează de la un statut la altul i se dă o funcţionalitate. Este vorba despre acea versiune a puterii de care trebuie să dai dovadă în condiţiile unei scăderi a traiului lumii, puterea de a fi altcineva, care îţi dă posibilitatea de a te conecta la acea personalitate exemplară care trebuie să dăinuie în creaţia ta.

Orice situație, indiferent cât de nepotrivită la suprafaţă, poate fi privită sub două aspecte. Mai întâi sub aspectul unei alianțe cu „eforturile exagerate”, dintre ceea ce colectezi fără posibilităţi mari de transpunere într-un control al folosinţei, și ceea începi să introduci în propria formă de perceptie și cunoaștere pornind de la micile deprinderi.

Apoi, sub aspectul unei intenţii serioase de asimilare forţată a unor ascunsuri din sensurile pe care le atribuie mintea unor evenimente, care creează noi înţelegeri, noi învăţături foarte diferite, al căror unic indicator este acela de: confruntare curajoasă.

Arta este outputul relaţiei dintre subiect, cadru și conţinut. Arta este un profil al leadershipului, un proces de căutare al unui sens de exprimare decurgând din ceea ce încerci să construieşti fără a avea la îndemână toate drepturile asupra conţinutului pe care îl experimentezi. Cu consecinţa înlocuirii sau modificării acelor constante iniţiale sau intermediare care duc la o depăşire a limitei pe care o poţi suporta.

A te separa de viaţa cotidiană în mod alternativ, în urma obişnuinţei de a socoti arta ca pe ceva apropiat şi accesibil, înseamnă să îţi rezervi dreptul de a opera modificări asupra conţinutului experimental. Un om care dobândeşte abilitatea de a se ridica la un înalt nivel de înțelegere și simţire, o mentalitate care găsește suport chiar și într-o realitate împotmolită în propriile limite, este un mare artist - singurul în măsură să ridice experienţele la un înalt nivel de abordare artistică.

Leadershipul este alternativa adoptării psihologiei şi coordonatelor unei personalităţi care îşi îngăduie totul pentru a avea totul, sau care traversează epocile pentru a face loc glasurilor altor vremi să îşi exprime individualitatea, gândurile şi ideile în varianta modernă.

Niciun fel de sacrificiu nu mă sperie este deviza oricărui om gata de orice sacrificiu pentru a putea pătrunde în captivitatea artei, dincolo de limitele condiţionate de circumstanţele vieţii.

Leadershipul este o abordare artistică a nuanţei de gri a vieții. Oamenii cu adevărat mari sunt artişti desăvârşiţi fiindcă sunt capabili să-şi menţină și să-şi valorifice avantajul de a-şi schimba nuanţa în decursul vieții.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/niciun-fel-de-sacrificiu-nu-ma-sperie.html

Nimeni nu ştie ce se petrece în sufletul unui regizor

On Ianuarie 05, 2017

Adesea, ceea ce se prezintă ca o conformare exterioară nu reflectă veritabilele convingeri și sentimente ale individului, mai ales pe planul unei identități coerente şi unitare.

Eisenstein, căruia i s-au propus subiecte alese special astfel ca să fie nevoit a le refuza, este acum vehement atacat pentru că nu realizase de mult niciun film.

Nemulţumirile marelui regizor continuă însă. Invitat în continuare la serbarea de aniversare a 15 ani de existenţa a cinematografiei sovietice, Eisenstein primeşte o mai mică distincţie decât colegii săi, cărora li se acordă ordine şi titluri mai înalte. Printre ei se număra Podovkin, Dovjenko, foştii sale elevi, fraţii Vasiliev, sau chiar fostul său asistent Alexandrov.

A doua zi, ca preşedinte al consfătuirii, rosteşte un discurs de închidere. Răspunde ponderat unor atacuri. Se angajează să reînceapă munca de creaţie. Peste câţiva ani îşi va aminti cu ironie atmosfera cenuşie...în anii de după 1930, care încerca să cuprindă pe toţi, uniformizând creaţia. Evident, aşadar, că supunerea sa conformistă de acum nu este reală. Nimeni nu ştie – şi nu trebuia să ştie – ce se petrece în sufletul său. Sfinx imperturbabil, maiestatea sa Eisenstein îşi păstrează maiestatea.

Leadership: Reușești să-ţi păstrezi rezistența interioară, navigând printre cerințele contradictorii și care aparent se conformează exteriorului, aşa încât să-ţi păstrezi autenticitatea?

Adesea, artiștii, la fel ca Eisenstein, sunt percepuți ca niște figuri conformiste în public, însă realitățile lor interioare sunt pline de convingeri și sentimente profunde, nemulțumiri și dorințe de exprimare liberă, care rareori sunt vizibile pentru exterior. În ciuda unei aparente conformări exterioare, inima creativă a artistului luptă continuu cu restricțiile impuse, refuzând să cedeze complet. Această luptă internă este adesea mascată de o fațadă imperturbabilă, unde "nimeni nu știe - și nu trebuia să știe - ce se petrece în sufletul său".

Așa cum Eisenstein a fost nevoit să navigheze printre cerințele contradictorii ale timpului său, lăsând impresia unei supuneri, în realitate el a păstrat o rezistență interioară, refuzând să-și abandoneze viziunea artistică. Prin discursurile și gesturile sale aparent conformiste, el și-a exprimat subtil critica și a transmis mesaje ascunse, demonstrând că supunerea sa nu era decât o strategie de supraviețuire în fața unei uniformizări creative asupritoare.

Leadership: Poți extinde semnificația confruntărilor tale, oferind o interpretare mai profundă a conflictului intern, culminând într-o viziune care transcende imediatul și exaltă lupta ta continuă în fața autorităților?

În condițiile grele de creaţie pe care le impune o viaţă plină de încercări şi nemulţumiri, artistul (regizorul în acest caz) se poate trezi faţă în faţă cu o alegere dificilă: să-și exprime liber ideile şi sentimentele prin intermediul creaţiei, riscând atacuri şi ironii, sau să adere la linia impusă de "sistemul în vogă", sacrificând astfel integritatea sa artistică pentru o cauză mai puţin nobilă. În acest caz, artistul nu se confruntă doar cu o luptă personală dusă într-o atmosferă incertă, dintre mândrie şi prejudecată, ci și cu o luptă colectivă, implicând întreaga comunitate artistică din care face parte.

Un artist original nu se supune preferințelor altora decât în materie de respect și recunoaștere

a operei sale. Chiar dacă regizorii folosesc în opera lor simboluri subtile și mesaje codate pentru a comunica convingerile lor nestrămutate, adâncite în sistemul lor moral individual, în exterior trebuie să se conformeze cerințelor oficiale, pentru a nu declanşa represalii. Luând în calcul dualitatea existenței artistice, trebuie să subliniem că tensiunile dintre libertatea individuală și constrângerile sociale sunt de fapt inevitabile.

Aşadar, povestea lui Eisenstein devine nu doar relatarea unui conflict personal, ci și o reflectare a luptei universale a artiștilor împotriva constrângerilor impuse de autorități. Aceasta extinde semnificația existenţial-profesională a regizorului, oferind o interpretare mai profundă și mai largă a confruntărilor sale, și arată cum, în ciuda recunoașterii externe, conflictul său intern și devotamentul față de artă autentică rămân neclintite.

În leadership, supunerea este doar o strategie de supraviețuire în fața uniformizării creative. Recunoașterea externă poate masca conflictul intern, dar devotamentul față de arta autentică rămâne neclintit, oferind o mărturie a forței interioare și a determinării în a-ți urmări potențialul.

Nimeni nu ştie ce se petrece în sufletul unui regizor, dar toată lumea îi urmăreşte capodopera şi nu dă importanţă aspectelor ascunse care nu spun nimic despre lupta artistului împotriva sistemului. Un singur lucru este cert: dacă vrei să te exprimi pe deplin, trebuie să scoți din tine esența sufletului tău și s-o oferi lumii printr-o creație care transcende imediatul, dând o valoare incontestabilă spiritului tău.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/nimeni-nu-stie-ce-se-petrece-in-sufletul-unui-regizor.html

Nisipurile timpului

On Februarie 15, 2011

Închină-ţi viaţa sublimului, pentru ca leadershipul tău să prindă viaţă şi să reziste în timp.

Simt nevoia să vă relatez din nou o scenă interesantă din filmul " *Prince of Persia (2010)* ". Dastan, prinţul Persiei, împreună cu Tamina, prinţesa Alamutului, ajung în încăperea Clepsidrei, îngropată în adâncul pământului. Trebuiau cu orice preţ să-l oprească pe Nizam, fratele răposatului rege persan Sharaman, să întoarcă timpul înapoi.

Între Nizam şi Dastan are loc o altercaţie violentă. Iar din cauza cutremurului care s-a produs şi a nisipului care se năruia, Dastan alunecă de pe stânci. Dar reuşeşte să se prindă de o margine a acestuia. În acest timp Tamina ajunge faţă în faţă cu Nizam, şi face o ultimă încercare de a-l convinge pe acesta să renunţe la planul său diabolic. În schimb, Nizam, care nu putea să-şi scoată din cap obsesia lui de-o viaţă – de a deveni cel mai puternic om din Persia, o prinde de umeri şi o aruncă în hăul care se deschisese în jurul lor.

Dastan reuşeşte să o prindă de mână pe Tamina. În adâncul inimii lui simţea că nu putea trăi decât prin ea. Însă Tamina, privindu-l în ochi cu o duioşie sfâşietoare, îndurerată peste măsură fiindcă îşi simţea sfârşitul aproape, şi înţelegând furtuna ce îi zguduia inima iubitului ei, îi spune acestuia ultimele cuvinte înainte să-i dea drumul la mână:

- Dastan, opreşte-l pe Nizam. Dacă sticla se sparge, lumea va muri odată cu ea ! Te iubesc !

Fiecare vorbă a ei îi străpungea inima lui Dastan. Ochii ei exprimau ceva dulce, era dragostea ce-o nutrea pentru el şi pentru dorinţa de viaţă.

- Nu ! strigă Dastan, privindu-şi iubita prăbuşindu-se în hăul adânc. Suferinţa puternică, izvorâtă din adâncul inimii sale îi amplifică forţa şi dorinta de a-l impiedica pe Nizam să-şi ducă planul la capăt. Cu inima încleştată de durere şi plin de furie el îşi adună tot curajul şi toată puterea, se urcă înapoi pe stâncă şi se năpusti asupra lui Nizam.

În cele din urmă Dastan a reuşit să întoarcă timpul înapoi, să-l învingă pe Nizam, şi s-o readucă la viaţă pe Tamina dovedindu-şi suprema dragoste pe care o purta pentru ea.

Leadership: Trăsăturile tale de caracter corespund forţei în ascensiune a însemnătăţii pe care o dai luptei cu propriile tale limite în încercarea de a umple satisfăcător un timp care altfel ar fi gol?

Lupta cu propriile limite poate avea o însemnătate de gestionare a timpului în funcţie de modul cum te raportezi la marea provocare de a trăi și de a-ţi asimila cât mai mult propria existență sau, de ce nu, de a ţi-o pierde. Timpul poate fi perceput ca un zid care se surpă în faţa ta sau ca o continuare a unei cărţi ce trebuie citită de mai multe ori pentru a-i sesiza toate nuanţele.

Când vorbim de leadership nu ne referim, strict, la arta de a ajunge în frunte. Ci, ne referim şi la o realitate bazată pe efecte - care servesc exclusiv scopurilor nobile, care nu rămân în umbră şi devin neidentificabile. Leadershipul, în a cărui compoziţie se regăseşte nisipul fin al valorilor adevărate, n-ar trebui să prezinte un grad pronunţat de uzură dacă este lăcuit

periodic cu straturi groase de credinţă.

Această putinţă de a înfăptui binele prin conştiinţa unui sacrificiu suprem, stă în faţa tuturor resurselor disponibile pentru finalizarea la termen a edificiului pe care el şi-a zidit calităţile. Un timp gol este rezultatul unei vieţi fără sens care nu singularizează lectura unei cărţi povestită de oameni extraordinari.

Leadership: Poţi să te constitui ca o realitate care conţine în sine întregul timp şi spaţiu, fie ca o evadare dintr-o realitate care te constrânge să suporţi testul major al poveştii tale?

E de presupus că întotdeauna mijloacele de înălţare a edificiului leadershipului se resorb în scopul atins. Barierele care trasează graniţe pentru toţi acei indivizi care ar putea la un moment dat să funcţioneze extraordinar, acţionând în baza impulsurilor instinctive, pot fi depăşite doar cu acordul conştiinţei curate.

Această conştiinţă determină manifestarea lor, dând naştere la o nouă formă de "a fi", suma acelor trăsături de caracter care corespund forţei în ascensiune a însemnătăţii pe care ei o dau luptei cu propriile lor limite. Adică, atunci când simt nevoia să-şi dovedească apartenenţa la cineva sau ceva, cu riscul propriei lor libertăţi şi vieţi.

Dar, în special, ei trebuie să întrebuinţeze o doză mărită de chibzuinţă şi încredere în consolidarea temeliei edificiului, pentru a nu se surpa înainte de fi terminat. De aceea judecăţile proprii, izvorâte dintr-o perspectivă care străluceşte ca o făclie în întunericul imens al prezentului, trebuie să se menţină permanent la niveluri ridicate. Înţelegerea adecvată a prezentului poate determina o mai corectă evaluare a trecutului, dar şi o altă concepţie asupra viitorului.

Testul major al poveştii lui Dastan nu a fost cerinţa impunătoare a conştiinţei de a fi ghidată cu mult dincolo de limitele ei prezente, ci de deschiderea conştiinţei de-a nu fi afectată de emoţii în modul radical în care acest lucru se întâmplă într-un creier obişnuit.

Leadership: Atribui valori greşite unor aspecte ale lumii exterioare, evaluându-ţi capacităţile în raport cu momentele de timp anulate de posibilităţile tale de a gestiona esenţa condiţiei de muritor?

Tot ceea ce te înconjoară şi te limitează, care te blochează şi nu te lasă nicicum să avansezi, depinde de valorile de compromis pe care se fundamentează experienţa trăirii într-o realitate paralelă, accesând reversibilitatea timpului.

Când încerci să te lupţi cu tot ce e rău, acel moment când cea mai dragă persoană de lângă tine pleacă, când cazi şi crezi că nu te mai poţi ridica, devii prizonierul unei lumi pe dos: moartea e intensă, familiară, apropiată, în timp ce viaţa e tot mai străină.

Condiţia de muritor se instalează în acel moment când crezi că viaţa nu mai are nici un rost. Astfel, începi să atribui valori greşite multor aspecte ale lumii exterioare, cum ar fi maximizarea efectelor negative asupra relaţiei dintre oameni şi încercările lor, reactualizând constant adevărul conform căruia nimeni nu trăieşte la nesfârşit.

Capacităţile tale de a-ţi construi un prezent şi un viitor mai bun, de a-ţi înfrumuseţa viaţa şi de a produce o schimbare semnificativă în lume, încep să scadă şi să aibă valori de "mărginire" la plenitudinea plăcerilor simple şi trecătoare.

Leadershipul nu este un edificiu veşnic, de neclintit, căruia să-i poţi adăuga pe rând câte o nouă piatră de glorie, ci mai degrabă un organism viu care evoluează trecând prin mai multe faze. Iar aşa cum nisipul timpului curge neîncetat în clepsidra vieţii, tot aşa şi tu, ca lider, îţi poţi spori neîncetat valoarea personală impunându-ţi viziunea şi iniţiind un leadership bazat pe valori şi principii morale bine stabilite, precum solidaritatea şi coeziunea.

Încercarea de a străpunge timpul este fundalul a tot ceea ce experimentează fiinţa umană de la începutul vieţii şi până la sfârşitul ei, pe care trebuie să proiectăm învăţătura credinţei şi împlinirii faptelor măreţe.

Leadershipul se poate clădi pe o fundaţie solidă, pe empatie, pe adevărata prietenie, pe înţelegere şi afecţiune reciprocă între indivizi, pe sentimente de profundă preţuire şi recunoştinţă. Sau se poate dărâma şi se poate transforma într-un morman de nisip dacă îl foloseşti după bunul plac, fără să ţii cont de limitele lui, de principiile de aur pe care, ca lider, ai obligaţia să le respecţi. Principii precum " *nu-ţi folosi puterea în mod greşit pentru a-ţi satisface orgoliile personale.* "

Dacă eşti un adept fanatic al filozofiei *"În faţa mea toată lumea trebuie să se aplece"* , atunci nu vei putea să controlezi aşteptările crescute ale oamenilor, şi în consecinţă vei eşua.

Secretul remarcabil al unui lider de succes constă în crearea unei armonii calde între ceea ce simte, ceea ce gândeşte şi felul cum acţionează. Aşa cum iubirea indică armonia între două făpturi care se completează şi se înţeleg bine mai ales la nivel emoţional - tot aşa leadershipul tău indică gradul de apropiere faţă de ceilalţi oameni şi se poate ridica la cel mai înalt grad de desăvârsire daca îţi dezvolţi abilităţile de a înţelege suferinţele, motivaţiile şi aspiraţiile lor.

Linia timpului pe care trebuie să o construieşti pentru a fi folosită doar la accesarea unei conştiinţe mai înalte reflectă ceea ce aduni într-o viaţă care nu se pierde în van.

Nisipurile timpului reprezintă o modalitate metaforică de a transmite un adevăr incontestabil: totul se transformă, inclusiv leadershipul, care se poate ridica la înălţime numai în timp, pe măsura dezvoltării lui, sau se poate nărui ca un castel de nisip dacă nu are un fundament stabil şi un liant adecvat.

Ia atitudine în faţa timpului dacă vrei ca valoarea leadershipului tău să crească. Închină-ţi viaţa sublimului, pentru ca leadershipul tău sa prindă viata şi să reziste în timp. Făureşte-ţi niste idealuri şi nişte valori care să nu contravină eticii şi integrităţii profesionale. Închină-ţi viaţa dezvoltării unei noi viziuni, a unui nou mod de zugrăvire a leadershipului bazat pe unitate şi stabilitate, pe adevăr, empatie şi încredere.

Adună-ţi tot curajul şi toată puterea inimii pentru a-ţi dovedi preţuirea şi ataşamentul faţă de cei din jurul tău, şi astfel leadershipul tău va prinde viaţă şi va rezista în timp.

Source: https://neculaifantanaru.com/nisipurile-timpului.html

Nivelul artistic în leadership

On Mai 07, 2017

Îmbunătăţeşte-ţi experiența de a crea noi modele de expunere a concepţiilor despre lume, om și viață, prin dezvoltarea capacităţii de a genera idei izvorâte din acele emoţii şi sentimente care au schimbat traiectoria propriei deveniri.

Aveam teribila senzaţie că trăiesc printr-un simţământ al apropierii de arta concilierii fizicii cu Dumnezeu, dar cu înclinare spre măiestria unui Rembrandt căruia îi plăcea să pătrundă adânc în psihologia celor portretizaţi. Destul de repede am învăţat să stimulez "variaţia oarbă" permiţând imaginaţiei să lucreze liber şi să producă noi asocieri de idei desprinse din structurile unei genetici elementare, generate la întâmplare din culorile unei lumi imposibile.

În acel anotimp al evoluţiei grăbite, secondate de memento-ul unei biochimii străine şi implacabil ostile, moartea tot mai pronunţată, ca şi viaţa tot mai chinuită, formau ramura unei ştiinţe a victimizării. O ştiinţă a cărei forţă, dominată de morfologie, din schema de reacţii pline de şoc care violau legile geneticii, era egală cu suma variaţiilor dintre informaţiile aflate la îndemână şi descoperirile de moment.

Probabil, evoluţia personalităţii mele era direct proporţională cu perfecta stăpânire a artei de expunere a unor noi concepţii despre lume, despre viaţă, într-un soi de apropiere de pulsul naturii, de ştiinţele ei. Noroc că întotdeauna natura cere să fie venerată nu doar prin jertfe omeneşti, ci prin prisma învierii omului la viaţă, pe axa artei de a merge înainte, dar cu băgare de seamă și în speranța că îi va fi dat să învingă toate piedicile, ca să aibă ce le răspunde reproșurilor tentativei de a se întoarce la origini.

Era un fel de angajament de a mă lăsa inspirat de combinaţia a numai două tonuri care mă trezeau înspăimântat din ceasul libertății incerte, roșu și negru, transformarea prin moarte și învierea prin chinuri. Roşul lăsa impresia de horror cu elemente fantastice ce căpătau brusc o explicaţie perfect raţională, negrul lăsa să planeze o incertitudine în privința momentului meu de glorie.

Leadership: Creaţia ta produce o schimbare în modul de reprezentare a realităţii faţă de actul prelucrării unei imagini care asigură acurateţea reprezentării de sine în raport cu o experienţă artistică inovativă?

Se crease o rezonanţă remarcabilă între voia Divină şi prezenţa Divină, între interioritate și exterioritate. Un delir al lumii înlăcrimate. O lucrare în care arta modela sensibilitatea umană, intensificând-o până la furia cea mai agresivă într-un prezent care nu mai prezenta speranța unui viitor. Cred că imaginea căreia trebuia să-i asigur acurateţea reprezentării de sine, eu aflându-mă în prim planul unei creaţii numite "Reflecţie asupra evoluţiei lumii", era dată de reprezentarea veridică a unei realităţi care cultivă mai mult "news" decât "fake", deci o realitate care pe neaşteptate poate deveni imprevizibilă.

În leadership, creaţia capătă valenţe de excepție de la regulă într-un test psiho-comportamental care compară ceea ce vezi - cu ceea ce ți-ai dori să vezi, măsurând capacitățile tale de înțelegere a unei realităţi deosebit de complexe.

Aceeaşi creaţie, văzută din perspectiva reprezentării de sine, referindu-mă la mine ca la un mic tratat al ştiinţei menit să întărească o fortăreaţă atât pe hârtie cât şi în evoluţia lumii, se continua cu plus-valoarea unei experienţe artistice de tip "crossing borders". Un artist trebuie să privească dincolo de imaginile din faţa sa, dincolo de aparenţe, dincolo de linia

orizontului, dincolo de educaţia formală, pentru a-şi putea însuşi toate cuceririle artei: viziunea, idealurile, filosofia de creaţie, trăirile unei lumi noi, percepţiile unui modernism al realităţii, alianţa dintre rigoare şi fantezie.

Totul în fundalul evenimentelor era colorat cu un neobişnuit realism, psihotic ca într-un portret haşurat ce refuză reducţia şi simplificarea în favoarea nuanţelor tratate cu o uimitoare veracitate, din care se degaja întrebarea îngrijorătoare: cum e să fii singur în lupta cu demonii?

Trasările conturului unor picături de lacrimi circumscrise unor tipare liniare de trăire intensă încercau să pună la îndoială universul de sensibilitate, plin de poezie, a artistului care sub masca unei aparente apatii, dar convențională în multe privinţe, avea darul de a disimula o anumită individualitate.

Leadership: Te ridici la așteptările impuse de un rol care-ţi dă prilejul să realizezi o frumoasă creaţie, evaluându-ţi talentul pe linia unei continuităţi imprevizibile?

Credeam că-mi voi putea grupa gândurile și trăirile într-o idee nouă, prin înfruntarea lor, prin rezolvarea contradicţiilor aparent ostile ale unei lumi în tranziţie, într-un atribut al cunoaşterii și al nobleţii pentru care eram predestinat - în faţa teribilului suspans al vieţii plină de răsturnări de situație.

Teorema proiecţiilor spune că proiecţia pe o axă a rezultantei unui sistem de forţe este egală cu suma proiecţiilor pe aceeaşi axa a forţelor care alcătuiesc sistemul.

Adevărata artă cu care mă confruntam, îi simţeam fiorii din care se năşteau monştrii, la rândul lor extrem de captivanţi ca într-un thriller *qui touche, qui pose des questions jusqu'à la fin* , un thriller care juca trucuri cu mintea mea, era perfecţionarea unei genetici menită să rezolve problemele insolubile: "ce este viaţa, ce este omul, ce este lumea, ce este omul în lume?"

Era ca şi când trebuia să dau naştere unei poetici care să capteze în mrejele sale elementele inovatoare ale unei gândiri de nivel superior, dar deocamdată încă insuficient cultivată în procesul de evoluție pe axa unui sistem de forțe care admitea o rezultantă unică egală cu momentul meu de noroc în viaţă. Fireşte, încă nu am găsit răspunsurile. Dar încă mai caut. Încă sunt în viaţă.

Leadershipul se afirmă printr-o calitate pe care toţi ar trebui să o aprecieze: să reuşeşti să defineşti distincţia dintre ceea ce ți se întâmplă şi ceea ce te face să continui să mergi înainte, oferind o imagine fidelă poziţiei pe care o ocupi în cadrul unei compoziţii coerente.

Poziţia poate fi cea de artist care a înțeles viața și a receptat-o în operele sale ca o vocaţie şi şi-a asumat-o ca o misiune. Sau cea de artist care, trăind în mijlocul unei societăţi greu încercate, se apucă să zugrăvească societatea aceea ca un ideal de omenie de neatins.

Motivația și dorința de a participa la chemarea pentru efectuarea schimbării se determină prin aprecierea evoluţiei în timp a unui fenomen interesant, dar dureros. Și, totodată, prin estimarea modului de a te manifesta prin sensibilitate artistică. Prin capacitatea de a te exprima pe diferitele planuri ale creaţiei care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al supranaturalului. Prin pornirea lăuntrică de a accede la o fărâmă din cunoaşterea adevărului cu privire la ceea ce este de evitat într-un cadru al deznădejdii.

Nivelul artistic în leadership este asigurat de experienţa de a crea noi modele de expunere a concepţiilor despre lume, om şi viaţă, prin dezvoltarea capacităţii de a genera idei izvorâte din acele emoţii şi sentimente care au schimbat traiectoria propriei deveniri.

Nivelul artistic este cu atât mai înalt cu cât reuşeşti mai bine să-ţi psihologizezi toată povestea, mai ales hotarul dintre viaţă şi moarte. Iar adevărata ta spectaculozitate se produce atunci când permiţi imaginaţiei să lucreze liber şi să producă noi asocieri de idei generate la întâmplare din culorile unei lumi imposibile.

*** Notă:** World War Z

Nivelul cel mai înalt al leadershipului

On Decembrie 15, 2016

Purcede la construcția unei arte desăvârşite, realizând o îmbinare intre experiența extazului și cerinţele totului din jur.

O linişte cosmică, născută din integrarea omului în peisaj, în natură, în viaţa ciudată a acestei ţări. Odată rămas singur cu natura te cuprinde o senzaţie neobişnuită de autodizolvare în natură, de contopire cu ea, o armonie deplină. Se naşte senzaţia cele mai sublime bucurii a extazului. Extazul ale cărui legi au fost obiectul atâtor cercetări înfrigurate, atâtor calcule migăloase ale artistului. Acum, însă, a devenit o senzaţie concretă. Se răstoarnă deci toate gândurile iniţiale în legătură cu filmul.

Cinematograful nu i se pare pasionant decât în măsura în care este un mic univers experimental. Va trebui să urmeze o perioadă de purificare, de transformare completă a cinematografiei în care n-o să rămână piatră peste piatră din scumpele noastre opere răposate. Ceea ce este aici în jur e mult mai interesant, incomparabil mai pasionant decât orice fel de cinematografie. Problema montajului nu i se mai pare deloc interesantă. Cea a sunetului mai puţin.

Acum, ajuns în miezul trăirii extazului, Eisenstein are totuşi o reacţie alergică parcă împotriva cinematografiei. "Totuşi, atât de conştiincios ca aici mi se pare că n-am lucrat niciodată". Se naşte acum voluptatea unică şi atât de râvnită a trăirii unei armonii şi unităţi interioare. *

Leadership: Recunoşti rolul unei categorii de forţe necesare în captarea naturii esenţiale a unei experienţe trăită exclusiv prin tot ce te înconjoară, încât să duci creaţia la nivel de artă atemporară?

Extazul este drumul, nu fără însemnătate, străbătut de omul plin de cunoaştere pe suprafaţa unei realităţi de ordin suprem, pe care o numim plenitudine invizibilă în mișcare curgătoare, după ce a traversat vastitatea unei trăiri care i-a lărgit conştiinţa şi i-a rafinat sensibilitatea. Aici se constată unicitatea creaţiei dusă la nivel de artă atemporară: prin faptul că ceea ce trăieşti prin lucrul în care te crezi te împlineşte fără să te justifici, fără să ai celelalte lucruri.

Un om care experimentează extazul, omul pătruns de un conţinut al sublimului, oricât ar fi de nebunească senzația de a fi înconjurat de tot ceea ce înseamnă bun, frumos, inspiraţional, artistic, trăiește ca un adevărat creator după regulile unei vieți și ale unei arte care înseamnă continuitate. O artă marcată de calcule migăloase, de culori tot mai sugestive, ce capătă o anume simbolistică, până la construirea unui adevărat arsenal de elemente „fantasy" cu valoare de reper pentru formarea noului.

Omul pus în faţa unui asemenea arselan de elemente, corespunde la rândul său unui întreg numit „nemărginire", fiind capabil să atribuie operei sale subordonată unui concept unitar – un destin înălţător, plin de magnetism şi virtuozitate. El capăta o putere neobișnuită, ca un astru strălucind de lumină, apropiindu-se de perfecţiunea celui care iubeşte şi împrumută termeni din însăşi propriile sale condiții de funcţionare, în autoritatea unei transcendenţe absolute.

Personalitatea care gravitează în jurul leadershipul este cea care, conectându-se la totul din jur, reușește să creeze un univers experimental, mereu în expansiune, format dintr-o dimensiune a trăirilor care se cer împărtăşite, din dimensiunea unui mod de viață plin de

sens şi din dimensiunea unei teme de creaţie mai largi.

Construcţia artei, la fel ca și măreția omului, seamănă cu o formă mai nouă a leadershipului, numită de mine „Inside-Out”. Adică ceva ce se petrece în tine, în relație cu exteriorul care îți ia ochii și te vrăjeşte în totalitate. Iar a depăși limita cunoașterii experimentale, prin raportarea la ceea ce simți în contextul unui anumit tip de răspuns la ce se întâmpla în jurul tău, este o capodoperă a sublimului.

Forțele care contribuie la captarea naturii esenţiale a unei experiențe trăită exclusiv prin tot ce te înconjoară constau în unitatea dintre idee și imagine, în care se împletește o armonie de emoții, integrand astfel omul într-un peisaj al neobişnuitului care se reinventează constant.

Inside-out este calitatea lăuntrică a omului transferată valoric şi spiritual în forma unei creaţii care sugerează perfecta armonie dintre natură şi sentiment. Or evaluarea calităţii unei creaţii axată pe cerinţele "totului din jur", adică depinzând de trăsăturile fiecărui model de inspiraţie în parte, se face la fel, prin transferul valoric şi lăuntric (în marea carte a naturii) a unei percepţii sensibile despre o realitate necontrafăcută.

Adevărata împlinire a creaţiei se obţine prin trăirea unei armonii şi a unităţii interioare prin comuniune cu viaţa naturii, cu elemente el, cu forţele ei, cu valorile ei, încât să cuprinzi NOUL unui mod de gândire într-o temă de mare temeritate, de mare vizibilitate, de mare interes.

Nivelul cel mai înalt al leadershipului poate fi atins doar de către omul care percepe creaţia prin adâncirea înțelegerii contextelor de explorare a noului ce depind de armonizarea între experiența extazului și cerinţele totului din jur.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/nivelul-cel-mai-inalt-al-leadershipului.html

Noi doi, visul şi povestea

On Aprilie 27, 2020

Învaţă să fii creaţia unui Creator care te obligă să-i accepţi prezenţa dintr-o altă perspectivă a duratei şi a spaţiului.

Dacă ţi-ar fi spus cineva că într-o bună zi vei ajunge mai mult şi mai departe decât ai visat vreodată, s-ar fi schimbat ceva la tine? Şi dacă într-o bună zi, una din acele zile la care nu ai multe aşteptări, vei simţi că eşti parte dintr-un vis frumos, şi că acest vis se cuibăreşte măreţ într-o poveste bună, neputând fi furat de niciun hoţ de cărţi, ai putea oare să te mai întorci la viaţa ta anterioară, s-o trăieşti ca şi când nu ai fi visat niciodată că faci parte dintr-o poveste?

Aşadar, cineva ţi-a destăinuit viitorul, revărsând peste sufletul tău speranţa de a da curs unei poveşti menită să te reconforteze, ajutându-te să-ţi recapeţi libertatea de a fi tu însuţi în continuarea unei poveşti care promite să fie mai ceva ca într-un vis. Şi oricine ar fi fost acel cineva, credibil sau nu, cu siguranţă a fost de ajuns ca să-ţi amintească că cel ce visează mai mult şi cât mai departe primeşte întotdeauna din timp o înştiinţare cu privire la un vis care promite totul la timpul viitor.

Şi iată că visul, împreună cu cineva care visează, a depins de altcineva căruia visul i-a făcut dinainte o idee despre tine, venind în întâmpinarea dorinţei inimii tale. Probabil că visul, cu o înfăţişare atât de plină de viaţă, îşi exprimă rostul final ca un simbol al răbdării şi al speranţei, jucându-se de-a v-ați ascunselea într-o poveste care aminteşte de un Creator, de o mână văzătoare, de un Hoţ de cărţi, de Cele trei porţi fermecate, de străvechea Morla sau de minunatul oraş de argint numit Amarganth.

Cum este oare să fii parte a unei poveşti care se scrie zi de zi alături de un vis în care simţi că eşti orice îţi doreşti să fii, şi că visul şi povestea, un element esențial al reveriei și un gen epic, sunt cheia pătrunderii într-un univers al Creatorului de infinit?

Poate că avea dreptate Alexandre Dumas, când spunea chiar la finalul unui roman celebru:

"Nu uitaţi niciodată că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înţelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: AŞTEAPTĂ ŞI NĂDĂJDUIEŞTE."

Leadership: Formatul creaţiei căreia i se supune viaţa ta poate fi văzut ca o aducere în prezent a mărturiei unei poveşti care se susţine prin privirea ta în altă lume?

La un moment dat, în călătoria ei prin ţara oglinzilor, Alice întâlneşte un ţânţar care o întreabă:

- Ce folos atunci, că insectele au nume, dacă nu vor să răspundă la acest nume?

- Nu-i de niciun folos pentru ele, zise Alice; dar bănuiesc că e de folos pentru cei ce le numesc. Altfel de ce-ar avea lucrurile nume?

Iată cum se scrie o poveste inspirată de un vis asociat cu starea mentală a unui visător prins

într-o lume a fanteziei, a secretelor, a misterelor magice. Tu, povestea mea, eşti visul meu cel împlinit, fiindcă ţi-am putut da un nume care face înconjurul realităţii în care m-am tot afundat, iar numele tău iată-l, acesta este: *Erelyndhus* , sau forţa cuvântului pur din spaţiul frumosului transcendent. Nicio poveste nu rezistă fără un vis plin de semnificaţii, la fel cum nicio oglindă nu poate să reflecte o gândire aparte, o imagine inversată, un alt chip decât tinereţea, fără lumina unei stele călăuzitoare.

Iar dincolo de ţara oglinzilor, în care Alice s-a tot adâncit, şade un tâlc de mare sugestivitate: tot ceea ce primeşte de la tine un nume se răsfrânge în mii de feţe, într-o optică geometrică, asemenea unei plăsmuiri dintr-o veritabilă împărăţie a oglinzilor fermecate. Considerând că o rază de lumină monocromatică se propagă prin intermediul materiei libere într-o altă realitate, iar refracţia s1 cade pe suprafaţa de separare a cerului de pământ, plană în punctul x1 aflat sub unghiul unei justificări supranaturale, atunci vom fi liberi să ne mişcăm într-o lume fantastică, dar care totodată este extrem de reală pentru că este lumea propriului nostru Sine.

Concluzie. Creaţia mea este visul unui artist care se desfăşoară sub forma unei holograme într-un spaţiu real definit ca imaginar. Iată, deci, de ce mă numesc un Creator: fiindcă peste tot pe unde îmi plimb ochii nu văd decât imaginile unei lumi extrem de complexe şi de vii, imagini reflectate simultan într-o oglindă care e una din căile veritabile spre Marea Cunoaştere – aş vedea până departe şi aş descoperi că, într-o existenţă anterioară, am fost altcineva care nu mă cunoaşte, dar care se comportă ca şi cum m-ar cunoaşte.

Înainte de a înţelege leadershipul, încearcă să trăieşti experienţa de neuitat a unui vis devenit realitate, cu ascensiunea spre eternitate a Creatorului, încât să nu mai ai nevoie de îndrumare spre "lumină".

Noi doi, visul şi povestea, facem parte dintr-o lume care nu se lasă inundată de contemporaneitate, şi care nu se dezvăluie oricui, ci numai celor cu adevărat merituoşi care ştiu să transmită emoţii, să împărtăşească din experienţa sinelui, asemenea efortului unui artist care face din pictură un mod de comunicare mai directă între sensibilitatea Creatorului şi realitate.

Niciodată nu m-am gândit c-aş putea face dintr-un vis grandios povestea vieţii mele, cu înclinaţie spre arta unui Creator Absolut care vede imaginea sa într-o formă sau alta, diferită de orice aşteptări omeneşti. Ci, tocmai visul s-a gândit la mine înainte de a mă transforma într-o poveste a cărui erou este nemuritor, la fel ca şi Cel ce scrie în Glasul Universal o nouă pagină a cărţii Sale.

Alice din ţara oglinzilor, încă mai încearcă să-şi reflecte destinul în completarea poveştii mele. Dragă, Alice, vei reuşi să pătrunzi în lumea mea, numai după ce vei regla oglinzile lumii tale să se vadă din poziţia unui meşter neîntrecut al avangardelor artistice...

Source: https://neculaifantanaru.com/noi-doi-visul-si-povestea.html

Norii nemărginiţi ai posibilităţilor imaginate

On Iulie 04, 2013

Identifică elementul primordial în care setea de înţelegere a ceea ce eşti se îmbină perfect cu dimensiunea cunoaşterii superioare, pentru ca încrederea în evoluţia ta să fie deplină.

Încercam să pătrund într-un spaţiu în care timpul nu exista, asemenea unui călător aflat în continuă mişcare în căutarea unui loc al său. Şi nu mă mulţumeam doar cu atât. Căci omul dominat de imaginar, care persistă în a lua în considerare toate necunoscutele, vrând să pătrundă chintesenţa unei gândiri superioare, se adânceşte neistovit în viziunea lui fixă căutând cu orice preţ raza de lumină ce se strecoară prin smogul gros al inexplicabilului.

Stelele răsăreau una câte una, ca aurul dintr-un zăcământ neexploatat, dintr-un alt timp. Numărul lor conta prea puţin. Căci numai câteva grame din acest preţios corp strălucitor erau suficiente pentru a extrage chintesenţa unei materii sau substanţe de viaţă ce ar fi putut umple spaţiul de timp a reflecţiei mele, singurul ţel al căutării.

Dar combinarea elementelor vitale ce asigurau coeziunea materiei decurgeau greu. Deseori erau catalizate de unii ca fiind intermediari instabili şi foarte reactivi. Sensul şi nonsensul. Trebuia să atribui un sens acestei călătorii spre un alt timp, înainte ca nonsensul şi absurdul să-şi înfigă adânc rădăcinile contorsionate în mintea mea. Tocmai în asta consta măreţia mea !

Leadership: Poţi să te pui în ipostaza de a deveni un "ostatic" al necesităţii de a te întoarce spre cele din afara proprei realităţi, fără să devii serviabil în faţa materiei care te captivează prin capacitatea ei de a se autoorganiza în structuri din ce în ce mai complexe?

În principiu, era vorba de a exalta forţa vitală necesară depăşirii limitelor de înţelegere admise de intelect, utilizată rar numai de oameni cu o spiritualitate ridicată şi un mod de gândire superior. Stimularea acelei energii de a transforma fundamental spaţiul şi oamenii cu care intram în contact, de a o economisi şi de a o fixa în viitorul update al propriei mele existenţe, trebuia să-şi facă efectul pe termen lung dacă voiam să ating un nivel de cunoaştere superior.

Aveam nevoie de un instrument mai sigur, de o structură de forţe care să reducă orice suspiciune care plana asupra mea. Iar identificarea elementului primar, filosofic, în care setea de viaţă se îmbina perfect cu dimensiunea cunoaşterii superioare, găsirea acelei forţe de atracţie care să pună în mişcare universul şi timpul, devenea tot mai dificilă. O nouă conştiinţă trebuia descoperită. O altă dimensiune a vieţii şi a timpului în care aş fi avut, în sfârşit, puterea de a face lucrul pentru care am fost creat: să fiu un creator, demiurgul propriilor mele plăsmuiri.

Un reflex al plăcerii de-a imagina tot felul de chestii fantastice, creând mental tot felul de legături absconse între vizibil şi invizibil, între divizibil şi indivizibil, mă contaminase în întregime. Era evident că gândurile cele mai întortocheate puseseră stăpânire pe mine. Dar tocmai în asta consta măreţia mea, în faptul că am permis gândurilor să mă înalţe la norii frumoşi şi nemărginiţi ai posibilităţilor imaginate.

De atunci am învăţat să cred în evoluţia mea şi în viitor.

Leadership: Poţi să faci dintr-o condiţie a vieţii o experienţă de navigare într-un imaginar

abstract, fără extinzi şi să-ţi aprofundezi cunoştinţele între două sfere distincte: "stăpân" şi "prizonier"?

Gândurile cele mai întortocheate pun stăpânire pe tine? În ce constă măreţia ta? O nouă conştiinţă trebuia descoperită? Ai puterea de a face lucrul pentru care ai fost creat?

Leadershipul nu vizează numai sfera specifică a dezvoltării şi perfecţionării spre atingerea unei poziţii fruntaşe, ci şi studiul personal al interpretării pe care o dai oricărei experienţe pe care o trăieşti în momentul în care urci orgolios scările foarte lungi spre excelenţă. Căci, inevitabil, în acest moment începi să resimţi o presiune din partea cadrului tău de referinţă, adică a unităţii propriei fiinţe compusă din două ipostaze diferite.

Prima, a omului de ştiinţă, care trebuie să smulgă, prin simplificări favorabile, o logică riguroasă din anumite puncte de vedere sau dintr-un *template* de gândire sofisticat, sau dintr-un ciclu mult mai amplu şi mai complex de idei insuficient fundamentate. A doua, cea a creatorului, a omului dominat de imaginar, care încercând să pătrundă lucrurile ascunse, vrând să pătrundă chintesenţa unei gândiri superioare, se adânceşte neistovit în viziunea lui fixă până ce se îndepărtează de punctul său de referinţă.

Aşadar, putem spune că, într-un fel, leadershipul rezidă dintr-un experiment care reuneşte, în combinaţii atent construite, cele două ipostaze care nu trebuie să se respingă. De regulă, însă, cele două ipostaze se luptă, delimitând două dimensiuni distincte: "stăpân" şi "prizonier". Indicat ar fi ca acestea să se înglobeze într-o singură viziune clară, conferind caracteristicilor de bază ale individului o anumită autenticitate.

Este limpede că suprimarea relaţiilor între cele două dimensiuni, mai ales pierderea controlului asupra lor, în lipsa unei bune coordonări a procesului de alcătuire şi finisare a "creaţiei", va accelera treptat regresul în descoperirea de noi resurse care să faciliteze accesul spre cunoaşterea superioară.

Iar simplificarea şi armonizarea operaţiunilor de atingere a superiorităţii în leadership constituie cele mai sănătoase pregătiri în vederea limitării efectelor negative pe care le poate avea strânsa relaţie dintre cele două ipostaze.

Leadership: Poţi să-ţi dezvolţi o structură de forţe care să reducă orice suspiciune ce planează asupra ştiinţei tale, chiar dacă modul în care te raportezi la imaginea mentală de sine nu se ancorează la cerinţele realităţii?

Obţinerea superiorităţii în materie de ştiinţă reprezintă un proces destul de complex, în care extraordinarul se combină cu neînsemnatul, demascând şi denunţând astfel cu mare asprime viciile în materie de leadership, supraevaluarea sau subevaluarea. Iar schimbările care se petrec în materie de competenţă, când este testată valoarea creaţiei şi a creatorului, par uşor de acceptat dacă se experimentează sentimentul de a fi util propriei individualităţi.

Un autor şi conferenţiar american spunea odată: " *Ascultarea creează încredere, baza tuturor relaţiilor de durată.* " Dacă este să facem o corelaţie, aici este vorba şi de felul în care tu, liderul, te pui în slujba ştiinţei, fără să falsifici relaţiile dintre cele două ipostaze menţionate anterior.

Ca să obţii o superioritate în leadership, ai nevoie de o structură de forţe care să reducă orice suspiciune care planează asupra ştiinţei sale, precum: capacitatea de a prezenta construcții noi ale realității, capacitatea de a crede în ficţiunea pe care ţi-o asumi , capacitatea de a crea o legătură între ceea ce se întâmplă în exterior şi ceea ce se întâmpla

în interior, capacitatea de a schimba percepția publică, capacitatea de a gândi pe cont propriu pentru a descoperi lumea din jur.

Încrederea în evoluţia ta va fi deplină numai dacă reuşeşti să identifici elementul primordial în care setea de înţelegere a ceea ce eşti se îmbină perfect cu dimensiunea cunoaşterii superioare. Ce eşti? Un stăpân al ştiinţei? Sau un prizonier al ei?

Depinde de măreţia ta, depinde de cât de mult permiţi gândurilor să te înalţe la norii frumoşi şi nemărginiţi ai posibilităţilor imaginate. Şi, mai ales, depinde de capacitatea ta de a nu te lăsa stăpânit de ea.

Leadershipul este ceea ce adaugi experienţei tale de explorator al unor spaţii cu multiple posibilităţi de lărgire a orizonturilor, astfel încât să redai perfect începutul unei lumi noi din perspectiva cauzalităţii şi al adevărului care trebuie crezut pe cuvânt.

Norii nemărginiţi ai posibilităţilor imaginate se referă la posibilitatea de a pune în practică, cu rezultate benefice, tot ceea ce plăsmuieşte imaginaţia determinată de propria-ţi ştiinţă şi cunoaştere. Iar acest joc imaginar bazat pe reguli stricte îţi poate aduce laurii victoriei sau penalizări dureroase.

Source: https://neculaifantanaru.com/norii-nemarginiti-ai-posibilitatilor-imaginate.html

Now We Are Free

On Iunie 08, 2018

Învaţă să descoperi semnificaţiile vieţii în clarobscurul conştiinţei unde cuvântul îşi mărturiseşte ataşamentul faţă de firul original al unei poveşti adevărate, repetată la infinit.

Numele meu, pe care trecutul îl lasă în seama soarelui care e veşnic, eu Juba, sunt doar o rămăşiţă a gladiatorului care altădată îi delecta pe locuitorii Romei cu suferinţa sa, cu tăria de a lupta până la ultima picătură de sânge, cu umilinţa de a muri în numele multor paradisuri care urmează doar după infern. Fiecare parte din mine stă mărturie unei lucidităţi conştiente de actul săvârşit contra valorilor morale acceptate de lumina credinţei pure.

Asemenea mie, orice sclav are dreptul să-şi scrie istoria fără să ceară nicio răsplată generoasă din partea lui Dumnezeu, ca un soi de obligativitate faţă de încheierea unei anumite etape de viață și începutul unei noi căi de urmat într-o vreme în care îngerii nu mai zboară, pentru că acolo unde nu e rugăciune cerul se face ca piatra. Faptele pe care memoria timpului şi inima mea nu le va şterge niciodată se îndreaptă, cu bune şi cu rele, numai spre cei ce îmi sunt alături într-un *adagio of lingering sadness.*

Există o clipă în istoria lumii, o secundă astrală care se adaugă orei neîntrerupte pe care imaginaţia o scaldă numai în lucrările pictorilor, o micro-materie dintr-un univers fără nume care schimbă hotărârea şi acţiunile omului de rând. Sufletul unui gladiator, adâncindu-se într-o mirare fără seamă: "Ce oare caut eu aici?" pe un tărâm al celor ce nu pricep realitatea credinţei, ca într-o carte în care nu poţi citi decât așa, pe scurt, un rezumat, îşi cârmuieşte cu greu trupul spre victoria unei clase de vârf a societăţii.

Ceea ce reuşeşti să finalizezi în Colosseum nu-ţi este acceptat decât ca libertate de a spune DA, până la un punct.

Dacă aş fi fost un pic mai înţelept decât moartea, de care m-am lovit la fiecare pas, probabil aş fi ocolit condiţiile şi cauzele determinate de statutul meu şi aş fi încercat să forţez actul de voinţă liberă spre împlinirea poruncilor puterii divine. Chiar şi aşa, viaţa mea ar fi devenit insuportabilă, pentru că având de ales între eternitate şi efemeritate nu aş fi putut întrezări o lume a bravilor războinici şi a femeilor luptătoare ce-i însoţesc cu iubire până la capătul ei. Doar prezentul contează.

Leadership: Te înscrii în nişte evenimente care se doresc tot atâtea momente de reevaluare a unei poziţionări faţă de o viaţă ce poate fi descifrată prin dimensiunea zbuciumului sufletesc auzit doar prin credinţa în nemurire?

Cu puterea de rezistenţă pe care mi-o dat-o steaua norocoasă, am supravieţuit sublimului Quo Vadis din spatele unei poveşti sângeroase doar ca să scriu cu lacrimi în ochi aceste rânduri pline de tristeţe şi regret, pe care razele de foc ale soarelui, tangente la suprafaţa Pământului, le vopseşte în culoarea frunzelor pomului care freamătă liniştitor în briza unei mângâieri de vară. Păcat că norocul meu nu a fost de partea celui căruia îi datorez viaţa.

Cine va citi aceste rânduri le va pune, poate, în sânul unei inimi de leu care în acelaşi chip cu Maximus Decimus Meridius va sparge zidul de piatră al robiei şi va atinge el însuşi culmile unei notorietăţi niciodată câştigate de un împărat ca Lucius Commodus, pentru a renaşte o istorie a biruinţei prin luptă şi suferinţă.

Eu însumi îl invidiez pe Maximus pentru capacitatea lui de a cugeta, de a lupta, de a nu se da bătut, de a crede într-un singur ideal care îi conservă existența într-o continuă verificare a divinității, conferindu-i o superioritate care spune, de fapt: „Dacă eu aș fi împărat, nu m-aş purta niciodată așa cu sclavii".

Leadership: Încerci să scapi de înfrângerea propriei nelinişti sub actiunea unor forţe de răspuns la producerea unor evenimente asupra cărora numai timpul îşi lasă amprenta?

Sunt aplecat asupra trupului care a făcut din eroul unei tragedii o legendă a luptătorilor neînfricaţi, o piatră de temelie a edificiului pe care s-a zidit o istorie sângeroasă, o regândire a reprezentării unei realităţi care poate fi interpretată în diferite moduri. Nimic nu stă în faţa destinului de gladiator, chiar dacă ai repurtat victorii glorioase, decât moartea.

Muritorul şi-a reglat conturile cu viaţa. În timp ce mâinile şi picioarele i se zbat convulsiv, din gât auzindu-se un horcăit profund, ochii aproape pierzându-şi strălucirea, buzele sale încearcă cu o ultimă sforţare să contureze singurul cuvânt care, la urma urmelor, reprezintă cel mai mare triumf al vieţii: "FREEDOM".

Povestea lui Maximus Decimus Meridius dăinuie prin ecoul plin de sânge a unor aventuri inimaginabile desfăşurate într-un mare amfiteatru, numit Colosseum pentru că se afla în apropierea unei statui imense din bronz, Colosso.

Bănuiesc că pentru a stăpâni întreaga Romă, Maximus nu avea destulă abilitate, nu era un geniu al efectelor exceselor de inspiraţie, fiindcă a lovi scuturi şi a crăpa capete nu este de-ajuns într-o guvernare, mai e nevoie şi de un soi de răutate vecină cu nebunia care să îndrume masele spre o isterizare din cauze greşite. Satisfacţia lui pur spirituală venea din conştiinţa puterii pe care o avea asupra trupului său clădit special pentru a lupta.

Ca şi autor al acestor rânduri pline de adevăr, care fac elogiul devotamentului cel mai sublim, ridicat ca o piatră de hotar deasupra legilor unei lumi neînţelese, în virtutea raţiunii manifestată în universalitatea sa, nu regret nicio clipă moartea eroului care a creat legiuni întregi de fani ai unei realităţi care va bântui veşnic istoria.

Singura mea nemulţumire este că nu am avut destul timp la dispoziţie pentru a discuta mai mult cu el. Avea un fel aparte de a privi şi de a trata oamenii, lucrurile, evenimentele din imediata proximitate, ca şi când ar fi încercat să le stăpânească raţiunea în curgerea şi metamorfoza lor continuă.

Leadership: Te consumi într-o permanentă pendulare între putinţa de a-ţi rescrie povestea şi luciditatea extremă cu care îţi mărturiseşti neputinţa de a da un nou sens vieţii?

Cuvintele înălţate de istorie ca un frumos mausoleu, "My name is Gladiator", trec prin firele unui lanţ de amintiri care cheamă mereu intensitățile unui clarobscur sufletesc înscris în competiţia cu propriile limite, pentru a compune împreună cu deznodământul unui destin rebel un nou set de configurații existențiale. Ele vor fi mereu surprinse în imagini vii de către pictori şi scriitori, având impact prin experienţele autentice pe care le oferă.

Niciodată n-am să renunţ la omul care îşi demonstrează mereu ataşamentul. Dar e prea târziu ca să mai sper. Nu mi-a mai rămas decât să-l privesc pe Maximus cu nostalgie, aşa cum îl priveşte şi apusul, pe cât de frumos, pe atât de apăsător. Îi strâng mâna cu veneraţie şi respect chiar înainte ca el să închidă definitiv ochii. Simt alunecarea sufletului său în veşnicie, un mesaj venit din altă lume de tipul "Recepţionat" născând o speranţă a timpului care face din sclav un zeu nemuritor. Now you are free !

Bun prieten, am fost mereu alături de tine în Colosseum, în scurtele momente ale spectacolului dintre viaţă şi moarte, ca nişte diamante care îşi reflectă strălucirea până la cer, care după atâtea operaţii de şlefuire la temperaturi extreme ajung să fie prelucrate în mii de faţete de o înţelegere neclară a existenţei, dar care strălucesc mereu, radiază, şi sunt minunate oricât de ciobite ar fi.

Sunt sigur că vei reînvia în viitorul îndepărtat, sub un alt nume şi altă înfăţişare. Probabil vei fi reîntâlnit sub forma puterii unui alchimist care luptă alături de materie, ţinând în mâna dreaptă cartea universală a transmutaţiei, cu împletitură de un roșu sângeriu ca al mantiei gladiatorilor, iar în mâna stângă ţinând scutul conştiinţei libere, taina credinţei într-un cuget curat.

Ştiinţa zeilor este mută, dar ne lasă la dispoziţie puterea interpretării misterului vieţii. Singurul gând la care mai am acum puterea să reflectez, şi cu care închei această relatare, va rămâne înregistrat în memoria timpului ca un profil autentic al gladiatorului care îşi rescrie povestea:

Niciodată sufletul nu o să doară mai tare ca atunci când simți că nu ai fost de ajuns pentru a schimba o lume.

Now We Are Free este motto-ul celor care luptă pentru a-şi câştiga libertatea vieţii, plătind chiar cu preţul dureros al nemuririi. Pregăteşte-te la orice pas să întâmpini nişte evenimente la care nu te aşteptai, menite să-ţi schimbe destinul !

*** Notă:** Now We Are Free

Source: https://neculaifantanaru.com/now-we-are-free.html

Nu este doborât încă ţarul Moscovei !

On Iulie 30, 2016

Fii acea parte a imensităţii şansei de a alege, fără ca circumstanţele să mai aleagă în locul tău.

Scena din film continuă. Basmanov soseşte cu vestea trădării prietenului lui Ivan, cneazul Kurbski. Călugărul citeşte mai departe psalmul regelui David. Altcineva îi şopteşte tarului despre întinderea trădărilor. Călugărul: „O cât apasă inima. Aşteptat-am milă. Dar în zadar. Mângâitori am căutat. Dar n-am aflat."

Şi atunci, deodată, Ivan şi-a ridicat capul. Şi ca o fiară sălbatică a strigat prin toată catedrala: „Minţi ! Nu este doborât încă ţarul Moscovei ! "

Acum ia hotărârea de a crea armata opricinicilor, de a pleca la Svoboda Alexandrovskaia. „Egumen de fier mă voi face." Se sfătuieşte cu cei ce i-au rămas credincioşi. Ia hotărârile ce-i vor călăuzi de aici înainte paşii. Se urcă din nou la sicriu. Priveşte trăsăturile îngheţate ale moartei. Şi i se pare că chipul ei s-a destins, că îl aprobă.

Cu mâna pe obrazul ţarinei moarte, Ivan îşi face marele legământ: *„Lucruri măreţe voi săvârşi: atotstăpânitor pământesc mă voi face ! Două Rome au căzut, cea de a treia – Moscova ! - stă pe loc. Iar a patra Romă nu va fi ! "* *

Leadership: Poţi să trăiești sub condiţia ta reală, într-o versiune a realităţii care nu te validează drept posesor al unui destin de excepție?

Într-o lume în care sensul adevărat al valorii umane se pierde printr-o întorsătură a lucrurilor trăite, printr-o fatalitate a tot ce se întâmplă, unde numai experienţa personală este cea mai bună lecţie de viață, un aspirant la putere poate fi semnificat real sau simbolic, prin situația de a se aşeza în situația existenţială a întâlnirii dintre două categorii de circumstanţe.

Mai întâi acele circumstanțe de hazard când el însuşi este un rătăcit prin ceaţă, mişcându-se fără rost şi fără încetare, dar care trage în mod neaşteptat şi lumea după el. Apoi, acele circumstanțe de necesitate, reprezentând modalitatea de manifestare a unor stări sau tendinţe de dominare, prin forţa potenţialului de a se impune, când el devine "schimbarea" datorită faptului că rămâne fidel principiilor sale de afirmare.

Ne referim la şansă ca la o modalitate de a şti să alegi între circumstanţele favorizante ale unei situaţii şi slăbiciunea ta lăuntrică, iar ţarul Moscovei a înţeles că ceea ce apare la orizontul destinului său într-un anumit moment de cotitură trebuie luat ca un semn de recunoaştere al meritelor personale, înainte ca această şansă să dispară.

Leadershipul este acea parte a imensității oportunității de a alege, fără a lăsa circumstanțele să aleagă în locul tău. O șansă pe care foarte puțini o înțeleg, pentru că în fiecare destin ea apare la un moment dat, dar poate dispărea dacă nu ești demn de ea.

Iar așa cum scria cineva pe un blog de astrologie, trebuie menţinut un echilibru între cele două aspecte: acceptarea destinului şi eforturile de a influenţa circumstanţele.

Leadership: Poţi atinge experienţa nemijlocită a unor lucruri fără a şti în acelaşi timp măcar un adevăr despre ele, doar considerându-le drept o cerinţă sine qua non pentru atingerea măreţiei?

Posesorul unui destin de excepție știe că trebuie să parcurgă un drum lung care duce la restaurarea fiinţei sale, prin experiențe ierarhizate într-un lanț ascensional. De aceea el face o preocupare constantă din acest drum, care pe fondul unor răsturnări de situație să nu se circumscrie unei realităţi absurd contrariante, ci doar acelor experiențe repetate de a se aşeza pe poziţia unui biruitor.

Iar un biruitor care îşi apără cu stoicism drepturile se orientează întotdeauna după sloganul: „ *Lucruri măreţe voi săvârşi: atotstăpânitor pământesc mă voi face ! "* Aceste lucruri, în orice imagine despre sine însuşi, în orice circumstanţă, fac înconjurul unei gândiri exprimate printr-un fel de necesitate de a reflecta asupra posibilelor legături cu un erou al cărui super-putere constă în capacitatea de a demonstra că posedă acea ştiinţă de a alege neghina din grâu. Un asemenea erou este în stare să trăiască un moment important cu o mare combustie interioară, dar deloc exteriorizată.

A trăi sub condiţia ta reală, dar într-o versiune a realităţii care nu te validează drept posesor al unui destin de excepție, înseamnă să continui să înaintezi pe drumul vieții beneficiind de puterea efectivă a unor idealuri înalte, fără să te conformezi lor în fiecare din acțiunile tale.

Atingerea măreţiei este considerentul unei mari reprezentativităţi pe scena unei istorii care trebuie definită printr-o realitate trecută, prezentă şi viitoare, încât eroul principal să fie considerat cel mai înalt şi neţărmuit adevăr despre faptele şi rănile istoriei.

Nu este doborât încă ţarul Moscovei ! este rodul acelor manifestări personale, născute din focul lăuntric, care redau pe marea imagine a destinului figura unei personalităţi marcante formată prin lupta continuă cu forțele ostile, în special cu fenomenul de regres: fii comun ca ceilalți.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-este-doborat-inca-tarul-moscovei.html

Nu este îngăduit să atingi spiritele

On Februarie 25, 2017

Înainte de a-ţi crea o concepţie originală despre artă, învaţă să te percepi drept o forță între alte forțe.

Vor trece multe zile înainte să devin ceva asemănător cu persoana care fusesem odinioară. Intensitatea câmpului existenţial produs între punctul de cotitură care a condus la situaţia actuală, şi punctul de ieşire din lumea plină de aparenţe pe care era înfăşurată aţa necesară cusăturii unei aprige cotituri de destin, producându-se în ritm viu, încordat, devenise o senzaţie de tărie, o apăsare puternică. Ceva care nu se poate descrie în cuvinte. Dar care a dezvoltat dependenţa de sentimentul apartenenței la ceva mai mare, mai puternic.

Alături de mine, portretul lui Nicolas Flamel, pe al cărui chip expresiv se poate citi acea energie de foc condensată într-un criteriu de raportare la o lege esoterică: *"Nu crede nimic ! Caută singur adevărul ! "* , îmi transmite o stare ciudată de exaltare, amestecată cu regret. Uneori, sunt trist datorită secretului puterii prin care intelectul de vede pe sine, dobândit prin luarea în considerare a valorii indirecte a unei legi universale: "Ceea ce este Sus este ca şi ceea ce este Jos, şi ceea ce este Jos este ca şi ceea ce este Sus".

Intens, mă simt încadrat într-un ansamblu de fluxuri neutrinice, numere cuantice şi unde ale fotonilor gamma expulzate în spaţiul înconjurător, în lumina unei stranii inteligenţe invizibile, ca şi când între mine şi marele alchimist s-ar fi fixat pentru eternitate o probă indiscutabilă a materializării spiritelor.

Fără să fiu om de ştiinţă, mă simt prins în ansamblu unor manifestări aparent eterogene, cu binecuvântarea unor anumite spirite de înaltă evoluţie, mai ceva ca într-un fenomen poltergeist, completându-mi gândurile doar cu ideea intervenţiei unei inteligenţe aparte într-un joc de energii la care nimeni nu are mai mult acces ca mine. Proba eternităţii lor este însăşi natura realităţii mele, guvernată de legea fatală: totul se transformă, totul curge, nimic nu este încremenit, static.

Leadership: Percepţia asupra realităţii tale poate suferi o schimbare care se vădeşte a fi incomunicabilă la nivel de imagine, dar comunicabilă la nivel de transmitere a senzaţiei de permanenţă a existenţei pe care o trăieşti la nivelul unei conştiinţe transcendentale pure?

Acest *bizarre* fenomen al perceperii spectrului unui semnal discret, al unui iluminism pozitiv cu dorinţa mărturisită a totalităţii, centrat pe dobândirea cunoaşterii avansate şi pe înţelegerea unei realităţi virtuale, este trecut în cadrul imediatităţii prin tăișul sabiei lui Nietzsche: *"Când priveşti în Adânc, şi Adâncul priveşte în tine."*

Rasputin, misticul rus, se folosea mult de privire, care îi impresiona pe interlocutorii săi până la a-i paraliza. Era efectul *Hypnotize* prin interpretarea unei enigme. Aşa este şi cu figura din tabloul meu, îmi răpeşte orice şansă, orice putere de a vedea cu adevărat farul cosmic al lui *"Chi sono veramente?"* decât prin efectul unei gravitaţii care depăşeşte forţele electrostatice ale unui câmp de reacție: "Marile secrete nu ţin de lumea noastră ! ".

Fără să-mi doresc să fiu o forţă între alte forţe, astfel ca din exterior să nu se poată sesiza existenţa vreunei întâmplări supranaturale, vreunei cauze de inadmisibilitate, pe fondul căutării febrile a semnelor unei vieţi de dincolo, care este doar privilegiul unui medium, mă simt reţinut într-un câmp gravitaţional care devine suficient de puternic pentru a modifica

natura intrinsecă a funcţiei mele prezente: de mesager al unei lumi trecute.

A-mi trăi existenţa la nivelul unei conştiinţe transcedentale pure, în sfera gândurilor curate şi puternice, înseamnă să-mi revigorez spiritul aventurier într-o unică manifestare istorică trup-suflet, capabilă de cunoaştere, de acea libertate la care oamenii din prezent pot doar să viseze.

Leadership: Te orientezi în plăsmuirea operei tale după un factor al percepţiei reprezentând dispoziţia subiectivă cu care se receptează semnificaţia unei viziuni de dincolo de real?

Victor Hugo ajunsese să vorbească de la egal la egal cu profeţi precum Moise, Mahomed sau Iisus. I se părea foarte firesc să fie ales de cei mai însemnaţi morţi ai omenirii pentru a purta cu ei nobile discuţii, încât să dea la iveală opere de o rară inspiraţie universală. La fel ca şi Victor Hugo, am învăţat că a interacţiona cu spiritele înaintaşilor de seamă ai ştiinţei şi culturii, câştigând astfel o înclinaţie spre misticism, la fel ca orice acţiune care lasă o urmă în timp, înseamnă de fapt să pun bazele unei filosofii a transcendenţei care ar fi în acelaşi timp o poetică a existenţei şi a cunoaşterii pure, o poetică a imaginarului care n- ar trebui să cunoască alt mod de exprimare decât limbajul simbolic.

Esenţa unei dezvoltări bazate pe resursele unei realităţi revelatoare se obţine prin interpretarea unei enigme de genul găsirii diferenţei între două imagini aproape identice: imaginea lumii din perspectiva unui om care există doar prin comparația cu "ceva" necunoscut. Şi imaginea lumii din perspectiva unui conţinut al comunicării cu ceva foarte adânc, vast, aflat în afara ta dar care este legat de o existență anterioară.

Înainte de a-ţi crea o concepţie originală despre artă, învaţă să te percepi drept o forță între alte forțe, drept o evoluție între două asemenea imagini. Arta este însuşirea omului de ştiinţă de a se vedea mai presus de vedere, gradul realităţii şi al valorii sale depinzând de oglindirea reflexivă a sufletului său în altcineva.

Leadership: Poţi să împărtăşeşti din experienţa ghidului tău spiritual în cadrul unui efort de transcendere, fiind în primul rând o comuniune la nivel de suflet cu realitatea unei lumi care nu îşi poate demonstra existenţa?

Care este privilegiul minţilor cele mai luminate? Ele își concentrează întreaga esenţă a capitalului intelectual în acelaşi mesaj, provenit din străpunsul meditaţiilor care permite suprapunerea celor două imagini, care determină fenomenul particular: „Marile secrete nu ţin de lumea noastră ! "

O operă de artă există doar prin sensul care îl impregnează pictorul imaginii sale, prin raportarea la un întreg constituit prin însumarea unor trăsături desprinse din analiza unei experiențe ce corespunde apartenenței la o inteligenţă mai subtilă şi cu o concepţie mai generoasă asupra lumii, asupra vieții și asupra naturii omeneşti.

Un asemenea artist se orientează în plăsmuirea operei sale după un factor al percepţiei şi cunoaşterii superioare, reprezentând dispoziţia subiectivă cu care se receptează semnificaţia unei viziuni de dincolo de real.

El descoperă ideea în fapt, semnificaţia generală a unei imagini în fenomenul particular al unei potriviri între o existență anterioară și consecinţa unei existenţe maturizată prin dezvoltarea trăsăturilor unei anumite specificităţi: „Nu crede nimic ! Caută singur adevărul ! "

Privilegiul unei minţi luminate este adevărul pe care îl afli despre tine în modul de reprezentare a realităţii într-un plan mai înalt, adică într-un plan al existenţei complet diferit.

Nu este îngăduit să atingi spiritele, dar întotdeauna poți purta cu ele nobile discuții dacă ai puterea să iei în considerare fenomenul particular al unei prezenţe simţită la nivel de emoţie pe care s-o utilizezi ca material de rară inspiraţie pentru realizarea unei opere de artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-este-ingaduit-sa-atingi-spiritele.html

Nu-i uşor să ajungi lider pe piaţă

On Aprilie 10, 2009

Scopul unei companii nu trebuie să fie acela de a supravieţui, ci de a învinge într-o zonă care se ridică la înălţimea statutului de oportunitate pe care-l reprezintă un anumit Start-Up.

A-ţi întemeia o companie şi a pătrunde pe o piaţă aflată în continuă dezvoltare este, din anumite puncte de vedere, asemănătoare cu intrarea într-o bătălie. Dacă vrei să-ţi înfiinţezi o companie doar ca să supravieţuieşti, ca să-ţi asiguri un trai decent, cu siguranţă vei pierde în faţa celor care pornesc încă de la început cu gândul că vor fi victorioşi, că vor reuşi să se impună pe piaţă cu performanţe vizibil mai mari faţă de orice competitor. În acest caz tu vei face doar ceea ce este necesar pentru a pluti pe apă în timp ce competitorii, mult mai hotărâţi, vor face totul ca să te înece.

Ceea ce vreau să spun este că dacă te hotărăşti să-ţi întemeiezi şi să conduci o companie trebuie să pui osul la treabă serios. Trebuie să te pregăteşti din timp pentru o mutare rapidă şi eficientă. Nu este de-ajuns să crezi cu toată fiinţa că vei ajunge în fruntea clasamentului, trebuie să te implici cu tot curajul şi puterea ta. Stabileşte-ţi o strategie care să cuprindă obiective realiste şi care să-ţi permită o dezvoltare pe termen lung. Dincolo de toate acestea este imperios necesar să fiţi ambiţios, perseverent si tenace.

Leadership: Poţi susține apăsat și hotărât un punct de vedere opus celui dominant pe piaţa de produse, încadrându-te într-o zonă care nu are nevoie de nicio prezentare pentru a putea fi folosită pentru exploatare comercială de un marketing vizual?

În cartea "Cele 75 dintre cele mai bune decizii manageriale", jurnalistul englez Stuart Crainer preciza:

"La fel ca cele mai bune firme de calculatoare, Apple şi-a început viaţa într-un garaj. În 1977, Steve Jobs a conceput Apple 1, considerat de mulţi ca fiind primul calculator personal. Jobs şi strălucitul său partener tehnic, Steve Wozniak au construit primul calculator în acel garaj.

Însă decizia firmei Apple de a obţine trofeul pentru producerea primului calculator personal accesibil a creat o industrie. Varianta Apple 1 a condus la varianta Apple 2, apoi la varianta VisiCalc şi, în final, a fost lansat pe piaţa în 1984 computerul Mac. De asemenea, decizia firmei Apple a aruncat un văl acoperitor asupra deciziei firmei Xerox de a nu continua dezvoltarea calculatoarelor, după ce echipa ei care lucrase la calculatorul PARC realizase un progres vital."

A-ţi dori să ajungi primul mai ales pe o piaţă extrem de dinamică care atrage an de an tot mai mulţi jucători, este o motivaţie destul de puternică care te va face să lucrezi mai repede şi mai bine. Însă pentru a-ţi asigura succesul trebuie să ţii cont de anumite lucruri. În primul rând nu îţi poţi permite să intri pe o piaţă unde concurenţa este acerbă fără să oferi servicii de calitate. De aceea este esenţial să-ţi măreşti valoarea serviciilor în domeniul tău, astfel încât să câştigi un avantaj în raport cu concurenţa. Pe de altă parte trebuie să observi tendinţele clienţilor, să ştii să le exploatezi astfel încât să oferi ceva cât mai nou şi cât mai bun.

Un marketing vizual care are scopul de a susţine un model de business repetabil și scalabil se distinge atât prin accesibilitatea cu care îşi face cunoscut produsul, cât şi prin modul în care doreşte ca publicul ţintă să perceapă identitatea companiei/mărcii. Acest gen de

marketing se conduce după motto-ul: "O ocazie ratată este o taxă în plus la Fisc şi un punct în minus la capitolul onestitate".

În marketing, accesibilitatea cu care îţi obişnuieşti consumatorii seamănă cu vârful unei umbrele care nu poate fi "escaladat" decât prin folosirea unor indicatori precum: posibilitatea de a se transforma într-o armă, sau posibilitatea de a fi folosit ca un concept de orientare spre servicii personalizate.

Concluzie: Dacă vrei să ajungi lider pe o piaţă în care concurenţii accelerează ritmul de expansiune, trebuie să faci din reuşită scopul tău principal. Într-o altă ordine de idei, asta înseamnă să-ţi faci bine temele înainte de a te avânta în afaceri, să ştii pe ce drum să o iei, să acţionezi cu o intensitate mare în direcţia aleasă şi să eviţi pe cât posibil situaţiile riscante.

Dacă vrei să ajungi în vârf aleargă mai repede decât ceilalţi concurenţi şi nu te oprii niciodată.

Nu încerca să fugi de tine

On Mai 20, 2016

Afirmă-ţi fidelitatea faţă de exigenţele unei gândiri autonome, rămânând devotat valorilor comunicării cu tine însuţi la un nivel mai înalt.

Exista în mine un soi de curiozitate dezagreabilă, ca un vârf de săgeată otrăvit, transformându-se tot mai mult în suferinţă. O cădere perpetuă într-o stare de conectare la un soi de ştiinţă ocultă, referitor la o putere omniprezentă cu care aveam o legătură specială, pe care încercam s-o manevrez, s-o depăşesc cu puterea acelui suflu inspiraţie al pictorului înzestrat cu darul de a reda lumea în nemărginirea ei.

Într-un fel, îmi examinam existenţa prin manifestarea unor întrebări pe care mi le puneam adesea: Ce pot cunoaşte despre ceva îndepărtat? Prin lentila cărei puteri superioare de înţelegere aş fi putut găsi punctul de convergenţă cu această stranie materie? Prin intensitatea cărui câmp de valori aş fi putut explica, ca pe un indiciu al găsirii unor noi legi de evoluţie, ieşirea din decorul spaţiului meu interior?

Dar aşteptarea unor răspunsuri nu întâlnea nimic la capătul ei.

Pentru că dorinţa de a afla adevărul era mobilul gândirii mele şi al tuturor faptelor care o precedau, cu ea trebuia să pornesc în marea căutare, de la acest punct de vedere, încercând să-mi dau seama dacă depindeam de valorile ce există independent de cineva sau ceva, de vreo forţă mai presus de mine. Dar, în primul rând, ca orice om devotat unei gândiri ştiinţifice, trebuia să rămân devotat valorilor unei comunicări cu mine însumi.

Leadership: Te ataşezi unei continue provocări la luptă împotriva unei forţe mai presus de tine, pe care o suporţi având tu însuţi o criză de autoritate?

Lupta pe care o duceam era parcă împotriva unui reducţionism al complexităţii conţinutului ontologic şi a unei naraţiuni unilaterale pierdută în contemplarea aceleiaşi realităţi. Oare devenisem obiectul stimulării descoperirii de sine, sau o mărturie a facultăţii de a fi determinabil în altcineva sau ceva? Tocmai de aceea îndrăznesc să-mi dau deseori un sfat, uimind poate pe cei ce mă înţeleg, care mă va scuti de o nesuferită refugiere într-o situaţie regresivă, de care-mi este silă. Iată-l:

Fii întotdeauna atent la ceea ce te înrobeşte prin dependenţă şi-ţi porunceşte să trăieşti cu nevoia de a te compara prin enigma ce o reprezintă !

Atinsesem astfel coarda invizibilă a neputinţei de a înţelege ceea ce se săvârşeşte prin intermediul raţiunii care nu există decât pentru a explica o consecinţă finală, din perspectiva închiderii în mine. Intens, simţeam suferinţa prin care trecea eroina romanului lui John Fowles, claustrată într-o încăpere îngustă de un colecţionar de fluturi.

"Îmi este inferior din absolut toate punctele de vedere. Singura lui superioritate constă în puterea de a mă ţine aici. Altă putere nu are. Nu poate nici să se poarte, nici să vorbească, nici să facă orice altceva mai bine decât mine - nici pe departe - aşa că va continua să rămână Bătrânul Mării până când, cumva, am să reuşesc să scap de el."

Curiozitatea este o parte a neputinţei de a-ți da seama cine ești, care se instalează atunci

când încerci să te ataşezi unei continue provocări la luptă împotriva unei forţe mai presus de tine, pe care o suporţi având tu însuţi o criză de autoritate. De fapt, o asemenea criză se instalează atunci când cineva sau ceva încearcă să pună stăpânire pe viaţa ta, iar Egoul nu suportă înfrângerea de a fi trecut într-o stare de inutilitate, deci atunci când gândirea ta nu are acces la adevărurile unei lumi pe care crezi că o cunoşti.

Leadership: Te afli în prezenţa unui "Ego" care însetat de propria importanţă şi-a îmbogăţit memoria cu un vast material informaţional cules de pe urma unei gândiri care se străduieşte să dezvăluie totul a priori?

Întreabă-l pe Dumnezeu cine este El, iar semnul întrebării se va întoarce ca un bumerang spre tine: Cine eşti tu? Vei reuşi să scapi de El, doar atunci când vei reuşi să fugi de tine.

Iată menirea unui om care experimentează „ *I'll find myself in the endless oceans of my mind* ”: să clarifice acea neclaritate dintre ceea ce există în realitate și ceea ce nu există, dar pune în ordine existenţa lui.

Această neclaritate confirmă interesul tău pentru câştigarea unei anumite autorităţi asupra propriei fiinţe din punct de vedere al suportului pe care îl oferă adevărul suprem: în momentul în care te compari cu ceva sau cineva aflat deasupra înţelegerii tale, de care ajungi să depinzi, începi să te ridici deasupra nivelului tău de referinţă.

O gândire care se străduieşte să dezvăluie totul a priori este o variantă de acceptare a unei succesiuni de gânduri, emoţii, senzaţii şi credinţe, în scopul producerii unei revelaţii care să schimbe perspectiva despre lumea din jur.

Nu încerca să fugi de tine este îndemnul îl aud din ce în ce mai des rostit de către oamenii cu calităţi de lider.

Leadershipul este o ştiinţă care are nevoie de atestările unui adevăr suprem care te întregeşte, pentru a se putea dezvolta prin prisma actului de a te apropia de ceea ce nu cunoşti.

Pentru a face din leadership un ansamblu de cunoaştere care să includă ca piesa dominantă o raţiune bazată pe experienţa abordării dependenţei de o forță mai presus de tine, în căutarea asiduă a unui adevăr pe care-l simţi, dar nu-l poţi exprima, trebuie să fructifici avantajul de a fi prizonierul unui moment de răscruce. Atunci când simți nevoia unei comparaţii care să dea naștere unui ego mai puternic, o identitate creată la care nu mai vrei să renunţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-incerca-sa-fugi-de-tine.html

Nu oricine poate fi lider

On Martie 05, 2009

Fii dispus să-ţi explorezi adevăratul potenţial, dezvoltându-ţi capacitatea de a-ţi asuma riscuri în încercarea de a imprima celorlalţi spiritul tău plin de forţă şi de măreţie.

Cu multă vreme în urmă, comandantul unui batalion de militari care primise misiunea să apere partea de nord a unui oraş din Spania s-a văzut pus într-o situaţie disperată atunci când, brusc, armata sa a fost atacată de inamicul mult mai numeros. Observând îndârjirea cu care soldaţii inamici se năpusteau asupra lor, comandantul a încălecat şi, fără să spună nimănui nimic a fugit, lăsându-i pe oştenii săi să se descurce cum or putea în faţa inamicului.

Oştenii au observat imediat lipsa comandantului lor şi n-au avut de ales, au fost nevoiţi să-şi aleagă un înlocuitor, adică un alt comandant. În final, chiar dacă au fost mai puţini ca număr, au câştigat bătălia datorita noului lor comandant.

Leadership: Îţi poţi atribui o însuşire care să te reprezinte într-un mod definitoriu, fără să-ţi recunoşti vulnerabilitatea în cazul unei situaţii extreme care constituie partea demonstrativă a unei ştiinţe fără partea de experimente?

Uneori leadershipul este ca o minge: alergăm după o poziţie înaltă, şi chiar arunci când o prindem îi dăm cu piciorul, fiindcă nu suntem capabil s-o controlăm. În leadership, ca şi in fotbal, unii lideri, odată ce intră în posesia „mingii", ori o pierd imediat, ori o pasează altora de frică să n-o piardă, ori şutează – şi doar foarte puţini înscriu.

Aşa cum în fotbal, elementul esenţial îl constituie înscrierea golului, care, prin stabilirea diferenţelor de scor, dă un învingător şi un învins - tot astfel elementul esenţial al talentului tău de a conduce îl constituie, pe termen lung, abilitatea ta de a recunoaşte schimbarea şi atitudinea în faţa ei.

Tu când şi cum îţi valorifici propriul potenţial de lider? În momentele cele mai dificile, prin transformarea atitudinii şi gândirii tale – dintr-un posibil învins, într-un învingător sigur de victoria sa?

Leadership: Îţi poţi pune în valoare personalitatea prin asigurarea legăturii dintre imaginea pe care o asociezi cu ideea de conflict şi limitele împlinirii individuale asociate cu o imagine de sine ce corespunde unor reacţii neaşteptate?

Odată ce ai fost propulsat într-o funcţie înaltă de conducere trebuie să îţi iei imediat rolul în primire, să îţi onorezi noile tale responsabilităţi şi să iei măsuri dacă este nevoie pentru a remedia eventualele probleme, în caz contrar rişti să fii înlocuit. Nepăsarea şi lipsa de responsabilitate sunt cele două boli grave de care trebuie să te fereşti cât timp te afli la conducere. Dacă nu cauţi în permanenţă modalităţi de a inspira încredere celor aflaţi în subordinea ta, dacă nu eşti alături de ei atunci când au mai multă nevoie de tine, dacă nu-i încurajezi, dacă nu-i motivezi şi nu-i îndrumi către o direcţie favorabilă lor, nu vei atrage decât ura, mânia şi dispreţul lor.

Spiritul conducătorului le dă şi celorlalţi putere. Un conducător talentat are capacitatea de a-i antrena pe oameni în direcţia în care crede el de cuviinţă, spre atingerea unui scop comun. Pentru a-i mişca pe oameni trebuie mai întâi să-i câştigi de partea ta, să le demonstrezi că fără ajutorul tău nu vor reuşi să se descurce în situaţii dificile.

Nu vei putea câştiga niciodată respectul, admiraţia şi fidelitatea celorlalţi dacă nu eşti capabil să-ţi asumi toată responsabilitatea pentru remedierea problemelor cu care aceştia se confruntă şi dacă nu iei măsurile care se cuvin pentru limitarea acestora pe viitor. Nu poţi să ai pretenţia ca oamenii să-şi facă treaba şi să-şi atingă obiectivele de performanţă dacă nu-ţi îndeplineşti obligaţiile. Iar cea mai importantă obligaţie pe care trebuie să ţi-o asumi, ca lider, este să cultivi încrederea şi dorinţa de a se autodepăşi.

Leadership: Eşti în stare să-ţi pui în evidenţă gradul de asociere dintre procentul de creştere al vizibilităţii şi gradul de noutate al deznodământului care te face să fii tu însuţi într-un mod cât mai profund?

Când un conducător nu este serios şi nu se implică în mod direct în rezolvarea problemelor, automat el este schimbat din funcţie, şi un altul este promovat. A conduce un grup de oameni nu este o joacă, este mai degrabă o povară, o datorie foarte mare pe care trebuie să ţi-o asumi. Este o datorie morală şi profesională pe care trebuie s-o respecţi şi s-o duci la îndeplinire. Este datoria ta să te preocupi de viitorul oamenilor, de pregătirea şi motivarea lor, îndrumându-i în direcţia potrivită. Pe de altă parte, dacă devii delăsător şi fugi de noile tale responsabilităţi, vei fi catalogat drept "necorespunzător".

Vai de conducătorul lipsit de curaj, de voinţă şi ambiţie, care nu se implică cu toată responsabilitatea în problemele şi greutăţile cu care se confruntă cei pe care îi conduce. Unui astfel de om nu-i este dat să rămână prea mult timp în funcţia pe care o are. Puterea nu este deţinută decât de liderii puternici, care ies în faţă în situaţiile dificile şi ştiu să tragă oamenii după ei.

Măreţia unui om se măsoară prin atitudinea sa şi prin faptele sale. Aşadar, fii dispus să-ţi explorezi adevăratul tău potenţial, dezvoltându-ţi capacitatea de a-ţi asuma riscuri în încercarea de a imprima celorlalţi spiritul tău plin de forţă şi de măreţie.

Gradul de noutate al deznodământului care te face să fii tu însuţi într-un mod cât mai profund este dat de relaţia care se stabileşte între perspectiva modului în care îţi gestionezi experienţa într-un moment culminant şi viziunea din care se inspiră eforturile oamenilor de a atenua efectele schimbărilor majore care tind să se producă.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-oricine-poate-fi-lider.html

Nu pot spune o minciună

On Ianuarie 18, 2015

Ridică-te la înălţimea măreţiei tale, găsind adevărul suprem din tine însuţi.

O minciună nu poate fi niciodată anulată. Nici măcar adevărul nu este de ajuns. Eu sunt părinte şi ştiu lucrurile acestea. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat cu părintele ţării noastre. A tăiat cireşul şi apoi i-a spus tatălui său: „Nu pot spune o minciună." Puţin mai târziu, a aruncat moneda spre celălalt mal al râului.

Aceste două istorioare reprezintă nişte evenimente cruciale din istoria americană. George Washington a tăiat copacul, iar apoi a aruncat moneda. Înţelegi? El ne spunea încă de pe atunci un adevăr esenţial. Şi anume că banii nu cresc în copaci. Asta a făcut ca ţara noastră să fie aşa de măreaţă, Peter. Acum chipul lui George Washington se află pe fiecare bancnotă de un dolar. *

Leadership: Poţi să descoperi măreţia fiinţei tale, trăind în lumina reflecţiilor asupra formării tale ca sursă de orientare spre imperativul "adu-ţi aminte ! ", sau ca sursă de distorsiune a alegerilor și împrejurărilor care îţi condiţionează viaţa?

Una dintre experienţele comune liderilor, o experienţă născută din încercările şi provocările întâmpinate, dar mai ales prin căutarea şi însuşirea treptată a învăţăturilor, ideilor, adevărurilor extrase din cunoştinţele dobândite şi din fiecare aspect al relaţionărilor sociale, este experienţa lui „Eu sunt". La rândul ei, este urmată de experienţa relevantă privind evenimentele ulterioare bilanţului vieţii, ştiind că în anumite momente nu există tunel, nici lumină strălucitoare, ci doar o singură variabilă: "Adu-ţi aminte ! " Mai mult, să nu uităm că lumina conştiinţei noastre, a Sinelui, este precum lumina laserului ce dă viaţă unei imaginii: nu afectează vederea, dar poate schimba rezoluţia sau fundalul reprezentării obiective a faptelor şi fenomenelor zilnice, fără a marca interdependenţa dintre ele.

Ceea ce devii este rezultatul unei rememorări sociale care judecă prin adevăr faptele pe care le-ai săvârşit şi evenimentele pe care le-ai pus în mişcare în favoarea scrierii lor în istorie. Iar acest "Eu sunt", mai presus de semnificaţia esenţială a realităţii în care te formezi, într-un replay continuu ce reflectă în mod adecvat uscurşurile şi coborâşurile pe care doar cu ochii sufletului le simţi, le vezi, le înţelegi, este pus în valoare prin intermediul adevărului din care se ravarsă mândria de a face parte dintr-un plan mai mare.

Procesul de formare este un scenariu aprobat la cel mai înalt nivel de trecerea ta spre o nouă abordare a relaţiei dintre "adu-ţi aminte" şi idealurile pe care le împlineşti sub forma interactivă a evenimentelor pe care ai dorit se se deruleze altfel. Nu uita că prin lucrurile pe care le împlineşti în viaţă, faci o investiţie eternă, nu una temporară !

Este posibil ca toţi aceşti promulgatori ai evoluţiei în zona socio-profesională, să fi conştientizat sensul real al propriei lor autenticităţi şi să se împotrivească opacităţii celorlalţi, resimţind o enormă diferenţă. Aceasta reprezintă o imagine de sine cu un enorm impact asupra lumii, dar în acelaşi timp imaginea unei realităţi complexe care ia conturul unei individualităţi pentru care diferenţa este mai importantă decât asemănarea.

Leadership: Înţelegi cauzalitatea care îţi condiţionează evoluţia, astfel încât să scrii o epopee legendară în cursul căreia soarta lumii se va juca în jurul unui om investit cu puterea de a înrâuri cursul istoriei?

Manifestarea lui "Eu sunt" este una din acele bijuterii care trece testul timpului sub forma validării unei singure opţiuni: niciodată să nu-ţi accentueze valoarea mai mult decât ai fost în stare să duci la împlinire. Iar ceea ce trece testul experienţei de a face din simple lecţii de viaţă noi orizonturi de formare şi dezvoltare, punând în prim plan rememorarea unor momente care te-au făcut să simți că vei câștiga un Jackpot istoric, este construită pe premiza că "nimeni nu este lăsat în urmă". Oare orientarea ta spre direcţia schimbării se bazează pe premiza că ai capacitatea de a face experienţelor dificile?

Aici leadershipul vizează raportul esenţial între ceea ce faci şi ceea ce eşti în câmpul de rememorare al angajamentului peren faţă de toţi cei care, de-a lungul generaţiilor, au schimbat ceva în cursul evenimentelor lumii. Leadershipul conţine constatările de integritate inserate în actul formării şi devenirii. Integritatea, ca element de valoare, înseamnă să gândeşti nu atât în termenii unei ţinte impuse de aşteptările propriei raţiuni, experienţe sau situări sociale. Ci mai curând în termenii propriei tale înţelegeri asupra a ceea ce eşti şi a ceea e valorezi.

Dacă ţi s-ar permite o mai mare putere de control asupra realităţii (în care se intersectează reflecţiile, ideile şi experienţele de viaţă), fără să iei în calcul dimensiunea consecinţelor limitative ale exploatării individuale, atunci ai reuşi lesne să te impui ca factor de progres. Dar şi ca factor împlinire a raţiunii care se vrea deţinătoarea unor adevăruri etern valabile.

Un lider este condus de raţiunea creării unei lumi noi, prin descoperirea legilor şi principiilor care acţionează concentrat în cadrul propriei sale auto-valorizări. În acest caz, cauzalitatea care îi condiţionează evoluţia este sugerată de puterea sa de a înrâuri cursul istoriei. Iată, acesta este adevărul suprem din tine însuţi: *"Nu amintirile trecutului te fac să fii mai valoros, ci responsabilităţile iniţializării şi construirii viitorului."*

Dar numai conştiinţa sinelui te ajută să te delimitezi de ceilalţi spre a-ţi manifesta individualitatea. Totodată te ajută să-ţi impui autoritatea în procesul de tranziţie spre un nivel mai superior de împlinire: acea măreţie a cărei amprentă rămâne întipărită în mintea celorlalţi. Să ne amintim ce spunea marele filosof Friedrich Nietzsche: *"Măreţia omului constă în faptul că el este o punte şi nu un ţel la care să ajungi."*

Leadershipul reprezintă simpla narare a faptelor şi fenomenelor disparate, marcând interdependenţa dintre ele cu ajutorul unor experienţe care derivă din tăria sinelui, din credințele cele mai profunde ale omului cu privire la valoarea sa și la competența sa de a scrie lecţiile istoriei.

Nu pot spune o minciună evidenţiază acel element al măreţiei omului aflat într-o continuă schimbare sub presiunea ineditului şi a experienţelor de viaţă. Un om de mare caracter, ce dispune de fineţe în gândire, atribuie acestor experienţe semnificaţii precise, le sortează, le organizează şi le valorifică transmiţându-le mai departe celor care vor să-i urmeze exemplul.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-pot-spune-o-minciuna.html

Nu poţi vedea cu ochii neştiutori

On Iunie 06, 2024

Artiștii adevărați își urmează propriile viziuni, fără constrângerea evaluărilor exterioare limitative.

Vorbeam zilele trecute cu un profesor universitar despre Inteligenţa Artificială, discuția pictând parcă un peisaj al minții încremenite în dogme învechite. Cuvintele sale, venind dintr-o aripă îngustă a înțelegerii, erau asemenea stropilor de vopsea strivită pe o pânză închistată în timpuri apuse, pierdute într-o încercare de a exprima ceea ce nu mai putea fi înțeles. Nepriceput în arta citirii semnelor vremurilor, ignorant în fața schimbărilor tehnologice, el nu vedea cum Inteligența Artificială, asemenea unui curent avangardist, redesena peisajul lumii.

În fața revoluției tehnologice, profesorul acesta își accepta rolul redus, de "artist fără şevalet", afirmând cu o seninătate ușor naivă că nu-l deranjează dacă studenții își fac temele cu ajutorul unor modele precum ChatGPT, Claude sau Gemini, atâta timp cât ei îşi prezintă cum trebuie lucrările realizate. Vorbele acestui om ancorat în zări apuse, răzbat ca ecouri stinghere ale unor vremuri ce și-au epuizat culorile vii. La urma urmei, înţelegerile încorsetate în tipare învechite devin precum stropii de culoare întunecată, întunecând pânza realității cu umbra trecutului.

Leadership: Reușești să-ți autoevaluezi talentul, evitând confirmările externe și cenzura limitativă, pe linia unei viziuni de tipul: "Sunt stăpân pe evoluția mea izvorâtă din explorarea neobosită a propriului potențial" ?

Privind cu ochi orbiți de prejudecăți, profesorul își închipuia cu tot seriosul că poate sta încă în vârful ierarhiei, evaluând pe cineva fără a mai contribui cu adevărat la formarea lui, fără să dea o mână de ajutor la modelarea gândirii altora. La urma urmelor, dacă îşi primeşte salariul lunar, asta este tot ce contează.

Însă, asemenea unui portret vechi prins în ramă, el nu conştientizează că rolul său a devenit pur decorativ, un fel de "Eryaalka Nasrante", o rămășiță a trecutului într-o lume ce se remodelează necontenit, *um candidato formidável na corrida pelo poder e pelo dinheiro no caos de um mundo sem marcos.*

Caracterul materialist al profesorului lipsit de strălucirea pasiunii autentice, l-a făcut să nu priceapă că a devenit inutil, un surplus al sistemului, un kitsch ieftin al unei mode domneşti vremelnice. Spun asta deoarece tinerii din ziua de azi, asemenea artiștilor moderni, caută cunoașterea din surse proprii de inspirație. Ei împing viziunea unei început de mișcare artistică, o transformare de la tonuri de gri la culori vibrante prin tehnica "gradientului futurist", refuzând să li se dicteze notele finale, deoarece nu doresc să depindă de nimeni.

Omul talentat știe să se autoevalueze, nu are nevoie de confirmări externe. De fapt, autoevaluarea lucidă a talentului îl eliberează pe creator de toate corzile cenzurii și frânelor limitative. După părerea mea, singura evaluare care contează este cea pe care tu însuți ți-o faci în baza unei viziuni de tipul: "Ce impact și semnificație aduc eu în lume prin contribuția mea?"

Leadership: Poţi să-ţi dezvălui perspectiva asupra procesului de formare, într-o expunere a libertății și autenticității, ancorată în aprecierea valorii interne a cunoașterii?

Inteligența artificială a demonstrat că profesorul are un rol evaziv, ca un desen în cărbune pe o foaie albă, deoarece poate fi ușor șters și înlocuit. La rândul lui, profesorul universitar a demonstrat, prin lipsa oricărei activităţi pe internet, neavând niciun blog, nicio carte, nimic de împărtăşit online, că este asemenea unui muzeu fără exponate, o galerie goală în care ecoul propriilor cuvinte răsună sec. Mai mult, statutul politic la care sunt afiliaţi tot mai mulţi profesori este la fel, un cadru fără pânză, iar ei sunt doar nişte artişti fără lucrări, prezențe goală mascate în haina "autorităţii atotcunoscătoare".

În timp ce lumea se reîmprospătează zilnic cu milioane de pagini noi pe internet, asemenea unui uriaș muzeu digital, acești profesori tac precum statuile unui templu părăsit. În vreme ce alții creează, descoperă și inventează asemenea pictorilor avangardei, profesorii rămân o apă stătută, un pământ arid în care nimic nou nu încolţeşte.

Cam prea adesea, profesorii universitari au şi afiliere politică, legătura dintre politică și universitate ilustrând două domenii în care infracțiunile sunt pictate cu penelul corupției. Acolo, sub masca aparentă a "cunoaşterii", se ascund adevăratele motivații: contractele suculente, achiziții îndoielnice, sume imense de protocol, licitaţii măsluite, investiţii imboliare, concedii în străinătate cu Erasmus, mâncare asigurată, pile şi relaţii, spălare de bani, tot felul de măsuri şi prevederi care aduc avantaje colosale. Deci un întreg Eden pentru "falșii apostoli", așa cum îi numea Scriptura.

Leadership: Este autoevaluarea lucidă a talentului tău o mărturie a forței interioare, într-un mediu educațional dominat de presiuni externe care încearcă să definească succesul în termeni limitați?

Sistemul de învățământ liceal, dar mai ales universitar, s-a transformat în ultimii 30 de ani într-o mașinărie de făcut bani, totul trebuie plătit cu bani grei, de la meditații până la examenele finale. Vrei să promovezi, atunci trebuie să scoți bani din buzunar, într-un fel sau altul, exact ca în cazul falsificatorilor de opere de artă, care dându-se artiști, reușesc să înșele publicul. Mai ales, facultatea a devenit un peisaj al decăderii morale, un mediu în care arta învățării a fost abandonată în favoarea obținerii de profit, o galerie în care banii studenților sunt singurele opere expuse pe altarul educației comerciale.

Amintiţi-vă de bătrânul Santiago, pescarul experimentat, dar ghinionist. De 84 de zile nu prinsese niciun pește. Toți ceilalți pescari se îndepărtaseră deja mai departe în larg, dar Santiago era convins că marea îl va recompensa în cele din urmă. Într-o zi, a prins un marlin uriaș, cel mai mare pește pe care l-a văzut vreodată. Lupta cu peştele uriaş a durat trei zile și trei nopți, dar Santiago a reușit în cele din urmă să-l omoare. Era epuizat, dar fericit, convins că va putea vinde marlinul la un preț bun și își va recăpăta norocul.

Din păcate, pe drumul de întoarcere acasă, rechinii au simțit mirosul de sânge și au atacat marlinul, devorând o mare parte din el. Când Santiago a ajuns în port, nu mai rămăsese decât scheletul peștelui. Bătrânul era devastat. Toată truda și sacrificiul său fuseseră în zadar.

Așa stau lucrurile și cu profesorii universitari: ei simt mirosul de sânge când studenții sunt disperați să treacă examenele sau să obțină diplome, devorându-le resursele financiare în acest proces de exploatare. Și de fiecare dată când sângele începe să se scurgă, ei fac în așa fel încât să provoace și mai mult sânge, pentru a-și alimenta nevoia nesățioasă de profit. Realmente, studenţii sunt devastaţi de atâtea taxe şi presiuni financiare.

Educația este cea mai profitabilă afacere a zilelor noastre, și tocmai din acest motiv, elevii şi studenţii au început să își îndrepte masiv eforturile de studiu către Inteligența Artificială. Nu mai este nevoie de evaluatori externi, incapabil şi limitaţi !

Spiritul autentic refuză dogmele și judecățile impuse de autorități externe, găsindu-și validarea în propriul izvor de resurse interne.

Nu poți vedea cu ochii neștiutori dacă te încăpățânezi să nu înțelegi, fiindcă înțelegerea provine din aportul personal adus în zona cercetării, la fel cum arta izvorăște din paleta şevaletului pe care artistul își exprimă viziunea. Tinerii vizionari se văd nevoiți să caute alte căi de iluminare, negăsind decât întuneric în sistemul învăţământului degradat de lăcomia financiară.

După acest considerent, cred că valoarea internă a cunoașterii se poate aprecia prin explorarea continuă a realităţii care te luminează în întuneric, prin aplicarea practică a cunoștințelor în situații reale, dar și prin capacitatea de a-ți dezvolta propria viziune și perspectivă asupra lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-poti-vedea-cu-ochii-nestiutori.html

Nu îţi dezamăgi publicul

On Aprilie 30, 2009

Stabileşte-ţi poziţia finală faţă de atitudinea ta, fără să te pierzi într-o realitate care nu-ţi validează responsabilitatea.

Şi-a continuat campania în ciuda ameninţărilor dure.

Un politician renumit a primit mai multe ameninţări cu moartea, prin telefon dar şi prin email, din partea unor persoane necunoscute din lumea interlopă care sperau să-l determine să nu mai continue campania împotriva traficanţilor de droguri care zilnic introduceau în ţară cantităţi însemnate de Ecstasy, cocaină şi hașiș. Nimeni nu credea că renumitul politician va mai avea curajul să apară în public. Dar el a făcut-o, a ieşit în public nu o dată, ci de mai multe ori, şi a ţinut discursuri, toate transmiţând acelaşi mesaj clar, profund şi puternic:

" Nu mă voi lăsa intimidat de nicio ameninţare. Mi-am luat angajamentul să stârpesc reţelele de traficanţi de droguri aşa că voi continua lupta pe care am început-o. "

Leadership: Te conduci după o hartă momentană a constrângerilor sau după o hartă permanentă a responsabilităţii?

Atunci când te confrunţi cu o situaţie foarte delicată fugi din calea responsabilităţilor renunţând să mai lupţi pentru scopul propus?

Cel ce poartă mereu în inima sa dorinţa de a-şi atinge obiectivele, cel ce are credinţă, forţă psihică şi o ambiţie de fier, se va afla întotdeauna mai presus decât ceilalţi oameni. Nu prin funcţia deţinută, ci prin angajamentul său total faţă de propriul sistem de valori şi convingeri.

Neplinătatea sau neajunsurile unui om care se îşi pune la încercare demnitatea şi curajul, ies la iveală nu la el, ci la cei care îl judecă, pentru că aceştia se menţin într-o consecventă şi severă fidelitate faţă de sensul asumării unei presupuse incompatibilităţi între ceea ce presupune să fii o fiinţă conştientă de sine, evoluată, şi ceea ce presupune să nu fugi de ea, să nu o interpretezi după cum se potriveşte scenariului din mintea ta.

În timp ce natura genială a celui care se comportă cu chibzuinţă, afişându-şi superioritatea, prin intermediul structurii sufleteşti, depăşeşte limitele formale ale unei libertăţi de acţiune în toate direcţiile, cum ar fi exprimarea propriei identităţi şi curajul de a dărâma graniţele impuse de "vocile exterioare", chiar dacă acestea au fost trasate de propria condiţie: singur împotriva celorlalţi.

Această trecere dincolo de limitele unilateralităţii constituie tocmai strălucitoarea măreţie a omului de cel mai înalt rang.

Aşa cum harta reprezintă o imagine momentană a realităţii, tot astfel responsabilitatea reprezintă harta leadershipului tău care afişează zona de excelenţă pe care ai luat-o în proprietate. Numai pe această hartă se poate vedea cu adevărat cine eşti şi cât de bine te cunoşti.

Responsabilitatea începe prin luarea unui angajament de tipul *"nu mă voi apleca în faţa celor*

care mă judecă" , sau *"Nu mă voi lăsa intimidat de nicio ameninţare".* Se continuă cu adoptarea unui comportament pornit dintr-o raţiune bazată pe valori şi principii, care obligă oamenii, de voie sau de nevoie, să se mişte într-o anumită direcţie. Şi se amplifică, sub influenţa evenimentelor curente, cu ecourile unei victorii care te poate face faimos, dacă, bineînţeles, dintr-un motiv oarecare, eşti pornit pentru treaba asta.

Drumul spre reuşită într-o funcţie de conducere este lung şi greu. Ca să clădeşti încrederea în leadershipul tău, ca să-i câştigi pe oameni de partea ta, atunci responsabilitatea ta trebuie să fie permanentă. Dacă harta pe care o ai la dispoziţie este învechită, atunci nu-ţi vei mai recunoaşte paşii pe care i-ai făcut, te vei pierde în acea realitate care nu-ţi susţine valorile şi care nu-ţi validează responsabilitatea – ceea ce îţi va aduce pierderea unei mari cantităţi de influenţă.

Leadership: Ceasul tău deşteptător te trezeşte din starea de "A Fi" cu inima deschisă şi activă?

Responsabilitatea este ca un ceas deșteptător. Aştepţi de la responsabilitate să-ţi facă treaba pentru care se trezești în fiecare dimineață?

Iar atitudinea ta în faţa presiunii celorlalţi este precum ticăitul ceasului: ar trebui să fie clară, dar nu foarte puternică ca să nu trezească suspiciuni, ostilitate sau furie. Motivul neîncetatului lor motiv de enervare, trădat şi de caracterul şi starea de spirit pe care o induci amestecând drepturile cu obligaţiile într-un ghiveci moral, este conştiinţa că toate aceste impulsuri negative care tind să te blocheze sau să te redirecţioneze simbolizează şi tragedia lui: *"sunt prea bun pentru ei şi nu mă vor"* . Ceea ce reprezintă şi o ameninţare la adresa propriului orgoliu.

Fiecare om îşi orientează gândirea şi acţiunile în funcţie de modul în care se percepe el însuşi prin prisma responsabilităţii sale. Odată ce ţi-ai luat un angajament solemn, important, în faţa oamenilor, fă tot posibilul să-l respecţi. Căci numai dacă te dedici întru totul misiunii tale, indiferent care ar fi riscurile, vei fi chemat să iei hotărâri importante.

O funcţie de conducere presupune riscuri pe care trebuie să ţi le asumi. Dacă nu reuşeşti să îţi îndeplineşti cu succes atribuţiile îi vei dezamăgi pe oamenii care te susţin, care şi-au pus toată nădejdea în tine, şi astfel, în scurt timp îţi vei pierde credibilitatea.

Nimeni nu te va mai respecta, nu te va mai considera demn de încredere şi vei fi chiar discreditat. În consecinţă, dacă nu eşti ferm convins că vei realiza tot ceea ce ţi-ai propus, desigur în limita posibilităţilor, nu te hazarda să întreprinzi nicio acţiune. Este mai bine şi mai prudent să nu îţi iei niciun angajament faţă de oameni, căci ei vor să vadă rezultate, nu justificări şi scuze.

Leadershipul este o consecinţă a atitudinii de a-ţi face loc în lume şi de a-ţi susţine punctul de vedere printr-o relevantă manifestare a responsabilităţii morale faţă de propria ta "apărare".

Concluzie: Atitudinea ta în faţa constrângerilor şi a presiunilor este cea care contează. Să devii o persoană admirată şi respectată de toată lumea, nu este uşor. Trebuie mai întâi să îţi respecţi angajamentele şi promisiunile în întregime şi să duci la îndeplinire tot ceea ce aţi promis, indiferent de riscurile la care eşti expus.

Stabileşte-ţi poziţia finală faţă de atitudinea ta, fără să te pierzi într-o realitate care nu-ţi validează responsabilitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/nu-va-dezamagiti-publicul.html

Nuanţele de adâncime ale fiinţei stăpânite de imensitatea judecăţii

On Mai 03, 2014

Oferă posibilitatea ştiinţei tale de a se construi în jurul raţiunii creatoare, experimentând acea expansiune a percepției despre tine care nu precede dedublarea.

Evoluţia ştiinţei mele era posibilă doar printr-o mişcare dublă de dute-vino, continuă, ca un balans între cruda realitate de dincolo de aparenţe şi proiecţia în imaginaţie a conjuncturilor nelimpezite, impuse de paşii spre un timp al redescoperirii identităţii mele. În care nu exista spaţiu. Şi nici materie. Ci doar o bornă de referință pentru reajustările minusurilor şi plusurilor mele de cunoaştere.

Era un fel de trecere de la subiectivitate la obiectivitate. Şi invers. De la obiectivitate la subiectivism. Un proces complicat de înlăturare a limitelor mele, deschizând noi perspective de înţelegere şi raportare la propria-mi persoană.

Dar în această mişcare de înaintare şi revenire spre un punct de maximă expansiune a propriei conştiinţe, viteza declanşatorului de conexiuni cu noi entităţi de stare, varia cu timpul într-o manieră predeterminată. Mă simţeam cumva captiv în propria persoană, ca şi cum m-aş fi lăsat în voia unui delir frumos, trecând de la derizoriu la imens, care îmi estompa raţiunea de a mă împotrivi unei stăpâniri care refuza a se determina. Poate ar fi trebuit să încerc să duc raţiunea dincolo de ea însăşi.

Indubitabil, deveneam deosebit de abil în formularea ambiguităţilor dintre real şi imaginar, mizând pe efectele de profunzime ale creaţiilor izvorâte din revelaţiile de sine, necesare pentru experienţa de viaţă şi pentru leadership. În acele grele lupte ale războiului dintre infinit şi finit, între realitate şi conştiinţă.

Infinitul cuprinderii esenţei mele, cu toate luminile şi umbrele ei, care devenea o judecată strict relativă. Şi finitul unei însemnate vieţi care umplea în mod inspirat golul de gânduri, contrare faţă de condiţiile unei realocări de capital ştiinţific, cu noi nuanţe de adâncime care scoteau în evidenţă personalitatea mea adevărată.

Leadership: Ai devenit parte a unei virtuţi finite dobândită prin refuzul de a te pune în slujba unei stăpâniri care refuză să se determine?

Marea ştiinţă, făcând parte dintr-un fel de conexiune a omului cu exteriorul, adică cu ceea ce îl înconjoară, pe fondul creaţiei de fapte, dar şi de rodire sufletească, se mai defineşte şi printr-o serie de alte elemente. În primul rând, este vorba de un sistem de cuprindere a unei conştiinţe de sine superioare, greu influenţabile, accesibile numai unei părţi limitate a omenirii, numai iniţiaţilor, întrucât ea nu poate fi "clonată" la scară industrială, în scopul de a fi îndestulătoare.

Marea ştiinţă are funcţia de a sprijini raţiunea de a te împotrivi unei stăpâniri care refuză să se determine. Această stăpânire este dată de ambiguitatea propriei interpretari a conceptului de "identitate".

Conştiinţa de a respinge această forţă străină, care te ţine captiv într-o gândire inovativă, situată dincolo de aspectele materiale, orientată spre deplina ta cunoaştere, a omului şi a lumii, pretinde o anumită cotă de contribuţie la dobândirea unei virtuţi particulare. Acea virtute a "finitului", a cumpătării în privinţa relaţiei tale cu marea ştiinţă, cu acea mişcare de

înaintare şi revenire spre un punct de maximă expansiune: perfecţiunea.

Identitatea este un proces activ, afectiv şi cognitiv de reprezentare de sine într-un hazard al realităţii, asociat cu sentimentul subiectiv al permanenței, ceea ce permite persoanei să perceapă viaţa ca o experienţă care are continuitate şi unitate într-un cadru de originalitate.

Leadership: Evoluţia personalităţii tale devine posibilă doar printr-o abţinere de la consumul excesiv de ştiinţă, în acord cu o realitate care face din acceptarea unei raţiuni supreme o proiecţie a închipuirilor tale?

Strădania spre atingerea perfecţiunii transformă omul într-un automat, sclav al unui mecanism cu existenţă nelimitată în ceea ce priveşte generarea de noi fundamente ştiinţifice, construite în jurul unei raţiuni superioare, admiţând acea conduită abuzivă de lungă durată, de a face ceva forţat, cumva pe cale artificială, într-o existenţă a compromisului şi sacrificiului. Această strădanie încalcă principul de bază al cumpătării: **abţine-te de la consumul excesiv de ştiinţă**.

Mare dreptate avea scriitorul Paulo Coelho când a spus: *"Încetează să mai fii cine erai şi transformă-te în cine eşti."* Dacă evoluţia ştiinţei tale devine posibilă doar printr-o mişcare dublă de dute-vino, continuă, ca un balans între cruda realitate de dincolo de aparenţe şi proiecţia în imaginaţie a conjuncturilor de viaţă, rişti să te transformi, în mod paradoxal, într-un "marginal" pentru ceilalţi.

Chiar dacă, în acelaşi timp, înveţi să te cunoşti foarte bine, oamenii află despre tine, dar nu ajung să te cunoască.

Marginalul, omul dedublat, aparţine la două lumi, a ştiinţei şi a vieţii – dar el tinde mai mult spre prima din ele. Aceasta conferă complexitatea şi bogăţia puterii creatoare nelimitate. Practic, un asemenea individ le şterge celorlalţi orice întrebare legată de el însuşi, căci în el nu mai există spaţiu, şi nici materie, ci doar variabile ale efectelor de trecere de la subiectivism la obiectivitate. Şi invers. De la obiectivitate la subiectivism.

Marginalul este o sursă de venit intelectual unic, foarte valoros, care se alimentează continuu cu putere de creaţie, dar nu cu lumină spirituală, situându-se în afara scalei morale, părăsind convenienţele sociale.

Dacă vrei ca leadershipul tău să nu fie prins într-un război pe două fronturi, al sinelui şi al egoismului, atunci oferă posibilitatea ştiinţei tale de a se construi în jurul raţiunii creatoare, experimentând acea expansiune a percepţiei despre tine care nu precede dedublarea.

Dedublarea vizează în acest caz multiplicarea valorii de sine prin acapararea cunoașterii în exces, nu prin reînnoirea regulată a realităţii pentru o mai bună discernere a esenţialului din aleatoriu. Dedublarea este starea în care te vezi altcineva, te-ai vrea altcineva şi într-un final rămâi doar tu, un "ireal".

Nuanţele de adâncime ale fiinţei stăpânite de imensitatea judecăţii vizează acea perfecţiune a cunoaşterii de sine, corelată cu adevăratul "Eu" şi a posibilităţilor de acţiune într-un mediu extern mereu în schimbare în ceea ce priveşte aspectele legate de factorul uman.

Source: https://neculaifantanaru.com/nuantele-de-adancime-ale-fiintei-stapanite-de-imensitatea-juc

Numai cel care vede tot întunericul, ştie asta

On Ianuarie 21, 2013

Du o luptă dreaptă pentru a atinge excelenţa, fără să te afunzi în întunericul adânc al deşertăciunii.

Laura Quinn din filmul "Flawless (2007)" este o femeie capabilă, aptă, competentă, cu o moralitate ireproşabilă. Dar un giuvaier inestimabil, sau o simplă marionetă a sistemului? Din exterior o putem privi ca pe un om capabil să biruiască lumea printr-o disciplină şi productivitate a muncii, drept un lider care ştie să jongleze cu legea, dar din interior ea se manifestă cu totul diferit, ca o trestie firavă în vânt, ca o persoană pentru care sufletul se simte ostenit de experienţa singurătăţii şi lipsa de afecţiune.

O sumă de gânduri transformate în vise fictive, o sumă de reproşuri, frământări chinuitoare apasă mereu asupra acestui suflet călăuzit de sfânta lege a fair-play-ului, în toate formele lui. Tot ce era îngăduit în limitele rigide ale acestui cinstit joc – al bărbaţilor, în care femeilor nu li se dădea niciodată şansa să domine, se scufunda tot mai mult.

Căci femeia aceasta puternică, cu aspiraţii înalte, totuşi gingaşă în sufletul ei, care şi-a subordonat toată viaţa personală în favoarea perfecţionării profesionale, nu este promovată pe o funcţie superioară în conducerea companiei la care lucra.

Acest lucru o descumpăneşte. Dar, ca o împăcare de scurtă durată cu realitatea, ca o stea care se aprinde, ca să dispară o clipă mai târziu, ea îşi spune permanent, îşi autoconvinge Ego-ul, îşi forţează tot mai mult ambiţia, nejustificat de insistentă: *" Voi munci mai mult şi mai bine şi voi ajunge acolo unde visez ! Voi ajunge cu orice preţ, cu orice fel de compromis ! "*

Leadership: Poţi să evaluezi cu luciditate evenimentele din zona ta de viaţă (cea mai lovită de schimbări) şi să-l alegi pe acela la care ai dori să participi cu drag, fără să iei în primire efectul de bumerang al unei decizii neprevăzute?

Dar, timpul trece, şi nu în folosul ei. Făcându-şi bilanţul, toţi acei ani de trudă şi privaţiuni în viaţa personală, Laura constată, despicând în două puntea dintre trecut şi prezent, că nu a ajuns la statutul social şi material dorit, în ciuda moralităţii ei, în ciuda eforturilor sale titanice.

Citându-l pe scriitorul francez, Victor Hugo, am putea spune despre Laura acelaşi lucru pe care el îl spunea despre eroina sa, Fantine, una din victimele societăţii din romanul " *Mizerabilii* ":

"Viaţa şi ordinea socială i-au spus ultimul lor cuvânt. I s-a întâmplat tot ce putea să i se întâmple. A simţit, a îndurat, a suferit, a pierdut şi a plâns totul. E resemnată şi resemnarea ei seamănă cu nepăsarea, aşa cum moartea seamănă cu somnul. Nu se mai fereşte de nimic, nu se mai teme de nimic. Abată-se asupra ei toţi norii şi treacă peste ea tot oceanul ! Ce-i mai pasă ! E ca un burete îmbibat ! "

Laura abandonează calea dreaptă şi cinstită în momentul în care realizează că vârsta şi statutul de femeie nu-i va fi niciodată un aliat. Oricât de mult ar munci şi oricât de competentă ar deveni, în cele din urmă va fi obligată să părăsească compania fără a avea vreun beneficiu deosebit. Vai ! Ce înseamnă asta? Încotro se îndreaptă acest suflet năpăstuit? De ce este astfel?

Leadership: Cum te evaluezi într-o situaţie de impas: drept un cost relativ al erorii de predicție sau drept un element de perspectivă ce urmează să fie scos de pe locaţia lui permanentă?

Aliindu-se cu domnul Hobbs, un bătrân mânat de aceleaşi ambiţii şi de acelaşi sentiment de năpăstuit al sorţii, Laura participă la furtul unor diamante. Lumea clădită de ea cu atâta trudă, se prăbuşeşte. Suportă consecinţele nesăbuinţei ei.

Aşa cum Fantine din romanul lui Hugo a sacrificat şi a pierdut totul, în afară de imensa dragoste pentru fiica ei Cosette, tot astfel Laura Quinn a riscat şi a pierdut totul - slujba, relaţiile cu toţi prietenii, cu toţi colegii ei din companie, şi nu i-a mai rămas decât - fapt incredibil, cu adevărat magic – suma de o sută de milioane de lire.

Dar abia de aici începe adevărata poveste. " *Nu am vrut ca să se întâmple aşa, dar povara acestor bani pe care mi i-a lăsat domnul Hobbs, m-a trimis într-o altă direcţie. Am descoperit lumea, şi prin ea m-am descoperit şi pe mine.* "

Numai cel care a simţit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire. Laura a trecut prin întunericul cel mai adânc, şi a descoperit lumina cea mai puternică. S-a măritat, a avut copii, cea mai frumoasă viaţă posibilă, *une longue vie heureuse* . Ea nu se mai evaluează drept un cost rezidual aferent datoriei faţă de sistemul în care lucrează, ci ca o şansă de eliberare de povara sufletească din trecut.

Dar - lucrul acesta merită subliniat - timp de 40 de ani, a donat absolut toţi banii – căci de fapt nu banii au făcut-o fericită, şi nici situaţia socială deosebită pentru care s-a zbătut ani întregi s-o câştige. Toată lupta, tot stresul îndurat pentru a atinge statutul înalt dorit, fuseseră, de fapt, în zadar.

Deşertăciunea este experienţa de a te considera învins în faţa unei demonstraţii de atitudine care nu poate convinge o realitate să se supună împrejurărilor care îţi afectează viaţa.

Eşti un giuvaier inestimabil, sau o simplă marionetă a sistemului? Accepţi să te afunzi în "întuneric," ducând o luptă deşartă în speranţa atingerii excelenţei? Îţi subordonezi toată viaţa personală în favoarea perfecţionării profesionale în compania în care lucrezi? Această perfecţionare continuă este în folosul tău, sau în detrimentul vieţii tale personale? Ai fi capabil să te abaţi de la calea dreaptă şi cinstită în momentul în care realizezi că nu poţi atinge statutul dorit? Vei putea suporta consecinţele nesăbuinţei tale?

Modus operandi al fiecăruia dintre noi este determinat de noi înşine şi depinde de autoevaluarea corectă a dimensiunilor Eu-lui nostru, cu tot ceea ce cuprinde el (o sumă de calităţi şi defecte, tendinţe, dorinţe, etc.) dar şi de ancorarea în realitatea concretă în permanentă schimbare.

Supraestimarea ca şi subestimarea, asumarea unor răspunderi care nu sunt în concordanţă cu aşteptările, pot avea consecinţe nefaste, constituind o pedeapsă meritată pentru "infracţiunile" numite persistenţă şi nesocotinţă ca şi pentru claustrarea în limitele unui orizont restrâns. O combinaţie stimulatoare, dar instabilă şi deseori insuportabilă între durabilitate şi erodarea uşoară a propriilor capacităţi, care nu întotdeauna aduce victoria.

Leadership: Poţi să-ţi testezi atitudinea faţă de loviturile destinului într-un joc care pune accentul pe multiplayer sau pe singleplayer, din perspectiva raportării la un profil de personalitate care nu ţi se potriveşte?

Expertul în materie de leadership, John Maxwell, făcea la un moment dat o precizare: " *Am văzut ce poate face un leadership bun. Poate transforma o organizaţie şi poate avea un impact pozitiv asupra angajaţilor ei.* "

Înainte să-ţi dedici toată viaţa perfecţionării profesionale în cadrul organizaţiei din care faci parte, fii prudent şi nu da frâu liber impulsului de a transcende spre o treaptă superioară. Analizează pe îndelete toate posibilităţile de avansare. Cine sunt aceia care au şansele cele mai mari de avansare? Numai o categorie de indivizi, din care tu faci parte sau nu?

O companie cu un leadership defectuos poate fi periculos pentru viaţa ta personală. Leadershipul organizaţiei din care faci parte, practică un joc care pune accentul pe multiplayer sau pe singleplayer? Accepţi să faci parte dintr-un joc la nivel înalt, care poate face din tine un robot? Un joc în care nu ţi se oferă niciodată şansa de a câştiga?

Leadershipul este un joc cu o miză foarte mare, pe care tu, ca şi angajat – aspirant spre un statut mai înalt, poţi să contezi, dar la fel de bine poţi să fii prins în capcana lui. Ai grijă în ce organizaţie vrei să avansezi, căci s-ar putea să te trezeşti din start un pierzător. Nu încerca să lupţi de unul singur împotriva unui sistem de tip " *circuit închis* ". Eforturile tale de perfecţionare se pot dovedi a fi deşarte, iar tu însuţi poţi ajunge o deşertăciune.

Un profil de personalitate care nu ţi se potriveşte are ca şi corespondent efectul de bumerang al intervenţiei tale la salvarea unei vieţi care nu este neapărat armonioasă, ci balansată de forţe colective care îţi reorientează parcursul într-o manieră imprevizibilă.

Ai grijă ce-ţi doreşti, fiindcă se poate îndeplini – dar numai dacă cineva îţi confirmă şi amplifică aşteptările.

Laura Quinn este întruchiparea puterii tinereşti, dar şi a profesionalismului dus până la extrem, până la epuizare. În timp ce domnul Hobbs este "surpriza", manifestarea vizibilă a izbăvirii, îngerul care întârzie să apară dar întotdeauna se iveşte la momentul cel mai neaşteptat - acel ceva magic care se infiltrează în viaţa ta, schimbându-ţi orizonturile şi materializându-se în fericirea cea mult râvnită.

Până când vei rezista să fii Laura Quinn? Crezi că-l vei întâlni pe domnul Hobbs?

Iată deci, încă o dată, că îndrăzneala de a face un upgrade la propria identitate şi la realitate, în cazul nostru, se concretizează prin schimbarea mentalităţii şi a viziunii asupra propriei vieţii. Răsplata nu este doar un splendid diamant - etalonul puterii noastre de a alege, ci un act raţional de angajare - existenţial, marcat de responsabilitatea noastră pentru forma concretă de configurare a viitorului dorit.

Un multiplayer este de fapt un singleplayer care operează concomitent în mai multe direcţii de evoluţie, cazul acelui tip de personalitate care îşi foloseşte viaţa exterioară drept scut în interacţiunea cu lumea interioară.

Numai cel care vede tot întunericul, ştie asta marchează constituirea unui nou traseu de evoluţie care schimbă destinul omului de la o extremă nefericită la o stare fericită de construcție corectă a echilibrului interior, fără de care viaţa nu poate prinde aripi.

Viaţa îţi întinde multe capcane şi trebuie să lupţi pentru a obţine ceea ce îţi doreşti enorm. Dar trebuie să duci o luptă dreaptă pentru a atinge excelenţa, fără să te afunzi în întunericul adânc al deşertăciunii.

Numai despre mine

On Ianuarie 12, 2016

Încearcă să te autodefineşti și să ajungi la tine însuţi, prin reflectarea într-o altă fiinţă.

Nu mă priveşte niciodată, dar întotdeauna mă ascultă. Nu are nevoie de un văl pentru a-şi ascunde freamătul. Încă nu ştiu nimic despre el, după atâtea nopţi şi zile plimbate prin cercul schimbător al inserării celor ştiute şi pierdute. Face el oare cu ochiul întregii istorii a universului? Doar el mă recunoaște așa cum sunt, îmi pasă de părerea lui când ia în considerare principalele mele scrieri, dovezi ale purtării mele exemplare faţă de o cunoaştere fără margini peste care se aşterne memorabila îmbrăţişare a nemaiîntâlnitului.

Amprenta unei stranii apariţii în lumea propriilor gânduri este o direcţie nesigură de cercetat. Ca să-i descopăr varianta particulară de manifestare trebuie să mă las purtat de o nouă ordine, abandonându-mă ca un rătăcit din altă lume, croit dintr-o nedescoperită lege a timpului, într-un joc riscant al sincerităţii. Totodată, el pare a fi dominat de acea notă de eleganţă cu care pictorul îşi potriveşte pe şevalet propriile nuanţe de pastel, simţindu-se atras de estetica unei lumi care se poate oricând transforma într-o metaforă, într-o comparaţie, sau altă figură de stil, fiindcă totul în viaţa lui pare a avea o semnificaţie a fabulosului şi miraculosului.

Dacă ar fi să fac o călătorie în lumea lui, ar trebui să fac trimitere spre un pasaj din *Golem* , al lui Gustav Meyrink:

"Acum ştiu cine este străinul: numai să vreau şi-l pot simţi iarăşi în mine, oricând. Dar să-i văd imaginea în faţă, ochi în ochi, nu e cu putinţă, şi nici n-o să fie vreodată. Şi-mi dau seama: e un soi de negativ, o matrice nevăzută pe care n-o pot cuprinde şi în care trebuie să mă strecor, dacă vreau să devin conştient de forma şi expresia ce-o are în mine."

Leadership: Cum abordezi realitatea propriei existenţe prin intermediul unei imagini care reflectă contextul memoriei unui tăinuitor de încredere apt să ia în posesie gândirea cea mai aleasă a minţii tale?

Încă nu dispun de o definiţie riguroasă a sa. Dacă ar trebui să descriu această entitate de supraveghere, ca pe un puls încărcat cu energie de vibraţie înaltă, de natură electromagnetică, ar trebui mai întâi să încerc să caracterizez sistemele vii prin acele însuşiri esenţiale care permit descrierea lor într-o termodinamică a materiei. Care sunt caracteristicile fizice definitorii ale sistemelor vii microscopice?

El acceptă slăbiciunea mea ca pe un dar al naturii, pe care nu are voie să-l trateze cu superficialitate, ştiind că totalitatea mea lucrează mai uşor în recunoştinţă decât în datorie. Este convenţia cu mine însumi, forţa intermoleculară care îmi invadează spaţiul neuronal, tot corpul, sufletul, cu vibraţii electrizante. Este revederea cu ceea ce înseamnă spiritul, este regăsirea mea, strigătul meu de ajutor, inteligenţa firească aliniată la cerinţele unei determinări existente în afara înţelegerii imediate, alter-egoul meu în trecut, prezent şi viitor.

Sucindu-mi mintea prin cuvintele scriitorului iugoslav Mesa Selimovic, încerc să înţeleg variaţiunile mele sub înrâurirea unei puteri centrale: *"Este timp pentru toate. Mi l-am dat mie însumi, iar pe firul judecăţii vor fi înfăţişări şi mărturii. N-am să le ocolesc, şi voi putea la urmă să-mi rostesc singur osânda, căci numai despre mine este vorba aici şi despre nimeni altul. Numai despre mine."*

Gândirea cea mai aleasă a minţii unui om ţine de modul cum îşi menajează identitatea, astfel încât nimeni să nu i-o înlocuiască printr-o dublură a sa. Faptul de a fi identic cu sine însuşi, original, fără a depinde de nimeni altcineva, este o formă de manifestare a credinţei într-un ideal de unitate pe care l-ai transformat în realitate.

Leadership: Cauţi în raportul tău cu lumea o anumită dezvoltare care să nu devină absurdă *in extremis,* ca o consecinţă a uimirii de a te vedea străin de tine însuţi?

Cel ce îndrăzneşte să vorbească despre sine în urma unor experienţe îmbogăţite de ascunsuri şi alcătuiri, fundamentale pentru resetarea conştiinţei, este capabil să se autodefinească în termeni de apartenenţă la o entitate mai presus decât el, conform unui standard intelectual mai înalt.

Leadershipul poate fi modelat printr-un fenomen de tip „ *Return to someone else of your own* ". Lansarea unei chemări la întoarcerea spre o nouă orientare poate mai realistă şi, totodată, de încredere, îndepărtând valurile unei dulci derive. A te vedea străin de tine însuţi, un altcineva faţă de cine credeai că eşti, reflectă o anumită tendinţă de exteriorizare a trăirilor, a gândurilor, a motivaţiei, spre înţelegerea unei lumi despre care ştii foarte puţin, o lume care-și uită trecutul și își dă drept virtute fundamentală posibilitatea de a te transfigura într-un alt început de mentalitate.

Omul care și-a aflat reflectarea într-o altă fiinţă, punându-se faţă în faţă cu el însuși, astfel încât să devină parte integrantă a unui mod de gândire superior, poate sparge oricând zidurile închisorii numită simbolic „Vechiul". El devine, printr-o acceptare a ideilor și convingerilor autoinduse, mai mult sau mai puțin viabile, posesorul unor virtuți care ar putea constitui modul de a se recunoaște ca individ separat de lume, ca un însoţitor mai bun al vieții sale individuale pe drumul evoluţiei.

Leadershipul bazat pe recunoaşterea unei identităţi călăuzitoare este un mod asumat şi echilibrat de a te concentra asupra a ceea ce nu știai că știi despre tine într-un context de tipul "Să te priveşti din afara ta cu proprii ochi".

Liderii cei mai buni știu să se măsoare cu ei înşişi, cu umbra și lumina din ei. În ei totul este mai activ. Ei nu sunt prizonierii unei condiţionări a realităţii proiectate în interiorul lor, dar întotdeauna - mai ales în momente cele mai reflectorizante - urmează parcă sfatul istoricului literar român George Călinescu: *„Nu lăsa pe alţii să descopere ceea ce reprezinţi ! Defineşte-te singur dacă ai această veleitate şi vei fi crezut ! "*

„Străduieşte-te să te înţelegi" este strigătul de libertate al oamenilor care caută în raportul lor cu lumea o anumită dezvoltare, una care să nu devină absurdă *in extremis* . Mai greu decât orice este acceptarea de sine în sensul inflexibilităţii, a incapacităţii de a depăşi un model vrednic de a fi admirat. Greu de admis este sentimentul de a nu-ţi găsi liniştea, rostul, sensul vieții.

Până la urmă ce este viața, altceva decât o veşnică încercare de a-ţi înţelege rostul, de a te construi şi modela, de a evolua şi de a te defini în funcție de trăirile fluctuante, de imaginaţie și realitate, de concluziile intelectului, care rezultă din conversaţiile cu tine însuți. Cu un alter-ego.

Un alter-ego care se caută, încercând să se desprindă de mulţime, este o obişnuinţă a minţii de a se recunoaşte învingătoare într-o luptă cu un prezent care aşteaptă să se redefinească.

Numai despre mine aș putea să vorbesc ore înşir, zile, săptămâni, ani, fără să mă opresc. Fiindcă am un ascultător bun, reflexia mea într-o prezenţă mai discretă, dar mai măreață. Străduindu-mă să o înţeleg voi descoperi poate raportul meu cu lumea, regăsindu-mi rostul în cartea vieţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/numai-despre-mine.html

Numai geniala fantezie triumfă in cel mai anevoios tur al lumii

On Septembrie 01, 2010

Omul care face dovada apropierii de o "faptă exemplară" face, de asemenea, dovada apropierii sale de Dumnezeu.

Nimic nu dovedeşte mai bine ce maestru în arta navigaţiei fusese Magellan decât faptul că tocmai el, care a răzbit cel dintâi prin această cale maritimă, rămâne totodată pentru mult timp şi ultimul care a izbutit să străbată această cale fără să piardă o singură corabie. Dacă ne gândim cât de elementare erau mijloacele de investigaţie ale navelor sale, care trebuiau să cerceteze fiecare din sutele de artere şi canale laterale, înaintând şi revenind mereu, pentru a se întâlni de fiecare dată în anumite locuri. Dacă ne gândim că ele nu puteau pluti decât cu ajutorul vântului care le umfla pânzele, că nu aveau decât o cârmă de lemn pentru pilotarea lor, şi că toate acestea s-au petrecut într-un anotimp neprielnic, cu un echipaj istovit, abia atunci înţelegem de ce trecerea norocoasă a lui Magellan prin strâmtoarea aceea a fost privită ca o minune pe care au slăvit-o atâtea generaţii de navigatori.

Dar, ca în toate domeniile de activitate umană, adevăratul geniu al lui Magellan a fost - şi în arta sa nautică - răbdarea. El a dat dovadă de nezdruncinată răbdare, de prudenţă şi prevedere. O lună întreagă stăruie în căutarea sa, cu nouă încredere şi cu sentimentul răspunderii. El nu se grăbeşte, nu goneşte înainte sub biciuirea unei nestăpânite nerăbdări - cu toate că, în adâncul său, sufletul îi tremură desigur de dorinţa de a ajunge în cele din urmă la capătul celălalt, de a zări în sfârşit imensitatea radioasă a Mării de Sud. La fiecare răscruce, la fiecare bifurcare, el îşi împarte flota; de fiecare dată, când două nave cercetează un fiord îndreptat spre nord, celelalte două pornesc în acelaşi timp spre sud, să cerceteze un alt canal.

Omul acesta singuratic, născut într-o zodie rea, parcă ştie că nu trebuie să se încreadă niciodată în noroc. Dintre multiplele drumuri ce se deschid înainte-i, el nu alege niciodată vreunul la întâmplare, cum fac atâţia alţii, aruncând banul să vadă cum cade: pe faţă sau pe dos. El caută şi cercetează toate drumurile, pentru a găsi la urmă unul singur: drumul cel bun. Şi astfel, o dată cu geniala sa fantezie triumfă şi cea mai prozaică şi mai modestă, cea mai personală dintre virtuţile sale: stăruinţa eroică. *

Leadership: Poţi să întregeşti fizionomia apropierii de o "faptă exemplară" pe care numai geniala fantezie o face să triumfe în cel mai anevoios tur al lumii, privind lucrurile nu numai de foarte de sus şi de foarte departe, ci şi de foarte din adânc?

Dovada apropierii de "fapta exemplară" este, de asemenea, o dovadă a apropierii tale de Dumnezeu. Aceasta este puterea care-l face pe om să transgreseze, prin apartenenţa la credinţa cea mai vie, toate obstacolele spaţiului şi timpului. Tocmai fapta exemplară a lui Magellan a fost caracteristica puterii care îl face pe om fără de moarte şi veşnic, este autoritatea puterii de a fi unic într-un spaţiu al cărui pilon de rezistenţă este visul care te face să mergi mai departe, chiar dacă în toată lumea este criză.

Pentru a întregi deci fizionomia acestui nedepăşit fenomen al apropierii de "fapta exemplară" pe care numai geniala fantezie o face să triumfe în cel mai anevoios tur al lumii, putem spune că Magellan a privit lucrurile nu numai de foarte de sus şi de foarte departe, ci şi de foarte din adânc. El a fost precum Dumnezeu care înainte de a înfăptui "Marea Operă", îşi despleteşte cuvintele cu grijă: *„Facă-se voia Mea precum în cer aşa şi pe pământ"*.

Mai întâi este credinţa în înfăptuirea unui miracol, apoi acest miracol poate să unească pământul de cer. Cum spunea Jean Paul: "Ceea ce este un miracol pe pământ este o regulă în

ceruri." Numai prin aceasta înţelegem de ce o faptă exemplară ca a lui Magellan, primul om care a făcut vreodată înconjurul lumii, seamănă cu realizarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Fiindcă credința nu se naște dintr-o minune, ci din minune se naşte fapta glorioasă care certifică credinţa într-o putere supraomenească ce controlează totul.

Leadershipul are ca fundament planul spiritual al lumii nevăzute, putând fi exprimat prin următoarea recurenţă: "Dumnezeu se arată doar celor care împlinesc un destin măreţ printr-o faptă exemplară".

Cred că aceasta este voinţa lui Dumnezeu, să fie aproape numai de cel care îşi manifestă voinţa colosală de a înfăptui minuni. Operand cu aceste concepte, credinţa şi fapta cuprinse în "Marea Operă", trebuie să cercetăm omul din interior, din adânc, pentru a oferi revelaţia "genezei lui interioare", a fenomenului originar al expresiei identificate în limbajul visului: *"Sunt visul pe care Dumnezeu l-a avut asupra umanității înainte de creație, depășind orice posibilă dorință și imaginație din partea omului obişnuit".*

Numai geniala fantezie triumfă în cel mai anevoios tur al lumii dacă este să luăm în considerare fapta lui Magellan. Şi, ca să mă ajut de cuvintele lui Ştefan Zweig, scriitorul cel mai fidel faptelor însemnate, voi lăsa cuvintele lui să spună totul:

"Întotdeauna un om realizează maximum posibil numai când fapta lui devine exemplară. Şi, din această privinţă, exemplul lui Magellan - fapta lui aproape uitată - a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată de aripile geniului, dacă e dusă mereu şi hotărât înainte de o pasiune, se vădeşte la urmă mai puternică decât toate elementele naturii. Măreaţa lui faptă a arătat că un singur om, cu scurtă şi trecătoarea sa viaţă, poate transforma într-o realitate şi într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorinţă, numai un vis pentru sute de generaţii."

*** Notă:** Stefan, Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Numai moartea dezleagă în cele din urmă taina vieţii unui om

On Ianuarie 18, 2010

Modelează-ţi caracterul, ştiind că importanţa unui eveniment este revelată numai după trecerea timpului şi după ce vezi toată "imaginea" trasată de forţa destinului.

Gloria unui căpitan atât de mărinimos cum a fost Magellan nu se va stinge în vremurile noastre. Printre alte multe virtuţi care îl împodobeau, una era cu deosebire vrednică de relevat: că el a rămas întotdeauna cel mai statornic, cel mai neclintit dintre toţi, chiar în cea mai mare nenorocire. A îndurat foamea cu mai multă răbdare decât oricine. N-a existat în lumea întreagă om care să se priceapă mai bine ca dânsul în ştiinţa hărţilor şi a navigaţiei. Şi că aceasta era adevărat, reiese din faptul că el a scos la iveală lucruri pe care nimeni nu a cutezat să le vadă sau să le descopere înaintea lui.

Numai moartea dezleagă în cele din urmă taina vieţii unui om. Abia în ultima clipă, când ideea lui Magellan a biruit pe deplin, se vădeşte tragicul lăuntric al acestui om singuratic, căruia îi era îngăduit să poarte numai povara unei misiuni, dar să nu se bucure niciodată de reuşita ei finală. Dintre milioanele de oameni, destinul a ales pentru trudă, numai pentru trudnica înfăptuire, pe omul acesta posac, taciturn, închis în el însuşi - şi care, cu o voinţă neclintită, era gata să sacrifice pentru ideea sa tot ce poseda în lumea aceasta pământească, şi mai mult decât atât: să-şi dăruiască viaţa. Numai pentru amarnica muncă l-a chemat destinul, nu pentru bucurie. Şi l-a concediat ca pe un salahor, fără un dar, fără un cuvânt de mulţumire. Alţii recoltează gloria operei sale, alţii adună câştigul, alţii sărbătoresc izbânda - căci aspru, cum fusese el însuşi în toate şi faţă de toţi, voia să fie destinul faţă de soldatul acesta sever şi neînduplecat.

Numai un singur lucru, spre care râvnise cu toate puterile sufletului său, îi este îngăduit: să găsească drumul în jurul lumii. Dar nu i-a fost hărăzit şi triumful reîntoarcerii - partea din urmă, mai fericită, a faptei sale. I-a fost dat numai să contemple, să ţină în mână cununa biruinţei, dar când a vrut să şi-o pună pe cap, destinul a rostit un cuvânt: "De ajuns ! " şi mâna ridicată cu atâta ardoare a căzut inertă, sleită de viaţă. *****

Leadership: Imaginea faptei tale triumfătoare poate să îmbrace forma simbolică a unei viziuni raţionalizată de "vederea la distanţă" şi să fie formalizată de controlul unui destin care pare trasat dinainte?

Conceptul de "fenomen original" al expresiei de unicitate atribuită lui Magellan, poate fi definit ca o concentrare de energii primare, funcţii de susţinere a devotamentului faţă de scopul urmărit care sunt definitorii pentru rezumarea unui alt concept (forma simbolic-arhetipală) propus de cântarul destinului. Mult timp se va pune întrebarea: a fost Magellan un nedreptăţit al destinului sau doar un ostatic al destinului impus de un timp crâncen?

Dacă luăm în considerare codul de viață al destinului acestui neînfricat erou și formula succesului său, am putea spune că fapta lui măreaţă a depins nu doar de un simplu joc al destinului, pe parcursul celor aproape doi ani cât a durat expediţia sa, ci de un factor atitudinal şi decizional numit "calea cea dreaptă". De fapt, eşecul lui Magellan s-a datorat nivelului prea înalt al autosuficienţei alimentate de avalanşa de emoţii care au pus stăpânire pe întreaga lui fiinţă, chiar în momentul reuşitei. El reprezintă un caz de efervescență mentală triumfătoare, fiindcă în ultimul moment, în loc să se întoarcă plin de lauri în Spania, s-a hazardat într-o acţiune aparent neînsemnată, dar care s-a dovedit a fi tocmai călcâiului lui Ahile.

A fost un plan croit dinainte? Sau, poate, a fost o răsucire a destinului determinat de întâmplări obișnuite, dar încheiate cu un rezultat neaşteptat?

Magellan a vrut să-şi demonstreze puterea şi autoritatea în faţa unui prăpădit trib de băştinaşi. Iată eroarea fatală din ultimul moment. De ce şi-a pus viaţa în primejdie în ultima clipă, în ciuda tuturor avertismentelor primite din comandanţilor săi? De ce nu s-a izolat într-un turn al autosuficienţei mântuitoare a „aleşilor"? Măcar asta l-ar fi salvat de la primejdie. Dar Magellan nu a ştiut să vadă prin "fum", adică a intrat pe o tendinţă de depreciere a viziunii, a continuat neabătut pe aceeaşi tendinţă de cucerire liniară, dar total ineficientă la sfârşit.

Leadership: Eşti tentat să iei decizii prea devreme în situaţii care nu cer o reacţie imediată, adică fără să iei în calcul tendinţa de a-ţi vedea experienţa de azi în lumina lucrurilor pe care le-ai experimentat odinioară?

Magellan a fost parţial rezultatul tendinţei de a vedea ceea ce s-a aşteptat să vadă, dar fără să pună în prim plan elementul neaşteptat. Sau, cum spunea arheologul Albert Goodyear: *"Oamenii au tendinţa să vadă ceea ce se aşteaptă să vadă şi, când văd ceva la care nu se aşteaptă, este destul de greu să-şi schimbe punctul de vedere."* Am văzut că modul esenţial de a acţiona, specific liderilor, nu constă numai în acceptarea unui material de impresii dat de o vedere "la distanţă", ci contează urmele activităţii spiritului în câmpul atemporal al conştiinţei, care se află peste tot în egală măsură.

Ceea ce aparent a fost dat din partea unui destin generos, a fost penetrat de anume acte ale apercepţiei. Datul nu este decât ceea ce-i făurit prin acel act al conştiinţei care îţi spune dacă ceva nu este în deplină concordanţă cu voia destinului. Sau, cum bine remarca scriitorul Daniel Castro: *"Avem tendinţa de a ne vedea experienţa de azi în lumina lucrurilor pe care le-am experimentat odinioară. De aceea, suntem tentaţi să luăm decizii prea devreme în situaţii care nu cer o reacţie imediată."*

Dimpotrivă, în decizia de ultim moment a lui Magellan se observă un ton narativ mai viu, mai animat, potrivit cu scenele de "luptă împotriva valurilor", el încercând parcă să-şi scrie povestea de succes încăpăţânându-se să se bucure de un "ultim val". Surprindem aici un realism robust, unde elocinţa povestitorului se încurcă uneori şi îşi pierde suflul. Şi de această dată, momentul care ne lămureşte cel mai bine asupra acestui fapt straniu, de a nu fi pe aceeaşi undă cu planul iniţial al destinului, este tocmai punctul de frontieră al "imposibilului".

Leadership: Ceea ce aştepţi să se întâmple influenţează lucrul asupra căruia te concentrezi, iar ceea ce vezi influenţează opţiunile pe care le ai la îndemână ca să schimbi ceea ce vei deveni?

A vorbi despre Magellan, de triumful şi eşecul sau concomitent, pare a nu mai fi cu putinţă altfel decât păşind pe cărări bătătorite de cinci secole şi mai bine încoace. Şi totuşi, ni-l readucem mereu în minte şi în actualitate, prin fapta sa nemuritoare, nu scoţându-l din uitare, ci pentru a răspunde pozitiv necesităţii de a ne întâlni încă o dată şi de fiecare dată cu simbolul cel mai înalt al spiritualităţii: "Porumbelul", adică libertatea şi liberul arbitru.

Datorită faptului că porumbelul se întoarce acasă cât mai curând posibil, destinul lui funcționează fără cusur. Cu alte cuvinte, odată ce ţi-ai terminat misiunea, nu te hazarda să întreprinzi alte misiuni care ţi-ar periclita viaţa şi destinul. Întoarce-te la cine ești cu adevărat !

"Atâta i-a fost dat lui Magellan, numai atât: fapta însăşi, dar nu şi aureola ei, nu şi gloria ei vremelnică. De aceea nimic nu e mai adânc emoţionant decât să recitim testamentul lui

Magellan, acum, după ce voinţa vieţii sale s-a adeverit şi a devenit o realitate. Ursita i-a refuzat tot ce solicitase cu atâta smerenie în ora aceea a plecării. Nimic din ceea ce dobândise prin luptă, pentru el şi pentru ai săi, nimic din ce era prevăzut în acea Capitulacion nu i se mai recunoaşte. Niciuna, într-adevăr, nici măcar una din toate acele dispoziţii pe care el le exprimase cu atâta cumpănire şi prevedere în testamentul său nu se mai acordă urmaşilor lui după moartea sa eroică; fără cruţare, îi este interzisă realizarea oricărei dorinţe a sa, chiar a celei mai curate şi mai pioase."

Şi din datoria de a împărtăşi destinul acestui erou intrat veşnic în istorie, întărindu-ne puterile fiinţei din ceea ce geniul său ne-a lăsat moştenire în scurta şi scânteietoarea lui existenţă printre noi, să încercăm să ne asumăm o lecţie importantă de viaţă: "Ceea ce aştepţi să se întâmple influenţează lucrul asupra căruia te concentrezi, iar ceea ce vezi influenţează opţiunile pe care le ai la îndemână ca să schimbi ceea ce vei deveni."

Leadershipul este realitatea pe care trebuie s-o vezi de departe înainte ca ea să te surprindă în mod fatal din cauza unei întâmplări care iese din cotidian.

Numai moartea dezleagă în cele din urmă taina vieţii unui om, dacă ne gândim la faptul că ceea ce Magellan a lăsat moştenire lumii întregi, rostul întregii sale călătorii, a fost o idee. După cum bine scria Ştefan Zweig:

"Mai mult decât oricine altcineva. Magellan a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată de aripile geniului, dacă e dusă mereu şi hotărât înainte de o pasiune, se vădeşte la urmă mai puternică decât toate elementele naturii. Magellan a arătat că un singur om, cu scurta şi trecătoarea lui viaţă, poate transforma într-o realitate şi într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorinţă, numai un vis pentru sute de generaţii."

Dincolo de ce s-a scris şi se va scrie despre opera lui Magellan, fapta exemplară, misiunea şi confruntările cu neprevăzutul pe care el le-a iniţiat, continuând să fie găzduite în memoria timpului, ele sunt o dovadă a interesului viu păstrat pentru opera pe care Dumnezeu i-a pregătit-o numai lui, cu siguranță una demnă de marea scenă de dincolo de orizont. Nu-l vom uita niciodată !

*** Notă:** Stefan Zweig - *Magellan* , Editura Albatros, 1987.

Numai ultima trăsătură de penel contează

On Martie 11, 2012

Caută mai întâi prezența a ceea ce te-a deranjat înlăuntrul tău, și făcând asta mintea ți se va umple de încredere.

Honoré de Balzac a scris o poveste scurtă intitulată "Le Chef - d'œuvre inconnu". Voi rezuma această poveste conform site-ului wikipedia:

Tânărul pictor Nicolas Poussin, încă nu atât de faimos, îl vizită pe pictorul flamand Frans Pourbus în atelierul său. El este însoțit de bătrânul maestru Frenhofer, care comentează cu atenție pe marginea tabloului pe care tocmai l-a terminat Porbus. Tabloul este al Mariei Egiptului, iar în timp ce Frenhofer îi aduce laude, el sugerează că lucrarea pare neterminată. Cu câteva ușoare atingeri de pensulă, Frenhofer transformă pictura lui Porbus astfel încât Maria Egipteană pare să prindă viață în fața ochilor lor.

Deși Frenhofer stăpânea o tehnică aparte, el recunoaște că nu a reușit să găsească un model potrivit pentru propria sa capodoperă, care înfățișează o frumoasă curtezană numită Catherine Lescault, cunoscută mai bine sub numele de La Belle Noiseuse. El a lucrat zece ani la această capodoperă viitoare pe care nimeni nu o văzuse încă. Poussin îi oferă ca model de inspiraţie pe propria sa iubită, Gillette. La rândul ei, Gillette este atât de frumoasă încât Frenhofer este stimulat să-și termine proiectul rapid. Poussin și Porbus vin să admire tabloul, dar tot ce pot vedea face parte dintr-un picior care s-a pierdut într-un vârtej de culori. Dezamăgirea lor îl conduce pe Frenhofer la nebunie, iar acesta distruge tabloul și moare în acea noapte.

Frenhofer, fusese tot mai sfâşiat de neputinţa de a-şi atinge ţinta din pricina descoperirii pe care o făcuse, şi anume că nu există contur, ci doar nuanţe oscilante.

Leadership: Importanța pe care o acorzi propriilor impresii despre cum ai putea să te simţi special, poate să hotărască acea intensitate a emoţiei pe care o consideri inaccesibilă publicului şi pe care o resimţi la nivel de conştiinţă?

Nu este uşor să rămâi fidel valorilor benefice, sută la sută din timpul pe care îl acorzi propriilor nevoi şi dorinţe, mai ales când ştii că trebuie să renunţi la vechile convingeri, la vechile tipare de gândire. Artiştii care abordează totul prin prisma descoperirilor obţinute din roadele propriilor munci, cu trimitere la ceea ce lasă în urma lor, sunt conduşi de valori precum puterea de a se face ascultaţi, recunoaşterea (pretenţia de a fi admiraţi) şi emoţia (acea emoţie de graţie artistică). Nimic nu le poate schimba aceste valori decât eşecul, regretul de a nu se fi ridicat la înălţimea aşteptărilor lor şi, mai ales, la înălţimea aşteptărilor celorlalţi oameni.

Am găsit pe această cale un citat aparţinând scriitorul francez Honore de Balzac: *"Nu contează decât ultima trăsătură de penel."*

Prin asta el dă şi tonul în ceea ce priveşte gestionarea acelei ultime caracteristici trebuincioase omului care aspiră la atingerea excelenţei în materie de leadership. În fruntea mişcării noastre de "reinventare", de adaptare şi de poziţionare a propriei persoane (cu nevoile şi aspiraţiile dar şi cu limitările fireşti) în centrul atenţiei, stă o singură calitate preţioasă: acceptarea.

Înseamnă să accepţi partea ta de contribuţie la situaţiile critice care îţi alterează natura profundă, putând a ajunge chiar la sabotajul propriu. Această calitate "acceptarea", stă la loc de frunte între cele mai trainice pietre de temelie ale leadershipului. Practic, acceptarea înseamnă să-ţi recunoşti lipsa de desăvârşire atunci când eşti pe punctul de a-ţi preamări gloria. Mai înseamnă să te regăseşti sufleteşte într-o operă care nu este neapărat o capodoperă, ci o modestă compoziţie care lasă de dorit.

Conştiinţa pe care te bazezi ca să îţi formezi o personalitate puternică este direct proporţională cu dezamăgirea pe care o experimentezi la nivelul unei constatări care reflectă o realitate incontestabilă.

Ce-ar fi dacă am antrena mai multe "talente", mai multe "genii" în producerea de leadership fără a fi necesare eforturi atât de chinuitoare de a ne eficientiza la maxim resursele proprii?

Tentaţia asimilării unui leadership "industrial" şi a tot ce se petrece pe planul industriei cu leadershipul, o putem sesiza uşor, alteori mai greu, dar întotdeauna definitoriu, în felul în care ne raportăm la descoperirea pe care o facem într-un anumit domeniu şi la felul cum descoperirea poate afecta buna dispoziţie, stima de sine, imaginea individului în mijlocul lumii.

Leadershipul este în strânsă legătură cu descoperirea pe care o faci despre tine însuţi într-un context în care importanţa muncii tale creşte semnificativ. Dar nu întotdeauna importanţa muncii tale hotărăşte ce trebuie să se întâmple pentru ca rolul tău să se diminueze sau să se amplifice. Trebuie ca şi conştiinţa să accepte subordonarea sa altei conştiinţe, iar lucrul acesta mi se pare ruşinos şi impardonabil.

În artă, realitatea de care te înconjori trebuie să fie congruentă cu nivelul interiorităţii pe care îl experimentezi ca un fel de inspiraţie spirituală menită să îmbogăţească dialogul dintre a fi superior şi a te simţi opera propriei tale personalităţi.

Numai ultima trăsătură de penel contează atunci când vrei să-ţi impui o anumită stare de spirit care, sub multe aspecte, te poate face să te simţi superior în ceea ce priveşte profesionalismul şi calitatea operei tale. Când îţi impui atingerea unui anumit target, cum ar fi realizarea unei capodopere durabile, trebuie să-ţi păstrezi o stare de bine potrivită pentru un învingător, o stare îmbucurătoare care, sub orice aspecte ai privi-o, îţi permite construirea unei noi personalităţi în jurul Sinelui.

Un artist deosebit este o personalitate spirituală care rămâne fidelă valorilor ei în orice moment al vieţii.

*** Notă:** https://en.wikipedia.org/wiki/Le_Chef-d%27%C5%93uvre_inconnu

Numai un sfânt poate să împrumute imaginea unui muritor

On August 16, 2020

Este suficient să parcurgi o poveste cu viaţă, despre viaţă, ca să găseşti o infinită plăcere în actul de a trăi o altă viaţă.

Mă aflu în proximitatea trandafirului, atâta timp cât există admiraţie reciprocă, intrând din ce în ce mai adânc în povestea unui tablou descris de un pictor anonim cu o pensulă plină de viaţă, visătoare, în care domină culoarea sângelui. În episoade delimitate de "va urmă" cred că se înscrie existenţa veritabilă a trandafirului meu, între cea dintâi proiectare a demersului de analiză a operei de artă şi definitivarea ideii de spaţiu al unei frumuseţi aproape ideale.

Atât de sinceră, frumos scrisă, povestea vieţii mele se înscrie cu mult suflet, cu delicateţe, în perspectiva unei neîncetate asemănări cu El, un trandafir cu petale de culoarea sângelui ce se structurează în perspectiva unei teme artistice de mare interes: *Anacredarekr* , însemnând stabilitatea sentimentului de apartenenţă la esenţa naturii impusă prin durata unei stări de spirit cu bogate semnificații din foarte multe unghiuri de vedere.

Eu şi trandafirul meu. Doar noi doi suntem protagoniştii unui spectacol de culori, expresia unui act de valorizare estetică în sesizarea şi în gustarea unei opere de artă explicată printr-o apropiere de harul lui Dumnezeu transpus într-un spaţiu de Creație. Ne unim ceresc şi natural printr-o rugăminte care conţine cuvântul "depărtare", extras parcă din amintirea unui timp suspendat într-o regiune deşertică:

Iată, mă exprim prin gura lui Allah din 1001 nopţi. Allah să coboare asupra-mi binecuvântările sale ! Care-i insul care să nu fi cunoscut urmările dărniciei sale? În ce mă priveşte, ya sidi, apoi de-aş avea eu pe faţa mea şi o sută de guri, şi în fiecare gură câte o sută de limbi, şi pe fiecare limbă câte o comoară de limbuţie, tot n-aş putea să-ţi povestesc aşa cum se cuvine dărnicia cea minunată a domniei sale Abulcassem !

Leadership: Viziunea ta artistică este promisiunea ambiţioasă pe care o faci lumii cu privire la ce vei dezvălui despre tine într-un limbaj specific universului şi naturii căruia nu-i corespunde nimic din viaţa reală?

Calm, răbdător, cu emoţie, îmi păstrez ochii aţintiţi asupra formei de simbolism numită "comparaţie". Continui să privesc la mine cu drag de artă, când realist, când visător, prin reperul vizual al unui ochi care observă drumul spectaculos al unei viziuni artistice expresioniste dinainte pregătit de ideea unei naturi libere care se impune în mod universal la om, pe care spiritul poetic trebuie să o imite jucându-se de-a artistul în mijlocul unui Orient mirific și odihnitor.

Oare privirea mea va putea să garanteze transparenţa totală a acuarelei în altă versiune Alpha şi Omega a naturii?

Atât de sensibili, ochilor de artist le poate fi atribuită, ca punct de plecare pentru identificarea unei viziuni captivante, demne de pus în practica picturii, tocmai puterea de transfigurare a realităţii şi capacitatea de asimilare a luminii în fiecare dintre sufletele receptive care trăiesc "povestea unei lumi pierdute şi regăsite". În limba lui Allah se aude firul poveştii mele, iar paradisul deşertului, întins sub un soare arzător, anunţă fondul comun al descoperirii unei arte de nişă, numită atât de frumos: Sympathia.

Trandafirul îmi citeşte gândurile, le adună printr-o iluminare mistică într-o rugăminte care conţine cuvântul "Fantastic", făcând din ele zvâcnirea culminantă a condiţiei primare a fiinţei mele netulburată de o conştiinţă a vulnerabilităţii estetice. Asemenea unei petale de trandafir luată de vânt care nu cunoaşte nicio silnicie, ci doar lumina palidă a înserării, mă simt transpus într-o nouă dimensiune, într-o limbă ce capătă semnificaţii şi mai neînţelese pe măsură ce se deplasează în direcţia opusă realităţii în care mă raportez la empiric şi raţional, încât totul devine fascinant !

Leadership: Sinele tău răspunde la îndemnul trăirii fervente a sentimentului înalt de manifestare a harului divin disponibil ca model de referință pentru înțelegerea simbolisticii artei?

Iată cu ce îmi delectez mintea şi sufletul: cu înscrierea existenţei unui trandafir în lumea visătoare şi artistică a lumii mele, în sensul pur mistic al cuvântului *Eryosthevia* , însemnând deschiderea omului la lucrarea harului divin. Artisticul, demn de frumuseţea trandafirului, se regăseşte în puterea acestui cuvânt care parcă îndeamnă la visare, înfrumuseţându-l pe om cu harul Sfântului Duh, într-un mod personal şi unic. Iar dacă eu sunt un trandafir, mai sublim decât orice dovadă prin care Dumnezeu ar putea fi cunoscut, asta se datorează faptului că trăiesc în interiorul unui spaţiu al iluminării, între creaţiile pure ale naturii şi creaţiile imaginare ale omului.

Cu atâta naturaleţe şi drag, trandafirul mi-a vorbit cu convingerea că fac parte dintr-o altă lume, mai îndepărtată: *"Încearcă să adormi cu ochii deschiși ca să mă poți visa mai real. Să fiu eu realitatea visului tău."*

Iar eu i-am răspuns ca unui învăţător străvechi care s-a transferat în altă lume: *"Voi încerca să-mi aţintesc privirea asupra visului din care cu greu mă pot întoarce, numai ca să pot îmbrăţişa realitatea unei pensule care îşi manifestă dorinţa de a colora cu empatie o imagine în stare de contur."*

Adevărat. Eu sunt un sfânt, pentru că duhul cuvântului meu (plin de mister) traversează spaţiul ce se întinde de la pământ la cer, şi se reîntoarce sub forma unei imagini pline de emoţie în câmpul unei arte a sensibilităţii, *Aterspesys* , într-un moment când lumea se minunează cât a ajuns ea de departe. Căci numai un sfânt poate să împrumute imaginea unui muritor de rând pentru a se remarca în lumea oamenilor, iar această lume nu diferă prea mult de lumea minunată şi nemuritoare a spiritelor naturii.

Prin simbolistica artei vei primi în stăpânirea ta duhul unui Sfânt cu ajutorul căruia vei putea să comunici cu toate spiritele naturii. Acest fapt denotă înclinarea şi uşurinţa de a trăi un alt plan de existenţă decât lumea pământească.

Numai un sfânt poate să împrumute imaginea unui muritor atâta vreme cât acest sfânt este un artist ce se apropie cu sufletul de zona acuarelei şi a picturii, autentificându-se nu doar ca reper al universalităţii, ci ca o minune a naturii, regăsindu-se el însuşi într-o operă de artă ca element unificator între cer şi pământ, între vis şi realitate, între cultură şi estetic.

Înainte să-mi plăsmuiesc realitatea căreia voiam să-i dau viaţă în paginile cărţilor mele, prin limbajul unei esențialități spirituale, trandafirul mi-a transferat în suflet şi în gând următoarele cuvinte:

Source: https://neculaifantanaru.com/numai-un-sfant-poate-sa-imprumute-imaginea-unui-muritor.ht

Numărătoarea inversă

On Septembrie 02, 2010

Verifică cum progresează aria ta de responsabilitate, detectând starea emoţională, psihică şi comportamentală a oamenilor în momentele decisive.

Depăşiseră prin atâtea primejdii, străbătuseră mări şi oceane, şi încă nu dăduseră de urma căpitanului Grant. Curajul le fusese pus la grele încercări, trecuseră prin toate emoţiile aşteptării, iar acum se şimţeau cu toţii cuprinşi de deznădejde, în special Mary şi Robert, copii căpitanului.

La comanda expediţiei se afla însuşi Lordul Glenarvan, care era conştient că ajunseseră din nou într-un punct mort al căutării. Încă o dată harta după care se ghidaseră în călătoria lor îi condusese pe un traseu eronat, traseu pe care el însuşi îl recomandase. Încă o dată dăduseră greş. Având însă un nemaipomenit entuziasm de care numai adevăraţii aventurieri dau dovadă, fiind încrezător în reuşita misiunii pe care el însuşi o pregătise şi pe care promisese s-o împlinească, s-a adresat micului său echipaj:

- Să avem încredere, prieteni ! Să avem încredere ! Căpitanul Grant nu este cu noi, dar suntem siguri că-l vom regăsi.

Şi asta fusese de-ajuns ca să redea nădejdea şi buna dispoziţie pasagerilor de pe vasul Duncan.

Leadership: Îţi întreţii în mod demn capacitatea de a întrezări perspectiva reuşitei, prin ochii liderului?

În cursul acelei lungi călătorii, toţi membrii echipajului de pe Duncan au continuat să privească totul din perspectiva reuşitei, prin ochii Lordului Glenarvan, mergând acolo unde a dorit el, oprindu-se numai unde dorea el să se oprească, admiţând tot ce spunea el. Şi asta deoarece Lordul Glenarvan a fost îndeajuns de abil încât să le ofere mereu un strop de încredere şi energie mai ales în momentele grele, determinându-i să adopte un comportament activ şi constructiv. Întreaga lui atitudine arăta că era un om puternic atât din punct de vedere fizic cât şi psihic.

În leadership nu există victorie prin renunţare !

Singura cale de a-ţi atinge obiectivele este să-i determini pe oameni să participe la atingerea lor, iar prima ta prioritate în acest sens trebuie să fie aceea de a îmbunătăţi eficienţa muncii lor, şi sporindu-le potenţialul de dezvoltare. Însă atunci când ajung într-o situaţie nouă, sau când se află intr-o mare dificultate, sau când par să bată pasul pe loc, oamenii încep să aibă anumite dubii şi rezerve privind eficacitatea ta ca lider şi capacitatea ta de conducere, iar tu devii în ochii lor un tip mediocru şi slab, căruia nu-i mai acordă nici un respect.

Oamenii nu pot urma curajoşi voinţa celui care nu este capabil să-i conducă eficient într-o direcţie favorabilă lor. Iar în acest caz se poate întâmpla ca toată bunăvoinţa şi interesul lor să scadă atât de tare încât să înceapă să aibă o atitudine duşmănoasă faţă de el. În leadership ori îţi asumi rolul de lider şi îţi îndeplineşti misiunea, ori eşti discreditat.

Liderii înţeleg tâlcul proverbului scoţian " *Nu poţi fi niciodată legat de vreo promisiune*

făcută în mod nechibzuit. " Promisiunea Lordului Glenarvan s-a înrădăcinat în mintea şi în sufletul echipajului său atât de adânc, încât tot ceea ce făceau decurgea din ea. De nenumărate ori s-au avântat în necunoscut, punându-şi vieţile în pericol – cu gândul, desigur, de a-l găsi pe căpitanul Grant. Şi tot de atâtea ori promisiunea lui cu valoare de angajament a reprezentat un motiv suficient de puternic pentru a-l urma.

Zece, nouă, opt, şapte...

Când semnele unei posibile crize, cu tot ceea ce implică aceasta, sunt tot mai evidente, starea sufletească a oamenilor devine tot mai imprevizibila ajungându-se la indignare şi revoltă. Răbdarea tuturor celor de pe vasul Duncan a fost pusă la grea încercare, când, după luni întregi de călătorie, ajunseră tocmai pe coasta Americii de Sud, fără să fi găsit nicio urmă care să indice locul în care s-ar fi aflat căpitanul Grant.

În acel moment, disperat şi frustrant, cu greu Lordul Glenarvan a putut domoli spiritele. A reuşit totuşi prin vorbele sale pline de speranţă şi prin tonul său plin de curaj şi ardoare, însă probabil era pentru ultima oară. Căci din acea clipă toţi membrii echipajului "au pornit" numărătoarea inversă. Daca nu reuşeau să dea de urma căpitanului cât mai repede, acel ultim dram de încredere pe care i l-au acordat ar fi dispărut în totalitate. Şi în consecinţă raporturile dintre ei s-ar fi alterat definitiv.

Nu-i poţi lăsa pe oameni prea mult în stand-by !

Oamenii nu se pot încuraja singuri. Ca lider nu te poţi aştepta ca ei să se umple de curaj şi să se propulseze singuri înainte. Este sarcina ta să-i încurajezi şi să-i ajuţi să-şi atingă potenţialul oferindu-le energia să meargă mai departe atunci când se opresc din cauza unei greşeli. Însă nu-i poţi lăsa pe oameni prea mult în "stand-by" căci ei sunt mari consumatori de speranţă. Nici excesiv de optimist nu poţi să fii şi sa spui: " *Vom aştepta oricât va fi nevoie. "*

Oamenii, cu toate convingerile lor, se aliniază misiunii tale până la un punct. Căci, categoric, există un punct limită până la care sunt dispuşi să te urmeze, punctul în care numărătoarea inversă ajunge la 0. Atunci ei decid dacă merită să-ţi acorde încrederea şi să te urmeze mai departe sau să te părăsească definitiv. Îşi vor pune întrebări de genul: Unde ne duce tipul ăsta? Merită să-l urmăm? Vom fi în siguranţă alături de el? Apoi, cu toată fermitatea vor alege cea mai convenabila variantă.

Concluzie: Din momentul în care ai devenit lider începe numărătoarea inversă. Depinde de tine când se va ajunge la zero, acest punct însemnând victoria sau eşecul.

Pe tot parcursul "drumului", mai ales în situaţiile critice, tu eşti factorul mobilizator care întreţine entuziasmul, speranţa şi atitudinea proactivă a echipei. Chiar şi-n momentele când tu însăţi ţi-ai pierdut speranţa, nu te exterioriza în faţa echipei, ci insuflă-le încredere oamenilor, şi în acelaşi timp, străduieşte-te să găseşti rapid soluţii de ieşire din criză.

Verifică cum progresează aria ta de responsabilitate, detectând starea emoţională, psihică şi comportamentală a oamenilor în momentele decisive.

*** Notă:** Jules Verne - *Copii capitanului Grant* , Editura Herra, 2003.

Numărul unu

On Februarie 22, 2010

Dezvoltă trăsăturile dominante ale caracterului tău, tratându-te pe tine însuţi ca sursă a modelării celorlalţi oameni.

Mai rămăseseră doar cinci în viaţă. Iar rechinii, care deveniseră mai „deştepţi" în urma experimentelor, inundaseră aproape întreg laboratorul submarin, Aquatica. Aproape că îşi pierduseră cu toţii speranţa. Russell Franklin, acţionarul de baza a laboratorului, care în trecut reuşise să salveze un grup de persoane într-o avalanşă din Himalaya, încercă să calmeze spiritele:

- Trebuie să găsim o modalitate de a ieşi de aici. În primul rând trebuie să...

Nici nu termină de spus tot, că dintr-o dată, preţ de o clipă, unul dintre rechini, făcu un salt din bazinul care făcea legătura cu exteriorul şi îl înşfăcă cu totul.

Senzaţia de teamă se amplifică. Tom Scoggins, simţi imediat fiori de gheaţă pe şira spinării, bătăile inimii i-o luară razna la vederea acelei scene de groază. La fel ca orice om care se simte în pericol, în el se declanşase o reacţie de tipul "rămâi nemişcat". Era, fără nicio îndoială, într-un moment de slăbiciune extremă.

- L-a mâncat, Isuse ! Nu mă mişc de aici. Nu mă mişc de aici. Cineva ne va veni în ajutor. Ne vor scoate de aici şi totul va fi bine. Nu mă mişc de aici. Înghesuindu-se într-un colt, adunat, strâns, copleşit de emoţii negative, cuprins de teama ca va împărtăşi aceeaşi soartă ca şi Franklin.

Leadership: Îţi exerciţi puterea asupra altor oameni, trezindu-le stimulii pozitivi?

Oamenii care au aptitudini de lider ies la iveală tocmai în astfel de momente dificile. Carter Blake, antrenorul de rechini, n-a rămas indiferent. Ci de cum a observat că Tom s-a panicat, s-a apropiat de el, i-a vorbit şi l-a încurajat, făcându-l să înţeleagă că dacă vă rămâne ţintuit în acel loc are mai multe şanse să moară decât dacă îl urmează pe el. Apucându-l de mâna dreaptă pe Tom, l-a ajutat să se ridice şi şi-au continuat drumul mai departe.

Unui om îi este greu să trăiască fără nicio speranţă. Alţii au prea multă. Carter Blake i-a fost dat lui Tom în locul speranţei, pentru că avea fermitatea care lui îi lipsea. Avea ceva superior în el, avea un curaj ieşit din comun pe care l-a dovedit de nenumărate ori, fapt care l-a determinat pe Tom să-şi pună imposibila salvare în mâinile lui.

Schimbarea nu se produce singură, ci vine prin implicarea oamenilor în acţiune. Prin puterea geniul său aventuros, datorită atitudinii sale de tipul „ *câştigă cu orice preţ* ", Blake l-a adus pe Tom pe calea cea bună, iar conştiinţa i-a dat acestuia puterea de a continua.

Cultura ta de leadership se reflectă cu precădere în atitudinea ta?

Viitorul lui Tom şi a celorlalţi supravieţuitori a depins în totalitate de un singur om, Carter Blake, numărul unu în toate. Numărul unu când venea vorba de curaj, numărul unu când venea vorba de asumarea răspunderii, numărul unu când venea vorba de fermitate, de luarea

iniţiativei, de prezenţă de spirit şi ingeniozitate. El era singurul capabil să-i salveze. Era singurul care îşi cunoştea adevăratele sarcini. Şi, socotindu-se destul de puternic, nu a ezitat să-şi pună viaţa în pericol pentru ceilalţi, flerul ajutându-l enorm în alegerea celei mai bune căi de urmat.

Aşa cum un braţ amputat este înlocuit de o copie perfectă a membrului lipsă, tot astfel tu, prin puterea ta de influenţă poţi să înlocuieşti slăbiciunile oamenilor cu speranţe şi să-i determini să acţioneze în concordanţă cu gândirea şi atitudinea ta.

Tu poţi să preiei controlul asupra emoţiilor oamenilor şi să contracarezi efectele negative ale schimbării? Oamenii au încredere în tine? Ai puterea să-i convingi pe oameni că lângă tine mai au o „şansă"? Îţi dovedeşti prezenţa de spirit şi îndrăzneala în situaţii dificile? Ai capacitatea să preiei controlul asupra emoţiilor lor, să le revitalizezi energiile şi să-i scoţi din acel punct, deseori paralizant, care îi împiedică să acţioneze?

Numărul unu este personajul care are multă stăpânire de sine, care nu se pierde în situaţii critice şi care găseşte rapid soluţii de a ieşi din orice impas. Este acela care reuşeşte să mobilizeze oamenii dându-le încredere şi curaj pentru a depăşi momentele grele prin care inevitabil trec. Tu eşti un astfel de om?

Gradul în care te construieşti pe tine însuţi ca sursă a modelării celorlalţi oameni (după gândirea şi atitudinea ta) te ajută să-ţi dezvolţi trăsăturile dominante ale caracterului tău. În consecinţă, fă în aşa fel încât oameni să te perceapă ca fiind „componenta" cea mai fiabilă şi mai eficientă a întregului lor potenţial.

Source: https://neculaifantanaru.com/numarul-unu.html

Numele nostru va dăinui mai departe

On Ianuarie 02, 2024

Fii modelul percepţiei sacre a timpului, creând o operă care transcende imediatul și stabilește o relație între conștientizare și raportare la eternitate.

"Sunt în camera mortuală a faraonului. Schelete multe. Gramofonul nu mă ajută. Munca e grea. Te face să te gîndeșşti la nemurire. Pentru omul de rând, îmi închipui, noțiunea egipteană despre nemurire este cea mai aiurită superstiție. Dar asta numai pentru că ideea noastră despre viaţa eternă s-a schimbat, indiferent dacă suntem sau nu creștini. Deşi suntem de acord cu ancestorii noştri de pe Nil că nemurirea este cea mai importantă realizare a omului (mai importantă decât iubirea sau o vagă reputaţie a virtuţii, de departe mai presantă decât prietenia), nu suntem atât de nebuni să ne închipuim că o să ne fie transportate corpurile în viaţa de apoi.

Folosim un vocabular diferit, salvarea sufletului, slava veşnică. Spuneţi-i cum vreţi, dar să faci ca numele tău să răsune mai departe, după ce numele inferiorilor şi torţionarilor tăi s-au stins de mult, ăsta-i un lucru pe care cu toţii îl sperăm în continuare. Și, lucrul cel mai delicios dintre toate, să faci să se întâmple acest lucru înainte ca vieţile lor fizice să se sfârşească, ca să simtă cum ultimele firicele din numele lor se spulberă în vreme ce ei încă respiră şi conştientizează că atunci când scheletul lor putrezit va fi descoperit şi aruncat în pământ, vor fi deja o grămadă anonimă de păr și de piele, îndreptându-se voios spre a deveni pulbere anonimă de carbon, în vreme ce alţii dintre noi vor deveni sori şi stele.

Leadership: Reputația pe care ți-o clădești te ajută să conștientizezi puterea de a face ca numele tău să persiste în amintirea lumii, știind că reprezentarea ta în societate este oglinda valorilor, acțiunilor și contribuțiilor tale?

Nu ştiu pe nimeni care să nu aspire la această permanenţă, chiar dacă susţin că n-o fac. Lumea e plină de arcuri de triumf şi de juniori nu-știu-cum, artiști care trăncănesc stresaţi să ştie că opera lor va dăinui, poeţi care se sinucid ca să-şi asigure faima, vorbe rostite cu limbă de moarte şi testamente care încearcă să-i controleze pe moștenitori, nume citite anual în biserici şi sinagogi, pietre de mormânt împopoţonate şi declaraţii de dragoste pe patul de moarte, testamente și donaţii nominalizate, bani lăsaţi partidelor politice şi organizaţiilor de caritate. Cu toţii încă suntem foarte egipteni, fără îndoială.

Nu sunt idiot. Când va veni vremea, ştiu că o să fiu mort. N-o să-mi plimb degetele pe corzile unei harpe înaripate şi nici măcar (așa cum plănuisem ca băiat) n-o să savurez delectările fierbinţi, carnale ale unei lumi de dincolo mărginite de palmieri, păzită de Anubis și asistată de Isis. Vorbesc de ceva mai uşor, mai fin, mai inatacabil şi inepuizabil din punct de vedere intelectual şi spiritual. Nemurirea pentru noi, deşi vă fi acorporală, nu este fără conştiinţă: conştiinţa, în chiar momentul expirării corpurilor noastre, că numele nostru va dăinui mai departe."

Leadership: Realizarea unui scop nobil și menținerea unei reputații virtuoase îţi oferă posibilitatea de a contribui la perpetuarea numelui tău și la perenitatea impactului tău asupra unei imagini care se perpetuează?

Cu grijă și virtute, cu o înţelepciune de depăşeşte tinereţea, vei putea să-ţi clădeşti o reputație durabilă, asigurându-te că amprenta ta pozitivă va continua să răsune glorios în lumea celor din jur, chiar și atunci când trupul tău pământesc se va stinge. Mai ales prin aspirația către virtute și prin trăirea în concordanță cu valorile spirituale (cunoaşterea, iluminarea, libertatea, armonia), vei putea crea o legătură profundă cu lumea, asigurându-te

astfel că semnificația numelui tău va persista în conștiința colectivă, chiar și după ce treci dincolo de granițele vieții fizice.

Nu uita că prim-planul în care îţi detaliezi imaginea, într-un decor al înţelepciunii înaintate, îţi va permite să evidențiezi cu precizie trăsăturile esențiale ale caracterului tău și să evidenţiezi aspectele care vor captiva privitorii imaginii tale. Pentru asta e nevoie de o viziune de ansamblu simetrică și armonioasă. Practic trebuie să imprimi imaginea sinelui tău în linia orizontului vizual al celorlalţi prin intermediul simbolismului, marcând un reper vizual, un loc al memoriei colective, emițând totodată un sentiment de unitate cu zeii, cu natura, cu aştrii sau cu ancestorii.

Însăşi imaginea ta trebuie să exploreze o posibilă istorie, o poietică a receptării înnoitoare și a spațiilor de expunere ale artei, adăugând compoziții vizuale precum accesorii indispensabile ale artei. Fii modelul atenției și percepţiei vizuale, creând opere care transcend imediatul și stabileşte o relație între simetrie și conștientizare. Oferă spiritului de observație, memorie vizuală și deschidere către imagini superioare cu o gamă coloristică deosebită și un contrast uluitor.

Leadership: Poţi oferi o expunere rapidă a existenţei lor în lume, încercând să emiţi sentimentul de distanță sau apropiere faţă de imaginea unei suprafiinte înzestrate cu nemurire?

Istoria ne spune că mulţi lideri au ţinut să exploreze o expunere rapidă a existenţei lor în lume, încercând să emită sentimentul de distanță sau apropiere faţă de imaginea unui zeu suprem, prin tonuri și efecte de reflecţie în imaginea construită. De exemplu, observand pictura realizată de Jacques-Louis David, celebra piesă de muzeu "Bonaparte traversând Marele Saint Bernard", imediat ne dăm seama cât de precis a fost conturat generalul după instrucţiuni clare (demne de un conducător plin de înţelepciune).

Se spune că David a vrut să-l picteze ca pe un erou cu sabia în mână, pe câmpul de luptă. Bonaparte însă a rostit cuvintele memorabile: *"Nu ! Cu sabia nu se câştigă bătăliile, vreau să fiu pictat liniştit - pe un cal nărăvaş".*

Închină-ţi viaţa sublimului, pentru ca leadershipul tău să prindă viaţă şi să reziste în timp, explorând vizibilitatea de dincolo de prezent, prin făurirea unei imagini glorioase ce poartă pecetea originii tale divine. Practic, imaginea ta marchează linia orizontului și separă realitatea de interpretare prin atingerea și valorificarea rezultatelor tale obţinute într-un anumit domeniu, sau printr-o poziţie fruntaşă. Ai grijă cum îţi conturezi imaginea, încât să fie mai mult decât glorioasă, să fie memorabilă și inspiratoare pentru cei din jur.

Leadershipul face apel la salvarea sufletului și la căutarea slavei veșnice, servind ca o amintire a responsabilității tale de a contribui la o moștenire pozitivă, marcându-ţi prezența în istoria umanității.

Numele nostru va dăinui mai departe dacă caracterul și atitudinea noastră vor fi bine impregnate într-o imagine care reflectă dimensiuni metafizice cu o încărcătură spirituală aparte, întrucât aceasta devine, mai întâi de toate, o fereastră către profunzimile ființei noastre interioare.

*** Notă:** Arthur Phillips - *Egiptologul,* Editura Polirom, 2006

Source: https://neculaifantanaru.com/numele-nostru-va-dainui-mai-departe.html

O antologie a literaturii fără frontiere

On August 05, 2018

Lărgeşte-ţi orizonturile de reprezentare a artei din care ţâşnesc, inseparabile, forma şi conţinutul, din perspectiva unui personaj care îşi joacă rolul într-o operă înscrisă pe linia de destin pe care tu singur o alegi.

Într-un fel, trebuia să mă asemăn cu cineva la fel de experimentat ca mine în arta scrierii fără cusururi, fără a exista dubii asupra înțelesului ei, astfel încât lumea să vadă valoarea unei îndeletniciri alese fără să se împiedice de numele autorului şi de titlurile lui. Din alt punct de vedere opera mea, substituită efortului de a mă considera un fel de demiurg care dă sensuri profunde şi infinite condiţiei umane prin limbajul artei, s-ar spune că era lucrată din materialul "non finito" al unei realităţi asociată unei zone de constrângere obiectuală aflată la frontiera dintre concepţia spaţială a picturii şi promisiunea alterităţii.

Ansamblul resorturilor adânci ale operei unui artist se studiază prin determinarea de a substitui realitatea dată cu o experienţă de viaţă fabricată sau preluată din alte părţi. Ca un neobosit în căutarea perfecţiunii imortalizate prin creaţie, încrezându-mă prea mult în forţele proprii şi având puterea de a distinge între finit şi infinit, între cer şi pământ, între depăşirea de sine şi stabilitatea în orice ţine de emoţiile privirii în urmă, am nimerit pe terenul unei acceptări generale, dar una bazată pe negarea nevoii de relaţionare prin dialogurile cunoaşterii ştiinţifice.

Era ca şi cum întreagă lume ar fi aşteptat în secret şi fără băgare de seamă exact opera unui tânăr nonconformist ce poate satisface năzuinţele ferecate ale lumii, într-o manieră revoluţionar-eliberatoare, dar fără ca el să prezinte şi spaţiul concret al imensităţii schimbătoare definit prin *L'esprit De Finesse* . Asta este echivalent cu o lovitură ţintită - prin cuvântul mântuitor - în preaplinul unei vieţi care refuză să intre într-o grilă de interpretare prea strâmtă, realitatea neputând fi integrată de-a-ntregul în contextul metalimbajului unei ştiinţe spirituale.

Devoțiunea totală față de idealuri eterne transformă hazardul în revelație, creând un limbaj expresiv ce îmbină originalitatea cu profunzimea simbolică.

Romancierul și dramaturgul rus Ivan Sergheievici Turgheniev îşi punea la un moment dat întrebarea: Ce exprimă Don Quijote? Răspunsul lui nu a întârziat să apară: *"Don Quijote reprezintă credinţa în ceva etern, nestrămutat, credinţa în adevărul care se află în afara omului, un adevăr greu de pătruns care cere slujire şi jertfe, dar care este accesibil unei totale devoţiuni şi puteri de sacrificiu."*

Momentele cele mai semnificative de afirmare a expresivităţii limbajului meu, rezultat din sfera stilistică a comparaţiilor distincte, se raportează doar la locul unei subtile ambiguităţi care lăsa liber teritoriul oricăror posibile interpretări. Omul nu mai este văzut ca o manifestare a hazardului, ci ca revelare a unor conexiuni cu ocultismul, cu mediul simbolic înconjurător, cu arii stilistice şi tematice diferite ale artei înscrisă pe coordonatele unei originalităţi de expresie indiscutabile, a unei autenticităţi poetice revelatoare.

Leadership: Îţi testezi priceperea de a transforma obiectul artistic într-un caleidoscop de trăiri și senzaţii, regândind radical subiectul artei tale din nesfârşita perspectivă a unui singur individ care nu poate recepta şi interpreta just realul?

Intervenţia mea în realizarea efectivă a cadrului de "mister" particular nu numai că situează

arta la un nivel de exprimare unic, original, lăsând în urmă ceva care nu fusese încă scos din tipare, dar dobândeşte o nouă dimensiune de percepţie a realităţii şi o actualitate reînnoită prin semnificaţiile pe care le dezvolt. Obiectul artistic este cartea rară, greu de înţeles şi de acceptat, evidenţiind acel liant absolut trebuincios între o cultură de elită şi una de masă.

Priviţi cum reuşesc să creez un efect tulburător dintr-o culoare intensă exprimată prin cuvântul "non finito", ca simbol al spaimei în faţa trecerii timpului, urmând să-i dau valoarea specifică unui obiect ce capătă în umbră un aspect misterios, altceva decât ideea de destin la care se raportează Don Quijote însoţindu-mă ca un devotat tovarăş spre mine însumi.

Mai întâi asociez trăirea unei experienţe de viaţă unică cu necesitatea unei solidarităţi efective purtată faţă de libertatea de expresie, reprezentată prin refuzul de a mă conforma cerinţelor societăţii în spaţiul plin de taine a unui Don Quijote, purtător de semnificaţie intrinsecă. El contrazice şi combate pe toată lumea cu tot entuziasmul de care dispune un artist în căutarea identităţii care trăieşte în şi prin diferenţă, nu în ciuda ei.

Atâta timp cât îi voi permite nevoii mele de a avea dreptate să vă condiţioneze "starea de a fi" prin oglinda iluziei, respectiv condiţia de a fi mai presus de mine, veţi fi incapabili să rămâneţi deschişi în faţa ideii de poveste.

Literatura se hrăneşte dintr-o asemenea obsesie a confruntării timpului uman cu promisiunea alterităţii, părând a avea efectul unei experienţe de viaţă limitate la sfera lumii artistice care îşi reneagă asprimea printr-o nebunie neînţeleasă de nimeni. Nebunia intimă a omului, cu sarcasmul şi lecţiile ei de etică, este singurul lucru care contează în căutarea înţelegerii adânci a întregului numit "univers paralel", ca un fel de suspendare între plauzibil şi ireal, între firesc şi misterios.

Leadership: Te poziţionezi în limitele unei judecăţi care tinde spre explicaţii cauzale stringente, fără a reprezenta interesul de durată al artei pentru creaţia unei experienţe cu adevărat spirituală?

Îmi vine în minte numele Machiavelli, despre care scriitorul român Alexandru Balaci spunea la un moment dat: *"A fost un umanist în sensul că, în centrul atenţiei sale lucide, a pus întotdeauna omul şi nu entitatea. Dar totdeauna luciditatea sa politică, vigoarea raţionamentului s-au aliat cu elanul scriitorului artist. Aceasta explică coerenţa fundamentală, logica, şi caracteristica operei sale. Machiavelli nu a fost un speculativ, dimpotrivă, opera lui se caracterizează printr-o adevărată evadare din metafizic şi abstract."*

Dacă mă privesc din perspectiva unei aprecieri a experiențelor estetice care se încrucișează și se suprapun reciproc, ca raporturi de forţe simbolice, de elanuri şi calităţi emoţionale, indiferent cum trăiesc înţelesurile lucrurilor, ajung să funcţionez ca un personaj de ficţiune care totuşi se vede în afara propriei lumi. Străpuns fiind de un spaţiu ştiinţific, în care raţiunea se împleteşte cu imaginaţia, mă integrez în expresia trăirii unui nou timp al constituirii unei conştiinţe artistice care nu face niciodată concesii în faţa prostului gust.

Machiavelli n-ar permite ca înţelepciunea şi virtutea experienţei sale să-mi lezeze stilul cu perceperea reală a greşelilor atinse de insubordonare în faţa vreunei autorităţi critice, imperative, morale, sau în faţa asalturilor exegetice spectaculoase. Asta, chiar dacă mi-am îngăduit adesea să mă raportez la expresii care nu aparţin neapărat de metaforă, ci de sincretismul mai multor modalităţi de a gândi realitatea, în care expresiile se asimilează cu reprezentările de alt ordin, nesenzoriale.

Un curaj de dincolo de mine, ce nu poate fi decât divin, mă autentifică într-un spaţiu al diversităţii de idei drept un beneficiar al multor distincții ce-mi recunosc întâietatea în planul

unei creaţii de dincolo de rigorile timpului.

Virtutea de a efectua evaluarea apartenenţei mele la un soi de determinare ascunsă pe care numai Universul pare s-o provoace, considerându-mă privilegiat în faţa vederii de dincolo de granița vizibilă a acestei lumi, este circumscrisă unei sfere de cuprindere a unor spații vaste, aparent nemărginite, de simţire, de spirit şi de percepţie a afinităţilor cu personajele altor scriitori.

A crea o literatură de o mare forţă a limbajului înseamnă să asiguri trecerea de la reprezentarea figurativă a realităţii la exprimarea esenţei lucrurilor reînnoite în planul unei arte care îşi ia drept orizont teoretic sfera interacţiunilor umane în contextul afirmării unui spaţiu simbolic, autonom şi privat.

O antologie a literaturii fără frontiere afişează în mod diferit îndemnul pentru a scrie, ca act de eliberare de sub povara sentimentelor de apartenenţă la o tendinţă sau la un curent anume, trăite de un artist încercat de povara unui secret de nemărturisit care face presiuni spre a fi comunicat printr-o esenţializare simbolică.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-antologie-a-literaturii-fara-frontiere.html

O artă într-adevăr de mare viitor

On Ianuarie 15, 2010

Comunicarea emoționantă poate sublinia impactul cultural și social al unei opere de artă.

Studioul organiza la acel moment o vizionare cu un prim montaj al filmului. Au fost invitați scriitori, ziarişti, conducători ai marinei militare. Era de faţă și revoluţionarul marxist Lunacearski. Regizorul rus, Serghei Eisenstein, îi salută pe rând pe oaspeţi și le mulţumea că au venit. În timpul proiecţiei domni o liniște emoţionantă. Când se aprinse lumina, tăcerea nu fu întreruptă de aplauzele obișnuite. Spectatorii şedeau pe scaune muți de emoție și nemişcaţi.

Deodată, Lunacearski se urcă sprinten pe un scaun și începu o cuvântare entuziasmată: *„Am fost martorii unui eveniment cultural istoric. S-a născut o nouă artă. Începând de azi, arta filmului devine o artă într-adevăr de mare viitor…"* Vorbi scurt, dar foarte frumos. Abia atunci porniră aplauzele.

Leadership: Îți focusezi atenția asupra echilibrului și armoniei în timpul creației artistice, așa încât momentul de importanță istorică surprins de tine să evidențieze puterea artei de a inspira profunzimea trăirilor umane?

Procedura de vizionare a unui film presupune un montaj atent și detaliat al filmului. Regizorul, revendicând idei exprimate în formă artistică, folosește diverse instrumente (precum muzica, scenografia, dialogurile subtile și simbolismul vizual) pentru a obține informații relevante despre personajele sale. Este important să se mențină o atmosferă calmă și profesionistă pe tot parcursul creaţiei, ca şi când toţi ar lua parte la un eveniment cultural istoric. După o primă evaluare a filmului, toți cei implicați în procesul de distribuție cinematografică pot stabili un plan adecvat de lansare şi promovare, prin intermediul unei cuvântări entuziasmate.

Comunicarea eficientă și emoționantă dintre regizor și renumitul revoluționar, printre ceilalți oaspeți, a marcat un moment de importanță istorică prin faptul că a subliniat impactul filmului ca instrument de schimbare culturală și socială, dar şi prin faptul că a evidențiat puterea artei de a inspira și de a mobiliza schimbări sociale semnificative. La final, aplauzele au pornit, confirmând impactul profund al evenimentului, prin faptul că acea cuvântare a demonstrat capacitatea liderilor culturali și politici de a colabora pentru a genera schimbări durabile în societate.

Leadership: Cum poți ajusta procesul de organizare a unui eveniment cultural istoric, pentru a reflecta tăcerea emoționantă a spectatorilor?

Procesul de organizare a unei vizionări de film include mai multe etape distincte, de la analiza scenariului la montaj și proiecție. În fiecare fază, echipele colaborează pentru a asigura că filmul final îndeplinește specificațiile inițiale. Documentația detaliată este esențială pentru succesul evenimentului, facilitând comunicarea între diferitele părți implicate, cum ar fi scriitori, ziariști, și conducători. O liniște emoționantă poate domina sala în timpul proiecției, reflectând tăcerea emoționantă a spectatorilor, care rămân nemișcați de emoție.

Deodată, un participant se poate ridica și începe o cuvântare entuziasmată: *"Suntem martorii unui eveniment cultural istoric. S-a născut o nouă artă. De acum înainte, arta filmului va avea un viitor luminos."* Această recunoaștere poate veni scurt, dar impactul ei va fi profund, declanșând aplauze și confirmând importanța acestui nou mediu artistic.

Leadershipul își menține calitatea de extensie a Creației inițiale, doar dacă Creatorul devine martorul unui eveniment istoric transpus într-un act artistic de mare amploare și semnificație.

O artă într-adevăr de mare viitor derivă din acel act de creație care emoționează spectatorii prin capturarea unui moment de importanță istorică și prin prezentarea lui într-o formă profundă și evocatoare. Un film de succes poate declanșa reacții entuziaste și aplauze, confirmându-i importanța artistică, iar emoția spectatorilor poate crea o atmosferă de tăcere profundă în timpul proiecției filmului.

Evenimentele artistice de amploare pot întări rolul liderului cultural, văzut ca martor al unui act artistic remarcabil ce îi consolidează rolul de agent al schimbării.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-arta-intr-adevar-de-mare-viitor.html

O breşă în zidul impenetrabil al omului

On Martie 17, 2013

Dă o notă aparte personalităţii tale, fără să abandonezi acea aprofundare analitică a "Omului" din tine.

Eram bântuit de gânduri esenţiale venite nu ştiu de unde, nici cum. De acele gânduri nemărturisite ascunse în taina unor şoapte aruncate-n timpul nopţii, până când i se năzare câte unuia, neliniştit, să alunece din clepsidra unui ceas invizibil, ca apoi să dispară în neant. Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva. N-am fost în stare să percep nimic pe-atunci.

Astfel, ajungeam la explicaţii pur ştiinţifice, cauza unei doze variabile de subiectivitate, dar care nu spuneau nimic despre existenţa vreunui fenomen al retrăirii unor sentimente inacceptabile sau despre natura vreunui fenomen social.

Ce explicaţie puteam să dau acestui fapt spontan, acestei uniuni simbolice absolute, şi totuşi fragile, cu vreo altă experienţă extraordinară şi revelatoare care mă impulsiona să fiu ceea ce sunt? Mă simţeam de parcă ar fi trebuit să concep o poezie autentică din visele unei existenţe obscure, înduioşătoare şi meditative, a cărei esenţă, locuind ca un martor tăcut în centrul unui univers finit, nu putea fi cuprinsă şi înţeleasă decât prin intermediul credinţei într-un fantezist „adevăr superior".

Leadership: Poţi să traiesti la limita conștiinței îmbrățișand neliniștea interioară ca pe un catalizator al evoluției, astfel încât să transformi îndoiala în noi perspective asupra potentialului tău de a transforma aparentul non-sens în surse de inspirație?

Totul în mine exprima o adâncă nelinişte, ca un semnal de alarmă. Un torent de lumini şi umbre care ricoşau fără încetare în "semnificativ", în tot ceea ce mă reprezenta ca om, îmbogăţindu-mă cu noi ecouri, cu noi nuanţe, cu noi sensuri ale unei vieţi susceptibile de o evoluţie fără precedent, cu noi perspective asupra conştiinţei – pe care în starea de "trezire" nu le acceptam ca fiind reale.

De parcă m-aş fi situat în vecinătatea unei linii de înaltă tensiune care risca să se prăbuşească, iar această prăbuşire necontrolată tindea să producă alte efecte decât cele avute în vedere iniţial. Era ceva periodic. Bizar, intram într-un *stand-by* alunecos, într-un fel de aşteptare de dinainte ca totul să se petreacă, o aşteptare nedefinită a ceva ce nu ştiam când se va termina. Când visezi se întâmplă să suporţi realitatea prin intermediul unei ficţiuni care funcţionează după logica non-sensului.

Leadership: Îţi poţi asuma izolarea într-un destin ieşit din comun sub aspectul unui urcuş spre desăvârşire care nu cunoaşte decât limita recunoaşterii unui adevăr superior?

Trebuie să fi existat ceva, izolarea, impresia de irealitate, ca aceea dintr-un castel medieval olandez bântuit de duhuri rele, în comparaţie cu modul în care percepeam ceea ce mi se întâmpla. Evenimentele din jurul meu, trecerea timpului şi evoluţia mea. Şi poate ceva mai profund, un fel de sfâşiere, o breşă în zidul aparent impenetrabil al Ego-ului meu.

Eram mai aproape de adevăr decât presupunem la început. Mă agita acest *imprévisible* cu multe faţade, această uşoară maladie a neobişnuitului, greu de diagnosticat, greu de tratat în faze avansate, această tensiune ciclică care mă consuma, perturbându-mi profund existenţa. De fapt, situaţia prin care treceam putea fi percepută drept urcuşul spre o desăvârşire care a

început cu izolarea într-un teritoriu aseptic al imaginaţiei sterile şi se continua cu un mic şiretlic al Egoului, o programare a conştientului de a privi numai prin filtrul "trezirii dintr-un vis foarte viu". Încă mă întreb cum a putut mintea mea să creeze o poveste aşa de ciudată.

Înlănţuit în mijlocul frământărilor interioare pe care nu le putem exprima cu uşurinţă, descopeream de fiecare dată câte ceva nou în legătură cu mine însumi. Lucrul acesta se întâmpla încetul cu încetul, pe măsură ce-mi scăpa întâmplător câte un gând din acela tentant care îţi face cu ochiul numai în starea de transă.

Leadershipul este actul de a forja o identitate autentică, ghidată de intenția de a da sens frământărilor, eliberându-te de limitele mentale impuse de percepția convențională asupra societății.

Astfel am ajuns să trec printr-o perioadă decisivă de tranziţie a vieţii, a cărei undă de rezonanţă încă mai freamătă cu intensitate în mine.

Nu trebuia să abandonez nicidecum acea aprofundare analitică a "Omului" din mine, cu luminile şi umbrele lui. Ci, să încerc să dau formă gândurilor care mă loveau, ca fierarul care bate fierul înroşit în foc, să le atribui un anumit înţeles, superior, încât să mă ajute să mă asum pe mine însumi, să scot la iveală şi să valorific partea necunoscută din mine.

Singurul adevăr care m-a înfiorat profund, principiul esenţial de viaţă care m-a eliberat dintr-o închisoare mentală, dintr-o cuşcă imaginară care ardea mereu cu aceeaşi putere, singurul soare accesibil doar minţilor înalte, a fost următorul: atitudinea și intenția cu care adresam întrebări și căutam răspunsuri la tot ce mă frământa îmi influențau în mare măsură fondul percepţiei realităţii numite societatea umană.

Leadership: Există cu adevărat o "stângă" și o "dreaptă" în tot ceea ce te defineşte, puse pe seama unei vulnerabilităţi care nu favorizează acţiunea bazată pe mai multe planuri temporare?

Treci printr-o perioadă de tranziţie decisivă pentru viaţa ta? Totul în tine exprimă o adâncă nelinişte? Ai senzaţia că intri într-un fel de aşteptare nedefinită a ceva ce nu ştii când se va termina? Eşti lovit de impresia de irealitate? Ce înţeles poţi atribui gândurilor care te lovesc neîncetat? Simţi că eşti înlănţuit în mijlocul unor frământări pe care nu le poţi exprima cu uşurinţă?

Acolo unde nu se vede aproape deloc o urmă, un indiciu, un semn distinctiv, sau măcar un efect al propriilor tale manifestări, acolo unde pur şi simplu nu îţi poţi focaliza interesul asupra propriei tale cunoaşteri şi înţelegeri nu se poate înregistra niciun progres, nicio întregire a "tabloului" care dă notă aparte personalităţii tale - în luxurianta existenţă a evenimentelor.

Acest lucru denotă faptul că nu există cu adevărat o "stângă" și o "dreaptă" în tot ceea ce te defineşte, ci mai degrabă, ceea ce se poate numi un *stand-by* , o aşteptare nedefinită a ceva ce nu ştii când se va termina. Stanga si dreapta simbolizeaza doua sensuri alternative de strabatut spre atingerea unui anumit nivel de conştientizare a realităţii, dar ele nu se pot concretiza intr-o singura valoare numita "indice flux de eveniment" care sa pretinda o permanenta concentrare asupra actiunii directe.

A te cunoaste mai bine inseamna sa-ti cultivi abilitatea de observator profund, evitând să judeci aspru experiențele nefamiliare care ar putea inhiba creșterea ta ca lider.

Fii în concordanţă cu facultatea excepţională de a fi un observator profund al realităţii care te iniţiază în a te cunoaşte, fără să arunci lumini necruţătoare asupra tuturor aspectelor nemaiîntâlnite în existenţa ta care ar putea să exercite o dominare nefavorabilă. Doar astfel vei putea să dărâmi orice zid din drumul sinuos spre desăvârşirea potenţialului tău.

Vei putea să dai ultimele lovituri de spadă în apusul a ceea nu te reprezintă, acelei forme indispensabile de experienţe de viaţă, săracă în conţinut, neprielnică, care determină anumite stări de disconfort, reacţii adverse, înclinaţii total aiurea.

Examinarea ta atentă ar putea să evidenţieze existenţa unei structuri complexe de decizie bine poziţionate în cadrul propriei tale existenţe? Sau te regăseşti într-o permanentă stare de tensiune între ceea ce contează şi ceea ce doar aparent contează?

Toate trăirile, toate situațiile și experiențele prin care treci, luminoase sau întunecoase, te impulsionează să fii ceea ce eşti, orientându-te constant ori spre acele stări de anxietate, care te macină, care te târăsc mereu în jurul aceluiaşi sentiment de neputinţă. Sau, dimpotrivă, spre acele stări prietenoase de " *a fi* ", care îţi maximizează toate resursele şi performanţele sistemului tău de funcţionare.

Experienţa trăirii prin cãldura inimii care dă viaţă cuvântului scris se desfăşoară pe două planuri temporare: un joc al imaginaţiei din care nimeni nu mai poate scăpa (pătrunzând, cu un întreg alai de sentimente tremurătoare şi confuze), şi un rezultat al realităţii din care trebuie să reiasă aptitudinea ta pentru a discerne semnificaţia unei noi faţete a Egoului.

O breşă în zidul impenetrabil al omului permite accesarea unei realităţi create dintr-o imaginaţie care, prin doar un pumn de cuvinte, reuşeşte să transforme o poveste într-un limbaj al vieţii mai mult sau mai puţin formalizat logic.

Oricât de bun ar fi blindajul pe care ni-l creăm pe parcursul vieţii, oricând poate apărea o breşă în acest zid aparent impenetrabil. Breşa sau breşele ce apar se datorează nouă înşine, prin neluarea în considerare a "punctelor de minimă rezistenţă", respectiv a punctelor slabe pe care toţi le avem, dar nu toţi recunoaştem existenţa lor.

O autocunoaştere profundă, o autoanaliză a Ego-ului care ne face să fim ceea ce suntem, ca şi evaluarea prospectivă a cauzelor şi efectelor, ne va face capabili să obturăm aceste breşe în timp util, devenind imbatabili în viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-bresa-in-zidul-impenetrabil-al-omului.html

O călătorie provocatoare în lumea interioară a fiinţei mecanice (Part. II)

On Mai 07, 2013

Racordează-te la borna de referinţă a autenticităţii tale, reformând efortul de a înţelege sensurile de nepătruns ale existenţei aplicate în contextul noilor tendinţe de înnoire.

Fără a-şi da seama, Hobbs se transformă în ceva ce nu trebuia să fie, într-o necunoscută obţinută dintr-o mulţime de combinaţii posibile, din care niciuna potrivită, pe care inima şi subconştientul le acceptă doar temporar, ca pe un test. Va rezista sau nu? Zbârnâie şi şuieră glasurile lăuntrice, războindu-se cu acea sete de a culege totul, de a nu lăsa nimic în urmă. Gândurile se îmbulzesc, se înghiontesc flămânde, făcându-şi loc către adevărata libertate, către marea atracţie, stimulând adrenalina. Îndrăzneala dusă până la extrem, nebunia, exaltarea momentului, supra-valorificarea plăcerii dulci-efemere.

Diamantele se află chiar sub ochii lui, strălucirea lor este eternul unui vis devenit realitate, trebuie doar să le adune într-un loc şi să le facă dispărute din seiful băncii. Ecoul integrităţii nu-i mai răspunde, căci nu mai este de mult viu. În continuare Hobbs cedează instinctului care-i zvâcneşte în degete. Să dispară, să dispară repede totul ! răsună vocea de trâmbiţaş a Eului său, a infractorului profund, care nu-şi dă seama cât de letală e situaţia.

Un hoţ nu este un artist veritabil decât atunci când îşi arata talentul de a gândi mai presus de limitele impuse de cerinţele momentului prezent. Tracasat de repetatele conflicte întreţinute de mândria exacerbată, dar totodată cuprins de o senzaţie plăcută, de un stimul fantastic, de intensitatea acelei stări de maximă energie, de euforia fără margini întreţinută de psihicul zdruncinat, Hobbs se aruncă cu mai multă îndârjire în văpaia momentului decisiv al destinului.

În felul acesta lumea de dincolo de hărţi, lumea comorilor ascunse, lumea cealaltă pe care poate numai Hauff sau Kafka ar fi putut s-o descrie atât de viu şi fantezist totodată, depăşeşte în esenţa ei învelişul realităţii şi al acceptabilităţii acestuia.

Autenticitatea unui artist constă în însuşirea capacităţii de a gândi mai presus de ceea ce simte într-un moment de cotitură, trăind experienţa unei opere de artă în funcţie de ce îi dictează destinul unei aventuri a interiorităţii.

În timpul efortului fizic, nebănuit pentru un bătrân ca Hobbs, producerea de căldură creşte pentru o scurtă perioadă de timp la nivelul musculaturii, toate energiile se armonizează, corpul înfloreşte, este mai plin de viaţă. Şi, dacă n-ar interveni reacţiile compensatoare în vederea restabilirii funcţiilor vitale în limitele normale, date de sentimentele adânci de ură, de mânie, de revoltă, mai mult ca sigur asemenea pulsaţii bruşte de tensiune i-ar fi periclitat viaţa.

Nicio voce nu se ridică mai grav, niciun suflu nu poate fi perceput mai puternic, şi toate energiile declanşate se epuizează rapid atunci când mecanismul sufletesc este decuplat de la nivelul de maximă alertă. Totuşi, cu dedublarea raţiunii şi simţirii ce-l caracterizează, Hobbs rămâne deosebit de receptiv la presiunea exercitată de realitate, de acele influenţe dominante: " *a fi* " şi " *a nu fi* ".

Doar astfel tărâmul necunoscut pe care el calcă cel dintâi, devine acum o ţară a lui. Doar astfel jaful devine mai simplu ca niciodată, transformându-se într-o adevărată victorie - a unui făptaş abil, care va rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Leadership: Îţi verifici aptitudinea de a privi dincolo de semnificaţia unei recompense revelatoare şi însufleţitoare, răspunzând solicitărilor fondului tău de probitate reprezentativ?

Hobbs nu-şi verifică aptitudinea de a privi dincolo de semnificaţia unei recompense revelatoare şi însufleţitoare, dincolo de nebunia unui curaj care vindecă orice rană sufletească, ci mai degrabă se lăsă în voia unui singur impuls de gândire la rece: de a nu admite nicio abatere de la setea de justiţie rămasă activă în conştiinţa şi sufletul lui.

Stimulul de procesare a gândurilor şi emoţiilor rămâne prezent în realitatea ta atâta timp cât te concentrezi asupra încercărilor existenţiale. Stimulul acesta cântăreşte cât o stâncă care nu se clatină nici în cea mai năprasnică furtună, dobândind control asupra unor dimensiuni importante din viaţa ta, dar mai ales asupra dimensiunii personalităţii pe care eşti dispus să o arăţi lumii.

Există însă şi posibilitatea ca, asemenea unui căutător fervent al unor noi sensuri de parcurgere a vieţii, să ajungi un simplu colecţionar de experienţe palpitante, dar gol pe dinăuntru, incapabil de a te recunoaşte tu însuţi şi de a privi dincolo de zidurile propriei minţi rătăcite.

Acest sindrom de "tunel care se prelungeşte la nesfârşit" formează prin norul foarte subţire al prejudecăţilor o auto-suspendare până la verdict. În leadership se mai numeşte auto-marginalizare. Verdictul este o afirmare răsunătoare a angajamentului tău faţă de autoritatea puterii tale de a fi o fiinţă morala timp îndelungat. Ceea ce presupune să faci schimbări permanente, să faci ceva ce nu ai mai făcut înainte, chiar şi pe timp de furtună.

Să recunoşti în tine însuţi un învingător care ştie să-şi impună victoria înseamnă să vezi dincolo de răzbunarea propriei "dreptăţi" care dă sens vieţii.

Verdictul în sine, clarificând starea ta de compatibilitate cu formatul vieţii care adaugă variantei de dezvoltare interioară o funcţionalitate suplimentară, nu este altceva decât o "emanaţie" a stilului de a face update-uri la propria caracterizare. Sau mai bine zis, a stilului de a face din propriile imperfecţiuni o măsură reală a bucuriilor sau a dezamăgirilor pe care le trăieşti.

Una din cele mai importante resurse ale leadershipului care permite o anumită distanţă de parcurs şi o anumită putere la "borna de referinţă" a autenticităţii, este aptitudinea de a privi dincolo de sens. Dincolo de sensul atribuit angajării tale într-un joc de şah existenţial, straniu, cu câmpuri albe şi negre, în care piesele tale cele mai importante sunt înlocuite de ecoul integrităţii - acest întreg care are inclus în interiorul său un şir nesfârşit de succesiuni valorice, dar şi drame de conştiinţă.

Sensul reprezintă o probă a încercării tale de a te rupe de ceea te împiedică să trăieşti pacea interioară, iar pentru a schimba sensul trebuie să inversezi "minusul" cu "plusul". Adică să-ţi redefineşti întreaga realitate şi mai ales relaţia cu tine însuţi. Autenticitatea înseamnă să acumulezi experienţe la întâmplare, relevându-ţi în repetate rânduri preferinţele pentru particularităţile lor.

Leadershipul apare aici ca un proces de adaptare la acele stări de conştiinţă şi dispoziţii comportamentale pentru acţiune - alterate de evenimentele cele mai importante, care totuşi pot avea o finalitate pozitivă dacă nu devii prizonierul lor. Să nu uităm că stâncile, cu cât se înălţă mai mult până la cer, cu atât se clătină mai tare şi se prăbuşesc mai uşor.

Un leadership care priveşte spre sensul vieţii este destinul unei întâlniri cu impulsul de combatere a tuturor rătăcirilor tale apărute într-o lume care nu-ţi cere certificat de capacitate pentru a fi mai bun.

O călătorie provocatoare în lumea interioară a fiinţei mecanice evidenţiază traseul spre acele repere existenţiale necunoscute care omul le negociază cu el însuşi, pe măsura propriului contur al minţii şi al sufletului care pot controla acţiunile.

Prozatorul român, Adrian Şchiop, sfătuia la un moment dat: „ *Ieşi din confuzie şi fixează-ţi nişte repere valorice şi evenimenţiale* ". Degeaba te dovedeşti a fi un spirit predominant practic şi plin de imaginaţie, dacă în procesul de negociere serios cu tine însuţi nu iei seama atât de pragul limită al trăirilor provocate de anumite experienţe, cât şi de pragul limită al rezistenţei tale de a suporta ajustări pe parcursul dezvoltării personale. Iar aceste praguri pot fi corelate cu menţinerea unui echilibru între crearea unui nou profil şi distribuirea resurselor de adaptare la tot ce ţi se întâmplă.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/o-calatorie-provocatoare-in-lumea-interioara-a-fiintei-mecanic

O călătorie provocatoare în lumea interioară a fiinţei mecanice (Part. I)

On Mai 07, 2013

Identifică configuraţia particulară a omului luat prizonier de propriile gânduri, astfel încât percepţia ta asupra identităţii sale reale să nu se deformeze.

Doi ochi sticlesc de nerăbdare, în timp ce nobilul sentiment al răspunderii faţă de propria fiinţă se dezlănţuie cu forţă uriaşă. În domnul Hobbs totul răsună în gol. Perechea de electroni a legăturii covalente care gravitează în jurul stabilităţii şi statorniciei sale se repartizează între cele două nuclee: a cugetării, care declanşează în el mecanica specifică unei autocunoaşteri depline, şi a simţirii care coexistă, fără a fi atinsă.

Căci, da, domnul Hobbs a pătruns în marea încăpere, atât de bine securizată, în care se aflau diamantele. Se uită mecanic la nestematele din jur. Şi fără să gândească prea mult, urmărind spiritul răzbunării, fără să fie cuprins de fascinaţia căutătorilor de comori, se lasă împins în direcţia chemării sale, a scopului său mult râvnit.

În spatele a tot ceea ce-l motivează, ţinându-l prizonier într-un egoism orb, într-o colivie a decadenţei individuale, a demenţei temporare, se îngrămădesc gândurile răzbunătoare în nerăbdarea lor de a-şi primi răsplata. Numai ele, gândurile, supraîncărcate şi suprastimulate, numai ele stabilesc deosebirea dintre *" ce "* şi *" cum "*, dintre staţionare şi mişcare, dintre reîntoarcerea în trecut şi raportarea la prezentul care îşi confiscă propriul trecut.

Acaparat mai puţin de feeria acestor lumini şi sclipiri, cât mai ales de senzaţia de izbândă totală, lui Hobbs nu i-a mai rămas decât să ia, cu mâna duşmănoasă, fiecare diamant în parte. Mâna pe care mecanic o împinge înainte înşfăcă categoric fiecare diamant, de la cel mai mic la cel mai mare, ca şi cum nu i-ar fi aparţinut lui, ci acelei constante de a fi, tăinuite, acelei forţe impunătoare şi încrezătoare care se ridică împotriva conştiinţei sale curate.

Leadership: Te laşi împins în direcţia unei chemări care ţâşneşte din adâncimea unei existenţe subordonate raţiunii sau simţirii, prin faptul că nu poţi să-ţi stăpâneşti reacţiile şi răspunsurile la încercările vieţii?

Tot ceea ce te motivează, te ţine prizonier într-un egoism orb, într-o colivie a decadenţei individuale? Te poţi impune în faţa acelei forţe mistificatoare care se ridică împotriva conştiinţei tale curate?

Semnificaţia leadershipului depăşeşte zona strictă a profesiei, repoziţionându-se în zona strictă a tiparului de "uzură" individului, în sfera identităţii sale reale. Ea se impune, în consecinţă, a fi interpretată prin analiza laturii invizibile a personalităţii care se manifestă printr-un comportament neprevăzut.

Importanţa evoluţiei liderului, de la ipostazele variate în care îşi înfăţişează modelul de personalitate, respectiv caracterul, îşi găseşte expresia ei cea mai pregnantă în fiecare detaliu, în anumite comportamente, sau în afecţiuni de ordin psihic sau emoţional.

Când nobilul sentiment al răspunderii, căruia îi încredinţezi toată fiinţa, se dezlănţuie cu o forţă uriaşă, piere instantaneu acea gândire concentrată, necesară formării şi funcţionării personalităţii la standardele înalte. Ai senzaţia că îţi împietreşte mintea, care o ia mai degrabă razna, alunecă pe panta alunecoasă – a făţărniciei, a vieţii duble, a personalităţii multiple, a demenţei – ducând în final, la autodistrugere.

În acest caz leadershipul devine complet imobil şi asfixiat, îşi încetineşte dezvoltarea, nu mai poate genera stimuli pozitivi, nu mai poate da omului o formă bine definită care să-i permită să-şi exercite corect puterea.

Leadership: Cunoaşterea existenţei tale se acumulează pe temerile şi speranţele apărute în faza de formare a gândirii din perioada unei maturităţi constrânsă să schimbe complet peisajul mental pe care l-ai proiectat de-a lungul unei viziuni mult prea idealiste?

Să te afli de partea învinsului înseamnă să te îndrepţi spre o destinaţie în care se întrepătrund necesităţile unei existenţe frământate şi credinţa bazată doar pe evaluarea unei singure părţi a ansablului de principii şi valori care deosebesc măreţia omului de rătăcirea dementă a animalului dresat de acea parte a societăţii umane care este înstrăinată de Dumnezeu.

Domnul Hobbs n-a cunoscut suferinţa cea mai amară decât după moartea soţiei sale, fapt ce l-a determinat să caute răzbunare. Până la producerea acestui eveniment nefast, viaţa i s-a aşezat înainte ca o poveste liniştită de iubire. A fost un şoc total. Omul care experimentează la nivel psihic şi emoţional valurile de energie negativă, acele mişcări periodice sau neperiodice extremiste ce declanşează o adevărată criză în propria lui viaţă, îşi despoaie ştiinţa, filozofia, de strălucitorul vestmânt al gândirii bine direcţionate, al conştiinţei curate şi al simţirii blânde, mature.

Nu degeaba spunea Balzac: " *Mulţi oameni au luat drept energie încrederea pe care ţi-o dau iluziile.* " În special iluzia că poţi face orice doreşti, fără să fii nevoie să te sincronizezi cu ceilalţi oameni din jur, influenţându-le excesiv dezaprobarea faţă de felul tău de a fi. Iluzia că poţi să te ridici mecanic deasupra a tot ce te leagă de Omul din tine, cu o iscusinţă nemaipomenită, chiar cu preţul prăbuşirii în gol.

Leadership: Cele mai înalte ţeluri ale ştiinţei tale pot să capete un relief puternic în ecuaţia unei profunde transformări a vieţii care aduce cu ea o negare a menirii de a fi?

Leadership înseamnă să-i influenţezi pe ceilalţi oameni prin puterea exemplului. Dar ce exemplu poate da un lider care, înrobit de pornirile cauzate de un exces de adrenalină, acaparat de senzaţia de izbândă totală, înşfăcă lacom orice pare de valoare indiferent de consecinţe?

Domnul Hobbs şi-a folosit toate capacităţile, mult peste măsura aşteptărilor sale şi ale tuturor celor din jurul său, pentru a jefui o bancă într-un mod cât se poate de ingenios. El nu şi-a negat menirea pe care dintr-o dată a ştiut că trebuie să o împlinească, nu a simţit nicio remuşcare. Dar nici n-a mai fost acelaşi om ca înainte, a devenit o forţă de reacţie împotriva fenomenului numit "corupţie sau injustiţie". Abia într-un moment crud al vieţii îşi scoate omul la iveală genialitatea şi caracterul.

Ţelul suprem al ştiinţei sale nu a fost să jefuiască o bancă, ci să-şi dovedească lui însuşi că este indispensabil prăbuşirii unui sistem riguros care coordonează vieţile oamenilor.

Împodobindu-şi personalitatea cu strălucitoarele culori ale ignoranţei şi dorinţei sale nestăpânite, inconştient el se transformă în ceva ce nu trebuie să fie. Într-o necunoscută obţinută dintr-o mulţime de combinaţii posibile, din care niciuna potrivită, pe care inima şi emoţiile le acceptă doar temporar, ca pe un test. Cât timp va rezista el acestei schimbări pe care oamenii, bineînţeles, o vor sesiza cu uşurinţă şi o vor dezaproba?

Dar mai important decât atât este reacţia lui ulterioară. Va avea liderul curajul să-şi suporte

starea de delir?

Atunci când ecoul integrităţii nu-i va mai răspunde, atunci când va răsuna vocea de trâmbiţaş a Eului său, a infractorului profund, care îşi va da seama cât de fatală e situaţia în care singur s-a pus, în marea unitate a realităţii, cele mai înalte ţeluri ale ştiinţei sale vor mai putea să capete un relief puternic? Vor mai putea să capete o culoare atât de vibrantă, încât toţi oamenii să poată să-l înţeleagă, şi să se nutrească ei înşişi cu acea hrană corespunzătoare desăvârşirii?

Leadershipul are ca fundament atingerea unei maturităţi care să aducă cu sine consistenţă în a practica prudenţa faţă de darurile vieţii şi efortul de cultivare a unui simţ al calmului în faţa unei eventuale răsturnări de situaţie.

O călătorie provocatoare în lumea interioară a fiinţei mecanice desemnează acea minunată ocazie de a plonja în esenţa fiinţei liderului şi de a-i descoperi potenţialul încă prea puţin cunoscut. În acelaşi timp face obiectul suspiciunii şi al fascinaţiei faţă de ceea ce este el cu adevărat atunci când se abate de la norme şi normal, faţă de ceea ce este straniu şi neobişnuit la el.

Dacă vrei să înţelegi mai bine partea umană a leadershipului, identifică configuraţia particulară a omului luat prizonier de propriile gânduri, astfel încât percepţia ta asupra identităţii sale reale să nu se deformeze.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/o-calatorie-provocatoare-in-lumea-interioara-a-fiintei-mecanic

O călătorie riscantă spre tărâmul tainic al asasinului

On Octombrie 27, 2012

Caută legătura dintre cauză şi efect: acea constantă de "a fi" bazată pe un discernământ care cerne valorile adevărate de cele false.

Trăia într-un sistem de gândire ce pretindea să se afle pe culmile cele mai înalte ale spiritualităţii, dar care ignora sau dispreţuia cea mai mare parte a realităţii morale a fiinţei umane. Modul său de gândire nu avea în vecinătatea lui o altă înălţime, creastă sau pisc, pe care vreo virtute, vreo orientare, vreo influenţă pozitivă să fi putut cerceta toată întinderea lui deşartă şi rece, încremenită sub o pojghiţă de smerenie falsă. Un mod de gândire rece, fără nici măcar o fărâmă de suflet, de culoare, de onoare, de visare, de fericire, luând forma unui ceas cu alarmă folosit ca mijloc de selecţie a viitoarelor ţinte.

S-ar fi spus că ura tot ce-i ieşea în cale. Orice om, dar mai ales orice bătrân, îi provoca repulsie, o silă de nedescris, ca o rămăşiţă de infern care denatura imaginea viitorului şi sensul vieţii sale. Un spaţiu ciudat între exponenţii unor gândiri cu totul şi cu totul diferite. O descărcare inevitabilă, cu toată siguranţa, a tensiunii directe induse de o minte confuză, păguboasă, iraţională, în totală contradicţie cu realitatea socio-umană.

Anton Chigurh era numele său, al asasinului, al omului hotărât şi loial ambiţiilor sale, care se coalizase cu răul. Omul acesta complicat şi foarte aspru, omul acesta pentru care viaţa şi moartea nu erau antagonice, nu se excludeau, ci se întrepătrundeau ca o simfonie de elanuri, disperări şi derute, omul acesta atât de hăituit de propriile limite era el oare conştient de înlănţuirea de convingeri prin care se ridicase şi coborâse, treaptă cu treaptă, până la aspectele reprobabile care alcătuiau orizontul lăuntric al spiritului său?

Leadership: Izbuteşti să-ţi impui o acceptare filozofică indiferentă, ca în faţa unui rău inevitabil, încât să-ţi să-ţi justifici o atitudine de tipul "să vină ce-o veni"?

Unui altfel de om, unei asemenea structuri de judecată, unui asemenea jucător prins într-un permanent joc al realului cu irealul nu poţi să-i aplici leacul vrăjit, pastila tămăduitoare, fără să-ţi pese cum şi pentru ce se produce efectul.

De regulă miracolul însănătoşirii se împlineşte doar în cazul celor care şi-au clădit personalitatea pe o anumită gândire logică, menită să sprijine redresarea propriului lor Eu. A celor care caută legătura dintre cauza şi efect: acea constantă de "a fi" bazată pe un discernământ care cerne valorile adevărate de cele false. Nu era şi cazul său.

Scânteia s-a aprins. Anton Chigurh, ucidea în continuare, ghidându-se după nişte principii mai presus de fiinţa umană. Îşi dădea el oare seama de tot ce se petrecea în jurul său şi de tot ce se frământa într-însul?

Un fluid misterios străbătea întregul său fel de fi, ca o putere misterioasă revărsată prin spaţiile ilogice care influenţau substanţa lăuntrică a materiei personalităţii sale.

Se simţea, semeţ şi neclintit, ca cel ce trece curajos puntea timpului pentru a pătrunde într-un tărâm tainic. Într-un deşert arid unde nu există Dumnezeu, nici legi divine, nici repere, nici oaze de speranţă. Ci numai două entităţi complementare: deşertăciunea şi moartea. *

Leadership: Poți trăi pe măsura propriei tale revelații despre tine în contextul evenimentelor care îţi pot periclita integritatea prin anularea zbuciumului sufletesc din proiecţia speranţei faţă de un nou început de viaţă?

O înţelegere corectă şi completă a dimensiunii propriei tale existenţe, printr-o asumare a răspunderii faţă de rezultatul acţiunilor tale, este esenţială în vederea păstrării echilibrului moral şi a tiparelor care imprimă naturii tale o strânsă armonie. Această înţelegere, acest pion important în partida grea de şah dintre "a fi la cheremul destinului" şi "a fi la comanda vieţii", poate fi favorabilă ambelor părţi, având şi rezultate pozitive şi negative.

De aceea, pentru o devenire rodnică semnificativă care se doreşte a fi menţinută în vigoare cât mai mult timp, şi nu anulată la primul semn de dezechilibru, setează-ţi "ceasul deşteptător" care să-ţi amintească constant cine eşti şi încotro te îndrepţi, care să ticăie non-stop şi să-ţi trezească impulsul spre o evoluţie neîngrădită şi ascendentă.

Poţi să te transformi dintr-un om de piatră într-un om viu? Asemenea unei statui care suportă degradarea temporală, personalitatea ta poate suferi o anumită "împietrire", o statornicie a pretenţiilor tale de om raţional la un nivel la care nicio virtute, nicio orientare, nicio influenţă nu o mai poate modifica.

A abdica de la principiile sănătoase specifice liderului care tinde spre excelenţă, înseamnă a te implica într-un joc periculos cu consecinţe nefaste. Autocenzura, liberul arbitru trebuie să funcţioneze impecabil, aidoma unui ceasornic programat să sune ori de câte ori te îndepărtezi de la "normalul" zămislit de tine în timp.

Leadership: Eşti în stare să-ţi păstrezi orientarea spre excelenţă datorită unei doctrine care pune în prim plan "inevitabilul" din proiecţia unei lumi interioare care se mistuie în ea însăşi?

Foarte uşor te poţi transforma într-un asasin, dacă nu cu fapta, cel puţin prin modul de gândire aberant, prin tendinţa de îndepărtare a lumii din jur, prin negarea principiilor fundamentale care guvernează relaţiile dintre indivizi, impunând o "săritură" de la concepţiile idealiste despre viaţă şi aşteptările de la ea.

O doctrină a înţelegerii fiinţei umane care dacă nu găseşte puncte comune cu doctrinele celorlalţi din jur, prezentând o anumită compoziţie de valori, menţinând un anumit ritm de asimilare a elementelor care compun evoluţia ta, se fărâmiţează până la dispariţie.

Un vechi proverb chinezesc spune: " *Dacă îţi cunoşti duşmanul şi te cunoşti pe tine însuţi, poţi duce o sută de războaie, fără să fii înfrânt.* " Duşmanul tău cel mai mare este "asasinul", sistemul propriu de convingeri care îţi influenţează transformarea odată cu trecerea timpului, odată cu asimilarea anumitor valori care nu fac casă bună cu leadershipul şi cu orientarea ta.

În leadership, inevitabilul reprezintă obligaţia de a răspunde propriei reflecţii despre lume şi viaţă în circumstanţele unei ascensiuni care poate oricând să eşueze pe traseul autoimpus spre îndeplinirea obiectivelor.

Accepţi să te supui meandrelor unei gândiri păguboase, iraţionale, în totală contradicţie cu realitatea socio-umană? Te ghidezi după nişte principii sănătoase, caracteristice fiinţei umane raţionale? Eşti conştient de înlănţuirea de convingeri prin care te ridici, treaptă cu treaptă, la „înălţime"? Care sunt aspecte reprobabile care alcătuiesc orizontul lăuntric al fiinţei tale?

Analizează tendinţele în cadrul fiecăreia dintre axele care îţi compun caracterul. Colaborează constant cu acea parte puternică şi profundă din personalitatea care te defineşte, fără să-ţi exprimi o implicită preferinţă sau apreciere valorică pentru statutul unei personalităţi care îţi deformează convingerile.

Alegerea ta poate fi condiţionată de faptul că elementul predominant al personalităţii tale nu este foarte bine conturat, sau, accidental, este provocat de proiectarea unei versiuni mai dure şi mai ample ale realităţii. Această tendinţă primejdioasă se întrerupe doar dacă "ceasul deşteptător" te trezeşte din somnul ignoranţei şi al inerţiei în gândire.

Reversul propriei identităţi se poate transforma într-o piatră atunci când cazi într-un caracter rece, indiferent, evoluând tot mai mult în direcţia slăbiciunii numită: vanitate fără margini. Începi să devii o victim a unui destin neîndurător, gândind în termenii deşertăciunii, astfel: *"Simt că trăiesc într-un deşert arid unde nu există Dumnezeu ! "*

Convingerile care te ridică sau care te doboară sunt strâns legate de semnificaţia acelor evenimente cărora le atribui o notă personală de apartenenţă la un nivel sufletesc adânc şi sincer care nu se anulează în faţa reuşitelor sau eşecurilor.

O călătorie riscantă spre tărâmul tainic al asasinului este o reflecţie asupra valorilor pe care le considerăm cele mai bune, dar pe care le aservim unor scopuri care nu asigură menţinerea unei identităţi sănătoase şi pozitive.

Aşa cum impresia pe care ţi-o produce un tablou rezultă din compoziţia culorilor alese de pictor, tot astfel elementul cel mai revelator al propriei tale transformări rezultă dintr-o mai bună coordonare a eforturilor de renovare a convingerilor, dar şi dintr-o apropiere de acea constantă de "a fi" bazată pe un discernământ care cerne valorile adevărate de cele false.

*** Notă:** Anton Chigurh - personaj din filmul "No Country for Old Men (2007)"

O cale câştigătoare

On Ianuarie 10, 2009

Orientează-te către atuurile leadershipului tău, fără să ignori latura pozitivă a fiinţei tale.

Sun Tzu ne sfătuia: " *Evită punctele tari ale inamicului şi loveşte-l în punctele sale slabe.* " Un conducător iscusit nu se avântă într-o bătălie unde nu sunt şanse mari de izbândă, decât doar dacă găseşte o cale de a ieşi învingător. Iar una din căile cele mai bune de a-şi crea un avantaj real, un fel de scut protector, este de a recruta oameni din tabăra adversă.

În " *Keops şi marea piramidă",* Guy Rachet, ne povesteşte despre expediţia lui Keops în Fenicia şi despre complotul diabolic care a fost pus la cale împotriva lui.

Întorcându-se din Byblos, Keops a fost întâmpinat de ofiţerul său de încredere Ineki, împreună cu alţi doi soldaţi. Nu bănuia în niciun chip că aceştia urmăreau să-l ucidă. Dar chiar înainte ca cei trei să acţioneze, Kerset, fiica lui Reyen - unul dintre cei mai bogaţi oameni din Byblos, sări în ajutorul său şi îi omorî pe doi dintre atacatori, iar pe al treilea îl răni în picior cu două săgeţi chiar înainte de a fugi. Keops a scăpat nevătămat, fără nicio zgârietură, iar acum trebuia să afle cu orice preţ adevărul de la atacatorul rănit.

După ce a aflat cine se ascundea de fapt în spatele complotului, în mod normal, Keops ar fi trebuit să-l omoare pe acest atacator care a dorit să-i curme viaţa. Dar ce decizie crezi că a luat el?

Nu pare de crezut, dar l-a lăsat în viaţă. Ba mai mult, împreună cu Kerset i-a pansat picioarele şi l-a îngrijit cum se cuvine. Gestul său nu a fost nicidecum nesăbuit, dimpotrivă, a fost unul nobil şi bine gândit. Pentru că astfel atacatorul, printr-o poruncă a îndatoririlor morale, îi va fi recunoscător şi îl va putea ajuta să-i demaşte pe impostori. Chiar dacă decizia lui Keops n-a fost una uşoară, el a recurs la această soluţie gândindu-se la avantajele sale viitoare.

Leadership: Îţi extinzi spaţiul de manevră în apropierea unei imagini care te reprezintă printr-o calitate superioară pe care ai ignorat-o până acum la firea ta?

Toţi oamenii fac greşeli. Conştiinţa responsabilă, observarea riguroasă a îndatoririlor morale, precum şi respectarea unei conduite drepte, îi determină să-şi recunoască greşelile, să înveţe din ele şi să se străduiască să le îndrepte.

Intuiţia, alături de capacitatea de a manifesta un comportament gândit, i-au dictat lui Keops decizia pe care a luat-o, ajutându-l să anticipeze mai uşor alte pericole. Leadershipul are la bază aceste două calităţi care îţi pot schimba şi ţie atitudinea în momentele de cumpănă. Ele oglindesc „căpetenia" propriului tău potenţial, fiind acel sistem de ghidaj care nu te lasă să te abaţi de la drumul cel bun. Ele îţi amplifică potenţialul de lider printr-o pozitivă perspectivă asupra capacităţilor proprii.

O calitate a firii tale pe care se poate să o fi ignorat de atâtea ori este capacitatea de a fi a activ într-o iniţiativă nouă, într-o manieră impetuoasă de repoziţionare faţă de provocările exterioare imediate.

A te convinge de puterea de lider care sălăşuieşte în tine înseamnă să respecţi limitele dintre

"formă şi fond", în concordanţă cu valorile pe care ţi le asumi în aşa fel încât să nu regreţi mai târziu. Forma este dată de evenimentele neprevăzute, fondul este dat de modul în care le tratezi fără să te îndoieşti de tine însuţi.

Deci prima ta preocupare, ca lider, este să păstrezi întotdeauna legătura cu aceste două repere care interacţionează frecvent şi se completează reciproc, verificând în mod frecvent cum progresează aria ta de competenţă.

Imaginea care te reprezintă printr-o calitate superioară a propriei firi tale este dată de acel plus de credibilitate şi celebritate pe care trebuie să-l exploatezi abil printr-un gest onorabil.

A face abstracţie de vocea interioară care îţi şopteşte exact cum să acţionezi şi pe ce drum să o iei, este ca şi cum cineva ţi-ar distruge complet sistemul de ghidaj şi ţi-ar lua toată inteligenţa călăuzitoare. Ajungi să te comporţi haotic, fără o strategie coerentă, fără o structură, fără o logică, fără o gândire integrată şi o planificare care să corespundă abilităţilor tale şi care sa-ţi asigure în timp o anumită siguranţă în faptele tale.

Sistemul de ghidaj îţi permite să te comporţi cu multă grijă în situaţiile limită şi să abordezi lucrurile cu multă abilitate. El face conexiunea cu latura ta pozitivă care îţi accentuează personalitatea, care îţi amplifică fineţea în gândire şi îţi eliberează adevăratul potenţial de lider. Acel punct de sprijin care îţi aminteşte neîncetat de valorile tale morale, încurajându-te să le respecţi chiar şi atunci când eşti înconjurat de oameni cărora aceste valori le lipsesc.

Orientează-te în orice situaţie către atuurile leadershipului tău, fără să ignori latura pozitivă a fiinţei tale. Tu cum atingi un nivel înalt de performanţă în leadership?

Leadership: Te aştepţi să beneficiezi de o ezitare provocată abil printr-o veritabilă strategie a ambiguităţii, din care cea mai promiţătoare perspectivă este recunoaşterea unei valori de superioritate care nu a fost determinată cu certitudine?

Dacă vrei într-adevăr să-ţi atingi scopurile propuse fii pregătit pentru multe dezamăgiri. Pune în capul listei încrederea în forţele proprii, în scopul pe care îl urmăreşti să-l atingi şi mai ales în partenerii de muncă (de afaceri) pe care ţi-i alegi. Pentru că, ţine minte foarte bine, oricât de multă încredere ai avea în propriile capacităţi, dacă nu-ţi găseşti un aliat de nădejde care să te ajute la ananghie, nu vei reuşi niciodată să-ţi atingi scopurile.

Aşa cum artizanatul se caracterizează prin producţia de obiecte executate în spiritul artei, îndeosebi a celei populare, tot astfel un nivel înalt de performanţă în leadership se poate atinge prin dezvoltarea încrederii în ceilalţi oameni în spiritul celor mai nobile valori etice și morale - care vin în sprijinul aprecierii tale la justa lor valoare.

Cum apreciezi tu încrederea oamenilor? Oare cum apreciază ei încrederea ta?

Recunoaşterea unei valori de superioritate care nu a fost determinată cu certitudine este o deschidere către noi experienţe din care trebuie să deduci nişte trăsături de personalitate care să te ridice deasupra lui "a şti" şi deasupra lui "a înţelege".

O cale câştigătoare este adoptarea acelei trăsături numită generic "proces adaptiv" din care derivă, în ultimă instanţă, efectul de "dominanţă pozitivă".

O calitate a geniului meu

On Decembrie 19, 2014

Transformă-ţi ştiinţa într-o sursă de utilitate, selectând şi conceptualizând elementele de tip „reper" pe care le ai la îndemână în viaţa de zi cu zi.

Umbrelă. Cuvântul acesta este imprecis, fals, ascunde tocmai lucrul pe care ar trebui să-l dezvăluie. Dacă nu putem numi un obiect atât de simplu, pe care-l avem la îndemână în viaţa de zi cu zi, cum ne mai putem aştepta să vorbim despre lucrurile care ne interesează cu adevărat?

Dacă nu începem să încorporăm noţiunea de schimbare în cuvintele pe care le folosim, vom continua să fim pierduţi.

Munca mea este foarte simplă. Am venit la New York pentru că este cel mai oropsit loc, cel mai dezgustător. Fragmentarea se vede peste tot, dezordinea este universală. Nu trebuie decât să deschizi ochii pentru a vedea asta. Oamenii sfărâmaţi, lucrurile sfărâmate. Întregul oraş este un morman de gunoi. Serveşte de minute scopului meu. Străzile mi se par o sursă infinită de material, un depozit inepuizabil de lucruri sfărâmițate.

*În fiecare zi ies cu geanta mea şi adun obiecte care par bune de cercetat. Am strâns mostre de numărul sutelor - de la cele ciobite, la cele zdrobite, de la cele crăpate la cele strivite, de la cele făcute pulbere la cele putrezite. Ce fac cu aceste obiecte? Ei bine, le dau nume. Inventez cuvinte noi care să corespundă acestor obiectelor. Nu greşesc niciodată. Este o calitate a geniului meu. **

Leadership: Poţi ajunge prin intermediul ştiinţei fragmentării până la recunoaşterea unor adevăruri care să returneze autenticităţii tale valoarea „ *Height* "?

Ştiinţa este suma a ceea ce aduni în timpul experienţei de învăţare. Iar leadershipul este un produs al ştiinţei, alcătuit din principii, concepte şi teorii înţelese şi apreciate în raport cu scopul lor - de a fi aplicate cu succes nu doar în practică, cât mai ales în propria viaţă, şi mai cu seamă în modelul de autoevaluare personală şi profesională. Cât de bine te potriveşti unei setări oferite de propria-ţi experienţă şi raţiune?

Pe de altă parte, ştiinţa fragmentării vizează ceea ce descoperi în fiecare lucru în parte atunci când îl analizezi din perspectiva unei realităţi mai profunde, de dincolo de obişnuitul unei vederi de aproape. Fragmentarea începe de la "vidul primordial" şi se continuă cu roadele neaşteptatului, dând importanţă oricărui lucru chiar dacă la acel moment ţi se pare neimportant, dând oricărei întrebări un răspuns sub unghi epietemologic în perimetrul unei realităţi care se schimbă şi devine pe neașteptate imprevizibilă.

Încercarea de a reda noi feţe realităţii, încorporând noţiunea de schimbare în „selecţiile" pe care le foloseşti drept pârghii de aducere în prim plan a unor noi perspective, este o formă de a accepta totul ca parte din întreg. Întregul unei creaţii personale, concepute ca o nesupunere la regulile de compoziţie unanim acceptate, facilitează renunţarea la ceea ce ştii şi ce crezi în mod obişnuit, pentru a deveni accesibil unei noi conştiinţe, unui nou model de gândire, unei noi forme de înţelegere a lumii.

Leadership: Cum evaluezi compromisul dintre ceea ce crezi că va fi valoarea fundamentală a unui lucru ales la intamplare și oportunitatea ca o atentă concentrare asupra lui să

devină de fapt punctul lui forte?

Selecţiile, care îţi pot furniza un sentiment de independenţă absolut, procesate într-o bază de date mai complexă, evidenţiază abordările unor cazuri particulare, teme cu impact, situaţii şi roluri noi, elemente doctrinare, având contururi mai ascunse, mai greu de urmărit şi depistat, mult influenţate de intervenţii subiective, bazate pe o înţelegere superioară a lucrurilor din jur.

În acest caz, leadershipul capătă mai mult valenţele unui ideal al convenţiei dintre perfecţiune, imaginaţie şi performanţă, la care foarte puţini artizani au şanse să mai acceadă. Iar aceste trei constante, asociindu-se, pot ajunge la numitorul comun denumit „superioritate" numai prin procesul fragmentării datelor şi informaţiilor provenite din mediul înconjurător.

Apoi, printr-o verificare a coerenţei lor, prin recodificarea eventuală a variabilelor de mesaj – sau mai exact prin prisma distribuţiilor unor variabile aleatoare, reprezentate de modul de progresie şi creşterea fluxului de mesaje, pe axele anumitor repere, se poate realiza un nou conţinut de valoare de tip „adevăr".

Experimentarea în mod separat a fiecărei noţiuni de adevăr, a fiecărei surse de capital ştiinţific, a fiecărui aspect al vieţii, prin intermediul actelor mentale – idei, convingeri - pe care te simţi obligat să le săvârşeşti ca răspuns la obsesia de a schimba ceva în configuraţia unor noi modele de reprezentare a realităţii, produce inspiraţia şi înţelepciunea atât de necesară în iluminare, ca pe o expresie a totalităţii şi a perfecţiunii.

Asta înseamnă, de fapt, să ajungi prin intermediul ştiinţei fragmentării până la recunoaşterea unor adevăruri care să returneze autenticităţii tale valoarea „ *Height* ".

O atentă concentrare asupra unui lucru poate să devină de fapt punctul lui forte atunci când modul în care îl observi şi îl foloseşti capătă accente de capodoperă a concretizării unor noi direcţii de acţiune.

O calitate a geniului meu pune în prim plan acel model de referinţă personal care înglobează caracteristici şi concepte, noţiuni şi particularităţi, supuse unei diversităţi de interpretări care conduc la dezvoltarea ştiinţei. Dacă vrei ca leadershipul să devină o formă de expresie particulară, transformă-ţi ştiinţa într-o sursă de utilitate, selectând şi conceptualizând elementele de tip „reper" pe care le ai la îndemână în viaţa de zi cu zi.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

O comunicare bună depinde de arta de a asculta

On Februarie 10, 2009

Manifestă-ţi stima pe care o porţi interlocutorului tău prin manifestarea unei exemplare exigenţe faţă de tine.

Ar trebui să-l cunoașteți pe măcelarul din orașul meu. Conduce o mică măcelărie și m-am întrebat mereu cum și de unde a învățat omul acesta să comunice. Să fie de școală veche? Să fie instinctul? Nu știu. Dar își salută fiecare client pe nume și le cunoaște perfect preferințele și gusturile pentru că vorbește cu ei, astfel: "Bună ziua, doamnă Guilane. V-a plăcut prăjitura de ieri? Cu ce vă pot servi astăzi, doamnă Guilane?... O să vedeți, prăjitura asta e bună, am ales-o special să fie suculentă, așa cum vă place... La revedere și o după-amiază plăcută, doamnă Guilane".

Vă garantez că are o clientelă enormă, care îl apreciază și care nici nu se gândeşte să renunțe la el. La el clientul se simte rege, este rege: îi face plăcere să meargă acolo, să fie recunoscut, diferențiat de ceilalți clienţi și apreciat în mod vizibil. De asemenea, vă semnalez că am văzut cum el, un om care comunică atât de bine, știe să își scuture angajații și ucenicii care se mişcă prea greu și să îi felicită pe cei care deschid bine ochii și se mișcă repede. Deci, nu este nici fandosit, nici bleg și nici un patron prost. Dar știe să comunice.

Leadership: Cum te vezi în fundalul spuselor tale: prin atitudinea de recunoştinţă a celui care te serveşte, sau printr-un efort conștient de a percepe o situaţie în care te întrebi ce loc îţi revine ţie?

De ce să ascultați ! Dacă nu ați asculta, nu ați afla nimic. Ați fi sortiţi să vă învârtiţi în cerc, în jurul propriilor voastre concepții, idei, gânduri, fără nimic care să le îmbogățească, să le diversifice, să le aducă un aer nou și sânge proaspăt.

Prin urmare, a asculta este ceva care te îmbogățește foarte mult, înseamnă a-ți oferi acces la informație. înseamnă a te deschide ca să îl înțelegi pe celălalt, un lucru util când trebuie să îl convingem de ceva. Ascultați, încurajați-vă interlocutorul să vorbească, să se exprime cu cuvintele lui. Nu există nimic mai supărător decât cineva care îți termină fraza pe care n-ai apucat să o spui. Respectați-vă interlocutorul și învățați să îl cunoașteți. Cu atât mai mult vă va asculta și el, când veți avea ceva să îi transmiteți.

A asculta pe cineva înseamnă a-i dovedi că există pentru voi. Înseamnă a-i dovedi că merită să fie ascultat - ceea ce, implicit, este un cadou care se poate face între oameni. Nu-i aşa? Vă rămâne vouă să căutați cum să faceți pentru a-i oferi celuilalt plăcere, indiferent dacă este vorba despre client, bancher, măcelar, șef, asociat, angajați, colegi. O comunicare reușită, prin care reușiți să vă atingeți scopul, ar trebui să înglobeze totdeauna ceva plăcut pentru celălalt - și pentru voi de asemenea, fie și numai pentru că este mai plăcut, nu-i așa, să simți că ai puterea de a-i face fericiți pe ceilalți.

Leadershipul cuprinde o formă de ascultare necondiţionată, una care nu judecă, nu culpabilizează, dar care te face să-ţi aminteşti şi să relatezi în mod conştient şi voluntar faptele care constituie subiectul unei convenţii ulterioare.

O comunicare bună depinde de artă de a asculta, dar recepționarea unui mesaj, cât și pregătirea în vorbirea interioară a unui răspuns la ceea ce se aude, constituie o condiție prealabilă adoptării unei hotărâri care te poate urmări toată viaţa.

A face plăcere celorlalţi să te asculte este cel mai mare vector de putere autentică pe care îl poţi avea asupra lor. Aşadar, îmbogăţeşte-ţi capacitatea de percepţie şi înţelegere a lumii din jur printr-o ascultare care forțează să se spună cu voce tare ceea ce se voia tăcut și afundat în tăcere.

Fii exigent faţă de tine, fii demn de ascultarea pe care o practici în lume aşa încât informaţia transmisă să fie percepută ca un succes acceptabil al autocontrolului, sau ca un proces permanent de schimbare și transformare, dar în niciun caz nu trebuie percepută ca o constrângere interioară care te împinge să faci ceva anume.

* **Notă:** Erica Guilane-Nachez - *Şansa e de partea ta*, Editura Polirom, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-comunicare-buna-depinde-de-arta-de-a-asculta.html

O conştiinţă nouă pentru adevărurile rămase mute (II)

On Iulie 16, 2012

Abordează stilul cel mai potrivit personalităţii tale, analizând conceptul numit „viaţă” ca esenţă constitutivă a artei.

Exploram frontierele naturii umane asemenea unui creator conştient de puterea sa de a trece dintr-o realitate în alta la capătul fiecărei aspiraţii sau viziuni. Mi se părea că sunt împins continuu de efortul de cristalizare a unei gândiri cât mai pure şi mereu pozitive. Importanţa filosofiei de a explica realul sau lucrurile în sine influenţate de om constă în faptul că ea slujea drept trecere de la un punct de vedere faptic la o versiune remontată a capodoperei care se numeşte "iubesc să fiu eu", despre care aş putea vorbi la nesfârşit.

A mă privi din perspectiva artei justifica cumva ideea de progres al limbajului despre creaţie. Să creez ceva nou din nimic, să potrivesc toate elementele din care este construit omul, numai în congruenţă cu necesitatea asigurarii unei autonomii particulare, de partea tendintei de a găsi un sens, o coerenţă în viaţa sa. Să cuprind în acţiunea forţelor creatoare, ca într-o plasă imensă de pescar, toate resursele afective şi cognitive care îl fac pe om să "ticăie". Care îl fac să trăiască, să sufere, să iubească sau să viseze. Care îl condiţionează să fie ceea ce este.

Dar pentru asta trebuia să încorporez anumite caracteristici în Eul său, în menirea pe care şi-o propune, astfel încât să pară că nu depinde de mine. Să-l las să-şi urmeze calea, după legile spaţiului, ale timpului, a cauzei şi efectului. Fără să-i încalc liberul arbitru în nicio direcţie de manifestare. Fără să-i încurc valorile. Fără să pun filtre ezoterice în jurul emoţiilor care îl încearcă.

Leadership: Poţi să demonstrezi că stilul tău de a exprima latura cea mai importantă a fenomenului vieţii reprezintă un progres al preocupării pentru realităţile experienţiale, din considerentul unei creaţii care se ridică deasupra celor lumeşti?

Să aud chemarea unui om deopotrivă puternic şi fragil, care ţine de trecerea sa efemeră pe Pământ, atunci când realitatea se îmbină cu ficţiunea într-o taină a lui Dumnezeu. Şi numai atunci să intervin în viaţa lui. Să schimb direcţia în care vrea el să meargă, având încredere în discernământul său. Să trezesc în el tot felul de senzaţii, schimbări de gândire, să-l înzestrez cu tot felul de simţiri, să-i restabilizez pacea interioară, asemenea unui magician care surprinde de fiecare dată publicul cu bagheta magică.

Am realizat că oricine poate fi un Dumnezeu, un creator, un artist care naște măiestrie și frumos. Ca un copil care îşi alege singur personajele dintre jucării. Ca un dezvoltator de jocuri. Ca un pictor care odată ce-şi alege modelul îi poate finisa caracterul după cum doreşte, în funcţie de tonul culorilor pe care le foloseşte. Îngeri fără aripi. Demoni fără coarne. Fiinţe şi lucruri. Destine şi împliniri.

Viaţa în interiorul artei este o luptă permanentă între autor şi opera ideală. Suntem noi oare personaje fictive? Suntem oare înlănţuiţi în iluzia faptului că suntem liberii arbitri ai acţiunilor noastre, iar indiferent ce cale am alege tot la un punct final predeterminat am ajunge? Ce ne separă oare de marile enigme ale lumii, ale vieţii, ale universului? Suntem doar simple creaţii, sau nişte artişti creatori?

Leadership: Deschizi calea de a te cunoaşte temeinic prin legile creaţiei privite din unghiul ocrotirii vieţii private, stipulată în favoarea unei arte care transpune omul într-o altă

ipostază?

Fiecare lider s-a pus la un moment dat în postura creatorului. Să îşi desăvârşească creaţia (o împlinire a Ego-ului), să creeze noi reţete de prelucrare a realităţii vizibile prin care să-şi finiseze aptitudinile de artist, ca întemeietor al unor noi modele de raţionament şi noi sensuri de viaţă. Şi pentru că această aspiraţie nu este la niciun lider negată, ceea ce rămâne este arta. Arta de a fi tot mai perfect, asemenea unui pictor care se încarcă cu "frumuseţea" din afară şi apoi o pune pe pânză, spre a o vedea şi alţii cu scopul de a-i recunoaşte valoarea şi potenţialul.

Stilul cel mai potrivit personalităţii tale se va manifesta în acea direcţie a "creaţiei" privită din perspectiva explorării propriului Ego, ce are ca sens şi finalitate o nouă percepţie a realităţii. Numai o dinamitare a graniţelor dintre tine şi tot ceea ce ţine de zona artei, dintre creaţie, realitate şi evoluţie, va reuşi să accentueze caracterul general al concepţiei despre calitatea pe care o apreciezi cel mai mult la tine în raport cu ceea ce trăieşti şi foloseşti ca experienţă de îmbogăţire a revelaţiilor intime.

Toate aceste situaţii de moment, toată această înlănţuire continuă de transformări, diversităţi, căutări, descoperiri, efecte, au rolul de a te ajuta să conștientizezi imaginea pe care o ai despre tine şi de a-ţi cizela personalitatea cu privire la necesitatea formării unui tip de om deschis spre depăşirea limitelor pe care le impune evoluţia vieţii ca esenţă constitutivă a unei arte particulare.

A-ţi ocroti viaţa privată înseamnă să începi să te priveşti din exterior şi să trăieşti afectuos din ceea ce ştii că nu poţi oferi lumii. Asta înseamnă să fii de partea creaţiei care nu poate fi decât pe gustul tău. Înseamnă să te transpui în ipostaza unui Creator care nu acceptă decât propria realitate ca singură variantă de măsurare şi interpretare a artei de a trăi în prezent şi de a-l savura.

Leadershipul, ca formă de cultivare a artei, pretinde ca şi clauză de reprezentativitate acea versiune a realităţii extinse la infinit în universul creaţiei care te provoacă să-ţi depăşeşti limitele concepţiei despre sine.

Rotiţele care îţi pun în mişcare capacitatea de a te dezvolta, de a asambla puzzle-ul care te ajută să faci faţă schimbării şi să-ţi intensifici acea formă de creaţie care îţi permite să-ţi exprimi individualismul şi unicitatea, sunt date tocmai de aceste alternanţe care se repetă fără încetare. Ce anume te face pe tine să "ticăi"?

O conştiinţă nouă pentru adevărurile rămase mute desemnează gradul de cunoaştere a propriul tău Ego, pe care îl atingi numai atunci când cuprinzi în acţiunea forţelor tale creatoare toate resursele emoţionale şi cognitive care te fac să "ticăi", precum convingeri, imagini, idei şi atitudini abordate din perspectiva viziunii tale asupra artei.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-constiinta-noua-pentru-adevarurile-ramase-mute-II.html

O conştiinţă nouă pentru adevărurile rămase mute (I)

On Iulie 16, 2012

Manifestă o tendinţă continuă spre cunoaşterea de sine, făcând din ea un pilon de sprijin pentru leadershipul tău.

Simţeam o puternică dorinţă de a cuprinde în mine tot ceea ce mă ispitea, ştiinţa de a identifica şi de a discerne toate legile care guvernează existenţa omului, întreaga manifestare a desăvârşiri sale, toate elementele psihologice şi emoţionale care îl alcătuiesc. Eram precum un artist renascentist care încearcă să creeze un tablou al cărui compoziţie este condiţionată de opoziţia moarte-viaţă disponibilă într-o singură dimensiune a unui sentiment estetic redat printr-o linie folosită ca element de separare între ceea ce este real şi ceea ce este imaginar.

Cu singura menţiune că adevăratul conţinut era de fapt victoria unui gând de Creator care şi-a lăsat amprenta inteligenţei la toate nivelurile de manifestare ale vieţii, sub semnul interesului acordat unei realităţi cu multe controverse.

Dar exista un mare gol în interiorul micii enciclopedii a cunoaşterii pe care o acumulasem. O limitare. Un obstacol. O barieră. Coborâtă înadins parcă de un duşman invizibil, de o forţă care mă împiedica să percep într-un mod foarte precis lumea, viaţa, natura umană. În special pe mine însumi. Trebuia să o ridic în mod deliberat dacă voiam să fac un pas înainte şi să obţin un oarecare progres spre desăvârşire.

Ce ascunde omul? mă întrebam cumva neliniştit, ca şi cum m-aş fi îndoit de existenţa lui Dumnezeu, provocându-mă făţiş să-mi exprim părerea ca un om obligat să spună tot ceea ce crede.

Ascunde trecutul şi viitorul? Este încă prea dureros prezentul, îmi repetam cu înverşunare, totuşi esenţial, căci este un element de legătură, în plină dezvoltare, pivotul central al unei întregiri perfecte şi permanente.

Cu câtă meticulozitate îmi cercetam şi verificam adevărurile, constatările, cu câtă scrupulozitate chibzuiam planurile "facerii", ajutat numai de generozitatea propriilor mele idei şi prejudecăţi !

Leadership: Trebuie să te reinventezi la un nivel superior când ai atins limita maximă de încredere într-o realitate care te obligă să cobori la nivelul a ceea ce eşti?

Ştii care sunt punctele tari şi slabe ale leadershipului tău? Leadershipul este punctul de legătură dintre tine şi ceilalţi oameni, dintre cine eşti tu cu adevărat, mai întâi ca om, apoi ca profesionist, şi imaginea pe care ceilalţi o au despre tine. Nu eşti cuprins de o vie nelinişte atunci când nu-ţi cunoşti "piesele" care te fac să te observi mai atent?

Actriţa Anca Sigartau spunea: *"Când ai atins limita, trebuie să te reinventezi la un nivel superior."* Limita este exprimată de nemulţumirea pe care o ai faţă de tine însuţi, şi care la rândul ei are un impact negativ asupra leadershipului, respectiv asupra celorlalţi oameni. Este marele obstacol care îţi blochează evoluţia. Nu îţi poţi ridica leadershipul la un nivel înalt, nu poţi câştiga respectul celorlalţi, dacă te separă o distanţă mare de optimul aşteptat de tine şi de ei.

Separarea Ego-ului de realitatea pe care o experimentezi prin raportarea la conceptul de relații de cauză sau cauză-efect, prin încălcarea tot mai mult a acestei "limite", este o formă de a te ascunde de tine insuti, care poate declansa depresia, căci atunci aproape fiecare percepţie despre ce inseamna sa fii diferit se deformează tot mai mult.

În leadership trebuie să ţii cont de faptul că adevărată valoare pe care o produci din ceea ce înseamnă să fii diferit se întoarce asupra ta atunci când relaţia cauză-efect pe care se construieşte realitatea nu se ridică la nivelul unei drame, adică la acea parte a sensibilităţii de a reţine semnificaţiile hazardului în memorie cu rigurozitatea unei ordini de nezdruncinat.

Reinventarea vizează raportarea ta la o realitate care te îndeamnă să afli de ce e important să te uiţi din puncte noi de vedere la orice există deja în tine, dar care nu este folosit.

Cunoaşterea de sine este privilegiul cel mai important de care trebuie să te foloseşti pentru transmiterea unei imagini unitare asupra realităţii care te întregeşte prin experimentarea unor stări elevate de conştiinţă, precum împăcarea cu ceea ce îţi este propriu sau cu acceptarea lui "acum" şi "aici".

Redirecţionând cursul propriilor tale concepţii şi idei despre cine eşti într-un exerciţiu de sinceritate, deschizi calea către o învăţătură de excepţie: "Când încerci să te ancorezi la realitatea care există doar în Dumnezeu vei trăi acea stare de pace care dă suficientă importanță acceptării adevăratului sens al vieţii".

A te reinventa la un nivel superior când ai atins limita maximă de încredere într-o realitate care te obligă să cobori la nivelul a ceea ce esti, înseamnă de fapt să ai curajul să fii tu însuţi prin prisma a ceea ce eşti dispus să accepţi de pe urma relaţiei cauză-efect pe care nu tu o hotărăşti.

Zilnic asistăm la schimbări. Realitatea de ieri nu mai este cea de azi. Şi nu va fi nici cea de mâine. Iar noi trebuie să ţinem pasul cu aceste schimbări, să ne acomodăm cu ele. Un veritabil "perpetuum mobile" suntem de la naştere până la moarte, dar un perpetuum mobile care evoluează pe o spirală ascendentă.

Puterea unui gând de Creator se distinge prin configurația unică a orientării, a gândirii și esteticii pe care le declari ca fiind cele mai riguroase forme de conversaţie despre un subiect aparte din care se poate face un tablou foarte captivant.

O conştiinţă nouă pentru adevărurile rămase mute derivă din calitatea răspunsurilor pe care le dai în acea situaţie în care doar acceptând o convenţie cu realitatea cea mai concretă ai putea să capeţi încredere în ceea ce ai de învăţat ca să treci la un alt nivel de percepţie a ceea ce înseamnă să fii tu însuţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-constiinta-noua-pentru-adevarurile-ramase-mute.html

O descoperire importantă este o palpitantă aventură interioară pe care o trăieşte artistul

On Aprilie 19, 2012

Adevărata inspirație apare când artistul explorează și reflectă asupra propriei creații, reușind astfel să evidențieze profunzimea viziunii sale artistice și să ofere o perspectivă autentică asupra subiectului abordat.

Sub influenţa acestei impresii puternice Eisenstein lucrează la montajul filmului său, făcând în practica muncii noi mari descoperiri în privinţa expresiei cinematografice. Lucrează la montaj într-un "extaz creator", într-o febră în care se lasă impregnat de cadrele filmului sau pe care "le aude şi le simte". Din nou descoperirea mecanismului metodei de creaţie este ulterioară "extazului creator" şi are loc în momentul, deloc poetic, în care regizorul este nevoit să-şi treacă filmul terminat prin masa de montaj pentru a-l scurta.

Acesta nu mai e un moment de inspiraţie, ci o simplă operaţie tehnică. Revăzându-şi astfel opera, artistul apare ciudat prin aparenta lipsă de raţiune a îmbinării cadrelor. Criteriul montajului i se pare în afara oricărui criteriu normal cinematografic, cu totul neînţeles. Abia încercând să-şi înţeleagă propria sa creaţie, descoperă noile legi pe care le făurise. Din nou: "Nu caut, ci găsesc." Din nou o descoperire importantă este în fapt o palpitantă aventură interioară pe care o trăieşte artistul. Descoperă acum existenţa unei "a patra dimensiuni filmice", prin ceea ce numeşte "armonica vizuală".

Leadership: Cum modelezi procesul creativ pentru a atinge perfecțiunea unei opere artistice armonice și vizuale, așa încât să fie alimentată de pasiunea ta interioară și să exprime cu fidelitate viziunea ta unică?

În arta montajului cinematografic, descoperirea unei dimensiuni noi este o palpitantă aventură interioară pentru artist. Similar cu modelarea rețelelor neuronale, regizorul experimentează structuri, criterii și tehnici variate, căutând perfecțiunea în procesul creativ. În extazul său creator, el ajustează minuțios scenele, montându-le în așa fel încât rezultatul final pare uneori irațional. Cu toate acestea, analizând ulterior creația sa, descoperă legi noi ce depășesc tehnica simplistă și conturează o operă unică. În ciuda ajustărilor aparent incoerente, procesul se transformă într-o armonică vizuală, un criteriu artistic ce relevă o dimensiune filmică unică, îmbogățind aventura interioară a artistului.

Aşadar, în arta montajului cinematografic, descoperirea unei dimensiuni noi este o palpitantă aventură interioară pentru artist. Similar cu modelarea rețelelor neuronale, regizorul experimentează structuri, criterii și tehnici variate, căutând perfecțiunea în procesul creativ. În extazul său creator, el ajustează minuțios scenele, montându-le în așa fel încât rezultatul final pare uneori irațional. Cu toate acestea, analizând ulterior creația sa, descoperă legi noi ce depășesc tehnica simplistă și conturează o operă unică.

Leadership: Cum reușești să îmbini virtutea și percepția pentru a dezvălui o operă ce transcende orice așteptări cinematografice?

În momentele tehnice, atunci când artistul își trece filmul prin masa de montaj pentru a-l scurta, el realizează că această operă aparent lipsită de rațiune dezvăluie noi reguli și modele. Ajustările minuțioase ale cadrelor, în extazul său creator, dezvăluie o armonică vizuală pe care el însuși nu o înțelege inițial. Criteriul montajului, deși aparent în afara oricărui criteriu normal cinematografic, relevă o nouă dimensiune filmică, o a patra dimensiune.

Procesul creativ devine astfel o descoperire a unei aventuri interioare în care artistul descoperă noi legi pe care le-a făurit intuitiv. Abia încercând să-și înțeleagă propria creație, artistul dezvăluie principiile ce i-au guvernat munca și realizează că aceste descoperiri nu au fost căutate deliberat, ci găsite în mijlocul extazului creator. Această abordare, caracterizată prin cuvintele lui Eisenstein „Nu caut, ci găsesc", îmbogățește aventura interioară a artistului, aducând la lumină criterii noi care nu doar îmbină cadrele, ci le oferă o coerență armonioasă, ca într-o structură a unei rețele neuronale.

Un regizor trebuie să scoată la lumină o nouă dimensiune filmică, unde coerența armonioasă a cadrelor devine o mărturie a forței interioare și a virtuții sale artistice.

O descoperire importantă este o palpitantă aventură interioară pe care o trăiește artistul dacă ne gândim la faptul că aceasta îl conduce la explorarea unor aspecte necunoscute ale creativității sale și îi dezvăluie noi modalități de a-și exprima viziunea artistică. Mai mult decât atât, această călătorie interioară poate aduce artistului o înțelegere mai profundă a propriei sale identități și a relației sale cu arta, influențând semnificativ stilul și evoluția sa ca creator.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

O despărţire, dacă nu este prea lungă, sporeşte dorinţa faţă de cel absent

On Februarie 09, 2009

Revederile pot aduce o intensificare a sentimentelor de sens convergent, vizând o îmbogățire a experienței personale în relația de tip Parte-Întreg.

Keops află, în sfârşit, din gura unui trimis al lui Benu, Marele Prezicător, că venise momentul să plece de la Memphis la Hermopolis, unde îl aştepta marele preot al lui Thot, zeul polimorf, care se manifesta sub aspectul ibisului şi babuinului. Meritites, obişnuită cu absenţele repetate şi deseori prelungite ale fratelui ei, nu manifestă nicio tristeţe, contrar lui Henutsen, care nu mai contenea cu plânsul.

- Nu plânge pentru asta, surioară, îi zise Meritites. Ar trebui să te obişnuieşti să-l vezi pe soțul nostru plecând astfel, deseori pentru multe zile şi, uneori, chiar luni. Nouă ne rămân jocurile, copiii şi rudele. Ar fi pentru tine o ocazie bună ca să-ți vizitezi mama şi tatăl. Și când Keops se va întoarce, plăcerea revederii va fi şi mai mare, căci o despărțire, dacă nu este prea lungă, nu poate decât să sporească dorința faţă de cel absent. La întoarcerea lui Keops, vei vedea că te va iubi şi mai mult şi tu însăţi îți vei simţi inima mai clocotitoare ca înainte.

Leadership: Propria ta experiență reflectă o perpetuă tensiune între nevoia de proximitate și dorința de independență, având viziunea unui echilibru meticulos între personal și impersonal?

Keops nu fu deosebit de surprins că se văzu așteptat când se prezentă la porțile templului lui Thot, în cetatea sa de la Hermopolis, "Orașul celor Opt", situat la câteva zile de navigaţie, la sud de Memphis. Îşi părăsise reşedinţa dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui, fără să anunţe pe nimeni, cu excepția lui Henutsen, cu care îşi petrecuse noaptea. Tânăra soție se străduise să fie veselă, căci Meritites îi spusese că soțului ei nu-i plăceau lacrimile şi implorările. Dar simţea o mare tristeţe în adâncul sufletului.

De la căsătoria lor, nu se depărtase de ea niciodată mai mult de o zi, ca să facă o vizită mamei sale, regalului său tată şi, mai des, şantierelor celor două piramide. În aceste câteva luni, atașamentul pentru soţul ei crescuse şi mai mult, ceea ce îi făcea și mai grea despărţirea. Dar momentele de rămas-bun nu se prelungiseră. Keops își legase centura, apucase bastonul lung, neted și solid, care îi folosea ca toiag, ca bâtă împotriva câinilor şi, în caz de nevoie, ca măciucă, şi o pornise la drum.

Pe tine cum te influențează perspectiva asupra despărțirii ca o formă de creștere a dorinței în modul tău de a valoriza relațiile la distanță?

Leadership: Cât de relevant este să păstrezi secretul destinației tale, reflectând asupra modului în care acest lucru influențează receptarea și interpretarea călătoriei tale?

Ar fi putut să păstreze ambarcaţiunea cu pânză şi vâslaşii puşi la dispoziția lui, ca să străbată întinderea de apă, creată de inundație, între Memphis, transformat în insulă, şi necropolă, dar renunțase. I se părea că, atunci când curentul descendent al fluviului era la fel de rapid la sfârşitul inundației și la revenirea apelor în matca lor, te puteai deplasa mai repede pe jos, când era vorba să mergi în sus pe Nil.

În plus, îi plăcea să meargă, să facă mișcare, să străbată drumurile Egiptului din nou

împânzite de ţărani, care se grăbeau să însămânţeze în mâlul proaspăt depus. Dar vrusese, mai ales, să păstreze secretul destinaţiei: singurii care îl cunoşteau erau Benu – Marele Prezicător de la Heliopolis, Anhaf, mama sa şi soțiile sale. În timpul acestor zile de călătorie, se hrănise cu pâinea şi curmalele oferite de ţărani şi băuse apă din puțuri sau din fluviu, când nu găsise puțuri. Mersese întreaga zi şi, la lăsarea nopții, dormise de cele mai multe ori pe malul Nilului, în desișurile de papirus sau, uneori, acasă la țăranii ospitalieri, care îl invitaseră să împartă cu ei cină şi să doarmă pe terasa căsuţelor din chirpici. Ajuns în apropiere de Hermopolis, se scăldase în fluviu, înainte de a merge la templu.

În leadership te vei confrunta mereu cu o dilemă: "Îţi poţi forma o viziune mai clară asupra scopului tău focusându-ţi atenţia pe mișcare și pe drumurile reînnoite, când simți că descoperi realități noi, sau atunci când percepi diferit intensitatea expresiei naturii și a vieții tale?"

O despărțire, dacă nu este prea lungă, sporește dorința față de cel absent, dacă este percepută ca un prilej pentru regăsire și creștere personală. În lumina eforturilor de a rămâne neatins de povara tristeții cum crezi că se manifestă lupta internă între a arăta curaj și a simți vulnerabilitate, reflectând asupra modului în care gestionezi emoțiile în public?

Echilibrul dintre a păstra un secret și a împărtăși experiențele cu oamenii noi din viaţa ta îţi permite să vezi lumea printr-o perspectivă plină de revelație și viziune?

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

O enigmă care se rezolvă numai în mister

On Mai 21, 2015

Pune capăt vechiului tradiţionalism, făcând apel la exprimare prin intermediul improvizaţiei, interpretării şi compoziţiei.

Mi se părea că ceva îmi scapă, ca înţeles al acelei reguli creatoare ce stătea sub semnul puterii magice a cuvântului al cărei imagine lipsea, a cărui esenţă, locuind ca un martor tăcut în inima mea, străbătea firul electrizant al poveştii pe care eram pe cale de a o inventa. Al fanteziei însetate după ceva nou şi straniu. Un singur mister nu-mi dădea pace, tulburându-mi orizonturile imaginaţiei, misterul tuturor misterelor, al legăturii dintre artă şi viaţă, al detaşării de obişnuitul cotidianului care refuză deliberat să-și propună un scop în viaţă: era misterul expresivităţii, particularitatea distinctivă a limbii poetice.

Cuvântul, fără a-l rosti, adulmecându-i doar briza ce-o emana la fiecare străfulgerare de inspiraţie, luând ca potenţial de referinţă însăşi experienţa de creaţie, succedându-se îndârjit unei trăiri complexe, pe axa unui timp vertical, părea să măsoare veşnicia cu slaba putere omenească.

Uneori, interesul pentru argumentul al cărui contraargument afirmam că-l înțeleg, un întreg neutru, *„ I don't know something, but I do know something else instead "*, deci un restart al descrierii închipuitului, o reformulare sinceră a expresiei ce admitea ca potenţial de inspiraţie interpretarea unui adevăr inexact, suprima folosirea cuvântului. Şi anula componenta esenţială a artei sale, care era – în cazul meu – scânteia, metafora, *mira profunditas* . În sfârşit, dacă potenţialul de prelucrare şi de lustruire a cuvântului se lua egal cu zero, atunci ştiinţa mea nu mai putea să prezinte nicio miză, nicio speranţă de avansare.

Leadership: Poţi să realizezi o proiecţie a imaginii relevante despre tine însuţi prin interpretarea pe care o dai cultivării gândurilor despre gândire din care modelezi lumea înconjurătoare?

Marele critic francez, Hippolyte Taine, încerca să răspundă la întrebările care fac din arta căutării sensurilor o altă artă, a creaţiei, sperând să confere scrisului fineţe, generozitate sufletească, o anumită ademenire pentru cei dispuşi la lectură. *„ Ce este un cuvânt? Cum poţi, printr-o mâzgăleală neagră înşirată pe hârtie de tipar, să suplineşti, în locul lui, vederea personală a culorilor şi a formelor, interpretarea chipurilor, ghicirea sentimentelor? "*

Negreşit. Cuvântul care îmi definea prin excelenţă creaţia, asemănător comportării unei bile pe roata unei rulete, reprezenta o formidabilă artă cuprinsă în expresia *„ what it may be, may just as well not be "*. O floare a norocului dăruindu-se între incognoscibil, cunoaştere şi expunere. O enigmă rezolvabilă numai în mister. Nemiloasa lui forţă provenind din încărcătura de sensuri pe care o punea în evidenţă, ca un element de structură produs din transformări succesive ale materiei originale - el însuşi un mugure plin de sevă, o lume renăscută din propria-i cenuşă şi mereu cu o schimbare în componenţa sa.

Cuvântul este un gând care se tot repetă, asupra căruia te concentrezi tot mai tare, în încercarea de a-l face parte dintr-o lume în care creatorul şi creatul se confundă.

Interpretarea pe care o dădeam cultivării gândurilor despre gândire din care încercam să modelez lumea înconjurătoare putea fi clasificată după diferite criterii care, teoretic și practic, permiteau o mai bună cunoaștere a felului meu specific de a fi în ideea unei reflecţii îndelungate despre sensul vieţii utilizat ca o scară a ascensiunii greoaie în lumea literaturii.

Leadership: Reuşeşti să cuprinzi noi forme de aplicare şi îndrumare a creaţiei spre teritoriul unei arte revoluţionare, astfel încât să stăpâneşti ceea ce cucereşti?

Tradiţionalismul poate fi învins prin rânduielile şi metamorfozele creaţiei în legătură cu o temă care stârneşte interesul artiştilor, mai ales din domeniul literar. Practic, tradiţionalismul este o formă de gândire limitată, mergând pe o singură linie de abordare a unui subiect, fără a conţine alte reprezentări sau părţi ale altei reprezentări, fără a recurge la forţă expresivă şi încărcătura simbolică.

Modul de evoluţie al formelor pe care le particularizează creaţia, în lumina unor noi expuneri ale ideilor (definiţii, teorii, abordări), devin profitabile pentru o mai bună aprofundare a cunoaşterii atunci când încerci o depăşire a ceea ce alţii numesc normalitate. Ele îşi demonstrează eficienţa în diverse experimente ale devenirii - ca ştiinţă a minţii, sau ca ştiinţă a impactului libertăţii de exprimare din jurul unei lumi ale cărei prefaceri sunt rânduite de creaţie - având ca şi caracteristică principală folosirea unor înţelesuri care nu au mai fost accesibile nimănui, dar care pot să constituie un etalon al performanţei la care să te raportezi.

Orice dezvoltator al artei noi, cineva care pune capăt vechiului tradiţionalism, are ca pretenţie descoperirea înţelesurilor ascunse şi a valorilor sale. Căci arta succede creaţiei. Întotdeauna un asemenea lider, un artist al cărui mediu de exprimare autentică se realizează prin intermediul improvizaţiei, interpretării şi compoziţiei, demonstrându-şi viziunea din postura de navigator în necunoscut, luptă pentru schimbarea regulilor ce stau sub semnul puterii magice a creaţiei (o desfăşurare grandioasă de la un început ambiguu la o finalitate care asigură o înlănţuire a ideilor) prin facerea unei armuri epice.

Să stăpâneşti ceea ce cucereşti înseamnă să-ţi educi mintea să dobândească o sferă mai largă de manifestare, cuprindere şi valabilitate, într-o creaţie de mare rafinament în care toate obiectele şi persoanele din jur pot constitui un joc plastic în marele tablou al vieţii.

Un lider stăpâneşte ceea ce cucereşte. Ca răsplată pentru efortul tău, în măsura în care reuşeşti să cuprinzi noi forme de aplicare şi îndrumare a creaţiei spre teritoriul unei arte revoluţionare, mai pure, mai desprinse de influenţele străine, supuse exigenţelor legate de eficienţă, productivitate, profitabilitate şi competitivitate - în măsura în care reuşeşti să cuprinzi cu imaginaţia „infinitul pierdut în abis", fenomenul caracterizat prin acel „ *what it may be, may just as well not be* " - abia atunci performanţa ta în a dezvolta o multitudine de aspecte, în a gestiona o varietate de experienţe şi tipuri de conţinut va creşte simţitor.

Concludent ne apare în această privinţă citatul plin de adevăr aparţinând filosofului român, C. Rădulescu Motru: „ *Stăpânirea de fapt asupra naturii (a ceea ce este neîngrădit în creaţie) nu poate veni decât în urma stăpânirii ideale pe care o dă mintea prin concepţiunile sale ştiinţifice. Acestea din urmă conţin în virtualitate a ceea ce faptele vor realiza mai apoi în practică. Pe măsură ce concepţiunile ştiinţifice dobândesc o sferă mai largă şi devin proprietate intelectuală a unui mai mare număr de suflete, în aceeaşi proporţie cresc şi tentaţiile pentru preocupările practice grandioase şi se stabileşte între oameni o colaboraţiune mai strânsă.* "

Limbajul care te ajută să înţelegi cum să câştigi o nouă perspectivă de a privi dincolo de barierele impuse de tradiţionalism are ca premisă favorabilă tocmai semnificaţia cuvântului pe care îl compui din experienţa vieţii şi a cărui valoare se exprimă ca un cod menit să dea un înțeles specific segmentului de realitate care alcătuieşte un univers paralel, o altfel de lume.

Leadershipul este cuvântul pe care îl poţi citi într-o imagine folosită pentru clarificarea unui sentiment, a unui vis, a unei amintiri, a unei senzaţii, încât să scoţi la iveală partea

din tine care vrea progres, creştere, recunoaşterea meritelor, atingerea succesului în plan artistic, intelectual şi cultural.

Acest cuvânt este "transcendenţă", iar leadershipul mizează pe conotaţia specială pe care el o aduce unui eveniment sau fenomen care devine emblematic pentru înnoirea gândirii.

O enigmă care se rezolvă numai în mister evidenţiază acel lucru greu de înţeles, pus pe seama creaţiei care se revărsă prin strâmtoarea străjuită de cele două turnuri „imaginaţia" şi „viziunea", constituind punctul de sprijin şi centrul forţelor capacităţii de dezvoltare şi valorificare a formidabilei arte cuprinse în expresia „ *what it may be, may just as well not be* ".

Source: https://neculaifantanaru.com/o-enigma-care-se-rezolva-numai-in-mister.html

O formă diferită de leadership

On Februarie 20, 2020

Afundă-te în experienţa de a te evalua în concordanţă cu îndeplinirea condiţiei de Creator, în aşa fel încât să exprimi acuratețea empirică a unei hiperbole: "Sunt mai vast decât universul".

Freddie Mercury a găsit un mod de a se mobila pe dinăuntru, de a se construi, de a se umple cu adevăruri: prin magie. Construcţia această mistică şi înălţătoare, aflată în împărăţia perfecţiunii unde nimic nu este lăsat la voia întâmplării, această sursă de proiecţie a invizibilului în realitate, este locul unde se receptează condiţia sacră a Creatorului de geniu.

Ne aflăm, aşadar, în faţa unui artist pentru care credinţa şi magia devin un puzzle de perspective, un întreg mişcător prin însăşi rezoluţia simbolică pe care o poate procesa muzica cea mai vie, energizantă, de înaltă frecvenţă, care exprimă binele şi frumosul. El spunea adesea: *"It's a kind of magic"* , ca şi când ar fi pus la cale cine ştie ce întâlnire cu un zeu atotputernic care se vrea a fi criteriul absolut al artei revoluţionare, canalizându-se în direcţia elaborării conceptului de "identitate surprinsă imagistic".

Acest concept pare să fie perceput ca o categorie de sine stătătoare înscrisă în favoarea unui Ego independent, care controlează totul.

Cred că magia este discursul artistic al unui Ego care aspiră neobosit spre o certitudine a ordinii plină de consistență vizuală, generând o nouă înţelegere a dimensiunii unei personalităţi artistice expuse luminii puternice într-o cameră obscură. Mai trebuie să ţinem seama de efectul evoluției hazardului însoţit de un cod numit *"There can be only one"* , ca parametru al unei idei spirituale aflate într-un continuu update.

Leadership: Poţi să formulezi în termenii expresiei "High" semnificația unei imagini artistice care transmite o emoţie puternică, spre a releva spiritualizarea unei experienţe de alteritate?

Practic, Freddie Mercury autorizează şi traversează toate lucrările magiei, vrăjitoriei şi fermecătoriei, îşi pune la dispoziţie întreagă suflare, toate emoţiile dispariţiei sale în proiecţia unei realităţi a miracolului de a fi El Însuşi divin.

Un asemenea mânuitor excepţional al expresiei High pare că spune adevărul despre un teribil secret prin ochii unei conştiinţe artistice bine orientate în discernerea obiectelor, conferindu-şi o altă putere, formând un întreg izbitor cu propria sa imagine oglindită în fotografie, în pictură, în cuvinte, în aspectul fizic, în jocul de culori al cristalului magic, toate incluse într-un plan astral-eteric foarte vast.

Imaginea lui "tot ceea ce nu se poate atinge", lasă să se înţeleagă sunetul dinamic al muzicii sale. Magia *it's a challenging the doors of time* , așteptând miracolul de-a fi redescoperită printre lucrurile unei lumi frumos poetizate, sau printre sunetele unei muzici penetrante şi ritmice, în decorul unei scene de teatru care îşi schimbă frecvent butaforia. Arta spectacolului său nu este efemeră, ca multe altele, fiindcă i se poate adăuga și arta sunetelor rafinate, amplificate prin mijloace electronice, deci o artă definită printr-un nucleu simbolic al visării sensibile: „Imaginaţia mea este un sunet divin".

Porţiunea artificială a lumii artistului este astfel făcută încât să corespundă necesităţii de a

uni subiectul cu obiectul, fenomenul cu numenul, conștiința și realitatea, într-un cubism ştiinţific care impune imaginii despre natura dumnezeiască anumite linii de forţă abstracte, manevrate cu dexteritate: senzaţii tari, libertate, putere, atmosferă incendiară. Nu-i aşa că este incredibil?

Prin această nouă perspectivă, artistul trebuie prezentat ca fiinţă esenţialmente supranaturală, ca o Mesia silit să construiască "Al treilea Templu al experienţelor artistice" în care Egoul se stinge, dar nu de tot, căci rămâne o luminiţă aprinsă şi atractivă pe întuneric. Expresia High îşi face loc aici prin intermediul unui fior metafizic: *"Modul meu fundamental de a fi printr-un tertip de ordinul creaţiei scenice, este modul fundamental al universului de a exista etern".*

Leadership: Ceea ce gândeşti despre tine este însăşi lumea unei noi cunoaşteri, aşa cum se află ea raportată la un artist care spune "Iată ce gândesc eu" într-un cadru în care arta reacţionează sub formă de răspuns în faţa unui Alter-Ego?

Ceea ce cunoaştem despre o lume aflată în serviciul artei, asemenea unui concept complex ce poate fi definit doar din interiorul unei magii scenice, nu este însăşi lumea aşa cum s-o fi aflând ea însăşi în raportul faţă de realitate. Mai curând, este rezultatul atingerii ei cu alcătuirea subiectivă a unui arhetip universal al spiritului liber, cu energia lui dinamică, omniprezentă în manifestarea dorințelor și viziunilor despre "mimesis". La o adică, senzaţiile şi stările sale sufleteşti se află în relaţie directă cu capacitatea de a transforma ideile în fapte.

Cine încearcă să intre în jocul de scenă al magicianului, în mintea lui atât de alambicată, simţind-o probabil ca un diamant care îţi taie răsuflarea, strălucind printr-o multitudine de reflexii, umbre, poziţii, efecte de oglindă, se va integra automat în acest fragment din romanului lui John Fowles:

"Avea ceva dintr-un animal sălbatic, cu adevărat sălbatic, mereu la pândă, pe care cea mai mică încercare de domesticire îl punea pe fugă. Îşi crease în jur un mic teritoriu al său, încercuit de capcane şi bariere invizibile, în interiorul căruia avansa sau se retrăgea; se comporta şi evolua după bunul său plac. Dar simţeam că dincolo de acest sistem de apărare există şi o regiune fără nici un fel de îngrădire, unde, într-o zi, totul îmi va fi permis…"

Realitatea artistului desemnată prin cuvântul mistic *Iasthgurassir* (nu mai ştii ce este în jur), dovedită numai prin asemănarea cu o concepţie despre transcendenţa hiperbolică, înţeleasă ca alteritate absolută, este atât de complexă încât poate fi cunoscută doar prin raportul "albului cu negru". Însăşi magia, şi ea atât de promiţătoare în toate, poate fi definită într-o artă fără graniţe, în faţa unui "Eu Însumi" conceput prin transfer de personalitate, printr-o conexiune cu Universul Divin la un alt nivel, până la statutul de Alter-Ego.

Alter-Egoul unui artist este acea imagine tăcută, neînsemnată, a puterii dătătoare de libertate, prin care valorile sale unice nu sunt nici ascunse, dar nici prezentate ca având statutul unor pagini de recomandări în care oricine îşi poate adăuga părerea.

O formă diferită de leadership se obţine prin integrarea actului de creaţie într-o imagine mistică, specifică unui tabloul pictat în stil suprarealist, în a cărui prim plan se distinge acel "Eu însumi" idealizat printr-o persistență notabilă la nivel de hiperbolă: "Sunt mai vast decât universul".

*** Notă:** [Queen - A Kind of Magic]

Source: https://neculaifantanaru.com/o-forma-diferita-de-leadership.html

O formulă nouă a frumosului

On Februarie 19, 2014

Atribuie leadershipului o conotaţie valorică care să dureze dincolo de tendinţele trecătoare impuse de o viziune coruptibilă.

Am hotărât atunci că arta nu era pentru mine. Dar tabloul la care priveam acum era într-un fel diferit. Erau trei tablouri în vitrină. Unul dintre ele un peisaj, un colţ de ţară de fiecare zi. Altul înfăţişa o femeie pictată într-un fel ciudat, fără să respecte proporţiile, încât greu ziceai că e vorba de o femeie. Presupun că aşa ceva poate fi numit art nouveau. Nu prea ştiu ce voia să zică.

Însă a treia pictură era genul meu. Era – cum aş putea s-o descriu? Era simplă. Mult spaţiu, culori ciudate pe care nu le-ai fi aşteptat. Ici şi colo erau aruncate picături de culoare care nu păreau să spună ceva. Şi totuşi spuneau ! Nu prea sunt bun la făcut descrieri. Tot ce pot să spun e că simţeai o nevoie teribilă de a te uita mereu la imagine.

Am rămas acolo, simţindu-mă ciudat, ca şi când ceva foarte neobişnuit mi se întâmplase. *

Leadership: Iniţierea demersurilor de punere în valoare a personalităţii tale se sprijină pe imaginea pe care ţi-o plăsmuieşti despre ceea ce te fascinează?

Să cauţi ceva nou, înlăturând acea banalitate confortabilă în care se scaldă o permanentă nemulţumire de sine, în şirul numeros al falselor puncte de reper care nu te ajută să ştii dacă urmezi cursul corect spre integrarea într-o devenire lipsită de "asperităţi", este primul pas înainte spre transformare.

Iniţierea demersurilor de punere în valoare a personalităţii tale se sprijină pe imaginea pe care ţi-o plăsmuieşti despre ceea ce te fascinează, a cărei rădăcini sunt evidente prin spectrul larg al aşteptărilor pe care le ai de la sine, printr-o satisfacţie resimţită subiectiv şi obiectiv.

O viziune coruptibilă nu poate reprezenta o sursă de inspiraţie, neputând deveni realitate. Ea se conturează în jurul unei imagini care nu are nimic de spus şi care nu se modifică pe durata unei suite de operaţii. Cu alte cuvinte, degeaba admiri o imagine dacă nu te oglindeşti în ea.

Evoluţia ţine, mai ales, de o viziune a reconstrucţiei şi reformei personalităţii tale. Şi ea se raportează la leadership prin acea intuitivă înţelegere a realităţii simple corelată cu sentimentul de mulţumire profundă.

Valoarea care fundamentează sau directivează leadershipul, constituită ca un sistem de reprezentări cu privire la adevărata ta identitate, se poate reflecta în nevoia de a şti, de a cunoaşte. De a fi stimulat de o anumită doză de inspiraţie, de o anumită experienţă, de o serie de factori ce ţin de tendinţele de reconsiderare a modului în care indexezi fiecare parte a realităţii existenţei.

Capacitatea de a-i inspira pe alţii, prin ideile noi, împingându-le gândirea într-o direcţie mai largă, este condiţionată de asigurarea sau favorizarea unei orientări, formări şi readaptări la propriile tale perspective. Astfel intri automat într-o poziţie de apărare a valorilor tale, contribuind la un sens mai profund de identitate care te animă şi îţi ridică nivelul de

entuziasm – nu care te goleşte de conţinut.

Poţi să dai un plus de valoare leadershipului prin dezvoltarea personalităţii tale şi orientarea ei spre a crea un concept cu o evoluţie proprie, identificând noi perspective asupra realităţii pe care vrei s-o transmiţi?

Orientarea ta spre a crea un concept cu o evoluţie proprie, identificând noi perspective asupra realităţii pe care vrei s-o transmiţi, are ca rezultat impunerea unui nou tip de gândire care are o pondere bine determinată în leadership. Frumosul, ca o însuşire a lucrurilor percepute dincolo de matricea lor convenţională, este o valoare care fundamentează sau dirijează atât leadershipul, cât şi formele de manifestare a personalităţii tale, spre un act de fericire spirituală la nivelul minții contemplative.

Considerând ca un ideal priceperea ta egală în conturarea unui model de lider devotat propriei identităţi şi în crearea unor noi formule de reprezentare a propriei imagini despre lume şi viaţă, vei putea să sprijini mai activ acel procesor de valoare *high-end* , numit: evoluţie.

Dacă intenţionezi să-ţi îmbunătăţeşti imaginea printr-o schimbare care se efectuează gradual la nivel individual, atunci atribuie leadershipului o conotaţie valorică care să dureze dincolo de tendinţele trecătoare impuse de o viziune coruptibilă - acea viziune care nu se conformează autorităţi tale interioare.

Un concept cu o evoluţie proprie poate fi definit astfel: *"Look At This Image As If It's Your Last".*

Ceea ce te fascinează se mulează pe semnificaţia ce o atribui unei imagini care te surprinde prin ceea ce include ea, prin ceea ce oglindeşte, prin ceea ce relevă pe parcurs, prin ceea ce te împinge în altă realitate.

O formulă nouă a frumosului evidenţiază acea capacitate de a crea frumosul în leadership, şi care este apanajul unei personalităţi orientate spre acest scop. Frumosul însemnând ineditul, lipsit de stridenţă, care inspiră un calm confortabil ce vibrează în concordanţă cu necesităţile şi aspiraţiile tale raportate la cei din jur.

*** Notă:** Agatha Christie - Noaptea umbrelor

Source: https://neculaifantanaru.com/o-formula-noua-a-frumosului.html

O gândire nouă a leadershipului

On Iunie 08, 2016

Începe să ai consideraţie faţă de sensul de evoluţiei tale, realizând o apropiere între ceea ce îți imaginezi că ești și ceea ce ești capabil să admiţi că ești cu adevărat.

Nu înţeleg ce-aş fi putut să văd la alţii, mai mult decât aş fi putut să surprind la mine, în cazul imaginaţiei incandescente, din care motiv încolţeşte un secret, iar o descoperire se cere aprofundată. Născoceam totul dintr-o dorinţă de altfel, cum ar fi ciudata apropiere de un astru strălucind necontenit prin modificări ale materiei universale, prin acel *"nimic nu se pierde, totul se transformă"* , cumva prin el însuşi o ilustrare a profunzimii spiritului meu de a încorpora totul la un loc.

Deşi inaccesibil, eram totuşi un om cu vederi largi, o construcţie polivalentă de tip „inteligent driver" aflată sub efectul materiei invizibile a unui sistem de operare ce putea fi rulat de oriunde, numit Univers. Meticulozitatea era potrivită pentru mine. Cea mai infimă descoperire, însoţită de sentimentul unei rezonanţe afective, dincolo de acea stare permanentă de istovire specifică căutătorilor de adevăruri nespuse, trezea în mine şansa unei noi victorii sub unghiul prin care priveam ştiinţa modernă.

Evoluţia este o consecinţă adevărurilor nespuse la timp, o dovadă neîntrecută a meticulozităţii cu care sunt întocmite noile puncte de vedere asupra a ceea ce poate da cercetarea ştiinţifică într-un context de tipul: *"believe în a Creator seen as an entity of your own being".*

Să fii mesager al unui destin revelator de noi semnificaţii şi experienţe înseamnă să te consideri câştigător într-o întrecere cu tine însuţi, dar în care îţi poţi testa limitele până la nivelul la care eşti pregătit să-ţi asumi o alegere dureroasă.

Practic, tot ceea ce îmi imaginam despre lume, ca fiind o creaţie proprie în care nimeni nu poate pătrunde datorită acceptării a ceea îmi stătea în putere să schimb prin evoluţia mea, consta în crearea unui context de acces liber la o bogăţie de informaţii care n-ar fi putut fi culese din altă parte şi care puteau ghida chiar şi un savant într-un labirint al revelaţiilor şi viziunilor anticipative profunde.

Singura mea preocupare era legată de opţiunea de a alege între corect şi greşit, între bine şi rău, punând în dificultate libertatea celorlalţi oameni de a-şi exprima punctele de vedere vizavi de relaţia cu un Creator care îşi permite să jongleze cu gândurile, cu prăbuşiri morale, cu orice subtilitate a fiinţei, fără să fie afectat în vreun fel de urmările unei mistificări nefaste.

Durerea cea mai grea a unui Creator este de a nu simţi nicio urmă de vinovăţie în faţa faptului împlinit, asemenea unui scriitor care îşi împărtăşeşte gândurile pe hârtie fără să atingă în mod direct raţiunea existenţei cititorilor săi.

Leadership: Poţi să pui într-o lumină favorabilă ceea ce resimţi la nivel de cunoaştere apriorică, fără să afectezi compatibilitatea cu precizia măsurătorii parametrului „Sunt un Univers" ?

Un profesor de fizică de la Princeton, pe nume Robert Dicke a propus la un moment dat o altă teorie a relativităţii generale, modificând ideile lui Einstein. Păstrând ideea spaţiului curb,

el i-a adăugat ideea de câmp de forţe, ceea ce ducea la modificarea ecuaţiilor fundamentale recunoscute unanim, permiţând explicarea altor fenomene precum deplasarea spre roşu a liniilor spectrale.

Tot ceea ce gândeşti în sfera ştiinţei are privilegiul de a fi contestat, sau dimpotrivă, poate duce la crearea unui context de acces liber la noi orizonturi existenţiale. Ceea ce poate fi socotit drept reacţie la evenimentele importante din viaţa omului, prin prisma unor constatări care confirmă urgenţa unei creşteri apreciabile a construcţiei decorului efectelor de transformare a cunoaşterii, are ca origine o fenomenologie a profunzimii întreprinse din perspectiva unei libertăți de autodeterminare fără frontiere.

O cunoaştere apriorică este expresia responsabilităţii redării unui adevăr care se conturează intangibil, în fundalul unei lumi care se vrea nouă, drept un imperativ al timpului care trece.

Caracterul puternic stimulativ al artei de a te transpune într-un univers, în măsura de a ajunge la miezul anumitor reflexii şi învăţături menite să confirme axioma că însăşi omul este un mic fragment dintr-un cod interminabil, poate să reliefeze înzestrarea ta cu puterea de a realiza apropierea între ceea ce îți imaginezi că ești - „**o totalitate**” și ceea ce ești capabil să admiţi că ești cu adevărat - „**un segment al totalităţii**”.

Indus la nivel mental, sentimentul acestei apropieri între „totalitate” și „un segment al totalităţii”, explorând tot ce e nou și înlocuind vechiul ce nu te mai satisface din punct de vedere rațional sau existenţial, devine din această perspectivă un tărâm al contrastelor, evidenţiind atitudinea oscilantă între două identități concurente.

Mai întâi o identitate care se descoperă pe măsură ce sunt asimilate sursele de inspiraţie caracteristice unei alte variante de gândire, mult mai înaintate. Apoi, o identitate care te face captiv al unor perspective mărunte, limitative.

Un creator care gândeşte în termenii alegerii "Sunt un univers" poate fi socotit drept imaginea unui spaţiu fascinant de gândire în care adevărul nu mai contează aşa mult, ci doar povestea pe care o spune despre Eul său - care trebuie să facă oamenii să exclame “Wow”.

O gândire nouă a leadershipului este dată de unitatea dintre ideile asimilate prin raportarea la ceea ce este necunoscut și imaginea pe care ţi-o proiectezi în lume, în funcție de rezonanţa afectivă și în funcţie de aprecierea roditoare pe o resimţi faţă de sensul evoluţiei tale determinate de raportul între cele două identităţi: a realistului convins de adevărurile sale şi a povestitorului asfixiat la modul real de produsul ficţiunii sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-gandire-noua-a-leadershipului.html

O garanţie vie

On Noiembrie 05, 2010

Demonstrează oamenilor rolul tău indispensabil, însufleţindu-i cu convingerea că eşti un model al virtuţilor care străbate depărtările.

Flăcăul se hotărâse să plece în căutarea comorii sale. Dar pentru asta trebuia să traverseze deşertul ca să ajungă în oaza Al-Fayoum pentru a-l întâlni pe alchimist, singurul care cunoştea taina Marii Opere şi care l-ar fi putut ajuta să-şi găsească comoara.

O caravană imensă se pregătea să traverseze Sahara. Aproape două sute de oameni aşteptau să plece.

- Eu sunt conducătorul caravanei, spuse un bărbat cu barba lungă şi ochi întunecaţi. Am drept de viaţă şi de moarte asupra fiecărei persoane pe care o duc. Pentru că desertul e o femeie capricioasa şi uneori îi scoate din minţi pe oameni... Există multe soiuri de oameni, şi dumnezei diferiţi în inima fiecăruia. Dar singurul meu Dumnezeu este Allah, şi pe El jur că voi face tot ce va fi posibil şi tot ce va fi mai bine ca să mai birui o dată deşertul. Acum vreau ca fiecare dintre voi să jure pe Dumnezeul în care crede, în adâncul sufletului lui, că mi se va supune în orice împrejurare. În deşert, nesupunerea înseamnă moarte.

Un murmur scăzut traversă mulţimea. Jurau toţi, încet, în faţa Dumnezeului lor... Se auzi un sunet de goarnă, şi fiecare se pregăti de plecare. Caravana porni la drum. *

Leadership: Poţi să diminuezi dependenţa oamenilor de acele incertitudini care atrag imposibilitatea de a te menţine într-o poziţie de autoritate, făcând apel la o constrângere default de tipul "check your perceptions about what îs going on" ?

Leadershipul prinde rădăcini datorită unui anumit grad de pliabilitate a alternativelor de gestionare a situaţiilor de risc, prin transformarea foarte rapidă a realităţii pe care oamenii nu o pot înţelege total sau nu o pot stăpâni în întregime.

În acest caz, liderul este însoţit nu doar de sentimentul autenticităţii, dar mai ales are obligaţia de a identifica şi valorifica orice alternative menite să reglementeze libertatea de conştiinţă şi de decizie. În special libertatea de a acţiona în măsura în care şi el are deschiderea de a o suporta din partea celorlalţi.

Cu alte cuvinte, liderul trebuie să diminueze dependenţa oamenilor de acele incertitudini care atrag imposibilitatea lui de a se menţine într-o poziţie de autoritate.

Uneori vom beneficia de posibilitatea unor ansambluri de experienţe personalizate, dezvoltate de viaţă pe o cale alternativă, chiar sinuoasă, care inhibă potenţialul de acţiune. Este un fel de alipire la o entitate de coordonare superioară, manifestându-se ca un fenomen de tipul "totul sau nimic", în care gradul implicării în fixarea obiectivelor şi luarea deciziilor devin esenţiale, mai ales pe fondul unor tensiuni prelungite.

Astfel, putem lua de pildă în calcul cunoaşterea a ceea ce poate deveni punctul de plecare spre o nouă etapă de viaţă, cu punctele tari şi slabe, în cadrul direcţiei noi de evoluţie stabilite de entitatea superioară. Ca un fel de scut de apărare faţă de expansiunea percepţiei despre egalitatea părţilor, cu ajutorul particularităţilor variate ale tranziţiei spre un nou

început din setul de posibilităţi de alegere a unui lider-partener.

Leadership: Îţi foloseşti eficient puterea de a decide extinderea intervenţiei tale în modelarea destinului altor oameni, în aşa fel încât ea să contureze tot ce este mai împlinitor în interiorul şi în exteriorul tău?

Cei superiori doresc numai onoare. Când totul merge strună, îţi vezi de drum, gândindu-te că cei care te însoţesc sunt onoraţi să te aibă în fruntea lor. Dar dacă toate merg anapoda, când te trezeşti pornit pe o cale greşită, când nu mai ai niciun fel de soluţii la problemele cu care te confrunţi, în parte datorită faptului că nu ţi-ai executat cu precizie îndatoririle şi ţi-ai încălcat promisiunile, când te trezeşti fără nădejde prins în "lanţurile rătăcirii", atunci trebuie să plăteşti preţul enorm: părăsirea de către toţi cei ce te-au urmat.

Iar în momentul acela îţi pierzi onoarea şi demnitatea, îţi pierzi orice fărâmă de credibilitate, orice încredere pe care o mai aveai în tine. Lumea ta începe să se prăbuşească încet, încet..

Odată cineva a spus: *"Onoarea este o piatră preţioasă, la care cel mai mic defect îi scade mult preţul."* Nimic nu te apropie mai mult de oameni decât onoarea proprie. Onoarea pe care ţi-o acordă oamenii este o dovadă a încrederii pe care o au în tine.

Dacă nu te ridici la înălţimea aşteptărilor lor, încât să le trezeşti entuziasmul şi încrederea în tine, încât să nu se îndoiască de hotărârile tale, devenind omul pe care şi-l doresc ca lider, eşti pe cale să-ţi pierzi sentimentul respectului de sine şi conştiinţa calităţii tale de om de valoare. Un lider adevărat îşi măsoară valoarea după preţuirea oamenilor care-l înconjoară.

Onoarea cere garanţii: îţi antrenezi capacitatea de a te conecta la ceilalţi oameni prin supunerea lor totală la presiunea crescută a unei misiuni din care ei să poată determina unde se încadrează virtuţile tale reprezentative?

Totul era clar, iar oamenii, puternic influenţaţi de vorbele conducătorului caravanei, ştiau exact cum se vor desfăşura lucrurile. Ştiau exact ce trebuie să facă şi când. Erau conştienţi că trebuie să se conformeze tuturor cerinţelor conducătorului lor şi să-i dea ascultare, considerând totdeauna dreaptă orice hotărâre luată de el. Era o realitate pe care trebuiau să o accepte cu toţii, o realitate pe care nu aveau cum s-o nege, s-o distorsioneze sau s-o denigreze. Să-l asculte cu respect, dar şi cu teamă, cu responsabilitate, dar şi cu supunere. Asta era datoria lor.

La rândul său, conducătorul caravanei, fiind singurul care cunoştea drumul spre oază, se considera indispensabil: avea de hrănit zeci, sute de oameni, familii şi copii, el era responsabil de siguranţa lor. Dar avea convingerea sinceră că îi va ajuta pe fiecare dintre ei să ajungă la oază, şi pentru asta ei trebuiau să plătească cu supunerea lor totală. De asemenea, oamenii aveau garanţia totală că atunci când el decide, o face numai spre binele lor şi spre reuşita călătoriei.

Ca lider trebuie să ai sub control situaţia, chiar şi atunci când te cufunzi în somn. Tu garantezi reuşita pentru oameni ca pentru tine însuţi, deplin conştient de destinul tău şi al lor. Nu le permite, deci, să-ţi nege valoarea. Stai bine şi gândeşte-te ori de câte ori îţi asumi o misiune, o responsabilitate, căci îţi poţi pierde foarte uşor onoarea. Şi odată cu ea, inevitabil, îţi vei pierde şi puterea de influenţă.

Virtuţile tale reprezentative, întruchipând o nuanţă individuală de respect şi recunoaştere ce vine în sprijinul unei cauze nobile, se pot încadra în criteriile de definire a experienţei pe care o trăiesc oamenii din jurul tău. Recunoaşterea virtuţilor nu duce câtuşi de puţin la

simplificarea misiunii tale: fiecare om trebuie amplasat în limitele unei zone sigure de interacţiune cu aptitudinile tale, cu ceea ce trăieşti în fiecare moment şi cu ceea ce este dincolo de propria ta aparenţă.

Leadershipul este un model al virtuţilor care răzbate şi mai mult depărtările, făcând să răsune şi mai mult în sufletul oamenilor chemarea la unitate.

Concluzie: Liderul, ales pe baza unor însuşiri şi competenţe recunoscute în unanimitate, garantează pentru oameni, garantează reuşita ca pentru sine însuşi. El reprezintă o garanţie vie că lucrurile se vor îndrepta pe făgaşul cel mai bun pentru atingerea ţelurilor comune.

Aşa cum un antrenor trebuie să ştie care este limita de efort a jucătorilor săi, deci ce şi cât trebuie să le solicite - tot aşa şi tu, ca să-ţi dezvolţi nivelul de leadership, trebuie să-ţi cunoşti mai întâi limitele şi să-ţi antrenezi capacitatea de a te conecta la ceilalţi oameni, clarificându-ţi viziunea şi strategiile de atingere a scopurilor. În acelaşi timp trebuie să-ţi însușești şi să urmezi cu sfinţenie acele reguli şi norme care să favorizeze relaţiile cu ei, şi să ştii cât să soliciţi de la ei, astfel încât să ajungi împreună cu ei la linia de sosire.

Demonstrează oamenilor rolul tău indispensabil, însufleţindu-i cu convingerea eficacităţii leadershipului tău.

*** Notă:** Paulo Coelho - *Alchimistul* , Editura Humanitas, 2002.

O iluzie pe care şevaletul timpului o pictează cu rară măiestrie

On Decembrie 12, 2023

Revizuieşte-ţi viziunea imaginii pe care o contemplezi, privindu-te ca și cum ai privi o reflectare a naturii în tine însuți.

Mă plimb pe ţărmul mării, printre rafalele vântului care fac ca valurile să se preschimbe în culorile unui tablou desprins parcă dintr-o operă de ficţiune. Un om vrea să traverseze nemurirea, şi ca să facă asta trebuie să se dăruiască momentului în care valurile, pe măsură ce se revarsă, pot să-l învăluie într-o energie puternică, transformându-l în muza pictorilor care vor privi splendoarea mării.

Da, mă cheamă marea, mă strigă valurile, mă învăluie răsăritul, şi nu oricum, ci la fel cum pensula artistului este mânată de credinţa unei opere eterne, *Esthelpih Sreycuss*, zugrăvind tabloul unei lumi seducătoare şi fascinante.

Marea completează imaginea firii mele de artist, amestecând timpurile, emoţiile şi aspectele de natură exterioară într-un soi de creuzet ideatic, un recipient capabil să reziste la temperaturi foarte ridicate, în care fierb patimile aprinse ale unei rătăciri halucinante într-un univers paralel, simbolic, ocultat, plurivalent. În plus, ceea ce imaginaţia mea bogată poate să sesizeze clar şi perceptibil, vizând acest spaţiu al absolutului greu de localizat pe axa timpului, lăsându-mă purtat de iluzia unei trăiri tot mai intense, este imaginea completă a unei firi chibzuite de artist, a acestei firi nebune, impetuoase, independente şi rafinate totodată, căreia îi sunt încredinţate atâtea puteri şi privilegii dumnezeieşti, atâtea posibilități de a se manifesta în lumea înaltă a Creatorilor Fără Seamăn.

Cu greu va putea afirma cineva că tot ceea ce poate fi numit frumos în artă, și având mare forță estetică, se găsește în mecanismul văzului. Căci, pentru a desfăta și a fermeca un suflet receptiv la frumos, eventual privind marea lucind în bătaia soarelui, omul are nevoie de emoțiile regulate din spatele privirii.

Leadership: Îți îndrepți atenția către procesul de explorare a unei lumi care transcende limitele imediatului, deschizându-te către un univers nesfârșit de posibilități și expresii artistice?

Totul este scăldat în frumusețea unei realități care încântă pictura ochilor curați. Ilustrativ în acest sens este ceea ce simt când mă plimb pe malul mării, emoția păcii și a liniștii existențiale, ca o curgere neîntreruptă a sunetului produs de valuri, în bătaia soarelui. În măsura în care sunetul valurilor reprezintă întregul dătător de emoții, subordonat dimensiunii estetice, deci fără să separ în vreun fel privirea de auz, arta mea poate fi concepută în simplitatea supremă, mai ales când în această simplitate răsună concomitent mai multe sunete diferite, dar care sunt atât de bine unite, încât cred uneori că aud doar unul singur.

Aici este ceva de ține nu doar de câmpul privirii, ci făcând parte din câmpul auzului axat pe regularitate, surprinzând același interval al clipelor de liniște în aceeași frumusețe ce rezidă din inocența și plăcerea privirii. Deci, simțindu-mă ispitit irezistibil să iau aminte la imaginea care determină ochiul să rețină o amintire auditivă, aproape cât ţin o mie de zile senine, şi chiar și după ce dispare, pot să fac ca arta să fie numită "proprietatea sunetului izolat de a fi profund".

Evident, pentru a înțelege mai bine marea, nu trebuie doar s-o privesc prin comparație cu mine, cât este ea de vastă și cât sunt eu de mic, ci trebuie să îmi imaginez elementele

ritmului valurilor ca fiind indiferente în sine, cum sunt de pildă sunetele separate ale unei corzi, ori bătaia unei tobe. Și, oare prin ce poate deveni semnificativă o succesiune de astfel de bătăi în mijlocul mareelor și al curentului marin?

Leadership: Îţi contemplezi esența spirituală în fiecare colț al imaginii de sine, făcând asocierea între o lume care înflorește în imaginație și o lume care prinde viață în realitate?

Oricât ar fi de tumultoase, sau neașteptate, valurile nu au înrâurire asupra mea decât dacă ele stabilesc un efect artistic-mistic asupra mea. Este precum o viziune a lui Borges ce îşi organizează povestea ca un pendul ce oscilează între realitate şi vis, până când visul devine realitate, adică două versiuni suprapuse ale aceluiaşi fapt. Cum amintea el în finalul povestirii Zahirul, potrivit doctrinei idealiste, verbele "a trăi" şi "a visa" sunt perfect sinonime.

Iată ideea lui Borges, aşa cum reiese din "Ruinele Circulare":

"În cartea care este universul, Dumnezeu ne-a scris soarta. Acest text nu poate fi însă citit de noi. Asemenea visătorului, Divinitatea este o proiecţie a voinţei inexorabile care a creat ori a scris lumea. Magicianul ce visează un om îşi dă seama că şi el este, la rândul lui, visul altcuiva al cărui proiect de viaţă era dinainte prevăzut în proiectul divin. Eforturile visătorului de a înţelege voinţa divină sunt de la bun început sortite eşecului. Mai mult chiar, până şi aceste eforturi zadarnice au fost prevăzute în visul Cuiva care le-a visat sau în cartea unei divinităţi care le-a scris."

De îndată ce privirea cea mai largă se îmbină cu sunetele aparent neînsemnate ale curentului marin, sau al valurilor, potrivit naturii și conținutul lor, ca niște taine demne de admirat ale naturii, atunci arta frumosului (în absoluitatea ei) devine o pură caracteristică a activității de a vedea întreaga diversitate în unitate. Artistul nu vede doar granițele lumii, ci își deschide aripile spre orizontul nesfârșit al propriei viziuni, în care descoperă sursa nesecată a visului din care magicianul creează iluzii uimitoare.

Punctul de plecare în construcţia artei este validarea realităţii pe care imaginea ta o conturează într-un vis. Un vis pe care Dumnezeul îl hrăneşte cu semnificaţie.

O iluzie pe care şevaletul timpului o pictează cu rară măiestrie este imaginea cu care artistul își contemplă propria nemurire, într-un spectacol al formelor și culorilor care transcend limitele efemere ale existenței.

A visa înseamnă să priveşti valurile mării în timp ce Dumnezeu îţi pictează viaţa în culorile sufletului Său, cu acelaşi devotament cu care pictorul îşi creează capodoperele, devenind astfel o parte din tabloul divin. Până la urmă, marea a fost prevăzută în visul meu, în care am visat că sufletul unui artist s-a preschimbat într-un magician. Iar dacă aţi observat bine, viziunea mea a fost, de fapt, proiecţia unei realităţi, binecuvântată de mâna lui Dumnezeu, care pe neaşteptate a devenit vis, într-o iluzie pe care şevaletul timpului o pictează cu atâta măiestrie.

Şi, ca să închei, voi cita un pasaj aparţinând poetului Jean Guichard Meili:

"Singurul lucru de care putem fi siguri e faptul că viitorul aparţine artiştilor, cel puţin atâta vreme cât nu vor fi copleşiţi de constrângeri exterioare. Deoarece acum ştim că formele cele mai contrare nu se distrug, ci se adaugă, la urma urmelor, că nu există niciodată un dezacord fundamental între trecutul cel mai bine statornicit şi prezentul cel mai nesigur, că nu mai e nimic altceva de făcut decât să-i acorzi artistului încrederea pe care o cere în

schimbul dovezilor de afecţiune pe care le dă prin fiecare operă a sa.

Atât cât vor exista oameni, care vor dovedi simţire, se vor afla printre aceştia unii care nu vor putea rezista unei asemenea afecţiuni. Nimic nu poate fi mai frumos decât extrema voinţă, extrema sensibilitate şi ştiinţa..."

Source: https://neculaifantanaru.com/o-iluzie-pe-care-sevaletul-timpului-o-picteaza-cu-rara-maiestr

O încântare a privirii în plan artistic

On Octombrie 01, 2021

Privirea din care transpar orizonturile vaste ale artei trebuie să fie ațintită drept înainte, şi abia apoi spre tine însuţi.

Simt că dacă privesc îndeajuns de mult marea, voi începe să înțeleg tot mai mult arta. Impresia asta mi-o lasă valurile din întinsul orizontului, alternând printr-un calm care deschide un câmp larg al amintirii. Şi, da. Îmi vorbește deseori marea, ştiind că numai un artist poate să măsoare din priviri o capodoperă înainte de a o recunoaște drept "un teritoriu greu de pătruns".

Iar dacă m-aș simți teribil îndemnat să contemplu vastitatea mării, cu ale ei valuri mai mici sau mai mari, pe scara nemăsurată a timpului, poate aș reuși să înțeleg esența intimă a naturii. Or izvorul fertil din care îmi alimentez gândurile, grație libertății absolute de a înțelege o limbă a profunzimilor ispititoare, pare fermecat, zguduit, mișcat de maturitatea unei opere a naturii, pe cât de liniștită pe atât de furtunoasă, a cărei binecuvântare trece drept un reflex desăvârșit al întregului.

Deci, să privim cu noblețe marea, dar nu înainte de a înțelege valurile ei, partea de suprafață, și scoicile ei, dar mai ales partea profundă a unui întreg care nu își dezvăluie oricui identitatea (așa cum se află ea în absolut, la baza reprezentării infinitului în finit). Și dacă continui s-o privesc, încercând mai mult imaginativ să îi sondez adâncimile, este pentru că eu însumi sunt guvernat de o necesitate absolută: de a construi o artă în întregime, atât în ipostaza ei reală, cât și în cea ideală.

Leadership: Poţi să porneşti mecanismul artistic al afirmării de sine în planul unei creaţii unice, încât mesajul pe care îl evidenţiezi să cuprindă ipostaza ideală a unei vaste întinderi care cuprinde spaţiul dintre prim-plan şi orizont?

Poate ne interesează mai degrabă ceea ce presupune privirea în exprimarea gândurilor şi trăirilor pe care le experimentează artistul. Aşadar, nu este necesar ca în prim planul unei picturi să se distingă făclia luminoasă a personalităţii artistului, ci mai degrabă trebuie să sesizăm acea expresie a trăirilor sale de moment, drept o reacţie la cele văzute de el cu admiraţie.

Hai să spunem că un artist predică idealitatea încercând să imite ceea ce a fost deja plăsmuit, dar o face intuind în concret contextul unui întreg mişcător, în manieră iluministă, pe măsura adaosului de spirit care sălășluiește în identitatea esențială și internă a tuturor lucrurilor. La fel ca eroul romantic care cunoaşte preţul umbrelei abia în clipa când ajunge s-o piardă, tot astfel artistul începe să imite modelul naturii şi efectele ei abia atunci când nu mai este condiţionat de actualitatea permanentei trăiri afective întru triumful spiritului manifestat în mesajul artistic.

S-o spun mai simplu. A construi artă înseamnă să determin în universul fictiv sau real poziția unei opere a naturii văzută ca simplă reflecție a identității mele, ca nemijlocită afirmare de sine. Iar dacă gândurile mele ar fi fost condiționate de ceva diferit de propria-mi profunzime, atunci marea ar fi fost o entitate individuală căreia nu-i revine o realitate iluzorie, ci o realitate tangibilă: afirmarea infinită de sine.

Pe această linie a afirmării de sine în artă, printr-o mişcare a privirii de departe către aproape, cred că s-a instalat şi punctul de vedere al filozofului german F.W.J.Schelling:

"Câţi n-au resimţit nobila impresie produsă de o arhitectură frumoasă, fără a se simţi ispitiţi să cerceteze temeiurile armoniei care i-a încântat ! Câţi nu s-au lăsat înrâuriţi de câte o poezie sau o operă dramatică de valoare şi n-au fost mişcaţi de ea, fermecaţi, zguduiţi, fără să caute vreodată să înţeleagă prin ce mijloace reuşeşte artistul să ia în stăpânire simţirea, să le purifice sufletul, să le răscolească intimitatea adâncă – fără să se gândească să preschimbe această plăcere total pasivă, şi astfel lipsită de nobleţe, în desfătarea cu mult superioară produsă de contemplarea activăşi de reconstrucţia operei de artă cu ajutorul intelectului şi a privirii care păşeşte cu mare băgare de seamă spre departe, doar pentru a aduce mai aproape surprinzătorul ! "

Expresia afirmării de sine în artă vine ca o confirmare a încântării pe care ţi-o provoacă simțirea unei fuziuni complete cu natura, atunci când ceea ce te inspiră la creaţie este acel "ceva" care te face să te simţi ca şi cum ai trăi într-o pictură.

O încântare a privirii în plan artistic care mă face să mă simt altfel, mult mai împlinit, ca într-o pictură a cărei subiect este o întindere plină de neprevăzut, de trăiri şi experienţe unice, este dată tocmai de puterea naturală şi irezistibilă a arbitrarului.Tot ceea ce văd de departe sau de aproape este o expresie a gândirii mele, o modulare sincronică a propriei mele existenţe, o transformare a fiinţei mele.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-incantare-a-privirii-in-plan-artistic.html

O inimă îngheţată risipită în neant

On Septembrie 26, 2010

Un lider are încredere în alţi oameni atunci când se vede în ei suficient de mult pe sine însuşi.

Cu mulţi ani în urmă Mercedes se îndrăgostise de un înger. Nu se putea înşela. Îl cunoştea bine pe bărbatul elegant, cu gesturi atât de blânde, creativ, energic, bătăios, ce stătea acum, după mai bine de 16 ani, în faţa ei. Era un om cinstit, muncitor, îndrăzneţ, care înfruntase o mulţime de provocări, de necazuri şi greutăţi ca să ajungă să aibă toate acele bogăţii şi toată acea influenţă în societate.

Însă Edmond Dantes, alias Contele de Monte Cristo, nu putea să-şi scoată din minte adâncul gând de răzbunare, nu putea să rupă din el acea parte care-i pustiise sufletul şi asculta numai de latura lui negativă. Nu putea să-şi schimbe acea atitudine de refuz faţă de orice sentiment pentru de ea. Era nesigur, îi era frică să nu piardă tot ce avea, ura, nu voia să se retragă dintr-o luptă câştigată, nu dorea să se autodistrugă.

Ca să evite o întrebare stânjenitoare, ca să evite să dea un răspuns pe care doar viitorul îl va da, Edmond o rugă pe Mercedes să nu încerce vreo metodă de împăcare:

- Dacă m-ai iubit vreodată, nu...nu îmi lua ura. E tot ce am.

Cu simţul deosebit pe care îl au numai oamenii cuprinşi de o adâncă durere a inimii, cu toată delicateţea şi eleganţa posibilă, Mercedes, simţind cum inima îi spărgea pieptul, încercă totuşi să-l înduplece pe Edmond s-o ierte şi să reînvie dragostea lor de altădată:

- Nu ştiu ce plan întunecat zace în tine Edmond. Nici nu ştiu de ce am fost obligaţi să trăim unul fără celălalt în toţi aceşti 16 ani. Dar Dumnezeu ne-a oferit un nou început... Nu lovi mâna pe care Ţi-a întins-o... Dumnezeu e în toate. Chiar şi într-un sărut...

Leadership: Ai încredere în oameni numai atunci când vezi în ei "licărirea" pe care ţi-ai dori să o regăsească ei în tine?

Un nou sens pe care îl dai vieţii este un mare pariu al unei încrederi ce nu se zdruncină la orice încercare mai dificilă - cum ar fi aceea de a te face indispensabil şi de neînlocuit în cazul prieteniei şi iubirii.

Dragostea nu are sfârşit, pentru că dragostea se naşte în acea parte din noi care nu moare. Acesta este, cred, mesajul filmului " *The Count of Monte Cristo* " realizat de regizorul Kevin Reynolds în anul 2002. Mercedes i-a îmblânzit lui Edmond Dantes sufletul plin de dezamăgiri, i-a înlocuit ura cu dragostea. Ea a fost salvarea lui într-un moment în care acesta se considera pierdut pe veci, incapabil să iasă din capcana trecutului său umil, din capcana sufletului său devenit rece datorită greutăţilor vieţii.

O inimă rece a fost înlocuită de una caldă. Toate simţămintele lui de frustrare, de luptă, de dezamăgire, de singurătate, s-au risipit din toată fiinţa lui pentru totdeauna. Dragostea ce i-o purta lui Mercedes i-a alungat toate suferinţele. Viaţa lui a căpătat un nou sens, lungile zile şi nopţi de aşteptare s-au terminat în sfârşit.

A regăsit în Mercedes propria lui tinereţe, propriile valori, toate năzuinţele, dorinţele şi bucuriile sale, de aceea a iertat-o. A văzut în ea tot ce i-a lipsit o viaţă întreagă, a văzut în ea o persoană capabilă să ia viaţa de la capăt, a văzut în ea propria lui împlinire, propria lui fiinţă, propria lor esenţă. A avut încredere că ea îi va asigura acea pace interioară mult râvnită de orice fiinţă umană.

Leadership: Reformularea propriilor convingeri poate fi facută prin convergenţa unor întâmplări complet disparate, pornind de la specificul spiritual al unei lumi care se refuză marilor demersuri de a-ţi orienta cursul vieţii ?

Ca să înţelegi dimensiunea reală a unei dezvăluiri care poate schimba întreaga ta lume, ia aminte la acest lucru: *"Un tăciune stins poate fi reaprins când unul incandescent este aşezat lângă el".*

Dumnezeu este bun şi îi răsplăteşte întotdeauna pe cei drepţi care iartă şi care cred în dragoste. Contele a înlocuit ura cu dragostea, ştia în sufletul său că o doreşte pe Mercedes cum niciodată n-a mai fost dorită o femeie de un bărbat. Odată ce a iertat-o, acel simţământ de gol şi durere care pătrunsese adânc în sufletul lui, a dispărut. Persoana care îi era cea mai dragă, care a locuit în trecutul lui, l-a eliberat de imensa povara din sufletul său.

Când focul vieţii liderului este pe cale să se stingă, el trebuie să-şi găsească noi motive sau raţiuni noi pentru a-l reaprinde, aşa cum a făcut-o contele. Când focul vieţii lui s-a stins, sau e pe cale să se stingă, e necesar să-şi găsească noi alte ţinte.

Marile demersuri de a-ţi orienta cursul vieţii pot fi concepute atunci când reuşeşti să te interpui între lecţia pe care o are cineva de învăţat şi persoana respectivă, altfel rişti să preiei karma negativă a respectivului şi ajungi să suferi în locul lui.

Convergenţa unor întâmplări complet disparate creează o aşteptare uriaşă ce culminează cu o emoţie puternică din care trebuie să extragi "esenţa existenţială".

Concluzie: Încrederea, această nestemată rar de găsit, este atât de fragilă încât poate să dispară în orice moment, mai ales atunci când tu, ca lider sau ca simplu om, ai fost trădat de cei mai buni prieteni care ţi-au devenit cei mai mari duşmani.

În aceste circumstanţe se naşte, lesne de înţeles, răzbunarea împotriva tuturor - mai mult sau mai puţin vinovaţi, sau chiar nevinovaţi. Discernământul personal are mare importanţă în aceste situaţii. Căutând cu atenţie vei constata că în unii nu ai văzut la timpul potrivit calităţi pe care le-ai dori să le regăseşti la tine, ca de exemplu capacitatea de a ierta şi de a lua totul de la început, moment în care inima ta îngheţată se va risipi în neant.

Să nu uităm niciodată că *"mânia în oamenii cei buni, se naşte marţi şi moare luni; în cei deştepţi ea stă o zi (noaptea fiind un sfeşnic bun), în semidocţi domneşte luni şi toată viaţa la nebuni. "*

Source: https://neculaifantanaru.com/o-inima-inghetata-risipita-in-neant.html

O înţelegere nouă cu privire la Dumnezeu

On Ianuarie 12, 2009

Miracolele pot oferi un nou sens ciclului vieții, influențând viziuni și credințe deterministe într-o manieră neașteptată.

Am găsit demult pe internet următoarea întâmplare, văzută ca un miracol. Este despre o întâlnire supranaturală care vă va oferi o înţelegere nouă cu privire la Cer, îngeri şi distingerea vocii lui Dumnezeu.

În anul 2004, Kevin Malarkey şi fiul său de şase ani, Alex, au suferit un accident de maşină deosebit de grav. Forţa impactului l-a paralizat pe Alex şi părea imposibil ca el să supravieţuiască. „Cred că Alex s-a dus să fie cu Isus", i-a spus un prieten tatălui zdrobit de durere.

Când Alex s-a trezit din comă, două luni mai târziu, avea de împărtăşit o poveste incredibilă. Despre evenimente petrecute la locul accidentului şi apoi în spital, câtă vreme fusese inconştient. Despre muzica nepământească, ce sună pur şi simplu teribil pentru urechile unui puşti de şase ani. Despre îngerii care l-au purtat pe braţe chiar pe porţile Cerului. Şi, lucrul cel mai uimitor dintre toate… despre întâlnirea şi conversaţia sa cu Isus.

Băiatul care s-a întors din ceruri este povestea adevărată a călătoriei cu totul extraordinare a unui băiat obişnuit. Pe măsură ce veţi vedea Cerul şi pământul prin ochii lui Alex, veţi dobândi o înţelegere nouă a minunilor, a vieţii de dincolo de lumea aceasta şi a puterii dragostei unui tată.

Leadership: Consideri că impactul experiențelor limită asupra conștiinței tale este un dialog continuu cu percepţia intenţională a lui Dumnezeu, în care fiecare "replică" adaugă valoare la viziunea ta asupra lumii?

Cred că traumele profunde pot deschide porți neașteptate către înțelegeri celeste. Iar poveștile de supraviețuire împotriva tuturor probabilităților pot amplifica credința în minuni. În orice caz, evenimentele cele mai revelatoare pot transforma înțelesurile noastre despre viață și moarte, pe măsura unui scenariu existenţial incredibil.

Povestea băiatului ne aduce în discuție teme importante precum existența divină, impactul experiențelor limită asupra conștiinței umane și posibilitatea de a accesa cunoaștere și înțelegere prin intermediul unor experiențe care transcend limitele obișnuite ale realității. Asemenea întâmplări nu doar că stimulează curiozitatea și credința, dar ne și provoacă să reconsiderăm felul în care percepem lumea din jurul nostru și relația noastră cu divinitatea.

Supranaturalul, așa cum a fost întâlnit de Alex în momentele sale critice, oferă o fereastră către dimensiuni ale existenței care rămân de obicei ascunse ochiului uman și minţii raţionale. Fenomenele precum muzica cerească sau conversațiile cu ființe angelice sugerează că există straturi ale realității ce pot fi explorate prin prisma altor sensuri decât cele cinci cunoscute. Aceasta ne poate îndemna să ne întrebăm dacă există alte forme de percepție sau stări de conștiință care să permită accesul la astfel de experiențe.

Leadership: Ai luat în considerare posibilitatea de a accesa o cunoaștere înalta prin intermediul unor experiențe care transcend realitatea obișnuită, unde percepția și interpretarea se unesc într-o experiență revelatoare?

Interacțiunea dintre cer și pământ, așa cum este relatată de Alex, poate fi comparată cu dialogul dintre conștient și subconștient în psihologia profundă. Acest dialog, deși adesea criptic, este esențial pentru înțelegerea de sine și pentru echilibrul psihic. În plus, capacitatea de a "auzi" și distinge vocea divinității în tumultul experiențelor de viață poate fi văzută ca o metaforă pentru discernământul interior prin care navigăm, în acord cu complexitatea emoțională și morală a existenței.

Experiențele limită pot clarifica misterul ce învăluie viața și moartea. Astfel, povestea lui Alex nu este doar relatarea unei întâmplări personale, ci devine un catalizator pentru reflecții asupra unor aspecte profunde ale existenței umane și interacțiunii dintre lumea fizică și cea spirituală. Înțelepciunea dobândită în momente de cumpănă poate lumina două din întrebările fundamentale ale existenței: De ce trăim? şi De ce ni se oferă o a doua şansă la viaţă?

Un vizionar trebuie să recunoască cum întâmplările existenţiale, ancorate de contextul său spiritual, îl provoacă să reevalueze modul în care percepe și valorifica propria relație cu divinitatea.

O înţelegere nouă cu privire la Dumnezeu se poate căpăta doar prin intermediul unor "minuni", evenimente neaşteptate şi incredibile care ne obligă să credem într-o forţă aflată mult deasupra lumii, deasupra a tot ceea ce credeam că ştim. Nicicând nu va fi mai mult necesară o minune, decât atunci când ne simţim complet "în derivă" în această viaţă tumultuoasă, şi nicicând nu vom înţelege mai puternic prezenţa lui DUmnezeu decât atunci când cea mai mare nefericire s-a preschimbat în cea mai neaşteptat de mare fericire.

Tu ești conștient de modul în care vocea interioară te ghidează în tumultul vieții, având convingerea că aceasta este o revelație a echilibrului tău psihic, așa cum cerul reflectă uneori starea pământului?

Source: https://neculaifantanaru.com/o-intelegere-noua-cu-privire-la-dumnezeu.html

O introducere în inefabilul lui Adrian

On Septembrie 11, 2015

Exercită-ţi puterea de descoperitor, îmbrăţişând ceea ce se iveşte prin intermediul unei compoziţii intelectuale unice.

Nu voiam ca lumea să vadă la mine, rătăcit în altă lume poate paralelă, prin utilizarea unui limbaj ezoteric, procesul de disoluţie a substanţei active numite: *„Philosophia tribuit sese transformandi"* - compoziţia gândirii pornite din nimicurile grave ale vieţii. Inedit, mă alăturam reprezentaţiunilor unui modernism al artei conceptuale care depăşise momentul de maximă expansiune.

Adesea, intram în acea stare de nelimitare proprie unui scriitor care gândeşte în mare, faţă de cititorii care gândesc pe bucăţele. De aici, o filosofie a comunicării prin creaţie, un stil care ducea de la introspecţie la analiza unei potenţiale instanţe autonome de control asupra alternanţelor dintre înţelesuri şi dedesubturi. Dar, asemenea unui licurici care sclipeşte doar pentru o clipă şi apoi piere, întreaga vedere a ideii mele despre arta scriitoricească se estompa după primul răcnet al excesului de ficţiune.

Gândiţi-vă la nesfârşitul unui cer înstelat care se confruntă cu realitatea vie într-un loc fără legi, ca o sublimă manifestare a unui concept formal elegant. Veţi întrezări acele latente porniri către un exces de visare sumbră, o exacerbare a avântării în incertitudine, privind parametrii de intrare în evoluţia formidabilă a variaţiunilor de direcţie. Era cineva pregătit să constate la mine ceea ce nu se putea vedea decât prin gemuleţul subiectivităţii?

Leadership: Poţi să dai semnificaţie unei forme de exprimare autentică care transmite mesaje simbolice dincolo de conținutul real al cuvintelor, având deschidere către reperele cauzale ale valorilor experienţial-empatice?

La eroul scriitorului Thomas Mann, pe nume Adrian Leverkuhn, toate trebuiau să reiasă dintr-un ceva cu sens închipuit, să fie descoperite dintr-un ceva care poate fi creat sau clădit pe un suport artistic. Scrisorile sale trebuiau să fie descifrate pentru a putea fi înţelese. Celui ce le citea îi venea să se dea cu capul de pereţi că nu pricepe absolut nimic din ele. Era o putere de control transmisă printr-o formă de exprimare ce a fost în prealabil încărcată cu sensuri ascunse de un vrăjitor.

Adrian, fără să ştie să citească notele, fără digitaţie, stăpânea această formă extraordinară de exprimare şi nu o folosea pentru a crea confuzii în compoziţiile sale muzicale, ci pentru a descoperi noi armonii, noi exerciţii de modulaţie, noi construcţii de figuri melodice cu o ritmică nedefinită.

Eu eram un fel de oglindă a lui Adrian, dar una care se preface într-o închipuire a unui chip purtat în balansoarul trăirilor pline de miez, de semnificaţie. Am o singură calitate, îmi ziceam trasând în sineitatea mea o linie destul de nedefinită. Am învăţat să mă folosesc de ceea ce alţii nu vor putea să cuprindă niciodată: ştiinţa de a străbate un calvar suplimentar de intersecţii de la care pleacă în coborâre un singur drum. Ştiinţa de a fi o întrebare la care ceilalţi nu pot găsi răspuns.

Reperele cauzale ale valorilor experienţial-empatice care mă legau atât de mult de Adrian, domnind peste soclul abundenţei de expresii şi terminologii întâlnite numai în literatura de specialitate, erau date de exigenţele unei expresivităţi a imediatului care trădau latura agitată şi nonconformistă a firii mele. Ele puteau fi analizate numai din perspectiva unei

forme de perfecţionism care mă epuiza în întregime.

Sfâşierile mele lăuntrice, exacerbarea avântării în incertitudine, constituiau de fapt vibraţiile fine ale gândurilor lui Adrian.

Leadership: Îţi asumi responsabilitatea autenticităţii, utilizând nişte compoziţii înfăptuite după modelul unei forme de exprimare proiectate pe temeiul unui suport ştiinţific rigid?

Cine este destul de avântat spre autentic, încât să gândească în mare tot ceea ce alţii nu sunt pregătiţi să înţeleagă decât pe bucăţele, poate foarte uşor să se abată de la normele convenite de leadership. Leadershipul are la bază proiectarea unei cunoaşteri care ghidează spre o extindere a gândirii, pentru câştigarea libertăţii de a nu fi limitat, trecând informaţia dintr-un singur cadru de referinţă rigid în altul de navigare înspre diferit.

Numai cine îmbrăţişează ceea ce se iveşte prin intermediul unei compoziţii intelectuale unice, chiar cu riscul de a fi o întrebare la care ceilalţi nu pot găsi răspuns, va reuşi să adauge noi sensuri universului său conceptual.

Artistul îşi personalizează parcursul de formare şi dezvoltare prin asumarea experienţei de se angaja într-o ştiinţă a particularului, privind creaţia drept o mulţime divizată de elemente imaginative. Această personalizare prezintă o legătură cu exercitarea puterii sale de descoperitor prin faptul că se simte atras de o experienţă bazată în primul rând pe o varietate de teme şi abordări nefamiliare.

Astfel poţi da o direcţie nouă acţiunilor tale şi mai ales sinelui - care se străduieşte să-şi desfăşoare proiecţia într-un univers al celor ştiute şi neştiute, al posibilităţilor de reinventare prin acumulare de sensuri închipuite atribuite noţiunilor asimilate.

Un suport ştiinţific solid în arta literară reprezintă un caz de abandonare de sine într-un spaţiu plin de încărcătură emoţională, intelectuală şi spirituală, tangent cu exigenţele unei expresivităţi a imediatului care nu te lasă să creezi personaje neutre, ci doar unele cu destin aparte.

Totalitatea artistului care îşi pune la încercare competenţa ştiinţifică cât şi abilităţile literare rezidă din puterea imaginarului de a reconstitui din fragmente dispersate de informaţii parţiale trăirile unei minţi conştiente de sine. Acestea vin în interacţiunea cu particularul unui subiectivism exagerat, dar strălucitor prin nemaipomenita forţă impulsivă a dorinţei de a epata, sub orice formă.

În acest caz leadershipul îşi determină adresa de identificare din două perspective distincte: una a totalităţii care succede haosul şi cealaltă a interconexiunilor dintre aspectele de noutate pe care le zugrăveşti în raport cu tendinţele de manifestare şi corectare a confuziilor.

A crea premisele unei evoluţii care are ca efect redarea unei forme de exprimare prin creaţie, cu riscul de a-ţi fi contestată autoritatea în materie de artă, înseamnă să reprezinţi în plan valoric „totalitatea” prin extinderea acelor interconexiuni.

Iar dacă vrei să-ţi asumi autenticitatea utilizând nişte compoziţii înfăptuite după modelul unei forme de exprimare proiectate pe temeiul unui suport ştiinţific rigid, toate aceste premise se vor concretiza mai greu sau se vor dovedi false.

Leadershipul este ceea ce scoţi la iveală prin intermediul exprimării autentice, în consonanţă cu trăirile model ale unei minţi care gândindu-se pe sine, regândeşte întreaga lume.

O introducere în inefabilul lui Adrian scoate în evidenţă acea categorie a indivizilor care experimentează o exacerbare a avântării în incertitudine, problemă specifică tuturor artiştilor care vor să evolueze prin extinderea cunoaşterii - pornind de la un context subiectiv sau de la nişte constatări greu de validat, dar din care reuşesc să producă ceva de valoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-introducere-in-inefabilul-lui-adrian.html

O lacrimă a orbului

On Septembrie 19, 2010

Evaluează-ţi bine calităţile şi limitele, fără să îngădui nicio abatere de la tine însuţi.

Unul dintre soldaţii generalului Mustafa Yakubu, care rămăsese în urmă, o descoperi pe doctoriţa Kendricks. Îşi încărcă arma şi o îndreptă spre ea cu un singur gând. Prin mintea femeii trecură iute o grămadă de posibilităţi de ieşire din această situaţie – s-o ia la goană era prima, dar îşi dădu seama că nu mai avea timp. Rămase neclintită locului, incapabilă să reacţioneze.

Locotenentul Waters îl imobiliză imediat pe soldat cu o singură lovitură de cuţit, salvând-o astfel pe doctoriţă de la o moarte sigură. Apoi dădu ordinul de înaintare spre zona Apha. O voce lăuntrică stăruia însă îndărătnică în capul femeii. Mânată de o nemărginită teamă, doctoriţa îl rugă pe Waters să facă ceva ca să-i împiedice pe ceilalţi soldaţi ai generalului Mustafa Yakubu să ajungă la misiunea St. Michael. Dar locotenentul trebuia să fie dur şi neîndurător. O întoarcere de la scopul primordial îi putea periclita misiunea. Aşa că a ignorat complet dorinţa femeii, şi le-a dat ordin celorlalţi membri ai echipei lui de comando să-şi continue drumul.

Leadership: Îţi este hărăzită încercarea de a da sens experienţei trăită printr-o incursiune în ascunsul unui regret care te ajută să înveți să nu te deteşti pentru ceea ce ai greșit?

Un conducător de trupă de comando vede consecinţele acţiunilor sale mai departe şi cu mai mare claritate decât cei din jur. Atunci când are de îndeplinit o misiune importantă, el trebuie să-şi lase temerile deoparte şi să fie pregătit pentru orice situaţie, să reacţioneze fără şovăială şi fără sentimentalism ori de câte ori trebuie, să fie mai rece decât este în realitate, să facă orice sacrificiu, să meargă drept la ţintă, fără păreri de rău şi fără ruşine, gândindu-se în fiecare clipă la consecinţe.

Îţi permiţi vreo abatere de la tine însuţi? Locotenentul Waters, din filmul “ *Tears of the sun (2003)* ”, a rămas orb la rugămintea stăruitoare a doctoriţei Kendricks şi impasibil faţă de soarta celor din misiunea St. Michael. Putem lesne să înţelegem atitudinea lui. El trebuia să se ocupe în permanenţă de stabilirea direcţiei pe care trebuia s-o urmeze echipa lui, impunându-şi voinţa, ca să se asigure că “pachetul” va ajunge în siguranţă la destinaţie.

În leadership trebuie să-ţi întăreşti voinţa suficient de puternică pentru a rezista tentaţiei de a te răsplăti pentru eforturile depuse în realizarea unui act de intervenție ilicită într-un proces de ascensiune. Această ascensiune poate să alterneze cu decăderea ta din drepturile tale de persoană dependentă de o anumită răspundere.

El trebuia să fie neînduplecat în îndeplinirea misiunii sale, neîngăduind nici cea mai mică abatere lui însuşi sau celorlalţi membri ai echipei sale. Toate acţiunile sale trebuiau subordonate înfăptuirii misiunii. Nu avea voie să fie nesigur şi plin de tot felul de îndoieli, că nu cumva să eşueze. Dacă nu reuşea să obţină rezultatele promise şi să-şi îndeplinească misiunea pentru care a fost angajat, cariera lui era terminată.

În leadershipul militar nu poţi fi sigur că soarele va străluci mâine. Nicio lacrimă nu şi-a putut îngădui locotenentul Waters să verse pentru toate acele vieţi omeneşti de la misiunea St. Michael care s-au aflat în pericol şi pentru care el nu a putut face nimic, sau mai degrabă nu a dorit să facă nimic, constrâns fiind de împrejurări şi de cerinţele misiunii sale.

Eşti genul de lider care spune „Nu” atunci când simţămintele îi ordonă să spună „Da”?

Dar remuşcările l-au cuprins adânc atunci când a văzut din elicopter că toţi acei oameni de la misiune au fost ucişi de către soldaţii generalului Mustafa Yakubu, pe care poate că i-ar fi putut împiedica să ajungă acolo, dar cu riscul celorlalte vieţi pe care le avea în grijă. În acel moment, lumea lui interioară, cu toate contradicţiile ei, s-a schimbat. Abia atunci şi-a dat seama că nu e deloc uşor să fii genul de om care spune „nu”, şi-a dat seama cu adevărat ce înseamnă să fii lider, să fii nevoit să iei decizii incomode şi să nu poţi salva lumea.

Unde „locuieşte” sufletul tău bun în ceasurile cumplite? Cel mai cumplit chin pentru un lider cu un suflet mare este să îngroape orice urmă de compasiune.

Aşa cum vă spuneam şi în articolul "Un soare aflat pe drumul spre apus", locotenentul Waters, n-a putut să stingă în el orice urmă de compasiune. Ci s-a reîntors şi i-a salvat pe localnicii pe care îi abandonase pe câmp, luându-şi revanşa pentru toţi aceia care au murit la misiune, deoarece în ciuda aparenţelor de om dur cu suflet de oţel, avea şi el sentimente.

Liderul este omul care ştie să se facă înţeles într-un context dat de circumstanţele externe şi de condiţiile de valabilitate ale identităţii sale într-o explorare generală a compasiunii, solidarităţii, dar şi a frustrării cauzată de neputinţa de a preveni o tragedie.

Concluzie: Liderii militari trebuie să execute ordinele date de superiorii lor, în ciuda sentimentelor şi părerilor personale. În structurile militare, ordinul se execută şi nu se discută, în caz contrar eşti aspru pedepsit pentru orice iniţiativă care se abate de la îndeplinirea ordinului primit. Dar lacrimile pe obrazul orbilor – a acelora care acţionează orbeşte şi fără sentimente umanitare, sunt tardive şi lasă urme adânci în sufletul lor.

Evaluează-ţi bine calităţile şi limitele fără să îngădui nicio abatere de la tine însuţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-lacrima-a-orbului.html

O lucrare de doctorat nu luminează ca o stea pe cer

On Februarie 18, 2023

Ridică-te la înălţimea unei capodopere nepreţuite, într-un mod analog stelelor ce se-aprind şi strălucesc numai în ceruri.

Prea multe doctorate, și prea mulți neștiutori. Cu cât strângi mai multe diplome și certificări, cu atât te îndepărtezi mai mult de calea Marii Științe, exact cum dictează legea fizică: când împingi un sistem, acesta se îndepărtează de tine. În baza acestui considerent pot conchide că efortul depus pentru realizarea unei lucrări de doctorat, a cărui conţinut nu este intuit şi bine surprins în baza faptelor experimentale, nu este echivalent cu un sistem care interacționează material-energetic cu mediul exterior lui.

De fapt, o lucrare de doctorat ar trebui să fie o versiune a unei "invenţii majore", un soi de perpetuum mobile capabil să asigure ştiinţei continua regenerare, o comunicare asupra unei descoperiri extraordinare care să ducă la construirea unei noi perspective de gândire şi acţiune. Trebuie să fie încununarea unei experienţe care confirmă, prin fapte, că pregătirea profesională a fost şi este o preocupare continuă.

Dar în majoritatea cazurilor, oamenii "se inspiră" mult prea mult din alte lucrări de specialitate, în loc să-şi folosească propria minte, în totalitate, pentru a crea ceva formidabil din experienţa proprie. Cu totul diferit stau lucrurile în cazul unei descoperiri uimitoare care poate să ocupe un loc de cinste între marile creații ale umanității, transpusă într-o serie de mărturii aduse în sprijinul propriei experienţe, sau recurgând la o interpretare a propriei viziuni asupra unei anumite tematici.

Tensiunea simultaneităţii dintre creaţie şi Eul creator, provocată de sensul unei altfel de organizări a ideilor, modifică sintaxa lucrurilor, relaţia eu-lucru şi relaţia nume-lucru. Or lucrarea de doctorat nu trebuie se devină o turnură lingvistică, o ruptură a simultaneităţii dintre limbaj şi cunoaştere, un aport insuficient sau inadecvat de informaţie, ci mai degrabă ea trebuie să constituie o abţinere de la orice preluare a ideilor celorlalţi, fiindcă în orice creaţie de mare viitor doar Originalul contează.

Leadership: Încerci să-ţi măreşti capacitatea de autoevaluare realistă a propriei persoane, printr-o reflecţie nepărtinitoare asupra unei experienţe de cunoaştere care nu dobândeşte rezultatul gândit de tine?

De regulă, individul care urmăreşte doar generalul abstract este însufleţit de tendinţa de orientare către alte moduri de gândire, diferite de a sa, atenția fiindu-i concentrată în jurul unui rezultat care de cele mai multe ori evită acţiunea legilor Creaţiei. Memoraţi aceste legi:

A fi un creator desăvârşit, presupune un efort greu de îndurat, ca un frig cumplit care îţi mânâncă din oase, îţi intră în organe prin fiecare părticică de piele lăsată liberă şi îţi consumă toată energia. Este un greu pe care doar cei cu un real potenţial spiritual pot să-l transforme în putere, un drum lung pe care îl parcurg doar maratoniştii care nu-şi încheie cursa la linia de final.

Ideea unei extinderi de la o singularitate primordială la pluralitatea unei fiinţe care ţi-a aparţinut într-un timp nedeterminat, poate fi contopită în amprenta unui act de creaţie care nu ţine doar de planul material, ci de cel spiritual.

Cine caută să deprindă tainele științei, acela care vrea să cuprindă cu privirea orizontul larg și nelimitat pe care îl deschide un singur bob de nisip, acela care vrea să transforme plumbul în aur, acela care caută o trecere spre viața veșnică, fără îndoială acela va trebui să trăiască povestea unui Robinson Crusoe, retras cât mai departe de lume.

Când eşti singur cu mintea ta, toată energia universală se focusează în punctul în care intri în starea de spirit prin care simţi că străluceşti. Când te retragi departe de lume, abia atunci intri în povestea unei descoperiri unice, fiindcă alegi să te întorci către tine, să te asculţi, să te cunoşti, să îţi descoperi adevărata esenţă, şi astfel începi să vezi mai bine ce îţi spune vocea intuiţiei tale. Bine spunea cineva:

"*Când te retragi în propria cochilie, vei găsi pacea necesară descoperirii răspunsurilor benefice pentru tine. Pe de altă parte, însă, loviturile sorţii te pot determina destul de uşor să te retragi în propria carapace, tăindu-ţi elanul creativ. De aceea, trebuie să fii puternic şi să înduri timpul pe care Dumnezeu ţi-l acordă ca să te poţi cizela cu talent şi perseverenţă.*"

Și câți oare au citit "Piatra filozofală" scrisă de Marguerite Yourcenar? Câți au auzit glasul alchimistului ce strigă în pustiu? Câți oare au citit "Insula Doctorului Moreau", câți au trăit viața retrasă a cercetătorului și omului de știință care aproape l-a egalat pe Dumnezeu? Și câți au înțeles mintea genială a inginerului "Robur Cuceritorul" care, singur cu calculele sale spațiale, a învins dominația naturii și a ajuns stăpânul ei datorită invenției lui de peste timpuri?

Povestea fiecăruia dintre ei este, de fapt, povestea unei fiinţe solitare, dar evoluată, provenită din alt timp, din alt loc, din alt pasaj al cărții: „N-ai visat niciodată altă lume?" Toţi aceştia sunt una şi aceeaşi fiinţă, dotată cu o reală măreţie, dar surprinsă în ipostaze diferite. Nu degeaba teoria nemuririi (trăirea într-un timp paralel cu destinul) susţine că orice fiinţă evoluată provine numai din altă fiinţă evoluată care i-a dat naştere în alt timp şi alt loc.

Leadership: Poți să găseşti o cale de percepţie superioară unei realități interioare izvorâtă din apartenenţa ta la o lume divină, printr-o ascensiune celestă care nu poate fi contrabalansată de o altă putere?

Cel care a deprins tainele Marii Științe nu are nevoie de nicio diplomă și de niciun certificat ca să-și dovedească *ahora y siempre* apartenența la totalitatea divină, entitate care pretinde fapte adevărate transpuse adesea în supranatural. Talentul și perseverența sunt singurele chei care deschid cufărul marilor comori din constelația gloriei. Și ele pot fi găsite doar experimentând varianta unei povești vechi de atâtea secole.

Cu aproape un mileniu şi jumătate în urmă, un Robinson Crusoe s-a retras înadins în singurătate, studiind cu sârguință medicina, chimia și astronomia. Toți doctorii din orice parte a lumii au auzit şi azi de Avicenna (Abū ʻAlī al-Husayn), dar de ei nimeni nu aude peste timpuri, tot aşa cum nicio construcţie nu se păstrează din epocile anterioare. Rareori se găseşte o persoană care îşi poate asuma responsabilitatea pentru întregul plan divin.

Cel din timpuri îndepărtate rămâne nemuritor, ca emblemă a harului divin dăruit de însuşi Dumnezeu, iar majoritatea urmaşilor sunt doar niște trecători - unii luminează o clipă, apoi dispar definitiv. De milioane de ani aştrii cei mai luminoşi au rămas în locul lor, în aceeași formulă, și chiar dacă din când în când apare câte o stea căzătoare, străfulgerând o clipă cerul, ea nu stă alături de Luceafăr și nici nu constituie o prelungire din osia din urmă a Carului Mare.

De s-ar găsi măcar un om care să se ridice la înălțimea cerului și a veșniciei, și pentru El va fi salvată această lume. Ei bine, un asemenea om, determinat a împlini voia lui Dumnezeu, își

va exprima apartenenţa la spiritualitatea divină printr-o radiere de lumină din interior, asemeni aştrilor.

Prins în mişcarea timpurilor, omul spiritual se încrede în mişcarea spiritului lumii, în acea posteritate pentru care autenticitatea nu e pierdută, conştientizând adevărul pe care îl spunea Ernest Renan:

„Dacă vrei să fii de vreun folos pe lumea asta, trebuie să te jertfeşti pe tine însuţi, adică să renunţi la bucuriile trecătoare ale lumii pentru a dărui lucrări de seamă omenirii.”

O lucrare de doctorat nu luminează ca o stea pe cer, dar naşterea unei stele gigantice dintr-o galaxie vecină, facilitând accesul către descoperirea unei noi lumi, poate să constituie subiectul cu adevărat însemnat care ar pune în valoare o lucrare de doctorat. Numai magnitudinea unui asemenea subiect ar putea să sublinieze importanţa unei lucrări de doctorat.

Tot ce este spiritual este cuprins în energia stelară. Iar soarele, locul unde se unifică forţele din univers, transportând energie subtilă dintr-un loc în altul, guvernează sufletul lumii. Dar nimeni nu caută să lumineze ca o stea atunci când îşi scrie lucrarea de doctorat, printr-o devoţiune deplină faţă de partea spirituală. Chiar şi ideea unui big bang poate fi ușor contopită în amprenta unui act de creaţie.

Atunci când îţi pui mintea la contribuţie trebuie să funcţionezi ca rezultat al convergentei energiei subtile. Prin urmare, caută să te exprimi în felul soarelui de a încălzi planeta, să iei căldura lui drept o răsfrângere sufletească, şi întrucât este un loc al unităţii, conţinând numeroase frecvenţe energetice care se combină, de aici îţi poţi controla realitatea. Nu uita că o sursă de lumină puternică se poate găsi chiar acum în tine, conform unei descoperiri surprinzătoare.

Iar ceea ce tocmai am scris acum cu mâna mea, și care animă o inimă curată, adevărul acesta nu-l veți găsi în nicio lucrare de doctorat. Sper să fie ca un far în noapte, undeva în cer...

Source: https://neculaifantanaru.com/o-lucrare-de-doctorat-nu-lumineaza-ca-o-stea-pe-cer.html

O nouă orientare a leadershipului

On Iunie 22, 2013

Îndrăzneşte să trăieşti prin revelaţia unei noi reprezentări despre sine, fără să judeci cu realism caracterul, calităţile şi defectele lumii care te înconjoară.

Este scriitor, sau este doar Camil? Crezi că să iubeşti un scriitor înseamnă să priveşti peste umărul lui când scrie, să-ţi sprijini obrazul de umărul lui? Sau să-l ţii îmbrăţişat pe după umeri, lăsându-i mâinile libere şi posibilitatea de a respira? Crezi că poţi măcar să te aşezi pe jos, şi să-ţi pui capul pe genunchii lui, şi el să-ţi umble prin păr, ca prin blana unui câine credincios? Sau să stai cuminte într-un colţişor, să nu vrei nimic decât să respiiri?

Dacă i-ai spune asta lui Camil, ar râde cu poftă sau s-ar înfuria şi ţi-ar trânti: "Eşti o proastă ! " Sau te-ar privi cu răutate ca pe cel mai aprig duşman. Să-l iubeşti pe Camil înseamnă să dispari când vrea el, să-l ajuţi să uite că exişti, să te topeşti în neant.

Ca să scrii, ai nevoie să nu simţi pe nimeni la câţiva kilometri împrejur. Nu-i vorba de femeia de serviciu, care ţi-e indiferentă. Îţi aduce un pahar cu apă când ai nevoie, sau se duce să-ţi cumpere ţigări şi te lasă acolo în faţa hârtiei, să te chinui, să mori, să învii, să mori şi să scrii, fără să-i pese. Nu-i aşa că n-ai admite, chiar dacă n-ai fi nevasta lui, să nu ai o cheie ca să vii la el când vrei? Ei bine, după ceasuri de încordare, poate că el vrea să-şi aducă o femeie oarecare, o femeie care nu pune întrebări. Ai accepta?

*Dar atunci ce înţelege Camil prin iubire? **

Leadership: Pentru a înţelege mai bine viaţa trebuie să comuţi imaginea întregii tale fiinţe pe modul "Stand-By" generat de accentuarea sentimentului de insatisfacţie pe care îl exercită discernământul de a vedea vremelnicia lumii şi nimicnicia omului de rând?

Liderii cei mai iscusiţi încearcă să ajungă la o stare de împăcare cu rolul pe care îl îndeplinesc, acela de a da un sens vieţii şi de a deschide celorlalţi ochii spre ţeluri mai înalte decât satisfacerea nevoilor personale. Dar pentru ca scopurile să se coreleze cu misiunea lor în aşa fel încât capacităţile lor să nu se poziţioneze într-o regiune de sine stătătoare şi să îşi piardă vitalitatea, ei evită zona de conflict cu ei înşişi căutând să gândească obiectiv, cu capul limpede.

Superioritatea unui lider nu este legată doar de valorificarea durabilă a unor deprinderi de activitate intelectuală, modele de bune practici creative, inovative şi eficiente, ci mai mult este legată de punerea în mişcare a discernământului de a vedea vremelnicia lumii şi nimicnicia omului în faţa destinului. În această fază aparte, când eşti la mutare dar nu dispui decât de continuări de activitate intelectuală ce te aduc forţat în dezavantaj faţă de propria poziţie de superioritate, se dă lupta cea mare cu gândurile negative datorate incapacităţii de a face faţă datoriei morale de a înfrunta dispreţul şi oprobiul oamenilor.

De fapt, vremelnicia lumii şi nimicnicia omului se vede în felul cum se raportează la sensul vieţii altora, dacă este sau nu dispus să se ataşeze de cineva fără să-l facă să sufere mai târziu, fără să-l facă să se simtă marginalizat, chiar dacă trebuie să-i judece cu realism caracterul, calităţile şi defectele. Cea mai gravă şi ultimă piedică a unui om care a reuşit şi ar putea să meargă mai departe cu leadershipul este să se acopere cu o formă de uitare, să-şi renege atributul sufletului printr-o ipostază de genul: "mai bine să mă retrag decât să accept un compromis".

O cale necesară de a înţelege viaţa este să deschizi ochii la o lume în care ai posibilitatea să te regăseşti mai mult într-o ipostază de vizitator decât într-o ipostază de vulnerabilitate (când nu-ţi poţi recunoaşte ataşamentul faţă de anumite standarde, rigori, valori).

Modul "Stand-By" se referă la o şedere de lungă durată, dar nu definitivă, într-un anumit moment al vieţii pe care lumea din jur îl trăieşte ca pe un simţământ de separare de lumea exterioară. Înseamnă să fii perceput drept vizitator al unei expoziţii în care nu se află un anumit număr de tablouri de o originalitate şi de o virtuozitate rară, ci doar nişte exponate ce merită văzute o singură dată.

În acest caz leadershipul poate fi privit drept un manifest dedicat conştientizării unei stări de spirit care porneşte de la sentimentul unei tragice pustietăţi lăuntrice şi se continuă cu revelaţia unei certitudini: aceea că nu eşti întotdeauna înconjurat de prieteni, şi că ceea ce faci trebuie să aibă un sens mai înalt, de a te raporta de exemplu la activitatea ştiinţifică, la actul de creaţie, deci să fii capabil să trăieşti prin suspendarea relaţiilor sociale şi emoţionale.

Modul "Stand-By" al stării tale funcţionale nu îţi asigură nicidecum o varietate de posibilităţi de configurare personală în aria în care eşti interesat să evoluezi. Deci, este presant să te comuţi pe modul "Wake-Up", punându-ţi la încercare capacitatea de a practica o deschidere spre noi orizonturi de cunoaştere de sine.

A te concentra asupra vieţii personale presupune să-ţi formezi o imagine mai completă şi realistă asupra conţinutului de însuşiri pe care eşti înclinat să le consideri compatibile cu voinţa ta de a te elibera de nevoia ca ceilalţi să te valideze pentru ceeea ce eşti.

Un expert în materie de leadership atrăgea atenţia la un moment dat: *"Dacă nu te cunoşti, cum vei putea să accepţi ceea ce nu poţi schimba sau să schimbi ceea ce trebuie pentru a fi un lider mai bun?"*

Înainte de a ajunge în poziţia de lider, întreabă-te unde greşeşti ca om, unde te poţi corecta şi unde poţi găsi o mână de ajutor. La oamenii din jur sau în prestarea unei activităţi independente? Ca metodă de investigare a funcţionalităţii proprii, leadershipul se poate contura ca singurul reper de evaluare a performanţelor de care te poţi agăţa pentru a interveni în sprijinul propriei apărări împotriva eroziunii morale şi psihice.

Asta prin identificarea şi determinarea în structura propriei personalităţi a acelei modalităţi de acţiune în concordanţă cu evoluţia altor domenii de interes. Focul acela intern care să te facă sigur pe tine când intri într-o zonă grea a carierei, într-un ritm alert de activitate.

Adesea, leadershipul este legat de natura şi condiţia severă a omului care este nevoit să se raporteze la viaţă prin prisma deciziilor de a nu acţiona în numele altor oameni, ci în numele unui ideal de împlinire intelectuală şi creatoare.

O nouă orientare a leadershipului ţine de nevoia de a te conecta la ceva mai presus de relaţia cu ceilalţi oameni care oricând te pot dezamăgi prin uitare, prin nepăsare, prin indisciplină sau prin decizii aberante. Este vorba de nevoia de a te conecta la o nouă formă de existenţă: cea interioară, aflată sub semnul unei căutări iniţiatice profunde în arta de a fi unic dincolo de barielele emoţionale şi comportamentale. Aici mă refer, îndeosebi, la raportul dintre ştiinţă şi credinţă.

Poţi să te reprezinţi în mijlocul lumii drept o fiinţă superioară, fără să te identifici cu emoţiile şi credinţele limitative ale altora?

Desigur. Făcând abstracţie de la tendinţele ideologice şi doctrinare ale slujirii sociale. Un mijloc este să făci apel la realizările ştiinţei, creaţiei şi tehnicii aplicabile domeniului tău de specialitate. Un apel referitor la necesitatea sporirii influenţei ştiinţei în societate.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei*, Editura Polirom, 2013.

O nouă tentativă de definire a leadershipului

On August 05, 2016

Plasează-te într-o ordine determinată de regulile distincţiei pe care o faci între competenţa de a dispune asupra unor obligaţii și capacitatea de a stabili valoarea îndeplinirii acelor obligaţii.

Primele filmări au avut loc în studioul din strada Jitnaia, destul de bine utilat pentru vremea aceea. Participau la filmări actori din trupa teatrului Proletkult, iar mai târziu, pentru scenele de masă, s-au folosit atât elevi ai studiourilor proletkultiste, cât şi tineret muncitoresc din fabricile moscovite. Se filma zilnic. De fiecare dată, după terminarea filmărilor, echipa discuta despre munca desfăşurată şi decidea cele ce erau de făcut a doua zi.

La aceste discuţii, Eisenstein cerea totodată mai mult decât i se oferea.

De câte ori direcţia încerca, de pildă, să reducă numărul figuranţilor, lui Eisenstein i se părea că i se limitează pofta de filmare. De fapt, Eisenstein îşi imagina fiecare scenă cu exactitate, căutând, la filmare, să-şi realizeze întocmai gândurile. Chiar şi atunci când ele era greşite. Pentru că de aici, de la primul film, încep criticii să-l acuze de prolixitate. *****

Calitatea conexiunii tale la leadership se naşte din acea parte din tine care reacţionează la ceea ce e condiţionat de ceilalţi, în aceeaşi idee a multitudinii de perspective ale conceptului identitate a propriului Ego?

Există o corespondenţă între rol, stătut și contribuție, în cele mai profunde straturi ale muncii de îndrumare și control, între artist și colaboratorii săi, care are drept suport de susținere asumarea condiţiei de a fi o parte de tip constatativ a Creaţiei (semnalarea oricărei imperfecţiuni, prezentarea calităţilor sale, a avantajelor de a o folosi).

Regizorul îşi creează propriul univers de actori, scenarii, filmări, coregrafie şi o paletă diversă de interpretări prin intermediul limbajului şi al acţiunii, într-o scenă de lungimea întregului film. Şi asta pentru că are putinţa de a se pune în legătură cu cineva care să-i furnizeze ştiri şi informaţii exacte, dar mai ales pentru că are putinţa de a pune mediul scenic în concordanţă cu sine însuşi.

Iar asumarea condiţiei de a fi o parte de tip constatativ a unei creaţii de proporţii, realizată cu un sprijin consistent, este manifestarea cea mai apropiată a reacţiei de măsurare a propriilor expectanţe și se determină prin următoarea condiţie: *"cere întotdeauna mai mult decât ţi se oferă "* .

Conceptul de identitate a propriului Ego se referă la apartenenţa la o realitate pe care o dezvolţi preponderent prin interacţiune cu perspectiva necesară plăsmuirii şi interpretării artistice, chiar dacă de fapt eşti înconjurat de alte orientări, în măsură diferite de ale tale.

Leadershipul este consecinţa acestei condiții. Ea este un imperativ al datoriei absolute, acela de a te face înțeles, de a te plasa într-o ordine nouă determinată de regulile distincţiei pe care o faci între competenţa de a dispune asupra unor noi obligaţii și capacitatea de a stabili valoarea îndeplinirii acelor obligaţii.

Partea din tine care reacţionează la ceea ce e condiţionat de ceilalți este vocea

responsabilităţii, ea depinde de aceste două atribute: competenţa și capacitatea care contribuie la dezvoltarea competenţei de a construi un scenariu viu și posibil. Practic, ele se intercondiţionează și se schimbă după neaşteptate meandre ale multiplelor nivele de valoare ale creaţiei, ca o consecinţă a predominanţei acelei forme de răspuns la atitudinea colaboratorilor tăi faţă de respectiva creație.

Ceea ce constaţi din punct de vedere al tratării creaţiei, ca pe o scară a lui Iacob pe care suie şi coboară raţiunile, energiile, valorile predominante ale colaboratorilor tăi, este că nu contează doar apartenenţa lor la evaluarea autentică pe care o faci constant. Ci, mai mult decât atât, contează apartenența lor ceea ce dă sens exigenţei de a fi tu însuți rezultatul acelei creaţii.

Ordinea determinată de regulile distincţiei pe care o faci între competenţele tale şi competenţele celorlalţi ţine de esenţialul creaţiei pe care îl scoţi în evidenţă, de gusturile celor care investesc timp şi interes în ideile artei tale, de feelingul lor, de capacitatea lor de a se însera în povestea ştiinţifică a creaţiei tale.

O nouă tentativă de definire a leadershipului sună cam așa: leadershipul este marca unei creaţii al cărei sens şi finalitate sunt înscrise în rigoarea imperativului: cere întotdeauna mai mult decât ţi se oferă !

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-noua-tentativa-de-definire-a-leadershipului.html

O pasăre al cărei puf se pierde în zare

On Octombrie 06, 2013

Scurtcircuitează entitatea definitorie a omului, ca să scoţi la iveală tendinţele sale ascunse.

Întreaga lui înfăţişare dezvăluie un temperament de un calm desăvârşit, nu apatic, dar liniştit. Un om a cărui atitudine nu reflectă realitatea interioară, lipsa contrariilor, vreo notă discordantă în armonia elementelor care îl definesc. Criminalul, cunoscut ca şi Buffalo Bill, nu mai simte chinul lucrurilor pe care le săvârşise şi care îl făcuseră să devină un monstru persuasiunii şi al invaziunii în sfera lăuntrică a fiinţelor care îl înconjoară, nu simte durerea, frica sau irosirea, singurul simptom pe care îl resimte este neputinţa de a profila un nou ideal de personalitate, de neatins.

Numai o multiplicare a forţei mobilizatoare, în condiţii strict determinate, produsă de nişte scripeţi cu greutate morală inacceptabilă, ar fi putut să perturbe sistemul acesta compact de gândire. Numai ispitele de nezdruncinat ale simţurilor generatoare de adrenalină ar fi putut să determine o sensibilizare nervoasă, o forţă cu care trebuie luptat. Numai ciocnirile intermoleculare din constituenţii materialului dur din care este croit, conform unei ecuaţii chimice prestabilite, ar fi putut scoate la iveală tendinţele sale ascunse.

Ai fi crezut că trăieşte în armonie cu el însuşi, netrădându-şi niciodată valorile, fără să ceară nimic de la nimeni, muncind după bunul lui plac şi că, pe lumea asta, nimeni şi nimic nu îl poate scoate din ale lui. Dar ceva tremură în el, poate un gând insesizabil disimulat în spatele scepticismului. Din glasul lui se desprinde ceva ciudat, un simţământ tulburător. Sistemele de scripeţi morali declanşează alarma.

Leadership: Îţi foloseşti predispoziţia de a-i judeca pe ceilalţi într-un mod constructiv, în funcţie de modul cum ei îşi formează o convingere constituită într-o certitudine foarte ridicată privitoare la depăşirea unei realităţi îngrijorătoare?

Mintea suspicioasă intră deodată într-un moment de disperare, căpătând coordonatele unui cerc al cărui diametru variază după intensitatea propriilor gânduri şi intenţii. Îi tremură puternic vocea, ca un corp uşor electrizat. De parcă în el, în părţile fine ce-i definesc superioritatea, în componentele cele mai solicitate ale sistemului său funcţional s-ar fi creat nişte forţe de respingere misterioase, atingând valori foarte înalte. Teama îl cuprinde brusc. Ceva îi tulbură zâmbetul de pe faţă, tonul vocii i se precipită, este certitudinea foarte ridicată că a fost luat deja în vizorul FBI, şi nu mai poate depăşi această realitate îngrijorătoare.

Abia acum, când reacţiile elementare ale omului se fac simţite, luând valori maxime, când are loc defectarea staţiei de reglare a presiunii psihice, abia când particulele fine din respiraţia lui transmit frica cea mai puternică, abia acum senzorii instinctivi ai agentului Clarice Starling detectează necuratul, partea ascunsă dintr-însul. Ea simte că nu e în largul lui, că firea lui e stânjenită. Ascunde pe cât se poate adevărul. Da, el e criminalul, el este Buffalo Bill ! Circuitul unei lămpi se întrerupe, iar un altul se alimentează cu energie.

Identitatea acestui personaj liniştit, dar genial, este demascată. Pentru o scurtă clipă, vulturul devine o turturică fără grai. Puful unei păsări fără colorit se pierde în zare şi nu trebuie să faci o prea mare risipă de mişcări ca să-l strângi. El cade singur atunci când se produce o tensionare maximă a cablului de susţinere, atunci când are loc confruntarea cu propriul ego din pricina unei tentative eşuate de eliberare de trecutul apăsător. De adevărul pe care el îl conţine, ascuns în spatele unei identităţi false, a unor măşti fabulos realizate.

Leadership: Modul cum tratezi ce se întâmplă în viaţa ta are ca şi consecinţă găsirea unui mod de a măsura intensitatea momentului care te-a determinat să iei o anumită decizie vizavi de probabilitatea apariţiei unei imagini care se dizolvă în timpul examinării ei?

Aruncă o privire circulară asupra universului interior a omului de lângă tine. Cu siguranţă eşti un artist dacă reuşeşti să percepi sau să produci succesiunea de emoţii şi gânduri utile creşterii funcţionalităţii lui proprii. Câmpul principal de susţinere de care el se serveşte ca să-şi schimbe Ego-ul, supus de o constrângere căreia altfel nu-i poate rezista, este dat de imaginea pe care şi-o doreşte în faţa ta, dar care nu este neapărat reprezentarea corectă a unei conştiinţe ce şi-a asumat lucid destinul.

O imagine pe care ţi-o formezi despre cineva în timpul examinării ei este un instantaneu de excepţie care îţi stârneşte admiraţia sau îngrijorarea, surprinzând perfect o emoţie, un gând, o situaţie aferentă demersului de a descoperi o realitate pe care nu ai mai încercat-o. Această imagine evidenţiază rezultatul unei căutări avansate generată de dorința de afla „altceva" decât ceea ce cunoşti despre o persoană care se luptă cu un anumit tip de dependenţă, considerându-se ea însăşi ca fiind altcineva decât pretinde a fi.

Dar această imagine se spulberă imediat dacă nu are o zonă transparentă care să-ţi permită vizualizarea nivelului de "vibraţie" lăuntrică: împăcare cu sine, speranţă, înduioşare, sau deznădejde, regret, resemnare, etc. Imaginea omului este resimţită sub forma unei senzaţii specifice (de bucurie sau de nelinişte) care are drept consecinţă evidenţierea unui adevăr mai puţin dorit.

Leadership: Modul în care creionezi profilul anumitor persoane are ca şi consecinţă starea ta din momentul imediat următor producerii unei forme de comparaţie dintre ce crezi că ştii şi ceea ce omiţi să iei în considerare?

Deseori "meciurile" de leadership se încheie cu victoria uneia dintre părţi, mai rar la egalitate, atunci când jucătorul cel mai tare obţine mai multe puncte în plus. Ne referim în speţă la situaţia în care vrei să desluşeşti câteva din trăsăturile definitorii ale omului şi, identificându-te cu ele, să înţelegi felul lor de funcţionare fără să-ţi însuşeşti vreo calitate sau alta.

Însă apar noi şi noi probleme atunci când încerci să deschizi uşa bine ferecată a minţii omului, a cărei cheie este cercetarea, punerea în folosinţă a ansamblului de percepţii, idei, intuiţie şi cunoştinţe aplicate în straturi succesive. Fiecare dintre acestea trebuie să fie în măsură să facă faţă unor noi cerinţe de "calificare" bine determinate în cursa prelungită spre influenţă, spre exercitarea şi menţinerea controlului permanent.

Dar aşa cum pe piaţă intervin tot mai des serii de produse destinate să facă faţa uneia şi aceleiaşi trebuinţe, eliminând şansa de a se crea un tipar cert al non-consumatorilor, tot aşa elaborarea unei strategii de pătrundere în sfera cea mai profundă şi mai cuprinzătoare a omului, supus transformării, supus forţei implacabile a propriului său Ego, elimină şansa de a crea un raport corect şi strâns care acceptă parametri de a efectua o examinare.

De multe ori comparaţia făcută între ceea ce ştii despre cineva şi ceea ce omiţi să iei în considerare are ca punct de plecare fuziunea dintre două tipuri de personalităţi. Una îmbogăţită printr-o imagine atent lucrată şi chiar supraevaluată (dar care acţionează numai în baza conştiinţei curate), şi una caracterizată printr-o imagine de sine distorsionată, marcată de un sentiment de instabilitate ascuțită și persistentă (care acţionează în baza impulsurilor de moment).

Un om care care NU-l cunoşti este un om pe care crezi că-l cunoşti de la înălţimea

aprecierii de sine manifestată cu moderaţie, sau de la înălţimea unei imagini care se vrea a fi importantă şi pozitivă.

În leadership, eşti nevoit să acţionezi uneori după principiul "bateriile pierd din puterea lor de pornire la temperaturi scăzute". Numai prin crearea unui break perfect care să afecteze mai mulţi factori de protecţie din interiorul omului, provocând emoţii, temeri şi anxietate doar de partea lui, deci, sensibilizându-i forţa mobilizatoare în condiţii strict determinate, utilizând pe cât posibil repere care să îl scoată din zona de confort, numai astfel vei reuşi să conturezi o nouă perspectivă asupra propriului său Ego.

Rareori, în situaţii extreme, calea cea mai sigură la care recurg liderii pentru a scoate la iveală latura întunecată şi adevărată a omului este de a perturba sistemul compact de gândire al acestuia. O perturbare mai profundă a structurilor funcţionale ale omului creează o reacţie secundară care, la rândul ei, desprinde adevărul de falsul personalităţii.

Această perturbare trebuie să mişte energia lăuntrică, să creeze un minus în gândire, să zdruncine toate percepţiile, simţurile, solicitând mai tare nervii. Iar omul, supus bombardamentelor stăpânite şi subtile, mai mult la nivel de emoţii, îşi va dezvălui în final identitatea reală - dacă nu este ghidată de un sine integru şi stabil.

Problema care se pune, în acest caz, este legată de opţiunea pentru un "salt" deasupra aparentului adevărului, dar care este aplicabilă, funcţională şi eficientă în condiţiile în care mai există în om un dram de conştiinţă capabilă să intervină în orice circumstanţe.

Formarea unei convingeri se realizează prin înţelesul pe care l-ai ales-o să se potrivească unei experienţe de viaţă care începe cu intensitatea emoţiei pe care ţi-o transmite cineva într-o împrejurare deosebită şi se finalizează cu actul de voinţă care dă naştere unei personalităţi diferite de cea autentică.

O pasăre al cărei puf se pierde în zare evidenţiază acea tendinţă de pierdere a controlului de sine a omului cu dublă personalitate. Aduce în câmpul atenţiei acea abilitate de a descoperi adevărul din spatele măştii care acoperă, uneori aproape perfect, firea, gândurile, intenţiile şi acţiunile omului.

Masca, o aparenţă înşelătoare, poate fi distrusă dacă ştii să descoperi şi să acţionezi asupra a tot ceea ce omul ascunde mai mult sau mai puţin intenţionat într-însul.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/o-pasare-al-carei-puf-se-pierde-in-zare.html

O pedeapsă dreaptă pentru Carson Wells

On Ianuarie 19, 2013

Exercită-ţi puterea de a fi stăpânul propriei vieţi, fără să te ancorezi la o realitate ce nu corespunde viziunii echilibrate asupra a ceea ce eşti.

În filmul "No country for old men (2007)" îl surprindem pe Carson Wells într-o ipostază de om mulţumit de sine însuşi. Spiritul acesta fugar, mereu în căutare de comori, tânăr, curajos, iute, optimist până în măduva oaselor, vaccinat împotriva oricărei forme de nefericire sau tristeţe, fildeşul acesta strălucitor întreţinut numai de natura sa rezistentă, trăieşte în credinţa naivă că totul se desfăşoară în avantajul lui; că timpul, lucrurile, oamenii, totul lucrează în favoarea sa.

Stimulat de o energie superioară, Wells pare a fi ocrotit de o forţă care ar putea spulbera, uneori brutal, orice adversar. Autocontrolul era manifestarea esenţială a firii sale. Prin locul în care-l ocupa printre ceilalţi oameni, precum şi prin faptul că se afla mai rar în preajma pericolului, am zice că pentru el nu exista decât un singur bine, acela de a acţiona după cum îi dicta propriul Eu, cu aparenţa unui soare cald şi strălucitor aşezat peste o lume fără ceaţă.

Leadershipul autentic este pus la încercare atunci când voința capitulează în fața circumstanțelor sumbre, ducând la o transformare neintenționată a personalității.

Dar locul lui în lume devine tot mai sumbru odată cu trecerea timpului. Totul în el este pus sub semnul întrebării, o adevărată capitulare a voinţei, o ruginire spontană din interior, *une conversion de la personnalité*. Căci din pricina excesului său de zel în încercarea de a recupera o geantă plină cu bani, ia naştere un alt tip de om, un tip de concurenţă imperfectă nevăzută deloc bine pe scena lumii interlope. Toate elementele care îi compun prezentul lui Wells, se răsfrâng şi asupra acelora din jurul său, mai ales a duşmanilor săi.

Această sferă a voinţei şi putinţei luminată de optimism tot mai în sus, înspre nemăsurat, lărgită spre imposibil, proiectată pe fondul deformării personalităţii, ce se confundă parţial cu idealismul, repugnă realităţii crude. În fiecare caz, conturul ei este acoperit de forme incomplete de reînnoire şi de valorificare a propriilor sale calităţi. Oare calea pe care şi-o alege Wells este atât de deşartă, încât să-şi înmormânteze definitiv orice reper bun şi util?

Leadership: Accepţi să devii imaginea unei noi versiuni a avântului înspre nemăsurat, experimentând efectul hazardulului prin exemplul unei mulţumiri de sine care este iluzorie?

Nesăbuitul nu realizează că există lucruri mai însemnate pe lume, cum ar fi viaţa. Viaţa lui. Iar atunci când simte pericolul, deja e prea târziu. Curajul său nu mai este unul vizibil, viril, ci se preface într-o rândunică care, plutind lugubru, îşi ia zborul definitiv, nemaiputând să ridice nicio aripă a nădejdii. Un acru şi gratuit viciu al încrederii sale lovite fatal de prezenţa obscură a unei fantome, rivalul său de temut, nemilosul asasin, *el desperado* – Anton Chigurh.

Orgoliul sau hipertrofiat nu acceptă însă înfrângerea. Ca un Hermes fixat pe gândul de a jefui templul lui Apollo din Delphi, netemându-se de mânia acestuia, Wells îşi forţează norocul pornind pe tărâmul mocirlos al lui Chigurh spre a-i şterpeli de sub nas geanta cu bani. Şi tocmai din cauza acestui avânt, la fel de alunecos ca gheaţa, este surprins cu garda lăsată. Realizând în ultimul moment că duşmanul este mai puternic, apelează la conciliere.

Leadership: Cum se reflectă îndoiala faţă de ce îţi oferă viaţa prin luarea în considerare a adevărului aflat în spatele experienţelor care te individualizează ca vulnerabilitate a unei subiectivităţi asumate până la capăt?

O piedică, o nedreptate? Tot ceea ce mai zace acum în Wells, tot ceea ce-l mai putea face mulţumit, nu mai ţâşneşte cu iuţeala glonţului ca altădată. O zguduire absurdă şi nemeritată, o viaţă năruită, de parcă ar fi fost de nisip. Abia acum, când e prins în ghearele mortale ale vulturului, dragostea pentru viaţa i se revărsă şi se împrăştie din plin prin sânge.

Din păcate, nu mai poate schimba nimic. O pace molcomă, o capitulare suportată cu calm, *le malaise d'un vain désir* . Tot mai mult se strânge teribila capcană a destinului, apoi se închide brusc. Singurul adevăr aflat în spatele experienţelor care îl individualizează pe acest din urmă optimist, ca vulnerabilitate a unei subiectivităţi asumate până la capăt, este că trebuie să accepte suferinţa, tocmai pentru a o putea transcende.

Iar totdeauna suferinţa accepta mai uşor moartea. Judecata s-a desfăşurat drept, o înfrângere meritată. Căci omului care nu-şi preţuieşte îndeajuns de mult viaţa şi adevăratele valori pe care aceasta le scoate în cale, nu-i este dat să zboare mai sus, să cucerească piscurile cele mai înalte. Destinul nu-i acordă decât rar subvenţii, de cele mai multe ori îl taxează cu dobânda maximă.

Leadership: Te ambiţionezi să cuprinzi nemărginirea întâmplării de a fi prins în angrenajul unei intrigi care te ţine în suspans până în clipa când îţi dai seama că e prea târziu să revii la ceea ce ai fost?

Locul tău în lume devine tot mai sumbru odată cu trecerea timpului? Totul în tine este pus sub semnul întrebării? Calea pe care ţi-o alegi este atât de deşartă, încât îţi înmormântezi definitiv orice reper bun şi util? Încerci să te impui pe terenul mocirlos al unei obsesii nesănătoase?

Ca o forţă de atracţie dintre sarcinile pozitive şi cele negative, cei doi poli magnetici: " *a fi* " şi " *a nu fi* " sunt punctele dependente de dimensiunile personalităţii tale. Apropiindu-se, ele se intersectează sau coincid în funcţie de rolul pe care ţi-l asumi în viaţa de zi cu zi, şi în funcţie de personalitatea raportată la realitatea din jur.

Iar modul în care priveşti şi îţi planifici viitorul - nu numai din punctul de vedere al aşteptărilor, ci şi al acţiunilor, mai mult sau mai puţin conştientizate, a căror rezultantă este devenirea ta, determină deciziile pe care le iei şi felul cum te comporţi în fiecare situaţie.

Un vizionar înțelege că nu doar evaluarea obiectivă a destinației contează, ci și lupta activă pentru modelarea viitorului dorit.

Pentru că tu - omul care ştie să judece şi să evalueze lucrurile la propria lor valoare - nu ai numai datoria să te întrebi şi să constaţi, în mod obiectiv, ce anume îţi rezervă destinaţia spre care tinzi, preocuparea pentru echilibru şi responsabilitate, dar şi posibilitatea de a dori un anume viitor, şi deci datoria de a lupta pentru el.

Datoria de a lupta pentru schimbare, pentru o nouă cauză, sau pentru a fi mai mult decât eşti, este cea care circumscrie orizontul lucidităţii şi cauzalităţii, unde posibilul şi realul se actualizează peste întreaga ta viaţă făurită cu răbdare, nădejde şi respect.

Aceasta este esenţa ce stă la baza leadershipului, şi totodată ceea ce emite unul din

principiile FISH: " *Alege-ți atitudinea - Responsabilizează-te pentru cum răspunzi la ceea ce-ţi rezervă viața."* Odată ce ești conștient că alegerea ta implică pe toți cei de lângă tine, întreabă-te:

Cum te ajută alegerile tale să fii persoana care ai vrea să fii? Cum se răsfrâng toate elementele caracterului tău asupra acelora din jur?

Leadership: Lupţi pentru valorile corespunzătoare calităţii de a fi un outsider al unei personalităţi fără limite, fără să fii influenţat de gradul de receptare a unor experienţe care se amplifică prin lipsa ta de reacţie corectoare faţă de tine însuţi?

Un leadership bun poate avea impact pozitiv în primul rând asupra propriei tale persoane. O formă de a te implica activ în schimbarea ta în bine, o formă de ripostă fermă, o formă de a te lupta pentru ceea ce este corect să fii, pentru valorile corespunzătoare cu calitatea de a fi Om. Leadershipul, acest instrumentul al formării unui alt tip de personalitate, te ajuta să te "redeştepţi" înainte de te arunca cu capul înainte spre mediocritate.

Carson Wells avea impresia că viaţa devenea mai bună pe măsură ce împingea "pistonul" prezentului spre un viitor limitat doar la orizontul său, având convingerea că deţine în întregime controlul.

Însă aceasta modalitate de a gândi, acest superficial strat de iluzie, vulcanic erupând, mereu repetat, l-a dus de fapt spre nicăieri, cauzând disperare şi confuzie. Claustrarea într-o sferă privată, cea a intereselor individuale.

Valorile sale erau degradabile, calculate, cultivate şi îngrijite doar prin simpla adăugare a opţiunii " *On/Off* ", creându-i mai mult dubii în legătură cu viaţa lui. Un caracter care percepe viaţa, lumea, totul prin prisma propriilor sale defecte.

Este posibil să fii şi tu „pe valul schimbării", dar să te implici în scenariul nepotrivit? Te ancorezi, ca de vreun buştean scufundat, de o realitate care nu se raportează la convingerile tale adevărate?

A fi un outsider al unei personalităţi fără limite înseamnă să te desprinzi de ceea ce știi că ai trăit fără băgare de seamă și să te deschizi doar în faţa unei abordări asupra vieţii care bazează pe trei calităţi: protejarea stimei de sine, cumpătare în privinţa exagerării importanţei personale şi putinţa de a te opune oricărei vanităţi.

O pedeapsă dreaptă pentru Carson Wells exprimă o realitate: pe măsură ce te îndepărtezi de calităţi specific umane, elementul declanşator spre excelenţă întârzie să apară, chiar dacă voinţa ţi-e puternică. Iar acel orizont al redescoperirii, se limitează tot mai mult pe măsura alungării valorilor care favorizează apariţia şi dezvoltarea leadershipului.

Aşa cum corpul uman, cu toate componentele sale bio-morfo-psihologice, este numitorul comun al tuturor activităţilor sportive, tot astfel creşterea calităţii vieţii este numitorul comun pentru fixarea mai puternică a acelor calităţi necesare leadershipului.

Exercită-ţi puterea de a fi stăpânul propriei vieţi, fără să te ancorezi la o realitate ce nu corespunde viziunii echilibrate asupra a ceea ce eşti.

O piatră frumoasă este numai o piatră frumoasă

On Septembrie 03, 2014

Înscrie-ţi realizările într-un cadru care pune accent pe valoare, întărind fundalul pe care se plasează construcţia însemnătăţii lor.

Un dialog din cartea „ *Endless Night"*, de Agatha Christie, este relevant în ceea ce priveşte perspectivele de integrare ale leadershipului în proiectele personale.

- Construiesc case numai pentru anumiţi oameni, când vreau eu, spuse Santonix.

- Pentru oameni bogaţi, vrei să spui? adaugă Michael Rogers.

- Trebuie să fie bogaţi, căci altfel nu vor fi în stare să plătească casele. Dar nu de bani îmi pasă. Clienţii mei vor trebui să fie bogaţi pentru că eu vreau să fac case care costă. Însă numai casa nu e de ajuns. Trebuie să existe şi fundalul. E la fel de important. E ca un rubin sau un smarald..

O piatră frumoasă este numai o piatră frumoasă. Nu duce nicăieri. Nu înseamnă nimic, nu are formă şi nici semnificaţie până nu este fixată într-o montură. Iar montura trebuie să aibă un giuvaier demn de ea. Iau peisajul ca atare, îl scot din cadru, unde de fapt există cu depline drepturi. Nu are niciun sens până când nu există şi casa care să se înalţe mândră precum un giuvaier în montura lui.

Dezvoltarea leadershipului tău se află la confluenţa dintre tendinţa de expansiune a influenţei şi onoarea de a te reprezenta într-un context de promovare a valorii?

Valorile tale sunt generate de ignorarea diferenţelor dintre bogaţi şi săraci? Eşti în stare să beneficiezi de pe urma diferenţelor dintre ei? Sunt valorile tale alese şi hotărâte de semnificaţia construcţiei pe care o gestionezi? Fundalul pe care îl utilizezi pentru a plasa o ofertă intră în preţul consumului de valoare pe care ţi-o atribui? Care este motivul de a forţa termenii şi rezultatul unei negocieri care nu conduce la rezultatele prevăzute?

Angajamentul tău în realizarea aspiraţiilor de a deveni lider, explorând adânc posibilităţile de câştig win-win din cadrul campaniei „ *Pot să ajut cât mai mult* ", devine în condiţii de certitudine un punct de expansiune a influenţei care nu trebuie să fie contrară principiilor de onestitate şi de integritate. Dar, în acelaşi timp, luând în considerare ceea ce este bine pentru oamenii cu care închei înţelegeri, putem vorbi aici de un fel de expansiune a propriei tale conştiinţe, întemeiate pe diverse virtuți care respectă cu consecvenţă normele leadershipului.

Iar una din aceste norme prevede adoptarea unui demers de tipul „ *share understanding* ", având semnificaţia unei recunoaşteri a datoriei de a fi un întreprinzător spiritual care acţionează în favoarea unui anumit rezultat, spre a da leadershipului consistenţă îndelungată. Acest rezultat nu trebuie să aibă doar o puternică încărcătură emoţională, ci, prin prisma a ceea ce transmite trebuie să fie raportat la ecuaţia „ *O piatră frumoasă nu înseamnă nimic până nu este fixată într-o montură. "*

În termeni mai simpli, această concluzie se poate interpreta în felul următor. Este mai înţelept să accepţi un anumit compromis sau să reflectezi asupra impactului fondului propriu de valori, decât să apelezi la nişte practici de monopol neconforme cu onoarea de a fi un om cu

suflet mare. Cu onoarea de a te pune în slujba unui proiect profesional care produce efecte pozitive. Cu onoarea de a fi un lider pentru care succesul nu se rezumă doar la profit, ci şi la stil, la compoziție şi fundal. Cu onoarea de a te reprezenta într-un context rentabil de echitate, promovând valoarea pe care o aduci în lume.

Echitatea este o construcţie frumoasă şi solidă ce poate fi negociată cu acelaşi drepturi depline atât de oamenii bogaţi cât şi de cei săraci, printr-o decizie care va mulțumi ambele părți.

Avantajul cultivării leadershipului, actualizat în permanenţă prin crearea unor noi alternative de atitudine faţă de ceea ce apreciezi ca fiind valoros, se vede în nivelul de înţelegere a ceea ce scoţi în evidenţă, prin comparaţie cu un rezultat solid. Iar rezultatul este dat de influenţa pozitivă care întăreşte relaţia dintre tine şi susţinătorii tăi.

Fundalul pe care se plasează construcţia rezultatelor asigură o integrare a răspunsului psiho-social la o ofertă care nu poate fi refuzată, îndeplinid condiţiile unui cadru general favorabil într-o realitate existentă la un moment dat. Astfel, perspectivele de dezvoltare trebuie să urmeze un trend ascendent în conformitate cu ceea ce se aşteaptă de la un viitor preconizat. Leadershipului de azi, ce trebuie să corespundă interesului general, are o pondere semnificativă faţă de leadershipul de mâine.

Valori precum nivelarea diferenţei dintre oameni şi mijloacele de a le realiza sunt întotdeauna reprezentate prin promovarea "preţiozităţii" unei bijuterii sau prin calitatea interpretării cadrului perceptual al persoanei.

O piatră frumoasă este numai o piatră frumoasă evidenţiază valoarea a ceea ce dăruieşti, cu intenţia de a genera un nou flux de venituri în cadrul eforturilor de extindere a valorii personale. Dar în aşa fel încât să te delimitezi de acea gândire care nu-ţi permite sesizarea legăturii dintre cauze și efecte, dintre însemnătate şi aparenţă.

Ce valoare au realizările tale în domeniul conducerii? Cat de bine gestionezi fundalul pe care se plasează construcţia însemnătăţii lor?

Source: https://neculaifantanaru.com/o-piatra-frumoasa-este-numai-o-piatra-frumoasa.html

O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură

On Decembrie 26, 2012

Felul în care îţi analizezi şi îţi prezinţi creaţia, depinde de felul cum este ea receptată: din apropiere sau depărtare.

Să te ferești de profiluri, adică de contururile precise ale lucrurilor. Să nu faci conturul figurilor tale de o altă culoare decât aceea a fondului ce le mărginește, astfel încât să nu apară contururi întunecate între fundal și respectiva figură. Dar nu uita că la lucrurile mici scapi greșelile mai repede decât la lucrurile mari.

De exemplu, în figurile mărunte nu se pot vedea nici greșelile, nici felul lor, așa cum se văd la cele mari; căci figura măruntă fiind făcută după chipul unui om sau al unei alte viețuitoare, părțile sale nu pot fi isprăvite cu grijă, din cauza marii micșorări. Așadar ea nu este cu totul isprăvită, și nefiind isprăvită, nu i se pot dovedi greșelile. De pildă: privește un om de la trei sute de pași și judecă dacă e frumos său urât, dacă e monstruos sau este ca oarecare altul; vei vedea însă că oricât de mare va fi strădania ta, nu te vei încumeta să-ți dai o dreaptă părere și aceasta din cauza îndepărtării în care omul este atât de micșorat, încât nu i se pot deosebi amănuntele.

Și dacă vrei să vezi mai bine micșorarea omului despre care se vorbește mai sus, pune un deget la o apropiere de o palmă de ochi și tot ridicând și tot lăsând în jos acel deget, până ce capătul său de sus să ajungă sub picioarele figurii privite, vei vedea că apare o micșorare de necrezut. Pentru aceasta, de multe ori, te îndoiești de ivirea vreunui prieten sosind din depărtare.

Leadership: Lucrul asupra căruia îţi concentrezi atenţia poate să imite ceea ce este în natură, încât să faciliteze revelarea unei idei printr-o comparaţie cu lumea materială?

Şi vă mai zic ceva important. O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură. De multe ori pictorii deznădăjduiesc că vor putea să imite ceea ce este în natură, picturile lor neavând nici relieful, nici vioiciunea ce o ia lucrurile văzute într-o oglindă - deși ei au la îndemână culori ce prin limpezimea sau întunecimea lor, depășesc de la o poștă frumusețea luminii și a umbrelor lucrurilor văzute în oglindă. Ei își învinuiesc neștiința și nicidecum cauza, pentru că nu o cunosc. E cu neputință ca din lucrul pictat să reiasă un atare relief încât să semene lucrului din oglindă, cu toate că amândouă se folosesc de o suprafață, afară de cazul când privim cu un singur ochi.

Cauza este că aici doi ochi văd același lucru unul după altul precum a și b ce văd în acelaşi timp pe m și n, dar nu poate ocupa în întregime pe m pentru că baza liniilor vizuale c atât de mare, încât un ochi vede lucrul al doilea după întâiul. Dar, închizând un ochi ca s, lucrul f va cuprinde k - deoarece linia vizuală iese dintr-un singur focar și folosește un corp, într-așa fel cel de-al doilea, de aceeaşi mărime nici nu va fi văzut.

Acum, poate te întrebi ce este mai de folos: luminile şi umbrele lucrurilor, sau trăsăturile lor? Eu cred că trăsăturile lucrurilor sunt de mai mare folos decât umbrele şi luminile, deoarece liniile mădularelor care se pot îndoi sunt mereu aceleaşi şi niciodată nu se pot schimba, pe câtă vreme locurile şi umbrele în cantitatea şi calitatea lor sunt nesfârşite.

Leadershipul trebuie să precizeze fără echivoc contururile unei noţiuni precum "vederea în oglindă" atunci când abordează problemele creaţiei sau aspecte ale realităţii din punctul de vedere al proceselor de constituire a creaţiei.

O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură, mai ales dacă vom considera că obiectul atenţiei unui pictor este "vederea în oglindă" care facilitează o dublă viziune asupra realităţii înconjurătoare, o imagine mult mai amplă din care dimensiunea spaţială reprezintă doar o componentă.

*** Notă:** Leonardo Da Vinci - *Tratat despre pictură*, Editura Meridiane, 1971.

O prelungire a privirii surprinsă în imagini

On Septembrie 09, 2021

Acesta este secretul artei: să privești la suprafață marea ca și când i-ai măsura din priviri abisurile.

Într-o bună zi voi scrie un tratat despre artă, privind doar marea, ascultându-i valurile, admirându-i vastitatea. De altfel, cred că acesta este secretul artei: să privești la suprafață marea ca și când i-ai măsura din priviri abisurile. Şi nu-i aşa că artă este marea văzută din albastrul unor ochi imaginari, cu care se poate da o replică de culoare unei imagini devenită simbol al misterului și totodată al existențelor abisale, al adevărului păstrat în adâncimea de taină a lumii?

Mi se pare că în faţa ochilor mei se deschide un tablou cuprinzător al frumoaselor vremuri de altădată, cu efect dublu asupra rememorării unui episod consemnat de istoria artei, prin diversitatea formelor pe care le iau valurile într-o viziune neconsolidată asupra lumii. Aici, optez pentru preluarea voită sau întâmplătoare a unei teme adusă în actualitate de expresioniştii abstracţi: *"Iniathyessia"* , adică rememorarea unei amintiri din trecut şi metamorfozarea ei în pictură.

Văd nisipul de pe țărm, şi aproape că îl ignor pe cel cu adevărat fin din mare. Iar oamenii fără Dumnezeu vor continua să-l caute pe Dumnezeu, chiar dacă EL se află pretutindeni, dar nu întotdeauna la vedere.

Sincer vorbind, aceasta este impresia pe care mi-o face marea: că trebuie să găsesc adevărul ascuns al lumii, taina Logosului Divin, într-un depozit de forme-valuri şi ipostaze-valuri, încât arta căreia urmează să-i dau formă să evidenţieze imaginea unui tablou susţinut de accente de clarobscur. Un tablou capabil să dea o replică de proporţii imaginii Absolutului.

Leadership: Imaginea pe care o suportă creaţia ta poate să exprime un sentiment de reînnoire a propriului sine, cu ajutorul unei comparaţii directe între ceea ce este perceptibil ochiului și ceea ce este ascuns privirii?

Un artist adevărat poate oricând să schimbe coordonatele oricărei ştiinţe, cum este leadershipul. Dar un lider nu va avea așa multe lucruri de spus despre ştiinţă, cu atât mai puțin despre artă. Bine spunea cineva: *"Totuşi liderul îşi transformăîn artă domeniul în care excelează. Asta îl face şi lider şi artist."* În acest caz, rugați-l pe acel lider să elaboreze un tratat despre artă, veți avea atunci dovada excelenței sale.

O altă problemă dezbătută în cadrul artei este aceea a privirii care se întâlnește plurivalent cu o realitate mistică. Poate fi vorba despre privirea cu care ochii cercetează orizontul deschis al mării, când culoarea mării se transformă în aurie la vremea asfinţitului, oglindindu-se spectaculos numai în sufletul pictorului suprarealist, al admiratorului de castele, fapt care dă viaţă şi culoare subiectelor sale.

Alteori marea nu este văzută doar ca o reflecţie asupra sensibilităţii artistice omeneşti, ci ca un microcosmos al relaţiei dintre Creator şi Opera, mai ales ca o incursiune în liniştea sufletului care ne face înţelegători în curgerea vieţii. Și cine ar înțelege cu adevărat limba valurilor atunci când ele îmbrățișează țărmul, poate că ar afla mai multe taine. Poate că atunci ar surprinde mai ușor tabloul umblător al frumoaselor vremuri de altădată.

M-am ataşat profund de tradiţia marii picturi universale, la fel cum în cele mai frumoase momente de linişte m-am ataşat de reflexia razelor pe care asfinţitul o aduce drept argument al faptului că pictura trebuie să aducă lumină în viaţa omului. Ca mişcarea unei lanterne într-o încăpere întunecoasă, ochii mei încearcă să sondeze adâncurile de nepătruns ale mării, să împărtăşească în timp real descoperirile şi cu alţii, dar fără să părăsesc uscatul.

Leadership: Poţi să priveşti o creaţie artistică prin prisma unor eventuale similitudini cu propriul destin, aşa încât să preţuieşti acea senzaţie de uniune a Eului cu o lume a îndurării şi tăcerii ?

Uneori sunt bântuit de idei fanteziste, cum că Dumnezeu şi-a ascuns împărăţia în adâncuri, pentru ca numai cei cu o vedere foarte profundă să scoată la iveală dedesubturile unei existenţe aproape nebănuite. La acest tipar de gândire apare şi replica: cine rămâne cu desăvârşire necunoscut duce întotdeauna o existenţă singuratică, purtând în sine amintirile unei copilării nefericite, ceea ce dă structurii sale sufleteşti o sensibilitate crescută. De aceea culoarea este o prelungire fizică a nervilor exacerbaţi, cum bine spunea istoricul englez Herbert Read.

Iar un artist care încearcă să-l cunoască pe Dumnezeu trebuie să îndure greutatea mării, înainte de a contempla infinitul mării cufundat în propriile gânduri. Sau, ar putea să contemple multiplele ipostaze ale mării, celebrândo ca pe o matrice a existenţei ireale prin raportarea acesteia la diferite reprezentări, sentimente şi gânduri ale spiritului. Adâncimi care nu sunt cunoscute nemijlocit, ci aşa cum preciza filozoful Georg Wilhelm Friedrich Hegel, ele trebuie scrutate numai prin îndreptarea propriului spirit asupra lumii interioare

În cercul imperfect al universului meu optic se conturează perfecţiunea acelei mişcări oscilatorii, a unei energii stăpânite pe o suprafață nelimitată, constând din trilioane de litri de apă. Nu este chip să opresc această continuă alternare a creaţiei şi a energiei oceanice, decât cu senzaţia de a mă fi trezit dintr-un somn lung. Un deja-vu îmi străfulgeră pentru o fracțiune de secundă mintea, mă aruncă înapoi în vremurile din urmă, ca apoi să trezească în mine un fel de nostalgie după ceva inefabil inexprimabil, care se amplifică tot mai mult. Marii artişti cunosc deja acest sentiment şi ştiu cum să-l învingă.

Şi, până la urmă, ochii mei continuă să caute adevărul descriptibil şi riguros al unei imagini sigure şi complete: cea a unui bătrân care, singur într-o barcă, poate să liniştească valurile şi să simtă marea într-o manieră intensă şi profundă.

Un artist adevărat nu va încerca niciodată să surprindă depărtarea unui orizont nou, sau adâncurile unei lumi subacvatice, fără să stăpânească realitatea din apropierea propriei fiinţe.

O prelungire a privirii surprinsă în imagini se materializează într-o reflecţie asupra sensibilităţii artistice omeneşti dacă încercăm să vedem totul din jur ca fiind o expresie a confruntării cu gândurile şi emoţiile din care se compune o viziune, o experienţă mistică, o extrapolare a lumii efemere.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-prelungire-a-privirii-surprinsa-in-imagini.html

O prietenie care nu se termină niciodată

On Septembrie 09, 2020

Aruncă o privire asupra a ceea ce te-a condus înspre ceea ce tu eşti azi, alocând astfel o atenţie semnificativă întregii poveşti care îţi aparţine.

Am învățat un lucru de la mine însumi în această seară, poate că l-am învățat cu mulți ani în urmă, acum doar îl trăiesc mai intens. Am învățat că prietenii cei mai buni nu doar că aleargă 30-40 km pe săptămână împreună, viteză sau rezistență, dar vor fi întotdeauna împreună chiar și dacă toată lumea ar fi împotriva lor.

Alegătorul de cursă lungă a învățat ce înseamnă, cu adevărat, prietenia, simţind mai bine legătura afectivă, pură și puternică care te face o persoană mai bună. El nu renunță la o prietenie sinceră, niciodată, sub nicio formă. E ceva rar, prețios, de lungă durată. Ceva tot atât de rar ca un trandafir abia înflorit, care se deschide încet spre nou, reflectând auto-apreciere şi apreciere corectă a celorlalţi. Alegătorul gândește, trăiește, vede totul din perspectiva vitezei și a rezistenței. Se emoționează înaintea concursurilor. Are temeri. Uneori câștigă, alteori nu. Dar întotdeauna se întoarce la grup...

El întotdeauna aleargă. Și aleargă, și aleargă, și aleargă. Pe orice vreme. Orice distanță. La orice vârstă. Nu știe să renunțe la idealuri, la vise, la o filosofie de viață, la victoriile trecute, împotriva sorții. Nu știe să renunțe la el însuși, căci a învățat să fie atașat de propria structură fizică, sufletească și energetică. Poate că orice filosofie de viaţă începe cu sensibilitatea unui suflet profund, călit la flacăra durerilor, sau a dorului pentru cei ce nu mai sunt.

Poate că de aici își trage seva *Trandafirul de Damasc* , din înrâurirea pe care o are un suflet sincer și iubitor asupra altui suflet. Iar alergătorul, asemenea unui trandafir, este martorul unei existenţe care se vrea a fi trăită plenar, absolut.

Credeți-mă pe cuvânt, emoția cea mai puternică pe care o trăiește un alergător se declanșează atunci când după atâția și atâția ani de antrenamente, își revede cei câțiva prieteni cu care în urmă cu 25 de ani, copii fiind pe atunci, s-au întâlnit într-o noapte friguroasă de iarnă și au hotărât să alerge împreună. Poate cărările vieții, atât de întortocheate, i-au îndepărtat de orașul unde s-au cunoscut, unde au copilărit, unde s-au împrietenit. Unii au familii, alții încă nu. Dar toți au ajuns învingători într-un anumit domeniu de activitate.

Și, la un moment dat, unul dintre noi rupe tăcerea pe munte, și spune cu ochii plini de entuziasm, şi cu un pic de nostalgie:

"Mă bucur mult c-am rămas cu toții la fel...chiar mult mai buni ca înainte."

Leadership: Ai încredere că tot ceea ce trăieşti face parte din ascensiunea unei existenţe care îşi asumă amintirile altor vieţi, şi că ascensiunea ta depinde de modul cum alţii te văd în lumea ta?

Runningul este o prietenie care nu se termină niciodată. Este o revedere care se lasă cu multe zâmbete și amintiri frumoase. Este o performanță care se reflectă chiar și în alte domenii de activitate. Ne vom reîntâlni cu toţii în fiecare săptămână, în fiecare lună, din fiecare an, până când anii își vor pierde numărul. Atașamentul este cuvântul de ordine în running. Poate că, în

cele din urmă, ne vom întrece anii, ne vom întrece orice vârstă, ne vom întrece mereu limitele. Pentru că amintirile, prietenia și caracterul puternic nu mor niciodată…

Parcursul acestui drum, plin de transpiraţie şi de rezistenţă, întocmai ca şi calea armelor japoneze, este un demers care are două sensuri distincte, dar legate cumva printr-o reciprocitate magică: nu acceptă înfrângerea de sine şi nu acceptă nici acea atât de frecvent întâlnită atitudine de "eu sunt mai bun, mai bine clasat". Atunci când alergi îţi aminteşti ceea ce simţi pentru tine, de ceea ce te pasionează, de ceea ce meriţi, de ceea ce ai uitat în tumultul vieţii obişnuite. Începi, astfel, să pui pe primul loc sentimentul de mândrie, că faci parte dintre învingători, punând pe primul loc din existenţa ta senzaţia de start şi de finish.

Ambele sensuri sunt însuşite cu ajutorul parcurgerii acestui drum, denumit *Atrynfranidhis* , însemnând înclinația sufletească spre nobilul scop reprezentat de înfrângerea infatuării şi abandonarea unui Ego măcinat de obișnuințe și tocit de vreme. Aici trebuie luat în calcul, în primul rând, ca un fel de stâlp în ascensiunea dezvoltării personale, înfrângerea duşmanului interior: Egoul plin de posesivitate egoistă asupra lucrurilor, care cere atenţie permanentă şi depăşeşte în circumferinţă orice laudă din exterior.

Un asemenea Ego îţi poate juca feste când se aştepţi mai puţin.

Runningul poate fi o victorie dacă laşi Egoul să fie eliberare de deznădejde, o eliberare de toată suferința lumească, sau poate fi o înfrângere dacă laşi Egoul să te domine, să te consume, să îţi conducă viaţa şi destinul, făcându-te să priveşti totul prin lentila regretului. Celui care merge pe această cale (înfrângerea de sine) nu poate adopta un comportament onorabil faţă de un duşman exterior prezumtiv, numit "realitate augmentată", pe care îl va întâlni tot timpul într-o confruntare totală şi adevărată. Fiindcă runningul, venind în dezvoltarea caracterului omului, dispune de posibilitatea manifestării realităţii observabile a potenţialului de învingător într-un excelent stimulator al creşterii încrederii în propria persoană.

Până la urmă, cred că ascensiunea unei existenţe care îşi asumă amintirile altor vieţi se reflectă în trăirile pe care le experimentezi în postura unui erou antic, ţinând în mână o făclie aprinsă: efortul intens pe care îl depui pentru a fi unic este direct proporţional cu ceea ce laşi în urma ta.

Leadershipul poate fi perceput ca şi când ai reveni la o existenţă anterioară care a hotărât destinul etern: trebuie mai întâi să dovedeşti că ai însemnat ceva în trecut, şi în acelaşi timp să fii cunoscut în viaţa actuală drept acelaşi om unic, de mare caracter.

O prietenie care nu se termină niciodată este o probă dificilă de running, transformată într-o experienţă fără limite care îţi oferă foarte multe de lecţii de viaţă, lacrimi şi zâmbete. Dacă reuşeşti să descoperi frumosul din fiecare poveste de running, atunci nu te mai opreşti…

Source: https://neculaifantanaru.com/o-prietenie-care-nu-se-termina-niciodata.html

O primă verigă dintr-un lanţ

On Ianuarie 13, 2014

Stăpâneşte bine arta transformării diversităţii în unitate, ca să poţi da mai uşor o măsură de balans întregii tale creaţii.

"Mexicanul" a făcut multă vâlvă la vremea lui. Întreaga lume teatrală a Moscovei vorbea despre acest spectacol de debut al tânărului regizor. Noutatea lui apare şi mai evidentă astăzi. Eisenstein a atacat în acest fel însăşi bazele esteticii teatrului. Spectacolul suporta două şocuri emoţionale şi simultane, dar net diferenţiate: participa emotiv nemijlocit la acţiune şi, în acelaşi timp, i se transmitea emoţia celorlalte personaje de pe scenă care, la rândul lor, erau participanţi la aceeaşi acţiune.

Prin ubicuitatea sa, spectacolul distrugea unitatea organică a unei reprezentaţii teatrale şi prefigura în acelaşi timp o manieră cinematografică. Publicul asista la un soi de montaj incipient. Regizorul remarca mai târziu că însăşi aducerea pe scenă a acţiunii este un element cinematografic, spre deosebire de elementul specific teatral care reprezintă reacţia la eveniment. De aceea "Mexicanul" în creaţia lui Eisenstein este o primă verigă dintr-un lanţ. *

Leadership: Ştiinţa ta dispune de un ZOOM al perspectivelor de acces la un nou tip de experienţă profesională care pune în prim plan recurgerea la unitatea organică a unui fenomen de "participare la aceeaşi acţiune" ?

Cine e pătruns de un anumit adevăr şi îl înţelege în toată claritatea sa, poate oricât să se distanţeze de zona concluziilor generale ale ştiinţei pe care o oferă noutatea într-un domeniu. Dar mai ales a ştiinţei care nu dispune de un "zoom" al perspectivelor de acces la un nou tip de experienţa profesională, la un nou nivel de înţelegere, la un nou instrument de control asupra promovării unor variante de construcţie a creaţiei, prin combinările ce rezultă din distrugerea unităţii organice a unui întreg complex de concepţii, idei şi principii.

Iar acest adevăr, luat mai mult ca un partener de dialog care îşi cunoaşte temeinic şi în amănunt obiectul de studiu, vizează nu doar modul în care interacţionează creatorul în cadrul unui singur scenariu de utilizare a ştiinţei sale, ci mai ales modul cum tratează cauzele durabile ale conflictelor dintre diferitele abordări şi direcţii de progres.

Zoom-ul este un compromis între nevoia exteriorizării unei profunde sensibilităţi şi nevoia transmiterii emoţiei resimţite în faţa unui fapt excepţional redat într-un timp scurt. El permite accesul la un tip de experienţă profesională care pune în prim plan recurgerea la unitatea organică a unui fenomen de "participare la aceeaşi acţiune", prin faptul că subiectul, cadrul, decorul, fiecare gest al personajelor şi modul lor de filmare, devin una cu înlănţuirea evenimentelor pe care le pune în scenă regizorul.

Leadership: Proiectul tău de creaţie poate demara fără o evaluare a ştiinţei, numai prin reducerea dozei de conformism în procesul extinderii tendinţelor de a aduce în prim plan experienţa de formare a conştiinţei "Omului Nou" ?

O încercare de a insufla creaţiei ştiinţifice o fărâmă de ceva care te defineşte, introducând noi piese de legătură acolo unde trebuie realizat un anumit avantaj, atacând bazele vechii structuri de producţie şi concepţie a modelelor de bună practică, poate determina o respingere din partea celorlalţi. Dar totodată poate însemna un avantaj major pentru găsirea unor noi mijloace de multiplicare a formelor de cunoaştere şi utilizarea lor într-un mediu în

care diferenţele de mentalitate nu duc la tensiuni.

Apelul la idealul de creaţie este suportul pe care se construieşte leadershipul, nu doar ca un domeniu al gândirii pure, ci ca al gândirii aplicate permanent în practică şi întărite neîncetat de rezultatele obţinute în mod inovator. Omul Nou este creaţia unei reconstituiri a evenimentelor care paradoxal, cresc în intensitate odată cu dezvoltarea conştiinţei unei realităţi transcendente, fapt ce implică o anumită simbolistică la modalitatea de a percepe realitatea.

Niciun lider-creator nu se conformează strict rigorilor tradiţionale impuse de societate ori de mediul ştiinţific, sau de un regim care propovăduieşte „omul nou". De aceea proiectul de creaţie poate demara fără o evaluare iniţială a ştiinţei şi fără evaluarea conformităţii la canoane. Însă forma de prezentare trebuie să aibă un impact pozitiv asupra celorlalţi.

Abordarea leadershipului caracteristică viziunii regizorale are ca principal obiectiv aducerea pe scenă a acţiunii propulsivă derivată din realitatea oamenilor obişnuiţi puşi în situaţii extraordinare, cu efect de adaptare a reacţiei lor la evenimentele care schimbă faţa lumii.

O primă verigă dintr-un lanţ evidenţiază acel prin pas spre o unicitate în diversitate, care respectând principiile de bază, îmbracă leadershipul într-o formă de prezentare atractivă, cu impact pozitiv asupra celorlalţi, făcându-l demn de apreciat.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-prima-veriga-dintr-un-lant.html

O rafinată formă de exercitare a leadershipului

On Februarie 17, 2020

Dimensiunea titanică a artei este miracolul compoziţiei vizuale redată printr-o trăire intensă proiectată într-un stil personal de creaţie.

Mi-a plăcut videoclipul piesei "A kind of magic", a lui Freddie Mercury. Nu este vorba despre elementul solid și fascinant al fanteziei umane, sau despre modul în care sunetele se aranjează în aşa fel încât ideea muzicală să sune asemenea unui triumf al ştiinţei asupra obscurantismului, având o tentă de ficţiune integrată într-o poveste aparte. Este vorba despre predispoziţia umană spre credinţa în supranatural.

Dacă tot m-am transpus în acest univers paralel, nelimitat, splendid, plin de substanţă, îmi revine sarcina să încarc reprezentarea vizuală a corelaţiilor multiple din videoclip, în afara Sferei Vitale Înţelesului Comun, cu parametrii unei singure idei: *"Tot ceea ce se înfăţişează privirii unui talent neobişnuit se dezvăluie ca într-o magie."*

Un creator de geniu este un spirit artistic definit prin natura relaţiilor sale cu divinitatea. Ştiu, şi sunt sigur de acest lucru, că nimic nu mi se poate potrivi mai mult în subtila trecere de la realitate la viziune, într-un spaţiu al transformărilor de substanţă, decât bucuria victoriei asupra haosului şi a morţii. Freddy Mercurry trăieşte în mine, acum şi pentru totdeauna, în împărăţia perfecţiunii unde nimic nu este lăsat la voia întâmplării, pentru că magia lui este apropiată de punctul de propulsie a spiritului meu artistic spre înaltele culmi ale Creaţiei.

Mai cred că acest "Magic" îşi capătă semnificaţia definitivă în puterea artei de a îmbina corect ştiinţa, talentul şi tehnologia, în sensul larg al dependenţei de visare şi experimentare, adică în sensul de investigaţie metafizică specifică creaţiilor controversate, prin faptul că totul are două posibile interpretări. Una la vedere, cealaltă ascunsă. Viziunea şi sentimentul. Prima fiind adăpostită de un frac negru, asortat cu ambianţa scenică modernă, cealaltă sesizabilă numai prin intermediul unui stimul suficient de puternic: dorinţa de a fi altcineva.

Magia în artă este exprimarea unei dorinţe arzătoare, conştientizată ca fiind acţiunea de schimbare a realităţii într-o poziţie de putere ilustrată ca formă inedită de expresie.

Omul îşi doreşte să fie altcineva numai atunci când nu este mulţumit cu ceea ce reprezintă el însuşi într-o memorie universală, aspirând la ceva mai înalt decât îi poate furniza prezentul. Sunt convins că "Magia" lui Freddy Mercury are un substrat aparte, ceva sesizabil numai în operele lui Borges, care la un moment dat scria:

"Acum sunt un om între oameni. În starea de veghe sunt profesorul Hermann Soergel, care mânuieşte un fişier şi redactează nimicuri erudite, dar în zori îmi dau seama, uneori, că cel care visează este altul. Din când în când, destul de rar, mă surprind mărunte şi fugare frânturi de amintiri, care, poate, sunt adevărate."

Leadership: Ai găsit un mod de a te construi, de a te umple cu adevăruri, trăind la limita dintre "a pretinde o anumită sensibilitate artistică" şi "a găsi un indiciu legat de ceva sesizabil doar în trăire, dar nedefinibil conceptual" ?

Din când în când, revăd videoclipul. Magia are viaţă, are sensibilitate, are artă, dar este sesizabilă doar pe scenele unde predomină fondul negru. Şi magia aceasta intensă, surprinzătoare, extinsă, parcă mă înconjoară şi pe mine, şoptindu-mi un secret arzător, sau

revelându-mi un adevăr greu accesibil minţilor obişnuite: *"Sunt silită să suport greutăţile unei memorii care se îndeletniceşte numai cu lucruri interzise, cu acea fragilitate a instantaneului, fiind nevoită să aduc în prim plan amintirea stranie a unei lumi cândva nobilă şi înălţătoare, apropiată de secretul metafizicii."*

Linia şi culoarea se constituie, în acest caz, ca semne exterioare unei conotaţii de conştiinţă estetică, de unde şi nevoia de a da un nou sens artei înţelese ca mod de a mă conecta la altă realitate. Este ca şi când aş fi găsit o metodă mistică şi riguroasă de a trezi o veche memorie, dintr-un timp al preexistenţei mele. Ceva mă îndeamnă să caut alte memorii pentru a o şterge pe aceasta, fără să ştiu că lucrurile pe care le aştept sunt rareori lucrurile pe care le voi întâlni.

Magia este un indiciu legat de ceva sesizabil doar în trăire, dar nedefinibil conceptual.

În măsura în care pictura se pregăteşte să renunţe la desenul tradiţional, axându-se tot mai mult pe tehnica Splash sau pe tehnica pulverizării aerografice, magia nu poate renunţa la simbolizarea stării creatorului de a fi înălţat de la Pământ la Cer. Poate că, totuşi, magia conţine mai multă spiritualitate decât celelalte arte, fiindcă nu îşi modifică în timp forma de prezentare. Viziunea şi idealul fiinţei iluminate sunt atrase către Dumnezeu de o forţă necunoscută ce antrenează după ea şi trupul.

Leadership: Identificarea personalităţii tale cu o altă identitate poate fi înţeleasă ca efort de perfecţionare a unui tipar imagistic, capabil să reflecte dogma întrupării omului în splendoarea corpului unic al idealului de a fi "supranatural"?

Am găsit explicaţia. Este limpede că simbolizarea magiei în artă reclamă o anumită coerenţă a intermedierii între superstiţie, coincidenţă şi realitate. Numaidecât, am început să înţeleg lucrurile care mă înconjoară prin prisma acestei magii care îşi verifică secretele prin modul în care se inserează alcătuirile de vorbe, de imagini, de acţiuni, şi alte fenomene într-o temă unică: "Transpunerea sufletului într-un llimbaj plastic". De unde porneşte secretul în legătură cu această ştiinţă înaltă, vă puteţi da seama numai dacă urmăriţi din nou şi din nou videoclipul.

Încerc să simt magia, s-o pătrund prin atitudinea omului ridicat la cer, prin dispariţia misterioasă a obiectelor pline de semnificaţie: cheia unui cufăr vechi, inelele din piatră de cuarț incolor sau cărţile simple de joc. Toate lucrurile mă ajută să levitez prin automistificare, prin forţa adevărurilor necunoscute. Magia are o energie aparte. N-o poţi vedea, n-o poţi simţi, n-o poţi atinge. Dar ştii că ea există, ştii că are puteri nelimitate.

Magicianul este un Dumnezeu aflat la vedere, dar foarte greu de perceput. Iar Freddy Mercury s-a vrut un asemenea magician, un model de cauzalitate supranatural. Cu ce preţ?

Leadership: Trăsăturile de personalitate pe care le oferi privirii celorlalţi oameni sunt în armonie cu ideea pe care imaginaţia lor şi-o face despre tine într-un context de trăire dusă la maxim şi transformată în magie?

Veţi înţelege marele secret, cum să surprindeţi esenţa magiei, numai dacă simţiţi fericirea de a fi Freddy Mercury, dar totodată dacă simţiţi apăsarea şi spaima lui. Excesele de personalitate sunt estompate de aspectele dualităţii identitare. Magia nu trebuie integrată într-un concept filozofic sau metafizic, ci trebuie trăită la nivelul dorinței arzătoare a individului de a se întregi într-o realitate fragmentată a universurilor, în lipsa iluziei de a se trezi la bucuria simplă a vieţii.

Alinierea la Realitatea Divină aparţine fiinţei iluminate care a înţeles vorba de duh: *"Cine vrea să ajungă în împărăţia cerurilor, să lase tot şi să mă urmeze pe mine."* Pentru un iluminat, magia este un mod de a se retrage din lume, din fața presiunii pe care aceasta o exercită asupra sa, regăsindu-şi liniștea, confesându-şi grijile prin intermediul naturii relaţiilor sale cu divinitatea. Magicianul se ridică de la pământ nu ca să epateze lumea, ci ca să păcălească ochiul obişnuit cu iluzia că "Totul este cum vrea el".

Freddy Mercury este acel destoinic creator condus de spirit care spune: "Sunt peste tot, dar mă puteţi înţelege doar acolo unde nu există prezenţă fizică." Şi astea fiind spuse, deja te păcăleşte. Eşti condus total în altă direcţie. Căci nimeni nu sesizează gravitatea cuvintelor sale dintr-o altă piesă plină de magie: *"Inside my heart is breaking. My makeup may be flaking. Another heartache, another failed romance, on and on. But my smile, still, stays on. The show must go on."*

Leadershipul, sau magia de a fi diferit de restul lumii, aparţine exclusiv nevoii omului de fi mai presus de alţii şi mai presus de sine însuşi, două forţe unite într-o singură forţă. Dar, totodată, leadershipul este dominat de o singură constantă: sacrificiul de a te ascunde într-o minciună, într-o iluzie, în spatele unei cortine care ascunde o lume greu de descris, chiar şi mai greu de trăit.

O rafinată formă de exercitare a leadershipului se distinge prin capacitatea omului de a opta, de a decide şi de a acţiona în cunoştinţă de cauză în ceea ce priveşte modalitatea de a se face perceput de ochiul spectatorilor, în aşa fel încât imaginea lui să nu năruie fixitatea privirii lor.

*** Notă:** Queen - A Kind of Magic

Source: https://neculaifantanaru.com/o-rafinata-forma-de-exercitare-a-leadershipului.html

O regăsire expresivă între două existenţe

On Februarie 03, 2020

Încearcă să scoţi în evidenţă partea reflectată a sufletului tău, încât ceea ce exprimi prin creaţie să aibă însuşirea unui Creator fără seamăn.

Mă văd adesea în vârful de pensulă al unui artist consacrat, de talia stăpânului meu, chiar şi atunci când lumea nu îi recunoaşte creaţiile, aceste experienţe şi trăiri ale unei vieţi cu efect de acuarelă vie, sensibilizată, eternizată, care parcă începe să vorbească cu tine prin rezonanţa universului. Pe toţi ceilalţi oameni îi accept oarecum sub condiţia esenţei lor singulare, fiindcă toţi sunt diferiţi, dar niciunul nu reuşeşte să pătrundă cu înţelesul profund această fragilă şi efemeră alcătuire a mea. Nimeni în afară de stăpânul meu.

Rezonanţă într-un destin de excepţie. Când stăpânul îmi vorbeşte în fiecare dimineaţă, cu mereu alte cuvinte, când mă pictează în nişte tuşe memorabile care încet-încet întregesc imaginea unui tablou fascinant, cuceritor prin adaosul de culori vii, atunci ştiu că nu sunt un trandafir oarecare. Nu sunt reţinut în memoria lumii decât de un singur artist genial, el având ceva important de dovedit universului, aducând parcă în corespondenţele lui spirituale o realitate de gând originală, ţesută pe firul unei vieţi mereu diferite.

Farmecul de a fi artist trece prin semnificaţiile acordurilor dintre forme şi culori, în timp ce a fi un trandafir corespunde acordului dintre elanul spiritual şi vibraţia unei sensibilităţi care face din fiecare motiv luat din realitate un adevărat autoportret.

În artă, caracterul dominant al esteticului îl constituie punerea în vibraţie a sufletului uman cu ajutorul unei forme pure de expresie şi de conştiinţă. Nu cer nimănui să fie ca mine, frumos la privire, trădând fericirea prin frumuseţe, înzestrat cu energia subtilă corespunzătoare unui atribut simbolic aflat în corespondenţă cu elanul spiritual, adică posedând acel *„Aşa vorbeşte Domnul"* în sensul întrupării unei fiinţe îngereşti. Cer numai atât, şi cer numai de la mine: să fiu ceva care să nu existe decât o singură dată, în fiecare moment astral important.

Leadership: Poţi să-ţi evaluezi măreţia propriei existenţe în funcţie de finalizarea creaţiei pe care un artist ar putea s-o reprezinte în cazul unei prezenţe mult mai cuprinzătoare în dăinuirea ei?

Dacă am învăţat să citesc chipurile oamenilor, în special intenţiile şi gândurile stăpânului meu, acest lucru se datorează proprietăţilor de stabilitate ale reperelor artei, în lumina a ceea ce sunt eu în mod intrinsec şi unic, aici fiind incluse: acuitatea vizuală, reprezentarea vizuală şi sugestivitatea senzaţiei frapante. Un trandafir ştie să-şi întărească prezenţa în primul plan al portretului pe care artistul îl face sufletului său.

Desigur, nu m-aş numi Double Delight prin prisma raportării mele la acţiunea culorilor şi a amestecului lor (roşu, galben şi alb), dacă nu aş emana o energie, o vibrație de rară puritate şi de bun augur. Iar în funcție de experiențele de oglindire în propria-mi sensibilitate imediată, acestea reuşesc să transmită stări, sentimente, gânduri și dorințe. Manifestarea sufletului uman în plan artistic se traduce prin efortul de a reflecta o parte din personalitatea mea dincolo de imagine şi formă.

Sunt foarte mândru de mine. Aş vrea ca numele meu să dăinuie prin străvechiul *Achymerdes* (o realitate care este aliniată la Eu Însămi), ca nicăieri în altă parte, într-un soi de joc de lumini cuprinse într-o clipă astrală, fără frontiere, capabile să pună în vibraţie sufletul uman,

sau manifestarea sufletului afectiv în concretul Ruah. Poate că astfel mi-ar fi mai uşor să mă consider egalul lui Tiţian în ceea ce priveşte măreţia de a găsi o corespondenţă estetică între învelişul fizic şi iradiaţia interioară.

Ca orice trandafir prins într-un joc al oglinzilor de cristal din mijlocul unui labirint de cuvinte, am trăit mult timp departe de viaţa oamenilor, în frumuseţea sintetică a unui trup de înger, explicat doar în cosmosul vrăjii unei clipe de vis dintr-un schimb de mistere şi legende fabuloase. Atât de greu mi-a fost să uit de mine, de lume, de rezonanţele reciproce dintre culoare şi sentiment, dar văzusem prea mult din alte universuri ca să nu-mi doresc să plutesc în jurul acestor tainice alcătuiri de aureole şi iluminări. Experienţa de a fi un trandafir oglindeşte calitatea de a fi un artist fecund.

Leadership: Creaţia ta poate oferi un profil nou al idealizării de sine reflectat de imaginea unei lumi care îşi updatează versiunea într-un mediu receptiv la nobil şi etern, de tipul: „exchange the soul and the experience of the world"?

Am făcut din mine însumi o creaţie, esenţa divină prelucrată prin spiritul naturii care provoacă efectul de frumuseţe, fapt ce amplifică valoarea mea din punct de vedere al dezvoltării unei versiuni mai bune a originalului numit "Double Delight". Altfel spus, artistul este ecoul sensibilităţii latente cu care se păstrează frumuseţea creaţiei în timp.

Din perspectiva unei realităţi al cărei unic sens este obţinerea unei imagini cu multe culori vii, parte a unei creaţii pornite de la cota semnificativă de subiectivitate ce dă unicitate gestului liniar, nu pot decât să îngândurez înţelegeri care opun argumente oricăror provocări ale limbajului special construit să dirijeze viaţa şi semantica artistică în altă direcţie, într-o altă interpretare a *Simbolului Infinitului* zugrăvit cu culoarea roşie.

Funcţia exploratoare a emoţiilor (deshprenyan) este strâns legată de funcţia de substituire a unei imagini din natură cu imaginea unei fiinţe vii (lochynorum). Astfel, o angajare efectivă în universul simbolizat, mijlocind conştiinţei prezumţia alterităţii exprimate prin delegaţie, prin cuvântul sau expresia cărora toate lucrurile se fac şi apar în *Diexvinthis* (conţinutul unei imagini vii), marchează începutul lucrului modelat cu simţire şi smerenie în cadrul modelarii de sine la o vârstă fără număr.

„Dyerosthedis", sau rostirea prezenţei divine în simultaneitatea atemporalului, desemnează modalitatea de a interpreta un arbust erect prin însăşi puterea naturii de a-l înfăţişa ca un pattern de durată, profund şi tainic, al experienţei interioare şi intelectuale de practică cabalistică. Se cuvine aici să menţionez posibilitatea existenţei trandafirului în evoluţia fiinţei umane prin cuvintele lui Borges: *„Importantă este opera pe care o execut cu acest material efemer, numit simbol, încât să o concretizez în descoperirea unei lumi noi, fără margini."*

Deşi unele pricini m-au îndemnat să procedez numai aşa şi nu altfel, perpendicular pe direcţia traseului principal al trăirii prin vis, prin miraj, prin ruperea de realitate, până la urmă m-am făcut părtaş la structura armonioasă a totalităţii universale, spre fenomenologia ontologiei şi a cunoaşterii creaţiei. Sufletul deprins cu arta picturii în ulei mi-a avantajat trecerea de la divin la uman. Acum sunt un om printre oameni.

Leadershipul, sau versiunea Omului Nou, este măreţia unei existenţe trăită şi materializată printr-o idealizare de sine care se obţine prin ridicarea creaţiei la nivel de Creator (fără seamăn).

O regăsire expresivă între două existenţe este posibilă atunci când reuşeşti să te impui ca artist din perspectiva unei priviri venită dinspre o lume anterioară celei pe care o trăieşti acum, cu menţiunea că orice trăieşti se simte într-un alt univers.

O reprezentare a ceea ce este ascuns vederii

On Decembrie 05, 2022

Felul în care te vezi în mintea ta depinde de modul în care te raportezi la o viziune care depășește cu mult ceea ce poţi vedea.

Eram la birou, cufundat într-o linişte obscură care îşi căuta odihnă. Nu priveam în jur, părea să nu mă mai intereseze nimic. Am lucrat până noaptea târziu, până ce sunetul vântului răcoros de iarnă a pătruns înăuntrul încăperii, totul căpătând o altă dimensiune, aceea a unui vis răscolitor în care păream să mă aflu în căutarea unei persoane dispărute, eu însumi devenind captiv într-un timp al neuitării dintr-o *Renascimento Contínuo*. Şi dacă a fost să-mi aştern gândurile pe hârtie, să-mi adun ideile ca nişte simple fantezii, proces de contact cu propriul sine, cu atitudinile, cu gândurile, cu emoțiile mele, acest lucru s-a datorat în principal simulării unei realităţi care îşi exprima propriile forţe creatoare prin prisma modului în care mă raportam la universul imaginaţiei mele.

Şi am adormit cu totul, cu ochii aţintiţi spre stelele căzătoare ale cuvintelor pline de metafore care mi-au luminat sufletul într-un timp al tainelor fără de seamăn, cu gândul la ceea ce scriam într-un caiet plin de gânduri care mereu face loc altor gânduri.

Erau cuvinte desprinse de formă și de termenii rafinați, rostite prin gânduri repetate, dar imortalizate într-un desen al inimii mărit la scara întregului sistem solar şi transformat într-un simbol al veşniciei, *Sanctrisya Ophorum*, desemnând o incursiune în memoria universală. Doar astfel, scormonind prin haosul deplasărilor într-un spaţiu virtual, cvadridimensional, atât de mic încât gravitaţia copleşeşte totul, dincolo de care se întrevăd multiple forme abstracte de reflecţie, viaţa mea interioară părea să devină tot mai accesibilă, fiindcă în sfârşit găsisem un loc în care să mă retrag, un loc de unde germinează "Călătoria Cuvântului".

Leadership: Poţi să efectuezi o căutare de inversare a privirii şi să aduci exteriorul în interior, fără să-ţi uzurpezi suveranitatea lăuntricului?

Nicicând nu mi s-a mai întâmplat să merg atât de departe cu gândurile. Era ca şi când aş fi trecut peste o barieră invizibilă, o linie de demarcație propusă de un timp al întoarcerilor la mine însumi, mereu amânate, dincolo de care cu greu mai puteam regăsi calea spre ceea ce credeam că poate fi un refugiu, un mod de a mă detaşa de mediul înconjurător, de orice dimensiune materială.

Desigur, era posibil să aştept pur şi simplu, să îmi dezintegrez imaginile şi mesajele porţiunii din creier responsabile cu interpretarea undelor sonore şi luminoase, ezitante şi intense, precum cele dintr-un film tulburător în care schimbarea cadrelor creează o iluzie optică. Dar asta ar fi însemnat să-mi uzurpez suveranitatea lăuntricului, să-mi anulez raţiunea de a exista concomitent în două lumi paralele.

Ca să înţelegi universul, sau cum stau lucrurile în lumea visului fără de sfârşit, trebuie să demonstrezi că există o realitate independentă de construcţiile fizicianului teoretician, sau independentă de gândirea analitică a matematicianului autentic. Este vorba despre o realitate a conştiinţei sau a sufletului în care visul nu este decât un eveniment care a fost sau va fi manifestat, o iluzie de tridimensionalitate venită dintr-un alt loc, provocând un soi de paramnezie: *"o iluzie de memorie în care trecutul și prezentul apar amestecate, realul și imaginarul se confundă. Subiectul întâmpină dificultăți în a localiza în timp în mod exact o amintire sau crede a recunoaște o situație, un loc, un obiect sau o persoană care sunt, în realitate, necunoscute"*.

Leadership: Poţi să creezi o imagine-amintire după descrierea unui model de viziune care transformă realitatea în vis, conform determinării unui context figurativ capabil de a semnifica interioritatea ta?

Desigur, uzurparea suveranităţii lăuntricului reprezintă o formă de manifestare a unei percepții distorsionate, exagerate despre sine într-o realitate care se confundă cu visul. Altfel spus, devii altcineva decât cine eşti cu adevărat, mărind distanţa dintre ceea ce vezi cu ochii tăi și ceea ce desenezi în imaginația ta.

O rază de lumină mi-a intrat în inimă şi mi-a străpuns creierul la trecerea frontierei dintre două medii transparente, manifestându-se prin schimbarea direcţiei propagării unei singure unde de regret: "am trăit tot ce-am scris, dar nu am scris nimic din povestea visului meu". Până la urmă, este şi ăsta un soi de tehnică de inversare a privirii, o extindere de la polii posteriori ai ochilor până la cortexul cerebral, făcând loc unui miraj al neconvenţionalului, mai mult sau mai puţin conştient, să se manifeste ca o reprezentare a ceea ce este ascuns vederii, într-un *underground beyond the limits of the brain*.

Nu-i aşa? Un vis de neuitat se realizează prin recursul la o lume a miraculosului. Iar eu nu ştiam dacă ceea ce vederea îmi arăta, înceţoşând cumva trecutul şi prezentul, era doar o halucinaţie, o viziune obstrucţionată de pânza unei picturi cu design alb-negru, în care mă integrasem fără voie. Sau, poate că eram doar parte dintr-o imagine a cărui depărtare nu se vede, pentru că în orizontul cuvintelor mele stă veşnicia pe care trebuie să o întrevadă numai cititorul. Semnificaţia acestui aspect continuă să-mi scape, rămânând un fel de enigmă a destinului mistic, suspendată într-o însemnare arabă de la finalul unei cărţi în care se văd reflectate, ca într-o oglindă inversă, vizualizările instantanee ale unui profil de conţinut personalizat.

Leadership: Poţi să determini linia de lungime a unei realităţi interiorizate care să ofere verosimilitate unei imagini din care se deprinde coerenţa unui Sine care transcende timpul şi spaţiul?

O mică istorie se poate naşte din nişte cuvinte propuse de o vedere de dincolo de timp, în interiorul unui vis care şi-a găsit visătorul într-un prezent care nu vrea decât să se eternizeze, adunând toate trăirile precedente la un loc, ca într-o sincronie perpetuă. Totul părea strâns legat de fanteziile pe care cuvintele mele, singure, orientate spre reflecţie, scrise şi adunate în memoria universală, nu le puteau transmite decât ca limbaj al unei minţii răvăşite care luptă să-şi pună puţină ordine în viaţa interioară.

Am adormit cu ochelarii pe ochi, fapt ce-a devenit scenă de respingere a dezechilibrului dintre realitate şi iluzie, şi m-am trezit cu vederea înceţoşată. Ce ar putea fi? Totul se întâmpla ca şi când m-aş fi scufundat într-un întuneric de nepătruns care se lăsa aprins doar de lumina Dumnezeirii. Se părea că merg printr-un nesfârşit labirint subpământean, fără felinar, doar ca să aflu cotiturile adâncurilor pe unde trebuia să o apuc.

Ceea ce se vedea ar fi putut fi altfel...

Un singur lucru e cert: nu-mi voi putea aminti niciodată realitatea din vis, fără să ies din realitatea care m-a ţinut prizonier în acel vis, deci arătând cum văd eu lucrurile în interiorul meu. Şi chiar dacă acum nu sunt pregătit să trag o concluzie, alcătuind cuvinte din gânduri diferite, agăţându-mă de o aparenţă de obiectivitate, voi încerca să privesc totul ca şi când m-aş aştepta să adorm din nou, şi în vis să mă văd din nou lucrând la birou, considerând că totul este doar o pură coincidenţă.

Astfel, am realizat că realitatea este oglinda unei iluzii care se repetă după un timp, în altă

formă. Eu însumi nefiind decât în căutarea unui refugiu sufletesc care oferă "din afară" o lume care îmi lipseşte...

A determina linia de lungime a unei realităţi interiorizate înseamnă să arăţi cum vezi lucrurile în interiorul tău, atâta vreme cât viziunea care formează o imagine-amintire parcurge traseul optic al unei vieţi trăite anterior sau într-o mie de astfel de vieţi.

O reprezentare a ceea ce este ascuns vederii este reprodusă într-o imagine a sinelui care se repetă într-o mulțime de alte visuri, la rândul lor urmate de un Like şi un Oftat: "ce păcat că trebuie să mă trezesc la realitate..."

Source: https://neculaifantanaru.com/o-reprezentare-a-ceea-ce-este-ascuns-vederii.html

O reprezentare matematică a modului în care funcționează Universul

On Octombrie 18, 2012

Materializează-ți dorința de a impune ordine și sens peste natura aparent haotică a existenței, îmbrățișând strădania de a descifra armonia ascunsă în natură.

- Nu înțelegeți? Această piramidă a fost construită pentru a fi în armonie cu numerele lui Fibonacci, pătratele lui Fibonacci sau cu numărul de aur pe care artiștii l-au considerat întotdeauna armonios. Nu ni se pare doar că e corect, chiar este.

Talma a privit către celelalte două piramide.

- Toate sunt la fel?

Jomard a dat din cap.

- Nu. Bănuiesc că asta e deosebită. Este o carte care încearcă să ne spună ceva. Este unică dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg încă.

- Îmi pare rău, Jomard, a spus jurnalistul. Sunt bucuros pentru tine, că ești așa emoționat, dar faptul că liniile astea imaginare sunt egale cu 1,6 sau cum ai spus pare un motiv şi mai prostesc ca să construieşti o piramidă pentru că acel ceva pe care l-ai numit indică o emisferă sau un mormânt în care nu o să fii îngropat. Mie mi se pare că, dacă ceva din toate astea este adevărat, egiptenii tăi antici au fost cel puţin la fel de nebuni pe cât de înţelepţi.

Leadership: Din perspectiva unei reprezentări vizuale care se extinde și crește în complexitate, îți este revelată o simbioză perfectă între ordinea matematică și haosul aparent al naturii?

Critica față de viziunile neconvenționale poate reflecta limitările noastre în aprecierea profunzimii intelectuale a altora.

- Ah, dar aici te înșeli, prietene, a replicat bucuros savantul. Dar nu-ţi condamn scepticismul, pentru că nici eu nu am înțeles toată ziua ceea ce se află în faţa noastră, până când ochiul ager al lui Gage m-a ajutat să găsesc o fosilă de nautilus. Vezi tu, secvența Fibonacci, transferată în geometria Fibonacci, scoate la iveală unul din cele mai frumoase modele din natură. Hai să desenăm un arc prin aceste pătrate, dintr-un colț în altul, și să unim arcele. A bătut ușor peste desen. Apoi obținem o imagine ca aceasta:

- Iată ! Cu ce seamănă?

- Cu nautilusul, am riscat eu iarăși. Omul era al naibii de deștept, chiar dacă tot nu înțelegeam unde voia să ajungă.

- Exact ! Imaginaţi-vă cum ar fi dacă aș mări imaginea aceasta prin adăugarea altor pătrate: 21, 34 și așa mai departe. Această spirală va crește în continuare, din ce în ce mai rotundă și mai mare, semănând tot mai mult cu nautilusul nostru. Iar acest model de spirală este un model repetitiv. Când iei șirul lui Fibonacci și îl aplici în geometrie, iar apoi aplici acea

geometrie în natură, vezi acest minunat tipar de numere, această spirală perfectă, care a fost folosită de însuşi Dumnezeu.

Leadership: Crezi că interacțiunea dintre forma obiectului privit și spațiul său de deschidere ar putea fi înțeleasă ca o reprezentare a aspirației spre absolut în contextul unei imagini ideale?

Veţi găsi spirală în sepalele florilor sau în semințele conurilor de pin. Petalele multor flori sunt numere ale lui Fibonacci. Un crin are trei petale, piciorul-cocoșului are cinci, nemțişorul are opt, crizantemele de câmp au treisprezece petale, unele flori de ochiul-boului au douăzeci şi una, iar unele margarete au treizeci și patru de petale. Nu toate plantele respectă acest tipar, dar multe o fac pentru că este cea mai eficientă cale de a împinge în afară, din centrul comun, seminţele sau petalele care cresc. Este și foarte frumos. Așadar, abia acum înțelegem ce lucru minunat este această piramidă ! A dat din cap, satisfăcut de propria explicație.

- Este o floare? a încercat și Talmă, luându-mi de pe umeri povara de a fi profund.

- Nu. Devenise grav. Ceea ce am urcat noi nu reprezintă doar o hartă a lumii, domnule ziarist. Nu este nici măcar un portret al lui Dumnezeu. Este de fapt un simbol al creaţiei, al forţei vitale, o reprezentare matematică a modului în care funcționează Universul. Această masă de piatră integrează nu numai divinul, ci fiecare secret al existenţei. Are codificate, în interiorul dimensiunilor ei, adevărurile fundamentale ale lumii noastre. Numerele lui Fibonacci reprezintă natura în culmea frumuseţii și eficienței, o privire aruncată inteligenţei divine. Iar piramida le întruchipează și făcând asta întruchipează însăși mintea lui Dumnezeu. A zâmbit melancolic. Aici era adevărul vieții în dimensiunile acestei prime construcții mărețe, iar tot ce a urmat a fost o lungă amnezie.

Leadership: Reflectând la piramida ca simbol al creației și al întregii existențe, cum ar putea aceasta să fie văzută ca o reprezentare care transcende imediatul, într-o conexiune profundă cu sinele și universul?

Talma a căscat gura de parcă însoţitorul nostru o luase razna. Eu m-am aşezat la loc, neștiind ce să cred. Era posibil ca piramidele să fi fost construite doar ca să păstreze cu sfinţenie niște numere? Părea ceva străin de modul nostru de gândire, dar poate că perspectiva asupra lumii a egiptenilor antici era diferită. Atunci și medalionul meu era un indiciu matematic sau un simbol? Avea vreo legătură cu teoriile ciudate ale lui Jomard? Sau savantul a citit în acel morman de pietre ceva pe care constructorii nu l-au avut niciodată în vedere?

Prin prisma acestei reprezentări matematice transformate într-un model natural, nu găsești acest exemplu ca fiind o ilustrare perfectă a modului în care teoria poate îmbogăți înțelegerea lumii tale vizuale? Într-o simbioză perfectă cu ideea că lumea naturală este modelată de matematică, nu crezi că acest lucru îți poate oferi o perspectivă mai profundă asupra modului în care putem interpreta și înțelege lumea înconjurătoare?

Relația dintre matematică și formele naturale, precum piramida, reflectă interconexiunea dintre om și universul său perceput. De fapt, piramida funcționează ca un simbol al iluminării și cunoașterii, sugerând că structura și armonia sunt chei ale înțelegerii universale. Prin piramide, omenirea își materializează căutările de sens și de ordine în haosul existențial.

Leadershipul concentrează în structura sa de bază următorul mesaj: **"Prin ordine și echilibru putem accesa cunoașterea profundă a lumii. Prin intermediul unei imagini capabile să reziste în timp, ne materializăm dorința de a impune ordine și sens peste natura aparent haotică a existenței."**

O reprezentare matematică a modului în care funcționează Universul este determinată de relația intrinsecă dintre cosmos și conștiința umană. Piramida, ca punct de întâlnire între matematică și natură, este o poartă către înțelegerea legilor universale și permite posibilitatea de a descifra armonia ascunsă în natură.

* **Notă:** Dietrich, William - *Piramidele lui Napoleon*, Editura Nemira, 2007

O şansă la iertare

On Iunie 14, 2015

Experimentează leadershipul „în taină", oferind acces la o nouă variantă a profunzimii realităţii observabilă din postura unui judecător care acceptă pactul cu virtutea iertării.

- Luaţi-mi şi ultimul aur care mi-a mai rămas, bolborosi Danglars întinzându-i portofelul. Luaţi-l şi lăsaţi-mă să trăiesc aici, în peştera asta. Nu mai cer libertate, cer numai să trăiesc. Îndurare !

- Aşadar, suferi? întrebă omul căruia numai umbra i se putea vedea. Dinaintea acestei umbre, toţi bandiţii se înclinau.

- Da, sufăr, sufăr cumplit.

- Şi, totuşi, sunt oameni care au suferit mai mult decât tine.

- Nu cred.

- Ba, aşa e ! Cei ce au murit de foame.

- Te căieşti măcar? întrebă vocea sumbră şi solemnă, care-l făcu pe Danglars să simtă cum i se zbârleşte părul pe cap.

Era lesne de înţeles, bancherul nu mai era un om, ci un cadavru viu. Ochii lui slăbiţi încercară să desluşească lucrurile şi zăriră un om cu o mantie, pierdut în umbra unui stâlp de piatră.

- Pentru ce trebuie să mă căiesc? întrebă Danglars.

- Pentru răul pe care l-ai săvârşit, spuse aceeaşi voce.

- Da, mă căiesc, mă căiesc ! strigă nenorocitul.

- Atunci te iert ! spuse omul, lepădându-şi mantia şi făcând un pas spre lumină.

- Contele de Monte Cristo ! strigă Danglars mai palid de groază decât fusese cu o clipă înainte din pricina foamei şi a mizeriei.

- Te înşeli. Nu sunt contele de Monte Cristo.

- Atunci cine eşti?

- Sunt acela pe care l-ai vândut, l-ai prădat, l-ai dezonorat. Sunt acela pe a cărui logodnică

ai păcălit-o, ai necinstit-o şi ai folosit-o pentru scopurile tale. Sunt acela peste care ai călcat ca să te înalţi până la bogăţie. Sunt acela pe al cărui tată l-ai făcut să moară de foame, acela care acum te-a osândit pe tine să mori de foame. Şi care totuşi te iartă, fiindcă el însuşi are nevoie să fie iertat. *

Leadership: Îţi cunoşti limita propriei integrităţi numai prin experimentarea libertăţii de a da viaţă unei Umbre?

Alegerea unei noi posibilităţi de a juca un rol de judecător impune situaţii noi, de multe ori imprevizibile şi greu de gestionat, cum sunt cele privind statutul interiorităţii ce interesează şi sub aspect transmisibil. Cu alte cuvinte, ce anume din tine poate avea caracter constrângător pentru ceea ce face, simte sau gândeşte un individ care nu-şi înţelege faptele, care nu se poate vedea pe sine decât în universul lui?

Deschiderea spre o experienţă a adevărului, nedisponibil decât printr-o intervenţie neaşteptată şi percutantă, determinând o puternică conştientizare a trecutului incert al individului, este o măsură a profunzimii, amplorii şi variabilităţii imaginaţiei şi perspicacităţii. Precum şi a nevoii de a experimenta un soi de leadership „în taină", care străbate orice imposibil, orice abatere de la normă, zidul veşnic – păcatul, asigurând o separare a răului şi a binelui.

Simţindu-se doar prin efecte, acest leadership apare ca un fel de putere binefăcătoare care se opune la tot ce este rău, un fel de combinaţie între necunoscut şi primejdie, contribuind la formarea unei noi conştiinţe.

Integritatea este atributul prim al conştiinţei de a săvârşi o anumită faptă în numele adevărului, chiar dacă acest lucru implică forţarea realităţii de a intra într-un model de dedublare complice, înţeleasă ca un „mecanism structural de rezistenţă" în faţă oricăror obstacole potrivnice atingerii scopurilor propuse. Uneori, această dedublare se perpetuează în indivizi ca iluzie a unei rigide separări între comportamentele asumate în sfera publică şi în cea privată.

Leadership: Îţi ceri iertarea de pedeapsă fără să simţi prezenţa lui Dumnezeu, deci fără să-ţi testezi fireasca curiozitate a aflării deznodământului final chiar dacă ţi s-a oferit această şansă?

„Umbra" este creaţia omului de geniu care are priceperea de a acorda trăsături originale artei de a fi în acelaşi timp strateg, judecător, justiţiar şi revelator, în virtutea ştiinţei de a avea acces la adevăruri ascunse, materializate uneori într-un soi de capacitate negativă. Dar care sunt retuşate printr-o inteligenţă a cărei hrană sunt însăşi criteriile de orientare, realizările, limitele şi regulile în relaţia cu ceilalţi.

Cineva spunea că orice împlinire în lume suscită imediat o insuficienţă: ceea ce apare în timp ca o patimă netrebnică, până la urmă trebuie să eşueze. Acest lucru face din leadership un instrument de diagnosticare a conştiinţei şi de evaluare a slăbiciunilor, tocmai atingerea coardei sensibile a omului constatată prin intermediul confesiunii şi a pocăinţei.

Tocmai în asta constă magia leadershipului care se află adesea în inima a tot ceea ce există şi se schimbă în lume: mulţi oameni îşi descoperă identitatea şi îşi acceptă mai uşor statutul de „inferior" printr-o confesiune - obţinută uneori doar printr-o condamnare, o achitare sau o executare de pedeapsă. Printr-o cădere în abisul suferinţei.

În toate aspectele vieţii vei fi obligat la restituire, în măsura pierderii suferite de cealaltă

persoană, mai ales dacă nu reuşeşti să respecţi termenele şi limitele propriei tale îmbogăţiri acordată la normele conştiinţei de a discerne dintre adevăr şi falsitate.

O şansă la iertare i se oferă fiecărui om care s-a îndepărtat de tot ceea ce este drept şi cinstit, dar care are curajul să se autodenunţe, optând pentru o confesiune.

Liderul îşi cunoaşte tot timpul limita sa: aceea că libertatea de a se preschimba într-o „umbră" şi de a-şi manifesta puterile ascunse nu este niciodată cauza lui, că ea depinde mereu de altceva, înălţător, divin, spiritual. Chiar şi el are nevoie să fie iertat de ceva mult mai presus decât el.

Iată de ce această libertate, prin rezultatele ei cele mai reprezentative, nu poate să reuşească nicicând un salt „amazing" sub forma unei situaţii definitiv asigurate. Pentru că, la rândul său, liderul cu adevărat puternic nu se subordonează doar creaţiei sale mentale şi capacităţilor sale ieşite din comun. Ci unui destin.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

O secundă închinată învierii

On Noiembrie 22, 2012

Adu viul în structura extrem de complexă a Omului din tine, delimitând foarte bine acele legături moleculare dintre "a fi" şi "a nu fi".

Înainte de a citi următoarele, te rog să răspunzi la o întrebare. **Ce preferi să fii: un ocean sau o perlă?**

" Alegerea" lui Vincent nu fusese garantată la naştere. Nu avea un coeficient genetic ridicat. Nu era nimic remarcabil în privinţa evoluţiei lui. Din fragedă copilărie ajunsese să se considere aşa cum îl vedeau ceilalţi. Un bolnav cronic. Bolnăvicios. Incapabil de a atinge vreo performanţă în vreun domeniu. Graniţa stâncoasă a vieţii sale nu oferea nicio spărtură care să permită accesul în interiorul ei, nu putea fi străpunsă de niciun talent, de nicio însuşire deosebită.

În timp ce fratele său mai mic, Anton, era un fiu perfect, de care orice părinte ar fi mândru. N-avea nicio scuză să dea greş în ceva. În mod deosebit, încă de mic se remarcase în egală măsură ca elev strălucit şi ca excelent înotător. Performanţe peste performanţe la toate, asemenea unui artist chemat să ia parte cu toate simţămintele sale la tot ce îi oferă viaţa. Plin de talent, înzestrat cu autoritate, cu o foarte mare curiozitate, o puternică dorinţă de afirmare, tenacitate şi perseverenţă.

Jocul lor preferat era "Laşii". Când părinţii nu se uitau, obişnuiau să înoate în ocean cât de departe puteau. Un fel de pariu. Era mai mult vorba de cui i se făcea frică şi se întorcea primul înapoi. Bineînţeles, întotdeauna "laşul" era Vincent. Întotdeauna el era pierzătorul.

Leadership: Ţi-ai exersat capacitatea de a corela rolul atribuit vieţii tale cu aptitudinile din ziua de TEST care spune "Start" unui nou început?

Dar într-o zi, pe când cei doi fraţi jucau "Laşii", s-a întâmplat ceva. Ceva uimitor. Ceva ce nu-l lăsa pe om să fie ca înainte. Anton şi Vincent au hotărât să-şi taie pielea degetului mare cu o scoică, aşa cum fac fraţii de sânge. O tăietură mică, cât să iasă sânge. Într-o clipă, Vincent face gestul. Dar Anton – un fapt nelămurit – ezită. Ia scoica în mână, o priveşte atent, şi-o aruncă fără să-şi respecte înţelegerea.

Şi abia atunci, în acel moment de trezire pură, Vincent, asemenea unui om care se lasă mânat sub imperiul unei forţe irezistibile, a înţeles că prin venele sale curgea altceva. O grupă sanguină foarte rară, un sânge curajos şi iute. Ca un fel de poliţă de asigurare împotriva laşităţii. O stare perfectă de întreţinere a întregului său Eu.

O putere nouă i-a stârnit brusc întregul conţinut sufletesc, convingerile, valorile şi comportamentul. Prin cele mai adânci fibre ale fiinţei sale, a fiinţei care aparent, cu toate strădaniile depuse, nu putea atinge decât ipostaza unui banal personaj pe scena vieţii, a pătruns şi s-a materializat acel fluid misterios de comunicare între el şi altcineva. Un Alter-Ego. O forţă măruntă, abia în faşă, dar un Hercule în leagăn.

Diferenţa dintre ei era aceasta: Vincent avea o mare rezistență la durere şi suferinţă. Pe când Anton era sensibil la acest capitol. Pe unul durerea şi suferinţa îl vor propulsa înainte, pe celălalt îl vor trage în jos.

Leadershipul este un simbol al imposibilului devenit posibil în ecuaţia cu două necunoscute care fac din viaţă o adevărată artă: întâmplarea şi modul cum reacţionezi la efectul ei.

O calitate, una singură, lipită de colţurile cele mai tăinuite ale fiinţei sale, cusută cu firul cel mai fin al încrederii, cu propriul mecanism de apărare – o voinţă câştigată prin durere şi spirit de sacrificiu, de partea cea mai puţin vizibilă a identităţii sale. La rândul ei transformându-se în timp într-un set unic de calităţi ce vor doborî, de la un capăt la altul al existenţei lui Vincent, tot ceea ce vor găsi în cale – împrejurări sau demersuri. Acoperind totul, şi cele mai adânci prăpăstii ale suferinţei, şi cele mai aprige temeri cu care el trăia.

Un om care va colecta, până în zorii zilelor senine, energiile cele mai creatoare, de perfecţiune, într-o societate care îşi alege numai modele umane de calitate. O pauză între prezent şi viitor. O destindere a spiritului, o înnoire spectaculoasă a relaţiilor cu el însuşi.

Vincent a ajuns în final acolo unde şi-a propus, acolo unde nimeni nu i-ar fi prezis. La Gattaca. În mijlocul acelei clase privilegiate, unde doar cei puţini, cei aleşi, cei extraordinari, aveau dreptul să pătrundă.

Noroc, ghinion, destin sau coincidenţă - astfel judecăm mulţi dintre noi, în indignarea noastră, acele salturi spectaculoase spre imposibil a acelor "Nimeni". Ei ajung să se dovedească mai presus decât toţi, numai prin faptul că reuşesc să conducă evenimentele, chiar dacă acestea sunt în defavoarea lor.

Să fii aruncat de destin în adâncurile celui mai mare ocean, să te ridici la suprafaţa lui ţinându-ţi respiraţia, dând doar din mâini şi din picioare. Şi, mai presus de toate, să-i parcurgi imensa suprafaţă, trecând prin cele mai puternice furtuni şi uragane, până la cel mai îndepărtat ţărm. Asta se numeşte, dragi prieteni, *Summam Successus* , adevărata reuşită, evadarea dintr-un spaţiu al imposibilului. Asta înseamnă să fii învingător. Asta înseamnă să fii "Vincent".

Leadership: Reuşeşti să treci de ipostaza imaginii de "Nimeni", grăbindu-te într-un prim moment al receptării imposibilului să o identifici drept un privilegiu de a fi "Vincent" ?

Oamenii cei mai valoroşi nu sunt aceia care râvnesc şi luptă neîncetat pentru obţinerea locului întâi. Nu aceia care ajung într-un final în vârful cel mai înalt al piramidei. Nu diplomele, nu premiile, nu talentul, nu inteligenţa, nu mijloacele băneşti, nici geniul şi nici cultura nu vor fi vreodată bine prinse în şuruburi. Acestea reprezintă doar nişte "instantanee", încordări maxime a muşchilor care cresc presiunea exercitată asupra unei zone de interes.

Adevăraţii învingători sunt constructorii, *les plus grands artistes du monde* , aceia care creează cu propriile eforturi o piramidă unică, de la prima până la ultima cărămidă. Acele maşinării bine unse care nu se gripează după fluierul startului. Aceia care trec în cea mai mare parte a vieţii lor neobservaţi, dar care, prin spirit de sacrificiu şi credinţă, reuşesc să-şi construiască un drum pe care toţi ceilalţi nu sunt capabili să păşească. Aceia care reuşesc să aducă "viul" în structura extrem de complexă a Omului din ei, delimitând foarte bine acele legături moleculare dintre " *a fi* " şi " *a nu fi* ".

Campionul se străduieşte să urce până în vârful piramidei. Dar constructorul ştie şi să o construiască, şi s-o dărâme. Şi s-o întărească, şi s-o ridice până la ce nivel vrea el. Altfel spus, campionul se poate ridica doar la nivelul hotărât de constructor.

Un constructor este întotdeauna mai presus decât un campion.

Leadership: Îţi concentrezi esenţa propriei determinări într-o operă numită: "Supra Eu" sau îţi intensifici efortul de transformare a unei imperfecţiuni?

Începutul unei legende se declanșează de la ideea că trebuie să te scufunzi într-un ocean în care nimeni nu te vede până ce reușești să scoţi la iveală acea perlă inestimabilă care se găseşte în tine.

Cât despre Anton, fusese parcă destinat să ajungă un mare învingător. Un ocean în defensivă şi atac. Cele mai mari merite. Însuşirile cele mai preţioase. Modelul perfect pentru Gattaca. Alături de alţii campioni, alte talente, alte modele.

Dar el reprezintă, de fapt, o metaforă care sugerează ideea că dreptul de a fi cel mai bun şi cel mai puternic, talentul, onorurile, nenumăratele distincţii conferite, absolut toate recunoaşterile, diplomele obţinute - NU TE VOR FACE UN ÎNVINGĂTOR, nu te vor face un om cu adevărat valoros, nu te vor face un constructor. Ci poate doar un alt campion, printre miile de campioni.

Cei ca Anton sunt binecuvântaţi cu o grămadă de calităţi. Sunt aprigi, perseverenţi, încăpăţânaţi, cu spirit de învingător, entuziaşti, talentaţi. Un arsenal de virtuţi. Adevărate oceane ale societăţii. Ei sunt reprezentaţi de Supra Eu, o autoritate construită cu uşurinţă, care de multe ori generează dezastrul tocmai dintr-o prea mare siguranţă de sine.

Dar să nu uităm niciodată, că oceanele se află la vedere. Uneori ne uluiesc prin forţa lor. Pe când adevăratele daruri ale naturii, perlele cele mai preţioase, de o calitate superioară, nu stau la vedere, ci trebuie căutate, identificate, aduse la lumină şi apoi şlefuite.

Leadership: Ai o singură calitate care poate înfrânge un ocean?

O perlă nu se va ridica niciodată la nivelul unui ocean. Dar îi va răni orgoliul şi îi va conferi o anumită vulnerabilitate.

În finalul filmului " *Gattaca (1997)* ", Anton, invidios şi plin de răutate, face o ultimă încercare de a-şi dovedi supremaţia în faţa fratelui său. Pur şi simplu nu putea accepta faptul că un "nimeni", un necunoscut, a ajuns la Gattaca, dovedindu-se cu mult superior lui şi tuturor celorlalţi.

Căci, da, Vincent a fost deasupra tuturor "campionilor", numai prin faptul că a reuşit să mute soarele în locul lunii. El a fost singurul care reuşit imposibilul.

Cei doi se întrec încă o dată. Aşa cum făceam când erau mici. Şi, din nou, esenţa omului cu caracter mai puternic iese la iveală, din nou trăsătura cea mai oţelită separă malul celor două tipuri umane. Vincent câştigă întrecerea prin acceptarea şi asumarea "durerii". În timp ce Anton – omul perfect, sportivul de neîntrecut - oboseşte şi se lasă tras în jos de curenţii puternici. Şi tot Vincent, tăind valurile sălbatice, se întoarce şi-l salvează de la înec.

Te laşi purtat de întâmplare şi de voinţa celorlalţi? Tu eşti cel care îşi controlează destinul, sau forţa "fratelui" tău te manipulează fără să-ţi dai seama? Îl vei salva pe "fratele" tău care îţi controlează în secret curajul de a fi diferit?

Ai o singură calitate care te poate propulsa înaintea tuturor "campionilor"? Care ar fi aceea? Care sunt opreliştile care te împiedică să te ridici deasupra "oceanului"? Eşti un om rezistent

la “durere”, sau eşti o forţă a naturii cu puncte slabe? Eşti un “Vincent” sau un “Anton”?

Privilegiul de a fi Vincent este un etalon al "desăvârşirii" considerată drept un factor determinant al atitudinii omului care răzbate din opoziţia celor două entităţi: situaţia de a fi limitat şi puterea de a crede în miraculos.

O secundă închinată învierii este edificatoare pentru a releva momentul în care descoperim acea unică calitate transformatoare care ne poate propulsa pe culmi nebănuite. Trebuie însă să căutăm această perlă, să ştim ce trebuie să facem cu ea. Să o transformăm într-o energie creatoare.

Deci, caută perla din adâncul oceanului omului care eşti, ceva ce ai deja în sânge, ceva ce îţi aparţine şi nimeni nu-l poate limita. Caută în tine ceea ce alţii nu văd şi nu găsesc niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-secunda-inchinata-invierii.html

O simptomatologie a biruinţei

On Decembrie 20, 2016

Învaţă să vezi prin transparenţa pe care ţi-o făureşti prin mijloacele de redare puterii creatoare, accesând noul tău statut conform analizei impactului unui grad mai înalt de cunoaştere.

Mi-am împodobit scopul secret, întreaga mea avere, cu un pretext plauzibl, o formă eliberatoare de a aranja o întâlnire nepermisă, producătoare de o imagine cu valoare unică: *"no one can tell"* . Era răspunsul la o lungă așteptare, o aparenţă a genialităţii care îşi aştepta interpretarea special consacrată unei percutante descrieri a nemărginitului, în adâncul unui superlativ al puterii creatoare, în perimetrul unei emoţii care şi acum ciopleşte fantasme într-o minte care se exprimă prin efectele optice ale oglinzilor. Lumina, suferind mai multe reflexii totale, producea un efect frumos. Be very careful of a pretending that you wanted !

"I seem to be what I'm not you see" în această esenţă a mijloacelor de redare a unei lucidităţi care se abandonează pe sine, ca în Mitul lui Sisif, printr-o succesiune a reacţiilor de tip "Stay close until you reach the end", dar dezvoltate în lumina legii periodicităţii unui fenomen invers, precum o imagine răsturnată. Aici, puterea creatoare de care trebuia să dau dovadă se anunţa a fi o garanţie a vederii perfecte din perspectiva unui fizician care visează să călătorească în "timeline-ul" propriei vieţi pentru a-şi pune la punct un nou sistem de producere şi furnizare a realităţii.

Biruinţa mea era de fapt o încălcare a standardelor de realitate acceptate de preferinţele şi aşteptările secolului în care trăiam. Era lupta pe care trebuia s-o duc împotriva efemerităţii, împotriva lucrurilor realizate fără suflet, cum ar fi lucrurile ce ţin de artă şi de ştiinţă. Numai scriitoarea Marquerite Yourcenar a sesizat necesitatea acestei biruinţe în lupta cu efemeritatea şi cu delăsarea. Ea scria:

A face cât poți de bine. A reface. A mai retușa imperceptibil retușa însăși. "Pe mine însumi mă corectez, spunea Yeats, corectându-mi operele." El a fost unul dintre cei ce au avut bunăvoința de a se deranja din proprie inițiativă spre a rectifica o greșeală, a confirma un detaliu, a sprijini o ipoteză, a înlesni o nouă cercetare - fapte pentru care îi aduc prieteneasca mea mulțumire.

Leadership: Poţi să trăieşti şi să gestionezi o experienţă de sine grandioasă în funcţie de luciditatea cu care întâmpini o realitate diferită, poziţionându-te eficient în apropierea unei imagini edificatoare?

O separare spontană a celor două părţi din mine, folosind formula gaussiană a lentilelor, făcea ca totul să se complice, să aibă nuanţele unei lungi evanescenţe. Două ţesuturi transformate în nervi, două credinţe confruntate cu un ambient care le dezminte şi le sfidează, două idei aflate în raport adversativ. Una acţionând ca o barieră activă, cealaltă pasivă la transportul materiei între fazele adiacente ale dezvoltării dinamicii relaţiilor dintre o imagine a vieţii trecute şi una a vieţii recâştigate.

Evoluţia de la starea de echilibru către starea de neechilibru era posibilă, dar foarte puţin probabilă. Nu-mi dădeam seama cât sunt de singur, fugind de lume, retrăgându-mă în pustiul unei imense împărăţii, în delirul posesiei de noi cunoştinţe învecinate cu distrugerea vechilor idei şi învăţături, propunând sensuri noi, chiar dacă aceasta nu constituia izvorul primar al căutărilor mele. Biruinţei îi este necesară sentimentul şi acţiunea, amândouă imortalizate într-o imagine edificatoare cu privire la ceea ce mă face să mă simt liber, motivat, creativ, mai mult decât satisfacţia eventuală ce ar izvorî din contactul cu experienţa, cu părerile şi cu

atitudinea celorlalţi oameni.

Era o luciditate chinuitoare, care schimba experiența de sine, creştea voioşia înşelătoare a beţiei de a gândi totul în termeni de putere, pentru a pune stăpânire pe libertatea absolută, vrându-mă rezemat de una din acele taine care dau omului gustul neprețuit și amar al absolutului. *Too real is this feeling of make believe.* Biruinţa este chinul de a te păstra lucid şi creativ într-o realitate care vrea să fii altcineva.

Leadership: Încerci să-ţi reprezinţi superioritatea fantastică în această lume, accesând starea de spirit specifică forţei de creaţie care cere: "Doamne, fă-mă egalul Tău?"

Iată ce gândea Jack Griffin, eroul lui Wells, confruntându-se cu demonii minţii sale, analizând nuanţele unei taine eliberatoare:

Să realizez un asemenea vis însemna să depăşesc magia ! Îmi făurisem o viziune magică - pe care nicio îndoială nu venea să o tulbure - asupra a ceea ce putea reprezenta asta pentru un om. Mister, putere, libertate absolută...Nu întrezăream niciun fel de piedici. Gândiţi-vă un pic ! Eu, un sărac lipit pământului, un jerpelit, cu posibilităţi limitate, eu să folosesc meritele substanţiale ale ştiinţei, resursele ei inepuizabile, să mă ridic pe culmile ei cele mai înalte, în sfera spiritelor cu adevărat evoluate, eu aş fi putut să devin un om invizibil !

Ani de zile am muncit. Şi de îndată ce biruiam câte un munte de dificultăţi, din vârful lui întrezăream un altul. Noianul de detalii, de mărunţişuri, ghearele materiei ascunse în vecinătatea cauzelor şi efectelor ! Exasperarea ! Declanşarea nebuniei ! Am răbdat totul, mi-am încleştat dinţii. Dar în final am reuşit ! Am descoperit secretul invizibilităţii, i-am depăşit pe absolut toţi oamenii de ştiinţă prin virtutea perseverenţei, prin educarea voinţei, prin strălucirea unei lucidităţi intransigente ţâşnite din bezna nebuniei... Şi a funcţionat...credeţi-mă ! Puteam să văd prin transparenţa pe care mi-o făurisem. Puteam să fiu în orice loc, fără ca nimeni să-mi sesizeze prezenţa. Un fel de Dumnezeu. Iată de unde am plecat, şi cât de departe am ajuns.

Cel ce se recunoaşte drept o cauză a unei trude prelungite, pline de conţinut, justificată prin prisma dorinţei de a cel mai bun, cel ce descoperă o formă a creaţiei care vorbeşte în numele unei anumite superiorităţi, va exprima întotdeauna ideile, sentimentele şi aspiraţiile cele mai fine în ecuația expansiunii propriului sine suprem.

Un fapt pozitiv, fiindcă cel ce nu corelează biruinţa trudei sale cu o evoluție favorabilă, cu o serie de elemente legate de un grad sporit de cunoaştere, acela nu se va putea manifesta drept o prezenţă lucidă a raţionalului în favoarea efectelor unei anumite lecții cândva asumate. Iar sinele suprem, într-un univers al posibilităților infinite, al fanteziei, tinde a vedea lumea reală printr-o pluralitate a posibilităţilor de angajament în a genera plus valoare și inovaţie prin creație.

Un lider ştie să vadă prin transparenţa pe care şi-o făureşte. El este un artist care controlează arta transformării pornind la acțiune de la un anumit statut şi continuând să acceseze acel statut conform analizei impactului unui grad mai înalt de cunoaştere, din faza unei extinderi a forţei sale de creaţie care cere: "Doamne, fă-mă egalul Tău ! "

Un asemenea individ, experimentând relaţiile dintre o imagine a vieţii trecute şi una a vieţii recâştigate, este util leadershipului prin faptul că se contopeşte cu o imensă proiectare a actualităţii sale, desigur într-o notă optimistă, într-o categorie aparte şi bine definită, a "diferitului". Iar diferitul este adesea fuziunea armonică dintre creație și desăvârşire, ce dă o senzație de împlinire totală.

O simptomatologie a biruinţei are ca prim considerent trăsătura de bază a artistului de geniu, a cărui catalizator de diferenţiere se poate situa la limita superioară a maximului admis de legile devenirii, putându-se formula astfel: *"Să realizez un asemenea vis înseamnă să depăşesc magia ! "*

Source: https://neculaifantanaru.com/o-simptomatologie-a-biruintei.html

O simptomatologie a existenţialităţii

On Decembrie 29, 2016

Micșorează distanța dintre ceea ce ești și ceea ce este posibil să fii, adăugând un surplus de sens experienței care te singularizează.

Citiţi mai jos prezentarea romanului „Duma Key", de Stephen King, tema existentă în materia unei fine analize a personalităţii umane, şi încercaţi să prindeţi firul acestei minunate povestiri cu tâlc:

Un groaznic accident pe un şantier de construcţii îi smulge braţul lui Edgar Freemantle, întunecându-i memoria şi mintea. Calvarul perioadei de recuperare îi provoacă schimbări de personalitate şi accese de furie necontrolată ce grăbesc sfârşitul căsniciei sale.

Edgar îşi doreşte să nu fi supravieţuit accidentului, dar psihologul său îi recomandă un leac geografico-existenţial: îl sfătuieşte să îşi schimbe complet viaţa, părăsind oraşul aglomerat şi afacerile din domeniul construcţiilor.

Retras la Duma Key, în paradisul Golfului Mexic, Edgar începe să picteze cu pasiune, descoperindu-şi un talent extraordinar. Dar atracţia sa faţă de pictură şi desen pare a fi comandată de o forţă ce îl depăşeşte, ca o constrângere. Multe din tablourile sale au o putere ce nu poate fi controlată, aproape mistică, scoţând la iveală secrete de mult îngropate, trezind nălucile copilăriei. Iar talentul său poate fi, în acelaşi timp, o armă… *

Leadership: Începi să înţelegi rostul unei experienţe dureroase atunci când încetezi să o mai judeci din prisma unei cauzalităţi inerente, odată cu acea înţelegere de sine acordată manierei de abordare a unei noi direcţii de viaţă?

Ceea ce devii prin intermediul unui moment important, caracterizat prin mijlocirea unui prezent care „niciodată nu este destul de bun", deci care are șansa de a fi accesibilizat doar prin acceptarea unui sentiment puternic de iminentă transformare personală, atribuindu-i un anumit sens, te ajută să vezi mai bine legătura dintre ceea ce ţine de tine şi lucrurile asupra cărora chiar nu ai niciun fel de control.

Dependenţa de ceea ce ţi se întâmplă în favoarea unei schimbări existenţiale mai ample, izbutind să se întindă până la marginile necunoscutului, în imensa nădejde a unei soarte prielnice, este calea de a te arăta fidel unui statut și unei noi valori de referinţă asumate prin apartenența faţă de o forţă îndrumătoare căreia nu i te poţi opune. Cui i se dă şansa să-şi descopere un talent extraordinar, trebuie mai întâi să experimenteze durerea de a supravieţui în faţa unei răscruci a vieţii, şi nu doar să supravieţuiasca, ci să-şi găsească puterea de fi altcineva, un deschizător de drumuri.

Să reconstitui un moment important și să pătrunzi sensul profund al faptelor, să te dedici ideii de Cauză - ce faci cu ceea ce ți s-a întâmplat? - contopindu-te cu ea în condiţiile de limitare sau condiţionare a libertăţii de a alege, este o măsura a capacităţii tale de a continua să înaintezi prin valoroficarea experienței care susţine raportul de la cauză la efect.

Gradul de determinare al unui om are ca suport acel surplus de sens al experienței care îl singularizează.

Singularitatea este un concept care se referă la implicațiile pe care le are un eveniment major în progresul personal. A deveni altcineva, prin imensa putere latentă a minţii şi a sufletului, înseamnă să păstrezi din ceea ce este vechi doar partea folositoare, înseamnă să conferi întâmplărilor petrecute o consistenţă într-un plan ideal de existenţă.

Viaţa este progresul pe care ţi-l dă rezultatul evenimentelor care la care te raportezi cel mai profund, pentru că relevă disponibilitatea ta de a te raporta la dimensiunea învăţării din cele întâmplate, aşa încât să fii mai preocupat de lucrurile care contează cu adevărat. Este şi aceasta un soi de cunoaştere pe care o poţi lua în considerare împreună cu trăirile cele mai ascunse, sau mai intense, sau cele mai nobile, fiindcă viziunea asupra vieții şi învăţăturile cele mai importante se materializează într-un om cu totul diferit numai atunci când evenimentele negative sunt privite printr-o lentilă măritoare, atât importanța cât și consecințele lor.

Singularitatea relevă disponibilitatea de a analiza progresul propriei învăţări, cunoaşteri, prin luarea în considerare a finalităţii unei etape de viață, cu trăirile aferente, şi materializarea unei noi etape într-o satisfacţie de ordin material și moral.

Să accepţi adevărul despre tine însuţi analizându-ţi disponibilitatea pentru a înfăptui progresul unei anumite laturi a vieţii, dovedind o mare voinţă psihică şi emoţională, este produsul unei materializări a cunoaşterii bazată pe experienţe mai puţin fericite, aferente sentimentelor cele mai intimie şi vulnerabile. Şi care este adevărul despre tine însuţi? Eşti dispus să te uiţi diferit la tine însuţi? Eşti dispus să te schimbi, să devii un cu totul alt om?

Începutul unei revizuiri a vieţii, la nivel de conştiinţă şi spre un nou aspect a cine eşti cu adevărat, se datorează responsabilităţi pe care o ai în raport cu tine însuţi din punct de vedere al desfăşurării evenimentelor la care nu te aştepţi să se producă.

O simptomatologie a existenţialităţii, variind în funcţie de faza evolutivă a omului, este în concordanţă cu acea experiență care îl singularizează. Astfel, să nu uităm cele două mari teme ale gândirii existenţialiste, după filosoful francez Emmanuel Mounier:

1. Fragilitatea ființei umane - Omul este mereu expus propriului său sfârșit, distrugerii sale ca ființă umană, deoarece el nu există ca atare decât prin efortul personal.

2. Singurătatea şi secretul. Fiecare fiinţă umană se simte solitară, impenetrabilă celorlalţi.

3. Angajarea: Pentru a-și construi viața, omul trebuie să opteze, să aleagă în permanență, să se angajeze în raport cu destinul său.

*** Notă:** https://nemira.ro/duma-key

Source: https://neculaifantanaru.com/o-simptomatologie-a-existentialitatii.html

O simptomatologie a pedagogiei

On Noiembrie 13, 2016

Mai întâi creează tu însuţi, apoi învaţă-i pe alţii.

Ştia - a avut deseori dureroasa ocazie să constate că oamenii afirmă cu răutate: *"Cine poate - creează; cine nu - învaţă pe alţii"* . Dar Eisenstein nu s-a lăsat niciodată tulburat de asemenea meschinării, susţinând cu calm: *"A învăţa pe alţii în cinematografie înseamnă astăzi încă, şi în întregime, a crea."*

Nu era o vorbă goală. Cercetând activitatea pedagogică a lui Eisenstein, constatăm cu uşurinţă că predarea echivala, la el, cu studiul, cu găsirea unor noi soluţii creatoare. Obiectul cursului său - o declară programatic - este pătrunderea în laboratorul de creaţie. Cursul său este şi un prilej de cristalizare teoretică pentru artist.

Principiile sale pedagogice era foarte ferme. Nu suporta ca studenţii să-şi abandoneze propria personalitate prin mimetism. Se răstea la ei de câte ori surprindea o asemenea tendinţă: *"Ce-i asta? A-ţi hotărât cu toţii să vă aliniaţi pe scară din "Crucişătorul Potemkin?" Pe mine vreţi să mă imitaţi?"*

El a urmărit acest principiu încă de la începutul muncii sale pedagogice. *

Leadership: Îți arăţi preocuparea exclusivă pentru fenomenul „ *Cine poate - creează; cine nu - învaţă pe alţii* ", reflectând aspiraţia către tot ce este greu de știut pe linia unei tendinţe de apreciere a artei?

În miezul oricărui calcul uman şi a oricărei proprietăți intelectuale, produse cu succes pe fondul formării unor calități generale care influențează în mod favorabil poziția de referinţă faţă de sarcinile impuse sau autoimpuse, există întotdeauna o personalitate. Raţională în esenţă, iraţională faţă de un stimul exterior, personalitatea este anterioară oricărui mecanism de adaptare la construcții externe imaginative şi sigură îşi creează propriile-i legi.

Personalitatea creatoare este interesantă prin tendinţa cu care abordează tema artei şi a plăsmuirilor artistice din perspectiva unei întrebări: "Ce este important pentru mine să le transmit oamenilor"? Cum anume contribui eu la menţinerea şi îmbunătăţirea poziţiei şi a imaginii deţinute, de creator al unui curent ştiinţific, dirijând procesul de finalizare al unei opere de artă către o ieşire din trenduri?

Personalitatea nu reprezintă doar indiciul unui prilej de cristalizare teoretică și practică a unei viziuni - după care îți rămâne puţin de făcut în faţa a ceea ce se petrece în lumea din jur. Ci, de foarte multe ori, ea este o consecinţă a preocupării exclusive pentru fenomenul *„Cine poate - creează; cine nu - învaţă pe alţii"* , reflectând aspiraţia către tot ce este greu de știut și mult mai greu de interpretat.

A fi un creator vizează acea latură a personalităţii care adună constant informaţii şi vede totul din mai multe perspective. Iar a învăţa pe alții nu este o minune a creaţiei, nu este o călătorie în meandrele creaţiei, nu este un joc al pulsaţiilor umane, între vis şi realitate, ci de cele mai multe ori se dovedeşte a fi o formă copierii, a mimetismului excesiv întreținut prin folosirea unor metode perimate, cu rezultate slabe sau nefaste.

Arta care face dintr-un creator un pedagog vizează acea componentă a personalităţii care întreţine relaţia dintre proiecţiile imaginative ale unei lumi posibile dincolo de cunoştinţele altor oameni şi o explorare a sinelui din perspectiva rigorii de a defini o nouă realitate.

Este același viciu profesoral, întâlnit frecvent la cei cu înalte grade de calificare (și credibilitate), cei care fără a descoperi ei înşişi vreun principiu sau concept își arată întotdeauna disponibilitatea de a prezenta fragmente (capitole întregi) din operele intelectuale ale adevăraţilor creatori.

Leadershipul, pe parcursul mai multor stadii de evoluție a cunoaşterii, se supune evaluării impactului unei creaţii asupra dinamicii procesului de creație promovat, asupra viziunii integratoare asupra procesului de producție a rezultatelor obţinute prin încordarea spiritului inventiv.

Liderii cei mai buni, nelimitându-se la condiţiile învăţării autodirijate, se conduc după îndemnul care asigură unitatea lecţiei referitoare la iscusinţa de a intra în relaţie cu oamenii: *„Mai întâi creează tu însuţi, apoi învaţă-i pe alţii."*

Leadershipul este mai întâi de toate urmarea pătrunderii în laboratorul de creație, apoi un prilej de cristalizare teoretică a unor metode, norme şi principii orientative pentru viitorii „artişti". Şi, în final, devine rezultatul abordării minuţioase a complexităţii fiecărui aspect de dezvoltare care ar duce în mod evident la o concluzie diferită de cele enunțate anterior.

A fi un bun pedagog înseamnă să-i înveţi pe oameni ce înseamnă arta prin proiectarea propriei lor persoane în spaţiul unei realităţi care nu seamănă cu alta, fiindcă pe neaşteptate această realitate poate deveni imprevizibilă.

O simptomatologie a pedagogiei aduce în prim plan totalitatea manifestărilor tale intelectuale care permit diagnosticarea unui stil de predare a propriilor teorii și diferențierea lor de alte modele de creaţie, încât să fii de neînvins cu precădere în tendinţa: "Cine poate – creează".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

O simptomatologie a trăirilor estetice

On Iulie 06, 2018

În opera pe care o priveşti trebuie să se simtă ştiinţa şi personalitatea celui ce a plăsmuit-o.

Mă străduiesc să definesc un fel de oscilare între iniţiativa de a interpreta o compoziţie artistică şi fidelitatea faţă de mesajul pus în prim planul conştientizării actului creator. Lumea în care trăiesc, o componentă cheie a oportunităţii de a-mi dezvolta cunoştinţele generale despre viaţă, despre frumos şi bine, pare a avea o corespondenţă trainică într-un univers paralel. Într-o asemănare cu linia curbă a visului care limitează la abstract şi cu linia aparent dreaptă a desenului, culoarea potrivită găsită, ce deschid accesul spre o valoare fundamentală a artei, numită libertate de expresie.

Însăşi esenţa acestei libertăţi, care e una cu slujirea lui Dumnezeu, având deschidere spre logica şi valoarea vieţii, desemnează o schimbare a compoziţiei şi originii unui punct de vedere deja intens susţinut de spaţiul unui mimesis inversat. Principiu estetic, dezvoltat mai ales în antichitate, potrivit căruia arta este imitarea realului.

Aici mă văd nevoit să recunosc un al doilea lucru, tot la fel de primordial în satisfacerea unei viziuni obiective ca supremul unghi de vedere ce mi-a permis să cunosc lumea ca pe o taină şi să-i atribui semnificaţii simbolice. El împărtăşeşte, asemenea vechilor cărţi de învăţătură, îndemnul de a constata o mutaţie dinspre artă spre ştiinţa bazată pe continuitatea unei transformări permanente de natură conceptuală.

Un lider vizionar navighează într-o lume aparent neschimbătoare pentru a crea noi orizonturi capabile să inspire schimbarea.

Orice etapă, orice aspect, orice arie a vieţii împărtăşeşte ceva din interiorul unei enigme, posibile cicluri de căutări, şlefuiri de identitate, frământări spirituale, acumulări de sensuri în cadrul unui labirint imens, colorat cu acea nuanţă a îmbinării rozului cu cenuşiul, a deprinderilor şi expresiilor caracteristice stilului controlat de o raţiune care pleacă mereu urechea la inimă. Nu degeaba, atunci când încerc să-mi exprim potenţialul artistic, să formulez vizual un nou orizont, mă simt în preajma unui Don Quijote, transplantat într-o lume aparent neschimbătoare, rostuită după legi aparent misterioase, făcută să amendeze ori să fericească după dreptate pe făuritorii ei.

Ceea ce este imaginat drept absolut ca taină supremă în arta mea, cade în extrema unui compromis dintre sinceritate şi gradul ridicat de flexibilitate în ceea ce priveşte definirea unui nou profil de arhitect al lumii, într-un stil cadenţat al labirinturilor afective şi suprapuse ale personajelor propriul Ego, propriilor trăsături şi fapte constructive.

Leadership: Poţi să extinzi cadrele de referinţă ale reprezentărilor tale imaginare cu determinări conceptuale în care este integrată experienţa personală?

O ghicitoare în interiorul unei enigme este ca un tablou plăsmuit din delicateţea unui gest spontan, exersat îndelung, ca urmare a unui dialog strâns cu ochiul care anticipează o nouă direcţie de compoziţie şi răspunde mai rapid decât mâna. Încă o dată, mă aliniez căii de a trăi o metaestetică în decursul vieții, supus fiind unor transformări de ordin cantitativ sau calitativ.

Investirea culorii cu energia radiantă a vieţii lăuntrice, ochiul magic al şansei de a şti cât de mult mint sau cât de mult rămân autentic în materie de psihologie a creatorului, înrudeşte experienţa artistică, servind drept îndreptar spiritual, cu extraordinara experienţă picturală a unei Divinităţi care aşează o conştiinţă comună în toţi oamenii.

Privesc plin de curiozitate imensa diversitate de forme de viaţă şi aparenta lor perfecţiune, asemenea unui genetician care studiază moleculele şi este mult mai în măsură să interpreteze informaţiile adunate, încercând să desluşesc ceea ce Jacques Ruffié numea "una dintre cele mai misterioase frontiere ale cunoaşterii".

Fără îndoială, am de reconstituit o imagine de ansamblu satisfăcătoare evoluţiei. Dar nu o imagine totală. Aidoma unui tablou de esenţă clasică, ea conţine două mari componente: una informaţională cu determinări culturale şi una perceptuală vizând totalitatea reprezentărilor imaginare grupate în jurul unui nucleu labil al ideilor.

În evoluţia leadershipului mă legitimez ca un exponent de seamă al artei-ştiinţifice. Primul concept la care mă rezum când scriu, privind în jur, este acesta: "Observă Inteligent ! "

Mărturia unei opere pe cât de admirabilă pe atât de inaccesibilă se constituie din expresia decursă din asocierea culorilor şi din profunzimea tainică a ceea ce descoperi prin tot ceea ce exprimi.

Orice lucrare pictată este o supradimensionare a activelor mele de proprietate intelectuală, pe care culoarea le conţine prin calitatea sa autonomă, atingând speranţa, gingăşia, atracţia. Cum poţi să nu observi mugurii verzui ai copacilor, verdele proaspăt al ierbii, zborul plin de graţie al porumbelului, în universul pictural al unui artist care lucrează doar cu creionul, cu foaia de hârtie şi cu îmbinări stabilite de cuvinte, cu mijloacele de expresie ale unei cunoaşteri de seamă care doar se poate împrumuta, dar fără a acorda nimănui dreptul de deţinere?

În cartea "Cum se savurează un tablou", scriitorul Victor Ieronim Stoichiţă încearcă să dea o explicaţie picturii *Chemarea Sfântului Matei* , realizată în 1661 de Juan de Pareja. Pentru a sublinia importanţa experienţei sale, Pareja a recurs la o figură de stil cunoscută sub numele de *metalepsă de autor,* reprezentându-se în extremitatea stângă a pânzei, sub trăsăturile unui personaj secundar, dar important totuşi prin funcţia sa: el ţine în mână un bilet pe care se poate citi: "Juan de Parefa 1661".

Tabloul ar putea (la limită) să funcţioneze şi fără acest personaj, care este un adaos facultativ, fără a fi totuşi lipsit de semnificaţie.

Aceasta este, de fapt, calitatea unei opere care îşi priveşte artistul din perspectiva unui fin observator și al unui sensibil martor ocular. Dar nu vreau să întind prea mult acest subiect, introducând alte linii de forţă, contururi de forme tipice pentru o lucrare ce înfăţişează, la modul general, portretul individualităţii unui artist. Aş menţiona doar atât:

Singura cale de dialog cu diversitatea unei lumi vaste, cu ajutorul conceptului totalităţii, încât să înlocuieşti realitatea vieţii cu ştiinţa pe care o deţii, este să te plasezi tu însuţi în opera pe care o plăsmuieşti.

O simptomatologie a trăirilor estetice impune efectuarea explorării de cadre pline de mister, dialoguri scurte, dar pline de conţinut, într-o artă a comparaţiilor dintre experienţa personală şi informaţia percepută prin limbaj sau imagine, în "display"-ul virtual reprezentat de constiinţă.

O trăire estetică este o creștere a conștientizării reacţiei tale faţă de ceea ce transmiţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-simptomatologie-a-trairilor-estetice.html

O triplă schimbare a luminii

On Septembrie 26, 2014

Preocupă-te de perceperea nemijlocită a esenţei artei, valorificând experienţele acelor concepţii amănunţit elaborate care pot să conducă ulterior la maximizarea raţiunii tale de creaţie.

Preocuparea lui Eisenstein pentru cinematografie este dublată de o alta. Pe planul întâi apare o pasiune aparent insolită: Eisenstein montează pe scena teatrului Bolsoi, opera "Walkiria" de Wagner. O face, cum declară, cu un entuziasm de nedescris şi cu inspiraţie. O face preocupat de perceperea nemijlocită a muzicii şi de întruchiparea ei scenică. O face însă şi cu gândul unor experienţe pe care le va folosi în viitoarele filme.

El îşi verifică ideile despre unitatea dintre sunet şi imagine, despre funcţia dramatică a culorii. În ultimul act, de pildă, compune, în acord cu orchestraţia lui Wagner, o triplă schimbare a luminii pe întregul fundal al scenei…(lumina argintie, arămie şi albastru-azurie) şi pune lupta între nuanţele de lumină albastru-azuriu şi purpuriul flăcărilor în ton cu partitura "Feuerzauber". Asistăm aici, de fapt, la experienţe ale unor concepţii ulterior amănunţit elaborate. **

Leadership: Modelul creaţiei tale poate să ilustreze experienţele unor asociaţii ştiinţifice puse sub semnul unor concepţii amănunţit elaborate, astfel încât să asigure receptarea unor noi sensuri ale imaginii pe care o transmiţi?

Prin permanenţa sa în construirea şi dezvoltarea unei înalte măiestrii, leadershipul poate fi o armă cu două tăişuri, îndreptându-se fie împotriva celui care practică o formă avansată de artă, fie împotriva celui care nu reuşeşte să-şi înscrie ideile „cu ceva în plus” în sfera unei experienţe de vaste de creaţie. Care înseamnă şi o devenire la nivel de percepţie a formelor de cunoaştere avansată, de intelectualitate superioare, de relevaţie a unor aspecte neştiute.

O orientare spre autenticitatea descoperirii noilor dimensiuni ale artei, printr-o iniţiere în spaţiul consacrat revelaţiilor şi percepţiilor care te recomanda ca artist, poate să te diferenţieze de mulţime prin amprenta imaginaţiei şi originalităţii. Practic, când creezi trebuie să aduci în prim plan o viziune personală a unor anumite momente, trăiri sau convingeri, care să surprindă elementele cele mai importante ale modelului tău de gândire.

Ca regizor, trebuie să asiguri o "suprematie" definitivă a unoi concepţii capabile să devină parte a unor momente de neuitat şi a unei imagini care să spună o poveste despre personalitatea şi măreţia propriei tale fiinţe în culorile unei realităţi cât mai misterioase. Viziunea ta trebuie să reflecte mai mult un crescendo al voinţei de a realiza ceva cu care să te identifici în totalitate şi care să contribuie în acelaşi timp la dezvoltarea a ceea ce s-ar putea numi „Reprezentare de sine”.

Personal Leadership este o reflexie a experienţei folosită în viitoarele realizări ca urmare a interacţiunilor dintre conţinutul de idei pe care îl ai de redat într-o nouă formulare şi nuanţa concepţiilor construite şi promovate pe care le alegi să-ţi evidenţieze aptitudinile.

Leadership: Utilizezi în procesul de cristalizare a ştiinţei mai mult "curentul alternativ" decât cel continuu, folosind contacte de tip „închis-deschis”?

Această experienţă de sine, revărsându-se pretutindeni în creaţie, reuneşte curiozitatea,

dorinţa de a încerca ceva nou, abilitatea de a percepe intuitiv locul artei în manifestarea unor noi entităţi de tipul: *„ schimbarea se produce prin accesul la o anumită sursă de reînnoire a punctelor de referinţă în definirea unor noi tendinţe ”*, cu viitoare provocări în materie de gestionare a conceptelor pe care se întemeiază modelele de leadership.

A utiliza în procesul de cristalizare a ştiinţei mai mult „curentul alternativ” decât cel continuu, căutând acea caracteristică a gândirii care conferă valoare sporită de certitudine concluziilor la care ai ajuns şi concepţiilor pe care ţi le-ai format, este echivalent cu folosirea îndelungată şi sistematică a experienţei de creaţie mai mult în sensul de realizare a extinderii normelor de aplicare a cunoaşterii folosite în viitoarele proiecte.

Normele de aplicare a cunoaşterii au ca principală caracterictică performanţele realizate la testarea eficacităţii creaţiei într-un format de tip conceptual (ce descrie relaţiile între om şi artă corelate cu realitatea) pentru a îndeplini rolul de declanşator al efectului de autenticitate.

În timp ce contactele de tip „închis-deschis” sunt de fapt două aspecte ale propriei tale persoane. Primul aspect se referă la posibilitatea de a stagna într-un tipar de gândire contraintuitivă, celălalt ia în calcul posibilitatea de a te perfecţiona printr-o mai bună valorificare a ideilor.

Calea spre autenticitate este rezervată mijloacelor de realizare ale unor concepţii ulterior amănunţit elaborate, tributare unor idei şi tendinţe de viitor, care prin esenţa şi consistenţa lor marchează maniera de redare a unei forme de percepţie asupra interacţiunii dintre conţinutul şi imaginea pe care o proiectezi asupra lumii.

O triplă schimbare a luminii vizează evaluarea difuză a realităţii pe care o reprezinţi în „febra creaţiei”, lăsând liberă calea către construcţia unor noi tipare de gândire. Ca să reuşeşti să valorifici experienţele acelor concepţii amănunţit elaborate care pot să conducă ulterior la maximizarea raţiunii tale de creaţie, mai întâi preocupă-te de perceperea nemijlocită a esenţei artei care te leagă de ceea ce eşti tu însuţi: un deschizător de orizonturi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-tripla-schimbare-a-luminii.html

O urmă adâncă în viața artistului

On Iulie 11, 2010

Leadershipul artistic presupune capacitatea de a îmbina diferitele elemente ale mediului, viața cu faptele, și mișcarea cu timpul, creând o experiență cinematografică holistică.

Momentul acela, de care s-a lăsat îmbătat atunci, a imprimat, așadar, o urmă adâncă în viața artistului („podul plutitor… mi-a dezvăluit pentru prima oară farmecul acestei atracții care nu m-a părăsit de atunci niciodată"). E aproape ca un dans ritmic colectiv, care unește într-o simfonie unică mișcarea a zeci de oameni… Și în acest tablou, principalul este ritmul, calcularea spațiului, a timpului cântărit până la secundă. Suvoi de oameni în flux și reflux, când integrându-se în mecanismul de ceasornic al gigantului efort colectiv, când, desprinzându-se, pentru ca apoi, în alt ciclu al procesului, riguros stabilit, să se reintegreze în mișcarea generală.

Stricta împărțire a timpului și spațiului, alternanța mișcărilor diferiților afluenți ai masei; natura și oamenii contopiți într-un singur tot. Da, la naiba! – oare nu aceasta stă la baza contopirii diferitelor obiecte ale mediului cu oamenii, a felului de viață cu faptele, a mișcării cu timpul? Și în film, în ansamblu, și în îmbinarea fragmentelor sale (a secvențelor de montaj), și în acea inginerie specifică a spațiului și timpului care pune în fața obiectivului mizanscene extrem de complexe ale episoadelor de masă sau gesticulația personajelor, îmbinând acțiunea singulară cu acțiunea generală, îmbinând acțiunea cu timpul calculat, intensitatea acțiunii cu spațiul rezervat, gestul cu cuvântul, îmbinând ideea cu imaginea senzorială, concluzia ideativă cu șocul emoțional. De aceea, prima școală unde a învățat Eisenstein arta montajului a fost școala de ofițeri.

Contopirea oamenilor cu natura și integrarea acțiunilor individuale într-un flux colectiv reprezintă esența unei regii bine orchestrate, capabilă să creeze o imagine cinematică de impact.

„Sistemele de extindere narativă se află în planul de referință al filmului, ele reprezentând, de fapt, punctele de inflexiune ale poveștii. Uneori, în câmpul vizual al spectatorului apare o secvență centrală și mai multe secvențe paralele situate simetric față de cea menționată, dar cu intensități emoționale din ce în ce mai subtile. Ele au rolul de a amplifica și nuanța mesajul principal. Secvențele secundare sunt înconjurate de nuanțe tematice. Din acest motiv, interpretarea filmului constă în determinarea numărului de scene și a fracțiunii de inter-relații cu care cele două sisteme narative sunt împletite, adică se determină distanța emoțională dintre cele două fire narative principale, astfel încât să se creeze o tensiune optimă.

Ca urmare, diferența dintre cele două perspective narative este egală cu numărul de secvențe amplificate prin impactul lor vizual și sonor, determinate de contrastul și ritmul montajului. Prin această metodă de montaj pot fi construite narațiuni complexe, dar diferența dintre cele două fire narative nu trebuie să fie prea mare pentru a menține acea coerență a narațiunii globale. Așadar, structura generală a filmului trebuie să fie concepută în prealabil cu o tehnică mai puțin precisă (spre exemplu, prin scrierea scenariului), fapt ce denotă o planificare meticuloasă a întregului proces creativ.

Leadershipul creativ se manifestă prin abilitatea de a transforma fiecare gest și fiecare mișcare într-o parte integrantă a narațiunii generale, îmbinând complexitatea individuală cu intensitatea colectivă.

Aici ne gândim la comparatorul inter-diferențial al lui Eisenstein pentru etalonarea secvențelor cinematografice în contextul social-istoric, foarte important pentru o

reconstrucție fidelă a epocii. Pentru realizarea foarte precisă a montajului, Eisenstein folosea o instalație de editare bazată pe schema propusă de experiența sa în inginerie și artă cu mulți ani în urmă. Această abordare îi permitea să creeze o 'simfonie unică' a mișcării, unde ritmul, calcularea spațiului și a timpului erau cântărite până la secundă.

Fluxul și refluxul de imagini se integrează, când în mecanismul de ceasornic al efortului colectiv, când desprinzându-se de ritmul general, pentru ca apoi, în alt ciclu al procesului narativ, riguros stabilit, să se reintegreze în mișcarea generală a filmului. Această inginerie specifică a spațiului și timpului pune în fața obiectivului mizanscene extrem de complexe, îmbinând acțiunea singulară cu acțiunea generală, gestul cu cuvântul, ideea cu imaginea senzorială, și concluzia ideativă cu șocul emoțional.

Concluzia este că tehnica cinematografică a lui Eisenstein reprezintă o sinteză unică între rigoarea științifică și sensibilitatea artistică, creând un limbaj vizual complex și profund emoțional."

Esența leadershipului artistic constă în contopirea diferitelor elemente - oameni, natură, timp și spațiu - într-o unică mișcare ritmică, asemenea unui mecanism complex de orchestrare vizuală și emoțională ce transmite o poveste unitară și captivantă.

O urmă adâncă în viața artistului este lăsată în concepția sa despre ritm și armonie cinematografică, fiindcă experiența trăită l-a marcat profund, situația dezvăluindu-i o nouă perspectivă asupra contopirii elementelor vizuale și emoționale. Spun acest lucru deoarece această influență se reflectă clar în stilul său regizoral, prin faptul că îmbină riguros fiecare element al scenelor, imediat ce percepe potențialul lor de a crea o narațiune coerentă și captivantă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-urma-adanca-in-viata-artistului.html

Ochii albaștri privesc intens misterul și profunzimea lumii

On Octombrie 17, 2023

Ceea ce vezi în jur se reflectă în experiența de contemplare, iar această experiență creează o conexiune profundă cu esența și frumusețea lumii înconjurătoare.

Un pictor cu ochii albaștri deschis stă pe malul mării, cu paleta și pensula în mână, încercând să imortalizeze un moment de mare impact emoţional cuprins în efemeritatea vieţii, desfăşurându-se ca un apus nespus de frumos. Soarele strălucește puternic, aruncând o culoare roșiatică peste mare, în timp ce nisipul fierbinte, nici prea solid, nici lichid, care nu se usucă niciodată, oferă un aspect natural și texturat. Pictorul privește în jur, încercând să captureze frumusețea peisajului, şi ceea ce vede este dincolo de aşteptările sale, căci niciodată apa mării nu a reflectat strălucirea soarelui mai frumos ca acum, creând o paletă de culori în nuanțe de albastru și verde.

Mai mult decât atât, vederea ochilor albaștri deschis devine o fereastră către sufletul pictorului, o comparație sensibilă, o descriere evocatoare dezvăluind emoții în culori vibrante, cu o transparență care amintește de strălucirea apei în lumina soarelui, oferind o privire profundă în interiorul ființei sale. Vederea oferă pictorului o perspectivă unică către înțelegerea și conectarea cu frumusețea naturii care îl înconjoară. De fapt, niciun alt pictor nu poate sesiza albastrul sufletului cu aceeași sensibilitate și profunzime ca el, fiindcă în sufletul lui, atât de bun, atât de sincer, se oglindesc misterul și liniștea albastrului mării care fac ca orice privire să se adâncească într-o contemplare tăcută.

Din pricina culorii lor (specifice sensibilității), ochii albaştri deschis sunt categoric afectaţi de umbra pe care o aruncă asupra lor lucrurile aflate în imediata lor apropiere, tot ce este pe litoral devenind mai degrabă o poezie în culori și linii, fiecare detaliu oglindind frumusețea naturii într-o formă artistică. Şi, ca orice ochi albaştri, ei nu pot intra în contact cu lucrurile intens colorate ori luminate, mai ales dacă luăm în considerare distanța pe care o arată perspectiva aeriană, fiindcă sunt sensibili la strălucire și pot simți disconfort în fața unei expuneri puternice la lumină.

Leadership: Pe măsură ce te îndepărtezi mai mult de lucrurile particulare, poți să le percepi astfel încât ele să nu devină negații evidente în raport cu idealitatea absolută?

Deci ochii, mai ales cei de culoare albastru deschis, fiind cu totul autonomi, trebuie protejați de lumina puternică deoarece ea împinge aparența la extrem. Mai ales fiindcă ei nu sunt înzestrați cu cea mai fină percepție a luminii şi a culorilor. În general, pentru ochii deschişi la culoare, pe măsura îndepărtării tot mai mari față de lucrurile particulare, ei pot apărea ca negații evidente în raport cu idealitatea absolută. La aceşti ochi, în funcție de distanța pe care ne-o arată perspectiva aeriană, ceea ce este luminat poate să pară ca fiind întunecat, slujind mai mult nuanțele de alb sau negru.

Numai un pictor ar putea observa cum ochii albaștri deschiși, datorită sensibilității lor la lumina puternică, pot capta și interpreta culorile intense ale verii pe litoral într-un mod special. Soarele strălucitor de deasupra mării ar arunca o lumină vibrantă asupra nisipului auriu, a apei albastre și a altor elemente de vară. Pentru el, această lumină intensă și umbrele create de obiectele din apropiere ar putea crea o paletă bogată de culori și efecte vizuale.

Eu n-am ochi albaștri, dar dacă aș avea, aș putea să admir mai profund frumusețea culorilor și a luminii din jur, să înțeleg mai bine complexitatea nuanțelor și să mă bucur mai mult de farmecul lor unic în lumea înconjurătoare.

Bineînțeles că ochii, nu doar cei albaştri pot să domine întru totul ceea ce este ideal în realul subtil din planul apropiat sau îndepărtat, sub una şi aceeaşi intensitate a luminii. Automat, aceeaşi regulă se aplică vederii oricăror ochi în virtutea artei de a desena o lume, de a construi imagini, în felul următor: "aparența trebuie să fie adevăr, iar adevărul aparență".

Se înţelege de aici următorul lucru: idealitatea absolută în artă reprezintă dorința de a atinge perfecțiunea prin exprimarea conceptelor, emoțiilor și frumuseții într-un mod care depășește limitările sau imperfecțiunile materiale și personale. Este o căutare a esenței și a universalității în creația artistică, unde artistul încearcă să transmită principii și adevăruri care depășesc o situație sau un subiect specific. În timp ce negațiile evidente în raport cu idealitatea absolută sunt rezultatul unei perspective critice sau a unei analize atente a lucrurilor particulare, unde imperfecțiunile și limitările devin evidente în comparație cu conceptul de perfecțiune sau idealitate absolută.

Leadership: Poţi să accentuezi importanța unei conexiuni profunde și autentice în procesul de exprimare artistică, concentrându-te asupra formei pe care marea o împrumută în tablourile pictorului?

Forma pe care marea o împrumută într-un tablou poate include linii fluide ale valurilor, contururi ale țărmului, reflexii ale luminii pe apă, culori în nuanțe de albastru și verde, sau orice alt element care surprinde esența și frumusețea mării în ochii artistului. Există și o anumită tematică în arta picturii, un soi de exprimare a gândurilor și sentimentelor artistului prin intermediul culorilor, formelor și compoziției sale, asemenea unui limbaj vizual care comunică idei și emoții, putând fi corelată cu fragmentul din "Marele Gatsby":

"El închise ușa și se apropie de ea, de parcă și-ar fi dat seama pe neașteptate că există și el acolo, dar pe un alt plan, iar acea privire se deschise în fața lui, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă e cine zice că e. Nu știa ce poate să facă, el, omul care niciodată nu renunță, pentru că îl înnebunea acea privire."

Acest fragment sugerează o puternică atracție, chiar obsesie pentru ceea ce este perceput ca special și înnebunitor de frumos, într-un cadru plin de reamintiri, pe care ochiul liber al artistului le-a observat și le-a transpus pe pânză, conturând o poveste în culori și forme, care dezvăluie trecutul într-un mod subtil și expresiv. În lumea artei, această temă (atâta timp cât este tratată cu sensibilitate și profunzime), poate fi găsită în mod similar în operele artistice care se concentrează pe frumusețea și profunzimea subiectului, învăluite într-o aură de mister și fascinație.

De exemplu, un pictor care se specializează în portrete poate fi fascinat de expresiile ochilor și a privirii subiecților săi, făcând comparaţie cu el însuşi pe malul mării, în timp ce redă pe pânză strălucirea și profunzimea apusului de soare. El simte că, asemenea soarelui, ochii săi devin un instrument de exprimare prin care poate captura și reprezenta frumusețea naturii într-un mod unic și personal, astfel putând să surprindă profunzimea emoțiilor și a personalității sale în privirea subiectului și să creeze o pictură capabilă să capteze esența acestuia.

În plus, există artiști care se concentrează pe reprezentarea peisajelor naturale, cum ar fi apusuri sau peisaje maritime, și încearcă să transmită frumusețea și misterul naturii în lumina și culorile lor unice. Ei devin astfel povestitori ai lumii prin intermediul culorilor și al privirii lor, transmițând emoții și povești prin creațiile lor artistice.

Leadershipul urmează procedeul pictural descris, care începe cu fundalul, urmărind ca acesta să nu sugereze o adâncime pronunțată, ci să creeze un cadru egalitar și echilibrat între ceea ce se vede și ceea ce se simte. Fapt care accentuează importanța unei conexiuni profunde și autentice în procesul de exprimare artistică.

Ochii albaștri privesc intens misterul și profunzimea lumii, căutând în fiecare nuanță și fiecare umbră o poveste de spus. Aici nu este vorba despre culoarea ochilor, cu atât mai puțin despre ochii albaştri plasați în sfera povestirii unei realități originale, ci este vorba despre rigurozitatea cu care tratăm lucrările de artă în modul de apreciere și interpretare, înțelegând că fiecare detaliu și fiecare alegere artistică pot transmite semnificații profunde și valori umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-albastri-privesc-intens-misterul-si-profunzimea-lumii.htm

Ochii artistului dau clipei ceva din eternitate

On Mai 04, 2023

Ceea ce vezi în timp real este ceea ce trăieşti când găseşti locul sufletului tău în amintire.

La semimaratonul de săptămâna trecută am observat un lucru interesant. Un personal-trainer alerga alături de cursantul lui, un el şi o ea, şi alergau încet, fără să se dezlipească unul de celălalt, ca şi când ar fi făcut parte dintr-un tablou încadrat în tema: "Controlul Impulsurilor". Evident, scopul alergării împreună nu era de a tinde spre ocuparea unui loc pe podium, poziţie prevăzută cu un rezistor sufletesc stabil, al dăruirii de sine şi hărniciei, ci mai important era ca personal-trainerul să determine "traiectoria unui sistem care tinde spre o stare de echilibru".

Deci, subiectul trebuia scos de sub tensiune, fără nicio deviaţie extremă, încât să fie stabil în poziţia centrală de alergare în linie dreaptă.

Cu un sentiment profund, inalterabil, îi priveam fără ca ochii să-şi distragă atenţia de la ei. Atmosfera îşi exercitase presiunea asupra fondului afectiv al indivizilor, de unde nu mai puteau evada decât printr-un "derivat de zero", un status atribuit stabilităţii în orice direcţie, în teren variat, în varii ipostaze și poziționări ale minţii în raport cu trupul.

Leadership: Trebuie să vezi de aproape o imagine ca să poţi face distincţie între "acţiunea imediată" şi acţiunea îndepărtată"?

Cum spuneam, cursantul alerga cot la cot cu antrenorul. Ceva din unul făcea parte din celălalt, ca şi când ar fi avut loc un amestec de spirite rare într-o imagine de zile mari. Era imortalizarea unui moment de bun augur într-un soi de pictură pură, expresionistă, de mare forţă compoziţională, pe care artistul o percepe cu alţi ochi, mai altfel, cu simţurile unei infuzii de linişte, într-un extraordinar carusel al simbolurilor și înțelesurilor profunde. Şi când alergau, motivaţi, cu imposibilitatea de a pune o limită stărilor de spirit, când îşi încordau muşchii doar la jumătate din capacitate, ochii mei puteau zări din când în când o dăruire de sine liniştită, statornică, curată.

Se spune că orice erou îşi are punctul slab, asta aşa este. Încă mă întreb cine era eroul: cursantul, sau antrenorul? Totuşi, antrenorul n-a făcut decât ce-aş fi făcut şi eu în locul lui, a exersat reperul de comparaţie, acel *"stand by me, without being intimidating and intimidated by one another"*, reprezentând un pretext pentru exprimarea sentimentului de mulţumire, încercând să transmită o linişte sufletească aparte, superioară obişnuinţei. Poate de aceea ochii mei erau liniştiţi, fiindcă era o linişte în privirea lor, o pace cum nu mai găseşti, care ajungea până la mine.

Desigur, ochii mei ştiau acest adevăr, şi o ştiau prea bine: o comunicare bună depinde de arta ascultării. Uite cum o singură privire ştie să asculte, în funcţie de circumstanţe, o stare generalizată. Tace şi ascultă, ca un bun sfătuitor, glasul privirii lor, şi în glas se conturează parcă uimirea unui artist care a reuşit să cucerească necunoscutul, exact ca la vederea unui lucru încântător, dar neaşteptat, fără ca el să militeze activ pentru stilul impresionist.

Ce era în alergarea lor, decât un mod de a-şi exprima un sentiment de afecţiune puternică, născut din înrudire, admiraţie faţă de eroul care nu te lasă la greu, faţă de artistul care îmblânzeşte toate expresiile cu o artă stilistică rară?

Leadership: Imaginea la care te raportezi scoate din indiferenţă nevoia de a evada într-o realitate paralelă în care fiecare tinde să se autoportretizeze în chip de erou?

De regulă, pentru un alergător, semimaratonul devine cadrul propice pentru a dialoga cu el însuşi, exact ca un pictor care nu se poate înstrăina de opera lui, alegând să vadă și să amplifice frumusețea din el însuşi într-un univers fremătător, cromatic foarte bogat şi variat. Specific caracterului de alergător este acea izbucnire de emoţie scurtă şi nebunească, când se desprinde de stilul impus de exterior, scoţând din indiferenţă nevoia de a evada într-o realitate paralelă în care fiecare tinde să se autoportretizeze în chip de Miltiades.

Tot ce vine din inimă, cu o forţă interioară uimitoare, declanşează un fir magic alert, construit cu măiestrie în jurul unei simbolistici vechi de când lumea: cea a spiritualităţii manifestată pregnant într-o exaltare a eroismului suprem, demn de o adevărată veneraţie. Înduioşător, captivant, nobil, semimaratonul a fost pricina stăruinţei mele de a surprinde o imagine de neuitat, o formă de comunicare nonverbală care conţine un mesaj, o reprezentare a unei realităţi concrete care conţine informaţii despre obiectul ei real, având un statut de pictură independentă.

Leadership: Poţi să surprinzi o imagine în care "totul se leagă cu totul", prin prisma unei percepţii de ordin spiritual, independentă de lung şi scurtmetraj ?

Aşa stau lucrurile în artă: pictorul vede ceea ce altul simte numai, sau întrevede, dar nu vede. Mai ales, aici, se nimereşte foarte bine un fragment din cartea "Egiptologul" de Arthur Philips, când personajul principal îşi mărturiseşte apartenenţa la o trăire dincolo de timp:

"Eu trăiesc milioane de ani în timp ce tu trăieşti doar seara asta, mi-a spus o dată cineva în timp ce se îndepărta plutind. Milioane de ani? Nu vrei să fii interesat şi să mi te alături pentru milioane de ani? Poţi oare să-ţi închipui faptul că noi doi, bărbat şi femeie, intrăm în eternitate împreună, două corpuri contopite pentru milioane de ani?"

De fiecare dată când voi fi prezent la un semimaraton, confruntând imaginile care se perindă în faţa ochilor mei, voi încerca să captez vastitatea unui moment smuls din eternitate, prin intensitatea expresivă a unui element restrâns, capabil să exprime sensuri cuprinzătoare. Fiindcă de fiecare dată ochii mei sensibili, înclinaţi să vadă înspre superior şi exterior, dar mai ales în intimitatea unei exaltări colective, trupeşti şi sufleteşti, vor fi dispuşi să creadă într-o percepţie de ordin spiritual, independentă de lung şi scurtmetraj, numită: "abandon în expresia unui spirit puternic şi încrezător".

Vederea pe care leadershipul o pune la dispoziţie trebuie să fie un mijloc expresiv aparte, capabil să redea un sentiment de consubstanţialitate cu universul, justificând corespondenţa cu elanul spiritual prin intermediul artei.

Ochii artistului dau clipei ceva din eternitate de fiecare dată când are loc un eveniment de suflet. E limpede că imaginea pe care ochii mei au imortalizat-o atunci, în mijlocul concursului, rămâne o enigmă, fiindcă, nu-i aşa, totul se leagă cu totul. Mi-ar fi plăcut să petrec o eternitate privind-o.

Sau, cum bine spunea cineva, voi încerca de fiecare dată să adun clipe ferice într-o cupă a amintirii, şi pe căile celeste să alerg cu al meu dor...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-artistului-dau-clipei-ceva-din-eternitate.html

Ochii artistului sunt subordonaţi valorilor afective

On Iunie 15, 2023

Elementul perceput tinde să se manifeste în realitatea ta, adesea printr-o percepţie transfiguratoare asupra lui.

Dacă ochiul știe să vadă, atunci mintea poate să cuprindă concretul, iar inima se înviorează precum floarea ce se hrănește cu lumină. Mai ales când sunt în vacanță pe litoral, relaxat, binedispus, înviorat de sentimentul unui acord misterios între profunzime şi puritate, atunci mintea lucrează cel mai bine, fiindcă ochiul nu se mai străduiește să observe, ci admiră cu adevărat, recunoaște frumosul pur din tabloul unei lumi renăscută din lumină. Valorile afective atribuite locului în care mă aflu, confruntându-le cu un element expresiv restrâns, precum liniştea sau împlinirea, se ascund în spatele unei imagini pline de sens *Atalyente Dimielasarr Esotrenthis*, moment al regăsirii de sine, al credinţei, al amintirilor.

Văd marea, aud sunetul valurilor într-un loc în care detaliile contează, și simt mirosul sărat al apei care parcă înlocuiește aerul, care te relaxează instant, eliminând tensiunea, irascibilitatea și neliniștea, cel puţin pe termen scurt. Iar asta mă ajută să-mi formez o imagine mai amplă în abordarea fenomenului artistic, fiindcă pictura nu este doar desen și culoare, viziune şi perspectivă, ci reprezintă extensia un simț puternic conectat la viață.

Dacă ochii mei sunt subordonaţi valorilor afective pe care le construieşte locul în care mă aflu, fără să simt vreo descărcare tensională pe măsură ce creierul se obişnuieşte cu vizualizarea unor imagini care îndeamnă la relaxare, atunci procesul de creaţie se desfăşoară spontan şi automat.

Şi, ce sunt valorile afective? Ce reprezintă ele într-un moment de receptare a unei impresii care schimbă mișcările sufletului, asemănătoare construcţiei unei poezii care găseşte, mai presus de orice, combustia necesară arderii în ea însăşi?

Leadership: Te foloseşti de imaginea unor plăsmuiri care devin metafore, pentru a-ţi alimenta sinele pătruns de nevoia de exprimare a unei stări emoţionale?

Valorile afective sunt pilaştrii aducerii aminte a unui număr uimitor de senzaţii foarte profunde şi prin urmare, sunt legate de existenţa sinesteziei, adică perceperea simultană a unui ansamblu de elemente auditive, vizuale, olfactive. Pe lângă asta, valorile afective, ferecate într-o anumită densitate spirituală, deci fără să rămână închise în rigoarea obositoare a unei gândiri obişnuite, ţin de manifestarea cuplului Pensulă-Tuş, asociate la suflurile vitale Yin-Yang.

Bineînţeles, nu este vorba doar de nişte abstracţiuni, repere cu „valoare" generală, indici ce reprezintă nivelul dezvoltării conştiinţei, emoţionalului şi psihicului. În special, valorile afective sunt rezultatul conştientizării acelei stări de spirit senine, împăcate, pătrunse parcă de taina lucrurilor eterne care îl înconjoară pe artist.

Să enumăr câteva valori afective întâlnite la un artist: puritate, idealizare, apreciere, introspecţie, împlinire, satisfacţie, ataşament, iluminare, delicateţe, exaltare, dăruire.

Toate acestea îmi uşurează nevoia de odihnă deplină, prelungită pe malul mării într-o ambianţă liniştitoare, îmbogăţită cu experienţa relaxantă de vizualizare a unui asfinţit încântător, a unei sfere de lumină colorată într-un splendid roşu-portocaliu, proiectată pe

planul unui orizont care transformă orice pictură într-un univers închis, perfect şi suficient sieşi.

Încă mă întreb dacă nu cumva natura a creat acest moment de dulce respiro special pentru mine, ca să pot intra mai uşor în comuniune cu divinitatea, încât să prefac prezentul într-un spaţiu atemporal de beatitudine și serenitate, într-un design unic în care amintirile vor prinde viață din nou.

Leadership: Imaginea asupra căreia îţi focalizezi atenţia poate să evidenţieze existenţa sinesteziei într-un cadru natural care rămâne neafectat de trecerea timpului?

Într-adevăr, ochii percep imaginea observabilă într-un orizont de timp apropiat acesteia, trecând orizontal printr-o cale care merge în sus până la "primul superior comun" și apoi înapoi în jos, până la planul unei retrospective reale asupra trăirilor autentice. Totuși senzația de "miros persistent, dar discret", poate să confere un cadru transmițător de sentimente. Mirosul mării îmi respectă valorile afective, nu retrage din mine sentimentul împlinirii sufleteşti care îl caracteriza pe cunoscutul pictor Nicolae Grigorescu, în viziunea scriitorului Alexandru Vlahuţă:

"Grigorescu n-a căutat să dezlege probleme, nici să propovăduiască. La urma urmei, el n-a căutat nimic. Din mulţimea momentelor liniştitoare, din mulţimea de impresii, din fecundele puteri ale vieţii lui s-a lămurit o parte de sine, o parte mai curată, mai luminoasă, mai demnă de tărâmul poeziei. Aceasta, şi numai aceastǎ a devenit pictură."

Şi acum îmi amintesc marea, cu puternicele ei valuri, părea interminabilă când o priveam de pe țărm. Dar, fiindcă nu puteam observa spațiul aflat dincolo de marginea orizontului observabil, nu puteam să știu dacă mărimea imaginii care îmi stârnea atenția, în totalitatea sa, era finită sau epuizabilă. Briza mării, mirosul sărat, relaxarea și zilele de odihnă pe plajă, au fost atuurile care m-au adus la starea prezentă. Oricum ar fi, fiecare zi petrecută pe litoral a fost un moment al regăsirii, al emoţiilor unice, al reîntoarcerii şi nu în ultimul rând al amintirilor.

Sunt unele momente speciale pe care merită să le păstrez mult timp nu doar în amintire, ci şi în culoare...

Încă mă întreb: de ce ochii mei au privit marea cu atâta afecţiune, uitând de tot şi de toate? Fiindcă şi marea m-a privit cu aceeaşi afecţiune, şi din privirea ei am înțeles că și ea simțea același lucru. De parcă, uitându-se la mine, a vrut să uite de toată deşertăciunea acestei lumi. Privind-o cu dor, ea mi-a spus ceva înainte să plec, dar aşa încât sa aud doar eu:

- Pe nisipul acela fin pe care îl spăl dintr-o suflare, numai un singur om, un artist înzestrat cu putere estetică, a lăsat urme vizibile, de neînlocuit. Am luat urmele înapoi, doar ca să fiu sigură că el se va întoarce la mine, şi atunci îmi va dezvălui ce e puritatea, perfecţiunea, eternul, pacea, asociindu-le cu imaginea altor culori.

Leadershipul are în componenţa sa nevoia sufletească de a transcende, de a contempla frumosul spiritual, şi de a intregra într-un întreg toate momentele care se realizează prin creaţie.

Ochii artistului sunt subordonaţi valorilor afective dacă iei în considerare aspectul următor: trebuie să treci prin toate stările de spirit "netrecătoare" dacă vrei să trăieşti cu adevărat un moment sublim. Ochi aceştia ştiu să vadă, ca într-o apă limpede, tot ceea ce iese la suprafaţă cu patimă, dincolo de orice raţionament onest, într-o imagine artistică: acea lumină interioară

care te conectează la tot și îţi aduce pacea interioară, acel extaz al sufletului beat de libertate.

Această lumină interioară va străluci şi în exterior, într-o pictură realizată în culori de apă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-artistului-sunt-subordonati-valorilor-afective.html

Ochii bătrânului plini de infinite înţelesuri

On Septembrie 12, 2022

Artistul desăvârşit îşi transformă mesajul într-o capodoperă vizuală manifestată în conjuncţie cu sfera subtilă de forță a reflexiei: "cine sunt eu privindu-mă cu ochii altcuiva".

Mi-am închipuit tot timpul marea, brăzdată de valuri şi corăbii, ca fiind creaţia unui bătrân aflat în aşteptarea unui moment proiectat în eternitate, în ochii căruia se regăseşte o dulce melancolie, un delir estetic, suficient sieşi, un fel de tristețe calmă, aidoma unei muzici suave, care determină un subiect să trăiască pasiv, fără a lua inițiative în ceea ce priveşte actul de control al evadării din realitate.

Prin ochii unui călător în eternitate, acest bătrân mândru veghează peste cele întinse şi îndepărtate, dar cu ochii care mai mult gândesc decât văd.

Într-adevăr, eu nu sunt decât un tânăr artist, dar pot vedea marea prin ochii unui bătrân care îşi închipuie lucrurile ca fiind în afara timpului, acestea ţinând parcă mai mult de cer decât de pământ. Şi numai reținând cu privirea fiecare spargere a valurilor de țărm, în mijlocul nuanțelor diferite de albastru-cobalt sau verde, voi putea înțelege, în chip necesar, conceptul de "forță a reflexiei" – cine sunt eu privindu-mă cu ochii altcuiva.

Leadership: Poţi să reprezinţi o imagine într-o perspectivă sintetică, de la înălţimea unei priviri care îşi îngăduie exigenţa de a se oglindi într-un tablou pictat de un singur autor prin intermediul dualităţii?

Bătrânul vorbeşte cu tânărul, dar vorbeşte cu un glas dulce, ademenitor, divin, ca un acord pe strune de vioară, ca o melodie dulce rămasă proaspătă peste timp, iar acest glas parcă strigă unei remarci transcendentale „te-am văzut şi te-am plăcut ! ”. Așadar, cine vrea să-și găsească reflexia în imaginea valurilor, știind să reunească într-un întreg eufonic mai multe voci, cu mai multe octave, dintre care fiecare are propria melodie, acela va ști să se recunoască drept un confident al mării. Cum altfel să auzi murmurul mării care se stinge pe țărm și în inima ta?

Pe un fundal al fragilităţii visătoare, în acelaşi plan al figurativului, ascultarea este o modalitate de a forma conexiuni cu alte vieţuitoare, cu alte resurse marine, cu alte insule, cu alte peisaje, cu alte amintiri. Lăsând la o parte premisele abstracţionismului, deci fără a elimina din reprezentarea operei de artă orice referire la realitățile exterioare, am luat în evidenţă nevoile sensibilităţii artistice la care sunt racordat în momentul când mintea îmi oscilează între realitate şi vis.

Două nevoi ale sensibilităţii artistice sunt: intensitatea trăirii exprimată prin continuitate (prin capacitatea remarcabilă de metamorfozare, de trecere de la o stare la alta) şi acea profunzime a spiritului în care se oglindeşte nealterat un macrocosmos, un peisaj rar pe suprafaţa convexă a unei lentile speciale, asemănătoare cu un telescop.

Iar dacă bătrânul îşi reflectă acuitatea vizuală prin asociere cu materia narativă, îndeplinind în planul inconştientului funcţia oglinzii care reflectă însușirea tânărului de a simți emoția estetică în fața fenomenelor și obiectelor naturii, atunci nu încape îndoială că imaginea ce cuprinde marea, valurile, peisajele uimitoare de pe litoral, este ca un tablou unic, pictat de un singur autor.

Leadership: Eşti la curent cu faptul că o imagine poate fi considerată edificatoare chiar pentru un fapt banal, în raport cu receptarea unui parcurs artistic aflat în necontenită expansiune?

Alături de un *mi pequeño sentimiento* , o imagine poate fi considerată edificatoare chiar pentru un fapt banal în raport cu receptarea unui parcurs artistic aflat în necontenită expansiune. Spun asta fiind conştient de influenţa cărţii 165 din "O mie şi Una de Nopţi". Aici, bătrânul calif Harun Al-Raşid a întrebat-o pe tânăra, frumoasa şi preaînţeleapta Simpatia: "Cum a început Creaţia?", iar ea a răspuns:

"Allah l-a plămădit pe Adam dintr-un boţ de humă uscată. Huma a fost făcută cu spumă. Spuma a fost scoasă din mare. Marea a fost scoasă din neguri. Negurile - din lumină. Lumina - dintr-o iasmă de apă. Iasma de apă - dintr-un rubin. Rubinul - dintr-o stâncă. Stânca din apă. Iar apa a fost făcută prin cuvântul atotputernic: Să fie ! "

Toate acestea sunt frânturi din existenţa mea pe care le înghite clipa prezentă, pentru a răsări mai târziu în toată profunzimea şi strălucirea lor sub aspectul unor plămădiri de materie, elemente şi câmpuri cunoscute percepţiilor mele. De fapt, tot ce v-am povestit despre mare şi valuri, într-o demonstrație vizuală și auditivă, este o variaţiune la "Bătrânul şi Marea", cristalizată ca viziune personală într-un etalon al creaţiei duale: plămădirea frumosului dintr-o cunoaştere aprioric şi frumosul plămădit din ecoul unei voci din viitor.

În leadership, la fel ca în artă, un fapt banal evidenţiază beneficiul unei singure priviri aruncate fugar spre un punct îndepărtat, privire care îşi păstrează expresivitatea, compozițiile bogate în narațiune, numai dacă privitorul se constituie atât ca entitate fizică, cât şi ca entitate intangibilă.

Ochii bătrânului plini de infinite înţelesuri îşi pot menţine focalizarea asupra unui obiect, în timp ce acel obiect se deplasează mai aproape sau mai departe. Aici putem include şi mesajul artistului prin dualitatea felurilor de a fiinţa al realului şi al idealului. Două moduri de a fi ale existentului nu înseamnă două lumi independente, ci una singură ruptă în două: în care cei bătrâni visează la vremuri apuse, iar cei tineri îşi deschid în taină sufletul sperând să-şi formeze o altă imagine a ceea ce poate să le rezerve viitorul.

Arta însăşi este o reactualizare a trecutului în prezent, dar şi o transformare a prezentului în viitor. Marea, valurile, peisajele de neuitat, nu vor lipsi niciodată din ochii bătrânului care va plăsmui mereu noi orizonturi de frumuseţe, doar pentru a deveni din nou tânăr.

P.S. A reprezenta o imagine într-o perspectivă sintetică înseamnă să-ţi imaginezi o realitate care nu poate să existe fără conştiinţa asemănării dintre ceea ce se află în apropiere şi ceea ce este în depărtare. Iar mesajul unui artist desăvârşit este acesta: *"Dacă nu te poţi identifica cu imaginea propriei creaţii, nici nu vei reuşi să te deschizi în faţa unei noi lumi de posibilităţi nesfârşite."*

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-batranului-plini-de-infinite-intelesuri.html

Ochii care își lărgesc privirea înspre întrupările divinului

On Septembrie 14, 2020

Dacă vrei să înţelegi o demonstraţie de mare densitate spirituală, încearcă să citeşti tot ce-am scris aici înarmându-te cu aceeaşi pensulă cu care artistul pictează o imagine, creând o imagine.

Trandafirul din dreapta mea mă priveşte ca pe un soare, pentru că totdeauna când îl privesc cu o devoţiunea aparte faţă de secretul vechilor preoţi Egipteni, i se pare că atenţia mea este îndreptată spre o realitate născocită de cineva care ştie să reproducă cu fidelitate marea cheie a lui Solomon din templul unei limbi pierdute. Ochii lui au formă de labirint, exprimând în mai multe feluri opera fiinţelor divine, vederea de dincolo de văz, o fereastră spre sufletul comun al tuturor celor create, o reflexie sinceră și cât se poate de veridică a întregului univers care ne înconjoară.

Şi nu degeaba mi-am făcut timp să privesc trandafirul, cu înţelegere, cu admiraţie, cu condescendenţă, aşa cum mă priveşte şi el pe mine, fiindcă privirea noastră, intersectându-se în lumina palidă a unor ochi care cunosc totul despre secretele celor care au inventat limbajul scris, se oglindeşte peste veacuri într-un instrument de gândire numit: *Hiverdrazel* ("ceea ce se vede nu se arată în profunzimile sale"). Lumina e puţină, dar aşa trebuie să fie aşa, pentru că e mai bine să nu vezi totul înainte de a simţi o conexiune cu ochii unor cărţi care tratează în mod diferit limbajul şi scrierea sacră.

Mi-am dat seama imediat că interacţiunea noastră vizuală şi sufletească este un efect al libertăţii de exprimare prin formă şi culoare, prin munca artistică, prin simboluri şi analogii. Fiecare dintre noi este un spaţiu-timp, ne pierdem amândoi în spaţiul unei libertăţi de gândire fecundă și de manifestare artistică neîngrădită. Subiectiv, raţional, filozofic, nu m-am gândit nicio clipă la acest trandafir în termeni de a fi un sfânt care hotărniceşte domeniul temporal, dar am luat în calcul varianta de a fi un artist care vede totul în nuanţe de inspiraţie poetică şi estetică.

Leadership: Important în dezvoltarea artei tale este obţinerea unei imagini capabile să reprezinte subiectul în esenţa lui, plecând de la considerentul că ceea ce exprimi este ceea ce te esenţializează?

Cât de mult ar trebui să-ți admir ochii pentru ca ei să mă copleșească cu o privire plină de semnificaţii? Dacă procedez astfel, dacă te-aş privi fără încetare, cu drag de artă, cu sclipiri de stele, ochii tăi ar căpăta strălucirea privirii îndrăgostite de frumos?

Poate că, numai ochii care îşi lărgesc privirea sunt obiectul inspiraţiei unui artist care îşi extinde câmpul creaţiei în toate direcţiile. Iar a duce la bun sfârşit această privire este o încercare de a deştepta dispoziţia afectivă a ochilor care cuprind latura artistică a frumosului numai cu sufletul unui sfânt.

Surprinderea în desen a unei situaţii de viaţă este, de asemenea, parte integrantă dintr-o privire aruncată înspre miraculoasa întruchipare a purităţii şi fineţii pe care o îmbracă materialul natural, având o textură specială și emanând căldura unei realităţi artistice care depăşeşte frumuseţea pretextului de a descoperi autenticitatea naturii în simplitatea ei originară. Trandafirul este modelul perfect de slujire a artei în profunzime.

Poate că de aici se trage interesul meu pentru pictură, datorită fineţii unei priviri care îşi amplifică expresivitatea prin cuvânt, prin lirism, prin culoare, prin ceea ce este mai atrăgător

la o poveste bună: simplitatea ei, sinceritatea personajului principal. Trandafirul se înclină în faţa artei mele, făcându-mă să mă simt ca în prezenţa unei puteri covârşitoare, nedespărţite de nobleţea şi demnitatea unui creator care nu mă obligă să-i accept prezența, dar care mă lasă să-l înţeleg aşa cum se revelează el de obicei, prin simboluri.

Mi-am dat seama că ochii mei, plini de generozitate, atenţi la toate lucrările sfinte care se fac pentru slava lui Dumnezeu, surprind doar ceea ce artiştii pot să prezinte în lucrările lor: raporturile dintre figuri, sigilii, caractere sau ceremonii, toate învelite într-un soi de înţeles care schimbă percepţia asupra raportului dintre adevăr şi ficţiune. Obloanele lumii către suflet, așadar, trebuie să se potrivească exact cu estetica unui spaţiu al invocaţiei, luminos şi generos, un spaţiu al excelenţei spiritului rafinat şi, mai ales, trebuie să se potrivească cu vizualul unei imagini care întruchipează toată sensibilitatea umană limitată la statutul de simbol.

Leadership: Creaţia ta îţi poate contura o idee despre cum poţi absorbi o amintire pe care ţi-o doreşti păstrată aproape de suflet, ca şi cum nu tu ai fi trăit toate astea, ci ţi-ar fi fost povestite de altcineva?

Se spune că dacă rupi o petală de culoarea sângelui dintr-un trandafir de Damasc, la prima oră a apusului din Ziua Ursului, deci în prima zi a lunii august, şi dacă o înmoi în apă rece de izvor împreună cu câteva frunze de busuioc proaspăt, şi o pui pe fruntea unui bebeluş, el nu va suferi niciodată de nefericire şi lipsa de sens în viaţă. Iar dacă adânceşti un boboc din acelaşi trandafir într-un păhărel de sirop de muşeţel, adăugându-i două măsuri de oţet de mere cu un vârf de cuţit de sare, şi îl pui imediat pe pieptul unui bebeluş, acesta va dormi confortabil chiar şi pe timp de ploaie, furtună şi vijelie.

Vedeţi bine ceea ce vă arăt? Intuiţi voi oare adevărata măsură a artei mele, adevărată vrajă a unei scrieri de mult uitate care surprinde două entităţi spirituale asemănătoare, dar opuse prin forma cu care au fost investite de la natură? Poate că da, poate că nu.

Cert este că niciodată o artă nu va fi mai bine pusă în evidenţă, printr-un limbaj poetic, expresiv sau plastic, determinându-ne să privim realitatea cu nişte lentile orientalizante, decât dacă efectul de perspectivă surprins într-o imagine unică se măreşte cu ajutorul unei figuri de stil care, pentru efect retoric, se referă direct la un lucru, menționând un altul.

Umberto Eco a spus acest lucru cu alte cuvinte, mai rafinate, în romanul său devenit celebru: "Numele Trandafirului":

"Totul conspiră la a mă face să cred că visam la ceva, dar într-o formă anormală, aşa cum, după spusa poetului, e aproape de trezire cel ce în vis visează. N-ar trebui să-mi amintesc nimic. Însă îmi amintesc totul, ca şi cum nu eu aş fi trăit toate astea, ci mi-ar fi fost povestite de altcineva."

Cu siguranţă, în ceea ce priveşte limbajul scris cu tâlc şi mesaj artistic, cu oarecare universalitate, cu o religie obscură şi dispărută fără urmă, există totuşi o bucată de informație care controlează operația unui algoritm criptografic, *una herramienta para abrir una cerradura* , o cheie secretă caracterizată drept "o oglindă a minţii".

Această cheie o veţi găsi numai dacă veţi şti să citiţi tot ce-am scris aici, cu ochi de iniţiat, cu aceeaşi pensulă cu care artistul pictează o imagine, creând o imagine.

Leadershipul este acea bucată de informaţie preţioasă care construieşte imaginea unei singure existenţe trecută prin evocarea unui fascinant scenariu creat de dragul de a

accentua o stare de spirit, o expresie a personalității sau o idee de mare însemnătate.

Ochii care îşi lărgesc privirea înspre întrupările divinului sunt aceeaşi ochi care privesc esenţa artei şi a esteticului prin intermediul unui simbol care marchează acele memorii vizuale şi simţăminte de mare apreciere, capabile să definească menirea artistului de a transpune o realitate într-un univers.

Divinul este povestea unei creaţii fabuloase care nu se încheie niciodată. Două întrupări îl caracterizează pe deplin: întruparea într-un corp pământesc şi întruparea într-un corp omenesc. Arta le uneşte pe amândouă într-un simbol. Trandafirul este cel mai de preţ simbol al cabaliştilor.

Înţelege-mă bine, nu te opune experienţei de iniţiere în tainele naturii, şi poate într-o bună zi vei învăţa să te transformi tu însuţi într-un trandafir.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-care-isi-largesc-privirea-inspre-intruparile-divinului.html

Ochii caută cu înfrigurare esența trăirii autentice

On August 04, 2022

Învaţă să pui în mişcare procesul activ de înțelegere a „cine ai fost, cine eşti și cine vei fi", într-un moment în care nu poţi să te ascunzi de tine însuţi, şi nici nu poţi să păstrezi distanţa faţă de ceea ce te afectează.

Amurgul nu se arăta la orizont. În ochii alergătorilor se simţea, răspândită ca o formă de undă, un soi de stare apăsătoare dusă în surdină, fără reguli, un soi de gol poleit cu discreție, un nou început de care ai vrea ca nimeni să nu afle, o amplificare printr-un efect de calmare a luptei dusă - fiecare numai cu el însuşi. Cu toate că era ceva ceresc, nori plini de abur, fulgere pline de putere, o ploaie din aia măruntă, totul se amesteca cu ceva pământesc, dar nu cu focul creator, nu cu strigătul victoriei, ci cu sentimentul de precauție care, însă, părea să fie unul acut.

Și starea aceasta șubredă, chinuită de prognoza unei vremi instabile, al cărei "modus operandi" se baza pe gândurile subliminale provocate de apăsarea unui disconfort produs de umiditatea excesivă, nu prea dădea semne că va trece repede. Ar fi trebuit să mă introduc în ilustrațiile unei cărți ce prinde viață pe măsură ce gândurile încep să fie colorate, și poate doar așa imaginea mea de sine va fi lumina ochilor celorlalți.

Gravitatea de simțire, asta era. Lupta cu ultima rezistență a forțelor lăuntrice, *Disfurethis-Asprintyr* , darul de a separa ceea ce este cu adevărat important de ceea ce știi sigur că se dă uitării, cu toate cele negative. Lupta aceasta putea face ca realitatea să se legene între pastila albastră și cea roșie, exact ca în filmul Matrix. Prima pastilă desemnează iluzia unui orizont vizibil doar pe jumătate, sub un vast cer negru, plin de nori. Cealaltă pastilă desemnează revelația unui adevăr pe care îl posedăm, dar de care nu suntem conștienți.

Leadership: Poţi să-ţi găseşti gloria mult visată prin forţa înflăcărării îndreptată spre tine însuţi, într-o manieră specifică „totalităţii individualizate" pe care n-o zăreşti decât în trăirea intensă a unui moment special?

Ceea ce vedeam clar la toți alergătorii era explicația unui fenomen pe care toată lumea îl ocolește, *Datisporthis* , un moment în care aflăm adevărul probat de realitate, în care nu ne mai putem ascunde sau nu îl mai putem ascunde. Și anume, că totul variază în funcţie de circumstanţe şi de rezultate. Niciun alergător nu se simțea în largul său, fiindcă nimeni nu părea să aparțină lui însuşi, ci fiecare aparținea condițiilor pe care vremea nasoală le hotărâse încă dinainte de începerea maratonului.

Chiar şi cea mai mică schimbare a naturii, cea mai mică rază de soare, ar fi adus bucurie și speranță în sufletul fiecăruia, mărind şansele ca victoria să fie rapidă şi completă. Dar nu a fost să fie aşa. Vremea părea tot mai aspră, ca un bici care izbaveste-ncet, pedepsitor. Şi tocmai această inversare de planuri ţine de originalitatea alergătorilor: prin propriile experienţe intense, cu fiecare urcare şi coborâre anevoioasă, ei învaţă să biruiască viaţa.

În realitate, fiecare alergător reprezintă o „totalitate individualizată" deoarece fiecare are propriul filtru emoţional cu care percepe lumea din jur şi că, de fapt, lumea este o proiecţie a propriilor idealuri, viziuni, gânduri, capacităţi.

Dacă la un moment dat vor apărea două feluri de realități, una văzută prin ochii sufletului, cealaltă prin ochii unui spiriduș care nu se vede, atunci s-ar putea presupune că este vorba

de asocierea a două planuri suprapuse: unul interior, al vieții psihologice, al trăirilor dezolante resimțite în profunzimea sufletului unui om care nu se poate adapta condițiilor ostile.

Şi unul exterior, al lumii spirituale, invizibile, a cărei voce ne vorbește prin intermediul inspirației, a revelației unei conștiințe superioare făcută conștiinței noastre. Din atâtea glasuri pe care le auzeam, din atâtea stări amestecate și învolburate, ieșea la iveală acea bucurie cerească a nădejdii și a păcii sufletești de care însetează atât de mult omul zilelor noastre.

Leadership: Poţi să te menţii în forma cea mai înaltă la finalul unei lupte care s-a dus în tine şi care reprezintă proiecţia propriilor posibilităţi de trăire a situaţiilor în care te regăseşti ca "identitate profundă" ?

O identitate profundă este un proces activ de înțelegere a „cine ai fost, cine eşti și cine vei fi" într-un moment în care nu poţi să te ascunzi de tine însuţi, şi nici nu poţi să păstrezi distanţa faţă de ceea ce te afectează.

Exact ca în artă, unde finețea desenului reiese din efectele cromatice și din mottoul temei sugerate, precum: "Lucide intuiţii, adânc răsfrânte în suflet", tot astfel concursul de Running se raportează de regulă la noțiunea de *Surodinnoah Sterres* (încercarea de depăşire a tuturor barierelor) prin apartenența sufletului la finețea unei sensibilități luminoase, greu de semnalat în momentul dinainte de start.

Și, de unde apare sensibilitatea în niște trupuri atletice? Ea apare din sentimentul de a ajunge în acel loc unde soarele strălucește intens, indiferent de vreme: pe treptele podiumului. De fapt, când vorbesc despre sensibilitate, acest orizont spiritual ce se simte solidar sufletul nostru, mă gândesc la cuvintele lui Ştefan Zweig: *"Toţi săvârşesc fapte care depăşesc chiar voinţa lor, numai ca să ajungă la limita extremă a simţămintelor lor."*

Ceea ce constituie imboldul acţiunilor lor îmi apare oarecum limpede, nu doar pentru că au încercat să-şi dovedească cel puţin lor înşişi ce sunt: o avalanşă de trăiri şi frământări, ci pentru că au încercat cumva să reînvie acea tradiţie glorioasă şi seculară a sportivităţii de la noi din ţară, tot aşa cum un artist cu suflet colorat reînvie prin pictură orice haină veche.

Important în leadership este ceea ce simţi în momentul când reuşeşti să atingi acel spaţiu adânc din tine care te recomandă ca fiind „o amintire ce trece de la o generaţie la alta".

Ochii caută cu înfrigurare esența trăirii autentice atunci când alergătorul experimentează o nouă perspectivă de abordare a trecerii liniei de finish sub impulsul irepresibil al rememorării unor momente semnificative din care se încheagă o poveste de mare impact.

Predominant aici este gloria mult visată a unui alergător care ţine nu doar de trecerea liniei de finish, pe prima poziţie, ci de statornicirea reuşitei sale în amintirea vremurilor de demult.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-cauta-cu-infrigurare-esenta-trairii-autentice.html

Ochii cu vedere artistică își exprimă altfel orizontul

On Martie 19, 2024

Adevărata valoare a artei se află dincolo de percepția imediată, pe linia unei autenticități valabile numai prin expresivitate.

La concursul de running din Roma, indiferent de numărul concurenților, pentru mine a existat un singur învingător, exemplul multora: sora mea, Oana Fântânaru. Nu-i vorba că ceilalți concurenți au alergat mai bine sau mai slab decât Oana, nu-i vorba nici de competiția cu sine însuși, ci este vorba despre acea eliberare de constrângeri sociale, pe care artistul o simte când reușește să se exprime pe măsura dorinței lui. Mă refer la acea artă subiectivă proprie artistului care se lasă dominat de inspirație și creează, refugiindu-se în exclusivitatea libertaţii sale de expresie, nu din dorința de a atrage atenţia, ci din înflăcărarea de a-și explica misterele ființei.

Încerc să scot la lumină partea ei mai puțin evidentă, mai puțin vizibilă, cea mai secretă, dar permanentă și chiar preponderentă. Categoric, îmi dau seama că în ea nu are niciodată câștig de cauză renunțarea definitivă, fiindcă nu cedează în fața forței negative ce tinde să-i copleșească pe cei vulnerabili. Cel mai probabil, misiunea ei la acest concurs, greu de înțeles pentru privitorii de rând, nu a fost de a sesiza și de a reliefa acea parte ascunsă dintr-o operă de artă neglijată, ci de a recupera ceea ce constituie mesajul ei nedezvăluit: "tot ceea ce are o valoare intrinsecă merită să fie apreciat".

Printr-o asemenea operație de dezvăluire mai puțin cunoscută, printr-o asemenea atotputernică moștenire ce poate fi recuperată și în mine însumi, s-ar putea oferi o perspectivă nouă asupra artei capabilă să devină zestrea unei întregi generații de artiști. În mine însumi, ca și în oricine altcineva care a participat la cursă și a privit în același timp ceilalți concurenți, s-a produs un fel de eliberare de constrângerile urbane, *una revitalizzazione della consapevolezza di sé*, ca o invitație la viață, un soi de rezistență în fața limitărilor, oricare ar fi ele.

Leadership: Ai experimentat vreodată o activitate de creație care îmbină spontan conceptul de "impinire sufleteasca" cu procesul de receptare a unei imagini bazată pe subiectele conținute în ea?

Toți ceilalți concurenți s-au risipit imediat din câmpul vederii lumii. De fapt, lumea și-a continuat a doua zi cursul firesc, ca și când totul ar fi fost doar o efemeră amintire.

Totuși, sora mea, într-un elan ce amestecă umila prezență și splendoarea, asemenea pictorilor care fixează eternitatea pe pânză, rămâne în centrul atenției mele și a lumii întregi care citește acest articol, pe linia unui *Elgnisezzo Aralimesiv Edreseancti*, prezenţa vie a unui univers răsfrânt în adâncul ființei.

Sufletul individual devine una cu întreaga viață a universului atunci când întreaga ta ființă transcende limitele fizice și temporare.

Mulţi vor citi acest articol. Chiar și cei care nu au participat la cursă, sau care nici măcar nu au auzit de concursul de running din Roma, probabil tot de sora mea se vor atașa vizual, se vor recunoaște în ea, deoarece imaginea ei reflectă ambiția și dorința de reușită din sufletul fiecăruia. De fapt, asta fac artiștii, ei își transpun elanurile ființei, plinătatea lor, în opere care se adresează simțurilor și emoțiilor publicului.

Leadership: Poți să te recunoști într-o imagine care transpune elanurile ființei tale într-un perpetuu joc existențial al cărui miză este "instantaneul propriei rezonanțe cu mesajul transmis" ?

Arta este o formă de expresie care se leagă efectiv de o experiență vizuală nemijlocită, deci de o poziție verificată numai de practică. Și aș începe prin a-mi preciza optica față de conceptul de "angajament", simțindu-mă atras de o temă particulară: "resiliența", capacitatea omului de a reveni la normal după o experiență extenuantă.

Această temă a devenit momentul provocator al stărilor și dispozițiilor mele sufletești, al motivelor de cercetare umană. O priveam pe sora mea la finalul cursei cum își domolea respirația, în timp ce reflecta instantaneul propriei rezonanțe cu mesajul pe care eu voiam să-l transmit: "Ceea ce simți este ceea ce ochii celorlalți nu pot vedea."

Pe plan spiritual, ceva din ea părea să radieze în termeni de artă: *"Tot ceea ce mi-am propus la acest concurs a fost să dezvălui esența mea, să pictez o poveste, tot așa cum artiștii plastici pun în valoare un subiect, folosindu-se de umbre și lumini."*

Iar eu aș adăuga, într-o manieră vizuală și alternativă, ideea că o lume pe care ochiul o cuprinde cu sufletul, cu credință, devine fundalul pentru o călătorie personală interioară. Ca să faci artă, mai întâi scrie cu sufletul tău, apoi recitește cu sufletul altora!

Leadership: Poți să te angajezi într-o menire pe care să o împlinești onorabil, în totală armonie cu latura ta artistică care rezidă dintr-o activitate susținută de determinare și consecvență?

Este greu să transformi un alergător de rând într-o retrospectivă a unei epopei artistice uluitoare. Spun asta fiindcă oamenii de rând sunt prizonierii timpului și ai materiei, pe când artiștii, cu penelul, cu dalta sau cu pana, își eliberează sufletul și îl trimit în eternitate. Așadar, pentru a putea crede în noi înșine, pentru a putea crede în calitatea noastră artistică, trebuie să ne angajăm într-o menire pe care să o împlinim onorabil, una care să facă din fiecare zi o operă de artă.

Sora mea și-a dezvoltat încă de la început, de la prima sa ivire în viața sportivă, încă de la primul contact cu stadionul, acel elan pasionat, o sete de aventură, entuziasmată de ceea ce va vedea și va descoperi pe traseu. O dragoste încrezătoare în viață, o înclinare de a se bizui pe aceasta, de a se cufunda în ea, într-un deplin acord cu latura ei artistică. Nici chiar acum, în prezent, nimic nu poate să o corupă, să respingă un asemenea elan tineresc, aventurier, nimic nu poate să-l stăvilească. Impulsul ei de a explora este cu atât mai ispititor cu cât pleacă de la cultivarea unei conexiuni cu spiritul Renașterii, cu precădere prin trăirea clipei de față și crearea unor opere "evocând prezentul".

Ce alt motiv de mândrie pentru un sportiv ar putea fi mai dătător de satisfacții decât acela de a fi un însoțitor fidel al ideii de "artă pentru artă", prin contribuția la "consacrare" sau la "lansare" prin salvgardarea tinereții sale? Din păcate, sportivii pe care i-am văzut alergând cu toate puterile, de la primul la ultimul, au refuzat artei orice șansă de a le surprinde efortul. Evident, există o diferență între sportivi și artiști.

Da. Mulți sportivi sunt ghidați interior de ideea că: *"Găsirea unei meniri nu este suficientă, fiind necesară o dedicare activă pentru a o împlini."*

În schimb artiștii, uniți cu natura, împrumută uneori realitățile și trăsăturile peisajului, exprimându-și afinitatea bine determinată față de creația lor: *"Valoarea pe care o atribui*

activității mele este constituită de ponderea decisivă acordată efortului născător de lumi."

Arta nu este verosimilă decât prin mesajul nepieritor pe care artistul îl transmite și prin impactulul viu pe care îl are asupra privitorului.

Ochii cu vedere artistică își exprimă altfel orizontul atunci când trebuie să te conectezi la tine însuți pe tot parcursul unei întreceri a cărei miză depășește simpla victorie. Este un fel de transcendență. Arta te ajută să depășești limitele fizice și mentale ale competiției. Prin ea, te poți conecta cu o realitate mai profundă, cu emoții universale și cu o perspectivă mai amplă asupra vieții.

Și cred că aceasta este diferența mare între sora mea și ceilalți alergători: ea a slujit drept trecere de la statornicia prezentului la revelația unei străluciri nebănuite, peste limitele fizicului ei, simțind o conexiune profundă cu divinitatea. Ceilalți au alergat, și atât. Totuși, sora mea a făcut ceea ce toți ceilalți la un loc n-au făcut: a transformat o simplă cursă de running într-o călătorie spirituală, plină de posibilități artistice, în care fiecare pas a fost o împlinire a sinelui și o apropiere de divin.

De fapt şi pe drept cuvânt, la marele concurs de running din Roma, 2024, sora mea, Oana Fântânaru a fost invingătoarea surpriză. Spun asta, deoarece a avut tot timpul în ea esenţa unui lider:

Un lider este caracterizat de dorinţa artistului de a modela reprezentări ale lumii pe care o are înăuntru.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-cu-vedere-artistica-isi-exprima-altfel-orizontul.html

Ochii deprinşi cu vederea celor nevăzute

On Iunie 22, 2021

O imagine valoroasă nu ratează emoţiile unui început de poveste tristă, dar scoate în prim plan mărturia unui parcurs existenţial grandios.

Sunt în Palas Mall. Privesc cu atenţie un afiş în al cărui prim plan se află un fotbalist, unul care nu pare să aibă nimic deosebit de faţă de alţi fotbalişti. Sincer, nu ştiu de ce privesc afişul, nu ştiu de ce mingea pare că o ia înaintea fotbalistului, dar ceva mă atrage la această imagine. Nu culorile, nu designul. Chiar aş zice că imaginea aceasta nu transmite niciun mesaj.

Dar, presupunând că jucătorul respectiv ar avea ceva important de arătat, atunci aş fi curios să descopăr ce însuşiri există într-un instrument de făcut bani, sau mai bine zis, într-un promotor de evenimente. Căci, un fotbalist poate fi orice îi cere imaginea lui să fie, nu-i aşa?

Dacă ar trebui să dau un nume acestui afiş, în cazul în care eu aş fi fost jucătorul din prim plan, atunci aş avea un răspuns gata pregătit la întrebările filosofilor. În acest moment, un singur nume îmi vine în minte, exprimând sensul aluziv al unei poezii de mare frumuseţe şi rară delicateţe sufletească: "Simt că trăiesc".

Da, simt că trăiesc pentru imaginea pe care eu însumi o atribui unui om capabil să ofere performanțe consistente de nivel mondial pe o perioadă suficient de lungă de timp.

Pentru ca o imagine să devină memorabilă ea trebuie să fie văzută şi simţită în mod direct, prin intermedierea facilă a unui proces de condiţionare care stimulează diferenţierea, autoreflecția şi autoevaluarea.

Mai e ceva. Printre noţiunile abstracte pe care le dobândeşte un asemenea fotbalist, bine încadrat într-o imagine de mare forţă sugestivă (interiorizată ca într-o poezie de factură tradiţionalistă), există o noţiune care merită o atenţie specială. De fapt, fotbalistul nu cunoaşte valoarea sau durata unui sentiment pe care îl simte cineva atunci când priveşte imaginea lui. Ni s-ar părea totuşi corect să credem că fotbalistul cunoaşte durata unui sentiment doar în măsura în care el reflectează asupra mişcării unui corp, a picioarelor şi a mâinilor ce trebuiesc bine coordonate într-o situaţie specifică.

Aşadar, când există mai multe posibilităţi de a integra un fotbalist într-o imagine, şi când imaginea pare să redea sentimentul de siguranţă care îl animă pe sportiv în timpul meciului, atunci eşti dispus să crezi că cel mai sensibil instantaneu, portretul foarte expresiv și, în egală măsură, cel mai aproape de realitatea chipului său, este strâns legat de sentimentul competenţei (mai presus de masculinitate şi sex-appeal).

Ar fi o greşeală să cred că un fotbalist este doar o imagine, dacă nu iau în considerare faptul că, înainte de toate, el este un om care dă dovadă de inimă, pasiune și mândrie pentru joc. Din imagine ar putea sa reiasă satisfacţia profesională a individului. conceptia despre sine (de a crede în capacităţile sale) şi încrederea in sine (de a acţiona fără teama excesivă de judecata altora).

Leadership: Atenţia ta se concentrează pe producerea unui salt în calitatea vieţii care să reducă timpul de expunere la împrejurări potrivnice, pentru a obține o imagine cu mare impact?

Imediat ce devii o imagine, începi să te integrezi într-o sferă mai înaltă de percepţie a atractivităţii şi notorietăţii care promovează un anumit comportament, o anumită atitudine, o anumită realitate, determinând interesul pentru schimbare şi noutate. Şi asta, doar vrând să arăţi cât de iscusit eşti în a-ţi folosi imaginea pentru a construi o versiune mai bună a ta. Aşadar, o imagine cu un fotbalist poate să iniţieze şi să menţină automotivaţia.

O altă posibilitate de vizualizare a unei imagini este partea nespusă din ceea ce gândeşti atunci când eşuezi. Dar la fel de bine o imagine poate să controleze ceea ce gândeşti atunci când trebuie să intri pe "scenă".

Mai departe intervine dorinţa de a epata, de a crea un bazar de impresii şi sentimente, de a fi în centrul atenţiei, fapt care ţine de însăşi esenţa omului, de începuturile lui umile. Fotbalistul respectiv nu s-ar fi putut încadra de minune într-o imagine cu rol de „reclamă senzaţională" dacă el nu ar fi cunoscut succesul pe care îl pretinde o poveste de viaţă impresionantă, demnă de un film de Oscar.

Dacă privim cu atenţie spre el, nu vedem "puştiul senzaţional care a crescut într-un orfelinat", vedem doar motivul pentru care un om de rând a ieşit din anonimat: el a vrut să fie CINEVA, în loc să putrezească ca o rocă fosilizată.

Cine a înţeles legătura dintre leadership şi imagine, ştie să judece un om prin prisma ultimului lucru întâmplat, nu prin prisma experienţelor trăite la ceas de vârstă timpurie.

Asta îmi aminteşte întrucâtva de eroul Papilion, din romanul autobiografic scris de Henri Charrière care, la un moment dat, se absolva total în faţa propriei sale judecaţi:

"Dacă am putut fi aruncat pe acest drum al putrezirii, aceasta se datorează faptului că, trebuie s-o recunosc cinstit, eram un candidat permanent pentru a fi trimis acolo într-o bună zi. Societatea are dreptul să se apere, dar nu să se răzbune în chip josnic. Da, totul este posibil. Dar un om nu-i pierdut niciodată. Orice ar fi putut făptui, există totdeauna la un moment dat al vieţii sale o şansă de a se răscumpăra, de a deveni un om bun şi folositor comunităţii."

Din câte se observă, o imagine care nu-ţi iese din minte este, mai întâi de toate, povestea unui om umil care nu şi-a ratat şansa de a deveni un erou. Cine nu respectă toate cele chemate spre a fi văzute în toată micimea lor, nu va putea să trăiască nici acea poveste de viaţă care surprinde dezvoltarea sufletească, prin activarea simţirii, prin cultivarea unei vocaţii la cel mai înalt nivel al rafinamentului. Aşadar, o imagine valoroasă nu ratează emoţiile unui început de poveste tristă, dar scoate în prim plan mărturia unui parcurs existenţial grandios.

Să presupunem că leadershipul ar face referire la imaginea ta cuprinsă în oglinda lumii reale. Cum îţi faci ochii să creadă că ceea ce ei văd în perspectivă este aprobarea inimii tale de a se apăra de „condamnarea la uitare", înainte de a se adapta la diferite situații de performanță?

Ochii deprinşi cu vederea celor nevăzute sunt capabili să distingă diferenţa dintre o realitate care îți prezintă mereu o limită, și o dorință de măreție infinită care nu se știe de unde vine, dar în mod cert te plasează într-o lumină favorabilă, într-o actualitate vivantă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-deprinsi-cu-vederea-celor-nevazute.html

Ochii filtrează realitatea conform viziunii artistice interioare

On August 02, 2024

Focalizarea vizuală alternează între apropiat și depărtat, reflectând intensitatea trăirii interioare care oscilează între efortul imediat și viziunea de ansamblu.

Simt o senzație intensă de libertate în timp ce alerg la vale, lăsând în urmă toate grijile și stresul cotidian. Sentimentul de libertate la un alergător, în timpul concursului montan, devine o "Azenthopia Kinetică", o stare de grație în mișcare, un soi de extaz cinetic, într-un demers pe linia devenirii. Sunt doar eu, muntele și calea pe care o urmez printre obstacolele naturii, luminat de cele mai puternice reflectoare ale gloriei, marcat de acea euforie creatoare pe care o împărtășesc din plin cu artistul din mine. Această libertate se transformă într-o artă a mișcării, din prelungirea unei viziuni interioare, unde fiecare pas devine o pensulă ce pictează pe pânza realității mele.

Cumva, înțeleg că nu voi putea face artă autentică dacă nu am îndeajuns de multă luciditate, dacă nu sunt înzestrat cu toată autenticitatea de gândire și de temperament specifică unui creator la care curiozitatea căutării de adevăr tinde să se echilibreze cu nevoia adâncă de a exprima sufletul atmosferei prin care trece. Bineînțeles, aceasta nu e amintirea unui anumit episod concret, ci o necruțătoare reflexie asupra puterii mele de a transcende limitele fizice și mentale, *una especie de meditación existencial en movimiento*. Fără a fi obsedat de tot ce se poate întâmpla când rațiunea pierde controlul, pe parcurs am devenit un Jackson Pollock al propriei existențe, împroșcând cu energie pânza realității, sau mai bine zis am intonat un "Ankh Onnubbal" - o chemare eternă a depășirii de sine.

Ceea ce vezi când te priveşti cu ochi de artist, este ceea ce corpul demonstrează ca expresie a voinței neînfrânte. Lupta mea cu noroiul până la genunchi, în contrast cu puritatea aspirației interioare, a fost fulgerul care a aprins întregul desen al pânzei mele. În timp ce forma zdrenţuită a "costumului" de alergător amintește de un fundal expresionist, o explozie emoțională de culori și forme abstracte care reflectă starea interioară a artistului, unde realitatea fizică se contopește cu trăirea mea interioară. Ochii mei erau liberi să privească petele negre de pe picioare, declanșând în mine un fel de revelație artistică de tipul "frumusețe în imperfecțiune", dar spiritul îmi rămăsese dominat de valorile perseverenței și autodepășirii.

Leadership: Intensitatea unei senzații unice poate deveni pentru tine o dovadă a existenței unei opere de artă, așa încât experiența alergării să se transforme într-o metaforă vie a procesului creativ?

Pe acest traseu greoi, am fost în stare să dau sentimentelor (încărcate în fața unui eveniment unic) puterea de a forma un corespondent pictural simbolic în spiritul meu. Totodată, efortul sufletului meu nu a fost doar de a produce adrenalină, prin faptul că am înfruntat provocările fizice ale cursei, ci de a atinge o stare de grație în mijlocul haosului, tot una cu transcendența artistică. Alergătorul devine astfel un soi de căutător al determinismului fizic ce reglează fenomenul frumosului în artă, un bun cunoscător al raporturilor dintre senzație și energie, un rezultat al actualizării energiei organice în fața provocărilor exterioare. În final, intensitatea unei senzații unice - cea a transcendenței prin efort - devine liantul care unește alergătorul, artistul și privitorul într-o trinitate a experienței estetice pure.

Și tu, privitorule, în ce maraton al spiritului ești angajat? Ce obstacole îți modelează calea spre propria ta capodoperă existențială?

Este evident. M-am simțit irezistibil atras de tema „alergării", care chiar şi acum reflectă o

oglindă a emoțiilor mele interioare, prin prisma efortului și perseverenței. La rândul lor, ceilalți alergători, cu nervii întinși la maximum, păreau umbre fugare, o proiecție a dualității ființei umane, deoarece luptau între limitările fizice și aspirațiile spiritului. Dar numai artistul se distingea din mulțimea de competitori, fiindcă vedea frumusețea în lupta însăși. Era o ființă în armonie perfectă cu natura, cu ritmul cosmic al existenței, făcând ca fiecare pas să devină o tușă pe pânza vieții. Dragostea lui pentru aventură, pentru descoperire, îl făcea să privească dincolo de linia de sosire, spre orizontul nesfârșit al posibilităților de afirmare și de creație.

Procesul de autodepăşire consolează și înalță spiritul creator. Avea dreptate scriitorul Liviu Rusu când spunea: *"Opera de artă este deci opera voinţei. Prin actul creator artistul îşi afirmă voinţa de a depăşi aspectul primitiv al naturii sale. Cu cât efortul lui este mai mare, cu atât Eul se simte mai consolat şi mai înălţat. De aici îndărătnicia artistului de a nu da înapoi în faţă dificultăţilor din drumul său. Dimpotrivă, dificultăţile îi stimulează voinţa, o pun la încercare. Aşadar, voința artistului se călește în focul încercărilor, permițându-i să creeze capodopere din suferință."*

Leadership: Crezi că demersul tău artistic este pus în slujba esteticii, provenind din locul unde ai găsit adevărata esență și autenticitate?

Claritatea cu care sunt redați ochii contrastează cu fundalul difuz, subliniind focusul mental. Nimic nu putea să corupă acea pasiune juvenilă, acea dorință neostoită de a explora terenul dificil. Cel mai sigur, elanul meu era o invitație să trăiesc prezentul, să cultiv o artă ce evocă realitatea în cele mai imediate forme ale sale, chiar dacă ceea ce trăiam depășea limitele obișnuitului. Ce satisfacție mai înaltă ar putea exista pentru un sportiv decât aceea de a fi un ambasador al libertății, de a contribui la consacrarea tinereții prin exemplul personal? Ce anume face ca spiritul să învingă materia? De ce se conturează voința ca forță supremă?

Îndeosebi, reflexiile din ochi captează esența mediului înconjurător, contextualizând efortul depus. Dacă stau bine și mă gândesc, opera mea a fost o lecție de vitalitate, o demonstrație a forței spiritului uman de a transcende orice limită, într-un decor cenușiu care amplifica oarecum culorile interioare. Sau, mai bine zis, a fost o cronică despre curajul de a nu mă teme, despre lupta neîntreruptă cu sinele și cu elementele naturii. Acest demers pus în slujba esteticii, provenea din acel loc în care mi-am găsit adevărata esență și autenticitate, pentru că arta și viața se împletesc inextricabil.

Las în suspensie acest moment și deschid o paranteză. Nu cumva concursul s-a complicat din cauza traseului dificil, din cauza potențialului nevăzut al alergătorilor? Acea încercare neizbutită, penibilă, caricatură de efort în noroi? De ce am făcut acest compromis? Fusesem avertizat, conștiința mi-o repeta. Ca să-mi umilesc propriile îndoieli? Să-mi simt superioritatea față de obstacole? Ceva din mine a lăsat impresia că dinadins mi-am îngreunat situația, mi-am încurcat pașii, pentru a demonstra că pot să mă mișc cu o aparentă armonie în fața haosului. Încă vreau să cred că această luptă a fost o cale spre transcendență...

Eforturile pe care le simți când te dedici leadershipului sunt subordonate situației în care superioritatea ta devine imperativă în momentul creației.

Chiar și în cele mai grele momente, când te simți prea obosit să-ți dublezi eforturile, fii pregătit să umpli un tablou cu tușele cele mai expresive și pline de viață.

Ochii filtrează realitatea conform viziunii artistice interioare atunci când privirea captează detalii neobservate de alții. Spun asta deoarece înțelegerea subtilităților lumii exterioare depinde de profunzimea gândurilor noastre.

Ochii îşi exprimă admiraţia faţă de cele văzute şi nevăzute

On Octombrie 28, 2022

Nu vei putea să descoperi măreţia unui orizont ideal, fără să sesizezi "tremuratul" unei imagini proiectate în memoria unui timp ciclic.

Pentru a surprinde cele mai spectaculoase imagini ale mării ai nevoie de o cameră foto care poate oferi cât mai mulţi pixeli într-o imagine. Dar mai ai nevoie de ceva ca să îmbogăţeşti universul artei: trebuie să creezi premisa unei lumi futuriste care este guvernată de o ordine strictă. Căutând să lămuresc acest lucru, o dată cu promisiunea că nu-mi voi modifica prea mult percepţia asupra vreunui eveniment prezent, căreia i se alătură conotaţia unei stări de adoraţie, dar şi regretul pentru trecerea ireversibilă a timpului, privirea mea a luat locul privirii unui iluminist a cărui rațiune creatoare poate să transgreseze tentaţiile artificiilor poetice.

Imaginea mării, capturând nu doar simple momente, ci foarte multe detalii, se găseşte în secvenţa de deschidere a ochiului spre sfera de cuprindere a unei reprezentări artistice singulare, a unui mesaj, a unei idei, cum ar fi cazul existenţei unei lumi futuriste guvernată de o ordine strict vizuală, lărgind totodată orizontul unei priviri a cărei imaginaţie este totdeauna pornită la superstiţii, la credinţă în supranatural. Tot ceea ce trăiesc, pasiunile de-o clipă sau lungile obsesii de imaginar, situaţiile pe lângă care trec, chiar şi fiorul străbaterii unei rupturi de realitate, toate se pierd în spatele unei priviri sceptice şi indiferente care parcă vrea să cuprindă într-o singură clipă ceea ce se poate pierde într-un decor prea agomerat.

Şi, totuşi, ceva nerostit, derutant, neaşteptat, dar cumva esențial, un sentiment ce mă însoţeşte în permanență dincolo de vederea ochilor, îmi dă peste cap realitatea. De aceea, imaginea din faţa ochilor mei pare să "tremure", ca şi când ar fi proiectată în memoria unui timp ciclic în care marea devine o oglindă mereu actuală şi în afara timpului.

Iar faptul acesta se datorează opţiunii de balansare alternativă a unor elemente vizuale distincte (umbra obiectelor, suprapunerea imaginilor), care nu sunt menite neapărat să înfrumuseţeze orizontul, fiecare având o nuanţă uşor diferită a aceleiaşi culori de bază, dar care totuşi par a continua o viziune a lumii. Şi viziunea asta îţi cere să o înţelegi, să o simţi, să o trăieşti pe scena propriei vieți, ca spectator activ, experimentând diferite roluri – de la pictor la scenograf, şi de la observator la artist.

Leadership: Percepția estetică a imaginilor generate de acuitatea vizuală a ochilor tăi se poate manifesta prin acţiunea de regăsire a unui orizont ideal în care se desluşeşte profilul unei opere întinse?

O vedeţi ce frumoasă e la chip când îşi oglindeşte cu duioşie ochii strălucitori în culorile cerului senin de vară? De foarte multe ori, ochii ei denotă caracteristicile tipice ale unei culori relaxante, dar pot fi şi variante ale culorii nocturne fundamentale, ce pare să aibă asupra privitorului un rol important în estetica lumii aflată în continuă transformare, tot aşa cum pictura pe oglindă transmite putere și îi oferă privitorului un rol activ, care are astfel ocazia să facă parte dintr-o operă de artă.

Da, marea e frumoasă, fiindcă ochii ei captivanţi, pe care îi iubesc şi îi doresc lângă mine zi de zi, lucind a libertate deasupra valurilor, nu încetează să vadă propria mea realitate.

O revăd apoi cu ochii sufletului, bună, milostivă și plină de dragoste, zile în şir, cu riscul de a

mă scufunda în melancolie, în acea melancolie pioasă, sfântă, ce parcă trezeşte vederea unui templu măreţ, plin de legende, căzut în ruine. Şi ori de câte ori îmi amintesc de valurile mării și aromele care au miros curat, de nisipul alb care face ca marea să pară limpede, îmi dau seama că sunt mai fragil decât nisipul pe care ea îl spală dintr-o suflare. Însăşi procesul amintirii este rodul unei simţiri autentice, vii şi naturale, întruparea artistică a unui ideal înalt, nu o simplă fotografie artistică de ocazie.

Ei bine, omul a cărei viziune fundamentală se bazează pe aspirație și dorință de reintegrare a diferenței în unitate, va ști să vadă un bob de nisip într-un singur val, pornind de la orice subiect în parte. Va socoti fiecare val, la fel ca fiecare bob de nisip, ca fiind unul și același, unul cu toate în planul absolut. Cu acest prilej, revelaţia unei noi frumuseţi admirată în această apropiere liniştitoare de mare, pe care suprarealiştii o numesc *Esthesis Inisth Argostich* (frumosul ca întâlnire întâmplătoare), se datorează amestecului dintre interpretarea estetică a unei imagini de vis, nostalgice, pline de farmec, şi puterea vizuală exacerbată de culori vii, intense, vibrante, care dau viaţă artei prin sclipiri de lumină.

Leadership: Creaţia ta exprimă un raport de proporționalitate între efectele a două fenomene opuse care pun în evidenţă lungimea raţionamentului de tip matematic: "micşorare - creştere" ?

Există și un alt mod de a clarifica acest raport de cauzalitate între mare şi cer, între dune de nisip şi valuri de ocean, mai ales dacă comparăm două științe diferite, cum sunt matematica și muzica. Matematica nu poate renunța la ceea ce este real și va reprezenta de-a pururea doar ceea ce este ideal în spațiu. Pe când muzica, privită ca o manifestare a spiritului, are de asemenea o extindere reală, dar se subordonează mai mult reflecției, includerii în plan artistic, deci profilându-se ca ceva particular și, ca atare, poate fi preluat în planul universalului. Și chiar dacă pictura este o artă a gustului fin, depinzând de lumină și de clarobscur, ea este cu totul ideală dacă se constituie ca obiect al reflecției deschise, sau ca limbaj al spiritului manifestat prin imagini şi prin succesiunea de idei.

În acest caz, judecata mea va trebui să ajungă până acolo unde marea întâlnește mângâierea soarelui, ca o expunere a infinitului în finit, pe plan artistic. Iar auzul, ca formă de percepţie a vocii şoptite de glasul unei nimfe, prin percepţia semnalelor din mediul înconjurător, fiind un simţ situat deasupra spiritului de observaţie, oferă posibilitatea de a recepționa și a interpreta undele valurilor într-o linişte perfectă, mai ales felul cum ele vibrează când sunt lovite de ţărm, îngânând maiestosul imn al libertăţii, al nemuririi, un imn al reconcilierii cu loviturile destinului.

Nu-i aşa? Spre deosebire de văz, unde finitudinea sau diferența apar doar ca o alegorie a infinitului, auzul apare acum ca o creștere a acuității vizuale. Auzi mai bine cântecul mării pe măsură ce vezi mai în profunzime orizontul. Dar pentru asta trebuie să adopţi o atitudine flexibilă în faţa curgerii vieţii, fapt care îl face pe un artist să îşi manifeste personalitatea în timp real, în ideile sale de compoziţie, încercând să se regăsească într-un tablou unicat inspirat din evenimente reale. El trebuie să simtă emoţia de atunci, senzaţiile ce se nasc în sine, pentru a construi un moment de neuitat.

În acest caz, realismul vine să anticipeze unitatea ideală superioară a artistului, care este "frumosul vizionar" în sfera momentelor multiple de admirație a mării, în timp ea ce traversează frontiere îndepărtate...

O creaţie artistică poate să aibă lungimea raţionamentului de tip matematic: "micşorare - creştere" numai dacă elementele constitutive ale experienţelor tale vizuale parcurg traseul stabilit de ideea: între finit şi infinit există întotdeauna un câmp de întindere nedefinită.

Nici nu cred că există proporție sau gradație între finit și infinit. Există o pauză absolută, un

salt peste spaţiul disputei dintre lumină şi întuneric, dintre viaţă şi moarte...

Ochii îşi exprimă admiraţia faţă de cele văzute şi nevăzute atunci când artistul este în stare să surprindă atât profunzimea unui spaţiu mai straniu decât s-ar crede, dar liber cum este marea, cât şi întinderea unui orizont în cuprinsul căruia se poate ivi pe neaşteptate ceva surprinzător.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-isi-exprima-admiratia-fata-de-cele-vazute-si-nevazute.h

Ochii îţi arată tot ceea ce sufletul experimentează

On Martie 02, 2023

Ceea ce vezi atunci când priveşti exteriorul reflectă spaţiul interior care creşte contrastul realităţii din care se alimentează exteriorul.

Era mult noroi, o vreme tare închisă, lapoviţa se lăsa aşteptată. Nu m-am revoltat împotriva aşteptărilor pe care le aveam în legătură cu vremea, nu mi-am ascuns neîncrederea, nu m-am rupt de mine însumi, ci am acceptat tacit o situaţie de care mental nu am fost pregătit înaintea concursului de running. Importantă este imaginea pe care ochii mei au surprins-o cu câteva minute înainte de start, o reprezentare a realităţii alternative înfăţişând aceeaşi sportivi, potoliţi şi calmi, dar nerăbdători să înceapă o aventură pe cinste, fără nicio constrângere.

Eventuala mea dramă interioară se poate manifesta în modul cum redau acum, doar prin culoarea gri a vremii, sentimentul infiltrării iremediabile a unui spaţiu clarobscur din care s-a consumat lumina, într-un soi de fundal abstract de acuarelă capabil să înlesnească o evadare din ascunsul unei lumi, care nu este realitatea vieții de zi cu zi. Acum, mai mult ca niciodată, conştientizez adevărul conform căruia orice om poate accesa riscul unei aventuri pline de suspans, dar rareori omul poate triumfa asupra unui sine care nu este în stare să se manifeste cu atâta forță încât să blocheze orice fel de schimbare.

Se simţea răcoarea umedă şi vâscoasă a unui "clei" aerian, din care nu te desprinzi prea uşor, pătrunzând câte puţin în tine, consumându-te pe de-antregul, pornind tot iureșul și toată năvala sângelui tânăr spre sensul unic al unui sentiment mult prea intens, o emoție încătușată undeva adânc care te seacă de vitalitate. Era tragicul de infiltraţie a negrului în lumina unui spaţiu răscolitor foarte îngust, de dincolo de "scoarţa realului", acolo unde clocotesc patimi şi îndoieli devastatoare, extrase parcă dintr-un tablou canvas abstract, ireal, apocaliptic.

Leadership: Poţi să dai o formă nouă trăirilor rămase captive într-o imagine privită retroactiv, încât să amplifici importanţa momentului care te-a emoţionat cel mai mult?

Stoic, acordat la vocea naturii, eu ocupam un loc sigur în mijlocul tabloului, ca o făclie în mijlocul furtunii, parcă aşteptând să se dezlănţuie iadul resimţit doar la nivelul emoţiilor şi gândurilor. De fapt, realitatea din spaţiul sinelui meu, reprezentând adevărul ascuns, invizibil la o vedere obișnuită, devenea suportabilă printr-un fel de abur amestecat de îndurare şi răbdare. Ştiam că trebuia să risc o evadare dintr-un decor greu de admis, un decor înrudit sufleteşte cu natura care mereu se întrece pe ea însăși, şi pe care artistul îl gândeşte la cele mai mici detalii pentru crearea atmosferei unice.

Pe aceeaşi linie de gândire, Ion Frunzetti observa în criticile sale că: *"în arta lui Rembrandt există un constant du-te vino al liniei asupra ei înşişi, o oscilaţie a trăsăturilor de penel care separă partea umbrită de partea luminată a formei. Considerată redusă la plan, nu înseamnă oare forma aceasta a petei clare din tablou, o rămăşiţă ignobilă de pe urma zdrelirii ei necontenite, de ghearele petelor de întuneric? Nu-i descoperim o existenţă caducă destinată să se fărâmiţeze sub atacurile avidităţii umbrei? Nu ne simţim absorbiţi de ea, de tentaculele întunericului?"*

Se remarcă aici încercarea mea de evadare dintr-un clarobscur năvalnic, misterios, demn într-adevăr de un tablou semnat Rembrandt, un clarobscur care se încheagă şi se dizolvă fără încetare în câmpul unei tensiuni extrem de puternice, străbătându-mi inima ca o ceaţă deasă, la fel de puternică precum sângele dintr-o rană deschisă. Mai curând decât o luptă cu mine

însumi, era vorba de un soi de antagonism latent între instinct şi voinţă, o ocupaţie treptată şi fără rezistenţă a unui "domeniu" advers, cum este arta văzută ca dominație în stare pură. Astfel, m-am aflat între două extreme, ca la orice concurs de running desfăşurat pe o vreme neprielnică.

Leadership: Poţi să te vezi aşa cum eşti dincolo de ceea ce crezi despre tine, în concordanţă cu evaluarea emoțională și estetică a unei opere de artă în care îţi oglindeşti trăirile?

Opera de artă oglindeşte trăirile acelui artist care îşi expune viziunea despre o realitate adesea trecută cu vederea. Însăşi realitatea, cu trăirile ei subiective, este expusă în artă prin oglindirea vederii într-o viziune care devine ambiţie.

Da. Cel mai greu lucru este să te regăseşti pe plan artistic într-un concurs de running, ca un întreg, ca un mic DaVinci capabil să trezească o emoţie în inima privitorului. Pierzi urma unei înseninări armonice, definitive, statice, ca apoi s-o regăseşti în ceaţă, sub forma unei lacrimi firave pe obraz, şi într-un final ajungi într-un loc suficient de aproape de opera de artă, încât reuşeşti să te vezi diferit, cu mai multă acurateţe, dintr-o altă perspectivă, cea a trăirilor estetice.

O trăire estetică înseamnă, în contextul realist, faptul că o persoană are trăsături cu totul remarcabile pe care observatorul le poate experimenta atunci când se află într-un loc asemănător. Este ceva legat de simţurile pe care le recepţionezi când experimentezi o realitate vie, capabilă să sugereze printr-o metamorfoză continuă acea temporalitate prelungită, liniară, constituind sensul unei stări de fermitate de-a dreptul surprinzătoare, în toată vulnerabilitatea ta.

Leadership: Trăirea tăinuită pe care o declanşează un eveniment reprezentativ este rezultatul studiului sensibilității sau al simțurilor experimentate sub forma fascinaţiei tale în faţa unei creaţii care nu încetează să uimească?

Practic, trăirea estetică evidenţiază acea realitate sensibilă exprimată prin gradul de intensitate a frumosului pe care îl degajă conştientizarea propriilor gânduri şi acţiuni transpunse într-o anumită zonă a artei. Iar trăirea aceasta estetică, divulgată prin expresivitatea imaginii în care mi-am încorporat simţirea, voinţa, intuiţia şi emoţia, se remarcă acum printr-o traiectorie creatoare originală, manifestată plenar, cea a unei interiorizări nefalsificate care se exteriorizează ca act de mărturisire, de relevare a sensibilităţii sportivului şi artistului, deopotrivă.

Dacă pot spune altfel, trăirea estetică vizează posibilitatea de reînnoire continuă a propriei conştiinţe și a atitudinii personale faţă de viaţă, în spaţiul unei creaţii în care sentimentele universale regăsesc în contururi precise semnificaţia lor eternă. Şi, numaidecât, trăirea estetică surprinde acea relaţie intimă, şi uneori dureroasă, pe care o ai cu tine însăţi, printr-o raportare continuă la lumină şi culoare.

Însăşi trăirea estetică este rezultatul studiului sensibilității sau al simțurilor experimentate sub forma fascinaţiei tale în faţa unei creaţii care nu încetează să uimească, luând în considerare compoziţia unei imagini care te susține indiferent de ceea ce vrei tu să transmiți. În egală măsura, trăirea aceasta estetică, evidenţiată ca o sensiblitate articulată pe nivelurile subtile ale tonurilor de culoare, fără a fi străină de negaţia şi melancolia sumbră a unei clipe rămasă în amintire, izvorăşte din nevoia omului de exprimare a raportului dintre Eu şi Lume.

În leadership, tendinţa de descifrare a omului poate fi surprinsă în relaţie cu expresivitatea imaginii în care el şi-a încorporat simţirea, voinţa, intuiţia şi emoţia, astfel

încât el să se inspire din cele două extreme: o revoltare împotriva aşteptărilor sale şi acceptarea tacită a unei situaţii de care mental nu este pregătit.

Ochii îţi arată tot ceea ce sufletul experimentează pe planul a două realităţi contrastante: o realitate în care trăirile sufleteşti te ţin captiv într-o imagine privită retroactiv, şi o realitate a trăirilor estetice care te împing un alt nivel şi într-o altă formă de artă.

Numai atracţia pentru frumosul cel mai înalt, exprimabil prin sentimente, poate să fie captat de o imagine de neuitat. Iar sentimentele acestea care vibrau atunci în mine, frapante, nebănuite, inundându-mă într-un anumit moment şi context, au ajuns să emoţioneze privitorul fotografiei finale. A fost un început de a face din mine însumi o creaţie de neuitat...

Ochii mei văd lucruri pe care tu nu le vezi

On Aprilie 09, 2020

Continuă să persişti în memoria unei imagini suficient de puternică pentru a nu-ţi mai justifica dublura în lumea reală.

Trandafirul este imaginea mea în altă variantă de realitate, trecută prin spaţiul simbolic al creaţiei vaste, complexe, diversificate, de care însuşi Dumnezeu este mândru, fiindcă minunile Lui se raportează la om prin intermediul artei şi al ştiinţei. Cred cu adevărat în frumuseţea trandafirului, o frumuseţe desăvârşită, rară, pură, atât de înduioşătoare, după cum cred în idealul similitudinii care nu a fost părăsit în creaţiile contemporane perene, încât sunt în măsură să spun că întreaga lume e mai frumoasă doar privindu-l cu ochii care exprimă ceea ce simt în adâncul meu.

Ziua este tot mai lungă. Grădinii mele îi este caracteristică lumina soarelui, tot mai intensă, tot mai strălucitoare. Un singur trandafir îmi atrage privirea în fiecare dimineaţă, Double Delight, spre ideea unei demonstraţii de sacralitate. Cu emoţie, plin de dor, îmi place să mă oglindesc în frumuseţea lui, plină de reflexii de lumină, ca şi când m-aş oglindi într-un vis care nu moare niciodată, atât ca mod de a savura nestingherit minunile Marii Creaţii, aparţinând celui mai mare artist al Universului, cât şi ca mod de a-mi însuşi virtuţile limbajului dublu, aceleaşi virtuţi ce precumpănesc forţele naturii.

O să credeţi că ochii mei sesizează doar excesele artei compoziţionale, sau poate că eu fac cu ochiul doar frumuseţii pure, sensibile şi inelagabile, dar privirea ştie cel mai bine că frumuseţea se manifestă prin creșterea sentimentului de responsabilitate acordat apropierii de o realitate cuprinsă în accepţiunea pe care o dau măsurii tuturor lucrurilor. Acest fenomen straniu, al similitudinii între două limbi îndepărtate, înţelese doar de artişti şi de Creator, poartă numele de *Luckonrethys* , sau lumina învăluitoare a unei eternităţi care împlineşte rosturile noastre omeneşti – prin totalizarea unei existenţe care nu se poate şterge de pe răbojul unui destin artistic.

Leadership: Poţi să măreşti calitatea unei imagini sau a unei viziuni care exprimă ideea de "Nemurire a Creaţiei" prin trăirea experienţei de a fi una cu obiectul admiraţiei tale?

Astăzi se anunţă o zi diferită. Nu voi mai vorbi cu trandafirul meu, dar îl voi privi îndeaproape, cu mândrie, cu bucurie sau cu durere, cu măsura unei conjuncţii astrale, aşa încât să-mi dau seama dacă frumuseţea exterioară a ochilor săi poate surprinde emoţia sufletului meu, sau mai bine zis realitatea sinelui meu divin. Trandafirul nu se întreabă ce este realitatea, de ce există ea într-un spaţiu astral fără limitări, ci o acceptă aşa cum îi apare în faţa ochilor, transpunând-o în operă artistică, într-o atmosferă magică, într-un ideal de omenie, într-o şansă la viaţă, într-o chemare la artă.

Creatorul şi creaţia lui. Ideea asemănării cu obiectul reprezentat estetic este încă vie prin nostalgia celor care se visează exploratori ai spaţiului, puternici prin spirit, plini de credinţă, păstrători de secrete, fără ca, din păcate, să se şi trezească din visul lor. Şi nu de puţine ori, în libertatea absolută a creaţiei, în versiunea unei noi realităţi de viaţă şi gândire, suntem martorii unei personificări care este în acelaşi timp o divinizare a artistului modern, talentat, sensibil, grație contactului cu trupul dătător de viață al Cuvântului.

Dragul meu trandafir, numai Dumnezeu continuă să-mi vorbească despre tine, povestindu-mi în fel şi chip de atributele sfinţeniei lărgite prin simbolul conjugat în Saturn, cu aspiraţia de a lega arta cabalei de măiestria artistică existentă doar într-un spaţiu sacru, orientat pe direcţia adevărului suprem, *Aminthymeress* , sau ceea ce se află dincolo de spaţiul terestru, dincolo

de moarte, dincolo de această realitate.

Leadership: Cum îţi împărtăşeşti trăirea ineditului din perspectiva credinţei neclintite într-un ideal de autenticitate înţeles ca o pătrundere într-o realitate care îşi omite dimensiunea temporară?

Continui să vorbesc cu trandafirul, calm, cu candoare, cu multă empatie, cu nostalgie, ca şi când aş interpreta nişte amintiri ale unor senzaţii vizuale încă nelegate total între ele. Şi ori de câte ori îi şoptesc la ureche cuvintele cele mai frumoase, ca o confesiune adusă cerului, sub îndrumarea naturii, mă întreb ce ce sunt singurul om în stare să facă asta într-o proiecţie astrală ancorată în visul unei existenţe din orizontul veşniciei.

Şi continui să-i vorbesc pe măsură ce el devine parte din mine, din visul meu, ca o stea ce străluceşte neîncetat pe cerul unei lumi situată în preajma lui Dumnezeu. Căci însăşi măsura propriei mele chibzuinţe, hotărârea de a fi parte din ceva mai amplu decât propria-mi persoană, este continuarea visului suprem din care este plăsmuită o stea, şi nu o stea oarecare, ci o stea care neîncetat este situată în chiar planul lui Dumnezeu, ca un fel de amintire ce străluceşte în infinitul unei priviri care evită privirea. Trandafirul este vraja unei priviri divine care se pierde în lumina destinului meu.

Atunci, încalc orice regulă şi orice barieră, ca un adevărat artist, şi mă pierd în cuvintele lui Umberto Eco, din romanul "Numele Trandafirului", pentru ca voi, admiratori fideli ai artei mele şi căutători ai bunului gust, să mă priviţi cu ochi de stele şi întrevedeţi răspunsul la întrebarea: "De ce sunt eu, şi numai eu, destinul unei realităţi transcendente?"

"Jorge şi-a întins mâinile tremurătoare şi a tras cartea spre sine. O ţinea deschisă, dar întoarsă, în aşa fel încât Guglielmo s-o vadă în poziţia cea mai bună.

- Atunci de ce-a lăsat Dumnezeu ca textul acesta să stea pierdut de-a lungul secolelor şi să se salveze din el doar o copie, încât copia acelei copii, care a sfârşit cine ştie pe unde, să rămână îngropată în mâinile unui necredincios care nu cunoaşte greaca, şi apoi să zacă părăsită într-un loc închis dintr-o veche bibliotecă unde eu, nu tu, eu am fost chemat de providenţă s-o găsesc, şi s-o iau cu mine, şi s-o ascund pentru încă atâţia ani? Eu ştiu, ştiu ca şi cum aş vedea asta scris cu litere de diamant, cu ochii mei care văd lucruri pe care tu nu le vezi, eu ştiu că aceasta este voinţa lui Dumnezeu, a cărui interpretare m-a îndemnat ce să fac. În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh."

Idealul de autenticitate modern ţine de vederea pe care o atribui interpretării dualiste a realităţii sugestive în procesul emanator al creaţiei, trăind mai mult emotiv, prin interacţiunea cu o formă de recunoaştere a unei personificări crescânde în planurile providenţei.

Ochii mei văd lucruri pe care tu nu le vezi deoarece încă nu eşti pregătit să sesizezi o formă de sensibilitate şi puritate acolo unde nimeni nu îşi concentrează privirea: spre orizontul creaţiei. Adică, spre gloria divină…

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-mei-vad-lucruri-pe-care-tu-nu-le-vezi.html

Ochii modelează percepția subiectivă

On Septembrie 06, 2023

Vederea estetică știe să surprindă o succintă reprezentare de realitate și să transforme fiecare moment într-o operă de artă.

Sunt pe litoral. Privesc marea cum îşi aruncă valurile pe ţărm, tot aşa cum pictorul îşi aruncă imaginaţia pe pânză, încercând să surprindă frumuseţea şi puterea naturii, deci acord atenţie puterii și măreției naturii, precum și vulnerabilităţii și fragilităţii acesteia. Aici, vederea mea se dezvoltă în profunzime, prin captarea detaliilor esențiale sau dimpotrivă, se poate rezuma la o suprafață plană, cum ar fi un tablou ce exprimă doar aparențele, fapt ce-l pune pe artist în fața unui impas: el se detaşează de real prin generalizare excesivă.

Însăşi marea mă priveşte cu uimirea pictorului care transcede limitele imaginii. Şi mă priveşte cu ochii şi blânzi şi umezi, raportându-se la acţiunea culorilor asupra expresiei pe care o ia chipul meu atunci când sunt fericit, sau dimpotrivă, când ceva mă nelinişteşte. Fiindcă marea, oricum ar fi ea, calmă sau agitată, vede totul ca pe o provocare, o activitate de găsire a emoţiilor, un reality show dedicat poveștilor de viaţă, în timp ce un om obișnuit ia totul ca pe o binecuvântare, ori ca pe un blestem.

Sigur că, privind marea cu admiraţie, cu luare aminte, sunt liber să-mi exprim emoţiile într-o renaștere a picturii figurative și narative care îmbogăţeşte sufletul și deschide noi orizonturi. Pictura este arta de a aștepta, precum o tăcere subtilă în stare să aducă răspunsuri neașteptate, de a aştepta momentul potrivit pentru a îmbrăca şi accentua ideile despre acele emoții exprimate cu o profunzime inegalabilă. În acest caz ochii, aşteptând şi ei apariţia unui fenomen artistic, a unui realism mai pronunţat, ştiu să surprindă o pictură sublimă, un fenomen vizual sincronic, un spațiu care este imediat și pe deplin înțeles și apreciat ca un fel de merit, şi anume: meritul de a comunica acea trăire interioară pe care eu o imprim naturii şi lucrurilor din jur.

Leadership: Poţi să-ţi reprezinţi sinele într-o manieră figurativă, încât persoana la care te raportezi prin AlterEgo să treacă dincolo de limitele imaginii pe care o priveşti în realitate?

Alteori, lenevind la plajă, se face că visez, mintea mă invadează cu tot felul de amintiri din viitor, locuri, oameni şi situaţii pe care constat apoi că le-am trăit numai în vis. Şi asta e cam ciudat, fiindcă încerc să trăiesc cât mai intens ceva ce se pierde în momentul următor.

Cu siguranţă, sentimentele pe care le experimentez atunci când mă aflu pe litoral sunt reale, în timp ce sentimentele pe care le experimentez atunci când mă aflu în vis sunt imaginare. Aici cuvântul de ordine esenţialmente cald, debordant, vital, este “similitudine”, un factor cheie în atragerea reciprocă a două elemente tangibile sau intangibile, sugerând că există o legătură între diferitele experiențe și stările pe care le trăiesc pe litoral, chiar dacă ele sunt unice și ciudate în contextul lor.

În acest sprijin vine un fragment dintr-o operă a lui Paul Auster, în care personajul îşi pune viziunea la încercare ca să găsească o asemănare între două stări opuse care evocă cuvântul "gemeni":

Stilman stăruia și asupra paradoxului cuvântului "gemeni" care sugerează în același timp a "uni" și a "despărți" întrupând astfel două semnificații egale și opuse care la rândul lor întrupează o viziune a limbajului pe care Stilman o considera prezentă în toată opera lui

Milton. În Paradisul Pierdut spre exemplu fiecare cuvânt cheie are două înțelesuri: unul înainte de izgonire și unul după. Pentru a-și demonstra argumentul Stilman extrăgea câteva asemenea cuvinte - sinistru, șerpuit delicios - și arăta că folosirea lor înainte de izgonire era neatinsă de conotații morale, în vreme ce utilizarea lor după izgonirea din rai era întunecată, ambiguă, pătrunsă de cunoașterea răului.

Leadership: Eşti în stare să te apropii cât mai mult de o reprezentare fidelă și nealterată a realității exterioare, încât să schimbi percepția subiectivă a celor care interacționează cu creaţia ta?

Emoțiile profunde sunt atât unificatoare, cât și despărțitoare, la fel ca și relația dintre "gemeni". Iar dacă m-aș simți dator să-mi întrerup în vis dorința de a face artă, să anulez centrul de forţă al minţii creative, atunci realitatea ar deveni un "Paradis Pierdut" din care aș refuza să mă desprind pentru că aici am găsit sursa inspirației și fărâma de eternitate care îmi alimentează sufletul.

În acest caz, pictura folosește culorile pentru a crea o atmosferă emoțională care ajută la transmiterea ideilor mele, dar mai mult decât atât, pictura devine o sugestie a metamorfozării sentimentelor pe care le experimentez într-un context de visare, în armonie cu subtilitățile emoționale, unde realitatea se împletește cu percepția subiectivă.

Percepția subiectivă se referă la modul unic în care fiecare individ interpretează și înțelege realitatea în funcție de propriile sale experiențe, cunoștințe, convingeri și stări emoționale. În contextul picturii și al artei în general, percepția subiectivă poate influența atât creația cât și interpretarea unei opere de artă. Ideea este că actul creativ poate avea puterea de a modifica sau influența modul în care văd lumea, ceea ce mă aduce mai aproape de o înțelegere "reală" sau "obiectivă" a acesteia.

De exemplu, un artist poate picta un peisaj într-un mod specific nu numai pentru că îl vede, ci și pentru că îl „simte” sau „crede”. În același mod, doi oameni diferiți pot vedea aceeași pictură și o pot interpreta în mod complet diferit în funcție de ceea ce simt. Alteori, în actul de a picta sau de a privi o pictură, liniile dintre "realitatea obiectivă" și "realitatea subiectivă" devin neclare, creând o experiență artistică profundă și personală.

Prin asemănare cu pictura, leadershipul acceptă ca abordare o sugestie a metamorfozării sentimentelor pe care le experimentezi în baza unei viziuni integrate în actul de creație, astfel încât experiența pe care o trăiești în realitate să fie una trăită în cadrul unei imagini ideale.

Ochii modelează percepția subiectivă într-un mod semnificativ, servind ca filtru între lumea exterioară și interpretarea internă a acesteia. Orice ochi, mai ales aceia care privesc o operă de artă, văd detaliile și culorile într-un mod ușor diferit, iar creierul, raţiunea fără de care nu se poate răzbi, combină aceste informații pentru a crea o imagine coerentă.

Cu toate acestea, ceea ce eu am văzut nu reprezintă doar o înregistrare obiectivă a lumii exterioare, o interpretare personală a realităţii, ci și o interpretare influențată de factori precum starea de bine, experiențele memorabile și chiar cadrele onirice în care m-am maturizat spiritual şi sufleteşte.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-modeleaza-perceptia-subiectiva.html

Ochii oglindesc stările sufletului meu

On Aprilie 28, 2023

Perspectiva trebuie să se potrivească ochiului care priveşte scena.

Am fost susţinătorul surorii mele duminica trecută, Oana Fantanaru, la concursul de semimaraton din Iaşi. Mulţi participanţi, vremea perfectă. Fapt ce restrânge la vizualizarea pură a unei realităţi alternative, condensarea în culoare a unor experienţe de neuitat, linie şi formă, a unui întreg cosmos de senzaţii, cu răsunetul lor spiritual păstrat mereu în amintire. Atmosfera îşi exercitase presiunea asupra fondului afectiv al participanţilor, de unde nu mai puteau evada decât printr-un *Esterenaet Ossets*, o trecere vie prin mai multe ipostaze: de la ipostaza de "receptor al uralelor" până la ipostaza de "criteriu valoric".

Din cei peste o mie de concurenţi, sora mea s-a clasat pe primele 5 poziţii în topul feminin, reprezentând un binemeritat simbol al stilului de viaţă activ, tot aşa cum medalia a reprezentat un simbol al victoriei asupra ei. Cred că unii sunt predestinaţi să fie învingători, entităţi de energie pozitivă, în timp ce alţii sunt predestinaţi să facă parte din rutina zilnică a societății, vibrând pe aceeaşi lungime de undă cu neliniştea unor alegeri insipide.

Cu real interes, printr-un adaos de însufleţire rară, am privit-o pe sora mea aşa cum un pictor îşi priveşte pictura: cu expresia unui *alegria de viver* care exclude orice gravitate, a unei conştiinţe estetice capabile să facă apel şi să comunice cu toate mijloacele frumosului, prin felul de a se manifesta ca un metalimbaj al simţurilor şi emoţiilor.

Am privit-o cu ochii care ştiu să vadă dincolo de hotarele finitului, cu îndeplinirea unui act perceptiv viu, iniţiind la tot pasul o întâlnire cu miraculosul. Era ceva în ochii ei, ceva tăcut, plin de răbdare, o magie care străbate dincolo de fiecare atingere a pânzei. Şi ea ştia parcă toate astea, privindu-le de sus, cu liniştea omului care-şi cunoaşte bine drumul spre actul artistic din momentul alergării, pe care îl constituie demersul comprehensiv al unei voinţe autonome evidente.

Leadership: Poţi să atragi atenția asupra necesității aprecierii unei stări de spirit la justa valoare, împărtăşindu-ţi viziunea cu privire la o imagine sensibilă și mereu actuală ce întruchipează arhetipul unui erou?

Categoric, runningul are de a face cu sentimentul frumosului, manifestându-se ca mod de exprimare a supleţii trupului cu care este obişnuită tinereţea, orientându-se, de la caz la caz, spre admiraţia unei cinstite, înţelepte şi ademenitoare vieţi care te provoacă la aventură fără să-ţi dai seama. Un fel de curiozitate subtilă se citea pe chipul surorii mele, reflectarea fidelă a unei conştiinţe care devine conştientă de ea însăşi numai prin turnura pe care o iau evenimentele, căreia artiştii îi sunt recunoscători prin forma experienţei subiective pe care o trezeşte starea de spirit.

Era oare o desăvârşită diplomaţie sau o abilitate fără cusur?

Semnificația frumosului este diferită de cea a dorinței, fiindcă frumosul reprezintă sinceritatea cu care abordezi ceea ce faci, legat de conectarea tuturor experiențelor personale. În timp ce dorinţa este provocarea de a ridica ştacheta pentru un nou premiu, provocarea de a trece dincolo de văzutul obişnuit, mintea continuând "lucrarea" cu propria viziune artistică. Iar pe acest considerent, sora mea şi-a sporit bucuria de a redescoperi simplitatea frumosului începând chiar cu momentul în care, fiind cu un pas înaintea celorlalţi concurenţi, şi-a redus senzaţia de oboseală printr-o conexiune sincronă a trupului şi sufletului, fără ca unul să

premeargă şi celălalt să urmeze.

În acele momente pline de satisfacție, cu sudoarea frunții, a simţit o chemare profundă, aproape ireală, şi a avut senzaţia că aleargă aflându-se în interiorul corpului unei alte persoane, aidoma unui pictor care îşi extrage identitatea din materia, forma, uneori tema şi mesajul transmis în propria lui operă. Mai degrabă, cred că era un fel de tentativă de evadare dintr-o stare emoţională negativă, pentru a ajunge la o stare emoţională neutră sau dorită, la care se adaugă provocarea de a se implica în ceva nou şi surprinzător, o rupere de ritm pe ultimii doi kilometri care a lăsat-o să privească şi să viseze la un loc binemeritat pe podium.

Leadership: Poţi să aşezi în centrul viziunii tale determinismul creării unei imagini simbol, încât să concentrezi într-un singur model de amintire totalitatea universului pe care îl creezi?

Uite-o cum aleargă, şi aleargă tot mai tare, tot mai artistic, fără să dea semne de oboseală, comparabil cu zborul unei balerine peste tenebrele vârstei de mijloc. Totul se petrecea ca şi când ea ar fi trebuit să retuşeze o operă de artă care are în prim plan trăsăturile trupului, liniile mădularelor care, mereu aceleaşi, se pot îndoi, dar niciodată nu se pot schimba. Într-atât încât, zugrăvite pe o imagine sfântă, să poată fi venerate pe altarele imaginii de putere.

Receptarea unui impuls nervos a generat dintr-o dată o contracţie musculară, fapt ce a determinat eliberarea de energie musculară, o sclipire a spiritului în lumina unei flăcări nevăzute decât de mine. Cred că asta se potriveşte perfect observaţiei făcută de Leonardo da Vinci: *"În meşteşugul picturii lucrul cel mai de seamă este potrivirea mişcărilor cu intenţiile ce stau în mintea modelului, ca de pildă dorinţa, motivaţia, buna dispoziţie, mândria şi perseverenţa."*

În alergare, sportivii de performanţă se manifestă ca un mod de exprimare al artisticului, printr-un soi de simbolism al evenimentelor, fiindcă ei nu sunt doar eroi ai unei "lucrări" care solicită rapiditate în execuţie, ci mai degrabă reprezintă nişte ferestre deschise spre luminarea sufletelor, spre înţelegerea şi trăirea unei satisfacţii imense în raport cu ambianţa, spre o devenire "în perspectivă".

Iar sora mea, ca un artist priceput în ceea ce priveşte nuanţele unei instruiri eficiente, nuanţele unei adevărate pasiuni pentru performanţă, potrivite unei determinări dilatate spre extrasenzitiv, a priceput imediat din ce material puternic este croită pânza unei viitoare picturi.

Suflarea stăruinţei este o unitate indivizibilă a trupului, minţii şi sufletului, dependentă de artă. Iar artistul, arătând că pe traseul migraţiei imaginarului de la sacru la uman, spiritul tânăr îşi conservă vocaţia de a se avânta cu salturi mari spre mereu alte isprăvi vitejeşti, nu-şi înstrăinează gândul de a mai adăuga un mic detaliu la marea pânză pe care îşi conturează viziunea, provocând o dilatare a lumilor imaginare. El concentrează într-un singur model de amintire totalitatea universului pe care îl creează.

Leadershipul este viziunea cu care îţi înveştmântezi sufletul în mijlocul evenimentelor care, trezind emoţia unui moment semnificativ, te fac să te simţi ca un erou transformat într-un artist.

Ochii oglindesc stările sufletului meu atunci când urmăresc evenimentele în cuprinsul cărora se află eroul din imaginea care mă caracterizează pe deplin. Nu degeaba, când urmăresc un concurs de running, singura grijă a ochilor mei este să surprindă artisticul din spatele umanului, cu ajutorul căruia se reliefează caracterul activ sau spontan al unui fenomen de

amploare, într-un desen colorat.

Nu-i aşa că-i frumoasă arta, pentru cine cunoaşte arta?

Ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte

On Decembrie 07, 2021

Numai un artist bine lămurit cu el însuşi are puterea de a împrumuta de la natură farmecul suav al unui limbaj care transforma vizualul în simţire.

Trebuie doar să privesc marea, şi ea pe mine, ca să înţeleg de ce ochii unui artist văd doar idealul care apare drept real, şi încă mult mai real decât aşa zisul real. Calmi, duioşi, inocenţi, culegători de poezie şi frumos, ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte atunci când surprind imaginea unei dimineţi la malul mării, ca un mijloc excelent de condiţionare a sistemului clarvizionar din care poate să rezulte relevanţa experienţei de creaţie.

Marea îmi face mereu cu ochii, ca şi când ar fi ochii unui artist al cărui crez este simplu *: "Să pictez cu sufletul la gură, dincolo de reguli şi tehnici"* . Şi încă o privesc cu uimire, cu amintirea unei vieţi trecute, dintr-un timp nescris în ceas viu, în culoare, în vis, în timp ce lumina soarelui îşi oglindeşte zâmbetul în luciul valurilor ei.

Desigur. Îi fac cu ochiul privind-o intens, cu sensibilitatea sufletului de artist, sorbind optic din izvoarele primordiale ale artei acel ecou al personajului portretizat în chipul lui Poseidon, singurul care poate porunci furtunii atunci când puterea divină se întrupează în el. Lumii invizibile, de tip "lentilă convergentă", în care se scald regretele de a nu fi fost un zeu, îi recunosc adâncurile, ca şi când aş traversa un adevărat vid spiritual, vieţuind parcă din ce în ce mai mult doar pentru mine, pentru spirit, în ambianţa unor trăiri onirice.

Leadership: Pentru cât timp ești pregătit să păstrezi un anumit nivel al simţirii intuitive, în favoarea unei viziuni artistice vaste care poate să dea consistenţă creaţiei tale?

Poate că, totuşi, stăpânul absolut al mării este un spirit meditativ orientat către solitudine, intercalat în fluxul mareic al unui limbaj silenţios, dar aprig, în orice caz artistic prin transmiterea emoţiei provocate de cei mai celebri paşi de linişte sufletească. Am numărat acei paşi de sute de ori încercând să-mi ţin mintea ocupată, dar sufletul meu blând şi smerit a ştiut şi încă ştie: nu-i despărţire pentru noi. Şi tot de atâtea ori, marea mi-a şoptit cu o voce languroasă, parcă voind să mă facă părtaş la un fel de a face ochii în patru: *"Încearcă să mă înţelegi, şi nu-mi cere imposibilul. Nu mă privi cu reproşul că aici e vorba de orice altceva decât de raţiune."*

Nicio mare nu este mai bine redată în pictură ca cea pe care o suportă memoria senzaţiilor de Deja Vu. Trebuie doar să privesc marea în orice sezon, ca să mă reîntâlnesc cu ochii care nu se uită niciodată, aceeaşi ochi care, într-un mod incomprehensibil, îmi domină spiritul artistic. Ce importanţă mai au valurile, atâta vreme cât eu sunt una cu marea? Nu în sensul în care intelectul sau simţirea cred în realitatea lucrurilor sensibile, vaste şi profunde, ci în sensul în care marea mă vede ca pe o scoică adusă de curenţii marini la ţărm.

Şi scoica aceasta plină de taine, luminată de-o sfântă aureolă, instalată într-un gen artistic, este culeasă de un pictor bine diferenţiat şi bine lămurit cu el însuşi, într-o anume cerinţă de paletă. El ştie să o metamorfozeze într-un flaut menit să execute aceleaşi arpegii vreme îndelungată. Un flaut care doreşte cu disperare un solo...

Leadership: Ai îndrăzneala de a atinge linia unui orizont nemărginit ce-şi are trasat cu fermitate sensul unei demonstraţii vizionare de tip "tablou cu multe feţe" ?

Mai ales acest raport dintre mare şi om, între vastitate şi profunzime, între punctul fix şi ecoul ce dispare în eter, între tabloul fix şi un moment mişcător, trebuie luat în considerare de orice artist care ştie să vadă în subiectul său, în cel pe care îl îndrăgeşte nespus, starea de înălţare către sublim. Astfel, memoria senzaţiilor mele este nu doar imensă, ci şi detaşată de cele ce se rostesc numai în taină, stăpânită de patosul unei nebunii trecătoare: de a mă fi pus în înţelegere cu un zeu al apelor şi oceanelor, doar pentru a-mi umple universul interior cu designul stilizat al unui peisaj marin şi relaxant care dă viață unei viziuni noi asupra realităţii.

Spun asta, pe de o parte fiindcă sublimul este marea văzută ca o lucrare ce-şi ia tot mai mare avânt, nefiind strict limitată nici de imaginaţie nici de simţire, ci fiindcă ea poate să primească întreg caracterul divin dacă o considerăm a fi o totalitate: în solemnitatea artistică este cuprins ceea ce este cuprins în Dumnezeu.

Numaidecât, se observă în prim plan trei entităţi: marea, artistul şi divinitatea, iar cine priveşte din alt unghi acest tablou ar putea sesiza o singură dublare a vederii lumii printr-o elastică forţă a culorilor ce evidenţiază „expresivitatea” plastică. Iată, deci, care este esenţa artistului: puterea de a împrumuta de la mare, cu a ei vastitate şi profunzime, farmecul suav al unui limbaj care transformă vizualul în simţire.

Pe de altă parte, dacă aş considera marea ca fiind arhetipul suprem al poeziei, al muzicii sau al picturii, fără s-o văd drept prototipul înţelepciunii şi al forţei divine, fără să o dizolv în identitatea absolută, atunci trebuie să am în vedere că niciun artist nu îşi exprimă pictura ca un vals al cuvintelor pline de ritm, ci ca un limbaj redus la însăşi esenţa lui: dialog, comuniune, inter-animare şi inter-pătrundere.

Leadershipul este puterea de pătrundere în universul unei creaţii a cărei rezultantă permite confirmarea unei viziuni diferite asupra realităţii personale, dintr-o mulţime de alte posibilităţi de redare a unei imagini optice.

Ochii pictează mai mult decât o mie de cuvinte atunci când vine vorba de a intui o realitate care nu se vede, ci se simte printr-o construcţie vizuală. Avem în vedere faptul că ori de câte ori ne raportăm la o imagine care trezeşte o amintire deosebită, dorinţa de a avea din nou o anumită experienţă, de a fi acolo, trebuie să ne raportăm la o compoziţie artistică care presupune existenţa a două teme diferite: natura, şi o prezenţă discretă, fantastică, mişcătoare, numită Eternitate.

Ochii plini de artă ai unui trandafir dătător de viaţă

On Mai 14, 2020

Eşti un maestru în stăpânirea artei doar dacă ţi-a fost dat ţie să ai autoritate asupra lumii creaţiei.

Eram în grădină, încercând să lupt cu gândurile de bine a celor care veghează mereu asupra mea. Trandafirii, frunzele lor înverzite, bobocii abia răsăriţi. Îmi închipuiam că sunt înconjurat de fiinţe vii, desprinse din însăşi poezia naturii, din lucrurile ei neştiute, din simţurile ei pline de mister, pline de mare şi de vânt, cu care este livrată realitatea mea şi a lumii întregi, într-o frumoasă poveste a mondenului.

Şi mai ştiu că în toată această grădină splendidă, care era mai degrabă un cumul al încercărilor mele de a mă defini, dar şi de a mă redefini, o singură voce se auzea mereu cu ecou în gândurile mele, o voce sensibilă, plină de compasiune, plină de expresivitate, care parcă înalţa răscolitor însuşirea personală a unei fiinţe vii, repetându-mi cu tărie: "Un om fericit este un grădinar iscusit."

Cumva, cred că eram un soi de excepţie în frumoasa lume a artei, gândindu-mă la mine ca la ecoul unei intrări libere în spaţiul naturii, într-un peisaj fabulos, mai ceva ca într-o pictură de Joachim Patenier, fiindcă tot ce exista în grădina mea era o excepţie, la fel ca orice altă echivalenţă subiectivă. Toate erau nişte însemnări creionate cu o peniţă de maestru, apoi conturate cu o pensulă fină, plină de culori aducătoare de viaţă într-un alt plan al etapizării Creaţiei universale.

Poate că totuşi, încă sunt o excepţie, fiind prezent în aceste rânduri bine ticluite, bine simţite, ca autor al unor gânduri transpuse într-o lucrare de artă, într-un univers simbolizat, printr-un efort de adâncire a sensului dat cuvântului mistic: *Misarenkthiss* , sau cotitura drumului ce te poartă spre ceruri. Iar dacă arta propriei mele existenţe rezidă din conceperea unui univers suspendat între vis şi realitate, al cărui sens este cuprins, în mod tâlcuit, în cuvântul "Cer", atunci ea se justifică ca un capriciu al grădinarului de a fi el însuşi reflectarea naturii în conştiinţa lumii.

Leadership: Natura excepţională a artei tale poate fi cuprinsă în definitivarea formei unei alegorii proiectată într-o imagine perfect transparentă, cu un indicator de mesaj: "Nimic nu se schimbă fără ca tu să te preschimbi"?

Iată cum am ajuns de la o grădină plină de trandafiri, la un univers plin de materie şi radiaţie, plin de stele şi galaxii, plin de semnificație din punct de vedere spiritual şi artistic. În acelaşi fel cum Paracelsus explica discipolului său misterul rozei în universal *: "Dacă ai azvârli această roză în jăratic, ai putea crede că flăcările au mistuit-o complet şi că cenuşa este reală. Îţi spun că roza este eternă şi că doar aparenţa ei poate să se schimbe. Mi-ar fi de ajuns o vorbă pentru ca tu, apoi, s-o ai din nou în faţa ochilor, sub altă identitate, sub altă formă."*

Presupun că o lume care evită cu orice preţ evocarea unei poveşti dintr-un vis al naturii, şi care nu se comportă ca o explozie de culori şi miresme îmbătătoare, în luna lui Florar, este însăşi lumea unui muritor de rând pentru care totul nu este decât ceva trecător. Totul este posibil numai în spaţiul unui Creator de universuri, acolo unde pictorul este scriitor, şi unde scriitorul este pictor, amândoi fiind compatibili cu existenţa unui alchimist nemuritor, ca Paracelsus, care ştie să traverseze lumile, spaţiul, timpul, în stare fiind să-şi conserve existenţa într-un anumit destin, în fiecare element al naturii.

Paracelsus trăieşte ca un miracol al naturii în lumea unui trandafir pur, rar întâlnit, foarte plăcut la înfăţişare, îngrijit de-un grădinar la fel de iscusit ca şi el în ale alchimiei. Tot în aceeaşi lume, a procedeelor repetate de distilare, cristalizare, sublimare, evaporare, esenţiale în cercetarea chimiei, în circuitul global al materiei transfigurate, se poate constata existenţa unui pictor iscusit care ştie să înfrumuseţeze considerabil existenţa unui trandafir prezentat sub formă de simboluri, şi văzut ca parte a unui spaţiu lăuntric. Dar, tot aici, se poate constata şi existenţa unui scriitor care ştie să confere simbolului o imagine caracteristică omului viu, un nume nou şi o nouă înfăţişare.

Eu nu sunt Paracelsus, dar nici el nu e ca mine, fiindcă el nu poate vorbi despre mine aşa cum pot să vorbesc eu despre el ca despre un trandafir ce se arată superb şi nu se ofileşte niciodată. Cu toate astea, amândoi am înţeles trandafirii, puritatea, gingăşia lor, el prin prisma concepţiei atomiste a materiei şi a transmutaţiei biologice, eu prin prisma artei care încorporează adesea o reflecţie a frumosului fără vârstă, a unei duble personalităţi într-o singură persoană, în relaţie cu nivelul reflecţiei unei stele căzătoare care durează o fracţiune de secundă, dar încântă privirea în fiecare an.

Leadership: Efectul de imagine pe care îl imprimi Creaţiei tale are precedenţă asupra efectului de "sincronicitate" marcat prin sublinierea devoţiunii tale faţă de o realitate abordată din perspectiva unui univers imaginar?

Împreună pentru totdeauna, şi poate împreună vom schimba dimensiunile lumii, ale ştiinţei, ale artei şi ale frumosului. Trandafirul, frunzele şi bobocii săi formează esenţa fiinţei mele, aceeaşi esenţă care face dintr-un pictor un alchimist, şi dintr-un scriitor un Creator al artei pure, vii, evolutive, în aşa fel încât în ecuaţia expresivă a perfecţiunii naturii să se integreze acea parte a unei fiinţe vii care există înainte de a veni pe lume, care locuieşte în trupul fizic pe timpul vieţii muritoare şi care există după moarte, dincolo de hotarele dintre lumi.

Trandafirul îşi schimbă culoarea frunzelor, după cum bobocii săi înmuguresc cu fiecare şoaptă pe care mi-o spune inima, cu mândria celui mai vital dintre sensurile existenţei mele: *Esyallestrum* , reprezentând o motivaţie spirituală aplicată în experienţa artei de a reprezenta destinul unei flori pe făgaşul unităţii dintre limbaj şi gândire, făcându-l viabil în destinul unui om care este mai mult decât un om, este un artist cufundat în aventurile alchimiei, în tainele ei, în simbolismul sincronicităţii dintre armonia naturii şi a universului.

Nu ştiu dacă trandafirul meu, cu frunzele şi bobocii săi atât de vii, atât de gingaşi, atât de eleganţi, va putea fi vizualizat de voi cu aceeaşi privire cu care eu supervizez domeniul sensibil al artei, dezvoltând un alt mod a gândi, fără a contrazice diferite teorii, ipoteze sau puncte de vedere exprimate anterior de alţi artişti. Nu ştiu nici măcar dacă trandafirul mă înţelege pe mine, aşa cum îl înţeleg eu pe el, cu acel simţ al modelajului extrem de sensibil, calm, răbdător, ce se înrudeşte întrucâtva cu arta unei simfonii muzicale, sau cu arta unui cititor de adânc al sufletului omenesc.

Tot ce ştiu este că un trandafir pictat cu multă migală îți încântă privirea și îți linişteşte sufletul. Iar eu sunt un trandafir splendid, uman, universal, şi asta deoarece sufletul meu tânjeşte să fie un Creator investit de la natură cu un drept suprem: puterea de a accesa continuu alte lumi.

Posesorul unui univers interior tainic este creatorul unui univers suspendat între vis şi realitate, al cărui act de măreţie constă în acea reacţie a creierului care corelează experienţele vieţii cu sensibilitatea de a percepe frumosul, sublimul din natură, şi de a-l cultiva în fertile câmpuri ale artei.

Ochii plini de artă ai unui trandafir dătător de viaţă sunt oglinda sufletului unui Creator iscusit care ştie să-şi facă viaţa trandafirie pe măsura excelenţei artistice de a împodobi o

realitate certă cu emoţia pe care i-o transmite freamătul unei metafore, freamătul unei minţi de adult întrupate într-un frumos corp al naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-plini-de-arta-ai-unui-trandafir-datator-de-viata.html

Ochii posedă o forță superioară de exprimare a realului

On August 19, 2022

Ceea ce vezi nu are nevoie să fie explicat pentru a împlini nevoia de claritate necesară pătrunderii în minunata lume a Creaţiei.

În faţa unui fir de iarbă, subţirel şi gingaş, trebuie să mă înclin cu respect, la fel cum m-aş înclina în faţa unei personalităţi artistice de talia lui Leonardo Da vinci, promiţându-mi să acord importanţă sporită conţinutului obiectiv la care reacţionează ceilalţi privitori. Vederea nu-mi aparţine integral, nu este un mic univers, o spaţialitate a cărei profunzime se referă strict la mine, ci aparţine şi celorlalţi privitori, şi nici nu voi căuta să critic arta pe care ochii lumii o onorează prin intermediul raportului dintre culori.

Iar dacă acest fir de iarbă se întemeiază pe efectele naturale cât și artistice ale unui verde-smarald capabil să îmi atragă atenţia în mod repetat, într-o artă modernă care cuprinde tot ceea ce-mi rămâne pe retină şi în minte, asimilând mai mult sau mai puțin identitatea luminii solare în el însuși, atunci el va evidenţia o nouă viziune legată de percepţie: "ceea ce vezi nu are nevoie să fie explicat pentru a împlini nevoia de claritate necesară pătrunderii în minunata lume a Creaţiei".

Fiind un mare admirator al esteticii naturii, aş sugera o analogie a firului de iarbă cu un artist desăvârşit, asemănător punctului de vedere al lui Pablo Picasso: *"artistul este un receptacul pentru emoţii care vin de peste tot: din cer, din pământ, dintr-o bucăţică de hârtie, dintr-o formă trecătoare, dintr-o pânză de păianjen".*

Mai mult decât atât, privind acest fir de iarbă cu ochii care strălucesc a nemurire, cu profunzimea dată de stupoarea admirativă, mă las surprins de adâncimea contemplării şi a sensibilităţii care lărgește spaţiul trăirii mele într-un act psihic de contopire cu universul.

Leadership: Eşti în stare să recurgi la examinarea unui subiect decorat cu multiple semnificaţii, prin selectarea unui element abstract destinat să fie o imagine a Eului creator?

Este ca şi când m-aş număra printre cei care posedă "cheia nevăzută" cu care se pătrunde în paradisul veşnic verde al simbolisticii, în care un singur punct neînsemnat din planul universal poate să unească punctele unei noi poveşti, auzite parcă cândva, demult, într-o reprezentare a creaţiei universului la începutul fiecărui ciclu cosmic.

Într-o istorie a teoriilor despre artă, acolo unde artistul este preocupat de calitatea impresiei pe care o produce opera lui, aş da firului de iarbă conotaţia de "ambrozie a zeilor", amintind de vremurile arhetipale ale începuturilor, de mitologia greacă, de zeii din Olimp, care vegheau asupra destinelor muritorilor. Aici, Eul creator se manifestă în deosebita sensibilitate a perceperii naturii şi a contopirii omului cu natura, cu cosmicul. Altfel spus, Eul creator se manifestă cu putere în impresia cu care te alegi la prima vedere când admiri un model expresiv al fragilităţii ca pe o făptură minunată şi specială în ochii zeilor.

Chiar şi zeii îşi descarcă emoţiile în artă. Numaidecât, mi-am dat seama că nu este de ajuns să privesc acest fir de iarbă cu ochii care nu mint niciodată, să-l imortalizez într-un cadru fotografic, în diverse momente ale zilei, pentru a-mi dovedi că natura este cea care îmi dăruiește în fiecare zi plinătate emoțională. În linişte, cu smerenie, el se înclină în faţă privitorului înzestrat cu simţ deschis spre universalitate, ştiindu-se expus unui stimul vizual precum în faţa unui creator care nu doar a creat universul în care trăim, ci îl menţine în viaţă

şi astăzi.

Leadership: Imaginea pe care o proiectezi în exterior se întemeiază pe o observare bazată pe “expunerea model” a celor percepute cu profunzimea cerută de însăşi realizarea unui efect artistic?

Firul acesta mic de iarbă pe care deseori îl leagănă câte o adiere scurtă de vară, *una sensibilità al di sopra delle parole,* este comparabil cu viaţa acelui fost condamnat din romanul "Misterele Parisului", pe nume Chourineur, care trăia din resturi stricate şi era satisfăcut astfel, fără să ţină cont de nimic, fără să ia în calcul emoţiile şi experienţa pe care o lasă în urmă.

Dar acel nefericit om nu se putea ajuta, pe când destinul profund și sfânt al firului de iarbă încredinţează artei nu doar lamura vieţii, ci şi funcţia de evocare a marilor bucurii spirituale, fiindcă atunci când admiri verdele-smarald a cărui lungime de undă dominantă este cuprinsă între empatie şi simpatie, abia atunci idealizarea naturii este perfect imitată, şi simţi că poţi să depăşeşti neajunsurile şi greutăţile vieţii.

Aici, efectul artistic constă în faptul că vederea aţintită asupra firului de iarbă şi modul în care am căutat ca firul de iarbă să se raporteze la vederea mea, creează acea imagine care încântă privitorul cu un conținut emoțional unic. La rândul ei, vederea aţintită de privitor asupra “modului unic de a fi” al firului de iarbă, prin confruntare cu problema profunzimii, poate să exprime raportul dintre ceea ce un om afișează și ceea ce este el în realitate. Dar despre asta voi vorbi în articolul următor…

Iată de ce leadershipul devine adânc ca semnificaţie: fiindcă se constituie ca o vedere unică separată de restul lumii, cu referire la o centrare a conştiinţei în spaţiul unei variante “în miniatură” a subiectului uman de cercetare.

Ochii posedă o forță superioară de exprimare a realului atunci când viaţa sinelui este tratată prin comparaţie cu un element al naturii, cu un fir de iarbă gingaş, a cărui neînţeleasă chemare aici se numeşte cu o singură vorbă: idealizare. Felul neaşteptat şi pururea izbitor, cum îţi apare firul acesta de iarbă, te duce numaidecât cu gândul la condiţiile vieţii: ascultarea reciprocă, empatia, înţelegerea gândurilor, urmărirea vocaţiei, aşa cum sunt ele exprimate de scriitorul Alexandru Vlahuţă:

”Pictorul îşi are, în linii largi, cultura artei lui, pe care singur şi-a limpezit-o, încetul cu încetul. Dar el vede şi înţelege o mulţime de lucruri, pe care nu ştiu să le spună cărţile, pe care numai ani şi ani de adâncă observaţie şi de răbdătoare muncă te ajută să le dezgropi şi să le tragi la lumină din propriul suflet.”

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-poseda-o-forta-superioara-de-exprimare-a-realului.html

Ochii reflectă privirea ce explorează căutarea identității

On Octombrie 06, 2023

Ceea ce percepi prin lentila artei este oglinda conștiinței interioare care te provoacă să navighezi într-un anume sens prin dualitatea umano-tehnologică.

Ajuns din nou la marea Ionică, pe plaja plină de amintiri, simt cum soarele îmi mângâie ușor chipul, precum atingerea catifelată a unei petale de trandafir. De aceasta dată, simt că sunt un model de simțire și viziune integrat într-o adevărată pânză artistică, o încununare a străduinţei de a raţiona o experienţă fascinantă, fiecare element al naturii fiind creat de mâna unui pictor talentat care adoptă accente realiste după abandonarea canoanelor clasice.

Înclinat spre utilizarea subtilităţii în pictură, mă regăsesc printre imaginile unui răsărit care face lent trecerea de la întuneric spre lumină, printre culorile unui apus de soare interesant care încântă privirea și face ca ochii să se umple de uimire, în intenţia de a reda natura ca un fenomen senzaţional de frumuseţe, un soi de *Zazhaphio Asph Senthiseph*, un triumf al spiritului artistic care tinde spre absolutul sublim. Şi abia acum, în această atmosferă de lumini și umbre care își schimbă dinamica, aproape devenită un soi de simfonie vizuală, un soi de joc al contrastelor într-un tablou dinamic, am certitudinea că voi reuşi să mă adun cu adevărat şi să excelez ca pictor în interpretarea realității.

Poate că frumusețea sau liniștea scenei în care îmi sincronizez trăirile, făcându-le pure prin contrastul culorilor, îmi oferă o formă de confort, inspirație sau chiar un răspuns la întrebări pe care le-am avut de atâtea ori în viaţă, fără să mă fi ştiut artist. Într-un astfel de moment, aş putea să mă simt aliniat cu mine însuți și cu universul înconjurător, potenţat de reflectările unei poetici vizuale care transcende realitatea făcând-o sublimă. Încă o dată spun: ceea ce văd depinde de ceea ce mă face să reflectez asupra condiției umane și a sensului existenței.

Leadership: Poţi să găseşti o conexiune emoțională sau spirituală cu un anumit moment din spectrul viziunii tale, dacă ești mișcat de imagini futuriste care îți traversează conștiința?

Într-o scenă memorabilă din filmul "Terminator 2", John Connor încearcă să învețe Terminatul (T-800) să fie mai "uman". John îi spune să nu omoare oameni și încearcă să îl învețe expresii și comportamente umane. Practic, el încearcă să transforme o mașină în ceva care poate aprecia valoarea vieții și complexitatea emoțiilor umane. Acest moment ridică întrebarea dacă o mașină, indiferent cât de avansată, poate învăța cu adevărat să fie umană. Este o reflecție asupra naturii umanității și a ceea ce ne face cu adevărat umani.

La fel, în artă se explorează conceptul de umanitate și căutarea identității. În cazul unui artist de talia mea, care se plimbă pe malul mării încercând să imortalizeze fiecare răsărit şi fiecare apus, încerc să înțeleg identitatea umană care mă defineşte. Contemplând apusurile și răsăriturile, care sunt adesea văzute ca simboluri ale naturii ciclice a vieții, am ajuns la concluzia că ceea ce mă face uman este capacitatea de a mă conecta cu natura și de a înțelege ciclul vieții și al morții.

Într-un tablou, acest lucru ar fi redat printr-un soi de simbolism complex care captează esența umană și transcende limitele conștiinței obișnuite.

John Connor era un om care încerca să învețe o mașină. În cazul meu se conturează autodescoperirea artistului care încearcă să se înțeleagă pe sine, fie că este vorba de emoții,

conștiință, creativitate sau capacitatea de a se conecta cu natura, cu lumea din jur. Automat, scena din "Terminator 2" m-a pus în fața ideii că îmi pot transmite și exprima emoțiile sub aspectele unui tablou, privind lucrurile din jur prin acțiunile exterioare ale unui cyborg care învață să fie uman.

Leadership: Poți să-ți exprimi emoțiile și experiențele sub aspectele unui tablou, privind lucrurile din jur prin acțiunile exterioare ale unui cyborg care dezvoltă empatie, la fel cum un artist pictează?

Aşadar, artistul care se plimbă pe malul mării este deja uman, căutând prin intermediul artei să înțeleagă esențialul naturii și al umanității sale. El poate folosi timpul petrecut contemplând apusurile și răsăriturile pentru a găsi inspirație și înțeles, conectându-se cu sinele său și cu întregul univers surprins în imagini care evocă trăiri profunde. În timpul acestui proces, am putut examina întrebări asemănătoare cu cele pe care John Connor le-a ridicat: „Ce mă face cu adevărat uman?" sau „Ce contează cel mai mult pentru umanitate?"

Elementul esențial pentru mine în relația cu John Connor este dialogul continuu între complexitatea umană și simplitatea organică a naturii, un dialog care mă modelează și mă redefinește în mod constant. Ce contează cel mai mult pentru mine în raport cu binele comun și empatia față de ceilalți este modul în care arta poate servi ca un limbaj universal pentru înțelegere și coeziune. Este imaginea prin care arta mă ajută să comunic valori, emoții și perspective care ar putea aduce oamenii mai aproape unii de alții.

Arta este o modalitate de a transmite și exprima frumusețea, emoțiile și experiențele de abordare a frumuseții sub toate aspectele ei, privind lucrurile din jur, oamenii, fenomenele și acțiunile exterioare, a căror proporție corespunzătoare garantează ilustrarea perfectă a realității. Și, într-adevăr, un artist ca mine este mai mult decât un pictor care captează aceste aspecte în imagini, creând tablouri care pot provoca o gamă largă de simțiri și reacții în privitor. Este un potenţiator al frumuseții văzută cu ochii minții, prin intermediul simțirii izvorâte din tovărășia cu elementele naturii ce pulsează alert, în acorduri fine de Renaissance, chiar dincolo de rigorile realității.

Să excelez ca pictor într-un tablou al emoțiilor și culorilor înseamnă să capturez complexitatea și diversitatea experienței umane, așa cum Terminator-ul încearcă să înțeleagă și să asimileze complexitatea comportamentului și emoțiilor umane. Este un efort de a transcende limitele mecanice sau tehnice pentru a atinge un nivel mai profund de înțelegere și sensibilitate. Iar apusul și răsăritul sunt martorii trecerii timpului, imagini efemere ce surprind complexitatea și frumusețea existenței. Aceste doua spectacole naturale stau ca puncte de reper într-o lume în constantă schimbare, oferindu-mi oportunitatea de a reflecta asupra semnificației mele în cadrul acestui vast tabloul al vieții

În acest context, leadershipul implică transformarea unei mașini fără sentimente într-o entitate capabilă de empatie și conștientizare a naturii umane, ceea ce corespunde ideii de trecere de la un statut robotic la unul uman. Ilustrează potențialul uman de a evolua și de a deveni mai empatic, prin conștientizarea și dezvoltarea capacității de a simți și de a înțelege mai profund trăirile și nevoile celor din jur, inclusiv relația cu tehnologia avansată.

Așadar leadershipul, în contextul inteligenței artificiale, vizează latura umană a unui artist care, navigând la intersecția dintre tehnologie și creativitate, reușește să ilustreze dualitatea vieții ca un fel de dans al luminii și umbrelor, în care fiecare notă de tehnologie și fiecare nuanță de umanitate se completează reciproc pentru a crea o armonie complexă și fascinantă într-o operă de artă.

Aşadar, marea enigmă umană din perspectiva unui artist este legată de interacțiunea dintre

tehnologie și umanitate, mai ales felul cum aceasta influențează percepția și expresia artistică. În acest sens, artistul ar putea fi fascinat de dualitatea dintre mașină și om, similar cu dualitatea dintre lumină și întuneric prezente în apusuri și răsărituri.

Ochii reflectă privirea ce explorează căutarea identității atunci când încerc să transform ceea ce văd într-o experiență profundă și personală. În acest sens, pictorul ar putea explora întrebări precum: "Ce mă definește ca ființă umană atunci când tehnologia devine tot mai sofisticată și intră în sfera mea emoțională?", sau "Cum pot reda în arta mea această complexitate a naturii umane, prinsă între biologie și tehnologie?"

Prin artă, un pictor poate încerca să dezlege această enigmă, asemenea modului în care John Connor încearcă să umanizeze o mașină de război. Tablourile cu apusuri și răsărituri ar putea simboliza trăirile complexe, conflictele interioare și frumusețea inerentă a condiției umane.

Mereu şi oriunde, apusul și răsăritul sunt metafore vizuale pentru ciclul vieții și transformarea continuă a emoției și conștiinței umane. Ei reprezintă momente de tranziție, puncte de răscruce unde lumina și întunericul, cunoașterea și ignoranța, se întâlnesc și se întrepătrund. Ca pictor, redarea acestor momente înseamnă să surprind esența a ceea ce înseamnă să fiu uman, cu toate complexitățile și contradicțiile care vin odată cu aceasta.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-reflecta-privirea-ce-exploreaza-cautarea-identitatii.html

Ochii spiritului se deschid către o realitate mai vastă

On August 21, 2024

Cultivarea conștientizării impactului tău asupra lumii necesită o practică constantă a empatiei și reflexiei pe care o facilitează arta.

Așa rămâne artistul, un călător între fundaluri de realitate și vis, un alchimist al propriei soarte care își împarte existența între două lumi: cea vizibilă și cea invizibilă. În atelierul său, unde lumina se strecoară printre geamurile prăfuite, el scrie povestea eternității, și o scrie ca și când ar descifra tainele universului, căutând un răspuns care poate că nu va veni niciodată. Dar speranța și credința în divin îl țin ancorat în realitatea transcendentă, scufundat într-un dialog mistic cu universul, într-o iubire nesfârșită și adorație pentru viața în care L-a văzut pe Dumnezeu.

Perspectiva se extinde, cuprinzând simultan microcosmosul și macrocosmosul. Căci în toate viețile sale, trăite prin cunoașterea purificatoare a „întâmplătorului", cea mai profundă transformare nu a venit când a despicat atomul sau când a invocat spiritele, ci în momentul când a făcut pact sacru cu acel Opus al infinitului care precede Opera Exclusivă a lui Dumnezeu.

A fost o viață de taină și de revelație, în care misterele cele mai adânci ale sufletului său au fost iluminate, refăcute în retorta conștiinței elevate, printr-un soi de "Uriyaanna Olaul Tiharonsus", revelație a acelui plan spiritual al lumii nevăzute. Tot mereu, asemenea unor ferestre cosmice, ochii spiritului se deschid către o realitate mai vastă și mai profundă, conform legilor divine ale creației, atunci când conștiința transcende limitele egoului.

Leadership: În ce măsură simți că sufletul tău nu doar privește, ci se și recunoaște în fiecare aspect al creației, așa încât această recunoaștere să devină o formă de uniune mistică cu divinul?

Până la urmă, am ajuns la concluzia că arta mea este un extras din Optica Fizică: *"Când privim într-o oglindă, creierul nostru interpretează ceea ce vede ca şi cum ar avea de-a face cu un univers real, adică rotind la nivel mental ceea ce vede cu 180 de grade în jurul axei Y. Ceea ce e aproape corect, cu excepţia faptului că al nostru creier nu ştie să ţină seama de faptul că lucrează cu o imagine inversată pe axa Z. Dacă ar şti şi acest lucru, ar trebui să efectueze, tot mental, o inversiune a imaginii rotite pe axa X. Rezultatul ar fi readucerea imaginii din oglindă (univers imaginar) în universul real."*

Așa este. Cu cât privesc mai intens în oglinda sufletului meu, cu atât mai complex devine procesul mental de interpretare a realității, riscând să confund universul imaginar cu cel real. Această privire intensă în oglinda sufletului nu este doar un act de introspecție, aferent conștiinței individuale, ci și o poartă către percepția divină a creației, modelată după modelul perfecțiunii cosmice. Căci pe măsură ce adâncesc această contemplare, vizând acea uniune mistică cu divinul, ochii mi se transformă în adevărate ferestre cosmice care facilitează transcenderea granițelor dintre observator și observat. Prin ele, sufletul nu doar privește, ci se și recunoaște în fiecare aspect al creației lui Dumnezeu.

Iar dacă ochii devin ferestre prin care divinul contemplă creația și se recunoaște în ea, cu trimitere spre esența primordială a conștiinței, atunci întreaga existență devine o oglindă a divinului. De aceea privesc în oglinda sufletului meu, de aceea scrutez adâncurile propriei ființe, pentru că văd un univers în expansiune, o pânză cosmică pe care timpul curge fluid ca în tablourile lui Dali. Fie spus, simt cum fiecare bătaie a inimii mele pictează o nouă nuanță a existenței, o realitate care se îndoaie și se contorsionează sub greutatea înțelegerii divine.

Mă întreb, oare sunt eu instrumentul prin care Dumnezeu își manifestă creativitatea infinită?

Leadership: Te pregătești să transpui inefabilul în tangibil prin intermediul artei tale, acceptând inevitabilitatea destinului care te poziționează ca un mediator între divin și material?

În fiecare linie pe care o trasez, descopăr ecouri ale unor vieți trăite și încă netrăite. Astfel, simt cum conștiința mea se extinde dincolo de granițele obișnuite, atingând sfere ale creației pe care mintea mea încă nu le poate cuprinde pe deplin. Mă întreb cum pot eu, o ființă atât de măruntă, să fiu purtătorul unor viziuni atât de vaste? Cum pot eu, dincolo de limitările umane, să dau viață unei picturi care reflectă divinul în toată splendoarea sa? Cum să trăiesc opera sensibilă a unei mărturisiri de sinceritate îndreptată spre esența universului creator?

Albul dominant din creațiile mele viitoare mă cheamă ca o promisiune a infinitului, a potențialului nemărginit, neavând alt sens decât cel pe care îl constituie însăși inspirația divină. Dar odată cu această chemare, pe care atât de des o invoc, şi pe care însăși arta o cere, simt și o teamă subtilă crescând în mine, un soi de anxietate creatoare, *una especie de vértigo de infinitas posibilidades*. Oare voi putea să dau formă acestui potențial copleșitor? Cum voi putea să transpun inefabilul în tangibil? Sau mă voi pierde în imensitatea propriei mele viziuni?

Ochii artistului devin instrumente de traducere a viziunilor intangibile în forme vizibile. Astfel, mă simt simultan creator și creație, un vas fragil pentru idei divine, din care se revarsă frumusețea universului. Mai mult decât atât, încerc să-mi păstrez echilibrul pe această coardă întinsă între inspirație și teamă, între extazul creator și povara responsabilității artistice, ancorat fiind într-un dialog constant între trecut și prezent.

Și totuși, în acest vârtej al creației, mă întreb cine sunt eu cu adevărat: artistul sau opera de artă?

Actul creativ devine o punte între finit și infinit, unde artistul se confruntă cu vastitatea potențialului divin, încercând să transpună inefabilul în forme tangibile, într-o luptă continuă cu limitările umane și anxietatea generată de posibilitățile nelimitate.

Ochii spiritului se deschid către o realitate mai vastă atunci când conștiința transcende limitele percepției obișnuite. De fapt ochii spiritului, asemenea unor telescoape cosmice ultrasensibile, se deschid către o realitate mai vastă atunci când conștiința transcende limitele „universului observabil" al percepției obișnuite. În acest sens, arta înseamnă revelarea invizibilului, identificându-se cu esența profundă a existenței.

Esența profundă a existenței în acest context poate fi înțeleasă ca acea realitate fundamentală care transcende percepția obișnuită, revelându-se doar prin intermediul artei ca un fel de oglindă a universului interior.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-spiritului-se-deschid-catre-o-realitate-mai-vasta.html

Ochii sunt o mărturie autentică a demersului creator

On Martie 26, 2023

Ceea ce priveşti cu insistenţă este lucrul cu care îţi identifici emoţiile pe multiple planuri de percepţie.

Privesc chiar acum un desen suprarealist. El înfăţişează chipul unei femei, redat cu multă expresivitate în culori roșu, verde şi mov, provenit din imaginaţia unui artist care, în centrul privirii sale aruncate spontan asupra realităţii, a găsit o formă nouă de exprimare a viziunii simbolice. Aşadar desenul artistului, la simpla plăcere a privirii, exprimă printr-o viziune momentană şi subiectivă realitatea unei viziuni provenită din găsirea unei forme de imaginaţie care, fără a fi în pericol de a se epuiza vreodată, este atât, atât, atât de reală, de vie, actuală în lumina unei abordări suprarealiste.

O fi vorba despre o autoficțiune în forma unei explorări suprarealiste a memoriei? Și oare ea păstrează ceva intact din amintirile reiterate astfel? Iar dacă semnul pur al imaginii, mijlocul de elaborare şi comunicare a unei informaţii semnificante, este înălţat la rang de simbol prin imaginarul femeii, atunci lucrul cu care mă identific pe multiple planuri de percepţie (mai ales cele de referinţă metaforică), este o porţiune a lumii reale susceptibilă să fie asimilabilă în numele unei continuităţi revelaţionate pe care rigoarea stilistică o reclamă.

Mai întâi, personalitatea mea superioară se reflectă pe planul realității simbolice, într-o succesiune nedeterminată a altor lumi, fără amintirea celei anterioare. Chipul femeii seamănă mult cu un soi de Gioconda a timpurilor postmoderne, total diferită de original, dar asemănătoare datorită ochilor care te privesc din orice unghi. Iar pe al doilea plan dăinuie amintirea apriorică a unei senzaţii de beatitudine, apropiere sufletească și sentimentul de a fi ceva special, ca rezultat al transpunerii unei senzaţii de iluzie, mister şi energie metafizică, pe planul unei alte senzaţii, de naturaleţe şi dezinvoltură captivantă.

Leadership: Lucrul la care îţi concentrezi atenţia poate fi perceput printr-o reprezentare vizuală care este reală atâta timp cât este asumată în imaginarul unei lumi "de dincolo" de tine?

Așadar, condiția necesară sublimului în artă nu este absența formei de cunoaştere (sensibilă) a imaginii focalizate în lentila ochiului, așa cum este ea percepută de un creator care se aruncă pur şi simplu, în deplină siguranță, pe aripile lucrurilor pe care singur le-a clădit. Mai importantă este capacitatea de a cerne dintr-o privire adevărul de născocire, încât ochii înșiși să fie o mărturie autentică a demersului creator, dincolo de orice trecere de la observație la generalizare.

Chiar şi desenul mă priveşte cu insistenţă, la fel cum îl privesc eu, fiindcă are ochii ascunşi în memoria sufletului celui care l-a creat. Evident, există și acea născocire a arbitrarului din care emană în mod vizibil diversitatea tematică, noi vibrații ale sufletului sensibil, mai ales lumina unei noi rațiuni, datorită acțiunii eterne a actului de cunoaștere absolut. În acest caz, ochiul activ și-a făcut datoria de traducător corect al realității și, fiind investit de la natură cu un bogat spirit de observație, el nu poate trece cu vederea nici eroarea imensă legată de perceperea unor lucruri inexistente în realitate.

Aşa este. Încerc să intru cu sufletul într-un tablou natural şi totodată suprarealist, apaţinând unei realităţi revelatoare, descris în imaginarul unei amintiri alternative, sugerate, intuite, dar care nu se înţelege prea bine, fiindcă aduce în prim plan ideea că viitorul nu există decât pentru un prezent iluzoriu. Este ca şi când aş investiga misterele unei lumi aflate „pe ultima sută de metri", aproape gata să fie percepută cu ochii sublimului ca un fel de *Anonarona*

Restys Artomodus, trăirea prin reprezentare artistică, o deschidere în faţa misterului autocunoaşterii şi a posibilităţii de a trăi în lumina unei cunoaşteri superioare.

Leadership: Reuşeşti să redai o imagine de sine fidelă unei realităţi arhetipale, fie ea şi iluzorie, bazându-te pe considerentul că "plecând dintr-un loc, ajungi în altul"?

Da, privind desenul cu acea lumină a sufletului care străbate misterele unei capodopere, forma feminină aflată între simbol şi reprezentare, simt acea rigoare plăcută, a detaliului perfect finisat. Iar această rigoare ce face greu de admis ideea de "perfecţiune în utopie", prezentată într-o imagine de vis ca un fel de exercițiu integral pentru creier, devine un moment constructiv al formei de exprimare artistică, un raport de simetrie cu intenţia sinelui de a cunoaşte un ideal mai înalt de frumuseţe, punând în prim-plan ideea de reinterpretare şi reconstrucție a realităţii.

Şi tot privind desenul, absorbind din priviri frumuseţea chipului femeii, deci pornind în căutarea unui orizont mai larg de exprimare artistică, îmi amintesc ce spunea Alexandre Dumas în "Cei trei muschetari":

"Nimic nu face timpul să treacă atât de iute şi nimic nu scurtează calea ce o străbaţi, ca un gând care absoarbe întreaga fiinţă a celui care gândeşte. Toată suflarea înconjurătoare este aidoma unui somn, iar gândul aidoma unui vis. Mulţumită acestui gând care e una cu tine, timpul îşi pierde măsura şi spaţiul depărtările. Pleci dintr-un loc, ajungi în altul, atâta tot. Din întreg drumul făcut nu-ţi rămâne în minte nimic altceva decât o ceaţă haotică, în care se şterg mii de întruchipări nelămurite: privelişti şi amintiri."

Şi uite de aia mă atrage desenul, diferit de alte întruchipări nelămurite: fiindcă atunci când privesc chipul femeii, blând, tot numai un zâmbet, cu ochi care tratează sensibilitatea dincolo de o undă de timiditate, trăiesc fiecare secundă ca pe un miracol. Oricum aş privi chipul femeii, ca un fel de pătrundere în adâncul unui spaţiu necunoscut, simt în oricare din privirile ei faptul că ea dăruieşte totul pentru adâncimea orizontului simbolic. Şi dacă m-aş încumeta să o înţeleg mai bine, aşa cum a încercat artistul s-o redea în realitatea lui, şi dacă ea ar putea să-şi mărturisească gândurile, ar spune doar atât: "Ochii care mă privesc sunt ochii care oglindesc frumuseţea creaţiei divine."

În leadership, la fel ca şi în artă, este importantă abilitatea de a vedea un lucru care te face să te gândeşti la ceva, dincolo de impresia pe care lucrul însuşi o face asupra simţurilor tale.

Ochii sunt o mărturie autentică a demersului creator fiindcă surprind două realităţi care se intersectează mereu: o realitate care marchează străfundurile sufletului privitorului, percepută deci cu ajutorul simţurilor, trecută prin sensibilitate. Şi o realitate care, tocmai pentru că utilizează simbolul, comparaţia, deseori abstractul, are darul de a purifica și de a înălța spiritual privitorul. Să nu uităm că actul creaţiei înseamnă, mai întâi de toate, transpunerea sinelui viitor în sinele din prezent.

Încearcă să te transpui în ceea ce simţi când priveşti un desen şi identifică-te cu aceste trăiri. Poţi?

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-sunt-o-marturie-autentica-a-demersului-creator.html

Ochii surprind momente care devin puncte de cotitură în reflecția personală

On Noiembrie 18, 2024

Focalizarea asupra unui gest aparent minor poate dezvălui umbrele ascunse ale conștiinței, mai ales dacă luminile și umbrele pe care ochii le surprind contribuie la conturarea esenței reale a lumii.

În căutarea victoriei absolute există momente când destinul îți așează în cale tot felul de încercări ce transcend performanța sportivă, transformând cursa într-o oglindă a propriei conștiințe. Privesc către orizontul muntelui în timp ce drama morală se desfășoară în fața ochilor mei. În liniștea dimineții, observ cum un alt alergător, unul dintre cei mai admirați pentru performanțele sale uluitoare, își injectează ceva în coapsă, ascuns după o mașină în parcarea semi-pustie. Nu știu despre ce este vorba, dar șocul descoperirii acestui fapt îmi îngheață respirația, transformând aerul rece al muntelui într-o povară greu de dus.

Era ca și cum întregul univers se concentrase într-un moment de claritate dureroasă, un soi de „Aieaasid Ymphiaedrese", o revelație morală ce depășea granițele normalului acceptat. Imaginea acestui sportiv-lumină, devenit deodată umbră, trezește în mine un vârtej de emoții contradictorii. Pe de o parte, aparențele pot fi înșelătoare; pe de altă parte, mă gândesc că nu știu ce probleme de sănătate ar putea avea. Poate că este o procedură medicală necesară, legată de diabet sau alte afecțiuni. Cu toate acestea, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva este vorba de un consum ilegal de steroizi. Privesc mai apoi cum își aranjează echipamentul cu gesturi precise, aparent netulburat de greutatea secretului său întunecat. Nu știu dacă e bine sau rău; spun doar că nu m-am așteptat la un astfel de moment.

Instantaneu, în sufletul meu se naște un nou cuvânt: „veridicar" – cel ce poartă povara adevărului nerostit, asemenea unui gardian al eticii în sport care veghează în tăcere. Fiind relativ aproape de el, devenit martor involuntar al acestei scene, simt cum responsabilitatea acestui rol proaspăt descoperit îmi apasă umerii cu greutatea sa morală. Înțeleg că, în sport, ești obligat să iei vitamine și alte suplimente, deoarece solicitarea fizică montană este extrem de intensă de fiecare dată când concurezi, în încercarea de a-ți depăși limitele. Este, într-adevăr, indicat să te suplimentezi corespunzător, dar mai e și vorba aia veche: "măsură după măsură".

Leadership: Cum transformi momentul în care descoperi adevărul dureros într-o oportunitate de a demonstra că integritatea și compasiunea pot coexista în spiritul competiției autentice?

Fiecare gest neobservat al altora poate deveni un catalizator pentru introspecție. Mai ales că dincolo de orice aparență stă un adevăr ascuns. Spun asta în condițiile în care conștiința morală îmi ghidează pașii, deciziile, gândurile, printr-un fel de înțelegere tacită, fără a recurge la judecăți pripite. Până la urmă, este și asta un soi de provocare etică, un test al caracterului care mă face să mă întreb unde se află granița dintre dreptate și compasiune. Această dilemă morală îmi amintește de un pasaj tulburător din Crimă și Pedeapsă al lui Dostoievski:

„Nu există situație mai chinuitoare decât atunci când un om moral descoperă singurul adevăr valabil pentru el, și anume că e nevoit să facă rău ca să producă binele. Întreaga lume devine atunci o problemă. Trebuie să fii foarte puternic și foarte integru ca să nu cedezi tentației de a face răul mai mic pentru a evita răul mai mare."

Cuvintele acestea par să prindă viață în fața ochilor mei, iluminând calea către o înțelegere mai profundă. Deși, încă mă întreb dacă nu cumva judec prea aspru. Nu, nu e vorba doar despre ceea ce ochii mei surprind în momente neprevăzute, așa încât să devină martori

tăcuți, așa zis neimplicați, indiferenți, neutri. Ci, este vorba despre cum pot să transform înțelegerea morală, astfel încât ochii să navigheze ușor printre complexitatea întâmplărilor bizare, știind că acțiunile necugetate pot distruge destine, chiar dacă constituie pe moment un stimulent artificial curselor montane. Desigur, oglinda conștiinței reflectă mai bine decât orice podium adevărata valoare a omului, dar și a victoriei obținute (într-un fel sau altul).

Încă o dată, simt cum înțelepciunea ancestrală a muntelui îmi șoptește: „La montagna non tradisce mai" – muntele nu trădează niciodată. Doar noi, muritorii, suntem prinși constant între loialități și principii contradictorii.

Leadership: În momentele când porți singur povara unui adevăr ce poate schimba perspectivele competitorilor, cum păstrezi echilibrul între dreptate și compasiune?

En el silencio del amanecer, pașii mă poartă spre umbra alergătorului străpuns de intensitatea vederii mele. Privirea lui întâlnește ochii mei, considerându-i martori, și, pentru o fracțiune de secundă, vălul iluziei supreme se ridică între noi. Este un fel de joc mistic al destinului, unde fiecare mișcare ar putea schimba traiectoria înțelegerii de pe planul material pe planul unei revelații.

Această întâlnire a ochilor îmi amintește de o poveste veche japoneză despre un samurai care, descoperind că maestrul său folosea tehnici interzise, a ales să-i ofere șansa de a se retrage cu onoare, în loc să-l denunțe public. Maestrul, impresionat de compasiunea discipolului, și-a recunoscut greșeala și a devenit ulterior un profesor al eticii în arte marțiale. Categoric, orice privire aruncată în jur poate descoperi o poveste ce sfidează aparențele, unele adevăruri ascunse invitându-ne să reflectăm asupra limitelor dintre judecată și compasiune.

Practic, universul îmi oferă aceeași alegere acum. Prin vocea caldă dar fermă, îi împărtășesc alergătorului ce am văzut și, mai important, ce simt. „E totul ok? Te pot ajuta cu ceva?" Nu-l acuz, nu-l judec – îi ofer o punte spre reabilitare, o cale de întoarcere la esența pură a sportului. Poate am înțeles greșit. Căci dincolo de aparențe, fiecare persoană poartă povara unor lupte invizibile, iar contactul vizual cu o acțiune ambiguă poate transforma percepția asupra persoanei respective.

Leadership: Cum poate un simplu gest ascuns să devină poarta către o înțelegere mai profundă a naturii umane în contextul presiunii competitive, simultan cu responsabilitatea de a proteja valorile propriului sine spiritual?

Tainele echilibrului suprem se manifestă în modurile cele mai neașteptate, nu-i așa? În timpul discuției noastre, observ cum rigiditatea din postura lui se topește treptat. Lacrimi silențioase îi brăzdează obrajii în timp ce îmi dezvăluie presiunea constantă sub care a trăit, teama de a nu dezamăgi, obsesia performanței cu orice preț. Era vorba de suplimente cu efect rapid de calmare a durerilor musculare, ca urmare a unor afecțiuni ale coloanei vertebrale, nu altceva. Mai exact, el își administrase o soluție injectabilă, „Neuromultivit" de la Lannacher, care conține în principal trei vitamine din complexul de vitamine B: vitaminele B1, B6 și B12. Mi-a arătat cutia cu fiole și am reținut denumirea.

Ceea ce ochii observă este uneori doar începutul unei descoperiri mai profunde. Contemplând această transformare, înțeleg că victoria supremă nu se măsoară în medalii sau recorduri. Se măsoară în momentele când alegem să fim umani, când spunem adevărul, când întindem o mână celui căzut, când oferim o șansă la reabilitare morală sau când alegem să înțelegem în loc să judecăm. Acest moment devine nu doar o lecție despre sport, ci o lecție despre viață însăși.

Privind spre piscurile munților ce ne înconjoară, realizez că aici, în acest spațiu sacru al naturii, s-a născut ceva mai valoros decât orice trofeu – s-a născut înțelegerea că adevărata măreție stă în capacitatea de a vedea dincolo de aparențe și de a alege calea compasiunii.

Leadershipul se manifestă prin abilitatea de a transforma momentele de criză în oportunități de creștere colectivă, unde victoria nu mai înseamnă să fii primul, ci să fii integru și să inspiri transformarea pozitivă în ceilalți.

Cele mai importante două valori ale sinelui spiritual sunt: integritatea și compasiunea.

Ochii surprind momente ce devin puncte de cotitură în reflecția personală, mai ales atunci când observi suferința nerostită, din care decurge nevoia de empatie autentică. Când adevărul devine o povară, tu cum alegi între tăcere și dreptate?

Răspunsul se află în acea zonă subtilă unde compasiunea întâlnește principiile, unde înțelegem că fiecare suflet poartă propriile lupte. Este momentul când realizăm că cel mai mare act de curaj nu este să arăți cu degetul greșeala altuia, ci să îi oferi sprijinul necesar ca să-și regăsească drumul către autenticitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-surprind-momente-care-devin-puncte-de-cotitura-in-refl

Ochii urmează întotdeauna chemarea vederii

On Ianuarie 16, 2023

Cu cât vezi mai departe, cu atât priveşti mai adânc în tine.

Arta este o reîntoarcere la natură, într-un mod autentic şi elegant, ca într-un fel de transă continuă în care simbolurile dansează în haosul lor prin intermediul unei imagini care îşi dezvăluie cu greu secretele, misterele. Chiar mai mult de atât, luând în considerare acel *Casenuvis Excertyy Abbasitual*, misterul și absolutul surprins într-o imagine de o uimitoare frumusețe, arta este o reîntoarcere la emoţie în comunicarea unui mesaj care surprinde mereu şi mereu: "Am parte de o reîntoarcere la esenţa a ceea ce sunt: jumătate om, jumătate spirit".

Nimeni nu m-ar crede, dar mi-am recunoscut jumătatea artistică privind în largul Mării Negre, la început sau la sfârşit de zi, neştiind unde se termină cerul şi unde începe marea. De pildă, priveam totul cu măsura ochiului care nu-şi schimbă imaginea de pe retină, care nu se lasă învins de rutina unei dimineţi perfecte sau de condiţiile de luminozitate extrem de redusă, corespunzătoare unei nopţi fără lună pe cer. Şi, tot de atâtea ori, mă simţeam ca într-un film derulat invers, cum mă ajung din urmă trăiri pierdute…

Şi dacă mă voi întoarce aici, vară de vară, de fiecare dată când soarele îşi trimite razele arzătoare de pe bolta cerului, şi dacă niciodată nu îmi voi aminti de mine altfel decât absorbind tot farmecul romantismului în lumina unei viziuni fără limite, asta se datorează faptului că un orizont al necuprinderii este mereu activ aici, în contextul relaţionării om-natură. Iar în contextul dorinţei şi pasiunii, nimic nu este mai dătător de emoţii ca realismul viguros al imaginii care se revelează prin ea însăşi. Cei ce vor dori să descopere acest orizont în ei înşişi sunt bineveniţi alături de mine.

Leadership: Creaţia ta poate fi tratată ca un fel de meta-imagine – imagine a unei imagini, în aşa măsură încât aria ta vizuală să reconstituie permanenţa unei trăiri abordată la modul superior?

Privesc, colorez imagini, şi nu-mi ajunge. Nisipul este purtat la mare distanţă de ţărm într-un orizont al creaţiei în care observaţia directă şi procesarea intelectuală sunt concomitente şi inseparabile, ca un fel de împuternicire a văzului de a cuprinde nu doar un spaţiu cât mai larg, ci şi un timp al vieții vibrânde și trăite aventuros. Valurile întotdeauna îţi oferă privelişti măreţe care îţi încântă ochiul şi îţi poetizează simţurile, iar vântul şi valurile sunt întotdeauna de partea navigatorilor pricepuţi.

Pentru a cuantifica impactul relaţiei dintre mare şi nisip asupra influenţei pe care direcţia mea vizuală o are asupra artei de a activa emoţii, voi lua în considerare punctul de vedere al unui personaj din opera lui H.G.Wells:

"Prin cap îmi mişunau mii de gânduri nebuloase, fără noimă. Repetam iarăşi în minte experienţa. Cu creierii înfierbântaţi, visam că lucrurile din jurul meu se destramă, se pierd în ceaţă, se fac nevăzute, până când totul, chiar şi pământul de sub picioare, începe să se mistuie. Un singur gând îmi sălăşluia în creier: opera mea trebuie dusă până la capăt ! Eram încă stăpânit de ideea mea fixă. Şi trebuia s-o fac curând."

În acelaşi fel îmi reflectez trăirile şi îmi exprim recunoştinţa faţă de reprezentarea vizuală a celui mai special proiect din viața mea de până acum: să mă înscriu voit pe panta unei eterne reîntoarceri, în curba unei repetiţii niciodată la fel, în bucla unui prezent etern, mereu nou şi perpetuu acelaşi. Şi chiar dacă lucrurile din jurul meu se destramă, se pierd în ceaţă, se

fac nevăzute, dorul (consecinţa memoriei afective) rămâne viu pentru totdeauna în mine. Rămâne treaz, mereu crescând.

Leadership: Luând ca model o veritabilă tema artistică, poţi să-ţi construieşti o imagine coerentă, stabilă şi consistentă, aşa cum apare ea cuprinsă între două infinituri?

Marea se întinde tot mai departe, şi mai departe, până se apropie de consistenţa unui nisip umed din apropierea unui ţărm îndepărtat şi de neatins. Mai presus de atât, luând ca model o veritabilă tema artistică, *Un brandello in un universo sconfinato*, eu însumi încep să fac parte din imaginea mării, aşa cum apare ea cuprinsă între două infinituri: "sublimul la superlativ" şi "o prelungire a emoţiilor dincolo de timp".

Cred că în artă, finitul se poate reprezenta prin intermediul unei vederi îndepărtate de real, dar dispusă la timpul prezent, prin aceea că el nu apare altfel decât fiind el însuși plăsmuit într-un mediu transparent al libertăţii depline a spiritului, în dimensiunea sublimului artistic, acolo unde nimic nu este trecător, ci rămâne veșnic în amintire.

Şi atunci când se-ntâmplă asta, când totul pare fascinant ca într-un tablou de vis, mă confrunt un fel de intensitate a imaginii mele interioare, un fel de pre-ştiinţă intuitivă a unei mesagerii fără mesageri. Inima îmi zvâcneşte cu putere. Îmi spun că nu are niciun rost să aştept mai mult timp într-un loc care pare încremenit în timp. Aşa că încerc să uit de mine, de mare, de nisip, de valuri, de briza care îmi mângâie obrajii și mă răcoreşte.

Uşor, uşor, îmi îndrept privirea în altă parte, dar ochii îmi cer cu insistenţă, inima îmi ordonă fără a-și lăsa sentimentele să iasă la suprafață: "Nu te îndepărta de ceea ce simţi. Nu poţi fugi de tine însuţi, lăsând în urma amintirile !"

Leadershipul survine în cazul în care imaginea care te inspiră şi care te va face să spui „Doaaaamneee ce mişto", te ajută să-ţi exprimi trăirile într-un mod creativ prin următorul raţionament: "cu cât vezi mai departe, cu atât priveşti mai adânc în tine."

Ochii urmează întotdeauna chemarea vederii atunci când eşti în căutarea unei imagini a permanenţei, a unei stranii trăiri ale unei conştiinţe artistice. Şi cum mă văd eu? Mă văd cu ochii unui pictor care transformă tot ce vede într-un tablou de poveste. De fapt, fiecare zi petrecută pe litoralul Marii Negre devine o amintire imortalizată într-un alt tablou, cu o altă poveste.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-urmeaza-intotdeauna-chemarea-vederii.html

Ochii văd ceea ce culorile dictează

On Iunie 15, 2022

Ceea ce vezi în jur poate fi perceput ca o reacție artistică la emoţiile pe care le trăieşti cel mai des prin intermediul procesului de comparaţie între simţire şi condiţia de creator.

Ca instrument al reflecţiei şi al intuiţiei, în planul real al unei imagini metaforice care dezvăluie idei și sentimente, ochii nu pot nega faptul că orice formă artistică ieşită din comun reprezintă, la rându-i, întregul curs al artei în termenii schimbării modurilor de percepţie. Şi numai în măsura în care sunt relevante în cadrul picturii cele patru componente ale tabloului: coloritul, desenul, lumina şi clarobscurul, artistul va putea să realizeze o extindere reală a spaţiului de creaţie în afara reprezentării unor idei, sentimente sau situații diverse.

Toate acestea pot oricând să fie străbătute de-a lungul şi de-a latul, şi câteodată de-a curmezişul în forme şi în culori, luate calitativ izolat, înfăşurate în metafore şi simboluri. Din acest motiv nu pot să abandonez arta, hotărând să văd fiecare lucru din jur ca pe o teorie a culorii și a contrastului ce susține că „este ușor să pictezi mai strălucitor orice lucru când se află în bătaia soarelui", asta dacă nu cumva vreun semn sacru apărut neaşteptat pe cer îmi va face vulnerabilă percepţia asupra ceea ce se întâmplă în jurul meu.

Bineînţeles, pentru a scoate în evidenţă semnificaţia celor patru componente particulare ce stau la baza realizării oricărui tablou, concomitent cu reuniunea şi acţiunea lor comună într-un întreg atotcuprinzător, va trebui să indic pe scurt semnificaţia absolută a fiecăreia în parte. Desenul poate fi perceput ca o proiecţie a vederii artistului în spaţiu sau în plan. Coloritul este dat de intensitatea cu care se prezintă o formă, o construcţie reinterpretabilă sau o plăsmuire a imaginaţiei. Lumina arată realitatea într-un mod fabulos. Iar clarobscurul este contrastul între lumină și umbră.

Leadership: Poţi să oferi o imagine asupra modului în care să-şi îndeplineşti rolul de Creator, luând considerare faptul că tot ceea ce se află în conţinutul ei poate deveni la rându-i o formă sau esenţă?

A retopi în cadrul tabloului oricare din aceste componente, ca diferenţă de afişare a realităţii, în aşa fel încât ele să nu se excludă reciproc, deci atribuindu-le o importanţă particulară în aşa zisa "anatomie a cunoaşterii artistice", ar însemna practic să reprezint formele lucrurilor ca pe nişte modele de manifestare ale sufletului, nu ca pe nişte obiecte decorative, plutitoare în marea conştiinţei mele. Ele ar mai trebui să fie văzute cu totul independent de celelalte potențe ale naturii. În acelaşi timp, trebuie să iau în considerare faptul că tot ceea ce se află în conţinut poate deveni la rându-i o formă sau esenţă.

Da, tare dificil este să nimereşti culoare după culoare, din apropierea vederii care nu se manifestă în interiorul tău, şi să nu ratezi măcar o singură dată nuanţa potrivită. Mai dificil de atât este să pătrunzi în adâncul sufletului de artist, plin de mistere, şi să conştientizezi faptul că există o altă combinaţie de culori care suferă enorm dacă nu este scoasă în evidenţă în momentul în care ochii, plini de suferinţă, sesizează o oarecare lipsă de contrast în condiţii de lumină slabă. Aşadar, nu doar culorile, ci şi sufletul trebuie să treacă proba de foc a analizei, a observaţiei, a schimbării, a transformării.

Să fiu mai explicit. Conţinutul unei imagini capătă acea formă de "reprezentare a frumosului" atunci când el este afişat într-un tablou de mare frumuseţe cromatică, artistul focalizându-se asupra unui subiect ce nu se epuizează niciodată. În acelaşi timp, conţinutul imaginii poate să capete acea esenţă de o gravitate sfântă care pluteşte peste vraja aprigă a conştiinţei, atunci

când artistul reproduce cu convingere lumea spirituală, luând ca punct de reper cele mai sublime aspirații spre universalizarea trăirii frumosului. Un asemenea artist devine o fiinţă liberă, nefiind afectat în vreun fel de realitatea pe care o zămisleşte în creaţiile sale.

Leadership: Poţi să-ţi desăvârşeşti creaţia printr-o calitate a imaginii asemănătoare cu realitatea, conferind un bogat conţinut spiritual înclinaţiei tale naturale spre sensibilitate?

Ceea ce adesea văd apărând sau dispărând, şi care datorită caracterului trecător creează ideea de iluzie, nu are nimic de-a face cu realitatea însăşi, ci mai degrabă cu acele culori care provoacă suferinţă. Căci, ceea ce văd în majoritatea lucrurilor este doar o înlănţuire a cauzelor şi efectelor pe care culorile în special, le produc atunci când starea mea psihică şi emoţională nu poate opri suferinţa. Numaidecât, culoarea pune în valoare puterea sensibilităţii mele de a rezona la sinceritate, la generozitate, la iubire, în aşa fel încât miracolul acestei lumi să unească esenţa mea creatoare cu harul divin. Tu cum rezonezi cu minunile lumii?

De exemplu, văd o culoare care îmi place, dar nu reuşesc să redau în imagine (tablou) exact acea nuanţă care mi-a răscolit simţurile. Iar eu nu sunt Buddha, nu pot să urc până la originile suferinţei, apoi să parcurg drumul invers şi să arăt în final "Calea eliberării". Însă, dacă aş putea să introduc acea culoare într-o participare la natură divină, s-o compar cu triumful spiritului particular asupra celui universal, şi dacă aş putea să filtrez subtil lumina care determină culoarea percepută de ochi astfel încât să creez ambienţe uimitoare, atunci poate aş ajunge să-mi sporesc interesul pentru arta simultaneităţii care spiritual conferă iluminare.

Calitatea unei imagini depinde de intensitatea culorii dominante care rămâne neschimbată în timp. Dar culoarea nu este întotdeauna o eliberare de un sentiment negativ întâmplat în realitate, ci poate fi şi o alternativă la negru. Trebuie s-o am viu în minte, în orice fel de combinaţie de nuanţe, concomitent cu ochii spiritului care nu trebuie orientaţi în altă direcţie (a naturii lucrurilor ce sunt folosite într-un întreg). Ba mai mult, trebuie să introduc această culoare în dimensiunea minimală a cuvântului izolat, ca într-o poezie enigmistică, încât să creez senzaţia de mistic şi ocult.

În procesul de formare a leadershipul trebuie să acceptăm realitatea pe care o înfăţişează ochiul de artist într-o imagine a cărei sensibilitate vibrează la chemarea harului divin.

Ochii văd ceea ce culorile dictează atunci când surprinzi plăcut o asemănare între stările tale emoţionale şi realitatea exterioară a lumii. Ceea ce vezi în jur poate fi perceput ca o reacție artistică la lumea în care trăieşti, cu menţiunea că realitatea este asociată cu capacitatea ochilor de a se focaliza exclusiv asupra creatorului de frumos aflat faţă în faţă cu divinitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-ceea-ce-culorile-dicteaza.html

Ochii văd ceea ce sufletul e în stare să simtă

On Martie 31, 2023

Perspectiva din care priveşti îţi formează percepţia, iar percepţia îţi formează experienţa în relaţia cu elementul perceput.

Privesc un tablou agăţat pe un perete de rigips, într-o cameră albă, complet goală. Tot privindu-l după legi care parcă trancend optica, simt că tabloul mă priveşte cu aceeaşi expresie neclintită, prin ochii pictorului care l-a realizat demult, prin continuarea existenţei unui suflet care nu moare niciodată. Nu este formidabil? Tabloul însuşi mă priveşte printr-o afinitate de stil, prin emoţia căreia îi dau eu naştere, deci printr-un transfer specific ce se produce între artă şi privitor, printr-un adaos de însufleţire rară, neîngrădită, primită prin jocul pensulei, prin graţia culorilor, fapt ce dezvăluie identificarea mea cu o anumită realitate spirituală, de-a lungul unei clipe menită să dureze o eternitate.

Are ceva în plus faţă de orice altă creaţie artistică, o însufleţire aparte, o intensitate a culorilor de negăsit în viaţa obişnuită, o însufleţire care mă face „viu", chiar dacă eu, vizitatorul, sunt un oaspete neaşteptat. Privindu-l ca o fereastră către o altă lume, inspirat de un ochi care îşi desăvârşeşte vederea prin raportul dintre credibilitate şi incredibilitate într-o realitate hipnotică, în care există vis, există imaginație, simt cum ceva mă umple cu dulceața dorului de mărturisire. Aşa că spun mai departe ce simt.

Ştiu că n-o să-l mai văd niciodată, aşa că trebuie să-l văd bine acum, mai mult ca niciodată. O lume nouă se lasă descoperită şi invită la o călătorie dincolo de aparenţe, deschisă spre dimensiunea afectivă a existenței mele. Or această tendinţă înnoitoare surprinsă de ochii mei, izvorâtă din conştiinţa semnificaţiei unei imagini care se reflectă în percepția întregii mele vederi, reflectată la nesfârşit ca şi cum s-ar perpetua între oglinzi paralele, îmi asigură eliberarea de constrângerile unei vieţi cotidiene presupusă ca fiind prea rigidă.

Leadership: Poţi să-ţi descătuşezi emoţiile la vederea unui obiect de decor, încât să transformi un spaţiu neutru într-un spaţiu al potenţialităţii?

Şi uite aşa, încep să rezonez cu un obiect decorativ ce reîmprospătează un spaţiu aproape gol, steril şi rece. Ager la privire este omul care priveşte printr-un singur ochi (al sufletului) imaginea care îl înduioşează, îl hipnotizează printr-un "dincolo de real" şi îl transpune într-un vis ludic unde orice mister pare firesc. Cumva, un fond vizual îmi însoţeşte deplasările pe un tărâm al imaginaţiei unde orice este posibil, mai ales reciprocitatea între un subiect ce nu poate fi epuizat şi sensibilitatea unei suspendări temporare într-o clipă ce durează veşnic, pe fundalul reversibilităţii infinite dintre un obiect ce-şi face simţită prezenţa şi spaţiul de vizibilitate al artei.

Şi tot privind acest tablou special, aşa cum aş privi cu nedumerire o stea într-un vis care începe și se termină în același punct, simt că experimentez aceeaşi intimitate distantă precum eroina din romanul Exuvii, acel "te văd fără să mă vezi", derivat din nevoia de a evada dintr-o captivitate autoimpusă:

"Am avut senzaţia aia ciudată că mă privesc din afară aşa cum mă privesc într-un vis, crezând că sunt un fel de duh, un fel de aer lucid, diferit cu totul de cel care doarme într-un înveliş de carne. În văgăuni trupul se descoperă pe sine, dar aici, în acest spaţiul aproape gol, spaţiu lipsit de repere în care intră doar cel care învaţă să aleagă, sunt experimentate tehnici ale tăcerii, ale fugii de oameni. Aici nu povesteşte creierul, ci corpul care îşi aduce aminte, ascultând nemijlocit ideile acestuia."

Decorul înseamnă totul, acea intimitate autentică fără de care visul nu și-ar găsi pânza, cum nici cuvintele velă și nici sufletul viață. Prin ochii unui privitor intrus într-un spaţiu complet alb, tabloul poate fi perceput dintr-o perspectivă a devierii de la real. Dar exact asta este ceea ce face ca un artist să se apropie mai mult de artă: el izbuteşte să-şi descătuşeze emoţiile care l-au îmboldit să creeze, transformând un spaţiu neutru, banal, într-un spaţiu al potenţialităţii, un spaţiu al posibilităţilor nesfârşite de exprimare. Iar orice element singular din acest spaţiu este la început o iluzie, apoi emoţie, şi în final realitate.

Leadership: Poţi să reprezinţi un obiect în absoluitatea lui, extrăgându-l din temporalitate, încât să-l concepi separat de întreg?

Tot astfel, tabloul care trebuie să reprezinte un obiect sau altul în absoluitatea lui, extrăgându-l prin intermediul desenului din temporalitate, va fi conceput separat de întreg, cu gândul la experiența de viață câștigată pe un fond discret de culoare. Căci artistul își găsește expresia artistică evitând ceea ce este la vedere sau de prisos.

Iar atunci când trecutul se întrepătrunde cu prezentul continuu, în încercarea artistului de a-și găsi obsesia care să-l inspire să creeze, este foarte posibil ca minunata cale de comunicare cu universul exterior *Tarevissthesis*, să aibă funcția de "oglindire infinită într-un peisaj semi-transparent" care intensifică realismul spectacular aflat între tentațiile fantasticului și psihologismul de factură mistică.

De exemplu, în cazul unui autoportret, luând ca model însăși figura artistului, forța de expresie va fi mult mai mare, făcând să apară pregnant mai mult oasele decât micile cute ale pielii, iar tendoanele mușchilor (cele mai elastice țesuturi) vor ieși mai mult în evidență decât mușchii activi sau cei aflați în repaus. Și chiar dacă astfel se distinge frumusețea aproape în totalitate, pe baza raportului dintre văz și reacția la ceea ce vedem, atunci artistul reușește să scoată în evidență caracterul real, sau ascunsul surprinzător al omului la intersecția dintre experiență și experiment.

În și mai mare măsură, pentru reprezentarea ascunsului sufletesc din dosul unei figuri sobre, se vor lua în calcul toate faptele și acțiunile modelatorii intuite concomitent, extrase din temporalitate, evitând ceea ce este întâmplător și de prisos. Nimic nu trebuie să fie stânjenitor pentru reprezentarea unui asemenea chip, luând în considerare faptul că în fiecare parte a corpului omenesc se vădește sincer, că într-un splendid tablou, eroul unei fapte glorioase. Și, deci, trebuie să se intuiască prin văz, prin percepție, și prin intuiție, la ce faptă a slujit caracterul său, și cu ce temperament a fost înzestrat de la natură.

Arta participă la dezvoltarea leadershipului. Spun asta amintind că percepţia este ceea ce priveşti, iar perspectiva este locul de unde priveşti.

Ochii văd ceea ce sufletul e în stare să simtă atunci când eşti prins într-un spaţiu neutru în care chiar şi iluzia pe care crezi c-o trăieşti, devine realitate. Pentru că însuşi spaţiul acesta privat devine o proiecţie în sens identitar, un mod unic de manifestare a raporturilor pe care individul le stabileşte cu el însuşi. Simţi ceva oriunde eşti tu, cu tine însuţi. Iar orice lucru din jur, oricât de banal, devine semn al reflecţiei celuilalt Tu.

Cum bine spunea scriitorul Cătălin Manea: *"Perspectiva din care priveşti, îţi formează percepţia, iar percepţia îţi formează experienţa în relaţia cu elementul perceput."*

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-ceea-ce-sufletul-e-in-stare-sa-simta.html

Ochii văd doar ceea ce le oferă vederea

On Iunie 20, 2022

Orice exercită o influență din exterior impune o anumită intensitate sensibilității din câmpul reflecției deschise.

M-am apropiat de mine însumi, mai mult ca de obicei, atunci când valurile oceanului s-au apropiat de ţărm devenind tot mai puţin adânci, arătându-se prietenoase. În spiritul unei binevenite transparenţe, am păşit cu picioarele goale în apa oceanului, domol, măsurat, fără ca nimeni să mă vadă, în ciuda faptului că reprezentam doar o fărâmă de nisip într-un spaţiu vast şi fără limite. Atente la ce-mi spuneam, valurile îmi auzeau parcă ecoul bătăilor inimii, cu aceeaşi acuitate a privirii unui vrăjitor care pătrunde tot mai adânc în fiinţa ta înainte de a te supune unui tratament de hipnoză.

Şi dacă m-am apropiat mai mult de mine însumi, fără să-mi trădez inima care-mi şoptea cu voce tremurătoare "acest vis îl ai doar o singură dată în viaţă", cu menţiunea că valurile mă priveau cu ochi limpezi, dar oarecum bănuitori, acest lucru se datora vederii impresionante pe care am dobândit-o asupra oceanului. Mi se părea că nu mai sunt atât de mic şi neînsemnat, precum un biet bob de nisip, ci că făceam în sfârşit parte dintr-un infinit magic ce nu se închide în mod circular asupra lui însuşi, ci se retrage din întinderea ontologică pentru a lăsa un loc fiinţei separate.

Atunci când privești către lume dintr-un univers infinit pe care îl ai înăuntrul tău totul se schimbă, căpătând o minunată nuanţă de simbol, un element de comunicare care exprimă conținuturi cu semnificație ideală.

Leadership: Creaţia ta poate să te reprezinte în vederea identificării impactului pe care îl are o realitate "independentă de subiectul cunoscător" asupra necesităţii conturării unui orizont aferent sensibilităţii?

Valurile oceanului nu se pot linişti fără căldura soarelui. Iar eu nu pot face parte dintr-un infinit al depărtărilor dacă nu mă recunosc a fi cauză şi principiu al unui univers infinit care conţine lumi nenumărate, filtrate prin lumina blândă a soarelui. Asta se întâmplă mai ales dacă nu creez impresia unui infinit care încape pe o foaie pe hârtie completată cu o variantă mai simplă de castel de nisip. Sensibilitatea îmi face cu ochiul în numele creaţiei, fiindcă este conexiunea mea cu infinitul.

Pe lângă asta, am realizat că oricât de multe valuri se vor legăna la picioarele mele, cu ochii aţintiţi spre cer de parcă le-ar fi frică să nu uite ceva din imensitatea lumii, oh, da, centrul lor tematic va trebui să fie în mod necesar încadrat la "nivelul ochiului" meu de artist care ştie filtreze în acelaşi timp lumina şi să creeze un efect misterios de alteritate, un fascinant efect de "tablou în tablou".

Să vă mai spun ceva. Dacă soarele este doar o pată luminoasă pe un fundal întunecat, după cum bine se știe, atunci valurile lipsite de luciu nu vor putea să impresioneze deloc prin calitatea unei imagini plăcute vederii, fiindcă tot frumosul în artă este produs cu ajutorul luminii. Deci, important este să recunoaștem că valurile nu pot furniza o orientare artistică bazată strict pe estetică dacă spațiul luminos este văzut pe un fundal întunecat (o opoziție rece), astfel neputând fi considerat drept un "fenomen original" prin care se produc culorile.

Leadership: Poţi să-ţi formezi în minte o imagine care urmează să fie transpusă într-un plan al alterităţii, şi în acelaşi timp să reprezinte actualizarea unei realităţi finalizate cu

un efect de “tablou în tablou”?

Mai departe. Valurile nu trebuie nicidecum imaginate ca având culori deja existente, albastru-verde conturându-se peste tot ca o zonă fertilă de creație, nici ca revelație a vreunei realități sacre, ci mai degrabă ca și conținut tematic prin producerea culorilor de îndată ce lumina soarelui este corelată în totalitate cu cerința numărul unu impusă de văz: orice exercită o influență din exterior impune o anumită intensitate sensibilității din câmpul reflecției deschise.

Prin urmare valurile și lumina, reprezentate în planul universalului ca unitate ideală de lungime a impulsului de creație care răzbate în ce este real, se vor comporta ca niște structuri fotosensibile în ochii privitorului, nu doar ca niște puncte de reflecție. Iar dacă forma artistică ia drept simbol unitatea ideală prin intermediul opoziției dintre lumină și clarobscur, în cadrul privirii, atunci arta se poate sluji de reprezentarea unei viziuni care să nu fie naivă în privința realității și care să nu mai stea sub primejdia solipsismului.

Iar cum pictura se bazează în mod special pe unitatea opusă, nu doar pe plăsmuirea multitudinii în cadrul unității, rezultă că tot ceea ce este schimbător la spațiul în care ochii își reflectă culoarea, împreună cu obiectele reprezentării lui, poate să constituie chiar diferența instituită de pictor între ideal și real. Bineînțeles că într-un tablou desăvârșit, pictat cu măiestrie în alegerea culorilor, valurile trebuie să aibă o semnificație în mod cu totul independent de raportul lumină-clarobscur, mai ales dacă luăm în considerare accepțiunea noțiunii de simbol.

În leadership, trebuie să cultivi o privire “distanţată” de tine însuţi pentru a înţelege mai bine că ceea ce îţi poate furniza un refresh mental şi emoţional este însăşi tendinţa de a te desprinde de cotidian, de ceea ce cunoşti.

Ochii văd doar ceea ce le oferă vederea ori de câte ori încerci să te transpui într-un pictor a cărui viziune priveşte, participativ, dincolo de toate aparenţele, la acea depărtare pe care o dă perspectiva într-un tablou.

Cât de frumoasă este depărtarea ! Şi cât de sublim este ea exprimată în creaţie ca pe o muză misterioasă, poetico quodam instinctu, în a cărei adoraţie tind să mă oglindesc uneori, excesiv...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-doar-ceea-ce-le-ofera-vederea.html

Ochii văd doar ceea ce mintea este pregătită să înţeleagă

On Septembrie 22, 2021

Când faci o alegere, fă-o în aşa fel încât să împaci mintea cu sufletul, raţiunea cu înţelepciunea, spre regăsirea căii spre adevăratul tău SINE.

Iau masa cu prietenii înainte de mult așteptatul semimaraton montan care va avea loc mâine. Am gătit, am desfăcut sticla de vin, am savurat împreună o masă pe cinste. Vinul și-a făcut efectul, sunt vesel și lucid, după cum se vede. Mâine, deșteptarea la ora 7. Bineînțeles, până la ora 24:00 vom juca Catan.

Dar în timp ce toți așteaptă ziua de mâine, și în timp ce ziua de mâine se lasă așteptată, nimeni nu acordă atenție descoperii care stârnește atenția unei singure persoane: Myself. Toți așteaptă o luptă, o formă motivaţională a afirmării de sine, o competiţie care mie însă nu îmi mai stârnește nici urmă de interes. Concentrarea mea asupra obţinerii unui loc pe podium, fapt adiacent unui întreg care mă face să fiu puternic și să reușesc ceea ce îmi propun, trece pe locul doi atunci când la orizont nu se întrevede împăcarea sufletului cu mintea, împăcarea cu focul gloriei, cu pornirea spre maturizare, făcând acordul între ele.

Aşadar, alături de prietenii mei am descoperit un sens al vieţii, mai profund, nu acela de învingător, ci acela de "minunată împlinire", acea mulţumire pe care o simţi când eşti profund conectat la nişte minţi care în ciuda oricărui calcul pragmatic ştiu să păstreze coeziunea unui întreg deja existent şi îl individualizează faţă de alte grupuri. Bucuria pe care o simt fiindcă nu am ratat şansa să vorbesc lucruri interesante cu prietenii mei, este enormă.

Leadership: Poţi să-ţi împaci sufletul cu posibilitatea unei experienţe motrice insuficiente, fără să simţi retrospectiv dezamăgirea de a fi obţinut un succes trecător?

În acea seară liniştită alături de prietenii mei, dinainte de ziua concursului, am reflectat mai bine la diferenţa dintre un timp al emoţiei şi al performanţelor, şi un timp al transformării care vine dinlăuntrul ființei mele. La mijloc era acea trăire sărbătorească a unei sociabilităţi oneste, vioaie, flexibile, acea trăire a unei fericiri simple, odihnitoare, care întregeşte conştiinţa unui nou început de drum.

Alergatul nu este povestea destinului meu, nu este efectul unui destin predeterminat, ci doar o pasiune care accentuează sentimente ce încălzesc sufletul şi dau puteri noi. Mă gândesc că pornirea spre un destin mai bun nu trebuie să fie deturnată de o pasiune de moment care pe termen lung nu duce nicăieri, cel puţin din punct de vedere al unui sens durabil al vieții care deschide nenumărate posibilităţi. Chiar şi pornirea spre o grabă în gânduri poate fi dezavantajul ideii de destin individual care nu face corp comun cu destinul altora.

Nu-i aşa? Greu este să împaci sufletul cu mintea, iluziile cu realitatea, destinul cu propria conştiinţă. Şi, mai mult de atât, cred că este imposibil să iei decizii bune când ai aşteptări nerealiste. Cred că felul în care trăiești în corpul tău, felul cum îţi împaci sufletul cu lumea sunt lucruri care te recomandă, mult mai mult decât un titlu câştigat în virtutea unui cadru competițional ce dorește să atingă reperele unui succes trecător.

Leadership: Cum defineşti timpul devenirii pe care îl parcurge ființa ta, în sensul unui traseu individual al sinelui care se lărgește spre o cuprindere mai largă?

Relevant aici este faptul că am descoperit la un pahar de vin o misiune practic imposibilă.

Este echivalentul descoperirii pe care Alphonse Bertillon, ajutor de grefier la prefectura poliției din Paris, o făcea prin 1880. Fotografierea din profil și din față a tuturor oamenilor, pentru a crea pentru fiecare o identitate unică.

Mi-am permis să cred că un pahar de vin (Busuioacă de Bohotin) servit alături de prieteni este ca un fel de fotografie de neuitat. În timpul cursei de mâine, ne vom revedea. Nu ne vom întrece. Şi cred că acum, după masă, am câștigat deja prima bătălie.

Nu voi mai urmări cu interes experiențele altora pe munte, nici măcar a mea. Alergatul este o provocare, o fotografie care generează dinamism, tensiune. Și, ca un adept al gândirii exacte, nu voi întrebuința nici lupa, nici vreun reactiv chimic pentru a judeca urmele de pași ale celor din jurul meu.

Voi face altceva. Spre uimirea celorlalți, voi încerca să nu stârnesc mâine, la concurs, niciun interes. Prietenii mei vor rămâne fără răspuns. Voi fi un hoț: voi da înapoi ceea ce sunt dator să dau. Cu toate imperfecțiunile mele, voi da înapoi din experiența acumulată, căci nici eu nu m-am născut învățat.

Iar experiența mea în running este o mare descoperire: **întotdeauna un om care se compară cu ceilalți este un om care se confruntă cu sine însuși, fără să se poată opri din ceea ce face.** El nu mai este un om liber, este prizonierul ambiției de a fi deasupra tuturor.

Aşadar, voi da înapoi din ceea ce fac cu drag. Voi da înapoi ceea ce trece, ceea ce este de drept al meu, ceea ce mi s-a oferit prin natura circumstanțelor: voi renunţa la dorința de a fi învingător. Ceea ce va rămâne este experiența trăită, prietenia dintre alergători.

În consecinţă, timpul devenirii pe care îl va parcurge mâine ființa mea s-ar putea defini ca o înlănţuire de secvenţe unitare, o înlănţuire de mici schiţe cu decoruri, pe care le voi putea admira retrospectiv ca pe o poveste a maturizării depline, a asumării prezentului şi a descoperirii sinelui.

Un descoperitor este un om care capturează cu privirea o imagine șlefuită de suflet: clipa când îi pune pe ceilalți pe primul plan, fără să își reamintească că este un om puternic, mai mult și mai puternic decât toți.

Ochii văd doar ceea ce mintea este pregătită să înţeleagă atunci când lucrurile importante la care îţi concentrezi atenţia sunt trecute prin filtrul lucidităţii şi al maturităţii, odată cu înfrânarea ambiţiei de a-ţi depăşi limitele şi de a te vedea învingător.

Adevăratul învingător este alergăţorul care a înţeles că ceea ce contează cel mai mult la un concurs este să fii împăcat cu tine însuţi, să simţi că eşti alături de toţi ceilalţi, decât să fii în centrul atenţiei lor.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-doar-ceea-ce-mintea-este-pregatita-sa-inteleaga.htm

Ochii văd doar ceea ce sunt pregătiţi să vadă

On Septembrie 05, 2021

Un artist adevărat ştie să creeze o imagine care în depărtare pare identică cu cea din apropiere.

Un om aleargă pe plajă, dar nu așa aproape de mal. Soarele îi luminează calea, nisipul îi încălzește tălpile, marea nu-i răcorește picioarele. Omul acesta simte nisipul plin cu scoici, vede marea în dreapta lui, aude valurile, șuieratul vântului de vară, și presupun că trăiește cu prezentul în sfera lui de gânduri ambiţioase.

Marea este în același loc. Nisipul la fel, scoicile la fel. Dar urmele pașilor de alergător, oricât de apăsate ar fi, se șterg la fel de repede cum bate vântul. Și ce rămâne? Amintirea unei imagini lipsită de senzațional? Minunata împletire de elemente vii: pașii, nisipul, scoicile, marea, vântul, privirea ochilor îndreptată în zare? Sau, rămâne doar iluzia unui timp care curge într-un context de poveste?

Nu prea cred că putem să separăm individualul din acest întreg viu, fără a distruge coeziunea întregului. Deci, trebuie să considerăm altfel imaginea aceasta. Precum, că o măreață făptură se mișcă într-un fundal care e permanent același, dar felul în care este subliniat poate fi diferit, accepţiunile sale pot să difere, iar urmarea imediată poate să constea într-o prestaţie excepţională, de reînnoire și intrare într-o nouă etapă a vieții, care domină un spectacol de poveste.

În acelaşi timp trebuie să avem în vedere o simplă prestaţie a personalităţii izolate care şi-a consacrat întreaga existenţă slujirii unui moment de reflecţie prezent în interiorul unui flux temporal de energii spirituale care, fiind asimilate de suflet, schimbă structura sa.

Leadership: Perspectiva pe care o oferă creaţia ta are în vedere inducerea sentimentului de reînnoire a propriului sine, cu ajutorul unei experiențe fragmentare corespunzătoare unei imagini puternic controlată din exterior?

Alergarea pe care o practica omul respectiv ar putea să desemneze prilejul unui moment de graţie existenţială, în nici într-un caz un moment grav de rătăcire trupească. În acest caz individualul reprezintă o extensie, un fragment temporar apropiat de spiritul divin, un *Eritelynzta* (un exemplu viu de reînnoire a propriului sine), dar care oferă prilejul momentelor de rememorare a unor episoade din mărunta lui existenţă şi de reîntâlnire cu cel care a fost altădată.

Şi tot astfel trebuie să privim atributele unui subiect artistic capabil să provoace interes: printr-un soi de trăire intensă a clipei prezente, convertita într-o imagine sugestivă şi realistă. Este expresia unei percepţii subiective asupra timpului orientat spre eternitate prin permanenta comemorare a unui prezent care funcţionează din inerţia trecutului.

În alt caz, imaginea alergătorului, dezbătută în multe din formele înţelepciunii sistemice, este personificarea unei trăiri în dinamism propriu și transpunerea ei într-o dimensiune spirituală, fiindcă prin sport se poate răspunde cu bine greutăților și suferințelor cu care se confruntă omul.

Leadership: Ai învăţat să obţii atributele unui subiect artistic capabil să provoace interes: printr-un soi de trăire intensă a clipei prezente, convertită într-o imagine sugestivă şi

realistă?

Orice element trebuie cumva redimensionat, pus la superlativ în următoarea ecuație: ceea ce vine în întâmpinarea dinamismului este o suită de emoţii relevante ce evocă evenimente memorabile. Cine ce trăieşte prin ataşament cu obiectul dorinţei sau al gândurilor, a existat și va exista cu adevărat prin ceea ce inspiră. Cine trăieşte prin ceea ce face, trăieşte prin sine însuşi. Iar ceea ce se află în mişcare rămâne neschimbat într-un fundal care sugerează un spațiu nelimitat, edenic.

Data viitoare când priviți un om care aleargă pe plajă, considerați-l drept o posibilitate infinită de a forma noi relații cu alte elemente dintr-un alt fundal.

Alergătorul este semnificativ pentru că reprezintă un universal în planul particularului. Mai ales, fiindcă este aceeași făptură măreață care scrie acum aceste cuvinte nu doar pentru sine, ci pentru a crea o imagine care în depărtare pare identică cu cea din apropiere. Sunt sigur că aţi observat. Am fost mai întâi de toate un alergător care, mai apoi, a scris despre dânsul ca şi când ar fi avut în faţa ochilor imaginea unui alt om pe care trebuia să-l reprezinte într-un desen rapid.

La fel ca un artist, am devenit autorul unei creaţii unice, având la bază excelenta posibilitate de a fi ceea ce simt şi ceea ce gândesc, ca reacţie la ceea ce vine din exterior, fiind doar reacţia creierului la ceea ce ochii văd şi, uneori, e greu de înţeles de ce se întâmplă...

Aici, distingem doua atribute ale unui subiect artistic capabil să provoace interes: manifestarea unei maniere personale de a integra o nouă imagine în realitatea din jur, şi manifestarea unei mai mari receptivităţi faţă de interpretarea unei forme de alteritate pe care o numesc emfatic: „Celălalt".

În leadership, o imagine sugestivă şi realistă este echivalentul percepţiei unei dubluri a propriei tale fiinţe: una văzută printr-o cultură activă a mişcării, şi una văzută printr-un ochi exterior care îi urmăreşte orice mişcare.

Ochii văd doar ceea ce sunt pregătiţi să vadă atunci când artistul încearcă să surprindă o realitate care, privită din orice punct, s-ar dovedi mereu identică cu a lui. Un artist adevărat nu va încerca niciodată să surprindă depărtarea unui vis sau a unui orizont nou, fără să stăpânească mai întâi de toate realitatea din apropierea propriei fiinţe.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-doar-ceea-ce-sunt-pregatiti-sa-vada.html

Ochii văd lumea, inima o simte până în adânc

On Septembrie 04, 2024

Arta este o formă de transpunere a încercărilor și victoriilor personale într-o imagine vizuală.

Pictorița stătea în fața unui șevalet vechi, al cărui lemn purta amprenta anilor trecuți. Era ca un fel de martor tăcut al vremurilor apuse. În sufletul ei, un mic chist, urma unei răni ușoare, prost cicatrizate, își făcea simțită prezența. Era o durere latentă, care ieșea la suprafață doar din când în când, când vreo întâmplare neașteptată o făcea să se lovească de amintiri. Nu căuta o soluție, nu voia vindecare. Acceptase acea durere ca pe o parte din sine, un reminder al unei povești trecute, pe care, poate, nici nu mai dorea să o uite.

Cu pensula în mână, cu ochii îndreptați spre pânza imaculată din fața ei, ea explorează contururile oricărei imperfecțiuni datorate în principal concentrării asupra durerii, nu asupra imaginii finale care urmează să prindă viață în tablou. Din când în când, printr-o mișcare ezitantă și neinspirată, constată că fundalul tabloului încă reverberează cu ecouri ale trecutului printr-un soi de „Inytatis Onnaccit Atensadeios", o durere ascunsă care persistă prin amintiri și emoții cutremurătoare. Este urmarea unei pete de culoare intensă, aplicată cu pasiune oarbă și lăsată să se usuce prea repede? Încet, cu mare grijă, caută să șteargă această greșeală de pe pânză, intuind că doar mâna ei poate elimina această amprentă a istoriei personale.

Privirea ei întristată, dar însuflețitoare, scrutează suprafața picturii cu acel amestec de curiozitate și melancolie, uimită să descopere straturile de pigment acumulate în timp. Focalizarea asupra detaliilor picturii revelează adevăruri interioare. Uitase că există o versiune anterioară a ei însăși, îngropată sub straturile recente. De ce a ales să reviziteze această lucrare neterminată? O speranță necunoscută i-a ghidat mâna spre pensulă. Cu fiecare tușă, ea comprimă timpul, derulând pelicula vieții înapoi, ca și când ar putea rescrie povestea trecutului ei. Într-un fel, speră că prin această magie a artei va putea să reînvie momentul inițial al creației, când pasiunea și durerea se îmbinau într-o simbioză perfectă pe pânză.

Leadership: Reușești să accepți schimbarea în opera ta, ținând cont că această acceptare implică o relație intrinsecă între viziunea ta inițială și maturizarea inevitabilă a perspectivei din care privești lumea?

Romanul „Muralistul", scris de B.A. Shapiro, este parcă o imagine a acestei pictorițe pe care am încercat să o evoc în cuvinte. Alizée Benoit, *um promissor artista judeu nascido em França*, lucrând la un mural într-o noapte târzie, reflectează asupra misiunii sale artistice:

„Fiecare linie, fiecare culoare este un protest tăcut, un strigăt împotriva nedreptății. Nu pictez doar pentru mine, ci pentru toți cei care nu au o voce."

Pentru Alizée, arta este un act de rezistență, un mijloc prin care își poate exprima revolta față de opresiune și nedreptate. Este conștientă că munca ei are o semnificație mai mare decât simpla estetică.

Decepționată, realizează că femeia din portret a evoluat. Nu mai este muza fragilă de odinioară, ci o prezență matură, cu contururi bine definite și nuanțe complexe. Iritată de această transformare inevitabilă, pictorița simte setea de a reînvia intensitatea originală a lucrării. Prin ce intuiție miraculoasă a decis să revină la acest tablou? Scormonind prin

straturile de vopsea, ca prin cenușa rece a unui foc stins de mult, speră să găsească acea scânteie primordială care să reaprindă flacăra creației. Este posibil ca fosforescența subtilă a unei compoziții rafinate să egaleze strălucirea crudă a primei inspirații?

Sensibilitatea retinei la nuanțe și texturi facilitează conexiunea profundă cu opera de artă. Cu fiecare tușă atent aplicată, pictorița își recalibrează viziunea, redescoperind puritatea inițială a conceptului său artistic, acum îmbogățit de experiență și măiestrie tehnică. Astfel, portretul devine o oglindă a evoluției sale ca artistă și ca femeie, captând esența transformării sale într-o singură imagine atemporală: „sunt ceea ce am devenit."

Leadership: Poți să revii la intensitatea originală a creației tale, ținând cont că această reîntoarcere implică o explorare a legăturii subtile între reprezentarea unei transformări interioare și maturizarea ta actuală?

Cred că fiecare linie și culoare din opera ei reprezintă un „sediment" al protestului tăcut, depus strat cu strat, compactându-se în timp într-o „rocă sedimentară" de rezistență artistică împotriva propriilor frământări. Această transformare captează nu doar evoluția subiectului din tablou, ci și maturizarea artistei însăși. Însăși arta cred că este un soi de manifest al sufletului, iar dacă eu aș fi fost în locul ei, dacă m-aș fi proiectat dincolo de pânza tabloului, probabil că aș fi descoperit o lume în care durerea și frumusețea coexistă într-un echilibru perfect.

Dacă stau și mă gândesc bine, dorința Alizéei de a reînvia intensitatea originală a lucrării este asemenea unui geolog care scormonește prin straturi de rocă, căutând fosile ale vieții primordiale. Ea speră să găsească acea „scânteie primordială" îngropată adânc în „sedimentele" artistice ale pânzei, ca o gemă rară ascunsă în adâncurile pământului, pentru a extrage din durere frumusețea și sensul pierdut al creației sale inițiale. De fapt, simbioza aceasta dintre durere și pasiune în creație reflectă dualitatea experienței sale de a trăi și a picta simultan, transformând suferința în artă, și arta în vindecare.

Fiecare tușă atent aplicată este ca o nouă formațiune geologică, recalibrând peisajul artistic al pânzei. Astfel, portretul, sinceritatea sufletului ei transpus pe suprafața pânzei, devine o „hartă geologică" a evoluției sale ca artistă, cu diferite „straturi de emoție și experiență" reprezentând perioade distincte ale dezvoltării sale. Tușele pensulei rescriu narațiuni personale, iar arta, singura scăpare din labirintul unei suferințe adânc înrădăcinate, acea oază de expresie liberă, devine o oglindă a transformării sale interioare.

Leadershipul seamănă cu un proces artistic, în care straturile de experiență și suferință formează o hartă a evoluției personale, reflectând atât autenticitatea, cât și eliberarea creativă din constrângerile mentale autoimpuse.

Ochii văd lumea, inima o simte până în adânc de fiecare dată când își deschide porțile către emoție. Poate că pictorița, devenind ea însăși subiectul tabloului ei, își va înlătura durerea sufletească printr-o explozie creativă, printr-o metamorfoză picturală. Vederea interioară ghidează mâna creatoare până în punctul în care nuanțele și texturile lucrării vor dezvălui etape ale auto-descoperirii.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-lumea-inima-o-simte-pana-in-adanc.html

Ochiul Artistic

On Septembrie 27, 2023

Ceea ce vezi este ceea ce devii într-o imagine care transcende limitele realității, deschizând ușa către noi lumi de posibilități nesfârșite.

Cerințele artei de a vedea sunt îndeplinite, aproape în totalitate, începând cu primul contact al ochilor mei cu albastrul deschis al cerului. Mai întâi trebuie să recunosc ceea ce îmi poate pune la dispoziție visarea prin exersarea deprinderii unor modalități care să-mi permită reamintirea. Apoi, trebuie să asigur garanții cu privire la conținutul captivant al unei teme de pictură şi, nu în ultimul rând, trebuie să suport ideea că priveliştea pe care o am în fața ochilor, pe care o admir, pe care o contemplu, nu poate umple întregul cerc al vederii dintr-o anumită parte.

Aşadar, sunt la mare, pe litoralul de neuitat al Greciei, pe ţărmul neînchipuit de colorat cu tot soiul de plante, unde turiștii se plimbă cu tot mai multă admirație. În această atmosferă plină de viață și activitate, cu oameni care se plimbă admirând frumuseţea naturii, însoţiţi de o pace interioară, arta poate să prindă contur dacă simțirea se transformă în pictură. Este momentul plin de avânt în care artistul se conectează cu propria sa pasiune și emoție, transpunându-le apoi pe pânză. Fiecare tușă pe care el o aplică pe pânză devine o expresie a simțirii sale interioare, iar pictura devine o modalitate de a comunica și de a împărtăși aceste emoții cu ceilalți.

Aşadar, dacă mă plimb pe plajă însoţit de o stare de liniște profundă și bucurie simplă este pentru că prin simțire și pictură artistul creează o legătură specială între sine și totul din jur, oferind lumii o experiență vizuală și emoțională unică. Mai adaug faptul că modul de redare a unui tablou trebuie să fie accentuat de reflexiile soarelui pe suprafața apei, fapt ce creează un contrast vibrant cu adâncurile cobalt ale mării pe care artistul le imortalizează în culori vibrante și texturi bogate, prin reflecția sa într-o imagine impresionistă care captivează esența neliniștitoare, dar și liniștitoare a vastităţii nesfârşite de albastru.

Leadership: Arta de a ști să te imersezi în imaginea imaculată a unei vieți obișnuite poate să reinventeze un tablou alcătuit din bucățile unui moment care nu se va mai întoarce niciodată?

Marea, o linie subtilă între cer şi apă, oglindind adâncimea şi misterul naturii într-o imagine picturală, reprezintă pentru mine o modalitate de a evada de la realitate, un mod pentru artist de a-şi exprima emoțiile în mod liber, pure sau tumultoase, înfățișând fiecare val ca o metaforă a vieții și fiecare nuanță a culorilor ca o fereastră către sufletul său. Cu alte cuvinte, marea atât de misterioasă și adâncă, plină de viaţă şi energie, reprezintă într-o imagine picturală o oglindă a emoțiilor artistului, emoţii care fac din mine un călător în labirintul sufletului, reflectând fiecare zbucium, fiecare liniște din adâncurile mele.

O mare calmă și senină poate reprezenta fericirea și liniștea, în timp ce o mare furtunoasă poate reprezenta tristețea și furia. Privind marea cu ochii ce îmi sclipesc datorită razelor de soare ce se reflectă în ea, mă regăsesc în armonie cu mine însumi, într-un cadru *Eptastfes Thelesager Loricienta*, un tot întreg al orizonturilor imaginare ale unui suflet liber, specificând faptul că mă întorc dintr-un moment care nu se va mai întoarce niciodată, dar cu amintiri prețioase în inimă.

Construit din bucăți ale unui moment care nu se va mai întoarce niciodată, tabloul cu care îmi împărtăşesc simţirile cele mai profunde şi personale, tabloul cu care îmi înfățișez dorința de a călători pe valuri și de a trăi aventura mărilor nesfârșite, devine o contribuţie la

eternitatea mișcării și frumuseții naturii, un omagiu adus mării și valurilor ei în arta mea.

Leadership: Poți să dezvolți o imagine vizuală unică experimentând un simțământ de mare uimire, ca un fel de revelație copleșitoare în fața coincidențelor hărăzite de soartă?

Dar ca să pot reda un tablou autentic care să dezvăluie esența sinelui meu, aducând la viață emoțiile și pasiunile cele mai profunde, trebuie ca razele soarelui să danseze pe suprafața apei, iar valurile înspumate să fie învăluite în mister și grandoare. Ceva trebuie să-mi inspire mai mult inima ca să pot să creez o artă cu adevărat autentică, ceva care să-mi trezească acea scânteie interioară, care să-mi aducă aminte de pasiunea și creativitatea mea, adânc înrădăcinate într-un *Isatieosush Consipyers Starrasul*, un sentiment de prezenţă peste timpuri.

Cine a citit "Grota din Steenfoll" de Wilhelm Hauff îşi va amintit de acel agricultor de pe o insulă pustie, care se obişnuise cu gândul că într-o bună zi vreun duh ar putea să-i dezvăluie taina unei comori. Fii atent: de acolo ar putea să se ivească norocul cel mai mare !

Într-o zi, un val uriaş i-a rostogolit la picioare un mănunchi de alge şi prundiş. Printre pietricele sclipea o piatră galbenă: o bilă de aur, care era de fapt rămăşiţa unei bare masive căzută la fund, pe care o mâncaseră valurile şi ajunsese numai cât un glonţ de puşcă. Şi abia acum i se desluşi în minte, fără chip de tăgadă, ca odată, undeva, aproape de ţărmul acela, se scufundase o corabie cu încărcătură de preţ şi că lui îi hărăzise soarta să găsească comorile înghiţite de valuri. Şi gândul acesta a crescut încet-încet în mintea lui, până a pus stăpânire pe toată fiinţa sa.

Un asemenea simțământ de mare uimire, o revelație copleșitoare, un *extasis edificante* trebuie să mă cuprindă şi pe mine ca să pot crea o operă impresionistă din punct de vedere al artei, ca urmare a unei coincidențe hărăzite de soartă. Ceea ce-mi face inima să tresalte de mândria unei descoperiri unice, crescând satisfacția creaţiei, este talentul meu de a oferi o interpretare personală a subiectului pictural prin crearea unei imagini vizuale puternice.

În plus, povestea poate fi văzută și ca o invitație la explorare și descoperire. Uneori pentru a-ţi regăsi comoara interioară trebuie să fii un căutător curajos pe marea întinsă, nu doar un simplu privitor care se mulțumește cu contemplarea liniștită a orizontului pentru a-și hrăni sufletul.

Valurile mării, atât de puternice și de imprevizibile, pot fi văzute ca o reprezentare a forțelor naturale care sunt întotdeauna în mișcare. Iar bila de aur, care este atât de mică și de fragilă, poate fi văzută ca o reprezentare a fragilității vieții mele, punându-mă în situația de a-mi proiecta cu grijă privirea asupra mării, soarelui și a ochilor care mă hrănesc cu frumusețea lor.

Leadershipul se înrădăcinează în arta de a transforma o idee în realitate, iar abilitatea de a crea o imagine nu poate fi dobândită decât privind imagini care creează o anumită identitate între Planul Explorării Interioare și Viziunea Artistică.

Ochiul Artistic este mai mult decât un instrument de observare. Este o încununare a strădiunţei de a raţiona o experienţă reală sau intuitivă, este un mediator între realitatea obiectivă (stabilă și consistentă), și experiența subiectivă (variabilă și personală), jucând un rol crucial în modul în care înțeleg și interacționez cu totul din jur.

Nu uitaţi că pictorul nu este doar un observator al naturii, ci și un artist care creează o lume proprie. El nu se mulțumește doar să redea ceea ce vede, ci vrea să creeze o experiență artistică care să fie autentică și emoționantă. Wilm Falke din cartea lui Hauff era un simplu

agricultor care își trăia viața într-un mod liniștit. Dar când a văzut bila de aur, a fost cuprins de o pasiune arzătoare pentru a descoperi comoara care se ascundea în adâncurile mării.

Acest lucru poate fi văzut că o reprezentare a transformării dintr-un simplu om, într-un artist care îşi hrăneşte dorinţa de a afla mai multe despre lumea înconjurătoare și de a experimenta noi lucruri. De fapt deviza artistului este: "Explorare continuă și Expresie creativă."

"Expresia creativă" se referă la modul în care artistul își transpune aceste experiențe și sentimente într-o formă artistică, folosind imaginile, culorile, sunetele și cuvintele pentru a comunica și a împărtăși cu alții profunzimea și frumusețea experiențelor sale interioare.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-artistic.html

Ochiul cu care privirea se urmăreşte pe sine

On Decembrie 28, 2021

Observând natura, procesele ei şi emoţiile pe care ea le trezeşte în interiorul său, omul învaţă să se observe pe sine.

M-am întors aseară acasă după o mică escapadă la munte. Chiar la intrarea în curte, în semi-întunericul de afară, am fost întâmpinat de bobocii zgribuliţi şi înghesuiţi ai unui trandafir aplecat la pământ de greutatea zăpezii. Nu puteau fi decât un mister pe care nu-l puteam percepe în toată complexitatea lui, fiindcă păreau să-mi vorbească despre dependenţa de senzaţii şi de stări provenite din 'arborele' oricărei vieţi care se intersectează cu a mea.

Şi era ceva atât de trist în înfăţişarea lor, o înfrigurare a sufletului conceput după chipul şi asemănarea omului care îi priveşte, purtând un soi de antipatie intensă pentru cerul incredibil de cenuşiu. Arătau ca şi când ar fi fost reflexia realistă din oglinda vieţii mele lăuntrice, intersectată cu viaţa pictorului care nu cunoaşte decât admiraţia pentru înălţimea expresiei, dar trece cu vederea acele entităţi abstracte cărora li se pot aprinde simţurile.

Şi mai era ceva care mi-a îndreptat privirea spre ei, nu ştiu ce sentiment de preţuire care leagă inevitabil arta de conceptul de responsabilitate. O clipă, am încercat să depăşesc atitudinea protectoare a artistului faţă de propria-i creaţie, să-mi revizuiesc atitudinea strictă faţă de un motiv de îndoială, fără să mă lepăd de atributele exacerbate ale sinelui care voia să treacă cu vederea o raritate, un capriciu al naturii. Drept urmare, am obţinut o personificare a naturii într-o fiinţă care s-a împotmolit în lacrimi neplânse şi zâmbete fără culoare…

Leadership: Pot trăirile tale să devină forme de expresie ale sinelui, prin parcurgerea unor experienţe de contopire spirituală ce vizează exprimarea atitudinii grijulii faţă de simbolurile naturii?

Bobocii de trandafir nu se gândesc niciodată la cuvântarea vreunui tablou, dar nici nu par să se înfioreze la simţirea tresăririi inimii mele în faţa unei atmosfere saturată de atributele lumești, egotice și egoiste. Ei sunt puşi la pământ de greutatea zăpezii, simţindu-se biruiţi, răniţi, uitaţi, copleşiţi de sentimente contradictorii în care urâţenia înfăţişării lor neplăcute, greu de surprins în cuvinte, joacă un rol esenţial în definirea formelor de expresie a emoţiilor, precum tristeţea, teama, furia, jalea, îngrijorarea, deznădejdea sau dispoziţia iritabilă.

Aşadar, emoţiile extrase dintr-o înfăţişare dezolantă, înduioşătoare, jalnică, care vădesc o oarecare interconectare intre "sfumato" şi "clarobscur", între layer-ul realităţii şi cel al memoriei pioşeniei şi rugăciunii, evocate prin simboluri, pot să devină forme de expresie ale sinelui. Observând natura, emoţiile pe care ea le îmbracă în dispoziţiile sufleteşti ale trandafirului, suspendate la graniţa dintre alb şi gri, artistul reuşeşte să creeze portrete hiper-realiste, atât de oneste şi emoţionante, imobilizate în spaţiul unor teme de tipul "Valorile mele".

Trandafirul este simbolul transformării mele interioare, este simbolul creatorilor de lumi noi, este simbolul unei asumări a naturii sub specie *interioritatis*.

"Urâţenia înfăţişării lor va renaşte forma unei imposibile separări de mine însumi", îşi spune artistul în sinea lui atunci când nicio emoţie nu-i cutreieră inima, sau când nicio trăire a prezenţei lui Dumnezeu nu trece pragul existenţei sale. Dar, la o simplă privire îndreptată

asupra înfăţişării mele veţi putea gândi că sunt creştin, cu tot cu înfăţişarea-mi care sfidează orice construct sociologic, orice încercare de încadrare în tipare, orice regulă a timpului.

De fapt, asta înseamnă să marchezi un simbol prin puternice emoţii: *"Să îţi admiri sufletul cuprins de întristare, ca şi când ai surprinde un trandafir al deşertului în mijlocul unei oaze care, de fapt, nu există."*

Leadership: Creaţia ta poate să scoată la iveală acea memorie afectivă generatoare de sentimente care a reţinut şi cuprins tot ce s-a petrecut vreodată într-o asemănare de esență cu sufletul naturii?

Trandafirul. Privindu-l, atât, numai privindu-l, rămâi uimit de nespusa simplitate a compoziţiei, bucurându-te mai ales de pasiunea ce respiră din toată acea pânză monumentală pe care va fi redată pictura, dând curs unei alte expresii estetice durabile. Aşa începe o nouă etapă creativă în viaţa unui mare artist. Cu privirea...

Onorabil, cu fidelitate, mi-am dat seama că între artist şi trandafir, între mine şi modelul unei figuri încărcată de gravitate și tristețe (și în care se pot discerne semne de suferință), predomină o singură asemănare: ne vedem, dar nu strălucim.

Cumva, privirea mi se îndreaptă spre specificul senzaţiei de profunzime, prin juxtapunerea petelor de culoare şi folosirea culorilor reci şi calde. În acest caz, trandafirul furnizează inspiraţiei una din modalităţile concrete de relaţionare între creator şi omul înzestrat cu calitatea de a fi cuvântător, printr-un *Asterversindo* , marea forţă a simplităţii prin care gradul de expresivitate al imaginii zugrăvite cu o combinaţie de alb-gri se asociază actului de reflectare a unor idealuri umaniste.

În clipa când îl privesc atent, cu admiraţie, cu ochi calzi, în imensitatea absolutului creaţional, spun că acest trandafir mi-a oferit o adevărată lecţie de viaţă: că niciodată nu te cunoşti mai bine ca atunci când eşti pus la pământ.

Trandafirul este cu totul diferit de el însuşi, de cel care altădată îmi era atât de familiar. Un soi de timiditate rară, neobişnuită naturii sale, pare să pună stăpânire pe sine, simţindu-se parcă copleşit de un presentiment al cărui motiv, încă, nu-l pot desluşi. Şi el îmi spune cu aceea privire rară, ascunsă, tăcută, pe care o întâlneşti la orice pictor care şi-a uitat adevăratul centru din fiinţa eternă: *"Tristeţea este expresia celei mai curate sincerităţi ce-a împodobit vreodată sufletul unui creştin."*

Marea operă a Creaţiei vizează contopirea spirituală a fiinţei umane cu întruparea unui suflet al naturii. Ea se uneşte cu leadershipul atunci când artistul experimentează trăirile unei regăsiri de sine într-o imagine a cărui simbol se poate traduce prin: înţelepciune şi înţelegere.

Ochiul cu care privirea se urmăreşte pe sine asigură parcurgerea emoţiilor profunde de-a lungul unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil. De exemplu, expresia vederii ce se manifestă prin lăcrimarea ochilor, vizează acel act de educare a sensibilităţii - transpus autentic într-o construcție artistică care înfăţişează partea cea mai ascunsă a vieţii spiritului uman inclus în planul superior, divin.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-cu-care-privirea-se-urmareste-pe-sine.html

Ochiul este captiv în oglindirea perfectă a realității

On August 09, 2024

Ochiul care se privește într-o oglindă clară este martor al unei realități mai exacte, influențând modul în care percepe profunzimea existenței.

O accidentare în timpul semi-maratonului seamănă cu o lovitură a artistului prins în mijlocul unei creații intense. Căderea neașteptată pe un teren accidentat a forțat-o pe sora mea, Oana Fântânaru, să se oprească și să își reevalueze starea fizică și mentală. Pe lângă faptul că a pierdut un marcaj esențial și s-a rătăcit, durerea fizică a declanșat o luptă interioară cu propriile limite și o dorință puternică de a continua. De parcă arta suferinței și-a găsit expresia în fiecare pas dureros al cursei, iar culoarea durerii și tonurile sacrificiului și-au unit forțele pentru a crea o operă de perseverență.

Dacă i-ai fi putut citi gândurile în acea clipă de rătăcire, dacă ai fi avut acces la viziunea pe care o facilitează introducerea suferinţei într-un cadru mental competitiv, ai fi descoperit un labirint de emoții contradictorii, fiecare cotitură revelând o nouă fațetă a spiritului său neobosit. Pașii ei, odinioară fermi și hotărâți, purtau acum greutatea îndoielii, un soi de nesiguranță apăsătoare, un Edreseerlyn Uvisidasa, dar în adâncul sufletului ei ardea încă flacăra nestinsă a determinării, *esa voluntad inquebrantable de seguir adelante*. Fiecare respirație sacadată era o luptă între teama de eșec și dorința arzătoare de a-și depăși limitele, un joc al contrastelor ce-i definea esența, tot una cu transcendenţa artistică a căutării perfecțiunii.

Creația artistică este o luptă interioară continuă, deoarece fiecare act de creație implică depășirea fricilor, îndoielilor și imperfecțiunilor, transformându-le în ceva autentic și valoros. În ochii ei, oglindă a unui suflet tumultuos, se reflecta nu doar panica momentului, ci și caleidoscopul experiențelor care o modelaseră - fiecare antrenament epuizant, fiecare victorie mică, fiecare înfrângere care o făcuse mai puternică. Mintea ei, un vârtej de gânduri și strategii, căuta febril soluții, demonstrând o reziliență ce transcendea simplul act al alergării. Își spunea cu acea determinare feroce a pictorului, că tot ce contează este să continue să creeze, să își urmeze viziunea, dincolo de orice obstacol sau durere.

Leadership: În fața necunoscutului "sui generis" poți scoate din sine esența sufletului tău, pentru a crea o capodoperă care transcende orice limitări?

Acolo, în mijlocul necunoscutului, își descoperea adevărata natură - nu doar ca alergătoare, ci ca spirit neînfricat, gata să înfrunte orice obstacol. Arta merge până acolo unde curajul de a explora necunoscutul și de a transforma frica în putere devine esențial, dezvăluind adevărata esență a spiritului creator. Fiecare bătaie a inimii sale era o afirmare tăcută a voinței de a persevera, o declarație de război împotriva limitărilor autoimpuse. În acea clipă de rătăcire, ea nu era doar o concurentă pierdută, ci însăși personificarea luptei umane împotriva adversității, o mărturie vie a capacității spiritului de a se ridica deasupra circumstanțelor.

"Sunt mai mult decât credeam," concluzionă ea, simțind cum această nouă înțelegere îi umple fiecare celulă. "Eram precum un creator al propriului destin, un explorator al necunoscutului, un spirit care se ridică deasupra oricărei adversități. Mai degrabă, simțeam o dualitate ciudată în mine: puterea și vulnerabilitatea coexistau ca un soi de dans subtil, creând un echilibru fragil. Cu multă tragere de inimă, adânc și neliniștitor, conștientizam că lupta mea nu era una temporară, nu un fel de bătălie singulară, ci o călătorie continuă de autodescoperire. Simțeam cum necunoscutul, odată temut, acest demon enigmatic, devenea acum terenul fertil pe care îmi cultivam adevărata forță interioară.

Să arate cum trăiește ea alergarea, cu ce fervoare, pasiune, aderență, având sentimentul că există o apropiere de real pentru care opera artistică e doar un mijloc de exprimare autentică a esenței sale interioare? Chiar fusese vorba, înainte, de modurile ei deosebite de a se confunda cu natura, susţinând că numai în alergare poți să-ți exteriorizezi patimile. Numai cele inspirate de munte? Arzi în flăcări și te consumi până la epuizare, închizi ochii și te destrami — de durere, de plăcere. Deci, a vrut să sugereze paroxismul pe care-l putea atinge ea în acest „joc de supraviețuire" practicat în concursurile „montane" la care participa des.

Leadership: În momentul în care confrunți adversitatea, devine arta ta un catalizator al profundei introspecții, dezvăluind limitele spiritului creator?

Nu e oare și forma „sui generis" sub care Oana se dăruia libertății, indiferent de condiții, vreau să spun în fața unor obstacole, nu importă cu ce formă?

"Alergarea îmi oferă, într-adevăr, nebănuite posibilități. Uneori, îmi place să cred că nu sunt un suflet gol, nu un vas inert, ci un pictor plin de culori în gândurile așternute pe pânza realității înconjurătoare, făcând alchimie din orice sentiment întrepătruns cu libertatea de alegere a decorului în care îmi desfășor existența. Nu e oare apanajul unui spirit liber posibilitatea ca, în timpul alergării, când vibrezi de energie și de determinare și de speranță, traseul să-ți strângă deodată fiecare fibră și să-ți lipească spiritul de pământ și de realitatea palpabilă a efortului? Și asta fără să fii obligată să ripostezi în vreun fel? Da, sunt doar eu însămi, eu cu arta trecerii prin obstacole de orice fel, eu protagonista dintr-o pictură plină de nuanțe și contraste. Fără să mă simt jignită, fără să trebuiască să întrerup raporturile cu mine însumi. Nu tot aceeași libertate îmi oferă prilejul să accept obstacole ambigue, dacă nu chiar lipsite de echivoc, în absența unui tovarăș de traseu, fără să fiu nevoită să mă justific, pentru a nu strica echilibrul interior?"

Julien Eymard, în ampla sa lucrare intitulată "Tema oglinzii" în poezia franceză, distingea două mari perioade: Evul Mediu, când oglinda metalică avea dimensiunile feţei umane, şi Romantismul, când oglinda de sticlă căpăta statura umană. Autorul studiului a descoperit şi unele coincidenţe care l-au determinat să-şi pună întrebarea dacă tehnica sticlei a contribuit la orientarea poeziei clasice spre exactitate şi claritate. Între cele două epoci de cultivare asiduă a temei oglinzii a existat un interval de trei secole "clasice" în care oglinda este reflectată în literatura franceză doar în scurta perioadă a barocului.

În oglindă, vederea devine o punte între lumea exterioară și sine. Prin urmare, cu cât un alergător își explorează mai intens traseul interior, cu atât experiența devine mai asemănătoare cu transformarea oglinzii dintr-un simplu obiect reflectant într-un simbol al introspecției literare, la fel cum Eymard descrie evoluția oglinzii în poezie. În ce priveşte cursa, Oana a reuşit un formidabil loc 2 pe podium, chiar dacă accidentarea a ţinut-o în loc o scurtă perioadă de timp.

Leadershipul înseamnă să transformi accidentarea temporară într-un pas către podium, reflectând capacitatea de a evolua dintr-un simplu obiect reflectant într-un simbol al introspecției și al performanței formidabile.

Ochiul este captiv în oglindirea perfectă a realității atunci când mintea nu reușește să vadă dincolo de suprafață, rămânând prizonieră în ceea ce este vizibil, fără a explora profunzimile ascunse ale experienței. De aceea, adevărata viziune vine din capacitatea de a privi dincolo de aparențe, de a descoperi sensurile ascunse și de a transforma simplele reflecții într-o înțelegere profundă a realității.

Pentru a crea conexiunea profundă cu tine însuți, trebuie să cultivi abilitatea de a transforma vederea în oglindă într-o punte între lumea exterioară și sine, explorând în profunzime traseu urmat pentru a crea o experiență ce reflectă evoluția simbolică a introspecției.

Ochiul este mai sensibil la albastrul din seninul cerului

On Mai 27, 2022

Ceea ce spui despre tine însuţi poate să revizuiască esenţa artei într-o perspectivă diferită.

Mi-am dat seama că, privind cu atenţie culoarea albastru-ciel, şi neputând rezista chemării ei ispititoare, pot deveni altcineva decât un simplu admirator de frumos. Asta, în condiţiile în care culoarea aceasta se înfăţişează în faţa ochilor mei ca o fotografie adusă la viaţă într-un prezent plin de vitalitate. Când am ajuns în faţa ei, admirând-o nespus ca pe o operă de artă, am fost brusc învăluit de convingerea "believe in something more powerful than myself", cu toate că nu puteam prea bine să înţeleg de ce.

Culoarea este un mijloc de ademenire a ochilor frumoşi care parcă se oglindesc într-o aură mistică, într-o numeroasă serie de manifestări: limbă, artă, morală, toate cuprinse cu spiritul (de cel mai neştiutor, până la cel mai evoluat) de o forţă a interiorizării poetice. Asta-i bună, cum s-o forţez să mă privească aşa cum o privesc eu, cu candoare, cu ochi plini de înţelegere, cu senin în suflet, fără să o trec prin matematica trăirilor mele, fără să mă gândesc la ea ca la o mărturisire intimă, *una obra compleja que va más allá de la mera afirmación de la fe* , în care ceva îmi dezvăluie cu un ton măsurat, aproape impersonal, limitele îndrăznelii de a cuprinde infinitul?

Mă învaţă culoarea albastru-ciel să domin dinamismul universal? Mă învaţă ea modificările pe care obiectele presupus neînsufleţite se impun unul altuia? Poate ea să confere instinctului meu o conştiinţă plastică? Nu ştiu ce să spun, nu acum, sau nu sunt pregătit să o cunosc îndeajuns. Dar ceea ce-am înţeles deja, sau cred c-am înţeles destul de bine, mărturisit sau nu, printr-o abia simţită dorinţă de a crea o stare transcendentală de libertate dincolo de „naștere și moarte", este acea virtute a ei de a indica aspiraţia spre puritate.

Leadership: Creaţia ta are meritul de a comunica acea trăire înălţătoare pe care sufletul o simte la vederea unei imagini care reprezintă subiectul unei viziuni îndreptate spre ochiul observatorului?

Pentru a surprinde o culoare în stare pură, adică vie şi pătrunzătoare, trebuie să las la o parte tot ce poate fi atrăgător şi tulburător la ea. Este ca atunci când aş amesteca-o cu alte culori pentru a crea noi și noi nuanțe, dar fără să le încarc cu prea multă lumină sau cu umbră. Doar astfel voi reuşi să îmi exprim sentimentele, sau să ilustrez anumite stări în pictură. Într-adevăr, culoarea albastru-ciel poate fi veselă, suavă, nu trebuie niciodată să fie tristă sau plină de durere, căci asta ar însemna să mă cert pe mine, să-mi atribui o vină, o atitudine care este străină de mine însumi.

Te rog să-mi povesteşti despre tine, i-am spus culorii într-un moment de adâncă filosofare. Şi ea mi-a vorbit parcă din adâncul cerului, pe un ton atât de cald, cum numai la artişti puri întâlneşti. Mi-a spus că uneori se oglindeşte în lacrimile amintirilor pe care nimeni nu le mai revendică, sau în lacrimile unor suferințe pustiite. Alteori, cu o putere măsurată de atracţie, se ascunde în surâsul unor poezioare care au legătură cu lucrurile observate, cu cerul sau cu marea, sau se regăseşte în nostalgia unor stări pierdute, în nostalgia unor începuturi ce ne-au legat strâns de anumite locuri.

Nici eu nu te voi forţa să-ţi aminteşti de mine altfel decât sunt. Nu-ţi voi impune o precisă semnificaţie, nu-ţi voi atribui intenţia pictorului de a se defini pe sine, de a da un răspuns întrebării: cine sunt cu adevărat? Doar ţi-am spus că nu te cunosc suficient de bine ca să îţi recunosc un merit, meritul de a îmbălsăma timpul, dând obligaţiei mele de a picta o misiune

înaltă: ca tonul tău deschis să fie forţă preponderantă într-un tablou.

Leadership: Experienta vizuală pe care pe care o deţii se referă la percepția şi corelarea imaginilor pe care le vezi cu ambii ochi, chiar dacă ele sunt ușor diferite ca sens şi conţinut?

Albastru-Ciel. La prima vedere mă atragi prin natura ta cerească, prin sensibilitatea unei poetici rar întâlnite, fapt ce susţine căutarea unor subiecte de conversaţie adecvate. Dar apoi simt că sunt prins într-un curent de rupere de realitate și parcă nu pot să înot în el. În aceeaşi măsură, avem ceva în comun, deşi nu suntem identici: iubim vara, ne place marea şi bolta cerului.

Culoarea mea dragă, de un albastru-ciel fără margini. Te plac, te accept, te preamăresc ca pe o floare înmiresmată, precum este aşa numita: "Nu mă uita" (Myosotis). Nu te percep neapărat ca o realitate dematerializată şi încărcată de sacralitate, nici nu intenţionez să te utilizez ca fond al unei lumi distopice, căci asta mi-ar aminti de personajul acela care se visa mare artist, trăind într-o lume aparent ideală, dar fără culoare, în care toţi păreau să joace alte roluri atât pe scenă, cât și în afara ei. Oare ce altceva aş putea face ca să fiu reformatorul tăcut al gândurilor tale?

Să-ţi spun drept, n-aş vrea nici ca ochii mei să semene cu tine, fiindcă aş părea mult diferit de restul lumii. De aceea, pretind că nu mă voi supune voinţei tale de a mă considera un supus al tău, prin frumuseţe şi fragilitate. Mult mai mult îmi plac ochii mei căprui, şi nu-mi este ruşine s-o spun, dar chiar sunt cei mai frumoşi ochi din lume.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare din noi vom cunoaşte acest adevăr amar. Face parte din realitatea acestei vieţi ca, la un moment dat, când te cauţi încă şi nu te regăseşti, să vezi ceva încântător acolo unde nu eşti de acord cu tine, acolo unde nu eşti validat.

În leadership trebuie să luăm în calcul totdeauna acel lucru care are efectul "Uau, adică: să poată fi perceput prin simţuri, să poată fi pus în cuvinte, să se poată schimba, să poată genera emoţii copleşitoare şi să creeze o experienţă memorabilă.

După cum pictorul are la îndemână culoarea ca să genereze emoţii şi să creeze stări de spirit, tot aşa liderul trebuie să aibă la îndemână puterea de a face conexiuni între lucruri diferite, de a percepe cu acurateţe profunzimea şi sensul lor, şi de a o vedea întregul lor unitar ca o reflexie a propriei sale persoane.

Ochiul este mai sensibil la albastrul din seninul cerului ori de câte trebuie să vorbesc despre mine însumi, ca despre un artist capabil să trezească o emoţie în inima privitorului, şi ale cărui opere vorbesc de la sine. Nu uitaţi că esenţa artei este să genereze emoţii frumoase şi să creeze o experienţă memorabilă. Iar eu fac mereu asta atunci când recurg la figuri de stil, cum sunt comparaţia sau analogia.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-este-mai-sensibil-la-albastrul-din-seninul-cerului.html

Ochiul nu se mulţumeşte cu mintea celui care vede

On Septembrie 01, 2022

Numai în măsura în care particularul se transformă în universal, realul devine în ochii privitorului mai apropiat de imaginea vizuală cu care se asociază amintirile sale.

În lumea artei nu se poate concepe o imagine fără a avea o vedere bună asupra orizontului. Iar eu, în special când sunt interesat de evoluţia formelor de expresie vizuală, surprind acest orizont ca un punct de legătură între creația naturii și perspectiva unei realități permanente. De exemplu, privesc oceanul, vastitatea lui, atât cât pot cuprinde ochii mei. Observ că fiecare val, din perspectiva unei abordări unitare, se comportă cu totul independent de celelalte potențe ale naturii, în fiecare val dizolvându-se rațiunea cea mai pură, tot ceea ce rătăcește subtil în sfera concretului.

Avându-și originea în materia eternă, deci incluzând totul, fără să se retragă în sfere particulare de percepție, valurile ajung la cea mai nelimitată dintre toate artele: simbolismul. Deci, sarcina artistului este de a realiza construcția formelor particulare ale artei, cuprinzând forma pură a mișcărilor valurilor și modelul de rațiune ce rezidă din ele, doar ca să reprezinte alte forme ale lucrurilor în sine prin caracterul intuitiv al gândirii sale. Greu de făcut asta, nu-i așa?

Uite ce frumos mi se deschide orizontul înainte, şi totuşi, cât de mult se accentuează măsura depărtării mele de larg. În replică, dacă ochiul meu privește între valuri, deci între lumină și obiectul reflectat, atunci culoarea albastră poate să coboare până la verde-smarald, pe când orice culoare mai închisă ia naștere printr-o simplă sporire a opacizării. Însă, dacă reduc valurile la indiferență absolută, deci neglijând oceanul, privind doar nisipul al cărui universal este particularul nedeformat de iluzia realității, atunci singura forță de atracție va fi lumina soarelui care ajută artistul din mine să controleze mai ușor efectul de clarobscur sau efectul de imitație.

Leadership: Poţi să stabileşti un raport corespunzător între obiectul percepţiei vizuale şi fondul ei afectiv, plecând de la ideea că ceea ce se află în planul conținutului poate deveni la rându-i și formă?

La înălțimea exigenţelor artei mele se poate vedea marea, superbă în bătaia soarelui. Dar ochiul, obosit în mare parte de efectul produs de lumină, nu mai poate fi însoțit de senzația de strălucire produsă de sclipirile valurilor, ci tinde să creeze pe alocuri, din fragmente libere, un fel de iluzie unde ideea de lumină pălește. Din păcate. Numai în măsura în care particularul se transformă în universal, realul devine în ochii privitorului mai apropiat de imaginea valurilor. Deci nu poate fi distins ca negație, nu-i așa?

Cred că este mai ușor să înțelegeţi asta dacă plec de la principiul conform căruia "ceea ce se află în planul conținutului (în esență) poate deveni la rându-i și formă. La rândul lui, fiecare val, în planul formei, are o identitate absolută, formele unității tuturor valurilor fiind instituite ca absolute în planul conținutului artistic, dacă luăm în considerare simbolul pe care îl conțin. Mai mult decât atât, în particularitatea lor, ca forme particulare de expresie, valurile devin propriul lor simbol, o subiectivitate închisă în sine, exemplu de impact al unui act artistic matur, plin de adevăr şi emoţionant.

Şi ce frumos se unduiesc valurile pe o mare îmbrăţişată de sclipirile soarelui ! Ideea în sine este să surprind valurile oceanului cu ochii imaginativi care studiază culorile într-o lume a figurativului transfigurat în sentimente, și să văd plăsmuirea deplină a subiectivității în obiectivitate, în măsura în care ele iau forma unor imagini suprarealiste ce înghit realitatea,

ceva ce există în sinea lucrurilor, fapt din care se poate trage o concluzie: nimic nu este în afara timpului, toate ţin mai mult de formă decât de culori.

Leadership: Poţi să găseşti explicaţia un fenomen vizual-comparativ, prin imaginarea unei imagini capabilă să devină cauza nemijlocită a unei înrâuriri asupra frumosului înţeles ca expresie a ideii de "plin sufletesc" ?

Mai departe. Ca să construiesc forma artistică corespunzătoare valurilor, unde plăsmuirea este mereu absolută *nel lontano piano* , trebuie să cuprind lumina soarelui în unitatea lor reală. Aici, realitatea se dizolvă în idealitate, în întregul unei priviri care știe să separe luciul apei în mai multe suprafețe distincte, printr-un Eludyarecta Aspyhiss, fondul unei amintiri care nu se uită niciodată. Mai ales că, cu cât soarele este mai arzător în cuprinsul privirii mele, cu atât valurile îmi apar ca niște ființe individuale, inițial ignorate de restul lumii. Spun asta deoarece fiecare val are personalitatea sa proprie, unică, diferită de a altuia.

Evident, este imposibil să urmăresc valurile sub toate aspectele, făcând trimitere la artă, deci explicând un fenomen vizual-comparativ care se referă la modul în care percep efectul a două culori adiacente uneia asupra celeilalte. Insăşi natura mea este înclinată spre comparaţie, lucru hotărâtor pentru a instaura o nouă atitudine faţă de actul de creaţie, sau tocmai atunci cand orizontul adăugat privirii mele este adanc framantat de prea plinul unor virtualităţi care îşi aşteaptă cu nerăbdare împlinirea.

Știind câte comparații s-au făcut în legătură cu valurile, cu tot ce conțin ele semnificativ pentru privire, și având în vedere faptul că arta se configurează la nivelul formei, acolo unde lucrurile se reunesc doar relativ în sfera subiectivității, se pune întrebarea cum poate fi imaginată o imagine care să devină cauza nemijlocită a unei înrâuriri asupra frumosului.

Leadership: Poţi să faci trimitere la o imagine dependentă de includerea sentimentului de unitate într-un "cândva" nedefinit, fără să devii prizonierul unui orizont care se estompează treptat?

Şi ce este frumosul? Este un permanent dor fata de ceea ce nu se poate uita. Nici un nor pe cer, nicio adiere de vânt, doar marea lină şi transparentă, vizibilă de la distanţa la care ochiul, într-o succesiune firească de vederi, rămâne cu un contra-control retrospectiv, parcă în aşteptarea unei înţelegeri mai largi din altă sferă a vieţii.

Când orizontul privirii mele este adânc frământat de prea plinul unei naturi captate cu superioara înţelegere a formelor şi culorilor, atunci explorarea motivaţiei cu care se confruntă sinele meu capătă un aer nostalgic, caracterul contemplator al unui peisaj la fel de vag ca si mine, o trecere spre spiritualul unei minţi care îşi devorează liniştea, dizolvându-se parcă în capricii izolat-trecătoare.

Exact ca în cazul Mirandei dintr-un roman al lui John Fowles: *"Mă uit la faţa mea şi o privesc cum se mişcă de parcă ar aparţine altcuiva. Mă uit la mine însămi până când nu mai pot, şi astfel trebuie să-mi plec ochii. Deşi, numai ochii îmi ţin acum tovărăşie, în timp ce vederea lor îmi joacă feste, permiţându-mi să desluşesc o fiinţă mai reală decât am fost vreodată. Stau într-o linişte absolută, cu reflectarea propriei mele imagini, într-un soi de comunicare misterioasă. Ca în transă."*

Condus de o extrapolare a atitudinii estetice față de realitate și faţă de actul de reflecție asupra sinelui, leadershipul devine aidoma liniei orizontului modificat în funcție de locul în care mă aflu, de înălțimea spirituală acestui loc, de povestea lui.

Lasă-te fascinat de povestea acestui loc unic înainte de a te regasi într-o poveste de suflet.

Ochiul nu se mulţumeşte cu mintea celui care vede, ci are nevoie de o imagine care să devină imediat virala în spaţiul amintirilor, aşa cum are nevoie de o perioadă mai lungă pentru a trece de la vederea la apropiere la cea la distanță. Îmbinarea imaginii cu spaţiul amintirilor face că artă să devină o proiecție puternic emoțională asupra realităţii brute, asupra relaţionării între ceea ce este prezent şi ceea ce este absent.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-nu-se-multumeste-cu-mintea-celui-care-vede.html

Ochiul sfânt al lui Paracelsus

On Decembrie 20, 2021

Orice privire, chiar dacă este pierdută, poate fi restaurată prin intermediul unui singur considerent: "simţirea ştie totul dinainte ca gândirea efectivă să aibă loc".

Când te plimbi singur, puternic ancorat în cele spirituale, începi să observi totul din jur mai pe îndelete. Abia atunci reflectezi cel mai bine la viaţă, la tine însuţi, la Dumnezeu. Şi, tot plimbându-te singur, mai ales seara, atunci când luminiţele din localuri par nişte steluţe argintii, în miniatură, chiar dacă cerul îşi poartă pelerina cenuşie şi nu îngăduie nicio conversaţie, realizezi cât de mult contează să ai o gândire axată pe sentimente, "pe active nemateriale", deci pe ce ai, nu pe ce îţi lipseşte.

Şi ce anume ai atât de preţios? Ai o vedere care antrenează operaţiile gândirii, surprinzând natura reală a lucrurilor, aşa cum această natură este concepută de către Dumnezeu pentru umanitate şi progres. O vedere bazată pe ştiinţă, mai înainte de toate, dar şi o vedere înclinată puternic spre altitudinile supreme ale artei, căci asta înseamnă adevărata spiritualitate: *"să te redescoperi prin actul de a vedea lucrurile altfel decât par a fi".*

Şi tot plimbându-mă singur, reflectând la ceea ce deosebeşte un lucru de altul, ajung să aflu ceea ce mă deosebeşte pe mine de alţi oameni, fără să încerc să atrag atenţia asupra diverselor concepţii superficiale despre natura unor spaţii neexplorate, de manifestare artistică, care crează impresia unor profunzimi neînţelese, sau dau impresia unor miracole mai mici sau mai mari, ce sfidează legile naturii.

Leadership: Poţi să priveşti cu mai multă claritate la tine însuţi şi la ceea ce îţi influenţează relaţiile cu lucrurile din jur, printr-o afinitate declarată a gândirii care trece dincolo de aparenţă – la esenţă?

Ca nişte fluturi albi ce vin din altă lume, luminiţele încă mă înconjoară din toate părţile, mlădioase şi prevenitoare, în timp ce întunericul nopţii creşte tot mai mult, dar fără să se adâncească în sufletul meu. Cumva, mă simt apărat de o gândire limpede care îndeplineşte condiţia purităţii: să priveşti cu ochii tăi iscoditori prin ochii lui Dumnezeu, cu multă claritate şi în finalitatea fiinţei. Fiindcă orice privire, chiar dacă este pierdută, poate fi restaurată prin intermediul unui singur considerent: "simţirea ştie totul dinainte ca gândirea efectivă să aibă loc".

Celebrul alchimist, Paracelsus, a avut în vedere simţământul trezit de această supremă condiţie spunând: *"Şi aceasta de care trebuie să ţii seama este ceva mare: nu există nimic în Ceruri şi pe pământ care să nu existe şi în om. Şi Dumnezeu, care este în Ceruri, este în om."*

Asta înseamnă că cerul, chiar şi înnorat, nu este lipsit de acea tendinţă artistică, adâncită în conştiinţa şi în sufletul omului, manifestata în lumea creaţiei prin cercetarea valentelor expresive ale formelor şi culorilor, ale liniei şi punctului din care este constituit fiecare lucru din jur.

Deci, orice ai vedea, prin investigarea şi cercetarea naturii fiecărui lucru din jur, spune-ţi de îndată: ce anume îl face mai deosebit, ce anume îl face indispensabil pentru minte, ce anume îl face să fie cea mai bună alegere pentru suflet? Ce menire înaltă are de îndeplinit acel lucru în ochii Creatorului?

Leadership: Ţi-ai dezvoltat o atitudine de conştientizare a lucrurilor care se cer a fi pătrunse printr-o orientare a privirii de la margini către centru, din considerentele unei ordini realiste şi spirituale?

Dacă domnia minții nu îți aparține, și dacă ea nu se cercetează în sânul Naturii, imaginându-ţi că nu există niciun profesor în lume care să te învețe, atunci vei eșua în încercarea de a trasa un făgaș în dimensiunea sacrului. Iar sacrul, numai arta îl scoate la iveală prin intermediul creației și al descoperirilor științei de care numai propria ta minte, inclusă în spiritul materiei, poate să se agațe fără să îi mai dea drumul.

Cercetează bine lucrurile, chiar și acelea care nu se văd, din aproape în aproape, mult presus decât cele ce se văd de la distanță. Și astfel mintea, fiind în favoarea investigațiilor artistice, fără niciun soi de artificialitate resimţită continuu, va căuta să descifreze și să înțeleagă originea divină a creației din compoziția întregii materii. Iar limbajul afectiv, musai trebuie să devină instrumentul unei imaginaţii profunde.

Cine reușește să-și desăvârșească știința doar prin studiul Naturii, făcându-și din imaginație singura religie, indiferent de dificultatea acestui lucru, numai acela va da cheia înțelegerii depline a Creatorului. În final, omul modelat de actul artistic ajunge în faţa unei priviri care îl priveşte în primul rând pe el, după care şi ea se priveşte pe sine.

Totul în jur este artă şi ştiinţă, descoperire şi creaţie, iar întunericul scoate cel mai bine în evidenţă lumina. Ilustrativ aici este faptul că ochiul clarvăzător vede bine atât pe lumină, cât şi pe întuneric. Şi vede lucrurile care nu sunt aceleaşi, deşi sunt foarte asemănătoare. Prin urmare, omul are libertatea de a separa lucrurile de întreg, să consimtă la ceea ce i se întâmplă, şi poate să revină în întreg după ce s-a separat de acesta, prin calitatea fascinantă a privirii de a surprinde mai mult reversul decât de aversul lucrurilor.

În artă, leadershipul promovează dezvoltarea viziunii ce se poate obţine prin încercarea de a vedea natura propriei fiinţe, dar şi chipul Creatorului, în orice lucru din jur.

Ochiul sfânt al lui Paracelsus se referă la acel simţ al vederii îndreptat asupra lucrurilor care contează cu adevărat pentru o conştiinţă extinsă spre judecata lucrurilor pe care o folosim zi de zi, atunci când ne deschidem mintea spre studiul ştiinţei sacre. Această ştiinţă este strâns legată de arta de a vedea natura propriei fiinţe, dar şi chipul Creatorului, în orice lucru din jur.

Omul care nu studiază arta în chip de connaisseur, nu va înțelege niciodată dedesubturile creației din tainele nepătrunse ale lucrurilor, aşa cum sunt ele înrădăcinate în gândirea lui Dumnezeu.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-sfant-al-lui-paracelsus.html

Ochiul urmăreşte puritatea reflectată în reprezentările naturii

On August 14, 2022

Ceea ce simți sub forma particulară a plăcerii de a admira, depinde de felul cum contempli un simplu produs al naturii până acesta devine operă de artă.

Într-o bună zi voi termina de scris "Tratatul despre ochi", un volum de peste 2.000 de pagini cuprinzând tot atâtea modalități de a vedea un singur fir de iarbă. Da, un banal fir de iarbă. Iar dacă în lumea modernă se evidențiază tot mai puțin subiectul acesta al privirii distincte, având o individualitate proprie, încât s-a pierdut aproape orice posibilitate de a aduce în prim plan ideea de "fragilitate în temporalitate", excluzând interpretarea subiectivă, eu îi voi adăuga o bună parte de reflecție și de neastâmpăr imaginar încât să reinventez o întreagă știință - cum este acea parte a opticii despre propagarea luminii în interacțiunea cu mediile materiale.

Pe acest teren favorabil al vederii nu directe, ci mijlocite de lucrarea harului divin, răspândit în toate părțile și aparținând în fel și chip fiecărui individ, dar în special spiritelor alese, numai manifestarea unui suflet de artist ce aspiră să comunice *nel linguaggio della pittura naturalistica* , poate să reconstituie modelul de semnificație al unui singur fir de iarbă asemănător unui labirint în care te pierzi din plăcere, fără teamă că te vei putea rătăci.

Revelator şi direct responsabil de asigurarea unei vederi meticuloase, alăturând emoţia artistică de sentimentul actual al unei plenitudini metafizice, ochiul artistic îşi pune mereu întrebarea: cum să contemplu un detaliu fotografic minor, încât să lărgesc spaţiul sensibilităţii? Să ţinem seama de acest lucru, ca să înţelegem vederea ochiului de artist.

Firul de iarbă din fața mea, un asemenea corp ce este în desăvârșită identitate cu lumina, cu căldura și cu umezeala din atmosferă, nu poate fi redus la indiferență, pentru că altfel peisajele picturale ar fi lipsite de conținut sufletesc. Însăși culoarea verzuie a firului de iarbă apare ca forță de atracție a ochiului, ca o amplificare a vederii în direcția unei psihologii lăuntrice, și chiar dacă el nu reflectă lumina precum o oglindă concavă, cel puțin permite luminii să îl străbată ca pe un vitraliu neasemuit, rămânând viu și activ în imaginea unui mediu optic eterogen.

Leadership: Eşti în stare să-ţi afirmi pasiunea pentru unicitate într-o amplă compoziţie figurativă a cărei “dominantă cromatică” captează vastitatea simţirii prin intensitatea expresivă a unui element derizoriu?

Chiar în acest moment artistul din mine se bazează pe faptul că are în față o imagine dublă reflectată în câmpul unei simetrii vizuale: între formele și culorile care înfrumusețează spațiul. În același timp artistul din mine vede atât lumina cât și firul de iarbă, două prezențe distincte care se îmbină perfect, încadrate într-un spațiu anticipat, comparativ, exprimat prin sensuri dispuse concomitent într-un *Zavisforsys Ulttras* (forța spiritului integrată în însuși stilul desenului). Numai cel ce a cultivat în sine simțul analogiei, numai cine a îmbinat în mod reuşit simţul logic al imaginii cu forma, va ajunge la frumusețea supremă.

Într-o singură privință cu mult superioară, ambele laturi inseparabile ale viziunii artistice - ideală și reală - chiar dacă le vedem date separat, totuşi ele coexistă în aceeași imagine, în aceleași două corpuri: unul pământesc, celălalt ceresc. Firul de iarbă și lumina soarelui, ca fenomene prismatice, nu se află nicidecum în opoziție. Adică nu se opun ca polaritate între culorile reci și cele calde. Şi tocmai acest lucru este necesar pentru a stabili coordonatele unui tablou în care culorile se contopesc pe toată suprafața, într-atât încât formele se subînțeleg, adică decurg din metoda comparaţiei care se bazează pe aplicarea metodei

reducerii la unitate.

Deci un singur fir de iarbă aflat în mijlocul gazonului poate fi instituit în identitate prin intermediul luminii solare, rămânând perfect verde în simplitatea lui absolută, atâta timp cât este perceput ca o figură pasivă în armonia intimă dintre natură și artă, sau atâta timp cât exprimă prin sensuri cuprinzătoare o poveste transpusă într-o notă emoțională. Numai astfel artistul din mine reuşeste să traducă în artă o viziune singurală: prin încercarea de a surprinde cu exactitate elementele realităţii, dar în aşa fel încât să înlocuiesc statutul de "receptacul pentru emoţii care vin de peste tot" cu statutul de creator de infinit.

Leadership: Poţi să scoţi la iveală pasiunea unei vieţi trăite prin creaţie, în vederea obţinerii unui efect de ansamblu al realităţii interioare decojite de aparenţă, independent de modelul privirii care poate să ajusteze sensul viziunii estetice?

Mi-am dat seama că ochiului meu, în relaţie perceptivă cu încântarea estetică a privitorului, reuşeşte să parcurgă spaţiul de bogăţie metaforică specific creaţiei culte. Uită-te bine ! Privește firul de iarbă investindu-l cu aceea atitudine estetică care se caracterizează ca o stare de pace lăuntrică, o stare de supremă destindere morală și intelectuală care te poartă spre zonele cele mai imponderabile ale spiritualităţii. De altfel, nici nu ar fi posibil să te apropii estetic de el decât percepându-l ca fiind manifestarea spiritului în materie, *Identhimevah Reshiantiss* , proiecţie a unei sensibilităţi artistice rostite în sens valoric şi confesional, legată de calm, duioşie şi echilibru sufletesc.

Ochiul artistului trebuie să suporte aceleași legi implacabile ca orice expresie emotivă, iar prima lege este aceasta: "ceea ce simți sub forma particulară a plăcerii de a admira, depinde de felul cum contempli un simplu produs al naturii până acesta devine un poem sau o pictură". La urma urmelor, numai un simplu contemplator al naturii, încercând să cunoască sensul unui singur fir de iarbă, ar putea să pătrundă în viața lui ca și când ar intra în sufletul omului. Şi ce-ar găsi acolo, în intervalul de spaţiu ce separă şi uneşte totodată, în relaţie perceptivă, opera naturii cu privitorul? Ar găsi însăşi profunzimea unei lumi infinite.

Deci, printr-un singur fir de iarbă am putut identifica expresivitatea în comuniune cu sublimul naturii, măcar pentru a lămurii intuitiv și logic, prin imaginație sau prin intelect, tendința dominantă de a restrânge cuvântul frumos la valoarea estetică de fermecător. Aici mă rezum la fraza celebră: "arta are funcția de a revela un colț ascuns misterios, mascat de banalitatea cotidiană".

Accentul cade pe conţinut. Pentru ca firul de iarbă să apară desăvârşit într-un tablou al activităţi artistice susținute, pentru ca el să poată da valoare culorii vii, intense, vibrante, demnă de originalul unui verde smarald, trebuie mai întâi să existe posibilitatea de a-l recunoaşte ca fiind un element definitoriu în planul maximal al emoţiei, cu măsura ochiului care urmăreşte puritatea reflectată chiar în reprezentările derizorii naturii.

Când leadershipul provine din adâncimile artei, purtând însemnele individualităţii şi fragilităţii, el se încarcă cu acel spor de profunzime pe care i-o dă prestigiul privirii îndeaproape, acea acuitate a privirii care sesizează "minunea" cu predilecţie acolo unde te-ai aştepta mai puţin.

Ochiul urmăreşte puritatea reflectată în reprezentările naturii atunci când artistul îşi găseşte motivații avantajoase într-un mediu generos în care FRUMOSUL, sub toate aspectele de ordin compoziţional, constituie o coordonată esenţială şi majoră a existenţei, reflectându-se în ambientul unei vieţi dedicate cunoaşterii, în preocuparea constituirii unui univers estetic.

Ochiul vede doar ceea ce sufletul vrea să vadă

On Februarie 24, 2023

Calea pe care o urmează prezentul tău depinde de vederea cu care îţi măsori povara sufetului.

Sâmbătă am participat la semi-maratonul din Cluj-Napoca. Alături de mine, aproape umăr la umăr, o alergătoare tânără, foarte bine cotată, m-a ghidat pe tot traseul, mai ales prin locurile nemarcate de organizatori. Întâlnirea noastră a reprezentat forma absolută a unui „entre deux” (dintre Sine şi Celălalt) care defineşte, atât de perfect, spaţiul şi timpul în care Universul “a aranjat” să se întâlnească doi alergători excepţionali, pe aceeaşi lungime de undă.

O vreme ploioasă. Era mult noroi, făcând ca pământul să fie alunecos. Ne-am ajutat reciproc când a fost vorba de pante abrupte şi urcuşuri greoaie, curbe periculoase, dar şi drumuri line.

Da, am făcut faţă tuturor provocărilor, dar până într-un moment de răscruce. Parcursesem distanţa de 18,7 k, şi am ajuns la o vale abruptă, foarte alunecoasă, cu multe cărări. Având pasul mai mare ca al ei, şi datorită avântului nemăsurat, am reuşit o coborâre mult mai rapidă, atingând iluzoriul liber arbitru al unui mediu care nu impune constrângeri, experimentând un orizont de realitate din spaţiul cărţilor pline cu fapte de vitejie.

Leadership: Viziunea ta despre tine însuţi şi stăruinţa cu care urmăreşti să transpui nişte imagini în fapte, duce la o segmentare a continuum-ului unei limitări de fond?

Şi uite aşa m-am rătăcit printre cărările necunoscute şi nemarcate, faptul acesta reprezentând o spirală adânc înfășurată în abisul finitudinii de sine, o segmentare a continuum-ului unei limitări de fond. Sau mai bine zis, intrând într-un soi de fundal al naturii neprietenoase, mi-am renegat ochiul sinelui, aşa cum un dement ateu îşi reneagă credinţa, până mi-am dat seama că, de fapt, natura mi-a arătat o parte din mine pe care tot timpul am neglijat-o, şi pe care nu o mai pot ascunde.

Valea abruptă şi alunecoasă m-a dus la o autostradă. Da, mă rătăcisem. Dar colega mea, nicăieri, deşi încă eram străbătut de viziunea unei întâlniri la „drum-jumătate”. Nu auzeam nimic, nu vedeam nicio mişcare în pădure. Era imposibil să mă întorc, noroiul şi dealul alunecos nu-mi permitea nicio revenire. Intuiţia îmi spunea să alerg înainte, să nu mă opresc, să nu răcesc, să ajung din urmă timpul pierdut într-o rătăcire ambiguă. Până la urmă am ajuns la linia de final.

Dar colega mea, nicăieri. Unde era? Încă alerga prin pădure? Soseau la linia de final tot mai mulţi alergători, dar pe ea n-o vedeam. Jumate de oră, o oră, două ore, ea tot nu apărea. Sentimentul "tragic" nu era exclus nicidecum de viziunea unei accidentări, un scenariu sumbru, dar nici nu se confunda cu armistiţiul făcut între natură şi voinţa umană. Îmbinarea viziunii cu tragicul părea a fi operată mai deplin într-o gravură sumbră a lui Ion Panaitescu, cu titlul "Pădurea Letea", care accentuează clarobscurul unei intrări într-un decor prea straniu pentru a fi rememorat.

Leadership: Poţi să îţi păstrezi conştiinţa deplină a esenţei tale sufleteşti în cazul în care îţi construieşti o imagine a cărei realitate poate fi redată numai printr-o dublă comparaţie?

Participarea mea la acest scenariu era deplină, conform unei aşteptări peste măsură de

tulburătoare. În ceea ce priveşte limitarea de fond cu care mă confruntam, continuu şi fără ca vreo scânteie de nădejde să se aprindă în inima apăsată de povara vinei care mi-o atribuiam, aceasta constituia o renegare a esenţei mele sufleteşti, în sensul că ceea ce mă frământa enorm, mă descuraja total, mă demobiliza, mă copleşea, mă împietrea.

O dublă comparaţie îmi punea sufletul la încercare: felul în care m-am simţit la începutul şi pe parcursul cursei, VERSUS felul în care mă simţeam acum. Era un mister total dispariţia alergătoarei.

Dintr-un interior sufletesc confortabil, se naşte deodată un spirit neliniştit. Mintea îmi era asaltată cu neliniști și întrebări, punându-mi la încercare credinţa izvorâtă dintr-un *Espersuthar Certrhis Serchomis*, conştientizarea unei răni a sufletului, vibraţia unei emoţii pozitive a sufletului „gazdă". Era o imagine sumbră, fapt ce îmi tortura imaginaţia cu tot felul de posibilităţi. Era aceeaşi stare de suferinţă tacită pe care o aborda un personaj din romanul Daniel Martin, scris de John Fowles:

"Doream să-i aud vocea, şi vocea ei să-mi amintească de un prezent mai simplu, mai puţin apăsător. Cumva, să trasez o paralelă fără prejudecăţi între prevenirea şi constatarea consecinţelor. Asta trebuie să fi fost marea mea dilemă: teama de a nu-mi vedea încă o dată propriile sentimente şi judecăţi înşelate. Ca şi când sentimentele pe care i le atribuisem ei, şi sentimentele mele căpătaseră forme contradictorii în virtutea unei duble comparaţii: pe de o parte mă tenta misterul, pe de altă parte eram prea încordat, atins de o vină neștiută. Totuşi, vedeam o asemănare acolo, în acel moment, între cele două trăiri separate, a ei şi a mea. Straniu, ca o mână invizibilă, care se întinde şi totuşi mă linişteşte."

Leadership: Imaginea care îţi frânge inima te face să ignori finitudinea sinelui tău datorită unui clarobscur care sugerează mai pregnant ca niciodată "încremenirea" într-un prezent acut?

Posibilitatea conjugării cu sentimentul tragic, ca un glonţ abia ieşit de pe ţeavă, exista în mintea mea şi îşi făcea loc într-o imagine pe care nu mi-o închipuisem niciodată ca fiind reală. Sau era doar un truc de care se serveşte viaţa ca să cloroformizeze conştiinţele curate, cele care refuză să închidă ochii în faţa tentativelor de unificare a tuturor contrastelor pe un fundament axiomatic unitar? Spun asta fiindcă însăşi chipul meu devenise o mască a suferinţei şi a regretelor, cu orientare spre vina de a nu fi fost îndeajuns de puternic încât să-mi potolesc ambiţia de a fi mereu înainte.

Remuşcarea este o otravă mortală pentru suflet, mai ales dacă sufletul nu-şi găseşte alinare printr-o veste bună. Iar eu, eu însumi fiind alternativa unei lumi în care povestea pare interzisă, eu, cel pentru care o singură inimă a bătut la uşa conştiinţei, lăsându-i loc să intre în rugăciunea adresată îngerului păzitor, provocând o mică sângerare la nivel de spirit, da, eu însumi îmi reproşam că nu am fost suficient de prevăzător.

Nimeni nu ştia ce se petrece în sufletul meu, căci nimeni nu vede ceea ce sufletul experimentează într-un clarobscur care sugerează mai pregnant ca niciodată "încremenirea" într-un prezent acut.

Prietenii alergătoarei înştiinţaseră deja organizatorii concursului de ciudata şi neaşteptata ei dispariţie. Într-un final, am înţeles că ea s-a rătăcit ca şi mine, de cealaltă parte a autostrăzii care ducea în centrul oraşului. A ajuns cu bine la rudele ei. De atunci au trecut două zile. N-am mai auzit nimic de ea. Dar am primit totuşi un mesaj în această dimineaţă, prezentul palpabil apărând din nou în faţa mea, făcându-mă să simt vibraţia unei emoţii îndepărtate, dar de neuitat: *"Regret că n-am trecut împreună linia de finish. Ne vom revedea la concursul din luna aprilie."*

Finitudinea sinelui constituie o desprindere de versiunile tale pozitive anterioare, o anulare a ataşamentului faţă de trecut, faţă de exterioritate, cursul prezentului tău nemaiavând acele virtuți creatoare a căror însumare reprezintă un caracter frumos.

Ochiul vede doar ceea ce sufletul vrea să vadă atunci când te afli în situaţia ambiguă de a alege între ceea ce este cunoscut, spre deosebire de ceea ce este necunoscut, sau între reproşul pe care ţi-l aduce conştiinţa şi împărtăşirea reală a sentimentelor.

Nu uita: Calea pe care o urmează prezentul tău depinde de vederea cu care îţi măsori povara sufetului.

Odyssey of the Mind

On Septembrie 11, 2016

Ţine cont de ceea ce faci cu ceea ce gândești, având totodată putinţa de a te lansa într-un angajament total cu faptele sufleteşti.

Părea că memoria mi se îngustează, aşa cum se îngustează vasele de sânge, prin depuneri de substanţe nocive, cu rol complex, de care nu aveam nevoie, substanțe dintr-un anumit lucru ce nu pot fi separate de lucru în sine, despre care nu aveam nicio idee corectă. Nu puteam să memorez ceva diferit de mintea unui artist care ştie să facă legătura dintre artă simbolică şi imagine vizuală, în aceeaşi măsură ştiinţa şi imaginaţie, bucurându-se de ideea de Ego care îmbracă mereu o altă identitate.

Diagnosticul putea fi totuşi dificil, ţinând cont de tulburările precoce ale vieţii simbolice, care mă inspira sau, pur și simplu, de care nu mă puteam lipsi. Importanţa distrugerii propriei fiinţe într-o căutare a ceva fără nume, prin stingerea elanului vital, prin neputinţa de a mă lansa într-un angajament total cu faptele sufleteşti, devenea schiţa unei fenomenologii pure, sensul unei filosofii latente.

Desigur, cauza era o prelungire a indefinitului uitării, îndepărtarea elementelor de sens care accentuau trăsăturile distinctive ale identităţii mele şi raţiunea unei existenţe unice. Semnele malignizate de o intoxicaţie gravă cu exagerări şi deformări ale percepţiei asupra realităţii, în revărsarea rupturilor tendenţioase ale intensităţilor psihice, combătute mai greu datorită aspectelor cele mai variate ale unei dureri care persista într-o anumită zonă de luptă cu mine însumi, din cauza unui cheag mare de îndoială, dovedeau o nedesăvârşire de nedepăşit.

Leadership: Memoria din care îţi fabrici plăsmuirile minţii poate fi pusă pe seama unei creaţii numită "mărturisire prin cultură" care îşi are sursa într-o experienţă de prezenţă a sinelui în realitatea unei lumi imaginare?

Într-o carte a scriitorului George Neamţu stau scrise următoarele: *"Rolul identităţii constituie o vedere imaginativă a sinelui într-o anumită poziţie, adesea o vedere mai degrabă idealizată despre sine."* Exact asta se întâmpla cu mine, fără să ştiu exact ce este cu mine, pentru că totul în mine se revolta, se lupta, voia să schimbe.

Clar că ceva nu era în ordine cu mine, în discordanţă cu importanţa fenomenului de transmisie dominantă a unei revelaţii care genera o simptomatologie a deficitului sineității, un eșec neasumat în procesele articulării sinelui. Mitul vulnerabilităţii perfecte, de nestăpânit, cel ce stimula producția imaginilor haotice în mintea mea, prezentând o toleranţă vagă la scanare din unghiurile diferite ale trăirii, părea să devină temeiul spiritual al întregii mele existenţe.

Era preferinţa obsesivă pentru nespus, în folosul întâmplărilor trăite în surdină, în folosul observaţiilor subtile, autocunoaşterii, intuiţiilor, percepţiilor interioare. Ca şi cum pofta mea de a presăra aduceri aminte s-ar fi pornit mereu mai departe odată cu pragul unei învăluiri într-o experienţă unică, care coincidea cu ieşirea din relaţia cu restul lumii.

Până la urmă, cred că tot ce-am relatat aici poate fi rezumat cel mai bine de scriitoarea Simona Popescu în romanul "Exuvii": *"Credinţa mea este că identitatea, personalitatea îşi pierd consistenţa dacă renunţă la paşii anteriori. Nu suntem doar ce suntem, ci şi ce am fost. Iar adevăratele abisuri ale fiinţei se ascund în trecut, în experienţele înstrăinate ale avatarilor care ne-au purtat numele."*

Leadership: Poţi să utilizezi o imagine ideală a realităţii, prin modificarea modelului „Odyssey of the Mind”, încât mesajul pe care îl transmiţi să capete conotaţia unei creaţii epice deosebite?

Medicul radiolog Charles T. Dotter a încercat, în 1964, să dilate arterele periferice stenozate prin leziuni aterosclerotice, folosind catetere progresiv mai mari. Leziunile endoteliate provocate de cateter puteau genera embolii sau chiar ocluzie. Metoda a fost, sub această formă abandonată, dar intuirea folosirii unui cateter cu balon i-a aparţinut tot lui Dotter. (Agenda Medicală '90)

Datele prezentate prin schimbarea personalităţii, de la un context de apropiere faţă de sistemul conceptual al trăirii prin analiza ecoului vieţii, pornind la un context de distanţare de restul lumii, demonstrează succesul obținut în rezolvarea propriei ambivalenţe.

Mai întâi realizezi acea simbioză a elementelor de sens care accentuează trăsăturile distinctive ale identităţii tale şi raţiunea unei existenţe unice. Apoi experimentezi consecinţa intuirii propriei condiții prin observarea directă a unui fenomen de adâncime, ascuns, nevizibil, care nu este tocmai o stare de sociabilitate.

Ci este un efort ce căutare a unui rezultat dorit, ca un manifest al propriei creativităţi, îndeplinind ulterior instrucțiunile unei metode *synhcronized* pentru un efect al tendinţei de a modifica, a îmbunătăţi, a improviza, de a crea şi a înfăptui. Iar asta te face dornic să perfecţionezi continuu ceea ce știi deja.

Leadership: Imaginea realităţii care te defineşte în creaţia gândurilor tale aduce în prim plan portretul expresiv al unui Ego care îşi asumă rolul de "instanţă superioară de gândire" într-o versiune grandioasă a concepţiei despre suflet, lume şi viaţă?

Ambivalenţa este necesară pentru recunoaşterea importanţei a ceea ce înveți strict de la tine însuți, având un rol principal în dezvoltarea competenţei de autoevaluare. Leadershipul, ca să răspundă la întrebarea *„ Cu ce începe tentația de a dori să te depăşeşti? "*, utilizează un model al autoevaluării, construit dependent de ceea ce ştii despre tine, creând fenomenul de apartenență la un soi de descoperire fulminantă pe linia asumării temeinice a unor motive de reuşită.

Simbolul începutului de drum către maturitate și leadership este rezultatul acestei ambivalenţe, care se vede în satisfacţia pe care o simţi atunci când conştientizezi că poți mult mai mult să aștepți de la tine, chiar și atunci când nimeni nu te poate ajuta.

Cel ce operează o observaţie directă asupra sa nu este doar un om dotat cu capacitatea de a-şi modifica percepţia care persistă într-o anumită zonă de luptă cu el însuși. Ci este un om - interesant să relevăm acest aspect - care ţine cont de ceea ce face cu ceea ce gândește, având totodată putinţa de a se lansa într-un angajament total cu faptele sufleteşti.

Concepţia mea despre suflet este cuprinsă între cugetările unui Ego cultivat, sensibil, creativ, şi transformarea interioară a protagonistului dintr-o creaţie unică, aflat în căutarea și însușirea frumuseții intelectuale.

Odyssey of the Mind este acea formă a cunoaşterii provenită din propriile idealuri, aspiraţii, lupte cu tine însuţi, care poate da socoteală în faţa realităţii prin modalităţi subiective (au loc numai în conștiință) și apoi obiective.

Cine utilizează o imagine a realităţii, fiind conştient de modelul „Odyssey of the Mind”, manifestă de regulă acea preferinţă obsesivă pentru nespus, în folosul întâmplărilor trăite în surdină, în folosul observaţiilor subtile, intuiţiilor, percepţiilor interioare.

Este un fel de maturizare în zona cunoaşterii de sine, devenind din ce în ce mai adâncă şi din ce în ce mai pură, pe fundalul conştiinţei și al senzaţiei că poți mult mai mult să ceri de la tine ca să devii mult mai mult decât ești.

Source: https://neculaifantanaru.com/odyssey-of-the-mind.html

Oglinda leadershipului

On Septembrie 22, 2010

Stăpâneşte sensul vieţii unui om şi vei fi stăpânul inimii lui.

În finalul filmului " *Tears of the sun (2003)* " Arthur Azuka, fiul preşedintelui Samuel Azuka, s-a apropiat de doctoriţa Kendricks şi i-a spus cu o sinceritate şi o admiraţie fără margini:

- Nu voi uita niciodată. Nu voi uita niciodată sacrificiile pe care le-ai făcut pentru mine, pentru poporul meu.

Doctoriţa Kendricks vărsa lacrimi mişcătoare. Îl asculta cu atenţie pe băiat păstrând cea mai stoică atitudine în timp ce-l îmbrăţişa cu duioşie pe unul dintre copiii salvaţi. Nu ştia exact ce simte: părea independentă, liberă şi tare. I-ar fi plăcut să înceapă o viaţă nouă. Nu avea nici un conflict de conştiinţă, căci a făcut ceea ce trebuia, a făcut tot ce-a putut ca să-i salveze pe oamenii aceia din misiunea St. Michael. Altfel ar fi fost ucişi de regimul dictatorial al generalului Mustafa Yakubu.

Totul vădea în ea o mulţumire deplină, o linişte uimitoare pentru toţi acei nigerieni ce se strânseseră în jurul ei, salvaţi de la moarte, ce-i aminteau dragostea adâncă, afecţiunea aparte pe care le-o purta lor. Sensul vieţii lor era însăşi libertatea.

Leadership: Sufletul tău se oglindeşte în faptele bune pe care le urmăreşte investigaţia unei variabile de decizie în care se salvează valoarea ta de vârf returnată de adâncimea concepţiilor despre viaţă şi moarte?

În acel moment de înaltă trăire sufletească era numai ea cu sine însăşi. Cât de mult o putea încânta izbânda ei. Niciodată nu dovedise în acţiunile ei o asemenea desăvârşită siguranţă. Ce s-ar fi întâmplat, se întreba probabil în sinea ei, dacă nu ar fi intervenit în sprijinul acelor oameni? Ce s-ar fi întâmplat dacă prin voinţa ei, prin dorinţa ei nemaipomenită nu i-ar fi salvat pe localnicii nigerieni din infernul în care se zbăteau?

În acel moment de luciditate şi-a dat cu adevărat seama cine este ea cu adevărat. S-a recunoscut pe ea însăşi, şi-a recunoscut bunătatea sufletului ei. Intervenţia ei salvatoare, acţiunile pe care le-a întreprins în sprijinul acelor localnici pe tot parcursul drumului, au fost ca o oglindă în care s-a reflectat omenia ei, sau mai degrabă aş spune că au fost o oglindire a sufletului ei măreţ, divin. Era cuprinsă de o pace sufletească adâncă şi de o mulţumire fără margini.

Leadershipul este o oglindă în care îţi vezi sinele, în care îţi poţi vedea propriul tău suflet. Este o oglindă în care îţi priveşti trecutul, îţi estimezi faptele şi vezi cât de mult sau cât de puţin s-a schimbat lumea datorită ţie.

Leadershipul este o oglindă care îţi reflectă cel mai bine personalitatea, starea interioară, atitudinea şi aptitudinile de conducător. Este o oglindă care îţi reflectă toate calităţile şi defectele, şi îţi scoate la iveală laturile ascunse în tine - latura întunecată sau luminoasă, fericită sau tristă, pozitivă sau negativă. Este o oglindă în care se reflectă stările tale sufleteşti, este oglinda care reflectă activitatea ta de lider după ce ţi-ai încordat toate puterile pentru îndeplinirea unei misiuni.

Să priveşti în profunzimea oglindirii retrospective a evoluției tale înseamnă să înţelegi continuu că ceea ce trăieşti în interiorul tău este un fel de continuare a ceea ce te reprezinţi în viaţa celorlalţi.

Isteţimea, bunătatea, francheţea şi frumuseţea doctoriţei Kendricks erau ca un scut puternic creat localnicilor salvaţi de la moarte. Ei vedeau în ea cea mai drăguţă şi mai bună dintre fiinţele din lume. După toate cele întâmplate nu mai exista îndoială pentru ei că ea era un înger al Domnului, ajutorul cerului care a coborât în acele clipe de restrişte la rugile lor. Privind-o aveau senzaţia că sunt faţă în faţă cu ei înşişi, cu trecutul lor, cu cele mai adânci rădăcini ale lor plasate adânc în inconştient, cu sursa întregii lor fiinţe.

Leadershipul este o oglindă în care se reflectă atât lumea exterioară cât şi lumea interioară. Este o oglindă în care se reflectă oamenii din jur, faptele tale, succesul sau eşecul tău. Este o oglindă în care oamenii îşi regăsesc adevărata lor calitate umană. Este o oglindă în care dacă ştii cum să te uiţi poţi vedea totul.

Oamenii te vor percepe întotdeauna ca pe o oglindire a sufletului lor doar atunci când ceea ce eşti în prezent pe plan decizional corespunde cu ceea ce ţi se întâmplă în realitatea pe care ei o livrează în versiunea unei trăiri autentice.

Oglinda leadershipului este reflexia întregii activităţi a unui conducător. A străbate lungul drum pentru atingerea scopului propus, fără a te dispensa de calităţi şi sentimente specific umane este bineînţeles de admirat şi dă naştere în sufletul liderului unei mulţumiri interioare, unei satisfacţii deosebite şi demonstrează că treaba bine făcută nu a fost în zadar.

Îţi lărgeşti perspectivele de recunoaştere a valorii personale într-o oglindă care întotdeauna reflectă părţile cele mai bune din tine?

Source: https://neculaifantanaru.com/oglinda-leadershipului.html

Oglinda Naturii

On Aprilie 03, 2018

Extinde-ţi opţiunile de înţelegere a vieţii ca o învăţătură de prim rang asupra modului în care te manifeşti ca o parte a naturii în mijlocul societăţii.

Poate că nimic nu este mai obositor decât să te trezeşti în fiecare dimineaţă de vară la ora şase ca să stropeşti florile şi copacii din grădină. Poate că nimic nu este mai obositor decât să stai până seara târziu, îngrijind pământul şi plivindu-l de buruieni. Şi, nu în ultimul rând, poate că nimic nu este mai obositor decât gândul că mâine trebuie să iei din nou totul de la capăt.

Ideea aceasta, că munca este obositoare, nu încolţeşte niciodată în mintea grădinarului, care iubeşte atât de mult această ocupaţie încât ar fi dispus să lucreze uneori chiar şi pe gratis. Pasiunea pe care o pune în tot ceea ce face îi asigură perfecţiunea în lucru. Atât de mult se îngrijeşte de grădina lui încât ajunge să cunoască fiecare floare în parte şi niciun colţişor de pământ nu-i este necunoscut. Da, aşa este, un grădinar trebuie să-şi cunoască foarte bine perimetrul de teren pe care trebuie să-l îngrijească.

Totuşi, a fi grădinar nu este o treabă uşoară. Pentru că îngrijirea unei grădini necesită în primul rând atenţie, trebuie să fii animat de un anumit sentiment, de o anumită atitudine, trebuie să simţi că plantele fac parte din viaţa ta. Trebuie să ştii cum să le sădeşti, cum să le uzi, cum să le schimbi pământul.

Fiecare plantă necesită o îngrijire aparte, unele au nevoie de multă apă, altele necesită mai multă lumină, unele trebuie stropite pe frunze zilnic dacă atmosfera nu este umedă şi altele trebuie stropite cu anumite substanţe insecticide pentru combaterea dăunătorilor - pentru protejarea şi dezvoltarea lor. Mai mult, trebuie să ştii când şi cum să le tunzi şi să le altoieşti dacă vrei să obţii soiuri noi mai estetice şi mai rezistente.

Leadership: Gradul tău de preţuire a unei mici părţi din natură poate să determine ulterior gradul de aderare la un cadru ideal de viaţă extins spre o transformare a nivelului de conştiinţă?

Îţi poţi aduce contribuţia la extinderea orizonturilor oamenilor şi a găsirii flăcării interioare dătătoare de energie, care să conducă la transformarea lor cât mai eficientă, doar dacă eşti animat de un anumit sentiment, de o anumită atitudine, doar dacă simţi că ei fac parte din viaţa ta, şi dacă te strădui să intervii în dezvoltarea lor. Ca lider trebuie să slujeşti drept o schimbare de conştiinţă, prin manifestarea propriilor tale valori, idealuri, sentimente şi activităţi, printr-o majorare a contribuţiei tale la funcţionarea întregii lor fiinţe.

Tu vezi în oameni acea parte a naturii care-şi manifestă prin tine autonomia în chiar sânul naturii? Tu şi ei sunteţi parte a naturii, care este formată din vectori ai diferitelor forțe care cooperează reciproc, inclusiv sentimentele și gândurile voastre? Te poţi percepe drept o parte a naturii care a apărut doar datorită echilibrului dintr-un mediu stabil care întreţine viaţa?

A atinge un nivel superior de conştiinţă dinspre o nouă filosofie a naturii care ilustrează interdependenţa ta cu matricea biologică a vieţii, cu tot ce există în jurul tău, înseamnă de fapt să-ţi extinzi conştientizarea faţă de zona numită "oază de relaxare" care te ajută să-ţi etalonezi senzaţiile apărute ca urmare a unor îndeletniciri favorabile asupra stării de spirit.

Conştiinţa vine din sufletul naturii care îţi dă viaţă, fiind numită de vechii înţelepţi ca "muncă ezoterică asupra sinelui". Conştiinţa ta se poate extinde spre o realitate spirituală acceptând învăţăturile extrase din gospodărirea naturii?

Mare dreptate avea cel ce a spus: *"Conştiinţa reprezintă fără îndoială una dintre cele mai bune părţi în a fi om. Nu existăm doar ca organisme vii: ci ştim că existăm, ne gândim la asta şi ne bucurăm de viaţă."*

Acea mică parte din natură care poate să determine ulterior gradul de aderare la un cadru ideal de viaţă extins, ca un fel de oază de linişte şi inspiraţie, reprezentată printr-o activitate recreativă, trebuie să-ţi fie învăţătură de trebuinţă pentru sufletul tău. Trebuie să-ţi fie o învăţătură de prim rang asupra modului în care te manifeşti şi a felului în care te văd ceilalţi în consonanţă cu atitudinea fundamentală a celui care practică disciplina minţii, a cunoaşterii, a muncii, a înţelepciunii.

Leadership: Poţi să preconizezi o filosofie a naturii care să creioneze întreaga ta activitate desfăşurată ca o manifestare extraordinară a realităţii interioare, din motivele manifestării unui principiu spiritual?

Relaţia cu tine însuţi este foarte bine oglindită de modul în care te raportezi la studiul filosofic al naturii. Poţi imprima o disciplină educativă a profesiei în spatele căreia se ghiceşte preocuparea pentru valoare, autenticitate şi, mai presus de toate, o consecvenţă exemplară, atunci când ajungi să adopţi o filosofie de tipul: *"prima cerinţă în leadership nu este intelectul sau vigoarea, ci rabdarea cu care îngrijeşti natura."*

Să ne amintim că pentru Hegel natura era partea cealaltă a spiritului, pentru Goethe natura reprezenta o instanță a corectării gândirii sigure de sine. Iar identificarea kantiană a naturii și artei impune însă preeminența frumosului naturii asupra frumosului artistic. (Voia Vasile - Tentația limitei și limita tentației)

Cu aceeaşi pasiune cu care un grădinar se îngrijeşte de plante, şi uneori cu acelaşi mult efort şi răbdare, un manager trebuie să se preocupe de personalul din compania lui. El trebuie selecţioneze oamenii pe criterii bine stabilite, să-i îndrume şi să-i instruiască in vederea dezvoltării şi perfecţionării lor. O serie de măsuri, investiţii, îngrijiri şi o atenţie specială - menite să asigure o "recoltă" îmbelşugată, o reînnoire a relaţiilor, constituirea unei direcţii clare, sigure, de referinţă, care să conducă spre afirmarea unei concepţii unitare în final.

Această concepţie trebuie să aibă la bază definirea unui principiu spiritual, precum: *"dacă vrei să ai linişte sufletească, atunci trebuie să înveţi să fii una cu natura"* sau *"răbdarea pe care o ai cu ceilalţi oameni este o extindere a timpului petrecut în mijlocul naturii".*

Partea luminoasă a naturii tale este condiţionată de împlinirea rodnică a efortului depus în procesul de îngrijire a grădinii personale pe tot parcursul timpului?

Oglinda Naturii este ceea ce numim martor sau prezența conștientă a unui confort lăuntric izvorât din seninătatea cu care omul îşi acceptă viaţa, cu bune sau cu rele, tot aşa cum grădina acceptă toate instrumentele de lucru ale grădinarului ca repere în evaluarea calităţii cu care a fost înzestrat nativ de la Dumnezeu şi pe care ştie să le pună în valoare.

Extinde-ţi opţiunile de înţelegere a vieţii, redescoperind plăcerea de a fi în sânul naturii.

Oglinda Sufletului

On Iunie 05, 2021

Întoarce-ţi privirea către interiorul ființei tale, în punctul în care încerci să înfrunţi o lume pe care o ai de cucerit.

Datorită ştiinţei scrisului, din care am extras esenţa unei noi spiritualităţi, întrucât tot ceea ce diferenţiază ştiinţa de religie este faptul că ştiinţa caută răspunsuri la toate misterele lumii, am înţeles cum trăiesc sentimentele şi cum acţionează ele în prezenţa unui Creator care a făcut toate văzutele şi nevăzutele. Este şi asta o calitate a scriitorului, de a se pronunța asupra unui lucru, pe temeiul unei cunoașteri adânci a problemei în discuție, mai ales când sentimentele se implică în "ingineria textualităţii", se întrepătrund cu materia şi formează un tot unitar.

Punctul acesta de vedere poate fi îmbrăţişat şi de un şahist ce îşi imaginează o partidă de şah, mai întâi din ipostaza de spectator, apoi din ipostaza de jucător. Asemenea scriitorului, un şahist poate trece prin ipostaza de "receptor al complimentelor", dar mintea lui nu este axată decât pe obținerea de rezultate și auto-îmbunătățire, fapt ce îi poate conferi valoarea de unic sau diferit, chiar şi după ce "reginele" au fost schimbate.

Ei bine, într-o clipă de luciditate am ajuns la următoarea constatare: trebuie să introduci mai multă ştiinţă avangardistă în munca ta ca să poţi să gândeşti diferit. Să te înarmezi cu acea ştiinţă a însufleţirii, fără de care scrisul sau şahul nu ar putea fi transpuse într-o Creaţie, într-o autoanaliză, într-o nouă conştiinţă de sine, şi în acelaşi timp să te vezi însoţit de un sentiment sacru născut din aria creşterii şi educării inteligenţei tale. Iată ce înseamnă să fii scriitor !

Iar dacă în jocul de şah, regele poate muta doar un câmp după ce părăseşte poziţia iniţială, ei bine, în marele puzzle al scrisului, scriitorul nu-şi părăseşte niciodată poziţia iniţială, rămânând flancat de stimularea mentală din spaţiul fanteziei (ce se poate salva numai prin cultură).

Leadership: Pe marginea creaţiei tale se plasează o dezbatere asupra înţelesurilor realităţii pe care le slujeşte conceptul de "content dimensions", în sensul de condiţie prealabilă în procesul de individuaţie?

A urmat a doua parte a incursiunii într-un alt univers, într-adevăr "exploziv", care o dată descoperit mi-a oferit suplimentar satisfacţii, surprize şi favoruri intelectuale. Cu timpul, am deprins ştiinţa scrisului la fel de bine ca atunci când joc o partidă de şah: am învăţat să-mi exprim punctele de vedere prin modalităţile extrem de variate ale mişcărilor pieselor, specifice unui procedeu tehnic de orientare în spaţiu.

Din perspectiva ştiinţei scrisului, acest lucru presupune mai ales să reconsider în totalitate posibilităţile de recepţionare a unei imagini de sine mentale ce ar putea angrena fiecare simţ în parte şi toate simţurile împreună, în special cel vizual, încât să sesizez resorturile lăuntrice, invizibile, ale acestei capodopere numită: "scurtă incursiune într-un univers dedublat în alb și negru".

Şahul, precum muzica ori pictura, este unic prin faţetele inteligenţei multiple pe care o consider o condiţie a inteligenţei, o cauză finală prin modul de a atrage atenţia asupra ambivalenţei scrisului şi de a produce conexiunea cu universul. Chiar mai bine, mutarea centrului de atenţie spre esenţa unei opere profund figurative este considerată pasivă, dar

plină de capcane: ea nu pune nicio presiune pe culoarea unei emoţii armonioase, ci pe spiritul tău, încât gândurile tale să călătorească în lat și lung.

Într-adevăr, scrisul este destinaţia creaţiei mele. El se poate transforma într-o experienţă cu adevărat memorabilă, într-un instrument de sondare a eului, în terenul confruntării dintre cele mai variate trăiri, fiind o probă inițiatică a cunoașterii într-un moment de "iluminare". Pe măsură ce îţi asumi trăirea unei realităţi exterioare eului, dar similară cu eul, eşti ca un pion care, odată ce avansează, creează o slăbiciune: devii mai sincer, dar tot mai critic cu tine însuţi.

Leadership: Importanţa pe care o acorzi creaţiei tale rezultă dintr-o comparaţie a conceptului de Sine cu evoluţia conceptului "remind yourself in the case of an out-of-region move" ?

Şi, uite aşa, cu atenţie, cu paşi mărunţi şi măsuraţi la număr, am pătruns în spaţiul reflecţiei mele, în intimitatea ei, în filosofia ei, în maiestatea ei, doar ca în final să constat, cu o ultimă răzvrătire împotriva realităţii care-mi dirijează sufletul, că de fapt nu exist ca individ izolat, ci aparţin unei experienţe de acelaşi tip, deşi în cadre mentale complet diferite.

Aşadar, am nevoie de un număr diferit de perspective asupra întregii mele fiinţe ca să optez pentru o unitate de natură statică, inerentă unei imagini idealiste. Nu-i aşa? Până la urmă, gândesc asemenea unui artist a cărui artă constă tocmai în ascunderea informaţiei care ar face ca ceilalţi să-i rănească sentimentele, deci prezentând totul în lumina unei imagini care îi dă siguranţă şi împlinire.

Promovarea pionului vine la pachet cu un şah letal. Deci, ai grijă cum îţi afişezi propriile sentimente în cuvinte !

În definitiv, am simţit prima capcană a şahului chiar în deschiderea jocului: pot câştiga un important pion central, dar asta înseamnă să las descoperit regele. Deci, ameninţări multiple. Ce eroare gravă ! Şi încă mai am curaj să scriu despre asta. De ce oare? Pentru că scrisul spune multe despre greşelile mele, cum să-mi recunosc vina. Să nu dau vina pe altcineva !

Exact aşa. În scris trebuie să te comporţi ca un şahist: să gândeşti în avans mişcările, să fii capabil să controlezi sentimentele cuiva, dar în acelaşi timp să fii la fel de rece ca o maşină – mai ales când vine vorba de poziţionarea sentimentelor în diferite puncte ale zonei de protecţie. De aceea, evoluţia conceptului de "remind yourself in the case of an out-of-region move" are la bază acea privire întoarsă către interiorul ființei, în punctul în care încerci să înfrunţi o lume pe care o ai de cucerit.

Conceptul de "content dimensions" este o soluție flexibilă la localizarea conținutului pe mai multe dimensiuni.

De exemplu, conținutul creaţiei tale ar putea fi localizat nu doar într-o singură versiune a realităţii surprinse de un scriitor, ci ar putea avea un element de conținut care se schimbă în funcție de poziţia fiinţei tale aflată în ipostaza de "intelect care se luptă cu el însuşi".

Şahul este întotdeauna rezultatul unei confruntări cu tine însuţi. La fel şi scrisul.

Scrisul este oglinda sufletului pentru că fiecare cuvânt pe care îl pui pe hârtie este, de obicei, expresia a ceea ce se petrece în interiorul tău într-un moment în care simţi nevoia unei schimbări percepută printr-o subiectivitate discretă şi prin lirismul obiectiv.

Oglindiri ale adevărurilor revelate într-un singur om

On Februarie 11, 2023

Ceea ce vezi la tine când te oglindeşti în lumea din jur, corespunde orientării pe care trebuie să o centrezi în jurul unui destin aflat sub semnul excepţionalului.

Trei mari alchimiști, apostoli ai Logosului înomenit, au trăit la diferență de câteva secole, manifestându-se ca nişte penduluri, fiecare oscilând deasupra punctului celuilalt. Nu s-au descoperit diplome, certificate, foi matricole sau alte acte care să ateste că vreunul din ei a urmat vreo școală, deși numele lor apare în registrele anumitor instituții de învățământ superior.

1. Nicholas Flamel (autorul Pietrei Filosofale)

2. Paracelsus (inventatorul remediilor chimice)

3. Fulcanelli (cel fără identitate)

Dar profețiile vechi ale unui guru indian anunțau că, la distanță cam de un secol și jumătate de cel de-al treilea, va apărea ca de nicăieri cel de-al patrulea alchimist, un d'Artagnan neînfricat care va completa definitiv formula celor 4, simbolul stabilității, reflectând energiile arhanghelilor. Acesta din urmă, făclie veșnic aprinsă, a cărui identitate *mistica y eterna* va fi dezvăluită la timpul cuvenit, a dat de înțeles că știe secretul a ceea ce face ca cerul să se unească cu pământul, Dumnezeu devenind una cu Omul. El a spus doar atât:

"Eu sunt infinitul."

Leadership: Ceea ce te face să adaugi valoare viziunii tale poate fi circumscris unui destin (greu încercat) responsabil de cultivarea unei perspective care trece dincolo de ceea ce ştii despre tine?

Eterna regulă, numărul patru. Toți acești patru alchimişti, Reyes de Reyes, Señores de Señores, au fost puși deoparte încă de la naștere, au fost protejaţi și legați între ei printr-un *Spiritus Sanctus Supremo*, iar marii profeți ai timpurilor ascunse au scris dinainte numele lor într-un papirus roz-alb, denumit Rosa Ponselle. Ei vor fi cunoscuți drept oglindiri ale adevărurilor revelate într-un singur om, Messia, în măsura în care acesta va reprezenta identitatea obiectivă a universalului şi particularului.

Iar eu nu mă aflu aici că scot la iveală ce se ascunde în spatele ecuaţiilor mega-absconse pe care numai iniţiaţii le pricep, nici nu vorbesc despre cele ce se vor întâmpla după a doua venire a lui Hristos, ci doar amintesc lumii de o viziune misterioasă proiectată ca o reţea de legături tainice şi nebănuite.

Tot pe această linie a profeţiilor se înscriu textele lui F. W. J. Schelling, din care a meritat să extrag, *com precisão e cautela*, un scurt fragment pe care, de altfel, cititorii de rând îl pot scăpa uşor din vedere:

"La răstimpuri bine cumpănite se aşteaptă apariţia acelui spirit grandios care ar urma să scoată filozofia din mizeria ei actuală, articulând din nou, într-o viziune genială, marile

membre ale unui edificiu somptuos al gândirii. Filozofia va regăsi atunci drumul pe care ea a mers secole de-a rândul, părăsind potecile şi fundăturile pe care au împins-o indigenţele veacului. Desigur, trebuie să fim conştienţi că pentru o asemenea întreprindere este nevoie de o minte cu adevărat genială, care să fie capabilă să conjuge până la capăt imensa masă de informaţii pe care a acumulat-o între timp omenirea, ba pe deasupra, să găsească răspunsuri la marile întrebări pe care criza contemporană le-a adăugat celor tradiţionale. Că lucrurile stau aşa, că inteligenţa secolului nostru îl aşteaptă periodic pe Messia, se vede tocmai în incoerenţa cu care sunt abordate subiectele oricărei ştiinţe, mentalitatea colectivă nereuşind să asimileze înţelepciunea eternă, luminoasă, care conferă stabilitate iubirii pentru Dumnezeu."

Leadership: Eşti supus fenomenului de "oglindire în propria fiinţă", atunci când ceea ce marchează tot cursul existenţei tale este dat de percepţia unei unităţi organice a cărei identitate supraviețuiește trecerii timpului?

Acest Messia îşi va săvârşi lucrarea sub pecetea unui d'Artagnan care nu se lasă câtuşi de puţin atins de ascuţişurile gândirilor înguste, fără fond spiritual, cu precădere în cazul unei interpretări precare a ştiinţei. Căci infinitul nu poate fi cuprins decât cu ajutorul ştiinţei, iar d'Artagnan este un vizionar care se înalţă deasupra măruntului său sine, ajungând prin îndrăzneală şi chibzuinţă la o reală eliberare a intelectului, reuşind să se avânte în imperiul netulburat al posibilităţilor nelimitate.

Da, el este un vizionar care propagă ideea de "legătură permanentă" între cei patru stâlpi trainici ai spiritualităţii: Mind, Body, Spirit and Truth, sau Rugăciunea, Stăruinţa, Contemplarea şi Slujirea cuvântului sfânt.

Cititorii lui Dumas ar fi trebuit să-şi dea seama că d'Artagnan nu era un om oarecare, deşi prezenţa lui în orice loc, fără să bată la vedere, era luată drept o existenţă obişnuită. Însă sufletul lui furtunos, condus de o minte strălucită, era stăpânit de o aură divină. Deşi îşi spunea mereu că îl pândeşte peste tot pericolul, şi chiar moartea, cugetând asupra diferitelor firi ale celor cu care urma să se bată, el începea să vadă mai limpede înaintea lui. În el era acel substrat neclintit de dârzenie, pe care i-l sădiseră în inimă tocmai sfaturile tatălui său: *"Nu ocoli împrejurările neaşteptate. Trage mereu folos de pe urma greşelilor tale şi ale altora, şi nu uita că cine şovăie o clipă, acela poate scăpa norocul pe care soarta i-l întinde tocmai atunci."*

Urmează-i pilda că să ajungi şi tu ca el, fiindcă nu ştii niciodată ce spirit divin se ascunde în tine.

Leadership: Viziunea ta este mai cuprinzătoare cu cât îmbină, cu o pătrundere demnă de o minte genială, reflexivitatea şi tranzitivitatea?

Să ne gândim la cele două atribute ale viziunii care l-a însufleţit pe d'Artagnan de-a lungul drumului. Primul atribut, reflexivitatea reprezintă atenţia pe care trebuie să o acorzi caracterului tainic al realităţii pe care o trăieşti printr-o existenţă care nu este a ta, ci aparţine unui Dumnezeu protector. Iar tranzitivitatea este un fel de relaţionare cu nişte spirite puternice care veghează asupra destinului tău. Vei dobândi o valoare exemplară, extrasă din *Semnul Celor Patru*, îndată ce împrumuţi o semnificaţie care depăşeşte limitele existenţei tale individuale.

Din păcate, în ziua de azi toate drumurile sunt arhipline de "muschetari", aventurieri porniţi în căutarea norocului pe care îl poate oferi descoperirea eventuală a unui Sfânt Graal. Fiecare se avântă în nenumărate şi complicate intrigi, ameninţări şi diplomaţii, prilejuri de a se afirma şi de a se impune prin imagine, luând-o mereu pe scurtături. Dar toate aceste treceri nemarcate, raiduri grăbite, presărate cu multe eschivări, fente şi driblinguri, înnoadă tot mai mult firele

înţelegerii ideii de "Unitate în harul Divin".

Pe când adevăratul d'Artagnan, acel Messia mult aşteptat de toţi, va fi ca o luare prin surprindere, ca o apariţie neaşteptată şi aducătoare de speranţă tocmai atunci când lumea va fi cel mai aproape de distrugerea ei totală, cauzată de forţele obscure care sfidează planul divin.

Iar acest d'Artagnan, ia-l de unde nu-i. Tocmai el, cel mai avântat dintre toţi, cel mai tânăr şi mai talentat dintre cei patru, el va duce lupta *em segredo* pe un front spiritual împrumutat de la antici, un fond spiritual trecut prin sita fină a unei gândiri unice şi primordiale ce se manifestă exact ca un vânt firav de vară: nu-l simţi, nu-l vezi, dar se împrăştie pe o rază foarte mare...

Despre leadership se poate vorbi în cazul în care trebuie să integrezi mai multe viziuni într-un singur ochi care să vadă mai clar şi mai departe decât alţii. Iar un ochi clarvăzător este susţinut de o minte sclipitoare care se autoeducă şi îşi mobilizează toate forţele spre a accede la o treaptă spirituală superioară.

Oglindirile adevărurilor revelate într-un singur om sunt acele imagini care în funcție de unghiul din care sunt privite pot prezenta asemănări, dar nu sunt, în niciun caz, identice. d'Artagnan este un simbol care confirmă această interpretare: cu cât imaginea ta se va distinge mai mult de celelalte imagini similare, cu atât va fi mai personalizată.

Source: https://neculaifantanaru.com/oglindiri-ale-adevarurilor-revelate-intr-un-singur-om.html

Olympic Flame

On Martie 23, 2018

Învaţă să te conectezi la propria persoană, motivându-te în permanenţă să obţii maximum calitativ a ceea ce îi defineşte pe ceilalţi asemănători ţie.

Ascult "Dj Tiesto - Olympic Flame", din uimirea pură pe care o trăiesc în faţa unei intervenții complicate a artei în rostirea unui nou mod de gândire specific esteticii unei mărturisiri care e mai valoroasă atunci când e privită din partea practică a formelor de raportare la alteritate, decât atunci când mă ţine pe loc într-o plăsmuire a subconştientului emoţional.

De atâta ori am încercat să simt ritmul acestei melodii în gama percepţiilor despre mine, în interiorul conştiinţei unui destin emanat din veșnicie, de la care se trage începutul unei aventuri în marele infinit integrat câmpului vizual al filozofiei vieţii, transpus într-o literatură care tinde a descoperi noi valenţe de evocare artistică ieşite din comun.

O ascult neîncetat, în aceeaşi măsură cu care artistul îşi revede cu multă atenţie tabloul înainte de a-l transpune pe pânză, fără teama de ce mi-ar putea rosti direct în minte o singură parte a universului cunoscută ca având viaţă - eterna artă a exprimării nuanţate, intelectuale, care mă aduce până la urmă la acel imperativ "aminteşte-ţi de tine însuţi" în marea cuprindere a imaginii artistice plasată într-un plan ficţional.

Leadership: Eşti obligat sub presiunea actului de creaţie să reconsideri conceptul de PUTERE cu toate ecourile sale, privindu-i pe ceilalţi oameni "Diferiţi, dar egali cu tine" într-un context de trăire autentică la care trebuie să revii?

Nu-ţi ia mult timp să descoperi că genul meu literar, cerând însuşiri de mare fineţe, se supune combustiei dintre trance, techno şi house, câteodată rock sau slow, între allegro şi presto, culminând cu un andante folosit pentru a ilustra unitatea unei lumi organice. O lume demonstrată şi justificată prin nişte umbre care se plimbă pe o pânză cu ţesătură rară, prin intermediul căruia artistul îşi schiţează în gând ce vrea să deseneze.

Adesea trec de la un punct de vedere la altul, imaginea de ansamblu fiind singura cale de a descifra un înţeles care de multe ori scapă minţilor firave ce uită tot mereu că geniul este o stea misterioasă care iese din contextul firesc al naturii şi pe care artiştii o admiră fără binoclu, printr-un geam imens numit "experienţă perceptivă" sau "iluzie optică".

Tiesto este corespondentul artistului care îşi dezvăluie propria existenţă pentru a face cunoaşterea sinelui să progreseze şi pentru a plasa arta în realitatea socială, este omologul meu pe tărâmul muzicii, iar el nici măcar nu bănuieşte acest lucru. Nici măcar nu mă cunoaşte. Deocamdată. Poate doar atunci când va stărui să compună din scrierile mele un nou refren îşi va da seama cât de mică este lumea.

El este partea mea auditivă şi vizuală, eu îi întregesc originalitatea prin sensul ce-l atribui ritmului alert în care sunetele par a fi coliniare cu punctele dintr-un univers unde simbolul nu are nevoie de protecţie.

Scrierile mele, acoperind acordurile melodiilor sale, sunt imaginate printr-un transfer energetic a formulelor de definire şi promovare a unei arte invincibile prin unicitatea sa, ca un fel de legătură strânsă între miile de generaţii care ne-au precedat şi miile de generaţii care vor veni. N-am uitat faptul că în altă viaţă am fost cel mai probabil muzician.

Leadership: Reprezentarea propriei experienţe lăuntrice reprezintă o bună ocazie de a atrage atenția, într-un context de mare vizibilitate, asupra existenţei unei entităţi omnisciente şi eterne?

Dincolo de reflecţia sunetelor propagate într-un şir lung de cuvinte, dincolo de gândurile pe care le răscoleşte un construct energetic, dincolo de tot ceea ce este temporar, există o adiere fără de formă a Infinitului care anunţă prezenţa intrinsecă a unui hiper-semnal difuz, armonizat într-o inteligenţă universală, demnă de un artist care se străduieşte să zugrăvească o entitate omniscientă după deviza: „Omul este măsura tuturor lucrurilor”.

În greceşte, Amfisbena înseamnă "care merge în două direcţii". Îmi asum acest termen prin convertirea lui într-un singur semnal ce trebuie transmis mai departe, amplificat de trăirea plină de înfiorare a unei experienţe care sfidează trecerea timpului.

Ca urmare, încep a pune pe primul plan al creaţiei două moduri diferite de a face artă: prin sunete (prima mişcare a puterii creatoare) care determină înţelesul acordat scânteii divine din interiorul meu, şi prin puterea de generare a ideilor ce o deţin pentru a crea mereu noi universuri. Din care, şi tu cititorule, faci acum parte.

O grupare de sunete are cel puţin un înţeles pentru mine, ca şi pentru Jorge Luis Borges: "Gloria să fie cu Cel care nu moare ! "

Leadership: Taina artei de a te cunoaşte pe tine însuţi constă în a-ţi afla reflecţia într-o formă de creaţie pe care şi-o construieşte o altă identitate sub aspectul unei multiplicări a prezentului?

De fiecare dată când ascult "Olympic Flame" simt nostalgia cărţii pe care trebuie s-o scriu, o adevărată saga între privirea aruncată în lumea artei şi genealogia sinelui care verifică împlinirea făgăduinţelor făcute de Dumnezeu celor care îşi ţes existenţele în două lumi diferite, dar unite de aceeași abordare creativă.

Sunt un scriitor între muzicieni, un sculptor printre pictori, un zeu printre muritori, un trecut absorbit într-un prezent care îşi scormoneşte viitorul, sunt riguroasa carte de nisip a lui Borges transpusă în memoria lui Shakespeare. Sunt Tiesto într-o permanentă căutare a celor mai profunde sensuri ale muzicii, transpuse într-o sumă de cuvinte îmbrăcate cu emoţiile aferente unei experienţe de sinceritate.

Toate lucrurile vor rămâne ceea ce sunt, piatra va rămâne piatră, cuvintele vor rămâne cuvinte. Eu, printre ecourile altei fiinţe, voi rămâne singura variantă care mă va face să mă simt deasupra tuturor, posesorul cunoaşterii infinite, creatorul şi umbra lui. Voi rămâne Tiesto al unui sound desfăşurat continuu pe linia timpului ce acţionează ca purtător al unei cantităţi nebănuite de forme de exprimare a universului interior.

Negreşit, simt că mă voi reîntoarce la o abordare personală a piesei "Olympic Flame", într-o exprimare plină de emoţii, într-o manieră originală de a face artă, individualizându-mă prin curajul pictorului de a evita ceea ce place prea mult. Dar de ce este aşa, nu ştiu. Probabil flacăra trebuie să se menţină aprinsă în marea olimpiadă a stelelor din lumea veşniciei.

Mă voi regăsi atunci când mă voi întoarce.

Marea capodoperă a creaţiei universale poate fi percepută ca o continuă pendulare între două sau mai multe identităţi particulare ce îţi asumă o istorie a prezenţei “eternului” în

lume.

Olympic Flame evidenţiază reacţia ta în faţa unei situaţii ce impune alegerea: a fi un prezent continuu în mentalitatea umană sau a fi un viitor în trecutul amintirilor tale?

*** Notă:** Dj Tiesto - Olympic Flame

Omul care a redat viaţa luminilor apuse (II)

On Mai 29, 2012

Înzestrează-ţi leadershipul cu capacitatea de a surprinde cele mai fine reacţii umane, fără să-ţi orientezi forţele creatoare şi puterea de influenţă în direcţia propriilor ambiţii.

Mă învăluiam înadins în sublima obscuritate, în camera fără ferestre, în cochilia sfântă a facerii. În aşa fel îmi drămăluiam capacitatea de înţelegere a naturii umane încât să-mi pot construi personajele după un tipar cât mai real, cu un contur bine definit care să dea greutate acestora. Eram uluit şi atât de satisfăcut de cele ce se petreceau la comanda voinţei mele care se îndeletnicea cu fabricarea şi autentificarea emoţiilor cele mai intense, la cererea imaginaţiei care se lupta cu realitatea pentru acceptarea supranaturalului.

Ca un senator care dezbate şi introduce în plen o nouă lege, continuam să mă adâncesc cu nonşalanţă în atmosfera personajelor firescului şi nefirescului, inteligibile doar prin raportarea lor la sinele meu. Cu autoritatea unui magistrat continuam să cercetez aplicarea fără temei a legilor divine şi omeneşti, cele scrise şi nescrise, originale sau contrafăcute - dar fără să judec urmările, fără să pronunţ nicio sentinţă. De parcă aş fi fost prins în angrenajul unei intrigi poliţiste, înaintaşul central al celor mai complexe demersuri, silit să iau parte, ca un martor nevăzut, la frământările personajelor mele, la căutările lor, la întrebările lor, la transformările lor.

Numai un artist care îşi pune arta în slujba unei meniri înalte, în alcătuirea unei opere supradotate, împânzite cu personaje misterioase, încărcate de forţe imanente. Numai un Marion Zimmer Bradley sau un Stephen King, m-ar fi putut înţelege, mi-ar fi putut desluşi secretele. Şi chiar şi ei ar fi putut fi duşi uşor în eroare, redirecţionaţi de fascicolul electrizant al confuziei induse cu multă dibăcie.

Leadership: Înainte să te decizi care este imaginea pe care ai dori să o proiectezi în lume, trebuie să dobândeşti acea înţelegere a personalităţii umane în complexitatea determinărilor ei naturale?

Leadershipul are ca obiectiv esenţial înţelegerea deplină a factorului uman. Însă nu te poţi alinia acestei înţelegeri, nu poţi pătrunde în ascunzişurile cele mai lăuntrice ale făpturii omeneşti, să înflăcărezi conştiinţele şi să le modelezi ca un sculptor care cu fiecare dăltuire a bucăţii de piatră simte că-şi desăvârşeşte opera, dacă nu-ţi înfrânezi pofta, elanul, lucida tendinţă de cucerire a piscurilor cele mai înalte ale persuasiunii.

Dacă vrei să construieşti o casă, nu poţi să te duci pur şi simplu pe un teren străin şi să ridici pereţii ei. Mai întâi trebuie să te decizi asupra terenului, să obţii dreptul asupra lui, să efectuezi un studiu de fezabilitate şi abia apoi să te apuci să sapi în primul rând fundaţia.

Persuasiunea, fără înţelegerea cea mai profundă a factorului uman, poate duce la prăbuşire sau la depreciere - este ca o casă fără fundaţie, o tentativă sortită eşecului de a construi un sistem trainic de leadership, o slăbuţă încercare de a stabili relaţii strânse cu ceilalţi.

Imaginea pe care o proiectezi în lume trebuie să fie în concordanţă cu complexitatea determinărilor naturale ale personalităţii tale, precum gradul de a detesta falsificarea realităţii, nivelul de a te aventura într-un teritoriu necunoscut, necesitatea de a redistribui mijloacele indirecte sau ocolite de transmitere a unui mesaj.

Numai acolo unde se termină naturalismul, începe iluzia !

Publicul era încântat de fiecare scenariu, de fiecare secundă care depăşea graniţele înţelegerii lor. Căci întotdeauna era prins în angrenajul formelor de influenţă produse prin transferul energetic al voinţei magicianului, de la negativ la pozitiv, de la copil până la matur, de la un suflet la altul. Era izbit cu forţa unui meteorit în procesul insidios al facerii şi desfacerii lumilor invizibile - temporal accesibile, legat ca nucleonii printr-o forță nucleară atractivă, generată de iluziile cele mai copleşitoare, capabilă să amplifice, să reformeze toate trăirile, toată exaltarea făpturii omeneşti.

Spectatorii vedeau masca, dar nu şi viaţa ce pulsa cu atâta energie în dosul ei. Vedeau omul, portretul autentic, atât de misterios al unei fiinţe coordonate de întuneric, prinsă în plasa pasiunilor cele mai intense, dar fără să-l poată înţelege, fără să poată pătrunde în acea realitate transcendentală care se impunea oricărei raţiuni. Erau împresuraţi de simboluri, invadaţi de spinii extraordinari ai magiei care le făcea inima să tresare - condiţia decisivă la ţintuire. Dar nu puteau să-i scaneze firea, nu puteau să perceapă golul său lăuntric, pe care numai secretele cele mai preţioase îl puteau umple.

Ei nu ştiau adevărul, nu erau conştienţi de factorul cel mai important al ecuaţiei: că numai acolo unde se termină naturalismul, începe iluzia.

Aici se cuvine să luăm aminte de sfatul lui Marc Aurelius: *"Să ai seninătatea de a accepta ceea ce nu poate fi schimbat, curajul de a schimba ceea ce poate fi schimbat şi mai ales înţelepciunea pentru a face deosebirea între cele două posibilităţi".*

Leadership: Îţi împlineşti experienţa de artist sub acoperământul aproape continuu al unui anonimat pe cât de nemeritat pe atât de salvator?

Secretele mele erau în siguranţă deoarece mă simţeam ocrotit de pavaza anonimatului. Cumva, eram complet străin faţă de ceilalţi oameni, condus de o tăcere acceptată şi neînţeleasă, pentru că tot ce exista deja trebuia să dispară. Aşadar, eram un om al faptelor adevărate care nu vedeau niciodată lumina zilei.

Influenţa ta este cu atât mai vastă cu cât leadershipul tău ia mai mult forma unei magii. Însă influenţa se modifică ca un bumerang cu traiectorii infinite, cu o forţă infinit mai mare decât cea cu care l-ai lansat - încât te corupe atunci când te îndeletniceşti cu ea numai pentru tine însuţi.

Tu însuţi poţi fi atins, ca de un glonte ricoşat, de forţa copleşitoare a propriei tale înrâuriri asupra celorlalţi, şi rănit din punct de vedere psihic şi emoţional, dacă anticorpii de bază ai leadershipului: caracterul nobil, capacitatea de empatie, aceste două barierele protectoare care menţin funcţionarea optimă a motorului care îţi garantează succesul în relaţiile interumane, - nu luptă cu virusul, cu intruşii: dorinţa arzătoare de a epata, mândria şi insistenţa de a-ţi impune superioritatea (nerecunoscută). Două forţe, care, ca într-un conflict de interese, se duşmănesc şi se încaieră necontenit. Apărătorul şi duşmanul. Şi doar un învingător. Care va fi acela?

Distribuirea forţelor creatoare în direcţia propriilor ambiţii, la comanda unei voinţe de fier, fără luarea în considerare a efectelor pe termen lung, este o tortură inutilă. Căci dacă Eul tău se supune presiunii constante a artei al cărei subiect îl constituie înrâurirea totală a celorlalţi oameni, subordonarea lor legilor şi principiilor tale a căror aplicare nu contribuie pozitiv la scoaterea la suprafaţă a unei individualităţi închegate, atunci vei împărtăşi soarta omului care începe un lucru, şi nu-l termină niciodată.

Este o muncă zadarnică, un chin al minţii, o vătămare a integrităţii caracterului să încerci să subjugi un suflet, în loc să-i redai măreţia.

Magia care te cotropeşte, fără să te întrebe dacă o primeşti, se produce atunci când gradul de abstractizare al reprezentărilor tale interioare şi al conceptelor propuse reflectă necesitatea de a interacţiona cu un Alter-Ego ce pare să fie cu desăvârşire străin de existenţa celorlalţi.

Omul care a redat viaţa luminilor apuse scoate în prim-plan echilibrul, conduita strictă din punct de vedere moral şi emoţional pe care trebuie să o respecte şi să o urmeze necontenit orice lider.

Dacă vrei să fii un geniu al spectacolului, atunci fii un magician. Dar facă vrei să fii lider, atunci fii un om, un om al înţelegerii, un magician al empatiei, cu un instinct al depistării şi propulsării simţurilor şi raţiunii, unul înzestrat cu capacitatea de surprindere a celor mai fine reacţii umane.

Aşa cum unui bun fotograf nimic nu-i scapă, prinde într-o sutime de secundă o mişcare, un gest, - tot aşa şi tu, ca să dobândeşti o nouă perspectivă a conştiinţei de sine, trebuie să dai dovadă de o perspicacitate excepţională faţă de acele mici aspecte ale realităţii, gândirii şi manifestării omeneşti. Nu te preocupa cu influenţarea oamenilor numai pentru sufletul tău, deoarece ea poate fi atât de nefastă, încât te poate corupe chiar pe tine.

Schimbarea nu se poate impune cu forţa. Şi chiar dacă acest lucru aparent este posibil, este doar o schimbare de suprafaţă, nu de esenţă. Numai atunci când un lider reuşeşte să inducă în fiecare om modificarea modelului de gândire şi de acţiune, numai atunci apare spontan dorinţa lăuntrică de schimbare proprie.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-a-redat-viata-luminilor-apuse-II.html

Omul care a redat viaţa luminilor apuse (I)

On Mai 26, 2012

Regândeşte orientarea şi posibilităţile de manifestare a propriei tale autorităţi, astfel încât să găseşti mai uşor un răsunet în planul psihic şi emoţional al celor din jur.

Nu voi uita niciodată omul, colecţionarul, visătorul care a trudit atâta amar de vreme şi a reuşit până la urmă să-şi clădească din neant, prin încrucişarea elementelor care dau contur cunoaşterii, prin distribuirea forţelor creatoare pe axele de coordonate reală şi imaginară, propriului său imperiu. Vast, meşteşugit din oţelul cel mai dur al gândirii, sfinţit cu focul cel aprig al simţirii. Relevant prin conţinutul său ridicat de dezvăluiri, străjuit de clasificări, structurări, descrieri şi disocieri.

Era un imperiu privilegiat care se autoperpetua prin captarea şi analiza unei realităţi mai bogate, mai profunde, mai aspre. Ce arunca cu forţa unui gigant firea omenească în vârtejul celor mai înflăcărate încercări, integrând-o în angrenajul complicat al destinului supus voinţei sale inexorabile.

Leadership: Îţi asiguri o reprezentativitate suficientă în a conferi forţă înţelegerii superioare asupra modului de a te poziţiona între partea misterioasă a ştiinţei şi bogăţia simţirii profunde?

Ca un om sedus de imprevizibil şi de provocări, mă cufundam în întuneric, într-o raţiune cunoscută doar de mine – în camera fără ferestre, în care nu pătrundea nicio rază de lumină. Dar în acest obscur, în acest ispititor lăcaş al exercitării controlului asupra simţurilor, laboratorul tainic al învierii naturii omeneşti, reuşeam să creez cu autoritatea unui medium forme vagi, neţărmurite, neliniştite sau evolutive. Să înalţ la nivel de artă o înţelegere superioară, o concepţie inedită a realităţii profunde care îmi contura, cu răbdarea tipică a unui pictor, identitatea genuină, scoţând la iveală cele mai de preţ însuşiri.

Cât de înălţător poate fi întunericul ! Cât de binecuvântat poate fi procesul de aprofundare a ştiinţei ! De parcă ar fi trebuit să demonstrez existenţa unor anticorpi produşi de organism în timpul unei infecţii anterioare, găsind pe această cale antidotul, vaccinul, substanţa care poate să neutralizeze bacteria, făcând-o inofensivă.

Antidotul care mă mobiliza necontenit, accelerându-mi presiunea sanguină, sub privirea critică a sinelui care se întreba „Quo vadis?", contribuia din plin la punerea în mişcare a energiilor dătătoare de forţă, sintetizând tot felul de înţelegeri, percepţii, atitudini şi sisteme de valori.

Magia – era transformatoare, restabilizatoare, consolidatoare. Trebuia să am răbdare, dacă voiam să reconstitui armonia fiinţei umane în totalitatea ei.

Leadership: Îţi poţi modela personalitatea în scopul atingerii desăvârşirii, începând de la punctul cel mai de jos al valorii tale?

Cu şapte ani înainte de debut, celebrul scriitor Feodor Dostoievski vorbea într-o scrisoare adresată fratelui său, despre aspiraţiile sale, despre menirea sa: " *Omul este un mister. Trebuie să aduc acest mister la lumina zilei, şi dacă am să-mi dedic toată viaţa acestui ţel, n-am să consider că am pierdut timpul degeaba: eu mă concentrez asupra acestui mister, pentru că vreau să fiu om.* "

Îţi poţi modela personalitatea în scopul atingerii desăvârşirii, doar dacă eşti pregătit să începi de la punctul 0, de la punctul cel mai de jos al valorii tale. Acolo unde se concentrează forma incipientă a caracterului tău, profunzimea propriilor tale trăiri, sau din punctul în care te găseşti în acest moment. Doar dacă reuşeşti să aduci la lumina zilei misterul propriilor tale resurse interioare, care îţi condiţionează existenţa.

În acelaşi timp, punctul cel mai de jos al valorii tale este dat, dacă ar trebui să-l citez pe scriitorul Cornel Ailincăi, de năzuinţa iniţială de redare realistă a lucrurilor în simbolul lor formal, sau, la fel de bine, poate pleca de la o descindere formală instinctivă, exploratoare, ale cărei trăsături sunt investite pe traseul cunoaşterii de sine cu o sugestie figurativă, de tip "închipuire".

Aşa cum un scriitor redă particularităţile unei figuri nu după un anumit tipar, ci după caracterul şi însuşirile personajului său, tot aşa şi tu, înainte de a-ţi câştiga locul la masa liderilor, trebuie să te cunoşti foarte bine, să te cufunzi mai adânc în tine însuţi, în abisurile cele mai utile sau mai primejdioase ale firii tale - prima dovadă a genialităţii. Pentru a descoperi adevărurile cele mai complexe ale vieţii tale, frumuseţea ta psihică şi emoţională, adevărurile care pot declanşa reacţia edificatoare - cea mai sănătoasă.

Îngăduie dorinţei tale neasemuite de schimbare să se materializeze. Fii mult mai mult decât ai crezut că eşti, mult mai mult decât un ins oarecare. Ridică-te cu mândrie deasupra tuturor celorlalţi, sintetizând acea înţelegere ce vine din atitudinea cu care alegi să întâmpini marile necunoscute ale vieţii.

A te afla la adăpostul magiei înseamnă să ridici standardul de performanţă al propriilor activităţi atât de sus încât să-l facă imposibil de atins pentru ceilalţi.

O realitate mai bogată este o experienţă de viaţă prin care treci, într-un anumit fel, când te afli în căutarea răspunsurilor de la capătul vizibil al unui fir răsucit de care trebuie să tragi cu tot efortul până ajungi la capătul celălalt.

Omul care a redat viaţa luminilor apuse aduce în prim plan acea capacitate de înţelegere a omului, de măsurare a dimensiunii sale epistemice, necontenita căutare de-a lungul întregii sale existenţe a elementelor caracteristice, definitorii, care contribuie la formarea sa.

Să acumulezi acel material de observări și de experiențe sufletești, să folosești acea putere psihică şi emoţională, de pe poziţia omului care a înţeles variabila existentă în trăirile cele mai profunde ale făpturii omeneşti. Cele care apar şi copleşesc, sau cele care au apus. Să-ţi creezi condiţiile necesare pentru a sintetiza, pentru a înţelege atitudinile şi poziţia adoptată de oameni. Aceasta constituie esenţa care dă o aură aparte leadershipului.

Leadershipul concentrează în propriul sistem de funcţionare întreaga existenţă a omului înveşmântat în lumina cunoaşterii şi a simţirii intense, profunde. A omului înzestrat cu puterea de a percepe şi de a descrie meşteşugit simţămintele cele mai adânc înrădăcinate în firea umană. A omului care, mai înainte de toate, şi-a dedicat timpul, ca un veritabil înţelept, ca un scriitor, ca un Balzac sau un Zola care adună toate informaţiile posibile despre personajele lor înainte de a le reconstitui personalitatea - descoperirii talentelor ascunse, a însuşirilor şi laturilor esenţiale în virtutea cărora să poată gândi, simţi şi acţiona cât mai eficient posibil.

Cum oare vei reuşi să ai autoritate în faţa celorlalţi, dacă nu-ţi stimulezi cunoaşterea de sine?

Regândeşte orientarea şi posibilităţile de manifestare a propriei tale autorităţi, astfel încât să găseşti mai uşor un răsunet în planul psihic şi emoţional al celor din jur.

Nu uita celebrele cuvinte ale lui René Descartes, " *Cogito ergo sum* " („Cuget deci exist") - ceea ce înseamnă să aprofundezi cunoaşterea de sine care reprezintă baza şi motorul cunoaşterii celorlalţi. Numai astfel leadershipul tău va exista şi va persista.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-a-redat-viata-luminilor-apuse.html

Omul care aprinde lumina din tine

On Iunie 05, 2014

Găseşte similitudini între dorinţa ta de autodepăşire şi raţiunea celor superiori ţie, astfel încât să fii în măsură să stabileşti o conexiune autentică cu primordialul.

Sensibilitatea lui Eisenstein, stimulată substanţial prin lecturi masive, îi deschidea larg ecluzele fanteziei. Dacă educaţia sa politehnică îi inoculase spiritul de analiză ştiinţifică, acum, în contactul cu Meyerhold, era cultivată tocmai această bivalenţă. Tânărul Eisenstein a avut şansa singulară de a-l întâlni tocmai pe acel dascăl de care avea nevoie.

A simţit de la început că se afla în faţa unui filon de aur. Voia să-l exploateze. După câteva lecţii, se declară plictisit de a tot desena pătrate şi cercuri. La sfârşitul unei ore îl rugă pe Meyerhold să mai rămână, deoarece avea să-i pună câteva întrebări. Eisenstein intenţiona să-şi provoace profesorul în sensul unor confesiuni privind procesul de creaţie al spectacolelor sale. Şi, reuşi.

Meyerhold, înflăcărându-se, începu de atunci să povestească la cursuri despre spectacolele sale din trecut, despre planurile sale regizorale. Din aceste povestiri, Eisenstein înţelese pentru prima dată ce înseamnă regia. *****

Leadership: Urmezi calea unei raţiuni care îşi reduce dimensiunea individualistă în schimbul privilegiului de a fi o parte dintr-un întreg care spune o istorie?

Emiţătorul este un dispozitiv care conţine o baterie electrică alimentată periodic prin intermediul unui comutator special. Luăm în considerare acest lucru şi gândindu-ne la faptul că acum putem aborda cu deplin temei leadershipul, până şi exagerările sau erorile comise de o anumită proporţie de evaluare a potenţialului de dezvoltare al omului, trebuie să ne raportăm la un întreg care poate să ofere sprjin fără să aştepte nimic în schimb, putând fi modelat în funcţie de ceea ce reuşim să percepem ca informaţie de referinţă dintr-o realitate care este în afara noastră.

Activele de care depinzi efectiv pentru deprinderea unei perspective de creaţie nu sunt altceva decât o formă de motivare, cu un avantaj pentru ambele părţi, a liderului şi a susţinătorului său. Un fel de combinaţie inedită dintre valoarea generată de un solid explicator al ştiinţei şi valoarea admisă de un suporter al ştiinţei care încearcă să se ridice la înălţimea entuziastă a superiorităţii.

Ele pot fi considerate o opţiune disponibilă în orice interval al perioadei fertile de însuşire a unei noi identităţi, care are mai întâi o valoare intrinsecă pozitivă, prin faptul că alegi să nu urmezi calea unei raţiuni care nu-şi poate reduce dimensiunea individualistă. Dar şi o valoare extrinsecă pozitivă, sprijinită de idei, viziuni şi filozofii relevante pentru o evoluţie profesională complexă, restabilind legătura cu primordialul.

A urma calea unei raţiuni care îşi reduce dimensiunea individualistă în schimbul privilegiului de a fi o parte dintr-un întreg care spune o istorie, înseamnă să urci pe o treaptă de evoluţie superioară care include necesitatea de a fi în relaţii apropiate cu un Creator care deja are un rol activ în periodica recreare a lumii. Acest creator reprezintă unitatea din care emană principiul creator, izvorul vieții și condiția conservării propriilor capacităţi în forma unei conștiințe superioare.

Leadership: Îţi finalizezi procesul de afirmare personală în temeiul unui acord ce lasă o mare latitudine în privinţa conţinutului care ţi se oferă ca un privilegiu de a fi necesar unei sfere largi de modalităţi de exprimare a rezultatelor "rare" ?

Primordialul semnifică renaşterea în gândire, acea chemare specială de a sluji anumite exigenţe de performanţă şi competenţă de care ai mare nevoie pentru a elimina din tine "defectele de calitate" care te ţin blocat la un nivel inferior de evoluţie. Trebuie permanent avut în vedere acest aspect.

O încetineală sau o încetare a procesării elementelor definitorii de conţinut şi de formă, de ordin cantitativ şi calitativ ale personalităţii, datorate unei coordonări nesusţinute de manipularea competentă a materialului de aport pentru completarea fundaţiei de gestionare a cunoaşterii, de bunăcredinţă, din amândouă părţile, poate deveni mai degrabă o corvoadă, decât o parte integrantă a dezvoltării.

Conţinutul care ţi se oferă ca un privilegiu de a fi necesar unei sfere largi de modalităţi de exprimare a rezultatelor "rare" este o consecinţă a ordinii evenimentelor, lecţiilor de viaţă şi explicaţiilor inspirate care alcătuiesc dimensiunea unei inspiraţii referitoare la lumea exterioară care oferă atât interacţiune socială, cât şi experienţe noi. Acest conţinut răspunde trebuinţei de a cunoaşte şi a înţelege, de a stăpâni cunoştinţele şi de a formula noi teorii despre sensul creaţiei şi al creatorului.

Leadershipul este conținutul operei pe care o proiectezi în lume, asociat cu forma particulară de a intra în consonanță profundă cu natura şi profilul unui creator care a gândit totul în așa fel încât să fie folositor conceperii unor noi tendințe de evoluție şi valorificare a artei de a trăi o povestire.

Omul care aprinde lumina din tine, în calitatea sa de posesor al unei ştiinţe particulare, are puterea de a sparge zidurile propriei tale limitări, îndepărtându-te din zonele îngheţate ale gândirii abstracte care nu poate fi confortabilă dacă eşti mai mult axat pe abordări alternative, pe colectarea de resurse externe, cum ar fi un fond unic de cunoştinţe superioare.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-aprinde-lumina-din-tine.html

Omul care poartă simbolul trandafirului

On Iulie 30, 2019

Încearcă să testezi vulnerabilitatea destinului tău, gestionându-ţi evoluţia ca şi când ţi-ai interpune rostul vieţii între o mare putere de resemnare şi binecuvântarea unei prezenţe eterne.

Am încercat de multe ori să mă apropii de acea magnitudine a unui plus de imagine dat de modelul unei realităţi pământeşti cât mai perfecte, fără să aud glasul tainelor care îşi aşteaptă dezlegarea cuvântului sacru, strigând neîncetat "ai grijă cum îţi elaborezi partea de creaţie ! " Era acolo, mereu în preajma mea, concepută ca *actualitas* , identitatea unei puteri ce reuneşte forţa pământeană cu energiile supraomeneşti într-un cadru de rugăciune, dragoste şi prietenie ce se clădeşte pe cunoaşterea sensibilă a unei spiritualităţi inteligente, de o nobleţe deosebită.

Trandafirul te face să vezi lucrurile altfel.

La un moment dat, crezusem că totul se naşte dintr-un moment scurt de reflexie într-o oglindă care continuă să fie văzută mai mare decât este în realitate. Credeam că artistul îşi răscoleşte sufletul numai cu ce arată şi îşi hotărăşte soarta printr-o trecere într-un univers paralel, simţind în toate ceasurile, ca o sabie a lui Damocles, o poruncă ce vine mai de departe şi porunceşte mai straşnic decât cea pe care i-o strigă împrejurările: *"Nu uita că totul se întoarce, mai devreme sau mai târziu ! "*

Nu ştiu cum ar fi arătat trandafirul meu în alt univers, dar voi păstra veşnic în memorie imaginea lui de luptător singuratic, nobil, enigmatic și trist. Astfel, o personificare cu substantivul compus "bună-credinţă" nu poate fi evitată într-un context deja-vu, punând în prim planul unui simț al personajului de mare forţă artistică, cu valoare de model, şi al vieţii sale foarte intense, temeiul unei tehnici de şevalet, a unei descoperiri de sine şi a unei stări de transcendenţă.

Leadership: Îţi situezi abordarea realităţii pe coordonatele trasate de "frumuseţea unei capodopere" în elaborarea unui portret personalizat, cu convingerea că acesta poate reprezenta punctul de plecare esenţial în cadrul unui demers de construcţie a unei imagini de mare intensitate?

Trandafirul mă priveşte cu o anumită insistenţă, ca şi când ar domina o lume în aparenţă obişnuită, dar în realitate miraculoasă. E frumuseţea unei priviri la superlativ. Agent cauzal al sindromului de nemărginire a timpului. Îi simt prezenţa plină de emoţie, dar şi plină de intrigă, ca pe un refugiu în faţa unei lumi ostile, ca pe un colţişor al vieţii mele creatoare unde pot zice tot ce îmi trece prin minte, fără complexe, fără temeri, fără prejudecăţi.

Calmul unei naturi măreţe se vede în starea sufletească pe care o generează spaţiul unei realităţi cu contururi fragile.

Mă priveşte parcă ca pe-o minune, ca şi când aş fi fost primul om în stare să-i înţeleagă implicaţiile mistice, să empatizeze cu el, fapt ce-i conferă toată atenţia după care tânjeşte numai un erou din "The NeverEnding Story". Iar acel visător introspectiv pe nume Bastian, plasat într-o realitate alternativă, care simbolizează (la fel ca trandafirul) conştiinţa unei permanente înnoiri spirituale, îşi alimenta adesea sufletul din imaginea unei aspiraţii autentice aparţinând trecutului:

"Şi chiar dacă ar fi bănuit, tot n-ar fi acordat prea mare importanţă unei asemenea amintiri. Uitarea se petrecea însă pe nesimţite, iar când amintirea dispăruse cu totul, i se păru că fusese întotdeauna aşa cum era acum. Şi în acest fel i se potoli şi dorinţa de a fi frumos, căci cineva care a fost dintotdeauna frumos nu-şi mai doreşte un asemenea lucru.

Când ajunsese la punctul acesta începu să simtă o oarecare insatisfacţie şi i se trezi o nouă dorinţă. Să fii numai frumos nu e prea mare lucru ! Voia să fie şi puternic, mai puternic decât toţi. Cel mai puternic dintre puternici ! Iar a fi frumos şi puternic nu are preţ decât dacă eşti oţelit, rezistent şi spartan ! "

Bastian voia mai mult decât frumuseţea unui chip neşters de scurgerea vremii, mult mai mult decât expresivitatea unui zâmbet sincer. Voia să fie posesorul unei minţi sclipitoare. O nouă variantă a unei capodopere universale. Voia să experimenteze valoarea unei uniri Dumnezeieşti. O super-putere într-o nouă realitate.

Leadership: Creaţia ta asigură o concordanţă subînţeleasă între o viziune existenţială şi aducerea ei la realitate în cazul construirii unui simţ al numitorului comun atribuit respectului faţă de providenţă: "Măsura corectă a omului este lovitura dură a destinului său"?

Ştiind că de fiecare dată când formulez o imagine a mea în baza unei asemănări cu un trandafir se înlocuieşte un sens propriu cu unul figurat, respectând astfel o concordanţă subînţeleasă între o viziune existenţială şi un limbaj artistic corespunzător, mă voi consola cu faptul că este o pură coincidenţă suprapunerea unor evenimente bine cunoscute peste condiţia de ființă care îmbină atât de discret fragilitatea și infinitatea.

Această imagine măreşte eficacitatea exprimării într-un proces al sinelui contra sinelui desfăşurat în faţa unei entităţi omnisciente.

Cu multă vreme în urmă am citit romanul lui Mika Waltari, "Amanţii din Bizanţ". Eroul pentru care timpul lucra mereu în favoarea sa, Ioannis Anghelos, experimentează prin rugăciune o mustrare de conştiinţă cu puţin timp înainte de căderea Constantinopolului în mâinile sultanului Mehmed II. Cu picăturile de apă ce-i alunecau pe obraji ca nişte lacrimi, s-a rugat în inima lui:

"Îndură-Te, îndură-Te de mine, Tu, cel a cărui natură nu se poate explica ! Dacă există un înţeles în aceasta, îngăduie-mi să mă mai nasc o dată pe pământ ! Dă-mi înapoi închisoarea trupului meu, dă-mi înapoi lanţurile timpului efemer şi ale locului mărginit, ca să mai simt o dată în mâna mea mâna unui om. Păcatul meu a fost că Ţi-am dispreţuit lanţurile şi le-am urât, chiar dacă au fost darul pe care Tu mi l-ai dat. Sunt cel mai slab, cel mai prăbuşit, cel mai dispreţuit dintre oameni, fiindcă mi-am închipuit că sunt puternic, nu numai înaintea oamenilor, ci şi Înaintea Ta."

N-am uitat nicio clipă vorbele acestea. Lumea întreagă pare un moment înghețat într-un monolog istoric, o amintire a conștiinței pe care o experimentez de-a lungul unei linii trasate de o mână perfecţionistă, o linie care trece toate sentimentele umanității printr-o umbră ruptă de lumină. Totul capătă independenţă absolută în această viaţă efemeră, precum liberul arbitru într-un cadru determinist, într-un stil de "pot să aleg între două opţiuni diferite", dar există o forţă misterioasă care modifică întotdeauna capitolul cel mai important al fiecărui destin, conform unui plan mai amplu.

Încă nu m-am vindecat de uitarea a ceea ce mă face om, cu asumarea a ceea ce trebuia de mult să recunosc la mine conform prevederii lui Bias of Priene: *"Nu strânge altceva decât înţelepciune. E singurul bun pe care soarta nu ţi-l poate lua."*

Integrarea tuturor simţirilor, percepţiilor, gândurilor omului într-o imagine complexă este un fenomen tipic de recunoaştere a formelor de autoanaliză prin reflexie multiplă, care poate fi descris prin două trăsături complementare: puterea şi slăbiciunea.

Omul care poartă simbolul trandafirului îşi gestionează evoluţia ca şi când şi-ar interpune rostul timpului petrecut pe acest pământ între o mare putere de resemnare şi binecuvântarea unei prezenţe eterne care reduce totdeauna existenţa, atât de fragilă, de la atracţiile deşarte la consolidarea durabilă a spiritului de veghere.

Dacă vedeți un om frumos într-un vis care vă vorbește despre putere, cu toată aparența pe care ar avea-o o stea dacă ar fi observată de la o distanţă foarte mică, și simțiți prezenţa divină care izvorăște dintr-o rară perspectivă panoramică, amintiţi-vă că toată splendoarea trandafirului stă în a-l descoperi zilnic, din nou şi din nou, sub alt aspect, sub altă identitate, într-un alt decor şi sub o altă formulă de creaţie artistică.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-poarta-simbolul-trandafirului.html

Omul care s-a retras în locul fără nume

On Februarie 07, 2017

Apropie-te de acea valoare a maturităţii asumată prin hotărârea de a te ridica mai sus de condiţia formării tale, limitată de adevărurile realităţii din jur.

Edward Prendick este personajul principal al romanului „Insula doctorului Moreau”. Atenția cititorului se îndreaptă cel mai mult spre atitudinea și gândurile acestui gentleman din clasa superioară, împărtăşite în finalul romanului:

"M-am retras din vălmăşagul oraşelor și al mulţimilor și îmi petrec zilele înconjurat de cărți pline de înțelepciune, ferestre strălucitoare în această viață a noastră. Îmi consacru mare parte din timp cititului și experienţelor de chimie, iar multe din nopţile senine mi le petrec studiind astronomia. Încă mai lupt cu închipuirea unei imagini de mișcare, dar eu nu mă mişc cu adevărat.

Există în nenumărate stele sclipitoare de pe cer o senzație de infinită pace și ocrotire, deși nu știu cum și nici de ce. Acolo, cred eu, în legile vaste și eterne ale materiei, și nu în grijile, păcatele și necazurile zilnice ale oamenilor, trebuie să-și găsească alinarea și speranța tot ce este mai presus de animal în noi. Cel puțin așa sper, deoarece altfel n-aș putea să mai trăiesc. Și, astfel, în speranță și singurătate, ia sfârșit povestirea mea."

Leadership: Te simți expus unui context de viață care accelerează expansiunea conştiinţei tale spre o zonă a disponibilităţii de a-ţi accepta limitele și condiţia de fiinţă fragilă?

Dispoziţia introspectivă poate fi pusă pe seama receptivităţii faţă de cerinţele vieţii cât şi pe seama receptivităţii faţă de cerinţele măreţiei de a te forma pe o mereu mai înaltă treaptă a spiritului. Această dispoziţie reprezintă o analiză asupra motivaţiei de a depăşi starea de incertitudine sau indeterminare, faţă de tot ceea ce te înconjoară, prin intermediul unei conştiinţe a asumării adevărurilor care au dus la fiinţarea unei anumite realităţi.

Percepţia asupra propriei persoane îmbină puterea de acceptare a adevărurilor descoperite prin experiența situaţiilor bulversante, cu realitatea dură a unei existenţe care te expune unei excluderi din mijlocul lumii.

Cea mai grea luptă pe care o ai de îndurat de-a lungul vieții, în faţa unei realităţi pe care de multe ori nu o dorești, dar trebuie să o accepți ca pe un sacrificiu al omului superior în dorința de a atinge un nivel mai înalt al înţelegerii lumii, este cea care se dă între mintea și inima ta, pentru că niciodată nu știi pe care s-o asculți.

Adevărul pe care se clădeşte o personalitate de mare valoare ştiinţifică poate fi exprimat în felul următor: tot ce e mai presus de tine face parte din puterea singurătăţii care tinde spre unitatea credinţei în strădania de realizare a desăvârşirii personale.

Să afli acele adevăruri care contrazic crezurile personale este una din cauzele transformării raţiunii existenţei într-un deficit al sineităţii. Iar a suporta aceste adevăruri, pornind de la analiza percepțiilor persoanele care controlează stările de spirit, înseamnă de fapt să te apropii de acea valoare a maturităţii asumată prin hotărârea de a te ridica mai sus de condiţia formării tale, limitată de ceea ce se întâmplă în jur. Păstrează-ţi seninătatea în mijlocul haosului !

Maturitatea nu înseamnă să alegi și să adopţi ceea ce te reprezintă mai bine ca om care îşi ia foarte mult feedback din viaţa reală, judecând aspru şi cu mare exactitate lumea în care trăiește. Ci înseamnă să accepţi că ai capacitatea de a fi aşa cum îţi dorești în ciuda adevărurilor realităţii care îți alimentează înstrăinarea de tot şi de toţi.

Cea mai profundă nevoie a omului de ştiinţă este de a-şi îndura izolarea, de a-şi simţi singurătatea într-un fel dincolo de ordinarul lucrurilor, încât să ajungă la unitatea credinţei adevărate. Aşadar, credinţa acestui om în perspectiva desăvârşirii lui nesfârşite ţine de capacitatea de a-şi înfrunta Egoul, de a rezista presiunilor de a fi ca ceilalţi oameni, adică să-şi asume provocarea de a nu fi reprezentantul unei lumi atât de dezbinate, dezarticulate, pe care de dispariţie.

Marii oameni de ştiinţă, precum Edward Prendick, aleg să-ţi şi trăiască singurătatea într-o lume a lor, a createi, a imaginaţiei, a aspiraţiei spre absolut, spre desăvârşire, preferând să-şi creeze o imagine falsă, ascunzându-se în anonimat, decât să fie în prim planul unei lumi care nu este încă pregătită să accepte schimbarea, revelaţia adevărurilor divine.

Marele dat al destinului de "Creator şi Descoperitor" este desăvârşirea pe care o atingi atunci când spui „NU" unei lumi care este diagnosticată pe alocuri ca fiind trecătoare, printr-un colaj de trăiri, gânduri și comportamente care te inspiră să crezi că imposibilul nu este imposibil.

Omul care s-a retras în locul fără nume se află la un pas de a-și câștiga locul binemeritat pe lista marilor descoperitori ai sensului vieții.

Forţa unui asemenea om de a accepta realitatea şi de a îndura adevărurile greu de combătut, trebuie să fie mai mare decât starea de tristeţe a dezamăgirilor, măcar un pic mai mare, dar niciodată egală, altfel el nu va putea niciodată să se ridice deasupra condiţiei sociale și de a-şi găsi o menire.

Greutatea probei de caracter se determină atunci când te ridici deasupra propriilor trăiri și rămâi în continuare bun și plin de har, chiar dacă te simţi expus unui context de viață care accelerează expansiunea conştiinţei tale spre o zonă a disponibilităţii de a-ţi accepta limitele și condiţia de fiinţă fragilă.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-s-a-retras-in-locul-fara-nume.html

Omul destinului, supus forţelor eterne

On Mai 22, 2012

Adaugă valoare leadershipului tău, modificând modul în care percepi felul tău de a fi.

Cea mai mare nebunie a tuturor timpurilor: să te plimbi alături de inteligentul adulmecător al celor mai subtile, invizibile, particularităţi ale naturii umane. Întreaga pasiune, sublimul entuziasm al acestui spirit puternic, foarte evoluat, se încarcă şi se descarcă, ca o baterie de înaltă tensiune, în spatele zidului nepătruns al unei fiinţe cu chip şi trup omenesc, al unui muritor, Joe Black.

Iar marele magnat Bill Parrish era silit să-l urmeze pe Joe peste tot, sau mai degrabă să-i accepte prezenţa, tacit, cu supunere, ca un om privat de libertate, ca un chiriaş care a acceptat să semneze un contract cu drepturi şi obligaţii convenite doar proprietarului. Târât peste tot, ceas de ceas, de forţa înfiorătoare, implacabilă şi ireversibilă a unei voinţe superioare, împins într-un neant nămolos de intensitatea unei tornade care a făcut înconjurul întregii sale fiinţei, provocând haosul în sistemul său fizic, moral, spiritual şi emoţional.

Niciodată situaţia lui Bill Parrish nu fusese mai periclitată, mai disperată, mai lipsită de perspectivă. O umbră, o fantasmă rătăcită îşi făcuse loc în viaţa lui, reglând cu iuţeala unui fascicol de energie, cu precizia unui ceas mecanic, în totalitate, necondiţionat, puterea lui de orientare. Îndepărtându-l de orice adevăr cunoscut, de orice cunoaştere omenească (sau făcând-o incertă, supunând-o erorii), denaturându-i respectul profund pe care şi-l purta sie însuşi.

În timp ce se plimbau prin mulţime, Bill Parrish, curios, îngrijorat ca un om care caută deznodământul vieţii, încordându-şi la maxim voinţa în încercarea de a desluşi marele mister al destinului omenesc, îşi face curaj şi-l întreabă pe Joe Black:

- Cum merg lucrurile în altă parte? (adică, voia el să spună, dacă eşti numai în preajma mea cum îi poţi superviza pe toţi ceilalţi muritori?)

Joe, sau mai degrabă Prinţul Întunericului, îi răspunde:

- Când o parte a ta e ocupată, o altă parte a ta se ocupă cu altceva. Corect? Acum înmulţeşte acest concept cu infinitul, du-l la adâncimea unei eternităţi şi vei avea doar o mică viziune a ceea ce se întâmplă.

Leadership: Continui să priveşti o fotografie la nesfârşit?

Filmul " *Meet Joe Black (1998)* " este o metaforă. Iar Joe este conştiinţa vie, lucidă - nu cea mecanică, este conştiinţa care repară şi întregeşte personalitatea omului erudit, stimulând circulaţia energiei în corpul judecăţii şi raţionamentului său, în cursul procesului de schimbare. Numai conştiinţa cea mai copleşitoare, forţa majoră sub presiunea căreia omul este uneori constrâns să lucreze şi să se conformeze, poate avea o înrâurire benefică asupra întregii sale dezvoltări, până la desăvârşirea sa.

Mai simplu spus, nu-i de-ajuns să te consideri un om mare – pentru a fi cu adevărat virtuos. Nu-i de-ajuns să ai o înrâurire asupra întregului tău viitor, căci spiritul, sufletul şi intelectul, materia din care e constituită fiinţa ta şi care îţi pune adesea conştientul la bătaie, va

rămâne o enigmă în foarte multe privinţe.

E ca şi cum ai continua să priveşti o fotografie a ta la nesfârşit, făcând abstracţie de defectele şi imperfecţiunile omului din fotografie. Refuzi să admiţi că ele există - te consideri perfect, imbatabil şi strălucitor din toate punctele de vedere, adică ajungi să te idolatrizezi. Dar nu vei fi niciodată desăvârşit dacă te priveşti mereu fără ochi critici, fără să corectezi ceea ce este de corectat.

Leadership: Eşti îndeajuns de capabil să trasezi limitele a ceea ce crezi că este posibil să devină realitate, pe măsură ce îți stabilești un cost final cu tot cu taxe într-un univers pe care nu-l cunoşti?

Joe Black i-a dezvăluit, indirect, multimilionarului Bill Parrish, un mare adevăr - care poate fi exprimat în felul următor. Ceea ce crezi că ştii despre tine, despre lume, este de fapt o infimă parte dintr-un univers pe care nu-l poţi cunoaşte şi cuceri cu armele specific umane. Această cunoaştere rezultă din combinarea pieselor albe şi negre ale existenţei tale, pe baza aceloraşi legi care guvernează lumea materială şi nematerială. Compară-te doar cu tine însuţi, cu ceea ce-ţi şopteşte conştiinţa că eşti sau că nu eşti. Poţi?

Conştiinţa vie este ceea ce îţi repeţi mereu cu condiţia de a-l crede. Iar dacă ceea ce crezi nu are ca izvor de inspiraţie un fapt particular ridicat la rangul de fapt crucial, prin restrângere la efectele induse de anumite acţiuni, atunci volumul total al valorilor care te simulează să mergi înainte şi să te priveşti într-o altă lumină cu ochii altuia, scade până la minimul tău de referinţă numit: "simţ critic".

Un univers pe care nu-l cunoşti este o minte care te cucereşte prin necunoscutul cu care te intersectezi cam des în drumul tău spre succes şi care devine irezistibil tocmai prin sondarea a ceea ce a fost interzis sau inaaccesibil cunoaşterii şi înţelegerii tale.

Singura modalitate de ieşire dintr-o boală este să treci prin ea până la capăt.

Liderii au tendinţa de a-şi face cunoscută personalitatea printr-o atitudine de superioritate (uneori arogantă). Ei îşi întreţin funcţionalitatea numai cu convingeri şi preocupări înalte, îmbrăcând mantia personalităţii omului exemplar, cu caracteristici deosebite şi mai speciale decât le-ar avea ceilalţi din jur. Pot fi uşor zdruncinaţi din toţi rărunchii, loviţi în amorul propriu precum o boală neiertătoare, în forma ei galopantă, şi izbiţi de zidul neputinţei – din punct de vedere psihologic - de primul val de criză.

Este criza omului care trudeşte neîncetat, încearcă din răsputeri să-şi aducă la un nivel cât mai înalt calităţile de om, nu doar de lider, cele pretenţioase prin greutatea lor, care le încearcă numai coloşii – oamenii cu cea mai bună pregătire şi cu cea mai înaltă valoare morală şi spirituală, care îşi fac o pasiune din a se ridica ca nişte zgârie-nori, în fel şi chip, deasupra celorlalţi semeni, tinzând spre perfecţiune. Dar care se lasă ispitiţi, ca un Iuda Iscarioteanul, de sclipirea de aur a ambiţiei de a izbândi în obiectivele propuse - trădându-şi în cele din urmă originea, minimalizând adevăratul sens al vieţii.

Este boala renegării fundamentelor care stau la baza desăvârşirii, a neînţelegerii corecte a existenţei umane. Bruscarea legăturii secrete cu ceea ce presupune să fii realmente virtuos. Să nu izbuteşti să-ţi optimizezi leadershipul în lumina calităţilor care sunt în măsură să-ţi corecteze imperfecţiunile de judecată, de caracter, să dai ascultare acelui Eu care nu face casa bună cu chibzuinţa şi cu înţelepciunea – iată calea către un aparent succes, însă nu spre acel măreţ succes, neimpozabil, deplin şi remarcabil.

Iar de această boală poţi scăpa numai dacă treci prin ea până la capăt - să te îmbolnăveşti, să simţi durerea imperfecţiunii în fiecare latură a personalităţii tale, în adâncul celor mai simple aspecte care te caracterizează. Să-i faci faţă cu răbdare, să o învingi prin schimbarea modului de gândire şi simţire, să domoleşti presiunea acelor gânduri şi pasiuni de sporire a mândriei proprii, să o treci pe cât posibil, ca pe o formă de energie, de la forma maximă la una minimă.

Forma maximă pe care o ia abandonarea de sine în faţa unor situaţii şi responsabilităţi care te depăşesc are ca echivalent acceptul că ceea ce crezi că ştii despre tine şi despre lume, este de fapt o infimă parte dintr-un univers pe care nu-l poţi cunoaşte şi cuceri cu armele specific umane.

Omul destinului, supus forţelor eterne pune în prim plan poziţia pe care o adoptă liderul faţă de sine însuşi, faţă de potenţialul său de a se schimba atunci când conştientizează că nu este atât de "sofisticat" precum se crede.

Aşa cum un scriitor frământă necontenit textul spre a-i da o formă cât mai artistică, tot aşa şi tu, ca să te îndrepţi către desăvârşire, trebuie să frământi necontenit materia care îţi alimentează sinele, să o compui, să o încadrezi într-un tipar mai cuprinzător şi să-i dai o formă cât mai armonioasă.

Ca un biograf al nenumăratelor caractere, ca un Balzac, un Plutarh sau un Dostoievski, trebuie să fii capabil surprinzi natura personajului pe care îl interpretezi, să-ţi cizelezi existenţa interioară, astfel încât personalitatea ta să capete o semnificaţie deosebită.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-destinului-supus-fortelor-eterne.html

Omul din spatele gândurilor

On Februarie 24, 2013

Înlătură învelişul fragil al individualităţii tale, astfel încât nivelul tău de cunoaştere să poată căpăta o nouă formă.

Meşteşugeam cu pasionată ardoare o adevărată capodoperă – un studiu al sufletului omenesc, o combinaţie dificilă între durabilitate şi aşchierea uşoară a elementelor care compun fiinţa umană, proces greoi de control a frământărilor şi vibraţiilor de înaltă frecvenţă echivalent cu o obscură rătăcire în adâncurile unui ocean din care şi eu, nestingherit, făceam parte.

Stăruitor, rătăceam pe căi nenumărate, magnetizat de forţa aceasta unică şi magnifică pe care o poate exercita sufletul omenesc. Eram învrăjbit de sute de contrarii care se băteau cap în cap, aidoma electronilor care străbat o porţiune din circuit. Şi, preocupat de obiecţiile ce puteau fi exprimare într-o varietate de moduri, m-am nimerit în cele din urmă într-un coridor întunecos în care intri până aproape de jumate, după care te înţepeneşti şi eşti pus în dificultate. Materia întunecată. Nemişcarea psihologică. Nimicul creator. Vacuitatea.

Mă aflam în aceeaşi situaţie în care se afla califul Raşid din Bagdad care, supus transformării covârşitoare, căuta cuvântul izbăvitor “ *Mutabor* ”. Devenisem ţinta propriilor mele reproşuri, pierdusem simţul relativităţii valorilor, mă consideram învins, până ce, din spatele unui zid năruit, a ţâşnit lumina sclipitoare.

Şi, odată cu ea, a apărut sursa de inspiraţie - motorul care m-a ajutat să dau frâu liber resorturilor din spatele gândurilor mele, să creez încet, încet, ceea ce se poate numi “transmutaţia” - un mod de aparte de a configura materia umană, compresarea sau expansiunea conştiinţei spre trăiri mai ample şi înţelesuri mai profunde asupra vieţii. Nivelul meu de cunoaştere căpătase o nouă formă.

Leadership: Țelul suprem al cunoașterii tale vizează o mai mare stăpânire a realităţii pe care o reprezinţi la nivel de "impact al prezenţei tale în zona delicată a esenţei unei singure structuri de gândire" ?

Nu voiam să obţin rezultate distrugătoare, ci căutam doar să convertesc energia în materie. Exageram până la viciu orice înclinaţii ale omului, a ipostazelor care îl înflăcărează, sau, dimpotrivă, care îl deprimă. Trebuia să fac o distincţie clară între cele două tipuri de comutatoare: putere - colaps, energie - pasivitate.

Esenţa unei singure structuri de gândire se poate regăsi în faptul că semnificaţia pe care o dai materiei din care îţi construieşti capodopera trebuie să cuprindă verosimilitatea unui lucru real, sau a unui personaj prins într-un eveniment repetabil. O verosimilitate poate crea o existenţă paralelă, şi se poate deduce dintr-o relaţie de similaritate între contextul în care urmează să se implementeze intervenţia naratorului şi cel al cauzalităţii unor corelaţii şi asociaţii puternice care să valideze într-o singură imagine intervenţia respectivă.

Îmi croiam drum, cu oarecare dificultate, mai mult într-o lume închipuită între prezent şi viitor, care se putea destrăma într-o unitate de timp – un spaţiu neverosimil, în care avea loc atracţia neobişnuită între particule electrizate şi particule neutre, dintre simţămintele predominant pozitive sau predominant negative. Mai rămânea să pun în funcţiune circuitul de comutare analogică, în principiu un "întrerupător” comandat, care să acţioneze întreg ansamblul.

Puterea fascinantă a alchimiei are ca bază de continuitate intervenţia adeveritoare a naratorului într-o lume supusă transformării, hazardului, dinamicii, prin reprezentarea şi comprimarea unor scene din viaţa de fiecare zi, în poezie sau în proză, spre formularea unor adevăruri eterne.

În realitate, acest studiu al sufletului omenesc, construit în minte incomplet şi nesigur, condiţionat de o imaginaţie ce nu nega raţiunea ci o folosea pentru propria potenţare, se desfăşura pe două planuri.

Cel dintâi, totodată ştiinţific şi filozofic, care predispunea la un fel de cenzură a trăirilor şi gândurilor. Cel de-al doilea îmbrăca un aspect metafizic şi mistic, ducând la căutarea unui simbolism mai profund, deşi acesta era deseori ascuns şi greu de revelat, sau, dimpotrivă, era ornamentat cu tot felul de combinaţii artificiale dominate pe alocuri de absurd.

Adevăratul alchimist e mult mai mult decât un om de ştiinţă în măsură să transforme cu adevărat elementele. Mai întâi de toate, el este un filozof ce îşi conduce cercetarea spre un obiectiv mult mai subtil: cunoaşterea temeinică a sinelui şi a lumii care îl înconjoară. Descoperisem forma primitivă a alchimiei? Sau începusem să practic alchimia?

Leadership: Care este particularitatea nemijlocită a impulsurilor care duc la constituirea operei tale, prin relaţia de similaritate între mesajul transmis şi imaginile imprimate de o realitate care dă speranţa că ceea ce se vede ar putea fi şi altfel?

Nivelul tău de cunoaştere poate să capete o nouă formă? Simţi că te rătăceşti în adâncurile unui ocean în timp ce îţi conduci cercetarea spre un obiectiv mult mai subtil? Simţi că devii ţinta propriilor tale reproşuri? Pierzi simţul relativităţii valorilor? Eşti capabil să dai frâu liber resorturilor din spatele gândurilor tale?

Un citat al filozofului chinez Lao Tzu începe cam aşa: " *Un lider este cel mai bun atunci când oamenii abia știu că el există, atunci când munca lui este realizată.* "

Devine astfel lesne de înţeles de ce devine atât de apreciat liderul, de ce îşi pune el însuşi atâtea speranţe în forţa lui de a-şi dimensiona arta, privită uneori ca un univers de tendinţe şi interpretări, o multitudine de practici bine definite şi structurate în actul direct al creaţiei. O realitate care dă speranţa că ceea ce se vede ar putea fi şi altfel este o chemare la dobândirea asemănării cu o altă structură de gândire pe care merită să o aplici atunci când faci un rol nou. E o fascinaţie care nu-ţi dă pace.

Mânat de un interes special într-o arie specifică de cunoaştere, "liderul-alchimist" - prototipul cel mai pur, cel mai reuşit şi cel mai performant de lider, dar şi tipul cel mai rar întâlnit - demonstrează o vocaţie unică pentru realizarea unei "opere" care stă sub semnul perfecţiunii prin efectele pe care le produce şi propagă. Concurând din punct de vedere a construcţiei ei, a mesajului transmis, pe diferite căi, sub diferite forme, cu toate celelalte tipuri de lideri.

Particularitatea nemijlocită a impulsurilor de creaţie care duc la constituirea unei opere de mari întinderi ţine de felul cum te raportezi la individualitatea unei alte persoane care poate face parte din tine numai prin metoda asemănării.

Această operă poate fi privită ca un super computer care înregistrează tot ce este legat de viaţa şi evoluţia personală a liderului. Pe măsură ce se desăvârşeşte, el îşi duce la împlinire datoria cea mai mare: diferenţierea operei sale, dezvăluirea caracterului ei şi promovarea ei.

Nemijlocit, o astfel de operă cultivă ideea desăvârşirii proprii, apoi a celorlalţi oameni - printr-o conversie de tip energie-timp-acţiune, sau prin formula unică de transformare a coordonatelor ce permit schimbarea sistemului lor de referință. Însă majoritatea liderilor se înţepenesc, fiind puşi în mare dificultate, de "nimicul" creator.

Îţi definitivezi ideile, poţi să cuprinzi ştiinţa ta într-o operă care să-ţi evidenţieze individualitatea? Eşti ghidat de un impuls de natură pozitivă şi constructivă?

Opera unui creator de lumi are ca latură modernă de semnificaţie adâncirea şi expansiunea integrării informaţiei într-un context de improvizație și limbaj, din care cititorul alege să trăiască sub diferite forme prin ceva ce nu există în plan real, ci doar în plan ideatic, poetic, sau în sens figurat.

Dintr-un asemenea plan se pot extrage exact elementele inspiraţionale care rezonează cu tine.

Omul din spatele gândurilor eşti chiar tu, condiţionat de propria individualitate să cauţi şi să obţii împlinirea personală şi profesională, prin intermediul unei revelaţii interioare concretizată într-o operă personală: leadershipul. Mare dreptate avea cel care a afirmat: " *în lumea reală de prea multe ori contează omul care spune ceva, decât cuvintele în sine.* "

Se uită că, totuşi, leadershipul, tocmai în virtutea valorilor şi normelor ce i se recunosc drept specifice, rămâne de cele mai multe ori departe de adevăraţii alchimişti, ca o epavă care zace în apele unui ocean imens.

Câtă lume are acces la leadershipul tău? Poate fi el înţeles mai bine datorită luminilor pe care le proiectezi chiar tu asupra lui?

Ce faci pentru ca leadershipul tău să fie accesibil tuturor, să ajungă la dispoziţia tuturor? Trebuie făcut ceva ca toată lumea să se bucure de opera ta !

Înlătură învelişul fragil al individualităţii tale, astfel încât nivelul tău de cunoaştere să poată căpăta o nouă formă.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-din-spatele-gandurilor.html

Omul între analiză şi viziune

On August 11, 2016

În leadership, fiinţa raţional-superioară este cea care nu are nevoie să fie numită pentru a fi recunoscută.

Cu ochii întorşi către rămăşiţele de trupuri omeneşti afectate în fel şi chip de o boală incurabilă, necunoscută ca un vânt rău apărut prin surprindere, ca într-un coşmar din care nu te mai trezeşti, omul de ştiinţă Gerry Lane este măcinat de nevoia expansivă de a se înălţa deasupra acestei imagini iminente a morţii care-l însoţeşte peste tot.

Singurul analist capabil pentru a dezlega un puzzle, în venele căruia curge un sânge rece care nu se coagulează în contact cu efectul negativ al acestui *unexplained phenomenon* , el simte pur şi simplu nevoia, dorinţa implacabilă a minţii ascuţite, de a profita de o combinaţie pe care ştie că nu o va mai întâlni niciodată, care prin forţa lucrurilor accentuează diferenţa dintre ceea ce este substanţial şi ceea ce pare a fi substanţial.

Gerry Lane nu caută să definească cadrul în care se stabilesc interacţiunile de natură ştiinţifică, prin bunăvoinţa unei chimii pure, printr-o biologie moleculară care întregește datele obținute prin metodele anatomiei patologice. El nu strânge probe infestate din organismul dăunător, nu-şi ia ca reper de evaluare a fenomenului fragmente dintr-un cadavru, nu încearcă să descompună la o temperatură ordinară sau la o temperatură mai mult sau mai puţin ridicată substanţele eliberate natural din corpul infectat, nu încearcă să identifice reactanții afectați de vreo enzimă rezistentă la toate tipurile de antibiotice.

Ci, aşa cum matematicianul poate să formeze un determinant particular cu ajutorul unei matrice pătrate, Gerry îşi imaginează două sisteme diferite de informaţie, fiecare caracterizată de o presiune a momentelor decisive şi un rezultat al cauzelor naturale aflate în contact.

Oare stările care precedă transformarea definitorie a unui om într-un *undead being* se află într-un echilibru stabil? Care este forma de manifestare a omului care precede delirul mental?

Leadership: Poți modifica opţiunea de redare a imaginii pe care o ai înaintea ta, a cărei esenţă poate fi definită de diferenţa dintre ceea ce este substanţial şi ceea ce pare a fi substanţial?

Gerry Lane sumarizează consecinţele imediate ale prezenţei virusului, şi constată condiţia necesară şi suficientă pentru ca suma forţelor opuse care acţionează asupra omului să fie nulă. Diferenţa dintre "ce este" şi "ce pare" substanţial este dată de modul în care el se raportează la gravitatea epidemiei ce-l înconjoară, mai întâi ea este percepută ca cel mai rău lucru din lume care i se poate întâmpla la un moment dat, dar din alt punct de vedere boala devine percepută ca eșec, aducând sentimente de vinovăție și rușine, desconsiderare a propriei persoane și chiar sentiment de lipsă de valoare și inutilitate.

Cu toate acestea, Gerry Lane îşi pune la încercare spiritul de analiză şi ajunge la o constatare foarte importantă. Şi anume, omul trebuie să sufere deja de o boală necontagioasă, tratabilă şi cu posibilitatea de a fi bine stăpânită printr-un tratament medicamentos, pentru ca molima să-l evite complet, prin modul de a se comporta ca o zonă "străină".

El trebuie să prezinte o imagine clară a problemei, despre cine sau despre ce este vorba în mod concret, pentru ca el însuşi să se absolve de orice vină în cazul în care forţa lui de

deducţie ar fi dar greş. Iar această imagine, este de fapt imaginea propriei sale conştiinţe, lipsită de remuşcări, dar care îl obsedează fiindcă observațiile sale oscilează de la un punct de vedere la altul. Această imagine pare tot mai ştearsă în faţa aşteptărilor lumii, în faţa rezultatelor ştiinţei.

Leadership: Ai capacitatea şi răbdarea să te numeşti "superior" prin limitarea nevoii de a fi "în control", încât să nu-ţi negi responsabilitata de a fi tu însuţi la egalitate cu ceilalţi oameni?

Practic, mecanismele funcţionale reglate de boală tind să excludă virusul din unitatea organismului. Fără o depistare timpurie, fără o asistenţă adecvată, mulţi suferinzi ajung să aibă dureri, prezintă anumite manifestări. Iar tocmai aici se află cheia misterului, îmbrăcând o substanţialitate maximă, căci tocmai acestea dictează conformaţia unei viziuni a soluţiei salvatoare.

Tulburarea de panică se dezvoltă pe fondul percepţiei senzaţiilor de moarte, acestea fiind periculoase mai ales în lipsa unei viziuni morale a lumii și a lucrurilor. Însă în vârtejul ameţitor al manifestărilor felurile ale suferinzilor, Gerry reuşeşte să dezvolte o teorie nouă asupra luptei împotriva acestui virus necruţător, pe fondul a tot ceea ce poate să apară disparat sau divers.

Fiind supusă unui determinism în relație cu responsabilitatea morală, raportă la un soi de experiență perceptuală unde cunoaşterea și învăţarea se concretizează într-un sistem deductiv, bazat pe analiza vizuală a exemplelor pozitive și negative, această fiinţă raţional-superioară reușește să facă diferenţa dintre ceea ce este substanţial şi ceea ce pare a fi substanţial.

Dar, intuind o soluţionare genială a problemei, el nu trebuie să se considere "superior" ca om de ştiinţă, ci să-şi controleze impulsul de a nu urca un munte de două ori. Impulsul de a nu se opri din căutat soluţii, de a trece o limită, de a păşi fără să ştie cum şi – uneori, chiar încotro îl duce vântul evenimentelor, nu trebuie să îi ştirbească dreptul de a fi el însuşi un muritor, nădăjduind la mila lui Dumnezeu.

Leadership: Îţi permiţi libertatea de a proiecta o nouă imagine despre tine însuţi în comparaţie cu transformările lumii din jur, încât să poţi experimenta ipostaze diferite ale existenţei tale?

Între substanțial și ceea ce pare substanțial, fapt ce derivă din experienţe de viaţă adverse, are loc o întrepătrundere a celor doi justificatori ai condiţiei de erou: presiunea momentelor decisive şi un rezultat al cauzelor naturale aflate în contact.

Circumstanțele de înțelegere și contracarare a fenomenelor de risc se manifestă cu mai mare intensitate în contextul manifestărilor neanticipate, acolo unde apar lacune inexplicabile, lipse de continuitate în comportament și atitudine. Handicapul plămădirii unui mecanism de predictibilitate fiind răscumpărat de un viguros simţ al detaliilor aflate la vedere, dar obturate de intervenţii aleatoare.

Întotdeauna omul care experimentează transformările definitorii ale lumii din jur, acolo unde cu greu se poate constata unde anume au loc schimbările mici, dar cu efect major, se află într-o perpetuă mobilitate. Totdeauna aspirând spre o căutare care nu-și ajunge, care nu se determină fix, echivalentă cu înțelegerea propriei lumi interioare.

Fondul acestei perpetue căutări constă în receptarea integrală a acelor informaţii şi cantitatea

potrivită pentru focalizarea minţii spre intenţii şi scopuri mai înalte. Gery a descoperit leacul, a salvat omenirea, el însuşi devenind primul cobai dintr-un experiment al morţii. Şi-a dat seama că înainte de a fi mai mult decât un om oarecare, trebuie să fie un cobai ca oricare altul.

Leadershipul este imaginea unui om de ştiinţă genial care s-ar putea numi el însuşi un om superior, dar mai întâi de toate trebuie să-şi accepte condiţia de a fi un experiment al propriei conştiinţe.

Omul între analiză şi viziune poate să modeleze o lume fără a fi neapărat artizanul ei, doar prin creativitatea necesară "supravieţuirii", prin puterea de a sesiza diferenţa dintre ceea ce este substanţial şi ceea ce pare a fi substanţial.

Acesta este un soi de leadership care nu are nevoie de „coacere" pentru a te transforma într-o adevărată legendă, ci doar de prezenţă de spirit.

*** Notă:** World War Z

Omul între două Acceptări

On Februarie 17, 2016

Descoperă esenţa care să te reprezinte în fiecare capitol al existenţei, fără să cazi într-o extremă care te determină să evoluezi spre o pasiune împinsă până la mereu alte limite.

Nimic nu părea să fie mai important pe lume, în afară de ceea ce simţeam că sunt în prima versiune a unei pelicule de film numită *"Omul între două Acceptări"* . Al cărui motor narativ, destul de firav, era alimentat prin gândurile la care ajunsesem printr-o stranie complicitate cu un soi de slăbiciune pentru imaginar, din acea impetuozitate intelectuală caracteristică făuritorilor de lumi, necesară închegării în forme clare a aspectelor mereu mişcătoare ale aparenţelor.

Aparenţe pe care le reduceam la legi, la esenţe, ignorate de cei mai mulţi aşa zişi experţi, asigurând acea unitate de profunzime a viziunii ce se exprimă printr-o anumită continuitate în desluşirea incognoscibilului. Apoi împachetam uşor vidul unor experienţe lipsite de sens, vagi umbre ale unor situări într-o etapă exploratorie derutantă, şi le transformam într-o adevărată pasiune pentru o cunoaştere aparte.

Important era să nu uite timpul de mine sau să nu mă pierd eu în el cu acea neputinţă de a coordona parcursul frumos al unei reîntoarceri spre sine. Uneori îmi era de ajuns o străfulgerare de gând ca să prind drag de o călătorie în domeniul abstractului, din care să rezulte reperele unei înţelegeri multi-perspectivice. Substanţa simbolică a lirismului meu inovator, de mare puritate, atras cu deosebire de imaginile de poveste care te duc cu gândul la o lume desprinsă parcă din basme, trebuia să faciliteze călătoria spre judecăţile unor minţi care refuză să se supună regulilor şi să îmbătrânească.

Leadership: Caracteristicile pe care imaginea ta le reflectă sunt cele mai importante proprietăți ale unei ascensiuni care se face în primul rând pe criterii de organizare în spaţiul relaţiilor Eului creator cu provocările temporalităţii?

Dinaintea unui mare conducător al Persiei s-a înfăţişat un personaj straniu care i-a făcut cadou un joc nou numit "Şah", apoi l-a iniţiat în tainele acestei evadări din tiparele vechilor obişnuinţe. Fără să-şi dea seama, el a fost atras într-o cursă care nu doar l-a ruinat economic, dar i-a distrus definitiv orizonturile. Sau l-a salvat de la o continuă dilemă existenţială? În orice caz, el a căzut în patima jocului de şah, preferând strategiile imaginarului faţă de cele de pe câmpul real de luptă. Conform legendei, marele conducător a încetat să mai fie un militar, dar pe tabla de joc nu putea nimeni să-l imobilizeze în şah-mat.

Cine ştie pe ce drum te poate duce invenţia unei clipe hotărâtoare care îşi găseşte rostul în neatenţia acordată unui fapt divers. Ceva exterior voinţei tale, ceva imprevizibil, asupra căruia nu ai control, care determină, care are efecte bune sau rele. Prima provocare a temporalităţii este să rezişti închiderii într-un prezent care te apasă printr-un act de mărturisire a alagerii de a trăi prin comparaţie cu percepţia unei creaţii perfecte izvorâtă din proiecţia subiectivă a lumii văzută de sus, dintr-un plan mai amplu.

În ceea ce mă priveşte, ajunsesem să nu mă mai intereseze nici infinitul cunoașterii, nici poziţia de gânditor dobândită prin sudoarea minţii, prin tăceri meditative. Nu mă mai interesa nici gloria izbânzii asupra spaţiului şi timpului pe care universul parcă mi-o hărăzise prin destin. Eram dispus să renunţ la toate pentru un singur lucru, pentru această invenţie de o clipă care punea capăt unei lupte surde cu mine însumi, pentru acest fenomen interesant numit "prizonierat" care-mi permitea ieşirea din starea de reflecţie.

Totul începea să se reducă doar la mutări, legi şi imobilizări în faţa unui orizont mai larg. Am învăţat să fiu tot mai cumpătat. Chiar și cumpătarea era o mutare interesantă.

Cele mai importante proprietăți ale unei ascensiuni care se face în primul rând pe criterii de organizare în spaţiul relaţiilor Eului creator cu provocările temporalităţii sunt: controlarea mai multor câmpuri de acţiune simbolică şi aprecierea corectă a poziţiei de conştientizare a unui rol de compoziţie, asumarea lui interioară şi impactul emoţional pe care îl declanşează în spaţiul realităţii de dincolo de aparenţe.

Leadership: Ai capacitatea de a prilejui întâlnirea cu un „CU TOTUL ALTCEVA" prin intermediul revelaţiei unei valenţe necunoscute a personalităţii tale înscrise în sfera realităţii imediate?

Orientarea omului depinde nu doar de aspectele de conţinut și de producție a experienţelor vieții, ci și de conştientizarea aspectelor mişcătoare ale aparenţelor acaparate zilnic printr-o stranie complicitate cu un soi de slăbiciune amestecată cu un pic de autonomie faţă de normele impuse de convenţiile unei autorităţi exterioare.

În general oamenii luptă pentru o libertate de alegere mai mare, pentru câştigarea unei modalităţi de a se reinventa, dar care se evidenţiază mai apoi, la unii dintre ei, în disponibilitatea de a ceda unei îndeletniciri aparte, unei plăceri forțate, greu de nestăpânit. Plăcerea de a evolua într-un joc în care doar tu eşti învingător este un iad înfricoşător din care nu mai poţi să scapi, sau un drog puternic din care poţi gusta din plin fără să fii tras la răspundere pentru consecinţele experimentării lui.

Fără o esenţă care să te reprezinte în fiecare situație a vieții, în fiecare capitol al posibilităţii de a realiza scopul propus prin utilizarea unor mijloace alese, vei cădea într-o extremă care ori te va conduce spre epuizare, ori te va determina să evoluezi spre o pasiune împinsă până la mereu alte limite, slujită cu exces de zel chiar până la fanatism.

A prilejui întâlnirea cu un „CU TOTUL ALTCEVA" prin intermediul revelaţiei unei valenţe necunoscute a personalităţii tale înseamnă să-ţi creezi oportunitatea de a te vedea din ipostaza unui narator care explică într-un mod diferit lumea în care trăieşte.

O astfel de pasiune, care va genera neputinţa de a coordona parcursul frumos al unei întoarceri spre sine, servește totuşi reprezentării devenite concrete a unei acțiuni de cotitură care schimbă anumite convingeri limitative referitoare la lumea reală. Această pasiune te poate salva de la o continuă dilemă existenţială, cu prețul abandonării adevăratelor îndatoriri și obligații, care la rândul lor dezvoltă particularitatea de a vedea mai în profunzime aspectele unei alte realităţi sau învăţături.

Să cauți perfecţiunea în oricare aspecte ale vieții personale, dar în același timp să-ți schimbi priorităţile, preferinţele, dorinţele şi nevoile în funcție de o îndeletnicire care se dovedeşte mai de preț decât orice bogăţie, fiindcă în ea este sădită posibilitatea accederii la un plan diferit al înaltei tale meniri, este treaba unui leadership care pretinde apelul la autonomie.

Genul acesta de autonomie îți permite o anumită marjă de manevră în spațiul libertății de a fi cine vrei să fii, un om de neînvins, precum și capacitatea de a prilejui întâlnirea cu un „cu totul altceva", cu revelaţia unei valenţe necunoscute a personalităţii tale.

Leadershipul este acceptul pe care ţi-l dă cunoaşterea realităţii ca să interpretezi rolul unui personaj al cărui narator, aflat în ipostaza de Alter-Ego, apare şi dispare în momentele cheie ale evenimentelor petrecute în jurul său.

Omul între două Acceptări se caracterizează prin următoarele elemente extrem de variabile: noutatea descoperirii unei forme noi de putere, în care el devine invincibil, şi libertatea de a vedea mai în profunzime aspectele unei realităţi sau învăţături diferite. Bineînţeles există si reversul medaliei, de a cădea într-o latură extremă numită fanatism.

Ai grijă cum te prezinți în faţa autorității numită „obsesie”, căci ea te poate ţine într-un şah continuu. Orice activitate excesivă poate să taie nodul gordian al convenţiei cu tot ceea ce este esenţial în formarea personală, anulând traseele de bază ale vieţii şi ale leadershipului din cauza unei complaceri într-un prizonierat care îţi îngrădeşte privilegiul de a fi statornic în dificila şi nobila ta menire.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intre-doua-acceptari.html

Omul între iluzii şi adevăr

On Ianuarie 19, 2017

Îmbunătăţeşte-ţi nivelul de autoritate în domeniu, introducând o nouă particularitate a naturii tale de artist pe planul unei consecvente raportări la ceea ce trebuie să aperi la realizările tale.

Eisenstein explica unui auditoriu de psihologi noile sale gânduri despre capacitatea filmului de a prezenta idei abstracte. În timpul şederii la Boston, marele regizor rus primeşte la Hotel Vendome intelectualitatea oraşului. La reuniune este adus, în scopuri publicitare, şi faimosul câine-vedetă de film Rin-Tin-Tin, primul „star" pe care l-a cunoscut cum remarcă ironic Eisenstein.

Realizatorul este pus să pozeze pentru o fotografie alături de câine, în timp ce asistenţa îl asaltează cu întrebări. Eisenstein este constrâns să răspundă timp de o oră la o sută de întrebări. La capătul lor, o doamnă îi declară: „Dumneata distrugi iluziile despre Rusia." Iar Eisenstein îi răspunde prompt: *„Iluziile trebuie totdeauna distruse. Adevărul este cel mai bun ! " **

Leadership: Te abaţi de la rigorile conţinutului pe care îl produci despre tine însuţi, în conformitate cu raza de acţiune a gândurilor care îţi oferă capacitatea de a materializa o viziune plină de originalitate?

Dificultatea elaborării unui răspuns, pozitiv sau negativ, în vederea admisibilităţii unei critici, cu privire la ceea ce cred alții despre tine, este o provocare suportată de orice artist, de orice optimizator al muncii de creație, tocmai pentru a ajunge la o destinaţie comună, la o înțelegere reciproc acceptabilă. În acest caz, actul de creaţie poate fi perceput ca un catalizator al gândurilor care îţi oferă capacitatea de a materializa o viziune plină de originalitate, acele gânduri care scot în evidenţă adevărurile unei imagini care nu capătă greutate decât prin intermediul unei idei abstracte, sau printr-o comparaţie cu modul cum foloseşti o metaforă.

Varianta de răspuns la întrebarea ce te deschide spre căutarea unui adevăr puternic și esenţial - o altă coardă la arcul care lansează săgețile ironiei indulgente, permite introducerea unei particularităţi a naturii tale de artist pe planul unei consecvente raportări la ceea ce trebuie să aperi la realizările tale, și nu la ceea ce ți se impută drept vină.

Toate variantele de răspuns pe care le așteaptă cei din jur, pentru a putea întovărăşi mobilitatea logică a unei gândiri condiţionate de experiența profesională, trebuie să respecte convenţiile specifice fenomenului „Priveşte-te drept o capodoperă în devenire ! "

În caz contrar forța întregii tale convingeri vizavi de integritatea propriului sistem de idei şi credinţe, sau referitoare la reprezentativitatea cercetărilor efectuate în timp, exprimate de multe ori prin intermediul unui adevăr bazat pe un anumit concept gândit dinainte, nu va putea face departajarea între ceea ce reprezintă dreptul tău de a lansa o „revelaţie" și ceea ce reprezintă un abuz la adresa ta.

O calitate dominantă a celui care emite diverse afirmaţii bazate pe convingeri proprii, în postura de descoperitor al unor adevăruri, este de a nu se auto-incrimina. Omul este un conţinut brut sau neutru de informații, construit după nevoi și situații, cu care ceilalți nu sunt obișnuiți să interacţioneze.

De aceea, a crea impresia unei autorități în domeniu, înseamnă să nu te abaţi niciodată de la rigorile propriului tău conţinut. Leadershipul este un temei al apărărilor pe fond, iar artistul este rezultatul acestor apărări.

Una din particularităţile naturii de artist este atingerea convingerii desăvârşite într-o formulă care trebuie să se extindă asupra celorlalţi oameni, privind aspectele pe care le-a constat în virtutea unei amprente personale şi a unei cauze nobile: aceea ce a conceptualiza în mod autentic experienţa prin care a trecut, formarea şi dezvoltarea competenţelor sale.

Omul între iluzii şi adevăr se poate recunoaşte după stările de spirit ale celorlalţi care încearcă să-l paralizeze prin lipsa de claritate asupra unei întregi discuţii, fie prin caracterul lacunar pe care îl manifestă despre ceea ce se întâmplă dincolo de înţelegerea lor imediată.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Omul între logos și realitate

On Ianuarie 20, 2017

Poziţionează-te în contrast cu ceea ce se opune evoluţiei tale, găsind în tine puterea de a te ridica deasupra a tot ceea ce este cuprins în planul realităţii imediate.

În faţa mea se întindea cu repeziciune necunoscutul unui eveniment improbabil, cu toate întrebările lui, sub semnul apăsător al necesităţii opţiunii cuprinse între o stare vizionară orientată empiric – „trăită", şi o atitudine îngust pragmatică înscrisă pe direcţia forţelor de inerţie ale indeciziilor de moment. Dacă un artist şi-ar fi concentrat atenţia la persoana mea, încercând să picteze un tablou autentic, probabil l-ar fi întrecut pe Salvador Dali la capitolul semnificaţii ascunse, încât eu însumi aş fi ajuns să reprezint o nouă formă de expresie în artă.

De ce să nu includ existenţa mea într-un carusel al cauzalităţii care insista că nimic nu se poate alcătui fără declanşarea unui eveniment premergător? Un eveniment care mă urmărea din excesul de putere al unei legi scrise doar pentru mine, transmiţându-mi o speranţă în acea stare de şoc cald, străbătea teritoriul inimii cu o dispoziţie înnorată care, însă, sporea alimentarea mea cu energie de la sânge la neuroni.

Fără voia mea, eram integrat într-o logică de complet altă factură, pe lângă parametrii echilibrului de stare, specifici omului care priveşte drept înaintea lui, dar cel care-l priveşte nu poate să-şi dea seama dacă îl vede. Era ca şi când cineva m-ar fi privit într-o oglindă care ştergea în mod neaşteptat tot ce se potrivea cu firea mea. Pericolul se estompa, dar încă era acolo.

Leadership: Eşti pregătit să oferi o nouă viziune asupra propriei persoane din spatele gândurilor implicate într-o creaţie a cărei principală trăsătură este autenticitatea, credibilitatea, şi nu fotografierea realităţii?

Puterea de pătrundere a celui care îşi aţintea din ascuns privirea asupra mea, prea devreme pentru a se convinge de identitatea mea, prea puţin privilegiat de un raţionament de tip deductiv şi de inteligenţă crescută, era invers proporţională cu lungimea de undă a modelului meu de recepție al informaţiilor. Dintr-o dată se văzu ademenit el însuşi într-o înlănţuire neobişnuită de evenimente, necăutate și neprevăzute, care nu-şi găseau fondul.

Nu voiam să cred că sunt pierdut într-un univers care a trecut o singură dată aventura vieţii, din acelaşi motiv că eram parte a unui întreg, unde fiecare etapă se angrenează rapid cu precedenta, prin avalanşa de mesageri informaţionali ce-mi traversau membranele celulare, având parcă puncte de inserţie până în intimitatea lanţului polinucleotidic al codului genetic.

Dar în acel moment am simţit că port în mine sâmburele unei vibraţii universale, o formă cu mult mai evoluată la ceea ce întâlnisem pană atunci, oferind de pretutindeni o sursă de bună energie dar şi o aspiraţie morală, specifice sindromului reacţional. Un artist care mi-ar fi analizat personalitatea, gândurile, simţirea, poate că ar fi fost străbătut de acea semnificaţie pe care o acorzi unei creaţii conturată ca pe o lecţie de maturitate, dimprejurul unei realităţi care cultivă prezenţa spaţiului infinit, profund, plin de amănunte care îl ascund de vederea lumii.

Leadership: Eşti capabil să aduni tot ceea ce ți se întâmplă într-o condiţionare fundamentală a trăirii dependentă de o orânduire protectoare care nu poate fi negată?

Exista o solidaritate universală în acel moment, o conectare la bornele unui câmp energetic cosmic universal, că alte lumi mă căutam din aceleaşi nevoi din care le căutam şi eu. În primul rând din nevoia de a ne ajuta între noi.

În încercarea de a înfrunta toate fricile și îndoielile, în vârtejul unui concurs de împrejurări insuficient eludate, am ajuns să mă conectez o realitate care părea complicată, controlată în cele mai mici detalii, ba chiar ascunsă şi slujita de o forţă care îmi amintea constant… că nu sunt singur.

Universul constă din corpuri. Nu există un singur corp pentru o întreagă materie, există doar materia - ideea unei substanţe solide microscopice instabile, invizibile și nedetectabile, aflate pretutindeni, care acţionează asupra tuturor corpurilor, printr-o legătură de forță pricinuită de însăşi mișcarea corpurilor a căror formă este susceptibilă de variaţie.

Puterea de a te ridica deasupra a tot ceea ce este cuprins în planul realităţii imediate, care face din leadership un instrument de aplicare al crezurilor care te țin cu faţa spre cele înalte, este un produs al experienței de a te angaja într-o depăşire a cauzelor și efectelor evenimentelor pe care nu le poți anticipa.

Să fii mai aproape de ceea ce îți cere marea forță a Logos-ului, înseamnă să identifici potenţialele lucruri rele care se pot întâmpla oricui, dar care te ocolesc pe tine.

Aşa cum pomul bun se cunoaşte după roadele sale bogate, tot astfel esenţialitatea unei puteri mai presus de legile scrise ale oamenilor se cunoaşte după faptul că omul are capacitatea de a se construi nelăsându-se prins într-o mecanică absurdă, ci într-o orânduire deplină, în care spiritul şi materia, idealul şi realul, misterul şi concretul, ideea şi actul, pot să formeze un tot unic şi armonios.

Conform dicţionarului, termenul „Logos" denumește ordinea necesară, proprie Cosmosului și gândirii omenești, rațiunea cosmică, o ipostază a divinității, spiritul și rațiunea universală, în acord cu acţiunile omului şi cu fenomenele care îi influenţează evoluţia.

Omul care se mişcă constant în lumina intuiţiei şi conştiinţei care trec drept unică instanţă pentru interpretarea evenimentelor, pentru înţelegerea informaţiilor furnizate de totul din jur - luate drept avertizări și atenţionări în privința modului de a se raporta la natura a ceea ce i se întâmplă, se poziţionează întotdeauna, în mod ideal, în locul în care efectele negative sunt minime.

Logosul este ceea ce îţi spune Egoul despre tine însuţi în vederea cuprinderii unei realităţi care depăşeşte puterea de înţelegere a minţilor neiluminate.

Omul situat între logos și realitate este capabil să adune tot ceea ce i se întâmplă într-o determinare fundamentală a trăirii dependentă de o orânduire protectoare (a lucrurilor şi evenimentelor) care nu poate fi negată.

El se poziţionează în contrast cu ceea ce se opune evoluţiei sale, pentru a ajunge într-un moment al vieții n care să poată crede cu întreaga inimă că a fost mereu orânduit şi ocrotit de ceva superior, nevăzut și omniprezent.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intre-logos-si-realitate.html

Omul între moralitate și justiție

On August 04, 2016

Clasează-te întotdeauna pe poziția de „gânditor", respingând acea gradualitate a intensităţii de a trăi cu propriile slăbiciuni şi de a le accepta.

Când va lucra la ecranizarea romanului lui Theodore Dreiser, „O tragedie americană", Eisenstein îşi va construi filmul proiectat pe reliefarea nevinovăţiei de fapt şi a nevinovăţiei formale a lui Clyde în cadrul actului desăvârşirii crimei chiar.

Numai astfel poate fi făcută limpede provocarea monstruoasă aruncată unei societăţi al cărei mecanism aduce pe un tânăr cam lipsit de caracter într-o asemenea situaţie, pentru ca apoi, invocând moralitatea şi justiţia, să-l aşeze pe scaunul electric.

Însă Eisenstein va modifica povestirea lui Dreiser, căpătând apoi asentimentul entuziasmat al romancierului, în sensul decorticării esenţei societăţii americane. Pentru că doreşte să facă aici, în America, un film cu adevărat american. Acesta este rostul explorărilor sale. Înţelegerea fenomenului intim al vieţii americane a început încă de la primii paşi pe caldarâmul new-yorkez. *

Leadership: Poți să oferi două opțiuni de plasare a câmpului „rostul experienței de sine" în fereastra Browse a fenomenului intim al vieții unui personaj, încât să obţii o nouă imagine a unei raţiuni sigure şi superioare?

Moralitatea și Justiţia sunt probele marilor examene ale vieții, sunt rezultatele unor concursuri de împrejurări (mai mult sau mai puţin complexe) care dau - ori condiţia tragică a unei lumi împietrite datorită lipsei de valori, ori condiţia necesară dezvoltării unei lumi înfloritoare. Depinde de modul cum vrei să le invoci în cadrul de susținere a ideilor despre sensul vieții.

Rostul explorării unei lumi, prin provocarea aruncată unei societăţi al cărei mecanism aduce pe un om lipsit de caracter într-o situaţie limită, prin inserarea sau înlăturarea elementului recunoaşterii vinovăţiei, a nevinovăţiei de fapt sau a nevinovăţiei formale, este de a da o notă de trecere motivelor tale dominante de acțiune în circumstanțe care necesită evidenţierea trăsăturilor tale caracteristice.

Un om care experimentează acea profunzime a înţelegerii fenomenului vieții, realizând pe această cale o extindere a înţelegerii sinelui, își îndreaptă întotdeauna firul gândirii spre semnificaţia unor strapungeri de natură conceptuală, cu alură de predictibilitate, astfel încât să primească un răspuns deplin de la propriul obiect de studiu. Iar acest fenomen al vieţii poate fi cel mai bine cuprins de amploarea unui personaj dintr-un univers fictiv, în termenii unei comparaţii cu sens de oglindire într-o altă realitate, într-un alt suflet, încât raţiunea ta să treacă într-o dimensiune superioară.

Dimensiunea superioară a unei raţiuni este dată de calitatea percepţiilor despre o imagine a personajului pe care vrei să-l caracterizezi, această imagine putând fi ideală în cazul unei introspecţii care, prin profunzimea ei, te ajută să fii mai atent la lumea înconjurătoare şi la rolul tău în această lume.

Să revedem câteva din întrebările la care reflecta adesea prințul de Bénévent, celebrul Charles Maurice de Talleyrand:

"Poate oare un om să ţină trecutul în loc ca să înfrunte viitorul? Prin cea mai mică oscilare a sferei de existenţă - de la faptele obiective la încercarea de a le explica - va putea el oare să răstoarne condiţionările firii sale? Are oare nevoie un om dibaci de o crimă pentru a-şi justifica puterea? Care este argumentul de care el se folosește ca să se dezvinovăţească? Oare prea mult bine aduce rău, sau prea mult rău aduce bine? Ce sens are răzbunarea? Poate omul să-și recapete starea de bine, cedând unei pasiuni lipsite de raţiune?"

Prin formularea răspunsului la astfel de întrebări predominante, poţi identifica două opțiuni ale câmpului „rostul experienței de sine”:

Prima opţiune este să devii un apărător al vinovăţiei şi nerespectării legii, dacă prin aceasta respecţi sentința definitivă: condamnare la melancolie, la un veac de singurătate. A doua opţiune este să te absolvi de osândă şi ocară devenind un apărător al idealurilor înalte. Aici trebuie să iei în considerare sacrificiul pentru binele comun, bunătate, dreptate, competenţă, calitate, corectitudine şi responsabilitate, dacă prin aceasta respecți sentința definitivă: constatarea că poţi face să se întâmple lucruri dacă te deschizi în faţa celorlalți oameni așa cum ești tu cu adevărat.

Leadershipul vizează lucrarea creatorului de a fi manifestarea propriului Ego într-o poveste care se numeşte "slăbiciunea de a fi altcineva", luând în considerare dimensiunea superioară a unei raţiuni care traversează întreaga sferă a conştiinţei prin temeiuri arhetipale (sufleteşti şi intelectuale).

Omul între moralitate și justiție se clasează întotdeauna pe poziția de „gânditor”, respingând astfel acea gradualitate a intensităţii de a trăi cu propriile slăbiciuni şi de a le accepta.

Înainte de a lansa o nouă versiune a leadershipului care să conțină câmpul „rostul experienței de sine”, deschide mai întâi ochii pentru a vedea viciile celorlalți, încearcă să fii o profundă oglindă a lor și vezi dacă nu cumva vei fi nevoit să fugi... de tine !

Un om de mare caracter nu alungă niciodată strigoii care apar în mintea lui, el știe să preia puterea lor prin găsirea răspunsurilor care dezvăluie adevărul despre propria sa persoană. Şi este capabil să se promoveze prin intermediul acestor adevăruri.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intre-moralitate-si-justitie.html

Omul între ştiinţă şi emoție

On August 21, 2016

Învaţă să facilitezi unirea puterilor pozitive ale minţii cu cele ale sufletului, observându-te din punctul de vedere al impactului unei descoperiri uluitoare.

Niciodată nu m-am mai simţit atât de atras de o idee esenţială, mereu cu ramificaţii înspre o altă idee mult mai profundă. S-o determin matematic, cu ajutorul acelor minunate *regular expressions* , precum un salt de linie într-un fişier de text nou creat, fără să-mi afecteze imaginaţia. Doar astfel putea să zvâcnească produsul unei trăiri autentice numite percepţie, secvenţe de elemente consecutive de interpretare a informaţiilor ce îndeplineau o singură proprietate: de a călători într-o altă întrebare.

Nici acum nu pot trage concluzii despre această experienţă inedită, căci lăsându-mă purtat de magia clauzelor de instrucţiuni SELECT într-un anumit pattern, am omis faptul că prezenţa acestei cauze determina un fel de RECEIVE another message: "Please wait...".

Ca într-un adevărat thriller psihologic, mă aflam sub impresia - destul de vagă, de altfel - că aparţineam unor fantezii nemaiîntâmplate, formulate prin clauza (?s).*WORD(?-s)\R, spre a fi percepute în lumea cu care nu mă împăcasem încă, ca un fel de trecere din planul complex al judecăţii în cele mai simple dintre emoţii. Şi chiar credeam în ele, spre validarea unei idei vizionare care la rândul ei avea un dublu efect.

Leadership: Cum se justifică efortul minţii tale de a încadra în câmpul experienţei unice de a interpreta o informaţie care provoacă iluminarea, prin condiția de tipul: "încearcă să-ţi autoinduci o dependenţă de explicaţii şi elucidări" ?

Pe de o parte am reuşit să evidenţiez începuturile unor diferenţieri sistemice între certitudine şi finitudine, unde nespusurile căpătau pentru prima oară accente de un negru goyesc, o potențială sursă de inspiraţie demonică, o reiniţializare a unui substring de tip matches (^.*[A-B].*$). A interpreta o informaţie care provoacă iluminarea înseamnă să implici în activităţile şi deciziile tale acea percepţie referitoare la realitatea lucrurilor pe care vezi, le simţi, le evaluezi şi le descrii ca fiind modul inovativ de a aborda o gândire, o direcţie de creaţie, o direcţie de acces spre acele trăiri dătătoare de sens şi inspiraţie.

Pe de altă parte, ca într-o operă a lui Salvador Dali, unde valorile variabilelor multiple şi a celor de tip masiv, în cazul identificării filosofice a particularităţilor artei care ţineau de categoria de fals, respectând o structură repetitivă cu valoare de diferenţiere, am reuşit - exclusiv din nevoia auto-inducerii unei stări modificate de unitate deplină a fiinţei, care provoacă iluminarea, să mă conformez unei emoţii stranii, să mă las cuprins şi înlănţuit în strânsoarea ei.

Încă mă recunosc în contextul acelei emoţii. Dar arta încă îmi captează atenţia, oferindu-mi prilejul de a face o comparaţie cu formulările matematice din limbajul REGEX, în aşa măsură încât gândirea mea pare să capete acea notă de firesc şi naturaleţe care nu stresează şi nu mă pune în situaţia de a-mi fi greu să găsesc nişte răspunsuri.

Leadership: În ce plan stă adevărata ta originalitate a cărei esenţă poate fi definită prin apelul la o motivaţie sedimentată sub aspectul coordonatelor ştiinţifico-emoţionale?

"Densitatea optică ! Noţiunea asta ascunde în ea un labirint de enigme, ale căror soluţii îţi

scapă printre degete tocmai când crezi că le-ai prins. Dar asta încă nu constituia o metodă, era doar o idee, care abia trebuia să conducă la elaborarea unei metode, graţie căreia să reuşesc - fără a modifica nicio proprietate a materiei (cu excepţia culorilor, în undele cazuri) - să reduc indicele de refracţie al unei substanţe solide sau lichide până la cel al aerului.

Într-adevăr cunoaşterea îi poate da omului o satisfacţie ! Dar pe atunci nu ştiam asta." a exclamat la un moment dat Jack Griffin, „Omul Invizibil” al lui Wells.

Formulele și combinaţiile lor creează emoții, experimentate într-un flux-reflux continuu idei şi viziuni, într-o varietate de moduri de expresie. Emoţiile, a căror prezenţă determină un salt peste plafonare, sunt informaţii temporare asupra realităţii direct afectată de observaţia însăşi.

Satisfacţia care precizează şi poziţia mea faţă de aceste observaţii, o poziţie de creator, om al ideilor şi al analizei, este aceea că pot să modific oorice proprietate a materiei pe care o studiez fără să-mi pese de aberaţii, de limitări, fără să-mi reproşez nimic. Emoţia de a cunoaşte, emoţia de a "simţi" întâmplarea descoperirii unui răspuns, este mult mai mare decât emoţia de a da greş în vreo direcţie de analiză.

Emoţiile sunt un proces neîntrerupt şi în permanentă schimbare de reconfigurare personală, în care nu există reguli sau restricţii, unde singurul punct de reper nu se opreşte la declanşarea vreunui "Evrika", din punctul de vedere al impactului unei descoperiri uluitoare, ci facilitează unirea puterilor pozitive ale minţii cu cele ale sufletului.

Leadership: Cum îţi stimulezi creaţia personală pe fundalul unor imagini care înfăţişează chintesenţa lucrurilor din realitatea robustă a artei, încât să facilitezi obţinerea unei experienţe unice de savurare a unei revelaţii mai înalte?

Este imposibil să te gândeşti la un tool, la o culoare, la un concept, la o funcție, la un model de calcul, la o explicație, fără să-ți stimulezi puterea creierului care are nevoie de hrană pentru a funcţiona şi să nu îţi vină să urli de fericire când reușești o combinaţie „câştigătoare”. Arta de a gândi creativ constă în alegerea unei variante de combinare între două sau mai multe câmpuri de semnificaţie de-a lungul unei experienţe unice de observarea a formelor, culorilor şi mişcării unui lucru, adică stabilirea relaţiei dintre ceea ce te aştepţi să vezi în raport cu ceea ce ştii despre lucruri.

Abia în acest context de produs al minţii - „Evrika” - îți vădeşti consecvenţa, capacitatea de a te dedica pe termen lung unei anumite activități sau unei anumite cauze, receptate cu toată năzuinţa sufletului.

Întrucât, conform condiţiilor de funcționare ale leadershipului care iau naștere din puterea de reprezentare a viziunii pe o tipologie a creaţiei, adică a te analiza juxtapunându-te, parte cu parte, sub privirea reflecţiei şi a deducţiei, a înțelegerii și a constatării, nu poți să fii pregătit pentru o mare ascensiune fără să treci prin experiența de a trăi minunea unică a creaţiei și descoperirii sub acţiunea dominantă a combinaţiilor.

Iar originalitatea, a cărei esenţă poate fi definită prin apelul la o motivaţie sedimentată sub aspectul coordonatelor ştiinţifico-emoţionale, nu stă doar în planul unei lecţii de reuşită mentală sau în planul unei emoţionalităţi transformatoare. Ci, în special, ca reflectare condensată a adevăratei tale naturi în fiecare moment de revelaţie.

O revelaţie mai înaltă se obţine prin combinarea ştiinţei cu arta, de departe o practică mistică, aşa încât expresia obţinută să capete valoarea de simbol al unei forme supreme

de cunoaştere. Acest simbol poate fi însufleţit doar de un spirit cercetător şi de o minte aleasă.

Omul între ştiinţă şi emoție are acces la cunoaşterea interioară a aspectelor creaţiei, care înainte de toate propune libera iniţiativă, niciodată nu impune criterii. Această cunoaştere invită fiinţa la o transformare ce are drept scop trecerea de la un „calcul rece” la un nivel de interpretare a rezultatului acelui calcul în propria sa existență.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intre-stiinta-si-emotie.html

Omul întunericului (II)

On Noiembrie 07, 2013

Fă o distincţie suficient netă între caracterul "surprinzător" şi caracterul "pregnant" care te defineşte, punând în prim plan subiectivismul evaluării celorlalţi.

Hannibal Lecter se face nevăzut, ca un fugar, în cel mai îndepărtat colţişor al lumii, trecând dincolo de acea uşă care se închide în urma lui: confuzia cea mai spectaculoasă, a cărei cheie se află numai în posesia lui. Dar ceea ce-l face cu adevărat unic, *untouchable* , pe acest desperado invizibil, pe această enigmă de nepătruns, este faptul că se pricepe să se adapteze cu supleţe la toate schimbările. El nu comentează evenimentele care îi ameninţă stabilitatea, ci intenţionează să le trăiască la maximul, indiferent de natura lor.

Lipsa oricăror greşeli, imposibilitatea de înţelegere a modului său de operare, absenţa indiciilor care ar putea duce la capturarea lui. Toate acestea respectă legea invizibilităţii. Noaptea este tot mai deasă, somnul pare a-i cuprinde pe toţi ! Şi în tot acest întuneric de nepătruns, lumina fulger a minţii născocitoare îşi face cu uşurinţă loc printre filtrele instalate.

Tăcerea este doar o aşteptare. Neprevăzutul e doar o chestiune de percepţie. Să se împlinească rapid cerinţa hotărâtoare: *" Prindeţi-l ! Capturaţi-l, viu sau mort ! Să cadă sub pedeapsa judecăţii ! "* Procesul prin care se creează această stare de agitaţie febrilă se numeşte "electrizare" şi ea ascensionează pe măsură ce Hannibal întinde noi nade.

" Nu sunt cine a-ţi putea crede că sunt ! ", strigă un gând aruncat printre zăbrelele lumii, cu o privire furişată spre FBI. Într-un astfel de cuget nu încape târguială. Motivaţia lui Hannibal de a da o lovitură de performanţă, are centură de campion. Şi el ştie să o pună în jocul straniu al puterii de a compune şi de a transforma totul. *

Leadership: Poţi face dovada calităţii de a te recunoaşte o excepţie de la regula generală a efectelor de imagine care te pot introduce în mintea celorlalţi drept "un rezultat situat deasupra mediei ", încât să nu te intersectezi cu dependenţa de validarea de sine?

Omul care se plasează deasupra lumii întregi, prin combinaţii complexe de culise, pe care crede că le poate controla cu mintea când şi cum vrea, practic acţionează funcţia de decuplare de la modul convenţional de gândire. Dar aşa-zisele manevre şi trucuri inteligente reprezintă adesea doar un mod distorsionat de a gândi, care maschează adevărul a ceea ce el este: un om care suferă pentru anumite convingeri create artificial, în care crede doar până la un punct.

Până în punctul în care nu va mai fi în stare să-şi programeze propriul joc, atunci când nu se mai identifică cu un ignorant. Căci de la manipularea perfectă până la ignoranţa absolută cu privire la ceea ce se petrece în restul lumii este doar un pas.

Deseori, o formă de gândire superioară a omului, supusă diferitelor trepte de putere şi desăvârşire, nu aduce nimic bun cu sine, pentru că celor care îl etichetează le sunt speculate slăbiciunile şi neputinţele. Asta devine pentru un căutător de excepţional o formă de protest la adresa demnităţii de a se recunoaşte în termenii celorlalţi de egalitate şi accesibilitate, la adresa abilităţii sale de a-şi croi un drum al opoziţiei cu şanse de a genera respect, în loc de confuzie.

Cine este etichetat drept "de necontrolat", înseamnă că a alimentat temeri şi comportamente

pe care, deşi sunt rodul unor abilităţi excepţionale, nu ajunge nimeni să şi le însuşească.

"Surprinzătorul" este rezultatul tentativei de a ajusta comportamentul de intimidare şi constrângere, de la orice etapă a experienţei de putere personală, la interesele de comunicare eficientă a aşteptărilor care pot genera evenimentele importante în vieţile celor din jur.

În leadership se face o distincţie suficient netă între caracterul "surprinzător" şi caracterul "pregnant" al unui individ, punând în prim plan subiectivismul evaluării - acel tip de erori care se datorează sistemului de valori şi prejudecăţilor celui care evaluează tendinţele altora de a se raporta la el.

Cel care crede că poate fenta legile încrederii, folosind diverse tehnici de manipulare şi control, îşi supraevaluează în mod real doar şansele de a se consolida ca persoană independentă, mai presus de tot, nelăsându-se cenzurat de acele instanţe de judecată care nu se pot impune.

Dar în acelaşi timp, acest om superior îşi micşorează tot mai mult şansele de a se salva de la retrogradare. Din punct de vedere al leadershipului, a fi retrogradat înseamnă să te bucuri că ai câştigat un anumit meci, dar nefiind în stare să joci de la egal la egal, trezeşti îndoieli, induci o anumită doză de rezervă la adresa suporterilor.

Întrebările care merită să ţi le adresezi de fiecare dată când îţi măsori superioritatea, sunt următoarele: *Eşti pregătit să intri în conflict cu prejudecăţile şi mecanismele de gândire pe care trebuie să le combaţi? Poţi să dai piept cu inamicii tăi cei mai aprigi: mândria de a te simţi deasupra celorlalţi şi insuficienţa de a-ţi stăpâni propriile pulsiuni distructive?*

Dependenţa de validare de sine apare atunci când tot ceea ce îţi poate oferi experienţa de "a fi aici şi acum", de-a lungul unei anumite convingeri, se concretizează într-o expansiune a propriei percepţii despre o realitate care te face să fii mai îndrăzneţ, şi de a te simţi mai dorit de restul lumii, cu riscul de a nu fi tocmai bine înţeles.

Omul întunericului evidenţiază un echilibru între forţa de proiectare a unei realităţi inaccesibilă celorlalţi, care nu se încadrează în tipologia standard de logică şi raţiune, prin care îţi manifeşti superioritatea, neîngrădită de niciun fel de reguli şi bazată direct pe sintagma "scopul justifică mijloacele".

Şi forţa de proiectare a unei realităţi, raportate la alte planuri existenţiale, dar care te exclude din aria leadershipului, din moment ce nu oferă o posibilitate reală de comunicare între tine şi ceilalţi.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Omul întunericului (I)

On Noiembrie 07, 2013

Aruncă o privire mai atentă în realitatea celor văzute şi nevăzute ale omului, ca să înţelegi mai bine motivaţia existenţei lui.

Un subiect plin de inspiraţie deviază de la reguli. Numele lui este Hannibal Lecter. Şi în toiul căutărilor, el se învăluie într-o manta plină de mister, pentru a constrânge, a intimida şi a înşela vigilenţa FBI-ului. Interacţiunea cu acest om special, cu această cutie de valori nedeschisă de nimeni, al cărei conţinut nu poate fi sustras de nicio echipă de căutători, este bizară şi costisitoare.

După cum Theodose, nepotul lui moş Canquoelle din opera lui Balzac, îmboldit de basmele ascultate la gura sobei a pornit într-o călătorie în jurul lumii ca să-şi caute unchiul fabulos, tot aşa agenţii FBI care intenţionează să-l găsească şi să-l repună sub acuzare pe Hannibal se trezesc brusc prinşi într-o manipulare fără precedent, care dă fiori reci. Toţi agenţii sunt conduşi într-o călătorie fantezistă care are menirea de a aduce în prim plan ipostaze inedite ale unei personalităţi creatoare.

Întunericul ia locul luminii. Noaptea se lasă asupra spiritelor neliniştite. Somnul în care parcă se cufundă ofiţerii FBI îi privează de libertatea de a avea o perspectivă detaşată asupra realităţilor. În tot acest timp Hannibal, aflat în libertate, zburdă voios ca un copil care şi-a primit jucăria mult dorită. Ia-l de unde nu-i, găseşte-l acolo unde nu-l cauţi. Pentru că el se ascunde acolo unde nu te aştepţi. Este mereu lângă tine. Şi totuşi atât de departe.

Viaţa fantomei scăpate din lanţuri devine o fabrică plină de afaceri interne, construită în jurul unei dimensiuni cognitive. Iar acestei fantome de-a dreptul supărătoare îi lipseşte darul de a se arăta chiar şi la orele târzii ale nopţii. Care este id-ul ei? Ea nu se mai poate încadra în tema „portret”. Căci nimeni nu ştie ce înfăţişare ieşită din comun şi-a construit. Nimeni nu cunoaşte formula care îi permite transformarea. Nici chiar un chimist excepţional n-ar putea să distingă compuşii organici care îi conferă spectrului o vitalitate tinerească. Conţinutul ambiguu al acestei reprezentări de viaţă lasă de dorit. *

Leadership: Îţi asumi o modalitate inteligentă de a urma orice tentativă de a părea mai presus de înţelegere şi probabil dincolo de capacitatea umană, încât să devii de neoprit în atingerea oricărui obiectiv pe care ţi-l stabileşti?

A-ţi asuma o modalitate inteligentă de a părea mai presus de înţelegerea normalului acceptat de gândirea celorlalţi oameni înseamnă să-ţi asumi măreţia de a schimba realitatea în direcţia dorită de tine care, chiar dacă naşte un haos inimaginabil, îţi conferă o anumită importanţă, o anumită prestanţă, o anumită autoritate. Cu riscul unei pierderi la nivel de imagine, pe care leadershipul nu o poate tolera nicidecum, trebuie să încerci să-ţi creezi prilejul de a experimenta o alternativă a inevitabilităţii în ceea ce priveşte măsura puterii tale de a controla mersul evenimentelor.

Tot mai mult am discutat în ultima perioadă despre designul leadershipului, cuprinzând mai multe aspecte invizibile în mod curent. Adică felul cum se prezintă autoritatea definitorie a omului hrănit cu tot felul de enigme şi contradicţii izvorâte din gândirea şi simţirea transpusă în existenţa sa. Totuşi nu există un consens unanim asupra situaţiilor desemnate de acest larg domeniu care să reproducă exact condiţia omului, atmosfera lui interioară.

Dacă matematica este o ştiinţă a cifrelor şi formelor geometrice, leadershipul este o ştiinţă a

gândirii abstracte, îmbrăţişată însă de omul a cărui lume interioară este guvernată de prejudecăţi, complexe, standarde imposibile, idei pline de profunzime. Relevând sensuri noi ale personalităţii sale.

Iar omul, ca orice sistem incomplet de evidenţă, căruia nu i se poate calcula exact nivelul de cunoaştere şi percepţie asupra propriei persoane, este plin de toane. Este alcătuit din elemente văzute şi nevăzute. Şi, uneori îşi schimbă nejustificat comportamentul, mintea, direcţia, după cum bate vântul.

Improvizaţia, capacitatea de adaptare la nou şi jocurile de personalitate creează anumite contradicţii care generează instabilitate în abordarea şi gestionarea leadershipului.

Ai devenit o componentă în meniul de setări care nu mai susţine leadershipul la nivel de condiţie a inevitabilităţii, prin faptul că eşti de negăsit atunci când vrea cineva să lămurească o situaţie de tip "BACKDOOR"?

Aruncă o privire mai atentă în realitatea celor văzute şi nevăzute ale omului, ca să înţelegi mai bine motivaţia existenţei lui. Doar aşa vei putea să abordezi şi gestionezi bine leadershipul. A cărui dezvoltare este posibilă pe baza "proprietăţilor funcţionale" ale omului care îndeplinesc cerinţele unor noi situaţii de viaţă şi unei noi deveniri. La rândul ei, această dezvoltare care stă sub semnul particularului nu trebuie să posede o infinită ambiguitate. Căci, astfel, bizarul devine nu doar nejustificat, ci şi neacceptat.

" Ia-l de unde nu-i, găseşte-l acolo unde nu-l cauţi. Pentru că el se ascunde acolo unde nu te aştepţi. Este mereu lângă tine. Şi totuşi atât de departe. " Aceasta este consecinţa unui "Erase" de fond, anularea trăsăturii de personalitate care face cinste leadershipului. Caracteristica unei gândiri axate exclusiv pe reuşita totală, indiferent de consecinţe. Care asemenea unui program de automatizare a calculatorului, conceput pentru a îndeplini diferite cerinţe, permite ştergerea diferitelor componente individuale care definesc imensa complexitate a unei viziuni "pofticioase".

Ce găsim dacă privim dincolo de spectrul vizibil ale omului? Greşelile lui au circumstanţe atenuante? Respinge el ideea alinierii la nişte reguli şi de nişte tipare date de tendinţele onorabile ale leadershipului? Cum reacţionează autoritatea sa definitorie atunci când evenimentele neprevăzute se derulează intempestiv? Se afundă în jocul puterii de a compune şi de a transforma totul în favoarea sa?

Repercusiunile profunde se vor revărsa fără dubiu în condiţiile unei radicale evoluţii şi complexificări a omului. Raţiunea aceea chinuită, conştiinţa găunoasă orientată spre absolut (şi în acelaşi timp spre conflict) devine catalizatorul pentru înțelegerea a ceea ce el însuși este pe cale să devină. O componentă în meniul de setări care nu mai susţine leadershipului, orientând oamenii într-o direcţie care corespunde falsului, nu adevărului.

O situaţie de tip "BackDoor" se întâlneşte în cazul în care vrei să fii apreciat în încercarea de a schimba lucrurile care nu-ţi convin sau care nu sunt asociate cu poziţia ta. Greşeala ta constă în a oferi o experienţă cu grad înalt de impact, fără să-ţi asiguri o ieşire din cercul vicios al ruperii de realitate.

Omul întunericului pune în evidenţă aspectele nevăzute şi necunoscute ale modalităţii de acţiune a omului, în situaţii neprevăzute. În asemenea situaţii se cere imperios un autocontrol desăvârşit, o coordonare a acţiunilor în vederea atingerii unui scop comun. Adică o strategie adoptată de toţi din jurul tău. Variantele personale sunt excluse. Trebuie să existe doar o singură variantă comună cu eficienţă maximă.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intunericului.html

Omul potrivit la locul potrivit

On Martie 25, 2009

Sporeşte-ţi valoarea personală, manifestând o grijă autentică faţă de potenţialul tău de a face lucrurile să funcţioneze.

Se povesteşte că managerul unei companii petroliere s-a confruntat odată cu o dificultate majoră care necesita o soluţionare cât mai urgentă. Compania trebuia să investească 3,5 miliarde de dolari pentru repunerea în funcţiune a unei rafinării care cu puţin timp în urmă fusese devastată de un cutremur uriaş. Pentru că nu s-a putut deplasa personal, managerul a fost nevoit să apeleze la o persoană de încredere care să negocieze în lipsa lui, cu băncile, obţinerea unui împrumut.

El a luat imediat legătura prin telefon cu singurul angajat în care avea încredere, şi i-a spus: " *Am nevoie de tine pentru o treabă foarte importantă. Este o îndatorire pentru care puţini sunt potriviţi, dar tu ai fost făcut pentru ea. Vei face tot ce îţi spun eu şi nu vei pune întrebări ! "*

Negocierea a fost încununată de succes pentru că acel angajat a urmat întocmai indicaţiile managerului. Nu peste multă vreme a fost investit în funcţia de director adjunct.

Leadership: Capacităţile tale completează girul verificabilităţii practice în termenii pe care îi stabileşte apropierea de o imagine care te reprezintă printr-o experienţă superioară de conectare la un conformism inevitabil?

Chiar dacă angajatul respectiv nu avea deloc experienţă în negocieri, managerul a apelat la ajutorul lui pentru că a avut foarte multă încredere în el. Managerul a intuit foarte bine care este persoana cea mai potrivită pentru acea misiune, şi nu s-a înşelat. Prin alegerea făcută el a demonstrat că nu întotdeauna angajaţii care ocupă anumite posturi sau care au o anumită experienţă sunt cei mai în măsură să îndeplinească cerinţele pentru îndeplinirea anumitor sarcini.

Un conformism inevitabil este un pas făcut înainte datorită încrederii pe care ţi-o acordă cineva în sprijinul unei cauze care nu fusese niciodată a ta.

Atunci când liderul încredinţează anumite sarcini unui angajat, acesta are responsabilitatea de a le da curs şi a le duce la îndeplinire. Liderii cei mai competenţi intuiesc care sunt abilităţile angajaţilor lor şi de ce sunt aceştia în stare să facă, de aceea, ca să obţină rezultate excelente, ei aleg cu dibăcie persoanele capabile să rezolve problemele cele mai importante. În anumite situaţii s-ar putea ca un angajat de pe o poziţie medie să poată face faţă anumitor sarcini mai bine decât unul care ocupa o poziţie superioară.

Capacităţile respectivul angajat au avut girul verificabilităţii practice. Potenţialul său de a acţiona şi de a reuşi, care au trezit încrederea managerului, a reprezentat propria lui „semnătura" care i-a validat valoarea. Câteva din calităţile sale care îl făceau demn de admirat erau: cinstea, integritatea, capacitatea de a asculta, capacitatea de a se putea conta pe el şi conştiinciozitatea. „Semnătura" lui a avut o reputaţie solidă şi a corespuns caracterului căutat de manager.

Şi tu îţi poţi susţine imaginea printr-o „semnătură" care să se distingă prin ceva fundamental – ca de exemplu competenţă, profesionalism, responsabilitate. Această semnătură îţi

dezvăluie personalitatea, lista trăsăturilor tale de caracter şi îţi evidenţiază capacităţile practice de acţiune, nu cele teoretice. Evoluţia ta spre vârf începe de la această semnătură care constituie pentru mulţi un argument de neatins şi anume, verificabilitatea. Cu alte cuvinte performanţele tale vor fi verificate de ceilalţi pentru a nu fie puse la îndoială.

Leadership: Poţi să oferi o convingătoare demonstraţie de continuitate în procesul de estimare a valorii cu care ceilalţi te apreciază, fără să scoţi la iveală componenta de bază a diferenţei dintre ceea ce te defineşte în permanenţă şi ceea ce te defineşte când îmbraci o anumită haină?

Managerii nu pot ignora un angajat care este tot timpul activ, dedicat, pasionat, care se implică cu toată fiinţa în munca pe care o face şi care e pregătit, în orice moment, să îşi îndrepte toate eforturile spre binele companiei. Dimpotrivă, ei caută asemenea oameni care sunt dornici şi capabili să ducă la bun sfârşit sarcinile de lucru în timp util, indiferent de volumul de muncă. (Aceşti angajaţi care pun mereu lucrurile pe roate sunt cei mai bine văzuţi în companie, şi de cele mai multe ori sunt şi cei mai bine plătiţi.)

Aşadar, pentru a evolua în carieră este necesar să câştigi încrederea managerului, iar cea mai simplă cale pentru aceasta este să arăţi că eşti în stare să îndeplineşti sarcinile de lucru care îţi revin. Dacă vei fi mereu omul potrivit la locul potrivit, vei avea mari şanse să creşti în ochii managerului care fără îndoială va apela tot mai des la tine. Nu va dura mult până ce vei fi avansat într-un post de conducere.

După cum originalitatea a fost recunoscută dintotdeauna printre principalele note ale artei, tot astfel potenţialul tău de a fi strălucit va fi recunoscut de toată lumea, mai ales de oamenii de top, numai dacă aptitudinile tale practice corespund cerinţelor lor şi pot fi folosite în diferite situaţii. Componenta de bază a diferenţei dintre ceea ce te defineşte în permanenţă şi ceea ce te defineşte când îmbraci o anumită haină este reprezentată de consistenţa pretentiei de imagine impecabilă cu care rezonezi în orice moment.

Aptitudinile tale practice corespund cerinţelor oamenilor de top cu privire la ceea ce poţi să duci la bun sfârşit fără să fii împins de la spate?

Omul potrivit la locul potrivit evidenţiază concordanţa dintre două entităţi care, chiar dacă aparţin unor niveluri diferite de experienţă şi calificare, au nevoie de o strânsă cooperare pentru a merge înainte.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-potrivit-la-locul-potrivit.html

Omul prins în sfera forţelor ademenitoare

On Noiembrie 04, 2013

Activează energia conductorului intrinsec, fără să te îndepărtezi de ipostaza care îţi poate încununa cu succes leadershipul.

Omul care îmbrăţişează ştiinţa de a calcula şi influenţa transformările, omul care încasează "cotele de întreţinere" de la proprietarii umili ai vieţii, selectaţi cu pricepere, omul cuprins de acea intensitate a cercetărilor experimentale care îi permit paşi numeroşi în aprofundarea conştiinţelor, nu trebuie să precupețești nimic ca să-l găseşti. Te găseşte el pe tine.

O dată ieşit din casă, orice individ riscă să fie surprins de apariţia bruscă a inevitabilului, lovit de trăsnetul slăbiciunii de a se opune acestei pătrunderi minuţioase şi ascuţite în propriul univers.

Hannibal Lecter nu se lasă prins în iluziile vieţii ca omul obişnuit. Nu se lasă niciodată pe mâinile altora. Ci activează energia reacţiei de transformare într-o personalitate cu caracter de lider, acea energie internă care-i permite manipularea slăbiciunilor şi defectelor. El vrea să mânuiască puterea deplină. A lăuntricului. Căci, aşa cum spunea Victor Hugo despre Balzac: el vrea să scormonească viciul, să disece patimile, să sondeze sufletul, inima, mintea, abisul care zace în fiecare om.

Leadership: Opera ta are în configuraţia ei acea componentă a personalităţii unui artist care îşi asumă realitatea după un model de gândire care inspiră solemnitate numai prin mărturia experienţei sale de a îndrepta conștiințele într-o anumită direcţie?

În Hannibal se produce frecvent câte un cutremur, o erupţie puternică de nevoi. Fenomenul "viaţă" creşte temperatura satisfacţiei cele mai intense. Iar influenţa acestei temperaturi asupra vitezei de reacţie se dublează pe măsură ce energia de activare a conductorului intrinsec pulsează mai puternic în ambiţiile sale. Pe măsură ce dorinţa de cunoaştere desăvârşită creşte în intensitate.

Doar asta îi electrizează simţurile titanului. Pofta de viaţă acţionată exclusiv de fluxul şi refluxul pasiunilor arzătoare. Mărind astfel voinţa de a se impune altor voinţe. Căci substanţa lăuntrică declanşatoare de senzaţii intense, de noi forţe de analiză, de noi obsesii mistuitoare, are constituenți ce sunt purtători de sarcini dure. Creând un câmp de energie discordant cu celelalte câmpuri de energie cu care interacţionează. Ca şi cum ar fi vrut să ia lumea întreagă şi să o facă a lui. Provocator, nu-i aşa?

Modelul lui de gândire inspiră solemnitate prin mărturia experienţei sale de a îndrepta conștiințele în direcţia unei adânci filosofii a valorii vieţii care spune că lumea nu apare de la sine, ci este creată prin intermediul unor legi ale teoriei probabilităţilor. De exemplu, este mai probabil ca o persoană să fie înşelată printr-o atitudine generoasă, decât printr-o deghizare a conştiinţei şi a profundului tău conformism.

Limitează-te la o singură ipostază, aceea de a fi om ! Cu defecte, cu lipsuri, cu pretenţii la sinceritate. Însă strigătul conştiinţei este ignorat dindărătul cortinei de fier a personalităţii tainice. Dorinţa de a întrebuinţa cu folos pocalul de foc al persuasiunii, cu rădăcinile strânse în jurul explorării unui spaţiu plin de tendinţe care mai de care mai interesante şi mai greu de trecut, este tot mai ispititoare.

Iar omul prins în sfera forţelor ademenitoare ale existenţei umane nu poate pune cătuşe înclinaţiilor care îl apropie de performanţă. El nu-şi poate înăbuși pornirile instinctive. Acele acţiuni puse-n slujba avidităţii native de a poseda totalmente puterea intelectuală şi emoţională. Spiritul liber preferă să cutreiere necunoscutul, decât să devină un prizonier în celula amintirilor sau un servitor umil al vreunei cauze nobile.

Leadership: Rişti să ajungi la un conflict cu propria-ţi autoritate definitorie, datorită înclinaţiei pe care o ai către experimentarea stărilor sufleteşti instabile?

În accepţiunea unei părţi importante a leadershipului, omul nu este nevoit să-şi justifice limitele încărcăturii de dorinţe, pasiuni şi înclinaţii, care mai de care mai interesante sau mai bune calitativ. Dar în raport cu victoria asupra propriei sale fiinţe, lăsând loc acel grup de preocupări lăuntrice să se extindă spre marginile acceptate de leadership, omul îşi poate deprecia valoarea.

În acest caz el nu mai poate beneficia de avantajul distanţării de demersurile cu accente negative şi depreciative. Efectuând concomitent sau paralel manevre de conducere subtile, dar semnificative în consistența și anvergura pe care o capătă rolul său, în înţelegerea fenomenului de profunzime a omului, se poate întâmpla ca o serie de particularităţi incluse în "bugetul" orientativ de trăsături pozitive să distorsioneze funcţiile şi responsabilităţile pe care trebuie cu adevărat să şi le asume.

Omul este o stare sufletească instabilă atunci când păstrează în conştiinţa sa urmele impresiilor încercate odată, deci atunci când îşi întreţine memoria cu umbrele trecutului sau cu consecinţele evenimentelor relevante din viaţa sa.

Ca să te impui în zona psihologiei ca un factor instinctiv în conturarea sentimentului de receptivitate superioară trebuie să fie prezent în conştiinţa momentului experienţei trecute a oamenilor deodată cu acela al experienţei actuale.

Aşa cum aspectele pe care artistul le imortalizează în tablourile sale devin la rândul lor suport al unor poveşti incitante, s-ar putea ca folosirea mult prea frecventă şi îndelungată a capacităţii de a " *vedea în interior* ", într-o direcţie care nu reprezintă întocmai produsul unui leadership bazat pe integritate şi valori morale, să degenereze într-un montaj de provocări incitante care creează o experienţă antrenantă.

Dar în final se poate ajunge la un război. La un conflict de proporţii cu însăşi autoritatea ta definitorie: sinele. Care va tinde să-şi hrănească existenţa cu o tot mai mare atenţie, cu un nou mod de a-şi exprima individualitatea: " *Am să vă conving pe toţi de autenticitatea mea.* "

Imprimi o anumită acceleraţie leadershipului, aplicând o forţă internă care se opune excelenţei?

Eşti un om care vrea să ştie şi să încerce totul în materie de persuasiune? Vrei să capeţi puterea unui spirit mobil, care se poate apropia de orice lucru, de orice fiinţă, de orice spectacol al leadershipului?

A imprima o anumită acceleraţie leadershipului, aplicând o forţă internă care se opune excelenţei, pătruns cu totul de voinţa de a nu renunţa la viciul de a acţiona exclusiv în baza pasiunilor arzătoare, înseamnă să creezi un câmp de energie discordant faţă de celelalte câmpuri de energie cu care interacţionezi. Adică, să te îndepărtezi de normalul leadershipului acceptat în unanimitate.

Dorinţa de a întrebuinţa cu folos pocalul de foc al persuasiunii ce îşi are rădăcinile strânse în jurul explorării unui spaţiu plin de tendinţe, care mai de care mai provocatoare şi mai greu de trecut, este tot mai ademenitoare. Dar a-ţi demonstra cu orice preţ aptitudinile de mânuire a puterii depline, îmbrăţişând ştiinţa de a calcula şi influenţa transformările oamenilor din jur - aşa cum se întâmplă deseori în rândul celor mai talentaţi lideri – reduce calitatea şi durabilitatea funcţionării proprii.

În orice încercare de racordare a leadershipului la performanţă vei fi supus tentaţiei de a "forţa nota". Vei fi supus tentativelor de a uza de autoritatea pe care ţi-o oferă poziţia, fără a-ţi asuma răspunderea pentru eventualele neconcordanţe sau erori care pot apărea la un moment dat între tine şi ceilalţi oameni.

Factorul experimental care intervine în alcătuirea unei concepţii despre natura umană se poate formula astfel: cu cât se perinda mai multe stări sufleteşti variate prin conştiinţă, cu atât suntem mai conştienţi de existenţa lor: simţirea lor e mai vie.

Omul prins în sfera forţelor ademenitoare marchează posibilitatea de a transforma leadershipul într-o formă de tiranie indusă subtil prin manipularea oamenilor. Un fel de război psihologic cu consecinţe nefaste de ambele părţi.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Omul şi fapta sa (II)

On Iulie 20, 2015

Pune în funcţiune opţiunea leadershipului de a da o măsură nouă expresiei existenţei şi viziunii, stabilizând graniţele dintre autentic şi imaginar.

Cuvintele mele, traduse prin relaţia cu spaţiul unei clipe prelungite pentru eternitate, păreau să măsoare distanţa dintre omul real şi un oarecare om imaginar coborât din înălţimea expresiei subiective, dar tratat cu o abordare emoţională.

Din acest motiv forma traiectoriei omului descris ştiinţific, confirmată de o experienţă care făcea cinste proiecţiei unei forţe de cunoaştere laterale, în mijlocul unei mulţimi de dependenţe considerate totodată că fiind părţi ale unei realităţi cuprinse în conturul unei prezenţe veşnic viitoare, părea să traseze un hotar despărţitor între mine şi faptele mele.

Despre această prezenţă, circumscrisă unei raţiuni al cărei verdict depindea salvarea sau distrugerea ei, la care se adăuga supunerea plină de demnitate faţă de creaţia mea, ruptă parcă dintr-un scenariu suprarealist, se putea totuşi spune că era caracterizată de aceeaşi tendinţă de acceptare a adevărurilor surprinse de istoricul francez Hippolyte Taine. În cazul în care cele exprimate de judecata lui erau confirmate de experienţa mea, ficţiunea devenea, în sensul pozitiv al unei extinderi de potenţial creativ, un fel de inducţie care magnetiza conţinutul a ceea ce transmiteam cu o energie de neoprit.

Leadershipul presupune să vezi dincolo de imperfecțiuni și să prețuiești partea de dreptate și fericire care supraviețuiește furtunii interioare, celebrând noblețea naturii tale reziliente în fața haosului.

Citiţi cu atenţie ce scria Taine: *„Adevărul e că în lume există o măsură a binelui, care pare mare dacă o comparăm cu una mai mică. Şi, mică, dacă o comparăm cu una mai mare, şi care în sine, la fel ca orice cantitate, nu este nici mare, nici mică. Astfel, găsiţi că omul e mizerabil şi rău pentru că în fundul sufletului păstraţi o imagine a vieţii fericite şi drepte, şi pentru că, comparând viaţa voastră cu această imagine, vedeţi cu câte trepte îi este inferioară.*

Dar dacă veţi avea în vedere jocul haotic al imaginaţiei şi al dorinţelor, conflict necesar între voinţă şi lucruri, atunci veţi admira partea de dreptate şi de fericire care supravieţuieşte acestei furtuni şi veţi preamări nobleţea naturii umane care, în mijlocul atâtor forţe dezlănţuite şi oarbe, menţine şi generează raţiunea şi virtutea."

Leadership: Poţi să efectuezi comparaţia între actul ştiinţific şi imaginea vieţii, plecând de la observaţia că eşti un răspuns la ceea ce se întâmplă între acestea două?

În mod direct, ceea ce m-a făcut să înţeleg creaţia, în însăşi alcătuirea ei, drept variaţie a ceea ce mă reprezenta ca om situat între imaginaţie şi adevăr, menţinând şi generând raţiunea şi virtutea, era măsura pusă în valoare de bine şi rău, resimţite ca un fel de acumulator de energie ce putea declanşa iluminarea.

Fapta mea se baza integral pe diferenţierea totală de însuşiri adoptate într-o formă sau alta, şi nu numai în cazul construcţiei de forţe de legătură între real şi imaginar, ci mai curând în favoarea adeziunii faţă de adevărul pe care ele îl revelau.

Întrevăzând existenţa unor legături între fenomenele care alcătuiesc particularul şi particularizează relaţiile care configurează generalul, predicate prin creativitate şi calitatea actului artistic, se poate obţine o bogăţie a expresiilor şi concepţiilor pe care leadershipul reuşeşte să le identifice ca material de finisaj al versiunii de tale de evoluţie şi de evaluare.

Ceea ce eşti sub prisma parametrilor „bun" şi „rău", dintre kitsch şi autentic, poate fi transmis sub formă de informaţie, dar mai subtil în măsura în care ele corespund exigenţelor lumii tale interioare.

Leadership: Orice actualizare faci în numele autenticităţii tale este salvată automat într-o nouă versiune a dialogului dintre iluzia creată şi realitatea reprezentată, pus în cadru unei forme mai ample de exprimare artistică?

Unul dintre aceste fenomene, fenomenul de alternanţă, comparaţia între actul ştiinţific şi imaginea vieţii, pleacă de la observaţia că omul este un răspuns la ceea ce se întâmplă între acestea două. Acest fenomen te ajută să înţelegi leadershipul în coliziune directă cu fapta de a determina un nou nivel de conştientizare a ceea ce eşti, a ceea ce îţi lipseşte sau a ceea ce te blochează în reprezentarea viziunilor.

Prin abordarea de tip „pro-contra", „bun-rău", găsind măsura adevărului a ceea ce revelezi în jocul haotic al imaginaţiei şi al dorinţelor, în mijlocul atâtor forţe dezlănţuite şi oarbe, vei ajunge să preamăreşti nobleţea naturii umane, vei putea menţine şi genera raţiunea şi virtutea.

Fiecare operă creatoare devine un act de transcendere a ego-ului, o călătorie din lumea concretului într-un spațiu infinit de posibilități, stabilind o legătură nouă între artă și realitate.

Dar să mai adăugăm un lucru interesant. Actul de creaţie, fapta de deschidere spre zona artei, stabilizând graniţele dintre autentic şi imaginar, cu rol de izolator în prezenţa realului, pune în funcţiune opţiunea leadershipului de a da o măsură nouă expresiei existenţei, schimbării şi sumei intenţiilor tale de a-ţi face cunoscută opera lumii, creând efectul de iluminare.

Cum bine mărturisea medicul specialist în terapeutică, Karyn Maria Taulescu: *"iluminarea este fenomenul surprinzător care deschide calea spre măreţie pentru omul obişnuit. Fenomenul este însoţit de două schimbări profunde, şi anume: spulberarea ego-ului şi trecerea fiinţei din lumea finită în cea infinită".*

Lumea infinită, sub aspectul săvârşirii actului creator, trebuie înţeleasă ca o ieşire din normele rigide ale raţiunii care se alimentează doar din observațiile concrete şi se sprijină doar pe experienţă sau pe analiza efectivă a faptelor. Dar fără a le atribui o conotaţie care să surprindă printr-o călătorie imaginară sau printr-o perspectivă ştiinţifică.

Fapta care precede apariţia artei are ca urmare intensificarea dialogului dintre diferite atitudini şi viziuni, pe care exprimarea artistică îl surprinde într-un joc continuu între iluzie şi realitate, în căutarea esenţei, a adevărului ultim.

Omul şi fapta sa scoate în evidenţă acele însuşiri ale omului adoptate în cazul construcţiei de forţe de legătură între real şi imaginar, în favoarea adeziunii faţă de adevărul pe care ele îl revelează.

Totodată indică tentativa omului de a-şi propune o nouă atitudine – de *challenge* , în

mijlocul atâtor forţe dezlănţuite şi oarbe ale raţiunii care îţi călăuzeşte modul de reprezentare a realităţii ca răspuns integrat într-un context al unei noi direcţii de creaţie - prin care se ajunge la iluminare.

Omul şi fapta sa (I)

On Iulie 14, 2015

Îmbunătăţeşte-ţi capacitatea de a proiecta prin intermediul perfecţiunii o lecţie, o călăuzire, un izvor de valori, astfel încât să orientezi gândirea celorlalţi oameni spre un alt nivel.

Realist, urmăream să contrazic practica aproape universală din toate literaturile lumii şi din toate timpurile, să descopăr măreţie şi interes exact acolo unde ele nu găseau decât derizoriul, tot aşa cum marii conquistadori căutau noi tărâmuri ce nu figurau pe nicio hartă. Era sensul pozitiv al parcursului spre conştiinţa unui nou statut. Ca şi când o forţă superioară mi-ar fi cotropit încetul cu încetul intelectualitatea, amplificând-o la un rol din ce în ce mai principal într-o nouă ştiinţă.

Şi, iată, priviţi-mă cum mă transform în altcineva, într-un întreg de nivel superior, de-a lungul conturului închis al închipuirilor stârnite în cuget, sub influenţa forţelor contrastante ale realităţii şi cunoaşterii, cuprinzând un curent liniar, egal în valoare absolută cu produsul dintre reflecţii, perspective şi semnificaţii.

Capacitatea de a transforma haosul în ordine și de a vedea oportunități în structuri disipative marchează esența unui adevărat vizionar.

Creaţia stabilea valoarea intensităţii experienţei cuprinse în conturul personalităţii mele recompuse din părţile ei ascunse sau revelate prin intermediul limbajului, prin ciocniri de coduri culturale sau prin „Auzul Divin”. Bineînţeles, căpătasem acel sânge rece care-mi dădea stăpânire de sine şi forţa de a-i domina pe alţii prin vibraţie intensă şi complexitate, într-un ingenios joc al minţii care forţa graniţele plauzibilului.

Acum înţelegeţi cauzele viciilor mele, străfulgerările de inspiraţie, toate acele fabuloase comori „ *must-have* ” puse pe seama unei forţe de unire între sfera de cunoaştere şi cumulul de aspecte ce compun un loc de descoperit. Electrizaţi de măsura imaginarului necesar lumii ştiinţifice, rămâneţi perplecşi de puterea cauzelor şi efectelor care zdruncină întreaga maşinărie a sufletului, a gândurilor, a haosului şi a structurilor disipative. Sunteţi constrânşi să participaţi la o operă de creaţie, cuceriţi de logica şi de înălţimea expresiilor prin care întrezăriţi scopul suprem al performanţei – nu demonstraţia de forţă brută a ştiinţei, ci înţelepciunea de a cuprinde fundamentele ei în gândirea personală.

Dar când se află pe mare, căpitanul se supune unei încercări mult mai mari decât restul echipajului. Iar scriitorul, trebuie să se ridice deasupra a ceea ce el dă viaţă, fără ca cititorii lui să suporte vreo presiune.

Leadership: Poţi să stabileşti valoarea experienţei cuprinse în conturul personalităţii tale, prin intermediul forţelor unei cunoaşteri care însumează o multitudine de aptitudini ale spiritului de a-şi organiza propriul conţinut?

Cine cunoaşte sursa şi funcţia cunoaşterii, în relaţie cu procesul de producere a informaţiei (când străfulgerările de inspiraţie fac sufletul să înalţe din inimă un strigăt puternic, redat în limbaj şi în mesajul transmis, într-o manieră transparentă, printr-o interpretare unică), acela se îndreaptă vertiginos spre o nouă conştiinţă, spre un nou statut, spre superioritatea proprie leadershipului care domină scena cercetării şi a inovaţiei necontenite.

Ca să fii la înălţime, tot astfel cum un scriitor experimentează noi combinaţii de stiluri prin includerea reflecţiilor în corpul unei noi cunoaşteri şi prin expresivitatea cuvintelor îmbinate adesea arbitrar, atunci străduieşte-te să atingi starea de perfecţiune. Cum bine spunea cântăreţul Tudor Chirilă: *„Perfecţiunea este linia orizontului."*

Prin intermediul perfecţiunii (în care compoziţiile proprii dau artei o nouă interpretare, cu intenţia hotărâtă de a face din artă un tărâm al forţei creatoare, în care imaginaţia poate fi caracterizată ca proces de comunicare între ceea ce presupui şi ceea ce nu ştii, în care înţelegerea stabileşte relații între ceea ce cunoşti și ceea ce urmează să asimilezi prin incluziune) se poate proiecta o lecţie, o călăuzire, un izvor de bune îndemnuri. Sau un izvor de valori, capabil să orienteze întreaga existenţă şi gândirea celorlalţi oameni spre un alt plan, spre un alt nivel.

Leadership: Îţi găseşti forța de a te consacra a unei cunoaşteri care să fie în acelaşi timp o formă de înţelepciune demonstrativă, adică arta de a trăi asociat cu o parte esenţială a experienţei de vizionare a lecţiilor de schimbare a mentalităţii?

Adăugăm următoarele dintr-o pagină de pe site-ul suplimentuldecultura.ro: *„Şi cine a reuşit ca, în această perfecţiune, să se dedea pe de-a-ntregul compoziţiilor respective şi să le simtă interpretarea, acela a putut să crească sufleteşte, să atingă şi să trăiască o revelaţie."*

Leadershipul se contopeşte cu stilul de gândire în vastitatea câmpului de forță al energiei creatoare. Cine reuşeşte să se transforme în altcineva, într-o entitate independentă de alte influenţe, într-un întreg de nivel superior, de-a lungul conturului închis al închipuirilor stârnite în cuget sub influenţa forţelor contrastante ale realităţii şi cunoaşterii, cuprinzând un curent liniar, egal în valoarea absolută cu produsul dintre reflecţii, perspective şi semnificaţii - acela se va putea considera un pilon de susţinere al gândirii.

Poţi să stabileşti valoarea intensităţii experienţei cuprinse în conturul personalităţii tale, prin intermediul forţelor cunoaşterii, abia atunci când reuşeşti să schimbi forma a ceea ce transmiţi şi a ceea ce devii. Această intensitate se măsoară şi se calculează automat prin modul cum percep ceilalţi însemnătatea ideilor şi creaţiilor tale, prin modul cum configurezi distribuţiile de conţinut ale ştiinţei şi conştiinţei tale.

Schimbarea mentalităţii se poate constitui într-o revelaţie a ideilor supreme despre viaţă, ştiinţă şi artă, numai în sensul unei cunoaşteri care nu duce la înstrăinarea de sine sau la epuizarea propriului "ascuns".

Omul şi fapta sa aduce în prim plan legătura dintre experiment, creaţie si perfecţiune, sub imperiul acelei fascinaţii neascunse, proprie scriitorilor, de a vedea cum o plăsmuire a imaginaţiei se transformă cu ajutorul ştiinţei într-un plan pe hârtie - apoi transpus într-o viziune care stabileşte o călăuzire.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-si-fapta-sa.html

Open Your Eyes

On Martie 30, 2018

Ridică-ţi nivelul de înţelegere a celor ce se cugetă prin imagini de puternică expresivitate, diferențiind ceea ce stă în spatele lor de ceea ce le asigură stabilitate şi durabilitate.

Melodia aceasta are ceva dintr-o solemnitate discretă, lăsându-mă în expectativă la granița dintre cunoaștere și aroganță, în perspectiva alternativei real-existente a unui cadru de imagine statică. Ea pare a se constitui dintr-o lege specială a creaţiei criticată din perspectiva unei utopii logice, demnă de un Iain M. Banks, cu înfiorări ce copleşesc tulburătoarea mea lume lăuntrică într-un vârtej de trăiri scrise cu vervă.

Când încerc să gust savoarea vieţii din cupa unui vers plămadit în nemurire, am multe de suportat, dar reuşesc să mă ridic întotdeauna la esenţe.

Titlul însăşi "Open Your Eyes", acceptând în mod convenţional elementul novator prin care opera se prezintă ca o reprezentare a universului, din ciclul Sindromul Nemuririi, mă face să reflectez - orbit de o stea a cărei masă este jumătate din masa Soarelui - la o nouă dimensiune a lucrurilor păstrate ca reper în măiestria reprezentării liniei, culorii şi a mijloacelor empirice, subiective, geometrice, într-un cuvânt simbolice, de formare a spaţiului scriitoricesc.

Privirea îndreptată spre orizontul concret al lumii sensibile poate deveni o parabolă a adevăratei științe a vieții, plină de înțelepciune și profunzime.

O ascult cu gândul la rostul unui mâine diferit, ca într-o cronică persană. Simt că mă lansez într-o călătorie imaginară, cu multe înflorituri, dar tot atât de plină de tâlcuri. Lucrurile sunt întotdeauna diferite când încerci să seduci pe cineva printr-o exprimare ambiguă. Mă văd printr-o fereastră deschisă spre o comoară fără sfârşit în care diamantele cele mai de preţ sunt cuprinse numai de mintea artistului şi de sufletul unei priviri spre orizontul concret al lumii sensibile, ca parabolă a adevăratei ştiinţe a vieţii.

Am învăţat multe lucruri din această melodie plasată pe fundalul unui "cover" ce aminteşte de picturile suprarealiste ale lui Carlo Salmoni, cu deosebire evidentă pentru creşterea conştiinţei unei stări sufleteşti arătată în multe feluri, atenţia axată pe intuiţie fiind principala modalitate prin care lucrurile importante pot fi reţinute mult mai bine.

Leadership: Înainte de a păstra doar ce este valabil pentru constituirea unei finalităţi artistice, încerci să schiţezi urmările propriilor intervenții în spaţiul unei comparaţii cu ceea ce se relevă în mod subiectiv?

Cel ce mă ascultă cu adevărat pare a fi trecut prin pensulele unui pictor impresionist desăvârşit, sfâşiindu-şi sufletul cu întrebări şi răspunsuri despre viaţă într-o căutare veşnică a comorilor pierdute în abisalul vârtej al negurii timpurilor care mi-au creat dependenţa de mijloacele poetice ale creaţiei.

La cuvintele Simpatiei, din Hazar Afsaneh, silenţioase în explorarea timpului ca sunetul căderii unui ac pe jos, aş face acum referire în căutarea de semnificaţii ale noţiunii de "lumină, gândind pur şi simplu cu mintea unui artist în care se îngrămădeşte legătura dintre macro- şi microcosmos, oferind expunerea coerentă a paralelismului simbolic: *"Şi dacă uneori*

tâlcul unora este mai ascuns, aceasta o fac ca să reţină mai bine atenţia şi ca să desfete minţile ce izbutesc să dezlege firul cel sublim".

Simt că după ce mă voi orienta mai bine în labirintul creaţiei, voi observa că nu e chiar aşa complicat să dezleg firul cel sublim al memoriei universale ascuns într-o stea din afara lumii reale, acolo, departe, unde orizontul se risipeşte în ceea ce putea exista şi n-a existat decât prin adânci prefaceri spre lumină, cu pătrunderi în psihologia artei.

Arta care se deprinde numai din tâlcuri are întotdeauna un caracter personal. Cine se încumetă să mă înţeleagă, acolo unde plăsmuirile se perindă una după alta, trebuie să vădească același atașament pentru întrebuinţarea culorii într-un spaţiu numit "Singularitate" unde legile fizicii, așa cum le cunoaștem, încetează să mai funcționeze. Tiziano Vecellio m-ar înţelege cel mai bine.

Leadership: Apropierea ta de rigorile perfecțiunii artistice este permisă de reevaluarea rolului de creator într-un underground al receptării unor valori care pun sub semnul întrebării modalitățile de a vedea lumea?

A asculta înseamnă a vedea. Infinitul pare că mi se dezvăluie ca un simbol al libertăţii de exprimare câştigate în eternitatea unui sentiment pur pe care am puterea să-l recunosc că fiind componenta firească a unui ritm înălţător: "regăseşte-ţi energia şi vitalitatea ! " Muzica trance seduce prin ritmul devenirii progresive, modelează şi înfrumuseţează opera creaţiei, te poartă într-un univers de poveste și te face să-ți amintești cine eşti într-un plan mai înalt al existenţei văzută prin ochii credinţei în Dumnezeu.

Cât de repede şi trecătoare, între însuşirile lor, trebuie să fie stările sufleteşti existente într-o varietate de expresii artistice, precum surâsul unei raze de lumină aruncată asupra lucrurilor ascunse în umbră sau într-un întuneric mai adânc. Pe unde se plimbă ea, ochiul minţii vede mai lămurit o traiectorie a limitelor, fie a hotarelor unui teritoriu ce urmează a fi populat cu forme, ţintuind perfecţiunea într-o clipă ce transcende timpul.

Ce voiaj splendid spre lumea magică a unui timp conceput ca o alcătuire abstractă de versuri fără semnificații reale sau cu mai multe semnificații posibile, pe care numai umbra unei amintiri îi poate prelungi durata, într-o filozofiei a istoriei revărsată peste întreaga creaţie a unei lumi care se schimbă.

Valorile artei mele precum expresivitatea, unicitatea sau imaginaţia, pun sub semnul întrebării modalităţile clasice de a percepe lumea prin faptul că ele pot fi privite ca un drum în care mereu încape rătăcire, ca rază a cărei strălucire se întunecă odată cu lipsa de cunoaştere a marilor taine ale creaţiei. Eu, artistul multor secole ce vor urma, cred că aşa va fi: din arta mea înnoitoare lumea întreagă se va hrăni şi se va schimba, dar nimeni nu o va putea înţelege cu uşurinţă.

Orizontul de afirmare al unei arte de mare originalitate este accesibil printr-o acumulare de tâlcuri ce ți se inoculează în minte odată cu fiecare clipă în care te lași acaparat de gânduri şi emoţii, chiar dacă acestea nu urlă să fie simţite şi acceptate într-un spaţiu de poveste.

Open Your Eyes ca să vezi totul din perspectiva inversă a ceea ce ţi se dezvăluie prin labirintul unei iluzii, ce capătă accente de realitate, chiar şi atunci când totul se învăluie în îndoială sub forma semnelor de întrebare cu privire la diferitele aspecte ale raportării artei la un ideal de personalitate.

În spatele fiecărei imaginii se ascunde un tâlc, iar ceea ce asigură stabilitate şi durabilitate imaginii este înţelegerea acestui tâlc care probează atenţia privitorului. Ce-ai aflat nou despre mine după parcurgerea acestui articol? Ce anume ţi-am ascuns, şi cum poate fi lămurit?

* **Notă:** Insigma - Open Our Eyes (Alex M.O.R.P.H. Remix)

Opera care cuprinde toate sterilităţile unor experienţe prea cerebrale

On Ianuarie 12, 2010

Creația de geniu emană din combustia interioară a unei pasiuni nefăcute, ce transcende limitele rațiunii obișnuite.

S-a imputat adeseori lui Eisenstein că opera sa are răceala rocii, a mineralizării unor idei îngheţate în forme complicate şi cu totul lipsite de căldură. Imputarea se datora adeseori relei voinţe, uneori neînţelegerii, adică nesesizării acestei combustii atât de neobişnuit de puternice în care pasiunea devenea propria ei hipertrofie, hiperbola devenea atât de imensă, încât hieraticul ei supăra bunul simţ comun. Aşa cum mulţi nu au putut niciodată înţelege de ce Whitmann afirma că el cuprinde, şi în acelaşi timp este, fiecare eveniment petrecut în oameni, în lume, în Cosmos.

Opera lui Eisenstein – cu toate scăderile ei, cu toate sterilităţile unor experienţe prea cerebrale şi nereuşite, pe care uneori le conţine – este irigata cu sânge. Sânge fierbinte, voi. Sângele unei pasiuni totdeauna în incandescentă, care explodează şi, pulverizează, se răspândeşte în jerbe cu strălucirea unor constelaţii ce îi inunda opera.

Atunci cei care nu aveau ochi să vadă, sau nu voiau să-i folosească, confundau lumina galactică cu clipirea unor oarecare strasuri. Aşa devine Eisenstein "formalist". Anume, în ochii celor care nu văd ei înşişi decât forma în care străluceşte magnific ideea. În aceste cazuri, regizorul Serghei Eisenstein le răspundea cu o sublima ironie, din care criticiştii, sclavi ai ceremoniei, nu au înţeles iarăşi decât forma, rămânând satisfăcuţi de recunoaşterea "greşelilor". Sensul ironic al acestor răspunsuri îl va descifra doar posteritatea.

Leadership: În ce mod relativitatea restrânsă și conceptul de spațiu-timp influențează înțelegerea operei tale, reflectând complexitatea formelor și relativitatea experiențelor umane pe care le îmbogățești cu propria imaginație?

Teoria cinematografiei, formulată şi revoluţionată de un regizor precum Eisenstein, a revoluționat înțelegerea noastră despre efectele creaţiei, mai ales pe fondul unei viziuni care exprima "strălucirea unor constelaţii" în artă. Relativitatea restrânsă introduce conceptul de spațiu-timp, un continuu cu patru dimensiuni, similar cu complexitatea formelor complicate și aparent lipsite de căldură din operele lui Eisenstein. Această teorie a arătat că timpul și spațiul nu sunt absolute, ci relative în funcție de observator, pe linia unei viziuni care pune accentul pe interconectarea elementelor și fluiditatea percepției. Dar mai ales pe linia unei viziuni care subliniază interdependența și relativitatea experiențelor umane.

Teoria generală a cinematografiei extinde aceste idei, descriind gravitația nu ca o forță, ci ca o curbură a spațiului-timp cauzată de masă și energie. Aceasta reflectă modul în care sângele fierbinte și explozia pasiunii din operele lui Eisenstein creează constelații de idei. Această curbură influențează mișcarea obiectelor și traiectoriile luminii, oferind o explicație unificată pentru fenomenele gravitaționale. De fapt, operele lui Eisenstein influențează percepția publicului, transformându-l din "formalist" în ochii criticilor care nu văd decât forma.

Ironia sublimă a răspunsurilor lui Eisenstein față de acești critici, sclavi ai ceremoniei, rămâne înțeleasă doar de posteritate, similar modului în care relativitatea generală a fost înțeleasă pe deplin doar după publicarea sa.

Leadership: În ce mod influențează opera ta percepția publicului și criticilor, reflectând o viziune unificată asupra fenomenelor cinematografice și a relațiilor dintre formă și

conținut?

Relativitatea restrânsă și conceptul de spațiu-timp influențează înțelegerea operei regizorale, prin reflectarea complexității formelor și relativității experiențelor umane pe care le explorează. La fel cum timpul și spațiul sunt relative și interdependente în teoria relativității restrânse, astfel și în creațiile artistice, formele și experiențele umane sunt interconectate și schimbătoare, oferind o perspectivă dinamică asupra realității. Aceasta relevă faptul că percepțiile artiştilor sunt influențate de context și de poziția lor relativă în "spațiul-timp" al existenței.

Cum spuneam, rocile magmatice din opera lui Eisenstein se formează prin mineralizarea ideilor sale complicate. Acestea sunt criticate adesea pentru lipsa de căldură, o imputare care provine din rea voință sau din neînțelegerea combustiei neobișnuit de puternice a pasiunii sale. Asemenea magmei care se solidifică lent sub suprafața Pământului, rezultând cristale mari, opera sa, în ciuda sterilităţilor unor experienţe cerebrale nereușite, este irigată cu sângele unei pasiuni incandescente care explodează și se răspândește în jerbe strălucitoare, asemenea constelațiilor.

Criticii care nu au ochi să vadă, confundă lumina galactică a operei sale cu clipirea unor strasuri obișnuite, denumindu-l "formalist". Aceștia nu pot înțelege de ce Eisenstein afirmă că opera sa cuprinde (și în același timp este) fiecare eveniment petrecut în oameni, în lume, în Cosmos. Răspunsurile sale ironice la aceste critici sunt asemenea proceselor chimice complexe care determină structura și textura finală a unei roci. Sensul ironic al acestor răspunsuri va fi descifrat doar de posteritate, care va recunoaște adevărata valoare a strălucirii sale ideatice.

Un artist adevărat îşi transfigurează patima într-o hiper-expresie a ființei sale, uneori incomprehensibilă pentru privitorii obișnuiți.

Opera care cuprinde toate sterilitățile unor experiențe prea cerebrale relevă absența emoțiilor autentice și a conexiunii umane profunde. Dar în cazul regizorului Serghei Eisenstein, sângele fierbinte al pasiunii, plin de incandescență, transformă aceste sterilități într-o explozie creativă, cu strălucirea unei constelații ce inundă opera sa. Iar un artist este cu adevărat împlinit atunci când reușește să transmită emoții autentice și să creeze conexiuni profunde prin intermediul operei sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-care-cuprinde-toate-sterilitatile-unor-experiente-prea-c

Opera care nu îmbătrânește niciodată

On Mai 20, 2024

Ceea ce vezi în tine când te cobori în adâncul ființei tale, devine reflexia realității în oglinda sufletului universal.

Visul s-a repetat de trei ori pe parcursul aceleiași nopți. Tabloul îmi apărea misterios, învăluit într-o aură enigmatică, pe linia unui fir suspendat al timpului, ca și când ar fi fost o busolă ce mă ghida spre un adevăr ascuns. Când m-am trezit, reverberațiile cromatice ale pânzei au continuat să pâlpâie în fața ochilor mei, ca un ecran cu led-uri, îndemnându-mă să mă cufund în adâncimile lor insondabile. În orice caz, umbrele reveriilor păreau a se întinde dincolo de margini, prefăcute în hieroglife ale unui alfabet cosmic, al cărui înțeles tainic mi se dezvăluia parțial, îmbiat de undele onirice încă vibratoare în ființă.

Extazul culorilor împreunate într-un joc straniu de mișcări circulare îmi insufla un freamăt sacru, un fel de nestăvilită dorință de a o poseda "Secretul Reimaginat", iar privirea-mi părea să fi devenit un act de inițiere în misterele insesizabile ale Creației, împietrite în pânza fermecată. Ceea ce lumina ca un felinar într-un loc unde fiecare minut e-o treaptă spre adâncuri, era tocmai acel far al sufletului, strălucind în întunericul incert, ghidându-mă către tărâmul necunoscut al înțelepciunii primordiale, *Cynosez Ashutoica Irosisymaa*, un imaginar care îşi caută "materialul" într-un alt imaginar.

Fiecare situație este decupată dintr-o realitate care trece granițele timpului, iată de ce opera nu îmbătrânește niciodată !

Visul este moştenirea unei minţi artistice care explorează granițele imaginației și ale subconștientului, căutând să aducă la lumină înțelesuri ascunse și emoții profunde într-o formă vizuală și simbolică. Din acest motiv, încercând să revăd tabloul bine cunoscut din vis, trăind într-o lume a contrastelor fascinante, am devenit pictorul anonim, evadat dintr-o realitate frapantă, scormonitoare, asemănătoare cu cea desprinsă din vechile tratate interzise de artă.

Leadership: Poţi să găsești un echilibru între imaginea realității și interpretarea artistică, dacă experiențele tale sunt marcate de imagini vizuale care oferă o reprezentare unitară a trăirilor care îţi formează viaţa?

În adâncul clădirii baroce a "Ministerului Alchimiei Onirice", artiștii erau aleși nu pentru talentul lor, ci pentru visele lor. Ei învățau să își controleze subconștientul, transformând visele lucide în experiențe colective grandioase. Aceste vise erau proiectate pe cer ca fresce vii, luminoase, care influențau emoțiile și gândurile întregii populații. Visul devenea astfel o artă publică, o formă de a modela realitatea prin imaginația umană.

Într-un alt mod, Alice din romanul lui Lewis Carroll a pășit prin oglindă și a intrat într-o lume absurdă și minunată, unde pisicile zâmbitoare vorbeau cu ceasuri de buzunar, iepurii purtau veste și pălării de top și regina de inimă juca crochet cu flamingo. Era ca un vis viu, plin de mistere și transformări uimitoare. Alice a devenit ea însăși o artistă în această realitate magică, folosindu-și imaginația pentru a naviga prin provocările și bucuriile acestei lumi fantastice.

Presupun că pe mine visul m-a plasat într-o zonă dintre aceste două contexte, între lumea fascinantă a contrastelor și lumea frapantă a misterului dintr-un spațiu interzis. Este o alinare să te știi călăuzit de curiozitate și imaginație, dar o corvoadă să simți povara de a naviga

prin tărâmul ambiguu al cunoașterii interioare.

M-am privit în tablou, ca și cum acesta ar fi fost o oglindă fermecată, și am văzut o scenă uluitoare înfățișându-se privirii mele: pe un câmp de trandafiri roșii intens, un zeu maiestuos (cu chip de rege strălucitor) plutea deasupra, cu o floare uriașă în mâini. Privirea lui blândă și plină de înțelepciune antică părea să cuprindă întreaga mea existență.

Leadership: Eşti în stare să devii reflexia unei viziuni care să te ajute să-ţi stăpânești destinul chiar în vâltoarea trăirilor în care îți urmărești visul?

Zeul s-a aplecat atunci ușor, într-o reverență menită să recunoască răsturnarea oricărei normalități, sărutând petala cea mai de sus a trandafirului "Double Delight" cu un gest atât de asemănător disperării, cu sentimentul că viața nu ține decât de un fir de păr, de un fir așa de subțire, care uneori e rupt. La acea atingere divină, floarea a început să se deschidă încet, dezvelind în centrul ei un lujer magic, răsucit în chip misterios. Atunci, zeul a oferit acel trandafir celui ce intra în vis, permițându-i să călătorească prin dimensiunile visului și ale realității după bunul plac.

Apoi, deodată, m-am trezit. Privind la fel de pierdut tabloul, parcă revenind dintr-o lume fantastică, simţeam că m-am eliberat dintr-o închisoare imaginară în care Dumnezeu a ținut suspendată realitatea. Un fior magic m-a cuprins când am zărit, în colțul picturii, acel lujer răsucit al trandafirului divin. Preț de o clipă, mi s-a părut că țin în mână, aievea, floarea primită în vis de la zeu, ca pe un dar misterios. Era întocmai trandafirul din grădina mea. Drept urmare, hotărât să descopăr taina acestei experiențe neobișnuite, am pornit să caut semnificația simbolurilor întâlnite, simțind cum granița dintre vis și realitate devine din ce în ce mai subțire.

Leadership: Poți folosi virtuțile tale onirice pentru a exprima tendința de a da o formă vizionară trăirii lăuntrice, integrând repere vizuale ce creează efect de profunzime la nivel de interpretare artistică?

Contemplând trandafirul primit în darul visului, atât de asemănător cu cel din grădina mea, am simțit în mine atingerea unei pensule invizibile. Mai bine zis, m-am simțit cuprins de un freamăt metafizic, ca și cum aș fi descifrat un cod ancestral, o criptogramă vie despre taina existenței. Petalele de catifea, bobocul magic, seva divină ce îi dădea viață - toate păreau a fi pensula supremă cu care "Marele Pictor" înfățișează opera sa pe pânza ființei.

Acest trandafir devenea astfel un simbol atotcuprinzător, un *Atricaorach Iriusiotic*, o metaforă desăvârșită pentru legătura indestructibilă dintre vis și realitate, dintre spirit și materie, dintre mine şi Dumnezeu. La fel cum penelul pictorului își împrumută noblețea culorilor pentru a întruchipa frumusețea pe pânză, tot astfel visul meu şi-a tras seva din esența realității, pentru a-i da acesteia împodobirea infinită a imaginarului.

Trei virtuţi onirice se evidenţiază aici: Explorarea interioară (capacitatea de a explora și de a descoperi aspecte ale sinelui și ale psihicului în timpul viselor), Reziliența (capacitatea de a te adapta și de a face față situațiilor dificile sau tensionate care pot apărea în vis), şi Reflectarea (capacitatea de a reflecta asupra experiențelor de vis și de a învăța din semnificațiile acestora pentru viața de zi cu zi)

În ce fel simbolismul dintr-o scenă artistică îți poate oferi o viziune revelatoare asupra propriei existențe, într-o manieră ce transcende interpretarea imediată a realității?

Opera care nu îmbătrânește niciodată se referă la capacitatea artei de a transcende trecerea

timpului și de a comunica adevăruri universale și perene despre existența umană. Prin aceasta, cred că un artist ca mine ar putea să se considere înzestrat cu capacitatea de a crea opere ce rezistă timpului, provocând gândirea generațiilor viitoare, reflectând complexitatea existenței într-un mod atemporal.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-care-nu-imbatraneste-niciodata.html

Opera care se închină numai în faţa creatorului ei (II)

On Iunie 09, 2013

Învaţă să adopţi acea înţelegere a vieţii capabilă să facă legătura între realitate şi utopie, suportând impactul unei ştiinţe ce nu se transmite decât prin comparaţii.

Imaginea întregii mele vieţi părea a fi supusă unui experiment artistic în care sfârşitul repeta începutul, latura principală a personalităţii mele părând să fie acoperită de o mască, o provocare la încercarea de a descoperi o nouă lume, plină de fantezie şi mister, ceea ce reprezenta un semn al excepţiei de la regulile societăţii moderne. O fiinţă superioară deranjează în mijlocul realităţii acceptată unanim, mai ales dacă ea se constituie ca o coincidenţă între ceea ce este perceput în mod imediat şi cauza reală a unei posibilităţi de exista din mai multe posibilităţi existente.

Artistul care fructifică la maximum această coincidenţă secretă dincolo de orice moment-limită din viaţa lui, aşa cum se întâmplă când sondezi naturalul unei voci vorbite din perspectiva unei priviri dinspre scenă către public, se vede nevoit să preia o anumită stare de surprindere şi de teamă, o parte a riscului de a se revela drept un gest de sfidare a convenţiilor sociale.

În acest context de vizibilitate scăzută, sub care fondul tabloului general al vieţii mele căpăta o intensitate specială de mister, trebuie notat că momentul de tranziţie de la percepţia unei identităţii vizuale la reacţia faţă de o anumită realitate, de la reflecţia unei umbre până la reprezentarea unei gândiri noi, făcută prin intermediul asocierii de imagine cu revoluţionarul, este multiplicat cu distanţa de la sublim la ridicol.

Când imaginea vieţii se suprapune peste umbra unei deformări a conturului ei, să îndrăznim a asculta ce au de spus anticii înainte de a ne spori facultatea de înţelegere a personalităţii umane din prisma unei naturi bogate artistic pe care doar ştiinţa o potenţează:

"Cine nu cunoaşte cauza vreunei naturi oarecare, ca bunăoară a culorii albe sau a căldurii, decât în anumiţi subiecţi, nu dispune decât de o ştiinţă nedesăvârşită. Iar cine nu poate să producă un efect decât asupra unei materii anumite din acelea care sunt în stare să-l suporte, nu are nici el decât o putere nedesăvârşită."

Leadership: Poţi să te redefineşti prin intermediul comparaţiilor întrebuinţate artistic, manifestându-te ca o proiecţie a unei imagini văzută doar într-un anumit unghi?

Spunea bine cineva pe o pagină web: "Dacă nu îţi cunoşti limitele, defineşte-le ! Dacă le cunoşti, depăşeşte-le ! " Aceasta este reacţia puternică a unui spirit atras de o provocare unică, în primul rând intelectuală, şi care nu ezită să profite de orice ocazie pentru a suplimenta bugetul ştiinţei sale cu noi subtilităţi de înţelegere şi cu noi resurse de cunoaştere.

Săpând în vastul zăcământ al vieţii şi realităţii, extrăgând şi prelucrând toate acele ingrediente care servesc la cristalizarea personalităţi sale, împrumutând ceva progresiv şi nou din influenţele "străine", omul va descoperi acel algoritm secret, generator de noi adevăruri şi noi străluciri, depăşind prejudecăţi şi înţelesuri deja stabilite.

Luate împreună, acestea îi conferă omului un soi de superioritate intelectuală care depăşeşte orice elită a "căutătorilor de noi zone de cunoaştere", contracarând cu uşurinţă naivitatea

scepticilor, a debutanţilor, a profanilor, a celor de slabă credinţă care aruncă în domeniul iluziilor realitatea pozitivă pe care nu pot s-o înţeleagă. Fiindcă superioritatea nu poate fi dobândită doar din cărţi, ci prin exerciţii asidue de gândire.

Vei reuşi să montezi pilonii pe care se înalţă măreţul templu al unei cunoaşteri alternative, reînnoite. Vei putea să realizezi cu succes unirea "sulfului cu mercurul" – agenţii principali ai transformării, singurii părinţi ai pietrei filozofale. Şi vei putea să conferi o altă perspectivă esenţei leadershipului, doar dacă nu vei cădea pradă acelei intrigi complexe şi false care schimbă caracterul adevărurilor acceptate de raţiune.

A te manifesta ca o proiecţie a unei imagini văzută doar într-un anumit unghi înseamnă să te percepi în lumina unor noi descoperiri rezultate din includerea realităţii într-un spaţiu articulat de o viziune cuprinsă între cunoaşterea artei şi ştiinţa de a te transforma în altcineva.

Opera care se închină numai în faţa creatorului ei este manifestul comparaţiilor cu care îţi descrii lumea trăită din punct de vedere artistic, vorbind despre faptul că autenticul gând revoluţionar ce-ţi extinde orizontul urmează în profunzime calea unei modificări a înţelesurilor transmise de experienţele vieţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-care-se-inchina-numai-in-fata-creatorului-ei-II.html

Opera care se închină numai în faţa creatorului ei (I)

On Iunie 09, 2013

Conferă o altă perspectivă esenţei leadershipului, fără să cazi pradă acelei intrigi complexe şi false care schimbă caracterul adevărurilor acceptate de raţiune.

Am fost dintotdeauna atras de inedit, de caracterul enigmatic, straniu şi câteodată discordant al simbolurilor inexplicabile. Eram fascinat de conceptele sau supra-conceptele învechite, dar veşnic valabile, de poveştile ţesute în jurul unor ideii atrăgătoare, de mesajele ascunse în spatele unor coduri complicate.

Truda creaţiei invizibile în realitatea desăvârşită a unei opere uitate se continua singură prin gândurile care se abăteau întortocheate asupra mea. Fără să ştiu să le desluşesc. Încercările de simbolizare a unui spaţiu plin de informaţii caracterizat prin contraste dintre scop-mijloace, dintre efort-rezultat, respective de limitele dintre formă şi fond (ca în pictura tradiţională), erau parte constitutivă din jocul interacţiunilor cu mine însumi şi cu tot ce mă înconjura.

Eram atras în special de acele ideologii, teorii, premize, modele şi sisteme de gândire care îmbinau analiza şi adânca înţelegere a omului şi a menirii sale într-un univers creat artificial. Justificând astfel o anumită interpretare, conformă cu propriile-mi convingeri şi resurse de imaginaţie.

Toate culorile înţelegerii păleau, totul devenea mai ireal. Noi variante pentru marea enigmă, ce se bazau pe un algoritm secret, generator de noi adevăruri şi neadevăruri, se adăugau în perimetrul meu de logică. Eram din cale-afară de uimit. Începuse distrugerea şi refacerea.

Leadership: Opera întâlnită de-a lungul existenţei tale are legătură cu efectul primar al diversităţii de abordări ale "imaginarului" din punctul de vedere al unei cunoaşteri ce se înfăptuieşte esenţialmente pe calea comparaţiei dintre două sau mai multe lumi care se cer cucerite?

Romanele lui Stephen King, cu multiplele lor semnificaţii ascunse, angrenate într-un mecanism uman ultrasofisticat, cu legături infinite cu lumea puţin cunoscută a sentimentelor dezlănțuite, sunt prezentate la tensiune maximă. Înţelesurile ezoterice, cu conotaţii aparte, inaccesibile minţilor de rând, aparţinând marelui filozof Cyrano de Bergerac, erau şi ele bazate pe o cunoaştere care întrecea limitele realității. Greu de interpretat fără o experienţă autentică.

Seducându-mă cu desăvârşire, ideile şi concepţiile neobişnuite a celor doi maeştri au contribuit la naşterea şi dezvoltarea curiozităţii mele, la modelarea unui reper existenţial apărut parcă dintr-o experienţă apriorică. Ce în sfârşit putea fi valorizată. Imaginarul care îmi inspira o nouă conjunctură de subtile afinităţi cu spiritele alese ale lumii, din orice perioadă, crescând prin repetarea unor idei, gânduri, convingeri şi imagini mentale fabuloase, avea particularitatea de a îngloba elemente de ordin hermeneutic, înzestrate cu forţa activă, ale unei realităţi care aproape a dispărut.

Irezistibila tentaţie de a descoperi mai multe din această lume - comparând-o cu alte lumi, la doar un interval de realitate distanţă. Dorinţa acerbă de reformare a unei structuri de adevăruri transcendentale. Sublima savoare a unei experienţe magistrale de reconstrucţie a noii lumi, într-un plan mai înalt de abstractizare şi de înţelegere a omului şi a vieţii. Mă învăluiau puternic zi de zi.

Leadership: Modalitatea ta de a comunica o realitate poate să potențeze valoarea intrinsecă a unei creaţii unice ce intră în contact cu nişte lumi cu totul necunoscute mai înainte?

N-am reuşit să descopăr întru totul adevărurile ascunse în spatele ideilor îndrăzneţe a maeştrilor mei, nici să cuprind întru totul marea forţă a misterioasei învăţături care se degajă din ele. În schimb, am reuşit să montez pilonii pe care acum se înalţă măreţul templu al unei cunoaşteri alternative, reînnoite, ce porneşte de la om spre om, prin om. Unirea sulfului cu mercurul a fost posibilă.

Am reuşit să găsesc o explicaţie logică şi coerentă, şi chiar să furnizez alte interpretări punctelor esenţiale ale Marii Opere, fără să cad pradă acelei intrigi complexe şi false care schimbă caracterul adevărurilor acceptate de raţiune. Am ajuns în locul în care mulţi au visat să ajungă, în locul în care nici eu nu ştiam că voi ajunge. Imposibilul a devenit posibil. Timpul şi-a desăvârşit lucrarea.

Marea Operă, Piatra Filosofală, Apropierea de Dumnezeu sau Lumina Filosofiei vizează de fapt acelaşi lucru: atingerea unui nivel superior de cunoaştere care îţi facilitează înţelegerea vieţii, înţelegerea rostului pe pământ şi găsirea motivaţiei de a te ridica în faţa veşniciei.

Leadership: Înfăptuirea operei care îţi deschide calea spre o nouă realitate reprezintă consecinţa sporirii unei creaţii personale din care se poate reconstitui trecutul unei imagini care se repetă în toate timpurile?

Ştiinţa ta îţi dă posibilitatea să te foloseşti de mesajele ascunse în spatele unor coduri complicate? Idei şi concepţii neobişnuite pot contribui la naşterea şi dezvoltarea curiozităţii tale vizavi de leadership? Te laşi cuprins de sublima savoare a experienţei magistrale de reconstrucţie a unei noi lumi?

O operă se închină numai în faţa creatorului ei, şi ea este cu atât mai măreaţă cu cât oferă o nouă deschidere către autenticitatea lumii şi a propriei fiinţe. Alte structuri de gândire pot fi, de asemenea, dublate de o analiză amănunţită a realului în contrast cu intangibilul, printr-o revelaţie autentică sau printr-o explozie de influenţe străine care să crească valoarea Operei.

Sarcina ta, ca lider, este să gestionezi cât mai eficient, pe cont propriu, acele secrete care pot transforma un spaţiu banal de gândire într-unul remarcabil, şi să nu te laşi limitat de incapacitatea de a interacţiona cu culorile alternante ale verosimilului şi neverosimilului.

În mod sigur, înţelegerea clară a Marii Opere, a unei asemenea entităţi abstracte, este o cucerire grandioasă. Şi în numele ei devii apărătorul cel mai fidel al unei noi realităţi, ca un accept din partea ştiinţei vii, superioare, care integrează adevărata cunoaştere – care la rândul ei încorporează un ansamblu solid de concepţii şi interpretări care justifică încercările de identificare a unor legi şi principii noi, universal valabile.

Nu mă mulţumeşte nicio explicaţie care elucidează într-adevăr raporturile între Marea Operă şi treptele superioare ale evoluţiei, însă lasă neatinse toate particularităţile, care constituie tocmai valoarea omului. Căci numai aceste particularităţi, devenite deseori ţinta unei artilerii de nelămuriri şi ambiguităţi, pot să justifice acele interpretări, conforme cu convingerile şi resursele de imaginaţie a omului.

Creaţia personală, din care se poate reconstitui trecutul unei imagini care se repetă în toate timpurile, stă sub semnul apropierii de existenţa unor lumi diferite ce există pe coordonatele date de o imaginaţie bogată care ştie să le perfecţioneze.

Opera care se închină numai în faţa creatorului ei desemnează finalitatea unei creaţii desăvârşite, clădită pe argumente solide, care cu trudă şi îndrăzneală a fost recunoscută de contemporaneitate.

O nouă viziune asupra leadershipului, o abordare a acestuia din alte perspective, cu aplicabilitate practică, este poate o muncă de-o viaţă. Dar merită să încerci să te autodepăşeşti şi să te ridici deasupra celorlalţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-care-se-inchina-numai-in-fata-creatorului-ei.html

Opera onirică a luminii

On Decembrie 25, 2010

Un om de mare calitate face din însăşi viaţa lui o operă de artă, cea mai sublimă din câte a făurit.

Mare talent? Prisos de inteligenţă? Nu ştiam prea bine ce era. Cert este faptul că îmi plăcea să mă găsesc lângă el, în atelierul său de lucru, al cărui prag era trecut doar de cei care înţelegeau că meseria de pictor este deosebită.

Nu mai întâlnisem până atunci pe nimeni cu o viziune atât de optimistă asupra viitorului, şi care să se dedice cu atâta intensitate pasiunii sale. Maestrul avea un suflet de artist, era un îndrăgostit al culorilor şi al formelor, al simetriei, al liniilor şi al punctelor, al umbrelor, dar mai ales al luminii. Îşi crease un ideal din estetica formelor.

Lucrul pe care îl preţuia cel mai mult era frumuseţea. Acea frumuseţe exterioară, pură, care nu îmbătrâneşte niciodată, care nu cunoaşte moartea, care naşte pasiuni intense şi care îţi taie respiraţia; acea frumuseţe care nu este niciodată uitată, care te ţine închis în puterea ei de vrajă ca într-o închisoare şi de care nu te poţi elibera. Frumuseţea, îmi spunea el deseori, este cea care impresionează în picturile sale.

Leadership: Semnificaţia esenţială a artei tale constă în reproducerea a ceea ce prezintă un exemplu de ideal care cere extrem de multă "înălţime"?

O operă nu este desăvârşită, dacă nu transmite un ideal de frumuseţe. Iar acest exemplu de ideal cere extrem de multă "înălţime" atunci când forma artei pe care artistul o conturează generează o vibraţie aparte, hipnotizantă, prin care el reuşeşte să te prindă în povestea lui şi să te ţină acolo până la sfârşitul etapei de instruire.

"Înălţimea" desemnează gradul de implicare al artistului în crearea unei imagini care determină felul în care ajunge arta lui la privitor şi pe care o ia în considerare într-o clasificare a legăturilor estetice create între frumos şi urât, între aparenţă şi esenţă, scop şi mijloace, perfecţiune şi kitsch.

La fel ca şi cei doi mari pictori, Hieronymus Bosch sau Salvador Dali, maestrul dedicase mult spaţiu fanteziilor sale – lumini fantastice, jocuri vizuale, chipuri luminoase pline de empatie surprinse cu o maximă acuitate a simţurilor. El pricepea totul numai prin prisma compoziţiei, a culorilor, a efectelor şi a semnificaţiei pe care o dădea fiecărei picturi în parte. Nu voi uita niciodată ce mi-a spus: frumuseţea este raza de perfecţiune care se află în fiecare mare artist.

Meşteşugul picturii nu-i dat decât oamenilor deplini, cu puteri nebănuite în suflet. În clipa când maestrul ridica pensula şi o apropia de desen cu acea mare fineţe şi precizie, ghiceai că trăieşte din propria-i bonomie şi buna dispoziţie. Era ceva, nu ştiu, ceva care te îndemna să-l priveşti şi să-l admiri. Acele mişcări pline de graţie cu care îşi reda desenul dezvăluiau starea sa de spirit, felul cum percepea lumea, gusturile sale. Într-un cuvânt faţeta personalităţii sale. Pasiunea şi dăruirea pe care o punea în munca sa te făcea să descoperi într-însul un artist fericit. Iar maestrul era un artist fericit, fiindcă operele sale puneau în lumină idealul său de frumuseţe.

Leadership: Eşti închis într-o serie de concepţii de reformare a viziunilor despre sine?

Dacă eşti închis într-o serie de concepţii de reformare a viziunilor despre sine, dacă ai o înţelegere limitată a numărului de posibilităţi alternative de producere a valorilor de performanţă şi, totodată, de viaţă sufletească, atunci dai dovadă de mai puţină flexibilitate în răspunsul tău la schimbare. Dar totodată îţi asiguri acea avantajoasă opţiune de hrănire a potenţialului tău lăuntric, acea sursă suplimentară de venit însufleţitor - de tip catalizator - care contribuie la transformarea personală, ducând la accelerarea nevoii de valorificare a disponibilităţii tale de a te accepta şi de a fi tu însuţi.

Dacă pictura sugerează noi combinaţii, nu doar de formă şi culoare, ci şi de tipuri de experienţe existenţiale, atunci leadershipul lărgeşte cumva sfera răspunsurilor şi clarificărilor existenţiale ale individului. Făcând posibile noi modalităţi de perfecţionare morală, continuă, provocate de atitudini variate care ajung să-l caracterizeze ca om care îşi iubeşte identitatea, care îşi vede idealul de perfecţiune în triumful asupra propriei fiinţe. Asupra propriei sale pregătiri, raţiuni, perspective, conduite, tendinţe. În special asupra propriei sale maturizări sentimentale şi intelectuale. Pictura, ca şi leadershipul, sensibilizează omul.

Pasiunea şi dăruirea pe care o pui în muncă te face să descoperi în tine un artist fericit, dându-ţi în acelaşi timp o idee despre nivelul actual al autocunoaşterii tale, aprofundarea trăirilor tale emoţionale, afective şi spirituale. Şi aceasta poate contribui foarte mult la dezvoltarea leadershipului, la explicarea faptului că există un enorm val de interes pentru arta de a te regăsi înainte de a putea deveni ceea ce eşti menit să fii. Chiar dacă uneori acest interes nu este numit ca atare.

E ceva care te îndeamnă să-l priveşti şi să-l admiri pe omul care îşi explorează şi evaluează toate faţetele personalităţii sale, şi reuşeşte să-şi exprime doar acea faţetă bine integrată pe suportul numit "viaţă". Înainte de a experimenta leadershipul, ia seama la ce spunea cineva pe o pagină de internet: *"Important e ca fiecare să îşi descopere tendinţele şi faţetele acelor experimente spre care propriul suflet se îndreaptă."*

Leadership: Optezi pentru reproducerea creatoare a realităţii într-o artă a confirmării propriului concept despre sine ca posibilitate diferită de obţinere a unei noi perspective asupra vieţii?

Eşti un om de mare calitate? Îţi faci din viaţa ta o operă de artă? La fel cum un pictor iscusit îi inspiră pe artiştii de mai târziu prin lumea pe care o creează în operele sale, tot aşa un lider le inspiră susţinătorilor săi acea stare de armonie, de comuniune supremă cu propriul lui spirit, o stare de liber acces pe tărâmul imaginaţiei, unde totul este posibil prin improvizaţie şi fantezie.

Şi, la fel ca un pictor, un lider face din însăşi viaţa lui o operă de artă, cea mai sublimă din câte a făurit. Dedicându-se cu tot sufletul creării unui ideal estetic, unic şi coerent, el dă sens vieţii sale, menţinându-şi starea de bine atât pe plan mental, cât şi emoţional. Evoluţia spre bine a liderului este de ordin personal şi porneşte din inima lui. Un om cu o inimă plină şi arzătoare care reuşeşte să-şi materializeze idealurile este un om mulţumit şi fericit.

Modul în care liderul percepe viaţa se răsfrânge negreşit asupra "operei" lui. E ceva personal care îi afectează activitatea, randamentul şi buna relaţionare cu ceilalţi. Dacă viaţa pe care o trăieşte şi căreia i se dedică cu o mare pasiune este una plină de luminozitate, de viziune, de culoare, atunci va reuşi să atragă simpatia celorlalţi.

El va fi cu atât mai fericit cu cât "opera" lui va pune mai mult în lumină idealul său de viaţă. Iar expresia pe care o dă idealului său este raza de perfecţiune care îl propulsează mai sus in ierarhie (sau îl coboară) şi care îl ajută să-şi interpreteze mai bine rolul.

Conceptul de sine are ca nucleu atitudinea care ia naştere în urma procesului de trecere de la faza de creaţie la cea de desăvârşire a vieţii.

El face legătura între condiții de existență şi moduri de expresie. Indică o anumită stare de spirit ce poate contribui la relatarea eficientă a unei "povești" despre artă. Reprezintă o unitate de gândire, o idee sau o imagine mentală formată prin combinarea aspectelor care te desăvârşesc şi formează satisfacţia unei împliniri, utilizată pentru a organiza cunoaşterea şi perceperea lumii ce te înconjoară.

Opera onirică a luminii este evoluţia ta, ca lider, spre bine şi spre fericire, si totodată spre un nivel mai înalt de performanţă. Este ceva de ordin personal care porneşte din inima ta, care poate fi un ţel – atingerea unui ideal profesional extrem de înalt. Este acel lucru care străluceşte în fiinţa ta, care conţine toate culorile acelui "tablou" personal care îţi defineşte stilul de leadership şi dă sens şi intensitate vieţii tale. Este acel lucru care radiază admiraţie în jurul tău şi îţi luminează sufletul. Este visul care te înflăcărează şi care dă contur ideilor tale.

"Opera onirică a luminii" este materializarea visului de perfecţiune al unui lider care şi-a propus să-şi desăvârşească idealurile. Eşti un om de mare calitate?

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-onirica-a-luminii.html

Opera unui adevărat artist

On Octombrie 19, 2009

Menţine-te în poziţia de lider exercitându-ţi influenţa ca o artă, nu ca o ştiinţă.

Ai putea să interpretezi bine un rol dacă nu-ţi înţelegi foarte bine personajul? Ai putea să joci o gamă variată de roluri dacă nu eşti un adevărat artist - suficient de bun încât să mimezi foarte bine durerea, spaima, suferinţa, delirul, boala, orice sentiment? Ai putea să te adaptezi la roluri din orice stare socială, având ca unic scop amăgirea celor din public?

Căci, să fim cinstiţi şi să recunoaştem. Jocul de teatru este orientat spre manipularea publicului, într-un fel sau altul - prin intrigă, prin mimică, prin gesturile şi intonaţia actorilor; prin expresivitatea feţei lor; prin fondul muzical; prin ţinută; prin decor; prin mişcările rapide care îţi fură privirea şi îţi distorsionează percepţia asupra realităţii.

Elementele care alcătuiesc personajul sunt, de asemenea, de o importanţă majoră. De exemplu ochii: arată ciudat, unul este destul de pronunţat iar celălalt abia dacă se vede; cei doi cercei din urechea stânga: unul de aur cu perlă, celălalt de argint în formă de cruce. Şchioapătă sau ţine un picior ridicat. Sau îşi târâie un picior. Îi lipseşte o mână. Sau are una mai lungă şi una mai scurtă. Are o cicatrice mare pe faţă. Un tatuaj pe umărul stâng. Sau un nas enorm, ca cel al lui Cyrano de Bergerac.

Este o mare plăcere pentru un artist să-şi interpreteze rolul, indiferent care ar fi acela, să-şi etaleze măiestria ori de câte ori are de susţinut un spectacol. De la cea mai măruntă clipă: sorbirea în înghiţituri mici şi rare a cafelei, până la cel mai important moment: uciderea cu brutalitate, cu sabia, cu toporul sau cu pumnalul, a unui alt personaj.

Artistul trebuie să joace atât de bine, mimând realitatea, încât să arate într-o manieră credibilă ca o lovitură de pumnal răneşte mult mai mult decât pare la prima vedere.

Leadership: Tu polarizezi interesul oamenilor sau eşti un Guest Star - la modul că performanţa pe care o atingi în artă poate acţiona la nivel de "simţire care se şterge în tine" ?

Un lider trebuie să fie un foarte bun profesionist, atât de bun încât el să fie cel care joacă rolul determinant în companie. Cu text. Cu multă prezenţă. Cu o scenă proprie. La fel ca un artist el trebuie să aibă carismă, să pătrundă în inima fiecărui angajat, să schimbe percepţiile fiecăruia după propria lui voinţă. Trebuie să-i seducă. Să găsească acele elemente inspiraţionale la care să rezoneze toţi. Să dea dovadă de o imaginaţie extrem de activă. Să creeze şi să aducă frumosul în jurul său.

Tu poţi să faci performanţă de unul singur? Ţi-ai dezvoltat, precum un actor, calităţile artistice şi de comunicare? Ţi-ai creat o personalitate puternică? Înţelegi toate conotaţiile rolului tău?

Sau eşti un fel de Guest Star ("un star invitat") cum zic actorii - un personaj şters, sacrificat în favoarea altuia?

Mai ţineţi minte ce spunea scriitoarea Cella Serghi în romanul "Pe firul de păianjen al memoriei": *Îmi dau seama că nu sunt omul care să trezească simţiri simple şi de o*

nemijlocită certitudine. Ştiai că un talent poate acţiona ca un vampir, sugându-ţi sângele, absorbindu-te?

Arta liderului, precum cea a actorului, presupune eliberarea judecăţii (ca putere de gândire) de acele constrângeri care nu se încadrează în dimensiunea optimă a teritoriului lor de competenţă. Iar crearea unui personaj presupune o construcţie complexă. Mai întâi trebuie să ajungi la psihologia personajului şi să o accesezi oricând prin reglarea intensităţii simţirii pe care o transmiţi celor din jur, acea simţire a fiinţei netrucată de efectele unei scenografii nemaipomenite. Valoarea ta nu poate să apară întâmplător. Este nevoie de o cunoaştere mult mai adâncă a lucrurilor, o viziune mai largă.

Leadershipul este ambiţia unei actorii de calitate, chiar briliante, atunci când rolul pe care îl interpretezi poate fi preluat de altcineva. Un rol interpretat cu acea flexibilitate a perspectivei care îţi permite o înţelegere empatică a lumilor ficţionale construite de un scenariu foarte aproape de a fi concretizat.

Personalitatea ta trebuie să se manifeste printr-o intensitate a gândirii, printr-o temperare magistrală a emoţiilor, combinată cu o cantitate mare de carismă - din care să reiasă că "spectacolul" pe care îl performezi, jucând după propria ta partitură, este de o calitate excepţională, dar are un preţ pe măsură – care se reflectă în loialitatea şi în aplauzele lor.

Dacă îţi vei îndeplini rolul în chip desăvârşit şi vei reuşi câştigi pe toţi oamenii de partea ta – prin spectacolul pe care îl creezi în jurul tău, atunci lumea îşi va spune: aceasta este opera unui adevărat artist.

Până la apariţia unui rol de excepţie care să facă din tine profilul unui lider adulat de mulţime, ar trebui să înveţi să înţelegi lucrurile de la un artist, considerat învechit sau nu, care ştie să te facă să vibrezi şi care ştie să transmită o emoţie specială.

Artistul este, de foarte mai multe ori, personajul care se detaşează de universul în care se învârt celelalte personaje ale piesei, permiţându-şi o judecată critică şi aspră la adresă celorlalţi. Este, deci, "purtătorul de cuvânt" al autorului scenariului, înzestrat cu o capacitate superioară de a simţi şi de a înţelege.

Leadershipul, la fel ca arta teatrului, la fel ca arta transformării diversităţii în unitate, este darul unui un artist care ştie să întrebe şi să se întrebe despre corectitudinea unei interpretări, căutându-se, în fapt, pe sine însuşi în roluri diferite.

Opera unui adevărat artist este povestea emoţională a unui artist ce iese la iveală nu de la el, prin rolul pe care îl joacă cu drag, ci de la ceilalţi artişti în roluri pline de substanţă care întregesc spectacolul încercând să-și croiască un drum al lor, triumfător şi binemeritat.

Menţine-te în poziţia de lider exercitându-ţi influenţa ca o artă, nu ca o ştiinţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/opera-unui-adevarat-artist.html

Ora ultimului păcat

On August 23, 2011

Deschide-ţi propriul drum spre performanţă şi succes, fără să îţi dezactivezi câmpul protector împotriva influenţelor negative.

John Milton. Conştient că firma lui de avocatură, “Milton, Chadwick & Waters”, nu se putea dezvolta daca nu dezvolta liderii din cadrul ei, s-a decis să-şi găsească un „urmaş”. Iar cel mai potrivit, cel mai capabil să preia o funcţie atât de înaltă în această companie de top, era Kevin Lomax – un tânăr deosebit de ambiţios.

Milton îl instruieşte pe Kevin, îl învaţă toate dedesubturile meseriei de avocat, îl ajută să înţeleagă care sunt schimbările necesare pe care trebuie să le facă ca să atingă înalta performanţă aşteptată.

Dar cu toate acestea Kevin, în cercul acela nou în care se învârtea, nu se mai simţea în siguranţă. Deşi părea să avanseze tot mai mult din punct de vedere profesional, pe plan emoţional decădea tot mai mult. Se desprinsese de conştiinţa sa, de acele principii solide care se încadrau în sfera percepţiilor despre sine şi despre oamenii din jurul său, despre viaţă şi despre realitate.

În el se produsese o schimbare. Nimeni nu putea să sesizeze încordarea lui care aproape îl epuiza, care îl despărţea de vechile convingeri şi mentalităţi. Lupta cu o forţă nevăzută, şi nu voia să se dea bătut. Fiindcă de la el însuşi se aştepta la mai mult.

Poate vă amintiţi filmul „ *The Devil's Advocate (1997)* ”. Kevin a refuzat să mai intre în pielea „diavolului”, şi s-a hotărât să-şi urmeze chemarea inimii, să revină la adevăratele lui valori şi credinţe. Nu a mai vrut să aibă de-a face cu toate acele lucruri murdare, diavoleşti. Asta a însemnat eliberarea lui din propria încarcerare.

Leadership: Îndeplinești atribuțiile privind reprezentarea integrală a dependenţei dintre discontinuitatea ce caracterizează fenomenul de expansiune a inclinației spre sârguință şi intensitatea fenomenului numit "transfigurare spirituala"?

O sârguinţă demnă de o cauză bună trebuie trecută prin filtrul aderării la o versiune cât mai realistă a jocului de rol pe care te forţezi să-l desfăşori în spaţiul închis al necesităţii de a te afirma. Cum? Făcând făcând apel la realitatea faptelor ce intra sub incidenţa criteriilor de bine şi rău, clădind numai ce poate dăinui, creând numai pentru plăcere plăcerea de a trece dincolo de granițe autoimpuse.

Necesitatea de a te afirma este adesea un spaţiu închis deoarece se desfăşoară numai sub supraveghere din afară, în termenii acordării garanţiei de performanţă într-un cont pus la dispoziţia altcuiva.

Totul e îngăduit pentru cei buni, mai puţin păcatul. Păcatul este actul care te înstrăinează de propria ta conştiinţă curată, acea conştiinţă care luptă pentru ceva nobil, care se bazează pe adevăr şi sinceritate, care simte, gândeşte şi te apară în orice ai face. Dacă nu-ţi asculţi vocea interioară, nu-ţi vei găsi niciodată pacea inimii, te vei afunda în păcatul de a te schimba după voia celorlalţi.

Fenomenul de transfigurare spirituală se aplică în cazul depăşirii de sine, atunci când renunţi să te conformezi unor norme care nu te caracterizează impuse de o autoritate rigidă în ceea ce priveşte eforturile tale de a pune bazele unei vieţi împlinite.

Gândirea și sensibilitatea faţă de ceea ce ţi se întâmplă trebuie să fie tot timpul în stare de veghe. Ele sunt chemate să întruchipeze cât mai perfect OMUL NOU numai dacă sunt adaptate unei noi concepţii despre rolul tău în lume - care te obligă să fii tot timpul mai evoluat decât alţii din punct de vedere al costurilor pe care eşti dispus să le suporţi în cazul unei rătăciri de la credinţă.

Leadership: Practici o filozofie bazată pe obținerea puterii spirituale prin negarea unei stări de fapt exprimată printr-o interogaţie care exprimă un sentiment de neputinţă: "Eşti martor la sinuciderea propriului tău pacient" ?

Dacă nu porneşti de la considerentul că sănătatea ta morală şi sufletească reprezintă pionul cel mai important în prevenirea şi combaterea alunecărilor spre zona sumbră a leadershipului spre care te pot atrage unii, atunci înseamnă că eşti o fire care nu ştie să se impună, o fire care este uşor de separat de valorile pe care şi-a clădit viaţa, de valorile prin care şi-a deschis propriul drum spre performanţă şi succes.

Structura ta interioară este cea care face diferenţa între „lumină şi întuneric", între păcat şi virtute. Sinele tău este ca un pacient de care trebuie să ai mare grijă, dar pe care mai întâi de toate trebuie să-l înţelegi şi să-l accepţi ca pe un prieten. Apoi, trebuie să-i menţii stabilitatea şi să-l împiedici să alunece spre acea boală molipsitoare care se numeşte „influenţă negativă", ce se transmite preponderent pe cale emoţională şi raţională, care contravine eticii şi moralei, dar care pentru moment aduce prosperitate.

A te supune unei influenţe negative înseamnă să fii martor la sinuciderea propriului tău pacient – sinele. Dacă potenţialul tău lăuntric este „infectat" de excesul de influenţă negativă al altora, îţi vei destabiliza valorile care îţi ghidează traseul în viaţă. În leadership totul creşte şi descreşte în funcţie de toleranţa ta la influenţa celorlalţi.

Izbăvirea din robia păcatului seamănă cu eliberarea din încarcerarea voită în care te-ai aruncat aproape cu disperare: mai întâi îţi alegi un destin inevitabil trăind experiența neîmplinirii, apoi îţi afli rostul în lume anticipând nevoia unei schimbări în inimă.

Ora ultimului păcat desemnează momentul când ai decis să te îndepărtezi de adevăratele tale valori şi convingeri, atunci când îţi negi cu încăpăţânare esenţa şi te transformi în altcineva, la îndemnul şi insistenţele celorlalţi. Cel mai mare păcat pe care îl poţi înfăptui, ca viitor lider, este să accepţi în mod voit acele influenţe negative din partea celor care se pun în slujba unor scopuri meschine şi obscure.

Aşa cum sângele pe care deşi nu-l simţi, este totul pentru tine, datorită lui poţi trăi şi respira - tot aşa şi esenţa ta interioară, chiar dacă nu o simţi, ea este totul pentru tine, datorită ei îţi măreşti sau îţi slăbeşti câmpul protector împotriva influenţelor negative.

Concluzie: Întotdeauna vor exista oameni care nu sunt mânaţi de cele mai bune intenţii, oameni care vor să obţină doar foloase materiale indiferent de căile urmate. Ei utilizează toate mijloacele de a-i atrage de partea lor pe cei slabi de caracter, a căror credinţe nu sunt fixate, adică al celor care nu şi-au activat „câmpul protector".

Creează-ţi un câmp protector împotriva influenţelor negative pe care cu niciun preţ să nu-l dezactivezi, chiar dacă în jurul tău acţionează oameni mânaţi de aparente intenţii bune.

Aminteşte-ţi că şi iadul e pavat cu intenţii bune...

Ora unei lumi pierdute

On Martie 01, 2017

Învaţă să surprinzi acea realitate mai presus de raţiunea ta, impusă de un verdict al unei entităţi de dinaintea conştiinţei umane care susţine dreptul la liberul-arbitru.

Mercedes izbucni în lacrimi. Inima ei de femeie se frângea în faţa amintirilor. Monte-Cristo îi luă mâna şi i-o sărută cu respect. Dar ea simţi că sărutul îi este rece, asemănător sărutului depus pe mâna de marmură a statuii unei sfinte.

- Există vieţi predestinate, cărora o singură greşeală le zdrobeşte tot viitorul, continuă ea. Eu te-am crezut mort şi ar fi trebuit să mor şi eu, căci la ce mi-a folosit să port veşnic în inimă doliul după tine? Doar ca să fac o femeie de cincizeci de ani dintr-o femeie de treizeci şi nouă, şi atâta tot. Mi-am renegat dragostea şi, ca toţi renegaţii, aduc nenorocire tuturor celor din preajma mea.

- Nu, Mercedes - spuse Monte-Cristo, - nu ! Trebuie să te crezi mai bună. Eşti o femeie nobilă şi sfântă şi m-ai dezarmat prin suferinţa ta. Dar înapoia mea, nevăzut, necunoscut, mâniat, se află Dumnezeu. Eu n-am fost decât trimisul lui, m-a folosit ca pe o armă ca să scoată răul la iveală şi n-a voit să oprească fulgerul pe care îl aruncasem. Îl iau ca martor pe Dumnezeu, la picioarele căruia mă prosternez în fiecare zi de zece ani încoace, îl iau ca martor că ţi-am jertfit viaţa mea şi că odată cu ea ţi-am jertfit şi toate planurile pe care le aveam.

Îţi spun cu mândrie, Mercedes, că Dumnezeu avea nevoie de mine, şi am trăit. Cercetează trecutul, cercetează prezentul, încearcă să ghiceşti viitorul şi vezi dacă nu sunt o unealtă, o lucrare a unei inteligenţe invizibile. Roagă-te Domnului, care ţine vieţile oamenilor în mâinile sale, să înlăture moartea din preajma mea. Căci aşa cum realitatea înconjurătoare le slujeşte marilor poeţi drept model al creaţiilor lor ideale, tot astfel întreaga forţă a mâniei Sale slujeşte unui scop mai înalt decât mine, mai înalt decât nişte lecţii de viață care pot face faţă mai bine mersului real al lumii.

Ceasul bate ora unei lumi pierdute din tot ce a fost marea noastră iubire. Şi chiar dacă destinul nostru a fost hotărât pentru totdeauna, să ne despărțim, nu uita că El vrea să-i înţelegi şi să-i discuţi puterea. De aceea ne-a lăsat liberul arbitru . *****

Leadership: Iţi pui în evidenţă rostul vieţii în compoziţia ansamblului realităţii a cărui semnificaţie se descoperă prin observarea unor serii de fapte și întâmplări distincte care demonstrează conformitatea ta cu cerinţele unei ordini nevăzute?

Însumând cele spuse mai sus de scriitorul Alexandre Dumas, obținem că mintea și sufletul sunt unelte ale unei inteligenţe nevăzute, mereu constantă în ceea ce impune, care în plus, este superioară acelei forţe care suntem noi înşine și care adesea tinde să ne strâmbe într-o direcţie contrară structurii noastre interne. Iar sufletul omului, perceput ca unealtă a unei ordini nevăzute, find mult mai important decât o minte în acord cu adevărurile vieţii, se poate impune ca existenţă a unei forţe superioare care schimbă direcţia destinului spre o altă înfăţişare a personalităţii, spre alte conjuncturi sociale.

Altfel spus, suntem conduși, fără voia noastră, printr-o suită de procese fizice, emoţionale și spirituale, ca în jocul de lumină al unui miraj fantastic, spre drumul artei de a trăi prin dăruirea de sine și prin sacrificiul zugrăvit pe pânza unei lucrări care indică sugestiv tema sau conținutul unei hotărâri „judecătoreşti" mai presus de înțelegerea noastră.

Solidaritatea cu această formă de conducere, superioară cunoaşterii pe care am dobândit-o printr-o străfulgerare a sentimentelor, printr-o credință vie și activă, printr-o viaţă virtuoasă şi prin împlinirea a ceea ce se cuvine a fi urmat, este o cauză a expansiunii conştiinţei noastre până-ntr-acolo unde putem să descoperim din ce în ce mai multe despre felul în care este modelată lumea. Până într-acolo unde se anulează tendinţa de a judeca lucrurile, în care ne poate arunca implicarea într-o cauză pe placul nostru.

Posibilitatea de constituire a unei forţe conducătoare, superioară și stabilă, are ca temei poziţionarea corectă a unei viziuni cuprinzătoare, a unei imagini de impact și a unui conţinut de viaţă, în sensul unei transformări care influențează sursa tuturor acțiunilor omului dinspre ceea ce produce o anumită trăire spre ceea ce produce o anumită consecinţă.

Leadership: Exemplul călăuzirii destinului tău poate să intervină în interpretarea unei "Forţe Superioare" care se impune în contextul expansiunii conştiinţei tale până-ntr-acolo unde poţi să descoperi din ce în ce mai multe despre felul în care este modelată o întreagă lume?

Adevărata valoare a leadershipului de înaltă factură, prin participarea la formarea unui întreg sistem de reprezentare a unei realităţi percepută printr-o stare de suflet, constituie un memento al punctului în care afirmarea voinţei omenești de a „îndrepta" lumea și de a juca un rol important în modelarea ei devine condiţia de înfăptuire a unei ordini superioare.

Pentru a se ajunge la unitatea dintre fundamentul esenţial al lumii și desfăşurarea oportună a unei superiorităţi absolute, omul trebuie să-şi pună în evidenţă rostul în compoziţia ansamblului unei realităţi a cărui semnificaţie se descoperă prin observaţia paralelă a unor serii de fapte și întâmplări distincte care demonstrează conformitatea lui cu cerinţele unei ordini nevăzute.

O ordine care solicită din partea omului, în primul rând, un act de credinţă, un act de încredere într-o realitate care depăşeşte competentele raţiunii, dincolo de limitele pe care experienţa vieţii le impune.

Împlinirea destinului unui om se cere a fi realizată prin veridicitatea unei lumi influenţată de o forţă superioară a cărei victorie, ce stabileşte echilibrul în tot şi în toate, este dată (într-o ordine nevăzută) de către respectarea unei legi imperioase: "După faptă, şi răsplată".

Să-ţi ajute Dumnezeu, după cum ţi-e sufletul !

Ora unei lumi pierdute este momentul când te recunoşti slab în faţa infinitului unei inteligenţe universale încorporat în viul vietii, din care ai explorat numai o mică parte printr-o bizară înlănțuire de coincidențe. Scoate în evidenţă acea realitate mai presus de raţiunea ta, impusă de un verdict al unei entităţi de dinaintea conştiinţei umane care susţine dreptul tău la liberul-arbitru numai prin influenţarea conţinutului tău de viață şi a presupuselor priorităţi ale acesteia.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/ora-unei-lumi-pierdute.html

Ordinary World (II)

On Noiembrie 04, 2017

Învaţă să te accepţi din perspectiva unei forțe abstracte, în felul în care putința de a vedea o nouă față a realității devine posibilă.

Viața mea părea să urmeze un scenariu intern misterios, o izolare de tot restul lumii, un efect al momentului de iluzionism ce avea sens numai în lumea închisă pe care o populează traiectoria unei povești imaginare despre mica istorie a unei săgeți pe care n-o poate opri nimeni şi nimic din drum.

O legătură cu cele mai strânse raporturi dintre definirea puterii mele superioare ca precumpănitoare, lupta pentru o realizare de excepție și o experiență estetică a sublimului, implica în mod necesar o valoare de „foc sacru" pe care Dumnezeu a transmis-o din Inima Lui către a mea.

Înțelegeam prea bine provocarea emanată de sublimul unei demonstrații de credință, exemplaritatea unei vieți trăite în cinstea unui *magic circle* dintr-o lume a magicienilor, simptom clar al unei izolări ce trăda condiția ființei umane în conștiința unei realități mai înalte şi mai extinse, care trebuie doar descifrată.

Aparentul imposibil pe care l-am străpuns prin cerințele unui compromis cu cerul ce-şi deschide adesea belșugurile de puteri şi râvne, o combinație între psihologie, artă şi credință echivalând cu o vedere de nicăieri, abstractă şi încifrată într-o știință spirituală, constând în unitatea dintre idee şi imagine, era doar o instanță de fond: *"I've been waiting for you ! "* Bineînțeles, în prelungirea melancoliei unei iubiri intense, dar neîmpărtășite.

Ceea ce contribuie la confirmarea esenței tale divine este acel moment trecător al prezentului pe care îl trăiești într-o lume care nu există decât în plan imaginar, dar cu impact asupra realității.

Când te trezești brusc sedus de minunății nespuse, adunate de gândurile și simțirile cele mai imprevizibile într-un singur cufăr de piatră din criptele special amenajate în adâncul unei imaculate exigențe față de cele sfinte, mizând doar pe un playlist cu muzica propusă *for a mood of due solemnity* , te gândești la un Aladin şi lampa fermecată, sau la șeicul unei preaputernice seminții de arabi, cu totul diferit de poveștile originale.

Simțeam că pot să coordonez cu inteligență totul prin intermediul unei realități virtuale din care nu mai puteam ieși decât strivind ceea ce e pur și simplu strălucit.

O mișcare pe traiectoria unei geometrii sacre. Eram mai degrabă programat s-o îndur cu stoicism într-un cadru numit intimidant " *prezența lui Dumnezeu* ", împotriva legilor acceptate de condiția analizării unei opere de artă simbolică, numită stare de spirit creativă, un transfer de gânduri pline de nuanțe, câteodată absurde, între Tolstoi sau Faulkner.

Că dincolo de ceea ce în concepția mea părea să fie lucrul care m-ar împlini, în afara celor ce țin de arsenalul unei magii simpatetice, prindea formă tendința dezolantă de a ascunde adevărurile fenomenului: *"Chill, is it something real"*.

Leadership: Poți să-ți etalezi autenticitatea pe care o trăiești când eşti pus în situația de

accepta o provocare de tip narativ al cărui plan referențial este simbolizat de o taină nepătrunsă?

Comparativ, mă simțeam asemenea unei instanțe a unui program aflat în execuție, a unei alte unități generice speciale, numită de obicei hoinăreală, dar una dinainte pregătită şi amestecată cu reflexul unei reducții de la mai mult la puțin, ca într-un labirint cu oglinzi care maschează ieșirea unei porți logice nefolosite: Pars Pro Toto.

Efortul de a-mi înțelege rostul, de a mă construi şi modela, de a evolua şi de a mă defini, era dedus din năzuința către cele ascunse ce se deleagă prin ochii unui viitor fără trecut, semnificației acordate reprezentării unei prezențe nevăzute constituite ca un întreg, pe temeiul imaginației.

Criticul literar român, Ion Negoițescu, încerca să deslușească misterul schimbării profund revoluționare în modul de gândire, simțire şi viață al omului divin, făcând trimitere la orizontul lui Dostoievski:

"De ce se simte prințul Mîşkin străin în existență? Fiindcă e permanent confruntat cu caracterul problematic al existenței. Clipa de iluminare a epilepticului nu aparține nici psihologiei, nici extazului mistic, ci confruntării cu neantul. Dar peste tot, aici, psihologia se autoanulează, căci trăirile şi faptele răspund față de ceea ce matematicienii numesc un punct de fugă.

Ca şi Mitia Karamazov, ca şi Raskolnikov, el trebuie să răspundă mereu față de ceva care ţine de un misterios "dincolo", ceva de dincolo de o prăpastie pe care omul nu o poate trece. Mîşkin nu simbolizează pe Christos, ci cumva îl anunţă, cuvintele şi actele lui trimițând indescriptibil spre sensul existenței, spre divin."

Să-ți recunoști limitele putinței de a avea un sens într-o ordine divină înseamnă să răspunzi mereu față de ceva care ține de un misterios "dincolo" de marginile prăpastiei pe care nu o poți trece.

Dacă voiam să fiu pregătit de o situație a ființei aşa cum o înregistrează conștiința, oricât de călit aș fi fost în fața încercării de a mă conecta la Sursa Divină, să elimin aspectele negative din gânduri, fapte, acțiuni, trebuia să mă aștept la riscul confruntării cu neantul, durerea de a mă ști departe de mine, sufletul simțind nevoia să se oglindească într-un rezultat al inadecvării la traseul unui destin lipsit de strălucire.

Still I can't escape the ghost of who I am and who I used to be to a great extent of God's intervention.

Decizia finală care practic presupune alegerea unei alternative de exploatare a propriei autonomii din mai multe alternative posibile, în ceea ce privește modul de îndeplinire a unui angajament față de ceva ce e mai mare decât tine însuți, poate fi privită prin prisma a ceea devii când simți că eşti în prezența unei Autorități mai înalte, înaintea căreia ești responsabil.

Această decizie dă coerență unei minți care gândește în ritmul unei lumi percepută de la înălțimea priveliștii unei călătorii aproape fantastice, inițiatice într-un imaginar al ascensiunii și unul al coborârii, sinonim unui drum spre marginile orizontului înconjurat de o prăpastie fără sfârșit. Un orizont numit „Credinţă” şi o prăpastie numită „Aşteptare”.

A asculta de îndrumarea vieții angajându-te într-un dialog cu Dumnezeu înseamnă să

aduni piesele unui adevărat joc de puzzle, până când ajungi în fața unei realități pe care nu ai fi avut curajul s-o recunoști până atunci.

Ordinary World este o viaţă fără victorii. Cea mai mare victorie pe care o poţi repurta în această lume are ca principală caracteristică puterea de îndepărtare de un anumit context al existenței tale, desfăcând sau rupând legătura cu tot ce este măsurabil și previzibil, în vederea conturării unei noi relații cu o nouă realitate.

*** Notă:** Duran Duran - Ordinary World

Source: https://neculaifantanaru.com/ordinary-world-II.html

Ordinary World (I)

On Octombrie 30, 2017

Învață să descoperi lumea în care trăiești, acordându-i sensul de „experiență interioară" prin intermediul vocii din off.

Am început jocul ăsta straniu de căutare, de așteptare şi de programare a evenimentelor ce trebuiau să mi se întâmple, prelungit până la exasperare de tabloul unui *ordinary world* , din pricina unui motiv de contrast înalt care îşi ascundea vina: între nebunia înțeleasă ca o răzvrătire şi ieşirea din tiparele obișnuite de gândire. *„I won't cry for yesterday."*

Era un prilej de exploatare a propriei memorii, o culminare a căutării vederii pierdute și a regăsirii privirii interioare, despre cele ce nu se spun dar se simt ca o copleşire completă, se transmit ca printr-un har dumnezeiesc care este farmec și otravă totodată, căci cu ele şi prin conținutul lor se curăță rănile vechi şi se deslușește viaţa. *„I learned to survive."*

Aşa şi acum. Adesea, gândindu-mă la ceea ce trebuie să fac ziua următoare, sfârșesc mai mereu întors cu faţa către ceea ce simt în relaţie cu tot ce mi se întâmplă, când totul este sub semnul întrebării, luptă, aventură, meditație, fugă, evadare oarbă, sub purtarea de grijă a unui Dumnezeu care nu încetează să se minuneze de capacitățile cu care el însuși m-a înzestrat. Frumusețea acestui fenomen de frontieră între cer și pământ, între psihologie și credință, este ireproșabilă, chiar dacă frumusețea unui tablou şi atmosfera pe care o degajă acesta în jur îi este superioară.

Deși răsfățat, în sens pozitiv de acest mare senior ce ține în balanță binele, sub forma unei apropieri de cele spirituale, o stare pe care psihologii o numesc reverie, o necesitate pe care francezii o numesc *Reconnaissance* , o calitate pe care sculptorii o numesc „mișcarea" formei imobile, încerc să mă deosebesc fundamental de ideea de înnoire neîntreruptă a vieții și să trec în subordinea unui alt mister, numit: clipa de faţă. *„What has happened to it all? Crazy someone say."*

Leadership: Trebuie să treci prin faza de testare a unei realități care te depășește prin complexitatea ei, ca să contribui la înțelegerea noțiunii de "împrejurare" pe care se întemeiază concepția ta despre o chemare mai înaltă?

Nu poți să participi la un concurs de împrejurări, cu toate tendințele tale de a submina regulile jocului din prelungirea unui mister al dumnezeirii, fior al unui sentiment necunoscut, gând interzis şi plin de suspiciune, decât adâncindu-te într-un spațiu fără ieşire. Unde să funcționeze ideea de „deja vu", data de reacția creierului în fața unor experiențe noi şi intense pe care nu le-ai mai trăit.

He left me in the vacuum of my heart , mai ales dacă aș admite că puterea Sa nemărginită, o realitate pentru care nu sunt pregătit să o accept cu totul, ascunde tendința unei incertitudini de nesuportat, inclusiv în privința unei anumite supralicitări a orientării filozofice în critica rațiunii pe care mi-am ales-o ca piatră de hotar, acceptată ca lucrare de artă şi aproape pe punctul de a fi vândută la fier vechi.

A trăi într-o mare de incertitudine înseamnă să te gândești la o singură întrebare din diferite perspective şi să dai un răspuns care nu lămurește nimic sau nu continuă să reverbereze în tine cu o infinită forță.

Iar când totul este sub forma unui joc, suspect ca o lipsă de curaj în a privi realitatea în față, ca atunci când eşti în căutarea unui lucru imposibil de prezis, după ce ai trădat știința pornirilor spre exagerarea sentimentelor, dincolo de orice limite, rezultatul constă în "vânarea" detaliilor care te transformă într-un tip nonconformist şi ezitant totodată.

Aspirația ta spre înțelegerea realității este manifestarea lui "Eu sunt" îndreptat înspre cele sfinte, care te face să recunoști că adesea răspunsul la întrebările evidente nu este cel presupus.

Eram altfel decât mi-au prezis evenimentele vieţii, pe baza cărora îmi construisem o istorie, o galerie de tablouri în care sunt puține originale şi multe copii. Gândurile cele mai puternice în replici, în ordinea relevanței şi a calității pe care o promovează acceptarea unei situații fără cunoaşterea detaliilor ascunse, se focalizau într-o direcție paralelă cu orizontala unei lumi dominate de manevrele unor alegeri făcute în grabă, apoi regretate. *„Somehow I have to find what I do not know where to look."*

Dimensiunea care mă limita, de care aparținea nivelul meu de comuniune cu Dumnezeu, această voce din off, părea a fi special concepută pentru o inducere în eroare, o ambiţie epică înaintând la întâmplare, fără un sens precis, creându-se confuzii la nivel de nevoi, așteptări, emoții, o multitudine de efecte, de la cele mai naturale la cele mai extravagante aplecări şi trăsături ale firii mele.

Clar este că nu eram pregătit să dau nas în nas cu adevărurile conturate în jurul unei interogații *"Where is the life that I recognize?"*, doar fiindcă mă credeam apt pentru o altă determinare a poziției mele în relație cu cele alternative, nu neapărat în valoare absolută. Un fior al transcendenței. În sfârșit o altă denumire pentru tenacitatea voinței de a trăi, al sensului de insuficiență sau nedeplinătate a Revelației, întocmai cum presupune şi necesitatea de a adăuga la ele o zonă pe care mulți o numesc "capătul lumii" sau "drumul spiritual" îndreptat spre cele văzute doar de simţuri, nu și de raţiune.

Chemarea cea mai înaltă dintre toate, la fel ca şi fericirea pe care viața ne-o scoate în cale, dar pe care deseori o ocolim, are particularitatea de a fi chintesența numeroaselor voci care spun „Nu sunt aici", dar de care ne agățăm cu nădejde în numele unei energii pozitive menite să ne îndrepte spre o direcție luminoasă.

Esența care te face unic este chemarea pe care ți-o asumi în realizarea unui plan mai înalt decât tine, al cărui scop este descoperirea lumii în care trăiești căruia trebuie să-i acorzi sensul de „experiență interioară" prin intermediul vocii din off.

Ordinary World capătă sensul de a asculta „părțile" implicate în procesul tău de cunoaştere și simțire, iar mai târziu primește o largă extindere în zona vieții cu intensități diferențiate în funcție de nivelul tău de percepție a tot ce vine de la un Dumnezeu care pare absent în realitatea palpabilă.

*** Notă:** Duran Duran - Ordinary World

Orice creaţie nu se poate face decât pornind de la materia iniţială

On Ianuarie 03, 2015

Conștientizarea unei imagini poate fi asemănată cu descoperirea unui fapt măreț, invitându-te să vezi dincolo de ceea ce este evident, culminând într-o realizare care depășește orice așteptări.

- Această concepție a preoților lui Ptah, după care zeul, despre care nu se ştie cum a venit pe lume, pare să fi creat zeii prin cuvânt, după ce i-a conceput prin inteligență, este neverosimilă, absurdă, este doar un exercițiu al spiritului, un pas de dans al gândirii, o piruetă de acrobat.

- Te ascult, îi zise atunci Ibebi. Explică-mi de ce!

- Este foarte adevărat că fiinţa vie care nu a primit nume este, față de ceilalți, nimic, nu există. Dacă termenul de om nu ar fi existat decât ca să denumească specia noastră, dacă nu i s-ar fi dat un nume, care a devenit într-un fel substanţa ta însuţi, ar trece printre noi ca o umbră. Nimeni nu ar putea să te strige şi, dacă cineva ţi s-ar adresa cumva pe stradă strigându-te într-un fel oarecare, nu ai avea motiv să întorci capul, să te apropii de el, pentru că strigătul s-ar putea adresa tuturor și nimănui. Prin numele tău, Ibebi, şi prin numele meu, Keops, existăm cu adevărat, avem o ființă pe care o pot privi toți.

Dacă aud acest nume care este al meu, vin spre cel care m-a strigat. Dacă îţi vorbesc şi vreau să-ți spun ceva despre cineva cunoscut de mine, cum ai şti despre cine este vorba dacă n-am să pot numi persoana cu un nume care l-ar identifica printre ceilalți oameni în viață? La fel, când mă întorc spre aceste două statui, spun că una reprezintă un ibis, cealaltă, un babuin, căci mi s-a spus aşa, căci i-am văzut trăind în vale, pentru că mi-au fost numiţi, și mai știu că şi unul, şi celălalt sunt simbolurile lui Thot, că zeul se manifestă prin unul sau altul dintre aceste animale, și știi și tu asta, şi de aceea ne înțelegem.

Leadership: În ceea ce privește interpretarea subiectivă a elementelor vizuale, te-ai întrebat vreodată cum ar putea fi percepută realitatea din jurul tău prin prisma imaginii și a formei, încât să evidențieze simțirea sinelui și a propriei viziuni?

Dar dacă s-ar fi aşezat în fața mea materia brută, piatra încă informă în care sculptorul a modelat aceste două forme, ce-aş putea să spun despre ele, doar că este piatră sau lemn, sau argilă? Dar nimic nu mi-ar putea da voie să-i spun unuia ibis şi celuilalt babuin, cu excepția cazului în care am hotărât amândoi, de comun acord, că fiecare reprezintă unul dintre aceste animale, chiar dacă nu au forma lor. Dar dacă vine un al treilea, care nu a auzit de înţelegerea noastră, va vedea doar nişte pietre brute. Pentru că dalta sculptorului le-a dat această formă existentă în natură, ştiu că este vorba de unul sau altul dintre aceste animale, şi pentru că mi s-a spus că în ele se manifestă zeul, pot să spun că ele sunt Thot.

Astfel, zeul creator, prin magia cuvântului, poate să dea o formă materiei preexistente, după cum face sculptorul cu dalta sa, și poate să numească o formă creată, aşa cum ne-am numit propriii noştri copii, proveniți din sămânța noastră, ale căror forme s-au modelat din această materie inițială. Dar numindu-i la naştere, asta nu înseamnă că i-am creat noi. Orice creație nu se poate face decât pornind de la o materie inițială, care este numită Nun sau Tatenen. De aceea, trag concluzia că, aşa cum au conceput-o preoţii de la Heliopolis, creația, chiar dacă păcătuiește prin unele aspecte, este mai logică decât cea propusă de preoții de la Memphis, căci aceasta din urmă este pur artificială. Îmi amintesc de acele figuri iluzioniste, făcute de unii jongleri abili, care bat drumurile de ţară şi trăiesc astfel păcălindu-i pe bieţii ţărani.

Concluzia pe care leadershipul o impune este următoarea: "Fii conștient de emoția și virtutea care pot fi transmise printr-o operă de artă, chiar și atunci când aceasta este doar o imagine, fără a avea un conținut clar."

Orice creație nu se poate face decât pornind de la o materie inițială, ţinând cont de faptul că fiecare creație necesită o formă, iar aceasta se obține prin modelarea materiei preexistente. De exemplu, ai putea să vezi în fiecare imagine, în fiecare lucrare a unui sculptor doar niște pietre brute, conturul și forma lor sunt definite de o viziune și o perspectivă care guvernează modul în care sunt percepute și modelate.

Şi tu poţi fi un artist numai dacă ţii cont de următorul sfat: *"Înţelegerea ta despre o imagine fără conținut poate să evolueze odată ce realizezi că valoarea acesteia depinde de interpretările subiective ale elementelor vizuale."*

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/orice-creatie-nu-se-poate-face-decat-pornind-de-la-materia-i

Orice lucru are o taină a lui mai expresivă

On Iulie 12, 2022

O cale spre frumos se poate croi numai printr-o privire interioară, identificând ceea ce ne este exterior cu ajutorul unui arhetip preexistent în interioritatea noastră.

Stau pe o bancă, într-o grădină mare plină cu flori. Dar nu sunt complet singur. Fiindcă sunt înrudit spiritual cu materia naturii, am la dispoziţie vederea a ceea ce este cu adevărat mai presus decât tot ce este, deci sunt legat nespus de puterea mea de raportare la artă. Arta de a însufleți lemnul din care este făcută bancă, de a-i dă forme cu ajutorul gândului şi al procedeelor artistice.

În sfârşit am găsit ceva pe placul meu de moment, chiar dacă interesul meu este doar un capriciu copilăresc.

Şi dacă lemnul din care este confecţionată banca este puţin putred pe alocuri, se vede că este încă destul de rezistent, şi-a păstrat nealterată sacralitatea. Şi chiar dacă vopseaua care acoperă lemnul este ştearsă de trecerea timpului, depunând un mare efort în frământarea materiei picturale, aş putea totuşi să prezint lemnul în toată strălucirea lui, într-un tablou cu mii de culori, toate puse laolaltă, sau în paginile unei cărţi biografice.

Să las, deci, această chibzuinţă a vederii de dincolo de vedere, şi să merg pe firul subţire al unor posibilităţi duble de reflecţie, căci simţul artistic îmi va călăuzi paşii. Mă întreb, totuşi, dacă nu cumva percepţiile vreunui personaj din povestea mea de viaţă a fost afectat de prezenţa acestui material atractiv, viu, în comuniune vitală cu mediul, din care este confecţionat banca.

Leadership: Poţi efectua o observare subiectivă în apropierea locului care te invită la introspecţie, aşa încât imaginea pe care o proiectezi asupra propriei fiinţe să fie o viziune a ceea ce eşti în relaţie cu exteriorul?

Lemnul este adevărul şi indurarea, în spaţiul trecerii de la o înțelegere empirică obiectivistă a tărâmului uman, la una care subliniază subiectivitatea și interpretarea unor modele estetice, cum erau cele de la Romantism la Avangardă, într-un secol manierist care s-a dovedit, dincolo de restricții și temeri, un real succes pe plan stilistic, vizionar, creator.

Şi cum credeţi că privesc eu această bancă din lemn? Nu cu o privire distanţată faţă de lume, nu ca pe un sacrificiu al timpului meu dedicat pasiunii mele, ci ca pe o fiinţă însufleţită de spiritul frumosului şi de bucuria libertăţii, câmpul picturii fiind conceput ca o explorare intensivă a culorilor verde-bleumarin.

Ca atare, simt cum lemnul vibrează la rândul său, iar dacă vibrația aceasta subtilă, evocatoare, ridicată în sfera poeziei, are atașată un sentiment profund încărcat de o trăire sinceră, atunci destinatarul acestei vibrații, artistul plin de har, dramaturg, prozator şi pictor, o simte nealterată de timp, de iureşul unei lumi în transformare. Da, simt lemnul ca pe-o personalitate ce vrea să se impună, provocându-mi trăiri accentuate de emotivitate şi conştientizare a fineţei prezente în fiecare element din jur. Evident, cartea vieţii mele îşi imaginează personajele înainte de a le da viaţă.

Aşa stau lucrurile. Lemnul nu mă lasă să pierd firul poveştii în care un pictor, aşezându-se pe bancă după o atentă observare a lucrurilor din jur, încearcă să realizeze un tablou prin sporul

de libertate gestuală în tratarea materiei picturale, dar cu toate astea nu se poate realiza pe sine în tablou. Fiindcă asta ar însemna să treacă de două ori prin experienţa Sinelui care s-ar putea manifesta în exterior, în vizibil şi în invizibil în acelaşi timp, dovedindu-se a fi mai mult decât un *"intermediario nella connessione tra due persone"* - bântuit de asocieri elective între diverse stiluri (romantism, simbolism, realism, expresionism etc).

Leadership: Poţi să-şi înregistrezi prezenţa în locul desfăşurării observării, încât să stabileşti un raport corespunzător între obiectul percepţiei şi acuitatea vizuală care este activată de la o anumită distanță?

În relaţie cu exteriorul, deci faţă în faţă cu banca de lemn, sunt asemenea unui artist care experimentează alteritatea, în timp ce pictura mea se pregăteşte să devină treptat un simbol plin de înţeles adânc.

În plus, în momentul când stau pe bancă, realizez cu multă emoţie că mi-am configurat un salt impresionant spre un alt nivel al limbajului plastic (transpus creativ într-o mică opere de artă). Acest fapt apare ca o trecere la o expresie artistică (*Antraghosys* - emoţia unui gând exprimat plastic) pe care nu o percep încă foarte clar, dar care are implicit caracterul de iminenţă a sentimentului de unitate, fapt ce mă şi determină să vorbesc despre ea.

De asemenea, lemnul din care este făcută banca a fost martor la o mulțime de evenimente care în raport cu un eveniment de referință fixat, este simultan.

Şi tot acum, când stau pe bancă şi reflectez la diverse modalități de a crea imagini, deci înţelegând cu exactitate că pictura oferă mult mai multă libertate față de fotografie, mă gândesc că lemnul şi-a păstrat nealterată personalitatea, recunoscând parcă aprioric, cu multă emoție, toate intervențiile estetice care i se vor face de-a lungul timpului, de numeroşi alţi artişti. În ochii lemnului sunt un necunoscut, dar nici nu cred că m-ar privi ca pe un străin dacă şi-ar regla mai bine vederea printr-o eliberare a simţirii din chinga raţiunii.

Iată, deci, că şi lemnul şi banca, pot căpăta trăsături umane. Ele pot să dobândească facultăţile simţurilor şi a imaginaţiei de a capta în totalitate şi de a eterniza miracolele creaţiei, atâta timp cât artistul îşi etalează excelenţa într-o tehnică sau măiestrie artistică care indică un mesaj: *"O cale spre frumos se poate croi numai printr-o privire interioară, identificând ceea ce ne este exterior cu ajutorul unui arhetip preexistent în interioritatea noastră."*

Acuitatea vizuală pe care artistul o activează de la o anumită distanță se referă la impactul pe care îl au celelalte elemente din jur asupra obiectului de studiu (perceput ca o putere de sine stătătoare, sau ca o structură abstractizată de senzații).

Orice lucru are o taină a lui mai expresivă dacă luăm în considerare faptul că o bancă de lemn poate desemna un "gol" populat în mod echilibrat cu plinuri. Asta, dacă mesajul unitar al imaginii ei păstrează apropierea de viziunea flexibilă asupra unei realităţi ignorate de toţi ceilalţi. Ca atare, un singur mesaj îmi transmite banca de lemn: *"Nu refuza niciodată ochiului tău plăcerea de a crea o altă realitate din ceea ce te înconjoară, simultan cu trăirile cu care îţi asociezi persoana."*

După cum se poate observa, arhetipul preexistent în interioritatea mea este tendinţa de reprezentare a unei realităţi care transcende ceea ce este trecător.

Source: https://neculaifantanaru.com/orice-lucru-are-o-taina-a-lui-mai-expresiva.html

Orice operă de artă poartă urme ale creatorului ei

On Februarie 07, 2013

Examinează-ţi "creaţia" prin prisma acelor senzaţii şi trăiri capabile să-ţi ateste valoarea în aspectele diverse ale realităţii care îţi susţine lumea exterioară şi viaţa, aşa cum sunt ele reprezentate într-un univers nesfârşit.

A început prin a fi rodul unei ştiinţe imposibile. O pură interpretare a unei viziuni care delimita prezentul de viitor. O transformare la nivel de percepţie care intensifica la maxim efectul de originalitate şi inedit. Cu mână sigură, cu o gândire analitică de tipul " *Numai eu ştiu, numai eu pot* ", scriam şi îmi reînnoiam garderoba de idei în acelaşi mod în care picta Van Gogh, ca un posedat, cu aceeaşi repeziciune, cu aceeaşi exuberanţă maniacă a creaţiei.

Absolut unică, creaţia pe care o plămădeam din noroiul evenimentelor, bizară prin alcătuirea ei, cu permanente ricoşeuri într-un imens real care se împărţea în contrarii, părea să se întoarcă împotriva mea. Se îndrepta într-un singur sens, spre suspendare, sau mai rău, spre auto-anulare, spre dezintegrare. Consecinţa îndrăznelii mele de a judeca lucrurile altfel, într-o manieră prea voalată?

Ca un pârâiaş care se varsă într-un pârâu şi apoi se transformă într-un fluviu, aveam impresia că tot ceea ce cream, din tot ceea ce încercam din răsputeri să aflu, din tot ceea ce ajunsesem să cunosc, din tot ceea ce însemnam eu, se vărsa în ceva mai mare. Într-un imens ocean cu limite insuficient definite. Într-un univers al cărui început şi sfârşit nici nu pot fi închipuite de imaginaţia omenească.

Un orizont înceţoşat, prăfuit ca un drum redescoperit după mii de ani, greu accesibil. Un orizont care nu pleda către un ideal acceptat de majoritatea oamenilor, care nu circumscria orizontul aşteptărilor lor.

A conferi creaţiei tale un conţinut de autenticitate înseamnă să asimilezi ideea de "sacrificiu" cu conţinutul cel mai profund al unei imagini care declanşează sentimentul unei implicări accentuate în existenţă.

Ceea ce un artist încearcă să construiască pornind de la nişte detalii complexe, care într-o eventualitate ar fi fost demne de un Rafael, adică revelator în ceea ce priveşte lumea ideilor, nu trebuie să se interpună în calea sentimentului. Dacă creaţia mea ar fi ajuns pe mâinile Agathei Christie, cu siguranţă ea nu s-ar fi putut abţine să nu aducă o remarcă foarte importantă: " *Nu e destul sânge sau suficiente cadavre în opera ta !* "

Pe de altă parte, un critic literar, care pune accent pe obiectivitate, ar fi pus altfel problema: " *E adevărat că scriitorii au o predilecţie pentru idei ieşite din comun. Idei depărtate de marginile realităţii, idei cam fanteziste. Însă ideile tale, năstruşnice, preţioase prin ingeniozitatea şi originalitatea lor, cum pot contribui la bunul mers al lucrurilor în sfera ta profesională? Care e impresia pe care o lasă cititorilor? Cum ar putea fi ele originea excelenţei tale?* "

Leadership: Poţi să observi aspectele diverse ale realităţii într-un mod aparte echivalând cu o tendinţă spre autonomie care te determină să fii stăpân pe un destin căruia numai tu îi poţi da expresie?

Orizontul pe care "creaţia" ta îl materializează, este indicatorul cheie al leadershipului. Şi

numai dacă eşti o persoană înzestrată cu talent, o persoană inspirată, îţi vei putea facilita parcursul artistic la nivel de idei, concepte şi perspective printr-un proces complex în care "Demiurgul a zidit universul punând spiritul în suflet şi sufletul în trup", caracterizat de incluziunea într-o lume haotică.

Orizontul, un punct forte ce ar trebui mult mai bine exploatat, este asemenea unui obiect executat cu meşteşug, în conformitate cu regulile de alcătuire ce-i sunt inerente, care poate, sau nu, să se bucure de o anumită popularitate în rândul celor interesaţi să-ţi acceseze potenţialul. Realitatea în care te găseşti este o sumă a percepţiilor şi atitudinilor tale asupra mediului extern, asupra lumii înconjurătoare determinată într-un mod extrem de profund.

În această linie, de asigurator al perpetuării leadershipului, de *customizer* al elementelor esenţiale care-ţi definesc inclinaţiile, opera de artă - creaţia căreia îi dai întâietate pe drumul spre atingerea excelenţei, apare drept prezenţă indispensabilă, inedită şi incitantă. Apare drept entitate – concept abstract ce nu poate fi întâlnit oricând şi oriunde, drept combustibil de bază al dezvoltării ce nu poate fi realizat oricum şi de către oricine.

Un asemenea orizont se prezintă ca un podiș relativ rigid, ca un brand inovator, generator de influenţe, ca un competitor reprezentativ în peisajul artiştilor de azi şi de mâine. Leadershipul celui care creează noi standarde de performanţă în lupta cu "materia primă a progresului" (valorificarea deplină a potenţialului uman de afirmare), va constitui prilej de admiraţie şi de mândrie pentru cine îl va contempla.

Leadership: Poţi să-ţi aduci creaţia la nivel de maximizare a valorii personale făcând apel la o imagine care spune tot despre o cunoaştere căreia puţini îi percep secretele?

Tot ceea ce creezi este transferat spre două borne de racord cu un circuit exterior determinat de un "operator de impedanţă" – capabil să ofere, nediferenţiat, impulsuri negative sau pozitive.

A face un lucru cu artă, înseamnă a-l executa şi definitiva cu sprijinul unui ansamblu de "forţe concurente" unanim acceptate şi recunoscute. Îţi va fi greu să întrevezi, din perspectiva propriei tale înţelegeri şi cunoaşteri, un drum de calitate pe care să păşeşti, dacă nu vei avea lângă ţine doi "dipoli", două instanţe de judecată, doi evaluatori - **un critic** şi **un anti-critic**, amândoi dispunând de un imens potenţial de cooperare şi de maximizare a valorii tale.

Apoi trebuie să faci din tine însuţi un bun evaluator. Pune în balanţă feedback-ul primit din partea amândurora, şi vezi care cântăreşte mai mult după pronunţarea verdictului lor - condiţia sine qua non a dezvoltării tale durabile, şi a unei promovări eficiente a potenţialului de creaţie. O cunoaştere căreia puţini îi pot percepe secretele este rezultatul unui parcurs artistic care îşi schimbă tematica în funcţie de evenimentele şi lucrurile pe care le evoci cu admiraţie, prin intermediul cărora se reconstituie imaginea unei spiritualităţi înalte desprinse din servitutea materiei.

Nivelul tău de excelenţă este dat de feedback-ul care are pondere mai mare în predicţia performanţei tale. Orice argument în sprijinul creaţiei tale – leadershipul - poate fi justificat atâta timp cât există repere precise cu privire la un interes public real. Raportul de evaluare trebuie să releve încadrarea leadershipului tău în parametrii optimi de dezvoltare.

Nivelul de maximizare al valorii personale se poate determina prin intermediul imaginii care te reprezintă într-o stare de creaţie continuă văzută din perspectiva unei intervenţii divine în concretul lucrurilor şi fenomenelor pământeşti.

Orice operă de artă poartă urme ale creatorului ei sunt cele două şiruri de borne ce-ţi călăuzesc calea în scopul obţinerii unui rezultat bun în cursa către atingerea excelenţei, împiedicându-te să aluneci spre extreme.

"Creaţia" căreia îi dai viaţă este rodul unei ştiinţe imposibile? Este ea străbătută de permanente ricoşeuri într-un imens real care se împarte în contrarii? Se întoarce ea împotriva ta?

Examinează-ţi "creaţia" prin prisma acelor două instanţe de judecată capabile să îţi evalueze corect nivelul de excelenţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/orice-opera-de-arta-poarta-urme-ale-creatorului-ei.html

Orizontul unei minţi înaintate

On Februarie 09, 2016

Fii cheia căutărilor tale, manifestându-ţi tendinţa de a face analogii între adevărurile experienței și adevărurile revelate prin navigarea într-o varietate de descoperiri de sine.

Manifestam o încredere nemărginită în ceva care îmi transmitea o altă perspectivă a lucrurilor. Impulsul de a-mi reînnoi gândirea se putea extinde doar prin dezvoltarea capacităţii de cunoaştere a unui orizont de referinţe nelimitat, cuprinzând lumea văzută prin ochii unui artist care refuză să se supună orbeşte prejudecăţilor convenţionale, în încercarea de a intra în conexiune cu Energia Creatoare.

Aici se întrepătrundeau cele mai influente repere ale conceptului "Next Level" extrem de bogat in argumente de ordin artistic, prin faptul că în orice încercam să fac mă confruntam cu mai multe imagini care ilustrau o lume plină de conţinut personalizat, o deschidere spre explorarea şi mai profundă a limbajului sufletului, minţii, spiritului uman. Iar orizontul, ascuns de lume, îl deschideam întâmplător ca pe-o fereastră care nu există şi nici nu are aprobare de construcţie, dar care are specificată un singur cod de activare: "Think Back". Ce diferit şi minunat arăta totul !

Celebrul scriitor italian, Umberto Eco, părea să împărtăşească aceeaşi dorinţă de aflare a adâncimii lucrurilor atunci când spunea că: *"Marea Ştiinţă, rămânând ascunsă celor mulţi, îşi păstrează astfel prestigiul şi forţa".*

Experienţa vieţii pe care a trăit-o scriitorul printr-o descoperire de sine superioară, în situaţii noi şi complexe, încât putem trage concluzia că este rezultatul acumulării unor solide cunoştinţe în diverse domenii, îşi găseşte corespondent în cercetarea tot mai amănunţită a trecutului care ascunde încã multe fragmente sau faţete ce aşteaptã sã fie descoperite şi valorificate.

La fel şi eu, considerând că nu poate exista o artă fără fapte, o cunoaştere fără progres, sau o credinţă fără Dumnezeu, mi-am dat acceptul în faţa rigorii exclusivismului de a încărca cu semnificaţie orice lucru, oricât de banal ar fi acesta, sau de a pune cap la cap o teorie despre cultură şi interpretare pornind de la câteva lucruri mărunte.

Leadership: Eşti în măsură să dai o notă de certitudine evenimentelor trăite la un moment dat și la o anume intensitate, cu cât înţelegerea ta referitoare la Cine Eşti cu Adevărat este mai extinsă?

Am obţinut codul de activare al înţelegerii lucrurilor prin intermediul unei întâmplări din viaţa lui Alexandru Macedon. El a primit în dar nişte vase minunate din sticlă, despre care se spunea că au înfruntat marile evenimente ale timpului. Darul i-a plăcut enorm de mult, mai ales pentru istoria ce o ascundeau ele. Cu toate acestea a spart vasele. De ce? Tocmai de aceea, a răspuns el, fiindcă mi-ar părea rău să le pierd. Cu timpul ele tot s-ar sparge, unul câte unul, şi eu aş fi şi mai trist decât acum.

Orizontul întregii cunoaşteri de care era legată întreaga mea viaţă s-a născut parcă din dorinţa de a nu fi în trend cu nimic în afară de răsucirile mele de perspectivă, prin dinamismul cu care construiam sensuri nelimitate, pe care altul nu le-ar pricepe, dar le-ar potrivi ca surdul care nu aude. Obţineam totuşi un rezultat, scontat numai de raţiunile care experimentau sentimentul unei istorii ce se poate ghici chiar şi atunci când ea se pierde.

Înţelegerea referitoare la cine eram cu adevărat părea tot mai extinsă în măsura în care lucrurile, înfruntând marile evenimente ale timpului, puteau fi considerate miracole ale existenţei. Trebuia să furnizez puţină radioactivitate creierului meu care putea da oricând noi valenţe zonei numită Artă, greu accesibilă pentru mulţi oameni simpli. Arta de a vedea lucrurile prin lentila timpului, a evoluţiei, a învăţămintelor pe care trebuie să le tragem din exemplele existenţiale ale marilor conducători şi artişti ai lumii.

Confesiv cum sunt, spun acum totul până la capăt. Prefer să testez anumite subiecte abordate printr-o oarecare doză de confuzie, iar rezultatul se vede pe ecranul unei altfel de realităţi.

Leadership: Poți să stabileşti noi direcţii prioritare de gândire în contextul unui „Think Back" care face trecerea spre un „Next Level"?

Stabilirea paşilor de dezvoltare a nivelului de leadership, prin intermediul diferitelor trepte de descoperire a unor noi orizonturi de înţelegere a lucrurilor, constă din căutarea răspunsurilor la concluzia că tu ești cheia căutărilor tale de iluminare. Totul devine un soi de demonstrație a posibilităților de definire a unor direcţii prioritare de gândire în contextul unui „Think Back". Străluceşti prin ceea ce înveţi singur de la tine.

Think Back este modul de a ajunge la tine printr-o înţelegere superioară a lucrurilor pe care le incluzi în viaţa ta sub pretextul nevoii de a aparţine unui timp care s-a scurs. Poți să dai noi valenţe unei zone greu accesibile pentru mulţi (arta de a gândi prin sine) numai dacă reușești să extragi din tine însuți acele învăţăminte, informații și puncte de vedere, referitoare la ceea ce ai făcut și ai fost în relație cu lumea. După care să le prelucrezi în vederea construirii unui statut aparte: acela de om care nu rămâne captiv într-un fragment ce se tot repetă.

„Next Level" este debutul tău într-un rol dintr-o producție de lung metraj ale cărei dimensiuni depind de nevoia de a-ţi proiecta un nou tip de rost în lume. Dar, în acelaşi timp, el depinde de un nou concept de fiinţă ce se manifestă prin tendinţa de a face noi analogii între adevărurile experienței și adevărurile revelate prin navigarea într-o varietate de descoperiri de sine.

Orizontul este o imagine a ceea ce nu coboară niciodată din fiinţa mea adevărată în existenţa de zi cu zi, ci se colorează în facerea unei călătorii spre infinit, scormonind prin haosul deplasărilor cugetătoare în căutarea unei licăriri de însemnătate. Şi, negăsind-o, apelez la diverse analogii cu situaţii dintr-o lume paralelă, cu lucrările altor autori, cu istoria demult uitată.

Liniile orizontului meu nu trebuiesc alterate de niciun obstacol, spre a cărui posesie tind cu o râvnă imposibil de stăvilit, care totuşi mă face să mă întreb: "You will be a giver or a taker?" Trebuie să am grijă cu ce umplu acest orizont, încât ceilalţi să nu se piardă definitiv în el.

Leadershipul poate avea un conţinut personalizat de perspective şi abordări diferite ale timpului pe care îl umpli cu lucrurile capabile să confere vieţii tale un sens de apartenenţă la o ştiinţă care "se trăieşte" pentru a fi înţeleasă cu adevărat.

Orizontul unei minţi înaintate se deschide odată cu transformarea omului într-o altă etapă de a exista, prin însăşi sevele de inspiraţie pe care le oferă analogia dintre experienţa sa şi istoria pe care o poartă în spate.

Source: https://neculaifantanaru.com/orizontul-unei-minti-inaintate.html

Orizontul unei priviri care îşi păstrează expresivitatea

On Mai 22, 2020

Că-i întrecu nu numai pe toţi, dar şi pe sine..

Să înţelegi o părticică din ceea ce înseamnă complexitatea unei opere remarcabile, prin ochii unui scriitor a cărui viziune conturează o întreagă lume simbolică, şi să devii iluminat în această lume, iată care este adevărata măsură a unei priviri aruncată febril în vârtejul artei. Eu am înţeles totul, fiindcă sunt un iluminat, un creator de imagini suprarealiste, deprins cu privirea unui ochi care observă totul din înaltul unei viziuni integratoare în domeniul artelor frumoase, *un frammento del sogno di un momento senza pari,* unde nimic nu e la fel ca în varianta anterioară.

Iată care este priveliştea unui scriitor special, proiectul inedit al unui iluminat, în măreţia unei lumi plină de cuvinte pricepute, sugestive, însufleţitoare, ce bat în inima unei cărţi de artă: începe cu o frunză atât de caldă la privire, atât de graţioasă într-un instantaneu al observaţiilor întâmplătoare, intrată sub incidenţa artei şi a ştiinţei, încât se confundă cu explozia de culori pe care o oferă şevaletul unei eternităţi firave capabilă să dea impresia unui plan „intangibil" al Esenţei Universale.

O privelişte dincolo de orice imaginaţie. Începe cu o frunză rămasă de cu toamnă, şi se continuă cu petala unui trandafir drag, fermecător, liniştit, care prinde viaţă într-o poveste fără timp, atât de apropiată de povestirile Seherezadei, pline de învăţături, lăsându-te învăluit de miresme absolut încântătoare, desprinse parcă dintr-o mie şi una de nopţi.

Şi frunza, atât de plăcută vederii, şi petala de trandafir, atât de îndrăgostită de soare, fac parte din atmosfera recreată a unei lumi pe care imaginația și sensibilitatea scriitorului le modelează continuu în planul profund al practicării unei arte memorabile: *Elassfenthil* , sau manifestarea sufletului afectiv în concretul unei realităţi universale.

Leadership: Poţi să stimulezi dezvoltarea unei creaţii spirituale aflate „deasupra învălmăşelii", acolo unde nu există o imagine foarte clară despre tine, în încercarea de a trece dincolo de frontierele acceptate ale artei?

Dar nu întotdeauna a fost aşa. Multă vreme n-am ştiut să văd, nu mă pricepeam, nu puteam să extrag din esenţa unei priviri aruncată "de colo-colo" mesajul sublim al unei opere de artă: fond, cuprins, semnificație. N-am ştiut dintotdeauna să scriu, n-am ştiut să leg nici cea mai simplă conversaţie cu îngerii, cu vântul, cu florile, cu tot ceea ce îmi rezerva farmecul naturii, şi poate de aceea ochii mei erau atât de întristaţi, obosiţi, descurajaţi, exact ca la vederea unei fotografii căreia simți că îi lipsește ceva special: viaţa.

Frunzele erau doar nişte buline colorate pe care le călcam în picioare la propriu, doar ca să le umplu cu noroi, sau ca să le adun laolaltă cu grebla înainte de a le da foc, pentru a respira fumul plăcut al focului de toamnă. Iar trandafirii miroseau frumos, şi atât. Probabil, şi eu, eram la fel de neînsemnat după cum le vedeam pe ele.

Nu le-am ascultat niciodată vocea, nu le-am văzut adevăratul chip spiritual, pentru că privirii mele îi lipsea profunzimea atât de necesară dezvoltării sensibilităţii emoţionale, cromatice, literare, menită să se manifeste între tentaţiile altei lumi, acolo unde ochii sufletului pot urmări o mică parte din planul altei realităţi. Compromisul pe care îl suportam zilnic, haosul primordial dintr-o rămăşită de respect adus sentimentului de comuniune cu natura, era procesarea unei informaţii serbede, fără semnificaţie aparte, dispusă într-un background care

nu spunea nimic, care nu punea în evidenţă plasticitatea memorabilă a unei lumii vii, neimprovizate. Eram nesimţitor şi nevăzător, la un loc.

Presupun că ochii care nu văd elementul afectiv în totul din jur, sunt aceiaşi ochi care nu percep diferenţa dintre luciditate şi expresivitate.

Leadership: Cum reacţionează mintea şi sufletul tău la vederea unei creaţii strălucite însoţită de o imagine căreia trebuie să-i descoperi mesajul, să-i desluşeşti povestea în marea transfiguraţie a artei?

Nimic din frunza mea nu trădează vreo emoţie, cu toate acestea ea există ca taină a tuturor lucrurilor. Lângă ea, trandafirul roşu nu poate să clădească opera ideală a zeului creator, de aici cauze de fericire sau nefericire, de armonie sau de discordanţă intimă între privitor şi obiectul privirii. Cu toate acestea, înfăţişarea trandafirului provoacă la reprezentarea unui fenomen considerat plăcut, numit *painting in the words* , prin mijlocirea unor mişcări fine de artist care în mintea lui sunt pietre preţioase, ape curgătoare, sau vârtejuri de vânt.

Mărturisesc. Singura mea punte de legătură cu arta, cu reprezentările naturii prin imagini, picturi, povestiri, vise şi emoţii, înainte de a învăţa despre această lume ca despre o viaţă trăită în altă viaţă, în alt spaţiu şi alt timp, a fost romanul "Egipteanul", scris de Mika Waltari. Dacă nu ar fi fost această carte, întemeiată şi ea din voia naturii, cu acceptul spiritelor superioare care îşi câştigă mereu o altă viaţă, alte vieţi noi, alte corpuri, alte misiuni, mijlocind înţelegerea dintre lumi, probabil nici voi nu aţi fi ajuns să mă citiţi pe mine.

Nici frunzele, nici trandafirii, nici vântul nu m-au condus la paginile ei, ci numai acel mister al naturii care stă ascuns în sufletele sfinţilor, prevestind destăinuiri grozave şi care face ca un om de rând, neieşind cu nimic în evidenţă, să se transforme aproape imperceptibil într-un *En Soph* legendar investit cu puterea de a scrie în glasul universal. Nu eu am ajuns la această carte, natura mi-a dăruit-o ca inspiraţie atunci când inima timpului potrivit a bătut pentru mine, iar eu am bătut imposibilul.

Transfiguraţia este, conform dicţionarului, un procedeu specific procesului de creație cu ajutorul căruia elementele realității exterioare, filtrate de viziunea imaginației și de puterea de expresie a artistului, se transformă într-o realitate nouă. În acest caz, eu m-am ridicat la nivelul unui creator care poate da viaţă unei alterităţi aflată într-o condiţie literară.

Leadership: Estetica creaţiei tale îşi lărgeşte orizontul dincolo de lumea artei, către sfera unei vieţi desprinsă parcă din reversibilitatea imaginară a tuturor istoriilor lumii?

Iar acest glas universal care m-a învăţat limbajul naturii, să preţuiesc o frunză la fel de mult ca pe un trandafir, să înalţ vântul ca pe un zmeu de hârtie, să transform orice lucru din jur în ceva mai mult decât este, într-un context spiritual, superior şi nefalsificat, mi-a adus şi acum în cale, spre reconsolidarea unei memorii afective, cuvintele preţioase din inima unei cărţi, pe care cândva, dacă nu chiar astăzi, o va deschide cineva:

"Toate aceste cărţi le-am scris eu, Sinuhe, egipteanul, doar pentru mine. Nu pentru zei, nu pentru alţi oameni, nici ca numele meu să se păstreze pentru eternitate. Le-am scris doar pentru biata mea inimă încărcată de amar şi tristeţe.

Păstrez cu grijă aceste cărţi, iar înţeleapta Muti a cusut pentru fiecare carte câte o învelitoare trainică din fibre de palmier. Toate cărţile acestea vor fi puse într-o lădiţă de argint, lădiţa de argint va fi pusă într-o ladă de lemn tare, lada de lemn tare într-o ladă de aramă, aşa cum odinioară cărţile zeului Thot au fost ferecate pentru a se păstra şi au fost

aruncate în Nil.

Nu ştiu dacă Muti va reuşi să pună cărţile în mormântul meu fără să o vadă gardienii, dar nu mă frământă acest lucru. Fiindcă eu, Sinuhe, sunt doar un om, am trăit în fiecare om care a trăit mai înainte de mine şi voi trăi în fiecare om care va trăi după mine."

Aşadar, între mine şi micuţa frunză, la fel ca între mine şi petala de trandafir, la fel ca între mine şi vântul deşertic, s-a interpus o carte plină de învăţăminte, scrisă cu stiloul, cu magie şi cu deschidere, cu aceeaşi sensibilitate cu care frunza, luată de vânt, s-a transformat într-o petală de trandafir care, la rândul ei, a făcut să se aprindă scânteia de inspiraţie în emanația unui personaj (auto)situat în diferite faze evolutive.

Puritatea unei creaţii vaste poate fi dobândită numai de subiectivitatea artistului, sensibil şi empatic, care ştie să privească dincolo de istoria artei, dincolo de spaţiul unui singur trup, pentru a deschide porţile unei lumi de poveste care nu se sfârşeşte niciodată.

Orizontul unei priviri care îşi păstrează expresivitatea are deschidere spre lectura unei creaţii autentice, amintite uneori de destinul unei duble personalităţi: una care se manifestă prin intermediul cuvântului scris şi una care se manifestă prin intermediul unui spirit veşnic.

Eu, Neculai Fântânaru, îmbrăţişez destinul spiritual al lui Sinuhe, chipul unirii sufletului cu trupul înviat al unuia care a putut viziona după bunul plac toate istoriile lumilor, potrivit scenariului scris de o mână de artist care vede, simte, adâncindu-se iar şi iar sub mantia arămie a naturii predispusă să capete conturul unei poveşti cu interpretare metaforică.

Vă rog, rămâneţi lângă mine în nemărginirea timpului...

Source: https://neculaifantanaru.com/orizontul-unei-priviri-care-isi-pastreaza-expresivitatea.html

Orizontul unei viziuni înaripate

On Noiembrie 12, 2009

Lărgeşte limitele propriului orizont, contribuind la reconstrucţia mentalităţii şi valorilor celor din jur.

La 26 iunie 1963, preşedintele american John Fitzgerald Kennedy a fost în vizită la Berlin. Aproximativ 120.000 de berlinezi s-au adunat în faţa Primăriei din Schöneberg, pentru a asculta discursul preşedintelui. Ei s-au adunat în piaţă înainte ca el să sosească, şi când în cele din urmă a ajuns pe podium, l-au ovaţionat şi aplaudat timp de câteva minute.

Kennedy şi-a început discursul spunând: "Libertatea are multe dificultăţi şi democraţia nu este perfectă. Dar noi nu a trebuit niciodată să ridicăm un zid pentru a baricada poporul înăuntru." Într-un discurs plin de zel, preşedintele a spus că Berlinul de Vest a fost un simbol al libertăţii într-o lume ameninţată de Războiul Rece. În final a rostit următoarele cuvinte, ajunse celebre: "Toţi oamenii liberi, oriunde s-ar afla, sunt cetăţeni ai Berlinului, şi de aceea, ca un om liber, mă mândresc cu cuvintele: "Sunt un Berlinez".

Kennedy a fost omul care a făcut ziua de 26 iunie de neuitat. Discursul său a fost punctat pretutindeni cu uralele de aprobare. Exprimându-şi susţinerea faţă de locuitorii enclavei occidentale în Germania de Est, el a reuşit să le modeleze conştiinţa şi să genereze acele valori care să-i ajute să-şi menţină motivaţiile. Practic Kennedy a transmis un mesaj nou, un îndemn spre condiţionare, spre libertate – deci spre evoluţia spirituală autentică, proprie fiecărui om în parte.

Leadership: Îţi dai silinţa să creezi un climat propice cultivării viziunii tale, apelând retoric la autoritatea acelei virtuţi a omeniei manifestată sub forma unei relaţii deterministe între "copleşitor" şi "de neuitat" ?

Oamenii te acceptă şi te urmează numai dacă filozofia ta este similară cu a lor. Va fi greu să influenţezi pe cei ale căror convingeri şi valori diferă prea mult de ale tale. De aceea devine atât de important să le direcţionezi oamenilor convingerile privind necesitatea schimbării mentalităţii care să funcţioneze ca un "purificator" de energii pozitive – deci care să le limpezească gândurile şi să le împlinească speranţele. Pentru asta trebuie să-ţi foloseşti în mod pozitiv puterea de convingere.

Aşa cum la aparatele foto digitale, imaginile deja înregistrate pot fi editate, tot aşa la oameni mentalitatea şi emoţiile pe care se îşi sprijină existenţa şi demersurile - pot fi uşor "editate" dacă reuşeşti să le induci anumite emoţii, dacă reuşeşti să le demonstrezi, oferindu-le argumente potrivite, că eşti "unul de-al lor", că eşti făcut din aceeaşi aluat – că ai aceleaşi afinităţi, valori şi obiective morale. Adresându-te spiritului oamenilor, vei înfrumuseţa gândirea lor, îi vei ajuta să-şi recâştige credinţa în potenţialul lor de a se reface, de a se vindeca de orice răni cauzate de trecut.

1. Tu îţi dai silinţa să creezi un climat propice cultivării viziunii tale? (adică un climat călduros şi pozitiv, plin de încredere, ce are la bază valorile fundamentale pe care se sprijină leadershipul tău?)

2. Este momentul să te apleci mai atent asupra felului în care îi poţi modela pe oameni? Acest lucru presupune să utilizezi acele calităţi care transmit energie şi un suflu nou de speranţă care să contribuie la înnoirea, la schimbarea mentalităţii oamenilor. Aceste calităţi îţi pot asigura excelenţa, iar ele nu pot fi materializate fără pasiune, cunoaştere, curaj, şi

stăpânirea artei de a lucra cu oamenii.

3. Cum îţi foloseşti calităţile pentru a oferi un nou orizont oamenilor?

Această întrebare trebuie să scoată în evidenţă procesul de autoobservare, prin care îţi analizezi convingerile şi trăsăturile pe care le reliefează aceste convingeri.

Leadership: Îţi clădeşti influenţa pe un ideal care stârneşte dorinţa oamenilor de a urma o chemare mai înaltă, dar care depăşeşte alegerile lor în ceea ce priveşte capacitatea lor de a se identifica cu un ideal?

Rolul unui lider se aseamănă foarte mult cu cel al gazdei. O gazdă trebuie să fie amabilă cu toţi musafirii care îi trec pragul casei. Ea trebuie să inspire un sentiment liniştitor, să fie capabilă să vadă în fiecare om ceva bun, să perceapă esenţa fiecărui musafir şi să nu facă niciodată comparaţii; să intervină în dialogul dintre doi interlocutori dacă este nevoie, şi uneori să concilieze punctele de vedere divergente.

Liderul, în mod asemănător, trebuie să fie capabil să perceapă potenţialul celor care îl înconjoară, altfel nu va reuşi să inducă acele emoţii constructive, pozitive, cu ajutorul cărora să le influenţeze atitudinea, să le controleze modul de gândire şi acţiunile. Liderul îşi clădeşte influenţa pe un singur ideal: emoţie, emoţie, emoţie cu orice preţ. Oamenii trebuie să vadă cât de mult îi iubeşti, înainte de a-ţi accepta punctele de vedere şi deciziile. Emoţiile reprezintă acea rază de lumină pe care trebuie s-o întrezăreşti, este un drum spre interiorul oricărei fiinţe.

Încotro se îndreaptă leadershipul tău?

Înainte de a parcurge restul secţiunilor acestui seminar al cărui scop este prezentarea şi înţelegerea modificărilor pe care le aduce leadershipul, mă văd nevoit să-ţi pun următoarea întrebare: "Încotro vrei să se îndrepte leadershipul tău?"

Dacă îţi este greu să întrezăreşti drumul pe care-l va urma evoluţia leadershipului tău, înseamnă că încă nu ţi-ai creat şi structurat un sistem de sprijinire a tuturor oamenilor aflaţi în preajma ta, înseamnă că îţi lipseşte fermitatea în luarea acelor decizii care le influenţează acestora evoluţia lor ulterioară, înseamnă că nu ţi-ai dat seama de importanţa cooperării şi a sprijinului reciproc. De aceea ţin să menţionez că, pentru a putea să-ţi creşti nivelul de influenţă trebuie să discerni şi să-ţi personalizezi drumul spre tine însuţi. Totul începe de la tine, asta e ceea ce Kennedy a reuşit să evidenţieze prin prezenţa sa şi prin discursul său atât de surprinzător de echilibrat şi emoţionant.

Leadership: Cea mai dificilă decizie pe care a o poţi lua este de a urma evoluţia unei viziuni care ține permanent pasul cu realitățile actuale, dar care nu justifică ambiţia sinelui tău de a se abandona în braţele unui vis?

Liderul trebuie să se perceapă şi să îşi judece în mod obiectiv propriile convingeri înainte de a le cere celorlalţi să-l urmeze şi să-l sprijine. În orice lider înzestrat cu iscusinţa de a înţelege motivaţiile ascunse ale celorlalţi oameni există acea imensă sete de căutare continuă a propriilor rădăcini, a propriilor valori – căci numai măsurarea lor corectă, preţuirea şi respectarea lor - îi inspiră activităţile şi deciziile. De fapt, trebuie să existe în el o dorinţă imensă de auto-descoperire pentru ca nu cumva să ignore marile adevăruri ale artei de a conduce.

Trei piloni de bază: valori, integritate, atitudine

Pentru a verifica valabilitatea leadershipului tău, priveşte-ţi obiectiv părţile bune şi cele slabe. Părţile bune indică direcţia spre care trebuie să te îndrepţi atunci când te eliberezi de orice conformism care îţi afectează semnificativ moralul, împiedicându-te să vezi dincolo de ceea ce eşti tu, şi de ceea ce poţi fi. Părţile rele, evidenţiază aprecierea negativă pe care ţi-o dau oamenii, ele sunt în strânsă legătură cu imposibilitatea de a surprinde esenţa leadershipului, care se sprijină pe trei piloni de bază: valori, integritate, atitudine. Ca să faci saltul către excelenţă, ajută-i pe oameni să-şi depăşească slăbiciunile, să depăşească toate barierele impuse de o gândire nesănătoasă şi fă în aşa fel încât să-i apropii de atingerea potenţialului lor.

Ţi-ai creat şi structurat un sistem de sprijinire a tuturor aflaţi în preajma ta? Îţi judeci în mod obiectiv propriile convingeri înainte de a le cere celorlalţi să te urmeze?

Aşa cum un alpinist trebuie să fie în stare să privească un pisc de munte şi să vadă cum să facă să-l cucerească, tot aşa şi tu, ca să-ţi dezvolţi leadershipul conform aşteptărilor tale, trebuie mai întâi să înviorezi spiritul oamenilor, adică să cauţi să deschizi în faţa lor un orizont nou, mult mai larg, care să-i ajute să depăşească momentele grele prin care au trecut, să le dea putere şi tărie să meargă mai departe.

Leadership: Transparenţa ta în furnizarea unei viziuni însufleţitoare s-ar putea dovedi factorul decisiv în ceea ce priveşte transformarea intenţiei lor de a colabora cu tine în realitate?

E ceasul marii confuzii? Goana după glorie, fără a-ţi exprima leadershipul într-un mod inedit - apelând cât mai mult la emoţii, este ca şi cum ai scoate soarele din sistemul solar. Practic întregul tău leadership s-ar transforma într-un mare vid, într-un mare "neînţeles". Acesta este ceasul unor mari confuzii, este poate drama leadershipului, sau poate chiar începutul unui "sfârşit". Îţi orientezi leadershipul înspre întuneric – punând dorinţa de glorie mai presus de orice, sau înspre lumină – folosindu-te de emoţii pentru a-i servi pe oameni şi pentru a le însufleţi existenţa? Eşti sau nu eşti pe drumul cel bun spre excelenţă?

Prin urmare, pentru a anula apariţia oricărui eşec în materie de leadership, evaluează-ţi progresul în mod constant. Elimină orice confuzie legată de limitele peste care nu poţi trece.

Cum îţi percepi propria fiinţă?

Prin puterea cuvintelor bine alese poţi influenţa gândirea şi mentalitatea celora din jurul tău. Cuvintele însă exprimă şi nivelul tău propriu, al mentalităţii, educaţiei şi valorilor pe care le promovezi. Dar, în acelaşi timp, cuvintele îţi scot în evidenţă orizontul pe care se aşează idealurile tale, pe care se profilează valorile tale.

Orizontul pe care îl proiectezi, pe care îl exprimi şi îl împărtăşeşti celorlalţi oameni constituie unul dintre pilonii pe care se sprijină întreaga construcţie a psihicului tău, deschizându-ţi sau, dimpotrivă, închizându-ţi poarta spre standardul înalt de excelenţă la care orice lider doreşte să acceadă. Orizontul este influenţat de micul tău colţ de lume, unde te compari cu tine însuţi şi în funcţie de percepţia ta asupra propriei tale fiinţe, îl împărtăşeşti celorlalţi. Prin urmare, înainte de a produce schimbarea celorlalţi, pune-ţi întrebările:

În funcţie de ce calităţi îţi creionezi orizontul? Cum îţi percepi tu propria fiinţă?

Leadershipul se referă la imboldul uman de a pune deoparte un ideal mai mic, pentru a

urmări un alt ideal, cu o importanță mai mare, dar mai greu de realizat.

Orizontul unei viziuni înaripate este stabilt de acel om care îşi evaluează progresul în mod constant şi care reuşeşte să elimine orice confuzie legată de propriile sale limite. Un asemenea om îşi priveşte obiectiv părţile bune şi cele slabe, şi decide să se concentreze asupra abilităţii de a schimba realitatea celorlalţi.

Orizonturile de neatins ale căutării din noi

On Aprilie 19, 2015

Extinde-ţi cunoaşterea prin explorarea directă a realităţii subiective, după cum dictează schimbările reflectate în planul artei.

Aveam disperată nevoie de a fi altcineva, sub bagheta experimentală a ideii cunoaşterii absolute, încercând să-mi dau seama, la fel cum în artă se pot prezenta lucrurile în desăvârşirea construcţiei lor, ce anume poate fi înţeles şi ce nu poate fi. Ceva caracteristic sensibilităţii metafizice a artistului genial care, sugestionat de obiectele de artă, îndeamnă lumea la a căuta emoţiile estetice.

Nevoia de a fi căutător. Un demiurg izolat creând capodopere printr-un act de cultură si simţire. Un autor dotat, cu scrieri pline de duble înţelesuri, purtând în el acea vibraţie de tip determinist, crescând pe măsura apropierii sale de o deplinătate nemărturisită, până în cea mai adâncă esenţă a ceea ce poate fi gândit şi creat, explicat doar prin efectul artei asupra trăirilor cele mai intense care duc la săvârşirea voii sale.

Greu de acceptat. Era o întoarcere în mine însumi ori de câte ori mă avântam pe câmpurile de bătălie ale neajunsului, închipuind şi folosind totul, cele de dinainte şi cele de după iniţierea mea în arta efectelor contrastante, în construirea neştiutului. Care, după regulile unei metode ştiinţifice, cu formularea unor inferenţe cauzale, în contextul unei intenţionate aplecări către abstract şi idealism, puteau face lumină în adâncul mister al lumii. În spectacolul imaginării individuale.

Dacă vrei să afli mai multe despre o lume supusă rigorilor artei trebuie să găseşti cea mai adecvată expresie simbolică a nemărginirii unui parcurs de viaţă care porneşte din descrierea obiectului real şi se desăvârşeşte în constituirea obiectului literar.

Creativ, răsuceam fiecare umbră şi fiecare lumină într-o spirală care cobora spre neînţeles. Urcând apoi deasupra frumosului care se adresa raţiunii. Curios de a şti tot ce poate fi cuprins de simţuri, de percepţii, de materie şi suflet, în prelungirea lor experimentală. Practic, intram într-un soi de mentalitate de tip: „ *Parcurge întregul contur al creaţiei în sens invers* ". Fapt care mă făcea să mă simt altcineva, dând noţiunea obiectivă a eului real distinct în proiecţia unei realităţi idealizate.

Într-un fel, cred că mă confundam cu esteticianul acela grec care sublinia caracterul relativ al poziţiei diverselor categorii estetice în cadrul propriului lor sistem. Închipuitul devenea neînchipuit. Şi invers. De unde posibilitatea fiecăruia dintre ele de a se impune mai mult, în continuitate una faţă de alta, prin explorarea directă a realităţii subiective, după cum dictau schimbările reflectate în planul artei. Conform a ceea ce ştiam şi a ceea ce nu ştiam despre mine însumi.

Leadership: Poţi să creezi ceva într-o accepţiune diferită a artei, generând efectul de ecou al unui act de simţire care doar împreună cu atingerea unei ţinte particulare realizează întregul unei interpretări simbolice inegalabile?

Pentru a stabili caracterul şi importanţa unei creaţii trebuie, mai întâi, să-i definim punctul de pornire, sensul, structura, sursa în care se produce scânteia de raţiune, cu alte coordonate de analiză. Şi să vedem ce reliefează. Dar cel mai important este felul cum se combină, în ultimă instanţă cu starea de spirit a artistului, cu propriile sale sentimente, înlăturând posibilele confuzii cauzate de dezechilibrul dintre real, ideal şi ficţional.

Atingerea unei ţinte particulare de recepţionare a diferitelor sensuri ale artei se măsoară în cursul încercării de a reda cât mai complet cu putinţă, într-o imagine frontală, tot ceea ce se ştii despre un obiect care atrage atenţia prin simplitatea sa dezarmantă. Actul de simţire decurge din completarea obiectului cu o anumită nuanţă emoţională, numită poate "sacralitate", sau cu o anumită valoare (bună sau rea), sau atribuindu-i o prestaţie de vis prin amestecul unic de performanţă, eleganţă, inovaţie şi eficienţă.

Căutările mele în zona artei au ca simbol de identificare specificaţia I.M, adică imagine a unui spaţiu privit de sus, în vedere panoramică, a secvenţelor din desfăşurarea cronologică a unei literaturi din care obiectele sunt percepute ca rămânând constante, având aceeaşi mărime, forma şi culoare, chiar dacă imaginea lor proiectată pe retina unei memorii comune se schimbă.

Arta este limbajul lucrurilor care capătă viaţă prin felul cum sunt transpunse într-un labirint mereu schimbător de text și imagine, în care interpretarea devine o experiență de lucru cu sinele.

A crea ceva într-o accepţiune diferită a artei, generând efectul de ecou al unui act de simţire, înseamnă uneori să dai naştere efectului unei intenţii de comunicare între lucrurile care te înconjoară şi maniera de fi exprimate într-un limbaj adecvat unui discurs de manipulare.

Implicarea emoţională este acea forţă colosală ce te leagă de un anumit mod de a gândi care te lasă să fii tot ce poţi să fii. O forţă care, pe de altă parte, dă un curs acţiunii care este relevant pentru atingerea unei ţinte particulare. Ea dă startul unei ample campanii de creaţie, manifestându-se în mod vizibil în curiozitate ştiinţifică, într-o stare de inspiraţie perpetuă şi într-o cursă de căutare a punctelor de vedere care îţi avantajează aspiraţia spre ideal, spre tot ceea ce este îndrăzneţ în artă.

În leadership este important ceea ce creezi într-o accepţiune diferită a artei, a culturii, a limbajului, a stărilor de spirit, depăşind stadiul „banalului" care nu demonstrează nimic şi generând efectul de ecou. Nu degeaba Nichita Stănescu vedea în actul creației o „stare de ecou". Ceva care are rezonanţă atât în sufletul tău, cât şi în jurul tău, dar mai ales în ceea ce consideri a fi schimbare prin puterea de pătrundere în blindajul neştiutului.

Leadershipul, conturându-se ca reacţie la ceea ce încerci să realizezi prin actul creaţiei, sub bagheta experimentală a ideii cunoaşterii absolute, are ca material de filtrare informaţiile, elementele realităţii subiective, prin viziunea imaginaţiei şi puterii de expresie, transformându-le în valori raportate la existenţă şi la lumea din jur.

Întregul unei opere de artă este un cumul de lucruri, fapte şi idei subordonate emoţiilor care prin sugestie, prin imagine şi simbol pot căpăta forme concrete de viaţă.

Orizonturile de neatins ale căutării din noi pun în evidenţă acea stare a minţii din care omul reuşeşte să perceapă fiecare emoţie şi să o accepte ca pe o forţă propulsatoare spre o evoluţie mult mai avansată, şi intrarea sa într-un soi de mentalitate de tip: „Parcurge întregul contur al creaţiei în sens invers".

Source: https://neculaifantanaru.com/orizonturile-de-neatins-ale-cautarii-din-noi.html

Orizonturile distincte ale înţelegerii transformatoare

On Februarie 26, 2014

Asumă-ţi integral rolul de îndrumător în cadrul proiectului de cercetare numit "Myself", utilizând ecuaţia de predicţie a unui model de gândire cuprins între curiozitate şi subtilitate.

Trăiam senzaţia unei căderi pe verticală, într-o extremă a interpretărilor şi deformărilor necontenite ale realităţii personale. Incontestabil, eram pus într-o mare încurcătură, reprezentată de o neclară şi incoerentă ecuaţie de predicţie a unui model de gândire, cuprins între curiozitate şi subtilitate. Un fel de invazie intangibilă a spaţiului meu de excelenţă intelectuală produsă după o stratagemă inedită, încă neexperimentată. Era greu să-mi imaginez care era resortul punctelor de vedere rezultate, pro şi contra, ce urmau a fi asumate integral în cadrul proiectului de cercetare numit "Myself".

Asemenea unor personaje din opera lui Hauff, imune la real, care se feresc să se arate în priveliştea întregii lumi şi încep să capete semnificaţie abia atunci când pierd controlul asupra modului de gestionare a tot ceea ce este înăuntrul şi în afara spaţiului lor de origine. Mă situam cumva la limita dintre recunoaşterea modului prin care puteam să "călătoresc" spre ceea ce se află în interiorul meu şi conectarea la elementele componente ale unei realităţi inseparabile de însăşi menirea ei.

Modelul de gândire cuprins între curiozitate şi subtilitate se alimentează din formarea unui spirit critic şi autocritic cu privire la realităţile cuprinse în memoriile unei vieţi care se repetă în alte timpuri şi alte dimensiuni.

Ficţiunea este realitatea percepută printr-o comparaţie cu personajele unei lumi care se schimbă în permanenţă. Asta era ideea mea măreaţă: să apropii orizontul unei înţelegeri primare, a cărui aspecte se conturează ca fiind un declanşator de originalitate pentru metafizica unui personaj fictiv, situată dincolo de experienţă, pe tărâmul construcţiilor vizionare. Dincolo de orizontul înţelegerii raţionale a adevăratei mele naturi, inconfundabile, se proiectează călătoria spirituală în nemărginirea unei poveşti în care se poate întâmpla orice.

Categoric, era ceea ce se putea traduce prin sintagma „ *nimic nu se pierde, totul se transformă.* " O solicitare excesivă a asumării unei responsabilităţi incerte, depăşind puterea-mi de înţelegere, ca o mare de flăcări care îneca totul în fum.

Viaţa mea semăna pe alocuri cu călătoria lui Guliver în Laputa, totul se compunea dintr-o știință ruptă de realitate, viziuni mult prea îndrăzneţe, planuri prea himerice, dar unde se întrevedea lumina unui nou început de drum în fenomenologia gândirii. Fără precedent. Avea loc o topire parţială a miezului de viu, inconştientul înnăscut care trebuia unit cu conştiinţa în mai multe elemente, reunindu-le apoi într-o unitate superioară.

Leadership: Te angajezi într-o aventură de proză pur fictivă care să descâlcească înţelesul adâncit al fiinţei tale, desprins parcă dintr-o poveste care îşi păstrează neostentativ filonul de excelenţă ca subiect al unei cunoaşteri independente de orice experienţă reală sau posibilă?

Indicatorul gradului de înţelegere şi de stăpânire a felului în care te percepi este setat atunci când o operaţie de "citire" a realităţii întâlneşte începutul unui nou model de gândire.

Leadershipul nu te plasează pe un teren ferm şi bătătorit de o ştiinţă care renunţă la imaginaţie şi la îndrăzneala de a-ţi extinde orizonturile printr-o ecuaţie experimentală de descoperire unor noi interpretări a realităţii, prin reprezentări ce le substituie pe cele uzuale, chiar răsturnându-le. Ci mai degrabă îţi conferă un mare sentiment de împlinire şi te face să conştientizezi acele tipare de gândire ce te ţin pe loc, într-o poziţie de staţionare într-o intersecţie nesemnalizată. În care elementele noi de explorare a unor noi arii de evoluţie şi formare a abilitaţilor, cu ajutorul inteligenţei cognitive şi a experienţei perceptuale, nu au prioritate de trecere.

Leadershipul se sprijină o operaţie de tipul " *transformation* " la nivel de percepţie a sinelui prin raportare la un model de gândire, cuprins între curiozitate şi subtilitate. Ceea ce reprezinţi într-o lume plină de încercări se ascunde de multe ori în ficţiunea de a-ţi transforma viaţa într-o poveste, de a lăsa anumite personaje să te reprezinte, cu intenţia de a desfiinţa regulile şi convenţiile unei societăţi mult prea standardizate.

Deseori indivizii care aspiră la o extindere a spaţiului lor de excelenţă intelectuală nu întâlnesc marcajul „Cedează trecerea" şi au prioritate faţă de cei ce întâlnesc marcajul „Oprire". Mai ales atunci când încearcă să-şi dubleze consideraţiile asupra elementelor de cunoaştere care le întregesc personalitatea, imaginea, stilul de conducere, experienţa, amplificând bagajul de înţelegere a realităţii asumate. Şi conştientizarea acesteia într-un context mai larg a percepţiilor şi reprezentărilor, de natură obiectivă.

Leadershipul este imaginea unei realităţi care poate fi posibilă pe fundalul unei ficţiuni indicată să reprezinte viitorul, luând ca punct de reper un personaj care se construieşte pe parcursul naraţiunii ca o metaforă a schimbării de care este nevoie în viaţă.

Scriitorul cu cea mai largă viziune asupra tendinţelor omului de a se raporta la elemente constante ale unei realităţi viitoare, precursor al literaturii științifico-fantastice, Jules Verne, mărturisea: *"Dacă ai la dispoziţie apă şi foc poţi pregăti şi altceva decât ceea ce mănânci în mod obişnuit."*

Privită ca o metaforă, această afirmaţie reflectă disponibilitatea de a face legătura dintre nevoi şi consecinţe, producând o nouă compoziţie, un punct de referinţă pe harta percepţiilor despre tine însuţi în raport cu realitatea.

Armonia anumitor elemente de interpretare a realităţii poate avea un puternic efect de stimulare a producţiei de repere şi puncte de vedere ce ar putea contribui la schimbarea percepţiei asupra leadershipului. Profunzimea unei minţi care gândeşte liber, uneori în scheme abstracte, care a câştigat prin experienţă, prin procesul încercării de asimilare a unor informaţii şi cunoştinţe, se poate desăvârşi atunci când omul încearcă să descâlcească fondul ascuns al fiinţei sale.

Numai recurgând la o ştiinţă pur explicativă, care să-ţi definească orientările, utilizând ecuaţia de predicţie a unui model de gândire, cuprins între curiozitate şi subtilitate, numai astfel îţi vei putea asuma integral rolul de îndrumător în cadrul proiectului de cercetare numit "Myself".

Cunoaşterea care îţi dă libertatea de a-ţi personaliza viziunea are ca bază de comparaţie ficţiunea unei identităţi inalterabile în faţa percepţiei unei realităţi care se încăpăţânează să te bulverseze, sau dimpotrivă, care continuă să te plictisească.

Această cunoaştere se situează pe mai multe niveluri: o metaforă care poate fi transformată într-un chip al adevărului, o meditaţie asupra procesului de naştere a unei opere literare, şi intriga unei experienţe existenţiale ieşite din comun.

Orizonturile distincte ale înţelegerii transformatoare constituie linia de despărţire dintre partea vizibilă a sferei de gândire ataşată complet la experienţa de viaţă trecută printr-o bine calculată construcţie narativă,şi partea invizibilă a sferei de gândire încapsulată în reguli și norme riguroase, ce impun întotdeauna congruența sau compatibilitatea cu realitatea obiectivă.

Ca lider, trebuie să faci uz de acea abilitate care îţi permite adaptarea la realitatea în permanentă schimbare. Ceea ce presupune existenţa şi dezvoltarea unei personalităţi flexibile şi maleabile, ancorate într-o ficţiune care poate controla viitorul.

Myself este personajul unei poveşti de viaţă care te-a impresionat şi pe care doreşti să o împărtăşeşti printr-o experienţă unică de trăire a realităţii printr-o supra-realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/orizonturile-distincte-ale-intelegerii-transformatoare.html

Orologiul leadershipului

On Decembrie 17, 2010

Caracterul promotor al leadershipului nu este altceva decât reflexia distinctă a felului în care funcţionezi în cazul depăşirii limitelor şi condiţionărilor vieţii.

Un om care s-a bucurat de o extraordinară popularitate în ultimii 20 de ani este scriitorul şi regizorul american Stephen King. El a făcut, dacă pot să mă exprim aşa, o treabă nemaipomenită, scriind peste o sută romane cu tentă fantastică şi pline de substrat, majoritatea ajungând foarte îndrăgite şi apreciate de cititorii din întreaga lume.

Dar la un moment dat, povesteşte Stephen King în introducerea romanului *"Pistolarul"* (primul volum din seria *"Turnul Întunecat"*), că a trecut printr-un moment de cumpănă al vieţii - atunci când a fost lovit de un autoturism. Numai printr-un miracol a scăpat cu viaţă. Astfel a fost nevoit să-şi întrerupă o perioadă de timp munca, ceea ce nu i-a fost pe plac.

În orice caz, în 2001 - pe când începea să se simtă mai bine, Stephen a decis să ducă la bun sfârşit aventura lui Roland (personajul principal al seriei). A pus totul deoparte şi s-a apucat să scrie ultimele trei volume. El a mărturisit cu sinceritate ceea ce simţea în adâncul sufletului: *"Am făcut asta nu atât pentru cititorii care mi-o cereau, cât pentru mine însumi."*

Leadership: Exploatezi orice situaţie în folosul propriei desăvârşiri cuprinsă între beneficiul unei viziuni partizane asupra abordării unei anumite limite şi beneficiul posesiunii unei stări de spirit?

Într-o oarecare măsură, Stephen King se vedea un erou – acel erou căruia el însuşi i-a dat naştere în multe din romanele sale, un erou pe care nimeni şi nimic nu-l poate opri din avântul său spre cele mai înalte culmi. Iar în interiorul acestui erou exista o voce, ca o şoaptă, sau ca o respiraţie apropiată, ceva viu şi plin de har, care îi inspira mereu optimismul şi încrederea, care îl susţinea cu interes şi îi atrăgea atenţia atunci când greşea sau când era pe punctul de a-şi uita pasiunea.

Dintotdeauna Stephen a avut o pasiune pentru condei şi pentru citit, avea imaginaţie, avea fineţe, avea idei, era înzestrat cu toate calităţile şi virtuţile unui scriitor adevărat. Încă din primul moment când s-a apucat de scris, în timpul şcolii, literatura a devenit o pasiune pentru el, o pasiune pe care a păstrat-o toată viaţa. Datorită scrisului, în care îşi îmbina cu multă măiestrie viziunea şi ideile creative, îşi simţea toată existenţa înnobilată. Vorbele sale neuitate: *"Am făcut asta mai ales pentru mine însumi"* , au o mare greutate. În ele se simte dorinţa scriitorului de a-şi continua munca, se simte pasiunea, forţa şi energia care îl caracterizează.

Termenul de valabilitate al perspectivei personale asupra experienţei percepute ca periculoasă şi dureroasă se înlocuiește cu data expirării detenţiei solitare din zona acelei realităţi care te îndeamnă să fugi de ceea ce porţi în suflet.

Virtutea de a întreţine ceea ce ai construit este o prelungire a termenului de viaţă la necesitatea întăririi acelei percepţii despre sine care atinge conţinutul latent al visului.

Desăvârşirea se află în tine însuţi. Aşa cum un sculptor îşi concepe statuile în piatră, cioplind în ele pe îndelete formele liniştite şi trainice, tot aşa şi Stephen King îşi concepe romanele, creând mereu noi scenarii şi noi fantezii. Şi tot aşa îţi vei putea dovedi şi tu măiestria în

domeniul care te pasionează.

Ca să ajungi în vârful ierarhiei în profesia ta, trebuie să te străduiești să devii un Stephen King, trebuie să faci totul cu pasiune şi cu profesionalism, şi nu atât pentru oamenii care ţi-o cer, cât mai ales pentru tine însuţi. Dacă tu însuţi nu găseşti nicio plăcere în munca ta, şi nu vei fi plin de entuziasm, atunci degeaba vor avea oamenii mari aşteptări de la tine – sigur îi vei dezamăgi.

Leadership: Imaginea de sine pe care o oferi celorlalţi contribuie la conştientizarea sentimentelor de apartenenţă la o condiţie de viaţă prelungită care permite respectarea angajamentelor faţă de ceea ce nu poţi fugi?

Enda Larkin, director al HTC Consulting, a menţionat: *"Piatra de temelie a modului de gândire a liderului este existenţa unei dorinţe reale de a conduce şi de a fi pregătit să transpună acest angajament zi de zi. Este clădită pe pasiune, încredere în sine şi armonie deplină cu natura umană."* Frumos !

Un lider îşi depăşeşte limitele prin îmbunătăţirea prestaţiei sale. Stephen King nu ar fi ajuns niciodată în topul scriitorilor de romane science fiction şi fantasy fiction, dacă nu s-ar fi încăpăţânat să urce cu mult entuziasm treptele vieţii profesionale una după alta. El a reuşit să evolueze fiindcă a "funcţionat" mereu la capacitate maximă, chiar şi în momentele de cumpănă a vieţii. El a fost, şi încă mai este la înălţime în tot ceea ce face, fiindcă îşi impune întotdeauna mai mult.

Şi, mai ales, fiindcă are o anumită responsabilitate faţă de el însuşi, o anumită obligaţie morală (simte că trebuie să dea întotdeauna mai mult) care, nerespectată, îi va afecta cariera.

Leadershipul este sacrificiul pe care ţi-l asumi în drumul spre excelenţă, al cărui semnificaţie poate fi desluşită numai prin reconstituirea unei lumi pe cale de a se pierde sau a unui vis pe cale de a deveni realitate.

Orologiul Leadershipului marchează secundă cu secundă dezvoltarea ta profesională în timp şi, deci, marchează şi imaginea ta în lume. Însă orologiul leadershipului se va opri dacă munca ta va începe să se dizolve şi să fie ineficientă. Ceasul care indică nivelul tău de performanţă va funcţiona şi va rezista câtă vreme îţi impui cu fermitate ideile, viziunea, şi mai ales câtă vreme eşti dispus să-ţi continui cariera.

Excelenţa în leadership se obţine greu, iar dacă ai o altă părere te înşeli amarnic. Ca să ajungi în vârful topului în leadership trebuie să urci treptele profesionale obligatorii, să munceşti cu abnegaţie şi pasiune, cu tenacitate şi entuziasm, şi să-ţi iei un angajament faţă de tine însuţi de a nu renunţa, de a nu te lăsa doborât de eşecuri şi greutăţi, şi, în acelaşi timp, de a nu te entuziasma excesiv în faţa reuşitelor, care uneori pot fi efemere.

Concluzie: Prin munca pe care o depui şi prin experienţa căpătată în acest timp (inclusiv în munca cu oamenii - care îţi pot fi prieteni, sau mari duşmani), te poţi apropia de nivelul maxim al potenţialului tău.

Caracterul promotor al leadershipului nu este altceva decât reflexia distinctă a felului în care funcţionezi în cazul depăşirii limitelor şi condiţionărilor vieţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/orologiul-leadershipului.html

Oscilaţia continuă a pendulelor

On Februarie 10, 2013

Desăvârşeşte-ţi evoluţia, fără să dai cunoaşterii de sine o interpretare falsă.

Uneori mă trezeam noaptea, brusc, aproape panicat, frământat de gândul de a găsi pe cineva, sau ceva. Spaţiu. Tăcere. Nemişcare. Nu ştiam nici eu prea bine ce era acest copleşitor şi nelămurit *memento* al angajării într-un real care poate fi cucerit doar prin imaginaţie, care nu încetează a uimi. Un gând, luminând o clipă ca un fulger, fără şovăire în forma sa, stingându-se apoi într-un mod ciudat, găsind ecou viu în mintea mea tulburată de iluzia unui vis.

Iar acest gând ambivalent, însumarea exigenţelor mele în permanentă creştere, conectorul adaptat pentru a fi prins în jurul unei baterii încărcată cu stimuli neutri, îşi pregătea marea lovitură: forţarea limitelor mele până la punctul de agonie. Orice încercare de a afla sensul vieţii într-un moment de rătăcire, slăbiciune a propriei voinţe, este sortită unei deplasări în exil, într-o fierbere interioară care ar scoate din minţi pe oricine.

În mintea mea se producea o schimbare adâncă. Intram în zona gri a ambiguităţii. Moment în care parcă nu se întâmpla nimic, dar ceva sporea în intensitate. O paralizie, secondată de o intensă încordare în punctul de întâlnire cu necunoscutul. Cu cine îmi măsuram forţele?

Nu aveam nicio ţintă, nu urmăream niciun rezultat, ci mă lansam ca o săgeată din arcul prea încordat, departe de mine însumi. Eram orbit de o tainică chemare, o vibraţie a ceva sau a cuiva care îmi întuneca logica.

Nu pot să contrazic adevărul exprimat odată de un scriitor anonim: " *Unii oameni se urcă într-un tren rapid, dar nu ştiu nici ei prea bine încotro se îndreaptă. Bâjbâie de colo colo, până se trezesc; apoi o iau de la capăt, până se pierd de tot.* "

Leadership: Eşti în stare să te opui unei experienţe pariculare care te marchează prin realismul ei, unde trăirile îmbracă forme şi manifestări nebănuite ale ataşamentului tău faţă de convingerile pe care le respecţi în mod conştient?

Urcasem şi eu în acel tren rapid *al paso del momento* , fără să ştiu ce caut, fără să pot determina vreo schimbare, fără să mă pot separa de percepţiile mele asupra "vidului". Raţiunea-mi era sugrumată de un ciudat paradox: mă lăsam dominat de alte coordonate, fără să ştiu ce anume stătea la baza acestora. Se năştea în mine o contradicţie între "aria" conştiinţei mele şi diversitatea altor conştiinţe, o contradicţie între ceea ce voiam şi ceea ce puteam.

Nu mai ştiam ce este adevărat şi ce este iluzie. Convingerea superioară pe care o respectam în mod conştient era aceea că nu pot trăi simultan în două lumi diferite, a visului şi a realităţii. Asemenea lui Kant, ajunsesem să am pasiunea neobositelor căutări. Interogam continuu cauzele interne inerente care fac posibile fenomenele. Dar dacă Kant îşi depăşea continuu limitele pe care se credea îndreptăţit să le fixeze într-un moment determinat al cercetărilor sale, pe mine mă inhiba analizarea acelor gânduri îndreptate spre esenţa mea.

Prototipul unei veritabile şi indispensabile experienţe care interfera sau interacţiona cu un spaţiu privat al gândirii lucide, al auto-cunoaşterii ascunse. Găsirea răspunsurilor într-o complexitate nelimitată era sursa neliniştii mele.

Vedeam prin nişte perdele gri, o lumină difuză. Am întins mâna şi am încercat să le dau la o parte. Un soi de conştiinţă nouă s-a ancorat în mine, cu o mulţime de rotiţe şi arcuri mi-a constrâns, mi-a împins spre “înapoi” prezenta conştiinţă. Şi voia să evolueze până la limita maximă posibilă, inoculându-mi anumite valori, dar şi un sentiment enorm de vinovăţie.

Două pendule când vor reveni simultan în poziţia iniţială? Două conştiinţe, două cunoaşteri când se vor înţelege? Până când se vor bate ele în mintea mea? Până când vor exercita ele o presiune asupra propriei mele personalităţi?

Leadership: Ce interpretare poţi să dai cunoaşterii de sine anexate la o stare psihologică în a cărei reprezentare nu mai interesează detaliile factuale, evenimentele, ci plăsmuirea lor într-o ambianţă gravă?

Te urci într-un tren fără să ştii unde te îndrepţi? Te laşi orbit de o tainică chemare, de o vibraţie a ceva sau a cuiva care îţi întunecă logică? Acorzi prioritate sau exagerezi valoarea unui singur element care participă la alchimia propriei tale deveniri? Te transformi într-un împătimit căutător de certitudini şi incertitudini? Te îndepărtezi de tine însuţi?

Mare parte din evoluţia ta este rezultatul explorării unei noi cunoaşteri vitale care nu te seduce cu multă culoare, dar îţi oferă certitudinea unei “treziri” din amorţeala unei stări perpetue de aşteptare, de insatisfacții, datorate incertitudinii în a putea distinge "realul" de "imaginar".

Cunoaşterea de sine este rezultatul depăşirii propriilor limite în lupta cu "demonii", când eşti pus în faţa unor imperative presante ale realităţii care schimbă semnificaţia pe care o dai vieţii.

Personal, dau o singură interpretare cunoaşterii de sine anexate la o stare psihologică în a cărei reprezentare nu mai interesează detaliile factuale, evenimentele, ci plăsmuirea lor într-o ambianţă gravă: aceea ca trăirea ameninţătoare a sentimentului de incontrolabilitate şi de neajutorare decide adevărata capacitate a caracterului meu de a se schimba radical.

Puterea de a fi altfel vizează în mod expres capacitatea caracterului de a se modifica sub influenţa unei situaţii schimbate în mod radical de imaginea pe care raţiunea ta o creează într-o realitate mărginită.

Acesta este momentul când înţelegerea îţi scapă şi intri în zona gri a ambiguităţii – factorul de amplificare a instabilităţii de sine. Acesta este momentul, critic în dezvoltarea ta ca viitor lider, pe care eu îl numesc “ *neglijarea funcţiei vital-stimulatoare* ”, luciditatea critică în raport cu acceptarea.

Astfel orizonturile tale, în loc să se limpezească şi să se extindă, se apropie tot mai mult de punctul zero, de acel vid interior în care oricât ai aşterne noi sensuri, noi desluşiri, lumini, trăiri, ele nu ajung la un numitor comun, nu se pot atinge. Ajungi să te afli în ipostaza călătorului care se urcă într-un tren rapid, fără să ştie nici el prea bine încotro se îndreaptă. Bâjbâi de colo colo, până te trezeşti; apoi o iei de la capăt, până te pierzi de tot.

Totdeauna rămâne loc pentru inefabil, pentru mister, pentru o necunoscută greu de dezlegat în ecuaţia construită cu minuţiozitate: *autocunoaştere-armonizare-evoluţie* . Pentru asta trebuie să te separi de percepţiile tale asupra “vidului”. Să nu-ţi laşi sugrumată raţiunea de coordonate impuse, ci să-ţi stabileşti tu însuţi alte coordonate în concordanţă cu cerinţele prezentului şi putinţei tale.

A lăsa realitatea să te învingă este mărturia unei experienţe particulare de tipul "fantastic", devenite în timp o sursă de îngrijorare pentru toţi cei care încearcă să se împace cu povara unei vieţi trăite fără griji şi fără provocări.

Oscilaţia continuă a pendulelor desemnează revolta celor două conştiinţe pe trebuie să le separi pentru ca leadershipul tău să sporească – acea cunoaştere a luminii, care te călăuzeşte neîncetat ca o stea, şi acea cunoaştere a întunericului, care îţi acaparează orizonturile, dând senzaţia că nu mai ai scăpare, că eşti cumva singur cu tine însuţi, cu neliniştile şi fricile tale.

Adoptă o viziune nouă asupra ta şi a conştiinţei tale, o viziune nouă, luminoasă, debarasându-te de emoţiile negative generate de frica de nou. Lumea, aşa cum a spus Darwin, va aparţine celor adaptabili dar şi receptivi la cerinţele prezentului şi viitorului.

Desăvârşeşte-ţi evoluţia, fără să dai cunoaşterii de sine o interpretare falsă.

Source: https://neculaifantanaru.com/oscilatia-continua-a-pendulelor.html

Oscilaţii în necunoscut

On Februarie 27, 2013

Felul cum contribui la crearea propriei identităţi, conturează adevărata valoare a leadershipului tău.

Eram supus probei necruţătoare a confruntării cu realitatea dezlănţuită a unei lumi "ieşite din ţâţâni". Lumea mea, integrată într-un tablou de-al lui Dali cu absoluturi. Runda finală a unui joc gigantic, revizuit în culise. Expresia unei tendinţe spre nedeterminare. Zdruncinarea convingerilor şi aspiraţiilor dobândite în cursul procesului de alocare şi rafinare a cunoaşterii.

Adevărata probă a creativităţii era să mă văd drept o alternativă a realităţii, ca rezultat al creşterii valorii unei gândiri care, nerecunoscându-şi propriile limite, fascinează prin interpretările labirintice ale experienţelor de creaţie.

Au trecut nenumărate zile fără să găsesc răspuns la întrebările care mă frământau. Necontenit, mă cufundam în reveriile şi gândurile mele, încercuit de dulcea căldură a extazului şi, totodată, în ultima fază, înlănţuit ca un prizonier în carcera disperării.

O gândire întortocheată, îndreptată în general spre absoluturi, inspirând prea puţină încredere, şi nu o gândire raportată la concret, mă determina să ajung în permanenţă la concluzii greşite. Şi, analizându-le, descopeream mereu, ca după o aţipire scurtă, ceva nou, dar incomod sau neconcludent.

Identitatea pe care mi-am construit-o din încercările de a mă cunoaşte mai bine era condiţia existenţei mele de a se transforma într-un destin specific celor ce îmbrăţişează conţinutul esenţial al unei realităţi inventate.

Ce interpretare puteam să dau acestor percepţii şi raporturi conceptuale, acestor bizare tresăriri de luciditate, acestor fragmente de timp foarte scurte care mă absorbeau cu totul, acestor spaţii identitare care se tot descompuneau şi se întregeau anapoda, acestor supratensiuni care produceau adesea scântei electrice lungi ce păreau să se ramifice de la polul pozitiv spre cel negativ al existenţei mele?

Aceste supratensiuni se propagau pe conductoarele liniei mele de cercetare, în stânga şi în dreapta punctului de convergenţă: neputinţa omului din mine de a mă obişnui cu tragedia creaţiei, aceea de a nu mai putea cinsti cum se cuvine celelalte bucurii ale vieţii.

Leadership: Porneşti în căutarea unei imagini despre sine şi despre lume sub aspectul experienţei de construire a unei realităţi independente într-un plan al modalităţilor de expresie ale spiritului novator?

Pătruns de un adânc spirit de adevăr, deveneam tot mai conştient de ce se petrecea cu mine: că trăiam uitându-mă mereu după următorul moment. Tot mai enigmatică, mintea-mi era încinsă de idei efemere, curgând în valuri una după alta, de cerinţele unei vieţuiri cu umbre şi cu har, *maladroite et imprécise.*

Păream să raţionez aidoma bătrânului Stillman din romanul lui Paul Auster, care cutreiera străzile înaintând uşor, puţin câte puţin, făcând câte o pauză, apoi punându-se din nou în mişcare, pe urmă oprindu-se încă o dată, de parcă fiecare pas trebuia cumpănit şi măsurat

înainte să-şi ia locul în suma totală de paşi. Şi care, totuşi, parcă supus unui scop conştient, nu reuşea niciodată să iasă dintr-o zonă strict delimitată, mărginită de alte străzi.

Semnificaţia acestor scurte *digressions* , acestor momente electrizante din existenţa mea, ce păreau a-mi da un plus de personalitate, continua să-mi scape. Trebuia să gândesc şi să anticipez fiecare mişcare pe care o făceam, căreia să-i atribui tot mereu un alt înţeles, ca într-o ecuaţie cu mai multe necunoscute. Un spirit inovator ştie să găsească corespondenţe între o realitate exterioară convenţională şi una personală, subiectivă, încât să ofere o altă variantă ascensionată a fiinţei sale.

Dar totodată ceva în mine opunea rezistenţă la tot ceea ce însemna schimbare, la tot ceea ce mă depăşea. Nu voiam să accept incertitudinea "necunoscutului". Aceste necunoscute care scapă oricărei explicaţii, se reduceau în mod obligatoriu şi în esenţă la puterea mea de a căuta şi a găsi sensul existenţei mele. Înainte de orice, alchimia nu este altceva decât o aventură amplasată haotic în existenţa omului, şi, ca orice aventură, nu se explică, ci se trăieşte.

A porni în căutarea unei imagini despre sine şi despre lume sub aspectul experienţei de construire a unei realităţi independente înseamnă să extragi din viaţa ta acele semnificaţii atribuite relaţiei dintre ceea ce ţi se dezvăluie ca un început de poveste şi ceea ce eşti pregătit să renunţi pentru a intra în pielea personajul din poveste.

Te confrunţi cu realitatea unei lumi dezlănţuite? Eşti ancorat în rutina unei gândiri care te determină să ajungi în permanenţă la concluzii greşite? Ce interpretare poţi să dai acelor bizare tresăriri de luciditate care te împresoară? Trăieşti uitându-te mereu după următorul moment? Fiinţa ta poate să accepte orice necunoscute?

Trebuie făcut ceva pentru ca toată lumea să se schimbe, să se reinventeze. Unele spirite, limitate de învelişul fragil al falsului sine, nu reuşesc niciodată.

De aceea numeroase companii îşi pun la dispoziţie autoritatea, energia şi chiar resursele cele mai valoroase pentru ca lucrurile să se întâmple, pentru a face ca totul să fie mai simplu pentru acei defavorizaţi de ei înşişi sau de sistem – încercând astfel să facă din leadership un obiect de lux. Însă rezultatul demonstrează mai mult contrariul - o artă "ieftină", la îndemâna tuturor.

În realitate, leadershipul pe care aceste companii îl adoptă şi îl împărtăşesc este rezultatul unei greşeli de interpretare, de calcul, de gândire, devenind prin însăşi starea, speranţa, soluţiile constructive pe care le cultivă, ceva rigid, un fel de "prezenţă" ostilă sau total ineficace. Un proces care înaintează şi se desfăşoară într-un deşert tot mai arid, vulcanic, pustiu, cu bolovani negri. Forţa chemării înflăcărate, făcută prin viu grai, aidoma unui val tsunami care schimbă totul în exterior, dar nu schimbă nimic înăuntrul omului.

Din acest punct de vedere, leadershipul se transformă într-un fenomen greu de stăpânit. Devine asemenea unui spaţiu locuibil, ce urmează să fie împărţit noilor locatari – prea mulţi şi prea înghesuiţi într-un spaţiu tot mai strâmtorat, în care doar obiectele mai fac câte ceva.

Dacă vrei să asimilezi într-adevăr ştiinţa conducerii, renunţă la spaţiul mic în care te-ai claustrat, şi extinde-te într-un spaţiu mai larg şi mai cuprinzător, cu privelişte panoramică: realitatea vieţii, redimensionarea ei prin intermediul a ceea ce eşti şi a ceea ce poţi să fii.

Leadershipul este încercarea de a da un nume nou creaţiei denumită "identitate" prin intermediul a ceea ce eşti şi a ceea ce poţi să fii prin reprezentarea propriei lumi într-o

altă variantă de a defini sensul şi reperele existenţei.

Oscilaţiile în necunoscut sunt provocate de eforturile tale de a-ţi descoperi adevăratul potenţial, de gradul tău de conştiinţă, de gradul tău acceptare, de a deveni responsabil şi independent. De păstrarea unei anumite balanţe în interacţiunea cu evenimentele care se petrec în viaţa ta.

Să ne amintim ce spunea altădată scriitorul rus Maxim Gorki: " *Printre sutele de milioane de locuitori ai globului vedem atât de puţine caractere net definite - oamenii mari.* "

Eşti un om mare, sau o imitaţie ieftină a unora ce-au excelat în leadership?

Felul cum contribui la crearea propriei identităţi, conturează adevărata valoare a leadershipului tău. Leadershipul este un domeniu în care te dezvolţi pe cont propriu. Depinde de tine dacă vei deveni un lider de excepţie sau un kitsch de duzină.

Source: https://neculaifantanaru.com/oscilatii-in-necunoscut.html

Osteneala unei vieţi în ascultare

On Martie 09, 2012

Rămâi împăcat cu tine însuţi prin contactul cu o realitate de care nu poţi fi sigur în totalitate, în condiţiile în care eşti perfect conştient de limitările tale.

"Ascultă ! Trăia odată un ţăran sărac. El trudea la petecul său de ogor. Într-o vreme a încărcat el toate bucatele sale într-o luntre şi a plecat pe apă, dar către seară a început să se ridice un vânt puternic. Până la apusul soarelui a vâslit ţăranul în luntrea saşi după aceea a sărit pe mal împreună cu nevastă-sa. Însă fetiţa lui rămăsese în luntre în mijlocul râului Nil, unde în vreme de noapte foiau crocodilii şi pe ea o ameninţa moartea.

Şi iată a şezut ţăranul pe malul râului şi a grăit şi a spus aşa: Eu nu plâng după această fetişcană, cu toate că ea nu se va duce niciodată în împărăţia de sub pământ…Dar eu voi plânge pentru copiii ei nenăscuţi încă şi ucişi în embrion, ajunşi pradă crocodilului. Căci ei nu au putut să vadă viaţa

Înţelege deci: Numai viaţa aceasta are un preţ." *****

Leadership: Eşti atent la cât de mult depinde viaţa ta de convingerile pe care le respecţi în mod conştient, prin corelare cu un fapt real menit să emoţioneze prin dramatismul fatalităţii lui?

Viaţa trăită prin alegere, nu prin fatalitatea destinului, dacă ar căpăta glas de filosof probabil ar susţine că fatalitatea este o creaţie liberă, ficţională şi subiectivă. Împotriva oricăror false determinări, viaţa arată că toate episoadele destinului unui om, în sensul autentic de plan dinainte hotărât de providenţă (plan ce nu poate fi schimbat), nu sunt propriu zis o creaţie a conştiinţei omului, ci o descoperire a identităţii sale manifestată printr-o radicală transformare a Eului. Şi asta nu doar în dimensiunea religioasă, ci în dimensiunea unei suferinţe asumate şi consimţite printr-o puternică busolă morală.

Misiunea bunului creştin se duce la îndeplinire printr-o viaţă morală şi prin fapte bune, în ecuaţia deznădăjduirii în care conştiinţa răspunde acuzaţiei de a fi pus un preţ prea mare pe valorile unei lumi trecătoare, în loc de valorile unei lumi trăită ca un joc frumos, trăită, experimentată, realizată în spirit şi în acţiune dinamică a Eului totodată. Poate că fatalitatea unui om care experimentează dispoziţia sufletului în timpul acestei vieţi este rodul unei lumi care se rescrie sub ochii săi și acest om, ocazional, reflectă la misiunea sa în durata lungă a istoriei.

Dimensiunea interiorităţii, asta contează în ceea ce priveşte mintea şi sufletului omului care trebuie să se împace cu realitatea, în ceea ce priveşte convingerea că totul se va desfăşura repede şi bine. Că totul pe lume e ciclic: orice nefericire dispare, iar într-o zi, sufletul va fi împăcat cu soarta lui.

Aşadar, fii atent la cât de mult depinde viaţa ta de convingerile pe care le respecţi în mod conştient prin corelare cu un fapt real menit să emoţioneze prin dramatismul fatalităţii lui. Fiindcă totul trece, important este să fii împăcat cu tine însuţi, cu alegerile făcute, cu lucrurile pe care nu le-ai putut schimba, fiindcă aşa a fost voia lui Dumnezeu.

Leadershipul, în marea schemă a vieţii, este surprins la cotitura dintre destin şi liberul arbitru, dintre realitate şi iluzie, cu menţiunea că totul poate fi revizuit.

Leadershipul este de fapt o asigurare a gândirii conform căreia trebuie să te concentrezi asupra felului în care iei cunoștință de experiențele tale şi asupra modului cum acest proces poate genera rezultate pozitive sau negative.

Osteneala unei vieţi în ascultare se poate constata din eforul susţinut pentru a da un sens oricărui fapt, mic sau major, de care se cuvine cu atât mai mult să ții seama ori de câte ori viaţa se aruncă asupra ta şi muşcă din planurile şi visurile tale, testându-ţi conştiinţa şi tăria de caracter.

Dacă vrei ca viaţa să nu ţi se mai pară atât de grea în anumite momente, mai întâi rămâi conştient că este singura viaţă pe care o ai. Mai trebuie să rămâi împăcat cu tine însuţi prin contactul cu o realitate de care nu poţi fi sigur în totalitate, în condiţiile în care eşti perfect conştient de limitările tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/osteneala-unei-vieti-in-ascultare.html

Oul primordial şi puterea întregului univers

On Septembrie 28, 2009

Căutarea înțelegerii "originilor" revelează complexitatea și relativitatea percepțiilor noastre asupra timpului și spațiului, îndemnându-ne să acceptăm limitările perspectivei umane în fața vastităţii infinitului.

- Keops, zise Ibebi, după ce se aşeză fiecare pe rogojină sa, vei ajunge curând la capătul părții de drum care îți era dată să o străbaţi însoțit de mine în templul lui Thot. Vom reveni asupra unor puncte rămase, în aceste zile, în suspensie, ca să le aprofundăm şi să le lămurim. Vom vorbi, deci, din nou despre divina Ogdoadă, despre care ai învăţat că este substanţa lui Thot, manifestările multiple ale fiinţei sale. Află deci că, la origine, după cum s-a spus, a fost Ta-tenen. Era un haos fără formă, în el se afla, totuşi, puterea întregului univers. Şi, brusc, a făcut explozie, din el a ieşit oul primordial, iar din acest ou a ţâșnit Ra, dintr-o floare de lotus.

Mărimea acestui ou nu se poate descrie: era imens şi totuşi mic, căci, când nu există niciun punct de comparație, care poate să fie măsura lucrurilor? Şi toate acestea se petreceau în negura timpului. Dar cum se exprima acest timp în inundaţii, pentru că Nilul nu exista încă, nici inundațiile? Şi nici anii, pentru că Pământul nu exista, pentru că soarele nu răsărea dimineaţa la est ca să apună seara la vest, pentru că nici el nu exista ! Or, măsura timpului nu este dată de mișcările soarelui şi ale stelelor mișcătoare? Nu exista deci timp, nici spaţiu, căci spaţiul nu are existenţă decât în funcție de corpurile care îl ocupă.

Leadership: Este mintea ta în stare să înțeleagă legătura cu divinitatea, conștientizând că ești doar o ființă finită, parte a unui întreg care depășește complexitatea ansamblului?

- În acest caz, de ce Ta-tenen a făcut brusc explozie, de ce din oul primordial a ieşit brusc lumină? De ce s-a petrecut asta la un moment dat în urmă cu milioane şi milioane de ani, după modul nostru de a măsura timpul, şi de ce nu înainte sau după momentul în care lucrurile s-au petrecut? Şi de unde vine materia fără formă din care era constituit Ta-tenen?

- Există multe mistere în univers, multe lucruri pe care mintea noastră nu este în stare să le înţeleagă în legătură cu divinitatea, căci suntem doar nişte fiinţe finite, părți ale unui tot. Or, finitul nu poate să cuprindă infinitul, aşa cum părțile unui ansamblu nu pot percepe întreaga complexitate a acestui ansamblu. Zilele trecute ţi-am spus că este absurdă ideea creației prin cuvânt, pornind de la nimic, mai puţin în cazul în care admitem că zeul a creat, pornind de la propria substanță, lumea vizibilă şi pe cea invizibilă, spiritele numite de noi “ahu” şi materia care ia în ochii noştri formele ce ne-au devenit familiare.

Leadership: Poți accepta că înțelegerea adevărată a universului necesită eforturi susținute de gândire, știind că există limite impuse revelațiilor pe care le poți primi?

Acum vei putea să fii în măsură să-i înţelegi sensul, dar să nu crezi că, prin ceea ce spun, voi alunga toate umbrele care îți întunecă mintea: nu vei putea pricepe sensul decât în urma unor lungi eforturi de gândire, şi nu în întreaga sa totalitate, căci există mistere pe care nu ne este permis să le desluşim. Oul primordial este un punct minuscul şi, totuşi, imens, care conţine potențial întreg universul.

Cum nu există nici timp și nici spaţiu, căci aceste concepte nu au căpătat substanţă în mintea noastră decât prin observarea naturii din copilărie, nu există nici înainte și nici după, nici aici şi nici acolo, ci doar Ta-tenen, un punct nelocalizat. De aceea, întrebarea pe care

mi-o pui, aceea de a ști dacă oul a ieșit din Ta-tenen într-un moment sau în altul, nu are sens, pentru că ceea ce numim moment, părticică de timp, nu a venit la viață, nu avea existenţă, pentru că nu exista mișcarea.

Leadership: Percepția ta despre realitate ar putea fi influențată de înțelegerea că totul este o manifestare a unei entități superioare, al cărei ecou în univers se regăsește în fiecare aspect al existenței tale?

Atunci, cine sunt Huh și Hauhet? Este materia organizată, materia după explozia oului primordial, apa în potențialitatea ei, elementele primordiale care, combinându-se, vor crea materia şi, în special, apa pe Pământ, după crearea acestuia. Oul ne ajută să ne facem o idee despre forma reală a universului, el simbolizează organizarea armonioasă a universului în faţa materiei dense, dar fără formă, indescriptibilă a lui Ta-tenen înaintea expansiunii sale.

Dar Ta-tenen, din care a ieșit zeul, este, în realitate, materie divină, este zeul însuși, astfel încât lumea nu este niciodată decât o manifestare a zeului, orice lucru care există fiind o părticică din Fiinţa absolută numită de noi Divinitate, care închide în ea toate emanaţiile cărora le-am dat nume deosebite, care sunt cele ale diferitelor divinităţi cărora le-am consacrat un cult, adică Ra, Ptah sau Thot, Hathor, Sekhmet sau Neith.

Înainte de a te deschide în faţa marii cunoaşteri, trebuie să fii capabil să captezi esența infinită a universului, atribuindu-ţi măreția unui Sine universal.

Oul primordial și puterea întregului univers sunt cele două concepte cheie la care trebuie să se raporteze orice om care aspiră să atingă un nivel mai înalt de cunoaștere. Prin percepția ta asupra realității, nu cumva răspunzi la chemarea de a descifra și reprezenta misterul și complexitatea universului? Din acest motiv, cred că primul pas spre atingerea unui nivel înalt de cunoaştere este reflectezi la următorul aspect: "Nu cumva tu însuţi reflectezi dinamica și transformările perpetue ale universului?"

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/oul-primordial-si-puterea-intregului-univers.html

Păcatul va fi odihna rațiunii

On Iulie 14, 2020

Dă-ţi interesul de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul domeniul larg al cunoaşterii bazat pe sincronizarea lui "eu însumi" cu "eu însumi mai mult decât mine".

Ceva din mine îmi cerea mai mult decât altora, oricât de tare mă împotriveam. Era o poruncă nemiloasă și neclintită, dar nu știam de unde vine şi nu voiam să las capul jos. Așa să fie, mă gândeam eu, asta să fie știința mea și să-mi zădărnicească toate eforturile. Prin comparație, orice alt păcat am comis sau voi comite nu este decât un fleac ridicol, deoarece nu am făcut nimănui prea mult rău păcătuind. Păcatele trupești și ale simțurilor nu înseamnă decât plăcerea uitării. Un vis al păcatului, un somn din care trebuie să mă trezesc cu amar de fiecare dată ca să-mi regăsesc vinovăția. Cine știe, poate că gustul pentru cărți, studiul limbii grece, interesul pentru știința profană, poate chiar și Homer și Platon reprezintă pentru mine aceeași poftă de-a uita și sunt un păcat mai grav decât neînsemnatele păcate trupești și ale simțurilor.

Păcatul nu este decât un cuvânt, dar pentru mine, de acum înainte, va însemna numai dorința disperată de-a uita măcar pentru o clipă de cunoașterea mea cea mai înaltă, de-a uita de Dumnezeu în mine. Păcatul este odihna și somnul sufletului, la fel cum somnul trupului este odihna sa, pentru că, fără el, corpul nu ar putea trăi, fiind legat de lumea finită. De aceea omul, în slăbiciunea și limitarea sa, n-ar putea trăi fără odihna sufletului. De-acum înainte nu-i voi mai reproșa nimănui păcatele. Să le fie iertate toate păcatele, așa stă în firea omului. Pentru mine, odihna rațiunii va fi păcat și păcatul va fi odihna rațiunii, dar faptul că sunt conștient de asta mă face deznădăjduit și nicicând n-o să mai am pace cu mine însumi. *****

Leadership: Eşti în stare să-ţi găseşti pacea interioară prin prisma experienţei de pendulare între odihna raţiunii şi păcatul de a mânca din fructul cunoaşterii, încât să meriţi să fii tot timpul acelaşi tu?

Din fragmentul de mai sus, extras din cartea "Tânărul Ioannis" am învăţat un lucru, acela că de la păcat până la sfinţenie este doar un singur pas: cunoaşterea. Iar aici se pot identifica mai multe feluri de cunoaştere, precum: cunoaşterea de sine, cunoaşterea binelui, cunoaşterea bazată pe fapte observate, cunoaşterea bazată pe discernământ (îmbinată cu o gândire vrednică de laudă), cunoaşterea bazată pe datele auto-evidente ale experienţei, cunoaşterea bazată pe observarea comparativă, cunoaşterea bazată pe revelaţia biblică, cunoaşterea bazată pe trăire afectivă, care mai apoi este înglobată integral în memoria afectivă a fiinţei tale.

Datorită cunoaşterii de care se arătau interesaţi tot mai mulţi oameni, unii au răspândit ideea de păcat şi au inserat mişeleşte şi subtil acest lucru în rândurile bibliei: "Crede şi nu cerceta". Ori în prezent, cunoaşterea a luat un avânt atât de puternic, încât oamenii efectiv depind de tehnologie mult mai mult decât de frica cuvintelor care le sunt predicate de la amvon. Am înţeles foarte bine acest lucru, şi am înţeles mai bine ca oricine, fiindcă într-adevăr cunoaşterea este arma cea mai puternică, iar cine dispune de ea conduce lumea în totalitate.

Eu, Fântânăru Neculai-Ioan, sunt unul dintre aceia pentru care cunoaşterea se va împlini în concret, nu în abstract. Cred în Dumnezeu prin intermediul cunoaşterii pe care am dezvoltat-o în scrierile mele, cu mult discernământ, cu mult suflet, cu multă chibzuinţă, aşa încât am ajuns să mă consider un bun cunoscător al realităţii concrete, percepând şi exprimând trăiri spirituale pe această cale.

Adevărata mea cunoaştere este rezultatul contemplaţiei individuale pe care sufletul o adresează lumii Ideilor în doctrina unei Zeităţi Universale, dar şi în doctrina unei conştiinţe individualiste, căci libertatea pe care o reclamă actul de gândire trebuie să rodească din efortul fiecăruia de a observa cu atenţia, de a inventa, de a descoperi, de a face o lume mai bună cu ajutorul a ceea ce am eu în mine.

Leadership: Ca să te recunoşti pe tine însuţi drept un om superior, trebuie să faci dovada unei cunoaşteri care are îndrăzneala de a nu-şi recunoaşte limitele?

Ceva din mine îmi cere mai mult decât altora, datorită laturii personalităţii mele componistice creative, şi îmi cere să îmi expun punctul de vedere vizavi de observaţiile pe care le-am colectat din experienţa vieţii, aprofundând tot mai mult latura sufletească a comportamentului uman, dar şi relaţia mea cu Dumnezeu.

Un singur cuvânt mă opreşte să fiu cea mai bună variantă a mea: ignoranţa. Doar gândurile şi scenariile pe care mi le fac între cele două urechi şi cei doi ochi, pot creşte şansele de a mă regăsi în paginile unei vieţi care se contemplă pe sine în fiecare moment şi care în celelalte vieţi vede numai oglinzi.

Însăşi paginile cărţilor scrise de mine abundă de prezenţa fermecătoare a unei gândiri creatoare, asemenea unei vieţi care se naşte sub ochii unui Dumnezeu care îmi transmite să nu iau în serios păcatele pe care mi le atribuie dorinţa de a mă şti deasupra tuturor prin cunoaştere. Prin comparaţie cu credinţa, mă identific ca un om drept, de mare caracter, bun la suflet, şi chiar faptul acesta de a mă descrie pune în valoare terenul fertil al autocunoaşterii.

Viaţa născută sub ochii lui Dumnezeu este o sursă infinită de plenitudine obţinută prin virtutea cunoaşterii. Ca să te cunoşti pe tine însuţi drept un om superior trebuie să faci dovada unei cunoaşteri care are îndrăzneala de a nu-şi recunoaşte limitele, punând în centrul atenţiei tale meritul de a te introduce într-o lume plină de supereroi. Totodată, trebuie să iei în considerare meritul de a a te răscoli prin introspecţia pe care o provoacă acea disecţie rafinată a sufletului şi eului tău văzut ca o sursă inepuizabilă de creaţie şi revelaţie.

Dacă pentru o validare continuă a cunoaşterii de sine este nevoie de o identificare a mijloacelor necesare unei bune observări (probabil este şi asta o componentă de bază a inteligenţei emoţionale), atunci pentru finisarea cantităţilor mari de conţinut sufletesc şi intelectual apare dificultatea extensibilităţii punctelor de vedere care alcătuiesc esenţa unei noi spiritualităţi.

Leadershipul este rezultatul cunoaşterii pe care ai obţinut-o prin puterea lui "tu însuţi" ridicată la superlativul relativ pozitiv: "sunt mereu deschis la nou şi sunt mereu mai presus decât așteptările mele."

Şi mai cred un lucru. Cred că esenţa unei noi spiritualităţi rezonează cu efortul omului de a face din cunoaşterea lui o trăire intensă a evenimentelor importante prin care trece pe parcursul vieţii, aşa încât el să fie vizibil către toţi cei care caută să se diferenţieze de ceea ce îi ţine captiv: nesiguranţa în a se repera ca oameni capabili să îşi învingă patimile şi ignoranţa.

Păcatul va fi odihna rațiunii pentru toţi acei oameni care cred că pot fi mai buni decât ceilalţi datorită cunoaşterii preluate din lecţiile ascensiunii la puterea absolută. Este un mare păcat să te ştii deasupra tuturor, fiindcă toţi te vor privi cu invidie şi dispreţ, nu neapărat cu admiraţie. Însă raţiunea ta trebuie să triumfe prin subtilitatea erudiţiei, prin subtilitatea sugestiei, prin subtilitatea ideilor, şi totodată ea trebuie să se încline în fata credinţei care spune: "Nimic nu este imposibil."

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Pact cu diavolul

On Mai 27, 2010

Reevaluează felul în care răspunzi la influenţa celor superiori ţie, trecând trăsăturile lor de caracter prin sita gândirii şi a sentimentelor tale.

Numai un singur gând are împăratul Qin Shi Huang, sau, mai bine zis, este posedat de el: acela de a fi nemuritor. Şi-a netezit calea spre tron înlăturându-şi toţi potenţialii adversari, dar în faţa adversarului său cel mai de temut, moartea însăşi, rămâne neputincios.

Dar într-o zi el află despre o vrăjitoare cu puteri deosebite care se zvonea că cunoştea secretul vieţii veşnice. Imediat îi porunceşte generalului Ming, mâna lui dreaptă, s-o găsească. Zis şi făcut. Dar Zi Yuan, care era o femeie extraordinar de frumoasă, de care se îndrăgosteşte imediat, iar cu ajutorul ei descoperă în mănăstirea Turfan, care adăpostea cea mai mare bibliotecă a lumii antice, secretul vieţii veşnice.

Zi Yuan se prezintă în faţa împăratului care, foarte mulţumit de ea, îi făgăduieşte că îi va îndeplini orice dorinţă.

- Vreau să-mi petrec viaţa alături de generalul Ming, spune vrăjitoarea.

- Desigur, răspunde împăratul.

Încredinţată că acesta îşi va respecta promisiunea, Zi Yuan deschide „oracolul oaselor", o colecţie de simboluri mistice ale lumii antice în care se afla secretul nemuririi, şi rosteşte vraja într-o limbă străveche pe care numai ea o înţelegea.

Leadership: Capacitatea ta de luare a deciziilor este în corelaţie puternică cu preferinţa pentru acţiunile rapide din care reiese o filosofie de viaţă bazată pe o "repoziţionare de preţ" care te face omul de mâine?

Dar după ce vraja îşi face efectul se întâmplă ceva absolut imprevizibil, ceva la care Zi Yuan nu s-a aşteptat, ceva groaznic. Împăratul o invită pe terasa palatului său, i-l arată pe generalul Ming legat de mâini şi de picioare, şi-i spune:

- Dacă vei deveni regina mea, îl voi lăsa să trăiască.

Zi Yuan îl priveşte întristată pe cel cu care dorea să-şi petreacă restul vieţii, condamnat acum la o moarte groaznică, apoi, într-o clipă, îşi întoarce privirea către împărat. Abia acum, în al 12-lea ceas, realizează ce fel de om este – un om pe care nu-l mişcă, nu-l emoţionează nimic, un om căruia zadarnic încerci să-i satisfaci toate dorinţele, el se va descotorosi de tine îndată ce nu-i vei mai fi de folos.

- N-ai să te ţii niciodată de cuvânt, îi răspunde ea cu voce tremurândă.

- Ai dreptate, îi spune împăratul. După care dă ordinul de execuţie. Şi imediat după ce generalul Ming este executat, cu o răutate voită, fără margini, cu o ură şi o cruzime înfiorătoare, el scoate cuţitul şi-l înfige în abdomenul vrăjitoarei. Cine îi întinde un deget

diavolului, nu-şi pierde doar mâna, ci şi viaţa.

Atacul prin surprindere asupra propriilor aliaţi este singura regulă a experienţei de leadership pe care o urmează un om superior care nu se poate coborî la statutul de muritor. El nu se poate declara înfrânt de privilegiul exclusiv al muritorilor, de a servi unui ideal înalt, ci se conformează unor motive venite din raţionamentul care spune că după un drum în iad nu mai poţi primi îndurare ca să te transferi în rai.

Leadership: Preţul pe care îl plăteşti pentru a-ţi dovedi supremaţia se repozitioneaza spre zona de rezistenţă a "operei" tale în funcţie de ceea ce eşti în stare să sacrifici pentru o pagină de glorie în istorie, fără să-ţi afirmi intenţiile adevărate?

Opera în formare la care contribui prin cultivarea discernământului oamenilor se naşte din porniri egoiste, laşităţi, ambiţii oarbe sau orgolii meschine, ezitări sau dezertări, contrapunctate de o figură senină, gânduri şi elanuri pure? Este această operă consecinţa unei ambiţii nemăsurate spre victoria unui destin care a putut alege binele, dar nu a făcut-o?

Scena pe care tocmai v-am povestit-o, de la începutul filmului *„ The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor (2008) "*, mi-a dat multe de înţeles. În primul rând că un om torturat de o veşnică dorinţă, un om care nu trăieşte, care nu trudeşte decât pentru o singură idee, şi ar face totul pentru ea, nu poate fi niciodată un om de încredere. Eul său lăuntric, atât de plin de propria-i idee, nu-i permite să nutrească vreun simţământ pentru nimeni, nu-i permite să se ataşeze, nici măcar o clipă, de cineva.

Diavolul nu se pocăieşte niciodată. El va refuza mereu, cu o stăruinţă trufaşă, cu o neclintită îndârjire, orice posibilitate de a lega vreo prietenie sau de a încheia vreun parteneriat serios cu cineva. Căci un om al cărui destin, pe care singur şi l-a creat şi pe care şi-l asumă cu toată dăruirea, este să subjuge lumea, cu orice preţ, propriei sale dorinţe, nu-şi poate deschide inima, nu poate arăta nimănui bunăvoinţă.

Hotărârea lui dârză, turbată, de a-şi stinge scopul, îl face complet nesimţitor faţă de tot ce este uman, faţă de orice suferinţe şi nevoi ale oamenilor. Bine a zis cel care a zis: *„Cel care îl serveşte pe acela care nu trebuie servit îşi va găsi pieirea."*

Leadership: Practici o filosofie bazată pe obținerea puterii totale prin negarea oricăror norme, valori, credinţe ori realităţi, numărându-te printre protagoniştii evenimentului caritabil: "Fii supereroul unui vis ruinat" ?

Tu cum răspunzi la influenţa celorlalţi? Ciudat cum adesea oamenii îşi dau seama abia în ultima clipă care este adevărata faţă a naturii umane. Şi încă şi mai ciudat e faptul că nimeni nu pune la îndoială mărturia de solidaritate a celor care îi conduc, decât atunci când trăsăturile lor de caracter ies la iveală, deci când deja e prea târziu.

Cine se încrede mai mult în cuvintele unui om fără scrupule decât în propriile simţuri şi instincte, nu-i este dat să atingă fericirea. Un tiran poate câştiga de partea lui oamenii prin ardoarea temperamentului său înflăcărat, prin avântul său deosebit, făgăduind totul, dar niciodată nu se va putea ataşa de cineva. El poate să înflăcăreze inimile oamenilor, poate să le ofere un sentiment de solidaritate, dar numai pentru o scurtă durată, până când trăsăturile sale de caracter ies la iveală.

Tu cunoşti caracterul celui care te conduce? Eşti la curent cu viziunea şi cu filozofia lui? L-ai mai urma dacă ai afla că doar evoluţia lui personală este dezideratul lui de-o viaţă? Ai abilitatea de a recunoaşte felul lui de a se raporta la ceilalţi oameni?

Supereroul unui vis ruinat este ca un personaj aproape lipsit de poveste, găzduit strict în întruchipare, care a reuşit să-şi depăşească limitele, dar nu se poate înstrăina de sentimentul de culpabilitate asociat cu o patologie psihică manifestată prin insomnii, stări obsesionale și depresive.

Preţul pe care îl plăteşti pentru a-ţi dovedi supremaţia este însoţit de câteva cuvinte care reuşesc să surprindă admirabil drama celui care-şi trăieşte anii în fuga după deşertăciunile acestei vieţi: amăgire, primejdie, tensiuni necurmate, o libertate clădită în pustiu, o promisiune veşnic neonorată.

Concluzie: Un parteneriat presupune pe lângă avantaje reciproce, conlucrare eficientă şi încredere reciprocă bazată pe fapte concrete, cât şi intenţii bune în vederea realizării scopului comun. Atunci când una din părţi are intenţii ostile, a continua aşa zisul parteneriat nu înseamnă altceva decât a face „pact cu diavolul", şi mai devreme sau mai târziu totul se va nărui.

Recunoşti importanţa selectării liderului potrivit? Sau îl alegi din disperare de cauză? Ştii să identifici un lider adevărat? Judeci profund şi la rece calitatea unui lider?

Nu este un lucru uşor, însă este esenţial. Viitorul tău depinde, la propriu, în mare măsură de abilitatea ta de a vedea şi de a alege. Dacă alegerea ta va fi bună, beneficiile se vor înmulţi; în caz contrar problemele tale vor părea aproape să nu se mai sfârşească.

Reevaluează felul în care răspunzi la influenţa celor superiori ţie, trecând trăsăturile lor de caracter prin sita gândirii şi a sentimentelor tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/pact-cu-diavolul.html

Paganini şi o singură coardă

On Noiembrie 15, 2014

Continuă să te concentrezi asupra a ceea ce funcţionează prin improvizaţie, în aşa fel încât să te integrezi în profunzimile experienţei de a conduce.

Faimosul violonist italian Niccolo Paganini cânta în faţa unui mare public când s-a rupt o coardă la vioară. A improvizat de minune şi a continuat să cânte. Atunci s-a mai rupt o coardă. Apoi alta. În curând rămăsese numai cu una. Paganini a continuat să improvizeze şi a încheiat compoziţia cu o singură coardă. Când, în final, aplauzele s-au stins, dirijorul s-a întors spre public şi a strigat: „Paganini … şi o singură coardă ! ” Publicul a început să-l ovaţioneze, iar Paganini a început să cânte din nou cu o singură coardă. *****

Leadership: Îţi pierzi de sub control „magia” într-o realitate a limitărilor acceptate, mai mult decât să accepţi puterea Creaţiei în ascendenţă cu predominarea experienţei de improvizaţie?

Nu vei putea să explorezi cu adevărat profunzimile experienţei de a conduce dacă îţi lipseşte abilitatea de a stabili valenţe comune între cele două constante: „previzibilul” şi „imprevizibilul” - în prezenţa unui fir director consecvent reprezentat de raportul complex dintre înclinaţie şi datorie. Cumulul acestor două constante se realizează într-o realitate a limitărilor acceptate, în favoarea unei focalizări pe rezultatele definite prin prisma manevrelor de tip „ *slalom printre erori, neconcordanţe sau defecte* ”.

Mai întâi trebuie să accepţi limitarea, pentru ca apoi să o transformi într-o mică operă de artă. Această limitare este dată de incapacitatea de a demonstra o abilitate specială atunci când toate celelalte sunt puse pe "pauză", fiind stă în esenţa leadershipului să ştii să transformi un moment de cumpănă într-un moment de mare strălucire.

Dacă încerci să te încadrezi numai cadre stimulative şi convenabile pentru atingerea performanţei, fiind angrenat în raporturile procesului de afirmare profesională şi de creare a unei imagini cât mai bune, atunci nu vei putea să evoluezi spre o valoare mai mare. Deoarece activitatea pe care o desfăşori îţi poate modifica aşteptările. Toate impulsurile primite de la lumea exterioară se pot răsfrânge cu putere teribilă asupra ta, limitele de care te loveşti devenind o trăire interioară. În acest caz eşti pus faţă în faţă cu nevoia imperios necesară de a alege între a fi cu adevărat la înălţimea aşteptărilor celor din jur şi a fi un model experimental pentru nişte ambiţii deşarte.

Când te regăseşti în ipostaza magicianului care îşi pierde de sub control „magia”, distanţându-se de modelul propriu de inovaţie, începi să-ţi manifeşti complexitatea din perspectiva unui Eu care se simte părăsit de orice încredere şi de orice strop de inspiraţie. Acest Eu începe să te ţină captiv într-un orizont al aşteptării, într-un „undeva” concret care se recapitulează tot timpul şi se repetă, până la un „altundeva” care eludează semnificativul. Asta este ceea ce în leadership se numeşte „ *The Effect of Changing the Experience of the Regular Functioning* ”.

Liderul este un matematician al formulelor de continuare a experienţei concrete, în stare să rezolve o ecuaţie cu multiple necunoscute, sau mai bine spus, să o aducă la o formă rezolvabilă prin apelarea algoritmului „Posibil”. Acţionând în conformitate cu normele de responsabilitate profesională, prin alcătuirea eforturilor intelectuale care îl individualizează, el deschide uşa unui raţionament care modifică percepţia asupra a ceea ce apare în neregulă pe parcursul „reprezentaţiei” sale.

Puterea Creaţiei constă în abilitatea artistului de a concepe un nou conţinut expresiv, de impact şi relevant, într-o realitate care se încăpăţânează să-l închidă într-un sine egoist, solitar, lipsit de mijloace de consolare.

Paganini şi o singură coardă aduce în prim plan acea situaţie neaşteptată în care rezultatele pot fi cuantificate numai prin artificii de perspicacitate și creativitate. În leadership, limitele pot fi împinse mereu înainte. De fapt, adevărata experienţă în leadership, cu victorii şi înfrângeri pe fundalul provocărilor neaşteptate, este să fii autentic în ceea ce afirmi că eşti chiar şi atunci când eşti pe cale să-ţi epuizezi credibilitatea şi valoarea.

Limitele propriei performanţe nu se află, aşadar, pe traiectoria avansării tale într-o anumită direcţie sau într-un anumit model de funcţionare. De fapt, vei întâlni asemenea limite numai în momentul în care eşti abătut de la calea normală de producere a rezultatelor, îndreptându-te către situaţii pentru care nu eşti pregătit. Viziunea ta entuziastă privind posibilităţile de funcţionare (prin improvizaţii) trebuie să se impună în faţa rezultatelor incerte care sugerează existenţa unor bariere inerente de care trebuie să treci.

*** Notă:** http://www.visvacomplex.com/One_String_and_Paganini.html

Paradoxul empatiei pierdute

On Decembrie 23, 2024

Performanța standardului tău moral poate fi măsurată printr-o viziune care să includă "măsura superlativului", echilibrând imaginea compasiunii cu cea a eficienței?

O ilustrare a paradoxului zilelor noastre: pe de o parte, un om sărac, îmbrăcat modest, stă pe marginea drumului vânzând ouă, în timp ce un trecător bine îmbrăcat negociază insistent pentru a plăti mai puțin.

Pe de altă parte, aceeași persoană bine îmbrăcată este văzută într-un restaurant de lux, comandând mâncare scumpă, lăsând jumătate neconsumată în farfurie și oferind un bacșiș generos de 10 euro.

Aș numi asta "paradoxul empatiei pierdute": investim resurse în lucruri efemere, oferind generozitate acolo unde nu este nevoie, dar ignorăm suferința reală din jurul nostru. Acest fenomen este prezent peste tot, nu doar în România.

Concluzia acestui paradox este o reflecție asupra valorilor și priorităților noastre: suntem adesea dispuși să plătim mult pentru confort și aparențe, dar ne lipsesc empatia și respectul pentru cei care se luptă să supraviețuiască. Este un apel tacit la conștientizare, echilibru și recunoștință pentru lucrurile care contează cu adevărat.

Leadership: Respectul pe care îl acorzi celor din jur poate fi perceput ca un reper vizual constant, capabil să traseze contururi clare între recunoaștere socială și nevoile autentice?

În teoria paradoxului empatiei pierdute, deciziile morale sunt adesea influențate de factori superficiali și presiuni sociale care depind de statutul perceput. Astfel, indivizii tind să aloce resurse și să arate respect în mod disproporționat, negociind agresiv cu cei modești, totuși investind generos în contexte efemere. Acest comportament este influențat de suferința ignorată a celor care luptă să supraviețuiască, comparativ cu dorința de validare prin confort și aparențe a celor care caută recunoaștere socială.

Prin urmare, prioritățile reale sunt mascate de un sistem de valori distorsionat, unde empatia devine un bun de lux, distribuit tacit doar în contexte care confirmă statutul social. Asemenea unei ecuații economice dezechilibrate, societatea perpetuează acest paradox, unde adevăratele nevoi rămân în umbra gesturilor grandioase, dar lipsite de substanță.

Leadership: Fundamentul valorilor tale poate transcende imediatul, oferind un cadru de vizualizare care să stimuleze o reflecție profundă asupra justei distribuții a resurselor?

Mai precis, paradoxul empatiei în societatea modernă presupune echilibrarea fluxurilor de generozitate și optimizarea distribuției de respect față de oamenii din orice clasă socială, pentru a menține o stare de echitate socială constantă și sustenabilă.

Performanța acestui sistem moral este determinată de calibrul valorilor pe care le manifestăm, precum și de întreținerea corespunzătoare a empatiei față de toți cei din jur. În mod ideal, distribuirea resurselor de sprijin și manifestarea compasiunii ar trebui să fie uniformă pentru a evita suferința și pentru a asigura supraviețuirea pe termen lung a tuturor membrilor societății.

Totuși, asemenea unui sistem defect de gestionare a resurselor, societatea noastră risipește resurse pentru confort și aparențe în zone care nu necesită sprijin, în timp ce lasă alte zone în suferință acută, demonstrând o prioritizare defectuoasă a valorilor și o incapacitate de a menține temperatura optimă a empatiei umane.

Viziunea ta asupra empatiei devine un instrument de măsurare a distanței dintre aparențele sociale și nevoile fundamentale, atunci când atenția și resursele tale creează un echilibru real între validarea socială și nevoile autentice.

Paradoxul empatiei pierdute se referă la distanța emoțională și socială dintre cei care au resurse abundente și cei care luptă pentru supraviețuire, luând în considerare faptul că inegalitățile sociale continuă să se adâncească, tot așa cum un vârtej absoarbe resursele disponibile într-un singur punct central.

Spun asta în condițiile în care, în prezent, tot mai mulți oameni își fac un obicei din a prioritiza confortul personal, fără a lua în considerare impactul real de dincolo de propria lor perspectivă imediată.

Source: https://neculaifantanaru.com/paradoxul-empatiei-pierdute.html

Pârghia de aur a leadershipului

On Decembrie 21, 2010

Determină-i pe oameni să conştientizeze sentimentul puterii tale lăuntrice ca să-şi poată optimiza mai eficient resursele necesare desfăşurării activităţilor lor - în concordanţă cu obiectivele tale.

Totul a început în acea noapte de vară târzie. Colonelul Cal Rhodes simţea o nerăbdare stranie care îi dădea fiori. Nu putea dormi, căci imaginea vie a fiului său nu-i dădea deloc pace. Nu se putea împăca cu gândul că acesta murise. Un mic firicel de speranţă rămăsese încă în interiorul său, şi nu-l putea elimina. Încă mai credea că fiul său trăieşte, fiindcă după terminarea războiului din Vietnam autorităţile l-au declarat doar dispărut în misiune, deci nu mort. Cu frică, cu spaima tăinuită, trebuia să plece neapărat şi fără zăbavă în căutarea acestuia.

Începând din acea noapte Cal Rhodes nu a mai avut decât un singur gând, care s-a transformat în cel mai mare scop al vieţii sale: să-şi salveze fiul din lagărul de prizonieri din Laos, căci primise informaţia că acolo s-ar găsi ultimii supravieţuitori ai războiului. Dar singur nu putea să-şi atingă scopul. Aşa că a luat legătura cu foştii camarazi de arme ai fiului său, şi cu multă greutate a reuşit să-i convingă să renunţe la vieţile lor liniştite în schimbul unei ultime misiuni de salvare, dar care în acelaşi timp era deosebit de periculoasă.

Leadership: Te agăţi de o misiune prin care ceilalţi pot conştientiza sursa puterii tale lăuntrice, pornind de la premiza că sentimentul este un mod de a recunoaşte interacţiunea dintre remuşcare, îndoială şi sinergie?

Cal Rhodes trebuia să se agaţe de misiunea aceasta, pe care singur o plănuise. Dorinţa lui, intensificată de spaima că fiul său ar fi fost torturat şi chiar ucis, l-a determinat să plănuiască cu atenţie strategia pentru atingerea scopului propus. Cu un entuziasm fără limite, un entuziasm care putea sparge orice bariere, Cal i-a antrenat şi i-a pregătit pe cei şase camarazi pentru a înfrunta situaţiile de mare risc. Între ei s-a legat o strânsă prietenie. Gustul dulce a acestei asocieri a fost şi faptul că toţi au fost obligaţi să împartă aceeaşi viziune, acelaşi ţel şi acelaşi entuziasm.

Cal Rhodes simţea atât ură şi mânie împotriva celor care i-au sechestrat fiul, cât şi mândria că va fi salvatorul lui. Acest lucru i-a dat un oarecare prestigiu, i-a întărit demnitatea de comandant şi i-a dezvoltat talentul de conducător. Cei şase camarazi au ajuns să aibă o foarte mare încredere in el, încrezându-se în capacităţile sale de a conduce o echipă. Colaborarea dintre ei a fost mai mult decât agreabilă, căci s-a făcut sub imperiul unei obligaţii morale – cu toţii au fost convinşi de Cal că salvarea fiului său era un motiv foarte serios pentru munca în echipă.

Pentru faptul că a crezut cu îndârjire în leadershipul său, Cal le-a câştigat încrederea celor şase camarazi. Aceştia au conştientizat sentimentul puterii sale lăuntrice de a-i conduce (depăşindu-şi limitele personale, impunându-şi voinţa numai cu scopul de a-şi găsi fiul pierdut în misiune) - şi, impulsionaţi de avântul lui sufletesc, s-au mobilizat mai bine ca niciodată pentru a-l ajuta în acea imensă sarcină pe care şi-o luase asupra sa.

Puterea lăuntrică este rezultatul unor gânduri care te străbat mereu într-un format de tipul "n-am să uit niciodată rănile aplecate asupra mea", inspirate din realitatea tranziţiei de la producerea unei tragedii până la triumful unei vieţi regăsite.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o influenţă de tipul "persuasiunii emoţionale" care să cauzeze acea constantă de referinţă numită sinergie?

Să nu uităm că acest act de bravură – iniţierea unei misiuni de salvare deosebit de grea – denotă o minte tânără, cu toate că Cal Rhodes era un moşneag trecut de pensionare, cu deplina conştiinţă a primejdiilor eventuale şi ulterioare. Deşi era în vârstă, el era genul de om care ştie cum să procedeze şi să aranjeze toate problemele. Nu exista nimic care să-l împiedice, să-l reţină cumva din tot ceea ce şi-a propus. Fiul său trebuia salvat cu orice preţ.

Dacă aţi urmărit filmul *"Uncommon Valor"* (1983), ştiţi că misiunea a fost doar pe jumătate o reuşită, căci echipa condusă de colonelul Cal Rhodes a reuşit să salveze doar o parte din deţinuţi, cu preţul vieţii a doi dintre membrii ei, iar fiul lui murise cu mult timp înainte să ajungă ei acolo.

Totuşi, ceea ce merită de reţinut din film este acea unitate de gândire şi acţiune care s-a creat între colonel şi cei şase camarazi, o puternică sinergie bazată pe împărtăşirea unei viziuni comune şi pe înţelegerea mutuală, o sinergie bazată pe curaj, dreptate, respect, integritate şi eficienţă.

Aşa cum un pictor ia în considerare întotdeauna structura formei şi a culorii pentru a putea optimiza calitatea imaginii, tot aşa şi tu trebuie să iei în considerare chemarea sufletească spre împlinirea unei misiuni aproape imposibile pentru a putea să perfecţionezi mijloacele de întărire ale vieţii cu noi posibilităţi de dezvoltare personală.

Persuasiunea emoţională are ca efect impulsul sentimentului de a comunica o realitate care anulează drama împovărătoare a unei incursiuni în trecut.

Pârghia de aur a leadershipului este mecanismul interior care îţi conferă forţa de propulsare necesară atingerii unui nivel superior; ea reprezintă acel impuls sufletesc uriaş prin care poţi să te înalţi singur în faţa oamenilor; constituie acea indestructibilă credinţă în tine însuţi prin care poţi să depăşeşti orice limite şi orice bariere în vederea realizării scopurilor propuse; este esenţa care pune în mişcare energia corespunzătoare acţiunilor tale; este cea mai eficientă modalitate prin care poţi să măreşti valoarea leadershipului tău.

Marele savant grec Arhimede a spus: "Daţi-mi un punct de sprijin şi voi urni Pământul din loc". Ca orice pârghie, "pârghia de aur a leadershipului" trebuie să aibă şi ea un punct de sprijin. Iar acest punct de sprijin nu este altceva decât echipa unită în jurul tău, pe care trebuie să o antrenezi şi să o dezvolţi în vederea atingerii unui obiectiv comun.

Pârghia de aur a leadershipului desemnează acel ansamblu în care acţionează mai multe forţe: impulsul lăuntric al liderului, cât si competenţele, abilităţile şi aptitudinile, atât ale lui cât şi ale echipei sale, la care se adaugă conlucrarea, cooperarea şi coeziunea dintre ei.

Tu ţi-ai construit o astfel de pârghie?

Source: https://neculaifantanaru.com/parghia-de-aur-a-leadershipului.html

Pars Pro Toto

On Martie 13, 2016

Învaţă să surprinzi partea care oglindeşte o nouă dimensiune a deja-ştiutului, utilizând acea succesiune de transformări care contribuie la maturizarea relaţiei dintre particular și general.

Mai mult decât atât însă, Eisenstein foloseşte prim-planul şi într-un fel similar cu ceea ce poetica numeşte sinecdoca. Este vorba de capacitatea filmului de a recrea în conştiinţa şi sentimentele spectatorilor un întreg prin intermediul uneia din părţile sale componente. Întreaga reprezentare a medicului Smirnov este cuprinsă în detaliul acelui pince-nez al său, rămas agăţat de o frânghie, după revolta marinarilor.

Detaliul acesta are o putere emoţională mai mare decât reprezentarea doctorului însuşi şi a aruncării lui peste bord. Pars pro toto, partea acţionează aici pentru întreg şi se include într-un ansamblu în care, la rândul ei, figura doctorului reprezintă, în particularul ei, o idee generală, ideea clasei sociale din care face parte, a rolului acestei clase. Iar mai departe, răscoala de pe "Potemkin" este partea care oglindeşte întreaga revoluţie din 1905. *****

Leadership: Poți să creezi în conştiinţa şi sentimentele oamenilor un ÎNTREG prin intermediul uneia din părţile componente ale creaţiei tale artistice, încât întreaga reprezentare a realităţii pe care o plăsmuieşti să fie cuprinsă într-un singur detaliu?

În cazul formei cele mai complexe a producției artistice, numită totodată creație autentică prin care se imaginează, analizează și se construiește o anumită temă, cu mare relevanţă în contextul unor evenimente mai mult sau mai puțin însemnate, există două sisteme diferite ce acţionează în serie.

În primul sistem, numit totuși din motive personale „Extractor", mai multe detalii sugestive și concrete sunt extrase din perspectiva sau trăirile anumitor personalităţi către o ilustraţie ce merge dinspre imagine spre un anumit tip de realitate, uneori în chip deductiv, descompunând în acte și fapte orice cade sub incidenţa unei ordini a primordialului. Aici se umplu golurile create de către insuficienţa unor informații de care subiectul dispune, în vederea descifrării, înţelegerii, interpretării unui nou fenomen, a unui caz izolat.

Al doilea sistem, numit „Reactor", care pentru fiecare imagine descompusă se utilizează opțiuni diferite de customizare, cuprinde elementele cheie percepute drept repere de comparație cu ceea ce există în afara personalităţii, printr-o succesiune de transformări ce contribuie la maturizarea acelui segment al relaţiei dintre particular și general.

Pentru ca leadershipul să fie etichetat drept un mijloc de exprimare personală prin participarea însăşi la un act de creație original, susceptibil pe un anumit nivel de profunzime şi de integrare a fiinţei la o anumită realitate, întâi trebuie să surprinzi partea care oglindeşte o nouă dimensiune a deja-ştiutului, una paralelă, ce translează viața sau evenimentele într-o altă compoziţie – una artistică.

Întreaga reprezentare a realităţii pe care o plăsmuieşti poate să fie cuprinsă într-un singur detaliu atunci când motivele temei alese spre expunere evidenţiază, în mod particular, o idee generală.

Practic, partea cea mai relevantă care oglindeşte un anumit aspect al momentului istoric din

filmul lui Einsenstein nu este dată de acea perioadă furtunoasă a revoluţiei în care spiritele şi curentele evoluau într-un mod nemaivăzut de accelerat, vertiginos. Ci, mai cu seamă, este dată de acea torţă vie a Revoluţiei care face, în mod tragic, legătura între ceea ce s-a întâmplat în sufletul oamenilor şi evenimentul care a declanşat transformări profunde şi de substanţă, făcând ca imaginea viitorului să fie deschisă spre o experienţă atractivă de actualitate.

Pars Pro Toto este acea parte din realitatea trecută cu vederea care, conţinând toate etapele unei povestiri, alimentează întregul a ceea ce vrei să transmiţi.

Regizorii de film sunt cei mai mari modelatori ai lumii, reuşind să creeze în conştiinţa şi sentimentele oamenilor un întreg prin intermediul uneia din părţile componente ale creaţiei lor artistice.

Argumentul unei anumite idei este un întreg exprimat într-o manieră complexă, putând fi pus oricând între „paranteze", intercalat în atracţiile și provocările lumii reale sau ireale. Reprezentarea acelei idei trebuie să fie cuprinsă în detaliul semnificativ al unui eveniment, al unui personaj, sau al unui moment de referinţă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/pars-pro-toto.html

Partea de mister, ceea ce este ascuns curiozității muritorilor

On Octombrie 19, 2012

Fără vastitatea spațiului neînțeles, realitatea ar rămâne comprimată într-un punct insignifiant.

- Kuk şi Kauket înseamnă spațiul infinit cufundat în întuneric, înainte de crearea luminii.

- Oare nu în acest spațiu fără limită se va realiza crearea lumii sensibile?

- Desigur.

- Căci, fără acest spațiu, nimic nu poate să aibă întindere şi totul se reduce la un punct minuscul. Nu crezi?

Leadership: Ce simbol are puterea să reflecte o conexiune profundă între tine și forțele universale, marcând un punct de transformare personală prin vizualizarea interioară?

Keops încuviinţă cu o mişcare a capului. Apoi întrebă:

- Dar nu ştiu să spun nimic despre Amon şi Amaunet. De ce acest cuplu divin este ascuns? Dacă este ascuns, nu poate să apară vederii noastre, şi de ce, dacă este, nu se manifestă?

- Tocmai aceasta este partea de mister, ceea ce este ascuns curiozității muritorilor. Află că toate aceste aspecte ale universului, care se situează la baza totalităţii sale, se află în Thot, ele constituie natura secretă a lui Thot. Dar continuă şi spune-mi ce ştii despre creație după cum o descriu preoții de la Hermopolis.

- Cred că am înțeles că în Toth lipsit de formă - care era Thot primordial, ceea ce denumim prin Tatenen - era un ou, un ou enorm, care s-a ivit din haos ca să se deschidă ca o floare de lotus. Şi din această floare care s-a deschis în prima dimineaţă a lumii, a ţâşnit soarele, s-a născut Ra, asemenea unui nou-născut, care iese din pântecele mamei sale.

Leadership: Crezi că revelația unei dinamici între "ascuns" și "manifestat" îți poate oferi un nou cadru de referință în cadrul căruia poţi să evaluezi și să valorizezi aspectele mai subtile ale experienței tale umane și spirituale?

- Este un simbol şi acesta e modul în care e prezentat. Dar, în realitate, nu e mai curând lumina care a străpuns întunericul? Sau lumina care se va răspândi prin golul universului, ca să-l umple cu prezenţa ei, ca să-i dăruiască substanţa sa?

- Ceea ce numești gol al universului, nu este oare spaţiul în care se va putea manifesta creația divină? întrebă atunci Keops.

- Keops, prin aceste consideraţii ţi-ai dovedit forța gândirii, căci începi deja să te apropii de mister, zise Ibebi. Te voi lăsa din nou singur, ca să poţi pătrunde şi mai adânc, prin propriile mijloace, în domeniul zeului ascuns.

Pentru un căutător al iluminării, întinderile nelimitate ale necunoscutului oferă cadrul pentru expansiunea existenței. Din abisurile întunericului se naște lumina cunoașterii și a creației.

Partea de mister, ceea ce este ascuns curiozității muritorilor, se adresează celor puţini care explorează ideea că ocultarea unor aspecte divine poate servi ca un reper vizual pentru a măsura progresul în înțelegerea naturii complexe și adesea enigmatice a realității.

În lumina acestor informații, cum îți imaginezi că impactul asupra percepţiei spirituale ar putea ghida înțelegerea ta despre "cele nemanifestate" și valorile lor intrinseci?

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-de-mister-ceea-ce-este-ascuns-curiozitatii-muritorilor.h

Partea empirică a cunoaşterii

On Iulie 20, 2021

Încearcă să realizezi o delimitare de normele "nescrise" ale utilizării tehnologiei, extinzând noțiunea de "credibil" la evenimentele din trecut care au un înțeles dincolo de actul lor de adoptare.

Am căutat ieri nişte aplicaţii de tipul "mp3 Cutter". Bineînţeles, pe GooglePlay am căutat prima oară. Şi în timp ce testam diferite aplicaţii, îmi amintesc c-am accesat o aplicaţie free trial, cu reclame. Şi apăruse la un moment dat o reclamă la nişte circuite electronice, interesant mod de promovare, dar fără nicio legătură cu muzica. Şi, fiindcă pe vremuri m-a pasionat domeniul, am dat click. Nu s-a întâmplat nimic, era o pagină oarbă. S-a închis brusc aplicaţia.

Şi uite aşa m-am ales la story pe Facebook cu o melodie românească, cu ritm de manea, unde artistul respectiv a dăruit lumii întregi "talentul" său nemăsurat. Abia mai înainte am observat ce mi-a apărut la story. Am şters imediat postarea, chiar dacă, ce-i drept, a fost prea târziu. Deja lumea văzuse ce aveam la story. Într-adevăr, ar fi tare liniştitor să asculţi o manea, dacă ţi-ar plăcea genul...Dar prefer un Haddaway.

Şi iată ce vreau să spun, ca s-o spun mai bine:

Distincţia dintre ceea ce se vede şi ceea ce este credibil se face după două criterii principale: sursa de obţinere a informaţiei şi modalitatea în care creierul procesează informaţia – trecând de la o idee la alta în loc de a gândi liniar.

Nu, nu eşti păcălit de tehnologie, ci trebuie să fii pregătit s-o cunoşti chiar şi când aceasta are un rol minor în viaţa ta. Aceasta este o lecţie pe care trecutul mi-a dat-o de nenumărate ori.

Leadership: Ceea ce ţi s-a întâmplat fără să te aştepţi este ceea ce vei putea să fructifici la nivel de cunoaştere, ca să ştii cum să abordezi dintr-o altă perspectivă lucrurile care ţi se întâmplă?

Într-adevăr. Nu știu cum a ajuns la story o melodie fără sens, fără ritm, doar fiindcă am dat click pe o reclamă. Iată, asta înseamnă să ajungă telefonul tău să fie condus de tehnologie, în timp ce tu încă nu eşti la curent cu pericolul din spatele tehnologiei. Poate că nici Facebook nu ştie cât de multe "minuni" se pot face cu ajutorul lui, fără ca el să-şi dea seama, fără să poată împiedica anumite influenţe din exterior.

În acest context nu prea este cazul să mă iau după reperele normale ale internetului, deci după reperele unei schimbări care păstrează fondul vechilor reguli de normalitate. Ci trebuie să fiu atent la normele şmechere, nescrise, care sunt general valabile când vine vorba de evaluarea şi testarea unui sistem informaţional, şi care totuşi sunt legiferate. Iar reperele mele puţine, dar cântărind fiecare în parte enorm, vor fi mereu toleranţa, raţiunea, moralitatea şi conştiinţa.

Cu toate acestea, probabil că se păstrează acel sentiment de superioritate chiar şi atunci când eşti păcălit" de tehnologie. De fapt, mulţi oameni păcăliţi de tehnologie devin tot mai încrezători în capacităţile tehnologice, având speranţa că pot folosi la rândul lor orice "şmecherie" în folosul ştiinţei pe care trebuie să şi-o însuşească tot mai mult - la modul cum

poate ea face anumite lucruri greu de acceptat.

Spun toate astea fiindcă nu este prima oară când tehnologia o ia înaintea cunoaşterii de care dispun, dar de fiecare dată am încercat să învăţ mecanismul din spatele tehnologiei şi să-l folosesc în scopul obţinerii unei mai bune cunoaşteri a etapelor evoluţiei metodei de cunoaştere ştiinţifică.

Superioritatea omului care îmbrăţişează ştiinţa rezidă în faptul că ceea ce este îndreptăţit să aprobe sau să respingă la nivel de noutate cuprinde experienţa sa anterioară în gestionarea unor provocări de tipul "keep only those things that carry a meaning beyond their sheer enactment".

Partea empirică a cunoaşterii se referă la activitatea propriu-zisă de cercetare şi manipulare a informaţiilor (care pot fi extrase din diverse instrumente web) astfel încât pentru adoptarea deciziilor legate de măsurarea performanţei personale să fie luate în considerare numai datele semnificative procesului coordonat şi condus de abilitatea de a rezista în faţa dezamăgirilor.

Cam aşa gândeşte un om care iubeşte tehnologia, chiar şi atunci când a fost păcălit de ea: *"Ceea ce mi s-a întâmplat fără să mă aştept este ceea ce voi putea să fructific la nivel de cunoaştere, ca să ştiu cum să abordez dintr-o altă perspectivă lucrurile care mi se întâmplă."*

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-empirica-a-cunoasterii.html

Partea fascinantă din spatele leadershipului

On Martie 12, 2020

Conţinutul vieţii sufleteşti este o culme a creaţiei de maturitate a artistului.

Adesea intru prin librăria din Palas. Răsfoiesc cărţi din domenii diferite. Prefer beletristica. Iar beletristicii nu-i trebuie expresii şi coduri secrete pentru a-şi câştiga cel puţin meritul de a fi răsfoită, sau chiar aprofundată de cei a căror curiozitate este destul de mare. Am învăţat un lucru important, adesea ignorat de mulţi scriitori. Frumuseţea unei cărţi nu stă în limbajul secret, gen Da Vinci code, sau metodele esoterice de informaţii cabalistice, de fapt limbajul artistic este începutul unei creaţii care trebuie s-o conturezi ca pe-o lecţie de maturitate. Te învaţă să fii mai lucid, mai deschis la minte. Mai bun. Mai înţelept.

Când eram student am citit "Faraonul" lui Prus, apoi "Egipteanul" lui Mika Waltari, apoi "Magul" de Wilbur Smith. Îndeosebi cărţi despre Egiptul antic, precum cele scrie de Gerald Massadie. Dar am recitit si "Ulise" de James Joyce şi "Numele Trandafirului" de Umberto Eco. M-am simţit ca un faraon dintr-un Egipt aflat într-o altă fază de evoluţie, permanent la altitudine în ceea ce priveşte mersul lumii, apoi m-am situat sub magia unui adorabil clișeu: "zeu-dumnezeu" care încă mă face să mă simt conectat la natura conţinutului spaţiu-timp. La un moment dat am fost un sclav care a devenit rege. M-am împotmolit totuşi la un anumit punct, şi anume acela când faraonul devine sclavul unei magii care este vizibilă numai în termeni de "joc al confuziilor".

Am învăţat un lucru. Degeaba ai înţeles limbajul secret, atât de secret încât mulţi nu-şi dau seama de el nici dacă ar citi biblia de 100 de ori. Ceea ce contează cu adevărat este triumful lecţiei finale, sau concluzia. Mai mult decât orice, contează povestea. Profunzimea ei. Simplitatea ei plină de profunzime. Relevanţa ei. Fantasticul. Morala. În faţa unui asemenea limbaj, datorită efectelor sale ascunse, de la simbolistică la meşteşug, este posibil ca citirea să capete sensul de autonomie a imaginii şi de relaţie mutuală între ea şi referent, imaginea fiind versiunea mărită a Egoului tău, în timp ce referentul este proiecţia Egoului tău într-o nouă realitate.

Leadership: Cât de fascinantă îţi pare perspectiva de a privi experienţele vieţii prin prisma capacităţii de sugestie a creaţiei artistice, încât să converteşti latențele de viziune asupra lumii în scena unui personaj care îşi scrie singur romanul?

Când citeam John Fowles, sau Victor Hugo, sau Alexandre Dumas, mă identificam cu personajul principal, trăiam aceleaşi emoţii pline de duioşie, simţeam aceeaşi durere sau bucurie ca a lui. Misterul. Iubirea. Învăţătura. Provocarea. Alteori simţeam că ating lucrurile pe care ştiam că le voi părăsi, dar pe care niciodată nu le voi uita. Fiindcă au rămas acolo, placute sufletului meu, adânc întipărite în conştiinţa mea, şi fiindcă sufletului meu îi place, iubeşte, admiră nespus profunzimea lor.

Aşadar iată secretul scrisului frumos, al beletristicii plină de simplitate: să ştii să inciţi cititorul, nu să încerci să-l readuci în centrul unei problematici interpretative. Parcursul pe care îl traversează personajul, pe care îl poţi cunoaşte din partea din spate a unui templu solemn, este mai important decât orice scriere secretă. Căci scrierii secrete îi lipseşte emoţia, adesea îi lipseşte povestea. Iar povestea este totul. Sau cel puţin, viaţa din spatele poveştii este cea care contează cu adevărat.

Viaţa bate filmul, bate orice poveste, fiindcă viaţa este transpunerea unei poveşti într-un film în care spectatorul se crede personajul principal, în vederea personalizării personajului principal după bunul plac. Este şi asta o magie, un fel de a încânta vederea căreia de atâtea

ori i se pare una, iar alta i se pare cu neputinţă.

Leadership: Perspectiva cu care îţi priveşti fascinanta experienţă de viaţă este lăsată la latitudinea capacităţii tale de a-ţi converti latențele de expresivitate într-o creație care se desfăşoară pe orizontală?

Fii tu povestea pe care o citeşti despre alţii. Fii tu scriitorul care scrie povestea. Fii scrierea fără de care povestea nu ar putea exista. Învaţă să fii tu, învăţând din viaţa altora cum să fii tu o poveste. Şi doar atât. O creaţie care se desfăşoară pe orizontală este parcursul drept pe care îl urmezi evoluând de la mărturisirile unui personaj fictiv, la înţelegerea modului de trăire unei vieţi care întrece povestea.

Latenţele de expresivitate sunt date de puterea sufletului tău de a se conecta la tot ce înseamnă "eveniment unic şi întâmplător", de însuşirea artei de a sonda mai adânc psihologiile diverse, încât raza creaţiei ce măsoară reprezentarea ca atare a capodoperei finale să capete caracteristica înţelepciunii. Să nu uităm definiţia dată de cineva pe internet, "expresivitatea este reprezentarea lingvistică a imaginaţiei şi a afectivităţii".

Asta este singura mea înţelepciune. E tot ce-am învăţat din toate cărţile bune. Şi îmi pare bine că le-am citit şi le-am trăit doar pe cele excelente. Şi îmi pare bine că am înţeles înţelepciunea, atât de rar dobândită numai prin citit şi prin scris, prin faptul că am ştiut să fac distincţia între calitate şi kitsch, între o pledoarie pentru firesc şi o compilaţie de viziuni incisive.

Iar datorită faptului că tot ce-am citit bun ar putea fi cuprins într-o singură carte, gen "Duma Key" de Stephen King, în chip de explicaţie adusă creaţiei scriitoriceşti, mă simt dator să mă consider măsura principală a evaluării, judecării şi aprecierii unor constatări cu care se poate înţelege elementul „surplus cognitiv" din filosofie. Omul înţelept este conţinutul cărţii pe care o are în suflet, urmându-i sfaturile ca o privire aruncată asupra propriilor scrieri.

Leadershipul, în viziunea unui scriitor, reprezintă o treaptă în urcuşul spiritual al lumii recunoscută prin dobândirea unei noi înţelegeri asupra cunoaşterii ce porneşte de la experienţa vieţii (condensată într-un format de expresivitate) şi se continuă cu povestea unui personaj de poveste care îşi ridică viaţa la nivel de capodoperă a creaţiei.

Partea fascinantă din spatele leadershipului vizează aspiraţia creaţiei tale de a se exprima într-un cuvânt, "POVESTE", legat de următoarea lecţie de maturitate: nu poţi fi păzitorul înţelepciunii înalte până ce nu-l imiţi pe cel mai bun personaj din cartea care te preocupă într-un mod aparte.

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-fascinanta-din-spatele-leadershipului.html

Partea întâi a leadershipului

On Ianuarie 18, 2013

Exercită-ţi puterea de a fi stăpânul evenimentelor care te mută din zona de confort, fără să te ancorezi la o compromitere a caracterului ce nu corespunde viziunii echilibrate a unui drum spre mai departe.

Prin timpul liceului am citit romanul "Hannibal Ante Portas" scris de Slavomir Nastasijevic, fiind o creaţie nelipsită din biblioteca unui lider, în preajma nevoii de a mă deprinde cu învăţătura aleasă a marilor luptători. De fapt, s-ar spune că cea mai mare ispravă a unui luptător este putinţa de a se raporta la o creaţie aducătoare de inspiraţie şi înţelepciune plină de învăţături alese.

Și erau descrise unitățile armate romane. Niște grăsani, îndestulați, dotaţi cu echipamente grele și sofisticate, care abia aveau puterea să urce pe cai. Un om care se luptă cu propria greutate fizică îşi poate cu greu justifica amplasarea în câmpul de manifestare a experienţei de a lupta împotriva altora, oricât de sofisticate ar fi armele sale.

De cealaltă parte, unitățile lui Hannibal, slabi, nemâncați, dotați cu arme ușoare, fără prea multă instruire militară, dar foarte buni atleți. Unei schimbări de viziune nu-i trebuie arme grele ca să se materializeze într-o mutare spectaculoasă.

Și când se încingea câte o luptă pe viață şi pe moarte, cu toate că romanii aveau avantaj de 3 contra 1, erau în scurt timp aproape toți masacrați. Nu aveau nici rezistență, nici agilitate, de fapt nu aveau nici măcar puterea să coboare de pe cai ca să-şi ajute răniții.

Și uite așa se face, că cei care au mult sunt atât de ușor de învins de cei ce nu au aproape nimic, tocmai pentru că au totul… în afară de puterea de a lupta.

Leadership: Este posibil ca pe parcursul următoarelor tale stadii de educare, consistente şi decisive, să faci un pas înainte spre construirea unei imagini de sine care să producă schimbări semnificative acestei imagini?

Dacă vrei să fii un învingător, ferește-te să stai printre cei ce au de toate, printre cei dotaţi cu instrumente sofisticate, deoarece caracterul cel mai puternic nu se câştigă decât prin luptă, iar lupta are un singur reproş: îi lipseşte armele cele mai bune. Pentru ca o armă să ia forma unei viziuni şi să se materializeze într-o mutare spectaculoasă (dintr-o schimbare de situaţii), asemenea unui trofeu obţinut prin mari eforturi, trebuie ca modul ei de folosire să fie completat de o practică serioasă, de manifestarea unei reacții emoționale în comportament, în diverse privințe și situații specifice.

Arma cea mai aleasă a unui lider este calitatea caracterului de a fi matur, rezistent şi înţelept, determinând o atitudine mai îndârjită asupra atingerii anumitor scopuri, ocupându-şi locul în dreapta imaginii unui spadasin care, cu o singură sabie, trebuie să-şi învingă adversarii fără să-şi scoată sabia din teacă. Aşadar, caracterul este o armă care nu trebuie folosită doar din punct de vedere fizic, ci mai ales spiritual, adică prin crearea unei imagini de sine foarte puternice care se proiectează în exterior ca un adevărat tsunami.

Când ne gândim la o armă de temut, ne gândim la o imagine a luptătorului care îşi condiţionează adesea dispoziţia datorită structurii sale stabile sau instabile. Imaginea poate surprinde o totalitate a însuşirilor psihice şi morale ale individului înzestrat cu înţelepciune,

manifestate în comportamentul şi acţiunile sale, în atitudinile şi poziţia sa faţă de alţii, numai dacă ea înfăţişează o întâmplare neobişnuită, dar care nu are consecinţe grave.

Caracterul este imaginea care te înfăţişează ca un luptător prin spirit şi atitudine, nu neapărat ca un luptător ţinând în mână o sabie ascuţită.

Leadership: Imaginea cu care îţi îmbogăţeşti personalitatea este un produs al multor variabile controlabile, aflate în relaţie cu orientarea ta spre transformarea viziunii într-o realitate care nu cere sacrificii?

Haideţi să luăm alt alt exemplu.

Cine dă din mâini și din picioare mai mult și mai tare: cel care e pe cale să se înece sau cel care pescuiește în barcă liniștit?

La fel este și cu cei din urmă care nu au nimic, care dar ajung să conducă o lume întreagă: ei dau mai mult din mâini și din picioare decât toți ceilalți care au totul.

Ferice de cei din urmă sau de cei ce n-au nimic, fiindcă ei vor fi cei dintâi și cei care vor conduce pământul.

Sunt în măsură să trag o concluzie. Cu cât ai mai puțin, cu atât îți dorești mai mult. Cu cât îți dorești mai mult, cu atât faci mai mult. De la puțin se ajunge la mult.

Aşadar, prima variantă controlabilă a personalităţii tale, sămânţa care stă la baza realizărilor mari, este însăşi starea sufletească pe care o simţi când râvneşti sau aspiri către ceva. A doua variantă, ca o consecinţă firească a tendinţelor evolutive, o trăsătură evident pozitivă pe care trebuie să o foloseşti în favoarea ta, este acea forţă de rezistenţă de care trebuie să dai dovadă în momentele nefaste ale vieţii.

Apelând permanent la atitudinea care strigă "pot să devin mult mai mult decât sunt'", ca evaluare continuă a realizărilor tale care rezistă tendinţelor de frământare sau de incertitudine, vei putea să străbaţi drumurile vieţii fără să te simţi rănit sau exploatat de circumstanţele şi vicisitudinile vieţii.

Deviza liderilor este aceasta: "Voi răzbi în viaţă cu nevoia de a-mi controla lumea, fără teama de a mă confrunta cu schimbări majore, încât să materializez viziunea unei evadări din filme, încât să-mi atribui modul de a fi unei realităţi care scapă mereu celorlalţi din vedere".

Partea întâi a leadershipului surprinde legătura dintre caracter şi atitudine, exprimată prin intermediul celor trei identificatori: viziune, dorinţă şi capacitatea de a face sacrificii. Caracterul de învingător poartă amprenta unei atitudini pline de demnitate, autocontrol, înţelegere, fiind investit parcă de la natură cu capacitatea de a creşte dorinţa de împlinire a unei viziuni care dă coerenţă şi sens sacrificiilor, credinţei şi faptelor îndrăzneţe.

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-intai-a-leadershipului.html

Partea specială a leadershipului

On Aprilie 08, 2008

Evaluează-ţi potenţialul de lider în aşa fel încât produsul creaţiei pe care o experimentezi prin procesul de partajare al resurselor (viziune, abordare şi concept) să se orienteze spre numeroase posibilităţi de extindere a conţinutului ei.

Metoda de lucru a celor doi artişti funcţionează perfect, fără asperităţi. Colaborarea are întotdeauna opt momente succesive precise. Mai întâi Serghei Eisenstein îi arată celebrului compozitor, Prokofiev, montajul secvenţei. Apoi secvenţa se cronometrează şi regizorul îşi expune dorinţele faţă de muzică. Îşi exprimă plastic aceste deziderate: "Iată, aici trebuie să sune aşa ca şi cum cineva i-ar smulge unei mame copilul din braţe", sau "să faci să se audă aşa cum ai lovi un dop de o sticlă". Prokofiev se arată totdeauna încântat de asemenea indicaţii plastice.

Apoi compozitorul se întoarce în camera sa de hotel din Alma-Ata, unde transpune cronometrajul notat într-un anumit număr de măsuri în funcţie de tempo-ul pe care urmează să-l aibă muzica secvenţei. Pe plan se află atunci un metronom, un cronometru şi coli nescrise încă, însă cu portativele împărţite în măsuri şi mâzgălite cu tot felul de însemnări pe înţelesul lui doar. Odată fixate astfel cu precizie cadrele compoziţiei, Prokofiev compune muzica ce se înscrie în această reţea de măsuri calculată prealabil. *

Leadership: Ai înţeles că tot ceea ce există în exteriorul tău serveşte clipă de clipă drumului tău de autodescoperire prin creaţie, luând în considerare plasticitatea unei exprimări autentice?

O perspectivă modernă a creaţiei pe care o experimentezi (ca pe o aventură minunată într-o lume cu totul nouă) contribuie considerabil la dezvoltarea activităţii cognitive pusă în slujba unei dezvoltări progresive a noţiunilor ce pun în evidenţă o exprimare autentică a emoţiilor şi gândurilor.

Însăşi compoziţia diverselor abordări şi cunoaşterea noţiunilor este o provocare şi o oglindă a ta însuși ca individ creator. Numaidecât, această perspectivă modernă a creaţiei trebuie să cuprindă setea de a expune o viziune mai apropiată de libertatea de exprimare, posibilități remarcabile de dezvoltare a unui conţinut valoros, concret şi interactiv, care însumează o serie de dorințe refulate investite de artist în mesajul operei sale.

Bineînţeles, transferul emoţiilor şi a viziunii către alte persoane, prin intermediul creaţiei artistice, explică modul în care pot apărea mijloacele plastice (linie, culoare, sunet) în viața de zi cu zi. De exemplu, atunci când întâlneşti o persoană nouă care îţi amintește de altcineva, numaidecât amintirea respectivă îţi furnizează o informaţie, o sugestie, o anumită particularitate vizavi de anumite fenomene, consecințe ale acțiunilor și procese simple, înrudire cu influenţele artei, care se întind prin întregul domeniu al creaţiei artistice.

Or numai într-un context dăunător personal, sau într-un context social care nu predispune la evoluţie intelectuală, poate fi descris transferul emoţiilor şi a viziunii ca o problemă de veridicitate, ca o tendinţă subdimensionare a formei pe care o dai conţinutului creaţiei tale. Această perspectivă a viziunii unplută cu un substrat nisipos, fără pretenţii de exclusivitate în divulgarea unor informaţii de calitate, a unor convenţii şi clişee de limbaj, poate să genereze o multitudine de cercetări şi experimentări care luminează modul în care oamenii tind să repete tiparul de relații dintre ideologie şi modul în care aceasta construieşte noul imaginar al colectivităţii.

Aşadar, produsul creaţiei pe care o experimentezi prin procesul de partajare al resurselor (viziune, abordare şi concept) şi care poate să se orienteze spre numeroase posibilităţi de extindere a conţinutului ei este strâns legat de reflectarea asupra diverselor abordări ale situaţiilor de viaţă pe care le-ai putea integra, din punctul de vedere al analizei, într-un domeniu teoretic sau practic.

Prin urmare exteriorul tău serveşte drumului de autodescoperire prin creaţie atunci când ceea ce intră în conţinutul acesteia poate să ofere indicaţii preţioase cu privire la caracteristisile, scopurile şi acţiunile ce conduc la dezvoltarea ideii de valorificare a viziunii pe care o redai despre artă şi despre relaţia ei cu viaţa.

Bine spunea cineva pe observatorcultural.ro, că marile întrebări ale vieţii sunt despre artă şi despre relaţia acesteia cu viaţa, despre „fiinţa jucând un rol" şi relaţia dintre estetic şi etic, despre acţiunea şi inima omului privite ca mister, teatrul ca falsitate şi, deopotrivă, autenticitate, toate acestea constituind temele care construiesc corpul creaţiei şi care îi conferă şi o miză de relevanţă teoretică.

Partea specială a leadershipului reiese din actul redescoperirii sinelui ca o privire aruncată asupra lumii din jur din care cel mai adesea se descifrează semnificaţiile profunde ale artei, misterele şi particularităţile creaţiei.

Iar aici intervine plasticitatea unei exprimări autentice care prevede faptul că tot ceea ce observi şi tot ceea ce cunoşti se poate transpune într-un limbaj a cărui miză este recunoaşterea potenţialului de a da naştere unoi noi dimeniunii a profunzimii în om şi în artă, unor noi tendinţe de creaţie, şi unei viziuni autentice capabilă să etaleze o gamă largă de mijloace de expresie, precum: cuvintele, mesajele verbale, ideile frumos conturate, concepții a unei noi forme de sine individual, imaginile unei noi percepţii ale realităţii.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-speciala-a-leadershipului.html

Parteneri

On Mai 10, 2008

Ne cerem scuze pentru eventualele inconveniente. Va rugam sa reveniti.

Source: https://neculaifantanaru.com/parteneri.html

Particularităţile ştiinţei

On Iulie 27, 2016

Nu poți să dai valoare propriei tale reacţii asupra realităţii, fără să arăţi valoarea infinită a rezistenţei tale în faţa necunoscutelor ei.

Epidemia se răspândeşte vertiginos, tot mai mulţi indivizi sunt blocaţi într-un soi de moarte parţială, o stare de unificare cu răul cel mai agresiv, malign ca un cancer subtil de care nu-ţi dai seama că eşti infectat până ce nu te transformi într-un *undead being* . Virusul continuă să rămână la fel de încifrat, de neoprit, *an evil among all things that are done under the sun* , al cărui efectul atipic devine atât de presant că nimeni nu-l mai putea tăinui, sau nega.

Numai un suflet rătăcitor priveşte cu ochii senini înspre acolo unde ştie că nu va ajunge - în iad, fiindcă el însuşi este antidotul acestei molime care transformă orice fiinţă într-un animal feroce. Numai Gerry Lane, un investigator, un curajos al acestei sorţi plină de vină, numai acest savant care în adâncul inimii sale crede în marea suveranitate a ştiinţei, are dreptul să găsească provocări cheie în formularea necunoscutelor unei lumi virusate de un factor nemaiîntâlnit.

Dar înainte de a-şi implica în luptă toate forţele raţiunii, atenţiei şi analizei cele mai eficiente, el are de ales între două decizii majore: hotărârea neînduplecată de a trăi în continuare pentru un scop medical *"to find the cure"* , sau de a trăi pentru totdeauna infestat, ca un damnat, egal cu un *"undead being created through the reanimation of a human corpse".*

În realitatea unei lumi decăzute, numai chimistul care se manifestă prin particularităţile ştiinţei, prin prisma unui algoritm de diagnostic bazat pe analiza complexă a profilului celor ocoliţi de virus, și totodată prin revelarea formulei unei substanţe organice complexe, determinată dintr-o probă de sânge recoltată din propriul organism însămânţat cu un catalizator de reacţie, are şanse de supravieţuire şi de leadership. *****

Leadership: Te asiguri că imaginea pe care o deschizi asupra provocărilor din viața ta are o valoare ridicată, folosind opţiunea „ *On* " sau opţiunea „ *Off* " din sfera experienţei de a te situa deasupra propriei naturi?

Cel care umblă pe calea sinuoasă a luptei dintre două decizii capitale, sub pretinsa lor coexistenţă contradictorie, datorează responsabilitate atât faţă de sine cât şi faţă de lume, fără să se vulnerabilizeze. Un asemenea individ se supune proceselor de gândire raţională, de analiză şi discernământ, care îl fac să privească altfel lucrurile și situaţiile, ajutându-l să-și găsească un echilibru în ceea ce presupune identificarea elementelor care determină o anumită atitudine și o anumită certitudine.

Asigurarea puterii personale într-o formă optimă de răspuns la efectele de ordin psihologic și la divergenţele de ordin identitar, printr-o reglare a oglinzii realităţii (de unde apare și o anumită comparație a elementelor secundare ale cauzei cercetate) este una din variantele de a accede la leadership. Psihologia este o parte a identităţii care spune: „Nu te închina unei realităţi din care a fost omisă viziunea şi influenţa ta asupra ei."

Prim planul în care ești surprins în mijlocul evenimentelor, te încadrează în una din cele două decizii majore: hotărârea neînduplecată de a trăi mai departe pentru un scop, sau de a trăi pentru totdeauna ca o victimă. Liderul nu se recunoaşte după scopul propus în mijlocul evenimentelor devastatoare, ci în maturitatea şi creativitatea cu care ia deciziile majore: să se autosurprindă în prim planul unei trăiri care, folosindu-se de toate ale lumii acesteia,

transcende toate legităţile ei.

A te situa deasupra propriei naturi înseamnă să faci din perspectiva trăirii la limita unor experienţe inedite, reale şi intense, conştiinţa unei noi demnităţi şi încrederi de propăşire chibzuită şi temeinică spre idealurile unui viitor mai fericit. Să luăm în considerare ce înseamnă natura fiinţei situată la limita perspectivelor neprevăzute, încât să descoperim în orice experienţă trăită la maxim potenţialul unei conştiinţe noi, dispusă să evolueze, pe această cale sporindu-ne încrederea şi demnitatea faţă de valorile reale ale vieţii.

Experienţa de a te situa deasupra propriei naturi aparţine fiinţei superioare prin faptul că evenimentele la care se raportează progresul ştiinţei tale de predicţie sunt trăite la nivel de sentiment şi conştiinţă.

Totodată, prim planul relevă o câştigare a esenţialului tău prin experimentarea unei stări de compatibilitate sau incompatibilitate cu prezentul incert, și aduce în atenție un fenomen adesea ignorat de practicanţii de leadership: nu poți să dai valoare propriei tale reacţii asupra realităţii, fără să arăţi valoarea infinită a rezistenţei tale în faţa necunoscutelor ei.

Imaginea pe care o deschizi asupra provocărilor din viața ta poate avea o valoare ridicată folosind opţiunea „On” atunci când te manifeşti cu încredere prin particularităţile ştiinţei care pot îmbunătăţi răspunsul dat de factorii de decizie. Probabil, provocările vieții constituie imaginea unei deschideri spre viitor ce poate pune în valoare adevărul ridicat de ştiinţă, cum că "ceea ce descoperi este doar o mică parte din giganticul munte pe care trebuie să-l mişti din loc."

Sau, aceeaşi imagine poate avea o valoare ridicată folosind opţiunea „Off” atunci când nu reușești să anticipezi efectul ei de bază, sau când efectul ei nu aduce în contact toate capacităţile tale: în primul rând raţiunea de a te servi de condiţiile de dezvoltare și de replicabilitate ale efectului general, pentru a reuși să te conduci spre o altă traiectorie a cursului vieții tale.

Leadershipul înseamnă să-ţi asumi concluziile unor experienţe de viaţă negative din perspectiva trăirii intense, autentice, a unei fiinţe superioare care ştie să facă din domeniul ştiinţei o atitudine echilibrată, calmă, raţională, în orice fel de situaţie.

Particularităţile ştiinţei sunt coerent expresive numai în raport cu ansamblul impulsurilor, sentimentelor, dorinţelor şi ideilor, aflate de multe ori în discordanţă, în faţa unei realități de neevitat.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/particularitatile-stiintei.html

Partida de cărţi a lui Danton

On Octombrie 09, 2010

Pune-ţi leadershipul la bătaie, înclinându-te în faţa măreţiei lumii şi a propriei tale fiinţe.

Sala răsuna ca un ecou al strigătului scos cu o zi înainte pe câmpul de luptă de la Valmy. Se ridică Georges Jacques Danton, care era unul dintre conducătorii revoluţiei. Se făcu linişte.

- Nu poate exista o altă constituţie decât aceea care va fi acceptată întocmai, cuvânt cu cuvânt, de către majoritatea adunărilor simple. Să împrăştiem acele fantome fără rost care vor să înfricoşeze lumea; să spunem că nu există altă constituţie decât aceea care este acceptată de către popor.

Cu alte cuvinte, Danton a vrut sa promoveze două idei:

Leadership: Ideile pe care vrei să le transformi în realitate pot să-ţi ofere o conștientizare profundă a fenomenelor care te înconjoară, ceea ce îți va permite să evaluezi imparţial obiectivele unei alte dimeniuni a demnităţii?

Destinul distribuie cărţile, spunea odată un mare scriitor. Iar un bărbat cu experienţă acceptă cărţile pe care destinul i le-a dat, le priveşte cu atenţie, le apreciază, apoi hotărăşte singur dacă trebuie să joace sau nu. Dar, atenţie ! Singur nu îţi poţi distribui cărţile odată ce accepţi cu demnitate fatalitatea destinului privind hotărârile pe care trebuie să le iei ca să readuci ordinea în viaţa ta sau a celorlalţi, sau ca să te asiguri că nu te pierzi în uitare şi în anonimat la fel ca alţi lideri ce au trăit experienţa iluziilor de putere.

Danton a fost unul dintre oamenii a căror misiune, atât de periculoasă, şi în acelaşi timp mortală, le-a dat prilejul să schimbe cursul evenimentelor, transformându-i în lideri cu calităţi definitorii (precum capacitatea de a gândi strategic şi de a previziona), şi în final făcând din ei înşişi nişte eroi. El şi-a pus în valoare demnitatea prin simţul moral, prin discernământul moral şi tenacitatea morală de a înfăptui schimbări importante, ramând în picioare în faţa piedicilor societăţii în care trăia. Totodată, el şi-a exprimat libertatea de a lua decizii cu privire la propria viață și de a fi respectat pentru acest drept (până la un punct).

Dar pentru a fi “un om mare”, Danton a trebuit să se angajeze într-o partidă în care avea puţine şanse de izbândă, fiindcă duşmanii săi şi ai poporului i-au pus nenumărate piedici. Singur şi-a pus viaţa în mare primejdie. Aceasta este o altă dimensiune a demnităţii: să ştii să te sacrifici pentru un ideal. Iar Danton a evaluat imparţial obiectivele acestei dimensiuni, punându-se el însuşi drept garanţie a înfăptuirii libertăţii depline, ca un judecător pregătit şi capabil să ignore ideile preconcepute legate de vinovăţie care ar putea apărea ca urmare a unor reacţii adverse din partea celor neimplicaţi în schimbare.

Demnitatea este rezistenţa pe care o opui evenimentelor ce pot declanşa o criză socială, cu precizarea că tot ceea ce te întăreşte moral şi spiritual este capacitatea de a te abandona în favoarea unui țel mai înalt.

Conform Wikipedia: "Georges Jacques Danton era îndrăzneț și hotărât, un orator strălucit, dar totodată avea o fire oarecum dezechilibrată. Idealurile sale erau libertatea și proprietatea. Fiind întemnițat în închisoarea Luxemburg, Danton nu a plecat capul în fața dictatorului Robespierre. Vestitele lui fraze: *„... cu 12 luni în urmă am propus să fie instituit acest tribunal revoluționar. Acum îmi cer scuze pentru asta de la Dumnezeu și de la oameni” și*

„Robespierre va urma după mine” , arată disperarea, dar și tăria de caracter a „gigantului” Revoluției franceze."

Leadershipul este o miză extraordinară, este lucrul cel mai de preţ pe care un om îl poate risca. Căci o dată cu poziţia înaltă pe care ajungi să o ocupi, se încheie orice capitol anterior al vieţii tale. Trebuie să te înclini în faţa măreţiei lumii, să distrugi acel talisman a cărui forţă magică este în stare să te golească de toate emoţiile, de toate energiile pozitive, de tot ceea ce ai mai bun în tine, şi să-ţi închidă calea către performanţă, eficienţă şi succes.

Dacă nu te dovedeşti a fi un jucător de toată isprava te vei duce la vale, tot aşa cum corăbiile prost construite se scufundă la prima furtună. Aşa cum o fotografie este în stare să-ţi imortalizeze o anumite stare, o anumită ipostază, tot aşa şi poziţia de lider pe care o capeţi poate să-ţi îngheţe conştiinţa şi să-ţi distrugă valorile pe care se sprijină relaţia ta cu oamenii, să te facă nepăsător şi chiar ostil faţă de scopurile nobile pe care ţi le-ai propus iniţial să le atingi, să te împingă spre cel mai mare eşec.

Cineva spunea: *"Cel ce ocupă o funcţie importantă, datorează socoteală pentru toate acţiunile, pentru fiecare clipă a lui, deoarece el nu-şi mai aparţine, fiind al tuturor, fiecare nou drept al lui se transformă, de fapt, într-o nouă îndatorire.”* Pentru a câştiga în leadership trebuie să joci cu strategiile cele mai bune, să cunoşti cărţile partenerilor şi ale adversarilor, să ţi le joci pe ale tale la momentul potrivit şi să pui mâna pe miză cu duhul înţelepciunii.

Leadershipul este nu este calea de a te opune unui război cauzat de anticiparea schimbării, ci este expunerea ta în faţa evenimentelor care scriu istorie, cu precizarea că ceea ce te poate opri din drumul spre atingerea obiectivelor nu este altceva decât teama de „ce ar putea spune ceilalţi“. (Iar această teamă ar putea fi doar în mintea ta.)

Partida de cărţi a lui Danton evidenţiază extraordinara capacitate a liderului de a se pune în valoare, alegându-şi singur traseul înspre obiectivul ce trebuie atins şi “finanţându-şi” singur evoluţia prin alegerea celor mai eficiente practici, prin cele mai adecvate mijloace de promovare a unui ideal înalt.

Danton nu a aşteptat ca destinul să-i ofere “o mână bună”. El s-a lăsat antrenat în jocul evenimentelor, luând parte la ele cu trupul şi cu sufletul, cu mândrie şi cu un sentiment de împlinire, cu onoare şi discernământ, fără să fi avut cărţi de aceeaşi valoare, adică excelente. A fost voinţa şi dorinţa lui, dar a avut şi onoarea să lupte până la ultima şansă. El şi-a pus leadershipul la bătaie, înclinându-se în faţa măreţiei lumii şi a propriei sale fiinţe.

Fii măreţ cu tine însuţi, dar şi cu ceilalţi. Fii măreţ în practicile tale, în credinţele tale, în concepţiile tale, ca sa poţi în final să direcţionezi desfăşurarea „partidei de leadership” în folosul tău, înspre evoluţia ta, dar care să încline şi înspre beneficiul celorlalţi.

Concluzie: Dacă ai fost ales în postura de lider, înseamnă că ai consimţit să ocupi această poziţie. Prin urmare trebuie să-ţi evaluezi capacitatea, disponibilitatea şi forţele ca să îndeplineşti tot ceea ce oamenii aşteaptă de la tine. Este “un loc” de onoare, dar implică şi multe responsabilităţi. Ai fost investit cu încredere şi trebuie să te străduieşti mult pentru ca încrederea oamenilor să nu scadă. Este un “joc” palpitant în care însă trebuie să intri doar dacă ştii că deţii atuurile necesare pentru a câştiga.

*** Notă:** Alexandre Dumas - Fiica marchizului

Partida de şah

On Iunie 28, 2010

Sporeşte tăria caracterului tău, menţinându-ţi în permanenţă echilibrul psihic şi moral desăvârşit.

2 aprilie 1520. Nici o altă navă nu ajunsese vreodată într-un punct atât de avansat al Sudului, ca flota lui Fernando Magellan. Acesta, ştiind că flota lui va putea ajunge abia după multe luni in regiunile tropicale roditoare, ia o decizie contrară dorinţelor membrilor echipajului său de pe cele cinci corăbii. Ordonă ca raţia zilnică de mâncare să fie redusă simţitor, iar alimentele să fie păzite cu străşnicie.

Faza de deschidere. Fantastică îndrăzneală. Tocmai aici, la capătul lumii, să îndârjeşti echipajul pe care şi aşa l-ai supus atâtea luni celor mai grele condiţii, în căutarea unei himere. Oamenii nu s-au arătat câtuşi de puţin dispuşi să accepte o asemenea constrângere, conştienţi de faptul că măcar un sfert dintre ei vor trebui să moară pentru triumful acestui comandant înverşunat până la absurd, pătimind de foame, de frig, de oboseală şi lipsuri.

Fără îndoială, vina acestei situaţii primejdioase îi aparţinea în totalitate lui Magellan, care nu ştia (n-a ştiut niciodată) drumul spre strâmtoarea pe care a făgăduit că o va găsi. Iar el nu putea mărturisi adevărul: „M-am lăsat indus în eroare de rapoarte false şi v-am dus pe o cale greşită". În consecinţă, căpitanii lui Magellan (Gaspar Quesada, Luis de Mendoza si Antonio de Coca) au decis să se răzvrătească, căci nu era în joc numai propria lor viaţă, ci şi a echipajului pus sub comanda lor din ordinul regelui.

Leadership: În apropiere de ţelul tău îţi negjlijezi teama de a nu-ţi murdări imaginea printr-o recunoaştere a unei greşeli sau prin cererea de a fi iertat, sub presiunea nevoii de a lua o decizie rapidă şi nepopulară?

O mutare nepermisă de regulament. Cei trei căpitani ştiau că trebuie să aibă de partea lor puterea, pentru a pune la zid un adversar atât de temerar ca Magellan. Trebuiau, deci, să acţioneze ferm.

După ce s-au stins toate luminile, cele cinci corăbii s-au adâncit în bezna acelei nopţi lungi de iarnă. Nimeni nu putea să vadă nimic în apăsătoarea întunecime şi nu putea auzi nimic din pricina izbiturilor furioase ale valurilor în flancurile navelor. În acel moment, o barcă plină de marinari înarmaţi, printre care şi cei trei căpitani, s-a desprins încetişor de una dintre corăbii şi s-a apropiat pe nesimţite de nava *San Antonio.*

Lovitura dublă. Planul a fost cât se poate de bine pus la punct, executat fără greş. Nefiind nicio strajă de noapte pe San Antonio, agresorii s-au putut căţăra pe bord cu ajutorul scărilor de funii, preluând controlul navei. Toţi portughezii de pe bord au fost puşi în lanţuri: astfel cei mai credincioşi partizani ai lui Magellan au fost scoşi din luptă.

Dimineaţa, o barcă cu cinci marinari, s-a apropiat de nava lui Magellan. Aceştia i-au înmânat o scrisoare lui Magellan prin care Gaspar Quesada, unul dintre cei trei căpitani rebeli, îi comunica faptul că sub conducerea lui se aflau acum trei din cele cinci nave, şi că dacă vrea să-şi continue călătoria trebuia să-i îndeplinească toate pretenţiile.

Leadership: Puterea autenticităţii tale de a nega gravitatea realităţii imediate este subordonată năzuinței de a-ţi îndeplini obiectivele până la capăt, cu riscul de nesocoti o

regulă care a fost acceptată şi recunoscută unamim de cei din jur?

Şah la rege. Lui Magellan nu-i venea a crede: *San Antonio* , peste noapte, a ajuns in mâna rebelilor. A fost luat prin surprindere. Îşi dădu imediat seama de gravitatea primejdiei. În afară de neînsemnata nava *Santiago* , toate celelalte trei fuseseră preluate de rebeli: *San Antonio, Conception şi Victoria.* Partida părea pierdută.

Două alternative avea Magellan: să capituleze, adică să ajungă la o înţelegere cu căpitanii spanioli şi să le accepte toate propunerile, sau, a doua variantă, să creeze o ameninţare care să-l oblige pe adversar să se retragă din joc. În amândouă situaţiile, el trebuie să-şi asume riscul de a nesocoti regula de bază a unui căpitan: aplanarea conflictelor. Cu toate acestea, el recurge la o variantă de mijloc. Trebuie să-şi câştige credibilitatea de a sugera adoptarea unei abordări alternative, speculând tot timpul conflictele de interese care apar în situaţiile de cumpănă.

Precum un şahist experimentat, Magellan a apreciat rapid situaţia nou apărută calculând într-un timp relativ scurt cele doua variante, apoi o alege pe cea optimă: va încerca un contraatac împotriva adversarului, o contralovitură hotărâtoare care să-i paralizeze pe răzvrătiţi. Dar el nu porneşte la atac cu toată impulsivitatea, ci întreprinde ceva nespus de primejdios. Dacă rebelii au atacat în întunericul nopţii, el va face totul la lumina zilei, chiar sub ochii lor.

Singurul accesoriu care trezeşte sentimentul mândriei şi decide felul naturii caracterului tău este satisfacţia eventuală ce izvorăşte din neţinerea de cuvânt, spre dobândirea puterii de a te autoorganiza eficient.

Un şahist profesionist apelează deseori la pioni în vederea străpungerii dispozitivului de apărare constituit de adversar. Pionii, deşi sunt piesele cu cel mai slab potenţial de pe tabla de şah, pot să creeze o ameninţare cu caracter decisiv, cu condiţia ca fiecare pas al lor să fie bine cumpănit.

Mai întâi Magellan îi reţine pe marinarii ce i-au adus scrisoarea şi le confiscă barca. Apoi îmbarcă în ea şase oameni de încredere, şi îi trimite nu spre *San Antonio* , ci spre *Victoria* , pentru a preda o scrisoare celui de-al treilea comandant rebel, Luis de Mendoza. Nicio bănuială nu încolţeşte în mintea rebelilor care privesc cum se apropie de nava lor această minusculă barcă. Căci cum ar putea cinci oameni să atace o corabie cu aproape şaizeci de soldaţi înarmaţi până-n dinţi?

Leadership: Iei în considerare potenţialul impact al unor procedee minuţioase de vizualizare a ieşirii din impas, ghidându-te după ideea că oamenii acţionează orbeşte pentru împlinirea unei ordini în desfăşurarea acţiunilor?

Odată ce aceştia urcă la bordul navei, toţi rebelii îi înconjoară. Nimeni nu se mai îngrijeşte să stea de strajă. Luis de Mendoza citeşte scrisoarea de la Magellan, în care este invitat la o convorbire. Dar în timp ce citea, din cea de-a doua barcă trimisă de Magellan, pe care nimeni n-a observat-o, aproape douăzeci de oameni înarmaţi până în dinţi s-au căţărat pe bord, în spatele rebelilor. Luis de Mendoza este ucis pe loc de unul dintre cei cinci mesageri, iar rebelii sunt somaţi să se predea.

Trucul în psihologia şahului este pur şi simplu surpriza. Dacă ştii să surprinzi, partida este câştigată. Planul lui Magellan a reuşit. Scorul de trei la doi s-a întors din nou în favoarea lui, restabilindu-şi astfel supremaţia.

Cu cât este mai mare tensiunea creată în jurul deţinerii puterii, cu atât este mai mare interesul arătat pentru reprezentarea unei perspective de supremaţie.

Regele este cea mai importantă piesă, de situaţia lui depinde soarta întregii partide. Capturând *Victoria* , Magellan şi-a redobândit supremaţia. I-a pedepsit pe instigatori şi şi-a continuat drumul. Până la urmă s-a dovedit că măsura lui, reducerea raţiei de mâncare, a salvat flota. Şi mai mult decât atât, Magellan şi-a respectat promisiunea: a găsit strâmtoarea care comunica între cele doua oceane, Atlantic şi Pacific.

Uneori, ca să câştigi, trebuie să fii viclean şi să ştii te foloseşti de trucuri. Dar pentru asta este necesar să dispui de cunoştinţe de strategie şi tactică. Magellan a demonstrat prin „jocul" său că este inovator, găsind soluţii neaşteptate care i-au oferit posibilitatea să câştige "partida" chiar dacă era în dezavantaj, chiar dacă adversarul nu a jucat cinstit.

Stilul de prezentare a unei argumentaţii în faţa unei victorii poate fi considerat expresia unui statut sui-generis menit să facă distincţia dintre formele trecătoare ale evenimentelor cele mai însemnate şi fondul raţional al dreptului de a te răscula şi doborî puterea care nu lucrează în spirit de solidaritate faţă de tine.

Un lider trebuie să aibă o pregătire completă, şi să beneficieze de o stare psihică adecvată. De asemenea, la fel ca un şahist, liderul trebuie să-şi menţină în permanenţă echilibrul psihic şi moral, desăvârşit, mai ales când este pus în dificultate. Şi, mai presus de toate, el trebuie să aibă dezvoltat simţul pericolului real, adică să-l anticipeze şi să fie în stare să găsească soluţii rapide de a-l contracara.

Liderul trebuie să aibă dezvoltat simţul pericolului real. În situaţii critice el trebuie să găsească rapid căi alternative şi metode de anihilare a oricăror elemente perturbatoare de la scopul final. Aidoma unui jucător de şah, el trebuie să găsească soluţii adecvate situaţiei create de adversar. Uneori, ca să câştigi, trebuie să ştii să te foloseşti de trucuri.

Leadershipul înseamnă creşti prin reinvestirea a ceea ce câştigi după ce ai pierdut aproape totul.

*** Notă:** Stefan Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Source: https://neculaifantanaru.com/partida-de-sah.html

Pasa decisivă către măiestrie

On Octombrie 14, 2010

Ridică-i pe oameni deasupra propriilor lor limite, stimulându-i să-şi desăvârşească măiestria.

Antoine Bourdelle a fost unul dintre cei mai influenţi sculptori din toate timpurile. Operele sale, faimoase peste tot în lume, apreciate la nivel mondial, au devenit de-a lungul timpului un adevărat punct de reper pentru toţi cei ce vroiau să exceleze în sculptură.

Dar ceea ce puţini ştiu, este că Bourdelle a fost şi un profesor desăvârşit. El se simţea dator să le transmită studenţilor spiritul mesajelor sale. Considerând că esenţială este formarea personalităţii proprii fiecăruia, el îi avertiza de la început să evite imitaţia facilă: *"Ar însemna să vă trădez dacă v-aş spune: urmaţi-mă. Calea mea, făclia mea, nu sunt ale voastre". Şi repeta mereu: "Suspectaţi formulele".*

Leadership: Poţi trece prin filtrul individualităţii tale întreg materialul experienţei directe, cât şi sugestiile provenite din sursa creaţiei tale, într-un context care oferă foarte multe informaţii despre performanţele tale?

Pentru a stabili ce anume au nevoie oamenii din jurul tău, trebuie să le priveşti obiectiv părţile bune şi cele slabe - părţile bune indică direcţia spre care ei trebuie să se îndrepte, ce pot ei deveni, în vreme ce slăbiciunile lor, odată ce ţi-ai dat seama de ele, îţi indică ceea ce ai de făcut, ce măsuri să iei pentru a-i apropia de potenţialul lor de performanţă.

Tu te simţi dator să le transmiţi oamenilor nivelul tău propriu de îndemânare în scopul dezvoltării leadershipului lor? Consideri că este esenţială formarea personalităţii proprii fiecăruia? Dacă da, atunci sarcina ta este de a le evalua potenţialul, după care să încerci să optimizezi calităţile şi performanţele lor, îndreptându-le paşii spre o carieră de succes.

Sursa afinităţilor lor trebuie căutată din timp, încă de la primul lor contact cu "arta" ta, iar pe măsură ce ei aprofundează cunoaşterea, viziunea şi principiile pe care le promovezi, cu o curiozitate mereu alimentată, niciodată secată, cu atât îşi vor dezvolta calităţile şi cu atât vei creşte în ochii lor.

Ca lider, trebuie să oferi oamenilor sugestii provenite din conţinutul experienţei tale, încât performanţele individualităţii tale să fie trecute de ei prin filtrul informaţiilor ce pot favoriza dezvoltarea creaţiei lor.

În fotbal, "Uliţa Cehă" reprezintă pasa decisivă, făcută în zona de finalizare, printre adversari, putând fi uşor transformată în gol de către cel care a primit-o. În leadership, "pasa decisivă" care poate fi transformată într-un mare succes este dată de acea influenţă pe care ei o primesc de la tine, este dată de perspectiva pe care le-o oferi vizavi de modul în care trebuie să gândească şi să acţioneze, este dată de fluiditatea calităţilor şi aptitudinilor tale, de capacitatea ta de a comunica cu ei şi de a le impune propriile standarde înalte, fără să le îngrădeşti dreptul de a-şi manifesta liber orientările.

Prin urmare educarea lor într-o anume direcţie, oferindu-le o anumită perspectivă, în ideea construirii unei cariere, trebuie să aibă la bază stabilirea unui acord, a unui parteneriat solid între tine şi ei care să se dovedească a fi deosebit de benefic pentru ambele părţi.

Conţinutul unei creaţii care îşi propune să stimuleze actul de creaţie în rândul celorlalţi oameni trebuie să ofere o experienţă de autocunoaştere, dar şi o experienţă de neuitat legată de un anumit eveniment. Mai mult decât atât, conţinutul unei creaţii trebuie să ofere o vedere încântătoare asupra unei anumite situaţii de viaţă ce serveşte ca mijloc de exprimare a unei idei ştiinţifice.

Un lider adevărat este oricând pregătit să scoată la iveală detalii despre rezultatele muncii sale, făcând apel la o experienţă de viaţă ce serveşte ca mijloc de identificare şi exprimare a propriilor sale concepţii despre ce înseamnă să fii un Creator.

Pasa decisivă către măiestrie este etapa care marchează succesul sau eşecul tău, ca lider. Este etapa care te ajută să vezi unde se află oamenii în raport cu viziunea şi valorile tale, şi încotro se îndreaptă ei la îndemnurile tale. Abordările tale, încercarea ta de a le schimba oamenilor optica asupra leadership-ului este "pasa decisivă" către sporirea propriilor performanţe şi a nivelului de influenţă.

Aşa cum golul rămâne fără îndoială recompensa concretă a jocului de fotbal, victoria fiind încoronarea supremă a eforturilor depuse de cei 11 coechipieri – tot aşa aderarea celorlalţi oameni la arta ta rămâne fără îndoială recompensa concretă a eforturilor tale de a le optimiza modul de gândire şi de utilizare a resurselor proprii, care îţi asigură succesul şi performanţa.

Concluzie: Performanţa în leadership este evaluată prin rezultatele obţinute de echipă şi atingerea scopului propus. Performanţa unui lider se măsoară prin performanţele individuale ale fiecărui om din echipă. De aceea un lider trebuie să se implice şi să muncească uneori enorm, pentru dezvoltarea unei culturi organizaţionale, căci degeaba el dispune de standarde proprii superioare dacă ele nu concordă cu cele ale membrilor echipei şi dacă se detaşează de ceea ce aceştia consideră ca fiind normal, riscă să genereze neînţelegeri şi o adversitate puternică din partea lor... şi în acest caz s-a zis cu performanţa.

Evaluarea performanţelor individuale, identificarea punctelor tari şi slabe ale fiecărui individ, identificarea nevoilor de instruire şi perfecţionare profesională, identificarea performanţelor potenţiale, aplicarea unui sistem de salarizare motivant (dacă sistemul de salarizare este determinat de alţi factori decât performanţa şi este uniform pentru toţi, evaluarea nu mai are rost şi dispare şi motivaţia) şi nu în ultimul rând, comunicarea, găsirea unor punţi de comunicare adecvate pentru a obţine măiestria în echipă.

Source: https://neculaifantanaru.com/pasa-decisiva-catre-maiestrie.html

Patima omului de gheaţă

On Noiembrie 01, 2011

Clădeşte-ţi urcuşul spre desăvârşire, îndepărtând toate acele părţi din conştiinţa ta care sunt în opoziţie cu adevăratele tale valori şi credinţe.

- Durerea e rea... Fă-o să dispară. Tu mă poţi ajuta, domnule. Du-mă în lumea de dincolo - îi spune bătrâna bolnavă lui Joe Black, imobilizată în scaunul cu rotile, suferind de o tumoare care îi afectase întreg organismul. Era evident că ea recunoscuse spiritul rău care sălăşluia în el.

Prinţul Întunericului, în persoana lui Joe Black, distingând în glasul ei dezamăgirea provocată de situaţia în care era, apoi neîncrederea şi teama pe care o simţea pentru el, se uită la ea cu totul indiferent şi îi vorbi cu adevărată asprime în glas:

- Poate că te voi ajuta, poate că îţi voi alina durerea, dar acum "sunt în vacanţă". Trebuie să mai rezişti puţin, bătrânico.

După câteva zile, Joe Black întorcându-se la spital pentru a se întâlni cu Susan (doctoriţa de care se îndrăgostise), o revede pe bătrâna bolnavă. Aceasta, stând în pat, copleşită de propria suferinţă, îi vorbi lui Joe despre durerea ei atât de severă.

Amândoi se priviră în ochi lung. În clipa aceea Joe simţi un fel rană în inimă şi i se păru că prin rana aceea i se scurge un simţământ. Nu patima, fiindcă patima rămăsese, ci respectul pentru ultima ei dorinţă. Acea cutremurătoare, şi totuşi atât de puternică năzuinţă spre moarte a femeii suferinde, era ceva mai presus decât înţelegerea pe care o avea el despre oameni. Încetul cu încetul, în el îşi făcu loc sentimentul de respingere. Îl cuprinse dintr-o dată de febra uşoară a unui resentiment inconştient faţă de greşeala proprie.

Leadership: Poţi să recompui trăirea unui eveniment din frumuseţea uitată a vieţii într-o manieră care se angrenează într-un joc al esențelor de dincolo de aparenţele lumeşti?

În privinţa leadershipului, adunând laolaltă în ciuda diferenţelor de apreciere şi de viziune, oameni care gândesc diferit, dar şi cunoştinţele cu privire la toate faptele şi suferinţele lor, se cere observat faptul că buna administrare a contribuţiei la garantarea creşterii lor constante, pe orice plan, priveşte exclusiv producţia de siguranţă şi stimă de sine. Ele sunt utile pentru a avea acces la fondul lor de vitalitate, elan şi entuziasm. Dar pentru aceasta trebuie să posezi şi acea dimensiune de natură spirituală, renovatoare, care prezintă semnificaţie prin valoarea de utilizare directă sau indirectă a identităţii limitate pe care ei o traversează în momentele critice.

Dacă ai întins vreodată o funie peste un râu ca să înaintezi cu o barcă, nu înseamnă că vâsleşti, ci că tragi barca de-a lungul funiei cu mâna, de la un cârlig la altul.

Exact aşa stau lucrurile uneori în relaţiile noastre cu ceilalţi oameni. Încercăm să ajungem cât mai repede la sufletul lor, dar în loc să manifestăm o mai bună înţelegere pentru grijile lor, în loc să dovedim respect pentru valorile şi credinţele lor, "tragem" de ei ca să ne urmeze şi să ne accepte convingerile şi idealurile. Ne facem o onoare din calităţile pe care le preţuim atât de mult la noi, dar ignorăm orice cerinţă din partea lor.

Trăirea unui eveniment din frumuseţea uitată a vieţii este necesară pentru a reîmprospăta conştiinţa unei enorme capacităţi pentru empatie. Absorbind fiecare tresărire a sufletului, fiecare curiozitate a minţii, fiecare fibră a fiinţei pulsând de viaţă, orice urmă de nostalgie pe măsură ce se împrăștie în jocul straniu al întâmplării, ajungem mai aproape de frumos. Altfel suntem nişte caricaturi gri desenate de banalitate.

Leadership: Spiritul tău plin de forţă poate fi îmblânzit prin senzaţia de neputinţă?

Dacă ai văzut filmul "Meet Joe Black (1998) ", probabil îţi aminteşti de schimbarea bruscă de personalitate a lui Joe Black. El, care îşi servea cu o consecvenţă şi abnegaţie totală, fără să facă vreodată concesii, cu scrupulozitate propriile principii riguroase, dintr-o dată s-a schimbat în altcineva. Pe motiv că este "în vacanţă, el şi-a nesocotit obligaţia de bază: de a trece omul în lumea cealaltă.

Bătrâna bolnavă a constituit, de fapt, o excepţie de la regulile sale atât de bine bătute în cuie, acest lucru ajutându-ne să recunoaştem în ce măsură se poate detaşa un individ de fixaţiile sale şi în ce măsură îşi poate modifica atitudinea prin apropierea faţă de ceilalţi. Ea a izbutit ceea ce nu izbutise nimeni altcineva: să îmblânzească prin umilinţă, prin suferinţă şi prin senzaţia de neputinţă, spiritul lui plin de întuneric şi de forţă. Datorită ei lumea i-a apărut lui Joe mai bună.

Leadership: Poţi să repari imaginea unei lumi trecătoare, trăind cu conştiinţa apăsătoare a unei măsuri foarte chircite a omului venit dintr-o altă lume?

În fiecare dintre noi zace o întreagă concepţie despre rolul (sau scopul) pe care îl avem de îndeplinit, care marchează distinct ceea ce desparte principiile noastre de etică şi echitate, de ale celorlalţi. Dacă reuşeşti să pătrunzi în profunzimea sufletului lor, dacă reuşeşti să te conectezi la universul lor interior, eliminând din arsenalul leadershipului tău acele concepţii care sunt în opoziţie cu sistemul lor de valori, atunci vei izbuti să atingi la acel nivel înalt de calitate de care fiecare lider s-ar simţi mândru.

Aşa cum un pictor îşi impune stilul prin calmul armoniilor lui compoziţionale, realizate de un anumit ritm al liniilor, de un anumit rafinament al culorilor - tot aşa şi tu, ca să-ţi impui stilul de leadership şi valorile pe care se bazează acesta, mai întâi trebuie să obţii un anumit grad de fidelitate din partea oamenilor, manifestând o puternică tendinţă către compasiune, către bunăvoinţă şi înţelegere pe drumul către unitate şi armonie.

Uneori, trăirea unui sentiment de valoare personală se construieşte sănătos doar pe baza acceptării inevitabilului, prin integrarea intervenţiei omului profund venit dintr-o altă lume în ultimele clipe ale vieţii.

Patima omului de gheaţă aduce în atenţie tranziţia de la un stadiu la altul al personalităţii tale, de la o atitudine negativă şi rece, la una pozitivă, de acceptare şi împărtăşire a ceea ce ai mai bun în tine. Poţi străluci în inima celorlalţi, sau îţi poţi umbri de bună voie ascensiunea în funcţie de substratul personalităţii tale.

Aşa cum sângele circulând prin tot organismul face posibilă funcţionalitatea tuturor organelor, tot aşa şi tu, pentru a asigura funcţionalitatea echipei, pentru a cimenta relaţiile cu ceilalţi oameni, trebuie mai întâi să-ţi schimbi optica despre tine însuţi, să înveţi să-ţi exprimi sentimentele fără să intri în opoziţie cu tine însuţi, îndepărtând toate acele părţi din conştiinţa ta pe care le consideri "întunecate".

Şi, călăuzit de spiritul spre împlinirea personală, să rezişti tentaţiei de a-ţi compara mereu

percepţiile şi concepţiile cu ale celorlalţi, fără să te bazezi pe o analiză mai profundă a propriei tale persoane.

Concluzie: Flexibilitatea şi maleabilitatea bazată pe înţelegerea propriei personalităţi dar şi a celorlalţi, a propriilor limite dar şi a celorlalţi, sunt caracteristici specifice umane, care trebuie să fie mult mai pronunţate la un lider. Ele, alături de compasiune şi empatie, trebuie atent dozate pentru a nu intra în conflict cu propriul eu sau cu ceilalţi colaboratori.

Rigiditatea, inflexibilitatea, lipsa înţelegerii limitelor umane definesc pe acel lider pătimaş şi cu inimă de gheaţă.

Clădeşte-ţi urcuşul spre desăvârşire, îndepărtând toate acele părţi din conştiinţa ta care sunt în opoziţie cu adevăratele tale valori şi credinţe.

Source: https://neculaifantanaru.com/patima-omului-de-gheata.html

Patriarhul artei

On Octombrie 08, 2010

Conferă expresivitate formei leadershipului tău, conturându-ţi personalitatea prin contrast cu stilul care se potriveşte nivelului tău de maturitate.

Scriitoarea Adina Nanu preciza următoarele despre marele sculptor francez, Antoine Bourdelle: *"Creaţiile lui Bourdelle au însemnat multe decenii pentru marele public terenul sigur al sculpturii de totdeauna, părând să depăşească tot ce este efemer şi plasându-se în zona atemporală a marii arte monumentale."*

Evident, nu s-a înşelat. Dar cum s-a conturat acest om de toată lauda?

Cu 20 de ani mai tânăr decât Auguste Rodin, Bourdelle a lucrat în atelierul acestuia până ce şi-a găsit stilul. Pe când sculptura lui Rodin urmărea să redea în mişcare, gestul pasionat - Bourdelle a căutat să fixeze aspectele stabile, înţelegând sculptura în primul rând ca pe o arhitectură a volumelor iniţiale.

În acelaşi timp, de la unul din unchii săi, cioplitor în piatră, Bourdelle a învăţat să mânuiască dalta şi ciocanul, ascultând stânca ce "părea că vorbeşte", indicând urechii atente a meşterului după sunet dacă lovitura era bine aplicată. Iar de la tatăl său, tâmplar de mobile, ebenist şi sculptor de piese decorative, a învăţat să cioplească în lemn reliefuri.

De la ei a învăţat să intre in lumina celebrităţii.

Leadershp: Tu poţi să fixezi aspectele stabile ale unei arte care merită o cunoaștere aprofundată, înţelegând evoluţia Creaţiei în primul rând ca pe o arhitectură a monumentalităţii ce trece dincolo de efemer?

A te educa singur, fără ajutorul nimănui, este în zadar – nu-ţi poţi spori performanţele. Strădaniile tale sunt, în acest caz, ca un grăunte de nisip fără clepsidră – un efort care nu umple golurile din experienţa ta, din cultura ta, un punct foarte îndepărtat de propulsare către adevărata performanţă la care aspiri.

Acel grăunte de cunoaştere, foarte important şi valoros, care trebuie să se scurgă în clepsidra timpului tău oferindu-ţi posibilitatea a-ţi dezvolta abilităţile şi competenţele necesare unui specialist, va rămâne tot timpul nemişcat. Astfel evoluţia ta va stagna, nu vei putea face saltul calitativ spre "măiestrie". În ceea ce priveşte cunoaşterea de care face dovadă un artist, fiind vorba despre un dinamism în veşnică desfăşurare, inerent demersului plastic, a cărui tensiune poate să varieze de la un ciclu de lucrări la un altul, ea pare a fi în strânsă legătură cu scopul oricărei Creaţii: de a servi la maturizarea sufletului său, de a-l ajuta să devină o fiinţă cu totul desăvârşită.

Fără nicio îndoială este important să ajungi un artist desăvârşit. Dar numai cei care se află aproape de tine vor determina nivelul tău de eficienţă. Singur nu-ţi poţi spori cunoştinţele şi şansele de a face carieră, dar mentorii pe care ţi-i alegi pot s-o facă. Trebuie să închegi relaţii cu cei mai buni îndrumători posibili, să găseşti o cale de a adopta ideile clare şi benefice ale viziunii lor, să le implementezi şi să contribui la ele dacă sunt valoroase şi pe aceeaşi lungime de undă cu tine. Secretul conducerii nu este să câştigi cât mai mulţi adepţi, ci să te înconjori de cei mai valoroşi mentori şi să-ţi conturezi viziunea după modelul lor.

A înţelege evoluţia Creaţiei tale ca pe o arhitectură a monumentalităţii ce trece dincolo de efemer înseamnă să îţi dezvolţi cunoștințele pentru a cuprinde idei în afara normelor, încât să devii un "clasic" al avangardei în ceea ce priveşte receptarea Operei de Artă.

Te maturizezi prin înţelegerea "artei" pe care o practică ceilalţi. Nivelul tău de maturitate creşte sau scade în funcţie de gradul în care te implici în asimilarea şi întrebuinţarea celor mai importante elemente, metode, aspecte şi informaţii din arta lor. Acum este momentul să îţi pui la încercare cunoștințele și să vezi câte dintre realizările tale pot să se încadreze în unitatea operei de artă, care nu este dată numai de însumarea mai multor teme puse cap la cap, ci de un dublu raport de întrepătrundere: între ceea ce durabil şi ceea ce este considerat prestigios la nivel internaţional.

După cum bioxidul de carbon din aer (CO_2) intervine în asimilarea "hranei" la plante, tot astfel dezvoltarea ta se produce dacă ceilalţi intervin cu sfaturi şi sugestii care au rolul de a completa şi spori nivelul tău de cunoaştere şi de a-ţi îmbunătăţi performanţele - deci, numai dacă îţi însuşeşti o parte din stilul lor de gândire şi de realizare a artei.

Ca să conferi expresivitate formei leadershipului tău, conturează-ţi personalitatea prin contrast cu stilul care se potriveşte nivelului tău de maturitate.

Examenul de maturitate al unui artist rezidă din capacitatea lui de a înţelege şi a-i face pe alţii să înţeleagă evoluţia cunoaşterii plecând de la obiectele ei; în acelaşi timp rezidă din capacitatea lui interpreta și explica relația dintre fenomenele artistice și contextul mediatic.

Patriarhul artei este cel care stăpâneşte secretele unei mai bune înţelegeri şi cunoaşteri ale artei conducerii ca şi puterea realizării unei mari performanţe pentru cariera sa, servind drept un excelent model de urmat.

Înainte de a deveni un "maestru" trebuie să te şcoleşti tu însuţi în ritmul acelora care sunt mai buni decât tine, găsind similitudini între viziunea lor şi a ta, însuşindu-ţi acele cunoştinţe şi calităţi menite să te ajute să-ţi dezvolţi propriul tău stil de leadership.

Concluzie: Cunoaşterea stă la baza leadershipului ca şi dorinţa de perfecţionare, dorinţa de a învaţă din experienţa altora. Apoi este important ca "arta" ta dusă pe culmile înalte ale perfecţiunii să reziste evaluărilor externe ale specialiştilor în domeniu.

Învaţă de la toţi şi mai ales lasă-te călăuzit de sfaturile mentorilor tăi şi vei fi mulţumit de performanţele tale, de rezultatele obţinute cu un efort imens din partea ta, dar care te-au înălţat pe scara de valori a societăţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/patriarhul-artei.html

Paznicul sufletului zbuciumat

On Iunie 15, 2010

Sporeşte nivelul de calitate a rezultatelor tale valorificând acele resurse proprii care au particularitatea de a produce efecte pozitive.

Ieri seară am jucat ping-pong cu unul din prietenii mei cei mai buni, Răzvan. După o oră, în care am fost la egalitate, am ajuns la setul decisiv care stabilea care dintre noi doi era mai bun.

Ne-am aflat din nou la egalitate la puncte, 20 la 20. Cel care câştiga la avantaje era învingător. Dar acesta, trebuia să mărturisesc, a fost momentul când am început să-mi fac griji cu adevărat, momentul când m-am temut să nu fac vreo greşeală. Un tremur m-a cuprins din cap până în picioare, un fior de teamă şi de nelinişte mi-a străbătut tot sufletul. De parcă aş fi ştiut dintotdeauna că aveam să ajung aici, la egal, şi că voi pierde. Mi-era aproape imposibil să mă concentrez, nu puteam părăsi gândul că voi fi un pierzător. Acest gând îmi biciuia mândria şi-mi periclita toate forţele.

Înainte de a-şi executa serviciul, Răzvan mi-a aruncat o privire foarte sugestivă, cu totul exagerată, dar în care se putea citi siguranţa de sine. M-a făcut să mă înfiorez. Aerul lui de învingător pe care şi l-a luat părea să-mi spună: Ai să vezi că te voi face praf !

Cu cât nesaţ primea sufletul meu această provocare. Era ca şi când m-aş fi duelat cu un adversar în faţa căruia n-aş avea nicio şansă. Mă simţeam ca o ţintă sigură în dreptul gurii pistolului adversarului meu.

Deşi eram scufundat într-un soi de disperare surdă, m-am încumetat să-l privesc drept în ochi pe Răzvan, sperând să-l fac să creadă că nu-mi este frică. I-am zâmbit cu subînţeles. Dar asta n-a schimbat cu nimic simţămintele mele. Firea mea amorţise, eram lipsit putere şi de voinţă. Şi aşa cum am prevăzut, am pierdut.

Leadership: Te poţi debarasa de ceea ce ştii că nu poţi dovedi ca fiind o certitudine, încât să-ţi recapeţi o poziţie verticală stabilă faţă de ceea ce este perceput ca fiind o ameninţare la adresa propriei puteri?

În fiecare om există un Bau-Bau. Numai că el nu se ascunde sub pat sau în debara, aşa cum ne imaginam când eram mici, ci în interiorul nostru, în mintea şi în inima noastră. Sufletul te aude şi te ascultă.

Pentru mine monstrul Bau-Bau a fost teama de eşec, teama că nu voi fi un învingător şi că voi fi rănit în amorul propriu. Iar inima mea a aprobat tot ceea ce i-am cerut. Acea împietrire interioară de care am fost cuprins cu totul, brusc, exact în ultimul moment, nu poate fi decât rezultatul acordului pe care l-am pecetluit cu inima mea. Inima i-a dictat minţii, iar mintea a deţinut controlul total asupra mea.

Eşecul nu este o certitudine, nici succesul, ceea ce contează enorm este spaţiul dintre ele, ipoteza de fond că tot ce ţi se întâmplă este o oglindire a ceea ce crezi despre tine. Cerinţele privind evaluarea unui potenţial de mare performanţă depind de cât valorezi într-un meci al cărui început nu-şi compromite finalul prin invazia unei stări pornite din subconştient, dintr-o subestimare a competenţelor personale.

Efectul de gol care te slăbeşte, ca un fel de captivitate din care nu mai poţi ieşi, surprinde acea premisă de inferioritate care te determină să aderi la ceea ce pare ca fiind hotărârile decisive ale altora şi deci, să te comporţi în conformitate cu ele şi să devii una cu faptul care produce sentimentul de neputinţă.

Leadership: Priveşti în faţă adversarul nevăzut care tinde să-ţi conducă subconştientul, fără să-ţi iei drept însoţitor consistenţa pretenţiei de a recepta un punct de vedere diferit asupra impactului unei posibile vinovăţii excesive?

Subconştientul ia în stăpânire conştientul. M-am temut că voi pierde, şi de ceea ce m-am temut n-am scăpat. Ceea ce gândeam a avut puterea de a deveni realitate, realitatea mea. O realitate care m-a afectat întru totul. Teama adâncă ce m-a cuprins a făcut să se cutremure totul în mine. Şi bătând în retragere, am jucat prost la sfârşit. Acest conflict interior mi-a ştirbit puterea de luptă, nu a făcut decât să diminueze puterea voinţei mele.

Până la urmă a fost lupta cu mine însumi, cu un adversar nevăzut: propriul meu eu interior, care în loc să mă încurajeze şi să-mi dea mai multă speranţă exact atunci când aveam mai multă nevoie de el, m-a părăsit. Răzvan mi-a zdruncinat încrederea în forţele mele aruncându-mi acea privire mândră ce vădea siguranţa de sine. Aş fi vrut să am prins la gât un talisman norocos, un Auryn, pe care să-l ating, şi să simt instantaneu cum tot curajul de care am nevoie mi se revărsa în inimă, umplând-o toată. Dar n-am avut nimic. În afară de sufletul meu, care nu m-a ajutat deloc.

Deprecierea propriei valori implica sentimentul de vinovăție excesivă provenit dintr-o imagine de sine pe care oricine o poate percepe drept o înrobire ce pendulează între extaz și agonie, nu drept un inamic declarat care va continua să lovească.

Un singur lucru îl ajută pe om, în anumite situaţii, să evolueze către o realitate mai bună: să gândească pozitiv în legătură cu aşteptările sale. El se poate energiza singur numai dacă îşi recapătă stăpânirea de sine. Întotdeauna cel care nu-şi stăpâneşte emoţiile, dovedeşte nesiguranţă în acţiunile sale. Uneori, chiar dacă eşti deznădăjduit, e bine să continui să speri în victorie cu o convingere oarbă şi să nu iei seama la frica ce străbate din adâncul inimii tale. Uşor de zis, dar greu de făcut nu-i aşa?

După acea înfrângere dureroasa m-am gândit bine, mi-am consultat vocea interioară şi am găsit răspunsul. Tot ce am nevoie pentru a fi mai încrezător pe viitor este exerciţiul. Exerciţiul este singurul remediu pentru sporirea încrederii în sine. Cu cât voi juca mai des ping pong cu cât mai mulţi adversari, cu atât voi fi mai bun, şi cu cât voi fi mai bun, cu atât voi fi mai încrezător în forţele proprii.

Puterea personală dezvăluie acel raport de forţe just instituit între o dominaţie care se ascunde pe sine şi o dominaţie care rămâne constantă în pofida pretenţiei de a fi tratată ca o superputere, şi fără a-şi da în vileag slăbiciunile.

Paznicul sufletului zbuciumat nu poate fi decât „eul” nostru interior, marele arbitru care însă se poate lăsa şi el amăgit de aparenţe înşelătoare şi care chiar ne poate demobiliza atunci când suntem faţă în faţă cu adversarul.

Ce se poate face? Esenţială este creşterea încrederii în sine prin dobândirea experienţei vaste, ceea ce se obţine prin exerciţiu permanent, autoevaluarea corectă a performanţelor, cât şi perfecţionarea continuă.

Sporeşte nivelul de calitate a rezultatelor tale, valorificând acele resurse proprii care au

particularitatea de a produce efecte pozitive.

Pe curând, eu însumi

On Aprilie 14, 2009

Regândeşte-ţi orientarea către propriul tău eu, ca să poţi cultiva cu succes relaţii reciproc avantajoase.

Ieri, am găsit pe net această scurtă povestioară:

"A fost odată un bărbat care şi-a pierdut toporul; bănuielile se îndreptau spre un vecin. El îl urmări pe vecin - evident, acesta era făptaşul. Expresia chipului, felul în care vorbea, comportamentul... totul în el îi trăda vinovăţia !

La scurtă vreme, prin grădină, bărbatul şi-a găsit toporul. A doua zi, îl văzu din nou pe vecin; de această dată nimic din comportamentul său nu sugera că ar fi putut înfăptui aşa ceva."

Leadership: Poţi să maximizezi manifestarea unei sensibilităţi faţă de percepţia minţii tale conştiente, simultan cu capacitatea de a face din viziunea ta o realitate alternativă?

Ai o problemă de depăşit? Tu eşti acea problemă? Înţelepciunea ne învaţă să punem răul înaintea binelui. De ce oare, atunci când ne pierdem răbdarea şi simţul perspectivei dăm vina cineva pe care nu-l cunoaştem foarte bine, plecând de la presupunerea că este "rău şi negativ"? E o dovadă de înţelepciune şi de maturitate în gândire? Sau este o dovadă de ineficienţă/superficialitate în gândire?

Pentru a concura cu succes la proba de relaţionare şi de câştigare a încrederii oamenilor, mai întâi trebuie să-ţi optimizezi modul de gândire şi să-ţi diferenţiezi emoţiile şi sentimentele care te împing să mergi prea departe cu presupunerile şi bănuielile. Există o doză de adevăr în orice judecată, oricât de dreaptă sau nedreaptă ar fi ea. Însă nu vei putea să obţii un progres remarcabil pe plan personal şi profesional dacă foloseşti o abordare (depărtată de realitatea obiectivă) atunci când nu este cazul.

Aşa cum orice investiţie trebuie să îşi păstreze o anumită marjă de eroare, tot aşa simţul tău de analiză şi de înţelegere a problemelor trebuie să-şi păstreze echilibrul (să nu fie nici prea-prea, nici foarte-foarte, adică nici prea drept, nici prea nedrept). Iar în privinţa oamenilor trebuie să fie "reparabil", adică să poţi interveni asupra lui înainte a se produce complicaţii, sau înainte de a fi prea târziu.

Leadership: Te diferenţiezi de ceilalţi oameni printr-un model de tipul: situaţie-iniţială / transformare-situaţie-finală, prin dobândirea unei viziuni care conţine imaginea unei alte laturi ale personalităţii tale?

Vecinul nostru nu era făptaşul, dar putea fi prietenul nostru. O astfel de observaţie este importantă deoarece înseamnă că ţi-ai concentrat gândirea în direcţia cea bună, înseamnă că atitudinea ta nu te-a tras în jos ca pe o piatră de moară. Înseamnă că nu te-ai trădat pe tine însuţi, înseamnă că nu ţi-ai trădat judecata sănătoasă. Atunci când judeci greşit pe cineva, de fapt îţi exteriorizezi mediocritatea şi lipsurile proprii.

Pentru ca leadershipul tău să meargă bine, oferă-ţi ţie însuţi ceva unic şi inestimabil: viziunea şi vizibilitatea. Trebuie să vezi frumuseţea tabloului de ansamblu. Fiecare analiză, fiecare perspectivă pe care o adopţi adaugă tabloului de ansamblu câteva detalii

suplimentare, construind astfel o imagine complexă şi nuanţată.

Abilitatea de a vedea lucrurile în ansamblu fără să ţii cont de realitatea existentă seamănă cu încercarea de a vinde soluţia la o anumită problemă, dar fără să ai suficiente dovezi pentru a-ţi convinge colegii că există o problemă de depăşit. Nevoia de a-ţi vinde ideea de rezolvare a problemei începe aici şi acum, cu tine. Sau, mai pe şleau, prima problemă pe care o ai de depăşit eşti chiar tu.

A dobândi o viziune care conţine imaginea unei alte laturi ale personalităţii tale, înseamnă să vezi o situaţie din punctul de vedere a ceea ce nu este condamnabil în sine, maximizându-ţi potențialul de a observa și a câștiga o altă perspectivă pentru a vedea că lucrurile nu sunt mereu cum apar.

Pe curând, eu însumi semnifică regresul pe care îl înregistrezi ori de câte ori pierzi contactul cu realitatea, cu adevăratul tău eu şi cu cei din jurul tău - atunci nu mai eşti tu cu adevărat, ci mai curând este acea mică parte din raţionamentul tău, folosită cu puţină iscusinţă, care necesită schimbare.

De ce depinde abilitatea ta de a rezolva o problemă? Ai la dispoziţie mai multe opţiuni de rezervă pentru a asigura calitatea rezultatelor? Care crezi că sunt trăsăturile pe care le identifică oamenii la tine atunci când trebuie să rezolvi o problemă? Eşti în stare să te concentrezi asupra propriei tale persoane înainte de a conecta la ceilalţi? Integritatea şi convingerile personale fac credibil leadershipul tău?

Concluzie: În orice împrejurare un lider trebuie să fie el însuşi, nu poate să copieze pe alţii şi nu poate să aplice metodele altora, căci circumstanţele nu sunt identice. În relaţiile interumane, în situaţii critice nu este suficient să găseşti şi să nominalizezi un vinovat sau mai mulţi vinovaţi, ci pornind de la prezumţia de nevinovăţie să analizezi cu mult discernământ şi obiectivitate situaţia, cauzele, şi să găseşti punctele slabe ale leadershipului tău, şi poate chiar ale tale personale.

Deci, regândeşte-ţi orientarea către propriul tău eu ca să poţi cultiva cu succes relaţii reciproc avantajoase.

Source: https://neculaifantanaru.com/pe-curand-eu-insumi.html

Pe marginea gheții trece o pisică

On August 06, 2016

Programează-ţi o probă de evaluare de sine, testându-ţi atitudinea față de ceea ce încă nu poți să controlezi total la nivel intuitiv.

Cei doi caută. Să vedem... Să vedem.. Deodată: "Asta e ! " Pe marginea gheţii trece... o pisică. La margine, gheaţa e subţire... Gheaţa se sparge... sub pisică".

Pe măsură ce este rostită, propunerea apare mai mult decât stupidă. Din nou amândoi îşi aduc brusc aminte că sunt aşteptaţi undeva. Astfel trec zilele. Povestea devine un coşmar. Eisenstein nu mai poate dormi nopţi de-a rândul, perpelindu-se în cumplite insomnii halucinante: în jur se înfig topoare în lemn şi pisici se poticnesc pe gheaţă. Apoi topoarele sparg gheaţa şi pisicile se înfig în lemn..

Înfuriat, Eisenstein întinde mâna spre raftul de cărţi, cu gândul de a-şi distrage gândurile. Nimereşte peste culegerea rusească de snoave şi povestiri dintre cele mai cunoscute.

Citeşte şi deodată: "Dumnezeule ! Cum am putut uita povestea asta care mi-a plăcut totdeauna atât de mult?" Sare din pat, de-a dreptul la telefon, îl sună pe Pavlenko şi strigă entuziasmat: "Am găsit ! Soldaţii stau în jurul focului. Şi unul din ei spune povestea cu Vulpea şi Iepurele. Povestea în care e vorbea despre felul cum s-a furişat iepurele între doi mesteceni şi cum vulpea, care gonea după el, s-a înţepenit între copaci."

Cei doi discută apoi îndelung. Ideea se conturează, se completează, se mai modifică în detalii, până rămâne definitiv în scenariu. "Dacă am mai avea timp să o lucrăm, o lună să zicem, am găsi o soluţie mai completă pentru acest film. Dar nu e timp." *****

Leadership: Poți să găsești un argument de susținere în favoarea prelungirii inspiraţiei, între răsturnări și renovări de perspectivă asupra evaluării propriilor motivaţii?

În asprimea istovitoare a muncii de creaţie, în apăsătoarea condiţie a artistului care încă nu este stăpân pe talentul său, pus în faţa unei viziuni care este prea sumară ca să se închege, declanşând și dând amploare crizei de inspiraţie, are loc un fenomen de tip *bubble* . Cu cât bagi mai mult aer în balon, cu atât stabilitatea lui este mai mică. Motivaţia unui regizor nu este de a umple cu cât mai mult efect pelicula cinematografică, ci de a realiza un echilibru între poveste şi realitate, între ficţiune şi adevăr, între provocare şi aspiraţie.

Stabilitatea în ceea ce privește condiţionarea motivaţiei de către talent, cultură şi competenţă, este doar o iluzie. Cum se evaluează motivaţia? După nivelul valorii pe care regizorul o atribuie temei şi actului de creaţie. Iar motivaţia de a creşte vizibilitatea şi importanţa creaţiei are loc atunci când regizorul încearcă să transmită o idee făcând aluzie la intervenţia lui în planul realităţii, sau la caracterul complex al personalităţii sale, al muncii sale. Stabilitatea nu se atinge fără să îndeplineşti acea condiție de localizare a valorilor proprii în matricea perioadei tranzitive - de la renunţare la speranţă, de la espectativă la acțiune, de la știință la artă.

Stabilitatea este un exces al elementului controlat, destul de greu de acceptat, constituind de fapt elementul unei probe de autoevaluare sau al unui test psihologic, care te ajută să-ţi descoperi atitudinea adevărată față de ceea ce încă nu poţi să controlezi total la nivel intuitiv sau ştiinţific.

Oare atitudinea ta în faţa lipsei de inspiraţie este o predispoziţie pentru manifestarea unei slăbiciuni de ordin profesional, sau este o reacţie de revoltă în faţa unei puteri superioare pe care încă nu conştientizezi că o deţii?

Cu cât avansezi spre un stadiu superior de integrare a cunoaşterii într-o operă de creaţie, cu atât mai greu te susţii în experiența de nu te ridica la nivelul propriilor așteptări.

Una din marile probe ale leadershipului, care condiţionează valoarea personalităţii, vizează puterea de a reacţiona în diverse contexte de tip „lipsă de inspiraţie", atunci când nu reușești să te centrezi în acea stare în care simţi că nimic nu te poate opri.

Numai cine a devenit reprezentativ într-un anumit domeniu conduce după îndemnul: „sunt de neoprit", deoarece beneficiază de un randament sporit al resurselor de inspiraţie, fiind un excelent administrator al elementelor de noutate neaşteptate.

O astfel de putere, cuprinzând necesitatea de a ajunge la izbânda unei veritabile creaţii, printr-o reducţie a complexităţii şi a diferenţelor care o compun, este o afirmare cerută de structura însăşi a ierarhiilor esenţialităţii tale - de la exigenţa de a-ți permite să greșești, până la exigenţa de a renunța la ceea ce nu cunoşti pur şi simplu din frica de necunoscut.

Întotdeauna în leadership, unde ideile se conturează, se completează, se modifică în detalii până se definitivează într-o creaţie autentică, contează motivaţia înscrisă în dimensiunea unei limitări de utilizare a cunoaşterii care acţionează invers proporţional cu determinarea de a duce la bun sfârșit procesul de inovare. Motivaţia trebuie susţinută printr-o utilizare a resurselor cât mai diverse la foc continuu.

Cunoaşterea de care face dovada un creator aparţine ideii pe care el o exprima făcând apel la experienţa vizuală cu ajutorul realităţii augmentate, în aşa fel încât rezultatul final să se ridice deasupra aşteptărilor sale.

Pe marginea gheții trece o pisică este punctul critic de unde se induce o idee care nu reuşeşte să se concretizeze în creaţie, ceea ce constituie o experienţă de sine derulată între manifestarea unei slăbiciuni de ordin profesional şi reacţia de revoltă în faţa unei puteri superioare pe care încă nu conştientizezi că o deţii.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/pe-marginea-ghetii-trece-o-pisica.html

Pe unde nu trecea niciun pârâu, curge acum un fluviu

On Februarie 17, 2013

Valorifică-ţi potenţialul de leadership, prin dezvoltarea şi transformarea cunoaşterii tale într-un curent continuu pulsatoriu care străbate o întreagă viaţă de om.

În timpul facultăţii. Începusem să simt nişte porniri stranii în suflet ori de câte ori cădeam pradă restanţelor, nenumărate şi obositoare, poluante în accepţiunea mea. O consecinţă a unei inegalităţi inhibante, o neconcordanţă serioasă între valori, o povară grea, repartizată anapoda în existenţa mea. Era manifestarea unei forme de vid care părea să capete un caracter permanent.

Norocul chior al unui destin smuls dintr-un imaginar care Ceva în mine licărea intermitent: "Pot fi ceva mai mult decât un spaţiu gol, pot fi un nucleu de valorificare a potenţialului propriu în jurul căruia gravitează toate forţele. Pot fi descoperitorul acelei energii universale inepuizabile, vibraţionale, a acelei alchimii uitate sau ascunse care preschimbă realităţi. Ca o santinelă să slujesc ştiinţa transformării, disponibilă în limite foarte strânse, să o redresez astfel încât să-mi fertilizeze şi să-mi extindă orizonturile."

Nimeni nu bănuia cine sunt și ce voi putea ajunge. Un seducător fin al materiei, foarte persistent, descoperitor al unor energii auxiliare, capabil a le dezlănţui după voie. Un veritabil artist al configurărilor şi re-configurărilor, care înregistrează, apoi converteşte cu o preciziune infailibilă fiecare particulă a cunoaşterii, transformând-o într-un curent continuu pulsatoriu - peste care oricând poate fi suprapusă o putere electrică alternativă.

Concepţia omului faţă de nevoia intrinsecă de a fi altcineva rezidă din îmbunătăţirea stării de recunoştinţă faţă de eroul unei povestiri care este pregătită în orice moment să devină realitate.

Simţeam că funcţionez ca un generator electric, echivalentul unui dispozitiv de energie radiantă realizat de T. Henry Moray. În mod aproape mecanic eram sedus de propria mea curiozitate arzătoare, lucram la puterea mea maximă în mod permanent. Zdruncinat de setea descoperirii, mă lansam într-un proces de analiză şi creaţie torenţial, nestăpânit, mânat de tentaţia descoperirii fluidului invizibil, vital transformării.

O hotărâre luată de spirit şi credinţă. O alinare a gândurilor negre. O adâncă mânie îndreptată împotriva acelei forme de vid care mă înconjura, care mă sufoca, care mă limita trimiţându-mă într-un colţ întunecat. O încercare disperată de a mă descoperi. Cu ce şanse de izbândă?

Într-un fel, simţeam că fac parte din distribuţia filmului River Queen (2005), cu valenţe de poveste…plină de experienţe ce mă călăuzeau în scrierea poveştii vieţii mele. Dar filmul se termină astfel:

"În zilele acelea eram tristă, în pragul disperării. Acolo nu existau preoţi misionari, nici biserici unde să mă rog. Uneori îi spuneam păsurile mele soldatului Doyle, singurul meu prieten. El m-a învăţat că deseori ajută să-ţi pui gândurile pe hârtie. Deşi aş vrea să-i arăt uneori ce-am scris, cred că oricum n-ar citi niciun rând. Probabil ar arde foile sau le-ar azvârli în râu. Asta fiindcă ce-ai scris e numai pentru tine ca, văzând ce-ai scris, să înţelegi, poate, mai bine tot ce ţi s-a întâmplat… povestea vieţii tale."

În entuziasmul meu debordant, voiam să întorc cu forţa roata timpului ce se rostogolea mereu înainte, tot mai puternic, tot mai anevoios de abătut, ca o minge şutată din lovitură liberă, ricoşată într-o altă zonă, neştiută. Mă îndreptam cu viteză mare spre suprafaţa de teren accidentat în care puţini au curajul să intre. Am intrat în joc, pe un tărâm virgin. Aşa s-a năzărit ideea predestinării mele.

Leadership: Evoluţia ta de erou al unei dăinuiri în credinţă, inspirată dintr-o poveste reală, poate să capete o semnificaţie aparte din perspectiva unui destin individual care făureşte noi relaţii între Creaţie şi Creator?

Am păşit în laboratorul meu întunecos, locul unde se nasc contrariile şi se procesează ingredientele. Am aprins lampa. Am pus-o pe masa de experimente, încărcată toată cu substanţe variind de la o cantitate la alta (soluţii, compuşi, solvenţi, diluanţi, seruri, reactivi, aditivi) alese în funcţie de proprietăţile fiecăreia. Proprietăţi pe care le descoperisem eu însumi prin distilare, prin înlocuirea unor formule rigide, speciale, prăfuite de timp.

Strădanii impetuoase, continue şi împovărătoare care aveau ca scop desăvârşirea. Neluând în seamă nicio piedică din cale, voiam să ajung într-un singur salt, într-un elan ţâşnit cu putere din străfundurile conştiinţei, până la înţelesul vieţii. Să cunosc formele de transcendere a tuturor limitelor şi, în egală măsură, a progreselor, era planul unei minţi pline de artă care ştie să facă diferenţa dintre etern şi efemer.

Iar atunci când un Samson îşi încordează pumnii, până şi muntele cel mai semeţ se apleacă şi se prăbuşeşte în cele din urmă, descătuşând toate energiile latente, toate misterele lumii sigilate în capsula timpului.

Leadershipul se aplică ideii de trecere permanentă de la statutul de promotor al unor aspiraţii înalte, pentru o realitate socotită mai mult închipuită, la statutul de subiect al unui destin aparte.

Îndărătul operei mele nu se afla o forţă poetică extraordinară ca a lui Dickens. Ea nu oglindea concepţiile filozofice şi politice ale vremii, ca opera lui Milton. Nici nu încorpora personaje, aidoma nehotărâtului Hamlet al lui Shakespeare, pentru ca al ei conţinut să invite la meditaţie sau la replică.

Opera mea era compusă din cu totul alte elemente alchimice. Ea concentra o subtilă energie pe care apoi o elibera în alt tip de energie, complet nouă, determinantă, tumultoasă şi misterioasă totodată, care înfierbânta sufletul şi mintea până la capăt. Îndărătul ei se afla sensul vieţii, dar care se desfăşura după regulile mele proprii, într-un sens giratoriu.

Alchimia înseamnă transformare. Şi ea se comportă la fel ca electronii: sub formă de undă. O undă care se propagă în direcţia sensului dorit, afectând, într-un fel, realitatea. Destinul meu era subiectul operei unui artist care ştie un lucru: creativitatea este peste tot.

Leadership: Lupta ta cu condiţia care te defineşte ca om este împlinirea unui destin care te pune faţă în faţă cu cea mai mare provocare: puterea în expansiune a unei creaţii aflată de secole în bogăţia nesfârşită a lumii?

Te îndrepţi cu viteză mare spre acea suprafaţă de teren accidentat în care puţini au curajul să intre? Ai curajul să intri în joc, pe un tărâm virgin?

A fi un alchimist înseamnă să ai puterea să te transformi, să alimentezi cu energie acel

puternic pivot al auto-cunoaşterii, acea parte constitutivă din nucleul de valorificare a potenţialului propriu. Tot spaţiul acesta gol sau neroditor care acum te defineşte, întinzându-se pe un teritoriu vast, poate fi oricând umplut, populat, fertilizat cu o anumită concentraţie de substanţă, bine definită, uşor de tolerat pentru dezvoltarea ta, menţinută în anumite limite şi condiţii.

În timpul acestor oscilaţii - de la minim la maxim, de la o constantă de joasă tensiune la una foarte înaltă, de la "a fi", la "a nu fi", are loc, fireşte, o adevărată şlefuire a propriei personalităţi, a propriei tale creaţii, aplicând noutatea şi eficacitatea. Pe unde nu trece niciun pârâu, poate curge oricând un fluviu dacă canalizezi apele spre acest făgaş nou.

Rezultanta care se formează – un orizont fertil şi bine structurat dezvoltării, nu o virtuozitate sau o simplă erudiţie, ci o adevărată alchimie a experienţei individuale, a depăşirii de sine, a lepădării de vechile percepţii - acţionează asupra punctului de maximă intensitate, leadershipul. Deci, fii întotdeauna cumpătat în ascensiunea ta, nu-ţi solicita prea tare "sursa" de progres.

Dar, la rândul ei, această rezultantă, generată de un cumul de parametri, factori, contraste, curenţi cu acelaşi sens şi direcţie, se poate oricând descompune – poate reveni la starea iniţială în cazul unei dezvoltări anormale. Sau în cazul unei "agresiuni externe" – atunci când interacţionezi cu oameni dominaţi de o gândire nocivă – aceia care n-au altceva mai bun de făcut decât să-ţi critice, încă de la bun început, eforturile şi entuziasmul.

Puterea în expansiune a unei creaţii aflată de secole în bogăţia nesfârşită a lumii se evidenţiază în noutatea cu care întâmpini o realitate a cărei actualizare permanentă depinde de felul cum te raportezi la existenţa unui Creator care a asimilat chintesența unei cunoaşteri de cea mai înaltă clasă.

Pe unde nu trecea niciun pârâu, curge acum un fluviu marchează sfârşitul mediocrităţii, şi lupta spre acea ţintă greu de atins: desăvârşirea.

Dacă vrei să ajungi în plutonul fruntaş al alergătorilor de cursă lungă, acceptă să te supui unui antrenament obositor şi permanent. Pentru a depăşi mediocritatea, formează-ţi o viziune clară asupra propriului tău ţel şi asupra limitelor tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/pe-unde-nu-trecea-niciun-parau-curge-acum-un-fluviu.html

Pelerinajul adevărului

On Aprilie 05, 2009

Ocupă-te atent de fiecare detaliu al personalităţii tale, dovedind iscusinţă în conturarea caracterului tău.

Nimeni nu îndrăznise să o ajute pe văduva Regina Lampert, decât Peter Joshua, un necunoscut a cărui intenţii foarte bune şi generoase, s-au dovedit a fi până la urmă doar o strategie de a-i intra în graţii cu orice preţ pentru a pune mâna pe averea soţului ei decedat. Totul era perfect la ei doi. El manifesta o atitudine responsabilă şi de încredere, care exprima, într-un mod clar şi profund un sentiment de siguranţă şi solidaritate, în timp ce ea, vrăjită, sedusă de farmecul lui, s-a lăsat purtată de scenariul închipuit de el, făcând totul sub îndrumarea şi influenţa lui.

Totul s-a schimbat în viaţa ei atunci când a ajuns la concluzia că Peter Joshua nu era decât un escroc care şi-a folosit calităţile cu care îl înzestrase natura pentru a o convinge să-i divulge locul unde se aflau banii soţului ei. Astfel, pentru prima dată s-a clarificat legătura dintre cele două planuri: cel afectiv, care îi crea un sentiment de siguranţă şi confort, şi cel raţional, care îi provoca un anumit grad de instabilitate, risc şi uzură interioară. Regina Lampert era pusă la o adevărată încercare.

Este clar, pentru cine a urmărit filmul „Charade (1963)", că în tânăra văduva coexistau două mentalităţi, două concepţii diferite despre caracterul lui Peter care se situau, însă, amândouă pe poziţii diametral opuse în privinţa relaţiei existente dintre ei. Una era atitudinea limitată, prudentă faţă de el, cealaltă constituia o acceptare a oricăror compromisuri, fapt ce-i dădea o stare de aparentă siguranţă şi stabilitate.

Leadership: Poţi să scoţi la iveală valoarea propriului sine cu ajutorul unei experiențe vizual-revelatoare corespunzătoare derulării unui flux de imagini puternic încărcate cu stări afective?

Un film cu final fericit, aş spune. Peter se îndrăgosteşte de Regina şi chiar o salvează de la moarte, scăpând-o din mâinile celorlalţi vânători de averi ale soţului ei decedat. Dar ce anume l-a transformat pe Peter într-un bun samaritean?

Caracterul. Sau mai bine zis, nevoia de restabilire a echilibrului şi a adevărului în viaţa lui şi a celorlalţi. El a avut voinţa de a smulge „răul" din propriile interese şi gânduri nocive. Revenirea morală la vechile sale concepte şi credinţe a însemnat eliberarea sa din „boxa acuzaţilor", din cuşca credinţelor impure şi dăunătoare.

Între Peter şi Regina se interpuneau mereu nişte imagini de senzaţie, bune de pus pe fundalul unei vieţi zbuciumate, dar aventuroase şi provocatoare. Imagini pline de surprize în care se poate efectua o căutare a stărilor afective, mai mult privind felul cum se conturează personalitatea umană în jurul unor vieţi în care se împletesc nevoi şi circumstanţe, în care lucrurile mici fac diferenţele mari.

Putem înţelege mai uşor felul în care imaginile pot crea un impact pozitiv sau negativ în viaţa oamenilor, după felul cum ei îşi privesc durerea în faţă şi încep să se simtă egali.

Unii oameni îşi privesc diferenţele drept resurse de sensibilitate şi raţionament în ceea ce priveşte esenţa respectului sine. Alţii, poate mai lipsiţi de dimensiunea spirituală a vieţii, îşi

privesc perirea cu ochii, decât să-şi împărţească avutul, pierzând adesea înţelegerea cuprinzătoare a vieţii lumii şi a vieţii lor în ea. Şi mai sunt şi aceia care îşi privesc în taină propriile slăbiciuni aşa cum şi-ar privi reflexia în oglindă, şi în mod indirect fac referire la lipsurile lor, neavând astfel nicio şansă de a-şi atinge obiectivele.

Leadership: Felul cum iau întorsătură lucrurile pe care le crezi că stau în controlul tău, semnifică faptul că orice caracter poate apărea în poziţia multiplă în care este poziţionat de sensul vieţii?

Personalitatea ţi-o conturezi după bunul plac, după regulile pe care singur ţi le impui. Este interesant şi semnificativ faptul că tocmai de aici se desprinde germenele adevărului, al cunoaşterii personale. Să-ţi cunoşti bine propriul tău „conţinut", adevărata ta personalitate - unde trebuie să predomine atitudinea pozitivă, o mentalitate sănătoasă, calităţile alese şi bine consolidate – este primul pas către dobândirea liniştii sufleteşti şi a unei rezonanţe profund benefice asupra celorlalţi. Din confruntarea cu tine însuţi apari un alt om, întreaga concepţie a celorlalţi asupra personalităţii tale se schimbă. Ei fac cunoştinţă cu un alt om.

Aşa cum primăvara rândunica se întoarce la cuibul ei pe care l-a părăsit toamna, tot aşa şi tu, pentru ca leadershipul tău să aibă un ecou care să te onoreze, trebuie mai întâi să te redescoperi, trebuie să te întorci la propriul tău „adăpost" pe care l-ai părăsit din vina ta sau a altora, şi să-ţi refaci echilibru interior. Ocupă-te atent de fiecare detaliu al personalităţii tale, dovedind iscusinţă în conturarea caracterului tău.

Un caracter poate apărea în poziţia multiplă în care este poziţionat de sensul vieţii atunci când are de ales între două variante opuse: îşi poate imagina lucruri care sunt false, dar poate înţelege numai lucruri care sunt adevărate, sau atunci când încearcă să-şi păstreze integritatea în pofida celor mai cumplite încercări.

Leadershipul poate să lărgească sensul vieţii dacă ajungem la constatarea că orice om care are o putere este înclinat să abuzeze de ea; că orice om care încearcă să fie bun tot timpul este obligat să se ruineze în rândul numărului mare de oameni care nu este bun; şi orice om care iubeşte ceva simte nevoia să facă mărturisiri.

Pelerinajul adevărului desemnează acel proces interior de cunoaştere prin care discerni binele de rău. Felul în care îţi conturezi caracterul rezidă tocmai din acest proces de autocunoaştere, prin care poţi „birui" acel drum în pantă care, în timp, îţi poate deteriora serios leadershipul şi raporturile cu ceilalţi.

Adevăratele verdicte se dau la aflarea adevărului. Dacă oamenii constată o diferenţă de „ton" între majoritatea acţiunilor tale, atunci te vor părăsi.

Source: https://neculaifantanaru.com/pelerinajul-adevarului.html

Pentru primele generaţii ale renaşterii perspectiva avea o însemnătate deosebită

On Februarie 14, 2013

Învaţă să surprinzi o imagine egală cu dimensiunile unei depărtări în care vrei să ajungi, fără să fii afectat de receptarea unei realităţi cu vădite caracteristici de "lărgire a orizontului".

Perspectiva. S-au mai scris și alte lucrări despre perspectivă, însă ele nu aduceau nimic nou, ci se mărgineau să repete cele scrise de Euclid asupra punctului de vedere și al punctului de fugă. Dar faptul că se scriau asemenea lucrări arată că pictorii au început să manifeste interesul pentru această problemă, care avea să schimbe cu totul concepția lor despre pictură. În timpul Evului Mediu nimeni nu și-a pus problema ca într-un tablou bidimensional să fie redat spațiul cu trei dimensiuni. Existau anumite procedee care dădeau figurilor și obiectelor un anumit relief, dar acestea erau prezentate într-un mod stilizat, iar pictura, în întregimea ei, avea un caracter simbolic.

Pictorii de la începutul Renașterii au înțeles însă că perspectiva le dădea posibilitatea să pună în evidență spațiul în care se aflau modelele, reprezentate în așa fel ca să se poată stabili, dintr-o singură privire, legăturile și raporturile dintre formele reprezentate, care ar putea apărea chiar izolat sau dezlipite unele de altele. În cartea lui Leone Batistta Alberti, "Despre pictură", tabloul trebuia să fie "ca o fereastră transparentă prin care să apară o parte din lumea vizibilă". Această carte este de altfel primul tratat sistematic despre perspectivă. El arăta cum se pot reprezenta în perspectivă mai multe segmente egale, așezate unul în urma celuilalt și mai ales că perspectiva cercului aflat într-un plan neparalel cu planul tabloului era o elipsă.

Deși Alberti a compus primul tratat sistematic privind perspectiva, Filippo Brunelleschi este considerat ca întemeietorul perspectivei moderne și, în cinstea lui, Florența i-a ridicat un monument funerar. El a arătat că într-un tablou se poate crea o desăvârşită iluzie a spațiului cu trei dimensiuni, dacă punctul de vedere, adică ochiul observatorului, este situat la o distanță care corespunde cu distanța reală la care se află tabloul. El a introdus noțiunea de linie a orizontului și pe aceea de tablou fictiv transparent, care se interpune între tablou și obiect. El și elevii lui, Masaccio și Paolo Uccello foloseau aceste noțiuni în picturile lor, iar despre Uccello, Leonardo da Vinci își amintește că exclamă: "O ce dulce este perspectiva". Tot Uccelo a desenat, pentru prima oară și după multă trudă, un cerc în perspectivă !

Leadership: Perspectiva la care te raportezi îţi dă posibilitatea să pui în evidență spațiul în care se află modelele de percepţie a imaginilor pe care le sesizezi în jur, reprezentându-le în așa fel încât să se poată stabili legătura dintre ceea ce îţi imaginezi şi realitate?

- În adevăr, elipsa pe care Apoloniu o îndrăgise și îi studiase proprietățile cu vreo 17 secole înainte, a fost redescoperită, într-o formă cu totul rudimentară, acum în Renaștere. Aici recunoaştem un singur model de percepţie a imaginii pe care Apoloniu a sesizat-o în jur: când imaginea este percepută ca obiect al experimentării directe a momentelor vieţii, atunci reprezentarea viziunii artistice va depinde de ceea ce se întâmplă la "suprafaţa", nu în background.

- N-ai de ce te mira, tocmai de aceea suntem în epoca Renașterii. Însă, practic, lucrurile nu au mers chiar așa de ușor, de pildă, problema punctului de fugă s-a impus destul de târziu, fiindcă pictorii nu puteau accepta ideea că dreptele paralele s-ar putea întâlni. De-abia pe la jumătatea veacului al V-lea el apare în tablourile lui Giotto, Lorenzetti, Jan van Eyck,

aplicat la liniile paralele dintre dușumele sau cele ale plafonului.

- Să nu uităm că această teorie a perspectivei și strâns legată de ea, aceea a proporţiilor, impuneau studii serioase de geometrie, iar aceste studii s-au dezvoltat în secolele XV și XVI. Iată ce scrie Jan Bialostocki în cartea ce o avem înainte.

Pentru primele generații ale Renașterii perspectiva avea o însemnătate deosebită. Din punctul lor de vedere "perspectiva matematică nu numai că dădea garanția corectitudinii (reprezentării realității), dar oferea, de asemenea - și poate, mai ales, de aceea - și garanția unei perfecțiuni estetice". Problema corectitudinii reprezentării spațiului și a ceea ce se află în el era, așadar, în esență, identică cu problema de bază a esteticii Renașterii, care se remarcă prin accentuarea armoniei drept cel mai important principiu compozițional.

Și mai era ceva, acei pictori-geometri care au pătruns mai adânc problema, nu erau dispuși să o difuzeze în afară de cercul restrâns al elevilor pe care-i avea lângă ei. Știu că Albrecht Durer a făcut o călătorie anume, din Nürnberg în Italia, la Veneția și Bologna ca să învețe secretele perspectivei, "perspectiva tainică". Când s-a întors a scris o geometrie specială pentru pictori: îndrumări pentru măsurători cu ajutorul compasului și a riglei, probabil inspirată de cartea lui Pierro della Francesca Despre perspectiva în pictură, care circulă în manuscris sau poate după "Tratatul de pictură" al lui Leonardo da Vinci.

Leadershipul depinde de ceea ce vrei să transmiți prin imagine, acolo unde are sens paralelismul dintre elementul de noutate pe care îl marchează experimentarea directe a momentelor vieţii şi extinderea unui orizont care se întinde dincolo de tine.

Pentru primele generaţii ale renaşterii perspectiva avea o însemnătate deosebită. Dar şi în prezent, şi mai ales în viitor, perspectiva va avea asociate conţinuturi alcătuite din obiecte, proprietăţi ale acestor obiecte, precum şi relaţiile dintre obiecte.

Dar mai mult decât atât, mi-aş permite o altă abordare a perspectivei: să ai conştiinţa unui orizont care se întinde dincolo de tine, găsindu-i relevanţa în modul realităţii de a reconstitui un moment de mare încercare aflat sub influenţa surprinzătorului (sau aleatorului).

*** Notă:** Câmpan, Florica - *Povestiri cu proporţii şi simetrii,* Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/pentru-primele-generatii-ale-renasterii-perspectiva-avea-o-ins

Pentru un singur diamant am cucerit o lume

On Ianuarie 28, 2013

Alege calea certitudinii în căutarea constantei de a fi ceea ce eşti cu adevărat, raportându-ţi continuu leadershipul la valorile cele mai înalte.

Temudjin avea cel mai preţios dar, viaţa Şi a ales să o trăiască alături de aleasa lui, Börte. Dar, fără să ştie ce îi va rezerva destinul, el şi-a îndreptat paşii spre un făgaş neprevăzut, tot mai firav. O rătăcire perpetuă, uneori atingând momente dramatice, o linie şerpuitoare în cenuşiul întins şi diversificat al riscului, al nesiguranţei şi incertitudinii.

Spuma evenimentelor se solidifică. Chiar atunci când lumea-i era mai dragă, cineva o răpeşte pe Börte de lângă el. Şi din acest moment se cutremură totul în el, şi odată cu el, tot pământul, toţi polii se tensionează, cerul se întunecă, vântul se intensifică până ajunge la vijelie. Înverşunat, porneşte în căutarea ei.

În ciuda tuturor eforturilor de a o regăsi, este respins, lovit, rănit, hăituit de toţi. Dar, ca un munte care nu se clătină, el continuă căutarea, focul dragostei îl vindecă de fiecare dată, cauterizându-i rănile cele mai adânci. Un nor binefăcător acoperă tot ceea ce este *malade et faible* , puterea unui singur gând îl ţine în viaţă: o vrea pe Börte.

Leadership: Răspunsul tău în cazul evenimentelor care te prind în vârtejul lor are în vedere formarea capacităţii de a recunoaşte şi a aprecia diversitatea lumii înconjurătoare din punct de vedere al regretului de a nu fi la putere?

În tot acest aprig exil, întreţinut de speranţa regăsirii ei, Temudjin observă, pătrunde cu privirea şi cu spiritul realităţile lumii, adulmecă ca un animal de pradă toate dedesubturile îndoielnice, necunoscute, care devin tot mai primejdioase. Nu scapă nimic din multiplele aspecte ale societăţii. Dar, în acelaşi timp, regretul de a nu fi la putere şi de a nu avea o armată care să-l susţină, îi schilodeşte certitudinea în viaţa de zi cu zi, îi chinuieşte sufletul, îi arată zădărnicia părerilor de rău.

Avântul spre dragoste este o sabie cu un tăiş foarte ascuţit. Temudjin tinteşte cu uriaşa sa voinţă asupra întregului, toată artileria şi-o pune la bătaie: energia, creativitatea, iscusinţa, înţelepciunea, perspicacitatea, tenacitatea – toate exacerbate prin asimilarea unei alte scări a valorilor, ca într-un performant laborator care lucrează fără întrerupere, destinat consolidării şi cristalizării propriei sale personalităţi.

De mai multe ori îşi distilează convingerile, aidoma un adevărat alchimist, până când substanţa rezultată devine tot mai stabilă, mai pură, mai omogenă, mai încărcată pozitiv, mai activă la temperaturi extreme. Constant, noi picături de energie rafinată şi sublimă îi revitalizează forţele.

Leadership: Eşti pe cale să reduci la maxim esenţa conştiinţei de a fi unic prin renunţarea la dependenţa de o realitate care îţi răneşte puterea şi hotărârea de a te ridica la nişte aşteptări mult prea exagerate?

Aliindu-se cu Jamukha, fratele său de sânge, Temudjin porneşte un război în toată regula, o adevărată cruciadă de salvare, pune stăpânire pe provincii, una după alta. Datorită credinţei sale într-un Dumnezeu puternic, putere care se personifică în concepţiile lui despre sine, el începe să îşi recunoască conştiinţa de a fi unic, în loc de a se refugia într-o zonă a neputinţei

şi a lipsei de viziune.

Jamukha încearcă deseori să-i schimbe convingerile: " *De ce o vrei atât de mult pe Börte, de ce te încăpăţânezi s-o găseşti? Am o mie de femei frumoase. Îţi pot da câte doreşti.* "

Dar un stejar cu rădăcini puternice nu se poate transforma niciodată într-o păpădie care îşi scutură puful la cea mai delicată adiere de vânt. Acolo unde viaţa dă la iveală mii de varietăţi, Temudjin nu cunoaşte decât o singură constantă. Voinţa lui e condensată tot mai mult numai în jurul ei. Căci el nu vrea orice diamant, ci îl vrea pe cel mai valoros, pe cel mai scump, pe cel de 1000 de karate, suma valorilor tuturor celorlalte nestemate, bijuteria cea mai rară.

Lumea lui e mai săracă decât realitatea, dar mai intensă, mai plină de însemnătate numai la gândul că o va regăsi pe Börte. Pretutindeni, tot mai departe se desfăşoară voinţa sa universală, ca şi a inestimabilului său diamant. Doi poli se atrag de la distanţă prin forţe de natură magnetică foarte puternice. Căci, la rândul ei, Börte îl aşteaptă, îl vrea numai pe el. Numai un diamant poate şlefui alt diamant, la fel de puternic şi de cizelat în virtuţi.

Leadership: Ce anume te defineşte în cazul unei descrieri a realităţii în spaţiu şi timp, când eşti constrâns să te concentrezi asupra modului în care percepi şi interpretezi urmarea unei victorii fabuloase?

În cele din urmă Temudjin o găseşte pe Börte. Dar regulile vieţii se înăspresc şi mai tare, pe alt plan se manifestă ele de această dată. Căci fratele său, Jamukha, se desparte de el, şi declanşează războiului – tocmai împotriva lui.

Din nou, Temudjin înfruntă imposibilul, din nou este hăituit, rănit, ajuns sclav, închis în cea mai întunecată închisoare. Dar din nou păcăleşte moartea, diamantul are puteri supranaturale care risipesc orice temeri, dureri şi neajunsuri.

Are loc bătălia finală pentru supremaţie. Cine va sta la cârma lumii? Doi titani se înfruntă. Doi zei se înfurie odată cu furtuna, două armate se încleştează cu înverşunare, două forţe concurente, de temut, se manifestă simultan, se opun, încearcă să se anuleze una pe cealaltă.

O întreagă lume poate fi cucerită cu sabia, dar numai printr-o puternică motivaţie lăuntrică.

Bătălia este câştigată. Şi numai unul singur rămâne în picioare. Numai un singur tip uman ţine cu îndârjire capul sus şi sabia ridicată deasupra unui demon cazul fatalmente la pământ. Învingătorul ! Acela care a păstrat întotdeauna adânc înrădăcinat în suflet un diamant, acela a cărui valori sufleteşti, construite din materialul cel mai dur, au rămas bine înţepenite în scoarţa timpului.

După suprafaţa teritoriilor cucerite, Temudjin, cunoscut sub numele de Ginghis Han, acest războinic aproape indestructibil, a fost cel mai mare cuceritor din toate timpurile, mai mare şi decât Alexandru Macedon. Ceea ce îl defineşte pe un asemenea conducător în cazul unei descrieri a realităţii în spaţiu şi timp, este modul lui de a nu se uita în altă direcţie decât cea în care crede cu tărie că va învinge.

Leadership: Cum contribuie rezultatul căutărilor tale la formarea caracterului tău, prin exerciţiul confruntării cu un exces de putere?

Eşti un stejar cu rădăcini puternice sau o păpădie care îşi scutură puful la cea mai delicată adiere de vânt? Porţi mereu viu în tine un ideal? Unde se află diamantul care te poate favoriza să-ţi depăşeşti limitele? Persişti în căutarea lui?

Expertul în materie de leadership, John Maxwell avea dreptate când afirma: " *Leadership înseamnă o minte şi un suflet deschise. Dacă acest gând îţi creşte pulsul şi îţi face inima să bată mai tare, atunci vei avea un impact mai mare asupra vieţilor celorlalţi.* "

Leadershipul nu este doar o combinaţie de caracteristici speciale deţinute de anumiţi indivizi, ci un act raţional de angajare existenţial-definitoriu, marcat de responsabilitatea fiecăruia pentru formele concrete de configurare a viitorului, prin intermediul propriilor sale "căutări".

Rezultatul căutărilor tale, necesar pentru a-ţi lămuri cauza şi menirea, va pune bazele caracterului tău. Ţinteşte cu uriaşa ta voinţă asupra întregului din jurul tău. Culege de pe traseul dificil pe care îl parcurgi toate roadele care îţi pot facilita dezvoltarea şi desăvârşirea.

Excesul de putere este o regăsire a propriei meniri în raport cu asumarea unei noi identităţi care nu mai permite emoţiilor să îţi domine viaţa.

Ca un ceas care bate la ora fixă, leadershipul se construieşte pornind de la două timpuri: trecutul şi prezentul. Trecutul nedefinit din mintea individului şi prezentul concret, uneori fracturat, al convenţiei: *Ego-Valori-Virtuţi* în jurul cărora el trebuie să graviteze. Dar nu un prezent ficţional, contorsionat şi miop. Şi se definitivează într-un viitor cert - printr-o gândire liniara, sau, dimpotrivă, într-un viitor nesigur - printr-o gândire tip "vârtej", foarte tulbure.

De aceea, prognoza optimistă şi calculul pozitiv al traiectoriilor probabile ale leadershipului se justifică în contextul analizelor prospective ale propriului tău caracter. La a cărui formare şi consolidare poate să contribuie în mod direct un "diamant".

Leadershipul este un diamantul care se regăseşte mereu în tine, şlefuit şi finisat (pentru a străluci) de un cumul de valori personale precum: forţa interioară, persistenţa, stabilitatea, continuitatea, intransigenţa, angajamentul, devotamentul.

Timpul trece, iar ceasul leadershipului se opreşte din ticăit dacă, în timpul căutărilor tale, nu înveţi din fiecare lecţie a vieţii, dacă nu ţinteşti cu uriaşa ta voinţă asupra „întregului' din jur, dacă nu-ţi pui la bătaie şi mai ales dacă nu-ţi impregnezi bine în suflet acele valori înalte care te revigorează, care formează un ideal, care să-ţi confirme orizontul de aşteptare.

În aceeaşi măsură, atitudinea ta în timp, faţă de modul în care reacţionezi sau acţionezi în anumite circumstanţe, cel puţin în parte, trebuie să aibă girul unei autorităţi morale ferme şi categorice – astfel încât să anulezi orice forţă ostilă care încearcă să te schimbe, să te controleze, să te saboteze.

Defectul principal al multor aşa zişi lideri este că nu au girul unei autorităţi personale puternice, impregnate cu cele mai durabile valori şi virtuţi. Iar fragilitatea convingerilor, relativitatea valorilor sau statusul incert pe care şi-l asumă, pot fi năruitoare.

Înainte să măsori valoarea leadershipului tău, învaţă să împlineşti menirea vieţii tale prin căutarea şi puterea unei iubiri binecuvântate de Dumnezeu.

Pentru un singur diamant am cucerit o lume desemnează acel uriaş efort şi a investiţiilor

personale pe termen lung, care pornesc dintr-un imbold lăuntric irepresibil.

Voinţa ta e condensată tot mai mult numai în jurul unui diamant? Cât de departe poate ajunge voinţa ta? Înfrunţi imposibilul pentru atingerea unui ideal? Există o forţă duşmănoasă care încearcă să anuleze forţa ta morală? Valorile tale sunt construite din materialul cel mai dur, rămân ele bine înţepenite în scoarţa timpului?

Alege calea certitudinii în căutarea constantei de a fi ceea ce eşti cu adevărat, raportându-ţi continuu leadershipul la valorile cele mai înalte.

Source: https://neculaifantanaru.com/pentru-un-singur-diamant-am-cucerit-o-lume.html

Percepţia unei culori cuprinsă într-o singură privire

On Mai 17, 2022

Ceea ce vezi influenţează opţiunile care îţi sunt la dispoziţie ca să recunoşti transformarea neîntreruptă a obişnuitului în creaţie artistică.

Este o zi călduroasă de vară. Soarele luminează neîncetat totul în jur. Mă îndrept cu paşi mărunţi şi siguri spre Palatul Culturii când, deodată, ochii mei rămân surprinşi de culoarea bleumarin care marchează zona de parcare pentru persoanele cu handicap. Este o măiestrie să te ştii artist, unul capabil să dezvolte strânse legături cu spațiul din jur, în contextul unei adaptări continue la noi realităţi de creaţie. Dar este o artă sublimă a privirii să sesizezi cu colţul ochiului, cu flexibilitatea subiectivismului, ceea ce nu se supune la prima vedere tendințelor în continuă schimbare ale designului.

Culoarea bleumarin a declanşat un moment unic de luciditate, de scânteieri în gândire. La aceasta se adaugă măiestria artistului care constă în a descifra însuși miezul lumii în licărul unei priviri care sesizează culoarea, o asortează cu nuanţele unei delicate sensibilităţi, dar nu aşa cum este ea de fapt, nu ca rezultat al acţiunii luminii (de diferite lungimi de undă) asupra ochiului, ci ca referinţă la un model de formare al Sinelui care are de multe ori o puternică componentă spirituală.

Mă întreb: ştie oare culoarea că o privesc în raport cu intensitatea luminii, nu doar ca pe o imagine care întruneşte calităţile fotografiei de orientare? Bănuieşte ea oare că o privesc nu doar ca pe un instrument puternic, capabil să convingă și să influențeze privirea privitorilor, ci ca un proces de constituire a Sinelui prin construcţia de Sensuri? Are oare culoarea bleumarin un suflet, un suflet renăscut din furtuni, de dincolo de nori? Are ea o vedere, o claritate surprinsă de impresia corectă asupra unei perspective de înnobilare sufletească într-o lume iluzorie? Cât de mult rezonează ea cu percepţia privitorului ei?

Leadership: Poţi să îţi extinzi limitele realităţii privindu-te în raport cu un mijloc de exprimare al valorii unei retrospective vizuale ce este direct proporţională cu imaginea sinelui?

Şi dacă culoarea infinitului, cauza dorinţei de a mă întoarce la un anumit moment, este o putere care influențează direct sufletul, atunci ce simt cu adevărat când mă privesc în raport cu un mijloc de exprimare al valorii unei retrospective vizuale ce este direct proporţională cu imaginea sinelui? Toată lumea trece pe lângă ea, o calcă în picioare, alţii o scăpă din vedere, neştiind să folosească acest indicator suprem al complexităţii desenului pentru a corecta anumite aspecte ale Sinelui și pentru a dezvolta calități necesare propriei dezvoltări.

În acest caz, valoarea unei retrospective vizuale este dată de acea stare unică, acea senzaţie inedită a momentului când simţi că domini timpul, când simţi că eşti prins între dimensiuni şi nu vrei să grăbeşti lucrurile. Iar eu exact asta simţeam, că pot stăpâni o eternitate într-un singur loc, fapt total contrar concepţiilor mele despre lume şi viaţă, că pot să concentrez într-un singur punct imaginar, pe care l-am botezat "controller", toate reflecțiile, experiențele și gândurile mele.

Astfel, imaginea sinelui devine subiectul imaginii unei noi realităţi *: "Ceea ce văd la mine este ceea ce mă surprinde la prezenţa obişnuitului."* Prin ai mei ochi, atât de atenţi la lucrurile banale, reuşesc adesea să disting sau să asociez diferite variaţii ale culorilor, formelor, stilurilor, între realitate şi ficţiune, între evanescent şi etern, cu precădere în clipa când doresc cel mai puţin să surprind obişnuitul. Deja pot să mă gândesc la mine ca la un artist care, fiind n relaţii profunde cu materia, reuşeşte să-şi toarne imaginaţia veșnic

schimbătoare n matricea solidă a realului vizibil, nu a realului ascuns de ochii lumii. Mai mult ca oricând, culoarea bleumarin mi-a făcut azi peste tot cu ochiul.

Leadership: Poţi să-ţi dezvolţi puterea de percepţie asupra semnificaţiei conceptului de "imagine fidelă unor părţi ale realităţii", în substratul unei sensibilităţi şi al unei viziuni care îţi defineşte esenţial unicitatea?

De fapt, marele avantaj al culorii bleumarin este că, integrând-o într-o imagine de decor, ea poate să ia multe nuanţe diferite, chiar dacă în timp se poate estompa, putând fi urmărită până în momentul declanşării unei meditaţii asupra raporturilor ce ţin de aparenţă şi esenţă, cu trecere metaforică între cele două teme: idealul de adevăr renascentist şi idealul culturii de performanţă.

Până la urmă, numai puterea de percepţie a ochiului uman este cea care limitează gama de tonalităţi în spectrul culorilor inspirate din natură, atât de vii şi expresive. Însă impactul pe care bleumarinul îl produce asupra mentalului devine un fel de "axis mundi", un centru al artei manieriste, un fel de oglindă în care artistul se vede pe sine însuși, un semn din lumea lui Morpheus, care indică faptul că ceva trebuie schimbat la realitate. Aici, fără îndoială, cuvintele marelui pictor Nicolae Grigorescu întăresc punctul meu de vedere:

"Ochii sunt uşor de făcut. Privirea-i mai greu. Orice lucru are o taină a lui mai expresivă, acolo-i taina vieţii lui. De obicei o găsesc numai acei care o caută. Vai de cel care, privind un lucru frumos, deci viu, căci toate lucrurile frumoase sunt vii, privindu-l numai o dată şi numai dintr-un punct de vedere, crede că l-a văzut destul ! Nimic nu este o repetiţie, nicio floare, niciun lucru, nicio culoare. Nicio undă de lumină. De milioane de ani, de când trimite soarele raze pe pământul nostru, n-au venit doua la fel."

Aşa este şi cu a mea culoare, bleumarin. În acel moment nu mai era niciuna la fel. Pare just, N-am reuşit s-o văd decât într-un pătrat fotogenic, deschis privirii care ştie să caute neobişnuitul în banal, acolo unde lumea nu se înghesuie să observe reprezentările artistice ale frumosului. Spontan, revelator, cuprinzător, un ochi nou s-a deschis în lumea formelor de aici înainte, un ochi care simte că poate colora o lume cu acea culoare pe care sufletul o numeşte "Marea Lucrare" - ca şi când ar cunoaşte-o de mult şi, recunoscând-o, o primeşte bucuros şi se pune la unison cu ea.

Îmi construiesc leadershipul prin orice imagine care îmi trece prin faţa ochilor. Ceea ce văd influenţează opţiunile care îmi sunt puse la dispoziţie ca să recunosc transformarea neîntreruptă a obişnuitului într-o creaţie artistică. Întru totul, leadershipul aparţine planului Creaţiei.

Percepţia unei culori cuprinsă într-o singură privire poate să creioneze o imagine a tuturor lucrurilor din jur, dar din care artistul extrage pentru propria-i creaţie doar elementul căruia îi amplifica calităţile, nu şi cel pe care îl distruge prin ascundere, prin uitare, prin rutină ori prin confruntarea cu restul lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/perceptia-unei-culori-cuprinsa-intr-o-singura-privire.html

Perdeaua neagră a unei slăbiciuni ascunse

On Iulie 20, 2012

Şlefuieşte-ţi cu grijă propriile aspiraţii, ca să te poziţionezi cât mai bine în raport cu tine însuţi.

Ideea care începea să prindă contur în mintea mea, era că voi reuşi să evadez. Să ies din starea sufocantă, antipatică, în care ajunsesem, proprie unui călător care străbate un tărâm plin de obstacole. N-aveam o asemenea forţă a gândirii ca Spinoza, Kant sau Locke care să indice un drum în confuzia în care încă mai continuă să se complacă mulţi filosofi, a cărei nervură principală o constituie acea scânteie reală a visului nedomesticit de atingerea unei viziuni a beatitudinii asupra lumi. Aşa că eram dispus să accept de pomană orice provocare venită din răceala minţii.

Era vădit ca în acea clipă nu mai eram eu însumi. Nu mai eram un rătăcitor, *un solitaire sur les royaumes de l'objectivité* , un condamnat la o anumită soartă, la o sentinţă definitivă care ucide spiritul şi înrobeşte mintea. Ci un filozof cercetând cu de-amănuntul domeniul necunoscutului. Reuşisem să păcălesc uşor soarta?

Urmăream pedepsirea unei crime, asemenea unui personaj din “ *1001 de fantome* ”, al lui Al. Dumas. Şi dacă era adevărat că am comis crima de care mă acuzam singur, acest salt spre autoevaluarea corectă ar fi fost o ispăşire. Îngrozitoarea “crimă” era aceea de a sluji unui scop diferit, mai strălucit, mai sofisticat, mai plin de sens decât ar fi fost în măsură să realizeze unul ca mine, un necunoscut în lumea iluştrilor, a artiştilor.

În afara frontierelor conştiinţei mele se contura un punct de vedere care apăruse aproape din nimic. Ca şi cum aş fi fost dintr-o dată învăluit în întuneric, şi în tot acest întuneric lugubru ar fi apărut o lumină binefăcătoare care îmi transmitea în chip tainic: “Poţi fi altcineva.”

Leadership: Poţi să trăieşti din ceea ce nu ştii despre tine, lăsându-te pătruns de toată solemnitatea ce se cuvine unui final aparținând necesităţii de stimulare a dualităţii "artist-magician"?

Trăiam din ceea ce nu ştiam despre mine, adică mă lăsam pradă fanteziei de a mă desprinde de reguli, de a mă rupe de mediocru, auto-introducându-mă în "laboratorul" marilor creatori de literatură şi de ştiinţă, cu observaţia că graniţa trasată între literatură şi ştiinţă era adesea artificială. Plin de speranţă, mă lansasem într-o revărsare dezlănţuită de inteligenţă şi farmec, pe un traseu spaţio-temporal spre reprezentarea unui scop imposibil: de a fi parte integrantă dintr-o experienţă încapsulată în scrieri cu caracter mistic.

Am gustat fremătătoarea plăcere, beţia picantă, intensă a unei transformări totale. Ardeam de dorinţa de a o resimţi mereu şi mereu. Mi-am adunat întreaga voinţă, întregul curaj de a începe scenariul de film, ca un om care se aruncă iar şi iar în valurile furtunoase ale unei obsesii devorante, numai ca să retrăiesc acel stimulant simţământ al transformării.

Scenariul, “Magicianul”, prima incursiune în sfera lumii mele interioare, instrumentul formării unui alt tip de personalitate, una ascunsă sub învelişul preţios al unei înnoiri totale, avea să fie o încercare mult mai grea decât mi-am închipuit. Cât de tentantă putea fi această poveste, această opţiune neverosimilă a desăvârşirii?

Arta de a fi altcineva este modul de a-ţi pune în valoare prețiosul talent al verosimilităţii,

mânuind magia de a te iluziona în cel mai frumos mod cu putință, de a te face să uiți că citești din propria experienţă de lectură inedită.

Indiferent de scenariu şi de impactul său, mă lansasem în cu totul alt gen de înţelegere a lumii, a vieţii, a universului. Mă simţeam mai liber, mai puţin supus eroziunii. Îndepărtasem perdeaua neagră a slăbiciunii mele ascunse: de a dori să aflu ceea ce aş fi dorit să nu ştiu. Devenisem altcineva. Cu totul şi cu totul străin faţă de cei care mă cunoşteau. Magicianul făcea legătura dintre omul obişnuit şi artistul unei lumi nemărginite, o lume în care odată integrat puteam să privesc dincolo de aparenţele aşa zisei normalităţi.

Puteam să interpretez un personaj destul de apropiat de ceea ce eram eu în realitate. Cu însetată curiozitate coborâsem până în zonele adânci ale pasiunii mele, acolo de unde izvorau năvalnic şi hotărât toate ideile, toate idealurile, toate virtuţile mele, acolo unde toate formele de cunoaştere se îmbinau şi se contopeau într-o măiestrie absolută. Şi, asemenea unui chimist care experimentează noi reacţii chimice combinând elemente diverse, am reuşit să dezvolt elementul cheie, esenţa care îmi putea maximiza capacitatea de creaţie.

Ceea ce doream, se împletea strâns cu ceea ce eram. Ceea ce nu ştiam despre mine s-a împletit strâns cu realitatea pe care imaginaţia a creat-o. Dualitatea artist-magician aducea în prim plan acea capacitate de a transforma o absenţă într-o prezenţă, redând o stare de fapt într-un mod cât mai plastic, adică prin plasarea accentului pe lucrurile care depindeau numai de mine pentru a fi iluminate, manifestate în diverse forme de existenţă şi infinite în timp şi în spaţiu.

Leadership: Poţi să-ţi măsori forţa gândirii conform aventurii de a te pierde ore în şir în lumea personajelor unei poveşti despre spectacolul vieţii de zi cu zi, astfel încât să beneficiezi de imaginea idealului de a fi altcineva?

Unul din cele mai rapide moduri de a-ţi forma personalitatea este să-ţi instruieşti Eul să accepte schimbarea. Modul în care îţi pui în evidenţă calităţile, în special puterea de a interveni în evoluţia lucrurilor, reflectă acea parte din tine, acel impuls pozitiv pe care îl descătuşezi atunci când vrei să te autodepăşeşti. În consecinţă, preocupă-te mai mult de natura fiinţei tale.

După cum prezentările de modă urmăresc crearea unui inedit de formă şi culoare, ridicat la rang de artă, bazându-se pe o bună cunoaştere a tendinţelor în materie de "Haute-Couture" şi a aşteptărilor publicului, - tot astfel leadershipul se bazează pe o mai bună cunoaştere de sine în raport cu stimularea şi creşterea capacităţii de dezvoltare a nivelului optim de performanţă, dar şi pe aşteptările celorlalţi.

Devii altcineva numai atunci când reuşeşti să interpretezi un personaj destul de apropiat de ceea ce eşti în realitate, şi de ceea ce aşteaptă ceilalţi de la tine. Aventura de a te găsi în pielea unui personaj dintr-o carte sau dintr-un film te va apropia de o nouă dimensiune a personalităţii tale, una abordabilă prin intermediul imaginii omului care se poate despărţi de vechile repere şi de vechea realitate.

A fi altcineva înseamnă să te percepi în comparaţie cu aducerea cuiva într-o imagine de prim plan mai reprezentativă, într-un fundal complet diferit, cu ambianţă diversă, pentru a face faţă provocării de a fi parte dintr-un scenariu de poveste care are toate şansele să devină real.

Te dedici "îngrozitoarei crime" de a sluji unui scop diferit, mai strălucit, mai sofisticat, mai plin de sens decât ar fi fost în măsură realizezi? Ai curajul să cercetezi, ca un filozof, cu de-amănuntul domeniul necunoscutului? Sau preferi să rămâi un rătăcitor, un condamnat la o

anumită soartă, la o sentinţă definitivă care ucide spiritul şi înrobeşte mintea? Depinde de tine şi de alegerea ta.

Leadershipul este o variantă inedită a capodoperei numită "It will hurt a little", ce vine cu o imagine amplă a ceea ce înseamnă să fii altcineva, apropiat de acea obsesie a artistului care caută teritorii neexploatate, lumi necunoscute, dimensiuni umane încă nedetectate.

Perdeaua neagră a unei slăbiciuni ascunse exprimă raţiunea, forţa implacabilă a minţii şi a gândului, care te împiedică să vezi ceea ce îţi lipseşte ca să fii TU, ceea ce este esenţial în definirea unui orizont mai larg. Evidenţiază forţa care încearcă să ascundă însuşirile tale de căpetenie faţă de tine şi faţă de ceilalţi.

Îţi aminteşti de *Micul Prinţ* din opera lui Saint Exupery? El zicea: *"Întotdeauna mi-a fost drag pustiul. Te aşezi pe o dună de nisip. Nu vezi nimic. Nimic nu se aude. Şi cu toate acestea, ceva străluceşte în liniştea lui. De aceea e frumos pustiul, fiindcă undeva, el ascunde o fântână…"*

Leadershipul se dizolvă, graniţele dintre cunoaştere, percepţie şi realitate devin permeabile dacă nu te cunoşti îndeajuns de bine. A porni în explorarea propriul Eu, este ca şi cum ai căuta o fântână în pustiu. Poţi înţelege "taina strălucirii" numai dacă intervii în procesul tău de evoluţie, dar fără să "denaturezi" ţinta finală a ta şi a celorlalţi.

Numai dacă căutările tale se bazează pe elementele concrete detectate cu "instrumente" specifice - psihice sau materiale, vei putea găsi sursa de cunoaştere şi calea de evoluţie ulterioară.

Şlefuieşte-ţi cu grijă propriile aspiraţii, ca să te poziţionezi cât mai bine în raport cu tine însuţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/perdeaua-neagra-a-unei-slabiciuni-ascunse.html

Perfect Silence

On Decembrie 13, 2015

Susţine efortul de a-ţi înţelege raţiunea de a fi, ţinând cont de valoarea imensă a uitării de sine.

Perimetrul momentan al conştiinţei mele era destul de limitat datorită densităţii gândurilor nespuse. Brățara identităţii mele o las în grija voastră ! Gânduri înălţate din negrul mohorât al uitării de sine, ca un fir de fum de la o casă pierdută în frigul iernii, absorbind raţiunea mea de a fi din forma ei pură. *„ The most perfect silence is when there's no need of showing. "*

Raportul dintre diferenţa de potenţial aplicată la capetele unui conductor şi intensitatea curentului care îl parcurge, este prin definiţie rezistenţa electrică a acelui conductor (pasiv). Admisibil. Mi-e uşor să înţeleg că totul decurgea din această lege stranie, dar adevărată, inclusiv puterea de a uita de mine, dincolo de tot ceea ce era temporar, din izbucnirea unui Eu care îşi experimentează multi-dimensionalitatea. *„ Something is true when you see the same pictures from another point of view. "*

Gândurile sunt expresia unui curent care crește și devine puternic pe măsură ce te concentrezi asupra unui fapt imaginar, fără a te întrerupe. Puteam lesne să-mi închipui cum stăteau lucrurile faţă de multi-dimensionarea personalităţii mele distincte, puţin dispusă să recunoască valoarea imensă a unei ruperi de real când era vorba de a mă lăsa pradă nebuniei de a crede în ceva mai presus de mine: ficţiunea de a trăi în ceaţă. *"The most perfect moment is when we just come from different circumstances."*

Eric, eroul unui roman al lui Herbert Franke, încerca să-şi reprezinte propria imagine, înaintând prin rizomul supradimensionat, alături de însoţitorul său impasibil şi străin de neamul omenesc. Îşi reprezenta imensitatea pustie a Cosmosului şi în ea firicelul de praf al stelei Heyse II. Tocmai acolo se afla el însuşi, cu misiunea şi cu neputinţa sa. Ceva din el refuza să ia fantasticul acesta drept realitate. Dar adevărul era, fără îndoială, adevărat.

Leadership: Poţi să-ţi reprezinţi propria imagine în numele unui adevăr pe care îl trăieşti în raport cu densitatea gândurilor nespuse?

Celebra scriitoare, Ana Blandiana, a avut un lucru clar în minte când a întrebat: *„ Cine dintre noi ar putea explica frumuseţea drumului acela prin ceaţă, frumuseţea curajului obscur şi a victoriei fiecărui metru de drum cucerit? "*

Probabil în mintea omului grăbit de timp, în care sunt adunate cu regularitate gândurile ce înfrumuseţează viziunile şi sprijină aspiraţiile de înzdrăvenire a unei noi forme de înţelepciune, se deschide încet-încet, sub semnul unei imagini semnificative, drumul către o lume mult mai interesantă. Dar una care aparţine capcanelor unei rătăciri, unei îngheţări a sinelui.

Gândurile mele păreau tot atât de neînţelese ca un diamant neşlefuit care aşteaptă pe cineva să-i descopere strălucirea, dincolo de tot ceea ce puteam cunoaşte, a cărui valoare depăşea orizonturile expectanţelor realizabile. Ştiu că încercam să redau o imagine a ceea ce puteam aştepta să văd în viitor, să ajung pe culmi înalte care să nu se schimbe odată cu trecerea anilor, ca atunci când vrei să descoperi într-o cutie invizibilă acele lucruri pe care nu le ştie nimeni. Dar întotdeauna ceva mă trezea din visare. Era conştiinţa de a nu aluneca prea mult înspre utopia unei exaltări de-o clipă, stranie beţie a unei scurte rătăciri.

Cu certitudine, adevărul pe care îl trăiam în raport cu densitatea gândurilor nespuse putea fi pus în corespondenţă cu o perspectivă de imbunatatire a unui ideal de solidaritate între aceste două unităţi extreme: inteligenţa de a transforma realitatea în fantastic şi fantasticul în realitate.

Devenim născători de confuzie din punct de vedere perceptiv, supuşi fiind investigaţiilor asupra propriei imagini, atunci când ne punem încrederea într-o fiinţă nouă, unde receptarea lumii se desfăşoară pe baza unui set de gânduri ce păstrează relaţiile bine definite între două personaje. Unul care constant se judecă pe sine şi altul care regăseşte într-o lume anexată celei reale numită „Nicăieri".

Leadershipul începe să se contureze prin materializarea unei viziuni care reînnoadă această luptă a celor două personaje, împletirea armonioasă a celor două dimensiuni pereche (episoade din viaţa sufletului) influenţând modul cum îţi redefineşti stilul de a fi.

Leadership: Pricepi într-adevăr esenţa a ceea ce înseamnă să ai imagine şi să nu ai conţinut, pe măsură ce îţi focalizezi mintea asupra unui gând care încearcă să prindă consistenţă?

Când perimetrul momentan al conştiinţei tale devine destul de limitat datorită densităţii gândurilor nespuse, producând acea nemărginire a uitării de sine, adică identificarea cu ceva în care să te poţi pierde complet, devii o victimă a propriilor explorări, o victimă a propriului chip de a gândi sensul existenţei.

A-ţi forma o imagine despre ceea ce eşti, despre ceea te frământă, despre ce te face vesel sau trist, fără să îi atribui acestei imagini un anumit conţinut şi o direcţie, înseamnă să te pierzi într-un labirint al ideilor şi elementelor inutile germinate doar de dragul de a crea un ghiveci atrăgător pentru audienţele de fast-view (to meet the demands of the quick viewing).

Leadershipul îşi poate păstra statutul de configurator al propriei tale deveniri, făcând accesibilă crearea unor reprezentări mentale a celor mai însemnate perspective asupra realităţii, atunci când îţi stabileşti o direcţie nouă de urmat în viaţă.

Satisfacţia interioară confirmată de această direcţie nouă, aducând un fel de a înţelege momentele de cădere şi de a accepta orice experienţă, este un factor esenţial în relaţie cu succesul personal.

Un gând care nu începe să prindă consistenţă este o condiţie a uitării de sine în timpul unei realităţi cu care nu te poţi întâlni niciodată în viaţa de zi cu zi, una care nu poate fi conceptualizată, care nu este deloc verosimilă. Iar un gând care prinde consistenţă este rodul unei ficţiuni care face din tine imaginea unei lumi care inspiră căutarea unei schimbări adevărate.

Perfect Silence este momentul de maximă luciditate când stai de vorbă cu tine, deschizi şi mai mult calea pentru abordarea mai critică a experienţei de visare, meditaţie, şi constaţi că singura cale de a te redefini ca un om puternic este de a schimba direcţia de vedere, fără a fi acuzat de cineva că nu vezi nimic altceva în afară de propria ta înălţare în izolare.

*** Notă:** - Blank & Jones feat. Bobo - Perfect Silence

Source: https://neculaifantanaru.com/perfect-silence.html

Perspectiva prim-planului

On Octombrie 14, 2015

Apropie-te de universul ştiinţei, străduindu-te să compui un „poem”, nu doar relatând o „povestire”.

Să ne oprim la două exemple care vor desluşi poate mai limpede relaţia celor doi regizori Griffith-Eisenstein şi ne vor permite, mai târziu, să înţelegem mai bine genialitatea operei eisensteiniene. Prim-planul nu era deci o "invenţie" a lui Griffith. Edvin Porter îl folosise, ca mijloc tehnic, punând un bandit să tragă în prim plan, în direcţia spectatorilor. Faptul a făcut senzaţie şi atât.

Dar Griffith a folosit într-un film prim-planul unei femei care aştepta întoarcerea soţului urmat de imaginea celui pe care îl aştepta. Alternarea aceasta a provocat furtuni prin neobişnuitul ei.

- Cum se poate rupe subiectul, a fost el întrebat, cu asemenea sărituri? Nimeni nu va înţelege nimic.

- Dar Dickens, răspunse Griffith, el nu a scris tot aşa?

- Bine, dar era Dickens; el scria romane şi asta e cu totul altceva.

- Deosebirea nici nu e atât de mare, eu scriu romane în imagini.

Însă prim-planul lui Griffith era legat doar de un mod de a vedea, de condiţiile fizice ale felului în care poţi privi un personaj: anume de aproape.

Eisenstein va folosi prim-planul nu pentru a arăta ceva, ci pentru a reprezenta. Cu alte cuvinte, el nu priveşte pur şi simplu mai de aproape un obraz sau un obiect, ci îl foloseşte în această ipostază pentru a exprima o idee, pentru a-i acorda o nouă semnificaţie. Griffith relatează o povestire, Eisenstein compune un poem. *

Leadership: Poţi să distingi o nouă dimensiune a revizionismului de la orizontul unei experienţe care trebuie alimentată frecvent prin intervenţia unei realizări particulare?

Sensul ideal şi profund pe care-l caută un artist în procesul de elaborare a unor noi concepţii, făcând din leadership un soi de scenografie - un mod de a gândi o imagine asupra lumii reale, sau o imagine a omului reflectată în lume, bazată pe o fixare a ştiinţei asupra unui fapt omnipotent, este transpus la nivelul trăirii existenţei sale.

Însuşi artistul se transformă într-un prim-impact asupra fenomenului de reprezentare a unei imagini ample şi, mai cu seamă, asupra evoluţiei abordării modului cum priveşte şi percepe “ceea ştie” în vastitatea informaţiei ce-l înconjoară. Această imagine surprinde semnificația pe care artistul o acordă actului de creaţie în lungul liniei de conduită a unui om care ştie să comunice cu ceea ce alţii văd în el însuşi.

Conţinutul mesajului pe care îl furnizezi lumii întregi, devenind subiectul central, forţa

egalizatoare a unor presupuneri, adesea de ordin subiectiv, cu privire la organizarea realului, ce poate duce la o nouă formă de artă, rămâne legat de reprezentarea complexă a prim-planului. Este vorba de gândirea auto-dirijată spre o finalitate a revelaţiilor ce satisfac condiţiile unui ideal de cunoaştere izvorât din experienţa cercetării, din însăşi substanţa celor anterior asimilate.

Revizionismul este o formă de a crede într-o constatare care devine uimire: sentimentul de a fi unic în faţa unei realităţi de multe ori ignorată de lume, dar care deschide calea către grandoarea ideală a unei explicite realităţi. Este vorba despre o acordare de semnificaţie acelui lucru, întâmplare sau fenomen, din care îşi iau valori de subiect atributele de bază rezultate din perspectiva a ceea ce vezi şi modalitatea prin care explici ceea ce vrei ca ceilalţi să creadă.

Leadership: Modul în care reprezinţi un punct de vedere într-o compoziţie de mari resurse expresive reflectă un punct central al sentimentului de sine extins pe care îl trăieşti prin ceea ce te face diferit?

Leadershipul îşi continuă înaintarea spre o modelare mai precisă a faptelor care trebuiesc revelate prin sensuri, pe baza unor reprezentări de natură obiectivă, cu ajutorul tehnologiei şi informaţiei, în diferite contexte de afirmare a puterii de creaţie, nu doar dacă „relatezi o povestire”, ci dacă reuşeşti „să compui un poem”.

Aşadar prim-planul este legat nu doar de un mod de a vedea, nu doar de condiţiile fizice ale felului în care se poate aborda un anumit subiect de aproape. Ci reprezintă rezultatul sintezei unei întregi experienţe, consecinţa unei acumulări extraordinare de noţiuni şi concepţii, un model de definire a ştiinţei conectat la o semnificaţie atribuită unei realizări particulare, întregind astfel aria de continuitate între creator şi receptor.

Atitudinea sau acţiunea care urmăreşte revizuirea unor concepţii aparţine în mod exclusiv artistului care, asemenea unui colecţionar care pasionându-se atât de mult pentru obiectele ispititoare stă ore întregi în faţa lor pentru a le pătrunde mai bine misterul, îşi făureşte opera prin argumente care cuprind raţionamente şi dovezi privind raporturile dintre imagine, ideal şi realitate.

Un sentiment de sine extins se obţine prin conţinutul raţiunii de a te transpune într-un artist care nu mai priveşte decât la propria sa creaţie, deşi concretă, trăind prin singurul lucru care-l face diferit de restul lumii: valorificarea spectaculozității inedite a unei capodopere într-o lecţie de viaţă durabilă.

Perspectiva prim-planului este generată îndeosebi de performerii de elită care sondează permanent adâncurile tăinuite ale fiinţei şi ale lumii, prin intermediul ştiinţei, pentru a obţine nu doar un alt sens al existenţei. Ci pentru a-şi lămuri ei înşişi adevărurile trăite, prin ceilalţi, în felul lor.

*** Notă:** - Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/perspectiva-prim-planului.html

Perspective evolutive în evaluarea personalității umane

On Martie 12, 2012

Caută mai întâi prezența a ceea ce te modelează exlusiv ca artist, și făcând asta mintea ți se va umple de gânduri constructive.

Într-o discuţie avută cu renumitul negustor de artă Ambroise Vollard, pictorul francez Paul Cezanne i-a spus:

- Să ştii, domnule Vollarde, că pictura este pentru noi tot ce poate fi mai important. Cred că în faţa naturii devin mai lucid. Din nenorocire însă, în ce mă priveşte, realizarea concretă a propriilor mele senzaţii este totdeauna foarte chinuitoare. Nu pot atinge intensitatea care mi se creează în simţuri, nu pot atinge acea superbă bogăţie de colorit care însufleţeşte natura. Totuşi, ţinând seama de senzaţiile mele de culoare, îmi pare rău că sunt atât de bătrân. E trist că nu sunt în stare să prind multe dintre nuanţele senzaţiilor şi ideilor mele. Uită-te la norul de colo - mi-ar plăcea să fiu în stare să-l pictez. Da, Monet, el ar putea. Are vâna trebuitoare.

Într-un fel, asta era o mărturisire de credinţă. Chinuit şi timid în faţa naturii, cum nu a fost niciodată în faţa oamenilor, Paul Cezanne căuta să exprime pe pânză, în culori, o stare sufletească. Pentru aceasta, a abandonat perspectiva clasică, preluată acum de aparatul fotografic, care privea natura cu un ochi imobil, rece, indiferent. Ochiul uman putea percepe mult mai multe nuanţe şi dimensiuni. *

Leadership: Poţi să faci o mărturisire de credinţă din ansamblul stărilor sufleteşti care se împlinesc numai pe măsura creării unei singure lumi, din perspectiva momentului şi intensităţii cu care acestea afectează înălţimea ideilor tale despre tine însuţi?

Lucrând cu materia realităţii, l-aş admira de pildă pe omul care, într-o singură bătălie cu el însuşi reuşeşte să cucerească cele două capitole esenţiale ale evoluţiei sale: senzaţia de control şi starea de mulţumire. Primul, în care îşi susţine cu tărie convingerile, al doilea, în care face dovada obligatorie a aplicării ferme a rezultatelor. El îşi face o mărturisire de credinţă din ansamblul stărilor sufleteşti care se împlinesc numai pe măsura creării unei singure lumi, din perspectiva momentului şi intensităţii cu care acestea afectează înălţimea ideilor sale despre sine însuşi.

Şi i-aş reproşa atunci când, dincolo de ceea ce cunoaşte despre sine însuşi, nu reuşeşte să spargă zidurile neputinţei de a fi el însuşi. L-aş penaliza serios fiindcă dezamăgeşte prin faptul că ignoră elementele esenţiale care garantează buna lui funcţionare, precum stima de sine ori sentimentul de mulţumire personală.

Ceea ce cunoaştem despre reuşita unui om de mare talent, dincolo de limitele pe care el însuşi şi le impune, fără să-i reproşăm nimic în privinţa alegerilor sale în viaţă, este faptul că seriozitatea sa îmbină elementele de "bună funcţionare" ale gândirii bazată pe rezultate. Iar fiindcă funcţionarea gândirii garantează o mai bună bună stimă de sine, un sentiment de valoare, o mulţumire personală, această mărturisire de credinţă a artistului poate să apară şi ca o manifestare de grijă faţă de ceea ce se desfăşoară în jurul lui, faţă de ceea ce se întâmplă cu sau fără voia lui.

Leadership: Poţi să realizezi o evaluare mai amplă a propriul tău profil artistic care să cuprindă un sentiment de încântare şi de mulţumire sufletească, încât să poţi atrage atenţia privitorului spre o lume a interiorităţii tale?

Când simţi că nu mai poţi să lupţi pentru idealurile şi ţelurile pe care ţi le-ai propus, când simţi că viaţa ta nu mai are nici un sens pentru că te-ai făcut vinovat de vreo faptă sau de vreo manevră nepermisă, când simţi că ceilalţi oameni din jur te depunctează la capitolul încredere, în acest caz eşti constrâns să adopţi o postură care îţi subminează într-o oarecare măsură calitatea de om şi de lider.

O dilemă serioasă aş spune, fiindcă eşti prins într-un joc de-a v-aţi ascunselea în care identitatea îţi este împărţită în mai multe "umbre". Umbre care se mişcă în toate părţile, combinându-se apoi într-un mod în care uneori te fac să te simţi bine, iar alteori te înfricoşează. Devii străin de tine însuţi, îţi învălui expresiile şi acţiunile într-un mister tot mai mare. Astfel se ajunge la o anumită imprecizie în evaluarea personalităţii tale.

Iar în acest caz, e indicat să-ţi reconsideri intenţiile pe care le ai vizavi de parcurgerea unui joc în care nu reuşeşti să te regăseşti pe tine însuţi. Sau aşa cum spunea cineva, reconsideră-ţi propriile rădăcini şi ia în calcul posibilitatea sădirii unor seminţe noi dacă vrei ca identitatea ta să se consolideze şi să-ţi furnizeze combustibilul necesar în exercitarea unui leadership eficient.

Un profil artistic este caracterizarea sensibilităţii unei persoane pusă faţă în faţă cu măreţia naturii. Iar interiorizarea unui artist reflectă tocmai acea transformare a naturii, surprinsă într-un tablou de mare rafinament, care îi amintește de propriile sale transformări sufleteşti.

Perspectivele evolutive în evaluarea personalității umane ţin mai mult de stările sufleteşti care însoţesc reuşita omului, de ideile cu care el vine în dialog cu lumea, şi de apariţia senzaţiilor de încântare şi de mulţumire sufletească, întocmai ca la vederea unui tablou care conturează o scenă splendidă din natură.

*** Notă:** Catinca Muscat - Orele lui Prometeu

Peyton Westlake

On Iunie 29, 2016

Învaţă să te conectezi la o cauză nobilă, mişcând din loc partea vizibilă a realităţii pe care o trăieşti.

Încă de când mă apucasem să studiez noţiunile fundamentale ale ştiinţei, sub influenţa nevoii a mă afirma şi de a fi unic în felul meu, exclusiv prin mijloacele satisfacerii de sine, păream însoţit de sentimentul că trăiesc în altă lume. Mă simțeam legat de ceva care nu aparținea în mod firesc de mine, ceva care încă nu exista, ca și când aş fi nimerit într-un peisaj pe care nu l-ar fi imaginat niciun pictor.

Toată această activitate neîncetată, ca o boală a intelectului de care nu mai scapi, de care sunt loviţi numai artiştii, o boală care explodează, pulverizează, se răspândeşte în starea de spirit cu strălucirea unor transformări de fază însoţite de difuzie, purtând în ele simboluri şi valenţe chimice, era o formă de a mă îndepărta de suferinţa mea. De lipsurile de ordin identitar apărute din cauza neexploatării la timp a liniei recordurilor personale.

Secretul deprinderii cunoaşterii superioare rezidă tocmai din zgomotul constatărilor produse de mintea cercetătoare, din acest sunet de fond supărător, în acelaşi timp plin de sens, speculativ, declanşând o reacţie puternică în subconştient, făcându-te să trăieşti tranziţia spre o altă dimensiune, în virtutea unui principiu al echilibrului universal.

Dintr-o dată ajungi să trăiești filmul unei călătorii tainice, desfăşurate în mod direct între părţi independente, într-un sistem fizic izolat unde toate forţele lucrează la obţinerea unui echilibru, a unei uniformităţi, între ecuaţii algebrice, obiecte luminoase, raze incidente, câmpuri electromagnetice, în care se reflectă adaosul de stimulatori care încurajează formarea unui nou construct mental.

Aveam nevoie de experienţă artistică a unui Rembrandt şi de cunoaşterea vizionară a unui Einstein ca să mă apropii de idealul perfecţiunii în fiecare aspect al unei creaţii utilitare, dacă voiam ca invenţia mea să funcţioneze şi, prin urmare, să aibă succes.

Leadership: Poţi să te descoperi, ca orientare intelectivă, în direcţia unui parcurs care stă sub semnul valorii personale unde creaţia capătă valenţe de sens în unica existenţă a intenţiei de a produce un rezultat de prestigiu?

Frumuseţea artei de a fi mai mult decât ceea ce eşti, capacitatea de a te avânta spre ceea ce este în afara condiţiei de prizonier al unei existenţe imprevizibile, constă în unitatea dintre calitativ şi cantitativ, pe care vectorii informaţionali, într-o măsură variabilă, acţionând printr-un soi de efect bizar care îşi distruge cauza, facilitează intrarea ta într-un soi de revoluţie a minţii.

Şi nu există decât un singur fel de a testa această capacitate: întruchipând un rol absolut genial de care nu te credeai în stare, un om de ştiinţă, un Peyton Westlake, cu o altă identitate. Valoarea personală ia în considerare urmările inevitabile ale unor cauze antecedente, atunci când constaţi că ai lucrat conform voinţei şi experienţei tale, iar nu silit de altcineva, deci atunci când raţiunea cea mai însemnată a unei abordări eficiente şi inedite nu este depăşită de rolul pe care îl joacă alţii în viaţa ta.

Leadershipul este o continuare a orientării omului spre o versiune a lui mai stabilă, legând

mijloacele satisfacerii de sine cu informația trebuincioasă tranziţiei spre o altă etapă de expansiune a valorii personale. La rândul ei, valoarea personală are în centrul ei acea inteligenţă superioară care prezintă capacitatea de a percepe, dintr-o perspectivă mai înaltă, ceea ce crezi că ești în stare să posezi şi să fii.

Inteligenţa este o trezire a capacităţilor de depăşire a limitelor personale, la un nivel de profundă intuiţie şi înţelegere. Ea nu poate fi atinsă exclusiv prin mijloacele satisfacerii de sine, ci prin participarea la procesul de formulare a concluziilor, ipotezelor, teoriilor, prin extragerea şi analiza constatărilor din numeroase surse de informații.

Primejdia inteligenţei, întâmpinată numai de omul care se aruncă în vâltoarea atotcuprinzătorului, este aceea de a crede că realitatea pe care o trăiește este totul, și că prin mijlocirea ştiinţei poate să transmită ceea ce este în el însuşi. În toate cazurile, omul este responsabil numai când n-a lucrat cu voinţă, sau când a lucrat în contra-responsabilităţii, silit de o forţă exterioară să abdice de la orice prevederi şi reglementări.

Iar când invenţia unui chimist loveşte soarta unei încărcături moleculare, fiind împins de o minte străină, înseamnă că el n-a lucrat conform unor motive venite din reflexie, din judecată şi raţionament, ci dintr-o pornire născută din necesitatea de a-şi împărtăşi emoţiile cu ceilalţi oameni.

Leadership: Consideri că trebuie să-ţi formezi un anumit complex de priceperi şi deprinderi atribuite rolului important pe care îl ai la îmbogăţirea unei imagini pretate la o transformare de tip ordine-dezordine?

Pentru ca inteligenţa să contribuie la dezvoltarea valorii personale, mai întâi de toate trebuie luată în calcul posibilitatea unei selecţii, a unei alegeri a caracteristicilor de propagare a informațiilor - trebuincioase deprinderii anumitor competenţe foarte căutate, care să-ți inducă sentimentul unei identităţi distincte, autentice. Deci, trebuie să cântăreşti bine ansamblu de elemente succesiv-alternante pe care le poţi recunoaşte și asuma în procesul de fundamentare a noţiunilor ştiinţifice.

Citesc într-o carte de probleme de fizică şi optică, următoarele: *"Imaginea dată de lentila convergentă joacă rolul de obiect virtual pentru lentila divergentă. Folosind formula gaussiană a lentilelor, în cazul lentilei divergente, pentru situaţia în care obiectul este virtual, se obţine că lentila convergentă formează imaginea în spaţiul imagine al lentilei divergente la distanţa de 20/3 cm de aceasta. Deoarece imaginea dată de lentila convergentă se formează în spaţiul său imagine, la distanţa de 30 cm de ea, se obţine distanţa de la obiect la lentila convergentă egală cu 60 cm."*

Descoperirea răspunsurilor la anumite întrebări, deducând toate combinaţiile şi permutările posibile între opţiunile de filtrare a informaţiilor, începe mai întâi cu plăcerea de a condensa într-un tablou, strâns încadrat într-o nouă teorie, toate rezultatele diferitelor observaţii pe un fond general de suspiciuni.

Însă una din particularităţile devenirii este un al treilea ochi, care priveşte amănunţit tabloul, percepe elementele care nu pot fi văzute în mod obişnuit şi reuşeşte să te conecteze la o cauză nobilă: de a mişca din loc partea vizibilă a realităţii pe care o trăieşti.

Rolul pe care îl ai în evoluţia ştiinţei poate fi reprezentat printr-o imagine pretată la o transformare de tip ordine-dezordine atunci când determinarea cu care dovedeşti că poţi construi o reputaţie se realizează prin dezvoltarea capacităţii de a face faţa unor situații profesionale neconvenționale, cum ar fi formularea unei noţiuni din care derivă noi norme de creaţie care nu atenuează efectele lor.

În ecuaţia ştiinţei, ordinea sau dezordinea pot reprezenta catalizatorul unui pas înainte numai dacă combinaţiile şi permutările posibile între opţiunile de filtrare a informaţiilor pe care le prelucrezi sunt susceptibile să se concretizeze într-un produs finit în urma unei manevre care în opinia altora ori nu există, ori nu funcţionează.

O cauză nobilă promovată prin activitatea neîncetată a intelectului în spaţiul de creaţie, se poate exercita mişcând din loc partea vizibilă a realităţii pe care o trăieşti prin comparaţie cu cineva mai experimentat în domeniu, şi evadând din acel concurs de împrejurări care duce la un deznodământ egal cu renegarea din partea celorlalţi oameni.

Peyton Westlake este eroul principal din filmul "Darkman (1990)". El nu simbolizează doar lupta pentru găsirea unui nou rost existenţial ce stă sub semnul aceleiaşi determinări implacabile, ci totodată simbolizează găsirea eleganţei inteligenţei care, deşi este subtilă, se face remarcată foarte uşor şi decisiv.

Acest tip de inteligenţă este, mai întâi de toate, o asumare a unei noi realităţi ce poate fi accesată numai prin forţa şi metodele ştiinţei.

Source: https://neculaifantanaru.com/peyton-westlake.html

Piatra cedează locul cerului

On Mai 12, 2015

Asigură-ţi o mobilitate care să permită reevaluarea forţei tale de "Gigant" al producţiei de vizibilitate, prin prisma tendinţei de a cuceri întinderile nesfârşite ale imaginaţiei.

"Scrisori de-ale lui Michelangelo…Uneori străbate un geamăt din ele. Vaietul pe care îl auzi la fiecare rând al scrisorilor din timpul frescelor de la Capela Sixtină. Să lucrezi luni întregi, nefiresc încovoiat, cu capul lăsat pe ceafă. Cu mâinile amorţite şi picioarele grele ca plumbul. Ochii roşii şi umflaţi din cauza tencuielii ce cade pe ei. Pensulele care scapă din mâini. Ameţelile. Schelele care se cutremură de parcă ar vrea să strivească avântul creaţiei de imobilitatea implacabilă a bolţii.

Dar iată că lunile de martiraj trec. Se desfac schelele…Se îndreaptă spinarea. Se ridică capul. Creatorul priveşte. Îşi priveşte opera. Şi bolţile se deschid în faţa privirii sale. Piatra cedează locul cerului.

Ca şi Michelangelo să ne îndreptăm şi noi spinarea.. întorcând privirea către vasele de laborator, filtre, proiectoare, difuzoare, dialoguri, partituri…Şi să privim bolţile care se întind deasupra noastră…Ni se tăie respiraţia când, lăsându-ne capul pe spate, privim în viitor. Ne aflăm în vârful unei piramide… Dar, privind în sus, iată că acest vârf devine un punct de pornire. Şi de la el încolo se înălţă…un alt gigant, care…e gata să cucerească întinderile nesfârşite ale imaginaţiei." *****

Leadership: Poţi să dai un nou sens experienţei de explorare a unor noi zone de creaţie prin prisma însuşirii unei noi concepţii despre ce înseamnă să fii tu însuţi într-o diversitate de ipostaze expresive?

Întotdeauna convingerile întăritoare, plecând de la observaţia că tendinţa omului este spre în sus, în raport cu credinţa de a duce un lucru până la capăt, pot reprezenta un fundament solid pentru provocarea de a fi un creator. Iar prin intermediul mobilităţii, indiferent de nivelul de experienţă atins, evidenţiind dinamica dezvoltării pe care o reprezinţi ca om al creaţiei, se fortifică acea formă de îndrăzneală – de a ieşi din aria de confort care te limitează, rostogolind orice neîncredere în sine spre pieire.

Leadershipul, ca tendinţă de încurajare a avântului spre performanţă, presupune să iei act de voinţa, dorinţa şi putinţa de a da un nou sens experienţei pentru învăţare, explorare - prin raportare la rezultatele acesteia, antrenându-ţi pe această cale capacitatea de autoevaluare. Un om al inovaţiei se consacră întru totul operei sale şi, în special, noilor deschideri spre evoluţie care-l pun în contact cu puterea sa de a realiza ceva original, uneori independent de ceilalţi, chiar şi fără siguranţa izbânzii.

Mobilitatea reprezintă capacitatea artistului de a-şi asigura transformarea creaţiei personale într-un instrument pentru mânuirea tuturor performanțelor cinematografice imaginabile.

Tendinţa unui om al creaţiei de a cuceri întinderile nesfârşite ale imaginaţiei, alături de dorinţa de a se afla în vârful piramidei, devine printr-o experienţă individuală ordonată în actul artistic mai mult decât expresia personalităţii sale şi a atitudinii faţă de ceea ce face şi transmite. Devine o parte a sufletului, o oglindă a drumului său prin viaţă, o continuare a procesului de training spre performanţă, un punct de pornire spre un viitor al calităţii. Ora et labora, roagă-te şi munceşte.

A fi tu însuţi într-o diversitate de ipostaze expresive înseamnă să garantezi autenticitatea vastei tale cunoaşteri prin însuşirea unei anumite modalităţi de construcţie a unei inovaţii care va face mult mai atractivă experienţa consumului de vizualizare a unei imagini care va supravieţui timpului.

Leadershipul este orice asumare a unei imagini care e capabilă să te facă să apari în ipostaza de "Gigant" al producţiei de vizibilitate produsă prin intermediul avântului acelei creaţii artistice care înnobilează şi transfigurează elementele eteronome ce au stat la baza constituirii ei.

Piatra cedează locul cerului este o metaforă a dorinţelor care devin realitate, urmare a tendinţei omului de a se conforma aspectelor pozitive şi rezultatelor propriei sale experienţe, acţionând în direcţia unei personalităţi care se impune prin realizarea sintezei fond-lucrare-mesaj. Exprimă speranţa deplină a izbânzii în căutarea performanţei şi găsirea unicităţii în ceea ce faci. Sfârşitul muceniciei. Urmarea izbucnirii din adâncimile bogate ale însufleţirii. Fapt ce implică o tratare diferenţiată a fazei de dezvoltare, în contradicţie cu statutul de om simplu.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Piatra fundamentală a magiei

On Aprilie 04, 2017

Aliniază-te cu ceea ce poți să controlezi, nu cu ceea ce eviţi să înfăptuieşti.

Sunt Gerry Lane, om de ştiinţă, şi trebuie să descopăr originea virusului care a umplut lumea cu o nouă specie de prădători, numită Zombies. Ceva, mai real, şi mult mai terifiant decât în filme. Cum de-am fost aşa ghinionist încât să cad eu însumi Joker în încercarea de a câştiga jocul palpitant cu viaţa în termenii morţii? Şi totuşi, ca în nădejdea unei clipe excepţionale, mă simt de parcă aş fi descoperit într-un mormânt antic misterios un mozaic bine conservat care, provocând mintea la un duel fără sfârşit între cercetare şi imaginaţie, compune o măsură de combatere a nemiloaselor întrebări care nu-şi găsesc răspunsurile.

Acolo unde ochiul surprinde esenţialul se zugrăveşte un tablou trist şi tenebros care oglindeşte condiţia, doar aparent limitată, a unei noi cotituri în gândire și a unei reîntoarceri la o etapă anterioară de localizare şi manifestare a virusului - unul care îşi dezvăluie „simbolic" şi "tainic" slăbiciunea tocmai la persoanele imuno-compromise sau la cele care trec printr-un episod traumatizant acut.

Nu-mi dau seama exact cum îşi duce virusul prezenţa în sânge, dar am observat că ocoleşte bolnavii aşa cum râul ocoleşte o stâncă. Un tablou în existenţa căruia nu voiam să cred, dar în care mă integram cu prisosinţă.

În niciun caz nu vreau să mă transform într-o creatură care răzbeşte dincolo de limitele raţiunii, chiar dacă raţiunea mă împinge la înfăptuirea unui act grandios, în limitele unei probabilităţi acceptabile de supravieţuire. Dar aşa cum un pictor, un spirit sintetic caută esenţialul, forma şi volumul în spaţiu - printr-o reflecţie vizuală, tot astfel conştiinţa şi spiritul meu de evaluator al fenomenelor naturii se simt datoare să uniformizeze sau să respingă tot ce e „altfel" în alcătuirea unui tipar de reacţie al virusului.

Leadership: Ai capacitatea de a te deschide unei experiențe incitante, fără a te pierde în condiţiile ei de fond, luând în calcul factorul "enigmă" care face ca realitatea să devină fantastică într-o lume plină de întrebări fără răspuns?

Adevărata piatră fundamentală a magiei este de fapt piatra de încercare a evoluţiei lumii, a cunoaşterii, a tuturor lucrurilor, care fac ca o existenţă frământată de contradicţii şi tensiuni, incapabilă de a se menţine numai la nivelul normal, să fie plasată sub semnul "operei imperfecte a naturii" care trebuie acceptată drept o provocare de a relua jocul lumii în alt chip.

Aici trebuie luată în calcul puterea omului de a face distincția între bine și rău, dar mai ales putem face referinţă la cartea scrisă de Alice Roberts, "Marea șansă a existenței", care aduce în prin plan acea abilitate a omului de a sonda trecutul său și al vieții în general prin însăși observarea atentă a proceselor prezente în propria-i ființă și, reușind a se descoperi pe sine descoperă și miriadele de legături ale sale cu lumea non umană de care este profund legat asemeni străbunilor săi.

Fără îndoială, calitatea omului care aspiră la un statut de netă supremaţie se distinge prin maturitatea interpretării experienței care îl recomandă pentru un rol de acțiune pus în umbra unei desăvârşite enigme - una care te incită să o descoperi, ca fiind numai a ta, spre a ajunge la obiectivitatea unei cunoaşteri care trece dincolo de hotarele propriei credinţe. Iar magia persistă cu încăpăţânare: omul este ceea ce pare a fi, sau este ceea ce poate deveni

prin eliminarea a ceea ce este capabil să îndure?

Cum reuşeşte un magician să leviteze? Sunt 7 faruri. O frânghie invizibilă. Două oglinzi laterale de culoarea adâncimilor maritime. Un capitol bine definit al patologiei chimice. Un cufăr plin de comori. O cupă plină cu mânia lui Dumnezeu și una plină cu licoarea miraculoasă a vieții. Şi o ipoteză despre începutul renaşterii sub forma unei frumoase şi captivante poveşti a redescoperirii ştiinţifice.

Adună toate acestea în aşa fel încât rezultatul lor să-ţi dea într-adevăr Unu, momentul cinetic al unui întreg lanţ cauzal. Dacă tabloul realizat de tine va fi veridic, el va fi înţeles fără raţionamentele logice. Află secretul din spatele magiei înainte să-l stăpâneşti şi să-l utilizezi conform cu menirea lui.

Magia este o experiență a luptei cu moartea, din care ţâşneşte inepuizabil viața. Ea se aliniază cu ceea ce poți să controlezi, nu cu ceea ce eviţi să înfăptuieşti. Înseamnă să cutezi să te arunci în necunoscut, în mrejele unei puteri tainice, și acolo plutind peste prăpăstii să fii prins strâns de mâna lui Dumnezeu. Magia este apropiată credinței, dar mai presus de ea. Nu e ceva psihologic localizabil, ci o modalitate de a privi și de a răzbi dincolo de limitele raţiunii, împingându-te la înfăptuirea unui act grandios.

A te încrede în miracolul de a răzbi dincolo de limitele existenței este o încercare de cuprindere a necuprinsului în granițele propriei tale forme de autoritate. Înseamnă să surprinzi esenţialul din care se zugrăveşte un tablou trist şi tenebros care oglindeşte condiţia unei noi cotituri în gândire, făcând din el o revelație provocatoare de tipul: „Tot ce mi se întâmplă face parte din lanţul iluziei creată de minte."

Leadershipul este lumea în care trăieşti cu frica de a-ţi pierde puterea, acea putere care se exercită sub dependenţa de a fi prezent într-o situaţie problematică în care soluţia poate veni doar prin metodele empirice ale ştiinţei.

Piatra fundamentală a magiei, care face din știința omului o realitate a unei puteri neobişnuite, este capacitatea de a te deschide unei experiențe incitante, fără a te pierde în condiţiile ei de fond. Aceste condiții rezultă din ceea ce se întâmplă când începi să resimţi durerea propriei neputinţe de a depăşi limitele şi prejudecăţile specifice consecinţelor nefaste ale acestei experiențe unice.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/piatra-fundamentala-a-magiei.html

Piatra lui Husafell

On Martie 06, 2009

Străduieşte-te să creşti în tine însuţi, apoi puneţi în valoare talentul ca să asiguri leadershipului tău un fundament mai larg şi mai solid.

Abraham Lincoln (1809-1865) a fost cel de-al şaisprezecelea preşedinte al Statelor Unite. Deşi lui i s-au atribuit meritele abolirii sclaviei, Lincoln a condus cel mai sângeros război din istoria Americii, nu pentru a îndrepta o nedreptate istorică, ci pentru susţinerea unui principiu istoric, cel al unităţii unei naţiuni.

Dar ceea ce rareori menţionează cineva, sunt treptele pe care le-a avut de urcat Lincoln pentru a-şi crea faima - propria lui poveste cutezătoare care a făcut înconjurul lumii. Provenea dintr-o familie modestă. S-a născut într-o micuţă cabană de lemn. Dar fiind un autodidact, şi-a desăvârşit cunoştinţele şi şi-a dezvoltat personalitatea. După ce a ajuns avocat, a ales calea politicii, intrând ca membru al partidului Whig în camera legislativă a statului Illinois (1834-1841), apoi în Congres (1847-1849), unde a si propus o lege care prevedea emanciparea treptată şi compensată a sclavilor.

În cele din urmă a aderat la noul partid republican, câştigându-şi o faimă naţională, după ce în 1858, în cursa electorală pentru ocuparea postului de senator, a dezbătut problema sclaviei împotriva candidatului partidului democrat Stephen A. Douglas. *

Leadership: Ar fi preferabil să-ţi manifeşti intenţia de a analiza o descoperire experimentală - relaţională cu posibilitatea sporită de înrâurire asupra formării concepţiei de tipul: "conştientizării valorii de sine"?

Piatra lui Husafell este una din cele mai antice probe de forţă viteză şi rezistenţă în care sportivii trebuie să care pe piept o piatră trapezoidală (cu o greutate cuprinsă între 150 kg -180 kg) evaluarea făcându-se pe două criterii:

- viteza cu care este cărată piatra pe o anumită distanţă în cel mai scurt timp posibil.

- rezistenţa în care sportivul trebuie să care piatra până îi scapă, măsurându-se distanţa parcursă.

Dacă ar fi să măsor timpul pe care Lincoln l-a investit în el însuşi, timpul pe care l-a acordat căutărilor sale spre a putea să se ridice din anonimat, să-şi pună în valoare leadershipul (cu îndrăzneală şi stăruinţă) şi de a deveni un apărător al drepturilor şi libertăţile oamenilor, aş spune că este o combinaţie între două probe eliminatorii: de viteză şi de rezistenţă, pe fondul unui context tensionat.

Urcuşul lui Lincoln către destinaţia îndrăzneaţă pe care şi-o fixase în minte încă de mic copil („Într-o bună zi voi ajunge preşedinte ! ”), şi care l-a făcut de neuitat, s-a datorat interesului său personal, bazat pe convingerile proprii. Acel urcuş – pe care toţi oamenii mari îl au de depăşit, este precum o piatră pe care foarte puţini o pot ridica. Greutatea ei se lasă pe umerii fiecărui aspirant la o carieră de succes, însă numai cei cu adevărat puternici - moral şi spiritual, au şansa de a se califica în finala pentru titlu de lider. În leadership, piatra lui Husafell este testul pe care îl dai în faţa credinţei proprii, pe care ori îl treci, ori îl pierzi, şi al cărui rezultat nu trebuie să lase loc de interpretări.

Conştientizarea valorii de sine are ca principal suport rezistenţa pe care o manifeşti într-o situaţie în care cauzalitatea propriei tale voinţe (niiciodată concepută altfel decât sub ideea libertăţii) este ridicată la rang de absolut, adică nu se poate deroga de la respectarea angajamentelor pe care le-ai luat faţa de tine însuţi.

Înainte de a te hotărî să schimbi ceva în viaţa celorlalţi, stabileşte-ţi un ţel şi o viziune clară a exact ceea ce vrei şi du-o la îndeplinire fără ezitări, fără greşeli, fără constrângeri de nicio natură. Dar fii sigur că ceva se va împotrivi planurilor tale: urcuşul pe care îl ai de trecut şi care va schimba cursul lucrurilor dacă nu eşti îndeajuns de tenace, perseverent şi deschis la minte. Iar dacă nu ai o rezistenţă mare la nivel de subconştient care să nu-ţi blocheze propria dezvoltare şi transformare pe care ţi-o doreşti, rişti să te îndepărtezi de ţel şi chiar poţi claca.

Rezistenţa ta cedează, puţin câte puţin? Ar trebui să te concentrezi asupra măreţei sarcini ce o ai în fata ta, pe care singur ţi-ai impus-o, să devii şi mai devotat cauzei căreia i-ai arătat supremul devotament. Străduieşte-te să creşti în tine însuţi, luând o atitudine fermă în susţinerea propriilor aspiraţii, desăvârşindu-ţi menirea, apoi puneţi în valoare talentul ca să asiguri leadershipului tău un fundament mai larg şi mai solid.

Aşa cum un pictor trebuie să ştie cum să folosească culorile pentru a reda spaţiul şi perspectiva, cum să le combine pentru a reda imaginea finală, cum să le aleagă pentru a crea o anumită stare - tot aşa şi tu trebuie să ştii cum să-ţi foloseşti propriul potenţial pentru a fi tot ce poţi să fii, cum să-ţi combini calităţile ca să le cultivi şi să le valorifici, cum să scoţi la suprafaţă din propria ta bogăţie interioară competenţele pentru a obţine performanţele cele mai bune.

Leadershipul denotă o atitudine permanent conştientă faţă de sine care se vede numai din cele mai neaşteptate experienţe de viaţă pe care le-ai depășit cu înțelepciune, fără să cazi în impasul de a nu putea lua o decizie în privinţa trecerii la un nivel superior de putere personală.

Să nu cazi în impasul de a-ţi judeca ideile, pentru că n-ai de unde şti dacă e cu adevărat bună sau rea.

Piatra lui Husafell este încercarea la care te supune viaţa ca să-ţi măsori dorinţa şi capacitatea de a-ţi atinge scopurile (fără de care personalitatea ta nu ar putea să o domine pe a celorlalţi). Tocmai în virtutea acestui lucru se aşează importanţa acordată visurilor şi timpului pe care îl investeşti în tine însuţi pentru ca, într-o bună zi, să ajungi acolo unde destinul te aşteaptă.

Concluzie: Dezvoltă-ţi acele calităţi şi abilităţi care să-ţi întărească poziţia în faţa oamenilor şi care să-ţi confere un ascendent asupra lor, prin viziunea susţinută de argumente convingătoare, prin demonstrarea căilor de urmat, prin evaluarea corectă a consecinţelor şi prin demonstrarea avantajelor şi chiar şi a dezavantajelor, acestea fiind accentele importante în leadership. Ele sunt susţinute de acele calităţi dezvoltate în timp printr-un antrenament continuu al gândirii, prin cunoştinţele dobândite, prin tenacitatea exersată permanent şi prin rezistenţa la efortul de a combate orice intervenţie „parazitară" care are drept scop îndepărtarea de la scopul propus.

*** Notă:** Brian Mooney – 100 Mari Lideri, Editura Lider, 2004.

Source: https://neculaifantanaru.com/piatra-lui-husafell.html

Piatra mormântului

On Aprilie 07, 2015

Ridică-te din tine însuţi într-un mod cu totul special, graţie puterii de a-ţi stăpâni în totalitate experienţele de viaţă.

- Conte ! - strigă Maximilien plin de avânt - luaţi seama ! Vă spun asta pentru a treia oară, căci mă înspăimântă puterea pe care o aveţi asupra mea. Luaţi seama la înţelesul cuvintelor rostite căci iată, ochii mi se însufleţesc din nou, inima mi se încălzeşte şi bate iar. Luaţi seama, căci mă faceţi să cred în lucruri supranaturale. Dacă-mi veţi porunci să ridic piatra mormântului care o acoperă pe fiica lui Iair, mă voi supune. Dacă îmi veţi face un semn doar, cu mâna, să păşesc deasupra valurilor, voi păşi pe valuri ca apostolul. Luaţi seama, mă voi supune !

- Nădăjduieşte, prietene, repetă contele.

- Râdeţi de mine, oftă Maximilien recăzând de la înălţimea înflăcărării sale până la prăpastia tristeţii. Faceţi cum fac mamele bune sau, mai bine zis, mamele egoiste, care potolesc prin cuvinte mieroase durerea copilului, fiindcă ţipetele le obosesc. Nu, prietene. Mă înşelam când vă spuneam să luaţi seama. Nu vă temeţi de nimic. Îmi voi înmormânta durerea cu atâta grijă în străfundul pieptului, o voi acoperi şi o voi tăinui atâta, încât nu veţi mai avea nici măcar grijă s-o deplângeţi.

- Mi-e atâta milă de tine, Maximilien, crede-mă, atâta milă încât dacă nu te voi vindeca într-o lună, zi cu zi, ceas cu ceas, ţine bine minte ce-ţi spun, te voi aşeza eu însumi în faţa pistoalelor încărcate şi a unei cupe pline cu cea mai sigură otravă, cu o otravă mult mai puternică decât aceea care a ucis-o pe Valentine. *

Leadership: Conştiinţa pe care o practici în orice moment al vieţii introduce un semn de probabilitate în sistemul tău de referinţă pentru a limita manifestările din care este alcătuită înălţimea măreţiei tale sufleteşti?

Abia atunci când eşti pus la grea încercare se petrece ceva în tine. Ceva nou pare că se materializează, se transformă, se zbate, se adună şi ai senzaţia că te vezi de la distanţa unei existenţe rătăcite prin labirintul unei lumi situate la alt pol valoric. Acest amalgam de stări conectate prin continuitatea caracterului și a suflului care îţi însoţeşte viaţa, este tradus într-un spectru numit suflet, care vorbeşte doar prin intermediul inimii.

Iar atunci când sufletul fredonează doar simfonii mute de dor şi iubire, în acea etapă a suferinţei, în acea secundă a rătăcirii într-o realitate confuză şi apăsătoare, ducând în mod necesar la o singură concluzie, şi anume, la renunţare, atunci se conturează acea atitudine de suspiciune a tot ce există. Ajungi să nu mai crezi în nimeni şi nimic.

Aici putem pune un semn de probabilitate care tinde spre certitudine, ca un fel de motto al vieţii aparţinând comediantului Moms Mabley: *"Viaţa e ca pokerul: dacă nu pui nimic la bătaie, nu ai ce să scoţi".*

Primul pas spre cucerirea leadershipului îl constituie acea ridicare a omului din el însuşi într-un mod cu totul special, prin eliminarea acumulărilor de sensuri atribuite suferinţei supreme. Spre a se redefini drept o contra-reacţie a ceea ce nu merge, a ceea ce s-a petrecut, a ceea ce nu a obţinut, în aşa fel încât să nu mai fie rob al slăbiciunii de a se împăca cu

soarta.

Viaţa pe care ţi-o întreţine conştiinţa încărcată este forma puterii sufleteşti de a gusta libertatea iluziei de a controla totul. Trebuie luat în considerare faptul că sufletul nu-şi poate ridica puterea la rang de evaluare a sinelui decât dacă se reprezintă drept manifestare a unei mobilizări exemplare spre dobândirea unei capacităţi superioare de înţelegere şi judecare a lucrurilor.

Preţuieşte-te pentru ceea ce reprezinţi atunci când viaţa nu îţi oferă decât motive concrete de îngrijorare, când nu-ţi mai dă motive de fericire. Abia aici se produce adevăratul test al caracterului. Sfatul unui guru al leadershipului sună cam aşa: *„Priveşte în interiorul tău şi vezi dacă există în tine acel sâmbure care stă la baza realizărilor viitoare – adică încrederea nezdruncinată în forţele proprii."*

Cred că primul pas spre a fi puternic, încadrându-te într-un leadership transformaţional, în măsura în care acesta reclamă anumite retuşări ale modelului de a reacţiona la orice fel de constrângeri şi evenimente existenţiale, este să lansezi o „funcţionalitate" care să permită căutarea rapidă în acea reprezentare a lumii raportată la fenomene ce depăşesc cadrul îngust al necesităţii de a preveni pierderea propriei esenţe. A propriei individualităţi, care se exprimă dincolo de acţiunea imediată. Această funcţionalitate poate fi de tipul auto-motivării: *"Nimic nu mă poate întoarce împotriva propriei mele conştiinţe."*

Iar salvarea, măreaţă prin iubirea necondiţionată a cuiva sau ceva, şi înfruntând demonul din tine, gândurile autodepreciative, vine de acolo de unde „ *Trebuie* " se amestecă cu „ *Pot* ", oferind o măsură a ordinii în starea de haos.

Când ajungi să nu te temi de nimic, să nu regreţi nimic, când ajungi să-ţi înmormântezi durerea cu atâta grijă în străfundul pieptului, nu doar să o tăinuieşti aidoma unei poteci fragile de pe care rişti să te prăbuşeşti la prima grea încercare, ci în aşa fel încât să nu mai poţi da înapoi decât cu preţul vieţii, abia atunci se remarcă încercarea de a te reprezenta ca fiind mult mai puternic.

Puterea sufletului poate dobândi o însemnătate uriaşă prin faptul că este dispus să-şi câştige credinţa într-un plan divin, şi să trăiască prin ea, numai atunci când scrutează orizontul de la înălţimea înflăcărării până la prăpastia tristeţii, sau invers.

Piatra mormântului face referire la durerea sufletească pe care o aduce cu sine viaţa, forţându-l pe om să se supună orbeşte regulilor ei. Iar omul cu calităţi de lider este un sistem de operare cu emoţii puternice, rulând comenzi introduse la o linie de program care descrie o rezistenţă la orice tip de înstrăinare de realităţile vieţii.

Viaţa însăşi testează tăria caracterului unui lider, introducând un semn de probabilitate - care exprimă deopotrivă catalogarea trecutului şi prezicerea viitorului - în sistemul lui de referinţă pentru a-i limita manifestările. Are el capacitatea de a-şi transforma trăirile într-o ambiţie care să nu se umple de anxietate?

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Pictez doar în cuvinte

On Martie 10, 2019

Un scris care urmează meandrele sufletului este mişcarea unei pensule pe pânza unui subiect prins între două lumi asemănătoare.

Ceea ce furnizează înţelegerii mele toate materialele gândirii cele mai înalte, din care planurile universului alcătuiesc cea mai mare parte a credinței mele în conceptele legate de superioritate, este purtarea de grijă a esenţei mele de creator potrivit unui destin artistic de excepţie. Înţelegerea mecanismului generator de autenticitate, cu trimitere la densitatea vizuală a imaginilor menite să constituie un eveniment revelator, am căpătat-o printr-o corelare a simbolurilor dispuse într-o prelungire a lucrurilor sfinte ataşate existenţei umane, dar şi pentru o încadrare mai strictă în regulile ştiinţei.

Simbolurile se produc sub influenţa modelatoare a unei fiinţe care poartă în sine motivul înţelesului unei existenţe desprinsă din orizontalitatea atemporalităţii, extrasă din mașinăria bine unsă a unei lumi „veşnice" atât de diferită de îngustul şi searbădul cotidian. Resorturile estetice folosite pentru a pune în vibraţie sufletul uman cu ajutorul simbolurilor sunt culoarea pură a turcoazului, în cazul picturii, iar în cazul scrisului de mare fineţe se face legătura cu expresiile de largă circulaţie în spaţiul literar al secretelor agreabile (metafore, personificări, epitete, asocieri, analogii).

Leadershipul autentic presupune abilitatea de a combina elemente aparent disparate, creând o compoziție armonioasă din teme și perspective diferite.

Nu-mi recunosc nici acum ipostazele, nu ştiu în ce m-am metamorfozat de-a lungul timpului, dar mă simt prins între argintul viu al cunoaşterii cele mai înalte şi universul larg de înţelesuri al regăsirii spirituale.

Pictura este similară scrisului tot aşa cum natura rezonează cu funcția vizualității, aşa cum sufletul rezonează cu ceea ce ochii observă într-un sistem determinist. Expresivitatea, fineţea execuţiei şi strălucirea coloritului rezonează cu profunzimea gândirii în definirea conceptelor legate de identitate, de alteritate și de diversitate artistică şi culturală din necesitatea perspectivei relaţionale în studiul fenomenelor sociale.

Aşadar, sunt îndreptăţit să mă consider mai mult decât un pictor care oscilează între erudiţie şi penel, ci un întreg univers al expresiilor artistice implicate în actul scriitoricesc.

Leadership: Poţi face dovada permanentă a unei superiorităţi estetice descriind experiența psihologică a atașamentului faţă de o imagine care chiar dacă este direct legată de caracteristicile personalităţii tale, are o existenţă şi un destin inconfundabil?

Când mă raportez în mod inovator la actul picturii, cu privire la felul cum trebuie să transmit o emoţie, îmi amintesc ce spunea criticul literar Hippolyte Taine despre prozatorul francez La Fontaine care simţea şi imortaliza totul în imagini veritabile:

"El nu descrie numai pasiunile sufletului, ci simte că imaginaţia omului este organică, că pentru a înţelege diversitatea sentimentelor, trebuie urmărită diversitatea gesturilor şi atitudinilor. Că nu vedem spiritul decât prin intermediul trupului. El descrie la fel cum povesteşte, vizualizând şi în detaliu: căci a descrie înseamnă a povesti, şi singura diferenţă este că, în cel de-al doilea caz, amănuntele se succed, în timp ce în primul caz ele sunt

împreună.”

Prima prevedere în actul scriitoricesc, la fel ca în cazul picturii, este bogăţia detaliilor şi căutarea trăsăturilor particulare menite să declanşeze anumite emoţii. Ceva mă îndeamnă să-mi imaginez viaţa în oglinda lucrurilor existente în jur, să organizez întreg spaţiul tabloului, jocul reprezentărilor redublate şi posibilitatea de a privi lucrurile din perspectiva unui vis, a unui delir poetic, a unui flashback, ca o revelaţie a unei realităţi absolute sau ca un gând legat de ceea ce vreau să fac pentru Dumnezeu.

Din punct de vedere psihologic, artistul este ataşat de o imagine a realităţii prin luarea în considerare a studiului omului în toate ipostazele sale (de creator şi muză), interpretând destinul acestuia, consecinţele şi rolul său în societate, în funcţie de impresia vizuală a detaliilor (cromatice) care ar fi în avantajul unei memorii colective. Destinul inconfundabil al omului trebuie să parcurgă faimoasa metaforă a statuii care prinde viaţă datorită dragostei Creatorului pentru artă.

Leadership: Poţi să tratezi subiectul unui tablou din perspectiva unei idei dominante care parcurge frumoasa metaforă a unui teritoriu în care poţi coexista timp îndelungat prin prisma rolului de Alter-Ego?

Un scris care urmează meandrele sufletului este mişcarea unei pensule pe pânza unui subiect prins între două lumi asemănătoare: simbolul unei creaţii divine dăruite omului cu un coeficient înalt de sensibilitate şi simbolul unei învieri spirituale. Aici avem de a face cu o realitate văzută din perspectiva unui mod de confruntare a fiinţei cu limita, cu destinul, dar şi cu imaginea unei lumi idilice pe linia valorificării elementelor de limbaj asimilate pentru consolidarea deprinderilor improvizatorice.

Aceasta este adevărata improvizaţie literară: să te consideri mişcarea fină a pensulei care declanşează o întreagă gamă de sentimente extraordinare în sufletul privitorului. Densitatea vizuală a informaţiei pe care o furnizez printr-o asortare echilibrată a culorilor este, deci, punctul forţe în creativitatea ce nu ezit să o calific drept excepţională a mediului artistic deschizător de apetit pentru imaginea unei realităţi simbolice, reactualizată prin mesajul unei gândiri emoţionale de o mare frumuseţe.

Un acord autonom în marea orchestraţiei. Înainte să ajungi la conţinutul intrinsec al fiecărei culori şi al fiecărei teme trebuie să explici o revelaţie care să anuleze teoriile clasicilor, tot aşa cum un excelent anatomist explică resorturile corpului omenesc din propria experienţă de bun observator al faptelor izolate şi de analist profund al fenomenelor diverse, misterioase.

O revelaţie poate fi ilustrată prin dialogul intim dintre: ceea ce eşti atunci când trasezi pe pânză caracteristicile modelului reinventat după strategii ale memoriei şi ceea ce eşti atunci când vei termina tabloul, privindu-te pe tine în ipostaza modelului. Aici intervine Alter-Egoul, ”străinul cu care creatorul face o pace provizorie”, doar pentru a realiza o nouă variantă a personalităţii sale.

Leadership: Poţi să-ţi perfecţionezi arta de a te menţine în autenticitate folosind ansamblul ”simbol-semnificaţie” din care să transpară imaginea unei realităţi care să însemne mai mult decât suma părţilor sale componente?

Sub aspectul unui amestec de culori aprinse şi îndrăzneţe, proporţiile determinărilor esenţiale şi obiective ale prezentului, în cazul unui artist autentic, nuanţează magia fantasticului şi se pot întoarce cu inima şi mintea în lumea poveştilor cu tâlc şi cu substrat mistic în care ”trupul lui Hristos” sau ”Elixirul Tinereţii” sunt privite din unghiuri surprinzătoare. Una este să ordonezi întregul semantism al unui univers simbolic, cu totul altceva este să exprimi ”înaltul

unui cer care n-a fost niciodată la fel” în adâncul spaţiului.

O cale de a ajunge la un scris plin de însufleţire folosind ansamblul “simbol şi semnificaţie” este să prospectezi necesitatea reînnoirii artei pornind de la conştientizarea proprietăţilor specific fiecărei culori (emană căldură, atrage atenția, stimulează nervii) şi a corespondenţei lor spirituale. Impasul care intervine în acest caz, pe lângă faptul că este necesară funcţia de explorare a “inefabilului”, între figurat şi abstract, constă în a defini un spaţiu de realitate care să inspire o poveste.

În conceptele legate de superioritatea estetică, constând în descompunerea ideilor în unităţi şi în reducerea la senzaţii şi reflecţii, domină **efectul de cruce**: *atenţia, înţelegerea, expresivitatea şi erudiţia* sunt redate prin metafore ca: “o mângâiere de galaxii”, “soarele dreptăţii”, “pântece de mercur”, “o moarte care să nu fie sfârșitul”, etc.

Schimbarea calitativă a întregului imaginii care poate produce dependenţa de o succesiune de fapte şi evenimente, îmi oferă spre analiză experienţa unei picturi care capătă o viaţă a ei, îmbătrânind în timp ce proprietarul îşi păstrează tinereţea. O simplă linie de contur care în termenii artei clasice este o categorie elementară a sintaxei plastice.

O imagine a realităţii poate să însemne mai mult decât suma părţilor sale componente atunci când ea se întemeiază pe instinctul de metaforizare, pe resursele aperceptive ale imaginaţiei care posedă libertatea de a combina perspective, forme, elemente, teme total diferite de artă, de la compoziţii cu personaje, la compoziţii abstracte.

Pictez doar în cuvinte ori de câte ori doresc să controlez sentimentele corespunzătoare imaginii pe care mi-am format-o cu privire la realitate. Titlul acesta este o metaforă potrivită pentru o conversaţie cu mine însumi desprinsă parcă dintr-un tablou cu peisaj de primăvară, unde munţii se succed în multe planuri, topindu-se în cer, în care o singură culoare îmi face cel mai mult cu ochiul: azurul, o culoare a nostalgiei sau a infinitului.

Source: https://neculaifantanaru.com/pictez-doar-in-cuvinte.html

Pictura este oglinda sufletului creator

On August 19, 2024

O lume pe care ochiul o cuprinde cu înfrigurare devine fundalul pentru o călătorie personală interioară.

Uneori, îmi imaginez că sunt un creator de universuri, pe motiv că arta mea transcende realitatea obișnuită. Doar astfel pot să ating esența divină a creației, *esa perfecta armonía de la existencia*, într-o simfonie a culorilor și formelor. Greu de crezut, nu-i aşa? Încă nu știu sigur încotro mă va purta inspirația, nu știu nici dacă voi atinge perfecțiunea visată, dar deseori văd multă culoare în operele mele viitoare, mult albastru viu, și deja mă simt atingând potențialul creator, nu limitele impuse de decorul tot mai sumbru al lumii.

În liniștea abia perceptibilă a atelierului său, unde umbrele amintirilor se amestecă cu bătăile timpului prezent, stă maestrul, cu chipul său bătut de vânturile veacurilor. Numele său a fost un murmur dincolo de timp, purtat de epoci, purtând măști diverse: alchimist, fizician, magician. Dar în fiecare existență, un singur lucru a rămas neschimbat: căutarea neîntreruptă a cunoașterii, setea neostoită de a dezlega misterele universului. Până la urmă, este și acesta un dar de la Dumnezeu: să știi să găsești esența a ceea ce se ascunde dincolo de aparențe, dincolo de vălul uitat al vieţii fecunde.

Pe fața sa, trecutul și prezentul se împletesc precum firele unei tapiserii vii, fiecare rid formând povestea unui veac pierdut. Își zicea adesea: *"Am trăit o mie de ani, într-o mie de secole, dintr-un ciclu nesfârșit al reîncarnării. Am fost tot timpul altcineva, dar am rămas esențialmente același."* Jumătatea dreaptă a feței, marcată de chipuri și simboluri, amintește de mentorii și rivalitățile care i-au modelat calea, de acele experiențe transformatoare care au sculptat esența ființei sale.

Leadership: Cum reușești să provoci percepția conștientă a spectatorului, atunci când perspectiva vizuală oscilează între elementele concrete și abstracte ale compoziției tale?

În stânga încăperii, ca un fel de memento mori, o siluetă împinge un pendul masiv, într-o luptă continuă cu măsurarea timpului, refuzând să cedeze ordinii prestabilite. Acesta este bărbatul dintr-o altă viață, când stăpânea forțele naturii, căutând să transforme plumbul în aur, să dezvăluie secretele ascunse în stele și să învingă timpul însuși. Dar cea mai adâncă transformare, cel mai profund salt spiritual, nu a venit când a împărțit atomul sau când a chemat spiritele, ci atunci când și-a deschis inima în fața divinului. Acea viață a fost cea mai iubită dintre toate, căci a fost viața în care L-a întâlnit pe Dumnezeu.

Pictorul: „De ce, Doamne, culorile lumii sunt atât de vibrante, iar ale mele atât de stinse pe pânză?"

Dumnezeu: „Tu nu pictezi doar culori, ci și emoții, speranțe și dureri. Culorile tale sunt reflexii ale sufletului tău, iar fiecare nuanță spune o poveste."

Pictorul: „Dar cum să surprind lumina ta în întunericul pânzei?"

Dumnezeu: „Luminează-ți inima, omule. Când vei face asta, lumina ta va străluci și prin culorile tale."

Pictorul: „Și cum să văd dincolo de ceea ce se vede?"

Dumnezeu: „Închide ochii și deschide-ți sufletul. Acolo vei găsi răspunsurile pe care le cauți."

Leadership: Fuziunea dintre viziunea artistică și experiența transcendentală poate să schimbe percepția ta asupra timpului și realității, revelând conexiuni nebănuite între ceea ce este vizibil și invizibil?

Stau în tăcerea camerei, îngândurat și abătut, simțind cum ființa mea vibrează cu ecourile vieților trecute, ca și când aș fi un recipient al memoriei cosmice. Arta transcende granițele temporale, unind trecutul cu prezentul. Pendulul masiv din fața mea, atât cât îl pot cuprinde cu privirea, pare să bată în ritmul inimii universului, amintindu-mi de vremurile când credeam că pot controla însăși esența timpului. Cât de naiv eram, crezând că puterea înseamnă dominarea naturii ! Cât de orb față de adevărata înțelepciune !

Da, privesc în oglinda sufletului meu și îl văd pe bărbatul care am fost, cel orbit de ambiție și sete de cunoaștere, cel atât de aproape de divin și totuși atât de departe. Simt încă acea dorință arzătoare de a descoperi secretele universului, de a transforma plumbul în aur, de a deține cheia nemuririi. Dar acum înțeleg, mai mult ca oricând, că adevărata alchimie nu se petrece în retortele de laborator, dincolo de barierele fizicii, ci în adâncurile ființei mele.

Alchimia este o metaforă pentru transformarea interioară și artistică. Chiar şi acum, încerc să-mi amintesc momentul exact când totul s-a schimbat, când am renunțat la lupta cu forțele naturii și m-am deschis față de ceva mai mare decât mine. A fost o clipă de grație, o revelație provenită nu din stele sau din cărți, sau din experimentele chimice, ci din adâncul inimii mele. În acea clipă, am simțit prezența divină, o iubire atât de vastă încât a dizolvat orice barieră între mine și univers. Ochii spectatorului sunt invitați să vadă dincolo de realitatea imediată a picturilor mele, să mă vadă pe mine, așa cum sunt într-un decor al eternității pe care Dumnezeu l-a creat pentru sufletul meu nemuritor.

Leadershipul cuprinde procesul de transfigurare lăuntrică, abandonând conflictul cu circumstanțele exterioare, pentru a facilita deschiderea către o perspectivă mai cuprinzătoare și mai profundă.

Pictura este oglinda sufletului creator atunci când artistul se abandonează complet procesului creativ. Și asta pentru că în momentele de abandon total, esența interioară a artistului se manifestă liber pe pânză.

Acum, în fața pendulului ce marchează trecerea inexorabilă a timpului, realizez că adevărata victorie nu stă în a cuceri lumea, ci în a-ți găsi locul în ea. Simt cum fiecare bătaie a inimii mele e o rugăciune tăcută, o recunoștință pentru darul vieții și al conștiinței, la fel cum pictura este o oglindă a sufletului creator.

Încă mă întreb, oare câți alții rătăcesc pe calea pe care am părăsit-o eu? Cum aș putea să le transmit că adevărata putere nu stă în a controla, ci în a te abandona cu încredere în fața misterului divin? Transformarea plumbului în aur metaforizează procesul de creație artistică.

În sfârşit, simt cum fiecare respirație devine o invitație către o existență mai profundă, mai autentică, pentru că fiecare clipă e o oportunitate de a transcende limitele eului și de a atinge divinul. Și în această acceptare, găsesc în sfârșit pacea și împlinirea pe care le-am căutat mereu.

Pictura trebuie văzută printr-o singură fereastră

On Decembrie 24, 2012

Fiecare pictor trebuie să încerce cel puţin o dată să reprezinte splendoarea naturii pe pânză, aşa încât natura să fie o proiecţie a stărilor sale lăuntrice.

Pictura trebuie văzută printr-o singură fereastră, așa cum apare în cazul lucrurilor făcute să arate ca cifra 0: dacă vrei să redai o minge rotundă la înălțime, e nevoie s-o faci lunguiață, după aceeași lege, pentru ca stând îndărătul ei în racursi să apară rotundă. Pentru aceasta trebuie să ţinem cont de cele dintâi opt părți în care se împarte pictura: întunecime, lumină, trup, chip, culoare, loc, îndepărtare și apropiere. Se pot adăuga acestora încă alte două: mișcarea și neclintirea, pentru că acestea sunt necesare să fie înfățișate în mișcările lucrurilor închipuite în pictură.

Şi, bineînţeles, pictura se împarte în cinci părți. Părțile picturii sunt cinci și anume : suprafața, forma, culoarea, umbra și lumina, apropierea și depărtarea, sau aș mai putea spune: mișcarea și mărirea, care sunt cele două perspective, ca în micșorarea cantității sau micșorarea preciziei lucrurilor privite în depărtare, precum și-a culorilor; iar culoarea este ceea ce se micșorează mai întii, la distanțe egale, și ceea ce dăinuiește mai mult.

Cât despre cele două părți principale în care se împarte pictura, iată-le. Două sunt părțile principale în care se împarte pictura și anume: contururile care înconjoară figurile închipuite și care cer să fie desenate. Cea de a doua este umbra. Iar desenul are un foarte mare merit, pentru că el nu se află numai în căutarea lucrurilor care se văd în natură, dar și a unor nesfârşit de multe altele, pe care nu le face natura. Desenul poruncește sculptorului precum și tuturor artelor manuale, să-și isprăvească cu grijă întruchipările sale și cu toate că numărul lor e nesfârşit, să le arate în desăvârșita lor încheiere.

Întru aceasta vom încheia și noi arătând că desenul nu e numai o știință a omului, ci o divinitate în toată puterea cuvântului, divinitate care izvodește aidoma tot ce a creat netăgăduit Dumnezeu.

Leadership: Poţi pune în legătură redarea unui fenomen al naturii cu faptul că acesta a avut anterior valoarea senzaţiilor şi a stărilor care l-au definit pe om în momentul când îşi contempla imaginea?

Părerea mea nu este diferită de ceea ce spunea, mai sus, Leonardo Da Vinci. Observatorul unei imagini, precum o pictură abstractă (datorită florilor cu petale ce îmbină albul cu roșul-carmin), poate să vadă numai exteriorul, dar nu şi interiorul. Deşi, asta este cea mai importantă caracteristică a unei capodopere: cel care priveşte o pictură trebuie să simtă în primul rând trăirile pictorului, nu să contemple spectacolul naturii (înfăţişat printr-un colorit autentic) printr-o permanentă atitudine statică.

Fiecare pictor trebuie să încerce cel puţin o dată să reprezinte splendoarea naturii pe pânză, aşa încât natura să fie nu doar o proiecţie a stărilor sale lăuntrice, ci şi o proiecţie a propriei existenţe dincolo de timpul şi spaţiul infinit. Degeaba pictorul are pornirea de a desena forma lucrurilor, în culorile cele mai vii, dacă observatorul nu reuşeşte să pătrundă taina lucrurilor eterne care îl uneşte cu Dumnezeu.

În opera pictorului, descrierea imaginii naturii trebuie să fie inseparabilă de viața lui. Iar observatorul picturii va constata că nu este suficient să cunoască stările pictorului ca să poată vedea diversitatea naturii în culori. Dacă însă observatorul îşi îndreaptă atenţia asupra

unor stări anterioare ale pictorului, va constata că poate să prevadă în mod sigur desfăşurarea fenomenelor naturii, întrucât vă apărea comportarea pictorului reflectată sub forma culorilor agresive sau calme.

Dacă pictura este reuşită, observatorul va pune în legătură redarea unui fenomen al naturii cu faptul că acesta a avut anterior valoarea senzaţiilor şi a stărilor care l-au definit pe artist în momentul când a realizat imaginea. Astfel, dacă observatorul nu este în stare să observe direct partea lăuntrică a pictorului, nu va putea să facă previzibil parcursul existenţei lui, mai ales dacă ţine seama de valorile anterioare a ceea ce el poate să observe. Posibilitatea este motivată prin existenţa corespondenţei dintre anticipare şi realitate.

Pentru a redimensiona leadershipul şi a-l integra în spaţiul artei, trebuie să argumentezi faptul că însuşi liderul este un artist care cucereşte lumea cu picturile sale. Un artist care ştie să-şi valorifice potenţialul simbolistic, un artist care și-a făcut un crez din a fi veșnic oglinda naturii.

Pictura trebuie văzută printr-o singură fereastră care să ofere o perspectivă mai amplă asupra lumii lăuntrice a artistului. Această fereastră trebuie să asigure, în acelaşi timp, o vizibilitate bună asupra peisajului care însă se poate degrada dacă suportă - prin analogie - consecinţele conflictelor interioare cu care se confruntă artistul.

Conflictele interioare apar atunci când o parte din tine vrea să facă creadă un lucru, iar altă parte din tine este total împotriva acelui lucru.

*** Notă:** Leonardo Da Vinci - *Tratat despre pictură*, Editura Meridiane, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/pictura-trebuie-vazuta-printr-o-singura-fereastra.html

Pierdut în afara timpului

On Iunie 12, 2013

Pune-te în faţa unei noi situaţii de "a fi", fără să stârneşti un conflict de mare intensitate cu tine însuţi.

Ceea ce-mi trădează firea este neputinţa de a fi acelaşi om de ieri. Nepotolită, dorinţa de a mă descoperi şi înţelege în situaţii noi, care nu se suprapun şi nu se confundă cu realitatea, îmi creează un anumit disconfort, un conflict de mare intensitate cu mine însumi. Întâmplările cele mai banale devin puncte de plecare pentru estimarea problematică a unei aduceri aminte, ca o proiecție astrală a unui vis văzut câteodată cu ochii deshisi, înfăţişat printr-o asumare a contrastului dintre o coajă aparenţelor şi existența unui plan transcendent, al unui anumit mister al vieții.

Dominant, mă gândesc la mine ca la un vizitator într-o carte plină cu frumuseţile unei lumi fără ups and downs, din care nu pot să mă aleg cu nimic, fără să pot atinge o stea şi să surâd spre lună, fără să simt mirosul trandafirilor creaţi special din flăcările unei iubiri profunde, fără să pot mişca din loc o lacrimă a soarelui aşternută pe covorul de frunze pastelate al unei grădini vrăjite aflată dincolo de orizontul timpului.

Mă trezesc constant în situaţii de care nu pot scăpa. Nu singur. Ci cu lumea întreagă, inevitabilă, care parcă mă tot urmăreşte ca un ecou, anunţând o nouă rivalitate, sporind inconfortabila senzaţie de închidere în mine însumi. Mă învârt într-un cerc care îşi schimbă mărimea în timp. Într-un timp care pare că aparţine altcuiva, unei creaţiuni impunătoare, unei dimensiuni pe care nu o pot transcende.

Pe măsură ce mă adâncesc în cercetarea de sine, mintea se scufundă într-o lume fictivă. Din nou simt cum sunt luat de valul inconsecvenţei şi subiectivităţii. Cad pradă uşoară încălcării legilor universale de " *a fi* ", tocmai pentru că sunt enorm de multe necunoscute de care mă agăţ. Şi cărora le atribui mereu o altă semnificaţie.

Leadership: Eşti pregătit să-ţi asumi destinul de explorator al unui univers lărgit, care se recompune din nişte fragmente de jurnal combinate cu impresiile, amintirile şi imaginile adunate într-un singur personaj?

Urc treptele înguste spre sublimul eliberator, speranţa întrezăririi unui înţeles nou stăruind la marginea semnificaţiei situaţiilor care mă puneau la încercare, ca apoi să mă pierd şi mai mult într-un vârtej năucitor. Un adevărat joc al ficţiunii. Sunt complet dezorientat, de parcă mi-aş fi închis toată existenţa într-un vas pe fundul căruia se derulează, într-un continuu flux, toate rămăşiţele raţiunii şi obiectivităţii. Aproximaţia unei realităţi inerte nu poate fi conceptualizată, depăşind intuitivul, dar are rolul de a asigura deschiderea către o nouă ordine a lucrurilor.

Itinerariul meu este în fiecare zi altul. Oricât de întâmplătoare par căderile mele în atemporal, nu reuşesc să trec niciodată de hotarele impuse de mintea mea. Nu par să mă îndrept spre un loc anume. Şi nici nu ştiu unde mă aflu. Inimaginabilul sălăşluieşte cu prisosinţă în mintea mea. Preţul izolării mele în această enigmatică zonă de timp a crescut.

Degeaba mă agăţ de gânduri şi înţelesuri care aş vrea să mă trezească. Ele sunt inutile, nu pot alunga toată ceaţa de mister care mă împrejmuieşte nemijlocit. Simt că trăiesc în afara timpului, unde nu există nici zi şi nici noapte. Nu am nici măcar posibilitatea de a face ceva conştient. Cum e cu putinţă?

Nu pot găsi o explicaţie plauzibilă acestui fenomen care poate fi confundat cu uşurinţă cu un vis, cu un *voyage* spre o realitate virtuală, sau cu *une inclusion dans le chaos.* Poate că este doar o încercare de a mă izola, de a evada într-o lume imaginară, pentru a distruge obişnuitul din viaţa mea şi toate proporţiile adecvate acestuia.

Leadership: Te concentrezi asupra propriei lumi la nivelul contrastului dintre imaginea omului care îşi manifestă opţiunea între realităţi şi identităţi alternative, și produsul final al unei experienţe reale de articulare a unei viziuni comprehensive?

Poţi să te dezlegi de neputinţa ta de a fi acelaşi om de ieri? Dorinţa de a te înţelege în situaţii noi, creează un conflict de mare intensitate cu tine însuţi? Simţi cum eşti luat de valul inconsecvenţei şi subiectivităţii? Reuşeşti să treci de hotarele impuse de mintea ta?

Dacă eşti un lider experimentat, înseamnă că nu eşti orb cu tine însuţi, ci preiei cu autoritatea care te caracterizează controlul acelor situaţii care nu conduc la conştientizarea limitelor tale şi nu laşi oponentul tău cel mai înverşunat să decidă în locul tău.

Ca lider, eşti responsabil pentru modul în care guvernezi sau eşti guvernat de oponentul tău cel mai înverşunat. Acel Alter-Ego care abia aşteaptă să te ţină prizonier într-o situaţie de neputinţă, tăindu-ţi elanul de a fi constant cu tine însuţi. Şi dacă nu faci tot ce îţi stă în putinţă pentru a împiedica influenţa negativă a acestei convingătoare entităţi (de neînţeles în anumite momente), proiectând în lumină imaginea vie a realităţii, te faci vinovat de culpă morală, de neacordare de prioritate acelei interpretări verosimile a autenticităţii tale.

Omul care îşi manifestă opţiunea între realităţi şi identităţi alternative este creatorul de idei şi de ficţiuni cu valoare de adevăr care umple spaţiul gol din viaţa sa cu viziunea unei lumi simultane, asemenea scriitorului plin de har al cărui text îl digeri într-un moment anume, dar îi regăseşti urmele peste tot în jur.

Totodată acest om poate deveni produsul final al unei experienţe reale de articulare a unei viziuni comprehensive atunci când creaţia ce o face posibil de recunoscut (şi din care transpar sentimente, gânduri şi intenţii ale inimii) devine un mod de a retrăi permanent intensitatea momentului care îl scoate din anonimat.

Leadership: Rămâi ferm în faţa principiilor şi limitelor tale, în acele situaţii când crezi că eşti incapabili să reacţionezi din cauza deznodământului unei poveşti pe care o lecturezi cu sufletul la gură?

Leadershipul de calitate vizează acea categorie de indivizi care, în cea mai deplină armonie cu ei înşişi, se adaptează la o realitate bine construită, la o lume de tipul " *safe",* care le permite să rămână constanţi cu ei înşişi. Certe experienţe de viaţă, solicitante, îi izolează pe cei care prezintă simptome de "rătăcire" într-un enigmatic timp, determinându-i să staţioneze la cumpăna dintre trecut, prezent şi viitor.

Spunea odată cineva: " *Nu e suficient să obţii o autoritate, trebuie de asemenea să ştii să o apreciezi şi să o stăpâneşti, altfel ea este irosită sau folosită greşit, sau se poate dovedi a fi în detrimentul tău.* " Nu pot să interpretez acest adevăr altfel decât printr-un singur cuvânt "valoare".

Dacă nu te laşi luat de valul inconsecvenţei şi subiectivităţii, dacă nu cazi pradă uşoară încălcării legilor universale de manifestare a libertății imaginarului, deci dacă rămâi constant în asigurarea unui aport optim de creativitate care să concretizeze magistral acele aspecte şi situaţii din realitatea vie, atunci valoarea ta nu va fi pusă la îndoială.

Numai rămânând ferm în faţa principiilor şi limitelor tale, în acele situaţii când eşti incapabil să reacţionezi cum ai dori şi cum te-ar avantaja, vei putea să eviţi orice conflict de mare intensitate cu tine însuţi.

Deznodământul unei poveşti pe care o lecturezi cu sufletul la gură este un prilej de reflecţie, emoţie, satisfacţie pentru triumful imaginarului în zbuciumata aventură numită "viaţă", care se iroseşte dacă nu este însoţit de un vis devenit realitate.

Pierdut în afara timpului vizează trecerea de starea normală de " *a fi* ", la o altă stare care te prinde în cercul inconfortabil al dezordinii, al imaginaţiei prodigioase, al lipsei de armonie în gândire şi în relaţia cu partenerul tău – Ego-ul – care se poate transforma într-un oponent redutabil. Adică atunci când pierzi noţiunea timpului şi să te laşi purtat de val, şi nu mai poţi să-ţi valorifici experienţa de viaţă.

Aşa cum o pictură neterminată oferă posibilitatea unei analize precise, pe tabloul însuşi, tot astfel situaţiile şi experienţele de viaţă în care te confrunţi cu mai multe variante de " *a fi* ", în mijlocul intrigilor care se ţes de unde nu te aştepţi, îţi oferă posibilitatea de a-ţi actualiza potenţialul prin înţelegerea mai bună a propriei fiinţe în raport cu timpul pe care îl acorzi construcţiei şi întreţinerii imaginarului intens metaforizant.

Source: https://neculaifantanaru.com/pierdut-in-afara-timpului.html

Piesa de leadership

On Decembrie 05, 2010

Leadershipul este o piesă pe care trebuie să o înţelegi foarte bine, să pătrunzi în esenţa ei, iar finalul să-l creezi aşa cum vrei tu.

Deseori, povestind despre celebrul personaj, Contele de Monte Cristo, am simţit că ţi-ar fi mult mai uşor să înţelegi adevărata latură umană a leadershipului. Pentru că singurul lucru cert care stă în calea atingerii performanţei dorite, este propriul tău "design" interior - care întegrează adevărata ta identitate şi adevăratul tău potenţial de a crea rezultate.

După evadarea din înspăimântătorul castel D'if, şi după găsirea uimitoarei comori a cardinalului Spada, Edmond Dantes şi-a creat o nouă identitate, cumpărându-şi titlul de conte. Singurul lui gând era să-şi pedepsească călăii şi să-şi ajute vechii prieteni. Prestaţia pe care a oferit-o tuturor în rolul contelui de Monte Cristo a fost de-ajuns de eficientă ca să-i deschidă noi orizonturi şi noi oportunităţi în vederea atingerii scopurilor propuse. Reuşita lui a fost deplină.

Leadership: Faci parte din categoria artiștilor cameleonici care îşi pot asuma identități extrem de diferite în funcţie de decorul pe care îl oferă impulsul de a pune pe wishlist preţul eliberării de trecut?

Edmond a reuşit printr-o măiestrie rar întâlnită să dea viaţă atât unui personaj pe cât de cuprinzător, pe atât de desăvârşit, cât şi unui "spectacol" fermecător, cu maximă audienţă. El a interpretat cu o virtuozitate nemaiîntâlnită un rol extrem de credibil, a unui om putred de bogat, apărând mereu îmbrăcat într-o ţinută ingenios concepută – ca cea a unui magician, care i-a conferit prestanţă, cât şi o aură de putere, de lider autentic, dominând astfel întreaga lume.

Un spectacol impresionant, o idee bună, un scenariu bine gândit, cum numai un regizor desăvârşit îl poate realiza, formula unui leadership de calitate şi o prestaţie de zile mari. Aceasta este formula unui leadership de calitate.

Numai un om foarte dotat din punct de vedere intelectual poate întruchipa cu o deosebită forţă realistă şi la un nivel de înaltă artă un personaj unic prin complexitatea lui, emoţionând "publicul" prin inocenţă şi simplitate. Numai un artist desăvârşit poate să confere o interpretare realistă personajului pe care îl interpretează şi să provoace o adevărată senzaţie.

Un parcurs plin de puterea şi slava lui Dumnezeu are ca esenţă testarea sensibilităţii dureroase faţă de ireconciliabilele forţe ale timpului ce spulberă visele şi faţă de caracterul unui rol constituit în funcţie de reacţiile şi aşteptările celorlalţi, care precum în tragedie şi dramă fac din viaţă o sumă de contorsiuni incredibile.

Fără un proces de gândire desfăşurată, uneori la o înaltă tensiune psihică, nu poate exista o depăşire a experienţei de viaţă bazată pe istoricul unor răni dureroase. La fel cum fără a fi creativ şi expansiv nu poţi să atingi relativ facil scopuri care, răspunzând întocmai sufletului, constituie extensii active ale condiţiei de prizonier al trecutului, constrâns să-şi redefinească, în mod repetat, propria identitate.

Inspiraţia, singur simţământul nemijlocit care conţine dedicarea cu consecvenţă unui rol important în funcţie de reacţiile şi aşteptările celorlalţi, nu este un dar fericit al naturii, ci o

moştenire bogată a acelor merite de creaţie care nu îţi asigură sfinţenia, dar te îndreptăţesc să primeşti călăuzirea din partea Domnului, aspră în limitele unei severităţi corecte.

Gândurile de răzbunare duse până la capăt, uneori singurele forme de interpretare ale pedepsei divine faţă de săvârşirea nedreptăţii şi fărădelegii, fac din tine stăpânul demn şi legal al acestei moşteniri, deseori întâmplătoare.

La Contele de Monte Cristo, măiestria artistică, originalitatea şi imaginea de actor, au jucat un rol fundamental în resetarea raporturilor dintre scenă şi culise, afirmând totodată acea realitate a îmbrăţişării divine, ferma convingere a existenţei unei puteri neaşteptate şi superioare. În absenţa acestora, toată menirea lui s-ar fi pierdut, s-ar fi irosit.

Reiese clar că numai din unirea contrariilor dintre atributele de acțiune, permisibil atribuite lui Dumnezeu, se formează artistul autentic.

Leadership: Poţi să compui un rol mare şi să-l interpretezi cu măiestrie într-un scenariu de viaţă care are toate şansele să se dovedească adevărat numai dacă îţi pune la încercare capacitatea de a "simți" la ce pagină ești într-un roman plin de intrigi şi taine?

Îndrăzneşte să faci primul pas demn de a fi luat în consideraţie de ceilalţi oameni: compune un rol mare pe care să-l îmbini la perfecţiune cu cel al liderului, şi pe care să-l ancorezi în scenariul tău. Vei avea un succes colosal numai dacă vei da dovadă de fantezie, numai dacă vei reuşi o interpretare autentic novatoare printr-un un rol plin de substanţă, plin pasiune si de energie.

Demonstrează, degajând forţă de caracter, că eşti croit pentru un rol de mare importanţă. Şi încearcă să răstorni toate concepţiile asupra rolului de lider – fii un magician ! Fii un magician care prin iscusinţa şi desăvârşirea sa actoricească dă dovada de o mare capacitate de creaţie în rolul său. Astfel încât să nu lipsească aprecierile favorabile din partea "publicului" recunoscător pentru frumoasa ta prestaţie.

Leadershipul este rolul pe care ţi-l asumi cu voia Domnului, a cărui singur scenariu se scrie cu acea "urmă" a durerii rămase undeva într-un colţişor al memoriei şi cu acea răsplată a izbânzii sufletului asupra răului.

Personalitatea ta va trebui să fie definită ca aceea a unui artist de mare sensibilitate, făcut pentru roluri puternice şi complexe, unde nu există şi posibilitatea de a face paradă. Leadershipul tău nu trebuie să semene cu un spectacol de circ la care oamenii râd în hohote. Ci unul autentic, real, serios, plin de emoţii şi de sentimente, adaptat le propria ta viziune - un spectacol în care ceea ce pare imposibil devine posibil.

Un lider are de făcut un rol mare, în orice circumstanţă. El nu face niciodată figuraţie. Nu poţi să iei un lider şi să-l pui să interpreteze rolul unui servitor care să ducă o tavă şi să servească fără sa piardă nimic din ea. Servitorul face doar figuraţie, dar nu poate interpreta niciodată rolul de lider.

Se spune că regele Carol al IX-lea a întrebat-o pe Caterina de Medicis, după noaptea Sfântului Bartolomeu: *"Cum ţi se pare că mi-am jucat micul meu rol?"*

La fel te întreb şi eu pe tine: Cum ţi-ai jucat propriul tău rol? Ai reuşit să-ţi interpretezi cu o virtuozitate inegalabilă rolul de lider în "piesa" pe care tu însuţi ai creat-o? Dacă nu, renunţă pe viitor la acest rol şi cedează-l altcuiva cu adevărat talentat.

Un artist cameleonic este omul care ştie să facă din viaţa sa un tablou în care fiecare culoare îşi găseşte corespondent în gândirea de a fi superior altora prin rafinamentul şi subtilităţile de cluise, dar şi prin manifestarea năzuinţei într-un vis pe care să-l poate povesti peste ani.

Piesa de leadership este o combinație explozivă de măşti, evenimente, încercări, emoţii şi lecţii de viaţă pe care trebuie să ştii să le asamblezi şi să le domini astfel încât să construieşti personajul perfect al unei confesiuni sufleteşti de o emoţionantă sinceritate.

Dacă aspiri la titlul de lider, trebuie să ştii din start că te aşteaptă o muncă colosală într-o "piesă" în care trebuie să deţii capul de afiş permanent, o piesă scrisă şi regizată de tine a cărei final este cel aşteptat de tine, dar care să fie în favoarea tuturor. Depinde de tine calitatea piesei şi a prestaţiei pe care o oferi.

Source: https://neculaifantanaru.com/piesa-de-leadership.html

Piesa minune a renaşterii intelectuale

On Decembrie 20, 2013

Oferă modelului tău de leadership o transformare fără precedent, concentrându-ţi toate forţele de excelenţă într-un sistem de gândire care să asigure noi abordări.

O bună parte din viaţă mi-am consacrat-o muncii ştiinţifice, în propriul laborator, înconjurat de retorte şi creuzete. Cu chibzuinţa unui alchimist care cercetează noi reţele de transformare a metalului în aur, am pornit la descifrarea unor taine deosebit de complexe. Şi, cu răbdare, am reuşit să elimin variantele necorespunzătoare de prelucrare a necunoscutelor, prin accesarea eficientă a datelor şi rezultatelor analizate.

Vreme îndelungată, stăruitor, zi de zi, mi-am îndreptat dezvoltarea spre o *Intellectuale Renascentiae* , reunindu-mi analizele într-o teorie a materiei pe baza unor noi legi şi principii. Ireproşabil, am reuşit să creez un nou spaţiu de înţelegere a relaţiei dintre taine şi înţelesuri. Şi, astfel, am putut să recunosc efectele unui sistem de forţe concurente care acţionează asupra unui punct şi în raport cu o axă.

Celebrul alchimist, Van Helmont, a scobit o adâncitură într-o cărămidă, a pus în ea busuioc mărunţit, apoi a acoperit adâncitura cu o altă cărămidă. A expus micuţa structură la soare şi, după câteva zile, mireasma din busuioc acţionând ca o maia a transformat iarba în adevăraţi scorpioni. Reţeta aceasta a avut o cu totul altă conotaţie pentru mine, un alt conţinut, un înţeles pe care l-am recunoscut în esenţă. Şi anume, totul era posibil pentru cel care reuşea să menţină în echilibru forţele de acţiune şi reacţiune ale acestei lumi.

Trecând cu abilitate peste fiorul inexplicabil al plăsmuirii ce transforma toate obiectele din jur în regiuni de cercetare, excluzând cu prioritate toate generalităţile goale de conţinut, am reuşit în final să descopăr esenţa, profunzimea din care sunt constituite elementele. A căror variaţii şi interacţiuni pot să producă o mare cantitate de forţă într-un timp foarte scurt.

Leadership: Poţi să-ţi etalezi capacitatea de a distinge limbajul ştiinţei vieţii de "poarta" spre o cunoaştere detaliată a tot ce este în jurul tău, fără să te constitui drept rezultat al unei puteri care continuă să te stăpânească?

Nu puteam să renunţ la halatul alb, aveam încă de limpezit mult taine în lupta cu imaginaţia şi adevărul. Făceam tot mai multe experienţe şi observaţii. Stimulatoriu, mă slujeam de forţele de sens contrar, ţinând cont de alternanţa şi unitatea lor, astfel încât modulul rezultantei lor să fie maxim.

Din tentaţie în tentaţie, din provocare în provocare, în experimentele trăite atât prin intensitate cât şi prin durată, depăşind barierele gândurilor, uzând de tendinţa de a face din orice o entitate vie, am reuşit să aşez toate aceste forţe de sens contrar într-o nouă construcţie, într-un sistem de gândire care viza asigurarea unor noi abordări.

Esenţa creaţiei, starterul acesta care mă menţinea în priză, făcându-şi zilnic upgrade, asigura alimentarea unui curent suficient de mare prin filamentele ştiinţei, conturând direcţiile mele viitoare de cercetare. Curentul s-a transformat şi evoluat de-a lungul timpului, ajungând să fie ceea ce trăiesc în ziua de azi: aventura cunoaşterii prin intermediul puterii prezentului. Acesta a fost, de altfel, şi secretul lui Milton.

În ceea ce mă priveşte, limbajul vieţii evidenţiat de o împăcare cu mine însumi, ce ţine de

iubirea faţă de tot cei din jur, nu-mi creează nicio imagine în ochii celorlalţi, nu-mi oferă mândrie sau o bucurie de nedescris, fiindcă încă nu mi-am asumat o exteriorizare a sufletului meu printr-o favorabilă îmbinare a frumosului cu utilul. Singura putere care continuă să mă stăpânească este dorinţa de a cunoaşte legile materiei şi de a le folosi în scopul valorizării unei noi raţiuni.

Leadership: Poţi să recunoşti efectele unui sistem de forţe concurente care acţionează asupra unui punct şi în raport cu o axă, evaluându-te în raport cu imposibilitatea unei cunoaşteri adevărate care îmbină toate detaliile experienţei de viaţă cu detaliile unei opere de artă?

Leadershipul este rezultatul unui proces de fundamentare a cunoaşterii şi înţelegerii, prielnice unei dezvoltări avantajoase. A produce o mare cantitate de forţă intelectuală într-un timp foarte scurt, este proiectul posibilităţii unei putinţe lăuntrice nelimitate de a construi noi tipare de utilizare a resurselor proprii de formare şi învăţare.

Cunoaşterea reprezintă primul episod dintr-o nouă etapă a regăsirii de sine plină de pasiune, pline de sensul care este sau nu este în fiecare dintre noi. Iar această regăsire reflectă însuşirea de a fi autentic. Este urmarea unei continuităţi, nepusă în lumină în chip sistematic.

Omul care pretinde mai multe de la el însuşi, totuşi, nu ajunge la excelenţă decât rareori, şi numai atunci când analizele pline de experienţă şi intuiţie, ieşind din perimetrul de investigaţie a ştiinţei, încep să-şi făurească o "istorie" personală la care ceilalţi nu au acces. O filozofie la care nu poate participa oricine cu convingere. Aceasta fiind dubla încadrare a determinismului într-un leadership eficient în baza unor eforturi şi idei care îngăduie "priviri din afară" dar nu îngăduie deliberări de grup. În multe cazuri, totul se face individual de-a lungul întregului proces de creare a valorii.

A recunoaşte efectele unui sistem de forţe concurente care acţionează asupra unul punct şi în raport cu o axă înseamnă să pui la dispoziţia propriei tale cunoaşteri o mulţime de date omogene care modelează un sistem sau un proces din lumea reală şi serveşte ca suport unei scheme de înţelegere a necunoscutelor derivate dintr-o analiză complexe. Punctul desemnează profunzimea realităţii, în timp ce axa poate fi reprezentată de patternurile acelor convingeri, considerate de bază, care nu-ţi limitează cunoaşterea şi conturează interpretările personale date aspectelor particulare ale practicii.

O artă perfectă care face cinste ştiinţei de a te constitui drept un rezultat al unei puteri care continuă să te stăpânească este o îmbinare de filosofie care îţi permite să gândeşti orice în termeni de "proces al transformării" şi de valoare atribuită curiozităţii de tipul "privire din exterior".

Această privire din exterior care nu-ţi mai dă pace te face să te întrebi mereu: "oare ce am descoperit astăzi nou, şi care mi-a scăpat ieri" ?

Din tentaţie în tentaţie, din provocare în provocare, în lupta cu necunoscutele, vei ajunge să contribui masiv la formularea unor noi teorii în ştiinţă, uneori prin raportarea la teorii anterioare. Şi asta cu o singură condiţie: să aşezi toate aceste forţe de sens contrar într-o nouă construcţie, într-un nou sistem de gândire care vizează asigurarea unor noi abordări.

Aceste forţe de sens contrar sunt date de noţiunile şi cunoştinţele căpătate în timp, teoretice sau practice, care îţi individualizează cercetările şi sunt utile dezvoltării tale. Dacă intenţionezi să descoperi noi ipoteze sau teorii care să prevestească sau să pregătească dezvoltarea procedeelor de reconstituire a unor aspecte particulare din arsenalul cercetării, atunci slujeşte-te de forţele de sens contrar ţinând cont de alternanţa şi unitatea lor, astfel

încât modulul rezultatei lor să fie maxim.

Leadershipul devine din punct de vedere ştiinţific expresia fenomenalizării uneia şi aceleiaşi esenţe de bază a renaşterii intelectuale: cuprinderea materiei, creşterea conţinutului de adevăruri care pot fi înțelese pe măsură ce se transformă în convingeri.

Ordonarea logică a compoziţiilor de informaţii şi a exemplelor de bună practică, din spatele cercetării ştiinţifice, după sistemul evoluat de prelucrare a întrebărilor şi răspunsurilor care produc materia primă a unor noi reflecţii cu adevărat utile, va stărui în multă vreme în jurul aurei perfecţiunii.

Piesa minune a renaşterii intelectuale este cunoaşterea izvorâtă din realitatea care constituie izvorul tuturor transformărilor din natură, mai ales cunoaşterea aprofundată a complexităţii fenomenului numit “om”.

Source: https://neculaifantanaru.com/piesa-minune-a-renasterii-intelectuale.html

Pilda dreptei credinţe a lui David

On Martie 02, 2022

Să ai atât de mare încredere în tine, încât încrederea ta să constituie povestea unui destin neîntrerupt. De la încredere la destin se măsoară performanțele tale !

Prin clasa a 3-a am văzut un filmuleţ despre lupta lui David şi Goliat, o pildă de mărturisire a adevăratei credinţe. Tare mult mi-a plăcut. Mai întâi fiindcă îmi plac filmele despre învingători, apoi fiindcă şi eu am fost dintotdeauna un învingător. Şi nu-mi place să pierd. Ei bine, Goliat era un războinic filistean uriaş, faimos pentru lupta corp la corp, foarte înalt de circa patru metri, învingător în toate bătăliile la care a participat. De cealaltă parte, David era subţirel, avea o statură medie, nu luase parte la nicio bătălie, dar ştia să tragă cu praştia mai bine ca oricine.

Toată lumea l-a avertizat pe David să fie cu mare băgare de seamă, deoarece nu are nicio şansă să-l învingă pe marele Goliat. Dar, mai important este ce-a simţit David în sufletul lui, fără să ia seama de avertismentele repetate ale celorlalţi. Sămânţa credinţei şi a sfinţeniei sădită în sufletul lui de către Dumnezeu, s-a manifestat ca un avânt puternic spre a reuşi imposibilul: *"Goliat este atât de mare, încât pur şi simplu nu am cum să nu-l nimeresc ! "*

Asta este o lecţie de un preţ nespus de mare. Vei putea să învingi pe oricine se crede BIG, dacă ai praştia potrivită. Şi care este cea mai letală praştie din lume, acum, în secolul 21? Ei bine, TEHNOLOGIA este praştia care poate doborî orice Uriaş, orice munte şi orice obstacol !

Bun, dar poate vă întrebaţi: este loc sub soare pentru amândoi. De ce să învingă unul sau celălalt? Un răspuns la această întrebare: fiindcă totdeauna va trebui să existe un David capabil să creeze o distanţare între oamenii înzestraţi cu o credinţă enormă, şi acei farsori, falşi performeri, care îşi confecţionează o imagine şi un statut de "Cel Atotputernic" la fel cum se considera Goliat.

Cu siguranţă, sunt prea mulţi ca Goliat care nu merită să se considere mai mult decât sunt, de fapt. A venit momentul ca praştia trebuie să-şi facă efectul cum trebuie, şi dacă se poate, efectul să fie cât mai rapid şi mai zdravăn.

Leadership: Poţi să-ţi îndeplineşti menirea de a fi puternic, la nivelul de înţelegere a unei imagini de mare impact şi a sensurilor ei ce pot fi deduse din raportul stabilit între ceea ce este ereditar şi ceea ce te înnobilează?

La fiecare generaţie va apărea câte un David, a cărui unică menire este aceea de a reaminti celor precum Goliat cât de slabi şi neputincioşi sunt, de fapt. Lumea îşi va aminti de cei precum David, propovăduitori ai adevăratei credinţe, nu de falşii lideri sau de falşii apostoli...

Poate că în genealogia mea există o înrudire îndepărtată cu David, în pofida faptului că el era mai tânăr atunci când a săvârşit fapta nemuritoare şi glorioasă. Sau poate că, pentru a susţine credinţa într-un Dumnezeu întrupat, este nevoie de cineva mai puţin "uriaş" care să se remarce prin acele fapte deosebite pe care doar credinţa le poate înfăptui.

Într-adevăr orice om ales de Dumnezeu este un individ unic, înzestrat o anumită forţă de cunoaştere şi având o menire unică în viaţă: de a scoate în evidenţă rezultatul unei voinţe supreme, al unei credinţe dirijate, cu scopuri precise. Din această perspectivă, un om de mare credinţă este un original, dar şi imprevizibil mai ales prin rezultatele obţinute: unexpected

sau unusual.

Este revelator în această privinţă punctul de vedere exprimat de scriitorul Mark Fisher: *"În fiecare dintre noi există însă o voce micuţă, care nu moare niciodată, supravieţuind chiar şi în cele mai vitrege condiţii. Ea ne şopteşte cu timiditate la ureche că imaginea pe care o proiectăm în public este falsă, că adevărata noastră personalitate rămâne ascunsă şi nemanifestată. Consecinţele negării de sine şi ale refuzului de a oferi lumii ceea ce avem de mai bun în noi sunt inevitabil frustrarea şi tristeţea".*

Poate că aceasta este şi însemnătatea temei biblice a luptei dintre David şi Goliat: să port în suflet menirea înaltă de a ţine aprinsă candela credinţei în contextul unei lumi în schimbare, sau în contextul reorganizării societăţii, creând premisele unei diferenţieri între cei ce au acces la harul divin (care transformă caracterul), şi cei care nu au acces. Când te raportezi la statutul de "învingător prin credinţă", de fapt te raportezi la puterea adevărului divin care spune că: *" Sfântul Duh are menirea de a ne întări pe fiecare înăuntrul nostru".*

Leadership: Poţi să manifeşti un ataşament deosebit faţă de o stare de conştiinţă care depăşeşte limitele actului mediatic normal şi cere un act de credinţă, invocând prevederea referitoare la un eveniment declanşator de noi energii creatoare?

Mindset reprezintă o serie de percepţii sau convingeri pe care oamenii le au despre ei înşişi. În cazul meu, am ştiut că dacă vreau să fiu învingător în orice luptă, cu mari şanse de a reuşi să dobor un munte, întru combaterea idolatriei şi a falsei credinţe, va trebi să fiu diferit de ceilalţi, să fiu eu însumi şi să nu mă tem de nimic. Mai ales, nu trebuie să-mi fie teamă să-mi afişez adevărata personalitate într-o lume în care eroii trăiesc drame ale dezechilibrului sufletesc, şi se reprezintă doar în imagini care spun poveşti. De altfel, am învăţat să observ totul cu mare atenţie şi, izolându-mă din când în când de restul lumii, am învăţat să fiu sincer cu mine însumi, am aflat mai multe despre cine sunt eu cu adevărat.

Goliat este o metaforă a întunericului necredinţei sau a idolatriei, un reper al modului cum funcţionează criza de identitate a unei şarade care permite perpetuarea incompetenţei, creând o mare breşă în zidul de valori puternice pe care se bazează o societate ordonată. Valori precum onestitatea, demnitatea, cumpătarea, respectul, ordinea, perseverenţă, voinţa, credinţa în Dumnezeu. Iar dacă aş lua în calcul ipoteza unei diferenţieri între toleranţa centrată pe relativitatea valorilor, şi toleranţa asociată în principal cu valorizarea egalităţii, fără să subestimez importanţa unei transformări interioare, aş adăuga că numai o intenţie precisă dublată de un ataşament spiritual poate să conducă la un rezultat pozitiv.

Am înţeles că transformarea trebuie să se producă întotdeauna mai întâi în interior, prin formarea unei imagini clare şi precise a ambiţiilor şi dorinţelor mele (îndreptate spre dobândirea înaltei performanţe). Dar asta nu este de ajuns ca să realizez o schimbare. Trebuie, totodată, să merg până la cele mai mici detalii referitoare la exercitarea unor competenţe majore şi acte de intervenţionism pentru accelerarea progresului ştiinţei, încât să promovez o nouă viziune a viitorului.

În niciun caz nu trebuie să mă afirm prin exercitarea unor acte de constrângere la nivel de acceptare a unei imagini care nu face nicio atingere onestităţii, demnităţii ori măreţiei.

Oamenii mari sunt cei care deşi nu au nimic, reuşesc să aibă realizări uimitoare. Oamenii mici sunt cei care au totul, dar nu reuşesc să facă nimic extraordinar.

Desigur, în sprijinul acţiunilor mele, am luat deseori în calcul acest imperativ: *"Când ai o intenţie reală, 90% din posibilele obstacole tind să dispară de la sine, iar celelalte 10 procente pot fi controlate cu uşurinţă de ajutorul instrumentelor de care dispuni. Puterea*

intenţiei este cvasi-nelimitată."

Aceasta din urmă este şi concluzia complicatei demonstraţii de putere în care, uşor-uşor, mi-am înscris intenţiile de comunicare a unui mesaj spiritual: "Un om de mare credinţă este om care s-a dăruit cu mare pasiune ştiinţei şi artei, spre susţinerea inovaţiei şi difuzarea ei largă pe ansamblul unei demonstraţii de autoritate în domeniu."

Leadershipul este demonstraţia de putere pe care o faci invadând un terioriu care este obişnuit cu minciuna si cu reaua credinţă.

Pilda dreptei credinţe a lui David îmi indică un singur reper de verticalitate: să nu-mi fac niciodată chip cioplit, adică să mă încred numai în mine şi să nu pun niciodată pe nimeni mai presus de puterea mea. Dar trebuie să ştiu exact ce anume doresc să fiu, unde trebuie să ajung, şi să-mi transform dorinţele în intenţii - formulându-le cât mai clar cu putinţă.

De fapt, lupta dintre David şi Goliat evidenţiază deosebirea dintre adevăr şi falsitate, dintre autenticitate şi aparenţă: una este să fii realmente puternic (prin credinţă), şi cu totul altceva este să te consideri BIG (fără să îl ai pe Dumnezeu de partea ta).

Source: https://neculaifantanaru.com/pilda-dreptei-credinte-a-lui-david.html

Pink - The Color Of Love

On Mai 27, 2018

Învaţă să te recunoşti din perspectiva unei străluciri calde, încât să creşti în renaşterea unei opere care nu moare niciodată.

Arta înseamnă în primul rând culoare, o veşnică dimensiune a sinelui educat într-o cultură a frumosului autentic, prim planul unui act de creaţie îndelung chibzuit care reflectă modul de gândire, de simţire şi de înţelegere a vieţii în desfăşurarea unui joc de tonuri şi nuanţe, lumini şi umbre, linii şi curbe naturale. De aici a început totul.

Înţelegerea şi explicarea artei imediate, cu toate aspectele ei concrete legate strâns de existenţa unui Dumnezeu care îşi continuă expansiunea plină de înţelesuri abandonate, în ciuda oricăror nuanţe de optică, se comportă ca o forţă de expresie greu separabilă de întregul unei simţiri înaripate în timp. Puţini deţin capacitatea artistului de a se adânci în formularea unei premise cromatice ca singură inspiraţie a Duhului Sfant şi a se confrunta cu repere culturale durabile, fiindcă totul la el exprimă tendinţa de expansiune a mirajelor cele mai intense.

A transforma viziunea în acțiune implică recunoașterea valorii contrastelor, generând un echilibru între lumină și umbră.

De mic copil am înţeles că sunt asemenea unui străin pe un fond de trăire mistică, vecin cu plonjonul inițiatic într-o lume paralelă şi acaparatoare, dar ferit de orice contaminare anecdotică din partea vizibilă a unui continent scufundat aproape total în uitare. Arta, cu secretele ei pline de sensibilitatea universului, nu este la îndemâna oricui muritor.

Într-un mod cu totul uimitor, trebuia să-mi câştig reuşita într-o atmosferă de puternic contrast de clar-obscur, modelată de o lumină roşiatică destul de convingătoare care tratează spectacolul unei frumuseţi mai profunde, mai ascunse, a sufletului. Ceva neînsemnat ca şi construcţie plastică, dar care căpăta proporţii imense de rigoare prin folosirea principiilor artei ca reflexie a unei vieţi literar-artistice de o efervescenţă remarcabilă.

Să mă recunosc la perfecţie din perspectiva unei străluciri calde, subterane, într-un fond sângeriu care nu se poate auzi, vitaminizat de sensuri adânci, ce se prezintă ca mozaic al măreţiei în fața unei conștiințe estetice pure, era ceea ce în artă se numeşte: "Renaşterea unei opere care n-a murit niciodată".

Leadership: Îţi controlezi tendinţa de a te considera o parte dintr-un univers abstract, rezervându-ţi privilegiul unei vieţi văzută ca o corelaţie între nişte culori care îşi focalizează strălucirea asupra unui fond de imagine autentică?

Iniţiatorul unei mişcări artistice care îşi va desăvârşi caracteristicile esenţiale în secolul XXI, provocând prin exemplul său extinderea unui concept exclusiv de culturalizare a maselor, în stilul lui Paracelsus care lăsa să se înţeleagă mesajul universal *"Să te ţii scai de ştiinţă până ce ea se îndrăgosteşte nebuneşte de tine"* , s-a hrănit în mod mixt sau integral cu supliment cultural, plin de semnificaţii şi simboluri, care stau la temelia oricărei construcţii plastice sau literare.

Trebuia să mă apropii de un splendid exemplu de păstrare a farmecului intelectual, ca o rezultantă a contrastelor dintre frumuseţea supremă a unei inimii harice care ştie oricând să

fie tandră, şi apogeul artei finite, prin încercarea de simbolizare a spaţiului de expunere a unei serii de subiectivisme educate, pline de consistenţă, aşa cum apar ele exprimate în încercările marilor artişti de a da naştere unui nou curent de simţire şi gândire.

Rozul pal şi Roşul intens. Combinaţia dintre aceste două nuanţe cu valori concentrate pe fondul ideatic al unui expresionism destul de insistent, se face prin transfigurarea sensibilului într-o spiritualitate superioară, pură şi armonioasă. Trăirile cele mai intense se confundă cu culoarea sângelui care străbate o inimă plină de iasomie, ca într-un fel de lege a naturii care confirmă ambivalenţa simbolică a unui macrocosmos temporal şi nemuritor, sensibil şi intelectiv deopotrivă.

Leadership: Estetica cu care înnobilezi vastitatea subiectului numit "viaţă" confirmă argumentele cu privire la reacţiile emoţionale care invită la contemplarea unei opere de artă autentice?

Însăşi coordonatele unei gândiri desfăşurate pe un fond de imagini suprapuse într-un basm cromatic crepuscular, într-un scenariu fictiv dominat de impulsul către explorări creative, pot fi asociate cu năzuinţa imposibilă a pictorului de a-şi cunoaşte conţinutul emoţional într-un fel de coloană a infinitului văzută ca atribut al unei policromii instrumentale, sub forma unui ecou cu grave rezonanţe filosofice: Take a look around, don't you see what I have meant?

Maestrul meu, aproape de uimirea pe care o trezeşte o lumină puternic focalizată pe articulaţiile unui univers infinit în care divinitatea este modelul suprem, îmi repeta adesea: *"În artă degeaba atingi inima modelului dacă nu scoţi la iveală sufletul care îl întregeşte pe al tău "*.

Să reprezinţi spectrul celor mai fine semnale de vibraţie ale bucuriei sau durerii, oscilând de la nerv la nerv într-o ecloziune a cromaticii perfect echilibrată cu semnificaţia adâncă a fiecărei poveşti în sine, înseamnă să modifici toate entităţile şi dimensiunile celui mai infinit univers pe care ţi l-ai putea imagina. Dar în acelaşi timp trebuie să respecţi tainele şi darul oglinzii, fără să renunţi la povestea personală.

Lumea lui Dumnezeu a lăsat în favoarea artei doar pozitivul ei, iar cine reuşeşte să folosească materia primă (care reprezintă tot atâtea metafore şi simboluri) pentru a compune o nouă cromatică a raporturilor echilibrate de complementaritate roşu - verde, în nota unui clar-obscur sufletesc caracterizat prin supremaţia formelor inspirate de natură, acela se va constitui numaidecât ca forţă de expresie şi valoare artistică.

Leadership: Poţi să-ţi prelungeşti viaţa prin intermediul esteticii cu care îţi înnobilezi Egoul, fără să faci din trăirile tale o culoare fără licărire şi fără reflexii?

Frumuseţea pe care o inspiră artistul este o culoare care vorbeşte despre spaţiul infinit al universului suspendat între vis şi realitate, pe care ochiul interior o identifică drept mesaj al unei materialităţi care se spiritualizează. Şi tot prin intermediul unui artist care a făcut înconjurul lumii, scriitorul Mika Waltari evidenţiază mai bine trăirile pe care le încearcă un suflet care pătrunde în lumea spirituală şi nu mai poate evada în libertate:

"Ascultă, străinule ! Mă macin singur pentru a îndrăzni să fac ce încă nimeni n-a făcut. Zeii mă ocrotesc, dar nu ştiu dacă ei înţeleg cu adevărat disperarea cu care sunt dominat în încercarea de a-mi etala însuşirile unice în lume. Cei care nu cunosc limbajul artei, dimensiunile şi factura ei monumentală, se mulţumesc cu culorile şi cu formele tradiţionale. Iată de ce lumea este plină de oameni iscusiţi, care se bucură de succes şi au o viaţă uşoară. Dar un adevărat artist nu se măsoară decât cu el însuşi. Nu, eu nu am rival în această lume ! Eu, Aruns din Tarquinia, nu mă întrec decât cu mine însumi ! "

Expresia constantă a unei priviri adânci şi atente care se pierde în lumina destinului altora este ceea ce constituie şi determină un lucru, o reacţie sau o direcţie vizuală în jurul unei idei: este mai uşor să-ţi transpui povestea în imagini, decât să fii tu însuţi încadrat într-o realitate care depăşeşte graniţele lumii cotidiene obişnuite.

Un fond de imagine autentică seamănă cu o culoare fără început şi fără sfârşit: te captivează şi te amăgeşte în acelaşi timp pentru că îţi permite să te consideri un creator nemărginit, o mică parte a universului pământesc, vizibil şi cognoscibil, dar nu şi stăpânul absolut în planul perfect al macrocosmului în care divinitatea este modelul suprem.

Leadershipul este conţinutul unei poveşti pe care o poţi colora cum vrei tu, dar în limitele fixe ale unui subiect care rămâne imortalizat peste timp într-un tablou care nu-şi poate depăşi dimensiunea originală.

Pink - The Color Of Love este expresia dimensiunii emoţionale a culorii pe care o aleg să reprezinte "my own story" care nu a mai fost vizibilă până acum, cel puţin nu în varianta de tablou semnat cu litere de sânge în universul literar, în colţul din stânga-jos a paginii în care pământul se uneşte cu cerul: *Neculai Ioan Fântânaru.*

*** Notă:** Yakuro - Pink (The Color Of Love)

Source: https://neculaifantanaru.com/pink-the-color-of-love.html

Plăcerea de a realiza cu mâna mea degringolada

On Iulie 19, 2010

Leadershipul constă în puterea de a-ți menține viziunea, chiar și atunci când resursele sunt limitate.

În privința distribuției, Eisenstein avea probleme grave. Sosise însoțit numai de câțiva dintre cei care urmau să joace în roluri principale, dar mai lipseau o serie de interpreți importanți. Fidel propriilor sale idei despre tipaj, Eisenstein căuta figuri cât mai expresive. Strauch era însărcinat cu depistarea lor. Dar nu numai el, ci și întreaga echipă alerga în tot orașul, căutând pe străzi, în tramvaie, în birouri sau ședințe fizionomiile solicitate de regizor.

Medicul nu fu găsit, și Eisenstein, ca o soluție de compromis dureros, alese un actor. Mergea într-o zi spre filmare în barcă cu el și, indispus, posac, evita să-l privească. Se uita numai la ceilalți din barcă, consumându-și interior iritarea. În fața lui era un fochist de la hotelul la care locuiau, angajat ca electrician în echipă. Eisenstein medita îmbufnat: "De ce angajează tipi din aceștia slăbuți pentru ca să țină oglinzile grele? Ăsta e în stare să lase oglinda să cadă în mare sau să o spargă, ceea ce e un semn rău."

Deodată însă îi privi chipul. Cu alți ochi. Îi puse, în închipuire, o mustață, un barbison… Pe nas un pince-nez… Și, ajuns pe punte, muncitorul nebănuitor fu îmbrăcat în uniforma cuvenită, devenind doctorul Smirnov în film. După cum rolul popii era interpretat de un bătrân grădinar dintr-o livadă din jurul Sevastopolului. Iar dublura lui, în scena rostogolirii pe trepte, deveni chiar Eisenstein. El spunea: "Nu mi-am putut refuza plăcerea de a realiza cu mâna mea degringolada."

Angajamentul față de o viziune se exprimă atunci când alegi să te implici personal în procesul creativ, demonstrând talentul de a înfrunta constrângerile de ordin practic și artistic.

Examenul distribuției este o parte esențială a evaluării cinematografice complete, din cauza că alegerea corectă a actorilor poate influența decisiv calitatea și autenticitatea filmului. Pentru a efectua acest proces cât mai funcțional cu putință, viziunea regizorală trebuie dilatată folosind tehnici creative speciale. Ochiul regizorului permite vizualizarea expresivității actorilor, a potențialului lor dramatic și a capacității de a întruchipa personajele. Observarea atentă poate dezvălui anomalii precum lipsa de autenticitate, expresii forțate sau inadecvări la rol.

În cazuri complexe, precum cele întâlnite de Eisenstein, poate fi necesară utilizarea unei abordări indirecte, precum analiza comportamentului în situații cotidiene, care oferă o imagine stereoscopică a potențialului actorilor și un câmp creativ mai larg. Astfel, regizorul poate descoperi talente neașteptate în locuri neprevăzute, precum fochistul hotelului sau grădinarul din livadă. Dacă privești cu atenție, ochiul îți spune multe despre realitate și viață, dar mai ales despre cum să creezi o poveste din detalii.

Leadershipul autentic presupune implicarea personală în realizarea viziunii, chiar dacă aceasta înseamnă asumarea unor roluri neașteptate.

Interpretarea corectă a aspectelor fizionomice necesită experiență și cunoștințe aprofundate despre tipajul cinematografic și psihologia personajelor, mai ales că fiecare detaliu poate schimba percepția publicului. Eisenstein, fidel propriilor idei despre tipaj, căuta figuri cât mai expresive, uneori fiind nevoit să aplice un "pince-nez" imaginar asupra chipurilor întâlnite

pentru a le transforma în personajele dorite. Dacă un muncitor nebănuitor fu îmbrăcat în uniforma cuvenită, devenind doctorul Smirnov în film, atunci este posibil ca orice om oarecare să devină un personaj memorabil.

Această abordare creativă în distribuție permite regizorului să depășească limitările castingului tradițional, găsind soluții inedite, precum transformarea unui muncitor în doctor sau asumarea personală a unor roluri pentru a realiza "cu mâna lui degringolada". Astfel, procesul de distribuție devine o extensie a viziunii artistice, contribuind la autenticitatea și originalitatea filmului, prin faptul că fiecare alegere de casting reflectă profunzimea și detaliile intențiilor narative ale regizorului.

Leadershipul vizionar constă în abilitatea de a redefini realitatea conform propriei perspective, evidențiind capacitatea de a vedea dincolo de aparențe și de a transforma resursele neașteptate în elemente esențiale ale succesului.

Plăcerea de a realiza cu mâna mea degringolada se constituie ca un fel de eliberare creativă atunci când te implici direct în haosul pe care îl creezi, deoarece îți oferă control absolut asupra fiecărui detaliu și îți amplifică legătura personală cu opera ta. Spun asta știind că fiecare gest artistic este adiacent unei viziuni care îmbrățișează atât imperfecțiunea, cât și spontaneitatea ce duc la rezultate unice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/placerea-de-a-realiza-cu-mana-mea-degringolada.html

Plăsmuirile unei minți în care abundă arta

On Ianuarie 09, 2015

Poziţionează-te în planul concret al descoperirilor, reglând sensul realităţilor aflate dincolo de experienţa de viaţă.

Simţeam că sunt în preajma unei mari descoperiri, semănate din prea plinul unei încărcături revelatoare. Micile artificii de sintaxă ale construcţiei de tip „While", din procedura de extindere a orizontului de proiecţie a imaginilor de dincolo de gratiile realităţii, mă salvau cu brio din aproape orice încurcătură. Însă, la un moment dat am realizat că ecuaţia a cărei necunoscută era „argumentul duratei", în virtutea căreia se defineau excepţiile din câmpul logicii, devenise tot mai incertă datorită impredictibilităţii efectelor ei.

Aidoma unui meticulos colecţionar de tentaţii primejdioase, strecurate într-un loc discret unde îşi puteau dezlănţui în voie dulcea otravă, eram atras în vârtejul ameţitor al simbolurilor care puteau da sens experienţelor de viaţă trăite la maxim. Ispititor, mă agăţam de o aparentă stranietate, determinată de o sumă întreagă de factori obiectivi, dar totodată marcată de suma forţelor de reacţie ale modelului de gândire nerestricționat de vreo limitare.

Mă vedeam tot mai mult într-o lumină în care alţii nu mă vedeau. Cumva, mă aflam în postura califului Harun Al-Rasid care, prins în mod regulat de insomnii, se preumbla de unul singur prin umbrele saraiului căutându-şi frumoasele roabe pe care, odată găsite, le mângâia cu cele mai pure cuvinte. Dar ziua ştergea vorbele din timpul nopţii.

Şi tot aşa se întâmpla cu descoperirea mea uluitoare. Ea trebuia să fie examinată ca un fel de convenție a modalităţii de expunere a realităţii, una cu o cauzalitate inversă, deci să nu ducă la nudul aparenţelor. Dar trebuia să fiu atent atunci când încercam să o împărtăşesc cu ceilalţi. Căci o asemenea artă creatoare, *une drôle de façon de l'expérience,* îşi putea pierde din impact pe măsură ce încercam să unific raţiunile finite ale creaţiei cu ficţiunile necorupte de nicio finalitate.

Leadership: Experienţa ta de trasare a unei noi realităţi validează aplicabilitatea cu totul extraordinară a descoperirilor înglobate într-un orizont de timp îndepărtat?

Finalitatea este o caracteristică esenţială în leadership, implicând un ansamblu de corelaţii între valoarea de exprimare, libertatea de gândire, conotaţiile ideilor plăsmuite şi conţinutul de adevăr pe care îl generezi. Tot acest ansamblu depinde de o anumită concepţie a filosofiei, formată în jurul elementelor de bază ale vieții în mijlocul cărora se află subiectul uman, pe care trebuie să o propagi faţă de orice formulă a schimbării.

Leadershipul este o consecinţă a ceea ce numeşte „inteligenţă idealistă", redată prin intermediul creaţiei situate la graniţa dintre viaţă şi ficţiune. Care, la rândul ei, este consolidată prin sensul atribuit culturii descoperirii unui alt mod de a înţelege lumea, de a-i căuta culoarea, de a o personaliza cu o nouă interpretare. Iar dacă vrei să testezi limitele de acceptabilitate a gândirii tale, împărtăşeşte-ţi viziunea despre lume cu ceilalţi.

Experienţa de trasare a unei realităţi mai presus de obişnuit, în care argumentul duratei este un rezultat al extinderii şi implementării ei, se consideră a fi inevitabilă. Iar deoarece condiţiile de expunere a finalităţilor se pot oricând rescrie, experienţa aceasta devine o aventură a spiritului - de la percepţie la conştiinţa de sine, şi de la raţiune la revelaţie. Şi ea validează aplicabilitatea cu totul extraordinară a descoperirilor înglobate într-un orizont de timp îndepărtat prin unificarea raţiunilor finite ale creaţiei cu ficţiunile necorupte de nicio

finalitate.

Cunoaşterea care izvorăşte din întâlnirea cu realitatea de dincolo de experienţa vieţii, prin contact cu puterea creatoare, sub forma unei combinaţii suprarealiste dintre vechi şi nou, real şi imaginar, poate face dovada depăşirii limitelor tale de dezvoltare.

Dacă vrei ca leadershipul să deţină suficientă pregnanţă pentru a marca evoluţia, poziţionează-te în planul concret al descoperirilor, reglând sensul acelor realităţii aflate dincolo de experienţa de viaţă – deci, apropiată de o raţiune mai înaltă de creaţie, capabilă să producă o transformare radicală a lumii.

Experienţa care împleteşte toate elementele realităţii din care este format spaţiul unei noi descoperiri abundă de acea forţă creatoare a talentului de a te vedea în postura unui personaj de poveste care merită să fie în centrul unui nou concept numit: "Ia-te după mine ! "

Plăsmuirile unei minți în care abundă arta evidenţiază acele fragmente de gânduri, stări și experiențe de viaţă, finalizate într-un act de creaţie care aduce noi interpretări în care se regăsesc imagini şi aspecte ale unei lumi aflate în continuă prefacere. Dacă reuşeşti să-ţi extinzi orizonturile, prin creaţie şi prin conştiinţă, atunci se vei putea spune că ai început să faci „artă".

Source: https://neculaifantanaru.com/plasmuirile-unei-minti-in-care-abunda-arta.html

Plasticitatea neîntrecută a proiecţiei astrale

On Mai 20, 2018

Artistul şi trecutul lumii sunt ca două ascuţişuri de sabie pe care numai expresia unei viziuni subiective le face să se încreadă unul în celălalt.

O să-ţi spun acum despre ceea ce nu se predă niciunde, un secret al cărui ecou liber şi nestingherit zace doar în universul fascinant al hazardului, între îndoială şi delir, credinţă şi extaz, conform voinţei unui artist de a aşeza formele unei elementarităţi primare într-un ingenios şi pertinent profil pictural, plin de contraste cromatice.

Înconjurată de o aură mistică printre rămăşiţele timpului nemăsurat, culoarea unei teme majore se manifestă prin abundenţă, splendoare şi măreţie, vorbind despre ceea ce te va face să treci dincolo de simpla existenţă trecătoare, atunci când voinţa ta se pierde în grija unui Dumnezeu care adesea poartă o picătură de mirare după atâtea lacrimi astrale vărsate la contemplarea propriei lumi.

O undă de filiaţie cosmică străbate miturile lumii antice, în măsura în care culoarea temei s-a păstrat într-un loc uscat, într-un container închis ermetic, într-un spaţiu răcoros şi întunecat, aşa numitul abis al nostalgiei ce posedă în mod latent memoria unui timp fabulos care îşi trimite până în prezent undele pline de semnificaţii.

Profilul autentic al construcţiei picturale se contopeşte cu baza sensibilă a unei poveşti bizare, în combinaţie cu caracterul specific al reflectării artistice în cadrul formelor conştiinţei metafizice, mai degrabă decât acea faţetă empirică a profeţiilor străvechi în care se concentrează toate însuşirile imposibilului devenit posibil.

Leadership: Îţi poţi elabora o nouă reprezentare despre tine însuţi în jurul conceptului de "voiaj cosmic" care să funcționeze ca o multiplă oglindire a aceleiași teme?

Ulise a rezistat cântecului uimitor al Sirenelor ordonând echipajul său să-l lege de catargul navei, în timp ce corăbierii au fost vrăjiţi de sunetele lungi şi expresive ale unei muzici fascinante. El a vrut să înfrunte legenda şi nu le-a urmat chemarea, fiind singurul care s-a salvat din nimicitoarea tentaţie. Pictorul englez William Etty a pictat întreaga scenă "The Sirens and Ulysses" folosind o tehnică experimentală care, însă, a determinat-o să se deterioreze de îndată ce a fost terminată.

Refrenul unui cântec substanţial interpretat din perspectiva unui mit glorios nu este nicidecum lipsit de corespondență reală, el predomină într-o seducţie a culorilor care îşi epuizează prea devreme resursele de durată.

Singura motivaţie a vieţuirii trecutului, din partea unui muritor ce învinge nemurirea prin arta de a răscoli o realitate demult apusă, aşa cum cristalul reflectat în intensitatea emoţiilor învinge amărăciunea, conferind curajul de a o lua de la început, este o reducere la expresia unei semnificaţii astrale: Totul se reia sub o altă formă şi în altă octavă !

Numai un artist grandios poate să reproducă o realitate şi cadrul unui anumit eveniment în jurul conceptului de "voiaj cosmic" dinspre și înapoi spre sine. Mai întâi se convinge pe el însuşi de veridicitatea unei ipoteze a lumii apropiate de un anumit subiect, apoi o transpune într-o temă cu caracter de noutate prin includerea unei "asigurări de viaţă prelungite" în favoarea unui concurs al hazardului reflectat printr-un fenomen cosmogonic măiestrit

estetizat.

Leadership: Te consacri ideii reluării unui fapt ce poate fi acceptat ca fiind un prototip și o copie a interacţiunilor anterioare dintre mit şi adevăr?

O continuitate bizară pare să lege mişcările unei arte vizuale de mişcarea oscilatorie a unui pendul gravitaţional virtual, amintind de sunetul unui flaut îndepărtat, sau de producerea unei seducţii ce nu dispare prea uşor, înţepenind trupul şi sufletul, culoarea şi linia, lăsându-le să se estompeze.

Această continuitate pare să aibă ca bază sensibilă a construcţiei picturale însăşi preocuparea de a surprinde cromatic transparenţa unui cristal în care se găsesc atomii unei perpetuări a conţinutului latent dintr-un scenariu de viaţă scris de o mână invizibilă, repetându-se prin reflecţia unor unde cosmice de energie ca în aproape toate ficţiunile borgesiene.

Plasticitatea neîntrecută a unei proiecţii astrale se supune altor legi decât cele pe care le-a descoperit omenirea de-a lungul secolelor, fiindcă redă neîncetat ideea de reformulare a întâmplărilor în favoarea unui prezent de tipul "Oglindă" care devine în timp o legendă.

Scriitorul argentinian Jorge luis Borges se întreba cum ar putea fi enumerat, măcar în parte, un ansamblu infinit, fără ca mărturia lui scrisă să fie contaminată de falsitate? El spunea: *"În acea clipă necuprinsă am văzut milioane de lucruri plăcute sau înspăimântătoare. Nici unul nu m-a uimit mai tare decât faptul că toate ocupau acelaşi punct, fără a se suprapune şi fără a fi transparente. Ceea ce mi-au văzut ochii a fost simultan, pe când ceea ce o să transcriu e succesiv, fiindcă numai aşa îngăduie limbajul. O să încerc, totuşi, să surprind ceva."*

Trebuie să ştii să vezi din adâncimea amănuntului primar înainte de a susţine relevanţa punctului de vedere final, pentru a recepta o adevărată operă de artă care la un moment dat va exploda într-o singură modalitate de exprimare artistică, prin mirroring: "You and I Could feel as once".

Artistul şi trecutul lumii sunt ca două ascuţişuri de sabie pe care numai expresia unei viziuni subiective le face să se încreadă unul în celălalt.

Marele secret al efectului artistic vizează singurul amănunt care reconstruieşte o lume: oglindirea propriei personalităţi în pielea unui personaj mitologic, rememorând aventurile legendare şi încercând să ajungi un erou recunoscut de toţi ceilalţi membri ai unui univers real, spiritual şi generator de năzuinţe.

Plasticitatea neîntrecută a proiecţiei astrale este dată de cuvântul închis în deşertul secolelor, numit "mitologie", din care artistul își ia inspirația pentru ființele magice plămădite din acelaşi aluat cu el datorită inclinaţiei spre suprarealism şi a convingătoarei demonstraţii de continuitate a unei vieţi de legendă.

Source: https://neculaifantanaru.com/plasticitatea-neintrecuta-a-proiectiei-astrale.html

Player şi Gamer

On Aprilie 21, 2016

Demonstrează-ţi superioritatea, extinzându-ţi libertatea de a te manifesta într-un cadru al cărui conţinut se află la intersecția dintre creație, interpretare şi coordonare.

Am ştiut dintotdeauna ce voiam de la mine, cine sau ce mă aştepta într-o parte de lume fabuloasă. O lume desprinsă parcă din jocul *League of Legends* , reînviind acel plus de strălucire al unui decor de un realism impresionant, inspirat dintr-un aspect de viaţă ireală, chiar dacă uneori totul se întorcea împotriva mea.

În acest caz, atitudinea mea corespundea unui *player dropped into a battle arena* , fiind altcineva decât am fost iniţial, asumându-mi rolul unui "Summoner", nevăzut, care controlează un "campion" cu abilități unice de luptă împotriva unei echipe formată din alți jucători sau campioni. A scoate în evidenţă superioritea facultăţii de recunoaştere a unei realităţi mai vii, mai alerte, mai evoluate, pe care ceilalţi oameni cu greu ar fi dispuşi s-o accepte, înseamnă să te încrezi într-un om mai apropiat de univers care acceptă provocarea de a se ridica la înălţimea unei legende demne de un Creator de lumi paralele.

Hazardul poate fi admis drept cauză a apariţiei unei provocări din care se scade uitarea în urmă, uitarea înainte, rămânând doar vraja aparenţelor, acea beţie a primilor paşi într-o lume paralelă, somnambula fericire a unui carpe diem epic, pentru care nu există permisiune explicită, nici justificare, ci doar *acceptance of a challenge.*

Leadership: Experienţa pe care o atribui superiorităţii tale în a mânui partea revelatoare a hazardului deschide orizontul unei tematici mai largi despre interacțiunile dintre intelectualitate și putere?

Părea că sunt controlat de la distanţă de un computer performant. Practic, trebuia să execut comenzile bine stabilite ale unui utilizator născocitor care, utilizând propriile experienţe şi percepţii, încălca orice reguli şi orice limite. Cât timp oare puteam să urmez instrucţiunile acestui user-final? Cum oare să-i trezesc interesul, încât să-mi atribuie o altă axă de orientare în proiectul „game"?

Eu si Userul meu. Player şi Gamer. Împreună am format o conştiinţă, o prezenţă obsedantă, indispensabilă unei evoluţii care părea c-am mai trăit-o. Şi mi-ar plăcea ca cei care nu deţin răspunsurile, să admită asta. Interacţiunea dintre intelectualitate şi putere are ca suport de susţinere a actului de creaţie însăşi acea idee de viitor care poate conduce spre o cale de cunoaştere a realităţii favorizată de întâlnirea cu arta, cu visele, cu viitorul, cu imposibilul, cu o altă variantă a ta de a fi.

Nu ne-am întâlnit pentru a salva lumea din mrejele unui timp care îşi măreşte ritmul de scurgere în mod asimptotic spre o apropiată dată limită, spre acel *end of the world* prezis de atâtea spirite luminate, ci pentru a pătrunde, ca într-un vis, unul în spaţiul celuilalt. Până când, în tăcerea trezirii surprinzător de dulce, totul s-a dovedit o alternativă la viaţă.

Leadership: Ai început să culegi roadele ambiţiei nemărginite de a fi un fel de dublură a ta care te împinge tot mai departe spre un *"acceptance of a challenge"* ?

Orice om care vrea să-și dezvolte superioritatea imaginaţiei asupra realului, însuşindu-şi acea cantitate totală de informație dată de suma percepţiilor pe care le experimentează în mod

unic, intervine practic în jocul liber al unui erou aflat în concordanţă sau în opoziţie cu creatorul său.

Creaţia și interpretarea sunt două repere ale leadershipului, simetrice sentimentelor și pasiunii care însoțesc implicarea într-o relație, care fac din posesorul unei gândiri avansate, dintr-un revelator al unei evaluări despre această lume, un vestitor al unei forme noi de cunoaştere.

Acceptarea unei provocări se trage din faptul că realitatea pe care o percepi adevărată nu durează decât ca o limită pe care n-o poate întrece nimeni, una pe care n-o mai poţi răbda, nu o mai accepţi fără să asiguri capacitate suplimentară de a te imagina în altă postura, mai puţin obişnuită, cum ar fi cea de erou cu însuşiri profetice şi puteri supranaturale.

Leadership: Poţi aplica o regulă de tipul: *"am devenit parte dintr-o lume în care creatorul şi creatul se confundă"* în jurul unei viziuni extrasă din efectele unei ficţiuni setată să te facă să te simţi mai mult decât eşti?

A intra în posesia unui bun dobândit - cum ar fi o raţiune situată deasupra definiţiilor faptelor, ceva care capătă sens numai dacă poţi vedea altă versiune a realităţii prin accesarea unei surse de orientare străine, înseamnă a relaţiona cu un gamer care ordonează altfel lucrurile.

Gamer-ul este dublura ta. Este superioritatea ta. Tu eşti reprezentantul individualităţii sale într-un decor fabulos, scoţând în evidenţă acel plus de totalitate care lipsește lumii exterioare. El este aventurierul care în rătăcirile sale descoperă o altă faţă a lumii, găsindu-şi îndestularea în contactul cu ceea ce ești tu la un nivel mai subtil. El este prietenul lângă care ai vrea să stai, chiar dacă ştii că la un moment dat este posibil să dispară. Eşti pierzător sau învingător pe cât de mult este el dispus să te coordoneze în contextul acelui nivel maxim atins al unui joc plin de provocări.

Superioritatea, pe care leadershipul o acceptă ca pe o necesitate stringentă, vizează mai întâi acea trecere de la player la gamer, încălcând orice reguli şi orice limite ale alcătuirii individului, astfel încât el să-și dezvolte acea facultate, într-adevăr excepţională, de a se determina din relația cu elementele unei Existenţei Create.

Percepţia asupra spațiului în care te proiectezi, datorită nevoii de a te manifesta în raport cu alt plan al fiinţei, dominând toate dimensiunile unei realităţi intrinseci, se substituie unei iniţiative private de supraveghere și conducere.

Leadershipul presupune să ai întotdeauna în vedere faptul că altcineva este mai presus decât tine, strălucind prin ceea ce tu treci, dar mai ales prin ceea ce tu alegi să crezi că ți se întâmplă.

Doar astfel se poate obţine egalitate între creație și creatorul ei, între examinare și descoperire. În acest caz, putem concluziona că leadershipul este un act sinergic.

Player şi Gamer evidenţiază acea stabilitate a unui întreg, acea unicitate a experienţei de a-ți extinde libertatea de manifestare într-un cadru al cărui conţinut se află la intersecția dintre creație, interpretare şi coordonare.

Source: https://neculaifantanaru.com/player-si-gamer.html

Playtime

On Mai 01, 2016

Ai în vedere acceptul de a te uni cu ceva mai presus decât tine, care să-ți furnizeze prin acorduri fine motivația de a te pregăti pentru noi tendinţe de exprimare.

Simţeam că devenisem obiectul de observaţie al unei entităţi străine, aflate la mii de ani lumină depărtare, ce mă surprindea mereu cu ceva plăcut, ca într-un vis iluminator fără sfârşit, acţionând asupra atmosferei mele cerebrale, şoptindu-mi prin efectul combinat al vibrațiilor și al undelor magnetice obscure. Cumva, îmi asumam o taină pe care nimeni n-o ştia: *"Pentru că tu să devii nemuritor şi să capeţi puterea lui Dumnezeu, devenind egalul meu, trebuie să te laşi reglat cu o precizie absolută".*

Trebuia să învăţ să controlez ritmul acestei colaborări inedite, odată ce mă încredinţasem unei întoarceri spre dreapta, unei transformări de 90 de grade, chiar dacă curiozitatea amestecată cu teama, dacă inima accelerându-şi bătăile ca după o emoţie puternică, mă împingea asiduu să-mi pun întrebări încuietoare. Obstacolul de care mă loveam în acordul cu formele pure ale învăţării despre mine însumi, din rostirea neascunsului, era un fel de asemănare dintre repetarea şi acumularea unor determinări diferite, în măsura în care integrarea învăţării pe tot parcursul vieţii de adult era o parte a înţelegerii unei noi profunzimi ale folosofiei.

Rămăsesem cu ideea ciudată că sunt urmărit de acelaşi flux de cerinţe stricte cu privire la viitoarea mea slujire unei forme de răspuns înscrisă în sfera unui fantastic experimental, nuanţat cu elemente magice, totodată realist, printre sunetele vibrante ale unei iluzii cu happy - end în viaţa care precede moartea, alese de un regizor incognito în acord cu prezentul unui PlayTime.

Leadership: Modul în care îţi percepi limitele vizavi de profunzimea unei realităţi care se vrea un adevăr al fiinţei tale poate surprinde asemănarea dintre ceea ce te caracterizează esenţial şi ceea ce te depăşeşte (dar te umple de admiraţie) ?

O nouă putere se revărsa în mine, o senzaţie de eliberare şi o recunoştinţă nemărginită. Eram învăluit cu îndârjire de acea senzaţie de High, prins într-un joc captivant de umbre şi lumini, pe un ritm alegro, *faster than allegretto but slower than presto* , angajat într-un periplu muzical alert, fascinant, de o fluenţă extraordinară, care îndemna deopotrivă la meditaţie şi voie bună, la iniţiativă şi dinamism.

Din partea scriitorului Ion Moja am auzit un "Da" tare şi răspicat, primind cea mai adecvată sursă de inspirație, cel mai frumos dar și cea mai mare provocare. Dar cheia întregii situaţii, prin unicitatea ei, a găsit-o în cele din urmă ceasornicarul Hans Schultz, lucrând o lună întreagă fără pauză: ziua născocind sonerii cu aptitudini muzicale, iar noaptea punându-le la probă din oră în oră la căpătâiul prea blândei sale soţii, spre a trage concluziile ce se impuneau atât în privinţa acurateţei tonului, cât şi în cea a efectului produs asupra fiinţelor umane luate prin surprindere.

Luatul prin surprindere este rodul unei conştiinţe superioare, devenită între timp un fel de continuă schimbare de stări, pe ritmurile unor dulci acorduri melodioase, cu ajutorul adaosurilor de improvizaţie, cărora încerci să le găseşti o explicaţie plauzibilă. În această privinţă, filosofia oferă o cheie de înţelegere a modului în care îmi percepeam fiinţa: *"Ceea ce îl depăşeşte pe un om este însăşi esenţialitatea de care nu reuşeşte să scape, fiindcă esenţialitatea denotă capacitatea de a se exprima într-o gamă variate de mijloace, dar fără să dea de înţeles că este altcineva."*

Leadership: Poți să sporeşti şansele unui anumit tip de consecinţă a faptului de a fi altcineva, abordând dezvoltarea personală din perspectiva unei conştiinţe apreciată prin acordurile fine ale unei experiențe dinamice?

A fi altcineva înseamnă să te recunoşti drept creatorul unei realităţi care continuă să te tragă în direcţii diferite. O condiţie necesară traversării corecte a unei noi etape de dezvoltare, înainte de a deveni un om al permanentei redefiniri, este să treci pragul unui fenomen de tipul „acceptă să slujeşti unei forţe universale". Ea este busola propriei tale stări de spirit ce îţi arată în ce direcţie este punctul tău de lansare într-o mare aventură. Iar faptul de a te raporta la această aventură seamănă cu integrarea într-o melodie care te supune unor noi ritmuri de inspiraţie şi autodepăşire de sine, lăsându-te purtat pe acordurile fine ale unei experienţe dinamice numită: "comunicare universală".

Traiectoria ta în ecuația leadershipului se poate reprezenta în contact cu o conștiință superioară, care facilitează trecerea de la un drum foarte tranzitat la unul puțin umblat, dar mai evoluat. Este vorba de o adecvare a unei muzici la o idee poetică, frumusețea rostirii divine, ceva care te inspiră prin acordurile fine și prin efectele ascultării, raportat la un dincolo de tine însuți. Orice revelator de idei, orice om al creaţiei a descoperit că ascultarea este o artă în care există frumuseţe şi o mare înțelegere.

Maestro Eugen Doga spunea că: *"Muzica este o formă de comunicare universală. Primul lucru pe care l-a pus la dispoziție Dumnezeu a fost naiul prin care a vorbit cu lumea prin mijloace muzicale. Avantajul muzicii e că nu avem nevoie de traducere. În special azi când sunt atâtea mijloace tehnice, noi vorbim și se poate auzi chiar și în Cosmos. Muzica, acest suport spiritual care pătrunde direct în inima ascultătorului, este un avantaj foarte puternic al zilelor noastre."*

Leadershipul este precum muzica, o experienţă dinamică, pe care mai întâi trebuie să o slujeşti și apoi să-i descoperi farmecul ! Este o putere care, la randul ei te slujește și în care trebuie sa te recunoşti.

Poți să sporeşti şansele unui anumit tip de consecinţă asupra autenticităţii de a exprima ceea ce muzica îţi transmite, eliberându-ţi energiile creative, doar dacă îţi modelezi contribuţia la dezvoltarea personală din perspectiva unei conştiinţe superioare.

Conștiința superioară, despre care se consideră că nu poate fi atinsă ori cunoscută, transmite o anumită stare de spirit în scena numită lume, într-un cântec numit viaţă. Ea reprezintă acea voce a raţiunii care, evaluându-te constant, silită totuși să-ți consume o anumită libertate, îți maximizează șansele de a te descoperi sub imaginea unirii cu Marele Tot.

Una din necesităţile superioare ale omului este cea de apartenenţă la Marele Tot, alături de intuiție - ai încredere în ceea ce simți ! , prezentând o valoare prin faptul că permiți să fii corectat, îndrumat, reglat cu o precizie absolută,100% personalizat şi adaptat evoluţiei care cere dinamism și acțiune, meditaţie și voie bună.

Leadershipul are în vedere, mai întâi de toate, acceptul de a te uni cu ceva mai presus decât tine, în absenţa oricăror teorii, legi, superstiţii, care să-ți furnizeze prin acorduri fine un stimul obiectiv, acea motivație de a te pregăti pentru noi tendinţe de exprimare, printr-o altă abordare a muzicii și a actului de creaţie. Muzica este ceea ce te simţi în interior, ceea ce te creşte, te creează mai bun, atunci când te angajezi în traversarea unei noi experienţe de cunoaştere.

Bine spunea cineva: *„ muzica reprezintă o slujire a oamenilor, un mod prin care să-l cunoască mai bine pe Dumnezeu, deschizându-le sufletele prin armonii. "*

În filosofie, capacitatea de a te identifica cu altcineva are ca şi corespondent de bază confruntarea cea mai profundă a fiinţei umane cu întregul evoluţiei universului care ţine de modul în care te recunoşti o fiinţă superioară prin integrarea ta în versurile şi în acordurile unei muzici care te binedispune.

PlayTime este începutul unei descoperiri de sine dintr-o altă perspectivă, datorată regularităţii și ritmicităţii bătăilor unei pendule cosmice care descrie un traseu între două extremităţi, formând un echilibru. Capacitatea de a auzi Vocea lui Dumnezeu şi de a fugi înspre ea pe ritmurile unei muzici trăite numai de tine, prin conectarea lumii creaţiei cu lumea reală. Şi capacitatea de a reacţiona prin izolare şi îndepărtare de orice alte zgomote din jur.

*** Notă:** Yanni - Playtime

Pledoarie pentru un sfânt

On Ianuarie 11, 2012

Demonstrează-ţi superioritatea morală în acele situaţii limită în care nu îţi poţi pune în valoare calităţile emoţionale.

Aproape nimeni nu scăpase cu viaţă. Întregul sătuleţ fusese decimat. Nu existau cuvinte care să exprime oroarea şi revolta din sufletul celor opt membri ai echipei de comando condusă de Locotenentul Waters. Rebelii îi executaseră cu sânge rece pe aproape pe toţi localnicii.

Ellis 'Zee' Pettigrew, unul dintre membrii echipei, îi întâlni ochii femeii care tocmai fusese batjocorită şi mutilată. Aceasta dădu din cap încet, încercând să îngâne ceva, iar el simţi cum îi pătrunde în inimă acea senzaţie de teamă cumplită. Îi susţinu privirea femeii pentru câteva momente, dar apoi fu rândul lui să se uite în altă parte. Nu vroia să se confrunte cu acel amestec de durere pe care îl citise în ochii ei, pentru că ştia ce anume îi transmitea: moartea.

Era tulburat şi chiar puţin dezgustat de evidenta răceală şi indiferenţă a ucigaşul ei. Un alt membru al echipei îl imobilizase pe acest rebel care aproape o omorâse cu o brutalitate animalică.

- Nenorocitule ! Uite ce-ai făcut, nenorocitule ! apucându-l de gât cu amândouă mâinile, aplecându-i capul spre trupul femeii.

Mila, îndurarea, generozitatea - virtuţile specifice omului, nu-şi puteau împlini menirea în acea clipă. Simţindu-se năpădit de o ură cumplită - din motive care au devenit foarte clare, Zee îşi scoase cuţitul de vânătoare de la brâu. Nu trebuia să înţeleagă, ci doar să acţioneze. Falca i se încleştă în jurul unei hotărâri impenetrabile. Furia împotriva acestui ucigaş, a acestui “animal”, nu putea fi înăbuşită prin nimic. Implantă adânc cuţitul în abdomenul acestuia, învârtindu-l rar, deplasându-l circular în jos, apoi în sus, pentru ca vârful să-i perforeze stomacul şi intestinele.

Leadership: Te loveşti de tendinţa de a renunţa la sentimentele pozitive într-o conjunctură de tipul "scopul scuză mijloacele" ce durează pe o perioadă nedeterminată?

Un gest “generos”: uciderea fără milă a unui criminal, a unui personaj malefic. Însă acest gest, o înfrânare conştientă şi deliberată a dorinţei de răzbunare pe care o simţea Zee, a produs în sufletul lui o transformare. Acest gest nemilos i-a zbuciumat întregul for interior Pentru o clipă a pierdut tot ce avea mai măreţ, generos, umanitar în el. Şi-a pierdut forţa de a fi om, prin îndepărtarea de la credinţă, prin nerespectarea legii supreme: să nu ucizi.

O bucată din el - acea bucată care îi susţinea tăria morală, care îi umplea sufletul de viaţă, care păstra integră propria lui natură emoţională - a murit odată cu cel pe care l-a ucis.

Sentimentele pozitive sunt o întoarcere la începuturile dezvoltării tale etice, deoarece devii din nou flexibil în gândire şi simţire, preocupat cu luare aminte de atingerea năprasnicei arme numită "lecţie de viaţă" a cărei tărie o cunoscuse-ţi puţin mai înainte, pregătindu-te în acelaşi timp să urmezi lupta împotriva setei de glorie.

Dacă la un moment dat te confrunţi cu o imagine negativă, complet diferită de ce te-ai aşteptat să vezi, atunci să ştii că modul în care îţi întrebuinţezi însuşirile predominante

(compasiunea, iertarea, gradul de autocontrol sau simţul dreptăţii) reflectă darul spiritual cu care ai fost înzestrat: sensibilitate şi empatie.

Ca lider, aplici întotdeauna legea sau îţi creezi propria lege?

Fiecare om are o datorie morală care îi influenţează existenţa şi orizonturile. Nu te poţi spăla pe mâini ca Pilat de sângele celor ucişi, iar crima să rămână nepedepsită. Rămâne o urmă în inima ta, o reminiscenţă a trecutului, rămâi cu conştiinţa încărcată de fapte condamnabile, împiedicându-te să avansezi moral spre ceea ce este bine.

Dar cine l-a judecat pe vinovat? Cine l-a condamnat la moarte? S-au ascultat depoziţiile martorilor? Cine erau juraţii? Au fost cu toţii de acord în privinţa verdictului final? Şi, în sfârşit, unde erau judecătorii care trebuiau să asigure uniformitatea interpretării şi aplicării unitare a legii prin prisma normelor drepturilor omului?

Ellis 'Zee' Pettigrew, din filmul " *Tears of the sun (2003)* ", a fost singurul judecător, singurul jurat, el a creat legea, a reprezentat-o şi tot el a aplicat-o. Legea răzbunării morale.

Iar pedepsirea criminalilor este într-o anumită măsură morală – dar asta nu te transformă într-un sfânt.

Leadership: Alegi vinovăția de a nu face ce trebuie atunci când "trebuie" te poate urmări toată viaţa, în încercarea de a te pune contra curentului?

N-ai cum să străluceşti de glorie, n-ai cum să-ţi ridici leadershipul pe înalte piedestaluri când remuşcările produc în tine o furtună serioasă. Deoarece rămâi sclavul unor principii înguste care nu au nimic în comun cu umanitatea şi moralitatea. Trebuie să te eliberezi de orice fel de vină atunci când apare primul nor care îţi întunecă conştiinţa. Sau să găseşti un motiv bun care să-ţi susţină puterea şi valoarea morală. Trebuie să lupţi împotriva propriei decăderi morale cu toate mijloacele.

Convingerile şi sentimentele pozitive sunt necesare acolo unde mulţi uită de ele, sau unde pur şi simplu le ignoră. În asemenea caz ei se împotmolesc fără soluţie în actul de judecată, depreciindu-şi conştiinţa care le defineşte identitatea.

Dar în timpuri imorale, probabilitatea ca judecata ta să rămână fixată cum se cuvine de acele convingeri care îţi susţin esenţa vieţii se va îndrepta tot mai mult spre zero.

În leadership trebuie să fii tare şi să învingi propria ta "moarte". Vei fi luat prin surprindere, vei fi pe cale să clachezi atunci când te aştepţi mai puţin . Căci uneori te vei lovi de tendinţa de a renunţa la toate emoţiile tale pozitive, pentru a le înlocui cu altele negative. Ceea ce va conduce la o anulare a personalităţii tale, lipsindu-te de tot ceea ce este vital: dragostea şi credinţa faţă de aproapele tău, faţă de Dumnezeu, faţă de natura ta proprie.

Înainte de a-ţi dezaproba propria conduită morală (care constă dintr-un amestec complex şi bine determinat între judecată şi convingeri) trebuie să depui efortul de a fi cât obiectiv cu putinţă în evaluarea propriei evoluţii morale.

Răzbunarea care te mântuieşte este o formă de dominare a acelei suferinţe care te îndeamnă să întreci măsura conştiinţei.

Pledoarie pentru un sfânt desemnează acel efort neîncetat de a evidenţia calităţile tale emoţionale în momentele dificile - atunci când te abaţi de la orice fel de principiu etic sau moral, atunci când te decuplezi de la orice conexiune afectivă cu lumea din jur.

Toate faptele tale vor fi expuse în faţa instanţei judecătoreşti – conştiinţa. Ca să fii declarat "nevinovat", şi ca să îţi vindeci inima de orice remuşcări şi regrete, va fi necesar să demonstrezi superioritatea conştiinţei tale în acele situaţii limită în care nu ţi-ai putut pune în valoare calităţile emoţionale.

Concluzie: Desigur, nimeni nu este un sfânt. Nimeni nu este o fiinţă impecabilă din punct de vedere etic sau moral. Dar trebuie să te supui unui proces permanent de autoeducare a voinţei pentru a nu acţiona arbitrar sau sub impulsurile de moment. Iar în orice situaţie, oricât de mult eşti impresionat de fapte reprobabile, trebuie să dovedeşti probitate morală.

Nu uita niciodată că nu eşti sfânt şi nu vei fi, şi nu-ţi închipui vreodată că eşti perfect, căci Dumnezeu nu a creat duplicate.

Source: https://neculaifantanaru.com/pledoarie-pentru-un-sfant.html

Poarta celor două tărâmuri

On Iulie 05, 2011

Sporeşte-ţi valoarea de lider, urmărind permanent existenţa unei concordanţe între intenţiile tale şi aşteptările oamenilor.

5 noiembrie 2008. Oraşul Chicago. Barack Obama s-a adresat mulţimii după ce a devenit primul preşedinte afro-american din istoria Statelor Unite. Toţi îl priveau cu o încredere ce nu lăsa loc de nicio îndoială.

Felul în care domnia sa şi-a început discursul reflectă acea disponibilitate de a le comunica oamenilor intenţiile sale serioase cu privire la schimbările esenţiale ce vor fi adoptate în America. Dar, mai mult decât atât, reflectă acea scânteie de putere pe care o caută în general oamenii, acea doză de siguranţă generatoare de speranţă, izvorâtă din adâncul propriei fiinţei, acea forţă morală extraordinară care nu poate decât să aducă consideraţie din partea tuturor.

„ Buna seara Chicago. Dacă se mai îndoieşte cineva că America este un loc unde totul este posibil, care se întreabă dacă visul părinţilor noştri fondatori este încă viu, care se mai îndoieşte de puterea democraţiei noastre, răspunsul îi este dat în această seară."

Leadership: Poţi să-ţi exerciţi autoritatea ca etalon al manifestării, cu discreţie, a unei puteri incomensurabile, ţinând cont de dimensiunea unui spaţiu cunoscut care nu este proprietate personală?

Prin faptul că înaintezi tot mai mult spre o atitudine mai responsabilă, aducând dovezi pentru ipotezele unei gândiri avansate - a viitorului, deschizi calea spre o pregnantă diferenţiere într-un cadru de manifestare, directă şi nemijlocită, a întregului fiinţei tale.

Liderul creează un cadru deschis de dialog şi interacţiune cu toţi ceilalţi. Un fel de implicare mai aprofundată a raţiunii de a fi, aparţinând autorităţii Eului situat pe o treaptă superioară în scara consideraţiei morale, servind drept etalon al multor validări privind capacitatea de a emite o decizie hotărâtoare şi facilitând împărtăşirea exactă a ideilor şi sentimentelor ca tribut pentru o evoluţie reuşită.

Dimensiunea unui spaţiu cunoscut care nu este proprietate personală ţine mai mult de calitatea de a te face remarcat fără să-ţi creezi un profil intelectual şi emoţional care să creeze dependenţă. Imaginează-ţi că ai introdus un fir de aţă în gaura unui ac, firul trebuie să se mițte alternativ dintr-o parte în alta ca un pendul. Dar între imagine şi setea de dependenţă de trebuie existe întotdeauna o forţă de echilibru care are acelaşi punct de aplicaţie şi aceeaşi direcţie.

Leadership: Reuşeşti să aduci o anumită căldură rolului tău fără să cazi în patima unei raţiuni interzise care pretinde să fie suficientă sieşi, dar îşi neagă puterea transcendentă de care se leagă ideea de adevăr şi de necondiţionat?

O căldură care are o înrâurire profundă şi directă asupra sentimentelor şi năzuinţelor celorlalţi, o căldură care alungă temerile şi mângâie înţelegător orice auditoriu, nu este o binecuvântare pentru că introduce conştiinţa demnităţii proprii şi a infailibilităţii calităţii umane. Pentru că dezvoltă aceste două elemente identitare într-atât încât oamenii ajung să se cufunde într-un univers de gânduri şi emoţii pe care nu le-au trăit niciodată, de idei şi

perspective pe care nu le-au mai întâlnit nicăieri. Dar care sunt izvorul unei varietăţi infinite de manifestări.

Asigurarea unei bune vizibilităţi şi obţinerea unui bun nivel de conştientizare a valorii personale, informând publicul cu privire la rigorile şi avantajele statutului pe care ţi-l oferă poziţia, este posibilă prin cuantificarea şi dimensionarea acestei "călduri degajate".

Dar, atenţie ! Percepţiile generatoare de presupuneri şubrede, plecate de la concepţie greşite, funcţionează haotic într-un micro-univers în care nu există niciun fel de bariere, ci doar redundante de comunicare. Senzaţia de "căldură excesivă", tinde să obosească la un moment dat. Influenţa a ceea ce transmiţi are o valoare de referinţă asupra procesului de formare a personalităţii celorlalţi care corespunde stărilor resimţite, chiar dacă prin ceea ce exprimi forţezi intrarea într-o anumită logică a dăruirii de sine, manipulatorie. Asta înseamnă să-ţi exerciţi autoritatea ca etalon al manifestării, cu discreţie, a unei puteri incomensurabile.

Leadership: Puterea ta de influenţă rezidă din felul în care îţi etalezi calităţile chiar şi atunci când ele nu dobândesc configuraţia şi funcţionalitatea unei idealităţi generatoare de valori în contextul desfăşurării unui destin de excepţie?

Felul în care îţi etalezi calităţile şi îţi promovezi personalitatea nu e un scut care te protejează împotriva neîncrederii celorlalţi, ci e o sabie ce sugerează forţa atacului. Nu poţi să te ridici la înălţimea aşteptărilor celorlalţi dacă nu-ţi precizezi serios intenţiile de la prima apariţie, dacă nu-ţi marchezi inteligent puterea de influenţă, dacă nu stârneşti o adevărată avalanşă de stimuli emoţionali care să-i scoată pe oameni din rutină şi care să le redea speranţa şi elanul creator.

Ca să pătrunzi în sufletul oamenilor, ca să le schimbi percepţiile şi să-i cuplezi la convingerile tale, trebuie să fii animat de o energie interioară debordantă, de acea încredere intrinsecă (nu de suprafaţă !) ce denotă ambiţia şi dorinţa ta de a reuşi, cu orice preţ. Şi, în funcţie de ideea pe care doreşti să o exprimi, să asiguri leadershipului tău o puternică capacitate de impresionare, de emoţionare şi de convingere. O chestiune particulară legată de testarea propriilor limite, o formă de exprimare a acelor părţi ale Eu-lui tău considerate acceptabile de cei pe care intenţionezi să-i schimbi.

Unicul set de calităţi care nu dobândeşte configuraţia şi funcţionalitatea unei idealităţi generatoare de valori în contextul desfăşurării unui destin de excepţie sunt date de ceea ce ţi se întâmplă atunci când nu primeşti nicio reacţie din partea celor din jur: orgoliul, aroganţa sau auto-suficienţa. Calităţi precum onoarea sau reputaţia cer întotdeauna garanţii.

Aşa cum un pictor reuşeşte să confere lucrării sale un aspect viu şi strălucitor printr-o bună organizare a planurilor şi printr-o combinaţie perfectă dintre lumină şi culoare – tot aşa şi tu, ca să direcţionezi convingerile, gândurile şi emoţiile oamenilor în direcţia dorită de tine, trebuie să-ţi pui în evidenţă valoarea printr-o combinaţie perfectă de calităţi şi virtuţi. Şi trebuie să-ţi reglezi în aşa fel energiile încât să exerciţi asupra oamenilor un efect cu adevărat tonic.

J.K. Rowling spunea că *„Destinul este un nume dat des în retrospectivă la alegerile care au avut consecinţe dramatice.”*

Străduie-te să creezi acel sentiment vibrant prin care să te legi de oameni, prin care să produci o fuziune între intenţiile tale şi aşteptările lor. Caută să transmiţi un simţământ puternic şi să convingi. Caută să plantezi în mintea şi în sufletul lor acea sământă de încredere care să le dea avânt, care să le dubleze entuziasmul, care să le permită să-şi exprime, să păstreze şi să dezvolte recunoştinţa pentru tine.

Un destin de excepţie este un labirint în care numai tu ştii drumul spre ieşire, iar oamenii odată intraţi în acest labirint trebuie să se piardă frumos, să simtă ceva neobişnuit care să-i facă să se simtă puternici.

Poarta celor două tărâmuri se găseşte la frontiera dintre tine şi ceilalţi oameni, ea poate face legătura dintre performanţele tale şi rezultatele pe care le obţii (pe măsura propriei tale valori) – şi aşteptările, speranţele şi idealurile lor.

Dacă treci de ea înseamnă că ai fost capabil să depăşeşti toate barierele de comunicare şi de relaţionare care restricţionează accesul la dorinţele si credinţele lor, înseamnă că ai fost capabil să-ţi conduci leadershipul pe calea pe care o aşteaptă ei, înseamnă că ai reuşit să realizezi acea concordanţă între intenţiile tale şi aşteptările lor.

Concluzie: Datoria ta este să găseşti modalitatea optimă de a depăşi frontiera ce te separă de ceilalţi oameni. A deschide „ *poarta dintre cele două tărâmuri* " realizând o concordanţă între intenţiile tale şi aspiraţiile lor este cel mai mare beneficiu de care te poţi bucura, fiindcă denotă faptul că ţi-ai sporit valoarea de lider.

Cum direcţionezi convingerile, gândurile şi emoţiile oamenilor în direcţia dorită de tine? Reuşeşti să-ţi pui în evidenţă valoarea printr-o combinaţie perfectă de calităţi şi virtuţi? Iţi reglezi în aşa fel energiile încât să exerciţi asupra celorlalţi un efect cu adevărat tonic?

Sporeşte-ţi valoarea de lider urmărind permanent existenţa unei concordanţe între intenţiile tale şi aşteptările oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/poarta-celor-doua-taramuri.html

Poarta Marii Enigme (II)

On Aprilie 15, 2013

Fundamentează-ţi ştiinţa în concordanţă cu evoluţia ta, astfel încât individualitatea ta ca întreg să se manifeste în orice moment.

Totul orbita în jurul unei iluzii aparte, senzaţionale. Magicianul se trezea zi de zi, mobilizat de combustibilul ideativ pe care i-l oferea mintea şi pregătirea lui, o legătură intimă stabilindu-se între felul lui de a gândi şi a fi. Un flux puternic de imagini în mişcare, un flux de gânduri care trec dintr-unul într-altul, pătrundea până în străfundul fiinţei lui, transformat şi împins către exterior, concretizându-se într-un val de inspiraţie ce se cerea valorificat la modul optim.

Magicianul îşi îndrepta virtuţile unicat ale ştiinţei sale spre fundamentul operei căreia i se consacrase, adevărata magie, apropierea de punctul fix, care stabilea regulile observaţiei şi interpretării noii sale compoziţii. Trebuia sa-si joace ultima carte în încercarea de a crea o mare enigmă.

O legătură covalentă, formată din perechi de electroni, gravitau în jurul a două nuclee: " *de ce?* " şi " *cum?* ", stabilind o singură configuraţie moleculară: " *când?* ". Continuând acest raţionament magicianul putea găsi sursa unei noi iluzii, printr-o nouă interpretare a realităţii ce guverna relaţiile dintre particular, absolut şi universal. Un progres fundamental către controlul complet al marii sale opere, printr-un soi de efort de cercetare la care contribuiau fiecare dintre metodele anterioare de magie, luate în mod izolat.

Leadership: Cum te priveşti din perspectiva unei creaţii care nu încetează să uimească prin luciditatea personajului central, încât să pui în prim planul atenţiei motivul preferinţei pentru o practică cu caracter manipulativ?

Şi numai această iluzie, singulară şi oportună, putea introduce un nou standard în arta lui interpretativă. Care-i permitea ca gândind, lucrând totodată şi cu sufletul, respectând principiile magiei, să creeze noi reguli adaptate realităţilor momentului, oferind publicului maximum de performanţă posibilă.

Iluzia, misterul insondabil care stătea la baza spectacolului, făcea parte din acea categorie fundamentală: *dispari - apari în altă parte* . Uşor de realizat prin plasarea oglinzilor, folosirea lumii, distragerea atenţiei şi "sfidarea legilor naturii". Dar combinarea efectelor, care produceau la rândul lor alte cauze şi efecte, într-o adevărată înlănţuire, constau într-o perturbare temporară în schema normală de funcţionare a magiei.

Magicianul ajunsese la cea de-a doua poartă, mult mai greu de trecut decât prima. Iar în această poartă stătea înfiptă o cheie minusculă, ruginită, care când se vedea, când dispărea. Între apariţie şi dispariţie se scurgeau câteva secunde. Aceasta era cheia misterului care învăluia relaţia dintre iluzie şi realitatea percepută de public.

Leadership: Poţi să-ţi pui întreaga nădejde în împingerea uriaşului mecanism de gândire pe "drumuri retrase în ceaţă", încât să faciliezi o conexiune cu persoana ta la un alt nivel de realitate?

Unde se găseşte indiciul cheie care te poate ajuta să ieşi din zona brăzdată de incertitudini şi temeri privind evoluţia ta? Evoluţia ta orbitează în jurul unei noi iluzii, senzaţionale? O

legătură ritmică se stabileşte între felul tău de a gândi şi a fi? Efectele operei tale produc la rândul lor alte cauze şi efecte? Poţi deschide cea de-a doua poartă?

Schimbările pe care le efectuezi asupra operei tale, spre îmbunătăţirea şi optimizarea ei, cunosc o extraordinară dezvoltare în special atunci când păşeşti pe covorul roşu al terenului tău de antrenament. Abia în acest moment îţi demonstrezi priceperea şi capacitatea cognitivă superioară, prin faptul că îţi dai seama că *"more îs more"* , punându-ţi întreaga nădejde în împingerea uriaşului mecanism de gândire pe drumuri noi.

Acesta este motorul noului tău fel de a fi, care îţi permite să treci cu uşurinţă de la nivelul " *junior* " la " *senior* ". Toate căile cunoașterii pleacă de la acest nivel. Trecerea de la minim la maxim fiind limitată doar de ruta pe care operezi, se realizează în funcţie de capacitatea ta de a crea noi reguli adaptate realităţilor momentului, care să-ţi permită să afli ceea ce ai nevoie pentru a "străluci" în activitatea ta.

Un alt nivel de realitate este o aventură de regăsire a magiei sub forma unei poveşti cuceritoare, care te învaţă să vezi lucrurile din perspectiva mijloacelor de epatare a unei clase de mijloc relativ înalt instruite. Leadershipul, în acest caz, se caracterizează prin producţia de elemente stimulative, declanşatoare de noi demersuri de dezvoltare, atât la nivel personal cât şi profesional, decorate în spiritul desăvârşirii cu cele mai fine compoziţii şi inovaţii.

Folosind la mare eficienţă combustibilul ideativ pe care ţi-l oferă mintea şi pregătirea ta, printr-un soi de efort cercetare, vei putea să-ţi mobilizezi potenţialul, să-ţi depăşeşti blocajele şi să descoperi noi standarde în arta de a-ţi exprima individualitatea.

Leadership: Susţii o zonă în care perfecţionarea continuă devine un scop principal pentru personalitatea unui artist care căutându-se pe sine, se descoperă mereu altul, în operele sale?

Legătura ritmică care se stabileşte între felul tău de a gândi şi a fi, pe parcursul trecerii spre nivelul superior de măiestrie, stabileşte modul în care personalitatea, talentul şi iscusinţa îţi pot favoriza interesul pentru dobândirea ştiinţei de a te descoperi pe tine însuţi, deloc neglijabilă în contextul acestui stadiu. Dar şi pentru acumularea de cunoştinţe privind aspectele fundamentale ale unui cadru de referinţă viitor, în care nu există chei invizibile.

Susţii zona în care perfecţionarea continuă să devină un scop principal, sau aştepţi să descoperi cheia care să descuie poarta spre înţelegerea propriei tale valori? Şi care sunt valorile unui magician, altele decât: curajul, autenticitatea, excelenţa, responsabilitatea, profesionalismul, agilitatea, diversitatea, libertatea de exprimare, toate acestea abordate într-o manieră interactivă.

Aşa cum un dirijor acordă atenţie fiecărui instrument din orchestră, tu trebuie să distingi orice element de instabilitate care să poată induce o altă percepţie asupra gestionării calităţii procesului tău de funcţionare. Un artist care se descoperă mereu altul în operele sale este un mediator al puterii nelimitate, el se situează pe linia ce desparte două lumi : lumea reală şi lumea tuturor posibilităţilor.

Câştigul de imagine care face cinste magiei este un triumf de momente artistice de excelență, al omului pregătit să cerceteze, să cunoască şi să stăpânească secretele mereu insondabile ale lumii în care fantasticul n-a devenit niciodată grotesc, tragic, sumbru.

Poarta Marii Enigme desemnează, în acest context, finalizarea unei investigaţii, a unui studiu

minuţios asupra sistemului tău funcţional. Un punct de plecare pentru o cercetare mai amplă a ştiinţei tale, menită să-ţi întărească individualitatea. Nevoia de a-ţi exprima potenţialul la adevărata lui valoare pe parcursul desăvârşirii.

Desăvârşirea în leadership, ca şi în orice alt domeniu, începe cu zona unde se găseşte prima poartă şi se termină cu zona unde se găseşte cea de a doua poartă. Distanţa dintre porţi corespunde unei zone libere pe care trebuie să ţi-o rezervi pentru dezvoltarea ta, unui spaţiu de inspiraţie şi creativitate care se reinventează constant. Ce poate conduce, valorificat în mod optim, la definirea sau redefinirea stilului propriu.

Fundamentează-ţi ştiinţa în concordanţă cu evoluţia ta, astfel încât individualitatea ta ca întreg să se manifeste în orice moment.

Source: https://neculaifantanaru.com/poarta-marii-enigme-II.html

Poarta Marii Enigme (I)

On Aprilie 14, 2013

Stabileşte o legătură puternică între felul tău de a gândi şi a fi, astfel încât să rezonezi mai bine cu tine însuţi până la obţinerea unei identităţi complete.

Pornisem spre Poarta Marii Enigme, locul izolat de lume, sălbatic şi virgin, scăldat de multe umbre de îndoială. Dar fără niciun plan, neavând la dispoziţie niciun indiciu concret care să ducă la identificarea precisă a acestei zone nedefinite pe nicio hartă.

Auzisem, din surse demne de luat în seamă, de acest controversat *espace temporairement* , mai degrabă un punct al separării de lumea tumultoasă, în care uneori rămâi fără repere, când simţi că nu mai rezonezi cu tine însuţi. Se înţelege de la sine că treceam printr-un moment de confuzie, încercând să-mi dau seama cum îl pot depăşi. Simţeam că locul meu nu este nicăieri. Experimentam vacuitatea, nimicul.

Poarta Marii Enigme se găsea la intersecţia între ceea ce este cu putinţă şi ceea ce nu este, între ceea ce se ascunde şi ceea ce se dezvăluie, prima parte a unui joc bine elaborat, cu numeroase necunoscute. Odată ajuns în faţa ei nu mai exista cale de întoarcere, erai doar tu şi cu tine. Concurai cu tine însuţi.

Mă identificam cu acel dublu-personaj al lui Michael Ende ce se găsea la răscruce de drumuri. Pe de o parte încărcat de nostalgia unui timp pe veci pierdut, pe de altă parte cuprins de fericirea, de imensa putere a speranţei, de tainica măreţie a credinţei.

Leadership: Eşti în stare să experimentezi aplicarea a două efecte de imagine simultan la același personaj care trece printr-un moment de îndoială faţă de ceea ce cunoaşte despre sine însuşi într-o poveste intitulată "No way out" ?

Trăiam mai mult singur în mintea mea. Fără a avea măcar vreo garanţie că interpretam corect ceea ce-mi dezvăluiau gândurile de nestăvilit, ce transmiteau sistemului meu nervos central impulsuri contradictorii simultane. Mult noroc, îndrăzneţule !

Dar orice interpretări erau greu de admis în mozaicul acestei etape alambicate a vieţii mele. Căci o stea care străluceşte seară de seară pe cerul senin al fanteziei, riscă să se stingă îndată, explodând, lăsând în urma ei un imens gol. Două efecte de imagine puteau fi aplicate la personajul în care, este evident, mă regăseam cu totul: reflexia unei lumi îndepărtate şi reflexia unei absențe care doare. Acestea creau iluzia unei false aşteptări paradisiace, nimic altceva decât „raiul trist".

Un fior trist, temător, străbătându-mi toate fibrele cu o intensitate care evoluează de la moderat la sever, neutraliza toate acele elementele din care eram constituit, care mă determinau să fiu sigur pe mine. Când curentul străbate soluţia unui compus chimic, poate determina descompunerea sa.

Să presupunem că aş fi izbutit să ajung la Poarta Marii Enigme şi să trec de ea. Atunci va apărea cea de a doua poartă.

Leadership: Cum interpretezi ceea ce-ţi dezvăluie gândurile în planul unei reconstituiri a unui experiment cu caracter subiectiv, în care OMUL NOU încearcă să-și găsească

identitatea chestionându-și convingerile față de sine însuşi?

Bine spunea cineva pe o pagină de internet: *"A învăța să te cunoști pe tine însuți, să fii capabil să-ţi chestionezi pozițiile de viață, valorile, viziunile, să rămâi cu mintea deschisă față de provocări care îți întorc universul cognitiv spre alte dimensiuni, este fascinant."*

Vom încerca de această dată să apropiem leadershipul de alte ştiinţe precum filozofia, psihologia şi sociologia, care permit cunoaşterea Omului, cu întreg ansamblul lui de calităţi şi raporturi necesare evoluţiei sale în timp, dar fără să-l condimentăm cu prea multă "sare şi piper".

Aşadar, nuanţând gradat adevăratele lanţuri care ţine Omul prizonier în diverse momente, ne propunem de această dată să reliefăm, prin leadership, adevărata lui identitate în raport cu propria lui interpretare şi disponibilitate de a se identifica cu fiinţa sa interioară. Sau mai simplu spus, cu propria lui slujire. Cum altfel decât prin urmărirea trendurilor pe care el însuşi le adoptă în momentele în care este condiţionat să redescopere, să aleagă, să strângă acele mici pepite extrase din mina personală, folosindu-le pentru a-şi activa motorul motivaţional.

Cunoscutul expert în instruirea personalului din vânzări, John Fuhrman, exprima foarte bine acest trend pe care Omul îl adoptă în drumul spre autocunoaştere. El spunea: " *Atunci când suntem entuziaşti, dorim să înaintăm încontinuu pentru a ajunge mai curând la destinaţie. Dacă avem o frică predominantă de necunoscut, deseori căutăm modalităţi de a evita situaţia. Dar indiferent de context, emoţiile noastre cele mai puternice sunt cele care ne ghidează paşii spre direcţia în care, până la urmă, ne vom îndrepta. "*

Ei bine, aşa se naşte leadershipul, încetul cu încetul, prin acceptarea matură a necunoscutului în drumul spre destinaţia cea mai nesigură: tu însuţi. Să fii tot ceea ce poţi să fii, indiferent de contextul în care te afli şi în care se produce schimbarea, urmându-ţi emoţiile cele mai puternice. Chiar dacă nu ai nicio garanţie că interpretezi corect ceea ce-ţi dezvăluie gândurile, la răscruce de drumuri, când te simţi rămas fără repere, ghidează-te după imensa putere a speranţei, de tainica măreţie a credinţei.

Neavând la dispoziţie niciun indiciu concret care să ducă la identificarea precisă a destinaţiei, vei fi condiţionat să te accepţi pe tine însuţi, vei descoperi cine eşti cu adevărat, şi să te respecţi cu tot ceea ce însumezi - înainte de a te dedica în întregime conducerii celorlalţi oameni. Mobilitatea ta spirituală, eliberată de orice dogmatism care încătuşează şi este ostil evoluţiei eficiente, se va exercita cu mare putere asupra leadershipului.

Leadership: Ceea ce diferenţiază povestea ta de alte mărturisiri cu privire la imaginea unei noi lumi, este recunoştinţa faţă de un Alter Ego mai puternic decât personalitatea ta?

În ceea ce mă priveşte, cred că experimentam o lume în care lucrurile, fiinţele, dorinţele, sensurile şi cuvintele se asociază altfel între ele decât în mod obişnuit. Cumva, păream să experimentez trăirile unui alter-ego care înregistrează doruri, destăinuiri, vise, cuvinte, disperări majore, dezvăluind faţete diferite ale realităţii, deci un alter ego care mă analiza în situațiile ce-mi periclitau armonia sufletească - fapt ce reprezenta o necesitate pentru condiţia mea de scriitor.

Tu treci printr-un moment greu de înţeles? Simţi ca locul tău nu este nicăieri? Experimentezi vacuitatea, nimicul? Interpretezi corect ceea ce-ţi dezvăluie gândurile?

Adevărata sursă a "tensiunii" care te poate scoate din pragul derutei, în momentul când te simţi izolat, debusolat, fără repere, când simţi că nu mai rezonezi cu tine însuţi, este

aprofundarea funcţional-structurală sau de tip intrare-stare-ieşire.

Adică, să cercetezi profund cauza şi efectul propriilor tale vulnerabilităţi, declanşate de limitările interioare - când nu izbuteşti să treci de prejudecăţile pe care le experimentezi, nu le înţelegi şi nu le poţi atribui anumite semnificaţii. Tot ceea ce asimilezi în aceste momente tensionate te transpune într-o anumită stare de insatisfacţie, urmând ca apoi aceasta să se volatilizeze odată cu începerea maturizării, a cunoaşterii de sine.

Ca să "înduri" leadershipul trebuie să ţii cont de exploatarea acelei vulnerabilităţi declanşate de limitările interioare, prin care ceea ce te fascinează te poate trage în jos, sau prin care ceea ce te prezintă lumii ca un personaj de poveste se poate transforma într-un roman de sine stătător.

Poarta Marii Enigme desemnează tranziţia ta spre trăinicie şi durabilitate, care nu ar fi putut să aibă loc niciodată dacă nu ai fi trecut prin procesul maturizării. Este etapa de înţelegere a realităţii pe care o trăieşti, nu marginal ca un spectator, ci ca un participant activ, puternic implicat, al Omului din tine în procesul de dezvoltare şi perfecţionare - care duce la obţinerea unei identităţi complete.

Stabileşte o legătură puternică între felul tău de a gândi şi a fi, astfel încât să rezonezi mai bine cu tine însuţi până la obţinerea unei identităţi complete.

Source: https://neculaifantanaru.com/poarta-marii-enigme.html

Poate clipa să devină eternitate prin forța unui gest spontan?

On Octombrie 31, 2024

Învață să încarci fiecare gest artistic cu puterea autentică a emoțiilor tale, lăsându-ți amprenta asupra fiecărui privitor sensibil la mesajul tău.

Trecând printr-o zonă mai puțin circulată din cartierul Galata, privirea îmi este atrasă de o inscripție făcută cu marker negru pe una din extremitățile podului: "Podul Dragostei: Petronel și Evelina". Părea un fel de manifest al tinereții, un prim pas în crearea unui spațiu simbolic, unde "sufletul neîmblânzit" se revarsă în cerneală neagră pe betonul rece. Cu cât privesc mai mult această mărturie spontană, cu atât mai limpede recunosc setea de nemurire ascunsă în gestul aparent rebel. Și încă acum simt un fel de melancolie difuză, inerentă unui gând nesigur, cu sprijinul ideii că "trecătorul este și el un martor tăcut".

Simplistă, emoționantă, privind-o cu luare aminte, inscripția mă trimite spre un univers adolescentin, unde sentimentele sunt intense și nefiltrate. Astfel, îmi pot imagina un adolescent visător, ștrengar, *robado por el ardor de un sentimiento imparable, încercând să încrusteze în memoria lumii o chemare spre recunoaștere eternă, un "Teaqui Oslentohutba", dincolo de* orice limitare impusă de realitate. Numaidecât. În fiecare literă trasată pe pod pulsează dorința ancestrală de a lăsa o urmă, de a transforma efemerul într-un monument al clipei perfecte. Se simte o chemare către eternitate, nu-i așa?

Când privești de mai aproape inscripția, memorabilă, încălzită cu flacăra inimii, simți acea vibrație a autenticității pure, nealterată de convențiile artei formale. Este un act de curaj brut, transpus în cuvinte simple și directe, în care artistul ocazional își asumă rolul de cronicar al propriei povești de dragoste, transformând podul într-o galerie urbană a sentimentelor nerostite. Vibrația mesajului crește pe măsură ce constat asemănarea dintre nesăbuința tinerilor și dorința de a fi remarcați, dezvăluind un artist pentru o clipă, într-un gest autentic de căutare a semnificației.

Leadership: Cum reușești să transformi impulsul creator într-o amprentă vie a emoției tale, astfel încât fiecare privitor să simtă autenticitatea trăirii tale?

El camino del arte (calea artei) ne învață că cele mai profunde expresii uneori se nasc din cele mai mărunte gesturi. În spatele unui simplu graffiti descoperim o fereastră către autenticitate, aceeași intensitate întâlnită în operele consacrate. Tânărul însuflețit, ca un "artist stradal pentru o secundă", reușește să concentreze povestea sa într-o mărturie lăsată lumii. Asemeni lui Delacroix, în care fiecare gest artistic ar trebui să poarte greutatea intenției, inscripția de pe pod capătă greutate emoțională, devenind un simbol neșlefuit al dorinței de a imortaliza trăirea. De fapt, inscripția spontană, nestearsa de intemperii, îmi amintește de un pasaj revelator din "Jurnalul" lui Eugène Delacroix:

"Nu există artă fără sacrificiu. Dacă nu ești capabil să desenezi un om căzând de la al treilea etaj, nu vei fi niciodată capabil să pictezi o mare compoziție. Fiecare gest trebuie să poarte în el întreaga greutate a intenției tale artistice."

Așa este. Puterea acestui citat capătă o nouă dimensiune când privesc inscripția de pe pod. În aparenta sa simplicitate, acest gest spontan poartă aceeași greutate emoțională ca o mare compoziție - este expresia pură a unui moment de curaj creator. Sacrificiul în artă este ca o inscripție a tinereții pe trupul compoziției, un prim pas spre acel spațiu simbolic unde cade întreaga povară a intenției tale. Atunci când ești martorul unui gest simbolic nemaivăzut, abia atunci constați că profunzimea artei devine un soi de confesiune, dezvăluind legătura intimă dintre artist și opera sa. Când întâlnești un gest de curaj pur, realizezi că arta capătă o voce

intimă, dezvăluind nevoia artistului de a se lăsa în voia creației.

Leadership: În momentele când autenticitatea pură întâlnește convenția socială, cum găsești echilibrul între respectul pentru normă și nevoia de exprimare genuină?

Sacrificiul în artă înseamnă abandonarea confortului convențional pentru a găsi forme noi de expresie, chiar și în cele mai neașteptate locuri. Acest "artist stradal pentru o secundă" a reușit să comprime în câteva cuvinte întreaga intensitate a trăirii sale, lăsând o urmă la fel de semnificativă ca orice operă consacrată. Era ca și când betonul rece al podului devenise pânza unui pictor intuitiv, iar markerul - penelul său improvizat. În acest spațiu urban transformat în galerie improvizată, granița dintre vandalism și artă se estompează, lăsând loc unei noi forme de expresie autentică "Oomaafint Yllarahid", însemnând acea fuziune între rebeliune și creație pură, unde gestul spontan devine artă eternă.

Privind în urmă la această inscripție urbană, realizez că ea reprezintă mai mult decât un act rebel - este o lecție despre curajul de a transforma clipa în eternitate prin forța unui gest autentic. Ea întruchipează lecția de a transforma clipa într-o mărturie a spiritului liber. Cred că a fost un moment unic când impulsul creator s-a manifestat fără constrângeri, dând naștere unei mărturii despre curajul de a fi vulnerabil în fața lumii. De ce nu? Poate că tocmai în această vulnerabilitate stă forța mesajului, în asumarea riscului de a fi judecat pentru sinceritatea exprimării.

În forța sincerității, fiecare acțiune autentică poate uni efemerul cu eternitatea, încurajându-ne să găsim inspirația în simpla dorință de a lăsa o amprentă. Iar dacă spontaneitatea artistică devine o formă de mărturisire intimă, transformând gesturi simple în expresii profunde ale spiritului creator neîngrădit, atunci nu-mi rămâne decât să iau aminte la ce-am văzut, reținând ideea că: "Creația spontană devine o mărturie vie a momentului în care curajul interior învinge teama de judecată și convenții sociale."

Leadershipul se manifestă prin capacitatea de a recunoaște și valorifica autenticitatea expresiei umane în toate formele sale, transformând gesturile spontane în catalizatori ai schimbării culturale pozitive.

Poate clipa să devină eternitate prin forța unui gest spontan? Prin curajul de a ne exprima adevărul interior, chiar și cel mai simplu gest poate deveni o punte între efemer și etern. Este lecția pe care acest tânăr "artist urban" ne-o oferă - că în fiecare dintre noi există potențialul de a transforma o clipă de inspirație într-o mărturie durabilă a spiritului uman neîmblânzit.

Source: https://neculaifantanaru.com/poate-clipa-sa-devina-eternitate-prin-forta-unui-gest-spontan

Pocăieşte-te şi mori !

On Noiembrie 08, 2016

Începe să consideri leadershipul ca pe o forţă morală, conturându-ţi sensul vieții ca o formă de emoţionalitate exaltată pentru ceva care să te reprezinte necontenit.

Într-adevăr, de un ceas încoace, nu mai avusese dinaintea ochilor decât o latură a nenorocirii sale şi iată că pe neaşteptate îi venise în minte o altă latură, nu mai puţin cumplită.

Faţă de soţie, el se purtase ca un judecător neînduplecat, o osândise chiar şi la moarte. Şi ea, cuprinsă de groază, strivită de remuşcări, prăbuşită sub ruşinea pe care el şi-o făcuse în numele virtuţii lui nepătate, ea, sărmana femeie slabă şi fără apărare împotriva unei puteri absolute şi supreme, ea poate chiar în clipa aceea se pregătea să moară !

Se scursese o oră de când o osândise. Fără îndoială că acum ea îşi retrăia în minte toate crimele, îi cerea iertare lui Dumnezeu - toţi criminalii îşi întorc faţa spre cer înainte de moarte - în timp ce scria o scrisoare ca să implore în genunchi iertarea virtuosului ei soţ, iertarea plătită cu moartea.

Villefort scoase încă un răcnet de durere şi de furie. Vai - gemu el rostogolindu-se pe mătasea trăsurii - femeia asta n-a devenit criminală decât fiindcă a trăit lângă mine. De crimă eu sunt infectat, eu, eu ! Dar ea a căpătat crima aşa cum capeţi tifosul, cum capeţi holeră, cum capeţi ciuma ! Iar eu, o pedepsesc ! Eu am îndrăznit să-i spun: "Pocăieşte-te şi mori ! " Eu ! Nu ! Nu ! Ea va trăi ! Mă va urma, o să fugim amândoi, o să părăsim Franţa, o să mergem tot înainte, cât ne va putea îndura pământul.

Îi vorbeam despre eşafod ! Dumnezeule bun, cum de-am îndrăznit să folosesc cuvântul ăsta ! Doar şi pe mine mă aşteaptă tot eşafodul ! O să fugim ! Dar, am să-i mărturisesc totul. Da, îi voi spune în fiecare zi, umilindu-mă, ca şi eu am săvârşit o crimă... Vai ! Unirea tigrului şi a şarpelui ! Soţie veşnică de un soţ ca mine ! ... Trebuie să trăiască, trebuie ca ticăloşia mea s-o facă să pălească pe a ei ! *****

Leadership: Îți arăţi preocuparea exclusivă pentru fenomenul „remuşcării prin delegaţie", exprimându-ţi recunoştinţa faţă de sfârşitul neînduplecat al propriului ciclu evolutiv care se autoîntreţine cu mărturia de neclintit a faptelor care îşi merită răsplată?

Punctul de pornire în realizarea construcţiei unei personalităţi care schimbă lumea, poate fi investigată și interpretată în orice tip de știință experimentală prin integrarea dinamicii și proceselor psihice ale omului într-un context de formare și de responsabilitate. Orice asemenea personalitate are la bază o motivaţie puternică: de a trăi și gândi pozitiv.

Iar punctul de oprire al omului, care poate avea ca morală efectul negativ dintr-o acţiune slujită și manifestată în exces, sau dintr-o omisiune care într-un moment a creat o ameninţare iminentă cu un prejudiciu asupra mediului propriu de formare, trebuie considerat ca fiind un „tu însuţi" mai puţin finisat.

Un „tu însuți' care se asociază unui conţinut slab de pozitivitate. Un „tu însuţi" părtaş acelei stări de conștiință trezitoare, în care se activează solventul „vină", activând o formă de paralizie etică, acel sentiment de tristă resemnare în faţa unei realităţi nedorite. Vinovăţia înseamnă îndurare, înseamnă conştiinţă şubredă, înseamnă să fugi de tine însuţi în încercarea

de a-ţi găsi o altă realitate în care să te adăposteşti, ştiind că oricând te poţi rătăci într-o altă zonă numită "mărturisire fără înconjur."

Experienţa de a fi judecător şi inculpat aparţine omului care îşi consumă existenţa prin mărturisiri cotinue legate de faptele sale, demonstrând că nu este interesat de cunoaşterea adevărurilor lumii, ci numai de raportul ei cu el însuşi.

Sfârşitul inadmisibil este întotdeauna urmarea lui „este vina mea”, cu o doză mare de resentiment la nivel individual. Ceea ce omul tinde să cunoască despre întreaga lume este direcţionat către centrul lumii lui interioară, aşa cum se află în raport cu fenomenele sufleteşti, cu produsul conştiinţei sale. Deci, raportul lui faţă de posibilul pe care îl poate suporta în legătură cu faptele sale, este rezultatul atingerii unui punct în care cugetarea trebuie să fie însoţită de echilibru pentru a se îndrepta către înţelepciune. Altfel, omul este constrâns să nu se mai recunoască el însuşi, redeşteptând dureri adânci care îl vor mişca până la lacrimi, şi îndepărtându-se tot mai mult de evlavie.

Omul care nu-și conturează sensul vieții ca o trăire complexă de ataşament, ca o formă de emoţionalitate exaltată pentru ceva care să-l reprezinte necontenit, va avea întotdeauna accente de resemnare după războaiele pierdute cu el însuși. Întotdeauna omul învins de propriile slăbiciuni va demara încă din tinerețe acţiuni care, în exces şi pe parcursul timpului vor fi incriminate în producerea unor evenimente neaşteptate. El este predispus la schimbări ce pot fi adesea dramatice.

Leadershipul se conturează ca forță mentală atunci când schimbările permanente și mizeria din jur te constrânge să te simți slab şi blocat într-o deplângere nostalgică a pierderii autocontrolului epistemic, emoţional și moral, și cu toate astea alegi să crezi în ceva bun, în măreţie şi în frumuseţea vieţii.

Leadershipul este tendinţa de a te înscrie în filonul de sens existenţial al omului care îşi modelează propria sa existenţă, adică senzaţiile şi stările sufleteşti, după felul cum se amplasează în punctul central al evenimentelor: ca victimă a hazardului sau ca un instrument al hazardului.

Pocăieşte-te şi mori ! este semnalul de alarmă că te afli pe ultimul drum: al însingurării, al deşertăciunii şi al pierzaniei. Dovada pocăinţei este validă atunci când ești nevoit să mergi tot înainte, cât te poate îndura pământul ca să scapi de o vină ce trebuie pedepsită neîntârziat de către legile lumii.

Dovada propriei tale mărginiri și puţinătăţi este justificată atunci când nu ai dinaintea ochilor decât o latură a nenorocirii tale și când, mereu, pe neaşteptate îţi vine în minte o altă latură, nu mai puţin cumplită. Și ești constrâns să încalci principiile egalităţii.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Podoabele diamantine ale leadershipului

On Martie 09, 2011

Modul în care evoluează leadershipul tău depinde de percepţiile fundamentate pe aşteptările celorlalţi oameni şi de modul în care te raportezi la ei.

Fiecare om are o poveste. Povestea plină de umanism şi valori deosebite ale medicului dentist Roland Hermann, am aflat-o întâmplător citind revista Cariere. Aşa cum va spuneam şi în "Pulsul fermecător al vieţii", Ronald este un lider prin abnegaţia pe care o are faţă de oamenii cu un nivel de trai scăzut din toate colţurile lumii.

După spusele lui Ronald, cel mai dificil lucru cu care s-a confruntat a fost să acorde servicii medicale stomatologice mai multor refugiaţi din Gore. Care pe lângă faptul că erau foarte mulţi, aveau şi probleme multiple. El a precizat:

" Triajul pacienţilor era foarte dureros, asta mă apăsa foarte tare sufleteşte. Aveam în faţă un pacient cu probleme şi o singură şansă, pe mine. Întrebarea era cum să fac ca să beneficieze toţi de aceeaşi şansă? Dacă lucram foarte mult la un singur pacient, probabilitatea de a-i trata pe mulţi alţii scădea. Dacă rezolvam parţial problemele unuia şi reuşeam să ajung şi la alţii, mă durea sufletul pentru pacientul căruia trebuia să îi mai fi lucrat. "

Leadership: Explorezi o situaţie provocatoare de tipul "şansei de a te reinventa" prin extensia mult mai largă a câmpului de utilizare a dublei reflecţii?

Felul cum te vezi într-un moment de grea încercare este o evoluţie a şansei de a te reinventa prin extensia mult mai largă a câmpului de utilizare a dublei reflecţii.

Prima reflecţie este expresia aspiraţiei de a călători într-o direcţie contrară intereselor tale şi scopului declarat. A doua reflecţie porneşte de la consecinţa aspiraţiei de a te descoperi altfel în lume, cu atât mai mult cu cât eşti pândit de neglijenţa în tot ceea ce ţine de profesie sau viaţă socială.

Prin însăşi firea sa, prin mentalitatea sa, prin modul în care şi-a raportat viaţa şi sentimentele la ceilalţi oameni, încercând să-i ajute cât mai mult pe fiecare, medicul dentist Roland Hermann a demonstrat că posedă o înaltă ţinută morală. Pentru 2011 el şi-a propus să se implice în alte proiecte umanitare prin care să-şi aducă contribuţia la ajutorarea celor aflaţi în mare suferinţă. Nimic nu l-ar putea face să renunţe la calitatea de prieten, de vindecător şi de îndrumător al celor aflaţi în această situaţie.

Să-ţi asiguri succesul care îţi validează poziţia de lider înseamnă să priveşti cu ochi plini de recunoștință toate lucrurile minunate care ţi se întâmplă, după ce te-ai avântat acolo unde alţii nu s-au încumetat niciodată să păşească.

Roland Hermann reprezintă tipul de om la care iniţiativa predomină. Stabilindu-şi drept scop să relaţioneze cât mai bine cu oamenii, concentrându-se permanent asupra fiecăruia, identificându-le nevoile şi aşteptările la modul cel mai realist, şi fiind alături de ei în momentele grele puterea lui de influenţă creşte iar leadershipul său evoluează tot mai mult spre succes.

Dragostea lui Roland pentru cariera sa, pentru viaţă, pentru ceilalţi oameni este deseori amestecată cu o durere vie fiindcă nu poate ajunge să-i consulte şi să-i trateze pe toţi, fiindcă nu reuşeşte să le satisfacă tuturor nevoile într-un mod eficace. Dar e ceva solemn şi mobilizator să vezi un om ca el, plin de bunătate şi intenţii bune, însufleţit de sentimente alese (empatie, afecţiune şi prietenie) că se avântă acolo unde alţii nu se încumetă niciodată să păşească.

Leadership: Eşti supus unei deveniri care se reflectă în metoda de răsturnare de pe "Side A" pe "Side B" ?

Omul care lucrează sub presiune nu poate evita duritatea realităţii, percepută şi înţeleasă prin consecinţele ei, care dă sens vieţii pe fondul experienţei cognitive, afective, comportamentale acumulate în timp - prin consonanţa convingerilor cu acţiunile puse în slujba unor cauze de mare impact. Totul depinde de felul în care caracterul este interesat spiritualmente de reuşita modelului său pozitiv, înzestrat cu puterea de a converti un trecut întunecat într-un viitor mai bun. Iată deci că nici din acest punct de vedere nu avem motive să credem în moartea artei de a deveni cu toţii fiinţe mai înalte.

Două din obstacolele care te împiedică să devii o fiinţă mai înaltă, oricând posibile pe spirala unei deveniri care se îndepărtează de umanism, amplificată de imposibilitatea de a cunoaşte necuprinsul propriei tale neputinţe de a te manifesta emoţional faţă de cineva, sunt convingerile limitative şi temerile raţionale care exercită permanent o anumită presiune.

Iar această presiune, reflectată în „metoda de răsturnare de pe faţa A pe faţa B", îşi are originea în valoarea respectului de sine (nelucrat la cererea conştiinţei care se propagă în matricea şi ţesătura fiinţei tale) care înlocuieşte toate căile de acces spre obţinerea aprecierii celorlalţi.

"Side A" corespunde lucidităţii în evaluarea propriilor acţiuni, în timp de "Side B" corespunde evaluării propriilor tale experienţe de către ceilalţi. Imaginea de sine a individului, reprezentată de contactul dintre cele două unghiuri de vedere, va avea, astfel, la bază, pe de o parte consideraţii de bun simţ, fapt întru totul subiectiv, sprijinite pe ştiinţa de a fi virtuos. Pe de altă parte consideraţii de egoism, sprijinite pe fatala ştiinţă a superiorităţii. Şi, pe de altă parte, consideraţii de conştiinţă care se recunosc doar datorită existenţei celorlalţi.

Leadership: Caracterul tău poartă recunoştinţa facerii de bine într-un context în care evenimentele de tip determinist duc la apariţia aceluiaşi efect?

Unul din motivele pentru care mulţi lideri eşuează este acela că nu acordă importanţă nevoilor celorlalţi, nu luptă pentru a le satisface complet aşteptările sau nu reuşesc să se raporteze la valorile lor. Tu ce simţi pentru o fiinţă scumpă pe care o vezi că se pierde şi pe care nu poţi s-o ajuţi? Durere? Fiindcă acesta este sentimentul pe care îl simte Ronald ori de cate ori nu reuşeşte să trateze pe cineva.

Nimeni nu te urmează pentru simplul motiv că ocupi o poziţie şi ai o funcţie de conducere. Atâta timp cât nu vii în întâmpinarea cerinţelor lor şi nu răspunzi aşteptărilor lor, şederea ta acolo, între ei, va fi o permanentă apăsare pentru ei. E ca şi cum ai avea "medicamentul" care să-i poată face bine, dar nu li l-ai administra niciodată.

Oamenii intuiesc ce fel de om eşti, iar dacă caracterul tău nu poartă recunoştinţa facerii de bine ei nu-şi vor da niciodată interesul să te urmeze. Modul în care evoluează leadershipul tău depinde de percepţiile fundamentate pe aşteptările celorlalţi oameni şi de modul în care te raportezi la circumstanţele care fac necesară intervenţia ta.

Efectul produs de complexitatea evenimentelor deterministe este acela de repartiție a sarcinilor pe care ţi le poţi asuma, făcându-le să conteze.

Aşa cum fiecare ocean are o mulţime de perle preţioase care îl împodobesc - tot aşa şi leadershipul tău poate să devină mai preţios şi poate evolua spre succes dacă îi adaugi "podoabele" cele mai alese care să se aşeze în sufletul oamenilor, încărcându-i cu lumină, cu bucurie şi seninătate.

Podoabele diamantine ale leadershipului sunt compuse din: funcția de control a domeniului de experienţă, măsura valorilor care te inspiră să crezi în tine, posibilitatea de a acţiona ca o recompensă a afirmării tale şi derivatele de ordin superior multiplicate cu factori de actualizare, precum virtutea de a dărui şi acceptarea sacrificiului.

Fiecare mână de ajutor pe care o dai, fiecare moment în care eşti alături de oameni si arăţi că îţi pasă de soarta lor, simţământul de responsabilitate pe care îl manifeşti pentru ei, atitudinea plină de ambiţie, curaj şi optimism pe care o ai în faţa lor, sunt podoabe care, măcar pentru un moment, le aduce primăvara în suflet, le promovează fericirea şi îi împinge înainte. Asemenea podoabe sclipitoare scot în evidenţă calitatea leadershipului tău şi fac ca el să evolueze spre un nivel tot mai înalt.

Abnegaţia, profesionalismul, solidaritatea, rezolvarea optimă a problemelor, înalta ţinută morală sunt câteva din podoabele diamantine ale leadershipului tău, a căror valoare va fi recunoscută de oamenii pe care îi conduci.

Source: https://neculaifantanaru.com/podoabele-diamantine-ale-leadershipului.html

Poemul conştiinţei omeneşti

On Aprilie 07, 2010

Tezaurul conştiinţei creştine este infinitul pe care omul îl poartă în el şi pe care, cu speranţă sau cu deznădejde, încearcă să-l măsoare cu smerenia simţirii fiinţei lui, prin faptele sale.

Cititorul a ghicit desigur că domnul Madeleine nu este altcineva decât Jean Valjean. Am mai privit în adâncimile acestei conştiinţe foarte exigente cu sine însăşi. A venit timpul să privim din nou. N-o facem fără să fim zguduiţi de emoţie. Nu există nimic mai înspăimântător decât acest fel de cercetare. Ochiul spiritului nu poate găsi nicăieri mai multă strălucire şi mai multă beznă decât în om. Nu se poate opri asupra nici unui alt lucru mai de temut, mai complicat, mai misterios şi mai fără de margini. Există un spectacol mai mare decât întinsul mării: cerul. Există şi un spectacol mai mare decât cerul: sufletul omenesc.

A scrie poemul conştiinţei omeneşti, dac-ar fi vorba de un singur om, de cel mai neînsemnat dintre oameni, ar însemna să contopim toate epopeile într-o singură epopee superioară şi definitivă. Conştiinţa este haosul nălucirilor, al poftelor şi al încercărilor; este focarul viselor, caverna gândurilor de care ţi-e ruşine; este gheena sofismelor şi câmpul de luptă al patimilor.

Pătrundeţi în anumite ore dincolo de chipul livid al unei făpturi omeneşti care cugetă şi priviţi ce se ascunde acolo, priviţi înlăuntrul acestui suflet, priviţi în această întunecime. Sub tăcerea asta de suprafaţă se dau lupte de uriaşi ca în Homer, sunt încăierări de balauri şi de scorpii, învălmăşeli de fantome ca în Milton, vârtejuri ca în închipuirile lui Dante. Cât de întunecat este acest infinit pe care omul îl poartă în el şi pe care cu deznădejde încearcă să-l măsoare cu voinţa fiinţei lui şi cu faptele sale ! *

Leadership: Eşti în stare să sondezi cele mai mari adâncimi ale propriei fiinţe, fără să-ţi cunoşti cele mai mari slăbiciuni, ci doar prin intermediul unei mărturisiri care poartă responsabilitatea celor întâmplate?

Durerea și suferința scot la lumină cele mai mari slăbiciuni ale propriei persoane. Din ce lasă omul, chinuit de acea dorinţă a găsirii unui sens nobil în viaţă, fără a înăbuşi spontaneitatea sentimentală a alegerilor de tot felul, importane sunt câteva din cele mai mari potenţialităţi ale sinelui. Că are în el ceva din duioşia unui suflet care circulă sub zodiile unui destin dulce-amar ce-şi are suişul şi coborâşul său, că are în el ceva din statornicia unui luptător, asta nu ne arată decât faptul că în faţa lumii spiritele cele mai luminate sunt ceva mai rezervate.

Acest om, pe nume Jean Valjean, pe care ni-l întinde mâna destinului său prin intermediul lui Victor Jugo, deci tremurând de emoţia creatorului său, rămâne nu doar sincer şi sfios faţă de sine ca şi de alţii, dar ne-a dat un rezumal al conştiinţei măreţe, în toate înfăţişările personalităţii sale, care în ultima parte a romanului ajunsese a fi atât de variată. El reprezintă destinul unui neam întreg, spiritul singuratic al celui plecat la lumina lui Dumnezeu, cel mai probabil întorcându-se mai elevat şi mai puţin suferind printre provocările vieţii.

Ai tot ce vrei în viaţa lui: păcat şi binecuvântare, durere şi iubire, singurătate şi spiritualitate, ai povestea, ai simbolul, ai interpretarea sufletului omenesc într-o evoluţie în bine a vieţii celor care nu cuvântă, dar care au sentimente făcute parcă să exprime dincolo de limbajul articulat o întreagă concepţie despre lume şi anume: *"Tot ceea ce omul face este ca să scape, să se mântuiască de limită."*

Erudiţia participă, de asemenea, şi ea la acest spectacol al mărturisirilor de nepătruns, fiind disponibilă acolo unde fermitatea morală intervine în interpretarea corectă a legilor divine.

Leadership: Ai puterea să-ţi întreţii acea stare primordială a vieţii lăuntrice care se situează „dincolo de cunoaşterea prin intelect", prin câte o întâlnire a vieţii lăuntrice cu vorbirea minţii lui Dumnezeu?

Amintirea faptelor, dacă nu are legătură cu acea dulceaţă a simţirilor, oricât de uşoară ar fi ea, nu poate aduce în prim plan adevărata putere a omului - care este blândeţea sa. De toate sunt, şi este totuşi o unitate care e însăşi nota sufletului său marcată printr-un *Estrapedanthar* (o schimbare a vieţii lăuntrice), pe care erudiţia o transformă într-un colţ de rai. Aşadar, există oameni duioşi a căror inimă plânge dorul de ceva ce n-ar putea avea niciodată, deşi au talent poate chiar foarte mult. Sunt alţii, cu o atitudine de calculator performant, dar reci la simţire, care se joacă meşteşugit cu simprea altora şi, când vor, aduc lacrimi în ochii celorlalţi.

La personajul Jean Valjean, mai mult ca la oricine, comparabil cu alte opere literare, se relevă sentimentul zguduit însuşi de ceea ce spune caracterul său. Fără a-şi pleca ochii în faţa puterii pasiunii, se loveşte continuu de timiditatea unei naturi gingaşe, te prinde în vraja unei poveşti din care aproape că nu mai ai scăpare, şi asta datorită însuşirii sale cea mai de preţ: însuşirea de a fi simplu; lipsa de formalitate, de complicații; lipsă de artificialitate, de afectare, de prefăcătorie.

Şi, pe când chipul său glasul altora ne sunt indiferente, iar faţă de viaţa lor nu simţim nicio apropiere, opera lui Jean Valjean niciodatà nu va putea fi despărţită de dânsul: împletirea gândurilor şi a simţămintelor sale de iubire cu setea de cunoştinţe ne luminează totdeauna, chiar dacă uneori ne oferă un zâmbet în care statornic există multă jale. Şi în modul său de a vorbi cu lumea, se simte uneori disperarea, având parcă modulaţiile alintate ale unui copil care simte o privire iubitoare lunecând asupra lui, în suferinţă.

Vorbirea minţii lui Dumnezeu evidenţiază dialogul pe care îl porţi cu tine însuţi în aceeaşi linişte cu care Dumnezeu întâmpină finalul minunat al căilor Sale, umplându-ţi inima de bucurie, fiindcă i-ai încredinţat Lui totul.

Poemul conştiinţei omeneşti se referă la însuşi sufletul aşternut într-o adevărată epopee, numită viaţă, pe care DUmnezeu nu o uşurează, căci face parte din crucea personală de mântuire. Din aceste considerente, nu trebuie să privim viaţa ca pe o provocare de a ne ridica în picioare şi a răspunde pentru ea, ci ca pe o „scară”, o ascensiune continuă spre slava lui Dumnezeu.

*** Notă:** Victor Hugo, *Mizerabilii* , Editura de stat pentru literatură şi artă, 1964.

Source: https://neculaifantanaru.com/poemul-constiintei-omenesti.html

Poemul omului care îşi caută sfârşitul

On Decembrie 08, 2012

Urmează firul încâlcit al trendurilor "Omului" din tine, fără să-ţi asiguri exploatarea în întregime a superiorităţii faţă de ceilalţi oameni.

Sosise clipa răzbunării. Dar, vai ! Care pe care? Ce încurcătură ! Şi ce coincidenţă stranie ! Toate schimbările de direcţie, toate metamorfozele se săvârşeau pentru prima oară în ei, în amândoi artiştii, în cele două caractere puternice provenite din medii oarecum asemănătoare: Llewelyn Moss şi Anton Chigurh.

Exploatarea în întregime a acelui nestemat, " *superioritatea* ", componentul unei etici a performance-ului din sfera nelegiuirii şi a implicaţiilor sale, era asul din mânecă, cheia întregului meci dintre ei doi. O cucerire grandioasă a Bizanţului, dar o deschidere a Cutiei Pandorei care ar fi produs efecte bizare.

Când lui Llewelyn Moss i-a sosit timpul să iasă din spital, când îi răsunară în ureche acele cuvinte cumplite ale asasinului aflat pe urmele sale, generoasa ofertă, atent selecţionată: *"Îmi aduci banii, şi te omor doar pe tine, dar o voi lăsa pe soţia ta în viaţă ! "* el a înţeles teribila sentinţă.

O trecere bruscă într-o altă treaptă a existenţei, în mijlocul unui câmp de luptă, între bine și rău urmând legile unei singure legi: "Eu decid cine trăieşte sau moare". Momentul de cotitură cel mai periculos, alimentat prin revoltă şi intoleranţă. O agitaţie undeva înăuntrul său la fel de puternică ca un motor turat la maximum. Răspunsul lui Llewelyn veni neaşteptat, ca o piatră aruncată cu putere la întâmplare: " *Am decis să te transform într-un proiect special, Anton. Nu va trebui să vii să mă cauţi. O să te găsesc eu ! "*

Putea el oare, măcar să încerce, sau măcar să ia în considerare o alternativă, alta decât scufundarea în apele cele mai adânci şi nămoloase, care nu proveneau dintr-un izvor de conştiinţă curată? A se iniţia în tainele scufundărilor în acele ape tulburi, era totuna cu sinuciderea. Dar şi unica lui salvare.

Leadership: Felul cum te raportezi la ipostazele în care experimentezi viaţa oglindeşte modul în care se realizează coeziunea dintre ceea ce îţi asumi ca datorie morală şi ceea ce te împlinește din punct de vedere al capacității de a face faţă unei încercări care te copleșește?

Creaţia numită "viaţă" VERSUS tragedia numită "moarte". Un poem al vieţii, fără rimă, în care Llewelyn nu se mai putea încrede. Un poem în care metaforicul nu avea ce căuta. Un desfrâu înşelător al imaginaţiei, al trăirilor şi sentimentelor de moment, riscant, care se putea oricând încheia.

Un "imposibil" ferm şi foarte răspicat - strecurându-se prin cele mai întortocheate gânduri, făcându-şi loc forţat, pulsând prin venele sale cele mai fragile, atacându-i necruţător conglomeraţia de celule roşii din sânge. Dar, cu efect invers.

O rază plină de ură, o rază din lumina adevărată a celuia care percepe brusc sentimentul cel mai autentic al pericolului, îl străpunsese hotărâtor pe Llewelyn Moss. Timpul era preţios. Şi rar. Trebuia să acţioneze înaintea rivalului său. Şi, în acelaşi timp, trebuia să-şi găsească un motiv ca să pună o piedică voinţei sale de a nu mai fi acelaşi om dispus la negocieri.

Un război psihologic evoluat, o luptă pe viaţă şi pe moarte. Doi poeţi prinşi într-un joc al nervilor tari, folosindu-se de lira neîndurării, comparându-se, urmărindu-se şi ameninţându-se reciproc. O înfruntare bizară între două muze, Erato şi Terpsichore, în vederea îndeplinirii unei obligaţii corelative. Siliţi să se ascundă sau să fugă, punându-şi fiecare la bătaie arsenalul de gândire.

Doi poeţi ai raţiunii îndărătnice, doi împătimiţi ai acţiunii, *qui vont et viennent* . Un poet care nu a mai apucat să-şi desăvârşească creaţia numită "viaţă". Şi, un poet care doar şi-a întârziat puţin tragedia numită "moarte". *

Leadership: Reprezinţi nimic altceva decât un factor aleatoriu în finalul unei tranziţii de la stadiul de negare a integrității la cel de generare a unui profit de unicat în dialogul dintre ceea ce "pur şi simplu s-a întâmplat" şi ceea ce "nu trebuia să se întâmple" ?

Schimbările de direcţie, toate metamorfozele care se săvârşesc în tine, sunt rodul unei vieţi întregi trăite sub semnul esenţialului? Îţi asiguri exploatarea în întregime a acelui nestemat - superioritatea faţă de ceilalţi oameni de acelaşi calibru? Poţi oare, măcar să încerci, sau măcar să iei în considerare o alternativă? Sau accepţi să fii protagonistul unui desfrâu înşelător al imaginaţiei, al trăirilor şi sentimentelor de moment, riscant, care se poate oricând încheia?

Capacitatea de a deveni un alt om depinde de felul în care reacţionezi la propria ta schimbare, care la rândul ei îşi are rădăcinile în modul de structurare a personalităţii tale.

Fireşte că pe scena vieţii de toate zilele se vor întâlni tot felul de răsturnări de situaţii, întâmplări neprevăzute, multe dintre ele nefiind în avantajul tău. Situaţii extreme când modelul personalităţii tale se va demasca singur asemenea unui om de paie care reacţionează la comanda unei voinţe exterioare, nu interioare, deci subordonându-se influenţelor străine de adevărata lui esenţă. Iar dacă acest din urmă statut este foarte pregnant, leadershipul, asemenea marmurei, îşi poate pierde din finisajul lucios şi protecţia normală.

În cazul acesta, este vorba de modelul unei personalităţi care prezintă dificultăţi de asamblare a pieselor care participă la realizarea unui principiu de finalitate, unic şi esenţial. Acel principiu de funcţionare a "Omului" din tine care îmbină două proprietăţi fundamentale: auto-reînnoirea raţiunii de "a fi" şi renunţarea la ideea supremaţiei (la ideea de a deţine ceva mai presus decât ceilalţi, de a te vedea mai marele peste toţi).

O relaţie de paralelism pe perioade lungi de timp care se află la baza mecanismului de funcţionare a leadershipului veritabil. Un război psihologic evoluat care se duce în culisele propriei tale existenţe.

Leadership: Eşti capabil să-ţi asumi o supremaţie care începe cu ceea ce eşti în stare să înfrunţi şi se termină cu ceea ce reuşeşti să împlineşti prin renunţare?

Sunt evidente aceste suişuri şi coborâşuri care fac bine. Reacţia ta în faţa tranziţiei de la A la Z, printr-o sporire a imunităţii în faţa dorinţei de supremaţie, prin intervenţia unei raţiuni care pune cu calm ordine în acţiuni şi efecte, te-ar putea motiva să te pui în slujba oamenilor printr-un scop nobil, prin lucruri măreţe. Deci demascarea propriei persoane, acceptarea unei identităţi care să garanteze continuitatea vieţii, găsirea unor puncte comune cu ceilalţi oameni, suficient de sigure, devin astfel deosebit de utile pentru menţinerea unui leadership de durată.

Jules Verne ştia ce spune atunci când a concluzionat: *"Să dobândeşti motorul care dă*

rezultate spectaculoase, să-ţi asiguri exploatarea lui în exclusivitate, aceasta este afacerea ce trebuie încheiată."

"Motorul" care asigură funcţionalitatea deplină a leadershipului, putând a da rezultate spectaculoase, este dat de relaţia TU şi El. O tendinţă către reciprocitate ce trebuie menţinută pe termen lung. O afacere care se dezvoltă în ritmul raţiunii de "a fi", şi care te poate ajuta să treci la nivelul de desăvârşire dorit numai dacă reuşeşti să rezişti la transformările impuse de evenimentele din viaţa ta.

Un lider nu dă niciodată cu banul când nu este în stare să deciză între două posibilităţi: a trăi sau a muri, ci le înfruntă pe amândouă cu stoicism ca şi când ar trebui să câştige un premiu binemeritat numit: "Stăpânul Destinului".

Poemul omului care îşi caută sfârşitul marchează acea atitudine de acceptare a ceea ce eşti atunci când depinzi de evenimentele din jur, fără să ştii să te foloseşti de ele pentru a-ţi construi în jurul lor o identitate proprie şi puternică. Sau, invers, folosindu-te de ele în chip samavolnic pentru a-ţi impune superioritatea.

Dacă vrei să atingi excelenţa, renunţă la poziţia de supremaţie, la acel "care pe care", tu sau ceilalţi. În caz contrar te vei dezintegra singur într-un război de uzură, în care nu vor exista nici învingători nici învinşi. Ci doar o trecere de la o stare la alta în drumul spre o viaţă tot mai agitată, în care vei omite adevăratele ei bucurii, valori şi sensuri.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/poemul-omului-care-isi-cauta-sfarsitul.html

Popularizarea Leadershipului

On Martie 14, 2012

Fii pregătit să triumfi în mijlocul evenimentelor de mare amploare, dând curs unui act de trăire şi participare organică la un nivel înalt de spiritualitate.

Romanul "Aztec" scris de Colin Falconer se termină cu un exemplu deosebit de abordare a leadershipului. Celebrul conchistador spaniol, Hernan Cortés, aflându-se la o distanţă de aproximativ 1 km faţă de armatele mexicanilor, se adresează oştenilor săi:

- Suntem din nou copleşiţi numeric. Dar gândiţi-vă de câte ori nu am fost în aceeaşi situaţie în ultimele luni. Oare pe râul Tabasco nu am luptat împotriva unei forţe la fel de înspăimântătoare? Şi nu am triumfat? Amintiţi-vă de texcalteci şi de tunurile şi cavaleria cu care ne aştepta Narvaez la Cempoallan !

Se opri pentru câteva clipe.

- Am triumfat întotdeauna pentru că nu suntem oameni sau soldaţi obişnuiţi. Acum puteţi spune toţi, cu mândrie, că sunteţi soldaţii lui Cortes. În anii care vor urma, se vor compune balade care vor cânta vitejia noastră. Pentru că nu numai curajul, ci şi iscusinţa voastră în mânuirea armelor vă deosebesc de muritorii de rând. Nu uitaţi că aţi fost aleşi de Dumnezeu Însuşi să mărşăluiţi sub steagul Său.

Ca să-şi întărească spusele, ridică stindardul albastru cu alb, care fluturase odată pe catargul corăbiei sale.

- Crucea ne va ajuta să triumfăm ! Şi acum aş vrea să vă mai spun un singur lucru: nu uitaţi că sunteţi avantajaţi atâta timp cât aveţi putere să luptaţi. Aceşti mexicani nu vor să vă omoare, ci să vă ia prizonieri pentru ritualurile lor păgâne şi de aceea sunt mai vulnerabili. După cum ştiţi foarte bine, nu vor lupta ca o armată unită, ci individual. Azi nu veţi avea de-a face cu o bătălie, ci cu o serie de dueluri. Cred că Dumnezeu vă va da tăria să rezistaţi. Înfigeţi săbiile direct la ţintă, nu le învârtiţi orbeşte deasupra capului, ca să nu vă expuneţi bâtelor şi cuţitelor lor.

Leadership: Cum foloseşti sinteza tuturor experienţelor de tipul "believe in something more powerful than yourself" care s-au încrucişat în preajma evenimentelor de mare amploare bazate pe o singură constantă?

Evaluarea finalităţii propriilor demersuri de obţinere a unei poziţiei avantajoase de leadership, are ca premisă de apreciere incertitudinea ce eclipsează cursul evenimentelor. Adică, eventualitatea finalităţii unui demers de anvergură, foarte avantajos din punct de vedere al beneficiilor obţinute ca resursă a puterii de afirmare, este importantă pentru înţelegerea contextului şi ordinii evenimentelor care alcătuiesc lumea.

Cortés a triumfat în chip glorios nu pentru că evenimentele ţin cu acela ce are dreptate, nu pentru că el ştia să convingă lumea să-l urmeze, ci pentru că a sesizat starea de spirit a armatei adverse, neconsiderând-o periculoasă. Să recunoşti starea de spirit a oponentului este mai important decât influenţa pe care o ai asupra subalternilor tăi. Dacă Cortés ar fi ştiut că are de-a face cu armata unui conducător categoric, dispus să se sacrifice pentru un ideal înalt, probabil nu s-ar fi expus pericolului într-o bătălie cu mari pierderi.

Probabil experienţa de conducere a lui Cortés era una de tipul "believe in something more powerful than yourself", adică nu-i de ajuns să ai încredere în capacităţile tale, ci trebuie să evaluezi cât mai bine poziţionarea credinţei oponenţilor tăi în vederea obţinerii unei reuşite. Totul are legătură cu evenimentele pe care trebuie să le concentrezi într-o stare de spirit puternică, iar aceste evenimente de mare amploare trebuie să se bazeze pe o singură constantă: prezenţa lui Dumnezeu. Acea hotărâre a lui Dumnezeu prin care El alege un anumit număr de indivizi pentru mântuire şi glorie.

Rezum prin a consemna că un comportament de învingător se constituie prin interferenţa a numeroase circumstanţe psihologice care adesea complică sau fac chiar imposibilă predicţia evoluţiei evenimentelor. Comportamentul de învingător, în ansamblu, și cel al persoanelor marcate de psihologia luptei, prin apartenenţa la un ţel măreţ, implică nivele diferite de rezistenţă şi vibraţie spirituală, nivele diferite de direcționare și încurajare.

Liderul care se află în preajma evenimentelor de mare amploare a înţeles adevărata semnificaţie a cuvintelor divine: "De-aceea Stăpânul Te-a pus mai sus de tovarăşii tăi / Ca prin tine să ajungem, la voia lui Dumnezeu."

Popularizarea Leadershipului se adresează acelui tip de erou care ştie să folosească evenimentele şi oamenii în favoarea unui Dumnezeu determinist, căci tot ceea ce este onorabil la un erou este gloria cu care se înconjoară în calitate de slujitor dedicat al lui Dumnezeu.

Nu Hernán Cortés a a cucerit Mexicul cu o armată mică de oşteni, ci omul care a pus pe primul loc voia lui Dumnezeu a triumfat în mijlocul evenimentelor.

Source: https://neculaifantanaru.com/popularizarea-leadershipului.html

Porțile amintirilor prin care impresiile timpurii irup intempestiv

On Iulie 07, 2010

Un lider vizionar în cinematografie știe să folosească fluxul amintirilor pentru a îmbogăți lumea lăuntrică a operei sale, creând conexiuni profunde între trecut și prezent.

Înainte de deslușirea câtorva trăsături autobiografice ale operei - sunt evident mai multe, însă descifrarea lor exhaustivă ne este acum încă imposibilă - aș invoca două argumente de ordin general. Cercetând desenele lui Eisenstein din perioada lucrului la "Ivan", am constatat că, în acest timp, artistul a lăsat deschise porțile amintirilor prin care impresiile timpurii irup intempestiv. De pildă, în ziua de 28 noiembrie 1942, în plină creație a lui "Ivan", conștiința sa este literalmente inundată de amintiri din copilărie. Toate acele desene de clovni, prieteni sau stăpâni ai gândurilor sale sunt așternute pe hârtie în aceeași zi. Este și ziua în care apare, pe o altă foaie, un portret al lui Ivan, înfricoșător, sau o schiță pentru secvența procesiunii de la Svoboda Alexandrovskaia. Tot în 1942 se nasc desene cu "bunicul" său sau, pur și simplu, o amintire oarecare din New York. Iar la 17 octombrie al aceluiași an începe să-și scrie memoriile.

În 1944, tot în perioada creației lui "Ivan", așadar, creionul așterne în interval de două zile amintiri diverse din călătoria în Occident, din Mexic. Apoi, puțin mai târziu, o alegorie a "fricii". Desenele acestea nu sunt decât o mărturie a măsurii în care, paralel cu realizarea filmului, fluxul amintirilor irigă lumea lăuntrică a artistului. Există apoi, în al doilea rând, o mărturie directă: "Tocmai în scenariul "Ivan cel Groaznic" se află ascunsă într-un fel autoapologia autorului...

În scenariu se arată că o sumă de impresii din copilărie contribuie la formarea unui proces social sau istoric util, atunci când complexul emoțional creat de aceste impresii coincide, pe planul sentimentelor, cu ceea ce trebuie să facă un adult pe linia acțiunilor raționale și voluntare. Cu alte cuvinte, o serie de impresii puternice din copilărie și sentimentele care le însoțesc... determină acea nuanță pasională și emoțională a faptelor care vor trebui întreprinse în viitor... de către adultul Ivan.

Leadershipul subliniază și accentuează abilitatea de a integra experiențele personale și amintirile din copilărie în procesul de creație, reflectând experiențele personale într-un context social și istoric mai larg.

"În crearea unei opere cinematografice, regizorii combină elemente autobiografice și ficționale pentru a crea narațiuni armonioase, pe fondul argumentelor de ordin general care susțin veridicitatea emoțională a poveștii. Mai ales că stratificarea detaliilor emoționale creează o textură bogată care invită la multiple lecturi și interpretări. Procesul de adăugare a straturilor succesive reflectă natura organică și evolutivă a actului creativ. Procesul creativ începe cu o analiză detaliată a scenariului, luând în considerare trăsăturile autobiografice și impresiile timpurii ale creatorului, la care amintirile reprezintă elementul primordial prin care se construiește autenticitatea narațiunii. Astfel, desenele preliminare sunt esențiale în această etapă, permițând vizualizarea conceptului general al filmului și reflectând fluxul inspirațional care irigă lumea lăuntrică a artistului.

Pe măsură ce creația avansează cu ajutorul figurilor de stil, în special metafore și simboluri, se adaugă straturi de detalii emoționale, inclusiv selecția amintirilor din copilărie, designul scenelor cheie și amplasarea elementelor simbolice, cum ar fi: ceasuri, oglinzi și peisaje familiare. Peisajele familiare servesc ca ancore emoționale, conectând opera cu experiențele universale ale publicului. Fiecare decizie este influențată de principii estetice și funcționale, pe baza unei viziuni clar definite, creând o compoziție cinematografică care se dezvoltă organic, reflectând procesul social și istoric al narațiunii. Această abordare permite regizorului

să-și construiască autoapologia în cadrul operei, unde complexul emoțional creat de impresiile puternice din copilărie coincide cu acțiunile raționale și voluntare ale personajelor adulte, determinând nuanța pasională și emoțională a faptelor care vor fi prezentate în film.

Concluzia este că o îmbinare atentă a elementelor autobiografice și ficționale poate crea o operă cinematografică profundă și captivantă. Procesul de adăugare a straturilor succesive reflectă natura organică și evolutivă a actului creativ.

Amintirile timpurii ale artistului irigă creația sa, deschizând noi perspective asupra personajelor și evenimentelor și adăugând un strat autobiografic subtil care îmbogățește opera.

Creșterea amintirilor în procesul creativ este un fenomen complex care implică o serie de procese psihologice ce se desfășoară în condiții variate de mediu emoțional. Impresiile din copilărie, asemenea fotosintezei, sunt esențiale pentru dezvoltarea unei opere artistice. Structura internă a conștiinței, inclusiv aranjamentul temelor autobiografice și distribuția sentimentelor, influențează eficiența acestui proces. Studiul desenelor lui Eisenstein oferă informații cruciale despre evoluția și adaptarea emoțiilor sale la diferite condiții de creație.

Artistul utilizează diverse tehnici, inclusiv alegoria și memoriile, pentru a înțelege compoziția și funcționarea operei. În acest context, fluxul amintirilor, asemenea aranjamentului celular în plante, creează o nuanță pasională și emoțională care modelează narațiunea. Impresiile puternice din copilărie, precum desenele de clovni și prieteni, contribuie la formarea unui proces social sau istoric util, atunci când complexul emoțional creat de aceste impresii coincide cu ceea ce trebuie să facă un adult pe linia acțiunilor raționale și voluntare. Astfel, faptele întreprinse în viitor de către adultul Ivan sunt puternic influențate de sentimentele și impresiile copilăriei.

Un lider eficient în artă știe să utilizeze complexul emoțional creat de amintirile din copilărie pentru a da o nuanță pasională și emoțională faptelor și deciziilor prezente.

Porțile amintirilor prin care impresiile timpurii irup intempestiv se redeschid neașteptat atunci când contextul creativ activează legături emoționale adânci, deoarece aceste impresii oferă autenticitate procesului artistic, în sensul că ele contribuie la modelarea unei narațiuni autentice și emoționale.

Source: https://neculaifantanaru.com/portile-amintirilor-prin-care-impresiile-timpurii-irup-intempest

Porţile fatale ale conştiinţei

On Martie 12, 2012

Fortifică temelia leadershipului tău, stabilind o concordanţă între atitudinea ta şi adevăratul tău fond sufletesc pe care se întemeiază conştiinţa ta.

Filmul " *Tears of the sun (2003)* ". Echipa de comando condusă de locotenentul Waters, împreună cu cei peste 40 de localnici, se îndreptau spre zona de retragere Alpha, la graniţa cu Nigeria. Dar un tragic incident survine - una din acele clipe fatale pe care destinul le creează în desfăşurările lui de neînţeles şi hotărăşte, dintr-o singură lovitură, soarta omului. Dintr-o dată, sunt atacaţi din toate părţile. Michael 'Slo', unul din membrii echipei, este rănit grav.

- Nu trebuia să fie aşa, şefule. Nu trebuia să se întâmple asta... adresându-i-se lui Waters. Şi, cu ultimele forţe, părea să adauge cuvintele pe care şeful artificier, Francois de Louviers-Maurevel, i le-a spus la un moment dat regelui Carol al IX-lea: "Viaţa mea este în mâinile tale, fă ce vrei cu ea." Lasă-mă aici ca să v-o scăpaţi pe a voastră.

Leadership: Poţi să pătrunzi adevărul propriului sine şi să-l accepţi cu convingerea că tot ce ţi se întâmplă este o provocare menită să te pregătească pentru o percepţie autocuprinzătoare a realităţii?

Cuvintele acestea ar fi putut să fie acceptate de unii fără mustrări de conştiinţă, dar nu şi de Waters, care răspundea de siguranţa echipei - cuvintele aveau două sensuri: unul de acceptare a sacrificiului pentru salvarea celorlalţi, celălalt acuzator, căci amintea, necontenit, de etica şi profesionalismul său.

În devotamentul lui, cu neputinţă de corupt, Waters păstra un adânc respect şi o mare recunoştinţă. Îl învălui pe 'Slo' într-o privire plină de înţelegere, apoi îi strânse mâna. Pe faţă i se citea tulburarea lăuntrică. Ca şi cum o furtună înspăimântătoare se îngrămădise în sufletul lui, deschizând pe această cale porţile fatale ale conştiinţei.

Waters trebuia să pătrundă adevărul propriului sine. Şi să-l accepte. Un sincer: " *Îmi pare rău. E vina mea* " - nu-i putea răscumpăra greşeala şi nu-l absolva de consecinţele morale. Moartea lui 'Slo' a atins coarda cea mai sensibilă a conştiinţei sale, iar comportamentul său a fost în concordanţă cu fondul sufletesc pe care se întemeia conştiinţa lui.

Realitatea cea mai dură care i s-a conturat locotenentului Waters într-un asemenea moment este că trebuie să îşi asume alegerile şi să nu se lase influenţat de evenimente, indiferent de starea de spirit şi de sănătate a celor care îşi poartă vina de a-l urma într-o misiune periculoasă.

Leadership: Accepţi adevărul conştiinţei printr-o convenţie condiţionată de mărturisirea greşelilor şi depăşirea lor?

Îţi adresez o întrebare, viitor lider, şi cugetă bine căci dezlegarea ei îţi este trebuincioasă. Există vreun păcat care nu îţi poate fi iertat - un păcat atât de mare şi aşa de grav, încât să nu cuteze nimeni a-l ierta, nici măcar tu însuţi, nici măcar Dumnezeu? Ceea ce-ţi propun nu este altceva decât un test general care are legătură cu starea conştiinţei tale.

Tu accepţi adevărul conştiinţei printr-o convenţie condiţionată de mărturisirea greşelilor şi depăşirea lor? Sau prin asumarea şi repararea lor? Sau accepţi să fii prizonierul unei crize morale şi spirituale?

Conştiinţa este temelia leadershipului, ea este cea care marchează diferenţa semnificativă dintre Eul evaluat în urma unei constrângeri de ordin moral sau emoţional şi Eul ideal la care aspiră orice lider, acesta din urmă fiind o proiecţie a imaginii pozitive despre sine. Provocarea în cazul tău, ca şi lider, este să demarezi schimbarea şi să facilitezi dezvoltarea propriei fiinţe chiar şi atunci când autoritatea morală nu-ţi garantează reuşita.

Aşa cum o otravă poate fi fatală şi aceluia care o prepară, tot aşa calitatea unui lider se poate diminua dacă el îşi lasă conştiinţa la îndemâna compromisului dintre împlinirea idealurilor sale morale şi accentuarea convingerilor negative care subţiază zidul de apărare a emoţiilor ce garantează funcţionarea sa la nivel optim. Tu cu ce convingeri îţi alimentezi conştiinţa atunci când combini în mod dezechilibrat valorile şi credinţele tale?

Cineva a spus că conştiinţa morţii ne ajută să înţelegem mai bine viaţa. Tot aşa trebuie să sădim în grădina minţii noastre conştiinţa greşelii şi a consecinţelor acesteia ca să înţelegem mai bine leadershipul şi ca să evităm o eventuală condamnare a propriei personalităţi, a neputinţei de a ne ridica la nivelul impus de aşteptările noastre morale şi ale celorlalţi. Istoria ne arată ca dezvoltarea leadershipului se sprijină pe existenţa greşelilor, mai mici sau mai grave, pe recunoaşterea lor, dar şi pe modalităţile de prevenire şi de corectare a lor.

Leadership: Poţi să-ţi creezi o viziune clară asupra valorilor pe care vrei să le transmiţi legate de o percepţie a frământărilor sufleteşti aparent lipsite de adâncime?

Plutarh, acel scriitor ilustru, asemuia darurile naturii cu nişte flori minunate dar trecătoare, în timp ce virtutea o considera o plantă binefăcătoare, cu un parfum nepieritor şi care vindecă fără greş rănile.

Socoteşti că trebuie să iei atitudine faţă de procesul de degradare al conştiinţei tale? Eu cred că substanţa leadershipului nu trebuie căutată numai în interiorul fiinţei tale, cum se afirmă atât de des, ci în aceeaşi măsură şi în felul de a-ţi evalua, de a-ţi exterioriza şi de a-ţi transmite trăirile.

La vindecarea emoţională şi la dezvoltarea conştiinţei vei ajunge treptat, plantând cu sinceritate şi cu bucurie seminţe în sufletele oamenilor, lăsându-le să rodească şi să înflorească acolo, dar în acelaşi timp, ocupându-te cu conştiinciozitate de ocrotirea propriului tău cod moral.

Virtutea, în acest caz, înseamnă să alegi ceea ce e drept, de ceea ce e nedrept, nu să-ţi focalizezi emoţiile şi conştiinţa asupra greşelilor care nu pot fi evitate. Virtutea îţi poate vindeca rănile morale dacă integrezi în leadershipul tău acea gamă de valori caracteristice procesului tău de evoluţie, nu de involuţie – valori care conduc spre o înţelegere mai deplină a adevăratul tău fond sufletesc pe care se întemeiază conştiinţa ta, suprimând defectele care pot duce la transformarea ta negativă, şi încurajându-te să adopţi o atitudine sănătoasă, sau cel puţin mai optimistă, şi un comportament mai chibzuit.

Frământările sufleteşti, aparent lipsite de adâncime, pot fi înţelese ca fiind un rezultat al trecerii prin loviturile vieţii, în diferite etape ale carierei, care îţi amplifică durerea dar nu şi cauza apariţiei ei.

Conştiinţa care invocă virtuţile are ca simptom o durere trecătoare, nu una care durează.

Porţile fatale ale conştiinţei marchează felul cum te raportezi la starea ta interioară, felul cum îţi controlezi emoţiile în situaţiile dificile. Evidenţiază părţile tale bune pe care nu le iei în considerare din cauza circumstanţelor nefavorabile – care îţi diminuează starea de spirit şi respectul de sine, împiedicându-te să-ţi canalizezi forţa interioară spre o stare pozitivă. Iar, aşa cum preciza cineva, caracterul este dat tocmai de modul în care reacţionezi în faţa circumstanţelor nefavorabile.

În leadership este esenţial să îţi recunoşti greşelile, să ai grijă ca ele să nu se repete, să îţi asumi consecinţele şi să îţi dezvolţi conştiinţa - să ţi-o aperi de emoţiile negative, dar şi de "atacul" non-valorilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/portile-fatale-ale-constiintei.html

Portretul personalităţii de excepţie în sfera ştiinţei

On Noiembrie 07, 2016

Încearcă să creezi cadrul de extindere a idealului de sine prin valorificarea experienţei de a te întâlni pe tine însuţi în varianta unei manifestări a creaţiei pe care o atestă progresul ştiinţei.

Nicolaus Copernic era un tânăr stăpânit de o permanentă nelinişte intelectuală, cu o înclinaţie înnăscută spre a crea noi idei, iar în perioada de înflorire a Renaşterii el a avut ocazia să le şi pună în valoare. S-a adaptat rapid la viaţa universitară, cumpărând cu aviditate cărţi (o nouă şi minunată posibilitate apărută o dată cu inventarea tiparului) şi participând la cursurile valoroasei şcoli de matematică şi astronomie. A explorat ideile umaniste provenite din Italia care începeau să câştige teren în faţa rigidelor dogme scolastice care circulau în Cracovia.

A studiat legea canonică fără să uite de primele sale iubiri, astronomia şi matematica, precum şi istoria greacă, medicina, filozofia şi dreptul roman. La Bologna a avut şansa să studieze cu Domenico Maria de Novara, unul dintre cei mai mari astronomi ai vremii. A citit toate cărţile pe care le-a găsit despre astronomie şi a profitat de fiecare prilej pe care l-a avut de a învăţa despre metodele de observaţie aşa cum erau ele practicate în acele vremuri. După câte se pare, încă de timpuriu a început să se gândească la o concepţie nouă, mai simplă, asupra structurii universului: un sistem heliocentric cu Soarele în centru şi Pământul împreună cu celelalte planete rotindu-se pe orbite care îl înconjoară.

El se temea, aşa cum avea să scrie mai târziu, că "unii oamenii vor striga imediat ca eu şi ideile mele să fim daţi afară din scenă", explicând mai departe:

"Am ezitat multă vreme dacă să public sau nu ceea ce scrisesem pentru a demonstra mişcarea Pământului, sau dacă n-ar fi mai bine să urmez exemplul pitagoricenilor, care obişnuiau să încredinţeze secretele lor filozofice rudelor şi prietenilor sub forma orală. Am fost aproape îndemnat să las cu totul deoparte opera în forma ei finală, din cauza dispreţului pe care aveam toate motivele să-l anticipez cu privire la noutatea şi aparenta opoziţie faţă de raţiune a teoriei mele. *

Leadership: Existenţa ta alcătuieşte un ansamblu unic de condiţii pentru testarea unei cunoaşteri alternative din care derivă înclinaţia spre promovarea unei concepţii noi cu privire la evoluţia creaţiei?

Oamenii pe deplin conştienţi de valoarea proprie, preocupaţi de ceea ce pot realiza cu adevărat cu ajutorul ştiinţei, se ridică deasupra statutului de practicant autonom al gândirii noi, spre a fi consideraţi o capodoperă a timpului lor. Ei îşi dezvoltă abilităţi oriunde s-ar afla, fără să fie limitaţi de proporţiile amplificate ale apropierii sau îndepărtării de valorile unei singure variabile de tip "Restrict", care blochează accesul la o gândire avansată.

Ei se îndreaptă constant într-o direcţie ce oferă posibilitatea extinderii cunoaşterii şi evoluţiei dincolo de domeniul experienţei, lucrând totdeauna conform unor motive de ordin moral, filosofic, obiectiv cât şi subiectiv. Ei sunt asemenea pictorilor care îşi fac nenumărate portrete, expunându-şi lucrările pe plan internaţional fără să aibă aprobările necesare şi fără să intre în asociere cu alte autorităţi în domeniu. Fiindcă la ei predomină dorinţa de a se afirma acolo unde nu reuşise odinioară, din dorinţa celui obligat să fugă pentru a se regăsi şi a se împlini şi, în fine, din dorinţa de confirmare într-un spaţiu ce le rămăsese inaccesibil la un nivel de începător.

Pentru a deschide noi căi de cercetare şi progres în leadership trebuie să ridici nivelul de cunoaştere şi înţelegere a elementelor care contribuie la dezvoltarea acelei ştiinţe ale cărei orientări sunt în plină ascensiune. Căutând să-ţi armonizezi gândirea cu elementele noi pe care le poate genera forţa ştiinţei, vei deveni pe deplin capabil să deţii acea calitate numită "Shining", ce te poate îndrepta înainte cu paşi repezi spre o nouă dimensiune a valorii tale.

Leadership: Îţi reevaluezi ideea atitudinii faţă de viaţă ca totalitate a potenţialului de inovare, prin prisma importanţei de a gândi un stil diferit de a comunica lucrurile care îţi par ţie importante?

Dacă vrei să depăşeşti limita unei cunoaşterii ieftine şi imperfecte pune-te la punct cu elementele determinante care stimulează progresul ştiinţei tale. Şi fă eforturi pentru a face ca gândirea şi creaţia ta să devină o sferă autonomă a leadershipului. Fii asemenea unui pictor care oscilează între erudiţie şi penel, trăsăturile lucrărilor sale reunind enciclopedismul, totodată având ca model şi orizont de idealitate renaşterea unei noi concepţii de viaţă, a unei noi abordări ale artei şi ale învăţării ştiinţei.

Ştiinţa ta poate să alcătuiască un ansamblu unic de condiţii pentru testarea unei cunoaşteri alternative numai dacă devii creatorul conștient al unei realități greu accesibilă celorlalţi. Şi doar dacă reuşeşti să construieşti firul logic al unui raţionament care utilizează noi ipoteze de interpretare ale concordanţelor dintre "evident" şi "ascuns".

Un artist în ale ştiinţei continuă să-şi manifeste superioritatea în ceea ce priveşte depăşirea banalităţii naturalismului, a artificialităţii goale a experienţelor formaliste, întreţinându-şi filosofia asupra vieţii cu noi teorii ale raţionalităţii. Una din aceste teorii ar spune că nimic nu este mai necesar izbândei de a face loc lucrurilor rafinate şi alchimice în viaţa sa decât a sta deasupra tuturor printr-un soi de anticipare cu privire la aparenta opoziţie intelectuală a celorlalţi cercetători ce poate fi contrară şi incompatibilă cu orizonturile sale de experienţă.

O nouă concepţie cu privire la evoluţia creaţiei rezidă din experienţele vieţii care te îmbogăţesc spiritual, care şi cu bune şi cu rele te maturizează dacă ştii să evoluezi prin înţelepciune şi răbdare.

Creaţia cea mai de preţ a unui inventator este acea formă a existenţei care stimulează capacitatea de a se dezvolta pe sine însuşi ca personalitate şi ca inteligenţă profundă, superioară, spirituală, consistentă, sistematizată, una care înţelege sensul evenimentelor şi ştie să le aranjeze în favoarea sa şi a progresului ştiinţific.

Portretul personalităţii de excepţie în sfera ştiinţei cuprinde în primul rând dimensiunea principală a vieţii inventatorului exprimată prin înfăţişarea trăsăturilor intelectuale, fizice şi morale, vădind o anumită deschidere spre cultură, spre noutate, spre perspective care abordează într-un mod foarte vast viitorul.

*** Notă:** Ray Spangenburg & Diane K. Moser - *Istoria ştiinţei (vol.1)* , Editura Lider

Source: https://neculaifantanaru.com/portretul-personalitatii-de-exceptie-in-sfera-stiintei.html

Portretul unui gând rătăcit în lumea artei

On Iunie 21, 2017

Învaţă să te priveşti din perspectiva unui secret bine ascuns, pentru a obţine o înaltă perfecţiune artistică.

Cum ar fi dacă ai încerca să-mi desenezi viaţa în culorile nopţii, cu bogăţia nuanţelor fine ale lacrimilor pline de speranţe şi visuri, dintr-o încordare care vine dintr-un program mental, ce se reflectă emoţional, dar care se manifestă la nivel fizic? Nu-i așa că poezia inimii are aceleași drepturi cu poezia gândirii captivă în viziunile abstracte ale artei?

Important e cum mă priveşti din perspectiva unui secret bine ascuns, care nu lasă loc de nicio interpretare răutăcioasă, dar cu grija de a nu-l aşeza sub semnul unui realism compensatoriu. În mod idealist, trebuie să-ţi reprezinţi ideea în imagini vii, un truc cu schimbarea inspiraţiei într-o formulă intelectuală şi productivă, dincolo de romantismul ce nu lasă loc de nicio îndoială cu privire la sentimentele pe care mi le acorzi.

A învăţa să te priveşti din perspectiva unui secret bine ascuns pentru a obţine o înaltă perfecţiune artistică, înseamnă să sesizezi proiecţia unei forţe de exprimare căreia îi poți cuprinde măreția.

Printre frământarea de gânduri care personifică arta de a înfăţişa un ideal de frumuseţe, pentru care tainele plămădelii îşi asumă totdeauna o nouă fizionomie, trebuie să foloseşti pulsațiile de lumină ale stelelor pe linii fantastice şi nemărginit de lungi. Pe care premisele manifestării dependenţei de frumos îl dau concluziei unei gândiri pline de dorinţe satisfăcute. Cât de bine mă încadrez în simbolurile unei realităţi transcendente *behind the lyrical journey of Shadows of the Night?*

Leadership: Îți exprimi năzuinţa spre ceea ce este mai presus de tine printr-o redare creativă a distanţei dintre adevăr şi iluzie?

Gravitatea cu care mă priveşti într-un vis feeric cu sensuri adânci poate să devină totul, o întindere de o mie de ani lumină până în centrul universului văzut dintr-un singur unghi: al esteticii operei de artă.

Încearcă să efectuezi o experiență de gândire, așa cum obişnuiesc fizicienii, care să permită prin intermediul unei ficţiuni verosimile eliminarea hazardului realităţii. Poți să exprimi cu suficientă forță și căldură sufletească adevărul fenomenelor care mă înconjoară pentru a obţine o înaltă perfecţiune artistică?

Întotdeauna lipsește ceva, aşa este, ca o concluzie plină de confuzii şi fără drept de apel. Şi întotdeauna se va găsi altceva, ca momentul acţionării unei forţe de atracţie în raport cu axa unei succesiuni de prefaceri. Probabil sunt lucruri pe care nu le ştii încă despre mine, iar când le vei afla crezi că se va schimba ceva din perspectiva pornirilor curate ale teoriei estetice? Și prin ce oare îţi poţi înălţa mai mult idealurile decât prin redarea relaţiei dintre frumosul natural și frumosul artistic?

Aici te cunosc mai bine decât crezi, după felul cum îţi manifeşti uitarea de sine, năzuinţa spre ceea ce este mai presus de tine. Prezentul tău vorbeşte acum cu prezentul meu, deci prezentul este mulţumit fiindcă amândoi rezonăm cu el.

În artă capacitatea deosebită de a realiza ideea şi simţământul nu direct - prin faptă, ci printr-o redare poetică a distanţei dintre adevăr şi iluzie, tinde spre formele moderne ale artei vizuale în concordanţă cu dezideratele timpului prezent.

Leadership: Poți să zăreşti ceea ce este mai presus de tine prin evadarea dintr-o stare de poveste suprarealistă?

După cum rostul arheologului este acela de a reconstitui o întreagă cultură din rămăşiţele ei de piatră, tot astfel prima şi cea mai importantă misiune a unui artist este de a pătrunde viaţa lăuntrică a modelului. Un soi de gravitate mai mult decât inerentă care nu se dezvăluie de la prima vedere, tocmai pentru că ascunde rădăcini împletite într-o tulburătoare adâncime. Şi de a găsi un echilibru între sensibilitatea de a-şi urmări visele ascunse, mişcarea de rotaţie a unei stele şi evadarea dintr-o stare de poveste suprarealistă.

Deosebirea esenţială dintre mine şi cine mă percepi tu în planul creaţiei este o indulgenţă faţă de natura omenească în exerciţiul contemplării unui peisaj care poate să aibă un efect emoţional profund, surclasat prin deşteptarea unei viziuni cu forţă simbolică. Astfel ai posibilitatea de a te conecta cu infinitul.

Un artist desăvârşit ştie să distingă orice culoare în confesiunile unei minți însetate de secrete, chiar şi în încordarea unei încremenite aşteptări din timpul inspiraţiei, cum ar fi culoarea năzuinţei spre universal sau culoarea unei vibraţii a extazului. Albastrul şi Galbenul asortându-se într-un cadru al gândirii estetice, al libertății și al autenticității. Crezi că dacă niciodată nu înţelegi totul despre mine, poţi măcar să ţi-l închipuieşti?

Expresivitatea în leadership este spațiul de reprezentare a unei asocieri între interpretarea calităţii modelului pe care galeria de idei și trăiri ți-l pune la dispoziție și imaginea particulară pe care ți-o formezi despre tine însuți.

Dumnezeu, Regele, Onoarea şi Femeile. În dimensiunile artei, cu resorturile ei intime şi consecinţele ei ascunse, în simetria timpului, a spaţiului şi a inspiraţiei, aceste prezenţe de o importanţă covârşitoare corespund deosebirii dintre modul de gândire al poetului şi al gânditorului.

În viziunea unui critic literar ca Nikolai Dobroliubov, primul gândeşte într-o manieră concretă, fără să piardă niciun moment din vedere fenomenele şi imaginile particulare, iar celălalt ţine să generalizeze totul, să contopească semnele particulare într-o formulă generală.

Portretul unui gând rătăcit în lumea artei reprezintă pasul semnificativ al unei creaţii ancorată în observarea riguroasă a naturii umane făcut în direcţia artei în care un chip este o fereastră spre interiorul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/portretul-unui-gand-ratacit-in-lumea-artei.html

Portretul unui trandafir în versiune artistică

On Februarie 18, 2021

Dacă ştiinţa devine o artă prin pasiune, atunci arta trebuie să fie o direcţie a sensibilităţii manifestată în ştiinţă.

Sunt o fiinţă creată conform legilor naturii şi, prin urmare, sunt condiţionat de aceleaşi legi care determină existenţa unui trandafir "Double Delight" în spaţiul central al grădinii mele. Or acest superb trandafir, uimitor prin stăruinţă, nu există ca plantă izolată de alte flori, echivalentă imaginii unei prezenţe mult mai cuprinzătoare în dăinuirea ei, ci există ca un fel de continuum între materie şi spirit, ca un liant universal între două lumi potenţial autonome, nici una neputând fi considerată superioară celeilalte.

În privinţa aceasta, atrag atenţia că trandafirul aparţine familiei Rosaceae, simbolul unei învieri spirituale şi al unei călătorii mistice care mi-a deschis mintea și sufletul spre frumos, spre adaptare, spre schimbare, guvernând relația mea cu Dumnezeu prin discreţie, prin distribuţia sensibilului mai mult decât o ordine bazată pe egalitatea vizibilului şi a inteligibilului care-l însoţeşte. În plus, când priveşti prin această optică, începi să vezi natura cu o claritate excepţională.

Chiar şi în manuscrisul meu secret, *Tukerlyeress* (Misterul cuvântului întrupat), trandafirul ocupă locul de frunte, fiindcă el are nevoie să se simtă integrat într-un mediu protectiv, să aparţină unei taine de dincolo de ceruri, de munți și de ape, dincolo de orice înţelegere pământeană. Este o prezenţă plină de semnificaţii, un interlocutor cald şi inteligent din punctul de vedere al unei conştiinţe artistice, pulsând a explozie de culori, a viaţă neîncorsetată-n imitaţii.

Da. Trandafirul este mereu acolo unde se creează, într-un labirint al cuvintelor fără de moarte, într-un fel omnipotent asemănându-se cu încrederea perceptivă a unei fiinţe mistice aflată în faţa unei oglinzi iluminate de o lumânare, fără de nici o clătinare, impresionând prin tăcere, rezervare, ascultare, virtute, asemenea unui poet care contemplă natura mai mult prin lirism decât prin semnificaţie profundă.

Leadership: Poţi să aduci o îmbunătăţire semnificativă percepţiei continuităţii de sine, ca rezultat al gestionării sensibilităţii ce poate fi identificată numai într-o operă de artă?

Prin activitatea mea intelectuală, însoţită de un efort voluntar, pulsând a ceva tainic care uimeşte fiecare ochi iubitor de frumos, deci lăsându-mă stăpânit de înclinații artistice încă neexplicate, încerc să ajung în starea de dominare a naturii. Numai prin intermediul Marii Cunoaşteri se realizează totul. Pentru aceasta trebuie să mă diferenţiez de ceilalţi oameni şi să mă situez în raport cu natura ontologică a povestirii pe care o alcătuieşte viaţa mea din altă lume, din alt spaţiu, din perspectiva celor mai delicate flori ale naturii creionate în nuanțe trandafirii.

Şi, totuşi, misterul care învăluie învăţătura principală desprinsă din dialogul meu cu trandafirul, spirit lângă spirit, cu un soi aspiraţie spre acceptarea idealului promovat de Renaștere, pare a fi o permanentă tendinţă spre puritatea acuarelei, revărsându-se dinspre dezlegarea misterelor naturii spre dobândirea iluminării divine. Să înţeleg mai bine miezul unui secol plin de realizări estetice uimitoare, asta e principala mea preocupare.

Nu e deloc întâmplător faptul că sinele meu continuă să ia parte la o realitate care mă absoarbe total, mă devorează cu încuviinţarea mea şi mă desprinde sistematic de banalitatea

cotidianului.

În acest moment, consider că este de preferat ecoul unei lumi de dincolo de aparenţe, decât preaplinul unei naturi milenare care strecoară în mine, prin sita ochilor expresivi, prin toate nuanţele vieţii mele, o curiozitate fără margini. Or, trandafirul, nu doar că îl pot vedea, ci şi înţelege şi-l pot reprezenta prin filtrul propriei sensibilităţi care reflectă inocenţa sincerităţii, spontaneitatea şi curiozitatea nedisimulată, însuşiri detectate numai în operele de artă. Cu această sensibilitate artistul creează microuniversuri.

Leadership: Unitatea lumii pe care o experimentezi prin actul de creaţie se remarcă prin materialitatea unei realități care-și construiește sensul, în afara sensului intrinsec al cuvintelor?

Realitatea care-și construiește sensul, în afara sensului intrinsec al cuvintelor, este nuanţată prin folosirea unei imagini cel puţin inedite într-un cadru de experiment artistic în care fragilitatea fiinţei este semnificativ asociată cu o frumuseţe unică a naturii. Orice creator trebuie să treacă printr-o cufundare în fiinţa metafizică a naturii pentru a-şi scoate la iveală artistul interior şi a-şi crea propriul cod de încifrare vizuală.

Numaidecât, trandafirul îmbracă forma unui *mysterium tremendum* atunci când încerc să pricep tehnica picturii, nu datorită vreunei psihologii aperceptive îndreptată spre lumea culorilor aşternute pe şevalet, cu libertate şi cu măiestrie, ci datorită izolării câtorva fragmente ale complexităţii mele sufleteşti întărite prin conlucrarea artistică a naturii cu adaosul minunăţiilor care i-au trecut pragul pe timp îndelungat.

Apropo de artă. Celebrul roman "Piatra filosofală" scris de Marquerite Yourcenar, începe cu un citat aparţinând învăţatului umanist italian din perioada Renaşterii, pe nume Giovanni Pico della Mirandola:

„Nu ţi-am hărăzit, o, Adame, nici un chip, nici un loc, şi nici un dar care să fie numai al tău, pentru că atât chipul, cât şi locul şi darurile toate să le doreşti şi să le stăpâneşti prin tine însuţi. Natura îngrădeşte celelalte specii prin legi stabilite de mine. Tu însă, neîngrădit de nicio oprelişte, te defineşti prin propriul tău discernământ în voia căruia eu te-am lăsat. Te-am aşezat în mijlocul lumii ca să poţi cerceta mai bine toate câte le cuprinde lumea. Nu te-am zămislit nici ca pe o fiinţă cerească, nici pământească, nici muritoare, nici nemuritoare, pentru ca prin tine însuţi, în mod liber, ca un pictor bun sau ca un sculptor dibaci, să-ţi desăvârşeşti propria ta formă."

Aşa este. Sunt sigur că dacă ar trebui să mă exilez într-o sferă a percepţiei frumosului, şi nu mai puţin să mă adâncesc în practicarea vocaţiei frumosului, exprimându-mi admiraţia neţărmurită faţă de înălţimea expresiei, atunci trandafirul m-ar ajuta să descifrez acea "descătuşare" a impresioniştilor care nu poate fi trăită decât în natură. Nu e deloc întâmplător faptul că mi-am desăvârşit forma imaginii pe care o transmit lumii. Sunt agentul conexiunii dintre două lumi pline de vibraţie.

Arta este mijlocul creatorului de a se constitui într-o viziune a cărei percepere cere o anumită subtilitate şi fineţe faţă de redarea unei realităţi suprasensibile, observate doar prin intermediul comparaţiei între ceea ce se simte şi ceea ce se lasă contemplat.

Portretul unui trandafir în versiune artistică este imaginea unui creator surprins pe pânză, în propriul univers, într-un moment de genială manifestare a unei viziuni plină de înţelesuri care ia in calcul posibilitatea lui de a se transpune în alte ipostaze, fără să-și piardă identitatea.

Posesorul absolut al artei fără frontiere

On Iulie 20, 2014

Stabileşte tipul de cunoaştere care îţi orientează motivaţia în practica ştiinţifică, revizuind permanent relaţiile cu arta pe care o creezi.

Teatrul, gândea Eisenstein, îi permite omului să înfăptuiască fictiv acţiuni eroice, să fie fictiv pasionat cu Romeo, să devină înţelept cu Faust, să scape de toate problemele lăuntrice cu ajutorul graţios al lui Brandt, Rosmer sau Hamlet. Şi tânărul regizor se înfierbântă mergând mai departe cu gândurile sale, constatând că acest comportament fictiv îi oferă spectatorului o plăcere întru totul reală. El simte eroul, are sentimentul martirajului, îl copleşeşte propria-i generozitate...

Ajuns pe la piaţa Trubnaia, Eisenstein se opri din drum, cuprins de fierbinţeli. Gândurile îl asediau ca într-o febră. *"Ce descoperire îngrozitoare ! Ce mecanism oribil se ascunde în această artă sfântă pe care o servesc ! Nu-i numai minciună. Nu-i numai escrocherie. Este otravă. O otravă groaznică, înfricoşătoare. Pentru că, de fapt, dacă îţi poţi procura fictiv plăcerea, cine va mai încerca să caute în înfăptuiri efective ceea ce se obţine pe degeaba, fără să se mişte de pe fotoliul teatrului de pe care te ridici apoi cu sentimentul plăcerii absolute?"*

Cel ce avea mai târziu să devină un mare regizor, îşi continua ameţit drumul. Şi tabloul întrevăzut devenea un coşmar: *"Trebuie să ucid asta. Să distrug ! "* Şi gândurile fug, aleargă într-o goană nebună. Da, să distrugă asta. Dar cine? El, un băieţandru? Care încă nu-şi găsise locul nici pe tamponul expresului creaţiei artistice ! Atunci un nou gând i se strecura în minte. *"Întâi s-o stăpânesc. Apoi s-o distrug. Să învăţ secretele artei. Să-i înlătur valurile. S-o stăpânesc. Să devin un maestru. Apoi să-i smulg masca, s-o dezvălui. Începe o nouă fază a relaţiilor noastre."* A relaţiilor sale cu arta.

Leadership: Profilul tău de personalitate se constituie ca rezultat al unei creaţii care îşi "devorează" creatorul, chiar şi atunci când faci abstracţie de experienţa trăită prin frământările unei arte imperfecte?

Ce mecanism oribil se ascunde în această artă pe care o serveşte un lider? Acest mecanism este o aplicare a principiului "scopul scuză mijloacele"? Este o creaţie individuală şi finisată, încorporată într-o viziune care nu e în concordanţă cu standardul de evaluare a propriilor sale rezultate? Este o combinaţie de elemente care posedă valori determinate şi au rolul de a transmite o "maladie" a creaţiei?

Înainte ca leadershipul să se regăsească reflectat în practică, mai întâi trebuie să stăpâneşti arta care îţi înnobilează ştiinţa şi îţi impune modelul de gândire. Apoi s-o distrugi, ca să-i înlături "valurile", defectele şi imperfecţiunile. Apoi s-o reinventezi introducând noi valori, după care s-o prezinţi într-o modalitate indicativă, ca fiind mai bună decât alte variante anterioare. Doar astfel vei deveni un maestru în domeniul tău de activitate.

Dar ce se întâmplă dacă arta de a descoperi şi promova acest "produs ştiinţific", în urma utilizării unui set de standarde de creaţie, cu valori necunoscute pentru elementele căutate în mijlocul unor prejudecăţi sau contestări, nu insuflă o sporită putere de înţelegere celor din jur?

În acest caz are loc o anumită monopolizare a atenţiei celorlalţi prin mijloace care nu sunt de cele mai multe ori decât pârghii de afirmare şi promovare a propriei gândiri. Asta este o

escrocherie, o otravă groaznică, pentru că, de fapt, îţi procură fictiv plăcerea de a-ţi impune propriile legi, considerând că doar tu cunoşti adevărul ideilor tale, pe care îl trâmbiţezi cu atât avânt neîntrerupt.

Leadership: Poţi să-ţi cultivi arta de a fi diferit într-un mod subtil, rafinat, fără exagerări, într-un mediu în care manifestarea unei stări de spirit îndreptate spre progres este ridicată la nivel de „valoare” ?

În lupta cu mijloacele de promovare a gândirii proprii, liderul este singurul care are de suferit dacă nu îşi revizuieşte permanent relaţiile cu arta pe care o promovează, dacă nu arată adevărul care se ascunde în spatele a ceea ce construieşte. Bine preciza cineva pe o pagină web: *"Când o să poţi spune: eu sunt în spatele a ceea ce reprezint eu, ca om... atunci vei putea să construieşti."*

Leadershipul nu ar trebui să fie rezultatul unei creaţii care îşi "devorează" creatorul, indicând posibile epuizări ale valurilor de cercetare, în confruntarea cu ceea ce unii numesc „experienţa imposibilului”. Iar orice încercare de a o îmblânzi şi de a-i modifica adevărul este sortită eşecului, mai ales dacă ea exprimă aspectul cantitativ al fenomenului de posesiune totală, care creează sentimentul plăcerii absolute.

Manifestarea unei stări de spirit îndreptate spre progres este ridicată la nivel de „valoare” atunci când este privită din perspectiva apartenenţei la o personalitate care nu suportă vulnerabilităţile formelor artistice, şi se vede nevoită să adopte alte practici şi să introducă alte criterii de apreciere ale artei.

Posesorul absolut al artei fără frontiere este liderul care reuşeşte să descopere acel "perpetuum mobile" de excepţie, într-un domeniu în permanentă schimbare, care să fie benefic şi acceptat de toţi. Dar în acelaşi timp creaţia liderului, odată cu formele ei de expresie şi cu mijloacele ei de promovare, nu trebuie să creeze sentimentul unei înşelătorii – căci, în acest caz, va aduce numai dezamăgire.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/posesorul-absolut-al-artei-fara-frontiere.html

Potenţialul nevalorificat al muribunzilor

On Martie 26, 2014

Fii stăpân pe un scenariu care utilizează valori aferente trecutului, prezentului şi viitorului oamenilor, astfel încât să întregeşti scenariul win-win care dă măsura corectă leadershipului.

Ceea ce trebuie să ne minuneze în bătălia de la Waterloo este hotărârea engleză, sângele englez. Nu comandantul ei, ci oştirea.

Wellington, cu o neînţeleasă lipsa de recunoştinţă, spune într-o scrisoare către lordul Bathurst că oştirea sa a fost o armată foarte slabă. Ce spune despre asta întunecatul vălmăşag de oseminte îngropate sub brazdele de la Waterloo?

A-l face pe Wellington atât de mare, înseamnă a micşora Anglia. Wellington nu este decât un erou ca oricare altul, a fost dârz. Acesta este meritul lui şi noi nu i-l precupeţim, dar cel din urmă dintre pedestraşii şi dintre călăreţii lui a fost tot atât de dârz ca şi el.

În ceea ce ne priveşte, toată admiraţia noastră se îndreaptă către soldatul englez. Dacă are cineva dreptul la vreun trofeu, atunci Angliei i se datorează trofeul. Monumentul de la Waterloo ar fi mai nimerit dacă, în locul chipului unui om, s-ar înălţa în văzduh statuia unui popor.

Se ştie că în bătălia de la Inkermann, un sergent care, după cât se pare, scăpase armata de la pieire, n-a putut fi pomenit de către lordul Raglan, deoarece ierarhia militară engleză nu îngăduie să fie citat într-un ordin de zi niciun erou sub gradul de ofiţer. *

Leadership: Calităţile tale sunt compromise datorită conectării la un canal de comandă obscur, într-un context de determinări care produc unghiuri diferite de convergenţă a istoriei cu viaţa trăită prin vulnerabilitate şi curaj?

Ceea ce ne atrage şi pe noi la leadership nu este atât cunoaşterea de ansamblu, hotărâtoare în crearea unei viziuni atotcuprinzătoare, ci capacitatea de a surprinde și de a înțelege ceea ce scapă majorității, ceea ce scapă controlului şi nu poate fi "prevăzut" sau "influenţat".

Aici ne referim la omul singular, factorul constant de putere care lipeşte unui tot unitar, care intimidează desfăşurarea evenimentelor prin însăşi cuprinderea pe care o dă unei formei particulare de progres. El reprezintă un sistem coerent de integrare a unei experienţe de mobilitate și de sacrificiu într-o concepţie nouă despre lume. Iar calităţile lui unice sunt capacitatea de a înţelege adevăratul sens al vieţii şi capacitatea de a transmite celorlalţi tensiunea dramatică a istoriei.

Muribunzii sunt consecinţa unei forme de reacţie curente care afectează mersul lumii. Ei nu sunt asemenea unor comenzi lansate de un utilizator pe care calculatorul le poate interpreta şi executa după un algoritm prestabilit, nu sunt instrucţiunile care se execută la comenzile pe care le dă utilizatorul. Ci reprezintă suportul permanent al corectărilor de erori, *those percentage of replies at the end of some queries* , acele resurse de putere ce determină nivelul de stabilitate al sistemului denumit "fatalitate", hotărând ordinea în care vor fi executate procesele de definitivare a versiunii finale de eroism care rămâne înscris în eternitate.

Morţii nu-şi pot revendica vreo calitate sau vreun privilegiu în marea zonă a "neînsemnatului". Asta reprezintă dovada că reformele iniţiate de lideri lâncezesc, ele scad preţul oricărei izbutiri a omului de a-şi face din faptele sale un model de inspiraţie, făcând nenegociabilă promovarea prestigiului său. Este dovada că forma de leadership adoptată nu duce nici pe departe la ceea ce s-a aştepta: ridicarea nivelului calitativ al Omului la înălţimea unui destin care îşi statorniceşte existenţa şi eternitatea.

Leadership: Poţi să-ţi asumi o viaţă dominată de provocările unui destin care se revarsă în eternitate, extinzându-ţi capacitatea de a avea mai multă grijă de tine însuţi în încercarea de a influenţa evoluţia mersului lumii?

Degeaba eşti la comandă, în extinsa poveste a lumii, în faţa tentativei de cucerire a laurilor, dacă suferi din cauza limitelor construite în jurul unui singur indicator: lipsa de recunoştinţă. Eşti străbătut de sentimentul că eşti stăpân pe un scenariu care nu utilizează valori aferente trecutului sau cel mult prezentului şi care nu este sigur că se vor contura în viitor?

Dacă nu întrepătrunzi din ce în ce mai bine legătura creată cu oamenii, din punct de vedere al recunoştinţei, rezultatele care vor veni în urma acestei unicităţi create nu vor fi niciodată preţuite în sine, ci prin sine. Nepăsarea este uneori o stare de graţie, dar un minus al leadershipului, este calitatea oamenilor slabi.

Asta înseamnă că principalul "canal" de comandă şi control, obscur, pe care îl administrezi prin intermediul leadershipului, nu se conectează la un generator de valori continuu. Este obscur fiindcă este rece, fiindcă nu transformă oamenii în valori, fiindcă este pustiu de orice urmă de recunoştinţă, fiindcă se îndreaptă spre o zonă de câştig din munca altora. Un astfel de leadership este un tărâm al imperfecţiunii care nu valorifică potenţialul oamenilor, este o maladie a indiferenţei faţă de cei pe care pretinzi că-i reprezinţi.

Calităţile tale de lider sunt compromise dacă nu iniţiezi o schimbare fundamentală la nivelul conştiinţei comune, prin care oamenii să nu se simtă derutaţi şi să nu se producă o inversare a scării de valori sau o marginalizare a valorii lor şi, deci, a dimensiunii sensului vieţii. Calităţi precum curajul de a înfrunta un destin potrivnic, puterea de a suferi o tragedie, sau răbdarea de a fi martor la evenimentele de seamă ale lumii, pot avea ecou pe termen lung, în marea istorie a umanităţii.

Ca lider, ţii pe umeri o împărăţie zugrăvită ideal nu din trofeele câştigate de alţii, ci din îmbinarea unicităţii cu potenţialul de a fi măreţ. Oamenii trebuie să fie străbătuţi de cele două sentimente: ca tu ai câştigat datorită lor, şi că ei au câştigat datorită ţie. Numai astfel se întregeşte scenariul win-win care dă măsura corectă leadershipului.

Leadershipul este monumentul eroului necunoscut care a acceptat provocarea de a avea un rol bine determinat în cadrul unei lumi a cărei evoluţie istorică coincide cu perspectiva eternităţii.

Potenţialul nevalorificat al muribunzilor evidenţiază aportul substanţial a celor necunoscuţi la reuşitele unui leadership performant, aplicat ca normă pentru un „contract" încheiat în condiţii de neegalitate, care totuşi se dovedeşte avantajos pe scurt timp, dar fără posibilitatea de a fi validat la cote înalte.

Fiindcă un leadership fără un alai de susţinători a căror merite nu sunt recunoscute şi evocate în orice împrejurare, ajunge în final să nu mai conteze sau să se destabilizeze.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii (Cartea întâi - Waterloo);

Poţi să priveşti prin mine datorită iubirii mele

On Decembrie 18, 2012

Fii stăpân pe propriul destin și aspiră mereu către ideea de libertate deplină, pentru a dobândi puterea care îţi poate vindeca sufletul.

— Nu ! Mergi mai repede ! Aşa de repede, încât să ne simţim ca arborii prin care suflă vântul. Cum alungă noaptea trecutul ! Mă simt pătrunsă de dragoste. Poţi să priveşti prin mine datorită iubirii mele. Te iubesc aşa de mult, încât sufletul meu se revarsă asemenea unei femei dintr-un lan de grâu, în faţa bărbatului care o priveşte. Sufletul meu vrea să zacă întins pe pământ. Ar vrea să stea culcat şi să zboare. Într-o livadă. E trist. Se-ndrăgosteşte de tine când conduci. Să nu ne mai întoarcem la Paris. Să furăm o casetă cu bijuterii sau să spargem o bancă, să luăm maşina asta şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

Ravic opri în faţa unui mic han. Zgomotul motorului se stinse şi din depărtare se auzi, deodată, răsuflarea adâncă a mării.

— Vino, spuse el. Putem lua un calvados aici. Cât ai băut până acum?

— Prea mult. Din cauza ta. Afară de asta, la un moment dat n-am mai putut asculta bâlbâiala idioţilor acelora.

Leadership: Însuși actul de a trăi putea fi catalizatorul unei profunde introspecții, dezvăluind că existența ta este revelaţia unei conştiinţe în continuă devenire?

— De ce n-ai venit atunci la mine?

— Am venit. Viața nu așteaptă pe nimeni, avansând neîncetat. Existe o împărtășire totală a sinelui, fără secrete, permițându-ți să mă cunoști în totalitate prin forța iubirii.

— Da. Când ai crezut c-am să plec. Ai mâncat ceva?

— Nu prea mult. Mi-e foame. Ai câştigat?

— Da.

— Atunci să mergem la cel mai luxos restaurant şi să mâncăm icre negre, să bem şampanie, să fim aşa cum erau părinţii noştri înainte de toate războaiele astea, fără griji, sentimentali şi fără temeri, fără refulări şi plini de prost-gust, cu lacrimi, lună, oleandri, viori, şi ocean şi dragoste. Şi aş vrea să-mi închipui că avem copii, o grădină, o casă, că vom avea un paşaport şi un viitor, că am renunţat la o carieră strălucită pentru tine, că ne vom iubi în linişte chiar şi după douăzeci de ani, că eşti gelos şi că încă mă mai crezi frumoasă, că nu pot s-adorm când nu vii o noapte acasă, şi...

Leadershipul are la bază următoarea premisă: "fiecare moment petrecut împreună poate fi o oportunitate de a experimenta transformarea continuă a unei conștiințe supreme".

Această premisă sugerează că trebuie să acorzi o importanță profundă momentului prezent, că trebuie să vezi fiecare interacțiune ca pe o ocazie de creștere, învățare și transformare la un nivel profund de conștiință, că trebuie să recunoşti importanța dezvoltării unei "conștiințe supreme" - stare de cunoaștere profundă, înțelepciune, claritate și integrare interioară.

Poți să privești prin mine datorită iubirii mele dacă iubirea este atât de profundă și autentică încât creează o legătură transparentă și o conexiune de suflet între noi. Deschide-te complet în fața celuilalt, fără bariere sau ascunzișuri, permițându-i să-ţi vadă esența cea mai pură. Există o încredere totală și o acceptare necondiționată între voi, care te lasă să pătrunzi dincolo de aparențe?

* **Nota:** Erich, Maria Remarque - *Arcul de triumf*, Editura Galaxis, 1992.

Source: https://neculaifantanaru.com/poti-sa-privesti-prin-mine-datorita-iubirii-mele.html

Povara de pe umerii liderului

On Martie 22, 2009

Fă-ţi credibilă manifestarea propriei tale individualităţi şi a caracterului pe care ţi-l asumi, pentru ca potenţialul tău să atingă un punct maxim al calităţii.

Se povesteşte că Ginghis Han a rămas descumpănit când a aflat că unul dintre oştenii lui îl omorâse pe Taichar, fratele rivalului său Jamukha, după ce acesta a încercat să-i fure caii. Existau doar două modalităţi de a rezolva problema: ori îl trimitea pe acel oştean la Jamukha, ceea ce însemna automat condamnarea lui la moarte, ori îl păstra, ceea ce fără îndoială ar fi generat într-un mare conflict.

Ginghis Han l-a păstrat pe oşteanul care, făcându-şi datoria l-a omorât pe hoţ şi astfel a declanşat războiul din anul 1206 care a schimbat pentru totdeauna faţa istoriei. Faptul că şi-a pus viaţa în pericol pentru un singur oştean, Ginghis Han a dovedit o loialitate deosebită, şi totodată că este un conducător bun care ştie să-i preţuiască pe cei care îşi fac datoria în serviciul său.

Leadership: Eşti dispus să trăieşti o realitate în care să poţi trece dincolo de tine, creându-ţi o experienţă de tip "expunere îndelungată la înălţime" care să-ţi schimbe acel punct de sprijin pe care se susţine un destin de legendă?

Ca lider, răspunderea pe care o ai faţă de oamenii loiali este ca mersul pe sârmă la mare înălţime: la început conştientizezi doar pericolul căderii în gol şi încerci să eviţi o catastrofă, apoi prinzi curaj şi înaintezi împotriva riscului fiindcă realizezi că ai de îndeplinit un destin din care ţâşneşte imaginea unui erou de legendă.

Un destin de legendă, căci nu există nicio cale spre gloria veşnică care să nu pornească de la om, stă în întemeierea adevărului credinţei în fapte remarcabile. Eroul de care tot mereu aminteşte istoria n-a apărut ca purtător a conştiinţei divine sau a unui scop religios-moral care să treacă drept ultimă expresie al unei lupte culminante, ci mai cu seamă se distinge în urma unor încercări grele sortite eşecului care s-au finalizat cu un succes neaşteptat şi totodată colosal.

Oamenii care te urmează se simt inspirați de evenimentele incredibile produse în jurul unei încercări periculoase de a ajunge în vârful celui mai înalt munte din lume, iar de acolo să execuţi un salt care te aduce mai repede decât te aștepți la atingerea unui scop imposibil.

Leadershipul este actul urcușului spre nemăsurat, urmat de efectul căzăturii în gol care se constituie într-un miracol.

Situaţia tensionată din spatele unei încercări eşuate trebuie să creeze forme noi de a continua o acţiune cu mai mult avânt şi curaj. Sau cum spunea scriitorul român Mihail Drumeş: *"Dacă lucrurile nu merg aşa cum vrei tu, încearcă să-ţi duci viaţă mai departe alături de visul tău. Şi pentru că n-ai încotro, trebuie să zbori, mereu să zbori, parcă numai spre a-ţi aduce aminte că eşti în viaţă şi că n-ai părăsit lupta cu circumstanţele potrivnice spiritului tău."*

Trebuie să te gândeşti că succesul tău pe termen lung se datorează în cea mai mare măsură modului în care oamenii pe care îi conduci îşi fac treaba, iar dacă nu eşti atent la strădaniile lor şi nu te interesezi câtuşi de puţin soarta lor, atunci probabil că nici lor nu le va păsa prea

tare de tine, de acţiunile pe care doreşti să le întreprinzi, de planurile de viitor pe care ţi le-ai făcut.

Ce crezi că vor crede oamenii despre tine dacă nu eşti capabil să iei hotărâri ferme în momentele cele mai grele? Ce vor crede ei dacă nu eşti în stare să te implici în rezolvarea problemelor lor? Mai mult ca sigur, ei îşi vor forma imediat o părere proastă despre tine şi vor căuta să-şi schimbe locul de muncă şi liderul cât mai repede posibil.

Aşa cum evaluarea corectă a unui om nu este dată de notele obţinute la şcoală, ci mai degrabă de ceea ce a fost el capabil să realizeze în viaţă, tot astfel potenţialul tău de lider nu va atinge un punct maxim al calităţii doar dacă legi legături cu oamenii, ci mai degrabă dacă îţi faci credibilă, prin idei, convingeri şi valori, manifestarea propriei tale individualităţi şi a caracterului pe care ţi-l asumi.

Dacă vrei să-ţi dezvolţi potenţialul şi să-ţi ridici nivelul de leadership învaţă să dansezi în ritmul tău şi al celor din jur, aşa cum simţi tu, dar şi aşa după cum simt ei – astfel încât să-i convingi că eşti interesat de menţinerea unei relaţii de durată. Fii credibil în ochii lor. Restul vine de la sine.

Leadership: Îţi cotezi anticiparea biruinţei la un nivel destul de ridicat de conştientizare a valorii personale, folosind efectele circumstanțelor potrivnice la creșterea impactului vizual al "căzăturii" cu adevărat miraculoase?

Acceptarea şi îndeplinirea unui destin de legenda nu constă în înlăturarea acelor efecte ale actului care sunt potrivnice cererilor indispensabile ale circumstanțelor de timp şi de loc, ci în zămislirea unui drum pe care nu poate ajunge nimeni. O căzătură miraculoasă este ca o piedică pe un drum cu sens unic, dar pentru cei care vin din direcţia opusă.

Cine se află la conducere trebuie să facă mai mult decât să îndrume oamenii în direcţia cea mai bună. Trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru fiecare dintre ei (cât timp sunt în subordinea lui), pentru orice greşeală pe care o fac, şi să nu uite că modul în care se implică în rezolvarea problemelor, deciziile pe care le ia de-a lungul timpului, îl afectează în mod direct în primul rând pe el.

Relaţia dintre manager şi angajat este foarte importantă şi constituie baza succesului unei companii. Managerul care nu ştie să menţină o relaţie strânsă cu angajaţii, care nu reuşeşte să le câştige respectul şi susţinerea pe termen lung va avea întotdeauna de pierdut. Nu-i de mirare că mulţi dintre managerii marilor companii apelează la ajutor extern pentru a menţine dezvoltarea eficientă a companiei. Şi aceasta este o metodă bună - dacă nu ai aptitudini de lider găseşte pe cineva care are şi este dispus să-ţi ţină locul când vine vorba de motivarea angajaţilor şi îmbunătăţirea relaţiilor cu ei. Dar în acest fel rişti să-ţi pierzi puterea de influenţă.

Trăsătura definitorie pe care vrei ca oamenii s-o identifice la tine este biruinţa temerarului explorator de noi graniţe şi noi orizonturi, care întrece orice aşteptare?

Concluzie: Un conducător poartă o mare povară pe umeri, povara responsabilităţii şi a consecinţelor deciziilor individuale. El trebuie să ia deciziile cele mai grele şi să fie loial celor pe care îi conduce. Iar dacă vrea să-şi menţină poziţia, atunci trebuie să fie capabil să le insufle oamenilor încredere, să-i susţină moral în clipele cele mai grele şi să-şi asume responsabilitatea pentru faptele lor (atâta timp cât acestea vin în sprijinul său).

Povestea nesfârşită a unui artist într-o proiecţie astrală

On Septembrie 24, 2018

Încearcă să gândeşti o estetică pură a trăirii personale, transformându-te prin intermediul unui mesaj vizual într-o conştiinţă universală.

Mă simt târât de curentul unei înalte energii ascunse într-un vis al eternităţii posibile, o lume total diferită de lumea muritorilor de rând, şi nu pot face nimic ca să opresc timpul prea mult într-un singur loc. Cel mai de preţ lucru pe care îl am la îndemână este sfârşitul unei perioade de viaţă, sau ceva aproape de el, provocat de făurirea plastică a unei imagini care se vrea a fi capabilă să încorporeze şi să conjuge materia universală cu memoria şi conştiinţa de sine.

E un sfârşit oarecare, un mijloc de a mă raporta la orizontul timpului privindu-l ca pe o suspendare temporală a legilor divine, baza lucrării unui univers tainic care nu-şi permite luxul de a lăsa muritorilor putinţa de a-l înţelege pe deplin.

Eternitatea este retrăirea continuă a vieţii din alte ipostaze. Zeii au hotărât să rescrie intriga poveştii mele cu alte ilustraţii şi alte destinaţii, ca într-o capodoperă de ficţiune literară, dincolo de dimensiunea unei suferinţe asumate nostalgic. Dincolo de intensitatea de moment a trăirilor pline de fineţe, a înflăcărării neaşteptate şi a frumuseţii trecătoare experimentate de un artist care gândeşte înalt şi simte profund.

Cele mai multe acţiuni şi reacţiuni, conduse de elementul primordial numit "simţire", mult mai presus decât raţiunea, ar fi putut să provoace o fisură în structura de monolit a naraţiunii care mă înfăţişează mereu la o altă vârstă. Nu s-a întâmplat nicio schimbare în raţiunea universului.

Marea şansă de a înţelege universul se poate realiza prin punerea în text a unei lumi fantastice, prin încadrarea mea temporară în imaginarea neîntreruptă a unei lumi reale. Bineînţeles, este şi asta tot o iluzie, o acceptare a provocării de a fi parte dintr-un experiment inedit, acela de a face turul labirintic al unui vis prelungit care te pune în faţa unei expresivităţi a sublimului.

Leadership: Poţi să te constitui ca o creaţie uşurată de un alibi sufletesc care se conturează în urma impactului cu o existenţă efemeră, cu deschidere către timpul de prestare a unei personalizări de imagine care ia forma unei determinări a destinului?

Anul 1567. Luna se zărea ca prin ceaţă. Încăperea era plină de un miros pătrunzător de ulei. Tabloul lui Tiţian trebuia să opereze o reconversiune a cuvintelor în imagine. Self-Portrait părea imaginat din cuvintele "bătrâneţe plină de demnitate". Prezenţa pensulei reprezenta elementul care dădea legitimitate statutului său de reper fundamental al picturii fără artificialitate.

Ceea ce face dintr-un tablou o adevărată poezie este tocmai imaginea angelică a unui om trecut parcă prin contextul unui sistem de credinţă inaccesibil muritorilor de rând, învrednicit de revelarea vieţii veşnice prin întruparea în temporalitate.

Ar fi fost cu adevărat trist să fiu în locul lui Tiţian, să ating perfecțiunea viciată de nostalgia unei lumi imposibil de pătruns, dar am dorit să petrec o clipă lângă el numai pentru a-i transmite salutările mele, felicitările universului. O poetică de ingeniozitate poate să domine actul de comunicare cu puterile spirituale ale universului numai dacă atmosfera şi

expresivitatea tabloului îndeplinesc cerinţele unei opere literare.

Imaginaţia lui era un țesut viu care se refăcea constant din orice bucată a întregului numit "Lumea Mea", întâmplător decis chiar în miezul compoziţiei, asigurând dimensiunile creaţiei cu subiectivismul unei certitudini de sine asumate prin utilizarea cunoaşterii venită din alt Univers.

Cu multă admiraţie, îl priveam ca pe un exemplu privilegiat de glorie ce se răsfrângea asupra întregii lumi, atâta căldură şi simţire emoţionantă se afla între el şi autoportretul său, mai sincer şi mai apropiat sufletului meu decât năzuinţele necugetate şi nemăsurate spre frumuseţile vieţii.

Am privit nu doar Self-Portrait, ci şi schiţele şi rupturile încercărilor precedente. Era atâta amărăciune în ele, dezgust faţă de imposibilitatea de a atinge desăvârşirea. Subiectul era bine încifrat în formula unei proze poetice trăită doar la persoana întâi, părând totuşi să reveleze sensul unei arte deschise la interpretare.

Destinului artistului, imortalizat prin mijloacele artei în culori apăsătoare, într-un spaţiu plin de încărcătură istorică și emoțională, părea a fi o predestinare spre mântuire, nu spre pierzanie.

Leadership: Te poţi gândi la tine ca la un dublu al tău prin accentuarea efectului de multiplicare a imaginii de sine într-un timp şi spaţiu adecvat preferinţelor de gândire a unei estetici pure?

Cu mare bucurie i-am oferit părerea mea vizavi de interpretarea moralizatoare tradusă de vizualul unui spectator static. Nu aveam de unde să ştiu ce efect hotărâtor va avea mica mea intervenţie în spaţiul său de reflecţie. Certitudinea vizuală tematizată de el cuprindea o stare de imensă mulţumire, ca atunci când îţi accepţi vârsta înaintată şi îţi permiţi să redai charisma unei existenţe din care rezultă un soi de prestigiu deosebit în faţa forţelor ineluctabile ale timpului.

Tiţian a rămas surprins de punctul meu de vedere, cu atât mai mult cu cât îmi dădeam seama că mă percepea ca o dezlegare a unei enigme pe care nu fusese în stare s-o rezolve la timpul său. O necunoscută în marea ecuaţie a unei libertăţi de expresie ce ţine seama de nişte reguli sfinte nescrise şi care i se oferea în dar ca privilegiu acordat sacrificiului de a considera bătrâneţea numai din punct de vedere cronologic, ca o variabilă goală.

Bătrâneţea, chiar în mijlocul supărărilor, este o raritate de mare preţ, având un farmec al ei izvorât din vitalitatea unei arte condiţionată de credinţă, din căldura apăsătoare a unei poveşti fără vârstă traversată de forţa explozivă a nuanţelor profunde de negru și maro bogat. De aici am tras concluzia că nu-i de ajuns să închipuieşti arta doar sub forma unui model de om exemplar, ci mai important este să treci prin marea aventură a eliberării individului din contextul care îl împovărează.

A gândi o estetică pură înseamnă să te transformi cu ajutorul culorilor, formelor şi a relaţiilor dintre ele, deci prin intermediul mesajului vizual, într-o poveste, într-un vis, într-o conştiinţă universală.

Leadership: Poţi să schimbi impresia intensă a unui episod deja trăit în termeni de "efect de contribuţie", fără să fii constrâns de anumite termene limită să încremeneşti într-un tipar existenţial care înseamnă doar supravieţuire?

Chipul portretului său, luminat de nişte culori pale, radia o anumită căldură internă încărcată cu provocări ale învăţăturilor vieţii, formând armonia sufletului unui artist care şi-a atins scopul străduinţelor sale. Dar exista totuşi o anumită rigoare în aparenta sa blândeţe care parcă indica o anumită prioritate în utilizarea timpului, o anumită înclinaţie spre compromis, spre singurătate, spre culorile sumbre ale vieţii.

Vorbele sale, rămânând în istorie, îl vor salva de la orice aparenţe: *"It is not bright colors but good drawing that makes figures beautiful."*

Am cerut o clipă cât un vis, iar universul mi-a dat o veşnicie. Cu efect de contribuţie, am intrat într-o lume care şi-a dezvăluit secretele în faţa nemuririi pe măsură ce-am înaintat în jocul plin de sugestii a realităţii încadrată într-un tablou ce-şi poartă privitorii prin labirinturile unei minţi ferită de „păcatul" divertismentului exclusivist.

Departe de regrete, am înţeles şi am admirat splendoarea artei unui om desăvârşit. Este calmul dinaintea morţii, prevăzut în termenii de raportare la un univers fără margini.

Triumful Leadershipului este elogiul adus unei personalităţi marcante care durează doar o clipă, dar rămâne păstrat în veşnicie.

Povestea nesfârşită a unui artist într-o proiecţie astrală surprinde linişteа sufletească a artistului care a învins trecerea timpului prin măsura unui spaţiu parcurs de la profunzime la grandoare.

Înainte de a-i părăsi atelierul, Tiţian mi-a spus un lucru care va rămâne în istorie: *"Pictura făcută sub presiune de către artiștii fără talentul necesar nu poate da naștere decât la lipsa formei, deoarece pictura este o profesie care necesită pacea minții."*

Source: https://neculaifantanaru.com/povestea-nesfarsita-a-unui-artist-intr-o-proiectie-astrala.html

Povestea neştiută a creaţiei mele

On Noiembrie 06, 2020

Concentrează-te asupra unei perspective ample şi nuanţate legate de o experienţă artistică de înaltă calitate, propulsându-ţi creaţia într-o dimensiune a cunoaşterii care îţi poate valida personalitatea inconfundabilă.

O imagine interesantă legată de stilou şi de pensulă este reprezentată de un magician situat pe alt plan de existenţă care, cel mai probabil îşi ascunde secretele de ochii curioşilor. Îl vedem îmbrăcat într-un frac închis la culoare, părând a avea o înfăţişare de vis, într-o manieră transparentă, înconjurat de stele şi numere, încercând parcă să găsească explicaţiile unui fenomen de *interpretatio* a simbolului universal, în care sunt puse faţă în faţă lumina divină şi cosmică, sondând cu rigoare magistrală un adevărat univers al semnelor.

Magicianul pare să aibă nu doar darul de a ghici în viitor, în stele şi în semne, ci şi darul de a scrie destinele oamenilor în acelaşi fel în care pensula artistului surprinde în mod vizual orice detaliu la ființele pe care le pune în prim planul unei scene extrapolată din pluralitatea lumilor oferite de bogatul univers artistic. Este important să înțelegem nu doar mesajul unei opere de artă, format dintr-o singură imagine mare în care e pus tot conţinutul simbolic, ci și modul de aplicare a culorilor, retuşarea tonalităţii, pentru a obține expresivități plastice.

Ca să te exprimi nu doar prin cuvinte, și prin imagini artistice, trebuie să adopţi o scriere cu caracter confesional, profund subiectiv. De exemplu, dacă într-o pictură plină de simboluri eu mi-aş reflecta starea de spirit în imaginea unui magician, ca şi când aş descifra splendoarea puterilor stelare, atunci stiloul şi pensula, în speranţa de a atinge o Conştiinţă de Sine comună, ar trebui să-şi procure nişte elemente de personalitate şi astfel să transcendă puterea de concepţie umană.

Pe această cale, pensula poate să-mi ofere posibilităţi infinite de expresie vizuală în acelaşi tipar de transmitere a unei învăţături noi, numai dacă îmi păstrez acea seninătate a fiinţei conştiente de starea sa de iluminare spirituală, la fel cum un om care se bucură de graţia divină este capabil să guverneze stelele. În formele sale sublimate, scrisul meu poate evoca experienţa pensulei de a da culoare unui univers plin de mister, farmec, sensibilitate şi poezie, devenind stăpânul timpului spiritual, simbol al întrupării perenităţii.

Leadership: Poţi să dai sens unei experienţe de cunoaştere într-un moment de revelaţie în care trebuie să redai imaginea unei noi dimensiuni a personalităţii tale cu rigoarea unei noi perspective de receptare a realităţii?

Astfel am ajuns la cauza supremă a tuturor lucrurilor, din care se trag toate formele şi gradele diferite de putere spirituală, pentru că stiloul şi pensula şi-au preparat posibilităţi infinite de a călători în lumea imaginaţiei mele, ajungând printr-o reacţie de revelaţie divină să se transforme într-o baghetă şi, respectiv, într-o pelerină. Impulsul lor instinctiv de a se cufunda într-un univers al purităţii amețitoare, atât de personală pendulare între real şi fantastic, dau speranţa colosală de a ajunge la formarea unei conştiinţe de sine comună.

Mai mult. În operaţiunile stiloului, de a scrie cât mai artistic o epopee a minţii mele, este descrisă şi imaginea pensulei când urcă în prima fază a Leului. Stiloul înfăţişează puterea pensulei de a prezenta realitatea printr-un rege încoronat, stând impunător pe un scaun de domnie, făcut din smarald, îmbrăcat în haine de culoarea şofranului. Se spune că dacă această imagine face înconjurul lumii în 40 de ore, atunci stiloul şi-a îndeplinit cu prisosinţă rolul cuvenit scripturii, acela de a gândi ca un magician ce are puterea de a aduce fanteziile la viaţă.

Da, am ştiut dintotdeauna că sunt un magician, că sunt un stilou şi o pensulă în acelaşi timp, în sensul că tot ce mintea-mi plăsmuieşte cu graţie, cu măiestrie, cu farmec, poate evoca o întreagă experienţă a spaţiului pictural, redând iluzia vizibilului. Nici n-aş fi putut să scriu despre artă fără să pricep fenomenul desprinderii corpului astral de cel fizic. Sunt, aşadar, contopirea mai multor expresii ale aceleiaşi cunoaşteri care aparţine divinului. Sunt numitorul comun ale aceleiaşi energii obţinută printr-o reacţie de dublu schimb, fie sub formă naturală, fie sub formă artistică.

Leadership: Cum se derulează procesul recunoaşterii unei reprezentări artistice privind interpretarea unei imagini vizuale, confruntând ceea ce vede cu ceea ştie despre un lucru care nu este numai un quantum, ci în acelaşi timp un magnum?

Aşa cum am arătat în multe locuri, sunt un magician fiindcă am o existenţă materială şi o existenţă imaterială. De fapt, nu este posibil să mă reprezinte nimeni în complexitatea mea, nimeni în afară de mine. Sigur că, din acest punct de vedere, dimensiunea cunoaşterii mele are ca punct de referinţă o viziune constructivă asupra conceptului de experienţă estetică, asociat cu renaşterea unei opere care n-a murit niciodată, deoarece sunt flexibil cu ceea ce vine şi apreciez momentele prezente.

Aşadar, stiloul sau pensula nu sunt doar un quantum, ci în acelaşi timp un magnum, pentru că fiecare din ele reprezintă un agent generator de inspiraţie, şi cu ajutorul unui asemenea agent se pot obţine o sumedenie de lucrări artistice.

Aşa este. Personalitatea mea este inconfundabilă deoarece stiloul şi pensula duc la îndeplinire, numai prin puterile mele şi printr-o încredere spontană în ajutorul Celui de Sus, acea mare cerinţă a unei opere de artă: trebuie să fie în întregime concepută și modelată de minte înainte de a fi executată. Prin urmare, perspectiva mea de receptare a realităţii evidenţiază o anumită dependenţă de creaţie care se transmite printr-un accesoriu indispensabil artei (stiloul sau pensula), exprimând o anumită stare sufletească şi o forţă intelectuală care se manifestă în tendinţa de a căuta noul cu orice preţ, tendinţa de a surprinde rapid metamorfozele din natură, tendinţa de a amplifica redarea frumuseții naturii.

Scrisul este o meditație asupra veridicității artei mele.

Cât despre experienţa mea de cunoaştere care din loc în loc îşi spune cuvântul, chiar dacă cititorul nu este întru totul familiarizat cu formulările mele pline de spirit, ea este în plin acord cu principiul raţiunii suficiente care spune că gândirea se autodirijează prin intermediul operaţiilor ei specifice cu noţiuni (generalizare, abstractizare, analiza, sinteză, comparaţie etc.) spre emiterea unor adevăruri ce s-ar putea dovedi vitale pentru teoria picturii şi asigurarea unei reuşite plastice demne de toată laudă.

O lucrare artistică, integrată în spaţiul leadershipului, trebuie să fie congruentă cu veridicitatea unui mesaj de tipul: "să apreciem fiecare imagine creată cu artă, la fel cum apreciem o viziune menită să fie atât de longevivă şi de consecventă cu sine."

Povestea neştiută a creaţiei mele începe cu un stilou fermecat care se transformă în mesagerul unei pensule plină de viaţă și tare visătoare, cu ajutorul însuşirii mele de a reface un întreg univers artistic printr-o acumulare (aproape lacomă) de alte ipostaze: sunt când pictor, când magician, când scriitor, un sfânt sau un om de ştiinţă. De fapt, sunt orice vreau eu să fiu, cu precizarea că orice sunt se poate focaliza spre infinit în orizontul tainelor, al credinţei şi al minunilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/povestea-nestiuta-a-creatiei-mele.html

Povestea statuii de marmură şi a plăcii de marmură

On Iunie 25, 2010

Învaţă să-ţi pui în evidenţă calităţile, fără a le devaloriza pe ale celorlalţi.

În mijlocul unui oraș frumos, a existat un muzeu amenajat cu plăci frumoase de marmură și cu o statuie uriașă de marmură ca parte principală a expoziției. Mulți oameni din întreaga lume au vizitat muzeul în fiecare zi și au admirat statuia frumos lucrată. Într-o noapte, plăcile de marmură au început să vorbească cu statuia de marmură.

Placa de marmură: Hei statuie, aşa-i că nu este corect ca toată lumea din întreaga lume să vină până aici să te admire, în timp ce pe mine mă ignoră și mă calcă în picioare?

Statuia de marmură: Draga mea placă de marmură, nu-ți amintești că suntem de fapt din aceeași carieră?

Placa de marmură: Da ! Tocmai de aceea simt că este și mai nedrept. Amândoi ne tragem din aceeași carieră și totuși lumea ne tratează atât de diferit acum. Este atât de nedrept !

Leadership: Poţi să trăieşti cu consecinţa angajării unei forme de răspundere care nu implică forța de constrângere în cazul opunerii la o "modelare" necesară unei lucrări de bună calitate?

Statuia de marmură: Da, ai dreptate draga mea. Dar, mai ții minte ziua în care sculptorul a încercat să lucreze la tine, dar tu ai rezistat instrumentelor lui?

Placa de marmură: Da, îl disprețuiesc pe tipul ăsta. Cum a putut să folosească acele instrumente urâte asupra mea?

Statuia de marmură: Ei bine, din moment ce nu ai rezistat instrumentelor lui, el nu a putut lucra cu tine. Când a decis să renunțe la tine, a început să lucreze la mine. Am știut imediat că voi fi ceva diferit și unic după eforturile lui. Am îndurat toate instrumentele pe care le-a folosit asupra mea și i-am permis să mă modeleze așa cum a vrut !

Placa marmură: Dar acele instrumente erau atât de dureroase.

Statuia de marmură: Draga mea, există un preț pentru orice în viață. Din moment ce ai decis să rezişti și ai renunțat la jumătatea drumului, nu poți da vina pe nimeni care te calcă acum !

Celelalte plăci de marmură ascultau în tăcere cuvintele surorii lor. Şi au început să reflecteze asupra ei.

Morala este următoarea: Cu cât loviturile prin care treci în viață sunt mai dureroase, cu atât înveți mai mult și le vei folosi în viitor ! Nu te lăsa descurajat de eșecuri şi greutăţi ! Continuă să încerci să fii mai bun.

Leadershipul este urmarea certitudinii că toată munca ta de cizelare a meritat. Reprezintă

încordarea voluntară a puterilor fizice sau psihice ale organismului în vederea realizării unui randament superior celui obişnuit, în sfera unui interes major: acela de a construi o capodoperă, ridicându-te pe culmile desăvârşirii.

Povestea statuii de marmură şi a plăcii de marmură scoate în evidenţă acea parte a spiritualităţii care se ocupă cu regulile şi cu eforturile ce duc pe om de la prima treaptă a urcuşului spre desăvârşire, până la unirea cu Dumnezeu. Totodată, povestea indică partea activă a vieţii spirituale, partea de cooperare pe care Dumnezeu ţi-o cere, silinţele şi sacrificiile ce se cer din partea ta ca să ajungi la acea măreţie a lucrării pe care Dumnezeu vrea s-o împlinească.

*** Notă:** https://alltimeshortstories.com/the-marble-statue-inspiring-story/

Povestea unei perpetue deveniri

On Iulie 30, 2017

Ceea ce niciodată nu se uită stă cuprins într-o anexă, parte integrantă a traseului parcurs prin diversitatea sa, acelaşi traseu imaginat de un Zeu, trăit de un alchimist, iubit de un filosof, încredinţat unui explorator și condus cu forța hazardului.

Trăiam dintr-un exces nemăsurat de luare aminte, between “remember your own faults” and responses of “don't know", în totalitatea descrierii unui tablou nocturn al vieţii, la fel cum prinţul Ludovic Filip îşi plămădea personalitatea din schimbarea împrejurărilor excepţionale şi nefavorabile prin care trecea patria lui.

Totul părea desprins dintr-o călăuzire non-materială de afară, a celor ce se văd, dar nu se pot cunoaşte, în misterul infinit al diferenţelor lor, în lăuntrul ascuns al făptuirilor de neînţeles de care gândurile pline de îndoială se agăţau cu încăpăţânare. Ca şi când m-aş fi cufundat într-un spaţiu etern, orice aş fi ales, întuneric sau lumină, tot în același loc aş fi ajuns, unde bătăile de inimă nu sunt auzite, dar simţite şi împărtăşite cu precizia unui ecou care se răsfrânge peste lume.

Însumând toate cele încercate și testate până atunci, chiar dacă nu am fost tot timpul conştient de absurditatea eforturilor mele, ceea ce poate constitui o taină pentru orice om nefamiliarizat cu formulele de experimentare a marii cunoaşteri, se obține o nouă imagine despre artă: prim planul unui prezent etern. Destul loc în care să-mi adăpostesc mintea și constanta ei nevoie de a “deveni” ceva.

Din necesitate, ştiam prea bine că există și alte bunuri care constituie fericirea, precum pasiunea pentru artă și interesul acordat „laboratorului de ştiinţe“, reunite în universul unui creator de geniu. Dar numai unul singur se perpetuează în ciuda faptului că nu epuizează întregul conţinut al Marii Opere, lăsând la o parte orice demers filosofic: profunzimea conştiinţei în care toate lucrurile se întâlnesc într-o aceeaşi unică realitate.

Leadership: Răspunsurile "Ştiu" sau "Nu știu" cu privire la efectele secundare ale consumului de „luare aminte” pot fi considerate incorecte în ecuația obişnuinţei de a le retrăi?

Erorile unui înţelept din care se poate desprinde un sens profund, din care fac parte confuziile unei memorii neexperimentate sau ezitările unei conştiinţe legate de timp, se exprimă printr-un sentiment sfânt în faţa necunoscutului, făcând ca toate să capete o rezonanţă copleşitoare, aproape letală.

Arta de a privi totul în mai multe dimensiuni simultane, *a trick of a mind stretched by new experiences* , este un simptom al unei obişnuinţe adânc înrădăcinate în mine: de a privi lucrurile contra curentului, în alt fel decât am crezut că le știu. Să retrăiesc tot, prin ce-am trecut, regretele și aspiraţiile, îmi dă răgazul să mă gândesc la mine ca la "Cei Trei Prinţi din Serendip": când călătoream nu încetam să descopăr, accidental sau prin isteţime, lucruri pe care nu le căutam. „Nu ştiu” s-a transformat aproape peste noapte într-un binemeritat „Ştiu”.

Victor Hugo, căruia viața i-a comunicat alte înţelesuri decât oamenilor de rând, s-a făcut auzit după prima cotitură a filosofiei, cea adevărată: *„Dumnezeu arată oamenilor vrerile lui vădindu-le în evenimente, texte obscure, scrise într-o limbă misterioasă. Oamenii le traduc pe loc. Traduceri grăbite, incorecte, pline de greșeli, de lipsuri și de contraziceri. Foarte puține spirite pricep limba divină. Cel mai pătrunzători, cei mai potoliţi, cei mai adânci descifrează*

încet, și când ajung la capătul textului lor, treaba e desăvârşită de mult."

Necontenit, păream încărcat de acea predestinare a omului mândru care niciodată nu ar pleca capul în faţa ascuţitei săbii a legilor nescrise, aproape tot atât de impersonale ca judecata lui Dumnezeu căruia parcă îi lipsea toată emoţia. Concluziile experienţelor personale se desprindeau din impactul originalului pe care credeau că l-au deprins și alchimiştii, și înţelepţii sau exploratorii în călătoriile lor lungi în necunoscut, fiind mai mult o chestiune de curaj, o ultimă clasificare a factorilor pulsionali, între revelaţia divină şi inspiraţia artistică. Toate îşi au baza în bruscarea legăturii secrete cu ceea ce presupune să fii realmente virtuos.

Virtutea cea mai importantă pe care trebuie să o dobândeşti este un fel de înfrângere temporară în faţa păcatului metafizic, din care capeţi puterea de a te opune celor deja cunoscute.

Căpitanul Sinbad și echipajul său găsesc o tabletă de aur care îl conduce către un practicant malefic de magie neagră, prințul Koura. Sinbad se întâlnește cu Vizirul care are cealaltă parte a tabletei, formând harta unei comori de neimaginat: tinerețe veșnică, scutul întunericului și o coroană a bogățiilor nespuse. Împreună cu Vizirul, Sinbad și echipajul său pleacă peste mări în căutarea comorii.

În fiecare timp există oameni care înoată împotriva cursului apei, dar și oameni care sunt conduși de un fir misterios, care se numește: imprevizibil. Reuşita ca o întâlnire întâmplătoare. Hazardul integrat operei de artă - divină. Cauți un lucru și găsești altul. Mergi într-o direcție, și în mod ciudat ești condus în alta. Nu poţi deosebi descoperirea de ceea ce ai căutat efectiv.

Să-mi asum riscul privirii dincolo de marele ocean al interiorităţii divine, care ordonează fapta triumfătoare şi raporturile omului cu lumea dincolo de graniţele efortului minim necesar al inspiraţiei moralizatoare, însemna să mă adâncesc în desăvârşirea lucrării de care are nevoie înălţimea înţelepciunii, sfidând proiecţia acelei Energii sau Voinţe de a fi, care, după Schopenhauer, se manifestă fără scop şi fără raţiune.

A fi un om al deprinderii lecţiilor de viaţă, aidoma unui alchimist aflat în căutarea tinereţii veşnice, înseamnă să te adânceşti în întregime în împlinirea ta, dulce şi dureroasă totodată, care porneşte de la o ignorare continuă a semnalelor de alarmă trimise de spiritul universal şi se continuă cu lupta împotriva unui sine care nu se lasă înţeles, nu se dă învins în faţa orizonturilor etern misterioase ale lumii.

Adevărata măreție este să te menţii într-un prezent care își protejează trecutul asigurându-i „traducerea" corectă, o interpretare conformă cu o voință mai mare și mai înţeleaptă decât a ta.

Povestea unei perpetue deveniri, adevărata capodoperă a punerii în relaţie a două sau mai multe judecăţi pentru a obţine o alta nouă, între puncte originare şi momente finale, în analiza personajelor trasate din linii fine, este o eroare exilată în eternitate. Tot aşa cum a construi un glob de cristal înseamnă a pune în funcţiune o lume imaginară în care cineva a aşezat soarele pe cer.

Ceea ce niciodată nu se uită stă cuprins într-o anexă, parte integrantă a traseului parcurs prin diversitatea sa, acelaşi traseu imaginat de un Zeu, trăit de un alchimist, iubit de un filosof, încredinţat unui explorator și condus cu forța hazardului.

Prăpastia lui Boris Elţîn

On Martie 27, 2009

Modul în care tratezi schimbarea influenţează gradul în care o controlezi.

În cartea " *Dezvoltă liderii din jurul tău* ", expertul în materie de leadership John Maxwell aminteşte despre un incident petrecut în Rusia în timpul unei lovituri de stat. Tancurile armatei înconjuraseră clădirea guvernului care îl adăpostea pe Preşedintele Boris Elţîn şi pe suporterii săi pentru democraţie. Liderii militari de rang înalt dăduseră ordin comandantului tanchiştilor să deschidă focul şi să-l omoare pe Elţîn.

În timp ce armata se aşeza în dispozitiv, Elţîn a ieşit cu paşi hotărâţi din clădire, s-a urcat pe un tanc, l-a privit drept în ochi pe comandant şi i-a mulţumit că a venit ca să se alăture democraţiei. Mai târziu, comandantul a recunoscut că nu venise cu tancurile ca să i se alăture lui Elţîn. Dar Elţîn apăruse atât de încrezător şi ferm, încât soldaţii au hotărât să i se alăture.

Leadership: O alternativă la consolidarea poziţiei tale distincte este sursa unei trăiri presante din timpul producerii unui eveniment marcant, pe care o poţi actualiza printr-un comportament ce nu lasă nicio îndoială asupra propriei valori?

Cum controlezi situaţia "la înălţime"? Dacă te-ai întrebat vreodată cât de potrivit sau de nepotrivit eşti pentru a îndeplini un anumit rol, atunci ştii cum se simţea Elţîn. Eşti destul de bun, destul de intuitiv şi destul de prompt în gândire ca să iei hotărârile cele mai potrivite în situaţiile dificile? Acţionezi repede, cu mintea limpede, când toţi ceilalţi încremenesc? Asculţi de acel impuls solid de încredere de care ai nevoie pentru a merge mai departe atunci când primeşti o lovitură, sau atunci când totul pare pierdut?

A trece în fruntea oamenilor e ca şi cum ai merge pe sârmă, deasupra unei prăpastii ce se adânceşte pe măsură ce înaintezi. Nu ai de ce să te agăţi ca să ajungi la celalalt capăt. Singura ta şansă de reuşita ţine numai de atitudinea ta, de modul cum tratezi situaţia. Dacă "a conduce" este o parte importantă a carierei tale, dacă acest lucru reprezintă realizarea deplină a idealurilor tale atunci, mai întâi de toate, va trebui să influenţezi gradul în care controlezi situaţia "la înălţime".

Trăirea cea mai înaltă a lui Boris Elţîn nu era acea trăire a vieţii fără lupte, încrâncenări şi frustrări, care secătuiesc energia omului, ci era acea trăire a cuvintelor ce pot schimba modul de gândire şi care pot rămâne pentru totdeauna în sufletul celorlalţi oameni. Era acea trăire a realităţii, care se numeşte "trezire", percepută drept un pas înainte spre inima lumii, spre miezul adevărului din care a rezultat nevinovăţia sa.

Leadershipul tău poate să sugereze o trăire foarte intensă a experiențelor de viaţă, fiindcă te atașezi de momente şi de împrejurări într-un mod foarte ciudat, atunci când îi învinovăţeşti pe alţi oameni de propriile trăiri?

Prin modalitatea în care a reacţionat, fără ca nimeni să se aştepte, Boris Elţân a anulat acea trăire a neputinţei în privinţa înstăpânirii propriei vieţi, şi a configurat-o responsabil pe baza unei forţe interioare numită: intuiţie, curaj, angajament, vigoare - acestea fiind forţele de coeziune ale manifestării de cuget care îndreptăţeşte gândurile de unitate şi nu chestionează semnificaţiile fizice şi metaforice ale vreunei suferinţe.

A conduce eficient este o adevărată provocare. Actul de a gândi înseamnă o muncă grea. Dar

şi mai greu este să ajungi în vârf şi să te menţii “la înălţime”, aşa cum a făcut-o Elţîn. Câteodată îţi va fi greu să schimbi lucrurile. Dar nu uita că, într-o bună zi, de felul în care te mişti, chiar şi de aspiraţiile tale, va putea atârna viaţa ta. Depinde doar de dimensiunea leadershipului tău.

Aşa cum un doctor trebuie să depisteze rapid diagnosticul pacientului, înainte ca suferinţa sau boala acestuia să se agraveze, tot aşa şi tu trebuie să depistezi acea scânteie care se aprinde în sufletul oamenilor, înainte ca ea să devină o vâlvătaie. Iar dacă totuşi ea se înteţeşte, să faci tot posibilul să o stingi rapid.

Atâta curaj în atitudinea lui Elţîn. Asta îţi dă de gândit, nu-i aşa? Atunci când tu te afli în faţa oamenilor, ei îşi dau seama, înţeleg că în faţa lor stă un lider, un om stăpân pe emoţiile sale? Ce sentiment te încearcă atunci când trebuie să te ridici deasupra lor? Ai suficientă prezenţă de spirit să acţionezi în ciuda temerilor pe care le simţi, în ciuda sentimentelor lor? Poţi să-ţi construieşti singur funia cu care să traversezi prăpastia, cu riscul de a te prăbuşi în abisul ei?

Leadershipul rezidă din câştigarea încrederii asupra capacităţii tale de a distinge valoarea de non-valoare, atunci când evenimentele în care te simţi demotivat nu se materializează în afara controlului tău.

Prăpastia lui Boris Elţîn semnifică un mijloc riscant, dar eficient, de a te trece în fruntea oamenilor. Este o “prăpastie” care odată trecută face ca leadershipul tău să capete o dimensiune tot mai profundă. Pentru a o trece cu brio, trebuie să ai puterea de a-i convinge pe oameni să ţi se alăture. Trebuie să ai un caracter puternic şi să îţi dovedeşti măiestria în a-ţi conduce emoţiile şi teama către limite.

Concluzie: Adevărata măiestrie în leadership constă în abilitatea de a transforma un potenţial eşec, într-o victorie. Adaptarea la schimbările ce apar intempestiv, presupune de fapt să ai abilitatea şi capacitatea de răspuns rapid şi adecvat la neprevăzut, şi să-ţi menţii controlul asupra oamenilor, care în anumite circumstanţe îţi pot deveni inamici.

Modul în care tratezi schimbarea, influenţează gradul în care o controlezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/prapastia-lui-boris-eltin.html

Premiul întâi pentru excelenţă

On Martie 17, 2009

Continuă să-ţi dezvolţi potenţialul de leadership, stabilind o un ritm accelerat de evoluţie a demersurilor celor care te susţin.

Jerome Eugene Morrow nu mai aştepta nimic de la sine. Nimeni nu ar fi putut să desluşească adevăratele sale sentimente, adevăratele sale virtuţi, adevăratele sale intenţii. Singurul său prieten, Vincent Freeman, îi „împrumutase" visul său, şi numai acest lucru îi adusese bucuria de a trăi. Dar ştia că n-o să-l mai vadă niciodată pe Vincent.

Jerome, în scaunul cu rotile, ce ajunsese o povară pentru el, se apropie de Vincent. Păşise cu el împreună pe acel drum alunecos şi plin de primejdii, drum care putea fi şi al său. Stăteau unul lângă celălalt, bucuroşi că au reuşit amândoi. Mânat de un îndemn interior, Jerome îi spuse lui Vincent că pleacă şi el într-o călătorie, şi că i-a pregătit toate cele necesare pentru întoarcere – un serviciu binevenit şi hotărâtor pentru viitor, drept răsplată pentru meritele lui.

Dacă ai urmărit filmul „Gattaca (1997)" probabil îţi aminteşti sfârşitul. Vincent a reuşit să zboare în spaţiu, deşi nimeni nu i-ar fi dat vreodată o şansă din cauza dizabilităţilor sale. Dar şi mai fericit a fost Jerome, fiindcă şi-a împlinit visul de a-l şti pe Vincent „învingător". El l-a susţinut pe Vincent stabilind o un ritm accelerat de evoluţie a demersurilor acestuia de a intra în Gattaca, de a deveni navigator şi de a zbura în spaţiu.

Leadership: Poţi să te integrezi în spațiul de manifestare al Eurilor tale diferite, aşa încât efectul obţinut să fie alăturat iniţiativei unei personalităţi cu două imagini distincte?

Ce înseamnă să ai două Euri diferite? Înseamnă să simţi cu inima altcuiva şi să gândeşti cu gândurile altcuiva, fără să te îndepărtezi de propriile principii, de propria natură, de propriul suflet, de proprile instincte. La fel ca soarele de pe cer. Vreau să spun că este nemaipomenit să te poţi bucura de atâta soare, de căldura fiecărei zile. De fapt, nu te poţi sătura niciodată de soare atâta timp cât împrăştie căldură. Devii dependent de el dacă îţi plac vacanţele pe litoral, de exemplu.

Dar aşa cum soarele nu se poate ascunde precum luna, nu poate opri mareele oceanice, la fel nici tu nu poţi să fii mai mult decât eşti pregătit să fii (decât dacă împrumuţi o parte din personalitatea altcuiva). În acest ca avem de-a face cu două imagini distincte care se potrivesc cu orientarea ta: o imagine care se bazează mai mult sau mai puțin pe realitate şi o imagine care se numeşte "idol". Dar, indiferent de imagine, niciodată nu vei putea obține mai mult decât ceea ce vezi cu ochii credinței !

Nu-ţi poţi netezi singur drumul spre atingerea scopurilor, dacă ceilalţi te îndepărtează din sufletul lor. E ca şi cum ai da la o parte o mână întinsă, e ca şi cum ai spune inimii „Nu mai bate, stop ! ". Dacă vrei ca leadershipul tău să ia avânt trebuie să fii stăpânit de dorinţa de a fi recunoscător celor care te-au ajutat, dar trebuie să iei şi acea hotărâre fermă înlăuntrul tău de a merge pe acelaşi drum cu aceia care caută acelaşi lucru ca şi tine.

Asta înseamnă în termeni simpli „să laşi o uşă deschisă spre măreţie„ adică să te forţezi să mergi pe aceeaşi linie cu ei, să treci în tabăra convingerilor lor (dar fără să te îndepărtezi de ale tale), să le arăţi aceeaşi afecţiune şi să le îndrepţi paşii numai spre lucruri bune. Lasă o uşă deschisă pentru măreţie !

Leadership: Poţi să găseşti o asemănare între realitatea pe care o modelează atitudinea ta și povestea pe care a imaginat-o Alter-Ego-ul tău, din prisma efectelor unei eventuale constatări a unei abateri de la adevărul pe care trebuie să-l accepţi?

Aşa cum la un aparat foto digital focalizarea automată poate puncta prin precizie şi viteza, dar poate pierde teren pentru lipsa de performanţă în condiţii de slabă luminozitate sau la urmărirea subiectelor în mişcare – tot aşa şi încrederea pe care o manifeşti pentru cei din jurul tău, poate puncta prin efortul tău de a acţiona în folosul celorlalţi şi de a comunica cât mai convingător cu ei, dar poate pierde teren pentru lipsa de eficienţă în adoptarea unor decizii comune sau prin gradul redus de promovare a propriilor convingeri.

John Maxwell spunea la un moment dat într-una din cărţile lui: *„Fără a avea în jurul tău oameni de nădejde care să te ajute să porţi povara, te vei epuiza şi te vei stinge."* Avea mare dreptate, fiindcă oamenii care au o orientare comună, care au un simţ al onestităţii în raporturile care se stabilesc între ei acceptă responsabilitatea de a se asigura de buna funcţionare a muncii în echipă, şi, mai mult decât atât, acceptă responsabilitatea de a acţiona mereu cu integritate, competenţă, demnitate şi într-o manieră etică.

Asemenea oameni sunt de o valoare inestimabilă. Ei sunt mai puţini vulnerabili în faţa factorilor de risc care pot duce la apariţia conflictelor şi la dezbinarea echipei. Indiferent că de partea ta se află unul sau mai mulţi astfel de oameni, să ştii că el/ei formează întregul tău, tot ceea ce eşti din profunzime până la suprafaţă.

Adevărul pe care trebuie să-l accepţi ca lider este că, indiferent a cui imagine o preia personalitatea ta pentru a crea o nouă poveste, mai devreme sau mai târziu trebuie să-ţi dezvălui adevăratul sine, încât să ajungi să te delimitezi de ceea ce este fals în viaţa ta.

Premiul întâi pentru excelenţă se acordă numai acelor lideri care obţin performanţe deosebite prin acţiuni de promovare a celorlalţi oameni de lângă ei. Leadershipul este cu atât mai eficient şi mai durabil, cu cât reuşeşti să te conectezi la „frecvenţa" celorlalţi, să-i energizezi stabilind o un ritm ridicat de evoluţie a demersurilor lor proprii.

Un lider nu poate fi performant dacă echipa lui nu are performanţe. Performanţa echipei determină performanţa liderului şi în aceasta constă performanţa leadershipului.

Premiul întâi pentru excelenţă îl obţin doar liderii care au ştiut să coopteze oamenii din echipă în vederea obţinerii unor rezultate bune pentru realizarea intereselor ambelor părţi, ceea ce presupune o muncă susţinută cu oamenii, înţelegere, întrajutorare reciprocă dar şi creşterea exigenţelor şi alinierea la standardele specifice, ca şi un ritm alert pentru a-i depăşi pe ceilalţi.

O uşă deschisă spre măreţie este de fapt recunoaşterea conferită de „evaluatori" pentru activitatea şi performanţele liderului şi a echipei sale, dar înseamnă întotdeauna că se poate şi mai bine sau că există loc de şi mai mult bine. Pe parcursul activităţii unui lider şi a echipei sale pot exista momente când această uşă pare zăvorâtă. Dar aşa cum se spune că D-zeu închide o uşă, dar lasă întotdeauna o fereastră deschisă, tot aşa liderul trebuie să găsească soluţiile optime de a redeschide uşa sau calea spre performanţă.

Continuă să-ţi dezvolţi potenţialul de leadership, stabilind o un ritm accelerat de evoluţie a demersurilor celor care te susţin.

Source: https://neculaifantanaru.com/premiul-intai-pentru-excelenta.html

Preoții sunt învechiţi, știința este noua religie

On Ianuarie 06, 2017

Noile perspective asupra vieții, dar și a vieții de dincolo, pot fi concepute numai din întâlnirea dintre știință și spiritualitate, nu din izolarea uneia față de cealaltă.

Aşa cum am mai spus, la Gizeh sunt trei piramide ale regilor, printre care și Marea Piramidă, și toate trei au mici pasaje și camere goale. Piramida lui Kefren avea încă vârful acoperit de stratul de calcar care odinioară asigurase celor trei structuri O suprafață albă, perfect netedă și şlefuită. Scânteiau, probabil, ca niște prisme de sare ! Folosind instrumentele de măsurare, am calculat că Marea Piramidă, când ajungea într-un punct precis, avea o înălțime de o sută patruzeci și șase de metri sau cu mai mult de treizeci de metri decât turnul ascuţit al catedralei din Amiens, cea mai înaltă din Franţa. Egiptenii au folosit doar 203 rânduri de zidărie ca să obțină această uimitoare înălțime. Înclinaţia laturii sale era de cincizeci și unu de grade, atât cât trebuia pentru a face ca înălțimea și jumătate din circumferința ei să fie egale atât cu T, cât şi cu secvența lui Fibonacci descrisă de Jomard.

În ciuda acestei coincidențe stranii, scopul piramidelor încă mă ocolea. Ca opere de artă, erau sublime. În ceea ce priveşte utilitatea, păreau fără sens. În fața mea erau construcții atât de netede când au fost construite, încât nimeni nu putea să stea pe ele, cu coridoare greu de străbătut pentru oameni, care duceau la camere care păreau să nu fi fost folosite niciodată, și o matematică încifrată care părea ascunsă tuturor, cu excepția unui specialist.

Monge a spus că toată chestia asta avea probabil o legătură cu religia.

Leadership: Trecerea de la o credință bazată pe loc și timp - la legi științifice universale, arată progresul tău spre o înțelegere obiectivă a lumii?

- Peste cinci mii de ani, vor înțelege oamenii motivul care a stat la baza construirii catedralei Notre-Dame?

- Ai grijă să nu afle preoții că ai spus asta.

- Preoții sunt învechiţi, știința este noua religie. Pentru egiptenii antici, religia era știința lor, iar magia o încercare de a controla ceea ce nu putea fi înțeles. Omenirea a avansat dintr-un trecut în care fiecare trib şi națiune avea propriul grup de zei către unul în care mai multe națiuni venerau un singur zeu. Totuși, există multe credințe, fiecare considerând-o pe cealaltă eretică. Acum știința nu se mai bazează pe credinţă, ci pe rațiune și experiment și nu mai este centrată asupra unei națiuni, a unui papă ori rege, ci asupra legii universale. Nu contează dacă ești chinez sau german, dacă vorbeşti araba sau spaniola: știința e una singură. De aceea va triumfa și de aceea Biserica s-a temut instinctiv de Galilei. Dar această structură din spatele nostru a fost construită de un popor deosebit, cu credințe deosebite și s-ar putea să nu descoperim niciodată raţionamentul lor pentru că are la bază misticismul religios pe care nu-l putem înțelege. Descifrarea hieroglifelor ne-ar putea ajuta.

Leadership: Știința ta oferă un limbaj comun pentru a înțelege natura, dincolo de credințe și ideologii, ghidându-te în căutarea adevărului universal?

În contextul avansului științific, frontierele dintre vechi și nou devin tot mai transparente, iar schimbul de idei între vechile credințe și noile teorii facilitează emergența unei conștiințe universale care îmbrățișează recreația lumii în acord cu universul însăși. Într-o lume

interconectată, guvernată de rațiune și experiment, credinţele şi modurile de gândire sunt rescrise sub influența unor principii universale, bazate pe cauza şi efect, care promovează egalitatea între oameni drept esenţa unei vieţi sinergice, cum ar fi acceptarea diversității, promovarea toleranţei şi formarea respectului reciproc, indiferent de originea lor națională sau lingvistică.

Cred că acest proces poate conduce la diluarea misticismului religios și la formarea unei perspective globale bazate pe știință, unde creaţia devine principalul punct de referinţă, dar și la recunoașterea și valorificarea diversităţii sociale, diferențelor şi aptitudinilor individuale.

Leadership: Explorezi posibilitatea unei viziuni unde percepţia vizuală a simbolurilor religioase se întrepătrunde cu aspectele științifice, într-un dialog ce transcende simpla observație?

Nu puteam să nu fiu de acord cu această predicție - la urma urmei eram un om al lui Franklin - și totuși trebuia să mă întreb de ce știința, dacă era universală, nu măturase deja totul înaintea ei. De ce mai erau oamenii religioși? Știința era ingenioasă, dar rece, explicativă şi, cu toate astea, nu dădea răspunsuri la cele mai mari întrebări.

Ea răspundea la "cum", dar nu și la "de ce" și astfel îi lăsa pe oameni să tânjească. Bănuiam că oamenii din viitor chiar vor înțelege Notre-Dame, la fel cum şi noi înțelegem acum un templu roman. Și veneraţia și teama, probabil cam în același fel. Îmi spuneam că revoluționarii, în fervoarea lor raționalistă, pierdeau ceva din vedere, iar ceea ce lipsea era inima sau sufletul. Avea știința loc și pentru aşa ceva, sau speranță pentru viața de dincolo?

Leadership: Din perspectiva unei înțelegeri vizuale și spațiale, cum crezi că va arăta interacțiunea dintre raționalismul științific și trăirile emoționale religioase, într-o epocă unde echilibrul este esențial pentru receptarea unei viziuni de ansamblu?

Înțelegem astfel că, dacă pentru contemporanii noștri știința și tehnologia urmează să fie agenți ai progresului, ele sunt chemate să restaureze în calitatea lor de "progres" funcționarea armonioasă a unui univers în care speranța și înțelegerea sufletului uman nu sunt afectate de dileme existențiale. Rolul lor devine acela de-a inculca societății principiul universalității și de-a readuce pe calea de mijloc spiritul derutat al celor fervenți. Or, condiția necesară pentru o relație eficientă în viitor, între ştiinţă şi univers, este să observăm mai întâi o similaritate fundamentală între ceea ce știința poate explica și ceea ce oamenii religioși receptează ca mângâiere.

În cadrul acestei similitudini comune, forța motrice necesară schimbării provine din tensiunea dintre principiile opuse ale rațiunii și venerației, dintre care unul operează și celălalt suferă transformarea. Mai departe, condiția favorabilă activității inovative, legată de extinderea cunoaşterii lumii în univers, nu este simpla repetare a cunoscutului, ci adaptarea mutuală a vechilor credințe cu noi descoperiri. Noile perspective asupra vieții, dar și a vieții de dincolo, pot fi concepute numai din întâlnirea dintre știință și spiritualitate, nu din izolarea uneia față de cealaltă.

Omul de știință răspunde la 'cum', dar căutarea spirituală a 'de ce-ului' continuă să alimenteze spiritul uman."

Preoții sunt învechiţi, știința este noua religie. Reflectând la vizibilitatea și importanta creaţiilor lumii noi, știința va trebui să îmbrățișeze o dimensiune spirituală care să răspundă și la nevoile sufletului. Având convingerea că viitorul poate să aducă o reconciliere, îți imaginezi cum simetria dintre știință și credință ar putea atinge o armonie prin cursivitate stilistică, unde fiecare explică lumea în modul său unic?

Călătoria spre eternitate este o expresie a aspirațiilor umane de a depăși limitele timpului și spațiului, îmbinând arta, matematica și spiritualitatea.

*** Notă:** Dietrich, William - *Piramidele lui Napoleon*, Editura Nemira, 2007

Prestigiul artei “In Memoriam”

On Octombrie 13, 2010

Identifică un teren comun cu ceilalţi, gestionând toate însuşirile leadershipului tău în aşa fel încât acesta să acţioneze în folosul tău.

Unul din tablourile în care celebrul pictor Gustave Coubert a redat scene din viaţa concetăţenilor săi din Ornanse, este “L'Enterrement a Ornans (Înmormântare la Ornans)”, pe o pânză de dimensiuni mari, în care el grupează aproximativ 50 de persoane, în mărime naturală.

Când tabloul a apărut pentru prima dată în faţa comisiei care trebuia să decidă primirea operelor la Salonul anual al Parisului, toţi au fost scandalizaţi. Au avut impresia că se găseau în faţa unui individ ironic, lipsit de orice sentimente, de orice urmă de respect faţă de durerea oamenilor în faţa morţii. În consecinţă, tabloul a fost refuzat.

Astăzi, acelaşi tablou este considerat drept una din realizările deosebite ale artei franceze din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care excelează printr-un studiu adânc şi expresiv al figurilor umane, ce reflectă puternice sentimente şi trăiri.

Leadership: Poţi să-ţi transpui ideile într-o creaţie originală care nu se perimează niciodată, întrucât tot ceea ce exprimi prin prisma trăirilor pe care le împărtăşeşti face parte din planul unei imagini care niciodată va părăsi memoria lumii?

Lui Coubert i s-a criticat “imoralitatea” subiectelor. Faptul că a reprezentat oamenii aşa cum sunt în faţa morţii, a fost considerat ca un fel de atitudine provocatoare şi ireverenţioasă în faţa “artei eterne”. Puţini au fost aceia care şi-au dat seama numaidecât de calitatea rară şi de esenţa picturilor sale.

Omul de afaceri Sorin Neagu afirma: *“În orice afacere ai costuri şi beneficii. Important este să le gestionezi în aşa manieră încât la sfârşit când tragi linie să ieşi pe plus.”*

Coubert nu şi-a gestionat în aşa maniera resursele artistice, încât la sfârşit, când a trebuit să tragă linie, să iasă “pe plus”. Chiar dacă arta lui a fost vizionară şi atât de naturală în expresia ei, superioară prin simplitate şi bun gust, chiar dacă a fost desăvârşită prin faptul că s-a apropiat de realitate, ea nu a fost profund comunicativă, nu a ajuns la inimile oamenilor, nu a creat acel efect de mulţumire care să contribuie singur la atingerea unei ponderi semnificativ mai ridicate de semnificaţie şi de importanţă. Drept consecinţă arta lui, catalogată drept insensibilă, a fost pusă la îndoială, nesalutată de aproape nimeni.

Ca lider, dacă vrei să ai succes, trebuie să identifici un teren comun cu ceilalţi, gestionând toate însuşirile leadershipului tău în aşa fel încât acesta să acţioneze în folosul tău. Oamenii trebuie să-ţi cunoască “opera”, toate atributele ei, dar pentru asta ea nu trebuie să apară ca un protest contra principiilor şi concepţiilor lor vizavi de leadership, mai ales în ochii celor aşa zişi cunoscători. Cu alte cuvinte, trebuie să dai viaţă unui leadership menit să coaguleze toate punctele comune dintre tine şi ei: viziunea, valorile şi credinţele.

Acordă operei tale un procent de acceptabilitate crescută la public. Pe asta ar trebui să se bazeze marea ta eficacitate. Nu-ţi prezenta opera ca un duşman al convingerilor celorlalţi, numai pentru a vedea totul în lumina propriilor tale principii. Chiar dacă stilul tău este mai complex şi diferă de al celorlalţi, prezintă-l într-o manieră care să te reprezinte şi să atragă

atenţia, şi care să le permită acestora să recunoască importanţa lui.

Leadershipul este imaginea de sine transpusă într-o imagine sugestivă care nu va părăsi niciodată memoria lumii, întrucât tu însuţi trebuie să treci prin acele sentimente care îşi derivă forţa din descrierea unor întâmplări dorite sau nedorite.

Prestigiul artei "in memoriam" nu înseamnă altceva decât stabilitatea leadershipului tău în timp, care depinde de modul în care acesta a fost înţeles şi acceptat de ceilalţi.

Aşa cum testarea şi evaluarea unui nou medicament se face prin aplicarea lui la sute de mii de voluntari, tot aşa şi evaluarea leadershipului tău se face prin acordul comun al celorlalţi, în funcţie de ponderea pe care o au idealurile şi aspiraţiile tale în raport cu ale lor. Dacă leadershipul tău este contra manierei în care îl percep ei, atunci rişti să-ţi pierzi credibilitatea.

Concluzie: Pentru un lider, a-şi înălţa "opera" la rang de artă înseamnă, de fapt, ca ea să fie acceptată şi recunoscută de toţi, iar "beneficiile" ei să fie evidente şi incontestabile.

Ideile novatoare nu sunt totdeauna unanim acceptate, promovarea lor trebuie făcută cu prudenţă şi numai dacă ai "acceptul" celorlalţi. Vizionarii sunt puţini şi ei trebuie lămuriţi asupra beneficiilor ce vor veni. Şi o dată obţinute, ele vor consolida poziţia unui lider şi prestigiul lui iar arta lui va persista "in memoriam".

Source: https://neculaifantanaru.com/prestigiul-artei-in-memoriam.html

Prestigiul unui imperiu

On Aprilie 04, 2009

Exploatează-ţi la maxim potenţialul menţinând pulsul propriei tale valori la o cotă maximă.

Se ştie prea bine ca cineastul rus Serghei Eisenstein a revoluționat cinematografia de la începutul secolului al XX-lea prin teoria sa asupra montajului, tehnică destul de nouă de filmare pentru acea vreme, pe care a concretizat-o în filme istorice, dintre care Alexandru Nevski sau Crucișătorul Potemkin. Odată, marele regizor rus, Serghei Eisenstein a mărturisit felul în care lucra la pregătirea filmelor sale. A spus:

"Lucrez foarte profesional. Ridicând valuri de erudiţie. Dezbătând cu mine însumi principii şi programe. Acumulând calcule, ecuaţii, concluzii. Îmi place să potrivesc melodia la mersul filmului. Uneori depăşindu-l. "

Leadership: Eşti în stare să surprinzi totalitatea realităţii din evocarea unui timp care nu s-a lăsat acoperit de uitare, printr-o modificare corespunzătoare a particularităţii pe care o dă o reprezentare imaginară?

„Creaţia" în leadership este ca un film la care fondul muzical trebuie să fie în concordanţă cu tema abordată. Trebuie să potriveşti o anume „melodie", care să fie extraordinară, adecvată şi să vibreze cu tine, la propriul tău scenariu de realitate – un leadership în care pasiunea ta trebuie să capete o coloratură vie şi să se preteze la o calitate excelentă.

Absorbit cu totul de pasiunea pentru munca sa, gândindu-se întotdeauna la viitorul carierei sale, punându-şi toate resursele la bătaie, celebrul Serghei Eisenstein a fost în stare să găsească întotdeauna acel element unic pentru scenariile sale, comun cu realitatea, prin care şi-a dezvoltat şi perfecţionat constant gama de tehnici de filmare până la nivelul maxim al propriilor competenţe. Prea puţini se aseamănă cu Eisenstein, prea puţini sunt aceia care, pornind de la o idee, cred cu toată fiinţa lor că pot s-o şi realizeze şi sunt totodată capabili de a o gestiona.

Leadership: Elementul de construcţie care îţi defineşte "Creaţia" este o sincronizare între imaginaţie şi realitate, în dinamica unei evoluţii tehnologice care continuă să se menţină la înălţimea momentelor istorice?

Să laşi urmaşilor o creaţie de valoare înseamnă să te apropii de nivelul maxim al potenţialului tău. Capacitatea ta de conducere este afectată de modul în care îţi dezvolţi propriul potenţial, de nivelul exigenţelor tale în autoevaluarea şi valorificarea lui. Numai dezvoltându-ţi competenţele, crescând exigenţele faţă de tine şi „creaţia" ta, te vei putea apropia de nivelul maxim al potenţialului tău.

Aşa cum un regizor se străduieşte să realizeze în spectacolul său o relaţie aparte cu spectatorii prin inedite compoziţii de spaţiu, sunet şi lumină, tot aşa şi tu trebuie să te străduieşti să realizezi o relaţie aparte cu propriul tău leadership, cu propriul tău sine, cu propriile sentimente, gânduri, atitudini printr-o inedită abordare, printr-un anumit ritm, printr-o inedită combinaţie de entuziasm şi inspiraţie ca să ridici nivelul performanţelor tale, ca să garantezi calitatea propriilor activităţi.

Creaţia ta poate fi evolutivă şi se poate menţine la înălţimea momentelor istorice numai

dacă ideea pe care o surprinzi în imagini se desfăşoară într-un context de transformare a unei poveşti în realitate.

Prestigiul unui imperiu se construieşte în timp prin implicarea ta cât mai activă în proiectele pe care ţi le propui. Serghei Eisenstein a revoluţionat tehnica montajului. El şi-a creat propriul său imperiu de tehnici şi mijloace utilizate pentru realizarea filmelor, fiindcă a reuşit să-şi exploateze potenţialul la maxim menţinând pulsul propriei sale valori la o cotă optimă. Valoarea lui a fost dată de măsura în care şi-a ridicat potenţialul la un nivel mai înalt.

Excelenţa în leadership se obţine depunând eforturi serioase de perfecţionare şi dezvoltare a competenţelor, abilităţilor, concomitent cu creşterea exigenţelor faţă de tine – liderul – dar şi faţă de „obiectul" creaţiei tale.

Un imperiu se construieşte greu, iar excelenţa şi prestigiul se obţin atunci când îţi dai tot interesul pentru a realiza ceva aproape perfect.

Source: https://neculaifantanaru.com/prestigiul-unui-imperiu.html

Preţul echitabil al contractului de ucenicie

On Aprilie 19, 2009

Cultivă-le şi transmite-le oamenilor spiritul de unitate şi solidaritate, punându-le în valoare întreg potenţialul de care sunt capabili.

În „ *Doctorul misterios* ”, scriitorul francez Alexandre Dumas îl readuce în prim plan pe avocatul Georges Jacques Danton, una dintre figurile marcante ale Revoluţiei Franceze.

Franţa trecea printr-o perioadă dificilă, prusacii ameninţau să invadeze ţara. Un om de bază trebuia să fie trimis cât mai repede la Verdum pentru a organiza cea mai bună apărare. Iar cel mai potrivit om pentru această misiune nu putea fi decât doctorul Jacques Merey. După ce i-a acordat lui Jacques împuternicirile cuvenite, Danton i-a spus cu fermitate:

- Vei da socoteala la întoarcere Jacques. Gândeşte-te că eşti în misiune pentru guvern şi că niciun obstacol nu trebuie să stea în calea unui om care are sabia la şold, două pistoale la brâu şi zece mii de franci în buzunar… Vei face un lucru sfânt, poetic, glorios… Adio, noroc !

Leadership: Eşti dispus să negi influenţa factorilor externi asupra actului tău de voinţă, factori care adesea îţi alterează dominarea emoţiillor atunci când rămâi ultimul martor al vremurilor?

Te vei putea poziţiona mai bine în relaţia cu oamenii numai dacă reuşeşti să-i determini să se concentreze asupra a ceea ce contează cel mai mult pentru ei, într-o manieră în care nimeni nu a mai făcut-o până în acel moment. Pentru asta trebuie să găseşti argumentele cel mai solide care să susţină (cu mare aplomb) convingerile şi punctele tale de vedere, dar care să exprime acele sentimente care să corespundă cu valorile şi orizonturile lor, acele sentimente care prin natura lor să le trezească oamenilor interesul pentru obligaţiile ce le au de îndeplinit.

Georges Jacques Danton, al cărui talent de lider nu poate fi contestat, l-a investit cu autoritate pe doctorul Jacques Merey convingându-l să accepte că e datoria lui ca cetăţean de onoare a ţării să se implice cu tot sufletul în chestiunile fierbinţi care priveau interesul naţional, să accepte că este datoria lui morală să fie un erou, să răspundă chemării de a-şi sluji patria, făcându-l astfel responsabil de felul în care se vor desfăşura evenimentele ce depindeau de el.

Danton a reuşit să-i cultive şi să-i transmită lui Jacques spiritul de unitate şi solidaritate, insuflându-i încredere şi curaj în potenţialul său. Acesta a recepţionat cu gratitudine îndemnul lui Danton de a se implica în rezolvarea problemelor ţării, formându-şi o imagine pozitivă asupra rolului important care i-a fost acordat. Aşadar, doctorul Jacques Merey nu a negat influenţa factorilor externi asupra actului său de voinţă, factori care îi puteau altera dominarea emoţiillor, ştiind că, dacă va supravieţui încercărilor, va rămâne ultimul martor al vremurilor tulburi pe care le traversa ţara lui.

În leadership este mai important să fii desemnat pentru o viaţă plină de agitaţie şi neprevăzut, decât să duci o viaţă personală liniştită şi lipsită de griji.

De ce spun că era posibil ca Jacques Merey să rămână ultimul martor al acelor vremuri tulburi? Pentru că existența lui glorioasă în slujba statului depindea de meritele sale. Era dator să se pronunţe asupra lui, să se simtă vinovat de ceva care putea să aducă un afront

statului.

Aşa cum lumina becului rezultă din condensarea curentului în jurul unui nucleu, tot astfel măreţia caracterului tău rezultă din majoritatea faptelor tale unite în jurul unui factor comun: credinţa în schimbare. Trebuie să ai putinţa ta de a te recunoaşte ales pentru a realiza un ideal înalt şi, în acelaşi timp, trebuie să trăieşti uimirea de a rămâne în viață în vremuri de restrişte.

Fii gata să dai piept cu sensul pe care îl întâmpină viaţa ta într-o dinamică a evenimentelor paralizate de incertitudine, pe parcursul cărora şansa de a te afirma depinde de eforturile comune ale părţilor implicate, dar mai mult de cunoașterea contextului interacțiunii dintre "dominarea emoţiilor" şi capacitatea de adaptare la noi stări emoţionale în situaţii bulversante.

Simţi că trebuie să te împotriveşti situaţiilor stresante, dar nu-ţi poţi învinge teama de experienţa trăirilor pe care le poate genera procesul de ajutor pe care îl continui în numele unui ideal?

Aşa cum diferenţa dintre afacerile de succes şi cele mai puţin performanţe nu constă doar în strategiile adoptate, ci mai mult în capacitatea de a implementa acele strategii - tot aşa diferenţa dintre a pierde sau a câştiga încrederea oamenilor nu constă doar în cât de bine eşti văzut de ei, ci mai mult în capacitatea ta de a le comunica intenţiile tale, fără să le răneşti mândria, egoul, sentimentele pe care le au pentru tine, fără să-i împingi spre anumite acţiuni sau activităţi care nu corespund cu valorile lor, cu idealurile şi convingerile lor.

Leadershipul este actul de manifestare a unei iniţiative pline de hotărâre (dar şi pline de greutatea emoţiilor) care dă importanţă formarii carateruluі puternic la intensitatea cuvenită fiorului uimirii de a rămâne în viață în mijlocul unor evenimente distructive şi dezbinătoare.

Preţul echitabil al contractului de ucenicie desemnează încrederea pe care trebuie să le-o acorzi oamenilor în schimbul serviciilor pe care ei le oferă. De fiecare dată când atribui cuiva un rol, de fiecare dată când delegi pe cineva într-o funcţie, eşti dator să plăteşti mai întâi acea „taxă" de încredere care să-i ridice moralul, care să-l motiveze mai mult şi să-l facă mai conştient de misiunea sa.

Leadershipul este un „contract" pe care îl închei direct sau indirect cu anumite persoane, un contract în care amândouă părţile – tu şi ei – sunt de-acord să-şi aducă contribuţia la reuşita unor acţiuni. Dar trebuie să fii dispus să le dai ceva în avans pentru ca ei să-ţi împărtăşească convingerile şi viziunea. Trebuie să le oferi certitudinea că sunt în stare să-şi atingă obiectivele. Cum? Cultivându-le şi transmiţându-le spiritul de unitate şi solidaritate, punându-le în valoare întreg potenţialul de care sunt capabili.

Asigură-te că vei reuşi să satisfaci în mod rezonabil aşteptările oamenilor cu privire la performanţele lor. Nu să le spui ceea ce vor ei să audă, ci ceea ce realmente îi ajută să-şi dezvolte încrederea în propriul lor potenţial, să-şi regleze mai bine capacitatea de a-şi duce la bun sfârşit misiunea ce le-a fost încredinţată, cu o mare responsabilitate şi un înalt profesionalism. Ceea ce-l motivează pe un om este încrederea cu care a fost investit într-o funcţie de decizie. Iar ceea ce îţi confirmă ţie, ca lider, autoritatea, este acceptul lui de a prelua sarcinile ce i-au fost atribuite şi dorinţa de a le duce la îndeplinire.

Aşa cum cei care lucrează în publicitate caută o caracteristică unică a mărcii unui produs pentru a o face mai uşor de diferenţiat din mulţimea de produse similare – tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să cauţi acea caracteristică unică a fiecărui om, să ştii s-o pui în valoare pentru

a-i determina pe fiecare din ei să fie mai încrezători în propriul lor potenţial.

Concluzie:

Succesul tău depinde de cum te poziţionezi în relaţia cu oamenii. Oamenii se diferenţiază unii de alţii prin acel plus de optimism şi încredere pe care liderul li-l insuflă odată cu investirea cu una sau mai multe responsabilităţi. Înainte să însărcinezi un om cu o misiune importantă, trebuie să-l investeşti cu o încredere bazată pe o cunoaştere profundă a sa şi a abilităţilor sale astfel încât să fii sigur că face faţă la îndeplinirea misiunii.

Totul are un preţ. Şi în leadership există un preţ care poate să exprime valoarea unuia sau mai multor oameni, valoare care sporeşte în condiţiile în care investeşti în el sau în ei trudă şi încredere, punându-le în valoare întreg potenţialul de care sunt capabili. Preţul acestui „contract de ucenicie” este corect atunci când raportul dintre investiţii şi beneficii este echilibrat, beneficiile constând în implicare, în asumarea şi îndeplinirea cu brio a responsabilităţilor conferite.

Source: https://neculaifantanaru.com/pretul-echitabil-al-contractului-de-ucenicie.html

Preţul unui salt uriaş în tainele identităţii

On Februarie 13, 2014

Realizează o extrapolare a percepţiilor tale vizavi de dimensiunea umană, astfel încât evoluţia ta spre o treaptă superioară de înţelegere a leadershipului să nu devină contradictorie.

Procesul meu de evoluţie spre o treaptă superioară de înţelegere a leadershipului nu simplifica deloc lucrurile. Ci mai mult le complica. Efectuând constant măsurători care influenţau prin variaţia lor rezultatele cercetărilor asupra lumii si a oamenilor, m-am trezit prins într-o lume a contrastelor. A aparenţelor, a demascărilor şi revelaţiilor care pretindeau să depăşească, să corecteze sau să-mi tulbure convingerile. Confirmând, astfel, faptul că adevărul meu era subiectiv, diferit de adevărul celorlalţi.

Pereţi perfect izolatori nu existau în această mini-galerie de viaţă şi culoare, de personaje, figuri şi portrete alese pentru studiu. Sclipind de atâta inteligenţă şi simţire, de atâta conştiinţă şi voinţă de viaţă. Iar interacţiunea unui sistem de factori de evoluţie, distribuiţi aleatoriu pe un câmp coerent de posibilităţi de înţelegere a coordonatelor lor de impact, în contact cu realitatea concretă şi crudă, se putea realiza numai prin raporturi de forţe diferite.

Realitatea putea fi susţinută numai prin formarea de echilibre care nu afectau structura capacităţii mele de performanţă, de autodepăşire şi de îndeplinire a obiectivelor de cercetare.

Dar în această ecuaţie a iniţierii mele în fascinanta lume a universului uman intervenea problema formelor de plan "în sine", dincolo de orice finalitate. La o adică, eu însumi reprezentam fondul inepuizabil de cunoaştere ce-mi condiţiona dezvoltarea. Dar acest "Myself" modificat prin idealizarea unor stări şi aptitudini se îmbina cu gândirea greu manevrabilă a unităţii numită "Themself" care viza modele precum eroii, regii, artiştii, oamenii de ştiinţă, exploratorii.

Aveam de-a face cu o extrapolare care pornea de la propria persoană, folosind anumite presupuneri de care era posibil să nu fiu conştient. Şi se extindea spre o dimensiune străină, ambiguă, populată cu o varietate largă de valori şi non-valori, de adevăruri şi falsuri.

Evoluţia leadershipul tău este condiţionată de o reprezentativitate reală a profilurilor targetate de sugestia unei autonomii în planul creării unei imagini care se pretează la o condiţionare "behind the scene" ?

Într-o societate în care oamenii se ghidează în mod capricios doar după propriile lor reguli, acţionând strict în funcţie de dimensiunea codului lor de recompunere a realităţii, se cere o mai bună implicare în "recrutarea" şi promovarea acelei înţelegeri comune care să nu prezinte condiţionări de tipul " *behind the scene* ".

Într-o lume cu multe necunoscute, oamenii sunt văzuţi de mine ca rezultat al experienţei de cercetare a unei mentalităţi la care au acces doar iniţiaţii într-un tip de filosofie a perfectibilităţii imaginative. Fiecărui om îi este atribuit un profil de conexiune cu pretenţiile unei mentalităţi individualiste, ceva asemănător cu ideea de a trăi prin cel mai generos dar pe care cineva îl poate face, cu un singur obiect numit "artă" sau "literatură". În acest scenariu, el trebuie să-şi exprime propria şi unica perspectivă despre o situaţie dată, despre o realitate alternativă sau despre o viaţă veşnică.

Omul devine experimentul unei lecturi intermediate, din categoria manuscrise găsite, sau experimentul unei fotografii care surprinde diferenţele dintre actorii în viaţa reală şi personajele interpretate.

Evoluţia leadershipului necesită o analiză mai profundă şi mai detaliată a performanţei la nivel individual, dar şi ca întreg, fiind condiţionată de o reprezentativitate reală a profilurilor vizate de măsura realităţii cuprinsă în coordonatele unei intrigi poliţiste, sau în coordonatele unei picturi care caută să depăşească chiar conceptul de artă abstractă. În acest caz, indivizii sunt văzuţi ca nişte actori raţionali care instrumentalizează un întreg sistem de valori, construit conştient, transmis continuu în mod special prin intermediul interpretărilor.

Iar posibilităţile de înţelegere a coordonatelor lor de impact, în contact cu realitatea concretă şi crudă, se poate realiza numai prin raporturi de forţe diferite: dintre natura lor şi fondul de cunoaştere pe care îl au la dispoziţie. Şi pe care liderul are datoria să-l decodifice şi să-l folosească în scopul formării şi emiterii unei judecăţi de valoare.

Leadership: În afară de adevărul propriei tale judecaţi eşti pregătit să înţelegi adevărul unei noi realităţi desprinsă din impactul pe care îl are căutarea unei interacţiuni între vizibilul şi măsurabilul *modus vivendi* al omului?

Pentru a lansa o nouă teorie ştiinţifică asupra lumii, trebuia mai întâi să descriu ceea ce vedeam în viaţa celorlalţi oameni şi să măsor rezultatele cu însăşi cursul vieţii mele. Vizibilul era semnificaţia realităţii de dincolo de teorie, iar măsurabilul era ceea ce reuşeac să fac cu ceea ce ştiu în situaţia în care depindeam de regulile şi actualizările de funcţionare ale celorlalţi oameni. Modus vivendi se referă la suportabilitatea unor decizii care limitează sau dirijează cursul evenimentelor.

Prin prisma indicatorilor semnificativi de performanţă trecuţi prin propriile tale legi de acces la un real de care te poţi folosi pentru a-ţi desăvârşi pregătirea, poţi realiza o analiză comparativă şi competitivă a valorilor şi însuşirilor tale faţă de trăsăturile de personalitate ale celorlalţi. Pe un continuum între fondul măsurabil al leadershipului şi aspectul previzional al formelor de impact: intelectual, emotional, spiritual.

Însă te poţi transforma într-un un exponent al contrariilor dacă nu reuşeşti să înţelegi şi să accepţi adevărul acelei noi realităţi, puse sub lentilele unei judecăţi subiective care nu-şi găseşte locul în concepţia ta vizavi de "Om". Uneori chiar respingând-o din cauza limitelor clădite de perspectivele unei imposibile unificări dintre "Yourself" şi "Themself".

Printr-o extrapolare a ceea ce este vizibil şi măsurabil în cadrul fiecărui colţişor al ansamblului de observaţii, devenite puncte de reper în şirul mult mai numeros al adevăratelor înţelegeri care îţi dirijează autoritatea intelectuală spre instituirea unor convingeri mai integrate în leadership, te vei putea distanţa de acel tot unitar al contrariilor. Care te poate arunca într-un dualism iraţional.

Iar prin intermediul plenitudinii cunoaşterii umane raportate la o succesiune de experienţe obiective, ca formă superioară de materializare a gândirii ştiinţifice care are ca scop evoluţia leadershipului, vei întări acea percepţie subconştientă, subtilă, despre tine însuţi. Conform căreia calitatea de a-ţi construi identitatea în funcţie de ceea ce crezi despre ceilalţi şi de ceea ce cred ceilalţi despre tine, este o treaptă greu de atins.

Leadershipul este adevărul la care ai ajuns să te raportezi în ceea ce priveşte "fii tu însuţi" într-un context de cercetare ştiinţifică a cărei finalitate se regăseşte în experienţa de viaţă pe care o trăieşti prin comparaţie cu o realitate alternativă.

Preţul unui salt uriaş în tainele identităţii reflectă acea preocupare continuă dublată de o profundă autoanaliză, spre o evoluţie ascendentă în sfera leadershipului, lipsită de contradicţii şi în concordanţă cu realitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/pretul-unui-salt-urias-in-tainele-identitatii.html

Preţul unui trandafir nemuritor

On Mai 16, 2019

Învaţă să te priveşti din perspectiva unei creaţii care nu încetează să uimească, luând în considerare compoziţia unei imagini care te reprezintă prin natura ei.

Există ceva între mine şi acest trandafir, e ceva în noi care ne vorbeşte în sens invers oricărei gravităţi a enigmaticului aparent derizoriu: decât în durere, în suferinţă, în rătăcire, mai bine orice altceva. El înfăţişează frumuseţea lumii drept o formă a imitaţiei trăsăturilor unui artist care adaugă în tablourile sale planurile unei viziuni ale vieților pământești anterioare, rosturile intime ale unei explicaţii date universului: "de ce să exişti fără să trăieşti prin însăşi ascultarea timpului?"

Trandafirul evidenţiază relaţia "aproape-departe" dintre pământ şi univers, dintre exprimare şi libertate, simbol al unui mare creator de frumos care adaugă spini convenţionalităţii reprezentării sale pe scena vieţii. Posedă o aură de mister care dăinuie asupra recepţionării unor noţiuni transmise imaginativ, alteori grafic, în echivalenţa simbolică a unei ființe mature ce aspiră la perfecțiune.

Privindu-l în bătaia picăturilor de ploaie, simţindu-l transfigurat într-un credincios care înalţă un imn de slavă Dumnezeului atotputernic, ca sub efectul unei magii petrecute direct în natură, mi-l închipuiesc pierdut în nemărginirea unei dureri profunde care îl năuceşte asemeni unui fulger, ca şi când prezenţa lui în această lume ar fi trecută cu vederea. Îl simt plonjând într-un trecut sentimental, drum pe care îl face Spiritul într-un spaţiu liniar pentru a verifica legile universului care guvernează viaţa omului, sub înrâurirea unui simbol sacru al creaţiei, având farmecul unui cuvânt care se repetă obsesiv în templul nemuririi.

Dacă reuşeşti să priveşti un trandafir ca pe un miracol al naturii, în sensul unei creaţii care creşte continuu în însemnătate, poate vei învăţa să citeşti şi gândurile lui Dumnezeu.

Leadership: Eşti în stare să imprimi natura fiinţei tale în formarea unei imagini distincte, interpretând această experienţă ca pe o călătorie într-un univers care se dezvăluie printr-o abordare unitară a esteticii?

Măreţia trandafirului constă în sinceritatea unei clipe care se trăieşte prin simţuri, nu prin raţiune. Prin acea tăcere care îți spune să ai răbdare și să nu te îndoiești de ceea ce simţi, de ceea ce crezi. El cunoaşte toate conflictele şi controversele acestei lumi, dar şi toate valenţele valorice ale unei creaţii artistice de excepţie care încă nu este pregătită să fie înţeleasă de muritorii de rând care se încurcă uneori cu zeii.

Experienţa seculară a picturii îl consacră ca fiind legătura tainică între cer şi pământ, un subiect cunoscător de realităţi diverse, un amestec superior de cunoaştere şi credinţă, existând într-un anumit interval de timp suficient de mare încât să i se poată asocia mitul iniţiatului într-o stare de "Alteritate" datorită sentimentului de a fi diferit.

Cu devotament, îi vorbesc ca unui prieten vechi şi drag, alături de care am trăit o poveste de 2000 de ani, fără să mă feresc niciodată de reproşurile aduse unui obiect al iubirii care se termină cu litera i, până la un punct al atenţionării justificate asupra autenticităţii unei naraţiuni subiective.

Double Delight. Este compoziţia unei imagini devenită clasică în opera unui pictor genial care

se delectează cu mediul înconjurător și se afundă în trăirile sale redându-le prin culori cât mai acaparante. Ne-am ataşat unul de celălalt. Îmi soarbe cu nesaţ vorbele, ca şi când ar vrea să smulgă din mine anii petrecuţi împreună şi să trăiască într-o singură clipă toată plinătatea unei creaţii menită să se extindă până la împlinirea sa definitivă, când Dumnezeu va fi "totul pentru toţi".

În trandafirul meu, Double Delight, se oglindeşte mereu începutul unei noi poveşti pline de emoţie, o anumită plinătate și căldură, la fel cum în orice suflet bun străluceşte o stea specială, la fel cum în orice infinitate de culori străluceşte lumea interioară a unui artist care îşi desenează cu îndrăzneală viaţa. În el se înscrie viziunea din spaţiul unei relaţii cu un univers complex în planul nemuririi.

Aşadar, estetica care caracterizează dimensiunea portretistică a creaţiei mele ţine de claritatea cu care captez un moment din eternitatea timpului, un exemplu de frumuseţe surprins într-un univers alternativ, bazat pe îngăduinţa naturii de a spune: "Înalţă-ţi spiritul spre culmile bucuriei de a da o nouă însemnătate lumii pe care o reprezinţi şi o împărtăşeşti cu mult talent".

Leadership: Semnificaţia pe care o atribui imaginii tale de artist poate fi înţeleasă ca operă a unei naturi spirituale care favorizează întâlnirea cu "Creatorul unei lumi pline de metamorfoze" chemat să-şi exprime viziunea în spaţiul de memorie al timpului?

Singurătatea nu există în lumea trandafirului meu, nu atât pentru că vorbesc zilnic cu el, ci pentru că glasul meu pare întipărit în memoria unui timp care se repetă, înfăptuind întoarcerea unei părţi din propria-mi fiinţă într-un cadru compoziţional ales cu multă grijă, în care pictorul răsplăteşte natura cu expresii ale impulsului divin, ale frumosului, ale sensibilităţii, ale creativităţii, expresii ale modului în care mintea și sufletul au văzut și și-au imaginat lumea perfectă.

Cu adevărat, foarte puţini artişti au ajuns la cunoaşterea trebuincioasă înţelegerii Marii Opere. Trandafirul, într-un plan vertical larg deschis, privit din punct de vedere al raportului logos-creaţie pare (în mod paradoxal) un act de renunţare la linie şi obiect, putând fi perceput ca având drept substrat intelectul unei minţi superioare la care se ajunge tocmai prin simplificarea trăitului.

"Am răscolit vreo durere, am înviat vreo cauză pierdută?" mă întreabă el aruncându-şi cu sugestivitate o petală pe pământul umed, ca şi când m-ar fi atenţionat în privinţa unei legături eterne ţesută între aspiraţiile sufleteşti ale unui univers prea puţin explorat şi complexitatea problemelor care intervin în dinamica subtilă a spaţialităţii unei creaţii care depăşeşte puterea de cuprindere a minţii omeneşti.

"Cu siguranţă", i-am răspuns imediat, privindu-l cum se înclină în bătaia lină a vântului de primăvară. Dar nu i-am suflat nicio vorbă despre tot ceea ce credeam că se leagă de unirea noastră în duh, de slujirea aceleaşi cauze făurite de un univers complex care ține strict de spațiul imaginar al cuvântului tipărit cu glasul timpului.

Nu este niciodată prea târziu să-mi revin din dependenţa de frumos şi să aleg anatomia unei suferinţe datorate lipsei de înţelegere a unui univers mult prea superior amprentei existenţiale pe care trandafirul a tipărit-o în memoria timpului, şi în care mi-am înfăşat propria fiinţă.

Leadershipul este speranţa de viaţă a unei creaţii de geniu menită să-şi găsească corespondenţa într-un univers paralel în care simpla redare grafică a realităţii nu mai prezintă nicio doză de spectaculos, doar trăitul prin comparaţie este ceea ce contează.

Dragul meu trandafir. Tu ai trăit mai mult decât toţi şi nu vei muri niciodată, te regăseşti în tematica marilor picturi, împingi în prim planul imaginaţiei artistului genialitatea de a fi original, eşti perceput ca modalitate de a măsura expansiunea în timp a unui univers plin de semnificaţii.

Prin tine trăiesc capodopera unei vieţi care continuă încetul cu încetul să se completeze cu echivalenţa simbolică a unei amulete magice, aducătoare de noroc, fiindcă deţine puterile universului.

Preţul unui trandafir nemuritor este dat de legătura "raritate - ecou universal". Face referire la produsul complex al unei creaţii unice realizată de un artist genial, înzestrat cu capacitatea de a descifra mesajul unui univers care nu încetează să se autodefinească ca fiinţă, natură, imagine şi potenţial de putere.

Natura fiinţei mele cuprinde bunătatea de a împărţi cu un artist al naturii gândul şi voia lui Dumnezeu: "Trăieşte după cum îţi dictează sentimentul de linişte sufletească."

Source: https://neculaifantanaru.com/pretul-unui-trandafir-nemuritor.html

Prezervarea culturii

On Aprilie 04, 2008

Configurează-ţi propriul spaţiu de creaţie care să răspundă unor cerinţe existenţiale concrete, prin stabilirea deosebirii dintre "interior" şi "exterior".

Totodată continuă şi munca pentru filmul "Ivan". În aceste zile monstruoase ale războiului, regizorul Serghei Eisenstein se simte obligat să apere cultura, paralel cu lupta armată împotriva fascismului. Îl îndurerează fiecare nouă barbarie: distrugerea inegalabilelor fresce medievale de la Pskov şi Novgorod, a palatelor şi a fântânilor arteziene din secolul al XVIII-lea de la Leningrad, a catedralelor de lângă Moscova, a hidrocentralei de pe Nipru... Îl doare cumplit jertfa de vieţi omeneşti care se pierd înfruntând urgia nemţească.

Dar totodată se gândeşte încă de la început la zilele de după război, la ziua de mâine a culturii şi a artei pe care şi el este chemat să o asigure făcând orice jertfă pentru grăbirea venirii ei. Oamenii poporului său sunt gata înarmaţi până în dinţi cu experienţa trecutului, iar făcliile din mâinile lor, din mâinile celor care aşteaptă lumina, trebuie să fie curate şi pregătite pentru acea clipă când arta lor va începe să exprime noul cuvânt al vieţii.

Sarcina sa principală însă o socoate a fi apărarea, prezervarea culturii. În luna august termină studiul său despre El Greco, redactează o versiune engleză a studiului despre Griffith şi a istoriei montajului în diferitele arte şi pregăteşte o privire de ansamblu asupra ideii de prim plan de-a lungul istoriei artelor. *

Leadership: Ţi-ai propus să arunci o privire de ansamblu asupra ideii de prim plan de-a lungul construcției unei imagini artistice, ca modalitate de a face faţă lumii prin definirea ei în detaliu?

Cine simte că este dator lumii întregi să apere cultura, ştiinţa sau morala, trebuie să se pregătească pentru acea clipă când arta sa va trebui să exprime noul cuvânt al vieţii, adică înnoirea spiritului de creativitate care rodeşte în direcţia unui esenţialism vizual şi a intensificării unei anumite calităţi abstracte ale avangardelor secolului prezent. Totodată, trebuie să înţelegem că o latură indispensabilă a evoluţiei omului este strâns legată de un sistem de creaţii ce răspund unor cerinţe existenţiale concrete.

Plăcerea actului de creaţie, fiind o modalitate mai bună de exprimare a sinelui, dar mai ales actul complex de autoexaminare prin furnizarea unor noi punct de vedere faţă de meşteşugul artistic, faţă de curentul artistic, faţă de mesajul artistic, aduc practica unei libertăţi de exprimare în direcţia unui esenţialism vizual şi a intensificării unei anumite calităţi abstracte a artei şi ale spaţiului ei de manifestare.

În ceea ce priveşte opera de creaţie, "exteriorul" este ceea ce reflectă realitatea, fără a o denatura, iar "interiorul" este ceea ce experimentezi în realitatea ta prin diferite perspective artistice.

Nu se poate imagina afinitatea omului cu domeniul artei decât prin prezervarea culturii, adică acţiunea pe care omul creator o îndeplineşte faţă de progres, faţă de suma activităţilor spirituale, faţă de natura omului, faţă de viitorul gândirii omeneşti.

Şi ţinând cont de faptul că lumea obiectivă prezintă un aspect empiric, este important să evaluezi cât mai multe modalităţi de creaţie care funcţionează astfel ca o formă de verificare

practică a unei imagini vizuale, încât să ai o privire de ansamblu cât mai cuprinzătoare asupra vieţii, înainte să te concentrezi asupra ideii de "prim plan al unui realism care transcende imediatul" (şi care poate căpăta valenţe alegorice).

Foarte bine punctează Wikipedia definiţia culturii: *"Cultura reprezintă o moștenire ce se transmite cu ajutorul codurilor de comunicație specifice - cum sunt gesturile ori cuvintele, scrisul și artele, mass-media (presa, radioul, televiziunea), media interactivă (telefonul). În același fel se transmit gesturile, ritualurile, cunoștințele teoretice, normele abstracte, religia. Cultura poate fi însușită prin diverse forme ale memoriei subiective (reflexe, cuvinte, imagini) dar și prin intermediul memoriei obiective (obiecte, peisaje, cărți, numere, reguli)."*

A face faţă lumii prin definirea ei în detaliu înseamnă să mergi până în miezul lucrurilor şi al legăturilor dintre ele, folosind combinația dintre cunoștințele, convingerile, trăirile şi experienţele tale pentru a da viaţă unei imagini care surprinde punctul de întâlnire dintre natural şi ideal.

Prezervarea culturii răspunde existenţei unor creaţii utile şi indispensabile progresului tehnologic şi social, configurate valoric prin tranziţia de la realitate la viziune, de la imaginaţie la imagine veridică, de la necesitate la modernitate.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Prima funcţie a culturii leadershipului

On Iulie 17, 2016

Caută acolo unde nu caută nimeni și găsește acolo unde nu te aștepți.

Eisenstein a început munca la scenariu, împreună cu Agadjanova, printr-o serioasă documentare la care au fost ajutaţi şi de consilierii comisiei documentare. Articole, documente, mărturii ale participanţilor stau la baza acestei munci de informare. Scenariul condensa un material faptic uriaş. Acţiunea începea în timpul războiului ruso-japonez şi se încheia cu reprimarea revoluţiei, desfăşurându-se la Moscova, Leningrad, Odessa, Sevastopol, Tiflis. Scenariul, scris în timpul verii, sintetiza adeseori în două rânduri, evenimente importante.

Aparent imposibil de privit ca punct de pornire pentru realizarea unei pelicule, scenariul cuprindea de fapt întreaga muncă de pregătire a filmului, de documentare istorică şi, am zice, emotivă. Încerca să surprindă dinamismul şi ritmul epocii, relaţiile dintre evenimente, atmosfera perioadei istorice pe care o descria. *

Leadership: Poți să produci o adevărată revelaţie, găsind acele referinţe de minimum şi maximum care ajută motivelor tale de construcție a ansamblului creaţiei?

„Lucrarea trebuie să aibă puterea de a se revela" spunea demult pictorul român Sorin Ilfoveanu . Dar pentru că ea să se reveleze, anunţând o nouă faţetă a artei - creând unicitate, în arhitectura atât de ferm construită a unei opere viguroase, artistul trebuie mai întâi să capteze toate sursele și referinţele care corespund integral necesităţilor de producție a unui model de viziune și interpretare artistică.

Continuând seria începută în cadrul proiectelor de finisare a unor idei, schiţe și tipuri de experiențe, făcând posibilă o introducere a unei noi linii de artă și gândire, și sugerând înclinarea spre anumite perspective și spre un anumit nivel de preferințe de evoluţie, leadershipul se poate ridica la înălțimea potențialului de a utiliza toate mijlocele de producție a calităţii performării.

Altfel spus, omul care se ridică la înălțimea potenţialului de transformare individuală creatoare, manifestându-şi dinamismul în ceea ce privește actul de naștere-facere a creaţiei, ajunge în baza muncii de informare să condenseze un material uriaș de susținere și modelare a conţinutului său teoretic şi practic.

Asta, în leadership, se numește să-ți extinzi intervenţia asupra acelor constante dependente unele de altele, cu o distribuție simetrică în jurul *forward-ului* , adică orientată în direcţia depăşirii punctului de pornire.

Punctul de pornire este începutul unui demers cu bătaie mai lungă, pe cât de dificil, pe atât de satisfăcător, care vizează identificarea unor noi surse şi referinţe de inspirație pentru identificarea ideilor .

Înainte ca o idee bună să câștige valoare, trebuie să asiguri modalitatea de întregire a unei revelaţii și calea ei de transmitere.

Revelaţia, în domeniul leadershipului, este rezultatul descoperirii acelor modalităţi unice de a

face creație (o dependenţă de realizări), prin intermediul documentarii axate pe înțelegere și emoții, folosind ca suport de întregire relaţiile dintre mai multe surse de background ale căror mărimi sunt determinate separat.

Referinţele de minimum și maximum sunt informațiile ajutătoare, uneori de sens contrar, care contribuie la întregirea acelor fenomene, evenimente, idei, concepţii, insuficient desluşite, dar care permit estimarea modului de a se proiecta în posibil, în spaţiul infinit care se deschide între creație și lume.

Prima funcţie a culturii leadershipului are ca finalitate producerea unei revelaţii, pe baza unor metode ştiinţifice, de cunoaştere originală.

Iar revelația, care la rândul ei se explorează și se transformă în creație, se axează de cele mai multe ori pe principiul: *„ caută acolo unde nu caută nimeni și găsește acolo unde nu te aștepți. ”*

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/prima-functie-a-culturii-leadershipului.html

Prima lege a ştiinţei în plan spiritual

On Februarie 06, 2022

Nu putem cunoaşte lucrurile aşa cum sunt în sine, ci numai aşa cum ne apar.

Vă povesteam în articolul precedent despre marele inventator Alfred Nobel, căruia întreaga materie îi dădea mereu ascultare atunci când încerca să realizeze o nouă variantă (mult îmbunătăţită) a dinamitei. El a fost ferit de orice accident în lucrul cu substanţele cele mai explozive, deşi milioane de oameni mureau anual datorită dinamitei.

Într-o oarecare măsură, fără să întămpin vreo dificultate, dacă mi-aş măsura capacităţile de inventator prin experienţa confruntării cu moartea, cu privire la modul de a schimba o constantă a reprezentării cuceririi ştiinţei pe o traiectorie axiomatică unitară, atunci probabil m-aş ciocni de o latură trecută cu vederea, o excepţie, ceva ce nu aş fi gândit că pot face. O fi doar o problemă de credinţă şi de for interior?

Totuşi, sunt un inventator-autodidact, şi pe această cale sunt îndreptăţit să accept modul de încadrare a invenţiilor mele în categoria celor ce nu se rostesc, dar se închipuiesc. Fără excepţie, lucrul cu materia se poate transforma într-o relaţie desfăşurată între ceea ce proiectez ca intenție, și efectivitatea protecţiei pe care natura mi-o asigură cu un singur scop: pentru a-i lărgi valenţele de "miracol" în afara materiei vizibile.

Leadership: Poţi să te priveşti înăuntrul unei versiuni de evenimente imaginare, fără să fii dator să dai măsura propriei tale confruntări cu reprezentarea adevărului din jurul viziunii pe care o creezi?

Relația cu mine însumi este o punte către miracolul ştiinţei, o redimensionare a imagini care îmi permite să reproducă ceva, încât să dau o replică realului, dar în acelaşi timp este o confruntare între ceea ce consider a fi vechi și dorința de progres. Se creează astfel premisele unei evoluţii constante şi vizibile, fapt care lărgeşte orizontul cunoaşterii naturii vii (ca totalitate a evenimentelor de impact) şi a esenţei lucrurilor nevăzute.

În acest sens, moartea nu mai este văzută ca fapt natural în cartea vieţii, ci ca unul din coordonatele unei magii care este totodată un joc de o ghicire sublimă, desfăcându-se şi legându-se de mine printr-un exerciţiu al imaginarului şi al visului de a trece peste hotarul posibilităților omenești. Natura nu poate fi satisfacută să adauge un plus de complicitate reală cu Creatorul, decât prin recapitularea propriei mele experienţe de dedublare, deci sub formă fictivă.

Lucrurile merg întocmai cum mi-am dorit" spunea la un moment dat vrăjitorul Prospero într-o piesă de Shakespeare. Planul său îndrăzneţ se transformase într-un angajament care sfida moartea. Îi era din ce în ce mai uşor să stea în mijlocul lucrurilor care se întâmplau. Mai mult, el putea să observe totul, dar fără să fie văzut. Duhul pe nume Ariel, care era şi el nevăzut pentru orice ochi omeneşti, afară de-ai lui Prospero, ruşinat la gândul că ar putea să pară lipsit de recunoştinţă, s-a supus mereu poruncilor creatorului său.

Aici se aduc în prim plan caracteristicile unice ale legii care mişcă lucrurile: pentru a fi întindere, materia trebuie să fie forţă de pătrundere, de expansiune şi de rezistenţă. Apoi, dispunem de un mijloc de cunoaştere directă a realităţii, pe care ni-l oferă doar propriul nostru suflet. Iar activitatea sensibilă a sufletului, dirijată de virtutea perfectă, constituie puntea de trecere de la spiritual la material.

Leadership: Procedezi la identificarea capacităţilor tale de a face distincţie între imaginar şi real, prin maxima interpolare a unei imagini care poate fi obţinută doar prin respingerea ei?

Mai bine zis, ca deschizător al unei viziuni spre cele neînchipuite, pot să aplic orice lege a fizicii pentru a ajusta dimensiunea unei atare schimbări lumeşti într-o manieră subiectivă. Şi asta deoarece materia dispune de acea calitate de a forma puntea de trecere de la tărâmul spiritual la lumea fizică. Îndeosebi, principiul lui Fermat îmi place nespus să-l aplic pe fundalul miraculosului: *"Timpul în care lumina străbate drumul geometric "s" într-un mediu oarecare este egal cu timpul în care lumina ar străbate drumul"l" în vid."*

Îndelunga căutare s-a încheiat într-un mod cu totul neaşteptat. Vizionarul a devenit un creator, şi nu orice fel de creator. Mai întâi am fost Alfred Nobel, apoi am fost Prospero, şi în final am devenit imaginea celor doi. Am scăpat ca prin minune din faţa oricăror nenorociri, ori de câte ori m-am jucat cu pericolul, şi am avut mereu duhul fenomenelor cereşti de partea mea, pe care am ştiut să le descifrez la timp cu ajutorul naturii. Mai mult decât atât, furia naturii s-a abătut asupra tuturor celor care mi-au dorit răul.

Nu, nu mă consider un Creator doar fiindcă m-am lăsat influenţat în procesul de descriere a imaginilor de ceea ce simţurile au perceput la contactul cu "obiectul descris". Ci pentru că, dincolo de limitele vizibilului, am introdus discret, ici-colo, pas cu pas, elemente de hazard, de improvizaţie, dar şi o serie de algoritmi miraculos–hiperbolici şi extensiile acestora într-un joc al expresivităţii.

Cu toate astea, dacă m-aş considera un model al universului în expansiune exponenţială, şi dacă gândirea mea ar fi proiectată în chimia necunoscută a materiei, pe lângă orice altfel de lege imanentă, probabil m-aş încadra cu nonşalanţă în tendinţa de a trece de la o percepţie obscură la alta mai clară, deci de la imperfect la un grad superior de perfecţiune.

Ceea ce leagă un Creator de întregul univers al creaţiei sale, în dimensiunea leadershipului, este acea parte a viziunii pe care el o foloseşte atunci când îşi îndreaptă atenția asupra celor care se văd doar printr-un joc al dublurii ce contrapune, în aceeași structură figurativă, o imagine fabuloasă și una simbolică.

Prima lege a ştiinţei în plan spiritual are ca punct de plecare următorul punct de vedere: Nu putem cunoaşte lucrurile aşa cum sunt în sine, ci numai aşa cum ne apar. Am un motiv serios sa spun acest lucru. Am acasă o carte pe care o citesc în continuu, fara sa mă mai pot opri. Sunt nevoia să traiesc în lumea ei fără să-mi forţez privirea, fiindcă ea are calitatea aceea specială de a şti dinainte să introducă în paginile ei toate momentele vieţii mele.

Source: https://neculaifantanaru.com/prima-lege-a-stiintei-in-plan-spiritual.html

Primul determinant al leadershipului

On Mai 19, 2017

Stimulează-ţi motivaţia de a te autodepăsi, găsind acea componentă a imaginii de sine pe care să o traversezi în planurile extremelor care te clatină.

Era mai mult decât prinderea mea în lanţurile unor percepţii trăite anterior, dacă e să analizez fertilizarea gândirii mele în întregul atotcuprinzător al unei stări de veghe - acompaniată de o justificare a izolării în raport cu lumea reală. Neîndoios, *my beta testing* asupra tendinţei de a interpreta experienţele vieţii numai în termeni de rezistenţă se voia a fi o încercare de a mă situa, în stare de amăgire finală, în sensul introducerii unor limite de speranță care se micşorau tot mai mult.

Era ceva peste pragul sensului atribuit cunoaşterii care fundamenta conştiinţa timpului meu de a găsi o motivaţie existenţei, o psihologie a drumului spre alternativa libertăţii fără constrângeri, un ceva peste limitele posibilităţii cunoaşterii infinit de variată a unui science fiction care angajează omul pe o cale întunecată a izolării. Era o nuanţa de gri a modului de a face schimbare peste care se aflau anumite legi veşnice, statornice, carora li se supuneau în intreaga lor dezvoltare anumite restricţii de acces aplicate într-un coşmar care se tot repetă.

În acest caz, leadershipul era un accept al disponibilităţii de a mă îndruma spre o aventură de neuitat, spre o cale măreaţa de a trăi în temeiul subtilităţii psihologiei de a surprinde, în acelaşi timp, aspectul general dar şi cel particular al fiinţei umane înscrisă în ansamblul unei lumi sfârşite.

Eu, Gerry Lane, un om de ştiinţă foarte atipic, nu eram sigur că virusul care a îngrozit lumea, făcând din orice om un Zombie, putea avea un leac definitiv. Doar de un singur lucru eram sigur: trebuia să am suficientă energie ca să pendulez după bunul meu plac între o raţiune bazată pe un fir logic şi o raţiune bazată pe fenomene naturale şi pe deducţii raţionale parţiale extrase din fenomenele naturale.

Leadership: Îţi permiţi să-ţi imaginezi viitorul relaţiei tale cu tine însuți şi să îl comunici lumii prin prisma felului în care îți trăiești viaţa în faţa unui fenomen natural atipic care ia amploare?

Fiind prins în limitele unei logici simple, nimic complicat pentru geniul unei staţionări în organismul artei supravieţuirii, cu o largă răspândire în construcţia aparatului propriei hegemonii intelectuale, am început să-mi făuresc destinul astfel încât să simt că îmi trăiesc viaţa în cel mai util mod, la fel cum un sculptor talentat ştie să sublinieze, în compoziţii şi colorit, conţinutul adânc uman cu multă vervă.

Forţele care împingeau lumea în ciclurile de imprevizibilitate a viului, a schimbării lucrurilor, a legilor ştiinţei, pe durata unei emancipări individuale autentice, fără precedent, constituiau elemente ale unui limbaj mecanic, realizat prin sudura cu percepţiile valorii care mă definea printr-un rol distinct, la temperatura unei atare responsabilităţi de sine acordată serios la realitate. Viitorul meu părea a fi o succesiune evenimenţială din cadrul unui fenomen atipic care nu se poate explica prin știința convențională.

Departe de mine lipsa motivaţiei chiar de la începutul unui exil perpetuu în spațiul privat al unei fenomenalităţi autentice: *" That's what I am "*. Expresia stării de întemniţare, linişțea dintr-un lagăr al artei privită din unghiul presiunii de contact dintre planul realului de o concretitudine strivitoare și cel al lecţiilor pe care ea le trimitea lumii, se exprima prin

coloritul extremelor la care eram supus. O extremă a interpretării dispoziției de a îndeplini datoriile lumeşti și o extremă a răbdării din perspectiva timpului.

Sensul pe care îl dai atitudinii superioare (de erou) este o parte a psihologiei experimentale produsă pe traseul spre punctul de trecere a frontierei dintre ceea ce te izolează și ceea ce te inspiră.

Era timpul călătoriei prin pustiu, timpul de a alege între bine și rău, între posibilitatea de a accepta o înfrângere și posibilitatea de a mi-o asuma cu acea dârzenie cu care Jean Valjean, personajul lui Hugo, se întărea pe calea binelui în lupta cu întunericul răutăţii lumii care îl denigra continuu.

Prima componentă a imaginii de sine pe care merită să o traversezi în planurile extremelor care te clatină este atitudinea de a te arăta în orice situaţie mai bun decât eşti. Gery Lane este eroul care îşi găseşte menirea supravieţuind în faţa unui fenomen numit "That's what I am în a world that tries to hide in the dark", şi care reuşeşte să ţină în frâu evenimentele prin lupta împotriva forţelor naturii. Iar, în acest context, leadershipul este responsabilitatea pe care Gery şi-o asumă ca supravieţuitor într-o lume supusă morţii.

Iar sensul autenticităţii pe care o promovezi „ *That's what I am* ", despre care am avut de atâtea ori prilejul să vorbesc, exprimă convingerea că însăşi destinaţia spre care te îndrepți este oglindirea vieții care se conformează unei nemăsurate chibzuieli și a unei atitudini superioare. Nu totdeauna viața, prin suişurile și coborâşurile ei, este cea care se orânduieşte potrivit interpretării pe care i-o dai, calificată ca mai mult sau mai puţin precisă, mai mult sau mai puţin imperativă.

Leadershipul este atitudinea de erou pe care o ai în faţa acelei schimbări colosale care poate face din tine un obiect fără valoare cu care destinul, devenit necruţător, se joacă în mod cinic.

Primul determinant al leadershipului îl reprezintă situaţia în care se plasezi atunci când sensul autenticităţii pe care o promovezi, sub aspectul unei retrospective a întregului parcurs, derivă din marea necunoscută a unei lupte fără sfârşit acceptată ca un rău necesar. O luptă cultivată, adâncită, construită pe pilonii amăgirii, confuziei, mandriei, conştiinţei sau libertăţii de acţiune.

Uneori, asumarea prilejului de a experimenta o lume complet diferită în povestea pe care destinul ţi-o creează este o componentă a imaginii de sine pe care o traversezi în planurile extremelor care îţi dau o anumită viziune, nu tocmai cea mai fericită despre viaţă.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/primul-determinant-al-leadershipului.html

Primul prag al leadershipului

On Iulie 10, 2011

Întăreşte-le oamenilor încrederea în potenţialul tău de lider, restabilind firul conducător al convingerilor şi sentimentelor lor.

Bob Spangler era proprietarul unei insule din Pacific, o cunoştea mai bine ca oricine. Era ferm convins că hotelul său, construit pe o rocă fermă, îi putea salva pe toţi turiştii de înfricoşătorul vulcan care începuse să erupă. El se adresă oamenilor speriaţi:

- Ascultaţi-mă ! Aici există tot ce avem nevoie, chiar aici. Credeţi-mă, hotelul acesta a fost construit să dureze. E construit pe rocă fermă. Şi vă spun să rămâneţi. E singura voastră şansă. Nu intraţi în panică din cauza oamenilor neîncrezători şi fricoşi.

Hank Anderson, un maistru de foraj, convins că erupţiile vulcanului şi lava vor distruge în totalitate hotelul, iar toţi cei aflaţi acolo vor muri, ieşi în faţa oamenilor şi, cu mult curaj şi încredere îi îndemnă să părăsească insula, adică să-l urmeze degrabă.

- Fiţi atenţi la mine. Lava continuă să vină pe partea asta. Veţi muri cu toţii dacă rămâneţi aici. Cine vrea să meargă cu mine, să se echipeze imediat şi să urce în maşini.

Leadership: Care este consecinţa impactului psihologic al evenimentului care te provoacă să-ţi depăşeşti limitele atunci când e vorba de persoane/locuri vulnerabile pe care nu le poţi integra în traseul individual?

Dacă nu ai văzut filmul „ *When Time Ran Out (1980)* ”, iată cum au decurs lucrurile. După ce Hank s-a adresat oamenilor, majoritatea s-au revoltat împotriva lui. Foarte puţini l-au urmat fiindcă „nu era un expert” şi, mai ales, fiindcă nu reuşise înainte de toate să-şi salveze propria lui echipă de lucru.

Evenimentul cumplit a fost acela că toţi cei care au rămas în hotel au fost înghiţiţi de vulcan. Singurii care au scăpat cu viaţă au fost cei care au răspuns chemării lui Hank.

Ca să capeţi autoritate în faţa oamenilor, trebuie să restabileşti firul conducător al convingerilor lor, trebuie să le inspiri acel sentiment de solidaritate puternică care să-ţi acopere orice imperfecţiune şi să-ţi amplifice măsura competenţelor tale, aducând argumente convingătoare în sprijinul opiniilor şi deciziilor tale.

Aşa cum o experienţă muzicală poate fi ratată dacă muzicianul se concentrează pe propria persoană şi nu pe muzică, tot aşa valul ce te poate propulsa înaintea celorlalţi oameni poate fi ratat dacă ei nu continuă să-şi canalizeze spre tine toate acele resurse interioare care produc recunoştinţa şi ataşamentul lor.

Leadershipul este un factor de impact psihologic care produce urmări pe măsura convingerilor şi emoţiilor oamenilor. Ca să-i faci pe oameni să răspundă chemării tale, ca să trezeşti în ei acel simţământ de mulţumire interioară care face loc instalării stimei şi respectului reciproc, ca să-i determini să-şi pună toată nădejdea în tine - atunci trebuie să elimini din conştiinţa lor acel simţământ intens de nesiguranţă şi incertitudine şi să-l înlocuieşti cu unul de unitate şi încredere.

Leadership: Prezenţa punctelor tale de vedere în orice loc şi în orice faptă reprezintă certitudinea atingerii obiectivelor chiar şi atunci când realitatea nu-ţi oferă nici un fel de supapă de control în arta compromisului?

În spaţiul pretenţios al solidarităţii, care înclină spre o succesivă fuziune de forţe, se concentrează cu precizie toate trăirile, toate învăţăturile şi toate contradicţiile, într-o îmbinare de pragmatism, idealism şi justeţe. Unica lor valoare fiind de a facilita acceptarea necondiţionată a unei mai mari centralizări și de a suda mai bine această uniune, a cărei finalitate este leadershipul.

Însă dacă majoritatea trăsăturilor indivizilor, dacă mentalul colectiv rămâne alterat în pofida oricăror măsuri de susţinere care acţionează predominant în baza unor interese comune, atunci prezenţa leadershipului nu mai poate reprezenta o certitudine a atingerii unui obiectiv.

Schimbării percepţiei generale a oamenilor asupra realităţii, generată într-un mod uimitor de leadership, i se poate atribui o valoare de unitate doar dacă există un acord al tuturor forţelor participante la o acţiune de cooperare. Dacă însă convingerile oamenilor întemeiate pe zvonuri sau pe o cercetare îngustă, au ca unic rezultat incapacitatea liderului de a formula direcţii de acţiune într-un context problematic în care se impune luarea rapidă a unei hotărâri, înseamnă că ei pun mai presus de orice procentajul ridicat de îndoială, fiind conduşi de sentimentul de rivalitate.

Leadership: Doreşti să-i pui pe ceilalţi înaintea intereselor personale, dar reţinerea propriilor nevoi constituie o negare a propriei persoane într-o ipostază de care nu poţi scăpa?

Palide reflectări ale unei evidenţe refuzate. Căci aşa cum durerea arată în ce ritm se petrece vindecarea leziunii, tot astfel ideile preconcepute despre "marca" liderului arată în ce măsură o valoare investită produce un rezultat aşteptat, sau arată în ce măsură alegerile făcute determină obţinerea rezultatelor dorite. Un singur calcul eronat asupra valorii liderului, nevoia interioară fundamentală a oamenilor de a se alinia părerii generale îi împiedică să se deblocheze din dilemele lor.

" *Ce zic ceilalţi?* ", " *Ce crede majoritatea?* " (şi foarte rar " *Ce cred eu?* ") rămân aceleaşi principale motive prin care omul înţelege să se subordoneze "dreptei", adică unei logici mai înalte şi prestabilite în termenii unei viziuni şubrede, concentrate pe securitate, dar care lasă de dorit.

De aceea tind să cred că solidaritatea înfloreşte mai cu seamă în vecinătatea unor situaţii sigure, a unui viitor sigur, care nu pune în şah rolul liderului. Dacă sentimentul individual ar fi mai mare, dacă omul s-ar axa mai mult pe propria gândire, şi mai puţin pe spiritul de turmă, probabil că propagarea solidarităţii nu ar întâmpina mari probleme.

O negare a propriei persoane într-o ipostază de care nu poţi scăpa se produce atunci când riscul la care te expui este maxim şi simţi că nu-ţi mai aparţii ţie însuţi, ci unui început al deznodământului iminent cauzat de cursul evenimentelor.

Primul prag al leadershipului stabileşte poziţia ta definitorie în viaţa oamenilor. Este pragul cel mai important al evoluţiei tale, dar şi cel mai greu de atins, prin care trebuie să asiguri o conexiune foarte bună între convingerile oamenilor şi aşteptările tale. Dacă nu reuşeşti să stabileşti o concordanţă deplină între nivelul real al încrederii pe care ţi-o acordă oamenii şi capacitatea ta de a influenţa convingerile lor, atunci nu vei reuşi niciodată să-i determini să te urmeze (mai ales în situaţiile dificile). Ca să primeşti undă verde din partea celorlalţi trebuie să creezi un sentiment de siguranţă în sufletul lor.

Concluzie: Pentru a câştiga încrederea majorităţii oamenilor trebuie să restabileşti firul conducător al convingerilor şi sentimentelor lor. Competenţele tale şi experienţa profesională demonstrată în relaţia cu ei sunt argumente convingătoare ca şi antecedentele tale privind modalităţile de rezolvare a unor situaţii dificile, când ai învins scepticismul unora şi reaua voinţă a altora.

Atenţie însă, totdeauna să te sprijini pe date concrete, să ai informaţii corecte de la specialiştii în domeniul în care nu deţii controlul şi mai ales să ai o capacitate de a prevedea pericolul iminent care poate duce la pierderi de vieţi omeneşti. A te aventura, a utiliza argumente care nu au o bază solidă, a risca vieţile oamenilor de dragul orgoliului tău şi a intereselor tale personale, este un pas greşit care te va costa mult.

Source: https://neculaifantanaru.com/primul-prag-al-leadershipului.html

Primul sens al abisului

On August 29, 2014

Realizează o configurare corectă a parametrilor existenţiali, identificând o viziune care să se potrivească propriei tale individualităţi.

Niciodată nu îmi fixam ceva anume în minte, în aşteptările neliniştite ale impactului cu ceea ce se numeşte „primul sens al abisului". De ce aş fi făcut-o? Nu eram o fiinţă aparte, propriul rege în propriul său regat, dar eram mereu în căutare de ceva nou. Ceva care să se recreeze din imaginar, de dincolo de necunoscut, dar în acelaşi timp asemănându-se cât mai mult cu normalitatea.

Era o etapă necesară în evoluţia universului meu, prin percepţia unei realităţi indescriptibile. Extinderea unei dimensiuni diferite de cea care era setată în subconştientul meu. Ea se traducea într-o schimbare lăuntrică, născută din experienţa în lucrul cu materia resuscitată din cenuşa unei stele muribunde - impulsiunea mea secretă, intensitatea proiecţiei mele într-un viitor deja prezent.

Încrezător, eram pătruns de ideea că avea să fie palpitant, dar nu a fost deloc aşa. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să arate sau cum ar trebui să procedez pentru a obţine ceva palpabil, ceva care se poate comunica, care se poate exprima prin cuvinte. Viaţa mea lăuntrică era plină de gânduri, care mai de care mai sofisticate, mai pline de energie, mai uşor de mânuit sub umbra realităţii care nu era provocată de vreo forţă necunoscută. Ci se datora chiar celui aflat în eroare.

Mi-aş fi dorit să nu ştiu niciodată că marea ştiinţă poate transforma parametrii puterii de construcţie a alternanţelor „ *închis-deschis* ", de la intensitate mare şi tensiune mică, la intensitate mică şi tensiune mare. Şi invers. Găsesc totuşi că asta era interesant. Creaţia, pe care viaţa cu provocările ei multiple o ridica în faţa mea, era un fenomen ambiguu la care asistam neputincios. Păream devorat de ecouri misterioase, provocate de concretul vieţii și îndreptarea lui înspre abstract.

Leadership: Ai puterea să te adânceşti în sânul unei realităţi care depăşeşte graniţele admisibilului, sub influenţa unei forţe de redefinire a fundamentelor dezvoltării sinelui?

Tot ceea ce se concretizează în posibilitatea de exprimare a gândurilor, stărilor, are ca prim reper autenticitatea individului. Recurgând la consolidarea poziţiei sale de susţinător al unei viziuni aparte, în sensul pe care îl are efectul pozitiv al puterii de exprimare a propriei individualităţi, prin extinderea dimensiunii existenţiale, viitorul lider îşi poate amplifica domeniul de cercetare. Pe această cale el oferă condiţii extrem de adecvate adâncirii relaţiilor dintre ştiinţă, experienţă şi lumea care îl guvernează pe el însuşi.

Există diferite modalităţi de a-ţi exersa leadershipul, la fel cum există diferite modalităţi de receptare a realităţii, verificând şi validând raţionamentele prin care îţi poţi regândi existenţa. Iar fiecare modalitate are o funcţie uşor specializată, prin care se realizează schimbarea lăuntrică, controlând tendinţele de căutare a noului în imaginar şi mai ales în imaginarul reprezentat de formele de acceptare a ceea ce eşti cu adevărat.

Vrei să găseşti ceva, da aşa e, ceva care să se identifice cu viziunea ta, ceva care să se potrivească propriei tale individualităţi şi să scoată în evidenţă ceea ce gândeşti. O posibilitate de reglare a curentului de „inadmisibil" prin modificarea forţei de creaţie. Iar asta înseamnă de fapt că viaţa ta lăuntrică este plină de gânduri, care mai de care mai sofisticate,

mai pline de energie, mai uşor de mânuit sub umbra realităţii care nu este provocată de vreo forţă necunoscută.

O realitate care depăşeşte graniţele admisibilului este o operaţie complexă a gândirii prin care extragi dintr-un complex de trăsături ale unui eveniment sau fenomen anumite caracteristici definitorii pentru perceperea sinelui și a propriei identități în raport cu ceilalți.

Dar până să te simţi oarecum "pus în faţa faptului împlinit", până să atingi nivelul de rodire al propriei tale persoane şi a experienţei în leadership, trebuie să elimini orice eroare care poate determina anularea conştiinţei de sine, a identităţii pe care o presupune apartenenţa la un nou real.

Înainte să goneşti prin meandrele unei judecăţi care nu se înscrie în normele obişnuite, schimbând regulile leadershipului, realizează o configurare corectă a parametrilor existenţiali, identificând o viziune care să se potrivească propriei tale individualităţi.

Rişti să te adânceşti în eroare dacă te încerci mereu să creezi din imaginar noi structuri de puncte de reper pentru redefinirea propriului sine şi a propriului rol în procesul tranziţiei de la o fază stagnantă la una de dezvoltare progresivă. Astfel leadershipul va căpăta un alt sens, nedorit, de supremaţie în sfera creaţiei şi irealităţii, în loc de echilibru şi armonie în sfera vieţii şi a realităţii concrete.

Influenţa unei forţe de redefinire a fundamentelor dezvoltării sinelui se poate constata din percepţia pe care o ai asupra "inefabilului" unei creaţii ce o poţi atribui îndeosebi unui Dumnezeu din afara înţelegerii tale. Ea se materializează într-o schimbare lăuntrică care încurajează, la rândul ei, confirmarea unei noi revelaţii despre concretul vieţii manifestat în varietatea propriilor emoţii, trebuinţe, născociri, căutări şi eşecuri.

O viziune care se potriveşte propriei tale individualităţi este construită pe pilonii unei realităţi ascunsă dincolo de ceea ce se vede, dar care poate fi percepută prin contemplarea lucrurilor cele mai evidente, prin contemplarea atentă a schimbărilor, prin contemplarea unor plăsmuiri născute din experienţele vieţii reale.

Primul sens al abisului face referire la acel sistem de autocontrol instituit de fiecare lider, care trebuie să domine atât parametrii săi existenţiali cât şi viziunea proprie, forţa de creaţie şi viaţa sa lăuntrică, până la atingerea scopului propus.

Abisul este un spaţiu plin de mistere, plin de imaginaţie, în care ai acces nelimitat, dar care nu îţi garantează victoria în lupta cu tine însuţi, cu ceea ce devii în marea ecuaţie a vieţii. Ce sens va căpăta leadershipul tău în cazul unei înfrângeri?

Source: https://neculaifantanaru.com/primul-sens-al-abisului.html

Primus Inter Pares

On Martie 20, 2016

Menține condiţiile de producere a unei gândiri referenţiale, finisând capacitatea de a transforma munca creatoare într-un angajament de consolidare a experienței de însuşire a culturii de seamă.

Eisenstein interzicea studenţilor să-l oprească pe coridor cu întrebări puse între patru ochi: „toate problemele le voi rezolva cu participarea tuturor". Lecţiile sale erau nişte discuţii aprinse, lansa întrebări, studenţii toţi răspundeau, discutau, se disputau diferite soluţii, până când profesorul conchidea. Gălăgia discuţiei se liniştea atunci. Studenţii mai făcuseră un pas în a învăţa să gândească creator.

În expunerea să programatică, Eisenstein spusese limpede: Profesorul nu este altceva decât *primus inter pares* - primul între egali. Colectivul, şi mai târziu fiecare membru al său individual, îşi croieşte drumul propriu prin greutăţile şi chinurile muncii creatoare, prin întregul proces al formaţiei creatoare, de la prima slabă licărire a temei, până la hotărârea dacă nasturii de pe haina de piele a ultimului figurant sunt potriviţi pentru scopurile filmării.

El cerea o maximă precizare în gândirea studenţilor: *"Nu spune cred. Până nu ştii, nici nu vreau să te aud." Cerea studenţilor să devină, înainte de toate, oameni de cultură. Să gândească cu propria lor minte. Lecţiile sale erau fascinante.*

Leadership: Optezi pentru linia neîntreruptă a unei solicitudini realizate într-un context de tipul „Nu spune cred, arată mai întâi că știi" ?

Condiţiile de producere a unei gândiri referenţiale, finisând capacitatea de a transforma munca creatoare într-o datorie morală pe termen lung, într-un angajament de consolidare a experienței de însuşire a culturii de seamă, se referă și la diferenţierea mijloacelor active și practice, produse printr-un anumit tip de reacție. Este vorba de acea reacție la fascinaţia pe care o exercită un impact psihologic puternic ce creează un context de tipul *„Nu spune cred, arată mai întâi că știi."*

Cultura cea mai de seamă este rezultatul muncii creatoare, o obişnuinţă a minţii de a-şi croi drumul propriu prin greutăţile şi chinurile vieţii de artist, plină de schimbări şi durere, este o iniţiativă de genul "gândeşte singur înainte să consulţi pe alţii" expusă unei evaluări de impact care însoţeşte orice măsurare a performanţei.

Leadershipul este interesul pe care îl obţii din partea celorlalţi oameni spre realizarea unor performanţe bine integrate într-o viziune (estetică) şi într-o atitudine de recunoştinţă faţă de grija cu care reuşeşti să sugerezi un nou stil de abordare a idealurilor de cultură prin integrarea cunoaşterii individuale în activitățile de creație. Leadershipul prelucrează aspirația iniţiatului într-un domeniu spre unirea cu o formă de cunoaştere erudită, spre obţinerea unei expansiuni a mecanismelor de producere a artei şi culturii.

Artistul cel mai solicitat este o lecţie de deschidere către tot ce este nou în plan cultural, prin atragerea cât mai largă a interesului celorlalţi practicanţi de artă spre elaborarea unor modele de modernizare a stilului de concepere a unei "Opere Totale".

Primul pas făcut în a învăţa să gândești creator, datorită capacităţii de aflux al informaţiei în conștiință, în spirit, dar mai ales în mentalitatea valorizatoare, prin extinderea tendinţei către

unitatea dintre idee și idealul stilistic, de obicei se asociază și cu năzuinţa de a desăvârşi un proiect comun, un concept personalizat sau un proces care te responsabilizează.

Acest pas se situează întotdeauna pe regiunile proeminente ale sferei identitare, în special acea parte din tine care îți amintește că eşti important când gândești primordial cu propria ta minte, iar ce faci tu contează în primul rând pentru tine. Oameni de cultură gândesc cu propria lor minte. O operă totală este un produs al propriei minţi, al minţilor libere, nu o marionetă a minţilor celorlalţi.

Iar cea de-a doua caracteristică a acestui prim, dar important pas, este că, în deosebire de amprenta pe care experiența de a gândi singur o lăsă între aspirație și motivare, rămâne apreciabilă acea latură artistică prezentă în tine ce te determină să vezi lucrurile din perspectiva raportării la un model absolut de logică și inventivitate.

Orice măsurare a performanţei ar trebui să evidenţieze căutarea reperelor de sustenabilitate în originalitatea realizării actului de creaţie şi satisfacţia construirii unei atmosfere educative a culturii în spiritul unei profunde comuniuni artistice.

Primus Inter Pares este omul care rezolvă problemele cu participarea tuturor, dar având puncte de vedere mai bune decât ceilalţi şi o cultură mult mai largă.

În leadership, greutăţile şi chinurile muncii creatoare au caracteristic accesibilitatea producerii considerentului că trebuie să fii „primul între egali". Deducând de aici faptul că este nevoie de o anumită continuitate în asimilarea acelor cunoştinţe care condiţionează capacitatea de a înţelege şi folosi corect informaţiile pe care le recepţionezi de la alții și le amplifici de la tine.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/primus-inter-pares.html

Principiul acceptării selective

On Februarie 02, 2011

Acceptă-i pe ceilalţi în viaţa ta, şi vei descoperi partea pozitivă din tine.

Nu ştia decât un singur lucru să facă, dar îl făcea mai bine ca oricine: să ucidă. Ca orice asasin profesionist, Leon nu aparţinea niciunui loc şi nimănui. Era un fugar, destul de abil ce-i drept, care nu cunoştea afecţiunea, fidelitatea, nu avea niciun fundament în viaţa lui, niciun ţel, nicio aspiraţie, nimic. Nu ştia decât să asculte de părintele său adoptiv, Tony, un mafiot care îi dădea tot felul de misiuni. Dar cu cât avea mai mult succes în meseria sa – cu cât îndeplinea mai multe misiuni, cu atât fugea mai mult şi mai departe. Şi cu atât se accepta mai puţin. Cu atât era mai posac şi mai ursuz, şi din ce în ce mai indiferent cu viaţa lui şi cu viitorul său.

Aşa cum precizam şi în articolul precedent, " *Turnul de fildeş al lui Leon* ", din momentul în care Leon a "înfiat-o" pe Mathilda, viaţa lui a luat o altă turnură. Nu a mai fost omul singuratic, pustiu, lipsit de sentimente şi dorinţe. Ci a dobândit o nouă personalitate, a devenit o fire mai deschisă, mai sociabilă, mai comunicativă şi chiar romantică, capabilă să preţuiască mai mult pe cei din jur şi lucrurile din jur.

Leadership: Validarea sentimentelor tale ascunse ar trebui să succeadă validarea continuităţii de a păstra un obicei care te limitează?

Îndrăzneala de a te descoperi mai bun este forţa primară vitală care îţi asigură continuitatea în a lua decizii şi a acţiona în spiritul integrării armonioase într-o existenţă care depinde de afirmarea ataşamentului şi de îngrijirea omului.

În romanul "Shantaram", scriitorul Gregory David Roberts a spus o vorbă mare, care în limba pashto înseamnă: "Nu eşti bărbat până nu-ţi oferi iubirea cu adevărat şi fără niciun fel de constrângere unui copil. Şi nu eşti un om bun până când nu câştigi dragostea sinceră a unui copil."

Leon a găsit la Mathilda ceea ce nu găsise nicăieri în altă parte. A găsit o fărâmă de visare, o picătură de dragoste, un strop de linişte sufletească. Clipele petrecute în compania fetei, au făcut ca sufletul său să simtă starea de împlinire şi de iubire necondiţionată. Partea bună din el s-a trezit la viaţă.

Fără niciun fel de constrângere, deschizându-şi sufletul în faţa acestei copile, Leon a mers la Tony, cel care îi administra banii, şi l-a rugat să-i doneze lui Mathilda, în caz că vreodată se va întâmpla ceva cu el. Iată dovada certă a bunătăţii sale. Iată dovada că oricine se poate schimba şi poate deveni mai bun, dacă este deschis şi îi acceptă pe ceilalţi în viaţa sa.

Leadership: Acţionezi conform unui crez care îşi anunţă prezenţa într-un echilibru de stabilitate în toate condiţiile de exploatare a experienţei de creare a unei lumi noi?

Lumea pe care contribui s-o înfrumuseţezi cu detalii ale personalităţii tale ascunse, fără a te comporta prin asumarea "suferinţei" faţă de neglijarea puterii tale de autoritate, trebuie să fie rezultatul unui echilibru cantitativ şi calitativ între ceea ce de defineşte şi ceea ce te inspiră.

Îţi aminteşti, desigur, cunoscuta poveste "Frumoasa şi Bestia", nu-i aşa? Bell petrecea ore în

şir citindu-i Bestiei, învăţând-o să mănânce cum se cuvine, să danseze, etc. Încet-încet, Bestia a ajuns să se asemene tot mai mult cu un om. A aflat ce înseamnă blândeţea şi mărinimia, gingăşia, smerenia şi recunoştinţa. Iar Belle, cu toată duioşia şi înţelegerea de care era în stare, a ajuns să o îndrăgească tot mai mult. Şi, îndrăgostindu-se de ea, de partea pozitivă din ea, vraja s-a spulberat – Bestia se prefăcu într-un prinţ deosebit de frumos şi iubitor.

Impactul pe care îl au ceilalţi oameni asupra ta, este crucial. Leon, ca şi Bestia, s-a transformat într-o altă persoană, o persoană mai bună şi mai sufletistă. El a reuşit, de asemenea, să treacă peste complexele pe care le avea – datorate firii sale posace, şi a meseriei sale. Astfel, a simţit că există, că există cu adevărat, că poate avea sentimente faţă de ceilalţi oameni. A ajuns să se descopere pe sine însuşi, să-şi descopere partea pozitivă din sine. El a atribuit vieţii sale un alt sens – în concordanţă cu latura lui sufletească bună. (Dar dacă transformarea Bestiei a fost totală, a lui Leon a fost doar parţială, el rămânând un asasin cu...suflet bun.)

Grandoarea este dependenţa de a te forma ca fiinţă sufletească, gânditoare şi morală, în condiţiile prielnice ale biruinţei în lupta cu ceea ce ai înrădăcinat rău în tine.

Cel mai important lucru în viaţă este să descoperi că poţi fi un om cu calităţi şi valori morale deosebite, nu unul cu defecte şi fără calităţi. Fii optimist şi gândeşte pozitiv. Nu te lăsa stăpânit de haosul pe care defectele îl produc în sufletul şi în mintea ta !

A te accepta pe tine însuţi ca un element pozitiv, înseamnă să descoperi şi să vezi mereu partea bună a lucrurilor. Înseamnă să intri în armonie cu propriul tău "univers" şi să accepţi partea pozitivă a universului celorlalţi. Înseamnă să-ţi trăieşti viaţa fără să manifeşti niciun fel de repulsie faţă de nimeni, chiar dacă nu eşti întru totul de-acord cu ei.

Principiul acceptării selective se referă la acceptarea acelor părţi pozitive din oameni care promovează dezvoltarea şi progresul lor.

Categoric proverbul "cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei putea cunoaşte pe ceilalţi" are un tâlc pe care mulţi îl cunosc, dar puţini îl înţeleg. Pentru un lider este esenţial să-şi cunoască oamenii cu care lucrează şi să descopere părţile pozitive din ei, potenţialul lor şi să le dezvolte acea dorinţă de îmbunătăţire continuă.

Pentru a reuşi acestea, trebuie în primul rând să se cunoască pe sine. Desigur, reuşita liderului depinde şi de alţi factori cum ar fi nivelul educaţional, cultural, nivelul IQ-ului, etc.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-acceptarii-selective.html

Principiul ascensiunilor paralele

On Noiembrie 07, 2024

Ascensiunea unei extreme va duce întotdeauna la ascensiunea celeilalte extreme, asemenea unui contrabalans al contrariilor în care polaritățile se caută și se completează într-o armonie perfectă.

În labirintul existenței noastre, fiecare urcuș spre o extremă devine catalizatorul unui alt urcuș. Asemenea unui "Astralis Vorterix Luminex", punctul de convergență unde contrariile își dau întâlnire, extremele se atrag și se potențează reciproc, într-un orizont inedit, dintr-un proces perpetuu al devenirii. Exact așa stau lucrurile în marele circuit al alergărilor montane, pe care munții, falnici și maiestuoși, îl găzduiesc an de an în România. Iar în timp ce momentele de intensitate maximă transformă competiția fizică într-o expresie a căutării echilibrului universal, căutarea punctului culminant al oricărui efort devine însăși expresia setei de absolut.

Da. Fiecare urcare este o șansă de a-ți regăsi echilibrul pierdut. În acest loc al transcendenței, observ cum fiecare salt spre o limită devine oglinda unui alt salt. Este ca și când universul ar fi conceput o serie de trepte duble, unde urcarea pe o parte atrage inevitabil ascensiunea pe cealaltă parte, asemenea unui tablou de Escher unde scările par să urce în direcții opuse, dar ajung în același punct. Aici, sora mea, Oana Fântânaru, devine aproape de fiecare dată expresia unui artist cu mare deschidere spre noi orizonturi, prin faptul că transformă fiecare pas într-un act creator.

Leadership: Cum reușești să transformi tensiunea dintre doua extreme într-o forță creatoare, făcând din aparenta lor opoziție o sursă de energie și progres?

Cu fiecare pas spre o extremă, *y con la fuerza del destino inevitable,* cealaltă extremă își intensifică propria ascensiune, într-un ritual de echilibru și completare reciprocă. Că lucrurile stau așa, ne-o confirmă însăși Oana, de fiecare dată când pașii ei se înalță sub un impuls artistic, formând împreună cu mișcarea un continuum în care coexistă universul unei povești triumfătoare prin însăși arta corpului de a se transforma într-un instrument al transcendenței. Polaritățile efortului fizic și ale spiritului creator se întâlnesc în punctele culminante ale cursei, coincid cu momentele de grație ale victoriei, din care doar una recreează spațiul artistic al performanței pure, prin oglindire cu vibrația unui strigăt al inimii în care se amestecă strălucirea culorilor vieții reinventate cu teama, neliniștea, angoasa în fața luptei competiționale.

Această dinamică a contrariilor, dintre ceea ce consumă energia și ceea ce o regenerează, îmi amintește de cuvintele lui Hermann Hesse: *"Întotdeauna când un om a ajuns la cea mai înaltă treaptă a unei extreme, va descoperi că cealaltă extremă l-a așteptat acolo dintotdeauna."*

Tot astfel, în căutarea limitelor, Oana a descoperit de fiecare dată că extremele sunt de fapt porți spre aceeași realitate fundamentală: *"Tot ceea ce mă consumă fizic, în același timp mă înalță spiritual."*

Vârful este culmea farmecului. Acolo sus, totul pare că stă suspendat, într-un echilibru instabil, deasupra abisului, însă voința nestrămutată menține starea de "grație transcendentă", ca un fel de planare extatică peste piedicile și greutățile întâlnite pe parcurs. Spațiul dintre extremele acestor două stări, anume epuizarea fizică și elevația spirituală, devine un Nexoris Ethereal Synoptix, un câmp de forță unde polaritățile se întâlnesc și se transformă. Asemenea unei picturi de Kandinsky, unde formele geometrice rigide se îmbină cu fluiditatea culorilor, extremele își găsesc armonia în aparenta lor contradicție.

Leadership: Urcușul tău spre limite dezvăluie puterea unei chemări lăuntrice către echilibru, reflectând un ecou adânc ascuns în miezul unei viziuni creatoare?

Ochiul explorator al Oanei captează sinergia dintre ascensiune și auto-descoperire. Mă refer la faptul că polaritățile dintre constrângere și eliberare, conștient și inconștient, se întâlnesc în momentele de grație, din care doar cel conștient recreează spațiul artistic al performanței pure, prin oglindire cu esența spiritului creator. În această alchimie a contrariilor, este vital să înțelegem că fiecare extremă poartă în sine sămânța propriei transcendențe. Precum în arta japoneză a kintsugi, unde fisurile devin linii de aur, extremele se completează creând o nouă formă de frumusețe.

Fiecare pas pe care Oana îl imprimă în munte se transformă într-un act creator ori de câte ori depășește limitele obișnuitului, dobândind o dimensiune transcendentă pe care arta o numește "revelație". Este într-adevăr o revelație să vezi cum limitele fizice se topesc în intensitatea urcușului, încât fiecare provocare să devină o expresie a continuării cursei pe un drum nou. Repet, în acest complex joc al ascensiunilor paralele, fiecare extremă devine învățător pentru cealaltă. Este precum acel moment descris în Tao Te Ching când înțeleptul realizează că lumina și întunericul sunt două fațete ale aceleiași realități.

Nu degeaba, viziunea creatoare a Oanei se poate exprima în felul următor: *"Fiecare pas e o afirmare a spiritului, o mărturie a curajului de a sculpta propriul meu drum în piatra destinului."*

Leadership: În ce măsură reușești să menții echilibrul între forțele opuse, transformându-le într-un proces de creație mai degrabă decât într-un conflict destructiv?

Nu este fiecare extremă o oglindă pentru cealaltă? De parcă universul ar fi conceput un sistem perfect de echilibre, unde fiecare forță își găsește contraponderea exactă în opusul său, iar Oana, prin arta de a îmbina contrariile, reușește să recreeze miracolul marii capodopere numită: "armonia extremelor". Adică transcendența prin efort, prin acceptarea ideii că limitele sunt doar puncte de transformare, în versiunea unui raport armonios între forță și fragilitate. În final, devine evident că principiul ascensiunilor paralele nu este doar o lege a naturii, ci o cale de înțelegere a întregii existențe. Extremele devin astfel nu puncte opuse, ci parteneri în planul spiritual al devenirii.

Oana va continua să participe la concursurile montane de running, știind că după fiecare vârf de munte cucerit, va urma altul, că fiecare moment artistic trăit este sinonim cu actul creator prin faptul că transcende limitele obișnuitului. Prinsă în acest proces de transformare, prin care fizicul devine artă pură, arta Oanei de a alerga prin spații montane infinite, cu acea grație neîmblânzită, ne atrage atenția asupra faptului că autenticitatea se naște din depășirea limitelor, în sprijinul ideii că "fiecare pas este o nouă creație". Până la urmă, este și asta un fel de artă, să te știi creator al propriului destin, propunând ca semnificat pentru esența capodoperei o poveste vie sculptată într-un tablou al nesfârșitei deveniri.

Leadershipul se manifestă prin capacitatea de a recunoaște și orchestra dinamica extremelor, transformând tensiunea lor într-o sursă de creație și evoluție continuă.

Principiul ascensiunilor paralele se aplică atunci când extremele se întâlnesc continuu. Această înțelegere profundă ne relevă că în orice urcuș spre o extremă se ascunde promisiunea unui alt urcuș, într-o spirală continuă a devenirii unde contrariile se completează și se transcend reciproc. Oana face dovada măiestriei acestui urcuș, menținându-și promisiunea că, întotdeauna, pentru a face artă, trebuie să reușești să transformi efortul în grație, dincolo de granițele vizibilului. Fiecare pas către extremă devine o oglindă pentru o altă dimensiune a creșterii personale.

Principiul autodepăşirii

On Iunie 17, 2010

Nu poţi să-i depăşeşti pe ceilalţi dacă nu te depăşeşti pe tine însuţi.

Ieri am fost în vizită acasă la unul din prietenii mei cei mai buni, Andrei, care este un foarte bun medic stomatolog. Mi-a strâns mâna cu căldură, dându-mi a înţelege că se bucura nespus de mult să mă vadă. Nu ne mai văzuserăm de câteva luni bune, şi trebuie să recunosc că şi eu m-am bucurat să-l revăd.

Pe unul dintre pereţii din camera lui era înrămată o vorbă de duh: „Caută să fii cel mai bun". Asta mi-a atras atenţia şi mi-a stârnit cu adevărat curiozitatea. M-am gândit că asta ar putea fi o oportunitate din care aş putea afla multe lucruri interesante şi utile. L-am întrebat:

- Andrei, e pentru prima dată când văd înrămată vorba aceasta pe peretele tău. Ce însemnătate are ea pentru tine?

Părea pregătit pentru această întrebare. A aranjat câteva foi de hârtie de pe birou, apoi s-a uitat la mine zâmbind, şi mi-a răspuns:

- Nicu, ce vezi tu acolo pe perete, este de fapt motto-ul după care m-am ghidat toată viaţa. Este motto-ul care m-a ajutat să-mi construiesc o carieră promiţătoare, să-i depăşesc pe toţi ceilalţi colegi ai mei, şi să ajung la nivelul la care sunt acum. Este motto-ul care m-a ajutat să fiu întotdeauna energic şi peste măsură de ambiţios.

Am studiat din greu la şcoală, mi-am economisit alocaţia şi mi-am asigurat un loc la Universitatea de Medicină. Pe parcursul anilor mi-am perfecţionat cunoştinţele, aptitudinile, şi cu fiecare an am păşit pe o treaptă mai înaltă faţă de anul precedent. Am avut de trecut foarte multe examene ca să demonstrez cunoştinţele şi aptitudinile mele de excepţie, şi ca să ajung şef de promoţie în fiecare an. Am depus eforturi considerabile pentru a termina studiile şi, apoi, să mă calific ca medic specialist. Iar acum, după cum bine ştii, cabinetul meu stomatologic este mereu plin de pacienţi. Sunt mândru că am căutat să fiu cel mai bun, sunt mândru că am ajuns un foarte bun specialist.

Leadership: Conţinutul tău de valoare se întinde pe mai multe cereri de conţinut?

Nu poţi fi mai presus de ceilalţi oameni, dacă nu realizezi mai mult decât ei. Asta este ceea ce prietenul meu, Andrei, m-a învăţat ieri. Pofta lui nesecată de a-şi întrece colegii şi de a fi cât mai bun erau la fel de puternice ca şi incapacitatea de a renunţa la visurile sale. Căutând să ţintească cât se poate de sus, învăţând şi practicând zi de zi, Andrei şi-a depăşit toţi colegii şi şi-a conturat o carieră de invidiat. Cu alte cuvinte, el a aplicat principiul autodepăşirii: „Nu poţi să-i depăşeşti pe ceilalţi dacă nu te depăşeşti pe tine însuţi."

Andrei este un om deosebit, cu multe calităţi care l-au ajutat să devină genul de doctor pe care şi-l doresc toţi pacienţii. Dar el a reuşit această performantă prin perfecţionare continua, prin dobândirea unei experienţe vaste, prin dobândirea de noi competenţe. Altfel spus, fiind interesat de meseria sa, a ridicat stacheta perfecţionării. Acum Andrei este un profesionist devotat meseriei de medic stomatolog. Iar faptul că are o experienţă bogată şi cunoştinţele necesare pentru a vă oferi cele mai bune tratamente, îl ajută şi îi dă credibilitate în relaţia cu oamenii.

Cererile de conţinut, întemeiate exlusiv pe opţiunea de a te eticheta cu un "preţ" determinat de aspiraţiile spre performanţă, înglobează efortul de a te exprima prin munca ta şi de a te identifica cu ea, dincolo de tendinţa de a te crede mai bun decât ceilalţi. Aşa cum frumosul constituie conţinutul artei, tot astfel forma de a te dărui menţinerii unei atitudini de implicare se accelerează cultivându-ţi un simț al lucrului bine făcut.

Leadershipul este preţul pe care ţi-l acorzi singur cu maximă grijă şi respect când eşti autentic în ceea ce simţi, în ceea ce faci, în ceea ce vrei să te reprezinte.

Ca să câştigi trebuie să ridici mereu ştacheta. Viaţa noastră este o competiţie în care avem de trecut anumite bareme împreună cu alţi competitori. Esenţial este însă ca atunci când ajungem la maturitate să ştim ce vrem, să ştim unde vrem să ajungem şi cum să ajungem, pe ce căi, la punctul terminus. Iar odată ajunşi acolo să ne putem declara mulţumiţi de ceea ce am realizat. Asta înseamnă să avem un plan de viaţă, un plan de carieră, ca treptat să ajungem, trecând de multe bariere, acolo unde ne-am propus. Căci autodepăşirea este în strânsă legătură cu existenţa unui plan în carieră.

Ca orice plan şi planul în carieră are mai multe etape, şi-n fiecare etapă îţi propui să realizezi ceva. A realiza mai mult decât ţi-ai propus înseamnă să te autodepăşeşti, adică să te implici cu tot elanul în munca ta, să te perfecţionezi continuu şi să îţi foloseşti întregul potenţial lucrativ. Iar apoi, trebuie să-ţi verifici „statusul” profesional prin diferite metode specifice competiţiilor cum ar fi examenele, concursurile, etc. În aceste momente de evaluare poţi afla unde te situezi faţă de alţi competitori, şi ce trebuie să faci mai departe.

Autenticitatea este conţinutul indiscutabil al sublimului în care se păstrează "minunea" cotinuării formării personale pe tot parcursul vieţii.

După cum în medicină treci de la nivelul de medic stagiar, la medic specialist, apoi la medic primar, apoi la doctor, (avansând pe baza unor evaluări dure, la care nu toţi medicii rezistă), tot aşa există asemenea etape de perfecţionare în orice domeniu.

Se pune întrebarea de ce nu trece toată lumea aceste bareme, ci numai unii reuşesc să meargă mai departe? Există mai multe răspunsuri: fie pentru că individul şi-a fixat stacheta prea jos, fie că nu s-a autoevaluat corect, fie că nu şi-a dat suficient interesul.

P.S. Când nu există dorinţa de autodepăşire şi implicit dorinţa de a-i depăşi pe alţii, nu poate exista performanţă. Individul care nu rezistă competiţiilor sau le evită, nu poate ieşi niciodată învingător. Şi înseamnă că s-a plafonat, înseamnă că se mulţumeşte cu un status mediocru.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-autodepasirii.html

Principiul autoexcluderii

On Ianuarie 20, 2010

Când un lider este nehotărât, nehotărârea lui va determina propria lui excludere din cursă.

Celui nehotărât nu-i este dat să atingă atât de uşor excelenţa în leadership. O exaltare, un avânt, îl poate arunca pe om, ca o rachetă, dincolo de limitele proprii, dar dacă nu-i este hărăzit să ajungă în vârful piramidei şi să se stabilizeze la acel nivel, dacă îi lipsesc trăsăturile puternice de caracter, cum ar fi încrederea în sine, hotărârea sau voinţa, atunci încercările sale se vor dovedi, fără doar şi poate, pieritoare.

M-am convins de acest adevăr, că unora nu le este dat să reuşească în ceea ce şi-au propus, din cauza nehotărârii, după ce am urmărit filmul *"Vertical limit (2000)"* . Dacă îl vei urmări şi tu sunt convins că îmi vei da dreptate.

Tom McClaren, un alpinist excepţional, este desemnat să conducă o expediţie pe muntele K2 din Himalaya. El are o mare responsabilitate: trebuie să-i ducă până în vârful muntelui pe miliardarul Elliot Vaughn şi pe Annie, o alpinistă cu renume. La început vremea fusese minunată, soarele se înălţa limpede şi strălucitor pe cer, nu era aproape deloc vânt. La un moment dat Tom este contactat de bază şi avertizat asupra schimbărilor condiţiilor meteorologice. Pentru o clipă el se gândeşte să abandoneze misiunea. Dar pentru că existau 70% şanse ca vântul să-şi schimbe direcţia, şi mai ales la insistenţele lui Annie şi Elliot, el ia hotărârea să continue escaladarea.

Leadership: Condamnarea ta este consecinţa confruntării finale între ceea ce te-ai angajat să îndeplineşti şi ceea ce nu ştiu ceilalţi că eşti cu adevărat?

Când ajung la 7800 de metri Tom este din nou contactat de bază, dar de data aceasta i se comunică faptul că o furtună mare se apropie de ei, şi este somat să abandoneze imediat escaladarea şi să se întoarcă. Tom pare că presimte o mare nenorocire. Însă ezită să ia o hotărâre fermă. Elliot îl provoacă să continue ascensiunea, altfel se va face de ruşine şi va trăi toată viaţa cu ruşinea asta. Iar Tom, ca un supus, îi dă ascultare.

Toţi trei îşi continuă drumul. Aşa cum era de aşteptat se porneşte furtuna, iar ei sunt prinşi într-o cavernă acoperită de o avalanşă. Tom este rănit grav. După numai câteva ore se îmbolnăveşte, ca şi Annie, din cauza unei crize de edem pulmonar. Singura lui şansă de supravieţuire era să-şi injecteze dextroză. Dar dozele erau prea puţine. Iar Elliot ştia că nu va mai dura mult până ce se va îmbolnăvi şi el.

Ceea ce urmează apoi este o scenă demnă de neuitat. Tom îl face pe Eliot răspunzător de tot ceea ce s-a întâmplat: "Nu am fi ajuns aici dacă nu erai tu". Iar atunci Elliot îi aduce aminte: "Tu ai fost conducătorul, Tom".

În final, Tom este omorât de Elliot, cel care i-a propus să continue urcuşul, dar căruia nu trebuia să i se supună niciodată.

Leadershipul este o situaţie de genul "Tu sau Ei" în care vei avea avantaj, pentru că tu eşti cel care are dreptul să facă compromisuri, deoarece tu eşti cel care face acţiunea şi tot tu o suporţi.

Faliment la mare altitudine. Să fim sinceri şi să recunoaştem, lui Tom i-au lipsit calităţile de lider. El trebuia să conducă, iar Annie şi Elliot să-l urmeze. Însă, de fapt, lucrurile au stat exact pe dos. Elliot şi Annie, dar mai ales Elliot, l-au condus în direcţia dorită de ei şi din păcat, în final, la moarte.

De fapt, principala greşeala a lui Tom a fost nehotărârea. Când ar fi trebuit să ia o atitudine fermă, a ezitat. În loc să-şi asculte instinctul, în loc să-şi impună autoritatea pe care o avea ca lider, a ascultat de Elliot. Iar când un lider este nehotărât, nehotărârea lui va determina propria lui excludere din cursă. Asta este ceea ce eu am numit "Principiul autoexcluderii".

Tom a reuşit să se saboteze singur prin şovăială şi nehotărârea de care a dat dovadă. Ca lider, a fost autorizat şi a avut datoria de a-i conduce pe Annie şi pe Elliot spre vârf, de a le oferi siguranţă totală ţinându-i departe de pericol. El trebuia să aibă ultimul cuvânt de spus, el trebuia să hotărască dacă pot sau nu să continue drumul, el trebuia să decidă schimbarea. Numai el ar fi putut influenţa ascensiunea. Dar Tom nu şi-a luat rolul în serios. A fost îngăduitor, s-a subordonat altora şi n-a meritat. El singur, prin atitudinea sa nesigură şi fragilă, prin sentimentul de ruşine şi vinovăţie, s-a autoexclus din cursă. Întotdeauna, din păcate, firile slabe şi uşor influenţabile, vor plăti preţul întreg.

Calitatea de a fi în frunte vine în contrast cu riscul de a fi eliminat de un jucător care are un profil asemănător cu al tău, care are un high-ranking şi ştie să joace de la distanţă prin forţa sugestiilor şi a emoţiilor. Prin contrast, nu vei putea să-ţi finalizezi obiectivele propuse printr-un îndemn la ascultare sau prin afiliere, chiar dacă vei câştiga teren împotriva acestuia. Ci numai dacă îţi vei dubla valoarea pierdută, adică dacă îţi măreşti eforturile de a te încadra tot timpul în limitele unei legi ce exprimă voinţa generală.

Întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui înainte de a începe o ascensiune: eşti proiecţia unei forţe de răspuns pe o axă a privilegiilor de imunitate sau proiecţia unei stări sufleteşti mai presus de datorie?

Viziunea, delegarea autorităţii sau carisma, rămân doar nişte calităţi interesante. Ele pot da rezultate în multe situaţii, dar atitudinea este cea care stabileşte tonul în cazul liderului. Cel ce are o atitudine nehotărâtă, cel ce se lasă împins şi condus de oricine, în orice moment, şi are tendinţa de a persista în această stare, nu se poate numi lider ci mai degrabă o marionetă. Iar marionetele dispar rapid de pe scena vieţii.

Concluzie: A ajunge liderul unui grup presupune să ai şi obligaţii faţă de grup. Şi implicit drepturi decizionale în interiorul grupului. La rândul său, grupul este subordonat liderului. Orice insubordonare din partea grupului trebuie sancţionată pentru că altfel liderul nu-şi poate îndeplini menirea.

Lipsa de fermitate a liderului, atitudinea lui şovăielnică, incapacitatea decizională cât şi subordonarea la interesele individuale, decât cele comune grupului, vor conduce la decăderea lui din această postură, deci la excluderea lui datorită propriilor defecte sau slăbiciuni.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-autoexcluderii.html

Principiul cleştelui

On Februarie 03, 2010

Cu cât aplici o presiune mai mare asupra oamenilor, cu atât aceştia se vor închide mai mult în ei.

Natura fiecărui om are 2 jumătăţi distincte: una plăcută, care îi încântă pe cei din jur şi îi face să se simtă mai bine, şi alta neplăcută, care iese la iveală în momentele de criză şi care îi respinge pe toţi cei din jur, îi demotivează şi îi face să-şi piardă interesul. De ce cred asta?

Îmi aduc şi acum aminte de vremea când jucam fotbal. Eram legitimat la un club de juniori din oraş, unde eram şi titular în echipa de bază. Zilnic mergeam la antrenamente, făceam eforturi enorme dar şi progrese mari. Îmi plăcea nespus de mult să joc fotbal, a fost pasiunea mea cea mai mare din timpul liceului.

Antrenorul era un tip destul de înalt, voinic, cu părul scurt, roşcat, şi faţa puţin pistruiată. Dar ceea ce îl face de neuitat este firea lui irascibilă. Avea mereu toane şi izbucnea din orice. Nu se mai sătura să ţipe şi să înjure. Pentru el, orice greşeală făcută de un jucător, oricât de mică, însemna o mare greşeală. Era însă considerat de mulţi ca fiind un foarte bun antrenor.

Leadership: Experienţa pe care o atribui unui rezultat dezamăgitor constituie de fapt reprezentarea unei imagini despre sine care se integrează într-un context de tipul "Cu ce m-am ales dintr-un foc cu două acuzaţii"?

Într-o zi am jucat un meci amical cu o echipă de juniori din Constanţa parcă. A fost un fiasco total. La pauză era 3-1 pentru ei. Am fost chemaţi în vestiar rapid de antrenor. Furios, cu un început de lacrimi în ochi, dezamăgit până în adâncul sufletului, a exclamat cu vehemenţă:

- Aşa deci. Vă bateţi joc de mine. De munca mea. Eu pentru ce naiba vă antrenez? Ca să jucaţi ca nişte ciubote obosite?

Mintea i-o luase razna. Începu să ţipe, să ne critice, să ne jignească. Unul dintre băieţi, săturat de atitudinea agresivă a antrenorului, şi-a scos tricoul, l-a aruncat pe jos şi dus a fost.

A doua repriză începu. Cele 45 de minute s-au scurs într-un chip dureros şi neconstructiv. Am jucat cu toţii cu frică de a nu face cea mai mică greşeală, ceea ce automat ne-a determinat să greşim. Ne pierdusem încrederea în noi. Şi am mai primit două goluri. Scorul final, 5-1. Cum spuneam, mai rău nici că se putea. Antrenorul era roşu de furie. Dacă v-aş povesti tot tărăboiul pe care l-a făcut, n-aţi mai dori citiţi până la capăt acest articol.

"Un foc cu două acuzaţii" este expresia unei atitudini ofensive, atribuită de regulă antrenorului, tradusă prin manifestarea lipsei de respect pentru toţi cei implicaţi în joc şi prin lipsa de viziune în ceea ce priveşte preţul unei anumite scăderi a succesului său motivaţional, sau în ceea ce priveşte performanţa pe termen lung a echipei.

Leadership: Eşti titularul unui act de voinţă asumată printr-o convenţie de constituire a unei servituţi sau prin acceptarea unei certitudini de reuşită interioară?

Omul care năzuieşte să transforme pe toată lumea după modelul său de putere nu va reuşi

niciodată să câştige acceptarea unei certitudini de reuşită interioară. O astfel de reuşită, comparată cu un izvor care nu seacă niciodată, poate fi aşteptată din partea acelei nădejdii trezite la viaţa de culorile ce le conturează nota concepţiilor despre autoacceptare, şi doar în acele acţiuni care se săvârşesc cu ajutorul împrejurărilor oferite de promovarea unei culturi de autoexaminare.

Felul în care antrenorul ne-a influenţat nu este deloc de neglijat. Dorinţa lui bolnăvicioasă de a ne critica ori de câte ori nu obţineam rezultate extraordinare, ipocrizia, atitudinea nepotrivită în situaţii diverse, standardul prea înalt pe care l-a stabilit şi pe care ni l-a impus, presiunea pe care o exercita asupra noastră, toate acestea ne-au determinat să plecăm la un alt club de fotbal. Două sau trei luni mai târziu, mai bine de jumătate activam la un alt club de fotbal.

Cum poate cineva să atingă un nivel considerabil de performanţă, atâta timp cât este aşezat mereu în umbră, criticat în permanenţă, învinuit de incompetenţă sau lene, catalogat drept necooperant? Ce simte cineva ori de câte ori îi este insultat, înjurat sau denigrat? Cât poate suporta un om toate acestea? Până când? Şi care va fi efectul?

Realitatea este că, cu cât cineva aplică o presiune mai mare asupra oamenilor, cu atât aceştia se vor închide mai mult în ei. Vor deveni tot mai confuzi, apoi se vor simţi tot mai vinovaţi că nu sunt în stare de mai mult. Vor deveni nedoritori şi indiferenţi. Vor refuza să mai coopereze, se vor izola îşi vor construi un zid de apărare. Iar în final îşi vor căuta un alt loc de muncă. Cu alte cuvinte, cine încearcă să-i constrângă pe oameni, aidoma unui cleşte, să-i împlinească dorinţele, va obţine rezultate contrare.

Leadership: Felul în care îţi defineşti experienţa de sine în interiorul unui joc de adevăr se reflectă în felul cum îţi gestionezi imaginea de care vrei să scapi?

Un lider influenţează pe cei din jurul său prin ceea ce face, fie într-un mod pozitiv, fie într-un mod negativ. Prin atitudinea sa el poate face rău sau poate face bine, îşi poate fixa scopuri măreţe pe care să le atingă într-o perioadă mai scurtă de timp, sau pe care să nu le atingă niciodată. La urma urmelor totul depinde de el însuşi, pentru că el este acela care dă oamenilor tonul necesar pentru a se perfecţiona şi evolua, ca în final să obţină rezultate extraordinare.

Prin felul său de a fi îi poate inspira pe oameni în acţiunile lor, atât în cadrul organizaţiei, cât şi la nivel personal, aducându-i astfel mai aproape de el. Dar, pe de altă parte, îi poate strica pe oameni, îi poate face nefericiţi, distrugându-le respectul de sine, imaginea de sine şi încrederea în sine. Iar în final, dacă oamenii nu dau randamentul scontat şi nu obţin rezultatele aşteptate, cel ce pierde este liderul.

Imaginea care te reprezintă poate fi produsul experimentării autonomiei personale, a autorităţii personale sau a trăirilor emoţionale care îţi înfrumuseţează viaţa şi îţi îmbogăţesc spiritul. Care dintre acestea îţi schimbă modul de a-ţi exprima autenticitatea, indiferent dacă asta şochează "normalitatea"?

Adevăratul joc pe care îl supervizează antrenorul nu este fotbalul, ci experienţa de sine în faţa unui adevăr care îl poate dezarma total: poţi scăpa de ceea consideri a fi exces de zel, dar nu poţi fugi de ceea ce te consumă.

Munca cu oamenii este foarte grea. „Materialul uman” este diferit de alte materiale şi trebuie investită multă muncă şi răbdare care, desigur, necesită multă energie şi disponibilitate din partea liderului. El trebuie să aibă un temperament şi comportament echilibrat, făcând tot posibilul să se coboare la nivelul de înţelegere al colaboratorilor, să fie el însuşi un om

maleabil şi flexibil, bineînţeles în anumite limite.

Principiul cleştelui se aplică atunci când liderul nu-şi cunoaşte opreliştea limitelor. Cu cât aplici o presiune mai mare asupra oamenilor, cu atât aceştia se vor închide mai mult în ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-clestelui.html

Principiul constantei de a fi (II)

On August 23, 2012

Găseşte factorul principal şi decisiv al înţelegerii naturii tale reale, ca să reuşeşti să identifici elementul primordial care stă la baza atingerii excelenţei.

Trebuie să-ţi spun ceva. Ce nu ştie nimeni. O vreme în viaţa mea a mai existat cineva, suprem, nobil şi transformator. O formă perfectă a unei alte persoane, o entitate terță, o parte din felul meu de a fi caracterizată de o cunoaştere autentică, nemijlocită. O entitate care voia să se desăvârşească, strecurându-se tăcută, *clandestine et irrévérencieux* , în restrânsul folder al conştiinţei mele, destinată parcă să devină o piatră de temelie în construirea viitorului meu.

Era un fel de manifestare artificială a propriei mele identităţi, o excrescenţă în zona mea funcţională, un pivot puternic care pătrunsese nedesluşit, adânc şi temeinic în mine, împingându-mă cu hotărâre, constrângător, dincolo de limitele conformismului. Mă găseam într-o situaţie inversă, şi revelatoare, care ridica însă anumite probleme. O încercare de a-mi depăşi propria condiţie?

Totul era destul de complicat. Voia să devenim prieteni, să-mi suplinească orice slăbiciune, să ne contopim cele două forme de cunoaştere, să existăm în afara oricăror raporturi de subordonare. Un refuz al realului?

Orice deviaţie de la punctul ei de vedere ar fi fost privită ca o contestare a sinelui meu, a părţii care mă intriga. Nu era suficient să ştiu cine e sau ce e, când şi de ce urma să se alieze cu mine. Trebuia doar să înţeleg la ce e bună. Şi de ce conta. Şi la ce trebuia să renunţ în favoarea ei.

Tăria unei creaţii constă din două elemente – puterea voinţei de a te reprezenta în rolul unui personaj şi puterea de a accepta relevanţa particularităţilor tale.

N-aveam de ce să mă simt vinovat, dar era atât de absurdă situaţia aceasta. De parcă aş fi pătruns într-una din acele cărţi covârşitoare, teribile a căror influenţă înmoaie firea omului, transformându-mă dintr-un personaj pozitiv în unul negativ, şi invers, deci incluzându-mă cu preponderenţă în categoria personajelor inconstante care persistă întotdeauna în a se desconsidera, sau mai rău, în a se comporta ca inamici, rareori ca aliaţi. Căci cum poţi să rezonezi cu o forţă dacă orice coabitare cu ea te nelinişteşte?

M-am străduit să păstrez totul în taină, ca un om care îşi ascunde adesea natura reală sub o mască a aparenţei. Nu trebuia să iau prea în serios inclinaţiile mele de "extremă stângă". Totuşi, am senzaţia stranie că dacă am fi rămas apropiaţi, totul ar fi fost altfel. Nu ştiu… într-un fel oarecare cred că ne-am fi completat.

Am pornit-o pe calea sigură a certitudinii. N-am permis nimănui, nici unei forţe dominatoare să-mi complice existenţa. A urmat o nouă trecere de la "a nu fi altceva", la "a fi ceea ce sunt". Evoluam spre o devenire constructivă. Realitatea efectivă era lucrul cel mai important.

Sunt eu însumi, deci exist în prezent. Tot restul e o utopie, chiar şi când e vorba de realul cel mai concret. Mi-am înţeles trăirile, blocajele. Mi-am acceptat complet personajul.

Angajamentul față de un leadership eficient în vremuri de schimbare implică menținerea clarității propriei identități, evitând distorsiunile care pot apărea sub presiunea circumstanțelor

Iată deci, încă o dată, pentru ce îndrăzneala de a risca posibilitatea unui alt scenariu. Ipoteza unui alt viitor posibil, a unei alte judecăţi, a unei alte surse de „a fi" este foarte probabilă. În cazul de faţă cel al artei de a deveni ceea ce nu eşti cu adevărat, o lentilă prin care adevărata ta identitate reuşeşte să-şi diminueze percepţia favorabilă despre ea însăşi.

A învăţa să conduci eficient este o adevărată provocare pentru lideri. A-i învăţa pe alţii să conducă eficient este una şi mai mare. Dar cel mai dificil este să-i înveţi cum să-şi gestioneze şi cum să-şi manifeste identitatea, luptând cât mai mult pentru a şi-o menţine nealterată.

Ai imprima o poză pe o hârtie de proastă calitate? A nu-ţi gestiona cum trebuie propria identitate este ca şi cum ai imprima o poză pe o hârtie de proastă calitate. Adevăratul tău fel de „a fi" iese cu blur, cu nişte tente şterse sau prea aspre, uniforme, sau chiar ireale.

A fi autentic înseamnă să îți amplifici calitățile umane, refuzând compromiterea esenței tale în favoarea unei imagini superficiale.

"A fi" presupune să fii diferit, sau să rămâi constant cu tine însuţi? Iată o întrebare la care aş vrea tare mult să am un răspuns, mai ales din partea unui "creator de leadership". Convingerea mea nestrămutată este că un lider se poate auto-construi, îşi poate amplifica calităţile de "Om", nu doar cele necesare pentru reuşita în business, doar dacă redescoperă acea parte esenţială din felul său de a fi - acel act raţional de angajare existenţială în orizontul conştiinţei şi cauzalităţii.

Sau, în cuvinte mai simple, cine refuză să fie ceea ce este cu adevărat, riscă să intre în conflict cu propriul Eu şi să-şi limiteze potenţialul. Dacă te adânceşti într-o stare de confuzie şi dezorientare, în călătoria spre "devenire", nu vei putea să-ţi asumi responsabilitatea pentru formele concrete de configurare ale viitorului pe care ţi-l pregăteşti. Dacă te detaşezi de ceea ce te caracterizează nu-ţi vei putea menţine „constanta de a fi".

"Tu însuţi" este modul de a te raporta la lucrurile care contează cu adevărat atunci când îți accepți stările interioare așa cum sunt ele, fără să le judeci, fără să le dai un nume, fără să le opui rezistenţă.

Porneşti pe calea largă a certitudinii în căutarea constantei de a fi ceea ce eşti cu adevărat? Cum îţi manifeşti propria identitate? Evoluezi spre o devenire constructivă? Realitatea efectivă este lucrul cel mai important după care te ghidezi? Te auto-incluzi cu preponderenţă în categoria personajelor inconstante care persistă întotdeauna în a se desconsidera? Poţi să rezonezi cu ceva care nu te reprezintă?

Ca să-l parafrazez pe celebrul scriitor Alexandre Dumas: " *Noi mergem spre ideal, dar înainte de a ajunge acolo, avem de străbătut o pădure întunecoasă, apărată de monştrii ignoranţei şi falsităţii, o regiune necunoscută pe care nu o vor putea lumina decât aceia care şi-au înţeles trăirile, blocajele.* " Aceia care şi-au acceptat complet personajul.

Leadership: Poţi să comunici motivul de a exista printr-o mască a aparenţei care îţi surprinde plăcut orice aşteptare legată de cine eşti atunci când eşti doar cu sufletul tău?

Să devii ceea ce eşti. Să rămâi constant cu tine însuţi, nu să renunţi la ceva în care crezi şi să te subordonezi unei influenţe străine, a unui alt mod de a fi. Să îţi afli identitatea, să te regăseşti şi să îţi glorifici măreţia.

Adevărata istorie, remarca cineva, este aceea a progresului omului. De aceea tind să pun semnul întrebării asupra temeliei leadershipului. Cred că leadershipul ar trebui să aibă incorporat o funcţie care să ajute omul să se formeze, să se desprindă de ceea ce-l limitează, de a-l ajuta să devină ceea ce este capabil să fie.

Cucerirea propriei identităţi ar fi pentru orice om, lider sau nu, o mare mândrie.

Un model de leadership care integrează dezvoltarea personală presupune menținerea unui echilibru între constanță și adaptabilitate, fără a pierde esența sinelui.

Principiul constantei de a fi aduce în prim plan nevoia de a ne găsi individualitatea. În leadership, şi nu numai, fiecare dintre noi trebuie să ne găsim individualitatea, să ne descoperim propriul Eu cu toate cele bune şi rele, şi să ne dezvoltăm acea parte din noi care ne reprezintă, care construită cu perseverenţă şi tenacitate să ne conducă spre excelenţă.

Suntem la fel şi totuşi diferiţi. Fiecare dintre noi poartă pecetea unei personalităţi aparte, are veleităţi deosebite şi un mod de prelucrare diferit a propriului Eu. Esenţial este să descoperim, să cizelăm şi să perfecţionăm acea parte din noi care ne reprezintă şi care să aibă un efect constructiv, deci care ne poate conduce spre excelenţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi-II.html

Principiul constantei de a fi (III)

On August 28, 2012

Direcţionează-ţi eficient atenţia spre tine însuţi, pentru a descoperi acele calităţi şi valori care vor favoriza dezvoltarea ta ulterioară.

Mi se părea că, într-o singură noapte, am făcut un salt peste un deceniu: mă ridicasem cu mult deasupra fiinţei mele. Simţeam că mă trădasem puţin, că îmi încălcasem instinctul de conservare. Dar în această ascunsă şi reformatoare agitaţie a gândurilor, a pretenţiilor contradictorii, se cristalizase o nouă năzuinţă ce putea fi benefică existenţei mele.

Aşa cum primii oameni care ajunseră în America crezuseră că găsiră din întâmplare raiul pe pământ, a doua Grădină a Edenului, pe mine mă bucura enorm gândul că găsisem din întâmplare o uşă, o cale de a ieşi dintr-o dilemă morală, *la pénétration a l'intérieur d'une fenêtre du temps* , care îmi putea condiţiona dezvoltarea ulterioară.

Voiam să pătrund în resorturile ultime ale marilor necunoscute ale vieţii, să înţeleg rosturile, mecanismele care maximizau sau minimalizau existenţa mea pe această lume, într-o asemenea măsură încât să fertilizez acel "ceva" din gândirea mea încă neconturat. Să îmi găsesc un loc în această aventură a cunoaşterii şi a orientării într-o epocă în care extraordinarul concurează cu neverosimilul.

Înţelesesem că pot fi altcineva, că pot trăi atât în prezent cât şi în viitor, în spatele unei măşti bine puse la punct. Îmi denaturasem adevărata personalitate? Cred că mă obseda ideea unei înţelegeri, adânci şi nelimitate, între mine şi cel ce puteam fi. Era poate singura modalitate de a mă dezvălui, de a face cunoscută experienţa mea responsabilă, hotărâtă, bazată parcă pe un secret pe care-l ascundeam de-o veşnicie.

Leadership: Trebuie să faci un compromis între a înţelege că poţi fi altcineva decât ceea ce eşti şi modalitatea de a te dezvălui drept cunoaştere a unei experienţe anterioare?

Nu puteam nega, cu un fel de profundă disperare, ceea ce era evident, ceea ce declanşase în subconştientul meu o întreagă nebunie. Ca un val mareic incontrolabil se revărsau împrejurul meu taine ale unei renaşteri fără precedent, tot la fel cum există taine ale binelui şi ale răului. Viaţa şi faptele, gândurile şi trăirile mele se desfăşurau, cred, într-o dimensiune nebănuită, plină de culoare, de magie şi în continuă mişcare. Refuzasem în mod deliberat să văd şi să înţeleg realitatea, adevărul despre cine eram.

De fapt nu era nimic grav, imoral, în neregulă cu mine. Inedită era doar miza pusă în joc pe parcursul procesului în care intram în rezonanţă cu propriului meu Eu. De parcă m-aş fi avântat într-o zonă interzisă, într-un spaţiu gol, nedefinit, în care puteam să creez, ca o corelare între căutările mele şi nevoia de a mă cunoaşte, un nou profil care să fie utilizat exclusiv pentru o reliefare a contrastului dintre două personaje, dintre esenţă şi aparenţă. Perspectiva era copleşitoare. Şi fascinantă.

Din anumite puncte de vedere, mă temeam că nu mă voi maturiza niciodată. Simţeam că mă abandonasem în încercarea de a adăuga noi valenţe vieţii. Ceea ce aducea o inedită şi şocantă imagine asupra întregului meu fel de a fi. Nu-mi puteam închipui că linia de comuniune între mine şi cel ce puteam fi se putea oricând întrerupe, iar imensul efort de consolidare a sinelui să se erodeze precum albiile râurilor după o mare viitură.

Prin excelenţă, trebuia să fiu ceea ce întotdeauna am vrut să fiu, şi nu o trădare care rodeşte mai târziu în spinii căutărilor. Trebuia să înţeleg avertismentele unei transformări, a unei noi creşteri, a revoluţiei interioare care îmi putea accelera devenirea, şi să devin conştient de puterea ei. Doar astfel puteam să mă înţeleg, să-mi desluşesc menirea, adevăratele motivaţii interioare.

Leadership: Poţi să extragi aurul din lecţiile vieţii ca să-ţi creezi o imagine relevantă asupra întregului tău fel de a fi?

O prognoză sau un calcul pozitiv al traiectoriei probabile pe care o urmează propria ta cale de dezvoltare va stimula mai mult implicarea ta în procesul de cunoaştere şi adaptare la situaţii noi de leadership.

Ceea ce aduce o inedită şi relevantă imagine asupra întregului tău fel de a fi, este "aurul" pe care îl extragi din lecţiile vieţii. Este acel grad de maturizare care provine dintr-o mai bună cunoaştere şi care face posibilă întregirea propriului tău fel de „A fi", raportarea continuă la valorile tale. Este sentimentul de superioritate faţă de tine însuţi - că nu mai eşti cine erai, că înţelegi mai bine lucrurile, că priveşti de undeva de sus şi mai corect.

Leadership: Evoluţia ta este în concordanţă cu factorii ce acţionează la nivel mai degrabă profund şi subtil?

Procesul de maturizare este o parte importantă a leadershipului. Linia de comuniune dintre tine şi cel ce poţi fi se poate oricând întrerupe, iar imensul efort de consolidare a sinelui va fi inutil dacă maturizarea ta nu decurge armonios. Când căutările tale spre o desăvârşită "devenire" şi nevoia de a te cunoaşte se întrepătrund, abia atunci se vor contura mai clar, încetul cu încetul, adevăratele tale calităţi şi valori.

Direcţionează-ţi eficient atenţia spre tine însuţi pentru a descoperi acele calităţi şi valori care vor da un sens benefic acţiunilor tale viitoare şi care vor favoriza dezvoltarea ta ulterioară.

Desigur, nu este suficient să doreşti dezvoltarea unui fenomen într-o anumită direcţie, să înţelegi avertismentele unei transformări, a unei noi creşteri, pentru ca aceasta să se şi realizeze, mai ales dacă evoluţia ta nu este în concordanţă cu factorii ce acţionează la nivel mai degrabă profund şi subtil.

Vertebra care uneşte Leadershipul de Dezvoltarea Personală

Poţi atinge un grad înalt de maturizare, te poţi îndrepta spre excelenţă dacă porneşti în această aventură a cunoaşterii şi a orientării într-o lume în care extraordinarul concurează cu neverosimilul. Căci fiecare dintre noi suntem împinşi, asemenea curentului unui fluviu, într-o zonă în care drumul este mărginit de pretenţii contradictorii, de năzuinţe care nu cunosc împlinirea, idei şi obiective care sunt nerealizabile în ritmurile vieții contemporane.

Exteriorizarea unei false identităţi, existenţa unei percepţii de sine deformate, constituie tot atâtea stavile în dezvoltarea ta. Acest lucru denaturează adevărata ta personalitate. Şi, în consecinţă, îţi vei ascunde identitatea reală în spatele unei măşti. După cum cărbunele şi diamantul sunt alcătuiţi din acelaşi element, tot astfel leadershipul şi dezvoltarea personală, care îţi condiţionează existenţa ca "Om", nu doar ca "Lider", sunt unite printr-o singură vertebră: potenţialul de a fi ceea ce eşti în realitate.

Simţi că te abandonezi în încercarea de a adăuga noi valenţe vieţii? Care este factorul care

aduce o inedită imagine asupra întregului tău fel de a fi? Înţelegi avertismentele unei transformări, a unei noi creşteri care îţi poate accelera “devenirea”? Refuzi în mod deliberat să vezi şi să înţelegi realitatea, adevărul despre cine eşti cu adevărat? Poţi trăi atât în trecut cât şi în prezent şi mai ales în viitor, în spatele unei măşti bine puse la punct? Singura modalitate de a te dezvălui este să fii altcineva? Ţi-ai desluşit menirea, adevăratele motivaţii interioare?

Principiul constantei de a fi (III) accentuează ideea de transformare, canalizarea nevoii de a-ţi explora noi laturi ale personalităţii tale.

Să dai cortina timpului de-o parte şi să-ţi întrezăreşti viitorul este un deziderat urmărit de toţi. Dar numai cei ce au reuşit să se autocunoască, să-şi dezvolte “nativul” din ei, să urmeze calea desăvârşirii în concordanţă cu ceea ce sunt şi ceea ce pot fi, vor reuşi acest lucru.

Karma este Karma. Dar poate fi modelată în sens pozitiv şi benefic nouă, prin şi de către noi, în concordanţă cu realităţile actuale.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi-III.html

Principiul constantei de a fi (IV)

On Septembrie 01, 2012

Modul în care îţi evaluezi limitele propriei tale lumi determină rezultatul procesului tău de transformare.

Înţelegeam totul cu o claritate care nu lăsa loc niciunui dubiu, neliniştitoare ca o amenințare de veacuri, ca o prevestire sumbră de viitor. De parcă m-aş fi redeşteptat, străpuns de o inspiraţie divină, dintr-o epuizantă rătăcire care ducea la damnare, care denatura adevăratul sens al propriei mele identităţi, canalizându-mi prezentul într-o direcţie greşită.

În existenţa mea încurcată şi impredictibilă de atunci, presărată cu sfărâmături de trăiri şi gânduri derutante, se produsese o schimbare adâncă, *une rupture de l'accord avec ma propre personnalité* . O linie întreruptă care îşi schimba direcţia la întâmplare. Intrasem în bucla unei perpetue şi clocotitoare crize de personalitate. Căutări, trădări, uitări, regăsiri, cugetări, nelinişti, fără puncte originare şi fără momente finale. De parcă aş fi continuat să trăiesc într-un spaţiu abandonat, într-un mediu imatur, nesigur, silenţios, înecat în necunoaştere.

Încărcat de toată povara unei uitări de sine, nemărturisită a unei vieţi programate şi înscrise într-un letopiseţ al neîmplinirii, mă expuneam primejdiei reînvierii unui statut blamabil. Nu eram capabil să revizuiesc și să reflectez asupra planurilor mele, în timp ce îmi utilizam cunoștințele în moduri incoerente, nefuncţionale.

Ca un om azvârlit brutal într-o altă lume, a cărui peisaj se schimbă la fiecare coborâre sau ascensiune a propriilor aspiraţii, mă transformasem într-o victimă a contradicţiilor, a anarhiei, a abisurilor raţionale, a propriilor mele vulnerabilităţi care mă chinuiau amarnic, neîncetat. Mă ascundeam de mine însumi de frică să nu săvârşesc un act ale cărui urmări nu le puteam prevedea.

Leadership: Te autoexaminezi pentru a preveni exploatarea oricăror lacune existenţiale, aşa încât să-ţi asiguri conformitatea de-a lungul întregului ciclu de evoluţie?

Numai un cod secret ar fi dezlegat şi lămurit cifrul tuturor tainelor care se revărsau asupra fiinţei mele ca valurile unui tzunami care vin unul după altul. Trebuia să treacă o vreme ca să alung imaginile de background care mă mistuiau, care mă prefăceau în altcineva, într-un înapoiat al conformităţii de a fi prezent la un nivel la care lucrurile sunt dincolo de cuvinte, şi să-mi reiau cursul obişnuit, necontradictoriu, al gândurilor pozitive.

Mă aflam, ca acel erou nedreptăţit de soartă al lui Stephen Crane, pe un tărâm straniu unde bântuise vitejia. Se petrecuseră răsturnări, dar până la urma ieşisem la suprafaţă, trecând prin toate încercările. Fusesem acolo unde domnise negrul dispreţului pentru tot ce implica felul meu de a fi, scăpând cu răni uşoare pe conştiinţă. Spaţiul dintre linia continuă şi întreruptă care mă unea de cel ce puteam deveni, umplându-se cu focul maturizării, al regăsirii de sine.

Un psihanalist ar putea spune că eram în căutarea identităţii pierdute, de doi - într-unul, care schimbau lovituri ca doi boxeri. Mă angajasem într-un meci cu mine însumi. Evoluam între un interior şi un superior legat printr-o instanţă simbolică a unei realități absolute. Un soi de separare de orice reper real care păstra distanţa de cine eram cu adevărat. O împletitură a tuturor formelor de excludere a oricărui individualism, a oricărui acord cu mine însumi, ce devenea din ce în ce mai trainică, ca o culoare care îşi are originile în celelalte culori.

Încet, încet, am ieşit la suprafaţă din îmbâcseala norilor denşi, negri, care mă acoperiseră la momentul inoportun. În sfârşit am fost în stare să înţeleg ceea ce mă prefăceam a nu pricepe şi să ţin pasul cu împrejurările prin care treceam.

Trebuia să umplu acea parte din mine care rămase în trecut, examinandu-mă prin prisma a ceea ce îmi imaginam că nu ştiam despre mine.

Leadershipul: Te afunzi în bucla prea accentuată a unei crize de personalitate ca să-ţi construieşti propria identitate?

Îţi poţi îmbunătăţi mai mult capacitatea de conducere printr-o abordare realistă a naturii umane care are potenţialul de a schimba în mod semnificativ mentalităţi, de a crea continuitate în propriile decizii, de a schimba regula jocului în ceea ce priveşte propriile capacităţi şi perspective.

" *În interiorul fiecărei persoane mai în vârstă se află o persoană mai tânără care se întreabă ce naiba s-a întâmplat.*" remarca odată Cora Harvey Armstrong.

Înainte să antrenezi oameni, înainte de a schimba destine, înainte de a influenţa schimbările, trebuie să înţelegi lecţiile şi realităţile vieţii. Care uneori sunt foarte dure, alteori fac tumbe, ţopăie nestingherite într-un singur loc, sau te aruncă pe tărâmuri stranii unde bântuie vijelii; dispar prin subconştientul sau inconştientul tău, scot brusc la lumină tot felul de nereguli. Dar care te pot învăța, ghida, și inspira în procesul de devenire.

Direcţia leadershipului este reprezentată de acea linie neîntreruptă din viaţa ta, a omului care îşi construieşte propria identitate fără să se afunde în bucla prea accentuată a unei crize de personalitate care iterează la nesfârşit. Iar pentru ca identitatea ta să nu se deprecieze, trebuie să compui, să zugrăveşti portretul corect al părţii de bază a fiinţei tale care te apropie constant de cine eşti cu adevărat.

Ai intrat în bucla unei perpetue şi clocotitoare crize de personalitate? Te împotriveşti nevoii de a te transforma într-o victimă a contradicţiilor? Îţi canalizezi prezentul într-o direcţie bună, sau continui să trăieşti într-un spaţiu abandonat, înecat în necunoaştere?

O floare frumoasă şi foarte apreciată nu creşte pe toate drumurile, dar se poate usca oriunde dacă nu are condiţii optime de umiditate, temperatură şi lumină. Pentru ca personalitatea ta să fie în concordanţă cu adevăratul tău fel de a fi, trebuie să-i asiguri cele mai bune condiţii de a se dezvolta normal. Iar în acest scop numărul de voturi pe care îl acorzi existenţei tale trebuie să reprezinte cel puţin o treime din totalul resurselor, a investiţiilor pe care le faci în vederea formării propriului tău Eu.

Leadership: Un copac înalt în care se află o mulţime de fructe coapte

Oricât de entuziaste sau necesare sunt eforturile tale de "regăsire" a adevăratului potenţial de Om, nu doar de Lider, acestea trebuie să se înscrie în orizontul obiectivităţii pentru a deveni posibile şi acceptabile.

Iar un orizont insuficient de cuprinzător, care nu permite evoluţia unor forme de cooperare între cine eşti şi cine poţi deveni, în sensul confirmării şi conservării valorilor esenţiale care te definesc, se aseamănă cu un copac înalt în care se află o mulţime de fructe coapte. Trebuie să confecţionezi o scară tot atât de înaltă cât copacul ca să ajungi să le culegi pe toate. Această scară desemnează compromisul pe care îl faci pentru a-ţi menţine constanta de a fi.

Nu rătăci în roluri inconsistente care nu-ţi accentuează calităţile. Învaţă să distingi între un orizont al trecutului şi unul al prezentului.

Cu ce umpli spaţiul dintre linia continuă şi întreruptă care te uneşte de cel ce poţi deveni? Poţi enumera cel puţin trei factori care te obligă să păstrezi distanţa faţă de cine eşti cu adevărat? Cu ce umpli acea parte din tine care a rămas în trecut?

Modul în care îţi evaluezi limitele propriei tale lumi, determină rezultatul procesului tău de transformare.

Concluzie: Suntem materia vie care a fost modelată până la o anumită vârstă şi care în continuare este modelată şi finisată de noi înşine spre a deveni o veritabilă "operă de artă". Însă acest lucru necesită o bună autocunoaştere, o viziune de perspectivă a ceea ce putem să devenim în concordanţă cu o realitate prezentă şi viitoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi-IV.html

Principiul constantei de a fi (I)

On August 18, 2012

Priveşte lucrurile din perspectiva a ceea ce poţi fi, acţionând în concordanţă cu ceea ce eşti.

Aveam nevoie de cineva care să mă cunoască, şi totuşi să nu mă cunoască. De un martor al unei mari tranziţii spre un „altceva" provizoriu neconturat. Cineva care să mă perceapă nu aşa cum eram de fel, ci aşa cum puteam fi după o mare transformare, după o noapte furtunoasă, *une rencontre avec moi-même* . Să uite de mine, ca apoi să-şi amintească. Şi invers, ca un fel de vice-versa.

O judecată fără cunoaştere? sau O cunoaştere fără judecată?

Întunericul mă învălui cu toată puterea lui, mistuitor şi rece, ca pe-o scoică de mare. Îl simţeam aproape ca pe un colos gata să mă strivească, sub forma unei structuri imense care se impunea mental, o unitate mistificatoare care îmi împiedica orice compromis cu raţiunea, orice motivaţie pentru participarea corespunzătoare la marea „devenire".

Leadership: Poți purta o luptă constantă cu uitarea de sine, menținând conexiunea cu realitatea **prin** acceptarea vulnerabilităților, pentru a deveni o forță de impact?

Decădeam tot mai mult în abisul înrobitor al uitării, al neştiinţei, al neînţelegerii din careul trecutului, al deteriorării propriei mele naturi. Mă condamnam singur, ca Chuck Noland, din " *Cast Away* ", punându-mi masca permanentă a separării de orice reper real, care concomitent mă supunea constant la un proces de uitare de sine. De parcă aş fi primit ordin de la însuşi Mephistopheles să distrug întreaga lume, începând cu a mea, căci scotea la iveală tot ce rămăsese artificial în relaţia dintre noi.

Ca o celulă vie, conştiinţa mea se lupta continuu pentru a exista, pentru simplul fapt că existenţa sa reprezenta o realitate care ieşea din cadrul anodinului şi anonimatului. Mă adâncisem într-o stare de confuzie şi dezorientare, la comanda unei utopii totalitare. Mi-era ruşine de tăcerea mea glaciară şi nesimţitoare faţă de omul care eram şi care îmi dăruise mai mult decât oricine, dar care se înjosea atât de mult în ochii realităţii prin aparenta nepăsare faţă de sinele propriu.

Am avut grijă să ascund totul. Breşa cea mai adâncă din existenţa mea a fost creată de dorinţa de a şti dacă aveam sau nu vreun control asupra propriului meu Eu. Doar aşa am izbutit să descopăr cele mai obscure taine ale părţii bune care se găsea în mine, vârful cel mai înalt al artei de a crea noi forme de înţelegere şi impact asupra felului meu de a fi.

Am simţit bucuria pură de a mă regăsi.

Leadership: Care este factorul care te poate transforma într-un "altcineva", știind că dorința de a înțelege propriul impact asupra vieții ar putea duce la cel mai înalt nivel al auto-cunoașterii?

Cunoaşterea de sine, raţiunea de a fi sau imaginea a ceea ce ţi-ai dori să fii, reprezintă tot atâtea motivaţii pentru o existenţă plină de responsabilităţi, dublată de conştientizarea semnificaţiei acţiunilor tale viitoare, ca lider.

Poţi lua decizii care să afecteze pozitiv leadershipul şi calităţile tale numai dacă creezi noi forme de înţelegere şi impact asupra felului tău de a fi. Dimpotrivă, unei autocunoaşteri care nu te încurajează să te laşi în voia naturii tale, în voia propriilor mecanisme de "autorefacere şi apărare", uneia care nu te încurajează să-şi exerciţi mai bine calităţile sau abilităţile excepţionale, îi va fi greu să ţină pasul cu leadershipul pe care îl doreşti.

Care este factorul care te împiedică să te apropii de cine eşti cu adevărat? Te laşi învăluit de întunericul mistuitor şi rece al unei autocunoaşteri incerte? Te adânceşti într-o stare de confuzie şi dezorientare care te face nesigur asupra a ceea ce aştepţi de la tine? Te supui unei judecăţi continue fără cunoaştere? Te loveşti de fluxul unei cunoaşteri fără judecată?

Felul de a te privi pe tine însuţi rezidă din cunoaşterea pe care ţi-o readuci aminte din ce în ce mai mult după ce te-ai transformat în altcineva.

Pentru a-ţi creşte nivelul de autoacceptare şi motivaţie trebuie să discerni asupra realităţii şi asupra propriilor gânduri. Dacă nu-ţi personalizezi drumul spre tine însuţi până ce izbuteşti să dezlegi cele mai obscure taine ale părţii bune care te caracterizează, nu vei reuşi să netezeşti semnificativ calea către luarea deciziilor corecte. De asemenea, nu vei putea să îmbrăţişezi acele valori care îţi pot orienta judecata şi acţiunile spre efecte, nu spre cauze.

Unui om conştient de capacitatea de neînlocuit a propriului său model de a fi, încrezător în inepuizabila profunzime a propriei sale fiinţe, şi care îşi călăuzeşte acţiunile în acest sens, viitorul nu-i poate rezerva decât confirmarea şi amplificarea acestor aşteptări, prin dezvoltarea unor noi forme corespunzătoare de manifestare a Eu-lui său.

Tu eşti martorul cel mai lucid al marii tranziţii spre un altfel de a fi altcineva. Indiferent ce aduce leadershipul, reuşita ta va veni odată cu modul în care foloseşti opţiunile care îţi dezvăluie caracterul privit prin prisma trecutului. Încearcă să vezi lucrurile şi din perspectiva a ceea ce poţi fi, acţionând în concordanţă cu ceea ce eşti.

Un leadership profund își găsește sursa în capacitatea de a dezlega cele mai obscure taine ale părții bune din noi, fiind amplificat de manifestarea unor noi forme de exprimare a determinării.

Principiul constantei de a fi scoate în evidenţă felul tău de a fi în acele situaţii, bulversante, când ai impresia că nu te priveşte nimeni, atunci când nu-ţi recunoşti calităţile.

Cogito ergo sum – cugeţi deci exişti şi nu numai atât. Trebuie să-ţi direcţionezi gândirea spre tine însuţi pentru a descoperi acele calităţi care vor da un sens benefic acţiunilor tale viitoare şi care vor favoriza dezvoltarea ta ulterioară, făcându-te să fii "altcineva" în marea masă a liderilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi.html

Principiul corectitudinii

On Ianuarie 22, 2010

Nu pretinde de la oameni ceva în plus faţă de ceea ce pretinzi de la tine însuţi.

Cred cu tărie că tot ceea ce ni se întâmplă în viaţa are un scop. Ca fiinţe inteligente avem puterea, şi este de datoria noastră, să învăţăm câte ceva din fiecare experienţă pe care o trăim, fie plăcută sau mai puţin plăcută, fie antrenantă, fie descurajatoare. Iar dacă totul în viaţă se repetă, înseamnă că n-am învăţat nimic din lecţiile pe care am fi trebuit să le învăţăm. De aceea cred că omul în sine poate evolua cu condiţia ca el însuşi să-şi dorească să evolueze. Altfel, niciodată, nimic nu va fi nou sub soare.

Săptămâna trecută mi-a fost dat să întâlnesc un om special. Spun special deoarece, într-un fel, se deosebeşte de mulţi alţii. Şi mai ales pentru m-a învăţat o lecţie preţioasă care sunt sigur că îmi va folosi în viitor.

Eram într-o sală de sport şi jucam fotbal cu prietenii mei, cu unii dintre ei fusesem coleg la acelaşi club de fotbal cu mulţi ani în urmă. Sala era destul de încăpătoare şi modernă. S-a putut juca frumos. Însă, din cele trei echipe câte eram, una nu şi-a dat interesul să joace prea bine. Era evident lucrul acesta. Pasele jucătorilor nu se legau, nici nu-i de mirare pentru că majoritatea erau date la întâmplare. Pierdeau foarte multe mingi, nu alergau aproape deloc, nu se ajutau, ci jucau individual. Nu exista nicio conectivitate. Jocul lor curgea anapoda.

În momentul când am făcut o pauză, stând pe bancă lângă Andrei, căpitanul echipei cu pricina, nu am putut să nu-l întreb: *„ Andrei, de ce nu vorbeşti cu băieţii din echipa ta să se concentreze mai mult la joc? Nu vedeţi că nu vă iese nimic? Niciodată n-aţi jucat aşa slab ca astăzi. "*

În răspunsul pe care l-am primit stă numai laudă: *„ Nicu, aceşti băieţi au jucat alături de mine ani de zile. Ne cunoaştem foarte bine. Au şi ei încredere în mine, nu numai eu în ei. Dar dacă eu însumi nu joc bine, ei vânzând acest lucru, nicidecum nu se vor strădui să fie mai buni. Nu vezi că şi eu joc ca o ciubotă astăzi? De aceea nu pot pretinde de la ei ceva în plus faţă de ceea ce pretind de la mine însumi. Când eu am să joc bine şi n-am să mai pierd aşa uşor atâtea pase, abia atunci voi putea avea pretenţii de la ei. Altfel nu. Cum să mă urmeze, dacă tocmai eu sunt cel care joacă cel mai prost dintre toţi?*

Leadership: Te onorezi pe tine însuţi ca şi câştigător într-un test de performanţă, prin a avea încredere în reply-ul autorităţii tale la un mesaj de tipul: "Autentificare eşuată" ?

Rezultatele unei echipe depind de efortul depus de liderul ei. Andrei m-a învăţat în acea zi o lecţie importantă, pe care mulţi refuză s-o înveţe: atunci când liderul „joacă" slab, restul echipei abandonează lupta imediat. Dar, mai mult decât atât, că un lider nu-i poate critica sau judeca pe membrii echipei sale şi nu poate cere mai mult de la ei atâta timp cât el însuşi nu-şi face treaba impecabil.

Autoritatea unui lider eşuează considerabil, pricinuind un dezavantaj de imagine care nu se anulează de la sine, atunci când reacţia lui în faţa presiunii unei partide se îndreaptă către o altă faţă a naturii sale - manifestată prin dualitatea dintre voinţa de a vrea să schimbi ceva la tine şi instinctul de a sprijini o cauză mai mare. Cu alte cuvinte, are loc o autentificarea eşuată într-o experienţă de imagine prin care liderul ajunge la un nivel de interiorizare care îi zdruncină din rădăcini vechile credinţe şi principii, fiind chemat să se comporte în mod parţial faţă de el însuşi.

Mulţi lideri, şi aici mă refer la modul general, nu sunt atât de sinceri şi corecţi cum este Andrei. Ei cer de la oameni mai mult decât ei înşişi sunt în stare să dea. Este acesta oare un lucru normal? Sigur, înţeleg că unii care sunt într-o poziţie de lider au autoritatea de a interveni şi de a implementa anumite schimbări, de a impune reguli, de a lua decizii şi de a solicita subordonaţilor să se supună lor în vederea realizării scopurilor propuse.

Însă a pretinde de la oameni ceva în plus faţă de ceea ce eşti capabil să dai, mi se pare o lipsă totală de profesionalism. O lipsă totală de fair-play. O lipsă totală de respect faţă de membrii echipei care se străduiesc să facă o treabă cât mai bună, care îşi dau tot interesul să obţină rezultate cât mai bune.

Leadership: Eşti rănit de instinctul de a face o legătură între felul cum îţi percepi rolul și ceea ce îţi asumi când te înstrăinezi de şansa de a face o diferenţă în rezultatul echipei?

Să-ţi formezi o anumită convingere despre neacceptarea ta ca un întreg de emoţii şi tensiuni, apoi să treci la acţiune în conformitate cu ea, înseamnă să devii un om cunoscut sub învelişul unui comic aparent, nu sub un înveliş al aspiraţiei către performanţă şi perfecţiune. Solemn este numai cel ce vrea să fie, din toate punctele de vedere, pretenţios cu performanţele de care se mândreşte.

Iar cine se ancorează într-un om rănit de instinctul de a face o legătură între felul cum îşi percepe rolul și ceea ce îşi asumă când se înstrăinează de şansa de a face o diferenţă în rezultatul echipei, îngrijindu-se de gestionarea emoţiilor trăite prin angajamente ferme, se va menţine într-o stare permanentă de nemulţumire până când va abandona orice relaţie cu voinţa.

Datoria unui lider este să fie mereu lângă oameni, să le întindă o mână de ajutor atunci când este nevoie, să-i răsplătească pe fiecare după performanţele obţinute. Dar dacă el nu depune niciun efort, dacă nu manifestă niciun interes faţă de rezultatele echipei şi nu se implică deloc în susţinerea şi dezvoltarea ei, atunci subordonaţii, la rândul lor, nu vor avea motive reale să-şi dea interesul. Iar dacă liderul pretinde de la oameni mai mult decât poate oferi, atunci aceştia îl vor cataloga drept „necorespunzător” şi în final îşi vor căuta alt lider.

Leadershipul este şansa de a face o diferenţă în rezultatul echipei, fără să te laşi ghidat de circumstanţele de fundal create printr-un act de renunţare, de clemenţă sau de îndurare.

P.S. Întotdeauna trebuie să ţii cont de capabilitatea echipei dacă vrei să-ţi atingi scopurile propuse, şi să nu pretinzi niciodată de la oameni mai mult faţă de ceea ce pretinzi de la tine însuţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-corectitudinii.html

Principiul creatorului de artă

On Noiembrie 10, 2014

Determină realitatea ce intră în conul de lumină al investigaţiei temei pe care îţi propui să o abordezi, măsurând valoarea existenţei particularului din întreg.

Ce este mai important: pedanteria în respectarea detaliilor istorice, sau precizia în descifrarea evenimentelor, a sensului lor cu rezonanţa actuală? Cum să fie prezentaţi aceşti oameni care au trăit cu secole în urmă: stilizaţi hieratic în sensul operelor plastice ale epocii, cu gesturi de icoană, dictate involuntar de costumele vremii? Cum poate fi creat contactul cu aceşti oameni atât de depărtaţi şi totodată atât de apropiaţi de noi? Care să fie atitudinea faţă de acest "sfânt", genial conducător de oşti? Cum să ne fie înfăţişat personajul Nevski: înălţat în slăvi, sau coborât până la halat şi papuci?

Marele regizor găseşte soluţionarea acestor întrebări în elaborarea filmului. Interpretarea istorică este realizată prin punctul de vedere al prezentului, al actualităţii temei. Esenţială este pentru Serghei Eisenstein claritatea temei, sobrietatea verbală a filmului. Oamenii despre care va povesti filmul sunt, în fond, aceiaşi oameni ca şi noi. În ceea ce priveşte eroii din epocile trecute, putem discuta de la egal la egal cu ei, nu simţim nevoia să înjosim eroii trecutului şi nici să ne ridicăm în vârful picioarelor pentru a apărea de aceeaşi înălţime cu ei. *

Leadership: Cum înfăţişezi viziunea despre om astfel încât el să se încadreze în tiparele unei structuri individuale de concepţie a operei?

În intenţia unei asocieri directe între modalităţile de consolidare a cerinţelor de conţinut ale creaţiei şi realizarea tehnică a unei noi platforme de inovare care să contribuie la contextualizarea cât mai nuanţată a producţiunilor de ordin ştiinţific şi intelectual, trebuie mai întâi să readucem valoarea existenţei umane în faţa fenomenului de transformare a artei.

Cum trebuie înfăţişată viziunea despre om astfel încât el să se încadreze în tiparele unei structuri individuale de concepţie a operei, acolo unde trebuie să intervină în mod autentic originalitatea?

Ei bine, viziunea, dar şi dedicarea necesară pentru materializarea acesteia într-o formă reprezentativă de abordare a ineditului, dând naştere la o anumită nişă de subiect, trebuie să pornească de la combinarea, proiectarea şi integrarea în diverse proporţii a elementelor de spectaculozitate.

A atrage privirile oamenilor din jur din ipostaza de artist, permiţând reunirea virtuţilor de experimentator, de investigator al realului şi imaginarului, la frontiera cu ficţiunea, înseamnă de fapt să te confrunţi cu ei într-o interpretare care slujeşte o teorie avansată, o idee sau o tendinţă ce pune în lumina intenţia de nemărginire în infinitate, ca atunci când pictorul amestecă de fiecare dată altfel culorile, plecând de la tonul de bază, pentru a obţine o altă nuanţă şi alt model.

Iar omul, modificat substanţial pentru experienţa de depăşire a condiţiei de exilat în propriile limite, interferând cu creaţia, pus în ipostaza de „artist complex”, poate aduce creatorului de artă o anumită doză de subiectivitate în aprecierea gradului de extindere a zonei de impact. Dar şi o doză de obiectivitate în aprecierea gradului de realizare a criteriilor şi obiectivelor de performanţă.

Leadership: Cum evaluezi şi interpretezi valoarea existenţei personalităţii umane în faţa fenomenului de transformare a artei?

Personalitatea a cărei activitate este relevantă în contextul procesului de dezvoltare a leadershipului se conturează dincolo de ecranul nonconformismului stilistic ce are la bază atracţia desprinderii de norme şi reguli, uimind prin varietatea temelor de creaţie care lărgesc orizonturile cunoaşterii.

În leadership, ca şi în arta regizorală, valoarea omului cât şi maniera de concepere a trăsăturilor de personalitate integrate într-o anumită experienţă, au o pondere importantă în stabilirea trendului de exprimare şi afirmare a propriei autonomii în raport cu idealul de artă - prin creaţie, prin intermediul modelelor construite.

Ca lider-artist, tema pe care o tratezi şi o personalizezi, sprijinită de sensurile atribuite valorii omului, trebuie să reflecte - în măsura posibilului - o abordare conceptuală a creaţiei, care poate fi înţeleasă atât în sens subiectiv cât şi obiectiv.

Nota dominantă care învăluie ansamblu de transformări ale elementelor de producere a semnificativului, evidenţiind diferenţele şi apropierile dintre ceea ce cunoşti şi ceea obţii prin prisma conceptelor reconsiderate, este găsirea, în cadrul unor noi situaţii, a unor valori de referinţă care pot să susţină tranziţia spre un tip diferit de orientare – una axată pe interpretări de ordin constructiv ale personalităţii umane.

Interpretarea pe care o conferi personalităţii tale din perspectiva unui artist se prezintă ca o structură deschisă de trăsături compensatorii ce îţi arată nu doar cum să înţelegi mai bine lumea, dar şi cât de vastă e dimensiunea a ceea ce încă nu cunoşti despre tine.

Poţi să determini limitele cunoaşterii tale „obiective", arătând şi faptul că natura ta însăşi nu poate fi cunoscută?

Principiul creatorului de artă vizează instaurarea conexiunilor între multiplele modele de referinţă, situate într-un curent al dezvoltării autenticităţii, care intră în structura creaţiei prin implicarea oamenilor - reprezentaţi în diverse ipostaze.

A măsura valoarea existenţei particularului din întreg înseamnă a găsi, pe baza cunoaşterii profunde, elementele caracteristice de unicitate, constitutive ale unui scop de superioritate în creaţie, transmise prin modalităţi specifice unui leadership performant, care se bazează pe trecut, dar privesc prezentul şi viitorul. Să găseşti unicitatea într-o diversitate, asta reprezintă adevărata performanţă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-creatorului-de-arta.html

Principiul cunoaşterii reciproce

On Ianuarie 24, 2010

Cunoaşte-i pe cei ce sunt cu tine, şi cei ce sunt cu tine te vor cunoaşte.

Întotdeauna numai în faţa unor situaţii critice se poate distinge un om. El poate birui voinţa celor din jur şi se poate ridica deasupra lor la momentul oportun, ca o flacără arzătoare dătătoare de speranţe, dacă în momentele cele mai dificile dovedeşte curaj, abilitate şi tărie de caracter. Doar dacă dovedeşte că este un as în conducerea oamenilor, că este neclintit în deciziile sale şi că este capabil să se arunce primul, fără frică, în faţa oricărui pericol, va putea câştiga încrederea celorlalţi şi va fi sprijinit de ei.

Dar nimeni nu poate ajunge cu uşurinţă în fruntea oamenilor. Şi asta deoarece oamenii aşteaptă de la o persoană, mai întâi de toate, dovezi că este capabilă să-i conducă. Într-o altă ordine de idei, ei vor să vadă de ce e în stare o persoană, luând în consideraţie calităţile şi defectele, abilităţile şi competenţele ei, înainte să o accepte la conducerea lor.

Leadership: Reacţia ta la sugestia pe care o oferi în modul de expunere a exemplului personal face parte din felul tău de a te motiva atunci când îţi măsori toate avantajele?

După ce-au ajuns pe insula Cos, la lumina slabă pe care stelele de pe cer o aruncau pe puntea corăbiei, încercaţii bărbaţi din Foceea s-au strâns oftând şi suspinând în jurul lui Dionysios. Cu toţii erau epuizaţi, gâfâiau, în urma efortului depus de-a lungul ultimelor zile. Fuseseră zoriţi să vâslească fără întrerupere şi erau sleiţi de putere.

Observând feţele schimonosite, gesturile nervoase şi oboseala oamenilor, şi după ce a ascultat tânguirile multora, Dionysios, comandantul galerelor, le-a vorbit:

- Mulţumiţi-le zeilor nemuritori că aţi fost înţelepţi şi v-aţi ales un comandant care ştie ce vrea. Eu, Dionysios, fiu al Foceei, nu vă voi abandona. Nu vă spun acest lucru pentru a mă urma în continuare pe mine doar pentru că sunt cel mai iscusit navigator, doar pentru că sunt mai puternic şi mai viclean decât oricare dintre voi, ca să nu înşir şi celelalte calităţi pe care le am. Dar gândiţi-vă bine ! Este printre voi un altul mai bun decât mine? Dacă este, atunci să îndrăznească şi să spună. Ca să vedem ce facem mai departe.

Toată lumea a tăcut. Nimeni nu a revendicat dreptul de a fi comandant. Nimeni nu s-a considerat mai destoinic decât Dionysios, nimeni nu s-a găsit interesat să-l înlocuiască la conducerea galerelor. De ce oare?

Dintr-un singur motiv. Nimeni nu s-a îndoit că Dionysios este cel mai iscusit dintre ei. Nimeni nu s-a încumetat să facă ceea ce putea face el. Toţi îi recunoşteau calităţile şi îl recunoşteau ca fiind singurul capabil să-i conducă pe mare, singurul capabil să-i conducă spre victorie în bătăliile navale împotriva perşilor. Fiind de atâta vreme pe mare cu el, oamenii au ajuns să-l cunoască foarte bine, şi ştiau că este o persoană pe care într-adevăr se pot baza şi că un alt comandant mai bun nu există. La rândul său, Dionysios îşi cunoştea foarte bine oamenii. Fiind sigur că nu există căpitan mai bun decât el, şi-a putut exercita autoritatea care îi era recunoscută, neputând fi înlocuit de nimeni.

Prestigiul pe care îl meriţi este o manifestare a mândriei ce rezultă din felul de a te motiva atunci când îţi oglindeşti toate avantajele într-un context de împărtăşire şi de laudă a unicităţii.

Dionysios va fi întotdeauna un exemplu desăvârşit: a ştiut să-i conducă pe oameni spre victorie, chiar dacă a fost aspru şi sever cu ei. Nu s-a eschivat niciodată, dând din umeri cu un: ”Nu ştiu”. Ci a cumpănit cu deplină răspundere tot ce era pro şi tot ce era contra, tot ce era bun şi tot ce era rău pentru echipajul său, şi cu priceperea sa în navigaţie i-a îndrumat în direcţia cea mai bună, mai ales atunci când au avut de traversat momente grele. Oamenii erau convinşi că vor avea noroc atâta timp cât Dionysios se afla în fruntea lor, iar de se vor lipsi vreodată de el, norocul îi va părăsi în totalitate.

Cunoaşterea reciprocă dintre lider şi oameni, după care am putea opera fără greş distincţia dintre o realitate de faţadă şi una de adâncime, la care se adaugă beneficiul unei viziuni partizane asupra unor aspecte cu impact major în costul şi durata unei acţiuni, izvorăşte din modul de a-ţi explica clar şi la obiect cauza pentru care lupţi pe fondul unei potenţiale victorii.

Singurul tău duşman este calea prin care te afirmi în condiţiile unei conformităţi cu o limită pe care nu trebuie să o depăşeşti, cum ar fi justificarea utilizării necinstite a imaginii unei forţe de care nu dispui. Iar a-ţi forma o convingere despre superioritatea ta şi a trece la acţiune în conformitate cu ea, se poate simţi în modul de a vedea viaţa ca o rană pe care nu o laşi să se vindece.

Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care trebuie să le facă un conducător este să stea suficient de mult timp printre oameni până ce va ajunge să-i cunoască foarte bine. Dacă nu-i va cunoaşte temeinic, şi dacă oamenii, la rândul lor, nu-l vor cunoaşte foarte bine, atunci nimic nu va putea fi sigur.

Bineînţeles în felul acesta liderul devine cunoscut. Dar vai de liderul care are diverse slăbiciuni, ce vor fi cunoscute de cei pe care îi conduce. De aceea este important ca el să se cunoască bine mai întâi pe sine însuşi, iar dacă ştie că are totuşi nişte slăbiciuni, să le ascundă bine, căci o dată cunoscute de ceilalţi, va cădea pradă manipulării lor.

Leadershipul este o chestiune de onoare care se obţine printr-un procedeu care comportă două părţi în cursul cărora se stabileşte plaja de valori care îţi ghidează paşii: prima parte se referă la preocuparea ta pentru efectele secundare ale pierderii şi focusarea pe schimbările de rol, iar cealaltă parte se referă preocuparea ta pentru binele celor ce te urmează.

A fi în fruntea oamenilor, pe lângă ţintirea înainte, la o depărtare despre care uneori nu-ţi poţi face o idee exactă, este o aplicare a adevărului exprimat de filosoful rus Nikolai Cernîşevski: "cu cât năzuinţele tale sunt mai realiste şi mai pozitive, cu atât mai energic vei lupta cu împrejurările ce se opun înfăptuirii lor".

P.S. Ca să ai o putere mare de influenţă asupra oamenilor, trebuie să stai mult timp în preajma lor, să-ţi dovedeşti isteţimea, priceperea, profesionalismul şi ataşamentul faţă de ei. Să-i domini printr-o voinţă de nezdruncinat, prin spiritul viu şi inepuizabil, printr-o dorinţă continuă şi puternică de victorie. Iar dacă le vei reda speranţa în viitor ei nu te vor putea dezamăgi, şi nu-şi vor căuta niciodată alt lider.

*** Notă:** Mika Waltari - *Etruscul* , editura Polirom, 2002.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-cunoasterii-reciproce.html

Principiul Deja Vu

On Noiembrie 21, 2014

Adu noi dovezi în sprijinul a ceea ce ai devenit, printr-o aducere aminte a cine eşti cu adevărat.

Mă regăseam într-un fenomen inacceptabil din punct de vedere raţional, acela al timpului recuperabil, ca o aducere aminte a cine eram cu adevărat în momentul în care eram înconjurat de ceea ce nu eram. Înadins, prin practicarea introspecţiei, mă angajasem în explorarea unui adevăr ascuns, nemăsurat, intimidant, care mă depăşea prin amploarea şi complexitatea lui. Ceea ce era nemuritor în mine putea să ascundă o altă realitate, supusă improbabilităţii, chiar imaginativă.

Totul se dezvăluia printr-o ciudată inversare de optică, ca printr-o oglindă magică, la nivelul unui subiectivism halucinant, rupt parcă din Stephen King. Păream suspendat într-un spaţiu al conştiinţei extins dincolo de mine, condus fiind doar de acea orbire a inteligenţei fără sentiment. Ca şi când aş fi încercat să reînvii nişte viziuni de mult uitate într-o realitate care se încăpăţânează să acţioneze după reguli necunoscute - una superioară, susţinându-se singură prin unificarea celor trei cercuri congruente: incoerenţele, paradoxurile şi iluziile.

Iar acest pre-update al autocunoaşterii duse la extrem, ca o forţă centrifugă ce mă elibera aproape cu totul din strânsoarea cătuşelor trecutului nelimpezit, continua cu îmbunătăţiri de ordin imaginar şi rezolva micile scăpări pentru bug-urile apărute în versiunile "alfa" aferente realităţii ancorate drastic în cadrele unei gândiri schimbătoare.

Aici începe frumuseţea înţelegerii de sine – eram mereu prins în repetitivul joc al potrivirii cu un anumit tip de rol care putea fi abordat din mai multe unghiuri, pe mai multe laturi existenţiale. Sub acest aspect exista, însă, în viaţa mea, un alt Eu. Căci accesasem o altă extensie a mea, printr-un Deja vu care mă făcea să simt că trăiesc viaţa altcuiva.

Leadership: Poţi să construieşti un "Select" în dinamica trecutului care să întoarcă valoarea logică "True" în condiţiile prezentului?

Cred că de fapt în această stare reziduală a gândurilor şi acţiunilor pe care le-am întreprins în trecut, încadrând noi funcţiuni de timp în specificul conştiinţei care dă contur unei realităţi apuse, se produce fuziunea dintre esenţă şi aparenţă. Adică dintre ceea ce te defineşte în permanenţă şi ceea ce te defineşte atunci când faci abstracţie de ceea ce ai devenit, luând mai mult în considerare imaginea a ceea ce ai fost.

Dovezile vii a ceea ce ai devenit, oferind alte răspunsuri la întrebarea: "Cine eşti?", pot fi de fapt repetiții inconștiente a ceea ce ai fost cândva, prelucrând şi dezvoltând în cadrul logicii - pe care o conţine gândirea pusă în sprijinul coordonării existenţei - un raţionament valid sau invalid. Adică, un raţionament favorabil plasării personalităţii într-un context de aliniere la un model de a fi, cu totul nou, în strânsă legătură cu cel vechi, deci în condiţiile unui pluralism de identități care oferă spaţiu de manevrare a modalităţilor de reevaluare, redescoperire şi reinventare.

Trecutul este mesagerul unor adevăruri esenţiale, a unor valori de referinţă care nu s-au conturat precis în timp și nu au crescut uniform odată cu experiența vieţii. Un fel de indicii lăsate în urmă care te pot conduce spre o altă zonă de cunoaştere, căci prin trecut retrăieşti momente fundamentale ale propriei excepţionalităţi – care revendică totalitatea ta. Momente puse necontenit în lumină, având drept călăuză adevărul, bucăţele din ceea ce gândeşti,

emoţii şi stări, având ca finalitate posibilitatea de a te forma continuu şi de a lua contact cu o sumă de calităţi care nu trebuie să-ţi lipsească atunci când vrei să devii lider.

Într-un domeniu cum este leadershipul, supus schimbărilor de progres sau regres în orice direcţie, obligaţia de a porni în căutarea a ceea ce ai fost te poate distribui într-un rol nou, care te face să simţi că trăieşti viaţa altcuiva care ai fi putut fi. Asta, în condiţiile unei existenţe afectate de acea realitate care insuflă spirit în ceea ce priveşte imaginea de sine, în tot ceea ce faci, prin distribuţia a ceea ce este subtil, aparent mic şi neînsemnat, într-o altă structurare şi într-o viziune de ansamblu cu accente şi funcţionalităţi suplimentare, cât mai evoluate şi mai performante.

Frumuseţea înţelegerii de sine poate fi etichetată că o aducere aminte a destinului ce te aşteaptă atunci când mersul mai departe constituie un update al raţiunii cu care ai vrea să te întâlneşti într-un alt timp decât cel ce se desfăşoară acum.

Principiul Deja Vu vizează acea recognoscibilitate a ceea ce ai fost şi eşti, în tot ceea ce realizezi, păstrând trendul ascendent al performanţei, dublate de moduri inovative de aprofundare a identităţii proprii.

Activitatea ta de lider trebuie să treacă dincolo de această postură de interpret al trecutului pentru pregătirea prezentului şi viitorului. Astfel încât apartenenţa ta la ceea ce se numeşte "curentul principal" din gândirea pe care o expui să aibă ca prioritate asigurarea unui rol potrivit în relaţia dintre fundal şi context, dintre ceea ce ai trecut cu vederea şi ceea ce eşti capabil să realizezi în cuprinsul realităţii pe care o trăieşti.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-deja-vu.html

Principiul dezvoltării accelerate

On August 25, 2010

Cu cât sunt mai mulţi oameni implicaţi în sistem, cu atât sistemul este mai simplu şi mai flexibil de utilizat.

Probabil fiecare dintre noi a folosit măcar o singură dată instrumentul Google Translate. Google Translate este un instrument de traducere automată gratuit care îţi permite să traduci fraze, documente şi chiar site-uri întregi instantaneu. Modul în care funcţionează este fascinant. Ei bine, în spatele acestei aplicaţii se afla un program foarte complex care scanează textele pe care utilizatorul doreşte să le traducă dintr-o limbă în alta, căutând modele statistice semnificative - adică modele între traducere şi textul original, care sunt puţin probabil să apară din întâmplare. Odată ce programul găseşte un model, se poate folosi de el pentru a traduce texte similare în viitor.

Traducerile nu sunt întotdeauna perfecte, dar în mod constant prin furnizarea de noi texte traduse, instrumentul Google Translate se dezvoltă şi traducerile sunt din ce în mai bune. Nici nu-i de mirare că în ultimii patru ani tot mai multe persoane şi servicii au apelat la acest instrument de traducere gratuit. Deci, data viitoare când vei traduce o propoziţie sau o pagină de web cu Google Translate, gândeşte-te la acele milioane de documente şi miliarde de modele care au dus la traducerea ta - şi toate s-au întâmplat cât ai clipi din ochi.

Leadership: Poţi să te identifici cu o imagine care este criticată din punctul de vedere al dominației ei asupra unei arte ce asigură prelucrarea informaţiilor într-o formă care nu poate fi înţeleasă fără accesul la esenţa şi menirea ei?

Instrumentul Google Translate generează traducerile pe baza unor modele găsite în cantităţi mari de text. El analizează milioane şi milioane de texte care au fost deja traduse de traducători umani, utilizând un proces numit "traducere statistică automată". Aceste texte traduse provin din cărţi, din documente, din organizaţii precum ONU şi site-uri din întreaga lume. În cazul în care traducerea nu este realizată corect, exista şi opţiunea (foarte des utilizată de milioane de utilizatori) de a corecta textul propriu zis.

Google Translate este capodopera artei de a utiliza cunoştinţele milioanelor de utilizatori nu doar ca pe o sursă a avantajului competitiv, ci ca pe o sursă de date credibilă, completă şi accesibilă, care conţine aceeaşi valoare de tip "record" care însoţeşte apelul spre reviziunea opţiunii de intensificare a activităţii de populare a Internetului.

Instrumentul Google Translate este mai simplu şi mai flexibil de utilizat atunci când se implică mai mulţi oameni în îmbunătăţirea traducerilor, deoarece informaţiile de conţinut vin din mai multe surse şi astfel valabilitatea lor creşte, deci sunt întâmpinate tot mai puţine lipsuri, erori sau complicaţii.

Cu alte cuvinte, Google Translate, care la ora actuală este cel mai bun şi mai cunoscut instrument de traducere, nu poate funcţiona şi nu se poate îmbunătăţi constant dacă oamenii nu apelează la el realizând tot mai multe traduceri. Ce este minunat la Google Translate este faptul că se îmbunătăţeşte constant cu ajutorul informaţiilor furnizate de oameni. Strategia pe care Google o foloseşte pentru a-şi îmbunătăţi acest formidabil instrument de traducere este aceea de a implica cât mai mulţi oameni în procesul lui de dezvoltare, asigurându-i o perfecţionare continuă.

Google este un lider în ceea ce priveşte inovaţia, iar strategia dezvoltată de el, ca să se

diferenţieze de concurenţii deja prezenţi pe piaţă, s-a orientat într-o altă direcţie, concentrându-se cu prioritate asupra utilizatorilor. Cu alte cuvinte, Google s-a ghidat în procesul de evoluţie după zicala: "Ca să te dezvolţi rapid, trebuie să implici în procesul de dezvoltare cât mai mulţi oameni care să fie mulţumiţi de fiabilitatea sistemului."

Leadership: Succesul operei căreia ar trebui să-i dai deplin credit spre a reprezenta esenţa concepţiei ei de "liberă iniţiativă" confirmă totdeauna valoarea unei mobilizări pentru o anumită utilizare?

Utilizarea unei "opere informatice", cum este Google Translate, se poate realiza prin intermediul concepţiei de liberă iniţiativă atunci când cei care îi accesează constant constinutul sunt pe deplin conştienţi de faptul că efectele acestui fenomen de prelucrare a informaţiilor afectează valorile fundamentale ale unei companii vizionare.

Dezvoltarea unui sistem implică perfecţionare continuă, inclusiv a relaţiilor umane. Iar Google Translate se îmbunătăţeşte vizibil de la o zi la alta cu ajutorul oamenilor. Acest instrument, care vizează întreaga piaţă (adică toţi oamenii indiferent de vârstă, sex, studii, etc.), nu doar un segment specific, este una din pârghiile pe care corporaţia Google le foloseşte pentru a-şi spori valoarea.

Ca să îmbunătăţeşti calitatea oricărui sistem al companiei tale, prin care să poţi obţine numeroase beneficii, continuă să-l dezvolţi. Însă singura cale de a susţine dezvoltarea este să apelezi din ce în ce mai mult la des la ajutorul oamenilor. Iar cu cât sunt mai mulţi oameni implicaţi în sistem (şi dacă se poate cât mai competenţi), cu atât el se dezvolta mai repede.

De aceea, ca lider, datoria ta cea mai importantă este să găseşti un mijloc prin care să atragi cât mai mulţi oameni, făcând în aşa fel încât să aibă şi ei de câştigat. Dacă elanul lor este puternic, atunci ei vor continua să se dezvolte şi odată cu ei se va dezvolta şi compania pe care o conduci.

Utilizarea unei opere informatice are menirea de a asigura înţelegerea felului în care gândesc vizionarii atunci când solicită loialitate din partea beneficiarilor: trebuie să înţelegi importanţa informaţiilor pe care le oferi şi să fii exigent în privinţa gradului de acoperire al pieţei.

Totodată, utilizarea instrumentului Google Translate are menirea de a asigura înţelegerea felului în care acţiunile fiecărui om influenţează cu adevărat succesul fiecărei echipe.

Principiul dezvoltării accelerate aduce mari beneficii, mult mai mari în comparaţie cu investiţiile. Acest principiu are la bază creativitatea, inovaţia şi implicarea unor factori umani ca dorinţa de perfecţionare, de inter-relaţionare cât şi curiozitatea şi dorinţa de a cunoaşte lucruri noi. Singură, fără implicarea acestor factori umani, tehnologia avansată nu poate asigura dezvoltarea accelerată a unui sistem şi nici chiar a societăţii în ansamblu.

*** Notă:** http://googlesystem.blogspot.com/2010/08/how-google-translate-works.html

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-dezvoltarii-accelerate.html

Principiul diferenţei de nivel

On Martie 08, 2012

Când o ţii tot înainte, alţii rămân tot mai în urmă.

La 17 decembrie 1903, de faţă fiind numai cinci persoane, la ora 10:35, Orville Wright, întins pe pântece între aripile aeroplanului, se înălţă în văzduh timp de 12 secunde şi ateriză la o distanţă de 30 de metri de la locul de plecare. Fu întâiul zbor în aeroplan.

După o oră, Wilbur Wright atinse 50 de metri. La amiază, aeroplanul reuşi să se menţină în aer 59 de secunde !

Aeroplanul cu motor cu explozie fusese realizat, iar fraţii Wright fură cei dintâi care l-au conceput şi experimentat în zbor.

Tinerii ascultaseră cu sufletul la gură istorisirea aviatorului, de parcă ei înşişi ar fi luat parte la peripeţiile celebrei invenţii a fraţilor Wright, se ridicară şi-i mulţumiră. Se ridică şi povestitorul şi le întinse mâna. De departe, de pe linia unde adăsta şirul de aeroplane, care luau parte la concursul de acrobaţie, veni, până la colina lor, zvonul muzicii militare.

- La revedere, băieţi ! Şi nu uitaţi lecţia fraţilor Wright: chibzuinţă, curaj şi mai cu seamă perseverenţă ! *

Leadership: Eşti pregătit să urmezi direcţia unei abordări de tip win-win a relaţiei dintre ceea ce experimentezi ca performer şi ceea ce este aproape imposibil de înfăptuit, în condiţiile unei autonomii neîngrădite?

Trebuie să fii întotdeauna conştient de unicitatea şi valoarea ta dacă vrei să domini zona leadershipului, prin aceea că nimeni altcineva nu-ţi poate lua locul într-o istorie pe care o scrii tu, cu mâna ta, cu dovezi ale realizărilor tale. Unicitatea valorii pe care ţi-o conferă rezultatele obţinute prin perseverenţă şi chiar cu riscul vieţii, conştient că orice eroare te poate doborî de la înălţimea la care te-ai avântat plin de curaj, este o încercare de a domina acel factor numit "întotdeauna" în pofida oricărui "dintotdeauna".

Când îţi propui să atingi un scop greu de îndeplinit, şi dacă ţi se oferă toată libertatea de a încerca măcar o "intervenţie în premieră", abia atunci te poţi situa în categoria celor care ştiu că trebuie să se facă remarcaţi dacă vor să se diferenţieze de restul lumii.

Însă locul tău poate fi în zona unde nu vrei să te compari cu altcineva, fiindcă realizările obţinute cu mâna ta trebuie să conţină dovada prestaţiei unui personaj care îşi scrie singur povestea nemuritoare. Succesul aparţine celor ce s-au avântat mai sus decât toţi ceilalţi. Ori când ajungi cel mai bun din lume începi să te obişnuieşti cu prima poziţie şi nu mai vrei să cobori niciodată pe locul doi.

Leadership: Experienţei tale de viaţă i se poate adăuga o experienţă de relaţionare între ceea ce eşti în stare să devii şi ceea ce eşti în stare să realizezi, încât dovada valorii tale să fie valabilă într-o singură direcţie de evoluţie?

Bine spunea cineva: "A fi tu însuţi într-o lume care caută în mod constant să te facă

altcineva, este cea mai mare realizare." Pentru că singura direcţie de evoluţie a omului, pe lângă orice altă formă de automotivare, este să-şi ducă realizarea la nivelul exigenţelor propriei sale vocaţii.

Să fii cel mai bun din lume într-un domeniu înseamnă să conştientizezi faptul că tu evoluezi rapid spre desăvârşire, în timp ce alţii rămân în urma ta cu prea mulţi ani ca să mai poţi să-i numeri. Şi dacă s-ar aduna cele mai luminate spirite într-un minunat brainstorming, fii conştient că toţi la un loc n-ar face nici măcar 1% din ce-ai făcut tu. Şi toţi la un loc n-ar ajunge să se apropie de talentul tău nici peste 1000 de ani.

Un singur om face mai mult decât restul lumii. Luaţi ca exemplu Freddie Mercury. Dacă s-ar aduna toţi cântăreţii din lume, credeţi că toţi la un loc vor putea vreodată să compună un "The show must go on", versiunea 2.0 ?

Problema cea mare a personajelor devenite peste noapte "mari vedete" este că s-au grăbit să se afirme, dar fără să-l lase pe Dumnezeu să le şlefuiască talentul până la perfecţiune. Singura dovadă a perfecţiunii este acea transformare a omului, treptată, dar evolutivă, cu viteza melcului, ce se produce într-un timp îndelungat, prin multe încercări şi eşecuri. Încât ai avea nevoie de mărturii extrem de bogate privind roadele trudei sale statornice pentru a-i da de urmă în firească dinamică a istoriei.

Leadershipul este vocaţia de a înfrunta zilnic provocarea numită "inovaţie" din punct de vedere a ceea ce eşti dispus să laşi în urma ta ca amintire a unei creaţii care rămâne permanentă, de neuitat.

Principiul diferenţei de nivel este strâns legat de capacitatea ta de a-ţi depăşi limitele autoimpuse (sau impuse de credinţa altora), aşa încât tot ceea ce realizezi să fie direct proporţional cu valoarea pe care tu însuţi ţi-o atribui şi cu felul în care le permiţi celorlalţi să se raporteze la tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-diferentei-de-nivel.html

Principiul disoluţiei autorităţii

On Octombrie 27, 2010

Un lider care nu dispune de un psihic puternic şi echilibrat îşi va pierde autoritatea în faţa lumii şi în faţa măreţiei vieţii.

Îmi amintesc entuziasmul maestrului care i se reflecta în priviri în timp ce, cu creionul în mână şi cu caietul pe masă, notam toate indicaţiile preţioase pe care mi le dădea. Îmi amintesc mândria pe care am simţit-o în acea zi, atunci când i-am dovedit că am înţeles ceea ce el mă învăţa. Cuprins de o nespusă dorinţă de a descoperi tainele artei şi dedesubturile ei, îmi promisesem mie însumi, îi promisesem şi lui, că voi face tot ce-mi cere, că-i voi da ascultare şi-i voi urma toate sfaturile.

Maestrul se uită la mine cu o satisfacţie deosebită. Chipul său, luminat de bucurie, reflecta esenţa lui interioară, îi reflecta personalitatea. Era un om de o excepţională bunătate şi blândeţe sufletească, de o sublimă măreţie. Îmi spuse la un moment dat:

- Ştii, oare, Nicu, că a existat odată un pictor foarte talentat, pe nume El Greco, care suferea de o boală a analizorului vizual numită astigmatism? Şi ştii că toate portretele pe care le-a redat erau alungite? În multe biserici din Spania se găsesc picturile lui care înfăţişează personaje deformate... Şi ştii că celebrul pictor Van Gogh a ajuns să-şi taie o ureche datorită stării sale psihice fragile?... Sau că, după cum susţin unii, Mona Lisa este de fapt un auto-portret al lui Leonardo DaVinci?

Eram puţin nedumerit. Nu ştiam ce vrea de fapt să-mi spună el cu aceste exemple, dar apoi a continuat:

- Nicu, opera unui artist trădează adevărata lui capacitate interpretativă care, la rândul ei, e strâns legată de integritatea anatomică şi funcţională a analizatorilor vizuali şi tactili.

Leadershipul este o creaţie căreia îi transferi experienţa ta de viaţă acumulată de-a lungul timpului în povestea unui personaj ale cărui trăsături produc ecouri în realitatea imediată a faptelor care influenţează percepţia lumii asupra noţiunii de "fragilitate".

Renumiţi pictori care au suferit diferite afecţiuni, s-au afirmat şi s-au bucurat de un real succes încă din timpul vieţii. Şi chiar dacă operele lor au rămas nemuritoare, ele reflectă în mare măsură deficienţele de care sufereau. Au existat, de exemplu, pictori care au pictat numai în nuanţe de verde şi albastru, fiindcă sufereau de o maladie numită discromatopsie. Ei percepeau realitatea înconjurătoare în mod deformat, şi nici nu-şi puteau imagina realitatea altfel.

Aidoma operei unui artist, "opera" unui lider trădează adevărata lui capacitate de conducere care e în strânsă legătură cu fondul lui psihologic şi cu modalitatea de percepţie a realităţii înconjurătoare. El se poate abate de la linia moralităţii, corectitudinii sau datoriei, dacă realitatea pe care o vede, o trăieşte şi o conştientizează nu este coordonată de un psihic solid. O realitate percepută deformat poate să genereze haos, panică şi dezbinare.

Fragilitatea este ceea ce laşi în urma ta după ce ţi-ai epuizat cele mai bune eforturi spre a construi o realitate pe măsura propriilor revelaţii despre sine. Aici avem de-a face cu o tragedie împărţită în două jumătăţi perfect egale: faptul că evoci un sentiment de compasiune fată de rănile profunde şi limitările oamenilor de geniu, care de multe ori suferă de

grandomanie sau narcisicm, şi faptul că nutreşti o admiraţie, asemănătoare idolatriei, agăţându-te prea des de anumite calităţi precum inteligenţă, perspicacitate, imaginaţie, fără să fii conştient că le deţii.

Leadership: Evoluţia ta se determină direct pe cadranul unui timp care te opreşte să fii tu, sub impactul unei raţiuni care cere să existe o comuniune între impulsul instinctiv și presiunea normelor sociale?

Evoluţia ta se determină direct pe cadranul unui timp care te opreşte să fii tu atunci când ea se manifestă într-un psihic instabil şi dezamăgitor, nu într-un psihic superior, uman. Impulsul instinctiv al omului este de a răspunde necesităţilor şi dorinţelor de moment cu ajutorul cunoştinţelor şi experienţei îndelungate, dar totodată el este supus încercării de a se manifesta prin instabilitate în cazul unei depresii cauzate de intensitatea anumitor frustrări, cum ar fi lipsa valorii, lipsa exprimării, lipsa unei poziţii de autoritate în domeniu, lipsa propriei permisiuni de a simţi plăcere, sau chiar lipsa măsurii în creaţie.

Omul care nu a avut răgaz să-şi cultive valorile, spiritualitatea, nu va avea limite decât în alegerea interpretării propriului rol. El va ţine seama doar de acumulările trecutului din care s-au născut disperarea, orgoliul, ciuda sau indiferenţa, iar pe parcursul general al „operei" sale nu va rămâne mai puţin de acceptat decât hazardul.

Hai să lămurim un lucru de pe acum, bine? Leadershipul se concentrează asupra dimensiunii umane ca mijloc de obţinere a rezultatelor de performanţă într-un domeniu sau altul. Dacă leadershipul pe care liderul îl produce, îl demonstrează şi îl exercită în jurul său nu este unul inspirat şi controlat, dacă nu este în armonie cu valorile oamenilor, atunci nu poate fi decât unul de dominaţie şi supunere, care în loc să genereze sentimente de mulţumire, generează numai tensiuni. Categoric modalitatea de acţiune a unui lider şi aşa zisa lui "operă" depinde de starea de normalitate a psihicului său.

Adolf Hitler este un bun exemplu în acest sens. El a reuşit să câştige poporul german de partea lui prin ideile sale iniţiale, idei posibil bune, măreţe, şi o doctrină pe măsură. Dar datorită psihicului său, a căzut în cele din urmă în extremism, şi a ajuns la genocid. Oricât ar părea de ciudat, acest ambiţios aspirant la idealuri înalte a avut o concepţie absurdă faţă de oameni, rase şi religii; el dorea cu orice chip să obţină o rasă ariană pură...

Un lider care suferă de o afecţiune psihică poate avea o capacitate persuasivă mare şi poate inocula în mintea oamenilor o idee care aparent este normală, dar el riscă să se abată de la ideea iniţial acceptată unanim, ajungând la o aberaţie.

Leadership: Alegi să trăieşti într-o dimensiune a asumării responsabilității față de un trecut care se încăpăţânează să nu mai treacă, sau într-o dimensiune a conştiinţei care se manifestă sub forma pretenţiei de a construi "Omul Nou" ?

Împlinirea personală echivalează cu respingerea pretenţiei de încasare a prejudiciului moral datorat unui caracter dur şi fără scrupule. Sau, dimpotrivă, se poate datora unui caracter delăsător, permisiv, care nu are încredere în forţele proprii, care se rezumă la complacerea în lenea cumplită, deci care nu îşi valorifică talentul încredinţat de la natură.

Liderul are nevoie de un psihic echilibrat, altfel poate să clacheze şi să înceapă să vadă totul într-o singură „culoare". Şi la fel cum taurii se înfurie şi reacţionează când văd roşu, orgoliul lor s-ar putea să fie stârnit când lumea din jur se abate de la principiile lui. Iar pentru împlinirea idealurilor sale, cel cu un psihic slab va fi în stare să sacrifice chiar şi ce are mai scump. Şi cum nimeni nu poate suporta prezenţa unui tiran în viaţa lui, încetul cu încetul puterea acestui lider se va diminua până la dispariţie.

Pentru orice funcţie de conducere este necesar să existe o personalitate puternică cu un psihic în limitele normalului, un psihic echilibrat - o persoană care să aibă o minte clară şi să perceapă corect realitatea înconjurătoare, şi de asemenea, să fie înzestrată cu importante capacităţi de analiză şi sinteză.

Omul Nou este copia unui om cu convingeri alese, care a învăţat că singura mare glorie de care se poate bucura cineva nu este aceea de a fi "unic" într-un domeniu de larg interes, ci de a fi puternic în faţa tentaţiilor de orice fel, în faţa propriilor standarde şi principii în viaţă care se pot oricând nărui la primul impuls de energie, adrenalină și entuziasm.

Leadershipul este responsabilitatea de care trebuie să dai dovadă atunci când eşti conştient de faptul că ceea ce te defineşte la nivel de unicitate este total umbrit de imaginea mentală a ceea ce ai experimentat anterior drept o slăbiciune a emoţiilor sau a intelectului.

Principiul disoluţiei autorităţii face referire la problemele lăuntrice cu care se confruntă de regulă oamenii de geniu, artiştii sau intelectualii al căror sens existenţial nu mai este doar acela de a crea şi de a face performanţă într-un anumit domeniu, ci de a se raporta la nişte nevoi egocentrice bazate pe refuzul de a accepta realităţile unei lumi prinsă în nebunia unei evoluţii necontrolate.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-disolutiei-autoritatii.html

Principiul eficienţei

On Februarie 19, 2010

Măsoară-ţi fundamentul răspunderii faţă de ceea ce dai şi primeşti, mărindu-ţi corect dimensiunea imaginii de sine.

Pe timpul când era student, Mikael Karvajalka, ca să-şi asigure traiul, l-a rugat pe marele doctor Theophrastus Bombastus Paracelsus von Hohenheim să-l primească ca discipol şi să-l înveţe acea ştiinţă complexă, numită medicină. După ce s-a gândit bine, doctorul a acceptat, mai cu seamă fiindcă avea nevoie de cineva care să cunoască limba localnicilor. Doctorul îl conduse pe băiat în hambarul care ţinea loc de spital, şi-l îndemnă să-i vorbească despre plantele utilizate de localnici pentru proprietăţile lor tămăduitoare.

În timp ce discutau despre plante şi proprietăţile lor, Mikael dădu din cap a admiraţie şi-i spuse:

- Sunteţi un om norocos, doctore Paracelsus ! Dacă veţi intra în slujba lui, regele vă va răsplăti cu mult aur, cu domenii şi cu păduri verzi.

După ce-i aruncă o privire sălbatică, doctorul îi răspunse:

- Norocul meu este toiagul călătorului şi bucuria de a culege cât mai multe învăţături bune, nimic altceva nu mă interesează în afară de ştiinţă. Eu ştiu că voi ajunge cândva cel mai bun medic din lume, iar cei mai iluştri doctori ai înaltelor universităţi nu vor fi demni nici să lege şnururile încălţărilor mele. Să fi râvnit la bogăţie, m-aş fi putut de mult învesmânta în mătase şi velur, aş fi putut de mult purta coliere de aur, numai că eu sunt mulţumit cu veşmintele aspre de călător şi cu mâncarea săracului. Nu-ţi sporeşti ştiinţa dacă stai la curtea nu ştiu cărui rege sau împărat. Ca să cunoşti, trebuie să strângi cu încredere mâinile aspre ale celor care înţeleg graiul naturii.

Leadership: Valoarea pe care ţi-o acorzi prin manifestarea unei calităţi esenţiale, determină nivelul măiestriei acumulate prin susţinerea unui test de evaluare?

Dacă nu ai citit romanul Mikael Karvajalka de Mika Waltari, ţi-l recomand cu căldură. Nu este o carte de medicină, ci una de aventuri. Dar este foarte bine scrisă, şi cu siguranţă vei afla multe lucruri interesante.

Doctorul Paracelsus avea o dorinţă încăpăţânată de a afla lucruri noi. Îşi sporise cunoştinţele studiind la universităţile din Franţa şi din Italia, călătorind în Spania, Anglia, Olanda, şi în multe alte ţări, intrând în contact cu mulţi alţi maeştri în ale medicinii. Dar el n-a ales drumul pe care şi l-au croit ceilalţi doctori – care-şi imaginează că pot învăţa ceva stând la căldurică, mâncând pui fripţi şi înveşmântându-se în mătăsuri şi velur.

Ci a ales drumul ştiinţei. Dedicat, trup şi suflet, oamenilor suferinzi, s-a aflat într-o permanentă căutare de leacuri şi remedii. Uneori se trezea în mijlocul nopţii şi hoinărea pe câmp după plante medicinale, dacă poziţia aştrilor era favorabilă, făcând numeroase observaţii. Sau se aşeza lângă gura mormintelor pentru a „studia" spectrele morţilor. Nu îi era teamă de vecinătatea leşurilor pe care mişunau viermii, nici scârbă de duhoarea lor.

Doctorul Paracelsus căuta întotdeauna cu ardoare compania oamenilor ciudaţi şi simpli, nu

doar a celor învăţaţi şi nobili. Din dorinţa sinceră şi intensă de a ajuta pe toată lumea, şi pentru că era un doctor extraordinar de priceput, reputaţia i-a crescut enorm de repede. Sfaturile şi tratamentele lui erau nepreţuite, iar oamenii, mulţumiţi de seriozitatea şi amabilitatea lui, bizuindu-se întotdeauna pe priceperea de care a dat deseori dovadă, se reîntorceau mereu la el.

El şi-a sporit mereu valoarea de sine şi valoarea vieţii prin manifestarea unei calităţi esenţiale: înclinaţia spre asumarea unei inteligenţe superioare. Aceasta inteligentă, oricum am înţelege-o, nu era aproape niciodată legată de sublimul unei ambiţii sau de sublimul unei arte. Ci de sublimul unei trăiri exprimată printr-un ritm al sufletului trasat de preţuirea cu care îşi dăruia învăţăturile şi cunoştinţele.

Te evaluezi ca un tot unitar care aproape îndepărtează lumea cu maturitatea şi funcţionarea lui perfectă, sau ca un tot unitar care face posibilă perpetuarea unor idealuri înalte prin conţinutul de valoare pe care îl posezi?

Preţuirea înseamnă să iubeşti cu adevărat însuşirile tale înnăscute datorită cărora valoarea oamenilor din jur să capete o nouă perspectivă de afirmare.

Străduinţa şi perseverenţa vor determina nivelul tău de eficienţă. Dacă eşti dornic să munceşti cu mare bucurie şi din toată inima, dacă ai un apetit puternic pentru noutate, vei putea obţine rezultate maxime şi vei ajunge să fii admirat şi respectat. Străduinţa şi perseverenţa ta în dobândirea cât mai multor competenţe şi abilităţi vor fi recompensate printr-un nivel crescut de eficienţă. Cu cât te vei „antrena" mai mult, cu atât nivelul tău de eficientă va fi mai mare şi cu atât vei deveni mai maestru în domeniul respectiv. Iar, fără umbră de îndoială, performanţele pe care le vei obţine vor determina nivelul tău de succes.

Un doctor foarte bun recunoaşte simptomele fiecărei boli şi ştie să pună un diagnostic exact. Iar în funcţie de particularităţile fiecărui caz să stabilească felul şi durata tratamentului. Ştie să facă deosebirea dintre boli, de exemplu, dintre cancerul pulmonar şi emfizemul pulmonar. Amândouă sunt boli importante ale aparatului respirator, dar au simptome diferite şi tratamente specifice. Unele semne de boală durează câteva zile, sunt mai puţin importante, dispar şi reapar în mod neregulat. Alte semne sunt tardive şi apar în ultimele luni de viaţă ale bolnavului. Alte boli sunt rar întâlnite şi nu pot fi diferenţiate decât cu foarte mare greutate, altele foarte frecvente şi uşor de recunoscut. Importanţa cunoaşterii fiecărei boli este necesară pentru punerea unui diagnostic cât mai precoce, în scopul aplicării unei terapii eficiente.

Funcţia de reprezentare a eficienţei este o afirmare a vieţii practice care îmbrăţişează nu numai activitatea materială, intelectuală şi morală a omului, ci şi valoarea cauzală care produce o altă valoare.

Întocmai ca un doctor, vei ajunge să-ţi stăpâneşti la perfecţie abilităţile şi să-ţi creşti nivelul de eficienţă doar prin practică şi cercetare îndelungată. Dar mai mult prin experienţa directă decât prin analiza teoretică şi ştiinţifică. Dacă nu te strădui să ajungi un artist în profesiunea ta, dacă nu te dedici trup şi suflet muncii nu-ţi vei putea creşte nivelul de eficienţă şi nu vei obţine rezultate excepţionale. Iar impactul tău asupra oamenilor va fi neînsemnat.

Principiul eficienţei are ca premisă dimensiunea imaginii de sine care poate fi mărită corect prin valoarea pe care o produci prin unicitatea valorii tale. Acest principiu nu poate fi definit decât în termeni de genul "beneficii mai mari decât costurile".

Dacă vrei să devii un as în domeniul tău de activitate, învaţă să fii curios, străduieşte-te să afli lucruri noi, aplică zi de zi cunoştinţele dobândite şi inserează-le în sumarul calificărilor

celorlalţi oameni.

* **Notă:** Mika Waltari - *Mikael Karvajalka* , Editura Polirom, 2005.

Principiul evoluţiei către absolut

On Decembrie 18, 2012

Oferă un sens şi o continuitate propriei tale transformări, fără să-ţi salţi ştiinţa la o înălţime care ţi-ar putea periclita menirea de a fi Om.

Se afirmă că totul este posibil, că ceea ce este ireal poate deveni real. Şi invers. Ceea ce este real, poate fi, de fapt, ireal.

Câteodată, deşteptându-mă dimineaţa, mă cuprindea o teamă nebună şi nu-mi venea să deschid ochii. O lovitură puternică, de pedeapsă, dată insistenţelor mele de a înţelege ceea ce părea de neînţeles. Ca o repercusiune a curiozităţii mele faţă de tot ceea ce era în jurul meu, faţă de tot ce era formă nouă, faţă de legile într-o stare continuă de schimbare care guvernau timpul, Omul şi viaţa.

Mă copleşea amintirea acelei nopţi când fusesem trezit deodată, ca la auzul unui tunet înfiorător, de o străfulgerare de luciditate… din nou nu aveam altă dorinţă decât aceea de-a descifra complexitatea fenomenului. De parcă m-aş fi aflat în mijlocul unei fantasmagorii şi ceea ce simţeam era pur şi simplu efectul coşmarului din somnul greu care este viaţa.

Ca şi cum cineva coborât dintr-o lume mai avansată decât a mea, a noastră, a muritorilor, cineva asemeni fiinţelor superioare nouă, având ştiinţa binelui şi a răului, a timpului şi a vieţii, unicul posesor al cunoştinţelor din toate sferele cunoaşterii, săvârşitor al tuturor tainelor lumii şi ale universului, cu toate elementele care ţin de formarea lor, - mi-ar fi făcut rezumatul tuturor adevărurilor care până astăzi n-au fost descoperite şi revelate.

Leadership: Îţi poţi pune în valoare capacitatea ta de a construi o imagine de sine favorabilă ghidându-te conform legii: *"Dacă ştii totul, nu eşti decât la jumătatea drumului tău"* ?

În acea stare dintre somn şi realitate, credeam că am înţeles totul. Părea, dintr-o dată, că am devenit un Atlas al celor mai adânci taine, deţinător al tuturor celor văzute şi nevăzute, putând a explica, a da o armonie şi un sens tuturor legilor care sunt în toate.

Dar ceva stăruia în mine, ceva mă frământa, mă descuraja în toată această matrice a revelaţiilor care mă întreceau intelectual. Cuvintele lui Alexandre Dumas, cuvintele acestea încărcate cu atâta luare de seamă, băteau cu insistenţă la uşa gândurilor mele, limitându-mi orizontul de înţelegere:

"În ziua în care omul va cunoaşte aceste legi şi le va respecta, se va elibera de datoria lui. Şi, cum această datorie este moartea, omul va deveni nemuritor. A crea şi a nu mai muri, nu este latura ideală a ştiinţei? Căci ştiinţa este rivala lui Dumnezeu.

Dacă omul ar cunoaşte misterul tuturor lucrurilor aflate pe lume, el ar putea susţine teorii de necombătut în faţa divinităţii înseşi. Dumnezeu îi va răspunde:

- Dacă ştii totul, nu eşti decât la jumătatea drumului tău; acuma creează un vierme sau o stea şi vei fi egalul meu. "

Era mai bine să nu ştiu totul, să-mi accept limitele şi să merg mai departe cu mine însămi, în prezentul care era cel mai important. Să devin omul care trebuia să fiu, omul simplu, nu unul sofisticat, atât de greu de înţeles. Să rămân acelaşi, omul care iubeşte viaţa şi micile ei miracole. Şi o trăieşte cu demnitate şi bucurie. Doar atât, să fiu om. Nici mai mult nici mai puţin.

Leadership: Ţi-ai propus să stabileşti sursele cunoaşterii autentice şi să determini valoarea cunoştinţelor tale prin raportare la o experienţă de sine care îţi dă un nou tip de trăire?

A avea acces la întreaga ştiinţă, a porni în căutarea ei şi a ţi-o însuşi pe deplin, ca pe-o comoară închisă cu peceţi, este o îndeletnicire foarte rentabilă. Şi foarte căutată cu precădere în rândul celor mai erudiţi oameni. Dar numărul acestor căutători spre absolut, al acestor *sobresaliente* care nu se opresc niciodată din creştere, se ridică tot mai mult, ca valurile mării, pe o plajă pustie. Căci rareori se întâmplă, în sânul omenirii, ca un ins să fie mai mult decât ceea ce i-a fost dat, oricât de entuziast ar fi în căutările sale.

Mecanismul care înlesneşte puternic legătura **om-leadership**, funcţionează în baza a două componente: ştiinţa şi cunoaşterea. Ştiinţa de a deveni cine vrei să fii şi cunoaşterea de a-ţi gestiona noul statut, personalitatea nou formată. Dar acestor două componente le lipseşte, categoric, a treia: echilibrul. Iar echilibrul este dat de „mesajul din sticla" adusă de valurile vieţii.

Când mergi prea departe cu cercetarea necunoscutului, când amesteci prea multă ştiinţă şi cunoaştere în practicile tale, ai toate şansele să naufragiezi cândva pe o insulă pustie. Singurul tău ajutor, singura ta şansă de revenire la normal, este mesajul din sticlă: " *Întoarce-te la tine. Întoarce-te la viaţă.* " - un răgaz al reînnoirii tale, o pauză între cele două reprize: a căutării şi a îndoielii, a cunoaşterii totale şi a încercării de a regăsi bunul cel mai de preţ: starea de satisfacţie.

Leadership: Îndrăzneşti să compui o lucrare de o indubitabilă calitate și coerență, în care sunt trecute cele mai importante momente din viaţa ta, într-o interpretare care pune în lumină revelaţiile ştiinţei care te motivează?

Leadershipul, l-am definit la unul din webinarii ca un ansamblu de procedee, mijloace bine definite şi transmisibile, destinate să ducă, în condiţii de abordare corectă, la rezultate optime. Totodată leadershipul este compus dintr-un set de transformări de situaţii şi decizii, de faze, de relaţii, menite să asigure o dezvoltare durabilă a societăţii. Deci, reprezintă o pârghie în realizarea unei înţelegeri între cele două laturi: dimensiunea umană şi cea social-economică.

Până astăzi, termenul de leadership s-a resimţit de pe urma întrebuinţării sale în câmpul unei aprecieri morale, cognitive, uneori greşite, a personalităţii celor ajunşi în funcţii înalte, privitoare şi la nivelul de pregătire a acestora. Pentru multă lume, leadership înseamnă a executa cu abilitate anumite operaţiuni, misiuni, potrivit unui ansamblu de norme unanim acceptate.

Pentru mine, foarte pe scurt, leadership înseamnă transformare.

Iar transformarea începe cu tine însuţi, plecând de la punctul prezent, şi ajungând până la punctul maxim de evoluţie. Iar acest punct maxim de evoluţie, ca un râu care se scurge în mare, înaintează odată cu fluxul de ştiinţă şi cunoaştere pe care îl acumulezi, odată cu fluxul continuu dintre a primi şi a da mai departe, între a accepta că eşti în aceeași barcă cu restul lumii şi a respinge cu tot dinadinsul că eşti diferit.

O punte între evoluţie şi crah, echilibru perfect între " *a fi* " şi "*a deveni* ", intersectând mai multe arii ale vieţii, este hotărâtoare pentru "Omul" din tine.

A fi om, aşa cum te-a plăsmuit natura, nu un robot, nu o fiinţă "laterală", superioară prin iscusinţa cu care mânuieşte ştiinţa şi cunoştinţele avansate din vreun domeniu sau altul, este o artă pe care unii, deşi sunt fiinţe umane, nu o stăpânesc. A fi "Om" este prima cerinţă a leadershipului îndreptat spre drumul cel mai bun.

Singura lucrare de calitate pe care o poţi compune din revelaţiile ştiinţei apelate în momentele cheie ale vieţii este o consecinţă a renunţării la ceea ce e absolut necesar să faci cu ceea ce ştii şi să te concentrezi la ceea ce simţi despre ceea ce ştii în momentul prezent.

Principiul evoluţiei către absolut aduce în prim plan acea minimalizare a valorii omului, a celuia care nu reuşeşte să dea *une signification merveilleuse* vieţii sale. Dar care, mânat de cele mai adânci imbolduri, inspirat de cele mai puternice idealuri, încearcă să atingă Gloria încununându-se cu laurii superiorităţii.

Insişti a înţelege ceea ce pare de neînţeles? "Omul din tine" este o consecinţă a curiozităţii tale faţă de tot ceea ce te înconjoară, faţă de legile într-o stare continuă de schimbare care guvernează lumea?

Îţi accepţi limitele şi mergi mai departe cu tine însăţi, în prezentul care este cel mai important? Sau tinzi să fii asemenea unei fiinţe superioare, a cărei întreagă, singură bogăţie este ştiinţa?

Ceea ce dă preţ vieţii este obiceiul de a te retrage mereu din imperiul aparenţelor păstrate între imperativele ştiinţei şi sentimentul prevenitor al limitărilor gândirii abstracte, încercând să te ridici la esenţe.

Eşti un om care se îndreaptă spre propria condamnare, încercând să înţeleagă absolut totul, făcând abstracţie de bogăţiile vieţii? Sau eşti omul care iubeşte viaţa şi micile ei miracole, şi o trăieşte cu demnitate şi bucurie?

Opreşte-te la jumătatea drumului. Nu continua să urci până acolo unde nu ţi-a fost dat să ajungi. Oferă un sens şi o continuitate propriei tale transformări, fără să-ţi salţi ştiinţa la o înălţime care ţi-ar putea periclita menirea de a fi "Om".

P.S. Numai atunci când vom şti să întrebuinţăm cu adevărat viaţa, numai atunci când viaţa îşi va deschide porţile grele ale imensei sale raţiuni, numai atunci când vom învăţa să ne însuşim splendida mecanică a timpului, cu toate dimensiunile sale, cu toate formele sale care se învârt, se rostogolesc şi se rotesc impunând noi graniţe şi noi orizonturi - numai atunci se va micşora distanţa care ne desparte de adevărurile neştiute, numai atunci vom putea înţelege pe deplin, sau cel puţin vom putea întrezări răspunsul la marile mistere ale omului şi ale universului.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-evolutiei-catre-absolut.html

Principiul fluid al ştiinţei tăinuite

On August 25, 2018

Nu poţi să dirijezi o lume întreagă într-o direcţie nouă de evoluţie dacă nu schimbi coordonatele majore ale ştiinţei pe care îţi plasezi imaginea personală.

Dintotdeauna am fost preocupat de tâlcurile adânci ale lucrurilor, de proprietăţile lor cele mai surprinzătoare, încercând să le pun într-o perspectivă mai amplă încât să fac dovada autonomiei mele expresive într-o artă fără egal. Asemenea marilor chimişti le-am găsit o formulă de integrare în configuraţia unei lumi fără margini, un teritoriu plin de mister care schimbă radical conceptul de identitate, un loc înalt în care exişti doar prin erudiţie, clarviziune, competenţă interpretativă, spirit iscoditor, profunzime şi rafinament.

Materia invizibilă, fermentată în condiţiile date de complexul activ al elementelor epistemologice, dinamica controlată a unei reflexivităţi care reclamă nevoia de rigoare intelectuală şi de coerenţă emoţională, ce se vrea a fi constructivă prin amestecarea lucrurilor divine cu cele naturale, ce este sacru cu ce e profan, toate acestea rânduiesc "activitatea în roşu" de finalizare a unei căutări de ordin artistic.

Desigur, mă veţi întreba dacă nu cumva am tras învăţături din exemplele altora, în sensul de a mă consacra unei supravegheri neobosite şi atotcuprinzătoare asupra izvoarelor altor curente de gândire, sau cum am reuşit să-mi păstrez capacitatea de a privi totul prin ochelarii subiectivităţii în ciuda culorii timpului, a senzaţiei de existenţă a unei mari absenţe sau a plăcerilor trecătoare.

Vă răspund că influenţa lumii din jur, presiunea constrângerilor sociale în așa-numita conştiinţă morală, se manifestă în special asupra reacţiilor în stare de inacceptare a vederilor prea înaintate asupra relaţiilor dintre viaţă, creaţie şi poveste, care uneori se dovedesc a fi nişte iluzii fără niciun miez în ce priveşte utilizarea mijloacelor de exprimare scriitoricești.

Cu alte cuvinte, dacă te încrezi în părerile altora nu-ţi vei mai putea închipui viaţa fără ei, şi deci vei rămâne captiv în realitatea lor, vei trăi experienţa călătoriei lor, fără să-ţi foloseşti propria raţiune, intuiţie şi experienţă spre a-ţi afirma individualitatea şi de a te îndepărta de conformismul contemporan.

Leadership: Îţi integrezi experienţa de viaţă în planul cunoaşterii esenţiale a TOTULUI prin valorificarea relaţiei dintre anticiparea unei noi direcţii a artei şi realităţile unei lumi diagnosticate cu sindronul dependenţei de creştere a Egoului?

Cum se întâmplă destul de adesea, dată fiind mai cu seamă tendinţa de a face ştiinţă pe înţelesul tuturor cu scopul de a o face populară, chiar dacă efectul presiunilor de ordin metodic asupra planului textual devine sensibil în cazul reacţiilor ce decurg din descompunerea activului "PRIMA VEDERE", mă lovesc constant de realităţile aceleaşi lumi pe care o exploraţi şi voi în căutarea de noi forme şi idei.

Dar, nu pot să accept nălucirile îngrozitoare ale teoriilor prea generale, umbre dichisite care flutură la suprafaţa zonei de memorie a timpului scurs din trinitate, împreună cu posibilitatea deja epuizată a întâmplărilor petrecute în succesiunea logică dintr-un text aruncat anapoda în interiorul literaturii de avangardă.

În imediata vecinătate a învăţăturilor cele mai alese, pe cât de folositoare pe atât de greu de

deprins, toate sacrificiile îndurate cu stoicism se rezumă la fixarea estetică a unei poveşti în mintea oamenilor. Procedeu explicat prin modificarea structurii complexului activ care determină micşorarea sau creşterea reacţiei de descompunere a deja-creatului, adică a elementelor constitutive ale unei realităţi cognoscibile.

La fel ca vechii alchimişti care s-au apucat să întemeieze cu puţine date o filozofie a formei şi formulei narative, făcând numeroase experienţe de distilare a plămezii fermentate, ajungând până la a întări legătura covalentă dintre intermediarii reactivi ai vieţii şi intensificatorii emoţionali, am reuşit să mă adăpostesc sub autoritatea unui artist care îşi extinde nelimitat conceptele despre inteligenţa şi creativitate.

Egoul meu se află în tot ceea ce scriu şi nu e niciodată suprasaturat de nuanţele unei adevărate pasiuni pentru transformarea nisipului din clepsidra de aur.

Leadership: Poţi să asiguri accesibilitatea unei opere ce poartă drepturi de autor printr-o interogaţie asupra înţelesului propriei personalităţi validate prin reperele prilejului de a te situa în centrul unei avangarde triumfătoare?

Un bun prieten, de profesie informatician, mi-a lăudat azi dimineaţă realizările în materie de inovare în contextul acestei lumi în schimbare. Mi-a spus limpede, dar într-un chip pe care doar artiştii îl pot transmite, în imediata vecinătate a unei rostiri ce se exprimă prin gustul pentru frumos, calitate şi originalitate:

- Nicu, ai ajuns la un nivel atât de înalt, încât toată lumea a ajuns să te invidieze. Prin aplicaţia ta web lansată sub brandul personal: www.neculaifantanaru.com, ai făcut dovada capacității suficiente de a pune în aplicare toate avantajele tehnologiei în materie de limbaj de programare, design şi conţinut. Singura întrebare care merită atenţie ar fi aceasta: până unde eşti dispus să te aventurezi în căutarea unor noi dimensiuni ale actului cognitiv?

Cum oare ai reuşit să înveţi atâtea lucruri şi să le aplici atât de bine fără ajutorul nimănui?

Asemenea unui chimist ce caută să determine calculul mişcării particulelor solide în diferitele forme ale substanţelor, tu ai ştiut să utilizezi ca nimeni altcineva ştiinţa cea mai aleasă a secolului 21, combinând limbajele de programare: html, php, java, cu reguli de design, SEO, CSS, data analysis, content marketing, text processing. etc. Ai ştiut să le combini precaut, fără îngâmfare. De asemenea, eşti considerat un maestru în ceea ce priveşte folosirea sintaxei "Regex". De fapt, aplicaţia ta a făcut înconjurul lumii şi devine pe zi ce trece tot mai accesată de zeci de mii de utilizatori în fiecare lună.

Şi nu doar atât. Ai făcut dovada unei iscusinţe aproape dumnezeieşti, dar arătând o fineţe a gustului pentru frumos cum numai artiştii sunt capabili. Cu certitudine, ai fost cel mai bun student pe care l-a avut vreodată universitatea Alexandru Ioan Cuza, de când a fost ea înfiinţată şi până în prezent. Dar ai fost un autodidact, un iluminat de cărţi care a dispus de setea sfântă de îmbrăţişare a ideilor artistice de: "adâncime a spaţiului", "conștiință ca stare a materiei", "natura vie" sau "iluzie a realităţii".

Leadership: Te apleci asupra sensurilor existenţei tale percepută ca informaţie de ordin particular ce pune în valoare esenţa unei gândiri validată enciclopedic?

Cu mare chibzuinţă, cu răbdare şi intuiţie ţi-ai întrecut absolut toţi colegii, toate generaţiile dinaintea ta, şi nu există profesor care să dovedească mai multă pricepere în utilizarea ştiinţei, a tehnologiilor informaţionale, branding, marketing, storytelling, etc. Iar acum, în secolul 21, noţiunea de "Leadership" a devenit unanim sinonimă cu brandul tău personal:

"Neculai Fântânaru".

E o mândrie dreaptă, nu trufie din partea ta. O cerinţă importantă din partea conştiinţei tale, esenţa unei gândiri validate metafizic prin care le oferi celorlalţi o bucăţică din tine, reperul primordial de orientare a unei înţelegeri care începe cu *"ştiu ce pot"* şi se continuă cu *"am cu ce"* de care se leagă prilejul de a purcede, pe cont propriu, la reevaluarea unor aspecte variate ale operei poetice.

Ai ştiut să farmeci lumea cu graţia elocinţei tale, datorită preocupărilor savanto-scriitoriceşti, cu talentul pus în slujba activităţii inginereşti din domeniul informaticii, prin erudiţia cea mai temeinică pe care ai pus-o în serviciul cordialităţii, a nevoii de a înţelege ceea ce e dincolo de înţelegerea obişnuită, încât întreaga activitate a tuturor cadrelor didactice păleşte până la dispariţie în faţa vizibilităţii tale în lume, datorită internetului.

În mod sigur ai fost favorizat de cadrul cunoştinţelor enciclopedice asimilate pe tot parcursul vieţii, ele contribuind la formarea unei personalităţi multilateral dezvoltate.

Să nu uităm că ştiinţa de care se leagă numele tău, reperele de orientare ale unei culturi peste măsură de delicioasă şi fremătătoare, asemenea unui felinar care luminează în bezna unei lumi confuze şi complexe, este încredinţată cu nădejde ideii de "întipărire" în memoria colectivă a unui mod inedit de a cuprinde şi a înainta o prodigioasă învăţătură.

În timp ce unii folosesc în chip propagandistic renumele unei instituţii doar pentru interes personal, fără a avea nicio altă pârghie cu care să se facă remarcaţi, tu ai devenit cunoscut în toată lumea strict prin intermediul brandului personal. Când oamenii vor să afle noutăţi din domeniul conducerii, ei nu caută pe internet universitatea cutare, facultatea cutare, profesorul cutare. Ei caută doar "Neculai Fântânaru".

Numele tău, sinonim cu marea ştiinţă a conducerii, a devenit mai important şi mai cunoscut în întreaga lume decât orice universitate. Din acest motiv valoarea ta este cu adevărat BIG. Cel mai probabil, sensul existenţei tale echivalează cu o neîncetată explorare a gândirii cuprinsă între conştientizarea valorii de sine şi experienţa de gestionare a cunoaşterii orientată spre evoluţie.

Leadershipul este acel „The Big Picture" care răspunde la acel "So What" al unui Brand care sintetizează într-un spirit profund şi puternic esenţa unei ştiinţe fără margini, dar greu de însuşit.

Principiul fluid al ştiinţei tăinuite se aplică numai în cazul unui proces de branding care se încadrează între două coordonate majore: imaginea de sine, compatibilă cu autoritatea unui artist care îşi extinde nelimitat conceptele despre inteligenţă şi creativitate, şi învăţătura cea mai înaltă extrasă din ceea ce trăieşti prin intermediul unei arte care se doreşte revoluţionară.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-fluid-al-stiintei-tainuite.html

Principiul himerei

On Aprilie 10, 2010

Nu-ţi închipui că eşti un lider dacă treci în fruntea oamenilor.

Cel înţelept este întotdeauna foarte chibzuit în gândire şi acţiune, ia decizii bune şi este foarte atent în tot ceea ce face. Dar eu, îndrăznesc să spun, că nu am dat dovadă de o adâncă înţelepciune în acea zi.

Mă aflam la munte împreună cu prietenii mei. Organizasem un paintball în pădure. Ne-am împărţit în două echipe, echipe care nu aveau niciun conducător. Aşa că eu, cu o bucurie de nedescris, însufleţit de o sete nepotolită de aventură şi de o formidabilă dorinţă de senzaţional, m-am autoproclamat lider în echipa în care am fost repartizat după tragerea la sorţi: „Urmaţi-mă pe mine". Mintea îmi spunea, iar inima înflăcărată îmi repeta, că voi fi capabil să-mi împing echipa spre victorie.

Dar chiar din primul moment, după ce a început acţiunea, am comis greşeala de neiertat. Fără să caut să discern, să am răbdare şi să iau hotărârea cea mai avantajoasă, ci cuprins de o stare de exaltare fără seamăn, încât nimeni şi nimic nu m-ar fi speriat, m-am năpustit cu înverşunare, primul, în mijlocul luptei, chiar atunci când inamicul a rupt rândurile. Astfel am ignorat cu desăvârşire cea mai importantă regulă a războiului: în timpul luptelor, mai ales într-un moment de primejdie, conducătorul armatei trebuie protejat. El trebuie să stea în spatele frontului, nu să iasă în linia întâi, căci planul de bătălie se afla în mintea lui.

Primul ochit, primul lovit. Ei bine, din cauza acelui simţământ de bucurie egoistă m-am condus pe mine însumi la eşec. Timp de două minute am fost învăluit de o ploaie de bile de vopsea. Mare noroc am avut că nu m-au nimerit toate. Până să riposteze coechipierii mei, ce se aflau la momentul respectiv cu circa zece metri în spatele meu, am fost ţinta preferată şi perfectă a adversarilor.

Nici nu m-am gândit că mi se va putea întâmpla aşa ceva, am avut un sentiment fals de securitate. Iar din pricina judecăţii mele strâmbe, echipa a pierdut. Degeaba m-am crezut apt pentru a fi lider, căci rezultatele au fost foarte slabe, sub orice aşteptări. Toţi coechipierii mei, care la început poate că totuşi mi-au acordat încrederea lor, într-o măsură mai mică sau mai mare, au fost dezamăgiţi în final de prestaţia mea.

Leadership: Necesitatea creării şi menţinerii unei autonomii de decizie, provoacă o permanentă tensiune între dimensiunea maximă de autenticitate şi dimensiunea maximă de predestinare?

Nu mi s-a recunoscut, în mod precis, poziţia de lider. Înveşmântat de loialitatea mea faţă de ceilalţi coechipieri şi pătruns de convingerea fermă că voi fi omul zilei, m-am sfătuit numai cu mine însumi şi cu nimeni altul cum anume să procedez, acesta a fost primul pas greşit. Apoi am pornit la atac cu un spirit rebel la fel ca un kamikaze aflat într-o misiune sinucigaşă care se năpusteşte cu toată puterea, cu toată viteza, cu toată fiinţa lui, şi spre surprinderea tuturor, direct în punctele forte ale inamicului.

Dar nu am făcut nicio convenţie cu membrii echipei mele şi nu le-am prezentat niciun plan de acţiune, cum ar fi fost normal, şi deci nu mi s-a recunoscut, în prealabil, în mod precis şi netăgăduit, poziţia de lider - fiind doar în mod tacit acceptată. În cuvinte elocvente şi cu adevărat sincere, nimeni din echipa mea nu mi-a solicitat vreun sprijin, eu am încercat să vin în sprijinul lor, din propria iniţiativă, punându-mi voinţa la o încercare destul de grea.

Două dimensiuni caracterizează leadershipul. Dimensiunea maximă a valorii pe care ţi-o conferi prin condiţia de autenticitate, obţinută printr-o poziţie de înţelepciune. Iar ea este la fel de primejdioasă ca dimensiunea maximă a valorii de predestinare pe care ţi-o atribui prin înflăcărarea pe care te bizui în momentele de maximă încordare emoţională.

Prima dimensiune te ajută să simţi şi să gândeşti lucruri adânci şi complexe înainte să faci un compromis sau un sacrificiu, dar nu-ţi conferă posibilitatea de a te simţi "divin", de a te simţi în largul tău, de a-ţi dezlănţui energia debordantă, de a-ţi dezlănţui latura esenţială capabilă să săvârșească acte de mare curaj.

A doua dimensiune, care te ține captivat până la ultima literă a nemaiîntâlnitului, te face să crezi că eşti singur, asemenea unui erou care încearcă să învingă un sistem ce se arată a fi mai puternic decât el. În acest caz prezenţa ta e mai mult decât suficientă ca să-ţi înfrunţi demonii. Îţi dă posibilitatea de a te îndoi, posibilitatea de a face o greşeală, posibilitatea de a căuta şi experimenta latura unei lumi care îţi aparţine cu totul.

Leadership: A fi cu un pas înaintea celorlalţi oameni este o investiţie eligibilă în conformitate cu valoarea pe care ţi-o acorzi într-un "Virtual Word" sau într-un ataşament colectiv?

A fi autentic înseamnă să te exprimi ca un învingător prin imaginea pe care o proiectezi în termenii rezultatelor de tip material, cognitiv, atitudinal si afectiv, şi nu în termeni de "Cu cine trebuie să mă bat ca să-mi arăt vitejia". Înseamnă să te conectezi cu ceea ce exprimi în manifestul pe care îl susţii în fiecare creaţie sau în orice acţiune, formulat astfel: "Eu sunt ca voi", şi nu "Eu sunt voi".

Ca lider eşti responsabil de acţiunile şi deciziile tale. A fi cu un pas înaintea oamenilor nu te transformă în lider. Nu-i poţi determina pe oameni să te urmeze şi să te ajute să-ţi îndeplineşti viziunea, prin propria lor voinţă, acordându-ţi încrederea lor totală dacă, din dorinţa de a te situa într-o poziţie dominantă, te împotmoleşti primul când eşti pus fata în faţă cu un obstacol.

Dimpotrivă, vei fi umbrit de o adâncă tristeţe pentru că nu te-ai ridicat la înălţimea aşteptărilor, apoi ei îţi vor împărtăşi sentimentul fiindcă au pierdut. Dacă le dăruieşti de la bun început sprijinul şi devotamentul, fie că ţii mult la ei şi le doreşti să aibă parte de cât mai multe succese, fie doar pentru că te împinge interesul, fie pentru că un orgoliu ridicol, nemăsurat, te face să stărui asupra obţinerii cu orice preţ a unei victorii - vei putea câştiga respectul lor, ataşamentul lor, şi astfel vei avea o mai mare certitudine că vor contribui la atingerea scopului pe care ţi l-ai propus. Însă te vor putea urma cu toată inima numai dacă îi conduci spre victorie.

Leadershipul reflectă atitudinea de acceptare a unei poziţii de înaintaş prin renunţarea la calitatea de unică autoritate, nu prin creşterea gradului de captare a atenţiei care "vinde" o imagine.

O echipă fără un lider e singură, fără putere. De la cine o să primească membrii ei ajutorul pe care îl aşteaptă cu atâta nerăbdare, cu atâta drag, cu atâta ardoare, dacă te pui singur în primejdie în momentele cele mai critice şi eşuezi?

Dacă ocupi o poziţie de manager şi din cauza deciziilor tale greşite bazate pe emoţii, dorinţe, subiectivism, şi nu pe raţiuni, compania ajunge în pragul falimentului, toţi angajaţii vor rămâne fără sprijin moral şi financiar. În loc să fii perceput drept singurul lor ocrotitor, singurul lor sprijin, o călăuză sigură, demnă de urmat, vei apărea în ochii lor drept o povară nefolositoare, un erou grăbit din pricina căruia întreaga companie are de suferit.

Aşadar, degeaba te consideri lider. Dacă nu le dai oamenilor motive reale să aibă încredere în tine, vei rămâne doar o persoană cu intenţii bune, în niciun caz un dătător de speranţe.

Un lider trebuie să fie recunoscut de cei din echipa prin faptele sale precedente. A te autointitula lider, chiar dacă eşti cu un pas înaintea celorlalţi, denotă o încredere absolută în propriile forţe ce rezultă dintr-o supraevaluare subiectivă, superficială, ce te va conduce inevitabil la eşec.

P.S. Un lider fără echipă este la fel ca şi echipa fără lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-himerei.html

Principiul înălţării fără cădere

On Aprilie 22, 2024

Tot ceea ce alegi să fii într-o clipă de interiorizare, este ceea ce te înalță spre iluminare.

La concursul de duminică, semi-maratonul din Iași, am susținut-o pe sora mea, Oana Fântânaru, nu doar în calitate de frate și suporter, ci și în calitate de martor al lumii din care ea face parte.

Asta presupune a privi dincolo de simpla activitate fizică, întrucât la fiecare concurs Oana modelează fiecare mișcare după chipul și asemănarea unei arte supreme: arta autodisciplinei și a determinării neclintite. Fără a se rezuma doar la a alerga, Oana explorează cu fiecare pas un orizont vast al pasiunii sale, transmutând trudă în inspirație pentru cei ce o privesc, asemenea unui Van Gogh al epocii moderne care redă nu pe pânză, ci în cronica timpului însuși, esența luptei umane cu limitele propriei existențe.

Sprintenă şi totodată delicată, uite-o cum întrece, cu fiecare pas săltat, câte un alt alergător pe traseu. Şi alergarea ei, aşa cum ochii mei o percep, printr-un fel de *Aceratustin Ilhetinula Uriyaadys*, triumful spiritului asupra corpului, devine o stare de absenţă a Egoului, încât tot ceea ce contează este mișcarea pură și libertatea.

Prin fiecare pas, alergătorul se îndepărtează mai mult de constrângerile sale interne. Iar Oana, care trăieşte mereu într-o lume a devenirii continue, tot trecutul desfăşurându-se într-un prezent al acţiunii, ea pe care suflul energiei libere o dezvăluie spiritual în ideea fuziunii perfecte între eleganţă şi potenţial, a devenit stăpâna unirii a doua contrarii: puterea fizică şi pacea mentală.

Leadership: Refuzul tău de a te mulțumi cu ceea ce este imediat transformă fiecare cursă într-o căutare a sublimului, având în vedere impactul emoțional al unei opere de artă ce se dezvăluie treptat?

Măiestria în a uni contrariile reflectă o înțelegere avansată a propriului sine. Ca să o spun drept, Oana a evoluat de la plimbările timide prin parcul Copou, uşor şi fără ambiţii, până la maratoanele dezlănțuite ale prezentului, fiecare kilometru fiind străbătut cu acea flămândă sete de depășire a propriilor umbre. Este o evoluție ce poartă amprenta unei voințe fără margini, a unui spirit ce refuză să se mulțumească cu "imediatul", întrucât caută mereu să atingă întregul potențial al unui artist însufleţit de conștientizarea naturii sale sensibile.

Nici nu mă amăgesc crezând că Oana aleargă doar pentru medaliile efemere ale competițiilor, mici atenţii ale unei nebunii de-o clipă, amintiri ale unei lumini orbitoare ce-n viața fiecăruia răsare. Nu, chiar nu. În tot cazul, alergarea este pentru ea un sanctuar, o odă adusă introspecției, un dialog continuu cu sinele ei cel mai profund, pe linia unei treziri spirituale de forma: "*Valorile autentice nu se rezumă la recompense exterioare, ci la împlinirea interioară".*

Fiecare respirație în ritmul pașilor ei sprinteni, înălţaţi asemenea aripilor învelite în lumină, este un răspuns la întrebările existențiale, fiecare transpirație este o lacrimă de bucurie a descoperirii de sine.

Gândesc că poate într-o zi spiritul ei de alergător își va întrece Ego-ul, ajungând astfel la o pace interioară și la armonia pe care arta o întruchipează. Grozav, nu? Acumularea emoțiilor

intense într-o operă artistică poate sugera un punct culminant de catharsis, unde tensiunea acumulată se eliberează într-un moment de clarificare profundă. Nicicând n-aş fi mai emoţionat s-o regăsesc învingătoare pe Oana decât văzând-o transpunându-se într-o receptivitate spirituală, pe care arta o numeşte "sinestezie concentrată".

Leadership: Pentru tine, "raritatea în unitate" poate să reflecte o viziune care transcende imediatul, dezvăluind un moment de catarsis care îți deschide orizonturile către un sens mai profund al vieții?

O raritate în unitate investită cu o convingere pasională. În momentele acelea de rară însufleţire, când oboseala pare să-i cântărească fiecare mișcare, o văd cum se avântă înainte, tot mai mult, cu acea pasiune a pictorului care își vede opera prinzând contur, înfruntând obstacolele naturii – ploaia, vântul, frigul – cu o înverșunare a celor ce știu că fiecare pas înainte este o victorie asupra limitelor personale, *una dimostrazione di forza interiore che sfida le condizioni esterne*.

Ochii mei îi urmăresc fiecare pas, îi măsoară fiecare mișcare, cuprinși de grandoarea unui fragment din cartea "Arcul de triumf" de Erich Maria Remarque:

"Ochii ei scânteiau ca în lumina felinarelor din stradă; mă puteam uita, pierzându-mă într-un miraj. Îi puteam simţi răsuflarea. Vibra spre mine, cu o admiraţie nevăzută, uşoară, pregătită şi plină de încredere - o viaţă stranie, într-o clipă la fel de stranie. Pe neaşteptate i-am putut simţi sângele. Urca şi urca, dar era mai mult decât atât, era viaţă, de o mie de ori blestemată şi binecuvântată, de atâtea ori pierdută şi tot de atâtea ori redobândită - cu o oră înainte asemenea unui ţinut limitat, arid, stâncos, fără nimic mângâietor - şi acum ţâşnind, ţâşnind parcă din nenumărate fântâni, răsunând şi apropiindu-se de clipa tainică în care cineva, care nu mai credea deloc în puterea ei - era iarăşi omul de mai înainte, ieşind din mijlocul valurilor pe ţărmul oceanului, alb şi strălucitor. Întrebare şi răspuns în acelaşi timp, toate acestea urcau mereu şi furtuna se aduna în ochii ei."

Leadership: Simțind vibrația și admirația nevăzută în răsuflarea altcuiva, poţi să interpretezi această conexiune subtilă ca pe un dialog continuu cu universul tău interior?

Sunt anumite lucruri ce se trezesc în noi, încet, în tăcere și nu ne dăm seama de ele decât dacă avem dorința de a ne împinge pe noi înșine la extrem, de a izbucni într-un val de energie pură, vindecătoare, impusă parcă de un univers care ne împinge până la limite și ne forțează să sărim până dincolo de barierele autoimpuse.

Aşa este şi Oana în alergare, un pasionat de meditaţie într-un popas al spiritului neînfrânt, tăcerea dintre două bătăi, clipa de pauză dintre două respiraţii sacadate, cea mai sinceră şi cea mai tainică formă a fiinţei, tresărirea domoală a veşniciei în însăşi vremelnicia lumii. Şi chiar mai mult de atât, este o formă de ascultare de sine, care se încadrează în formele comunicării unui artist cu penelul, dezvăluind esența sensibilitătii creației prin fiecare pas.

Runningul, cu toate frământările lui, are un surâs blând, mai ales pentru un zbor de lebădă fără glas, străbătând lin un cer plin de furtună. Iar tu, Oana, ne-ai arătat tuturor că suntem arhitecții propriilor stări de spirit, în timp ce ne formăm destinele cu mâinile goale ale voinței. Tu ai realizat o valoare afectivă: "reziliența", tu ai dat tot ce un artist are mai bun şi mai sublim în sine: "puterea de interiorizare". Cumva, în simțămintele tale s-a născut forța saltului spre înălțimi, care și-a arătat, în limitele sale înflăcărate, adevărata măsură.

Să extragem din tine ce este mai preţios: opera ta. Pictura ta evoluează odată cu tine, transformându-se cu fiecare trăire într-un mediu transparent prin care privitorului i se oferă o poveste.

Leadership: Pot contribui nişte fragmente de viață neobișnuite la conturarea memoriei universale, transformând fiecare moment trăit într-o părticică eternă a experienţei de receptare artistică?

Pulsul mult mai rapid cheamă tăcerea în perimetrul sufletului, unde arta, lipsită de orice tensiune, vorbeşte în şoaptă despre emoţii netrăite. Încă mă gândesc ce să adaug acestei convingeri, încât să obţin un soi de *Ismaotuss Apentaichter Unuselsica*, o fărâmă de viaţă strălucind în memoria universală. Aş spune-o astfel:

O floare s-a mutat într-o grădină nouă, cu ajutorul penelului, producând o nuanţă unică numită: "radiant orchid". În cazul acestei nuanţe rezultatul e acelaşi: o vreme perfectă.

Oana, creează-ți întreaga viață în jurul acestei nuanțe delicate, așa cum un pictor, pătrunzând profunzimea culorilor, își conturează opera de artă pe inspirația oferită de natura din jur. Iar când liniștea te cheamă în adierea vântului, nu o întrerupe cu cuvinte, ci lasă-te purtată de aripile sugestive ale unei perspective unice: *"tot ceea ce aleg să fiu într-o clipă de interiorizare, este ceea ce mă înalță spre iluminare."*

Aşa cum un pictor își pregătește întotdeauna pânza înainte de a începe o capodoperă, și tu trebuie să-ți pregătești mintea și sufletul înainte de a porni în căutarea unei experiențe profunde și semnificative. În artă, la fel ca în alergare, contează la fel de mult compoziția propriu-zisă, cât şi firescul care se degajă din ea.

În leadership, experiența sinelui de a se manifesta autentic precede compoziția propriu-zisă a realității care te împinge la acțiune.

Principiul înălțării fără cădere se referă la starea căpătată în urma unui efort al cărui efect de spiritualizare te transformă într-o forță armonioasă. Este aşa de greu? Prin fiecare cursă și fiecare antrenament, Oana ne reamintește că limitele sunt doar construcții ale minții, iar orizonturile artei sunt infinit extensibile prin efortul de expresie autentică a unei trăiri profunde.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-inaltarii-fara-cadere.html

Principiul încrederii absolute

On Ianuarie 30, 2010

Nu te încrede în tine atâta timp cât nu eşti sută la sută sigur că rezultatul va fi în favoarea ta.

Un roman care mi-au plăcut foarte mult este „ *Magul* ", de Wilbur Smith. Am să mă limitez de această dată la un anumit fragment pe care l-am recitit chiar azi, şi pe care îl socotesc foarte important.

Faraonul Nefer Seti o invită într-o zi pe frumoasa prinţesă Mintaka, de care era îndrăgostit până peste cap, la o vânătoare de raţe. Stabiliseră de comun acord să se ia la întrecere: care reuşeşte să doboare mai multe raţe va fi declarat cel mai iscusit vânător.

Nefer, hotărât s-o impresioneze pe prinţesă, şi foarte încrezător în abilităţile sale de vânător iscusit, a decis să folosească suliţe în loc de arcul cu săgeţi, fiind sigur că ea nu va avea forţa şi îndemânarea să mânuiască armele grele, ceea ce i-ar fi oferit un avantaj.

Primul stol de raţe sălbatice se ivi neaşteptat, fiecare pasăre avea un semn distinct în vârful ciocului. Descriseseră un cerc larg în văzduh, apoi începură să coboare aliniate. Îşi întinseră aripile apoi plonjară, pierzând rapid din înălţime, trecând peste barca lui Nefer, apoi a lui Mitaka.

Nefer, îşi calculă bine momentul, apoi brusc se ridică în picioare şi trimise suliţa spre pasărea conducătoare, dar nu reuşi decât s-o rănească în aripă. Raţa căzu în apă şi înnotă iute astfel încât să nu poată fi prinsă. Nefer a ratat o mare şansă.

Modalitatea de a-ţi păstra o bună reputaţie este să te asiguri că eşti ceea ce vrei să pari într-un context de concurenţă la nivel de supra-apreciere personală.

Din barca alăturată, a prinţesei, una după alta, două săgeţi se ridicară să întâmpine grupul de rate răzleţe, şi sunetul dublului impact răsună limpede în toată laguna. Imediat după aceea, două păsări căzură inerte, cu aripile libere şi capetele atârnând, ucise curat, în aer, în momentul în care le atinsese săgeata. Căzură în apă şi rămaseră acolo, plutind nemişcate.

Nefer şi-a dat seama instantaneu că numai un arcaş experimentat ar fi putut, la înălţimea şi viteza aceea, să nimerească două raţe, una după alta, într-un timp atât de scurt. Mitaka era mai mult decât o prinţesă, era un vânător redutabil.

Din acel moment, Nefer, buimăcit cu totul, mai întâi de prima sa ratare şi apoi de neaşteptata îndemânare dovedită de Mintaka la tras cu arcul, şi-a îndreptat atenţia numai spre barca în care se afla ea. În loc să se concentreze asupra propriei performanţe, a tras tot timpul cu ochii la ce se întâmplă în cealaltă barcă. Rezultatele fură cât se poate de nesatisfăcătoare. Pierzându-şi simţul măsurii, fiind dezorientat şi simţindu-se umilit, a aruncat celelalte suliţe direct, fără să se mai concentreze, ori prea devreme sau prea târziu, până ce mâna îi obosi atât de tare şi fu cât pe ce să-şi luxeze încheietură.

În final, Mintaka fu socotită învingătoare. Nefer şi-a supraapreciat competenţele în faţa unui fapt aparent neînsemnat "impactul afectivităţii", fiindcă îi lipsea exerciţiul de a lua în calcul un aspect ce ţine de domeniul psihologiei. Femeia este un caracter confuz, greu de perceput.

Prin urmare, supraaprecierea este calitatea oamenilor care aşteaptă un destin măreţ, trăind doar prin impozanta privelişte a unei promiţătoare longevităţi, fără să ia în considerare prevederile întâmplărilor neprevăzute.

Motivul afirmării tale profesionale are ca prim constituent al abordării leadershipului dezvoltarea simţului onoarei, pentru a nu face din momentele de maximă importanţă o tendință greşită de orientare?

Cine ştie, poate că dacă nu i-ar fi rătăcit mintea, dacă în profunzimile fiinţei sale nu ar fi existat încă de la început acel sentiment de superioritate, Nefer ar fi câştigat întrecerea. Dar la vederea iscusinţei prinţesei, el a fost cuprins de sentimentul de inferioritate, de o teamă bine înfiripată până în măduva oaselor că nu o va mai putea impresiona. Pierdut în gânduri negre, a devenit tot mai neatent şi a început să rateze lovitură după lovitură. Iată ce se întâmplă atunci când porneşti de la ideea preconcepută că este imposibil să se întâmple ceva ce nu e voie să se întâmple.

Nefer a crezut, fără nicio îndoială, că vânătoarea este o ocupaţie strict masculină, iar o femeie nu ar putea avea suficientă experienţă, dexteritate, fler şi un aplomb fără egal. Dar el nu o cunoştea deloc pe prinţesă, nu avea de unde să ştie că, de fapt, ea se antrena zilnic, de foarte mulţi ani, că participase la numeroase expediţii de vânătoare, şi că mânuia arcul mai bine decât foarte mulţi bărbaţi. Iar Mintaka a ştiut să profite de avantajul pe care îl avea, iscusinţa, experienţă, antrenamentul. Aşa este, învingător este acela care ştie să profite de calităţile sale şi de slăbiciunile adversarului.

Ce avem de învăţat din această întâmplare a lui Nefer? Că nu putem să evaluăm ceva ca fiind imposibil dacă nu avem suficiente informaţii despre acel ceva, indiferent că este vorba de o persoană sau de o acţiune. Dacă vom avea convingeri absolutiste, întemeiate pe premise eronate, riscăm să dăm greş în tot ceea ce ne-am propus, şi chiar să ne facem de ruşine. Niciodată nu vom putea atinge un nivel superior de performanţă dacă atunci când vedem o lumină la capătul tunelului ne formăm convingerea fermă că este un tren.

Înainte să deprinzi cunoştinţele necesare leadershipului, gândeşte-te cum să câştigi o stimă de sine înaltă prin controlarea tendinţei de a considera reuşita (într-o competiţie) drept regulă de bază în sensul dobândirii unei orientări puternice către valorile de referinţă ale unui om independent.

Totuşi imposibilul s-a întâmplat ! Iar atunci când Nefer s-a pomenit faţă în faţă cu realitatea, care era cu totul alta decât se aştepta el, a rămas brusc fără „combustibil". Dezorientarea i-a diminuat performanţele, l-a încetinit şi l-a făcut neatent. Ceea ce l-a condus la eşec. Realitatea l-a înfrânt.

Când vrei să evaluezi care-ţi sunt sorţii de izbândă în faţa concurenţei, totdeauna să culegi date cât mai multe despre ea, şi despre performanţele sale. Nu porni de la ideea preconcepută că tu eşti cel mai bun. Desigur sunt situaţii când nu ai informaţii suficiente şi nu ai posibilitatea să le obţii. În cazul acesta este necesar să-ţi dezvolţi din timp abilităţile şi competenţele pentru că nu ştii cu cine ai de-a face.

Un lider gândeşte la nivelul onoarei de a servi un singur ideal: de a nu lăsa pe nimeni în urmă. La polul opus, un om independent, are ca ideal de viaţă onoarea de a se prezenta singur drept un erou năzdrăvan, unicul responsabil de buna desfăşurare a lucrurilor. Un om independent este uneori mai valoros decât un lider, fiindcă raportându-se doar la propriile experienţe, la propriile obiective, este mai atent la felul cum pune săgeata şi întinde coarda, fără să depindă de sprijinul altora sau de circumstanţele pe care le creează ceilalţi în jurul lui.

Un tigru este un vânător mult mai iscusit decât leul, tocmai fiindcă succesului lui nu depinde de implicarea grupului.

Valorile de referinţă ale unui om independent, luând în considerare o imagine de sine pozitivă, sunt: discreţia, nonconformismul, previzibilitatea, perseverenţa, subtilitatea cu care interpretează consecinţele deciziilor şi faptelor sale.

Principiul încrederii absolute s-ar putea formula astfel: "Nu te încrede în tine atâta timp cât nu eşti sută la sută sigur că rezultatul va fi în favoarea ta."

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-increderii-absolute.html

Principiul îndoielii

On Februarie 01, 2010

Nu te îndoi de intenţiile conducătorului când încă nici nu le cunoşti.

Cândva, peste nu ştiu câţi ani, voi dori să-mi aduc aminte de lucrurile importante şi folositoare pe care le-am învăţat pe tot parcursul vieţii. De aceea scriu aceste rânduri cu mult drag şi pasiune. Pentru că timpul şi viaţa şterg multe din memorie, dar ce scriu va rămâne întotdeauna vii, aici, pe World Wide Web. Totuşi nu scriu doar pentru mine, ci şi pentru voi cititorii, care sunteţi dornici să asimilaţi noi cunoştinţe despre leadership pe care mai apoi să le aplicaţi, dornici să vă îmbunătăţiţi performanţele şi abilităţile. Sper din tot sufletul să vă fie de folos. Acum, şi în viitor.

Cu mult timp în urmă am intrat în posesia unei cărţi pe care, înainte de toate, aş caracteriza-o "necesară". Pentru mine ea a însemnat mult, fiindcă m-a învăţat multe lucruri. A fost, de asemenea, prima carte istorică pe care am citit-o, şi care este şi o lecţie frumoasă de leadership. Se numeşte „ *Hannibal ante portas* ", iar autorul, dacă nu aţi auzit de el (nici eu nu auzisem de el la acea vreme) se numeşte Slavomir Nastasijević. În acest articol mă voi opri asupra unui anumit pasaj din această splendidă carte.

Leadership: A da un sens de învăţare lecţiilor care vin din interiorul experienţei personalităţii tale este o exprimare a convingerii că tot ceea ce te inspiră se va împlini?

Victoria înregistrată în bătălia de la lacul Trasimenus împotriva consulului roman Flaminius fusese una totală. Armata cartagineză, condusă de Hannibal, s-a ales cu o mulţime de arme şi cu câteva mii de prizonieri italici. Aceştia urmau, conform regulilor războiului, să fie ucişi sau făcuţi sclavi. Dar, de această dată lucrurile au stat cu totul diferit.

Pentru prima dată Hannibal s-a adresat prizonierilor:

- Italici, Hannibal n-a venit în Italia să vă înrobească... Pe voi v-au făcut prizonieri oştenii mei în luptele în care v-au împins romanii, dar eu nu vă consider vrăjmaşi, vă vreau binele şi am hotărât să vă dăruiesc libertatea... Duceţi-vă la casele voastre şi spuneţi pretutindeni: Hannibal nu a venit în Italia s-o înrobească, ci s-o elibereze de domnia romanilor, urâtă în toată lumea !

Apoi el porunci să fie eliberaţi toţi sclavii, să li se scoată cătuşele şi să li se dea merinde pe trei zile.

Sclavii se înghesuiau, se dădeau la o parte unul pe celălalt, se îmbrăţişau, alţii plângeau de bucurie sau râdeau că ieşiţi din minţi. Dar decizia lui Hannibal ului toate căpeteniile cartagineze, care începură să mormăie şi să încrucişeze priviri fulgerătoare. Era ceva fără precedent. „Numai un nebun de legat poate da drumul la mai bine de trei mii de prizonieri", îşi spuneam în sinea lor cu toţii.

Performanţa în leadership se înscrie în condiţiile unui statut de "drum în lucru" semnalizat corespunzător cu indicatorul de prioritate faţă de ceea ce vine din sens opus, atunci când reacţiile oamenilor sunt de partea unor convingeri care nu trebuiesc chestionate.

Colontai, unul dintre comandanţii cei mai valoroşi ai lui Hannibal, scrâşnind din dinţi îl

întrebă:

- De ce le dăruieşti libertatea?

Iar Sivas, un alt comandant, adăugă:

- Ce-o să le spunem războinicilor noştri când vor auzi de toate astea?

Hannibal râse şi le răspunse:

- Tăceţi... În ţinutul lui fiecare va povesti despre nobleţea noastră, ceea ce este adevăratul chip de derutare a adversarului. După ce cucerim Roma şi toată Italia, puteţi să luaţi câţi sclavi doriţi.

Toţi comandanţii au încuviinţat în gura mare hotărârea lui Hannibal.

Leadership: Viziunea ta asupra a ceea ce eşti capabil să duci la bun sfârşit trebuie să se conformeze unei experienţe de putere personală care te apropie de tendinţa de a te crede invincibil?

Nu judeca acţiunile conducătorului dacă nu cunoşti intenţiile sale. Numai un conducător iscusit poate câştiga victorie după victorie. Şi numai un conducător iscusit poate mereu să-şi mobilizeze oamenii la maximum, pentru atingerea obiectivelor propuse.

Hannibal a fost un astfel de conducător. Toate bătăliile câştigate s-au datorat iscusinţei sale de a nu-i scăpa niciun mic amănunt. Şiret, foarte îndrăzneţ, calculat, Hannibal studia din timp toate aspectele privitoare la desfăşurarea fiecărei bătălii, gândea dinainte toate strategiile ştiind că ţelul său suprem, acela de a cuceri Roma, nu este deloc unul uşor de atins. El ştia de la tatăl său, Hamilcar Barcas, că singura cale de a evita un fiasco era să intuiască dinainte mişcările adversarilor înţelegându-le psihologia şi tacticile - să le anihileze punctele forte şi să nu acţioneze niciodată hazardat. Superioritatea lui în ceea ce priveşte aplicarea tacticilor militare l-a ferit multă vreme de înfrângeri şi de orice formă de revoltă a oamenilor săi.

La rândul lor, punii conduşi de Hannibal, zeci de mii de războinici, nu s-au arătat niciodată reticenţi, dimpotrivă, recunoscându-l ca fiind un conducător fără cusur, l-au urmat până la moarte, ascultându-i ordinele cu obedienţă. Au admis întotdeauna ordinele sale fiindcă ştiau că are dreptate, fiindcă era călit în luptă şi totodată foarte cultivat, fiindcă înţelegea mai bine aspectele legate de câştigarea unei batali şi ştia cum să procedeze în orice fel de împrejurări.

Încununarea puterii de convingere este consecinţa confruntării finale între ceea ce apare în faţa celorlalţi drept greu de crezut şi ceea ce este crezut printr-o delimitare de ceea ce constituie o impresie de moment.

Chiar dacă nu-i cunosc intenţiile, oamenii nu au motive să judece acţiunile celui care îi conduce decât dacă acesta s-a dovedit în prealabil a fi nepriceput sau necunoscător. Iar un conducător excelent ştie să-i convingă pe oameni să nu-i judece intenţiile. Îndoiala, suspiciunea, lipsa de încredere în lider, sunt în defavoarea acestuia. Este un semnal de alarmă când oamenii ajung să pună la îndoială deciziile sale, un semnal care nu poate fi ignorat, şi care îl poate îndepărta de ei.

Scriitorul finlandez Mika Waltari a spus odată că oamenii sunt ca apa care trece dintr-un vas în altul şi împrumută supusă forma vasului în care a fost turnată. În general oamenii se supun şi recunosc deschis dreptatea acelui lider care îi conduce întotdeauna spre victorie. Dar dacă acesta nu dovedeşte hotărâre, încredere în forţele proprii, competenţă, tărie de caracter, voinţă şi curaj, este aproape o certitudine că oamenii vor avea anumite îndoieli vizavi de intenţiile sale.

P.S. Dacă conducătorul este foarte iscusit, dă-i întotdeauna ascultare. Nu te îndoi de intenţiile sale când încă nici nu le cunoşti, pentru că nu faci altceva decât să semeni neîncredere, dezbinare şi insubordonare. Mai degrabă străduieşte-te să înţelegi strategia lui.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-indoielii.html

Principiul inegalității progresive

On August 07, 2023

Cuantumul privilegiilor pe care ţi le acorzi este invers proporțional cu angajamentul față de progres și moralitate.

Dacă aveţi drum prin Copou şi vreţi să vizitaţi "Casa Universitarilor din Iaşi", această clădire de patrimoniu construită în jurul anului 1800 de Iordache Cantacuzino, recent reabilitată şi modernizată, veţi fi întâmpinat la intrare de un gardian foarte de treabă. El nu are voie să primească înăuntru decât persoanele care lucrează în sistemul universitar. Exact, mi s-a întâmplat mie, cu vreo două săptămâni în urmă, când am vrut doar să vizitez clădirea nouă. Porţile erau deschise. Doi tineri intraseră în faţa mea. Nimeni nu i-a întrebat nimic.

Eu am fost oprit la intrare, domnul însărcinat cu paza mi-a explicat clar, într-un mod simplu şi direct, că această clădire nou restaurată este de fapt un restaurant exclusivist, dar cu mâncare foarte ieftină, la care au acces doar universitarii. Şi, apropiindu-se uşor de mine, aşa cum se apropie un creştin de altar, cu smerenie și respect, omul mi-a spus că cei doi tineri care au intrat în faţa mea sunt fii de profesori, şi din acest motiv au trecere liberă.

Tot atunci am aflat că orice fel de mâncare la acest restaurant exclusivist, costă de vreo 3 ori mai ieftin decât oriunde un altă parte. De exemplu, preţul unei ciorbe este de aproximativ 6 ron, în comparaţie cu un restaurant din Palas unde preţul unei ciorbe începe de pe la 18 ron.

Deci, vă daţi seama ce se întâmplă? Această clădire istorică, unde altădată mergeau toţi ieşenii la o cafea, un lăcaș de cultură, un spațiu al spiritului unde altădată îşi confruntau ideile toate generaţiile tinere şi libere, acum a ajuns să fie în subordinea unei singure instituţii, patrimoniul UAIC. Nu-i aşa că, din punct de vedere moral, nicio autoritate nu trebuie să împiedice accesul la cunoașterea și aprecierea trecutului nostru comun?

Am plecat din acel loc, aşa cum pleacă pictorul atunci când este dezamăgit de culorile care nu reușesc să exprime emoțiile pe care le simte.

Leadership: Poţi să lărgeşti orizontul de receptare al imaginii "de putere" ţi-o creezi, rămânând solidar unei cauze care promovează câştigul provenit dintr-o generozitate excesivă care întreține pasivitatea?

O clădire istorică poate să determine o lărgire a orizontului cunoaşterii şi interpretării realităţii cu mijloacele artei, dar universitarii de la Cuza au reuşit performanța de a transforma o clădire istorică într-un bastion al privilegiilor, asigurându-și doar lor intrarea într-un restaurant exclusivist, cu prețuri "alese" doar pentru ei. Aceşti parveniţi, lipsiţi complet de lumina culturii, n-au înţeles puterea principiului următor: *"Privilegiile dobândite prin statutul social pot inhiba angajamentul față de avansarea societății și respectarea eticii constructive."*

Cunoaşterea şi bunul simţ nu fac casă bună împreună cu parvenitismul. După ce că şi-au "aranjat" salarii nesimţiţi de mari, plecări în străinătate cu Erasmus (chipurile ca să sprijine mobilitatea în scopul învățării), şi tot felul de alte beneficii, uite că iluştrii profesori, insidioşi precum diavolul, şi-au extins aria de privilegii. De această dată, numai ei au drept de acces într-un local istoric, numai ei au dreptul de a servi mâncărurile cele mai alese la un preţ de nimic. Toţi ceilalţi ieşeni sunt rugaţi să iasă afară din clădire, eventual să se uite din afara porţii.

În realitate, însă, nu este vorba despre confirmarea vreunei vocaţii autentice îndreptate spre promovarea valorilor ieşene, ci despre polivalenţa unor interese care, bineînţeles, nu-şi vor găsi niciodată confirmarea în vreo notă inovativă de îmbogăţire a culturii (făcută cu pilduitoare pasiune şi temeinicie). Aceşti indivizi lunecoşi, care au ajuns la conducerea facultăţilor, folosindu-se de resursele instituţiei strict în folosul membrilor "familiei", n-au nici timpul şi nici vocaţia reflexivităţii pentru a aprofunda înţelegerea principiului următor: *"Abundența de privilegii alimentează inerția și erodează atât progresul, cât și moralitatea."*

Cu cât ești mai neavizat în domeniul cunoașterii, cu atât ești mai predispus să faci manevre subtile în favoarea propriei persoane și să îți creezi avantaje nejustificate !

Lipsa totală de angajament față de moralitate și progres, negând astfel patrimoniul comun al societății, rezultă din acumularea peste măsură de privilegii. Acest lucru poate fi considerat o regresie sau decadență, o reacţie la criza valorilor, deoarece societatea se îndepărtează de valorile pozitive în loc să progreseze și să se îmbunătățească. Dacă ne gândim bine, accesul permis doar "membrilor familiei" în această clădire istorică, urmează modelul *Cosa Nostra*, deoarece conducătorii facultăţii au reuşit să transforme un simbol al patrimoniului ieşean într-un bastion al privilegiilor lor exclusive.

Bun, dar cine sunt de fapt profesorii de la Cuza? Vă rog să verificaţi singuri ce vă spun acum. Ei sunt o familie extinsă, o unitate exterioară de interese, ancorată exclusiv în materialitate. Aici toţi profesorii sunt rude: soţul şi soţia, copiii, vecinii, prietenii, verişorii, cumătrii, nepoţii, adică un enorm sistem de "pile şi relaţii" ghidat exact după modelul lui Al Capone care îşi proteja și promova membrii familiei sale în organizația sa.

Iar dacă Al Capone a condus un imperiu criminal care se ocupa cu contrabandă de alcool, jocuri de noroc și prostituție, aici în universitatea Cuza găsim un imperiu de impostori deveniţi peste noapte "intelectuali" care, creându-şi de privilegii prin poziția ierarhică, reuşesc tot mai mult să ducă la diminuarea contribuției la progres și la îndepărtarea de normele morale edificatoare. În caz că nu ştiaţi, universitatea Cuza a devenit în ultimii 30 de ani o adevărată afacere, înfloritoare, profitabilă şi tenebroasă, făcută pe spinarea studenţilor naivi, buni plătitori. Toţi cei care au trecut pe la conducerea facultăţii, toţi de la primul până la ultimul, au intrat benevol pe terenul propice al corupţiei.

Leadership: Poţi să-ţi orientezi demersurile de transformare a autorității tale într-un efort de deschidere spre spaţiul investiţional, îndreptat spre autenticitatea unei initiative de tipul "cu ce dai, cu aia ţi se întoarce" ?

Altfel spus, universitatea Cuza a devenit o caracatiță care operează lipsită de orice scrupule, conducând la o scădere a efortului în progres și la o îndepărtare de comportamentul moral constructiv. Înghesuindu-se în fiecare colț al societății, această *La Piovra* îşi extinde tentaculele în toate direcțiile, în toate oraşele din ţară, prin intermediul filialelor sau legăturilor cu alte facultăţi. Bineînţeles că membrii acestei familii numeroase nu înţeleg aspecte de genul: *"fiecare reuşită în activitatea profesională este un demers în realizarea unor valori morale".*

De unde să ştie ei aşa ceva? Cu cât își creează mai multe privilegii, cu atât devin mai puțin muncitori și mai puțin dispuşi să contribuie la avansarea științei sau la respectarea normelor morale edificatoare. Oamenii care nu au cunoaştere, întotdeauna au ca obiectiv materialitatea.

Hai să mai vedeţi ceva. Orice carte scrisă de aceste "somităţi" conţine aproape de două ori mai multe surse biografice decât numărul de pagini din întreaga carte. Te întrebi dacă au reuşit să conceapă măcar o singură frază fără "inspiraţia" furnizată de la alţii. Până şi titlul cărţii ar trebui să aibă o notă de subsol. Iar dacă întrebi orice cadru didactic ce este un blog, sau un website, vei rămâne cu totul stupefiat: 99% din profesori nu au un blog personal în

secolul 21. Ei n-au reuşit nici până în ziua de azi să spună două cuvinte, din mintea lor, pe o pagină de internet. Habar n-au ce-i schimbarea sau tehnologia, habar n-au ce-i cu viaţa lor. Toţi sunt o apă şi un pământ, de la cel mai de sus, până la cel mai de jos. Atât de mici şi neînsemnaţi la nivel intelectual, şi atât de neputincioşi în faţa voinţei divine.

Leadership: Este posibil ca din manipularea percepției realităţii să rezulte o performanță controlată prin aplicarea secretă a unui "efect de distanțare" de public?

Bine, dar poate vă întrebaţi ce este corupţia? Ei bine, corupţia reprezintă aceste jocuri de interese, nesfârşite aranjamente, şmecherii şi escrocherii la care recurg membrii familiei pentru a-şi obţine "porţia de supă" la un preţ redus, şi fără ca nimeni altcineva în afară de ei să nu guste din celelalte capodopere gastronomice ale maestrului bucătar. Iar supa are întotdeauna un alt gust, mai sofisticat, atunci când comanzi în cât mai multe restaurante de lux, din diferite colţuri ale lumii, şi mai ales când nu trebuie să plăteşti nimic. Totul plăteşte universitatea din banii studenţilor. Înţelegeţi ce vreau să spun, da?

Omul cu multe privilegii este adesea cel mai departe de a contribui la progres și moralitate. Drept dovadă, pe când eram student, consultând cartea unei profesoare oarecare, la o notă de subsol am găsit un weblink ce făcea trimitere spre o lucrare scrisă în limba engleză din care erau traduse şi copiate cuvânt cu cuvânt, pagini întregi, da chiar în lucrarea ei. Atunci mi-am dat seama că domniţa a tradus pagini întregi din diferite cărţi, le-a adunat într-o singură lucrare, şi probabil astfel a ajuns peste noapte mare profesoară. Nesimţire totală, nu-i aşa? Exact tiparul Elenei Ceauşescu care deşi era analfabetă, abuza de autoritatea soţului ei pentru a-şi trece numele ca şi “coautor” pe lucrările realizate de alţii.

De fapt, cred că aceeaşi procedură au urmat-o mulţi alţi membri ai familiei pentru a ajunge profesori, iar nimeni nu le-a verificat lucrările. Mai mult ca sigur, dacă ar lua cineva lucrările profesorilor la "puricat", ar găsi mai multe cazuri de plagiat decât poate încăpea în obrazul gros. Ca să nu mai spun, tezele de doctorat ale profesorilor au dispărut complet de pe faţa pământului. Nimeni nu ştie ce scrie în doctoratele alea care, totuşi, le-a adus o grămadă de beneficii. Iar asta pentru că familia universitarilor se ghidează după principiul ferm al obscurităţii: *"Nimeni să nu afle, totul trebuie să rămână ascuns de văzul lumii"*.

Leadership: Confidenţialitatea cu care îţi asiguri accesul la exercitarea puterii oferă posibilitatea de a controla modul în care publicul percepe o anumită situație?

Dar adevărul iese întotdeauna la iveală. Tocmai aceşti indivizi, disimulați sub prestigiul profesiei de profesor, sunt nimeni alţii decât falşi învăţători de care aminteşte Biblia, ei sunt trădătorii de neam de care vorbea Constantin Noica cu aproape un secol în urmă. Şi, cu cât ei reuşesc să îşi creeze mai multe privilegii, cu atât vor fi mai mult inclinaţi spre a săvârşi abuzuri în folosul "familiei". Totul pentru familie, şi numai pentru familie.

Poate că, în curând, toate muzeele din Iaşi vor trece în subordinea universităţii Cuza, şi vor deveni "cluburi exclusiviste" ale familiei. *La Sagrada Familia*. Iar ceilalţi români nu vor putea să le mai viziteze, chiar dacă aceste clădiri fac parte din patrimoniul cultural naţional, ci vor fi obligaţi să le privească, atât cât se poate, din afara porţilor închise.

Aceasta este istoria rescrisă a trădării la români.

Ieri după-amiază, urcând dealul Copoului, un domn în vârstă, de vreo 67 de ani trăgea de poartă ca să intre în "Casa Universitarilor din Iaşi". Era foarte cald afară. Omul, un simplu turist venit tocmai din Tulcea, s-a oprit să bea ceva rece la o terasă frumos amenajată. Din păcate, lacătul cu care era închisă poarta din faţa clădirii a semnalat o restricție elitistă, sugerând o exclusivitate nejustificată, o separare intenționată între privilegiați și restul lumii.

Lacătul este semnul că somităţile laşiului, universitarii, au intrat în concediu. Şi atunci când ei sunt în vacanţele asigurate de universitate, accesul într-o clădire cu mare valoare istorică este interzis publicului. Chiar şi atunci când ei se vor întoarce din concediu, accesul publicului larg va fi în continuare restricționat.

Important este să nu uităm această nedreptate, să ne exprimăm nemulțumirea și să solicităm acces egal la patrimoniul nostru istoric.

Leadershipul de calitate trebuie să se ghideze după următorul principiu: "Succesul bazat pe valori morale devine o reușită profesională doar atunci când cunoașterea nu devine un instrument de restricționare nejustificată a drepturilor celorlalți semeni."

Principiul inegalității progresive se referă la abuzul pe care îl comit oamenii lipsiţi de moralitate şi cultură, spre obţinerea de beneficii în folosul personal. Principiul poate fi formulat astfel: *"Cuantumul privilegiilor pe care ţi le acorzi este invers proporțional cu angajamentul față de progres și moralitate."*

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-inegalitatii-progresive.html

Principiul înţelegerii cu tine însuţi

On Aprilie 21, 2017

Felul cum contribui la înţelegerea realităţii care te încătuşează, conturează adevărata lume a percepţiilor despre valoarea pe care ți-o inspiră viața.

Pentru întâia oară înţelegeam că propria mea supravieţuire depindea de supravieţuirea lumii, tot aşa cum măiestria unui pictor depinde de motivaţia pentru care pictează, ştiind că profunda inegalitate între cei bolnavi şi cei sănătoşi era rezultatul multiplicării unei gene iniţiale – a răului.

O luciditate fără precedent în analiza realităţii, o aventură a spiritului în contact permanent cu explorarea materiei, explozia copleşitoare a unei nebunii ce traversa firesc meandrele dăruirii inutile de sine, toate acestea păreau să izvorască din adâncurile unei trăiri, dincolo de orizontul meu.

Ca orice alt muritor de rând, doar că puţin mai avantajat de hazard şi de însăşi apariţia unui fenomen misterios – al credinţei în planul unui Dumnezeu necunoscut, îmi reformulam fără încetare convingerile, reexaminam regulile unui mediu tot mai ostil – reguli introduse în structura realității ce revendica prioritatea unei cereri anterioare: *"Stay Alive ! "*

Leadership: Poţi să-ţi păstrezi o poziție dominantă, îmbinată cu umanismul și conștiința propriilor slăbiciuni, pentru a deschide noi orizonturi de cunoaștere și transcendență?

Numaidecât, forţa călăuzitoare a deducţiei şi prudenţei mă îndruma spre o cale neştiută, cât se poate de dură, unde totul părea desprins din memoria întunecată a pictorului Edgar Freemantle, din Duma Key. Mai aveam multe de suferit, de răbdat şi de învăţat până ce să ajung la constarea scriitorului Todd Burpo, că "Raiul există".

Obsedat de plăcerea de a privi, de a descoperi aventuri noi, de a mă preface încrezător într-o poziţie dominantă de dragul autenticului umanism, ceea ce mă plasa în ipostaza unui artist chinuit între inspiraţia geniului său şi disperarea întunecată a minţii intrată în dialog cu Dumnezeu, care e tot una cu paza gândurilor, am început să mă privesc ca pe o biruinţă a vieţii asupra morţii.

Să fi fost oare un simptom al unei stări psihotice? Numai intrarea neaşteptată în infernul lui Dante îmi deschidea noi orizonturi spre transcendenţă, spre noi senzații, spre noi cunoașteri, mai ales că în subconştientul meu se formase deja un fond de răutate.

Leadership: Adopţi o atitudine de împingere a raţiunii spre formarea „Omului Nou", prefăcându-te încrezător într-o poziţie dominantă de dragul autenticului propriului Sine?

Una din destăinuirile lui Humbert Humbert din romanul Lolita, ilustrează aceeaşi atitudine abordată de mine, o atitudine de împingere a raţiunii undeva …mai încolo…, având la bază o anumită emoție negativă care trebuia să se consume într-un fel.

"Am visat uneori că încerc să ucid. Ştiţi ce se întâmplă? De pildă, ţin în mână o puşcă. Ochesc spre un duşman invizibil care mă priveşte interesat. Oh, apăs pe trăgaci, perfect, dar gloanţele cad moale, unul după altul, din gura bleagă a ţevii. Singurul meu gând, în acele vise, era să-mi ascund fiascoul, să nu-l sesizeze duşmanul meu, care încet-încet începea să

se înfurie".

Fidelitatea faţă de tine însuți se determină în funcție de valoarea pe care ți-o acorzi atunci când trebuie să-ți accepți limitările în lupta cu imperfecţiunile și rătăcirile tale.

Cu intensitate, în esenţa mea se justificau aberaţiile, prejudecăţile unei morale care favoriza tendinţa spre excesul de a adopta simţământul de ascundere a unei neputinţe, vina propriului eşec pe flacăra roşie a presentimentului de finitudine a unei existenţe precedată de neant.

Afirmam apoi, că uite ce mult pot trăi dacă îmi înteţesc căutările spre o experienţă de limită, spre un tragic al întrebării de recapitulare a motivelor pentru care îmi refuzam orice invitaţie la culoare, şi al răspunsului pe care mă temeam să-l aflu. Sau poate eram eu prea sentimental.

Cel ce îşi acordă o valoare unicat de tipul: „Nu pot să-mi corectez pornirile sufleteşti", este mai aproape a se arăta încântat de atmosfera încordată a visării decât cel ce își acordă o valoare unicat de tipul: „Mă simt în stare să joc în finală".

Atitudinea care produce leadershipul este de multe ori o rejucare a finalei dintre ceea ce te rănește și ceea ce te transformă într-un visător, din care iese victorioasă conștiința spiritului de unitate.

Cu siguranţă, nu mai eram un Michelangelo al propriei sale vieţi, având posibilitatea să-mi modelez soarta după bunul plac. Ci eram conturul inexpresiv, încărcat, al unui alter ego revoltat faţă de eşecul angajării într-un joc al perspectivelor de situaţie, în acelaşi timp raţional şi iraţional. Eram un Humbert Humbert care se defineşte prin coloratura unei lumi decăzute, ducând în cârcă un rol greoi.

Autenticul propriului Sine, care poate revoluţiona leadershipul, se formează prin forţa responsabilităţii de a te raporta la imperfecţiunile și rătăcirile tale, iar în umbra lor să te descoperi ca o conştiinţă a valorii în raport cu un om "cu totul altul".

Răspunsul tău la cererea unui mediu ostil prezintă o particularitate a limitărilor de acces la raţiunea credinţei într-un adevăr care te eliberează şi îţi dă şansa unui nou inceput?

Principiul înţelegerii cu tine însuți se poate formula astfel: Felul cum contribui la înţelegerea realităţii care te încătuşează, conturează adevărata lume a percepţiilor despre valoarea pe care ți-o inspiră viața.

Să te înţelegi cu tine însuţi înseamnă să te lupţi cu realitatea, fără să-ţi pui singur beţe în roate.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-intelegerii-cu-tine-insuti.html

Principiul interdependenţei

On Mai 29, 2010

Când un om îi înşală încrederea liderului, îi ştirbeşte acestuia şi încrederea în capacitatea de a conduce.

În anul 2008, laboratorul unui mare spital a hotărât să se acrediteze. Pentru că managerul tehnic fusese deja desemnat, conducerea spitalului a trebuit să numească o persoană de încredere care să fie RMC (Responsabil cu Managementul Calităţii). Grea alegere, pentru că o asemenea funcţie presupune profesionalism, perseverenţă şi verticalitate. Din micul colectiv de specialişti cu studii superioare din laborator, o singură persoană, Bogdan M., s-a oferit voluntar pentru această funcţie care necesita timp şi competenţă. Managerul tehnic, ca şi conducerea spitalului, au acceptat.

Deşi pe parcursul anilor precedenţi între managerul tehnic şi Bogdan M. au existat divergenţe de opinii, ei au purces totuşi la întocmirea procedurilor generale. Cu ajutorul unui consultant specializat în acest domeniu, până la sfârşitul anului 2008 se întocmiseră peste jumătate de proceduri.

Dar în anul 2009, datorită restricţiilor financiare la nivel de spital, impuse de forurile superioare, s-a sistat consultanţa în vederea acreditarii. Neavând încotro, managerul tehnic al laboratorului a decis să implementeze procedurile generale întocmite deja, şi care erau posibile fără investiţii financiare prea mari din partea spitalului.

Lucrurile sunt de obicei judecate după urmări. Tocmai atunci când laboratorul s-a confruntat cu acea mare problemă, managerul tehnic s-a izbit de opoziţia lui Bogdan M. care nu a mai vrut, sub nicio formă, să se mai implice în acest proces de acreditare. Imediat ce a realizat că sarcinile pe care le are de executat s-au înmulţit şi au devenit mai grele, el a renunţat la funcţia lui.

Dacă s-ar fi oprit aici nu ar fi făcut prea mult rău, dar nu s-a oprit aici. El a instigat personalul împotriva managerului tehnic, a destabilizat fragilul echilibru din laborator, ajungând să pună chiar beţe în roate managerului tehnic. Consecinţa fiind imposibilitatea continuării procesului de acreditare, precum şi crearea unui curent de opinie negativ în colectivul laboratorului vis a vis de acreditare şi faţă de această funcţie de RMC care a fost refuzată de toţi.

Leadership: Eşti constrâns de necesitatea continuităţii angajamentelor asumate să te plasezi semnificativ sub standardul propriei tale expresii: "ceea ce era un câştig am socotit ca pierdere a măsurii"?

Oamenii siguri se cunosc în împrejurări nesigure. Care să fie pricina acestei ciudăţenii sufleteşti care îl determină pe omul cu o poziţie importantă să se elibereze de orice fel de obligaţii şi să refuze să-şi asume responsabilităţile ce îi revin atunci când situaţia devine critică şi, mai mult decât atât, să se răzvrătească chiar împotriva celui care i-a întins o mână de ajutor, fără să arate nici cel mai mic regret?

Probabil lipsa de experienţă, de profesionalism, incapacitatea de a găsi soluţii la problemele spinoase în momentele critice, la care se adaugă falsitatea şi ipocrizia. Când un om îţi făgăduieşte cinste, dar te răsplăteşte cu necinste, când îţi făgăduieşte loialitate, dar te răsplăteşte prin vrăjmăşie punându-ţi beţe în roate, instigând cu o ură înverşunată pe toată lumea împotriva ta, nu ai de ales: ori să-ţi dai demisia din funcţia pe care o deţii, ori te

descotorosești de el.

Ideea de complementaritate, solidaritate şi sentimentul de unitate, le lipseşte cu desăvârşire acelor oameni care nu se pot mulţumi cu un rol secundar, sau care, nu au tăria să-şi asume răspunderea pentru propriile decizii sau acţiuni în cazul unei eventuale răsturnări de situaţie. Un astfel de om, oricât de multă stimă şi consideraţie i-ai arăta, te va lăsa baltă fără nicio remuşcare exact atunci când ai mai multă nevoie de el. Şi în acest caz, povara care trebuie cărată, grea aproape cât o lume, va trebui s-o ridici şi s-o duci până la capăt de unul singur.

Măsura valorii tale se pierde atunci când vrei să-ţi demonstrezi valoarea, în mod progresiv, într-un context de confruntare cu o opoziţie care îţi pune la încercare adevăratul tău Sine. Acel sine pe care raţiunea îl cuprinde numai în clipa când începi să te consumi în vederea realizării misiunii tale.

Leadershipul se întemeiază ca reacţie la trecerea spre o nouă treaptă de maturizare atunci autenticul în ceea ce vrei să te reprezinte nu exprimă o atitudine de negare faţă de ceea ce îţi depăşeşte limitele.

Autonomia dată de exemplul personal nu se potriveşte definiţiilor date orgoliului în cazul unei schimbări de situaţie. Ea se loveşte de o barieră numită lipsă de experienţă care te opreşte de la a comunica în mod natural cu ceilalţi, barieră pe care o fortifici cu concepţiile tale despre cine are dreptate şi cine greşeşte în punctul în care tu te faci vinovat de toate.

Atunci când exista rea voinţă, ranchiună, nepăsare, orgoliu hipertrofiat, nu se poate obţine succesul. Dacă dintr-un motiv sau altul un membru al echipei tale începe să-ţi pună beţe în roate cu o înverşunare nemaipomenită, cu o răutate fără margini, …mici înţepături, dar multe, şi fără oprire…, nu poţi decât să simţi fiorul dezastrului străbătându-şi tot trupul, simţi că eşti tras în jos, că te goleşti de viaţă, şi ca urmare îţi pierzi energia şi încrederea în forţele proprii.

Îţi doreşti să nu te poată influenţa, să înceteze, dar dacă el continuă şi nu se lasă până ce nu te vede totalmente fără vlagă, ce faci? Ei bine, în acest caz n-ai decât două variante: ori te resemnezi, ori continui de unul singur să faci totul, ceea ce este foarte greu.

Înainte să înţelegi leadershipul trebuie să treci de cea mai dificilă parte a experienţei de acuzat: să-ţi asumi o vină pentru care mai întâi te pedepseşti singur, la nivel subconştient şi moral.

Ca lider trebuie să dai dovadă de o tenacitate nemaiîntâlnită în urmărirea scopului propus. Dar fără oameni de nădejde, nu vei reuşi niciodată să ajungi prea departe. Trebuie să te încrezi în ei, în adâncul fiinţei tale, să te bizui pe cuvântul lor şi pe sprijinul lor la nevoie. Dar, în acelaşi timp, trebuie să te pregăteşti sufleteşte şi pentru noi lupte. Căci nu întotdeauna lucrurile vor sta atât de roz precum îţi închipui, iar adevărata natură umană nu se lasă descoperită uşor. Unii oameni pot determina stagnarea şi nu progresul.

P.S. Succesul unui lider depinde în totalitate de calitatea oamenilor pe care îi conduce.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-interdependentei.html

Principiul lumilor paralele

On Decembrie 14, 2010

Lasă-i pe oameni să aibă acces la lumea pe care o construieşti, altfel nu vei reuşi să te integrezi niciodată în lumea lor.

Cineva a făcut mai demult o observaţie care mi-a rămas bine întipărită în minte: "În zilele noastre, este nevoie de două lucruri: primul, oamenii bogaţi trebuie să afle cum trăiesc oamenii săraci, al doilea, oamenii săraci trebuie să afle cum procedează oamenii bogaţi."

Aceste cuvinte spuse cu o mare înţelepciune relevă însă o realitate tristă şi adevărată – aceea că între oameni există mari distanţe şi mari bariere de comunicare. Tot ele relevă faptul că atât lumea oamenilor săraci, cât şi cea a oamenilor bogaţi, vor rămâne mereu două lumi paralele până ce nu se vor descoperi reciproc, până ce nu se vor uni şi se vor susţine una pe cealaltă cu maximă seriozitate şi cu mare bucurie sufletească.

Leadership: Ai pretenţia să accesezi şi să trăieşti într-o dimensiune a eternei stăpâniri, dacă tu însuţi nu-ţi poţi stăpâni impulsul de a te supraestima?

Lumea închisă a căpitanului Nemo. Dacă ai citit *"2000 de leghe sub mări"* de Jules Verne, atunci precis îţi aminteşti de cei trei tovarăşi, Aronnax, Ned şi Conseil, pe care soarta i-a aruncat pe vasul căpitanului Nemo. Timp de zece luni aceştia au dus o viaţă incredibilă, sechestraţi în imensul submarin ce călătorea cu o viteză deosebită, supunându-se în tot acel timp întru totul ordinelor căpitanului, care iniţial le-a promis libertatea, dar nu s-a ţinut niciodată de cuvânt.

Deşi căpitanul Nemo s-a arătat iniţial deosebit de binevoitor şi de prietenos, cei trei şi-au dat destul de repede seama că pe acesta nu-l interesa aproape deloc soarta lor. Nu s-au înşelat. Toţi trei au fost consideraţi de Nemo nişte marionete pe care le mânuia după voia lui. Nu i-a ascultat niciodată cu interes, nu le-a acordat deloc importanţă cererilor şi doleanţelor lor, ci i-a ţinut ostatici, întreţinându-le speranţele de libertate numai cu promisiuni deşarte.

Niciodată cei trei tovarăşi nu ştiau încotro se îndreptau. Nemo era un comandant care nu se temea de nimic, era o persoană ciudată, care te speria, care îţi inducea acel cumplit simţământ de teamă oricând dorea el. Părea că-şi înăbuşise cu totul simţămintele omeneşti – dorea să-i oprească pe cei trei pentru totdeauna la bordul lui Nautilus, adică, indirect, să-i supună unei adevărate robii. Aceasta era regula de aur a căpitanului Nemo: cine intra în Nautilus nu trebuia să-l mai părăsească pentru ca secretul vieţii lui şi a bogăţiilor colosale pe care le adunase să nu fie niciodată dezvăluit.

Supraestimarea este vina de a te simţi blocat într-un model repetitiv de alegere a opţiunilor de personalizare a realităţii, de la idealism la cinism, pentru care ar trebui inventată pedeapsa de a te angaja într-o călătorie fără însoţitori şi fără întoarcere.

Două lumi paralele, două percepţii diferite. Care e cea câştigătoare? Căpitanul Nemo era unul din acei savanţi ale căror merite nu sunt preţuite cum trebuie şi care răspund prin dispreţul lor la nepăsarea oamenilor. Nimeni nu-i înţelegea gândurile, nimeni nu avea acces la ele.

Dacă ajungi să descoperi un sâmbure de umanitate la un astfel de individ, nu înseamnă nicidecum că-l cunoşti pe deplin. Sigur te înşeli în privinţa lui. Când crezi că ştii prea bine ce fel de fiinţă e, când crezi că îi cunoşti prea bine simplitatea, afecţiunea ce ţi-o poartă,

blândeţea-i naturală, cazi în capcana pe care el ţi-a întins-o cu multă abilitate. Într-un final ai să constaţi că, de fapt, lumea lui e o lume care nu poate fi împărţită cu nimeni, e o lume la care accesul este limitat doar la anumite persoane – de regulă de acelaşi soi cu el.

Trebuie să-i înţelegi refuzurile şi încăpăţânarea unui astfel de om, dându-i o ascultare absolută, altfel se va transforma într-un aprig duşman în faţa căruia n-ai nicio putere. Dacă gândeşti cumva că insistenţele tale ar putea schimba hotărârea lui cu privire la orice propunere pe care o consideri necesară pentru viitorul vostru comun, atunci te înşeli amarnic. N-are niciun rost să-i schimbi intenţiile, la fel cum n-are niciun rost să te încăpăţânezi să schimbi imposibilul. Un veritabil savant nu poate face echipă decât cu un alt veritabil savant, la fel cum un om bogat îşi găseşte de regulă prieteni numai printre oamenii bogaţi. Ca să ai acces la lumea unui om ca Nemo, trebuie să ai puterea să construieşti şi tu un Nautilus, altfel vei rămâne doar pe post de tolerat.

Leadership: Te refugiezi în imperiul unei singure lumi cu condiţia de a te dezvălui într-o poveste apăsătoare despre iluzia superiorităţii?

Una din marile iluzii ale leadershipului, de care oricând poţi fi înfrânt, este aceea de a te încrede în Dumnezeu ca într-un foc mistuitor, crezând cu tărie că El te va răsplăti cu recunoştinţa de a fi egalul Lui. Iar una din strădaniile cele mai teribile de a nu te cunoaşte este să te mişti continuu într-o singură direcţie fără să auzi "îmi vine să mă opresc."

Un om însufleţit de ideile şi de pasiunile sale, îşi va apăra întotdeauna imperiul propriei sale lumi. Căpitanul Nemo, omul acesta deosebit de misterios, nu s-a arătat aproape deloc în timpul drumului, fiind peste măsură de ocupat cu munca lui ştiinţifică. Iar cei trei tovarăşi au avut dreptul să cunoască numai o anumită parte a submarinului. Ceea ce reprezintă dovada clară a faptului că le era interzis să aibă acces la lumea lui ascunsă – cea adevărată.

Poate că ar trebui să înţelegem modul de gândire al căpitanului Nemo. La urma urmelor el îşi construise singur submarinul, despre a cărui existenţă nu ştia nimeni. Oamenii trăiau încă cu convingerea fermă că toate naufragiile misterioase care aveau loc se datorau unui cetaceu uriaş. Eliberându-şi ostaticii, ar fi însemnat să divulge secretul, iar întreaga lui muncă să fie compromisă.

Leadership: Poţi să creezi o legătură sufletească cu oamenii din jurul tău, fără să-ţi respingi profunzimea de a-i judeca prin prisma dualităţii dintre revoltă și resemnare, vinovăția asumată și instinctul criminal?

Ce legătură a existat între acele trei sufletele eroice şi sufletul căpitanului Nemo? Absolut nici una. Căci două lumi complet diferite, fără o punte de legătură, se vor respinge mereu. În loc să se bucure de călătoria subacvatică, aşa cum li s-a promis, cei trei tovarăşi au ajuns să regrete timpul pe care l-au petrecut în submarin. Şi pentru că nu s-au putut bizui pe bunăvoinţa căpitanului, s-au folosit de cel dintâi prilej ca să fugă. Numai printr-un miracol au reuşit să scape cu viaţă.

Căpitanul Nemo a eşuat în final. Lumea lui ştiinţifică şi plină de bogaţii s-a prăbuşit. Ceea ce reprezintă dovada clară a faptului că modul în care a abordat lucrurile, felul în care a privit lumea, felul în care şi-a conceput viziunea, şi mai ales felul în care a relaţionat şi a comunicat cu oamenii, a fost ineficient şi neproductiv. Fiindcă nu s-a putut integra în lumea oamenilor de rând, a plătit un preţ mare.

Lasă-i pe oameni să aibă acces la lumea pe care o construieşti, altfel nu vei reuşi să te integrezi niciodată în lumea lor şi vei fi părăsit. Sau, chiar mai rău decât atât, vei plăti un preţ mare pentru egoismul tău.

Înainte să te comporţi ca un rege atotstăpânitor asigură-te că-ţi doreşti să porţi coroana a cărei greutate te poate strivi.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-lumilor-paralele.html

Principiul percepţiei de fond

On Iulie 11, 2021

Imaginea căreia îi dai viaţă prin intermediul creaţiei corespunde unei reprezentări vizuale comparative între ceea ce se ascunde şi ceea ce se dezvăluie.

Începe meciul, finala Italia-Anglia. N-am fost niciodată microbist, deși am jucat fotbal în tinereţea mea. Sună tare ciudat, nu-i așa? Și dacă urmăresc numai finala, la fiecare campionat European, este pentru că orice meci important poate da o învățătură importantă despre viață.

Nu țin cu nicio echipă, dar sper să fie un meci frumos. Deja este 1-0. Spectacolul a început, sau s-a terminat? Căci așa este în fotbal, la fel ca și în viață, ne place să înscriem, iar după ce-am înscris, nu mai facem un joc frumos. Surprinzător este că adevărata chemare a omului în această viaţă, dreptul de a fi un performer prin prisma şansei primordiale de a înscrie un nou succes, poate lua o întorsătură radicală: s-ar putea ca tentaţia de a fi bun cu orice preţ să fie de fapt o solicitare mult prea mare din partea unui om fără nicio pricepere în domeniul calităţii şi eficienţei.

Or ce înseamnă un joc frumos? E atunci când amândouă echipele sunt echilibrate, când există fair play, și când amândouă luptă pentru a obține un rezultat pozitiv, nu neapărat o victorie, ci o intrare în istorie, sau o cotație preferată a fanilor.

Cât de important este acest lucru de ştiut. Recunoașterea și schimbarea atitudinii noastre față de viață sunt similare cu extazul eliberator al publicului la cote inimaginabile, la fiecare fază de gol.

Leadership: Poţi să-ţi măreşti posibilitățile de experimentare a unui moment de trecere în amintire, demonstrând că îţi poţi stimula imaginația pentru a reprezenta pe ecranul mental o imagine plină de viaţă a cărei forţa artistică este amplificată de un inegalabil freamăt lăuntric?

Fotbalul nu are nevoie de condiţii speciale sau atenţie excesivă pentru a avea grijă de "spaţiul lăuntric etern" în care se desfăşoară conţinutul vieţii tale. Or depărtarea de ceea ce îţi face mare plăcere să faci, doar ca să te antrenezi pentru examenul vieţii, este definită ca o perioada de reconectare, de meditație şi de mindfulness care te ajută să-ţi reduci nivelul stresului şi pe cel al anxietăţii.

Aş mai adăuga ceva. Fotbalul nu este o creaţie menită să trezească sentimente spirituale, să răscolească în trecutul tău şi să fie privită cu ochi sensibili, cum sunt ochii unui pictor care şi-a redesenat cu îndrăzneală viaţa. Fotbalul nu intră în categoria de curiozităţi inexplicabile care-l fac pe poet să transgreseze, prin conştiinţa apartenenţei la fiinţă, toate obstacolele spaţiului şi timpului. Mai degrabă, cred că fotbalul este doar tentaţia de a căuta fericirea de moment într-un eveniment plin de glorie care nu-ţi aparţine ţie, ci jucătorilor titulari. Deci, cum spuneam, la mijloc este vorba tot de asemănare şi comparaţie.

Dar comparaţia cu fotbalul este o figură de stil care constă în asocierea unor imagini, situații sau personaje aflate în aceeaşi arie vizuală a spectatorilor. Hai mai bine să încercăm altceva. Imaginează-te în postura unui pictor care transpune pe pânză imaginile create de poet. În acest caz, iată cum ar sta lucrurile, aşa cum le vedea cineva pe o pagină web:

"Culoarea dominantă va fi albastru închis deoarece reprezintă noaptea. Voi utiliza culorile

reci pentru a exprima momentul zilei din poezie şi pentru a crea un tablou cât mai real. Voi aduce în prim plan doi îndrăgostiți şi de asemenea voi evidenția luna şi lumina palidă pe care ea o emană, cu scopul de a crea o atmosferă mai romantică. În plan mai depărtat voi picta apele ce sclipesc în lumina lunii. Voi folosi umbrele pe lângă copacii desfrunziţi şi lumina doar în jurul lunii."

Ca să concluzionez. Pentru a întregi fizionomia unui fenomen de rezonanţă lăuntrică, deci fizionomia acestui nedepăşit fenomen de comparaţie şi de relaţie cauză-efect, trebuie să încercăm să privim lucrurile nu numai de foarte de sus (din înălţimea unei glorii care ne linişteşte gândurile şi sufletul) ci şi foarte de aproape, de foarte din adânc, din prisma unui tablou al cărui subiect degajă pasiune şi mişcare, în culori calde, roz-portocalii, şi al cărui model de inspiraţie nu poate fi dezvăluit, ci doar intuit.

Leadershipul este realitatea pe care o percepi sau ţi-o creezi despre o imagine a cărei compoziţie constă în elaborarea unei forme de comparaţie a sinelui cu oglindirea ta într-un moment legendar.

Principiul percepţiei de fond are ca prim considerent de luat în seama acea formă de reflectare a realităţii în conştiinţa omului, prin care înţelegem un proces de comparaţie între o imagine care emoţionează prin impresia de viu, de autentic, de fapt trăit direct, nemijlocit, şi o imagine de mare fineţe a cărei esenţă este sensul lăuntric al fiinţei.

Să luăm mereu în calcul conținutul, suma elementelor care constituie structura internă a unui lucru, ceea ce apare ca esență a lui și îi condiționează aspectul, atunci când vrem să înţelegem leadershipul sau arta picturală.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-perceptiei-de-fond.html

Principiul privirii de dincolo de vedere

On Decembrie 16, 2021

Ceea ce vezi în jur este sinonim cu felul în care îţi descrii gândurile într-o direcţie care susţine viaţa altui sistem de reflectare a realităţii.

Privesc acest trandafir zgribulit din grădina mea, zgribulit de o nemulţumire nedesluşită, de frica vreunei dureri viitoare. Trupul lui încă mai are multe de suportat. El îmi simte prezenţa tăcută, discretă, îngândurată, ca şi când am fi fost amândoi blocaţi într-un labirint psihologic, întreţinut artificial, în care odată ce te rătăceşti uiţi orice fel de egoism şi interese personale.

Într-adevăr, când te simţi abandonat, descumpănit, uitat, se resimte o nevoie acută de a şti mai multe despre lume, despre viaţa în sine, cu ale ei fragmente de clarobscur încadrate într-un tablou cu multe contraste bizare, neaşteptate şi atipice. Simt că aşa a trebuit să fie, ca cel uitat să fie amintit şi înnobilat cu acea tainică sclipire, hărăzită doar fiinţelor predestinate cu har, iar cel făgăduit unui destin de mare artist să posteze cu succes în catalogul nemuririi o frumuseţe aproape stelară.

Onestitatea cu care-mi notez şi îi cercetez experienţa vizuală, sentimentul de apartenenţă la aceeaşi realitate, reface puntea solemnă care ne reuneşte. Fiind un artist al culorilor şi nuanţelor bine alese, iar trandafirul fiind un model de mare inspiraţie, această complicitate la construirea unui metaunivers în care până şi moartea este relativă ne face să nu mai întoarcem ochii de la realitatea propriu-zisă - spre perspectivele abisal obsesive ale temerilor unor fiinţe înstrăinate de la adevărata lor identitate.

Nu mai cred nimic, nici chiar dacă ar trebui să mă pun în locul lui pentru a-mi da seama că, oricât de artist aş fi, tremur în faţa unei despărţiri de un prieten nou descoperit. Poate că, totuşi, am fost un trandafir în altă viaţă, şi nu orice trandafir, ci un splendid "Double Delight". De aceea spun, şi adesea îmi repet, că nu mă pot despărţi de mine însumi, fiindcă sunt compus dintr-o altă jumătate situată în alt plan de vibraţie.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti viziunea despre un model de realitate care te împinge spre creaţie, chiar şi atunci când realitatea prinde o altă "viaţă" în propria-i duplicitate?

Pentru a fi mai bine lămurit cu mine însumi, mi-aş sfătui inima să cerceteze bine ceea ce vede, înainte de a deveni cu adevărat gata să bată prin verificarea existenţei pulsului altcuiva. Trandafirul aparţine unei interiorităţi care înţelege doar parţial ce i se întâmplă, în timp eu aparţin întâmplării de a trăi interiorizarea ideii de non-diferenţiere calitativă între părţi, ca un continuum inseparabil între conceptul de „destin" şi acela de „creator".

Trandafirul nu dă semne că ar fi dispus să se însenineze astăzi, dar aş putea să-i amintesc de soarele blând de ieri. Şi intrucât suntem amândoi legaţi printr-o vastă zonă de tranziţie spre maturitate, printr-un soi de fir nevăzut, energetic şi spiritual, i-aş cere inimii mele îndrumare spre sursele unei arte net superioare faţă de ceea ce ofereau, la un moment dat, învăţămintele lui Schelling: *"cel mai umil a devenit supremul, iar cel mai şters portret a devenit un univers poetic multicolor".*

Mai mult decât atât, i-aş cere inimii mele să cerceteze viaţa pe Pământ cu ajutorul vederii unui trandafir, prin prisma obiectivului unui fotograf care surprinde acea zonă a câmpului vizual aflat în afara zonei obişnuite de vedere a muritorului de rând. Aici cred că sunt moralizatoare cuvintele lui Mika Waltari din romanul "Etruscul":

"Comorile şi bogăţiile pier. Minunate amfore pictate, statuete delicate, oare ce vă mai rămâne din ele? Doar din pictura de pe pereţii de piatră ai mormintelor se va mai păstra ceva. Fiindcă nimeni nu fură pereţi din morminte. Şi pietrele nepreţioase vor rămâne la locul lor. Dar nimeni nu le va putea citi.

Sunt sigur că, după ce mă voi apleca să ridic aceste pietre netede din pulberea în care secolele le vor fi îngropat, mă voi regăsi. Voi urca scara îngustă şi voi ieşi din nou la lumină. Ochii mei vor fi din nou vii şi vor vedea conul sacru al zeiţei de pe muntele ce se află în faţa mormântului. Mă voi recunoaşte, îmi voi reaminti de mine, cel care sunt acum. Iar după aceea... după aceea se va decide totul."

Leadership: Creaţia ta este îndreptată spre însuşirea unui destin menit să îşi asume versiunea unui simbol care captează dualitatea unui Eu real și imaginar în același timp?

Ce-am observat? Trandafirul este capabil să înţeleagă viaţa pe pământ, istoria ca şi prezentul, fără a avea nevoie să o definească în vreun fel, fiind el însuşi o concentrare de cultură expresivă, încorporând povestiri, idei, simboluri. Ca atare, într-un univers estetic paralel, strâns legaţi amândoi printr-o legătură condiţională, într-o singură concentrare de culoare pală manifestată pe fondul unui decor de poveste, se arată tocmai acea perspectivă asupra vieţii din care noi nu privim niciodată lucrurile, ca un ocean din al cărui vifor nu se vede o ieşire...

Din când în când, trandafirul îşi aruncă privirile în jur, ochii fiindu-i luminaţi involuntar de o licărire stranie. Şi ce vede el? Vede înfăptuirile, doar visate, ale unor gânduri care cu siguranţă sunt de moment, gânduri care aparţin tuturor, dar pe care puţini au curajul să le îmbrace în cuvinte. Pesemne, nici el nu poate să se desprindă de o realitate cuprinsă într-un tablou cu multe nuanţe, acea realitate a unei vieţi umane trăite prin artă, prin simbol, prin comparaţii, care deşi aparţine trecutului este prezentă tocmai prin forma dată lumii obiectuale.

Încă încerc să-i citesc în ochi propria-mi viaţă, cu micile înfăptuiri ale pensonului vorbitor care ştie cum să aştearnă pe pânză povestea unei mici urme a prezentului din întreaga istorie a Pământului. Şi, cel puţin pentru o clipă, mă văd în postura acelui creator care, putând a însufleţi o floare, piatra sau metalul, şi orice alt lucru din jur, nu poate totuşi să-şi schimbe destinul. Am doar dreptul să-mi consum destinul în felul în care simt, sau m-am simţit faţă de o întâmplare...

În cazul artei, leadershipul implică apartenenţa unui creator la instaurarea unui dualism al fiinţei sale: prin alimentarea unui ego care continuă să dețină puterea, şi prin inventarea unui Alter Ego care se proiectează într-un plan figurativ.

Principiul privirii de dincolo de vedere se referă la mijlocul prin care un artist suflă viaţă în orice corp din mediul înconjurător, acceptând ideea că totul provine din materie şi se transformă în materie la un alt nivel. Practic, artistul poate să transforme totul într-un tablou complet care, ca şi exerciţiu de imaginaţie, poate funcţiona de sine stătător.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-privirii-de-dincolo-de-vedere.html

Principiul rodirii

On Ianuarie 26, 2010

Pentru ca o relaţie să fie trainică, ea trebuie să rodească la timpul potrivit.

Nu ne mustră niciodată conştiinţă decât atunci când greşim. Iar cu cât greşeala este mai mare, cu atât eul nostru interior are mai mult de suferit. Dar în cazul cel mai rău, dacă greşeala pe care am făcut-o este prea gravă, riscăm să plătim un preţ foarte mare. E limpede ca lumina zilei că celebrul proverb „din greşeli învaţă omul" nu-şi mai are rostul dacă ajungem în punctul în care nu mai putem schimba nimic. Prin urmare, pentru ca lucrurile să fie întotdeauna aşa cum ne dorim noi să fie, pozitive şi frumoase, trebuie să ne ferim să facem greşeli majore. Sau putem avea norocul să întâlnim, la timpul potrivit, o persoană specială care să ne scape de necazuri, care să ne împiedice să facem greşeli iremediabile şi care să ne ghideze paşii în direcţia cea mai bună.

Alejandro, personajul principal din filmul „ *The Mask of Zorro (1998)* " a fost la un pas de a săvârşi o greşeală fatală, dar a fost salvat în ultimul moment de Don Diego de la Vega (Zorro). Se afla la o masă, beat, când deodată îl văzu căpitanul Harrison Love, cel care îi omorâse fratele. Fără să mai stea prea mult pe gânduri, cuprins de o furie fără margini, apucă sabia, se ridică de la masă şi se năpusti asupra lui.

Dar mare noroc a avut fiindcă Don Diego de la Vega i-a înăbuşit imboldul rău ce-i năvălea în inimă şi l-a împiedicat să-şi ducă la îndeplinire planul, altfel ar fi fost ucis şi nimeni nu ar mai fi putut răzbuna moartea fratelui său.

Leadership: Reacţia ta la dualitatea care te încearcă în momentele de cumpănă este o reprezentare a situării tale într-un context de acceptare a unor circumstanţe întâmplătoare?

Relaţiile trainice rodesc la timpul potrivit. La fel ca şi Alejandro, care voia să răzbune moartea fratelui său, Don Diego de la Vega dorea nespus să răzbune moartea mult iubitei lui soţii, Elena. Niciunul dintre ei n-ar fi reuşit să-şi atingă ţelul dacă ar fi acţionat pe cont propriu. Don Diego de la Vega, mai înţelept şi mai iscusit, i-a propus apoi lui Alejandro să colaboreze cu el, doar în felul acesta va reuşi să-şi răzbune fratele. Alejandro a acceptat şi, într-un timp foarte scurt, între ei s-a dezvoltat o relaţie strânsă de prietenie.

Dar oare întâlnirea lor a fost pur întâmplătoare sau nu? Ce s-ar fi întâmplat dacă, să spunem, Don Diego de la Vega l-ar fi întâlnit pe Alejandro cu cinci ani mai devreme? Sau poate cu cinci ani mai târziu? Sau ce s-ar fi întâmplat dacă numai unul dintre ei ar fi avut nevoie de celălalt, iar celălalt nu?

Ei bine, aproape sigur lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar întâlnirea lor a avut loc exact la momentul potrivit, când fiecare a avut nevoie de celălalt. Astfel au fost pregătiţi să comunice bine, au avut încredere unul în altul şi şi-au putut atinge scopurile. Răsplata pentru alianţa pe care au încheiat-o a fost pe măsură. Într-o altă ordine de idei „au semănat" o sămânţă numită colaborare şi au cules „rodul" care, din păcate, s-a numit răzbunare.

Dualitatea este conflictul dintre negativ şi pozitiv care apare atunci când trebuie să iei o decizie presantă în circumstanţe inopinate. Mai întâi îţi renegi calităţile comparându-le cu ale altora, apoi îţi să îţi conştientizezi calităţile şi îţi precizezi cât mai exact sistemul de valori la care te raportezi, astfel încât să fii încredinţat că o anumită misiune ţi se potriveşte într-adevăr pentru a o îndeplini.

Cu siguranţă viaţa bate filmul. În realitate lucrurile nu stau nicidecum diferit faţă de cum s-au petrecut în „ *The Mask of Zorro (1998)* ", doar acţiunea şi timpul diferă. Întotdeauna cele mai reuşite relaţii sunt rezultatul dăruirii lipsite de egoism a două sau mai multe persoane în vederea îndeplinirii unui scop comun.

Leadership: Felul în care integrezi o experienţă personală fragilă în interiorul unui cadru de sprijin, schimbă optica prin care te raportezi la ceilalţi într-un mod de inferioritate sau de superioritate?

Coincidenţele nu sunt întâmplătoare. Atunci când îţi propui un scop măreţ şi aştepţi să se întâmple ceva bun, în mod surprinzător se produc tot felul de evenimente care te conduc în direcţia cea mai bună. Cu siguranţă, exact la momentul oportun, vei întâlni persoana potrivită care te poate ajuta să-ţi atingi scopurile, iar prin ajutorul pe care i-l vei oferi la rândul tău, o vei ajuta să-şi atingă propriile ei scopuri. Aşa cum remarca odată Brian Tracy, unul dintre cei mai cunoscuţi conferenţiari şi consultanţi pe probleme de dezvoltare personală şi profesională, în majoritatea cazurilor, coincidenţele nu sunt întâmplătoare. Fiecare aspect al vieţii este aşa cum trebuie să fie.

Cred că orice relaţie interumană, ca să se dezvolte şi reziste în timp, trebuie să se producă la momentul potrivit. Nicidecum înainte de vreme. Adică atunci când două sau mai multe persoane sunt pregătite din punct de vedere emoţional să întemeieze o relaţie de colaborare; atunci când îşi adună eforturile spre realizarea unui scop comun, când merg spre o direcţie unică. Relaţiile care se nasc rapid, dar care nu se sprijină pe o bază comună se ofilesc uşor şi mor. Ele nu sunt continue şi de durată cum ar fi normal.

O relaţie de colaborare este greu de stabilit şi greu de păstrat dacă două sau mai multe persoane nu au nimic în comun. Natura şi scopul relaţiei sunt cele care determină trăinicia ei. În mod cert, caracteristica tuturor relaţiilor interumane este angajamentul pe care şi-l iau două sau mai multe persoane, încă de la început, că se vor ajuta reciproc, în scopul realizării telurilor comune.

Dar întotdeauna când integrezi o experienţă personală fragilă în interiorul unui cadru de sprijin, se schimbă optica prin care te raportezi la ceilalţi. Poţi să te raportezi într-un mod de inferioritate, punându-ţi demnitatea înaintea sentimentelor şi înainte de a-ţi asuma vreo decizie. Sau poţi să te raportezi într-un mod de superioritate, renunţând la a recepţiona activ experienţe de învăţare şi oferind un feedback de tipul "mulţumesc, dar nu ţi-am cerut nimic" la sugestiile de prietenie.

Leadershipul reprezintă un mod de a-ţi exprima atitudinea de superioritate printr-o asumare a inferiorităţii atunci când trebuie să câştigi o experienţă de învăţare.

P.S. Numai cine are un scop clar definit şi este dispus să facă totul pentru a-l atinge va întâlni, la momentul potrivit, acea persoană demnă de încredere care să fie dispusă să colaboreze cu el şi să-l sprijine în tot ceea ce întreprinde. Sau, cum spunea Don Diego de la Vega: "Când elevul e gata, maestrul va apărea."

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-rodirii.html

Principiul telefonului

On Ianuarie 16, 2010

Momentele importante care îţi pot schimba viaţa sunt ca telefonul. Nu ştii niciodată când apar ele, după cum nu ştii niciodată când va suna telefonul. Dar atunci când sună, ridică receptorul şi răspunde. Poţi primi vestea cea bună care îţi va modifica viitorul.

O carte ce a meritat să o recitesc este „ *Contele de Monte Cristo* " de Alexandre Dumas. Ea înfăţişează povestea unui tânăr, Edmond Dantes care, trădat fiind de amicii săi, ajunge să fie întemniţat în castelul d'If, unde stă închis o lungă perioadă de timp. Ani de zile stă singur între pereţii reci de piatră, fără să întreţină o conversaţie cu nimeni. Dar nu se gândeşte să fugă – departe de el gândul acesta. Există lucruri care par atât de imposibil de înfăptuit, încât nici nu-ţi trece prin minte să le încerci, ci să le ocoleşti din instinct. Se resemnează cu gândul că îşi va sfârşi viaţa singur, departe de familie şi prieteni, iar acest gând îl împinge tot mai mult spre sinucidere.

Dar totul se schimbă într-o zi când, un alt deţinut, abatele Faria se iveşte pe neaşteptate în viaţa lui. Faria îi propune lui Edmond să i se alăture în demersul său de a săpa un tunel prin care să evadeze (adică să dedice acestei munci încă trei ani din viaţă, ca până la urmă, dacă vor reuşi să sape şaptesprezece metri pe sub pământ, să ajungă în faţa unei prăpăstii care dă în mare; apoi să se arunce de la cincisprezece-douăzeci de metri cu riscul de a cădea peste vreo stâncă, dacă nu cumva îi ucideau mai înainte plumbii santinelelor; în final să fie siliţi, dacă scapă de toate primejdiile acestea, să străbată înotând o leghe).

Leadership: Ai suficientă prezenţă de spirit ca să răspunzi la apelul salvator atunci când viaţa ta se sprijină pe ordinea reflecţiilor despre temeiurile justificării nefericirii tale în faţa lui Dumnezeu?

Edmond cade pe gânduri şi începe să-şi măsoare şansele. Dar până la urma acceptă cu condiţia ca abatele să-l înveţe tot ceea ce ştie: matematicile, fizică, istoria, etc.

Edmond "a răspuns" propunerii abatelui Faria de a-l ajuta la săparea tunelului care le-ar fi adus libertatea, iar mai departe acest răspuns i-a adus şi alte beneficii: să înveţe să scrie şi să citească, să înveţe filozofia şi să îşi dezvolte abilităţile şi îndemânarea în manevrarea armelor şi cunoaşterea oamenilor. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi răspuns la "apel"?

Şi ce s-ar fi întâmplat dacă, atunci când s-a ivit prilejul să evadeze, n-ar fi ştiut să se folosească de el, chiar dacă erau şanse minime? Nu-i aşa? Poate că niciodată nu şi-ar fi putut recuceri fericirea şi libertatea furată, poate că niciodată nu i-ar mai fi pedepsit pe cei care l-au trădat, poate că niciodată nu i-ar mai fi putut răsplăti pe aceia pe care i-a iubit.

După cum spunea abatele Faria, evadările norocoase, cele încununate de succes deplin, sunt evadările chibzuite cu grijă sau pregătite pe-ndelete, dar cele mai bune sunt acelea pe care le prilejuieşte întâmplarea. Prilejul de a evada, pe care Edmond l-a aşteptat, s-a ivit în cele din urmă şi, ca orice om curajos cu spirit de iniţiativă s-a folosit imediat de el. Asta a fost marea şansă pe care o aşteptase. Dacă nu reuşea exista posibilitatea de a nu mai avea altă şansă.

După spectaculoasa evadare şi după ce a descoperit marea avere a lui Spada, Edmond a ajuns mai bogat decât oricine. A ajuns deasupra tuturor. A ajuns să fie privit de lumea întreagă ca un mare senior, un om ocrotitor şi mărinimos, un filantrop respectat în saloanele Parisului, dar în acelaşi timp, un om de temut, mai ales pentru cei care l-au trădat.

Leadership: Te manifeşti într-un mod care îţi pune în valoare atuurile intelectuale sau într-un mod care îţi conferă doar un sentiment de libertate?

Principiul telefonului este foarte uşor de înţeles. Dar nu este deloc uşor de pus în aplicare, asta e sigur. Destinul cuiva poate fi făurit de evenimentele sau întâmplările neprevăzute ale lumii exterioare. Mulţi oameni au planuri de viitor îndrăzneţe şi măreţe şi se avântă cu un elan neînchipuit de mare în îndeplinirea lor.

Dar atunci când vine furtuna şi sunt izbiţi de stânci, se resemnează. Un singur lucru cred îi poate salva: curajul şi spiritul de iniţiativă. Atunci când prilejul se va ivi, la fel ca un tigru nemilos care şi-a aşteptat prada mult timp, ei trebuie să sară să-l înhaţe, cu aplomb şi agilitate.

Secretul putinţei de a te detaşa de un trecut turbulent este să fii pregătit să profiţi de momentele prielnice unei ascensiuni de putere din care să-ţi faci un adevărat scop în viaţă.

N-am să uit niciodată ce spunea odată scriitorul D. Rosenzweig: „ *Napoleon Bonaparte poate ar fi rămas un modest ofiţer de artilerie într-un oraş din provincie, dacă nu s-ar fi desfăşurat marele proces de răsturnare politică şi socială din Franţa, între anii 1789-1794. Dar Napoleon s-a adaptat la situaţia concretă din acel moment şi profitând de această mare oportunitate (revoluţia), a evoluat rapid şi a devenit un contrarevoluţionar îndată ce a preluat conducerea. Sau mai precis, contra-revoluţionismul l-a împins spre putere. S-a ridicat în faţa naţiunii şi s-a prezentat ca restauratorul unităţii naţionale, ca purtător al gloriei franceze. "*

Cu alte cuvinte, Napoleon a ştiut să folosească în chip genial posibilităţile oferite de evenimentele din jur.

O caracteristică a oamenilor eficienţi este că ştiu să recunoască ocaziile atunci când acestea se anunţă favorabile, şi se grăbesc să profite de pe urma lor.

Întreaga capodoperă a existenţei este consecinţa utilizării unei perspective de vizualizare a viitorului dintr-o poziţie de ofsaid la limită, care poate oricând declanşa un atac periculos sau o fază de gol.

Napoleon, ca şi Contele de Monte Cristo, nu au avut nevoie decât de un prilej, de „un apel", pentru se ridica deasupra tuturor. Iar dacă nu ar fi recunoscut şi profitat de momentul acela unic, care apare uneori o singură dată în viaţă, ci ar fi renunţat mai înainte, totul ar fi fost pierdut.

Spre finalul poveştii, Contele de Monte Cristo îi trimite o scrisoare prietenului său Maximilian, care se termină cam aşa:

- Nu uita niciodată, drag prieten, că până în ziua când Dumnezeu va binevoi să-i destăinuiască omului viitorul, toată înţelepciunea omenească va fi cuprinsă în aceste două cuvinte: „Aşteaptă şi nădăjduieşte".

Ring ! .. Ring ! ... Ring ! ...

Leadershipul înseamnă să-ţi recuperezi direcţia în momentele de cumpănă ancorate în acea parte din viaţă pe care ai pierdut-o, căreia nu-i mai aparţii, căreia i-ai fi preferat

moartea, dar căreia durerea îi poate da un înţeles ce corespunde numai planului divin.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-telefonului.html

Principiul timpului pierdut

On Ianuarie 19, 2010

Ceea ce aştepţi să primeşti de la viaţă este direct proporţional cu ceea ce eşti în stare să resimţi ca pe o cotitură nefericită a destinului.

Se scurseseră zile, apoi săptămâni, apoi ani. Edmond Dantes aştepta în continuare, cu o speranţă neliniştită, să fie eliberat din castelul d'If. Sau măcar să se petreacă o schimbare în viaţa lui, pentru că singur în aceeaşi celulă nu mai putea rezista multă vreme. Se ruga să fie luat din celula lui şi mutat în alta, chiar mai adâncă şi mai întunecată. O schimbare, fie şi în rău, ar fi însemnat o schimbare totuşi. Se ruga să fie scos la plimbare, să i se dea aer, cărţi de citit, unelte de muncă. Ceva nou de făcut, orice, ar fi însemnat o izbăvire. Dar totul rămânea neschimbat, mai puţin timpul, care se scurgea implacabil.

Bietul om uitase socoteala zilelor de când se afla închis. Îşi pierdu încrederea în sine. Îşi pierdut credinţa în Dumnezeu. Îşi pierdut orice speranţă. Nu mai avea decât trecutul său atât de mărginit, atât de mohorât şi viitorul atât de îndoielnic.

Dar toată suferinţa lui, toată această stare de nemulţumire şi frustrare în care se afla, dispăru odată cu apariţia abatelui Faria. Tot ce i se păruse întunecat şi sumbru, începu dintr-o dată să aibă un colorit. Bucuria de a avea un tovarăş căruia să-i poată împărtăşi gândurile, sentimentele şi tot ceea ce-l frământa, era atât de mare, încât nu a mai ţinut seama de trecerea timpului.

Leadership: Îţi evaluezi nivelul de reuşită prin prisma sentimentului unei implicări în crearea unei legături stabile şi durabile între două personajele diferite, vizavi de ceea ce te interesează să împlineşti prin înrădăcinarea sensul tău de sine în ceva care îţi confirmă valoarea?

Dacă ai citit romanul „ *Contele de Monte Cristo*" , atunci ştii că abatele Faria a avut un rol extrem de important în reuşita lui Dantes. I-a alinat suferinţa şi l-a întărit moral. L-a salvat ca prin minune de la disperare, sau poate de ceva şi mai rău. Aici se conturează două personajele diferite: unul fascinat de puterea divină, vrednic de închinarea vieţii în vederea răspândirii cunoştinţelor ortodoxe, iar celălalt este dominat de puterea de a schimba sensul vieţii prin creşterea şanselor de a rezista încercărilor ei.

Munca îndelungată (săparea tunelului) îi umplea zilele lui Dantes, iar atunci când se odihnea, avea speranţele care îl consolau. Cuvintele bătrânului, care cuprindeau numeroase învăţăminte, îl îndemnau să-l asculte cu tot mai mult interes. Întocmiră şi un plan de educaţie şi studiu. În timp ce lucrau, Faria îl instruia pe Dantes, vorbindu-i când într-o limbă, când în alta, învăţându-l istoria popoarelor şi a marilor oameni. Aşa zilele trecură mai repede şi mai pline de învăţăminte. După un an Edmond Dantes era un alt om.

Înrădăcinarea sensul tău de sine în ceva care îţi confirmă valoarea este specific omului care nu se află în legătură directă şi continuă cu lumea exterioară, care se afirmă şi se realizează mai mult în solidaritate cu voinţa divină, identificându-se cu acea imagine puternică a cărei realitate a fost exprimată foarte bine de Shakespeare, astfel: *"Virtutea şi ştiinţa sunt daruri mai mari decât nobleţea şi bogăţia."*

Dantes şi-a petrecut jumătate din tinereţe într-o celulă, dar timpul nu a fost pierdut. Pentru că abatele Faria l-a învăţat tot ce avea nevoie pentru deveni o persoană respectată în societate, cu o autoritate deosebită, demnă de invidiat, cu cunoştinţe deosebite în diferite

domenii. Fără nicio îndoială Dantes a avut nevoie de ceea ce a avut de oferit Faria, iar prezenţa acestuia i-a îndulcit captivitatea. Nu ar fi ajuns poate niciodată un om educat, cu însuşiri alese, cu un comportament adecvat înaltei societăţi, dacă nu l-ar fi întâlnit pe bătrân. Şi mai mult ca sigur n-ar fi descoperit comoara lui Spada.

Leadership: Tranziţia ta de la credinţă la ştiinţă este rezultatul unui proces de jos în sus pus pe seama unui accident din visul vieţii tale pe care hazardul l-a înscris în organizarea evenimentelor pentru ca tu să fii biruitor asupra puterilor lăuntrice?

Perseverenţa, dorinţa de cunoaştere, de perfecţionare, de a dobândi noi abilităţi, l-au transformat într-un alt om pe Dantes. Au rămas de neuitat cuvintele pe care Contele de Monte Cristo (Edmond Dantes) le-a aşternut în scrisoarea lui de adio: „Doar cel care a simţit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire."

Timpul pe care l-a petrecut împreună cu abatele Faria n-a fost nicidecum de prisos, nu-i aşa? I-a adus, până la urmă, cea mai mare fericire. Iar visul lui Edmond Dantes s-a împlinit până la urmă, a ajuns mult mai mult decât ar fi sperat vreodată să ajungă, fără să ştie că hazardul i-a pregătit dinainte drumul cel mai greu de străbătut, tocmai pentru ca lui să i se acorde răsplata cea mai înaltă.

Practic, reuşita lui Dantes s-a datorat în cea mai mare măsură relaţiei pe care a stabilit-o cu abatele Faria. Bătrânul, care servise cardinalului Spada, păstrase totuşi ceva din vorba directă, pe şleau, a omului din popor, şi astfel Dantes l-a putut înţelege cu uşurinţă. A învăţat de la bătrân să aprecieze importanţa lecturii, a învăţat să scrie şi să citească, a învăţat matematică, fizică, a aflat lucruri noi despre civilizaţii şi culturi, despre istorie, geografie, chiar şi astronomie. Dar mai important decât toate acestea, a învăţat cum să fie o persoană manierată şi influentă.

A fi biruitor asupra puterilor lăuntrice înseamnă să ocroteşti sentimentul de a fi departe de lume, să ocroteşti puterea de a fi perseverent şi slăbiciunea de a fi încăpăţânat, încât să deprinzi toate virtuţile care fac podoaba leadershipului: credinţa, câştigarea sufletului, disciplina şi inteligenţa.

Într-o relaţie umană ai întotdeauna de învăţat. Schimbi impresii, împărtăşeşti cunoştinţe şi experienţe, devii mai informat şi mai motivat să treci la acţiune. Indiferent cine eşti, indiferent unde te afli, indiferent ce faci, niciodată timpul pe care îl petreci împreună cu un prieten nu este timp pierdut. De la oricine poţi învăţa ceva nou, de obicei chiar de la cine te aştepţi mai puţin. Preţuieşte deci, momentele petrecute cu prietenii şi nu le schimba pentru nimic în lume.

Scriitorul Les Giblen a ilustrat foarte bine acest aspect: *„ Indiferent ce definiţie ai da fericirii, până la urmă vei fi convins că propria ta fericire depinde în mare parte de relaţiile pe care le ai cu ceilalţi. "*

"Naşterea din nou" este atributul sufletelor mari care ştiu câtă glorie este în a trece, cu neclintită putere a sufletului, proba de foc a vieţii: de a fi singur într-un loc din care crezi că nu poţi evada. Învaţă să rezişti până în punctul când eşti pregătit să trăieşti experienţa salvării. Trebuie doar să cunoşti pe acel cineva special capabil să-ţi prilejuiască schimbarea pe care o cere destinul în schimbul unei transformări colosale.

Leadershipul se introduce ca mijloc de probă, expresie a dezvoltării caracterului, în căutarea destinului pe care trebuie să-l înfrunţi ca să-ţi câştigi dreptul de a fi un om înzestrat cu calitatea virtuţii.

Principiul timpului pierdut se aplică numai în cazul celor dispus să renunţe la o întreagă lume pentru a-şi câştiga victoria credinţei dătătoare de virtuţi şi har. După cum şi zicala din biblie: "Dacă vrei să ajungi în împărăţia cerurilor (acea înălţime a înţelepciunii desăvârşite), lasă totul şi urmează-Mă pe Mine ! "

Timpul petrecut cu un prieten nu e niciodată timp pierdut.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-timpului-pierdut.html

Principiul universului sufletesc

On Ianuarie 07, 2011

Tot ce se întâmplă în jurul tău are un răsunet în sufletul tău.

Edward Lewis. Nu era doar un bărbat arătos, ci şi foarte important. Iar pasiunea lui cea mai mare, care se transformase într-un business uriaş, şi cu ajutorul căreia îşi crease un imperiu de milioane de dolari, era aceea de a cumpăra companii ce se aflau în impas financiar, de a le desface în bucăţi şi de a le vinde la un preţ mult mai mare.

Dar odată ajuns în Beverly Hills, lucrurile aveau să ia o întorsătură neaşteptată în viaţa lui. Având nevoie de o damă de companie, el a angajat o prostituată, Vivian Ward, o tânără fără viitor la prima vedere, dar care părea să întrunească trăsăturile necesare pentru atingerea scopului său, fiindcă era destul de atrăgătoare. În schimbul sumei de 3.000 de dolari, Vivian a acceptat propunerea lui Edward, îndeplinindu-şi rolul locuind împreună cu el într-un apartament de lux şi însoţindu-l la reuniunile sale de afaceri.

La un moment dat, între ei doi are loc un dialog, al cărui substrat avea să-i schimbe lui Edward percepţia despre sine. Edward îi povestea despre tatăl său, care fusese preşedintele celei de-a treia companii preluate de el, companie pe care, din ura ce i-o purta acestuia, o vânduse bucată cu bucată.

Vivian se apropie de urechea lui şi, învăluindu-l într-o privire liniştită şi limpede totodată, îl întrebă: "Şi asta te-a făcut să fii fericit?"

Leadership: Eşti pregătit să descoperi o versiune a vieţii care se petrece ACUM, astfel încât să reprezinţi versiunea îmbunătăţită a unui ecou prelungit şi răsunător în viaţa altcuiva?

Într-un suflet mare, gândurile profunde găsesc întotdeauna ecou.

Sunt împrejurări când greutatea constă tocmai în răspuns. În clipa de tăcere care se lăsă brusc, amărăciunea îi cuprinse sufletul lui Edward. Abia atunci el realiză ceea ce era de fapt: un distrugător de lumi. Căci nu zidea nimic. Ci desfiinţa companii, le dezmembra vânzându-le bucată cu bucată. Adică ruina vieţile oamenilor, îi deposeda de fructul muncii lor. Concluzia la care a ajuns l-a alarmat şi l-a determinat să-şi schimbe percepţia asupra propriei sale persoane şi asupra business-ului său.

Finalul filmului *"Pretty woman"* este neaşteptat. Edward Lewis şi-a reconsiderat poziţia în legătură cu oferta sa de achiziţie a companiei Morse Industries. Interesele sale s-au schimbat total. În loc s-o achiziţioneze şi s-o dezmembreze, aşa cum dorise iniţial, aşa cum procedase cu toate celelalte companii, Edward a decis să-l ajute pe managerul companiei respective, pentru ca aceasta sa nu intre în colaps financiar, semnând cu el chiar un contract de colaborare.

Edward Lewis nu mai era acelaşi om ca înainte. Şi-a dat seama că poate construi ceva, nu numai să demoleze şi să distrugă.

Leadership: Relaţia dintre ceea ce eşti şi acţiunea ta exterioară se întemeiază pe putinţa de a te accepta ca egal al unei victorii trecătoare sau ca egalul unei conştiinţe care înfruntă instinctul dominant?

Rănile morale se acoperă, dar nu se închid. Între faptele şi gândurile tale se dă neîncetat o luptă. Dacă faptele sunt cu un pas înaintea gândurilor, atunci ele câştigă bătălia, iar tu rişti să ajungi un "distrugător de lumi".

Edward Lewis era un tip civilizat, cu o educaţie aleasă, dar a realizat, intrând în relaţie cu Vivian, o prostituată fără viitor, dar deosebita prin simplitatea cu care vedea lucrurile, că avea toate resursele necesare să construiască ceva şi să câştige la fel de mult fără să dezmembreze companii şi să ruineze vieţi. La această constatare a ajuns după ce Vivian i-a făcut rezumatul "ocupaţiei" lui, aceea de distrugător.

Acea ciudată, înduioşătoare scânteie de "demnitate" a fost acel ceva în stare să-i schimbe lui Edward universul sufletesc. Realizând că poate fi mai bun, el şi-a reorientat în final business-ul spre ceva constructiv.

Leadershipul este reperul unei revelaţii de sine la care se poate ajunge doar printr-o unire desăvârşită cu o cultură de viaţă care pune accent pe validarea sentimentelor de pierdere şi auto învinovăţire, nu doar pe obţinerea unor victorii colosale.

Nu voi uita niciodată observaţia pe care a făcut-o odată scriitorul Alexandre Dumas: *"Rănile morale se deosebesc de celelalte prin aceea că se acoperă dar nu se închid; mereu dureroase, mereu gata să sângereze când le atingi, ele rămân în inimă vii şi deschise."*

Poţi să n-ai bani şi influenţă, dar intenţiile tale să fie cele mai bune şi mai constructive. Şi invers, poţi să ai putere, dar intenţiile să-ţi fie distructive. Ca să-ţi păstrezi inima împăcată şi conştiinţa liniştită în orice moment al vieţii, învaţă să-ţi coordonezi gândurile şi faptele. Stabileşte o legătură directă între interesele tale şi consecinţele ulterioare. Încearcă să vezi, judecând tu însuţi totul, ascultându-ţi inima, dacă ceea ce faci este atât în folosul tău, cât şi a celorlalţi. Nu uita că nimic nu este de neschimbat, inclusiv intenţiile şi gândurile pe care le ai.

Concluzie: Sufletul omului este un "amestec" de sentimente formate pe parcursul vieţii sale, şi care în mare măsură îi guvernează acţiunile. Dacă acest univers este dominat de sentimente de ură, răzbunare, ranchiună, atunci consecinţele faptelor sale vor fi distructive.

A-ţi menţine dispoziţia de respingere a pretenţiei de construire a "Omului Nou" pentru că nu îndrăzneşti să te recunoşti în ipostaza de om fericit, lăudându-te uneori cu ceea ce nu eşti, înseamnă de fapt să distrugi o lume care reflectă un nivel de conştiinţă suficient de elevat încât să realizezi că în spatele fiecăruia există un spirit divin care ar trebui adorat.

Forţa de greutate cu care acţionează leadershipul este capacitatea omului de a învinge o rezistenţă măsurată în cantitatea de energie şi stare de spirit cu care călătoreşte spre destinaţia numită: vanitate.

Într-un suflet mare totul are un ecou. Ar trebui să ne gândim adesea cine suntem, ce vrem să facem, ce vom da mai departe celorlalţi din jurul nostru şi să ne reconsiderăm poziţia.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-universului-sufletesc.html

Principiul “Unu în Multiplu”

On August 28, 2022

Faptul indivizilor de a fi în număr mare este rezultatul cercetării acţiunilor unui număr mic de indivizi.

La ultimul maraton la care am participat totul a fost diferit, mai ales prin prisma apariţiei unei ploi torenţiale care parcă nu se mai termina, dar şi prin aprecierea realistă a situaţiei impuse de modalitatea de manifestare şi acţiune a mentalului colectiv. Tot ce semăna cu o voinţă neînduplecată, *um desejo enorme* , o pasiune sau o idee îndrăzneaţă, nu obosea pe nimeni. Niciun regret nu se exterioriza pe chipul alergătorilor, dimpotrivă, parcă tocmai vremea nasoală aducea cu sine, în plus, acea doză de provocare absolut necesară pentru întărirea tonusului general.

Fiind solidar idei de sportivitate pe care se bazează idealul de pace și de prietenie, n-aş putea nicidecum să afirm că a existat în mine vreun regret amar care m-ar fi putut irita, vreun sentiment de durere, să-mi doresc să fac ceva diferit sau să anulez o acțiune, mie, pentru care sportul este o parte din viaţa mea. De altfel, recunoscând că un corp sănătos este dominat de o minte sănătoasă, existând în mine, din nefericire poate, prea multă pasiune - chiar debordantă uneori, iată că runningul reuşeşte la asemenea concursuri performanţa de a întări prietenia dintre alergători tocmai prin refuzul fiecăruia de a nu se da bătut, în niciun fel de circumstanţe.

Peste mulţi ani, poate la bătrâneţe, nu voi mai fi în puterea a face ceva exterior în mod voit, încât să-mi arăt din nou şi din nou caracterul vitejesc, impetuos, plin de iniţiativă. Poate nu voi mai fi capabil de reacţii spontane, fiindcă deocamdată toţi au această putere prin impuls voluntar. Când îmi va scădea entuziasmul, voi avea mai puţine aspiraţii, dar voi avea mai multe amintiri, asemenea unei călătorii reversibile a sufletului, acceptând forma de acomodare cu acele situaţii emoţionante pe care mi le oferă constrângerea de timp, de loc şi de mod, înţelegând că n-am mers niciodată pe un drum greşit.

Leadership: Îţi este greu să combini trăirea unui moment de excepţie - cu imortalizarea unor imagini din care se poate surprinde tiparul unei lumi duale transformate într-un tablou pe jumătate abstract?

Creându-mi propria realitate bazată pe înţelegerea atmosferei dinainte de concurs, concentrându-mi toate gândurile într-o idee fixă, obsedantă, care în mâna altora ar fi putut deveni periculoasă, acea *Serestassifa-Mystica* (legătura între lucruri la care nimeni nu s-ar gândi), mi-am îndreptat atenția spre prezența efectului de substituție a valorii adăugate de performanţă - cu un simţământ unic şi primordial de comuniune. Practic, mă loveam de impresia solemnă că oamenii trăiesc împreună, aparţin unii altora, și nu sunt izolați.

La concursurile de maraton totul se realizează prin conexiunea minte-suflet. Înflăcărată, ridicată în sfera unui determinism ineluctabil, expresia emoţională a fiecărui alergător, combinată cu un joc de reacţii spontane şi de mimici intenţionate, alcătuiesc un veritabil limbaj. Fiecare oferă totul din sufletul lui, dar nimeni nu vrea nimic din sufletul celorlalţi, nimic în afară de acea admiraţie înflăcărată care te face să-ţi alegi un model de urmat, o adâncă şi intuitivă pătrundere în caracterul sublim al unei entităţi ce-şi are însăşi cauza şi principiul propriei existenţe bazată pe unitate şi solidaritate.

Şi alerg, şi alerg, şi alerg, la fel cum un pictor îşi depăşeşte nivelul de măiestrie la rezultatele cele mai de seamă, acolo unde se cere o înzestrare psihologică ieşită din comun. Şi chiar dacă uneori, în tot acest timp, simt că rătăcesc într-un oniric suprarealist, atins câteodată de

o tuşă mai apăsată în jurul ideii de abandon a „daimonului”, acel ceva extra-ordinar care trece dincolo de obișnuit și îl lasă în mod răspicat în urmă, încă îmi caut identitatea în spaţialitatea inerentă unei imagini care mereu se întrevede la orizont şi este stocată, cu o rezoluție de o secundă, într-o oglindă a sufletului.

Cum bine remarca scriitoarea Hannah Arendt: *"Semnătura unică a fiecărui artist, sensibilitatea ei fără precedent faţă de stil dovedesc o preocupare pentru acele trăsături prin care artistul îşi depăşeşte iscusinţa şi măiestria într-un chip asemănător cu felul în care unicitatea fiecărei persoane depăşeşte suma totală a calităţilor sale."*

Leadership: Poţi să determini accentuarea lui "Unu" în planul evoluţiei formelor de comunicare vizuală şi emoţională, într-o succesiune firească de consecinţe care nu te împovărează de efectele unei perspective analogice, din trecut?

La un moment dat am văzut un tânăr de vreo 17 ani îmbrăcat sport, cum îi înmâna altuia propria sa pelerină de ploaie. În alt moment, unul dintre câştigătorii de pe podium s-a oferit să doneze premiul de 350 RON unui sportiv aflat în scaun cu rotile. N-am putut să nu observ nici felul cum au intervenit unii alergători pe traseul montan, atunci când alţii nu ştiau încotro să se îndrepte. Se crease un mediu cu adevărat prietenos, de neuitat, accesibil, şi deci în totalitate neconcurențial, cu toții fiind parcă tensionați, activi în căutarea unei lumi duale în care unul aparţine celorlalţi, şi ceilalţi aparţin doar unuia singur.

„Unul" este cel mai bine exprimat în forma unei „acceptări a multiplicităţii". Faptul de a fi în număr mare, este rezultatul cercetării acţiunilor unui număr mai mic de indivizi. Deci, se cuvine să precizez mai întâi ideea că niciun om nu este o apariţie izolată, singulară. Leadershipul este un element de accentuare a lui "Unu" în planul evoluţiei formelor de comunicare vizuală şi emoţională, într-o succesiune firească de consecinţe care nu te împovărează niciodată de efectele unei perspective analogice, din trecut.

Un alergător de cursă lungă este exemplul acestei gândiri: mi-am dat seama că sunt responsabil pentru emoţiile celorlalţi într-o lume în care există doar "unu în multiplu". Vă repet. Momentul în care sunt cel mai fericit este atunci când vreau să cunosc preamărirea Eului din mine, pentru a împlini așteptările propriei individualităţi. Doar astfel pot să-mi pot desăvârșesc un caracter de vioiciune, de spontaneitate şi de libertate faţă de orice limitare.

Destinul transformărilor majore care au loc în leadership depinde de concretizarea unei confruntări duale: să duci o luptă cu tine însuţi pentru o lume în care exişti doar ca echivalent al unui multiplu de 1,1.

Principiul "Unu în Multiplu" se aplică situaţiei în care un singur om depinde de alţi oameni pentru a-şi reconfirma hotărârea de a fi unic, respectând cerințele minime stabilite de vocea autorităţii care spune: "eşti mai mult decât ai devenit într-o lume în care fiecare merge pe drumul lui".

Şi, ca să închei, mai spun doar atât. Există doar două consecinţe care nu te împovărează de efectele unei perspective analogice, din trecut: nu există recompensă pentru fapte, ci pentru intenţia care a generat fapta. Şi, apoi, nu contează ce obţii la finalul cursei, ci contează cât dai din tine ca să reuşeşti o schimbare pe plan motivaţional.

Cu ce am rămas în minte şi în suflet? Faptul că oamenii aceştia nu dibuiesc prin lume ca orbii, şi nici nu se împleticesc ca beţivii într-un continuu dialog cu ei înşişi, pe un urcuş întortocheat, abrupt, zigzagat, pe care mulţi se fac că nu-l sesizează. Uneori ei se opresc într-un loc, privesc în jurul lor cu veselie, cu dor. Alteori privesc spre pământ să vadă cum creşte-o floare, admiră chiar şi cel mai mic fir de iarbă, ascultă chiar şi cel mai mic „zgomot"

al naturii. La urma urmelor, cred că fiecare alergător are ceva din trasăturile unui artist…

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-unu-in-multiplu.html

Principiul valorii umane în prezentul continuu al veşniciei

On Aprilie 11, 2022

Valoarea ta nu este nu este nici mai mare, nici mai mică decât cea pe care ţi-o stabileşti singur în cursa împotriva destinului.

Aş fi vrut să-mi fac din scopul vieţii o idee magnifică, o combinaţie fără precedent de experienţă, talent şi ambiţie, să iau întâia şi ultima oară o decizie corectă pentru care să nu regret nimic. Nicio interacţiune anterioară cu alte idei nu se dovediseră eficiente şi profitabile, nicio ocazie de a mă afirma nu-mi ieşise în cale. Cu aceeaşi căldură cu care focul mistuie pădurile, aş fi vrut să-mi concentrez întreaga energie asupra unei ţinte propuse, bine gândite şi definite, să fac din mine însumi un soi de Magellan care, cu acea mare efervescenţă intelectuală degajată dintr-un temperament tenace şi feroce, face din scopul vieţii sale o obsesie magnifică.

Dar, cu adevărat, lucrurile nu stau ca în cărţi, iar cărţile nu schimbă lucrurile şi nici ideile măreţe, şi nici măcar nu separă scopul de acea idee simplă, dar fixă, capabilă să-ţi orienteze mai uşor şi mai precis viaţa personală şi profesională, cu un efort mic. Nu este deloc uşor să-ţi depăşeşti limitările mentale şi să-ţi amplifici respectul de sine, ţintind cât mai sus cu putinţă, inspirându-te din entuziasmul şi energia degajată de marile evenimente. Într-adevăr, dacă aş fi avut o idee fixă, şi credeţi-mă am avut numeroase ocazii să-mi fabric asemenea idei, poate că aş fi acţionat ca o lupă: mi-aş fi concentrat întreaga energie asupra ţelului propus.

În ciuda acestui lucru, am căutat o alternativă a reuşitei sub influenţa unei conştiinţe care m-a ajutat să fiu mai bun, mai înţelegător şi să îmi depăşesc câteva limite pe care le aveam şi, în sfârşit, ca o chemare profetică, să dovedesc finalitatea unei idei în care oamenii sunt dispuşi să creadă. Ca şi în cazul lui Magellan, am pornit de la o idee greşită, *una cosa da poco* , şi am ajuns să culminez cu o victorie: realizarea progresivă a Marii Opere Hermetice, această mega-cascadă numită Elekmesithus (un nebănuit avânt spre veşnicie), care curge dintr-o stâncă uriaşă aflată la marginea unei prăpăstii: "Oglinda Ego-ului"

Leadership: Distanţa pe care o ai de parcurs spre reuşită ajută la crearea unei senzaţii de măreţie, în paralel cu formarea sentimentul de "sens al valorii umane organizat într-o reprezentare a sinelui Suprem" ?

Până la urmă, orice încercare de a fi altcineva devine un teren fertil pentru depăşirea Ego-ului, o justificare pentru instituirea unei diferenţieri între Sinele Suprem şi Sinele Divin cu sprijinul intelectiv şi speculativ al sufletului: *Thanusintreck* (unitatea adevăratei credinţe întemeiată de Hristos) la care omul nu poate ajunge fără sprijinul exclusiv divin. E nevoie şi de nişte cunoştinţe solide de alchimie. Şi uite aşa, încercând să observ realitatea obiectivă prin oglinda propriei subiectivităţi, cu totul de necrezut, am început să-mi amplific respectul de sine, ţintind cât mai sus cu putinţă. Peste mări şi ţari, peste toate hotarele de timp, peste toate distanţele aflate sub matca lumii.

Sinele Suprem a dat măsura valorii mele, putând fi tradus prin: "am devenit persoana la care aspirat să fiu". Este un simbol al aspiraţiei spre desăvârşire. Sau un indiciu al aspiraţiei spre libertatea spirituală.

Până la urmă, toate lucrurile, toate evenimentele, tot ce mi s-a întâmplat, conjunctural sau preferenţial, m-au condus la obţinerea unei vederi mai largi decât eram obişnuit. Ştiind că energia se îndreaptă întotdeauna în direcţia gândurilor, şi că intuiţia, prin intermediul unei senzaţii subtile de măreţie, îşi face mereu loc printre legile minţii, mi-am putut depăşi

convingerea despre valoarea de sine. Numai timpul nepieritor va dovedi cât de uitată este lumea pe care mi-o construisem ca pe un fel de mediator neserios, înainte de a mă îndrepta spre realizarea unei deveniri care, de fapt, nu se încheie. Sau dacă se încheie, de fapt se reia.

Leadership: Avântul cu care tinzi spre absolut se materializează printr-o hotărâre exemplară dusă la limita geniului, graţie unei fapte exemplare care se propagă la nivelul promovării mitului destinului total?

Şi, ce altceva rămâne de fuzionat, între credinţă şi tăgadă, între disciplină şi spontaneitate, între rigoare şi libertate, decât puternica faptă, de toţi râvnită şi numai de mine înfăptuită, acea mangâiere lină a cununii biruinţei: descoperirea unei noi forţe fundamentale a naturii, tradusă prin hotărârea exemplară, dusă la limita geniului, de a ajunge la adevărul despre mine.

Da, a fost cu putinţă. Într-un singur moment al vieţii, într-o secundă astrală - mistuitoare ca soarele, reţinut de geografie într-un arhipelag de încurajare, mi-am dat seama că pot să fac mai mult decât credeam că pot face. Şi asta a schimbat totul. Tocmai omul care nu înţelegea mai nimic a putut cuprinde în propria-i solitudine, ca o vâlvătaie a gloriei, lauda cerească, universală, transformând-o alchimic într-o acţiune de coborâre a lui Dumnezeu la om şi de înălţare a omului către Dumnezeu, prin credinţă şi colaborare liberă.

Şansa unui avânt spre absolut s-a materializat într-un semn profetic care depăşise orice închipuire. Poate că trebuia de la început să ader la un anumit algoritm care să ordoneze crescător elementele unei vaste cunoaşteri de pe diagonala principală a unei matrice date, garantând obţinerea unui "Ab Solutus", efectul unui avânt speculativ spre înălţimile inteligibile, *la forma de una carrera tumultuosa hacia el infinito del mundo.*

Reţineţi ce vă spun acum. În imensitatea ei, şi într-o singură clipă, puterea lui Dumnezeu poate umple spiritele rătăcitoare cu cea mai înaltă ştiinţă, dar numai la timpul hotărât, numai când astrele se aliniază şi când Mercur nu este retrograd. Aşadar, singurul lucru pe care l-a cerut destinul de la mine, într-o vreme zbuciumată de tranziție, a fost aşteptarea până la timpul dinainte hotărât, grea povară pentru cei fără credinţă, sclipitoare lucrare pentru cei care vor înfăptui minuni.

Leadership: Avântul tău spre reuşită poate fi interpretat ca un îndemn de „a te abandona unei vederi mai îndepărtate", până ce atingi un grad de conştiinţă care este însăşi măsura unei capacităţi profetice ce nu încetează să te uimească?

Mai ales de la Magellan, destinul a cerut un preţ mare înainte ca el să devină eroul lumii după realizarea faptei exemplare. Iar scriitorul Ştefan Zweig a ilustrat cel mai bine marea valoare, sclipitoarea superioritate a lucrării geniului, sublima manifestare a energiei latente focalizată spre cerurile veşniciei:

"Întotdeauna un om realizează maximum posibil numai când fapta lui devine exemplară. Şi, din această privinţă, exemplul lui Magellan - fapta lui aproape uitată - a dovedit pentru toate timpurile că o idee, dacă e purtată de aripile geniului, dacă e dusă mereu şi hotărât înainte de o pasiune, se vădeşte la urmă mai puternică decât toate elementele naturii. Măreaţa lui faptă a arătat că un singur om, cu scurta şi trecătoarea sa viaţă, poate transforma într-o realitate şi într-un adevăr nepieritor ceea ce fusese numai o dorinţă, numai un vis pentru sute de generaţii."

Nu este nicio exagerare. Acesta este adevărul curat: valoarea mea este infinit mai mare decât am crezut vreodată că este posibil. Dar trebuie reţinut un lucru important, care mereu scapă atenţiei generale: numai un om cu o voinţă neclintită, fiind gata să sacrifice totul, tot ce

posedă în lumea aceasta pământească, va fi demn să cuprindă între aripile infinitului o idee capabilă să treacă pragul veşniciei. Pentru ca o faptă să câştige timp, să smulgă o părticică din infinit, nu-i de ajuns ca autorul ei să pornească într-o lungă şi periculoasă călătorie, el trebuie să se înapoieze cu cel mai preţios câştig ce există în lumea aceasta: o nouă conştiinţă.

Leadershipul are ca finalitate următoarea menţiune: "Valoarea omului este dată de măsura convingerii sale legate de propria valoare, ca singură modalitate de a ajunge la nivelul puterii Destinului."

Principiul valorii umane în prezentul continuu al veşniciei dezvăluie de fapt puterea omului de a se impune în faţa unui destin care, chiar dacă impune mult chin şi suferinţă, îl conduce spre împlinirea unei fapte exemplare care-i va asigura saltul spre nemurire.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-valorii-umane-in-prezentul-continuu-al-vesniciei.htm

Principiul vederii de dincolo de văz

On Mai 16, 2023

Ceea ce vezi în interiorul tău este ceea ce altora le scapă din vedere cand privesc în exteriorul lor.

Fiecare om povesteşte, prin imagini, dar şi prin forţa cuvântului folosit cu meşteşug, un fragment al vieţii lui. Alţii, mai deschişi asupra propriei lumi interioare, introducându-se în interiorul unui bucle de reacţie şi control, îşi manifestă emoţiile, gândurile şi starea de spirit ca şi când s-ar arunca cu ochii deschişi într-un delir experimental, aducător de noroc într-o poveste magică. Inima bate, mintea creează, sufletul absoarbe, iar trupul se mişcă elegant în forma unei margarete de câmp, într-o eternă şi superstiţioasă joacă.

S-a întâmplat după concursul de semimaraton. Petrecere. Muzică, voie bună. Multă mâncare. Şi dans. Bineînţeles, dans. Dar nu oricine ştie să danseze la fel de graţios, atât de plin de viaţă, precum "Numărul 47". O căldură plăcută îi cuprinde tot corpul, zâmbeşte de parcă s-ar plasa într-un miraj, mereu la jumătatea drumului dintre real și fantasmagoric, păstrându-şi valoarea de referinţă numită "Rebound Number". Eleganţa cu care se mişcă, nota de atipic pe care o transmite în jur întrece orice voluptate a fluturilor de câmp, ştiind că orice bătaie de aripi poate să se transforme într-un uragan.

Omul cântăreşte vreo 98 kg, dar nimeni nu-i observă greutatea în timpul dansului, atât de uşor îşi ondulează trupul, şoldurile, în bătaia blândă a vântului primăvăratec. Nu este câştigătorul concursului, nici pe departe, dar pentru mine este laureatul, eroul zilei, genialul, *o ímpeto de uma exaltação contínua e incansável*. Toţi ceilalţi s-au risipit în uitare, cu tot cu medaliile lor. Dar el, sufletul petrecerii, simbolul puterii de viaţă, rămâne o cunună de lauri pe timp îndelungat, triumfător ca un zeu tânăr. Iar culorile aurei sale de supererou, revărsate din al său nepreţuit tezaur al eleganţei şi grandorii, trebuie musai să strălucească ca într-un tablou de Paolo Veronese.

Leadership: Viziunea ta poate să depăşească limitele unui orizont care nu-ţi aparţine, dar aparţine scenariului care recuperează conţinutului propriei tale ideaţii?

Îşi concentrează imaginaţia creatoare într-un miraj din care nu şi-ar dori să mai iasă. Felicitări ! Gloriei sale i se cuvinte, cu siguranţă, o aleasă apreciere, cu aceeaşi măsură în care Alexandre Dumas îşi descria personajul cheie în romanul "Mâna Providenţei":

"Pare ciudat cât de mult mă preocupă acest om. Are pentru mine atracţia necunoscutului. Niciodată n-am resimţit o mai înflăcărată dorinţa de a pătrunde în tainiţele unui suflet. Există ceva în el care mă atrage într-un mod invincibil. Poate că nu-i decât o aparenţă, poate că, aşa cum mi s-a întâmplat de atâtea ori, este doar o vedenie, dar una care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna."

Şi cum se vede omul acesta? El se vede ca un învingător, exprimându-şi starea de fericire prin intermediul dansului şi a muzicii, chiar dacă lumea nu ştie acest lucru. Dansul este starea de graţie a învingătorului care-şi depăşeşte limitele, şi nimeni nu bănuieşte ce se petrece în interiorul lui. El se simte învingător chiar dacă nu a urcat pe podium, şi continuă să danseze în timp ce toţi ceilalţi şi-au epuizat energia şi dorinţa de a fi în centrul atenţiei.

Leadership: Poţi să descrii o emoţie capabilă să genereze o imagine de mişcare, încât să reprezinţi o atracţie pentru imortalizarea unui moment care de cele mai multe ori scapă tuturor printre degete?

Iată povestea vizuală care trebuie imaginată de cel care priveşte realitatea cu alţi ochi. Un om oarecare, unul care trece total neobservat în timpul concursului, dintr-o dată devine strălucitor în faţa tuturor ochilor din jur. Se simte foarte bine acolo unde gândurile se suprapun între plutire şi uitare, între visare şi renaştere, aventurându-se în extazul unei transe, într-o stare abstractă a conştiinţei în care toate sunetele şi senzaţiile se contopesc. Din acest tablou răzbate aurora unei dezinvolturi sănătoase.

Senzorul lui de mişcare poate fi ghidat de dorința de a se depăși, de o intensificare a abilităților mentale și fizice sau de căutarea extazului mistic, existând într-un tablou colorat care însufleţeşte, devine viziune, şi prinde contur într-un mod extrem de natural și expresiv. Şi încă câte nuanţe, câte infinitezimale deosebiri nu poţi cerne atunci când îţi propui să găseşti o ieşire din anonimat, prin intermediul unei mişcări care deschide orizonturile, o formă de intervenţionism în peisajul aproape ireal al unei zile dedicate evadării de griji.

Leadership: Eşti în stare să creezi un tablou viu care să evolueze în fața privitorilor, într-un moment de mare încărcătură emoţională care are marele avantaj al transmisibilităţii?

"Să aveți parte de un tablou viu care evoluează în fața ochilor voștri", cam asta exprima atitudinea Omului Zilei, corelat cu persistenţa unei dezinvolturi particulare şi a spiritului improvizatoric. Dansul lui neaşteptat, înaripat cu ritm, cu umor, cu farmec, era un moment în care se regenerau, apăreau celulele tinere şi forţau măsura într-o oarecare normalitate, forţau într-un sens benefic reînnoirea sângelui său de Miltiades. Sau, poate că el a găsit un nou mod de a-şi pune gândurile în ordine în crearea unui spaţiu interior, în alegerea paletei de culori şi a unui fond artistic care fac dintr-un tablou un spațiu sigur al bucuriei și satisfacției pentru privitori.

Ştie că viaţa e un vis, un dar, un tablou, şi cât de frumos este văzută depinde doar de el. Era pentru o certitudine, un fel de steag de luptă, un fel de instinct de putere stropit cu acea substanţă invizibilă a timpului prins cu clipa în sac. Capabil să surprindă pulsul intim şi viu al evenimentului, degajarea lui având marele avantaj al transmisibilităţii, şi-a construit imediat un fel de imagine a superiorităţii, sau mai bine zis, dansul era un fel de mărturisire în imagine a vocaţii sale spre lumea artelor frumoase. Dansul lui rămâne lumina ochilor celor care l-au privit.

Pe scurt. Tot ceea ce ochii mei au captat azi, dansului omului necunoscut, părea un fragment extras din romanul "Trilogia New York-ului":

"Omul era un spaţiu inepuizabil, un labirint de paşi interminabili, şi oricât de departe ar fi mers sau oricât de bine ar fi ajuns să cunoască împrejurimile, întotdeauna rămânea cu impresia că se rătăcise. Că se rătăcise în sine însuşi. Se simţea de parcă s-ar fi lăsat pe sine în urmă şi atunci, abandonându-se mişcărilor fine, bine coordonate, şi reducându-se la un ochi care vede, reuşea să fugă de obligaţia de a gândi, iar aceasta îi aducea, mai mult decât orice altceva, o anumită pace, un gol interior sănătos. Mişcarea era esenţa lucrurilor, impulsul prin care punea un picior în faţa celuilalt, permiţându-se să se lasă purtat de mersul propriului corp."

Ca să-ţi cultivi vocaţia spre cunoaşterea vieţii interioare a omului, trebuie să fii capabil să vezi interacţiunea exteriorului cu el, fără să te laşi purtat orbeşte de valul pasiunii lui.

Principiul vederii de dincolo de văz surprinde evoluţia unei activităţi de constatare a unei stări de fapt. Pe omul respectiv eu l-am văzut învingător, chiar dacă nimeni altcineva n-a ştiut să-l vadă învingător. Şi cum mă văd pe mine însumi? Tot un învingător. Fiindcă leadershipul este un schimb necesar, prin pătrunderea exteriorului în interior.

Nimeni nu vorbeşte despre medaliaţii care au urcat pe podium. S-a ales praful de imaginea lor. Succesul n-a durat mai mult de-o clipă. Dar "Numărul 47" este viu, încă îl văd dansând. El este adevăratul învingător, fiindcă despre el citiţi voi acum, cu el v-aţi identificat câteva momente, el a rămas în sufletul vostru. Toţi ceilalţi participanţi la cursă s-ar spune că nici n-au existat, nu vorbeşte nimeni despre ei. Dar de "Numărul 47" vă veţi aminti întotdeauna, chiar dacă nu l-aţi văzut realmente niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-vederii-de-dincolo-de-vaz.html

Principiul visului desprins dintr-o singură privire

On Iulie 14, 2020

Privirea aruncată într-un vis care te luminează este identică cu sporirea concentrării ochilor de artist în direcţia regăsirii sale divine.

Am avut parte de un vis răscolitor, imprevizibil, dar expresiv, care parcă dă sens numai unei opere de artă semnată *Admystierdhes* (produsul unei creaţii care domină divinul). Şi în acest vis straniu, mai luminat decât stelele nopţii, mai complex decât simplul acord al culorilor de ulei, mi-a apărut un splendid trandafir roşu, de culoarea sângelui de maur. Numai că atât visul, cât şi trandafirul sângeriu păreau că izvorăsc dintr-un suflet enigmatic pe care în alt secol, vechii cabalişti l-au glorificat în pagini demne de istoria unui neam nemuritor.

Arta uneşte realul cu irealul într-un soi de atitudine creatoare prin care artistul îşi justifică existenţa extrasă din ştiinţa cerurilor divine. Iată de ce visul, fin cântărit cu o minte artistică sortită pentru pictura peisajului de mare profunzime, surprinde categoric printr-o frumoasă stratificare vizuală a diverselor corelaţii metaforice. Mă refer aici şi la noutatea accesibilă într-o călătorie astrală, printr-o proiectare a exprimării emoţionale deschise, autentice, spontane, într-un spaţiu al cărui cuvânt de ordine este ficţiunea.

Într-o bună zi voi privi în urmă şi-mi voi aminti visul, atât de viu, atât de profund, atât de necesar actului artistic, şi poate că astfel voi înţelege măcar o mică parte din planul lui Dumnezeu în privinţa destinului meu. Trandafirul este parte din visul unui artist, tot aşa cum artistul care accede la conştiinţa divină face parte dintr-un spaţiu privilegiat, în care toate aspectele SINELUI se unesc în UNUL.

Tot ceea ce conştientizează artistul, rezultând din esenţa regăsirii sale într-un joc al hazardului care, de asemenea, este un alt vis de apropiere cu imaginarul unei lumi prea puţin cunoscute, face referire la efectul exercitat de opera sa asupra vieţii spirituale sau a sensibilităţii omului. SINELE restrâns în UNUL este punctul de plecare cel mai convenabil pentru o tratare comprehensibilă a artei care începe cu armonia dintre Divin şi Lumesc, dintre Cer şi Pământ, dintre Creator și Creație.

Leadership: Opera pe care o creezi se poate constitui într-o artă a "privirii duble", în care emoţia joacă un rol de prim plan la nivelul unei manipulări artistice data de fundalul unei imagini memorabile?

În vis, trandafirul mi-a spus cu acea simplitate și căldură a rostirii unui mare artist:

– Priveşte în jur fără să te priveşti tu însuţi cu ochii care eşti privit de lume. Încearcă să simți cu ochii tăi doar ceea ce este pregătită privirea ta să înțeleagă într-un timp care a scris o istorie a spiritualităţii umane, neatinse de viforul uitării şi al deşertăciunii. Iar dacă tot ceea ce simţi se recunoaşte într-o privire plină de înţeles, din partea unui timp fidel voinţei divine, atunci felul artei tale se va constitui într-un cald şi expresiv omagiu adus talentului creator, care e acelaşi omagiu adus vieţii de dincolo de moarte.

I-am ascultat sfatul. Am luat privirea mea, cu aceeaşi uşurinţă cu care pictorul încearcă vopseaua pe hârtie înainte s-o aplice pe şevalet, am înălţat-o deasupra privirii lumii, şi mi-am pus speranţa în alteritatea spirituală cea mai ridicată. Pictura devenise o parte a privirii minuţioase, cât se poate de frumoasă într-un tablou al cărui privitor îşi dă seama, în mod limpede, cu toată puterea, de rostul clădirii unei culturi speciale pentru artă. Iar dacă aş fi reuşit să-mi oglindesc neîncetat privirea, cu mândrie şi admiraţie, în lumina unor ochi care

îşi lărgesc vizibil orizonturile, atunci poate, doar poate, aş fi reuşit să însufleţesc o poveste ce coboară din negura vremii şi devine realitate în faţa şevaletului.

Tot din acelaşi motiv, al visului ce mi-a năucit existenţa în timpul somnului, ochii mei speciali s-au întors sentimentali, cu o privire fructificată într-o viziune care înseamnă depărtare, spre cuvintele lui Umberto Eco din romanul *Numele Trandafirului* :

"Un vis este o scriptură, şi multe scripturi nu sunt altceva decât vise. Cu toate acestea, cu cât mă gândesc mai mult la visul tău, cu atât îl găsesc mai plin de înţeles. Poate nu pentru tine, ci pentru mine. Iartă-mă că pun stăpânire pe visele tale, ca să-mi desfăşor mai departe ipotezele; da, ştiu, e un lucru urât, n-ar fi trebuit făcut. Dar cred că sufletul tău adormit a înţeles mai multe lucruri decât am înţeles eu... treaz."

Leadership: Imaginea pe care ţi-o conturezi faţă de o lume percepută în mod subiectiv oferă posibilitatea adăugării unei dimensiuni emoţionale la un proces imaginativ care amplifică experienţa de cunoaştere în UNU?

Visul meu corespunde descărcării unei trăiri spirituale profunde prin reflectarea obsesivă a imaginii unui trandafir "Double Delight", şi o face bine, prin creaţia unui artist de marcă care ştie să vadă într-o pictură prea plinul propriei sale fiinţe. Însemnările mele pline de metafore, pline de gânduri, pline de culoare, confirmă acest lucru. Eu şi visul. Ochii acestor doi coordonatori ai facerii lumii se disting numai din apropierea spiritului naturii, spirit evocator de artă, de lumină, de sentimente. Iar trandafirul veghează în taină asupra rezonanţei noastre, el fiind numitorul comun al alianţei plină de nobleţe dintre actul de creaţie şi fiinţa spirituală.

Într-o bună zi voi încerca să scriu un tratat estetic despre ochii mei profunzi, pentru ca privirea-mi atât de senină, afectivă, să cuprindă un întreg orizont artistic. Să însufleţesc un obiect artistic este o ficţiune, dar să însufleţesc un corp al naturii este un perpetuum mobile de ordinul unui suprarealism ce poate fi explicat prin legătura dintre limbajul operei de artă plastică şi metafizica unei realităţi întoarse.

Desigur, nu aş încerca să descriu un fenomen psihologic apărut în timpul somnului, mai ales cu privire la artă, fără să urmăresc forţa de iradiere a unor nuclee metaforice revelatorii în raport cu transcendenţa unei alte lumi în lumea mea. Visul vede prin intermediul privirii mele acea artă a dialogului dintre fiorul sublim al plăcerii de a trăi o poveste fără sfârşit şi fiorul sublim al încântării spontane câştigate în faţa eternului mister artistic.

Experienţa de cunoaştere în UNU reflectă un element important al asemănării dintre Dumnezeu şi om, şi anume nemurirea - obţinută prin prisma unei creaţii veridice care amestecă voit registrul fantasticului cu cel al miraculosului.

În sfârşit. Dacă după tot ce ai citit aici ţi-am lăsat impresia de veridicitate a visului ce te pune serios pe gânduri, luând în calcul compromisul dintre un arhetip al imaginarului şi un arhetip al sensibilităţii umane, înseamnă c-am izbutit o apropiere de esenţa artei: ficţiunea plină de vitalitate, deschiderea zborului spre cerul unei alte lumi, de neuitat.

Pe această cale, subtilitatea unei filosofii a existenţei, predispusă la încercările artei de a mă defini prin prisma concretului din planul naturii, ca o împlinire a acordului dintre viziune şi vocaţia de creator, ar putea fi acordată rodului unei noi forme de interiorizare: *Samizordesthru* , dovada subtilităţii unei trăiri poetice ascunsă în spatele unei imagini metaforice.

Textele mele sunt pline de experienţe subiective. Uneori, interpretarea cuvintelor cu duble

înţelesuri sunt trecute printr-o proiecţie a dorinţelor nemărturisite. Limbajul plin de simboluri nu oferă totdeauna chei potrivite pentru lacătele nedeschise ale sufletelor tuturor cititorilor mei, dar pentru cine îl înţelege, el construieşte punţi de la inimă la inimă. Poate că acesta este un aspect definitoriu al suprarealismului, şi va rămâne tot timpul prezent într-un efort de a mişca o întreagă lume spre un singur ideal: libertatea totală de expresie.

Arta care poate contribui la popularizarea leadershipului are ca factor declanşator privirea aruncată în interiorul unui vis de veacuri trăit (ca într-o poveste) cu ochii unui artist capabil să creeze capodopere complet neașteptate și incredibile.

Principiul visului desprins dintr-o singură privire are puterea să emoţioneze o întreagă lume numai şi numai dacă artistul reuşeşte să redea asemănarea dintre un limbaj plin de simboluri şi transpunerea sa într-o lume suprareală, de esenţă, care nu se mai destrămă.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-visului-desprins-dintr-o-singura-privire.html

Priveşte această imagine şi include-te în ea

On Septembrie 15, 2021

O experienţă sensibilă vizează întipărirea unei amintiri de neuitat pe care vei dori să o împrospătezi mereu.

Am triumfat sâmbătă la concursul de semimaraton. Nu din punct de vedere al locului pe care l-am obținut în clasament, nici ca protagonist al vreunui spectacol de zile mari. Am triumfat pentru că am fost alături de oameni deosebiți, am triumfat pentru că sora mea a obținut un loc excelent, neașteptat, după numai un an de antrenamente.

Niciun alergător nu a participat la concurs pentru lucruri obișnuite, și nu găsesc în asta nimic deosebit. Dar fiecare a strălucit în felul lui.

De exemplu. Un alergător oarecare s-a oprit și a ajutat o doamnă în vârstă să se ridice după ce și-a luxat piciorul în urma unei alunecări nasoale. Un alt alergător a făcut cele mai spectaculoase imagini, renunțând la un loc mult mai bun în clasament. Un altul s-a întors 4 km doar ca să rămână lângă prietena lui (de care nu aflase că se înscrise). Și nu am putut să nu observ felul cum au fost felicitate de crainic ultimele două concurente ajunse la linia de finnish, a fost cu totul minunat și motivațional.

Dacă fiecare din concurenți a triumfat prin ceva, acel ceva a fost lucrul obișnuit care pare atât de banal, încât nimeni nu-l observă. Tu vezi campionii pe podium, dar campionii trec pe lângă tine și nici nu se uită în urma lor. În acest caz, eu am triumfat tocmai fiindcă am privit în urmă, și cred că am jucat un rol de frunte în coordonarea eforturilor de a aduce în prim plan spectaculosul.

Leadership: Poţi să-ţi maximizezi capacitatea de a înțelege realitatea esenţială a experiențelor sensibile, surprinzând doar ceea ce este relevant pe parcursul unei activităţi intense care generează amintiri de neuitat?

Iar dacă vei triumfa oricând prin ceva, acest lucru este posibil cu ajutorul privirii. Să observi oamenii, lucrurile sau întâmplările care nu se pot "deghiza". Fotografiile nu servesc la nimic, fiindcă deghizările ulterioare pot să le răpească orice valoare.

Un alergător care se concentrează doar asupra obţinerii unul loc fruntaş pe podium va fi surprins ca un moment trecător şi încurajator, ca ceva cu care se poate identifica toată lumea. Dar el nu va fi perceput ca un fel de descătuşare din rigorile realului, nici ca o consecinţă a activităţii mentale constante, nici ca o asumare a responsabilității față de propriul sens existenţial.

Și ce poate fi mai spectaculos decât a face utilă înlocuirea dorinței de a ajunge pe podiumul de premiere, cu o discreție inatacabilă a privirii. Este vorba de micro-realismul cotidian, ilustrând lumea concretului banal și a întâmplărilor mărunte din care este făcută viața omului. Trebuie doar să privești și să descoperi acele lucruri care nu sunt considerate demne de interes, eventual ceea ce este privit cu un oarecare scepticism.

La fel cum amprentele degetelor nu pot fi înlăturate cu ulei fierbinte sau cu fier înroșit, deoarece epiderma se reface și reproduce toate punctele caracteristice ale amprentelor, tot așa ștergerea zonelor trunchiate ale unei imagini nu are niciun efect, nici nu poate fi limitată la un anumit mesaj.

Relevant aici este realitatea esenţială a experienţelor sensibile prin care treci, pline de emoţii şi momente intense, care te pot îmbogăţi spiritual şi te vor ajuta să devii cine eşti în esenţă. Nu este vorba de acele experienţe care te captivează prin spirit competitiv şi hazard, nu acelea care te ajută să-ţi lărgeşti orizonturile, nu acelea care te fac mai puternic, nu acelea care te inspiră să mergi mai departe. Ci acele experienţe care te conving să vezi că aparţii aceleaşi realităţi ca şi sufletul tău.

Leadership: Poţi să te implici în conducerea unor întâmplări, fără să iei decizii importante şi fără să schimbi cursul lor, prin intermediul experienţei de viaţă evidenţiată într-o imagine rară?

Asta este ceea ce numai un artist face: el constată că lucrurile frumos împachetate nu leagă întâmplările spectaculoase. Într-un timp record, şi anume între două sau mai multe situaţii banale, se petrece o schimbare, ca un fel de extindere a unei fotografii ce surprinde realitatea lumii sensibile văzută prin ochii unui artist care nu pierde din vedere niciun detaliu al imaginii pe care o creează din fragmente de memorie (convergente spre un acelaşi ideal de frumusețe plastică în mișcare).

Da. Un punct de mişcare este o aruncare a luminii asupra unui orizont de taină în care trebuie să mai încapă și altceva decât imagini şi acţiuni, altceva decât realitatea obiectivă, altceva decât elementul concret exprimat la prima vedere.

Prin urmare, dacă sunt un artist, este pentru că știu să adun acele întâmplări reale în urma cărora pot învăța ceva fără să fiu nevoit să iau atitudine. Iată, deci, ce înseamnă să fiu în conducerea unor întâmplări fără să iau decizii importante, fără să schimb cursul lor.

O imagine care creează amintiri de neuitat te poate învăţa să acorzi o mare mare importanţă realităţii pe care nu conteneşti să o refaci prin analogie cu simbolul întâlnirii dintre “interior” şi “exterior”, exprimat prin *Estankandyr* , acea facultate a intuiţiei suprasensibile de a controla lumea lăuntrică şi cea exterioară recurgând la forţă şi expresivitate artistică, la impresionism.

O imagine te poate învăţa să fii în conducerea unor întâmplări, fără să iei decizii importante şi fără să schimbi cursul lor, atunci când ceea ce te individualizează indică un instantaneu care devine “viral” în toată lumea.

Priveşte această imagine şi include-te în ea prin intensitatea trăirilor pe care ea le generează. Pentru ca leadershipul să fie inclus în acest plan, imaginea trebuie să devină un suport care invită privitorul să participe la un "joc" al multor de viziuni și emoții. Totodată, imaginea trebuie să devină un mijloc de comunicare sensibilă între privitori și un mediu astfel descoperit, devenit apropiat, cunoscut.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-aceasta-imagine-si-include-te-in-ea.html

Priveşte, acesta este leadershipul meu !

On Octombrie 31, 2010

Un lider adevărat are mereu în repertoriul său ceva care exprimă înălţimea "operei" sale admirabile.

Am stat multă vreme în preajma maestrului. Acesta este unul din lucrurile din viaţa mea de care pot spune că sunt cu adevărat mândru. Pentru că el, un om profund, care ştia să se comporte simplu şi uman în relaţiile cu ceilalţi, şi posedând un bagaj apreciabil de cunoştinţe, mi-a deschis ochii către tot ce este mai frumos şi mai bun în această lume. Mi-a împărtăşit din secretele antichităţii, din înţelepciunea anticilor şi mi-a predat istoria artelor. M-a învăţat cum să citesc operele marilor artişti, şi cum să înţeleg arta lor.

Arta maestrului meu era desăvârşită. Picturile sale erau de o frumuseţe inegalabilă, şi cu siguranţă aveau o incontestabilă valoare artistică. Însemnele marelui său stil erau: claritatea compoziţiei, simplitatea, măsura şi echilibrul. Cu o uşurinţă şi o spontaneitate nemaivăzute, el îşi schiţa mai întâi pe pânză, cu creionul, ceea ce dorea să picteze – idei pe care de cele mai multe ori le combina cu altele. Apoi se gândea la combinaţia de culori, după care trecea la realizarea picturii.

- Sunteţi un om cu totul superior, i-am spus într-o zi, cu admiraţia fără margini pe care i-o purtam.

Privindu-mă cu bunătate, o bunătate pe care rareori o întâlneşti, o bunătate pe care aş vrea să o văd măcar pe jumătate la oamenii pe care îi întâlnesc zilnic, maestrul mi-a răspuns cu glasul lui blând şi hotărât:

- Nu, nu ! Te înşeli, Nicu. Nu sunt un om superior, ci doar un om care aspiră către superioritate. Voi fi superior numai atunci când creaţiile mele vor fi absolut perfecte şi vor găsi rezonanţă în sufletul tuturor privitorilor.

Leadership: Calitatea "operei" tale este rezultatul unui consens de constituire a valorii de tipul "must see between colors and moods" ?

Frumosul este o noţiune relativă. Ceea ce socotim frumos în unele lucruri, nu mai apare la fel în altele. Aşa este şi în leadership. Ceea ce unor oameni li se pare frumos şi bun, altora li se pare insuportabil. Însă, ideea de a-şi concentra atenţia asupra "creaţiei" sale, astfel încât să o aducă la standarde cât mai înalte, îi conferă liderului o valoare mare. Căci la fel cum efectele picturale sunt obţinute cu o ştiinţă rafinată, tot astfel efectele leadershipului se pot obţine asimilând cat mai multe cunoştinţe solide în domeniu. Este uşor de realizat acest lucru? Evident că nu. Dar merită efortul.

Calitatea operei unui artist este rezultatul unui consens atins de două forţe: amintirea a ceva ce niciodată n-ai să mai vezi şi exemplul unei lecţii de viaţă mereu prezentă în suflarea unei picături de tuş.

În faţa acestei opere ne-am putea defini mai bine sentimentele folosind însăşi cuvintele pictorului suprarealist Giorgio de Chirico: *"Fiecare lucru mă priveşte întrebător cu ochi misterioşi. Înţeleg astfel că totul posedă un spirit, un suflet impenetrabil."*

Arta pe care o cultivă artistul, sub calmul şi tăcerea unui timp care îşi încetineşte mersul, între simboluri şi semnificaţia lor, este abisul imaginarului compus din infinite taine ale căror uşi odată deschise se dilată într-o lume-imperiu al fabulosului tratat în mod realist. Te simţi ca într-un peisaj atemporal, aducând cu sine un rest de mare în care vâslesc frumosul şi credinţa, fiiinţele şi nefiinţele, toate inversându-şi locul la cea mai simplă fulgerare a unui gând. În sfârşit, simţi că eşti prins prea mult într-o creaţie din care nu te mai poţi desprinde.

Valorea de tipul "must see between colors and moods" se instalează în compoziţia fiecărei opere, redând atitudinea intimă de compromis între diverse orientări, teme şi motive, ca nişte splendide stele călăuzitoare, după cântarul importanţei fiecărei urmă de pensulă în ierarhia amintirilor care îl leagă pe artist de viaţă, predeterminandu-i prezentului şi coordonându-i visele din viitor.

Leadership: Puterea ta străluceşte în sentimentele pe care le investeşti în starea de recunoştinţă pentru ceea ce-ţi doreşti să-şi amintească ceilalţi pe fondul unui consum excesiv de artă?

Dat, totodată, calitatea "operei" unui lider este rezultatul unui consens al majorităţii. Am spus de multe ori lucrul acesta, deoarece cred cu tărie în el. Leadershipul pe care îl exercită liderul are o influenţă deosebită asupra oamenilor, asupra personalităţii lor, asupra capacităţii lor, respectiv, asupra evoluţiei lor.

Dacă liderul exprimă un sentiment şovăielnic în redarea propriilor sale viziuni şi principii, atunci, fără nicio îndoială, el nu va reuşi să-şi dovedească superioritatea, iar în acest caz nu va fi urmat de nimeni. Însă, cu cât numărul celor care îl admiră este mai mare, cu atât "opera" sa va fi mai preţioasă. Majoritatea reprezintă constituentul esenţial din care ia fiinţă opera, decizând care este măsura reală a valorii liderului.

Eforturile de realizare a unui consens de constituire a valorii şi materializarea compatibilităţii depline între modelul tău de frumuseţe şi exigenţele majorităţii, ar trebui să fie focalizate pe înţelegerea criteriilor lor de apreciere a frumuseţii.

Leadership: Ceea ce era văzut inițial ca reper al artei de a te îmbogăţi prin mijloace de relaționare cu trăirile autentice, s-a transformat într-un soi de atracţie din care se dezvoltă o serie nouă de tendinţe?

Nevoia de a conduce creşte mereu, dar şi atitudinea oamenilor se modifică mereu. Pentru ca leadershipul tău să se "vândă, adică să aibă priză la oameni, trebuie ca el să impresioneze prin ceea ce eşti tu, printr-o înaltă ţinută morală şi profesională, prin iniţiative benefice, prin acea sensibilitate şi intuiţie psihologică proprie artiştilor adevăraţi.

Un pictor iscusit ştie că speranţa belşugului său stă în paleta sa de culori şi de aceea caută mereu să găsească o combinaţie care să anime un pic spiritele, o combinaţie de culori în stare să calmeze şi să provoace în acelaşi timp. Tot aşa şi tu trebuie să îţi însuşeşti un set de principii sănătoase care să-ţi exprime convingerile, şi un set potrivit de practici şi proceduri care să aibă efect de durata asupra oamenilor, care să fie în stare să le provoace o anumită afinitate faţă de tine.

Ca lider, este absolut necesar să ai în repertoriul tău ceva care să exprime înălţimea "operei" tale admirabile. La fel cum un pictor se pricepe de minune să folosească culorile, într-un fel îndrăzneţ şi precis, combinându-le în diferite variante - tot aşa şi tu trebuie să te pricepi de minune în a realiza şi folosi propriul tău model de leadership, într-un fel îndrăzneţ şi precis, care să sugereze o spiritualitate aparte şi să reliefeze talentul tău deosebit, combinând în mod inteligent toate acele elemente care îţi pot pune cu adevărat în valoare potenţialul.

O singură artă în materie de tendinţe se dezvoltă neîncetat în cadrul leadershipului: crearea artisticului ca forma de depăşire personală, cu titlul unui destin de legendă: *"I am the one and only ! "*

Această artă se ghidează după ideea potrivit căreia ceea ce simţi atunci când îţi vezi rodul muncii împlinit trebuie să prindă contur în mintea celor care vor să-şi contruieasca propriul lor spaţiu de forţă în abilitatea de a comunica o angajare autentică în tratarea unei teme în plan emoţional.

Priveşte, acesta este leadershipul meu ! sugerează o chemare spre admiraţia cea mai înaltă şi mai sinceră vizavi de mijloacele artei de a înfăţişa stări din viaţa reală, din care transpare sensul unei traiectorii de destin spre un statut de legendă.

Concluzie: Un lider trebuie să aibă în "repertoriul" său ceva care să-l deosebească de ceilalţi, dar care să fie unanim acceptat şi adoptat. Acest „ceva" demonstrează calitatea leadershipului său.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-acesta-este-leadershipul-meu.html

Privește adânc provocarea și vei vedea esența

On Octombrie 07, 2024

Focalizarea vizuală oscilează între detaliul imediat și perspectiva largă.

Sora mea, Oana Fântânaru, a mai reușit un record la semimaratonul desfășurat pe dealurile "Mărzești". Pe acest pământ dedicat parcă alergării, înfloresc virtuțile, pe pământul pe care îl calci în alergare neobosită cu sudoarea frunții, într-o neobosită căutare a limitelor proprii. Aici, într-un decor plin de visuri sculptate în realitate, Oana și-a făurit o lume a ei, ochii ei distingând între lumina speranței și umbrele temerilor. Iar dacă și-ar fi privit din depărtări urmele pașilor ei, *haciendo invisibles todos los intentos,* ar fi putut contura forma unei spirale nesfârșite, ca simbol al trecerii prin timp și spațiu, al veșnicei dorințe de a progresa.

În spațiul în care alergi fără oprire se înfăptuiește o victorie a spiritului. A asculta de cei puternici aici, pe acest pământ al forțelor dinamismului, unde fizica devine o constantă a mișcării, o combinație între știință și artă, un experiment constant al legilor naturale, înseamnă să înțelegi legătura profundă dintre corp și minte. Nu, nu este vorba doar despre mușchi și efort fizic, ci despre disciplină, hotărâre și sacrificiu, și despre faptul că adevărata putere vine din depășirea propriilor limite. Acuitatea vizuală în efort intens oglindește claritatea gândirii sub presiune, iar claritatea scopului fiind ceea ce ghidează pașii într-o căutare neobosită, se transformă într-o adevărată călăuză spirituală.

Leadership: Poți transforma fiecare privire trecătoare într-o contemplare a măreției artistice, modelând fiecare provocare într-un tablou viu al perfecțiunii?

Când Napoleon privea spre oceanul întins, din vârful stâncii, nu făcea altceva decât să-și ridice ochii spre măreție, spre soarele idealurilor sale. Asemenea lui, alergătorul care se avântă pe poteci abrupte nu vede doar pietre și oboseală, ci vede dincolo de ele: oceanul posibilităților și soarele înalt al victoriei. Chiar și atunci când totul pare o povară, fiecare privire spre vârf este o recunoaștere a spiritului indomptabil. În acest sens, Oana a dat dovadă nu doar de curaj, ci și de acel simț al perfecțiunii caracteristic artiștilor consacrați care triumfă prin dăruire, reprezentând o adevărată inspirație pentru toți cei care o priveau.

Cu cât alergătorul montan urcă mai sus pe cărările singuratice ale muntelui, cu atât mai mult spiritul lui comunică cu natura sălbatică, reușind să transforme fiecare vârf cucerit într-un loc "Sfânta Elena" personal, unde izolarea fizică devine o sursă de măreție interioară. Cei slabi de caracter, nepregătiți pentru curse istovitoare, locuitorii categoriilor inferioare ale pământului, trebuie să dea ascultare celor puternici. Întotdeauna e așa. Iar cei puternici, care duc în mușchi greutatea dealurilor abrupte și povara ambiției, trebuie să ajungă la înțelegere între ei, să-și unească spiritele în vederea atingerii unui singur ideal — asemenea vulturului bătrân, care, deși legat de stâncă, nu și-a coborât privirea de la măreția cerului.

Imaginea astfel nu dezvăluie o lume închisă, ci fixează un punct, o situație în care totul poate deveni artă. Oana a cucerit măreția, respectul tuturor celorlalți alergători, în felul cum un artist cucerește patosul uman, imortalizând învingătorul într-un moment de înaltă glorie, chiar dacă asta înseamnă să își depășească limitele până la epuizare. A fost un moment efemer transformat în eternitate prin mișcare și efort susținut, în acest timp creându-se o operă de artă adevărată, coerentă, putând fi chiar dusă la extrem, ajungem să-l admirăm pe artist ca pe un fel de meșter vrăjitor, care-și impune cele mai grele sarcini numai pentru a demonstra că este capabil să le depășească.

Leadership: Poate fi efortul tău o mărturie a forței interioare, într-un mod similar unui artist consacrat care își dăruiește complet creația, transformând efemerul într-o eternitate?

Claritatea scopului este ceea ce ghidează pașii într-o căutare neobosită. Realizând totuși o operă de artă pe deplin organizată, Oana a devenit creatoarea propriei realități, desenând în noroi și pietre traseul unei povești de mare succes. A excelat tocmai prin surprinzătoarea ei precizie în a da sens unui parcurs imortalizat pe o pânză a naturii — un drum sinuos, plin de obstacole, dar și plin de momente de triumf. Fiecare clipire, fiecare respirație păstrează în memoria ei momentele de triumf și sacrificiu, ca și când timpul însuși s-ar opri pentru a le imortaliza.

Ochiul vigilent al alergătorului deslușește nu doar peisajul, ci și calea progresului invizibil. Așa cum locul de exil al împăratului nu i-a putut diminua măreția, la fel alergătorul creează și înnobilează locul prin efortul său, chiar dacă traseul accidentat și efortul istovitor i-au pus la încercare voința. Să menții atracția deosebită a luptei cu sine și să domini totuși atotstăpânitor imaginea succesului, iată splendoarea, aceasta este misiunea alergătorului-artist, a creatorului de lumi nevăzute, care transformă fiecare pas într-o mărturie a dorinței de a atinge culmi tot mai înalte.

Un singur moment îmi amintesc foarte bine, când Oana se afla în vârful celui mai înalt dintre dealuri, înaintea celorlalți concurenți. De parcă ea ar fi fost vârful spre care ceilalți tindeau. Tot mereu, vârfurile dealurilor și munților devin pentru ea ceea ce stânca înaltă a fost pentru "vulturul bătrân" Napoleon - un loc de unde privește spre soarele propriilor aspirații, spre "oceanul întins" al posibilităților infinite. În această izolare aparentă, ea nu este pedepsită sau limitată, ci își găsește libertatea supremă. Fiecare pas pe potecile abrupte este o afirmare a spiritului ei neînfrânt, iar comunicarea cu natura sălbatică devine sursa unei demnități interioare pe care niciun obstacol exterior nu o poate diminua.

Sunt mândru de Oana, deoarece a atins un nou nivel de excelență, din moment ce a înfruntat provocările cu demnitate, rămânând totodată fidelă idealurilor sale. Așa cum Napoleon a transformat acel loc îndepărtat într-un simbol al măreției sale neînfrânte, la fel și sora mea a transformat fiecare traseu dificil într-o oportunitate de a-și demonstra forța interioară.

A-ți depăși limitele nu înseamnă doar să atingi un vârf, ci să transformi fiecare obstacol într-un simbol al propriei măreții.

Privește adânc provocarea și vei vedea esența atunci când încerci să-ți depășești propriile bariere, demonstrând astfel acea putere interioară demnă de un luptător, printr-un soi de determinare neobosită. Mă refer la faptul că trebuie să mergi dincolo de temeri, că adevăratul progres vine din confruntarea cu propriile limite.

Esența unui alergător este, de fapt, ceea ce unește esența unui artist de Napoleon: și unul și celălalt sfidează limitele impuse, căutând mereu măreția.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-adanc-provocarea-si-vei-vedea-esenta.html

Priveşte bine la ce spun ochii tăi

On Aprilie 16, 2020

Ideile mari încolţesc rar, şi unii le mai şi calcă în picioare, sau pur şi simplu trec nepăsători pe lângă ele.

Există o relaţie specială între mine şi natură, două prezenţe active influenţându-se reciproc, tot atât de intens precum creează artistul o pictură despre frumuseţea naturii pe o pânză atât de gingașă încât aproape că îţi este teamă să o atingi cu nişte mâini nedeprinse cu mijloacele privilegiate ale artei. De pildă, iată, acum privesc cu mult drag, cu mult înţeles sufletesc, această frunză plină de viaţă, în formă de inimă, pe care un pictor iscusit ar surprinde-o în ipostaza de muză, simbol al unei înnoiri periodice, produs al unei sensibilităţi lirice.

Şi ea îmi vorbeşte cu o voce ciudată, ca un om matur, şi eu o ascult intens, cu spirit de artist, şi amândoi ne înţelegem de minune într-o capodoperă a creatorului numită *Arynexisthes* , sau momeala unei realităţi mai înalte. Poate că toată această pătrundere a mea în sânul naturii, privită ca o angajare afectivă într-un univers simbolizat, este doar consecinţa unui joc de lumini şi umbre dintr-un labirint al mulţimilor poetice, într-un pluralism nedefinibil şi non-descriptibil. Sau, poate că sunt captivul unei realităţi sui-generis aflată la marginea realităţii din sfera unui vis numit viaţă.

Actul de transfer al simţurilor de la un ochi de artist la o privire a naturii, perceput în materie picturală, este prin urmare un act de conversiune simbolică în dublu sens: mai întâi trebuie să surprind o realitate atât de profundă şi subtilă într-o secundă astrală, încât s-o redau ca pe un centru al universului, apoi trebuie să-mi canalizez forţa vitală artistică în subtilitatea unui mesaj cu mare putere de evocare a revărsării luminii dumnezeiești în ambianța sferei tainice de forță a planetei Pământ.

Leadership: Cum argumentezi apartenenţa ta la sfera realităţii din spaţiul creaţiei, prin prisma transferului de simţuri de la un ochi de artist la o privire a naturii?

În acelaşi timp, frunza poate fi exprimarea unei arte care îşi trage sorgintea din peregrinările unei perle, pe cât de mică pe atât de preţioasă, într-un deşert numit „I feel so much less alone”. Pentru că nimeni nu ştie să recunoască în ea o adevărată capodoperă vizuală și o poveste fără vârstă ce traversează spaţiul şi timpul, simbolizând totodată forţa pe care o deține numai creatorul capabil să dăltuiască lucrările cele mai fine.

Mă simt atât gol fără privirea ei, încât privirea mea îşi poate pierde disciplina: aş fi în incapacitatea de adaptare la o răscruce a vieţii. Privirile noastre denotă tendința ochilor de a devia mai mult decât este necesar spre arta unei noi Dumnezeiri. Chiar şi prin astfel de convingeri superstițioase se reflectă sentimente, sau conştiinţa legăturii cu viziunea, cu puterea credinţei investită în dialogul cu Creatorul lumii. Este aceeaşi putere despre care cineva spunea că nu este o simplă carte, ci însuşi spiritul dinamic ce transformă viaţa întregii lumi.

Frunza mea se pregăteşte cu mult freamăt de orice i se încredinţează, făcută să zboare prin faţa ochilor expresivi care îşi datorează culoarea, căprui spre verde, tocmai expresiei unei realităţi mai înalte, ceva cu o semnificaţie mult superioară celei pe care i-ar atribui-o omul de rând. Şi eu îi încredinţez împlinirea mea, visul meu, emoţiile mele, pentru ca ea să-mi încredinţeze o parte din înţelesul verbului "a trăi" sub domnia unei naturi spirituale încorporată în jurnalul-schiţă a unui artist de geniu.

Iar dacă creaţia mea este o creaţie a naturii care îşi cere dreptul la reprezentare pe o pânză fină de bumbac, printr-o imortalizare în eternitate, atunci mai rămâne de simbolizat abordarea vieţii mele într-o manieră calmă, veselă, de o puternică expresivitate.

Leadership: Obiectul privirii tale te ajută să navighezi prin labirintul vieţii într-o manieră care acordă valoare propriei creații, încât să determini o schimbare în ceea ce te reprezintă la nivel de Supraom?

Mi-aş dori să fiu o mică frunză, pentru ca vântul serii de toamnă târzii să o ducă în calea unei priviri ce nu uită nicio clipă frumuseţea unei privelişti de vis. Poate că o frunză asemănătoare celei care m-a inspirat pe mine, completându-mă cu spiritul ei generos, cu povestea ei emoţionantă, a trecut prin câmpul vizual al unui doctor, cum este celebrul doctor Corneliu Duda din Târgu Mureş, care la prima oră de curs obişnuia să scrie pe tablă aceste rânduri:

Însăşi simţirea inimii mele primeşte pulsaţia unui atare model liric. Nu oricine reuşeşte asta. Căci am observat o frunză, şi ea m-a observat pe mine, felul cum o privesc cu ochii larg deschişi, plini de sentiment. Şi observându-i forma plină de mister, care vorbeşte inimii, aşa cum vântul a aşezat-o la picioarele mele, plină de mesaj artistic, am zis s-o ridic şi s-o iau cu mine într-un gând transcedental. Inimii mele nu-i lipseşte glasul de a mulţumi naturii pentru o asemenea întâlnire cu însăşi transparenţa mea simbolică, care reprezintă ocazia de a păşi cu toată fiinţa mea în altă lume, poate ciudată, poate cu totul diferită de a mea.

O clipă am stat de vorbă cu frunza mea, ca parte a unui dialog între Creator şi Opera lui. O simţire plină de tremurare a inimii m-a cuprins, clătinată şi speriată de o eventuală exigenţă în domeniul creaţiei artistice, contrazisă de ceva potrivnic firescului: "Ideile mari încolţesc rar, şi unii le mai şi calcă în picioare, sau pur şi simplu trec nepăsători pe lângă ele…"

Un supraom este un creator care consumă experienţe vizuale şi emoţionale cu scopul de a da realităţii nuanţa unei expresii de sine originale, de la figurat la propriu: "nu poţi să simţi că păşeşti în altă lume fără să îndeplineşti condiţia de imitator al miracolului naturii".

Priveşte bine la ce spun ochii tăi dacă vrei să surprinzi detaliile unei lumi întregi într-o singură expresie a naturii. Numai privindu-te ca o splendoare a naturii, cu ochii care nu au vârstă, vei putea să întregeşti imaginea unei lumi la care doar creatorii au acces. Şi pe măsură ce deschizi bine ochii spre frumusețea magnifică a naturii, se va întinde în fața ta un alt aspect al creaţiei, sinonim cu acel conţinut sufletesc de care trebuie să ai mare grijă dacă vrei să obţii apropierea de marea lucrare a Creatorului..

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-bine-la-ce-spun-ochii-tai.html

Priveşte ceea ce altor ochi nu le este dat să vadă

On Martie 08, 2023

"Întotdeauna într-un suflet puternic se găsește emoția și căldura necesară unui imbold subtil ce duce la căutarea frumosului."

Era o vreme ploioasă, înceţoşată, în care nu ţi-ai fi scos mănuşile de pe mâini şi nasul de după fular. Noroiul gros era pretutindeni, umiditatea pătrundea îngrijorător până la oase. Ajunsesem la finalul cursei de semimaraton, şi tremurând de frig, am intrat într-un local din apropiere pentru a servi un ceai fierbinte. Un refugiu liniştit, dar neliniştitor de lumea exterioară. De acolo puteam să văd pe geam noii sosiţi la linia de final, cum îşi proclamau, parcă la unison, mândria de a fi puternici prin ei înşişi, mândria de a fi ieşit cu fruntea sus din confruntarea numită "întrecere cu vremea".

În sufletul lor tăcut, discret, dar oarecum neliniştitor, se amestecau sentimente contradictorii, aşa cum se amestecă două culori opuse într-un tablou ce trădează influența clarobscurului. Mai întâi, era admiraţia faţă de progresele înregistrate, o emoţie care îi punea în raport cu lumea şi în întâmpinarea ei, apoi era acea compasiune deprimantă faţă o fiinţă amărâtă şi neajutorată, manifestată înadins cu gândul la ce-a trebuit să înfrunte fiecare din ei ca să facă faţă cu succes unei situaţii, aproape tragică prin generalizarea ei, care fusese practic echivalentul unei scurte treceri prin iad.

Vădit lucru. În clipa când mă uitam în ochii lor senini, dar cumva zbuciumaţi de o luptă lăuntrică, prin sensurile ce le deşteaptă în mine reprezentarea unei imagini grayscale, îmi închipuiam că am intrat în posesia unui secret *molto sensibile* care se deschide treptat, îţi întâmpină simţurile cu încărcătură energetică dar îţi poate afecta în cel mai înalt grad viața pe care o are de trăit alt om, fie el chiar și omul din imaginea care te inspiră. El te strigă, te strigă, te strigă, dar nu umblă după tine, ci te lasă să te pierzi în căutarea unui nou început.

Leadership: Poţi modifica fundalul unei imagini care te impresionează, împărţind-o în mai multe părţi specifice, încât să obţii un simţământ care, altfel, nu s-ar ivi niciodată?

Ochii mei însufleţitori, liberi să vadă ceea ce s-au obişnuit să vadă, au văzut mesajul ochilor străini de mine însumi. Organe absolut incredibile, ochii celorlalţi alergători păreau să fi reţinut ceva dintr-o realitate mereu identică cu cea sugerată de cadrul unei picturi care dă iluzia abstractului, rămânând, însă, profund ataşată materiei vizibile. De parcă s-ar fi aflat în căutarea unui răspuns logic la miracolul la care fuseseră martori fără voie, acel *Sientethelis Esspyn Aspertithos*, trăirea prin imaginea din oglinda naturii, o trăire care se înfăţişează sufletului ca simbol al unei experiențe spirituale trecută prin acceptarea paradoxalului, dar rezolvată prin intervenţia miraculosului.

Pot eu oare modifica rapid fundalul acestei imagini împărţind-o în mai multe părţi specifice, încât să obţin un simţământ care, altfel, nu s-ar ivi niciodată? Iar dacă imaginea pe care o surprinde ochiul artistului se aliniază şi trece într-un tărâm magic, exprimat poetic, admirativ, atunci alergătorii ar face parte din categoria "vederii din care se spune o poveste", sugerând totodată iluminarea figurii împăcate cu rezultatul obţinut la final.

Asta am şi făcut. Împărţind imaginea în mai multe părţi, părţi umbrite, părţi luminoase, părţi expresive sau conotative, părţi realiste sau simbolice, senzoriale sau dinamice, am reuşit să schimb destinaţia mesajului final: “Numai ceea ce te consumă şi te oboseşte enorm îţi provoacă acea emoţie puternică ce îţi invadează inima.”

Da. Priveam pe geam chipurile alergătorilor cuprinşi de simţământul unei victorii care plăsmuieşte povestea unei lumi pe care, vai, nu mai ştie nimeni s-o spună. Chipurile lor exprimau o atitudine de acceptare şi deschidere către necunoscutul fenomenelor naturii, fapt ce aducea experienţe noi de reprezentare a vizualului printr-o predominanţă a emoţiilor asupra raţiunii. Şi, bucuroşi c-au ajuns la final pe o vreme atât de capricioasă, s-au evidenţiat pe planul tangent la spectacolul dinamic şi năucitor al naturii, făcând parte dintr-o realitate ce poartă numele "Fragmentarism" - marcat grafic prin forme de umbră şi lumină așezate în echilibre ușor instabile, dar inserate armonios într-un microcosmos însufleţitor.

Leadership: Imaginea care o ai în minte se îndreaptă mai mult spre simțuri decât spre intelect, dar necesită mult timp pentru a-i atribui sensul de "deschidere spre interior"?

Ceea ce se distinge în această atmosferă a victoriei faţă de tine însuţi, fapt ce-mi permite să fac distincţia clară între o artă care se rezumă doar la ceea ce reţine retina pictorului şi o artă prin care se pot exprima sentimente, este încercarea de a evada, de a te desprinde de universul cunoscut şi banalizat, de a te lansa spre necunoscut ca un explorator îndrăzneţ, ca să "găseşti ceva nou".

Pe această cale devii o persoană mult mai puternică, mult mai determinată, dar totodată mult mai sensibilă. Este exact ceea ce transmite starea experimentată de eroul scriitoarei Marguerite Yourcenar în "Piatra Filosofală":

"I se întâmplase adesea să deschidă o uşă, numai ca să-şi arate că n-o închisese pe vecie în urma lui. Să se întoarcă spre un trecător ce se depărtase, doar ca să nege definitivul unei despărţiri, demonstrându-şi astfel mărginita-i libertate omenească. De astă dată săvârşise o faptă ireversibilă, ştia că se va despărţi la final de forţa naturii, şi va rămâne doar un trup trecut de la starea naturii, în care s-a bucurat de libertate, la starea de conştiinţă pură cunoscută ca "lumină". Inima îi bătea năvalnic. În trupul lui avea loc o activitate violentă şi dezordonată, ca într-o ţară învinsă unde toţi luptătorii au depus armele. Îl cuprinse un fel de înduioşare faţă de trupul acela care-l slujise cu credinţă, care ar fi putut la urma urmei să ducă multă vreme greutăţile..."

Pe bună dreptate. Frumosul în artă este imaginea plină de sens care nu se lasă niciodată uitată, acea imagine plină de vibraţie care transmite un mesaj optimist oricăruia dintre noi: ceea ce simţi că te încarcă pozitiv este urmarea a ceea ce ai trăit în momentele când nu puteai decât să accepţi durerea şi capriciile naturii.

Leadershipul este învăţarea de a te desprinde de acel fel de a fi impus de exterior, dar care ajunge să te definească în planul superior al unui moment de reflecţie: ceea ce te consumă, concomitent te „încarcă".

Lecţia asta au învăţat-o toţi alergătorii de performanţă.

Iar dacă este adevărat ce spunea cineva, că întotdeauna într-un suflet puternic se găsește emoția și căldura necesară unui imbold subtil ce duce la căutarea frumosului, atunci ceea ce mă face să mă integrez într-o imagine de invidiat, probabil iubindu-mă mai mult pe mine însumi, este credinţa că pot oricând să neg definitivul unei despărţiri de momentul actual, şi să mă transpun vizual într-un plan superior de unde să-mi privesc viaţa ca şi cum aş lua parte la o aventură memorabilă...

Priveşte ceea ce altor ochi nu le este dat să vadă dacă vrei să te încadrezi într-o imagine cu dublă deschidere: o imagine care îţi dă senzaţia de Deja-Vu şi o imagine care îţi dă un context pentru ca tu să ai un rost în ceea ce alegi să înţelegi.

Priveşte încotro mergi, căci vei ajunge încotro priveşti

On Iunie 11, 2023

Vederea nu este făcută să încânte ochii, ci pentru ceea ce ochii regăsesc în ea: o amintire specială sau o parte din tine însuți.

Este o zi splendidă pentru ochii care admiră frumusețea florilor dintr-un cadru luxuriant, mai ales când vederea se bazează pe trăirile cu adevărat autentice și intense a unei realităţi alternative, sub pretextul de a descoperi autenticitatea naturii în simplitatea ei. Mă aflu în grădina botanică, în realitatea unui tablou care transmite linişte, o atmosferă relaxantă. Cu siguranţă, vederea mea îmbunătăţită cu potenţial artistic se individualizează la contactul dintre gustul pentru frumos şi intensitatea expresivă a unui spaţiu special, olfactiv, fonic şi vizual, departe de orice exclusivism sau patimă obscură.

În acest plan pictural, pur abstract, opera privitorului constă în a surprinde culorile vii ale florilor, concepute parcă în coordonatele unui univers care îşi asumă profunzimile şi complicaţiile unui timp static, *Aronecotebit Sayolesena Yracocacisen*, o dimensiune afectivă a realităţii, un timp care nu se mai întoarce, părând un infinit creat ciclic, la a cărui seninătate veghează zeii din afara universului și legilor lor. Dezvăluind sensuri şi implicaţii neaşteptate, ochii privitorului se luminează la fiecare pas, atât de mult îşi concentrează ei atenţia - în special asupra imaginii de ansamblu, detaliile unui decor personalizat făcând parte dintr-o trilogie dedicată picturii sau fotografiei.

Planul unui fragment dintr-o astfel de realitate, concepută pentru vizionarea captivantă a unei cât mai diversificate palete de manifestări lăuntrice, intersectează vederea ochilor mei cu viziunea concentrată asupra imaginilor din jur, în punctul în care experiența de redare a culorilor într-un tablou capătă un caracter de esteticitate. Din acest motiv încerc să disting, să memorez, să fac aprecieri asupra unui "dincolo de real", prin trecerea de la perceput la imaginar, pe care actul vederii îl aduce cu sine detaliilor simple, dar suficient de complexe pentru a-mi ține ochii concentrați o vreme.

Leadership: Creaţia ta accentuează ipostaza unui privitor care, contemplând, face abstracție de realitatea din jur și de sine însuși, important fiind doar obiectul privirii sale?

Însăşi ochii au devenit prizonierii unui spaţiu care se construieşte permanent pe sine, o acceptare tacită a dimensiunii unei imagini mai mari, cum este imaginea atribuită unei priviri "de dincolo de aşteptat", în intenţia frumosului de a putea fi înlocuit prin întruchiparea unei flori graţioase care sporeşte strălucirea şi caracterul ingenuu al primei etape a tinereţii. În culori calde, în nişte tonuri delicate ca de acuarelă, florile îşi dezvăluie puritatea, frumuseţea, mirosul printr-o încercare de evitare a vederii mele, dar nu au puterea de a străluci, fără să fie strălucitoare.

Deci, ce este o realitate alternativă? Este surprinderea în imagini a unei senzații de "înviere", ca şi când m-aş fi renăscut într-o feerie de culori vibrante, încercând să evadez dintr-o amintire fără de prezent sau, dimpotrivă, să mă alături unui proces de revedere condiţionat de artă să-mi lumineze sufletul, simţurile, trăirile. Este un instantaneu al unei scene observabile într-o manieră invizibilă, caz în care mă concentrez să văd doar o singură parte a unei imagini încântătoare, lăsându-se greu dezvelită, acea parte ce ține de imaginație, viziune, perspectivă, și care produce totul: artă, emoții, reacții.

Este, în același timp, o descriere realistă a unei situații “observabile”, dar greu detectabile la o primă vedere, care dă naștere la o operă de artă.

O amintire preţuită sau o imagine emblematică? Tot admirând florile din jur, în special trandafirii care îmi vorbesc prin intermediul culorilor atât de vii, rugându-mă să îi revăd tot mai des, considerându-i drept nişte fiinţe vorbitoare special create pentru a-mi bucura sufletul şi privirea, am realizat cât de important este să mă reîntorc într-un cadru natural, departe de agitația orașului, departe de gândurile sociale care mă trag în jos. Numai în grădina botanică stau cuminte într-o continuă aşteptare. Nici nu mă gândesc să mă îndepărtez de pe calea încântărilor spirituale ale vieţii.

Leadership: Creaţia ta poate să cuprindă o imagine capabilă să exprime o amintire specială, o amintire păstrată în memorie drept un model de viziune care unește spiritualul și materialul într-un singur întreg?

Și, da, vederea este o totalitate împlinită când întâlnește imaginile care îi satisfac nevoile, mai ceva ca niște ochelari progresivi, luând în considerare experiența de recunoaștere a unei creații care, nesituându-se într-un singur curent artistic, amestecă voit registrul miraculosului cu cel al inexplicabilului. Ea se întrupează într-o putere enormă de pătrundere, asumând limitele timpului şi spaţiului prin viziuni și închipuiri care balansează între imaginile fixe şi dinamice, între instantaneul îngheţat al clipei de față şi durata unei experiențe de Deja-Vu.

Această creaţie, numită cu adevărat *"O Aventură extraordinară în lumea florilor"*, îl determină pe spectatorul anonim, ca şi pe fotograful profesionist să plonjeze într-o lume fantastică şi aparent iluzorie, doar ca să crească puterea supranaturalului în arta picturală. Este o încântare să vezi un peisaj de grădină cu flori, atât de variat, matur, aproape neînțeles, și la fel ca Dumnezeu, să fii unicul creator care îi poate da o notă de atemporal, o simbolistică aparte într-un imaginar suprarealist, o frumusețe absolută într-un soi de paradis terestru.

Nu în ultimul rând, tot plimbându-mă printre flori, privirea mea a luat locul privirii unui iubitor de artă, pe nume Marcel Brion, care a scris la un moment dat despre pictorul spaniol, de origine greacă, El Greco:

"Paleta lui El Greco aduce cele mai rare şi mai subtile combinaţii de tonuri, cuprinse într-o pastă picturală uşoară, transparentă, aproape lichidă. Acum când ne-am obişnuit să vorbim despre materia unui tablou, nu mai ştim cum să caracterizăm materia atât de puţin materială, de anti-materială, a picturilor lui El Greco, şi putem doar să spunem că, evocând forme insesizabile şi înveşmântându-le în culori ce sunt sunt ale devenirii mai degrabă decât ale fiinţei, artistul spiritualiza, potrivit viziunii sale, materia. Spiritual ar fi fost în primejdie să rămână prizonier al materiei, mai ales dacă accepta să intre în trupul atât de carnal al oamenilor, prin urmare trebuia ca materia specială din care-şi ţesea aparenţa să fie fără greutate, fără grosime şi fără densitate; deschisă şi perfect permeabilă spiritului."

Evaluarea unei opere de artă este dată de experienţa subiectivă a unui artist care ştie să surprindă momentul în care propria lui vedere devine valoare spirituală a unui tablou pictat.

Leadershipul se conjugă aici cu intensitatea unei priviri care surprinde într-o viziune unică acea imagine care nu te invită neapărat la acţiune, dar corespunde nivelului lăuntric, vibraţiei sufletului tău.

Priveşte încotro mergi, căci vei ajunge încotro priveşti. Ai convingerea că te vei întoarce acolo unde amintirile rămân vii, prind culoare, creând sentimentul unei intimităţi profunde şi reale. Ia în calcul faptul că un pictor întruchipează simultan gândurile, sentimentele, aspirațiile și idealurile sale într-o operă de artă care explorează misterele lumii naturale şi, totodată, încurajează să te gândeşti la starea spirituală a acestei lumi.

Priveşte-mă aşa cum se priveşte ochiul pe sine

On Februarie 23, 2023

Ceea ce simţi cu adevărat este ceea ce vezi la tine când te apropii sufleteşte de o imagine care persistă în mintea ta.

Mărturia unei vieţi se află într-o singură imagine, cu toate tainele destăinuite, cu toate rosturile revelate, ca putere a sufletului prin care se voieşte curgerea lină a sensibilităţii izvorâtă din fiecare acord al dorului de libertate, al visului pur. Fugi din Iad ca să ajungi în Paradis, şi imaginea capătă o luminozitate aparte, un caracter neobişnuit, un sens artistic prin care, la nivel de micro-spațiu, suntem invitaţi să-l înţelegem.

Numele ei de cod este Nina. Ca orice agent secret, ea fuge într-o zi, dăruindu-se aceluia care n-o brutalizează, şi n-o trimite în misiuni riscante. Experienţa tragică din viaţa sa, visul unei păsări captive într-o cușcă cu gratii dese, trebuia să se preschimbe în zborul unei păsări colibri, ce trece și nu lasă urme, la hotarul dintre ceaţă şi lumină. A o înţelege până într-atât încât să refaci înadins, cu aceeaşi intensitate a unei unde fine de pace sufletească, experienţa acumulată de-a lungul unei vieţi petrecute pe baricadele misiunilor riscante, înlocuind vechile obiceiuri, gânduri, simţiţi, înseamnă să renunţi la tine însuţi şi pentru a deveni altcineva.

Odată cu văzul, simţul dominant prin care oricine se exteriorizează, privitorul anonim surprinde un chip sublim ajuns la asemănarea cu cea mai luminoasă şi călduroasă rază de soare, ca şi când deţinătorul chipului s-ar număra printre cei care posedă "cheia nevăzută" cu care se pătrunde în paradisul veşnic al simbolisticii. De data aceasta, conştiinţa întreagă încearcă să cuprindă realitatea totală a unei imagini a blândeţii care, dincolo de un fundal în clarobscur, marcat doar pe alocuri de mici fâșii luminoase, dezvoltă paralel şi respectă o tainică corespondenţă cu măiestria unui artist care parcă respiră poezie.

O vezi în fotografie aşa cum se vede ea pe sine, naturală, fără filtre de înfrumuseţare, fără linii dure, într-o realitate a reflecțiilor în oglinda mentală, cu o privire blândă, un surâs blajin, care vizează atingerea unei brize uşoare de dimineaţă trecând uşor peste suflet. Şi încă te întrebi ce spun ochii. Ceva din off, ca un ecou de peste timpuri, îmi şopteşte: priveşte-mă adânc, cu suflet, şi spune-mi ce-i lipseşte ochiului meu pentru a-şi desăvârşi vederea?

Leadership: Felul cum te vezi depinde de ceea ce simţi în momentul când reuşeşti să atingi acel spaţiu adânc din tine care te recomandă ca fiind creatorul unei viziuni "retrăită prin reamintire" ?

Priveşte-o aşa cum ea se priveşte pe sine. Şi, spune-mi, dacă poţi, de ce privirea ei scormonitoare, înlocuind o mie de cuvinte, se zbate o clipă între mine şi tabloul pe care pictorul îl termină cu ultima mișcare de pensulă, apoi se strecoară, alunecă prin mine, se află într-un scurt raport de dialog cu sufletul meu, şi în cele din urmă imaginea ei se conturează ca un tablou finit? De ce?

De aici se naşte un mister, o evidenţă simbolică, o proiecţie cosmică a sinelui născut dintr-o simplă fantezie, ceva care pentru mine este chiar frustrant. Pentru că ochii care văd imaginea unei fiinţe în toată profunzimea ei, cuprinsă de o linişte aproape mistică, sunt aceiaşi ochii tăcuţi, rezervaţi, ghidaţi de simțul vederii în beznă, fapt ce îmi permite să experimentez la o scară mult mai mare universul lăuntric pe care fiinţele luminate şi-l speră în taină, în general neîmpărtăşit.

Viziunea mea poartă numele unei figuri puţin cunoscute, dar pe care creaţia artistică o are în

promovarea identităţii mele. Bineînţeles, cel ce ştie să aprecieze vastitatea, precum și complexitatea unei capodopere, fiind inspirat de un sentiment ce se zbate o clipă între sine şi tablou, nu este nicidecum străin de cuprinsul "Tratatului despre pictură" a lui Leonardo Da Vinci, unde găsim următoarea menţiune:

"Mult greşesc acei pictori care adeseori pictează un model reliefat, într-o lumină specială de la ei de acasă, şi apoi îl aşază în marea lumină de afară, unde aerul cuprinde şi luminează toate părţile în acelaşi fel. De aici li se întâmplă să pună umbre puternice acolo unde nu se pot afla astfel de umbre, şi chiar dacă ar fi, lumina zilei e atât de tare încât abia se mai văd. Şi tot aşa se întâmpla cu reflectările ce nu e cu putinţă să le vezi."

Mărturia unei vieţi învolburate se află într-o singură imagine care asigură maximum de acuitate vizuală în câmpul unei reînnoiri sufleteşti ce se înfăptuieşte cu adevărat doar în măsura în care exprimă esenţa nemuritoare a unei persoane.

Curios cât de stranie, simţitoare şi fascinantă este atingerea unui gând de amintire, venit de dincolo de pustiu, atunci când vrei cu tot dinadinsul să pătrunzi inima unei femei. Chipul vorbeşte, spune multe. Nu tace, ci te priveşte cu sinceritate, fără falsitate, fiind la fel luminos ca soarele printre frunzele palmierilor pe o plajă aurie. Este ceaţă, pe înserate, dar chipul îi este luminat de aureola unei stele, creşte când e privită prin prisma unei lacrimi, şi reînvie magia unei poveşti nemuritoare.

Ochii te privesc, cu dor, cu suspine. Par atingerea unui înger ce îţi alintă inima, te face să-i asculţi şoaptele, ca soarele ce escaladează zarea, ca şi când nu ar fi nimic altceva decât mirajul unei clipe căzute în afara timpului, ca un fruct copt, desprins de ram de propria-i greutate. Aceiaşi ochi calmi, plini de misterul unei *Somines dres Scarthes*, vibraţia unei emoţii efemere, surprind fiinţa visătoare în toată complexitatea şi dinamica contrariilor, recurgând la un procedeu de substituție, reproducând imaginea care evocă în chip poetic impresiile produse de apariția unei estetici distincte, vizionare, ca regândire a unei realităţi tăinuită într-un dincolo de nume, într-un dincoace de cuvânt.

Nina. Acum eşti în sfârşit liberă, singură cu tine, cu visul devenit realitate. A fost lupta inimii tale de a-şi găsi ecoul în creaţia greu de înţeles a vieţii. Iar dacă vreodată cineva te-ar vedea întâmplător, aşa cum vezi o pasăre în libertate, şi dacă te-ar recunoaşte după seninătatea privirii, dar mai ales după răbdarea cu care privirea însăşi povestește despre tine, va simţi acea mângâiere fină pe care o lasă atingerea unei bucăți de catifea, o îmbrățișare suavă, căldura soarelui la plajă.

Vei rămâne veşnic în memoria celor care îţi vor descoperi chipul într-un tablou zămislit cu suflet...

Sub semnul leadershipului stă recunoaşterea unei vieţi învolburate a cărei taină n-o afli, nu o poţi înțelege, oricât te-ai strădui să-i găseşti sensurile, decât privind chipul unei persoane în imaginea care te-a impresionat cel mai mult. Acolo unde privirea nu pătrunde, acolo se ascunde sufletul.

Priveşte-mă aşa cum se priveşte ochiul pe sine şi poate, într-o bună zi, vei înţelege de ce privirea mea adâncă întâlneşte doar ochii care ştiu să vadă acea luminiţă îndepărtată, de dincolo de întuneric. Poţi să răscoleşti luminiţa aceasta din sufletul pe care-l ai în faţa ta, ea nu se va stinge niciodată atâta timp cât îţi aminteşti de mine, de chipul meu călător ce alungă în vânt rătăcirea şi haosul, şi le preschimbă în raze de soare.

Poate că aşa stau lucrurile. Ochiul artistului se priveşte ca un ultim scop al creaţiei; s-ar aştepta ca în clipa stingerii sale să nu fie sfârşitul lumii...

*** Notă: Point of no return (1993) - (Ending Scene)**

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-asa-cum-se-priveste-ochiul-pe-sine.html

Priveşte-mă bine... Dar fă-o altfel

On Noiembrie 01, 2022

Nu poţi cunoaşte lucrurile în ele însele, ci numai felul în care acestea îţi apar ca percepţie a deosebirii dintre tine şi imaginea de care te ataşezi.

Mă uit acum la o bicicletă, chiar asta fac, mă uit la o bicicletă cu care cred c-aş putea să parcurg sute de km fără probleme. De fapt, nu am nevoie de mai mult decât de imaginea unei biciclete ca să îmi binecuvântez sufletul cu vederea ochilor destinaţi exclusiv identificării frumosului provenit din lucrurile din jur. Mai mult, rotind axa vederii spre centrul pătratului magic, *Orevinthus Thacrosm*, un tot unitar al cărui scop este armonia cu realitatea înconjurătoare, s-ar spune că principalul meu talent este surprinderea, într-un mod rapid şi natural, a frumuseţii lucrurilor care mă înconjoară.

De aici vine puterea pasiunii mele pentru "limbajul imaginii" construit ca o încercare de recuperare a spaţiului plin de afectivitate, ca o transpunere integrală a artistului în fiecare lucrare a sa, spre confirmarea profunzimii unei impresii despre viziune, sublim, despre frumos şi cunoaştere, despre emoţie şi libertatea de creaţie.

Aşa stau lucrurile. Arta se conturează începând de la ceea ce vezi, vizionar şi revoluţionar, sau chiar utopic, evidenţiat datorită spiritului vizionar şi aspiraţiei către perfecţiune. Iar bicicleta aceasta bine întreţinută, artistic lucrată, făcută probabil la comandă, bine echipată pentru drumuri denivelate, parcă ar căuta să-mi întindă zărea. Este ca şi cum aş fi văzut-o aruncată în faţa mea, într-o nălucire mişcătoare, splendidă, o frântură din visul pătimaş al lui Icar, în încercarea de a lărgi un orizont pierdut din vedere.

Mă simt minunat în preajma bicicletei, aidoma unui artist care nu îşi construieşte agresiv imaginea, ca mulţi alţii, ci care vrea doar să-şi pună în valoare măiestria şi priceperea. Ca singur element desfătător, însăşi acest obiect tehnologic prin excelență caută să-mi citească gândurile, făcând să se nască în mine unele din acele nădejdii care sfărâmă toate piedicile, toate reacţiile. Ba vă spun, când o privesc, răbdătoare, înţelegătoare şi docilă, atât de dornică să cuprindă orizontul, pare că şi ea mă priveşte cu aceeaşi ochi, cu acei ochi uşor de privit și greu de uitat, care au dreptul să admire şi să laude pe limba omului: "Nu am decât cuvinte de surpriză şi admiraţie pentru acest artist care m-a înfrumuseţat până la cel mai mic detaliu".

Leadership: Poţi să reinventezi povestea vieţii tale apelând la forța sugestivă a unei imagini, în acord cu revelarea unei viziuni inedite asupra realităţii pe care doar Sinele tău o poate crea?

Asemenea unui artist care îşi vede împlinită creaţia, am simţit bucuria unei mari împliniri văzând bicicleta cum se lasă privită îndelung, admirată ca o vedetă, palpitând de o tinereţe nouă. Ea revelează acea lume de sentimente utopice în care trăiesc eu însumi atunci când imaginaţia mă duce mult prea departe, în sensul efectuării unui salt peste veacuri. Tot viitorul meu, toate calculele mele, toată măreţia mea, toată temeinicia mea se reazemă pe acest "prim mişcător nemişcat" care are cauza mişcării în sine. Fidelitatea unei imagini este întotdeauna supusă unei judecăţi de valoare artistică.

Poate că anumite stări atmosferice o influenţează, sau poate îi sunt cu desăvârşire străine, dar oricum şi-ar purta gândurile, mă închipuiesc dinainte prieten cu ea zicându-i că niciodată nu-şi va risipi frumuseţea, pe nicio vreme. La ea îmi stă gândul, sufletul, nădejdea, chiar când îmi închipui că mă gândesc la altceva, în încercarea de recuperare a spaţiului subordonat materiei picturale a unui desen puternic, realizat din linii pline de forţă şi monumentalitate, la fel de importante creaţiei precum starea pe care o are artistul în faţa şevaletului.

Chiar neştiind-o bine, tot mă gândesc la ea, nădăjduind a o regăsi chiar dacă aş pleca în alt oraş.

Iar dacă îmi proiectez în imaginea ei o stare a sufletului, căci lucrul de căpetenie al valorii ei nu e preţul de cumpărare, ci profunzimea stării pe care o declanşează în rândul privitorilor, şi deoarece emoţiile pe care mi le transmite prin imagine îmi îngăduie să sporesc în conştiinţa mea părţi mai vechi din viaţa pe care am dus-o, părţi mai depărtate, dar esenţiale, este pentru că simt plăcerea aia pe care o dă convorbirea cu un om superior ce a izbutit să lepede trecutul şi să înţeleagă în mod real prezentul.

Leadership: Cum se măsoară amploarea creaţiei tale prin observarea fiecărui lucru din jur, atunci când argumentul unei posibile extinderi a imaginaţiei oferă „deschiderea către fiinţă"?

Şi când o privesc, tot astfel mă priveşte şi ea pe mine spre a dezlănţui acel suflu de idealism, de idei nobile, de speranţe, un ideal de libertate atât de specific futuriştilor în care individul este pus în prim-plan de compoziţiile abstracte şi suprarealiste. Bicicleta nu este o fiinţă, subiect al experienţelor şi al altor stări mentale durabile, cu toate acestea ea reprezintă o putere dătătoare de viaţă. Căci atinge fiecare parte vitală: creierul, inima, nervii, aceasta fiind pricina care caută cu înfrigurare să-şi destăinuie pasiunea pentru decorul şi ambianţa diferitelor evenimente, cu riscul imposibilităţii de a fi imortalizată în marmură pentru eternitate.

Dacă bicicleta este o temă de creaţie, atunci argumentul unei posibile extinderi a imaginaţiei va da „deschiderea către fiinţă", adică devenirea întru fiinţă, cum ar zice Noica, poate fiindcă, indubitabil, ea este nedespărţită de dragostea ciclistului care o pilotează, aceasta fiind trăsătura dintâi care vine să se adauge următoarelor condiţii cumulative: amintirile, emoţiile, suma faptelor incluse în galeria marilor evenimente de gen ale vieţii. Prea bine, aş zice, uite că bicicleta, plină de armonie şi eleganţă, este un mijloc eficace de a înlătura monotonia liniilor drepte, orizontale şi verticale.

Şi, nu-i aşa? Câte observaţii fugitive, dar răbdătoare, unele mai puţin senine, trebuie să strângi asupra mişcării regulate pe care ea o parcurge ca ştiinţă a deplasării din punctul A în punctul B, încât să îţi închipuieşti că pictezi, din alternarea spiţelor negre cu cele frumos lustruite, o lume din care nimeni nu mai înţelege nimic, dar care lasă loc de imaginaţie şi creativitate.

Amploarea unei creaţii purtată pe tărâmul leadershipului se măsoară prin admiraţia pe care o manifeşti pentru acel lucru investit cu forţa de a produce o transformare în tine, provocându-te să vezi altfel lumea. Totuşi, o eventuală frângere de inimă se poate produce atunci când ceea ce vezi pare împotriva ta, schimbându-ţi starea de spirit.

Iată că bicicletă, splendidă inovaţie tehnologică, s-a dovedit în stare să trezească admiraţie, dispoziţia de a vedea în aproapele ei un egal, nu doar prin diversitatea de emoţii la care a fost supusă "vederea dincolo de imaginaţie", ci prin puterea ei de a face dintr-un lucru mic o lume aparte, însufleţită de o viaţă demnă, plină de bucurie şi activitate.

Ajungând să fiu prietenul ei, ca un creştin prea cuvios, am putut să pătrund într-o lume întineritoare în care domneşte frumosul, sănătatea, spiritul de aventură şi riscul. Şi încă mă gândesc la ea, cu drag, cu vederea remixată de imaginaţie, comparând-o cu procesul realizării unei picturi intuitive în care este valorificat simbolul oglinzii: "vezi în jur doar ceea ce te atrage la tine".

Priveşte-mă bine... Dar fă-o altfel. Acesta este mesajul pe care ţi-l transmite revederea cu

obiectul reflecției tale, luând în considerare faptul că ceea ce vezi în jur este sinonim cu ceea ce este valoros în tine, nu cu ceea ce se întâmplă în realitatea obiectivă, împărtășită de ceilalţi. Cred că imaginea bicicletei a mediat foarte bine relația dintre realitate și eu însumi.

De asemenea, cred că avea dreptate scriitorul Liviu Damian: *"Cunoaștem lucrurile în acord cu natura sau cu ceea ce sunt lucrurile în ele însele și permitem ca ceea ce știm despre lucruri, însușirile lor, să determine conţinutul şi forma cunoaşterii. Asta este ceea ce se întâmplă în experienţa de zi cu zi."*

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-bine-dar-fa-o-altfel.html

Priveşte-mă cu ochii cu care mă priveşte Dumnezeu

On Martie 23, 2020

Un artist desăvârşit nu se poate mântui decât admiţându-şi condiţia de creator ridicată la potenţialul extraordinar de a fi unul cu Dumnezeu.

I-am spus lui Dumnezeu că vreau să fiu un rege, iar el mi-a spus că mai întâi trebuie să devin un magician iscusit, apoi un pictor desăvârşit. La mijloc era metoda substituţiei, magia de a fi Dumnezeu şi arta de a fi magician, văzute printr-o oglindă plină de contrast care măreşte imaginea unei realităţi până la vârful fin şi catifelat al unei pensule vii, personificată prin Appolo, zeul artelor, dar şi al profeţiei, al gândirii proactive. Aceeaşi pensulă, ar fi putut fi utilizată separat în chip de baghetă magică, personificată prin puritate şi credinţă.

Convins fiind că un magician trebuie să aibă propriul lui spațiu, izolat și ascuns vederii, unde să își poată practica pe deplin, liber, neîngrădit, propriul crez despre actul scenic, m-am prefăcut într-un artist care ştie să sugereze printr-un simbol al misticismului suprarealist un anumit mesaj celor ce-i vizualizează opera. Dumnezeu este regizorul cu care mă identific atunci când lucrez la scenariul vieţii mele, chiar dacă construcţiile mele artistice n-au ajuns încă la nivelul de măiestrie tehnică şi de expresivitate a magicianului desăvârşit.

Factorul determinant al tuturor transformărilor de personalitate se pliază pe ideea principală a magiei, cum că totul poate fi expus înşelător, şi numai un artist poate să distingă adevărul, diferenţa dintre autenticitate şi kitsch. În privinţa meşteşugului artistic, de a propune simboluri care să proiecteze o imagine de asociere pozitivă şi convingătoare asupra lui Dumnezeu, omul simplu nu va reuşi să distingă altceva decât nişte mâzgălituri făcute totuşi în cunoştinţă de cauză.

Totul este să fii altcineva, într-o pictură plină de fantezie. Sau pe o scenă improvizată. Iar când eşti un rege al creaţiei, îţi permiţi luxul de a vorbi cu Dumnezeu aşa cum ai vorbi despre tine în povestea unui magician surprinsă cu talent de artist într-un tablou plin de viaţă, prefăcut prin metamorfoză în frânturi de fabulos.

Leadership: Îţi poţi aduce creaţia într-un plan mai înalt de vizualizare a unei imagini despre tine însuţi, încât să devii o extensie a superiorităţii absolute prin intermediul unei fiinţe care îşi depăşeşte condiţia de "anexă a unei poziţii privilegiate" ?

Oare o dispoziţie pentru fantastic, printr-o lege necunoscută a creaţiei, este ceva ce pur şi simplu înţelegi, sau nu?

Dumnezeu era martorul meu principal la fiecare număr de magie, în timp ce pictorul încerca să surprindă pe pânză toată bogăţia şi varietatea efectelor de lumină reflectate într-un spectacol-mărturisire, pus în scenă de un regizor atât de minunat încât ai putea crede că este un adevărat vrăjitor al regiei. Era ca şi cum aş fi căutat un glas care nu era nicăieri perceput cu uşurinţă, dar care îşi revărsa ademenitor dramul de profunzime cutremurătoare în tiparul unei imagini convertite de la forma colorată - la cea de alb-negru, ca fiind un exemplu de număr miraculos.

Arta intervine oriunde o conduce magia. Iar Dumnezeu nu există cu adevărat decât dacă eşti un Creator desăvârşit. Desigur, cineva ori este, ori nu este prezent în această ecuaţie. În acelaşi timp trebuie să ţinem seama că nu există. Artisticul contează. Magia învie arta în fiecare vers al imaginaţiei. Iar sufletul trebuie urmărit prin ochii unui spectator în lumea scenei, în lumea culturii filmului, în lumea fascinantă a decorurilor, a costumelor, a unghiurilor

surprinse cu ajutorul camerelor de filmat.

Puterea absolută a artistului constă în modalităţile de realizare a unei improvizaţii autentice de creaţie pusă sub semnul expresionismului magic, aptă să reflecte rezultatul instaurării unei realităţi augmentate fără precedent.

Luminile şi-au pierdut din intensitate. Decorul, un pic noptatic, părea ireal, ieşit parcă dintr-un tablou pictat de maeştrii celebri ai secolelor trecute. Iar magicianul, în a cărui sânge clocotea beţia dulce a puterii absolute, fiind prins într-un du-te vino la întâmplare pe minunata lume a scenei, continua să-l descrie cât se poate de bine pe Dumnezeu, în timp ce Dumnezeu continua să se amuze copios de o poveste înfăşurată în magie.

Desigur, tot ceea ce eu cunoşteam mai bine despre Dumnezeu, de altfel în privinţa lucrurilor mistice, cunoşteam potrivit spuselor unui magician, a cărui poveste de succes, înclinată spre practica desenului, putea fi caracterizată doar prin determinarea şi perseverenţa creatorului de a-şi vedea visul transformat în realitate.

Cam asta este magia, o conectare la divinitate. Prin magie construieşti bucăţi de realitate, prezentă şi viitoare, şi transmiţi speranţa că ceea ce urmează să se întâmple este cauzalitatea, creaţia şi povestea unui Creator a cărui providență lucrează prin voia unei puteri nemărginite.

Leadership: Stă în puterea creaţiei tale să fie transferată într-o nouă configuraţie de reprezentare vizuală cu toată forţa personajului interpretat în mijlocul unui eveniment care te reprezintă ca o familiaritate deliberată cu supranaturalul?

Videoclipul "A Kind Of Magic" a lui Freddy Mercury aduce un fel de contradicţie dimensiunii leadershipului: poţi fi în acelaşi timp un artist al efectelor produse de ştiinţă şi un împlinitor al puterii lăuntrice care face din tine o răsfrângere a unei energii imaginative?

Dacă da, cu ce risc? Cu riscul de a te ataşa în mod rigid de ceea ce laşi în urma producerii efectelor *(that kind of magic that pushes you beyond what you thought you were capable of)* şi de a te desprinde de modul tradiţional în care artiştii interacţionează cu lumea.

Supranaturalul este religia artei de a fi cineva mai presus de înţelegerea lumii, conform legăturii menţinute de asemănarea incredibilă dintre Creator şi Creaţia lui. Este, totodată, acea putere lăuntrică pe care o prezinţi lumii prin prisma imaginii formată din întrepătrunderea neprevăzutului cu senzaţionalul, a luminii şi a umbrelor, a poveştii tale de viaţă cu personajul desprins dintr-o lume mai puţin cunoscută, un personaj care trece dintr-o lume în alta.

Dar această putere lăuntrică cui sau cărui fapt se subordonează? Oare realităţii sau irealităţi? Şi în ce se măsură reuşeşte ea să te modeleze într-un flux de transformări succesive? Cum se echilibrează ele?

Probabil, în funcţie de capacitatea de a te accepta ca fiind o performanţă a ştiinţei, de a fi o Creaţie unică sub raportul valorii şi limitelor de exprimare, în înţelegerea metaforelor sau expresiilor cu sens figurat, simţindu-te conectat la o cauză măreaţă: de a-ţi exprima cu orice chip vederile artistice printr-un soi de putere ascunsă, misterioasă, incomprehensibilă.

Ca să faci din leadership o capodoperă a geniului creator, mai întâi încearcă să înţelegi dedesubturile creaţiei artistice prin construirea unui personaj desprins dintr-o lume suprarealistă.

Învaţă să te exprimi sub formă de alteritate: despre „celălalt Tu” situat într-un plan mai înalt de cunoaştere, care poate să se convertească oricând la o altă realitate (mai luminoasă în invizibil, şi mai amplă).

Priveşte-mă cu ochii cu care mă priveşte Dumnezeu dacă vrei să înţelegi arta de a fi magician din prisma unui artist care se hrăneşte cu euforia creaţiei, el găsindu-şi expresia plenară în puterea de a se plasa într-o realitate alternativă.

Secretul de a fi Dumnezeu constă în puterea de a combina magia cu arta, încât pictorul să fie considerat un magician, iar magicianul să fie considerat un estet, şi amândoi să fie consideraţi simbolul unei noi direcţii de gândire. Cine îndeplineşte această condiţie, şi-a câştigat deja superioritatea în mijlocul acestei lumi !

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-cu-care-ma-priveste-dumnezeu.html

Priveşte-mă cu ochii începutului fără sfârșit

On August 01, 2022

Mintea performerului pare să aibă un răspuns logic la tot ceea ce îi pune la încercare înţelegerea: "Știu că unu ori unu fac unu. Și că unu ori o mie se reduce tot la unu."

Am fost la concursul de maraton, atât cât a durat prezența mea pe o perioadă scurtă de timp, la probele de 33 k, respectiv 48 k. Este interesant să te încarci cu emoțiile celorlalți învingători de orice fel și de orice vârstă, pasionați ai momentelor de mare intensitate, și să te prezinți ca un însoțitor suplimentar al mult așteptatei revederi din fiecare an.

Fără vreun pretext oarecare, direct din perspectiva ochilor care surprind freamătul tainic al inimilor ascunse în această poveste, am putut descoperi deosebirea dintre ceea ce este dat și ceea ce este realizat: prima este pură întâmplare, cealaltă este o artă de neînlocuit, o realitate de ordinul atribuirii de semnificații. Şi oricât m-aş fi adâncit în intimitatea unui orizont finit de aşteptare, pentru a face loc lărgirii spaţiului de trăire intensă a energiei altora, a stării în care toată lumea este activă şi alertă, deci lăsându-mă împins de măreţia evenimentului dincolo de scurgerea vremii, parcă tot îmi păstrasem o reţinere în a relaţiona cu acea simţire de taină, numită "depărtare de mine însumi", care tot striga, şi strigaa, şi strig, fără să o audă nimeni.

Părea că vocea din mine este ecoul vocilor din jur care răsunau tot mai puternic, precum gongul unei pendule la atingerea orei exacte, dar așa cum răsună muzica, în forma ei pură, pe cele mai renumite scene din lume, pe acordurile unui faimos ecou lăuntric al luptei dârze: "We are the champions ! " Normal că fără emoții ar fi fost doar un divertisment pe care nu mi l-aș fi putut îngădui. Emoțiile rezultate din acțiune, continuate sub formă nedeghizată, își mențineau cadrul de referință simbolic.

Leadership: Conexiunea cu tine însuţi depinde de facultatea ochilor tăi de a se uni într-o singură direcţie, aşa încât să descoperi care este potenţialului celorlalţi oameni de a ocupa o poziţie de forţă vizavi de un anumit eveniment?

Mai este ceva. Cuvintele care caracterizează pregnant scopul celei mai mari acțiuni sportive a săptămânii, cu intense vibrații de înflăcărare, fără să le găsesc niciun cusur, având o valoare aproape egală cu valoarea rezervelor de aur ale băncilor mondiale, par bine impregnate pe chipul finaliștilor: "am cuprins cu sufletul, cu inima, mult mai mult decât pot să vadă ochii ! " Aşadar, emoţiile sunt reacţii psihologice specifice şi intense, faţă de un anumit eveniment.

Acum, cugetul pare nesemnificativ. Dar ceva trebuie să îmi ușureze efortul de a găsi zborul perfect spre o întindere mare ce depășește linia oricărui orizont, cuprinzând o arie foarte largă de posibilități, sau chiar totul. Până la urmă este și asta o facultate a ochilor de a se uni într-o singură direcție menţinută prin aspiraţia de atingere a unei înălţimi fără precedent. Iar cu mintea se întâmplă la fel, când ea zboară, totul pare să i se supună, pare să fie în altă parte chiar și în prezența unor elemente care îi distrag atenția. Mai ales la concursuri, mintea alergătorului de performanţă pare să aibă un răspuns logic la tot ceea ce îi pune la încercare întinderea şi înţelegerea: *"Știu că unu ori unu fac unu. Și că unu ori o mie se reduce tot la unu."*

Înţelegeţi că în cursul acestei bătălii cu vremea ploioasă, nu doar cu sine, fiecare participant la cursă și-a păstrat ultima rezistență a forțelor fizice până la final. Un misterios strigăt de victorie umplea ecourile lumii din jur într-un inefabil de vrajă, o suflare a pasiunii exprimată sub formă de stimuli, amintiri, clipe de neuitat.

Or sufletul, care într-un singur parcurs ascunde și are cusut adânc în el „alteritatea", acest realism înverșunat îmbibat de avântul spre înălțimi nebănuite, străin în mijlocul cadrului cotidian, el nu privește decât spre înainte, spre un alt orizont, spre a fi protagonistul unei alte piese plină de imagini motorii aliniate într-un spațiu geografic plin de variante de improvizație. Să ascultăm visele sufletului și să îi împărtășim nostalgiile...

Leadership: Probabilitatea de a te situa în prim planul unei vederi care lărgeşte orizontul înţelegerii lumii din jur, depinde de gradul de certitudine pe care îl ai faţă de un anumit eveniment ce presupune "distanţare" ?

O suflare a aerului proaspăt se simțea în toată agitația asta, o suflare de un fel anume, ca și când cineva sau ceva ar fi încercat să facă ordine în ceea ce se întâmplă pe o imensă scenă plină de necunoscuți. Nici eu nu m-am recunoscut la început, nu-mi rezervasem acea onoare unică de a mă ști vast, acoperit de uralele mulțimilor din mine, fiindcă am poposit chiar la final, și fiindcă la final nu poți ajunge să păstrezi bucuria începutului.

Nici n-am uitat că maratonul este un eveniment ce presupune distanţare, fiindcă nu stai să alergi în cârca altuia.

Mâine va fi cursa mea, varianta optimă de a-mi ușura accesul la un alt orizont, departe, altundeva, un fel de confruntare cu apetitul insațiabil de nemărginire, în sensul de a-mi concentra toate resursele pentru a-mi mobiliza nevoia de a fi altundeva. Un nou început pe care finalul îl va considera un alt început...un început care va avea curajul să spună în față la final: „am uitat când am început, căci am făcut un pas în față și am devenit de nerecunoscut."

Fabulos ! Un mare artist găsește întotdeauna ceva de retușat chiar și la o capodoperă. Prin urmare, dacă rezultatul nu mă va mulțumi pe deplin, voi ajunge să inventez eu unul, cu un alt început și cu alt final, sperând că aceasta va fi singura, dar și cea mai bună variantă prin care îmi voi putea ușura nevoia de a mă simți valoros. Plin de avânt, mă voi confunda cu altcineva care, privindu-se într-o oglindă magică, străbătând spațiul și timpul, simte ceva imposibil de imaginat: că m-am reinventat în altă parte, undeva unde nu pot fi niciodată întrecut de nimeni. Astfel, finalul va fi numai al meu, hotărât numai de creatorul cel mai înverșunat în a reinventa realitatea.

Mâine va fi începutul. Începutul fără sfârșit. Poate că, de fapt, acesta sunt eu: începutul fără sfârșit, chiar dacă ajung oriunde, undeva, la sfârșit...

În leadership, trebuie să cultivi o privire situată în prim planul atitudinii de sine faţă de alţii, pentru a înţelege mai bine că realitatea care te citează ca martor al unui eveniment de mare anvergură trebuie să fie exprimată în termeni de "parte care înlocuieşte întregul".

Priveşte-mă cu ochii începutului fără sfârșit dacă vrei să mă cunoşti în ipostaza de "învingător favorit" în al cărui car de biruinţă sunt purtaţi toţi ceilalţi învingători.

Fără îndoială, începutul oricărui concurs reprezintă un moment frumos și emoționant, un exemplu de convergenţă între tine însuţi şi restul lumii. Dar niciodată începutul nu va înlocui finalul care reprezintă formula de încheiere a unei opere de mare întindere: împăcarea cu tine însuţi, o formă a luptei de rezistenţă, o acceptare tacită a contradicţiilor tale cu tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-inceputului-fara-sfarsit.html

Priveşte-mă cu ochii îndreptaţi spre eternitate

On Iulie 07, 2023

Opera de artă este un mesaj vizual ce rezonează cu sufletul celor care o descoperă.

Sunt la mare, savurând din plin litoralul grecesc. Privesc în jur, cu emoție, cu admirație, cu perspicacitatea unui Sherlock Holmes aflat printre tablouri, ca și când ar trebui să găsesc printre varietatea imaginilor din jur o parte infinit de măruntă a personalității mele. Una distinctă care îşi făureşte o nouă imagine asupra modului în care "extraordinarul" din cotidian devine un *Shatiitusni Oridaass Etta Inevaenci*, o rostire a sentimentelor născute dintr-o căutare înălțătoare a adevărului interior".

Și ce văd? Văd peste tot lucruri, pârghii de inspirație, de la nişte simple șezlonguri multicolore, la palmierii verzi care par a se fi răspândit în mod natural. Nisipul îşi schimbă culoarea atunci când valurile se retrag. Vântul călduț bate permanent, dar în rafale domoale, iar apa este de un albastru intens, la fel de caldă și plăcută ca în orice colţ al insulei. Bineînţeles, în tot acest amalgam de locuri, vederi, forme geometrice, atracţii, contraste, limbaje vizuale și sonore, printre care am toate şansele să regăsesc starea de visare specifică unui apus de neuitat, trebuie să mă străduiesc nu numai să imit natura, ci s-o şi întrec în ceea ce priveşte Creaţia.

Practic, tot ce este în faţa mea apare în strălucirea unui mare spirit şi caracter, unealtă aleasă a Creaţiei concepută pentru a intensifica coloristica în căutarea luminii vitalității, ca şi când ar trebui să plonjez într-o lume fantastică şi aparent iluzorie, o frântură din holograma raiului, doar ca să cresc puterea supranaturalului în arta picturală. Până la urmă, asta înseamnă să fii pictor: trebuie să explorez coloristica supranaturalului în arta picturală, încât să transcend limitele cunoscute ale realității și să creez o dimensiune nouă și mistică în cadrul unui tablou viu, autentic.

Leadership: Viziunea ta are un conținut care împinge conceptul de artă spre ideea de "efort interpretativ" menit a afla sensuri ascunse ale subiectului aflat în prim plan?

Poate că marea, aşa cum o privesc cu ochi plini de uimire, înfășurându-mi privirea în valurile ei dansatoare, mă supune unui test ocular. Nu degeaba mă simt epuizat în încercarea de a surprinde, într-o formulă instantanee, o stare punctuală, sau de a surprinde estetic esenţa spaţiului care hrănește gândurile fără margini, înşirând constelații de posibilități. De fapt, artistul în orizontul mării se adânceşte, se pierde, se regăseşte, se bucură şi oftează, eliberând astfel valenţele unei neconvenţionale creativităţi ce pictează cu multe cuvinte neuzuale.

Fundamentul de pe care acest lucru devine posibil depinde de totalitatea vederilor concentrate într-o singură viziune, proces de substituție sau de restrângere subordonat acțiunii și gândirii, exprimând un conținut care împinge conceptul de artă spre ideea de "efort interpretativ" menit a afla sensuri ascunse ale subiectului aflat în prim plan. Dar vederea rămâne o taină dacă nu iau în considerare cuvintele lui Andersen, din celebra poveste "Mică Sirenă:"

- Dar de ce nu avem şi noi suflete nemuritoare? întrebă îndurerată mica prinţesă pe bătrâna regină a mărilor. Mi-aş da bucuroasă sutele mele de ani doar ca să fiu o muritoare pentru o singură zi şi să am speranţa că voi cunoaşte şi eu fericirea din lumea aceea minunată de dincolo de stele. Chiar dacă uneori mă simt mai fericită decât muritorii de deasupra. Dar, până şi eu am să mor într-o bună zi, şi asemenea spumei mării, am să plutesc la suprafaţa marii fără să mai aud vreodată muzica valurilor sau să văd florile cele frumoasă sau soarele lor. Nu pot face nimic să capăt un suflet nemuritor?

Leadership: Creaţia ta aduce în prim-plan subtilitățile ascunse ale subiectului care te priveşte la nivel profund, şi care se vrea peren la nivelul comparaţiei dintre realitate şi imaginar?

Cred că singura cale de a intra în sfera experienței estetice, schimbându-mi percepția asupra lumii înconjurătoare prin intermediul vederii, viziuni, şi interpretării sensurilor vieţii dintr-o chemare a mării, este să aduc în prim-plan subtilitățile ascunse ale subiectului care mă priveşte la nivel profund, ale subiectului care se vrea peren la nivelul simbolurilor şi metaforelor. Numai un asemenea subiect ar putea să ilustreze specificul spiritualităţii: "explorarea dimensiunilor profunde ale existenței umane care depășesc aspectele materiale și raționale ale vieții".

Opera de artă este o punte între realitate și vis, între văzut și înțeles, mai ales dacă mă raportez la un personaj de poveste care vrea el însuşi să devină real în realitatea mea. De fapt, cred că asta este ceea ce realizează un artist. Aidoma operei de artă, văzută ca o formă de comunicare transcendentă prin estetică și emoție, ca un refugiu pentru contemplare și introspecție, artistul ştie să contopească două lumi aparent străine: o lume care înflorește în imaginație și o lume care prinde viață în realitate.

Leadership: Poţi să conferi creaţiei tale o perenitate care sugerează "trăirea momentului evocat", creând o siguranţă afectivă în sensul permanenţei operei de artă care înfăţişează realitatea ca poveste?

Artistul care aspiră la o anumită perenitate are un alt mod de a-şi crea siguranţa afectivă, evident în sensul permanenţei operei de artă. Nimic nu-i de prisos, totul este necesar. Ca să ajungă dincolo de ceea ce vede, fără a coborî arta la nivelul unei banale imitaţii, el trebuie să găsească fereastra către esența umană, unde realitatea și visul se contopesc într-o lume misterioasă în care se scrie povestea celor nevăzuți și neauziți.

Deci, opera de artă nu este doar o călătorie spirituală prin culori, forme și texturi, ci reprezintă şi o manifestare sublimă a fragilității și a efemerității vieții, în contrast cu căutarea unei dimensiuni superioare a spiritului.

Mica Sirenă ştie că imaginea ei nu este trecătoare, ci eternă, ea însăşi nefiind limitată la sfera muritorilor, ci depășind granițele nemuritorilor. În acest sens, ochiul artistului devine un mod cu totul singular de a forma corespondenţa dintre ceea ce se vede, stimulat de emoţii, şi ceea ce se posedă prin această vedere, fiind mai presus de toate cele cunoscute prin simţuri şi prin minte.

Atenţia focalizându-se doar asupra calităţii nerepetabile a modului de a forma o punte între realitate şi vis, artistul realizează o imagine care nu este constrânsă de pământesc, ci transcendentală, şi asta deoarece el însuşi nu vrea să fie încarcerat în efemer, ci liber în eternitate...

Forma pe care o ia leadershipul în sensul de Creaţie, coincide cu imaginea exprimată de artist într-o călătorie prin timp şi spaţiu, care revelează conexiuni neașteptate între prezentul etern și momentul atemporal.

Priveşte-mă cu ochii îndreptaţi spre eternitate ca să mă poţi întâlni în momentul prezent de care niciodată nu te vei putea desprinde. Asta se poate înţelege mai bine în termeni de creaţie care se foloseşte de o povestire pentru a exprima o trăire menită să pună în valoare noblețea sufletului omenesc, puterea de sacrificiu și de dăruire, sinceritatea și empatia.

Într-adevăr, sunt scriitori precum Andersen, Fraţii Grimm, Charles Perrault, care au lăsat un mesaj ascuns în fiecare operă a lor. Mulţi copii au citit poveştile lor, dar le-au citit prea devreme, fără să le înţeleagă mesajul. Numai un artist ajuns vârsta deplinei maturităţi artistice ştie să vadă ceea ce pentru alţii trece neobservat.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-indreptati-spre-eternitate.html

Priveşte-mă cu ochii minţii sau chiar cu privirea reală

On Iunie 27, 2022

Numai observând şi imortalizând elementele aparent separate ale realităţii, artistul poate scoate la iveală o înţelegere din ce în ce mai cuprinzătoare a Totului.

Cine a desluşit taina marii ştiinţe, va avea şi infinitul de partea lui. Acest lucru se poate constata uşor, atât de uşor, numai privind o frunză de culoarea smaraldului, unică printre alte frunze din acelaşi copac. Or dacă cercetăm cu atenţie această frunză, cu acei ochi care reţin imaginile şi recunosc priveliştile, fără a o confunda cu simpla reprezentare a unei imagini din natură, şi dacă i-am acorda proprietatea ochiului de a vedea și distinge formele obiectelor, dimensiunile acestora şi alte detalii, vom constata că ea devine un câmp de explorare a mediului înconjurător.

A privi această frunză ca pe o carte deschisă vederii, *une ligne directrice dans la réalisation du dessin* , este un proces cu atât mai complex cu cât fondul perceptiv al receptorului este mai dezvoltat, mai ales că ea poate fi particularizată sub aspectul constituirii unui fond de acord emoţional care nu execută o presiune interioară pronunţată asupra proceselor intelectuale. În acest context, să ne gândim la faptul că o frunză nu este doar un mijloc de explorare a câmpului vizual, ci poate fi o entitate de ordin raţional, comunicaţional şi informaţional.

Dar ce vede o frunză când stă alături de alte frunze? Ce vede o frunză prin intermediul frunzelor de lângă ea? Ce vede o frunză când se lăsă purtată pe aripile vântului? Mai ales, ce vede o frunză când priveşte în jurul ei nu cu ochii, ci mai degrabă cu mintea, cu urechile, cu sufletul, filtrând realitatea prin gândurile unui artist care folosește mediul pictural pentru a crea reprezentări abstracte ale unor amintiri imaginare?

Leadership: Poţi să creezi un conținut vizual care să vizeze reprezentările realităţii, aşa încât să afli lucruri noi despre semnificațiile simţurilor care au impact major asupra a ceea ce se întâmplă în jurul tău?

Voi pleca de la ideea că însăşi frunza se constituie ca un fapt de memorie vizuală într-o imagine de esenţă spaţio-temporală, efectuând asupra datelor furnizate de simţuri o analiză de impact asupra mediului înconjurător. Ochii nu uită niciodată ceea ce rămâne în suflet, ca o palidă amintire a ceea ce a fost cândva. Iar artistul ştie acest lucru, că o frunză vede dintr-un anumit unghi o persoană care trece prin faţa ei, pe când o altă frunză din acelaşi copac vede ceea ce nu apare în ochii celorlalte frunze, şi în fiecare zi alţi oameni trec prin faţa copacului plin cu frunze, şi multe alte lucruri se arată vederii în mod diferit. Nu-i aşa?

Este departe de mine gândul de a pretinde oricărei analize să facă disecţia realităţii, recompunând o imagine şi discutând-o ca pe un tot unitar. Dar, fiind conştient că materia interacţionează prin intermediul unor forţe instantanee de la distanţă, nu doar din apropiere, voi considera că o frunză simte totodată vibraţia energetică a fiecărei culori, a fiecărui lucru, a fiecărei fiinţe ce pătrunde în câmpul ei vizual.

S-o spun altfel. Materia interacționează prin intermediul unei vederi mistice, a unei vederi care depăşeşte în toate direcţiile unghiul de valabilitate al proiecţiei unei succesiuni de imagini în mişcare. Iar dacă frunza este formată din aceeaşi materie din care sunt compuse celelalte elemente ale lumii, şi dacă ea se adresează unei singure entităţi din scena pe care o derulează vederea, atunci subiectul imortalizat poate pătrunde într-o lume de mistere, simboluri şi corespondenţe cosmice.

Leadership: Poţi creezi o imagine cuprinzătoare din entităţi autonome, aşa încât ea să prindă viaţă cu ajutorul unei vederi ce reuneşte, la rândul ei, alte vederi?

Numai artistul vede ceea ce alţii pot abia întrezări, fiindcă numai el ştie să vadă o imagine prin ochii unei frunze, mai ales dacă aceşti ochi acoperă în câmpul de vizibilitate fiecare aspect al unei realităţi care se cere descrisă fără nici o umbră de disimulare. Bineînţeles că în ajutorul vederii artistului sare o altă vedere ce reuneşte, la rândul ei, alte vederi. Abia după această activitate mentală de constatare, înţelegere şi judecare a unor stimuli veniţi din exterior, cu ajutorul receptorilor senzoriali, artistul are posibilitatea de a recompune imaginea şi a o discuta ca pe un tot unitar.

Aş vrea să încerc ceva nou. Aş vrea să desluşesc mesajul unei frunze, să fiu factorul declanşator al vederii ei, să-i reglez poziţionarea în spaţiu atunci când este purtată de vânt, cu mult înainte ca ea să simtă mângâierea pământului. Chiar dacă chipul ei este contorsionat de suferinţă, anunţând cu o voce sfâşiată că o doare îngrozitor sufletul părăsind ramurile copacului şi lăsându-se pradă vântului, ea poate ajunge mai uşor în apropierea vederii pictorului care ştie să dezvăluie ceea ce alţii nu pot să vadă.

Mai mult decât atât, am hotărât să-mi extind orizontul realităţii încercând să-mi dau seama ce vorbește un muc de ţigară scăpat pe trotuar, cu o frunză atinsă de picăturile reci ale ploii pe care soarele se străduie să le dea uitării. Care este miza unei asemenea comunicări, din prisma unui observator al materiei fizice? Căci, da, am capacitatea de a suscita multiple asociaţii şi reprezentări de tip imaginativ.

În fond, mă adresez unei singure opere eligibile pentru a fi constituită ca garanție a absolutului şi a talentului meu de artist. Accentuez acest lucru deoarece artistul vede numai ceea ce doreşte să observe, transpunând în lucrare numai ceea ce se arată ca entitate omniprezentă într-un dialog despre natura ascunsă a comunicării dintre elemente. Numai astfel, observând şi imortalizând elementele aparent separate ale realităţii, el poate scoate la iveală o înţelegere din ce în ce mai cuprinzătoare a Totului.

În câmpul leadershipului putem introduce variabila "creaţie" dacă reuşim să acordăm o atenţie deosebită capacităţii artistului de a detecta cu simţul vederii acea realitatea dintre realităţi, şi de a o transforma într-o senzaţie percepută ca imagine.

În timp ce priveam o frunză cu un sentiment de simpatie, ca pe o operă a creaţiei lui Dumnezeu, un glas din off mi-a răsunat în minte: "**Priveşte-mă cu ochii minţii sau chiar cu privirea reală** dacă vrei să te iniţiezi în domeniul picturii".

Cine aude și dă ascultare acestui glas lăuntric, care este cel mai de preț dar făcut de natură, va găsi în el un ghid excelent pentru stăpânirea artei. Nu uitaţi că simţul văzului, instrumentul puterii de a înţelege relaţia estetic-ideatic, reprezintă cea mai mare comoară a artistului.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-mintii-sau-chiar-cu-privirea-reala.html

Priveşte-mă cu ochii simţurilor

On Iunie 21, 2023

Văzul poate să influenţeze elementul privit numai dacă el contribuie, în mod direct, la modelarea trăirilor tale.

Am fost în vacanţă în Grecia. Mereu frumoasă, mereu primitoare, cu peisaje spectaculoase, Marea Ionică mi-a încântat ochii într-atât încât nu mă mai puteam uita decât la ea, fără să-mi pese de timp, sau de expunerea la soare. Şi o priveam cu acea privire senină, îndreptată spre interior, înţelegându-mi libertatea, starea de spirit provenită parcă din conştiinţa unitară a pictorului, prin care se manifestă acea conexiune misterioasă între tot ce înseamnă creație și detașare de cotidian.

Are şi marea viaţa ei, harul ei deosebit, la fel cum pictorul are ştiinţa travaliului pe paletă, a obţinerii prealabile a calităţilor pigmentare prin amestecuri multiple. Şi cred că nimic nu contează mai mult decât s-o revăd cu ochii minţii şi cu mintea limpede. S-o revăd cu un tonus viu, să stau de vorbă cu ea, s-o fotografiez, să-i simt briza cu acea atingere a trecutului care se repetă, având o valoare exemplară pentru prezent. Să fiu atât de aproape de ea încât să-i pot simţi mirosul, să aud zgomotul valurilor care se rostogolesc pe mal, să simt apa mângâindu-mi picioarele în timp ce şterge urmele lăsate de mine pe nisip.

Fără să-mi dau seama, paleta pictorului s-a îmbogățit cu mijloace expresive deosebit de inspirate, poetice, în ceea ce priveşte culoarea şi desenul, făcând să apară efectul de tip "pururea nou" pe care îl produce o creaţie extinsă spre un nou orizont. Mai mult, amestecând albastrul mării cu seninul ochilor de artist după toate regulile simetriei, fapt ce lasă loc argumentației într-un cadru care permite libera exprimare, am reuşit să transpun pe pânză o imagine menită să sugereze o stare de liniște și pace. În sfârşit am fost atins de dorul unei mângâieri sufleteşti: mai bine să mă apropii de o combinaţie vizuală de culori, decât să mă pierd într-o perspectivă îndepărtată.

Leadership: Ceea ce vezi poate să amplifice senzaţia de real într-o zonă a rememorărilor care oglindesc acea „exprimare a unui lucru prin altul"?

Marea are mirosul ei, sărat şi curat, briza care adie aducându-mă în contact cu zeci de substanţe ce provin din materia organică a mării. Iar mirosul, având un caracter concret fiindcă pleacă de la experiență și rămâne în contact cu aceasta, amplifică senzația de real, de controlabilitate a mediului natural. Vă daţi seama că pictura are ca pivot de receptare a emoţiilor un fenomen de trăire a experienţei de viaţă, deci se bazează totodată pe o ştiinţă a simţurilor scăldate în lumina sufletului.

Pe de altă parte, mirosul este un stabilizator al emoţiilor, un factor deosebit de puternic pentru a trezi amintiri, un declanșator al memoriilor mai autentic decât gustul sau auzul. Deci, pictorul, în ce priveşte chimia vopselelor, trebuie să îmbine categoric simțurile vizuale și olfactive în aşa fel încât creierul să se oxigeneze, să se autoprotejeze împotriva epuizării. Şi dacă este aşa, atunci mirosul schimbă percepţia pictorului asupra mediului din jur, modificând felul în care el aşterne culorile sub acţiunea unui sentiment de alteritate, transformându-se într-un romantic incurabil care combină relaxarea cu ideea de puritate, de comuniune cu natura.

În acest caz posibilităţile de stabilire a unui acord între culorile unei picturi cvasi-figurative, purtătoare de semnificaţie, înfăţişând imaginea unei odihne revelatoare, a unei stări de spirit mistice, sunt nelimitate şi ţin de sensibilitatea artistului la mirosuri, la percepţia culorilor în cazul unui element irezistibil. Categoric, activitatea simţurilor trebuie să îi stârnească

raţiunea, să o provoace. Prin această provocare, raţiunea îşi aminteşte, în timp ce ideile provin întotdeauna din impresii, emoţii, expresii de culoare.

Leadership: Imaginea la care se raportează creaţia ta poate să se extindă pe un câmp vizual ce implică trăirea exclusivă a unor emoţii intense pe durata unui timp care se retrăieşte?

Aici, o atitudine pur contemplativă, învăluind un dinamism armonios al nuanțelor mării, se leagă de felul cum cineva îl caracteriza pe pictorul Minu Movilă, aşa încât comparaţia cu mine pare desprinsă din fragmentul unei existenţe din care nu lipseşte nimic, în afară de un mic detaliu care, amplasat aşa cum trebuie, poate transforma sentimentul libertăţii într-o adevărată nestemată.

"Pictorul Minu Movilă dezbate cu ajutorul preceptelor structurale ale bidimensionalului, unghiuri, perspective, planuri, iscodind în jurnalul misterios al concretului. Găsind soluții și laitmotivuri în care fragmentul imagistic să se releve, narând termeni vizuali, experiența și sensibilitatea artistului să lasă loc intervențiilor estetice. Minu Movilă rămâne un romantic în care statornicește implicarea directă a sufletului creator, fapt lizibil mai ales în modulările cromaticii, care se pliază pe termeni tehnici și stilistici, potențați în variantele potrivite."

Prin astfel comparaţie, dintre mine şi el, dintre doi artişti asemănători sufleteşte, sporirea vederii în focul viu al unei amintiri de-o viaţă merită o analiză atentă. Implicarea sufletului într-un act de creaţie, într-un loc în care artistul gândeşte, îşi imaginează, îşi restructurează experienţa pe plan mental, trebuie să îşi găsească forma stilistică în folosirea unei realităţi nemaitrăite, mai presus decât efemerul unei clipe suspendate în imaginar.

Fiind mai mult decât cred că sunt, încă mă întreb dacă nu cumva am trăsăturile unui artist sufletist, atins de o zonă din câmpul vizual care poate aduce vibraţie calmă şi liniştitoare unui spaţiu care se lărgeşte odată cu mintea sa, culorile devenind paleta prin care pot aduce la viață expunerea permanentă a unei teme complicate, dar pur şi simplu frumoase: "Dorul Nemuritor".

Pentru a modela o realitate pozitivă și constructivă, trebuie să fii atent la ceea ce observi și cum îţi interpretezi percepțiile, aşa încât toate trăirile pe care le transmiţi să sublinieze importanţa imaginii la care te raportezi.

Priveşte-mă cu ochii simţurilor, cu dorul unei inimi învolburate ca marea, și vei descoperi adâncimile și bogățiile pe care le pot oferi experiențele noastre împreună. Adu-ţi aminte de acele emoţii care vibrează în interiorul tău, imortalizează-le într-o imagine de vis, şi lasă-le să te învăluie în căldura unei imaginaţii aprinse.

Acum eşti şi tu un artist.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochii-simturilor.html

Priveşte-mă cu ochiul vederii din spatele pânzei

On Ianuarie 01, 2022

Este extrem de greu să pătrunzi cu sufletul artistului în sursa profundă, şi chiar şi pentru el misterioasă, din care ţâşneşte instinctul creator.

Dacă a început un nou an, atunci el trebuie să înceapă cu memoriile unui trandafir Osiria, atât de delicat în a-şi trăi zilele pline de colinde, pline de emoţii generate de întâmplări, evenimente, contexte. Mai bine decât acum, niciodată nu mi-am dat seama de fondul său de ingenuitate şi entuziasm, ascuns în fiecare tremur de viaţă care eliberează cu uşurinţă căldura sufletească din preajma sărbătorilor.

Ce anume menţine trează vibraţia sufletului îmbrăţişător al atâtor frumuseţi care nu vorbesc niciodată oamenilor?

Este rece afară. Zăpada este aşternută peste tot, peste zi şi peste noapte, la fel cum o bogată adormire se aşterne peste orice gând, peste orice amintire a trandafirului. Numai prezenţa mea inopinată îi stârneşte atenţia. Prin ochiul vederii de dincolo de vedere, el simte orice adiere de aer, orice vibraţie şi radiaţie de căldură din jur, simte fiecare pas pe care omul îl face pentru momentul prezent, dar cu orientare spre cele sfinte, spre cele ce nu se văd ale facerii lui Dumnezeu, spre cele ce se nasc şi mor.

Ştiu că este greu de observat acest lucru. Inconştient, de o fineţe impalpabilă, trandafirul transmite un mesaj a cărui importanţă se demonstrează numai în artă: *"Trebuie să-ţi inserezi un fapt de viaţă într-o formă coincidentă cu împlinirea întrupării tale artistice."*

Trandafirul simte, reacţionează la stimuli, la fel cum simte un artist al cărui dar formidabil este să prefacă albul în culoare, hrănindu-se din înţelepciunea paletei care se încarcă din lumina caldă şi relaxantă a vopselelor plăcute ochiului. Or acest ochi, plin de frumos, hiperrealist, desprins parcă dintr-un peisaj selenar, combină expresionismul minimalist abstract şi caracteristicile rafinamentului elegant într-un design unic. Nu este nimic fundamental misterios ori invaziv în legătură cu acest simţ, un larg câmp al mijloacelor de exprimare prin senzaţii, decât dacă iau în calcul o indiscreţie de tipul *Astonmedarhos* , manifestarea libertăţii de a-mi găsi o asemănare în planul naturii.

Leadership: Creaţia ta poate să cuprindă un simplu fapt de viaţă într-o singură imagine care reuşeşte să nască sentimentul de a fi cea mai bună versiune a ta în planul unei perfecţiuni ireale?

Fără să manifest nicio îndoială cu privire la realitatea lumii sensibile, continui să privesc trandafirul la fel cum priveşte el albul zăpezii: printr-un control variabil al intensităţii sentimentelor, printr-un reglaj continuu al intensităţii luminoase, exact ca atunci când pictorul încearcă să dea o atenţie deosebită surprinderii detaliilor într-o lumină cât mai exactă. Acest pictor se chinuieşte din răsputeri să obţină un adevărat rezultat din viziunea sa, mai ales dacă reuşeşte să se integreze cu spiritul, cu energiile pământului, cu principiul deplinei egalităţi, într-o poveste plină de ingenuitate şi geniu vizual.

Mai trebuie spus ceva. Trandafirul are un ochi cuprinzător, vrând parcă să trateze lumea în mod holistic. Şi mă priveşte la fel cum îl privesc eu: ca pe-o expresie artistică a unui univers recuperator, aflat mereu în căutarea unor noi mijloace de extindere a ariei de frontieră: între real şi imaginar.

Şi tot privindu-l învelit cu plapuma zăpezii, la fel cum el mă priveşte visător cu ochi de stele, îmi amintesc de argumentul "de metodă" pe care îl invoca în mod hotărâtor esteticianul francez Victor Basch: *"Este extrem de greu să pătrunzi cu sufletul artistului în sursa profundă, şi chiar şi pentru el misterioasă, din care ţâşneşte instinctul creator. Al doilea argument este că artistul însuşi, înainte de a crea, a contemplat şi s-a delectat".*

Şi iată ce îşi aminteşte trandafirul despre începuturile sale în alb şi roşu, cu ajutorul senzaţiilor de bun augur primite în faţa peisajelor captate prin fenomenul de persistenţă a vederii de dincolo de vedere. Îşi aminteşte de un creator transformat într-un om special care, fără a se concentra asupra dorinţei de dominare a unei imagini în dublu exemplar, în raportul spaţiu-timp, reuşeşte să redea o anumită stare sufletească plecată de la alb şi ajunsă la culoare.

Numai un asemenea om, special, reuşeşte să redea expresia intensă a unui sentiment care emoţionează, sentimentul unităţii: de a fi una cu natura. Sentimentul de a fi cea mai bună versiune a ta în planul perfecţiunii ireale, într-un plan al transcendenţei metafizice.

Leadershipul cuprinde vederea artistică cu care te-ai deprins în încercarea de a te adapta la un alt mediu de viaţă, într-un context în care trebuie să-ţi accentuezi trăsăturile unice (şi unde imaginarul şi realul se întrepătrund).

Priveşte-mă cu ochiul vederii din spatele pânzei dacă vrei să desluşeşti misterele spiritului descins din alte lumi pământeşti. Numai un artist genial, care ştie să scoată în evidenţă culoarea din spaţiul clar-obscurului, servind scopului de a întări efectul culorilor sufletului şi sentimentului într-o atmosferă de rigoare intimă, dispune de un asemenea ochi ce poate cuprinde două imagini într-una singură.

În lumile de dincolo de aceasta există infinit mai multe moduri de a simți...

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-ochiul-vederii-din-spatele-panzei.html

Priveşte-mă cu privirea cu care te urmăresc eu

On Noiembrie 13, 2021

Un lider care are talent şi fire de artist va da întotdeauna dovadă de o inteligenţă asociativă, acceptând provocarea de a amplifica vizibilitatea unei imagini îndepărtate faţă de punct static.

Sunt în gara din Cluj-Napoca. Aștept trenul, alături de alte priviri care par să observe totul în jur. Dar nimeni nu mă observă pe mine, nu fiindcă nimeni nu ar avea ochi pentru mine, ci fiindcă privirile străine au întotdeauna obiceiul de a se focaliza asupra unui obiectiv bine determinat. Iar trenul încă se lasă așteptat…

Dar oare trenul nu are, la rândul lui, o privire care să iasă în evidență, mai mult decât orice altă privire care încearcă să-i intercepteze poziția geografică? O expresie gânditoare şi un surâs enigmatic, constituite într-o privire pătrunzătoare care susträgându-se oricărui control, trece prin lucruri căutând ce este dincolo de ele. Or această privire vede drept înainte, neglijând cu orice preț aspectele laterale ale spaţiului pe care îl traversează, spre satisfacerea acelei curiozităţi exemplare care pune accent pe dinamism şi pe libertatea de reacţie a privitorului.

Iar dacă privirea mea întâlnește privirea dreaptă și rece a trenului, fără nicio constrângere de spațiu și timp, ar însemna să fim doi martori suficienți pentru a justifica confirmarea unui alt punct de vedere, nu-i aşa? Astfel este posibil acordul dintre un simbol al timpului care trece, exprimat prin *Kamtirodhis* , fără a cunoaşte momentul când se apropie trenul, şi staţionarea în suflet a unei închipuiri menită să îmbrace forma unei metafore continue sau prelungite.

Leadership: Poţi să-ţi extinzi câmpul vederii prin comparaţie cu ceea ce se întâmplă dincolo de imaginar, aşa încât să ilustrezi o imagine care se extinde dincolo de cadrul de referinţă al celuilalt "TU" ?

Mai trebuie spus un lucru. Curiozitatea trenului nu-l va limita la observarea peisajelor care îl înconjoară, fiindcă greutatea lui nu este un impediment pentru a circula cu viteza, nici de a observa ceea ce se întâmpla în jur, la fel cum ar face-o un pictor care ştie să îmbine perfect arta şi medii diferite de reprezentare artistică pentru a-şi manifesta talentul.

Faptul sugestiv care atrage atenţia în mod serios este însăşi spaţiul pe care îl străbate trenul, încât artistul să poată reprezenta durata într-un mod atât de sensibil încât timpul să fie faţă de el ca o linie de-a lungul căreia se intersectează planul orizontal al proiecțiilor grandioase ale suprarealiştilor şi planul transcendent şi intrinsec al teoriei cunoaşterii.

Respectând însă vederile laterale, formele exterioare de interacțiune cu alte persoane sau lucruri, trenul trebuie să confirme mărturisirea de a se conecta la mine, adăugând că "o face fără să fie silit de nimeni".

Într-adevăr, s-ar spune că trenul, luând forma unei făpturi imaginative, îi oferă artistului aceeaşi vedere pe care el o cuprinde de la distanţă, dovedind prin acest amănunt faptul că ideile sunt cuprinse în simţul vederii, şi că artistul le va distinge în măsura în care va ţine seama de importanţa gândirii abstracte.

Leadership: Imaginea care te transpune în mijlocul Creaţiei Artistice este asociată cu poziționarea ta în zona cea mai îndepărtată față de locul unde aştepţi în mod normal?

Enystemagntis: să vezi prin ceea ce se vede intuiţia, prin ceea ce se întâmplă cu tine atunci când te transpui în alt loc, odată cu deschiderea altor perspective. Totuşi, reconstituind spaţiul străbătut de tren ca o creaţie străbătută de o culoare a nemărginirii sau a irealităţii, dar independent de mulţimea obiectelor care se află în raza de acţiune a artistului, voi fi împins de raţiune să cred că relaţia dintre deplasarea trenului şi călătoria sa pe calea artistică reprezintă posibilitatea de redare a realităţii într-o imagine-simbol, unică.

Iată cum trenul devine, într-o singură clipă, o îmbunătățire a vederii mele de la distanță, antrenând o intimidare a privirii mele de aproape, odată cu înaintarea lui spre gară. Aşadar, nimic nu scapă ochiului vigilent de artist care trece rapid de la o direcţie predeterminată, la o perspectivă psihologică a privirii interioare. Era de aşteptat, căci în activitatea facultăţii mele de a vedea există două grade importante de comparaţie pe care le pot preciza: un fel de memorie care necesită alimentare constantă pentru a reține datele din ea, şi o inteligenţă asociativă, care este capabilă să accepte provocarea de a amplifica vizibilitatea unei imagini îndepărtate.

Dacă după trecerea unui răstimp, cineva ar îndrăzni să revină în gară, dispus să aștepte trenul, echivalent cu regăsirea unei priviri care spune mai mult decât 100 de priviri, atunci aș avea un singur mesaj să-i transmit, ca o confesiune sinceră:

Omul care nu știe să aștepte într-un singur loc un motiv pentru a vedea mai bine lucrurile simple, este un om a cărui privire nu este în stare să străpungă scurgerea liniară de "acum-uri", și care nu este în stare să străpungă neobișnuitul existent în sine, undeva retras de privirile lumii...

Leadershipul, în activitatea facultăţii de a vedea, seamănă cu felul în care percepi o experienţă de artă live, fără contact direct cu subiectul care a provocat o comparaţie: el are o manieră de a asigura deschiderea către nou, asumându-şi o direcţie care justifică o stare de spirit revelatoare.

Priveşte-mă cu privirea cu care te urmăresc eu, ori de câte ori încerci să surprinzi o imagine mai clară a fenomenului depărtare-apropiere, prin prisma a ceea ce se vede cu ochiul liber, dar care se percepe artistic numai prin comparaţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-cu-privirea-cu-care-te-urmaresc-eu.html

Priveşte-mă dincolo de cele ce se văd

On Decembrie 1, 2021

Pecetea artistului se simte tocmai în felul cum alege părţile vieţii pe care le înfăţişează în opera care este cu atât mai genială, cu cât mai multe se ghicesc dincolo de cele ce se văd.

George Kopaliani - Feel my mind. Melodia aceasta spune totul despre atitudine, este despre puterea de a-ţi educa spiritul atunci când meriţi să descoperi despre tine ceea ce nu ai descoperit niciodată până acum. În mare, este vorba despre RUNNING, o lume simbolică, încercată inegalabil în linia unor rafinate arderi şi distilări lăuntrice, câteodată reuşind să dezvăluie cele mai rafinate sentimente care hrănesc din belşug sufletul. Căci, adesea, runningul se dezvăluie prin trezirea, amplificarea şi dobândirea controlului pe termen lung asupra performanţelor mentale de care poate face dovada numai un creator care a supus formele de exprimare artistică, unei rigori autoimpuse, exploatând însuşirile propriei naturi.

Feel my mind se ascultă în timpul unui antrenament confortabil si echilibrat, dar într-un clarobscur vesperal, atunci când urmezi chemarea inimii. Începe slow, ca o încălzire a sufletului dinaintea muşchilor, în planul subtil al unei interiorităţi mişcătoare, uneori aplecată spre fabulaţie, care se abandonează unei acţiuni intense ce necesită uzul corpului. Apoi pe la jumătate, puţin după minutul 3, se declanşează dinamismul, când dai tot ce poţi. O voce caldă din background îţi şopteşte duios, preventiv, să nu renunţi. Cu niciun preţ, să nu renunţi. Ceva îţi dă putere să continui, chiar dacă simţi că nu mai poţi.

Dintr-o dată ai impresia că intri într-un culoar cosmic, începi să rezonezi cu astrele, plin de viaţă şi tare visător, nu mai eşti atent la alergat, nu mai eşti atent la lumea din jur, nu mai vezi pe nimeni. Eşti doar cu tine, cu aerul de sfinţenie al singurătăţii grandioase, în învăluirea dulce a sentimentului de înălţare spirituală ce trece într-un zbor fantastic prin taina înserării. Sincer cu tine însuti, cu sufletul tău, doar cu luna şi cu stelele. Şi începi să îţi construieşti un ritm normal de RUNNING. Ceva din umbră, ca o şoaptă venită din neant, sorbind puteri din izvoarele unei conştiinţe libere, continuă să-ţi şoptească: SĂ NU RENUNŢI !

Şi atunci ţi se deschide în cale o privelişte parcă salvată dintr-un avatar. Este lumea ta ! Şi nimeni nu înţelege lumea ta, fiindcă este lumea înaripată, atât de rară, plină de introspecţie, a învingătorilor !

Leadership: Obiectul atenţiei ce poate să cadă sub simţurile tale, ţi se poate impune ca un întreg unitar înainte de a-i cerceta conţinutul?

Este un suflet în această melodie, rezervat şi totodată energic, dincolo de structura ei organică, analizată sub impulsul vieţii intense, a trăirii imediate. Linia ei melodică, atât de sensibilă, de mare vibraţie emoţională, îmi mângâie sufletul cu aceeaşi ardoare cu care un pictor îşi afirmă nemărginita-i dragoste de viaţă într-o izbucnire cromatică radiind de lumină şi sentimente. Este acolo, în frigul începutului de iarnă, îndărătul frunzei care tremură, îndărătul muşchilor încordaţi, şoptind lucruri adânci şi neînţelese, aducând de mai multe ori succesiunea Largo-Allegro în momentele învinse de nesperate elanuri.

Sunetul Adagietto, plăsmuit din profunzimile devenirii cosmice, plonjând alene în propriile-mi sentimente pentru a descoperi analogia cea mai vie cu operele eterne ale Sfântului Spirit, se prelungeşte în spaţiul dintre realitate şi închipuire. Încă alerg nestingherit, visător, cuprinzând în gânduri şi în suflet întreaga vibraţie a unei rostiri prin care fiinţa universală se relevă ca lume a fiinţării omeneşti, şi chiar a celei Dumnezeieşti. Când alergi, sunetul de glorie al infinitului te urmăreşte, nu-ţi dă pace, dar nici nu te consumă.

Efectul expresiv vine din alăturarea imediată a două stări muzicale contrastante: una păstrează măreţia gândurilor din îndărătul mişcărilor spontane (materializate într-o imagine auditivă), iar perechea ei face ecoului trăirilor individualizate *Tremolo* , spuse parcă "pe şoptite" într-un cadru de spirit compact, al solidarităţii cu o privire iluminatoare asupra pasiunilor solitare.

Mai e ceva care nu se vede, şi care totuşi trebuie să se vadă, sau măcar să se simtă. Întotdeauna un suflet coordonat de sunetele cele mai grave până la cele mai înalte, transformându-se în mii şi mii de sunete diferite, devine centrul universului.

Leadership: Poţi să activezi opţiunea "image adjustment" sub forma unei impresionante confesiuni a sentimentelor, manifestându-ţi pe deplin disponibilitatea de a deveni o singură entitate expresivă conţinută într-un singur cadru evocator?

Runningul este trăit ca o luptă ce o duci, mai întâi, cu tine însuţi. Nu-ţi numeri paşii, dar îţi asculţi sufletul, ţi-l umpli cu voie bună, orientându-l către proiecţiile astrale. O lume nouă se deschide la fiecare pas, acolo, în tăcerea înserării care n-are altă menire decât a şopti o silabă - fie pentru a doborî un munte, fie pentru a zbura ca o pasăre cântătoare. Şi este uşor de suportat runningul, ca un fel de vrajă a unui univers total diferit de lumea celorlalţi, mai ales când sunetul "solemnis", născut parcă din tăcerea pământului, din gravitaţia aerului rece, activează puterea spiritului creator în conştiinţa universală.

Asta o demonstrează scriitorul Alexandru Vlahuţă atunci când povestea despre pictorul Nicolae Grigorescu:

"O luptă straşnică este viaţa lui. Fiecare dimineaţă îi aduce o speranţă nouă, şi fiecare seară este o nouă disperare. Veşnic nemulţumit de lucrul lui, răzând de câte zece ori o pânză, plecând şi întorcându-se de câte zece ori în acelaşi colţişor de natură, care mereu tot altceva spunea din marele mister, şi el mereu întrebând, simţind că, dincolo de liniile şi de culorile care se văd, mai este ceva ce nu se vede, şi care totuşi trebuie să se vadă. Trebuie. Că aceasta şi este chemarea unui artist pe lume - să te facă să vezi în vecii vecilor ceea ce natura nu arată decât o singură dată, la fulgerarea unei clipe, o singură dată, în toată necuprinsa şi spăimântătoarea veşnicie a vremii."

Ei bine, unde este mai multă emoţie: într-un suflet de pictor, sau într-un suflet de alergător? Amândoi pornesc pe acelaşi drum lung, al izbăvirii: unul cu şevaletul în braţe, celălalt cu medalia de aur în vis, unul execută cu piciorul de pe obstacol o impulsie cu întinderea articulaţiilor, celălalt surprinde şi selecţionează ceea ce e caracteristic în natură. Dar, şi unul şi celălalt privesc cu atenţie, înainte şi în jos, pentru a echilibra contrastul dintre imaginar şi perceptibil, mijlocind interferenţele omului sacru.

Cu ce drag te întorci acolo unde îţi este sufletul de artist, bine şlefuit într-un model de învingător. Câtă încordare există într-o muncă îndrăzneaţă care combină supleţea şi sensibilitatea în punctul în care tempoul se modifică din Largo - în Animato, *per giocare con entusiasmo e spirito* , caracterul acustic fiind astfel prelungit ca un ecou cu adânci rezonanţe de dincolo de timp şi spaţiu, conform căruia "spiritele trăind în locuri şi epoci diferite gândesc la fel, simt aceleaşi imbolduri creatoare, chiar comunică pe canale nebănuite, diafane şi evanescent".

Mi-am dat seama - Feel my mind - că ori de câte ori mă voi întoarce la Running, la fel cum artistul se întoarce la pânza sa, compunând culori şi emoţii, voi fi adânc pătruns de sentimentul de libertate pe care ţi-l oferă sinceritatea şi fidelitatea, sentimentul acela de "aş rămâne aici, nu vreau să mă întorc." Dar asta nu se vede, nu-i aşa?

Leadershipul poate fi considerat valabil sub forma unei impresionante confesiuni a sentimentelor, o reflectare asupra universului interior ce nu intră niciodată conflict cu realitatea exterioară.

Priveşte-mă dincolo de cele ce se văd, dacă vrei să înţelegi ceea ce se simte doar cu inima.

Alergătorul are un suflet, nu-i auzi plânsul, suspinele, nu-i auzi paşii trecând peste obstacole, peste vârfuri semeţe, peste stânci singuratice, ocupând o scenă subiectivată de lumini şi umbre. Adesea, fără să lase vreo urmă, dar potrivindu-se într-un singur cadru "Eu Însumi", el păşeşte victorios spre un orizont neaşteptat, unde îşi va crea lumea lui. N-o să-l mai vedeţi decât, poate, la fulgerarea unei clipe, în toată necuprinsa veşnicie a vremii.

Bine spunea Nicolae Iorga: *"Pecetea artistului se simte tocmai în felul cum alege părţile vieţii pe care le înfăţişează în opera care este cu atât mai genială, cu cât mai multe se ghicesc dincolo de cele ce se văd."*

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-dincolo-de-cele-ce-se-vad.html

Priveşte-mă fără să mă vezi

On Iulie 01, 2024

Adevărata valoare a unei opere artistice izvorăște din autenticitatea experienței personale, revelată adesea în momentele de vulnerabilitate extremă.

În penumbra unei camere, o femeie plină de experiențe și bizarerii, punându-şi sub lupă multiplele fațete ale personalităţii, își caută schimbarea interioară. Pare să oscileze între rugăciune și amintiri senzuale, într-un dans al conștiinței ce transcende timpul și spațiul. Camera semi-luminată, filtrând razele soarelui prin perdele grele, pare să fie încadrată într-un tablou chiaroscuro al lui Caravaggio, o cameră de luat vederi surprinzând silueta unei melancolii bolnave, a unei sentimentalităţi exagerate, foarte asemănătoare cu cea a plantelor de seră, care nu pot suporta intemperiile naturii.

Dumnezeul căutat nu-și face simțită prezența oricum, ci lăsând-o singură cu gândurile sale tumultoase, din haosul original al păcatului de a fi fost cu adevărat frumoasă, o fiinţă luminată de darul esteticii prin care se reflectă însuşirea omului de a simţii emoţie în faţa operelor de artă. Oare cum ar putea ea să găsească echilibrul între spiritualitate și senzualitate, între trecut și prezent?

În timp ce se roagă, mintea ei călătorește spre amintiri de mult timp închise în cufărul memoriei, amintiri ce renasc acum, cu forţa înnoită, cu fiecare rol pe care-l face şi care-l joacă pe o scenă improvizată de însăşi mintea ei, pentru a treizecea oară ca şi cum ar fi prima şi ultima oară. Mereu materializându-se în greșeli palpabile. Această reminiscență dintr-un trecut recent, proba vie a unei experiențe intense la care conştiinţa revine obsesiv, marcată de traiectoria vieții ei alerte, pasionale, tumultoase, iese la suprafață din când în când, vulnerabilizând-o total, ca pe o rană deschisă în care sângele continuă să curgă. Şi curge, şi curge, fără oprire, alimentând durerea de a se şti captivă într-o existenţă finită.

Leadership: Accepți adevărul de a fi vulnerabil, ca o dovadă a existenței unei opere de artă care dezvăluie culisele sufletului tău, făcând ca fiecare trăire să capete un sens mai înalt?

Când se roagă, și se roagă cu acea durere dreaptă, care nu iese la iveală decât în timpul rugăciunii, gândurile ei se adâncesc într-un soi de crescendo al disperării tăcute. Dar acum, ca un Phoenix, aceste amintiri renasc prin greșelile ce i se arată în minte obsesiv, compulsiv. Întotdeauna tristețile fără motiv, fricile fără fundament și toate cele ce definesc condiția umană, se justifică sub egida unui interior cu potențial de zeificare, nu doar prin frământările interioare. Adevărul din ea se dezvăluie mai ales acum când, adultă fiind, se simte neajutorată, manifestându-se prin nesimțire și nepăsare, căci în esență, e doar un copil care nu știe să fie altfel. Izbucnește într-un râs nebunesc, fără logică, semn al unei stări psihice febrile.

Este și asta un fel de a elibera tensiunea acumulată în fundamentul mintalului ei.

Într-o stare de "Resthesia", o fuziune între zenit spiritual și sinestezie emoțională, ea explorează acea conexiune transcendentă cu divinul care o călăuzește spre un punct de revelație, încă neclar. Aceste frământări, încă slabe, dar se simte cum cresc, nu sunt simple defecte umane, ci manifestări ale unui interior cu posibilități îndumnezeitoare, în raport cu tenebrele ce au coborât peste lume ca rod al propriei ei funcţionări dizarmonice. Ca atare, vulnerabilitatea ei devine o poartă către transcendență, o reminiscență dintr-un trecut recent ce îi marchează traiectoria vieții, în care sângele trupului ei pulsează cu intensitate, curge spre adâncurile sufletului ei.

Frământările ei sunt urmărite şi din perspectiva eroinei lui Anne Hebert, din romanul "Kamouraska":

"Trebuie să acţionez repede. Să mă apăr de furia timpului. Să mă salvez în întregime, irevocabil. Să mă împac pentru totdeauna cu mine. Să şterg o întreagă perioadă din viaţa mea. Să-mi regăsesc candoarea, naivitatea, farmecul, rostul. Cum mult înainte să... S-ar părea că încerc să scot, cu cazna, la lumină, un cuvânt, unul singur, apăsător, îndepărtat. Indispensabil. Un fel de greutate ascunsă sub pământ, ştiută doar în cer. O ancoră ruginită. Prinsă de o funie lungă, subterană. Un soi de rădăcină adâncă, pierdută, care continuă să alimenteze amintirile și emoțiile din adâncul sufletului meu."

Leadership: Accepți recunoașterea înfrângerii ca pe un catalizator al unei profunde introspecții, pentru a scoate din sine esența sufletului tău și a-l dărui lumii printr-o capodoperă?

Ea știe mai bine acum, după ce s-a recunoscut înfrântă, de ce o operă nesemnată cu sângele propriei vieți are mai puțină valoare pentru sine. Cert este că autenticitatea interioară se revelează în momentele de fragilitate, când sufletul adult se simte copil din nou. Deodată, *comme un éclair dans la nuit de l'âme*, izbucnește într-un râs nebunesc, fără logică, semn al unei stări psihice febrile. Acest râs, capabil să răscolească adâncurile ființei, devine un catalizator pentru explorarea sinelui într-un parcurs al sângelui tumultuos care-i asigură drumul înainte. Spre iad, sau spre rai?

Nu-i de mirare că tatuajul de pe mâna ei dreaptă, un păianjen, simbolizează pierderea ultimelor fărâme de omenie în relațiile interumane. Oare acest simbol sugerează că ea poartă în subconștient un venin capabil să paralizeze sau chiar să omoare prada emoțională? În spatele ei, o statuie albă o privește cu ochi de zeu tăcut, dorind parcă să-i înghețe agonia, să-și satisfacă orgoliul de a o vedea fragilă, mai puțin încrezătoare decât altădată. În acelaşi cadru, un vultur pleşuv stă țeapăn pe un cuier de lemn, întorcându-și ochii spre ea de fiecare dată când își ridică privirea spre cer, amintindu-i că, pe măsură ce se simte tot mai mică, își spune „gata, gata, e bine". Este acest vultur un simbol al aspirațiilor ei înalte sau o reprezentare a privirii omnisciente a divinității?

În acest moment de introspecție intensă, ne amintim de cuvintele lui Feodor Dostoievsky din "Frații Karamazov":

"Dragostea activă, comparativ cu visarea, este o chestiune crudă și înfricoșătoare. Dragostea visătoare însetează după o realizare rapidă, de a fi satisfăcută rapid cu admirația tuturor. Dar dragostea activă este un angajament profund, o luptă continuă și plină de sacrificii."

Aceste cuvinte par să rezoneze cu lupta interioară a femeii, între idealul spiritual și realitatea carnală a existenței sale, un soi de a spune că totul e un joc al cărui miză este însăși esența vieții, trăită cu intensitate și vulnerabilitate, "Otthathia Atensamphor", regăsirea sinelui în persoana iubită, poate cea mai grea căutare din viață. Starea psihică febrilă poate fi un catalizator pentru creație autentică, eliberând energii creative reprimate.

Leadership: Poți să transformi frustrarea și dorința de a copleși lumea cu emoții într-un mijloc de exprimare artistică, recunoscându-ți vulnerabilitatea ca pe o dovadă a determinării în căutarea sinelui?

În căutarea sinelui, omul oscilează între dorința de transcendență și atracția către teluric. În timp ce se imaginează pe sine tot mai mică, spunându-și "gata, gata, e bine", asocierile timpurii din subconștientul ei o năpădesc, o fac să se simtă copleșită de propriile temeri și amintiri. Cum ar putea ea să reconcilieze aceste amintiri cu prezentul ei spiritual, încât să

creeze un nou fundament pentru iubire? Își reamintește de focul pasiunii pe care fotograful și regizorul, în același timp, i-l trezeau, făcând-o să simtă emoții pe care nu le crezuse posibile. Oare această experiență a fost o revelație sau o cădere din grația divină?

Frustrarea că nu a primit darul lui de a copleși lumea cu emoții o apasă, lăsându-și Ego-ul să iasă la suprafață, să fie nesimțit și grosolan. Nu ea este de vină, ci Ego-ul.

Cu un buchet de trandafiri în mână, mărturie tăcută a frumuseții efemere, rupe un boboc, întorcându-l pe toate părțile, contemplând alte scenarii, alte decoruri. Purtând mănuși negre, simbol al unei anumite intimități, ea se mișcă printre umbre și raze de soare care pătrund ușor printr-o fereastră semi-deschisă. Uşor, asemenea Venerei din "Nașterea lui Venus" a lui Botticelli, ea atinge cu palma chipul statuii, ca și cum ar fi fost jumătatea care o însuflețește, un gest tandru și senzual. Ceasurile de pe perete conturează timpul pierdut, dar dorit înapoi, în lupta cu amintirile senzuale. Nimic nu-i aduce trecutul înapoi, dar atingerea îi oferă o alinare temporară.

Capodopera cea mai grandioasă a artistului este de a se exprima autentic prin simboluri, prin diverse chipuri, în dialog cu profunzimile sufletului său.

Priveşte-mă fără să mă vezi și încearcă să ghicești ce este în mintea mea, în sufletul meu, în viața mea. Doar așa, printr-o intuiție profundă, închipuind ceea ce este ascuns, vei putea afla o parte, măcar o parte din ceea ce sunt cu adevărat. Încă nu știu de ce te îndepărtezi, nu știu cum să te apropii, dar aștept cu nerăbdare clipa în care vei putea să mă vezi cu adevărat.

*** Notă: Enigma - Carly's Song (Version 2)**

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-fara-sa-ma-vezi.html

Priveşte-mă fără să-mi uiţi privirea

On Decembrie 27, 2022

Legătura fundamentală între imagine şi percepţie este subiectivitatea cu care îşi iau avânt amintirile în adâncul tău.

Gândurile mele se îndreaptă mereu spre mare şi spre nisipul litoralului, două variante ale aceleiaşi reprezentări de memorie. Asta dezvăluie cu mai mare acurateţe forţa unui suflet de artist care prin picturile sale îşi povestește universul în culori, pictând chipul soarelui în maniera în care marea, în glasul ei melodios, sărută nisipul şi apoi se retrage în timpul refluxului. Surprinzător, uscatul ia forma unor cărări de-a lungul cărora îmi port cu drag aducerile-aminte, izbucniri de tandreţe, puseuri de febră a nostalgiei, relaţional cu ideea de spaţiu perspectival care posedă proprietăţi intrinsec sensibile.

Aşadar, există două aspecte ale aceleiaşi realităţi destinată parcă să respecte şi să fie acordată numai la o suprafaţă de culoare care posedă în ea însăşi o semnificaţie spaţială, *Rhyvalhystus* (timp al încremenirii universale), ducând la formarea personalităţii mele de artist. Şi nu un oarecare artist, ci unul capabil să transforme amintirea în nişte teme emoţionale, vizuale.

De fapt, în multe din amintirile mele la Marea Neagră, de-a lungul cărora am analizat urmele mărunte pe care le-am lăsat (și care dezvăluie, chiar şi acum, alte adevăruri surprinzătoare), se află neîntrecuta senzaţie a celei mai pure lumini şi a unei imense depărtări: lumina unei viziuni personal umanizate şi măsura distanţei parcurse de la vedere la viziune.

Leadership: Poţi să reînvii o realitate prin readucerea în prezent a trecutului, în faţa unei oglinzi convexe care reflectă imaginea ideală a unei vieţi nesfârşite?

Da. Între mine şi mare se ascunde un secret: nu putem exista fără să încorporăm, viceversa, sensurile unei opere de artă care se lasă descoperită doar după capriciile memoriei dublate de o imagine a realităţii imaginare, provenită dintr-un trecut care se încăpăţânează să nu mai treacă. Într-un fel sau altul, este vorba despre existenţa unui timp subiectiv, reînviat prin memorie involuntară, şi reprezentat într-o oglindă convexă care reflectă imaginea ideală a unei vieţi nesfârşite.

Oare sunt doar capriciile unei fantezii invenţioase care scormoneşte cu mâinile pline realul, eclipsând orice atracţie din jur? Sau, poate că mă pasionează în special marea din imaginea unei lumi idilice, rare, izolate, în care vreau să mă pierd fără ţintă, fără plan, fără urmă, ca într-un labirint al oglinzilor convexe care, în mod înşelător, conduce mereu în acelaşi loc.

În aşa fel trebuie să mă modelez pe tendinţele mării de a încânta ochiul privitorului, încât esenţa dinamicii viului să rămână intactă prin raportare la artă, sau mai exact la reprezentarea picturală a frumuseţii unui dialog între privire şi îmbrăţişare. Privirea faţă în faţă cu mine însumi, cu tot ce atrage după ea, şi îmbrăţişarea unei iluzii hoinare în care ar fi trăit sinele meu anterior.

Leadership: Imaginea care îţi lărgeşte orizontul poate să justifice existenţa unui timp subiectiv, reînviat prin memoria involuntară şi ridicat la rangul unei confesiuni care reflectă fragilitatea afectivă?

Intrând în acest spaţiu al imaginii care orientează privirea spre descoperirea artisticului,

apreciat ca fundament al conservării mării în lucrarea memoriei, am reuşit să mă integrez într-o carte scrisă de Paul Auster, care vorbea despre criticul şi filozoful literar rus, Mikhail Bakhtin:

"În timpul invaziei nemţilor în Rusia, în cel de-al doilea război mondial, Bakhtin a fumat singurul exemplar din manuscrisul cu opera sa, un studiu vast al literaturii germane (care avea dimensiunile unei cărţi şi la care lucrase ani întregi). Una câte una, el a smuls fiecare pagină din manuscris şi a folosit hârtia ca să-şi răsucească ţigările, fumând, zi după zi, câte puţin din carte până când n-a mai rămas nimic. Aceste poveşti sunt adevărate. Sunt totodată şi parabole, poate, dar au semnificaţia pe care o au pentru că sunt adevărate."

În opera mea artistică, în care imaginile se contopesc într-un ecou al vremurilor cu vise dintr-un loc al deconectării de la stres, am demonstrat o înclinaţie specială înspre acest gen de atitudine de viaţă.

Mai ales în memoriile mele, atât de variate și colorate, se regăseşte următoarea relatare: tot ceea ce văd cu ochi de amintire este, zi de zi, o pagină smulsă dintr-o viaţă trăită fără regrete, rămasă neclintită în faţa unei imagini de vis care, misterioasă și indescifrabilă, transformată într-o poezie a timpului, schițează o călătorie fascinantă de auto-descoperire. Şi chiar dacă din memoriile mele se vor risipi toate paginile, una câte una, azvârlite într-o uitare enigmatică, nemeritată, fără capăt, un singur lucru va rămâne totuşi cu rădăcini în inimi: parfumul de Briza Mării.

Leadership: Impactul pe care îl are asupra ta imaginea totalităţii prezenturilor tale de-a lungul vieții, te pune în ipostaza unui Creator aflat în proximitatea unei viziuni pe cât de revelatoare, pe atât de profundă?

Parfumul aspru al ficţiunii se simte în felul cum imortalizez un momentul sublim de emoţie, atunci când apa mării se retrage în larg, lăsând vizibilă o fâşie îngustă de pământ pe care ochii mei o consideră mijlocul de veşnicie într-o realitate virtuală simulată, un "no men's land" în care se întâlnesc şi se înfruntă un număr mare de mituri, legende şi simboluri. Şi, încă un lucru asupra căruia sunt de acord, un fenomen universal tradus printr-un *Achthas Syncorthesys* (simbolul elanului spre spiritualizare), este acea deplină sinceritate a pictorului şi puternica originalitate cu care el surprinde detaliile, fără a se pierde în ele.

Exact ca într-un fel de labirint vizual în care personajul se pierde fără urmă de a fi găsit, dar devine o fiinţă eternă prin faptul că amintirea lui este imortalizată într-o capodoperă de artă care se dezvăluie în contrastul puternic dintre imagine, realitate şi simbol. Prin urmare, arta își dezvăluie adevărata valoare la malul mării, prin monologurile minţii de artist care, bântuindu-l ore şi ore, aduce la viață acele emoții atât de copleşitoare, intense, și face lumină asupra a ceea ce înseamnă să trăiești din amintiri transpuse în imagini.

Ce-i drept, în amintire nu poţi să trăieşti într-o totală necunoaștere, într-o uitare esențialmente desăvârșită, ci doar să te vezi, să te descoperi pe tine însuţi, să te miri tu însuţi de intensitatea reacţiilor tale faţă în faţă cu realitatea, fără să te prefaci a fi altcineva.

Iar marea creează o dublă într-o fotografie: mă clonează în tot mai multe ipostaze, dintre care cea mai veridică este de Creator al Microcosmosului. Într-adevăr, o singură fotografie poate trezi o infinitate de emoții într-o buclă a timpului trecut reînviat prin rememorare. Emoţii vărsate şi depozitate perfect într-o capsulă a timpului, ca un cufăr plin cu o comoară ascunsă care înseninează viaţa monotonă...

Un artist trebuie să ia în considerare unitatea dintre imagine şi mediul prin care este transmisă imaginea, dintr-o raţiune logică: nicio imagine nu poate exista fără un mediu de

abstractizare a realităţii, nici măcar imaginile mentale care folosesc fluxul amintirilor drept mediu de dezvoltare a conştiinţei de sine.

Priveşte-mă fără să-mi uiţi privirea de fiecare dată când încerci să pătrunzi o realitate care îţi reflectă starea de spirit, acordată la o împlinire spirituală care transcede spaţiul şi timpul şi cu care îţi înnobilezi viaţa, numită "rememorare întineritoare".

Priveşte-mă fără să te supui vederii mele

On Noiembrie 09, 2021

Îndreaptă-ţi privirea spre ceea ce este semnificativ imaginii cu care rezonează lumea, fără să-ţi sporeşti tendinţa de a controla procesul formării imaginii în sine.

Multă lume este prezentă la concursul de azi din Cluj-Napoca. Maratonul se anunţă foarte disputat. Sunt foarte mulți concurenți, dar şi foarte mulți susținători. Toți urmăresc ceva, altfel nu ar fi fost prezenţi acolo încă de dimineață. Este de ajuns să privești cum sunt priviți cei care aleargă, față de susținătorii de pe margine, totul înlănţuindu-se firesc, distinct, liber, într-un montaj neaşteptat de atitudini tot mai implicate. Şi realizezi imediat că privirea susținătorilor este ferm fixată spre traseul de alergat, deci nu la tine, chiar dacă ești unul dintre susținători.

În afară de asta, dacă voi reuși să dovedesc, așa cum cred că se va întâmpla, faptul că nicio privire nu poate fi învinuită de glasul conștiinței responsabile, mărturisindu-și nevoia de a fi pe placul tuturor, fără a fi influențată în mod excesiv de mecanisme diverse de comparație, atunci toți susținătorii se vor situa mai prejos de alergători din punct de vedere al viziunii de apartenență la un scop măreț. Trebuie admirată atitudinea care face dintr-un susţinător un participant fără voie la fericitul eveniment.

S-ar putea spune că orice privire ce caută altă privire, nu este o privire mulțumită de sine, ci una vulnerabilă care se poate schimba în orice clipă, în loc să aștepte totul. Iar o privire care vede, nu este neapărat o privire cu mare ecou în profunzimea ființei.

Accentuez acest lucru. Dacă fiecare privire ar urmări-o pe cea de lângă ea, probabil și-ar pierde din demnitate, fiindcă nicio privire focalizată asupra unui obiectiv important nu se poate coborî până acolo încât să observe ceva neînsemnat, nu-i așa? Prin urmare nu îți poți rezerva dreptul exclusiv de a condamna o privire care nu te privește pe tine. Trebuie să aștepți cursa ta și să devii ținta numărul unu cel puțin a unei priviri, ca să fii împăcat cu tine.

Leadership: Îţi controlezi emoţia pe care o emană îndreptarea atenţiei tale spre sursa unui stimul vizual capabil să producă o senzaţie de "cerc complet", atunci când îţi expui preocuparea faţă de ceea ce te înconjoară?

În timpul primei curse la care am asistat, privirea mea avea o singură convingere, pe baza unei singure bănuieli, anume că ea nu are o limită de timp pentru a se potrivi preferințelor altora. Iar dacă s-ar aduce la cunoștință vreo acuzație împotriva privirii mele, și ar trebui să răspund la aceasta cum cred de cuviință, încât să nu mi se ceară explicații mai amănunțite, aș spune doar atât:

O privire nu trebuie să se lase convinsă cu ușurință de promisiunea unui eveniment anunțat, cum că va face senzații tari, la fel ca o reclamă care te face să cumperi orice. Ci, mai bine ar fi să continue cu fermitate să se facă nevăzută, ca să prevină vreo "cădere" în caz de prea multă trufie.

Ca s-o spun altfel. Un stimul vizual capabil să producă senzaţia de "cerc complet" apare drept rezultat al unei succesiuni de întâmplări senzaţionale care inițiază un răspuns la acţiunea evenimentelor de mare anvergură prin care tu devii un factor de schimbare. În consecinţă, atmosfera care atrage atenţia privirii tale la un anumit eveniment, aspectul de ansamblu al unei imagini la care te uiţi ca la un întreg, poate să declanşeze o atitudine părtinitoare faţă de unii sau de alţii.

A-ţi controla emoţia care te încearcă la un anumit eveniment înseamnă să-ţi întăreşti convingerea că ceea ce trăieşti intens are un sens important şi nu trece neobservat, şi că ceea ce contează pentru tine contează şi pentru ceilalţi.

Totodată, această emoţie poate să izvorască din convingerea că ceea ce trăieşti intens într-un anumit moment de maximă sportivitate poate să producă un impact semnificativ în procesul de formare a unei noi imagini despre sine. Cel puţin în cazul susţinătorilor, nu uita că învingătorul este şi în tine, chiar dacă participanţii la cursă încearcă să îţi încânte privirile cu inedite ruperi de ritm.

Fiecare om este supus privirii care îl caută, nu neapărat privirii pe care și-o dorește sau cea pe care o merită. Și asta numai dacă stabilește de la bun început motivul cert al unei regăsiri de fond în prim planul cuiva. Ce se înțelege de aici? Că omul poate să fie privit doar fiindcă vrea să fie privit, sau în caz rar, privirea lui poate atrage involuntar alte priviri care caută ceva senzațional? Are privirea un caracter cu desăvârșire arbitrar? A avea în prim plan o privire, înseamnă să împărtășești convingerile ei?

Leadershipul este atitudinea omului care ştie să ţină o flacără aprinsă în mijlocul mulţimii, dar care se concentrează numai pe imaginea flăcării ce s-a imprimat în mintea sa.

Priveşte-mă fără să te supui vederii mele este motto-ul unui om care a înţeles faptul că, doar aflându-se în mijlocul oamenilor, nu va putea niciodată să atragă total atenţia asupra lui. Şi asta deoarece oamenii care trăiesc un episod plin de însufleţire, plin de neprevăzut, sunt atenţi mai degrabă la rezultatul final, decât la un "anunţ" de mică amploare.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-fara-sa-te-supui-vederii-mele.html

Priveşte-mă fără să-ţi forţezi vederea

On Noiembrie 17, 2021

Perspectiva din care priveşti o imagine fără contur uman definit, îţi formează percepţia asupra a ceea ce înseamnă să fii de fapt o fire artistică.

O furnicuţă. Atât am în faţa ochilor mei, o furnicuţă, un banal punct mişcător în care se fixează toată atenţia ochilor mei, dar ea reprezintă o unitate de măsură care declanşează creaţia. Şi oare cum aş putea să privesc această furnicuţă cu ochii unui artist care ştie cu certitudine un lucru: creativitatea este peste tot, mai ales în sensul îndeplinirii condiţiei noutăţii. Căci furnicuţa nu ştie că o privesc atent, privirea ei fiind îndreptată spre punga de zahăr de pe masă, sperând poate că nimeni nu îi va detecta prezenţa. Nu ştiu dacă sunt tocmai o încântare pentru ochii care îşi ascund vederea…

Atotştiutoare şi înţeleaptă, axându-se pe o muncă meticuloasă care necesită multă răbdare, furnicuţei nici nu-i trece prin minte că cineva s-a gândit deja la transpunerea ei într-o imagine unică, o imagine ce poate genera noi unghiuri de analiză a simbolurilor care pot fi cuprinse în elementul "noutate" , conştientizări sau mecanisme suplimentare de identificare a cauzelor pentru care se manifestă o anumită preferinţă pentru arta figurativă.

În particular: din orice unghi aş privi o mică vietate, o imagine a sensibilităţii în arta plastică, *un sistema de reflexión sobre la realidad y fijación de ideas,* privirea tot nu uită acea mică sferă de existenţă care devine preţioasă prin însăşi călătoria ce o face, traversând spaţiul dinaintea ochilor mei cu aceeaşi discreţie cu care artistul îşi construieşte profilul stilistic din fragmente caleidoscopice.

Nu încape îndoială. Perspectiva din care priveşti subiectul fotografiat, imortalizat într-o privire care nu durează decât câteva secunde, se modifică în funcţie de tiparul ideal spre care tinde artistul toată viaţa lui: un background persistent în memoria lui vizuală.

Leadership: Unghiul din care priveşti un singur cadru de referinţă îţi poate asigura un background persistent în memoria vizuală a unui artist care dezvăluie multiple variante de receptare a Creaţiei sale?

Dacă te întrebi ce-i cu furnicuţa asta, fiind un amănunt imposibil de prevăzut care se naşte aleator din manifestarea propriei individualităţi cu întâlnirea unei priviri admirative îndreptate asupra unei ţinte întâmplătoare şi simbolice, află că totul depinde de perspectiva din care priveşti o operă de artă. De asemenea, dacă o imagine vie este privită concentrat mai mult timp, când privirea se mută pe o suprafaţă de nuanţă închisă, aceeaşi imagine va fi văzută mai degrabă ca o ciudăţenie, ca o transgresiune personală, ceva intruziv sau ofensator şi, în consecinţă, nu va fi prea amuzantă.

Hiper-realismul se joacă la limita dintre realitate şi artă. Din acest motiv, graţie unei priviri reînnoite îndreptate spre furnicuţă, fiind şi ea o verigă importantă în lanţul ecologic, o vieţuitoare foarte prevăzătoare, artistul va încerca imitarea naturii, ducând naturalismul la extrem. Furnicuţa va apărea în mod necesar transformat în altceva, anume într-o fiinţă.

Prin urmare, receptarea creaţiei mele la nivel tematic poate fi determinată prin două variante: printr-o imagine care spune o poveste, şi printr-o personificare care stăpâneşte tehnicile narative. Este nevoie de educaţie artistică pentru a înţelege acest lucru.

Leadership: Poţi să arăţi că mijlocul de validare a creaţiei tale depinde de aprecierea unui punct fix sau mişcător, din care se alimentează esenţa unei viziuni profund figurative?

Încerc să subliniez faptul că personificarea devine obligatorie, artistul decupând din realitate acele părţi pe care le găseşte interesante şi reproducându-le cu maximum de minuţiozitate într-o creaţie al cărei univers se întrepătrunde cu acela a lui Thales care, pentru a ajunge să descopere proprietăţile oricărui triunghi isoscel, nu urmează pas cu pas ceea ce vede, ci încearcă să construiască triunghiul isoscel la modul general.

Într-adevăr, succesorul unui număr este tot un număr, iar cota de originalitate a unei creaţii este dată de distanţa dintre vederea ochilor obişnuiţi şi vederea ochilor iluminaţi de reprezentările artei - accesibile în versiunea unei lumi mai mici, reprezentată de modele neregulate şi vulnerabile. La fel de cert este faptul că simbolul hărniciei şi al stăruinţei, care învinge cu hotărâre toate obstacolele, reprezintă o operă a naturii încadrată în coordonatele unei viziuni de o pregnantă originalitate, recunoscută drept unica formă necesară artei, de vreme ce nu poate fi născocită de om prin artă, fiindcă natura este o plăsmuitoare datată cu mult înaintea omului.

Furnicuţa nu este o deviere care reduce din puterea unei priviri pătrunzătoare, făcându-şi din discreţia cu care traversează lumea artistică o redutabilă reflectare în oglinda lumii omului obişnuit, o reflectare în sens alegoric, bineînţeles. Ci, mai degrabă, este forma particulară instituită de individualitate prin care se manifestă esenţa unei viziuni profund figurative, particularul existând doar pentru a asimila întreaga gamă a elementelor văzute de aproape ce au în contrapondere perspectivele ample, cuprinse dintr-o singură privire.

Leadership: Poţi să ghidezi receptarea creaţiei tale la un nivel de Creator fără seamăn, îmbinând într-un singur organism două noţiuni comparate?

În această furnicuţă trebuie să se obiectiveze întotdeauna particularul, punând pe primul loc, cât de solid posibil pentru analiza creaţiei artistice, mişcarea neîntreruptă a unui organism inferior destul de impunător ca pondere a conceptului şi concepţiei, dar evolutiv din punct de vedere al arealului tematic abordat de către arta picturii.

Furnicuţa se are doar pe sine însăşi în totalitatea formelor ei de manifestare şi de existenţă, constituindu-se drept subiect de creaţie - nu printr-o întrupare a forţei îmbinată cu blândeţea, ci îmbinând într-un singur organism două noţiuni comparate: omul şi natura.

Ea se poate obiectiva ca idee originală de creaţie doar în măsura în care se întrupează (ca factor senzaţional) atât în cuvinte, cât şi în imagini, mişcări şi momente în mişcare, spre conturarea unui viitor suprarealism. Într-o singură clipă, furnicuţa se poate reflecta în dimensiunea microscopică a unei lumi în devenire, ca unitate particulară de formă şi conţinut, ca unitate de observare a realităţii prin intermediul unei priviri care nu poate fi observată decât într-o stare în care doar un artist poate să o cuprindă într-o imagine de detaliu.

Iar din punct de vedere al conceptului "nothing is ever too much for doing an impression of reality in painting", cred că furnicuţa ar avea ceva important de spus *:"If I do an impression of being someone special, you will imitate and reproduce my actions with spatially congruent body parts, in art."*

Leadershipul este rezultatul comparaţiei pe care o efectuează subiectul între el însuşi şi alte elemente din jur, încât imaginea care va ajunge la privitor să fie identică cu cea venită de la creatorii de conţinut.

Priveşte-mă fără să-ţi forţezi vederea, mi-a spus furnicuţa în timp ce o priveam cum se îndreaptă grăbită spre punga de zahăr de pe masă. Iar atunci când vorbele ei mi-au pătruns în adâncul minţii, ca un fel de condiţionare care a devenit convingere, am realizat pentru prima dată că ceea ce un artist trebuie să scoată în evidenţă prin intermediul creaţiei sale este imaginea proiectată, punct cu punct, asupra înfăţişării celui care stă în fața sa.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-fara-sa-ti-fortezi-vederea.html

Priveşte-mă în comparaţie cu aspectul unei imagini artistice

On Octombrie 22, 2022

O transpunere a personalității Creatorului în natură este o reproducere fidelă a ceea ce te aştepţi să vezi într-o imagine care trezeşte amintiri.

Astăzi privesc cu totul diferit marea, acest spaţiu al absolutului în care puţini se încumetă să-şi construiască povestea vieţii. Ea este molipsitoare prin felul în care o văd cu colțul ochilor, ca pe o iluzie a unei realități intense, ca un fel de senzație amăgitoare de deja-vu menită să mă aducă în cel mai vulnerabil punct al artei: actul de a privi cu multă suspiciune orice reprezentare, şi cea perspectivală şi cea neperspectivală, oricare ar fi ea.

Marea este emoţie, metaforă, viziune, este noţiune, idee, gând şi vis deopotrivă. Iar într-o versiune artistică, în marea variabilitate a activităţii creative, marea îşi revarsă harurile în sufletul meu printre vastele comori ale unei imaginaţii fermecătoare, reflectând o taină de tip borgesian în care totul se poate atinge doar într-un vis din spatele amintirilor. Este şi asta o forma de a face artă, folosind orice mediu pentru a reprezenta o idee artistică, emoţia sau imaginaţia.

Cuvintele îmi sunt insuficiente pentru a-mi exprima admiraţia şi recunoştinţa faţă de ceva exterior, la *creazione di una natura immutabile*, în proporţiile cuvenite reprezentării ideii de "început fără sfârşit" concepută pe linia plasticităţii metaforice pe care o capătă insistenţa privirii mele în momentele de "back în time".

Ţineţi cont de asta ! Orice artist, gândind într-un flux de imagini, simboluri, reprezentări ale imaginaţiei care adesea nu îşi au baza în nicio percepţie, poate să denatureze experienţa timpului, *trăitul într-o clipă*, la fel cum o pată minusculă de culoare poate schimba aspectul celei mai mari picturi. Artistul riscă astfel să nu-şi mai desprindă privirea de la ceea ce l-a afectat sufleteşte.

Leadership: Poţi să demonstrezi că există o legătură între procesul percepţiei vizuale în sine şi conştientizarea acestei percepţii vizuale, experimentând fiorul retrăirii unui eveniment semnificativ?

Limbajul marii îmi spune totul despre gândirea mea, considerând că deţin tainele pe care doar natura le păstrează și le poate reda celor care știu să o asculte. Marea rămâne o zonă ocultată, definită printr-un *Idearesthos Misearostys*, multiplicarea nostalgică a unei stări de adoraţie, însoţită de fiorul comuniunii mistice, evocând parcă acea dorinţă şi aşteptare pe care o am faţă de un vis care nu mă lasă în pace.

Şi nu numai atât. Cred că marea este o înrudire între obiectul percepţiei (ceea ce se impune în prim plan) şi câmpul percepţiei (ceea ce trece în planul secund) pe fundaluri care se complică gradual, pretinzând din partea privitorilor să o completeze mental cu atribute simbolice divine.

Încă o dată, pot să simt toată mulţumirea, toată liniştea de care se poate bucura vasta întindere a unei realităţi cutezătoare, imuabilă, interpretativă. Văd marea cum se adânceşte treptat, ca să nu-i sperie pe cei care nu ştiu să înoate, o văd cum se sparge-n bucăţele lovind ţărmul, dar în necuprinsul ei rămâne intactă. O văd cum se agită, o văd cum îşi schimbă culoarea aproape în fiecare zi, cum îşi aduce spre ţărm adâncul suspinelor grele, cum descoase secrete din oameni, cum se scutură de spume printre stânci de piatră şi cum îşi leagănă cu supleţe valurile, vrând parcă să-şi creeze un profil de stabilitate, de echilibru

natural.

Şi iată ce-mi spuse marea: "*Voi fi foarte bucuroasă, preaslăvite pictor, dacă îţi vei da osteneala să lămureşti unele din îndoielile mele care dau nesiguranţă percepţiei mele despre frumos, despre artă, despre felurite alte subiecte plăcute pentru desen și pictură. Deci, nu-ţi fie de mirare dacă tratatul tău despre totalitatea observaţiilor care dau experienţa vizuală a unei realităţi obişnuite, îţi va pune în faţă o seamă de probleme şi întrebări la care, dintr-o reală pricepere doar a naturii omeneşti, nu îţi vor furniza niciun răspuns concret. N-ai vrea, cu acest prilej, să-mi împărtăşeşti şi mie părerile tale despre frumosul pe care vrei să ţi-l construieşti pe seama mea?*"

Leadership: Poţi să te identifici cu vibraţia unei experienţe mistice de neuitat într-un proces de receptare a unei imagini de referinţă, fapt care să conducă la formarea altei imagini?

Marea îmi absoarbe toată fiinţa în mirajul cu care cuprinde, inspiră și dă contur unei noi povești de viață. Aici, în perimetrul amintirilor şi al viziunilor poetice, sau ficţiunilor grandioase de tip borgesian, îşi face loc cel mai bine povestea lui Nils Holgersson scrisă de Selma Lagerlöf.

Într-una din călătoriile sale, plimbându-se pe o plajă părăsită, Nils văzu pe nisip un bănuţ de aramă, ruginit. Dându-şi seama că avea de-a face cu un lucru lipsit de orice valoare, nici nu se gândi să-l ridice şi să-l pună în buzunar, ci îl zvârli cu piciorul cât colo. Când vru să plece mai departe, rămase uluit văzând că la o depărtare de câteva sute de paşi se înalţă un zid lung, cu creste şi turnuri. Se strecură pe sub poartă şi intră în oraşul necunoscut. Aşa ceva nu-i văzuseră niciodată ochii. Numai prăvălii cu lucruri preţioase, oameni deosebit de arătoşi, case înalte pline de măreţie, frontispicii împodobite cu ornamente care mai de care mai meşteşugite, etc. Oriunde îşi arunca ochii vedea numai însufleţire. Era raiul pe pământ. Nils cutreieră bună bucată de timp oraşul, nimeni nu-l băgă în seamă, mai ales fiindcă era mic cât un deget. La un moment dat îşi spuse în sinea lui: "N-am să fiu niciodată atât de bogat să cumpăr ceva de aici ".

Şi, dintr-o dată, la chemarea acestei dorinţe, tot mai mulţi negustori se strânseră în jurul lui. Toţi îi dădură a înţelege că pretindeau ca plată pentru orice produs numai atât: un singur bănuţ, oricât ar fi de mărunt, pentru ca blestemul care plana asupra oraşului să fie oprit. Dar Nils nu avea niciun bănuţ. Atunci toţi negustorii începură să plângă cu lacrimi. Înduioşat de starea lor jalnică, şi amintindu-şi de bănuţul de pe ţărmul mării, Nils o luă la goană. Ieşi pe poarta din oraş şi se îndreptă direct înspre locul unde descoperise bănuţul. Îl găsi imediat. Dar când să se întoarcă spre oraş, nu mai văzu decât marea tălăzuindu-şi neîncetat valurile. Oraşul dispăruse din nou, pentru încă o mie de ani.

Pentru a te situa într-o imagine care îţi reflectă realitatea interioară mai întâi trebuie să dai contur unei poveşti de care nu te mai poţi despărţi, cu riscul de a trăi dezamăgirea risipirii unei poveşti frumoase care însă nu a fost posibilă decât în imaginaţia ta.

Priveşte-mă în comparaţie cu aspectul unei imagini artistice dacă vrei să te raportezi la o realitate care nu cunoaşte decât orizontul misticii, transmisă prin filtrul nostalgiei, fapt ce are un impact mult mai profund asupra mentalului şi emoţionalului. Or marea se constituie ca imagine artistică atunci când surprinde o realitate care de cele mai multe ori e ignorată, trecută cu vederea sau... neştiută !

Aşa stau lucrurile. Atunci când continui să te bucuri de senzaţia de imersiune în lumea de vis a mării, pe care reuşesc să şi-o creeze mental toţi artiştii, începi să te simţi ca într-un miraj care, deşi e temporar, te face să pornești înainte și nu fii atent la lecțiile învățate. Pe când eșecul, dacă este privit ca pe o lecție, sau ca un pas intermediar, este fenomenal.

La un moment dat aş fi vrut să mă pierd într-un peisaj de poveste, ca într-un miraj pe care marea îl creează într-o zi de vară toridă, însă căldura zilei începea să se simtă cu acuitate, iar asta îmi dădea de ştire că nu trebuie să mă hazardez la o gândire utopică unde esenţa şi aparenţa coincid…

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-in-comparatie-cu-aspectul-unei-imagini-artistice.l

Priveşte-mă sincer, şi nu te preface că nu mă vezi

On Martie 20, 2020

Învaţă să faci din arta ta povestea minunată a unei fiinţe a naturii compatibilă cu nobleţea, solemnitatea şi spiritualitatea unei imagini a „Celui de Neimaginat”.

Sunt doar o frunză, poate cea mai vizibilă într-un plan mai înalt de existenţă, din cauza stării mele de spirit. Mă vezi, mă simţi, mă reţii în memoria ta, nu-i aşa? Sunt imaginea unei mişcări sensibile faţă de chemarea realizată de schimbarea anotimpurilor, *ispirazione o omaggio all'artista* , oferind timpului exemplul unei libertăţi totale de apropiere către artă, către frumos şi bine, cu condiţia să fiu considerată drept cheie şi condiţie primă a oricărei libertăţi de expresie.

Atractivă, bine îngrijită, vederea mea este chiar vederea ta căreia i se adaugă simţirea unei providenţe pe care şi eu am simţit-o de atâtea ori „prezentă” în simţul artistului de a vedea o realitate pregnantă şi vibrantă, extinsă într-o expresie visătoare, melancolică sau suferindă. Ochii impregnaţi puternic cu naturalism nu uită niciodată o minune a naturii, iar privirea, chiar şi cea mai îndepărtată, nu poate evita intrarea ochiului în contact cu arta. Cu prisosinţă, arta de a face dintr-o pictură oarecare o poveste de vis, sau dintr-o poveste oarecare o imagine asemănătoare unei picturi sublime.

Un joc de culori într-un peisaj de toamnă, sau o speranţă obosită într-un joc de-a v-aţi ascunselea?

Există un soi de privire pe care ochiul nu o surprinde decât prin înrudirea cu o realitate artistică. Se numeşte fotografie, sau creaţie ştiinţifică. Aici sunt menţionată doar în trecere, rareori în scopul asigurării solemnităţii, şi doar de către iubitorii de selfies. Cu discreţie, cu bun gust, pledând pentru autonomia esteticului, am fost nevoită să-mi fac un obicei de a mă introduce singură în peisajul unui tablou cuprins de privirea vizionară a unui artist care ştie să exprime foarte bine absolut tot ce ştie toată lumea, dar pe care lumea nu o poate face.

Atât de mare îmi este dorinţa de a fi imortalizată într-un tablou comandat să fie genial, sau măcar într-un poem de geniu care marchează cultura lumii. Cred că aici se intersectează filosofia marilor artişti cu gândurile mele.

Leadership: Ceea ce scoate în evidenţă imaginea ta se poate asocia cu arta de a imortaliza stări decupate artistic dintr-o anume zonă a sensibilităţii naturii care te poate transfigura într-un entuziast al trăirilor pure?

Dacă nu ştii să fii o frunză, plăcută la atingere, în înţelesul propriu al cuvântului “Creaţie”, plasând pensula între o multitudine de culori sensibile la vedere, atunci nu ştii nimic despre cum să fii o forţă a naturii pe care artistul şi-o exercită în scopul de a realiza o capodoperă. O frunză poate să exprime o exclamaţie, o întrebare sau un răspuns. Ştie să se bucure în fiecare clipă de imaginea statică sau dinamică pe care o surprinde artistul în încercarea de a articula un detaliu care-şi face apariţia deseori în momentele cele mai nepotrivite.

Aceeaşi frunză, din marele amestec de culori al lumii, îmi călăuzeşte gândurile, sufletul, viziunea, spre un fragment din "1001 de nopţi", pentru că frunza are darul de a spune povestea copacului din care a căzut, iar copacul l-a cunoscut bine pe omul care l-a plantat. Iar acel om, pe când era un biet tânăr, sărac dar visător, a făcut o călătorie până la marginea Deșertului Siriei, deșert care se întinde până la Eufrat, şi unde domnea califul Harun al-Raşid din Dinastia Abbasizilor. În acest deşert el şi-a scris propria poveste.

- Poţi tu să-mi spui, o, tinere, de unde ai dobândit toate lucrurile acestea, câtă vreme nu eşti decât un supus dintre supuşii mei? Îl întreabă Harun al-Rasid. Cum se face, dar, c-ai ajuns, în atât de puţină vreme, şi atâta de tânăr încă, la treapta aceasta de bogăţie, de falǎ şi putere? Tu, care erai cel mai leneş şi mai molâu din câţi se pot găsi pe faţa pământului?

- Am să-ţi spun povestea mea, o, emire al drept-credincioşilor, care este o poveste atât de minunată şi de plină de întâmplări nemaipomenit de vrăjite încât, dacă ar fi scrisă cu acul pe colţul din lăuntru al ochiului, ar fi o învăţătură de mari foloase pentru acela care ar voi să se bucure de ea.

Şi toate acestea pentru că o frunză marchează trecerea dintre lumi, fiind luată în seamă doar de memoria unei conştiinţe care ştie să scrie o poveste despre "destin" cu testul credinţei, al înţelepciunii şi al elanului creator.

Leadership: Poţi să explorezi zonele fine ale sensibilităţii tale pe principiul asocierii care guvernează spiritualitatea, solemnitatea și puterea sentimentelor autentice care fac ca o mie de oameni să se transforme într-unul singur?

Frunza poate să memoreze, poate să mă asculte, la fel cum o ascult şi eu pe ea, fiindcă frunzei nu-i pasă cine o vede, atâta vreme cât nimeni nu povesteşte despre ea. Când o ridic, uşor, cu blândeţe, cu sensibilitatea proprie pictorului, îi provoc o fericire imensă, ca la atingerea unei ploi delicate de vară. Şi fiindcă ea simte căldura mea, realitatea mea, inima mea, îmi răspunde pe tonul unui poet plin de nădejde în mesajul operei sale: "*Vădit că fiecare lucru îşi are tainicul lui strop de poezie, cântecul lui. Să-l simţi, e un mare dar; să ne faci şi pe noi să-l simţim, asta e ceva din puterea lui Dumnezeu.*"

O înţeleg, îi ştiu rostul vieţii pe pământ, fiindcă şi eu sunt din pământ, şi ea se întoarce la mine. Frunza continuă să-şi urmărească calea pietruită de destinul unui pribeag, de destinul unui faraon, de destinul unui războinic, de destinul unui bijutier, sau de destinul unui martir. Urmărind-o pe drum, aşa cum este luată de vânt, cu întregul ei conţinut artistic, în bătaia solemnităţii, descopăr cu uşurinţă la fiecare pas o mulţime de fiinţe, alte chipuri şi culori, alte conexiuni, alte lucruri despre mine însumi.

Şi, dătătoare de linişte, de lumină, de clipe de luciditate, are puterea să-mi facă cu ochiul, dar în aşa fel încât privirea mea să nu-i afle dezlegarea. Decât foarte puţin. Frunza trezeşte în mine o mulţime de gânduri, nesigure şi fugitive, dar tandre şi pline de înţelepciune. Probabil că îşi are corespondentul în fenomenele contracţiei sufleteşti ale unei muze rubensiene, dincolo de straturile fine ale unui machiaj natural: notele fine de viaţă intimă, notele fine de pitoresc, notele fine de misterios şi pretenţios îşi încep primele contracţia, după examinarea observaţiilor extrem de fine ale unui spirit viu şi alert.

Eu sunt spiritul unei frunze care s-a pus în locul unui artist genial, foarte experimentat în a face din arta sa povestea minunată a unei frunze compatibilă cu nobleţea, solemnitatea şi spiritualitatea unei imagini a „Celui de Neimaginat".

Leadershipul este imaginea "Celui de Neimaginat" concretizată într-o operă artistică al cărui mesaj, ce face proba timpului, poate fi exprimat în felul următor: "Cel mai greu lucru din lume este să accepți să fii mereu același tu, sub alt chip şi altă înfăţişare."

Priveşte-mă sincer, şi nu te preface că nu mă vezi dacă vrei cu adevărat să înţelegi modalitatea prin care artistul ajunge la nivelul Marii Arte printr-o tehnică aparte, numită *Syrapher-Nupitho* s, sau "vocea Domnului în fiecare expresie a naturii".

Îmi ridic uşor privirea şi mă uit în ochii frunzei din dreapta mea. Ai dreptate, chiar aşa sunt ochii tăi, seamănă bine cu ochii mei, fiindcă ochii DOMNULUI aleargă încoace și încolo pe tot pământul, pentru a se arăta puternic de partea celor a căror inimă este desăvârșită spre el.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-sincer-si-nu-te-preface-ca-nu-ma-vezi.html

Priveşte-mi ochii în oglindă ca să îmi cuprinzi imensitatea vederii

On Decembrie 13, 2022

Nu poţi cunoaşte lucrurile "întrând în ele", ci numai felul în care acestea îţi apar ca percepţie a deosebirii dintre tine şi mediul în care îţi oglindeşti trăirile.

Eram înconjurat de o ceaţă cumplită. Un blur amăgitor trecea prin mine cu puterea unui duh care te privează de Dumnezeu dacă nu ştii să invoci energia Arhanghelilor, s-o aduni în interiorul tău şi s-o vizualizezi cum se extinde adânc în inima Universului. Un pendul invizibil care mi s-a arătat de două ori în acelaşi vis, caracterizat de trecerea timpului printr-un delir incoerent şi mişcări dezordonate, mi-a spus multe despre ceea ce am uitat de mult şi, făgăduindu-mi infinitul, mi-a lăsat răspunderea de a decide unde doresc să mă situez la nivelul unui model de simulare a realităţii într-o lume a fanteziei şi imaginaţiei.

Pierzându-mă printre alte umbre, sporite de alte senzaţii de ireal, fără să atrag atenţia asupra mea şi fără să recurg la măsuri drastice pentru a rămâne ascuns într-o iluzie deşartă, mi se părea totuşi că sunt supravegheat de un urmăritor a cărui vizibilitate rămânea în afara oricărei priviri. Senzaţia era aceea că cineva, bine ascuns în viaţa mea, a agăţat pendulul invizibil în multe locuri unde timpul n-a funcţionat niciodată, şi că acolo, în mijlocul unei tăceri adânci, în vârtejul unei intrigi prea complicate, singurul lucru care putea capta atenţia era încercarea de inversare a privirii mele mistice dinspre obscuritate spre seninul de dincolo de mine.

Totul se petrecea într-un spațiu nedefinit, al sufletului pus la grea încercare de o voinţă abstractă, de o prezenţă situată în afara înţelegerii mele, care voia parcă să-mi sugereze să mă retrag într-o buclă a autoînchiderilor în mine însumi, din imposibilitatea existenței unui infinit real. Era singurul gând pe care mi-l puteam permite, acela că purtam în mine "începutul şi sfârşitul" unui cerc mişcător unde ambiţiile celui exilat recent erau puse în balanţă cu oboseala celui aflat în exil de multă vreme, precum personajul dintr-un roman scris de Louisa Lim.

Leadership: Poţi să creezi o imagine care să-ţi arate în background ce simţi faţă de tine însuţi, prin însăşi esenţa raţiunii de a reflecta un spaţiu figurativ într-un permanent joc al dedublării?

Şi nu degeaba fiecare pas pe care voiam să-l fac înainte devenea tot mai anevoios, fiindcă invoca amintiri neclare despre un moment care ar fi putut fi trecut, dar era viitor. O perdea fină de stropi care se dispersa cu greu în atmosferă îmi înceţoşa înţelegerea asupra lui Dumnezeu şi îmi bloca umblarea cu El, în timp ce o altă perdea de vânt împingea lumina în unduiri simetrice şi ameţitoare. Aşadar, eram la mijloc, între două perdele discrete, într-un timp al tainelor fără de seamăn, şi eram însoţit peste tot de un pendul invizibil care oscila sub acţiunea unor forţe externe.

Simţeam faţă de mine un soi de remuşcare, fiindcă aş fi putut să mă oglindesc în altcineva, și să ne potenţăm reciproc, cu toate acestea am acceptat să rămân singur, cu reflexia mea.

Atunci am înţeles că visul din câte fac parte, graniţa subţire dintre ruptură şi deschidere, este o *Sivoyectha Unhedins*, o recreare simbolică a realităţii, nu o copie pasivă, fotografică, ci o aventură totală şi tainică, o proiecţie a curiozităţilor nepotolite şi a dorinţelor nemărturisite. În tot acest cadru incert, unde visul concurează realul, eram doar un fragment al unei oglinzi cu iluminare de fundal în care refuzam să mă uit, o formă intermediară de universalitate limitată şi analogică. Curios este că în profunzimea înceţoşată a acestui cadru ireal, modificat, restrâns, încovoiat, nu vizibilul era oglindit, ci acea parte a sufletului meu care tânjește să fie

un spirit liber.

Leadership: Reuşeşti să transmiţi o emoţie prin imagine, acolo unde are sens paralelismul dintre experimentarea unei viziuni artistice şi extinderea unui orizont remanent dincolo de tine?

Până la urmă, este ceva bun în toate astea, nu? Chiar dacă nu pot şti cu certitudine cine voi fi mâine, dacă voi fi numai reflexia unei oglinzi care oferă o imagine diferită a realităţii, sau dacă voi fi doar reproducerea unui tablou plin de viaţă, cu o scenă din 1001 de nopţi, un singur lucru rămâne cert: am învăţat să trăiesc înăuntrul unei enigme care acoperă cu văluri dense memoria mea dintr-un timp al fabulosului, explicativ într-un permanent joc al dedublării. În vis, fiecare zi este diferită, şi în fiecare zi mă nasc din nou, fără să-mi recunosc experienţele anterioare.

Aşadar, eram prins într-un vis plin de oglinzi aşezate asimetric printre tablouri cu picturi necunoscute. Nu le voi număra. Nu. Azi nu. În orice caz le-am memorat pe toate, apoi am închis ochii şi-am rămas aşezat acolo unde aerul devenea tot mai dens, mai plumburiu, mai ceţos, părând că fiecare metru din acest spaţiu era străbătut de o undă invizibilă de melancolie, complet imprevizibilă, propagată ca un ecou interminabil în neantul eternităţii. Deci, nu mi-am pierdut simţul finalităţii, având corespondentul primordial în lumea spirituală, ci doar am avut ideea genială de a nu mă limita la nivelul lucrurilor fizice, la zona imediatului şi a tangibilului.

Leadership: Poţi să parcurgi în sens invers drumul propriu-zis al analizei obiectelor, aşa cum ele se înfăţişează simţurilor, criteriul principal de abordare a realităţii fiind de la "parte" la "întreg"?

Imaginaţia poate merge şi mai departe. Dacă am devenit un vis, ca o simultaneitate de stări sub acelaşi cer, fie printr-un eveniment extrinsec ochiului, fie printr-o cromatică plăcută ochiului, fără culori stridente, asta se datorează faptului că am continuat să fiu o imagine dintr-o oglindă concavă care apare diferită de forma ei reală, putând fi imortalizată doar de un artist capabil să măsoare prezentul dintr-un unghi al viziunii care derulează, înainte şi înapoi, căutări ale sinelui în labirintul artelor vizuale.

Dintr-o dată culoarea s-a manifestat prin influenţa ei asociativă. S-a făcut lumină pretutindeni, o lumină imensă părea să iradieze din fiecare lucru pe care îmi aluneca privirea. Oglinda devenise cadrul unui tablou mişcător, din care se detașează, figurile, detaliile. Iar ea avea acea calitatea misterioasă a oglinzii din romanul lui Michel Foucault:

"Oglinda nu arată nimic din ceea ce reprezintă tabloul propriu-zis. Privirea ei imobilă se îndreaptă, dincoace de tablou, în această regiune în mod necesar invizibilă pe care o formează faţa ei exterioară, spre personajele aşezate aici. În loc să se întoarcă spre obiectele vizibile, această oglindă traversează întreg câmpul reprezentării, neglijând ceea ce ar putea capta acolo, şi restituie vizibilitatea a ceea ce rămâne în afara oricărei priviri. Dar această invizibilitate pe care ea o înfrânge nu este una a ascunsului: oglinda nu ocoleşte vreun obstacol, nu schimbă vreo perspectivă, ci se adresează invizibilului rezultat în acelaşi timp din structura tabloului şi din existenţa sa ca pictură. În oglindă se reflectă ceea ce toate personajele tabloului sunt pe cale să fixeze, cu privirea aţintită înainte; este deci ceea ce am putea vedea dacă pânza s-ar prelungi în faţă, coborând puţin, astfel încât să cuprindă şi personajele care îi servesc drept model pictorului."

Sensul profund al leadershipului poate fi captat într-o singură imagine: în care Creatorul este şi propria lui Creaţie. Astfel, tot ceea am cuprins într-un tablou, real şi ireal în acelaşi timp, este de fapt reflexia relaţiei dintre anumite entităţi fizice şi o stare de spirit, destul de rebelă, care nu poate fi îngrădită de restricțiile fizice.

Priveşte-mi ochii în oglindă, ca să îmi cuprinzi imensitatea vederii. Şi astfel, vei avea deschidere directă spre calea de acces pentru forţele creaţiei care presupun: rearanjarea unor lucruri deja existente, dar şi un grad de singurătate, de retragere, de izolare într-o realitate virtuală.

A parcurge în sens invers drumul propriu-zis al analizei obiectelor, aşa cum se înfăţişează simţurilor, înseamnă să-ţi focalizezi atenţia asupra a ceea ce lipseşte din "imagine" şi să-ţi dai seama ce anume contează cu adevărat să adaugi, ca să înlocuieşti iluziile cu realitatea.

În pictură, extinderea unui orizont remanent dincolo de tine presupune apartenenţa ta la o realitate care a trecut dincolo de imediatul perceptiv, spre un nivel de conştiinţă care este influenţat de dualitatea: bidimensional şi tridimensional.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-mi-ochii-in-oglinda-ca-sa-imi-cuprinzi-imensitatea-v

Priveşte-te în gânduri, fără să fii umbrit de ele

On Octombrie 25, 2021

Rămâi consecvent cu ceea ce este esențial pentru tine: să îţi aparții ţie, să îţi înfrângi nevoia de a te identifica cu ceva diferit de tine.

Aud ecoul minţii mele pe boarea vântului de vară. Şi, cel mai important, când asculţi ceva liniştitor, este pentru că sufletul tău este acolo, în bătaia soarelui, lângă mare, lângă nisip, abia căutând acel ceva deosebit care să nu te consume, o sclipire, o vorbă frumoasă, o idee conturată de un gând care îți trece prin minte și pe care nu-l poţi împărtăşi decât cu tine. Totul începe de la un gând care apare în câmpul conştiinţei tale.

Da. Îmi place liniştea, la fel cum îmi place senzaţia de spaţialitate a unei galaxii, care este la rândul ei o parte a universului, fiind un moment important pentru întreaga creaţie pe care gândul o realizează pe urmele unui vis înălţător, brav, stimulator, în încercarea de a-şi demonstra adecvarea la un mediu curat şi liniştit. Şi dacă ceva din mine constituie un univers, atunci liniştea este doar o parte a unei galaxii nesfârșite, cu metafora conştiinţei unui simbol al minţii paşnice, al spiritului regresiv, al incapacităţii de a înţelege semnele timpului.

Iar atunci când eşti secondat de conştiinţa unui univers nou, descoperire de sine legată de descoperirea unui univers care a devenit cu adevărat universul, devii mai priceput în a înţelege strălucirea mării în care se reflectă culorile nesfârşite ale apusurilor de soare, imaginea unei noi întâlniri cu tine însuţi, imaginea unei lumi noi, găsită departe de cea pentru care fusesei pregătit.

Leadership: Tema creaţiei tale stă în a găsi un ritm al comunicării prin tine însuţi, un soi de acompaniament pe fundalul căruia se evidenţiază anumite secvenţe dintr-un nesfârşit dialog imaginar cu Celălalt?

Reiese că sunt un fin observator al gândurilor mele, luminat de o rază de soare în şirul interminabil al gândurilor despre mine însumi, sortate și canalizate într-un singur punct, *Tedudhenthelis* , un perfect şi atotprezent Aici şi Acum. La fel cum cineva se plimbă pe malul apei privindu-te, la fel stau și eu pe un şezlong observându-mi gândurile şi sentimentele fără să le judec. Este un fel de depărtare care îşi caută apropierea şi care nu comunică decât printr-un soi de empatie transcendentă, curioasă, spontană. Drumul spre Celălalt trece prin tine însuţi...

Dar, mai ales, tabloul în care mă încadrez, cu liniştea de pe malul mării, este cu atât mai interesant cu cât gândurile îmi sunt oprite în faţa unei cărţi a scriitoarei Simona Popescu, în care stau scrise următoarele cuvinte:

"Sunt acum, departe, în viitor. Vorbesc din inima bătrâneţii. Am amintiri a ceea ce încă nu s-a întâmplat. Am devansat. E un joc vechi, foarte vechi. S-ar putea numi bătrânul-întinereşte. De fapt, nu timpul trecut, timpul pierdut îl cauţi tu – că nu-i nimic trecut, nimic pierdut – ci un sens în încâlceala asta din care te hrăneşti şi care te destramă, uitarea unei fiinţe, veche şi nouă, un fel de coral uman înmugurit, tot mai tânăr şi mai bătrân."

Marea mă priveşte şi ea, cu gândurile ei. La fel scoicile, nisipul, soarele, al căror gânduri sunt purtate către mine de o trăire a sentimentului în afara cuvintelor, o trăire a experienţei de viaţă care, oricât de lungă, are loc în afara vârstelor. Şi, dintr-o dată, într-o străfulgerare de

gând, revăd în memorie cuvintele care mă bântuie cu adevărat: *"Importantă este opera pe care o execuţi cu acest material confesiv ce conţine o prefacere a bătrâneţii în tinereţe."*

Leadership: Ce trăsătura te caracterizează, în funcţie de ce vezi în această imagine în care tu însuţi creezi posibilitatea de a fi una cu persoana care te priveşte din dimensiunea ei imanentă spre autenticul unei deveniri transcendentale?

Este destul de clar. Am descoperit că pot să meditez, să am o stare interioară de pace, chiar dacă îmi trec o mie de gânduri prin cap despre mare, despre nisip, scoici şi soare. Şi pot să devin propriul observator al gândurilor mele, identificându-mă cu mediul ambiant, dar nu precum un chimist care aprinde cuptorul, suflă din foale, încinge creuzetul, analizează şi distruge materia asupra căreia spiritul proiectează forţele şi energiile sale. Ci asemenea unui fragment dintr-un fel de schimb de suflete la care asist de la distanţă. Căci sufletul meu trăieşte în adâncul sufletului mării, a nisipului, a scoicilor.

Simbolul inocenţei netulburate, metoda perfectă de a-mi reflecta propriile emoţii, liniştea cea mai deplină, îmi pune stăpânire pe gânduri, mă poartă dintr-un context în altul, deschizându-mi o altă lume conectată la infinit.

Nisipul este neschimbat, la fel și scoicile de anul trecut. Au rămas în același loc, fără remușcări. S-au mărit plajele, dar nisipul e același, scoicile același, doar că într-o cantitate mai mare, aş zice. Și toți calcă același nisip, pe aceleași scoici, pe aceeași plajă, fiindcă timpul nu schimbă prea multe de la un an la altul în opera naturii. Iar în locul în care stau eu întins pe şezlong, se simte aceeaşi linişte ca cea de anul trecut, aceeaşi boare proaspătă, jucăuşă, încântătoare.

Și dacă aș vrea o clipă, măcar, să fiu nisip, la fel de mult cum aș încerca să fiu o scoică, așa cum numai alchimiștii reușesc să transforme plumbul în aur punând în acțiune curenții puternici ai spiritului, atunci aș cere mai întâi îngăduința mării, fiindcă ei îi aparține plaja. Dar bătrâna mare este cu mult mai înțeleaptă ca mine. Înainte de a găsi în ea martora transformării mele într-un timp al scoicilor devenite nisip, marea mi-a vorbit simplu așa cum le-a vorbit sute de ani alchimiștilor:

- Scoicile și nisipul îmi aparțin mie, dintotdeauna. Dar omul nu a învățat de atâta amar de vreme să rămână consecvent cu ceea ce este esențial pentru el: să își aparțină lui însuși, să își înfrângă nevoia Egoului de a se identifica cu ceva diferit de dânsul.

Autenticul unei deveniri transcendentale vizează acea oglindă invizibilă a egoului tău care te afectează în mod subtil, acea lărgire sau extindere a egoului, iluzia de înălţare deasupra a tot ceea ce este real, încât ceea ce te face să te simţi altcineva este tocmai ceea ce te inspiră (dar te şi îndurerează).

Priveşte-te în gânduri, fără să fii umbrit de ele dacă vrei să trăieşti în dimensiunea artei. Asta am făcut şi eu când, alături de gândurile mele, am simţit atât de confortabil briza mării şi am devenit asemenea nisipului sau scoicilor care mă înconjoară, sinonimul timpului fără vârstă care a reuşit să-mi dezvăluie o altă latură a activităţii mele artistice.

În acest sens, o singură trăsătură mă caracterizează în întregime: atenția mentală concentrată.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-te-in-ganduri-fara-sa-fii-umbrit-de-ele.html

Privirea care se oglindeşte în ochiul ce surprinde imediatul

On Martie 18, 2020

Pentru ca întreaga creaţie a minţii tale să ia o formă expresivă, mai întâi învăţă să priveşti cu atenţie o imagine mişcătoare.

O frunză, plină de irizaţii, îşi ondulează forma în bătaia vântului primăvăratic. Cade încet, în sublimul unei demonstraţii de o clipă, apoi se înălţa iar, în sublimul unui act artistic. Pentru că este văzută prin ochii unui artist, al cărui privire cuprinde tot ceea ce frunza naşte într-o imaginaţie fotografică, el având puterea de a mişca în orizontul creaţiei orice strop de culoare.

Catifelată, moale, duioasă. O văd ca şi cum m-aş vedea pe mine zburând cu aripi de înger într-o pictură renascentistă. Frunza are şi un nume, *Marhessyl* , sau "cea care zboară spre apus".

Atât îţi trebuie ca să faci din tine însuţi o capodoperă. O frunză. Să o simţi e mare lucru; să faci şi pe alţii s-o simtă, acesta este atributul artistului de a fi mijlocul de transpunere a frumosului în materie. A-i surprinde farmecul, a-i admira forma în bătaia vântului, în razele aurii ale soarelui, este o mărturie a sublimului dialog dintre profunzimea privirii la care visez şi răgazul de a-mi îmbelşuga sufletul în locuri în care nu am pus piciorul niciodată.

În sfârşit, libertatea de a privi este motivul ochiului de a-şi povesti viziunea despre ce înseamnă arta, despre ce înseamnă să fii narator vizual.

Am cunoscut o altă frunză, cuprinsă de vraja unui magician, răscolită de cuvintele magice ale unui iluminat, foarte apropiată de evoluţia unui suflet aventurat într-o lume plină de măşti, de dincolo de cuvinte. Încă nu ştiu dacă ea era conştientă de modul cum am perceput-o eu: ca pe o simplă siluetă feminină, de o eleganţă nobilă, în marea de oameni ce trecea prin stângă şi dreapta mea. Sau ca pe-o iluzie. Sau ca pe o provocare actoricească căreia trebuia să-i răspund pozitiv, încercând să imit freamătul ei, balansarea ei dintr-o parte în alta. Sau ca o participare discretă, neostentativă, la un dans al pasiunii.

Încă nu ştiu dacă ea m-a văzut cu ochii cu care am văzut-o eu, dar ştiu că privirea mea era reflectată în culorile ei, verde şi roşu, potrivite pentru "machiajul" ochilor ei.

Leadership: Eşti în măsură să-ţi manifeşti aptitudinile artistice folosind acea poziţionare a privirii în mijlocul naturii, asupra unei prezenţe active în organizarea creaţiei, încât să oferi o viziune care impune puritatea și simplitatea lucrurilor?

Ca să-ţi dai seama de valoarea unui om care acţionează conform planului naturii, înspre scopul Creaţiei şi întoarcerea la Creator, întreabă-l despre o frunză care tocmai s-a desprins de creangă. Iar ca să faci o frunză să intre în spațiul inimii tale, în clipa când o poţi privi ca printr-o pânză pictată în multiple culori, iată cum trebuie să o abordezi. Din mai multe perspective:

- Dacă eşti pictor şi nu ştii să faci dintr-o frunză un tablou plin de armonie, înseamnă că nu ştii să vezi frumuseţea naturii, şi probabil nu ştii nimic despre psihologia culorilor.

- Dacă eşti doctor, şi nu ştii să observi bine o frunză, mai ales particularităţile ei în momente

diferite, înseamnă că nu ştii mare lucru nici despre boala de care suferă pacienţii tăi.

- Dacă eşti scriitor, şi nu ştii să renaşti o relaţie cu un personaj în felul de a fi al frunzei, înseamnă că îţi lipseşte darul de a trăi prin cuvinte. Nu stăpâneşti arta prin care se revelează expresia cuvântului.

- Dacă eşti sculptor şi nu ştii să cioplești o frunză într-o bucată de lemn, înseamnă că straturile subţiri ale minţii tale sunt nelucrate.

- Dacă eşti mecanic şi nu ştii să vezi în mişcarea frunzei luată de vânt o nouă utilizare a motorului, înseamnă că îţi lipseşte viziunea.

- Dacă eşti compozitor şi nu reuşeşti să-ţi sincronizezi notele muzicale, să amplifici sau să reduci efectele sonore după nesfârşitele nuanţe de ruginiu ale frunzei care cade pe oglinda calmă a apei unui lac, înseamnă că-ţi lipseşte flerul de a contopi mai multe tehnici de mastering, mixing.

- Dacă eşti regizor şi nu poţi să impulsionezi jocul de imagini pe care îl creează diversele mişcări ale frunzei luate de vântul primăvăratic, înseamnă că îţi lipseşte flerul de a întoarce percepţia publicului de la "nevoia de a ști" la "frumosul de a ști".

Pentru ca întreaga creaţie a minţii tale să ia o formă expresivă, mai întâi învăţă să priveşti cu atenţie o frunză, învaţă să pătrunzi în existenţa ei, în forma ei, în interiorul celulelor ei, apoi ridic-o în aer doar cu puterea gândului şi du-o până acolo unde ea poate deveni centrul admiraţiei unei capodopere.

Poţi face din leadership o încununare a creaţiei atunci când obiectul atenţiei tale este cuprins între evident şi subtil, cu condiţia să-l iei în considerare drept centru al admiraţiei unei capodopere.

Privirea care se oglindeşte în ochiul ce surprinde imediatul măsoară distanţa dintre evident şi subtil, prin faptul că tot ceea ce cuprinzi în cadrul unei imagini poate avea valenţe de personalizare a realităţii, de la materialism la idealism.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-care-se-oglindeste-in-ochiul-ce-surprinde-imediatul.ht

Privirea dă sens ochilor pătrunzători

On Ianuarie 26, 2024

Vederea persistă dacă nu încetezi să privești natura într-un fel anume, fără ca ochii străini de arta ta să o influențeze.

Liniile drepte sunt niște monștri spunea de mult Delacroix, iar dacă este așa atunci mă voi feri să trasez o linie dreaptă de-a lungul lucrurilor pe care le cuprinde ochiul de artist, aproape regulat, ci le voi izola într-un spațiu invizibil, în centrul unei lentile convexe, impalpabile, care le deformează și le face suprarealiste. Într-adevăr, este ceva suprarealist să vezi, să simţi, să exprimi o viziune asupra lucrurilor printr-un soi de *Tahtre Talutra Uncupatysat*, trăirea momentului într-un plan imaginativ, aşa încât lucrurile să pară fantastice dintr-o dimensiune aparte.

În această fază a creației nu voi încerca să sugerez profunzimea tuturor lucrurilor prin natura lor statică, precum un far de coastă abandonat, sau prin natura lor dinamică, precum un evantai ce transmite scenei o ciudată impresie de oscilație. Nici nu voi încerca să exprim profunzimea printr-un clarobscur care luminează și umbrește. Ci voi încerca să redau în culori neutre senzația de calm, schematizând în unde concentrice lumea complexă a gândurilor mele care se întrepătrund armonios, ca într-o poveste nesfârșită, trăită doar de mine.

Spun asta fiindcă numai eu pot să exprim ceea ce observă ochii mei, numai eu pot să redau artistic ceea ce îmi inspiră privirea axată pe detaliile subtile. De aceea, am plasat cu grijă o inscripție în centrul compoziției mele: "vederea persistă dacă nu încetezi să privești natura într-un fel anume, fără ca ochii străini de arta ta să o influențeze." Totodată, prin prisma unei scheme concepute cu spontaneitatea viziunii, și mai ales dacă îmi voi schimba optica în privința cultivării percepției și interpretării imediate ale realului, voi reuși să formez fundalul unic al unei picturi suprarealiste unde culorile vor fi întinse pe suprafețe largi, creând un peisaj vizual distinct și expresiv.

Leadership: Poţi să captezi momentul prezent într-o imagine vibrantă, paralel cu realitatea vizibilă, încât să creezi un tablou capabil să provoace o gamă largă de simțiri și reacții în privitor?

Sunt pe litoralul Dubaiului, mai exact în Pearl Jumeirah. În timp ce mă uit în depărtare, participând la tot ce-mi este exterior, linia orizontului se întinde în fața ochilor mei cu o eleganță desăvârșită, în timp ce valurile mării se armonizează cu cerul albastru prin mișcarea lor constantă și ritmică, însuși cerul fiind o sursă de evadare din banalitatea cotidiană. Totodată, culoarea apei se amestecă delicat cu nuanțele nisipului, formând un tablou vibrant și plin de viață, cu o pânză al cărei subiect este cu totul deosebit prin faptul că pune experiența impresionismului în centrul atenției.

În timp ce nisipul fin se strecoară printre degetele picioarelor mele, precum apa printr-o țesătură pentru a se separa de părticelele solide sau de corpuri străine, privirea este atrasă de câteva scoici care par a fi sculptate cu migală dintr-un vis minunat. Captând acest moment într-o imagine vibrantă, paralel cu realitatea vizibilă, voi putea să creez tablouri capabile să provoace o gamă largă de simțiri și reacții în privitor. Asta înseamnă să surprind și să reflectez în mod expresiv esența și atmosfera momentului prezent într-o fotografie, sau într-o imagine picturală, cu consimțământul artei de a transcende realitatea și a transforma într-o formă creativă ceea ce este perceput.

Evident. Pictorul din mine ar înțelege fiecare detaliu din acest peisaj marin, dincolo de albastrul vibrând în lumină, clipind de pete aurii, și l-ar transforma într-o lucrare remarcabilă

în care tușele groase, fugare, curg, șerpuiesc și se învolburează ca și cum ar beneficia de o viață autonomă, de o agitație fără sfârșit. El ar folosi pensule fine și culori vibrante, adesea întâlnite în pictură în ulei și acrilic, pentru a reda strălucirea soarelui și reflexiile jucăușe ale apei în timp ce prinde esența fiecărui val, mărimea și energia lor, captându-le mișcarea într-un mod unic, prin trăsături sensibile de penel care dau viață acestui peisaj.

Leadership: Poți surprinde aspectul vizual din dimensiunea cauzală a unei opere care aparține naturii, încât trăirea emoțiilor să nu devină captive într-un tablou datorită vulnerabilității de a le dezvălui?

Dar arta nu este doar despre aspectul vizual cuprins în dimensiunea cauzală a unei opere care aparține naturii, cu permisiunea lui Dumnezeu, ci și despre trăirea emoțiilor (ca la vederea unor frumuseți oceanice) care pot deveni captive într-un tablou datorită vulnerabilității artistului, fremătând de o inexplicabilă bucurie, tânjind să realizeze ceva nemaivăzut. Cum este cazul acelui personaj feminin al lui Dumas, din romanul "Mâna Providenţei", care îşi dezvăluie la un moment dat latura artistică:

"Nu există decât spaţiul între noi, şi am încercat să pun în el infinitul: arta. Ideea perfecţiunii m-a acaparat şi mi-a creat un univers aparte şi deasupra lumii reale. Nu te-am uitat, dar acum aveam pentru tine un sentiment blând şi melancolic ca la amintirea unei fiinţe scumpe. Mi se părea că ai murit. Da, printr-un bizar efect al imortalităţii artei, mi se părea că tu care trăiai în mijlocul lumii, ai sărbătorilor şi placerilor ai murit, iar eu, care nu existam decât prin artă, care eram izolată de toţi şi de toate, eu care nu mai aveam emoţii, nici interes, decât pentru persoane himerice şi pentru suferinţe imaginare, eram vie."

Aici este vorba despre expresivitate vizuală: încerci să transpui emoțiile, energia și caracterul momentului în imagine. Deci, trebuie să apelezi la tehnici precum compoziția, culorile și lumina pentru a evidenția aspecte importante pe care inima ta le simte profund.

Privind valurile mării cum se zbat în câmpul vederii mele pentru a ieși în evidență, și simțind briza ușoară cum încearcă să creeze un efect de realitate, inima îmi bate mai puternic și sufletul meu se umple de bucurie și liniște ca atunci când te retragi într-o contemplare care transformă opera de artă într-o experiență profundă și personală. În aceste momente profunde, aducătoare de trăiri valoroase, mă simt conectat cu esența vieții și cu forța creatoare a naturii, mai ales din punct de vedere al unei forțe pozitive produsă de o tehnică picturală bazată pe diluarea cu apă a culorilor, fapt ce duce către rezultate de-a dreptul poetice. Tot ce trebuie să fac acum este să decid ce anume am puterea să schimb printr-o singură privire, şi nu orice privire, ci una care redefineste întreaga perspectivă, aducand în lumină noi posibilități și înțelesuri.

Procesul de elaborare a unei viziuni implică abilitatea de a capta și a transmite esența unui moment într-o imagine de neuitat, respectând totuși puterea artei de a transcende și a interpreta realitatea într-un mod unic și subiectiv.

Privirea dă sens ochilor pătrunzători atunci când ei își deschid poarta către profunzimea sufletului, surprinzând orice lucru din jur cu acea privire penetrantă care descoperă esența dincolo de aparențe. Un om cu viziune are capacitatea de a vedea dincolo de aspectele obișnuite și de a găsi modalități inovatoare de a aborda orice temă şi orice subiect, similar cu modul în care ochii pot descoperi detalii subtile în artă sau pot reinterpreta realitatea într-un mod unic.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-da-sens-ochilor-patrunzatori.html

Privirea interioară transcende limitele vizuale fizice

On Septembrie 09, 2024

Fiecare pas pe care îl parcurgi în drumul tău se poate transforma într-o revelație a sinelui, dacă în urcușul tău găsești un dialog profund cu natura.

În labirintul verde al munților, unde timpul își pierde consistența și spațiul devine tot mai eteric, sora mea, Oana Fântânaru, își croiește drum nu doar prin păduri și stânci, ci și prin straturile propriei conștiințe. Alergarea montană, pentru ea, nu este doar un sport, ci o „Xenthoria Ulmivent", o fuziune miraculoasă între efortul fizic și transcendența spirituală, unde fiecare respirație devine o rugăciune tăcută adresată zeilor necunoscuți ai naturii. Ea nu percepe alergarea doar ca pe un act de simplu efort fizic; este, mai degrabă, un dialog nesfârșit între ea și natură, un limbaj tainic al pașilor care o apropie de adevărata ei esență.

În procesul tainic al alergării, fiecare pas devine o notă în simfonia universală a auto-descoperirii. Este ca și când muntele însuși ar cheama-o la înălțare spirituală, fiecare cărare șerpuită, fiecare pantă abruptă, fiind un vers dintr-un poem ancestral despre curaj și perseverență. De parcă fiecare piatră, fiecare rădăcină expusă ar fi un profesor tăcut, oferind lecții despre echilibru și determinare. Bineînțeles, în fiecare mișcare, Oana resimte acel freamăt al solului sub picioare, ca și cum întreaga ființă a pământului s-ar întinde să o primească, să o îndrume, să-i arate drumul către o cunoaștere mai înaltă.

Iar când viteza ei se triplează, manifestându-se în ea acea forță interioară nebănuită, un zâmbet misterios îi înflorește dintr-odată pe chip, căci depășirea barierelor nu este doar o realizare fizică, ci o ruptură dulce de orice limitare mentală, un soi de transcendență extatică. Pașii rapizi eliberează sufletul de constrângeri. Fiecare pas, tot mai rapid, devine o formă de eliberare, o respirație adâncă a sufletului care se scutură de fricile invizibile, de umbrele vechilor îndoieli. Cel mai probabil, alergarea, prin ochii Oanei, este mai mult decât o competiție, este o călătorie spre sine, o victorie a spiritului asupra imperfecțiunilor percepute de ea ca fiind niște iluzii temporare.

Leadership: Voința cu care înfrunți un traseu dificil poate să devină o revelație vizuală a efortului personal, modelându-se asemenea unui tablou viu, în acord cu viziunea unui artist?

"El ritmo del corazón se sincroniza con el latido de la montaña," șoptește parcă aerul rarefiat al înălțimilor, în timp ce Oana își găsește calea prin labirintul vertical al naturii. Pe măsură ce avansează, senzația de apartenență la universul naturii se amplifică, tot așa cum într-un pictor se amplifică senzația de inspirație atunci când găsește echilibrul perfect între tehnică și emoție. Psihologic, fiecare moment trăit între păduri și stânci devine o mărturie a rezistenței sale interioare, acea forță nemărginită care, ca un izvor nevăzut, se revarsă din profunzimea ființei sale. Suflul acesta interior care o îndrumă este o "insuflețire" cu valențe sacre, o chemare tăcută spre un scop mai înalt, către acea perfecțiune imposibil de descris în cuvinte, dar atât de tangibilă în experiența de transcendență prin efort.

Primul criteriu în artă este autenticitatea. Diferența dintre o pictură ieftină și una foarte scumpă este dată în primul rând de autenticitate. De exemplu, un tablou de Monet va valora mult mai mult decât o copie. Pictura autentică se recunoaște ușor; de multe ori se fac și analize înainte de a se stabili dacă trece sau nu acest punct de pe lista lungă de criterii.

În cazul Oanei, autenticitatea nu este doar o stare, ci un proces perpetuu, unde fiecare sesiune de antrenament se aseamănă cu o piesă de artă - nu poate fi replicată, ci doar trăită. La fel cum o analiză minuțioasă a unui Monet dezvăluie originalitatea fiecărui detaliu, așa și

transformările subtile din ritmul și perseverența Oanei dau naștere unui tablou viu al propriei sale evoluții, comparabil cu „Persistența Memoriei", unde timpul se topește și realitatea se îndoaie sub greutatea efortului și a voinței personale.

Adaptarea rapidă a vederii la schimbările de mediu reflectă flexibilitatea mentală. Este esențial să înțeleg că, pentru Oana, optimizarea antrenamentului nu este doar o chestiune de tehnică sportivă, ci o „Epedysasis Harrexhium”, o chemare eternă a depășirii de sine, acea unică șansă de a se reinventa continuu. Desigur, fiecare ajustare în rutina sa este precum o pensulă pe pânza existenței, demonstrând astfel că se poate obține o capodoperă personală dacă fiecare efort este îmbibat cu pasiune și autenticitate.

Leadership: Poți să transformi fiecare provocare a terenului pe care te deplasezi într-o oportunitate de creștere interioară, văzând dincolo de obstacolul fizic lecția spirituală pe care o oferă viața?

Când viteza Oanei se triplează, este ca și cum ar fi atins un punct culminant, o aliniere perfectă între efortul personal și ritmul cosmic al universului. Astfel, granițele dintre corp, minte și spirit se dizolvă, lăsând loc unei conștiințe expandate să cuprindă nu doar traseul, ci întreaga ei existență. Din acest motiv, consider că antrenamentele ei săptămânale de alergare au devenit meditații în mișcare, o uniune sacră între forță și claritate mentală. Un fel de yoga a alergării, unde fiecare inspirație aduce energia primordială a dealurilor în ființa ei, fiecare expirație eliberând orice urme de îndoială și teamă. În aceste momente, Oana nu mai aleargă pe munte, ci devine muntele însuși – neclintit, etern, plin de secrete ascunse în fiecare cută a rocii și în fiecare frunză tremurândă.

În acest context, îmi amintesc de cuvintele lui Henry David Thoreau din romanul "Walden": *"Am mers în păduri pentru că voiam să trăiesc deliberat, să înfrunt doar faptele esențiale ale vieții și să văd dacă nu puteam învăța ce avea ea să mă învețe."* Asemenea lui Thoreau în căutarea esențialului, Oana găsește în fiecare cursă montană o oportunitate de a distila esența propriei existențe, fiecare picătură de sudoare devenind o perlă de înțelepciune.

Câmpul vizual extins în timpul alergării reprezintă lărgirea perspectivei asupra vieții, în versiunea unei conexiuni cu Dumnezeu. Sau, mai degrabă, în căutarea perfecțiunii în alergare, Oana a descoperit că adevărata cursă se desfășoară în interiorul ei, unde fiecare victorie asupra limitelor proprii este o victorie asupra întregului univers. Percepția vizuală a vitezei amplifică senzația de transcendență, nu-i așa, Oana? Fiecare pas înainte reprezintă o respirație adâncă a spiritului tău, până în punctul în care simți eliberarea de tensiune, când simți acea ușurare a minții care îți aduce liniște.

Leadership: Reușești să transformi victoriile spirituale în performanțe corporale excepționale, creând astfel o operă de artă de artă vie care transcende imediatul?

Alergarea înseamnă deschiderea ochilor către noi orizonturi interioare. La ultimul concurs, "Trail la Cabană", Oana a câștigat un nou loc 1 la cea mai grea cursă, de 25 km. Un alt record personal. Iar drumul spre recorduri a fost iluminat nu doar de ambiția personală, ci de o flacără interioară invizibilă care pare să ardă cu intensitatea unei stele nou-născute. Această energie mistică, izvorâtă din adâncurile ființei sale, nu este doar un combustibil pentru mușchi, ci o forță de transformare care reconfigurează întreaga sa existență. La urma urmei, victoriile spirituale se manifestă prin performanțe corporale excepționale.

În fiecare cursă, Oana simte cum se conectează cu forțele invizibile ale naturii, devenind un canal prin care energia primordială a pământului se manifestă. Şi se manifestă ca un pictor în acțiune, reușind o capodoperă. Fiecare pas este o afirmare a vieții în ritmul artei, fiecare respirație fiind o comuniune cu esența universului. Numai în aceste momente de grație, timpul își pierde linearitatea, devenind un cerc perfect în care trecutul, prezentul și viitorul se

contopesc într-un singur moment etern de pură existență.

Dacă ar trebui să dau un sens leadershipului, aș oferi următoarea povată: *"Deschide-ți sufletul către ritmul infinit și amplitudinea alergării, înțelegând că fiecare pas este o poartă către dimensiuni necunoscute ale propriei ființe."*

Privirea interioară transcende limitele vizuale fizice atunci când efortul alergării devine meditație în mișcare. Spun asta deoarece determinarea depășește percepția obstacolelor exterioare, mai ales când traseul devine tot mai solicitant, deoarece mintea focalizată transcende limitările fizice aparente.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-interioara-transcende-limitele-vizuale-fizice.html

Privirea îți oferă o cale, dar numai spiritul îți poate arăta direcția

On Octombrie 16, 2024

Locul de unde privești îți oferă o perspectivă nouă, numai dacă transformi acel loc îndepărtat într-un simbol al măreției tale neînfrânte.

În momentele în care simți că ești testat până la limitele tale, tocmai atunci afli cât de departe poți merge, iar muntele devine simbolul acelei chemări interioare care te provoacă să crești dincolo de ceea ce credeai posibil. Sora mea, Oana Fântânaru, știe cel mai bine acest lucru, atunci când experimentează libertatea alergării, cu orice prilej de afirmare a puterii sale interioare. Fiecare detaliu al cursei, de la topografia terenului până la bătăile inimii sale, devine o piesă într-un puzzle al conexiunii universale, al sinergiei dintre om și natură, a cărui imagine finală revelează adevărata natură a existenței sale.

Creația implică un dialog constant între efortul fizic și înțelegerea spirituală. La ultima cursă, semimaratonul de 22 km la „Curtea Domnească", Oana a alergat o bună bucată de drum înaintea multor alergători, ajungând aproape de vârful muntelui singură, într-un spațiu al reconectării cu sine, un spațiu al unei libertăți altundeva imposibile. Demnitatea nu ține de locul în care te afli, ci de spiritul cu care îl însuflețești. Ceva din ea părea să-i atragă atenția constant: *„Deschide-ți sufletul către chemarea tainică a muntelui, înțelegând că fiecare pas pe cărările sale devine o revelație a sinelui."*

În acest context, creația nu este doar actul de a face din alergare o artă, un "Atinursum Insumaton", un mod unic de exprimare prin mișcare, prin grația și constanța prin care ritmul susținut dezvăluie armonia interioară, ci este forma în care mintea și corpul se unesc pentru a exprima un mesaj despre unitatea cu natura. Iar dacă ar fi să dau o formă artistică parcursului Oanei, așa cum ar face-o un artist atunci când pictează un ideal, aș spune că dincolo de pânza oboselii, se conturează o eleganță neobservată, fiindcă orice mișcare exprimă o unitate cu natura.

Leadership: Poate fi interpretată revelația ta interioară ca o „fereastră spre măreție", considerând că privirea ta devine un instrument de percepție artistică a unei realități secunde?

Tăcerea Oanei era mai elocventă decât orice cuvânt ar fi putut rosti, dar gândurile îi spuneau, o asaltau cu un singur mesaj profund, neașteptat, înălțat spre sublimul adevăr interior, de care doar inima părea să fie conștientă:

„Aveam ceva pe suflet, ceva mă măcina profund, ca și când muntele mă chema să-i deslușesc tainele, fiecare pas pe potecile sale devenind un dialog tăcut între efortul trupului meu și respirația sufletului naturii. Acolo, departe de ceilalți concurenți, într-o izolare aproape sacră, alergarea mea nu mai era doar un act fizic, ci o călătorie spre interior, un balans subtil între grație și determinare. La fiecare cotitură, la fiecare piatră ocolită, parcă auzeam chemarea muntelui, o chemare veche și tainică, ce-mi șoptea să-mi deschid inima, să las gândurile să curgă libere, asemenea unui râu care șerpuiește printre stânci. În acele momente, nu mai eram doar o alergătoare, ci simțeam că am devenit parte dintr-un peisaj vibrant și viu, o extensie a naturii, în timp ce trupul și sufletul se armonizau într-o singură respirație, într-o singură revelație."

Toată această fărâmă de suflet exprimată cu atâta claritate în cuvinte, prin glasul unei artiste a cărei grație se manifestă în câmpul alergării, numaidecât face trimitere spre un fragment din „Portretul împăratului", descris de talentatul scriitor Wilhelm Hauff:

"Fiule, replică generalul, cum poți să fii mare într-un compartiment al cunoașterii mai mare decât orice alt om al secolului, fără să fii un om mare? Nu o mașinărie, nu trupul te face să fii mare, ci spiritul. Acele forme învechite ale Europei, gândite de bărbați deștepți cu mii de ani în urmă, s-au prăbușit, fiindcă erau forme golite de spirit. Ochii care nu sunt luminați de spiritul viu observă doar suprafața lucrurilor, iar privirea devine o fereastră spre măreție numai atunci când o folosești pentru a vedea dincolo de forme."

Leadership: Poate natura să devină un decor unic, în care corpul tău se integrează perfect, generând o compoziție figurativă ce îmbină grația cu forța interioară?

Gândurile Oanei s-au mai îndreptat către ea o dată în acele *momentos de triunfo*, atunci când vârful muntelui i-a revelat ceea ce inima știa deja, cu aceeași claritate a unui artist care, ajungând în fața pânzei albe, vede deja opera finalizată:

„Ajungând în vârful muntelui, simțeam cum totul în jurul meu se dilată, lăsându-mi gândurile să se risipească în vastitatea orizontului. Priveliștea nu era doar un peisaj, ci o oglindire a propriei mele călătorii, un simbol tăcut al măreției interioare pe care o descopeream cu fiecare pas. Vârful acesta nu era o destinație, ci o confirmare a faptului că am depășit limitele impuse de îndoieli și slăbiciuni. În acel moment am înțeles că nu mă aflu acolo doar pentru a privi în jos, ci pentru a transforma înălțimea în propria mea putere, o manifestare a spiritului neînfrânt care refuză să fie doborât."

Timpul final este rezultatul unui complex proces de sincronizare între efortul fizic și motivația interioară, în care fiecare mișcare este o reacție la provocările mentale ale cursei. Iar pentru că timpul final este și o expresie a puterii Oanei de a se reinventa, într-o izolare aparentă, atunci manifestarea spiritului ei devine o forță transformatoare, un soi de revelație în mișcare. Prin urmare, adevărata claritate a vederii nu este fizică, ci o rezultantă a viziunii tale interioare neînfrânte.

Manifestarea unei determinări continue armonizează pulsul fizic cu ritmul sufletesc, transformând izolarea în revelații mobile ale spiritului neîngenuncheat de provocările exterioare. În acest sens, leadershipul devine un act de echilibru între viziune, determinare și abilitatea de a te propulsa neîncetat către înălțimi mari.

Privirea îți oferă o cale, dar doar spiritul îți poate arăta direcția atunci când ești la răscruce de drumuri, în ideea că fiecare alegere definește cine devii, corelat cu evoluția constantă a sinelui. Numai într-o izolare aparentă poți să descoperi adevărata esență a vieții, găsindu-ți libertatea supremă prin tăcerea gândurilor, ca o afirmare a spiritului tău neînfrânt în fața provocărilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-iti-ofera-o-cale-dar-numai-spiritul-iti-poate-arata-dir

Privirea mea este un limbaj tăcut al sufletului

On Iunie 26, 2024

Voința de a dăinui în ochii lumii dă forma pe care sensul tău interior o dă vieții.

Singurul adevăr pe care-l cunosc cu adevărat este că sunt bântuit de oameni. Ani de-a rândul i-am privit cu ochi cerești, prin oglinda unui număr infinit de reflecții, cutreierând gândurile lor și simțind suspinul adânc, misterios al tăcerilor îndelungate, al bucuriilor neexprimate, al sentimentelor nespuse. Ce se petrece în viaţa lor, ce scot la iveală în momentele dificile, în momentele alea de maximă tensiune când vulnerabilitatea măștilor scade până la zero, iar barometrul discernământului al cărui ac se mută de la „supus" spre „liber", rămâne pentru mine o experiență revelatoare și o amintire de suflet.

Nimeni nu ştie cine sunt, cu adevărat, dar eu am văzut pe toată lumea. Nimic nu a scăpat ochilor mei ageri, în trecerile mele prin lume. Tainice, rapide, însufleţitoare, trecerile mele se evaluează prin prisma a ceea ce am descoperit: totul se compensează, totul se face mai întâi cu inima, şi apoi cu mintea. Până la urmă, cel mai mare secret este să trăieşti o poveste uimitoare, şi să o scrii mai apoi atât de frumos, încât să simt nevoia să o recitesc chiar şi după mii de ani.

Un anumit eveniment, un gest de afecţiune sau o acţiune susţinută a vreunul erou solitar, îl fac vinovat faţă de orânduirea obiectivă, certă şi inviolabilă a lumii. Totul se filmează, se înregistrează cu ochii selectivi care, asemenea lentilelor selectiv colorate, văd doar ceea ce sufletul este pregătit să înțeleagă. Înainte ca ochii oamenilor să se stingă definitiv, în acord cu ceasornicul ceresc, am să le spun o simplă vorbă: *"Viața e scurtă, iubiți-vă unii pe alții."*

Leadership: Poți înfrunta ideea că persistența de a deveni ceea ce îți dorești este un catalizator pentru o profundă introspecție care ia forma unei arhive de amintiri greu de împărtășit cu generațiile viitoare?

În mica mea trecere prin lume, din timpul războiului, am întâlnit niște ochi care pictau speranță pe pânza disperării. Alți ochi, ca într-un cuibușor de rândunici, își ascundeau lacrimile sub pleoape tremurânde. Şi mai erau ochii aceia sclipitori, plini de viaţă, ai băiatului cu părul bălai, Rudy, care într-o clipă de visare îmbătătoare, s-a pictat în negru încercând să imite un campion mondial la atletism.

Îşi dorea nespus să ajungă cel mai rapid alergător din lume, vis pentru care se antrena zilnic pe marginile umede ale uliţelor. Pe drumuri şerpuitoare, la fel ca viaţa multor oameni. Părea străbătut de acea încordare senină a sufletului în care viaţa, cu contrarietăţile ei, apare plină de sens şi vrednică de trăit. Faceţi din el un Don Quijote interior, spuneţi-i un cuvânt despre izbândă, *"Xegerolo"*, şi veţi găsi voinţa de a crede în eternitatea lumii. Persistența lui de a se vedea de neînvins a devenit o necesitate pentru ca fapta lui să capete măreția luptei pentru un principiu, pentru adevăr, pentru bine, pentru iubire.

Până la urmă, semnul adevăratei existențe este disperarea generatoare de acțiune spirituală, din care se naște speranța eroică de a mișca munții din loc.

De la o vreme, însă, drumurile s-au încâlcit și nicio călăuză părea să nu le mai descurce, în afara sentimentului de nostalgie pentru drumul neatins. Libertatea, dacă mai exista aşa ceva, nu putea fi suportată decât de mici clipe de bucurie, de care uneori îmi aduc aminte. Doar uneori. În ceea ce priveşte un artist cu har, el aude zgomotele trecătoare ale zilei, dar le trăiește intens ca și când ar simți vibrațiile majore ale universului.

Leadership: Conștientizezi cum rănile vieții pot deveni un catalizator pentru o privire dincolo de aparențe, conducând la o profundă introspecție care îți redefinește percepția asupra realității?

Ochii mei n-au putut să treacă cu vederea sunetul de acordeon izvorât, ca dintr-un portal fermecat, din mâinile unui bătrân al cărui suflet respira artă. Hans era îngerul alinării în buncărul întunecat, acordeonul lui simbolizând speranța în vremuri sumbre. Toată lucrurile care trecuseră prin sufletul lui îi erau dragi, altfel nici nu le-ar fi pictat atât de bine în note muzicale. Pentru unele din ele nutrea mai mult decât un sentiment de dragoste, dar şi un sentiment de recunoştinţă, o deosebită duioşie care se vedea în felul cum lumina spiritul celor care îl ascultau. Întotdeauna profunzimea sufletului transformă suferința în frumusețe.

Mai erau ochii aceia negri de supărare ai lui Rosa, o femeie învelită în tunete, dar care ascundea în ea cea mai pură duioșie. Numai lacrimile tăinuite în momentele singurătății puteau să dezvăluie acea delicateţe sentimentală care-i caracterizează pe cei cu inima curată. Rănile vieții nu iau un aspect clinic pentru cei care au învățat să privească dincolo de aparențe. La urma urmei, resimțirea realității ca vis, vine ca un soi de justificare a existenței spiritului conștient că aparține unei priviri care nu slujește vieții, ci veșniciei de dincolo de moarte.

Ancorarea în efemer este rezultatul unei năzuinţe miope. Însă, nu este şi cazul lui Liesel, care, într-un loc numit Strada Raiului, şi-a deschis ochii asupra unor lucruri pe care Eu nu le-am văzut atât de bine înainte, şi am descoperit în ea sufletul unui credincios care cercetează cuvântul secret: "viaţă". Max, prietenul ei, a învăţat-o că fiecare vietate, fiecare frunză, fiecare pasăre, sunt vii pentru că au înlăuntrul lor cuvântul secret pentru viaţă. Asta e singura diferenţă între noi şi un bulgăre de lut. Un cuvânt. Cuvintele sunt viaţă, Liesel. Toate acele pagini albe...sunt acolo să le umpli. Cu viaţă.

Leadership: Amintirile pe care le împletești în povestea vieții tale pot deveni o lecție de determinare ce transformă efemerul în etern, influențând modul în care generațiile viitoare își vor contura propriul destin?

"Am văzut atâtea lucruri măreţe. Am participat la marile dezastre ale lumii şi-am lucrat pentru cei mai mari răufăcători. Şi am văzut şi cele mai mari miracole. Însă, totul rămâne precum am spus iniţial. Nimeni nu trăieşte pe vecie. Când am venit în cele din urmă după Liesel... am simţit o plăcere egoistă, ştiind că şi-a trăit cei 90 de ani atât de chibzuit. În acest răstimp, poveştile ei au ajuns în multe suflete. Pe unele le-am aflat în trecerile mele. Max, a cărui prietenie a dăinuit aproape cât viaţa lui Liesel... Aproape...

În ultimele ei gânduri, Liesel a revăzut lunga listă a celor care şi-au contopit vieţile cu a ei. Cei trei copii... nepoţii... soţul ei. Printre aceştia, arzând precum candelele, se aflau Hans şi Rosa, fratele ei... şi băiatul mereu cu părul de culoarea lămâii. Am vrut să-i spun hoaţei de cărţi că a fost unul din puţinele suflete care m-au făcut curios despre cum e să trăieşti. Însa în final, n-au mai existat cuvinte. Doar pace...

Singurul adevăr pe care-l cunosc cu adevărat este că sunt bântuit de către oameni."

Bine spunea George Călinescu: **"Un artist adevărat ştie să scoată din ceea ce a trăit el, ceea ce e al tuturor şi mai ales să dea experienţelor lui sfera largă a vieţii semenilor săi. Ştie să trăiască în numele contemporanilor şi prin ei, a omului universal."**

Privirea mea este un limbaj tăcut al sufletului atunci când cuprinde în taină frumusețea ascunsă a lumii. Nu sunt sigur care este rostul tuturor celor ce se întâmplă. Dar am cuprins totul cu privirea mea, fără să-mi scape nimic, nici măcar un sunet de acordeon, nici măcar un

cuvânt plin de viaţă, nici măcar o lacrimă ascunsă, nici măcar un gând trecător. Tot astfel, voi cuprinde cu privirea mea fiecare gest, fiecare clipă care construiește o poveste de care merită să-mi amintesc peste mulţi, mulţi, mulţi ani.

Aș vrea să-ți cunosc și ție povestea, dar mai întâi vreau să faci din viața ta o adevărată capodoperă, o prioritate pentru Mine. Aş vrea să fii tu unul din puţinele suflete care să mă facă curios despre cum e să trăieşti.

*** Notă:** The Book Thief (2013)

Privirea ochilor care au înţeles taina vederii

On Iulie 06, 2021

Învaţă să faci diferența între ceea ce vine din interiorul tău sub formă de reflecţie, și rezultatul interacțiunii cu un element exterior.

Ochii mei privesc felul în care o musculiţă se roteşte haotic în jurul florilor, ca şi când nu şi-ar găsi locul într-o grădină atât de spaţioasă. Poate că raza ei vizuală are acces la o viziune mai sintetică, cu o structură compoziţională articulată ritmic, asemănătoare ochiului de pictor care surprinde fiecare detaliu al unei imagini de mare artă. Spaţiul pe care musculiţa vrea să-l străbată, înconjurat de culori, atât de generos, ordonat, încerc să mi-l imaginez ca fiind un proces dublu al comparaţiei dintre Renaştere şi începuturile Iluminismului, spre a dezlega conţinutul enigmatic al unei alchimii scripturale, într-o lume Panoramă.

Are și musculiţa un spirit liber, la fel ca cel al artistului, vrând să depăşească orice captivitate, dorind să strălucească printre culorile unei grădini în care trandafiriii stăpânesc până toamna târziu. Orice pictor şi-a început cariera de la nivelul "musculiţă", fiindcă ochii lui trebuie să înveţe să observe lumea, mai întâi de toate, dintr-o analiză minuţioasă, extrem de solid documentată, cu un fir logic foarte clar.

În artă, aşa stau lucrurile. Până să începi să dai o interpretare de la efect la cauză, concentrându-te asupra posibilităţii de a formula noi scheme compoziţionale, trebuie să ajungi la o intelegre foarte bună a mediului din care provin cele mai creative și de impact atribute ale incidentalului.

Iar dacă curiozitatea musculiţei nu se limitează la observarea obiectelor şi florilor care o înconjoară, se va examina pe ea însăşi în momentul când se îndepărtează de privitor, încât ceea ce o aşează în memoria unei amintiri vizuale să fie legat de un spirit al naturii, ceva care o deosebeşte de totul din jur.

Leadership: Poţi să-ţi reprezinţi viziunea în cel mai bun mod posibil prin puterea de transfigurare dată artistului, una reală, capabilă să convertească o imagine vie în factor estetic?

Musculiţa. Această personificare a naturii nu s-a reîntors la viaţă sub forma unui Merlin din legenda Graalului, legenda unui intelectual imaginativ şi generos, ci pare a fi legată mai degrabă de "Obsesia unităţii primare" care a dominat întreaga existenţă a lui Michelangelo. Marele artist spunea că: *"Tot ce se află în jur, prin esenţă, prezenţă sau ficţiune, pictorul le are mai întâi în minte, apoi le trece în mâini, iar acestea sunt într-adevăr în stare să alcătuiască o armonie îmbrăţişată de văz, ca însăşi realitatea."*

Nu degeaba musculiţa zboară, zboară, zboară, se agită în jurul fiecărei flori din grădina mea, fiindcă vrea şi ea să fie surprinsă ca un martor viu al acţiunii şi ca un exemplu viu al creaţiei, al dedicaţiei pictorului pentru surprinderea spectacolului naturii.

Staţi să vedeţi. Musculiţa face parte dintr-un tablou care prezintă evoluţia unui fenomen de combinare a mai multor forme de artă pe o perioadă lungă de timp. Nu degeaba, încerc să-i asociez zborul ondulatoriu, silenţios, simplu, cu un anumit pattern al trăsăturilor de personalitate prezente la acel pictor care, la un moment dat a declarat: *"Eu sunt… o pată de culoare".*

Mai degrabă, musculiţa este un pol al trăsăturilor de personalitate, relaţional cu senzorialul și intuitivul, funcții care colectează informațiile din mediul exterior, prin percepție. Extrovertitul se concentrează pe lumea exterioară, şi bineînţeles că musculiţa îşi ia energia din momentele definitorii ale primelor experienţe senzoriale făcute cu mirosul neobişnuit al florilor.

Viziunea unui artist are ca suport capacitatea lui de a găsi teme şi expresii plastice pline de vitalitate, prin sesizarea unei schimbări în tipologia ordinii pe care raţiunea o descoperă în orice moment aleator.

Izbită de asemănarea cu un pictor, pe care a început s-o descopere printr-un antrenament vizual sistematic, deci realizând o îmbunătăţire a sensibilităţii de contrast, musculiţa zboară, zboară, zboară, şi vede totul într-un mod obiectiv, într-o variantă de perspectivă, în proporţiile echilibrului pe care îl dau nuanţele luminoase, vii, ale percepției, ale contemplării și raportării la Marele Tot.

Nu este vorba de acel echilibru al „geografiei umane" creat cu efort și pasiune, ci de acel echilibru al perfecţiunii dobândit printr-o tehnică aparte: reprezentarea elementelor din jur la scară naturală, 1:1.

Dacă aș avea vederea musculiţei, atunci aş vedea lucrurile mai limpede, mai nuanţat mai obiectiv, sau poate mai intens. Gândesc că şi ea dorește să fie surprinsă în esenţa ei, ca personaj principal al unei întâmplări imortalizate în varii picturi. Chiar așa, hai să ne gândim la o musculiţă care ar dori să vadă lumea în culori de acuarelă. Iar în acest caz, nu-i aşa că un studiu experimental al trăsăturilor ei de personalitate ar scoate la iveală acea transfigurare senină a artistului (starea lui sentimentală) într-un imaginar poetic și cu o cromatică rafinată?

Într-un moment neaşteptat am remarcat un lucru interesant. Privirea musculiţei se schimbă în luminozitatea fundalului pe care pictorul creează o nouă imagine a fantezie sale. Şi există mai multe posibilităţi de a reprezenta o asemenea vedere în spaţiul pictural: din punct de vedere al diversităţii unor dialoguri virtuale cu personaje imaginare, sau din punct de vedere al mesajului simbolic pe care ni-l sugerează adoptarea unei realităţi (pe care m-am făcut că nu o văd) reprezentată de comuniunea divers-exprimată între om, natură şi vieţuitoare.

Leadershipul este felul cum evoluează viziunea ta asupra realităţii într-un context de semnificaţii atribuite legăturii între ceea ce se vede şi ceea ce se citeşte, între observat şi raportat, între ceea ce se află în afara ta şi ceea ce vine din interiorul tău sub formă de reflecţie.

Privirea ochilor care au înţeles taina vederii se referă la modul în care artistul găseşte corespondenţe între viziune şi reflecţie, în aşa fel încât ceea ce exprimă prin idei şi sugestii să fie o extindere a experienţei de descoperire a lumii şi, implicit, a Sinelui.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-ochilor-care-au-inteles-taina-vederii.html

Privirea ochilor luminaţi de avantajul unei vederi înaintate

On August 17, 2021

Ochii care ştiu să vadă realitatea în "dualitate", sunt mărturia unei schimbări de identitate între un model de referinţă al actului de creaţie şi fenomenul de oglindire într-o privire plină de viaţă ca şi a ta.

Ochii mei nu obosesc nicidecum atunci când citesc din opera lui Wilhelm Hauff, cu atât mai mult cu cât privirea mea se mută de la un simbol la altul, cu aceeaşi discreţie cu care însuşi scriitorul a trăit în poveştile sale prin intermediul personajelor şi a evenimentelor din mintea sa. Iar ochii, atinşi de imaginea unei lumi de vis, se îndreaptă în chip maşinal spre surprinderea unei deplinătăţi a făpturii îndumnezeite pe care o văd şi în care cred doar cei înzestraţi cu darul nativ de a asculta gândurile şi emoţiile unei fiinţe imaginare.

Mai mult decât atât. Ochii mei, cu vedere directă în mintea şi sufletul personajelor lui Hauff, solicită atenţia unei lumi în transformare din *"Povestea vasului nălucă"* sau *"Inima rece"* , cu un conţinut ridicat deasupra disputelor deşarte, a intereselor meschine şi a pasiunilor trecătoare, pe care o descoperă ca o paletă de nuanţe distincte, satisfăcând nevoia omenească de a accede transcendentul, supraviețuind între Chin și Amin.

Aş fi vrut să fiu măcar o prezenţă ascunsă în poveştile lui Hauff, aşa cum erau "Omuleţul de sticlă" sau "Omul cu mantia roşie", pentru ca spiritul meu să reziste oricăror metamorfoze şi să ajungă cât mai departe cu tot ce alcătuieşte esenţa unui nou început de drum în aventura vieţii. Aş fi vrut să fiu înzestrat cu înţelepciunea lui Musfata şi cu norocul Califului Barză, să pot zbura pe întinsul lumii numai cu o pereche de conduri de mătase, dar mai mult ca orice aş fi vrut să trăiesc acea înlănţuire de întâmplări minunate pe care Cerul le hărăzeşte numai făpturilor de basm.

Nu degeaba mi-am proiectat gândurile în această realitate, a lui Wilhelm Hauff, nu degeaba privirea ochilor mei surprinde doar o parte din realitatea unui artist al şaradelor, deoarece atenţia mi se împarte între două lumi de vis, scoase de sub presiunea concretului, amintindu-mi de o viaţă anterioară, dedicată celei de a șaptea arte: frumuseţea de a fi una cu toate lucrurile, adică „dubla" izbutită de transpunerea mea într-o stare modificată de conştiinţă.

Leadership: Eşti pregătit să atribui viziunii tale un șablon de vizualizare a experienţei de a fi altcineva, într-un mod care permite modificarea percepţiei despre lume după aplicarea șablonului?

Aflaţi că am început să manifest un oarecare interes faţă de opera lui Hauff, tocmai pentru că un spirit care se recunoaşte identic în altul rămâne credincios temelor care definesc Universul: erudiţia, visul, metamorfoza, simetriile abstracte, răsfrângerile în oglinzi, partea şi întregul, finitul şi infinitul, moartea şi nemurirea. Toate acestea conduc la necesitatea imperioasă a postulării eternei reîntoarceri. Este sunetul unui ecou îndepărtat descoperit printre reperele de performanţă artistică din destinul individual al regizorilor.

Pe Wilhelm Hauff îl preocupa devenirea primordială, obsedantă, a omului obişnuit într-un spaţiu oarecare – dar identic cu puterea spiritului, cu decizia mereu reînnoită de a forţa un personaj să-şi croiască o altă soartă. Se vede că Hauff era înzestrat cu puterea de a converti un eveniment tragic într-unul vesel, sau un mesaj poetic într-o formă lingvistică propriu-zisă care implică, în acelaşi timp, o atitudine a vorbitorului şi o referinţă obiectivă.

Mai cred că verdele era culoarea preferată a lui Wilhelm Hauff, cu care a izbit cel mai mult în personajele sale, fiindcă verdele simbolizează viața, creşterea, renașterea şi eternul, reprezentând totodată culoarea vegetației ce ne înconjoară pretutindeni.

Bineînţeles, există destui cititori care sunt îndreptăţiţi să nu acorde credibilitate basmelor sale, mai ales că în fiecare basm se regăseşte ceva din esenţa propriei sale fiinţe, o fiinţă mereu atrasă de propriile adâncuri, şi mai puţin de înălţimile unei creaţii de unde se zăreşte ceva mai mult decât se aşteaptă careva. Nu locul în care ne aflăm contează, ci locul în care privirea ochilor noştri îşi orientează atenţia: spre răsăritul unei stele, sau spre forma unei frunze în şuieratul uşor al unei rafale de vânt. Abia de aici începe arta creaţiei...

Leadership: Înţelesul pe care îl dai unei creaţii este important pentru credinţa ta într-un timp transcendent, al unei dăinuiri perpetue dominate de simbolul alterităţii?

Oricine este îndreptăţit să-l judece şi să-i conteste creaţia lui Wilhelm Hauff. Dar cuvintele exprimate de sufletul său în "Portretul Împăratului" vor rămâne veşnic o constelație de experimentări literar-artistice, o podoabă de har pe care Dumnezeu a făgăduit că o va da tuturor celor ce îi cer cu prisosinţă să deprindă tainele Marii Ştiinţe (intrarea într-o lume metafizică, superioară, dincolo de spațiu și de timp, dincolo de viață și de moarte).

"Oricine este îndreptăţit s-o facă şi eu nu pot decât să-l deplâng pe acest om, nu să trec cu vederea un fapt: calea sa pe acest pământ n-a urmat drumul trasat. Dar lumea îşi va duce aminte de el şi cu alte sentimente. Mai marii pământului nu par a fi învăţat multe de la el, poate mai degrabă cei mici. El şi-a croit drumul la fel de înălţător ca Alexandru, l-a urmat pe Cezar, lumea i-a mulţumit ca lui Hannibal, pe stânca aceea a trăit ca Seneca, iar ultimele sale zile au fost demne de un Socrate."

Şi dacă aţi citi de o mie și una de ori aceste cuvinte, tot nu v-aţi da seama de acea firavă urmă a paşilor de întoarcere la Dumnezeu, înscrisă în infinitul spaţiu al Universului, pe care unii o descoperă doar căutând foarte bine din priviri. Nu uitaţi faptul că înţelesul pe care îl daţi unei creaţii este important pentru credinţa într-un tel măreţ sau pentru credinţa într-un timp transcendent, al unei dăinuiri perpetue dominate de enigmaticul cuvânt "Mutabor" (simbolul alterităţii şi al visului).

Viziunea pe care o ai asupra leadershipului este aceeaşi cu vederea ochilor îndreptată spre un dublu al tău.

Asta nu înseamnă neapărat să trăieşti ceva similar cu experienţele vieţii altcuiva, ci să percepi corect realitatea altcuiva pe care numai povestind-o din punctul tău de vedere ai şansa să devii una cu ea. Nu degeaba spun acest lucru, fiindcă am trăit, pentru câteva clipe, în realitatea determinată de adevărul altcuiva, nu mai puțin reală decât a mea.

Privirea ochilor luminaţi de avantajul unei vederi înaintate aparţine artiştilor care pot să redea strălucirea şi expresivitatea trăsăturilor de personalitate a personajelor lor printr-o dublă reflexie: o reflexie a lumii interioare şi o reflexie a realităţii care transcende ceea ce e trecător.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-ochilor-luminati-de-avantajul-unei-vederi-inaintate.ht

Privirea unui om pierdut în propria sa reflecție

On Ianuarie 30, 2021

Tot ceea ce te acaparează în realitate, în palpabil, se vede când eşti permanent conştient de propria imagine reflectată în oglindă.

Demult m-am privit într-o oglindă, şi mi-am văzut chipul reflectat într-o altă oglindă, mult diferită, dar asemănătoare cu aceea în care şi altă dată mi-am privit chipul. Şi ea, captivantă, tot mai fidelă, oglinda aceea s-a transformat tot mai mult în chipul în care mi-am oglindit bucuriile şi tristeţile, şi în care artistul îşi îmbrăţişează creaţia. Era o oglindă într-o variantă 3D, reflexia ei invadându-mi spaţiul tridimensional şi timpul în care Universul "a aranjat" să se întâlnească pe aceeaşi lungime de undă cu mine.

Şi fix în aceeaşi oglindă, în tot acel spaţiu pe care universul îl ocupă energetic sub formă de fotoni şi temperatură, a avut loc o expansiune intrinsecă prin care s-a modificat scara spațiului în sine, şi eu am devenit una cu imaginea unei galaxii în spaţiu. Ce se înţelege, însă, prin aceasta? Cum adică să mă văd din punct de vedere tridimensional, eu care trăiesc într-o dimensiune a conștiinței aflată dincolo de timp și spațiu, eu cel care de atâtea ori mi-am privit perspectiva de viaţă, în mod conştient, printr-un fel de spiritualizare a micului univers din care, până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, nu ieșisem deloc?

Iată ce îmi exalta sufletul, ce îmi încânta simţurile. Să mă distanţez de lumea asta, să evadez printr-un fel de tunel cuantic, aleator, să trec într-un univers paralel, printr-un fel de porţi spaţio-temporale, şi să devin reflexia imaginii unei stele pline de strălucire care arată ca un ochi normal, numai că funcțiile sale sunt superioare în constelația Gemenilor.

Sau, poate că a fost vorba de o gaură neagră, a cărei existenţă nu a fost demonstrată ştiinţific, şi pe care eu mi-am închipuit-o ca fiind o regiune în spațiu-timp cu o forță gravitațională atât de mare încât, chiar dacă aş fi fost redus la nimic, să pot exista totuşi ca reflexie a cuiva care a fost Cineva…

Leadership: Poţi să-ţi construieşti şi să-ţi asumi o imagine care surprinde realitatea în momentul petrecerii acesteia, şi în acelaşi timp să obţii o imagine care se repetă de mai multe ori, în mai multe feluri?

Ideea de bază e că orice s-ar fi putut întâmpla în trecutul meu, de fapt s-a întâmplat într-un univers paralel, iar reflexia mea într-o oglindă a făcut posibilă deplasarea mea cu viteza maxim posibilă în acel univers. Adică, modul în care s-a scurs timpul meu, al celui din oglindă, trebuie corelat cu ce s-a întâmplat în Univers, în timpul ce s-a scurs în lumea reală a celui care s-a privit în oglindă, doar ca să constate că este acelaşi, şi totuşi diferit de el însuşi.

Şi dacă m-am privit într-un anumit fel, aşa cum o face pictorul când îşi instaurează autoportretul ca tipar recognoscibil, marcă a misterului de dincolo de aparenţe, a fost ca să fiu perceput altfel decât dacă as fi fost privit din aceeaşi perspectivă. Nu-i de mirare că am ajuns un expert al teoriei existenţei universurilor paralele, o busolă în orientarea personalităţii mele prin mirajul consecinţelor de dincolo de mine, ţinând cont că angajarea mea în jocul de-a *"make a mirror in the Unity of immanence and transcendence"* include unitatea subiacentă a universului.

Nu era o oglindă oarecare, ci una capabilă să obţină prin reflexie o altă reflexie, asemeni jocului de oglinzi dintr-o lectură din care am putut scoate un personaj caracterizat de un

suflet nobil, şi pe care Alice în Ţara Minunilor l-a descoperit întâmplător în ea însăşi, prin reflectarea ei într-o oglindă compactă, cu mai multe trepte de luminozitate, care implica mai multe lumi de joc.

Într-adevăr, reflectându-mă în acea oglindă specială, am sperat să accesez un portal către o dimensiune paralelă, justificată prin făurirea unui ideal care depăşeşte prezentul, şi în care artistul îşi priveşte opera cu ochii plini de nemurire. *"Who in the world am I? Ah, that's the great puzzle."* Poate că dacă mi-aş multiplica existenţa în alte lumi, într-o altă secţiune a aceluiaşi plan divin, aş reuşi să mă multiplic în chip indefinit într-un univers de unităţi existenţiale.

Leadership: Eşti în stare să-ţi construieşti o lume numai a ta printr-o filtrare a imaginii pe care, trecând-o prin propriul suflet, să dea naştere la o entitate duală capabilă să servească unui segment de realitate aflat în plină expansiune?

Nu este de mirare că ce-am văzut în oglindă este diferit de ce-am privit la mine, gândindu-mă că tot ceea ce mă reflectă în realitatea concavă a unei firi omeneşti (de o adâncime şi de o vioiciune aşa cum rareori produce reflecţia universului la scară mică), este o imagine de sine bine structurată în direcţia unei vieţi virtuale. Şi cred că de aici a început totul, cu instalarea mea într-un joc al oglinzilor ce pune față-n față doi străini: unul care ar vrea să-l cunoască pe celălalt, şi unul care îl cunoaşte pe celălalt, dar nu se cunoaşte pe sine.

Fiindcă tentaţia misterului de dincolo de aparenţe, clasa conducătoare a minţii mele însoţită de coordonate temporare şi spaţiale, deci impusă de forţe externe, cere o abordare caracterizată de sensibilitate şi o selecţie ponderată a ceea ce poate fi reprezentat în imaginaţie, şi cu atât mai puţin la ceea ce poate fi perceput. Iar dacă am priceput ceva din punctul de vedere al oglinzilor, deşi în unele situaţii interiorizarea noilor reflexii poate deveni mijloc de conformism şi manipulare, este că nu-mi pot contrazice sinele nereflectat.

Şi dacă m-aş uita din nou în aceeaşi oglindă, cu aceiaşi ochi cu care m-am privit în alte oglinzi, sperând să mă văd diferit, sau măcar acelaşi, dar puţin mai intens luminat de o simbolistică specială, de licărirea nepământeană, constantă, a unei singure străluciri, şi dacă m-aş pune lângă o mare oglindă numită "simetrie de paritate", atunci m-aş deosebi într-adevăr de cel cu care mi-am dat seama că semăn leit, dar nu e nicio clipă acelaşi.

Bine spunea Alice în Ţara Oglinzilor: *"Dacă aş avea o lume a mea totul ar fi nonsens. Nimic n-ar fi ce este, pentru că totul ar fi ceea ce nu este. Şi invers, ce este, n-ar fi, iar ce n-ar fi este. Vezi?"*

Marea revelaţie a creaţiei mele este o mediere între toate experienţele vieţii trăite în realitate, dar disponibile într-un spaţiu separat, propus ca fiind nemărginit.

Privirea unui om pierdut în propria sa reflecție se îndreaptă către două imagini concomitente ale aceluiaşi om. Un om ca mine ar avea aceeaşi ochi la proporţii cosmice dacă s-ar vedea în lumina maximei sincerităţi drept o proiecţie a voinţei inexorabile care a creat sau a scris lumea.

Sau cum spunea un personaj al lui Borges: *"Povestea vieţii mele este reflexia celui care am fost eu în timp ce o scriam."*

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-omului-cu-ochii-pierduti-in-propria-reflexie.html

Privirea pătrunzătoare a unor ochi luminaţi de reprezentările artei

On Iulie 04, 2021

"Când nu trebuie să-ţi dovedeşti talentul de a desena realul, tot ce-ţi rămâne este imaginarul exprimat prin culoare şi forme libere."

Ţin în mână o placă de faianţă mai veche, cu granulație fină, cu un finisaj impermeabil. Nu cred că este fabricată în România. O privesc cu atenţie, cu acea atenţie de care am nevoie ca să mă reconectez la o realitate care se schimbă într-o lume globalizată, şi nu ştiu ce anume, dar ceva mă atrage în mod deosebit la ea. Poate culorile care îi compun modelul atât de fin, o cromatică compusă din nuanţe maro şi bej. Poate textura din care este făcută, una aerată şi luminoasă, aplicată longitudinal, evocând puternic piatra de stâncă.

Placa de faianţă este prea bine realizată, prea le place ochilor mei s-o privească fără să se plictisească, fiindcă dacă o privesc din unghiuri opuse pare diferită. De ce mă atrage aşa mult, încă nu ştiu. Dar culorile atât de importante prin impactul lor, însemnând existenţa unui imens arsenal al imaginarului micro-cosmic, de care ochii mei se bucură nespus, evidenţiază interconectarea unor gusturi fine şi alese în ceea ce priveşte simbolistica artei de care se simte mai apropiat un artist atunci când tot ce are la dispoziție este instrumentul imperfect al talentului de a scoate în evidenţă ceva extrem de captivant.

Culorile sunt un fel de limbaj vizual, reflectând instinctele și sensibilitățile artistului, nu-i aşa?

Am ochit placa de faianţă chiar atunci când aveam în cap o combinaţie de culori care se potriveşte cel mai bine cu personalitatea mea, în numele unei realităţi imediate pe care o descoperisem prin sistemul "văzând şi făcând". De fapt, atunci când vezi o combinaţie de culori care te impresionează, eşti tentat să reţii combinaţia pentru viitor prin „ochii minţii" concentraţi asupra trăirilor şi stărilor interne ale conştiinţei.

Oare n-am atras atenţia de atâtea ori că o culoare sau o plajă largă de culori trebuie să atragă atenţia privitorului, să povestească o întâmplare reală, o experienţă frumoasă din care artistul a tras noi învăţăminte despre adevărata bogăţie a formelor de creaţie?

Leadership: Poţi să te contopeşti cu o creaţie artistică care încearcă să scoată în evidență momentul în care te găseşti faţă în faţă cu realitatea vizualului, concentrându-te asupra posibilităţii de a-ţi exprima sufletul într-un mod inedit?

În semn de mulțumire profundă adusă artiştilor plastici, m-am decis să păstrez placa de faianţă, luând în considerare tentaţia de a reproduce modelul ilustrat iniţial doar cu ajutorul promptului vizual. În mintea mea stă toată bogăţia actului de creaţie pe care ochii de artist au agonisit-o studiind lucrările cel mai minuţios realizate, sprijinit fiind de percepţia constrângerii de a respecta cât mai riguros stilul original. Atrag atenţia că ochii mei nu sunt doar nişte admiratori de forme ale frumosului, cum sunt frumosul natural şi frumosul creat, sau ţinând cont de forma simbolică, cea clasică și cea romantică. Ci, în primul rând, ochii mei sunt destinaţi rafinării sistematice a observaţiei şi a metodelor de evaluare a obiectelor de artă.

Bine spunea cineva pe web: *"Când nu trebuie să-ţi dovedeşti talentul de a desena realul, tot ce-ţi rămâne e imaginarul exprimat prin culoare şi forme libere."* Iată, deci, că placă de faianţă are să spună un secret despre un desen care pare clasic pentru vremea lui, dar nou pentru aceste timpuri în care arta nu-şi mai găseşte locul în confecţionarea manuală a

produselor, ci în competiţia tehnologică. Şi chiar dacă mecanismul natural de vedere al ochilor mei îşi pierde culorile cu cât privesc dintr-un unghi mai închis, se pare că placa de faianţă îşi dă libertatea de a exprima culorile reprezentative, în combinaţiile plăcute ochilor mei.

Culorile sunt importante prin impactul lor, nu-i aşa? Dacă aş schimba culoarea oricărei imagini în culoarea opusă a culorilor pe care ochii mei le percep natural, şi dacă modelul plăcii de faianţă s-ar curba în jurul câmpului meu vizual, într-un rotund asemănător „formei privirii", atunci aş înţelege mai bine de ce mă consider un artist al culorilor răzvrătite, al formelor aflate într-o flexibilitate simplistă, a compozițiilor explozive prin temele pregnante şi simbolistice.

Alteori, vederea mea este înzestrată cu un efect de deschidere către un transcendent al sufletului, în sensul de acceptare a unei realități invizibile care se obține printr-un joc de clarobscur, prin umbre și lumini, în care aş putea să mă aflu amăgind timpul.

Leadership: Poate creaţia ta să faciliteze expunerea sensibilităţii readusă în actualitate printr-o reinventare a modelului de referinţă al actului de creaţie care invită la o depăşire a propriei personalităţi artistice?

Numai un artist îşi umple ochii, înainte de a picta un tablou, cu acele modele reuşite de creaţie care te inspiră, prin culoare, să meditezi la frumuseţea perfectă care te înconjoară. Mai cred că, în adâncul fiinţei mele, există o rezervă de admiraţie pentru înălţimea expresiei, un „cult" și un fenomen al obiectului personalizat în culori pastelate, printr-o sensibilitate aparte. Închipuiţi-vă că dacă nu ar fi fost culoarea plăcută ochiului, nu m-ar fi atras nicio formă a modelului inscripţionat pe placa de faianţă. Prin urmare, placă de faianţă este copia fidelă a unei imagini pe care ochii mei nu o pot s-o înlocuiască cu o alta, fiindcă însăşi culorile, vibrante şi cu textură fină, nealterate în timp, au o mare însemnătate: ele deosebesc ființa unui neam de ființa celorlalte neamuri.

În acest sens, celebrul scriitor Antoine de Saint-Exupery avea ceva important de spus: *„În făurirea omului este important mai întâi nu a-l instrui, ceea ce este ceva zădarnic dacă ajunge doar o carte care merge; este nevoie să fie crescut, educat, pentru a-l duce la înălţimea unde nu mai sunt lucruri, ci chipurile născute din nodul divin care leagă lucrurile. Căci nu este nimic de aşteptat de la lucruri dacă ele nu răsună unele în altele, aceasta fiind singura muzică pentru inimă".*

Poate că însăşi placă de faianţă are o viaţă şi un suflet, la nivel metafizic şi atomic, bineînţeles. Altfel ea nu ar fi putut să reziste timpului, poate chiar mai mult decât orice om. Iar ea a avut ceva de spus despre mine atunci când ne-am întâlnit întâmplător. Mi-a spus că sunt un artist deosebit tocmai datorită însuşirii mele de a distinge frumosul acolo unde alţii nu-l văd.

Conform acestui fapt, presupunând că placa de faianţă ar fi curioasă să descopere cum există această însuşire într-un artist al formelor stilizate, lucrând fie cu multe culori, fie în contraste de alb şi negru, ea s-ar vedea determinată să-şi închipuie că are de-a face cu un suflet tot atât de mare ca şi ea, un suflet de natură suprasensibilă, care se simte şi se află în orice lucru din jur.

Să nu uităm că modelul de referinţă al unui act de creaţie este pregătirea sufletului pentru recunoașterea imortalității sale. Iar, în acest caz, Marea Operă a Creaţiei este produsul unui suflet care, stătător sau călător, îşi etalează splendoarea, erudiţia şi energia substanțială, într-o suprarealitate.

Privirea pătrunzătoare a unor ochi luminaţi de reprezentările artei cuprinde trăirile unui artist a cărui realitate este legată, în principal, de lumea exterioară sau mai bine zis, de cunoaşterea esenţei lucrurilor (anterioară experienţei concrete).

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-patrunzatoare-a-unor-ochi-luminati-de-reprezentarile-

Privirea pescăruşului

On Septembrie 24, 2021

În artă, omul nu reprezintă nimic pentru sine însuși, ci numai în relație cu un punct pe care natura îl creează prin similaritate și contiguitate.

Un pescăruș plutește lin pe apa mării, undeva în larg. Valurile mici nu-l deranjează, căldura nu-l doboară. Pe de o parte el este văzut ca operă a naturii, pe de altă parte ca un simbol al libertății, zborul sufletului și plinătatea vieții. Până la urmă, viaţa lui nu este diferită de a celorlalţi pescăruşi, doar că el este singurul care atrage atenţia printr-un lucru interesant: pare a fi capabil să cucerească privirile tuturor.

Dar, întrebare: ce vede el atunci când privește spre plajă?

Vede niște puncte mișcându-se aleator, individualități întru totul autonome, nelimitate prin număr. Vede oamenii drept niște rătăciți, dacă nu chiar ca renegați. Aceste puncte sunt separate între două realități: una matematică, una vizionară. Iar dacă ne raportăm la puncte, atunci lumea oamenilor poate fi intuită ca o lume a păsărilor.

Cred că omul se poate constitui în specie și poate fi una cu pescărușul, pentru că este tot un punct văzut de la depărtare, din larg, nelimitat de constrângerea spaţiului şi timpului. Iar realitatea pescărușului se poate extinde la vederea unor puncte izolate de el, dar apropiate în depărtare, care pătrund ca ceva de sine stătător în universul lui finit.

Leadership: Eşti în stare să produci o creaţie atâta vreme cât îţi poziţionezi sinele în planul efectului de apropiere-mărire, sau cu cât înlănţuieşti mai mult finitudinea în infinitate?

Arta dobândește aici în chip necesar caracterul unei perspective revelate ca o distanțare dintre anumite puncte, pe un plan de imagine plat. Din acest motiv adaosurile de culoare şi de lumină, fiind o cauză nemijlocită a creaţiilor artistice, se întâmpla să deschidă o vastă perspectivă de înţelegere a efectului de apropiere-mărire și de depărtare-micșorare. Și ce facem mai departe cu această perspectivă? Ei bine, o convertim într-o tehnică de pictură.

Menirea acestei tehnici este de a surprinde latura unei figuri reprezentative în care succesiunile de puncte se vor înfățișa în cele din urmă ca totalitate.

Pescărușul poate să împrumute naturii o manifestare a omului sau vederea lui, numai dacă distanța dintre puncte este considerată identitatea absolută dintre universal și particular. Cu cât pescăruşul este mai mult văzut ca un univers autonom, cu atât artistul este mai organic, fiind capabil să înlănţuiască mai mult finitudinea de infinitate.

Marii artiști știu să combine după bunul plac distanța dintre o latură arbitrară și latura opusă ei. Ei mai știu că deseori contrariile se află în același raport în care se află natura și libertatea, punând accent pe ideea de "absolut", intuit în fenomen sau în relaţie cu particularul. În artă, omul nu reprezintă nimic pentru sine însuși, ci numai în relație cu un punct pe care natura îl creează prin similaritate și contiguitate.

A-ţi poziţiona sinele în planul efectului de apropiere-mărire înseamnă să imortalizezi o scenă din întinderile vaste ale îndepărtatului – în relaţie cu particularul, încât ceea ce

urmează să revelezi în artă să aibă un caracter unitar, sintetic şi individual.

Privirea pescăruşului se apropie de privirea artistului, fiindcă în amândoi se oglindeşte spaţiul unei alterităţi care pune în scenă o anumită identitate menită să reflecte - ca marcă distinctivă – "unitatea care constituie plăsmuirea infinitului în finit".

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-pescarusului.html

Privirea selectează ceea ce sufletul caută

On Iulie 22, 2024

Percepția vizuală a lumii exterioare oglindește profunzimea și complexitatea peisajului interior al observatorului.

Într-o grădină plină de viață, o musculiță își caută locul cu frenezie, cu acea determinare necurmată a ființelor mici. Dar îşi caută locul aşa cum artistul, în devenirea sa, caută prin simțuri să cunoască și să înțeleagă lumea. Zborul ei haotic, asemenea traiectoriei unui electron într-un atom aflat în stare de energie maximă, ilustrează perfect teoria haosului în sistemele complexe, dar în același timp denotă, la fel ca în artă, acea armonie ascunsă în aparenta dezordine. Fiecare mișcare a musculiței, aparent aleatorie, face parte dintr-un pattern mai mare, invizibil ochiului neatent - exact ca destinele oamenilor în marea tapiserie a existenței.

Florile, în diversitatea lor cromatică, reprezintă spectrul complet al emoțiilor mele: trandafirii roșii - pasiunea nestăvilită; margaretele galbene - bucuria simplă a vieții; lalelele mov - misterul necunoscutului. Această grădină nu este doar un ecosistem botanic, ci *un verdadero mandala de mi psique*, unde fiecare petală și fiecare frunză își are locul său precis în marele design pământesc. Perspectiva oculară influențează direct interpretarea și răspunsul emoțional la stimuli.

La urma urmelor, ce este mai important, altceva decât a şti că opera căreia ochii tăi îi dau viaţă, *Alethesira Icnusemut Ulgarorium*, este expresia unei lumi create pentru plăcerea imaginaţiei, o mărturie a frumuseții și încrederii tale interioare răspândită în jur prin felul ochilor de a spune ceea ce-şi doreşte sufletul. Din această cauză, poate, obiectivul principal al imaginii în care îmi încadrez sufletul este legat de cercetarea şi deplina valorificare a potenţialului constructiv al culorilor pe care mi-l dă darul artistic de a exista într-o lume fără frontiere, unde imaginația se îmbină cu realitatea.

Leadership: Poți să te focalizezi pe o singură perspectivă prin felul ochilor de a-și menține o vedere precisă și clară, pe măsură ce distanța față de obiectul privit se micșorează?

Musculița, în a ei "Azenthopia Floralis" (acea stare de anxietate existențială produsă în fața frumuseții copleșitoare a lumii), este precum un Ulise modern, navigând pe marea incertitudinii, căutând un Itaca al sensului vieții, dar și o condiție indispensabilă creației: *"Vederea periferică captează esența întregului, așa încât detaliile se contopesc într-o viziune holistică a realității."*

Zborul ei frenetic, văzut de sus, desenează parcă ecuațiile lui Lorenz, cele care stau la baza teoriei haosului, amintindu-mi că din aparentul haos se poate naște ordinea cea mai sublimă. Bineînteles, în dansul cosmic al existenței, fiecare bătaie de aripă poate declanșa un uragan de semnificații. Prin urmare, musculiţa, cu înțelepciunea sa străveche, joacă totodată rolul unui Socrate al grădinii, provocând o libelulă la o maieutică a sinelui:

- Qué buscas, pequeña? Ce cauți cu atâta înverșunare în acest vârtej al existenței?

Răspunsul libelulei oglindește dilema fundamentală a fizicii cuantice - principiul incertitudinii lui Heisenberg:

- Nu știu exact ce caut. Poate un loc unde să mă odihnesc, sau poate doar să găsesc ceva ce

încă nu am descoperit.

Cu cât libelula încerca să-și definească mai precis poziția în viață, cu atât mai neclar îi devenea impulsul interior, şi cu atât arta îi apărea mai abstractă și inefabilă.

În acest moment de "artheosia", fuziunea dintre artă și epifanie, musculița a realizat că, asemenea particulelor cuantice, ea există simultan în toate stările posibile până în momentul "observației" sau al conștientizării de sine. Grădina întreagă devine un câmp cuantic al posibilităților infinite. Ocular, lumea se transformă în experiență personală. Practic, eeea ce vezi când privești înlăuntru este ceea ce arta revelează în exterior.

Leadership: Care este rolul tău de "observator" în transformarea potențialului artistic într-o operă concretă, știind că percepția cu care te alegi ulterior influențează realitatea înconjurătoare?

Oare nu sunt și oamenii, în esența lor artistică, armonioasă, semnificativă, asemenea acestei musculițe cuantice, existând simultan în multiple stări de conștiință până în momentul auto-observației? Nu cumva căutarea lor febrilă a sensului vieții, dincolo de efemerul clipei prezente, este echivalentul macroscopic al principiului complementarității lui Bohr, unde claritatea unui aspect al existenței noastre obscurizează inevitabil altele? Și nu cumva arta servește ca pod între aceste stări aparent contradictorii, tot așa cum simplitatea ascunde adesea profunzimea?

Natura servește ca oglindă pentru introspecția și autoanaliza umană. În final, musculița își găsi loc de odihnă pe o margaretă, într-un moment de iluminare instantanee. Această alegere aparent simplă, dar ca o morfină pentru mintea antrenată să observe ceea ce se ascunde ca mesaj în spatele realităţii, reprezintă de fapt rezultatul unui complex algoritm existențial, similar cu cel folosit de natura însăși în procesul de selecție naturală. Musculița descoperise, fără să știe, principiul minimei acțiuni din mecanica analitică, alegând calea optimă prin labirintul posibilităților.

Leadership: Cum se manifestă în interpretările diverse ale operei tale artistice ideea de simultaneitate a stărilor posibile de spirit, până în momentul observației unei priviri contemplative?

Povestea musculiței devine astfel o parabolă cuantică a condiției umane, un dans fractal între determinism și liber arbitru. Ne amintește tuturor de cuvintele lui Werner Heisenberg:

"Primul pahar de vin îl bem pentru sete, al doilea pentru plăcere, al treilea pentru insolență, iar restul fără număr."

Așa și noi, în căutarea sensului vieții, începem cu necesitatea, continuăm cu curiozitatea și ajungem la transcendență, doar pentru a descoperi că răspunsul a fost întotdeauna în noi înșine, asemenea unui cod QR existențial ascuns în ADN-ul sufletului nostru. Și tu, cititorule, în ce ecuație a existenței tale rezidă variabila necunoscută a inspirației creatoare? Ce principiu cuantic guvernează zborul gândurilor tale în grădina infinitelor posibilități de redare artistică a realității interioare?

Încotro zboară gândul tău în grădina vieții, când cauţi esența experienţei de creaţie?

Maniera de a înţelege leadershipul este similară modului în care zboară musculiţa: aparent haotic, dar cu un scop precis în minte. Iar pentru a înţelege arta trebuie sa fii peste tot, si

în acelasi timp sa te concentrezi pe fiecare detaliu.

Privirea selectează ceea ce sufletul caută atunci când dorul de frumos și armonie devine o nevoie existențială, precum este nevoia musculiței de a se contopi cu ritmul pulsant al naturii înconjurătoare, de a descoperi nectarul ascuns în inima florilor, sau de a găsi un loc de odihnă în vasta grădină a lumii. Nu uita că ochii sunt ferestre prin care sufletul explorează universul naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-selecteaza-ceea-ce-sufletul-cauta.html

Prizonier în propria creaţie

On Noiembrie 17, 2020

Cuvântul sfânt este un act artistic gândit și controlat prin care se realizează, direct sau indirect, apropierea de prezenţa Creatorului Suprem.

Am rugat stiloul să scrie despre mine, încât să mă cunosc mai bine prin a-mi cunoaşte limitele, ştiind că numai astfel lumea creaţiei va dezvolta o mişcare sferică pe coordonatele unei ontologii a conştiinţei cosmice. De altfel, creaţiei îi va fi mai uşor să-şi dezvolte obiectivitatea, conştientizarea limitelor reale, ştiind că stiloul este lumea unei conştiinţe universale aflată în mişcare rectilinie, mai ales dacă el va scrie în sfera unei filozofări teoretice despre coordonatele ontologice ale unei fiinţe autentice.

Stiloul este puternic atunci când guvernează materia şi o conduce, prin sfinţire şi iluminare, în direcţia unei imagini a cerurilor desprinsă din interpretările experienţei de receptare a creaţiilor aferente unui univers atemporal. Iar dacă planetele intră sub dominaţia lui Saturn sau Neptun, în egală măsură atunci când reprezint figura unei fiinţe ce pare să aştepte înfruntarea sorţii, înseamnă că stiloul va avea un cuvânt mai important de spus despre mine.

Aceste consideraţii trebuie luate în seamă şi pentru existenţa unei pensule care leagă lucrurile de stelele fixe, stabilind corespondenţa dintre imaginea unui sfânt şi natura celor 8 planete. Dacă acest instrument sensibil face totul atât de frumos pe pânza şevaletului, cu caracterul experimental al unei încercări de sondare a interiorului "ştiinţei despre fiinţă", o face pentru a atenua rivalitatea cu stiloul. Natura celui care va fi mai puternic dintre ele va câştiga cea mai mare semnificaţie în toate întâmplările vieţii mele.

Spun asta pentru că dacă aş corela scrisul cu una din stelele fixe, corespunzătoare naturii mele, atunci pensula va fi înscrisă, ca o adevărată prinţesă Andromeda, în simbolul unei fiinţe energetice care îşi caută reperul de ordin superior într-o călătorie mistică prin timpuri şi spaţii paralele.

Leadership: Poţi să elaborezi o viziune curat-plastică care să se bazeze pe ecourile lăsate de o imagine pe care nu ai cum s-o uiţi, chiar dacă o vezi o singură dată?

Aşadar, mă cunosc mai bine fiindcă stiloul a primit sarcina de a guverna în ceruri, deasupra tuturor corpurilor astrale, dar mai ales pentru că el este stăpânul tuturor virtuţilor mele. Mă cunosc mai bine fiindcă pensula, aparţinând Luminii Celeste, îşi împrăştie razele colorate peste planetele identităţii mele infinite, împrumutându-mi mii de înfăţişări în funcţie de realitatea în care se oglindesc raţiunea, inteligenţa şi conştiinţa infinită a universului.

Iar dacă cuvintele mele reprezintă elemente naturale pe care un alchimist le selectează pentru a elabora întregul conţinut al Marii Opere, ştiind că părţile lumii se atrag reciproc printr-o asemănare cu sufletul naturii, atunci nu trebuie decât să rostesc o invocaţie a pământului către ceruri ca să pot explica adevărata semnificaţie a lumii sub aspectul divin. Deocamdată lucrarea este neterminată, dar cu siguranţă atunci când va fi gata, va fi cea mai renumită din domeniul cultural-artistic.

Căci, da, stiloul meu acţionează prin mijlocirea puterii naturale date de subtilităţile şi motivaţiile scrisului incluse în studiul vieţii sufleteşti, ca dizolvant al conştiinţei de a aparţine unui Tot Nedivizat, la fel cum alchimistul acţionează asupra "Materiei Primordiale" în scopul deosebirii sufletului de corp, esenţialul de neesenţial, dintre "lucrul în sine" și "fenomenul abstract".

Dacă observaţi cu atenţie, viziunea pe care mi-o oferă stiloul despre lucruri şi despre mine însumi este o înfăţişare a unui moment extraordinar, preţios şi rar, când mă proiectez astral în altă lume ca să fac legătura între sacru şi poetic, între spirit şi corp.

Leadership: Poţi să încarci imaginea unei noi dimensiuni a personalităţii tale cu detalii care maximizează efectul recunoaşterii unei perspective noi de receptare a realităţii constituită prin intermediul cuvântului sfânt?

Iată, în acest fel se pot atrage elementele naturale, ca o chemare profetică tradusă în prisma infinită a sfinţilor, deci a artiştilor consacraţi: prin unirea dintre lucruri, gânduri şi fenomene, de altfel toţi suntem atinşi de ele la nivel de cunoaştere prin revelaţie. Or, ecoul imaginii pe care nu am cum s-o uit, fiindcă mă pune în centrul unei teme artistice vechi de când lumea: "Mâna care mişcă Aştrii", întruneşte condiţia obligatorie a unui spirit luminat de sclipiri de geniu ce şi-a dedicat întreaga existenţă universului numit "Eu însumi".

Dar aceleaşi elemente se pot respinge între ele prin caracterul unei călăuziri a privirii grosiere spre partea cea mai puţin prietenoasă cu mediul, spre partea cea mai puţin vizibilă a materialului calitativ, aferent unei schimbări de substanţă ale distinselor "voci în materie", greu de transpus într-un limbaj universal. Sau ale cărui sensuri preliminare au dispărut prin nefolosire, prin neîntreţinere sau prin neaducere aminte.

Aţi înţeles. Cuvântul sfânt este un act artistic gândit și controlat prin care se realizează, direct sau indirect, apropierea de prezenţa Creatorului Suprem.

Şi nu doar stiloul leagă arta de alchimie, cerul de pământ, sufletul de materie. Şi pensula pictorului poate face vrăji şi farmece, chemând soarele, luna, stelele, elementele naturii să o ajute în ceea ce vrea ea să ducă la bun sfârşit, exprimându-se printr-un limbaj magic care dă viață unui dialog mutual între imaginea vizuală, partea verbală sau nonverbală din lucruri, și saltul în reflecția imediată asupra fiecărui amănunt al reducerii la esenţial. Adică, reducerea unei imagini în culori la nuanțe ale unei singure culori.

Imaginea cheie a dimensiunii personalităţii mele în plan artistic poate fi identificată cu o altă versiune a lui Eu Însumi, cel care voi fi la o altă vârstă, atunci când Creatorul Universului mă va chema să fiu una cu El.

Trăirile şi gândurile mele nu se pierd în negura timpului, ci se translatează din punct de vedere morfologic într-o cu totul altă formă, la fel cum arma unui pictor rămâne întotdeauna culoarea, în special dacă iau în considerare un anumit grad de comparaţie cu ceea ce se numeşte "cuvântul-imagine".

Cu claritate, cu duioşie, fără pretenţii de exclusivitate, sper ca apropierea mea de artă să fie suportul vizibil şi fizic al unei memorii care aduce tuturor amintirea comună a unei lumi cândva existente, dar neculese pe câmpul unei discuţii despre semnificaţia cuvântului "compoziţie". Încă îmi caut înţelesul lăuntric...

Prizonier în propria creaţie este artistul atent şi minuţios, înclinat să folosească stiloul şi pensula în scopul producerii unei eliberări din cătuşele gândurilor care absorb existenţa unei determinări superioare explicată în termeni de "similaritate dusă la nivel superior".

Da, aş vrea să fiu Creatorul Universului, poate chiar sunt, dar nu sunt sigur că sunt în stare să-mi suport în singurătate luciditatea, judecata la care m-am supus.

Source: https://neculaifantanaru.com/prizonier-in-propria-creatie.html

Prizonier în pustiul ştiinţei

On Noiembrie 11, 2013

Caută să cuprinzi universul ştiinţei, fără să-ţi extinzi perimetru de exploatare a omului dincolo de limita admisibilului.

Precizia măsurătorii unui perimetru depinde de metodele şi instrumentele folosite, care sunt alese în funcţie de precizia dorită şi timpul aferent. Dar când vine vorba de om, de "terenul" acesta greu de apreciat, greu de exploatat şi de pătruns, constituind o provocare pentru oricine se avântă pe meleagurile ştiinţei, se cere şi efectuarea măsurării unghiurilor caracterului care se modifică odată cu etapele vieţii.

Ştiinţa este impactul unei tehnologii asupra vieţii, asupra realităţii şi asupra puterii. Astfel, cercetătorul poate folosi în sprijinul experimentelor sale una din următoarele metode. Metoda deterministă, dar cu impact negativ asupra statusului funcţional. Sau metoda profundă, care sensibilizează până la limită, sau chiar dincolo de ea, mărind pulsaţia conştiinţei.

Doctorul Frederick Chilton alege metoda de mijloc: condiţionarea subiectului principal de studiu prin izolarea lui de orice contact cu lumea exterioară. O teroare subtilă care întrece picătura chinezească prin simplitate, cauzând acea necesitate lăuntrică de a comunica orice gând sau sentiment. Singurătatea produce starea de suferinţă supremă. Şi ea se cere umplută numai prin dialog.

Tentaţia cea mai mare a unui om de ştiinţă este să se considere un miracol al naturii prin însăşi experienţa sa de a interveni în cursul firesc al lumii, pentru asta fiind în stare să renunţe la orice lucru sau fiinţă care nu-i este de folos.

Doctorul Chilton vrea să facă noi descoperiri, să aducă noi detalii despre complexitatea factorului uman. Aflat sub imperiul pasiunii imense de a cerceta ascunzişurile omului, el îl supune pe Hannibal Lecter încercării repetate de a se autodepăşi într-un cadru foarte restrâns. Vrea, poate, să recreeze natura umană în funcţie de rezultatul spectaculos al măsurătorii unui sistem care nu este determinist. Şi să emită noi teorii. Dar pentru a scoate la iveală comori de ordin ştiinţific, Chilton trebuie să se dedice trup şi suflet tentaţiei sale nebuneşti de a destabiliza structura de fond a pacientului său.

După cum marele erudit Richard Bentley voia să folosească *"Principia"* pentru a demonstra intervenţia lui Dumnezeu în mersul lumii, dr. Chilton vrea să folosească cunoştinţele dobândite pe urma observării lui Hannibal Lecter pentru a demonstra o nouă dimensiune a naturii umane, supuse rupturii de echilibru între raţiune şi emoţie. Apoi, nu-i mai rămâne decât să se debaraseze de "cobaiul" său.

Leadership: Îţi explorezi lumea interioară sub deviza "Stay Alive", adăugând valoarea "True" la condiţia de fond a reprezentării tale pe traseul sinuos al formării unui caracter puternic?

Însă Hannibal Lecter, cobaiul bătrân rezistent la orice veninuri, reacţionează întotdeauna imprevizibil. Nimeni nu poate experimenta slăbiciunile sale, cu niciun chip el nu cedează în faţa unui tratament ostil. Nimeni nu poate să bată un cui de plastic în carcasa de oţel a minţii sclipitoare, oricât ar fi de maleabil. Şi asta deoarece procedurile stocate în mintea sa, cu numeroase instrucțiuni de control și comenzi avansate de update, sunt greu de schimbat.

În cazul lui Hannibal nu se pot înregistra deviaţii de personalitate. Iar funcţiile de căutare " *VLOOKUP* ", *HLOOKUP* şi " *MATCH* ", la nivel de gânduri, emoţii şi trăiri, ca metode de investigare şi observare amănunţită, sunt foarte greu de accesat de către un cercetător.

Cu atât mai puţin în cazul doctorului Frederick Chilton. Căci dorinţa lui debordantă, care ar necesita sute de ore de cercetări, nu poate depăşi altitudinea de mii de încercări de reproiectare a gândirii fiinţei umane la care a ajuns Hannibal Lecter.

Nivelul cel mai înalt al reuşitei lui Hannibal, în ceea ce priveşte capacitatea de persuasiune, este aidoma unui munte inaccesibil majorităţii alpiniştilor. Iar acest Great Eyry pe care doar foarte puţin psihologi îl pot atinge, este, ca să spunem aşa, inaccesibil doctorului Chilton. Acest alpinist incomod, fără frânghii de căţărare, este neglijat complet de biruitorul înălţimilor cele mai de sus.

Există o limită în precizia cu care se face oricare măsurătoare, în funcţie de deprinderea operatorului. Mai ales dacă acestuia îi lipseşte elanul pentru creaţie al omului de geniu care, datorită autocunoaşterii şi experienţei profunde, nu are nevoie să izoleze o minte străină ca să cuprindă universul ştiinţei.

Leadership: Îţi experimentezi împlinirea de ordin profesional pe „subiecte umane" mai avansate, cu precădere în situaţia în care te pui în prim planul unui fenomen care nu este direct, ci intermediat de o vedere peste "întreg" ?

Efectul folosirii funcţiei şi autorităţii asupra individului, mai ales asupra potenţialului sau extraordinar de a furniza noi probe utile, concludente, pertinente cauzei pe care o serveşti (atingerea perfecţiunii în practica leadershipului), nu este uniform pe tot parcursul drumului până la țintă pe întreg ciclul de evoluţie.

A încerca să dezvolţi o nouă modalitate de gândire, exploatând factorul uman ca pe o provocare uriaşă, nu-ţi va garanta ieşirea din labirintul de contradicţii în care sigur vei ajunge să te pierzi.

Intenţionezi să foloseşti cunoştinţele dobândite pe urma observării omului, care se supune doar propriei sale autorităţi, pentru a demonstra o nouă dimensiune a naturii umane? Dacă da, atunci ia mai întâi în calcul " *imprevizibilul* ", harta imprecisă a modului în care el reacţionează.

Materia primă, substanţa primordială a întregii tale activităţi de cercetare, *Omul* , poate produce un excedent de concluzii dificil de asimilat. Sau poate crea anumite ambiguităţi care te plasează într-o zonă incertă. Aşadar, caută să cuprinzi universul ştiinţei, fără să-ţi extinzi perimetru de exploatare a omului dincolo de limita admisibilului.

Căci, s-ar putea ca în dorinţa de împlinire de ordin profesional, făcând experimente pe „subiecte umane" cu structură complicată ca experienţă şi model de gândire, să te împotmoleşti şi mai tare într-o rutină a analizei şi mestecării informaţiei. O dinamică neprevăzută a expansiunii spre nişte orizonturi pe cât de ademenitoare, pe atât de obscure şi de înşelătoare.

O vedere peste "întreg" se formează din tentaţia de a cuceri culmile cele mai înalte ştiinţei, sub aspectul unei intervenţii de ordin psihologic asupra omului, în încercarea de a face din el un instrument pasiv în mâinile unui Dumnezeu atotputernic.

Prizonier în pustiul ştiinţei devine acel lider care, în dorinţa de a atinge performanţe deosebite, se cramponează pe disecarea "factorului uman" luat ca o entitate individuală. Pierzând astfel din vedere "factorul uman" ca o entitate colectivă. Ca urmare, în loc să minimalizeze riscul apariţiei unor efecte nedorite, el rămâne captiv al unei cercetări care îl îndepărtează de scopul iniţial.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Prizonierii timpului

On Martie 19, 2014

Activează prezentul printr-o comandă de tip "Update", ca să asiguri unitatea dintre conţinut şi formă în strânsa lor coeziune şi interdependenţă.

Neliniştit, dar stăpân pe sine, generalul Wellington era călare şi rămase acolo toată ziua, în aceeaşi atitudine, puţin mai sus de vechea moară de la Mont Saint-Jean. Wellington a dat dovadă de un eroism rece. Ploua cu ghiulele. Aghiotantul Gordon căzuse la picioarele lui. Lordul Hill, arătându-i un obuz care tocmai exploda, îi spuse: *" Milord, ce instrucţiuni şi ce ordine ne lăsaţi dacă veţi fi ucis? "*

Wellington îi răspunse: *" Să faceţi ca mine ! Să ţineţi piept aici până la ultimul om ! "* *****

Leadership: Îţi raportezi forma de manifestare a sinelui la conţinutul timpului, într-un punct în care se suprapun efectele ambiţiei excesive cu acţiunea unor anumite solicitări ale cauzelor evenimentelor?

Liderul este factorul important în promovarea valorilor şi idealurilor, este schimbarea plină de semnificaţii şi plină de provocări (nu de promisiuni), pe care o văd ceilalţi. Este un fel de generator al posibilităţilor de a juca un rol-cheie în promovarea unei conştiinţe care trezeşte oamenii din starea dominantă de confuzie sau moleşeală, îndemnându-i la acţiune prin adoptarea unei atitudini ferme care pune în valoare calităţile lor cele mai relevante.

Vei înţelege că în evoluţia leadershipului există anumite evenimente care nu sunt luate în seamă serios, pe care istoricii şi experţii fie le evită, fie le trec sub tăcere. În special prezentul pur al trăirii omului, existent mai ales în stadiul trezirii conştiinţei, care dă startul spre autenticitate, marcată de îndemnul la deşteptare, la luptă, la unitate.

Numai acest prezent, activat printr-o comandă de tip "Update", continuă să te reprezinte, îndemnându-te să te gândeşti la ce poţi face mai bine pentru a cuprinde încă un vârf de experienţă necesară consolidării valorilor şi obiectivelor care dau fermitate leadershipului. Fii responsabil pentru acele evenimente care fac o diferenţă şi transformă atitudini.

Ce se întâmplă în fundamentele spirituale ale acestei evoluţii, începând cu prezentul, unde găsim în germene multe forme de manifestare ale sinelui adevărat care reuşeşte să se conecteze la sfera evenimentelor, automotivându-se şi învingându-şi condiţia de prizonierat într-un timp care continuă să se dilate?

Pentru obţinerea unor performanţe garantate, ca mod de achitare a obligaţiei morale faţă de susţinătorii tăi, este important să-ţi raportezi forma de manifestare a sinelui la conţinutul timpului, la acea unitate nevăzută care îţi marchează fiecare pas din viață, mereu, în orice circumstanțe. Adică să accepţi sensul existenţei ca al uneia care este, în esenţă, o lucrare desfăşurată pe frontul de luptă al motivaţiilor, al temerilor şi al perspectivei asupra distribuirii statusurilor. Ca lider, tu eşti deţinătorul unui status care influenţează statusurile celorlalţi oameni în mijlocul evenimentelor.

Leadershipul este timpul pe care ţi-l acorzi ţie însuţi într-o călătorie din care s-ar putea să nu te mai întorci, dar din care înveţi o lecţie importantă: mai bine să rezişti oricăror opoziţii, decât să-ţi dispreţuieşti propria fiinţă aleasă ca model de decizie hotărâtoare care schimbă destinul pentru generaţiile viitoare.

Prizonierii timpului reproduce acea realitatea resimţită acut căreia trebuie să-i găseşti mereu o contrapondere în faţa incertitudinilor şi, mai ales, a fatalităţii, pentru a nu-i deveni victimă prin simpla acceptare a statusului de *persona indefensos* . Reliefează necesitatea de a fi ancorat în prezentul mereu în schimbare, în funcţie de cerinţele evenimentelor de zi cu zi, pentru a face faţă unui viitor incert.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii (Cartea întâi - Waterloo);

Prizonierul unei gândiri prodigioase

On August 31, 2014

Creează-ţi o imagine obiectivă a ceea ce vrei să fii, fără să te poziţionezi într-un context variabil de evoluţie situat la limita dintre cunoscut şi necunoscut.

Nu eram ca una din acele fiinţe cuprinse între formulele unei realităţi fără adevăr, fără deschidere, fără întoarcere, pline de contraste, despre care numai Cyrano de Bergerac, în călătoria lui spre soare, în imaginaţia lui de necuprins, ar fi luat la cunoştinţă. Nu eram nici ca unul din acei titani din Olimp, înzestraţi cu puterea de a stăpâni universul. Da, pare neînţeles. O mândrie invincibilă mă lega, ca în vraja unor obscure solicitări ale căutării de sine, de o altă faţetă a personalităţii mele.

Simţeam că ceva mă urmăreşte, umbra ştearsă a propriei mele slăbiciuni. Ba nu, era altceva, o tentativă de construire a unei identităţi aparte, prin refuzul oricărei imperfecţiuni, prin negarea oricărei esenţe care ar putea să se ridice şi existe mai presus de Eul subiectiv. Straniu, nu mai eram sigur că sunt personajul din ecranizarea propriei mele vieţi. Ci doar un mecanism de interacţiune dintre două extreme, mărginit şi nemărginit. Un mic univers oscilant, în care totul este variabil, în care nu mai poţi fi sigur nici măcar de trecerea timpului, în care nu există legi, în care nu mai primează realitatea. Ci doar imaginarul.

Eram bine poziţionat în această dimensiune a polarităţilor, precum eroul unui roman celebru care oscila fără limite între lumea imaginară a cărţilor şi propria sa viaţă interioară, în care era zăvorât. Fiecare secundă nu mai conta, nimic nu mai putea fi cântărit cu luciditate, fiecare atom din mine se orienta pe o nouă frecvenţă. Asta era căptuşeala mea, tâlcul meu din spatele întrebărilor fără răspuns.

Nu aşa se spune, că omul, înainte de a-şi pierde personalitatea, se eclipsează în dosul ficţiunii ţesuse cu naturaleţe în cele mai reuşite pagini. Totul începea să se învârtească în mintea mea, încet, ca un du-te-vino al cuvintelor magice dintr-o carte fără sfârşit. Mi se părea totul ireal, ieşit din cadrul puterii mele de înţelegere. Inevitabil, eram obsedat de esenţa a ceea ce eram. Cred că o luasem razna de tot cu această obsesie. Nu mai ştiam dacă pot rămâne aceeaşi persoană sau nu, o parte a unui capitol dintr-o carte rămasă neterminată.

Leadership: Îţi analizezi poziţia faţă de ceea ce superior propriei tale realităţi, dând viaţa unor noi modele de interpretare a propriei existenţe care nu se repetă niciodată?

În încercarea de a da viaţă unor noi modele de interpretare a propriei existenţe, care dau consistenţă laturii nevăzute a varietăţii de roluri, valori şi aşteptări, dezvoltându-le şi implementându-le într-o „lume nouă”, trebuie să-ţi analizezi poziţia faţă de ceea ce superior propriei tale realităţi.

Adică, să trasezi coordonatele unei viziuni mai profunde, mai complexe, dincolo de lumea materială, care poate să asigure continuitatea gândirii bazată pe o altă manieră de a vedea lucrurile şi de a înţelege viaţa. Subiectiv şi obiectiv. Imaginar şi Real. Dar fără să te rezumi la orizont plin de paradoxuri.

Puterea gândirii superioare, prin formarea unei noi concepţii despre sine, inserate în formula magică „ *I am a completely different person* ”, îndreaptă viziunea într-o direcţie paralelă conştiinţei, prin virtutea de a se automultiplica şi amplifica.

Acest lucru este posibil prin manifestarea nemulţumirii faţă de sterilitatea prezentului, sau prin cultivarea unui ideal înalt, autoimpus, care înlătură efectele de umbră, de măşti, a realităţii interioare, lăsând loc posibilităţilor de imaginaţie să se concretizeze într-o formă materială.

Atunci când simţi că nu aparţii unui anumit loc, când simţi că nu eşti suficient de puternic să-ţi asumi rolul de protector al unei gândiri independente, ajungi să te proiectezi în viitor altfel faţă de cum eşti. Ceea ce denotă o abordare a cunoaşterii dincolo de frontierele realităţii, acceptate ca fundament al evoluţiei personale. O cunoaştere pusă sub semnul subiectivităţii unei reflecții sensibile a realității, dar care asigură o mai bună înțelegere a sinelui și a motivațiilor personale. În acest caz, omul capătă o valoare adiţională, pozitivă şi negativă totodată, prin acceptarea dependenţei faţă de un alt fel de a fi, într-un context mai greu de înţeles pentru mentalităţile retrograde.

Singurul model de interpretare a existenţei care nu se repetă niciodată este în strânsă legătură cu manifestarea unei noi realităţi din poziţia conştiinţei de a nu denatura frumuseţea lumii văzute prin prisma experienţelor proprii. Iar ceea ce este superior acestei realităţi, neputându-se concretiza într-o formă materială, corespunde tentativei de construire a unei identităţi aparte, prin negarea oricărei esenţe a unei vieţi cu semnificaţie care ar putea să se ridice mai presus de Eul subiectiv.

Leadership: Oscilezi între două contradicţii: datoria de a accepta adevărul a ceea ce eşti şi necesitatea de a-l ascunde?

Vis sau realitate? Eroul principal al romanului „Reţeaua gândurilor" se întreba dacă ceea ce a trăit este un produs oniric sau este, dimpotrivă, adevărat. Dar cel care îşi punea de fapt întrebarea este chiar autorul, Herbert Frank, iar sensul ei nu pare altul: *nu-i aşa că asemenea lucruri ar trebui să nu se întâmple decât în vis?*

Leadershipul este parte a unui proces de evoluţie din ce în ce mai greu de anticipat, promovând armonia dintre gândire, existenţă şi realitate, ce nu îmbrăţişează decât particularul, adică o reprezentare unică a identităţii. Altfel spus, un lider poate să oscileze între două contradicţii: datoria de a accepta adevărul a ceea ce este şi necesitatea de a-l ascunde, în cazul în care se eclipsează în dosul ficţiunii datorate mândriei de a fi mai mult decât este.

De fapt, fiecare lider va fi supus probei „trăirii" de-a lungul procesului de evoluţie, prin intermediul nevoii de a aduce în planul concretului lucrurile considerate nepalpabile, idealiste sau irealizabile. Prin exploatarea nevoii de identitate şi prin satisfacerea nevoii de reinventare personală.

Din prisma cunoscutului şi a necunoscutului care influenţează direct realitatea asupra căreia te concentrezi, o parte a leadershipului s-ar putea constitui într-un fel de ştiinţă a relaţiilor dintre aspectele cele mai diverse ale vieţii şi aspectele ascunse ale personalităţii ce ies la suprafaţă doar printr-o deschidere către fantastic, după multe încercări de definire a noţiunii de "gândire inovatoare".

Prizonierul unei gândiri prodigioase este omul care caută sa se cunoască mai bine şi să genereze o devenire favorabilă, prin abordări neliniare ale realităţii, printr-o conturare accentuată a neverosimilului.

Dar numai cine îşi creează o imagine obiectivă a ceea ce este, fără să se poziţioneze într-un context variabil de evoluţie (trecându-l prin sita imaginarului şi structurându-l în sensul ideologiilor prezentului), va putea să-şi păstreze coerenţa identităţii.

Analizează cu seriozitate şi opusul evoluţiei, creaţia pe care tu însuţi o zămisleşti şi ţi-o impui: „ *To be someone else* ”.

Source: https://neculaifantanaru.com/prizonierul-unei-gandiri-prodigioase.html

Proba de îndemânare

On Februarie 08, 2009

Ajustează-ţi atitudinea şi practicile adecvat în raport cu propriul tău potenţial de a crea rezultate, pentru ca leadershipul tău să prindă contur.

În timpul unei călătorii pe Nil, faraonul Kheops a dorit cu orice preţ să verifice abilităţile fiilor săi de a conduce o barca şi i-a pus să vâslească. El le-a spus fiilor săi: " *Cine ştie să conducă o barcă îşi dovedeşte deja capacitatea de a guverna o ţară. Amândouă cer îndemânare, statornicie şi fermitate.* "

Abilitatea de a-i conduce pe oameni este similară cu conducerea unei bărci. Oricât de banal ar părea la prima vedere condusul unei bărci nu este un lucru uşor. Dacă urci pentru prima oară într-o barcă abia o vei putea urni din loc, iar apoi, mai mult ca sigur, ori te vei învârti în cerc ori te vei deplasa foarte încet. Dar cu timpul, dacă exersezi, dacă înveţi cum să mânuieşti vâslele şi cum să-ţi sincronizezi mişcările braţelor, vei putea să navighezi în direcţia aleasă de tine cu mai multa uşurinţă.

Dacă eşti la început de drum şi nu ştii cum să-i conduci pe oameni în direcţia aleasă de tine, probabil că îţi lipseşte îndemânarea. Însă nu trebuie să îţi faci griji. Este normal ca la început să fii neîndemânatic. Fii convins că foarte puţini lideri au avut un talent înnăscut, marea lor majoritate şi-au cultivat în timp talentul. Doar exersând zi de zi vei ajunge să deprinzi cunoştinţele şi abilităţile necesare unui leadership eficient.

Leadership: Începi să-ţi manifeşti înclinaţia spre asumarea gestionării riscului de tipul "transfer de prerogative" datorat exemplului semnificativ de determinism creat în diferite activităţi voluntare?

Aşa cum un bun cârmaci opreşte nava, ori o face să vireze, spre a ocoli vârtejurile primejdioase pe care vâslaşii nu le zăresc – tot aşa şi potenţialul tău de lider, ca să nu se diminueze, şi pentru ca influenţa ta să continue să crească prin intermediul celorlalţi, trebuie mai întâi să-ţi ajustezi atitudinea în mod corespunzător, să schimbi ceea ce nu merge şi să fii prudent. Gestionează-ţi bine resursele interioare şi abilităţile, coordonează-ţi mai bine practicile în aşa fel încât să simţi că faci progrese. Nu uita că progresul tău contribuie la progresul celorlalţi.

Nimic nu este uşor, dar nici imposibil. Obţinerea unor performanţe de nivel înalt necesită un efort continuu şi susţinut. Dacă te dedici studiului neîntrerupt şi dezvoltării profesionale, vei deprinde cu timpul abilităţile necesare pentru a lucra eficient cu oamenii şi pentru a-i conduce. Cu certitudine trebuie să dai dovadă de îndemânare pentru a-i atrage pe oameni de partea ta. Iar îndemânarea se dobândeşte în timp, prin practică şi exerciţiu.

Transferul de prerogative se datorează exemplului semnificativ de determinism creat în diferite activităţi voluntare atunci când avansezi cu îndrăzneală pe o cale neumblată învăţând să îţi ţii echilibrul pe o distanţă cât mai lungă. Mai întâi echilibrul dintre ceea ce merită să faci și ceea ce poți să faci, apoi echilibrul dintre ceea ce eşti şi ceea ce vrei să arăţi lumii.

Determinismul se manifestă în condiţiile existenţei unei legături de cauzalitate între faptele pe care le săvârşeşti în favoarea cuiva şi judecăţile tale apreciative bazate pe cunoaşterea şi abilităţile pe care le deţii, între tendinţele tale de autonomie şi tendinţele de a apela la altcineva în situaţii în care decizia o poţi lua singur.

Sau, după cum spune dicţionarul, determinismul este o concepție conform căreia se identifică cauzalitatea cu necesitatea, excluzând întâmplarea.

Modul în care îţi menţii echilibrul în orice situaţie determină valoarea timpului pe care îl controlezi prin voinţa cu care abordezi o ascensiune îndrăzneaţă, prin voinţa cu care ai reuşit să treci peste teamă şi să obţii noi performanţe.

Proba de îndemânare începe cu experienţa trăirii unui eveniment de tipul "First Look", la care iei parte dintr-o poziţie de curiozitate, şi se finalizează cu prilejul unui eveniment de tip "Stay in Balance" la care eşti obligat să te declari apt.

Pe scurt, leadershipul trebuie să fie un proces dinamic, bazat pe motivaţie, şi nu trebuie transformat într-un duplicat care are valabilitate doar în ziua curentă "examinării" tale. Pentru ca leadershipul tău să prindă contur şi să aibă valabilitate pe termen lung, trebuie să-ţi ajustezi atitudinea şi practicile adecvat în raport cu propriul tău potenţial de a crea rezultate, chiar şi în lipsa examinatorilor.

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si Marea Piramida* , Editura Lucman, 2004.

Source: https://neculaifantanaru.com/proba-de-indemanare.html

Problema centrală a montajului audio-vizual

On Iulie 15, 2010

Leadershipul în regie se manifestă prin abilitatea de a folosi presiunea timpului ca un catalizator pentru decizii creative, ajustând structura și intensitatea scenelor în funcție de momentele cheie.

Rămâne încă de rezolvat problema centrală a montajului audio-vizual. Termenul de realizare îl grăbește pe maestrul Eisenstein. De trei ori până acum a fost nevoit să-l readucă pe parcursul producției (în afara reducerii substanțiale prin filmarea bătăliei în plină vară). Ritmul acesta drăcesc îl obosește peste măsură. A fost o muncă de iad, va comenta după terminarea filmului, care l-a ostenit într-atâta încât, luni de zile după premieră, încă nu se poate concentra în obișnuita sa activitate teoretică.

Cât de mult ar dori acum să poată experimenta în liniște, cu metodă și control, atâtea gânduri și dorințe acumulate în anii de meditație asupra cinematografului sonor! Dar filmul trebuie să fie terminat până la 7 noiembrie. Termenul nu poate fi amânat cu niciun chip. De aici, dureroase renunțări: o scenă întreagă, cea de pe podul peste Volchov, anevoios filmată, este acum pur și simplu aruncată – spre marele regret al lui Eisenstein – pentru că graba nu permite finisarea ei. Întrevede o nouă tragedie: renunțarea la toate ideile sale privind montajul audio-vizual, imposibile de realizat fără mult răgaz, fără numeroase încercări la masa de montaj. Atunci, în acest moment, are norocul să se întâlnească cu calitățile deosebite ale lui Serghei Prokofiev.

Leadership: Poți să-ți demonstrezi capacitatea de a adapta planificarea inițială la realitățile producției, fără a sacrifica calitatea narațiunii?

Incompatibilitatea sau compatibilitatea insuficientă a multor scene în montajul audio-vizual limitează folosirea acestora în cazuri de complexitate narativă ridicată. În aceste condiții, este necesar să se recurgă la tehnici complexe – de exemplu, experimentarea cu ritmul, pentru a facilita coerența narativă. Mai ales că, pentru a se obține o narațiune completă, se utilizează uneori mai multe tipuri de montaj, fiecare dintre acestea având efecte satisfăcătoare în secvențe unde celelalte ar crea obsesii creative.

Practica a arătat că nu există un termen de realizare perfect inert, în ideea că timpul influențează întotdeauna procesul creativ. Ideile regizorului, cu excepția celor de structură și ale scenelor nepolare, sunt influențate mai mult sau mai puțin de natura presiunii timpului, judecând după faptul că deciziile creative se schimbă sub presiune. În general, într-o situație de urgență, scenele corespunzătoare meditațiilor profunde sunt deplasate spre momente mai puțin intense, iar cele corespunzătoare acțiunilor dinamice sunt deplasate spre momente mai intense, față de situația din planificarea inițială (când ideile erau libere).

Leadership: Poți să îți demonstrezi abilitatea de a menține coerența narativă în situații de complexitate ridicată, evitând obsesiile creative?

De obicei, au loc și modificări ale intensității și duratei scenelor, în efortul de a maximiza impactul în timp limitat.

S-au elaborat o serie de teorii care încearcă să lege aceste modificări de natura procesului de creație, mai exact de caracteristicile sale macroscopice – concentrarea regizorului și claritatea viziunii sale, ambele cazuri reprezentând factori cruciali în procesul creativ. Relațiile obținute pentru modificările intensității și duratei scenelor sunt foarte complicate, dar le putem

prezenta pe scurt aici ca fiind niște ecuații ale creativității sub presiune.

Așa cum solvenții influențează vibrațiile moleculare, presiunea timpului influențează ritmul și structura filmului, acesta fiind modul în care se nasc soluții creative neașteptate. De asemenea, renunțările dureroase la anumite scene, precum cea de pe podul peste Volchov, sunt similare cu modificările în structura moleculară cauzate de solvenți, mai ales că pot duce la o reconfigurare benefică a întregului. În final, întâlnirea cu Serghei Prokofiev poate fi văzută ca descoperirea unui "solvent" perfect, capabil să armonizeze elementele audio-vizuale chiar și în condiții de timp limitat, permițând astfel realizarea unui montaj audio-vizual complex și inovator.

Leadershipul în montajul cinematografic implică abilitatea de a depăși incompatibilitățile dintre scene, printr-un proces flexibil de tipul "montajului asociativ", pentru a menține coerența narativă.

Procedura chirurgicală necesită o planificare minuțioasă și precizie, similar cu rezolvarea problemei centrale a montajului audio-vizual. Medicul, asemenea unui maestru, trebuie să aibă control deplin asupra fiecărui aspect al intervenției. În timpul operației, echipa medicală trebuie să urmeze un ritm strict pentru a minimiza riscurile, la fel cum termenul de realizare grăbește producția. După intervenție, pacientul are nevoie de timp pentru a se recupera în liniște, fără perturbări, reflectând dorința de a experimenta în liniște și metodă.

Experimentarea și ajustările sunt cruciale pentru succesul pe termen lung, la fel cum gândurile și dorințele acumulate în anii de meditație asupra cinematografului sonor sunt esențiale. Fiecare decizie trebuie luată cu mare atenție, chiar dacă uneori, în ciuda eforturilor intense, se impun renunțări dureroase. Acestea sunt esențiale pentru a asigura cel mai bun rezultat posibil, în mod similar cu eliminarea scenei de pe podul peste Volchov, regretată de maestrul Eisenstein. Astfel, în această complexă procedură, apar tragedii și regrete, dar și norocul de a întâlni calitățile deosebite ale unui colaborator de valoare.

Esența leadershipului în cinematografie constă în capacitatea de a adapta viziunea creativă la constrângerile temporale, restructurând scenele în funcție de intensitatea momentelor cheie, pentru a menține coerența emoțională și narativă.

Problema centrală a montajului audio-vizual este că sincronizarea perfectă între sunet și imagine necesită timp și experimentare, urmând un proces meticulos până în momentul finalizării complete a filmului. Spun asta deoarece graba în producție afectează inevitabil calitatea montajului, menit să consolideze atmosfera și emoția, mai ales în ceea ce privește impactul asupra audienței.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/problema-centrala-a-montajului-audio-vizual.html

Procedura de urgenţă

On Aprilie 23, 2010

Maximizează-ţi nivelul de autoacceptare şi motivaţie în asumarea unui rol cheie, prin intermediul a ceea ce te face să suferi în cazul când nu te ridici la înălţimea rolului tău.

În meseria de medic, care necesită foarte multe obligaţii şi un nivel înalt de instruire, nu poţi fi niciodată sigur de ceea ce îţi rezervă viitorul. O mulţime de probleme pot apărea pe neaşteptate, obligându-te să ieşi din modul tău standard de gândire, să te adaptezi situaţiilor foarte diferite, foarte complexe. Şi să gândeşti ca un om de acţiune care, cu întregul avânt al inimii sale, cu un entuziasm deosebit, dar bazându-se şi pe intuiţie şi cunoştinţe temeinice, se grăbeşte să-şi îndeplinească obiectivele care i-au fost atribuite.

Ca medic, fii convins că abilităţile, atitudinea, voinţa, capacitatea de reacţie rapidă, spiritul de discernământ faţă de tine şi faţă de alţii, îţi vor fi puse la grele încercări, în situaţii foarte delicate, în împrejurări cu adevărat extraordinare.

Leadership: Felul în care slujeşti unui scop al unităţii dintre conştiinţă şi angajamentul faţă de responsabilitatea socială, vine să demonstreze măreţia pe care o trăieşti prin cultivarea sentimentului de vinovăţie?

Să luăm exemplul unui ştrand, în care există mai multe bazine de înot, pentru copii şi adulţi. Eşti unul dintre cei trei medici, de la punctul sanitar de urgenţe (care, evident, trebuie să îndeplinească condiţiile de funcţionare), din cadrul Serviciului de Ambulanţă. Nu trebuie să fii mereu atent la ce se întâmplă în bazinele de înot, fiindcă asta intră în atribuţiile salvamarilor, dar este imperios necesar să fii pregătit să acţionezi în cazul în care se întâmplă un accident. Trebuie să fii o persoană responsabilă, capabilă să ia decizii rapide şi ferme.

Şi să presupunem că, într-o zi, când ceilalţi doi colegi ai tăi sunt plecaţi la masă, eşti anunţat că ceva groaznic s-a întâmplat la ultimul bazin de înot. În timp ce te deplasezi degrabă spre locul indicat auzi ţipete şi observi că este scos din bazin un copil livid şi fără vlagă. E întins pe nisip şi toţi se uită la el şi nu fac nimic. Ajungi imediat la faţa locului. Ce faci în clipa următoare?

1. Te panichezi şi încerci să-i contactezi telefonic pe ceilalţi doi colegi ai tăi sau pe şeful ierarhic?

2. Soliciţi intervenţia SMURD?

3. Întocmeşti foaia de observaţie?

4. Recoltezi probe pentru analiza de laborator (sânge, urină, coprocultura, spută, etc.)?

5. Intervii prompt cu măsuri de resuscitare cardiovasculară?

Măreţia pe care o trăieşti prin cultivarea sentimentului de vinovăţie se poate observa în felul în care reacţionezi atunci când ţi se reproşează anumite lucruri sau fapte: simţi că ţi se rupe sufletul de ce s-a întâmplat, dar consideri cu toată fiinţa ta c-ai făcut tot ce-ai putut ca să îndrepţi situaţia.

Desigur, normal este să intervii cu măsuri de resuscitare, şi abia ulterior să cercetezi cauzele care au dus la producerea tragediei. Cauzele pot fi multiple: stop cardiac, hipoglicemie, spasmofilie, atac cerebral, etc. Ar fi însă o greşeală care poate costa viaţa bolnavului să nu intervii degrabă cu măsuri de resuscitare şi să pierzi timp preţios cu îndoielile tale. Întâi şi întâi intervii cu ce poţi, cu toate resursele pe care le ai la îndemână, cu toate metodele posibile, cu îndrăzneală şi multă atenţie, înţelegând bine că numai de tine depinde viaţa celui în suferinţă. Dar, şi la asta voiam să ajung, cel mai important lucru este să respecţi procedura specifică instituită pentru asemenea cazuri.

Doar într-o astfel de împrejurare, când are loc un accident grav şi eşti nevoit să intervii, se poate observa iscusinţa ta, ca medic. Degeaba intenţionezi să faci bine un pacient dacă nu cunoşti şi nu respecţi procedura pe care o ai de urmat în caz de urgenţă, şi dacă nu dai dovadă de multă promptitudine, inteligenţă şi îndrăzneală.

Când cunoşti procedura, fă ce trebuie făcut într-o asemenea împrejurare gravă. În ceea ce priveşte soarta pacientului, ea stă numai în mâinile tale.

Leadership: Îţi urmăreşti propria poveste care cucereşte inimile tuturor într-un episod "Puterea destinului" care uimeşte prin intensitatea sentimentului pe care îl ai faţă de persoana căreia i-ai hotărât alt drum?

Este de o importanţă majoră ca în orice unitate medicală să fie clar precizata procedura în cazul primirii unor urgenţe medicale, astfel încât medicii să poată interveni prompt şi să ia imediat măsurile potrivite. Procedura de urgenţă implică, în primul rând, terapia necesară susţinerii funcţiilor vitale (respiraţie, circulaţie, tonusul neurovegetativ, activitatea sistemului nervos, excreţia, etc). Ulterior, când bolnavul are stabilizate funcţiile vitale se pot solicita investigaţii care să orienteze medicul spre diagnostic şi terapie etiologică.

Instituirea şi respectarea unei proceduri de urgenţă în unităţile medicale. Când medicul de gardă primeşte o urgenţă medicală, cum ar fi un bolnav aflat în stop cardiac, el trebuie să cunoască în prealabil procedura specifică pentru urgenţa respectivă şi să o poată aplica. Ce este imperios necesar: să ia proba pentru analize, sau să ia măsurile care se impun pentru că pacientul să-şi reia funcţia cardiacă?

Şi îmi îngădui, pe această cale, să mai pun o întrebare: medicul trebuie să acţioneze de unul singur, sau se cuvinte să apeleze şi la ajutorul altor medici? Răspunsurile la aceste întrebări trebuie să fie incluse în procedura de urgenţă, pe care orice spital trebuie să şi-o definească. Şi este important să menţionez faptul că orice procedură de urgenţă trebuie, în primul rând, să aibă definită noţiunea de urgenţă medicală.

Leadership: Dorinţa ta de a fi necesar într-o situaţie cheie depăşeşte urmările disponibilităţii tale de a accepta asumarea unui rol important din perspectiva a ceea ce eşti dispus să pierzi în cazul unui eşec?

Odată stabilită procedura de urgenţă, ea trebuie obligatoriu să fie cunoscută de către toţi medicii de gardă. În caz de eşec, dacă bolnavul moare, analizând fiecare situaţie în parte, se pot stabili cauzele care au dus la acest deznodământ nefericit, cauze care pot ţine fie de pacient, fie de medic, fie de lacunele procedurii în sine. Iar analiza este necesară pentru îmbunătăţirea continuă a activităţii medicale.

În leadership trebuie să existe o succesiune logică de activităţi şi acţiuni în ordinea importanţei efectelor lor. Există o importanţă gradată a acţiunilor pe care trebuie să le desfăşori, nu poţi acţiona doar urmându-ţi instinctul şi bazându-te pe încrederea în propria ta persoană. Ci este necesar să urmezi un anumit regulament, nu poţi acţiona numai după

capul tău, cum crezi tu că-i mai bine. Şi, mai presus de toate, ca lider trebuie să ai o capacitate organizatorică foarte bună, o capacitate decizională ţintită, pentru că efectele să fie cele scontate.

A răspunde de soarta unui om este ca şi cum ai savura cu nesaţ o îngheţată mult prea rece: nu trebuie să dai declaraţie pe propria răspundere în cazul apariţiei unor probleme de sănătate, dar trebuie fii capabil să înduri cauza şi intensitatea durerii care îţi vor afecta întreaga viaţă.

P.S. Într-o situaţie de criză nu mai ai timp să te gândeşti şi să te întrebi: „Acum ce fac", ci trebuie să ai bine stabilite priorităţile, cât şi succesiunea logică a activităţilor necesare înlăturării acestei situaţii nedorite. Desigur, în situaţii grave e bine să existe proceduri scrise.

Source: https://neculaifantanaru.com/procedura-de-urgenta.html

Procesul vizual reprezintă oglinda artistului

On Octombrie 24, 2023

Arta trebuie să renunțe la efemeritate pentru a oferi aspirații eternizate.

Marea își deschide infinitul în fața mea, printr-un soi de calm care face ca arta să capete profunzime într-un tablou care mă captivează şi, în acelaşi timp, îmi amplifică senzația că navighez prin adâncurile liniștite ale unei inimi contemplative. Însă ceea ce cheamă ființa mea la propria ei lume artistică, văzută ca lume a sensurilor profunde, cu deschidere spre spațiile interioare ale emoționalului, mentalului şi ale sufletului, în care funcționează realitatea duală a contrastelor dintre aparenţă şi esenţă, este acea pasiune inextingibilă pentru creație care mă face să nu pot încheia o zi până nu am văzut apusul într-o perspectivă în care timpul pare să se oprească.

Pictorul, supus intenției de a reconstitui ce vede, privește lucrurile ca o luptă a reflexelor, unele contra celorlalte, capabile să fragmenteze forma în așa măsură încât, în ciuda efectului de lumină și umbră, ele să pară simboluri vizuale. Deschise influențelor exterioare, lucrurile se pot modifica în spațiu fără să se anuleze reciproc, participând astfel la jocul colorat al atmosferei în care se află. Și, din profunzimea peisajului, continuat la nesfârșit în lumină, într-o balansare perfectă de nuanțe, lucrurile nu trebuie să creeze iluzia distanței, ci să pară absorbite într-o singură compoziție. Doar astfel reușesc să mă conectez cu esența mea creativă profundă.

Cine uită să asculte marea, uită de el însuși, iar cine n-o priveşte mereu cu dor, nu poate să înţeleagă adâncurile ei. Asta mă duce cu gândul la o poveste scrisă de Carlos Ruiz Zafon, unde o mulţime de oameni îşi doresc să pună mâna pe un roman misterios şi imprevizibil, dar lăsat cu totul uitării în "Cimitirul cărţilor uitate". Unii vor să-l cumpere plătind mai mult decât valorează, alţii îl caută ca să îl ardă. În orice, caz, "Umbra vântului" este o meditaţie profundă asupra destinului omului şi a reflexului acestuia în opera de artă, între peren şi efemer.

Leadership: Prin explorarea temelor profunde poţi influenţa modul în care percepi puterea de a imortaliza frumusețea momentului într-o creaţie artistică?

Într-adevăr marea, la care mă reîntorc mereu, cu neasemuitele ei priveliști pline de culori vii, explorează teme profunde precum destinul, moștenirea și relația dintre viață și artă, aşa încât reprezentarea imaginii mele în tablou pare să constituie portretul unei zile de vară la malul mării, în care briza mângâie delicat nisipul și valurile oferă o senzație plăcută de relaxare și libertate. Dacă romanul lui Zafon urmărește destinul unor personaje complexe și modul în care acestea sunt reflectate și chiar păstrate în cărți, fapt ce reprezintă o formă de artă perenă, tabloul meu urmărește să imortalizeze frumusețea momentului și să o transpun pe pânză, mai original ca oricând, pentru a fi apreciată și păstrată într-o altă formă de artă, cea vizuală.

În contextul unui pictor aflat pe litoral, situat direct în peisajul mării care-l reprezintă, în timp ce creează imagini ale peisajelor marine, ar putea găsi o multitudine de paralele cu spaţiul unui nou câmp de cuvinte, sau cu spaţiul unui nou mod de existenţă. Prin lucrările sale aparte, liniştitoare, sufletiste, el încearcă să surprindă câte un moment efemer, *un fragmento de eternidad*, aşa cum este lumina soarelui la apus, spuma valurilor, sau zâmbetul unui copil pe plajă.

Sub semnul sublinierii unui ecou al timpului, el transformă ceea ce este efemer în ceva peren, exact așa cum personajele din "Umbra vântului" sunt imortalizate prin cuvinte pe pagină.

Toate astea ţin de mine. Mi-am dat seama că însăşi pictura și literatura sunt forme de artă diferite, ambele având puterea de a conserva și transmite emoții, gânduri și fragmente din viață pe care altfel le-aş fi uitat sau le-aş fi pierdut, aşa cum se pierde un vis care se estompează. Atât pictorul, cât și eu, scriitorul, unul și același suflet creativ, fiecare explorând lumea în felul său unic, își folosesc talentele pentru a da naștere unor opere care transcend timpul și spațiul, creând astfel un tip de imortalitate, *Astverothesys Cullmhas*, direct corespondentă a Pietrei Filosofale.

Leadership: Imaginea pe care o creezi poate să capteze momentele pline de emoții într-o formă perenă ce va fi apreciată de generațiile viitoare, într-un soi de dialog atemporal?

Este timpul să mă reîntorc acasă, departe de mare, departe de litoral, departe de soarele arzător. În mod special, sunt conștient de trecerea efemeră a timpului, percepută ca un fel de moarte simbolică, un fel de retragere în neantul unei mari rătăciri din care nu poţi ieşi fără "firul Ariadnei".

Mareele vin și pleacă, schimbând în fiecare zi tabloul natural. Într-o zi, cât mai curând, mă voi întoarce pe litoral și mă voi pierde în peisajul vast al mării, în așa fel încât tabloul să capteze esența noastră profundă și să o reflecte în toată splendoarea ei.

Prin pictură, prin culoare, am captat aceste momente pline de emoţii într-o formă perenă, ce va fi apreciată de generațiile viitoare. Desigur, pictorul și marea sunt păstrători ai memoriei umane, capturând complexitățile și frumusețile vieții în operele lor de artă. Amândoi, supuși tabloului unei singure povești, facem parte din ceea ce sufletul adună în următoarele cuvinte, pe care vântul serii senine le transmite vântului, șoptindu-le doar stelelor răsăritoare:

"Îţi scriu pe ascuns, fără ştirea nimănui. Tu şi numai tu îmi vei recunoaşte vocea secretă. Îţi scriu doar ţie, ca să-mi descarc sufletul și să-ți împărtășesc frumusețea și tăria, într-o conexiune spirituală cu întregul univers.

Acum ştiu că te-am pierdut, că am pierdut totul, poate pentru totdeauna. Dar, chiar şi aşa, nu pot accepta să pleci pentru totdeauna şi să mă uiţi, fără să ştii că nu-ţi port pică. Eu ştiam de la bun început, ştiam că o să te pierd, că niciodată nu aveai să vezi în mine ceea ce văzusem eu în tine. Vreau doar să ştii că te-am iubit din prima zi şi că te iubesc în continuare, acum mai mult ca oricând, chiar dacă ţie îţi va fi greu fără mine. Nu-mi doresc nimic altceva pe lume decât ca tu să fii fericită, ca toate aspiraţiile tale să se adeverească şi ca, într-o bună zi, deşi cu timpul mă vei uita, să înţelegi cât de mult te-am iubit."

Fie că este vorba de un roman sau de o pictură, arta are puterea de a transforma ceva trecător în ceva durabil, oferindu-ne astfel o cale de a medita asupra destinului și a sensului vieții. Astfel, arta trebuie să renunțe la efemeritate pentru a ne oferi aspirații eternizate.

Întâlnirea dintre leadership și artă se realizează în punctul în care efemeritatea devine perenitate, iar viziunea liderului îmbinată cu creativitatea devin fundamentul pentru o schimbare durabilă și inspirată pe planul unei realităţi mai vaste.

Procesul vizual este modul în care ochiul percepe realitatea, arta devenind astfel o formă de exprimare unică prin care este ilustrată complexitatea lumii într-o manieră subiectivă și interpretativă. Procesul Vizual sugerează un soi de exaltare, ca atunci când ochii surprind frumusețea subtilă a detaliilor și se învăluie în magia momentului, făcând ca timpul să pară suspendat într-un paradis aparte.

Pictorul reia procesul vizual ori de câte ori se recunoaște inspirat de marea sa pasiune,

conform ideii: "*Ceea ce iubești, pictează cu tot sufletul !* "

Source: https://neculaifantanaru.com/procesul-vizual-reprezinta-oglinda-artistului.html

Atingerea maestrului

On Mai 10, 2010

Liderii sunt înzestraţi cu însuşiri excepţionale, însuşiri care întrec cu mult calităţile obişnuite ale oamenilor de rând, şi pe care doar timpul şi viaţa le scot la iveală. Inteligenţi, ambiţioşi uneori până la exces, se pregătesc în mod deosebit, încă din cea mai fragedă tinereţe, pentru misiunea lor. Ascensiunea celor mai mulţi dintre ei se realizează, dimpotrivă, lent şi stăruitor, prin sacrificii şi munca enormă. Dar în cele din urmă reuşesc să-şi atingă scopurile propuse datorită perseverenţei, credinţei şi dăruirii pe care le manifestă, mereu, faţă de idealurile lor. Uneori reuşesc să se impună prin metode numai de ei ştiute, prin viclenie şi diplomaţie precoce, alteori prin forţă, dar de multe ori printr-o conduită etică exemplară, prin imaginaţie şi ingeniozitate.

Pentru unii lideri „a conduce" înseamnă mai mult a juca un joc de şah, un joc de inteligenţă şi perspicacitate; pentru alţii înseamnă un joc de noroc, un joc pe care cred că-l pot câştiga mergând de fiecare dată la risc şi pariind totul pe o singură carte. Dar întotdeauna balanţa se înclină în favoarea celor tari, care joacă şi vor juca întotdeauna dur, şi care vor adopta toate strategiile posibile pentru a câştiga, spre disperarea şi dezamăgirea multora. Din fericire sau din nefericire, soarta întotdeauna îi favorizează doar pe cei puternici, care se încăpăţânează să câştige cu orice preţ, iar pe cei slabi, fără o permanentă credinţă şi voinţă, îi doboară negreşit. Celor nemerituoşi ascensiunea spre putere se datorează unor împrejurări deosebite şi nu muncii lor. Ei vor rezista puţin fiind, în chip brusc, înlăturaţi de cei cu adevărat merituoşi.

„Atingerea maestrului" este o culegere de exemple prin care doresc să accentuez mai bine ce anume îi caracterizează pe lideri, şi părţile lor bune, dar şi părţile lor rele, de ce sunt ei în stare, care sunt valorile în care cred, care sunt strategiile de dobândire a puterii şi planurile pe care le iniţiază şi, de asemenea, învăţămintele pe care trebuie să le tragem din tot ceea ce ei fac.

Consider că „Atingerea maestrului" este o carte utilă tuturor oamenilor, dar mai ales tinerilor care, fiind la început de drum, li se reproşează lipsa de experienţă, ca şi când şcolile urmate le pot oferi acest lucru.

Cele 63 de calităţi ale liderului

On Mai 10, 2011

În sfârşit este gata. Dacă ţi-au plăcut cele 22 de calităţi ale liderului despre care ţi-am vorbit în secţiunea Calităţile unui Lider, atunci sunt sigur că le vei găsi utile pe toate cele 63. Adică, îţi voi oferi în plus 41 de calităţi.

Volumul de faţă reprezintă o sumă de calităţi clare, pragmatice şi eficiente absolut necesare în leadership. Mi-a trebuit ceva timp ca să înţeleg că ele stau la baza unor principii solide, şi să fiu conştient de adevărata lor valoare. Am fost ajutat foarte mult de oameni de înaltă calitate profesională şi morală, cu o experienţă vastă şi cu multe realizări, cărora le datorez o recunoştinţă profundă. Pe această cale vreau să le mulţumesc tuturor celor care au fost alături de mine, îndrumându-mă cu sfaturi pe tot parcursul realizării acestei cărţi.

De ce să citeşti această carte? Pentru că este hotărâtoare pentru optimizarea performanţelor tale. Aşa cum un sculptor reuşeşte să modeleze cu o fineţe şi cu o iscusinţă deosebită o figurină până ce o face demnă de toată admiraţia – tot aşa şi tu trebuie să-ţi modelezi în mod constructiv gândirea, convingerile, percepţiile, abordările, până când vei reuşi să-ţi îmbunătăţeşti performanţele manageriale şi să fii un exemplu demn de urmat în organizaţia din care faci parte.

De ce îţi recomand această carte? În primul rând fiindcă pune accent mai mult pe latura umană decât pe conceptul de business, ceea ce permite cu uşurinţă citirea şi înţelegerea ei; apoi pentru că dezvăluie principalele coordonate după care se construiesc personalitatea şi aptitudinile liderilor, punând în evidenţă ceea ce este important pentru ca ei să-şi mărească influenţa.

Aşa cum doctorii trebuie să descâlcească firele încurcate ale bolii, să ştie ce întrebări să pună pacienţilor, să recunoască indiciile fizice subtile şi să identifice testele care ar putea duce, în cele din urmă, la diagnosticul perfect – tot aşa şi tu trebuie să descâlceşti modul în care poţi obţine rezultatele cele mai bune, să-ţi descătuşezi potenţialul de lider şi, în cele din urmă, să funcţionezi la capacitatea maximă.

Dacă vrei să fii o persoană care să-i conducă pe alţii şi să îndrumi o organizaţie spre succes, atunci trebuie să fii mult mai mult decât un bun practician, trebuie să înveţi să stabileşti relaţii, să le dezvolţi şi să le menţii permanent la cote înalte. Leadershipul este o alchimie care combină calităţile tale umane cu aptitudinile tale profesionale, cu scopul de a-ţi utiliza întreg potenţialul şi de a-l transfoma în "aur".

Această carte este indispensabilă pentru tine dacă eşti, într-adevăr, interesat să-ţi îmbunătăţeşti abilităţile de lider. Sunt sigur că te vei bucura de ea !

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-cele-63-de-calitati-ale-liderului.html

Magia Măiestriei

On Mai 10, 2008

Am scris această carte practică şi foarte utilă, pentru a prezenta tuturor cititorilor principiile care au stat la baza dezvoltării personale a fiecărui lider. Am conceput-o că pe un manual intensiv şi foarte uşor de folosit, în care am inclus foarte multe exemple despre modul în care acţionează liderii, indiferent de dificultăţile cu care se confruntă, şi despre deciziile cântărite pe care le iau în vederea depăşirii situaţiilor riscante ce pot apărea.

Un manager este cea mai importantă persoană dintr-o companie, totuşi puţini dintre indivizi deţin aptitudini profesionale adecvate unui post de conducere şi îndeplinesc calităţile necesare unui manager de succes. Unii oameni care ocupă posturi importante de conducere cred că posedă din naştere talent şi aptitudini de lider, însă această impresie este crunt zdruncinată atunci când membrii echipei lor nu mai sunt cooperanţi, tocmai din cauza deciziilor greşite pe care le iau, şi mai ales din pricina nerespectării anumitor principii de conducere eficiente. De aceea leadershipul, ca orice altă ştiinţă, poate fi deprins mai uşor numai prin înţelegerea unor principii de bază, prin aplicarea lor atentă şi consecventă.

Trăsătura esenţială a acestei cărţi, faţă de altele existente pe piaţă din acelaşi domeniu, este aceea că descrie, prin exemple, competenţele ideale ale unui lider. N-am susţinut niciodată că este uşor să devii un lider foarte bun, dar dacă oamenii vor urma pas cu pas strategiile oferite de această carte, cu siguranţă se vor afla pe drumul cel bun.

Vă promit că după ce veţi termina de citit această carte, veţi avea tot ce vă trebuie pentru a deveni un...Merlin.

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-leadership-magia-maiestriei.html

Leadership - Pe înţelesul tuturor

On Mai 10, 2007

De ce această carte când există poate sute de alte cărţi sau tratate referitoare la lideri şi leadership?

Parafrazându-l pe Oscar Wilde, m-am gândit că ar fi foarte bine ca fiecare individ să ştie "Ce înseamnă să fii lider", şi asta cu atât mai mult cu cât termeni precum lideri şi leadership au intrat oarecum forţat în limba română şi sunt mai puţin accesibili omului obişnuit.

Şi tocmai individului obişnuit se adresează această carte, poate şi datorită faptului că în general marii lideri au provenit din rândul oamenilor obişnuiţi care… purtau în raniţă bastonul de mareşal.

Fără a avea pretenţia unui tratat, cartea reprezintă încercarea unui om obişnuit - autorul - care prin cuvinte obişnuite, fapte şi exemple obişnuite insuflă individului obişnuit curaj şi optimism în aventura de a fi propriul său stăpân şi cine ştie…poate chiar lider.

La fel ca efectul basmelor din copilărie care au făcut ca visele unor copii obişnuiţi să devină realitate, sper ca şi povestirile sau întâmplările presărate pe tot parcursul cărţii să constituie exemple de urmat pentru fiecare cititor. Mi-aş mai dori ca fiecare cititor să conştientizeze că, dacă îşi doreşte ceva cu orice preţ în viaţă, trebuie să lupte din răsputeri că să obţină ce şi-a dorit. Şi la fel ca şi Sisif, să nu se descurajeze niciodată.

Românul obişnuit are un potenţial mare care ar fi păcat să nu fie pus în valoare. Cu cât vor exista mai mulţi lideri autentici, cu atât vom fi mai conştienţi la…urne şi vom avea un viitor mai luminos.

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-leadership-pe-intelesul-tuturor.html

Leadership Puzzle

On Mai 10, 2009

De fiecare dată când un producător de jocuri lansează pe piaţă un nou joc, orice fel de joc – de strategie, de logică şi îndemânare, de acţiune, de antrenare a minţii, pentru copii sau pentru oameni maturi, pe calculator sau clasice, lumea se îngrămădeşte în magazinele de profil pentru a le cumpăra. Curiozitatea şi entuziasmul îi determină pe împătimiţii jocurilor să se apuce de jucat cât mai repede, fără să mai citească instrucţiunile date.

Dacă aceştia continuă să joace ore în şir, înseamnă că jocul este palpitant şi antrenant, interactiv, simplu şi bine conceput. Dacă nu, probabil că jocul nu este unul foarte bun sau spectaculos, ci dimpotrivă, searbăd sau obositor. Cercetările au demonstrat, de nenumărate ori, că oamenii, de toate vârstele, preferă jocurile care se apropie cât mai mult de realitate, care implică o anumită gândire, anumite abilităţi, curiozitate şi explorare. Şi să nu uităm că unele jocuri contribuie la antrenarea creierului iar omul îşi poate dezvolta unele abilităţi ca şi capacitatea de analiză şi sinteză.

Am scris această carte, care combină într-un mod simplu dezvoltarea personală cu leadershipul, ca pe un joc de puzzle, unde trebuie să combinaţi toate piesele date pentru a reconstitui imaginea de ansamblu. Sper să vă ţină în permanenţă atenţia concentrată asupra lucrurilor care sunt scrise în ea, şi să nu-i daţi drumul din mână până ce nu o veţi termina.

Aidoma jocului de puzzle, care constă în asamblarea unor piese cu forme diferite pentru a reconstrui întregul, dumneavoastră puteţi înţelege mai uşor şi mai bine modalităţile de dobândire a abilitaţilor de leadership, dacă vi se explică "pe bucăţele" elementele necesare. Dorinţa mea, cea mai mare, este aceea de a vă ajuta să vă dezvoltaţi gândirea şi modalităţile de acţiune tipice unui lider având speranţa că veţi căuta să înţelegeţi, să pătrundeţi, să adânciţi, să memoraţi, să ţineţi minte cât mai multe din aspectele prezentate în capitolele acestei cărţi.

Liderul întregeşte mai multe calităţi şi aptitudini, câştigate în timp îndelungat cu multă trudă, cu răbdare şi entuziasm, pe care alţii nu le au. Cartea de faţă intenţionează să contribuie la dezvoltarea dumneavoastră personală în domeniul leadershipului, să vă ajute să deprindeţi mai uşor şi într-un timp mai scurt multe dintre secretele liderilor şi, cu această ocazie, să vă crească eficienţa în domeniul în care activaţi.

Sper ca această carte, structurată în mai multe capitole, diferite ca idei şi conţinut, să vă ajute să întregiţi imaginea liderului foarte bun. Ea se adresează nu numai oamenilor cu funcţii înalte de conducere, ci şi acelora care năzuiesc să ajungă mai sus şi să se menţină acolo.

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-leadership-puzzle.html

Performanţa în conducere

On Mai 10, 2008

Liderii sunt total diferiţi de ceilalţi oameni. Ei văd mereu ceea ce tuturor oamenilor obişnuiţi le scapă, ştiu să iasă în evidenţă numai atunci când este necesar şi au acea abilitate extraordinară de a găsi soluţii la cele mai întortocheate probleme. Mai mult decât atât, liderii îşi cunosc foarte bine valoarea şi sunt conştienţi de propriile lor atuuri.

Veţi vedea în paginile acestei cărţi că liderii sunt impulsionaţi de o puternică dorinţă personală de a realiza lucruri valoroase în viaţă, că dau dovadă de imaginaţie şi spontaneitate în orice moment şi în orice loc, că urmăresc un anumit ideal şi nu aşteaptă ca altcineva să le-o ia înainte, ci acţionează din timp cu o precizie maximă. Obţinerea performanţei şi succesului este preocuparea lor cea mai mare. Şi ceea ce îi mobilizează cel mai mult nu sunt beneficiile materiale, cât dorinţa arzătoare de a lăsa ceva bun în urma lor, de a nu fi doar simpli figuranţi în spectacolul vieţii.

Scopul acestei cărţi este de a vă oferi cât mai multe informaţii preţioase prin exemple concrete, şi de a vă arăta o cale prin care să dobândiţi capacitatea de a-i determina pe ceilalţi să vadă lucrurile din aceeaşi perspectivă ca dumneavoastră. Veţi învăţa cum să vă selectaţi partenerii de muncă potriviţi, cum să vă creaţi avantaje proprii şi cum să rezolvaţi dificultăţile apărute înainte ca ele să capete proporţii. Totodată vă voi arăta cât de important este să fiţi propriul dumneavoastră lider şi de ce este necesar să abordaţi problemele sub toate variantele posibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/produs-performanta-in-conducere.html

Produsul evoluţiei dincolo de sfârşit

On August 01, 2013

Controlează modul cum treci prin fazele de supradezvoltare, fără să te îndepărtezi de reperele bine determinate ale unei funcţionări stabile.

Ajunsesem să regret fiecare moment care mă ţinea departe de mine însumi, ca în cazul unui artist căruia nu-i place decât o artă ce pleacă de la neliniște pentru a ajunge la serenitate. Nu mai părea să existe nicio îndoială în privinţa a ceea ce mi se întâmplase de fapt. Fiecare efort investit în acceptarea sau respingerea oricăror ipoteze privind efectul producerii avalanşelor de idei şi revelaţii, devenise tot mai anevoios. Un obstacol care nu putea fi ocolit, asigurând prin contrast o mai bună înţelegere a propriilor defecte şi calităţi.

Pentru inovatorul unui limbaj tot mai complex şi specializat pe un anumit domeniu, timpul nu mai reprezenta un teren de joacă. Ci un carusel al derutei şi al instabilităţii, care se învârtea mereu, tot mai repede, când într-o direcţie, când în alta. Psihicul nu mai putea susţine greutatea aşteptărilor pe care le generam tot timpul. Arta mea părea a se fi transformat într-o fereastră cu vedere spre un gol al dispariţiei liniei, fiecare aspect al peisajului ce propunea concepte inedite anunţând o formulă estetică desprinsă dintr-un con de umbră al sinelui, asemănător căderii într-un abis insondabil.

Gradul de focalizare al gândirii, al atenţiei, părea a se menţine la un nivel scăzut. Straniu. Arta mea părea a simboliza mereu altceva decât plănuisem iniţial, la care mai curând mă înspăimântam decât eram uimit, fiindcă totul părea fără limite, dar în acelaşi timp fără viaţă. Gradul de canalizare a energiei psihice în direcţia unui singur tip de activitate scăzuse până la doza minimă de întreţinere a forţei creatoare. Dorinţa arzătoare de a evada din rutină, dorinţa de schimbare absolută devenise o unealtă de nepreţuit.

Arta este un triumf al ştiinţei. Iar ştiinţa, greoaie, provoca o adevărată debandadă în mintea mea. Cu cât făceam mai multe descoperiri, cu atât mai mult se restrângea terenul meu de relaxare. Cu cât avansam mai adânc în necunoscut, cu atât mai mult mă îndepărtam de bucuria pură şi simplă a vieţii. Negreşit, efortul maxim se însoţea de suprasolicitare. În loc să permit minţii să se elibereze şi să atingă starea de destindere, blocam energia din mine în punctul de dezvoltare maximă.

Leadership: Poţi să transformi viitorul creaţiei tale într-un nou început de argument estetic, prin interpretarea fenomenului de constantă a percepţiei faţă de un "adevăr total" menit să îţi apropie viziunea de cerinţele unei lumi noi?

Aspiraţia mea pentru atingerea idealului absolut în creaţie se năruise dintr-o dată. Ca şi cum mi-aş fi pierdut raţiunea, ca şi când o mână grea, nevăzută şi rece m-ar fi împins spre un mediu neprietenos, spre compromisuri neplăcute. Iar această forţă de neclintit, folosindu-se de o anumită brutalitate a atuurilor ei, genera o întrerupere a acordului cu mine însumi.

Ceea ce poate da artei o natură spirituală, esenţială, expresivă prin căutarea neîncetată a unui ideal de ordine şi claritate, stabilit de o formulă a frumosului, este fenomenul de constantă a percepţiei faţă de "adevărul total" menit să te apropie de lumea viselor care devin realitate. În cazul meu, singurul adevăr menit să îmi apropie viziunea de cerinţele unei lumi noi (să fie percepută drept expresie fascinantă a transcendentului, a fiinţării unei conştiinţe care nu cunoaşte îndoiala) era desprins din coşmarul teoriei haosului.

La mine, haosul nediferenţiat părea faţă de sfârşit. Nu eram hotărât. Nu eram pregătit să trag

vreo concluzie. Poate că aş fi putut compensa trecutul, avântându-mă într-un viitor cu mai mult timp liber pentru a mă putea concentra pe lucrurile care într-adevăr contează. Ajunsesem să mă asemăn întrucâtva cu eroul unui roman de George R.R. Martin. Intenţionam să mă apropii de sfârşit. Şi poate că astfel aş fi reuşit să intuiesc şi să construiesc începutul.

Aici se cuvine să citez vorbele unui celebru bancher, referindu-se la arta de a vedea totul în ansamblu: *"Elementele diferite ale desenului imprimate în acelaşi loc, pe faţă şi pe verso, formează o imagine întreagă atunci când bancnota este luminată din partea opusă privitorului."*

Leadership: Poţi să avansezi în plan artistic dacă te învârţi în cercul unei capodopere care nu este reflectarea unei idei eterne, dar care îşi lasă amprenta asupra percepţiei despre forma ta de existenţă în lume?

Potenţialul tău de dezvoltare, care se cere împlinit în mod imperios şi scos la lumină, se desfăşoară în planul concret al existenţei tale, al valorilor fundamentale, a misiunii şi viziunii pe care ţi le asumi în numele propriilor nevoi şi interese. Dar mai ales în numele propriei tale personalităţi integrată perfect cu funcţionalitatea şi perfecţiunea artei la care te raportezi.

Iar acest potenţial de dezvoltare se amplifică numai între anumite limite de suportabilitate bine stabilite de viaţă în relaţie cu leadershipul. El fixează o limită superioară de dezvoltare şi creaţie prin utilizarea informaţiei, şi una inferioară de stagnare şi inerţie.

Aspiraţia ta pentru atingerea idealului absolut în creaţie se poate nărui dintr-o dată dacă încerci să-ţi depăşeşti limitele admise pentru tine însuţi. Efectul nu va fi mai spectaculos, ci va contrar aşteptărilor tale.

Efortul supra-intens generează sfârşitul pasiunii. Aceasta este o consecinţă a depăşirii unei bariere sau limite maxime cu putinţă de atins. Iar într-o eră în care se generează şi circulă rapid informaţiile şi ideile novatoare, este puţin probabil (dacă nu imposibil) să ţii pasul cu ele. Orice tentativă de a cuprinde şi de a înţelege totul, este sortită eşecului. Orice suprasolicitare a minţii generează efecte contrare atunci când veniturile sunt infime faţă de cheltuielile enorme, şi nu vor avea o finalitate practică.

În leadership totul se construieşte pas cu pas. Dezvoltarea se realizează în timp, se modelează şi se corelează cu noile descoperiri din ştiinţă spre a atinge un nivel maxim posibil de productivitate şi eficienţă Orice tentativă de a răzbate dincolo de maximul admis de propriile tale capacităţi poate genera sfârşitul lamentabil.

Percepţia despre forma ta de existenţă în lume se realizează direct prin intermediul artei atunci când încerci să faci o comparaţie între marile dezamăgiri ale eforturilor de creaţie şi revelaţiile spontane: primele îţi testează determinarea şi îţi deschid ochii, celelalte îţi trasează o direcţie şi te fac să te simţi că aparţii unui tot unitar, nu că te învârti în jurul cozii.

Reperele bine determinate care măsoară progresul leadershipului sunt date de cele patru aspecte primordiale ale artei: preocuparea pentru esenţializarea unei idei care se doreşte a fi transmisă, profunzimea de a simţi şi ceea ce nu este spus în cuvinte sau ce nu poate fi explicat raţional, perspectiva care conferă o imagine de ansamblu a unei noi realităţi şi revelaţia unei lumi care refuză să moară.

Produsul evoluţiei dincolo de sfârşit nu este altceva decât rezultatul eforturilor care nu sunt totdeauna pe măsura aşteptărilor şi nu reuşesc să menţină un ritm ridicat de dezvoltare a

omului care aspiră cu tot dinadinsul la autodepăşire. Desemnează, în acelaşi timp, tranzitul spre un nou început, spre o direcţie mai bună, spre devenirea de sine în cadrul unui ideal de viaţă acordat la reperele bine determinate ale unei noi şi stabile funcţionări.

Source: https://neculaifantanaru.com/produsul-evolutiei-dincolo-de-sfarsit.html

Profunzimea din universul existenţial al omului

On Iunie 27, 2012

Modul în care înalţi omul sau îl cobori, depinde de felul în care realitatea exteriorizată este filtrată de conştiinţa ta.

Eram uimit cât de departe mă ducea drumul meu, întortocheat, dar creator, eliberator de orice fel de încătuşare, interpretabil prin procentul variabil dintre subiectivitate şi obiectivitate, dintre real şi ireal. Două constante a căror sursă de cunoaştere, pentru dezvoltarea mea de mai târziu, devenea tot mai obsesivă, tot mai tot mai amplă, tot mai pregnantă.

De parcă aş fi făcut o călătorie inter-dimensională, păşind într-un univers paralel, bazat pe cauză şi pe efect, din care numai ştiinţa, cuprinzătoare, ce depăşea posibilităţile fizice ale oricărui savant, mă putea ajuta să evadez. Să mă reîntorc, ca un fiu rătăcitor, încărcat de un "magnetism" puternic, la realitatea dură a vieţii, la mine însumi, la profunzimea fiinţei mele.

O lume aparte se fertiliza ca o energie potenţială, sub înrâurirea unor gânduri şi a unor simţăminte electrizante prin manifestările lor, impunând o anumită armonie, un anumit echilibru sufletului meu. Revelatoare şi transformatoare, ele se strecurau uşor, ca un abur lin, în ungherele cele mai ascunse ale conştiinţei mele, câştigând tot mai mult teren.

Leadership: Cauţi să demonstrezi posibilitatea trecerii din real în necunoscut, cu diverse nuanţări situaţionale, acoperind în parte mecanismele gândirii cu pericolul unor exagerări care aplatizează silenţios elementele separate ale fundalului pe care îţi plasezi imaginea?

Cele mai însemnate taine ale omului, ale simţămintelor condiţionate de situaţiile obiective, puteau fi percepute numai dacă atingeam acel înalt nivel de înţelegere a adevaratelor dimensiuni ale existenţei sale, acea putere înălţătoare a unei gândiri mistuite de marile întrebări ale universului.

Eram eu, cel care a fost schimbat. Omul perseverent care după lungi căutări şi multe eşecuri, după multe dispute interioare şi amare dezamăgiri, analize şi testări complexe, a reuşit să identifice elementul primordial care stătea la baza alchimiei, dar şi metoda care stătea la baza realizării iluziilor. Mă transformasem într-un magician? Fondatorul unei entităţi net superioare care putea influenţa cu uşurinţă existenţa umană? Găsisem eu oare acel " *Lapis philosophorum* "?

Totul fusese mărit, exagerat de o imaginaţie fecundă? mă întrebam nesigur, măsurând, ca un căutător de comori, importanţa descoperirii mele. În fond, eram doar eu şi cu mine însumi, magicianul şi omul, două extreme care deşi se manifestau concomitent, se excludeau reciproc. Războindu-mă cu aşteptarea, cu timpul, cu neliniştea, cu rutina, fără să umplu cu nimic golul acela din colţul mândriei mele de explorator. Era o lovitură de pedeapsă, *une tentative de pénalité* dată de destin pentru un "înapoi", pentru regresul meu probabil?

Atât de imprevizibilă şi de pretenţioasă era magia.

Leadership: Te laşi prins de frumuseţea complexităţii fundalului pe care se desfăşoară experienţa suprarealistă pe care ai dobândit-o pentru a întreţine iluzia pe care nu o vezi?

Leadershipul are la bază o formulă, o filozofie simplă, forma cea mai cuprinzătoare a

dezvoltării sale, acceptată de toţi liderii veritabili: *"Modul în care înalţi omul sau îl cobori, depinde de felul în care realitatea exteriorizată este filtrată de conştiinţa ta"* . Despre acest lucru am discutat pe larg la webinarul anterior.

Felul cum percepi realitatea determină felul cum îţi percepi imaginea. În consecinţă ar trebui să porneşti de la această premisă corectă, aceea că omul poate fi modelat, influenţat, dacă existenţa lui este amplasată sub înrâurirea unor gânduri şi a unor simţăminte "electrizante" care creează o nouă entitate de control: magia.

Ca să reuşeşti să identifici elementul primordial care stă la baza leadershipului, mai întâi găseşte factorul principal şi decisiv al înţelegerii magiei care uimeşte şi dă bine la imaginea de artist complex. Urmează drumul cunoaşterii bazată pe verosimil, justificând calitatea atribuită gândirii de a modifica profund situaţia cunoscută până la ea, valorile, atributele unei idei.

Urcă spre zona dominantă a caracterului omului, care adăposteşte cele mai însemnate taine ale fiinţei şi ale vieţii sale, printr-o celebrare a inexplicabilului. Examinează trăsăturile omului cu lupa puternică a propriilor tale virtuţi, cercetând până în străfundurile fiinţei sale, fiecare unghi, fiecare colţişor făcut din emoţii, impunând un anumit echilibru existenţei sale – aceasta fiind misiunea cea mai înaltă a liderului.

Şi acesta este, de fapt, indicatorul principal care trebuie luat în calcul. Cu înalta putere de concentrare a unui aeronaut, liderul veritabil scotoceşte cu atenţie toată "întinderea" naturii umane, toate regiunile raţiunii şi ale sentimentelor neexplorate de nimeni altcineva. Dar în acelaşi timp îşi subsumează magia clipei de a se recunoaşte în interiorul unei identităţi diferite, ilustrând profund spunerea faustică „Verweile doch ! " (Clipă, rămâi !)

El ştie să profite, şi chiar să direcţioneze briza ce adie dinspre piscurile cele mai greu accesibile, mai aspre şi mai aride ale psihicului uman, astfel încât să risipească aburii de neîmplinire personală sau de auto-devalorizare în bătaia razelor unui soare strălucitor. Dezvoltarea şi punerea în aplicare a unei reînnoiri morale pe orice suprafaţă acoperită cu "pâclă" din universul uman - asta da reuşită totală în leadership !

Iluzia pe care nu o vezi este ceea ce ţi se întâmplă în timp ce ochii lumii sunt ațintiți spre ceea ce i-ai făcut să creadă: că ai uitat cine eşti cu adevărat şi că te-ai pierdut într-o altă realitate.

Profunzimea din universul existenţial al omului aduce în câmpul atenţiei rezultatul unei direcţionări conştiente a efortului intelectual, emoţional şi creator al liderului spre dezlegarea celei mai mari taine a lumii: "omul", şi totodată a celei mai importante întrebări din toate timpurile: "Care este sensul existenţei lui?".

Aşa cum un arheolog reconstituie o epocă întreagă după stilul construcţiei descoperite, tot astfel şi tu, ca să înţelegi dimensiunea umană, trebuie să porneşti de la premisele corecte care stau la baza existenţei omului, să admiţi existenţa acelor vulnerabilităţi care îi subminează dezvoltarea în drumul lui spre perfecţiune, să le identifici, să le analizezi cu acel "organ zeiesc": inima, şi apoi să încerci să le corectezi sau să le elimini.

Nu te mustră conştiinţa, nu te doare sufletul atunci când realizezi că tu, sau oamenii din jurul tău, nu pot atinge un anumit stadiu de "evoluţie"? Ai greşit ceva? Ai uitat ceva? Ţi-ai ratat misiunea?

Concluzie: Liderul trebuie să ştie că acţionează pe un teren instabil şi într-o continuă

schimbare. Terenul este constituit din oameni, care sunt individualităţi distincte şi care în ansamblu constituie o forţă ce acţionează, sinergic sau nu, cu el.

Pe nisipuri mişcătoare nu poţi construi nimic. Prin urmare, liderului îi revine rolul de a găsi liantul perfect pentru a consolida "terenul". Acest ţel poate fi atins doar prin cunoaşterea profundă a oamenilor şi a universului lor interior, ca şi găsirea căilor şi metodelor adecvate de a-i înălţa, şi nu de a-i coborî.

Source: https://neculaifantanaru.com/profunzimea-din-universul-existential-al-omului.html

Profunzimea unei înţelegeri superioare

On Mai 10, 2016

Caută în tine toate resursele necesare dezvoltării forţei de a acţiona, privind mereu în urma ta.

Ştiam ce trebuia să uit sau să reţin, ce mă aştepta din perspectiva unei concepţii precise asupra propriei fiinţe, analizând lucrurile mai adânc, punându-le într-un loc sigur, într-un sertar al inimii ce se putea ţine întredeschis la nevoie. Am ştiut, aşa cum ştie un pictor să-şi aleagă modelele, să selectez toate acele puncte de interes, firimituri ale cunoaşterii asimilate prin experimentare, împinse până la manifestare într-o anumită formă. Ele puteau fi redimensionate prin parcurgerea unui traseu al identităţii şi unităţii.

Trebuia să am grijă ca ele să se potrivească în imaginea pe care o voiam ştearsă din memorie.

Ciudat, era exact aceeaşi imagine pe care voiam s-o proiectez în viitor, în întreaga ei complexitate, cu toate continuităţile şi contradicţiile ei, prin puterea raţiunii unui căutător de lumi noi, chiar dacă sensurile curenţilor de bună dispoziţie se modificau în funcţie de perspectiva pe care urma să o adopt.

Ca să înţelegi teoriile sau ipotezele unui artist care îşi gândeşte viziunea asupra subiectelor inspirate dintr-un update al realităţii, trebuie să faci uz de imaginaţie pentru crearea unei imagini fabuloase.

Leadership: Poţi să-ţi cultivi o imagine de sine care derivă, treptat, din reflectarea subiectivă, conştientă şi sintetică a Eului aflat în situaţia concretă de a-şi ascunde gândurile din care se hrăneşte realitatea?

În lume toate-s trecătoare. Imaginea dezolantă a acestui adevăr este reflectată în examinarea profundă a vieţii prezente pe care arta o foloseşte ca pe o pârghie pentru a evidenţia strălucirea unei taine moralizatoare. Omul în care conştiinţa lucrează mereu, determinantul oricărei rezistenţe de ordin aprioric, învăluindu-se în această taină ca un personaj care nu mai poate ieşi din povestea în care a fost integrat, trage întotdeauna foloase de pe urma ei.

Taina aceasta a percepţiei faţă de lucrurile înconjurătoare, faţă de tot ceea ce ţi se întâmplă, poate să ia in considerare ideea de a te căuta acolo unde poţi să nu găseşti nimic, sau unde poţi să afli totul printr-o viziune a unităţii universale.

Iar cheia unei taine ascunsă cu grijă poate fi o poveste moralizatoare când vine vorba de a te conecta autentic la realitatea existenţei operei numită sugestiv "informaţie", la o reprezentare a ei ca „peisaj" al cărui șarm poetic este extras parcă dintr-un decor de film. Este moralizatoare pentru că te învaţă să te priveşti diferit, în ansamblu, ca o fiinţă care patrunde mai multe planuri de construcţie a imaginii lumii, nu doar fizic, ci si spiritual, energetic.

La sfârşitul zilei accesam toate experienţele adunate de-a valma în mintea mea, de la imaginaţie şi de la singurătate, combinându-le sporadic şi găsindu-le loc în interiorul unor explicaţii care nu ţineau cont de adevărurile celebrei maxime: " *în toate treburile, să luăm în seamă sfârşitul* ". Încercând să împac lucruri care erau de neîmpăcat, puteam să întăresc hotărârea de a duce la îndeplinire un mereu alt plan care-mi stimula disponibilitatea de a mă recunoaşte şi a mă descoperi în totalitatea defectelor şi calităţilor mele.

Leadership: Ştii să apreciezi arta adusă de-o imagine dezolantă, fără a suferi o transformare în modul de a te servi de cele trecătoare?

Când priveşti în urmă spre a descoperi ce există deja în tine (puterea de a uita, de a ierta, de a răbda) te aştepţi să auzi chemarea, glasul unic al inimii care va răsuna puternic în împrejurările viitoare prin acțiunea raţiunii capabilă să contureze o nouă identitate. Arta este rezultatul unei priviri mai largi în exteriorul tău cu intenţia de a conştientiza o nouă modalitate de a-ţi percepe propriile emoţii şi a-ţi înţelege tendinţele, fără să suferi vreo dezamăgire din cauza eventualelor schimbări de imagine.

A suferi o transformare în modul de a te servi de cele trecătoare înseamnă să renegi ceea ce eşti în timp ce viaţa îţi aruncă o privire plină de mister pe sub genele umbroase ale unor perspective de profundă reflecţie. Fără să uiţi că tot ce ţi s-a întâmplat poartă sâmburele unei revelaţii foarte preţioase ce are nevoie de o manifestare exterioară.

Aici, arta pe care încerc s-o evidenţiez este compatibilă cu viziunea despre lume într-un punct al experienţei de a exista ca fiinţă care îşi doreşte să atingă o relaţie cu ipostaza de descoperitor al unei realităţi alternative, fără să ţină cont de limitele pe care le impune forţa simbolizatoare a amănuntelor care pot deveni în timp tot mai marginale.

Leadership: Ai ajuns în faza de a te identifica într-o mare măsură cu acele convingeri care susţin legătura dintre experienţele şi aşteptările tale anterioare, în corespondenţă cu "that loneliness that drives you crazy" ?

Leadershipul este meritul iniţiativei de a te construi în jurul propriului Ego supus unei solicitări de tip „ *găsirea unor legături între experienţele şi aşteptările tale anterioare* ", deoarece reprezentativitatea ta (din unghiul unei perspective mai largi asupra lumii) survine după ce ți-ai adunat şi asumat curajul de a te recunoaşte în totalitatea defectelor şi calităţilor tale.

Una dintre condiţiile artei este să nu creezi o imagine falsă, înşelătoare, asupra a ceea ce se întâmplă în interiorul tău. Fac aici o paralelă cu o mare personalitate din istoria lumii. Ceea ce l-a ajutat pe celebrul Tyllerand să gândească profund, încercând permanent să descopere un nou izvor de putere la rădăcina fiecărei înfrângeri, a fost nevoia imperioasă de a-şi nota propriile experienţe în taina clipelor de singurătate.

Încă din fragedă tinereţe el îşi consulta Egoul, punându-şi tot felul de întrebări. De pildă: din ce motive l-au îndepărtat părinţii din casă şi nu l-au iubit? Pe ce principii se bazau ei? Ce morală, ce religie sau ce interes le dicta o asemenea purtare? Ce valoare umană pot avea o religie şi o morală care îngăduiau o atât de cruntă nedreptate ca aceea a cărei victimă era?

După cum îl caracteriza Jean Orieux: *"Cardinalul de Tyllerand, magicianul care a făcut toate jocurile lumii, le-a stăpânit, le-a subjugat cu o naturaleţe nemaiîntâlnită, întrecându-l cu mult în dibăcie pe stăpânul Bonaparte, avea o cultură deosebit de vastă. Dar mai presus de toate, era o minte pătrunzătoare, speculativă şi dovedea multă chibzuinţă în acţiunile sale. Era celebru pentru vederile sale largi, posedând mai mult decât oricine calităţile superioare ale omului de geniu."*

Cel ce experimentează „ *that loneliness that drives you crazy* „ este de fapt un căutător al adevărului care doreşte să beneficieze de lumina inteligenţei, virtutea de a suporta în linişte şi cu speranţă greșelile fiecărei zile, singurul capabil să se întremeze după orice grea încercare. Ascensiunea pe care o îmbrăţişează leadershipul este lungimea unui pas înainte făcut de omul care se confruntă cu limitele conştiinţei sale, căutând a descoperi ce sens ascuns are viața și rolul lui în ea.

Bine spunea Friedrich Nietzsche: "*Viaţa înseamnă a transforma constant în lumină şi în flacără tot ceea ce suntem şi tot ce întâlnim*" pe parcursul fiecărei zile. Un om al transformărilor de sine, cuprinzând în granițele conştiinţei sale conceptele „rău și bine" pentru a accede în orizontul înţelegerii depline, se apropie de acea măreţie pe care soarta şi celelalte deosebite însuşiri ale genialităţii au făgăduit-o spiritelor sublime.

A te identifica într-o mare măsură cu acele convingeri care susţin legătura dintre experienţele şi aşteptările tale anterioare înseamnă să reflectezi la ceea ce te-a determinat să devii altcineva faţă de valoarea gândirii de a pătrunde cât mai adânc în concreteţea lucrurilor, în limitările propriului tău realism.

Eşti condus în viaţă de convingerea că orice imagine pe care o întreţii cu perseverenţă şi încredere poate deveni dependentă de crearea şi propagarea unei noi forme de artă? Iar arta pe care încerci s-o evidenţiezi este compatibilă cu viziunea despre lume într-un punct al experienţei de a exista ca fiinţă ce îşi doreşte să atingă o relaţie cu ipostaza de descoperitor al unei realităţi alternative?

Profunzimea unei înţelegeri superioare nu se atinge prin simplitatea de privi totul cu inocenţă, ci prin asumarea curajului de a te recunoaşte în totalitatea defectelor şi calităţilor tale.

Un om poate să ajungă în faza de a se recunoaşte şi a se identifica într-o mare măsură cu convingerile care susţin comportamente sănătoase, cu acele „Da" și „Nu" ale conştiinţei, numai dacă priveşte mereu în urma lui spre a descoperi ce există deja în el însuși - puterea de a uita, de a ierta, de a răbda.

El aşteaptă în taină să audă chemarea, glasul unic al inimii, care va răsuna puternic în împrejurările viitoare prin acțiunea raţiunii care îşi conturează o nouă identitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/profunzimea-unei-intelegeri-superioare.html

Proiectele neterminate ale creatorului de artă

On August 15, 2014

Lărgeşte cadrul experienţei personale dincolo de limitele ei, garantând continuitatea procesului de transformare a materiei studiate şi a creaţiei pe care o întâmpină ştiinţa ta.

Al doilea proiect al lui Serghei Eisenstein, un film despre Moscova, este judecând după schiţele şi însemnările păstrate, o epopee a dezvoltării oraşului. Proiectul acesta este prima reflecţie a preocupărilor inhibate din pricina nerealizării lor, din pelicula neterminată „Que viva Mexico ! ”. De altminteri tema aceasta va reveni în numeroase rânduri, în legătură cu alte proiecte, până la sfârşitul vieţii. Ideile compoziţionale ale filmului mexican rămân ca o obsesie în activitatea creatoare a regizorului, renăscând mereu în alte şi alte forme, din păcate fără a ajunge niciodată la realizare.

Din punct de vedere epic, era un proiect de film despre istoria Moscovei şi a unui proletar moscovit. Figura lui se schimbă din epocă în epocă, trebuia să treacă prin film ca un descendent al fiecărei generaţii generaţie, dar şi ca un personaj unic, care desface cadrul biografiei personale dincolo de limitele ei şi ale biografiei familiei, ale generaţiei, ale clasei.

Compoziţional, regizorul trebuia să reprezinte un aspect nou, original al evreului rătăcitor, al figurii aceluia care, cu paşii săi prin spaţiu şi timp, ne-a cucerit adeseori fantezia şi imaginaţia. Dar şi acest proiect este respins de Sumiatki, iar Eisenstein îl va relua abia peste 12 ani, în 1946. În ceea ce priveşte proiectele ambiţioase ale acestui geniu, majoritatea au rămas în stadiu de schiţă, şi nimic mai mult. *

Leadership: Întâmpini o rezistenţă bine organizată din partea unei versiuni compromiţătoare a propriei tale individualităţi, în corespondenţă cu persistenţa unei obsesii în activitatea creatoare care pune stăpânire pe dimensiunea rolului tău?

A interacționa cu identitatea ta reală, impunându-ţi conştient modelul de gândire în structura a ceea ce vrei să realizezi, cu voinţa fermă cu care intenţionezi să cucereşti o ştiinţă superioară, este echivalent cu a trata simptomele unei boli, fără a înlătura cauzele producerii ei. Căci întotdeauna omul care este secondat de munca de creaţie în procesul de extindere a capacităţilor intelectuale va avea de confruntat un inamic misterios, o rezistenţă mai bine organizată din partea unei versiuni a propriei sale individualităţi care este necorespunzătoare cu normele performanţei.

Acest inamic este minusul de coerenţă în activitatea de creaţie, incapacitatea de prelucrare şi valorificare a elementelor novatoare care susţin domeniul pe care îl reprezinţi. Este de fapt o întrerupere a continuităţii procesului de transformare a materiei studiate într-o sursă de împlinire personală şi profesională.

Dacă vrei să-ţi transpui aspiraţiile de regizor în viziunea unui personaj, mai întâi învăţă să îndeplineşti un rol mare: acela de a desface cadrul biografiei personale dincolo de limitele ei, adică încearcă să scoţi în evidenţă obsesia ta pentru prezentarea unei realităţi supreme în care funcţionează distincţia dintre posibil, virtual şi real. Dar, astfel, versiunea propriei tale realităţi devine compromiţătoare pentru veridicitatea modului tău de a vedea lumea, a modului tău de a fi, gândi şi acţiona prin ungherele alterităţii.

Deseori ideile bune se risipesc precum amintirile dintr-o copilărie încheiată demult. Ceea ce rămâne în locul lor este prea stâncos, prea puțin adânc, sau prea sărac pentru a întreține producția de noi modele de leadership.

Transformarea continuităţii materiei ştiinţifice într-o discontinuitate a funcţiei de comunicare a gândirii în planul realizărilor profesionale are ca şi consecinţă intrarea într-o zonă de aşteptare ce face tranziţia spre o slabă recunoaştere a potenţialului tău creator şi adaptativ.

Leadership: Eşti decis să-ţi urmezi obsesia pentru performanţa creaţiei artistice dată de rezultatul asociaţiei dintre "asemănare" şi "contrast", cu scopul obţinerii unei finalităţi precise în conturarea unei identităţi unice?

Versiunile de dezvoltare ale liderului, oscilante între glorie şi solitudine, între onoruri şi sărăcie, între orgoliu şi inconstanţă, se îndepărtează tot mai mult de ceea ce el este capabil să realizeze. Asta în cazul în care ideile compoziţionale ale creaţiei sale nu renasc mereu în alte şi alte forme, în scopul obţinerii unei finalităţi precise sau a unui produs nou de îmbunătăţire a performanţelor.

Compoziţional, leadershipul poate să reprezinte aspecte noi ale integrării experienţelor personale, în contextul tendinţelor de înnoire şi lansare a unei creaţii care poate realiza o armonie perfectă între necesar și calitativ, între ştiinţă şi practică, între o gândire tradiţională şi una modernă. Acest lucru se poate exprima printr-o comparaţie ce stă sub semnul întrebării: *„ O sticlă pe care o arunci în apă, rămâne pe loc sau se lăsă purtată de curent spre alte zone? "*

Ceea ce creezi prin însuşi faptul cunoaşterii nu are neapărat o greutate fixă care măreşte valoarea leadershipului. Dar dacă munca de cercetare stagnează, atunci nu te mai poţi autodepăşi şi astfel te îndepărtezi tot mai mult de ceea ce ai putea deveni.

În ceea ce priveşte rezultatul creaţiei artistice a unui regizor, s-ar spune că uneori este rezultatul asociaţiei dintre "asemănare" şi "contrast", fiindcă ceea ce aduce în prim plan este o dezvăluire a adevărului vieţii sale văzut din perspectiva unui personaj cu care, în mod normal, nu ar putea convetui. Puteţi să vi-l imaginaţi pe Francis Ford Coppola producând un film românesc cu titlul "Mihai Viteazu" ? Sau vi-l puteţi imagina pe Serghei Eisenstein producând un american epic space-opera de genul "Star Wars"?

Ceea ce reuşeşti să împlineşti prin adoptarea unei gândiri constructive şi prin perseverenţă, poate avea un efect de amplificare a conştientizării propriei valori şi unicităţi. Sau poate avea un efect de întunecare a viziunii aflate în plină dezvoltare şi redirecţionarea ei spre o zonă de receptare redusă, dacă nu cumva se concretizează în ceva palpabi. Într-o construcţie bine gândită de tipul *„ Change Request "* care facilitează înlănţuirea solidă a tuturor elementelor novatoare care măresc valoarea leadershipului.

Conturarea unei identităţi unice, ca factor semnificativ pentru impactul creaţiei artistice, trebuie să asigure "un reminder" al paşilor prin spaţiu şi timp parcurşi cu seninătate de un personaj pe drumul dinspre realitate spre ideal, şi dinspre ideal spre concret.

Proiectele neterminate ale creatorului de artă vizează căutările permanente de îmbunătăţire a potenţialului propriu de creaţie, care însă nu sunt puse în valoare. O obsesie în activitatea creatoare poate renaşte mereu în alte şi alte forme, dar dacă nu ajunge la materializare înseamnă că ai ajuns în acel punct al plafonării în care leadershipul nu se mai poate reinventa.

Printr-o gândire creatoare şi constructivă poţi atinge acele performanţe cu ajutorul cărora se poate realiza o operă durabilă în timp. Ceea ce ai început poate suferi întreruperi temporare, dar întotdeauna poate fi continuat şi îmbunatăţit sub o altă formă. Şi numai această continuare după atingerea unul punct critic, numai această exercitare a voinţei dusă până la încăpăţânare, poate face din tine un învingător.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Proiecţia sufletului omenesc inundă geografia văzului întreg

On Mai 13, 2024

Capacitatea de a alinia sensibilitatea personală la esența creației duce la nașterea unei capodopere care își găsește eternitatea.

Trei zile am stat la o pensiune, undeva la munte. O bătrână îngrijitoare, simplă, modestă, își găsea bucuria în munca ei, transformând grădina într-o oază de culoare și viață. Aidoma unei chemări din adâncul inimii, "Heshthiss Uretharus", bătrana părea că și-a primit inspirațiile direct de la natură, direct din sufletul misterios al unui editor de imagini, făcând ca tot ce este mai prețios pentru neuitare, *para facil recordação*, să se ordoneze într-o poveste a pământului viu, pur, sacralizat cu pașii unei inimi fragile, dezgolite între ecouri tăcute.

Inspirată de natură, o astfel de grădină poate spune povestea pământului viu, la fel cum un artist creează artă trăind în sufletul unei ființe pătrunse de harul divin. Iar dacă mă ocup cu tema „Euharistia" (Taina Vieţii veşnice), atunci pământul devine un soi de altar al ființei, din care artistul își înalță creația.

O vedeam zilnic cum îşi admiră florile, mi se părea că pune un nume fiecăreia, şi o făcea cu sensul şi cu taina vieţii transformate într-o operă de artă, îngânând parcă în dreptul fiecăreia un politicos "mulţumesc" cu iz de binecuvântare. Pensula inimii ei n-a pus pe pânză decât culoare, un strop de împăcare cu sine şi cu lumea, o clipă de linişte între două triluri de ciocârlie, pe fundalul unui: "simt doar ceea ce văd".

O privire încărcată de cea mai curată armonie îşi deschide orizontul doar în faţa simplităţii curate. Micile aranjamente florale, adaosuri de delicateţe însufleţite cu mână tremurândă, cu spirit de dăruire, mi-au încântat privirea și mi-au luminat acele zile. Numai în acest spectacol al culorilor și formelor, interdependența om-natură se accentuează, iar viața artei devine o prelungire a vieții umane, integrată și parte a naturii.

Leadership: Chemarea inimii tale este o mărturie a unei viziuni artistice care scoate din sine esența sufletului și o oferă lumii?

Frumosul, o idee de origine emoțională, își are rădăcinile în senzorialitate. Consfinţirea unei realităţi recunoscute în jur, emoția produsă de frumos, sunt impregnate de senzorialitate, o condiție a vieții estetice care înalță spiritul spre sublimul unei vieți folositoare, spre a-i da un ideal de frumusețe, identificat cu însăși suflarea „verdelui". Bătrâna are ceva de arătat lumii, spre deosebire de mulți "iluminați" ai societății, care, în goana lor după titluri și recunoaștere, au uitat să creeze, să simtă, să trăiască cu adevărat. Ea, cu mâinile ei simple, cu sufletul ei bun, creează frumusețe în fiecare zi, îngrijind cu dragoste florile pe care le numeşte: "darurile naturii".

Arta este reflexia pură a sufletului în geografia vizuală a lumii. Rodul sufletesc al bătrânei, reflectat pe un chip luminos, se vede peste ani. De rodul ei se bucură creştinii. Atât cât are, din puţinul ei muncitoresc, îl arată lumii. Creaţia este o floare care înfloreşte. N-o înstrăinează. N-o îmbracă în lauri cu aplauze, nici n-o bagă în faţă doar de dragul de a apărea în vreo expoziţie, în vreo amintire. Doar atât, o îngrijeşte într-un colţ al grădinii. O luminează doar cu spiritul. Frumuseţea se extinde de la sine. Pensula inimii pune culoare în orice privire care o întâlneşte.

În mod asemănător scria Alexandru Vlahuţă despre pictorul Nicolae Grigorescu:

"Ce devreme a înţeles pictorul taina aceasta a vieţii în opera de artă ! A simţit-o. A activat-o. A continuat-o. Şi de-ar fi văzut că lucrurile lui nu plac nimănui, şi nu sunt pricepute de nimeni, cum nici n-au fost atâta timp, el tot asta ar fi făcut. Porunca vremii? Omul ăsta n-a cunoscut decât porunca inimi lui, după o chemare strămoşească, o dată, şi încă o dată. Numai gândul că trebuie să facă un lucru îl înstrăinează de lucrul acela pe care, altfel, l-ar fi făcut cu drag. Mulţi nu vor înţelege niciodată puterea de viaţă, sufletul pururea proaspăt din opera unui pictor."

Leadership: Cum ar putea acordul sufletului față de artă să se manifeste în reprezentări delicate, găsind rezonanță estetică în simplitatea naturii?

Sufletul curat este comoara mâinii care îngrijeşte pământul. Omul se înalță mai presus de sine atunci când își recunoaște umanitatea. În acest sens, natura receptivității sale față de frumos se manifestă printr-o asociere de ordin empatic, o îmbinare de sensuri a percepțiilor conjugate în imagini. Cu siguranţă, acordul pe care sufletul îl dă artei se traduce în reprezentări ideale, imagini neimitative, vii, care având legătură directă cu natura, găsesc rezonanță estetică în sufletele celorlalţi. Proiecția sufletului omenesc inundă geografia întregului peisaj, iar estetica vizuală devine o reacție vitală la frumuseţea naturală.

Orice grădinar, ca orice un artist anonim, ne amintește că frumusețea se găsește în lucrurile simple, în gesturile cotidiene, în sufletul bun al omului. El ne învață că adevărata artă izvorăște din iubire și pasiune, iar creația este o formă de comuniune cu natura, în primul rând, și apoi cu semenii. Din pământ ne-am născut, la pământ ne întoarcem. Iar bătrâna de la pensiune mi-a oferit o lecție de viață, o lecție despre frumusețe, despre dăruire și despre bucuria de a crea: *"Munca dedicată reflectă sufletul bun al omului."*

Atâtea taine cer artei vestmântul nepieritor al pământului îngrijit cu suflet. Dar taina cea mai mare, tot Alexandru Vlahuţă o dezleagă:

"Pictorul creează o lume tipică. A lui şi-a tuturora. Aceasta-i puterea Artei; şi secretul ei acesta e. Toate curg. Ea le opreşte cu privirea, alege lamura lor s-o toarnă-n tipare eterne. Un adaos la opera vie şi pururea nouă a lui Dumnezeu. Prin urmare, fă ce simţi, şi atâta cât simţi - unde nu te mai mişcă, lasă paleta jos: lucrul tău, fiind numai sinceritate, va creşte şi se va desăvârşi în sufletul celorlalţi. Va trăi. Altfel, vrând să-l isprăveşti, îl omori..."

Determinarea de a crea din inimă, fără a forța desăvârșirea, este o formă de auto-personalizare și de recunoaștere a limitelor proprii prin depășirea lor.

Proiecția sufletului omenesc în toată geografia văzului intervine în momentul în care arta devine o formă de comunicare autentică a emoțiilor și gândurilor interioare. Apare atunci când creatorul transcende barierele materiale și exprimă ceva profund și universal, cu puterea de a atinge inimile și mințile celor ce privesc sau experimentează lucrarea sa. Această proiecție transcende limitele individuale, conectându-se la experiența comună a umanității și la înțelegerea profundă a vieții, în sânul naturii.

Prin urmare, "esența creației" se referă la capacitatea de a alinia sensibilitatea personală cu natura, ducând la nașterea unei opere de artă care reflectă profunzimea sufletului și eternitatea. Aceasta implică o conexiune empatică și autentică cu mediul înconjurător, unde frumusețea și arta sunt manifestări ale unei interacțiuni armonioase între om și natură, având rădăcini în sensibilitate și emoție.

*** Nota:** Alexandru, Vlahuta - Pictorul Nicolae Grigorescu, Editura Tineretului, 1969.

Prometeu înlănţuit

On Martie 07, 2013

Învaţă să faci saltul spre excelenţă, fără să te supui unei tensiuni prea puternice de ordin revelatoriu.

Mă aflam în conflict cu mine însumi, o lege inflexibilă a vieţii de care nu-mi puteam bate joc. Nu voiam să accept faptul că nu se poate trăi într-o lume proprie, utopică. Lumea mea, interconectată la nivel subtil cu mintea şi cu puterea de observaţie, oferindu-mi un mod nou şi incitant de a explora misterul a ceea ce eram eu adevărat. O lume formată din multe sisteme distincte, dar relaţionate între ele, funcţional, printr-o desfăşurare ambiguă de energii potenţiale apărute în timpul unor procese tranzitorii. Însă ele produceau pierderi, nu de natură directă, ci indirectă.

Unui om învăluit de o veritabilă colecţie de gânduri şi întrebări, modelat de o cascadă tumultoasă de reguli alambicate ce curge cu putere producând docilă energie, îi trebuie doar un impuls de moment pentru a crea o lume întreagă cu legi proprii. Era încercarea de inversare a unui proces permanent în construcţie, o largă desfăşurare a imaginaţiei mereu pusă la îndoială, un fir conductor care îşi triplează lungimea până la absurd.

Necontenit, ţinteam cu uriaşa mea voinţă asupra întregului în încercarea de a-mi desfăta propriul “ *ego pride* ” într-un mic paradis, în lumea mea particulară. Torenţial, ceva în mine se dezlănţuia cu furie, cu toată setea, cu necruţare. Acea poftă agresiv-pătrunzătoare de a poseda cunoaşterea, acea fanatică ambiţie care socoteşte amănuntul, semnul particular, fenomenul izolat.

Leadership: Opera la care te raportezi favorizează întâlnirea cu un Creator al realităţii care îşi exprimă viziunea în spaţiul unei relaţii cu menirea de a fi înţeles dincolo de exersarea continuă a cunoaşterii?

Omul care îşi caută sensul este un artist al deducţiei care pleacă de la o premisă generală pentru a ajunge, de cele mai multe ori, la o concluzie particulară. Eram atins de un moment de maximă încordare. O coagulare a stimulilor care declanşau o reacţie adversă, scoţând la lumină răspunsuri mai puţin aşteptate, cele mai adânci temeri şi nesiguranţe. Cine eram eu?

Mi-am recâştigat apetitul pentru această frumoasă nebunie numită “creaţie”. Îmi plămădeam opera cu acea intensitate a unui curent electric ce străbate un circuit, depăşind valoarea maximă admisă, dublând riscul de a se auto-distruge. Cumva, simţeam că trebuie să mă fac înţeles dincolo de exersarea continuă a cunoaşterii, printr-o imagine şi atât, o imagine a satisfacţiei de a mă vedea împlinit pe plan creator, artistic, o imagine a unei ființe plină de semnificaţie fixată într-o realitate care este în acelaşi timp unitate deschisă şi pluralitate complexă.

Capacitatea de creaţie este şansa de a evolua prin imaginaţie la o cunoaştere care premerge unei experienţe făcută să zguduie în totalitate ceea ce a fost şi să permită reînceperea unui absolut altceva. Îndoielnic, fără să posed o anumită logică, încercam să fac distincţia între două tipuri de entităţi: A şi B, într-o relaţie de unu-la-unu. Trebuia să văd dincolo de zidul ce se înălţa odată cu creşterea nivelului de cunoaştere şi putinţă. Tratam totul cu dispreţul uşor arogant al unui elev al filozofilor.

Leadership: Revelaţia la care se poate ajunge prin intermediul creaţiei tale are meritul de a supune reexaminării rolul de artist al unui moment de luciditate în care totul este

favorabil apariţiei unei arte originale?

Din materia pe care o avea la îndemână, pământul argilos, Prometeu, fără să dea ascultare zeilor din Olimp, a creat primul om lipsit de viaţă şi conştiinţă, apoi a furat focul divin pentru a insufla viaţă creaţiei sale.

Eu lucram mai intens cu argila realităţii pe care o modelam după gradaţiile unei observaţii atente a omului şi a psihologiei sale existenţiale, fără să mă conformez niciunei norme, niciunui tipar, niciunui curent. Ci aşa cum spunea Kant: " *Have courage to use your own understanding.* "

Cercetam şi ajungeam la revelaţie. Evrika ! Dar trebuia să protejez secretele pe care pretindeam că le pot revela. Cu orice preţ, stăruitor, trebuia să obţin o reacţie pozitivă, trebuia să lămuresc în ce anume constă acea trecere de la esenţă la existenţă, trecând prin substanţă, care putea să dea sens eforturilor mele de a insufla viaţa propriei mele creaţii.

O artă originală face legătura dintre ceea ce iese la lumină şi lucrul din care ceva iese la lumină, fiind punctul de demarcaţie dintre ceea ce gândeşti, ceea ce spui şi ceea ce faci într-un context de schimbări de priorităţi.

Mă furnica, mă cutreiera, mă traversa un fior de entuziasm, un val de ezitări, clipe de mare intensitate. Câteodată simţeam că aş fi putut renunţa bucuros la munca mea, dar ar fi însemnat să risc să nu mai bat niciun record de performanţă. Ştiu că era o prostie, că asta însemna să-mi amputez acea latură din mine, ce simte, raţionează, acumulează noi stimuli, intensificând fiecare stadiu al evoluţiei mele. Să las la o parte ani şi ani de chin şi de muncă, de nesomn?

Rolul siguranţelor fuzibile dintr-un panou electric este acela de a întrerupe circuitul atunci când intensitatea curentului electric depăşeşte valoarea maximă admisă.

Tot astfel rolul meu era acela de ucenic al propriului meu Ego, de responsabil principal al propriei mele transformări, însărcinat cu instalarea cablurilor de legătură dintre creaţia şi evoluţia mea - care-mi puteau garanta libertatea pe plan intern şi profesional. Dar fără să-mi expun potenţialul riscului major de a suferi "rupturi", de a pierde din esenţă şi din valoare. Trebuia să fac saltul spre excelenţă, fără să ma supun unei tensiuni prea puternice.

Prioritatea mea nu era aceea de a experimenta în sfârşit o creaţie deşteaptă, ci de a face din creaţie o direcţie de urmat înspre detașarea mea maiestuoasă față de fenomenul dependenţei de a fi ca ceilalţi.

Leadership: Poţi să-ţi îmbunătăţeşti capacitatea de a plămădi o operă fără egal, fără să o supui riscului de a se auto-distruge?

Tu însuţi te afli într-un proces permanent în construcţie şi în reconstrucţie. O largă desfăşurare a imaginaţiei mereu pusă la îndoială, un fir conductor care îşi triplează lungimea până la absurd, neşansa unei evoluţii perfecte şi a resorturilor ei, pot reprezenta nişte repere abstracte care nu pot suplimenta adevăratul tău necesar existenţial, lipsurile tale cele mai mari.

Consecinţa? Vei atinge frecvent momente de maximă încordare, declanşând o reacţie adversă, scoţând la lumină răspunsuri mai puţin aşteptate, cele mai adânci temeri şi nesiguranţe. Cine eşti tu cu adevărat?

Aceasta e esenţa înţelepciunii în lupta dintre tine şi leadership: capacitatea de a-ţi plămădi opera, fără să o supui riscului de a se auto-distruge. Trebuie să vezi dincolo de zidul ce se înalţă odată cu creşterea nivelului tău de cunoaştere şi putinţă. Ce este dincolo de acest zid? Ce se află dincolo de apetitul pentru această frumoasă nebunie numită "creaţie" ?

Curajul de a utiliza înţelepciunea ta, *your own understanding* . Dar mai ales capacitatea de gestionare a echilibrului dintre câştig şi pierdere, dintre o funcţionalitate bună şi o funcţionalitate precară.

Cercetează şi ajungi la revelaţie, fără să te laşi dominat de o realitate imaginată, prea încurcată. Fii ucenicul propriului tău Ego. Acelui Ego care nu se diminuează voit, în contactul cu stimulii puternici ai evoluţiei prin sporirea cunoaşterii.

Învaţă să faci saltul spre excelenţă, fără să te supui unei tensiuni prea puternice. Căci altfel rişti să devii un " *Prometeu înlănţuit* ", suferinţele pricinuite de curajul tău de trece de limitele normalului, dictate de voinţa ta de a te depăşi, te vor face să suspini amarnic. O rătăcire înspre absolut pentru care vei plăti cu chinuri grele.

Leadershipul este revelaţia unei noi identităţi care nu trebuie să o consideri dreptul punct de plecare al unei creaţii de mare cultură, ci o variantă a sinelui care străluceşte prin ceea ce reuşeşti să declanşezi la nivel de trăiri, sentimente sau emoţie.

Prometeu înlănţuit simbolizează neîntrerupta transformare determinată de încercarea de a-ţi desfăta propriul " *ego pride* " într-un mic paradis, în lumea ta particulară. Acel Ego superior care se străduieşte din răsputeri şi fără încetare să te transforme în altcineva, îndepărtându-te de tine însuţi făcându-te să te simţi prea "sus" în raport cu nivelul de susceptibilitate al potenţialului tău leadershipului.

Eşti conştient de înălţimile la care poţi zbura?

Source: https://neculaifantanaru.com/prometeu-inlantuit.html

Promotorul de neînlocuit al onorurilor

On Octombrie 07, 2010

Valoarea ta e dată de măsura în care îi ridici şi pe ceilalţi la un nivel înalt.

Celebrul sculptor francez, Antoine Bourdelle, s-a dovedit a fi un profesor excepţional. Toţi îi admirau operele, îi ascultau sfaturile, primeau învăţătură de la el, urmându-i cu admiraţie şi respect toate indicaţiile.

Bourdelle, care era plin de idei în materie de artă, îi îndemna pe tineri spre concentrare, spre studiu gândit. El le spunea deseori înainte ca ei să se apuce de treabă:

- Înainte de a acţiona manual, priviţi mult modelul; formaţi-vă în minte prin analiză imaginea construită pe care o veţi sculpta sau picta cu mâinile voastre.

Leadership: Tu îţi poţi forma în minte, prin analiza unui model determinist de cauză-efect, imaginea din care îţi poţi făuri o realitate a relaţionării dintre percepţie şi reprezentare?

Pentru a te face plăcut, trebuie să îngădui celor din jurul tău să înveţe ceea ce doar ţie îţi este cunoscut, dăruindu-ţi cu toată inima talentul, donând cu multă generozitate din resursele tale pentru reuşita lor - un ajutor care să vină cu adevărat atât din inimă, cât şi din raţiune. Ei trebuie să găsească în tine un om de nădejde, credincios cultului recunoştinţei şi prieteniei, dornic de a-şi pune cunoştinţele în folosul lor, şi deloc lacom în a-ţi împărţi faima cu ei. Eşti un participant activ în formarea lor?

Există în tine o sinceră dorinţă de perfecţionare a celorlalţi? Eşti fericit că poţi contribui la ea? Ca să fii un exemplu pentru ceilalţi, pune-ţi mai întâi în valoare vigurosul talent de a te integra în lumea lor, în munca lor, contribuind la transformarea totală a percepţiilor lor despre ceea ce înseamnă arta, respectiv leadership. Aruncă o privire către tine însuţi. Unde te situezi în raport cu ei? Vei constata oare anumite “anomalii” în modul în care te privesc ceilalţi?

În fine, arta este mijlocul cel mai facil de a-ţi construi o imagine puternică. Arta transmite un mesaj complex, prezentându-te drept un simbol al fineţii şi al consecventei. Înainte să fii de folos oamenilor învaţă să fii de folos artei, căci numai arta cucereşte lumea pe neaşteptate. Aşa cum fotbalul se joacă pe goluri, leadershipul se axează pe colaborare, în spiritul adevăratului fair-play, şi "se joacă" pe acel teren pe care oamenii pot câştiga împreună cu tine printr-un efort consecvent şi inteligent, fiecare abordare comună, bine coordonată, echilibrată şi unanim aplicabilă însemnând un pas înainte spre succes.

A-ţi forma în minte, prin analiza unui model determinist de cauză-efect, imaginea din care îţi poţi făuri o realitate a relaţionării dintre percepţie şi reprezentare, înseamnă să îţi atribui o caraterizare sugestivă ce are la bază o lucrare ce aparţine artei.

Capacitatea de a relaţiona cu ceilalţi este ca o construcţie pe care se clădesc impresiile diferite, şi care se poate prăbuşi dacă ele nu impresionează prin utilitate, accesibilitate şi performanţă. Aşa cum ucenicii îşi îmbogăţesc de la o zi la alta sufletul cu noi impresii despre arta mentorului lor (dacă acesta le dezvăluie cu mult entuziasm din tainele picturii pe care o practică şi din experienţa sa), tot aşa şi oamenii de care te înconjori tu, ei pot conta pe tine numai dacă ajung să creadă mai întâi în leadershipul pe care îl practici, numai dacă fiecare dintre ei ajunge să spună: “Într-o bună zi, am să fiu şi eu ca el.”

Celebrul scriitor american C. Maxwell a reliefat foarte bine acest adevăr: *"Încrederea este unicul factor important în clădirea relaţiilor personale şi profesionale. Ea uneşte adepţii cu liderii."*

Tu intenţionezi să faci accesibilă celorlalţi măcar o parte din tainele artei tale? Sau distrugi climatul de încredere ascunzând oamenilor informaţiile care i-ar putea ajuta să se dezvolte şi să ajungă la fel de buni ca tine? Te închizi în tine însuţi? Sau oferi şi celorlalţi cheia transformării, cheia către performanţa absolută care se află înăuntru tău, în bogăţia cunoştinţelor tale şi în profundă originalitate a gândirii? Ştiinţa conducerii nu poate funcţiona dacă nu dezvolţi activ încrederea celorlalţi în tine.

Valoarea ta e dată de măsura în care îi ridici şi pe ceilalţi la un nivel înalt. Dar valoarea poate fi dată şi de măsură în care îţi exprimi concepţia despre artă, arătându-ţi măiestria în a da naştere unei creaţii uimitoare.

Leadershipul este mijlocul facil de a-ţi construi o comparaţie sugestivă cu ajutorul şi justificarea unei creaţii ce se încadrează în tema: "You must constantly remind you of yourself in a picture".

Promotorul de neînlocuit al onorurilor poţi fi şi tu dacă anticipezi nevoile de perfecţionare a celorlalţi oameni, şi dacă îţi aduci aportul la promovarea şi menţinerea lor la un nivel optim de dezvoltare. Dacă ei îşi extind cunoştinţele la un nivel avansat şi dacă îşi îmbunătăţesc vizibil abilităţile, atunci vei avea parte de felicitări, de onoruri la scena deschisă.

Concluzie: Fiecare individ şi-a construit pe parcursul vieţii o scară de valori, în conformitate cu educaţia, cultura şi profesionalismul său. Aceste scări nu sunt identice. Unul care se consideră în vârful scării proprii s-ar putea să corespundă doar la jumătatea scării altuia, şi chiar la baza scării unui lider, iar în comparaţie cu "scara standard" toţi să se situeze mai jos de vârful acesteia.

Scopul în leadership este acela de a ajunge cât mai sus pe scara standardului, pornind de la îmbunătăţirea relaţiilor interumane, de la identificarea nevoilor de instruire şi întărirea relaţiilor de colaborare – pentru ca toţi să se perfecţioneze şi să ajungă mai sus în comparaţie cu standardul.

Source: https://neculaifantanaru.com/promotorul-de-neinlocuit-al-onorurilor.html

Promotorul ştiinţei viitorului

On Iulie 24, 2014

Transformă marile tale inovaţii într-un mijloc de comunicare a gândurilor şi sentimentelor, astfel încât ştiinţa ta să servească drept etalon al manifestării unei puteri incomensurabile.

Inovaţia formală o găsea în aplicarea cinematografică a montajului de atracţii, aceasta era şi metoda realizării oricărui film. Depăşită curând după aceea, această părere a lui Eisenstein are totuşi importanţă în biografia sa creatoare, deoarece filmul "Greva" conţine embrionar - şi uneori mai mult decât atât - marile inovaţii artistice de mai târziu. Ideile montajului Eisensteinian le găsim aici în acest film. Rolul metaforic, asociativ al montajului apare clar în acea secvenţă, adeseori citată, în care scenelor reprezentând represiunea mişcării muncitoreşti li se alătură imaginile tăierii vitelor la abator.

Exemplele de acest fel abundă în film. Montajul devine un limbaj, un mijloc de comunicare a gândurilor şi sentimentelor. Chiar şi abstracţiuni pot fi exprimate prin montaj, cum reiese din exemplul citat mai sus. Asistăm deci la primii paşi ai descoperirii funcţiilor montajului şi totodată, la primul pas spre filmul intelectual de mai târziu. *

Leadership: Poţi să conturezi o viziune care să ofere o nouă imagine a conceptului de "oglindă a temei care îşi reprezintă lumea", astfel încât să schimbi cursul acţiunii unei opere care sfidează şi răstoarnă convenţiile stilistice ale modernismului?

Ceea ce transmiţi şi ceea ce recepţionează ceilalţi, aducând la vedere imaginea a ceea ce ştii în mod practic, depinde de ceea ce descoperi şi împlineşti pe fondul depășirii propriilor limite. Limitele sunt asemenea loviturilor de ciocan care îţi dau de ştire că trebuie să regândeşti felul în care combini elementele de creaţie ce îţi garantează obţinerea rezultatelor ştiinţifice de vârf, mobilizându-te spre a-ți duce atribuțiile de „inovator” până la capăt.

Marii creatori se concentrează asupra stabilirii tipului de cunoaştere care orientează acţiunea într-o abordare ştiinţifică, nu doar ca un mod de a-şi testa limitele şi înalta calificare în domeniu, ci ca un mijloc de comunicare a gândurilor şi sentimentelor resimţite într-o manieră originală de a trata anumite teme. Aceste teme pot cuprinde viziuni despre lume sau descrieri ale unui anumit mod de viaţă, evidenţiate printr-o deschidere către obiectivitatea ştiinţifică, având reprezentare într-o oglindă care reconfigurează realitatea.

Putem vorbi despre "o oglindă a subiectului care îşi reprezintă lumea" în cazul în care abordarea unei viziuni are ca primă formă de manifestare o formă de comunicare a unei informaţii sau a unui sentiment pe care scenaristul le simte în propria lui viaţă. Aici leadershipul capăta accent de subordonare faţă de ideile care confirmă influenţa gândirii şi mai ales a simţirii asupra celor din jur, fiindcă scenaristul trebuie să ARATE, nu să SPUNĂ, găsind o modalitate de a antrena publicul să adopte o anumite stare care să ilustreze o parte a personalităţii sale.

O operă care sfidează şi răstoarnă convenţiile stilistice ale modernismului este rezultatul unei viziuni capabilă să menţină aura artistică şi autonomia auctorială în abordarea unei teme care rotunjeşte realitatea şi-i dă un înţeles mult mai cuprinzător decât poate ştiinţa să ofere.

Într-un limbaj accesibil, scenaristul trebuie să imprime operei sale acel joc de scenă sufletesc care trădează la fiecare mişcare un puternic efect eclectic, spectaculos, comic sau dramatic.

Lumina din poveste trebuie să aibă un puternic rol dramaturgic și spiritual, adică să cuprindă acea explozie de emoţie pe care o generează fenomenul „deja-vu".

Ceea ce un bun regizor vrea să împlinească, prin realizarea unui montaj din elementele cheie de diferenţiere, căpătând forma unui limbaj de descriere şi modelare a raţionalităţii ştiinţifice, şi integrarea ei pragmatică în leadership, este acea viziune creatoare aducătoare de valoare adăugată. O viziune care să fie mai măreaţă decât calităţile de moment sau decât puterea de a crea o varietate de conținut și experiențe.

Primii paşi ai descoperirii funcţiilor montajului sunt un periplu neobosit printre punctele de reper ale unei ştiinţe corespunzătoare observaţiilor şi cele ale unei ştiinţe care, în principal, se bazează pe resurse de idei şi proiecte inovatoare.

Poţi să închei un parteneriat care să funcţioneze bine între autoritatea ta de promotor al ştiinţei şi contribuabilii la direcţia ta de gândire, numai dacă în arta ta se găseşte reflectată raţiunea de a asigura baza pentru formularea unor noi standarde de performanţă. Aceste standarde sunt menite să garanteze faptul că ştiinţa asimilată şi practicată după modele proprii de pregătire, va servi drept etalon al manifestării, cu discreţie, a unei puteri incomensurabile. Acea putere de a-ţi modifica parametrii de funcţionare şi direcţia evolutivă de-a lungul existenţei.

Regizorul este posesorul unor forme de întărire a unei creaţii în raport cu ființa sa, despre un subiect actual abordat din unghiuri diferite, dintr-o perspectivă artistică care-ți dă sentimentul de detașare spirituală față tot ce este pieritor şi efemer.

Poţi să dezvolţi acea parte a subiectului care determină cursul acțiunii unei opere dramatice sau epice, care să reflecte deschiderea către obiectivitate a viziunii artistice?

Promotorul ştiinţei viitorului este liderul-creator care reuşeşte să transforme marile sale inovaţii într-un mijloc de comunicare a gândurilor şi sentimentelor. Ştiinţa lui poate să servească drept etalon al manifestării unei puteri incomensurabile numai dacă reuşeşte să-şi modeleze raţionalitatea şi s-o integreze pragmatic în leadership.

Ştiinţa este materia care prinde viaţă după o simplă reamenajare a resurselor de inspiraţie şi creaţie, iar ea se raportează la leadership atât prin raţiune şi pragmatism, dar şi prin emoţiile înregistrate în subconştient în relaţia cu experienţa acumulată în domeniu.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/promotorul-stiintei-viitorului.html

Propulsaţi-vă în direcţia succesului

On Februarie 24, 2009

Salvează climatul tău de excelenţă, scoţând la iveală acele calităţi care transmit energie şi acţiuni cu valoare pentru ceilalţi oameni.

În filmul „ *Mumia (1999)* ", eroii principali, fraţii Evelyn şi Jonathan doreau să ajungă în oraşul morţilor Hamunaptra, dar din păcate harta pe care o aveau şi pe care cu greu au procurat-o era deteriorată aproape în întregime. Singura lor speranţă era să găsească pe cineva care să cunoască drumul şi care să-i poată ghida în direcţia respectivă.

În închisoarea din Cairo ei îl întâlnesc pe Rick, fost comandant de trupe, care fusese încarcerat şi urma să fie spânzurat. Rick ştia că singurul lui bilet de scăpare sunt cei doi exploratori, aşa că le propune un târg: " *Dacă vreţi să vă conduc în oraşul morţilor, scoateţi-mă rapid de aici* ."

Leadership: Cursul evoluţiei tale câştigă noi semnificaţii prin redefinirea condiţiei de suferinţă în care te găseşti, pe măsură ce versiunea ta de trăi începe să funcţioneze ca o nouă realitate?

Cu ce condiţie culegi un fruct necopt? Cu condiţia ca el să se coacă degrabă şi să respecte întocmai condiţiile pentru obţinerea unei calităţi perfecte a unui produs alimentar care se vinde bine. Viaţa omului prins în mreaja unei alegeri nefaste se desfăşoară în condiţiile în care el este înconjurat permanent de forme noi de manifestare a nevoii de libertate în contexte grele de încercare.

Versiunea ta de trăi începe să funcţioneze ca o nouă realitate în faptul că spiritul de observaţie şi gândirea axată pe controlul evenimentelor alcătuiesc materialul combinării unui statut de "legendă vie" cu un rol de autonomie în iniţierea unei "cauze de suflet".

Omul poate "renaşte" cu mai multă ardoare dacă dă ascultare acelei nevoi intense de-a asigura o evadare din dimensiunea spaţiului în care trăieşte. El se poate îndepărta de formele de activitate care nu produc "efecte de trambulină" în realitatea curentă, asigurând acea claritate de care are nevoie pentru a şti ce paşi să urmeze încât să obţină noi performanţe.

Problema e că în prezent, exigenţele liderilor privitoare la schimbarea personală au început să fie tot mai puţin ridicate, în ciuda accesului la atâtea stări interioare mobilizatoare. Suferinţa ori bucuria omului sunt stări determinate de condiţiile inspiraţiei cu care el îşi călăuzeşte paşii spre crearea unui nou destin, perceput adesea sub diferite unghiuri şi la diferite grade de intersecţie cu sindromul aspiraţiei de a comunica altora o viziune neobosită.

Cursul evoluţiei tale poate câştiga semnificaţia de "premieră absolută" atunci când gândirea ta limitată, axată doar pe intervenția lui Dumnezeu, începe să fie înlocuită cu acea manifestare de voinţă care generează acumularea de simţire a biruinţei, oferindu-ţi posibilitatea să intuieşti cursul evenimentelor.

O cauză de suflet poate fi înţeleasă ca o evadare din tumultul unei vieţi nesigure, în favoarea unei cereri personalizate de libertate numită "Descoperă-ţi curajul de a fi autentic" pe care o consideri demnă de încercat.

Tu ridici mâna atunci când vrei să schimbi direcţia? Rick a înşfăcat noua lui sarcina şi i-a condus pe cei doi fraţi în oraşul morţilor. Acesta este tipul de abordare pe care un lider trebuie să o adopte. Dacă vrei să conduci oamenii, mai întâi de toate oferă-ţi serviciile de ghid. Poate că la fel ca şi Rick, nici nu vei avea de ales. S-ar putea să fie singurul tău bilet câştigător.

Vei avea numai de câştigat dacă te oferi voluntar pentru sarcini sau activităţi suplimentare. Indiferent ce eforturi sau sacrificii suplimentare ar fi necesare, trebuie să onorezi noua îndatorire pe care o primeşti şi să o duci la bun sfârşit. Cariera ta depinde de modul în care te implici şi de felul cum tratezi noua sarcina care ţi-a fost atribuită.

Aşa cum jocul de ansamblu al unei echipe de fotbal presupune, în primul rând, organizare, tot astfel leadershipul tău trebuie să presupună mai întâi de toate o adâncă schimbare a propriei tale persoane, a propriei tale lumi – să te transformi dintr-un om pasiv într-unul activ, dintr-un om vechi, într-unul nou, să depăşeşti acea linie care te blochează şi care te desparte de acea persoană pe care doreşti să fii.

Caută permanent noi căi de a-ţi oferi serviciile, nu ezita să le dai o mână de ajutor celor care au imediată nevoie. Fii convins că nu sunt mulţi aceia care oferă servicii profesionale de calitate, care îşi execută sarcinile stabilite prompt şi într-o manieră excelentă. Ridică mâna, fă-te observat în mulţime. Aminteşte-ţi ce spuneam într-un articol anterior, dacă vrei să avansezi într-o poziţie superioară trebuie să te mişti mai rapid decât toţi ceilalţi. Iar una din căile prin care poţi face acest lucru este să îţi oferi primul serviciile şi ajutorul în beneficiul altora.

Salvează climatul tău de excelenţă, scoţând la iveală acele calităţi care transmit energie şi acţiuni cu valoare pentru ceilalţi oameni.

Leadershipul se iniţiază prin stabilirea unui context de revelanţă şi de încredere care împinge omul către valorizarea exclusivă a unui anumit tip de decizie, numită: IREVOCABILĂ, din care toată lumea are de câştigat !

Source: https://neculaifantanaru.com/propulsati-va-in-directia-succesului.html

Protagonistul unei lumi determinate de punctul maxim de iluminare

On Mai 06, 2014

Experimentează leadershipul ca pe o ştiinţă vie care evoluează continuu, asigurând resursele necesare realizării unei viziuni multilaterale despre lume şi viaţă.

Mă fascina lumea lor... a celor care nu cuvântă, aflaţi în afara perimetrului de exploatare a realităţii, în măsura în care îşi puteau asigura anonimatul. Ei erau protagoniştii unei lumi determinate de punctul maxim de iluminare, în sensul vectorului forţă care îşi avea originea nu în creaţie, ci într-un Creator care era constrâns să traverseze mereu, într-o adevărată goană, câmpul de profunzime a unei fenomenale cunoaşteri. Cuprins între diferenţa şi suma modulelor componentelor unei variabile-structură derivate din marea ştiinţă a timpului.

Precum lumea creată de Terry Gilliam, mă cufundam într-un univers imaginar, în care licuricii aveau nume, iar veveriţele vorbeau, tot mediul înconjurător căpăta viaţă, o valoare, un sens. Singurul sens în care se putea vorbi de o filozofie adâncă, organic legată de diverse existenţe, dar în special de activitatea multilateralului.

Concomitent, simţeam că fac parte dintr-o metafizică unică, riguroasă şi profundă, care mă plasa în centrul unei reţele de corespondenţe între cer şi pământ, între punctul material de energie constantă şi punctul material de impuls constant.

Concret, eram supus unei îndatoriri stricte: să compun zilnic o imagine ce îmi trece fugar prin faţa ochilor, dar se întipăreşte, pentru totdeauna. Mai curând o comedie a cuvântului decât un sentiment de apartenenţă la o gândire exterioară, cu un surplus de informaţii, de experienţe. Un plin neînţeles, ca un paradox al evoluţiei pus în evidenţă de o provocare pe care o poţi accepta sau nu.

Dacă l-aş parafraza pe scriitorul român, Al. Busuioceanu, aş spune că metafizica mea, departe de a fi o atitudine intelectuală, era mai mult un amestec nelămurit de intuiţii şi credinţe mistice ce mă făceau să atribui o metafizică şi primitivului care însufleţeşte şi antropomorfizează natura din jurul lui.

Era o metafizică pe care doar o presupuneam, uşor de experimentat ca pe o ştiinţă vie, pe care pregătirea mea intelectuală o îngăduia într-un anumit grad, dar pe care nu o puteam exploata, nici desluşi, în întregime.

Leadership: Poţi să asiguri resursele necesare realizării unei viziuni despre lume şi viaţă care să stabilească obiective dincolo de hotarul unei realităţi care devine tot mai copleşitoare pe măsură ce se revelează în descrierea unui spaţiu de refugiu în imaginar?

O ştiinţă vie care evoluează continuu este strâns legată de fiorul necesar construirii unor noi modalităţi de exprimare care să confere realităţii o anumită particularitate, veridicitate şi consistenţă, printr-o explicaţie chiar fantezistă, dar atrăgătoare şi captivantă.

Un domeniu cum este leadershipul, reluând în discuţie problema creaţiei, deschizând omul în faţa unei noi realităţi prin luarea în considerare a necesităţii confecţionării unui suport de susţinere a opţiunilor de configurare şi iniţializare a unei arte caracterizate de un fundament ştiinţific complex, trebuie să furnizeze o inepuizabilă posibilitate de a se impune ca sursă de inspiraţie pentru viitoarele generaţii.

Cărţile lui Jules Verne au avut darul de a iniţia oamenii în lumea gândurilor ascunse, în lumea acelor taine mai presus de orice înţelegere, determinându-i să pună bazele unor tehnologii avansate, transformându-i în savanţi. Tot astfel leadershipul, adaptat la intenţiile de accesare a unui fond nou de concepte, modele şi teorii, reprezentând din acest punct de vedere un adevărat upgrade conceptual, dar şi o realizare pur personală, duce la o amplificare a tendinţelor de consum ştiinţific, în favoarea unei perpetue evoluţii spre modernitate şi progres.

Dar pentru ca omul să-şi poată demonstra potenţialul creativ într-o evoluţie plină dinamism şi de mutaţii de ordin cantitativ şi calitativ, în conţinutul şi modul de asigurare a resurselor necesare realizării şi implementării unei viziuni consistente despre lume şi viaţă, care stabileşte obiective dincolo de obişnuit, el trebuie să devină un Creator. Dornic să traverseze mereu, într-o adevărată goană, câmpul de profunzime a unei fenomenale cunoaşteri. Pe care pregătirea sa intelectuală o îngăduie într-un anumit grad.

Un refugiu imaginar este o parte a conştiinţei universului, reprezenand singura modalitate de a produce ceva nou din năzuinţa de a împlini şi stăpâni ceva mai mult, mai larg, dintr-un spaţiu nedeterminat, fără sfârşit.

Leadership: Poţi să găseşti izvorul reînnoirii tale în contextul unei viziuni induse de o ştiinţă a totalităţii existenţei la nivel de interpretare a unei realităţi care se desfăşoară în mod plenar în activitatea imaginativă?

Pentru a crea posibilitatea unei evoluţii adaptate la o lume modernă, omul trebuie să găsească un anumit element dintr-o structură de date, să aplice acel algoritm dintre ideal şi realitate ce are o formulă ştiinţifică unică, bazată dacă se poate pe cunoaşterea apriori a timpului pe care viaţa, cu multiplele ei coordonate şi nuanţe, îl conturează neîncetat.

Să vadă prin acel material de construcție artificial, necesar oricărei creaţii, un amestec de noi factori de diferenţiere a capacităţilor sale intelectuale, fără a face din creaţie un fel de *modus operandi* supus logicii riguroase a unui raţionament care nu se poate autocrea, învins de concluzia: "Nimic nu se mai poate schimba."

Leadershipul trebuie experimentat ca pe o ştiinţă vie care evoluează continuu, ridicat la o justă înţelegere a necesităţii de a garanta repartizarea echilibrată a unor elemente de anticipaţie şi noutate, combinându-le perfect în relaţie cu viaţa. Într-o zonă compusă riguros din analize şi fapte care se potrivesc cu pattern-urile unei singure reguli: "Întotdeauna este loc de alte interpretări."

Preferinţa de a te refugia într-un univers imaginar care să coordoneze totalitatea vieţii se lasă exprimată din unghiul receptării unei realităţi care fascinează şi ridică întrebări asupra rostului tău în lume. Ea poate fi conceptualizată prin raportare la ştiinţa de a te exprima prin imagini, prin recurgerea la comparaţii şi alte figuri de stil, prin creaţie filosofică, prin viziune şi expresie literară.

Vei deveni **protagonistul unei lumi determinate de punctul maxim de iluminare** numai atunci când îţi vei găsi valoarea în contextul unei viziuni induse de o ştiinţă a totalităţii existenţei, care include deopotrivă pozitivul şi negativul, manifestându-se prin formele de cunoscut şi necunoscut care există în tine şi în afara ta. Şi în care ai început să crezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/protagonistul-unei-lumi-determinate-de-punctul-maxim-de-ilu

Protejează-ţi imaginea companiei

On Martie 19, 2009

Adaugă un plus de vitalitate leadershipului tău, asigurându-te că elementele lui constitutive sunt realizate şi menţinute la un nivel de maximă calitate.

Din nou au dat lovitura.

Nişte spărgători au reuşit să înşele vigilenţa sistemelor de supraveghere şi alarmare şi să jefuiască o bancă. Au reuşit să sustragă aproape 300.000 de lei din seiful cu valori. Toate ziarele şi televiziunile au comentat de zor acest incident, iar poliţia se pare că nu a dat de urma infractorilor.

De câte ori apare pe prima pagină a ziarelor un astfel caz nerezolvat imaginea poliţiei are de suferit. Cum poate exista crima organizată din moment ce poliţia este mereu la datorie şi îşi îndeplineşte atribuţiile cu multă perseverenţă şi grijă? "Vom face tot ce putem" spun şefii poliţiei, însă din păcate rezultate palpabile nu prea se prea văd. Din aceasta cauză poliţia este tot timpul criticată şi învinovăţită că este o instituţie ineficientă.

Este leadershipul tău un „succedaneu"?

Succedaneul, în limbaj medical, se defineşte drept produs farmaceutic relativ eficient, în condiţiile unei maladii determinate, care însă nu este cel mai indicat să fie prescris. Cu alte cuvinte în lipsa produsului farmaceutic ideal, se prescrie un "medicament" ce prezintă mai puţină încredere - succedaneul.

E necesar ca noi să fim conştienţi şi de această modalitate: a „succedaneelor" manageriale. Atâta timp cât o companie funcţionează haotic şi nu obţine rezultate mulţumitoare nu poate fi vorba despre performanţă în rândul celor ce se află la conducerea ei. E vorba de acea ierarhizare a calităţilor şi defectelor ei, mai mult sau mai puţin categorică, şi a ordinii importanţei lor pe care uită s-o stabilească managerii – astfel încât să poată implementa măsuri mai eficiente pentru ca rezultatele finale să fie cât mai bune.

Aşa cum olarul îşi modelează figura frământând lutul cu gesturi sigure, oprindu-se să finiseze orice detaliu – tot aşa şi tu trebuie să incluzi în chip armonios în leadershipul tău acele politici care să nu rămână cu „datorii", asigurându-te că elementele lui constitutive (integritatea, competenţa, rezistenţă la corupţie, tenacitatea şi eficienţa) sunt pe deplin realizate şi menţinute la un nivel de maximă calitate. Aceste elemente vădesc valoarea şi spontaneitatea leadershipului tău.

Imaginea care îţi decide leadershipul ţine de configurarea perspectivei vizavi de ceea ce vrei să auzi despre tine fără să te împotriveşti unei controverse create în jurul a ceea ce dă roade în absenţa ta.

O politică fără datorii reprezintă o reflecţie asupra stării de echilibru a instituţiei sau companiei pe care o conduci, reprezintă intenţia ta de a transmite o anumită concepţie care să pună accentul asupra creării de valoare - care să genereze încredere şi solidaritate.

Tu urmăreşti în mod sistematic felul cum se înfăţişează componentele constitutive ale leadershipului tău? Eşti consecvent în a apăra respectarea principiilor care permit promovarea

valorii instituţiei pe care o conduci? Sau eşti un manager slab care explică neîncetat de ce nu merge bine treaba, asigurând pe toată lumea că nu este vina lui?

Integritatea, competenţa, rezistenţa la corupţie, tenacitatea şi eficienţa sunt elementele constitutive ale leadershipului tău?

Leadership: Zona experienței tale de utilizare a responsabilităţii se distinge printr-o încadrare diferită a faptei care te va urmări mereu?

În goana după senzaţional sau alteori prezentând parţial sau deformat faptele, ziarele şi televiziunile nu fac altceva decât să păteze imaginea anumitor instituţii sau organizaţii. Este corect sau nu, adevărat sau fals, concluziile le trag oamenii care văd ştirile şi care, încetul cu încetul, încep să-şi piardă încrederea în eficacitatea acelor instituţii sau companii.

Cu toţii judecăm lucrurile la suprafaţă, după felul în care ne sunt prezentate faptele în mass-media, fără să cunoaştem realitatea în sine. O companie sau o instituţie care este bombardată permanent de critici şi cuvinte de ocară nu ne va lăsa o impresie prea bună şi cu siguranţă o vom ocoli.

Ceva trebuie făcut, dar ce? Dacă managerii ţin la prestigiul şi imaginea companiei pe care o conduc atunci trebuie să acorde mai multă atenţie serviciilor pe care le promovează şi la modul în care se implică în rezolvarea problemelor. Asta din respect pentru clienţii care le oferă încrederea apelând tot timpul la serviciile lor.

Leadershipul este prestanţa pe care ţi-o dă faptul că eşti capabil să accepţi compromisul dintre idealul de a servi unei cauze mai înalte şi contextul pe care ţi-l creezi pentru a nu rămâne cu urmele acuzatoare ale faptelor tale.

Este o vorbă veche care spune: "peştele de la cap se strică". De vină pentru eşecul unei instituţii este fără îndoială managerul care nu s-a implicat la timp în rezolvarea problemelor, care nu a fost îndeajuns de abil să-şi întemeieze o echipă formată din buni profesionişti care să intervină eficient în situaţii dificile şi care nu a fost capabil să ia măsurile care se cuvin din timp. Toate acestea s-au concretizat într-o imagine publică nefavorabilă care în mod sigur a condus la eşec. Nimic nu este întâmplător, orice cauză are un efect şi orice efect are cauza sa.

O imagine de succes atrage după ea succesul. O instituţie sau o companie trebuie să fie într-adevăr capabilă să ducă la bun sfârşit misiunea pe care şi-o asumă, şi să-şi creeze o imagine de succes. Însă o imagine de succes nu apare de la sine, ci se construieşte în timp cu efort din partea tuturor angajaţilor.

Concluzie: o instituţie sau o companie care doreşte să fie respectată trebuie să-şi promoveze o imagine cât mai bună, adică să demonstreze că merită încrederea celor care se bazează pe serviciile ei, prin eficacitate şi promptitudine.

Reîntorcându-mă la începutul acestui articol, poliţia română îşi va putea crea o imagine mai bună dacă va câştiga lupta cu infractorii şi dacă îşi va concentra eforturile asupra prevenirii infracţiunilor. Dar pentru asta trebuie să-şi schimbe metodele de acţiune, astfel încât să apere cu mai multa eficienţă interesele şi nevoile cetăţenilor şi să fie în stare să soluţioneze problemele în cel mai scurt timp.

De unde ştim dacă o instituţie sau o companie este de succes? După imaginea pe care o lasă.

Source: https://neculaifantanaru.com/protejati-va-imaginea-companiei.html

Pulsul fermecător al vieţii

On Martie 08, 2011

Sporeşte-ţi credibilitatea faţă de cei cu care interacţionezi, construindu-ţi leadershipul pe un fond sufletesc consistent.

În numărul 169 al revistei *Cariere* , ne este dezvăluită pe scurt povestea medicului dentist, Roland Hermann, într-o ipostază mai mult decât provocatoare: aceea a unui om care ar merge chiar şi până la capătul lumii, acceptând riscurile de rigoare, numai pentru a servi unei cauze nobile.

Amazon, Nepal, Ciad, Bolivia, Guyana sunt câteva din locurile în care neobositul medic român s-a aflat pentru un singur scop: să le dea o mână de ajutor oamenilor cu un nivel de trai foarte scăzut. Lucrul cel mai important pe care Roland l-a învăţat în aceste proiecte de voluntariat a fost să preţuiască viaţa, să respecte oamenii şi fie alături de ei în momentele grele. Dorinţa de a-şi trăi viaţa pentru ceilalţi, de a-i vedea sănătoşi şi fericiţi este singura bucurie care îi va încălzi întotdeauna sufletul.

Citind despre meritele sale şi despre munca sa, pot spune că Roland Hermann este o persoană demnă de toată admiraţia prin faptul că adaugă multă semnificaţie meseriei sale şi propriei sale vieţi, păstrându-şi intact fondul sufletesc şi moral care îl conectează de ceilalţi oameni.

Leadership: Apartenența ta la un trend de consolidare a nivelului de reprezentativitate este o condiție a ascensiunii sale către cea mai înaltă demnitate a numelui ce-l porți?

Din motive care ţin de specificul evoluţiei societăţii la acest moment, factorul capital şi suplimentarea acestuia tinde tot mai mult spre dobândirea acelei "excelenţe exclusiviste" care sprijină idealurile izvorâte din inimă. Cooperare, întrajutorare, voluntariat şi bunul exemplu trebuie să fie resursele de bază ale imaginii tale în lume.

Iată, deci, că acele cunoştinţe referitoare la înţelegerea principiilor fundamentale ale leadershipului sunt asimilate tot mai mult ca norme de reglementare a vieţii a oamenilor, solidaritatea făcându-şi tot mai frecvent apariţia în diverse zone de business sau de dezvoltare personală.

Libertatea de a te desăvârşi prin ceilalţi, adoptarea unui tip de gândire şi un cod de conduită responsabil faţă de protecţia propriului brand, fac din tine - nu un spectator, nu un străin - ci un erou social, o fiinţă integrală, un om de virtute. Spre deosebire de "omul de zăpadă" care încearcă să-şi impună respectul numai în vremuri reci, aşteptând ca toată lumea să-l admire, fără să facă absolut nimic la modul comun.

Tocmai din acest paralelism evolutiv, la interferenţa dintre responsabilitate şi lejeritate în spirit şi acţiune, se conturează foarte clar înclinaţia omului spre leadership, luând la cunoştinţă şi regulile după care el se dezvoltă. Din această specificitate fundamentală decurg toate celelalte particularităţi care fac din individ o fiinţă unică, înaintând sub specia celor mai depline implicări în campanii de întrajutorare la un nivel mai înalt de înţelegere a sinelui.

Numele ce-l porţi are ca prim centru de greutate acel trend al recunoştinţei faţă de ceea ce vine dintr-o direcţie în care nu mai contează când şi unde te afli, ci felul cum te simţi în timpul unei examinări din perspectiva observatorilor cu care interacţionezi.

Lipsa unor principii morale bine definite, neutralitatea etică, alături de individualismul exacerbat, dezvoltat într-o manieră care nu face cinste nimănui, îl determină pe individ să îşi întărească structura interioară a caracterului sub "un strat gros de zăpadă", care opune rezistenţă oricărei tendinţe de acţiune îndreptate spre sensul unic şi definitiv al excelenţei.

O evoluţie ce poate fi privită ca o explozie de voinţă şi cu efecte incoerente, fără niciun simptom clar, dar susceptibilă la reacţii adverse. Iar aceste efecte se intersectează şi conflictualizează cu acele structuri de gândire şi acţiune care se distanţează de acel prag al recunoaşterii absolute, dar nefondate pe un suport faptic credibil şi suficient.

Un fulg de zăpada se formează din combinaţia mai multor cristale de gheaţă, dar asta nu îl transformă într-un diamant.

Leadershipul este o impresionantă aventură în căutarea unor noi tărâmuri ale artei, a cărei savoare este degustată doar de călătorii care acceptă răspunderea de a-şi modela caracterul - căutând prin intermediul modului lor unic de a fi, prin tendinţa lor de preţuire, acceptul societăţii care nu pretinde ignoranţa.

Măsura leadershipului tău e dată de modul în care te concentrezi asupra idealurilor tale în timpul unui slalom continuu pe graniţa dintre evenimentele vieţii şi performanţa de a le controla?

Pregătirea pentru crearea unei relaţii pozitive şi sănătoase începe cu implicarea ta în sprijinirea unei cauze nobile. Încercând să vezi lumea prin filtrul unei sensibilităţi aparte vizavi de nevoile şi necesităţile oamenilor, dând ascultare vocii acelea din spatele minţii care îţi şopteşte neîncetat să nu rămâi indiferent la suferinţele lor vei menţine sub control percepţia lor asupra abilităţilor tale de a-i influenţa.

Pentru a-i influenţa pe oameni trebuie să ocupi un loc în sufletul lor. Şi vei reuşi acest lucru doar acaparându-i pe toţi cu sentimente unice de afecţiune.

"Nu tot ceea ce poate fi măsurat contează, şi nu tot ceea ce contează poate fi măsurat" , spunea odată Albert Einstein.

În leadership un singur lucru contează şi care în acelaşi timp poate fi măsurat: credibilitatea. Eşti credibil doar dacă eşti înzestrat cu acea însuşire a oamenilor însufleţiţi de un înalt patriotism, care manifestă un interes real pentru ceilalţi.

Aşa cum un pictor urmăreşte să sublinieze prin lumină şi umbră individualitatea fiecărui obiect aflat în spaţiu, tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să urmăreşti să subliniezi prin intermediul leadershipului tău individualitatea caracterului tău deosebit, în virtutea acelui sentiment de nobleţe care îţi pune în valoare frumuseţea interioară.

Performanţa de a controla un eveniment depinde de modul în care te prezinţi într-o situaţie în care poţi acţiona liber chiar şi atunci când ai de pierdut ceva.

Aşa cum bine preciza cineva: *"Dacă ai de pierdut ceva important ce nu poți recâștiga, da, atunci ai motive să stai în dubii dacă să faci sau nu un pas neprevăzut în viață."*

Pulsul fermecător al vieţii este dat de fondul tău sufletesc care te menţine mereu viu, care e mereu prezent undeva în adâncul fiinţei tale şi care te îndeamnă să iei atitudine şi să nu stai

cu mâinile în sân atunci când cineva are nevoie de ajutor.

Leadershipul tău va căpăta o semnificaţie pozitivă, îţi vei spori credibilitatea faţă de cei cu care interacţionezi şi vei fi iubit doar dacă pulsul vieţii tale se va menţine mereu ridicat. Accelerează-ţi pulsul vieţii implicându-te personal în sprijinirea unei cauze nobile care să-ţi aducă satisfacţii morale, şi care să merite tot respectul şi susţinerea oamenilor.

Concluzie: Un leadership de calitate nu este cel autoimpus din dorinţa de a ascensiona pe plan social, ci cel ce izvorăşte din adâncul sufletului ca urmare a unei dorinţe de a le acorda ajutorul celor aflaţi în derivă sau a celor aflaţi în imposibilitatea de a avea un mod de acţiune unitar şi eficient. Astfel îţi sporeşti credibilitatea în faţa celora cu care interacţionezi şi doar aşa îţi accelerezi pulsul fermecător al propriei tale vieţi, obţinând satisfacţii din tot ceea ce faci.

Source: https://neculaifantanaru.com/pulsul-fermecator-al-vietii.html

Punctul cel mai nordic al solidarităţii

On Martie 13, 2009

Câştigă devotamentul oamenilor, aliniindu-ţi valorile la aşteptările lor.

M-am gândit deseori la această povestioară pe care unul din profesorii din facultate a spus-o la unul din cursurile sale:

Un mare om de afaceri moare şi ajunge la porţile raiului. O speranţă nebănuită îl cuprinse. Tânjea după bine şi frumos.

Este întâmpinat de sfântul Petru, care îl întreabă:

- Cum ai făcut averea?

Brusc, toate nădejdile i-au fost zdrobite, trecând pe neaşteptate de la calm la furie. Căci trebuia să spună adevărul, şi să aibă curajul să înfrunte cu demnitate decizia finala de care depindea fericirea sau nefericirea lui.

- Pai, spuse apoi omul cu un glas ce ar fi înmuiat chiar şi inimile împietrite, am luat o mica parte de la ceilalţi oameni, apoi i-am investit în afaceri imobiliare…

- Cum i-ai luat? întreabă sfântul Petru.

- Păi, vedeţi, am „împrumutat" de la ei…pentru o perioadă mai lungă de timp.

- Şi le-ai dat înapoi banii, cu dobândă? a fost întrebarea finală a sfântului Petru.

Leadership: Poţi să te bazezi pe asemănarea dintre ceea ce modelezi prin intenţiile tale și povestea pe care o imaginezi ca să-ţi ascunzi intenţiile, încât să nu te încarci cu presupuneri care încalcă prezumţia de nevinovăţie?

Ne bazăm reuşita pe propriile noastre presupuneri, ne punem încrederea în convingerile noastre, chiar dacă ele nu corespund valorilor şi aşteptărilor celorlalţi. Este oare de acceptat ca drumul pe care îl străbatem spre atingerea scopurilor alese să ocolească (sau să se desprindă) de toţi aceia care au contribuit direct, sau indirect, la reuşita noastră? În final, toate fărădelegile sunt pedepsite într-o formă sau alta.

Lumea nu este infinită, şi ea nu se opreşte la tine, ci la ceilalţi, la toţi aceia care ţi-au pus la dispoziţie mijloacele care să te ajute să reuşeşti. Acesta este mesajul poveştii de mai sus. În devenirea noastră ca lideri trebuie să ne centrăm gândirea şi faptele în jurul unui nucleu comun către care converg convingerile şi valorile celorlalţi: solidaritatea, libertatea şi dreptatea.

Trebuie să adoptăm acea gândire, acea atitudine şi acele decizii bazate pe dorinţa de revanşă faţă de ceilalţi, fiindcă în subconştientul nostru va rămâne mereu acea sămânţă de adevăr pe care nu-o vom putea ascunde niciodată: n-am fi reuşit de unii singuri.

Leadership: Poţi să exprimi o clarificare interioară ce consolidează Eul în opoziţie cu lumea exterioară, fără să suferi din cauza sentimentului premonitoriu al detectării unei culpabilităţi neasumate şi sfidate printr-o incapacitate a introspecţiei?

Un personaj dintr-o operă celebră a scriitorului Boleslaw Prus făcea următoarea remarcă: *„Nechibzuit ar fi acela care ar socoti că nu-mi sunt cunoscute toate greutăţile puse pe talgerele cântarului."* Cât este de adevărat ! Pentru a-ţi linişti ego-ul, trebuie să trăieşti experienta faptului că da, îţi poţi asuma consecinţele, fără să suferi din cauza unei dorinţe neasumate. Nu trebuie să suferi din cauza sentimentului premonitoriu al detectării unei culpabilităţi neasumate şi sfidate printr-o incapacitate a introspecţiei.

Reuşita noastră în leadership este precum o balanţă. Recompensele pe care le obţinem sunt contrabalansate de cele pe care le oferim celorlalţi. Suntem datori să dăm dobânda care li se cuvine celor care ne-au netezit drumul spre performanţă.

Aşa cum la aparatele foto digitale marca Canon, funcţia "Zoom Flaming Assist" ajută utilizatorii să urmărească subiecţii aflaţi la distanţă sau în mişcare atunci când se utilizează cu zoom-ul extins – tot aşa un leadership bazat pe solidaritate te ajută să-ţi urmăreşti conduita morală pe care o ai atunci când îţi utilizezi calităţile şi abilităţile în scopul obţinerii recunoaşterii şi respectului celor din jur.

Principiile după care îţi ghidezi leadershipul sunt ca un teritoriu necercetat. Mai întâi trebuie să investighezi traseul pe care îl parcurgi spre inimile oamenilor, şi după aia să te lansezi în carieră. Iar în încercarea ta de a ajunge într-o poziţie mai înaltă, gândeşte-te mereu la „dobânda" pe care o vei avea de rambursat celorlalţi. Vei reuşit să câştigi devotamentul oamenilor doar dacă îţi aliniezi valorile la aşteptările lor.

A exprima o clarificare interioară ce consolidază Eul în opoziţie cu lumea exterioară, înseamnă de fapt să-ţi faci o confesiune: "tot ce reuşesc să realizez nu trebuie să îndepărtez prin obligaţia de a da explicaţii".

Punctul cel mai nordic al solidarităţii este punctul de referinţă după care se măsoară capacitatea ta de a te raporta la ceilalţi. Fă-ţi timp, şi încearcă să priveşti cu ochi critic activităţile pe care le întreprinzi, dovedind că ai caracter şi o mentalitate bazată pe solidaritate, altfel nu vei însemna nimic pentru cei din jurul tău.

Concluzie: Unul singur a fost Atlas ce a putut să ţină singur Pământul pe umerii lui. În realitate trebuie să ştim să ne facem colaboratori, adepţi şi susţinători, pentru a nu porni singuri pe drumul greu spre performanţă. Şi, o dată ce i-am găsit şi ne-au însoţit ajutându-ne să ne atingem scopul, să nu uităm să le fim şi recunoscători şi să ştim să ne şi revanşăm faţă de ei.

Alegând calea dreaptă şi însoţitori de nădejde, probabilitatea de a ne atinge scopul este foarte mare. Iar dacă ştim să răsplătim încrederea şi loialitatea celor care ne-am ajutat, înseamnă că am câştigat şi prieteni adevăraţi pe care ne putem baza oricând.

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-cel-mai-nordic-al-solidaritatii.html

Punctul de pornire în drumul spre desăvârşire

On Aprilie 20, 2009

Explorează-ţi personalitatea în profunzimea sa identificând acele valori şi convingeri care fac din tine un lider adevărat.

Mi-a atras atenţia un pasaj din romanul „ *Doctorul Misterios* " de Alexandre Dumas care pune bine în evidenţă limitele, dar şi calităţile unui lider.

Priceputul doctor Jacques Merey, din oraşul Argenton, este anunţat în mod neaşteptat că a fost numit deputat la Convenţie, ceea ce însemna că trebuia să plece la Paris ca să se ocupe de problemele Franţei care traversa o perioadă de profund declin şi frământări, şi deci însemna să-i părăsească pe cei dragi. Însă Jacques nu vroia să accepte mandatul oferit, fiindcă nu se credea demn de această responsabilitate.

Dintr-o dată, cineva din mulţimea strânsă în jurul doctorului, exclamă:

- Ţi-ai face datoria, de la care lipseşti astăzi, Jacques Merey? Nu ai fost înzestrat cu o inteligenţă superioară şi cu o cultură considerabilă, ca să te îngropi într-un oraş de provincie, în timp ce Parisul, creierul Franţei, luptă pentru libertate. Tu poţi fi unul dintre cei care vor striga omenirii: „Franţa este liberă ! " Şi tu refuzi ! Jacques Merey, îţi spun, treci pe lângă o glorie nemuritoare ca un orb pe lângă o comoară. Jacques Merey, Franţa putea să te cinstească, ea te va dispreţui; putea să te binecuvânteze, dar te va blestema !

Leadership: Profilul global al personalităţii tale este o expresie cantitativ-calitativă a totalităţii experienţelor pe care le trăieşti printr-o curioasă psihologie a eliberării de dependenţa în care te afli?

Desăvârşirea liderului se referă atingerea nivelului cel mai de sus de umanitate, în care s-au păstrat intacte valorile morale (bunătatea, infelegerea, generozitatea, adevărul, binele, credinţa), el ajungând să împărtăşească emoţia ataşată de un eveniment important care poate marca lumea. Altfel spus, desăvârşirea este rezultatul unei trăsături de personalitate care reflectă structura motivaţională a liderului în situaţii croite să arate că doar de el depinde succesul unui eveniment.

Un lider bun joacă întotdeauna un rol important în viaţa oamenilor, însă nu întotdeauna un lider este pregătit pentru schimbarea pe care trebuie s-o facă în propria persoană, în propria viaţă, în propriile percepţii şi gânduri, în propriile sale interese pentru a concura la proba definitorie a devenirii, a desăvârşirii sale. Un asemenea lider îşi trăieşte experienţele de viaţă printr-o curioasă psihologie a eliberării de dependenţa în care se află (dependenţa de a fi mereu în control), fiindcă ajunge să se lase condus de instinctul apartenenţei la umanitate, la spiritul civic din el însuşi.

Ca să poţi îndeplini o misiune, ca să accepţi despărţirea de vechiul model de gândire, ca să deschizi calea spre o mai bună aliniere la aşteptările celorlalţi, ai de ales între două drumuri: unul care întâlneşte inamicul, celălalt care trece la vedere prin faţa inamicului. Inamicul tău numărul unu, care poate împiedica leadershipul tău să se dezvolte, este "convingerea" bine înrădăcinată în mintea şi în sufletul tău că nu vei putea să te impui într-o situaţie delicată, că nu vei putea să-ţi impui personalitatea în faţa acelora care te-au ales şi te susţin în încercarea ta de a-i călăuzi spre un viitor ambiţios.

Acest inamic îl poţi evita sau îl poţi înfrunta cu mult curaj şi determinare. Dacă convingerea ta nu coincide 100% cu cea a majorităţii oamenilor, atunci leadershipul tău nu se va putea îndrepta spre o dezvoltare sănătoasă şi durabilă. Reuşita în leadership este în primul rând o călătorie interioară care îţi pune la încercare sentimentele şi credinţa, care îţi zguduie toate certitudinile şi te provoacă să-ţi depăşeşti limitele impuse de voinţa ta, de capacităţile tale de a lua decizii şi de a soluţiona probleme; este o călătorie care te va călăuzi spre măreţie şi care îţi va lumina calea spre o mai bună cunoaştere de sine.

Profilul global al unei personalităţi distincte se constituie ca o îmbinare dintre măreţie şi năzuinţă, pe fondul autenticităţii în a reacţiona ca un factor cauzal în faţa evenimentelor majore, nu ca un "automat" la cerinţelor celorlalţi.

Adevăratul tău potenţial tău de lider iese la iveală atunci când îţi exprimi intenţia de a-ţi duce la capăt misiunea ce ţi-a fost încredinţată. Jacques Merey a acceptat până la urmă chemarea oamenilor şi a dovedit, în ciuda propriilor suspiciuni, că este pregătit pentru asta. Rolul lui a fost unul hotărâtor. El a reuşit să demonstreze că are capacitatea de a atinge ţeluri deosebite, că este curajos şi foarte abil în a urma căile dure şi complexe spre noi performanţe.

Punctul de pornire în drumul spre desăvârşirea leadershipului sugerează acea hotărâre pe care o iei din convingerea că ai putea să le fii de folos celorlalţi. Leadershipul este un drum pe care îl urmezi pe propriul tău risc şi care începe de la tine, de la punctul în care te-ai decis că este momentul să preiei frâiele conducerii pentru că eşti persoana cea mai potrivită pentru a-i ghida pe ceilalţi spre un scop comun.

Dar pentru asta trebuie să ai o motivaţie intrinsecă, trebuie să-ţi schimbi starea de spirit, să te pui singur în valoare, să ieşi din vechile structuri de a gândi, să mişti lucrurile în cel mai elegant şi mai eficient mod posibil, şi să ai dorinţa să deschizi drumuri spre un viitor cât mai bun.

Aşa cum punctul de pornire al oricărei afaceri îl constituie identificarea şi furnizarea beneficiilor pentru toţi clienţii (mai bine decât concurenţa) – tot aşa punctul de pornire al evoluţiei leadershipului tău îl constituie identificarea acelor valori şi convingeri care te transformă, dintr-un om obişnuit, un lider desăvârşit, furnizându-le oamenilor acea cantitate de încredere de care au atâta nevoie ca să-şi hrănească speranţele spre mai bine.

Leadershipul urmăreşte punerea în evidenţă a importanţei raportării evenimentelor la o relaţie cauzală între personalitatea individului şi potenţialul de a fi un răspuns pozitiv la provocările impuse de dinamica şi schimbările lumii.

Concluzie: Punctul de pornire în leadership constă în identificarea scopului acestuia ce se bazează pe o motivaţie lăuntrică a liderului care în urma unei analize profunde a competenţelor şi abilităţilor sale acceptă, fiind susţinut de oameni, să pornească pe căile dure şi spinoase de obţinere a unor performanţe înalte (învingând concurenţa) spre atingerea obiectivelor propuse.

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-de-pornire-in-drumul-spre-desavarsire.html

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume (II)

On Februarie 01, 2013

Contribuie cu idei şi sugestii la reprezentarea simbolică a "Omului Nou", trecând toate experienţele de creaţie prin prisma analizei personale.

O necesitate, un experiment? În articolul precedent vă spuneam că Harold J. Morowitz a încercat să evalueze în monedă valoarea unui om la preţul cataloagelor de produse biochimice. La rândul meu, am încercat să recreez lumea şi universul prin promovarea unei viziuni alternative.

Singurul lucru care mă separa de acest biofizician, pentru că totdeauna se face o comparaţie între două minţi ieşite din comun, între două imagini mentale care orientează contactele culturale şi le determină conţinutul, este că eu întotdeauna mi-am folosit stiloul şi cerneala pentru a contura o realitate, fără să mă raportez la valoarea unei constante de tip referinţă.

Tu cum poţi evalua ponderea progresului tău? Prin ce se defineşte viziunea ta? Printr-o contestare a prezentului real? Cum poţi să reprezinţi cu precizie "culoarea locală" a propriei tale opere? Te îndrepţi spre o destinaţie neaşteptată, inaccesibilă celorlalţi aspiranţi la statutul de lider? Ce eşti tu în sânul marelui curs al tranziţiei spre desăvârşire, care se scurge de la un infinit la altul?

Este aşa de lejer să tragi draperiile şi să-ţi limitezi orizonturile, spunea cineva. Însă desăvârşirea în leadership se realizează atunci când dai frâu liber acestor trei constante ale tale, viziunea, imaginaţia, creativitatea, nucleul transformării tale, cheia progresului tău, demonstrarea adevărată a magnitudinii influenţei imense ce o are "doctrina" ta asupra societăţii umane moderne.

Leadership: Ce se întâmplă dincolo de preferinţele tale pentru un anumit stil de gândire şi cum te raportezi la valoarea supremă care ar putea să dea sens vieţii tale, încât să păstrezi cea mai importantă constantă a performanţelor tale?

Dacă aş vrea să-mi definesc viziunea, mi-aş redirecţiona atenţia la ce scria pe blogul personal jurnalista Raluca Rebedea Zenga, soţia celebrului fotbalist italian Walter Zenga. Ea spunea următoarele: " *Nimic nu este mai plăcut decât să amesteci culori pe o paletă, să vezi pigmentul migrând în fuziuni spectaculoase, oglindind perfect imaginea care o avem în minte.* "

Lipsa de performanţă în artă se datorează parţial imposibilităţii de a "amesteca culorile" într-o singură creaţie, pe o singură suprafaţă, pentru a obţine o compoziţie unitară.

De fapt, ceea ce caracterizează un stil artistic de mare valoare este chiar stilul de gândire pe care îl foloseşti în mod uzual pentru a explica şi exprima realitatea: putere, raţiune, interes, calitate. Iar în spatele preferinţelor pentru acest stil stau experienţele de creaţie trecute prin prisma analizei personale, prin reprezentarea simbolică a "Omului Nou" sau prin modificarea finalului unor acţiuni prin intermediul unei metafore sau hiperbole.

Leadership: Cum arată pentru tine orizontul de înaintare în progres, perceput prin prisma unei trăiri intense a aspiraţiei spre absolut?

Valoarea supremă pe care un om de ştiinţă o poate da sensului vieţii sale rezidă din îndrăzneala cu care exprimă cuvântul "toleranţă" în redarea oricărui orizont de înaintare pe calea progresului, fără să condamne virtutea de a face o simbioză între imaginaţie şi inovare.

Experienţele sale de creaţie, ce se constituie în scheme sau tipare de gândire utilizate pentru a percepe, înţelege şi interpreta realitatea, păstrează cea mai importantă constantă a performanţelor sale: capacitatea de a vedea mai departe decât alţii şi de a verifica adevărul premiselor pe care se bazează demonstraţiile sale de viziune.

Leadership: Poţi să-ţi defineşti viziunea prin intermediul unei descoperiri care s-ar prezenta la prima vedere unitară în ceea ce privește contextul ei de interpretare, astfel încât raţiunea ta să se ridice deasupra percepţiei comune a lumii?

Fii ca unul din marile spirite inovatoare: menţine-te în plutonul fruntaş al performerilor. Lasă-ţi străbătută mentalitatea de acea singură putere activă în creştere exponenţial: deschiderea la nou. Nu te subordona unui sistem de gândire convenţional, cu ramificaţii subţiri, *dense et inégale* . În leadership contează viziunea pe care ţi-o plăsmuieşti din vise, nu cea plăsmuită din dezvoltarea unor teorii ştiinţifice doar de dragul de a-ţi dovedi că ai un IQ de geniu.

Adaptează-ţi "meniul" leadershipului pentru a corespunde unor aspiraţii şi preferinţe tot mai largi, mai puţin clasice, mai apropiate de viitor. Adaugă în permanenţă noi din ingrediente viziunii tale, puţin piper sau, după gust, puţină scorţişoară, fă-o mai picantă sau mai dulce. Aruncă o lumină nouă asupra fundamentelor şi principiilor cu care îţi însămânţezi leadershipul prin intermediul descoperirilor care s-ar prezenta la prima vedere unitare în ceea ce privește contextul de interpretare a viziunii.

O astfel de interpretare a viziunii poate fi formulată în felul următor: "Rămâi fidel imaginii pe care o ai despre tine însuţi într-un viitor căruia îi aparţii prin afinitatea faţă de exigenţele unei gândiri autonome."

Raţiunea ta se poate ridica deasupra percepţiei comune a lumii dacă ea îndrăzneşte să se constituie ca un alt tipar de trezire la o realitate de care se ia act prin intuiția sensibilă, în favoarea imaginarului care în intensitatea-i crescândă prinde treptat conturul unei lecţii de izbândă asupra imposibilului (sub protecţia unei poveşti nemuritoare).

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume simbolizează cel mai însemnat pas spre viitor, simbolul progresului tău profesional, ceea ce îţi poate redimensiona propriile limite. O părticică a unei alchimii ale cărei secrete bine păstrate ies la iveală după ce te deprinzi cu "noul şi necunoscutul". Este compensaţia de care ai nevoie faţă de sentimentul de "părăsire" a unei realităţi unanim acceptate.

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-maxim-al-instrainarii-omului-de-lume-II.html

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume (I)

On Februarie 01, 2013

Porneşte în căutarea unei noi dimensiuni de înţelegere şi cunoaştere a leadershipului, fără să te subordonezi unui sistem de referinţă convenţional.

Îţi aminteşti de acel biochimist, Harold J. Morowitz, care a avut curiozitatea să calculeze costul unui om, tradus în materialele componente, la preţul cataloagelor de produse biochimice? Un gram de om costa în medie 245,54 dolari, în timp de organismul întreg costa aproximativ şase milioane de dolari.

Acest calcul îndoielnic (pentru unii aberant, dar totuşi plauzibil din punct de vedere medical sau ştiinţific) a biochimistului nostru, care s-a restrâns la domeniul său specific, se asemăna cumva cu schema mea de gândire. Pe baza acesteia mi-am modelat o lume a cantităţii şi măsurii, mai ales fundamentele unei noi abordări a relaţiei dintre epistemologie şi ontologie din perspectiva costului pe care îl implică apariţia unei noi creaţii. Tot atât de "împodobit" de calcule şi previziuni eram şi eu.

La mine calculul cuprindea în sine mai mult decât atât: el cuprindea toate scenariile posibile de viitor a existenţei mele organizată sub umbrela unei gândiri specifice matematicianului care încearcă să demonstreze că o anumită ecuaţie poate fi rezolvată printr-o formulă algebrică. Totuşi, eu nu încercam să evaluez în monedă valoarea unui om, ci încercam să recreez lumea şi universul prin promovarea unei viziuni alternative.

O utopie, o naivitate sau o customizare a realităţii? O necesitate, un experiment, ceva la care te poţi gândi fără să ai senzaţia că ar trebui să ceri o aprobare?

Ştiinţa cere răspunsuri, dar mai întâi de toate ea pune întrebări. Aş fi putut eu oare să reprezint cu precizie ceea ce nu putea să existe, iluzia, culoarea locală a propriei mele opere, două lumi imaginate, trecute prin acelaşi malaxor al analizei şi detaliului, dar total diferite? Două lumi paralele, bine conturate, definitivate, adaptate pentru a corespunde propriilor mele aspiraţii şi preferinţe?

Leadership: Eşti preocupat de experienţa de a te simţi înţeles în profunzimea unei lumi create după propriile reguli, o lume a ta, care însă te obligă să integrezi în ea viziunea realităţii de care tinzi să te îndepărtezi?

Eram fascinat de mirajul unor lumi noi ale ştiinţei. Lumi care puteau să prindă viaţă, urmând a fi explorate liber numai de acele conştiinţe care nu s-au subordonat unui sistem de gândire convenţional, cu ramificaţii subţiri, *dense et inégale* . Lumi pregătite pentru o dezvoltare progresivă, întrepătrunse de un alt gen de cunoaştere, de o energie universală stocată într-un condensator intercalat într-un circuit continuu de percepţii şi perspective, reprezentări, funcţii bine definite între ele, având un numitor comun: deschiderea spre nou.

Lumi total inaccesibile oamenilor obişnuiţi, tangibile doar marilor dezvoltatori, alchimiştilor, acelor *desperados* ai progresului şi ai evoluţiei rapide, blindaţi cu puterea de a transforma elementele obscure în structuri clare, promiţătoare. Lumi aprobate, cuprinse cu mintea doar de marile spirite inovatoare care s-au menţinut în plutonul fruntaş al performerilor.

Adesea, mă încurcam în combinaţii inevitabil compromiţătoare, de natură ideologică, spirituală sau umană. Tendința exagerată în căutarea unei alte dimensiuni de înţelegere şi

cunoaştere. Înfăptuirea unui ideal intelectual, ascuţit la fel ca o sabie, cu urmări neaşteptate, relative – dulci şi amăgitoare, dar cu potenţial distructiv, într-un prezent atemporal.

Ştiinţa este o parte a magiei de a-ţi cunoaşte şi depăşi limitele, cu riscul de a te pierde în amănunte, într-o multitudine de informaţii, într-o realitate virtuală, în valurile interpretărilor. Deci trebuie să menţii o administrare bună a fondului de inovaţii a cărei valoare principală să fie predictibilitatea.

Iar realitatea de care tinzi să te îndepărtezi prin actul de creaţie nu poate fi niciodată pusă la edificiul iluziei, căci ea te priveşte din unghiul prezentului, din unghiul convingerilor pe care ţi le respecţi până la capăt şi are un anumit "câmp vizual" în ceea ce priveşte impresiile, emoţiile, senzaţiile, părerile pe care ţi le faci, clipă de clipă, despre lume, viaţă, schimbare şi visuri.

Te poţi constitui drept o autoritate în domeniul conducerii prin faptul că nu valorezi doar prin ceea ce eşti sau devii, ci şi prin descoperirea a ceea ce însemni într-un proces al creaţiei absolute?

Într-un proces al creaţiei absolute, în care numai Dumnezeu mi-ar fi putut deveni partener, riscam să cad într-un soi de admiraţie împinsă la extrem faţă de tot ce înseamnă schimbare, faţă de tot ce e fragil, ameninţat, unic. Forma mea de exprimare în limbaj ştiinţific, considerându-mă adeptul unei viziuni unice şi plină de ficţiune, era de asemenea foarte alambicată, înţeleasă numai de un spirit pătrunzător care poate zdrobi orice adversitate în lupta cu acea nuanță de umbră care pune la respect pe oricine îndrăznește să se împotrivească ideilor sale.

Ceva învelit în tăcere. Un licăr de lumină apărea în imaginaţia mea, mă bântuia, mă îmboldea cu o energie irezistibilă spre o destinaţie neaşteptată, inaccesibilă. Eram dezorientat de umbra perfecţiunii ce contorsiona pe alocuri noţiunea adevărului, oferind o imagine superficială şi incompletă a realităţii. Ştiinţa îmi apărea în faţa ochilor drept etajul cel mai de sus al unei cunoaşteri confecţionate din legile şi principiile unei vechi înţelepciuni care spune că orice lucru are două toarte de care poate fi purtat: una de care e greu de dus, alta de care e uşor (depinde de ce vrei să faci cu el şi ce întrebuinţare îi oferi).

O descoperire care arunca o lumină nouă asupra fundamentelor şi principiilor pe care le susţineam, un număr mare de lumi putând a fi cuprinse de orizontul meu. Redimensionarea propriilor mele limite, o părticică a unei alchimii ale cărei secrete năzuiam să le stăpânesc întru-totul mă ajuta să descopăr o multitudine de posibilităţi de dezvoltare, scenarii de viitor bine puse la punct.

Hotărâsem să fac din mine însumi o forţă ce ordonează universul pe scara timpului. Era posibil aşa ceva?

Leadership: Ce reprezinţi în sânul marelui curs al tranziţiei spre desăvârşire, prin comparaţie cu imaginea unei viziuni alternative care într-adevăr afectează lumea într-o modalitate practică și concretă?

O întrebare, aparent banală, pe care am adresat-o de mai mult ori la webinariile mele, este aceasta: " *Unde trebuie să te dezvolţi, şi până la ce nivel?* "

Nu este de-ajuns să-ţi dezvolţi leadershipul, pentru a putea transforma o companie sau oamenii din jur. La fel cum nu este de ajuns să cunoşti fizica şi chimia "lumilor spaţiale" pentru a ajunge pe lună sau pentru a înţelege tot universul. Îţi trebuie puterea de a pune în

practică ceea ce ştii sau ceea ce îţi imaginezi că poate deveni viitorul.

Altfel, în sânul marelui curs al tranziţiei spre desăvârşire, te vei raporta la tine ca la un Dumnezeu care ar favoriza o realitate în detrimentul alteia, un Dumnezeu care nu interacţionează direct cu omul - ci cu materialul genetic al omului, cu creierul şi cu sistemul nervos.

Pentru a face posibil acest salt spre adevărata performanţă, spre un " *mai sus* ", spre un " *dincolo* " la nivel de conştiinţă şi de cunoştinţe suficient de elevat pentru a putea înţelege leadershipul, trebuie să parcurgi un intensiv proces de schimbare. Unul în care să-ţi manifeşti acea latură măreaţă, acea calitate care satisface cele mai mari exigenţe ale prezentului şi viitorului: încercarea, sau mai bine zis spontaneitatea şi forţa de a crea viziuni inedite. O customizare a realităţii, dar o necesitate, un experiment, ceva la care tot timpul trebuie să te gândeşti.

Ca un adevărat front de luptă, orizontul pe care îl scrutezi zilnic, motorul de bază al evoluţiei individuale, acest reper greu de depăşit a tuturor particularităţilor care te diferenţiază de restul lumii, marchează trendul leadershipului şi dezvoltării personale.

Orizontul este autoritatea atât de importantă, atât de frecventă în ceea ce priveşte acceptarea şi implementarea unei alternative, a unui alt mod de a percepe " *Acum-ul* ", ralierea la un alt gen de mentalitate - "laterală" cum o numea Edward de Bono, care celorlalţi le este străină fiindcă nici măcar nu doresc să o înţeleagă.

Marea ispravă a ştiinţei este subsumată viziunii alternative din care se constituie o creaţie de mare anvergură intelectuală din câmpul unei poziţii de putere, chiar dacă această viziune seamănă a rătăcire care deturnează adevăratul sens al existenţei noastre.

Viziunea, imaginaţia, creativitatea, sudarea lor, această fuziune din care rezultă un singur jucător puternic care va beneficia de reale avantaje competitive – *un puissant leadership* , te vor însoţi permanent în drumul evolutiv, ascendent, parcurs de la starea obişnuită de funcţionare, când nu faci altceva decât să amesteci câteva "culori pe o paletă", până la acea stare de "trezire", când amesteci toate ingredientele şi să le condimentezi după gustul propriu.

Punctul maxim al înstrăinării omului de lume este acel nivel al performanţei pe care îl ating oamenii ce cred într-o viziune mult mai vastă, apropiind puncte de vedere divergente ale unor domenii cu care se află în strânsă legătură: ştiinţa, tehnica, arhitectura şi ingineria. Dar nici nu trebuie să exagerăm, îndepărtându-ne de spiritualitate. Căci aşa cum spunea un mare fizician:

"Ştiinţa fără Spiritualitate este şchioapă, iar Spiritualitatea fără Ştiinţă este oarbă."

Source: https://neculaifantanaru.com/punctul-maxim-al-instrainarii-omului-de-lume.html

Pune-mi visul la picioare ca să merg cu tine în realitate

On Mai 23, 2021

Încearcă să dai sens unei experienţe intrapsihice strict individuale, încât impactul creaţiei tale să nu se limiteze la observaţiile externe asupra realităţii materiale.

De atâtea ori am încercat să mă împac cu mine însumi, să mă leg de anumite decizii cu potențial pozitiv ce ar fi putut fi luate fără intervenție directă asupra cauzelor şi efectelor de natura subiectivă, oricare ar fi acestea. Tot de atâtea ori am încercat să cutreier câmpul cunoaşterii asemenea unui artist al penelului care împacă foarte bine două universuri paralele, insistând asupra celor mai delicate suprapuneri cromatice şi ideatice, în condiţiile în care nu ştiam nimic despre realism şi suprarealism.

Lumea materială reducându-se la culoare, la percepţia vizuală şi la starea de reverie, am acordat o atenţie sporită noţiunii uriaşe, profunde, atotcuprinzătoare, care este VISUL, materia unui început de drum artistic, un element esențial al reveriei și al creației, mijlocul primordial de transcendere a concretului. Aşa cred, că visul este caracterizat printr-o contopire inefabilă a eului creatorului cu imaginea unei realităţi transfigurate, aceasta putând fi considerată - de ce nu - imaginea împărăţiei Cereşti.

Şi niciodată nu mi-am putut închipui ceva mai greu de realizat în tot acest *Ustedernharus* , necesitate a stabilirii unei limite între curiozitatea omului și intruziunea sa în spaţiul unei subiectivităţi absolute, decât faptul de a face o artă eliberată de sub presiunea concretului.

Sunt rare cazurile când un Creator vede într-un vis imitaţia unei realităţi străpunse de imaginarul unui peisaj al memoriei, reprezentând un scenariu al derulării vreunei acţiuni memorialistice care, dintr-un motiv sau altul, ne impresionează prin vizibilul tuturor celor ce sunt şi nu sunt.

Oare asta înseamnă că mi-am acordat o aşa mare atenţie sufletului, încât să simt şi să percep o lume dincolo de familiar, caracterizată de o intensitate care anulează orice tăinuire, dar acceptă orice expresivitate?

Leadership: Îţi înţelegi demersul artistic ca pe un continuu exerciţiu confesional, într-un dialog sensibil şi intens cu o realitate care încă nu a avut loc, dar aşteaptă să se întâmple?

Haideţi să vă spun ce-am visat: am visat o lume în care arta depindea strict de sugestivitatea unei metafore recurente, cum că gândirea dependentă se desfășura în cercuri, iar gândirea creativă în spirale. În lumea aceasta eu eram un pictor desăvârşit care avea de fiecare dată la dispoziţie pânza potrivită, pensula sau culoarea pentru a-şi împlini demersul artistic ca pe un continuu exerciţiu confesional, într-un dialog sensibil şi intens cu universul. Văzându-i pânzele, te transpuneai imediat într-un colţ de rai şi erai pătruns de calm şi linişte sufletească.

Chiar şi visul de care mă leagă bibliografia unei gândiri aparte se bazează pe credinţa într-un ideal de frumuseţe neschimbător şi transcendent, fiindcă el s-a produs ca o mutaţie majoră în modul în care sunt comunicate concluziile întâlnirilor cu mine însumi, în altă dimensiune a realităţii.

Visul arată coordonatele unei imagistici cerebrale, improvizate, de avangardă, arată creşterea contrastului dintre aparență și esență, dintre ilustraţia dispoziţiei sufleteşti a omului care se

încrede în el însuşi şi perspectiva temporală a reflecţiilor de pictură în acuarelă. O imagistică nu de puține ori temerară...

Demersul artistic este o metodă de improvizaţie în care povestitorul şi personajele lucrează împreună, simultan, şi în care realitatea şi visul sunt atât de bine împletite încât cititorul nu reuşeşte sã facã diferenţa între ele.

Cu un fel de mândrie ascunsă, cu îngăduinţa profunzimii şi a tainei inepuizabile, am exprimat în aceste rânduri un fel de rezumat al trecerii mele în altă realitate, procedeu mistic care în artă se numeşte *Luisorethis* , sau "reconstrucţie a vizibilului în invizibil". Este ca şi când mi-aş fi asumat privilegiile unei entităţi superioare din alt spaţiu, sub înfăţişarea unui erou numit "spirit de observaţie cerebral", discret şi fin în acelaşi timp, de a exista sub stindardele Iluziilor unei lumi fantastice.

Visul este creaţia unei minţi scenaristice care vrea musai să sugereze sau să sublinieze un anumit mesaj. Să fiu în dialog cu vizibilul şi să fiu invizibil în planul unui magician ce vrea să stăpânească asupra lumilor superioare şi a celor inferioare. Faptul acesta face diferenţa dintre un stadiu de conştiinţă expansiv, amortizator, care nu suportă îngrădire, şi o formă de imaginaţie străpunsă de invizibilul unei epopei speciale în care destinele emblematice se proiectează pe un fundal pictat în tonalităţi calde.

Demersul artistic este o migrare din planul unei orientări extrinseci spre una intrinsecă. Este perimetrul unei figuri emblematice, automat trannspusă într-o creaţie originală care nu se termină niciodată întrucât tot ceea ce trăieşte artistul face parte din planul unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil.

Pune-mi visul la picioare ca să merg cu tine în realitate este motto-ul unui artist care vede totul printr-o „lentilă spirituală", recunoscndu-şi credinţa prin acceptarea provocării de a se vedea din perspectiva unei noi dimensiuni de exprimare, de reflecție, frumusețe și "înălțare".

Bine spunea cineva pe un blog: *"Când mergem sau suntem invitați musafiri în sufletul unui artist, putem fi recunoscători că acel om și-a adunat forțele lui interioare și a ales să vină în fața noastră, să le expună. Astfel ne putem bucura de expresivitatea și frumusețea muncii și creației lui."*

Source: https://neculaifantanaru.com/pune-mi-visul-la-picioare-ca-sa-merg-cu-tine-in-realitate.html

Purtătorii de informaţie

On Octombrie 31, 2015

Cultivă-ţi propria cultură ştiinţifică după modelul altor vizionari, acţionând strict în direcţia tendinţei de a te remodela pe tine însuţi.

Întreaga cultură a lumii, relatează istoricul de film Jay Leyda, a fost pusă în joc pentru fiecare problemă nouă. Şi nu este nicio exagerare aici: pentru una din scene, problema compoziţiei devine aceea de a arăta spectatorilor cum vedea dramaturgul Ivan Turgenev lucrurile din jurul său. Pentru aceasta, marele regizor Eisenstein decortică stilul scriitorului, îi caută sursele, mecanismul de creaţie, şi transpune în cifrul expresiei plastice, viziunea lui.

Într-o secvenţă, ţăranii care aşteaptă şi ascultă preiau atitudinile şi chiar iluminarea violentă a apostolilor care ascultă şi aşteaptă, din picturile spaniolilor târzii. O splendidă broderie aduce cu sine parcă compoziţia unui Vermeer. Astăzi există pasaje în film în care o cultură enciclopedică a fost atât de integral contopită în cinematografie, încât aceasta nu-ţi poate aminti de nimic altceva decât de Eisenstein. *****

Leadership: Păstrezi nişte repere de comparaţie cu alţi vectori ai descoperirilor ştiinţifice, judecându-ţi opera prin propriile experienţe de abordare a compoziţiei ei?

E o cale destul de grea să încerci să creezi o sferă de influenţă în cadrul interacţiunii cu alţi artişti, bine sudată în jurul tendinţelor de acceptare a unor noi abordări în susţinerea creaţiei personale. E greu să pui o întreagă cultură a lumii în jocul reconfigurării viziunii personale. Dar întotdeauna un consumator de ştiinţă veritabil își urmează propriul traseu de formare a unui stil de creaţie, particularizându-se prin contopirea cu alţi reprezentanţi de acelaşi gen.

Din contopirea a două idei reiese o a treia idee. Iar o cultură enciclopedică atât de integral contopită în creaţie, la care ajungi prin încercarea de a-ţi fundamenta concepţiile teoretice pe baza informaţiilor acumulate din suma experienţelor dobândite de alţii, se poate se manifesta ca o reacţie în lanţ ce produce efecte pe termen îndelungat. Ea va duce la declanşarea unei explozii de direcţii în domeniu.

Patru vectori de comparaţie sunt necesari pentru a configura un stil de creaţie unitar: cuvântul, imaginea, interpretarea rezultatului final şi modalitatea de transmitere a adevărului pe care se sprijină întrega construcţie conceptuală a unei experienţe dominante. Iar reperele de comparaţie cu aceşti vectori sunt: trăsăturile prin care se defineşte personajul, felul în care povestea lui exprimă suferinţă sau bucurie, modul cum sunt plasate scenele pe un fundal cât mai viu.

Regizorii cei mai de seamă au acumulat chibzuinţa de a crea o poveste înainte de a experimenta trăirile unei opere de artă şi de a aprecia o interpretare artistică înainte de a se inspira dintr-o anumită temă sau situaţie.

Poţi să păstrezi nişte repere de comparaţie cu alţi purtător de informaţie, creându-ţi ulterior propriul nivel de a te autoaprecia, de a te considera "sarcină de îndeplinit", prin exersarea unor modalităţi noi de exprimare şi formule noi de creaţie. Dar asta poate presupune să-ţi judeci opera prin propriile experienţe de abordare a compoziţiei ei, ceea ce reprezintă o abatere de la normele leadershipului participativ - „think in the mindset of others" - atunci când vine vorba de a oferi conținut.

Experienţele de abordare a compoziţiei unei opere, sub hazardul aglomerări aleatorii de amănunte, ţin de locul pe care îl ocupă personajul într-un anume timp şi spaţiu, făcându-l să treacă printr-o serie de aventuri legate de evenimente reale, dintr-o necesitate obiectivă de a crea premisele unei parcurgeri facile a unei vaste biografii. Liderul este totodată un purtător de informaţie alimentat dintr-o sursă străină ce trebuie etichetată ca „contopitoare”, spre deosebire de altele care nu sunt la înălţimea chemării sale.

Chemarea de a se lega la bornele unei surse de informaţie ştiinţifică, corectă, sintetizată, ordonată, este asemenea unui receptor care extrage semnale utile din undele radio primite, transformându-le într-o formă care prevede utilizarea informațiilor conținute în acesta.

Cultura ştiinţifică de care dă dovadă un regizor ţine de felul în care sunt dispuse elementele imaginii într-un tablou, astfel încât să se echilibreze între ele sub forma unei lumi de personaje menite să supravieţuiască întâmplărilor "de atunci" şi "de acum".

Purtătorii de informaţie sunt toţi acei indivizi, străluciţi prin însuşirea de a da viaţă unor tendinţe noi în domeniul de activitate, care acţionează în direcţia dezvoltării şi afirmării unei culturi şi compoziţii ştiinţifice aparte, provenite atât din activitatea lor creaţie cât şi din experienţele altora.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Puterea de a fi prezent în propria capodoperă

On Martie 25, 2024

Valoarea pe care o atribui activității tale este constituită de ponderea decisivă acordată efortului născător de un imbold care transformă fiecare pas într-un act al înțelegerii de sine.

Sora mea, Oana Fântânaru, a câștigat încă o medalie la concursul recent de Running care, adăugată celorlalte medalii câștigate în ultimii ani, fac din ea mândria cu care îmi ridic propriile standarde. Bine că se țin în lanț aceste succese, atât de remarcabile prin perseverență și angajamentul lor, în linie cu depăşirea oricărui obstacol de natură fizică sau mentală, făcând să se nască un soi de *Inseloratae Endiogat Ishitiscur*, o eliberare de constrângerile sociale și o invitație la explorarea nelimitată a libertății.

Cu uşurinţă, cu claritate în identificarea simțirii, îmi dau seama că sângele care-i alimentează mușchii într-un efort fizic intens, rodul unui metabolism eficient și a unei oxigenări adecvate, curge fără restricții, nu-și întrerupe ritmul nici chiar atunci când se acordă premiile, pentru că pasiunea nu cunoaște pauze. Da, este sora mea, sânge din sângele meu, imboldul nostru provenind din linia unui artist care își pictează viața cu culorile îndrăznețe ale pasiunii. Iar dacă artistul din noi își exprimă eforturile în mod sublim, printr-un soi de umanism care îmbrățișează fiecare detaliu, atunci flacăra care animă fiecare gest, făcând mușchii să danseze subtil, devine raza tămăduitoare a râvnei noastre, îndrumându-ne către potențialul nostru maxim.

Aşa cum un pictor posedă darul de a imprima materiei picturale sugestia unei identităţi de substanţă cu materializarea obiectului, într-o configurare sintetică a formelor, tot astfel alergătorul îşi etalează abilităţile, îmbinând armonios corpul şi pasul, pentru a crea o imagine vie şi puternică a determinării sale. Nu doar că, prin efort intens, Oana se eliberează în mod neobișnuit de constrângeri, și nu lasă piatră de piatră din interiorul ei să se clatine, dar conferă luptei interioare o identitate supremă, de genul: "o pasăre fenix renăscând din propria cenușă".

Leadership: Poți crea o artă interactivă care să invite la participare activă și la o implicare personală a publicului, transformându-ți parcursul artistic dintr-o simplă privire într-o colaborare directă și creativă, în care fiecare devine co-creator al operei de artă?

Sora mea, Oana Fântânaru, are un suflet de artist înainte de a fi o devotată alergătoare, deoarece pasiunea ei este frumosul pe care îl exprimă la fiecare pas, prin atitudine şi prin energia pe care o emană. Arta o parte a provocării de a se regăsi pe sine în fiecare pas al cursei, ca și cum ar fi parte dintr-un tablou viu, revărsându-se dincolo de limitele sportului, într-un *destino fatto per volgere il volto a colui che ha saputo cambiarne il corso a suo vantaggio*.

Şi numai observând tensiunea și dedicarea ei în timpul competiției, potenţialul ei de a deveni ceva puternic, şi în acelaşi timp estetic, ar putea înțelege complexitatea psihologică din spatele performanței sale.

Mereu şi mereu, sora mea își temperează nervii în fața competiției, iar tensiunea ei pare contopită într-o unică entitate *Phoraaziel Ohatarrem Ethisitian*, adică, frumusețea răspunde vibrațiilor divine din suflet cu aceeași sensibilitate cu care pictorul atinge paleta de culori, fără să simtă vreo constrângere.

Leadership: Contextul în care te regăseşti aduce în lumină importanța controlului emoțional și a clarității obiectivelor pentru atingerea succesului urmărit, doar dacă este marcat de o interdependenţă reciprocă între două entităţi mobilizatoare?

Este aproape imposibil să nu asist la o dedublare a personalității, căci jumătate din cugetul și comportamentul ei par condiționate de incertitudinea rezultatului final, deci de o așteptare plină de speranță, cu excepția împrejurării în care obiectivul final este clar definit. Iar cealaltă jumătate, purtătoare de torța idealurilor artistice sublime, manifestată doar prin expresivitate, pulsând ca o inimă incandescentă, se contopește printr-o afinitate născută din stele.

Trebuie musai să depășească această tensiune fără să se realizeze un impresionism care, până la un punct, poate fi considerat firesc. Şi, fiindcă este sora mea, sânge din sângele meu, unificată cu spiritul meu, privind din perspectiva unui artist care pictează cu culori vii și cu pasiune inimii, o pot considera demnă de a străluci în lumina unei viziuni însufleţitoare comune: *"Fiecare pas al cursei este o tușă de culoare pe tabloul sufletului meu."*

Eu am fost inițiatorul pașilor ei în alergare, iar ea a purtat cu măiestrie ștafeta spiritului meu pe culmile podiumului, într-o armonie plină de graţie și putere.

Leadership: Cum îți stimulează înțelegerea cauzei-efect din cursul evenimentelor căutarea reprezentării vizuale a percepției conștiente, ca o imagine care te provoacă să-ţi descoperi măreția?

A existat întotdeauna în Oana Fântânaru acea aspirație extraordinară spre transcendență, efortul spre a se autodepăși, ca o epopee a luptei înverşunate pe care o dă natura împotriva omului, și invers. În alergare, la fel ca şi în artă, nu poți crea o capodoperă fără să simți pulsul sufletului tău. Este o magnifică exaltare a luptei continue umane, a imensei energii a omului care niciodată nu se lasă învins, fiind simbolul ființei neînfrânte, a perseverenței care nu cunoaște limite, în mod analog cu nevoia artistului de a scoate din sine esenţa sufletului său şi de a-l dărui lumii printr-o capodoperă.

Focul ei este o stea fixă, arzătoare, a cărei lumină îi ghidează calea, orientând-o spre noi orizonturi. Opera ei de artă, osteneala de a face ceva măreț și de neuitat, fie că este vorba despre alergare sau despre orice altă formă de exprimare personală, arată lumii întregi că, în fața voinței neclintite, obstacolele se transformă în trepte spre succes, şi orice pas pe care îi urmează sunt marcanţi, exact ca o coregrafie a viziunii unui artist dispus să înfrunte limitele și să exploreze noi orizonturi.

Așadar, parcursul ei în recentul concurs de running nu este doar o demonstrație de viteză și rezistență fizică, ci mai ales o mărturie a forței interioare, o dovadă a determinării în a-și urmări potenţialul până la cel mai înalt nivel posibil, fără a se lăsa descurajată de nicio încercare sau eșec. Această lecție de determinare pe care ne-o oferă Oana Fântânaru, această recompensă a viziunii conform căreia limitele sunt doar iluzii care pot fi depășite, trecând dincolo de simpla competiție sportivă, devine un exemplu de urmat pentru fiecare dintre noi, indiferent de domeniul în care ne desfășurăm activitatea.

Punctul de sprijin al leadershipului îl constituie triumful spiritului uman în provocările încrucișate ale artei și sportului, astfel: "Puterea de a fi prezent în propria capodoperă transformă cursa vieții într-o călătorie a autodescoperirii și a exprimării autenticității."

Puterea de a fi prezent în propria capodoperă vizează parcursul pe care trebuie să-l urmezi pentru a-ți exprima cu adevărat aspirația și efortul spre a te autodepăși, pentru a scoate din tine esența sufletului și a-l dărui lumii sub formă de creaţie.

În încheiere, povestea surorii mele la acest concurs nu este doar despre alergare, ci despre faptul că fiecare pas făcut înainte pe traseu reflectă un pas înainte în propria evoluție, în propria călătorie de autodepășire și descoperire a sinelui. Este vorba despre arta de a trăi cu pasiune și de a transforma fiecare provocare într-o oportunitate de depășire a sinelui, având viziunea pictorului care creează o capodoperă.

Merită, deci, facută precizarea că orice alergător poate fi un artist prin ceea ce realizează pe traseu. În esență, nu este vorba despre cum să fii învingător în cursa vieții, ci despre cum să te perfecţionezi în această cursă asemenea unui artist care creează o capodoperă în fiecare gest și în fiecare moment de conștientizare a sinelui.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-de-a-fi-prezent-in-propria-capodopera.html

Puterea de vrajă a magicianului

On Aprilie 16, 2010

Dă un avânt puternic leadershipului tău, fără să te opreşti la acel prag în care punctele tale vulnerabile sunt puse la grea încercare.

Îţi aminteşti de celebrul film „ *Zorro (1975)* ”? La un moment dat căpitanul Huerta o răpeşte pe iubita lui Zorro, întinzându-i acestuia o capcană.

Nimic nu confirmă mai bine caracterul unui om decât proba de foc a curajului. Zorro, cel mai pătrunzător dintre toţi, simte ceea ce i s-a pregătit. Fantezia lui se strecoară, ca un gaz incolor, dincolo de imaginaţia colonelului Huerta, ghicind astfel, gratie simţului lui „superior”, nu numai care era planul exact al capcanei ce i s-a întins, dar şi calea de scăpare, calea ocolitoare cea mai avantajoasă.

Geniul nu cunoaşte niciun fel de obstacole. Zorro îşi găseşte scăparea în neatenţia cu care Huerta şi-a calculat planul.

"Cine se crede această fantomă primejdioasă, crede că ar putea să depăşească, dintr-o smucitură, dintr-un salt, orice capcană şi să pătrundă tainele cele mai ascunse? Cum a reuşit oare acest panglicar uşuratic să scape din capcana întinsă cu atâta meticulozitate, cu atâta pricepere şi măiestrie? Ce vrajă, ce scamatorie l-a scăpat, şi de această dată, de o mare încercare?" se întreabă cu spaimă în suflet colonelul Huerta.

Dar zadarnice întrebări ! Zorro şi iubita lui au scăpat nevătămaţi. Încă o dată colonelul s-a dovedit a fi mai prejos decât „salvatorul” poporului.

Leadership: Acţiunile pe care le îndeplineşti sunt o urmare a alegerii tale de a rămâne prea mult într-un singur loc pe tot parcursul unor lecţii de evaluare a posibilităţilor tale de a fi altcineva?

Dreapta împotrivire a unui singur om poate birui orice bariere, mai ales dacă e vorba de Zorro. Lumea a pus pe seama lui lucrurile cele mai extraordinare şi mai imposibile, şi pe drept cuvânt îşi merită toate laudele şi aprecierile. Gloria unui geniu nu se poate stinge asemenea unei lumânări. Un geniu nu se poate prăbuşi atât de vertiginos în prăpastia uitării şi a dispariţiei, un geniu nu se retrage în anonimat după ce a cunoscut cel mai senzaţional triumf.

Ci continuă, însufleţit de un ideal nobil, punându-şi în acţiune întregul instinct al geniului său, să lupte pentru a-şi transforma viziunea în realitate. Făcând abstracţie de punctele vulnerabile care îi pun la grea încercare răbdarea, dar şi omniscienţa.

Zorro a posedat aşa zisul simţ lăuntric, cu ajutorul căruia a fost în stare să vadă, cu absolută claritate, cu o acurateţe inegalabilă, tot scenariul pe care i-l pregătise duşmanul său. El a avut o minte într-adevăr pătrunzătoare care l-a asigurat împotriva primejdiilor, ajutându-l să desluşească realităţile ascunse, să creioneze strategia şi să-şi calculeze foarte bine toate posibilităţile reale de reuşită. Şi tot mintea pătrunzătoare i-a permis să se înalţe la un nivel acceptabil al riscului, deasupra tuturor, stabilind o legătura strânsă, bazată pe încredere, cu "inima" poporului.

Te înalţi la un nivel acceptabil al riscului, punându-ţi în acţiune întregul instinct al geniului tău?

Atunci când treci printr-un moment cheie în viaţă, atunci când din toate direcţiile eşti încolţit de ameninţări şi de vulnerabilităţi, când necazurile par să se ţină scai de tine, numai două lucruri îţi pot sări în ajutor: o minte pătrunzătoare şi o fantezie energică.

A rămâne prea mult într-un singur loc pe tot parcursul unor lecţii de evaluare a posibilităţilor tale de a fi altcineva înseamnă să te hazardezi să îţi impui o diferenţă prea mare între tine şi ceilalţi oameni. Înseamnă să dovedeşti anumite lucruri pentru a fi în centrul atenţiei totale, fără să ţii cont de ceea ce trebuie să-ţi impui tu însuţi: o limită în orice. Sau mai exact trebuie să-ţi ştii limitele, cât poţi duce şi până unde te împinge patima autodepăşirii sau patima slujirii unui ideal înalt.

Leadership: Rămâi ferm pe poziţii adoptând o atitudine de învingător, fără a deveni o victimă sigură a efectelor de conectare la o valoare de tip "Empty Artist" ?

Tu eşti în stare să te concentrezi asupra soluţiilor în situaţiile critice? Vezi clar cum stau de fapt lucrurile? Ai o viziune asupra felului cum ai putea să le influenţezi? Ai curajul să calci pe teren nou şi să ieşi din tiparul cu care te-ai obişnuit? Eşti mulţumit de nivelul tău curent de performanţă? Refuzi să rişti şi să creşti şansele de reuşită? Cum te percep ceilalţi oameni? Poţi conta pe ei în cele mai grele momente? Dar ei, pot conta pe tine?

"Empty Artist" este cazul exemplar al omului care suferă datorită concentrării excesive asupra performanţelor sale, pentru că a găsit nivelul cel mai profund al suferinţei: a venit cu un produs care îi aparţine 100%, care îl defineşte ca autoritate autonomă, dar este judecat foarte dur pentru calitatea produsului în conformitate cu bazele unei direcţii de gândire prost configurate - parţialitatea în luarea deciziilor, abuzul de putere sau de încredere, favoritismul, ambiţia excesivă, rigiditatea, competenţa agresivă, etc.

Leadershipul întotdeauna incită la reflectare şi explorare. Este un fel de stimul care îmbunătăţeşte în mod semnificativ opţiunile tale de a filtra orice încercare de a-ţi exercita voinţa asupra altor indivizi până în acel punct în care ei sunt nevoiţi să te accepte ca pe un om superior.

Un ideal de judecată şi de dreptate din spatele regulilor de drept pe care trebuie să le aplici pe durata acestei recunoaşteri de superioritate, este absolut obligatoriu, căci îţi demonstrează vitalitatea, întreaga energie creatoare pe care ai pus-o în împingerea uriaşului mecanism al exercitării puterii tale pe drumuri noi.

Dar totodată leadershipul se poate comporta ca un fel de frână pusă galopului transformărilor prin care treci, de la nivelul inferior la cel superior. Acest sentiment de măreţie la care aspiri, şi pe care ajungi să-l simţi după ce ai doborât toate barierele impuse de alţii, devine cu uşurinţă un ideal aruncat consolator în vânt dacă îţi abandonezi angajamentul faţă de valorile şi principiile în care crezi cu convingere (ce au jucat un rol semnificativ şi în povestea de succes a lui Zorro).

Dacă nu ştii să-ţi temperezi tendinţa de a te sălta la un nivel superior, dacă te grăbeşti să atingi măreţia, vei avea un mare şoc atunci când vei apăsa "pedala de frână". Rişti o deconectare de la sursa întregului tău potenţial de lider, pierderea acelei energii definitorii care se declanşează în direcţia scopului şi rezultatului neaşteptat.

Un lider excelent reacţionează foarte bine la acţiunile sale atunci când conduce, dar şi atunci

când frânează brusc.

Leadershipul este atitudinea pe care ţi-o imprimă imaginea unei realităţi imediate care nu se opune celei adevărate.

Puterea de vrajă a magicianului este puterea de inducere în eroare a adversarilor, ştiuţi şi neştiuţi, şi este dată de experienţă, intuiţie şi capacitatea de cunoaştere a oamenilor.

Experienţa te învaţă ce acţiuni să adopţi în situaţiile de cumpănă, şi cum să te aperi de rivalii ştiuţi şi neştiuţi care întotdeauna vor sta în calea ta. Tot experienţa, ca şi atenta cunoaştere a oamenilor, îţi dezvoltă intuiţia necesară în a contracara acţiunile celor rău intenţionaţi.

Cunoscând bine natura umană şi modul de acţiune al oamenilor din jurul tău, vei putea lua deciziile adecvate oferind elemente surpriză prin care să poţi anihila sau contracara orice acţiuni subversive, ca în final să-ţi atingi scopul propus.

Dă un avânt puternic leadershipului tău, fără să te opreşti la acel prag în care punctele tale vulnerabile sunt puse la grea încercare.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-de-vraja-a-magicianului.html

Puterea desăvârşită a influenţei

On Martie 26, 2009

Poți percepe un sfat care îndeamnă la ascultarea inimii, ca pe un echilibru între reprezentarea vizuală a emoțiilor și realitatea rațională?

La începutul filmului „ *Meet Joe Black (1998)* ", are loc o discuţie între Bill Parrish, directorul general al Parrish Communications, şi fiica mai mică a acestuia, Susan. Bill era nu doar un lider puternic, erudit şi inteligent, ci şi un om cu o deosebită sensibilitate sufletească. Nu dorea ca micile sale temeri să se transforme în realitate. Gândirea lui era mai limpede decât al lui Susan, care era încă destul de tânără şi neglijentă în a-şi evalua adevăratele ei valori şi convingeri.

Susan vroia să se căsătorească cu iubitul ei, Drew, dar Bill a intuit că între ei doi nu există acea înflăcărare, acea pasiune caracteristică oamenilor îndrăgostiţi. El îi dă lui Susan un singur sfat: *„Nu-ţi mai asculta mintea, ci ascultă-ţi inima."*

Leadership: Poţi să evaluezi adevăratele valori ale oamenilor înainte de a-i schimba, punând pe primul plan al atenţiei tale consolidarea atitudinii lor faţă de alegerile calificate drept "manifestare a unei afectivităţi uşor exagerate" ?

Această discuţie între Susan şi Bill a avut un efect pozitiv, căci a dus la clarificarea sentimentelor ei, şi la o temeinica înţelegere a propriilor ei emoţii şi gânduri. Sfatul lui Bill a avut puterea să o determine pe Susan să se adune în ea şi să se despartă de tot ceea ce nu corespundea adevăratelor ei sentimente.

Acesta este un exemplu elocvent despre modalitatea în care un lider reuşeşte să-i influenţeze pe oameni. Un bun lider procedează cu oamenii din jurul său exact aşa cum a procedat Bill Parrish cu fiica sa. Se implică în ajutorarea celorlalţi, fără a deveni „deranjant". Un lider nu pătrunde în viaţa privată a celorlalţi oameni în vreun mod care să denote lipsă de respect, care să-l pună într-o lumină proastă, sau care să-i degradeze în orice fel imaginea. El reuşeşte să le diminueze oamenilor impulsul de a se orienta într-o direcţie greşită, redirecţionându-le motivaţiile şi aspiraţiile spre un ideal care să corespundă cu adevăratele lor valori şi sentimente.

A îndruma oamenii într-o altă direcţie faţă de a lor, presupune să poţi discerne ceea ce simt ei, să le evaluezi adevăratele valori şi convingeri, să ştii încotro se îndreaptă atenţia lor, încotro îşi canalizează energiile, şi să-i ajuţi să-şi clarifice sentimentele, motivaţiile şi aspiraţiile. Dacă cele mai preţioase valori ale oamenilor sunt afectivitatea, confortul material şi credinţa religioasă, iar pe ultimele locuri recunoaşterea socială, prieteniile, buna reputaţie şi performanţa, atunci liderul trebuie să găsească un ehilibru între protejarea acestor valori şi promovarea lor, fără să stârnească o reacţie defensivă din partea nimănui.

Leadership: Crezi că ascultarea inimii în locul minții poate să fie reflectată ca o revelație în arta deciziilor personale, vizualizându-se ca o **expunere** a valorilor și convingerilor proprii?

Leadershipul înseamnă influenţă. Aşa cum o piesă lego o poţi lega numai de o altă piesă lego ca să poţi construi ceva - tot aşa gândurile şi sentimentele tale trebuie mai întâi să se lege de cele ale oamenilor din jurul tău ca să poţi, apoi, să le redirecţionezi percepţiile în direcţia dorită de tine. Însă, şi mai mult decât atât contează recunoaşterea de sine produsă în perimetrul relaţiei dintre puterea de a fi ascultat şi imaginea pe care o arăţi lumii, aşa încât

ceea ce reflectă aspectele existenţei pe care o urci spre un nivel de înţelepciune să se sprjine de mica biruinţă a credinţei de a nu ceda presiunilor exterioare.

Singura cale de a-i conduce pe oameni într-o direcţie nouă, este să-i ancorezi la gândirea ta, la sentimentele şi percepţiile tale. Această ancorare este precum un binecuvântat adăpost care le înlătură oamenilor orice urmă de îndoială în privinţa alegerilor pe care le fac, protejându-i de o gândire nesănătoasă. Iar acest adăpost, care trebuie să corespundă atât convingerilor tale, cât şi ale lor, trebuie să le îndeplinească anumite nevoie sau dorinţe, nu să se transforme într-o capcană din care nu mai poată ieşi.

Leadership: Suma tuturor credinţelor şi a convingerilor tale s-a format drept urmare a unei recunoașteri de sine în perimetrul unei relaţii de profunzime cuprinsă între puterea de a te face ascultat şi nevoia de a-ţi crea o imagine favorabilă?

Aşa cum o companie nu îşi are locul pe o piaţă în care ea nu poate fi cea mai bună – tot aşa intenţiile tale de a le schimba oamenilor percepţiile nu-şi au locul dacă ele nu sunt cele mai bune şi mai oneste. Este întotdeauna foarte greu (şi totodată riscant) să ai încredere într-un om ale cărui valori şi convingeri diferă mult de ale tale, sau dacă acestea se îndepărtează de la etica pe care ei o respectă şi o urmează.

După cele spuse până acum conchid că recunoaşterea de sine se formează din ecuaţia "ascultă-ţi inima iniante de a-ţi asculta mintea", după considerentul că experienţele repetate ce îţi afectează stările sufleteşti depind mai puţin de viaţa profesională, ci de acea revigorare a ideii de "mărturisire de sinceritate" ce are loc înaintea luării unei decizii favorabile.

În leadership trebuie să înveți să-ţi asumi puterea de a te vulnerabiliza fără să fii rănit, și de a-ţi cultiva puterea de a recunoaște că nevoia de a lega partea fragilă a personalităţii tale de aprobarea celorlalţi, variază în funcţie de strădania ta de a-ţi reaminti cât eşti de puternic.

Puterea desăvârşită a influenţei reprezintă abilitatea liderului de a obţine un răspuns pozitiv de la oameni constând în modificarea şi reorientarea gândirii şi sentimentelor lor spre (şi în concordanţă) cu o realitate obiectivă. Procentul care îţi garantează accesul la sistemul lor de valori şi convingeri, şi care îţi conferă autoritate asupra lor, va creşte simţitor numai dacă reuşeşti să-i convingi că deciziile tale le va aduce speranţa de mai bine, liniştea sufletească şi succesul profesional. Nu le îngădui oamenilor să se lase biruiţi de o gândire bazată pe nişte sentimente care se vor evapora în timp, insuflă-le un nou spirit învingător într-un mod în care să te avantajeze şi pe tine.

Concluzie: Puterea influenţei este o adevărată ştiinţă a manipulării emoţiilor şi intereselor oamenilor. Ea presupune însă o bună cunoaştere şi o bună comunicare interumană a oamenilor cu care interacţionezi.

Se pune întrebarea dacă această manipulare este benefică. Răspunsul este pozitiv doar atunci când scopurile sunt nobile, atunci când beneficiul este al tuturor persoanelor implicate într-o situaţie. Redă-le oamenilor tendinţa de a se orienta într-o direcţie favorabilă, ajutându-i să-şi clarifice sentimentele, motivaţiile şi aspiraţiile.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-desavarsita-a-influentei.html

Puterea Liderului

On Iunie 26, 2010

Cine nu îşi pune Eul în faţă, acela nu va atinge Absolutul şi nu va descifra nici viaţa.

Pictorul român, Nicolae Grigorescu, era făcut pentru a vedea înlăuntrul lucrurilor. Tăcut, pururea gânditor, neliniștit, având nu numai pasiunea de a observa, dar și darul de a vedea, omul acesta era cu neputință să se mulțumească numai cu ce spun formele la suprafață.Toată adâncimea acestui suflet meditativ își cerea în afară proporția de adâncime, în bătaia privirii pe care o aruncă asupra lucrurilor. El nu era un trecător grăbit în lumea aceasta, pe care a căutat s-o vadă, fără să fie văzut. Un lucrător grăbit, da. Grăbit să scuture cât mai multă viață și cât mai mult înțeles din spăimântătoarea fugă a clipelor lui. Să vadă repede, și repede să spună ce-a văzut.

Toată viața lui era în ochi. Acolo ardea flacăra sufletului lui. În ochi și în mâini, care nu erau decât o continuare a ochilor. O imperioasă nevoie de a-și exprima prin linii impresiile lui. El cugeta în linii. Acasă, pe drum, în plimblările lui prin țară, ca și în călătoriile lui în străinătate, își însemna ce vedea, repede, cu iuțeala mișcărilor instinctive. Chiar și când era bolnav și nevoit să stea în pat, simțea în mână neastâmpărul, trebuința de a crea. Dacă zăbovea o muscă la o picătura de sirop de pe măsuţa lui de marmură, în două minute de poză, musca era pe hârtie, aidoma gata să zboare. La Paris, fiind odată bolnav și neputându-se mișca din loc vreo două săptămâni, toată vremea nu făcea decât să deseneze figurile fantastice pe care ochii lui aprinși le vedeau în florile tapetului de pe pâreți. *

Leadership: Îţi construieşti viziunea despre un model de realitate care te împinge spre creaţie, spre nou, chiar şi atunci când realitatea devine o închisoare?

Ce este viaţa ta: o închisoare sau un refugiu? Raportându-ne la leadership, hai să vedem acest lucru prin ochii unui artist care dezveleşte culoarea imaginaţiei având imaginaţia culorii.

Culoarea distinctă a leadershipului este imprimată de cel ales de majoritatea oamenilor, care a decis că este cel mai indicat să-i reprezinte şi să le asigure interesele. Dar culoarea leadershipului se poate asemăna cu cea a frunzelor proaspete, abia culese de pe ramuri care, departe de a fi perfecte, cu diverse defecte mai vizibile sau mai puţin vizibile, poţi face o prăjitură excelentă.

Un lider trebuie să ştie şi să înveţe să simtă, să perceapă ce poate obţine din puţin ceva, dacă nu excelent, măcar ceva mult mai bun…punând în valoare fiecare din componente – cu bune şi cu rele. A fi singur cu tine însuţi nu este o închisoare, ci un refugiu împotriva zgomotului nesfârșit din viața trăită în mijlocul lumii. Sau, cum spunea pictorul Constantin Brâncuşi: *"Cine nu îşi pune Eul în faţă, acela nu va atinge Absolutul şi nu va descifra nici viaţa.."*

A rămâne singur cu tine însuţi este o muncă migăloasă în care trebuie să înveţi cum să te bucuri independent de ceea ce ţi se întâmplă atunci când eşti în mijlocul lumii. Da, cu siguranţa înveţi multe despre tine atât din succese, dar mai ales din greşeli, şi mai ales trebuie să ştii cum să procedezi pentru ca cei mulţi să accepte schimbarea în toate aspectele vieţii – în gândire, în educaţie, în comportament, pentru a fi în concordanţă cu realitatea.

Leadership: Felul cum vizualizezi realitatea este diferit de felul cum rezonează sufletul tău cu mediul în care te afli, considerând că ceea ce se întâmpla în jur este expresia a ceea ce

te face să fii un om asumat?

"Eu nu dau niciodată prima lovitură până când piatra nu mi-a spus ceea ce trebuie să îi fac. Aştept până când imaginea interioară s-a format bine în mintea mea. Câteodată durează săptămâni întregi până când piatra îmi vorbeşte. Trebuie să privesc foarte atent înlăuntrul ei. Nu mă uit la vreo aparenţă. Mă depărtez cât mai mult posibil de aparenţe." spunea pictorul Constantin Brâncuşi.

Avea dreptate. Înainte să te asculţi pe tine însuţi, într-un mediu care rezonează cu sufletul tău, trebuie să observi felul cum curge timpul în mintea ta, trebuie să îţi regăseşti energia atât în trupul material, cât şi în felul cum vizualizezi realitatea în mintea ta.

Percepţia oamenilor în ceea ce priveşte calitatea leadershipului tău, a măsurilor şi a deciziilor pe care le adopţi, este întotdeauna foarte clară, rareori distorsionată de factori externi – şi, deci, constituie un indiciu infailibil, un fundament solid privitor la formă şi stilul tău de a conduce.

Ca lider, trebuie mai întâi să educi aceşti oameni, să le schimbi mentalitatea, să aplici noi metode de a-i atrage lângă tine. Se găsesc din ce în ce mai multe cazuri de lideri care se complac în plăcerea de a fi în frunte, neglijând calitatea leadershipului lor, sau confundând această calitate cu detectarea celor mai bine pretenţioase forme de schimbare şi adaptare la nou. Calitatea leadershipului este dată de rezultatele pe care le obţii în procesul de schimbare a Sinelui.

Tu interpretezi un rol de facilitator al schimbării, arătând oamenilor încă de la început necesitatea dezvoltării lor printr-o reorientare a viziunii, a motivaţiei şi a mijloacelor de a-şi stimula dezvoltarea? Sau interpretezi doar un rol estetic, care, din nepricepere sau neştiinţă, ar putea dezactiva dorinţa oamenilor de a fi mai buni?

Leadershipul tău poate să împrumute expresia unei trăiri intense pe care artistul încearcă să o transmită prin referire la ideea de înălţare a omului mai presus de starea lui de fapt?

În cazul leadershipului, unde sunt acumulate toate valorile, trăirile, principiile, convingerile - care trebuie să fie vii, capabile să influenţeze, să impulsioneze, să însufleţească spiritele - se adaugă şi problema unei analize obiective, a evaluării sistematice a omului. Tocmai pentru ca liderul să facă dovada deplină a evoluţiei propriului său Eu, dovada de continuator nu doar al cunoaşterii, ci mai ales al principiilor, spiritului şi valorilor sănătoase, adoptate şi promovate, el trebuie să-şi dezvolte spiritul analitic care îi va permite să se autoevalueze şi să-şi evalueze corect oamenii şi situaţiile cu care se confruntă.

Puterea liderului stă tocmai în înţelegerea aspectelor fundamentale legate de dimensiunea umană, aşa cum puterea medicului stă în cunoştinţele sale teoretice şi practice. El îşi găseşte un aliat de nădejde în procesul prealabil de cunoaştere, de descoperire a celor mai înălţătoare trăiri, aspiraţii, idealuri pe care le degajă, le abordează, le emite fiinţa umană în ansamblul ei, pusă în faţa unor hotărâri dificile (întru desăvârşirea ei).

Numai cunoaşterea elementelor constitutive ale fiinţei umane - prin înţelegerea complexităţii sale, numai manipularea inteligentă şi în scop benefic a minţii şi a spiritului care îi alimentează permanent credinţa, puterea de a merge înainte, - îşi poate liderul dovedi adevărata valoare.

Numai insuflând oamenilor puternice sentimente care ating şi fac să vibreze cele mai sensibile corzi din sufletul lor, el poate face dovada evoluţiei propriului său Eu. Căci

funcţionarea leadershipului depinde de funcţionarea celorlalţi oameni, tot aşa cum viaţa unui pilot de curse depinde de funcţionarea perfectă a motorului maşinii pe care o conduce.

Liderul nu este în măsură să dea singur valoare leadershipului său, tot aşa cum subiectul nu este în măsură să dea singur valoare unui tablou.

În leadership oamenii îşi au importanţa lor, ei determină totdeauna dimensiunea influenţei liderului, ei sunt cei care determină respectivă formă de viziune a liderului – însă viziunea nu poate constitui un criteriu, şi din fericire masele vor continua întotdeauna să judece leadershipul numai în funcţie de rezultatele obţinute. Leadershipul este o artă care presupune interpretare, aportul individualităţii liderului, al viziunii sale creatoare.

Ţi-ai dezvoltat relaţii solide cu toţi cei care lucrează pentru tine? Eşti în măsură să dai singur valoare leadershipului tău? Cum îţi dovedeşti adevărata ta valoare? Cum faci dovada evoluţiei tale?

Pentru un lider este esenţial să ştie să-şi inducă şi să inducă celorlalţi sentimentul că schimbarea este o necesitate. Şi pentru ca să accepte schimbarea, el trebuie să creadă în potenţialul său şi al oamenilor, să ştie să se auto-motiveze şi să-i motiveze pe ceilalţi, şi mai ales să creadă şi să le inducă credinţa că viitorul poate fi şi mai bun dacă adoptă schimbări, începând de azi, din acest moment.

Îi asişti pe cei care lucrează pentru tine? Cei din afara departamentului tău sau a zonei tale de responsabilitate îţi respectă opiniile şi îţi cer frecvent sfatul? Cei care lucrează alături de tine au o părere foarte bună despre tine aproape tot timpul? Îţi îndeplineşti în mod constant ţintele şi scopurile profesionale? Oamenii te consideră un expert în domeniul tău şi caută să înveţe mereu ceva de la tine? Performanţa ta duce echipa la un nivel mai înalt? Eşti un continuator al cunoaşterii?

A atinge Absolutul înseamnă să conştientizezi puterea Eului cu care te identifici şi care te guvernează în momentele de reflecţie.

Poate că, totuşi, stăpânul absolut al propriului Sine este acel spirit meditativ orientat către solitudine, intercalat în fluxul unui limbaj silenţios, dar aprig, în orice caz artistic prin transmiterea emoţiei provocate de cei mai celebri paşi de linişte sufletească.

Puterea Liderului stă în Eul pe care încearcă să-l scoată din mijlocul lumii. Mai mult decât atât, el trebuie să înveţe să nu confunde egoul pe care îl percep în ceilalţi, cu identitatea sa.

*** Notă:** Vlahuta, Alexandru - *Pictorul Nicolae Grogorescu* , Editura Tineretului, 1969.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-liderului.html

Puterea magică nu poate fi dobândită de un muritor

On Aprilie 02, 2009

Numai dominarea interioară te poate transforma într-un deschizător de drumuri pentru alții, arătându-le valoarea autocunoașterii.

Trecu o lună, petrecută de Keops în lecturi şi meditații. În timpul zilei, stătea în încăperea atribuită lui, doar cu a doua carte a lui Thot. Nu ieşea, se hrănea cu smochine, legume, pâine şi bea doar apă. Nu vedea pe nimeni, decât pe preotul care îi aducea hrana, cu care însă nu vorbea. Singura sarcină impusă era să-și țină curată încăperea, să măture, să spele podeaua cu apă multă. Seara, urca pe terasă ca să observe cerul, aşezat sau culcat pe rogojină, să mediteze și să doarmă câteva ceasuri. Când se apropie sorocul pentru lună nouă, Ibebi veni la Keops. Se așeză în faţa lui şi-i spuse:

- Keops, în timpul acestei luni cât ai stat singur cu tine însuţi, probabil că mintea ta s-a maturizat, ai avut timp să meditezi asupra tuturor lucrurilor învăţate aici. A venit timpul să treci o nouă poartă în drumul tău inițiatic spre lumină. Imediat va veni un preot pur care, ca în prima zi, te va râde, te va purifica, apoi vei fi dus în incinta templului, ca să vezi ce poate fi văzut şi să auzi ce poate fi auzit. Apoi va trebui să hotărăști singur dacă-ţi pare necesar să mai rămâi un timp în această sală, ca să te cufunzi iar în tine însuţi, sau dacă te întorci la Memphis. Acolo vei aştepta să vină la tine mesagerul Marelui Prezicător al lui Ra, ca să-ți spună că eşti aşteptat la Abidos, unde urmează să-ți desăvârşeşti inițierea, coborând în sălaşurile lui Osiris.

Te simţi acum pregătit să treci a cincea poartă și să auzi cuvintele secrete care te vor ajuta să înfrunți şi ultimul mister închis ca un giuvaer într-un lotus, dezvăluit celor ce sunt demni de el în templul ascuns al lui Osiris?

Leadership: Cât de mult crezi că s-ar schimba percepția ta despre autonomie și control asupra ființelor și lucrurilor, având acces la o cunoaștere ascunsă?

- Sunt pregătit. Să vină la mine preotul pur, să mă pregătească să trec a cincea poartă. Dar dă-mi voie să-ţi mai pun o întrebare. Ibebi încuviinţă cu o mișcare a capului. Keops spuse:

- Am citit prima carte a lui Thot, am citit a doua carte a lui Thot, le-am învăţat pe amândouă pe de rost. Există cumva şi o a treia carte a lui Thot, unde este dezvăluit marele mister, prin care dobândești puterea magică a spiritului pe care ţi-o conferă dominarea asupra lucrurilor şi a ființelor?

Ibebi dădu din cap, rămase un moment tăcut, apoi răspunse:

- Există oare această misterioasă carte a lui Thot despre care mi-ai vorbit? Nu pot să-ţi spun. Nici măcar nu ştiu cum ai aflat de existenţa ei, căci se pare că vorbeşti de cartea Marelui Thot, a zeului de trei ori Mare. Dar trebuie să te convingi că această putere magică, la care s-ar părea că aspiri şi care ar conferi o dominare asupra lumii, nu poate fi dobândită de un muritor, fie el şi fiu de rege.

Leadership: Percepția despre autoritatea asupra propriei vieți se poate modifica odată cu aprofundarea cunoașterii de sine, în cazul în care realitatea interioară și cea exterioară încep să se reflecte una în alta într-un mod neașteptat?

Singura dominare care are o valoare, pentru noi oamenii, este dominarea de sine, dominarea propriului nostru spirit, cunoaşterea de sine şi cunoașterea naturii, care ne conferă cea mai mare autoritate asupra noastră. Nu căuta mai departe, căci această dominare de care ţi-am vorbit înseamnă deja o destul de mare asceză şi o căutare interioară care cere mult timp şi multă răbdare.

Ibebi păstră alt moment de tăcere, pentru ca discipolul său să-i înţeleagă bine cuvintele. Keops pricepu că nu trebuia să mai pună întrebări despre această carte a lui Thot. Lăsă capul în jos şi aşteptă ca preotul să vorbească din nou.

- Acum, zise Ibebi, ascultă-mi instrucțiunile, reţine ce va trebui să spui, ce va trebui să înţelegi şi răspunde la cuvintele pe care le va pronunţa zeul Thot în faţa ta....

În fața porții către iluminare, fiecare pas este o alegere între a rămâne în confortul cunoscutului și a îndrăzni spre necunoscut. Pășirea prin porțile cunoașterii cere curajul de a explora necunoscutul și maturitatea de a înfrunta misterele ascunse.

Puterea magică nu poate fi dobândită de un muritor, dar numai dacă acest muritor consideră că dominarea propriului spirit poate deschide noi perspective asupra modului în care percepe realitatea înconjurătoare. Să nu uităm că percepția despre autoritatea asupra propriei vieți se modifică odată cu aprofundarea cunoașterii de sine.

În ce mod crezi că dominarea de sine și cunoașterea propriei ființe îți pot schimba perspectiva asupra realității și valorii personale?

*** Notă:** Guy Rachet - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-magica-nu-poate-fi-dobandita-de-un-muritor.html

Puterea nemăsurată

On Aprilie 05, 2015

Împinge leadershipul spre noi dimensiuni cu toate puterile ce se desfăşoară în sânul tău, construindu-ţi o imagine mentală a ceea ce se află în afara ta.

Raţiunea mea căpăta avânt pentru un alt fel de existenţă, una supusă legilor nescrise ale lumii, împotriva a ceea ce era definit deja ca primordial. Era o alcătuire complicată din fantezie, realism şi magie, dincolo de adâncul semnificant al minţii prin care puteam să acced la o putere nemăsurată, care nu se stingea sub vectorul de inducţie al observaţiilor empirice. Ca şi când aş fi sărit iute într-un tren ce m-a dus de-a lungul unui ţinut necunoscut, în mijlocul unei adevărate nebunii, oferind o măsură imprecisă ordinii lucrurilor şi experienţelor vieţii, tocmai pentru că nu ştiam să dezleg firul raţiunii pentru a crea o logică generală.

Căutarea unui sens al vieţii pe care să-l atribui unei raţiuni mai înalte implică o anumită raportare la alte Euri. De fapt, cred că toată fiinţa mea era cuprinsă în imaginea unei lumi care se hrăneşte din substanţa unui imaginar absolut, specific creatorilor, dintr-o filosofie a alterităţii care inundă realitatea, activitatea creierului, toate lucrurile din jur şi pătrunde în lumea fenomenală a vieţii tainice, explicată doar prin ocheanul visului. Da, unii oameni îşi descoperă raţiunea de a fi doar într-un vis.

Rătăcitor, ca un om desprins de lucrurile acestei lumi, ca un personaj al lui Dumas pendulând între fiinţă şi nefiinţă, încercam cu greu să pătrund un mister a cărui pricină n-o cunoşteam, al cărui efect îl vedeam, dar nu-i înţelegeam scopul. Puterea se arăta drept ceea ce era: când eu, când altcineva, împrumutând mult din ideile timpului. O putere care mă desfăcea de lumea aceasta şi mă sincroniza într-o nemărginire fără nume constituind - precum simetria în artă - o condiţie a frumosului.

Leadership: Poţi cere raţiunii tale să creadă în autenticitatea unei rupturi de lume, încât să împlineşti destinul unei fiinţe care se împlineşte total prin abordarea unei creaţii menită să scoată din anonimat trăirile care te fac mai puternic?

Frumosul. Sublimul. Misteriosul. Puterea de a fi totul într-un nou peisaj, într-un alt moment, în acelaşi timp o oglindă, o reflexie a lumii, un corp de cunoștințe creat prin intermediul simţirilor, al energiilor şi al ideilor sincere, transmise într-un *cloud* unde erau analizate şi interpretate printr-o serie de algoritmi complecşi care puteau prezice, cu o marjă oarecare de eroare, răspunsurile la întrebările fără răspuns.

Era şi asta o cale de a aduce la suprafaţă lucruri pe care le purtam în mine şi de care nu eram conştient. Total, exista în mine o dimensiune a conştiinţei apropiate de o desfătare a simţurilor care nu-mi fusese cunoscută mai înainte. Cumva, mă inspira acea ruptură de lumea reală şi intrarea într-un vis care continua să producă imagini, sunete, mirosuri, lumini, mişcare, forţă liniara, deplasare în timp şi spaţiu, având în permanenţă controlul. Puteam să fac să dispară orice lucru sau să-l modific după bunul meu plac.

Leadershipul pune în discuţie importanţa deosebită a căutării sensului vieţii din perspectiva a ceea ce eşti capabil să devii ca să schimbi cursul ei.

Tot mai mult, voiam să devin un creator al ordinii, care cunoaște relațiile și caracteristicile tuturor lucrurilor și care poate ordona totul. Povestea mea părea mai degrabă destinul unei fiinţe care se împlineşte total prin abordarea unei creaţii menită să scoată din anonimat trăirile care o fac mai puternică: trăirea noului care întrece cu mult aşteptările cuiva, trăirea

transcendenţei, trăirea timpului care nu se mai consumă, trăirea realităţii de dincolo de lumea fizică, de dincolo de ce este palpabil.

Cine caută în atitudinea înfăptuitorului de lumi frumuseţea lui interioară, simplitatea pură a inimii, acea profunzime fără de care nu poate acţiona, multiplicându-se apoi la nesfârşit prin serii de rezonanţe. Cine caută la el candoarea sufletească în ingenuitatea acelei convingeri dobândite prin experienţa bilanţului vieţii, sub incidenţa ştiinţei, cu siguranţă se va simţi încâlcit într-o plăsmuire de gânduri ba din trecut, ba din viitor, debusolându-l şi lăsându-l fără atâtea răspunsuri.

Să vezi o lume dincolo de experienţa personală înseamnă să-ţi dezvolţi capacitatea de a-ţi exprima plastic trăirile propriei personalităţi, unice şi irepetabile, continuând să ridici fundația unui vis care va deveni realitate.

A da viaţă unei creaţii care să te facă să te simţi în mijlocul unei schimbări de perspectivă vizează experimentarea directă a realităţii de dincolo de vizibil, de dincolo de ce ştii despre lume, de dincolo de palpabil, de dincolo de ceea ce poţi explica simplu în cuvinte... şi care nu încetează să te mire.

Filozoful român Constantin Rădulescu Motru mărturisea: „ *Este destul ca sistemul ce avem în vedere să rămână neinfluenţat din afară, pentru ca să constatăm că toate puterile ce se desfăşoară în sânul său, cu toată felurimea lor calitativă, formează totuşi un circuit închis de transformare şi reprezintă un cuantum constant. Acest cuantum constant, sub care se subsumează manifestarea puterilor, a luat denumirea de energie.* "

Structura mentală îndreptată spre explorarea spaţiului, a timpului şi a realităţilor paralele, în legătură cu acea particularitate a înfăptuirii unei asocieri între ele, are filtrul personalităţii celui care îşi hrăneşte setea de cunoaştere prin descifrarea şi asimilarea misterelor, a ştiinţelor. De la frontiera adevărurilor neştiute.

Un asemenea creator nu este lipsit de puterea de a se regăsi într-un alt timp, într-o altă lume, angrenând existenţa sa într-o dinamică a transformării şi deschiderii spre orizonturi numai de el ştiute.

Ceea ce cunoşti despre tine însuţi trebuie analizat ca mijloc de accesare a procesului de relativizare a realităţii de dincolo de reprezentarea fizică, de dincolo de ceea ce rezistă raţionalizărilor viziunii, ca şi când ai fi parte dintr-un vis care îţi copleşeşte sufletul de emoţie.

Prin prezenţa misteriosului, a ceea ce se află în afara propriei sale conştiinţe, în afara înţelegerii şi controlului imediat, oferind repartizări noi, improbabile, ale elementelor necunoscute obţinute prin revelaţie şi printr-un efort al închipuirii, se dezvoltă o altă fiinţă, o parte invizibilă a omului ce se rezumă la infinit.... fără limite.

Un înfăptuitor de lumi poate să se vadă pe sine însuşi şi să se cunoască nemăsurat prin explorarea şi aprecierea misterelor de care se înconjoară. Practic el îşi exercită puterea apelând la ceva „superior", greu neînţeles. Puterea se arată, în acest caz, drept ceea ce poate fi: când el însuşi, când altcineva, o putere care îl desface de lumea asta şi îl sincronizează într-o nemărginire fără nume.

Misteriosul, această prezenţă invizibilă, străbătută de o energie care se sustrage de la comparaţia cu viaţa, este mai reală în el decât gândurile şi emoţiile efemere, tranzitorii, ale multelor Euri.

Specificul subiectivităţii cu care vezi lucrurile este o parte a artei explorării zăcămintelor de sens ascunse într-o fiinţă cu statutul de visător, care trăieşte şi simte totul ca o prelungire a realităţii care cultivă mai mult „news” decât "other weekly paper", din perspectiva unei călătorii în alt timp şi spaţiu.

Puterea nemăsurată este cea ieşită din comun, adică cea care poate fi atinsă doar prin interpretarea unor trăiri interne, a unor senzaţii legate de anumite momente ale vieţii. Ca să produci inovaţie trebuie să converteşti misterele în convingeri, în chip pozitiv şi adecvat vieţii şi personalităţii tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-nemasurata.html

Puterea nevăzută a unui condamnat (II)

On Decembrie 02, 2013

Redimensionează-ţi limitele proprii în aşa fel încât evoluţia ta să nu capete valenţe prea mari.

Hannibal Lecter este condamnat să exploreze singur lumea, s-o înfrunte şi s-o controleze, prin faptul că voia să o condamne la a fi sub puterea Egoului său supradimensionat. Complexele implicaţii ale rolului ce-l are de îndeplinit nu pot scoate la suprafaţă însuşirile sale definitorii. Căci omul acesta atotcuprinzător ştie destulă chimie ca să prevadă rezultatul reacţiilor ce se vor produce în timp, între diversele elemente de contrast din contextul evenimentelor. El ştie, de asemenea, să se reprogrameze, creând noi algoritmi de optimizare şi securitate. La el totul se transformă într-o mecanică ascunsă a rolurilor, într-un lung proces de redimensionare a limitelor personale.

Precum puternicul Vautrin din opera lui Balzac, geniul din umbră care controla evenimentele din dosul uşilor închise cu ajutorul intuiţiei şi a simţului psihologic, Hannibal Lecter pare, de asemenea, să ştie şi să hotărască totul, dar nu întotdeauna vrea să se pronunţe. Totul se face şi se desface din spatele gratiilor, datorită minţii şi ingeniozităţii.

Iar când acest om neînduplecat se înfruptă cu cuvintele pline de credinţă: " *Dacă nu merg eu la munte, vine muntele la mine* ", totul capătă valenţe magice care îi amplifică evoluţia. Chiar şi izolat, Hannibal pare să deţină controlul total asupra evenimentelor, reuşind să le tempereze sau să le dinamizeze. FBI-ul apelează la el pentru rezolvarea cazurilor spinoase. Chiar se încheie şi un pact între aceste două părţi distincte. Dar, obscură, această minte plină de judecăţi şi raţionamente tăioase, este totodată plină de contraste. Mare grijă, mare atenţie !

Experienţa de a fi un om puternic seamănă cu savurarea unei ceşti de ceai: numai când simţi ceva fierbinte se aprinde sângele în tine.

Ai crede că acest condamnat bătrân şi epuizat va aştepta multă vreme pasiv, în afara sferei evenimentelor, în umbra dizgraţiei, în celula întunecată. O permanentă nulitate a fiinţei ajunsă la capătul puterilor. Cu toate acestea, o forţă latentă îi dă puterea de a fi mai mult decât este, regenerând stadiul său existenţial, oferindu-i substrat pentru o revitalizare durabilă. Se reînnoiesc neuronii, muşchii se încordează, tensiunea creşte, respiraţia se intensifică şi toate simţurile devin mai ascuţite. Şi astfel Hannibal se poate concentra mai bine asupra obiectivului principal: supradimensionarea existenţei.

Nu este exclus ca Hannibal, urmare a efortului său total de a cuprinde şi guverna toate forţele, toate legile şi constantele ştiinţei psihologice, să trăiască ideea totalităţii sale, împreună cu sentimentul harului, caracteristic acestei trăiri. Caracterul său unitar rezultă din suma părților componente, din capacităţile sale de conducere, nevăzute şi nedescifrate de nimeni. Din întreg ansamblul de posibilităţi, de variaţii şi combinaţii menite a ţine în viaţă tocmai propria lui persoană.

Leadership: Ai capacitatea să te dedici cu supunere totalităţii tale, încât ceea ce controlezi cu ajutorul Egoului să devină definitoriu pentru obţinerea unui efect: "I deserve everything I can get"?

Omul care are meritul de a fi navigat pe marile necunoscute ale vieţii, dominat astfel de un permanent dialog între sine şi, să spunem, "nebunia" sa, nu poate fi niciodată mulţumit de

sine. Vrea mai mult, vrea să găsească un loc de unde să poată privi altfel lumea, chiar s-o conducă. Şi numai anulând orice aparenţe el poate să intensifice acele puteri lăuntrice capabile să înfrângă limitele propriei sale cunoaşteri şi puteri de iniţiativă.

În loc să se dezvolte acest supraindividualism, tradus printr-un *care-free attitude above all circumstances,* el se estompează în cazul persoanelor neîmplinite pe plan personal, care vor să deţină puterea maximă. Şi numai prin reconfigurarea realistă a aspectelor ce ţin de proiectarea nevoilor lor reale se poate realiza, în mod specific sau exclusiv, o umplere a golurilor funcţionale care permit însuşirilor lor definitorii să evolueze.

Leadershipul nu se sustrage rigorilor personale. El se poate propaga în vid, în perimetrul acelei funcţionalităţi care permite "utilizatorilor de forţe interne" să acceseze în timp real rezultatele căutării lor şi să le valorifice printr-un proces de colaborare tacită. Şi asta pe măsură ce îşi construiesc noi structuri de gândire.

Dar ce caută necontenit omul care nu stă strâns legat în cămaşa de forţă a timpului? Mai mult ca sigur el vrea să capete autoritate, caută să posede acea libertate de viziune, de voinţă. Şi, mai presus de toate, libertatea de a judeca în mod independent asupra a ceea ce este pus să facă.

Iar acest " *I deserve everything I can get* " devine esenţa vieţii lui, ilustrat convingător în cazul lui Hannibal Lecter. Un asemenea individ se dedică cu supunere totalităţii sale, trăind această idee cu toată plinătatea desăvârşirii sale, asemenea unui astru care asfinţeşte, dar care se înalţă mai strălucitor în altă emisferă – *a la dolce vita* , în sensul solidarităţii cu propria lui fiinţă, cu extremele sale, cu propriile convingeri.

Leadership: Poţi fi identic cu cineva care oricât de mult s-ar chinui să-şi dovedească contrariul propriei naturi, este totuşi predispus la a se transpune într-o forţă majoritară, necondiţionată de vreun scop înalt?

Ce urmăreşte Hannibal Lecter? Să nu fie niciodată identic cu altcineva, să nu existe nimic care să-i pericliteze poziţia ocupată pe teritoriul privilegiat al leadershipului intuitiv şi bine stăpânit. Între gândire şi decizie, în vederea atingerii scopului suprem - biruinţa pe plan psihologic - nu trebuie să se interpună nicio forţă. Îndrăzneţ, un astfel de om strânge bine totul în hăţurile ideilor sale şi da frâu liber cailor putere: aspiraţiile şi eforturile de evoluţie. Care, însă, nu se încadrează în tiparul normalului.

De ce tigrul este un vânător mult mai complex şi mai tenace decât leii sau hienele care vânează doar în grup? Fiindcă izolarea creează condiţii de dezvoltare a unor abilităţi mult superioare celor pe care le creează integrarea.

Vasta utilitate a progresului personal este profilată, în prezent, exclusiv pe integrare, pe producţia de resurse de dezvoltare partajate în comun, dispunând deopotrivă de o dimensiune intuitivă şi una practică. Un brainstorming la care se adaugă acţiunea.

Dar vor exista întotdeauna cazuri izolate de indivizi, cu capacităţi peste normal, ce vor acţiona liber, prin intensitate, prin conştientizarea talentelor, prin stimularea deprinderilor şi experienţelor individuale. Şi exact aceştia vor dicta mersul lumii, spre bine sau spre rău.

Ca şi în trecut, la fel şi în viitor. O forţă cugetătoare minoritară, neînţeleasă şi obscură, va fi mult mai presus decât o forţă majoritară unită, dar inconsecventă şi necondiţionată de vreun scop înalt. Iar un om care vrea să-ţi dovedească contrariul propriei naturi este un om care îşi dă seama de "negativul" personalităţii sale, dar totuşi este avântat spre a-şi dovedi

superioritatea cu orice preţ, chiar cu riscul opoziţiei lumii.

Leadershipul este calitatea de a te raporta la efortul de a fi puternic, inteligent, iscusit, dând o mare importanţă vieți prin intermediul superiorităţii extrasă din convingerea celorlalţi că eşti plin de afecţiune, nu doar mai bun profesionist decât ei.

Puterea nevăzută a unui condamnat desemnează acele forţe interne ce se pot dezvolta atunci când sunt susţinute de motivaţii puternice, în vederea creării unei unicităţi autentice. Orientate spre bine sau spre rău.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Puterea nevăzută a unui condamnat (I)

On Noiembrie 30, 2013

Monitorizează-ţi evoluţia şi moderează-ţi dezvoltarea, astfel încât să treci de pragul critic de a împinge Egoul la extrem.

A fi un criminal notoriu înseamnă să fii un psiholog cu sânge foarte rece, dar în aşa fel încât răceala lui să nu iasă în evidenţă decât prin însemnătatea acordată evenimentelor în care se reflectă personalitatea sa. Limitele structurii funcţionale, între care are loc explozia de motivaţie şi inspiraţie, într-un amestec de pasiune şi trufie, sunt dirijate spre valori maxime. Aceste limite de acceptabilitate între care Hannibal Lecter oscilează, trăieşte, luptă, chibzuieşte şi hotărăşte, niciodată nu ating pragul critic. Dar nici nu coboară spre mediu sau normal.

Chiar şi exilat de societate, omul acesta dârz, creierul acesta inepuizabil, centrul activ al tuturor proceselor intelectuale de analiză şi discernere, rămâne un fragment de rocă dură propulsat într-o atmosferă a siguranţei, *a la dolce vita* , fiindcă rămâne de neatins în adâncurile sale. Dacă îl studiem cu atenţie pe Hannibal Lecter printr-o lupă gigantică, putem constata că acest generator uman de înaltă tensiune acţionează atât prin intensitate, cât şi prin extensiune.

Aşa cum stratul izolant al învelişului corpului uman reduce pierderea de căldură şi măreşte rezistenţa organismului, tot astfel regulatorul intern care asigură funcţionarea fără blocaje a acestui om reduce timpul pierdut cu montajul pieselor unui puzzle care nu au şanse să se îmbine perfect. Puterea lui dominantă se alimentează şi se exercită prin intermediul unei ştiinţe şi a unei gândiri minuţioase, aplicabile numai în condiţiile impuse de el. Iar aceste condiţii creează o mare derută pentru ceilalţi.

Cercetând argumentele care stau la baza raţionamentelor de tip cauză-efect, încadrându-le într-un crescendo susţinut, Hannibal îşi consolidează capitalul propriu de resurse necesare creării unor noi perspective şi noi oportunităţi explorare a talentului său cel mai pregnant. Anume, talentul de a se întreţine, de a se acompania singur, abandonându-se total în puterea lui de autosugestie, în turnul de fildeş al autocunoaşterii. Numai ridicând semne de întrebare vis a vis de ceea ce este el cu adevărat, va reuşi să ţină pasul cu propria-i imagine despre sine.

Leadership: Puterea dominantă cu care îţi înveleşti personalitatea îţi permite să observi toată extensiunea evenimentelor la care iei parte prin reflecţia propriei minţi într-un univers numit "emanaţie a unui Ego supradimensionat" ?

Un automobil, oricât de frumos proiectat, dacă nu dispune de calităţile tehnice care să-l facă superior altora ca obiect util, forma sa estetică va conta foarte puţin. Când vine vorba de leadership, elementul "calitate" trebuie să vină în completarea elementului "superioritate", să se potrivească între ele şi să se afle într-o strânsă legătură. Nu să se dizolve complet în "particular" şi "întâmplător".

Un ego supradimensionat este instinctul unui om de a se hrăni din abundenţa slăbiciunilor altora. Leadershipul este dominat de principiul unicităţii şi al armoniei, nu al generalului, extinzându-se sau restrângându-se în funcţie de nivelul psiho-profesional al omului care asigură supravieţuirea în "vid", în decursul etapelor aride şi întunecate ale vieţii. Iar asta este ceea ce transformă leadershipul într-un "produs" al necesităţii.

Suma evenimentelor propriei vieţi, ca numitor al unei gândiri de tipul "eu sunt cel ce sunt", se observă ca o prelungire a minţii supradimensionate de o reflecţie unică asupra vieţii: "Lacomul sătul tot flămând este", după cum bine observă Dimitrie Cantemir. Puterea care defineşte un asemenea individ este redată cel mai bine printr-un citat al lui Lord Byron: "Orice virtute este doar o problemă de preţ."

Leadership: Cât timp poţi să rămâi de neatins în adâncurile tale, încât abilitatea pe care o ai, acest talent de-a te simți "Superior", să nu se manifeste într-un mod pe care ai vrea să-l negi?

În condiţiile analizei adevăratului tău statut, fie de învins, fie de învingător, contrastele lumii pe care ţi-o zămisleşti nu au nicio scuză. În orice situaţie, poziţia pe care o adopţi şi curajul de a o susţine neîncetat, constituind reflectarea fidelă a ceea ce eşti cu adevărat, trebuie să se concretizeze într-un demers motivaţional consistent, unul profund transformator şi progresist.

O îndeletnicire irezistibilă te ajută să-ţi proiectezi mai bine propriul film existenţial, dar nu este de ajuns pentru a manifesta o anumită fidelitate faţă de sine. Iar o nouă abordare a spaţiului de evoluţie poate fi oricât de lăudabilă, dar dacă nu funcţionează în acelaşi sens cu trebuinţele tale superioare, vitale în reconstruirea acelor aspecte calitative de funcţionalitate, îşi pierde orice sens.

Să rămâi de neatins în adâncurile tale înseamnă să păstrezi monopolul asupra întregii tale persoane chiar şi în singurătate, chiar şi în condiţii vitrege de viaţă. Orice contradicţii de ordin moral, fiind doar de atenţionare, pot temporar să-ţi încetinească reacţiile şi perspicacitatea. Prin urmare, numai dacă ajungi până în punctul în care începi să te identifici cu persoana ta, cu propriul sine, cu propriul model de gândire, cu propria creaţie, te vei putea regăsi în îmbrăţişarea irezistibilă a ceea ce eşti cu adevărat.

Puterea ta dominantă se alimentează şi se exercită prin intermediul ştiinţei şi a gândirii minuţioase aplicabile numai în orice situaţii? Îţi cunoşti bine potenţialul? Posezi talentul de a te întreţine, de a te acompania singur, abandonându-te total în puterea ta de discernământ, în turnul de fildeş al autocunoaşterii?

A-ţi recunoaşte cu orice preţ superioritatea înseamnă să-ţi sporeşti valoarea de sine fără să-ţi asculţi conştiinţa, iar a-ţi nega superioritatea înseamnă să abuzezi de mintea ta într-un mod impropriu ei.

Puterea nevăzută a unui condamnat simbolizează acea putere interioară de mare intensitate care generează un status pro-reformator benefic. Sau unul malefic. Eşti condamnat să fii un reformator sau un demolator al propriei persoane?

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/puterea-nevazuta-a-unui-condamnat.html

Puternica confruntare a omului cu sinele

On Octombrie 03, 2013

Angajează-te pe frontul spiritual, în actul de reformare a sinelui, ca să găseşti echilibrul optim între raţiune şi emoţie.

Mâna capricioasă grăbeşte lucrurile. Cum să te fereşti de efectele ei distrugătoare? Zgomotele înfundate ale fatalităţii se fac auzite, însoţite de nori de-a dreptul apocaliptici ce se răsfrâng în ceaţa densă a minţii. A neputinţei de a accepta marea enigmă. Ceva îi scapă locotenentului Boyle, ceva de neînţeles, nu pricepe legătura dintre toate acestea.

Când mâna lui dreaptă este prinsă şi trasă în jos de forţa monstruoasă, el îşi simte instinctiv sfârşitul. Semn îngrijorător. Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Cum s-a eliberat Hannibal Lecter din cătuşe? Derutat, Boyle pare că intră într-un blocaj. Şi într-o nesfârşită umilinţă. Reacţia rapidă comportamentală nu poate fi explicată la nivel de gândire conştientă.

Dar timpul nu mai are răbdare în clipa cea mare a pedepsei. Este limpede că neliniştea inerentă, spaima cea mai dezarmantă la a cărei apariţie contribuie suspansul cel mai tulburător, nu mai poate fi potolită. Nu mai poate fi smulsă din strânsoarea pe care o exercită asupra minţii. Ca un foc care transformă orice, neliniştea aceasta înverşunată, controlată parcă de nişte forţe de coeziune puternice, activează centrii nervoşi. Ea generează inhibiţia voinţei şi blocajul acţiuni. Bietul om pare că intră într-o criză de amorţire.

Leadership: Care este răspunsul minții tale la situațiile de viață cu care te confrunţi prin eficientizarea unei intervenţii de tip "vreau să văd dacă pot să-mi permit un extra-premium de senzaţionalism" ?

Răspunsul reflex la această stranie întâmplare, printr-o singură lovitură adâncă, ca de bisturiu, secţionează orice legătură strânsă cu echilibrul, cu frontul spiritual unde mintea stătea de gardă. Iar cu cât forţa anormală se propagă mai mult în perimetrul fundamental pozitiv al omului, cu atât presiunea în circuitul venos creşte. Se produce dilataţia vaselor sangvine periferice, determinând creşterea temperaturii şi înroşirea pielii. Spaima a dat lovitura cea mare. Direct în inimă îl loveşte pe nenorocitul care a avut curajul să privească în ochi trimisul întunericului, moartea.

Abia acum, când nu mai poate astupa spărtura psihică prin care năvălesc apăsător umbrele puternice de îndoială, pe care niciun gând de natură pozitivă, nicio faptă bună nu le mai poate înfrâna, abia acum se descoperă omul, în slăbiciunea lui. În greşelile sale, în pierzania lui. Atât de bine se închide Boyle în el însuşi, încât nu-şi mai poate manifesta capacitatea de existenţă autonomă. Este ca şi mort.

Hannibal Lecter, personajul din "Tăcerea Mieilor" reuşeşte cu măiestria unui magician să domine o situaţie din care nimeni n-ar fi putut să scape. Pe linia lui de gândire se plasează nu doar simpla dorinţă de a evada, de a se sustrage de la o pedeapsă binemeritată, mişcare inopinată de altfel, ci exprimarea publică a unei trăsături diferite de caracter, mult mai grave: el este în stare să se împotrivească legii şi să ridice la nivelul performanţelor unui judecător nemilos care pronunţă cu satisfacţie şi fără drept de apel o condamnare la moarte. Tot ce i se pune în faţă este condamnat printr-o hotărâre definitivă, ca o dovadă a cruzimii şi asprimii caracterului său.

El îşi murdăreşte mâinile cu sânge într-un gest de senzaţionalism ca să răspundă unei condiţii de performanţă mai înalte, estimând riscul corespunzător unei anumite mărimi a

hazardului, astfel făcând dovada unei cunoaşteri ulterioare ale evenimentelor. Senzaţionalismul nu este doar un act de teribilism, ci un vector al creşterii performanţei în ceea ce priveşte reuşita îndeplinirii unei misiuni cu caracter semnificativ: "să fii mai presus de patimile pe care păcatul le aduce în tine."

Leadership: În ce condiţii te scufunzi în conflictele propriului eu, luând ca referinţă de măsurare a inteligenţei de vârf dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ?

Paralel cu preocuparea de a asigura păstrarea curată a conştiinţei, în raport cu alte lucrări de consolidare a infrastructurii leadershipului care are rolul de a sprijini identitatea omului, nesupus unor forţe externe, se impune şi realizarea unei interpretări a realităţii care nu poate fi pe deplin lămurită. Un set limitat de acțiuni, cu o finalitate nu tocmai previzibilă, poate fi acordat sistemului de reproșuri diverse în mintea unui om influențat de deciziile luate la un moment dat.

Perspectivele expansiunii leadershipului în lumea de mâine se cer discutate şi în lumina unei alte realităţi pe care omul nu o poate stăpâni. Este vorba de vocea reproşului care îţi limitează gesturile şi acţiunile, strigându-ţi numele în sfera înaltă a păcatului de a domina şi distruge viaţa altora în interesul acordat unei pasiuni de cursă lungă a cărei intensitate poate naşte o legendă a perfecţiunii. Aici, inteligenţa de vârf capătă semnificaţia de faptă ilicită și antisocială, chiar dacă se pretează la capacitatea de adaptare la mediu şi la situaţiile dificile, văzută ca un mod de a te descurca în viaţă.

Atunci când se scufundă în conflictele propriului Eu, deci atunci când realitatea nu reacţionează la niciuna dintre comenzile gândirii, omul se distanţează de locul său în cadrul leadershipului. Se dezleagă de configuraţia personală creată după un model acceptat. Şi astfel el se mărgineşte de statutul lui normal de “ *a fi* ”, asemenea unui obiect dintr-o colecţie de mică valoare destinat să facă faţă uneia şi aceleiaşi trebuinţe - să cedeze la cea mai mică forţă exterioară şi să se spargă. Iar un astfel de obiect nu se va “vinde” niciodată foarte bine.

Dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ îi aparţine omului care îşi măsoară conştiinţa de sine prin intermediul a ceea ce este dispus să plătească pentru faptele sale.

Liderul îşi cântăreşte faptele înainte de a răspunde pentru ele, cu specificaţia că imaginea de sine pe care şi-o construieşte din revelaţiile de moment ale unei minţi sclipitoare trebuie să aibă dimensiunea experienţei de a admite ca orice greşeală se poate întoarce împotriva lui. Ori Hannibal nu era un asemenea om. Pentru un psiholog înrăit ca el, cunoaşterea profundă a fiinţei umane implica mai degrabă decizia de a o supune durerii, încât sensibilizarea şi subjugarea ei să fie totală.

Un scriitor român preciza la un moment dat: “ *În suferinţa cumplită pe care o generează şocul rezidă întreaga dramă spirituală a omului.* ” Oamenii reacţionează diferit de pe poziţiile unei rigori a gândirii, alimentată de rătăcirile şi stările de incertitudine foarte adânc înrădăcinate. Şocul, suma stărilor de tensiune care nu pot fi alungate prin esenţa rezonanţei cu stările pozitive iniţiale, făcând imposibilă o activitate neuronală decentă, creează o anumită discordanţă în acţiune în raport cu valorile impuse. De aceea reacţia rapidă comportamentală nu mai poate fi explicată la nivel de gândire conştientă.

Datorită acestor puternice contraste dintre stări şi judecăţi limitative, resimţite de om în toată profunzimea lor, sunt deformate caracteristicile pozitive ale personalităţii sale. Ca să găsească echilibrul între raţiunea distorsionată şi stările disfuncţionale care îl încearcă, omul trebuie să se angajeze cu toată forţa sa pe frontul spiritual, în actul de reformare a sinelui, de pe poziţiile unei lucidităţi fără defecţiune şi a acceptării provocării.

Negarea sau inacceptarea situaţiei, o aparentă cale de scăpare, nu face altceva decât să “îngheţe” realitatea, descurajând leadershipul (care împiedică emoţiile să domine raţiunea) să se manifeste.

A te afla pe poziţiile unei lucidităţi fără defecţiune înseamnă să-ţi dezvolţi abilitatea de a te elibera de presiunile conştiinţei în vederea îndeplinirii menirii de a fi "cine eşti atunci când nu te vede nimeni".

Puternica confruntare a omului cu sinele apare în situaţiile critice, punând la grea încercare soliditatea reacţiilor de contracarare eficientă şi de anihilare a cauzelor care au generat-o. Lipsa unui “antrenament” permanent ameninţă capacitatea de răspuns rapid prin inactivarea, chiar şi temporară, a voinţei de acţiune.

Aidoma unui boxer bine antrenat care se supune voluntar la încercări prin participarea la diverse competiţii cu adversari din ce în ce mai abili, fiecare dintre noi, şi mai ales un lider, trebuie să iasă în întâmpinarea cerinţelor realităţii nefaste. Să înfrunte prompt orice forţă externă menită să aibă efect destabilizator.

Ocolirea obstacolelor indiferent de amploarea lor nu este o soluţie. Mai degrabă o abordare promptă şi eficientă este un mod de acţiune de bun augur pentru un lider. Care trebuie permanent să acţioneze pe principiul: “ *punct ochit, punct lovit* ”.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/puternica-confruntare-a-omului-cu-sinele.html

Quid Pro Quo

On Februarie 06, 2011

Ieşi din limitele leadershipului, găsind acel lucru care îţi defineşte viaţa în cele mai pozitive moduri.

Filmul " *Leon – The professional* ". Pe scurt, aşa cum vă spuneam şi în articolele precedente, filmul prezintă relaţia remarcabilă dintre un asasin profesionist – Leon, şi Mathilda, o fată rămasă orfană. Datorită timpului pe care îl petreceau împreună, între ei s-a creat o legătură puternică bazată pe încredere şi sinceritate.

La un moment dat, Mathilda, îi spune lui Leon cu o voce indignată:

- Leon, noi nu facem altceva decât să muncim. Ar trebui să luăm o pauză. Hai să ne jucăm ceva. Un joc frumos.

Vorbele fetei l-au lăsat un pic confuz pe Leon. Era o schimbare cu care, categoric nu era obişnuit. Un asasin profesionist ca el, din principiu nu se poate coborî la astfel de distracţii. Dar, fiindcă o îndrăgea foarte mult pe Mathilda, a acceptat.

Leadership: Îţi poţi depăşi limitele profesiei tale prin sustinerea ideii unui schimb de roluri între ceea ce te pune în valoare şi ceea ce te izolează?

Jocul lor a constat într-un schimb de roluri. Era uşor să-l confunzi pe Leon cu John Wayne sau cu Clint Eastwood. În sinea ei, urmărind reprezentaţia lui Leon, Mathilda îşi spunea: " *E greu să crezi că omul ăsta e un asasin, e greu să crezi că e atât de nemilos.* " Într-adevăr, Leon era atât de nostim jucându-şi noul rol, era atât de distractiv, era atât de încântător să fii lângă el. Doar Mathilda îi cunoştea ambele laturi şi îl iubea oricum. Era un prieten foarte drag. Au vorbit, au râs şi au dansat.

Acel joc i-a înlăturat din minte lui Leon, cel puţin pentru o scurtă vreme, gândurile negre. I-a înlăturat din inimă tristeţea de care avea parte. I-a înlăturat din suflet acel gust amar al singurătăţii şi al uitării de sine. Astfel, el şi-a ignorat gândul care îi spunea că un adevărat profesionist, un adevărat asasin, trebuie să fie mereu realist şi să nu primească nici un pic de fantezie în viaţa lui. Şi-a depăşit pentru un timp limitele profesiei sale, iar acest lucru a fost un lucru cu adevărat înălţător pentru el, pentru liniştea lui sufletească, pentru fericirea sa.

Leadership: Cauţi să descoperi în tot ceea ce este limitat acele proporţii umane care nu sufocă viaţa?

Adevărata ştiinţă a leadershipului, care nu se rezumă la creşterea motivaţiei, înseamnă să descoperi în tot ceea ce pare limitat acele proporţii umane care nu sufocă viaţa, care nu variază în funcţie de acea iluzie reală a golirii de sine în care omul trăieşte.

Aceste proporţii sunt în strânsă legătură cu dimensiunile acţiunii tale asupra judecăţilor de valoare morale care determină o conduită sănătoasă, cu mărimea spaţiului de constrângeri care limitează numărul de alternative ale prevenirii faptelor nesăbuite, descoperirea şi anularea resentimentului de orice formă, o suprasolicitare a empatiei şi a sentimentului de vinovăţie care împovărează sufletul şi mintea.

Pentru a supravieţui şi a prospera în organizaţia ta, trebuie să fii un adevărat profesionist. Asta înseamnă să te dedici cu tot sufletul muncii tale, carierei tale, şi să nu te abaţi de la regulile pe care singur ţi le impui, sau îţi sunt impuse.

Dar viaţa personală? Bucuria, fericirea vieţii, când le vei descoperi? Respectul faţă de propria ta viaţă, faţă de sine, faţă de sentimentele tale interioare care îţi cuprind întreaga fiinţă şi îţi conferă o stare pozitivă - te vei bucura vreodată de ele cu adevărat?

Leadership: Eşti în acord cu rostul pe care îl ai de împlinit, optând pentru continuitatea unei formule de a cădea de acord asupra preţului pe care trebuie să-l plăteşti ca să suporţi o nouă înţelegere a vieţii?

Regăseşte-te pe tine, înainte de toate. Ca să ajungi să trăieşti acea senzaţie că "eşti viu", pe care numai contactul cu lumea ţi-o poate da, trebuie să revii la atitudinea aceea plină de căldură sufletească, plină de spirit, plină de calm, plină de acceptare, plină de bucurie.

La începutul poveştii " *Micul Prinţ* ", scriitorul francez Antoine de Saint-Exupery făcea o precizare : " *Toţi oamenii mari au fost mai întâi copii, dar puţini dintre ei îşi mai aduc aminte.* "

Undeva în străfundul tainic al inimii tale, nu simţi câteodată ca ai dori să joci un alt rol? Unul mai puţin obositor, şi, de ce nu, chiar mai puţin realist?

Zâmbeşte. Distrează-te mai des. Sigur ai nevoie de-o pauză, de o relaxare a minţii. Ieşi din limitele leadershipului tău, găsind acel lucru care îţi defineşte viaţa în cele mai pozitive moduri.

Leadershipul tău este asigurat de acel element care ar trebui să fie catalizatorul schimbării, într-o versiune a vieţii care chiar dacă nu merge mai departe, arată de parcă ar face-o?

Ştiai că lucrul care îi ucide pe oamenii infestaţi cu bacteria holerei (Vibrio Cholerae) este deshidratarea? Vomită şi defechează până când mor. Numai un singur lucru îi ţine suficient de mult în viaţă ca să poată elimina acea bacterie: o soluţie compusă din apă, sare şi zahăr. Dar în primul rând apa proaspătă este elementul vindecător.

Leadershipul de calitate poate fi considerat un element vindecător, doar dacă te "readuce la viaţă", doar dacă îţi permite să combini activităţile de business cu viaţa personală, doar dacă îţi permite să fii un om fericit din toate punctele de vedere. Pacea şi liniştea sufletească sunt elementele la care poate fi supus catalizatorul numit "personalitate" puternică, dar nu tuburată de tensiuni şi excese.

Ca lider numai un singur lucru te poate menţine suficient de fericit şi împlinit: menţinerea relaţiilor prieteneşti cu ceilalţi oameni.

În viaţa de lider trebuie să dai întotdeauna ceva pentru ceva. **Quid Pro Quo.** Trebuie să dai puţin din amândouă: trebuie să dai dovadă atât profesionalism, cât şi de empatie faţă de ceilalţi. Capacitatea de a te adapta la viaţa celorlalte persoane, depinde de felul în care îţi exprimi propria viaţă.

Fericirea ta, ca lider, va fi dată de calitatea relaţiilor pe care le vei stabili cu ceilalţi.

Sentimentele morale care permit aprecierea faptelor sunt începutul imaginii pe care şi-o construieşte puterea ta de admisibilitate asupra acţiunilor de promovare a mentalităţii responsabile de percepţia încercărilor lăuntrice şi a comportamentelor pe care acestea le induc.

Concluzie: În leadership, în orice funcţie de răspundere, dar şi în cazurile obişnuite, munca trebuie alternată cu perioade de relaxare, cu hobby-uri deconectante şi preferabil cu activităţi de socializare. Există destule exemple de lideri care au excelat şi în alte domenii: de ex. Bill Clinton era un excelent saxofonist, Vladimir Putin este un bun pianist şi un foarte bun sportiv, etc. Pentru relaxare totdeauna a fost indicată odihna activă prin care anumite porţiuni din creier "se odihnesc", în timp ce alte zone lăsate în repaus mult timp sunt activate.

Source: https://neculaifantanaru.com/quid-pro-quo.html

Quo Vadis

On Martie 25, 2010

Susţine-ţi cu tărie viziunea, fără să imprimi un ritm alert de dezvoltare care să împiedice adaptarea adecvată a orientării oamenilor spre viitor.

Există numai trei mari întrebări pe care oamenii, de la o generaţie la alta, indiferent de statutul lor social, şi le-au pus destul de des, şi al căror răspuns încă nu se cunoaşte: De unde venim? De ce ne aflăm aici? Încotro ne îndreptăm? Dintre aceste trei întrebări, cea mai importantă, cea mai des vehiculată în ultima perioada de timp este, fără umbră de îndoială, Încotro ne îndreptăm?

Pe mine mă frământă totuşi o altă întrebare: suntem oare pregătiţi să ajungem în locul unde suntem aşteptaţi?

Imaginaţi-vă pentru o clipă că ar exista un singur om, înzestrat cu o viziune aparte, unică prin felul ei, care ar avea capacitatea, forţa mentală şi tehnologia necesară ca să ne redirecţioneze paşii şi să ne controleze viitorul. I-am respecta fără nicio ezitare ideile şi convingerile? Am accepta să ne conducă destinele spre progres, având certitudinea că este singura noastră cale spre fericire? Sau l-am împiedica să-şi ducă la împlinire viziunea ce depăşeşte limitele imaginaţiei umane actuale?

Cât de utile ne sunt uneori poveştile în găsirea răspunsurilor. „ *Robur Cuceritorul* ", de Jules Verne tratează acest subiect în amănunt. Acţiunea se petrece undeva pe la sfârşitul secolului al 18-lea. Este important să menţionez faptul că la acea vreme aerostatele (baloanele cu aer cald) erau singurul mijloc de transport aerian.

Leadership: Demersurile de a pune la dispoziţia oamenilor perspectiva ta de a vedea lucrurile facilitează o dezbinare între ceea ce este necesar şi ceea ce ne temem?

Robur, un inginer în vârstă de 40 de ani, care nu se temea de nimeni şi de nimic, a izbutit să creeze un aparat de zbor desăvârşit, ce sfida legile mecanicii, şi care putea să facă înconjurul pământului, străbătând straturile atmosferei. Dar o astfel de invenţie revoluţionara era considerată imposibilă de minţile înguste ale savanţilor vremurilor de atunci, care se arătau neîncrezători şi chiar suspicioşi.

Aşa că, pentru a dovedi tuturor cât de departe poate ajunge progresul, că viitorul aparţine numai maşinilor zburătoare, şi că aeronava lui este reală şi funcţională, Robur a răpit doi dintre cei mai influenţi oameni din America, Uncle Prudent şi Phil Evans, preşedintele şi secretarul Institutului Weldon, i-a luat bord şi a pornit cu ei într-o lungă călătorie.

Deşi cei doi s-au convins pe parcursul celor câteva luni de zbor că aeronava este reală, mult mai stabilă decât orice balon, mult mai rapidă, mult mai încăpătoare, mai confortabilă, totuşi ei nu au vrut să recunoască performanţele acestei maşini zburătoare. Ci au ţinut morţiş că adevăratul vehicul atmosferic este balonul şi că doar acestuia îi aparţinea viitorul.

În finalul povestirii, Robur, s-a adresat cetăţenilor Statelor Unite, veniţi în număr mare să asiste la inaugurarea celui mai nou model de balon: *Go Ahead* , după ce a dovedit în prealabil că aeronava lui, Albatrosul, este de departe mult mai performantă:

- Cetăţeni ai Statelor Unite, experienţa mea s-a încheiat; dar părerea mea este, în prezent, următoarea, că nu trebuie să grăbim niciodată lucrurile, nici chiar atunci când este vorba de progresul omenirii... Naţiunile încă nu sunt coapte pentru mine. Plec, aşadar, luând cu mine secretul descoperirii mele. Dar nu va fi pierdut pentru omenire. Îi va aparţine atunci când va fi destul de instruită ca să poată profita de el şi destul de înţeleaptă ca să nu abuzeze. Rămas bun, cetăţeni ai Statelor Unite, rămas bun ! ”

Leadershipul este calitatea de a le spune oamenilor ceea ce vor ei să audă astfel încât tot ei să-şi asume vina de nu-şi fi ascuţit înţelegerea şi gândirea.

Le poţi impune oamenilor cu forţa să-ţi accepte ideile, oricât de novatoare ar fi ele?

Invenţia lui Robur ar fi trebuit să fie glorioasă, un triumf desăvârşit. Ar fi fost schimbarea ce ar fi îndreptat oamenii spre progres şi dezvoltare. Din păcate, orice viziune, chiar şi materializată, nu poate fi pusă în aplicare atâta timp cât nivelul de instruire al oamenilor şi moravurile societăţii nu o acceptă. Viziunea lui Robur, oricât de bine ar fi fost ea argumentată, prin diverse modalităţi, că este reală, nu a fost acceptată de oamenii cu un nivel de cunoştinţe inferioare lui.

De aceea, în final, el preferă să plece, luând cu el secretul descoperirii sale, fără să se uite critic în urmă, către oamenii nerecunoscători, conştient fiind că nu-i poate sili să îmbrăţişeze schimbarea, să înţeleagă lucruri pe care nu vor să le cunoască, să le explice, fără voia lor, o taină pe care ei refuză cu încăpăţânare să le fie dezvăluită.

Ştiinţa nu o poate lua înaintea nivelului general de instruire al oamenilor, iar Robur care era esenţialmente un geniu al ingineriei, un spirit elevat şi, totodată pătrunzător, care a îndrăznit să dea la o parte cortina prezentului, s-a convins de acest mare adevăr atunci când a încercat să-şi susţină şi să-şi argumenteze teoria.

Ce rol trist ar fi jucat dacă ar fi încercat să schimbe mentalitatea învechită a oamenilor. Daca ar fi insistat să-şi susţină punctele de vedere, păstrându-şi iluziile despre oameni, că aceştia vor fi totuşi dornici să înţeleagă ştiinţa de peste ani, tehnologia – rezerva sigură a viitorului, ar fi riscat să fie catalogat drept nebun, sau chiar mai rău, un impostor.

Leadership: Îţi poţi atinge cele mai înalte crezuri şi obiective dacă nivelul de instruire al celor din jur este inferior nivelului tău de cunoaştere?

Atunci când ştii că există persoane care nu sunt de acord cu tine, nu poţi înregistra succese. Degeaba te dedici unei chemări care te implică total, la cele mai adânci niveluri ale fiinţei, în acţiunile pe care le desfăşori, în proiectele pe care le dezvolţi şi le derulezi, dacă cei din jur nu îţi împărtăşesc pasiunea, ci preferă să trăiască într-o confortabilă răbdare a timpului. Mai întâi este necesar ca oamenii să aibă puterea de a se schimba ei înşişi şi să poată alege o perspectivă nouă, să aibă capacitatea de a se mobiliza şi de a privi către un orizont nou, mai vast, mai ambiţios.

O mare parte din munca ta poate fi dedicată încercării de a-i ajuta pe oameni să evolueze, să recunoască schimbarea. Dar, categoric, nu vei avea mari şanse să fii acceptat ca lider, chiar dacă le explici, le arăţi, le dai indicaţii, le expui viziunea ta grandioasă, atâta timp cât nivelul lor de cunoştinţe generale este sub limita ta. În loc ca ideile tale să le încânte sufletele de bucurie, s-ar putea să le stârnească repulsie, şi în loc să fii admirat pentru iniţiativele tale lăudabile, pentru intenţiile tale nobile, să fii denigrat.

Avansul gnoseologic al unui om de viitor aparţine conţinutului de convingeri diferite

asupra modului în care funcţionează lumea, stocat într-o cauză măreaţă pentru care uneori nu merită să lupţi.

Niciun lider, oricât de progresist şi vizionar ar fi, oricât de multe abilităţi ar avea, nu-şi poate atinge ţelul dacă nivelul de instruire al celor din jur este inferior nivelului său evoluţie. Dacă nu există o viziune generală mai largă a celor pe care îi conduce şi, bineînţeles, dacă lipseşte motivaţia individuală şi un climat organizaţional adecvat, orientat spre progres, spre inovaţie şi competiţie.

Un lider care nu este atent la aceste aspecte şi imprimă un ritm alert ce împiedică o adaptare adecvată, va suferi un eşec în cel mai bun caz, iar în extremis, poate fi etichetat chiar nebun.

Quo Vadis este îndoiala pe care ţi-o dă o activitate ce se poate dovedi a fi doar pierdere de timp. Este îndoiala pe care ţi-o arăţi în final asupra propriei tale raţiuni a considera lucrurile ca fiind nu necesare, ci accidentale. Aşadar, susţine-ţi cu tărie viziunea fără să imprimi un ritm alert de dezvoltare care să împiedice adaptarea adecvată a orientării oamenilor spre viitor.

Un om de ştiinţă ar trebuie să-şi dezvolte capacitatea de a vedea o schimbare acolo unde esenţa omului şi adevărului unei noi perspective se contopesc şi se definesc reciproc.

Source: https://neculaifantanaru.com/quo-vadis.html

Radio Ga Ga

On Iulie 30, 2015

Învaţă să te deplasezi cu viteza navigatorului în alte zone de producţie a ştiinţei, găsind puterea de a te integra în accepţiunea neprăfuită de „The Man of Time and Space”.

Arta mea nu avea întotdeauna o evoluţie rectilinie. Cunoştea o perioadă de încetinire datorită intransigentelor concepţii ale ştiinţei, vii în faţa lucrării Domnului, dar oarbe în faţa sufletului, luând valoare de adevăr numai în interiorul paralelogramului forţelor de exprimare apărute în vârful cel mai de sus al aspiraţiilor de performanţă în virtutea impulsurilor creatoare.

Uneori, mă consideram învins în această învârtire aproape interminabilă a termenilor ştiinţifici, redaţi prin calcule artistice bazate pe vectori de mesaj. Ostenită, mintea-mi era străbătută de fluxurile puternice ale detaliilor tehnice desfăşurate ambiguu într-un spaţiu fără dimensiuni, în marele ocean al uitării de sine, în risipirea unui orizont fără suflet. „You had your time, you had the power…”

Ar putea oare cineva să se angajeze în proba de forţă şi rezistenţă împotriva celei mai mari sclipiri reprezentative din circuitul parcurs de curent în spaţiu? Geniului, *the traveler from the future to hymself, to here and now* , îi revine sarcina ingrată de a solicita un răspuns timpului care bombăneşte printre roţile evoluţiei, printre evenimentele marcante. Gigantul spirit imaginativ se vede forţat să dea însemnătate realului răscolitor, dependenţei de a fi conectat la provocările vieţii, aducând atingere onoarei sale de vitezoman. „So don't become some background noise / Who just don't know or just don't care.”

Cu instinctul extraordinar al unui *scientist* , Freddie Mercury, navigatorul cerului, sistemul acesta revelator închis într-un perpetuum mobile, străbătut de energii nebănuite, nu mai este doar un *transporter to an alternate universe* , ci o stare existenţială substituită instantaneu fenomenului de producere a rodirii unei renaşteri, a regăsirii sinelui, prin organele de reproducere ale unei perfecţiuni extreme. „We hardly need to use our ears / How music changes through the years."

Leadership: Poţi să-ţi aduni toate forţele şi să azvârli creaţia la nivelul cel mai de sus al închipuirii, încât să devii un sens magnific între ştiinţă, viaţă şi veşnicie?

Leadershipul se distinge cel mai bine de la nivelurile cele mai înalte ale cunoaşterii subiective, dar se cerne de la nivelurile cele mai profunde ale trăirii şi înţelegerii obiective. Cine are puterea să se integreze în accepţiunea neprăfuită de „ *The Man of Time and Space* ”, să se deplaseze cu viteza navigatorului în alte zone de producţie a ştiinţei, dar reflectându-şi strălucirea în planurile importante ale vieţii: fizic, emoţional, social, spiritual, acela are toate şansele să-şi seteze menirea de „superior” în ecuaţia veşniciei.

Videoclipul Radio Ga Ga este genial realizat. Liderul, din perspectiva creatorilor de artă nouă, reprezintă un experiment al cărui rezultat este ecoul pe care ştiinţa îl întoarce în careul întregului univers, sub egida a două entităţi: una a închipuirii şi cealaltă “înaintea vederii”.

Substratul simbolic al unei opere cu conţinut ficţional se poate pregăti prin şlefuirea uşoară a unor păreri poetice aparte, răsturnând firescul unei lumi *sui generis* . Mult mai important ne apare acum faptul că o operă plastică, cu caracter ficţional, ilustrează doar un singur eveniment izolat cu reprezentare simbolică într-un câmp al cunoaşterii apriorice, un mijloc de informare prezent peste tot, în măsura în care timpul şi spaţiul sunt mult mai profunde şi sentimentul existenţei imens mărit.

După cum naturalistul Lamarck a avansat ideea că trebuie făcută o distincţie clară între organic şi anorganic determinând o altă configuraţie a ceea ce se numeşte materie, Freddie Mercury, compozitorul acesta înrăit, un adevărat mister, sensul acesta magnific între ştiinţă, viaţă şi veşnicie, îşi adună toate forţele şi azvârle creaţia la nivelul cel mai de sus al închipuirii. „Let's hope you never leave old friend / Like all good things on you we depend."

Leadership: Eşti în stare să variezi de la o lume la alta, permiţând ca tot ceea ce nu există în realitate să aparţină unei lumi accesibile doar celui care a fost martor direct la crearea şi dispariţia ei?

Deschideţi un ochi şi priviţi prin cerul ferestrei din faţă, în lumea experienţelor de vârf inovatoare, a dispozitivelor şi a mijloacelor tehnice care cuprind portretul omului postmodern. Veţi sesiza orizontul care precede o mare intersecţie, în care virajul la stânga este interzis, dar lasă o pată de lumină în dreapta, o viziune numită Radio Ga Ga. „Radio, what's new?"

Întotdeauna o entitate energetică situată între cer şi pământ, datorită unui impuls de o anumită lăţime care ar răsturna întreg sistemul de convingeri a unei lumi în devenire, unitară prin realitatea ei dezvăluită în formula aglomerării de detalii banale sau complexe, poate să creeze o punte peste toate graniţele.

Priviţi în jur, înainte şi înapoi, în viitor şi în trecut. Căutaţi această formă divină solidară cu omenirea. Ea este în tot şi în toate. Pătrundeţi în creierul ei genial, în energia forţei vitale universale distribuită pe întreaga scară a timpului, printre undele sonore ale unei anumite frecvenţe, şi veţi simţi întreaga greutate a unei existenţe fragmentare. „So stick around 'cause we might miss you / When we grow tired of all this visual."

A varia de la o lume la alta este similar cu a asculta radio-ul din mai multe locaţii diferite şi îndepărtate: informaţia este aceeaşi şi se propagă la fel de repede, dar ea nu poate fi totdeauna confirmată ca fiind adevărată sau falsă, ci doar ca un element cheie al unei compoziţii sugestionabile care conduce mintea către noi destinaţii.

Radio Ga Ga simbolizează mijlocul de comunicare care îi poate însoţi pe potenţialii consumatori de ştiinţă spre un alt nivel de autoritate, în care experienţa creaţiei atinge un vârf care nu mai justifică prezenţa efectivă, ci se distinge prin ecoul stârnit în lume printr-un impuls care răstoarnă orice sistem de convingeri.

Source: https://neculaifantanaru.com/radio-ga-ga.html

Radiografia unui fenomen care ia amploare

On Iulie 25, 2018

Învaţă să vezi mai departe de orizonturile deschise de predecesorii tăi, încât mentalitatea ta să capete valoare de adevăr prin notorietatea şi extinderea ei.

Există oameni capabili să absoarbă zilnic, ca un burete, o anumită valoare din marile taine ale ştiinţei. Până într-o bună zi când ei înşişi se vor constitui ca limbaj al Marii Ştiinţe. În timp ce tu schimbi toate coordonatele unei ştiinţe, alţii îmbătrânesc de atâta neştiinţă şi sunt uitaţi într-o mică bulă de timp numită deşertăciune. Unii au ştiut s-a ajungă încă din tinereţe la altarul Marii Ştiinţe, alţii sunt împinşi de bătrâneţe să constate că n-au ajuns nici măcar pe drumul Ei.

Eu însumi am constatat că ştiinţa cea mai înaltă nu se dobândeşte dacă urmezi vreo şcoală sau vreo facultate. Ci numai prin dialog cu cei nemuritori, cu anticii care şi-au hrănit înţelepciunea din sensibilitatea vizionară a artistului care îşi plimbă ochii peste lume doar pentru a constata o altă faţă a ei. Să ai norocul să întâlneşti pe un asemenea CINEVA, să preiei toate cunoştinţele acumulate în decenii şi secole de existenţă, este ca şi când ai descoperi o mină de diamante chiar la tine în curte. Mare grijă peste ce cărţi nimereşti, fiindcă doar unele din ele aparţin marilor elite ale filosofiei ştiinţei cu adevărat înalte.

Ştiinţa este o căutare atotcuprinzătoare a adevărurilor ascunse ce te îndeamnă să te gândeşti la o superinteligenţă cu un rol spiritual în viaţa ta, fiind catalogată drept cota cea mai înaltă a valorificării unui ideal de asemănare cu energia vitală prezentă în tot universul.

La rascrucerea întrebărilor despre rostul existenţei şi al propriei fiinţe în lume, asemenea unui strigăt dureros, din răsputeri, ce răzbate la mare depărtare, stă libertatea de exprimare pe care ţi-o pune la dispoziţie însuşirea de a fi subiectiv, vizibil şi creator, la care se adăugă suma sintetică a unor cunoştinţe referitoare la un anumit obiect de cercetare.

Leadership: Eşti suficient de motivat să devii o extensie a exprimării creative prin intermediul altor oameni, fără a contesta veridicitatea punctelor lor de vedere?

Unul din cele mai încurajatoare complimente a venit dimineaţa aceasta din partea unuia dintre cei mai mari directori de companii publicitare din România: *"Nicu, numele tău va face destul de curând înconjurul lumii."*

M-am simţit ca şi când aş fi purtat un dialog intens cu Francis Bacon, măsurându-mă cu viaţa de altădată, fiindcă dintotdeauna înţelepţii au constatat că artiştii sunt veşnic tentaţi să facă un pas înainte când sunt percepuţi de o judecată diferenţiatoare şi revalorificatoare sub forma unor unicate ale inteligenţei. Pentru întâia oară eram perceput ca un fel de forţă stranie care poate conduce o lume întreagă prin îndemânarea în mânuirea cuvântului, cu care am reuşit să interpretez un rol spiritual grandios în viaţa altora.

Tot gândindu-mă la ce spun oamenii despre mine, mai degrabă decât ceea ce cred eu despre ei, am ajuns la concluzia că un om care nu schimbă coordonatele unei ştiinţe de la o zi la alta nu se va putea numi niciodată erudit. Întreaga materie a universului se regăseşte într-un bob de nisip, dar şi într-o frunză de cireş sau în petalele de trandafir. Chiar şi într-o adiere de vânt.

N-ai cum să pricepi acest lucru dacă ştiinţa pe care o consumi prin frumuseţea ideilor nu

intervine în preţiozitatea cu care o tratează ceilalţi. Dacă simţi că un univers sau o lume paralelă interferează din ce în ce mai des cu realitatea ta, în planul unei experienţe de redare a unui nou conţinut de idei şi concepţii, cât încape într-un spaţiu de pură idealitate susţinut în fapt de socotelile minţii într-un exces de încredere în potenţialul vizionar, înseamnă că ai fost fecundat de ideile unui Francis Bacon preocupat de proprietăţile ascunse ale lucrurilor.

Să nu treacă nicio zi fără să faci cel puţin zece lucruri care te pot propulsa înainte spre vârful piramidei cunoaşterii. Abilitatea de a face progrese mai repede şi mai bine ca oricine este vectorul care te uneşte de performanţa care justifică leadershipul.

Leadership: Măsura maximă a cunoaşterii tale este fundamentată de experienţele unei participări la o nouă etapă de potenţare a relevanţei conceptului de "reorientare a valorii personale" într-un context de tipul conexiunilor asociative?

Leadershipul pe care îl practici dezvăluie mai mult decât ceea ce eşti. El reflectă poziţia ta în faţa cunoaşterii cu valoare adaptativă pe care o studiezi, pe care ajungi să o îmbrăţişezi şi să o susţii cu fervoare.

În legătură cu un asemenea leadership - rezultat prin aplicarea unui procedeu de recombinare a componentelor cunoaşterii, s-a înrădăcinat termenul de "bun-gust". Termenul acesta priveşte, deci, categoria produselor valoroase, cu efecte pozitive în planul educaţiei şi al culturii artistului care ştie să intensifice forţa de expresie a extraordinarei sale subiectivităţi creatoare.

Un produs axat în principal pe producţia de structuri plate de absorbţie a valorii, inadecvate şi inadaptate realităţii în continuă dezvoltare, apare ca degenerat şi nociv. Prin comparaţie cu un asemenea "produs" de calitate inferioară, leadershipul superior, care creează condiţiile esenţiale ale progresului, face parte din categoria ştiinţei mai presus de orice aşteptări.

Menţionez în treacăt, ca pe un fapt inevitabil, că într-un anumit fel vei încerca să explici "pulsul unui nou izvor de inspiraţie" dintr-o sursă de mare credibilitate, ca urmare a cercetărilor tale şi ale altora. Şi numai astfel ştiinţa va evolua, prin revizuirea constantă a rezultatelor cercetărilor tale, depăşind situaţia caraghioasă când totul se dovedeşte derutant.

Un context de tipul conexiunilor asociative se fundamentează pe aportul adus de ceilalţi oameni în procesului de dezvoltare personală, în varianta unei comparaţii cu un produs foarte căutat care nu costă nimic, dar care nici nu este la îndemâna oricui. Ci doar acelora care pot să-l împingă spre o stare mai completă, sporindu-i semnificativ calitatea şi eficacitatea.

Radiografia unui fenomen care ia amploare evidenţiază imaginea promiţătoare a unei anumite autonomii decizionale exercitată din perspectiva mijloacelor de a-ţi expune realizările şi punctele de vedere asupra necesităţii asimilării cunoaşterii, expuse în chipul cel mai potrivit al ocaziilor de a experimenta o creare din nou a lumii. Sau mai bine zis, de a experimenta imposibilul și de a-ţi debloca potențialul.

Voi încheia acest articol cu o observaţie aparţinând lui Francis Bacon:

"Văd, fiule, că mulţi oameni nu-şi întreabă nici conştiinţa, nici datoria, fie că îşi comunică descoperirile pe care se laudă că le-au făcut în studierea naturii, fie că le păstrează pentru şi înşişi. Deopotrivă de dăunătoare, dar poate că mai mică este greşeala acelora care, altminteri bine intenţionaţi, nu au destulă experienţă şi nu cunosc arta şi mijloacele de a expune ideile în chipul cel mai potrivit."

Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul

On Iunie 07, 2015

Caută să înţelegi viaţa în deplina ta înţelepciune şi manifestare emoţională, prin eliberarea de teama că pierzi ceva lăsându-te să fii ceea ce eşti cu adevărat în decursul ei.

La auzul glasului acestuia care-i trezi până şi fibrele cele mai tainice ale inimii, Monte Cristo se înfioră. Ochii lui întâlniră privirea fetei şi nu putură să suporte strălucirea.

- Doamne ! Doamne ! - spuse Monte Cristo - aşadar ar putea fi adevărat ce m-ai lăsat să bănuiesc? Haydee, ai fi fericită dacă nu m-ai părăsi?

- Sunt tânără - răspunse ea cu blândeţe - iubesc viaţa pe care tu mi-ai făcut-o întotdeauna atât de plăcută, viaţa pe care credeam c-o visez, pe care tu m-ai învăţat s-o trăiesc. Şi mi-ar părea rău să mor..

- Deci, mă iubeşti? Monte Cristo simţi cum îi creşte inima. El îşi desfăcu braţele, iar Haydee se repezi la pieptul lui, strigând:

- Da, te iubesc ! Te iubesc, cum mi-aş iubi un tată, un frate, un soţ ! Te iubesc cum îmi iubesc viaţa, cum îl iubesc pe Dumnezeu, căci tu eşti pentru mine mai frumos, mai bun şi mai mare decât toate fiinţele ! Şi, Da, aş muri fără tine !

Tendinţa către reflectare asupra propriei vieţi sufleteşti, asupra însuşirilor psihice, asupra comportamentului şi acţiunilor proprii, apare odată cu aflarea unei veşti care îţi minimalizează poziţia puterii pe care ţi-ai construit-o.

Contele tresare de un fior dumnezeiesc, ca la aflarea unui secret stăpânitor peste timpuri, dar îşi calmează aproape imediat pornirea sublimă spre exemplificarea încântării sale. Stări sufleteşti variate i se perindă prin conştiinţă. Sensibilitatea lui sublimă nu poate fi oprită de nicio putere, ci iese la iveală ca atunci când îţi stăpâneşti lacrimile să nu curgă la auzul unei veşti bune:

- Atunci, facă-se voia ta, îngerul meu drag ! răspunse contele. Dumnezeu care m-a înviat şi m-a făcut să-mi înving duşmanii, Dumnezeu văd bine că nu vrea să pună căinţa la capătul izbânzii mele. Voiam să mă pedepsesc, dar Dumnezeu vrea să mă ierte. Iubeşte-mă, Haydee ! Cine ştie, poate că dragostea ta mă va face să uit ceea ce trebuie să uit.

- Ce tot spui, stăpâne? întrebă Haydee.

- Spun că un cuvânt de-al tău, Haydee, m-a luminat mai mult decât douăzeci de ani de înţelepciune. Nu te am decât pe tine în lume. Prin tine mă simt iar legat de viaţă, prin tine pot să sufăr, prin tine pot să fiu fericit... Am întrezărit oare adevărul? întrebă el. Doamne ! Ce are a face ! Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul. Vino, Haydee, vino ! ... *****

Leadership: Deschiderea celorlalţi faţă de versiunea identităţii tale sufleteşti este în stare să imprime o renaştere a voinţei simţitoare din care este alcătuit factorul instinctiv al sentimentului de putere?

Blândeţea şi profunzimea sentimentelor lasă întotdeauna loc de apropiere între oameni, sporind deschiderea şi receptivitatea, având de multe ori ca efect posibilitatea de a obliga la un efort susţinut de înţelegere a trăsăturilor unei alte feţe ale vieţii, exceptând situaţia când „remodelarea" traseului ei are mai mult un caracter formal.

Imaginea care defineşte calitatea vieţii va fi în sfârşit întreagă în funcţie de cum vei interpreta rolul principal în scenariul ei. Vei putea deveni un model pentru care însăşi raţiunea de a fi o reprezintă amestecul dintre fericire şi suferinţă - două regiuni apropiate care reflectă bine „lumina", doar dacă reuşeşti să te apropii de ceea ce nu poate fi înţeles cu gândul, ci doar stors şi vlăguit cu altceva. Cu căldura sufletească.

În leadership, care face loc unei implicări în viaţa plină de forţă şi motivare, prin eliberarea de teama că pierzi ceva lăsându-te să fii ceea ce eşti cu adevărat în decursul ei, se evidenţiază contradicţiile şi oscilaţiile propriei fiinţe supuse unei legi oarbe – bazate pe fericire şi suferinţă, suflet şi minte.

De fapt, în leadership acestea trebuie să se combine şi să se completeze în perspectiva unei aşteptări împlinite, în deplina ta înţelepciune şi manifestare emoţională - ce tind să exercite, una faţă de cealaltă, o funcţie corectivă, în vederea diminuării unor aprecieri aspre, sau chiar negative, legate de ceea ce ai fi putut fi, dar nu ai fost.

Leadershipul este trăsătura suverană a vieţii, accentuarea unei stări afective pozitive, din care izvorăşte condiţia de maxim a puterii a omului care ştie că adevărata stea norocoasă apare ca o recunoaştere a unităţii în lumea dualităţii.

Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul aduce în prim plan sentimentul unei implicări în existenţa conectată la altcineva, prin fericire sau suferinţă, prin conştiinţă sau prin energie emoţională.

Întotdeauna cele mai relevante experienţe sunt legate de ceea ce interpretezi în varianta definirii personale, privită ca o coregrafie a stărilor de spirit provocate în ceilalţi, dar trăite personal la nivelul unei „lumini" de veghe.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/rasplata-sau-pedeapsa-imi-primesc-destinul.html

Rătăcire în căutarea adevărurilor ascunse

On Ianuarie 14, 2016

Depăşeşte limita cunoașterii imediate, învăţând să te priveşti din perspectiva lucrurilor pe care le respingi.

Realitatea însăşi se conforma bănuielilor mele îndreptate către efectele unei magii desprinse dintr-un soi de update al nebuniei de mă contopi cu altcineva, hrănită din cunoaşterea unor relaţii, legi şi principii cauzale şi non-cauzale care aveau mereu farmec. Tindeam să cred că nu voi ajunge niciodată să le dau de cap.

Sigur că totul s-ar fi putut dovedit o utopie, până la sfârşit, dacă setea desprinsă din dorința de a mă induce în stare de confuzie, astfel încât să-mi croiesc mai uşor drum prin noile moduri de a fi şi de a părea, nu era prompt-combătută. Încă o dată am înţeles că trebuie să învăţ să văd dincolo de aparenţe, ca să pot afla mai multe lucruri interesante din arhivele unor reprezentări contradictorii ale posibilului şi imposibilului, care alternează între ele.

Promovarea unei viziuni şi a unei noi înţelegeri a realităţii îmi dădea curajul să-mi cizelez acele teorii-imagini, concepţii-cadru nu doar despre mine şi relevanţa a ceea ce mă despărţea de ce voiam să devin din perspectiva unei abordări neliniare a fenomenelor de corelare a cunoştinţelor. Ci mai ales despre ceea ce se cerea a fi explicat în faţa argumentelor rațiunii subiective de care făceam uz.

Leadership: Totalitatea experienţelor tale de interpretare a fenomenelor de alteritate ţi-au dezvoltat capacitatea de a detecta tipare, de a raţiona deductiv şi de a gândi logic, în termeni de analogii cu situaţiile în care te regăseşti drept un simbol al uniunii contrariilor?

Celebrul scriitor Umberto Eco mărturisea în romanul "Pendulul lui Foucault: *"Am început să mă las legănat de simțul asemănării: orice putea să aibă misterioase analogii cu orice. Când m-am întors în Europa, am transformat această metafizică într-o mecanică, și de aceea am nimerit fără veste în capcana în care mă găsesc acum. De atunci m-am învârtit într-un crepuscul în care se anulau diferențele."*

Categoric, simţeam o legătură invizibilă între mine şi o experiență trăită prin elanul dezvoltatorilor de noi moduri de gândire, asemenea unui actor ce vrăjeşte miile de spectatori entuziaşti cu trăirea intensă a stărilor sufleteşti. Lucrurile respinse de mine erau confirmarea unei realităţi pe care nu o înţelegeam, amestecuri de elemente cu semnificaţii aparte, concrete sau abstracte, ce puteau fi corelate sau apropiate pe baza unor criterii de asemănare sau de contrast, de continuitate sau discontinuitate.

Alteritatea care îmi accentua unicitatea era o combinaţie dintre capacitatea de a vedea dincolo de aparenţe şi puterea de a vedea dincolo de ceea ce raţiunea şi evidenţa îmi oferea. Eram efectul asemănării dintre două personaje asemănătoare, dar diferite prin modul de reacţie a elementelor cu semnificaţii aparte: unul care îşi asumă toate difersificarile realităţii şi unul care îşi doreşte să afle adevărul prin ascunderea realităţii.

Credeam că trebuie să mă transform într-un simbol al uniunii contrariilor în termeni de analogii cu situaţiile în care mă regăseam, ca să devin stăpân pe toate poziţiile gândirii faţă de obiectele din jur. Tot ce se afla în jurul meu, întrepătrunzându-se cu o realitate care se extindea de la zi la zi într-o lume în continuă mişcare, căpăta valenţe de metaforă, de premoniţie, de opera de artă, ca un fel de călătorie iniţiatică şi ritualică într-un univers

fantastic.

Construcţia unei identităţi distincte este rezultatul unei experienţe integratoare care adună toate lucrurile într-un punct al interpretării pe care o dai sensului vieţii.

Ceea ce într-un loc lucrurile mi se revelau drept un important ghid de orientare printre cele mai importante preocupări ale filosofiei, în alt loc ele mi se revelau drept o manifestare evidentă a ideii de eternitate. Ceea ce un lucru semnifica prin analogie într-un anumit tip de relaţie cu realitatea, un altul îmi displăcea fiindcă dovedea cât de mult fusese părtaș la emoțiile mele.

Dacă aş fi renunţat la tot ceea ce implica acea magie îndoielnică, cuprinzând ghicitul unor elemente ce încă nu se manifestaseră, doar dacă le pătrundeam meditativ prin aduceri aminte şi gânduri nespuse, ştiind cum să mă privesc din absenţa a ceea ce eram, cu siguranţă nu aş fi reuşit să mă înfăţişez ca o lume nouă.

Nu mi-a rămas, acum, când totul cade sub semnul îndoielii şi a variaţiilor logice, decât să-mi pun aceleaşi întrebări la care nu putea răspunde şeicul Ahmed Nurudin: *"Ce fel de lumină sunt eu? Prin ştiinţă? Prin povaţa înaltă? Prin inima curată? Printr-o cale dreaptă? Prin credinţa nestrămutată?"*

Adevărul ascuns pe care doar creatorii îl scot la lumină este o confirmare a lucrurilor pe care le deja le ştii, dar care capătă o semnificaţie aparte în funcţie de însemnătatea pe care le-o dai şi în funcţie de concluziile pe care le tragi despre natura şi cauzele lor. Adevărul ascuns al lucrurilor este ponderea dominantă a unei semnificaţii în raport cu cealaltă, semnificaţie pe care numai tu poţi să o atribui lucrurilor în funcţie de cum se desfăşoară ele în viaţa ta.

A căuta sensul unei noi realităţi prin observarea şi redefinirea tuturor lucrurilor din jur înseamnă de fapt să justifici o activitate care îţi poate schimba viziunea despre ceea ce credeai că ştii şi, mai presus de toate, despre cât de mult te-ai înşelat în privinţa a ceea ce ai lăsat să treacă de filtrul primei impresii.

Rătăcirea în căutarea adevărurilor ascunse nu este niciodată zadarnică, mai ales dacă se concretizează într-un spaţiu al ideilor care asigură o perspectivă nouă asupra lumii, vieţii şi propriei persoane. Nu uita că adormirea într-o convingere închipuită poate fi începutul unei transpuneri în realitate a unor idei de progres.

În fiecare moment din viaţă eşti creaţia realităţii la care aderi.

Source: https://neculaifantanaru.com/ratacire-in-cautarea-adevarurilor-ascunse.html

Rătăcirea lui Luke

On Octombrie 24, 2010

Descifrează sensul propriei tale valori şi sensul propriei tale evoluţii dând acţiunilor tale o anumită semnificaţie care să nu fie în discordanţă cu conştiinţa ta.

Ai văzut filmul " *Cool Hand Luke (1967)* "? Personajul principal, Luke, interpretat de celebrul actor Paul Newman, este condamnat la doi ani de închisoare pentru devastarea proprietăţii publice în stare de avansată ebrietate. În timpul detenţiei el declanşează o serie întreagă de acte de nesupunere şi sfidare. Dar lucrul cel mai grav pe care l-a săvârşit, din cauza căruia a stârnit ura şi dispreţul oficialilor închisorii şi gardienilor, au fost încercările sale (eşuate) de evadare.

La un moment dat, după cea de-a doua evadare, Luke ajunge într-un mic sat de la marginea oraşului. Poliţia era pe urmele lui. Câinii de vânătoare îi luaseră urma. Trebuia să se ascundă. Trebuia să facă tot posibilul să-şi piardă urmele. Pentru asta el a împrăştiat pe drum, în urma sa, condimente picante precum chilli, piper, curry, etc., reuşind astfel să le altereze câinilor simţul olfactiv, putând astfel să-şi continue fuga.

Dar de fiecare dată Luke este prins, în ciuda numeroaselor sale încercări de păcălire a poliţiei. În final el realizează că evadările sunt în zadar, şi că existenţa unui om va fi întotdeauna pusă sub semnul întrebării dacă nu se schimbă el însuşi… în bine.

Leadership: Eşti genul de om care îşi caută desăvârşirea în glorificare şi în folosirea mijloacelor de senzaţional, prin prisma subiectivă a unui personaj (cu rol de focalizator intern) capabil să captiveze lumea cu o poveste care alunecă imperceptibil în fantastic?

Fiecare dintre noi ajunge la un moment dat să gândească precum un fugar, ca Luke, respectiv să se simtă, precum o victimă neputincioasă care se zbate pentru libertatea, demnitatea şi fericirea ei. Vrem să ne ştergem urmele propriilor noastre fapte atunci când greşim, şi să devenim altcineva. Vrem să ne schimbăm situaţia în care singuri ne-am băgat, vrem să scăpăm de conştiinţa care ne tulbură - de acest urmăritor incomod care este mereu pe urmele noastre şi vrea să ne încolţească. Dar cu toate acestea nu putem scăpa niciodată de propriile noastre bariere, de acele stări sufleteşti care ne strică armonia interioară. Totul lasă urme vizibile în propria noastră fiinţă, oricât de mult am încerca să ne schimbam. Căci atunci când greşim nu mai putem trăi în linişte şi virtute.

Ascultă-ţi inima. Meditează asupra propriei tale persoane, asupra propriilor tale fapte, străduieşte-te să recunoşti stimulii emoţionali ce contribuie la dezvoltarea ta, asupra sensului drumului pe care îl urmezi în viaţă. Fă-ţi bilanţul existenţei tale. Încearcă să te înţelegi. Îţi scapă viaţa printre degete? Sau viaţa ta înseamnă să fugi mereu şi să-ţi ascunzi urma propriilor tale alegeri?

Bilanţul, care cuprinde multe şi esenţiale victorii, dar şi eşecuri, îţi redeschide porţile către propria ta regăsire, te pune în faţa consecinţelor unor experienţe pe care le-ai trăit anterior, fie pozitive, fie negative, determinându-te să îţi reevaluezi felul în care îţi canalizezi energiile şi îţi exprimi sinele, fără să te înstrăinezi de ceilalţi din jurul tău. Nu poţi învinge greutăţile vieţii prin ironie.

Leadership: Te concentrezi asupra sensului drumului pe care îl urmezi în viaţă, dând la o parte acea latură sensibilă din tine care îşi revarsă toată atenţia spre ceea ce se numește "substituirea personajului" ?

A da la o parte acea latură sensibilă din tine care îşi revarsă toată atenţia spre ceea ce se numește "substituirea personajului", înseamnă să renunţi la acel Ego care încearcă să învingă mereu pe alţii printr-o dublă opoziţie: prin raportare la o experienţă definită a actului moral şi prin raportare la o realitare care are toate şansele să se transforme în legendă.

Practic, să-ţi substitui identitatea cu o altă persoană care este demnă de un personaj de film, înseamnă să te implici sufleteşte într-o poveste care nu este a ta, o poveste care pornește din real, spre a trece în vis, pentru a reveni din nou într-o lume aparent reală. Tu poţi să joci rolul unui personaj care îşi demonstrează talentul de a transmite emoții și de a face cititorul să trăiască întreaga poveste cu sufletul la gură, fără să creezi din realitate iluzia unei existenţe mai frumoase şi mai apropiată de idealul unei libertăţi depline?

Ca să devii un lider bun, mai întâi de toate trebuie să te afli în armonie cu tine însuţi şi cu realităţile din jur. Existenţa ta, concepţiile şi valorile tale, vor avea o mai mare influenţă în determinarea evoluţiei tale. De caracterul tău, de emoţiile şi sentimentele ce emană din manifestările tale, din atitudinea ta, depinde evoluţia ta morală şi existenţa ta in general, determinând reacţia celorlalţi la tine şi implicit la rezultatele pe care le obţii sau la lipsa lor.

Aşa cum un regizor care doreşte să realizeze un film biografic caută mai întâi să descifreze sensul, semnificaţia acţiunilor personajului, tot aşa şi tu, dacă vrei ca leadershipul tău să capete esenţă şi să aibă un impact pozitiv şi cât mai puternic asupra celorlalţi oameni, mai întâi trebuie să descifrezi sensul propriei tale existenţe, sensul propriei tale valori, sensul propriei tale evoluţii dând acţiunilor tale o anumită semnificaţie care să nu fie în discordanţă cu conştiinţa ta.

Un personaj cu rol de focalizator intern, pe care trebuie să-l construieşti de la zero, este rezultatul unui Ego care nu a fost modificat de influenţa lumii exterioare, şi care nu poate fi redus la raporturi directe cu conţinutul realităţii vizibile. În acest caz, Egoul tău este un personaj care caută să facă din viaţă o operă de artă, continuând să uimească chiar şi atunci când nimeni nu-l vede.

Rătăcirea lui Luke scoate în evidenţă modul în care simţim şi maniera în care acţionăm atunci când suntem puşi în situaţii de viaţă bulversante, atunci când calea pe care o urmăm face o cotitură bruscă, îndreptându-ne viaţa către nişte valori negative care ne limitează potenţialul, aspiraţiile, acţiunile şi ne blochează evoluţia.

Cineva spunea: *"Pe drumul ce îl străbaţi în viaţă, eşti pus în fața consecinţelor unor experienţe pe care le-ai trăit anterior, fie pozitive, fie negative."* Dacă vrei să-ţi asiguri un viitor bun, dacă intenţionezi să urci mai sus în ierarhie, atunci evită să te transformi într-o victimă care abia aşteaptă să fie eliberată din limitele modului de viaţă stabilite de ea însăşi. Ci, transformă-te într-o fiinţă mai simţitoare, mai vibrantă, care să fie orientată spre propria evoluţie morală, care să răspundă conştientă şi liberă la propriile sale chemări sufleteşti.

Concluzie: Pentru fiecare dintre noi şi mai ales pentru un lider, este importantă stabilirea unui scop în viaţă. Odată stabilit, trebuie să-ţi alegi căile cele mai scurte şi mai drepte de a ajunge la el. Pe parcursul acestora trebuie să faci din când în când câte o oprire şi să vezi dacă nu te-ai rătăcit, dacă nu ai ajuns pe alte căi ocolitoare, mai lungi, şi chiar pe căi care te îndepărtează de scopul propus.

Cu cât eşti mai riguros cu tine însuţi, cu atât te apropii mai mult de ţelul tău. Cu cât acţionezi în discordanţă cu tine şi cu ceilalţi, cu atât îţi lungeşti drumul spre atingerea ţelului.

Cei ce nu şi-au stabilit scopul în viaţă sau au preferat să fie nişte rătăcitori aflaţi în bătaia furtunilor vieţii, vor constata spre sfârşitul vieţii lor ca au trăit degeaba şi că existenţa lor nu

a avut nici un sens.

Source: https://neculaifantanaru.com/ratacirea-lui-luke.html

Raza de lumină din împărăţia întunericului

On Octombrie 23, 2010

Reliefează latura pozitivă a personalităţii tale, proiectând adevăratele tale valori şi viziuni asupra celorlalţi.

- Să piară, căci numai atunci se va prăbuşi mai repede regimul ala nelegiuit ! rosti făţiş un reprezentând sârb la Geneva, cu privire la prizonierii din Rusia pentru care marele explorator şi diplomat, Fridtjof Nansen, întreprinse toate demersurile ca să-i elibereze. Era evident că diplomaţii europeni urau sistemul rusesc.

Dar Nansen, prin venele căruia curgea sânge de învingător şi de erou, nu se lasă cu una cu două, ci aruncă din nou lancea. El transmise un mesaj care menit să ajungă direct la inima acestor oameni ce urmau politica "scării de serviciu":

- Oare putem îngădui iernii să înăbuşe pe veci glasurile acestor milioane care strigă după ajutorul nostru? Mai e timp, dar mult timp nu mai avem de pierdut ! ... În numele omeniei, în numele a tot ce e nobil şi a tot ce ne este sfânt, apelez la voi – care aveţi şi voi soţii şi copii - să vă gândiţi bine la ceea ce înseamnă a lăsa pradă foamei pe soţii şi copii. Conjur guvernele, popoarele Europei, chem în ajutor lumea întreagă. Grăbiţi-vă, înainte de a fi prea târziu pentru căinţă !

Chiar dacă a fost acuzat neîncetat de o bună parte a presei mondiale că ar fi bolşevic, spion şi vândut ruşilor, Nansen a primit până la urmă ajutorul mult dorit.

În anii 1920 şi 1921, Nansen a readus la casele lor o jumătate de milion de prizonieri, şi a smuls din ghearele foamei mai multe milioane de oameni din Rusia; în 1922 a condus schimbul unui milion de refugiaţi greco-turci; în 1923 a asigurat transportul deportaţilor bulgari în Tracia, apoi reîntoarcerea a trei sute de mii de Armeni împrăştiaţi. *

Leadership: Un loc aparte în rândul dimensiunilor credinţei tale îl ocupă impactul major al percepţiei despre viaţă, reflectată asupra unei forme determinate de activitate pe care Egoul o taxează ca fiind o soluţie de "compromis"?

Dintotdeauna specialiştii sau numai simplii iubitori ai fotbalului şi-au pus această întrebare, cu scopul de a-şi lămuri opţiunea pro sau contra. În favoarea cărei opţiuni pledezi tu? Gândeşte-te bine. Căci dacă înclini balanţa exclusiv în favoarea fotbalului pe goluri poţi fi acuzat de oricine că te aliniezi la frontul celor care, indiferent de calitatea jocului, practicând chiar şi antijocul, nu urmăresc decât victoria cu orice preţ şi prin orice mijloace.

Exact în această situaţie a fost pus Nansen. Opţiunea lui a înclinat balanţa în favoarea oamenilor nevoiaşi, stârnind astfel proteste, furie, din partea celor care aveau alte orientări, alte priorităţi, alte mentalităţi referitor la sistemul nelegiuit rusesc.

Credinţa lui nu a fost limitată de influenţă negativă asupra percepţiei riscului pe care îl presupunea implicarea personală într-un cadru nefavorabil al războiului. El nu a permis ca omenirea să fie un loc al haosului, ci a demonstrat deschidere și atitudine pozitivă faţă de misiune, faţă de schimbare, faţă de propria conştiinţă şi faţă de reînnoire, faţă de posibilitatea de a coopera cu mişcarea politică.

Adevărata credinţă este vocea clarităţii morale într-un timp al războiului.

Leadership: Pentru ca o imagine să devină memorabilă ea trebuie să fie văzută şi simţită în mod direct, fără intermedierea inutilă a unui proces de condiţionare !

Iar opţiunea pe care o exprimă oamenii în legătură cu fotbalul, se aseamănă întrucâtva cu opţiunea pe care Nansen a selectat-o ca fiind cea mai importantă în acele vremuri. În consecinţă a fost criticat, bombardat cu acuzaţii, ironizat şi jignit.

Dar Nansen a dat dovadă mereu că are un caracter deosebit, dublat de un simţ al eticii, al valorilor şi al dorinţei de a face viaţa celor nevoiaşi mai bună. Acuzaţiile care întotdeauna i s-au adus nu i-au afectat caracterul dârz. El a continuat lupta. Mai întâi lupta cu sine însuşi, oscilând în jurul unui anumit punct, în funcţie de numeroasele influenţe cărora a fost supus – acel punct în care regretele s-au adunat şi bucuriile nu mai existau... la un punct în care sufletul său bun, dezamăgit, trist, singuratic, a învins în lupta cu raţiunea celorlalţi.

Care este efectul leadershipului produs de tine? Are o durată lungă? Tu te deosebeşti de acei lideri incapabili, care se mulţumesc cu "onoarea" de a ocupa această ierarhie, şi al căror leadership produce doar un efect "placebo"? Arată celorlalţi cine eşti tu cu adevărat. Pune-ţi sufletul la încercare, până când cauza dreaptă pe care o susţii şi pentru care te zbaţi, va învinge.

Influenţa contextuală asupra percepţiei mesajului care este transmis lumii întregi poate să diagnosticheze natura unui lider: el nu renunţă niciodată la şansa de a lupta şi de a fi puternic, el nu renunţă la şansa de a da dovadă de măreţie.

Şi, să mai ştiţi un lucru: **The chance of being selected as a leader is equal for everyone.**

Raza de lumină din împărăţia întunericului este singura cale prin care poţi ajunge la esenţa a ceea ce eşti tu cu adevărat. Pune în evidenţă latura umană a personalităţii tale care se opune oricărei gândiri negative care te distrage de la valorile tale cele mai profunde. Cunoaşterea propriei tale fiinţe este o luptă permanentă cu tine însuţi, pe care o poţi câştiga numai dacă îţi aperi propriile convingeri şi credinţe, care îţi susţin rolul şi îţi întăresc relaţiile cu ceilalţi.

Cunoaşte-te pe tine însuţi şi-i vei putea cunoaşte pe ceilalţi. Cunoaşterea de sine şi cunoaşterea celorlalţi este raza de lumină din împărăţia întunericului dominată de indiferenţă, nepăsare, neştiinţă, răutate şi răzbunare.

Prin pozitivismul personalităţii tale vei putea să domini pozitivismul celorlalţi, care trebuie stimulat adecvat pentru a deveni un fel de "modus operandi" pozitiv, permanent. Reliefează latura pozitivă a personalităţii tale, proiectând adevăratele tale valori şi viziuni asupra celorlalţi.

Concluzie: Toţi oamenii au convingeri şi credinţe diferite şi cu cât ele sunt mai puţin ferme, cu atâta ei sunt mai manipulabili, înclinând şi aderând mai repede şi mai uşor de partea unuia sau altuia, aşa zis lider.

Un lider adevărat, cu idei progresiste, înzestrat cu un pozitivism al gândirii şi care are ca scop îndeplinirea obiectivelor bazate pe respectarea demnităţii umane, va putea să-i orienteze pe oameni mai uşor în favoarea sa şi a ideilor sale, făcând de încline balanţa de partea lui, în defavoarea acelora care umilesc idealurile umane, care nu se pricep la altceva

decât la a pune beţe în roate, la a sabota şi încetini evoluţia normală spre progres şi prosperitate.

*** Notă:** Emil Ludwig - *Conducătorii Europei* , Editura Cugetarea, Bucuresti, 1967.

Razele calde ale asfinţitului (II)

On Martie 15, 2013

Încearcă să descoperi adevărata cauză a tot ceea ce ţi se întâmplă, fără să cazi pradă tendinţei de auto-devalorizare.

Îndelungi cazne şi chinuitoare aşteptări scot la iveală, ca într-o naştere grea, adevăratele trăiri ale Laurei Quinn. De aici încolo, într-un răstimp uimitor de scurt, într-o încordare de voinţă şi printr-o concentrare extraordinară, se petrece marea dramă a sufletului ei, marea ciocnire între particulele încărcate cu sarcini opuse într-un câmp de mare intensitate.

"De ce? De ce m-am aliat cu domnul Hobbs? Sunt un complice ! Sunt vinovată ! Voi ajunge după gratii ! Dumnezeu mă va pedepsi ! Pot să negociez să scap din asta. O să mă duc la Ashcroft să-i ofer diamantele furate în schimbul libertăţii noastre ! "

Decât să trăiască neîncetat infernul lui Dante, mai bine intră de bunăvoie în purgatoriu, împinsă de sentimentul de vinovăţie, sperând că va scăpa cu sufletul neîntinat.

Ea simte această „cosmică interconectare", ştie că omul care a pornit pe căi greşite tot mai are în suflet o rază de soare, o urmă de *mea culpa,* şi astfel e mai aproape de adevăratul slujitor al lui Dumnezeu care se căieşte. Decât acele fiinţe care îşi continuă trendul descendent, decât acei oameni reci, cu inimă dură, îngheţată, a căror acţiuni le diminuează stima de sine, îngreunându-le semnificativ ieşirea la liman.

În profunzimea ei, Laura Quinn posedă însuşirea superioară de a se căi, de a se corecta. Energia impetuoasă, rău folosită şi rău canalizată, învaţă să o stăpânească în numele adevărului, prin Duhul Sfânt primit la renaşterea ei. Prin formula sacră, înţeleasă sincer doar de sufletul ei neprihănit: " *I am truly sorry for myself* ", găseşte circumstanţe atenuante, menţinându-şi în acest fel stima de sine.

Leadership: Te manifeşti în exerciţiul propriei temporalităţi ca un fenomen de individualizare pe termen lung a cărui esenţă este de a arăta cum conţinutul experienţei tale trebuie să prezinte o însemnătate a săvârşirii unei abateri de la linia firescului?

Materia luminoasă rezultă din materia întunecată. Laura are o nouă însemnătate în paralelogramul forţelor destinului: de a fi purtătoarea unei profunde spiritualităţi, de unde ea extrage esenţialul pentru structurarea unei noi configuraţii a conştiinţei sale. Lumina, fenomenul care face vizibilă lumea dinăuntrul ei, îi modifică în profunzime starea de spirit. Iar această lumină, atât de naturală, lovind-o direct ca un fulger în noapte, vine de-a dreptul de la singura sursă care o produce, mai darnică cu părţile proeminenţe ale Eului ei, conştiinţa.

Calde, foarte concentrate de energie în zona care trebuie vindecată, razele de speranţă îi ies în întâmpinare, în timp ce părţile cele mai aride din caracterul ei strâng umbră. Benevolă, trecerea de la zona umbrită la cea luminată, este realizată de o zonă intermediară de semiumbre, regrete combinate cu revolta interioară, cu mila pe care singura şi-o produce. Iar această zonă se reduce cu cât contrastul din partea luminată şi cea umbrită este mai puternic.

Zbuciumata fiinţă câştigă bătălia cu ea însăşi. În inima ei, goală, sfâşiată, sfărâmată în mii de cioburi, topită în remuşcări pline de căinţă, se strecoară delicat o bucurie, abia perceptibilă, dar eliberatoare, răcoritoare şi reînnoitoare: " *I'm free, at last.* " Conţinutul experienţei sale a

început să prezinte o însemnătate a săvârşirii unei abateri de la linia firescului prin faptul că şi-a anulat orice şansă de a reveni la anii întunecaţi ai trecutului când a fost nevoită să accepte o realitate care nu-i confirma dorinţele.

Leadership: Actualizarea preferinţelor tale pentru şansa unui nou început se realizează ca un fenomen de individualizare a propriei imagini, prin intermediul unui determinant de tipul: "Move away from who you have been" ?

Momentele cheie ale existenţei tale sunt susţinute puternic cu argumente contradictorii? Se unesc aceste momente printr-un pod foarte îngust peste care trebuie să treci? Ce anume te poate transforma într-o făptură lipsită de apărare? Ai puterea de a te împotrivi crudei realităţi? Îndelungi cazne şi chinuitoare aşteptări scot la iveală adevăratele tale trăiri? Ai în suflet o rază de soare, o urmă de vină? Posezi însuşirea superioară de a te corecta?

Acordul sau dezacordul cu propria ta fire, atitudinea pe care o adopţi în momentele cheie, piedicile ce le resimţi la nivel de experienţe trăite îşi au izvorul în conştiinţa ta, în ceea ce s-ar putea numi influenţa viitorului asupra prezentului. Un fel de joc dublu în care cei doi adversari, cele două entităţi opuse ale aceleiaşi fiinţe, rămân captive într-o lume nefuncţională, şi care se îmbină într-un singur întreg, înşelător şi riscant: sentimentul de a fi victimă, de a fi părăsit.

În acest caz psihicul tău are de suferit grav. Începi să te simţi furat de o altă realitate, devii tot mai vulnerabil, te acuzi pe tine însuţi. Până să începi să te gândeşti la ce este bine şi ce vrei să schimbi la tine, te laşi purtat de un ritm viaţă tot mai dinamic, dar copleşitor, cu perspective sumbre de viitor. Ca urmare ajungi să te plasezi în jurul bâlbâielilor constante din închisoarea în care tu singur, nestingherit, te închizi.

Omul de afaceri american, faimos pentru îndeplinirea funcției de președinte al Corporației ITT, spunea la un moment dat un lucru memorabil: *" Leadership-ul este practicat nu atât de mult în cuvinte, ci în atitudine și în acțiuni. "*

Cu tot caracterul pronunţat al tendinţelor tale de dezvoltare, pornind de la particularitățile propriei tale personalităţi, numai cele progresiste sunt neîndoielnic dominante, fireşte numai la scara specifică şirului tău de valori pe axa timpului.

Leadership: Cum crezi că eşti evaluat pentru felul de a te angaja în lupta împotriva unui inamic ascuns, considerând faptul că modul de concepere a lucrurilor şi a lumii depind de imaginea pe care ţi-o sugerează o alegere de moment?

Poţi înţelege mai bine leadershipul datorită luminilor pe care le proiectezi chiar tu asupra lui. Ce fel de lumini proiectezi asupra leadershipului? Acele lumini care te împiedică să vezi un pic mai clar cine eşti cu adevărat? Acele lumini care te transpun într-o stare de inacceptare şi nefericire?

Leadershipul poate arunca, cu mare gravitate, lumini necruţătoare asupra tuturor aspectelor care pot exercita o dominare totală asupra omului. Iar aşa cum citeam undeva pe internet, omul, articulând valorile în existenţa sa şi în fluxul realităţii, îşi articulează totodată existenţa într-un angrenaj al devenirii precare uneori, manifestată prin tendinţa de a rămâne în urmă faţă de tot ceea ce-l defineşte.

Leadershipul monitorizează anumite constante umane. Mai întâi de toate se face simţit în dorinţa intimă de a te autoevalua, apoi în maniera în care te priveşti tu însuţi, şi devine crucial în maniera în care te percep toţi ceilalţi din jur.

Prin aceste considerente leadershipul, vibrând puternic pe cea mai înaltă treaptă a existenţei tale, devine bun sau rău. Un proces de răcire a zonei care te formează, un simptom de îmbolnăvire. Sau o alternativă care te avantajează, un fenomen care face vizibilă lumea dinăuntrul tău, modificându-ţi în mod corespunzător, ca un motor bine uns, starea de spirit.

După cum alchimistul, din sânul a ceea ce este solid sau neutru, trebuie să desprindă substanţa pe care o va duce cu răbdare, prudenţă, spre transmutaţia ei perfectă, tot astfel şi tu, ca să nu transformi leadershipul într-un prilej de resemnare, trebuie să desprinzi corzile care te țin pe loc, prizonier într-o realitate umbrită de însăşi dorinţele tale de ascensiune.

A te angaja în lupta împotriva unui inamic ascuns înseamnă să conştientizezi ca varianta ta superioară de a fi poate constitui primul pas către învingerea ta, în special din punct de vedere al tendinţei de a alege o recompensă mai mare tardivă în locul uneia imediate.

Razele calde ale asfinţitului reflectă modul în care te armonizezi cu propria ta fiinţă, cu propriul tău caracter, în acele situaţii incerte când lucrurile se complică, în acele situaţii în care trebuie să-ţi exprimi acordul faţă de ceea ce se va întâmpla dacă nu reuşeşti să-ţi demonstrezi vitalitatea. Totodată desemnează acea emoţie electrizantă, binefăcătoare, care te fortifică chiar şi în momentele de deznădejde, când cazi în spirala mohorâtă a patimilor.

Nu uita niciodată vorba aia: „ *Atunci când cazi în gol, ai credinţa că acolo jos Dumnezeu te va prinde* ."

Câştigă bătălia cu tine însuţi. Revendică-ţi drepturile şi spune "NU" oricărei tentative de a intra în zona întunecoasă a leadershipului. Fereşte-te de a aluneca în mod periculos în extrema opusă libertăţii fără margini. Păzeşte-ţi inima de orice remuşcări. Umple-ţi sufletul de acea bucurie imensă, răcoritoare şi reînnoitoare, exprimată prin cuvintele: " *I'm free, at last.* "

Încearcă să descoperi adevărata cauză a tot ceea ce ţi se întâmplă, fără să cazi pradă tendinţei de auto-devalorizare.

Source: https://neculaifantanaru.com/razele-calde-ale-asfintitului-II.html

Razele calde ale asfinţitului (I)

On Martie 14, 2013

Desprinde-te de ceea ce are un efect advers asupra clarităţii orientării tale, concentrându-te mai mult pe câştigarea acceptării tale ca individ autonom.

Nu ştia de ce îi era mai groază. Că va ajunge să-l urască pe domnul Hobbs, sau că va ajunge să se urască pe sine? Acesta era momentul cheie al existenţei Laurei Quinn, susţinut cu argumente contradictorii, un pod foarte îngust peste care trebuia să treacă încet, fără să se întâmple vreun accident. Un *Upside Down* enervant o desprindea tot mai mult de persoana ei. Accentuarea tendinţei de a se accepta cu toate defectele ei, sau de a se împotrivi ei însăşi de-a lungul drumului spre îndeplinirea scopurilor.

Laura Quinn, din filmul „Flawless (2007)", este una din acele făpturi lipsite de apărare, extrase parcă din romanele lui Dostoievski, despre care nu poţi spune că le urăşti sau le iubeşti, dar care prin blândeţea, prin sfiala lor, prin puterea lor de a se împotrivi crudelor realităţi, te invită la reflecţie, inspirându-ţi un sentiment profund, un soi de conştiinţă, un nou mod de a te privi pe tine însuţi.

Şi, fără să-ţi dai prea bine seama de ce, trăsăturile definitorii ale acestei fiinţe, măreţia acestui spirit - superior prin căldura pe care o răspândeşte în jur, compasiunea, stima, mărinimia, iertarea, toate aceste mici fragmente existenţiale care adunate într-un singur moment devin comoara cea mai de preţ, te urmăresc multă vreme şi până la urmă te leagă pe nesimţite de lumea ei.

Începi să simţi, să te gândeşti la ce este bine şi ce vrei să schimbi în viaţa ei, te laşi purtat de povestea ei, de ritmul ei de viaţă copleşitor, de perspectivele ei de viitor. Până ce ajungi să te plasezi în jurul bâlbâielilor constante din închisoarea în care ea singură, nestingherită, se închide şi zace acolo fără odihnă. Cum poţi să abandonezi această aprofundare analitică a acestei conştiinţe frânte?

Leadership: Îţi faci datoria de "verdict corect al unui destin solemn", detaşându-te de satisfacţia de a ridica trofeul lipsei de sens deasupra a tot ceea ce te leagă de viaţă?

Atitudinea faţă de cunoaştere a sinelui, într-un aşa numit "timp de persistenţă" (pentru o durată relativ scurtă), este importantă în explicarea eşecului spiritual, pus pe seama condiţiei de producere a unui stil de viaţă care nu maximizează marja de preferinţe a individului. Dar asta, în limitele unei obiectivităţi autoimpuse care se descoperă puţin câte puţin în contextul împlinirii personale nerealizabile pe deplin.

Cheia întregului proces de finisare a sinelui, care pune leadershipul sub unghiul unei lupte cu nonsensul, cu haosul, cu elementele vitale primejduite, aduce în conştiinţă atât uşa ce se deschide, cât şi cea ferecată, iar realizarea devine substitut al cheii. Amândouă uşile fac trecerea spre o maturitate intelectuală şi o desăvârşire ca fiinţă umană. Rămâne la latitudinea fiecăruia ce uşă alege să deschidă.

Anthony Silard, preşedintele al The Center for Social Leadership, spunea la un moment dat: *"Ca să devii o persoană integră, trebuie să iei mingea şi s-o aşezi înapoi unde îi este locul, adică în tine."* În acest context, mingea are semnificaţia unei asumări de responsabilitate faţă de modul cum te conduci singur pe calea vieţii, a unei continuităţi a gândirii care se adresează sieşi, exprimate în exerciţiul critic al raţiunii, folosit preponderent ca ipostază a descătuşării de limitele convingerilor adânci şi statornice.

Leadershipul are în centrul său convingerile puternice, mai ales modul în care stăpâneşti şi înţelegi emoţiile. Atunci când îţi evaluezi şansele de a în armonie cu tine însuţi, fă în aşa fel încât toate mingile să strălucească.

Verdict corect al unui destin solemn ia în considerare puterea omului de a-şi forma un ideal înalt chiar în mijlocul unei vieţi triste, fără să renunţe la ipostaza de erou al unei odisei care îl ţine conectat într-o permanentă fascinaţie.

Cu cât te concentrezi mai mult pe câştigarea acceptării tale ca individ autonom, ca om care se bizuie numai pe propriile puteri, cu atât te poţi împăca cu ideea de a fi o fiinţă superioară. Depăşirea vulnerabilităţii de a nu avea un reazăm la greu (ceea ce determină canalizarea întregii atenţii spre un ritm de viaţă copleşitor), este posibilă numai prin desprinderea de ceea ce ai fost sau de ceea ce crezi că eşti, prin reinventare, prin extinderea "mişcării" de a fi tu.

Semnificația pe care o dai cunoaşterii şi reuşitei de sine, intensificată în depozitul temporar al energiei psihice şi al sensibilităţii, este hotărâtoare în atingerea unei stări de plenitudine. Construcţia acestei stări, care se poate concretiza într-o atitudine mai îndrăzneaţă, este însă dependentă de mediul social de origine, de trecutul tău personal, de modul de reacţie la întâlnirea cu vicisitudinile inerente existenţei de zi cu zi, cu munca orientată spre un scop, etc.

Leadershipul este o obligaţie faţă de autoritatea morală şi emoţională pe care trebuie să ţi-o asumi ca atare, concepută şi impusă într-un mod autentic. Interacţiunea între dimensiunea care îţi particularizează personalitatea şi dimensiunea care îţi caracterizează existenţa, luând totodată în considerare dimensiunea ta de produs intelectual, dă naştere formei celei mai înalte de trăire, acelor mini-formaţiuni temporale limitate la relaţiile dintre mediu şi timp. Simţi împlinirea prin ceea ce trăieşti, nu prin ceea ce eşti.

Orientarea omului spre un nou început de viaţă depinde de calitatea a ceea ce îl inspiră să facă alegerile care reflectă adevăratul sine, fără să slujească unui trecut sau prezent care nu mai vrea să treacă.

Razele calde ale asfinţitului simbolizează aspectele vieţii în care întâmpini dificultăţi, impunându-ţi să iei decizii pe care, poate, nu eşti pregătit să le suporţi. Dar aşa cum într-un tablou, trăsăturile expresive ale fizionomiei sunt evidenţiate printr-un puternic joc de umbră si lumină, tot aşa, în viaţa de zi cu zi, calităţile tale de om puternic sunt evidenţiate prin acţiunea de cunoaştere a sinelui şi printr-o activă disponibilitate de cunoaştere a tot ceea ce înseamnă nou şi străin - chiar şi atunci când propriile aşteptări îţi sunt scăzute.

Source: https://neculaifantanaru.com/razele-calde-ale-asfintitului.html

Razele puternice ale influenţei

On Aprilie 10, 2009

Dezvoltă-ţi valoarea personală ancorându-te la dimensiunea leadershipului celui care te îndrumă.

De obicei omul renunţă atunci când vede că eforturile sale nu dau efectul scontat. Alejandro Murrieta dorea cu orice preţ să răzbune moartea fratelui său. Dar chiar înainte să se năpustească asupra căpitanului Harrison Love, un bătrânel i-a tăiat calea, oprindu-l din avântul său prea vijelios.

Chiar atunci, în acel moment primejdios pentru viaţa lui, Alejandro a avut norocul să-l întâlnească pe Don Diego de la Vega (Zorro), care l-a salvat de la o moarte sigură. Acesta i-a spus: *„Eşti băut, eşti supărat, nu eşti în stare să te lupţi cu un soldat profesionist…Dacă vrei să te răzbuni, te pot ajuta. Dar acum nu este deloc momentul potrivit să te răzbuni."*

Leadership: Consideri că pentru a excela în direcția atingerii unui scop este necesar să te supraevaluezi în modul în care doi artiști de geniu își sincronizează creativitatea, creând o operă unitară și coerentă?

Îţi aminteşti de filmul „ *Masca lui Zorro (1998)* "? Evenimentele i-au apropiat atât de mult pe Zorro şi pe Alejandro, încât pur şi simplu potrivirea lor - atitudinea lor, modul în care şi-au unit puterile, interesele şi aspiraţiile prin colaborare - a creat pentru un suflet comun, o singură energie, transformându-i într-o unitate indestructibilă. Unitatea de scop și armonia în acțiune sunt esențiale pentru a atinge excelența într-o direcţie în care scopul este mai important decât mijloacele lui de atingere?

Alejandro a preluat de la Zorro esenţialul, şi-a dezvoltat valoarea personală ancorându-se la dimensiunea leadershipului pe care îl practica Zorro. Acesta este unul din secretele succesului. Ca să reuşeşti cu adevărat în leadership trebuie să te uneşti într-o singură fiinţă cu cel care te îndrumă - tot aşa cum doi artişti de geniu îşi sincronizează creaţia atât de perfect de parcă ar acţiona un singur creier. Trebuie să ajungi să te înţelegi cu el fără "jumătăţi de măsură". Intenţiile tale trebuie să corespundă, de fapt, cu ale sale. Leadershipul tău trebuie să fie pătruns de aceeaşi tonalitate de bază ca a lui.

Leadership: Poţi să reconfigurezi o cauză pierdută prin dominarea pasiunilor şi cultivarea libertăţii interioare a unui individ, aşa încât să te interpui într-o realitate care se configurează din fiinţarea însăşi a sinelui ca un drum făcut de unul singur?

În matematică 1 + 1 = 2. Dar în leadership 1 + 1 = Un tot unitar, o singură fiinţă.

Alejandro a ajuns să-l privească pe Zorro "de la egal la egal". Minunea întâlnirii lor a constat tocmai în armonizarea capacităţilor lor. Aşa cum, dincolo de claritate, un regizor urmăreşte la montajul filmului anumite efecte compoziţionale care să-i permită să stabilească o legătură mai apropiată cu spectatorii – tot aşa şi tu, dincolo de calităţile deosebite pe care le ai, trebuie să urmăreşti să adopţi tiparul de gândire şi acţiune al celui care te conduce ca astfel să stabileşti o legătură mai apropiată cu el.

Zorro l-a ajutat pe Alejandro să-şi pună în valoare calităţile, înzestrându-l cu acea putere evident superioară de a vedea mai departe şi mai limpede, datorită căreia - şi doar datorită acestui fapt – el a reuşit să facă acele lucruri care păreau imposibil de făcut, şi să-şi atingă

scopurile ce păreau aproape imposibil de atins.

Aşa cum razele soarelui pătrund şi strălucesc prin crengile copacilor, tot aşa influenţa ta poate pătrunde şi străluci în viaţa altora. Dar pentru aceasta oamenii trebuie să te preţuiască la cel mai înalt nivel. Trebuie să recunoască în tine un stil precis de leadership care să poată să umple „golurile" lor, care să-i poată ajuta să-şi dezvolte cu adevărat potenţialul.

A te interpune într-o realitate care se configurează din fiinţarea însăşi a sinelui ca un drum făcut de unul singur, înseamnă să condiţionezi libertatea unui om cu însăşi versiunea ta de realitate, încât ceea ce se va petrece să urmeze coordonatele unei singure meniri: de a genera o singură viziune a aceluiaşi eu asupra individualităţii celuilalt.

Razele puternice ale influenţei sunt date de modalitatea prin care atragi atenţia asupra lucrurilor pe care vrei să le scoţi în evidenţă, şi de contextul care poate stimula motivaţia oamenilor pentru schimbare. Puţine speranţe de progres sunt în echipele în care oamenii nu vor să intre în sfera de influenţă a liderului ales, în acest caz atingerea telurilor comune vă rămâne doar un vis frumos şi utopic.

Concluzie: Un individ este ales ca lider datorită calităţilor sale recunoscute de majoritatea oamenilor care-l înconjoară. Acest lucru presupune acceptarea lui cât şi respectarea strategiei şi a metodelor lui de obţinere a performanţelor. Cei ce l-au ales trebuie pătrundă în sfera lui de influenţă, deci să consimtă să intre într-un proces de dezvoltare şi perfecţionare individuală.

Source: https://neculaifantanaru.com/razele-puternice-ale-influentei.html

Realitatea din lumea subterană a omului (II)

On Iunie 15, 2012

Înzestrează-ţi abilităţile de conducere cu resursele necesare schimbării, fără să pierzi contactul cu Eu-l tău.

O taină adâncă sălăşluia străină şi sinistră în adâncul sufletului meu, atrăgătoare ca o simţire. Nimic şi nimeni nu avea dreptul să se apropie de ea. Gândul că încercam să cuceresc un teritoriu de necucerit, stârnea în mine sentimentul că fusesem eliberat din cea mai crâncenă detenţie. Eram impulsionat de o nouă provocare. Reveneam în forţă cu o zvâcnire de energie şi chef de viaţă.

Magia, linia cea mai înaltă a conexiunii cu spațiul atemporal al unei eternități private, delimitată de o realitate dinamică, etern vie, spirituală şi materială simultan, se integra cu uşurinţă în viaţa mea. Şuvoaie de imagini, ipostaze, descoperiri revelatorii ţâşneau de peste tot, ca dintr-o reţea cu izvoare cu apă vie ce curgeau neîncetat şi din care puteam să-mi îndestulez sufletul şi aspiraţiile.

Flăcările galbene ale voinţei mele neîmblânzite de a înţelege în ce mod trebuie să scot în evidenţă lumina unei cauzalităţi universale, purificate prin filtrul celor mai aspre raţionamente, se extindeau cu repeziciune în jurul meu. În fiecare lucru pe care îl atingeam sau îl vedeam, în fiecare plimbare pe care o făceam descopeream o nouă realitate care mă făcea tot mai curios, un nou continent, un aprig motiv de explorare. De parcă aş fi fost dominat de o formă de energie supremă care se propaga în toate fibrele fiinţei mele. Eram totalmente supus ei, ca un sclav care se supune ordinelor.

Simţeam că pot comunica la nivel energetic, non-verbal, cu toate lucrurile care-mi ieşeau în cale. Oglinda, aparatul de fotografiat, cărţile, tot ceea ce exista în jurul meu căpăta brusc viaţă, un nou înţeles, o nouă valenţă. Dar în special tot ceea ce era modern sărea în ajutorul meu. Datorită tehnologiei, totul în jur se transforma, prindea o nouă formă, totul se derula în noi coordonate, facilitând înţelegerea şi acceptarea necunoscutei din mine.

Leadership: Cât timp poţi să priveşti o fotografie de departe?

A nu reuşi să te menţii în contact cu tine însuţi, lucru vital în leadership, este ca şi cum ai continua să priveşti o fotografie de departe: nu vei reuşi să observi anumite detalii pe care le-ai vedea de aproape.

La fel ca în fotografie, în sfera dimensiunii psihologice şi spirituale a omului, un singur gând, o singură sforţare de moment pot da naştere unor forme definitive, unor instantanee reprezentative chiar inainte de producerea evenimentului propriu-zis.

Bine observa cineva: pe tărâmul explorării personale fecundaţia adevărată se produce totdeauna numai prin încrucişarea unei idei cu experienţa. Era de ajuns doar cel mai uşor impuls, pentru ca forţa creatoare să se manifeste, pentru ca experienţa mea să se îmbogăţească. Ca apoi ea să se descarce, ca la trecerea unui curent electric, şi mai intens, şi mai profund, în toată amploarea ei.

Am mers pe drumul de munte din faţa mea, efortul era tot mai mare, progresul lent, dar constant. Magia, locul de întâlnire a realului cu irealul, vârful cel mai înalt al artei de a crea noi forme de impact asupra fiinţei umane, trebuia cucerită. Controlată şi apărată. Lucrul

sporea din zi în zi şi se strângea tot mai mult în preajma mea ca o pădure, umbrindu-mi orice perspectivă. Era oare o iniţiativă lăudabilă? Era doar un strop de fericire, sau un mănunchi de dorinţe trecătoare? O pasiune arzătoare, un prilej de a evolua? Un efort benefic, sau doar o pierdere de timp?

Călătoria pe care o parcurgi spre aprofundarea cunoaşterii de sine este poza pe care fotograful nu o va face niciodată, dar pe care o "plăteşti" la fiecare tip de apariţie în lume când eşti pus în faţa reluărilor, a stop-cadrelor şi a zoom-ului.

Iar calitatea imaginii de sine pe care ţi-o creezi în această călătorie facilitează accesul la înţelegerea semnificaţiei pe care o are asimilarea experienţei de viaţă în generarea unei noi dimensiuni a deschiderii spre nou.

Într-un fel eram asemenea omului care preferă mai întâi să-şi găsească dragostea, întreţinând-o cu pasiunea cea mai arzătoare, şi abia după aia să facă bani cu nemiluita ca să nu-şi chinuiască cumva sufletul cu ideea că persoana de lângă el îl preferă numai pentru banii săi.

Doream să urc tot mai sus pe creasta ştiinţei, să pot acoperi mai întâi cu forţa magiei toate priveliştile care captează simţurile omeneşti, care zguduie trăirile cele mai fecunde. Apoi să întreţin toate emoţiile pozitive şi negative până în punctul în care orice necunoscută putea fi determinată. Dar fără să-mi chinuiesc cugetul, fără să fac uz de nicio formă de fals.

Leadership: Eşti chemat să atingi acea desăvârşire care dezvăluie esenţa a ceea ce ai învăţat şi trăit?

Celebrul scriitor rus, Lev Tolstoi, scria în memoriile sale: " *Ceea ce interesează cu deosebire nu e desăvârşirea la care ajunge cineva, ci felul cum se străduieşte să se desăvârşească.* "

Liderii de top se simt în mod deosebit vizaţi de aceste cuvinte. Ei sunt chemaţi să atingă, asemenea sculptorilor care imortalizează în bronz sau în piatră chipuri umane, acea desăvârşire care dezvăluie esenţa a ceea ce au învăţat şi trăit.

Magia pe care o declanşează o experienţă de tipul "learning by feeling and by direct perception" reprezintă aplicarea celor învăţate pe parcursul devenirii în temeiul unei convenţii prin care te angajezi să renunţi la ceea ce te ţine prins în mirajul unei false predestinări ca să descoperi o nouă realitate numită "Lumea mea".

De la "magie" la leadership, drumul dezvoltării şi perfecţionării este lung şi greu. Între aceste momente ale "creaţiei" in singurătate, când pârâiaşul subţire al manifestării potenţialului productiv şerpuieşte între bolovanii cei mai semeţi ai nesiguranţei, sau a lipsei unei direcţii clare, se desfăşoară o muncă nespus de anevoioasă, hotărâtoare pentru atingerea excelenţei.

Totul depinde de felul în care reuşeşti să întreţii aceste calităţi, virtuţi, valori, mici aranjamente de roluri şi de comportamente, astfel încât "magia" să nu se uzeze şi să se risipească în van. Iar alături de ele, fireşte, în cel mai înalt grad, ne interesează etica ta profesională, nivelul de cunoştinţe, condiţia lui de "magician" în lumina făcliei lui, a inspiraţiei, a gândirii, a comunicării, a responsabilităţii.

A asculta de îndrumarea vieţii înseamnă să ajungi la acea înălţime a manifestării propriei individualităţi în scopul realizării sinelui.

Dorința de a adânci, de a experimenta propriile dorințe și sentimente, te va ajuta să identifici scopul suprem în viață - de a fi de folos, onorabil, mărinimos, pentru a face diferenţa între ceea ce trăieşti la nivel interior şi ceea ce trăieşti la nivel de experienţă de învăţare acumulată pe parcursul drumului.

Realitatea din lumea subterană a omului aduce in câmpul atenţiei încercarea de căutare şi de găsire a unor răspunsuri la întrebarea cea mai veche, neelucidată încă pe deplin: „ *Cine sunt eu?* "

Ca să înţelegi complexitatea fiinţei umane, ca să ai o înrâurire asupra celor din jurul tău, mai întâi cunoaşte-te foarte bine pe tine însuţi.

Pentru un lider este absolut necesar să ştie să pătrundă în lumea interioară şi necunoscută a omului, să treacă de frontierele aparenţelor. Căci omul, această eternă necunoscută, care trebuie să fie descoperită, este imprevizibil şi poate, voluntar sau involuntar, să pericliteze orice... leadership.

Realitatea din lumea subterană a omului (I)

On Iunie 04, 2012

Stimulează-ţi performanţele psihologice prin raportarea la o cunoaştere fertilă, populată de caracteristicile cele mai semnificative ale fiinţei umane.

Dacă drumul acesta are un început, atunci trebuie să aibă şi un sfârşit, îmi ziceam cu o îngăduinţă forţată. Dar sfârşitul nu va fi curând, îmi repeta cu stăruinţă conştiinţa. Căci întunericul devenea tot mai clar, turnul înălţător al inspiraţiei acapara tot mai multe resurse de energie.

Eram prizonier într-o cameră fără ferestre, unde îmi construiam personajele asemenea unui fabricant de păpuşi vii care ştie să aprindă în ele acea scânteie miraculoasă, divină, dătătoare de viaţă, şi care cu puterea unui singur gând poate să le redea simţurile, să le răscolească trăirile aşa cum vântul scutură ramurile copacilor, să le dezlănţuiască, să le inunde într-un imens şuvoi de energie.

Fiecare firicel de sentiment, fiecare val de emoţie se înălţa cutezător, limpede, la un singur semn al voinţei mele. Mi se părea că pot să reglez orice schimbare în lumea neobosită, mereu incitantă, conturată de personajele mele nenumărate. Puteam să montez, să desfac, să repar cu fineţea unui ceasornicar întreg aparatul cugetării şi sensibilităţii lor - ceea ce îmi stârnea cea mai vie curiozitate faţă de esenţa naturii umane !

Leadership: În centrul simţirii tale stă trează acea calitate a conştiinţei de a trece dincolo de suprafaţa aparenţelor şi a discerne direcţia mişcării propriei formări?

Eram un bun observator, mintea mea înregistra automat totul din realitatea cotidiană, atât de precis, atât de minuţios, încât după o scurtă analiză puteam să împodobesc cu elemente obiective tot mai mult realitatea paralelă, a lumii fascinante a magiei care, ca şi iubirea, dădea sens existenţei mele.

Dacă Ulise singur s-a înapoiat din Hades, din lumea subpământeană a întunecimilor, eu mă adânceam tot mai mult în zona tumultoasă, plină de suişuri şi coborâşuri a sufletului şi psihicului uman. Să descopăr, să înţeleg însemnătatea acestor entităţi interdependente, dar după nişte legi mai puţin obişnuite, după nişte principii bine gândite care să-mi întregească totodată raţionamentul şi profunzimea simţirii.

Iar, la fel cum Ulise fusese însoţit de un zeu, eu eram însoţit de demonul cunoaşterii, principalul purtător de cuvânt al tuturor virtuţilor, marele fondator al impulsului pentru creaţie, în lumea accesibilă a imaginaţiei.

Abilitatea de a simţi se conturează prin debutul impulsului de creaţie într-un spaţiu închis în care simţurile îţi sunt răsfăţate de tentaţia de a face o comparaţie între între ceea ce se vede şi ceea ce se păstrează nevăzut.

Formarea mea începea din momentul dobândirii calităţii de observator şi se continua cu identificarea valorii momentului de corelare a artei cu creatorul ei. Receptarea unor noi idei şi concepţii despre propriul Ego, luau forma unei trăiri a originalităţi axate pe ceva pierdut sau durat, asemenea unui vis ce transportă imaginaţia în ţinuturi exotice, marcate de fascinaţia necunoscutului şi de magia depărtării de lume.

Să răzbat mai adânc decât psihologii în lumea subterană a omului. Să cuprind în întregime, ca într-o plasă de pescar, misterul naturii mele adevarate prin rascolirea acelor resurse sufletesti aflate mai curand in adormire decat in proprietatea unei realitati care nu este altceva decat o aparenta.

Să arunc momeala care produce cele mai înalte vibraţii şi să agăţ cele mai fine senzaţii şi percepţii - acesta era planul meu, ideea care stătea la baza creării unui alt sens al vietii, în lumea crepusculară a sufletului şi raţiunii unui personaj care se cere mereu reinventat.

Leadership: Îndeplineşti condiţia ca situarea ta în contextul unei închideri în viaţa privată să capete o formă prin care să fie percepută acea calitate a propriei firi pe care o ignoraseşi?

Cine poate cunoaşte mai bine tainele artei de a conduce, decât omul situat, prin înţelegerea bine fundamentată a naturii umane, prin aderarea sau respingerea tuturor factorilor de influenţă, pe o poziţie foarte înaltă a creaţiei şi maturităţii?

Dar de multe ori creaţia şi maturitatea sunt construcţii destinate staţionării într-o zonă "fără semnal" unde nimeni nu te poate contacta, dar din care poţi vedea totul de la înălţimea propriei experienţe de trăire şi de la înălţimea propriei închipuiri.

Ar greşi amarnic acela care s-ar gândi să vadă într-o casă izolată, într-un loc închis, doar un prilej de evadare din realitatea actuală, deoarece îi scapă prilejul de a-şi întemeia propria lume fantastică în mijlocul unei experienţe de tipul "learning by living deep în thought".

Ca un cititor prins în păienjenişul dramei romanului, silit să ia parte la frământările personajelor, liderul este necontenit prins în procesul de plăsmuire a acelei arte care face loc, în chip implicit, descoperirii sau reînnoirii trăirilor umane - plecând de la perceperea propriilor experienţe şi trăiri. El îşi stimulează performanţele psihologice prin raportarea la o cunoaştere fertilă, populată de acele aspecte ale realităţii extrase din terenul pustiu al propriei închisori imaginare.

A fi izolat într-un colţ de lume este conţinutul unui roman în care autorul se confesează pentru a se putea descifra mai bine, facilitând o detaliere a elementelor care îi compun caracterul.

Realitatea din lumea subterană a omului desemnează trăirile, emoţiile, gândurile şi aspiraţiile, pe care le integrezi în universul tău spiritual. Ca să înţelegi mai bine natura umană şi ca să-ţi extinzi orizontul de percepere a unor stări sufleteşti, trebuie să te integrezi într-o lume izolată din care să extragi cele mai relevante învăţăminte formate la rădăcina fiinţei tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/realitatea-din-lumea-subterana-a-omului.html

Realitatea şi dublura ei imaginară

On Aprilie 28, 2014

Ajută-i pe ceilalţi să treacă dincolo de norii confuziei şi să ştie exact cu cine au de a face, construindu-ţi un alibi care să dea dreptate realismului cotidian credibil.

Totul părea a fi cuantificat statistic în viaţa mea, practic totul. Mai puţin acea nevoie împovărătoare de a mă ataşa de lumea ideilor pure, acoperită frecvent de o crustă fină de conştiinţă, căreia nu ştiam să-i calculez maximum de abstracţie posibil ce m-ar fi putut feri de jocul apropierii şi depărtării de vecinătatea fenomenelor provocatoare pentru ştiinţă. Era ca si cand aş fi facut parte dintr-un scenariu de Stephen King, trebuia să trăiesc o realitate pe care unii o consideră superficială sau preferă s-o ignore, în timp ce alţii o experimentează ca pe o sabie a lui Damocles, fără să-i înţeleagă simbolistica puterii, redată într-un mod aparte.

Încrezător, deveneam mai abil în evitarea ambiguităţilor dintre real şi imaginar, dar în acelaşi timp mă transformam într-un stăpânitor al inadmisibilului ştiinţific. Într-un furnizor de algoritmi complecşi cărora numai o scurtă nebunie, numai o utopie le-ar fi putut asigura împlementarea într-o manieră continuă. Dar, oare, corectă, mă întreb?

Ştiinţa este este dublul unei realităţi care depăşeşte imediatul unei vieţi ieşite din norma curentă, care te face să te simţi invincibil în pielea unui personaj născocit pe moment.

Nu-mi plăcea să mă gândesc la mine ca la un jongler al cifrelor, bazându-mi în mare parte existenţa pe locul unde m-aş situa din punct de vedere statistic, umbrit doar de o falsă dezbatere asupra valorii identităţii mele. Ci mai degrabă ca la o marionetă condusă de resortul ideilor de redefinire a ştiinţei, prin potriviri sau combinaţii neaşteptate.

Pentru orice altă mentalitate, ştiinţa mea întreagă era ca o rază de soare ce se strecoară printr-o crăpătură a stâncii. O estimare care ar fi putut, foarte bine, să fie inexactă, căci oferea anumite explicaţii privitoare la variaţia intrărilor de capital ştiinţific extern, dintr-o sursă de înţelegere superioară ca profunzime, într-un punct în care ceilalţi nu erau total de acord.

Căci această ştiinţă făcea lucrurile mult mai complicate şi mai greu de rezolvat. Pornind de la acest cumul de nelămuriri, mecanisme de generare a unor variabile aleatoare care îşi puteau pierde coordonatele prin izolare, asupra mea a început să atârne o bănuială ameninţătoare care tindea asimptotic către certitudine. Transformându-se mai târziu într-o atenţiune care mi-a întărit paşii spre reconstituirea şi reorientarea raţionamentelor.

Salvarea mea era să ezit uneori, să ies din bătaia soarelui, dar să nu renunţ la vis, chiar dacă părea o utopie.

Leadership: Aspiraţiile tale la un ideal de neatins probează vinovăţia ta în faţa lumii în ceea ce priveşte construirea unui scenariu în care trebuie să compari o entitate a gândirii prin interiorizarea acţiunilor reale, cu o reflectare a reacţiilor tale faţă de lumea înconjurătoare?

Meciurile deschise, în care echipele " *ştiinţă* " şi " *realitate* " se confruntă în mod frecvent în opera de artă a liderului, conduc la imposibilitatea formalizării totale a unei formule majoritare de înţelegere şi apreciere a ştiinţei sale, ultra-avansată, manifestată în studiul

teoriilor cu efect de constrângere sau influenţare, care să returneze o valoare adevărată, pozitivă.

Dar tocmai prin această contradicţie de idei, vise, opinii, aşteptări, orizonturi, care trădează o înţelegere fundamental diferită asupra lucrurilor, savantul se face într-un fel vinovat de acea "pată de lumină". De o prea mare integrare în leadership a unor noi surse de capital ştiinţific care nu se regăsesc în cuprinsul graniţelor de înţelegere ale celorlalţi oameni.

De aceea, fiecare savant are obligaţia de a-şi răscumpăra "vinovăţia" în faţa propriilor suporteri, probând o anumită inteligenţă, o anumită amprentă de identificare care să-i ateste calitatea, justificând apariţia unor noi elemente de dezvoltare, administrare şi popularizare a ştiinţei. Această inteligenţă are ca fundament construirea unui scenariu în care trebuie să compari o entitate a gândirii prin interiorizarea acţiunilor reale, cu o reflectare a reacţiilor tale faţă de lumea înconjurătoare.

Leadership: Îţi asumi responsabilitatea în ceea ce priveşte asigurarea livrării unui produs finit, din perspectivă a ceea ce eşti dispus să duci până la capăt fără să te încurci în mize prea mari?

O eroină a scriitoarei Anne Hebert spunea: " *Inutil să te amăgeşti. Într-o zi, realitatea şi dublura ei imaginară vor coincide. Confirmând toate temerile. Abolind orice limită. Spulberând orice alibi. Interzicând orice fugă. Vei fi declarat vinovat, în faţa lumii. Trebuie să ieşi imediat din lâncezeala asta. Să reduci visul la tăcere, înainte de a fi prea târziu. Să te scuturi bine de el, în lumină. Să te descotoroseşti de fantasme.* "

E un avertisment subtil, că ai o responsabilitate crescută în ceea ce priveşte asigurarea livrării unui produs finit, unui leadership real, conform normelor de calitate impuse de limitările celorlalţi oameni. Este atât de uşor să driblezi realitatea, dar e atât de greu pentru ceilalţi să treacă dincolo de norii confuziei şi să ştie exact cu cine au de a face.

Căci atunci când începi să te laşi condus de resortul ideilor de redefinire a ştiinţei, prin potriviri sau combinaţii neaşteptate, eşti tentat întotdeauna să trişezi, folosindu-te de mecanismele proprii de generare a unor variabile aleatoare care îşi pot pierde coordonatele prin izolare, adică neînţelese de nimeni. Fii dispus să duci până la capăt o acţiune fără să te încurci în mize prea mari, adică fără să faci din ştiinţă o cultură de consum sau o experienţă de joc captivantă, dar irealistă.

Ştiinţa este un produs finit, de mare calitate, numai dacă ştii să o transformi într-un scop a cărui împlinire nu presupune un câştig material. Miza cea mare a oamenilor este adesea câştigul financiar, dar pentru un creator inspirat adevăratul câştig îl constituie posibilitatea "produsului" de a fi util evoluţiei lumii.

Leadership: Asiguri aplicarea principiului: „totul se poate oricum, oricât, oriunde şi cu oricine", socotindu-te una cu suma sintetică a unor cunoştinţe referitoare la un anumit obiect de cercetare?

Consecinţa este lesne de dedus, devii asemenea unui actor sigur de reputaţia lui, care este pe de-a-ntregul prins în el însuşi şi doar se preface că joacă împreună cu partenerii de scenă. Această cufundare în tine însuţi, dialogând tacit cu leadershipul într-un limbaj pur ştiinţific, chiar dacă constituie incontestabil cea mai înaltă creaţie a geniului tău, are mari şanse să fie catalogată la prima mână drept individualism, sau vanitate ce doreşte să fie flatată, dar nu apreciată, o vanitate inconştientă de ridicolul în care se află.

E greşit să aplici criterii personale de selectare şi utilizare a cunoştinţelor, sau să le pui în faţa unui ideal de neatins pentru ceilalţi, căci ajungi să te transformi într-un stăpânitor al inadmisibilului ştiinţific, un formator al ambiguităţilor şi complexităţilor cărora numai un vis, numai o utopie le-ar putea aduce împlinirea. Iar o utopie exprimă îndepărtarea de diversitate, de realitate, pierderea oricărei coeziuni şi aplicarea principiului: *„ totul se poate oricum, oricât, oriunde şi cu oricine ”*.

Omul de ştiinţă se raportează, pe lângă actul de creaţie, la un singur obiect de cercetare: "Omul şi simbolurile lui în cursul evoluţiei lumii”.

Marea provocare a ştiinţei este destinată unei emancipări a gândirii prin prisma imaginii pe care o ai despre realitate, prin capacitatea ei de a face vizibile efectele unei integrări într-o poveste a cărei acțiune are loc în decorul creat de tine.

Realitatea şi dublura ei imaginară vizează integrarea leadershipului în existenţa cotidiană. Este frumos să visezi la stele şi la un cer senin, plin de vibraţii, dar nu poţi ajunge la ele dacă eşti inexact în raport cu faptele, în raport cu standardul admis în materie de felul cum percep alţii ştiinţa ta.

Pentru minţile firave a fi independent poate însemna a fi anormal, iar a fi anormal înseamnă de multe ori a fi detestat.

Source: https://neculaifantanaru.com/realitatea-si-dublura-ei-imaginara.html

Realitatea visului care merge până la capăt

On Aprilie 29, 2016

Formează-ţi o nouă identitate prin acapararea unui teritoriu obținut în lupta cu viața: nebunia de a te transpune într-o realitate în care tu ești visul.

Mă temeam de îndrăzneala grăbită de a atinge linia unui orizont nemărginit, ce-şi avea trasat cu fermitate sensul unei demonstraţii de tip tablou, o dovadă de regăsire a unui spirit de mare amplitudine, dincolo de jocul subtil al raţiunii numită credinţă. Grație unei teme care preocupa deopotrivă domeniul creației artistice și acela al științei, înţelegând exigenţele unei zone labirintice destul de tăinuită înţelegerii umane obişnuite, mi-am început căutarea a ceva spiritualizat: adevărul de dincolo de negări.

Cuvintele gândurilor mele răscolitoare, completându-se în planul ideilor înălţătoare ce-şi găseau o corespondenţă în faptul că înţelegerea ştiinţei şi a vieţii trebuie să se întemeieze prin manifestarea nebuniei, voiau să mă ţină undeva, la o semidistanţă neangajantă, îngăduitor apreciativă faţă de morile de vânt ce-mi stăteau în cale. Fiorul nebuniei era seducător şi frumos: un simbol al plăcerilor descoperite printr-o despărţire definitivă de adevărurile şi lucrurile care înlocuiau *la verità effettuale*.

Hamlet se prefăcea că nu-i în toate minţile, pentru a-şi permite o mai mare libertate de acţiune şi exprimare, ascunzându-şi totodată mai bine intenţiile. Să ne amintim cu recunoştinţă de magicienii lui Christopher Priest care îşi întrepătrundeau acoperirea, nevăzutele unde, energia, cunoştinţele şi experienţele prin fuziunea cu elementele de fantasy. Să pornim alături de Julio Murillo în căutarea îndepărtatului Shangri-La, fugind de condamnarea la moarte, doar pentru a înţelege o taină însemnată, o existenţă trecută sub tăcere pentru totdeauna.

Şi să luăm aminte de nebunia care ne pândeşte neîncetat, uşoară ca vântul serii de noapte târzie, unde nu există decât umbrele unor lumini vagi numite "un atunci dintr-o urmă a raţiunii", anunţând veşnicul purgatoriu al lui „se poate şi mai rău".

Leadership: Eşti atent la ceea ce adaugi experienţei tale de explorator al unor noi forme de exprimare vizuală, astfel încât să redai perfect începutul unei lumi noi din perspectiva a ceea ce înseamnă să trăieşti "labirintic" ?

Cea mai mare înţelepciune se apropie uşor de cea mai mare nebunie, contopindu-se printr-un somn prelungit, repetându-se la nesfârşit ca în jocul de lumină al unui miraj fantastic, fiind mai uşor de întreţinut printr-o experienţă nemărginită ce se împotriveşte ideii de a te trezi. Visul nu este un scop îndepărtat, ci o realitate a nebuniei.

Când încerci să te conectezi la o zonă mai puţin cunoscută, ca atunci când intri într-un labirint fără ieşire, dar atât de interesant construit că ţi-ai dori să-l străbaţi mereu indiferent de capcanele ce ţi se întind ici-colo, practic începi să te gândeşti la tine ca la compoziţia unui întreg de noţiuni esenţiale pentru interpretare sau pentru receptare. De fapt, a trăi labirintic înseamnă să te adânceşti în miezul unei enigme până când ajungi să fii fascninat de rezolvarea ei, dar în aşa fel încât să te simţi completat şi nu distras de lumea ce se desfăşoară în jurul tău.

Iar eu nu eram decât o unealtă a minţii de a se abandona în braţele unei construcţii ficţionale mai autentice şi mai consistente decât viaţa însăşi, pe circumferința unui cerc imaginar a cărui rază părea egală cu a optsprezecea parte din înălțimea unei coloane numită:

vigoarea interpretării unei experienţe ieşită din comun care produce un suflu inovator.

Cum evită creatorul nebunia care îl pândeşte neîncetat, adulmecată asemenea tămâii arse de un vrăjitor? Cum evită el acest spaţiu închis în care pot fi percepute toate rezonanţele unui apel la gloria unei nesfârşite perspective, asemenea unor petale de trandafiri decorative aruncate pe o alee plină de petale vii? Poate el oare să evite acţiunea de intrare într-o buclă Moebius, încât să nu fie rotit la infinit de o forţă centrifugă şi centripetă în direcţii diametral opuse?

Nu poate. Proiecţiile minţii lui sunt tot timpul în concurenţă pentru a dovedi realitatea lumii sale, a visului care merge până la capăt. Te vei aventura cu mine?

Leadership: Poți să contribui la perpetuarea unui vis prezent ca realitate alternativă într-un tablou al dublului tău demers de autocunoaştere, fără să te consideri versiunea extinsă a unei lumi care se restricţionează?

Dispoziția de a fi motivat de idei abstracte, detaşarea de o realitate fără viitor, este proprie vizionarului sau revelatorului unei gândiri axate pe sensuri, care resimte emoțiile pe care le stârnesc visurile sale.

Un asemenea om face cinste leadershipului nu atât pentru că încearcă să dea curs într-un mod ok nevoilor sale interioare, încercând conștient să deschidă mugurii unei filosofii sau unei libertăți de exprimare, asemenea lui Gandhi sau Martin Luther King. Ci prin faptul că se descoperă dintr-o altă perspectivă, aceea a unei exilări într-un spațiu întrețesut cu realitate și fantezie.

Vorba veche a înţelepţilor va sta tot timpul în picioare: *Trebuie să te pierzi înainte să te regăseşti* . Da, să te pierzi în spațiul unui vis, în contururile clare și mobile pe care le evocă viziunea ascensională a unui titan asupra vieții tale, într-o versiune de tip „Reacţie după stare”. Titanul este alternativa ta de cunoaştere la un nivel superior, ce te învaţă în ce fel să-ţi schimbi modul de abordare al unei noi perspective, prin reconfigurarea dispoziţiei tale faţă de senzația că eşti reconectat la o altă lume.

Construirea unei noi identităţi începe din momentul unei posibile realizări a visului. Te poți redefini din perspectiva a ceea ce ești atunci când visezi sau din perspectiva a ceea ce ești atunci când te trezeşti.

Tabloul dublului tău demers de autocunoaştere este întregit de „nebunia” cu care te confrunți în încercarea de a accede la o înțelegere a existenței în raport cu şansa de a trăi visul în realitate. Iar a te considera versiunea extinsă a unei lumi care se restricţionează înseamnă să prelungeşti nebunia până a face din ea un element al interiorităţii sub forma exteriorităţii pe care chiar dacă busola ta morală nu-l aprobă, impetuozitatea creativă îl susţine.

Leadership: Poţi să te oglindești într-o conștiință superioară de forma unei strâmtori care se deschide mereu înspre un drum şerpuit, fără să te concentrezi asupra punctelor esenţiale ale existenţei ce se exercită ca şi constrângere relativă?

Dacă viața are urcuşul ei propriu, iar lumea din jur are spațiul ei privat, atunci realitatea pe care ți-o modelezi singur, printr-o așa numită trecere sau transformare în altă persoană, poate deveni un sentiment dominator ce străbate integral pragul provocării.

Iar cea mai mare provocare pe care mintea o identifică drept amplă materie de consum,

întotdeauna corespunzătoare fenomenelor asupra cărora experiența nu te poate instrui, este de a te forma și de a crede într-o conștiință superioară - dar de forma unei strâmtori.

Strâmtoarea este o zonă îngustă de legătură între două mari continente, unul care se remarcă printr-o mare diversitate de fenomene, altul care se depopulează și se divizează pe măsură ce încerci să stabileşti o legătură de durată.

Cine se dedică dezvoltării personale prin procesul de explorare a visului, prin transformarea raţiunii într-un drum şerpuit, într-o „rătăcire" de moment care să-i dea oarecum un câștig de cauză, acela riscă să nu mai iasă niciodată din această strâmtoare.

Ești propriul tău creator de vise, dar și cel care te doboară, în funcție de diametrele strâmtorii în care încadrezi. Iar punctele esenţiale ale existenţei ce se exercită ca şi constrângere relativă faţă de această strâmtoare sunt: concretul unei realităţi dure şi subiectivitatea unei conştiinţe înlănţuite în propriile replieri.

Întreg efortul creator al omului este îndreptat spre producerea unei realităţi necontradictorii, a lucrării minţii care să rămână drept un punct de reper pentru un parcurs existenţial reuşit, în vraja unor obscure solicitări ale Sinelui care se remarcă în contrast cu "Alter-Egoul" în cadrul unui proces de formare a identităţii.

Dacă vrei să mergi până la capăt cu visul tău mai întâi gândeşte-te că orice enigmă reprezintă o provocare, o mică nebunie, iar tu trebuie să te decizi să spui „Challenge Accepted".

Realitatea visului care merge până la capăt aparţine minţilor strălucite care dictează în cele din urmă şi definitiv. Minţi care nu acceptă să fie nişte existenţe trecute sub tăcere pentru totdeauna, fiind de multe ori percepute drept o taină însemnată pe care nicio rațiune nu o pătrunde.

Leadershipul este șansa ideală de a da curs formării unei noi identităţi, printr-o despărţire definitivă de adevărurile şi lucrurile care înlocuiesc *la verità effettuale* , prin acapararea unui teritoriu obținut în lupta cu viața: nebunia de a te transpune într-o realitate în care tu ești visul.

Vei mai putea oare să te împotriveşti ideii de a te trezi?

Source: https://neculaifantanaru.com/realitatea-visului-care-merge-pana-la-capat.html

Realizarea unor relaţii aparte a spectacolului cu spectatorii

On Decembrie 14, 2012

Sincronizarea perfectă între regie și expresia artistică este crucială pentru a obține o interpretare corectă a viziunii, pe linia unei rezonanțe profunde cu marele suflet colectiv.

Întreaga operă wagneriană – a cărei reducţie de pian o găsim adnotata de mâna lui Eisenstein – este trecută prin filtrul viziunii grandioase a regizorului. Ridicându-se prin expresia regizorală la dimensiunile hiperbolice ale mitului wagnerian, Eisenstein compune o mizanscenă monumentală, în perfect acord cu muzica operei. Decorul realizat după schiţele sale, însoţeşte în dinamica sa – munţii se ridică sau se prăbuşesc, de pildă – gesturile şi acţiunile personajelor, ca şi costumele, schiţate tot de el, subliniază ideile sale regizorale.

Corul este integrat organic, în formule originale, materialului dramatic al libretului pe care Eisenstein îl transpune – în sensul cel mai pur al cuvântului – pe scenă. Corul, prin mişcare şi chiar prin costumaţie, participă la acţiune, devenind expresia gândului sau sentimentului câte unui personaj, fiind uneori ecoul unui sentiment, alteori reacţia împotriva lui.

De fapt, regizorul Serghei Eisenstein încearcă realizarea unor relaţii aparte a spectacolului cu spectatorii. De data aceasta nu prin mijloacele folosite în tinereţe în teatru, ci prin inedite compoziţii de spaţiu, sunet şi lumină.

Leadership: Poți folosi spontaneitatea demersului tău creator pentru a accesa rapid "reacțiile" spectatorilor prin integrarea trăsăturilor generalizate ale decorurilor și mijloacelor artistice?

Structurile de informaţii trecute prin filtrul viziunii unui regizor sunt esențiale pentru organizarea eficientă a unei compoziţii în care sunetul şi lumina se întrepătrund. De exemplu, decorul şi mijloacele artistice sunt utilizate frecvent pentru accesarea rapidă a "reacţiilor" spectatorilor care urmăresc un spectacol al sentimentelor şi al gesturilor interioare. Ca dramaturg, totodată, regizorul se face cunoscut prin piesele ce se înscriu în viziunea operelor postmoderniste. Instrumentele – formule şi reguli întrebuinţate în compoziţia scenariului, sunt gândite pas cu pas pentru crearea dialogurilor şi a afectelor de scenă, iar eficiența lor este măsurată prin complexitatea temporală, schimbătoare, a decorurilor.

Regizorii trebuie să înțeleagă profund aceste concepte pentru a dezvolta creații cinematografice robuste și performanţe pentru realizarea unor relații aparte a spectacolului cu spectatorii. La fel ca în informatică, testarea și debugging-ul sunt, de asemenea, procese critice în ciclul de viață al dezvoltării unei compoziții cinematografice, asigurând că forma și conținutul povestirii funcționează corect și fără erori prin intermediul imaginilor în mișcare.

Leadership: Ai încercat vreodată să surprinzi starea emoțională a celor din jur printr-o schimbare permanentă a decorurilor, care se succed cu repeziciune, evitând totodată capcana compozițiilor neautentice?

Aşadar, fiziologia spectacolului este esențială pentru înțelegerea funcționării operei cinematografice și a scenei. De exemplu, mizanscena monumentală, care include decorul și costumele, transportă ideile regizorului către toate gesturile și acțiunile personajelor. Expresia regizorală și dimensiunile hiperbolice sunt reglate de către filtrul viziunii grandioase și pot fi influențate de diverși factori, inclusiv de dinamica muzicii operei și de starea emoțională a spectatorilor. Testele diagnostice, precum ecoul unui sentiment și reacția împotriva sentimentului, sunt folosite pentru a evalua sănătatea spectacolului și pentru a detecta

anomalii în compozițiile de spațiu, sunet și lumină.

Totodată, interpretarea corectă a expresiei regizorale și a dimensiunilor hiperbolice ale montării poate dezvălui eventuale anomalii sau dezechilibre în aranjamentele scenice, partiturile vocale și efectele de lumini, la fel cum programatorii trebuie să depisteze erorile și defectele din codul sursă al aplicațiilor. Aceste analize complexe conturează un "plan de tratament" artistic, îmbunătățind coerența și impactul vizual-auditiv al spectacolului.

La fel ca în dezvoltarea software, unde managerii monitorizează progresul proiectului, evaluarea constantă a gesturilor și acțiunilor interpretate de actori asigură consistența artistică și profunzimea generală a performanței. Semnificațiile simbolice, intențiile personajelor și continuitatea narativă sunt transmise prin aceste elemente cheie.

În cele din urmă, sincronizarea perfectă între viziunea regizorală și expresia artistică a tuturor componentelor - de la decor la interpretare - contribuie la o rezonanță emoțională profundă cu publicul, oferind o experiență de operă unică și memorabilă. Asemenea deploymentului unui software finalizat către utilizatori, spectacolul reprezintă produsul final al colaborării întregii echipe creative, aliniat armonios cu concepția inițială a regizorului.

Compoziția unei creații artistice se măsoară prin complexitatea temporală și schimbătoare a decorurilor, integrând doar elementele esențiale percepute de spectatori ca un fel de armonie vizuală și emoțională.

Realizarea unor relații aparte a spectacolului cu spectatorii se bazează pe următoarea concluzie: *"Este esențial să recunoști importanța proceselor de testare și debugging în ciclul de viață al dezvoltării unei compoziții, permiţând astfel detectarea anomaliilor în imaginile în mișcare."*

Mai mult decât atât, aceste relații speciale se întăresc prin înțelegerea profundă a modului în care testarea și debugging-ul contribuie la rafinarea și perfecționarea compoziției, asigurând astfel o experiență vizuală și emoțională coerentă și captivantă pentru spectatori.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/realizarea-unor-relatii-aparte-a-spectacolului-cu-spectatorii.ht

Reconstituirea personalităţii reflectată în dublul ei

On August 04, 2021

Fii capabil să-ţi înţelegi mintea şi trăirile din prisma a ceea ce observă ochii unui artist care se hrăneşte cu seva creaţiei.

Dacă în timpul şcolii şi în timpul liceului am citit şi recitit cu plăcere o singură carte, "Basmele" lui Wilhelm Hauff, este pentru că această carte reprezintă singura sursă de cunoaştere din care am învăţat tot ce ştiu. Absolut tot ce ştiu. Despre simboluri, taine şi spiritualitate. Şi nimeni altcineva n-a ştiut să vadă printre rândurile ei, ceea ce sufletul meu a reuşit să vadă în spatele a ceea ce uneşte o lume de alta: virtutea de a pătrunde toate lucrurile care există și care se petrec odată cu ele.

Uneori mă reîntorc la această minunată carte de basme, uitând parcă toate celelalte cărţi, şi mă descopăr reinventat sub bagheta aceluiaşi Wilhelm Hauff, care m-a făcut să devin unul cu el însuşi. Iar dacă aş avea ceva important de spus, într-o singură capodoperă a reflectării asupra sinelui, n-aş putea s-o spun decât în acelaşi chip în care a procedat Wilhelm Hauff:

"Sunt doar un biet tânăr nevoit să-şi croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparţin tuturor, îmi aparţin mie însumi, dar nu aparţin nici unei şcoli... Nu simt deasupra mea niciun stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui şi frumosului, spre care tind, chiar şi aşa, într-o manieră nedesăvârşită.

Se prea poate să nu fiu în stare să ţin forma departe de influenţa timpului, dar spiritul îmi va rămâne negoethean, netieckean, neschlegelean şi nemăsluit."

Leadership: Obiectul creaţiei tale este o existenţă bine documentată, mediată de eul creator aflat în solidaritate profundă cu acea conştiinţă a unei realităţi care nu a fost descifrată pe deplin în toate consecinţele ei?

La foarte mare preţuire au fost frazele simple, dar pline de înţelesuri duble, personificări şi metafore, care au permis conştiinţei artistului din mine să perceapă miraculoasa plăsmuire a unei opere de artă, fapt echivalent cu studiul unei forme de infinitate care izvorăşte din conştiinţa Creatorului omniscient. Să nu uităm, totodată, că fiecare înţeles ascuns pe care Wilhelm Hauff îl plăsmuieşte în opera sa are la bază repetarea unui cuvânt, figură de stil bazată pe polisemie și omonimie.

Cred că am avut de-a face cu maestrul unei arte narative realiste, dar purtând amprenta diversității și universalității mitului care absoarbe acele raporturi abstracte dintre realităţi, acţionând cu o spontaneitate nealterată spre elaborarea tehnicii unei arte ce pune în valoare marile atuuri ale adevăratei poetici plastice. Într-adevar, nu este vorba despre poezie, ci despre un scris poetic care ascunde, la fel ca şi limbajul picturii, un anumit fenomen de cauzalitate, o relație de tip cauză-efect, dar şi un fenomen de răsturnare a opticii obişnuite asupra realităţii.

Pe acelaşi plan de răsturnare a concepţiilor obişnuite despre realitate se desfăşoară toată efervescenţa creativă a artiştilor. Acest lucru mi-a permis să ajung la acea conştiinţă a unei realităţi ce există dincolo de aparenţe, fapt care în orice basm pivotează între candoare și deghizare, între raritate, alegeri și interacțiuni, între personaje şi propria lor conştiinţă (întruchipată în rol de judecător).

Fiecare operă de artă trebuie să aibă o structură de conectare între ceea ce se arată şi ceea ce este ascuns.

Pe scurt, consecinţele realităţii pe care o reflectă opera lui Wilhelm Hauff se pot vedea numai într-o imagine în care îţi recunoşti deopotrivă slăbiciunile şi puterile, în care îţi manifeşti deschis talentele, îţi admiţi imperfecţiunile şi îţi admiri măreţia.

Iar leadershipul poate face obiectul unei creaţii personale de excepţie dacă şi numai dacă realitatea pe care o construieşti prin gândurile, prin convingerile, prin stările sufleteşti şi prin faptele tale, devine începutul unei călătorii spirituale: eternitatea, infinitul, unitatea, întregirea, continuarea ciclurilor de renaştere şi reînnoire.

Oricărei mari creaţii i se poate atribui proiectarea unei stări sufleteşti a cărei sferă este mult mai largă decât aria funcţiilor intelectuale. Iar constatarea neaşteptată pe care o însufleţeşte orizontul exprimării artistice prin simboluri şi alegorii, întrezărit prin aluzii şi trimiteri la diverse repere de comparaţie, porneşte de la faptul că dincolo de pragul realităţii comune se află o punte invizibilă între două lumi, între cer şi pământ.

Creatorul genial al operei de artă reacţionează întocmai ca şi omul obişnuit atunci când se găseşte în faţa unui tablou puţin încărcat şi al cărui subiect nu ii este familiar: rămâne uimit de admiraţie la vederea splendorii lumeşti şi seculare.

Reconstituirea personalităţii reflectată în dublul ei sugerează apropierea dintre un artist şi creaţia lui, chiar şi atunci când ochii privitorului rămân surprinşi de asemănarea dintre “ceea ce se vede la prima vedere” şi “ceea ce se ascunde în vedere”.

Ochii unui artist adevărat văd întotdeauna un simbol acolo unde alţii văd doar o banalitate sau o confuzie. Tu eşti capabil să vezi similitudini acolo unde alţii văd doar deosebiri? Eşti capabil să legi evenimentele creativ, bazându-te pe observarea unor conexiuni semnificative?

Source: https://neculaifantanaru.com/reconstituirea-personalitatii-reflectata-in-dublul-ei.html

Reducţia eului la nivelul privirii pe care o avem asupra realului

On August 09, 2021

Ceea ce vezi în mintea ta are la bază tot ceea ce ai perceput ca fiind o altă treaptă către un nivel de înţelegere mai profund al sinelui tău.

Am fost sâmbătă la concursul de running "Hit The Egg" din Vatra Dornei. Aş mai merge o dată, chiar dacă imediat după concurs am spus că nu voi mai merge niciodată. Primii 10 km au fost o nebunie totală, fiindcă şi nebunia are câteodată un preţ care se numeşte *"Altitudine 1600 metri"*, adică 10 km urcare abruptă. Şi în timp ce majoritatea concurenţilor urcau dealul abrupt în şir indian, cu paşi mici, apropiaţi, şi eu încercând să ţin pasul cu cei mai buni, mi-am dat frâu liber imaginaţiei, îndrăznind pentru o clipă să rescriu regulile unui urcuş cu peripeţii.

Primul gest al manifestării imaginaţiei este să surprindă intangibilul unei realităţi bazată pe nişte fapte de necontestat, dar totuşi mult prea exterioare în ce priveşte adevăratul sens al lucrurilor. Ce vreau să spun este că, în acel moment, gândurile îmi înălţau inspiraţia spre redescoperirea propriei persoane pusă în ipostaza unui regizor capabil să controleze foarte bine ceea ce se întâmplă, pentru a putea conduce schimbarea în direcţia unei noutăţi totale, având în faţă o provocare de neuitat.

În filmul ce se derula în mintea mea încercam să văd dacă nu cumva acolo unde oamenii nu pot genera revoluţii tehnice ale cunoaşterii, se naşte o anumită tensiune de natură să instaleze o stare de moment care se evaporă în scurt timp. Or la fel cum pictorul oferă publicului o perspectivă asupra realității determinată nu doar de propria viziune, ci și de curentul artistic, tot aşa regizorul poate să construiască o perspectivă care îl condamnă sau îl elogiază pe erou în funcţie de ceea ce-l "răneşte" mai mult: incapacitatea de a se împăca cu eşecul.

Leadership: Modalitatea în care concepi imaginea de interpretare a unei realităţi faptice, se naşte din posibilitatea de interpretare a unei situaţii în care jocul de rol este exprimarea spontană a unei poveşti adevărate?

Imaginaţia mea a ajuns până acolo încât m-am văzut actorul principal într-un film în care acţiunea plana între real şi fabulos, toţi concurenţii urcând fără să ştie ce-i aşteaptă în vârf şi, în acelaşi timp, fără să ştie că au totul la îndemână pentru a se distra. Iar un asemenea actor principal, jucându-şi rolul aparte, ştie să strălucească, ştie să sugereze însemnătatea plină de naturaleţe a personajului său chiar şi atunci când vine vorba de ceva la fel de aparent necontrolat ca senzaţia de irealitate.

Altfel spus, filmul pe care imaginaţia mea îl developa ajungea la esenţa existenţei unei versiuni concurente a adevărului care se dorește a fi literalmente o revelație a naturii realității unei fiinţe care devine invizibilă din cauza caracterului absolut şi infinit al spaţiului din eternitatea timpului. De altfel, prezenţa mea în spaţiul simbolic al imaginaţiei părea să fie conceput mai degrabă ca un "plin", ca o concretizare a unei imagini de scenă, decât ca un "gol" atribuit unei profunzimi figurate.

Şi uite aşa am ajuns regizor, nu prin găsirea unor unghiuri potrivite de filmare, ci redând spectacolul unei urcări abrupte printr-un unghi de receptivitate diferit, prin prisma unei imaginaţii care rescrie realitatea prin efectul de martor, în termeni de anumite experienţe fulminante sau de condiţionări subite, pentru a o face să corespundă emoțiilor trăite de un personaj de poveste.

Leadership: Poţi să te raportezi la experienţa vizuală dintr-o perspectivă de înălţime auctorială care te poate ajuta să descoperi partea de plus-valoare pe care o poate aduce modificarea percepţiei propriei persoane la nivelul interacţiunii cu cei din jur?

Rolul pe care l-am jucat în propriul meu film, inspirat din realitate, a fost acela de a-mi trezi toate simţurile, spunându-mi că nu trebuie să iau şi să consum o varietate de momente numai cu privirea, ci să încerc să îmbin o poveste captivantă cu un un alt simţ, ascuns, al amintirilor, al legendelor vii, al gândurilor secrete, al imaginilor cu iz de senzaţional, al nostalgiilor de-o viaţă.

Pe bună seamă, imaginarul este suferinţa unei despărţiri de realitate, dar în acelaşi timp indică o schimbare a percepţiei despre ce înseamnă o lume care se ghidează după principiul "ceea ce vezi în mintea ta (adică nu în mod direct cu ochii) are la bază tot ceea ce ai perceput ca fiind o o altă treaptă către un nivel de înţelegere mai profund al sinelui tău".

Or acest fapt se asociază cu ivirea unui punct de vedere exprimat de John Fowles în cunoscutul roman "Daniel Martin":

"Am mai avut această experienţă, dar nu s-a mai repetat cu aceeaşi intensitate. Este foarte straniu, ca o întrerupere a timpului. Timpul încetează să mai existe pentru un interval scurt. Simţi că nu eşti nici cel care a pictat fresca nici tu, arheologul modern. Dacă eşti ceva, eşti pictura însăşi. Mă iertaţi că trebuie să mă exprim prin metaforă, nu găsesc alte cuvinte. Exişti, dar nu în timp. Ai fost acolo dintotdeauna. Fără trecut său viitor. Datele din istorie, cronologie sunt paravane ca cele de care vorbeam adineauri."

Există versiuni concurente ale adevărului exprimat de John Fowles, dar cea mai importantă este aceea că orice experienţă pe care o trăim, o trăim prin însăşi felul în care privim lucrurile în încercarea de a deveni una cu ele, într-o realitate a cãrei acceptare şi înţelegere ne ancoreazã într-un spaţiu ambivalent: al creaţiei şi al alterităţii.

Partea de plus-valoare pe care o poate aduce modificarea percepţiei propriei persoane la nivelul interacţiunii cu cei din jur este dată de capacitatea ta de a experimenta anumite situaţii din punct de vedere al modului cum controlezi experienţa realităţii, astfel încât aceasta să capete un sens aparte în mintea ta, dar şi în mintea celor din jur.

Deci, partea de plus-valoare coincide cu imaginaţia regizorului. Ea se referă la acea capacitate de care numai tu poţi să dai dovadă într-un moment în care nimeni nu se asteaptă, adică atunci când realitatea oglindeşte filmul pe care tu ţi l-ai făcut în cap.

Reducţia eului la nivelul privirii pe care o avem asupra realului se poate corela cu experienţa de cunoaştere a realităţii din prisma unui intelect care intuieşte întreguri şi poate vedea particularităţi în necesitatea lor.

Aşa cum un artist poate să realizeze printr-un mic şi neînsemnat desen ceva mai important decât realizează altul într-o mare pictură, tot aşa şi eu am putut să exist într-o realitate în care nu există o graniţă între figurativ şi simbolic, sau mai bine zis într-o poveste de viaţă în care nu mai ştiu care este personajul cu adevărat important: cel din film sau cel real?

Source: https://neculaifantanaru.com/reductia-eului-la-nivelul-privirii-pe-care-o-avem-asupra-realu

Reducţia la esenţă

On Ianuarie 24, 2016

Gândește-te înainte de toate la ce nu trebuie să arăți lumii, încât să devină clar ce anume trebuie să arăți.

În opera sa, Eisenstein vede totul în proporţii gigantice, cosmice şi în legătură cu aceasta este şi ceea ce numeşte chiar el "lipsa de omenie a sistemului de imagini groaznice" (deşi această obsesie a cruzimilor trebuie să aibă şi o altă explicaţie). Mărturiseşte că interesul său în cercetarea fenomenelor se stinge îndată ce lucrurile ajung la pragul stadiului de dezvoltare omenesc îngust.

El se află mereu undeva, la nivelul păianjenului înţelept. De aceea, de pildă, tema care revine constant în opera sa, aceea a răzbunării, este văzută printr-o optică aparte: răzbunarea este, pur şi simplu, o reacţie, ca o anexă parţială a legii generale a egalităţii acţiunii, ca rezistenţa care dictează pendulului mişcarea de oscilare.

*Eisenstein urmăreşte totdeauna în filmele sale reducţia la esenţă. Obişnuia să spună în glumă că regizorul este dator să se gândească înainte de toate la ce nu trebuie să arate şi atunci îi va deveni clar ce anume trebuie să arate. Urmărind filmele sale, vom constata - de exemplu - o esenţializare simbolică prin prezenţa permanentă a celor trei elemente de bază: apa, focul şi pământul. **

Leadership: Interesul tău în cercetarea fenomenelor se stinge îndată ce lucrurile ajung la pragul stadiului de dezvoltare îngust, din perspectiva unei imagini care nu se potriveşte în realizarea unei creaţii unice?

Cine reușește să parcurgă întreaga evoluție a raportului dintre știință și filosofie, tehnologie și societate, va aborda tema propriei creaţii cu o stare de ură, de ostilitate, sau cu o atitudine de condamnare, care creează un zid gros între ceea ce încearcă să surprindă și ceea ce trebuie să dovedească. Dar zidul se poate transforma într-o oglindă dacă știi ce trebuie să abordezi. Imaginea pe care o surprinzi în mod obiectiv, în diferite aspecte ale vieţii tale, este tema care va reveni constant în creaţia ta.

Leadershipul, orientat spre reprezentarea expansiunii unicităţii individului, trebuie să valorifice interesul în cercetarea fenomenelor de noutate, definite prin prezenţa permanentă a unor elemente de bază. Iar acest interes nu trebuie să se stingă îndată ce lucrurile ajung la pragul stadiului de dezvoltare îngust, adică până la epuizarea posibilităților de reconfigurare a unor așteptări legate de o realitate pe care numai tu o poți înţelege. Ci trebuie amplificat continuu prin combinarea elementelor de bază la o anumită instanţă de context.

Meritul principal al unei opere reușite îi aparține regizorului pentru faptul că sistemul de convingeri, sintetizat într-o temă care se vrea esenţa unei idei originale, sau a unei realităţi anume dorite întru manifestare, asigură atingerea unei stări de perfecţiune care îl poate ajuta să facă faţă cerinţelor de demonstrabilitate a unor teorii și adevăruri personale. Gândeşte-te înainte de toate la ce nu trebuie să arăţi lumii, apoi vei găsi motivul principal din spatele temei pe care trebuie s-o utilizezi în jurul imaginii care trebuie inserată în mintea celorlalţi.

Dacă vrei să devii un lider excelent, învaţă să joci rolul unui regizor. Gândește-te înainte de toate la ce nu trebuie să arăți lumii, elimină toate componentele realităţii cunoscute, astfel încât să creezi un subiect particular de dezbătut. În acelaşi timp învaţă să vezi totul în proporţii gigantice, adică dintr-o optică aparte, atribuind fiecărui aspect o mai pronunţată

semnificaţie personală pe care să o aduci constant în atenție.

Leadershipul este semnificaţia pe care o atribui unei creaţii al cărei subiect principal nu-l constituie doar libertatea de expresie, ci mai ales esenţializarea unei idei care prinde contur după ani şi ani, declanşând un adevărat fenomen numit: "o amplificare a ceea ce este în tine".

Reducţia la esenţă sugerează acea obţinere a clarităţii în abordarea unui anumit subiect de scenariu, prezentat sub forma unei constatări surprinzătoare.

Un regizor excelent reușește să arate lumii reacția sa de tipul „Doar eu ştiu asta” în direcția a ceea ce vrea să schimbe, sau în direcţia a ceea ce reprezintă esenţa tuturor realizărilor sale, printr-o evidenţiere particulară a ideilor şi trăirilor sale.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/reductia-la-esenta.html

Reflecţii despre leadership

On Martie 23, 2008

Acceptă realitatea înainte de a te concentra asupra lucrurilor pe care crezi că le cunoşti.

Uitaţi părerea mea. Excelenţa în leadership se obţine numai dacă accepţi schimbarea, liber şi nesilit de nimeni. Este ca o necesitate imperioasă a prezentului şi a viitorului. Lumea, cerinţele, sunt într-o permanentă schimbare şi deci trebuie să fii capabil să fii în pas cu ele. Vreau să spun că trebuie să fim permanent dispuşi să ne luăm avântul spre automotivare, spre ideal şi spre originalitate, ca să ne schimbăm mentalitatea şi ca să fim în pas cu lumea şi cu vremurile.

Degeaba înţelegi leadershipul, dacă nu ştii să te foloseşti cu înţelepciune de esenţa lui. Esenţa leadershipului se manifestă prin deciziile pe care le iei ori de câte ori interacţionezi cu ceilalţi oameni, dar şi ori de câte ori îţi educi propriul sine, stocând şi analizând cele mai noi particularităţi din care se constituie natura umană. Nu degeaba am spus de nenumărate ori în seminariile mele că liderul, înainte de a trece în fruntea oamenilor şi de a-i ghida spre o direcţie benefică amândurora, trebuie să-şi descopere propriile valori, propriul sine, să încerce să-şi combată constant imperfecţiunile până ce ajunge la acel nivel în care rezultatele şi performanţele i se îmbunătăţesc.

Dincolo de autocunoaştere, o altă trăsătură caracteristică liderilor este faptul că ei sunt în permanenţă deschişi la nou, se supun regulilor şi îşi asumă doar riscuri calculate. Atenţie, e vorba de regulile de "interior", de circuitul pe care aceste riscuri le urmează pentru ca desăvârşirea liderului să fie deplină.

Să adaug faptul că liderii cei mai buni au un grad crescut de încredere în sine, încredere ce se plăsmuieşte pe curăţarea şi uniformizarea năzuinţelor lor (dând voce trăirilor lor) - ceea ce, de multe ori, îi face să devină mai agreabili şi să accepte mai uşor un eşec sau o opinie contradictorie. Diverse studii au mai arătat ceva important - un interes crescut faţă de statusul lor emoţional şi moral, faţă de felul în care sunt văzuţi, faţă de felul în care se percep pe ei înşişi. Un lider excelent, spre exemplu, nu-şi va dori să aibă maşina cea mai scumpă şi casa cea mai mare, ci cât mai mulţi oameni care să-l urmeze.

Leadership: Valorile cu care se mândreşte personalitatea ta pot să influenţeze deciziile necesare pentru o eventuală ajustare a trăirilor imperative care pot aduce ascensiuni incredibile?

Valorile sunt importante pentru liderii tuturor companiilor din lume, de la cea mai mică – la cea mai mare, fiind deosebit de edificatoare. Spre exemplu, cum bine remarca cineva, femeile manager tind să fie altruiste, mai conservatoare şi nu în puţine cazuri îşi bazează deciziile de afaceri pe intuiţie. Bărbaţii, însă, sunt mult mai pragmatici, rezultatele imediate îi preocupă cel mai mult, discută numai de termeni băneşti şi aproape întotdeauna pun afacerile înaintea vieţii personale - "asta îi va face pe acţionari să-i iubească pe lideri, însă trebuie să aibă grijă ca angajaţii să nu ajungă să-şi urască liderii".

Valoarea ta personală şi profesională izvorăşte din adâncimea propriei tale fiinţe. Prin asta mă refer la amploarea pe care o capătă încrederea ta în ceea ce te defineşte, în credinţa şi voinţa noastră atunci când îţi exersezi abilităţile şi îţi verifici competenţele. Poţi să împiedici procesul de eroziune a potenţialului tău creând un impact pozitiv asupra acţiunilor proprii.

Ca să atingi excelenţa în leadership, ca să devii un performer, caută să descoperi ceea ce li

se potriveşte mai bine oamenilor, foloseşte-ţi influenţa pentru a inspira valoare organizaţiei tale. Implicarea ta în activităţi de cunoaştere a oamenilor, înseamnă un fapt pozitiv. Şi găsesc că este foarte bine atunci când pui în evidenţă, cu orice prilej, valorile care fac obiectul leadershipului tău, atunci când îţi expui preocuparea faţă de ceea ce te defineşte, faţă de ceea ce gândeşti, faţă de ceea ce te doare sau te bucură.

Ascensiunea incredibilă a unui lider poate să însemne trecerea omului de la imperfecţiune la desăvârşire, sau trecerea de la un rol neînsemnat - la altul foarte important.

Dar, în acelaşi timp, trebuie să-ţi opreşti atenţia asupra acelor erori de conştiinţă, asupra acelor elemente pur personale, iraţionale, emoţionale care şi-au pus amprenta asupra realităţii vieţii tale (precum durerea, tristeţea, ura, frica, etc.) şi să înlături trăirile care te pot duce la o "paralizie" emoţională. Odată ce acestea îţi inundă existenţa, nu mai poţi fi decât foarte greu schimbat. Leadershipul este ca un măr care trebuie să fie frumos pe dinafară, matur şi sănătos în interior – dar un măr care nu se usucă odată cu schimbarea anotimpurilor şi a climei, ci continuă să rodească. Acest lucru este posibil numai dacă oamenii din jur îl îngrijesc şi-i asigură toate condiţiile optime de rodire.

Întrebarea care a adresat-o odată marele expert în domeniul conducerii, John Maxwell, este aceasta: *"Eşti compatibil prin felul de a gândi cu organizaţia şi felul tău de conducere?"* Dacă răspunsul este nu, nici nu te mai gândi să îndeplineşti rolul de mentor. Căci, ca să fii excelent în leadership, trebuie să existe compatibilitate cu ceilalţi oameni.

Niciun fel de instruire din lumea asta nu va face din tine tipul de lider pe care îl vor oamenii şi de care au într-adevăr nevoie. Înzestrarea ta cu acele calităţi acceptate şi dorite de oameni, cere angajare. Este nevoie de timp şi de efort din partea ta. Cu cât drumul înzestrării tale este mai lung şi mai greu, cu atât va da roade pe termen lung.

Rolul unui lider este de îndrumător al acelor oameni care l-au ales. În baza cunoaşterii profunde a naturii umane şi mai ales a acelora pe care îi reprezintă, trebuie să ştie să-i îndrume pe drumul cel mai bun spre atingerea ţelului comun, prin modalitatea unanim acceptată (şi în concordanţă cu cerinţele şi standardele impuse de prezent).

Un lider care doreşte să atingă excelenţa îndrumă oamenii pe acelaşi drum spre atingerea performanţei şi excelenţei, şi categoric nu poate fi un...."Gică Contra"... dar nici un ... "Dorel de România"... (un om care strică azi ce-a făcut ieri, şi care repară azi ce va strica mâine). Nu uita: Degeaba înţelegi leadershipul, dacă nu ştii să te foloseşti cu înţelepciune de esenţa lui.

Leadershipul vizează atingerea unui scop măreţ, îndeplinind rolul de autoritate în situaţiile în care sunt identificate evenimente care dovedesc existenţa unor incidente la nivel de gestionare a unor situaţii de urgenţă.

Reflecţii despre leadership poţi extrage din orice eveniment aleator, din orice situaţie care te pune pe gânduri referitor la felul cum trebuie să gestionezi inteligent evoluţia fenomenelor incerte care pot să determine o pierdere excesivă de susţinere din partea oamenilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/reflectii-despre-leadership.html

Reflexia privirii mele spre cele înalte

On Iunie 12, 2022

Ceea ce vezi la tine însuţi este ceea ce ochiul surprinde la o imagine simbol cu efect de creare a profunzimii în existenţa ta.

Privesc cerul, de culoarea albastru-ciel, după ce mintea mi s-a îmbibat cu zâmbetul soarelui. Ştiu că trebuie să fac o schimbare în toate, bănuiesc acest lucru, conştiinţa îmi cere asta iar sufletul îmi porunceşte, dar nu înainte să fiu una cu cerul, nu înainte să mă bucur de culoarea lui. Un fel de calm, luminos şi răbdător, stăruie înaintea ochilor mei care nu se mai satură de culoarea albastru-ciel, atât de mult se adâncesc ei în contemplare, admirând lăcaşul împărăţiei lui Dumnezeu.

Înainte de a mă regăsi ca şi confident al unei culori care, din câte observ, ar putea să evoce o nouă realitate prin metafore pline de înţeles, mi-am amintit că toată credinţa de care face dovada un artist adevărat se rezumă la victoria luminii, izvorâtă dintr-un *Ossetonevah* (luminozitatea învăluitoare a unui real candid, suav și pur). Pe măsură ce desenez mai mult, totul devine mai fascinant. Aşa cum desenul este ritmul picturii, tot aşa culoarea albastru-ciel, sugerând exprimarea sinelui și înțelepciunea, poate să accelereze ritmul cu care contemplu o frumusețe neveștejită, așa cum cred că este trăitul, fără să simt vreo durere.

Să nu văd umbrele vagi din jurul meu, să văd doar semnele timpului intercalate cu vizualul unei zone de relaxare şi confort, în care mintea şi sufletul, atât cât pot să se completeze una pe cealaltă, să facă parte din tonurile sau nuanţele aceleiaşi culori. Şi poate astfel mă voi convinge de sensul real al unei combinatorici din universul creaţiei artistice care face posibilă ascensiunea sufletului din materie către lumea spirituală.

De unde oare să am puterea de a zămisli şi de a contrapune două ipostaze ale aceluiaşi tip uman, artistul şi muza lui, într-o aventură a creaţiei de o mare coerenţă, încât să păstrez în suflet linăştea pe care o dă frumuseţea unei culori menite să destindă atmosfera?

Leadership: Creaţia ta poate să atragă printr-un conţinut lăuntric ce rezonează cu "trăitul realizat prin asemănare" şi care nu se poate menţine vie decât prin reprezentarea exterioară a unei realităţi relative?

În mod justificat, dacă eu aş fi o culoare, şi m-aş descrie prin intermediul nuanţei albastru-ciel, cu văzute şi nevăzute legături între pământ şi mai sus, apoi între mai sus şi mai sus, doar ca să sugerez spiritului de artist încotro şi în ce sens să activeze relaţia cu Dumnezeu, atunci ar trebui să sensibilizez materia care mă înconjoară, a cărui vibrație îmi aduce fericire și o stare de sprit înaltă.

Să-mi fie viaţa tot atât de strălucitoare şi mai deschisă, pe cât este culoarea. Iar dacă sunt mulţumit cu mine însumi este pentru că mă mulţumeşte acel aspect al unei culori descris cu un nume ca "albastru-ciel". Prin urmare, materia care stabileşte culoarea ochilor unei zile senine, substanţa naturală prezentă la oameni în diferite proporţii şi concentraţii diferite, substanţa care devine formă, având legătură cu senzaţia plăcută pe care mi-o poate lăsa un tablou bine colorat, este realul văzut cu alţi ochi, este orizontul lăuntricului care trece vederea prin credinţă.

Înălţându-se în imperiul luminii, materia (potenţa superioară a formei) este un spaţiu al reflecţiei despre lume, despre mine însumi. Este reflexia privirii mele spre cele înalte, şi, în acelaşi timp, este reflexia privirii mele spre înlăuntru, spre sinele meu, validă prin compararea

vizuală a culorii cerului cu latura ideală a lucrurilor care mă împlinesc cu adevărat în căutarea adevărului şi sensului creaţiei. Numaidecât, mă oglindesc în culoarea albastru-ciel după cum artistul se oglindeşte în opera de artă şi în sufletul contemplatorului său.

Leadership: În viziunea ta esenţa formării statutului de creator poate fi un dat al privirii îndreptate spre instantaneele ce însoţesc un lucru care se vede, dar care nu are un efect de creare a profunzimii unei imagini?

Albastru-Ciel. Desigur, tu ai meritul de a-mi comunica acea trăire interioară pe care artistul o imprimă adesea naturilor sale statice, cu flori înmiresmate ce emană o liniște blândă. Cu surprindere şi cu eleganţă, te mişti calm şi neutru sub privirile mele, mereu sub o altă formă, cu ajutorul figurilor de stil. Dar în acelaşi timp, oricât de larg ţi-ar fi orizontul şi oricât de imensă diversitatea, oricât de mult mi-ai deschide mintea şi sufletul, voi gândi despre tine acelaşi lucru pe care îl gândea scriitorul Alexandru Vlahuţă despre opera pictorului român Nicolae Grigorescu:

"Cât de armonioase sunt culorile pe pânzele artistului. Visezi, gândeşti în faţa lor. Cele mai mici lucruri îţi şoptesc vorbe de o adâncă putere de evocare. În florile lui e frăgezimea şi respirarea umedă a vieţii, ele surâd cu strălucirea lor de-o clipă şi cu ceva din privirea ochilor omeneşti. Te aştepţi să se scuture. Te aştepţi să le vezi ofilite, moarte peste câteva momente - atâta gingăşie, atâta proaspătă lumină tremură în fiecare petală. Te gândeşti admirându-le: ce curat trebuie să fie sufletul artistului, pentru ca, trecând prin ele, spre a intra în eternitate, florile astea de-o clipă să nu-şi fi pierdut nimic din farmecul vremelniciei lor."

Draga mea culoare. O bucurie a nuanţei tale de senin îmi însoţeşte sufletul în tot ceea ce plămădesc acum sub semnul artei, sub pecetea cuvântului. Dacă vreodată mă voi oglindi în ochii cerului albastru, în tema florilor de câmp, sau în apele limpezi ale râurilor, şi dacă aş câştiga o parte din accesul universului la frumos, atunci mi-aş vedea propria frumuseţe reprezentată într-o figură plină de expresivitate care nu şi-a pierdut nimic din farmecul ei.

Leadershipul oglindeşte acea imagine de unitate şi de stabilitate care dezvăluie calităţi mai profunde ale fiinţei atunci când ea se prezintă în comparaţie cu un creator al cărui Ego masiv este temperat de spirit.

Reflexia privirii mele spre cele înalte poate fi interpretată numai făcând o călătorie în lumea culorilor, în care albastrul-ciel redă strălucire spaţiului în care spiritul meu de artist poate hoinări în voie şi se poate bucura de minunea creaţiei.

Asta spune totul. Culoarea oglindeşte limpede sentimentul de automulţumire pe care se clădeşte întreg tabloul personalităţii mele. Cât despre seninul cerului, sper să îmi zâmbească mereu !

Source: https://neculaifantanaru.com/reflexia-privirii-mele-spre-cele-inalte.html

Regele şi Creaţia lui

On Iulie 16, 2015

Fă din leadership cea mai de preţ creaţie, lăsându-te condus de alternanţa de stări sufleteşti prin care poţi scoate în evidenţă ascunsurile înţelegerii tale despre viaţă.

Eu însumi cădeam pradă focurilor lăuntrice, şi totuşi mă temeam să lupt cu ele, cuprins de un fel de nebunie trecătoare, asemenea rătăcitorilor în infinit, în imprevizibilitatea procesului de evoluţie a unei căutări de sens existenţial. Era ciudată alternanţa de stări sufleteşti cu care prilej reuşeam să scot în evidenţă ascunsurile înţelegerii mele despre viaţă şi să le transpun într-o grădină plină de flori arzătoare, să pulsez surpriza asemenea unei adieri uşoare acolo unde curentul rectiliniu al adevărurilor integrale se întrerupea.

Literatura devenea o cale spre un dincolo care chema cu necesitate sensul adânc al firii mele, contribuind la transpunerea adevărurilor tăinuite într-un limbaj de nivel înalt, adesea metaforic, într-o ştiinţă ce se dovedea tot mai mult un veritabil instrument al maturizării.

Cuptorul în care ardeau mocnit oasele fragile ale ştiinţei şi lemnele aromate ale cursului vieţii, combustia tuturor resturilor de gânduri eliberate după recoltarea unor probe noi de imaginar, distilate mai apoi în convingeri, chiar dacă uneori izbucnea câte-o explozie şi înainte mea se înălţa măiastră o nouă atracţie, făceau ca puterea mea să se cristalizeze, în text, într-un diamant. Eram regele unui regat format din comori infinite.

Creaţia unei gândiri care se raportează la universul vieţii, cu referire la înţelegerea unei stări de spirit detașate și receptive, vizează alegerea unui decor de poveste care stârneşte o senzaţie de "Uimitor ! ".

Dar literatura are o mie de săbii încovoiate, şi tot atâtea morţi şi învieri. Chiar dacă se întrevedea la orizont abisul, o lipsă a inspiraţiei, şi eram năpădit de sentimentul renunţării, striga în mine un glas căruia şuieraturile îi dădeau o anumită forţă, dezvăluindu-mi o frântură din istoria lumii:

Henric al III-lea al Navariei, urmărit de arcaşii asasini, spuse cu teamă în suflet: „ *Credeţi c-am să mai fiu rege, eu, un fugar?* "

Florentinul Rene, meşterul de parfumuri, îi răspunse: „ *Priviţi, sire, arătându-i regelui o stea care se zărea, strălucitoare, după un nor întunecat - nu eu spun asta, ci ea.* "

Leadership: Poţi demonstra marea însemnătate a realizărilor tale în sfera cunoaşterii, prin extinderea dimensiunii tale ascunse spre latura unui sentiment de putere absolută şi de controlare a realităţii?

Când ştii cum să foloseşti în ordine tot ceea ce este risipit în dezordine, când strigătul lăuntric pare să primească drept răspuns toate acele elemente de sens prin care se realizează subiectivitatea, în cazul procesului de creaţie se constată o anumită apropiere de superioritate prin lărgirea cuprinsului noţiunii de „interes".

Devii tot mai interesat de ceea te reprezintă ca artist, ca măsură a acelor procese de creaţie care lansează tema, atât de realistă, atât de complexă şi totuşi atât de sensibilă, pe care majoritatea nu o stăpâneşte: VIAŢA.

Iar prin perseverenţa neclintită în săvârşirea operei concepute după modelul experienţei de viaţă, din care gândirea îşi extrage seva, reflectând-o în forţa expresivă a talentului de a fi, se creează în măsura posibilului acea chimie, acea fuziune între chemare şi tumultul care alimentează transformarea ta într-un „rege".

Devii regele creaţiei atunci când rezişti tuturor „morţilor" şi „învierilor" pricinuite de lecţiile vieţii din care nu înveţi doar să găseşti idei principale, ci din care realizezi cât de mult mai ai încă de învăţat.

Leadershipul, cu posibilităţile de aplicare a legilor sale cât mai corect în dezvoltarea ştiinţei şi a omului, înseamnă să insufli creaţiei personale o viziune cu totul inedită şi să o faci unică punându-ţi în ea propriile cunoştinţe despre viaţă.

De aceea, a demonstra marea însemnătate a realizărilor tale în sfera cunoaşterii, prin extinderea dimensiunii tale ascunse, nu trebuie să se concretizeze doar într-o poveste care bate viaţa, ci într-o vedere de ansamblu care te face să înţelegi mai bine dimensiunile ei. Viaţa este o stea de la care cu greu îti poţi lua ochii, iar tu eşti creatorul ei.

Trăirea unui sentiment de putere absolută şi de controlare a realităţii se poate manifesta prin intermediul unui demers de conştientizare a relaţiei dintre ceea ce reprezinţi în plan creativ pentru schimbarea sensului vieţii şi ceea ce eşti pregătit să afli despre tine într-un act artistic, extrem de subtil, cum este aranjamentul cuvintelor într-o lume a scrisului.

Regele şi creaţia lui scoate în evidenţă gradul de acceptare a unui stil de gândire şi de reflectare la ceea ce-ai dobândit prin încercările vieţii, transpuse în propria variantă de a fi care face cinste sensului de deschidere spre treapta cea mai de sus a creaţiei. Dar, cum spunea cineva pe o pagină web, orice act artistic porneşte din trăiri, căci creaţia reprezintă un mod de confruntare a fiinţei cu limita, cu destinul.

Source: https://neculaifantanaru.com/regele-si-creatia-lui.html

Regizorul cu 20 de capete

On Octombrie 16, 2014

Analizează legătura dintre percepţie şi realitate, definindu-ţi un stil de leadership cu tendinţe de evidențiere continuă a laturilor caracteristice personalității tale.

Totul începuse ca o glumă. În 1928, institutul îşi avea sediul în clădirea fostului restaurant "Iar". Sala studenţilor din clasa I de regie era fosta sală a oglinzilor. Sunase clopoţelul şi studenţii îşi aşteptau nerăbdători profesorul pe care-l cunoşteau doar din fotografii. Uşa se deschise şi profesorul intră. Oglinzile multiple reflectau de nenumărate ori prim-planul lui Eisenstein. Profesorul surâse: "Sunteţi într-adevăr norocoşi: după cum vedeţi, nu veţi avea un singur profesor, ci o droaie ! "

Mai târziu, Eisenstein era numit "Regizorul cu 20 de capete". De data aceasta nu mai era însă o aluzie la jocul de oglinzi, ci la metoda sa pedagogică: profesorul gândea la cursurile sale concomitent cu minţile celor 20 de studenţi ai săi. ***

Leadership: Transformarea ta trebuie înţeleasă ca o lecţie pe care ţi-o transmite propriul sine în ecuaţia unei superiorităţi care decide asupra felului cum transmiţi un anumit concept?

Un artist care ştie să facă din creaţia artistică o transformare de sine este un regizor care ştie să pună în scenă cât mai elocvent scenariul unei intervenţii spectaculoase în realitatea lumii din jur, printr-o poveste emoţionantă despre curaj, determinare şi compromisuri. Limitele dezvoltării performanţei, respectând proporţia punctelor de experienţă care influenţează modul cum te prezinţi în faţa altora, se cer a fi depășite prin provocarea de a te regăsi uneori în postura de a fi altcineva, în dimensiunile cât mai captivante ori înălţătoare ale unei realităţi multiplicate.

Acest tip de realitate, ce intervine în leadership printr-un fel de introspecţie amplă care îţi permite să vezi greşelile şi erorile, permiţând abordări ale identităţii personale din unghiuri diverse, se susţine la nivel diferit, în funcţie de prin-planul în care eşti surprins.

Prim-Planul reprezintă suma unor identităţi parţiale, deci care nu urmează modele şi norme curente de reprezentare, având tendinţa de a se accentua, de a se compara şi de a se război între ele pentru dobândirea unor noi însuşiri, pentru a obţine un indicator de măsurare a gradului de variabilitate a ascensiunii pe plan profesional. Este poate cel mai folosit cadru de raportare voluntară la elementul esenţial al autorităţii tale şi, mai exact, la o nouă ierarhie de valori care defineşte relaţiile tale cu ceilalţi.

Poţi să clădeşti conceptul de a ajunge un cu totul alt om, prezentat sub aspectul unei învăţături speciale care încurajează restul lumii să o practice, numai dacă ideea pe care o ai despre valoarea ta este o extindere a propriei personalităţi într-o accepţiune mai larg utilizată a termenului de "prim-plan".

Prim planul care te validează ca regizor-artist este dimensiunea temei numită "memorie" pe care o expui în faţa unei majorităţi în stare să se autodeclare drept aparţinătoarea unei realităţi care continuă să se reinventeze.

Or această memorie nu trebuie judecată după manifestarea activă a libertăţii personale de a gândi, simţi şi acţiona potrivit nevoilor, înclinaţiilor, intereselor, capacităţilor şi posibilităţilor

individuale, ci după felul cum îţi dovedeşti valoarea adăugată - faptul de a fi mai mult decât un efect sau o cauză, ci un tot a mai multor manifestări, activităţi, fenomene şi evenimente menite să marcheze o anumită superioritate.

Memoria este termenul ultim al unei lungi evoluţii, a unei experienţe vaste de viaţă, de muncă, de cultură şi creativitate, care te validează drept un întreg ce are inclus în interiorul său un şir nesfârşit de succesiuni evenimenţiale şi valorice.

Transformarea ta trebuie înţeleasă ca o formă de eliminare a identităţilor care se camuflează reciproc sau ca o lecţie pe care ţi-o transmite propriul sine pentru a-ţi aduce aminte cine eşti cu adevărat în câmpul unei autoanalize, a unei autocredibilităţi. Dar şi în câmpul unei relaţionări profunde cu tot ceea ce încă nu cunoşti despre tine sau cu ceea ce doreşti să fii intrând în rezonanţă cu alţii.

Un lider îşi întăreşte continuu capacitatea de a da valoare lucrurilor, de a fi măsura lor.

Leadershipul este un domeniu vast în care omul ce se impune cu autoritate în faţa celorlalţi trebuie foarte bine înţeles. Dar percepţia individuală este întotdeauna diferită. Căutând să înţelegi cum sunt percepute ideile tale de ceilalţi, ajungi să te transpui în locul lor bazându-te pe o bună cunoaştere a raţiunii umane, în strânsă corelaţie cu modul de gândire şi educaţia fiecăruia.

Acest lucru te ajută să faci o distincţie clară între modul în care eşti înţeles şi accepţiunea condiţionată de postura impusă de autoritatea recunoscută de ceilalţi. Este o modalitate de a te descoperi pe tine însuţi în faţa a ceea ce este evident sau în faţa a ceea ce îi faci pe ceilalţi să creadă.

Lecţia pe care ţi-o transmite propriul sine în ecuaţia superiorităţii este că poţi deveni mai mult decât o simplă entitate gândire, poţi deveni un tot cu mai multe reuşite, pe mai multe planuri, numai dacă realizezi că părerile celorlalţi nu mai contează deloc, sau cand realizezi că ceea ce le ai tu de oferit lor este mai mult decat ceea ce sunt ei dispuşi să îţi ofere ţie.

Regizorul cu 20 de capete evidenţiază felul în care leadershipul se reflectă în conştiinţa celorlalţi, dar şi o modalitate de autocontrol pentru a-ţi menţine intactă identitatea. În funcţie de realitatea pe care o descoperi în gândirea celorlalţi vei putea să construieşti noi abordări de dezvoltare personală şi profesională. Şi mai ales printr-o apreciere obiectivă a poziţiei tale de „monopol" faţă de alte forme de conducere şi instruire, nu doar prin cunoaştere şi reflecţie asupra naturii umane.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/regizorul-cu-20-de-capete.html

Regizorul își adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte

On Aprilie 21, 2012

Găsirea coincidenței perfecte între imagine și "o revelaţie mai înaltă" necesită o cunoaștere clară a materialului vizual disponibil.

Prokofiev îl socoate pe Eisenstein un fin muzician tocmai pentru că remarcă caracterul simfonic al construcţiilor sale de montaj, înţelegerea nuanţată a fenomenului muzical. Eisenstein, care în numeroase rânduri remarca nepriceperea sa în muzică, scrie totuşi odată: "Cred că numai dintr-o întâmplare nu sunt compozitor. Deoarece nimic nu mă pasionează mai mult decât problemele compoziţionale".

Compozitorul ţine seama de părerile muzicale ale regizorului, i se întâmplă să refacă şi de şase ori muzica unui fragment şi când o dată introduce nişte teme compuse mai demult, reface apoi muzica la cererea lui Eisenstein care "nu a lăsat să i se strecoare potcoave vechi."

Când începe Prokofiev, regizorul îşi adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte. În primul rând trebuie să-şi închipuie foarte viu, să vadă limpede întreg materialul plastic disponibil pentru acea scenă. Apoi trebuie să caute coincidenţa perfectă dintre o imagine precisă şi un anume fragment al muzicii.

Caută coincidenţa dintre "factura obiectului sau peisajului" cu timpul unui pasaj muzical, o consonanţă intimă ce nu se poate explica raţional, dintre un fragment muzical şi un fragment din imagine. Nu este chiar atât de simplu, pentru că în această fază fragmentele de imagini sunt în haos şi ordonarea lor, după structura precisă a muzicii, îl împinge să sară de la un capăt al filmului la altul, pentru a ghici care alăturare de fragmente va corespunde unei anumite fraze muzicale.

Leadership: Cum poate munca ta să devină o interpretare vizuală a ideilor și emoțiilor exprimate într-o compoziție realistă, oferind o viziune integrată asupra poveștii care te inspiră?

Textul evidențiază complexitatea procesului de sincronizare a muzicii cu imaginea filmată. Eisenstein era un perfecţionist care dorea o potrivire absolută între cele două elemente artistice. Colaborarea lor demonstrează puterea artei de a transcende limitele și de a crea opere de o frumusețe unică. Textul oferă o perspectivă valoroasă asupra relației artistice dintre Prokofiev și Eisenstein, subliniind respectul reciproc, exigența artistică și spiritul de colaborare care au definit această colaborare fructuoasă.

Muzica reprezintă "o revelație mai înaltă", dacă considerăm munca regizorului drept o interpretare vizuală a emoțiilor și ideilor exprimate prin sunet.

Prokofiev îl consideră pe Eisenstein un fin muzician tocmai pentru că remarcă caracterul simfonic al construcțiilor sale de montaj și înțelegerea nuanțată a fenomenului muzical. Relația dintre muzică și imagine a fost un subiect de dezbatere în rândul compozitorilor și regizorilor timp de decenii. În esență, structura simfonică a unei lucrări muzicale poate fi comparată cu montajul unui film: organizarea temelor, armoniile, frazele muzicale și pauzele reflectă mișcarea dintre scene și ritmul poveștii.

Leadership: În ce fel poţi repoziţiona viziunea ta artistică pentru a integra aspirația spre o coincidență perfectă între imaginea precisă și ceea ce răsună în sufletul oamenilor?

În crearea unei consonanțe perfecte între muzică și imagine, compozitorul caută un echilibru fin între structura melodică și expresia vizuală. Când începe Prokofiev, atunci Eisenstein își adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte. În primul rând, trebuie să-și închipuie foarte viu, să vadă limpede întreg materialul plastic disponibil pentru acea scenă. Apoi trebuie să caute coincidența perfectă dintre o imagine precisă și un anume fragment al muzicii.

În această fază, fragmentele de imagini sunt în haos și ordonarea lor, după structura precisă a muzicii, îl împinge să sară de la un capăt al filmului la altul, pentru a ghici care alăturare de fragmente va corespunde unei anumite fraze muzicale. Cu toate acestea, o astfel de alăturare ideală nu este întotdeauna ușor de realizat, căci "montajul muzical" al filmului poate fi un proces complex și necesită deseori reinterpretări repetate pentru a găsi concordanța perfectă."

Un regizor de excepţie trebuie să știe cum să reflecte în propria creație procesul de ordonare a fragmentelor vizuale în acord cu ceea ce răsună în sufletele oamenilor.

Regizorul își adaptează montajul la muzică, după un mecanism aparte, luând în considerare imaginea vizuală și emoția care răsună în sufletul celor care privesc. De asemenea, el combină sunetele și ritmul cu secvențele vizuale pentru a crea o experiență armonioasă și captivantă pentru public.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/regizorul-isi-adapteaza-montajul-la-muzica-dupa-un-mecanism

Regizorul producţiilor ştiinţifice

On Iunie 10, 2014

Fii ferm în intenţiile tale de a te apropia de leadership, clarificându-ţi perfect viziunea asupra mijloacelor de producere a ştiinţei.

"Greva" trebuia să fie tema celui de al cincilea film. Prima viziune a "Grevei" era de fapt o transpunere a ideilor sale aplicate pe scenă, în această artă nouă a filmului. Aparent, Serghei Eisenstein se juca cu pelicula. El pare a-şi crea un divertisment artistic pe care-l practică cu o frenezie copilărească, parcă. De fapt însă "Greva" era o încercare serioasă. Pare de neînţeles cum acest regizor, un recent cursant al politehnicii, om cu o neobişnuită curiozitate pentru orice întâlneşte în cale, a gândit un film, a compus un decupaj înainte de a cunoaşte mijloacele tehnice de care dispunea.

Singura explicaţie rămâne aceeaşi a unui Eisenstein ferm în intenţiile sale artistice, cu idei cât se poate de clare, cu o "primă viziune" asupra filmului perfect clarificată, adică un artist pe care modalitatea strict practică, tehnică a concretizării ideilor îl interesează doar în subsidiar. Aşa se şi explică faptul că adeseori pretindea soluţii tehnice aparent imposibile, realizate însă apoi, totuşi, în clipa în care factorii tehnici înţelegeau scopul artistic propus. *

Leadership: Poţi sparge zidurile invizibile ale neajunsurilor generate de solicitările imposibile ale perspectivelor de abordare a creaţiei care se suprapun cu direcţiile actuale ale ştiinţei?

Sursa potenţialului constant de inovare a ideilor se construieşte pe lungimea de undă a curiozităţii, omul putând astfel să îşi manifeste curiozitatea în două mari direcţii: înspre ceea ce se numeşte “practica raţională a relaţiei efort-recompensă” sau înspre ceea ce devine în timp ce obţine anumite rezultate.

Acestea ne spun cât suntem de predispuşi la acumularea de noi frustrări, de la erori şi contradicţii, şi cât de multă satisfacţie obţinem comparabil cu aşteptările noastre.

Calitatea activităţii de creaţie, adăugată la toată scara de percepţii, aprecieri, tehnici şi motivaţii care se potrivesc modalităţilor de generare a valorii de "unicat", de o altă făcură decât cele obţinute prin valorificarea rezultatelor prin transfer tehnologic, are ca primă menire o stimulare a curiozităţii, dar totuşi trebuie să remarcăm aici, instinctive, cât mai ales a dorinţei lor de a descoperi o nouă viziune.

Iar această curiozitate sistematică, recizelată de-a lungul unei întregi cariere, luptându-se să îşi găsească un preţ bun de şedere în spaţiul destinat construcţiilor de noi tipare şi noi repere care permit realizarea distincţiei între zona "profesională" şi zona "personală", se cere întotdeauna sporită, în ciuda tututor riscurilor pe care le comportă o poziţie de începător în ale tehnicii.

Neajunsurile generate de solicitările imposibile ale perspectivelor de abordare a creaţiei, în raport cu cerinţele practicii, se referă îndeosebi la modul cum încerci să-ţi evaluezi întreaga activitate desfăşurată de-a lungul timpului în funcţie de modalitatea de concretizare a ideilor şi viziunilor: prin imagini plastice, figuri de stil cu penetraţie deosebită, capacitatea de redare a unei istorii, sensibilitatea interioară, tehnica specială de redare a lucrurilor reale, etc

Incapacitatea de a atinge punctul maxim de inovaţie, cuprins în interiorul unei ştiinţe care îşi

extinde orizonturile, este mai mult favorabilă compromisului, relevând instalarea unei tendinţe descendente de concretizare a ideilor din subsidiar. Compromisul între tendinţa de a pune în acţiune Eul personal şi dorinţa de a acţiona conform Eului colectiv şi social reprezintă un deziderat pe care trebuie să-l duci la bun sfârşit.

Poate ştiinţa ta să configureze traiectoriile de creaţie ale unui leadership superior?

Standardele de excelenţă pe care le elaborezi au ca suport de bază legăturile de intensități diferite acumulate între "neobişnuita curiozitate pentru orice întâlneşti în cale" şi "concretizarea ideilor în subsidiar", implicate într-un proces de generare a valorii de unicat adăugată tendinţei de a pretinde o anumită manieră de creaţie.

Eşecul la examenul de realizare profesională este decisiv prin manevrele greşite de instalare şi repoziţionare a creatiei la nivel de autenticitate. Iar transpunerea ideilor de utilizare şi promovare a ştiinţei în realitate, cu soluţii originale pe gustul tău şi al celorlalţi devoratori de noutate, include automat leadershipul în ecuaţia elaborării noilor teorii şi metode de abordare a ştiinţei. Această știință se ocupă cu identificarea, localizarea, configurarea traiectoriilor de creaţie prin extinderea conștiinței și capacităţii liderului de a experimenta realităţi diferite.

Capacitatea de a experimenta atât lumea ta interioară, cât mai ales o lume care poate în cele din urmă să pună constrângeri aparent nefirești cu privire la compoziția de „inserturi" în afara ştiinţei unanim acceptate, îţi oferă şansa de a te reinventa.

În caz contrar, putem vorbi chiar de un eşec de tip cognitiv, care are în vedere nerealizarea obiectivelor de performanţă stabilite, şi unul de tip necognitiv, care se referă la inadaptarea ta la exigenţele unei ştiinţe prea înalte. Trebuie să inserezi întotdeauna noi valori, perspective, concepte şi idei care să conducă la crearea unui nou set de semnificaţii pentru leadership, ca să te transformi într-un artist al evadărilor din normele și standardele universal acceptate.

Întotdeauna un artist pe care modalitatea strict practică, tehnică a concretizării ideilor îl interesează doar în subsidiar, chiar dacă pretinde soluţii tehnice aparent imposibile, va reuşi să dea viaţă unei creaţii autentice. Iar această creaţie va avea acces deschis la o nouă sursă de energie regenerabilă pe măsură ce el își perfecţionează mijloacele tehnice de construcţie viziunilor de care dispune.

Leadershipul superior ia accente de ştiinţă reflectată într-o "operă artistică" atunci când creaţia ta pretinde ca posibilităţi de valorificare nişte tehnici de compoziţie aparent imposibile.

Regizorul producţiilor ştiinţifice este liderul care, printr-o cunoaştere profundă a ceea ce se aşteaptă de la el, devine un veritabil vector al schimbării, un întemeietor al unui leadership performant, bazat pe analiză proprie, interpretare, clarificare şi sugestivitate. Leadershipul trebuie să fie o creaţie unică, personalizată cu un stil aparte de a privi lucrurile şi de a crea noi abordări ştiinţifice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/regizorul-productiilor-stiintifice.html

Regizorul se luptă cu materia filmului care încă nici nu s-a născut

On Iulie 05, 2010

Schițele unui artist sunt semințe ale creației viitoare, așteptând doar contextul potrivit pentru a se desfășura în toată splendoarea lor.

Schițe, desene... Stenograme ale gândurilor, încercarea de a surprinde și păstra imaginile care asaltează imaginația. Eisenstein notează cu înfrigurare aceste gânduri care curg dezordonat, cu teama de a nu le pierde: pe carnete, pe fâșii rupte din plicuri, pe dosul unor telegrame, anunțuri, invitații. Însemnările și desenele sale acoperă complet aceste foi și bucăți de hârtie. Eisenstein se luptă cu materia filmului care încă nici nu s-a născut. Desenele acestea consemnează gândurile.

Uneori materializează o primă impresie imprecisă, intuiția unei scene din viitorul scenariu. Alteori încearcă să prevadă comportamentul viitor al unui interpret. Câteodată reprezintă senzația pe care o scenă trebuie să o nască, alteori caută cel mai eficace mod al întrețeserii curbei unei bolți cu o siluetă întunecată. Adesea, concretizate în scene refăcute și schimbate chiar și de douăzeci de ori, ele prefigurează filmul printr-o idee privind cadrul, mișcarea, atmosfera sau poate chiar și numai un element al decorului sau al machiajului.

"În intenție, aceste desene nu sunt mai mult (dar nici mai puțin) decât acele jucării japoneze din hârtie care, aruncate în apă caldă, se desfășoară în tulpini, frunze și flori cu forme fantastice și surprinzătoare."

Materializarea primelor impresii și intuiții pentru viitoarele scene implică o luptă constantă cu materia filmului încă nenăscut, fiecare schiță fiind un pas către concretizarea viziunii.

Procesul de creație al unui film începe adesea cu intuiții imprecise, schițate pe bucăți de hârtie, care apoi evoluează în scene, cadre și elemente de decor.

Schițele și desenele unui regizor de film sunt precum jurnalul intim al unui explorator ce cartografiază tărâmuri necunoscute ale imaginației. Aceste stenograme vizuale ale gândurilor reprezintă încercarea frenetică de a surprinde și conserva imaginile fugitive ce asaltează conștiința creatoare, înainte ca ele să se risipească în neant. Eisenstein, cu înfrigurarea unui om posedat de viziuni, notează aceste gânduri tumultoase și dezordonate pe orice suprafață disponibilă: carnete uzate, fâșii rupte din plicuri, versuri de telegrame, anunțuri efemere sau invitații mondene. Foile și bucățile disparate de hârtie devin rapid palimpseste acoperite complet de însemnări febrile și schițe nervoase, mărturii ale luptei titanice pe care cineastul o poartă cu materia încă informă a filmului ce urmează să se nască.

În acest caz, desenele lui Eisenstein sunt mai mult decât simple exerciții grafice; ele constituie o consemnare vie a procesului său creator. Uneori, ele materializează o primă impresie difuză, o intuiție vagă a unei scene din viitorul scenariu - precum o sământă ce conține în sine întreaga structură a copacului ce va deveni. Alteori, schițele sale încearcă să prevadă și să modeleze comportamentul unui interpret, ca un demiurg ce sculptează caracterul personajelor sale fictive. În anumite cazuri, desenul reprezintă senzația pe care o scenă trebuie să o nască în spectator, un fel de partitură emoțională tradusă în linii și umbre. Sau poate că regizorul caută obsesiv cea mai eficace modalitate de a intersecta curba unei bolți arhitecturale cu silueta întunecată a unui personaj, orchestrând un dialog vizual între decor și actori.

Munca artistică a unui cineast presupune să știe să transforme schițele și desenele brute în elemente concrete ale filmului, prefigurând cadre, mișcări și atmosfere.

Adesea, aceste schițe preliminare se transformă în scene refăcute și modificate de nenumărate ori, într-un proces iterativ de perfecționare continuă. Ele prefigurează filmul printr-o multitudine de idei privind compoziția cadrului, coregrafia mișcării, textura atmosferei sau chiar detalii aparent minore ale decorului ori machiajului. Să nu uităm că procesul creativ este o luptă continuă cu fluxul haotic al ideilor, iar artiștii dezvoltă metode unice pentru a captura și materializa aceste gânduri fugitive.

Fiecare element vizual este disecat, analizat și reconfigurat cu minuțiozitatea unui ceasornicar elvețian aplecat asupra mecanismelor fine ale timpului. "În intenție", reflectează Eisenstein, "aceste desene nu sunt mai mult (dar nici mai puțin) decât acele jucării japoneze din hârtie". Comparația cu origami-urile nipone este revelatoare: aruncate în apa fierbinte a procesului creativ, schițele sale rudimentare se desfac și se metamorfozează în structuri complexe - tulpini narative robuste, frunze de simbolism bogat și flori cu forme fantastice ale expresiei cinematografice, toate împletindu-se într-o operă de artă ce sfidează așteptările și surprinde prin profunzimea sa.

Cel ce explorează diverse aspecte ale filmului, de la comportamentul interpreților la intersecția liniilor arhitecturale cu siluetele personajelor, mai întâi trebuie să stabilească o viziune clară asupra narațiunii, pentru a asigura coerența și unitatea artistică.

Un regizor adevărat trebuie să creeze un cadru conceptual detaliat, pentru a integra fiecare element în scopul de a accentua atmosfera și mesajul dorit, și totodată să înțeleagă contextul emoțional al fiecărei scene, astfel încât să poată dirija toate elementele în aceeași direcție artistică.

Regizorul se luptă cu materia filmului care încă nici nu s-a născut de fiecare dată când își imaginează o scenă sau o secvență, în continuarea ideii că imaginația precede materializarea artistică, din care decurge procesul de creație autentic. Preferând o anumită abordare vizuală, regizorul va ști să își adapteze viziunea, considerând că fiecare element trebuie să susțină atmosfera dorită, în varianta unei construcții cinematografice organice.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/regizorul-se-lupta-cu-materia-filmului-care-inca-nici-nu-s-a-n

Regizorul şi Magicianul

On Noiembrie 09, 2012

Diminuează vulnerabilitatea poziţiei tale de protagonist în spectacolul vieţii, efectuând cercetări amănunţite care să aibă ca rezultat întărirea aspectelor pozitive care caracterizează "Omul" din tine.

Nutream în subconştient o atracţie anormală pentru lucrurile stranii, lipsite de tâlc, dar revelatoare şi purtătoare de semnificaţii prin însăşi modul în care mă raportam la ele. Dintotdeauna am avut sentimentul că altceva îşi împarte viaţa cu mine, o prezenţă constantă care îmi trimitea mesaje printr-o permanentă comunicare non-verbală. Un efect cu potenţial revelator al unei confruntări dintre două tipuri umane, doi protagonişti în spectacolul bine închegat al vieţii: Eu şi El, *Regizorul şi Magicianul.*

O trecere de la o stare la alta. Ca un fel de schimb de suflete care ar fi trebuit să funcţioneze uşor şi fără probleme. Fără să bănuiesc că tot acest capitol al vieţii mele, tot acest angrenaj în care se cuplau cele două jumătăţi ce-mi compuneau personalitatea, acest *va-et-vient continu* , avea să se transforme într-o cursă în care mă înstrăinam tot mai mult de mine însumi.

Am păţit ca prinţul din povestea orientală care, rupând un sigiliu după altul de pe uşile încuiate, găseşte tot mai multe bijuterii şi nestemate, grămădite în fiecare încăpere. Şi, tot mai lacom, le ia la rând, nerăbdător de a ajunge la cea din urmă. Spectacolul vieţii lui consta în a fi mereu în căutarea a ceva care să aibă ecou înlăuntrul său, care să-l facă fericit, ceva care să exprime indispoziţiile şi chinurile sale interioare, dar nu-şi putea disciplina mintea să accepte aprecierile unei vieţi axate pe relaţia cu Dumnezeu.

Excesele mele erau tot mai mult de natură "selectivă", fantastică, mistică. Forţat de o intensitate fără precedent mă îndreptam spre sediul unei autorităţi mai înalte, a unei conştiinţe agnostice, păcătoase prin faptul că îmi îngropa sau reinventa toate principiile şi valorile. Poziţia mea faţă de mine însumi, faţă de orientările mele, faţă de realitate, faţă de societate şi lume, era ambiguă, extrem de şubredă, dominată de o influenţă străină.

Leadership: Poţi să te iei ca exemplu în construcţia calităţii vieţii în scopul cristalizării unei conştiinţe a cărei îndelungi agonii este a desprinde experienţa individuală de experienţa unei convertiri profunde la autenticitatea şi valabilitatea unei abordări non-posesive?

Magicianul era prins într-un joc neîntrerupt de oglinzi ce reflectau mereu o altă personalitate. Un joc straniu care punea în mişcare - într-un mod nemaipomenit - toate fibrele îndrăznelii, întărind toate pretextele mult prea convenabile care justificau lipsa continuităţii trăsăturilor care caracterizau "Omul" din el.

Era atât de obsedat de arta sa, a actoriei pure, constând într-un schimb de identităţi, de chipuri şi roluri diferite. Nu era preocupat atât de prestaţia sa de pe scenă, cât mai ales de cea care rezulta din întrepătrunderea "live" cu oamenii de rând, micii spectatori. Încât ajunsese perfect stăpân pe mijloacele sale de a se impune printr-o formă camuflată.

Posesivitatea de care dădea dovadă se referea la faptul că nu era dispus să pătrundă conştient în conflictualitatea vieţii şi să o rezolve printr-o muncă de purificare a sentimentelor și valorilor cele mai de preţ ale vieţii, ci era interesat numai de fascinaţia pe care o dau trucurile şi efectele de magie. Conştiinţa îi dicta un singur lucru: "fii cât mai bun în

ceea ce faci, fără să-ţi asumi riscul de a te hotărî ce reprezinţi ca om înfrânt de forţa vieţii."

Uitase pur şi simplu orice altă preocupare umană. Uitase literalmente că viaţa îi putea oferi şi alte plăceri decât cea materială, profesională, de interceptare a celor mai vaste, complexe puncte de vedere. Ca un obiect preţios aruncat în mare, magicianul îşi adâncea gândurile într-o realitate tot mai vulnerabilă.

Leadership: Mergi pe o cale care îţi reflectă sinele superior, sau pe una care îţi reflectă sinele inferior?

Sinele lui, desprins parcă dintr-una din constantele experienţei de a aparține unei lumi subterane misterioase ce nu va dispărea niciodată pentru că ilustrează cu succes unul din cele mai vechi meşteşuguri, de a găsi, inventa şi reinventa motive pentru a pune în funcţiune acea parte a creaţiei latente, a-i da o speranţă, a-i crea un rost, constituie de fapt stadiul final al succesului autentic.

Un sine superior, fiindcă îşi recunoaşte perfecţiunea în descoperirea unor noi mijloace de a se exprima dincolo de orice cuprindere umană. Nu un sine inferior care susţine predestinarea unui om mândru ce ştie toate răspunsurile, dar nu are replică - o tristă experiență a neîmplinirii și a fragilității condiției umane.

Şi tocmai această volatilizare extremă a constantei sale de "a fi", îl determina să-şi folosească în chip tendenţios măştile. Totul se învârtea în special în jurul unei anumite măşti, închegarea unei identităţi de sine stătătoare. O mască albă, rece ca gheaţa polară, clădită pe fondul uitării de sine, al ignorării necesităţii de a revedea periodic condiţiile care îl împiedicau să facă în mod curent o schimbare de 90 de grade. Numai această mască îl ţinea prizonier în întunericul profund, absolut, al raţiunii. Al raţiunii prinse în caruselul unei înfruntări continue.

Aportul incontestabil al măştii, al acestui panaceu, era de a arăta că poate exista o psihologie şi o fizionomie a unei noi stări?

Leadership: Poţi oare să escaladezi o stâncă fără a fi la fel de dur ca ea, în cazul constituirii unei identităţi care se opune durabilităţii în termeni de "realitate vulnerabilă" ?

Scopul omului care îmbrăţişează ştiinţa conducerii la fel de mult ca şi dezvoltarea personală, nu trebuie să fie doar acela de a se ridica la un nivel înalt de funcţionalitate, ci mai degrabă de a sonda acea înţelegere care îi scapă. Identificând formula de transformare şi trasare a coordonatelor propriei sale identităţi în funcţie de constantele intelectuale, emoţionale, comportamentale, profesionale ce împlinesc scopul existenţei sale, el îşi va putea doborî cu adevărat adversarul nevăzut.

Adversarul nevăzut, acel Eu care se exteriorizează în altcineva multiplicat, acel Alter-Ego bine „regizat", devine o prezenţă constantă care îi dictează noi reguli, oprindu-i funcţionarea şi înstrăinându-l de adevăratele valori şi principii. O identitate care se opune durabilităţii în sfera "cauzalităţii limitate" este o reflectare a experienţei de a face parte dintr-un scenariu al cărui protagonist trăieşte înconjurat de mirajul unei realităţi epurate de concret, verosimilă numai în faţa iscusinţei de a întreţine o atmosferă exuberantă.

Un surplus de potenţial funcţional, o acumulare de idei, semnificaţii, tendinţe, acceptarea unei alte "jumătăţi" dăunătoare adevăratei tale identităţi. Rezultând o combinaţie negativă între durabilitate şi evoluţie, o aşchiere uşoară a felului tău de a fi, o desincronizare, o orânduire

eronată a motivelor din spatele acţiunilor tale.

O îndepărtare de la felul tău de a fi care te apropie, fără să bănuieşti, de o autoritate mai înaltă, de un Alter Ego care mereu îţi şopteşte, îţi ordonă să fii altcineva. Iar această îndepărtare de sine este similară cu escaladarea unui munte.

Te caţeri pe panta unei stânci ca să admiri un peisaj uimitor, eşti cuprins de vraja unui alt orizont temporal. Te simţi măreţ şi puternic. Dar asta nu înseamnă că eşti o "bucată de stâncă", nu înseamnă neapărat că ai o gândire mai matură şi solidă.

Înseamnă doar că ai ajuns la un nivel în care abandonezi anumite idei în favoarea altora mai noi. Înseamnă că îţi adânceşti gândurile într-o realitate care poate deveni tot mai vulnerabilă, prin faptul că noul orizont te îndepărtează de cine erai, îngrădindu-ţi vechile orizonturi.

Leadership: Îţi permiţi să fii "Omul de dincolo de mască" în prezenţa unei realităţi care poate fi inclusă într-o creaţie plină de contraste, încât să faci din harul vocaţiei tale o artă de a-ţi reinventa existenţa?

Să-ţi păstrezi acel " *spiritus purus subtilissimus* " care străbate ca un efluviu creator şi universal eternul fiinţei sale, iată, aceasta este adevărata măreţie !

Să găseşti puntea îndelung căutată ce întregeşte cele două structuri care îţi definesc existenţa: Ego-ul şi Alter-Ego-ul, şi să te supui numai aceleia care literalmente îţi poate oferi şi alte plăceri decât cea materială, profesională, precum condiţia ta de a fi ce eşti până la capăt, iată, aceasta este adevărata împlinire, cea care te înalţă şi îţi risipeşte orice mască !

Cât priveşte "măştile" selectate pentru a fi incluse în esenţa unei personalităţi, ele accentuează autoritatea celor ce le poartă. Şi reprezintă, în cazul leadershipului, exceptând studiul interpretărilor pe care le acordăm anumitor situaţii, reproducerea unor părţi sau chiar a întregului "Omului". Fie ca atare, fie sub forma unor capitole din existenţa sa cu o priză mai largă la tot ceea ce se întâmplă în jurul său, dar cu efect de înceţoşare a realităţii.

Leadershipul este realitatea pe care o răstorni după felul cum îţi exprimi aprecierea faţă de tot ce înseamnă "abordări constructive" şi faţă de ceea ce reprezinţi într-un cadru plin de personaje grupate în jurul exceselor de imagine, care se dovedesc altceva decât ceea ce crede lumea că sunt.

Care este poziţia ta faţă de tine însuţi, faţă de orientările tale, faţă de realitate, faţă de societate şi lume? Este ambiguă, extrem de şubredă, dominată de o influenţă străină, de un alt fel de "a fi"?

Studiul "magicianului", cu toate particularităţile sale, ca om şi ca lider, a fost conceput special pentru latura umană a leadershipului. Iar măştile sale reflectă, în studiul de faţă, o poziţie vulnerabilă a omului pus în faţa tranziţiei spre maturitate, spre acceptarea condiţiei sale de "a fi".

Te laşi prins într-un joc neîntrerupt de oglinzi ce reflectă mereu o altă personalitate? Te îndepărtezi tot mai mult de tine însuţi? Îţi impui personalitatea printr-o formă camuflată?

Diminuează vulnerabilitatea poziţiei tale, efectuând cercetări amănunţite care să aibă ca rezultat întărirea aspectelor pozitive care caracterizează "Omul" din tine.

Aspectul pozitiv care caracterizează "Omul din Tine" este faptul că tot ceea ce doreşti să obţii prin intermediul magiei îţi dă posibilitatea să observi pe îndelete, cum te manifeşti în situaţii diferite, şi astfel să-ţi dai seama care este graniţa dintre schimbările de personalitate pe care le aduce o carieră memorabilă, plină de provocări şi decizii controversate.

Regizorul şi Magicianul sunt două feţe ale aceleiaşi măşti în spatele căreia unii se încăpăţânează să se situeze mereu, realitatea lor depinzând doar de opţiunea „sucelii” până la refuz, ce uneori poartă numele de "geniu", exprimat în foarte multe dimensiuni pe care e foarte greu să le cuprinzi.

Source: https://neculaifantanaru.com/regizorul-si-magicianul.html

Regula ceasornicarului

On Noiembrie 16, 2011

Înlătură însuşirile negative ale oamenilor, ajustând atitudinea lor după acele convingeri şi valori pe care ei le preţuiesc, dar pe care le trec cu vederea.

Vivian Ward, dama de companie a controversatului om de afaceri, Edward Lewis. Nu călcase niciodată prin astfel "locuri" – nici cea mai neînsemnată urmă, nici cel mai firav semn nu arăta că a fost într-adevăr interesată să meargă vreodată la operă. Ea, o prostituată fără viitor, fără orizonturi, introdusă în lumea nouă, întrând în contact cu un alt gen de cultură, cu un alt gen de gândire. Şi cu toate astea, iată-i împreună, într-o lojă centrală, urmărind spectacolul cu opera "Madame Butterfly".

Dar ceva se întâmplă. Brusc totul se schimbă în viaţa ei. Pentru o clipă priveşte în ea însăşi. Ea, care nu cunoscuse niciodată tandreţea şi afecţiunea, care nu cunoscuse plăcerea aceea care există într-o relaţie – şi care se traduce prin iubire, ea care nu gustase niciodată din acea bucurie deplină pe care o primeşti în schimbul propriei dăruiri. Ea care cu o imensă ambiţie şi rezistenţă îşi ţinuse întotdeauna în umbră puterile sufleteşti, care nu-şi respectase niciodată îndatoririle faţă de propria ei inimă, faţă de simţămintele ei cele mai profunde.

Ea, care cu o tenacitate de invidiat nu se lăsase niciodată condusă, niciodată păcălită, niciodată momită de ispita atât de atrăgătoare a dragostei – secretul unei relaţii de durată, frânându-şi întotdeauna la timp tentaţia fidelităţii, fiind absorbită numai de pofta banului. Ea, făptura aceasta atât de frumoasă care îşi îndurase singură chinul atâta vreme, care îşi închisese undeva în ea toate tristeţile şi toate furtunile interioare, având puterea de a nu se exterioriza niciodată - iată că pentru prima dată în viaţa ei îşi dezvăluie adevăratul caracter.

Încearcă să-şi oprească lacrimile care o cuprind, dar ele curg, nestingherite, alunecând blând pe obraji - scoţând la iveală adevărata ei strălucire interioară.

Leadership: Te simţi dator viitorului să-ţi încerci şansa de a creşte însemnătatea atitudinii tale faţă de realitate, în funcţie de semnificaţia ambiguă a imaginii pe care ţi-o construieşti în universul tău imaginar?

Un univers imaginar este un fel de memorie a durerii şi a viselor neîmplinite care exclude orice fel de compromisuri. Însă această memorie poate fi modificată în funcţie de conştiinţa care facilitează receptarea mesajelor din exterior, venite pe "undele sensibile" ale intensităţii cu care simţi o conexiune sufletească şi intelectuală.

Semnificaţia ambiguă a imaginii pe care ţi-o construieşti în universul tău imaginar se referă la câştigarea unei biruinţe spirituale care să te scoată de sub stăpânirea deprinderii de cele obişnuite care nasc patimile faţă de ceea ce ţi se întâmplă. Semnificaţia se poate concentra şi în puncte cu totul neaşteptate, cum ar fi aceea de oprire în faţa unui loc cu uşile mari larg deschise din care poţi observa fenomenul spectaculos al "viului", fără să poţi atinge belşugul lui.

Îmi amintesc o remarcă interesantă a lui Jules Verne: " *În noi există două forţe distincte: cea a sufletului şi cea a trupului, adică o mişcare şi un regulator. Sufletul este principiul vieţii: deci el este mişcarea. Că este produsă de o greutate, de un arc sau de o influenţă imaterială, tot în inimă se află.* "

Leadership: Trebuie să înveţi să dai o semnificaţie tuturor lucrurilor şi situaţiilor care te înconjoară, în funcţie de valoarea de "AŞTEPTARE A UNUI ÎNCEPUT SINCER" introdusă în rezultatele funcţionării unui mecanism de stocare a memoriei numit "CACHE" ?

Totul în leadership creşte şi descreşte în funcţie de priceperea ta de a face schimbările necesare în sufletul celor din jurul tău. Edward Lewis, din filmul *"Pretty Woman (1990)"* , şi-a însuşit bine rolul de "ceasornicar", reglând cu mare precizie acea legătură dintre cele două forţe distincte: cea a sufletului şi cea a trupului. Ducând-o pe Vivian la operă, care aducea în prim plan o poveste de dragoste, el a reuşit să scoată la iveală din bagajul ei sufletesc acea doză emoţională care o făcea să fie mai simţitoare faţă de propria ei persoană. Era ca şi cum şi-ar fi reglat ceasul după pulsul inimii ei.

Aşa cum un ceasornicar iscusit este capabil să ajusteze piesele cele mai delicate din cele mai fine ceasuri, tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să fii în stare să sesizezi ceea ce merge neregulat la oameni şi să ajustezi atitudinea lor după acele valori pe care ei le preţuiesc dar le trec cu vederea; să încerci să combaţi în întregime sistemul lor de convingeri, puternic dar ineficient, scoţând la suprafaţă doza emoţională care este îngropată în ei.

Edward Lewis a urmărit mai consecvent decât oricine altcineva dezvăluirea, dincolo de aparenţe, a adevărului interior, vizibil la ea numai prin înţelegerea amplă şi profundă, prin empatie, a sentimentelor şi a trăirilor ei cele mai intime. Tu cum repari un ceas drag sufletului tău?

Tu poţi privi înăuntrul oamenilor? Poţi vedea acele câteva rotiţe, dintre multele care ţin în mişcare angrenajul marelui lor sistem de convingeri? Ai înţeles cum acţionează forţele care combină gândirea cu simţirea lor? Poţi sesiza legătura intimă care există între modul în care ei îşi exprimă atitudinea şi modul în care îşi gestionează emoţiile? Ştii ce piese trebuie să ajustezi încât să trezeşti în ei sentimentele pierdute sau uitate?

CACHE este memoria care te leagă de ceilalţi oameni atunci când se produce o lărgire a conştiinţei peste întreaga experienţă a reîntoarcerii tale la stadiu de fiinţă dominată de dorințe neîmplinite.

Poţi oricând să dai un "clean" pentru a rula în backgroundul conştiinţei un nou exemplu de a fi în acelaşi timp: un izvor de viaţă şi o sursă de inspiraţie.

Regula ceasornicarului: *" Nu ai cum să repari un ceas scump cu ciocanul. "*

În relaţia ta cu oamenii, trebuie să respecţi aceeaşi regulă, puţin schimbată: *" Nu ai cum să repari sufletul unui om dacă nu ocroteşti tot ceea ce e delicat şi într-un anume fel fragil la el, dacă nu reuşeşti să scoţi la suprafaţă adevăratele lui sentimente, ori, mai rău, dacă îl înstrăinezi de ele."*

Aşa cum un ceasornicar trebuie să aleagă rotiţele de care are nevoie pentru a porni un ceas mai vechi sau pentru a face un ceas nou, tot aşa şi tu trebuie să păşeşti pe teritoriul sufletesc al oamenilor, să asculţi acordurile lor interioare şi să înlocuieşti toate acele rotiţe lăuntrice neîntreţinute care împiedică funcţionarea lor la nivel optim. Devii preţuit după măsura priceperii tale.

Eşti capabil să pui în relaţie toate acele rotiţe şi mecanisme necesare unei eficiente funcţionări? Eşti la fel de iscusit ca un meşter ceasornicar?

Înlătură însuşirile negative ale oamenilor, ajustând atitudinea lor după acele convingeri şi valori pe care ei le preţuiesc, dar pe care le trec cu vederea.

Source: https://neculaifantanaru.com/regula-ceasornicarului.html

Relaţia dintre Eu Însumi şi Universul Paralel

On Iunie 16, 2013

Dă formă şi substanţă realităţii tale prezente, fără să te cramponezi la acel schimb de limite care poate afecta structura ta funcţională.

Aveam acea senzaţie chinuitoare de apartenenţă la o zonă de timp paralelă, setata în funcţie de viziunea unui regizor care și-a scos din vocabular cuvântul "bariere". Propriul trecut se contopea cu viitorul - condiţia existenţei reale a unui caracter misterios, oarecum fantastic, care favoriza traiectoria ascendentă a evoluţiei mele. Iar această evoluţie era pe alocuri pusă sub semnul lipsei consensului dintre mai multe opinii proprii, care se contraziceau, se excludeau reciproc.

Era doar un obicei de-al meu de a mă transpune în alt timp, într-un alt univers, în mijlocul unor alte locuri, în acea realitate virtuală invincibilă care depăşeşte senzaţionalul. Nebruiat de niciun factor perturbator, traversam un spaţiu alb, continuu. Şi în acelaşi timp schimbător şi greu de înţeles. Un semn de falsă ştiinţă? Aici era marele mister al artei? Iar spaţiile albe dintre două puncte de susţinere erau, pentru mine, ca o moarte cerebrală, dar şi o reînviere a spiritului. Aveam sentimentul că pot vedea şi trăi totul, cu mult înainte de a se petrece inevitabilul.

Mă izolam complet de o lume, dar intram în alta. Rezultatul acestui proces imaginativ, făcea din mine un inculpat în faţa respectatei instanţe de judecată: imposibilul. Eram prins în zona de iluzie. Gradul de încorporare în sistemul de coordonate a noii locaţii în care mă aventuram întrecea măsura, atingea absurdul. Ceea ce trezea o teamă justificată de tipul " *cât timp mă voi menţine pe această linie de judecată pe care am încercat să o trasez aici? când mă voi dezlipi de ea?* "

Măiestria în leadership se vede atunci când deţii toate atuurile unui joc pe care alţii nu-l pot juca.

Nu înţelegeam prea bine de ce anumite spaţii exercitau o asemenea putere de atracţie, o vibraţie rapidă şi cu frecvenţă înaltă, chintesența unei experienţe ce trezeşte o încântare absolută. Dar nevoia de a reveni şi de a staţiona în aceste locuri neînţelese, imprecis delimitate pe harta minţilor obişnuite, în răgazul de numai câteva clipe, era una dintre cele primordiale. Şi fără a o satisface nu puteam fi mulţumit. Dar nu putea să dureze la nesfârşit acest periplu pe meleagurile necunoscute şi neexplorate.

În mod sigur, încercam acelaşi sentiment pe care îl trăia şi personajul din romanul lui John Fowles, atunci când a cumpărat ferma Thorncombe. Nevoia de a avea acest loc, de a-l poseda pe de-a-ntregul, venea cumva din străfundurile subconştientului, toate celelalte motive conştient raţionale aflându-se pe un plan secund.

Simultan, rezistenţa şi supunerea în faţa unei autorităţi mai mult de ordin metafizic, dădeau formă şi substanţă realităţii mele prezente. Dar nu mai puteam să ţin pasul cu update-urile perspectivelor mele în lumina unei lumi ireale. Eram supraîncărcat cu o materie care nu lucrează cu limite. Cât mai rapid, trebuia să dezactivez acest câmp de atracţie, să renunţ la acest *échange de limites* care ar fi putut afecta serios structura numită "eu însumi".

Jocul pe care îl jucam era un fel de combinaţie între ascunsul unei lumi proprii ajunse la limitele ei şi trăirea ineditului din perspectiva credinţei într-un ideal de autenticitate înţeles ca o pătrundere într-o realitate care îşi omite dimensiunea temporară (fiind pusă la îndoială).

Leadership: Conştientizezi că varianta de a te inventa ca o operă de ficţiune este primul pas către învingerea unui Ego care ar vrea să crească tot timpul şi nemăsurat, inclusiv din punct de vedere al unei realităţi necunoscute?

Te ascunzi de lume, şi te închizi în alta? Ai sentimentul că poţi vedea şi trăi totul, cu mult înainte de a se petrece inevitabilul? Cât timp poţi suporta periplul pe meleagurile necunoscute şi neexplorate?

Nu consider necesar să cercetez orientarea reală a leadershipului prin analiza acelei variabile cu impact pozitiv care aduce o contribuţie maximă la fundamentarea a ceea ce poate deveni paradigmă de gândire. Dar cred că pot să realizez o sinteză a principalelor constatări, după caz, rezultate în urma analizei efectuate pe un singur capitol existenţial, care are ca pivot regândirea structurii şi a modului de funcţionare a individului supus propriei sale raţiuni.

Apartenenţa individului la propria lui identitate, singura de natură să producă argumente decisive pentru o nouă direcţie de urmat, toate aspectele diverse, multiple, complexe ale maturizări, toate frământările, neliniştile, contradicţiile, speranţele şi visurile - sunt însumate într-o analiză secundară care vizează planul concret al existenţei sale.

Iar acest plan trebuie să fie raţional şi aplicabil în tot ce ţine de el ca persoană, în toate tiparele gândirii sale pentru ca leadershipul să capete o mai mare pondere mai mare în sânul devenirii sale, favorizând traiectoria ascendentă a evoluţiei sale.

Universul pe care ţi-l clădeşti cu grijă în imaginaţia ta este consecinţa trăirilor pe care le dobândeşte disperarea de a evada din realitatea dură a unui prezent care nu duce nicăieri şi care amplifică dezamăgirea.

Aici, întrebarea pe care o adresa odată expertul internaţional, John Maxwell, este binevenită: " *Intri într-o zonă şi rămâi acolo?* " Această intrare într-o zonă care nu e centrată pe realitatea imediată, poate asigura un confort de natură psihică, ca un stimulent de a pătrunde tot mai adânc în taina creaţiei. Dar dacă rămâi prea mult acolo rişti să nu te mai poţi dezlipi de ea.

Evoluţia ta va fi mai bună sau deficitară în funcţie de poziţia pe care o ocupi în raport cu referenţialul, dar şi de modul cum menţii legătura cu tine însuţi în încercarea de a-ţi depăşi limitele. Şi de modul cum îţi extinzi cadrul de percepţie a realului. Căci încercarea de a te situa pe un plan mai înalt de " *a fi* ", care te forţează să te închizi în imaginar şi creativ, nu-ţi garantează obţinerea unei superiorităţi în dezvoltare, forţându-te să te întorci împotriva valorilor şi a adevărurilor acceptate de raţiune.

Leadershipul se referă şi la succesiunea alternativă a mutărilor pe care le faci pentru a ajunge la un nivel mai înalt de înţelegere a cine eşti tu cu adevărat. Să cazi în abisul gândurilor şi imaginaţiei poate însemna o mână întinsă în timp ce faci pasul de bază spre înţelegerea mai amplă a vieţii şi a rolului tău în lume. Dar totodată poate facilita îndepărtarea ta de realul acceptat de tine însuţi şi de majoritate.

Cine eşti cu adevărat se reflectă în realitatea pe care o trăieşti în interiorul unei ficţiuni care reprezintă viitorul din perspectiva a ceea ce alţii nu pot să întrevadă.

Relaţia dintre Eu Însumi şi Universul Paralel are la bază compromisul dintre două entităţi: Ego şi Alter-Ego. Primul îţi cere să rămâi în limitele normalităţii unanim acceptate, celălalt îţi cere să pătrunzi într-un spaţiu neexplorat.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se expună atacului mediocrităţii, atunci dă formă şi substanţă realităţii tale prezente, fără să te cramponezi la acel schimb de limite care poate afecta structura ta funcţională.

Însă nu uita ! Dacă te menţii permanent într-o “lume paralelă”, neacceptată şi neînţeleasă de contemporani, poţi fi catalogat drept necorespunzător pentru o societate normală.

Source: https://neculaifantanaru.com/relatia-dintre-eu-insumi-si-universul-paralel.html

Renașterea continuă în opera supremă a trăirii

On Mai 15, 2024

Ceea ce percepi ca fiind "real" poate fi simpla suprafață a unei lumi iluzioniste menită să te pregătească pentru o cunoaștere superioară.

Experiența pe care am trăit-o recent a fost cu adevărat uluitoare, un fel de *Erisyoacyk Amoselion*, o punte dintre minte, corp şi suflet, prin care o lume exterioară a curs nestingherit în mine. Încă sunt în căutarea semnificației ei profunde.

Când m-am trezit în această dimineață, obiectele pe care le-am găsit lângă mine, o mască, un ceas şi un trandafir, erau indicii că realitatea și visul sunt mai strâns legate decât pare la prima vedere. Masca de teatru de pe noptieră mă făcea să mă gândesc la rolurile pe care le-am jucat în viață, fără voia mea, Prospero, Hamlet, Timon sau Macbeth, și la dorința trecătoare de a-mi ascunde adevărata față sub diverse măști. Visul, trăirea mea în altă realitate, ar putea fi o chemare pentru a-mi deschide ochii la posibilitățile ascunse și la experiențele neexplorate din viața aceasta?

Povestea visului meu este povestea secretelor prin care am trăit. A fost ca şi când aş fi încercat să evadez dintr-o amintire fără de prezent sau, dimpotrivă, să mă alătur unui proces de revedere a unei jumătăţi din mine, condiţionată de artă să-mi lumineze sufletul printr-o vădită tendinţă de intensificare a dialogului dintre real şi ireal. Cu cât un magician îşi protejează mai bine secretele, cu atât acestea se dovedesc a fi mai banale. Scena, bineînţeles, se dezvoltase în jurul meu, datorită pretinsei mele capacităţi de a mă afla în două locuri în acelaşi timp.

Dar cel mai intrigant obiect din vis, care face trimitere la obiectele descoperite lângă mine, era o pictură abstractă, ale cărei culori vibrante și forme nebuloase păreau să mă conducă către o percepere din ce în ce mai acută a infinitului. Acea mișcătoare întindere albastră, stagnantă în mișcarea ei, valabilă doar prin expresivitatea degajată, pe care mi-o oferea pictura, se afla într-un echilibru instabil, undeva între informal și figurativ, între abstract și concret.

Leadership: Descoperirea că "ceea ce vezi nu este ceea ce este de fapt" te invită să te întrebi cât de mult din ceea ce știi este de fapt filtrat prin iluzii?

Drept urmare, confruntându-mă cu demonstrarea definitivă a imposibilului, oscilam între cele două identități ale picturii, ambele atrăgându-mă într-un mod izbitor. Una care îmi aparţinea cu adevărat, cealaltă care împinge către nebunie, acea stare permanentă de somnambulism, prin care viaţa, cu formele ei de manifestare, îşi înregistrează suita sa de variaţiuni fără sfârşit. Echilibrul instabil dintr-o operă de artă poate oglindi tensiunile interioare ale observatorului.

Am închis înapoi ochii. Niciun cuvânt. Nimic explicit. Aveam senzația că sunt într-o încăpere vidată, plină de tăcere, în care Dumnezeu, purtând o pelerină neagră cu glugă de Halloween, își dezvăluia prezența misterioasă într-un tablou mişcător, fluid, care se scurgea precum timpul din operele lui Salvador Dali. Era ca un fel de revelație spirituală profundă, o conexiune cu divinul dincolo de formele obișnuite, fiindcă ceva mă făcea să ies din tiparele percepției obișnuite și să experimentez o stare alterată de conștiință, o fuziune misterioasă cu realitatea de dincolo de aparențe.

Abandonarea conștiinței limitate este calea spre iluminare.

Când am deschis ochii, senzaţia rămăsese atât de puternică, încât am crezut că eu însumi fusesem topit într-un peisaj fluid ca timpul, din picturile lui Dali. Tulburător şi neliniştitor, mă simțeam ca și când realitatea obiectivă se dizolvase, granițele dintre mine și lumea exterioară devenind neclare, iar percepția mea era complet distorsionată și suprarealistă. Totuşi, mă copleşise un sentiment de singurătate, ca şi când m-aş fi despărţit de lumea asta, doar ca să-l cunosc pe Dumnezeu, iar odată ce l-am găsit, imediat a dispărut. Arta abstractă te provoacă să găseşti sens și ordine în haosul aparent.

Leadership: Ai putea să percepi o imagine care conduce la o estimare subiectivă a realității, împrumutând elemente simbolice capabile să construiască o ființă creativă organică, cu o diversitate infinită de întruchipări?

Magicianul din romanul lui Christopher Priest, mărturisea o parte din secretul iluzionismului:

"La baza misterului se află trei, posibil patru dintre cele şase categorii fundamentale de iluzii: dispăruse, apoi dispăruse în altă parte, cumva părea să fi fost şi un element de transfer, iar toate fuseseră realizate cu aparentă sfidare a legilor naturii. O dispariţie pe scenă este relativ uşor de pregătit, prin plasarea oglinzilor sau a jumătăţilor de oglinzi, folosirea luminii, utilizarea pânzelor sau stolurilor negre, şi aşa mai departe. Apariţia în alt loc este, de obicei, o chestiune de plasare dinainte a unui obiect sau a unei copii fidele a acestuia. Sau, dacă este vorba despre o persoană, plasarea unei dubluri convingătoare a persoanei respective. Combinarea acestor două efecte îl produce pe al treilea; în dezordinea sa, publicul crede că a asistat la sfidarea legilor naturii."

Just a dream artist. Dumnezeu mi-a dat visul ca să-mi împlinesc realitatea. Încă mă gândesc, dacă nu cumva visul meu a fost prezentarea rafinată a unei iluzii de scenă, suficient de bună încât să mă determine să mă cunosc mai bine sub aspectul unui Delirium, a unei Synaesthesia, care uneşte trecutul și prezentul într-un mod special.

Tatăl şi fiul, amândoi află adevărul neliniştitor: "ceea ce vedem, nu este ceea ce este de fapt". Unul se confundă cu celălalt, până când amândoi devin una - o singură conștiință fuzionată, în care granițele dintre identități se estompează complet. Trec pe nesimțite de la unul la celălalt, fără a ști măcar dacă acest transfer se efectuează într-un sens ori în altul.

Momentul în care Dumnezeu intervine în vis sugerează tranziția de la creație la revelație.

Pictura a prins viața din vis și a devenit realitate. Dintr-o dată, și fără niciun prag, ea m-a introdus în acest infinit al iluziilor generate de însuşi forţa creativă a minţii, într-un moment în care Dumnezeu a spus: "Destul". Şi, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, El m-a invitat să păşesc mai departe pe calea spre infinit. Cu condiția de a mă abandona viziunii sale, curând am început să prețuiesc, la justa ei valoare, calitatea implicată în această pierdere - sau redobândire - de conștiință.

Într-un final, am izbutit să desluşesc adânc sensul acestei experiențe inexplicabile. Iată-l: *"Unirea identităților într-o singură conștiință poate simboliza integrarea aspectelor divergente ale sinelui."*

În leadership te vei lovi mereu de această lege aspră: "Fii pregătit să îți pierzi temporar reperele obișnuite, pentru a câștiga o cunoaștere superioară."

Această cunoaștere superioară se obține prin integrarea și reconcilierea aspectelor divergente ale sinelui într-o conștiință unificată, astfel încât să se obțină o perspectivă mai profundă și mai cuprinzătoare asupra realității și a propriei ființe.

Renașterea continuă în opera supremă a trăirii simbolizează transcendența limitărilor și evoluția constantă a ființei către nivele superioare de înțelegere și conștientizare. Visurile pot funcționa ca un teatru al minții, punând în scenă iluzii complexe care dezvăluie adevăruri profunde. Deci, iată singurul adevăr care m-a inspirat să scriu acest articol:

"Cu cât vrei să afli mai multe despre tine și despre lume, cu atât trebuie să visezi mai mult, pentru că visele sunt portaluri către adâncurile inexplorate ale ființei și ale universului."

Source: https://neculaifantanaru.com/renasterea-continua-in-opera-suprema-a-trairii.html

Renunţare dincolo de creaţie

On Noiembrie 08, 2015

Manifestă-ţi autoritatea în lupta cu tine însuţi, focalizându-te pe opoziţia dintre simplitatea aparentă a producerii unei creaţii distincte şi complexitatea ei ulterioară.

Într-o scrisoare din Mexic, regizorul Serghei Eisenstein scria unui prieten: "Ştiţi bine că spiritul, inima şi...soarta mea sunt melodramice". Sunt rânduri scrise la 28 decembrie 1931. Soarta sa devine însă profund tragică şi, într-o scrisoare de peste numai patru luni, scrisă la 27 ianuarie 1932, după ce Sinclair dă dispoziţia categorică de oprire a filmărilor, citim aceste rânduri cutremurătoare:

"Renunţ la tot. Tot, tot, tot - numai să mi se lase posibilitatea de a termina ceea ce, în condiţiile unor greutăţi dintre cele mai de neînchipuit, nu lucrez, ci pentru care lupt... Este vorba, aşa cum suntem cu toţii convinşi, despre filmul nostru cel mai bun. Nu se poate distruge aşa ceva...Groaznic este că oamenii nu înţeleg că filmul nu-i un cârnaţ pe care-l poţi mânca în întregime sau la fel de bine şi numai pe trei sferturi din lungimea lui..

Poate totuşi se întâmplă un miracol şi voi mai putea filma episodul pentru care aş da sângele inimii mele (şi nu o spun ironic - îmi cunoşti doar caracterul). Ajută-ne... Asemenea scrisori nu se scriu deseori...În situaţia mea omul îşi trage un glonţ în cap. Mă şi mir că nu o fac ! Cine ştie - asta s-ar putea totuşi întâmpla ! Există aici toate posibilităţile şi să trebuiască totuşi să renunţ la tot ! " *

Leadership: Cum te percepi în faţa instanţei supreme numite "renunţare", în limitele a ceea ce poţi experimenta şi obţine prin intermediul actului de creaţie care îţi pune la încercare răbdarea şi ambiţia?

În adâncul fiinţei care îşi actualizează constant rănile pricinuite de eforturi care deseori nu produc decât o oboseală cumplită, se manifestă o sfârşeală ce rămâne agăţată de vreo iluzie trecătoare. Acesta este un sindrom al personalităţilor puternice, chiar dacă pare greu de crezut. În faţa actului de creaţie se aşează întotdeauna un zid, numit renunţare, o luptă straşnică cu însăşi posibilitatea de a fi parte din povestea căreia i-ai dat o formă absolut fantastică, fiindcă puţini reuşesc să transpună o poveste într-o celebrare a spiritului autentic de sacrificiu, a loialităţii faţă de un ideal, manifestat în lupta pentru victoria unui vis, a unei viziuni sau a unei pasiuni.

Însăşi actul de creaţie este o definiţie a menirii, a implicării omului ambiţios într-un proiect numit "O şansă la demnitate". În cugetările dospite în poliedrul desfăşurării existenţei care te împiedică să materializezi o viziune, ca o slăbiciune adusă de loviturile sorţii propriilor tale puteri, adică în cugetările care năzuiesc să explice acea stare psihico-emoţională care strigă că ai ajuns acolo unde nimic nu te aşteaptă, putem să deosebim două orientări.

Una, reprezentată prin senzaţia de opoziţie dintre simplitatea aparentă a producerii unei creaţii distincte şi complexitatea ei ulterioară, manifestând o relativă independenţă faţă de conţinutul ei, ceea ce te apropie de un fel de barieră sau graniță, marcând limita dintre valoare şi non-valoare. Cealaltă, reprezentată prin ceea ce ţi se întâmplă atunci când simţi că te blochezi şi nu mai poţi avansa, inefabilul existând aici în stare pură, duce la un fel de degradare accelerată a imaginii de sine, a propriei fiinţe, în locul descoperirii şi dezvoltării ei.

Leadership: Poţi să evidenţiezi imaginea unui destin abordat ca o consecinţă a unei căutări care implică efort şi incertitudini în direcţia unei "conştiinţe de sine" chemată să-ţi

aducă aducă aminte de faptul că orice te încearcă are un scop evolutiv?

Puterea de a te cunoaşte şi înţelege nu poate fi deplină dacă în descoperirea alternativelor din care se desprind stările efect nu urmăreşti în acelaşi timp aceste două orientări. Nu uita că prima caracteristică a leadershipului - şi pentru aceasta îl numim parte integrantă a unui stil puternic de combinare a nuanţelor vieţii cu eforturile de creaţie - este de a accepta această "renunţare" în esenţa ei ca o anexă a personalităţii tale.

Iar confesiunea *"Există aici toate posibilităţile şi să trebuiască totuşi să renunţ la tot"* , desprinsă din durerea de a nu mai putea ajunge la înfăptuirea "marii opere", nu poate direcţiona leadershipul spre transformarea stabilită prin autoritatea de a te angaja în decizii efective (nu iluzorii) referitoare la aspectele vieţii personale şi profesionale.

Căci disperarea, legată de creaţia căreia nu-i poţi da o anumită formă, căreia nu-i poţi seta o anumită dimensiune şi valoare, afectează stilul tău de a gândi, de a acţiona, de a te exprima şi de a-ţi expune ideile. În leadership asta se numeşte că ai atins punctul de rezistenţă de la care nu mai vrei să faci niciun pas un plus. Înseamnă că începi să te afunzi în zona obscurităţii personale.

Conştiinţa de sine, care include un set de alte structuri cum ar fi: cunoaşterea, pasiunea, voinţa, imaginaţia, este acea trăire de încredere profundă definită prin imperativul "nu renunţ la ce mi-am propus" pe care şi-o însuşeşte numai artistul care ştie să facă din strădaniile cele mai înverşunate o caracteristică a maturităţii spirituale.

Renunţare dincolo de creaţie aduce în prim plan acea însuşire a creatorului de a trăi o stare tensiune, anxietate şi neîncredere, rezultată în urma eforturilor de a-şi demonstra talentul şi valoarea.

Puţini recunosc ca obiect de studiu această zonă obscură – a renunţării. Ea fiind o formă de a te manifesta ca factor activ în procesul de retrasare a graniţelor propriei lumi, oferind interpretări noi propriei fiinţări.

Susceptibilă de un studiu cu adevărat relevant în leadership, este arta de a te cunoaşte în ipostaza de învins de propriile eforturi, manifestată ulterior într-o formă de a fi învingător - integrată în conştiinţa celorlalţi oameni.

Poţi fi un model de urmat pentru ceilalţi oameni dacă reuşeşti să îţi manifeşti autoritatea în lupta cu tine însuţi.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/renuntare-dincolo-de-creatie.html

Resortul reconfigurării personale

On Aprilie 09, 2009

Amplifică-ţi leadershipul până la cel mai înalt nivel, punându-ţi în valoare forţa lăuntrică.

Un anonim s-a ridicat singur împotriva unui uriaş imperiu. Spartacus, sclavul schingiuit care s-a răsculat împotriva legiunilor şi cohortelor Imperiului Roman, a fost cel care a determinat schimbări de proporţii. Aşa cum spuneam şi într-unul din articolele mele de pe site, el a devenit o legendă fiindcă a avut curajul să-şi rişte viaţa pentru libertate şi dreptate. El a arătat lumii prin exemplul său viu ce este libertatea, cum robii sunt în stare să devina eroi, şi că oamenii sunt în stare să lupte pentru o viaţă mai bună şi pentru fericirea lor.

Concluzie: Nu vei putea niciodată să obţii din nimic puteri incomensurabile. Ci trebuie să te concentrezi asupra naturii tale lăuntrice, să-i conferi sinelui tău o mare putere de sugestie care să te ajute să te împotriveşti acelor factori negativi care îţi diminuează capacităţile.

Întăreşte-ţi credinţa în propriile virtuţi morale, stabilindu-ţi acea stare de spirit pozitivă care să-ţi deblocheze orice fel de limite pe care "climatul" tău ţi le-a impus, efectuând o manevră salvatoare care să ducă la creşterea leadershipului tău. Pentru aceasta este necesar să-ţi foloseşti la maximum resursele lăuntrice.

Leadership: Tu eşti în stare să te concentrezi asupra naturii tale lăuntrice şi să-i conferi sinelui tău o mare putere de sugestie care să te ajute să te împotriveşti acelor factori negativi care îţi diminuează capacităţile de conducere?

Spartacus a avut potenţial de lider. Dar aşa cum o floare, ca să înflorească, are nevoie de condiţii potrivite - tot aşa şi el a avut nevoie de curaj ca să-şi urmeze cu rigoare impulsul de a se orienta spre dezvoltarea lui spirituală atunci când mediul îl obliga să rămână mic şi neînsemnat.

Dar ceea ce i-a definit caracterul puternic a fost faptul că a ştiut să se concentreze asupra naturii sale lăuntrice, adică a ştiut cum să-şi facă raţiunea să pară profundă, a ştiut să rabde şi să aştepte momentul favorabil pentru a se face remarcat, a ştiut să propovăduiască şi să transmită învăţătura de bază a istoriei: cum şi de ce să nu fii uitat niciodată. A ştiut să-şi gestioneze căderile, a ştiut să trăiască şi să moară cu sabia în mână - exact ca un adevărat luptător. De asemenea, cred că a ştiut să-şi păstreze până în ultima clipă acel chip zâmbitor dincolo de care cu atfit mai mult se simţea de atâtea ori amărăciunea.

Natura lăuntrică a omului nu se îndreaptă spre ceea ce omul poate să înfăptuiască, ci spre ceea ce el îşi auto-induce cu acea naturaleţe cu care scriitorul îşi clădeşte personajele din romane. Acea naturaleţe care este semnul omeniei nepervertite. De fapt, personajele asemenea lui Spartacus au acea naturaleţe care te face să le îndrăgeşti până la o anumită limită, însă devin pe alocuri prea conştiente de rolul lor, pierzând din realismul pe care mizează oamenii cu adevărat cumpăniţi.

Leadership: Poți insera o imagine personală într-un mesaj despre viaţă, astfel încât imaginea să facă parte din împlinirea ta definitivă căreia i se asociază o stringentă realitate ce nu poate fi pierdută din vedere?

Cel care ştie să se facă ascultat captând atenţia şi sufletele oamenilor, cel care se ascunde în

bagheta magică a unei personalităţi foarte puternice mai întâi trebuie să-şi stimuleze sigur avântul de a „înflori”. Ca să capeţi încredere în tine şi în capacităţile tale, trebuie să-ţi stimulezi şi să-ţi dezvolţi însuşirile pozitive, trebuie să te conectezi la acea stare interioară de fundal şi să trezeşti în tine acel imbold de autodepăşire care să te ajute să reuşeşti să ieşi din anonimat.

De la Spartacus a pornit acel curent puternic care a trezit în conştiinţa a mii de inşi necesitatea schimbării. El a reuşit să atragă de partea lui o mulţime de oameni care s-au răsculat împotriva unei stări de lucruri care trebuia schimbată.

Ce imens potenţial de energie, de credinţă stăruie în stare latentă în tine? Ţi-ai neglijat conştient ani de-a rândul virtuţile şi performanţele? Sau continui să te înstrăinezi de ele?

Învaţă să creşti în tine, iar ceilalţi din jurul tău, urmându-ţi exemplul, vor creşte şi ei. Nu uita că nu poţi să ceri mai mult de la ceilalţi, dacă nu ceri mai mult de la tine însuţi. Şi chiar asta înseamnă să inserezi o imagine personală într-un mesaj despre viaţă, adică să ai o mare putere de evocare a straşnicei tale lupte cu propriile limite.

O stringentă realitate nu poate fi pierdută din vedere, anume că cine se situează deasupra puterii asumate la nivel de reacţie a sinelui la lume şi la legile implacabile ale finitudinii, acela nu-şi va găsi niciodată eliberarea din paginile poveştii sale nemuritoare.

Resortul reconfigurării personale este reprezentat de acel impuls sufletesc pozitiv prin care liderul îşi accelerează propria dezvoltare, progresând mai rapid decât ar face-o la insistenţele altora. Este cea mai puternică parte din tot arsenalul de care dispui, pe care dacă ştii cum să ţi-o configurezi şi să ţi-o pui în valoare, vei putea să-ţi clădeşti şi să-ţi modelezi leadershipul până la cel mai înalt nivel.

Concluzie: Există o tendinţă naturală în majoritatea oamenilor de a-şi îmbunătăţi viaţa, de a obţine fericirea, dar nu toţi au curajul să iasă din anonimat şi să-şi dezvolte la maximum abilităţile şi forţele lăuntrice mobilizatoare spre materializarea dorinţelor lor.

Pentru a-ţi dezvolta leadershipul trebuie permanent să-ţi extinzi resortul interior prin care se produce o reconfigurare personală a forţelor tale lăuntrice mobilizatoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/resortul-reconfigurarii-personale.html

Return To Innocence

On Decembrie 17, 2017

Ajustează-ţi paşii pe care îi faci, încât să te situezi în sfera virtuţii de a crede în tine însuţi şi de a te socoti capabil de fapte mărețe înaintea măreţiei creaţiei lui Dumnezeu.

Ajunsesem în cu totul altă geografie a prezentului, în demersul mental al căutării de noi căi pentru depăşirea de praguri şi trepte, adaptate circumstanţelor unor experienţe de ştergere a păcatului numit "hoinăreală", de-a lungul vieţii psihice şi sociale care parcă îmi lua minţile, îmi acoperea nădejdea de îndelungată continuitate în redefinirea şi îmbunătăţirea imaginii mele în lume.

Voiam să fiu cineva cu adevărat sclipitor, întemeietor al unei științe incomensurabile, poate într-un viitor care mi se părea tot atât de imaginar ca şi vieţile anterioare pe care, cândva, le-am trăit prin ochii lui Dumnezeu, dar nu îmi amintesc nimic despre ele. Imensa diversitate a ochiului sensibil care cercetează cu atenţie faptele, reperul de orientare pentru reglajele fine ale funcţiei *"Just believe in destiny"* , îşi aveau replica în nuanţele impuse de psihologia artei de a fi pregătit pentru şansa unei regăsiri a autenticităţii credinţei, atunci când aceasta urma să apară.

Mâna sigură a împlinirilor care mă obsedau şi mă stăpâneau cu tristeţe în acelaşi timp, pentru magia cu care mă întâmpinau angajamentele asumate în perioada apartenenței la conştiinţa profundă a timpului prezent, era o certitudine a scopului de a poseda o valoare unică, grandioasă, numită *"Follow just your own way".*

Ce mi s-a părut mai ciudat, mai bine integrat în realitatea paşnică a unei lumi însorite care te face să uiţi de ceea ce trăieşti în prezent, cu excepţia condiţiei referitoare la situaţia financiară, era acea alternanţă continuă şi perfect riguroasă dintre schimbare şi imuabilitate care parcă mă ducea la ideea de reversibilitate: *"That's not the beginning of the end".*

Leadership: Îți asiguri starea de spirit specifică unei firi statornice, prin definirea expresă a noţiunii de "împrejurare" pe care se întemeiază decizia de a poseda o valoare unică?

Iată cum exprima scriitorul român Artur Silveştri acest tip reversibilitate: "Sunt oameni care scriu la marginea apei, adică acolo unde Timpul îşi desluşeşte altfel marele mister al sfârşitului fără început. Şi ei, ca şi mine, poate că odată vor fi înţeles, într-un fel, sufletul natural care ne defineşte ca un fel de entelehie." *Just look into your heart my friend, that will be the return to yourself.*

Punctul culminant al unui înainte, pe care îl pregăteam în străfunduri, se dezvolta între redarea precisă a realității dure și halucinațiile minții mele rătăcite în haosul nerăbdării de a-mi dovedi elanul de reînnoire a credinţei, prin dispreţul conformismului şi prin exersarea relaţionării cu posibilul unei aventuri provocatoare, ca viziune a artei mele. Cu posibilele ei denaturări.

Şi încă o dată, fără o trădare a formelor aducătoare de conţinuturi, viaţa mi se revela ca o ofertă personalizată, mai mult îndreptată spre cultivarea sentimentului de superioritate sau de dominaţie, din forţa acelei interpretări a imposibilului ce trebuie atins prin abandonarea totală într-o nebunie a performanțelor, nu neapărat voită, dar cu siguranță apreciabilă.

Valoarea unică pe care mi-o acorda acea parte a vieții care caută răspunsuri din orice

împrejurare se caracteriza printr-o fragmentare a totalităţii unui ansamblu de reprezentări şi punerea lui într-un cadru de referință care presupune să crezi în el, să fii convins că are potențialul şi puterea de îndeplinire a unui scop.

Leadership: Încerci să te regăseşti în prim planul „Marii Opere" atunci când ești singurul care nu se potrivește imaginii din jur?

Ești singurul care nu se potrivește imaginii din jur atunci când te angajezi într-o depăşire a valorii personale în arta de a-ți urma propriul drum spre realizarea menirii tale adevărate.

Ce este arta, faza roşie a Marii Opere, altceva decât o potrivire a circumstanţelor care îţi pun în valoare unicitatea, încă o treaptă de apropiere de Dumnezeu, *be yourself don't hide* , identificând mijloacele de a face faţă cu succes situaţiilor zilnice cu care te confrunţi, doar astfel putând să afli mai multe despre tine însuţi.

Don't care what people say , îmi şoptea neobosită conştiinţa cu acea greutate a stâncii care se prăbuşeşte în mare, când te prăbuşeşti sub tensiunea unor forţe dinlăuntru şi încerci să te ridici din anonimat, când eşti pus sub apăsarea unei puteri de sus. E vorba de acea conştiinţă a diferenţelor, adică acel ceva care ţine de realitatea superioară a integrării unor scenarii divergente într-un singur model de perfecţiune: Dumnezeu, urmată de reprezentarea totalităţii acestor diferenţe pe durata vieţii. *Just believe in destiny !*

Presimțirile, controversele, situațiile aproape fără ieşire, pasiunile alese din puzderia de nonsensuri ce-mi ocupau timpul liber, izbucnirile vitale, alternarea între fatalitate și izbăvire, toate îmi consolidau destinul. Credeam că dacă îmi examinez parcursul ca o reflecţie a credinţelor despre mine însumi, paralel acordându-mi totuși răgazul unei incursiuni în trecutul plin de învăţăminte, voi putea să-mi onorez mai ușor angajamentele faţă de scopul de a fi creator și de a-l pune în practică în mod curajos și cu stil.

Măreția creaţiei lui Dumnezeu se observă în existența pe care omul o trăiește prin tot ceea ce el îşi poate închipui că este cu putinţă să împlinească.

Return To Innocence simbolizează imaginea sufletului unui om desăvârşit care se apropie de Dumnezeu prin chintesenţa unei maxime personalizări a parcursului pe care îl urmează, pentru a se putea situa în sfera virtuţii de a crede în el însuşi şi de a se socoti capabil de fapte măreţe.

Este vorba de acea inocentă a Ego-ului care îşi imaginează că i se vor împlini închipuirile, manifestată prin plăcerea sănătoasă de a trăi certitudinea scopului propus, învingându-şi teama de „înălţime" prin iubirea pentru Dumnezeu.

*** Notă:** Enigma - Return To Innocence

Source: https://neculaifantanaru.com/return-to-innocence.html

Revărsările neliniştilor creatoare

On Iunie 19, 2014

Ţine pasul cu iniţiativele de îmbunătățire a proceselor de constituire a creaţiei, acordând prioritate căutărilor de montaj a tuturor componentelor "conţinutului" ei.

Căutările continue din timpul redactării scenariului - care, iniţial bătute la maşină, conţin numeroase ştersături, adăugiri, modificări - dovedesc, cred, că cristalizarea în conştiinţa realizatorului s-a petrecut şi pe parcurs. Aşa se explică probabil că unele din însemnări pot naşte presupunerea că au fost făcute după filmări. În timp ce elementele esenţiale există în foile de montaj, deci au fost gândite dinainte, altele vor apărea ulterior de-a dreptul în film.

Toate aceste constatări, ca şi numeroase altele pe care nu are rost să le detaliem aici aruncă o lumină asupra felului în care a fost creat filmul "Crucişătorul Potemkin". Din clipa sosirii lui Eisenstein la Odessa şi până la finisarea filmului, constatăm căutări neîntrerupte, desfăşurate într-o febră a creaţiei. O nelinişte creatoare permanentă care îl ducea pe maestrul Eisenstein la găsirea succesivă de noi soluţii. "Crucişătorul Potemkin" a fost creat într-o stare de incandescenţă creatoare, cu o spontaneitate evidentă. *

Leadership: Îţi dovedeşti, în orice condiţii de improvizaţie, puterea de a lupta cu mijloacele de constituire a creaţiei printr-un "Think Back" care are puterea de a cristaliza o nouă formă de fuziune între subiect şi fundal?

Din punct de vedere al construcţiei leadershipului care se află în contact direct cu terenul fertil de transmitere unei cunoaşteri teoretice şi practice, avem de-a face deseori cu o schimbare relativ însemnată de accente în ceea ce priveşte actul şi raţionalitatea Creaţiei. Iar aici avem de-a face cu o fuziune nouă între subiect şi fundal, în sensul că ceea ce vrei să scoţi în evidenţă trebuie să aibă impact la nivel de viziune, dar trebuie să aibă şi rezonanţă la nivel de receptare, abordare şi utilizare a mijloacelor de realizare a creaţiei interpretative şi improvizate.

Construcţia unei creaţii are la bază căutări neîntrerupte de noi orizonturi, de noi aranjamente, de noi suporturi de realizare a obiectivelor de performanţă individuală. Aici trebuie avut în vedere căutarea expresiilor de intelectualitate (care îi înnobilează munca artistului) şi sugerarea lor atât prin tehnică cât şi conceptual.

"Think Back" este mărturia unei lupte pe care ai dus-o cu mult timp în urmă, cu strângerea şi găsirea unor formule asociative de prezentare şi promovare a artei. Găsirea unor dovezi care să ateste veridicitatea unei arte necesită eforturi susţinute şi o documentare aprofundată, dar rezultatele merită cu prisosinţă.

Conţinutul unei creaţii se cristalizează prin numeroase ştersături, adăugiri şi modificări ce dovedesc o punere în contextul pasiunii a unui parcurs inițiatic, tumultuos și fecund.

O operă se realizează deseori din improvizaţii ale momentului şi din improvizaţii ale temelor abordate, în procesul de identificare a elementelor semnificative ce trebuie transmise prin mesaj. De fapt, creaţia se bazează pe un du-te vino neîncetat de sentimente, gânduri și emoții, idei, conexiuni, interpretări, de "aş vrea, n-aş vrea" care se răsucesc unele în jurul altora. Toate făcând parte din procesul de stabilire a unor noi abordări şi viziuni privind implementarea unei noi variante de „produs".

Într-un anumit sens, punctul de vedere a liderului artist, care porneşte de la premisa că singurul mod în care poate înţelege şi susţine arta este să vadă dincolo de prejudecăţile construite de-a lungul timpului, corespunde cu iniţiativele de îmbunătățire a proceselor de producţie a creaţiei.

Căci nu poţi să efectuezi o îmbinare şi să conferi stabilitate formelor de întemeiere a unei ştiinţe, bogate în elemente de cultură tehnică, indispensabile bunei funcţionări a instanţei de autoritate în faţa altora, dacă nu acorzi prioritate căutărilor de montaj a tuturor componentelor "conţinutului".

Leadership: Creşterea autorităţii tale în sfera creaţiei implică o nouă alcătuire a mijloacelor de construcţie a fundamentelor şi conceptelor ce urmează traiectoria unor preocupări frecvente faţă de potenţialitatea şi trebuinţele tale de cunoaştere şi de acţiune?

Analiza conceptului de autoritate în sfera creaţiei, dar şi promovarea artei de o particulară şi elevată rezonanţă care instituie noi forme de exprimare, cristalizează în conştiinţa realizatorului o anumită formulă a compoziţiei, o sumă de erori numite valori, o nouă alcătuire a mijloacelor de construcţie a fundamentelor şi conceptelor de interes major.

Priorităţile acordate mijloacelor de instituire şi gestionare a creaţiei, în reprezentările ştiinţifice, devin mai mult o chestiune de putinţă decât de voinţă. Două realităţi sunt prezente în sfera priorităţilor: revizuirea idealurilor şi reînnoirea tuturor elementelor de cunoaştere, pe de o parte, şi formele de organizare a procesului de învăţare-evaluare pe de altă parte. Şi găsirea succesivă de noi repere care să contureze specificul unui anumit rol profesional. Asta, numai în cazul în care consideri arta ca fiind o formă de exprimare a valorii individuale.

A fi regizor înseamnă să descoperi o nouă formă de exprimare a propriilor emoții printr-o modalitate de creație în care orice combinație de noţiuni şi realităţi este permisă.

Revărsările neliniştilor creatoare scot în evidenţă acea agitaţie febrilă din partea liderilor, creată din pricina căutării unor noi mijloace de producţie şi transmitere a creaţiei, respectând condiţiile implementării unor noi concepţii despre calitate şi performanţă.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/revarsarile-nelinistilor-creatoare.html

Revelări a lucrurilor secrete: duşmanii noştri din lăuntrul nostru

On Decembrie 05, 2010

Iluminarea interioară este o călătorie personală, unică fiecăruia, ce nu poate fi grăbită sau impusă din exterior.

- Aş putea să primesc şi eu viziunea inefabilă?

- S-ar putea, dar nimeni nu poate cunoaşte căile interioare ale celuilalt, nici el însuși, căci doar în urma unei căutări neobosite de sine şi a propriului spirit ajungi să te cunoşti suficient ca să începi să speri că vei putea primi iluminarea interioară. Prin vieţi succesive sau într-o singură viață, prin asceză şi efortul meditaţiei, putem reuşi, totuşi, să scăpăm de duşmanii noştri din lăuntrul nostru, să ne alungăm călăi.

- Îmi poţi spune cine sunt?

Leadership: Ai experimentat vreodată o revelație prin care ai simțit că începi să înțelegi o viziune inefabilă care îți ghidează sinele tău spre transcendere?

- Cine sunt duşmanii tăi? Ţi-i pot doar numi, dar asta nu înseamnă că vei avea şi forţa de a-i alunga, de a-ți purifica sufletul. Primul duşman este ignoranţa. Al doilea este nedreptatea, opusă acelei Maat, care este nu numai echitatea față de tine şi faţă de ceilalți, ci şi tot ceea ce este susceptibil de a frâna bunul mers al lumii, de a distruge echilibrul lucrurilor. Al treilea este invidia, căci ea ne dăunează mai mult nouă decât celorlalți; ne roade inima, alungând seninătatea sufletului. Al patrulea este răutatea, căci ea ne împinge să facem rău celorlalți şi naște nedreptate. Al cincilea este perfidia, căci ea foloseşte minciuna şi viclenia, care sunt condamnate de Maat.

Al şaselea este avariția, căci te face să trăieşti doar ca să posezi bunuri, astfel încât ești gata la toate trădările, la toate crimele ca să-ți satisfaci o pasiune atât de funestă. Al şaptelea este senzualitatea, căci nu mai trăieşti decât pentru satisfacerea simţurilor, nu te mai gândeşti decât la plăcerea pe care o procură unirea trupului cu alt trup, fără să-ți mai pese de propria demnitate, fără să te fereşti de răul pe care l-ai putea face celorlalți. Al optulea este furia, căci aruncă sufletul în cea mai mare tulburare, alungând orice stăpânire a voinţei noastre: fiind cuprinsă de o furie nedemnă de o divinitate, zeiţa îndepărtată a pustiit Pământul, semănând moartea şi teroarea.

Leadership: Mintea ta este suficient de formată ca să poată merge mai departe pe drumul cunoaşteri, fără să fie perturbată de sentimente considerate inferioare sau neadecvate naturii tale?

- Un zeu poate să se lase în voia unor sentimente atât de umane, care par nedemne de natura lui?

- Desigur, când acest zeu nu este altceva decât creația minţii omeneşti, când nu are nicio realitate în afara imaginaţiei oamenilor. Dar poate că vei descoperi prin tine însuţi că zeii pe care îi adoră oamenii nu sunt nimic altceva decât creaţii ale minţii lor.

- Vorbeşte-mi mai mult despre asta, căci totdeauna mi s-a spus contrariul, că zeii i-au creat pe oameni.

- Este o mare blasfemie şi rodul unei minţi incredibil de naive dacă spui că un zeu, indiferent care ar fi, l-a creat pe om după imaginea sa, căci un astfel de zeu nu poate avea o existenţă reală, el uzurpă atributele zeului, care este total diferit atât de oameni, cât şi de animale, acestea fiind, toate, creaturi apărute din negura timpului, în urma unor lungi maturizări, a unor lungi transformări. Dar mintea ta nu este încă suficient de formată ca să poată merge mai departe pe acest drum al cunoaşterii. Să trecem la al nouălea călău al sufletului: necumpătarea. Căci, precum senzualitatea, care este o nevoie exagerată de voluptate, necumpătarea este un abuz de băuturi fermentate care duce la beție, care ne face să pierdem noțiunea de noi înșine şi orice stăpânire a corpului și minţii noastre.

Leadership: Cum îți propui să îmbunătățești continuu înțelegerea realităților inițiale, depășind obstacolele impuse de interpretarea subiectivă dată unei cunoaşteri limitate?

Al zecelea este lăcomia, căci abuzul de hrană deformează corpul şi incită la adâncirea şi mai mare a sufletului în materie. Al unsprezecelea este temeritatea, căci ea te înclină să neglijezi orice prudenţă - care este o mare virtute -, îndemnându-te nu numai să-ți rişti viaţa corpului prin cutezanțe criminale, ci şi viaţa sufletului, prin lipsa de măsură şi de înţelepciune. Este un viciu pe care orice om destinat să-i guverneze pe ceilalți trebuie să-l alunge din inima lui.

În sfârşit, al doisprezecelea nu este altul decât greșeala.

- Te-am ascultat, zise Neferu, dar, în timp ce ai adus câteva precizări scurte, referitoare la zece dintre aceste pasiuni periculoase, nu ai spus nimic despre ignoranță, prima, și despre greşeală, ultima.

- Acestea, fiule, le vei afla mai târziu, până în cele mai profunde realități. Află totuşi că ignoranţa este opusă cunoaşterii realităților iniţiale, esenței reale a lucrurilor, a naturii universului, iar greșeala este interpretarea falsă sau viciată a acestei revelări a lucrurilor secrete. Dar, deocamdată, trebuie să mă limitez la prezentarea acestor concepte înţelegerii şi meditaţiei tale.

Înțelepciunea costă în recunoașterea ignoranței și în strădania de a o depăși pentru a evita greșelile unor revelaţii nedistorsionate de adevărurile ascunse.

Revelări a lucrurilor secrete se referă la dușmanii din lăuntrul nostru atunci când încercăm să urcăm mai sus spre vârful înțelepciunii. Farul nostru călăuzitor este acel luminos sentiment de auto-cunoaștere care ne iluminează calea în întunericul îndoielilor, astfel încât să putem distinge clar între adevăr și iluzie.

* Nota: Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/revelari-a-lucrurilor-secrete-dusmanii-nostri-din-launtrul-nostr

Rezonatorii armonici

On Octombrie 07, 2014

Foloseşte orice prilej pentru verificarea ideilor tale de actualizare a leadershipului, amplificând sensul conţinutului său prin mijlocirea simbolurilor de creaţie.

Sosit la Paris, regizorul Serghei Eisenstein începe pur şi simplu să devoreze oraşul, inhalând cu voluptate atmosfera sa, cercetându-i fiecare ungher cu un nesaţ firesc pentru un om pasionat şi dornic de atâta vreme să cunoască metropola pe care o ştia de acasă în amănunt. Colindă neîntrerupt străzile. Cercetează rând pe rând anticarii de pe cheiurile Senei, pivniţele din Rue Bonaparte în căutarea picturilor. Străbate Saint-Germain, vizitează apoi Fontainebleau, Compiegne, Versailles, se întoarce în oraş şi explorează Foire aux Puces. Umblă prin magazine. În prăvăliile de obiecte religioase din cartierul Saint-Sulpice detectează câteva piese care-i dovedesc deformaţia în superstiţie a religiei. Bate străzile din Montmartre, frecventează balurile populare din localurile de dans, întârzie în cafenelele ticsite de tinerii artişti, rătăceşte până şi în saloanele elegante unde este plimbat ca o celebritate.

Toate aceste drumuri devin prilej pentru verificarea ideilor sale despre arta de realizare a filmului. Ele nu sunt doar simple plimbări de plăcere, ci tot atâtea prilejuri pentru confruntarea de idei şi îmbogăţirea lor. Totul e simbol: privirea e simbol, gestul este simbol, şi atitudinile... şi decorul. Şi cum toate acestea (această emoţie şi impresie generală) sunt raportate exclusiv asupra conţinutului operei sale, puteţi vedea cu ce bogăţie emoţională se amplifică îndată.

Iată cum ar trebui interpretată o imagine filmică, iată care este raţiunea care mă determină să le compun plastic, iată scopul: să amplific sensul conţinutului cu toţi rezonatorii armonici, cu toate simbolurile cuprinse în forma particulară prin care se prezintă ochilor noştri "datul imaginii". *

Leadership: Ce lipseşte creaţiei tale pentru a se elibera de limitele şi constrângerile temporare ale rutinei mestecării informaţiei, încât să poţi amplifica sensul conţinutului de idei pe care îl comunici?

Leadershipul îşi amplifică valoarea prin creaţie, constituindu-se pe linia raţiunii de a privi dincolo de cadru, dincolo de aparenţe, dincolo de conţinutul comportamental al lucrurilor, deci în măsura în care sunt evidente paralelismul şi corespondenţa dintre ce vezi şi ce crezi. Sau parafrazând-o pe actriţa Nia Long: *"Stabileşte hotarul dintre ce vezi şi ce crezi, dintre ce ştii şi ce crezi, iar apoi spune-ţi: ar trebui să accept acest lucru aşa cum e?"*

Tot ceea ce poate amplifica reacţia de „Wow ! ” la nivel de unghiuri de percepţie a realităţii, făcând obiectul unor interpretări diferite ale aspectelor de noutate propuse pentru îmbunătăţirea înfăptuirilor în materie de creaţie, produce un anumit rezultat, delimitabil şi definibil. Acest rezultat măreşte şansele de întregire a ceea ce lipseşte creaţiei pentru a se elibera de limitele şi constrângerile temporare.

Verificarea constantă a realităţii, în direcţia percepţiei corecte a indicilor de actualizare a conţinutului de idei, care te ajută să implementezi sau să elimini anumite determinante din planul de alcătuire a unei viziuni ample, este o condiţie şi o strategie de dezvoltare a cercetării-inovării. Prilejurile pentru confruntarea de idei şi îmbogăţirea lor, asigurând o corectă identificare a particularităţilor şi sensurilor de imaginar şi de percepţie comparativă (care influenţează structura a ceea ce vrei să realizezi), dau la iveală deopotrivă adevăruri şi informaţii certe cu privire la gândirea ta vizionară.

Leadership: Zona de orientare alocată pentru un câmp larg de percepţie este dependentă de o cheie specială de înţelegere care să favorizeze legătura dintre ceea ce exprimi şi ce scoţi evidenţă?

Unul dintre cele mai puternice seturi de semnificaţii atribuite lucrurilor şi relaţiilor dintre ele, acceptându-le nu doar ca o provocare, ci ca ceva autentic și definitoriu pentru articularea unei viziuni trebuincioasă elaborării modelului propriu de creaţie, se referă la regulile jocului de limbaj pe care le consideri esenţiale în dezvoltarea artei.

De exemplu, simbolurile, elementele decorative, realitatea, ajută la conturarea unei imagini complete a evenimentelor pe care le speculează regizorul, dar ele pot fi confundate dacă nu le atribuim o semnificaţie bazată pe întrebuinţarea expresiilor de manifestare a unei atitudini faţă de ideile expuse, de tipul: "eu cred că..., simt că...., vreau să".

Zona de orientare alocată pentru un câmp larg de percepţie este dependentă de acea cheie specială de înţelegere, numită „Smart connections" care stabileşte asociaţii între diverse experienţe şi lucruri. Leadershipul poate constitui pentru creatorii de viziuni obiectul unei analize externe, obiect al unei practici ştiinţifice de conştientizare a valorii realităţii înconjurătoare – prin evaluarea ansamblului indicatorilor experimentali: simboluri, concepte, efecte speciale.

Omul care se reînnoieşte permanent pune pe primul loc beneficiile simbolurilor preluate din diverse surse, intenţionând să ajungă la miezul preţios al experienţei de creaţie. El caută implicaţiile mai profunde ale întâmplărilor şi găseşte un echilibru în interpretarea aspectelor cele mai relevante din viaţa lor şi din experienţa lor de căutare a noului. Obiectul cunoaşterii devine obiect al unei practici ştiinţific conştientizate de actualizare a potenţialităţii de a genera idei.

Leadershipul este o căutare a prilejurilor pentru confruntarea de idei şi îmbogăţirea lor din orice act al vederii într-o anumită etapă a amplificării sensului unui conţinut care invocă emoție pentru o susţinere excelentă a imaginii pe care o transmiţi despre lume şi despre tine.

Rezonatorii armonici sunt factorii de impact, dătători de inspiraţie, care influenţează direct procesul transformării variabilelor cu o multitudine de semnificaţii (gânduri, fapte, trăiri, imagini, aprecieri, impresii, reflecţii, perspective, senzaţii, experienţe) în creaţii individualizate, care conturează un profil bine definit al leadershipului.

Prin extindere, ne referim la capacitatea liderului de a crea ceva nou, dar recunoscut ca valoare de toţi cei ce îl înconjoară, determinându-i să acţioneze sinergic şi concertat pentru realizarea idealului comun.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/rezonatorii-armonici.html

Rezultatul major al creaţiei lui Eisenstein

On August 24, 2014

Foloseşte-ţi experienţa de creaţie într-un mod cât mai obiectiv, astfel încât să poţi rezolva problemele compoziţionale ale leadershipului.

Rezultatul major al creaţiei lui Serghei Eisenstein în „Nevski" rămâne, evident, unitatea imaginii audio-vizuale. În acest film artistul a rezolvat o dificilă problemă compoziţională, găsind apoi, pe baza ei, teoretic, cheia pentru acordarea calculată a benzii muzicale cu banda de imagine. Orizontalitatea continuităţii în muzică sau imagine, este acum acordată şi vertical, prin simultaneitatea coincidenţelor muzical-vizuale.

*Eisenstein descoperă metoda construcţiei corespondenţelor audio-vizuale pe care o va analiza cu prioritate şi o va descrie pe larg, folosind pentru aceasta tocmai experienţa din filmul „Alexandr Nevski". În calcule şi scheme desenate cu minuţiozitate matematică, Eisenstein descoperă coincidenţele perfecte, cadru cu cadru şi măsură cu măsură, între elementul vizual şi cel auditiv. **

Leadership: Poţi să pui în valoare unitatea unei imagini care se integrează perfect într-un cadru de imaginaţie regizorală, luând ca punct de reper ideea simultaneităţii coincidenţelor apărute între planurile de abordare ale actului artistic?

Analizând proporţia dintre resursele de cunoaştere şi experienţă, foarte accesibile pentru producerea unei tranziţii spre un nou model de leadership, de care te poţi folosi în scopul realizării unei bune promovări a viziunii personale (şi luând în considerare bogăţia de sensuri ale abordării acesteia), poţi să estimezi efectul cumulativ al schimbării pe plan profesional. De aceea rezultatul major al demersurilor de integrare a creaţiei într-o perfecţiune absolută, demnă de invidiat, sub acţiunea altei proporţii, dintre idealitate şi obiectivitate, reprezintă un câştig în sfera productivităţii, dar şi o ridicare a nivelului calităţii evoluţiei tale.

Experienţa de creaţie a unui regizor este strâns legată de imaginea cu care îşi asociază scenariul de film, dar aşa încât să confere continuitate poveştii cu care el însuşi se identifică.

În acest caz, este nevoie de o anumită ordonare a materialului compoziţional (fapte, trăiri, evenimente, decoruri, costume, roluri, dialoguri incredibile, personaje cât mai reale) dar mai ales este nevoie de o anumită întindere în timp şi de o succesiune imagistică pentru a produce efectul final, cât mai exploziv. Ideea simultaneităţii coincidenţelor apărute între planurile de abordare ale actului artistic deserveşte la alegerea materialului pe care artistul are libertatea de a-l folosi cum crede el de cuviinţă, cu o condiţie: să studieze caracterul vieţii şi să-l toarne în pielea unui personaj plin de vitalitate.

Şi dacă ne gândim la faptul că planurile de abordare ale actului artistic vizează tocmai vizualitatea, simbolismul, limbajul, decorul, povestea şi fondul muzical, atunci regizorului i-ar conveni de minune să vadă totul printr-o singură pereche de ochi care percepe totul din afara iluziei pe care personajul o vede reală datorită coincidenţelor dintre desfăşurarea evenimentelor în plan extern şi evoluţiile psihice pe plan intern.

Leadershipul tău prezintă avantajul unei „rezistenţe de intrare" care poate produce continuitate în procesul de exploatare a creaţiei, în vederea obţinerii unor beneficii de ordin compoziţional?

În cazul în care doreşti să măsori progresul realizărilor personale, efectuând analiza tuturor formelor de exprimare prin creaţie, mai întâi măsoară pulsul experienţei tale de tranziţie spre nişte standarde mai înalte de calitate. Leadershipul este ca un amplificator de calitate, prezentând avantajul unei "rezistenţe de intrare" care produce continuitate în procesul de exploatare a creaţiei, printr-o dinamică a preocupărilor pentru artă şi abordările ei datorate dezvoltării ştiinţei.

„Rezistenţa de intrare" suportă toate acele operaţii de adăugare, prelucrare, combinare, transformare a elementelor de creaţie (şi eventuala lor corecţie), efectuate sub ghidajul competent al unui promotor al ştiinţei, care nu contrazic convenţiile de funcţionare a leadershipului. În acest caz leadershipul, materializat prin mai multă solidaritate faţă de actul creaţiei şi prin respingerea fermă a oricăror prejudecăţi, devine un indicator de continuitate în ceea ce priveşte ritmul şi întregul proces de cristalizare a unui limbaj, a unui personaj, a unui decor, a unui rol, a unei viziuni, a unei poveşti, care fac obiectul pretenţiei artistului de a se ridica deasupra "prozei" cotidiene, deasupra zbuciumului lumesc.

După cum un regizor descoperă coincidenţele perfecte, cadru cu cadru şi măsură cu măsură, între elementul vizual şi cel auditiv, tot astfel un mijlocitor al ştiinţei conferă valenţe de semnificativ propriei sale creaţii printr-o îmbinare a experienţei şi know-how-ului. Dar mai ales prin metoda construcţiei corespondenţelor dintre conţinutul de idei şi efectul utilizării acestora în cadrul activităţilor de cercetare şi perfecţionare.

Leadershipul este manifestarea abilităţii de a te integra în rolul unui personaj văzut într-o imagine de "stop-cadru" gândită prin prisma coincidenţei perfecte dintre vizual şi conceptual, în evoluţia raportului dintre ceea ce vezi pe ecran şi propria ta viaţă.

Rezultatul major al creaţiei lui Eisenstein reprezintă consecinţa firească a utilizării experienţei şi a dezvoltării cunoştinţelor în domeniu, servind atât ca instrument de evaluare a progresului, cât şi ca instrument de promovare a propriei identităţi.

Evoluţia, prin cizelarea continuă a capacităţilor de integrare a gândirii în domeniul care te defineşte, ţine de nivelul pe care îl experimentezi - începător, mediu sau avansat - în momentul în care faci upgrade la facilităţile ştiinţei, utilizate în scopul continuităţii efectului de dominaţie asupra variantelor de prelucrare a creaţiei personale.

Un domeniu care are nevoie de dezvoltare, precum leadershipul, va beneficia de un nivel înalt de orientare prin rezultatele obţinute datorită trecerii creaţiei la o etapă nouă de adaptare, superioară celor anterioare, prin simultaneitatea coincidenţelor între elementele ei de conţinut.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Rezultatul unui experiment numit Myself

On Februarie 06, 2014

Fii propriul tău model de analiză pentru consolidarea leadershipului, încât să dobândeşti o înţelegere mai profundă a ceea ce eşti.

Eram condamnat la propriile mele resurse de autocunoaştere, care dădeau consistenţă descoperirilor ştiinţifice ce aveau o tot mai mare relevanţă pentru domeniul conducerii. Nimeni nu mă salvase din nebunia compromiţătoare pe care singur mi-o creasem, din dilemele în care mă zbăteam cu putere, nedormindu-mi nopţile. Şi care cereau întotdeauna un răspuns nou.

Devenisem propriul meu model de analiză, subiectul principal al unui experiment crucial care purta numele de eveniment, unul de tipul " *Open your mind* ". Un punct al separării de lumea exterioară. Involuntar, ignoram interdicţiile pe care intenţionat conştiinţa mi le punea, ca la comanda unui robot, ca să-mi testeze credinţa manifestată în jurul unor noi abordări intelectuale. Neîntrerupt, simţeam că duc o existenţă captivantă de visător, înconjurat numai de ideile sale.

Singura greutate era că tendinţele cele mai inovatoare de utilizare a cunoştinţelor privind principiile de funcţionare ale unui spaţiu restrâns şi foarte complex, nu se aliniau întotdeauna principiilor unanim acceptate de ceilalţi cercetători din domeniu. Accesul la spaţiul meu interior era dificil pentru că punea în scenă, în mod cu totul natural, eterna poveste a Omului ce caută misterul Creaţiei.

Asta mă îndemna să înţeleg un fenomen la fel de important precum anunţul descoperirii unei planete asemănătoare cu Pământul ce va schimba modul în care omenirea îşi percepe locul în Univers. Şi anume că, printr-o cunoaştere de sine la nivel superior, urmată de o rotaţie a unghiului de vedere și de o potenţare a percepţiei, se poate da viaţă unei arte totalmente ştiinţifice, metaforice, ce capătă proporţii reale.

Leadership: Percepţia pe care o ai despre tine însuţi într-un spaţiu al creaţiei, reflecţiei şi visării, îţi conferă fundamentul unei experienţe de dedublare a gândirii menită să-ţi garanteze un nivel superior de evoluţie?

Era o exploatare sustenabilă a Omului din mine. Aveam nevoie de un reper sigur care să mă împiedice să mă rătăcesc, un fir care să mă călăuzească prin acest labirint al cunoaşterii de sine care să nu se rupă. Practic, încercam să fac din mine o "Creaţie" cu care să mă autodepăşesc, cu care să mă mândresc, cu care să mă identific într-un spaţiu al revelaţiilor de ordin mistic sau ştiinţific.

Nu pot să pretind că am dobândit o înţelegere corectă, riguroasă a autonomiei persoanei mele. Căci această aventură pe teritoriul propriei mele individualităţi era caracterizată de o alianţă atipică între elemente de fond ale căii de cunoaștere şi elementele funcţionale ale unei ştiinţe lipsite de constrângeri.

Unirea lor constituia o presiune din ce în ce mai activă, o doză minimă de absolut, fundamentul imprecis al unei experienţe de dedublare a gândirii care mă făcea să mă cataloghez, sistematic, drept o clonă a unei realităţi complexe. Sau o copie fidelă a acesteia.

Creaţia este rezultatul unui proces de autodepăşire care începe cu "Open your mind" în

căutarea unei cunoaşteri profunde şi superioare, şi se continuă cu "I am what I am" în direcţia orizonturilor deschise (şi nelimitate) ale virtuţii şi înţelepciunii.

Leadership: Întregul demers de afirmare a gândirii tale are la bază o sursă inepuizabilă de autocunoaştere evaluată prin manifestarea liberă a unei revelaţii experimentată prin dualitatea "Public-Privat"?

Folosirea, timp îndelungat, a unui sistem de ordonare a preferinţelor de dezvoltare utilizate în procesul cunoaşterii de sine, cu posibilitatea de a stabili o proporţie armonică între leadership şi creaţia intelectuală, interconectată la viaţa de zi cu zi, influențează modul de desfășurare a relaţiilor dintre ceea ce eşti, ceea ce faci şi ceea ce obţii de pe urma experienţelor tale.

Poţi să profiţi de pe urma lor implicându-te direct în găsirea unor "idei-răspuns" noi, încât să simţi pulsul zonei de productivitate extinse până în vecinătatea graniţelor cu performanţa şi să accepţi valorile ei obiective într-o complexitate de forme. Leadershipul se poate autodistruge dacă reprezentarea acordului dintre propriile tale resurse de cunoaştere şi reglare eficientă a persoanei, pe lungimea eforturilor tale continue de cercetare lăuntrică în scopul unei funcţionari îmbunătăţite, nu corespunde modelului de analiză propriu care acceptă ideea de autonomie prelungită.

Dualitatea Public-Privat are loc atunci când potenţialul sinelui tău de a se raporta la o cunoaştere superioară intră în contact cu potenţialul celorlalţi oameni de a exprima la unison logica unei gândiri care nu este pregătită să recunoască meritele şi importanţa Creaţiei în care te manifeşti.

Leadership: Îţi manifeşti hotărârea de a duce o campanie de tipul „Open your mind" la nivel de ceea ce îţi poate comunica Sinele Superior, încât să-ţi extinzi cunoaşterea la un nivel de Macro-Univers?

Numai printr-o cunoaştere de sine la nivel superior, integrată în aspectele leadershipului, se poate da viaţă unei arte care se dovedeşte totalmente ştiinţifică, metaforica, căpătând proporţii reale. Numai printr-o exploatare sustenabilă a Omului din tine vei putea să găseşti acel reper sigur care să te împiedice să te rătăceşti în zona în care nu ai şanse să-ţi extinzi şi să-ţi desăvârşeşti creaţia intelectuală.

Cea mai importantă şi mai nobilă cucerire a omului este Sinele, fără a contesta experienţa şi valoarea profesională dobândită în timp. Poţi găsi acel fir rezistent care să te călăuzească prin marele labirint al cunoaşterii de sine? Îţi manifeşti hotărârea de a duce o campanie de tipul „Open your mind"?

Nu vei putea aprecia niciodată leadershipul până când nu vei conştientiza, realizând un crescendo al aşteptării de tip stimulator, că întregul demers de afirmare a gândirii creatoare are la bază o sursă inepuizabilă de cunoaştere şi autocunoaştere care poate alimenta cu suficientă energie acel "switch" care nu se blochează la o simplă pană de inspiraţie. O energie de natură necunoscută până în prezent.

Switch-ul care conectează doar dispozitivul de înmagazinare a elementelor de bază ale ştiinţei, cu rol de receptor, din reţeaua locală de conţinut a informaţiilor şi ideilor pe care o administrezi la nivel mental, oferă posibilitatea de a gestiona întregul flux de producţie a regulilor după care te ghidezi în tot ceea ce faci. Fără să se blocheze, acest switch acordă inovării şi îmbunătăţirii calităţii leadershipului o perioadă lungă de garanţie înainte de "expirarea" duratei normale de folosinţă, dotându-te cu noi performanţe.

A-ţi extinde cunoaşterea la nivel de Macro-Univers presupune să-ţi instruieşti Sinele să se manifeste deplin prin Creaţie, încât el însuşi să devină vizibil la nivel de imagine arhetipală a totalităţii de care eşti înconjurat.

Rezultatul unui experiment numit Myself desemnează acel proces de cunoaştere în cele mai mici amănunte, a propriului tău "Eu", de clarificare a aspectelor legate de cine eşti, ce vrei să fii şi în ce direcţie te îndrepţi.

Omul îşi poate pierde a sa *raison d'etre* dacă nu reuşeşte să se conformeze spaţiului său interior care este sursa şi fundamentul acelei experienţe, din ce în ce mai profunde şi mai clare în totalitatea ei, care conferă sens şi identitate personalităţii sale.

La alchimişti, ideea de spaţiu interior, ce adăposteşte energia creatoare, este simbolizată adesea prin imaginea cercului circumscris punctului. Ori prin imaginea unui templu.

Nu vei putea să pătrunzi tainele ştiinţei de a conduce dacă nu reuşeşti să descoperi comorile ascunse în acest templu. În zidurile căruia se păstrează, printr-o îmbinare de excepţie, acea *lapidis fortuno* care vibrează şi rezonează cu puterea şi măreţia.

Source: https://neculaifantanaru.com/rezultatul-unui-experiment-numit-myself.html

Rhythm of My Heart

On Februarie 10, 2020

Învaţă să te redescoperi într-o ipostază de care îți vei aduce aminte cu plăcere în roşul-pur al unui timp nemăsurat.

Am început să pictez trandafirul, cu fineţe şi mare talent, *In The Rhythm of My Heart* , aşa cum m-aş picta pe mine însumi în culorile vii ale unui înţeles sublim atribuit rememorării unei vieţi pornită din însăşi miezul unei arte nonfigurative ce se percepe doar prin deschiderile unei metafizici Heideggeriene. Un roşu aprins este rezervat vârfului de petale, înainte ca ele să se deschidă în faţa unui univers veşnic care începe de la o pură coincidenţă, sau de la o banală asemănare cu o piramidă răsturnată şi concentrată în forma unui diamant.

Trandafirul este obiectul observaţiei mele, al interpretării mele la nivel estetic, ca un fel de abstractizare capabilă să simbolizeze orice obiect posibil investit cu fervoarea unul suflet sfânt. Trebuie să stau nemişcat ore în şir, la fel ca obiectul creaţiei mele, ştiind că amândoi avem puterea să trăim acelaşi vis dintr-un timp ce relaţionează exclusiv cu sintagma *"Let me still exist in another place"* , în aşa fel încât să-mi păstrez acel sentiment de „self value" într-un univers dual.

Comparaţia perceptuală cere ca bază artistică, într-un fel în care metafizicii l-ar numi *Asqachumensi* (recunoștință făuritorilor Marii Uniri), un procedeu de a desena cu sufletul, încât să surprinzi mişcarea dublă a traiectoriei unui glas, a unei linii, senzaţii de formă, lumină, temperatură, toate întărite prin mijloace corespunzătoare artei: figură, culoare şi orientare în spaţiu. Marea artă a cabalei se ocupă cu perceperea exteriorizării unei lumi mistice asemănătoare celei pe care o trăieşti la nivel de simţire, dar în alt spaţiu şi sub altă formă.

Leadership: Poţi să te laşi îndrumat de accesibilitatea unei încărcături afective izvorâtă dintr-o imagine veridic închipuită a modului în care poate arăta lumea într-un plan artistic mai înalt, încât să te recunoşti într-o altă ipostază?

Vântul adie uşor. Soarele încălzeşte plăcut atmosfera unui realism poetic cu accente simboliste. Simt pensula artistului cum îmi creionează sufletul, înainte ca pictura să capete o formă frumoasă, potrivită mie, concentrată în ochiul unui diamant care străluceşte printr-un operator metaforic: „Where the ocean meets the sky". Stăpânul meu îmi spunea adesea în timp ce amesteca culorile într-un mix de efort fizic și căutare mistică: *"Să te joci cu ştiinţa aşa cum pictezi un suflet, fără să fi văzut vreodată o pictură. În asta constă toată magia cabalei ! "*

Ultimul dintre cabalişti, în viaţă şi în nemurire, încearcă o nouă modalitate de a se integra în alte lumi, pe refrenul unei încărcături afective, aparţinând planului divin: „Burning down the bridges of my memory".

Delicat ca o atingere fugitivă, recreat de o mişcare intensă de pensulă - dublată pe traiectoria deosebirii părţilor de întreg, mă simt transpus în altă realitate prin asemănarea izbitoare cu figura unui faraon egiptean care sugerează putere și frumusețe regală. Alţii mă privesc în conformitate cu figura unui Bamby cu ochii mari, apoşi şi candizi. Depinde de unghiul în care figura şi orientarea spaţială sunt menţinute în aceeaşi stare de spirit, deschisă spre cercetarea vizual-conceptuală.

Sunt un trandafir neobişnuit pe care de multe ori îl defineşte experienţa de a controla spaţiul

dintre lumi, în acelaşi mod în care artistul se integrează, cu sufletul şi simţirea divină, în subiectul principal al picturii sale. Artistul se face vorbire, se face dialog, devine liantul dintre lumi, un reflex condiționat al unei ordini superioare, constrâns să urmeze cursul acţiunii unei "With the words I love you".

Mă puteţi privi oricât doriţi, dar nu mă vei putea înţelege cu ochiul obişnuit al muritorului, ci numai printr-o activitate analoagă cu creaţia marcată de posibilitatea traversării lumilor.

Leadership: Oferirea unei experienţe de vizualizare sigure şi uşoare pentru proiecţia unei imagini pe care să o poţi vedea doar dintr-un anumit unghi, este valoroasă prin simularea condiţiilor pentru vizualizarea unui nou format al realităţii?

Ajungi la reţeta creării unui lucru numai în momentul în care ai înţeles natura lui, divinul în armonie cu esenţa omului trecută prin filtrul materiei. De fapt, însemnătatea unui trandafir poate fi recunoscută după felul în care artistul realizează iluzia mişcării generate de Alter-Egoul său în chip de spirit divin. Şi nu ştiu cum se face, dar de fiecare dată când artistul încearcă să-mi dea o tuşă nouă, mereu cu însufleţirea neasemuită a unui zeu nemuritor, mă simt ca şi când aş experimenta o iluzie într-o dimensiune fizică ce pur şi simplu mi se pare reală.

Prin tot felul de reprezentări artistice, îmi permit adesea să combin diferitele elemente ce simbolizează valori spirituale: sacrificiu, revelaţie, puritate, maiestate şi distincţie, imortalizate aleator pe pânza fină de in, de la diverse forme abstracte la un degradeu al tușelor care dă impresia unei tridimensionalități. Formele sunt unite compoziţional printr-un mobilizator de forţe "Love may still alive", dar şi interpretate vizual ca având o singură semnificaţie: *Elscogrellar* (imaginarea unei scriituri neobişnuite).

Light up my darkness ! Singura condiţie pentru vizualizarea unei alte realităţi este să mă transpun într-un vis frumos care se repetă, într-un plan superior de unde să-mi privesc viaţa ca şi cum aş fi la cinema.

Sunt un trandafir neobişnuit fiindcă curge în mine roşul unui sânge divin care se cere exteriorizat în gânduri şi trăiri tot mai intense. În timp ce lumea îmi admiră înfăţişarea, dar îmi ignoră cu desăvârşire profunzimea, forţa unificatoare a figurii coerente utilizată simbolic într-un spaţiu specific, la adăpost de alte raporturi sau interacţiuni sociale, artistul îşi rememorează destinul pe întinderea pânzei atât de grăitoare, dominat de învăţătura tainică a lui Papus:

"După cum în omul invizibil circulă fluide şi celule (fluide sanguine şi nervoase), factori activi ai organismului, tot aşa în Natura Invizibilă circulă forţe şi fiinţe, factori activi ai planului fizic. Ocultistul care a putut constata în om existenţa unui corp astral, factor şi conservator al formelor organice, nu se mai opreşte în studiul Naturii la forţele fizico-chimice sau la rezultatele evoluţiei. El ştie că aceste lucruri vizibile nu sunt altceva decât rezultatul principiilor invizibile pentru simţurile noastre."

Leadership: Îţi manifeşti sensibilitatea faţă de percepţia receptorului pentru înalta lui misiune de Creator, redând fidel imaginea ta văzută printr-o analogie cu termenul "înviere în alt plan"?

Marea ştiinţă poate fi percepută doar prin mijloacele de expresie artistice din câmpul unui mijloc perfect de analogie: "Precum în cer aşa şi pe pământ". În cazul de faţă, trandafirul este personificat într-un artist care ştie să redea fidel imaginea divinităţii obţinută printr-o analogie sesizantă cu o vorbă de duh: „With the words I love you".

Prin prisma cabalei, poate că totuşi sunt egalul lui Dumnezeu, fiindcă ştiu să fiu un trandafir pictat cu sufletul unui artist de geniu, şi fiindcă sufletul meu ştie foarte bine cum să facă trecerea în alte lumi şi alte universuri prin intermediul mijloacelor artistice. Dar lumea din ziua de azi a uitat însemnătatea nobilă a artei, fiindcă însăşi lumea şi-a pierdut coordonatele însemnătăţii sale în univers. Numai artiştii mai pot să aducă la lumină mântuirea și nemurirea. Iar dacă n-ar fi fost cei hotărâţi dinainte de providenţă, omenirea nu ar fi putut să trăiască niciodată minunea transformării.

Artistul care ştie să-şi dezvăluie sensibilitatea integrându-se în viaţa unui trandafir, ştie de asemenea că Iisus este o parabolă aleasă cu dibăcie de vechii cabalişti. Fiul lui Dumnezeu a înviat din morţi fiindcă a ştiut să se transforme, schimbându-şi compoziţia din spirit în materie solidă, şi invers. Aşadar, în esenţă este vorba despre modul în care te poţi integra în două lumi asemănătoare: prin spirit, prin îndumnezeire, prin mântuire, prin apel la întrupare, reînarcare, înviere şi înălţare la cer.

Artistul este personificarea unui trandafir, fiind un receptacul pentru emoţii care vin de peste tot: din cer, din pământ, dintr-o bucăţică de hârtie, dintr-o formă trecătoare, dintr-o pânză de păianjen, sau dintr-o undă sonoră. Picasso a ştiut asta cel mai bine, înainte de a se deplasa în timp, înainte de a se încorpora în mine. Iar eu am readus arta în prim planul celei mai înalte ştiinţe.

Leadershipul, din perspectiva artistică, este întreţinut de ideea că o imagine poate rămâne întipărită în memoria lumii şi a timpului atâta vreme cât Creatorul ei pleacă de la realitate pentru a merge în adâncimea unei vaste cosmologii.

Rhythm of My Heart este consecinţa însufleţirii ce se naşte din contopirea a două realități, diferite ca substanță și ca manifestare, cea imediată și cea de lungă durată, încât să se ajungă la un numitor comun numit „construcţie artistică”.

Să iubeşti arta înseamnă să priveşti creaţia minunată a lui Dumnezeu cu ochiul unui artist capabil să surprindă spontan acea actualitate care are şanse să reziste probei timpului.

*** Notă:** Rod Steward - Rhythm of My Heart

Source: https://neculaifantanaru.com/rhythm-of-my-heart.html

Roagă-te, crede, treci în viaţa veşnică !

On Februarie 24, 2014

Creează-ţi o conştiinţă clară a sinelui şi a devenirii, întemeindu-ţi realitatea pe conceptele de sens şi valoare ale existenţei.

Omul acesta era să moară deznădăjduit. Moartea însemna pentru el un abis. În picioare, tremurând pe marginea acestei prăpăstii fioroase, se trăgea înapoi îngrozit. Nu era chiar atât de ignorant ca să rămână cu totul nepăsător. Condamnarea lui, care-l zguduise adânc, destrămase întrucâtva, pe alocuri, în jurul lui, hotarul care ne desparte de taina lucrurilor şi pe care noi îl numim viaţă. Se uită fără încetare dincolo de lumea asta, prin aceste spărturi fatale şi nu vedea decât întuneric. Numai episcopul îl făcu să zărească o lumină.

Episcopul petrecu toată ziua şi toată noaptea cu acest condamnat, uitând de masă şi de somn, rugându-se lui Dumnezeu pentru iertarea sufletului său. Îi spuse cele mai frumoase adevăruri, care sunt cele mai simple. Îi fu părinte, frate, prieten. Episcop, numai pentru a-l binecuvânta. Îi vorbi despre toate liniştindu-l şi îmbrăţişându-l.

A doua zi, când veniră să-l ridice pe condamnat, episcopul era tot acolo. Îl întovărăşi. Se urcă în căruţă cu el, se sui cu el pe eşafod. Osânditul, atât de abătut şi copleşit în ajun, era acum transfigurat. Îşi simţea sufletul împăcat şi avea nădejde în Dumnezeu. Episcopul îl îmbrăţişă, şi în clipa când cuţitul sta să cadă, îi spuse:

" Pe cel ucis de mâna omului, Dumnezeu îl reînvie. Cel izgonit de fraţii săi e primit de tatăl ceresc. Roagă-te, crede, treci în viaţă veşnică ! Acolo este Domnul ! " *****

Leadership: Manifeşti o anumită discreţie în a interpreta valoarea umană atunci când ea se destabilizează, pe fondul unei maxime toleranţe faţă de cei căzuţi în întunericul necunoştinţei de Dumnezeu ?

Când ne raportăm la credinţă, atunci intelectul şi ratinea sunt pur şi simplu detronate în faţa combinaţiilor furnizate de senzaţii şi trăiri intense. Omul nu se mai defineşte prin prisma concepţiilor lumeşti, starea de umilinţă fiind socotită categoric o stare de degradare, de înjosire, de alterare a demnităţii umane. Instinctiv te întrebi ce se petrece în mintea unui chinuit al conştiinţei şi realizezi cu uimire că el nu mai este un adept convins al descoperirii minunilor lumii, ci este un sclav al unei vieţi lipsite de sens, de disciplină, de perspectivă, de credinţă.

O realitate pe care poate n-am urmărit-o niciodată cu atenţie, vibrând în faţa întregii existenţe umane, contrapusă schemelor formale de abordare a elementelor ei, este discreţia ce întovărăşeşte întotdeauna sufletele – cele chinuite şi sensibile care au nevoie de atenţie, şi cele puternice care ştiu să anestezieze temerile şi suferinţele celor din jur.

Discreţia furnizează o anumită stare emoţională. Ne referim la discreţia în a-ţi etala sentimentele în faţa altora, doar într-un spaţiu de intimitate. Discreţia în a interpreta valoarea umană atunci când ea se destabilizează sau micşorează, care nu răpeşte puterea raţiunii. Discreţia în a-ţi impune părerea, de a o susţine în faţa celor care şi-au compromis onoarea, integritatea şi credibilitatea. Discreţia de a fi un poet al reînvierii spiritului şi de a trăi starea "poeziei" altora, punându-te în locul lor. O subtilitate în încercarea de a înţelege trăirile profunde ale fiinţei umane, în special laturile ei obscure. Nu o manipulare emoţională.

Iubirea faţă de aproapele nu se vede doar din ceea ce dai, cât din modul cum dai, la fel cum credinţa nu se deduce doar din prezenţa lui Dumnezeu în detaliile vieţii, ci şi din pocăinţă, din rugăciune, din propovăduire, din faptele inimii.

Leadershipul, care trebuie aplicat în toate ariile vieţii, derivă atât din complexitatea stărilor pe care le încearcă fiinţă umană însetată de trăire şi de exprimare, cât mai ales din ipostazele pe care ea şi le asumă în virtutea sau în detrimentul calităţilor sale. Omul care îmbrăţişează leadershipul nu trebuie văzut ca un servitor umil al lui Dumnezeu, nici ca un mărturisitor al credinţei în timpuri grele, ci ca un om al cărui cuvânt este calm şi sincer şi care te încântă cu ceea ce sufletul lui primeşte numai dintr-o lume spirituală atunci când povestea acestei vieţi se apropie de final.

Leadership: Personalitatea ta se focalizează pe acea conştiinţă de martor detaşat care revelează gradat existenţa unei realităţi profunde din care se poate intui evidenţa unei Prezenţe Eterne?

Iei în considerare factorul "conştiinţă" în procesul de exercitare a influenţei, adiacent sentimentului de resemnare? Când vrei să influenţezi prin spiritualitate trebuie mai întâi să intuieşti goliciunea omului, să-i simţi gustul amar al vieţii, în încercarea de a rămâne tu însuţi neschimbat de suferinţa lui. Nu-i de ajuns să te rogi la Dumnezeu şi să arăţi dragostea lui pentru iertarea păcatelor, ci trebuie să iei în considerare caracterul durabil al schimbării pe care îl impui.

Toate acestea fac ca misiunea pe care o ai de îndeplinit, considerând-o ca cea mai înaltă dintre formele de exercitare a leadershipului, focalizându-te asupra conţinutul omului, să capete valenţe profunde. E acea misiune de a te dirija pe cărările nemarcate pe suprafața mlaştinii numite "suferinţă", raportându-te la gândirea şi simţirile omului, luând în considerare factorul "conştiinţă" în procesul de exercitare a influenţei.

Posibilitatea de a pătrunde în sufletul sensibil al omului, cu forţele gândirii raţionale şi ale sentimentelor, într-o anumită măsură hotărâtoare pentru modul în care îţi creionezi concepţia despre lume şi viaţă, absolut necesară în procesul de autocunoaştere şi dezvoltare, deschide leadershipului perspective noi de înţelegere şi abordare a realităţii. Această realitate, întemeiata pe conceptele de sens şi valoare ale existenţei, o poţi folosi pentru a crea o conştiinţă clară a sinelui şi pentru încercarea de a răspunde la întrebarea: " *Cine și ce sunt eu?* "

Răsfrângerea unor sentimente puternice în interiorul naturii umane, în toată gradaţia lor, dar mai ales căldura pe care o comunici în sufletul celor pe care îi susţii, capătă un contur de luminozitate, mult mai semnificativ dacă urmăreşti modul în care evoluează omul.

Mângâierea vie a spiritualităţii se simte din intensificarea şi asumarea unei Prezenţe Eterne, atunci când povestea vieţii derivă dintr-un sentiment de resemnare.

Roagă-te, crede, treci în viaţa veşnică ! Este un îndemn la găsirea motivului pocăinţei ca schimbare radicală a modului de trăire şi gândire. Chiar în prada celei mai încordate tensiuni sufleteşti, nu uita că eşti dator ţie însuţi să-ţi înalţi conştiinţa la un nivel de conştientizare care să-ţi permită să te vezi aşa cum eşti de fapt, prin prisma celor care te susţin şi au acces la puterea ta interioară.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Robul propriei sale răzvrătiri

On Februarie 14, 2011

Ceea ce ești dispus să vezi depinde de ceea ce ești pregătit să interpretezi, cu referire la propriile tale așteptări.

Regizorul rus, Serghei Eisenstein, făcea o afirmație categorică: *„Să clădești cinematografia pornind de la ideea despre cinematografie și de la principii abstracte este o barbarie și o prostie."*

Ar mai trebui adăugat că filmul „Octombrie" încearcă, într-un mod original, să compenseze vizual, în mai multe cazuri, absența sunetului din film. Ecoul loviturii de tun al crucișătorului „Aurora" străbate sălile Palatului de Iarnă, care sunt filmate printr-o deschidere și închidere ritmată a diafragmei. Astfel, ecoul „se vede". După cum „se văd" zgomotele mitralierelor la asaltul aceluiași palat, semnalate de mișcările corespunzătoare ale unui candelabru de cristal, puternic scuturat. În ultimul caz, este vorba evident de un echivalent realizat prin asociere (clătinarea cristalului evocă direct zgomotul), în timp ce, în primul caz, avem de-a face cu un echivalent grafic al sunetului.

Cu toate evidentele mari eșecuri, filmul „Octombrie" rămâne o experiență de dimensiuni mărețe. Eisenstein gândește întotdeauna la scară mare. De aceea, și greșelile sale sunt uimitoare: îți taie răsuflarea. Ca un Achile temerar în lupta sa iconoclastă împotriva tradiționalismului, dar totodată un ciudat Don Quijotte, urmărit de halucinațiile proprii, Eisenstein devine, câteodată, robul propriei sale răzvrătiri.

Leadership: În ce fel echivalentele expresive din creația ta dezvăluie posibilitatea unui mesaj pur vizual, încât ecoul „se vede" să fie urmat de răsunetul imaginii „după cum se văd"?

În studiul cinematografiei, experiențele vizuale se propagă asemenea undelor sonore, suferind transformări și modulații creative. Fenomenele de ecou și reverberație ale tunului sunt traduse în limbaj vizual prin ritmarea îndrăzneață a diafragmei, transformând energia abstractă a sunetului în reprezentări cinematografice palpabile. Structurile vizuale, precum candelabrul vibrant, devin medii de transmitere a zgomotelor absente, într-o răzvrătire experimentală împotriva limitărilor tehnice. Asemenea unui fizician care studiază undele sonore, Eisenstein transformă aceste halucinațiile artistice în echivalente grafice ale realității acustice. În această încercare de a clădi o nouă formă de expresie, el depășește barierele tradiționalismului, chiar dacă uneori devine robul propriilor sale experimente vizuale.

După cum se observă, Eisenstein respinge categoric ideea de a construi cinematografia pe principii abstracte, considerând-o o prostie, la fel cum psihologia percepției explică faptul că lipsa unui stimul poate fi compensată doar prin asocieri concrete.

În filmul „Octombrie", regizorul încearcă să compenseze absența sunetului printr-un limbaj vizual original: ecoul loviturii de tun al crucișătorului „Aurora" străbate sălile Palatului de Iarnă printr-o deschidere și închidere ritmată a diafragmei, făcând „ecoul" vizibil. Zgomotul mitralierelor din asalt este, de asemenea, transpus vizual prin imaginea unui candelabru de cristal care se scutură violent, un echivalent grafic menit să evoce sunetul absent.

Astfel, Eisenstein creează un echivalent vizual al percepției auditive, încercând să ofere o experiență unitară spectatorului. Această abordare ambițioasă, de a adăuga dimensiuni vizuale pentru a compensa sunetul lipsă, face ca „Octombrie" să fie o experiență de o

amploare impresionantă, dar și cu eșecuri uimitoare, rezultate din abordarea sa iconoclastă și, uneori, halucinantă. Eisenstein devine astfel prizonierul propriei revolte, balansând între rolul unui Achile temerar în lupta contra tradiționalismului și un Don Quijotte urmărit de halucinațiile sale artistice.

Leadership înseamnă să transformi absența în prezență creatoare. Tu cum transformi limitarea aparentă într-un triumf al vizualului, unde absența devine prezență și tăcerea capătă formă vizibilă în creația ta?

Robul propriei sale răzvrătiri este cel care creează opere fascinante, dar uneori greu de înțeles, prin raportare la propriile standarde și viziuni radicale, din care rezultă atât capodopere, cât și erori spectaculoase. Spun asta fiindcă în „Octombrie" se poate observa o combinație între geniul inovator și excesul stilistic, cu referire la modalitatea inedită de a echivala vizual sunetul, în ideea că experimentarea constantă poate depăși uneori limitele comprehensiunii spectatorului.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/robul-propriei-sale-razvratiri.html

Rolul leadershipului într-o reprezentaţie a personalităţii

On Martie 21, 2008

Încearcă să-ţi înţelegi propriul sine şi direcţia pe care vrei s-o urmezi în dezvoltarea ta, fără să-ţi umbreşti cumva modelul de viziune pe care îl reprezinţi.

În studiul său "Le maitre-probleme de l'Esthetique", esteticianul francez Victor Basch scoate în evidenţă importanţa contemplaţiei ca punct de plecare al cercetărilor estetice. Unul din argumentele pe care le invocă este un argument de metodă: "Este extrem de greu să pătrunzi în sufletul artistului, în sursa profundă (şi chiar şi pentru el misterioasă) din care ţâşneşte instinctul creator. Al doilea argument este că artistul însuşi, înainte de a crea, a contemplat şi s-a delectat." *****

Aşadar, ce este leadershipul? Aş zice că leadershipul este expresia acelui instinct creator ce se revarsă în continuitatea unei viziuni cu suport ideatic. Fără artă, nu am putea vorbi despre leadership, căci arta este măsura de testare a viziunii care devine mai reală decât realitatea.

Or ideea de a raporta la cei din jur poate fi privită ca o întrecere cu tine însăţi, nu cu ei. Nimeni nu poate să dobândească un nivel înalt de influenţă dacă nu stabileşte relaţii de durată cu cei de care se înconjoară. Dar mai întâi de toate trebuie să-ţi înţelegi propriul sine şi direcţia pe care vrei s-o urmezi în dezvoltarea ta, şi să nu-ţi umbreşti cumva modelul de viziune pe care îl reprezinţi.

Personalitatea ta trebuie să fie definită ca aceea a unui om de mare caracter, făcut pentru roluri strălucitoare şi memorabile. Deci, trebuie să ai puterea de a-i mobiliza pe oameni făcând uz de toate abilităţile, făcând apel la toate resursele minţii şi ale sufletului tău. Dacă încercarea ta de a compune un rol care nu ţi se potriveşte dă greş, atunci oferă-te imediat să renunţi la rol şi să-l cedezi altcuiva.

Merită deci de subliniată importanţa autoevaluării incluzând gradul de conformitate cu standardele proprii, cât şi importanţa succeselor obţinute în manipularea în scopuri benefice maselor.

Leadership: Specificul sinelui tău devine semnificativ şi foarte subtil prin felul cum te raportezi la o realitate care îţi armonizează şi protejează personalitatea, sau care o inhibă şi îi diminuează valoarea?

Izvorul de perfecţiune ţâşneşte din Eu-l liderului alimentat de educaţie, standarde morale şi profesionale, de abilităţile lui dezvoltate în timp, dar şi de capacitatea de sugestionare şi de influenţare a maselor în vederea obţinerii unor rezultate benefice tuturor. A face "pact cu diavolul" denotă o instabilitate morală, o construcţie şubredă a caracterului, o deviere gravă de la noţiunile de dreptate şi legalitate. Toate acestea vor destabiliza întreaga viaţă a unui om care nu-şi poate găsi circumstanţe atenuante nici în obţinerea beneficiilor materiale şi nici în aparenta ascensiune socială.

Dulcele izvor al perfecţiunii are menirea de a stabili jaloanele unei evoluţii aproape neîntrerupte ale liderului care urmează un model de leadership bazat pe etică, onestitate şi responsabilitate.

Dacă prin acţiunile pe care le întreprinzi, dacă prin deciziile pe care le iei pierzi încrederea celor care te urmează, atunci relaţia se poate deteriora definitiv, cât ai clipi din ochi. Astfel,

orice tendinţă a ta spre perfecţiune va fi anihilată. Mare dreptate avea specialistul în materie de leadership, John Maxwell când spunea: *"Ca să urci la un nivel superior, o mulţime de lucruri trebuie să fie făcute, însă uneori este nevoie de un singur aspect greşit pentru ca o persoană să o ia în jos."*

Cred că una din cauzele care împiedică progresul calitativ al leadershipului, fapt ce stânjeneşte îndrăzneala liderului de a exprima idealuri înalte, diminuând dorinţele sale de a tinde spre perfecţiune, este conformismul lui faţă de preferinţele acelei categorii de indivizi care nu vor sau nu pot să-şi manifeste solidaritatea şi care se complac într-o stare de inerţie. Acest gen de indivizi, mai rău decât atât, încearcă să te corupă, să te manipuleze, să te convingă să te aliniezi propriilor lor convingeri, interese şi valori. Dacă vrei să urci treptele spre performanţă, atunci străduieşte-te să combaţi orice fel de factori nocivi, orice argumente, orice gânduri, orice acţiuni care contravin scopurilor tale şi principiilor etice pe care se întemeiază opiniile sau ideile tale – pe care, de altfel, le reprezinţi.

Leadership: Poţi să schimbi rezultatul impactului pe care îl ai asupra vieţii celorlalţi oameni, printr-un efort al sinelui de a se manifesta ca un efect de evidenţiere a unei performanţe individuale pe termen lung?

Totuşi, un lider trebuie să fie un om iniţiat, cu o anumită pregătire privind înţelegerea şi aprecierea vieţii, şi cu un indiscutabil simţ al dreptăţii şi cu calităţi morale deosebite. Nu vrea să spun prin aceasta că trebuie să creezi un stil propriu care să se adreseze unui cerc restrâns de iniţiaţi. Ci trebuie să-ţi canalizezi eforturile de îmbunătăţire a leadershipului mai mult spre acea categorie de indivizi predispuşi la a-ţi întreţine starea de spirit şi interesul. Ei trebuie să aibă acelaşi crez ca şi tine. Iar pentru aceasta, este necesar să-ţi canalizezi eforturile în vederea îmbinării carismei tale cu personalitatea ta dinamică pentru a reuşi să-i câştigi de partea ta şi mai ales să-ţi exprimi ideile pe înţelesul tuturor.

Eşti perceput ca un partener de lungă durată? Foarte mulţi lideri dovedesc o preocupare tot mai mare faţă de atingerea rezultatelor, punând mai puţin preţ pe latura umană. Ei caută să-i împingă pur şi simplu pe oameni în direcţia dorită, forţându-i direct sau indirect să se alinieze convingerilor şi valorilor lor proprii. Însă ei nu înţeleg că pentru a schimba oamenii trebuie să intervii în comportamentul, în gândirea şi mai ales în procesul formării sentimentelor lor. Oamenii simt cine eşti, iar dacă nu te percep ca o persoană capabilă să exprime sentimente autentice de grijă şi compasiune, ca un partener de lungă durată, ci te percep ca un stăpân, atunci nu se va crea niciodată o legătură spirituală între tine şi ei.

Realizările personale şi profesionale sunt rezultatul impactului pe care îl ai asupra vieţii celorlalţi oameni. Aşa cum eşecurile sunt cei mai buni profesori şi constituie adevărate trambuline către marile succese, tot aşa oamenii de care te înconjori pot fi cei mai buni profesori, constituind adevărate trambuline către marile succese dacă îi laşi să-şi aducă aportul la formarea personalităţii tale şi la dezvoltarea capacităţilor tale de leadership.

Leadership: Dovedeşti că ai prezenţă de spirit în deciziile pe care le iei sub presiunea unei imagini de sine avantajoase, dar care nu are acoperire reală în zona de acţiune a celorlalţi oameni?

Un lider care nu-şi sprijină eforturile şi iniţiativele pe puterea sa de a empatiza cu ceilalţi oameni, nu va reuşi niciodată să-şi păstreze poziţia pe care o deţine – ci este ca un pilot de curse aflat în competiţia vieţii lui, a cărui maşină rămâne fără combustibil. Odată ce ai construit relaţii cu oamenii şi ai trecut la un nivel superior de performanţă, nu abandona şi nu neglija niciodată aceste relaţii.

Ca lider trebuie să întreprinzi o călătorie plină de satisfacţii: călătoria spre adevărata ta valoare. Priveşte-te cu ochii sufletului, apoi modelează-ţi potenţialul după propriile tale

convingeri, criterii şi idei. Caută să fii aşa cum te vezi. Dă glas realităţii prin intermediul a ceea ce eşti, a ceea ce gândeşti, a ceea ce simţi şi a ceea ce-ţi doreşti. Te-ai convins că totul se bazează pe leadership?

Perfecţiunea este greu de atins, însă izvorul ei stă în oameni şi în lider, în principiile generate de leadership, în respectarea eticii şi legalităţii acceptate unanim de societate la un moment dat.

Tu poţi lua decizii chiar dacă ceilalţi nu sunt de acord cu tine? Mergi până în pânzele albe pentru o cauză dreaptă? Cum te faci vizibil pentru ceilalţi, ai prezenţă de spirit? Poţi lua decizii în ciuda incertitudinilor şi a presiunilor? Îţi sprijini eforturile şi iniţiativele pe puterea ta de a empatiza cu ceilalţi? Crezi că oamenii din jurul tău îţi pot fi profesori în anumite momente? Ce ai învăţat până acum de la ei?

Leadershipul urmăreşte formarea unei imagini de sine conforme cu realitatea, dar care pune în prim plan adevărată valoare a viziunii din care purcede instinctul efortului individual de a schimba percepţia oamenilor despre realitate.

Rolul leadershipului într-o reprezentaţie a personalităţii este acela de a construi punţi spre noi orizonturi ale cunoaşterii de sine, din care se dezvoltă deprinderile necesare unei mai bune adaptări la situaţiile din viaţa profesională.

*** Notă:** Rusu, Liviu - *Eseu despre creaţia artistică* , Editura Ştiinţifică şi enciclopedică, 1989.

Romanele unor lumi închise

On Aprilie 10, 2014

Exprimă-ţi identitatea prin trăirea experienţei de sine, realizând comuniunea dintre o lume închisă şi constrângătoare, şi lumea cunoaşterii nelimitate.

Sunt doar o întrebare fără răspuns în această lume, fără de care nu aş putea exista. Sunt actorul din mijlocul unui spectacol, fără experienţe asimilate, dotat cu o minte fără întoarcere, pentru care numai un maestru al hiperrealismului ar putea avea răspuns: "Gândesc chiar dacă lumea nu există."

De ce sunt ceea ce sunt? Această întrebare complicată se cere întreţinută de multe alte întrebări, tot aşa cum sângele circulă în organism asigurând hrana tuturor organelor şi celulelor, virând în contul existenţei mele nelămuriri şi contradicţii de la care nu-mi pot lua gândul. Vădit lucru, lumea mea seamănă tot mai mult cu romanul unui exilat ilustru în pagina unui destin care-şi asumă o istorie mai puţin obişnuită, romanul unui caz de conştiinţă care trăieşte printr-un destin al nimănui, dar care are configurată ideea unui fragment din cartea lui Umberto Eco (De la arbore spre labirint):

"Personajul lui Borges nu numai că nu uită nimic, dar în cadrul fluxului memorial care-l obsedează reușește să facă să ne scape singurul lucru care contează pentru găsirea soluției. Textul borgesian, povestindu-ne despre un personaj care-și amintește totul, în realitate ne vorbește în chip metanarativ despre un cititor care nu-şi amintește nimic și despre un text care face totul pentru a-l determina să uite."

Leadership: Experienţa pe care o trăieşti sub imperiul unui destin atipic favorizează impulsul trezirii tale din veghea aparentă a unei lumi suprarealiste?

De ce sunt ceea ce sunt? Dar îndoiala pe care o provoacă această întrebare, tot mai intensă şi mai plină de trăire, pentru care răspunsurile cele mai convenabile m-ar lua prin surprindere, şi pentru care însăşi universul, întruchipat într-o infinitate de semnificaţii şi-ar găsi cu mare dificultate locul în continua sa expansiune, favorizează cumva impulsul trezirii din veghea aparentă a unei lumi suprarealiste.

Ideea pe care această întrebare o declanşează despre mine însumi, nu este aceea pe care şi-o formează omul de rând, a cărui gândire se înscrie în fenomenul numit "normal-mode". Ci aceea trăită de un spirit independent, eliberat din neantul unei lumi închise, obligat parcă să păstreze în adâncul lui adevăratul secret al creaţiei universale. În timp ce alţii experimentează ştiinţa fără să vadă stratul reformei radicale a cunoaşterii, eu o recompun după legii proprii.

Mă simt foarte încărcat de gânduri, bulversat de micile revoluţii interioare pe care le declanşează timpul şi spaţiul, cu a lor putere de concepere a lumii. De parcă aş fi atras de gravitaţia unei materii necunoscute, aflate în afara universului. Ca orice scriitor aplecat spre frontierele ficţiunii şi ale Necunoscutului, în procesul creator al unei arte fără egal, îmi construiesc lumea sub semnul unei imaginaţii suprearealiste, care este de fapt rezultatul unei nelinişti interioare, un torent de simţiri din care se desprind mutiple şi variate imagini despre mine însumi, false imagini în ochii altor persoane.

Sunt istoria secretă a unei lumi pe care o poţi înţelege doar închizându-te într-o solitudine interioară, despre care nebunia şi raţiunea, ca doi pugilişti îndrăgostiţi, deghizaţi într-o unitate de supraveghere, nu ştiu că sunt fabricate de acelaşi om.

Leadership: Ştii să faci din experienţa sinelui o cale a cunoaşterii fără egal prin intermediul poziţiei asumate de cerinţele unei arte care se refuză repetabilităţii şi inerţiei?

Ştii de acel jucător de şah care ani de zile n-a cunoscut niciun alt adversar decât pe sine? Fusese prizonier în timpul celui de-al doilea război mondial, închis într-o cameră goală. Învăţase să joace şah confecţionându-şi piesele din nasturii de la tunică, tabla fiind reprezentată de cearşaful cadrilat. Ani de zile nu jucase decât singur, cu adversarul său închipuit. Şi, când în cele din urmă l-a întâlnit pe campionul lumii la şah, pe marele Mirko Czentovic, în prima şi unica sa partidă cu un adversar real, a câştigat fără nicio problemă.

Acesta este rodul experienţei inegalabile a sinelui, din spatele marii ştiinţe, făcând radiografia uluitor de matură și precisă a leadershipului, care atinge acel nivel de măiestrie neînţeles şi neînchipuit de spiritele mărginite sau chiar de cele superioare. O enigmă pentru cei mici, un punct de întâlnire cu infinitul pentru cei cu adevărat mari.

Căci maniera proprie de a te dezvolta, fără să-ţi descompui cunoaşterea în factori de vulnerabilitate, reprezentând una din primele „producţii" ale existenţei bazate pe valorificarea resurselor lăuntrice, reconstituie la scară redusă lumile închise din perspectiva unui mod specific de a fi. În care sinele dă tonul.

O artă care se refuză repetabilităţii şi inerţiei se relevă ca o întâlnire cu tine însuţi într-o realitate care nu trebuie neapărat să fie credibilă, ci să atragă cât mai mult atenţia asupra ecoului pe care îl are amestecul (în cantităţi variabile) dintre „adevăr" şi „proiecţiile unei conştiinţe noi şi extinse".

Marele alchimist, părintele ceramicii, Bernard Palissy, spunea referitor la ceea ce constituie siguranţa cunoaşterii depline, care nu poate stagna în mod definitiv, ci ocupă o mare întindere în profunzimea vremurilor: *„ N-am altă carte decât cerul şi pământul pe care tuturor le este dat să le citească. "*

Cerul şi pământul simbolizează punctele de reper ale unei cercetări în desfăşurare, urmarea unei iniţiative privind schimbarea percepţiei realităţii şi dezvoltarea unei reprezentări imaginare despre lume şi viaţă. Care constituie premiza implementării în leadership a unei gândiri fără de care omul nu ar putea concura spre piscurile cugetării, care cântăreşte totul. Şi a nemărginirii care întreţine marea ştiinţă.

Ascultă-te, şi astfel vei afla totul. De ce eşti ceea ce eşti? De ce ştii ceea ce alţii nu cunosc? Eşti istoria secretă a unei lumi pe care o poţi înţelege numai închizându-te într-o solitudine interioară?

Materia de bază a scrisului autentic este trăirea experienţei de sine în culisele unei realităţi incerte şi necunoscute, pe care puţini o anticipează, dar care are rolul de a pune în valoare uriaşa forţă de reinventare a unei poveşti care tratează viaţa din punct de vedere al unei conştiinţe extinse.

Romanele unor lumi închise evidenţiază acele latenţe ale sinelui la care nimeni nu are accesul, acele capacităţi superioare ale oamenilor, dezvoltate de-a lungul timpului. A acelor oameni cărora nu le ajunge conştiinţa pentru a învăţa să interacţioneze cu toate nivelurile realităţii, ci cărora trebuie să li se ofere tentaţia de a cunoaşte o altă dimensiune a lumii, chiar imaginară, care să vizeze gestiunea mai bună a unor tipuri de personalitate înnoitoare şi progresiste.

Liderul este un roman captivant, apreciat, complex şi modern, cu o simbolistică puternică,

construit înainte de toate în jurul unui singur personaj puternic: *himself*.

Leadershipul este o anexă la ceea ce ştiinţa şi practica, întreţinându-se reciproc, ar trebui să ofere ca alternativă la consumul de materie intelectuală. Te poţi ridica spre un grad superior de înţelegere pentru doctrina unei identităţi lărgite numai dacă înveţi să faci din experienţa sinelui o cale a cunoaşterii fără egal în faţa celorlalţi oameni. În faţa mulţimii pregătite să înţeleagă întrebările existenţiale ori revelaţiile tale, ce pot deveni instrumentul de promovare a unor noi "produse" intelectuale.

Source: https://neculaifantanaru.com/romanele-unor-lumi-inchise.html

Romanul unui destin care îşi asumă o istorie

On Iunie 17, 2019

Înscrie-ţi existenţa într-un model de acordare a aprecierii şi preţuirii artei unui creator care şi-a educat deprinderea de a fi întotdeauna "altcineva".

Experienţa vieţii îmi este atât de apropiată de o semnificaţie a culorii sângelui, a gândirii în imagini şi a perfecţiunii, poate şi a norocului, indicând faptul că orice schimbare îşi are cauza ei, la fel cum orice transformare de stare îşi are rădăcinile în eternitate. În creaţia căreia îi dedic o întreagă cunoaştere a priori, fără a avea neapărat o probă a versiunilor de adevăr derivate prin deducţie, pe diferite meridiane spirituale, se instituie un vast repertoriu simbolic de culori, mărimi, spaţii, în şir de imagini ale unor imagini percepute doar cu ochii sufletului.

Totul este surprins într-un moment care deja a trecut, în cursul unei înşurubări exagerate a unui ideal de viaţă care îşi găseşte fundamentul în maniera experienţială a unor descrieri şi concepte cheie, specifice limbajului vizual. Labirintul privirilor aruncate în marea percepţiilor despre sine, în cadrul unei proiecţii de trăiri sumarizate în complexitatea unui destin implacabil, îşi schimbă mereu centrul pentru cei neiniţiaţi în arta mesajelor, a indiciilor, a ghicitorilor şi a puzzle-urilor pe care arta le presară din loc în loc în fiecare arie a vieţii.

Pentru mine, încărcătura simbolică a artei de mare anvergură spirituală este asociată unui trandafir. Regizor excepţional prin semnificaţiile aduse vieţii, trandafirul îmi oferă prilejul de a deschide în chip misterios, ca o fereastră spre adâncurile unei stratificări de semnificaţii, un nou capitol al vieţii sufletului meu. Un ciclu de imagini şi simboluri care arată în mod cât se poate de sugestiv, chiar profetic, o alternativă a realităţii percepută ca un fel de corespondenţă între narator şi naraţiune, între cuvintele alese cu grijă şi înţelesul lor cu totul diferit de cel obişnuit.

Leadership: Creaţia ta impune evidenţierea a ceea ce se vede prin amintirea unei lumi demult uitate, în raport cu nevoia de a da semnificaţie unei vieţi descoperită altfel de fiecare dată?

Ce proprietate uimitoare a unui trandafir poate fi scoasă în prim planul unei naraţiuni de fluenţă fermecătoare, dacă trasăm o curbă de interferenţă între viaţă şi artă, între nostalgie şi ataşamentul faţă de experienţele altei persoane?

Într-un roman scris de Cella Serghi, ne este destăinuită o informaţie plină de esenţă care exprimă adâncurile ascunse ale unei trăiri menită să-şi contemple neîncetat semnificaţia, propria direcţie:

"Pe acest pământ, când nu ştiam să vorbesc, am învăţat să ascult durerile mării; când nu ştiam să citesc, am aflat din cioburi poveşti cu daci şi cu geţi. În limba pe care o înţeleg numai învăţaţii şi copiii, stăteam de vorbă cu cioburile bunicului, cu scoicile mele. Pe aici a umblat Ovidiu, aici şi-a strigat amarul şi şi-a săpat în piatră "tristele". Aici am învăţat să văd şi să iubesc ce mă înconjoară, aici am învăţat abecedarul şi tot ce nu se poate scrie şi povesti în cuvinte, de aici am luat tot ce am păstrat şi voiam să se păstreze."

Acest scurt fragment constituie doar o introducere asupra modului de funcţionare a unei destăinuiri care îşi are corespondenţa în definirea unei atmosfere şi a unui mediu intim, raportat la o nouă concepţie despre om în dimensiunea spaţiu-timp, una de tipul: "Seek to remind yourself in a variety of ways that your life has meaning".

Trandafirul, sub forma simbolică a unei atitudini, a unei credinţe, a unei fiinţe inferioare ce aspiră la perfecţiune, trebuie să sufere, adică să îndure acea luptă sufletească de a se lăsa în voia mersului lumii, sub călăuzirea unui Dumnezeu care îşi ascunde lucrarea în spatele unei înlănţuiri de evenimente imperceptibile, atât în domeniul harului cât şi al naturii.

Aşadar, proprietatea uimitoare a trandafirului este de a evidenţia realitatea dintre două instanţe de interpretare a rolului atribuit omului într-o creaţie care se adresează sufletului. El pare să sugereze asumarea unui destin care se repetă de mii de ani în două forme: "realismul a ceea ce se vede prin amintire" şi "conştiinţa a ceea ce trăieşti prin prisma unei confesiuni care înlătură durerile existenţei".

Leadership: Poţi să dai un înțeles cu totul nou termenului "izolare" în baza dorinței de a recupera pozitiv o experiență trecută cu vederea, în favoarea unei creaţii care îşi revendică termenul de "impact"?

Orice artă îşi are retuşurile ei. Mă refer la portretele care spun povestea unei idei neobişnuite, o atentă observare a încercării minţii de a cataloga totul ca fiind bun sau rău, trecător sau veşnic, pe care numai comparaţia cu un trandafir splendid "Red Delight" poate să mişte o parte din lumea pe care o surprind într-o alteritate narativă, fără sfârşit. Astfel, a început călătoria mea spre abordarea interpretării aduse unei creaţii pe care natura o identifică cu un soi de poartă a pătrunderii în adâncul lucrurilor şi chiar dincolo de ele, sub semnul cunoaşterii realităţii înconjurătoare.

Izolarea de orice comunitate este proba cea mai dificilă a maturităţii creatoare. În tot timpul petrecut în mijlocul naturii, în grădina mea cu trandafiri, am învăţat că magia clarviziunii, dar şi a artei de a hrăni o realitate mult mai amplă şi mai expansivă, stă în contemplarea unui lucru tainic care se revarsă spre om din pământul matern care-l hrănește.

De aici, încercarea de îmbogăţire a percepţiei unei alterităţi prea îndelung trecute cu vederea, de ambele părţi ale unui subiect fantastic, bântuit de nori alburii, încadrat într-un tablou cu perspectiva de simbolizare a unei geneze sacre, plecând de la ideea haosului dinaintea creaţiei.

Prin compoziţia subiectului meu, construită pe un dinamism al imaginilor vii menite să emoţioneze o lume întreagă, a non-separării de perspectiva vieţii de dincolo de moarte, mi-am exagerat un pic puterile de observator şi de creator al ideilor, al formelor, al inovaţiei, poate chiar al profeţiei. Dar şi asta face parte din romanul vieţii mele.

Iar cum orice imagine a unui trandafir poate transmite delicatețe, tenacitate fiindcă a rezistat vremurilor, întreţinând nostalgia unei lumi de dincolo de obişnuit, sunt adesea nevoit să mă integrez în opera-model a altor scriitori, ca un fel de procedeu de variaţie a dimensiunilor de impact spiritual, cultural şi social.

Impactul unui creator asupra artei are ca prim considerent expresia unei trăiri intense pe care trebuie să o transmiţi prin referire la ideea de transformare a propriei existenţe într-un plan al roadelor spirituale (răbdare, perseverenţă, toleranţă, iertare, înţelepciune) şi într-un plan al eternităţii.

De fiecare dată când port o discuţie cu trandafirul meu, ca între doi prieteni ce şi-au împărţit cunoaşterea de atâţia şi atâţia ani, simt că trăiesc o repetare a istoriei pe care nu o mai credeam posibilă. Şi tot de fiecare dată, ceea ce îmi încearcă sufletul cu tărie sunt cuvintele lui Sinuhe, egipteanul din opera lui Mika Waltari, făcute parcă să apropie ideea de "suferinţă" cu ideea de înălţare a omului mai presus de condiţia sa de muritor:

“Într-o clipă, ceva mi-a deschis ochii şi m-am trezit ca dintr-un vis minunat, ceva care mi-a răvăşit mintea. Mă întrebam pe mine însumi: “De ce?”, fiindcă în faţa oricărei adevărate cunoaşteri există cheia de care ignoranţa se teme. Această întrebare este mai viguroasă decât bastonul de trestie al zeului Thot, mai puternică decât scrisul dăltuit în piatră… Dar, poate că nimic din tot ceea ce face omul nu are vreo importanţă. Poate că important este ceea ce simte el când face ceea ce face.”

Există o anumită rigoare în a înţelege detaliile unui tablou înfăţişând etapele vieţii unui om care îşi împinge cugetul într-o paralelă a timpului pe care trandafirul o impune prin simpla lui prezenţă într-un loc în care nu te-ai aşteptat niciodată să-l întâlneşti.

De aceea, în arta cea mai aleasă, în arta de a realiza o deprindere cu virtutea de a fi „altul în cel dintâi”, ca şi „întâiul în cel din urmă”, eşti nevoit să te plasezi într-un cadru de timp în care imaginile dispar, încetul cu încetul, apoi trebuie s-o iei de la capăt cu o altă posibilă continuare.

Durabilitatea unei imagini despre viaţă ţine de prezenţa pe care ţi-o confirmă propria ta creaţie într-un dialog cu o adevărată minunăţie a naturii, dialog a cărui finalitate este deprinderea de a fi întotdeauna “altcineva”.

Romanul unui destin care îşi asumă o istorie scoate în evidenţă retrospectiva unei vieţi care implică pe parcurs povestea altor vieţi, la fel de biruitoare în faţa timpului, într-o continuă renaştere. Totodată, evidenţiază acea statornică ajungere la prezenţa unei mari varietăţi de realităţi la toate nivelurile fiinţei (spiritual, intelectual, cultural, artistic, cauzal, etc).

Source: https://neculaifantanaru.com/romanul-unui-destin-care-asuma-o-istorie.html

Rostul omului în spaţiul închinat tăcerii

On Octombrie 23, 2013

Asigură omului din tine o forţă mobilizatoare majoră, controlând instinctele, sentimentele şi reacţiile în raport cu realitatea exterioară.

Agent FBI, Clarice Starling. Nu mai fusesem niciodată atât de singură, intimidată de reacţiile de îndoială ce se desfăşurau în mine. Eram atât de aproape de graniţa delicată dintre ridicol şi desuetudine, între oroare şi valoare. Căci ajunsesem în locul cel mai înfricoşător, în mijlocul tăcerii de mormânt care înfrigurează trupul.

Dacă un pictor m-ar fi văzut în starea în care mă aflam, încărcată de atâtea sentimente de nelinişte pe care le resimţeam chiar la nivel fizic, mai cu seamă în mijlocul disperării de a nu putea face nimic, şi-ar fi putut întemeia demersul artistic pe căutarea purităţii originale a unei inimi care tânjeşte de dor după Dumnezeu. Totul în jur era mai negru ca oricând, fără speranţa promisiunii unei explozii de culoare, ca într-un peisaj sinistru de Salvator Rosa. pe care experienţa vizuală îl face de fiecare dată accesibil doar unei imaginaţii halucinante care nu-şi poate şterge amintirea.

Iar tăcerea, năucitoare, sursa căldurii de ardere dinăuntrul meu care nu mai putea fi alimentată simultan sau alternativ cu vreun combustibil energizant, devenise o piatră de mormânt. Niciun elan, nicio forţă mobilizatoare nu venea de la noile întrebări pe care mi le puneam. Toţi îngerii mă abandonaseră în acel moment negru al doliului, la care ancheta m-a "invitat" să asist. De unde să preiau energia revitalizantă pentru întărirea stimulilor de control?

Leadership: Îţi permiţi o experienţă vizuală care să completeze scenariul cel mai dur al vieţii, asumându-ţi destinul unei fiinţe care nu se manifestă încă în străfundul sufletului decât sub formă de acceptare a unei despărţiri de realitatea imediată?

Înmormântarea se dovedise un bun prilej de experimentare a funcţionalităţii mele, în viziunea unei lumi triste. În atmosfera unei realităţi psihologice impuse. Pe care o trăiam printr-o ceaţă vie şi tremurătoare care-mi îngheţa cu uşurinţă sângele, avertizând prin aceasta că nu este momentul să mă arăt curajoasă. Eram observată, eram pândită, încolţită de acea combinaţie stridentă de negru şi alb, care devenise compromisul maxim acceptabil de factorul obiectiv al motivaţiei mele.

Ceva mă chinuia, încetul cu încetul. Umilinţa de a fi urmărită, sorbită din priviri. Starea de nelinişte dusă până la extrem. Eram prinsă într-un joc al ironiei sorţii, izolată de gardul ruginit de sârmă ghimpată al neîmpotrivirii. Ca şi cum învinuirile, cele mai aspre, ar fi planat asupra mea. Asta era atunci viaţa mea. O redută a propriei limitări.

Să-i privesc pe toţi bărbaţii aceia din jurul meu. Pe toţi. Unul câte unul. Să fiu privită de ei cu o stranie reticenţă, pe care dacă ai fi întâlnit-o de prea multe ori te-ar fi făcut să crezi că viaţa nu merită a fi trăită. Era o cărare pe care nu păşisem niciodată. Flacăra disperării ridica temperatura stimei de sine, agitaţia moleculelor din sistemul meu funcţional se acutiza. Amploarea acestui fenomen de strâmtorare psihică, accentua nivelul indispoziţiei pe care o puteam accepta şi suporta.

Leadership: Dispui de certitudinea cunoaşterii sensului şi a valorii vieţii, precum şi de aprecierea limitelor lor de valabilitate, prin intermeiul unei stări de luciditate care confirmă intenţiile tale de a depăşi condiţia de învins?

Mă simţeam prost, intrasem aşa, în gol, într-un spaţiu pustiu şi încordat care mă încerca cu multă reţinere, chiar cu frică. O intruziune într-un real părăsit de orice nădejde, de orice fărâmă de compasiune, accentuând anxietatea. Nu aparţineam nimănui. Aş fi plecat bucuroasă, numaidecât. Dar, intimidată, nu găseam niciun pretext. Aşa că m-am resemnat cu gândul că în curând totul se va sfârşi.

Diferiţi munţi pot fi formaţi din aceeaşi rocă, diferite câmpii pot avea acelaşi sol, diferiţi arbuşti pot face fructe asemănătoare. Iar gândurile care cotropesc omul, golindu-l de orice substanţă revitalizantă, sunt adăpostite în acelaşi lăcaş, în funcţie de sistemul propriu de reglare a rezistenţei setate iniţial. Când gândurile acestea declanşate din exterior şi consumate în interior nu încetează la timp, se aşterne vălul gros al dualităţii dintre ignoranţa tihnită şi inteligenţa anxioasă.

Clarice Starling a căzut pradă unei clipe de trăire încordată, copleşită de un sentimentul instabil, de vinovăţie. Părea să pândească scăparea din prinsoarea lanțurilor de oțel ale minţii. A minţii rătăcite în labirintul pustnic al complicităţii asumate în jurul convenţiei dintre tăcerea nemărginită şi ascultarea cea mai supusă.

Limitele de valabilitate ale sensului şi valoriii vieţii ei păreau cuprinse între îndoială şi regret, între delir şi suferinţă, însă acestea erau combătute prin intermediul unei stări de luciditate de tipul "Aminteşte-ţi motivul pentru care te afli aici" ce o determina să-şi tempereze atitudinea, implusul, conştiinţa.

Leadership: Îţi poţi asigura o forţă mobilizatoare majoră controlându-şi instinctele, sentimentele şi reacţiile în raport cu o realitate pe care n-o poţi schimba, încât să nu cazi în patima momentului care te poate face prizonierul propriei limitări?

Două forţe acţionează concomitent asupra unei minţi condiţionate de realitate: o forţă de presiune, care acţionează asupra schimbării de fond a emoţiilor, generând conflicte interne. Oferind pe această cale un bun prilej de experimentare a funcţionalităţii în viziunea unei lumi triste, reprezentată de acea combinaţie stridentă de negru şi alb, care poate deveni compromisul maxim acceptabil de factorul obiectiv al valorii şi motivaţiei individuale.

Şi o forţă de răspuns, dotată cu o anume putere de decizie, alimentată simultan sau alternativ cu " *combustibil energizant* ", dar care rămâne subordonată puterii centrale - puterea gândului.

Aceste două forţe se anulează reciproc sau îşi amplifică potenţialul în funcţie de capacitatea de a face să se întâmple ceva, de a crea o alternativă la acceptarea unui statu-quo rigid şi de a trece foarte repede la o stare de dispoziţie bună.

Omul care nu-şi asigură o forţă mobilizatoare majoră, controlându-şi instinctele, sentimentele şi reacţiile în raport cu realitatea exterioară, dură, nu poate fi decât lipsit de punctul de sprijin al identificării cu caracteristicile şi atuurile lăuntrice care pot face din el un lider.

Momentul care te poate face prizonierul propriei limitări se produce atunci când devii conştient de faptul că oricât ai încerca să fugi de realitatea exterioară vei fi nevoit să te conformezi Sinelui care trăieşte suferinţa ca pe un obiect de studiu psihologic, sau ca un simptom al slăbiciunii de a nu-şi putea înăbuşi glasul conştiinţei care îi spune că "Nu există Dumnezeu".

Rostul omului în spaţiul închinat tăcerii scoate în evidenţă dezvoltarea şi intensificarea acelor forţe interne care determină adaptarea la nou, mai ales în situaţii extreme neprevăzute

şi apărute intempestiv. Orice destabilizare internă atrage după sine acţiuni haotice, nepotrivite şi inadecvate.

O călire a materialului intern se impune obligatoriu, mai ales pentru cei ce vor să se menţină lideri. Dezvoltarea rezistenţei la stres, ca şi dezvoltarea capacităţii de răspuns rapid şi adecvat situaţiilor care nu pot fi anticipate, este o cerinţă stringentă în domeniul conducerii.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Roşul unui trandafir rătăcit în lumea artei

On August 21, 2019

Valoarea simbolică a unei creaţii este amintirea imaginii din care se întocmeşte înţelesul şi filosofia Eului (responsabil pentru receptarea mesajului naturii) hotărât să uimească continuu prin diversitatea subiectelor abordate.

Mi-am ales trandafirul preferat, Double-Delight. El nu se află mai presus de fraţii lui decât prin amintirea ce o degajă înflăcărarea unei aşteptări fericite, visarea unui întreg orient artistic al cărui singur element de exprimare a fost, mii de ani, privirea asupra frumosului, conţinutul imagistic cursiv, susţinut de culori bogate şi vii, cum numai un pictor ar fi putut să-l traverseze prin intermediul unui amplificator de emoţii puternice.

Semnificaţia lui simbolică se regăseşte numaidecât într-o pictură, capodopera unei minţi care developează continuu roluri, rosturi, rostiri şi interpretări diverse, menită să pună în superioritate expresia unei emoţii instantanee.

Iată cum se deschide floarea de trandafir, încet, graţios, fără zgomot, ca o minunată îmbinare de bogăţii şi frumuseţi rar întâlnite, dezvăluind o paletă cromatică şi aromatică fabuloasă, ca semn de apreciere pentru un moment artistic dedicat naturii pure, maiestuoase, pline de viaţă. Aprecierea unei frumuseţi neconştientizate, mesajul ascuns al unui trandafir se poate sesiza într-un fragment din "Dialog despre pictură" de Lodovico Dolce:

"Lauro: Nu ştiu cum aş scoate-o la capăt dacă nu s-ar vinde culori frumoase, care îmi aduc trecere şi câştig.

Fabio: În felul ăsta le iei ochii doar celor nepricepuţi. Eu nu te dojenesc pentru că foloseşti culori frumoase, însă aş vrea ca ele să aibă de câştigat datorită ţie, şi nu tu datorită lor."

Leadership: Cum se produce impactul dintre ceea ce aştepţi să găseşti la tine în plan artistic şi ceea ce prezinţi lumii prin prisma similarităţii cu sintagma "Distincţie valorică"?

La o adică, cred că sunt ceea ce gândeşte un trandafir în preajma artistului consacrat: ce bine mi-ar prinde să produc o impresie frumoasă, să împărtăşesc o mică poveste, o satisfacţie de ordin estetic, cu cineva care să mă înţeleagă. Ca un fel de investiţie de inteligenţă, de sensibilitate, de pasiune şi fantezie în gestul minunat al naturii de a se exprima liber. Da, aşa este. Arta necesită o mare putere de pătrundere în viaţa privată a fiecărei creaţii a naturii.

Trandafirul este impactul dintre ceea ce aştept să găsesc la mine în plan artistic şi ceea ce prezint lumii prin filtrul similarităţii cu sintagma "Distincţie valorică". Pentru că frumuseţea are întotdeauna un cost, un concept valoric care îl urmează pe cel de popularizare a artei şi culturii, reprezentându-se printr-o relaţie directă a unei experienţe subiective cu lumea obiectivă.

Impactul importalizării unei frânturi de realitate într-o manieră unică şi personală, în ipostaza de muză, se produce prin prisma descrierii pe care o dau realităţii alternative din care se naşte un stimul de recompensă imediată: faptul de a fi "de dorit", faptul de mă socoti important.

Mai ales că de foarte multe ori, cu eleganţă şi tact de gentleman, îmi creez o anumită

dispoziţie de a înţelege şi de a compara o vedere mai veche cu una nouă, ca un fel de obsesie pentru ceva mirific şi înălţător. Îmi induc o stare de concordanţă cu miracolul unei prezenţe ocrotitoare, parcă scoasă dintr-un rai de basme, încât atitudinea pe care o adopt în faţa unei imagini relativ greu de perceput pentru un om oarecare să devină pentru mine obişnuinţa unei activităţi creative care să mă ducă cu gândul la rafinamentul acelor domnişoare din lumea orientală.

În plan artistic, totul trebuie să pară real, tangibil într-un sens poetic, chiar şi iluzia trăirii într-un rol de mascul simțitor care salvează o prinţesă de la o posibilă soartă tragică - aceea de a-şi etala frumuseţea până la saturaţie. Aşadar, costul redării unei imagini artistice de rară frumuseţe este dat de efortul de a surprinde ceva ce nu moare niciodată, ca moment de mare intensitate emoţională, reprezentând un indicator de exprimare a eficienţei în cazul producerii tonurilor de culoare, închise sau deschise, într-o explorare a realității subiective cu sorgintea în receptarea vizuală.

În câmpul artei, costul are ca substitut inducerea impresiei de viu, trăirea nemijlocită a sentimentelor transferenţiale şi luarea în considerare a sugestiei de "minune a naturii care se află nu doar în afara omului, ci şi în interiorul său".

Adevărata apreciere a artei este dată de efortul artistului de a realiza ceva grandios prin participare redusă la viaţa socială, dar în aşa fel încât sentimentele transmise în opera sa, prin culori, figuri de stil şi imagini artistice să fie interpretate ca o confirmare a valorii sale inestimabile.

Îmi închipuiesc că sunt destui pictori în stare să redea o trăire neirosită de timp prin asocierea cu tot ce se întâmplă în jur, cu lucrurile îndepărtate, deformate, detaşate de experienţa personală. Dar eu nu sunt ca ei. Sunt visarea unui necunoscut care priveşte cu un ochi nou personificarea unei impresii concrete, unei senzaţii de plenitudine, unei eleganţe princiare de care sunt legat în acel moment de extaz în care se vede că natura este mulțumită de alegerea mea, ca şi prieten de suflet al ei.

Fiindcă mereu îmi impun să văd umanizarea naturii de aproape, prin ideea de „paradis neatins", ceea ce pe pânză pare neobişnuit de familiar, atât de nelimitat, indispensabil în viaţă. Nu-i de mirare că ori de câte ori vorbesc despre trandafiri am în vedere un singur aspect: similitudinea cu calităţile Creatorului. Şi, ca orice artist de mare valoare, am ajuns să constat acest mare adevăr: „Eu numai printre oameni mă simt singur şi numai în mijlocul naturii mă simt eliberat de orice constrângere".

Costul realizării unei creaţii fără egal, ca expresie a purităţii şi frumuseţii interioare, are ca bază de evaluare însăşi impactul culorilor asupra psihicului uman, asupra emoţiilor, asupra percepţiilor şi ideilor despre viaţă. Infiltrarea masivă şi perpetuă a emoţiei în întreaga suprafaţă a unui tablou cere neapărat o fericită îmbinare de trăsături între creator şi creaţia lui, bazându-se pe principiul separării culorilor în mici tuşe care eliberează din peisagistica operei restricţiile de tehnică sau de tematică.

Stilul meu este inconfundabil, nu-i aşa?

Valoarea unei creaţii este dată de imaginea pe care o păstrezi în minte despre o realitate care nu îți promite o experiență interactivă și un eveniment memorabil, până ce nu îți asumi riscul de a face parte din plasticitatea ei.

Roşul unui trandafir rătăcit în lumea artei este culoarea din care îţi extragi toate informaţiile necesare exprimării în termeni de „repere de interpretare a unei realităţi libere", adică a naturii apărând ca independentă într-un mediu artistic special creat pentru a oferi

viziunii o empatie profundă, o senzație de senzualitate, o nouă perspectivă a frumuseţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/rosul-unui-trandafir-ratacit-in-lumea-artei.html

Rotiţele leadershipului

On Ianuarie 15, 2009

Menţine-ţi tot timpul leadershipul în echilibru, manifestându-ţi tot interesul faţă de "serviciul de întreţinere" a potenţialului tău la capacitate maximă.

Pe vremuri aveam în camera mea un ceas extraordinar de frumos. Era un ceas din acela vechi, cu ramă din lemn de abanos şi cu pendul. Nu se putea să nu-l observe prietenii mei atunci când intrau la mine în cameră. De fapt, era atât de frumos şi interesant, încât toţi mă întrebau de unde l-am cumpărat şi dacă nu vreau să-l vând. Ţineam foarte mult la ceasul acela, şi de aceea încă îmi amintesc cu drag de el.

Însă, într-o zi, ceasul s-a oprit pe neaşteptate, aparent fără niciun motiv. Rotiţele erau în stare bună şi bine rostuite, dar arcurile îşi pierduseră toată elasticitatea. Am încercat de multe ori să le înlocuiesc, le-am demontat cu grijă, le-am remontat cu şi mai multa grijă, dar rotiţele rămâneau în continuare nemişcate. În cele din urmă n-am avut de-ales şi l-am dus la un ceasornicar. I-am explicat meşterului despre ce este vorba, i-am spus că l-am demontat de multe ori dar fără niciun folos. Meşterul s-a uitat cu atenţie la ceas câteva minute.

- Mda. Ştiu care-i problema.

- Care e? am întrebat eu imediat.

- Tinere, ca să afli care este problema, trebuie în primul rând să înţelegi mecanismul de funcţionare al ceasului. Apoi tot ce trebuie să faci este să ajustezi componenta potrivită la anumiţi parametri. Tu ai schimbat arcurile, dar n-ai pus pendulul în poziţie de echilibru pentru că n-ai cunoscut principiile fizicii care stau la baza funcţionării ceasului.

Leadership: Ce piese trebuie să ajustezi pentru a-ţi atinge potenţialul, încât să nu declanşezi un simptom de anxietate în diferite momente din evoluţia ta?

În fiecare dintre noi există rotiţe pe care nu le putem vedea, care ne dau inspiraţia şi creativitatea de care avem mare nevoie pentru a funcţiona mai bine, pentru a găsi soluţii la problemele cu care ne confruntăm. Uneori, însă, se poate întâmpla ca rotiţele care ne pun în mişcare strategiile şi planurile de acţiune, să înţepenească. Atunci când se va întâmpla acest lucru, vom şti oare ce piese trebuie să ajustăm astfel încât să ne atingem din nou întregul potenţial, să dăm naştere unor gânduri îndrăzneţe, unor idei noi, interesante şi realizabile?

Una din cele mai importante "piese" pe care trebuie s-o ajustezi pentru a-ţi atinge potenţialul este capacitatea de a schimba ceea ce te împiedică să fii tu însuţi în condiţiile tendinţei de exces a gândirii bazată pe cercetarea şi pe reflecţia inovativă.

O altă piesă este distanţarea de sublimul ce vine de nicăieri - care îţi inundă creierul cu imagini, stări şi senzaţii de dincolo de personalitatea ta. Sau ar putea fi apropierea de un statut al meşterului care are ambiţia capodoperei, dar nu şi a lucrului bine făcut.

Îţi manifeşti tot interesul faţă de fenomenul de întreţinere a potenţialului tău de lider la capacitate maximă? Urmăreşti cu atenţie evoluţia leadershipului tău? În cazul în care potenţialul tău ar suferi o „defecţiune", ai putea să ajustezi acea componentă cheie din el la anumiţi parametri astfel încât să-l faci să „ticăie" din nou?

Orice tip de leadership am practica, oricât de bine ar fi pus la punct, el va suferi mici modificări în timp fie din cauza unor elemente neluate în calcul iniţial, fie din motive independente de noi. De aceea se impune revizuirea lui permanentă (a fiecărei strategii şi adaptarea la noile condiţii impuse, cât şi la constrângerile ce apar). Un lider trebuie să dea dovadă de maleabilitate, flexibilitate, adaptabilitate şi să deţină cunoştinţe consistente şi variate de a-şi pune leadershipul în poziţia de echilibru.

Leadership: Ce anume te face să fii animat de aspiraţia spre autodepăşire, încât să eviţi refugierea într-o inactivitate confortabilă?

Ca şi ceasurile, inspiraţia ne dă forţa pierdută prin oscilaţiile sale. Inspiraţia este mecanismul care realizează legătura dintre strategiile pe care le construim şi materializarea lor practică. Leadershipul nostru va fi reglat cu o precizie absolută dacă, din când în când, facem o ajustare uşoară a modului în care privim lucrurile, a felului în care abordăm şi remediem fiecare „defecţiune” care se poate produce. Iar dacă lăsăm inspiraţia să se uzeze, toate rotiţele din subconştient care ne oferă soluţii se vor strica si ele.

Scriitorul american Frank Tibolt afirma cu convingere: “Acţiunea generează întotdeauna inspiraţie”.

Dacă suntem pasivi şi ne refugiem într-o inactivitate confortabilă s-ar putea ca rotiţele care ne pun în mişcare capacitatea de gândire şi inovaţie, să ruginească şi să rămânem în urmă. De aceea, în orice moment trebuie să fim gata să devenim cât mai buni, cât mai creativi şi cât mai profesionişti. Dacă facem acest lucru şi dacă suntem dispuşi să părăsim zona de confort, vom putea să funcţionăm tot timpul la capacitate maximă.

Aspiraţia spre autodepăşire este expresia unei perspective creată în jurul a ceea ce vrei de la viitor, care se transformă într-o nouă realitate sau într-una mai bună, conform alegerii "piesei" care te face să fii mai plin de energie. Este cu neputinţă să posezi sensul unei existenţe bazată pe rezultate şi performanţă dacă te împotriveşti conţinutului propriei interiorităţi, fără altă constrângere decât aceea a autenticităţii unei "piese".

Psihologia din spatele leadershipului se bazează pe potenţialul de valorificare a extra-atenţiei asupra componentelor ceasului, care se potriveşte cu ansamblul de reguli menite să determine modul de constituire a unei noi teorii a cunoaşterii.

Rotiţele din mecanismul leadershipului sunt mijlocul sigur care te propulsează înainte. Ca lider trebuie să ai grijă ca toate rotiţele potenţialului tău să fie unse între ele chiar şi în stare de normală funcţionare, să te asiguri mereu că ele corespund anumitor parametri - ca să nu se blocheze. Astfel întregul tău mecanism de leadership va merge continuu fără să scârţâie sau să se oprească.

Menţine-ţi tot timpul leadershipul în echilibru, manifestându-ţi tot interesul faţă de "serviciul de întreţinere" a potenţialului tău la capacitate maximă.

Source: https://neculaifantanaru.com/rotitele-leadershipului.html

Rough Boy

On Iulie 19, 2018

Sporeşte valoarea estetică a creaţiei pe care o promovezi, făcând referire la un fragment din structura spiritului omenesc pătrunsă de acea expresie a receptivităţii artistice în stare să se constituie ca pură noţiune a unei existenţe particulare.

Angajamentul vizionar pe care l-am urmărit de-a lungul întregii vieţi, plin de măreţie asemenea unui drum pe care păşesc doar spiritele pure, a fost acela de a nu face compromisuri cu tot ceea ce în lumea artei moderniste reprezintă avalanşa kitsch-urilor sau "performanţelor" second hand. *Gimme just a minute and I'll tell you why !*

Practic, eram pus în faţa dependenţei de a fi un personaj de poveste prins în capcana mirajului vrăjit al filosofiei secunde, expusă verbiajului înşelător al teoriei, fiind stimulat doar de acea preferinţă a pictorului pentru abstractizarea formei, care ridicând culoarea la rangul de "substanţă morală", purtătoare de expresie a umanului, introduce o anumită fragilitate şi suavitate care spune despre el mai mult decât şi-ar fi dorit.

Există un curaj născut numai din mândrie, legat de acea dependenţă de contextul unei experienţe de scriere care constituie însemnele utilizării literare a cuvintelor drept arme ale victoriei unui crez indiscutabil, care ar spune: "Nu bate nicio clipă în retragere ! "

Leadership: Creaţia ta păstrează subtil urmele vanităţii într-un anumit context de timp şi spaţiu, conturând o viziune unică şi de impact, în loc să învingă prin forţă brută?

Desigur, se impune imediat comparaţia şi paralelismul cu un mare cuceritor, precum Ginghis Han. În timp ce el cucerea teritorii după teritorii cu sabia plină de sânge, artistul din mine izbea cu atâta forţă expresivă în grandioasa literatură a secolului 21 până ce scuturile de apărare ale moraliştilor deveneau inutile.

Extraordinara originalitate intelectuală care mă diferenţia de ceilalţi artişti, punând cap la cap detaliile unei munci asidue şi sistematice de impunere a unui *Art Nouveau* de factură spirituală, împovărat totodată de o taină sufletească încadrată într-un anumit context de timp şi spaţiu, lasă să se întrevadă un mesaj extrem de emoţionant afirmat cu atâta energie în puritatea lui expresivă: "Nu păstrez în mine urmele nici unei minime vanităţi."

Mai trebuia să dovedesc că am meritat încrederea marilor titani ai literaturii, să îndrăznesc o străbatere a deşertului obişnuinţelor grosolane, chiar dacă îmi era teamă din cauza slăbiciunilor mele vizavi de stilistica exprimării. Şi trebuia s-o fac în maniera unui pictor care redă exact ceea ce are sub ochi, servindu-se de culoare mai arbitrar doar ca să se exprime mai puternic. *I am the one who can fade the heat, the one they all say just can't be beat.*

Leadership: Îţi actualizezi în permanenţă demersul artistic analizând realitățile lumii contemporane prin mijlocirea unui parcurs sincretic ce ia în considerație fascinaţia unei exprimări aparent exhaustive proiectată în direcţia extrapolării unor observaţii de la individual către general?

Când încerci să te exprimi literar, dar împotriva felului de a picta a artistului care e fecundat numai de imagine, fond, culoare, senzaţie şi aparenţe pentru a facilita procesul de înţelegere a artei, încet-încet credibilitatea ta începe să poarte un nou nume: Kitsch sau Destrăbălare. *Ain't got no rap, ain't got no line.*

Fii un pictor de mare fineţe înainte de a-ţi alege exemplar cuvintele care pot bate timpul în spaţiul scriitoricesc. Autenticitatea scrisului este construită cu tehnica timpului de către un ceasornicar care întoarce arcul și apoi lasă ceasul să funcţioneze singur.

I'm a rough boy. Inflexibil pe dreapta cale a calităţii, mi-am câştigat sprijinul adevărului nedezminţit al unei experienţe fără seamăn, fără a face concesii conformiste în faţa comunicării neobişnuite a conţinuturilor echivoce, dar aleasă ca mijloc de constatare a unor trăsături distincte ale artei, mai ales în cazul mirabilei constatări a unor înţelegeri străvechi care le depăşesc pe cele actuale.

Leadership: Arta ta își afirmă puterea în puritatea expresiei, servindu-se de expresivitate pentru a atinge noi orizonturi?

Imaginile pline de savoare, atinse de sensibilitatea unei spiritualităţi mistice de frumuseţe unică, gata să-şi ia înapoi investiţia de generozitate cu care evocau în acelaşi timp o lume reală şi una fabuloasă, puteau oricând să se concretizeze într-un fragment dintr-o iluzie ce va rămâne mereu un vis spulberat de amintiri.

Deci, am extins noţiunile unei educaţii artistice înalte plecând de la propriile mele constatări şi continuând prin a le atribui conotaţii proiectate în lumina lumii exterioare.

În epoca tehnologiei superinteligente, a momentelor de libertate, a răgazului de destindere, îşi face întotdeauna loc pe pânza şevaletului corpul plin de sudoare al unei făpturi delicate şi simţitoare. În timp ce scrisul îşi continuă călătoria dincolo de fereastra modestei căsuţe a magicianului, explorând noi frontiere ale esteticii în lumina unor reflectoare, cu decor şi costume tot mai îndrăzneţe.

Leadership: Sensul pe care îl dai unui element izolat poate fi corelat cu alte elemente care, din acel moment, constituie împreună cu primul un ansamblu numit "formă de dominaţie mascată sub aparenţa improvizaţiilor"?

Încă o dată mă văd nevoit să mă întreb ce se întâmplă cu sufletul celui care trăieşte o anumită experienţă într-un univers nou, când raţiunea face o examinare prea strictă chiar de la poartă ideilor de "aici" şi "în altă parte", de la distanţa unei comparaţii cu anumite norme de consum a fanteziei cele mai impenitente.

I don't care how you look at me / Because I'm the one and you will see.

Ca ultimă replică a unui dialog dintre existenţa trecătoare a muritorului şi eternitatea universului, la care se adaugă extazul în faţa cerurilor reci, giganticul proces metafizic, mereu înnoitor, al identităţii şi alterităţii, sub cupola frumosului, este justificat de necesitatea de a cuprinde sentimentele puternice ale eului liric, precum: regretul şi punctul de start, locul de unde am plecat, pe care nu pot să îl uit și pe care trebuie mereu să-l respect.

Eroul din romanul "Lolita" spunea la un moment dat: *"Am întruchipat cu atâta măiestrie linîştea disperării extreme, tăcerea de dimineaţa dinaintea unei izbucniri de nebunie, încât soţii Farlow m-au dus la ei acasă."*

Dacă modalitatea de a expune o idee, o teorie, o poveste, o chestiune ce intrigă lumea este legată de rădăcina lucrurilor întărite prin sintagma "a institui o realitate de altă factură", atunci veţi înţelege bazele sincretice ale creaţiei mele pe lungimea de undă a unui lirism de o altă formulă şi adâncime, care impresionează prin rafinamentul cu care pătrunde faptele,

stările de lucruri ale lumii.

Prin spirit artistic mi-am dominat reacţiile şi sentimentele, sub aparenţa improvizaţiilor izvorâte dintr-un simt superior al frumosului ca valoare partitivă (care exprimă ideea de parte dintr-un întreg sau întregul din care s-a luat o parte) şi dintr-un efectiv omenesc ce nu era supus restricţiilor de experienţa artistică.

În artă este exclusă inserarea expresiilor care adună senzații active, îmbărbătează "reflecţia care proiectează în infinit", dar care nu pun suficient de mult în evidenţă valoarea anumitor fenomene de graniţă cu alte lumi şi alte realităţi.

Rough Boy reprezintă acea expresie a receptivităţii artistice în stare să se constituie ca pură noţiune de existenţă particulară, fiindcă face apel la comparaţii de necrezut în imagini şi la asociaţii simbolice cu grad înalt de credibilitate, uneori puţin exagerate, dar care pot spori cunoaşterea, intensifică trăirile şi introduc un plus de existenţă într-o realitate tot mai dinamică în procesul de transformare a unui subiect într-o dezbatere mai largă.

*** Notă:** ZZ Top - Rough Boy

Rugăciune pentru un zeu

On Mai 09, 2010

Evaluează-ţi bine calităţile şi limitele, înainte să-ţi ridici leadershipul pe nişte false piedestaluri.

Cei mai mulţi dintre conducători îşi urmăresc până la bătrâneţe ambiţiile, mai presus decât orice. Animaţi de un singur gând, de un ţel nobil, plini de iniţiativă, energici până aproape de epuizare, ei acţionează cu bună credinţă şi într-un spirit constructiv cu intenţia de a-şi croi drum spre succes şi pentru a-şi asigura pe termen lung poziţia, înfruntând cu bărbăţie toate obstacolele ce le stau în cale.

Tutankhamon, faraonul Egiptului, a avut şi el o mare ambiţie, una singură, dar pe măsura unui ideal care depăşea cadrul îngust a ideilor din acea vreme. Aceea de a readuce în regat prezenţa divinităţilor. Însă ambiţiile nu sunt cuantificabile pentru cel care nu-şi evaluează corect calităţile şi limitele.

Leadership: Întreţii iluzia prin care destinul predestinat al unei "opere" neterminate se reflectă în viitorul unei infinităţi de determinări din care majoritatea cu valori peste limitele admisibile ale nivelului tău de performanţă?

Duşmanii sunt la fel de numeroşi în interior cât şi în exterior. Tutankhamon era plăpând ca un fluture de noapte, în nici într-un caz o fire ambiţioasă cu un caracter puternic. Acest băiat nu era în stare nici măcar să tragă o săgeată şi, după cum bine a remarcat unul dintre generalii săi, „chiar dacă ar putea să tragă, n-ar şti încotro să ţintească”.

Înainte să fie ales rege, înalţii demnitari au crezut că sunt asiguraţi că, graţie autorităţii lui, ţara va cunoaşte bunătatea şi gloria. S-au înşelat amarnic, fiindcă Tutankhamon pe de o parte n-avea stofă de conducător, nu era un om hotărât, energic, nu un luptător neînfricat, pe de altă parte suferea de o maladie evolutivă fatală ce ducea la decalcifiere, cunoscută ca „boala oaselor de sticlă”.

Zeul şchiop. Se putea numi Tutankhamon rege? Un tânăr care boleşte fără nădejde – un biet olog, o povară pentru regat, obiect de silă pentru el însuşi? Se putea numi rege un neputincios, o epavă, o rămăşiţă de om? Se putea numi rege cel care tremura tot de emoţie când trebuia să ia o decizie, cel care nici la 19 ani nu avea forţa necesară ca să încordeze un arc elementar, cel care în loc să fie sprinten ca o veveriţă, să ardă de dorinţa de a trăi intens cădea pradă celor mai aprige suferinţe? Se putea numi rege cel care în loc să domine şi să controleze mii de oameni printr-o energie debordantă, prin tărie de caracter şi dârzenie, era mereu ajutat de cineva să-şi ţină echilibrul?

Mereu sprijinindu-se de un toiag ca să stea drept sau ca să nu se istovească, un astfel de om nu poate fi decât dominat de un puternic sentiment de pesimism, nu poate fi decât timorat şi urmărit de un puternic sentiment de inferioritate, în nici într-un caz pătruns de un puternic sentiment al datoriei.

Opera neterminată a unui lider este încercarea de a domina o lume din care el rămâne literalmente exilat şi în al cărei spaţiu comun nu va mai avea loc atunci când îi va sosi momentul asumării propriei imagini. Poate fi comparată cu încercarea unui fizician de a controla gravitaţia sfidând legile fizicii.

Leadership: Dispui de "continuări" care să te aducă mereu în avantaj material sau poziţional?

Cum poate un lucru lipsit de orice valoare să determine valoarea altuia? Mulţi dintre cei care aleg calea grea a leadershipului, sub raportul unei viziuni integratoare şi a unei atitudini specifice, deseori propunând un model nou de a merge înainte, pun accent doar pe evoluţia interioară, dar nu şi pe slăbiciunile lor datorate lipsei de predictibilitate. Aceste slăbiciuni se manifestă îndeosebi față de ei înşişi, în acele momente care îi fac vulnerabili contextelor exterioare, generatoare de anxietate, făcându-i pe ceilalţi să se îndoiască de trăinicia leadershipului lor.

Leadershipul este mutarea pe care o faci pe tabla de şah a lumii, analizând utilitatea a ceea ce transmiţi, care deseori poate fi interpretată în mod absolut ca fiind "împotriva ta". Latura leadershipului care se formează, se modelează şi se practică pe tabla de şah a vieţii, cuprinde "Pionul" şi câmpurile pe care acesta le are de străbătut până la linia de transformare, adică până la statutul de "Rege". Pentru ca regele să nu fie în şah, el trebuie să dispună doar de continuări care să-l aducă în avantaj material sau poziţional.

Vei resimţi ca foarte dificilă şi stresantă această tranziţie de la un bun executant la un excelent lider, dar mai rău decât atât, chiar destul de neliniştitor, vei resimţi tranziţia de la o stare de referinţă, de bună dispoziţie, la una de panică. Ţinând cont mai ales de modul în care susţinătorii tăi o vor interpreta pe tabla de şah a succesului lor, care îi va defini în viitor.

Leadership: Răspunzi cu un "DA" necalculat principiilor folosirii puterii, chiar şi atunci când puterea este deghizată în spatele unor formule relevante de tipul: "Visul a fost și va rămâne pentru totdeauna esența pentru care merită să lupți până la capăt" ?

Crunta boală i-a fost fatală. În timp ce cobora scările spre sala de audienţe, lui Tutankhamon, dintr-un motiv nevăzut şi misterios, i-a alunecat bastonul în care se sprijinea şi, pierzându-şi echilibrul, s-a prăbuşit pe scara cu pantă abruptă. Capul lui s-a lovit de muchia piedestalului unei coloane. Muri pe loc, fără măcar să apuce să-şi spună ultima rugăciune.

Cel sortit să aibă un *"corp de lut"* , nu unul de *"lumină"* , nu poate ajunge niciodată un conducător desăvârşit, aşa cum nici puful unei păpădii nu poate sa reziste unei rafale de vânt puternic. Niciodată visul nu va putea fi experimentat până la capăt de omul ce nu este născut cu înclinații pentru marile provocări ale vieții.

Pe un astfel de om nu-l poţi impulsiona, nu-l poţi motiva, iar el nu se poate însănătoşi miraculos. Un astfel de om nu poate fi adormit şi îndată ce se află în transă, în somnul său hipnotic, cu ochii închişi, el să-şi ghicească singur boala şi tot din somn să ordone medicamentul potrivit.

Nu există medicament pentru cel ce, trupeşte şi sufleteşte, nu a fost menit să ajungă conducător. Pentru a fi conducător, trebuie să ai atât capacităţi fizice, cât şi înclinaţii native. Pentru acela căruia îi lipsesc acestea două, nu-i mai rămâne decât să-şi spună o rugăciune sau să meargă pe alt drum decât acela al leadershipului.

Principiul folosirii puterii sună cam aşa: "Încearcă să mărșăluiești fără să oboseşti prin locurile pe unde n-a mai umblat nimeni, fără să te împiedici de un ciob numit ghinion."

Concluzie: Vechiul proverb *"omul potrivit la locul potrivit"* este valabil şi în zilele noastre. Un lider trebuie să aibă forţa fizică şi psihică necesară pentru a-şi îndeplini menirea. Desigur,

unii parcă s-au născut lideri, parcă sunt scrise în codul lor genetic abilităţile de lider, dar pentru cei mai mulţi aceste abilităţi sunt rodul unor munci neobosite. A promova însă un om nepotrivit în funcţia de lider este o mare greşeală ce va sfârşi printr-un mare eşec.

Tu îţi clădeşti viitorul pe o himeră? Te bazezi întotdeauna pe cineva să-ţi facă povara conducerii mai uşoară? Te foloseşti întotdeauna de resursele altora pentru a rezolva problemele a căror responsabilitate îţi revine ţie?

Nu cumva îţi fundamentezi dorinţele pe nişte convingeri eronate? Evaluează-ţi bine calităţile şi limitele, înainte să-ţi ridici leadershipul pe nişte false piedestaluri. Nu uita că nu se poate face nimic durabil pe o structură fragilă.

*** Notă:** Gerald Messadie - *Măştile lui Tutankhamon* , Editura Nemira, 2009.

Run with Us

On Noiembrie 06, 2016

Începe să te dezvolţi sub îndrumarea unei puteri imense din care poţi să deduci nu doar existenţa Fiinţei Supreme din tine însuţi, ci mai ales adevărul care îţi trădează emoţiile și adevărata personalitate.

În infinitul tăcerii, urlă puternic glasurile gândurilor care-mi sar în ajutor, undele lor survolând în jurul lumii, ca nişte circuite oscilante, între pozitiv şi negativ, cu propria lor frecvenţă la rezonanţă, acordată pe diferite valori specifice de hazard: *You can run with us ! We got everything you need !* După o cercetare atentă a acestor glasuri, ca într-un tablou plin de simboluri, de unde şi ideea de frumos în dialogurile cu mine însumi, realizez că tăcerea corespunde nevoii de a mă cunoaşte prin relaţie cu arta, cu personajul unei opere care continuă să-şi caute rostul între vis şi realitate.

Bineînţeles, în orice imagine artistică se poate distinge un glas al artistului care te cheamă, care te face să tresari, care răzbate secolele doar ca să pună la curent cu ceea ce te face să fii unic. Evoluez între ceva mai presus de emoţie şi ceva mai presus de dorinţă, ceva care nu poate fi denumit de ceea ce se întâmplă înăuntrul meu, când îmi urlu furtunile mâniei la granița între logic și fantastic, între real și vis, fără ca din senin să se producă cauza vreunei schimbări subtile. *Don't be afraid / You're not alone.*

Aşa cum o armă dă totdeauna unui om plăpând siguranţa de sine, aşa cum există întotdeauna o soluţie magică de afirmare pentru o inimă înflăcărată, în care domneşte spiritul de aventură, tot astfel există o lungime de undă, percepută de ochi ca având o singură culoare, numită frică, şi care verifică relaţia manifestată în încercarea de a fi mai mult decât ceea ce eşti: *Don't be afraid / Wipe that fear from your eyes ! / And if you feel you're going under / We'll be around.*

Leadership: Forma care dă creaţiei tale o anumită orientare poate fi pusă în legătură cu vocea variantei tale de a fi plasată într-un spaţiu al inspiraţiei care îşi trăieşte netructat intimitatea adâncă?

Temător, mă cufund într-un moment de curiozitate metafizică şi încerc să mă ridic la suprafaţă încărcat pe deplin de ecoul unei voci încurajatoare - ecoul unei aventuri, ca şi când, sub îndrumarea unei puteri imense aş fi putut să deduc existenţa Fiinţei Supreme din mine. Între frică, îndoială şi curaj există acea „naivitate", rudă a curiozităţii care oferă mereu o direcţie lucrativă propriei mele vitalităţi, aprinzând toate tiparele învechite pentru a-mi centra identitatea în jurul unui scop măreţ.

Arta este vocea cu care îmi expun povestea vieţii într-un tablou pictat de Fiinţa Supremă din mine, în timp ce o altă viaţă se scurge în paralel mult mai repede. Încep să cred că există o mai mare originalitate de expresie, un conductor mai receptiv la primirea energiei însufleţitoare, pentru a ocupa un loc mai de frunte în poezia unei stări de spirit, pe măsura caracterului meu plin de avânt. O împărăţie care nu se poate clătina, cu grijă clădită în tonul versurilor: *When you're behind closed doors / All alone by yourself / And you're longing inside / To be somebody else.*

În artă, este cu neputinţă să îţi înţelegi trăirile dacă, mai întâi de toate, nu îţi trăieşti intimitatea adâncă prin experienţa subiectivă a temporalităţii sau a întâlnirii cu nemăsuratul, tradusă ca o uimire în faţa propriilor tensiuni interioare. Conţinutul vieţii sufleteşti este o culme a creaţiei de maturitate a artistului. Nu-ţi fie teamă să te pui, măcar aparent, în linia întâi a infinitului obscur, *leaving shadows in the night* , parcă nesfârşit de dur cu tine însuţi,

cu ceea ce înseamnă realitatea. Şi să-ţi dai seama de exagerarea emoţiilor tale raportate la anumite momente sau situaţii, *cause there's still time....to change your mind.*

Leadership: Atitudinea ta, exprimată printr-o legătură asumată cu dezvoltarea spiritului de aventură, este depăşită de sugestia unei atmosfere care dă o notă de distincţie modului tău de manifestare lăuntric?

Humbert Humbert, eroul lui Nabokov din romanul „Lolita", îşi destăinuie chinurile, dorinţele, visele, aspiraţiile aşa cum doar el le cunoaşte, pentru a scăpa de ele:

Şi eu o priveam. O priveam şi am înţeles clar, aşa cum ştiu că o să mor, că o iubeam cum nu iubeam nimic din ceea ce văzusem sau imaginasem pe pământ sau sperasem să întâlnesc altundeva. Acum, ea nu mai este decât adierea slabă a violetei şi ecoul de frunză moartă a nimfetei peste care mă rostogolisem cu asemenea strigăte în trecut. Ecoul pe marginea unei pasiuni viguroase care se trădează pe ea însăşi, diluându-se în ceţuri sau se topindu-se într-un haos de misticism.

Dar, mulţumescu-ţi ţie Doamne, eu nu m-am închinat numai în faţa acestui ecou.

Nicio metodă de cercetare umană, pliată (într-o primă instanță) asupra mijloacelor și posibilităților de a răspunde diverselor solicitări de control în planul activităţii mentale, prin direcţionări ale emoţiilor şi transformarea din sfera negativului în cea a pozitivului, nu poate fi efectuată fără prezenţa unei anumite forme de reciprocitate, în baza unei acţiuni exterioare.

Reciprocitatea este acea nevoie continuă de regăsire de sine care se întinde între ceea ce dai mai mult din tine pentru a te raporta diferit şi mai constructiv la lumea din jur, și ceea ce înveţi de la tine atunci când nu-ți ascunzi dependenţa faţă de o pasiune arzătoare și rafinată, faţă de o stare de energie aparte.

Leadership: Poţi să te raportezi la frumosul din tine punând în prim planul artei un cuvânt adresat conţinutului vieţii sufleteşti a unui Creator, raportându-l la puterea de a-l concretiza într-o operă unică prin interpretarea caracteristicii tale definitorii?

Modul de manifestare al fiecărui om este efectul ecoului unei aventuri, când se dezvoltă sub îndrumarea unei puteri imense din care poate să deducă nu doar existenţa Fiinţei Supreme din el însuşi, ci mai ales adevărul care îi trădează emoţiile și adevărata personalitate. Prin felul cum te manifeşti lăuntric se produce efectul ecoului de putere inspiraţională care îndrumă existenţa unei emoţii întru bucuria Creaţiei trăite ca un soi de eliberare de tot ceea ce aparţine lumii din jur.

Iar leadershipul, alături de formarea unei atitudini pozitive, nu are ca notă de vârf strânsa unitate între rolul și importanța pe care îl ocupă acest adevăr în procesul formării personalităţii, ci mai cu seamă acea latură a curiozităţii care oferă o direcţie lucrativă propriei vitalităţi, aprinzând toate tiparele învechite pentru a centra identitatea ta în jurul unui scop măreţ.

Fiinţa Supremă, atribuită unui caracter modelat între frică, îndoială şi curaj, este rezultatul unei căutări perpetue de cauze și abordări ale limitelor puterii tale de a te transforma în ceea ce vrei să fii. La urma urmei, frumosul din tine poate fi pus în prim planul artei printr-un cuvânt adresat conţinutului vieţii sufleteşti al unui creator unic: "Intimitate" sau provocarea de a te înţelege singur, de a te autoperfecţiona din cărarea singurătăţii.

Atmosfera care dă o notă de distincţie modului tău de manifestare, în care trăiești după capriciile trăirilor cele mai înalte, este dominată de modalităţile eficiente de a-ţi orienta energia şi atenţia spre scopul tău din viitor, fapt care, la rândul lui, îţi ajută subconştientul să rămână concentrat pe rezultatul dorit.

Caracteristica definitorie a unei fiinţe care se autoperfecţionează din priveliştea lăuntricului ei este aceea că se consideră, uneori involuntar, interpretul intenţiilor artistului creator care încearcă să-şi extindă punctul de vedere asupra contemplaţiei intelectului său.

Run with Us este îndemnul conştiinţei şi simţirii de a nu renunţa la ceea ce iubeşti cu adevărat, la ceea ce te leagă de trecut, la ceea ce ai din plin: pasiunea care te descătuşează, energia de a te simţi în largul tău, a te bucura de viaţă, de a te reinventa, de a te manifesta cu mai multă încredere în orice situaţie. Ca răspuns la acel ecou de întrebări, transformate într-un cuib de disperări, ferecate în inima ta, care te ajută să înţelegi ce ţi se potriveşte mai bine pentru a păşi cu încredere pe drumul redevenirii.

*** Notă:** Lisa Lougheed - Run With Us (The Raccoons Theme Song)

S-au iubit pentru că s-au privit

On Aprilie 24, 2012

Învaţă să apreciezi frumosul unei compoziții care îţi duce mintea mai aproape de mesajul ascuns în mijlocul lumii, combinat cu simțul realității dat de mișcarea unei roţi în mijocul altei roţi.

Cosette, în umbra în care trăia, era sortită, ca şi Marius, să fie cuprinsă de flacăra iubirii. Destinul, cu răbdarea sa tainică şi de neînlăturat, apropia una de alta aceste două făpturi încărcate şi dornice de furtunile clocotitoare ale patimii; aceste două suflete care purtau dragostea aşa cum doi nori poartă trăsnetul, şi care trebuiau să se întîlnească şi să se contopească într-o privire, ca norii într-un fulger.

În romanele de dragoste s-a vorbit atît de mult despre privire, încît a ajuns să fie dispreţuită. Azi abia mai îndrăzneşti să spui că doi oameni s-au iubit pentru că s-au privit. Şi totuşi aşa se iubesc oamenii, şi numai aşa. Ce rămîne nu e decît ceea ce rămîne. Nimic nu e mai adevărat decît ciocnirea dintre două suflete cînd schimbă această scînteie.

În clipa în care Cosette, fără să-şi dea seama, îi aruncă lui Marius acea privire care îl tulbură adînc, el nu bănui că şi privirea lui o tulburase pe Cosette. Îi făcuse şi el acelaşi rău şi acelaşi bine.

Ea îl privea de mult şi cerceta, aşa cum văd şi cercetează fetele, uitîndu-se în altă parte. Marius o găsea încă pe Cosette urîtă, pe cînd Cosette îl şi socotea pe Marius frumos. Dar, pentru că n-o lua în seamă, băiatul acesta îi era indiferent. Totuşi, nu se putu opri să nu-şi spună că avea păr frumos, ochi frumoşi, dinţi frumoşi, un glas frumos, cînd îl auzea vorbind cu colegii lui, că nu se ţinea destul de drept cînd umbla – dacă e vorba să-i găseşti neapărat un cusur – totuşi cu o anumită graţie, care era numai a lui, că nu părea prost, că toată făptura lui era aleasă; blajină, simplă şi mîndră, că, în sfîrşit, părea sărac, dar nu un înfrînt. *

Leadership: Hotărârea de a te dărui unei clipe de mare înălţare spirituală se poate interpreta ca o încercare a minţii de a se deschide în faţa sufletului, aşa cum te deschizi în faţa unui destin care se înscrie pe o linie orizontală, nu pe cea verticală?

Destinul este un cuvânt pur, dar care tulbură adesea, dincolo de evenimentele pe care le consideri cele mai importante pentru tine, aceleaşi evenimente care pun în mişcare frumosul unor clipe de neuitat. Mai este ceva tot atât de pur ca şi destinul, exprimat prin piesa finală din puzzle-ul vieții noastre: "Iubire", iar acest cuvânt simbolizează frumosul unui lanţ de evenimente (adesea inexplicabile) care te conduc de la o stare la alta, spre diferite locuri, în timp ce te afli în căutarea scopului vieţii.

Dar nu orice destin este favorabil, nu pentru oricine care îşi zice creştin, fiindcă adesea este completat de o privire aruncată în direcţia greşită, doar asupra schimbărilor importante din viaţă, dar nu şi asupra nevoii de a te şti complet mulţumit în ipostaza de purtător de duh sfânt. Acest lucru se întâmplă când unica ta preocupare este să-ţi pui în ordine viaţa, în loc să fii împăcat cu tine însuţi, şi prin aceasta cu candoarea înțeleptei frății cu destinul dat de Dumnezeu.

Iar pentru ca vraja unei prietenii să rămână mereu aceeaşi, sau să se transforme în iubire, trebuie să regândeşti modul în care decurge viața ta în fiecare moment, punând pe primul plan acele căi ale lui Dumnezeu care trebuiesc împlinite în slujirea Sa. Iubirea nu este prim planul unei vieţi care se dovedeşte a fi o distincţie pentru realizări excepţionale în activităţi

sau acţiuni ce aduc atingere unei imagini de sine ridicate, nici chiar dacă ea constituie o sursă de elevaţie în universul marilor spirite.

Iubirea este un dar al lui Dumnezeu pentru cei care l-au căutat pe El înainte de orice altceva, înainte să te îmbarci în orice călătorie, înainte să reacţionezi la provocările vieţii.

Iubirea este hotărârea de a te dărui unei clipe de mare înălţare spirituală ce se poate interpreta ca o încercare a minţii de a se deschide în faţa sufletului, aşa cum te deschizi în faţa unui destin care se înscrie pe o linie orizontală, nu pe cea verticală. Un asemenea destin, deschis pe orizontală, marchează descoperirea lui Dumnezeu în tine, în totul din jur, în evenimente, în oameni, în aşa fel încât realitatea pe care ţi-o doreşti să fie realitatea pe care şi-o doreşte El.

Mesajul ascuns este acesta: urmează-ţi calea vieţii aşa cum ţi-o aşterne conştiinţa faptului că totul se petrece din voinţa lui Dumnezeu, şi ca iubirea este darul sfânt pentru cei ce l-au găsit pe Dumnezeu înainte de orice altceva.

S-au iubit pentru că s-au privit sugerează împlinirea unui destin prin apropierea de un Dumnezeu care iubeşte îndeosebi acei oameni care ştiu să-l slăvească neîncetat, concentrându-se cu totul asupra slujirii unei meniri spirituale şi ducerii ei la bun sfârşit.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Să dăruim câteva clipe studiului perspectivei

On Februarie 12, 2009

Perspectiva apropie părțile corpurilor, sau le face să se depărteze prin proiectarea părților lor văzute printr-un plan interpus între ochi și obiect.

- Durer și-a manifestat dragostea sau poate cultul pentru geometrie și prin gravura lui, în aramă, intitulată "Melancolia", pe care a executat-o în 1514 după ce s-a întors din cea de a doua călătorie în Italia. Se pare că a realizat această lucrare sub impresia durerii pe care i-a pricinuit-o moartea mamei lui. Această gravură, care a fost de multe ori și în diverse feluri comentată, Melancolia a luat chipul Geometriei, este înaripată și ține în mână un compas. Este îngrijorată. La ce se gândeşte ? Nu a putut stabili legea care leagă frumosul de matematică?

La picioarele ei se află o sferă, la dreapta ei un imens dodecaedru și deasupra capului, pe un perete, se vede un pătrat magic, de ordinul patru, ceea ce arată că pe lângă problemele de geometrie pură, pe Durer l-a mai interesat și această problemă, deloc ușoară, din teoria numerelor. Jucându-mă odată cu acest pătrat, a cărui sumă a cifrelor este 34, m-am întrebat dacă nu cumva Durer a ales acest număr drept constantă a pătratului său, fiindcă în acel an el împlinea tocmai 43 de ani ?

- Asta s-ar putea să fie o simplă coincidență, dar nu-i tot o simplă coincidență faptul că tu ai remarcat acest pătrat magic. Cred că poate fi un subiect foarte atrăgător pentru viitoarea noastră întâlnire. Ești de acord ?

- Bine, dar pană atunci, să ne întoarcem la perspectiva noastră în legătură cu care am de gând să-ți citesc câteva rânduri scrise de Diderot în Eseurile despre pictură: "Primul pas spre înțelegerea clarobscurului îl formează studiul regulilor perspectivei. Perspectiva apropie părțile corpurilor, sau le face să se depărteze, numai prin simpla scădere treptată a mărimii, numai prin proiectarea părților lor, văzute printr-un plan interpus între ochi și obiect, și legate, fie chiar pe acest plan, fie pe un alt plan închipuit, dincolo de obiect. Pictori, dăruiți câteva clipe studiului perspectivei: veți fi răsplătiți din belșug prin ușurința și siguranța cu care vă veți regăsi în practicarea artei voastre !

Leadership: Poţi să-ţi cultivi o perspectivă obiectivă în privinţa a ceea ce vrei să demonstrezi, legat de o realitate de acelaşi gen cu aceea a punctelor materiale şi a distanţelor dintre ele?

Ca să înţelegi universul, sau cum stau lucrurile în această lume, trebuie să demonstrezi că există o realitate independentă de construcţiile fizicianului teoretician, sau independent de gândirea analitică a matematicianului autentic. Este vorba despre o realitate a conştiinţei sau a sufletului în care visul nu este decât un eveniment ce a fost sau ce va fi manifestat. Dar, până atunci, hai să analizăm gândirea analitică a unui matematician.

Cugetați o clipă și veți recunoaște că trupul unui profet înfășurat în toată uriașa lui mantie, și barba lui stufoasă, și părul care i se zbârleşte pe frunte, și vălul pitoresc care-i dă capului un caracter divin sunt supuse în toate privințele acelorași principii ca și poliedrul. Până la urmă, unul vă va stânjeni la fel de puțin ca și celălalt. Cu cât vă veți înmulți numărul ideal al planurilor, cu atât veți fi mai corecți și mai adevărați, și să nu vă temeți că veți fi reci din pricina unei condiții mai mult sau mai puțin adăugate tehnicii voastre".

- Diderot a scris aceste Eseuri după 1765 și, după cum văd din nota ce le însoțește, ele au apărut "la unsprezece ani după moartea filosofului (1795)", așadar la sfârşitul veacului al

XVIII-lea. Deduc din ele că atunci, entuziasmul și râvna pentru studiul și mai ales aplicarea perspectivei în pictură scăzuse simțitor. Așadar, înainte de a atinge această problemă, cred că ar fi cazul să ascultăm sfatul lui Diderot și să "dăruim și noi câteva clipe studiului perspectivei", ce zici?

Leadership: Viziunea pe care o proiectezi asupra lumii are la baza presupunerea că lucrurile se schimbă în funcţie de ceea ce ţi se întâmplă atunci când perspectiva ta obiectivă este în mod constant zdrobită de experiențe care nu se aliniază cu ea?

Un matematician îşi împarte mintea în trei părţi: una analitică, una logică şi una intuitivă. Şi atunci se întâmplă ceva ciudat cu el, căci începe să gândească totul în proporţii şi concentraţii. Însăşi viaţa lui devine o concentraţie de sensuri atribuite evenimentelor din jur, acest lucru reprezentând un tip de problematizare, care produce un conflict intelectual mai complex şi are anumite dificultăţi de rezolvare, fiindcă totul dă întotdeauna "cu virgulă".

- Zic că-i bine, hai să începem ! Din punct de vedere geometric sunt posibile două moduri de reprezentare în perspectivă: perspectiva paralelă și perspectiva centrală. în perspectiva paralelă, corpurile din spațiu sunt proiectate pe planul desenului printr-un fascicul de raze paralele cu o direcție dată. Este o metodă convențională, bazată pe presupunerea că ochiul observatorului se află la infinit. Perspectiva paralelă este folosită pentru figurarea corpurilor din spațiu, în desenele din manualele școlare, dar și de pictorii din Estul Asiei: Japonia, China, India. în acest caz, atât liniile verticale, cât și cele paralele în spațiu, rămânând paralele și în desen (fig. 33).

În perspectiva centrală, lucrurile se schimbă. în acest caz, proiecția obiectului din spațiu se face printr-un fascicul de raze concurente, punctul O de întâlnire, numit și punct de vedere, se presupune a fi ochiul observatorului. Totodată se presupune că planul pe care desenăm, P, este transparent, astfel că razele vizuale duse din O la obiect să-l străbată. Dar mai bine să considerăm un exemplu. Fie P planul tabloului și O punctul de vedere, iar obiectul de proiectat un pătrat ABCD, planul lui fiind înclinat față de planul P, iar dreptele AD și BC paralele cu planul orizontal (fig. 34), anume AD este deasupra orizontului, iar sub orizont, punctele A și fiind mai aproape de planul P decât C și D. Razele vizuale OA, OB, și OD înțeapă planul P respectiv în a, b, c, d, așa că trapezul abcd reprezintă perspectiva pătratului ABCD din spațiu, în planul P.

Viziunea este distanţa pe care o străbaţi între două puncte: un punct în care perspectiva temporală de evaluare a evoluţiei lumii este discontinuă, şi un punct în care perspectiva asupra realităţii depinde de felul în care aplici conceptele matematice pentru a explora noi modele de materializare a ideilor şi conceptelor novatoare.

Să dăruim câteva clipe studiului perspectivei ca să putem înţelege mai uşor gândirea analitică a matematicienilor care, jucându-se cu teoriile numerelor, au descoperit noi modalităţi de a închipui o nouă realitate într-o lume care nu întotdeauna este recunoscută. Sau, după cum bine spunea cineva: *"Când priveşti, priveşte fără a interpreta. Astfel, te vei conecta direct la realitatea concretă, nu la o realitate abstractă, formată de opiniile tale asupra realităţii. Iar asta te va ajuta să transcenzi orice iluzie."*

*** Notă:** Câmpan, Florica - Povestiri cu proporţii şi simetrii, Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-daruim-cateva-clipe-studiului-perspectivei.html

Să ne amintim de noi, aşa cum ne-am privit pe noi înşine

On Iulie 05, 2022

În fiecare etapă a drumului nostru, ignorăm un infinit posibil care nu este altceva decât acea proprietate pe care o au amintirile noastre de a se putea combina între ele.

S-a terminat concursul de running montan de la Slănic Moldova. Mulţi din alergătorii din Iaşi s-au reunit pentru deja tradiţionala petrecere de la final de zi. Soarele apusese demult, dar eu parcă tot îmi doream acel look însorit din timpul concursului, să fiu din nou prezent în atmosfera cea mai palpitantă. Şi ce aplauze ! Şi ce strigăte de încântare mi se înghesuiau în minte, ca nişte raze de soare revărsate în interiorul unei inimi care încă şi acum bate cu speranţă, cu nostalgie, cu sufletul la gură. Primul cuvânt care mă însufleţeşte, iată-l: Evrika ! Căci m-am redescoperit altfel: rezistent, luptător, puternic.

Grupul de prieteni părea a fi susţinut de două motive complet diferite: unii voiau să se relaxeze, alţii păreau să se simtă superiori propriilor lor aşteptări, ca şi când s-ar fi înapoiat din cea mai palpitantă aventură a vieţii lor.

Primul motiv, emoţiile de reuşită, gheme de vise, putinţe, idealuri, păreau să sintetizeze bucuria unei realităţi care doar în artă se regăseşte, acea realitate a sufletului în care visul nu este decât un eveniment ce a fost sau ce va fi manifestat. Al doilea motiv, un salt mare spre înainte, printr-un gând venit dintr-o amintire, un gând care se ridică deasupra lucrurilor şi deasupra vremurilor pe care le-am traversat împreună, trebuia să se încadreze în exigenţele fiecăruia faţă de valorile estetice ale naturii. Traversând muntele în alergare este o adevărată enciclopedie vizuală.

Leadership: Poţi să pătrunzi cu privirea o lume care se extinde în realitate dincolo de cadrul "ferestrei", cu condiţia de a respecta distanţa cuprinderii unei viziuni ideale?

În timp ce gândul de a face mari performanţe părea să aparţină fiecăruia dintre noi, în mod unic şi evidenţiator, drept rezultat al traversării punţii dintre obiective şi realizarea lor, puteam simţi fiecare din noi constrângerea muntelui de a accepta anumite circumstanţe pentru a ne atinge un scop. Nu doar că a fost un concurs epuizant, desfăşurat în plin soare, însă numai astfel am putut pătrunde cu privirea o lume care se extinde real dincolo de cadrul "ferestrei", cu condiţia de a respecta distanta cuprinderii unei viziuni ideale: puterea de a ne implica empatetic în realizarea unei sarcini dificile, aceea de a ocupa un loc fruntaş pe podium.

Fereastra, deschiderea noastră spre marea aventură, ca o înfrumusețare suplimentară a spiritului de învingător, se poate închide oricând dacă nu vom fi în stare să vedem mai departe de podium, mai departe de un simbol al reputaţiei. Uneori suntem prea ignoranţi să vedem mai departe de ce ni se prezintă şi luăm totul “by default”.

N-aş fi în stare să explic modul în care conţinutul fiecărui gând existent în fiecare din noi, dacă ar fi descris în termeni psihologici, ar fi putut să influenţeze realitatea tabloului pe care l-am avut în faţă, a tabloului pe care a fost aşezată cu atenţie culoarea succesului: galbenul. Totul se întâmplă în interiorul unui algoritm social şi psihologic bine-cunoscut alergătorilor de top. Simţeam, la unison, că am fost doar noi împotriva întregii lumi, călăuziţi de spiritul de neînfrânt al celor victorioşi, mai ales că am fost cât p-aci să fim ajunşi din urmă.

Unii din noi au câştigat un loc pe podium, dovedind că nu au fost doar nişte personaje ascunse în interiorul unui desen combinat din mai multe forme văzute într-o mişcare

istovitoare, pe care un Creator figurativ, foarte riguros, le prezintă în contrast cu exteriorul. Imaginaţia creatoare, dacă încă punea stăpânire pe gândurile noastre, şi încă cum, se datora faptului că distanţa dintre noi, prin care se emitea o informaţie de tip win-win, era foarte mică.

Leadership: Poţi să-ţi hrăneşti sufletul cu amintiri care îţi îngăduie să identifici un chip bine cotat dintr-o mulţime, aşa încât mulţimea să faciliteze recunoaşterea reciprocă a imaginii pe care doreşti să o comunici?

Şi apoi a avut loc un miracol. Teodor a preparat un cocktail răcoritor, iar noi am ştiu să apreciem o băutură fresh realizată din cele mai bune ingrediente naturale. Trei culori într-un singur pahar, trei cantităţi diferite din trei sortimente diferite. Tricolorul într-un singur shot a fost consumat dintr-o singură înghiţitură. Cine a privit fotografia noastră în timp ce ciocneam paharele, ar fi simţit că cineva a spus o poveste a supravieţuirii, a vindecării, a vieţii şi a aventurii, în doar 5 secunde.

Să punem personajul principal, *the bartender* , în interiorul unei mărturii retrospective. Să ni-l amintim pe Teodor. Nu în ţinută de alergător, ci cu şorţul de bucătărie strâns în talie, preparand mai multe feluri de cocktail. Să ne amintim de noi toţi, cu un surâs pe faţă, cu mare putere în inimă, aşa cum ne-am privit în acea seară, cu ochii care nicidecum nu poartă vestă. Neîntâlnind nicio rezistentă dură din partea naturii, ci doar însufleţiţi de o altă chemare a aventurii, ne-am deprins să utilizăm energia intrinsecă a unei reprezentări de grup, construind puntea dintre năzuinţă şi apartenenţă - numită *Antissitusni* .

Aceste experienţe de viaţă par a fi motorul insight-urilor care l-au făcut pe Borges să trateze în operele sale tema amintirii care se revarsă, dintr-un preaplin al faptelor încă neconsumate definitiv, asupra unui prezent care nu a fost gândit de tine pentru tine, ci de alții, sau de Altcineva:

"S-a petrecut ceva. Orice. Ceva ce nu vom putea să recuperăm, ceva al cărui înţeles îl cunoaştem, dar nu-i cunoaştem forma, ceva cotidian şi obişnuit şi nemaisurprins până atunci, care ne-a dezvăluit că universul (care ne este dat în întregime în orice clipă, în orice loc, nu numai în operele lui Dumas) era şi el acolo, în acea împrejurare prezentă. Intraţi, căci şi aici se află zeii, le-a spus Heraclit din Efes celor care l-au găsit încălzindu-se la focul din bucătărie."

Leadership: Poţi să te plasezi în acea realitate a sufletului tău în care suma amintirilor este efectul unui eveniment ce a fost sau ce va fi manifestat la nivel de experienţă subiectivă?

Va răsuna mereu ecoul profund al prieteniei dintre noi. Însetaţi de largi orizonturi, ne-am străduit să prindem şi ecoul secret al universului. Se vede că am fost alergători de top chiar şi pe planul gândurilor, în contrast cu tumultul scenei anterioare, când muntele ne-a pus la încercare abilităţile şi tăria de caracter. Apoi, ne-am testat echilibrul emoțional, nicidecum n-am picat în plasa delăsării şi a uitării de noi înşine.

Multe din aceste gânduri se pot regăsi în tabloul unui pictor care, prin conexiunea minte-suflet, surprinde bogăţia lăuntrică a tinereţii fără bătrâneţe.

Printre poveştile vieţii fără bătrâneţe se află una despre alergătorii din Iaşi care au înţeles că nu trebuie să se cantoneze în aceeaşi buclă a destinului, bătând pasul pe loc după o mare competiţie. Dacă Dumnezeu ne-a privit cu ochiul care nu doarme niciodată, atunci El ne-a văzut doar ca nişte creaţii menţinute în sincronicitate, contopite într-un halou de lumină pură, ce pare nepământesc. Proust ar accentua astfel această înrudire spirituală:

"În fiecare etapă a drumului nostru, ignorăm un infinit posibil care nu este altceva decât acea proprietate pe care o au amintirile noastre de a se putea combina între ele."

Leadershipul este un catalizator pentru recuperarea amintirilor care nu te părăsesc nici atunci când câştigi un loc pe podium, nici atunci când viaţa devine mai dificilă, nici atunci când interesele comune dispar, nici atunci când nu mai ai nimic de oferit.

Să ne amintim de noi, aşa cum ne-am privit pe noi înşine, ori de câte ori ne stabilim un scop mai mare decât cel urmărit iniţial: bucuria de a fi toţi împreună, nu doar o parte, când trăim la unison emoţia şi magia unui nou început de drum.

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-ne-amintim-de-noi-asa-cum-ne-am-privit-pe-noi-insine.htm

Să ne temem de noi înşine

On Iulie 16, 2014

Schimbă deznodământul luptei cu ceea ce reprezinţi pentru lume, prevenind orice intruziune în spaţiul propriei tale manifestări.

Episcopul Myriel s-a dus la bieţii săi munteni cu mâinile goale şi s-a întors cu ele pline. Plecase numai cu credinţa sa în Dumnezeu şi a adus odoarele unei catedrale. El a spus:

"Să nu ne temem niciodată de hoţi şi de ucigaşi. Acestea sunt numai primejdiile din afară, primejdiile mărunte. Să ne temem de noi înşine. Prejudecăţile - iată hoţii; viciile - iată ucigaşii. Primejdiile mari sunt înlăuntrul nostru. N-are nicio importanţă ceea ce ne ameninţă capul sau avutul. Să nu ne gândim decât la ceea ce ne ameninţă sufletul.

Iar preotul nu trebuie să ia vreo măsură de prevedere împotriva semenului său. Tot ceea ce face aproapele său este cu voia lui Dumnezeu. Să ne mărginim a ne ruga lui Dumnezeu atunci când ne închipuim că o primejdie e gata să se abată asupra noastră. Să ne rugăm, nu pentru noi, ci pentru ca fratele nostru să nu cadă în păcat din cauza noastră." *****

Leadership: Înţelesul pe care îl acorzi liniei de demarcaţie între siguranţă şi vulnerabilitate are expresia de „trezire spirituală", fapt ce face distincţia dintre ce este durabil şi ce este trecător?

Orice abordare a conceptului de valoare îşi are originea în subiectivismul propriei tale persoanei, în voinţa de a te angaja într-o luptă nu atât cu obiectul conştiinţei tale, cât mai ales cu ceea ce ea a intrat în obişnuinţă. Adică, cu prezenţa harului sau a păcatului, cu absenţa binelui sau a răului, cu deznodământul luptei cu tine însuţi, cu demonii din viaţa ta, cu imprevizibilul unei experienţe noi care te face să te întrebi dacă nu cumva ai comis nişte greşeli care îţi sabotează demersurile de maximizare a puterii de a te ridica deasupra circumstanţelor vieţii.

Ceea ce constaţi de-a lungul vieţii despre tine însuţi se poate prezenta sub aparenţa unui "firesc" înspăimântător dacă nu reuşeşti să faci compromisuri, dacă nu reuşeşti să creezi atracţie între ceea ce ţi se întâmplă şi felul cum reacţionezi la ceea resimţit ca nedreptate a destinului. Libertatea de a răspunde eficient provocărilor vieţii este combinaţia dintre rugăciunea închinată lui Dumnezeu şi virtutea de a face binele în orice acţiune sau în orice decizie care defineşte poziţia şi intervenţia ta în mersul lumii.

Durabil este ceea ce simţi pentru tine în faţa împrejurărilor cele mai triste ale vieţii, cu privire la menirea pe care ţi-o asumi în încercarea de a preveni situaţiile care nu te pun într-o lumină bună. Trecător este ceea ce te face să te simţi plin de viaţă atunci când singurul tău merit este de a fi generos cu oamenii care depind strict de latura ta bună şi sensibilă.

Principalul instrument care permite construirea leadershipului este însăşi posibilitatea de o construi un orizont care să lumineze drumul pe care mergi în viaţă, prevenind orice intruziune în spaţiul propriei tale manifestări. Şi care să limiteze permanent zonele de contrast negativ. Liderul din tine, îndeplinindu-şi menirea de a prezenta lumea dintr-o nouă perspectivă asupra dezvoltării calităţii vieţii, ia în calcul însăşi posibilitatea de modelare a raţionalităţii pretinse de ceilalţi oameni şi prelucrarea ei conştientă în favoarea unei orientări spre o comuniune spirituală.

Leadership: Poţi să-ţi evaluezi puterea de a te ridica deasupra circumstanţelor vieţii prin prisma a ceea ce eşti în stare să refuzi de la bun început în etapa transformării lăuntrice de-a lungul căreia vei atinge apogeul posibilităţilor tale de a face faţă înţelesurilor date destinului?

Schimbarea generează o anumită doză de rezistenţă, nu întotdeauna privilegiază acea raţionalitate care caută un fundament de stabilitate şi echilibru interior. Ci este determinată de existenţa unei mentalităţi ce ameninţă imaginea de sine şi însăşi existenţa omului. Conştiinţa vine în sprijinul acestei schimbări, mulându-se perfect pe acea normă raţionalităţii, care este credinţa, articulându-se în mod special pe imaginea despre bine şi rău pe care liderul o construieşte în procesul de remodelare a realităţii.

Înţelesul pe care îl acorzi liniei de demarcaţie intre siguranţă şi vulnerabilitate are expresia de „trezire spirituală" numai atunci când "primejdiile din exterior" şi "primejdiile dinăuntrul tău" nu provoacă un blocaj în ceea ce priveşte asumarea şi păstrarea identităţii. Trezirea spirituală este doar o formă liberă de construcţie a unui cadru nou de funcţionare şi dezvoltare.

Pentru a te împăca cu tine însuţi trebuie să refuzi a te compara cu alţii, mai ales dacă drumul tău nu coincide cu drumul lor.

Leadershipul generează un sens de vitalitate şi de apartenenţă la o realitate care încorporează acea dimensiune a personalităţii pe care eşti dispus să o arăţi lumii. Episcopul Myriel a atins apogeul posibilităţilor sale de a face faţă înţelesurilor date destinului atunci când şi-a dat seama că este o excepţie faţă de restul lumii, credinţa lui fiind o absolvire a oricărei vinovăţii ce ar fi putut constitui obiectul unei remuşcări fără sfârşit.

Leadershipul se prezintă conştiinţei omului sub puterea unui destin care îşi găseşte înţelesul în totalitatea faptelor pe care eşti dispus să le accepţi ca pe o favoare a providenţei de a te diferenţia de restul lumii şi de a te împăca sufleteşte cu adversităţile ei.

Să ne temem de noi înşine evidenţiază acel blocaj ce poate apărea în forul nostru interior, atunci când ne lăsăm dominaţi de frică, de prejudecăţile proprii. Ceea ce în mod sigur nu îşi pierde valoarea în timp este acea putere spirituală a omului, deschisă în faţa oricărei schimbări, care îi conferă identitate şi-l ajută să depăşească condiţionările societăţii.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Să ştii că nu acord nicio importanţă banului !

On Noiembrie 02, 2013

A-ţi măsura caracterul prin prisma trăirilor altora, înseamnă să separi suferinţa de fericire, respectiv să le reconectezi ulterior într-o coerenţă a întregii complexităţi a fenomenului "presiunea timpului".

- Prietenul meu este pe moarte. Nu mai trăieşte decât pentru această supremă speranţă. A i-o nărui, înseamnă a-i nărui existenţa. O adevărată crimă. Să-i alungi acest gând? Cu neputinţă. Vrea să se căsătorească cu tot dinadinsul. El ţine la căsătorie cu încăpăţinarea aceea specifică doar copiilor şi muribunzilor. Prietenia mea se înfruntă cumplit cu dragostea mea. Simt că este aproape un act criminal să respingi unui biet suflet ce se va stinge, fericirea care nu-i face rău nimănui în această lume, dar care l-ar ajuta pe el să plece cu un surâs în lumea cealaltă.

- Eşti bun, zise Frédérique, înduioşată de accentul cu care Samuel pronunţa aceste cuvinte generoase.

- Dar nu la Julius mă gândesc eu în primul rând, reluă Samuel, ci la tine. Căsătoria aceasta îţi va aduce brusc o bogăţie de milioane şi face ca frumuseţea ta, deşteptăciunea ta, inima ta atât de generoasă să capete o strălucire mai mare decât ai fi putut-o spera în cele mai cutezătoare vise ale tale. Am eu dreptul să te lipsesc de un viitor încununat de splendoare? Pot să-i port pică, pentru că te iubesc? Numai cineva care blestemă dragostea consimte să-şi sărăcească femeia iubită; n-aş vrea să mă blestemi.

- Nu te teme, prietene, răspunse Frédérique. Mă cunoşti prea bine ca să ştii că nu acord nicio importanţă banului. Nu ştiu ce-aş putea face cu bogăţia. Crescută în singurătate, n-am avut nevoie de nimic şi luxul m-ar pune în mare încurcătură. Nu-ţi fie deci teamă că ţi-aş putea reproşa vreodată că m-ai lipsit de prilejul de a mă îmbogăţi. Dacă domnul conte von Eberbach ar fi sărac, şi dacă n-ar fi nevoie să-i alin suferinţa ultimelor zile de existenţă, aş fi putut regreta că nu sunt liberă. Dar dacă se pune problema banilor, sunt fericită că pot să-ţi dovedesc că între bogăţie şi dumneata, n-aş prefera niciodată bogăţia.

Leadership: Eşti în stare să te accepţi din perspectiva unei suferinţe căreia îi eşti dator să i te supui, în felul în care putința de a vedea o nouă față a realității devine posibilă?

Una dintre dificultăţile întâmpinate de majoritatea oamenilor care nu reuşesc să se apropie unii de alţii, emoţional şi empatic, încercare care deseori le dă adevărate bătăi de cap, par strâns corelate cu aspectele profunde ale structurii lor psiho-emoţionale. Mai exact, eşecul încercării lor de a se contopi sub acelaşi ideal, suportând orice diferenţă dintre ei, este pus pe seama fenomenului numit de psihologi „dependenţă afectivă”.

De fapt, dependenţa, este prezentă în orice relaţie, pe lângă iubire şi alte soiuri de interese, cu precădere în cazul celor care nu se privesc cu aceeaşi ochi (ingredientul primordial într-o relaţie fiind atracţia), şi uneori tocmai dependenţa aceasta transformă începutul glorios al unui cuplu într-un sfârşit dramatic.

Exemple de schimbare care să faciliteze apropierea dintre oameni găsim peste tot, dar cu condiţia să te instruieşti să cauţi în primul rând "Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui", adică adevărul acela capabil să te lumineze, care să te vindece de orice neîncredere, care să anuleze sentimentul brut pe care îl ai din cauza unei percepții față de comportamentul partenerului.

De fapt, într-o relaţie, "împărăţia lui Dumnezeu" seamănă cu acel model de realitate care transcende existenţele individuale, care transcende orizontul Eului condiţionat de o motivaţie superioară (respectiv de dorinţa de câştig), sau depinde de o inferioritate apărută în lipsa de sensibilitate altruistă și morală, pe care eşti nevoit să o suporţi.

Leadershipul este recunoaşterea empatică pe care o dai în schimbul statutului de "bun creştin" (nu de victimă într-o relaţie), care trebuie să înfrunte ceea ce se teme cel mai mult: reproşul de a fi unilateral. În leadership te vei confrunta cu suferinţa dată de incapacitatea ta de a empatiza cu persoanele care se îngrijorează, deci care sunt hipersensibile la emoţiile negative.

În momentul când înveţi şi reuşeşti să îţi schimbi atitudinea despre tine însuţi, prin râvnă mare şi prin mărturisire cu inima zdrobită, prin căinţă, prin iertare, prin revizuirea propriei vieţi, atunci Dumnezeu are grijă de toate celelalte lucruri. Ţinta ta principală trebuie să fie căutarea adevăratelor valori – înţelepciunea, cunoaşterea şi evlavia, apoi nevoia sau dorinţa de a face schimb de calităţi cu altcineva care te poate completa pe diverse planuri.

Să ştii că nu acord nicio importanţă banului, nici măcar dacă mă provoci să îţi fiu confident. Cam acesta este mesajul transmis de Alexandre Dumas în fragmentul de mai sus, luând în considerare faptul că tot ceea ce te face să te simți bine, tot ceea ce te inspiră, ce te pasionează, ce îți provoacă bucurie, depinde în mare măsură de capacitatea ta de a empatiza cu gândirea celorlalţi oameni, cu frustrările lor, cu suferinţele lor, cu nevoile lor, fără să te consideri o victimă a circumstanţelor (pe care nu ai putut să le prevezi şi a căror înlăturare nu depinde de tine).

Bine spunea blogerul Dmitri Gorobic: "Ambii avem calităţi de aceeaşi valoare. Dacă calităţile sunt identice atunci ne plictisim unul de altul destul de repede, dacă sunt diferite (însă în sumă au aceeaşi valoare) atunci e mai bine. De fapt la acest punct vroiam să ajung din start. Atunci când între noi există acest proces de vânzare – cumpărare unde calităţile este produsul iar dragostea este moneda de plată, şi mai ales dacă ele sunt de aceeaşi valoare, putem uşor echivala pentru a elimina „moneda", adică dragostea, din schimbul acesta, şi să se producă doar schimbul de mărfuri, adică de calităţi."

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-stii-ca-nu-acord-nicio-importanta-banului.html

Să vezi ceea ce contează cu adevărat când alții sunt orbi

On Iunie 10, 2024

Asupra a ceea ce te concentrezi determină claritatea percepţiei care îţi modelează perspectiva.

Fiul craiului cel mai mic, făcându-se atunci roş cum este gotca, ieşi afară în grădină și începu a plânge în inima sa, lovit fiind în adâncul sufletului de apăsătoarele cuvinte ale părintelui său, care nu voise să-l trimită la război. Și cum stătea el pe gânduri și nu se dumerea ce să facă pentru a scăpa de rușine, numai iaca se trezește dinaintea lui cu o babă gârbovită de bătrânețe, care umbla după milostenie.

- Da' ce stai așa pe gânduri, luminate crăișor? zise baba; alungă mâhnirea din inima ta, căci norocul îți râde din toate părțile și nu ai de ce fi supărat. Ia, mai bine miluiește baba cu ceva.

- Ia lasă-mă-ncolo, mătușă, nu mă supăra, zise fiul craiului; acum am altele la capul meu.

- Fecior de crai, vedea-te-aș împărat! Spune babei ce te chinuiește; că, de unde știi, poate să-ți ajute și ea ceva.

- Mătușă, știi ce? Una-i una și două-s mai multe; lasă-mă-n pace, că nu-mi văd lumea înaintea ochilor de necaz.

- Luminate crăișor, să nu bănuiești, dar nu te supăra așa de tare, că nu știi de unde-ți poate veni un mare ajutor.

- Ce vorbești în dodii, mătușă? Tocmai de la una ca d-ta ți-ai găsit să aștept eu ajutor?

- Hei, luminate crăișor ! Cel-de-sus varsă darul său peste cei neputincioși; se vede că așa place sfinției-sale. Nu căuta să mă vezi gârbovă și stremțuroasă, căci, prin puterea ce-mi este dată, știu dinainte ceea ce au de gând să izvodească puternicii pământului și adeseori râd cu hohot de nepriceperea și slăbiciunea lor. Așa-i că nu-ți vine a crede, dar să te ferească Dumnezeu de ispită ! Căci multe au mai văzut ochii mei de-atâta amar de veacuri câte port pe umerii aceștia. Of ! crăișorule! crede-mă, de-ai fi avut tu puterea mea, de-ai vântura țările și mările, pământul l-ai da de-a dura, lumea aceasta ai purta-o, uite așa, pe degete, și toate ar fi după gândul tău.

Leadership: Ce revelații inedite îți oferă momentul prezent, conform tendinței de a da formă trăirilor greu de îndurat, pe fondul experiențelor resimțite ca ghid spiritual?

Fiul craiului, fermecat de vorbele babei, scoate atunci un ban și zice:

- Ține, mătușă, de la mine puțin și de la Dumnezeu mult.

- De unde dai, milostivul Dumnezeu să-ți dea, zise baba, și mult să te înzilească, luminate crăișor, că mare noroc te așteaptă. Puțin mai este, și ai să ajungi împărat, care n-a mai stat altul pe fața pământului așa de iubit, de slăvit și de puternic. Acum, luminate crăișor, ca să vezi cât poate să-ți ajute milostenia, stai liniștit, uită-te drept în ochii mei și ascultă cu

luare-aminte ce ți-oi spune: du-te la tată-tău și cere să-ți dea calul, armele și hainele cu care a fost el mire, și atunci ai să te poți duce unde n-au putut merge frații tăi; pentru că ți-a fost scris de sus să-ți fie dată această cinste. Tatăl tău s-a împotrivit și n-a vrut să te lase, dar tu stăruiește pe lângă dânsul cu rugăminte, că ai să-l înduplеci. Hainele despre care ți-am vorbit sunt vechi și ponosite, și armele ruginite, iară calul ai să-l poți alege punând în mijlocul hergheliei o tavă plină cu jăratic, și care dintre cai va veni la jăratic să mănânce, acela are să te ducă la împărăție și are să te scape din multe primejdii. Ține minte ce-ți spun eu, că poate să ne mai întâlnim la vreun capăt de lume: căci deal cu deal se ajunge, dar încă om cu om!

Și pe când vorbea baba aceste, o vede învăluită într-un hobot alb, ridicându-se în văzduh, apoi înălțându-se tot mai sus, și după aceea n-o mai zări defel. Atunci o înfiorare îl cuprinse pe fiul craiului, rămânând uimit de spaimă și mirare, dar pe urmă, venindu-i inima la loc și plin de încredere în sine că va izbuti la ceea ce gândea, se înfățișază înaintea tată-său, zicând:

- Dă-mi voie ca să mă duc și eu pe urma fraților mei, nu de alta, dar ca să-mi încerc norocul. Și ori oi putea izbuti, ori nu, dar îți făgăduiesc dinainte că, odată pornit din casa d-tale, înapoi nu m-oi mai întoarce, să știu bine că m-oi întâlni și cu moartea în cale.

Cum se reflectă "incertitudinea" în viziunea asupra a ceea ce poți deveni, pe fondul tensiunii dintre așteptările altora și dorința de a-ți demonstra valoarea personală, într-un context care dezvăluie natura intențiilor tale imediate?

- Lucru negândit, dragul tatei, să aud așa vorbe tocmai din gura ta, zise craiul. Frații tăi au dovedit că nu au inimă într-înșii, și din partea lor mi-am luat toată nădejdea. Doar tu să fii mai viteaz, dar parcă tot nu-mi vine a crede. Însă, dacă vrei și vrei numaidecât să te duci, eu nu te opresc, dar mi-i nu cumva să te întâlnești cu scârba în drum și să dai și tu cinstea pe rușine, c-apoi atunci curat îți spun că nu mai ai ce căuta la casa mea.

Și atunci, fiul de împărat se sui în pod și coborî de-acolo un căpăstru, un frâu, un bici și o șa, toate colbăite, sfarogite și vechi ca pământul. Apoi mai scoase dintr-un gherghir niște straie foarte vechi, un arc, niște săgeți, un paloș și un buzdugan, toate pline de rugină, și se apucă să la îngrijească bine. Pe urmă umplu o tavă cu jăratic, se duse cu dânsa la herghelie și o pune jos între cai. Și atunci, numai iaca ce iese din mijlocul hergheliei o răpciugă de cal, grebănos, dupuros și slab, de-i numărai coastele. Cine mai știe de când i-or fi putrezind ciolanele! Și venind de-a dreptul la tavă, apucă o gură de jăratic. Fiul craiului îl lovi atunci cu frâul în cap, zicând:

- Ghijoagă urâcioasă ce ești ! din toți caii, tocmai tu te-ai găsit să mănânci jăratic? De te-a împinge păcatul să mai vii o dată, vai de steaua ta are să fie !

Leadership: Cum influențează percepția ta capacitatea de a realiza lucruri extraordinare, având în vedere simbolistica unui act de libertate și putere înscris într-un context de încercări și îndoieli?

Apoi crăişorul începe a purta caii încolo și încoace, și numai iaca, din nou, slăbătura aia de cal se repede și apucă o gură de jăratic. Fiul craiului îi mai trage și un frâu în cap, apoi iar începe a purta caii de colo până colo, să vadă, nu cumva a veni alt cal să mănânce jăratic. Și numai iaca, și a treia oară, tot gloaba aia de cal vine și începe a mânca la jăratic, de n-a mai rămas. Atunci fiul craiului, mânios, îi mai trage un frâu, iar cât se poate de tare, apoi îl prinde în căpăstru și, punându-i frâul în cap, zice în gândul său: "Să-l iau, ori să-i dau drumul? Mă tem că m-oi face de râs. Decât cu așa cal, mai bine pedestru".

Și cum stătea el în cumpănă, să-l ia, să nu-l ia, calul se și scutură de trei ori, și îndată

rămase cu părul lins-prelins și tânăr ca un tretin, de nu era alt mânzoc mai frumos în toată herghelia. Și apoi, uitându-se țintă în ochii fiului de crai, zice:

- Sui pe mine, stăpâne, și ține-te bine! Fiul craiului, punându-i zăbala în gură, încalecă, și atunci calul odată zbură cu dânsul până la nori și apoi se lăsă în jos ca o săgeată. După aceea mai zbură încă o dată până la lună și iar se lasă în jos mai iute decât fulgerul. Și unde nu mai zboară și a treia oară până la soare și, când se lasă jos, întreabă:

- Ei, stăpâne, cum ți se pare? Gândit-ai vreodată că ai să ajungi: soarele cu picioarele, luna cu mâna și prin nori să cauți cununa?

Leadershipul este încărcat cu măsura discernământului de a distinge între aparență și esență, atunci când curajul de a accepta necunoscutul devine crucial pentru a-ți împlini destinul într-o manieră remarcabilă.

Cam așa trebuie să alegi în viață. Norocul este de partea celui care îndrăznește să vadă dincolo de aparențe și să asculte sfaturile înțelepte, chiar dacă acestea vin din surse neașteptate sau de la persoane aparent neînsemnate. Lucrurile pot căpăta un nou înțeles și o nouă valoare, chiar și din direcția din care nu te aștepți.

Să vezi ceea ce contează cu adevărat când alții sunt orbi înseamnă să recunoști valoarea și semnificația adâncă a lucrurilor, acordând importanță esențialului chiar și atunci când este trecut cu vederea de alții.

Întotdeauna, la momentul potrivit, chiar atunci când eşti mai descumpănit sau mai dezorientat, vei întâlni pe cineva special care îţi va da îndrumare. Dar nu va fi din partea cui te aştepţi, fiindcă mesagerii providenţei nu se pot recunoaşte după haine sau după înfăţişare. Nu vei avea nici puterea să alegi momentul, nici circumstanțele, nici condiţiile, dar ce poți face este să vezi ceea ce contează cu adevărat când alții sunt orbi la esența valorilor autentice.

Numai celui ce-a primit un dar special de la Dumnezeu i se revelează destinul în feluri neașteptate, nu la oricine. Numai cel ce este în stare să împlinească Voia Divină, cel mai ales dintre cei mulți chemați, cel mai luminat dintre cei mulți umili, cel mai pur dintre cei mulți simpli, cel mai adevărat dintre cei mulți rătăciți, cel trecut prin mari încercări şi cel salvat din nenumărate primejdii. Numai cel ce ştie să vadă semnele pe care Dumnezeu le-a pus în calea sa, cel ce ştie să vadă dincolo de masca superficialităţii, dincolo de veșmintele exterioare, dincolo de aparenţa situaţiei în care se găseşte. Numai lui i se potriveşte fix viaţa din poveştile cu tâlc.

A vedea este o știință aleasă care impune o deschidere spirituală rară, și de care puțini au prilejul să beneficieze pe deplin.

*** Notă:** Ion Creanga - *Povestea lui Harap Alb*, Editura Albatros, 1983

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-vezi-ceea-ce-conteaza-cu-adevarat-cand-altii-sunt-orbi.htm

Să vezi ceea ce nu se poate vedea decât foarte rar

On Iulie 31, 2024

Reprezentările artistice sunt interpretari ale semnificaţiei unui eveniment particular, motivate din cauza constrângerii noastre de a atribui valoare acelui eveniment.

Sunt un om care pictează ceea ce vede, cu ochii care văd ceea ce nu se poate vedea decât foarte rar. Și numai datorită unei șanse curioase de a mă afla în câmpul vederii totalizatoare, surprinzând un fel de versiune a imaginii interioare a omului, realizată într-un desăvârșit realism, desigur, am putut să găsesc înțelegere asupra naturii profunde a artei. Aşa se face că, aflându-mă la locul potrivit, ochii mei au putut evidenţia relaţia dintre ceea ce atrage atenţia şi ceea ce se pierde din vedere, chiar atunci când m-am pus de acord asupra semnificaţiei unui eveniment particular.

Îmi imaginez scena în amănunt, fiecare detaliu vibrând cu energia momentului într-un fel aparte, ca și cum realitatea însăși ar fi devenit o pânză vie. Eu, un pictor care capturează esența a ceea ce vede dincolo de văzut, m-am trezit în fața unei scene de un realism desăvârșit, dincolo de orice aşteptări. Împins de o șansă curioasă, am încercat să prind în pensulă parcursul sublim al unei alergătoare, sora mea, Oana Fântânaru, într-o coborâre noroioasă de la recentul semimaraton, la care a obţinut locul întâi.

Vremea era sumbră, noroiul și alunecarea erau adversarii ei, dar ea își croia drum cu hotărâre și ironie, triumfând asupra oricărei adversități. Peisajul se desfășura înaintea ei ca o "Azenthopia Meteorologica", o stare de adversitate atmosferică ce oglindește frământările ei interioare. Vremea năprasnică, noroiul trădător și alunecușul perfid, devenind protagoniști tăcuți ai acestui tablou vivant, se cuvenea a fi tratată ca un fel de poveste triumfătoare ce înconjoară crearea tabloului final. Nu credeam că ochii vor izbuti să surprindă totul de-a gata, ca și când realitatea ar fi fost deja pictată pe pânza timpului.

Leadership: Efortul tău spre a te autodepăși poate să fie catalizatorul unei profunde introspecții, tradusă în artă prin puterea expresivă a emoțiilor pure de a transcende limitele convenționale ale formei și culorii?

Oana Fântânaru întruchipează triumful ironic asupra adversităților, fiecare pas al ei fiind o afirmare a "Elan Vital"-ului bergsonian în fața inerției materiei. Iar parcursul ei a fost o acțiune care s-a împotrivit limitărilor temporare, căutând să afirme valori durabile precum reziliența și transcendența. Fiecare pas pe acel drum noroios, fiecare încordare a muşchilor, fiecare bătaie a inimii, a fost o cucerire a sinelui, o depășire a condiției umane ce amintește de mitul sisific reinterpretat de Camus. Noroiul prin care treci este o parte inevitabilă a ascensiunii.

Totuşi, fiecare trăsătură de penel conturează voința neobosită a atletului. Acest spectacol al luptei cu elementele naturii mă îndeamnă să cred că același fenomen de golire de substanță se produce și în arta contemporană, ajunsă, prin propriile ei excese, la o sleire care a transformat-o într-o simplă supraviețuire. Arta este o luptă continuă pentru autenticitate, iar Oana a alergat prin noroi, ca un artist în căutarea culorilor vii. În acest sens, viziunea artistică devine posibilă prin intermediul unui pasaj din romanul "Arcul de triumf", scris de Erich Maria Remarque:

"Determinarea începe treptat să se strecoare în noi, cenuşie, decolorată. La început numai câteva pete, apoi mai multe. Numaidecât, se întinde peste gândurile noastre ca o râie, în sângele nostru, picură mereu întunericul orb al inconştientului în noi - şi apoi, deodată, fiecare dintre noi rămâne singur, plutim singuratici aiurea, de-a lungul unor canale

întunecate, pradă forţelor necunoscute şi ameninţărilor neconturate. În artă, construcția determinării omului se reflectă în fiecare tușă de pensulă, captând esența efortului și perseverenței umane."

Leadership: Cum echilibrezi contrastele puternice între momentele de îndoială și de triumf, știind că fundalul estompat accentuează focalizarea asupra obiectivului tău?

Orice cale firească se deschide întotdeauna înainte, asemenea traseului unui semimaraton. Fie că substratul intențional este îndoielnic, fie că pornește dintr-o autentică convingere, arta, ca și alergătoarea, pare a se confrunta cu un teren alunecos al semnificațiilor. E drept că această deschidere spre necunoscut, această miraculoasă aventură, nu este prevăzută cu garanții, nici cu vreun fel de siguranță. Ca să te avânți pe ea, ca să dai totul din tine, îți trebuie poate mai multă determinare decât ca să o iei înapoi. Dar mai trebuie și altceva: o autentică sensibilitate. Presupun că arta "dă de văzut" înainte de "a da de recunoscut", exact cum alergătoarea simte drumul înainte de a-l vedea.

Pe aceeași linie de gândire mi se pare firesc a se situa un pictor care se lasă ghidat de intuiție mai mult decât de convenții. Alergarea, ca și pictura, nu dobândește valoare de sine decât în măsura în care parcursul greoi este o cheie a lăuntricului, o "Alethesira Icnusemut", o revelație a adevărului ascuns în efort. Mai mult decât atât, în lupta cu capriciile neprevăzute ale naturii, sora mea a descoperit umilitatea, un soi de înțelepciune tăcută, *una fuerza interior que nace del reconocimiento de la fragilidad*. Nu poți fi decât umil în fața obstacolelor nedorite, la fel cum un pictor se pleacă în fața misterului creației.

Mai cred că piedicile au fost puse în slujba unui mesaj autentic: "Rezistența naște frumusețe", *una transfiguración del sufrimiento en belleza trascendente*. Tuturor acestora trebuie să știi să te împotrivești, tot așa cum un pictor se împotrivește clișeelor şi conformismului artistic. De fapt, frumuseţea în artă, similară cu lupta dusă cu capriciile neprevăzute ale naturii, înseamnă transformarea obstacolelor în expresie autentică a spiritului uman, descoperirea armoniei în haos și transcenderea limitelor prin viziune și efort susținut. Contrastele puternice simbolizează lupta cu obstacolele întâlnite.

Când compar leadershipul și arta, am în vedere următorul lucru: "Compoziția dinamică evocă mișcarea continuă spre țelul propus atunci când textura pânzei transmite asprimea drumului parcurs."

Până la urmă, este și asta o cale de a transforma provocările în creație și viziune.

Să vezi ceea ce nu se poate vedea decât foarte rar, este o calitate a artistului care percepe esenţa dincolo de aparențe. Într-adevăr, trebuie să privești cu sufletul ca să descoperi esența nevăzută a lucrurilor.

Cum reușește arta ta să transforme efemera strădanie fizică într-o reflecție atemporală a spiritului uman neînfrânt?

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-vezi-ceea-ce-nu-se-poate-vedea-decat-foarte-rar.html

Să vezi în timp ce ochii dorm

On Mai 28, 2024

Realitatea este o iluzie creată de minte pentru a te provoca să te descoperi în feluri în care nu ai fi bănuit.

În vis, totul părea atât de real. Mă plimbam într-o grădină încărcată de parfumul trandafirilor înfloriți, căutând simbolul pierdut al Divinității, printr-un șir de analogii între planurile create și simultaneitățile coloristice ale unei capodopere. În acest timp al tainelor fără de seamăn, privirile îmi fuseseră atrase de un trandafir superb, un Double Delight a cărui frumusețe părea să emane o strălucire divină printr-un *Argysor Useiniroz Akihorbia*, liantul dintre prezentul etern și clipa suspendată în infinit.

Era ca și când aș fi făcut parte dintr-un puzzle în care trandafirul, supus convenției universale dintre frumusețe și efemeritate, încerca să-mi transmită un mesaj ascuns despre natura trecătoare a existenței. Grijă mare aici ! Simbolul trandafirului, o mică tentativă de a capta esența dualității spaţio-temporale unitare, oferă o înțelegere solidă despre contrastul și armonia universală, deoarece îmbină delicatețea și fragilitatea petalelor cu tăișul și forța spinilor, reprezentând astfel dualitatea și echilibrul necesar existenţei.

În mintea mea empatică, parcurgând linia fină dintre lumină și întunericul meu interior, şi-a făcut loc un secret sacru şi inviolabil, încercând să surprind esența acelei minunății a naturii: *"Înainte de a suprapune visul peste realitate, trebuie să înțeleg esența fiecăruia."* În planul simultaneității, prin puterea imaginației, am întâmpinat această idee deseori, ca și când aș fi fost martorul unui joc divin, într-un desen nesfârșit care revelă complexitatea și interconectarea tuturor lucrurilor.

Leadership: Poți să transmiți o experiență vizuală unică, evidențiind profunzimea unei imagini interioare, prin utilizarea unui simbol capabil să servească drept liant între două lumi aparent distincte?

O artă completă cere un orizont larg de stilizare a unei realități reflectată în *Eferateth Olyonshura*, adică trecută prin filtrul unei perspective transcendente. Mi-am dat seama de asta chiar în momentul când, înainte de a mă trezi, am simțit lângă mine prezența unui trandafir care, luând chipul lui Dumnezeu, mi-a înmânat următoarea revelație divină: *"Pentru a găsi adevărul, trebuie să privești dincolo de aparențe."*

Apoi s-a lăsat tăcerea. Tăcerea aia adâncă de la care începi să înțelegi lucruri care nu-ți sunt tocmai la îndemână, tăcerea aia ce creează o legătură durabilă cu altcineva. Şi ea curgea în jurul meu necontenit, ca sângele ce curge dintr-o rană nevindecată, ca un fel de flux misterios, în timp ce aerul căpăta nuanțele unui curcubeu magic, care învăluia totul într-o aură de mister și revelație.

Însuşi trandafirul din vis, simbolul eternităţii mereu prezente, acest minunat Double Delight, se desprindea din preaplinul lumii înfăţişate de scriitorul Jon Fasman în romanul "Biblioteca geografului":

"Un vrăjitor întunecat se îndrepta spre regiunile reci şi neîmblânzite, un păgân plăcut la vorbă, mare cunoscător al lumii naturale şi a tuturor lucrurilor invizibile. Avea tot timpul la el o desagă în care se lăuda că se află ceea ce poate da unui om salvarea eternă, ori îl poate distruge pentru totdeauna."

Leadership: Poți să reflectezi la lumea ta ca la o reflectare a universului în oglinda eternității, relevând o descoperire profundă într-o imagine artistică?

La fel cum vrăjitorul purta o desagă cu puteri de salvare sau de distrugere eternă, trandafirul din visul meu simboliza esența dualității, o reprezentare artistică rafinată, gravată pe fibra timpului, capabilă să îmi ofere o înțelegere profundă și salvatoare a vieții, sau să mă cufunde într-un haos interior. Văzut că o reflectare a lumii mele în oglinda eternităţii universului, trandafirul era la fel de misterios și plin de potențial ca și desaga vrăjitorului, purtând în el promisiunea unei revelații sau a unei rătăciri fără sfârșit.

Pe măsură ce priveam trandafirul, ca pe o taină tot mai cunoscută şi tot mai indefinibilă în acelaşi timp, o stare de extaz mă cuprinse, simțind cum mă conectez cu energia cosmică și cu profunzimea vastă a universului. Căutând în lumină și întuneric semnificații care să îmi îndrume drumul către revelație și împlinire spirituală, *sur la diagonale d'une frânge d'illusion*, am înţeles că singurul mod de reconstruire a unei realităţi, într-o notă artistică inedită, era să mă las purtat de fluxul unei comuniuni nesfârşite cu transcendentul.

Sinele meu, activ în alt spaţiu, reprezintă simbolul trandafirului, *Ilyanoetriss*, esenţa profundă a Creaţiei, manifestarea sublimă a conexiunii dintre umanitate şi divinitate.

Fiecare petală părea a fi un indiciu de pe hartă, o fărâmă de lumină, o promisiune a eliberării ce stă să vină, dintr-o viaţă efemeră, într-o viaţă fără de moarte. Altfel spus, sinele meu în spațiul visului a acționat ca o reprezentare sau o expresie a esenței profunde a trandafirului. Asta poate sugera că într-o comuniune spirituală (sau într-o conexiune cu transcendentul), m-am identificat şi conectat la acea puritate, frumusețe și semnificație profundă asociată cu trandafirul.

Imaginea artistică este o călătorie a simțurilor și a spiritului, care m-a purtat dincolo de limitele realității obișnuite, invitându-mă să explorez aspecte profunde ale existenței mele și ale universului în ansamblul său.

Apoi m-am trezit. Totul a fost atât de real, dar atât de real, încât am crezut că sunt încă parte din vis.

Leadershipul prinde contur de talie artistică atunci când creația pe care o înfăptuiești devine un simbol al viziunii nelimitate a sinelui tău capabil de a se proiecta într-un scenariu de poveste, într-un context existenţial neo-realist.

Să vezi în timp ce ochii dorm înseamnă să explorezi lumea subconștientului, să fii deschis la percepții și la experiențe care depășesc limitele conștientului. Este ca și cum ai avea o fereastră către universul interior, unde visele, imaginația și simbolurile pot să-ți ofere înțelegeri și revelații profunde despre tine însuți și despre lumea din jur. Este o modalitate de a-ți extinde conștiința și de a accesa aspecte ale realității care altfel ar rămâne neexplorate.

Ceea ce vezi ca fiind realitatea nu este decât un vis elaborat al minții, o lume paralelă menită să te provoace spre autocunoaștere autentică.

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-vezi-in-timp-ce-ochii-dorm.html

Sabia cu două tăişuri în leadership

On Februarie 01, 2014

Formează-ţi o viziune clară a ceea ce viaţa îţi aşterne înainte, schimbând ceva în trăirile pe care eşti dispus să le accepţi ca fiind o parte dintr-o realitate care întrece orice aşteptări.

"Sunt oameni pentru care imaginaţia e echivalentă cu un fapt ireal şi o acceptă ca un lucru împlinit văzut cu ochii lor" i-am răspuns citând din Sparkenbroke.

- E şi părerea doamnei Bengescu. Pretinde că mai întâi imaginează o întâmplare, până ce o acceptă ca pe o realitate, apoi o pune pe hârtie. Era în tot ce spunea o forţă pe care nu o mai întâlnisem decât în lupta dintre mare şi stânci, dar spre deosebire de mare, care îmi dădea sentimentul neputinţei de a se elibera de ţărmurile stâncoase, personajul meu părea un făt-frumos care înfruntă balaurii, doboară stejarii şi e în stare să elibereze şi marea în lupta ei cu uscatul.

Eu porneam de la realitate. Fugeam şi mă întorceam la ea. Voiam să-mi apăr cartea de ştirile zilnice, de viaţa care intră prin uşi ferecate şi ferestre închise, prin ziduri. Numai romancierul François Mauriac a înscris ca motto al biografiei sale următoarele cuvinte care, în acelaşi timp, mă caracterizează pe mine:

“Singură, ficţiunea nu minte. Ea deschide asupra vieţii o uşă ascunsă, prin care se strecoară în afara oricărui control sufletul tău necunoscut.”

Leadership: Eşti în stare să demarezi construcţia unei imagini inedite despre sine, expunând lucruri despre fragilitatea vieţii cu intenţia de a testa semnificaţia unei viziuni despre lumea în care trăieşti?

Te afli în conflict cu tine însuţi? Poţi să accepţi faptul că nu se poate trăi într-o lume proprie, utopică? Ai curajul să explorezi misterul a ceea ce eşti cu adevărat? Eşti învăluit de o veritabilă colecţie de gânduri şi întrebări, eşti stăpânit de acea poftă agresiv-pătrunzătoare de a poseda? Poţi să-ţi amputezi acea latură din tine care acumulează noi stimuli şi intensifică fiecare stadiu al evoluţiei tale?

Forţa ta de a contribui la schimbare, amestecul de nerăbdare şi curiozitate cu care te priveşti este, departe de abstract, un refugiu, dar nu spaţiu izolat, nu un loc părăsit, ci unul dintre punctele tale tari. Acest atu, concretizarea gândirii deschise, creative, care se adresează sieşi, acţionând în sprijinul propriei transformări, îţi vor schimba stilul de leadership.

Cunoaşterea de sine este sabia cu două tăişuri în leadership. Pe de o parte te ţine la distanţă de o lume utopică, pe de altă parte te apropie de ea. Iar această apropiere între cele două feţe ale unor realităţi distincte, între cele două moduri de gândire independente, dimensionându-ţi existenţa, pot produce pierderi, nu de natură directă, ci indirectă.

O imagine inedită despre sine se formează prin intermediul comparaţiei dintre revelaţia unei posibile aspiraţii sufleteşti şi manifestarea unui deja vu care te făce să simţi că trăieşti viaţa altcuiva.

Capacitatea ta de a stabili limitele personale, dispunerea de acele resurse care nu sunt în

detrimentul tău, dorinţa de a explora misterul a ceea ce eşti cu adevărat, asigurând un echilibru între "formă şi funcţionalitate" - forma de a te disocia de impactul unei cuceriri precare a cunoaşterii, şi funcţionalitatea propriei tale entităţi care te individualizează (cum ar fi puterea de creaţie), sunt înscrise în aria dezvoltării tale. Alcătuind, în realitate, pilonii care susţin esenţialul edificiu al leadershipului.

Dacă continui să oscilezi între două lumi sau două direcţii, nu te vei simţi bine în nici una din ele. Vei trăi mereu într-o încercare bizară de a schimba "Omul" din tine, într-o încercare incomodă de a stăpâni activ o lume, un cumul de situaţii noi, o succesiune de cunoaşteri, care însă îţi vor da peste cap toate acordurile cu tine însuţi.

Ficţiunea este iluminarea unei formulări unice şi inspirate despre o realitate în care tu singur controlezi lucrurile care ţi se întâmplă, pe care le trăieşti sub formă de amintire sau de viziune, în timpul unui deja vu care te face să simţi că trăieşti viaţa altcuiva. Ea este perfect coerentă dacă avem în vedere relația între episoadele particulare ale întregii vieți care se suprapune unui timp prea scurt pentru anumite momente de excepţionalitate, aducând satisfacția unui mod de gândire unicat, accesibil printr-o poveste care te reprezintă.

Întreaga măsură a creaţiei unui artist se axează pe romanul unei vieţi din care din care emană o învăluitoare şi cuceritoare căldură sufletească, propunând cu blândețe, un mod de a trăi prin experienţa de a fi altcineva.

Sabia cu două tăişuri în leadership este graniţa dintre ficţiune şi realitate pe care scrie "Accesul interzis", adresându-se tuturor celor care nu reuşesc să facă distincţia dintre ce e trecător şi ce este permanent.

Adevăratul pericol pe care îl poţi simţi, în calitate de om dominat de deconspirarea sensului vieţii pe pământ, este că nu ştii ce anume îţi rezervă destinul, dar cu siguranţă te poate scoate serios din zona de comfort şi împinge în toate limitele posibile. Limitele unei lumi care se transformă prin tine şi datorită ţie.

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/sabia-cu-doua-taisuri-in-leadership.html

Sacrificiul lui Eliot

On Aprilie 22, 2009

Exercită-ţi în mod inteligent influenţa, inducându-le celorlalţi oameni acea stare prin intermediul căreia să-şi dezvăluie adevărata esenţă a caracterului lor.

Ai văzut filmul " *Brotherhood of the Rose (1989)* "? Romulus, agentul CIA sub acoperire, reuşeşte să se infiltreze în adăpostul Abelard. Şi-a pus viaţa în pericol fiindcă avea o singură nelămurire: de ce fratele său, Chris, a trebuit să moară? Vinovatul era fără îndoială Eliot, tatăl lor vitreg, şeful CIA. Trebuia cu orice preţ să afle răspunsul, chiar de la el.

- Spune-mi ceva, Eliot. Cum de ai putut să sacrifici pe cineva pe care îl iubeşti, pentru o cauză nobilă? Ce cauză e aşa măreaţă, încât să justifice faptul că ai luat şi alţi 18 băieţi orfani şi i-ai transformat în nişte maşini de ucis? Cine naiba te crezi Eliot? Dumnezeu? Cu armata ta de roboţi criminali? Am făcut totul pentru a obţine respectul şi dragostea ta, dar m-ai trădat tot timpul !

Leadership: Rezultatele prelucrării imaginii cu care ceilalţi oameni se prezintă în faţa ta, pot să identifice o cauză de natură a atrage schimbarea unei hotărâri pe care o calififici incorectă şi chiar abuzivă?

Ce preferi: un reflector sau un felinar? Imaginează-ţi că eşti într-o peşteră întunecată în care există două surse de iluminat: un reflector mic, a cărui putere de iluminare este foarte intensă, dar îngustă, şi un felinar de vânt, care împrăştie o lumină estompată, difuză. Pe care l-ai folosi pentru a vedea unde te afli?

Felinarul îţi dă o imagine mult mai clară a locului în care te afli, faţă de reflector care ar scoate la iveală doar mici detalii pe care cu greu le-ai putea potrivi între ele. Practic, felinarul redă imaginea altor personalităţi care rezistă cu bună ştiinţă la realitatea esenţei tale spirituale, morale, vizionare, şi de multe ori aceste personalităţi pot să lumineze o nuanţă de îngrijorare care însă trădează intenţia ascunsă de dezarmare a adversarului (care trebuie liniştit sau redus la tăcere).

Ca să schimbi oamenii, trebuie să te apuci să "vânezi" esenţa lor, acea calitate care îi face mai simţitori. Pentru asta trebuie să-ţi formezi o imagine mai clară a fiinţei lor, trebuie să afli unde se află ei în raport cu tine şi cu restul lumii, să îndrepţi asupra lor acea lumină difuză, caldă, binefăcătoare a înţelegerii şi convingerilor tale, a cărei putere să poată să le schimbe structura interioară.

Tonul cu care Romulus i-a adresat acele întrebări tatălui său, tonul trist, dar ferm, care vădea acea sinceră iubire şi compasiune pentru fratele său, l-a determinat pe Eliot să fie cât se poate de sincer. Pentru prima oară acesta a cutezat să spună adevărul şi să divulge toate acele jocuri murdare, toate acele acţiuni criminale pe care singur le construia şi le executa fără probleme, lipsit de orice remuşcări, pentru a-şi satisface toate aspiraţiile. Cuvintele lui Romulus au străbătut astfel toate căile înţelepciunii ajungând direct la Eliot, înfigându-se adânc în mintea lui ca raza de lumină a unui felinar.

Leadership: Este nevoie să faci un pas în spate şi să observi ceea ce e acolo pentru tine, ca să fii gata să întâmpini ceea ce simţi că are sens să se împotrivească cursului evenimentelor care se succed?

Tu ştii să te raportezi la ceilalţi oameni astfel încât să le câştigi inima, determinându-i astfel să fie sinceri cu tine? Ai puterea să schimbi temperamentul şi atitudinea "bătute in cuie" ale oamenilor dificili? Măsura în care reuşeşti să scoţi adevărul de la oameni depinde numai de capacitatea ta de a te raporta la ei, abordându-i într-un mod diferit, apelând la sentimente.

Trebuie să fii deştept, creativ şi flexibil, potrivit împrejurărilor în care te afli. Iar dacă acestea se schimbă, trebuie să răspunzi şi tu în moduri diferite - să-ţi foloseşti spiritul de iniţiativă, să-ţi asumi riscuri şi să pui întrebări adecvate. Dar mai presus de toate, trebuie să ajungi la conştiinţa lor.

Faţă în faţă cu adevărul pe care l-a destăinuit tatălui său, Romulus ştia că va trebui să întâmpine ceea ce simţea că are sens să se împotrivească cursului evenimentelor: trebuia să-şi asume posibilitatea de a fi redus la statutul de victimă. Asta se întâmplă când te afli faţă în faţă cu un adversar de temut: trebuie să faci un pas în spate, ca să fii sigur că nu te ajunge braţul fatal al adevărului, mai exact consecinţa acceptării adevărului. Ca idee, atunci când pui cărţile pe masă nu înseamnă că îţi creşti neapărat şansele de a câştiga jocul, ci că te complaci într-o trăire de moment ca un fluture care se apropie prea mult de o lampă.

Adevărul este o ajustare a Ego-ului tău la însuşirile inerente ale unei situaţii care îţi poate leza un drept, credibilitatea, sau chiar împlinirea sufletească.

Aşa cum montajul reprezintă o laborioasă construcţie a secvenţelor de film, tot aşa calităţile pe care trebuie să le recunoşti la ceilalţi oameni necesită o laborioasă căutare între gândurile şi convingerile lor existente. Tu treci cu vederea trăsăturile lor bune de caracter, sau te concentrezi numai la defectele lor? Nu uita că sentimentele devin uşor contagioase - se transmit de la o persoană la alta şi împing către acţiuni.

Leadershipul este împotrivirea ta în faţa cursului evenimentelor pe care le întâmpini cu acea simţire a fiinţei netrucată de efectele adevărurilor pe care nu le poţi schimba, dar le poţi accepta ca şi când ele ar fi de partea ta.

Sacrificiul lui Eliot denotă schimbarea pe plan emoţional care se produce chiar şi în oamenii “de fier”, aparent lipsiţi de o profunzime extraordinară. Ce fel de calităţi trebuie să-ţi dezvolţi pentru a reuşi să trezeşti acea înflăcărare în starea lor emoţională? Ai puterea de a-i determina să fie sinceri şi să scoţi la iveală adevăratele lor calităţi morale?

Concluzie: Pentru un lider acţiunile “în forţă” nu aduc niciun beneficiu, ci mai degrabă stârnesc aversiune, nemulţumiri şi răzvrătiri. Puterea de convingere, stimulul psihologic pozitiv şi comunicarea bilaterală, dau rezultate mult mai bune, dar impun o exercitare inteligentă şi permanentă a unei influenţe pozitive asupra celorlalţi.

“Schimbarea” este un proces destul de lent şi de durată, dar este de preferat decât modificarea peste noapte a comportamentului şi gândirii omeneşti, ceea ce este o dovadă mai degrabă de superficialitate şi de modificări de suprafaţă, nu de profunzime.

Source: https://neculaifantanaru.com/sacrificiul-lui-eliot.html

Sadeness

On Iunie 10, 2017

Consolidează-ţi poziția de facilitator al unei experiențe memorabile, prin prisma a ceea ce exişti într-un spațiu nedefinit.

O rază de lumină, reflectată de un cristal încastrat în partea superioară a peretelui care mă ţine prizonier în spaţiul pământean, neîngăduindu-mi să mă arăt lumii aşa cum sunt în voia legilor universale, îmi încălzeşte gândurile, îmi traversează spiritul şi mă lămureşte despre cum să fac sentimentele să vorbească pentru mine.

Semnificativ, scriu în prelungirea unei construcţii metafizice anterioare care îmi permite să mă ridic până la nivelul cunoaşterii sublime, experimentând manifestarea propriilor pulsiuni şi experienţe. Simt cum o convingere nestrămutată ţâşneşte din fiecare cuvânt, legat mereu de un alt înţeles din fraze neterminate. Trezirea conştiinţei Eului infinit, mai mult decât reflexul unui vis minunat, se ţine departe de lume.

Este ca şi când aş gusta dintr-un mister mult mai mare decât cel rezervat spectacolului unei realităţi care se autoregenerează continuu din ascunsurile sensului unic al unei metafore arbitrare. Asta aduce cu noutatea unor întâmplări aleatorii, transformate într-un subiect cu iz ocult, dexteritate pe care o necesită numai operaţiunea rebelă a curiozităţii pentru lucrurile neîngăduite de providenţa atotştiutoare.

Întotdeauna o operă supusă nevăzutului, expresia celui mai înalt grad al disperării cugetului, *"The Virtue of Vice and The Vice of Virtue"* , are legile, condiţiile, principiile, agenţii ei secreţi. Ea rezultă din prea multe acţiuni şi influenţe combinate aleatoriu, prea diverse pentru a compune empirismul unui Georg Lukacs, construcţia unei viziuni estetice originale, coordonatele unei gândiri prospective, fluide, artistice.

Leadership: Îți afirmi fidelitatea faţă de ceea ce se câștigă prin inspiraţie şi revelaţie atunci când faci tranziţia spre spaţiul altei lumi?

Simt cum totul se mişcă împreună cu mine, ca într-un carusel care sfidează timpul printr-o rotire lentă, dar continuă, în ciuda voinţei mele. Şi adorm. Somnul creează o compoziţie cu mult mai liniştită şi mai lesne de cuprins cu privirea din direcţia spiritului Universului. O mistică a începuturilor de cărți mari, provenită dintr-un spațiu-timp nedefinit.

Peniţa cade lin, ca adierea unei despărţiri de viaţă, în tăcerea unei încăperi în care nu există nimic altceva o picătură din sufletul artistului, un extract al condiţiei de trecător în căutarea ultimei destinaţii. Chiar şi în somnul cel fără de veste, unde culorile reprezintă nişte modificări ale simţului văzului afectat de lumina unei stele, sunt robul unei pofte nesfârşite de a cunoaşte o nouă aventură.

Traversez fără voia mea PORTA MAGICA, condus de o forță invizibilă. Întunericul ascunde după cortină tristeţea unei încrederi în ceva ce nu permite o apropiere directă: *„In nomine Christi, Amen ! ".* Ajung pe meleagul tăinuit al simbolisticii din perioada Renaşterii, într-un loc plin de figuri ilustre, statui ca nişte paznici în noapte, parcă vii în faţa păcatului original de a se lega de cele veşnice. Aceeasi temă care guvernează romanul „Misterul Catedralelor", pe care Fulcanelli îl descifrează până la un punct.

Compoziţia portretelor se remarcă printr-un caracter mai puţin unitar, fiind urmate de o

îndoială care îmi cere să le explorez din unghiul unei epistemologii realiste şi al unei ontologii evoluţioniste. Totul este învăluit de înţelepciunea inscripţiilor, în cuprinsul cărora se regăseşte o anumită sete de cunoaştere şi de expresie, sub o anumită semnătură: DAT JVSTVS FRENA SVPERBIS (Omul drept îi ţine în frâu pe cei trufaşi).

Poziția de facilitator al unei experiențe memorabile, prin prisma a ceea ce exişti într-un spațiu nedefinit, se caracterizează prin manifestarea poftei nesfârşite de a accepta o nouă aventură. În care poți să descoperi profunzimea unei viziuni superioare inventându-şi propriile concepte asupra unei singure realităţi.

Încet, îmi şopteşte glasul unei viori în contextul unei istorii pline de simboluri: *"What is it that you seek? The rightness of wrong?".* Ceea însoţeşte o nedumerire fără margini. Încep să-l înţeleg pe omul acela care încă din timpul vieţii şi-a luat toate măsurile necesare pentru a-şi ascunde identitatea. El a vrut să dispară din faţa ştiinţei, iar opera sa din piatră să nu aibă decât titlul elevat, al rozicrucianismului.

Simt că ceva în mine lipseşte puternic, că ceva neobișnuit se petrece în altă parte decât în vârful gândurilor întreţinute de vis. Apoi, mă trezesc brusc.

Marea cunoaştere este o puternică poţiune a adevărului spiritual obţinut prin revelaţie, în timpul unui vis lucid: faptul că visezi şi în timp ce se petrece visul poți controla ce se întâmplă în el. Cu singura favoare a învăţăturii ştiinţei hermetice, aurul înţelepţilor: de a te face nevăzut, de a dispărea din prim-planul vieții mondene. Și de a te adânci în lumina revelatoare a unei stele cu multiple înțelesuri.

Adevărata bogăție care te va însoţi pentru totdeauna este cunoaşterea pe care ți-o ataşezi într-un cadru de aducere aminte: aminteşte-ţi prin interpretare sensurile adânci ale unei revelaţii produse într-o stare de conștiință modificată.

Fondul muzical şi vizionarea videoclipului "**Sadeness**" îmi stârneşte de fiecare dată imaginaţia, mă face să adorm într-un somn adânc şi să mă trezesc de fiecare dată tot mai plin de semnificaţii şi revelaţii, asamblate şi reţinute de aurul înţelepţilor după proporţia de lumină primită din partea unui timp de dincolo de spaţiul acestei lumi.

*** Notă:** Enigma - Sadeness

Source: https://neculaifantanaru.com/sadeness.html

Şah la rege !

On Mai 12, 2016

Ia în considerare posibilitatea de a muta în orice direcţie o singură pătrăţică, dar care să aibă însemnătate într-o lecţie de verificare şi apreciere de sine.

Ce imensă putere de sugestie zăcea latentă, încă de pe atunci, în creierul meu, în acest conductor de energie pus în legătură cu tot ceea ce mă definea în baza unei înţelegeri de cooperare între certitudine şi aşteptare? Ce fel de descătuşare a minţii putea să introducă esenţialitatea, ideea de coabitare totală a două entităţi atât de asemănătoare dar şi atât de diferite, între mine şi proiecţia unei superiorităţi absolute?

Ce proprietate a materiei de transfigurare, prin forma şi schimbarea unui potenţial constant de referinţă, putea fi măsurată prin asocierea cu un câmp de cunoaştere care varia periodic în timp? În ce mulţime a valorilor unei variabile reale se putea dezvolta o nouă claritate, o nouă proiecţie a viitorului, spre binele meu, fără a influenţa rezultatul final al câtorva ani de viaţă plini de experienţe intuitive, nu doar reale?

Puterea de a vorbi cu mine însumi, veşnic scormonitoare, într-un excelent *exercitium mentale* , fără mijlocirea vreunei viziuni cu potenţial constant de determinare, regăsindu-mă tot mereu acel de odinioară, un oarecare *incognus* înainte de ştiut, era rezultatul unui joc absurd împotriva mea. Era confirmarea disponibilităţii de a mă acomoda în fața provocărilor mari sau mici pe care le implica capacitatea de a mă plasa în spaţiul nelimitat al psihicului.

Leadership: Eşti afectat de receptarea unei realităţi cu vădite caracteristici metafizice în care îţi poţi regăsi posibile puncte de congruenţă cu o obsesie care te determină la reflecţie în compunerea unui joc ce-şi explorează la infinit posibilităţile de expresie?

Iar această complexitate a cufundării în mine însumi, de care era în stare s-o depăşească numai un maestru al şahului, ca un Kasparov, ca un Karpov, îmi oferea ocazia de a mă întâlni într-o partidă memorabilă cu un *homo obscurissimus* . Se justifica astfel plasarea mea de-a lungul unei imitaţii a dimensiunii realităţii, în virtutea că peste tot opera un soi de înlănţuire cauzală ce-mi dilua esenţa într-o compunere de noi forţe, făcând-o mai uşor de înţeles.

Manifestam aceeaşi stare de spirit ca cea a Doctorului B din opera lui Stefan Zweig, smuls violent din normalul acceptat, neavând altceva decât jocul acesta absurd, numit şah. Ceva în mine voia să-şi dovedească dreptatea şi nu aveam de combătut decât pe celălalt din mine.

Singurul joc ce-şi explora la infinit posibilităţile de expresie, printr-o interpretare forţată a situaţiei reale de câştig, avea drept miză principală atacul dublu: mai întâi îmi găseam un motiv bun să-mi reproşez o anumită vină, apoi îmi căutam o scuză pentru că mi-a scăpat varianta cea mai bună de a mă evalua la adevărata valoare.

Era un fel de obsesie năucitoare care nu îmi ataca doar creierul, nu doar psihicul necesar desăvârşirii percepţiei unui statut de învingător, într-o fază de derută precedată de luciditate, părând mai degrabă o sforţare a spiritului de felul unei experienţe la limita paranormalului, ci mă menţinea în limitele înguste ale unui careu invariabil.

Ah, Şah la Rege ! Regret, dar nu era niciun şah, eram apărat de un nebun.

Leadership: Te afli în punctul de unde începe şi se sfârşeşte acea acţiune unică de punere în mişcare a tuturor contrastelor, al cărui unic exponent este remiza?

Leadershipul, în faza de supraofertă de informație revelatoare, asupra cărora își focalizează atenția numai fiinţele individuale, cele ce experimentează fiorul rece al insuportabilului „ *Who The Hell Am I ?* ", are ca primă arie de acoperire acea putere de incursiune într-un joc cu dublu profil: un profil care utilizează o piesă de tip „Rege" și un profil care utilizează o piesă de tip „Nebun". Două contraste care se atrag şi totodată se resping.

Regele simbolizează bătălia omului cu existența, varianta lui pozitivă, dorind să îşi biruiască lăuntrul strigării patimilor departe de lume, dominat de tendinţa exponenţială de evadare din real, dar totodată ataşat unei continue şi îndestulătoare provocări la luptă împotriva lui însuşi.

Nebunul, dovedindu-se de multe ori singura soluție firească, este alunecarea omului în demenţă. Este starea psihică pe care derapajele inacceptabile ale experienţelor personale o creează în fiecare moment al vieții, împingându-l să nu mai judece lucid. În acelaşi timp nebunul poate reprezenta determinantul acelei stări de veghe care îţi permite să te focalizezi asupra punctelor de referinţă ale propriei fiinţe care nu sunt suficient de bine dezvoltate pentru a-ţi asigura un echilibru moral şi emoţional, optim şi sigur.

Leadershipul gândit în termeni de "pion contra rege" are semnificaţia unui drum iniţiatic spre acea cunoaştere de sine revelată de conştiinţa putinţei de a alege între a elimina egoul care-și cere dreptul de a fi cel mai tare, şi de a păstra doar starea de linişte interioară, indiferent că întâmpini succesul sau eşecul.

Remiza se mai consideră atunci când regele nu este în şah, dar orice mutare ar face, ar intra în şah. Omul care intenţionează să-şi domine caracterul și să câștige avans în procesul cunoaşterii de sine, de care oricum va fi silit să se lovească, spre a se conecta o zonă nouă de manifestare, întotdeauna va încerca să găsească acea constantă definitorie care anulează capacitatea Nebunului de a da Şah.

Sensul unei descoperiri apropiată de acea înălţime a înţelepciunii care condiţionează o îmbunătăţire a stării de spirit, reclamă neobosit acel "altceva" al tău într-o meta-lume, pe pătrăţele albe şi negre ale anticipărilor creatoare, de unde începe şi se sfârşeşte acea acţiune unică de punere în mişcare a tuturor contrastelor, al cărui unic exponent este împăcarea, remiza, ca termen al unei înţelegeri mai adânci.

A-ţi păstra acea stare de spirit proprie leadershipului care îndeamnă la o atitudine de superioritate, înseamnă să te împaci cu cine ai fi putut fi atunci când ai gândit şi ai acţionat ca şi când ai fi fost altcineva.

Creierul matematic şi strategic al marelui joc, catalizatorul cel mai puternic a sferei de putere psihică, este responsabil, în această privinţă, de spectacolul unei combinaţii de mutări cheie, făcând obiectul acceptului de validare a unei logici de tipul „ *mută în orice direcţie o singură pătrăţică, dar care să aibă însemnătate într-o lecţie de verificare şi apreciere de sine* ".

Şah la rege se produce atunci când încerci să-ţi combaţi alter-egoul într-un excelent *exercitium mentale* , fără mijlocirea vreunei viziuni cu potenţial constant de determinare, regăsindu-te tot mereu acel de odinioară, un oarecare *incognus* înainte de ştiut. Este rezultatul unui joc absurd împotriva propriei tale fiinţe. Este confirmarea disponibilităţii de a te acomoda în faţa provocărilor mari sau mici pe care le implică capacitatea de a te plasa în spaţiul nelimitat al psihicului.

Salonul spaţios al întâlnirilor privilegiate

On Aprilie 14, 2014

Susţine amenajarea unui spaţiu de exprimare personală şi de afirmare a ştiinţei, ca să-ţi sporeşti autoritatea de înfăptuitor al creaţiei perfect asumate şi înţelese.

În salonul spaţios al întâlnirilor privilegiate dintre închipuire şi certitudine, în aranjamentul utopic încărcat cu elemente tăinuite, nu imposibil de manipulat, căruia numai un Dante Alighieri i-ar putea asigura *the high availability* , domnea un clarobscur, ca în amurgul serii, când stelele răsar, se văd şi se simt.

Mă aflam aici plin de chemare şi întoarcere la Dumnezeu, din nevoia de a explora un teritoriu plin de gândiri persane şi latine, modelat spiritual la răscrucea dintre profunda influenţă a spiritului occidental şi a celui universalist, ca şi când aş fi intrat într-o lume aflată dincolo de sfera mea de experienţă, fără să pot face vreo schimbare într-o realitate care oferă speranţa că ceea ce se vede ar putea fi şi altfel.

Oglinzile timpului, păstrând nealterată întreaga imagine a lumilor paralele, reflectau puternic de pretutindeni, ca într-un ceremonial magic, creând o arhitectură nemaivăzută - a increatului - care folosea procese multiple de transmitere a mesajelor de dincolo de raţional. Rolul artistului în acest loc semăna cu rolul trandafirului într-o grădină plină de flori colorate, adăugând splendoare unei pline de nostalgie, înţelepciune, umor şi dragoste, adaugând semnificaţie simbolului de credinţă menit a servi drept normă pentru toţi credincioşii.

Locul unde îţi stabileşti întâlnirile de ordin intelectual trebuie să ofere un cadru de organizare a priorităţilor existenţiale şi de plasare a ambiţiilor şi idealurilor într-o anumită perspectivă de tip creator asupra autenticităţii unei gândiri care se străduieşte să dezvăluie totul a priori despre lume, despre lucruri, despre realitate.

Imagini ale miraculosului mă bântuiau necontenit, ca o intervenţie superioară ţinută în secret, fiindcă încercam să-mi sporesc autoritatea de înfăptuitor al creaţiei prin arta desăvârşită a trecerii spre o altă dimensiune, încărcată de simboluri şi semnificaţii. Tăinuirea secretelor şi a adevărurilor nespuse, cu proprietatea de a străbate lesne prin materia din care este structurată lumea, multiplica forţa de expansiune a sentimentului de invulnerabilitate.

Iar în acest salon căutat, dar de negăsit, care prin nuanţele misterioase l-ar fi sedus pe însuşi Elminster Aumar, toate simţurile, văzul, auzul, pipăitul, erau în mod direct implicate, forând simultan în căutarea răspunsurilor de la înălţimea suficienţei, fără a antrena efecte secundare. Toate se puneau în acord asupra aceluiaşi spaţiu: al transformării materiei într-o altă ordine decât cea a formelor, una exterioară.

Acest salon reprezintă locul unei gândiri care smulge omul din universul unei realităţi prea cunoscute, şi îl introduce într-o atmosferă a lumii magice, a extremelor, într-un teatru al umbrelor şi a creaţiei non-conformiste.

Fiecare moment petrecut în acest salon era decisiv, căci de la mine pornea acea puternică direcţie a ştiinţei inovatoare. Nu eram o victimă a propriei nechibzuinţe, intrată în adâncul unui prea plin metafizic, din dorinţa care nu se potoleşte decât împlinindu-se. Ci un iniţiat călătorind în spaţiul consacrat demonstrării autenticităţii, încercând a mă distinge de ceilalţi *scientists* prin capacitatea de a elabora ceea ce pare de neînţeles.

Leadership: Poţi să extragi un model propriu de înțelegere a imaginii unei lumi aparte care te acaparează prin interpretarea pe care o dai demersului de a face parte dintr-un univers în care poţi regăsi valorile tale, trăite şi împărtăşite prin elemente de simbolizare ale unui ÎNTREG SPIRITUAL mai înalt?

Salonul este un spaţiu al minţilor cele mai strălucite, un spaţiu de studiu al artelor şi ştiinţelor cele mai de seamă, un loc mai presus de lumea văzută cu ochii unui om obişnuit, în care nu te poţi integra decât prin imaginaţie, creaţie, descoperire. Salonul este lumea propriei conştiinţe transpusă într-un ideal spiritual, artistic, vizionar şi conceptual.

Oricine poate deveni inventatorul unei lumi gândite după normativele de construcţie şi funcţionare a leadershipului, conceptibile într-o ficţiune care face din ştiinţă o oglindă a timpului, proiectând o lumină puternică asupra viitorului, care se întâmplă să fie deopotrivă lămuritoare şi obscurizantă.

Această lume nouă subliniază contrastul dintre tentativele prin care se încearcă individualizarea elementelor fundamentale ale leadershipului, ce apar retrospectiv ca sortite eşecului, şi întreprinderea ştiinţifică propriu-zisă, al cărei succes, compatibil cu acordurile unei împliniri de sine, ne permite să alegem în mod direct organizarea spaţiului de creativitate, deci de libertate profesională.

Dacă vrem să transformăm leadershipul într-un "gadget" care să ne ducă într-o nouă lume a cărei perspectivă asupra creației tinde să fie tot mai largă şi mai dinamică, încât să ne bucurăm de funcţiile lui în continuare, ne rămâne să selectăm, să decidem între posibilele căi de urmat în situaţia unei creşteri de mare amploare a indicatorului de calitate privind nivelul performanţei în cercetarea ştiinţifică - şi înălţimea suficienţei pe care ne-o dă o poziţie câştigată întâmplător şi efemeră, aceea de înfăptuitor al creaţiei.

Leadership: Până când îţi reînnoieşti dreptul de utilizare a spaţiului de confidenţialitate al ştiinţei?

Noul gadget al leadershipului face astfel parte din spaţiul de confidenţialitate al ştiinţei, din "salonul spaţios" al întâlnirilor privilegiate dintre închipuire şi certitudine, maximizând potenţialul de a reprezenta o cunoaştere alternativă, inaccesibilă prin mijloace pur intelectuale. Această cunoaştere proiectează o lumină ce iradiază din interiorul unei creaţii autentice extrem de bogate, dar bulversantă prin complexitate şi diversitate.

Spaţiul de confidenţialitate al ştiinţei este o călătorie într-un alt timp şi într-o legendă faimoasă, atât de iscusit povestită, încât o poţi savura cu aceeaşi iscusinţă a artistului de a transpune în limbaj plastic imaginea unei lumi ideale, a unui spaţiu plin de cunoaştere care nu se termină la nicio graniţă.

Liderul îşi poate reînnoi dreptul de utilizare a acestui spaţiu, revenindu-i în acest sens meritul de a se fi preocupat de descoperirea şi analiza marilor izvoare ale evoluţiei, şi mai presus de toate a forţei tainice prezente înlăuntrul propriei fiinţe, numai dacă se evidenţiază prin originalitate, prin valorificarea unor lumi ascunse, aşezându-le în construcţii distinctive, care să încurajeze avansul ştiinţei.

Elementele de simbolizare ale unui ÎNTREG SPIRITUAL mai înalt, precum: "diferenţierea între conţinut şi formă, controlul creaţiei, existenţa universurilor paralele, jurnale secrete, coduri de limbaj, credinţe conducătoare", ţin de felul cum te raportezi la ceea ce ţi se întâmplă în planul unei realităţi de alt ordin, cu semnificaţii înalte.

Depinde de tine ce semnificaţie dai acelui spaţiu de forme şi conexiuni între ştiinţă şi ezoterism, dar cu menţiunea că ceea ce te motivează să fii perseverent în provocarea de a-ţi depăşi limitele este tocmai curajul de a crea o realitate care funcţionează ca substitut pentru cunoaşterea de sine, indiferent de ce se întâmplă în jur.

Salonul spaţios al întâlnirilor privilegiate reprezintă o mărturie a nivelului de cunoaştere la care ai ajuns, din perspectiva criteriilor de definire a domeniului de cercetare. Este singurul spaţiu de valorificare a potenţialului creativ, unde poţi să fii sigur că nu mergi la risc. Căci înnoirea gândirii şi percepţiilor, prin varietatea experienţelor de creaţie care realizează acoperirea golului dintre teorie şi practică, imprimă întotdeauna leadershipului o direcţie mai puternică.

Source: https://neculaifantanaru.com/salonul-spatios-al-intalnirilor-privilegiate.html

Saltwater

On Iunie 11, 2018

Niciodată nu vei putea aprecia o formă de existenţă a perfecţiunii, dacă nu te alimentezi din adâncimile nemărginirii ei.

Pe parcursul vieţii mi-am făcut fără odihnă însemnări despre visuri înalte, ambiţii extrem de mari pentru un artist al cuvântului şi al frumuseţii veşnice, a căror semnificaţie o poate da numai marea. Această forţă a naturii, plină de o subtilă poezie a mişcării valurilor, cu sclipirea şi framătul sunetului lor, îşi păstrează nealterată splendoarea peste timpurile Iliadei şi ale Odiseei.

Întinderea nesfârşită în care răsună cântecul sirenelor şi glasul stins al poetului, șlefuitor de metafore, pare în stare să orchestreze alcătuirea multor vieţi, să unească lumile sau să le absoarbă într-un abis nesfârşit. Un singur gând pare să-mi şoptească despre iubire şi credinţă, prin apariţia misterioasă a unei armonii inefabile ce va fi trăită sub forma unei fericiri oceanice: să plec într-o lungă călătorie ce bifează ca destinaţie tărâmurile neştiute ale universului mitic.

Cufundându-mă în visuri, precum se cufundă nisipul fin în marea întinsă, necunoscută şi totuşi atât de familiară, mă simt ca şi când aş adopta o metodă de deplasare dintr-o realitate în alta, o proiecţie de perspectivă asupra experienţei de a circumscrie printr-o linie de contur o arie spaţială, definind-o din afara unei forme de asociere impusă de gândirea de gloată spre înăuntrul unei arte însufleţitoare.

Pentru o clipă ce seamănă cu eternitatea, o renaștere la altceva decât ceea ce era înainte, intru în posesia unor secrete adunate peste timpurile străvechi când trăirea şi gândirea se contopeau într-un singur târâm.

Toate cele care pier în mine par a renaşte mereu din forţa de creaţie a experienţei de navigare într-un spaţiu virtual, acceptat de nemurire ca pe un document vechi, în formele pe care le cunosc doar cântecul mării şi solo-urile brizei de vară. Răsăritul unei iubiri solemne sau apusul unei zile toride, sunt sugerate într-o manieră sintetică, evanescentă, dar fermecătoare, în cadrul unei compoziţii alcătuite din pete de culoare, predominând albastrul şi verdele, vizavi de actul plăsmuirii unor noi orizonturi de vis şi de speranţă.

Leadership: Apelezi la o nouă versiune de transformare personală, utilizând ecourile intense ale unui TOT nesfârşit pentru realizarea imaginilor din acea parte greu accesibilă a unei realităţi receptată doar în plan artistic?

Când artistul contemplă nesfârşitul mării, imanent proceselor de percepţie a profunzimii ei reflectată prin comparaţii şi alte figuri de stil (abilitatea vizuală de a percepe dimensiunea fiecărei clipe), el izolează forma şi conţinutul întregului univers ca pe o existenţă separată de fondul extensiei frumuseţii care îl înconjoară.

Aşa se face că pentru unul ca mine, prins în angrenajul cuvintelor al cărui efect de suprarealitate posedă un nesfârşit potenţial de expresivitate, măsura de înţelegere a vieţii rezidă din curiozitatea vie pentru cele ce alunecă într-un abis fără fund, şi ţâşnesc pe neaşteptat ca un torent într-o exprimare creativă. Una este să observi o realitate, cu alt totul altceva este să trăieşti în ea.

Mesajul atât de abil camuflat într-un soi de rezumat al timpului, adus de valuri într-o sticluţă transparentă, de culoarea oglinzilor retrovizoare, îmi apare în lumina roşiatică a inseratului şi mi se pare cât se poate de clar: sunt mult prea mic într-o lume mult prea mare. Numai pictura, prin năzuinţa ei de a reda materialitatea spaţiului modelat în adâncime, se îndreaptă spre ambiţiile unei teorii de a se extinde dincolo de vuietul mării, unde se simte aroma depărtărilor.

Marea îţi dă fiori şi clipe de soare, îţi dă furtuni şi minunate oaze de linişte. Întinderea plină de cunoaştere a acestui colos plin de înţelepciune, desfăcându-şi braţele până la ţărm ca şi când ar vrea să-i testeze rezistenţa, oricum şlefuindu-i marginile, este exemplul pe care de atâtea secole bătrânii îl dau celor tineri: niciodată nu vei putea evalua o capodoperă dacă nu contribui la desăvârşirea, nemurirea şi dumnezeirea ei.

Leadership: Încerci să-ţi dovedeşti adevărata forţă de creaţie rămânând la stadiul "constatator" al unei compatibilităţi depline prin exigenţele unui prezent etern care este reactualizat de trăirile cele mai intense?

Pentru a nu ştiu câta oară simt nevoia stranie să calc pe urmele lui Ulise sau Dionysos, asemenea stelelor rătăcitoare, să ascult melodia plină de flaut a mării, să fiu suflarea de vânt care te poartă mai departe decât îţi permite destinul, să mă aventurez dincolo de răbdarea timpului. Doar ca să imprim într-o scriere fără egal ideea de fluiditate spirituală.

Marea are o singură formulă de penetrare pe care o simte toată lumea, dar numai exploratorul Jacques-Yves Cousteau a găsit cuvintele potrivite s-o exprime cu atâta rafinament stilistic: *"odată ce şi-a aruncat vraja, te ţine prins în mrejele ei pentru totdeauna".*

Ca un filosof antic, marea mă domină prin învăţături moralizatoare, vorbindu-mi din revărsarea unei dureri care mă priveşte exclusiv, din amploarea relaţiilor simbolice pe care le poate exprima ca mijloc de limbaj (de configurare şi expresie) al artei picturii, în turul unui joc speculativ al conştiinţei privitor la limitele fiinţei. Toate acestea fiind sublimate într-o vibraţie seismică care descarcă înalta tensiune a trăirilor cele mai complexe: visarea şi imaginaţia.

Ea răspunde aspiraţiilor inimilor simple, dar numai acelora ce i-au măsurat abisul.

Dacă ar trebui să mă descriu în câțiva termeni "oceanici" m-aş considera norocos, deplasând astfel cursorul interpretării dinspre artistic înspre psihologic, filozofic şi existenţial. Şi mi-aș atribui, cu o oarecare urmă de culpabilitate, un drept Dumnezeiesc, reprezentând calitățile neîndoielnice ale unei realităţi agitate, ca omagiu adus singurătăţii care îşi dobândeşte, astfel, funcţia creatoare şi întemeietoare: dreptul de succesiune asupra unui conţinut plin de enigme care se poate descifra numai printr-o cunoaştere ezoterică.

Leadership: Eşti în stare să-ţi descifrezi conţinutul plin de sentiment într-o singură zonă de impact dintr-o întindere nesfârşită care depăşeşte toate adversităţile unui destin care te urmăreşte fără să ştii?

Cu o duioasă băgare de seamă, dornică să-şi clarifice sentimentele, marea îmi aduce în atenţie o mică bucăţică din vastul discurs interior al împăratului Hadrian care îşi rememora viaţa cu un aer rătăcit, grav şi sfâşietor, dominat de o pasiune moralizatoare:

"Pe vremuri, când mă gândeam la propriu-mi sfârşit, aidoma unui cârmaci nepăsător de sine, ci tremurând pentru pasagerii şi încărcătura corăbiei, îmi spuneam cu amărăciune că această amintire se va scufunda o dată cu mine. Tânăra fiinţă, îmbălsămată cu grijă în străfundul

memoriei mele, mi se părea, aşadar, că va trebui să piară a doua oară. Teama, atât de îndreptăţită totuşi, s-a mai domolit în parte. Am compensat cum am putut acea moarte timpurie. O imagine, un reflex, un ecou slab va răzbate cel puţin câteva secole. În ce priveşte nemurirea, nimic mai temeinic nu poate fi făcut."

Marea urmăreşte formarea unui spirit reflexiv, îşi revarsă meandrele unui destin exemplar pentru alternativa morţii într-o singură simţire încremenită în nemurire, printr-o identitate vizuală, printr-un soi de rezumat al ei, de esenţă austeră, fără corporalitate, posedând un potenţial nesfârşit de expresivitate.

Când voi mai avea ocazia, cu siguranţă mă voi mai întoarce s-o contemplu prin ochii unui artist înarmat cu pretenţiile unui demiurg care îşi asumă riscul de a face din pictură un spaţiu al purităţii faptei creatoare, ca mod de comunicare mai directă între sensibilitatea unei lumi aflată în plină renaştere şi povestea unui vis care se repetă.

Are cantitate, străbate ciclul recurent al evaporărilor, al norilor şi al ploilor, are căldură, are profunzime, ascunde o comoară inestimabilă, are o putere sfinţitoare, are efect terapeutic, are o experienţă fără margini, are o ecologie aparte, are tărie, sensibilitate, farmec, însemnătate. Are tot ce ai nevoie ca să faci din tine un Ulise dăruit cu iuțimea uimitoare a penelului și a minții. Şi încă te învaţă o lecţie importantă de leadership:

Niciodată nu vei putea aprecia o formă de existenţă a perfecţiunii, dacă nu te alimentezi din adâncimile nemărginirii ei.

Saltwater sugerează conţinutul unei mări fermecătoare care îşi varsă albastrul în acelaşi punct, în neîntrerupta şi nestingherita curgere într-un ocean mult mai vast, numit Timp, pe care universul îl conturează dintotdeauna şi omenirea abia îl poate înţelege.

*** Notă:** Chicane - Saltwater

Source: https://neculaifantanaru.com/saltwater.html

Sămânţa succesului

On August 25, 2010

Stabileşte o legătură mai strânsă cu oamenii, exprimându-ţi cea mai înaltă preţuire faţă de contribuţia lor la transformarea ta.

Actorul de comedie român Puiu Călinescu, a fost invitat demult la show-ul de televiziune "Profesioniştii". Realizatoarea emisiunii, Eugenia Vodă, l-a întrebat dacă îşi aminteşte vreun moment mai special din viaţa lui actoricească care l-a marcat cu adevărat. Puiu Călinescu i-a răspuns pe un ton cald şi plăcut:

- Îmi amintesc de un spectacol pe care l-am jucat la spitalul nr. 9. I-am distrat pe pacienţi şi pe doctori. Şi n-am să uit, a venit o femeie simplă la mine şi mi-a spus: "Domnule Puiu. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Dacă dumneata vii la noi de două ori pe săptămână, nu mai iau medicamente."

Iar apoi Puiu Călinescu i-a spus prezentatoarei: "Acesta a fost pentru mine...ce premiu Oscar, ce artist al poporului... m-am simţit ca un chirurg care face o operaţie şi salvează o viaţă..."

Tu cum stabileşti o legătură mai strânsă cu oamenii: prin intermediul unui show menit să impresioneze, sau printr-un "emoţional content" capabil să promoveze valori de tipul: "trebuie să te gândeşti mereu că trăieşti ceva mult mai special decât crezi" ?

Conceptul de inteligenţă relaţională mă preocupă de mult şi din acest motiv voi zăbovi mai mult asupra lui în acest articol. Pentru că, aşa cum bine preciza cineva, ne naştem ca urmare a unei relaţii, ne dezvoltăm într-un sistem de relaţii şi suntem în permanenţă în relaţii, de aceea cred că e important să ne descoperim şi să ne cultivăm resursele necesare unor relaţii sănătoase.

Dezvoltarea leadershipului tău trebuie să înceapă cu stabilirea relaţiilor şi a modului de lucru cu oamenii, dar acest lucru poate fi realizat mai uşor printr-o etalare, printr-o dezvăluire a acelor calităţi şi trăsături care te fac unic – lucru care te ajută să te impui în mintea şi în sufletul lor. Aceste calităţi şi trăsături care determină atitudinea ta faţă de ceilalţi oameni, precum şi atitudinea lor faţă de tine, sunt cele mai relevante pentru recunoaşterea ta, pentru ascensiunea ta, generând acea infimă scânteie care te apropie de excelenţă.

Ai dispoziţia de a te pune în postura de apărător al binelui oamenilor? Leadershipul este condiţionat, deci, de selectarea acelor calităţi şi trăsături care îţi conferă un plus de valoare, lărgindu-ţi propriul univers, făcându-te să înţelegi mai profund realitatea propriilor tale gânduri şi trăiri, a propriilor tale valori, a propriilor tale orientări şi tendinţe în materie de oameni.

Leadership: Poţi să-ţi dovedeşti nobleţea sufletească numai prin felul în care îţi pui în valoare conţinutul personalităţii, ca fiind o recunoaştere a adevărului pe care se sprijină puterea ta spirituală?

Să ne amintim de actorul Puiu Călinescu, a cărui întreagă existenţă a fost cuprinsă de sentimentul binelui făcut celorlalţi, atunci când biata femeie bolnavă i-a evaluat nobleţea sufletească şi i-a întărit convingerea că nimic nu este mai presus decât omul, că nimic nu îţi satisface mai bine setea de a te autocunoaşte decât felul în care îţi pui în valoare conţinutul propriei personalităţi. Acesta este cel mai bun medicament pe care ţi-l poate administra

cineva, ca o reînviorare a întregii tale simţiri, o recunoaştere a adevărului pe care se sprijină puterea ta spirituală.

Toate calităţile tale, pentru a fi apreciate şi susţinute de ceilalţi oameni, trebuie să fie dublate de postura de apărător al binelui lor. Care e nevoia ta elementară? Să-ţi defineşti cât se poate de clar drumul în viaţă – iniţiind acele fapte, acele procese care să vină în sprijinul lor, sau îţi minimalizezi potenţialul de dezvoltare acţionând numai în scopuri de "întreţinere" şi maximizare a beneficiilor proprii?

Nobleţea este sămânţa succesului tău, ea îţi permite să iniţiezi acele acţiuni care garantează atingerea standardelor de performanţă ale leadershipului bazat pe principii sănătoase. Iar aşa cum am spus de atâtea ori, nobleţea o poţi descoperi numai prin interacţionare, ca rezultat al modului în care eşti tratat sau a felului în care îi tratezi tu pe alţii. Condimentând viaţa oamenilor cu un adaos cât mai mare de căldură sufletească, ostenindu-te să le furnizezi un nou suflu de viaţă, o nouă strălucire interioară, îţi vei putea dezvolta mai bine acea zonă cu potenţial de creştere numită: interacţiune.

Leadershipul are ca prim reper de caracterizare acea nobleţe fără margini pe care o poţi descoperi numai prin interacţionare, ca rezultat al modului în care eşti tratat sau a felului în care îi tratezi tu pe alţii.

Nobleţea, aşa cum scria cineva pe "cristiantube.net", nu o recunoşti decât în momentul în care constaţi superioritatea, generozitatea, căldura şi amabilitatea ce fac conţinutul răspunsului primit. Iar când, în schimb, persoana respectivă nu-ţi cere nimic, atunci te simţi copleşit şi îndatorat fără putinţă de a te achita cumva faţă de ea, rămânând doar să preţuieşti calitatea şi farmecul caracterului ei.

"În urma unei astfel de experienţe, devii mai bun, lumea parcă se înfrumuseţează de bogăţia descoperită, percepţia asupra relaţionării se modifică şi începi să-ţi doreşti să ai şi tu acea trăsătură de caracter şi s-o imprimi în alţii. Şi, purtându-te cu nobleţe faţă de alţii, aduci la suprafaţă comori minunate depuse adânc în codul tău genetic proiectat de Dumnezeu."

Care sunt acele calităţi şi trăsături care îţi conferă un plus de valoare? Te preocupi de înzestrarea leadershipului tău cu acele particularităţi benefice celorlalţi? Leadershipul tău se sprijină pe principii sănătoase? Condimentezi viaţa oamenilor cu un adaos cât mai mare de căldură sufletească?

Cea mai înaltă preţuire faţă de contribuţia oamenilor la transformarea ta este legată de acea atitudine, o însuşire morală superioară de care faci dovadă atunci când nimeni nu te aplaudă, atunci când nimeni nu crede în tine.

Sămânţa succesului se poate regăsi foarte bine în acest citat: "Cel mai mult sunt preţuite acele fapte nobile care rămân neştiute."

Întâlnirea actorului Puiu Călinescu cu bolnavii din spital, i-a întărit acestuia convingerea că singura modalitate de a-şi atinge întregul potenţial ca om de influenţă, ca fiinţă umană destinată oferirii unei cantităţi mari de afecţiune, este să-i propulseze pe oameni pe o treaptă mai înaltă de credinţă şi dezvoltare spirituală, ajutându-i să atingă o stare ideală de existenţă. Aceasta este convingerea care stă în spatele schimbării oricărui lider.

Tu simţi nevoia de a susţine renaşterea spirituală a oamenilor?

O permanentă cercetare a sinelui permite autocunoaşterea şi logic, prin raţionament poţi găsi metodele de înlăturare a aspectelor negative ce constituie o frână în dezvoltarea personală. Prin acest proces de autocunoaştere vei putea ajunge să-i cunoşti pe ceilalţi. Prin urmare, lucrul cel mai de seamă este să-ţi vezi sufletul prin suflet, şi să le cunoşti celorlalţi sufletul prin propriul tău suflet - asta este adevărata cunoaştere (ce constă în a te cunoaşte în primul rând pe tine, apoi pe ceilalţi).

Source: https://neculaifantanaru.com/samanta-succesului.html

Sanctimoris

On Iulie 29, 2013

Descoperă aspectele necunoscute ale fiinţei tale, astfel încât să parcurgi cu succes fazele importante ale deveniri totale şi permanente.

Din nou, în liniştea nopţii, m-am trezit. Vocea nu venea de unde m-aş fi aşteptat. Auzeam cuvântul " *Sanctimoris* " murmurat iarăşi şi iarăşi, ca o ameninţare. Un simbol obscur al profunzimii care se cerea, dacă nu descifrat, cel puţin explicat raţional. Într-un fel, mă simţeam legat de ceva straniu, o experienţă a îndepărtării de real, ca şi când un duh neprietenos, care abia fusese eliberat din sticlă, mă îndemna să mă apropii de un fel de barieră, aparent reprezentând frontiera dintre viaţa pământească şi viaţa de apoi.

Acest fenomen devenise un soi de dominanţă a fiinţei mele, în relaţie cu aspectele necunoscute şi neexplorate situate între conştient şi inconştient, ce progresa tot mai mult spre o stare de alertă. Era oare una din părţile componente a unei şarade din a căror însumare trebuia să rezulte o nouă interpretare a sinelui?

Leadership: Vocea interioară devine o oglindă a nevoii de a-ţi redefini existenţa, transportând în mintea ta o nouă viziune spre ceea ce ai putea deveni cu adevărat, dincolo de limitele autoimpuse de convingerile tale restrictive?

Din momentul în care acest şir interminabil de şoapte şi-au făcut loc în mintea mea, nu am mai putut trăi viaţa calculat, cu exactitate, ca înainte. Ci într-o continuă negare a individualităţii mele. În tandem cu nenumăratele interpretări greşite care apăruseră în jurul meu, cu tot ce intra în acţiunea mea. Aproape zilnic se stârnea din senin, în anumite momente, acest murmur unic, greu de înţeles, în care se concentra parcă întreaga mea personalitate autentică, discretă.

Pentru a explica această neconcordanţă de încadrare în realitate, admiteam că vocea apărută din senin, această trecere la o extremă pe care nu o puteam înţelege, era o reacţie la propriile mele îndoieli în legătură cu ceea ce trăiam. Care îmi împiedicau evoluţia.

Sau mai degrabă era rezultatul unei succesiuni de reacţii elementare de respingere, care continuau de la sine, una după alta. Ca şi cum în organism mi-ar fi intrat o substanţă fină, un *messenger* , transportat rapid la creier, producând un efect modificator în mintea mea timp de vreo 20 minute.

Leadership: Eşti în stare să-ţi construieşti o realitate care să fie în rezonanţă cu Eul tău autentic, fără să transformi produsul înţelegerii tale în stricta corespondenţă cu evoluţia unei forţe dominante ce nu poate fi identificată?

Duhul acesta neaşteptat, forţa aceasta dominantă ce mă trezea noaptea ca să-mi inducă un sentiment de nelinişte, partea nematerială a naturii mele, părea un fel de plăsmuire a unei fiinţe suplimentare care mi-a aparţinut odată, dar am pierdut-o prin fidelizarea faţă de capriciile lumii. Cine m-a lăsat să le înfrunt de unul singur? Era aproape imposibil să înţeleg fenomenul, chiar parcurgându-i fazele importante, de la apariţie până la dispariţie. Trebuia să pornesc de la ideea definitorie, că profunzimea şi complexitatea jucau rolul ţintei care trebuia atinsă.

Iar dacă nu permiteam intuiţiei să pătrundă dincolo de limitele pe care explicaţiile raţionale

nu le puteau transcende, şi să ajung la adevărul însuşi, atunci nu aş fi reuşit niciodată să mă axez pe relaţia cu mine însumi şi să mă înţeleg mai bine.

Sinele, văzut din perspectiva unei făpturi nevăzute, a unei conştiinţe aflată mereu la pândă, îmi pare o aproximare a unei entităţi de tip "paznic" sau de tip "vânător", în funcţie de modul cum răspund la fluxurile şi refluxurile vieţii. Sinele reprezintă adevărul ascuns în spatele aparenţelor pe care nu-l poţi birui prin vervă, inteligenţă, viclenie sau prin împotrivire directă, ci doar printr-o atitudine deschisă, de acceptare, în legătură cu orice faptă pe care am săvârşit-o.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o imagine a revelaţiei asimilate existenţial care să se datoreze unei apartenenţe la o realitate tăinuită, fără să-ţi pui la zid acea parte a personalităţii pe care o arăţi lumii?

Toată această confuzie care dădea naştere la întrebări, dovedindu-se fatală pentru prezentul şi viitorul meu, putea să aibă sens atât timp cât exista şi opusul ei. Iar impactul real pe care vocea din capul meu o avea asupra mea, putea avea o singură explicaţie, şi anume:

Căutarea sinelui, arhetip al totalităţii, îl poate conduce pe om spre procesul în urma căruia devine stăpân pe propria sa gândire, lăsând Eu-lui posibilitatea de a face faţă unor noi trăiri şi de a se autodepăşi.

Te confrunţi cu un fenomen care devine un soi de dominanţă a fiinţei tale? Un şir interminabil de şoapte şi-a făcut loc în mintea ta? Trăieşti într-o continuă negare a individualităţii tale? Intuiţia ta poate să pătrundă dincolo de limitele pe care explicaţiile raţionale nu le pot transcende?

Leadership: Poţi să folosești momentele de modificare a conștiinței pentru a accesa noi perspective și înțelegeri despre tine și lume, atunci când vocea interioară pare să contrazică tot ce ai considerat calculat și exact în viață?

Iată ce confirmă din plin perspectiva dezvoltării. În momentul în care personalitatea, intuiţia, capacitatea ta de a face faţă impactului schimbării îţi poartă paşii spre adevărata fortăreaţă a autocunoaşterii, spre tot ce te reprezintă de fapt, de fapt intri într-un joc superior şi captivant. În care, pentru a câştiga, trebuie să conştientizezi că eşti un jucător. Apoi să evaluezi câştigurile şi riscurile, să cunoşti regulile şi urmările ce pot apărea în cazul în există o diferenţă foarte mare între ele două.

Leadershipul intervine în performanţa propriei tale dezvoltări atunci când te transformi dintr-un jucător într-un investigator, deci atunci când încerci să explici neconcordanţa dintre tine şi realitatea marelui joc al vieţii. Atunci când faci trecerea de la o apartenenţă şi de la o identitate la alta. Practic, în acest moment important, parcurgi drumul spre tine însuţi în sens invers. Nu mai încerci să te împaci cu realitatea cu care te-ai obişnuit, ci faci paşii necesari spre a te cunoaşte în profunzime.

Aceasta este de fapt semnificaţia "şoaptelor" care îţi pătrund în toată fiinţa, dându-ţi fiori la ureche atunci când îţi transmit, într-un mod straniu, acele vibraţii interioare care trezesc partea individuală din natura ta şi îţi permit să conştientizezi cine eşti cu adevărat.

Leadership: Începi să înţelegi că atitudinea faţă de ceea ce simţi într-un moment cheie al vieţii îţi poate oferi în acelaşi timp posibilitatea de a fi sincer faţă de ceea ce eşti cu adevărat într-o realitate care doar ţie îţi aparţine?

Marchizul de Vauvenargues a spus la un moment dat un lucru important care merită să se întipărească în memoria fiecărui lider: " *Raţiunea şi simţirea se sfătuiesc şi se completează rând pe rând. Cine n-o consultă decât pe una din ele şi renunţă la cealaltă se lipseşte fără chibzuinţă de o parte din ajutoarele care ne-au fost hărăzite pentru a ne conduce.* "

Pentru a fi un bun slujitor al leadershipului trebuie să-ţi păstrezi ajutoarele care ţi-au fost hărăzite pentru a te conduce singur pe drumul excelenţei, trăind sub o lege care să-ţi impună criteriul ce trebuie folosit în evaluarea abilitaţilor şi resurselor proprii.

Există o artă a gestionării propriei persoane şi a utilizării la maximum a timpului pe care îl acorzi "şoaptelor". Ele te deconectează de la acea negare continuă a individualităţii tale, până la nivelul impunerii şi recunoaşterii adevărului a cine eşti cu adevărat. Leadershipul devine justificat şi valoros abia atunci când te gestionezi bine pe tine însuţi, când te obişnuieşti să intri în relaţie cu latura ta neexplorată, când reuşeşti să elimini îndoielile în legătură cu ceea ce eşti.

Între procedeele principale utilizate în analiza propriei persoane şi a propriei previzibilităţi, se numără centralizarea resurselor necesare producerii schimbării şi descoperirea punctelor tari necesare pentru a elimina confuzia între " *a fi* " şi " *a nu fi* ".

Reuşita în leadership nu este rezultatul unei succesiuni de reacţii elementare de respingere a "adevărului", care continuă de la sine, una după alta. Ci este rezultatul unei negocieri cu tine însuţi, atunci când te axezi pe relaţia cu tine însuţi şi să reuşeşti să te înţelegi mai bine.

A fi sincer faţă de ceea ce eşti cu adevărat într-o realitate care doar ţie îţi aparţine înseamnă să ţii cont de felul cum te influenţezi singur, de felul cum îţi creşti personajul interior, în aşa fel încât să nu rupi legătura cu ceea ce se petrece în afara ta atunci când trebuie să găseşti o justificare a "subiectivităţii" tale.

Sanctimoris este cheia unei şarade a cărei înţelegere îţi poate asigura o dezvoltare ascendentă. Reprezintă o metaforă care îţi scoate mintea din făgaşul ei obişnuit şi te face să îţi pui întrebările fundamentale care te ajută să alungi ceața din faţa ochilor, şi să desluşeşti mai bine cine eşti cu adevărat.

Cu cât te cunoşti mai bine şi explorezi aspectele necunoscute ale Eu-lui tău, cu atât şansele de a te abate de la tine însuţi sunt mai mici. Prin această autocunoaştere profundă vei putea să afli cine eşti, ce vrei să construieşti şi încotro te îndrepţi. Vei afla care este menirea ta şi care trebuie să fie aportul tău în această lume, de pe poziţia de lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/sanctimoris.html

Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită

On Aprilie 27, 2012

Încearcă să te cunoşti mai bine în încercarea de a răbda împlinirea unui vis, prin tăcerea suferinţei asumate departe de lumea dezlănţuită.

În ziua în care bunicul lui îl alungase fusese un copil; acum era bărbat în toată firea. O simţea. Sărăcia – o spunem iar – îi priise. Sărăcia tinereţii, atunci când ajunge la liman, are meritul de a mâna voinţa către luptă şi sufletul către năzuinţe înalte. Sărăcia despoaie viaţa materială şi arată în toată urâţenia ei, dând avânturi nemărginite către viaţa ideală. Un tânăr bogat are zeci de distracţii strălucitoare sau grosolane: alergările de cai, vânătoarea, câinii, tutunul, jocurile de noroc, ospeţele şi celelalte; toate îndeletniciri în paguba elanurilor mari şi duioase ale sufletului.

Tânărul sărac se trudeşte pentru pâine şi mănâncă cu economie; după ce a mâncat nu-i mai rămâne decât să viseze. Se duce la spectacole gratuite lăsate de Dumnezeu, se uită la cer, priveşte spaţiul, stelele, florile, copiii, omenirea în mijlocul căreia suferă, creaţiunea în care străluceşte şi fiinţa lui. Priveşte atât de mult omenirea, încât vede sufletul, priveşte atât de mult creaţiunea, încât îl vede pe Dumnezeu. Visează şi se simte mare. Visează mai departe şi se simte bun. Trece de la egoismul omului care suferă la mila pentru alţii a omului care gândeşte.

Un sentiment minunat înfloreşte în el; uitarea de sine şi iubirea pentru toţi ceilalţi. Gândindu-se la bucuriile nenumărate pe care natura le dă, le împarte, le risipeşte sufletelor deschise, şi le refuză sufletelor închise, începe să-l plângă el, bogatul în gânduri, pe bogatul în bani. Pe măsură ce lumina îi pătrunde în suflet, ura îi părăseşte inima. De altfel, e oare nenorocit? Nu. Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită. Orice băiat tânăr, oricât ar fi de sărac, are să fie totdeauna pizmuit de un împărat bătrân, pentru sănătatea, puterea, mersul lui vioi, ochii lui strălucitori, sângele lui fierbinte, părul lui negru, obrajii lui fragezi, buzele lui trandafirii, dinţii lui albi şi răsuflarea lui proaspătă. *

Leadership: Poţi să testezi maturitatea reacţiei tale la evenimentele vieţii, încât dovada valorii tale să fie valabilă într-o singură direcţie - de la general la specific?

Ceea ce este restrictiv în domeniul intra-umanului ni se prezintă uneori ca o formă de renegare a trecutului „alterat" şi ca formă de proiectare a unui viitor „proaspăt", legat de acele experienţe de viaţă care te transformă în altcineva. Începând cu sărăcia, care poate fi o virtute sau o slăbiciune, ar putea fi semnalată (într-o sumedenie de situaţii existenţiale) şi apariţia unui nou erou de luptă, de nivel superior, care să nu fie afectat de complexul numit "Stimă de sine scăzută". El este viitorul proaspăt, nu trecutul fermentat.

Statutul "Omului Nou" devine perfect explicabil dacă luăm în considerabil înclinaţia lui spre visare, spre analiza unor stări sufleteşti subtile, extrase din momentele plăcute petrecute în mijlocul naturii, spre a vedea viaţa într-un mod optimist. Adică tot ce îi trebuie unei povești de neuitat. Omul Nou este un iubitor al naturii, nu un rob al lucrurilor materiale, prin aceea că îşi arată disponibilitatea de a trăi fără vreo pretenţie de originalitate şi notorietate, dar întruchipând ideea de erou care are în el o flacără menită să-i să contamineze şi pe alţii cu vitejia lui. Fie din capacitatea de a-şi răbda propria robie, pe care şi-o observă în mod dureros, fie dintr-o revoltă față de ceea ce a trăit în mod intens.

Lumina întregii sale cunoașteri și înțelepciuni este ca o poezie: se naşte mai mult dintr-o tristeţe profundă, decât din fericire.

Sărăcia şi sufletul sunt amplificate de lupta omului cu el însuşi, spre slava lui Dumnezeu, către năzuinţele înalte de cinste, de datorie, de dreptate, care fac ca experienţele vieţii să nu-l doboare, ci să-l aducă la un nivel înalt de spiritualitate. Adevărata spiritualitate înseamnă să laşi experienţele vieţii să te facă conştient de însemnătatea apropierii de Dumnezeu prin lupta dată cu tine însuţi, încât prin transformarea durerii în forţă şi în înţelepciune, să găseşti sensul acestei lumi.

Iată, aceasta este definiţia Iluminării: să te întăreşti într-o suferinţă pe care să o poţi răbda, treptat, chibzuit, cu folos, şi astfel să te cunoşti mai bine pe tine însuţi în lumina lui Dumnezeu. Nu încerca să ascunzi realitatea durã cu confortul ireal. Nu eşti mai dur sau mai răsărit dacă te manifeşti în ireal, doar în lumea visurilor, dar e bine să visezi că eşti altcineva, "the man", exponentul unei spiritualităţi înalte, dacă vrei să te întăreşti în realitatea lui Dumnezeu.

Încearcă să te cunoşti mai bine în încercarea de a răbda împlinirea unui vis prin suferinţa de a trăi o vreme singur, doar astfel îţi vei dezvolta anumite calităţi precum umilinţa, răbdarea sau smerenia. Trebuie să treci prin focul suferinţei şi al îndoielilor, într-o încleştare a voinţelor de fier, dacă vrei să-l cunoşti pe Dumnezeu şi dacă vrei să devii tu însuţi un Iluminat.

Dovada valorii tale poate fi valabilă într-o singură direcţie (de la general la specific) - atunci când sacrifici comorile acestei lumi pentru câştigarea mântuirii sufleteşti abordată din perspectiva unei spiritualităţi care caută esenţa lucrurilor, nu forma lor exterioară.

Sărăcia unui om tânăr nu e niciodată nefericită dacă luăm în calcul povestea din spatele izbânzii sale ulterioare, într-un raport continuu cu Dumnezeu. Un asemenea om înţelege cu desăvârşire rostul şi cauzele izbânzii sale în viaţă doar dacă se raportează la partea spirituală a naturii sale, nu la partea materială a lumii.

Şi aici, aş adăuga ceea ce mi-a mărturisit aseară un poet al marilor nelinişti existenţiale, fiindcă întotdeauna cuvintele unei minţi alese sunt ca o suflare de aer proaspăt în mijlocul atâtor curenţi înşelători:

"Nicu, dragul meu prieten. Sărăcia unui tânăr nu are nicio speranţă să fie nefericită. Pentru el viaţa este când un şir de pierderi din prea mult entuziasm, când un şir de acumulări dacă stă pe picioarele lui. Pierderile depind uneori de el, iar alteori nu pot fi evitate. Câteodată este ca un naufragiat ajuns la mal, dar risipind de unde are, apoi dă din ce este. El simte mereu că este fericit pentru că legăturile de suflet nu pot fi calculate în procente. Nimic nu este inaccesibil speranţelor sufletului lui, el fiind plin de vise ce nu pot fi doborâte nici măcar de lăsarea nopţii. Mintea lui este pregătită pentru decizii pe care le ia dimineaţa cu ochii larg deschişi."

* **Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/saracia-unui-om-tanar-nu-e-niciodata-nefericita.html

Scânteia dintre polii contrastului

On Februarie 03, 2013

Configurează-ţi traseul existenţial, fără să denaturezi factorul de amplificare a propriei tale evoluţii.

Mă găseam în situaţia unui rătăcitor plasat într-o lume fără frontiere, haotică şi fragmentată, în căutarea a ceva în care să cred şi de care să mă ataşez. Fără nicio direcţie, mă simţeam prins într-un context dominat de contradicţii şi paradoxuri, o deconectare uşoară de la o obişnuinţă savuroasă. Provocarea dificilă prin care treceam putea fi percepută drept topirea lentă a unei motivaţii continue, a unei energii care mă umplea până când se revărsa, o scădere a capacităţii mele de înţelegere a lucrurilor, a lumii, a timpului, dar mai ales a Omului din mine.

Uneori viaţa este o încercare de a reda imposibilul unei relaţii cu o lume mai largă, într-o neîntreruptă rotire de carusel. Într-un fel, trăiam senzaţia deconectării de la elementul care mă definea, care mă împlinea ţâşnind din mine ca un izvor, dar curgea neîncetat în direcţia opusă cursului firesc. Era rezultatul unui conflict cu mine însumi, derutant ca o furtună care-mi risipea liniştea interioară. Intensificarea unui Ego hipertrofiat, extrem de confuz şi vulnerabil.

Leadership: Ai capacitatea de a renaște dintr-un proces de diminuare și regres, ca semn de forță interioară și viziune în mijlocul confuziei?

Ceva ce se risipea într-un spaţiu infinit, apoi se reîntorcea. O diminuare a energiei care ajungea la zero, începând apoi să crească din nou, însă în sens contrar. După ce atingea o nouă valoare maximă, de sens opus primei, descreştea iarăşi ajungând la zero. Un ciclu care se repeta tot mai des, mai dezlânat, mai imprevizibil, pentru a întări acel nefiresc al evoluţiei mele, pentru a mă păcăli tot mai mult - efectul advers al unei judecăţi suspendate, a unei reacţii neintenţionate.

Nu mai puteam deosebi adevărul de fals, iluzia de realitate. Cine m-ar fi studiat cu atenţie, un observator fin precum Dostoievski sau Balzac, m-ar fi plasat într-un context impregnat de confuzii, nefavorabil curiozităţii mele intelectuale anterioare, amplificat de neputinţa de a studia, de a mă cultiva în toate sensurile. Demonul neclarităţii îmi învăluia în mod abuziv cunoaşterea, întreaga fiinţă, afectând tot mai mult gradul meu rentabilitate şi factorii de care depindea leadershipul.

Un ansamblu de regres şi involuţie rapidă aducătoare de previziuni sumbre, caracteristice acelui moment greu şi încordat ca o strună de vioară, subţire şi tăioasă, reflectând tot mai vizibil o formă a disperării duse la limită. O eroare asumată? Un avertisment? Un *temporisation* a capacităţilor mele dus până la extrem?

Leadership: Poţi să te privești dintr-o perspectivă mai largă decât aceea a propriei vieți, identificându-te cu o realitate a cărei forţă constă tendinţa ei de a se opune oricărei forme de înţelegere?

Nimeni nu ar fi putut înţelege logica vieţii mele decât ţintind spre idealul unei raţiuni eliberate de tensiunea emoţiilor, punând în discuţie conceptul de "realitate avansată". După cum Gobsec, cămătarul din opera lui Balzac se juca cu victimele lui, toţi acei oameni chinuiţi de neajunsuri care veneau disperaţi să împrumute bani de la el, tot astfel şi eu simţeam că cineva se joacă cu mine, dominându-mă prin superioritatea sa.

O voinţă malignă, cămătărească, o conştiinţă majoră, înşelătoare, cercetându-mă cu cruzime, atrăgându-mă forţat ca un magnet numai pentru a sorbi cu nesaţ din mine şi ultima picătură de lumină, profunzimea propriei mele gândiri, miezul identităţii mele. O insuficienţă a funcţionării mele? Viaţa este o realitate desenată de un inginer care face minuni şi îşi împărtăşeşte invenţiile prin intermediul unei negaţii: nimic din ceea ce crezi că ştii despre lume nu este al tău, iar ceea ce ştii despre tine se transformă în incertitudine şi suspiciune.

Ceva nedrept şi exagerat în mijlocul cunoaşterii mele. Un fenomen electric, ca o auroră boreală, care provoca o senzaţie intensă, dar furtunoasă. Un supracurent în instalaţia care aprindea dintr-o dată LED-ul uriaş al progresului şi evoluţiei mele, apoi îl stingea la scurt timp, fără să mai pot da "restore". Scânteia dintre polii contrastului, semnalul unei stări de incertitudine, o dorinţă de exploatare a realităţii transformată rapid într-o vâlvătaie, stingându-se apoi la fel de uşor cum a apărut, în întuneric.

Ceva îmi denatura factorul de amplificare al propriei mele evoluţii. Eram obsedat de ideea de a poseda tot mai multă ştiinţă. Şi totuşi, chinuit de acest simţământ cu zimţi foarte fini, al inutilităţii şi abandonului, eram în aşteptarea izbăvitoarei reveniri. Un LED roşu care se stingea şi se aprindea repetat - la un influx electric extern.

O realitate a cărei forţă constă în tendinţa ei de a se opune oricărei forme de înţelegere este o entitate condusă de legi eterne, necunoscute încă omului de rând, o entitate nevăzută şi ale cărei principii de funcţionare rămân un mister pentru lume. Iar eu exact asta încercam să fac: să înfrunt o realitate care agresa viziunea mea asupra lumii.

Leadership: Te resemnezi în faţa predestinării de a aparţine unei existenţe care îşi modifică permanent realitatea, cel puţin ca posibilitate de trăire a unui mod de a cunoaşte ceea ce îndeobşte nu se cunoaşte?

Te laşi prins într-un context dominat de contradicţii şi paradoxuri? Care este factorul care contribuie la topirea lentă a motivaţiei tale continue de a fi mai bun? Trăieşti senzaţia deconectării de la elementul care te defineşte? Îţi plasezi identitatea într-un context impregnat de confuzii? Ce anume denaturează factorul de amplificare al propriei tale evoluţii?

Dacă nu vrei să trăieşti senzaţia deconectării de la elementul care te defineşte, atunci apără-ţi Ego-ul. Conştientizează-ţi limitările în acele situaţii în care avansezi cu paşi repezi spre noi posibilităţi de a înţelege mai bine semnificaţia unui conţinut, integrându-l într-un sistem propriu de valori şi conferindu-i sensuri personale. Nu te grăbi, nu-ţi diminua energia în drumul tău de a deveni mai performant.

Aşa cum hipertensiunea creşte vulnerabilitatea organismului la condiţiile meteo extreme, tot astfel şi tu, dacă te laşi învăluit de incertitudine în modul tău de a percepe şi interpreta realitatea, funcţionarea ta va scădea sub gradul de acceptare a lucrurilor ce pot fi schimbate. Personalitatea ta va avea de contracarat un permanent bruiaj al gândurilor şi al reacţiilor exterioare la stimuli de tot felul care vin şi pleacă. Un clipocit permanent, un bruiaj care nu îţi permite niciodată să avansezi spre perfecţiune.

A trăi un mod de a cunoaşte ceea ce îndeobşte nu se cunoaşte înseamnă să te cufunzi într-o poveste captivantă, plină de resurse, al cărui subiect plin de mister este propria ta minte pe care vrei o întinzi dincolo de graniţele sale.

Scânteia dintre polii contrastului reliefează existenţa acelui conflict dintre realitate şi putinţa de a o înţelege, care poate determina stagnarea şi chiar involuţia.

Când încerci să te înţelegi mai bine din prisma a ceea ce trăieşti, punând în prim plan o cauză intelectuală şi imaterială care face ca un lucru să fie ceea ce este, precum şi mijloacele prin care vrei să-l cunoşti, va trebui să te întrebi: cât anume provine din realitate şi cât anume din conştiinţă? Ce anume este efemer şi ce anume este constant?

Source: https://neculaifantanaru.com/scanteia-dintre-polii-contrastului.html

Scapi din vedere desenul final?

On Aprilie 25, 2009

Evaluează-i pe oameni fără să pierzi din vedere „lumina" de care ei se înconjoară.

Într-o zi un tată şi-a dus fiul la o expoziţie de grafică şi desen. Acolo se aflau mai mulţi artişti care realizau gratuit portrete în creion tuturor celor care doreau să aibă o amintire în alb/negru.

"De ce să nu am şi eu o amintire cu fiul meu? şi-a zis el. Aşa că l-a rugat pe unul dintre artişti să-i realizeze portretul fiului său în vârstă de şapte ani. Artistul a acceptat, l-a aşezat pe copil pe scaun şi l-a rugat să stea nemişcat, apoi s-a apucat de treabă.

Mai întâi i-a desenat ochiul stâng când, brusc, tatăl copilului îl întrerupe: "Nu prea seamănă la ochi cu fiul meu".

"Aşteptaţi puţin vă rog, încă nu este gata desenul", a răspuns artistul care a continuat să deseneze.

După ce a terminat de desenat şi ochiul drept, tatăl copilului, cam dezamăgit, îl întrerupe din nou: "Mie tot nu mi se pare că seamănă cu fiul meu".

"Vă rog, aşteptaţi încă puţin, încă nu este gata desenul", veni imediat răspunsul artistului. Tatăl copilului începea să-şi piardă răbdarea. Apoi artistul a desenat nasul, buzele, bărbia, obrajii, urechile, sprâncenele, capul şi părul copilului.

"Acum seamănă cu fiul dumneavoastră?" îl întrebă artistul. De data aceasta tatăl copilului a rămas cu gura căscata. Desenul întruchipa perfect imaginea fiului său.

Leadership: Iei decizii înainte sau după ce lucrurile capătă o formă definitivă?

Respecţi adevărul pe care se bazează realitatea?

Ar fi mult mai uşor să întreţinem relaţiile cu ceilalţi oameni dacă am vedea de la început desenul final şi nu ne-am grăbi să tragem concluzii. Din păcate însă, la fel ca tatăl copilului, uneori suntem tentaţi să vedem realitatea fără să preţuim adevărul pe care se bazează ea. Iar atunci când nu cunoaştem adevărul, nu avem cum să-l respectăm – în consecinţă vom avea tendinţa să-i judecăm pe oameni greşit şi să-i critică aspru uneori.

Prima reacţie a oamenilor este de asociere - încearcă să găsească asemănări între informaţia nouă şi cea cunoscută. La început tatăl copilului nu a găsit nicio asemănare între fiul său şi portretul neterminat de artist, dar pe măsură ce acesta a adăugat noi elemente imaginea fiului său a început să se contureze frumos.

Cea mai fireasca reacţie a noastră este să ne grăbim să acuzăm pe cineva atunci când nu-şi face treaba cum trebuie. Dar cine ştie, poate că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi la prima vedere. Poate că dacă mai aşteptăm puţin în loc să ne grăbim să tragem concluzii pripite, lucrurile căpătând o formă definitivă, vom fi mulţumiţi de rezultatul final.

Imaginea personală care hrăneşte leadershipul este "desenul" din care se deduc posibilele tale înclinaţii spre adoptarea unui mod de gândire şi de exprimare original.

Accesarea realitatii pe care o proiectezi asupra celorlaltii este de multe ori similara cu *conștientizarea imaginii pe care* o ai în minte dar nu o poti exprima *intr-un* mod cat mai original si lipsit de clisee. Aici intervine propria perceptie asupra destinatarului caruia ii livrezi imaginea si "negativul" ei, focusata asupra unirii intre ceea ce stii si ceea ce presupui, avand ca si caracteristica definitorie un moment de viaţă reală.

Viziunea, axată pe observaţia directă a fenomenelor şi faptelor concrete, trebuie să fie mai întâi o versiune completă a ceea ce s-a aflat tot timpul în faţa ta. Apoi trebuie să fie o repoziţionare a ceea ce contează pe termen lung ca şi conţinut al unei lecţii de orientare în alegerea celui mai bun parcurs de urmat. Ori de câte ori încerci să aduci o viziune nouă asupra realităţii, cu siguranţă vei experimenta formula: " *Aşteaptă încă puţin, încă nu este gata desenul !* "

Leadership: Te afunzi într-un întuneric profund fără să ştii cum arată ceea ce ţi se pune în faţă?

A nu percepe corect realitatea celorlalţi oameni, sau a o denatura, este ca şi cum ai intra într-un un pasaj îngust care pe măsură ce înaintezi lumina îşi pierde din intensitate şi se transformă într-un întuneric de nepătruns. Te afunzi din ce în ce mai adânc în întunericul profund ca şi când ai cunoaşte drumul, când de fapt te abaţi tot mai mult de la calea cea dreaptă.

Realitatea este „lumina" pe care tu o pierzi din vedere atunci când te bazezi pe propriile tale convingeri fără să înţelegi pe deplin mentalitatea oamenilor (sau când o conteşti) - deci, atunci când nu efectuezi o cercetare critică a naturii umane pentru a fi convins că-i poţi evalua corect. Dacă te lipseşti de o astfel de cercetare vei curma orice avânt spre înălţime al leadershipului tău.

Liderii nu iau decizii până când nu văd "desenul" final. Dacă sărim direct la concluzii înainte de a cunoaşte faptele pierdem esenţialul. Nu vom putea niciodată să stabilim relaţii dacă nu încercăm să înţelegem esenţialul pe care îl încorporează oamenii în sistemul lor armonios de convingeri şi reprezentări ale realităţii.

Aşa cum un jucător începător de fotbal poate dobândi un grad de măiestrie deosebită în aplicarea tuturor execuţiilor tehnice prin exerciţii constante şi bine dozate, tot astfel tu poţi atinge un grad de măiestrie în leadership dacă îţi dezvolţi capacitatea de a înţelege cu adevărat realitatea oamenilor în complexitatea ei.

Efectuează o cercetare critică a naturii umane pentru a fi convins că-i poţi evalua corect pe oameni. Evaluează-i fără să pierzi din vedere „lumina" de care ei se înconjoară.

Source: https://neculaifantanaru.com/scapati-din-vedere-desenul-final.html

Scara laterală

On Iulie 02, 2011

Înclină-te adânc înaintea celor mai importante valori ale tale şi păstrează-ţi mereu respectul pentru ele dacă vrei ca efectul leadershipului tău să fie maxim.

Ieri seară am avut prilejul să întâlnesc unul din acei oameni care ne fac cinste prin păstrarea unor norme etice bine stabilite, chiar dacă, poate, nu-şi asumă responsabilităţi majore. Mă aflam în parcarea din Carrefour, coborâsem din maşină şi mă îndreptam spre magazin. În faţa mea era un domn de vârstă mijlocie, părea un om obişnuit.

Dintr-o dată, un individ se apropie de domnul respectiv, într-un mod foarte ciudat, ca şi cum ar fi avut vreun secret important să-i spună, ca şi cum ar fi avut o misiune supremă să-i încredinţeze. Într-o clipă individul scoate din buzunar un telefon mobil de toată frumuseţea, cred că un Nokia C7. Părea nou nouţ. Dar individul voia să-l vândă cu numai 150 de RON.

Dându-şi seama că avea de-a face cu un hoţ mărunt, unul din acei hoţi care tocmai şterpeliseră ceva şi voiau să scape cât mai repede de obiectul furat vânzându-l la un preţ mult sub cel al pieţei, răspunsul domnului veni cu o promptitudine şi o fermitate de neegalat: „NU".

Leadership: Poţi să-ţi extinzi valabilitatea propriilor convingeri sub condiția categorică a obținerii tuturor aprobărilor conştiinţei, în conformitate cu o formă mai înaltă de responsabilitate?

Iată, mi-am spus eu în sinea mea cu vădită admiraţie, iată un om care îşi serveşte cu credinţă valorile, acele valori care nu-ţi îngăduie să dai curs impulsului de moment de a trece peste propriile principii şi criterii morale, bine înrădăcinate în fiinţa proprie. Domnul respectiv putea foarte uşor să se aleagă cu un telefon nou nouţ, la un preţ minim. Însă nu a vrut să-şi însuşească un bun de care era conştient că a fost furat.

Aşa cum o rachetă poate să învingă toate barierele gravitaţiei şi să se propulseze până la Lună, şi chiar mai departe - tot aşa şi tu trebuie să fii capabil să-ţi învingi toate ispitele şi slăbiciunile, trebuie să fii îndeajuns de abil şi tenace ca să te fereşti de toate acele căi care îţi indică un traseu greşit - o variantă ocolitoare a propriilor tale valori şi convingeri, şi să-ţi propulsezi propria persoană pe o treaptă mai sus.

Convingerile, despre care avem impresia că ne limitează sau ne blochează de fiecare dată când trecem pe un drum secundar, un drum al lipsei de cumpătare sau un drum al ispitelor, reprezintă un simptom al unei obişnuinţe adânc înrădăcinate în oameni: de a privi totul prin prisma propriilor interese.

Iar conştiinţa este partea superioară din noi care ordonă convingerilor să nu faulteze dreapta judecată care străbate calea bunei reputaţii în planul experienţelor noi şi a situaţiilor limită.

E de datoria ta, ca om de calitate, să-ţi respecţi mereu valorile şi să ai grijă să îţi aşterni drumul în viaţă cu cele mai bune intenţii, practici şi abordări. Cruţă-te de zilele triste pe care nu le poţi prevedea, acele zile în care nu îţi vei măsura aşa cum trebuie pulsul propriilor hotărâri şi norme. Înclină-te adânc înaintea celor mai importante valori ale tale şi păstrează-ţi mereu respectul pentru ele dacă vrei ca efectul leadershipului tău să fie maxim.

Leadership: Legătura de tip "Eu-Duşman" VERSUS Legătura de tip "Eu-Aliat"

În studiul percepției sensului leadershipului, observăm două criterii de relevanță enunțabile sub formă de ipostaze ce rezultă din cercetarea propriei conştiinţe: fie eşti de partea ta bună, fie eşti de partea ta delăsătoare. Aceste două ipostaze, care apar în primul plan al preocupării tale pentru formare şi dezvoltare, ridicându-se cu severitate la nivelul cerinţelor leadershipului, îţi clarifică grila de valori în timpul călătoriei tale spre un sine îmbunătăţit.

De fapt, aceste două ipostaze care pot conferi leadershipului un plus sau un minus de valoare, se întrepătrund pentru a indica de partea cui eşti. Eşti de partea legăturii tainice de tip *"Eu-Duşman"* , care îţi diminuează însuşirile cele mai valoroase? Sau de partea legăturii tainice de tip *"Eu-Aliat"* , care îţi securizează conexiunea la leadership prin acţiunea de „dedicare totală" faţă de cerinţele sale obligatorii?

Fiecare om alunecă pe drumul incertitudinii, constrâns să aleagă între cele două ipostaze, în funcţie de propriul bagaj cultural și emoțional, etic şi raţional. Dar mai ales în funcţie de felul său de a se împăca cu sinele înainte şi după deciziile luate.

Este evidentă conștientizarea totală de sine, diferită în funcție de circumstanţele în care aceasta se produce. Uneori poţi fi orb la defectele tale, şi să trăieşti cu ruşinea de a fi retrogradat la statutul de sine pătat. Sau poţi să-ţi zugrăveşti leadershipul cu puternice culori care să-ţi pună în evidenţă valorile tale incoruptibile, precum responsabilitatea morală şi obligaţia de a acţiona împotriva "petelor gri", împotriva acelor porniri specifice mentalităţilor care slujesc cauze şi alternative nedrepte.

În această privinţă apar deci, sensuri diferite ale liderului sub impulsul condițiilor strict impuse de principiile după care se conduce în viaţă, în muncă, în situaţii diverse, care determină o serie de efecte pozitive sau negative asupra leadershipului practicat. Treptele de evoluție pe care liderul le urcă se află într-o strânsă interdependență cu mediul în care se dezvoltă şi evoluează, şi cu măsurile pe care le ia şi le sprijină integral pentru a nu-şi altera identitatea.

Leadership: Conştientizezi deosebirile între modul de a defini valoarea maximă a propriului Eu şi atingerea limitei maxime a propriei capacităţi de asimilare a unui nou mod de a te mişca printre nuanţele slăbiciunilor morale?

A nu-ţi respecta în orice moment principiile de bază, sănătoase, călăuzitoare, care stau la baza propriei tale personalităţi, înseamnă să-ţi ocoleşti adevărata ta natură, înseamnă să urci spre un nivel mai ridicat pe o „scară laterală", secundară, una obscură, deseori şubredă, care nu îţi garantează succesul pe lungă durată. Această scară te îndepărtează de desăvârşirea deplină a leadershipului tău, nu-ţi aduce niciun plus de performanţă vizibilă, niciun beneficiu moral. Şi cu cât urci mai sus pe această scară alternativă, cu atât te vei distanţa mai mult de propriile tale valori.

În orice moment al vieţii tale te vei afla faţă în faţă cu tine. Vei fi întotdeauna pus în faţa unei oglinzi ce reflectă propriile tale convingeri, credinţe, valori. Vei fi doar tu, faţă în faţă cu propria constiinţă, cu ceea ce greşeşti sau cu ceea ce faci bine. Te vei regăsi. Îţi vei da seama de adevăratul tău caracter, de adevărata ta valoare, de adevărata ta natură interioară. Şi îţi vei recunoaşte atuurile, sau, dimpotrivă, părţile vulnerabile - slăbiciunile şi defectele pe care le ai.

Valoarea maximă a propriului Eu se determină prin diminuarea contrastelor dintre ceea ce eşti când nu ai nimic de ascuns şi ceea ce eşti când îţi extinzi viziunea despre persoana ta în contextul unei dovezi a fermităţii de neegalat în faţa ispitei, a corupţiei şi a nedreptăţii:

„NU”.

Concluzie: Însuşeşte-ţi acele norme morale care într-adevăr au valoare într-o societate civilizată, păstrând mereu respectul pentru ele, căci ele reprezintă adevărata comoară cu o valoare inestimabilă. Ele îţi vor permite să urci pe scara valorilor, totdeauna cu fruntea sus, chiar dacă ascensiunea va fi mai lentă decât cea de pe „scara laterală” - aparent mai accesibilă, dar mai nesigură.

Source: https://neculaifantanaru.com/scara-laterala.html

Scenarii de film: "Magicianul"

On Mai 10, 2008

David Worse, fost atlet de performanţă, porneşte în căutarea visului său. Are nevoie de ajutor în călătoria sa, dar e mereu ocolit, mereu refuzat, fiind perceput de toată lumea drept un tip superficial în orice şi incapabil de a realiza ceva măreţ în viaţă. Dar, într-o zi, aşa li cum se întâmplă în general tuturor oamenilor perseverenţi care îşi doresc cu ardoare ceva, David descoperă secretul - cu ajutorul căruia îşi poate îndeplini visul.

Iar secretul se găsea sub... o mască.

Un magician se formează sub presiunea evenimentelor. Se transformă, îşi pierde fiinţa lui adevărată, îşi dizolvă identitatea, îşi elimină propriile slăbiciuni, încalcă orice bariere - ca apoi să dispară cu totul, apărând dintr-o dată într-o nouă ipostază - urmată la rândul ei de alte ipostaze. Mai întâi este chimist, apoi botanist; când doctor, când înţelept, când fizician; apoi preot şi avocat. Întotdeauna implicat într-un proces de acţiuni şi reacţiuni, de respingeri şi atracţii, de eliminări şi coordonări, într-o lume a simbolurilor şi a filtrelor magice create chiar de el însuşi. Din toate elementele astfel asociate se alcătuieşte un complex nou, un tip uman cu totul diferit.

În pregătire:

Mumia: Tărâmurile infinitului

Sherlock Holmes: Drumul lui Mephistopheles

Sherlock Holmes: Întoarcerea lui Mephistopheles

Source: https://neculaifantanaru.com/scenarii-de-film.html

Scenariul de leadership

On Decembrie 12, 2010

Leadershipul este un scenariu pe care trebuie să-l pui bine la punct înainte de a-i da drumul în lume.

Cineva mi-a adresat de curând o întrebare cu totul surprinzătoare, la care a adăugat un compliment cu totul special. M-au bucurat amândouă. Întrebarea domnului Sergiu era dacă mi-am creat cumva vreun scenariu de lucru, vreo metodă, sau vreun tipar special după care mă ghidez în realizarea articolelor mele, atât de reuşite din punctul dumnealui de vedere, articole care surprind într-adevăr esenţa a ceea ce înseamnă leadership.

Domnule Sergiu, mai mult decât orice, încerc să spun mereu o poveste minunată în fiecare articol sau carte pe care o scriu, căutând să ajung la esenţa ideii pe care o am de transmis, ţinând cont doar de ceea ce este prioritar. Ideea căreia îi dau naştere trebuie să fie cât mai simplă – cât mai uşor de înţeles, deci să fie exprimată în termeni obişnuiţi, să fie concretă, credibilă, şi, în acelaşi timp cât mai profundă. Pentru a le menţine cititorilor interesul treaz trebuie să vin în întâmpinarea aşteptărilor lor, altfel ideea mea nu va persista şi nu va trezi curiozitatea lor.

De unde îmi apare inspiraţia? De peste tot. O simplă conversaţie, o informaţie gasită într-o carte, o ştire de ultimă oră, un material comic de pe web, o imagine dintr-o revistă, etc., toate îmi pot oferi inspiraţie. Însă trebuie să am intuiţia de a vedea ideea… înţelepciunea de a o înţelege …şi curajul de a mă folosi de ea.

Leadership: Care este locul pe care îl ocupa "brandul" tău în încercarea de încadrare a propriei experienţe de cunoaştere în realitatea unui univers narativ în care nu orice pretext de reflecţie ocupă un loc central?

Aşa cum fiecare scenarist îşi creează un scenariu pe care apoi îl ecranizează, aşa cum fiecare echipă de fotbal profesionistă îşi aranjează mai întâi scenariile de joc, după care intră pe teren, tot aşa un scriitor bun îşi creează mai întâi scenariul, şi abia apoi trece la scrierea cărţii.

Scenariul pe care eu îl creez, adică schema articolului sau a cărţii pe care urmează să o "scot în lume", este pus la cale minuţios. Sub nicio formă nu trec la textul propriu-zis dacă scenariul nu e bun. Acesta trebuie să aibă un punct de plecare şi un punct final. Şi este absolut imperios ca descrierea articolului/capitolului (fraza aceea scurtă de la început care ilustrează esenţialul) să se potrivească întotdeauna cu finalul, iar titlul pe care îl aleg să fie în strânsă legătură cu subiectul pe care îl abordez.

Performanţa mea va avea o valoare cu atât mai mare, cu cât scenariul va fi mai bun.

Brandul este povestea modalităţii de a introduce un nou concept, un nou act de limbaj sau un nou fel de a vedea, de a judeca și de a aprecia lucrurile și viața, care recunoaşte în mod explicit importanţa extinderii propriei experienţe de cunoaştere.

Reflecţia este un proces de gândire şi de receptare a ideilor ce are ca primă condiţie (de manifestare a potenţelor creatoare) acea creştere a cantităţii de informaţie care ia naştere în urma procesului de trecere de la faza sintetică la cea analitica. Reflecţia este trebuincioasă la analiza modalităţilor de construcţie a unor noi viziuni, perspective sau puncte de vedere,

conform condiţiilor proprii de funcţionare care iau naştere în spațiul foarte vast în care te desfășori artistic.

Leadership: Arta şi măiestria ta se contopesc în acelaşi timp într-un adevărat performance din unghiul înţelegerii reflecţiei faţa de un Ego care se vede cea mai importantă parte din realitate?

Cele două tipare, arta şi măiestria, trebuie să se contopească în acelaşi timp pentru ca leadershipul tău să aibă un efect de "intrare" într-o creştere accelerată de performanţă. Scenariul elaborat potrivit leadershipului, prin care îţi ghidezi măiestria de a-ţi stăpâni profesia, mai ales acele înclinaţii care merită determinate sistematic şi periodic, trebuie să fie inclus într-un cadru specificat de referinţă al valorii tale. Consolidat pe un fundament unic al întregii determinări de a-ţi exprima identitatea, prin forţa fertilizantă a gândurilor, ideilor, părerilor şi punctelor de vedere ce ţin de contexte diferite de cele convenţionale.

Pentru artiştii şi maeştrii care alternează în diferite roluri în afirmarea identităţii personale, succesul în a atribui artei un sens capabil să submineze inteligent orice reper de interes, semnificaţie şi apreciere din partea oricui, devine un spaţiu pe care ei îl explorează la maxim şi ştiu să scoată tot ceea ce pot mai bun din el.

Din alt punct de vedere, mai pragmatic, semnalarea unui potenţial insucces profesional, datorat lipsei de exemplaritate în plan ideatic şi expresiv, dar în special îngrădirilor sau constrângerilor de ordin "intern" şi "extern", strânge laolaltă versiunile de abordări care nu sunt succesive versus diferenţele dintre versiuni succesive.

Ego-ul tău se vede cea mai importantă parte din realitate atunci când rolul pe care ţi-l asumi (conform mixajului dintre imagine, realitate, mesajul transmis şi contextul de producere a efectelor) interacționează cu subiectul şi devine el însuși o necesitate a lumii. Un actor ştie să-şi controleze comportamentul şi reacţiile astfel încât impresia pe care o induce audienţei să fie pe măsura intenţiilor sale.

Leadership: Reuşeşti să-ţi prezinţi "povestea" în funcţie de reflectarea propriilor performanţe într-o receptare aparte, astfel încât impactul tău să fie recunoscut și valorizat dincolo de aparențele superficiale?

Scenariul este de fapt o versiune de adevăr pe care o pui la dispoziţia oamenilor, un mare flirt cu ştiinţa compoziţiei de valori şi idei în spiritul căruia te-ai format şi educat profesional, o adaptare a propriilor tale convingeri şi orientări la aşteptările celorlalţi, de tipul "merită" sau "nu merită".

În plus, poziţia ta faţă de ceea ce transmiţi, un mesaj, o viziune, o învăţătură, stări sau emoţii, poate fi relativ marginalizată şi chiar imaginea de sine poate fi defavorabilă în cadrul semnificaţiei pe care o atribui leadershipului. Uneori ele dezvoltă, treptat, un soi de inferioritate în faţa Ego-ului tău, un chin interior, mai ales dacă nu reuşeşti să-ţi prezinţi "povestea" în funcţie de adevărata măsură a performanţelor tale.

Faptul că ai calităţi de lider nu înseamnă că deţii toate răspunsurile şi că eşti capabil să găseşti "povestea" potrivită pentru a-i atrage pe oameni. Oamenii vor povestea potrivită pentru rolurile lor, şi un scenariu care să-i reprezinte acolo unde datoria le-o cere.

Leadership: În ce fel construirea unui scenariu plauzibil și detaliat poate deveni o formă de artă în sine, luand in considerare relevarea un gol în conştiinţa oamenilor: "iată ce vă scapă"?

Celebrul personaj Peter Munk, din opera scriitorului Wilhelm Hauff, i-a cerut Omuleţului de Sticlă să-i îndeplinească dorinţa – de a avea cea mai bogată sticlărie din regiune, dar fără să-l roage să-i destăinuie şi taina unde anume ar putea vinde sticla la preţul cel mai bun.

Dacă te vei hazarda să treci în fruntea oamenilor, construind scenarii bazate doar pe ficţiuni, deci care nu întăresc acel sens de control a realităţii pe care oamenii o doresc schimbată, vei sfârşi la fel ca Peter Munk. În final vei rămâne cu un scenariu cu scop, dar fără verdict şi fără prea mari aşteptări. Receptarea propriei creaţii va fi făcută de pe poziţia unui fapt neîmplinit.

Iată ce ştiţi ! Iată ce vă scapă ! Secretul succesului tău stă în scenariul de leadership pe care ţi-l creezi, şi pe care trebuie să-l pui bine la punct înainte să-i dai drumul în lume. Doar nu-ţi închipui cumva c-ai să treci în fruntea oamenilor, adoptând stilul clasic: doar promisiuni şi explicaţii, dar nimic concret şi viabil.

Oamenii îţi vor acorda votul de încredere numai dacă vii cu un scenariu bine pus la punct, care are sens şi e plauzibil, şi în care sunt expuse cât mai multe detalii concrete (atenţie ! detalii care se pot concretiza rapid în direcţii de acţiune). Dacă vrei să spargi tiparele şi să obţii cât mai multe puncte bonus, trezeşte-le oamenilor interesul realizând un scenariu al cărui mesaj să aibă un impact de durată. Stârneşte interesul oamenilor relevându-le un gol în conştiinţa lor: "iată ce ştiţi" şi "iată ce vă scapă".

Scenariul de leadership constă în puterea de pătrundere şi de înţelegere a esenţei lucrurilor; este singura formă de "artă" pură prin care îţi poţi exprima ideile şi intenţiile – şi este cea mai sigură formă de manipulare. Reprezintă mijlocul prin care poţi să marchezi punctul decisiv, făcându-ţi o grămadă de susţinători.

Pentru ca ideile pe care vrei să le promovezi să persiste, este absolut imperios ca scenariul cu care te prezinţi în faţa oamenilor să fie surprinzător, să vină în întâmpinarea aşteptărilor lor, dar în acelaşi timp să fie uşor de înţeles şi de aplicat ca să-ţi permită să te foloseşti de idei imediat.

Dacă vrei să-ţi faci cunoscută calitatea leadershipului tău, atunci ieşi în lume cu un scenariu excepţional. Dar nu-ţi irosi timpul scriind un "eseu" care nu vă plăcea nimănui şi a cărui esenţă n-ai să fii în stare s-o pui în practică.

Ideal ar fi ca fiecare fragment din scenariul tău să fie deosebit de fermecător, să-i seducă pe oameni şi să le stimuleze emoţiile – aşa cum reuşeşte s-o facă un adevărat scenarist sau un adevărat scriitor. Ai dreptul să pui în scenă orice tip de personaj, orice decor, orice fel de acţiune, orice idee, orice principiu sau orice regulă de leadership, şi să le manevrezi pe toate după bunul plac.

Concluzie: Leadershipul presupune că dispui pe lângă calităţi native şi competenţe atestate, şi de un scenariu de acţiune bine pus la punct în care să fie precizate atât metodele cât şi căile de obţinere a efectului scontat – un scenariu pe care să-l faci cunoscut în lume, altfel nu vei avea niciodată niciun susţinător.

Source: https://neculaifantanaru.com/scenariul-de-leadership.html

Schimbarea la faţă a universului

On Martie 21, 2014

Respectă principiile şi elementele de care depinde ordinea gravitaţiilor în lumea morală şi materială, pentru ca dreptatea supremă să nu intervină în cursul evoluţiei tale.

"Era oare cu putinţă ca Napoleon să câştige bătălia? Noi răspundem că nu. De ce? Din pricina lui Wellington? Din pricina lui Blucher? Nu. Ci fiindcă nu se mai potrivea în legea veacului al XIX-lea ca Napoleon să fie învingător la Waterloo. Se pregătea o altă serie de fapte printre care Napoleon nu mai avea loc. Reaua voinţă a întâmplărilor se anunţase mai demult. Venise vremea ca omul acesta uriaş să cadă.

Omul acesta atârna prea greu în balanţa destinului şi-i strica echilibrul. Era unul singur şi cântărea mai mult decât lumea întreagă adunată laolaltă. Dacă prisosul vitalităţii omeneşti, adunat într-un singur cap, şi lumea suită în mintea unui singur om, ar fi ţinut prea mult, civilizaţia s-ar fi prăpădit. Venise momentul ca dreptatea supremă şi neînduplecată să intervină.

Poate că înseşi principiile şi elementele de care depinde ordinea gravitaţiilor în lumea morală, ca şi în cea materială, s-au plâns. Sângele care abureşte, cimitirele prea încărcate, mamele cu ochii în lacrimi sunt acuzatorii cei mai de temut. Iar când pământul suferă pentru că e prea împovărat, se nasc din umbră gemete tainice pe care hăul le aude.

Veşnicia l-a tras pe Napoleon la răspundere şi căderea lui era hotărâtă. Îl stingherea pe Dumnezeu. Waterloo n-a fost o bătălie, ci schimbarea la faţă a universului. Ziua aceea a fost hărăzită de o forţă mai presus de om." *****

Leadership: Care este logaritmul raportului dintre ceea ce transmiţi după recepţionarea confirmării valorii tale şi ceea ce erai înainte?

Întotdeauna omul care vrea să trăiască pe un picior mare, străbătut de mireasma unui sentiment care încă se ignoră sau caută să se desluşească, dacă se trezeşte peste noapte în mijlocul unui drum lung şi drept, va avea credinţa că această nouă cale de urmat îi va garanta accesul la infrastructura unei noi ordini. A cărei utilizare este supusă unor taxe suportate direct de ceilalţi. Practic, acest om pornește de la zero într-o nouă etapă de acumulare a unei cunoașterii "cauzative", potrivită viziunii sale şi modelului său de personalitate.

Dar această nouă etapă care gravitează în jurul leadershipului nu se întemeiază întotdeauna pe reconstrucţia sensurilor interioare de echilibru, cuprindere şi împlinire, deci prin utilizarea unei cunoaşteri profunde şi înalte. Ci, deseori, pe neaplicarea normelor unanim acceptate de societate, pe percepţii subliminale referitoare la statutul şi rolul său, între *"ce este"* şi ce *"ar trebui să fie"* realitatea, între eforturi şi valorile aşteptate.

Napoleon a cedat în faţa propriei ignoranţe, apoi a devenit sclavul grandomaniei. Logaritmul său a fost prisosul vitalităţii adunat într-o singură direcţie: egocentrismul. Dacă privim la o oglindire sau la o reflectare a celorlalţi în conştiinţa unui astfel de om, nu putem sesiza nicio vibraţie, nicio notă sufletească. În el nu bootează nicio obligaţie morală. Decuplarea de la conducta mentală colectivă este totală.

Prisosul vitalităţii omeneşti nu are niciodată ca finalitate acel miracol al "momentului

potrivit" sau al "ceasului bun", ci dimpotrivă, se împleteşte cu gravitatea caracterului pe un traseu al deşertăciunii: liderul devine victima propriilor decizii, victima propriei grandomanii.

Un asemenea om, înflăcărat de raporturile dintre ceea ce conferă sens vieţii sale şi ceea ce se petrece în jur, rareori va face apel la o tresărire de umanism şi de înţelepciune din partea tuturor acelora care au o responsabilitate oarecare în situaţiile pe care el însuşi le creează.

Iar unui asemenea om, pustiit de conţinut, nu-i putem cere o reflectare în interior a spaţiului exterior în mod spontan, ci mai degrabă trebuie să lucrăm la nivelul conştiinţei sale dacă vrem să integrăm câteva puncte de reper în şirul mult prea numeros al preocupărilor privind optimizarea parametrilor funcţionali ai leadershipului. Precum ruşinea, vina, apatia, durerea, frica, bunăvoinţa, acceptarea, raţiunea, iubirea, bucuria, pacea, iluminarea.

Logaritmul raportului dintre ceea ce transmiţi la nivel de conştiinţă, între exterior şi interior, în plan material şi moral, după recepţionarea confirmării valorii tale de profesionist, este puterea la care trebuie să-ţi ridici condiţia spirituală pentru a obţine un număr nelimitat de câştiguri pe plan social.

Leadershipul este rezultatul unei justiţii cauzale ce adesea ne scapă din vedere, atunci când ajungem să ne considerăm mult prea importanţi pentru promisiunea unei vieţi care oricând îşi poate găsi sfârşitul.

Există un concept în vânzări care este valabil şi în leadership. Clientul care intenţionează să cumpere un serviciu vrea cel mai mic preţ, pe când ofertantul îl vrea pe cel mai mare. Ca lider, preţul pe care îl plăteşti pentru că ai ignorat semnalele de "preţ" ale celorlalţi, fiindcă te-ai poziţionat în afara normalului acceptat, îmbrăţişând doctrinele radicale, va fi conform cu prevederile aprobate de acea instanţă superioară, numită "fatalitate", mâna aprigă a proniei cereşti.

Nu spunea Victor Hugo: " *Aşa sunt întâmplările astea uriaşe, pe măsura unui infinit care ne scapă.* " Această măsură dă rezultatele pe care niciun om nu şi le imaginează până când nu le suportă pe propria piele sau pe propriul suflet. Statusul obţinut fiind câştigat în detrimentul evoluţiei tale în timp şi spaţiu.

Momentul când dreptatea supremă intervine în viaţa omului, este momentul când omul se transformă dintr-un simplu muritor de rând - într-un muritor care îşi reneagă sensul vieţii şi obârşia.

Schimbarea la faţă a universului atrage atenţia asupra consecinţelor ce apar în urma plasării leadershipului spre o extremă neînţeleasă şi neacceptată de cei pe care îi vrei ca însoţitori în atingerea unor scopuri comune. Sau, poate reprezenta oscilaţia între extreme care dezorientează şi determină pierderea unui procent important de susţinători.

Numai aplicând corespunzător principiile şi elementele constitutive ale unui leadership performant, numai respectând armonia proprietăţilor cantitative şi calitative ale unei funcţii dependente de timp, de tipul " *Serve and Support Others* ", vei putea să aduni laolaltă ştiinţa, tehnica, competenţele, valorile, credinţele şi arta care conferă măiestriei o anumită "aură".

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii (Cartea întâi - Waterloo);

Scopul luptei noastre pentru nemurire este libertatea omenirii

On Ianuarie 03, 2017

Viața și moartea sunt legate într-un joc continuu, în care nemurirea se atinge prin contribuția la evoluția socială.

Tema de bază a filmului "Que viva Mexico" este: viaţa, moartea, nemurirea. Gânduri proprii, mai vechi, se amestecă aici cu cele născute din ambianţa Mexicului. Artistul îşi pune problema morţii şi a nemuririi. Biologic suntem muritori. Nemurirea o putem atinge doar prin contribuţia noastră la activitatea socială. Suntem câte unul din cei ce predăm ştafeta evoluţiei de la generaţia precedentă la cea următoare. "Scopul luptei noastre pentru nemurire, a oamenilor trecuţi prin vulcanul revoluţiei socialiste – se gândeşte Eisenstein – este libertatea omenirii".

Gândurile iscate de luptele de tauri, care simbolizau, metaforizau ideea generală în concretul lor, renasc acum în gândirea artistului cu altă forţă, la alte dimensiuni. Acum are loc geneza acestui fir conducător care ordonează toate impresiile din aceste lumi, transformând învolburarea senzaţiilor într-o precisă desfăşurare a temei. În gestaţia operei se oglindeşte astfel nu numai multitudinea de fapte percepute, ci însăşi dinamica procesului de creaţie.

Drumul acesta înălţător către o viaţă nouă, către ideile noi nu mai este o simplă formulă compoziţională, ci tema însăşi în forma unei imagini vii, plastice, născută din nenumăratele chipuri, imagini, evenimente, obiceiuri, festivităţi, întâmplări, în care zeii vieţii şi ai morţii îşi încrucişează drumurile. Este aici un joc al vieţii şi al morţii, o întrecere între viaţă şi moarte.

Leadership: Poţi să scoţi din tine esența sufletului tău și să creezi o operă care să depășească granițele națiunilor, ilustrând libertatea ca un catalizator al evoluției?

De ce ar trebui să ținem cont de drepturile omului? De ce ar trebui să acordăm prioritate libertății națiunilor sau a indivizilor, în loc să privim lumea ca un singur organism unitar? Mulți oameni își pun problema vieții și a morții, a nemuririi. Ei cred că suntem biologic muritori, dar nemurirea o putem atinge doar prin contribuția noastră la activitatea socială, predând ştafeta evoluției de la generația trecută la cea următoare. Scopul luptei noastre pentru nemurire, a oamenilor trecuți prin vulcanul revoluției socialiste, este libertatea umanității.

Pe măsură ce trecem prin istorie, putem vedea geneza unui astfel de viitor, ordonând impresiile din trecut într-o linie coerentă. Gândurile iscate de luptele de tauri, care simbolizau, metaforizau ideea generală în concretul lor, renasc acum în gândirea artistului cu altă forță, la alte dimensiuni. Acum are loc geneza acestui fir conducător care ordonează toate impresiile din aceste lumi, care transformă învolburarea senzațiilor într-o precisă desfășurare a temei. Procesul de creație al omenirii este reflectat în dinamica acestui proces. În gestaţia operei se oglindește astfel nu numai multitudinea de fapte percepute, ci însăși dinamica procesului de creație.

Drumul acesta înălțător către o viață nouă, către ideile noi nu mai este o simplă formulă compozițională, ci tema însăși în forma unei imagini vii, plastice, născută din nenumăratele chipuri, imagini, evenimente, obiceiuri, festivități, întâmplări, în care zeii vieții și ai morții își încrucișează drumurile. Este aici un joc al vieții și al morții, o întrecere între viață și moarte. Totuși, întrebarea rămâne: suntem în stare să ne depășim biologicul și să atingem nemurirea, sau suntem destinați să rămânem muritori în esență?

Întotdeauna când un artist se raportează la leadership, el ţine cont de următorul aspect: "Multitudinea de fapte percepute în desfăşurarea operei dezvăluie geneza unui viitor ordonat prin dinamica procesului de creaţie."

Poate virtutea luptei dusă împotriva orânduirii sociale să devină un simbol puternic în opera ta, oferind o viziune despre libertatea umanității care transcende limitele muritoare? Cum poate gândirea artistului să scoată la lumină relevanța luptei pentru nemurire prin creația sa, renăscând cu forță la alte dimensiuni ale existenței?

Scopul luptei noastre pentru nemurire este libertatea omenirii, mai ales în cazul artiștilor care își pun inima și sufletul în munca lor. Poate oare dinamica procesului de creație a umanității să scoată în evidență virtuțile artistului care transformă învolburarea senzațiilor într-o desfășurare precisă a temei alese? Cum poate procesul de creație al omenirii să evidențieze firul conducător care ordonează toate impresiile trecutului într-o linie coerentă către un viitor al libertății umanității?

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Scorul de leadership

On Mai 21, 2010

Intră pe culoarul campionilor, reglându-ţi potenţialul la valoarea optimă.

Ieri după-amiază m-am bucurat de vizita unui prieten de familie, care este manager la una din cele mai mari companii de consultanţă din Romania. L-am invitat să joace cu mine tenis de masă pentru că auzisem că în tinereţe fusese un mare împătimit al acestui sport. Oare mă puteam măsura cu el în ceea ce privea stilul de joc şi schemele tactice?

După ce am schimbat câteva mingi mi-am dat seama că sunt mai bun decât el. I-am spus cu o uşoară nuanţă de părere de rău că nu doresc să joc pe scor ca nu cumva să se simtă jignit în cazul în care ar pierde. Dar el, cu un zâmbet care arăta că e foarte sigur pe sine, privindu-mă cu o expresie gânditoare şi totodată, cred, plină de admiraţie, mi-a răspuns imediat cu mare bucurie:

- Nicu, eu nu mă pot mulţumi doar să fac schimb de mingi cu tine. Ceea ce mă interesează este scorul final. Încă de mic am fost dominat de spiritul de competiţie, de dorinţa de a mă arunca în luptă şi, pentru a-mi dovedi mie însumi că sunt în stare de mai mult, am jucat întotdeauna pe scor cu toată lumea. De altfel, nici nu pot juca bine dacă nu joc pe scor, joc cu neatenţie, cu nepăsare, fără să fiu îmboldit de ceva.

Urmă un scurt moment de tăcere, o tăcere pe care tot el a întrerupt-o:

- Nicu, îmi plac rezultatele. Vreau să văd rezultate. Indiferent ce joc, indiferent dacă pierd sau dacă câştig, vreau să văd rezultate. Chiar şi dacă pierd, până la urmă şi acesta este tot un rezultat, dar la care ar fi bine să reflectez. Nu pot să mă ambiţionez şi să dau tot ce am mai bun din mine dacă realmente nu mă întrec cu cineva.

Spunând acestea, a vrut să-mi dea de înţeles că pentru el scorul final este foarte important. Scorul final face diferenţa dintre învingători şi învinşi. Scorul final îi mână pe oameni să se ambiţioneze să câştige.

Leadership: Încerci să-ţi asiguri o poziţie de inferioritate sau de superioritate în raport cu tine însuţi, în funcţie de rezultatul diferenţei dintre "valoarea dobândită" şi "presiunea de încercare" ?

Spaţiul de dispută dintre ceea ce este înnăscut şi ceea ce este dobândit, dintre ceea ce deţii şi motivele pentru care lupţi să obţii mai mult de la tine în situaţii în care nu eşti sigur pe tine, comportă o notă de distincţie, stabilind un standard care te ajută să-ţi identifici, ierarhizezi şi gestionezi diferenţele de percepţie legate de ceea ce înseamnă "a fi mai bun".

În aceste condiţii, prezenţa leadershipului e resimţită, parcă mai mult decât oricând. Aşa se explică de ce astăzi leadershipul este reclamat, cu insistenţă, ca prezenţă necesară nu numai în concursurile desfăşurate de către profesionişti, ci şi în afara acestora, deci la "domiciliu", pentru a asigura dorinţa de afirmare şi exprimare personală.

O dimensiune inconfundabilă, ce ţine de tendinţele interpersonale, este poziţia (de inferioritate sau superioritate), cu o notă dominantă de interes pentru ceea ce rămâne de descoperit: calitatea performanţelor proprii.

Uneori, poziţia pe care ţi-o construieşti şi o adopţi în raport cu cei din jur, prin elocvenţa cu care exprimi valoarea a ceea ce simţi pentru o realizare deosebită, se poate califica drept un gest disperat sau un act de curaj în condiţiile în care trebuie să accepţi şi urmezi anumite reguli dintr-un joc numit: *"Nu te supăra, frate ! "*.

În plus, trebuie să realizezi o analiză obiectivă a potenţialului tău de învingător, prin calitatea acelei prestaţii realizate în regim liber, din dorinţa de a-ţi proba potenţialul de care dispui atunci când contribui la un proces autentic de redefinire a ceea ce înseamnă să fii bun.

Asta, în condiţiile în care ai ajuns la o anumită performanţă în modelarea sau construirea unei forme de putere care îşi are originea în nevoia ta de a produce un nou tip de resurse care să-ţi schimbe starea interioară. Marea încercare nu este să te asiguri că eşti mai bun decât ceilalţi, în orice moment, ci să-ţi regăseşti acea parte din tine care merită susţinută şi promovată.

Valoarea pe care ai dobândit-o în timp, în contextul diverselor încercări de a depăşi anumite recorduri, care în fond reprezintă nişte încercări de depăşire a condiţiei umane, te recomandă ca un candidat mai bun decât ceilalţi pentru câştigarea poziţiei de învingător. Însă ceea ce te va atrage întotdeauna în jos, ca un bolovan aruncat în mare, este presiunea de încercare pe care o exerciți atunci când trebuie să-ţi adjudeci laurii victoriei.

Ca lider, adevărata încercare la care poţi fi supus este să priveşti victoria ca pe un fel de fericire banală pe care n-o poţi experimenta, s-o foloseşti ca pe o haină veche pusă pe în umeraş, pe care parcă nici nu ai arunca-o şi nici nu ai mai purta-o.

Liderii joacă întotdeauna pe scor. Atunci când joci pe scor cu cineva îţi reglezi potenţialul la valoarea optimă - rezultatul poate să te ridice, sau poate să te coboare în ochii tăi. Abia atunci dovedeşti ce poţi, abia atunci dovedeşti adevăratul respect pentru leadershipul tău şi abia atunci iese la iveală adevărata încredere pe care o ai în tine. Abia atunci faci progrese.

Tu îţi amplifici potenţialul sau îl scazi la valoarea de repaus? Ce anume dă valoare leadershipului tău?

Este greu sau chiar imposibil să fii un lider, un „cap de serie”, dacă te rezumi numai la a schimba mingi cu fiecare. Ca să ajungi în vârful ierarhiei şi să te menţii acolo trebuie să fii pregătit să joci pe scor cu oricine, dar mai ales cu cei mai înverşunaţi adversari.

Oamenii care nu ajung niciodată „cap de serie” sunt aceia care nu joacă niciodată pe scor şi se feresc să participe la competiţii. Astfel ei manifestă ezitare şi incertitudine; categoric nu sunt demni să intre pe "culoarul campionilor".

Un lider trebuie să fie un jucător tenace, cu o voinţă de fier, stăpânit de acea poftă nebună de a lupta pentru obţinerea locului întâi. Numai cel al cărui singur ţel este acela de a câştiga va fi în stare să se implice cu mai multa abnegaţie în joc, şi să se ridice deasupra celorlalţi.

Leadership: Îţi asumi consecinţa victoriei în baza clauzei "Doar rezultatele contează" sau în baza unui screenshot numit "A fost odată" ?

Aşa cum clădirile se depreciază, aşa cum maşinile se uzează, aşa cum sistemele expiră – tot astfel potenţialul tău scade dacă rămâne în actuala formă. Tu îţi îmbunătăţeşti potenţialul prin optimizarea calităţilor tale, sau îl menţii la limita normalului?

Liderii vor să obţină rezultate, de aceea se concentrează în mod sistematic la „jocul" pe care îl fac. Este oare posibil să fii lider fără să te intereseze rezultatele? Răspunsul este NU. Liderii îşi analizează potenţialul în funcţie de rezultatele obţinute de ei, cât şi de cele obţinute de ceilalţi „competitori". Cei care nu sunt interesaţi de rezultate se îndepărtează încet, încet, de pe „culoarul campionilor".

Să-ţi faci din victorie un screenshot numit "A fost odată", încât să nu mai existe conflicte între tine şi ceea ce se petrece în viaţa ta, sau între ceea ce poţi realiza şi ceea ce te frământă, este similar cu a întreba *„Cum pot trăi autentic?"*

Este ca şi când ai face alpinism având încredere în ceva sau în concordanță cu valorile personale, dar fără să-ţi înfăşori cum trebuie frânghia în jurul mijlocului.

Şi totuşi este posibil, mai ales atunci când te dai ceea ce nu eşti. Când ceea ce te leagă de un om puternic este o victorie nemeritată, obţinută din greşeală sau cu ajutorul norocului. Sau când ceea ce te împlineşte nu este lângă tine. Când ceea ce te bucura înainte, acum nu-ţi provoacă nici o emoție. Când ceea ce te-a fascinat atâția ani, trebuie să capete o altă formă.

Forma cea mai necesară pe care o capătă victoria deplină este viaţa pe care o câştigi prin experienţa numită "întrecere" sau "luptă".

Scorul de leadership este strâns legat de miza „jocului", iar miza nu este altceva decât succesul obţinut înaintea celorlalţi competitori de pe piaţă. Unde nu este miză nu poate exista luptă, respectiv competiţie. „Jocul" se consideră terminat când unul dintre competitori şi-a atins scopul urmărit de toţi, iar scorul final arată pe ce poziţie se află fiecare competitor.

A pierde nu înseamnă întotdeauna neapărat un eşec. Analizând cauzele eşecului şi remediindu-le, aducând îmbunătăţiri şi inovări, scorul se poate modifica în favoarea ta, iar din învins să devii învingător.

Source: https://neculaifantanaru.com/scorul-de-leadership.html

Se vor deschide ei, odată, ochii care văd

On Mai 27, 2023

Arta nu reprezintă vizibilul, ci este puterea de a face vizibilă continuitatea dintre trup şi suflet, într-un maraton al emoţiilor.

Am alergat cu prietenii mei în lanul de răpită, şi am alergat cu sufletul la gură, cu inima deschisă, ca şi când aş fi păşit pe urmele unui pictor care şi-a propus să înfăţişeze cât mai fidel viaţa şi frumuseţea ei, într-un fel uluitor. Pentru prima oară după mult timp, după un fel de pauză între două alternative: abandon şi mobilitate, am simţit şi am gustat din acea libertate copilărească, din acel concept filosofic a cărui semnificaţie este "absenţa constrângerilor", fapt care face posibilă obţinerea spaţiilor de autonomie, deschiderea către lume şi către noi experienţe (de neuitat).

Şi ce aer de sărbătoare au toate amintirile acelei minunate zile, surprinse pe o pânză de culoare deschisă de pictorul unui tablou impresionist. Un tablou plin de culori vii, aducător de energie pozitivă, menit să îmi reamintească de bucuria de a trăi. Evident, impactul exterior poate fi determinat doar de conştiinţa propriei valori, insuflată de acea forţă de reînnoire mereu activă, mai ales de acea pură spontaneitate pe care numai pictorul o poate vedea atunci când foloseşte accente valorice şi cromatice în scopul dinamizării ritmului plastic şi a vibraţiilor cromatice.

Şi am alergat, şi am alergat, aproape o zi întreagă. Fiecare din noi a trăit o clipă de pace intensă, lăsându-ne în voia tentaţiei de a folosi timpul ca pe un munte vrăjit, un spaţiu fără început și sfârșit, dorind să-l transformăm din infinit în ceva mai palpabil și mai finit, dincolo de rostul mângâietor al unui *Etacecituben Vorigeneh Hugahanat*, partea intrinsecă a unui prezent totdeauna luminos. Era ca şi când am fi făcut parte dintr-un ambiţios proiect de restituire a operei unui pictor desăvârşit care, identificându-se total cu impresionismul, trezind un sentiment de uimire, stimă, mândrie şi nostalgie în acelaşi timp, a ales să vadă, să amplifice frumusețea și lumina din oameni, din tot ceea ce-l înconjoară.

Leadership: Poţi să te integrezi într-un tablou care marchează debutul unei arte abstracte, convingând privitorul că există adâncime acolo unde de fapt nu există decât aparenţe?

Era un galben viu peste tot, înconjurându-ne ca un inel luminos cu un contur neregulat, reprezentat simbolic într-o pictură care transmite perfect sentimentul de integritate și luminozitate a percepției vizuale a naturii. Era o evadare dintr-o lume care promite doar indiferenţă şi obscuritate, un abandon mişcător într-un spaţiu liber și vast, conform stilului unei arte ce surprinde viaţa dintr-o cu totul şi cu totul altă lumină. De fapt, totul se petrecerea în corelare cu revelaţia unei alte lumi, a unei ordini misterioase, a unui continuum spaţio-temporal care, o dată întrezărit, greu poate fi uitat. Exact ca într-o operă de Eliade.

Simţeam că exist, că trăiesc într-un soi de dedublare între narator şi protagonist, pentru că existau ochii aceia de artist care aşteptau să mă transporte brusc într-un alt spaţiu, într-o falie a realului deschisă între două lumi distincte, dintre care una este povestea memorată, iar cealaltă este cutia de rezonanţă a ecourilor unei întregi generaţii de tineri artişti. Cred că toţi eram artişti într-o pictură finalizată în aer liber care, în momentul exploziei impresioniste, reușește să convingă privitorul că există adâncime acolo unde de fapt nu există decât aparenţe.

Individul unic în sine, înseamnă o sută de mii pentru alţii, adică în ochii altora el se vede doar pe sine, împăcat cu ideea de libertate pe modelul permisivităţii, distingându-se într-un tablou în care ceilalţi rămân închişi, aşteptând ca el să dea tonul. În acel moment de mare

bucurie, pe care toţi l-au aşteptat cu mare nerăbdare, alergarea prin lanul de rapiţă a fost dovada că în mine există o adâncime care adăposteşte un fragment dintr-o uriaşă pictură, o lume în miniatură care îşi vrea întregul, demnă de un spirit de mare armonie.

Leadership: Ştii să vezi într-o activitate fizică acea legătură strânsă cu arta, ca fiind o deschidere a perspectivei spre un "stop cadru" în timp?

Nu ştiu de ce, dar alergarea a întrecut timpul, cel puţin mie mi s-a părut că timpul a luat-o razna. Nimeni nu se mai concentra asupra alergării desfăşurată într-un ritm moderat pe distanțe lungi, nimeni nu se concentra asupra respiraţiei, asupra ritmului, flexibilităţii, mişcării corecte. În schimb, toată lumea părea să acumuleze experienţă în domeniul picturii de plein-air, fiindcă toţi păreau să vadă în galbenul din jur o sursă de efecte expresive, o fereastră spre armonia cu sine şi cu celălalt, o zonă vizuală care permite afișarea atitudini favorabile pentru actul de creare a unei picturi adresată cunoscătorilor.

Aşa este. Exersarea vederii este supusă unei forţe creatoare care nu acţionează orbeşte, chemând natura la înviorare, ci vine din frumuseţea pe care o ai în suflet, care te încântă imediat cu toate culorile naturii, la modul că priveşte exclusiv trăirea propriu-zisă, fapt ce ţine de dinamica actului perceptiv. Luaţi seama la înţelesul cuvintelor mele căci iată, ochii mi se însufleţesc din nou cu mici detalii colorate care mă luminează, inima mi se încălzeşte şi bate din nou la vederea locurilor care îmi înseninează ziua. Cu atât mai bine. Am continuat să alerg fără stres, și am făcut asta până la sfârșit. A ieșit bine.

Până la urmă, runningul include vederea centrală şi periferică. Concretizat în realizarea unui Self Univers, însăşi actul vederii mele părea încărcat cu simplitatea pânzelor pictorului Rogier din Brugge, despre care scriitorul Carel van Mander spunea că *"erau vrednice de atenție și prețuire, deoarece ca să faci ceva la scară atât de mare, trebuie să fii bun desenator și om deștept. Altminteri ceea ce la scară mică ar fi putut deveni lesne o operă reușită, la scară mare poate să dea greș."*

Leadershipul împinge şi mai departe paralelismul dintre artă şi o activitate fizică care întăreşte caracterul (şi produce bucurie), dacă ţinem seama de limita superioară a aptitudinilor transformate în talent creativ.

Iar arta nu reprezintă vizibilul, ci este puterea de a face vizibilă continuitatea dintre trup şi suflet.

Se vor deschide ei, odată, ochii care văd. Spun asta, fiindcă nimeni n-a ştiut să vadă într-o banală experienţă de alergare acea legătură strânsă cu arta, filtrată prin pânza unui pictor, ca fiind o deschidere a perspectivei spre un "stop cadru" în timp.

Nu-i uşor să fii artist, şi doar foarte puţini înţeleg cu adevărat arta, la fel cum sunt foarte mulţi alergători care nu reuşesc să se integreze într-un orizont mai larg, suprarealist.

Source: https://neculaifantanaru.com/se-vor-deschide-ei-odata-ochii-care-vad.html

SEARCH:

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/search.html

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor (II)

On Mai 29, 2013

Fii realitatea pe care ceilalţi oameni o văd în jurul lor, efectuând o radiografie a complexităţii fenomenelor unei identităţi noi.

Laura Quinn. În exterior rămâne simplă şi nepretenţioasă. Dar tocmai ţinuta ei discretă şi modestia înfăţişării ei ascunde un secret, ceva ce este superior în ea însăşi, virtutea de a ridica necunoscutul pe cele mai înalte culmi. Naturaleţea ei atât de firească induce un anumit grad de respect, o anumită imprecizie în evaluarea personalităţii ei. Ceea ce e şi mai puţin sigur este atribuirea unei subtilităţi afective în configuraţia acestei fiinţe ce pare complet străină de ea însăşi, nelămurită în privinţa atâtor intrigi care se desfăşoară în tăcere în jurul ei.

În închipuire, încerc să-i refac întregul curs al vieţii până la îndepărtatul izvor al esenţei ei, aproape de frontiera cu imprevizibilul din marele ducat al sufletului ei. Ciudat, de ce oare devine atât de nesigură în preajma mea, alteori distantă, în timp ce cu ceilalţi pare atât de obiectivă? De ce se preface că nu ştie nimic, atâta vreme cât dă totul din ea pentru a-şi dovedi neimplicarea şi nevinovăţia? De ce oare, în felul ei nepăsător, înşiră dintr-o dată o grămadă de plusuri de caracter?

Pe baza datelor experimentale existente în acest moment, am stabilit următoarea relaţie empirică de dependenţă a constantei ei de a fi: **S = A + P**. (**Sporirea încrederii** în forţele proprii se bazează pe existenţa unui **Atu** major şi a unui fel de a se **Poziţiona** deasupra majorităţii.)

Complexitatea fenomenului care defineşte o personalitate marcantă se relevă prin semnificaţia acordată unei existenţe care poate suporta sensibilitatea de a pune în valoare lucrurile care trebuie spuse în şoaptă.

Sigur, sigur ascunde ceva. Ezită să se manifeste în spaţiul ei personal, refuză să-şi etaleze contrariile propriei fiinţe, îşi neagă fiecare sentiment. De parcă ceva invizibil, infailibil printr-o certitudine personală, îi alungă firavele speranţe, îi comandă fiecare mişcare, anulându-i fiecare stimul, scindând fiecare legătură cu grupa ei de valori.

Mă zgândăre o bănuială bolnăvicioasă, un nor de neoprit care se mişcă spre o destinaţie imprecisă. Intuiesc că femeia aceasta blândă, caracterul acesta distinct care domină prin delicateţe şi frumuseţe chiar şi în momentele zbuciumate, nu s-a trezit dintr-o dată să-şi pună la bătaie toată priceperea în ancheta declanşată în vederea descoperirii diamantelor. Îi adresez fără conjur câteva întrebări, dar ea se joacă cu mine, mă trimite pe piste false. Ce să cred?

Leadership: Îţi poţi construi o cunoaştere amplă despre om prin interpretarea experienţelor ce suportă transformări continue de tip "swirl"?

Leadershipul, o ştiinţă a practicării schimbării gândirii la nivel individual şi colectiv, se poate transforma într-un neînsemnat "zbor printre nori" dacă nu reuşeşti să identifici transformările de tip "vârtej" aplicate modelului de personalitate pe care îl investighezi, pentru a te putea încadra în tiparele unei maniere de interrelaţionare dezvoltate.

O transformare de tip "vârtej" vizează trecerea de la o experienţă inedită de redescoperire a

sinelui într-o atmosferă apăsătoare, la planul existenţei concrete menit să dea naştere la o nouă imagine a dorinţei de a schimba lumea.

Transformarea informaţiilor primare, absorbite din experienţa tumultuoasă de viaţă a oricărui om, încadrate în unităţi de cunoaştere care pot să contribuie la îmbunătăţirea performanţelor tale de bun evaluator, nu este posibilă fără revelarea unei imense realităţi prin medierea verbală. Doar prin simpla observare şi prin angajarea capacităţii de analiză nu vei putea să atingi zonele greu insondabile ale profunzimii umane.

Înainte de a exprima o opinie responsabilă referitoare la intenţiile unei entităţi, integrează-te în mecanismul complex al conştiinţei oamenilor cu care interacţionezi. Ceea ce încerci să reliefezi trebuie să capete valoarea de adevăr - fiindcă nu tot ceea ce e valabil, logic şi previzibil pentru tine se aplică şi în cazul celorlalţi oameni.

Experienţa fenomenologică a unui om care se ascunde în spatele sindromului de introspecţie, fragilitate, dorinţă de singurătate, poate să sporească sensul vieţii lui prin facilitarea conştientizării simţămintelor de preţuire personală.

Este nevoie de o apreciere solidă acolo se simte exigenţa unui tip nou de mentalitate şi a unei schimbări de imagine, de conştiinţa limpede a insuficienţei omului de a-şi stăpâni propriile emoţii şi sentimente, deci de radiografie fidelă a complexităţii fenomenelor unei identităţi noi, cuprinzătoare, înainte de a pronunţa un verdict în favoarea sau în defavoarea lui.

Leadershipul este „administrat” prin evaluarea activelor de producere a unui tip de prognoză la valori juste, printr-o lărgire a perspectivei de abordare a omului, determinând reconsiderarea anumitor caracteristici pe care le judeci şi le pui la zid.

Orientarea ta spre înţelegerea unei realităţi străine, aparte, formează obiectul ştiinţei dobândirii unei noi identităţi în ceea ce priveşte conţinutul unei experienţe de sine stătătoare? Această experienţă care, de altfel, îţi poate furniza oricând un nou tipar de idealitate, contribuie la progresul cunoaşterii sociologice de tip "intuitiv".

Cât de bine te cunoşti încât să nu te influenţeze nimic din exterior? Valori precum "respectul de sine" se câştigă mai ales în momentele când te întâlneşti cu tine însuţi într-o ipostază vulnerabilă, de genul: "Convinge-te că poţi să-ţi controlezi gândurile şi emoţiile fără să influenţezi realitatea din jur".

Ei bine, prin luarea în considerare a finalităţilor de ansamblu (atitudini transpuse în veşnice nemulţumiri), sau a finalităţilor definite de gradul de utilitate sau însemnătate la care omul poate să adere, poţi cu uşurinţă să-ţi iei un anumit mod de putere. Acea putere de a te ridica deasupra a ceea ce te face diferit de ceilalţi, de a-ţi manifesta valoarea prin repoziţionarea modelului de gândire înaintea unei entităţi distincte de tip *"Live View"* . Aceasta entitate are rolul de a oferi o perspectivă de ansamblu asupra evoluţiei manifestărilor pe care le "găzduiesc" oamenii, uneori cu o frecvenţă greu de invidiat.

Înainte de a fi capabil să produci leadershipul încearcă să trăieşti experienţa revelării sinelui într-un context de "separare de realitatea din jur", încât să deprinzi capacitatea de a-ţi păstra calmul, de a-ţi exersa stăpânirea de sine, luciditatea, răbdarea, ca şi când ai fi singur într-o lume care se depărtează tot mai mult de noţiunea de schimbare.

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor pune în evidenţă acel raţionament care observă, analizează şi înţelege în profunzime un fenomen, atât în detaliile lui cele mai intime cât şi în

ansamblul existenţei sale. Numai prin modul de percepție empatică, cunoscând impulsurile şi actele voinţei omului, dar mai ales prin medierea verbală, vei putea să-ţi iei un anumit mod de putere care să-ţi reducă efortul de receptare a unei revelaţii despre natura lui adevărată.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-bine-pastrat-in-spatele-contrariilor-II.html

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor (I)

On Mai 29, 2013

Redefineşte felul în care se raportează ceilalţi la tine, astfel încât să surprinzi subtilităţile esenţiale care definesc identitatea lor.

Laura Quinn. Mai ieri aproape că nici nu te băga în seamă. Dar acum vocea ei este cu totul alta, mai hotărâtă, mai sigură pe ea, mai motivată. Surprinzător, nu-i aşa? Pe faţa ei un muchi tresare puternic, o emoţie intensă se conturează, iar acest fapt consfinţeşte o legătură cu misterul pe care caut să-l desluşesc de ceva vreme.

Gavin Finch. Îmi îngădui să continui investigaţia, imaginându-mi lumea acestei femei după felul în care se raportează la mine. Simt că în jurul ei pluteşte ceva suspect, incriminator, o primejdie. Prea se regăseşte în altă parte decât unde ar fi trebuit să fie. Prea mult se apropie de mine, alteori prea mult se îndepărtează. Inconsecvenţă? Nu ştie ce vrea? Sau ştie prea bine? Comportamentul ei mă induce în eroare.

Îi face plăcere să aştepte. Simte îndreptată spre ea privirea mea îndoielnică care aşteaptă cu nerăbdare acea singulară scăpare, emoţia unică şi neputincioasă care ar putea-o da de gol. Care ar putea descifra întregul ei istoric şi întregul mister al poveştii. Iar eu simt cum se cutremură în prezenţa mea, îi este groază de ce-aş putea afla. Temperamentul şi atitudinea mea de oţel, exigente ca un pumnal ameninţător care pătrunde încet, dar sigur în rana deschisă, îi induce o stare latentă.

Leadership: Tensiunea creată de dorința de a domina și imposibilitatea de a supune complet voința ta celuilalt poate să conducă la recunoașterea unei forțe egale într-o altă persoană?

Palpit de admiraţie faţă de autoritatea dinamică a voinţei ei, faţă de multiplele ei feţe pe care le înfăţişează în diferite situaţii. Merită s-o cunosc mai bine, s-o supun în mod special atenţiei.

Din prima secundă am simţit că este la fel de tare ca şi mine. Nu mă va putea niciodată supune voinţei ei, după cum nici eu nu sunt sigur că o voi putea supune întru totul voinţei mele. Un fel de îndârjire care nu iartă, o voinţă de a trece peste orice obstacole, o trăire deosebită, o firească supremaţie de ambele părţi.

Asta este ceea ce ne leagă şi ne apropie tot mai mult unul de celălalt. Dar în acelaşi timp ne împiedică să ne exprimăm adevăratele intenţii şi gânduri. Unul din noi trebuie să lase de la el, trebuie să aibă o scăpare în acest război provocator al contrariilor. Care va fi acela? *

Leadership: Cum îţi exprimi trăirea pe care ţi-o asumi într-un context de "schimbare de roluri" când eşti pe cale să-ţi construieşti o identitate redefinită prin intermediul comparaţiei dintre un atribut al celor puternici şi un atribut al perspectivei de pătrundere în sfera spiritului pur?

Ce ascunzi superior în tine însuţi? Rămâi strâns legat de virtutea de a ridica necunoscutul pe cele mai înalte culmi? Te foloseşti de un atu constrângător pentru a spori încrederea în tine însuţi? Ceva invizibil îţi comandă fiecare mişcare?

Leadershipul se poate ridica la înălţime numai atunci când omul iese învingător în lupta cu el însuşi. Când îţi rezervi timpul şi îţi asumi riscul de a te apropia de oameni, şi de a-i lăsa pe ei să se apropie de tine, se poate întâmpla să pici într-o extremă nefavorabilă. În special în cazul în care ei deţin o anumită superioritate faţă de tine, această conştientizare a neputinţei de a te situa la acelaşi nivel cu ei te împinge spre o evoluţie nefirească, cu o tendinţă spre o stare de dezechilibru.

Pentru a ajunge la acea trăire de a nu mai judeca pe nimeni, Gavin Finch trebuia să-şi exprime trăirea de ataşament faţă de cineva, fapt ce ne leagă de ideea că tot ceea ce devii depinde de felul cum te raportezi la ceea ce simţi că eşti atunci când faci parte din realitatea altcuiva. El îşi exprimă trăirea de ataşament prin asemănarea dintre idealurile sale profunde (dreptate, adevăr, justiţie) şi valorile cele mai de preţ ale Laurei Quinn (mândrie, afectivitate, tolerenţă, intimitate, respect, protecţie şi curaj).

Ca să pui în aplicare leadershipul, mai întâi trebuie să te apropii de oameni, să-i cunoşti, şi aceştia să aibă încredere în tine. Sporirea încrederii în forţele proprii trebuie să se bazeze pe existenţa unui atu major şi a unui fel de a te poziţiona deasupra majorităţii. Nu te ascunde în spatele unor aşa zise plusuri de caracter, căci acest lucru poate avea şi un efect contrar, determinând o diminuare a stimei de sine, o intensificare a sensibilităţii.

Să apelezi la inteligenţa emoţională înseamnă să conferi un caracter durabil trăirii pe care o experimentează altcineva, încât să-ţi defineşti o personalitate integrată în lupta interioară a unui caracter dârz care nu suportă limitările propriei "finitudini".

Imaginea ta deznădăjduită şi resemnată în faţa implacabilului tău deznodământ, dar şi în faţa neputinţei de-a fi mai mult decât ceea ce eşti, are un impact special asupra celorlalţi oameni. Singura lor victorie asupra ta, singura lor posibilitate de a te cunoaşte mai bine depinde de felul în care te raportezi tu la ei.

Finitudinile care limitează omul sunt acei factori (responsabilităţi, interdicţii, atribuţii, nevoi) care îl ţin într-un loc atunci când ar trebui să se mişte înainte. Îmi amintesc de acest pasaj din romanul "Doctorul Misterios", de Alexandre Dumas. Jacques îi spune Evei: *"Aici, eşti cu totul la tine acasă; uşile nu se deschid decât pe dinăuntru. Când le vei lăsa deschise, înseamnă că-mi va fi acordată permisiunea de a intra."*

Ceea ce se întâmplă cu tine în raport cu ceilalţi oameni, acea relativă lipsa de comunicare şi interacţionare care te transformă într-un om cu multiple feţe şi contururi, supus tot timpul îndoielii, poate fi foarte destructivă.

Dacă vrei să fii exclus din cercul "suspecţilor" lasă uşile deschise spre lumea ta, acordă-le oamenilor permisiunea de a te cunoaşte mai bine. Cunoașterea reciprocă este drumul de la simpatie la empatie.

Leadershipul este rezultatul articulării unei identităţi care se redefinește în funcție de persoana cu care intri în contact, în contextul identificării constantelor realităţii care pot lua valoarea de "atribute ale voinţei însufleţită de sensibilitate."

Aceste constante ale realităţii pot fi: încercarea de a te elibera de presiunile unei situaţii care te împinge la supunere, ambiţia de a trăi o altă existenţă decât cea personală, faptul de a trăi conform unei porunci a conştiinţei sau nebunia de a menţine vie iluzia puterii.

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor este acel element strâns legat de identitatea ta care generează stabilitate sau instabilitate, putând fi oricând extins şi actualizat cu noi

opţiuni - până la nivelul inacceptabilului. Căci la un moment dat secretul se poate transforma într-un spectacol lipsit de credibilitate. Iar leadershipul se sprijină doar pe credibilitate.

Ca să surprinzi subtilităţile esenţiale care definesc identitatea reală a omului, mai întâi redefineşte felul în care se raportează el la tine.

*** Notă:** Flawless (2007)"

Secretul este în altă parte

On Martie 06, 2012

Învaţă să transformi performanţa activităţilor tale într-o artă rafinată care să contribuie cu o semnificaţie de mare valoare în perimetrul unei cunoaşteri capabile să reconstruiască realitatea timpului prezent.

Uneori trag cu ochiul la ce fel de traininguri mai furnizează comunitatea de speakeri, traineri, coaches, mentori sau consultanţi din România (în principal). Ochiului nu-i este greu să observe o asemănare între toţi aceşti specialişti în domeniul discursurilor motivaţionale, mai ales dacă luăm în calcul faptul că tot ce spune unul ajunge să spună şi celălalt.

Pe primul loc la asemenea cursuri se încadrează varianta de subiect care parcă se repetă la nesfârşit, doar cu puţine diferenţe de abordare:

1. "Cum să-ţi atingi scopurile" sau "De la obiectiv la rezultat".

2: "Cum să vinzi mai cu folos" sau "De la vânzare la prosperitate"

3: "Cum să faci bani din...orice" sau "De la idee la bani"

4: "Curs formator de formatori" .

Când văd asemenea titluri de subiecte, pur şi simplu îmi vine să mă retrag într-un spaţiu limitat din care a fost eliminat totul, are un punct zero atât de mare încât simt cum se goleşte totul din mine. Numai respiraţia curată şi parfumul florilor din grădină mă mai ţine în viaţă.

În locul acestor traineri "specializaţi în domeniu" aş căuta să nu mă mai repet, ci aş veni cu ceva nou. Există atâtea şi atâtea lucruri noi de descoperit sau de cultivat care nu-şi găsesc niciodată catalizatorul de energie, care nu te lasă niciodată să uiți că ești mai mult decât crezi că eşti. Iar unii oameni au uitat de legea marii cunoaşteri care spune că "un lucru care se repetă des este un lucru deja banal."

Leadership: Creaţia căreia i te dedici cu însufleţire prin raportare la materialul faptic este începutul unui mod de gândire care poate deveni începutul nou al "Renașterii în Unu" ?

Secretul succesului în orice domeniu se găseşte în altă parte...în lărgirea orizontului de interpretare şi aplicare a cunoaşterii. Ideile noi şi bune vin din partea celor care nu se grăbesc să-şi demonstreze valoarea, decât printr-o nevoie acută de a face din cunoaştere un proces de creaţie continuu, apropiat de un soi de gândire care este începutul unui mod de gândire care poate deveni începutul nou al "Renașterii în Unu".

Iar aici mă refer la un soi de creaţie a cărui punct de sprijin este arta şi o terapie pentru suflet, o ştiinţă a hrănirii minţilor diverse cu o înclinare spre spiritualitate (pe care foarte mulţi au abandonat-o).

Renaşterea în Unu, o privesc ca un lucru special şi delicat, definitoriu într-o creaţie unică care

promovează ideea unei asocieri între estetica artelor vizuale şi estetica cuvântului scris, plin de semnificaţii, trimiţând către vechiul simbolism al lui Fulcanelli.

Iar această idee expusă într-o formă cât mai organizată şi cât mai la obiect, trebuie să aibă forţa de a determina cursantul să spună: "Da, asta este ce îmi doresc". Cumva, ştiinţa ta trebuie să conducă oamenii spre autonomie, autodeterminare, încredere în forţele proprii, un înalt nivel de profesionalism, pro-activitate, spre capacitatea de explorare şi schimbare a condiţiilor lor de manifestare.

Mai trebuie să ştii ceva. Adevăraţii promotori ai progresului au norocul să se întâlnească întotdeauna când este mai mare nevoie de ei, şi să formeze o echipă redutabil. Dar mai întâi trebuie ca fiecare să dovedească faptul că ideile sale reprezintă o condiţie indispensabilă a progresului. Încetul cu încetul, se va forma un cerc al forţelor vitale ce vor contribui la poziţionarea fiecăruia pe primul loc în clasamentul celor mai valoroase Branduri.

În fiecare zi devii tot mai conştient de valoarea ta şi nu-ţi mai rămâne altceva de făcut decât să te gândeşti cum poate fi ea măsurată (mai întâi de toate) în cuvinte, în modul cel mai credibil. Evident, sunt multe situații în care ideile nu vor fi în totalitate acceptate, deci trebuie să le revitalizezi, să le dai o altă nuanţă sau să le pui în valoare aspectul natural de "simbol" - şi de fiecare dată să faci asta cu gândul că atunci când îi schimbi unui om costumul, îi schimbi, de fapt, personalitatea.

Dacă împărtășești cu mine aceeași filosofie, te aștept în echipa mea !

Leadershipul este condiţia de manifestare a puterii de creaţie în planul subtil al unei cunoaşteri care nu mai are nevoie decât de o valoare practică pentru a se putea aprecia drept cheie de boltă a viziunii de tipul: "orice este posibil".

Secretul este în altă parte decât acolo unde îţi laşi amprenta personală. De fapt, secretul constă în promovarea cunoaşterii de care te învredniceşti pentru a fi de folos unei generaţii care trece puntea de la un nivel de conştiinţă (la care se ridica numai artiştii) la altul (la care se ridică doar oamenii însetaţi de perfecţiune).

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-este-in-alta-parte.html

Secretul liderilor

On Noiembrie 29, 2009

Leadershipul trebuie să găsească un atât de imens răsunet în sufletul tău, încât să radieze o strălucire cât mai intensă în jurul tău.

În 1971, cineva afirma cu tărie: " *Lui John Lennon îi iese totul din prima.* " Antrenorul de fotbal al lui Edison Arantes do Nascimento nu-şi făcea griji niciodată: " *Pele va înscrie sigur un gol în prima repriză.* " Este binecunoscut faptul că Jim Carey, astăzi considerat cel mai bun actor de comedie din lume, încă de mic reuşea să stârnească râsul tuturor cu o uşurinţă extraordinară, iar Christina Aguilera - fetiţa cu voce înaltă, a debutat în muzică încă de la vârsta de nouă ani şi a avut un succes peste orice aşteptări.

Desigur, te întrebi ce au toţi aceşti patru oameni diferiţi în comun. Ei bine, lor le-a ieşit întotdeauna totul din prima. În timp ce mii de cântăreţi exersau luni în şir pentru a compune o singură melodie, John Lennon lansa un album întreg, şi aproape fiecare melodie compusă şi interpretată de el ajungea pe prima poziţie în topurile muzicale. Foarte mulţi jucători de fotbal nu reuşeau să înscrie niciun gol un sezon întreg, pe când Pele, aproape în fiecare meci înscria şi încă din prima repriză. Jim Carey nu a trebuit să se străduiască niciodată prea mult ca să-i facă pe oameni să zâmbească – firea lui făcea totul, iar despre Christina Aguilera, ce să mai zic, vocea ei făcea totul.

Pe scurt, toţi oamenii care au avut un succes nebun şi care continuă să ne eclipseze cu rezultatele lor remarcabile, cu strălucirea lor, şi-au descoperit talentul cu care au fost înzestraţi. Acesta este şi motivul pentru care ei reuşesc să se conecteze atât de uşor la public. Ceea ce altora li se pare greu, lor li se pare foarte uşor. Ceea ce alţii nu reuşesc să realizeze într-un an, ei realizează într-o lună. Ei şi-au descoperit la timp adevăratul potenţial şi au învăţat să se folosească de el. Iar lumea îi iubeşte pentru asta.

Cât de realist este leadershipul în zonele tale de influenţă în contextul acumulării unui set de valori şi concepţii asupra atitudini şi acţiunii cerute de normele unei clasări pe prima poziţie?

Ca lider trebuie să arăţi că leadershipul este realist, nu subiectiv, în zonele tale de influenţă. Poţi afirma cu mult temei că există un realism în leadershipul tău, doar dacă acesta lasă să se vadă acea cunoaştere, acea expresie a potenţialului tău care rezidă din actul de autoobservare şi autoevaluare a capacităţilor proprii.

Leadershipul este o artă care exprimă însuşirile tale cele mai preţioase. El se caracterizează prin caracterul tău puternic, prin eforturile tale, prin pasiunile tale – el trebuie să găsească un atât de imens răsunet în sufletul tău încât să radieze o strălucire cât mai intensă în jurul tău.

Leadershipul nu e o ştiinţă care se bazează pe calcule, analize şi probabilităţi, nu este o ştiinţă care utilizează diferite metode şi tehnici, nu se mişcă pe informaţii calitative – ci este o artă, o operă de sensibilitate, de gust, de stil, care solicită un anumit naturalism, care se produce numai atunci când îţi pui în valoare potenţialul cel mai înalt.

Leadershipul este strâns legat de structura ta interioară şi tinde către o anumită obiectivitate. Nu e un demers de natură logică, ci o chemare către acea profunzime a conştiinţei tale care îţi spune: „Da" sau „Nu" atunci când nu reuşeşti să-ţi focalizezi bine atenţia la cine eşti cu adevărat, atunci când tinzi să te abaţi de la percepţia realităţii.

Clasarea pe prima poziţie este expresia unei atitudini constructive faţă de modelul de decizie care cere o anumită obişnuinţă a funcţionării în termeni de autodeterminare, cu valoare imperativă: luptă sau renunţă.

Leadershipul creează o conexiune stabilă şi fără întreruperi între tine şi ceilalţi oameni. Dacă îţi respingi propriile înclinaţii şi ambiţii, dacă nu-ţi valorifici potenţialul tău maxim, dacă talentele tale nu ies în evidenţă vei eşua în a construi relaţii cu ceilalţi oameni.

Nu vei putea niciodată să stăpâneşti arta conducerii, nu te vei simţi niciodată fericit şi împlinit pe deplin dacă nu încerci sa descoperi ce anume face potenţialul tău să „ticăie", dacă nu descoperi în ce anume excelezi. Care este lucrul la care te pricepi cel mai bine? Ce anume face potenţialul tău să „ticăie"?

Potenţialul pe care ţi-l dă sfera ta de activitate este asemenea unei oglinzi: felul cum te priveşti şi îţi afişezi rezultatele revelează acea forţă a pasiunii pentru creşterea performanţei.

Ce spunea Mark Fisher, autorul celebrei lucrări „Milionar peste noapte " este foarte adevărat: " *Oamenii de succes sunt mânaţi de pasiunea din inima lor. Ei sunt nişte romantici, indiferent dacă este vorba de arta sau de lumea afacerilor. Intră în acţiune datorită bucuriei pe care o au vizavi de ceea ce fac şi dorinţei lor de a descoperi produse sau servicii noi, de a-şi asuma noi riscuri, de a face faţă unor noi provocări. "*

Acesta este şi **secretul liderilor:** ei fac exact lucrurile pe care le ştiu cel mai bine să le facă, şi de aceea stabilesc uşor legături cu ceilalţi oameni. John Lennon, Pele, Jim Carey, Christina Aguilera confirmă acest adevăr. Leadershipul tău are un efect de „strălucire"?

Arta conducerii începe cu identificarea a ceea ce vrei să realizezi în urma implicării tale într-o anumită activitate şi se continuă cu creşterea valorii potențialului de reuşită.

Ca să ajungi lider într-un anumit domeniu, ia în vizor numai acel lucru la care te pricepi cel mai bine. Dacă eşti talentat într-o anumită direcţie, atunci leadershipul tău nu va întâmpina prea multe dificultăţi.

Tu cum poţi să produci o „strălucire" intensă în jurul leadershipului tău? Ai un talent anume? Descoperă-l şi utilizează-l la maximum – acesta este secretul în leadership.

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-liderilor.html

Secretul unei descoperiri diacronice şi actuale

On Octombrie 29, 2010

Înainte să reprezinţi progresul lumii învaţă să înţelegi ce presupune acceptarea de sine într-o lume care nu îţi acceptă viziunea.

Iată cum se încheie minunata carte "Robur Cuceritorul" scrisă de Jules Verne, şi ce avem de învăţat de la acest personaj:

- Cetăţeni ai Statelor Unite, experienţa mea s-a încheiat şi pot să vă împărtăşesc de pe acum părerea ce mi-am format-o: cred că nu trebuie să precipităm niciodată lucrurile, nici chiar când este vorba de progres. Ştiinţa nu trebuie s-o ia înaintea moravurilor. Sunt pentru evoluţie, mai degrabă decât pentru revoluţii. Într-un cuvânt, fiecare lucru se cuvine făcut la vremea lui. Ar însemna să sosesc prea curând azi ca să pot birui atâtea interese deosebite contradictorii. Naţiunile nu sunt încă de ajuns de coapte pentru a realiza o unire.

Plec, aşadar, luând cu mine secretul descoperirii mele. Secretul acesta însă nu va fi pierdut pentru omenire. Lumea îl va dobândi în ziua când va fi destul de luminată ca să tragă foloase de pe urma lui şi destul de înţeleaptă ca să nu abuzeze de el. Cetăţeni ai Statelor Unite, bun rămas !

Şi acum rămâne totuşi întrebarea: "Cine este Robur? Se va şti vreodată? Se ştie chiar de pe acum. Robur este ştiinţa aşa cum va fi peste ani, poate chiar mâine. Este rezerva sigură a viitorului. Dar cu Robur Cuceritorul ce se întâmplă? O să se mai arate vreodată, aşa cum a făgăduit?

Nici vorbă că da ! O să vină să dea în vileag secretul unei descoperiri în stare să schimbe condiţiile sociale şi politice ale omenirii.

Leadership: Poţi să consolidezi legătura dintre ştiinţă şi credinţă printr-o reflectare a predestinării tale ce purcede din vecinătatea unui destin de excepţie care îşi asumă o istorie, şi care totodată poate fi rescris?

Ceea ce eu numesc progres, sau geneza unui popor, se defineşte prin referirea la raportul dintre tradiţie şi inovaţie, dintre influenţă şi asimilare creatoare, fiind interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondenţe între interiorizarea unei experienţe valide de creaţie şi bucuria atingerii unei certitudini, greu cucerite.

Iar dacă progresul este greu de atins, prin referire la o tradiţie care semnifică dobândirea unei noi vieţi spirituale, deci dacă adevărata credinţă reprezintă o contribuţie a omului la dezvoltarea ştiinţei, îmbogățind-o cu o analiză complexă conceptual-practică a argumentelor pro și contra diverselor invenţii şi tehnologii, atunci Robur Cuceritorul a făcut dovada unei previziuni remarcabile: când oamenii vor conştientiza importanţa trecerii de la o etapă la alta a dezvoltării, abia atunci ei vor putea să aibă pretenţii la o viaţă mai bună.

Cititorul îşi va întări conştiinţa unităţii diacronice (evolutive) dar şi actuale a Credinţei, constatând în cât de unitară a fost şi a rămas ştiinţa de-a lungul timpului, dacă va înţelege că adevărata moştenire a Divinităţii este acea forță motrice a progresului care posedă capacitatea de a se împotrivi și opune rezistență degradării acestei lumi.

De fapt, necesitatea actului de creaţie care leagă ştiinţa de adevărata credinţă, spre atingerea unei dezvoltări durabile, prin corespondenţă cu valorizarea inovaţiei bazată pe informaţie şi cunoaştere, se califică ca o tentativă de a influenţa perspectiva de a vedea în viitor. În timp ce posibilele certitudini ale ştiinţei, conştientizarea acelor forţe aflate în centrul cultivării Divinităţii, au ca punct de pornire experienţele valide de interpretare ale fenomenelor şi evenimentelor lumii înconjurătoare care îngăduie sporirea inteligibilităţii şi controlul lor.

A fi predestinat unui destin de excepţie care îşi asumă o istorie, şi care totodată poate fi rescris, înseamnă să conştientizezi importanţa încercării celorlalţi oameni dinaintea ta de a împinge mai repede lumea spre evoluţie. Într-adevăr, este de dorit să urmărim evoluţia şi progresul, iar asta înseamnă să depindem de evoluţia şi progresul unei societăţi pline de informaţii atrăgătoare şi halucinante.

Leadershipul este consecința unei istorii care presupune alinierea unei întregi societăţi la standardele de viziune şi competenţă a câtorva oameni singulari care au ştiut să spună "DA" unei viziuni extraordinare, acolo unde toţi ceilalţi au spus "NU".

Secretul unei descoperiri diacronice şi actuale îl vom găsi numai în analiza progresului accelerat al ştiinţei şi tehnicii pe care o propun ca afirmare intuitivă a funcţiilor intelectuale. Căci omul care îmbrăţişează ştiinţa este un gânditor care a refuzat să facă parte dintr-o turmă ce urmează clerici din afara timpului, pe această cale analizând tendințe și fenomene esenţiale din societatea actuală, şi care poate intra în "Mintea Divină" după ce a transcens limitările umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-unei-descoperiri-diacronice-si-actuale.html

Secunda neagră din timpul trecător

On Iunie 24, 2013

Tempereaz‍ă-ţi nevoia de a-ţi însuşi ştiinţa cea mai înaltă, astfel încât să eviţi acel conflict cu tine însuţi care te poate duce în pragul unui final trist.

Johann Friedrich Böttger a fost un alchimist, chimist și inventator german. El a fost cel care a inventat porțelanul de Saxonia, ducând la întemeierea unei industrii care a devenit tradiţională în Europa. Cu toate acestea, soarta lui a fost una neaşteptat de înşelătoare. Iată ce aflăm despre celebrul alchimist de la scriitorul M. Solomon, în cartea "Lumini în Retortă":

La 23 ianuarie 1710, regele poloniei Frederick Augustus semnează un decret prin care înfiinţează o manufactură de porţelan, ale cărei venituri aveau să cotribuie la îmbunătăţirea situaţiei finainciare a Saxoniei, grav zdruncinată după invazia lui Carol al XII-lea al Suediei. Decretul conferă drepturi speciale persoanelor eminente care se ocupă de producerea porţelanului alb.

Dar Bottger se află în arest, sub ameninţarea pedepsei cu moartea pentru o ipotetică înşelătorie. Îl slujeşte pe rege doar pentru a-şi câştiga libertatea. Astfel, încurajat de succesul descoperiri sale, alchimistul trece la noi încercări. El este urmărit de gândul găsirii unei argile cu aceleaşi proprietăţi de vitrifiere, dar de culoare albă. Şi reuşeşte.

Regele este foarte mulţumit de munca lui Bottger care, la rândul lui, se simte îndreptăţit să-şi ceară eliberarea. Dar Frederick Augustus nu vrea să scape din mână un om de o asemenea valoare, îi impută mereu câte o vină ipotetică, sau o datorie, sau diverse erori. Aur nu ştia să facă Bottger, dar porţelan dur ştia prea bine. Şi acest secret trebuia păstrat.

Bottger a rămas prizonierul regelui toată viaţa. La vârsta de 35 de ani, în 1719, el moare sărac, chinuit de dorinţa de libertate, ros de alcoolismul la care l-a împins tragica soartă. După moartea lui Bottger, regele a continuat să încaseze veniturile aduse de manufactura din Meissen.

Leadership: Poţi să-ţi îmbunătăţeşti capacitatea de a reacţiona eficient la situaţiile de viaţă mai puţin predictibile, încât să obţii o viziune mai clară asupra asupra relaţiei "condiţionare-sacrificiu"?

În înţelegerea raporturilor de dependenţă între dezvoltarea vieţii sociale şi a celei cultural-profesionale, nu ezit să-i atenţionez şi chiar să-i reproşez aceluia cu o viziune prea încărcată asupra relaţiei: condiţionare-sacrificiu. Un astfel de om merge pe linia cea mai avansată, dar şi cea mai subţire, auto-reducându-se la prototipul omului modern, al descoperitorului, al omului de ştiinţă care poate întâmpina, stoic, orice reţineri de natură emoţională.

Esenţa vieţii lui se poate pierde în esenţa timpului, pentru satisfacerea nobilei sale dorinţe de a şti, de a pătrunde în secretele lucrurilor, din centrul marilor cuceriri din culisele ştiinţei. În tot acest timp de căutări ale adevărurilor neştiute, forţa lui spirituală şi emoţională se poate estompa încetul cu încetul. O coroană de lauri care cu greu se vestejeşte şi lasă urme adânci în propria fiinţă, cu atât mai mult cu cât peste ştiinţa de a accepta cine eşti se suprapune ştiinţa de a trăi în armonie cu o realitate autoimpusă.

Ori de câte ori încerci să ieşi din rutina cu care te-ai obişnuit, în încercarea de a-ţi dezvolta

potenţialul de leadership, te afli în faţa porţii adverse: logica şi raţiunea. După ce-ai trecut superb de toţi adversarii, vrei să deschizi scorul. Raţiunea ta de a fi şi propria-ţi identitate se modifică brusc. Şi tot ce faci gravitează în jurul noului tău moment de a înscrie un succes. Dar ele pot ajunge să fie în contradicţie cu raţiunea celorlalţi. Te bucuri, dar în acelaşi timp cineva pierde - Egoul tău.

Leadership: Descoperile tale te obligă să-ţi aduci aportul la constituirea unei noi imagini despre tine ca dependent de un "cost" semnificativ de întreţinere a vieţii, sub aspectul validării unei singure opţiuni posibile de justificare a deciziilor de a nu te plafona?

Greşeala enormă pe care a făcut-o Bottger a fost aceea că rezultatul experienţelor sale a ajuns la urechea unor oameni puternici, fără să propună în prealabil un contract pe măsura valorii descoperirii sale. Şi nu doar atât, el a fost "săltat" din planul vieţii normale fiindcă a susţinut că poate obţine aurul prin transmutarea aramei, afirmaţie care la vremea respectivă a fost doar o amăgire. Practic, i-a lipsit capacitatea de percepţie a valorii descoperirii sale.

Iar când a descoperit formula porţelanului, care valora aproape cât greutatea lui în aur, a fost deja prea târziu să mai schimbe ceva. Imaginea lui despre lume a căpătat aura unui gladiator aruncat în arenă de un sistem pe care nu-l mai poate opri, iar singurul "cost" semnificativ de întreţinere a vieţii sale a constituit doar afirmarea în istorie, intrarea în legendă.

Egoul este măsura propriei ştiinţe şi a propriei neştiinţe, contribuind la validarea unei singure opţiuni posibile de justificare a deciziilor de a nu te plafona: "Fii deosebit prin a nu te face cunoscut prea devreme", altfel rişti să rămâi prizonierul unei perioade de timp când "toţi vor să profite de tine".

Cu cât Egoul te împinge să te mândreşti mai mult cu tine însuţi, încă de la primele descoperiri, cu atât trebuie să te ţii departe de ochii lumii. Altfel rişti să nu te mai poţi dezlipi de alţi oameni mult mai abili şi mai puternici decât tine, care vor şti să profite de pe urma ta.

Leadership: Care poate fi măsura propriei tale fericiri în culmea prosperităţii, dacă nu te poţi bucura de avantajele unei investiţii dobândite în timp printr-un efort de reconfigurare interioară?

Ca urmare, focul scapă de sub control. Intri într-un loop temporar, eşti sufocat de un noian de întrebări dificile, de paradoxuri, ambiguităţi şi decalaje între semnificaţie şi sens. Scăpări de înţelegere a cauzelor şi efectelor. Ceea ce trezeşte o teamă nejustificată de tipul “cine mă poate oare salva”, care îţi reduce energia de activare a reacţiei de orientare.

Iar leadershipul îşi limitează astfel calitatea, prin faptul că nu reuşeşti să te dezlipeşti de acea parte din tine care îţi comandă să te arunci într-o luptă care nu se va sfârşi niciodată. O luptă în care ştiinţa te face oricând knockout, căci nu o vei putea cuprinde niciodată pe de-a-ntregul.

Temperează-ţi nevoia de a-ţi însuşi ştiinţa cea mai înaltă, astfel încât să eviţi acel conflict cu tine însuţi care te poate duce în pragul unui final trist. Efortul de reconfigurare personală presupune să-ţi evaluezi şansele de reuşită într-o anumită direcţie, în aşa fel încât să nu contrazici imaginea pe care te aştepţi s-o vezi la tine în caz de eşec.

Prima lege a alchimiei ţine de modul cum îţi foloseşti capacitatea de percepţie a valorii descoperirilor tale, încât să nu ajungi să fii transformat în prizonierul propriei limitări în diversele aspecte ale vieţii.

Secunda neagră din timpul trecător aduce în prim plan acel moment din viaţa celui ce se vrea un lider de excepţie, care-l determină să găsească răspunsuri la absolut toate necunoscutele din evoluţia lui şi a altora, disecând timpul trecut, prezentul şi viitorul. Desigur, aruncând o privire în trecut, înseamnă să iei aminte la greşelile importante ale altora pentru a nu le repeta în viaţa ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/secunda-neagra-din-timpul-trecator.html

Self Control

On Octombrie 02, 2017

Înainte să crezi în ceva trebuie să te prefaci că îl crezi.

Noaptea este lumea mea, la fel cum soarele este primăvara din sufletul meu. Nu doar ca rezultat al efectului unui contrast de umbră şi lumină, de la un moment la altul sau de la un loc la altul, ce îşi au inspirația de la modelul unei vieți construite în jurul cărților și ideilor proaspete ce descriu complicata traiectorie a simţămintelor de moment, mai mult uneori decât prin prisma raţiunii. Ci ca o solicitare a confirmării gândului captiv într-un joc real: *„I'm living in the forest of my dream".*

Acolo unde viața sufletească încâlcită pătrunde în acceptarea celor două măști: a trăitului în ascuns și a creației prin funcțiunile Spiritului Infinit, pe care închipuirea unui decor plin de mister mi le așterne în cale ca pe o experiență a unei rătăciri asumate, în sfârşit ceva vrednic de făptura mea complicată şi plină de pasiune, se revelează o nouă lume, superioară celorlalte abordări unilateraliste.

Another night, another day goes by, and I am still trapped in the Realm of Twilight, using the Inverse Spell of Forgetting Who I Am.

Ca un artist închis în singurătate, așternând repere ale zbuciumului său în spațiile necuprinse ale acestei lumi necunoscute, căruia i se înșiră de o parte și de alta a cortinei aparenței o slăbiciune numită *"I haven't got the will to try and fight"* , în primul rând interpretativă, până când voi reuși să o străpung şi să o sfâșii de tot, mă cuprinde îndoiala cu privire la trăinicia trecutului, la realitatea şi statornicia prezentului.

Oare arta poate scoate la iveală sensul ascuns al unei identități pline de *dark and light* , tratând cu talent şi zel maxim facerea acestor luminători cerești - soarele şi luna, nu neapărat mărturia unei conștiințe tulburi sub un cer acoperit de nori? Cât timp mă pot cufunda într-un mister mai negru ca niciodată, în interiorul unei enigme mai grele ca timpul, prin comparație cu distribuția șansei de a demonstra că pot folosi în avantajul meu experimentul unei izolări în cochilia unei credințe oarbe? *„ Before the morning comes, the story's told."*

Leadership: Adopți o poziție neutră, intermediară, între învins şi învingător, atunci când asupra ta planează incertitudinea realității?

Cât despre refugiul meu în obscuritatea celui mai profund mister, ca în adâncul unei temnițe chinuitoare, sau între zidurile convențiilor şi prejudecăților, care atrage rolul de santinelă în fața unei apărări foarte vulnerabilă, aş vrea să pot să dau aceeaşi replică dintr-o scenă din romanul Doctor Faustus: *"De-ai cunoaște spiritul legăturii dintre noi, ai şti că liniştea mea nu-i de loc ameninţată, ci dimpotrivă, totul are la temelie calmul şi pacea, o fericire aşezată şi netulburată."*

O poziţie neutră, intermediară, între învins şi învingător, a celui asupra căruia planează incertitudinea unei realități copleșite de temeri şi fantasme, se obține în același fel în care ai tăia o bucată dintr-un film care rulează în negativ într-o sală slab luminată: fără ca ochii să lăcrimeze, fără ca cineva să-şi dea seama ce se petrece, fără ca nimănui să îi pese de aceste lucruri.

Poziția pe care o adopţi în faţa realităţii este un tur al resorturilor cele mai intime ale vieții

sufletești. Înainte de a te angaja într-o depășire a limitelor de rezistență în fața incertitudinilor care te apasă, trebuie să iei parte la acest tur.

Prin efectul angajamentului în obținerea unei atmosfere pline de tensiune pe care o inspiră slăbiciunea numită *inteligenţa sufletului sincer* , şi pe de altă parte, formele ample, epurate de detalii, înscrise riguros în compoziţia unui "Self Control" purtat de-a lungul vieții, servind a mă proteja de abuzul oricăror vanități aprinse în vârful unui decor scriitoricesc, de marile frustrări şi resentimente, îmi apropii tuşa creaţiei mele poetice de locul privilegiat al neliniștii artistice, de mare anvergură şi intensitate.

Uneori întunericul - *You help me to forget to play my role !* - este un fragment de timp decupat dintr-o împăcare cu angoasa, cu care încă mai sunt în contact nemijlocit, minunată apropiere de ceva ireal, dar totuşi posibil, un scenariu născocit de creierul meu şi pus în contradicţie cu atracţia faţă de melancolia recurentă. Un traseu parcurs prin descoperirea unui simptom dispoziţional al vieții în stare de germinaţie, a unei compulsii defensive, a unei formaţiuni reacţionale, continuată cu acea stare de blocaj apărută ca în urma unui eveniment traumatic.

Leadership: Reuşeşti să conştientizezi la nivel de percepţie ceva ce există dincolo de ce se vede?

Datorită contactului meu cu Adrian Leverkuhn din opera lui Thomas Mann, am ajuns să reflectez la complexitatea condiţiei umane, la limitările ei dar şi la posibilităţile de a le depăşi *on this night that will never go* :

"O operă este făcută din munca artistică în scopul creării aparenţei - şi se pune întrebarea dacă în stadiul de astăzi al conștiinței şi cunoașterii noastre, al simţului pentru adevăr, acest joc mai e permis, dacă mai e admisibil din punct de vedere intelectual, dacă mai poate fi luat în serios, dacă opera ca atare, ca plăsmuire autonomă şi armonic organică, mai poate sta într-un oarecare raport legitim cu totala incertitudine. Dacă nu cumva orice aparenţă, chiar şi cea mai frumoasă, ba tocmai cea mai frumoasă, n-a devenit azi minciună."

Întotdeauna când încerci să te încui într-un întuneric de nepătruns, adânc şi misterios ca o uşă spre un univers paralel unde timpul se scurge invers, asemenea unei întrebări la care nu primeşti niciun răspuns, se întâmplă să retrăiești culminant acea stare incitantă de cercetare care susţine generarea unor noi teorii sau modele plecând de la *"nothing matters"* şi continuând cu *"I never stop myself to wonder why"*.

Tot ceea ce se întâmplă într-un stop-cadru din lung metrajul realității reprezintă fundamentul unei minciuni pe care o inventezi nu atât pentru că ai fost constrâns, ci pentru că ai dorit să o crezi și în numele căreia te-ai lăsat folosit. Minciuna poate fi combătută prin trăirea minunii unei lumi noi, prin asumarea unei identităţi de simţire stabilită între conceptul de "alteritate" şi "spaţiu privat".

„I must believe in something, so I'll make myself believe it."

Minunea care te ajută să trăieşti este să crezi în ceva care este greu de văzut sau să cauți în continuare ceva care este foarte greu de găsit.

Self Control este însușirea omului de a se elibera din ceea ce pare a fi capcana fatală a circumstanțelor pe care le-a creat sentimentul de detașare de sine. Nu mai ești tu atunci când îți pui la îndoială calitățile, identitatea și crezurile.

Dacă vrei să treci peste un moment de slăbiciune, uneori trebuie să crezi în ceva care nu e neapărat adevărat. La fel se întâmplă și dacă tinzi să te adâncești într-o limitare de natură spirituală, emoţională şi, câteodată, fizică.

*** Notă:** Laura Branigan - Self Control

Self Leadership

On Iunie 22, 2018

Înainte să te ridici in fruntea oamenilor învață să te orientezi spre conţinutul motivaţiei care dă un sens înălţător vieţii tale în cadrul unei opere de artă.

Viaţa mi-a pus în jocul ei intrigant un sistem de schimbări vizând destinul unei lumi tot mai abătută de la planul divin, pe măsură ce evenimentele haotice se intensifică faţă de o realitate tot mai ostilă, împotriva căreia am început să lupt cu stiloul unui veritabil romancier care scrie istorie şi cu metodele unui artist conceptual care vede lumea pictată într-o expresie de uimire.

Ca un excelent jucător de şah aflat într-un continuu exerciţiu cu el însuşi, viaţa mea îşi încredinţează prima mutare caracterului unitar al ştiinţei, salvându-mă astfel de la o rătăcire fără traseu prefigurat înlăuntrul unei teme de consistenţă nebuloasă. Dincolo de toate, am suficient de mult spirit pentru a realiza imediat adevărul exprimat de un campion, că un astfel de joc este echivalent cu părăsirea stării de echilibru primar, static şi sigur, pentru căutarea unui alt tip de echilibru, care este progresiv, dinamic, nesigur.

Şahul se întretaie cu arta în punctul în care sunt nevoit să mă supun unor reguli mai stricte, cu care nu aş fi de acord în mod normal. Dar pentru că ordinul vine de Sus, de la Cineva mai puternic decât mine, nu pot face altceva decât să spun “Da” unui destin necunoscut.

Leadership: Ești dornic de a tinde spre cunoașterea supremă, **depășind** limitele autosuficienței prin **aventurarea** dincolo de ceea ce este cunoscut?

Aripile îngerului din mine, bătând cu însufleţire spre cele mai de sus şi mai desăvârşite, avântul spre marea cunoaştere, tendinţa spiritului de a se descătuşa de apăsarea terestră, pun în lumină gloria unei atenţii divine îndreptate spre setea de îmbrăţişare a unei incursiuni în mijlocul unei lumi ce păstrează încă puritatea şi farmecul naturii puţin atinse de om.

Culoarea pe care o dau scrierilor mele, sângele jertfei lui Hristos şi a martirilor, a iubirii şi a focului de Rusalii, un limbaj universal nonverbal folosit în mod intuitiv care trece dincolo de orice limite impuse de condiţia umană, este o aripă de lumină învârtoşată, zburând de una singură spre cele neştiute, dar, mai ales, spre cele voit ignorate de muritorii unei cetăţi învinse, numită "autosuficienţă".

Toate aceste consideraţii sunt destul de hazardate atunci când se revendică o vestire eficientă a cuvântului scris cu italice în versul *„Şi eu poate sunt nobil”* , în ciuda transparenţei neschimbate a energiei ce împiedică sufletul și mintea să se ridice spre lumină. Încerc să fac abstracţie de apartenenţa mea la contrastul dintre alb şi negru de pe tabla unei totale nemişcări, în felul în care îmi accept soarta, rătăcind fără noimă pe urmele unei reînnoiri după care habar nu aveam că tânjeam câtuşi de puţin.

Leadership: Motivaţia care dă semnificaţie vieţii tale depinde de percepţia ta asupra capacităţi de a realiza o sarcină spirituală, precum şi de valoarea pe care o atribui acestei sarcini?

Dincolo de participarea la viaţa densă a lucrurilor şi fenomenelor, prin proiecţia unei estetici legate de teoria şi promovarea unei arte misterioase, mi-am făcut obiceiul ca la sfârşitul fiecărei zile să-mi pun 4 întrebări, la care ar trebui să reflecteze orice erudit pus în situaţia

de a da o semnificaţie statutului său de refugiat într-un ţinut narativ, şi totodată imaginar, în contact direct cu toate timpurile cărora le aparţine prin sondarea abisalităţii sale:

1. Cum am contribuit la dezvoltarea ştiinţei?

2. Cum am contribuit la extinderea universului?

3. Se îndreaptă lumea în altă direcţie datorită a ceea ce se petrece în mintea mea?

4. Ce motiv bun ar avea Dumnezeu să-mi facă o stea pe cer?

Preţul amintirilor care rănesc, servite la masa destinului, capcana imaginilor şi proiecţiilor care mă leagă de viitor, izvorăsc din prezentul unei enigme în care trăiesc fără să-mi dau seama, la care se adaugă schimbarea de paradigmă de la cea a unei revizuiri de tip instantaneu la cea de evaluare continuă.

Leadershipul adevărat nu este o mutare finală pe tabla de șah a vieții, ci o călăuzire conștientă către împlinirea sufletească care eliberează spiritul de constrângerile impuse de circumstanțe și îi permite să prospere dincolo de limite.

Tabloul lumii în care domină negrul şi albul pe o tablă de şah care arde de nerăbdare ca cineva sau ceva să facă mutarea finală, matul unei vieţi cu toate momentele ei de cumpănă, pare a fi pictat cu sângele unui artist necunoscut care s-a sinucis imediat după ce l-a terminat, din lipsă de motivaţie. O pictură originală încărcată de conţinut, raritatea cu care cineva îşi arată independenţa faţă de clişeele unei gândiri fade - ca un manifest de libertate faţă de cele privative, inspiră idea de a realiza o artă plină de intelectualism pasibil a steriliza misterul poetic.

Perfecţiunea este geometria secretă a formei şi a fondului, în niciun caz o culoare aruncată la întâmplare pe lungimea unei vieţi îndelungi care nu-şi găseşte o formă de satisfacţie totală, altceva decât ceea ce simţi în căutarea unei justificări a ipotezelor pe care se bazează proiecțiile conştiinţei.

După cum se poate intui, valoarea sarcinii spirituale pe care o abordez în formarea conceptelor de leadership depinde, mai întâi de toate, de împlinirea sufletească care mă face să simt că am avut impact asupra acestei lumi. Apoi, depinde de mâna destinului care mă călăuzeşte acolo unde trebuie să fiu şi să înfăptuiesc „lucrarea" unirii cu prototipul unei fiinţe umane perfecte.

Leadership: Poţi să te propulsezi dincolo de limitele credibilului, studiind forma şi proprietăţile unei gândiri axate pe imortalizarea destinului omului de creaţie într-o capodoperă a literaturii universale?

Chiar în acest moment citesc descrierea cărţii "Tabloul Flamand", de Arturo Perez-Reverte: " *O restauratoare de artă găseşte o inscripţie misterioasă în forma unei table de şah pe un tablou al unui pictor flamand din secolul al XV-lea. Surprinzătoarea descoperire determină o galerie întreagă de personaje să înceapă o aventură plină de riscuri pentru a dezlega enigma. Dar nu e vorba de o enigmă oarecare: aceasta constituie cheia unui secret care ar fi putut să schimbe istoria Europei. Mişcările de şah marchează, pas cu pas, succesul sau eşecul anchetei, mereu pândită de diabolicul joc de capcane şi echivocuri, la care participă nu numai pictura, ci şi muzica, literatura, istoria şi matematica."*

Între mine şi cartea de faţă cred că există o asemănare, printr-o incertitudine care mă aruncă într-un păienjeniș de dubii legat cu justificarea cu care îmi înfrunt destinul, exprimată în modul unui pictor de a înfăţişa o realitate net diferită de cea ştiută de toată lumea. Dacă mă adâncesc într-un stil de viaţă care-mi permite să fiu comod şi amorţit, nu mă mai pot transforma într-o enigmă pentru ceilalţi. Aşa e şi cu viaţa pusă în slujba creaţiei, este simbolul unui paradox: ea trebuie consumată din abundenţă, dar niciodată nu se consumă.

Cea mai înaltă menire a omului pe Pământ este să atingă desăvârşirea. Să găseşti fix lucrul pentru care te-ai născut şi să-l sculptezi în înaltul cerului cu mână de maestru. Urmează să-ţi închipui că pătrunzi în plin Orient, că te adânceşti într-un vis ca în „O mie şi una de nopţi" şi devii prizonier în adâncul unui poem scris cu ajutorul culorilor în loc de cuvinte.

Literatura de leadership nu trebuie dominată de teorie, ci de sensibilitatea similară artei. Acest gen literar trebuie să manifeste o deosebită predilecţie pentru efectul de contrast sau de adâncime pe care-l dă o imagine constituită din puterea sufletească pe care o are omul în spaţiul de creaţie, din virtutea cu care omul se simte îmbogăţit după experienţa spaţiului de exprimare a artei în diversitatea formelor sale şi, mai ales, din simţirea cu care omul se îndreaptă spre Dumnezeu printr-o activitate neobosită.

Imaginea care te inspiră spre a face schimbări importante în viaţă este împlinirea unei ascensiuni spre culmile mândriei de a fi superior acestei lumi, a cărei poveste cutremurătoare farmecă generaţie după generaţie de cititori.

Self Leadership reprezintă expunerea în cadrul unei proiecţii vizuale a unui mesaj, a unei idei, pentru o perioadă de timp suficient de lungă încât creierul lumii să o poată înregistra în mod conştient ca un fel de efect al tentaţiei "fructului oprit". Acesta devine cu atât mai tentant cu cât regulile de construire a unei semnificaţii acordate vieţii sunt prezentate ca o enigmă învăluită într-o ghicitoare.

Înainte să-i conduci pe ceilalţi oameni trebuie să conştientizezi faptul că te afli în marele teatru experimental al vieţii nu doar pentru a fi citit de restul lumii, ci pentru a juca tu însuţi un rol de voluntar în derularea unei enigme numită "motivaţia desăvârşirii", la care lumea nu trebuie să renunţe.

N-am crezut dintotdeauna în mine, dar acum cred cu toată puterea. Desăvârşirea mi-a fost hărăzită fiindcă am pus la dispoziţia universului o parte din mine care contemplă „cum ar fi să"... şi duce întotdeauna planul până la capăt.

Source: https://neculaifantanaru.com/self-leadership.html

Self-Raising Flower (II)

On Aprilie 23, 2021

Asumă-ţi realitatea pe care o creezi, fără să te detaşezi de propriu tău Eu.

Un om scrie şi altul se simte trântit pe caldarâm când citeşte. Dar în toate lucrurile este o legătură şi nu toţi oamenii văd la fel privind acelaşi cuvânt. Aşa că mă gândesc în sinea mea: bine să ne limităm doar la cuvinte. Deseori trecem sub tăcere faptul că ne acceptăm greu unii pe alţii, eventual abia ne transmitem un salut, crezând că totul ţine de spaţiul din afara comunicării ca să fim împăcaţi cu noi înşine.

Cuvintele sunt cercul de foc al încrederii în sine, miracolul unei tămăduiri care îţi ia orice durere. Doar natura îmi este cel mai bun prieten, cu precădere în cazul când scriu cu aceeaşi mână cu care însăşi natura m-a înzestrat, nădăjduind că astfel îmi voi afla rostul într-un spaţiu al meditaţiei, al reculegerii şi al descoperirii de sine. Devine cu atât mai necesară această apropiere de mine însumi cu cât scrisul capătă proporţiile obiective ale evoluţiei naturii, uneori răsfirându-se în prefigurări inedite de varii orizonturi, determinate de motivaţia subiectivă a susţinerii diferitelor idei.

Nici nu-i de mirare. Am înţeles că viaţa se scurge ca bătaia din aripile delicate ale fluturelui, iar cuvintele mele nu pot opri cursul firesc al naturii. Ele îşi pot lua zborul precum albinele spre o floare a libertăţii, ori spre o floare a purităţii încărcată cu polenul staminelor care, în timp, vor ajunge la maturitate. Dar nu toţi oamenii au ajuns la maturitate.

Leadership: Eşti în stare să înfrânezi conflictele tale lăuntrice prin dăruire şi ordine, datorită unei capacităţi de interconexiune cu natura ce îţi poate individualiza Creaţia?

Nu-i o legendă că florile ce trăiesc din rodul-pământului sunt flori fierbinţi care, asemenea cuvintelor cresc numai din dragoste, din adevărata apreciere a sinelui. Sunt cazuri când fluturele trebuie să se lase condus de destin şi ajunge să se odihnească abia atunci când ajunge la capătul drumului, alteori el trebuie să aştepte până când aripile se uscă pentru a zbura.

Dar oamenii care scriu, la fel ca oamenii care citesc, nu toţi cercetează cuvintele care sunt eligibile pentru asigurarea polenizării încrucişate a florilor frumoase menite să atragă şi, mai ales, să reţină micile vieţuitoare. Faptul că izbutesc să evit orice conflict lăuntric, să duc bătălia din spaţiul realităţii, chiar să produc o hiperbolizare a unei identităţi corespunzătoare cu cea din spaţiul realităţii fizice, dar pe plan spiritual, este o capacitate a artistului de a imita natura şi de a crea o iluzie puternică.

Fiecare cuvânt poate avea un miros aparte, diafan, sublim, poate avea un gust dulce şi aromat, numai dacă ştii să-l asociezi florilor din care se produce mierea, nu doar cele din care se împletesc cununi în care micile vieţuitoare se strecoară fără să fie băgate în seamă. Temeiul creaţiei mele este ideea că orice realitate terestră poartă în sine în chipul unei forţe a naturii redate cu ajutorul cuvintelor. Simplu de realizat la prima vedere, cu toate acestea eu încă îmi caut cuvintele…

Leadership: Îţi orientezi demersurile livreşti spre autenticitatea unei lumi edificată pe distincţiile operate de intelect şi de stările emoţionale provenite din expresiile unui limbaj bazat pe percepţia vizuală?

Ar mai fi ceva. Cuvintele cu multiple înţelesuri. Particularitatea lor este că ele cresc din organele plantelor de depozitare suculente. Alteori cuvintele de acest fel emit un parfum deosebit, specific florilor pe care le vizitează femela albină *Euglossa Cordata* , descris doar într-un singur mod: AWESOME. Este începutul unei poveşti fabuloase pe care numai copiii o pot îmbrăţişa. Şi astfel, cuvintele scapă de năpasta unor judecăți strâmbe şi condamnări fără vinovăție.

De fapt, cuvintele se umplu cu polen numai atunci când încearcă să copuleze cu florile, sau doar vizitând florile de Anacamptis a căror polenizare este asigurată de albinele ce populează o imagine plină de culoare. Iar mesajul unei picturi care surprinde zborul albinelor sună cam aşa: "Fereşte-te de înţepătura dragostei ! "

Cât de frumos sunt alese cuvintele astea, cu câtă uşurinţă se combină ele în alcătuirea unui buchet de flori în care se remarcă parfumul iasomiei și delicata prospețime a lăcrimioarei.

Din fericire suntem diferiţi, altfel ar fi mare plictiseală. Semenii, îi înţelegem, nu suntem obligaţi să îi şi acceptăm, fiecare rezonează cu ce îi seamănă. Înţelegerea este mai mult decât acceptare, iar dacă accepţi ai multe de făcut după aceea. De multe ori oamenii sunt mai frumoşi văzuţi de la distanţă, la fel ca zborul fluturilor, succesul lor având aceeaşi durată de viaţă ca cea a reginei albinelor. Ei se hrănesc din cartea cuvintelor cu o ultimă picătură de miere.

Însăşi cuvintele pe care le citiţi aici sunt îndulcite cu o miere bogată și hrănitoare de rozmarin, dar nu oricine simte gustul mierii, la fel cum nu oricine simte vibraţia cuvintelor care tocmai pe mine mă conţin.

Leadership: Poţi să surprinzi particularul unei gândiri intelectualiste axată pe cunoaşterea realităţii percepută ca act al existenţei cuvintelor într-un univers încercat de voluptatea imaginilor vii?

Natura m-a cuprins aici ca formă indirectă asupra relaţiei dintre spiritualitate, pe de o parte, şi materie şi formă de de alta. Privind lucrurile în felul acesta ajung să-mi pun întrebări parcă tot mai încuietoare, cuvinte care aduc în atenţie acea predilecţie a unui personaj notoriu din opera Margueritei Yourcenar pentru tot ce este în perpetuă schimbare:

"Din universul ideilor, Zenon se întorcea în universul mai opac al substanţei cuprinse şi delimitate în câte o formă. Ghemuit într-un ungher, la el în odaie, îşi irosea ceasurile de veghe în strădania de a dobândi o concepţie mai justă cu privire la raporturile dintre lucruri, sau în meditaţii neformulate asupra naturii. Corectă astfel acel viciu al gândirii ce constă din a înhăţa obiectele, ca să te slujeşti de ele sau, dimpotrivă, din a le arunca fără să examinezi mai îndeaproape substanţa specifică din care sunt făcute."

Spunând acestea vreau să indic un adevăr al Marii Cunoaşteri: până ce omul nu-şi va conduce cuvintele spre sondarea legăturii dintre fluture şi albină, luând în considerare modul lor de comunicare spre a obţine o armonie a creaţiei (pe care însuşi Creatorul o doreşte şi o va instaura treptat), nici formele variate ale jocului dialectic nu vor apărea ca necesitate în categoriile frumosului.

Marea cunoaştere se concentrează asupra modalităţii de transmitere a sentimentelor sau a trăirilor, cu precizarea că orice se vede poate fi o extensie a unui vis, a unei viziuni, a unei contemplări sau a unei dorinţe.

Marea cunoaştere are ca prim considerent faptul că totul fi poate fi interpretat diferit în

funcție de percepţia vizuală.

Self-Raising Flower este începutul unei schimbări lăuntrice care îşi are izvorul în cultul naturii, cum ar fi pământul, vântul, apa, lumina solară, etc. Trebuie să învăţăm să introducem în lumea noastră lăuntrică orice element al naturii, cu care să comunicăm de-a dreptul, fără învăţător şi tălmaci, ci doar cu sufletul. Aceasta este baza adevărată a alchimiei ce permite realizarea progresivă a Marii Opere Hermetice.

Chiar acum, drag cititorule, încearcă să renunţi la concepte superioare în favoarea unei cercetări mai amănunţite asupra sinelui: ce anume face ca zborul unui fluture să-ţi influenţeze sufletul?

Ce anume determină vibraţia sufletului tău ştiind că, asemenea unei albine, trebuie să faci 3.000 de zboruri pe zi pentru a aduce în stup 100 g de apă? Cum ai putea exprima acestea în doar câteva cuvinte aflate în strânsă legătură cu mama natură?

Source: https://neculaifantanaru.com/self-raising-flower-II.html

Self-Raising Flower (I)

On Aprilie 20, 2021

Felul în care percepi legătura dintre artă şi creaţie este identic cu felul cum percepi legătura dintre ştiinţă şi suflet în contextul cerinţelor unui mediu înconjurător sănătos.

Mi-a plăcut întotdeauna să scriu, să mă las purtat de ritmul motivaţiei inepuizabile, nădăjduind că astfel îmi voi afla liniştea, discernământul creativităţii poetice, identic cu raportul dintre sublim şi efemer. Pesemne, este şi asta o virtute, de a avea o viaţă interioară bogată, la fel cum o trăieşte orice artist al penelului care ştie să se identifice cu ceea ce numim esteticeşte "frumosul unei opere de artă".

Uneori am scris câte ceva pentru cineva aparte, şi chiar şi atunci alăturarea mai mult sau mai puţin întâmplătoare a unor categorii variate de forme artistice au dus în acelaşi punct, la acordul dintre interior şi exterior, dintre convingere intimă şi declaraţie, dintre percepţie şi viziune. Fiindcă scrisul apare în profunzimea fiinţei mele ca un fel de impuls dat de iluminarea divină ca să pot lua de braț libertatea nelimitată a exprimării prin mijloace artistice, în aşa fel încât să observ mai uşor legătura strânsă, sau chiar identitatea percepută dintre rigoarea interpretativă şi claritatea empirică.

A fost atât de interesant să aflu că scrisul, oricât de variat s-ar manifesta în interiorul unui *Inserifamech* (înţeleapta rânduială a marii Creaţii), mai ales pe plan artistic, face acordul întâmplător cu percepţia intimă a unei memorii bazată pe cunoştinţe, ca rod al cercetării oamenilor competenţi în oricare dintre domeniile ştiinţei şi vieţii. Şi mai interesant dect att este interesul pe care mi l-am acordat faţă de ceea ce mă preocupa, lund cunoştinţă de nevoia imperioasă de a mă întlni cu mine...

Leadershipul tău poate fi interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondenţe între limbajul unei chemări launtrice si limbajul exterior al simbolurilor?

ntr-adevăr, de cele mai multe ori am scris doar pentru mine, fiindcă nimeni nu mai este ca mine. Mai bine zis, am rămas acelaşi ca atunci când alergam vara de unul singur pe câmp, adulmecând parfumul plantelor cu petale colorate care, la rândul lor, îşi selecţionau partenerii de convieţuire din lumea insectelor zburătoare. Esenţialul era ca polenul florilor să ajungă pe stigmatul altor flori, indiferent cum se îndeplinea această înfrumuseţare naturală, şi astfel cuvintele mele să capete caracterul descoperirii unei polenizări întâmplătoare.

Explicaţia ştiinţifică a acestei influenţări "de la distanţă la apropiere" urma s-o dau abia mai târziu, când afinitatea reciprocă a insectei şi a plantei ar fi ajuns la un grad uimitor de empatie, nemaiputând trăi una fără cealaltă. Vă las pe voi să decideţi ce anume simbolizează afinitatea reciprocă a insectei şi a plantei în marea carte a Creaţiei.

Au fost şi cazuri cand înţelegerea naturii şi artei, prin actul de creaţie izvort din imitarea naturii, intuind cumva faptul că o creaţie care poate fi înţeleasă de la fiecare nivel de trăire a vieţuitoarelor, de la fiecare mişcare a lor, s-a făcut prin intermediul unei sintetizări a imaginii circumscrise unui tip de realism care reclamă multiple influențe, de la conexionism la simbolism.

Toate acestea se întâmplau într-un moment de transformare personală, când începeam să cumpănesc asupra aportului naturii adus la formarea artei. În acest sens, mă asemănam foarte bine cu un personaj al Marqueritei Yourcenar care pornise în căutarea pietrei filozofale:

"Căci ajunsesem mult mai departe pe calea negării tuturor valorilor pentru a vedea dacă mai apoi se poate afirma totuşi câte ceva, pe calea descompunerii tuturor lucrurilor, pentru a le privi după aceea cum se încheagă din nou pe un alt plan sau într-un alt chip."

Leadership: Eşti pregătit să aloci timp pătrunderii unei largi varietăţi de condiţii de mediu şi oferirii unei privelişti care aduce exteriorul în interior, încât să surprinzi esenţa artei care încununează Opera Creaţiei?

Natura este oglinda unei arte care îşi îndreaptă penelul, cu delicateţe, în profunzime, spre pânza vieţii unor miniaturi vii de excepţie (vieţuitoare tandre, energice, curioase, şi ele tot atât de credincioase actului de creaţie). Sunt şi ele un fel de călăuză, consolare sau ajutor. Mizând pe această observaţie, pot spune că scrisul însuşi se repetă ca un nou exemplar de rodul-pământului, recâştigându-şi libertatea, nu fără a trece prin inelul de flori ale unei cunoaşteri amănunţite despre "obiectul sensibil".

Alteori, scrisul este posibilitatea de a fi neputincios, pentru că orice cuvânt e "incolor" la fel ca discreta insectă *Chrysopa Carnea* , care dacă nu ajunge să fie proiectată pe cerul minţii cu o înţelegere clară, poate să inspire o oarecare teamă celui ce o vede. În continuare scriu cu sinceritate, în câmpul esteticii, în plină concordanţă cu nectarul plăcut mirositor al unei game variate de flori preschimbate într-o descriere onirică a luptei dorințelor şi a planurilor de viitor, o luptă mistică ce are loc numai în sufletului meu.

Când alegem să aflăm efectul cuvintelor ar trebui să discernem între linişte sentimentelor şi dorinţă arzătoare de a fi una cu natura, scriitorul fiind nu doar vameşul cuvântului, ci şi o condiţie a prezenţei albinuţei care adună polen pentru a face mierea dulce şi plină de virtuţi terapeutice.

Or fiecare cuvânt pe care îl scriu aici repetă aceeaşi operaţie de polenizare a sensurilor de îmbogăţire a limbajului, producând fecundaţia unei flori speciale: *Euphorbia Milii* (Coronița lui Hristos). Chiar şi fluturele are în aparatul său bucal o crestătură cilindrică adaptată special pentru recoltarea polenului din plante, iar dacă ale mele cuvinte reţin ceva din zborul său, acel ceva este numaidecât "Simbolul Metamorfozei". Iar singurul mod prin care pot să exprim bătaia din aripi a fluturelui, în timp ce zboară din loc în loc, este o sumă a următoarelor cuvinte: *Ars longa, vita brevis* . (Arta este lungă, viața este scurtă).

Iată deci concluzia. Faţă în faţă cu splendorile naturii un scriitor trebuie să sesizeze partea integrantă a unei arte dinamice, expresive, care crește și se schimbă și își extinde continuu gama de semnificaţii, evoluând spre noi tipuri de expunere a informaţiei provenită din jocul metamorfozelor.

Marea Operă a Marii Creaţii este o interacţiune constantă dintre ego şi mediu, susţinută de ştiinţă şi suflet. Iar esenţa artei ce încununează Opera Creaţiei este conceptul de verosimil, imitaţia netransfigurată a naturii şi realităţii.

Self-Raising Flower evidenţiază începutul unei noi forme de manifestare a Creaţiei cuprinsă între ceea ce se petrece în natură și ceea ce se petrece în mine însumi. Până la urmă, am înţeles că ceea ce se petrece în natură se petrece şi în mine însumi, natura însăşi fiind o reflecţie a formei mele de viaţă. Iar ceea se petrece între actul creaţiei şi revelaţia propriului sine psihologic evidenţiază începutul cuprinzător al unei noi avangarde.

Două cerinţe prevede mediul înconjurător pentru finalizarea actului de creaţie: să găseşti o logică în orice mişcare din mijlocul naturii şi să stai la baza apariţiei unui criteriu sistematizator al efectelor produse de orice mişcare sau fenomen al naturii.

Source: https://neculaifantanaru.com/self-raising-flower.html

Semn că privirea îşi caută încă ochii

On Mai 11, 2021

O privire îndreptată către sine este viziunea unor ochi care se deschid în faţa nemărginirii unei lumi invizibile.

Am vorbit atâtea despre ochii care îşi caută privirea artistică în frumuseţea unei lumi accidentale, redată în culori vii şi pastelate. Şi vreau să spun că privirea cu care ochii cercetează orizontul deschis al frumuseţilor acestei lumi este o excelentă ocazie de a-mi testa spiritul de observaţie, gravitând în jurul fanteziei şi suprarealismului, ca să pot descoperi în imagini vii întreaga poveste a unei transformări personale fără margini.

Iar dacă mă numesc artist, şi pentru că dincolo de orice artist se află o privire îndreptată spre distanță şi adâncime, unde culoarea și contrastele alb-negru ajută la crearea unei imagini sublime, acest lucru se datorează faptului că tot ceea ce îmi încântă vederea este cântărit cu coada ochiului înainte de a fi imortalizat pe pânză.

Chiar şi privirea-mi, o proiectare a vizualului spre palpabilul unei lumi devenite memorial pe harta ficţiunii, stă bine ascunsă în atuul natural al ochilor căprui, limpezi, plini de viaţă, scoţând în evidenţă aspectul luminos al tuturor lucrurilor, *Oshultarityo* , aspectul pământesc şi aspectul ceresc. Şi dacă ar trebui să-mi iau privirea de la cele atotcuprinzătoare, doar ca să trasez în creion conturul unui tablou al naturii mele spirituale, şi dacă ar trebui să-mi cuprind ochii cu privirea unei inteligenţe fără vârstă, poate că aş fi îndreptăţit să cred că tot ce este în concordanţă cu arta şi creaţia mea activează o rază de lumină vie care pleacă de la un ochi și ajunge să locuiască în spirit.

Să ştiţi că ochii artistului sunt ca o oglindă nesfârşită cu două feţe: pe una se întinde universul material, iar pe cealaltă se întinde spaţiul metafizic al unei analize introspective care mă pune în prim plan, *rose up by the power of the spirit* , în mijlocul unui tablou care trebuie să se integreze perfect în mediul înconjurător pentru a fi pus în valoare. Mai bine zis, dacă ochii mei consideră privirea drept întreaga măsură a unei viziuni artistice autentice şi singulare, atunci este foarte uşor de ajuns la pictură prin vederea 3d care arată mai multe laturi ale aceleaşi realităţi, prin rezonanţă cu realizarea Unităţii Sinelui şi a lumii vizibile.

Leadership: Potenţialul nelimitat al creaţiei tale poate conduce la o proiectare a vizualului spre palpabilul unei lumi devenite memorial al unei chemări spre înălţimi spirituale?

Nici nu cred că există o singură privire pe care ochiul s-o cuprindă în unanimitate, există mai multe priviri pe care ochii le dezvăluie numai artistului, cum este acea privire a sufletului care creează diferite convingeri prin adevăr, prin meditație și introspecție, prin unitatea ideii, prin imaginaţie, prin propriul exemplu. În acest moment, convingerea mea cea mai profundă este că alegerea a tot ceea ce este frumos înseamnă să înţelegi arta ca pe o "trăire totală" aplicabilă tuturor timpurilor şi tuturor formelor de manifestare ale credinţei în existenţa unei puteri universale creatoare, inclusiv a zeilor.

Însăşi receptarea omului are loc la o profunzime care se află dincolo de cuvinte, dincolo de emoţii, dincolo de sfera esteticului, în planul mai larg al permanenţelor inefabile. În acest caz, spiritualitatea îşi menţine automat înălţimea la punctul indicat de o Creaţie care încununează o realitate interioară. Iar, aşa cum spunea cineva, dacă avem o realitate interioară asumată, pe care o comunicăm în exterior, atunci avem capacitatea de a modela lucrurile aşa cum ne dorim.

Am găsit vorbindu-se despre acest aspect pe internet, într-un articol cu semnificaţii spirituale:

"Într-un anumit moment, un om l-a văzut pe altul nu doar cu ochii, ci cu o anumită pătrundere a inimii şi a minţii. Şi omul acela, care era doar unul dintre mulţi, devine deodată unic. El apare atunci cu o nouă frumuseţe, cu o nouă profunzime, cu o nouă însemnătate. O astfel de viziune poate să ţină ani, poate să ţină întreaga viaţă. Dar câteodată, după ce trece o vreme, viziunea aceasta păleşte (aşa se întâmplă când soarele dispare din fereastră şi deodată strălucirea ferestrei cu pricina păleşte). Şi, iată că în acea clipă intră în scenă credinţa - credinţa iată în ce sens: credinţa ca încredinţare că ceea ce a fost văzut cândva, iar acum a devenit nevăzut, este neîndoielnic. Cu această credinţă toţi trăim, mai mult sau mai puţin."

Câte destine n-au fost schimbate și tulburate printr-o singură privire, nu-i aşa? Luând în considerare acest lucru, trebuie să subliniez ceva important: ori de câte ori ne călăuzim privirea în căutarea unei realităţi aflată dincolo de cea vizibilă, ori de câte ori privirea noastră o întâlneşte pe cea a artistului care, prin imaginaţie dă viață unui spațiu flexibil într-un sistem codificat de culori şi semne, tot de atâtea ori credinţa noastră în armonia creaţiei, în doctrina creaţiei artistice, se întăreşte, se intensifică şi se cultivă prin însemnătatea pe care o dăm puterii noastre de a schimba o realitate cu alta.

Leadership: Cum îţi instruieşti vederea să afişeze un şir lung de constante ale unei expresivităţi aparte, presupunând că recunoaşterea propriei excelenţe în câmpul estetic depinde de nevoia ta de însemnătate?

Să ţinem cont de faptul că cele mai importante constante ale expresivităţii sunt linia, culoarea şi forma, pe când cele mai importante indicii de sensibilitate ale artistului sunt profunzimea, vizibilul, ideea de infinitate, vederea din apropiere şi de la depărtare. Prin urmare, să avem grijă cum şi spre ce ne îndreptăm privirea, încât ochii cu care timpul ne traversează vieţile, insistenţa cu care timpul se furişează în eternitate, sau în răgazul unei singure clipe de viaţă, să intre în contact cu fascinanta lume a artei.

Lucrările finisate cu măiestrie, operele de pictură ori de sculptură, chiar şi ele mă privesc cu coada ochilor uneori, cu acei ochi plini de expresie, plini de profunzime, ajutându-mă să mă concentrez la exercițiul de a vedea dincolo de orizontul propriei persoane. Faptul acesta presupune acceptarea unei densități aparte a luminii pe care o dă fragila frumuseţe a finitudinii mele într-o dimensiune a nemărginirii temporale.

Însăşi nevoia de însemnătate plasată într-un timp al dorinţei de a percepe o nouă realitate, în universul lăuntric al fiecărei fiinţe umane, denotă că imaginea sinelui nu o estompează pe cea publică. Cine ştie cum se va împlini misiunea mea spirituală în lumea artei...

Poate că timpul va aşterne praful peste cuvintele mele, poate el va aşterne uitarea şi peste numele meu, dar nu înainte ca privirea mea să fi cuprins în limbajul ei propriu, elevat, subtil, acele cuvinte îndelung meşterite, şlefuite şi curate ca lamura luminii, pe care numai ochiul artistului le poate colora mereu cu o altă nuanţă de frumos.

Da. Sunt cu adevărat un artist, mai mult decât un artist oarecare, fiindcă însăşi timpul a aşteptat întâi recunoaşterea excelenţei mele în câmpul estetic, ca să mă investească mai apoi cu încrederea că arta mea a meritat văzută şi admirată.

Potenţialul spiritual al unei creaţii trebuie să reflecte disponibilitatea artistului de a surprinde mult mai realist o clipă suspendată în imortalitate.

Iar dacă lumea mea este invizibilă, neputând fi cuprinsă prin intermediul experienţei senzitive, acest lucru se datorează faptului că nimeni nu-mi înţelege efortul intelectual şi spiritual de a realiza o creaţie care deschide alte perspective de înţelegere a comunicării dintre idee şi materie, dintre ideal şi material, dintre privitor şi imagine.

Oricum, dacă aţi ajuns până aici, înseamnă că sunt deja în mintea voastră, poate sunt şi în sufletul vostru, chiar dacă tot nu mă vedeţi şi nu ştiţi cum arăt. **Semn că privirea voastră îmi caută încă ochii...**

Source: https://neculaifantanaru.com/semn-ca-privirea-isi-cauta-inca-ochii.html

Semnătura originală a artistului

On August 17, 2018

Oricare ar fi valoarea pe care ţi-o dă timpul şi şcoala vieţii, cel care are de pierdut este acela care nu-şi permite să se conecteze la tine.

Mi-aș dori uneori să pot rămâne veşnic acolo, în acea lume fascinantă a artei ghidată de spiritul viu al prozei incendiare, la fel de răsunătoare ca ecoul unei șoapte de scoică ce se aude în suflet peste timp. O lume în care să fiu doar eu, plutind într-o mare de idei corelate cu eforturile de a creşte probabilitatea de conectare la ceva mai presus de mine, în condiţiile unei experienţe din care să am multe de învăţat.

Expresivitatea cuvintelor nu e deloc gratuită dacă nu îmi definitivez o ştiinţă, un stil, o teorie, căci se adresează mai puţin ochiului şi mai mult sufletului abandonat în favoarea dezlănţuirii fanteziei cele mai nestrunite. De aceea, sunt cuprins de regrete la înţelegerea faptului că arta îşi păstrează şi o variantă de "ratare", aceea care stă sub semnul lui "nu avea cum să fie" din pricina semnificaţiilor ce decurg din comparaţiile cu stările de lucruri ale unei lumi aflate într-o eternă alcătuire şi dezalcătuire.

Reprezentarea fidelă şi monitorizarea imparţială, aproape mecanică, a realităţii, cu o anumită deschidere spre cele mai variante aspecte ale spiritului uman, o poate întreprinde doar literatura în fiecare pagină scrisă admirabil cu eleganţa firească a artistului ce-şi câştigă unicitatea prin actul creaţiei dominat de elementele limbajului caracteristic ficțiunii.

Poate că amănuntul acesta n-ar depăşi semnificaţia unei coincidenţe, dacă n-ar trebui să inserez într-o notă personală înregistrarea nouă a unei lumi care dispare într-un fel de plânset în piepturile acelora care pot păstra o amintire vie despre mine. Sinceritatea artistului este o podoabă a exprimării prin diferite forme și metode, un caz particular al folosirii termenului "asemănător" într-un univers cromatic obținut prin suprapunerea și contopirea materiei de inspiraţie.

Leadership: Poţi să redai expresivitatea unei experienţe de cunoaştere prin posibilitatea de a transmite cu forţă ideile şi sentimentele unui literat care interpretează totul prin prisma infuziei de cultură artistică?

Într-un cuvânt, simţindu-mă atins de acea inspiraţie caracteristică artiştilor care tălmăcesc cu intensitate înfăţişările cele mai frapante ale realului, atras deopotrivă de procedeul de tratare "decorativă" a unei zone de creaţie mai puţin explorată, ajung să mă integrez cu uşurinţă în lumea pe care o experimentez sub forma particulară de a vedea dincolo de ceea ce "se vede". Că doar de-asta am aterizat în 3D-ul unui spaţiu plin de taine şi de imaginaţie.

Încă nu m-am decis ce rol să-i confer personajului din acest spaţiu.

Efectul plinului şi efectul golului, frumosul şi urâtul, mişcările vitale ale fenomenelor şi stările emoţionale ale creierului, pe scurt o distanţă mică între marginile unei sfere de contraste, pot să imortalizeze o clipă de semnificaţie acordată ineditului unei exprimări resimţite de cititori într-un fond sentimental care nu pare a fi real decât dacă luăm în calcul tot ce se poate vedea în perspectiva unui spațiu creator de artă și cultură.

Baza sensibilă a construcţiei literare, sprijinită pe un joc al interacţiunilor şi al vecinătăţilor radiante ale totalităţii - matrice generatoare de mister, de sugestie şi de simbol, într-o artă

aparent temporară, se poate acorda la meşteşugul picturii care cere stăpânirea deplină a compoziţiei. Mă simt ca şi când aş strânge în braţe un cerc luminos al cărui centru este peste tot, iar circumferinţa nicăieri. Apectul acesta face parte din legile compoziţiei.

Expresivitatea unei experienţe de cunoaştere impresionează prin posibilitatea de a transmite cu forţă ideile şi sentimentele unui literat care interpretează totul prin prisma infuziei de cultură artistică ce o aduce în punctul în care totul este de o naturaleţe efervescentă.

Leadership: Contribui la împlinirea potenţialului de expresivitate aflat în stare latentă în alcătuirea limitelor de interpretare a unei arte care se adresează doar celor ce nu constituie "o entitate de conţinut foarte rară"?

Cineva mi-a adresat zilele trecute o întrebare interesantă, fiind însufleţit de convingerea existenţei unei puteri de judecată superioare ce se regăseşte în operele mele:

"Domnule Fântânaru, nu vă este teamă că se va găsi altcineva care să vă depăşească în ce priveşte aspectele intrinseci ale cunoaşterii în corelație înțelesurile pe care filosofia artei le atribuie cuvintelor sale fundamentale: „estetica şi hermeneutica literară" ?

I-am răspuns cu însufleţirea pe care o încearcă pictorul atunci când atinge pânza albă cu cele mai frumoase culori pentru a reda un moment perfect, irepetabil:

"În primul rând nu îmi va fi niciodată teamă de foştii elevi/studenţi de nota 10, de indivizii îmbrăcaţi la patru ace sau de aceia care ocupă diverse poziţii de conducere. Ei sunt depăşiţi de limitele de interpretare ale artei, sunt înfrânţi precum Goliat dintr-o singură lovitură de unul mic şi neînsemnat ca David. Marea cunoaştere în lumea artei nu tolerează deloc înălţimea sau conformismul.

Însă, mi-ar fi teamă de tipul acela pricăjit, pe care nu-l bagă nimeni în seamă, pe care îl vezi câteodată vorbind singur, dar care face jogging în fiecare noapte, pe orice fel de vreme."

De aici va veni noutatea în viitor, din cunoaşterea pe care nimeni nu şi-o închipuieşte că va fi vreodată posibilă şi din acea experienţă de viaţă care trece drept o banalitate, un fapt care nu interesează pe nimeni.

În leadership stă veşnic în picioare o singură concepţie: oricare ar fi valoarea pe care ţi-o dă timpul şi şcoala vieţii, cel care are de pierdut este acela care nu-şi permite să se conecteze la tine.

Leadershipul, ca parte componentă a artei ce poartă în sine posibilitatea de tratare a unor zone de creaţie mai puţin explorate, trebuie să dispună de posibilitatea dezvoltării unei cunoaşteri însuşite dintr-o experienţă de viaţă care se lasă citită din unghiul unei receptări care nu îţi neagă vizibilitatea şi convingerile.

Semnătura originală a artistului se revede în dispoziţia cu care el se apropie de lumea coeziunii în relaţia dintre expresivitate şi vizibilitate, impresionând cu vioiciunea descrierii sale, cu iscusinţa cu care îşi clădeşte naraţiunea, aducând-o treptat până la o culminaţie maiestuoasă.

Source: https://neculaifantanaru.com/semnatura-originala-a-artistului.html

Senianymo

On Iulie 26, 2020

Frumuseţea în artă este să te ştii întotdeauna pictat cu ochii care nu se văd, dar care se pot întrezări în fundalul unei vederi din altă lume.

Sunt mirajul unui trandafir fiindcă mă văd reflectat într-o lume mai pură, însufleţitoare, mai aplecată spre bine şi frumos, chiar dacă sunt mărit și deseori distorsionat de nostalgia unui timp pregnant, repetitiv. Sunt puterea trandafirului de a se face ascultat, înţeles, adorat, prin nobleţea unei autenticităţi artistice, grăitoare şi perene. Sunt istoria nespusă a unui trandafir dublat în plan artistic de trecerea de la spaţiul emoţional la spaţiul unui eveniment literar de mare anvergură şi vizibilitate care presupune, în principal, o concentrare asupra interiorităţii.

Sunt mai mult decât un om, sunt un dar al naturii, un adorator al naturii, un spirit întrupat al naturii. Iată de ce, în artă este atât de important să ţinteşti spre absolut, acceptând valoarea de simbol al unei înnoiri periodice. Pentru că a fi un om de mare rafinament, şi totodată un produs al naturii, constituie combinaţia impecabilă dintre imaginaţie şi culoare, dintre deschiderea omului spre înfrumuseţarea sufletului, cultivarea gustului către select şi frumos, şi sinceritatea cea mai pură.

Am realizat în timp că pictura este produsul naturii judecat într-un fel omenesc, înveşmântat într-un limbaj omenesc cu toate limitările şi imperfecţiunile lui, dar întotdeauna redat printr-un cod psihologic al culorilor. Iar atitudinea de abordare a portretului în pictură poate fi justificată prin relaţia omului cu el însuşi, dar şi cu natura, într-o eternitate a sentimentului de apropiere a divinului, a trăirilor exprimate metaforic, în manieră expresivă, spre acuratețea unei imagini vizuale.

Leadership: Poţi să te angajezi într-un proces imaginativ care reflectă concepţiile, grijile şi preocupările emoţionale ale celui ce se visează ca făcând parte dintr-un demers artistic cu deschidere către natura divină?

Cred că numai aici, în lumea picturii, în tehnica pensulaţiei, în acest pact nescris cu divinitatea, mă simt cel mai în largul meu, altul decât sunt în viaţa reală, cu o pondere atât de mare a emoţionalului în decizia de a dezvolta ce e mai bun într-o poveste despre dualitatea sufletului omenesc. Munca unui artist este opera creată de o fiinţă divină după acceptarea înțelegerii naturii: eternă, neschimbată, perfectă.

Este o mândrie, nu o corvoadă să te ştii înălţător prin expresia artei pe care ţi-o aruncă în faţă sentimentul apropierii de fiecare tușă a pensulei și a lecturării ei minuţioase printre detalii impresioniste. O mândrie şi mai mare este să faci din arta ta expresia unei aventuri a sufletului trecut printr-o memorie tainică a naturii. Dacă prin moarte devenim un fel de memorie a naturii, atunci prin viaţă devenim destinul unei picturi care se păstrează întotdeauna nealterată în faţa ochilor de sfinţi.

Ciò ha portato al suggerimento che tutti i miei ricordi sono fragili in natura.

Este un impuls de mare însemnătate. Atunci când scriu despre artă, la fel ca atunci când scriu despre un trandafir care mă fascinează până la adoraţie, făcându-mă să retrăiesc o altă viaţă, mă delectez cu imaginea mea proiectată într-un spaţiul dublu: al viselor fără sfârşit şi al călătoriilor astrale. Cu siguranţă, întreaga cunoaştere de care mă leagă existenţa visului modelat prin artă este un proces imaginativ care reflectă concepţiile, grijile şi preocupările emoţionale ale celui ce se visează ca făcând parte dintr-un demers artistic cu deschidere

către natură divină.

Leadership: Eşti pregătit să te integrezi într-o lume în care poţi fi orice, cu condiţia să-ţi duci arta la nivelul unui instantaneu de înţelepciune sau a unei imagini irezistibile?

Graţie rezonanţei mele cu inteligența iubitoare a naturii, cu energiile ei subtile, mă simt demn de o întinerire spirituală pe care trandafirul o consideră drept miracolul unei expresivități artistice deosebite. Însuşi trandafirul, aşa cum este el, splendid, candid, de peisaj, mă introduce parcă într-un curent artistic definit de un colorit grav, într-un stil de artă abstractă de felul Rayonismului, prin care pictorul rus Mihail Larionov îşi propunea să sugereze a patra dimensiune în pictură, să dea impresia că opera este atemporală și aspațială, printr-o spiritualizare a imaginii vizuale realizată prin tehnica razelor colorate paralele și contrastante.

Astfel am ajuns să cred despre mine, ocupându-mă de problema creaţiei, că sunt autorul unei conştiinţe noi legate nu doar de frumuseţea naturii, cât de tema naturii *Athempisyon* (un pact nescris cu divinitatea) surprinsă printr-o comparaţie de excepţie: sunt mai mult decât un pictor, sunt ceea ce pictorul a uitat să deseneze despre el însuşi într-o căutare a celuilalt personaj pe care numai opera literară poate să-l redea întocmai. Sunt o imagine vizuală în pictură pentru că reuşesc să surprind atât de viu, grăitor, colorat, o încercare de a cădea la învoială cu viaţa.

Senzitiv, expresiv, vibrant, trandafirul îmi face semn că aude ce-i spun, ca printr-un noian de gânduri pure, atâta timp cât sunt pregătit să mă integrez într-o lume în care pot fi orice, în care orice suflet poate să se situeze în plan spiritual. Partea divină a unui pictor este reflectarea unor lumi aflate undeva între aproape şi foarte departe, între ceresc şi pământesc, între dimensiunea sufletească umană şi luxul naturii înflorite.

Dacă trandafirul ar fi fost un artist al culorilor într-o lume veşnică, pur, instinctiv, vibrant, probabil mi-ar strânge călduros mâna ca a unui creator de lumină suspendat între vis şi realitate. Iar dacă trandafirul ar fi fost un scriitor, scriind despre viaţă sub semnul ficţiunii, atunci probabil aş fi fost adaptat la psihologia unui personaj care moare şi revine pe pământ în altă ipostază de a fi.

O imagine irezistibilă în leadership poate să apară ca o imagine irezistibilă a creaţiei împărţită între ceea ceea ce te conține (nivelul spiritual) și ceea ce te atrage (să zicem orizontul unei lumi alternative).

Pentru asta, trebuie să fii un artist care trăieşte mereu între aici şi acolo, între trecut şi prezent, între spaţiu şi timp, între universal şi particular, între viaţă şi moarte.

Senianymo - i-am dat acest nume trandafirului meu, însemnând deschiderea omului la viaţa artistică, fiindcă este singurul care îmi ascultă sufletul, gândurile, durerea sau bucuria, contopind în el două forţe: a creaţiei şi a divinităţii. El este specia aleasă a Creatorului, simbolul transformării mele interioare, este chipul lui Dumnezeu transpus într-o profundă lecţie de renaştere, transcendenţă şi reinventare înfloritoare.

Îi aud mesajul şi apoi ţin seama de el chiar dacă mi se pare ceva nebunesc sau imposibil.

Source: https://neculaifantanaru.com/senianymo.html

Sensibilitatea contemporană reinterpretată în viziunea modernă

On Aprilie 16, 2012

Sursa creației artistului, privită ca o mărturie a unui trecut îndepărtat, poate reprezenta un obiect al atenției sale în a oferi un context de improvizație unitar.

Eisenstein îl roagă pe compozitor să scrie muzica pentru acest episod înainte de filmare. Îi arată desenele cadrelor pe care le va filma, îi expune ideile de construcţie a episodului, modul de confruntare a celor două tabere...Îl întreabă apoi pe compozitor dacă nu va putea folosi vechi cântece catolice. Prokofiev îl asculta cu atenţie, urmăreşte schiţele, apoi îi comunică propriile gânduri. A fost şi el ispitit să folosească muzica epocii. A şi cercetat-o. Dar a constatat că ea a devenit străină sensibilităţii contemporane.

Muzica pe care catolicii o cântau probabil frenetic în urmă cu 700 de ani te lasă azi rece, indiferent. Deci trebuie făcut altceva. Şi intenţia lui Prokofiev se întâlneşte, de fapt, organic cu concepţia lui Eisenstein. Compozitorului i se pare mai potrivit să redea muzica "nu în forma în care suna pe vremea bătăliei pe gheaţă, ci în aceea în care ne-o închipuim noi astăzi". Acelaşi lucru în ceea ce priveşte muzica rusă. Deci, muzica vă trebui scrisă într-un limbaj cu care este deprins auditorul nostru, dar el va trebui înşelat în mod inteligent, ca să o ia drept o muzică a trecutului îndepărtat.

Leadership: Cum ar trebui creaţia ta să își repoziționeze sensibilitatea pentru a deveni un obiect al atenției publicului, încât să exprime cei trei R: "realitate, renaștere și reconstituire"?

Manifestările unei creații artistice, precum arta cinematografică, se instalează brusc într-o concepție de tipul "neo-realist" și sunt, de obicei, empirice. Scenariștii le descriu ca fiind cei "3R" (realitate, renaștere, reconstituire). Concepțiile precoce în care ideile evoluează progresiv ca intensitate și extensie reflexivă, pot fi mascate de profunzimea sensibilității cu care publicul le receptează. Mai ales gradul de reproducere a emoțiilor din realitate în film, prin muzică și prin imagine, constituie un bun indicator al calității și al posibilității de rezonanță, fapt ce semnifică o anumită autenticitate.

Abolirea oricărei sensibilități pe plan muzical sau vizual, prin apariția unor modele repetitive, determină o anumită rigiditate în narațiune, fiind un semn de gravitate în ceea ce privește originalitatea. Așa cum, la un bolnav, cianoza cutanată care nu dispare la presiune semnalează dispariția și a viabilității tegumentelor din aria ischemică, tot astfel în cinematografie lipsa de originalitate conduce la pierderea interesului publicului. Să nu uităm că în artă, adaptarea elementelor istorice la gusturile contemporane poate revitaliza teme vechi într-un mod surprinzător.

Pentru a obţine o creaţie de calitate în cinematografie, este esențială colaborarea între două gândiri opuse: una axată pe sensibilitate, cealaltă axată pe analiză şi detalii. Planificarea inițială a creației, în ceea ce privește modul inteligent de a compune un scenariu, stabilește ideile majore și conturează construcția de bază a unei imagini realiste față de viziunea artistică propusă. În ce privește regia în cinematografie, fiecare componentă, muzică sau cursivitatea scenelor, trebuie integrată armonios pentru a crea un sistem de elemente narative care să funcționeze ca un tot unitar.

Leadership: Autenticitatea creației tale depinde de modul în care emoțiile sunt reconstituite într-o concepție ce valorifică intensitatea reflexivă, pe planul unei viziuni capabile să devină o mărturie a forței tale interioare?

Un regizor talentat consideră că intenția unei creații cinematografice constă în a fi deschizătoarea unei perspective noi asupra realității, fiind un motiv de aspirație către un nivel artistic superior. Mai trebuie adăugat că în cinematografie, este esențială o colaborare între două abordări aparent contradictorii: sensibilitatea artistică și analiza detaliată. Planificarea inițială a creației necesită definirea clară a ideilor majore și stabilirea unui cadru care să susțină o viziune artistică realistă, integrând elemente precum muzica și cursivitatea scenelor într-un sistem narativ coerent.

Pe de altă parte, regia reprezintă un proces strategic în care fiecare componentă trebuie să se îmbine armonios pentru a oferi o perspectivă nouă asupra realității. Un regizor talentat poate atinge un nivel artistic superior prin explorarea colaborativă a ideilor, analiza detaliată a structurii narative și integrarea unei game diverse de elemente pentru a forma un tot unitar.

În acest context, fiecare detaliu contează, iar colaborarea între sensibilitate și analiză oferă o deschidere către o unitate narativă ce permite crearea unei opere cinematografice complexe și inovatoare. Viziunea artistică își găsește astfel expresia într-un sistem bine planificat, care integrează componentele într-un mod armonios și aspiră la un nivel artistic superior.

Tu poți crea o imagine realistă în care valoarea ei arhetipală să conste în reconstituirea fidelă a emoțiilor și în recompensarea publicului cu un scenariu cu relevanță artistică?

Sensibilitatea contemporană reinterpretată în viziunea modernă vizează acea profunzime a emoțiilor umane care poate crea o legătură autentică între public și scenariul artistic. Mai mult decât atât, aceasta facilitează descoperirea unei narațiuni mai profunde și a unei abordări artistice care îmbogățește experiența spectatorilor.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Sensul Leadershipului

On Iulie 03, 2016

Găseşte esenţa înţelegerii imaginii care te uimeşte prin intriga ei neaşteptată, acceptând ca punct de reper realitatea „din afara" aşteptărilor tale.

Îmi făcusem o obligaţie imperioasă din a şti asemenea lucruri, pe care doar sugestia unor revelaţii - cu rol de „ia aminte" - le putea determina importanţa, la răscrucea opţiunilor de care depindea viitorul meu. Într-o imagine ce corespundea în foarte mare măsură acelei realităţi unde răsuna biruinţa tentativelor de interpretare a unor situaţii, acţiuni individuale şi colective, în încercarea de a găsi un fir călăuzitor între zbuciumul vieții și admiraţia pentru înaltele virtuți morale.

O astfel de realitate putea să rămână integrată la nivel elementar de conştiinţă, cu riscul de a se dilua într-o pasivitate condamnabilă, ca un fel de pedepsire a preocupărilor mele revelatoare, fiind evaluată în conformitate cu capacitatea de a recunoaşte emoţiile celorlalţi şi capacitatea de a reacţiona la ele. Concepţia înaintată despre lume, extrăgând minereul preţios a-l perspectivei de a vedea totul prin ochii unui artist care îşi face religie din refuzul faptului împlinit, pentru a-l topi la creuzetul memoriei ce coagulează sensuri împărtăşite de grupuri largi de oameni, putea să constituie expresia supremă a mentalității și artei mele.

În plus, destul de înaintat în privinţa ideilor, simţirilor şi actelor cugetării care îmi puneau la încercare capacitatea de previziune a unei variabile de tip "Tablou", ce includea apariţia anumitor răspunsuri şi teorii sub acţiunea unor forţe întâmplătoare, de care numai o minte plină de asteptări până la refuz este în stare să le sesizeze, m-am aşezat eu însumi de nenumărate ori între modul de a vedea lumea şi modul de a acţiona în limitele ei.

Se forma astfel un ţesut continuu în interiorul parcursului meu literar, de la senzaţia de văz în condiţiile pătrunderii în mister, de coborâre în adâncurile deschise în creaţie, prin relaţionarea cu profunzimile cele mai tainice ale omului, până la senzaţia de a fi participant la crearea conţinutului unei noi abordări de leadership.

Dar întotdeauna o abordare nouă necesită, prin varietatea și amploarea situaţiilor, o necontenită dinamică a vieții şi personajelor care o compun, forţe în mișcare care încearcă să se opună schimbării sau care o acceptă fără să se opună.

Leadership: Te calífici în fazele parcursului formator de tip *„ghidează explorarea lumii din jurul tău, spre ceea ce poți face cu ea", încât să produci o viziune esenţializată cuprinsă între ceea ce ţi se întâmplă şi ceea ce descoperi că ţi se ascunde de fapt?*

Un fragment din cartea *Copiii Vântului* de Jorge Icaza, scoate în evidenţă realitatea acelor lucruri pe care încercam să le înţeleg, acele piese importante necesare în completarea „tabloului" pe care trebuia să le şlefuiesc bine înainte de a le da o anumită culoare în lucrările mele.

"Într-o după-amiază de vară, atotputernicul preot de la Guagraloma a fost chemat să dea sfânta împărtăşanie unui om care trăgea să moară. Dar în cale i-a ieşit diavolul. Un grup de metişi făcuseră cerc în jurul unei palpitante lupte de cocoşi, râzând şi făcând prinsori. Ce mai contează un muribund, când intervine un joc bănesc şi o miză pe măsură?

După ceva vreme, în mijlocul strigătelor şi comentariilor de la sfârşitul luptei, se ivi un copil,

plângând şi gâfâind din cauza urcuşului greu. Apropiindu-se de preot, îi spuse: "A murit ! A murit, părinte ! " Se înţelege că a murit, cine spune altfel? A primit două lovituri în cap ca nişte gloanţe ! răspunse preotul, tremurând de emoţie.

Nu, nu, ci de friguri a murit, în cocioaba lui. Toţi l-au părăsit... Acum nu mai are nevoie de nimic... Nu mai are nevoie de nimeni, a oftat adânc băiatul. Şi abia în acel moment i-a fost uşor să descopere în surâsul dulceag şi slugarnic al preotului lăcomia vicleană, lipsită de scrupule."

În fiecare om cu sutană se ascunde un vrăjitor, şi este uşor de înţeles că binele sau răul atârnă, după cum zicea Schopenhauer, mai ales de ceea ce se află în el însuşi şi se petrece înăuntrul lui.

Iar tabloul pe care îl conturează un scriitor interesat de redarea umanului, lucrând la portrete vii inspirate din realitate, ceea de admirăm la profunzimea şi perspectiva imaginii pe care textul său îl aduce în prim plan, este modalitatea de a surprinde tocmai acel ceva dinăuntrul omului care iese la iveală atunci când realitatea "din afara" aşteptărilor sale are o mare influenţă asupra lui însuşi.

Leadership: Ce ai la îndemână ca să controlezi emoţia descoperirii unor frânturi de adevăruri izvorâte din experienţele vieţii, în interacţiunea cu imaginea unei noi versiuni de realitate care te introduce automat în concursul unei cauze care nu înlătură caracterul şi urmările faptei?

Realitatea „din afara” aşteptărilor, creată de caracterele cele mai atipice, surprinde toate acele împrejurări cu impact sporit care susțin sau paralizează emoţia descoperirii unor adevăruri sau frânturi de adevăruri, izvorâte din experienţele vieții, din impresiile asupra celorlalți și care îți produc plăcere sau neplăcere, dorință sau repulsie, simpatie sau antipatie.

Drept pentru care avem de ales între a presupune că înțelegerea leadershipului, axată pe acceptarea diferenţelor dintre bine și rău produse de recunoaşterea adevăratului potențialul uman, se află în fazele parcursului formator de tip *„ ghidează explorarea lumii din jurul tău, spre ceea ce poți face cu ea ”*. Și faptul că roadele vieții, așa cum o înțelegem și o dorim, acele părţi pe care le putem controla şi acelea pe care nu le putem accepta ca fiind normale, se află la intersecția dintre măreţie și josnicie.

A ghida propria explorare a lumii din jurul tău spre ceea ce poţi face cu ea, înseamnă să te apropii de o înţelegere clară a adevărurilor care se ascund în spatele aparenţelor şi să optezi pentru faţada esenţei a ceea ce rămâne în tine după ce ai acceptat totul.

Esenţa înţelegerii leadershipului este asemănătoare procesului însuşirii scrisului cel mai pătrunzător: se dezvăluie prin parcurgerea unui dificil și tulburător drum.

Mai întâi trebuie să suporţi un timp îndelungat consecinţa manifestării unui eveniment extern fiinţei tale, a cărui efecte cresc posibilitatea producerii unei game variate de trăiri. Apoi trebuie să-l accepţi în realitatea existenței tale drept punct de reper pentru determinarea poziţiei tale dominante: de moderator al unei imagini generale severe, de revelator al unei semnificaţii mai nuanţate a lumii sau de om care suportă cu stoicism acea presiune a unor revelaţii care nu concordă cu setul de valori urmat și promovat în lume.

Singurul lucru pe care îl ai la îndemână ca să controlezi emoţia descoperirii unor adevăruri incomode sau derutante izvorâte din experienţele vieţii este acea motivaţie moderată de conştientizare a celorlalte contexte şi valori din viaţa ta care să favorizeze o

nouă traiectorie a ascensiunii spirituale.

Ascensiunea spirituală urmăreşte doar manifestarea binelui şi a alegerii de a rămâne fidel credinţelor bazate pe smerenie, toleranţă, dăruire de sine şi iubire pentru om şi umanitate.

Sensul leadershipului este dat de parcursul pe care îl ai de urmat după trecerea intersecţiei dintre modul de a vedea lumea şi modul de a acţiona în limitele ei, dintre adevărurile constatate independent de propria ta voinţă şi acceptarea unei realităţi evaluată în conformitate cu capacitatea de a recunoaşte emoţiile celorlalţi şi capacitatea de a reacţiona la ele.

Source: https://neculaifantanaru.com/sensul-leadershipului.html

Sensul omului într-un vis numit realitate

On Mai 18, 2021

Visul este o lume sublimată a cărei realitate, transpusă pe un plan superior de existenţă, poate să dezvolte sentimente înălţătoare, de natura intelectuală.

Viaţa mea pare să fie povestea unei dedublări a fiinţei mele, datorată în parte unui fel de pătrundere în interiorul unui vis care m-a impresionant într-o aşa de mare măsură încât şi acum simt cum sunt atras de o forţă spirituală ieşită din comun. Este, şi aceasta, o caracteristică a artistului rafinat care, excelând prin bogăţia fanteziei, capătă dedublare prin forţa şi farmecul discursiv al unei experienţe de transformare a realităţii obiective într-un univers interior inedit.

Visul însuşi, actul eliberării de presiunea zilnică, fuga de banalitate, faptul de a fi parte dintr-un ansamblu de imagini, idei, emoţii, senzaţii, într-un montaj de decoruri şi momente alternativ îmbinate într-un plan nemaiîntâlnit (artistic şi interpretativ în acelaşi timp), mă face să tresar din contemplarea aflată la limita cu nostalgia. Pe plan spiritual, visul în care îmi întrupez cu înțelepciune puterea artistică este victoria unui suflet care caută mereu o imagine de dincolo de aparenţe.

Nu degeaba creaţia mea este dată unui vis atât de înalt, încât foarte puţini îl pot cuprinde cu mintea, cu sufletul, cu acel instinct al artei care nu acceptă înţelegerea simbolisticii decât printr-o străduință încordată.

Leadership: Imaginea cu care îţi poţi transforma realitatea este o reconectare la acea parte din tine care are curajul să accepte că ceea ce ai devenit este de fapt ceea ce îţi lipseşte?

La urma urmelor, visul este doar un vis, dar în interiorul lui există viaţă, exista opere de artă nemaipomenite, există tot ceea ce nu se vede în realitatea lumii obişnuite, fiind perceput cu lupa unei versiuni reinterpretate a adevărurilor ascunse sub fardul unor aparențe schimbătoare. Dacă lucrurile stau astfel, atunci un artist nu poate fi decât visătorul care visează şi apoi trăieşte în vis.

Iar dacă visul mă face să simt că mă ridic deasupra tuturor situaţiilor ambigue, ambivalente, prea complexe, constituite din perspectiva unei lumi care a hotărât să păstreze în durata ei de viaţă doar lucrurile materiale, asta se datorează umilinţei cu care omul spiritual se cufundă în omul fizic sensibil, uitându-se înainte la ceva ce Dumnezeu a promis, care încă nu a fost creat, dar a fost visat spre a deveni o creaţie nemuritoare.

Cumva, imi lipseşte puterea de a accepta faptul că ceea ce reprezint în această lume nu este un act de cunoaştere prin care, ordonând semnificaţiile, se introduce un sens specific. Mai degrabă, ceea ce sunt, este strâns legat de posibilitatea unei reflexii involuntare într-o existenţă perpetuă, dar anonimă şi imaterială, din care aspectele practice ale vieţii par să fi dispărut cu desăvârşire.

Şi dacă sunt parte dintr-un vis plăsmuit cu suflet de artist, *superiori potentia spiritualis submissionem,* este pentru că în vis sunt întotdeauna mai deschis cu mine însumi. Forţă şi farmec discursiv capătă o asemenea dedublare a mea, ca o a doua persoană inclusă în dialogul-monolog dintre reflexie şi imaginaţie, dintre percepţie şi iluzie. La urma urmelor, arta este visul întregii creaţii care se repetă la nesfârşit prin intermediul aceloraşi visători.

Leadership: Poţi să-ţi induci prin autosugestie o altă imagine a fiinţei tale, încât ceea ce proiectezi în dimensiunile creaţiei şi ale realităţii să deschidă o fereastră între timp şi spaţiu?

Asemenea consideraţii m-au condus la o estetică diferenţiată a permanentei transformării mele. Am devenit altcineva, vizibil distins prin alte nuanţe decât aceea a stocării vitalității personale într-un cosmopolitanism multistratificat, în oricare din modalităţile de contact cu privirea mea din altă lume, din altă realitate.

Am înţeles că întinderea minţii mele este mai amplă decât cerul şi pământul, *immortale et aeternae* , asemănătoare cu cea spiritelor sublime ataşate de multiplicitatea stărilor existenţei manifestate reflexiv printr-un *Vidhysonsum* (unitatea unei multiplicităţi, o unitas multiplex).

Încă demult, mi-am dat seama că fiecare om este parte dintr-o creaţie care mai întâi a fost vis, apoi a devenit realitate. Celelalte forme de artă: muzicală, vizuală, lingvistică, convenţionale sau neconvenţionale, adoptă un punct de vedere dinamic, aşa cum o cere natura lucrurilor. Dar ca să ajungă la nivel de "operă de artă", adică să aibă însuşirea de a fi o plăsmuire autotelică expresivă şi originală, ele trebuie să treacă prin filtrul subiectivităţii, prin filtrul intransigent al unui al treilea ochi care are o conexiune spirituală cu o stare evolutivă de conştiinţă.

Mă întreb dacă nu cumva fac parte dintr-un vis oarecare, ce nu lasă o impresie vizibilă. Sau poate că sunt însăşi proiecţia creaţiei mele din realitate. O altă metamorfoză a fiinţei mele aşteaptă să se desfăşoare? Fiindcă singura operă de artă care îmi reflectă realitatea este o formă de gândire distinctă, o formă de manifestare a subconştientului ce constă într-o succesiune de imagini care mă fac să trăiesc o experienţă transformatoare, o treaptă către autocunoaştere.

Leadership: Poţi trece prin filtrul individualităţii tale întreg materialul experienţei directe, cât şi sugestiile provenite din imaginile văzute într-un nou context care oferă foarte multe informaţii despre o lume "sublimată"?

Visul este ca o bibliotecă care îşi recuperează cărţile pierdute, sau degradate în timp. Iar dacă am fost vreodată înţelept, şi fiindcă marea înţelepciune se trage din studiul artelor şi esteticii, este pentru că am recunoscut în visul meu o altă imagine a fiinţei mele sincretice. Şi tot în vis mi-a apărut un trandafir, simbol al tainei divine, a cărui pecete este DISTINCŢIA şi SINCERITATEA, *puritati et nobilitatis* . Şi tocmai despre această bibliotecă vorbeşte Umberto Eco în romanul său de căpătâi, "În numele trandafirului":

"Nimeni în afară de două persoane nu intră în ultimul cat al Edificiului. Nimeni nu trebuie. Nimeni nu poate. Nimeni, chiar dacă ar voi, nu ar izbuti. Biblioteca se apără singură, este de nepătruns ca şi adevărul pe care-l găzduieşte, amăgitoare ca şi minciunile pe care le păstrează. Labirint al minţii, ea este şi un labirint pământesc. Poţi să intri, dar nu poţi să mai ieşi. Şi spunând asta, aş dori că domnia ta să te supui regulilor abaţiei."

O altă imagine a fiinţei mele se naşte din aceste considerente, înţelese şi mărturisite de un bibliotecar a cărui determinare a devenit poveste a vieţii mele. Şi nu trebuie să mi se pară absurdă respingerea acestei imagini de către necunoscătorii în ale artei şi filosofiei din spatele simbolurilor.

Cert este un singur lucru: dacă într-o bună zi mă veţi întâlni într-un vis cu semnificaţii adânci, fără să ştiţi cum arăt sau cum îmi sună vocea, este pentru că orizontul vostru s-a deschis în faţa unei creaţii pe care nu o puteţi înţelege, decât crezând. Păşiţi în biblioteca mea, în spaţiul nesfrşit al gândurilor mele, iar dacă ele se vor bucura de vreo trecere,

niciodată timpul nu le va şterge din amintirea voastră.

Creaţia căreia îi corespunde visul transformat în realitate este, mai întâi de toate, o înţelegere a ceea ce se petrece în interiorul structurii psihice a unui artist al cărui univers se defineşte prin „pendularea între figurativ şi abstract".

Source: https://neculaifantanaru.com/sensul-omului-intr-un-vis-numit-realitate.html

Sentimentul de reducere la elementele primare

On Decembrie 19, 2012

Creaţia presupune o căutare a nucleului fundamental, a elementelor și principiilor de bază ce stau la originea unui fenomen, proces sau creație complexă, încât să ofere înțelegere profundă asupra subtilităților și înțelesurilor ascunse.

Liniile şi culorile se modelează, se transformă pe parcursul străbaterii Mexicului. Duritatea liniilor şi asprimea culorilor se înmoaie spre sud. Cruzimea platoului central se atenuează. În nord păsările roşii nu-şi mănâncă prada îndată ce o ucid, ci înfig gândacul sau viermele în vârful unei frunze şi aşteaptă, pentru a-l devora, să fie uscaţi de arşiţa soarelui. Acolo caii sunt mânaţi să sfarme cu copitele testele peonilor răzvrătiţi după ce aceştia au fost îngropaţi în pământul dogorâtor. Acolo e o lume a cruzimii. Spre sud, frunza ascuţită de maguey se dantelează şi se transforma în buclele lianelor. Coloritul aprins cedează tonurilor de verde. Cruzimea se dizolvă în nepăsare.

Acel "day-dreaming", setea aceea de semi-somnolenţă diurnă, continuă să rămână pentru Eisenstein un mijloc de percepere a mediului înconjurător, aducând în conştiinţă viziuni ciudate, metamorfozări ale realităţii. În acest "paradis al artei grafice" artistul începe să deseneze. Mult, enorm de mult. Consemnează cele văzute. Apoi, depăşind această primă fază, prin intermediul liniei abstractizate, intelectualizate, desenul surprinde un raport foarte senzual, totodată delirant, între figurile omeneşti aflate în situaţii neobişnuite.

Senzaţia de geneză a lumii pe care o încearcă peste tot timpul în Mexic, sentimentul acesta de reducere la esenţe, la elementele primare, stă probabil şi la baza gândirii esenţializate despre relaţia viaţă-moarte.

Leadership: Poţi să dezvolţi o viziune holistică asupra lucrurilor, pornind de la esențe pentru a putea integra apoi multiplicitatea de aspecte și detalii într-un întreg coerent și profund?

În peisajul cultural al oricărei regiuni, liniile și culorile se modelează și se transformă, reflectând nu doar schimbările geografice, ci și cele emoționale. De asta are nevoie regizorul ca să realizeze o capodoperă. Duritatea și cruzimea din nord, unde chiar și frunzele sunt martore ale violenței, se transformă treptat în maguey-ul sudului, unde metamorfozările realității devin frecvente. Acest proces este asemenea unei reacții alergice ale pielii, unde schimbările vizibile sunt răspunsuri la stimuli externi, fiecare regiune reacționând diferit, similar sensibilității individuale la alergeni.

O creaţie cinematografică stimulează introspecția, conștientizarea și înțelegerea relațiilor fundamentale precum cele dintre viață și moarte, deoarece în artă există adesea o tendință de a explora și transmite esențe ale condiției umane, teme existențiale profunde legate de ciclul vieții, moarte, suferință, iubire etc. Prin tehnici cinematografice precum simbolism, metafore vizuale, imagini puternice, arta poate provoca introspecție și cugetare profundă asupra marilor întrebări existențiale ale ființei umane.

Leadership: Poţi să depui străduința de a descoperi și înțelege profunzimea, rădăcinile, sursele sau substraturile din care izvorăște o realitate, dincolo de aparențele ei imediate?

Arta autentică tinde să transmită adevăruri universale și intime despre natura umană, forțându-ne să ne confruntăm cu frământări și întrebări fundamentale ce definesc experiența noastră pe acest pământ. Poveștile și personajele din filme pot reflecta și explora

condiții-limită ale existenței precum moartea, suferința, sacrificiul etc., conducând privitorul către meditații asupra sensului și valorii vieții.

Un regizor talentat, captivat de acest „paradis al artei grafice”, își exprimă trăirile și percepțiile prin desene, folosind o linie abstractizată pentru a captura raporturi senzuale și delirante între forme. Aceasta reflectă geneza lumii și dinamica relației viață-moarte. Artistul identifică și utilizează elemente culturale care pot minimiza disonanța emoțională și maximiza expresia artistică, îmbunătățind astfel percepția și aprecierea operei sale în diverse contexte.

Leadershipul facilitează o gândire "esențializată", concentrată asupra elementelor și principiilor de bază, a nucleelor generatoare din care derivă întregul.

Mai mult decât atât, acest sentiment de reducere la elementele primare oferă o viziune mai cuprinzătoare asupra genezei, originilor și proceselor primordiale care stau la baza fenomenelor sau creațiilor complexe.

Sentimentul de reducere la elementele primare reprezintă străduința de a descoperi și înțelege rădăcinile, sursele sau substraturile din care izvorăște o realitate, dincolo de aparențele ei imediate. Este o cale de acces către adevărurile și semnificațiile de bază, către nucleele generatoare de sens ale unei opere, gândiri sau experiențe umane complexe. Este o tentativă de simplificare, de reducere la forme sau expresii pure, de esențializare a creaţiei prin eliminarea excesului și conservarea a ceea ce este cu adevărat definitoriu.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/sentimentul-de-reducere-la-elementele-primare.html

Sentimentul de reducere la esenţe

On Aprilie 09, 2008

Trebuie să te hrăneşti cu esenţa unei perspective de afirmare artistică ca să poţi să înţelegi valoarea creaţiei care te reprezintă cel mai bine pe planul unei viziuni curat-plastice.

Liniile şi culorile se modelează, se transformă pe parcursul străbaterii Mexicului. Duritatea liniilor şi asprimea culorilor se înmoaie spre sud. Cruzimea platoului central se atenuează. În nord păsările roşii nu-şi mănâncă prada îndată ce o ucid, ci înfig gândacul sau viermele în vârful unei frunze şi aşteaptă, pentru a-l devora, să fie uscaţi de arşiţa soarelui. Acolo caii sunt mânaţi să sfarme cu copitele testele peonilor răzvrătiţi după ce aceştia au fost îngropaţi în pământul dogorâtor. Acolo e o lume a cruzimii. Spre sud, frunza ascuţită de maguey se dantelează şi se transformă în buclele lianelor. Coloritul aprins cedează tonurilor de verde. Cruzimea se dizolvă în nepăsare.

Acel "day-dreaming", setea aceea de semi-somnolenţă diurnă, continuă să rămână pentru regizorul Serghei Eisenstein un mijloc de percepere a mediului înconjurător, aducând în conştiinţa viziuni ciudate, metamorfozări ale realităţii. În acest paradis al artei grafice artistul începe să deseneze. Mult, enorm de mult. Consemnează cele văzute. Apoi, depăşind această primă fază, prin intermediul liniei abstractizate, intelectualizate, desenul surprinde un raport foarte senzual, totodată delirant, între figurile omeneşti aflate în situaţii neobişnuite. Senzaţia de geneză a lumii pe care o încearcă peste tot, în timpul şederii sale în Mexic, sentimentul acesta de reducere la esenţe, la elementele primare, stă probabil şi la baza gândirii esenţializate despre relaţia viaţă-moarte. *****

Leadership: Actul de asimilare a mijloacelor artistice trebuincioase cultivării creaţiei tale se încadrează în esenţa unor perspective dar şi limite de receptare a mesajului vizual-artistic, ţinând cont de ceea ce trebuie să cunoşti la nivel abstract?

Dezvoltarea capacităţii de receptare a mesajului vizual-artistic este prima sarcină pe care trebuie s-o îndeplinească un regizor, ştiind că varietatea complexului în care sunt înrădăcinate noţiunile, expresiile şi semnificaţiile care susţin şi promovează un curent artistic modernist, atârnă de felul conţinutului pe care îl furnizează spectatorilor. În ecranizările sale, regizorul nu surprinde doar figurile omeneşti aflate în situaţii neobişnuite, prin succesive metamorfozări ale realităţii, reflectând orizonturile unei creaţii impresionante prin vastitate, diversitate şi profunzime, el surprinde mai degrabă relaţia dintre natura gândirii şi modul de organizare a datelor experienţei umane.

Şi ce este acest mesaj-artistic, exprimat prin intermediul imaginilor, altceva decât rezultatul utilizării efectelor intrinsece ale artei în plan emoţional şi psihic, fiind consonant cu teme majore de reflecție, printre care relația armonioasă dintre om și natură. Sau, cum spunea cineva pe o pagină de internet: *"Mesajul artistic este acea aureolă ideatică în care autorul îşi înveşmântează opera pentru a face din conţinutul ei un vehicul către sufletul şi spiritul receptorului."*

Întrevedem aici două perspective ale mesajului artistic: conştiinţa viziunii şi metamorfozarea realităţii prin întoarcerea la mit şi legendă, adică prin depăşirea coordonatelor spaţio - temporale. Iar ca limite surprindem, într-un plan de vizibilitate accesibil, incapacitatea de a te focusa asupra înţelegerii rolului experienţei subiective şi invaliditatea unui progres în ceea ce priveşte armonia dintre decor şi atmosferă, dintre personaje şi motivaţiile lor.

Prin urmare, este necesar să ţinem cont de mesajul-artistic, găsind armonia dintre sunet şi

imagine, atunci când ne plasăm într-un plan mult mai apropiat de privitor decât sunt personajele în realitate.

Ceea ce trebuie să cunoşti la nivel abstract pentru ca viziunea ta să înglobeze semnificaţiile unei imagini ori ale unor nenumărate imagini în mişcare (ca în cazul filmelor), este cum poţi aborda formele şi atitudinea unei figuri omeneşti printr-un mijloc de percepere a mediului înconjurător. În acest caz poţi apela la un procedeu artistic prin care, pe baza unor trăsături comune, se alătură doi termeni, cu scopul de a-l evidenţia pe primul.

În ceea ce priveşte arta regizorală, mai important decât imaginile extrase din experiența vieții este povestea în care viața stochează toate imaginile în jurul unei personalităţi care a încetat a fi o promisiune şi a devenit o certitudine.

Sentimentul de reducere la esenţe se distinge prin relaţia dintre ceea ce vedem și ceea ce dorim să vedem la nivelul unei creaţii autentice care evoluează printr-un mesajul cu conţinut artistic: *"Ceea ce exprimi într-un mod comprimat (reacţii, emoţii şi stări) este ceea ce oferi naturii la nivel de cunoaştere prin imagini."*

Ia seama la esenţa unei perspective de afirmare artistică ca să poţi să înţelegi valoarea creaţiei care te reprezintă cel mai bine pe planul unei viziuni curat-plastice. De reţinut: o perspectivă de afirmare artistică are ca suport de noutate esenţializarea unei idei care se doreşte să fie transmisă prin imaginile realizate atât din punct de vedere vizual cât şi tehnic. Iar o viziune curat-plastică este o imagine pe care nu ai cum s-o uiţi, chiar dacă o vezi o singură dată, putând fi modelată oricând prin modul de gândire a unui artist fotograf.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/sentimentul-de-reducere-la-esente.html

Servitorul diavolului

On Iunie 10, 2010

Analizează bine convingerile pe care ţi le formezi despre cel care te conduce, atribuindu-le o ordine care să ţină seama de impactul pe care îl pot avea asupra ta.

Principiul pacifiştilor spune să nu faci niciodată rău altora. Dar diavolul nu ţine niciodată cont de morala şi de etica pe care le promovează oamenii. El judecă oamenii după nişte criterii foarte riguroase, numai de el ştiute, tratându-i după criteriul intereselor sale.

Îţi aminteşti filmul: *"The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor (2008)"?* Speranţa generalului Yang a fost dintotdeauna aceea de a-l reduce la viaţă pe împăratul Qin Shi Huang, singurul care putea reinstaura ordinea în haosul din patria sa, şi apoi să devină mâna lui dreaptă. Şi a reuşit. Deşteptându-l pe adormit, şi-a văzut visul cu ochii. Mai rămânea doar să-şi demonstreze absoluta loialitate faţă de EL.

Leadership: Poţi să-ţi creezi o realitate nouă a vieţii tale cu un "duplicate content" de tipul THE VERY BEST, fără să simţi că ai pus o parte din tine acolo?

Mulţi sunt cei chemaţi, dar puţin cei aleşi. Niciodată diavolul nu-şi poate duce la îndeplinire planul fără ajutorul unor servitori loiali. Chiar şi el are nevoie de sprijin. Însă cel mai greu lucru din lume este să-şi găsească servitorul perfect, care să se dedice cu însufleţire, trup şi suflet, zi şi noapte, idealului său. Servitorul perfect trebuie să fie în măsură pentru toate. Imperfecţiunea, îndoiala, greşeala, sunt considerate slăbiciuni.

Vechiul lui general, generalul Ming îl înşelase de aceea împăratului Qin Shi Huang i-a fost oarecum greu să se încreadă în noul pretendent la o funcţie atât de înaltă. Cu toate acestea a acceptat ca Yang să-i fie general fiindcă l-a înviat din morţi. Asta da dovadă de loialitate. Un astfel de om n-are nevoie de CV, nu mai trebuie să fie testat, evaluat, monitorizat, să dea probe şi să primească calificative. E fără îndoială omul potrivit, e decisiv, posedă minte de explorator şi emană încredere în sine.

Leadership: Importanţa ta se măsoară prin misiunea pe care ti-o asumi într-un demers făra sorţi de izbândă, dar care are potentialul de a corespunde standardului de probă al unei măreţii de necuprins?

Ura care zace într-o inimă statornică nu poate fi tăinuită la nesfârşit. Împăratul Qin Shi Huang, a cărui singur obiectiv era să ajungă stăpânul lumii, nu ar fi putut niciodată să-şi ucidă ura faţă de adversarii săi, adică faţă de toţi acei oameni care nu au vrut şi care nu ar fi acceptat niciodată să i se supună.

Împăratul Qin Shi Huang, readus la viaţă după 2000 de ani, nu a putut da uitării vechiul lui gând, acela de a cuceri lumea, ci dimpotrivă, s-a înverşunat şi mai tare să-şi atingă scopul, mai ales că atât el, cât şi armata sa, au fost condamnaţi la o moarte chinuitoare.

Prin faptul că nici după moarte nu şi-a abandonat misiunea pe care singur şi-a asumat-o, împăratul Qin Shi Huang a devenit un conducător de temut.

Leadership: Poţi să deschizi o perspectivă promiţătoare de reconectare la o entitate supremă, câştigându-i încrederea în contextul unei schimbări de orgine?

Cine îşi urmează cu devotament conducătorul, împărtăşeşte aceeaşi soartă cu el. Cine întră în slujba diavolului nu se mai poate elibera de el. Este şi cazul generalului Yang. E o nebunie. E sinistru, dar s-a creat un soi de relaţie între ei, o relaţie misterioasă pe care nu o pot denumi. Dar în niciun caz nu putea fi vorba de prietenie, căci diavolul nu-şi face niciodată prieteni, doar servitori.

Ambiţia lui nemăsurată de a-şi sluji stăpânul şi credinţa pe care o avea în izbânda acestuia, la care se adaugă încrederea în forţele proprii, i-au dat generalului Yang un avânt puternic, un curaj ce nu poate aparţine decât nebuniei sau geniului, dar care l-au dus la pieire. El a fost foarte ambiţios, dar în avântul lui de a reuşi în tot ceea ce şi-a propus, a judecat superficial. Şi a plătit pentru greşeala lui. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a se avânta într-o astfel de aventură, alături de diavol.

Originea unui om sălăşluieşte în libertatea lui, dar în leadership libertatea prea mare în ceea ce priveşte regulile dă naştere la antipatie, fiindcă înseamnă în cele din urmă lipsă de coerenţă în atingerea obiectivelor şi instabilitate în ceea ce privește autonomia decizională. Această origine a omului trebuie să utilizeze o altă variantă de dobândire a unui statut privilegiat, anume prin echivalenţă simbolică: “to go one's way”.

Practic, generalul Yang trebuia să revendice doar valoarea de "afişaj" a unei puteri supreme, nu şi varianta personală de utilizare a ei.

Leadership: Evaluezi cât mai obiectiv tendinţa de a fi orientat spre sarcini, fără să acţionezi împotriva reprezentări de imagine care de cele mai multe ori este simultană cu o altă reprezentare coordonată acesteia?

Aşa cum un lider trebuie să aibă capacitatea de a-şi evalua oamenii, tot aşa şi cei ce-şi aleg un lider trebuie să-l evalueze cu deosebită atenţie. Nu rareori se întâmplă ca un lider să aibă alte intenţii decât cele declarate şi să înşele încrederea echipei sau să o călăuzească spre un punct terminus, altul decât cel iniţial, şi chiar spre eşec.

Ai abilitatea de a sesiza adevărul despre firea celui pe care accepţi să te conducă? Ţi-ai făcut cumva o impresie greşită despre el? Intri pe un teren nou doar de dragul de a servi pe cineva? Recunoşti importanţa selectării liderului potrivit? Cum îl poţi recunoaşte pe adevăratul lider?

Succesul tău depinde, la propriu, în mare măsură de abilitatea ta de a alege. Analizează bine convingerile pe care ţi le formezi despre cel care te conduce, atribuindu-le o ordine care să ţină seama de impactul pe care îl pot avea asupra ta. Gândeşte-te de două ori înainte să-ţi alegi liderul.

Reprezentarea unei imagini de superioritate este de cele mai multe ori este simultană cu o altă reprezentare coordonată acesteia: o multiplicare a unui sine, care îl proiectează pe celălalt în sine însuşi.

Servitorul diavolului este omul care nu se poate ridica mai sus de condiția spirituală a predicatorului unei credințe înfricoșătoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/servitorul-diavolului.html

Set The World On Fire (II)

On Ianuarie 08, 2019

Dacă nu ştii să citeşti foarte bine chipul unui om, în orice circumstanţă, nu poţi prevedea nici îmbunătăţirea imaginii pe care o văd ceilalţi la tine când te transpui într-un tablou impresionist.

Ori de câte ori încercam să-mi creez o nouă imagine personală, în corespondenţă cu tăria gândurilor şi aspiraţiilor cele mai avântate, sfârşeam prin a-mi crea o identitate datorită intensificării fidelităţii faţă de micile activităţi de creaţie. Trecerea la o personalitate aparte se face printr-o asumare responsabilă a condiţiei de artist, dialogând numai cu vibraţia de înaltă puritate a culorilor culese din pulberea luminoasă a unui caleidoscop de fapte marunte, insesizabile şi efemere.

Singura logică a înţelegerii resorturilor şi reperelor estetice, suficientă înţelegerii adâncite a legăturii cu lucrurile care mă priveau sau îmi aparţineau, se asocia preponderent cu optimizarea superioară a contrastului dintre subiectul investigat şi şevaletul unei lumi multicolore. Am înţeles că totul poate fi schimbat la mine dacă practic conştientizarea actului creator.

Puterea unui artist constă în vraja mişcărilor vitale şi emoţionale, potrivite în special pentru pictura pe şevalet, cu care făureşte din haosul lumii o capodoperă plină de simboluri şi aluzii pricepute numai de iniţiaţii în alchimie, în arta filosofiei, în natura spiritualităţii, dar mai ales în arta citirii chipului.

Dacă nu ştii să citeşti foarte bine chipul unui om, în orice circumstanţă, nu poţi prevedea nici îmbunătăţirea imaginii pe care o văd ceilalţi la tine când te transpui într-un tablou impresionist.

Efectul artei în leadership este imaginea dintr-o oglindă care a căpătat viaţă, înfrumuseţând caracterul unei situaţii de a fi capabilă să provoace emoţii, să impresioneze.

Şi totuşi, simţeam că nu este de ajuns să mă integrez într-o imagine vibrantă concepută într-un spaţiu pictural aparte, asociat unui context cvasi-figurativ, apropiat abstracţiei lirice şi expresionismului. Mai trebuia să înmagazinez întruna şi impulsurile unei inteligenţe absolute, dincolo de tematica aleasă.

Cel care reuşeşte să făurească din sine însuşi frumuseţea unei metafore, descrierea unei făpturi magice, cel care reuşeşte să dea viaţă şi vedere unei lumi în care realul şi ficţiunea se confundă ceva mai mult, acela îşi câştigă imaginea de reformator al unei întregi culturi.

În timp ce îşi păstrează o anumită imagine în minte, ca şi cum ar fi o hartă a unui drum în viitor, artistul închide ochii şi se deplasează într-un spaţiu al creaţiei, reflecţiei şi visării, ghidându-se cu ajutorul memoriei spre alteritate.

În cazul meu, fiindcă totul din jur părea o oglindă care se încăpăţânează să se mărească odată cu forţa semnificativă a unei concepţii noi despre Dumnezeu, despre impactul interacţiunilor din natură, expresia artistică a talentului meu trebuia să pună în valoare frumuseţea unei trăiri de mare intensitate de tipul: "I'll do anything, to be the one ! "

Leadership: Poţi să te angajezi într-un demers de exaltare a ceea ce poţi exprima la cel mai înalt nivel prin intermediul unui limbaj plastic conceptual, astfel încât să devii mai mult decât ai fost vreodată?

Dacă tu nu faci un pas înainte într-o anumită direcţie, nimeni altcineva n-o să-l facă. În asta constă frumuseţea puterii unui lider, cel puţin asta este ideea din spatele gândirii unui titan al spiritului care vrea să stăpânească universul, simbol al cutezanţei, chiar dacă nu se situează în mijlocul unui poem persan.

Din perspectiva artei care captivează prin atracția irezistibilă a misterului, fascinantă prin însăşi amestecul de hazard şi de necesitate în conturarea unei profunzimi tainice, acest deziderat pare de neatins, puţin probabil în condiţiile în care arta mizează pe distincţia dintre real şi imaginar. Niciodată nu m-am crezut în stare, prin expresivitate proprie, să concept un *art nouveau* , dar am reuşit să-mi creez o nouă identitate, aceea a unui artist care poate deveni un exemplu pentru fiecare prin faptul că poate surprinde acel *quelque-chose* inefabil care face diferenţa dintre ÊTRE şi AVOIR.

Expresia cea mai evidentă a unei incursiuni în lumea individualităţii creatoare este magia de a nu te lăsa învins de aparenţe, sau invers, de a lăsa aparenţele să facă diferenţa dintre o artă curajoasă, revoluţionară şi o porcărie banală, jalnică. Iar poate singura modalitate de a explora adâncimile unei imagini care se vrea a fi capabilă să încorporeze şi să conjuge materia cu memoria şi conştiinţa de sine, este să te gândeşti la tine ca la un dublu al tău, protagonist al unui univers fără măsură temporal-spaţială.

Leadership: Eşti pregătit să traversezi imensul fecund al unei viziuni bazate pe improvizaţie artistică, încât să introduci o imagine a cutezanţei într-o explozie de frumos?

Lăsând la o parte modestia, căci aşa ceva nu există în leadership, cel mai probabil voi trăi etern prin imaginile pe care numai un artist excepţional poate să le redea cel mai bine într-un limbaj plin de subtilităţi, aşa cum te-ai apropia de un Zeu care se arată dintr-o dată şi dispare apoi în chip misterios. One is a wonder !

Omul care îşi dezvăluie gândirea simbolică, modul cum înţelege să interpreteze emoţiile, trăsăturile, dorinţele, percepţiile, propriul personaj dintr-o creaţie fără precedent, plină de frumuseţe şi forţă, este asemenea artistului care uimeşte prin capacitatea de a se reinventa datorită încercării de a da sens unei idei sau unei experienţe trăite la cote maxime: Set the world on fire !

Un asemenea om nu evoluează în timp prin intermediul unui portret de mare valoare cromatică, ci doar trăind perfecţiunea ca o experienţă destul de reuşită vizual, în prelungirea unui vis de o sensibilitate supremă, înclinată spre visul continuu. Improvizaţia artistică care îi domină talentul, traversând înălţimile unei purităţi de mare rafinament stilistic şi concentrare simbolică, se identifică cu tendinţa de sintetizare a unor imagini care dau speranţe şi fiori, ca o demonstraţie în forţă în faţa măreţiei naturii.

Leadership: Poţi să compui o imagine care să ilustreze povestea unei experienţe cu neputinţă de povestit, identificată în termeni de "o aventură a ta cu tine însuţi" ?

Practic, ideile şi lucrurile în care credeam, deosebite de cele care fascinau printr-un ciudat concurs de împrejurări, erau ca nişte explozii de creativitate pură, naturală, nestudiată, crescută dintr-o curiozitate înnăscută, compunând cu grijă nişte conexiuni neaşteptate între domenii sau teme fără nici o legătură.

Efectul artei în termeni de energie, excelenţă, sofisticare şi frumuseţe, savurând o aventură a forţelor artistice reunite în mine însumi la cote maxime, se întregeau prin senzaţia de ireal sau de suprareal pe care o transmiteam mai ales celor neavizaţi. Provocări pline argument raţional se aliniau după următorul deziderat: *"I'll do anything, to get what I want. Aim even higher, I'll do anything, to be the one ! "*

Singurele entităţi consistente care făcea cinste artei de a fi în vârful propriei suite de gânduri, emoţii, conştientizări, opinii, toate putând fi cuantificate în condiţii optime de timp şi de spaţiu, adăpostind istoria unei vieţi plină de mişcare şi adrenalină, constituiau transfigurarea realităţii şi redarea adevărului într-un mod cât mai fidel impactului pe care îl are un tablou personalizat, determinat de o combinație a mijloacelor artistice.

O frântură de alb îmi apare şi acum în faţă când îl recitesc pe Artur Silvestri. *"Mi se pare că, de fapt, acolo se măcină o materie nedesluşită care, prin repetiţie interminabilă, se străduieşte să-mi comunice şi să mă înveţe ceva. Poate o concluzie impenetrabilă? Poate un gând fără cuvinte? Şi cine să fi încercat să-mi spună toate acestea, în acest fel enigmatic pe care nu-l mai întâlnisem de când nu mai puteam vorbi cu Cel ce mă învăţase arta fără grai?"*

Leadershipul este puterea sufletească de a accepta realitatea din spatele unui tablou după ce ai ascultat prea multe voci care pretindeau că este un fals.

Set The World On Fire este reprezentarea unei imagini reale, dar una tot atât de bine încadrată în inima unei ficţiuni impresionante, a cărei multiple corespondenţe simbolice se întâlnesc doar pe teritoriul unei personalităţi fulminante capabilă să-şi croiască drum în atmosfera unei lumi aparte ce aparţine prin excelenţă doar artiştilor de mare clasă.

*** Notă:** E-type - Set The World On Fire

Source: https://neculaifantanaru.com/set-the-world-on-fire-II.html

Set The World On Fire (I)

On Ianuarie 07, 2019

A-ţi întemeia un stil personal de a face artă înseamnă să urmăreşti neîncetat dovedirea existenţei unui Creator care poate face din sine oglinda realităţii celor din jur.

Încercam să interpretez viaţa şi realitatea prin prisma unei personalităţi care nu oboseşte să fie prizonierul dorinţelor cele mai înalte, una atât de însetată după o cunoaştere fecundă, superioară, fapt ce implica cultivarea spiritului inovator şi cutezanţa de a deveni eu însumi Dumnezeu. Un visător care se visează creator de lumi, modelat cu acea aparenţă a înţelesului şi intenţiilor ascunse pe care le are un vrăjitor dotat cu o baghetă magică, care poate face orice, mai ales să stăpânească materia şi să-i ordone orice lucru.

La acea vreme nu-mi închipuiam deloc că există un acord fin între faptele care evoluează de la realitate la simbol prin semnificaţia atribuită în mod cauzal cuvântului "artă", în care se poate specula o oarecare fascinație pentru imperativul "I am the one and only".

Îţi trebuie o cheie cu care să pătrunzi în intimitatea unui gânditor progresist, pe care altfel nu l-ai putea cunoaşte, deci într-o lume croită după mintea unui singur Creator. În orice făceam totul trebuia să depindă numai de mine, de cel care înţelege fenomenul artistic al unui protagonist desprins parcă dintr-o ficţiune a poetului Torquato Tasso care dorise să creeze un microcosmos unitar structural, căutând să facă din lume un suport al unei existenţe nelimitate. *"So I am what I am and what I feel can not be wrong. This is the way that I feel and I'm coming on strong."*

Leadership: Te dedici încercării de creare a unei personalități de mare anvergură pentru a reuși un progres în planul artei, creându-ți o imagine unică a Eului creator printr-un autoportret de mare prestanță?

Aşadar, cheia întregii mele încercări de creare a unei personalităţi de mare anvergură, cu posibilele ei interpretări, trebuia să constituie o primă formă a ispitirii şi a vrăjirii, dinamica unei existenţe în plan artistic, o întreagă panoplie a anumitor gesturi, atitudini, forme de limbaj, ca într-o legendă persană redată cu ajutorul unei imagini plină de culoare, plină de semnificaţii, plină de continuitate.

Pentru a reuşi un progres în planul artei, încât să creez o imagine unică a Eului creator printr-un autoportret de mare prestanţă, ar fi fost interesant să experimentez mai întâi ideea universului holografic: să mă aşez între două oglinzi mari şi să observ cum imaginea mea se multiplică la infinit. Asta da perspectivă nouă. Numai astfel se poate câştiga sentimentul intens: "Only One is a Wonder" !

Leadership: Eşti în stare să produci o impresie vizuală prin excesul de Ego, încât să ajustezi impactul imaginii care transformă spectatorul în ostatic datorită trăirilor şi senzaţiilor unice pe care le oferă combinaţia: "oglindă-magie"?

Cât despre imaginea pe care o implică sentimentul acela de siguranţă, triumf al înnoirii unui decor existent prin schimbarea culorii obișnuite, vă mărturisesc că în urma unei mari demonstraţii de penel am reuşit să cunosc o bucăţică din viaţa unui artist de excepţie şi mai ales să am grijă cum îmi evidenţiez calităţile dăruite de Dumnezeu.

Arta este întotdeauna aproape de modul în care natura ne spune: "Să înceapă spectacolul ! "

Numai magia m-a ajutat să fac surf pe valul sincronicităţii între o întrebare și configurația astrală a momentului în care se pune acea întrebare: "Ce se întâmplă dacă mă privesc simultan în mai multe oglinzi?"

În fond, singurul subiect ce-l puteam găsi în lipsa unui adevăr artistic sau în afara legilor magiei părea a fi "Omul Vitruvian", văzut din perspectiva unui dublu al meu într-o oglindă care reflectă numai frumuseţea şi perfecţiunea, cu mult diferită de Oglinda Fermecată a lui Michael Ende, una din porţile magice prin care trebuia să trec ca să mă recunosc sub fascinaţia altei identităţi. Cu siguranţă oglinzile oferă multă perspectivă, însă răpesc la fel de mult conţinut.

Leadership: Poți să-ți vezi reflecția într-o oglindă care intensifică percepția asupra realității, încât viziunea ta artistică să transfigureze o imagine mereu în schimbare?

Combinaţia oglindă-magie, a cărei funcţie de bază este să împletească valorile optice cu exaltarea fanteziei care-ţi îngăduie să transfigurezi realitatea şi s-o îmbraci în imaginile cele mai cutezătoare, vine să intensifice forţa de iradiere a unor curente sau personalităţi care caută modalităţi inedite de expresie.

Negreşit, senzaţia pe care o trăiau toţi cei care încercau să mă înţeleagă era aceea de fascinaţie rezultată dintr-o infinitate de combinaţii coloristice ce conţin mai mult sentiment decât îşi poate cineva imagina. Ego-ul, conceput ca o reflecţie a unei viziuni situată în aria de mijloc dintre artă şi magie, nu era o entitate de sine stătătoare, ci mai degrabă reprezenta o resursă inepuizabilă de interpretare a realităților și a punctelor de vedere dintr-un unghi sensibil al jocului de umbre şi lumini surprinse într-o imagine care se modifică la nesfârşit.

Leadershipul este o artă inegalabilă, un spectacol de magie, improvizaţie şi metafore, susţinut numai de o minte care nu-şi pierde nicio clipă agerimea tinereţii, o minte care îşi întăreşte percepţia despre performanţă examinându-şi adesea imaginea mărită în oglindă.

Leadership: Imaginea pe care o inserezi în cadrul unui decor de plasticitate desăvârşită poate confirma valabilitatea unei devize pe care o putem ataşa artei: „unitate în diversitate"?

Sentimentul care nu-şi pierde niciodată din intensitate este starea de vis care însoţeşte conştiinţa în faţa unei puteri care te duce înainte spre un altfel de a înţelege semnificaţia artei şi de a aprecia pe artistul care convinge prin subtilitatea cu care manevrează semnul, linia, pata, culoarea. Cine ştie să îmbărbăteze culoarea, intensificându-i forţa de expresie prin mişcarea liberă a tuşei, acela este un vrăjitor al mijloacelor subtile de cucerire a lumii.

Microcosmosul este ca o pictură trăită de un spectator prin ochii artistului căruia îi poţi intui povestea, dar nu te poţi gândi la ea prin raportare la valoarea obligaţiei de a o face mai frumoasă.

În corespondenţă cu ideea de macrocosmos, reflectat într-un Ego care se apropie de calitatea de lider, împingându-te într-o poziție de om ajuns la maxima expansiune artistică, sentimentul capătă un contrast cromatic irezistibil, exploziv, între roşu şi negru, care conduce la asemănarea cu un mistic îndumnezeit, sau cu o putere de natură malefică, seducătoare, care domină şi subjugă materia.

Pentru cine a înţeles secretele picturii, în timp ce repetă continuu întrebarea "De unde porneşte acţiunea sau mişcarea?", leadershipul devine un fel de imagine care se extinde la nesfârşit prin reflexia reflexiilor individuale ale unui subiect uman care ştie să redea

conflictul dintre lumea interioară şi cea exterioară, dintre profunzime şi aparenţe, dintre Ego şi Univers, astfel încât să nu exagereze nici cu patetismul, nici cu ridicolul.

Acesta era crezul meu, sentimentul de a nu lăsa lucrurile așa, la voia întâmplări, ci atribuindu-le un efect grandios într-un spaţiu plin de simetrie, plin de decoruri, plin de vitalitate, plin de semnificație și autenticitate, pe care numai un artist ştie să-l închipuiască printr-o reprezentare a conexiunii cu un univers plastic unic, printr-o viziune cromatică vie şi o densitate a simbolurilor impresionantă.

"Unitate în diversitate" este deviza artei care asigură lărgirea experienţei umane într-un cadru de referinţă artistic ale cărui coordonate sunt cuprinse între microcosmos şi macrocosmos.

Set The World On Fire scoate în evidenţă forma unei creaţii de a se plasa într-o zonă unde se întrepătrund magia, frumuseţea de a da viaţă unei atmosfere vibrante şi sentimentul de a fi mult mai mult decât eşti, astfel încât să realizezi schimbarea dorită în viața ta şi a celorlalţi.

*** Notă:** E-type - Set The World On Fire

Sferele atotstăpânitoare ale naturii omeneşti

On Aprilie 13, 2014

Ţine-te la distanţă de lumea complexă şi covârşitoare a "exilului", stabilind o relație tainică și profundă cu cele mai adânci trăiri ale unei vieţi minuţios dimensionate.

Jean Valjean nu iubise niciodată pe nimeni. De douăzeci de ani era singur pe lume. Nu fusese niciodată tată, amant, soţ, prieten. La ocnă era răutăcios, ursuz, cast, ignorant şi sălbatic. Inima acestui bătrân ocnaş era neprihănită. Sora lui şi copiii surorii sale nu-i lăsaseră decât o amintire ştearsă şi depărtată, care sfârşi prin a se risipi aproape cu totul. Făcuse tot ce i-a stat în putinţă ca să-i regăsească şi, neizbutind să-i regăsească, îi uitase. Aşa era firea omenească. Celelalte emoţii duioase ale tinereţii, dacă avusese vreuna, se năruiseră în gol.

La rândul ei, Cosette devenea şi ea alta, fără să-şi dea seama, biata micuţă. Ca toţi copiii, asemenea tinerelor mlădiţe ale vieţii, care se agaţă de orice, încercase să iubească. Nu izbutise. Toţi o respinseseră: Thenardierii, copiii lor, ceilalţi copii. Nimic şi nimeni n-a mai vrut să ştie de ea. E trist că trebuie s-o spunem, aşa cum am mai spus-o: la opt ani avea inima de gheaţă. Nu din vina ei, nu putinţa de a iubi îi lipsea, ci, vai ! Împrejurările prielnice.

Soarta contopi pe neaşteptate aceste două existenţe dezrădăcinate, deosebite prin vârstă, asemănătoare prin nenorocire şi le logodi cu puterea ei atotstăpânitoare. Într-adevăr, una o întrecea pe cealaltă. Prin instinct, Cosette îşi căuta un tată, aşa cum, prin instinct, Jean Valjean îşi dorea un copil. Întâlnirea lor însemna o regăsire.

Din clipa când aceste două suflete s-au întâlnit, ele şi-au dat seama că nu pot trăi unul fără altul. *

Leadership: Poţi să te întorci cu spatele la zidul care te înconjoară neîncetat, luând în considerare înţelegerea profundă a unei viziuni şi a unei stări de spirit care te ajută să priveşti cu mare atenţie darul vieţii?

În timp ce o parte a vieţii tale este angrenată în actul separării de lume, al cărui conţinut este determinat prin slăbirea voinţei de a rezolva cererile propriului sine superior, care se cere a fi urmat cu stricteţe, o altă parte (cea a leadershipului care include viziunea pe termen mediu şi lung), te ajută să-ţi îmbogăţeşti mai bine personalitatea prin relaţia cu ceea ce te aştepţi să oferi şi ceea ce primeşti de la ceilalţi.

Viziunea este scenariul posibil al unei întâlniri cu tine însuţi într-o împrejurare în care geneza gândirii tale dă naştere unui model de asociere cu frumuseţea unei experienţe de ataşament faţă de o forţă motivantă puternică. Prin extindere, darul vieţii ţine îndeosebi de vibraţia intersectării a două conştiinţe curate într-o aceeași unică realitate.

Cine spunea că " *Tot ceea ce oferi, reflectă conştiinţa din care oferi* " avea nu doar dreptate, ci mai multe dreptăţi. Mai întâi, fiindcă aspiraţia spre luciditate şi duioşie determină o anumită vulnerabilitate, mai presus de orice acorduri cu viaţa, care amână accesul la acea faţă nevăzută a lumii, împiedicându-te să aluneci în abisurile negaţiei sau ignorării valorilor adevărate. Apoi fiindcă gândirea bazată pe convingeri solicită în mod explicit un anumit tip de protecţie, un fel de putere interioară ţâşnită din adâncul fiinţei care îţi oferă încrederea că nu e totul pierdut, manifestându-se în exterior.

Aşadar conştiinţa este un simbol al aspiraţiei şi gândirii care, asemenea unui glob magnetic

care atrage toate obiectele de fier din jur, armonizează toate elementele pozitive şi negative ale omului, după care le transformă în manifestări adaptate realităţilor vremii. Conştiinţa, bazată pe instinct, alcătuită din intuiţii şi forme ale cunoaşterii, schimbă acea componentă stranie a spiritului uman, în cadrul perioadei de tranziţie spre un stadiu dezvoltat, spre un alt tip de personalitate. Una deschisă oricărei provocări materiale, morale sau sentimentale.

Modul cel mai bun de a înţelege valoarea poziţiei pe care o ai faţă de sensul pozitiv al evoluţiei tale este să explorezi o regăsire între două existenţe. Crearea omului nou, prin lepădarea de cel vechi, are ca miză șansa unei regăsiri într-un plan comun cu o altă entitate de aceeaşi natură.

Poţi să te întorci cu spatele la un zid care te înconjoară neîncetat? Nu poţi. Dar îl poţi accepta şi utiliza ca un nou stil de a evolua, făcând din el o cazemată, un sprijin puternic care să te separe de lumea complexă şi covârşitoare a „exilului". În care accentuarea contrastelor dintre înălţimi şi abisuri, între întrebări şi răspunsuri, între minte şi inimă, pot determina o destabilizare nefavorabilă.

Exilul reprezintă o realitate dură, foarte răspândită în zona leadershipului, puţin cunoscută, dar cu atât mai surprinzătoare, dezvăluind latura nevăzută a omului. El poate recunoaşte realitatea propriului său suflet abia după ce elementele "durere" şi "suferinţă" au devenit trecut.

Leadershipul are ca sursă de alimentare acea ipostază a conştiinţei care experimentează totalitatea unei vieţi care nu diferă calitativ de segmentele care o alcătuiesc: măreţia sufletească şi tăria de caracter, filtrate prin procesul de formare al "Omului Nou".

Sferele atotstăpânitoare ale naturii omeneşti relevă acele schimbări ce pot apărea în conştiinţa noastră ca modificare a viziunii despre noi înşine, determinând modalităţi de acţiune diferite, cu impact asupra prezentului şi viitorului nostru şi al celor din jur. Reprezintă o regăsire a sinelui superior între două existenţe.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Sfinţenia uitată a lucrurilor mici

On Martie 18, 2021

Marile opere nu impresionează doar prin unitatea lor, ci prin banalitatea cu care reuşesc să se deschidă privirilor cele mai agere.

Ieri m-am oprit la unul din anticariatele de pe strada Lăpuşneanu, fapt pe care îl consider un gram de bun simţ pentru orice minte care se deschide către misterul *Varkishes* , Darul Zeilor, sursa Înţelepciunii de Sus. Ca de fiecare dată, într-un colţ al anticariatului era aşezată o cutie mai veche de carton în care se găseau numai cărţi la preţul de 1 RON.

Şi ce să vezi, şi să nu crezi, mai mult decât ceea ce priveşti fără să te încerce vreo emoţie. Iată aruncată acolo, în cutie, o carte genială scrisă pentru copii, apărută în anul 1979. Interesant. Numai eu dau peste cărţile astea banale, dar genial scrise, poate pentru că ştiu la ce să mă uit? Fiindcă eu ştiu să văd ceea ce alţii nu ştiu să vadă?

Cartea prezintă modalităţi de surprindere a realităţii în momentul petrecerii acesteia. Ea vizează în principal observarea animalelor, a plantelor, a obiectelor şi fenomenelor din natură. Găseşti aici informaţii despre morcovi, ardei, urşi, găini, narcise şi trandafiri.

Dar, atenţie ! MARE ATENŢIE: contează felul cum este transmisă informaţia, felul cum se leagă informaţia de materie, felul cum este simplificată informaţia, felul cum este produsă informaţia în cadrul unui experiment care desemnează exact inversul probabilităţii de apariţie a acestui eveniment. Genial structurată, genial scrisă !

Găseşti aici tot ce-ţi trebuie pentru a înţelege adevăratele acorduri ale analizezi stilistice. Ai pârghii. Ai ancore. Ai identificatori. Ai referenţiali. Delimitatori. Substituenţi. Repere. Tot ce este necesar pentru actul de creaţie artistică. Şi toată lumea trece pe lângă cartea asta. Şi nimeni n-o citeşte… Şi nu vă spun cum se numeşte, nici cum arată, nici cine a scris-o, tocmai ca să învăţaţi să acordaţi atenţie lucrurilor (aparent) banale care pentru cei mulţi trec neobservate. Autorul nu este necunoscut…şi va rămâne necunoscut.

Leadership: Urmarea descoperirii tale poate să pună o reflexie a fiinţei tale în fiecare mic detaliu al unei forme de gândire localizată la nivelul conceptului „Too Far To Be Saved" ?

De fapt, sunt foarte mulţi oameni care privesc fără să vadă ceea ce oricum nu se prea vede, iar dacă s-ar vedea, ei oricum tot nu ar vedea şi nici n-ar înţelege ce anume ascunde vederea adevăratei credinţe. Fenomenul acesta intrat sub incidenţa banalităţilor se numeşte ignoranţă, acea continuitate a delăsării în faţa valorii unui diamant neşlefuit care aşteaptă să fie descoperit, dar nimeni nu-l descoperă.

Aşa stau lucrurile. Cei mai valoroşi oameni din viaţa ta, cei care contează cu adevărat, nu sunt cei sus puşi la rang de CEO sau VIP. Ci tocmai aceia care înţeleg şi reuşesc să facă legătura între necesitate şi întâmplare.

De fapt, unii oameni au linia lor adâncă de ochire a esenţialului aflat sub aparenţa polimorfă a unei inter-lumi aflată la răspântia dintre ştiinţă şi artă, fiind înzestraţi cu acea capacitate a pictorilor de a realiza o radiografie a esenţialului dinăuntrul operei de artă. Şi ei merg cu o consecvenţă de neînvins pe această linie, fiind în plină concordanţă cu legile unei mistici de sorginte platoniciană, ceea ce înseamnă că au o logică aparte în ceea ce priveşte aprecierea exteriorităţii lucrurilor şi fondul lucrurilor care redefinesc relaţionarea cu hazardul.

Într-adevăr. Cărţile sunt precum oamenii: nu le poţi citi pe toate decât dacă le simţi undeva în interior, dacă e ceva subtil ce te atrage la ele. Or, în alt caz, cel mai valoros om din viaţa ta, adevăratul super hero, s-ar putea să fie tocmai acel individ necunoscut care te trage de mânecă cu câteva secunde înainte să fii lovit de o maşină. Fii sigur că niciodată n-o să te salveze de la înec Mihai Bendeac, n-o să-ţi sară în ajutor Andra Măruţă, iar adevăratele valori ale sistemului tău cognitiv n-o să le identifice niciodată Smiley în locul tău.

Şi, cu adevărat, cele mai importante lecţii despre viaţă, despre creaţie, despre univers, le vei afla din lucrurile banale, de la oamenii banali care, la fel ca şi cărţile banale, trec aproape întotdeauna neobservaţi, dar apar brusc în momentele cheie ale vieţii tale.

Or interiorul cărţilor, dacă ajungi să-l cuprinzi cu forţa minţii, vei simţi că şi el te citeşte pe tine prin forţa atracţiei universale. Te acaparează printr-o constantă a luminii spirituale (sufletul aservit legăturilor materiei care ignoră frontierele spaţiului şi timpului), făcând apel la subtilitatea cu care artistul îşi imortalizează impresiile cele mai tainice, conferind operei sale valoarea unor confesiuni intime care devin eterne în existenţă, şi totodată în infinit.

Leadership: Poţi evita o degradare în caracterul unei revelaţii despre tine, punându-te în faţa unei realităţi abstracte pe care o poţi recunoaşte când o întâlneşti cu privirea, dar o poţi simţi ca fiind ceea ce ţi-a lipsit dintotdeauna?

Aceasta este cosmogonia rară a cărţilor: ele se scriu neîncetat, se regândesc neîncetat, se revarsă neîncetat în direcţia înţelegerii lucrurilor mici şi mari, constituind logica inerentă a unei teorii izvorâtă dintr-o coerenţă internă (sau uiversală). Este o idee mai veche asupra căreia ar trebui să insist. Tot de atâtea ori, omul fuge după eternitate şi n-o găseşte tocmai pentru că eternitatea constă în menţinerea organizată şi uşor accesibilă a lucrurilor mici pe care lumea le ignoră.

Este vorba despre marea victorie a lucrurilor mici, neluată în considerare de oamenii mari. Este vorba de sfinţenia uitată a lucrurilor mici care oferă imaginea cuprinzătoare şi corectă a "Marii Opere". Prin sfinţenie înţelegându-se acea selecţie a lucrurilor, a întâmplărilor, a experienţelor de viaţă de care nu vrei să te desparți și care devin în timp o reflexie a personalității tale în mişcarea unui univers liber, expresiv, autentic.

Aceeaşi observaţie a fost remarcată de criticul de artă Victor Ieronim Stoichiţă, fiind întemeiată de tradiţia medievală reprezentată de Vincenţiu Beauvais care complica lucrurile cu obişnuita dezinvoltură a epocii de atunci:

"Mai ales în acele vremuri, atenţia era îndreptată spre păcatul original care va avea tot timpul trei cauze, anume: ignoranţa, lăcomia, slăbiciunea. Faţă de acestea reacţionează trei forţe divine: *sapientia* (forţa intelectuală), *virtus* (forţa morală) şi *necessitas* (forţa practică). Acestora le corespund trei activităţi umane: ştiinţa (theoretica), etica (practica) şi arta (mecanica)."

Iată tâlcul acestei remarci: oricărei cauze existenţiale îi corespunde o forţă care reacţionează cu aceeaşi intensitate, şi oricărei activităţi intelectuale îi corespunde o acţiune de instruire, informare, formare şi însuşire a cunoştinţelor. Iar dacă vom reuşi să facem o punte între cele două modele deterministe de orientare în lume (cauzele existenţiale şi activităţile intelectuale), poate vom reuşi să înaintăm cu o ambiţie de neînvins spre aflarea şi înţelegerea lucrurilor sfinte.

Un vizionar îşi orientează demersurile existenţiale spre autenticitatea unei lumi edificată în acele operele de cunoaştere care nu sunt direct puse în valoare, ci printr-un soi de intuiţie a incidentalului.

Sfinţenia uitată a lucrurilor mici stă în spatele legăturii dintre necesitate şi întâmplare, fapt pe care unii îl reneagă cu desăvârşire, iar alţii încă sunt departe de vremea când totul va fi mult mai simplu de înţeles şi de acceptat.

Fapt semnificativ. Fără un gram de incursiune lucidă într-o lume nouă, înţelepciunea cu care se hrăneşte simţirea fiinţei (netrucată de efectele vieţii moderne) nu se va plia niciodată într-o cutie a minţilor deşarte care nu-şi alocă timp dezvoltării personale.

Source: https://neculaifantanaru.com/sfintenia-uitata-a-lucrurilor-mici.html

Şi acum, spune-mi adio !

On Martie 08, 2017

Formează-ţi un tablou veridic al realităţii care te încătuşează, evaluându-ţi caracterul în măsura în care te înşeală propriile "calități" negative.

- Ajunge ! - spuse Mercedes - ajunge, Edmond ! Fii sigur că cea care te-a putut recunoaşte, singura din toată lumea, tot ea te-a putut şi înţelege. Dar, Edmond, femeia care a ştiut să te recunoască, aceea care te-a putut înţelege, femeia aceasta, chiar dacă ai întâlnit-o în cale şi ai sfărmat-o ca pe un ciob, tot ea a trebuit să te admire ! După cum între mine şi trecut s-a căscat o prăpastie, şi între tine şi ceilalţi oameni există o prăpastie, iar cel mai groaznic chin pentru mine, îţi spun, este să fac o comparaţie. Căci nimic în lume nu preţuieşte cât tine, nimic nu ţi se aseamănă. Şi acum, spune-mi adio, Edmond, şi să ne despărţim.

- Înainte de a te părăsi, spune-mi ce doreşti, Mercedes? - întrebă Monte Cristo.

- Nu am nevoie de nimic. Trăiesc între două morminte: unul este al lui Edmond Dantes, mort de atâta vreme. L-am iubit. Dar l-am trădat, așa cum procedează toți oamenii slabi, invidioşi și cu pretenţii. Cuvântul nu se mai potriveşte pe buzele mele vestejite, dar inima îşi mai aminteşte încă şi pentru nimic în lume n-aş voi să pierd amintirea aceasta a inimii. Celălalt este mormântul omului pe care Edmond Dantes l-a ucis. Aprob uciderea, dar trebuie să mă rog pentru mort.

Ştii, Edmond, că eu nu mai gândesc. Nu mai am altă hotărâre decât aceea ce a nu lua nicio hotărâre. Dumnezeu m-a zgâlţâit atât în furtunile lui, încât mi-am pierdut voinţa. Mă simt în mâinile lui ca o pasăre în ghearele unui vultur. Dacă trăiesc, înseamnă că El nu vrea să mor, ci îmi dă prilejul să mă căiesc. Dacă-mi va trimite ajutoare, înseamnă că El va voi şi le voi primi. Adio, îmi cer iertare, chiar dacă iertarea nu va fi niciodată completă, fiindcă nu-mi voi putea ierta niciodată faptele de care mă fac vinovată ! *

Leadership: Atitudinea faţă de ceea ce ai săvârşit prin natura ta se cere a fi modelată sub forma moralei desprinse din deznodământul pe care ți-l oferă viaţa?

O turnură în viața ta, însumând toate faptele săvârşite din propria voința, se poate produce în momentul în care ajungi să percepi şi să recunoşti în tine chipul unei vinovății imposibil de iertat. Rezistenţa faţă de ceea ce este esenţial în fiinţa ta, constând în depăşirea limitelor a tot ceea ce este rațional, firesc și cu bun simţ, se şubrezeşte sub învinuire într-un proces al memoriei prin care se evocă realitatea sufletului din cursul anumitor experiențe anterioare.

Un avocat știe exact ce şi cum să spună astfel încât balanţa să încline în favoarea cauzei pe care o apăra pentru clientul său. Însă pentru clarificarea situației în care amploarea temei şi diversitatea obiectivelor stabilite nu sunt în concordanţă cu prevederile legii, el se vede nevoit să apeleze la fel de fel de tertipuri pentru a câștiga procesul.

În marea călătorie a vieții omul poate fi asemenea unui avocat care, în încercarea de a-şi gestiona cât mai bine relaţiile, se simte în permanenţă constrâns să apere cauza propriei sale firi vicioase şi fataliste. Practic el se pune în bătaia deciziilor ce au efecte directe asupra propriei subiectivităţi, apoi asupra propriei demnităţi exprimate prin următoarea recurentă: „ *Sunt o povară a sentimentului de vinovăţie* ".

Ceea ce poate împinge un om pe calea cea dreaptă este o asumare profundă realităţii care

produce efecte copleşitoare la nivel de ceea ce el este în stare să devină atunci când descoperă despre sine ceea ce nu ştia anterior.

Sigur că omul îşi pune întrebări, se corectează prin intuirea procesului de realizare a unor argumentări care să-i susţină greutatea morală. Deseori își conservă candoarea și inocenţa prin observarea și înțelegerea directă sau indirectă a efectelor pe care le au anumite acțiuni asupra vieţii sale. Se jură că de acum încolo va fi un alt om. Ar putea fi aceasta o circumstanţă atenuantă? Oricum, va avea întotdeauna alte scuze de rezervă.

Așa este, omul se disculpă mereu. Iar când un om se disculpă înseamnă că ori se simte vinovat, ori se minte singur. Desigur, că şi minciuna, la fel ca şi vinovăţia pe care omul o trăieşte cu intensitate, pe care o simte cu toată puterea conştiinţei, pe care o ia cu sine, în vreme ce încearcă un ultim act de evadare în faţa realităţii, nu poate fi decât rezultatul unei răzvrătiri împotriva cerinţelor vieţii. Când te simţi vinovat de o faptă pe care minciuna n-o poate acoperi, deci atunci când minciunea devine o practică curentă, atunci este vorba despre o tulburare de personalitate care provoacă stări foarte intense, instabilitate în relații și crearea unei viziuni a lumii în alb și negru.

Leadershipul este adevărul dureros pe care îl afli despre tine însuţi şi pe care îl preferi în locul unei minciuni frumoase care pe moment îţi oferă un acoperiş de calitate.

Şi acum, spune-mi adio ! este o mărturisire a suferinţei abătută asupra omului din cauza unei greșeli impardonabile. Nu poți să te disculpi la nesfârșit fără a suporta consecințele adevărului.

Dacă ești interesat să-ţi formezi un tablou veridic al realităţii care te încătuşează, atunci evaluează-ţi caracterul în măsura în care te înşeală propriile "calităţi" negative. Fii sincer şi dă-ţi singur verdictul răspunzând la următoarele întrebări:

Cum te percepi prin evitarea gravităţii unei situații sau a unei fapte? Ești dispus să accepţi suportarea cu extremă anxietate a unor situaţii din care ieşirea poate fi dificilă ori jenantă?

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/si-acum-spune-mi-adio.html

Sign your name across my heart

On Octombrie 23, 2019

Împodobeşte-ţi sufletul cu cea mai curată sinceritate înainte de a accepta să faci parte din realitatea operei de artă.

Toţi o respectă ca pe un loc al lui Dumnezeu, această grădină splendidă plină cu trandafiri, în care timpul atât de grăbit uneori, asemenea unei voci divine auzite în mod constant, are ca valenţă de nobleţe realitatea unui tablou pictat cu delicateţe şi romantism. Singurul lucru care contează acum, prin valorificarea elementelor de limbaj plastic, în reprezentări expresive intenţionate, este ca trandafirul să aleagă momentul potrivit pentru a-şi destăinui câte ceva din experienţa deschiderii sale spre orizontul umanist.

We started out as friends . Trandafirul era acolo, în ceasurile acelea de adâncime a judecăţii, când pictorul încerca să sondeze imaginea unei fetiţe care plângea, şi plângea şi plângea, fără ca lacrimile ei să ajungă la inima vreunui părinte, sau la auzul vreunei veşti bune. Realizarea de figurări după natură şi imaginate cât mai viu, utilizând elemente de limbaj plastic, necesită adesea o exacerbare a unei trăsături umane, precum solidaritatea sau compasiunea, într-o reprezentare simbolică a sufletului coborât în infern.

Era acolo, prezent într-un moment de mare intimidate, când fetiţa a crescut mare, s-a făcut frumoasă, atât de naturală, totuşi atât de strâns unită cu suvenirurile copilăriei, admirându-se pe ea însăşi în inocenţa unei iscusinţe fără egal: de a exprima acel ceva dintr-o inimă caldă, dar rănită şi confuză, ca o pată de culoare pe o pânză gri, simţindu-se atât de străină de tot ce se petrece în jurul ei. Răvăşită de fiecare lovitură de pensulă, încât ai fi zis că nu mai ştie care este calea bună spre cosmica enigmă ce planează asupra existenţei ei, şi-a păstrat tot timpul o urmă de delicateţe în câmpul de manifestare a experienţei spirituale, preţioasă şi dătătoare de speranţă, care se numeşte: însufleţire.

Are înaintea ei o bătălie neterminată, începută demult, *the symptoms are so deep* , şi nu-şi va găsi liniştea până ce nu va câştiga îmbrăţişarea aceea blândă, plină de şarm, a artistului desăvârşit ce face podoaba peisajelor vesele din povestea viselor ei maiestuoase, neterminate.

Leadership: Poţi obţine o imagine sugestivă a unui subiect cu impact de lungă durată prin experienţele vieţii tale, încât să conturezi o viziune nouă asupra realităţii datorită mijloacelor de exprimare specifice limbajului plastic?

Fortunately you have got someone who relies on you. Atunci când scriu despre ea, tulburătoare şi misterioasă, cu extracte din frunzele trandafirului, mă gândesc şi la băieţelul acela plin de energie, adevărat năzdravan, care ştia încă de pe atunci că într-o bună zi va reuşi să imortalizeze sensibilitatea unei spiritualităţi mistice, de frumuseţe unică, pe propria lui planşă de pictură. E o izbândă a sufletului să ştii să-ţi alegi arta încă dinainte de a o deprinde cu vrednicie.

Dialogul dirijat pe tema comunicării în limbaj plastic comunică într-un fel experienţa cunoaşterii profunde a conceptului de prezenţă-absenţă, conjugat cu alte elemente simbolice, precum crenguţe de brad, pomul vieţii, motivul puternic al florii de aur, rozeta solară, ochiul lui Horus, *birds never look into the sun* , în combinaţia cromatică: roşu, verde, galben.

Time I'm sure will bring disappointments in so many things. Dar nici el, nici ea, nici Maestrul, nici Margareta, nici după atâta sigilare îndepartată de suflete înăuntrul unei vieţi fabuloase,

nu se lasă înghiţiţi de profundul mister al anulării conştiinţei prin ipostaza de urmăritor şi urmărit al trandafirului, prin contrast cu caracterul tranşant al unor vremuri de mult apuse. Vremuri pline de tandreţea unor îmbrăţişări pe care nimeni nu a vrut să le ofere, niciunuia dintre ei.

Ne-am împărtăşit emoţiile revederii prin fineţea desenului, o modalitate frumoasă prin care puteam vindeca rănile trecutului, *esprimendoci in modo naturale e suggestivo* , întruchipând unul şi acelaşi lucru, unul fiind dublul, reflectarea celuilalt.

Leadership: Poţi obţine o copie superfidelă a unei versiuni anterioare de personalitate care să poată fi remarcată cu ajutorul unei construcţii pur subiective, sub impresia unei imagini văzute din unghiul unei rememorări semnate: *„Rămâi aşa cum eşti…”*?

It seems to be the way. Destinul, consistenţa spirituală a trandafirului, ne-a adus împreună, încă de pe atunci, când colecţionam visuri şi speranţe în micile noastre universuri, colţuri din natură ferite de ochii lumii, de atâtea ori dărâmate de prejudecăţile şi convenţionalismul dobândite prin traiul controlat de efectele altor realităţi.

Era un fel de dorinţă care se voia împlinită cu orice preţ, dincolo de orice iluzie, dincolo de orice judecată referitoare la gust, dincolo de orice dogme, în toate înţelesurile unei posibile lumi simbolice, dar care punea în evidenţă valorile spiritului şi sensibilităţii umane. În artă contează mai mult imaginaţia decât predictibilul.

Nedesluşind nimic la început, închipuindu-ne aceeaşi exilaţi într-o lume ostilă, mai bine zis într-o clipă de vitregie a memoriei, disimulată prin false iluzii, ne-am apropiat timid unul de celălalt, după atâta amar de vreme, cu un fel de constrângere, ca şi când am fi fost convertiţi într-o ficţiune care spulberă mitul copilăriei, spectrul neînsemnătăţii căutându-şi leacul în reprezentarea simbolică a virtuţii de a aparţine unei orientări estetice identice.

Trandafirul este acelaşi Eu care o reflectă pe Ea, şi înţelegeţi de ce, ca pe un fel de argument identitar împotriva kitsch-urilor, ca pe un fel de portiță înspre lumea fantastică din interiorul unei cărți plină de delicateţe, fără a o deschide. Dominanta cromatică a unei reîntâlniri *On a peaceful day, Oh the light shines brighter* , poate fi remarcată cu ajutorul unei construcţii pur subiective, sub impresia unei imagini văzute din unghiul unei rememorări de tip proustian: „Caută să rămâi aşa cum eşti, reînsufleţind mereu faptele şi cuvintele tale cu o gândire creatoare.”

Leadership: Latura de conţinut a personalităţii tale dezvăluie forţa de a face trimitere spre acele imagini vizuale în care fiinţa relevată prin esenţa unei opere de artă se angajează în intensificarea conexiunii cu o viaţă trecută?

Însăşi imaginea acelor vremuri, de care doar trandafirul îşi leagă numele, Nostalgic Artemis, te face să vezi, ca la lumina lumânării, umbrele unei iubiri netrăite la timpul ei, dar câştigată mai târziu prin redarea pe pânză a magnificului spectacol cromatic oferit de fenomenul misterios numit „Regăsire”, un balsam pentru suflet.

All alone with you makes the butterflies in me arise , ca însuşi faptul că tot ceea ce-am îngrijit în dosul cuvintelor, pline de pete de culoare aruncate pe o pânză umedă, s-au transformat în Coada Rândunicii, acest fluturele atât de neînțeles și amenințător de frumos pe care nu oricine are ocazia să-l imortalizeze în adevărata lui splendoare.

I want you to be my baby . La această imagine s-ar putea ajunge dacă, identificând calmul unei naturi măreţe şi nepăsătoare, am lua în serios cuvintele scriitoarei Dora Pavel, prin

odiseea întoarcerii în lume a unui restaurator de artă, ca pe o legătură poetică cu un Apolo al marilor emoţii:

„Acolo învăţase el că a re-picta înseamnă mai ales a-ţi înfrâna impulsul de-a picta. Important nu-i să dai culorii devitalizate o strălucire pe care n-a avut-o niciodată, ci să o înviorezi în limitele palorii ei. Să-ţi reprezinţi temperanţa cu care maestrul a aplicat pasta pe pânză odinioară."

Trandafirul, printr-o privire aruncată trecutului, are puterea de a lega o promisiune plină de speranţă de o gândire avangardistă, de-a lungul unei căutări îndelungate, însufleţite cu harul de a scoate în evidenţă cele mai frumoase calităţi de înţelegere a artei: răbdarea, duioşia, unitatea spirituală, sinceritatea, similaritatea, visele şi atracţia.

Leadershipul este ecoul puternicei întâlniri dintre artist şi muza lui, deschizându-se lumii ca o delicată bătaie în uşa inimii care nu conteneşte a ne chema spre configurarea unui tablou cristalizat prin juxtapunerea a două structuri: suspansul din jurul subiectului şi expresivitatea unei viziuni numită sugestiv "Înnoirea Omului".

Sign your name across my heart marchează momentul unei reîntâlniri mult aşteptate care păstrează ecoul unei lacrimi, a acelei speranţe care nu s-a pierdut, a acelei delicate bătăi în uşa inimii care nu conteneşte a ne chema înăuntrul ei printr-o voce eternă care parcă subliniază cuvântarea unui tablou: *„Împodobeşte-ţi sufletul cu cea mai curată sinceritate înainte de a accepta să faci parte din altă realitate, a operei de artă."*

*** Notă:** Terence Trent D'Arby - Sign your name

Source: https://neculaifantanaru.com/sign-your-name-across-my-heart.html

Sigur nu ai uitat nimic în urma ta?

On Aprilie 03, 2021

Încearcă să conştientizezi care sunt lucrurile cu adevărat importante pentru tine, reflectând asupra experienţelor care nu au o semnificaţie precisă.

S-a întâmplat puţin mai devreme. Am plecat de la sala de sport destul de entuziasmat, prins cu mintea în inimă, evitând orice contradicţie cu gândirea care săvârşeşte întreaga înlănţuire a deducţiilor raţionale. Şi mă gândeam, şi simţeam, şi îmi continuam drumul, şi totuşi ceva din mine îmi repeta constant: sigur n-ai uitat nimic în urma ta?

Cumva, regăseam în atitudinea mea aceeaşi atitudine plină de pulsaţie, de inspiraţie a pictorului care uită să-şi strângă ustensilele după terminarea lucrului, dar totuşi se bucură de minunea căreia i-ar putea da viaţă. Şi, deci, nu se putea altfel. Am uitat ceva în urmă. Mintea părea a fi focalizată pe recunoaşterea momentului principal când pictorul încearcă să se afirme din plin în artă, prin exprimarea dinamismului vieţii, dar este prins în țesătura fragilă a unei povești din viaţa personală când timpul îşi pierde orele şi clipele aflate în registrul pământesc.

Iar timpul şi-a spus imediat cuvântul. Repede, cu tot elanul unui spirit de o invincibilă tinereţe, am fugit înapoi la sală, mi-am luat pe mine puloverul uitat. Înainte să părăsesc din nou sala, am aruncat o privire înapoi, observând că cei din sală erau concentraţi la treaba lor. Nimic nu părea să se orânduiască în jurul meu. Distanţa dintre mine şi totul din jur s-ar fi putut numi "adâncime de pătrundere a undei de trăire", prin exces de inteligibilitate, în prezentul continuu al unei amintiri lipsite de încărcătură emoţională.

Aşa că mi-am ascultat gândurile, mi-am măsurat emoţiile, m-am lăsat străbătut de pretinsele asimetrii ce se remarcă adesea în domeniul artelor, precum: abaterea de la direcţie, preferinţa ochiului de a sesiza doar aparenţa realităţii, interacţiunea dintre o imagine repetitivă şi o perspectivă de dinamism lipsită de orizonturi, sau o mişcare fără un anumit impuls din lumea exterioară (dar capabilă să creeze un proces din procesul în sine).

Leadership: Poţi să accentuezi o caracteristică a fenomenelor care te tulbură, dată de tot ceea ce le diferenţiază şi le particularizează în relaţia dintre ce te aștepți să vezi și ceea ce n-ai văzut de prima dată?

Dar ce m-a interesat cel mai mult la momentul reîntoarcerii mele la sală fost dinamismul inerent ce s-a revărsat asupra freamătului lumii mele lăuntrice. Nu este vorba despre un obiect uitat într-un loc cu multă încărcătură fizică și psihică, nu este vorba despre vreo ţesătură raţională în sânul căreia firele sunt într-o completă încordare. Chiar dacă se putea simţi o apăsare curioasă care apare de regulă în condiţiile unui efort fizic mare, pe care n-am mai simţit-o niciodată până atunci. Ci faptul că, dintr-o dată, revenind în acel loc, m-am simţit claustrat într-un colț de lume fără orizonturi.

Pur şi simplu nu mă vedeam încadrat în tabloul unui pictor care îşi desfăşoară arta într-o linişte deplină, dorindu-şi în acelaşi timp explorarea uneu noi abordări a modului de a face şi de a aprecia un produs artistic. Ceea ce uitasem la sală a reprezentat de fapt o cale de explorare a lumii interioare, a relaţiei pe care o am cu mine însumi, nu cu ceilalţi. A fost o cale de a mă deconecta de la rutina zilnică, un fel de a mă lăsa surprins de ceea ce este preconştient (adică lucrurile de care aş putea deveni conştient în momentul în care încerc să nu mă gândesc la ele).

Un pulover uitat denotă acţiunea unei minţi confuze care amestecă timpurile, spaţiile şi emoţiile, o viaţă, un destin, o chemare, şi mai apoi le afundă pe toate într-o urmă pe care mi-am lăsat-o fără să vreau. Pentru câteva minute am plutit într-un fel de vârtej al adaptărilor, al reconfigurărilor de intenţii şi meta-perspective, fără să înţeleg ce se petrece cu mine. Ceva m-a pus pe gânduri în acel moment, dar în acelaşi timp trebuia să nu alunec prea tare într-o zonă a emoţiilor expansive şi eidetice.

Poate că, totuşi, a trebuit să uit ceva la sală, ca să nu uit că ceea că mă poate răni cel mai tare este chiar ceea ce mă inspiră şi mă binedispune: decizia de a rămâne în limitele unei normalităţi aproximative. Puloverul uitat nu-mi poate schimba starea de spirit, la fel cum starea mea de spirit nu depinde de revenirea mea într-un loc în care orice pasivism dispare, făcând loc perspectivei dinamismului să aducă modificări unei existenţe intensificate.

Mai degrabă, cred că revenirea mea temporară la sală a reușit să schimbe realitatea peisajului urban, transformându-se într-un loc al autoreflecţiei. Am înţeles că trebuie să evoluez ca un om care şi-a recunoscut responsabilitatea autoreflecţiei şi a noilor începuturi, prin simpla convingere că revenirea mea într-un loc anume nu-mi poate schimba destinul, nu-mi poate răsturna concepțiile de viață, nu-mi poate schimba starea de spirit sau gândirea pozitivă.

Prin leadership se explică de ce atitudinea mea trebuie revizuită prin evitarea tendinţei de a mă supune emoţional unui moment de neatenţie, sau de uitare, care în clipa următoare se schimbă şi se răsuceşte în altă direcţie în care există o singură supapă de control: autoreflecţia şi autoevaluarea.

Sigur nu ai uitat nimic în urma ta? Pune-ţi mereu această întrebare atunci când simţi că ceva lipseşte din viaţa ta, din interiorul tău, cu precizarea că tot ceea ce tot ce-ai lăsat în urma ta poate fi o demonstrație mică a ceea ce se află înaintea ta. Trebuie doar să ştii să identifici diferenţa dintre ceea ce ştii şi ceea ce crezi că ştii, sau diferenţa dintre ceea ce ai fost, ceea ce eşti şi mai ales ceea ce vei fi.

Aş putea să accentuez o caracteristică a proceselor şi fenomenelor care m-au tulburat în relaţia dintre ce m-am aşteptat să văd și ceea ce n-a văzut de prima dată. Această caracteristică se numeşte: “abatere de la determinismul cauzal”, şi ea marchează o revenire la ceea ce trebuia să fie normal.

Source: https://neculaifantanaru.com/sigur-nu-ai-uitat-nimic-in-urma-ta.html

Siguranţa unui maestru

On Aprilie 15, 2009

Imprimă leadershipului tău un caracter deosebit de expresiv prin puterea ta de coordonare a factorilor care contribuie la dezvoltarea ta proprie.

La realizarea teatrului des Champs Elysees din Paris, marele sculptor Bourdelle n-a avut numai rolul sculptorului decorator, ci lui i se datorează şi ideea generală a ordonării faţadei şi a interiorului. Numai pentru faţada teatrului, Bourdelle a făcut 17 proiecte şi a găsit în final soluţia cea mai clară îmbinând organic suprafeţele netede, calme, în ritm regulat, cu reliefuri sculptate.

Plăcile din marmură în care apar Apollo şi muzele, ca aluzii poetice eterne, sunt cioplite în planuri mari, liniştite, în perfect acord cu spiritul arhitecturii moderne. Bourdelle spunea: *"Trebuie ca zidul însuşi să pară că se animă în anumite locuri într-o ordine stabilită, luând forme umane."* *****

Leadership: Creaţia ta evoluează către un model bazat pe o abordare cuprinzătoare, în eventualitatea obţinerii unei performanţe vizuale care cu greu va fi întrecută?

Adevărata ta valoare, ca şi lider, este dată de rolul pe care îl ai în crearea şi promovarea propriului stil de conducere, a propriului stil de abordare a "faţadei şi interiorului" propriei tale personalităţi, fără impurităţi, care cresc nivelul tău de performanţă şi de influenţă. Tot ţie îţi revine sarcina de a proiecta propriul model de consolidare a poziţiei tale de control, şi de a examina modalităţile de consolidare a propriei capacităţi de a-ţi forma abilităţile necesare pentru efectuarea activităţilor într-o manieră cât mai eficientă.

Aşa cum un pictor realizează opere valoroase prin profunzimea observaţiei bazate pe realitate, tot astfel şi tu, poţi să te situezi deasupra celorlalţi dând leadershipului tău o formă prin care să-ţi pui în evidenţă experienţa. La marii sculptori, îndeosebi la Bourdelle, totul trebuia să se concretizeze într-o formă prin care îşi lăsa amprenta propriului său stil. Iar leadershipul la fel, evoluează prin forma pe care o capătă după ce, în prealabil, ţi-ai modelat şi şlefuit caracterul.

Te poţi situa deasupra celorlalţi numai dacă îmbini cu succes "forma" cu "funcţionalitatea", adică dacă îmbini caracterul cu competenţele.

Înţelegerea priorităţilor şi a proceselor prin care îţi îmbunătăţeşti performanţele constituie elemente critice ale succesului în leadership. Punctul forte al concentrării energiei tale înspre dimensiunea Creaţiei artistice se manifestă cu precădere în timpul actului de creare a valorii proprii, inteligent şi cuprinzător, atunci când faci un pas mai aproape de perfecţiune. Pentru te apropia de excelenţă, concentrează-ţi gândirea şi faptele în mod explicit asupra elementelor (legate de influenţa valorilor şi caracterului propriu) care nu funcţionează la parametri optimi.

O performanţă vizuală care cu greu poate fi întrecută vizează de fapt acea parte a creaţiei tale care stă sub semnul pasiunii pentru excelenţă, prin interesul manifestat faţă de stabilirea legăturilor cauzale ale ideilor de design acumulate în timp.

Ce anume duce la înmulţirea ideilor explorate? Ce anume duce la evitarea ideilor prea deosebite şi dăunează procesului de creaţie? Ce anume declanşează procesul ce duce la

actualizarea ideilor innascute? Ce anume duce la cristalizarea ideilor şi facilitează luarea deciziilor? Ce anume duce la concentrarea ideilor și obținerea de rezultate?

Siguranţa unui maestru este ceea ce te ghidează şi te ajută să ajungi la punctul în care poţi spune: "Sunt excelent." Dar pentru asta, asemenea unui pictor, trebuie să creezi o armonie între toate calităţile şi defectele tale, între elementele care compun leadershipul tău, până când vei obţine o formă finală impecabilă.

Ai descoperit adevăratele beneficii ale efectului pe care îl are leadershipul tău? Care sunt limitele care îţi definesc stilul? Ce au în comun caracteristicile leadershipului tău? Este "forma" o necesitate vitală de care depinde leadershipul tău? Ţi-ai delimitat clar acele zone de risc, acele concepţii care nu dau rezultate?

Imprimă leadershipului tău un caracter deosebit de expresiv prin puterea ta de coordonare a factorilor care contribuie la dezvoltarea ta proprie.

Concluzie: Şi în leadership îmbinarea armonioasă dintre formă şi conţinut conduce spre succesul râvnit de lider. În leadership, lipsa de siguranţă, oscilaţiile, bâlbâielile nu fac altceva decât să reducă valoarea, rolul şi puterea de coordonare a liderului. Orice discordanţă şi oscilaţie va fi taxată.

*** Notă:** Adina Nanu – Bourdelle, Editura Meridiane, Bucureşti, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/siguranta-unui-maestru.html

Silence Must Be Heard

On Iunie 05, 2017

Exprimă-ţi măreția raţiunii de a fi tot ceea ce reprezinţi în mod particular, aventurându-te într-un exod nesfârşit spre înălţimile grandioase ale spiritului.

Me pierdeam în virtutea momentului de a nu mai fi acelaşi, imaginându-mă singur şi al nimănui, în faţa măreţiei ideii de a rămâne blocat pe singura treaptă a dezvoltării spiritului uman. Era o particularitate a nevoii de a mă căuta în alt loc, sprijinită de exorbinanta voinţă de a crea esenţa unei noi existenţe, de care şi acum mă leagă o nedezminţită solidaritate.

Întotdeauna modul de a vedea lumea, spre care tinde deosebirea esenţială dintre talentul artistului de a se juca cu ingredientele artei şi cugetarea gânditorului de a se aventura într-un exod nesfârşit înspre înălţimile grandioase ale spiritului, dincolo de limitele propriilor observaţii, însoţeşte ascunsul unui sens unic al vieţii, ca într-un labirint fără început şi sfârşit.

Asemenea unui pictor care cu câteva trăsături de penel reuşeşte să înfăţişeze esenţele unei complexităţi deosebite, trăiam experienţa de a fi cuprins de ceva mai puternic decât mine, ceva pe care oamenii îl numesc Dumnezeu, interpretat cu însetată curiozitate printr-o reprezentare unică a providenței atotștiutoare, prin prisma ochiului ce veșnic stă de veghe.

Era un fel de variantă a conversaţiei pe care o purtam cu mine însumi, unde totul reieşea din luminile unui timp aşternut pe coperta unui roman al devenirii, al formării unei noi conştiinţe. O conversaţie în care în loc să discut despre ceea ce știam deja, mă aruncam în ridicolul de a uita cine sunt. *Pay attention, you're playing with fire !*

Leadership: Te defineşte un mod particular de a recepta şi de a-ţi înţelege potențialul creator prin vizorul unei raţiuni care are puteri asupra pluralităţii lumilor în care alegi să te retragi?

Tăcerea este măreţia raţiunii care construieşte o filozofie indispensabilă experienţei de a fi altcineva, mai presus de ceea ce tu însuţi simţi că eşti, ce obligă la redescoperirea de sine numai în cadrul cunoaşterii fără precedent izvorâtă din meditaţia asupra unor acţiuni spirituale, chemări de dincolo de lume şi de mintea obişnuită, *no words just vibrations.*

Încă mai continui să-mi deznod conversaţiile cu mine însumi, adevărurile ascunse, să-mi rechem aducerile aminte patinate de trecerea timpului, fără a rămâne prizonier în zona „fantasy". Cercetările ştiinţifice ar putea identifica în creierul meu anumite fenomene de rezonanţă ce conduc la activarea unor mecanisme de autodeterminare, o activitate electrică intensă a neuronilor responsabili de coordonarea inspiraţiei spre spaţiul Revelaţiei.

Tăcerea se pierde în depărtările unei mări întinse şi subit ivite în imaginaţie, se leagănă în mirajul unei lumi inaccesibile şi se scufundă în teritoriul plin provocări al unei percepţii subiective asupra realităţii şi interpretărilor pe care le dai evenimentelor, pe baza căreia începi să ştii cu o precizie relativă la ce să te aştepţi de la tine.

Sprijinindu-mă pe temeiul *"diamonds will burn, friendly cards will turn"* am ajuns la concluzia că singura cunoaştere autentică, în esenţa maturităţii spirituale, este expresia unei profunde judecăți de sine materializată într-un context de învăţare. Câtă fineţe să strecori o idee bună în conţinutul unei raţiuni capabilă de o flexibilitate continuă, printr-o energie creatoare, ca în faţa unui tablou căruia îi poţi releva frumuseţea doar îndepărtându-te de el. *The time has*

come to learn, that silence..

Tăcerea este o formă non-verbală de manifestare a unei trăiri aparte generată de curajul unei rostiri de sine care dă naștere unei lumi verosimile în afara lumii pe care o trăieşti.

Nu degeaba îşi mărturisea eroul din romanul "Lolita" convingerile pline de patimă în raport cu modalitatea de a-şi spori experienţa lumii interioare, *cause silence has the right to be heard* :

„Am preferat dintotdeauna igiena mintală a lui "n-aude, nu vede". Acum când mă frământ cu întâmplările trecutului, încercând să-mi pledez cauza, îmi aduc aminte că în împrejurările de felul celei povestite mai înainte adoptam întotdeauna metoda de a nu lua în seamă stările de spirit ale fiinţei cu care mă asociasem. Însă încercam în acelaşi timp să-mi liniştesc eul meu josnic."

O singură privire îndreptată spre mine însumi într-un exces de curiozitate, *back to the greatness of a time read through the lines of such a powerful representation of life* , păstrează forţa creatoare care deschide poarta secretelor împlinirii infinite. Aceeaşi forţă aflată la baza ipostazei de fiinţă care în lume nu s-ar putea recunoaşte, ci numai în relaţie cu ceea ce poate fi rostit prin suflet, prin exaltarea trăirilor care inspiră, însoţesc şi mobilizează demersul cognitiv.

Leadershipului i se poate alătura oricând un răspuns izvorât din ceea ce înveți să fii într-o poziție de inacţiune. Într-un moment de vârf al meditației. Această poziţie, care blochează rănile realităţii, impune o bună concentrare asupra felului în care îți guvernezi individualitatea.

Silence Must Be Heard relevă acel moment de infinită inspiraţie necesar pentru crearea şi transmiterea de noi conţinuturi de conştiinţă care contribuie la cerinţa de a deveni mai conştient de modul în care îţi gestionezi rostul şi semnificaţiile vieţii.

Reprezinţi în mod particular un simbol al tăcerii din care izvorăşte sensul unei alte realităţi?

*** Notă:** Enigma - Silence Must Be Heard

Source: https://neculaifantanaru.com/silence-must-be-heard.html

Simbolistica procesului de individualizare

On Februarie 09, 2014

Experimentează o transformare de sine egală cu înălţimea intelectuală la care vrei să te ridici, astfel încât să realizezi o reconfigurare a modelului tău de Om.

Neînduplecat, mă concentram către lumea-mi interioară, învăluită în mister şi surprize care adăugau profunzime creaţiei intelectuale. Puteam să dizolv unitatea haotică a naturii mele într-un solvent nevolatil, uşor de manipulat, numit " *aqua munda* ". Funcţionând cu eficienţă maximă, ca un agent de valorificare a activelor mele de fond, acest solvent neutraliza substanţele de provenienţă externă a unei realităţi imuabile, prilejuind traversarea unei experienţe de viaţă care contabiliza schimbările mele radicale.

Dar, întotdeauna pentru ridicarea unui corp pe verticală la o anumită înălţime este necesară o forţă cel puţin egală cu greutatea corpului. Această lege putea fi aplicată în condiţiile unei relaţii echilibrate şi stabile cu realitatea spaţiului meu lăuntric, despovărat de greutatea unei ascultări care facilita o mai mare conştientizare în toate aspectele vieţii mele.

Privilegiul de exploatare a acestui spaţiu se reînnoia o dată cu evoluţia concepţiilor despre mine însumi, în raportul cu lumea reală a unei structuri de judecată echilibrate. O consecinţă firească a unei reconfigurări interioare şi exterioare complete care se potrivea în bugetul cunoaşterii pe care îl aveam la dispoziţie.

Leadership: Poţi face dintr-o construcţie subiectivă o comparaţie cu modelul conceptului de sine care ştii că este oridinal, angajându-te într-o anumită manieră faţă de adevărul unei anumite caracteristici a lumii exterioare?

Niciodată omul nu-şi poate ridica nivelul de luciditate sau nu-şi poate lărgi experienţa realităţii dacă este tras în jos de greutatea unei dimensiuni de sine care o depăşeşte pe aceea a existenţei tale. De aceea incursiunea în universul fabulos al experienţei de sine, în intimitatea celor mai controversate tendinţe de individualizare, stârneşte un freamăt aparte, o reacţie pozitivă de revitalizare, ca un motor care te determină să dai tot ce ai mai bun din tine.

Este uşor să te rătăceşti în propriul spaţiu lăuntric, în labirintul aspectelor de valoare de care eşti conştient, dar este foarte greu să calculezi media geometrică a tuturor elementelor de contrast care intensifică calităţile ansamblului tău. Şi este cu siguranţă foarte greu să descoperi acel număr natural diferit de "zero", acel pătrat perfect, nedivizibil care îndeplineşte condiţiile enunţului conform căruia " *unei conştientizări de sine îi este alocată o cerinţă de deschidere spre exterior, dar ea nu este totul pentru o dezvoltare armonioasă.* "

Adevărul unei anumite caracteristici a lumii exterioare de care mă diferenţiam, ţinând seama de informaţiile care mă ajutau să devin altcineva, prezentat fie tendenţios, fie exagerat, fie parţial, era acela că interpretam realitatea raportându-mă mai puţin la aşteptările, pasiunile, intersele şi aspiraţiile mele. Mai mult la acea logică ce face ca partea văzută şi partea nevăzută a Fiinţei să coexiste şi, mai mult, să fiinţeze-împreună un tot numit "Frumosul Uman" sau "Microsistemul unei noi variante de exprimare".

Leadership: Poţi să-ţi exprimi concepţiile despre sine în raport cu lumea reală a unei structuri de judecată integratoare într-o artă care înfloreşte prin simbolistică şi miljoace de expresie duse adesea înspre schimbarea viitorului?

Trebuie să fii tare absorbit de tine, apropiindu-te de adevărul despre cine eşti cu adevărat, încât să-ţi contabilizezi fiecare contribuţie la întreţinerea unei imagini solide, direct proporţională cu dimensiunea considerabilă a identităţii tale interioare. Ori, o realitate plină de contradicţii, în care te adânceşti cu multe întreruperi, provocată de lipsa de cunoaştere a propriei persoane, nu îţi poate asigura o dezvoltare ascendentă, o expunere adecvată către un leadership plin de perspective.

Cred că pasul cheie ce trebuie făcut pentru a înţelege realitatea echilibrată şi stabilă a spaţiului lăuntric, despovărat de greutatea unei ascultări care facilitează o mai mare conştientizare în toate aspectele vieţii, este reflecţia. Iar ea nu trebuie să ofere posibilitatea unei interpretări eronate a mecanismului de funcţionare proprie. Ci, impunându-se de la sine, să ia seama la ceea ce prezintă în mod real o importanţă fundamentală a devenirii totale.

Te concentrezi către lumea ta interioară, învăluită în mister şi surprize care adăugă profunzime creaţiei intelectuale? Numai reflectând asupra a ceea ce eşti, reînnoindu-ţi profilul personal o dată cu evoluţia propriilor tale concepţii despre sine, în raportul cu lumea reală a unei structuri de judecată integratoare în leadership, îţi vei putea ridica nivelul de luciditate.

Leadership: Poţi să asiguri o finalizare spectaculoasă în „terenul de ţintă" pe care îl ataci cu armele unei cunoaşteri mult mai bogate şi mai cuprinzătoare decât cea la care ai acces în realitate?

Poţi să asiguri o finalizare spectaculoasă în „terenul de ţintă" pe care îl ataci, faţă de individualitatea care te defineşte, atunci când reuşeşti să realizezi o reconfigurare a modelului tău de Om. Atunci când singurul efect măsurabil al trecerii tale prin imensa vale a cunoaşterii este ţinerea sub control a întregii tale fiinţe.

Reflecţia izvorăşte din propria experienţă, din propria-ţi individualitate care aduce o altă perspectivă şi o cunoaştere mai larga, mai profundă. Punând principiul " *nu poţi zbura dacă nu eşti conştient de aripile tale* " deasupra oricărui alt principiu, vei crea o anumită iniţiativă de activitate care va sprijini constituirea şi dezvoltarea unei tendinţe de transformare egală cu înălţimea intelectuală la care vrei să te ridici.

Pentru a deveni apt să străbaţi toate câmpurile de pe tabla de joc a leadershipului, până la linia de legătură cu excelenţa de a fi magicianul propriei tale naturi, această reflecţie, valorizând lumina naturală a raţiunii, trebuie să treacă dincolo de orice posibil conflict dintre Eu şi rolul asumat.

Poţi să dovedeşti, continuu, fineţea unei gândiri care să demonstreze superioritatea ta faţă de tot ceea ce reprezintă cunoaşterea de sine?

Necunoscutul este factorul cel mai important în modelarea atitudinii faţă de propria persoană, aducând o medalie de merit leadershipului străbătut de o continuă deschidere spre cunoaşterea acelor tipare de gândire şi de reacţie emoţională care te fac să scoţi din tine acele lucruri care te fac o persoană extraordinară. Dar necunoscutul este deseori neglijat. În faţa lui trebuie să dai socoteală, să te aperi sau să-l distilezi ignorând orice semnal venit din exterior, din mijlocul unei realităţi greu de manipulat.

În limbajul savanţilor predomină două realităţi. Realitatea pe care ţi-o creezi prin credințele și gândurile pe care le generezi și interpretările pe care le dai situațiilor cu care te întâlneşti, din care fac parte şi cei care aleg să vină spre tine. Şi realitatea pe care o percepi drept o variantă de simbolizare a modului tău de cunoaştere, care se face prin salturi ce nu respectă o înlănţuire logică, aşa cum s-au produs majoritatea marilor descoperiri ale istoriei.

Simbolistica procesului de individualizare se referă la înţelesurile ascunse semnificative ale omului, în concordanţă cu progresul continuu al cunoaşterii de sine care-i determină actuala stare, favorabilă sau nefavorabilă, în raport cu leadershipul. Modul în care este gestionată această cunoaştere, modul în care ea este orientată spre leadership, creează imaginea liderului care a devenit conştient de personalitatea lui.

Simbolistica procesului de individualizare scoate în evidenţă toate acele procese interne de autoevaluare, acompaniate de eforturile de optimizare a configuraţiei omului care vrea să atingă culmile cele mai înalte ale performanţei.

Source: https://neculaifantanaru.com/simbolistica-procesului-de-individualizare.html

Simfonia rătăcirii

On Iulie 02, 2010

Ghidează-ţi viziunea pe calea spre excelenţă, păstrând în permanenţă contactul cu adevărata realitate.

La sfârşitul secolului al XV-lea, pe când continentele încă nu erau descoperite în totalitate, marii navigatori nu aveau decât o singură preocupare: să uşureze legăturile cu Asia şi să caute Orientul navigând spre apus. Într-un cuvânt, să ajungă pe drumul cel mai scurt spre Ţara Mirodeniilor.

Asta este ceea ce a încercat şi Cristofor Columb. Sprijinindu-se pe ideile celebrului astronom florentin Toscanelli şi pe cele ale cosmografului german Martin Behaim, cu care a corespondat multă vreme, Columb, la vârsta de 41 de ani, s-a hotărât să pornească înspre necunoscut, înspre neprevăzut, înarmat mai ales cu speranţă, dorinţa de a reuşi, încredere şi curaj. Ţelul lui era clar. Nu voia decât „să caute Orientul prin Occident şi să ajungă, prin vest, acolo de unde vin mirodeniile".

Leadership: Îţi defineşti teritoriul unui nou punct de vedere asupra rolului şi validităţii limitelor tale, acţionând mereu sub impulsul unei convingeri greşite?

Cufundat în hăţişul propriilor gânduri şi idei, Columb nu a intuit în niciun fel că soarta îl va purta, de-a lungul a patru călătorii pline de pericole, pe tărâmuri necunoscute. De două ori l-a încercat destinul pe Columb călăuzindu-l spre Lumea Nouă, şi tot de atâtea ori el n-a abandonat ideea, falsă de altfel, că se afla pe coastele Asiei. Căci dacă a pornit în căutarea Japoniei, insulele noi descoperite nu puteau să fie parte decât numai din Japonia. Şi fiindcă nu s-a gândit la alte variante posibile, el a comis mai multe erori care au schimbat întreaga serie a descoperirilor sale.

Columb a avut tot ce trebuia pentru a excela în leadership şi pentru a exercita o influenţă notabilă asupra societăţii: competenţă, creativitate, energie din belşug, încredere neobosită în sine, curaj. Nu era nici pe departe un om cu vederi înapoiate. Era un marinar îndrăzneţ, un căpitan care-şi cunoştea bine meseria, un bun navigator şi totodată un bun negustor. Dar a avut un punct slab, un cusur care l-a urmărit toată viaţa, un cusur din cauza căruia era să-şi piardă toate atuurile: s-a hrănit mereu cu ideea că are dreptate. Acţionând mereu sub impulsul unei convingeri greşite, s-a înşelat de fiecare dată. Iar ca şi consecinţă el murit fără să-şi fi dat seama măcar de existenţa marelui continent, căruia el nu avea să-i dea nici cel puţin numele.

A doua greşeală pe care a făcut-o Columb este că s-a bazat doar pe nişte hărţi întocmite de Toscanelli, dar care erau total eronate. În loc să încerce să adâncească mai mult lucrurile, să încerce să socotească şi singur, să cerceteze mai bine ţărmurile descoperite, el a mers pe ideea că nu exista decât o singura realitate, aceea care era redată în acele hărţi după care s-a ghidat tot timpul.

Rolul limitelor pe care nu întotdeauna alegi tu să ţi le impui, pe care uneori conceptul însuși de „Dumnezeu" le-a impus şi pe care puţini oameni le poţi depăşi, este de a te face atent la diferenţa care face diferenţa între ceea ce vrei să împlineşti în punctul de pornire al călătoriei şi ceea ce doreşti să prezinţi lumii întregi atunci când cauţi să gândeşti de la înălţimea punctului de final al călătoriei.

Ceea ce trimite la consecința că întregul este în realitate mult mai mult decât o simplă sumă

a părţilor sale.

Leadership: Poţi să te orientezi într-o direcţie fără să te rătăceşti în întunericul unei iluzii care îşi lărgeşte ţinta?

Marile progrese în domeniul conducerii, oglindind integral cunoştinţele ştiinţifice suficient asimilate pentru o dezvoltare ce culminează prin voinţa de a pătrunde într-o lume aparte, plină de mistere şi compromisuri, au fost stimulate de permanentele provocări ale şcolii vieţii.

Între care trebuie menţionate eşecul pe plan personal, în anumite cazuri handicapul de gândire, poate inadaptarea la stres individual sau colectiv, sau poate nevoia acută de a maximaliza continuu micile reuşite obţinute cu greu în scopul asigurării securităţii profesionale ulterioare şi adaptării la o nouă realitate.

Prelungirea progresivă a duratei obligatorii de procesare a unei "comenzi" de schimbare, pe care deseori conştiinţa o reclamă, şi pe care autoritatea ta în domeniu o are mereu în vedere, precum şi modificarea conţinuturilor transmise de şcoala vieţii, vor schimba sensul şi statutul instruirii tale, de la interior la exterior.

Da, leadershipul este o artă a descoperirilor care începe şi se termină cu tine, un lung dialog cu autoritatea ta definitorie, sinele, care te împinge mereu să-ţi depăşeşti limitele. Un dialog al cărui subiect este negocierea preţului pe care trebuie să-l plăteşti pentru performanţă.

Ţinta pe care sunt concentrate toate eforturile de a-ţi camufla un grav eşec nu o vezi decât în clipa când o constientiezi şi continui să persişti în a te apropia de ea. Asta înseamnă să dai apă la moară iluziilor. Ţinta ta nu trebuie să însemne doar să ajungi la o anumită destinaţie, ci să construieşti din acea destinaţie un ideal de măreţie pe care să-l dăruieşti lumii.

Leadership: Îţi extinzi preocupările faţă de cantitatea de "nou" cuprinsă în ecuaţia interacţiunii cu tot ceea ce este în afara controlului tău?

Diminuarea ponderii factorului numit *imprevizibil* a cărui natură permite omului însufleţit de idealuri înalte să acţioneze ferm din punct de vedere profesional, justifică "cererea" de forţă de a face faţă provocărilor, realizată prin diversificarea ofertei de afirmare şi promovare pe treptele de carieră.

Revizuirea atitudinii faţă de o schimbare care de multe ori este în consens cu orientarea generală. Ameliorarea metodelor de prelucrare şi transmitere a cunoştinţelor avansate. Sporirea exigenţelor privind calitatea activităţii cognitive. Extinderea preocupărilor faţă cantitatea de "nou" cuprinsă în ecuaţia interacţiunii cu tot ceea ce este în afara controlului tău, dincolo de cunoştinţele aparţinând strict domeniului. Toate acestea sunt necesare pentru a prelua controlul asupra situaţiilor cu care te confrunţi.

Leadership: Eşti "reţinut" de un nemeritat stand-by spre o formă de manifestare a infinitului pe care nu-l poţi cuprinde?

Cunoştinţele limitate îţi îngustează orizontul. Un căpitan de navă care nu posedă cunoştinţe suficient de avansate şi nu dispune de instrumente şi aparatură performante, singur se poate induce în eroare. Aşa cum un medic nu poate prescrie tratamente ţintite dacă nu dispune de elemente ajutătoare de diagnostic (de ex: analize de laborator), tot aşa şi Columb, n-ar fi navigat în derivă dacă ar fi avut hărţi corecte de navigaţie şi dacă ar fi dispus de

instrumente de navigaţie performante.

Mai mult decât atât, pe fiecare insulă descoperită au existat numeroase indicii care puteau să-l ajute să sesizeze diferenţa dintre coasta Asiei şi noul continent, însă el le-a scăpat din vedere. Deşi dobândise o instrucţie mult superioară celei a marinarilor timpului său, orizontul lui Columb era însă limitat. Cunoştinţele sale de astronomie nu erau atât de avansate ca ale unui căpitan de vas din zilele noastre, şi nu a dispus de un instrumentar de foarte bună calitate şi precizie. Atunci tehnologia nu era atât de evoluată ca astăzi. În călătoriile sale, el s-a ghidat mereu după poziţia soarelui, după conjuncţia astrelor, după lungimea nopţilor şi a zilelor, etc.

Infinitul este cunoaşterea atribuită voinţei permisive a lui Dumnezeu, la care ajungi în momentul în care te-ai decis să-ţi personalizezi experienţa lărgirii orizonturilor de la înălţimea punctului final al călătoriei tale în necunoscut.

Ca un titan mitologic condamnat pe veci să sprijine cerul, Columb a fost condamnat să rătăcească pe mări şi oceane. Căci dacă ar trebui sa însumăm toate drumurile sale pe mare, cu siguranţă am constata că mai mult a navigat în derivă, rătăcind în căutarea ţintelor propuse. El a descoperit numeroase insule de pe coastele Americii, dar cu toate acestea n-a ştiut niciodată cu adevărat unde se afla.

Totuşi rătăcirile lui nu au fost fără folos. Căci prin călătoriile sale a îmbogăţit cunoaşterea geografică a timpului cu numeroase insule precum Tortugas, Martinica, Dominica, Maria Galante, Guadalupe, Montserrat, Santa Maria, Santa Cruz, Puerto Rico, Jamaica, coastele Hondurasului, insulele Mulatas, golful Darien.

O simfonie dulce amară. Columb a trăit multe bucurii şi tristeţi, dar şi multe victorii şi înfrângeri de-a lungul vieţii sale. Călătoriile întreprinse de el au constituit o simfonie care a impresionat lumea, o simfonie în care curajul, dârzenia, cutezanţa s-au îmbinat armonios, şi în ciuda unor eşecuri şi nereuşite, el s-a ridicat deasupra oamenilor vremii. De aceea numele şi gloria ilustrului navigator fiinţează pretutindeni.

Leadershipul este necunoscutul care îşi dezvaluie semnificaţia de la înălţimea punctului final al călătoriei spre o variantă mai bună a ta.

Concluzie: În prezent un lider nu trebuie comparat cu un rătăcitor ce umblă pe căi mai mult sau mai puţin bătătorite şi care nu ştie cum, sau nu are cum să ajungă la destinaţie. Dimpotrivă, un lider trebuie acum să deţină atât metodele cât şi instrumentele necesare atingerii obiectivelor finale.

Ghidează-ţi viziunea pe calea spre excelenţă, păstrând în permanenţă contactul cu adevărata realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/simfonia-ratacirii.html

Simplitatea ascunsului

On Decembrie 16, 2013

Descoperă elementul definitoriu, deschizător unor noi perspective, astfel încât să-ţi extinzi orizonturile de cunoaştere a omului.

- Tot ce vrei să ştii despre Buffalo Bill găseşti în paginile din dosar. Primul principiu, Clarice. Simplitatea. Citeşte Marcus Aurelius. Pentru fiecare lucru particular, întreabă ce se află în el. Care e natura lui? Ce face omul acesta pe care îl cauţi? Care e primul lucru pe care îl urmăreşte? Ce nevoi îşi rezolvă ucigând?

- Furia. Integrarea socială. Frustrări sexuale, răspunde Clarice cu îndoială.

- Nu ! Râvneşte. Asta face el. Şi cum începem să râvnim, Clarice? Începem să râvnim la ceea ce vedem zilnic.

Evrika ! Becul se aprinde, luminează brusc şi orbitor atunci când filamentele traversate de un curent continuu încep să se încălzească. Într-o singură clipă se anulează efectul de turbulenţă aleatoare cu deformări. Fitilurile care împletesc coroana raţionamentelor sunt reaprinse de acest inflamabil argument care nu trebuie demonstrat - *abscondita simplicitas.* Punctul acesta de referinţă pozitiv, neluat în calcul, generează explozia de mentalitate din care se naşte un nou impuls, un nou instinct.

Leadership: Eşti pregătit să trăieşti experienţa unui Sine care nu este în stare să se manifeste cu atâta forță încât să semnalizeze orice fel de schimbare, în contextul unui impuls special pentru formarea unui raţionament autentic?

Legile fizicii se manifestă cu o profunzime maximă în cazul lui Clarice Starling. Când un sistem de forţe acţionează asupra unui corp, acesta se activează, iese din starea de repaus. Ca într-un film developat rapid, mintea ei se eliberează din sclavia raţionamentelor care nu pot face obiectul vreunei abordări eficiente. De parcă ar fi fost traversată de un curent continuu generator de lumină intensă, utilizată ca sursă de mobilizare a unei noi energii intelectuale. Instantaneu, ea este fulgerată de elementul definitoriu deschizător unor noi perspective.

În pofida asigurărilor date de intuiţie, informare şi de analiză minuţioasă a cazului anchetat, Clarice nu a ştiut niciodată pe ce să se bizuie cu privire la ce credea cu adevărat. Informaţiile se succedau anapoda, neregulat, ca nişte valuri ce se zbat la intervale aproximativ inegale și între care marea pare mai agitată.

Ca să ajungă la un numitor comun, printr-un fin proces de reflecţie şi filtrare a informaţiilor, ca să descopere adevărul din spatele crimelor, Clarice ar fi trebuit să-şi reinventeze sistemul de gândire. Dar ea nu a posedat de la început proprietatea esenţială a minţii – aceea de a discerne în profunzime elementele disparate dintr-un tot complicat. Ea nu a ştiut să facă conexiunile care trebuie, în baza unui principiu sănătos.

Leadership: Poţi să rămâi tributar unui singur cadru definitoriu al gândiri printr-o explorare de sine non-critică, încât să extinzi sfera cea mai strânsă a legăturii de conţinut între accesibilitate şi relevanţă?

Cineva spunea bine pe o pagină web: *"Sinele adevărat se poate închega printr-o explorare de sine non-critică, prin acceptarea a ceea ce a fost, prea mult timp, ascuns, încuiat, chircit."*

În cazul lui Clarice, ea trebuie să scoată la iveală acea parte din sine care să se identifice cu gândirea criminalului, încât relevanţa pe care o are rolul ei în legătură cu evenimentele să capete viziune şi coerenţă. Aici trebuie luată în calcul accesibilitatea propriei imagini, introspecția realizată prin sondarea eului intim, căutarea răspunsurilor la problemele existențiale cu care ea însăşi s-a confruntat de-a lungul timpului.

Păşind în necunoscut îţi extinzi zona de auto-cunoaştere, dar înainte de necunoscut trebuie să urci pe o altă treaptă mai înaltă, mai stabilă, care oricât ar părea de paradoxal, joacă rolul ce mai important în formarea viziunii în timpul tranziţiei spre aplicarea unor abordări inovative. Este vorba de acea treaptă a "rentabilului", suportul cea mai însemnat al activităţii de cercetare, sfera cea mai strânsă a legăturii de conţinut între accesibilitate, relevanţă, complexitate şi performanţă.

Aşează-ţi modelul de gândire într-o poziţie accesibilă leadershipului în încercarea tot mai frecventă de a ascensiona spre culmile realizărilor cele mai însemnate. Dacă rămâi tributar unui singur cadru definitoriu nu vei putea să anulezi efectele negative ale aplicării unor raţionamente greşite. Nu uita că deseori punctul de referinţă pozitiv, neluat în calcul, poate să genereze acea explozie de mentalitate din care se naşte un nou impuls, un nou instinct.

Iar acest punct trebuie să se caracterizeze printr-un echilibru al tuturor elementelor de activ şi pasiv folosite pentru prepararea diferitelor tipuri de raţionamente, ce pot fi duse în mod logic până la capăt numai prin adoptarea filozofiei simplităţii. Deci, prin experienţa asumată a realităţii din imediata ta apropiere, prin introducerea în formula de cercetare a unui " *advanced search* " care să-ţi dea acces imediat la un nivel înalt de gândire, de înţelegere şi cunoaştere a oamenilor.

Leadership: Îţi găseşti curajul de a te arunca în viață, pentru a o cunoaște nemijlocit, cu riscul de a-ţi schimba întreaga orientare a vieţii psihice?

Când soarele coboară în spatele zidurilor, luminozitatea se reduce tot mai mult. Prin aceasta vreau să reliefez importanţa asumată a leadershipului, îngrădit de imposibilitatea abordării unor perspective mai mult sau mai puţin profunde asupra omului printr-o gândire trează.

Câmpul adevăratei excelenţe în acest domeniu, luminat de intuiţie, informare şi de analiză minuţioasă a tipurilor umane, unde alternativa îmbinării unor atribute de plus-minus valoare poate însemna anularea oricărui adevăr sau oricăror indicii care conduc la aflarea adevărului, se poate oricând restrânge până la dispariţia aproape totală.

Prin urmare, dacă vrei să obţii rezultate optime în activitatea de control a zonei tale de influenţă, atunci încearcă să descoperi acel elementul definitoriu deschizător unor noi perspective, astfel încât să-ţi extinzi orizonturile de cunoaştere a omului. Întreaga diversitate a psihologiei are ca sursă de alimentare obișnuința de a fi mereu conectat la ceva exterior sinelui, ceea ce poate duce la dificultăți în conectarea la propriile trăiri interioare, și ca urmare, la gestionarea deficitară a stărilor de tristețe, mânie, recunoștință sau uimire.

Acest element stă faţă în faţă cu motivul propriei comportări în faţa unui fapt major neprevăzut, înfruntând un destin care într-un fel ţi-ar putea măcina aspiraţiile de viaţă în relaţie cu starea de bine psihologic, şi el este: curajul de a te opri când simți că dacă mergi mai departe, te vei pierde pe drum. Curajul de a te accepta aşa cum eşti, chiar dacă pentru alţii eşti un om mult mai slab decât rolul pe care intenţionezi să ţi-l asumi. Curajul de a te arunca în viață, pentru a o cunoaște nemijlocit, cu riscul de a-ţi schimba întreaga orientare a

vieţii psihice.

Dar, întrebarea care se pune e următoarea: eşti interesat de problemele psihologiei şi vrei să surprinzi adevărurile pe care le trăieşte sau le traversează omul în anumite momente ale vieţii?

Viaţa psihică a unui lider se conformează ideii de evaluare a sinelui într-un întreg de factori de influenţă care se războiesc cu originea unor fapte greu de justificat - aflate în perimetrul tendinţei de a renunţa la acel mic decupaj de realitate care te defineşte ca fiind o umbră a imaginii altcuiva.

Simplitatea ascunsului abordează elementele constitutive ale vieţii fără a le separa de contextul realităţii care îţi dezvăluie o altă latură a personalităţii tale, prin asemănarea cu o gândire care se neagă pe sine. Înseamnă a deţine controlul asupra unor aspecte esenţiale în ceea ce priveşte relaţia cu oamenii, printr-o analiză simplă ce permite acţiuni rapide şi eficiente.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/simplitatea-ascunsului.html

Simţirea sensibilă din momentul producerii faptelor

On Aprilie 02, 2009

Ai încredere în tine şi consideră orice experienţă de viaţă drept o ocazie de a te cunoaşte mai bine şi de a învăţa să te comporţi ca un om cu posibilităţi nelimitate de autoreflecţie.

Să observi ce ţi se întâmplă atunci când se întâmplă ceea ce nu trebuie să se întâmple. Şi iată de ce spun asta, fiindcă orice aş spune, în orice fel şi chip, tot nu-mi pot da prea bine seama cum s-a întâmplat să-mi uit telefonul într-un taxi noaptea trecută. Totul m-a luat prin surprindere.

Astfel, încercând a închide ochii pe la ora 00:30, un sentiment ciudat mi-a venit în minte, legat de ceva cu care mă obişnuisem, dar pe care nu-l simţeam aproape. Un sentiment din acela obscur, ca un văl de plumb care ți se pune pe inimă, ca atunci când încerci să cuprinzi o bucată de realitate diferită, să ţi-o asumi cu nervi de fier, fără să ştii încotro să o iei ca s-o suporţi înainte de a o accepta.

Întrebarea care mă frământă cu adevărat nu este cum am pierdut telefonul, că o fi căzut din greşeală din buzunar, că l-am pus eu din greşeală pe scaunul din spate a taxiului, poate eram prea obosit, nu ştiu. Ci sunt tare curios să ştiu de ce s-a întâmplat ceea ce nu trebuia să se întâmple şi la care nu m-am aşteptat să se întâmple. Cum mă pot împotrivi pe viitor unui asemenea fenomen, încât el să nu devină prilejul gândurilor mele nocturne?

Un lider adevărat nu încearcă să controleze necontrolabilul, ci își menține claritatea mentală, acceptând evenimentele în ritmul lor, fără a opune rezistență, încercând sa dea dovadă de asumare a conştiinţei celui ce era înainte de producerea evenimentului.

Sentimentul mă sileşte să caut limita dintre pozitiv şi negativ, dar, făcând o pauză de simţire, mai trebuie să izbutesc să nu distrug puternică individualitate a instinctului meu de autoreflecţie. Pe viitor, ca să nu fiu copleşit de prea multă nelinişte, sau întristare, voi încerca să-mi conving sinele de un anumit adevăr atunci când exteriorul nu poate fi controlat.

Voi încerca să mă recunosc ca o dovadă de asumare a conştiinţei celui ce eram înainte de producerea evenimentului. Pentru că dincolo de ceea ce simt, dincolo de felul cum reacţionez stă felul cum îmi apreciez faptele. Adică, dacă tot n-o pot lua înaintea evenimentelor, măcar să le întâmpin cu fascinaţie şi curiozitate, ca să văd cât de nebunească este tendinţa de a mă agăţa de propria-mi neputinţă în a lăsa viaţa să curgă "de la sine".

Leadership: Tu poţi să te recunoşti ca o dovadă de asumare a conştiinţei celui ce erai înainte de producerea unui eveniment cu impact major asupra unei cauze care merită fiecare secundă de atenție?

Conceptul de "pierdere prin uitare" a unui obiect îl vom prelua în accepţiunea unei lumi în care recompensa este oferită, în mod exclusiv, celor care nu-şi contabilizează sentimentele faţă de un anumit proces, fata de beneficiile sau problemele acestuia. Simţirea acestor oameni este acea facultate a sufletului care percepe sau cunoaşte valoarea lucrurilor materiale. Aceşti oameni nu acordă toată atenţia cuvenită lucrurilor deoarece sunt prizonierii altor sentimente, mai puternice, îndreptate spre alte zone de interes, spre alte subiecte de senzaţie.

În cercetarea mea cu privire la spiritul acestor indivizi acaparaţi de tot felul de gânduri, stări

şi emoţii, în diferite momente cheie ale vieţii, aş putea să descriu un mecanism specific pe care îl consider caracteristic inconştientului. Procedeul important pe care îl relevă acest fenomen provizoriu ce cuprinde: uitarea, schimbările de dispoziţie, ignoranţa, neluarea în seamă, pierderea din vedere, trebuie să fie atribuit nu vreunui demers în particular, ci tuturor activităţilor inconştientului, interesul acordat unui alt aspect al calităţii vieţii, anume focalizarea atenţiei asupra altei sfere de interes.

Nu-i deloc necesar să admiţi existenţa unei activităţi specifice spiritului de aventură şi a năzuinţei de a-ţi aşeza existenţa sub semnul unor înalte şi semnificative valori precum: cinstea, eficienta, flexibilitatea. Dar contează modul cum le utilizezi, aşa cum sunt ele pregătite în inconştient, încât să-ţi reflecteze sentimentele. Nu uita că sentimentele pe care le nutreşti faţă de obiectul gândurilor tale pot să releve un alt aspect al temei: "valul vieţii se tot duce, alunecând uşor, oprindu-se la o răscruce".

Leadership: Tu poţi să te poţi împotriveşti regulilor destinului pe care trebuie să le respecţi dacă vrei să nu treci prin situaţii incomode sau ambigue?

Cauza pe care eu am neglijat-o şi care merită fiecare secundă de atenție nu a fost ignoranţa, neştiinţa sau rea voinţa, aşa cum poate aş fi tentat să cred la prima vedere. Mai degrabă, cauza cu adevărat importantă a fost lipsa propriei constatări, incapacitatea aprecierii situației de fapt la capitolul "fii în concordanţă cu tendinţa de a prezent într-un loc în care nu te regăseşti".

Pentru că a fi prezent într-un loc cu care nu sunt familiarizat, în care nu am nimic în comun cu oamenii din jur şi în care lumea nu mă cunoaşte, poate să favorizeze un soi de uitare de sine care statuează o pasivitate inexplicabilă. Şi ce anume maschează pasivitatea, altceva decât o formă de ocolire a anumitor aspecte greu de acceptat?

Prima regulă a destinului pe care trebuie să o respecţi dacă vrei să nu treci prin situaţii incomode sau ambigue este să-ţi cunoşti bine drumul pe care îl urmezi. A doua regulă este să-ţi cunoşti şi să-ţi diferenţiezi emoţiile de pasiunea care te împinge să faci unele lucruri, indiferent de riscuri. A treia regulă este să cunoşti cauzele problemelor tale, să cunoşti cauzele apariţiei unui eveniment neprevăzut şi să acţionezi ca să le îndepărtezi. A patra regula este să te împaci cu greşelile inevitabile pe care le faci în drumul tău, adică să nu laşi greşelile să te doboare, ci să te motiveze să te cunoşti mai bine.

Durerea pierderii unui lucru poate fi copleșitoare, în special dacă este vorba de un lucru important legat de sensul vieţii pe care nu-l găseşti decât atunci când ai puterea de a descoperi în chip tainic valoarea a ceea ce se pierde, dar nici una dintre trăirile pe care le experimentezi nu este neobișnuită sau greșită în acest caz. Prin emoţiile şi trăirile pe care le încerci în momentele de neatenţie înveţi să gândeşti independent de restul lumii, înveţi să pui preţ pe ceea ce contează cu adevărat: provocarea de a te cunoaşte mai bine.

Capacitatea de a "citi" fiecare experiență a vieții ca pe o carte deschisă permite o mai bună înțelegere și adaptare la circumstanțele schimbătoare.

Simţirea sensibilă din momentul producerii faptelor pune în evidenţă singurul lucru care îţi stârneşte curiozitatea: dorinţa de a te cunoaşte mai bine.

Nu vei putea să maschezi lipsa unui obiect absolut necesar în viaţa ta, dar vei putea să-ţi favorizezi sinele să găsească o explicaţie a acestei experienţe. În prezentul tău, trebuie să cunoşti fiecare experienţă a vieţii ca pe o carte deschisă, vei recunoaşte imediat elementele care îţi spun dacă eşti suficient de bun pentru a câștiga o nouă perspectivă asupra vieţii.

Nu trebuie să accepţi faptul că lumea este un mediu relaxat cu care eşti familiarizat şi unde nu poţi să fi disturbat, fiindcă sigur se vor petrece mici discrepanţe între ceea ce te aşteptţi să se întâmple şi ceea ce ţi se va întâmpla fără voia ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/simtirea-sensibila-din-momentul-producerii-faptelor.html

Sinceritatea îşi mărturiseşte toate gândurile

On Aprilie 22, 2012

Învaţă să-ţi gestionezi trăirile dovedind că îţi poţi urma şi intuiţia în ceea ce priveşte exprimarea lor, cu acel simţ al măsurii care stă la temelia adaptării tale realiste la o lume în care fragilitatea întâlnește frica.

Se întîmplase că dragostea care o întîmpinase era tocmai cea care se potrivea de minune cu starea ei sufletească. Era un fel de adoraţie de departe, o contemplare mută, o îndumnezeire a necunoscutului. Adolescenţa se ivea în faţa adolescenţei, visul nopţilor devenea roman şi rămînea vis, umbra dorită era în sfîrşit reală, făcută trup, încă fără nume, fără greş, fără pată, fără dorinţe şi fără cusur. Într-un cuvînt iubitul depărtat şi rămas în lumea idealului, o himeră care îmbrăcase o formă. Oricare altă întîlnire mai reală şi mai apropiată ar fi înspăimîntat-o pe Cosette aşa cum era pe jumătate cufundată în ceţurile tulburi ale mînăstirii. Avea, amestecate, toate temerile copilului şi toate spaimele călugăriţei. Aerul mînăstirii, de care se îmbibase vreme de cinci ani, se risipea cu încetul şi făcea ca totul să pară nesigur în jurul ei. În starea în care se afla, nu-i trebuia un iubit, ci o viziune. Începu sa-l adore pe Marius ca pe ceva fermecător, luminos, nefiresc.

Îi zîmbea deschis, pentru că nevinovăţia fără margini atinge cochetăria nemărginită.

Aştepta zilnic, cu nerăbdare, ora plimbării; îl găsea pe Marius, se simţea nespus de fericită şi credea cu sinceritate că îşi mărturiseşte toate gîndurile, spunîndu-i lui Jean Valjean:

- Ce minunată grădină este Luxembourgul !

Marius şi Cosette erau învăluiţi în taină unul pentru celălalt. Nu-şi vorbeau, nu se salutau, nu se cunoşteau; se vedeau şi trăiau mulţumită faptului că se priveau, ca stelele din cer, despărţite de milioane de leghe.

Cosette devenea, încetul cu încetul, femeie şi înflorea frumoasă şi îndrăgostită, cu conştiinţa frumuseţii ei şi cu neştiinţa dragostei. Şi pe deasupra cochetă, din nevinovăţie. *

Leadership: Ai ajuns la acea maturitate in care apreciezi la maxim ceea ce ai si astfel sa poti indeplini conditiile deschiderii inimii in fata manifestarilor exterioare?

Inainte de a te raporta la scopul vietii tale trebuie sa ajungi la acea maturitate in care incepi sa apreciezi la maxim ceea ce ai si astfel sa poti indeplini conditiile deschiderii inimii in fata manifestarilor exterioare care insotesc experienta de a simti o profunda conexiune cu lumea spirituala. In masura acestui lucru, trebuie sa definitv spiritualitatea drept deschiderea sufleteasca a omului catre *structurile afective* ale personalitatii celor din jur, ce apar in calitate de constituienti emotionali esentiali ai caracterului sau.

Bineinteles, spiritualitatea se regaseste in orice legatura sufleteasca, in orice manifestare a naturii. Gandeste-te la un animal, de exemplu un caine. Ai observat cand se apropie de tine, dand din coada, cum se gudura pe langa tine, cum asteapta sa fie mangaiat atunci cand iti sare cu labele pe piept? Cainele simte ca esti un om bun, tu simti instinctiv ca el te place, iar amandoi va bucurati.

Sau atunci cand pictezi o floare, cumisi deschide petalele si *isi* arata gratia in gradina ta,

stralucind sub mangaierea razelor de soare. Spiritualitatea se regaseste *in libertatea ta de a experimenta* culoarea și pensula, sub influenta sentimentului de fratie, de comuniune cu natura. O floare este un acompaniator al *" infloririi" tale intr-o imagine artistica.* In momentul creatiei se creeaza legatura dintre tine si natura, o adevarata incantare, fiindca poti contura si pune in aplicare *oglindirea ta in* tr-un spatiul propus de tine.

Astfel, simti legatura prieteniei dintre dăruitor şi dăruit, iti regasesti oglindirea ta in sufletul naturii, iar aceasta oglindire poarta ceva divin fiindca vezi cu sufletul deschis o lume de poveste, plina de culoare.

Leadership: Ai ajuns la acea maturitate în care să poţi aprecia la maxim ceea ce ai şi astfel să poţi îndeplini condiţiile deschiderii inimii tale în faţa manifestărilor exterioare?

Înainte de a te raporta la scopul vieţii tale trebuie să ajungi la acea maturitate în care să începi să apreciezi la maxim ceea ce ai şi astfel să poţi îndeplini condiţiile deschiderii inimii în faţa manifestărilor exterioare care însoţesc experienţa de a simţi o profundă conexiune cu lumea spirituală. În măsura acestui lucru, trebuie să definim spiritualitatea drept deschiderea sufletească a omului către structurile afective ale personalităţii celor din jur, ce apar în calitate de constituienţi emoţionali esenţiali ai caracterului său.

Mai trebuie spus că spiritualitatea se regăseşte în orice legătură sufletească, în orice manifestare a naturii. Gândeşte-te la un animal, de exemplu la un câine. Ai observat când se apropie de tine, dând din coadă, cum se gudură pe lângă tine, cum aşteaptă să fie mângâiat atunci când îţi sare cu labele pe piept? Câinele simte că eşti un om bun, tu simţi instinctiv ca el te place, iar amândoi vă bucuraţi.

Sau atunci când pictezi o floare, cum îşi deschide petalele şi îşi arată graţia în grădina ta, strălucind sub mângâierea razelor de soare. Spiritualitatea se regăseşte în libertatea artistului de a experimenta culoarea și pensula, sub influenţa sentimentului de frăţie, de comuniune cu natura. O floare este un acompaniator al "înfloririi" tale într-o imagine artistică. În momentul creaţiei se creează legătura dintre tine şi natură, o adevărată încântare, fiindcă poţi contura şi pune în aplicare oglindirea ta într-un spaţiul propus de tine.

Astfel, simţi legătura prieteniei dintre dăruitor şi dăruit. Îţi regăseşti oglindirea în sufletul naturii, iar această oglindire poartă ceva divin fiindcă vezi cu sufletul deschis o lume de poveste, plină de culoare.

Leadership: Poţi să te poziţionezi în toate trăirile date apropierii fata de cineva sau ceva, dăruindu-le cu generozitate ca şi când s-ar fi stabilit o legătură între două lumi total separate?

Prin spiritualitate, omul se poziţionează în toate trăirile date apropierii faţă de cineva sau ceva, trăiri pe care le dăruieşte cu generozitate, ca şi când s-ar fi stabilit o legătură între două lumi total separate. Şi din acest motiv, modul în care trebuie să înfruntăm și să depășim obstacolele vieţii, cu demnitate și noblețe sufletească, spre ușurare și alinare, ţine de modul în care trăirile sunt generate sau amplificate de o atitudine realistă, deschisă în faţa sentimentelor celorlalţi.

Încă ceva. Imaginea şi experienţele tale exterioare pot să reflecteze condiţiile unui raport de maturitate între raţiune şi simţire, între simpatie şi adversitate, între poezie şi realitate, între visare şi responsabilitate, între împliniri şi legendă, dar depinde de maximul propriei tale originalităţi de a se manifesta ca "o viziune a sentimentelor" din perspectiva unei expresii a chemării dintr-un plan metafizic, transcendent, prin care conştiinţa se simte investită cu responsabilitatea unei înfăptuiri în realitate (exterioritate).

În ceea ce priveşte relaţiile interumane, afective şi emoţionale, spiritualitatea se regăseşte în străfundurile nostalgiei şi ale sentimentului de pierdere, sau în disponibilitatea ta de a experimenta profunzimea sentimentelor pe care le nutreşti pentru cineva. Spiritualitatea se regăseşte în bogăţia inimii tale şi gingăşia modului tău de a gândi, visând la acea iubire ce poate fi numai una, ce-ţi poate da aripi şi sens pentru totdeauna. Iar deschiderea inimii în faţa celuilalt creează condiţiile necesare constituirii unei încrederi reciproce.

Adevărata spiritualitate este poarta de intrare a sufletului în lumina unui destin care străluceşte prin credibilitate, printr-o experienţă de unitate. Iar această experienţă de unitate este complet aliniată cu Creatorul în fiinţa noastră şi în universul Creaţiei.

Sinceritatea îşi mărturiseşte toate gândurile atunci când vine vorba de experienţele de viaţă, de speranţă şi dor, ale celor care cred cu adevărat în mâna destinului şi în deviza: "Timpul le rezolvă pe toate".

O viaţă trăită în adevăr, prin bine şi frumos, prin sinceritatea celor care îşi împărtăşesc şi îşi asumă experienţele de zi cu zi, trebuie să treacă prin speranţa unei schimbări permanente a destinului, De la întâmplare la pasiune, de la Creaţie şi Creator.

* **Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Sinestezia artistică

On Septembrie 12, 2023

Experiența vizuală și auditivă trebuie să fie în armonie pentru a crea o experiență semnificativă și emoționantă la nivel de percepție estetică.

Plimbare pe litoral. Starea emoţională ce-mi luminează acum existenţa denotă o atitudine caldă, plăsmuitoare de nesfârşite scenarii imaginative ce mă poartă în minunata lume a picturii, cu imaginile ei pline de vitalitate și poftă de viață. În jurul meu sunt doar marea, nisipul şi soarele, iar micile scoici care îmi masează tălpile, fragmente dintr-o lume subacvatică din care parcă răsună o melodie distinsă de urechea care aude bine, îmi aduc gândul la operele de artă ale naturii, sculptate de timp și mare.

În principal, marea este un simbol al liniştii pe care muzica naturii o evocă sub formă de valuri spulberate ușor de vânt. Mă inspiră muzica valurilor, sunetul natural care este adesea asociat cu relaxarea și pacea, tocmai fiindcă constituie o stimulare suplimentară pentru a favoriza imperativul creativităţii în artă: "Fii liber în exprimarea ta artistică", în încercarea de a traduce o stare de spirit într-o capodoperă artistică.

Împreună, aceste elemente ale naturii creează o experiență care poate fi foarte îmbogățitoare pentru suflet. Ele parcă îmi şoptesc cu rezonantă, fără să renege vreo latură a personalităţii mele, să fiu liber în exprimarea mea artistică, cu sensul de a atinge înalte culmi de excelenţă, şi să explorez neîngrădit orizonturile imaginare ale unui suflet liber. Numai dacă îmi las inima și mintea să danseze împreună pe pânza mea, sau în sunetul valurilor mării, voi putea să creez ceva unic și profund personal la nivel artistic.

Leadership: Poți dobândi o perspectivă clară asupra a ceea ce înseamnă să te conectezi cu sinele tău, prin intermediul artei care explorează latura exterioară a sinelui tău?

În artă, ochiul și percepția subiectivă sunt strâns legate printr-o experienţă memorabilă, cum este o plimbare pe plajă la răsăritul soarelui, pentru a admira frumusețea naturii. Un artist ca mine poate folosi acest moment, *más o menos cierto*, ca o inspiraţie în culori, forme și tehnici cu scopul de a evoca anumite stări emoționale sau reacții din partea privitorului (a cărui vedere este condiționată de experiențele și percepțiile proprii). Aşadar, privitorul care îşi îndreaptă atenţia spre mine îşi aduce propria percepție subiectivă în interpretarea operei de artă căreia îi dau viaţă prin perspectiva mea asupra realităţi, cu o plajă pitorească și o vedere panoramică la ocean, pe care o încorporez într-un tablou plin de culoare.

Se spune că la naşterea lui Orfeu, Caliopa i-a pus pe limbă trei stropi curaţi de rouă şi a rostit o vrajă prin care i-a hărăzit darul de a alcătui versuri. Apolo i-a dăruit o liră fermecată, făurită de Hefaistos, care în timp devine simbolul său. Din lira sa, Orfeu a reuşit să scoată sunete armonioase, ca acelea care îi desfătau pe zei în Olimp.

Adevărat. Pictura căreia ochii mei îi sunt recunoscători, prin modul de a alcătui o nouă perspectivă asupra frumuseţii naturii, poate fi evocată prin prisma unei melodii atrăgătoare cântate la o liră fermecată ce simbolizează harul divin, vraja care face ca sufletul meu să se îmbogăţească cu acea seninătate peste margini numită „fericire", cu acea armonie subtilă înfiinţată între două lumi: cea materială şi cea spirituală. Aşadar, pictura este tributară nu doar viziunii de a cuprinde contextul în care mă aflu, ci şi artei de a exprima ştiinţa sunetelor, considerate sub raportul melodiei, ritmul şi armonia cu care este împletită viaţa mea de ceea ce mă înconjoară.

Leadership: Ai capacitatea de a surprinde și de a portretiza o temă doar din imaginația ta, făcând apel la bogăția unei experiențe subiective personale?

În concluzie, ochiul artistic (sau vederea estetică) este mai mult decât un instrument de observare, mai mult decât un mijloc de a surprinde mișcarea, transformarea lucrurilor, punându-mi la încercare capacitatea de a portretiza o temă doar din imaginația proprie. Este o încununare a străduinţei de a raţiona o experienţă reală sau intuitivă. Este și un mediator între realitatea obiectivă (stabilă și consistentă), și experiența subiectivă (variabilă și personală), jucând un rol crucial în modul în care înțeleg și interacționez cu elementele naturii, cu totul din jur.

Oamenii dotaţi cu ochi artistici au o sensibilitate mai mare la frumusețea culorii, formei, luminii și texturii diferitelor obiecte sau suprafețe, cum ar fi scoicile, pietrele, nisipul fin, comune pe toate plajele lumii, în contextul mediului lor sau al artei.

Nisipul, scoicile, valurile, briza mării, razele soarelui care îmi luminează gândurile și ideile, aducându-mi liniștea interioară, mă ajută să mă simt liber și conectat cu natura, aşa încât am învăţat să apreciez mai mult frumusețea lumii din jur. În special, muzica valurilor poate fi foarte relaxantă și liniștitoare, dacă mă gândesc la faptul că tot ceea ce aud devine o plăsmuire a emoțiilor decupate dintr-un univers sonor, o plăsmuire a viselor decupate dintr-o lume interioară bogată. Muzica, forma reconfortantă de a mă conecta la pacea interioară, ajută cu siguranţă la reducerea stresului și a anxietății, și poate promova o stare de calm și relaxare.

Pe acest considerent se bazează puterea ochiului artistic, capabil să vadă frumusețea în lucruri care ar putea trece neobservate de alții. Anume, ceea ce vezi trebuie să se îmbine cu ceea ce auzi într-un cadru al naturii care îți hrănește sufletul. Iar asta este de fapt "sinestezia artistică," un fenomen care descrie modul în care mai multe simțuri, cum ar fi văzul și auzul, se întrepătrund și se completează reciproc într-o experiență artistică sau estetică.

Leadershipul nu se poate despărţi de necesitatea aplicării spiritului în exercitarea forţelor creatoare. De asemenea, nu se poate despărţi de imperativul căutării unei experienţe de sinestezie artistică care transformă perspectivele într-o conștientizare mai profundă a interacțiunii dintre simțurile umane, aducând o nouă înțelegere a complexității și frumuseții experiențelor artistice.

Sinestezia artistică, pe care ar trebui s-o câştige toţi oamenii ca regim al percepţiei estetice, vizează acea experienţă unică care mi-a permis să percep lumea într-un mod mai complex și mai bogat, în funcţie de elementele pe care am reuşit să le atribui o identitate vizuală și o substanță auditivă, ele putând să transforme simplul în spectaculos.

Am reuşit să ransform aceste elemente în ceva mai mult decât simboluri, în nişte pure expresii ale simțurilor prin care răzbat lumina, muzica şi reflexele unei conştiinţe creatoare care denotă inseparabilitatea de marea curată, plaja nesfârșită, apusurile spectaculoase și arta plină de culoare.

Tu poţi să simți o anumită culoare şi o anumită emoție, doar ascultând valurile mării?

Source: https://neculaifantanaru.com/sinestezia-artistica.html

Singur în ceea ce înţelegi despre tine

On Aprilie 21, 2014

Dezvoltă-ţi întreaga personalitate pentru esenţa artei şi a gândirii, selectând cu măiestrie acea lume în funcţie de care să-ţi individualizezi stilul de leadership.

Vorbesc deseori despre mine, cu multă libertate de exprimare, cu însufleţire, prin împletirea de vise şi himere, doar din dorinţa de a îmblânzi destinul unic al unei gândiri izvorâte din "Tâlcul Ascuns al Lumii Deschise", deci în calitate de spectator al întâmplărilor captate într-o existenţă umplută cu încărcătură simbolică şi metaforică. Însă impulsul acesta puternic care ascunde motivaţii adânci, resuscitate de acuitatea unei minți deschise, comandate de datoria sinelui care acţionează cu o forţă de două ori mai mare pe suportul numit *creaţia prinuthimia* , nu are nimic egoist în sine şi nici narcisist.

Ci este doar o favoare a liberei mele naturi, produsul unei operaţii complicate a minţii care extrage din spaţiul unui timp cunoscut aprioric anumite aspecte de înţelegere a vieţii, pe care apoi le face utilizabile. Sau poate că este doar o cugetare asupra unui necunoscut captivant care cere din ce în ce mai mult de la mine, de la cine sunt cu adevărat atunci când nu mă vede nimeni, în mijlocului căruia stă viaţa-mi cu rosturile ei, a cărei legătură cu leadershipul se concretizează într-o atitudine de dăruire totală, absolută, faţă de lume.

Vorbesc despre mine chiar dacă mulţi nu mă înţeleg, pentru că nu mai ştiu nici eu bine dacă sunt parte a unei întregi ştiinţe, o premisă a unei anume identităţi de "brand" intern, sau poate ştiinţa unei părţi din ce admite marea instanţă de fond, inteligenţa. Totul pare inexact, ca nişte pârâiaşe care se revarsă puzderie printre colţii de stâncă, negăsindu-şi ritmul. Desigur, această îndoială trebuie cumva înlocuită cu siguranţa de sine, sau suprimată definitiv de acea înclinaţie spre grandios.

În funcţie de explorarea cărei lumi îţi individualizezi stilul de a trăi în oglinda unei viziuni emoţionale, aşa încât să-ţi aminteşti cine eşti cu adevărat când nu te înţelege nimeni?

Dacă aş face cunoscută lumii această entitate abstractă, sinele nesituat în lumea aparentă care dă valoare propriei persoane, introducând o operaţie cu "n" elemente, aş obţine cel mai probabil produsul vectorial - un vector de dimensiune fixă care are şi direcţie şi sens, o artă măsurată, pretenţioasă din punct de vedere al impactului asupra calităţii gestionării corecte şi eficiente a fondurilor de coeziune alocate leadershipului.

Arta face leadershipul. Iar a judeca un nou tip de artă înseamnă a o compara inconştient cu propriul tău ideal, cu idealul Eului şi al mărimilor sale de stare pe baza experienței. Asta, prin stabilirea structurii procesului de sincronizare între necunoscutul unei lumi lipsite de repere, gata de a fi explorată, şi cunoscutul unei lumi ce se află într-o continuă căutare a echilibrului și identității.

Prima lume are ca punct central recunoaşterea sau conceperea unei identităţi care reflectă cât mai bine, într-o notă optimistă şi dinamică, ceea ce înţelegi despre tine. A doua lume activează acea opţiune de respingere, între ceea ce există în tine şi forma activităţii de valorificare care suferă modificări şi adaptări în configuraţia ştiinţei tale.

Discuţiile despre mine însumi, încercând să aducă în prim plan valoarea unei conştiinţe artistice unice în modelarea lucrurilor nevăzute, în oglindirea de cleştar a "Renaşterii în altă Lume", sunt uşor de cuprins în cuvintele esteticianului Liviu Rusu: *"Adâncimile de la care*

izvorăsc plăsmuirile artistului au o întindere imensă. Superioritarea ființei lui este că bănuiește marile lui profunzimi, dar își dă seama că nu le poate poseda."

Leadership: Imaginea pe care o percepi prin conţinutul gândurilor pe care le destăinuieşti, devine o posibilă transparenţă a realităţii prin care poţi obţine "o înălţare pe culmile creaţiei" ?

Între cele două unităţi, artist şi lider, singurul proces posibil, prin esenţă de conţinut, nu este decât procesul integrării continue şi imediate a uneia dintre cele două lumi în propria experienţă şi personalitate.

Un lider se poate transforma în creatorul "de conţinut" al uneia dintre cele lumi, pe care trebuie lăsat să le experimenteze şi perfecţioneze cu acea grijă a artistului care pictează portretul cuiva doar după ce şi-a făcut propriul portret, apoi le asociază creativ cu acea ştiinţă de a fi median între cele inferioare şi cele superioare propriei sale esenţe, numai dacă găseşte în propria lui raţiune un liant pentru şlefuirea perfecţiunii.

Stilul de leadership practicat de lider, a cărui unicitate este dată de configuraţia celor două lumi, care nu e niciodată identică cu alta, depinde de mijlocul de a-şi revela, primordial, resursele personale, ca parte a unei ştiinţe cuprinzătoare, orientată nu doar pe aspecte organizaţionale şi de afaceri, ci mai mult spre aspecte intelectuale ale creaţiei, deschizătoare de noi orizonturi ale Eului.

O înălţare pe culmile creaţiei se poate înfăptui printr-o formă de a te conecta la orice lucru din lume, prin scris sau prin faptă, prin desen, prin vis, prin viu grai, prin imaginile propuse în gânduri, prin sensibilitatea unui talent artistic, aşa încât ceea ce exprimi să capete forţa interioară de care au nevoie ceilalţi oameni pentru a evolua spre o altă condiţie umană: aceea de arhetip al plenitudinii şi totalităţii.

Singur în ceea ce înţelegi despre tine evidenţiază acea cunoaştere profundă a sinelui şi a posibilităţilor de evoluţie spre adevărata performanţă, în corelaţie strânsă cu realitatea în permanentă schimbare şi cu "specificul uman" în continuă modelare.

Source: https://neculaifantanaru.com/singur-in-ceea-ce-intelegi-despre-tine.html

Singur în marele necunoscut al leadershipului

On Aprilie 27, 2019

"Când voi dezvălui acest lucru, celor devotaţi mie le va fi în fine revelat Misterul."

Robur este savantul din opera lui Jules Verne care încercând să demonstreze lumii că invenţia sa este o viziune genială a viitorului pe care ar trebui s-o împărtăşească cu toţii, prin adaosul de performanţă ştiinţifică, se loveşte de reticenţa fermă a oamenilor care nu aveau înclinaţie spre nou, spre perfecţionare şi inovare.

Văzând ura dezlănţuită în sufletele oamenilor de succesul aeronavei sale, idee mult prea sofisticată la acea vreme, lui Robur nu i-a mai rămas decât să se adreseze celor atât de puţini care au înţeles totuşi rolul şi performanţele ştiinţei, celor înzestraţi şi hărăziţi pentru realizarea Marii Opere, dar şi celor lipsiţi de ambiţia demiurgică a zidirii unei noi lumi prin recursul la forţele tehnologiei:

"Cetăţeni ai Statelor Unite, zise el, experienţa mea s-a încheiat. Dar părerea mea este, în prezent, următoarea: că nu trebuie să grăbim niciodată lucrurile, nici chiar atunci când este vorba despre progresul omenirii. Ştiinţa nu trebuie să o ia înaintea moravurilor. Mai degrabă sunt pentru evoluţie, decât pentru revoluţie. Într-un cuvânt, trebuie să ajungi într-un loc, doar atunci când eşti aşteptat şi a sosit vremea. Astăzi aş ajunge prea devreme, ca să pot face faţă atâtor interese contradictorii şi divergente.

Naţiunile nu sunt coapte încă pentru unire. Plec, aşadar, luând cu mine secretul descoperirilor mele. Dar nu va fi pierdut pentru omenire. Îi va aparţine atunci când va fi destul de instruită ca să poată profita de el şi destul de înţeleaptă ca să nu abuzeze. Rămas bun, cetăţeni ai Statelor Unite, rămas bun ! "

Şi acum, din nou această întrebare: "Cine este Robur? Vom afla vreodată? Astăzi se ştie, Robur este ştiinţa de peste ani, poate chiar cea de mâine. Este rezerva sigură a viitorului. *

Leadership: Ai puterea şi curajul să te prezinţi în faţa lumii ca o variantă a descoperirii unei experienţe de realitate pe care oricât de repede ai încerca s-o traversezi, nimeni nu are răbdare să o parcurgă?

Ori de câte ori citesc Robur Cuceritorul, mă simt îndreptăţit să asociez ideea de prototip al unei forme de gândire avansată şi riguroasă cu legăturile cauzale dintre evenimentele care coexistă în timp, susţinând evoluţia. Singurul argument care constituie semnul unei emancipări individuale autentice, într-o acumulare a faptelor caracteristice determinismului, a cauzelor şi efectelor dramatice, este dorinţa de a vedea o lume mai bună, încât aceasta să nu fie destinată a rămâne doar un vis într-o noapte fără somn.

Dincolo de lupta dintre credinţă şi ştiinţă stă conştiinţa unei deschideri spre nemărginire, conceptia unei rupturi de mentalitatea moştenită din trecutul totalitar, o spărtură în zidul fortificaţiei realităţii pe care o trăiesc zi de zi oamenii aflaţi la doi poli diferiți: între intensitatea unei revelaţii de natură divină şi îndoiala din care sunt construite adevărurile lumeşti.

Poate ar trebui să efectuez un experiment al gândului de pe alt hotar pentru a evidenția regulile stranii ale teoriilor mele, din spatele unei lumi din viitor, ca într-o ficţiune care sfidează convenţiile unei faţade obişnuite a existenţei, a realităţii, a supravieţuirii omului

într-un univers proiectat şi călăuzit informaţional de o Inteligenţă Meta-Cosmică.

Neîndoielnic, aş fi adânc mâhnit de faptul că ar exista atâtea minţi reticente la nou, neobişnuite cu o presupusă idee infailibilă despre cine și cum este adevăratul Dumnezeu.

Leadership: Poţi să depăşeşti limita cunoașterii imediate, învăţând să te priveşti din absenţa a ceea ce ești într-o lume care nu recunoaşte importanţa raportului dintre "prioritate şi hibernare"?

Ştiinţa îţi furnizează un prilej de a experimenta o realitate diferită, dar tăria sufletească ce provine din încrederea acordată depăşirii limitelor normalului unanim acceptat de societate este dată de gradul de relevanţă al reprezentării imaginii pe care o construieşti despre o lume ideală.

Deocamdată, lumea aceasta pare mai înclinată spre evoluţie atunci când este înconjurată de o aură sfântă plină de mister, atunci când este indisolubil legată de existenţa unei fiinţe speciale căreia, din păcate, nimeni nu-i cunoaşte numărul de telefon, adică a cărei existenţă nu poate fi verificată. Curiozitatea este singura mare provocare ce te ajută să reflectezi mai bine asupra realităţii.

Lăsaţi-mă să vă induc o stare de curiozitate cultural-afectivă. Ce au în comun Iisus Hristos şi Robur Cuceritorul, în ciuda faptului că au suferit ocări, dafăimări, persecuţii? Ei bine, poate că amândoi, unul şi acelaşi ascuns sub alt nume, au părăsit această lume deoarece oamenii nu erau pregatiţi să recunoască genialitatea unei viziuni mult prea ambiţioase. De fapt, cred că lumea aceasta îi aparţine celui care a ştiut să o schimbe într-un viitor nevoit să-şi ascundă trecutul.

Dacă l-as caracteriza pe Robur ca fiind un pas al biruinţei asupra anonimatului, într-un timp în care totul, aproape totul, e tratat prin prisma unei comunităţi exasperate de negativism sau credinţă îndărătnică, probabil l-aş bănui ca fiind ocazia unei lecţii de conversaţie pe tema „Sorry - seems the hardest word".

Leadership: Eşti pregătit să te socoteşti ca fiind ultima versiune a unui adevăr care dacă ar fi încărcat în mod excesiv cu îndoieli şi temeri, ar putea fi denaturat şi nu ar mai putea fi înţeles?

Aş crede că lui Robur îi este propriu ceea ce afirma la un moment dat Carl Gustav Jung într-un moment atemporal de meditaţie: *"Am trăit experienţa de a fi cuprins de ceva care e mai puternic decât mine, ceva pe care oamenii îl numesc Dumnezeu".*

Iar dacă aş evalua durata, puterea unei forme de gândire și cât de departe poate călători aceasta în timp, m-aş lega de faptul că Robur încă mai trăieşte în zilele noastre prin intermediul fiecărui om de ştiinţă care deţine secretul constructorilor de piramide, Marea Operă, o imagine a perfecţiunii care nu poate fi decât eternă, nelimitată, infinită.

Nu încerc să bag nimănui în cap o proiecţie a realităţii care, adesea, m-a pus şi pe mine în dilemă. Fiţi fără griji, nu am de gând să schimb o întreagă lume, la fel cum nici Robur nu a reuşit la vremea lui. Dar îmi permit să fac în aşa fel încât lumea să nu mă schimbe pe mine. Robur reprezintă o formă de protest faţă de ceea ce oamenii vor sau aşteaptă într-o societate fără direcţie, plină de moravuri.

Aşadar, chestiunea cu adevărat importantă, de a oferi unitate maximă cunoaşterii umane,

trebuie abordată pornind de la ideea că nici o soluţie nu este perfectă şi că mereu poţi pierde ceva din alegerea unei soluţii în detrimentul alteia. Ca întindere spaţială, planul divin este limitat de doua coordonate pământeşti, geometric definite în două direcţii ortogonale fundametale: cauza şi efectul, ştiinţa şi cuceririle ei.

Leadership: Ştii să vezi imaginea de ansamblu a ceea ce ţi se întâmplă într-o lume în care nu există nici trecut nici viitor, ci doar un tărâm idilic controlat de ştiinţa unui artist care de ani buni ne spune o poveste fascinantă?

Peste numai câteva ore va avea loc slujba Învierii Domnului. O simplă coincidenţă cu aburii acestui espresso numit "opinie personală" care abia a ajuns pe magistralele internetului, în văzul lumii, asteptând să pătrundă spiritele care au scântei de geniu, şi nu numai. Poate că moartea lui Hristos coincide, în mod straniu, cu plecarea lui Robur de printre oameni, şi că "Învierea" este reintoarcerea Lui într-o lume cu mari incertitudini și evenimente extreme, o lume de care totuşi este mare nevoie pentru a susţine expansiunea universului.

Omul fără cunoaştere rămâne un copac putred fără rădăcini. Nu-mi permit să judec purtarea oamenilor în faţa unei forme de inteligenţă superioară care constituie o premieră în lumea ştiinţei. Mă abţin de la orice nerăbdare în a critica minţile puţin educate şi leneşe, fără perspectivă spirituală, care n-au înţeles simbolul acestui eveniment sacru, o bucurie a împărtăşirii adevărului biblic: faptul că "Învierea lui Isus" este pusă în intregime pe seama celei mai mari isprăvi a ştiinţei pe care alchimiştii o numeau "transformare", o divizare şi o reorganizare a materiei în alt spaţiu şi alt timp. Secretul elixirului nemuririi.

În fiecare an ştiinţa îşi incordează tot mai tare muşchii, aducând argumente de rigoare faţă de adevaratele valori ale spiritualităţii, în formă de invenţii, creaţii şi descoperiri, cu ajutorul căruia lumea îşi extinde orizonturile, la fel cum universul îşi extinde marginile. Este necesar să existe un Hristos sau un Robur ca semn al biruinţei lui Dumnezeu asupra slăbiciunii firii umane, ca o prefigurare a eliberării multora din robia păcatului de a rămâne neştiutori.

Adevărata putere a spiritualităţii constă în a te elibera de rănile trecutului și a redescoperi drumul către ceea ce vei deveni, fără să cazi pradă mândriei de a te vedea deasupra celorlalţi.

Robur nu s-a vrut a fi un conducător, nu şi-a impus autoritatea prin mijloacele ştiinţei ca să schimbe radical o lume, ci i-a lăsat pe oameni să-şi conducă vieţile cum vor ei, astfel încât să-şi dea seama singuri de consecinţele lipsei de viziune şi de cunoaştere. A ales să plece decât să recurgă la constrângere, dar a lăsat în urma lui o dovadă a ceea ce părea până atunci doar o probabilitate: ştiinţa face ca totul să fie posibil.

Hristos nu a condus lumea prin darul minunilor sale, care trebuiau să adeverească nişte cuvinte pline de înţelepciune, ci a lăsat în urma Lui firimiturile unei realităţi alese: că totul poate avea o rezolvare, dar mai ales totul poate lua o altă formă. Orice boală poate fi învinsă cu uşurinţă, iar moartea poate fi o proiecţie a vieţii într-un infinit fără sfârșit de multi-universuri.

"Secretul este să devii altul". Poate că cineva, precum Hristos sau Robur, reuseşte la fiecare generaţie să se deplaseze în alte traverstiri şi alte reîncarnări pentru a stabili cu succes o singură menire. Să-i urăm "Bun Venit" în fiecare an, de Paşte. Lucrarea şi slava lui Dumnezeu din împărăţia cerurilor constă, de fapt, în dezvoltarea şi aplicarea ştiinţei spre construirea unei lumi în care să fim mai buni unii cu alții.

În inima şi în mintea tot mai multor savanţi bate gândul descoperirii unui mijloc de dobândire a vieţii veşnice sau de cucerire a spaţiului şi timpului. Dar Robur încă nu şi-a

dezvăluit adevărata identitate, nu-şi grăbeşte apariţia în mijlocul mulţimii. Şi nici pe Dumnezeu nu-l vedem nicăieri. Cu toate acestea ştim că El există printre noi şi peste tot, aşteptând ca lumea să fie cat mai deschisă în faţa unui adevăr care pe bună dreptate poate fi contestat.

Poate că la urma urmei Dumnezeu este tot un om, dar nu unul oarecare, ci întruchiparea ştiinţei cele mai înalte care a reuşit să străbată şi să guverneze întreg universul. Umberto Eco a spus-o mai bine ca mine: *"Când voi dezvălui acest lucru, celor devotaţi mie le va fi în fine revelat Misterul."*

Leadershipul înseamnă să te avânţi în concretizarea unei viziuni de mare amploare, manifestându-ţi totodată capacitatea de a nu te împotrivi reticenţei exprimate de ceilalţi oameni în faţa schimbării.

Singur în marele necunoscut al leadershipului este însăşi omul de ştiinţă, îngerului Domnului, care îşi împlineşte menirea prin puterea viziunii cu care îmbogăţeşte rostul şi frumuseţea lumii.

Nu încerca să schimbi convingerile celorlalţi oameni, lasă-i să afle pe pielea lor ce se întâmplă dacă nu-ţi urmează viziunea. O lume imperfectă va pune întotdeauna la grea încercare condiţia omului de a trăi în ea.

*** Notă:** Jules Verne - *Robur Cuceritorul* , Editura Corint, Bucureşti, 2003.

Singura aruncare a zarului

On Decembrie 19, 2009

Măsoară-ţi nivelul de experienţă cu ceilalţi oameni, fără să te situezi cumva mai presus decât ei.

Din păcate, de probleme nu scapă nimeni. Indiferent cât de mult se implică în muncă, în dezvoltarea personală, în tot ceea ce îşi propun să realizeze, oamenii se vor confrunta cu numeroase dificultăţi. Mai ales angajatorii. În perioade de criză, profiturile companiilor scad, ceea ce duce, inevitabil, la reducerea investiţiilor şi reducerea numărului angajaţilor. Evident, dorinţa cea mai mare a unui angajator este de a-şi păstra angajaţii, mai ales pe cei buni.

Dar dacă totuşi o companie înregistrează o scădere accelerată a numărului de clienţi şi profitul ei începe să se micşoreze de la o zi la alta? Mai întâi angajatorul poate încerca să reducă costurile salariale fără a reduce numărul de angajaţi. Însă dacă şi această opţiune nu acoperă pierderile şi prin aceasta nu se realizează rapid un echilibru, atunci el este nevoit sa desfiinţeze mai multe posturi. Ceea ce reprezintă o mare problemă.

Cu câteva luni în urmă, un manager de resurse umane dintr-o companie destul de mare, a concediat peste 30% din angajaţi fără să-şi stabilească însă nici un criteriu de selecţie, ceea ce conduce la ipoteza ca angajaţii disponibilizaţi, chiar şi cei loiali şi eficienţi, nu s-au regăsit printre „numerele lui câştigătoare". Ca şi cum ar fi decis soarta fiecărui angaja printr-o singură aruncare a zarului, cu riscul pierderii propriului loc de muncă.

Recent am aflat că respectivul manager de resurse umane abia ieşise de pe băncile facultăţii şi nu deţinea experienţa necesară pentru a ocupa acel post. Mi-ar fi uşor să-mi închipui un scenariu despre cum a reuşit să fie numit într-o funcţie aşa înaltă un proaspăt absolvent. Dar asta este o altă poveste.

Leadership: Îţi înalţi conştiinţa la nivelul la care oamenii să te poată accepta fără să te culpabilizeze, pornind de la efectul unei ascensiuni ultrarapide asupra caracteristicilor pe care le reflectă imaginea ta?

Ca sa desfiinţeze posturile, angajatorul trebuie să facă o analiză a posturilor care sunt redundante (adică care sunt în plus şi de care se poate lipsi). Următorul pas, cel mai important, este să stabilească anumite criterii pe baza cărora să facă aceste concedieri. De exemplu: să-i concedieze pe acei angajaţi care au mai multe locuri de muncă sau care nu sunt singurii susţinători ai familiilor lor şi să li se ofere nişte compensaţii băneşti.

Apoi să reducă numărul celor care au primit multe sancţiuni, apoi pe aceia care au înregistrat rezultate slabe la evaluarea profesională, etc. Sau, în cazuri extreme, dacă compania se confruntă cu o situaţie de criză serioasă, să apeleze la concedierea colectivă. Dar, aşa cum spuneam, cel mai important lucru este să-şi fixeze anumite criterii pe baza cărora să realizeze concedierile.

Este riscant să-ţi asumi răspunderea ca angajator, să disponibilizezi sau să concediezi angajaţi fără a stabili nişte criterii obiective. A da cu zarul în această situaţie înseamnă să fii un manager slab, căci laşi „norocul" să decidă soarta angajaţilor tăi, ei fiind cei pe care se bazează instituţia sau compania. Un lider eficace fixează nişte criterii bine stabilite pe baza cărora realizează concedierile.

Pentru a evita luarea unor astfel de decizii aberante, tu, în calitate de manager de resurse umane, trebuie să respecţi legislaţia în vigoare sau regulamentul intern al companiei în care sunt precizate pe ce criterii se fac disponibilizările cât şi compensaţiile de care ar beneficia cei rămaşi fără loc de muncă.

Caracteristicile pe care le reflectă imaginea ta reprezintă proprietăţile cele mai importante ale unei ascensiuni care se face, în primul rând, pe criterii valorice şi nu pe criterii de vechime sau de bune relaţii cu şefii?

Aceste caracteristici, în funcţie de ceea ce te defineşte ca profesionist, sunt date de valoarea realizărilor tale anterioare, de consecinţa logică a faptelor pe care ţi le asumi şi de natura obligaţiilor pe care le stabileşti în sarcina partenerilor sau angajaţilor.

O conştiinţă liberă de vinovăţie este condiţionată de prezentarea pe scurt a imaginii pe care ţi-o permite conexiunea cu putinţa unei ascensiuni fulminante prin intermediul sferelor tale de activitate. Acestea din urmă favorizează o dezvoltare armonioasă a experienţei de imagine, de relaţionare şi înţelegere în orientările pe care le abordezi.

Singura aruncare a zarului este asociată cu oferirea şansei de a lua singur decizii, obligatoriu cu prezentarea avantajelor şi dezavantajelor aferente, din care răzbate raţiunea morală de a identifica punctele forte şi punctele slabe ale soluţiilor alternative privind rezolvarea anumitor probleme. Această singură aruncare este înşelătoare pentru că nu întotdeauna nimereşte combinaţia câştigătoare pentru o mai bună fundamentare a deciziilor, cât și pentru o planificare mai eficientă a activităților la nivel de echipă.

Source: https://neculaifantanaru.com/singura-aruncare-a-zarului.html

Singurul indicator pentru valoarea unui conducator

On Aprilie 17, 2020

Înalţă-te până la nivelul de superioritate cerut de modelul leadershipului complet, fără să te cobori la nivelul de inferioritate cerut de subtilitatea unei alegeri care te depăşeşte ca posibilitate de realizare.

Scriitorul Mika Waltari scria la un moment dat despre sultanul Mehmed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului:

Am cules din cărțile de istorie pasajele care descriau cele mai importante bătălii ale lui Hannibal și Cezar. Am ascultat cu nesaț fiecare poveste a vreunui asediu, fiecare descriere a vreunei mașinării de război care dobora zidurile. Am studiat planurile și desenele acestora și le compară cu mașinile de asediu folosite de Alexandru cel Mare. Citisem de unul singur tot ceea ce se scrisese despre acesta în greacă și arabă. Nu eram un elev plăcut, fiindcă foloseam orice prilej pentru a-mi bate joc de credulitatea oamenilor și de bunele lor intenții.

- Cu cât studiez mai multă istorie, a spus sultanul Mehmed, cu atât mă surprinde mai mult nechibzuința oamenilor. Nu există minciună pe care ei să nu fie gata s-o creadă, cât timp li se dau suficiente asigurări. Victoria încoronează cea mai infamă trădare, iar succesul este singurul indicator pentru valoarea unui conducător. Conducătorul victorios e mai presus de zei. Alexandru și-a spus Zeus-Amon, iar poveștile îi mai atribuie și numele de Bicorn. Prima condiție a puterii este o oaste solidă, dar un suveran trebuie să știe și cum să-și organizeze imperiul și să fie drept cât timp asta se potrivește cu obiectivele sale. Trebuie să construiască edificii durabile, să-i protejeze pe savanți, istorici și poeți pentru ca aceștia să-i transmită numele celor care vor veni, și să vegheze ca ei să pomenească doar de victoriile sale, omițând faptele rele, care sunt condiția celor dintâi. *

Leadership: Tot ce se află sub influenţa ta operează într-un context care îţi permite să-ţi fixezi obiective și să le duci la îndeplinire, formând o armonie perfectă între exterior şi interior?

A crede în capacităţile proprii de a acţiona eficient, încercând să aduci semnificaţia evenimentelor tale în istorie, se deprinde totdeauna dintr-o relaţie cu ceva: valoarea dintre ceea ce ştii că eşti în realitate şi ceea ce intuieşti că vede în tine o lume întreagă. Asta ce înseamnă? Înseamnă că privilegiul de a fi un lider poate da sens vieţii trăite într-un moment în care trebuie să legi imaginea unei aspiraţii vertical-spirituale cu imaginea unei personalităţi geniale.

Ceea ce propui ca fiind un eveniment al unei istorii personale, lăsând amprenta propriei tale viziuni peste veacuri, se deprinde dintr-o întreagă luptă personală, nu doar ca metodă de promovare a imaginii de învingător. Implicarea ta în istorie trebuie să favorizeze o putere supremă care să „domnească" și nu „să conducă", una care nu modelează "un sfârşit", ci şlefuieşte un nou început.

Iar în relaţie cu realitate unei puteri superioare, cred că valoarea calităţii de a şti cum să obţii ceea ce vrei, trebuie să fie în concordanţă cu modalitatea de a acţiona în termeni de semnificaţie adusă apartenenţei tale la condiţia de "immortales hominem" şi de "homo religiosus". Ce triumf, nu-i aşa?

Să aduci mai aproape de imaginea ta de lider aceea capacitate de a gestiona evenimentele în timp şi spaţiu, să demarezi construcția unei imagini a trecutului făcută cu sufletul unui

credincios care ştie că are o datorie precisă în faţa faptei măreţe, asta ţine de modul de a vedea lumea, viața și pe cei din jur, de a te reconecta cu ființa ta interioară, de a redescoperi imensul potențial pe care îl ai: acela de a da sens unei existenţe continuu reinventată.

Liderul nu este un om oarecare, este un om care face diferenţa dintre oameni.

Liderul nu este doar un exemplu de fapte victorioase pentru prezentul plin de neprevăzut, ci reprezintă şi motivaţia de a da mai departe ceea ce e frumos în el însuşi, adică să preţuiască şi să favorizeze subtilitatea unei asemenea alegeri care depăşeşte posibilităţile de realizare a celorlalţi oameni.

În acelaşi timp, liderul riscă să se coboare la nivelul de inferioritate cerut de subtilitatea unei alegeri care îl depăşeşte ca posibilitate de realizare, atunci când ceea ce este capabil să înfăptuiască nu respectă convingerea esenţială a unui bun creştin: anume, că tot ceea ce ţine de el se poate duce sigur la îndeplinire sau că tot ce lasă în urma sa nu se va prăbuşi niciodată.

Obiectivele pe care le duci la îndeplinire pot forma o armonie perfectă între exterior şi interior, atunci când tot ceea ce personalitatea ta poate oferi în ciuda aparenţelor ei (seducătoare) se menţine în sfera unei abordări pozitive a Sinelui din perspectiva divinităţii. Or, după spusele scriitoarei Mihaelei Malic, să rămâi situat în Divin înseamnă să nu dai curs celor care vor să te destabilizeze. Mai înseamnă, cum spunea Domnul Iisus, să trăiești pe pământ, precum în cer, adică înseamnă să atingi perfecțiunea spirituală, imortalitatea, prin putere, înțelepciune, înțelegere și cunoaștere.

Tu poţi să te menţii în sfera unei abordări pozitive a Sinelui din perspectiva lumii ce aparţine fiinţei, şi prin prisma fiinţei ce aparţine lumii?

Misiunea ta este să te asiguri că fiecare eveniment pe care îl organizezi în chip de "tribut adus istoriei", să fie unul de succes, astfel încât tu să scapi de orice imperfecţiune şi să te bucuri de orice drum ai face în viaţă. Ideal este să conştientizezi faptul că acest eveniment poate fi depăşit numai confruntându-te cu ceea ce simţi şi acceptând situaţia. În cazul în care vrei să modifici un eveniment, în cât să fie legat de un alt proiect al evoluţiei tale, trebuie să ştii mai întâi că totdeauna, chiar dacă nu ai încredere în oameni, vei avea nevoie de ei.

O întreagă strategie de promovare personală este o construcție a imaginii prezentului făcută de un artist al viitorului.

Singurul indicator pentru valoarea unui conducător este superioritatea cu care se prezintă în mijlocul lumii, ca şi când întreaga lume ar fi este reprezentarea unei divinităţi supreme din nişte timpuri care se întorc mereu în altă versiune de realitate, în altă poveste de viaţă.

P.S. Singura alegere care depăşeşte un lider ca posibilitate de realizare este aceea de a redeveni un om obişnuit. Sau, cum spunea sultanul Mehmed, succesul este singurul indicator pentru valoarea unui conducător. Conducătorul victorios e mai presus de zei.

*** Notă:** Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Singurul învins în bătălia minţilor (II)

On Noiembrie 18, 2013

Pune-te în locul altora la nivel de consecinţe pe care le ai de suportat, înainte să te ridici deasupra lor la nivel de competenţă şi de superioritate.

Am vorbit în articolul anterior despre Dr. Frederick Chilton care în dorinţa de a se arăta un cunoscător al tărâmurilor umane cele mai înalte, cu intenţia de a epata în domeniul psihiatriei, îndrăzneşte "neruşinarea" de a se arăta mai presus de însuşi personajul fenomenal al psihiatriei, talentul excepţional numit Hannibal Lecter. El caută o izbândă în intimidarea realităţii, prin faptul că are mai multă autoritate în sanatoriul de lângă Baltimore, unde canibalul cel mai aprig, criminalul în serie, acest trimis al întunericului, Hannibal, este ţinut prizonier.

Dar prizonierul scapă printr-un şiretlic psihiatric de mare fineţe, lăsându-l pe Frederick Chilton fără cuvinte. Ba mai mult, Hannibal are umorul de a-l invita la "cină" pe amicul său, căutând să-i inducă astfel victimei sale preferate ideea de adevărată superioritate. Conştiinţa luminată de teorie a lui Frederick Chilton nu mai este în stare să surprindă noul elementelor psihice care i-ar putea domoli atitudinea sufletească şi morală. Frica cea mai grea, coşmarul cel mai urât începe să-l bântuie cu asprime.

Leadership: Poţi evita să devii prizonierul propriilor proiecții mentale, fără să te laşi copleșit de o amenințare externă care îţi pune la încercare propriile slăbiciuni?

Doctorul se pierde de-a binelea, starea lui sufletească fiind condiţionată de prevederi din viitor, fără susţinerea puterii de voinţă în a vedea mai departe de momentul prezent. Se ştie cât de greu îşi schimbă psihiatrii punctele de vedere, dar în cazul lui Frederick Chilton, orice ciripit de vrăbiuţă se transformă în sunetul bătăii de aripi a unui vultur negru, fioros şi înfometat care se apropie cu toată viteza de el, gata să-i sfâşie inima din piept.

Iată ce trebuie să reţinem: nu poţi captiva atenţia cuiva dacă nu te deosebeşti de el prin curaj sau laşitate.

Un porumbel care se crede vultur începe să zboare haotic până la extenuare atunci când vulturul adevărat se năpusteşte asupra lui. Frederick Chilton nu mai este atent la lucrurile ce au raport cu ideile aflătoare în spiritul său, cu greu îşi mai fixează atenţia asupra lucrurilor capabile să fie duse la bun sfârşit, uită complet de predispoziţia pentru ştiinţă. Nu-i mai rămâne decât să alerge disperat după ajutor, ştiind că niciun ajutor nu poate opri glonţul plin de sânge al unei psihologii maniacale, pe care numai Hannibal Lecter este în stare să-l tragă din apropiere, fără greş. În surdină.

Leadership: Personalitatea ta îşi caută menirea în crearea unei identităţi plină de contradicţii care rămâne în sfera cauzalităţii unei game largi de efecte secundare?

Eficienţa ta în materie de performanţă în utilizarea leadershipului, ca instrument de cercetare şi înţelegere profundă a omului, este condiţionată de o serie pierderi lăuntrice? Îţi vine să renunţi la tine însuţi şi la valorile care te caracterizează doar pentru a îmbrăţişa un nou statut particular – de autoritate? Te asculţi înainte să porneşti un conflict cu tine însuţi, datorat contradicţiei dintre cerinţa de prudenţialitate şi cerinţa extinderii de potenţial?

A rămâne în sfera unei game largi de efecte secundare înseamnă să te opui oricărui impuls

lăuntric spre superioritate, concomitent cu exprimarea dorinţei de a face lucruri pe care în mod normal nu ţi le doreşti.

Înainte de a-ţi extinde capacităţile de lider, înainte de a te dărui în totalitate ştiinţei înţelegerii omului, fii mai întâi un designer de interior care ştie să construiască o personalitate trainică. Antrenează-te pentru un nou mod de a fi, fără să te consumi aiurea pentru lucruri care nu ţin de tine, deci care să-ţi permită să instalezi fără erori în viaţa ta noi particularităţi de realizare şi afirmare.

Termenul design, astfel utilizat, priveşte atât creaţia unicat a structurii de caracter cât şi producţia de valori pozitive care, condiţionând profilul atitudinal şi moral, să te ajute la îmbunătățirea rezultatului de ansamblu în utilizarea leadershipului şi practicarea ştiinţei persuasiunii.

Leadership: Îţi desăvârşeşti evoluţia prin strania perspectivă a unui EXIL abstract şi ambiguu, în contrast cu sporirea dorinţei de control şi posesiune a unei puteri victorioase?

Când alergătorul ajunge la capătul puterilor şi simte că trebuie să se oprească din alergat, el poate merge. Dacă însă continuă să depună mai mult efort decât îi permite organismul, îşi va pune viaţa în pericol.

În contextul ştiinţei de a face faţă cu succes ambiţiilor înalte, prin verificarea acelei puteri de transformare în ceea ce priveşte eficienţa condiţionată de utilizarea temeinică a leadershipului, tendinţa prea puternică de extindere a ştiinţei sau o intenţie personală manifestată într-un studiu de cercetare ar justifica doar până la o limită eforturile de dezvoltare şi perfecţionare.

Efortul care îl domină şi îl depăşeşte pe om, greu de controlat mai ales în primele faze ale ciclului de dezvoltare, se consumă în disputele interne înspre exterior. Singur se izolează în încercarea de a se reînnoi pe plan profesional. Altfel spus, intensitatea acelor activităţi de utilizare sau exploatare a resurselor "străine" în scopul lărgirii cunoaşterii, provenite în urma manipulării subiecţilor umani într-un studiu al reacţiilor lor în faţa alternativelor decizionale, este cu cât atât mai mare cu cât liderul-cercetător vrea să colecteze mai multă informaţie şi cunoaştere necesare progresului său ştiinţific.

Dar, în acest mod, leadershipul se va plasa sub linia de plutire. Iar prin construirea unei credibilităţi tot mai şubrede şi a unei autorităţi ineficace, rezonanţa dintre lider şi ceilalţi oameni nu se mai produce, chiar dacă suprafaţa radiantă de transfer informaţional se măreşte. Drept urmare, nu-i mai rămâne decât să îşi desăvârşească evoluţia prin strania perspectivă a unui exil abstract şi ambiguu. Departe de orice înseamnă drum bun, departe de orice asociere cu oamenii din jur, departe de orice prilej de socializare.

Posesiunea unei puteri victorioase este o pătrundere în natura complexă a faptelor care se situează deasupra pragului emoţiilor de a trăi realitatea altora pe cheltuiala propriei tale condiții de marionetă în societate. Pune-te în locul altora înainte să te pui în fruntea lor.

Înainte de a practica leadershipul este important să conştientizezi ceea ce eşti în relaţie cu tine însuţi în timpul interacţiunii cu ceilalţi din jur. Un învins care şi-a primit pedeapsa pentru că a cutezat să se transforme într-un "extremist"?

A-ţi desăvârşi evoluţia prin strania perspectivă a unui EXIL abstract şi ambiguu înseamnă să te pronunți cu privire la competența ta de a judeca o cauză care împiedică punerea în mişcare a acţiunii de control asupra celorlalţi oameni, punând preţ pe explorarea valorilor

(moralitatea, cinstea, non-agresiunea, onorabilitatea profesională) care te ajută să renunţi manifestarea exacerbată a puterii.

Exilul abstract şi ambiguu este de fapt o retragere în propria-ţi libertate, în independenţa minţii, analizându-ţi profunzimea gândurilor şi a psihicului din perspectiva unui terapeut care îşi observă singur tiparele şi motivaţiile, analizând care a fost şirul de circumstanţe care au dat naştere situaţiei în care te afli tu.

Leadershipul este arta de a deveni altcineva în câmpul unei filosofii a ştiinţei care spune că nimeni nu poate fi deasupra lumii, ci doar egalul celor nedespărţiţi de perfecţiune.

Singurul învins în bătălia minţilor este omul care reuşeşte să fie mai mult decât îi cere condiţia, idealurile şi statutul, încât să se alinieze condiţiei de performer într-un domeniu pe care conştiinţa îl consideră "integru", dar pe care vanitatea îl consideră mult prea flexibil, moale şi delăsător.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/singurul-invins-in-batalia-mintilor-II.html

Singurul învins în bătălia minţilor (I)

On Noiembrie 18, 2013

Antrenează-te pentru un nou mod de a fi, fără să te consumi aiurea pentru lucruri care nu tin de tine.

Obişnuinţa de a fi la curent cu toate îl urmăreşte instinctiv pe Dr. Frederick Chilton, lăsându-l ispitit de terenul neexplorat al ştiinţei. El intră în etapa de grea încercare a unui exil auto-impus, dar captivant din pricina personajului cheie ales pentru studiu, în persoana lui Hannibal Lecter.

Iar această expresie a exilului interior, caraghioasă, ajunsă aproape de sine stătătoare, capătă rezonanţă pe fondul intuitivo-progresiv al unei creşteri extrem de mari de doză ştiinţifică. Căci, rezultatele atenţiei sale necontenite asupra ipostazelor lui Hannibal Lecter, proiectate prin strania perspectivă a unui filtru de raţionament aspru, au mereu alte semnificaţii. E greu să te desparţi de o gândire greoaie când ştii că eşti o fire mai fragilă decât modelul tău de analiză.

Fie că este luminat complementar prin noi parametri de descrieri a omului. Fie că beneficiază de o accelerare a procesului de cunoaştere prin absorbţia de noi aspecte care vin să întregească studiul întreprins, Chilton se confruntă cu aceeaşi problemă. Pur şi simplu nu reuşeşte să definească omul care se ascunde în spatele unei realităţi pe cât de complexe pe atât de rebele unor încorsetări intangibile.

Dacă este să luăm acest *scientificus* plin de nelămuriri şi ipoteze abstracte de cercetare, prin comparaţie cu opusul său, cu Hannibal Lecter, cu intelectul acesta ascuns în spatele măştilor sclipitoare, vom sesiza o extraordinară incongruenţă. O diferenţă de temperatură între două stări de luciditate, între două stări de dispoziţie, între o stare de mobilizare a energiei şi una de economisire a energiei.

Chilton caută să afle toate adevărurile, până la adevărul suprem, asta dacă va fi vreodată posibil. În timp ce Hannibal, deţinând toate cunoştinţele în ceea ce priveşte factorul uman, rămâne pasiv în jocul impus al sustragerii de informaţii.

Leadership: Te regăseşti în imaginea unei fiinţe gata să se încline în faţa unei superiorităţi pe care nu o poţi recunoaşte ca esenţială în Tine, în corespondenţă cu ideea unei cunoaşteri care nu se poate separa de natura complexă a studiului faptelor morale şi al inteligenţei?

Pierderile la nivel de înţelegere a fenomenului "Hannibal" sunt cu atât mai intense cu cât sursa aceasta de lumină se îndepărtează de zona de expunere. Adică, cu cât frecvenţa de rezonanţă emisă este mai mică, cu cât suprafaţa radiantă de transfer informaţional se micşorează.

Căci capacitatea lui Hannibal de a respinge orice tentativă de penetrare a teritoriului său funcţional ţine de numărul straturilor izolatoare, de permeabilitatea faţă de tendinţele neconvenţionale ale doctorului Chilton de sustragere a materialului gândirii, a materiei însufleţitoare.

Fără odihnă, Dr. Frederick Chilton ajunge să practice, ca un sport, ceea ce îi este interzis ca profesie - spionajul, mai ales atunci când nu are acces la mintea omului. Ca un spirit prins

între dileme, ca un prizonier al unei materii pe care nu este capabil să o transceandă, el caută să privească cu ochii altora prin gaura cheii, să participe cu urechile altora la tot ceea ce Hannibal creează verbal în mica lui celulă.

Chilton dispune din plin de răgazul necesar pentru a reflecta în tihnă şi pe îndelete, în încercarea de a-şi croi un nou drum pe terenul fertil al cunoaşterii, pe care se joacă “tare”. Însă procesele periodice de obţinere ”ilicită” a informaţiilor şi cunoştinţelor, nu fac posibilă măsurarea lui Hannibal şi definirea etalonului de precizie superioară, corespunzător nivelului avansat al ştiinţei şi excelenţei în materie de cercetare.

Căci cine încearcă tot mereu să se măsoare cu un alt om, ajunge în final să se consume singur.

Leadership: Poţi să aprofundezi natura complexă a omului ca fiinţă morală, fără să-ţi condiţionezi răspunsul psihologic la sunetul "alarmei" pe care o dă Eul tău în actul de "manifestare a unei realităţi false" din imediata vecinătate a multiplelor ipostaze pe care le experimentezi?

Omul politic, Harriet Woods, a spus un lucru care merită gravat pe o placă şi pus pe frontispiciul Parlamentului: “ *Poţi să fii mândru de tine şi fără să calci peste cineva. Poţi să fii victorios şi fără victime.* ” Prin aceste cuvinte ea şi-a manifestat nemulţumirea faţă de metodele dure de explorare a leadershipului care nu se ancorează în punctul limită al evoluţiei spre performanţă. Dar a omis urmările, de ordin negativ, ce le-ar avea asupra liderului o incursiune prea meticuloasă în perimetrul de funcţionalitate al omului şi o exploatare prea forţată a resurselor sale de forţă.

Ca lider, îţi poţi deteriora “puterea interioară” de existenţă prin nejustificata creştere de autoritate asupra celorlalţi indivizi. Dacă nu ai posibilitatea de a opri la timp valul ispitirii ştiinţifice, dacă nu vrei să stingi fascinaţia pentru înţelegerea omului şi infinitudinea ipostazelor lui, atunci există riscul de a te deplasa spre un câmp de transformare care nu se află în bătaia excelenţei. Împiedicându-te să joci cu adevărat fair şi să devii propriul tău stăpân.

Dr. Frederick Chilton experimentează două ipostaze în preajma lui Hannibal, care îi asaltează Egoul şi îl aşează într-o realitate falsă, fără să-şi dea seama de particularităţile sale morale şi emoţionale.

Pe de o parte el pozează într-o ipostază de "regulă vulnerabilă", care prezintă anumite slăbiciuni la nivel intuitiv, fiindcă tot ceea ce ajunge să creadă despre el însuşi şi despre lumea exterioară este consacrat doar importanţei pe care o acordă propriei persoane. Pe de altă parte, el încearcă să-şi asume ipostaza de egal a lui Hannibal în domeniul psihiatriei, fără să aibă puterea să se supraîncarce cu învinuirile pe care i le impută modelului său, deci fără să aibe puterea de a se depăşi pe el însuşi.

Leadershipul este fiecare moment pe care îl experimentezi în încercarea de a fi prezent în viaţa altor oameni, cu riscul de a rămâne prizonier într-o lume care caută în mod constant să te facă altcineva.

Singurul învins în bătălia minţilor este acela care se crede un mare judecător al minţii, sufletului şi comportamentului uman. Un amestec de bine şi rău – două forţe ale aceleaşi monede.

Dar cine este decidentul care hotărăşte partea dominantă în numele căruia acţionează un om?

Este propriul său arbitru !

Un lider nu se poate substitui acestui liber arbitru. Şi în această bătălie a minţilor va fi învins.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Slave To Love

On Octombrie 21, 2018

Concentrează-ţi eforturile de a sonda o realitate aflată dincolo de cea imediat accesibilă, orientându-ţi atenţia spre contemplarea unei picturi axate pe cromatismul fin patinat al existenţei umane disponibilă în multiplele ei înfăţişări.

Orice gest al ei pare o invitaţie la lectură. Totul, în liniile precise ale privirii sale încântătoare, în graţia mişcărilor pe care le efectuează corpul ei, pare încredere în viaţă, rezultatul unor alegeri înţelepte. Ochii îi trădează cele mai ascunse gânduri, semne şi simptome ale prezenţei unui duh blând şi liniştit, dar care vrea să ţină în robie, în întunericul unui labirint viu, pe toţi aceia ce trăiesc într-o imagine a perfecţiunii. Aşa se naşte forma artistică a unui scris plin de însufleţire.

Fenomenul expresionist este infinit mai diferenţiat în cazul actualizării unei „aşteptări". Întâlnirea noastră pare răspunsul minţii ei la o situaţie de viaţă cu care nu s-a mai confruntat, o încercare de explorare a felului în care emoţia i-a modelat gândirea artistică, exact ca atunci când experimentezi un joc plin de neprevăzut din care se poate naşte o capodoperă a dramaturgiei. Delir sau exaltare?

O poveste care atrage toate privirile este un tablou care se poate citi numai de aproape. Preponderent creativ, sunt tentat să mă gândesc la ea ca la o provocare fără margini, aceea a unei îndrăgostiri ireversibile, privind-o ca din reflexia unei oglinzi fără sfârşit şi fără ascunzişuri. Dar în acelaşi timp o privesc cu teama cu care artistul încearcă o nouă combinaţie de culori pentru a spori efectul de spaţialitate.

Într-un act de creație profundă, adevărata influență constă în capacitatea de a transforma o simplă decizie într-o capodoperă care revelează adevăruri ascunse.

Impulsul trăirii care se cere exteriorizat, fundamentându-se prin valoarea suplimentară a unui tablou vrându-se descoperit până în cele mai mici detalii, în economia senină a subtilităţii tonale, denotă un ceva ipotecat necunoscutului, tainicului, enigmaticului. Ea nu pare absobită doar de gândul obsedant pentru vreo pasiune arzătoare, încurajată de ataşamentul pentru modul particular de a trata vreo întâmplare sub diferite aspecte, într-un aprori al sentimentelor subsumate conceptului de experienţă estetică. Mai degrabă pare să trădeze o slăbiciune, o atracţie neobişnuită faţă de frumosul artistic care întrece acea relativitate a frumuseţii unei fete tinere.

Probabil, în mintea ei plină de dorinţe, freamătă cuvintele lui Proust cu privire la mine: *"Opera ta se relevă ca un lucru infinit mai real decât celelalte, ca o reînnoire a lumii, ca o surpriză în univers, oferind acea bucurie pe care o încerci când vezi o lucrare a pictorului tău preferat care diferă de acelea pe care le cunoşti."*

Leadership: Poţi să demonstrezi cu succes că realitatea sporită prin adăugarea unor elemente de imprevizibil te poate ajuta să extinzi povestea unei creaţii artistice, fără a compromite imaginea unei emoţii imortalizată în toată splendoarea ei?

Datorită ţie, mai ales a ceea ce imaginaţia mea inventează în ţinta tuturor privirilor pe care mi le adresezi cu atâta sinceritate, mi-am reconstituit numele şi viaţa. Da, din aceste litere, din acest cuvânt rostit englezeşte: *"in privat"* . Nu-i de mirare că arta mea tinde să se coreleze cu creşterea concentraţiei de provocări ascunse pe care le încearcă numai un plăsmuitor de noi universuri.

Eforturile mele de a sonda un psihic pe care nu voi reuși niciodată să-l cunosc cu adevărat, par a fi orientate mai curând spre o pictură axată pe cromatismul fin patinat al existenţei umane disponibilă în multiplele ei înfăţişări, de la însingurare la fericire, de la rivalitate la amiciţie, de la o afinitate scăzută la una înaltă.

Mult mai important este sufletul pe care mi l-ai citit cu atenţie, privindu-mă ca atunci când trebuie să îmbogăţeşti conţinutul unei estetici pastelate cu însăşi conţinut imaginat al unei naraţiuni nostalgice, pentru a pune în valoare rostirea unei sensibilităţi inspirate de filmul fidel al unei realităţi posibile, dar intangibile.

Leadership: Ai capacitatea de a observa și valorifica detaliile subtile, evitând superficialitatea cauzată de neatenția față de complexitatea unui conținut profund dintr-un „prezent" neîntrerupt?

Nu sunt uimit fiindcă ai pus stăpânire pe o imagine, ci fiindcă ai dus acea imagine în prim planul unui univers apărut din nimic, care continuă să se extindă.

O clipă, ţi-ai îndreptat atenţia către peisajul rustic din tabloul mamei mele, cu case mici acoperite cu zăpadă, presărate ici şi colo în calea celui ce străbate la pas câmpia largă în azurul persistent şi infinit al unui cer fără nori şi fără... dureri. Nu, nu l-am pictat eu, dar ai fi vrut ţi-l fac cadou, ca amintire a unei lumi care te fascinează, ca şi conţinut de reprezentare a unei zone de cunoaştere ce palpită în inima unei creaţii de vis.

Există poeţi ai penelului de mare virtuozitate şi ai fanteziei plastice care nu caută să rămână doar o amintire, ci vor să trăiască într-un „astăzi" veşnic, într-un „prezent" neîntrerupt în care culorile, cu contrastele şi combinaţiile lor îndrăzneţe, creează stări de inspiraţie tuturor fiinţelor ce intră în contact cu ele.

Leadership: Poţi să intri în vibraţie cu pregnanţa unei imagini umplute cu semnificaţii ascunse, după ce în prealabil ai fost exaltat de participarea la conţinutul ei vizual în ipostaza de cauză a unei răni sufleteşti?

Mi-e greu și acum, ca și atunci când ne întâlneam zilnic, să accept din partea ei o laudă doar de dragul de a măguli. Totuşi, ea trăia o intensă viață interioară, cu închipuiri și vise de poet rebel ce parcă vrea să înviorexe acel contrast al culorilor şi formelor neînţelese ochiului reticent la constituirea unui Art Nouveau. Nimic din lume nu-i putea contrazice convingerile înconjurate doar de adevărul ascuns în spatele aparenţelor.

Nu-mi dădea răgaz să mă simt plin de energie, adesea îmi reprima tentaţia de a aspira la orice glorie pe care o puteam valorifica prin creaţie, evident luându-mă peste picior prin fiecare adăugire (cu iz de critică) pe care o aducea forţei mele de imaginaţie. Când vrei să cercetezi o picătură de sânge, verifică mai întâi cine în cine înfige cuţitul. *I can hear your laughter. I can see your smile.*

Părea învinsă de o cunoaştere pe care nu poate s-o suporte. Era un fel de invidie care o gonea spre a mă face să mă simt inferior ei, o întristare pentru bunăstarea aproapelui, cu atât mai periculoasă cu cât din ea lua naştere un întreg lanţ de împrejurări care se înrăutăţeau reciproc. Aici limita imposibilului era trasată de câte un strop de ironie, câte o apreciere mai puţin onestă, căutând să-mi anuleze stima de sine din sfera emoţională a cuvântului scris cu timbrul culorilor care inundă primăvara. *You've got to know how the strong get weak.*

"Nicu, am sperat să fii un artist doar al frumosului, dar tu pari mai degrabă un rezumat al detaliilor personale pe care le colectezi într-o formulă care nu spune lumii povestea unei

imaginaţii căutătoare de sensuri".

Leadership: În ce categorie s-ar putea include, în extenso, întreaga arie a creaţiei tale artistice al cărei conţinut plin de sens vizează implicit un act de transcendere şi de simbolizare a unui moment care nu se uită niciodată?

Din ziua aia n-am mai văzut-o, dar ea încă trăieşte în amintirea mea. Şi sunt sigur că ea încă îşi domoleşte freamătul lăuntric în sfera emoţională a cuvintelor mele ce însoţesc culorile unei arte poetice.

Frumosul unei amintiri corespunde descifrării unui mister aflat între delicatele stingeri ale unor contraste ce par să-şi găsească pacea sub clipa de graţie a expresivităţii unei trăiri suprasensibile, făcându-te să te întrebi cu acea dulce sfială a scriitoarei Anais Nin: *"De câte ori am refăcut drumul de la început? Unde e începutul? Începutul memoriei sau începutul suferinţei..."*

Dacă încă îţi arunci privirea peste aceste rânduri, dragă cititor, mă simt dator să-ţi mai spun ceva. Dacă o vei întâlni vreodată pe fata aceasta tânără şi frumoasă de care ţi-am vorbit atât de sincer, ca unui prieten bun ce ştie să asculte povestea în imagini a unui artist în viaţă, te rog spune-i următoarele:

Tell her I'll be waiting in the usual place, with the tired and weary. There's no escape. We're too young to reason in the belief of a picture that came from an unknown sender. Your life will always be a perfect reflection of my state of heart and mind, and of my truest identity.

Imaginea unei amintiri care nu se pierde niciodată este inclusă în categoria unui realism al esenţelor sufleteşti, profund frământat de o literatură capabilă de a se ridica la sublim numai prin analogie cu un Creator care nu se desparte niciodată de creaţia Sa.

Slave To Love este începutul memoriei sau începutul suferinţei, în funcţie de experienţa pe care ţi-o oferă spunerea unei poveşti cu subiect profund, mai greu abordabil, dar care oferă o trăire intensă a legăturii cu aproapele.

*** Notă:** Bryan Ferry - Slave To Love

Soare pentru recolta ta

On Martie 13, 2010

Sporeşte-ţi puterea de convingere, conferind leadershipului tău sensul pe care îl preconizează ceilalţi.

Scriitoarea franceză George Sand a fost atât de cucerită de lucrările unui compozitor german, încât i-a făcut la repezeală un libret de operă.

Muzicianul însă nu ştia o boabă franţuzeşte, astfel că – neputându-se orienta în text – a pus pe note până şi indicaţiile de regie (instrucţiunile).

Astfel s-a întâmplat ca, în finalul primului act, corul sătenilor să cânte, pe ritmul vesel al unui dans german:

"Mulţimea iese pe uşa din fund,

Mulţimea iese pe uşa din fund…"

Din clipa aceea, George Sand a renunţat definitiv la muzică. [1]

Leadership: Practici acceptarea de sine în timp ce accesezi o anumită versiune a cerinţelor celorlalţi?

Leadershipul se aplică ca un consens între ceea ce spui şi gândeşti atunci când inspiri un anumit sentiment, o anumită atitudine, sugerând o anumită invitaţie către ceea ce percepi în mod diferit. Totodată, implică schimbarea radicală a ceea ce eşti, a felului în care comunici o noutate. Este o artă a felului în care reuşeşti să realizezi o transformare a concretului, remodelându-te în contextul unui blocaj de receptare a ceea ce aşteaptă ceilalţi de la tine.

Un soi de confuzie şi nesiguranţă în a accesa o anumită versiune a cerinţelor celorlalţi - greu de îndeplinit, care condiţionează o parte importantă a reuşitei tale profesionale. Pretenţiile ridicate de ceilalţi sunt o extindere a felului în care te prezinţi şi te experimentezi pe tine însuţi în raport cu ceea ce îţi poţi asuma prin cunoaştere, prin consumul de artă autentică, dar în special prin acţiuni de control a "incertitudinii" care pot atenua frica de a eşua.

Tot ceea ce te reprezintă ca om de artă, străbătând stadiile de pregătire şi de transformare care produc o anumită rezonanţă în relaţia cu ceilalţi, o reciprocitate care nu dezamăgeşte în aşteptări pe nimeni, ar trebui să se potrivească în vreun fel "tematicii" propuse de ceilalţi.

Tematica vizează modalitatea prin care transmiţi ceva, o modalitate rapidă şi simplă de a oferi un aspect profesionist al experienţei tale, dar prin care se urmărește evaluarea modului tău de gândire, atitudinile față de sine și față de ceilalți.

Deschiderea (prin dialog) către noi orizonturi de percepţie, reprezentare şi de interpretare a realităţii trebuie să funcţioneze ca o combinaţie între ceea ce te reprezintă ca "artist" şi ceea ce agreează publicul ca fiind un echivalent al lor. Acceptarea de sine este o asumare a greșelii de a nu fi propus o alternativă viabilă la sensul de profunzime al compozitiei pe care

încerci să o organizezi şi să o valorifici într-o manieră absolut personală.

Leadership: Îţi exprimi viziunea luând seama la sensul pe care îl dai cuvintelor tale, pornind de la faptul că fiecare experienţă pe care o trăieşti reprezintă o deschidere către acceptarea unui mod de a fi diferit?

De multe ori, chiar şi oamenii care nu te cunosc sunt capabili să spună multe despre tine, bazându-se pe simpla observaţie. Adevăratele tale competenţe de lider ies la iveală în momentul în care îţi exprimi în mod public, viziunea, opiniile, ideile, sentimentele. Reuşita ta ca lider depinde de modul în care reuşeşti să te faci înţeles, de modul în care reuşeşti să captezi atenţia celorlalţi, dar mai ales daca eşti în deplină concordanţă cu ceea ce vor ei, cu realitatea lor, cu cerinţele şi aşteptările lor.

Aşa cum un copil recită versuri învăţate mecanic, fără să ştie că versul e alcătuit din cuvinte care au fiecare un sens precis, tot aşa unii lideri îşi exprimă viziunea, ideile şi gândurile fără să ia seama la sensul pe care îl dau experienţei lor, activităţilor lor, cuvintelor lor, mesajelor pe care le transmit în raport cu aşteptările oamenilor şi cu necesităţile lor.

Sensul pe care îl dai cuvintelor tale reprezintă noi posibilităţi de "modulare" a frumosului prin corelaţiile sau convergenţele cu celelalte valori ale tale, precum creativitate, comunicare, înţelegere, fără să faci din ele nişte "active" redundante.

Leadership: Pot ceilalţi oameni să pătrundă sensurile şi modalităţile de expresie ale artei tale, inspirându-se dintr-un "vers" al propriei tale compoziţii?

Leadership înseamnă să creezi o relaţie de pe urma cărora să beneficiezi atât tu cât şi ceilalţi. Iar modul în care evoluează leadershipul tău, depinde de felul în care te faci înţeles şi dacă reuşeşti să îi convingi pe oameni de abilităţile tale. Modul în care îţi exprimi punctele de vedere influenţează percepţia lor vizavi de tine şi de modul în care ei trebuie să-şi organizeze munca.

Totul depinde de fondul, cu sensuri adânci, care stă la baza leadershipului tău. Altfel spus, ceea ce aşteaptă oamenii de la tine, s-ar putea să fie exact inversul a ceea ce le oferi tu. Deci, conferă-i leadershipul tău sensul pe care îl preconizează ceilalţi pentru ca puterea ta de convingere să crească.

Adaugă credibilitate leadershipului tău încercând să ajungi la aşteptările oamenilor, făcându-i să înţeleagă ceea ce exprimă leadershipul tău. Deci adaptează-te la realitatea lor înainte de a le impune propria ta viziune.

Versul propriei tale compoziţii trebuie să sugereze acea ieşire dintr-un cadru al experienţei, fără a fi nevoit să-ţi schimbi orizontul şi viziunea asupra domeniului în care activezi.

Soare pentru recolta ta serveşte spre a desemna acel leadership care promite calitate şi performanţă, al cărui mesaj nu deviază în sens invers. Dacă sensul pe care îl dai viziunii tale va coincide cu aşteptările oamenilor şi va fi corect, nedistorsionat şi funcţional atunci leadershipul tău va rodi, va înflori şi se va dezvolta armonios.

Aşa cum florile se întorc după soare pe măsură ce acesta se mişcă pe cer, tot aşa oamenii se vor întoarce spre tine în funcţie de ce le vei oferi, în funcţie de percepţia înţelesului pe care îl are leadershipului tău.

Concluzie: Un lider profesionist se exprimă clar, fără ambiguităţi şi fără a lăsa loc interpretării. Este aidoma unui soare care favorizează creşterea şi dezvoltarea fiinţelor vii pe pământ.

Se spune că "Culegem ce-am semănat". Ceea ce înseamnă că degeaba avem parte de soare dacă seminţele sunt de calitate inferioară şi nu rodesc. Prin urmare calitatea "recoltei" depinde atât de soare cât şi de... seminţe.

* **Notă:** George Sbârcea – *Muza veselă* , Editura muzicală, 1972.

Source: https://neculaifantanaru.com/soare-pentru-recolta-ta.html

Solar Wind

On Iunie 03, 2018

Învaţă să creezi mediul necesar pentru relevarea sentimentelor profunde, conferind credibilitate şi consistenţă unei realităţi care te modelează în baza unei conexiuni universale.

O mână din umbră îmi întinde cheia singurei căi din dinamica unor cauzalităţi multiple, tot aşa cum zeii îmi pun înaintea judecăţii nemărginirea lor. Dar nu în varianta de comunicare între corpuri planetare printr-un sistem energetic, nici ca alternativă de destinaţie spre un alt nivel al cunoaşterii, ci ca o lectură interesantă ce poate fi parcursă într-o singură unitate de timp bine determinată.

Negreşit, îmi concentrez toate simţurile asupra acestui braţ invizibil, străpuns de o enigmă fără margini, care se interpune între mine şi textul pe care-l redă tăria nemuririi, proiectându-mi profunzimea pe pagina unei conştiinţe cosmice alături de semnele pline de tâlcuri ale unei purităţi originale. Traversare a absurdului? Ficţiune reală? E ca şi când mi-aş propune descoperirea pe cont propriu a realităţii din spatele conceptului de viaţă după moarte, prin utilizarea unei combinaţii de culori care nu vorbeşte despre perfecţiune, ci despre triumful unei convenienţe sublime între nevoia de depăşire a propriilor limite şi starea de confuzie a unor gânduri dezbinate.

Nu sunt atotştiutor, dar pot simţi totul. Liber în totalitatea unei sclipiri de inspiraţie, faţă de o imagine care se vrea reală dar în realitate nu mai este, îmi aştern sentimentele cele mai expresive despre efectele lumii şi întunericului, hipnotizat parcă de spectacolul însăşi al intervenţiei divine. Aşa e cu artiştii, ei acceptă ca pe o normalitate motivul unei disperări a naturii spiritului de a interpreta misterele universului prin contraste cromatice care creează profunzime şi varietate într-un decor auster, situat la limita dintre vis şi realitate.

Culorile care îmi luminează destinul în veşnicia lui Dumnezeu, ca o infinitate a esenţelor cosmice mişcându-se necontenit în toate direcţiile, sunt conţinute în forma scrisă a unei înţelegeri care depăşeşte orice frontieră a timpului şi spaţiului, în marele dicţionar al limbajului figurativ. Ele par a îngriji implicaţiile profunde ale unui clarobscur pe care numai un Caravaggio l-ar fi putut vedea realizat fără dificultăţi prea mari.

Leadership: Îţi expui o parte importantă din ceea ce eşti pe linia continuă a unei opere de artă considerată originală, în măsura în care accepți să fii pus în ipostaza unei concurenţe cu tine însuți?

Ca două mâini împreunate, textul şi pictura se întrepătrund misterios într-un joc nebun de v-ați ascunselea cu viața și cu moartea împreună, între albul unei hârtii transformată în confesor şi negrul ca mormântul al unei profeţii de peste veacuri. Baza sensibilă a construcţiei artistice, sprijinită ferm pe un joc al contrastelor calitativ apropiate care dau naştere la ritmuri tensionate, capabile să sugereze stări emoţionale şi mişcări vitale, se potriveşte actului de raportare a subiectului la o realitate în care nimic nu este cum era înainte.

Privitorul tabloului al cărei esenţă confundată cu noţiunea de hazard o inserez în această pagină fără seamăn, esență pe care încă nu aţi ghicit-o de tot, pare a rămâne fără răspuns la o întrebare seculară: cum trebuie să interpretezi un labirint care continuu îţi stabileşte noi destinaţii, de cele mai multe ori făcându-te să te rătăceşti şi nu reuşeşti să ajungi la nicio concluzie?

O fereastră către o altă lume se lasă deschisă de confesiunea unui reflex al adevăratei entităţi spirituale de care aparţine imaginea unui artist pe scena creatoare a unei izbucniri de emoţie cotropitoare, la împărţirea unei constante cu infinit ca limită de şir al unei însemnări confidenţiale. Inevitabil, accept să fiu pus în ipostaza unei concurenţe cu mine însumi atâta vreme cât realitatea imediată în care cred cu toată fiinţa confirmă adevărurile unei lumi care își descoperă nemărginirea prin exersarea constantă a operaţiei de amestecare a luminii şi umbrei într-un spaţiu de comunicare cu Dumnezeu.

Adevărul pare mai dezorganizat ca oricând. Peisajul visurilor născut din paleta cromatică a unui stil impresionist interpus în faţa cerului şi luminii solare, pe care îl dă sentimentul unei întâlniri mistice cu Dumnezeu, se încadrează în limitele fixe ale unui tablou care e demn numai de mine.

Leadership: Faci totul pentru a convinge spectatorul erudit de calitatea numărul unu a geniului tău, oferindu-i posibilitatea de a savura un tablou în absenţa "înţelegerii" sale?

L-aş întreba pe făuritorul "Statelor lunii şi ale soarelui", fără a deranja nimic din hazardul unei inspirațiuni fără seamăn: Spune-mi cinstit, se poate concepe ca din nimic să se facă ceva?

Genialitatea lui Cyrano De Bergerac mi-ar răspunde în scris cu cerneală invizibilă, pe o foaie albă ca o vrajă care te ţine locului şi nu te înspăimântă: *"Între nimic şi un simplu atom există o asemenea nesfârşire, încât nici cea mai ascuţită minte nu ar putea s-o pătrundă. Ca să ieşi din acest labirint inexplicabil, trebuie să admiţi că materia este eternă, ca şi Dumnezeu, şi atunci nu va mai fi nevoie să admitem un Dumnezeu, deoarece lumea ar fi putut exista şi fără el."*

Mâna din umbră îşi retrage prezenţa, dar nu înainte de a îmbrăca veşmântul alb al unei pagini umplută cu gânduri intoarse spre tragediile unei biblioteci antice disparute. În sfârşit, mă despart aici de contrastul dintre aparenţă şi esenţă, modelat de clarobscurul unei oglinzi fermecate în care îmi văd încă o dată universul. Geniul meu întrece orice aşteptări prin faptul că lasă loc de orice interpretare când vine vorba de percepţia vizuală a imaginilor, a iluziilor imaginilor şi a iluziilor optice care demonstrează că ceea ce se vede nu coincide întotdeauna cu realitatea.

Probabil, nu voi putea ajunge niciodată la aceeaşi putere fără seamăn al lui Dumnezeu, iar corpul îngerului din mine nu face excepţie nici dacă ar fi imortalizat în literatura universală sub peniţa nemuritoare a lui Cyrano De Bergerac. Dar ceea ce e remarcabil în această zonă a tabloului pe care v-am făcut s-o adăugaţi la trăirile voatre în ultimele 5 minute, este că oricât aţi încerca să-mi atribuiţi o notă de "naivitate", sunt sigur că bucuria sufletului nu o veţi găsi decât la Mine. Şi nicăieri altundeva.

Într-un joc de cuvinte în care Luna acoperă efectiv discul Soarelui, ca o vrajă de ascundere a unor părţi din masa universală, probabil mai profund decât pare la prima vedere, se proiectează imaginea marelui orologiu care va înceta să mai arate cât este ora. Atunci voi deveni altarul dedicat unui Dumnezeu fără nume.

Statutul de creator de excepţie este sugerat în interiorul imaginii înseşi, prin mijlocirea unui aspect figurativ. El este în acelaşi timp în imagine şi altundeva, în felul cum e spusă povestea.

Solar Wind este o expresie bine înrădăcinată în literatura unei minorităţi care nu se descompune prin lipsa unei temeinice şi adânci înţelegeri a operei în sine, îmbinând culoarea cenuşie a unui univers imprevizibil, fără reguli, cu albul unei pagini scrise în limba

sentimentelor şi dorinţelor.

Pe această cale, sunt nevoit să citez cuvintele pline de har ale unui mare învăţat, pe nume Wilhelm Hauff, al căror ecou a străbătut distanţele enorme ale universului şi s-a întors la mine, ca la toţi cei nemuritori, pentru o fracţiune microscopică din imensitatea unei secunde astrale:

"Sunt doar un biet tânăr nevoit să-şi croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparţin tuturor, îmi aparţin mie însumi, dar nu aparţin nici unei şcoli... Nu simt deasupra mea niciun stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui şi frumosului, spre care tind, chiar şi aşa, într-o manieră nedesăvârşită. Se prea poate să nu fiu în stare să ţin forma departe de influenţa timpului, dar spiritul îmi va rămâne nemăsluit."

*** Notă:** Stive Morgan - Solar Wind (part 2)

Source: https://neculaifantanaru.com/solar-wind.html

Spuma consistentă a mării de culoare

On Septembrie 29, 2014

Învaţă „să vezi" şi „să simţi" la ceea ce te gândeşti, exprimând în elemente de creaţie tot ceea ce cuprind aceste forţe pe tot parcursul procesului de individualizare.

La Eisenstein rămâne, pentru toată viaţa, pasiunea pentru culoare în film. "Culoare: sonoritate pură, strălucitoare, răsunătoare. Când m-am îndrăgostit de ea? Unde? Devin posomorât când nu văd pe masa mea strălucind, unul lângă altul, creionul albastru şi cel galben, sau când perna roşie cu dungi verzi nu se află pe canapeaua albastră. Când halatul meu pestriţ nu e aici să strălucească orbitor... Şi cât de încântat sunt când panglica vărgată filipineză se răsuceşte de-a curmezişul cuverturii de pat uzbece. Sau când desenul brodat mongol se întinde de-a lungul fondului purpuriu al peretelui punctat atât de precis de emblema mexicană, din hârtie albă, a Zilei Morţii şi de cealaltă masca neagră cu rănile ei sângerânde, rătăcită aici, în chip neaşteptat din depărtări, din lumea semirituală a indienilor mexicani."

Din toată această spuma a mării de culoare şi a oceanului de cruzimi însângerate se va naşte, superb, personajul şi filmul "Ivan cel Groaznic".

Marele regizor, Serghei Eisenstein spunea la un moment dat: "Trebuie să vezi şi să simţi la ceea ce te gândeşti. Să-ţi simţi şi să-ţi stăpâneşti gândurile. Trebuie să le fii consecvent şi să le fixezi în memorie şi în simţuri. Şi trebuie să faci toate acestea în acelaşi timp." *

Leadership: Ce valoare poate să capete o creaţie care este ea însăşi rezultatul unei înţelegeri coordonate de o realitate reformatoare?

Simţul este un restaurator al viziunii pure, în timp ce gândurile sunt o parte importantă a înţelepciunii tale interioare. Ca factor de progres pentru stabilirea variantelor optime de aplicare a creaţiei în leadership, individualitatea ta se poate întregi prin ridicarea calităţii şi standardelor de „culoare" la un nivel înalt de abordare a condiţiei de creator. Cu condiţia să cercetezi combinaţiile posibile ce pot fi alcătuite din acest material profund numit „Sine" în relaţie cu obiectele din jur. Pentru un creator, culoarea este o reflectare a sinelui care ajută la stabilirea identităţii personale.

În leadership, termenului "creaţie" i se poate atribui o valoare TRUE atunci când mijlocul de exprimare a unui mesaj, a unui concept sau a unei idei artistice, prezintă o anumită atracţie vizuală sau o deschidere către noutate. Este cazul redării unei realităţi care a ieşit din amorf şi trăieşte deplin experienţa maximei diversităţi într-o exemplară unitate.

Când asociem cei doi termeni, leadership şi creaţie, ne putem referi la o navigare intuitivă într-un real aducător de satisfacţii, sesizarea unor noi puncte de vedere cu ajutorul simțurilor și al gândirii, prin reflectare nemijlocită. O formă de recunoaştere şi de mulţumire adusă inspiraţiei, prin comunicarea cu ceea ce se vede, se simte şi se aude - sau cu ceea ce se află dincolo de material, cu ceea ce este superior în tine şi în jurul tău. O modalitate de conversie a unui model de gândire, diferit şi particularizat, într-o formă în care dualitatea subiect-obiect este centrală, te poate transforma într-un consecvent tester al ştiinţei şi raţiunii, de tipul *"I am a different person and when I am în my comfort zone."*

Leadership: Facilitezi înţelegerea asumării inteligenţei de a se extinde înspre culmile cele mai înalte ale creaţiei, pentru a-ţi găsi o exprimare cât mai concisă în adaosul de valoare pe care trebuie să-l aduci în zona profunzimii care uimeşte prin simplitatea ei?

Ei bine, ca mijloc de dominare şi manipulare a ştiinţei care precede viziunea, intrarea în această stare de expansiune a raţiunii, prin conectare la noi sisteme de referinţă, nu face decât să unilateralizeze sau să diminueze răspunsul celor neavizaţi în trenduri, la marile provocări ale realităţii care se găseşte ascunsă în alte structuri ale conştiinţei. În percepţie, în senzorialitate, într-o înţelegere mai cuprinzătoare.

Liderii care au atins nivelul de maturitate intelectuală necesar accederii la o formă superioară de cunoaştere numesc acest fenomen de evoluţie: *„ a dissolution of meaning into a real that is beyond signification. "*

În absenţa unui punct de referinţă ca sursă de inspiraţie din care să rezulte o cunoaştere desăvârşită, fără o interpretare "obiectivă" a percepţiei vizavi de ceea ce încerci să creezi, aceste „iluminări intuitive" nu vor face parte din potenţialul de leadership, ci din rutina acestuia. Leadershipul se dezvoltă numai atunci când încerci să găseşti ceva puţin diferit, în incursiunile tale într-un orizont de interpretare a realităţii care depăşeşte să spunem, cunoaşterea raţională.

Creaţia ta poate să capete o valoare imensă în funcţie de modul cum utilizezi gândurile şi simţurile într-un context special al revelaţiei despre ceea ce cauţi să înţelegi, să descoperi şi să înfăptuieşti.

A facilita înţelegerea asumării inteligenţei de a se extinde înspre culmile cele mai înalte ale creaţiei înseamnă să conştientizezi că întreaga ta capacitate de a obţine rezultatul dorit se datorează fixării în memoria spectatorului acelei senzaţii de apartenenţă la un spaţiu ce pare imuabil. Precum realizarea unui film inspirat din realitate: parcugi întreaga acţiune şi ştii că nu ai cum să schimbi scenariu şi nici personajul din perspectiva căruia vezi filmul.

O exprimare cât mai concisă în adaosul de valoare pe care trebuie să-l aduci în zona profunzimii care uimeşte prin simplitatea ei, se poate obţine prin exploatarea la maxim a unei experienţe de creaţie din care se elimină "sofisticarea maximă" cu elemente surpriză.

Spuma consistentă a mării de culoare este o formă de exprimare indirectă care îşi pune pecetea pe toată creaţia ta, ca lider. Este urmarea unui vârtej de gânduri, senzaţii şi emoţii, bine direcţionate, integrate şi echilibrate într-un tip de artă care, cerând multă răbdare, arată lucrurile altfel de cum apar ele în realitate. Acest lucru poate face din tine subiectul şi obiectul propriei opere.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/spuma-consistenta-a-marii-de-culoare.html

Spuneţi-mi, m-am gândit la toate?

On Martie 28, 2008

Formează-ţi o nouă percepţie asupra a ceea ce însemna să fii onest, fără să faci din tine însuţi un fel de iresponsabilitate pregătită să arunce totul peste bord.

- Aşadar, însănătoşirea lui continuă? Şi domnul Samuel Gelb?

- Domnul Samuel Gelb crede că, deocamdată, nu se poate dori ceva mai bun. Se teme doar pentru la toamnă.

- Dacă se va reîmbolnăvi la toamnă, zise Frédérique, vom fi acolo şi îl vom îngriji, amândoi, în aşa fel încât îl vom salva şi de data aceasta, nu-i aşa?

- Da, desigur, răspunse tânărul; dacă n-are nevoie decât de îngrijiri ca să trăiască, înseamnă că este mai sănătos decât noi.

- Îl vom îngriji. Dar de ce a fost nevoie să ne separăm? întrebă Frédérique.

- Ei, în privinţa aceasta, a avut toată dreptatea, se scăpă îndrăgostitul.

- Nu-i adevărat, s-a greşit, reluă ea, iar eu am făcut rău că am consimţit. N-ar fi trebuit să mă despart de el, când avea nevoie de mine ca să-l fac să zâmbească, pentru a-i aduce în preajmă veselia care înseamnă jumătate din sănătate. Poţi să mă consideri vanitoasă, dacă vrei, dar eu cred că unchiul dumneavoastră avea nevoie de cineva tânăr, de o mişcare care să-l învioreze şi sunt convinsă că i-ar fi făcut bine să mă poată privi. Şi apoi, am acceptat să viu aici cu condiţia de a-l vedea zilnic. Dar el nu şi-a ţinut făgăduiala. Nu vine nici măcar o dată pe săptămâna. Iar pe mine mă ţin aici închisă sub pretext că sunt bolnavă, în timp ce, dimpotrivă, niciodată nu m-am simţit mai bine. Însă situaţia aceasta nu mai poate dura. Începând de astăzi am luat o hotărâre.

Leadership: Mijlocul de probă în procesul de recunoaștere a propriei valori, de către una din părți, îl constituie faptele sau împrejurările pe care cealaltă parte își întemeiază pretențiile sau apărările?

- Ce hotărâre? întreabă Lothario, neliniştit. Credeam că este simplu planul: te vei vedea cu bogatul conte, chiar dacă este bolnav sau sănătos, în aşa fel încât el să creadă că-l iubeşti, iar astfel moştenirea să-ţi revină ţie. Asta chiar dacă valoarea omului este dată de capacitatea de a gândi dincolo de gândire, şi de a se îndrăgosti dincolo de iubire, fiindcă restul sunt doar liste de preţuri, după cum spunea Octav Bibere. Iar tu trebuie să conştientizezi că printr-un minim gest de implicare poţi contribui semnificativ la îmbunătăţirea vieţii unui om.

- Da, mi-am făcut un plan, continuă Frédérique şi, de acum înainte, domnul conte şi eu, chiar rămânând în case diferite, dacă asta îi face plăcere, ne vom vedea zilnic. Ascultă, e foarte simplu: Eu îmi voi petrece acolo două zile la rând, luând masa de seară la Paris, şi a treia zi, domnul conte va veni să-şi petreacă ziua şi să cineze aici. În felul acesta eu voi merge de două ori la el, şi mă va vedea zilnic fără să se obosească prea tare. Am plănuit bine, spuneţi-mi? M-am gândit la toate?

- La toate, în afară de mine, răspunse Lothario îmbufnat.

- Ba da! m-am gândit şi la dumneavoastră, zise fata. Conform planului meu ne vom vedea mai des. Când contele va veni la Enghien, îl veţi însoţi. Când eu voi merge la Paris, veţi lua masa la unchiul dumneavoastră. Astfel o să mă vedeţi zilnic şi nu doar o oră în fugă, ci oricât veţi voi; şi n-o să vă mai obosiţi atâta alergând pe drumuri.

- Da, zise Lothario, tot îmbufnat, voi câştiga mergând mai puţin şi n-am să vă mai văd decât în public.

Leadership: Poţi să găseşti o modalitate de a reprezenta simbolic lumea internă a omului pe care îl pui în antiteză cu "individualizările anterioare", în scopul de a ameliora capacitatea lui de răspuns la exigenţele externe?

Individualizările anterioare ale omului au drept scop dezvăluirea acelor emoţii şi convingeri, viziuni şi trăsături de caracter ce îl determină să reacţioneze într-o anumită manieră într-un caz dat. Şi nu numai atât. Determinarea individualizărilor cu ajutorul convingerilor care stau la baza scenariului de viaţă pe care omul îl materializează constant într-o expunere de motive, cu o vervă nedisimulată, şi maniera în care el îşi dezvăluie emoţiile într-un caz de superioritate (sau inferioritate), pot să evidenţieze anumite trăsături de caracter care îi compun fericirea sau nefericirea.

Iar exigenţele externe sunt factorii de influenţă care contribuie la schimbarea procesului decizional, reprezentând totalitatea caracteristicilor capabile să definească şi să cuantifice realizarea scopului propus. Ele sunt premisa unei concordanţe între adevărul obiectiv (nu interpretativ) şi explorarea lumii reale, între dreptate (ca şi concept de viaţă interumană) şi dreptatea judiciară, consacrată într-o hotărâre judecătorească definitivă.

Tânăra începu să ridă.

- Ei bine, zise ea. Dacă vă este totuna să vă obosiţi pe drumuri, şi dacă nu vă este totuna să discutăm de faţă cu contele, vi se va permite uneori, dacă vă veţi dovedi înţelept timp de opt zile, să veniţi să mă luaţi de aici sau să mă aduceţi seara, dumneavoastră călare, eu în trăsură. Aţi înţeles, dragul meu nepot? Aşa-i că o să fie minunat?

Şi naiva copilă bătu din palme încântată. Apoi continuă:

- Aţi văzut, gelos răutăcios, că totul se poate aranja şi că nu trebuie să te sperii dinainte de părerile femeilor. Ce ziceţi? Sunteţi mulţumit?

- Sunteţi inegalabilă, zise Lothario fericit.

Leadershipul vizează faţa adevărată a omului care exprimă trăiri, anxietăţi, conflicte, printr-o suprapunere cu cealaltă faţă pe care o ascunde de văzul lumii, al cărei înţeles nu-l putem descifra decât printr-o memorie semnată Victor Hugo:

"Sufletul ajută trupul şi uneori chiar îl ridică de la pământ, fiind singura pasăre care îşi poartă colivia."

Spuneţi-mi, m-am gândit la toate? Da, Frédérique, ai plănuit bine totul, dar nu ai luat în

calcul două aspecte ale providenţei: totul se poate schimba oricând, şi tot ceea ce nu conţine afecţiune nu durează. Bine spunea Gonzales: "Persoana este valoroasă atunci când cuvintele ei coincid cu acţiunile sale". Şi, aş mai adăuga ceva din memoriile lui Einstein: "Dacă vrei să înţelegi o persoană, nu-i asculta cuvintele, ci observă mai bine comportamentul ei."

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Spune NU metodelor extreme

On Februarie 21, 2009

Corectează-ţi poziţia pe harta pe care o întocmeşti din ceea ce te caracterizează, fără să fragmentezi sau să denaturezi realitatea propriilor tale orientări.

- Sunt cel mai bun ! Sunt singurul care a reuşit această performanţă ! Am avut cele mai multe realizări ! Doar eu am fost în stare de asta ! Nimeni nu este ca mine ! Sunt unic ! Votaţi-mă şi nu veţi regreta !

Sunt oare acestea cuvintele unui om cu adevărat puternic, optimist şi încrezător în forţele proprii?

Margaret Thatcher, premierul Marii Britanii intre anii 1979-1990, ştia cel mai bine ce înseamnă să fii cu adevărat o persoană puternică: *"A fi puternic este la fel cu a fi o doamnă; dacă este nevoie să le spui oamenilor că eşti puternic, atunci nu eşti."*

Leadership: Poţi să-ţi creezi un set nou de repere din imaginea unui întreg care intersectează în diferitele sale fragmente un act de voinţă liberă care poate să-ţi hotărască traiectoria puterii tale de auto-apreciere?

Acolo unde domină interesul personal cu siguranţă domină şi manipularea, iar modestia şi discreţia lipsesc cu desăvârşire. Din disperare şi din teama de a nu pierde bătălia pentru putere, unii oameni, dornici să obţină o funcţie importantă recurg la metode extreme pentru a-şi atrage de partea lor noi susţinători. Ei aruncă cu grenade gen: "Sunteţi totul pentru mine. Vă voi îndeplini şi ultima dorinţă." numai pentru a împrăştia orice fel de contestaţii cu privire la modul în care şi-au asumat răspunderea faţă de rezultatele sale slabe.

La capăt de drum ei fac o ultimă încercare, un ultim efort disperat de a-şi exercita influenţa asupra alegătorilor şi pentru a-şi salva reputaţia. Din nefericire, acei lideri care ajung într-o astfel de situaţie – critică prin felul lor de a reacţiona, probabil că nu ştiu sau nu au putut să-i câştige din timp pe oameni de partea sa.

Strigătul de disperare cu care încerci să-ţi afirmi cu tot dinadinsul puterea este un întreg care nu mai totalizează, nu mai unifică niciodată nimic, sugerând doar îndoiala cu care te confrunţi în încercarea de a te apropia de oameni. El poate semăna tot atâta confuzie ca şi nerecunoaşterea unui masterat în străinătate, fiindcă încerci să câştigi o "formalitate" în loc de aprofundarea unei anumite ideologii care oferă răspuns la întrebările celorlalţi.

Leadership: Ai probe suficiente pentru a demonstra faptul că gradul de justificare a unei convingeri, în baza anumitor criterii de predictibilitate, este o indicație a adevărului cu care poate fi atinsă o ştire?

O ştire este ceea ce ţi se întâmplă divulgat la cote mai înalte, care îţi întăreşte convingerile despre un anumit lucru. O ştire pe care intenţionezi s-o publici este precum reprezentarea unei hărţi a lumii: trebuie să fie mult prea bine definită în raport cu informaţiile de cartografie.

Pentru a demonstra faptul că gradul de justificare a unei convingeri este o indicație a adevărului cu care poate fi atinsă o ştire, trebuie să ai probe suficiente ca să susţii un punct

de vedere şi să-l faci arhicunoscut în speranţa că vei schimba părerea cuiva.

Cineva a spus un mare adevăr: *"Nicio hartă nu apare din senin, ele sunt realizate de cineva pentru a servi unui anumit scop. Dacă reuşim să pricepem care este acel scop vom face un pas important spre înţelegerea hărţii."*

Pentru a diminua orice fel de bariere de comunicare între tine şi ceilalţi trebuie să creezi mai întâi o hartă a propriilor idealuri şi viziuni pe care le-ai transformat în realitate şi s-o utilizezi ca o formă de alchimie între tine şi ei. Însă dacă fragmentezi realitatea, dacă neglijezi sau limitezi acele puncte de referinţă care conduc la o înţelegere a modelului de leadership impus de tine, înseamnă că harta ta nu este bună, sau nu este actualizată, sau nu este suficient de bine pusă la punct.

Corectează-ţi poziţia pe harta pe care o întocmeşti din ceea ce te caracterizează, fără să fragmentezi sau să denaturezi realitatea propriilor tale orientări. Harta de leadership nu apare din senin, ci se bazează pe nişte date clare, pe nişte statistici făcute în urma unor aspecte studiate, pe acele elemente care accentuează sau diminuează calitatea evoluţiei tale, şi care dezvăluie intenţiile tale adevărate.

La fel cum tu îţi creezi o hartă prin care să-ţi exerciţi influenţa, tot aşa ceilalţi oameni îşi creează o hartă mentală şi sufletească care reproduce adevărul despre tine. Îţi limitezi potenţialul de lider dacă îi sileşti pe oameni să-ţi acorde atenţie, dacă îi obligi să se orienteze pe harta ta.

Leadership: Personalitatea ta se vede bine doar pe o hartă superior detaliată de care ştii să te serveşti doar tu?

Personalitatea unui om frustrat iese întotdeauna la suprafaţă atunci când voinţa lui se manifestă la maxim prin gânduri obsesive şi printr-o preocupare exagerată faţă de propria persoană. Nimeni nu poate juca la nesfârşit un rol duplicitar. Nimeni nu poate ascunde la nesfârşit adevărul. Căci rezultatele verifică acţiunile unui om şi sunt foarte convingătoare.

Este foarte greu să obţii bunăvoinţa oamenilor, admiraţia şi respectul lor, dacă nu eşti o persoană de încredere, serioasă şi pricepută. Asta este ceea ce ar trebui să ştie toţi aspiranţii la funcţiile înalte de conducere din stat înainte de a-şi depune candidatura. A fi eficient înseamnă să te mişti rapid şi să acţionezi în sprijinul oamenilor din timp, pentru ca ei să-şi poată forma o impresie bună despre tine. Cine speră să evite o catastrofă în ultimul moment, mai mult va intercepta numai mesaje de respingere din partea celorlalţi.

Întreaga lume se va întoarce întotdeauna către omul corect, cinstit, care într-adevăr a făcut ceva bun pentru ţara lui, pentru poporul său. La alegeri nu va fi votat acel candidat înzestrat cu o mare putere de convingere, ci acela care a avut realizări notabile.

Harta ta diferă mult de harta celorlalţi oameni? Serveşte ea la stabilirea adevăratei tale personalităţi? Modelul de hartă pe care îl creezi sau îl alegi poate fi accesibil celorlalţi?

Gândeşte-te bine la aceste lucruri înainte să faci primul pas spre eşec, înainte să înalţi "strigătul de disperare".

O hartă superior detaliată se remarcă printr-o customizare exagerată a caracterului atunci când tot ceea ce vrei să scoţi în evidenţă duce la un cu totul alt drum în viaţă decât cel aşteptat.

Stăpânul lumii

On Mai 15, 2010

Acceptă gândirea realistă, astfel încât să poţi vedea consecinţele acţiunilor tale.

Pentru un om care urmăreşte mereu, cu perseverenţă, ceea ce îl pasionează cu adevărat, acest lucru înseamnă totul. Dar când pasiunea lui cea mai mare care nu-i dă pace, pe care zi de zi, clipă de clipă şi-o întreţine singur printr-un entuziasm debordant şi printr-o dăruire totală, este să fie stăpân peste tot pământul şi peste toţi oamenii, atunci nimeni şi nimic nu-i poate sta în cale. În afară de orgoliul său nemăsurat. Care îl poate duce chiar la pieire.

Fenomenele de pe Great-Eyry, un punct inaccesibil din şirul Munţilor Albaştri pe care alpiniştii îl neglijaseră mereu, provocaseră neliniştea întregii lumi. Era oare Great-Eyry craterul unui vulcan născut din măruntaiele lanţului muntos? Căci cutremurele se înteţiseră iar pe crestele munţilor se zăreau uneori flăcări. Inspectorul de poliţie John Strock, căruia de multe ori i se încredinţaseră misiuni dificile, primi însărcinarea de la şefii lui să înceapă o anchetă. Lansându-se de unul singur într-o aventură neverosimilă, el reuşeşte să descopere în cele din urma enigma de nepătruns.

Great-Eyry era de fapt bârlogul de piatră al unei păsări uriaşe şi puternice, mai exact al unei maşini zburătoare în forma de vultur, *Épouvante* , construită de un extraordinar inventator, pe nume Robur. Acesta descoperise o cale de comunicare subterană cu exteriorul care îi îngăduia să părăsească Great-Eyry, lăsându-şi acolo aparatul misterios, aparat care putea să atingă o viteză uimitoare atât pe uscat cât şi pe apă, fiind deci şi avion, şi vapor şi automobil.

Leadership: Însemnătatea care ţi-o acordă lumea are ca determinant principal însemnătatea pe care ţi-o acorzi în absenţa factorilor de excludere din rândul lumii?

Însă Robur, inventatorul îndrăzneţ care se găsea de ceva vreme în atenţia întregii lumi, pe al cărui nemaipomenitul aparat de zbor se oferiseră sume colosale de bani, în loc să-şi pună în valoare invenţia ca orice alt inventator, s-a proclamat „Stăpânul Lumii". Nu se temea să se lupte cu toată omenirea. El împotriva tuturor. Oricând se putea folosi de aparatul său deosebit de performant pentru a se descotorosi de orice duşmani sau pentru a vătăma pe oricine. Nimeni nu-l putea prinde, nimeni nu-l putea găsi, nimeni nu se putea atinge de el. Dar el îi putea veni de hac oricui, oriunde, oricând.

Cine îl poate opri pe un astfel de om? Un geniu nu poate fi învins decât de un singur obstacol. Numai o singură forţă l-a putut învinge, în final, pe Robur Cuceritorul, cel animat de sentimente ostile faţă de omenire, cel înzestrat cu o minte creatoare uimitoare, a cărui încredere neţărmurită în geniul său îi dădea o siguranţă totală: imensul său orgoliu.

El s-a putut ridica deasupra tuturor oamenilor, dar nu şi-a putut ţine în frâu impulsurile şi atitudinea lui de superioritate. În final, aparatul în care se afla „nebunul de inventator", fu lovit de un fulger şi făcut bucăţi, atunci când din vanitate a încercat să zboare în timpul unei furtuni.

Din cauza gândirii lui patologice (excesive şi nerealiste) nu a putut vedea consecinţele acţiunilor sale.

Leadership: În rezerva din reevaluarea identităţii tale este înregistrată o sumă de perspective care elimină excesele de putere?

Întreaga valoare a deprecierii liderului, analizând toate acele caracteristici ce se manifestă de-a lungul timpului activ, nerestricţionate de virtuţile care fac podoaba personalităţii sale, se datorează în principiu apropierii lui de punctul de acces spre lupta cu sine însuşi. În care, în special, elementele sale de continuitate, modificate de orgoliul nemărginit, concurează în paralel cu realitatea acceptată de ceilalţi oameni. Proces care suplimentează ipotezele asupra evoluţiei sale improbabile.

Căderea liderului într-o extremă greşită, într-un exces de autoritate care transformă stocul inutilizabil de virtuţi într-un flux de venit sub formă de imbolduri care nu corespund întocmai demnităţii şi solidarităţii umane, duce la două schimbări: morale şi de credibilitate. Atrăgând după sine o viaţă de trudă şi infirmităţi mai mult de natură interioară decât exterioară, sfârşind în moartea lentă a propriei identităţi.

Identitatea pe care ţi-o asumi într-o ipostază de luptă ţine de marea varietate a reacţiilor de revoltă pe care le experimentezi într-o viaţă căreia îi lipseşte conştiinţa precarităţii, conştiinţa fragilităţii sau a propriei mediocrităţi.

Prin implicaţiile ei, identitatea este rezultatul dezvoltării intense a propriului tău Ego, mult prea pretenţios, pentru că nu poţi concepe ca nimeni, nicio gândire străină să se interpună peste umbra întunecoasă a planurilor tale şi, eventual, să-ţi limiteze accesul la marea ştiinţă a conducerii.

Dacă în rezerva din reevaluarea identităţii tale nu este înregistrată o sumă de perspective, aliniate virtuţilor slujirii unor idealuri înalte, care să elimine orice exces de putere, atunci interesele de leadership şi acumulările cantitative de experienţe şi cunoştinţe, ce pregătesc saltul calitativ pentru apariţia unor efecte de tip "feedback pozitiv" se vor dovedi nerentabile şi fără perspective de redresare.

Leadership: Un stăpânitor nu se teme decât de un singur lucru: să nu-i ia altcineva locul !

Dar oare de ce se teme un Stăpân al Lumii, un lider absolut? De orgoliul său nemăsurat? Bineînţeles că nu. Un astfel de om poate fi atenţionat de nenumărate ori de capcanele pe care i le poate întinde propria sa atitudine şi gândire egoistă, el niciodată sau prea puţin va lua în seama atenţionările primite. Căci, fără nicio îndoială, un stăpânitor nu se teme decât de un singur lucru: să nu-i ia altcineva locul. Doar atât. Asta e cea mai mare temere a sa.

El va râvni mereu la locul întâi, la perfecţiune, la „coroană”, va dori întotdeauna să domnească peste toţi şi peste toate, şi îşi va urmări interesele cu o încăpăţânare de nestrămutat. Iar cine va dori să-i intre în graţii cu siguranţă va fi pus la încercare, fiindu-i ridicate în cale numeroase piedici, iar dacă nu se va ridica la înălţimea aşteptărilor LUI, ori la prima dovada de neascultare, va fi pedepsit aspru.

Şi mai cred cu tărie că dacă ar exista un Stăpân al Lumii, ar avea, la fel ca Robur, o inimă de bronz. Neavând decât un singur obiectiv – acela de a stăpâni, el nu se va lăsa niciodată înduplecat, nu va fi niciodată înspăimântat de nimeni şi de nimic, nu face niciodată un pas înapoi în lupta pentru „titlu”, pe care odată câştigat va dori mereu să şi-l păstreze. Cu dublul său instinct, de luptător şi de conducător, fiind şi judecător şi legiuitor în acelaşi timp, va căuta să-şi impună mereu supremaţia, tăind şi spânzurând după bunul lui plac, ţesând mereu intrigi complicate împotriva acelora care vor să se ridice la rangul său, acela de Stăpân al Lumii.

Dar oricât de puternic ar fi, un Stăpân al Lumii va avea tot timpul un duşman teribil, nevăzut, care-l va vâna mereu cu insistenţă încercând să-l determine să facă o greşeală fatală: propriul său orgoliu.

Ţine cont de valorile tale şi de ceea ce te motivează să schimbi în lume cu intervenţia puterii care te stăpâneşte, atunci când produci conţinut de tip "access closed for good".

Concluzie: Orice reuşită, orice laudă, îţi gâdilă în mod plăcut orgoliul. Dar acest orgoliu trebuie cu grijă ţinut în frâu căci el îţi poate aduce necazuri şi poate determina chiar pieirea ta. Un orgoliul hipertrofiat îţi poate crea o imagine falsă asupra propriilor activităţi. De aceea e important să fii corect cu tine însuţi, să-ţi autoevaluezi corect propriile forte şi în nici intr-un caz să nu te gândeşti că eşti sau poţi deveni „Stăpânul Lumii", că deţii adevărul absolut sau cheia marilor mistere.

Acceptă gândirea realistă, astfel încât să poţi vedea consecinţele acţiunilor tale.

*** Notă:** Jules Verne - *Stăpânul Lumii* , Editura Corint, 2001.

Source: https://neculaifantanaru.com/stapanul-lumii.html

Starea de anxietate a minţii care declanşează transformarea

On Septembrie 19, 2013

Focusează-te pe o viziune transformatoare, astfel încât să treci testul dificil care îţi pune la încercare elementele active de siguranţă şi încredere în sine.

Un foc nestins o ţine acum pe Catherine Martin în viaţă. Este victima unei situaţii experimentale compromiţătoare din punct de vedere al solicitărilor de ordin psihic la care este supusă. Protagonista unui test dificil de trecut, care îi pune la încercare elementele active de siguranţă şi încredere în sine. Haotic sunt încărcate cu tensiune bateriile nervoase, în timp ce flexibilitatea şi maleabilitatea firii ei sunt compromise.

Exista un precedent în această privinţă, de natură să o înspăimânte atât de cumplit. Luase hotărârea să se comporte eroic şi să nu cedeze în faţa presiunilor maxime negative, care acum duceau la o suprasolicitare nervoasă. Inhibând impulsurile de autoapărare şi iniţiativa, atrăgând-o către introversie şi anxietate. Starea ei stimulează potenţialul neîmblânzit de escaladare a muntelui intangibil situat în masivul minţii, care străjuieşte zona funcţională. Gândul morţii.

Claustrată într-un spaţiu ostil, în mijlocul celor mai dense deznădejdii, unde parcă se înstăpânise alteritatea, senzaţia de a fi altcineva, Catherine renunţă definitiv la sentimentul că în Buffalo Bill mai zace vreo fărâmă de bunătate. În curând o va ucide !

Leadership: Te supui unei încercări de a prelua controlul întregii experiențe de utilizare a sentimentelor de apartenenţă la un nou mediu de "testare" a personalităţii, în modul în care alegi să răspunzi durerii pe care o simți în interacţiunea stabilită de compromisul propriei identităţi cu lumea?

Are loc o activare a substanţei de transformare, din natura intrinsecă, care aproape o îndepărtează de instinctele ei. Ochii măriţi de spaimă, chipul radiind o puternică deznădejde, muşchii feţei încleştaţi, mâinile tremurânde, toate mărturisesc într-un mod cât se poate de elocvent cu câtă înverşunare se luptă cu imposibilul, cu răbdarea şi voinţa, într-o stare continuă de încordare apăsătoare.

Operaţiunea care previne şi tratează mintea umană - supusă unei torturi sistematice, provocată în mod direct de presiuni exterioare ce determină oscilaţii de indispoziţie şi irascibilitate - se numeşte transformare. Această transformare lasă în urmă cadavrul psihic şi emoţional. Şi reînvie substanţa cu potenţial de propagare a undelor pulsatorii de înaltă frecvenţă care recompun sursa stimulatorie de energii nebănuite.

Credinţa reînvie. Funcţiile organismului revin treptat la normal. Fiinţa aceasta disperată se debarasează de anxietate. Depăşeşte stările limită de rezistenţă. Pulsaţia lăuntrică, care activează şi zoreşte toate instinctele de reacţie, determină un elan de acţiune neaşteptat. Forţa chemării înflăcărate spre o stare nouă de funcţionare, spre o stare de supremă conştiinţă, se manifestă prin găsirea unei soluţii salvatoare. Astfel barca fatalităţii se întoarce în altă direcţie, favorabilă ieşirii din criză.

Leadership: Incluzi fenomenele care devin un obstacol într-un nou mediu de existență, înlăturând în totalitate realitatea cu care te-ai obișnuit, sau începi să-ţi forţezi limitele pentru a afla de ce eşti cu adevărat în stare?

Arta de a cunoaşte manifestările naturii umane, explorând adânc, în interiorul omului pentru descoperi materialul acelor convingeri considerate de bază, care îi limitează sau amplifică trăirile, se poate defini, pe drept cuvânt, ca "lux". O chestiune profundă legată de cunoaşterea fiinţei umane supusă instinctelor şi efectelor forţelor de ordin interior. Un aspect ignorat, din păcate, tot mai mult. Căci nu oricine are acces la ea, fiindcă nu este profitabilă din punct de vedere material.

Dar poate fi o investiţie care să protejeze leadershipul de elementele încă nefinisate, care în plină desfăşurare a unei acţiuni pot prejudicia siguranţa individului.

Ca o artă greu de reprodus, netransmisibilă, leadershipul capătă o altă dimensiune, care va fi foarte mult apreciată în viitor. Deocamdată fiind slab alimentată cu noi tipuri de gândire şi acţiune. El devine un model de analiză, un ecran de deblocare a factorilor temporali interni din personalitatea omului, pe care doar psihologia evoluţionistă îl aplică în încercările ei de a înţelege design-ul minţii omeneşti.

Iar în etapa finală, cea mai vulnerabilă, care îţi finisează pe deplin meritul de a fi lider, trecând prin faza de blocaj şi de refacere, răscolind prin introspecția pe care o provoacă un eveniment critic, leadershipul se poate aborda numai direct.

În conjunctura unei selecţii a calităţilor şi deficitelor cuprinse în scheletul lăuntric, modelat cu dimensiuni optime ce asigură o rezistenţă superioară solicitărilor de orice tip, eşti silit să pui pe primul plan nu sentimentele, ci datoria faţă să propria existenţă în împrejurări în care ea este periclitată de forţe străine.

Leadership: Eşti în stare să pui minţii tale o nouă pereche de ochelari fără să-ţi însuşeşti o reacţie reflexivă, sau fără să-ţi creezi un ego care să te îndepărteze de calitatea ta de "produs al realităţii"?

Leadershipul capătă un rol important atunci când pui minţii o nouă pereche de ochelari şi încerci să ieşi învingător dintr-o situaţie ambiguă care declanşează războiul cu tine însuţi. Dacă devii protagonistul unui test dificil de trecut, care îţi pune la încercare elementele active de siguranţă şi încredere în sine (şi nu doresc firilor slabe să trăiască experienţe de acest gen), înseamnă că toate calităţile care pot contribui la menţinerea zonei de siguranţă, prin reglarea psihicului şi a stării de spirit, sunt reale şi dominante.

Starea de încordare nou instalată, care micşorează randamentul caracteristicilor structurale de flexibilitate şi maleabilitate ale personalităţii tale, nu oricând şi nu oricum poate fi învinsă sau substituită unei decizii care să fenteze realitatea. Sau care să ignore calitatea materialului din care eşti croit. De aceea o activare a substanţei de transformare din natura intrinsecă, care să declanşeze instinctele de luptător, este absolut necesară pentru a fi un lider veritabil.

Dificultăţile privind deplasarea psihică spre un punct de referinţă, precum credinţa şi încrederea în sine, nu asigură un elan de acţiune eficient, un paravan împotriva slăbiciunii de a lupta până la capăt. Aşadar eşti penalizat de propria neputinţă. Leadershipul fiind în acest caz calculat în baza probabilităţii minime de izbândă. Iar asta înseamnă că ai permis leadershipului să fie substituit unei distribuţii de frecvenţa slabă a valorilor tale de excelenţă, spre marginalizare sau chiar spre anulare.

Devii cu atât mai puternic cu cât posibilităţile de susţinere a unei experienţe fără orizont sau de eliminare a legăturii cu sentimentul de neputinţă, sunt mai ridicate. Dacă vrei să realizezi în condiţii bune trecerea spre un teritoriu mai vast de control al sinelui, focusează-te pe o viziune transformatoare, astfel încât să treci testul dificil care îţi pune la încercare elementele active de siguranţă şi încredere în sine.

Abordarea leadershipului se apropie de ceea ce alegi să fii atunci când lupţi cu imposibilul, cu răbdarea şi voinţa, într-o stare continuă de încordare apăsătoare, în preajma unui ego care tinde să te convingă de calitatea ta de "produs al realităţii".

Reacţia reflexivă care te îndeamnă să urmezi un nou traseu existenţial este o metodă de înlăturare a efectelor secundare produse de o realitate acută, prin găsirea unor noi motive de a explora o lume care-i mult prea dură pentru câtă viață ai la dispoziție ca să descoperi ce minuni și veleități ascunde.

Schimbarea ta începe cu hotărârea lui de a-ţi reconsidera realitatea în termenii unei eliberări din furtuna propriilor emoţii, din capcana unei vieţi trăite în suferinţă, alimentându-ţi conştiinţa cu următorul compromis: "accept faptul că am căzut într-o groapă, dar nu voi accepta niciodată să rămân acolo ! "

Starea de anxietate a minţii care declanşează transformarea nu este altceva decât mobilitatea forţelor intrinseci în situaţii critice, copleşitoare şi inhibante, care blochează orice acţiune. Este apanajul oamenilor cu un psihic puternic, a liderilor de excepţie, de a contracara rapid şi eficient această stare de anxietate, care cu cât este mai profundă şi mai îndelungată, poate pune în pericol chiar viaţa individului.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/starea-de-anxietate-a-mintii-care-declanseaza-transformarea.h

Statuia care nu se însufleţeşte

On Martie 21, 2019

Fii sublima trăire a ființei spirituale în lumea creată de tine, fără să pretinzi că eşti altcineva decât eşti în realitate.

Îmi place să admir grădinile oamenilor, cele îngrijite, pline de flori şi copaci, cu aspect stilat, ordonat și totuși natural, spontan. Ele par să sugereze o incursiune în tainele unei arte care a trecut cu succes testul timpului. Mai cu seamă, ceva din mine pare să nesocotească curgerea vremii ori de câte ori observ un nou decor, un nou ansamblu floral, un leagăn mai deosebit, sau o combinaţie de nuanţe amplasată pe fiecare răsad în parte.

Cumva, mă simt în preajma unor artişti capabili să dea tabloului culoarea vie şi vibrantă a mugurilor și a frunzelor armonizate între ele de o strategie a detaliului care surprinde şi deconectează de la agitația zilnică, aducându-te în fața minunilor mărunte dar pline semnificație ale prezentului.

A admira este prima operă a lui "a analiza". Observ persoana care se ocupă de grădină, atenţia fiindu-mi îndreptată spre uneltele cu care lucrează, spre materialele pe care le are la îndemână, dar mai ales la modul cum îşi meştereşte propriile decoraţiuni. Creativitatea există doar în cazul unui artist însufleţit de mâinile sale care ştiu să atingă graţios fiecare fir de iarbă, fiecare rămăşiţă de frunză, cu acea delicateţe cu care întinzi cu pensula culoarea pe şevalet.

Fiecare fir de iarbă şi fiecare frunzuliţă are locul ei în grădină. Unii îşi meşteresc viziunea personală asupra plantelor aranjându-le ca într-un puzzle, fără nici o preocupare pentru contradicţii.

Leadership: Lupţi să păstrezi aparența imaginii unei fericiri închipuite, așa cum trebuie ea făurită de un artist al naturii, chiar dacă asta te macină pe dinăuntru mai mult decât ai fi dispus să recunoşti vreodată?

Zilele trecute am văzut un bătrânel care dădea indicații servitorului său credincios: fă asta, fă cealaltă, asta e frumos, asta nu, etc. E un fel de parodie să observi un individ care arată cu degetul, dar nu posedă rara capacitate de a transforma realitatea într-un vis, şi visul într-o realitate. Dar bătrânelul, acelaşi pe care îl văd mereu fără ca el să mă observe, nu pune niciodată mâna pe greblă, nu tunde trandafirii, nu plantează, nu sapă, n-ai să-l vezi vreodată împingând o roabă.

Adevărata lui fericire lui constă în a-şi etala imensa apreciere pentru frumos, dar fără să simtă experienţa şi farmecul gustului pentru frumosul purtat de artă, fără să-şi poată exprima sensibilitatea artistică printr-o practică materială şi spirituală. El filmează într-un domn onorabil, admirator al celor mai fine arte, dar îi lipseşte acea continuă frământare a mâinilor murdare de pământ, îi este total necunoscută acea mişcare expresivă a mâinilor mânjite de culoare, îi lipseşte capacitatea de a lucra fără pauză până seara târziu.

Nici măcar stropitul florilor nu pare inclus în "palmaresul" său de competenţe. Există altcineva plătit special pentru toate treburile astea delicate. Dumnealui a descoperit facebook-ul. Se mulțumește să facă fotografii, rod al unei înşelătorii subtile, o confirmare falsă a modului său de a fi, ca şi când ar fi tare priceput în ale grădinăritului. Dar totul numai de dragul fanilor şi al like-urilor.

Arta şi ştiinţa sunt unite de una şi aceeaşi funcţie determinativă: de a crea prin uimitoarea forţă a naturii dispusă a se lăsa transformată de experienţă spirituală a omului.

Domnul acesta îşi găseşte refugiul în condiţia de mare iubitor al naturii, dar în străfundul inimii lui şade copia palidă a unei statui fără viaţă, chiar dacă nu şi-ar recunoaşte niciodată ignoranţa faţă de concretul vieţii şi al creaţiei divine, chiar dacă nu şi-ar recunoaşte niciodată limitele propriei importanţe pe care încearcă s-o exercite cu o mare autonomie.

Bineînţeles, nu doresc să aduc argumente vizavi de caracterul ce-l trădează enorm pe acest om molatic şi fără vlagă, căci la fel cum știi să te ocupi de grădina ta, tot la fel știi să le faci și le-ai făcut pe toate în viață.

Dar mai rău decât atât este că omul acesta n-a învățat să comunice cu natura după atâția ani de viață, el nu poate să simtă efemerul florii de cireş, nu poate să simtă atingerea pământului ca pe o blândă binecuvântare, nu poate să frământe pământul în palme ca pe un aluat sau să simtă vibraţiile pământului sub talpa desculţă. Iar acest lucru este mai important decât orice funcţie de conducere.

Domnule, nu cumva să murdărești mănușile cu care lucrează grădinarul tău. Iar un grădinar bun nu lucrează cu mănuși.

Leadership: Poţi percepe imaginea propriei fiinţe ca pe un semn că ai intrat într-o lume în care trebuie să ştii de la început unde să cauţi o asigurare a împlinirii idealurilor pe care le porţi în suflet?

Grădinarul comunică cu natura şi poate modifica codul personalizat al unui decor nu atât pentru că îi stă în puteri să "lase să se vadă ceva făcut cu mâna lui", ci pentru că îşi manifestă grija pentru mediul înconjurător fără să se concentreze asupra veritabilului mod de funcţionare a reprezentaţiei de tipul "one man show" pentru trecătorii spectatori.

Un grădinar adevărat nu se foloseşte de ispitirile aparenţelor ca să însufleţească viul, operele naturii, după chipul şi asemănarea sa, ci rămâne fidel unei estetici a virtuţilor de căpătâi: pragmatism, eficienţă, fidelitate, sensibilitate, afecţiune, hărnicie, îndemânare, etc.

În leadership este important să privim imaginea grădinarului ca pe un îndemn la o gândire mai profundă asupra transformării lucrurilor care nu îşi încheie ciclul de viaţă, ci compun acea realitate a eternului "Acum" la modul unei trăiri personalizate prin atitudinea de îngrijitor al unui loc al virtuţilor.

Idealul pe care liderul îl poartă în suflet este acelaşi pe care mi l-aș dori atins de un grădinar: să rezoneze cu puterea spirituală a creaţiei realizată din efort şi suflet.

Cel fel de grădinar de suflete umane este acela care nu simte ceea ce simt plantele înzestrate cu puterea să crească din seminţele sădite cu mâna sa?

Aici nu trebuie pus accentul doar pe trăsăturile omului, ci pe trăsăturile caracteristice ale disciplinei muncii pe care el o depune, evidenţiată prin plantarea şi îngrijirea florilor din propria grădină. Grija faţă de natură, grija faţă de Creaţie, grija faţă de condiţiile de mediu, respectul faţă de rânduielile unei bune gospodării, respectul faţă de frumos, respectul faţă de lucrul bine făcut, atenţia la detalii, atenţia faţă de bogăţia naturii şi faţă de varietatea ei de manifestări.

Leadershipul trebuie privit ca metodă supremă a activităţii de grădinărit, ca modalitate de control și perfectare a naturii.

Totodată, tema grădinăritului se plasează în centrul unei problematici mai largi, legată de puterile asociate imaginii unei fericiri netulburate, împlinite, acea de a contribui la realizarea unui decor încântător care să conţină o recompensă morală, sufletească, nu unul care să te ridice la înălţimea unui piedestal (ieşitul în evidenţă) care în esenţă e foarte şubred.

Imaginea fericirii poartă în ea posibilul vid al unei vieţi ratate, al unei înşelătorii, dacă gradina devine un teritoriu al duplicităţii.

Leadership este o descifrare a vieţii în direcţia abordării condiţiei omului care nu se mulţumeşte să cunoască doar ceea ce vede cu ochii lui, ci care este capabil să surprindă prin filtrele voinţei şi ale sensibilităţii întreaga esenţă a Creaţiei transpusă într-o grădină făcută cu mâna sa.

Statuia care nu se însufleţeşte evidenţiază personalitatea omului care nu a cunoscut niciodată acea senzaţie de înviorare, de statornică bună dispoziţie, de permanentă limpezire a gândurilor, datorată apropierii de nucleul vieţii care îl constituie: "o intervenţie artistică în natură cu scopul de a redescoperi frumosul, la o altă scară".

Chiar dacă ar şti să vorbească (ca din cărţi) despre artă, un asemenea om nu va fi capabil niciodată să producă arta, pentru simplul motiv că nu poate să îmbrăţişeze nemărginirea şi profunzimea Naturii. Avem atât de multe de învăţat de la natură. Să simţim înainte de a cuprinde...

Bine scria cineva la un moment dat: *„Natura este cel mai expresiv model ce poate poza unui artist; acesta trebuie să se îndepărteze de artificial şi să capteze naturalul. În acest caz, artistul este «fiul rătăcitor» care se întoarce acasă, la Mama Natură şi Dumnezeu Tatăl".*

Source: https://neculaifantanaru.com/statuia-care-nu-se-insufleteste.html

Stealing Time

On August 22, 2015

Ia-ţi angajamentul de a da viaţă aspectelor ascunse ale navigării într-o direcţie nedeterminată, controlând admisibilitatea revenirii în punctul de plecare.

Scena vieţii mele din tinereţe reprezenta o ciudată copie a celei în care aveam să-mi trăiesc viitorul, dintr-o ascunsă aplecare spre cercetarea analogiei între circuitele realului şi nepătrunzătorului, prin convenţie cu distribuţia energiei mele de călător în spectrul finitudinii.

Nu am fost niciodată sigur de fenomenul acesta de deja-vu, de această senzaţie că am trăit deja ceea ce încă nu se întâmplase, în limitele unei cauze de emancipare, în concordanţă cu marja de eroare de care am abuzat – pe care, tentant mi-am asumat-o integral în cele din urmă. „And I know I'm living out of line”. Cred că interesul ce-l deşteaptă amintirea trecutului, memoria unei căutări a ceea ce am fost, care atrag atenţia prin culorile vii ale sentimentalităţii cu care trăiesc fiecare clipă a prezentului, surprinde revelaţia unei alte realităţi decât aceea la care particip prin existenţa mea cotidiană.

Negreşit. Eram influenţat de acea impetuozitate a cugetării, sub dubla presiune a sinelui încadrat în condiţiile anteriorului şi ulteriorului, prin rupere de real. Eram stârnit de nepotolita sete de cunoaştere proprie unui Francis Bacon în încercarea de a crea o teorie despre inducţie sau o metodă de clasificare a ştiinţelor, numai din acea fascinaţie a zonelor încă neexplorate ale omenescului intrate sub arbitrajul ştiinţei. Mai mult decât atât, cedam inclinaţiei mele către anticipare.

Practic, mă înfruptam din plăcerea firească de a gusta repausul intimităţii, ascunsele părţi ale memoriei mele ţâşnind ca o necesitate de ordinul gândirii într-un triumf luminos: „I'm stealing time from my own life.”

Leadership: Cauţi să afli semnificaţia existenţei tale în revelaţia unui trecut care se încăpăţânează să nu mai treacă, atribuindu-i o anumită prioritate în contextul permanentei confruntări cu ceea ce există imediat?

Important era crearea momentului de tensiune care se măsura în gol. Intram într-un film care se derula undeva în faţa mea, în favoarea unui trecut care se dorea prelungit în conştiinţa actualităţii, a prezentului de care mă îndepărtam mereu, a viitorului de care nu mă credeam capabil să-l produc. Fără îndurerare vădită, mă detaşam de mine însumi, ca un demon, ca un spirit fugar ce intră doar acolo unde găseşte un loc liber de manifestare şi expresie, în rândul intelectualităţii care experimentează tenebrele şi încearcă să se ridice la lumină.

Într-un fel mă regăseam în rolul acelui pescuitor din *2000 de leghe sub mări* . Omul se scufunda în partea cea mai puţin adâncă a oceanului ţinându-se cu picioarele de o piatră în formă de căpăţână de zahăr, legată cu o funie de luntre. Asta era singura lui unealtă. Odată ajuns pe fund, la vreo cinci metri adâncime, se arunca în genunchi şi-şi umplea sacul cu scoici culese la întâmplare. Apoi urca, îşi golea sacul, trăgea sus piatra şi reîncepea operaţia, care nu ţinea mai mult de 30 de secunde.

Concret, în mintea mea nu exista decât una din aceste două alternative: plecarea sau rămasul, dusul sau întorsul, în afara duratei normale a timpului, „All the hours that God sends”, într-o spartană ignorare a oricăror slăbiciuni de ordin raţional - numai pe una mă bizuiam, numai de ea ţineam seama, în momentele ce altora li se părea că erau exagerări sau scorneli.

Leadership: Pui noi pietre de temelie la săvârşirea unei creaţii numite generic „living out of line", efectuând o anumită operaţie de valorificare a experienţei de reamintire de sine care te urmăreşte toată viaţa?

Chiar şi acum, existenţa mea poartă semnificaţia unei interogări a trecutului din care încerc să lămuresc ce-i cu trecerea mea pe pământ. Este un fel de încercare de a da glas unei înţelegeri a prezentului în care nu-mi găsesc locul, luând parte la durerea, nemulţumirea sau contrariile unei realităţi care m-a dominat, m-a marcat şi mi-a încărcat sufletul, din care trebuie să ies cumva mai puternic, mai complet, mai purificat.

Timpul este un sistem deschis de formare a omului, monitorizând evoluţia sa de la subiectiv spre obiectiv, sau invers, care face un permanent schimb de date şi de informaţie cu contextul în care el se află. Pe măsură de omul trece de la un nivel inferior la unul superior de cunoaştere, modul în care percepe lumea şi interpretează situaţiile de viaţă, în baza tendinţei de a controla ceea ce i se întâmplă, se schimbă categoric. El începe să vadă lucrurile în lumina unei concepţii ştiinţifice, nu doar în lumina unei expuneri individuale la diferiţi factori de succes sau insucces.

A pune noi pietre de temelie la săvârşirea unei creaţii numite generic *living out of line* , efectuând, ca orice sistem, o anumită operaţie de valorificare a experienţei de reamintire de sine care te urmăreşte toată viaţa, înseamnă să preiei din evoluţia ta acele episoade care te-au luminat, inspirat, motivat, şi să le adaptezi la un scenariu mai amplu, care presupune la extrem inclusiv o desprindere totală de felul în care eşti tu.

Leadership: Meditezi asupra semnificației tale de ansamblu ca formă de călătorie în timp prin construirea unui prezent paralel și reevaluarea unui trecut cunoscut doar parțial datorită organizarea memoriei într-un demers arhetipal?

Atunci când afirm că leadershipul este totodată un instrument de măsurare al timpului folosit în scopul construirii unei identităţi mai bogate, evaluate prin formarea sinelui - încadrat în condiţiile anteriorului şi ulteriorului, încerc să reprezint de fapt reperele ideatice care survin în accesarea unei noi experienţe de utilizare a fenomenului „deja-vu".

Dacă te agăţi deseori de acea senzaţie că ai trăit deja ceea ce încă nu s-a întâmplat, datorată nepotolitei sete de cunoaştere, deja te afli cu un pas mai aproape de acel potenţial de vizionar care te transformă dintr-un călător în spectrul finitudinii într-un manipulator al timpului. Cu cât cunoaşterea atinge nivele mai profunde, cu atât mai uşor reuşeşti să îţi imaginezi tabloul fantastic cât mai real şi, cum bine preciza cineva pe un blog, cu atât timpul tău de viaţă devine mai îndelungat.

Memoria se întemeiază într-un demers arhetipal atunci când dispui de mijloacele necesare recompunerii trecutului într-un prezent care continuă să fie subiectul examinărilor preferenţiale ale unor variate modalități de definire a EU-lui prins între aventura cunoaşterii pluriperspectivale şi strânsoarea provocărilor emoţionale.

Leadershipul are în vedere angajamentul omului de a da un înţeles totalizator aspectelor ascunse ale navigării într-o direcţie nedeterminată şi revenirea în punctul de plecare, într-un trecut de care niciodată nu se va putea desprinde fiindcă acolo se concentrează rădăcinile sale.

Stealing Time evidenţiază acea existenţă a omului în afara timpului, obţinută printr-o cunoaştere de tip „deja-vu", născută din joacă, din creaţia şi imaginaţia exersată.

Ca să conferi leadershipului o valoare în plus trebuie să iei in considerare fenomenul „dus-întors”: urmăreşte ceea ce apare când „ţi se întâmplă să te reîntorci”, încât să faci lucrurile mai bine decât „data trecută”.

*** Notă:** Above & Beyond feat. Richard Bedford - Stealing Time

Steaua care străluceşte în fundul buzunarului

On Aprilie 02, 2014

Identifică acel factor de siguranţă care poate să întreţină mulţumirea sufletească şi credinţa, reinventându-te permanent în contextul unei lumi care îşi risipeşte minunile.

Călătorul îşi aminti obiceiul încântător şi străvechi al copiilor, care-şi pun încălţămintea la gura vetrei, în ziua de Crăciun, ca să aştepte în întuneric cine ştie ce dar strălucitor din partea zânei ocrotitoare. Cele două surori răsfăţate, Eponine şi Azelma, avuseseră grijă să nu scape prilejul şi-şi puseseră fiecare câte un pantof în vatră. Zâna, adică mama lor, doamna Thenardier, trecuse pe acolo şi lăsase în fiecare pantof câte o monedă de zece parale.

Omul se ridică şi era gata să plece, când zări în fund, departe, în colţul cel mai întunecat al vetrei, un papuc urât, din lemnul cel mai prost, pe jumătate rupt şi plin ce cenuşă şi noroi uscat. Era papucul Cosettei, al micuţei servitoare. Cu acea încredere mişcătoare a copiilor care pot fi înşelaţi întotdeauna fără să se descurajeze niciodată, Cosette îşi pusese şi ea papucul în vatră. Sperând.

Dar în papucul acesta nu era nimic. Atunci, străinul scotoci în vestă, se aplecă, şi puse în papucul Cosettei un galben. Mare-i fu bucuria fetiţei, dimineaţa, când descoperi cadoul. Pentru prima dată în toţi aceşti ani de muncă şi suferinţă, prea grea pentru un copil, cineva se gândise la ea. Biata făptură blândă, a cărei inimă nu se deschisese până atunci nimănui, pentru prima oară simţi o mângâiere.

Când Cosette mătura scara, se oprea, rămânea pironită locului, uitând de treabă şi de lumea întreagă, ocupată să se uite la steaua care-i strălucea în fundul buzunarului. *

Leadership: Eşti de acord ca povestea vieţii tale să se constituie ca o apropiere majoră de linia destinului trasată de alţii, în circumstanţele unei întâmplări neaşteptate care poate da o semnificaţie profundă vieţii?

Stările tale sufleteşti acționează ca factor de izolare atunci când te simţi constrâns să-ţi ţii sub control dorinţele şi aşteptările. Regulile impuse de zidurile realităţii care pare din ce în ce mai meschină, te pot face să trăieşti în tiparele unor vremuri care par de mult apuse. Sau atunci când năzuieşti la lucruri pe care nu ţi le permiţi. Altfel spus, stările sufleteşti sunt ca nişte ape adânci care ar putea să-i atragă fără scăpare în vâltoarea lor pe cei care nu reusesc să integreze miraculosul într-o lume săracă.

Suferinţa care te face mai slab într-o lume fără prea multe repere stabile, se instalează atunci când din anumite motive nu vrei să ceri mai mult decât ţi se cuvine de la viaţă şi te simţi constrâns să spui „bine" atunci când ţi-e teamă că pierzi totul dacă nu vei accepta.

O întâmplare neaşteptată poate da o semnificaţie profundă vieţii atunci când scoate la suprafaţă părţile tale bune în varianta unei oglindiri în "ceva mai mult decât în tine însuţi", în favoarea unui Dumnezeu determinist, plin de îndurare, care predestinează vieţile tuturor oamenilor.

Să scrii povestea vieţii tale într-o asemenea dramă a marginalizării este o formă a eşecului, este ca şi când ai încerca să capeţi înţelepciune printr-o experienţă de recunoaştere a finitudinii unei existenţe precedată de neant, fără a avea revelaţia unei trancenderi a condiţiei tale prin unirea cu Dumnezeu.

Asta înseamnă să te raportezi la surse imaginare de împlinire. Iar în clipa când vei începe să simţi că eşti constrâns să-ţi clădeşti scurta existenţă pe principiul: *"Nu pot avea "*, atunci nu vei mai putea atinge sublimul în spiritualitatea lumii în care Binele, Frumosul şi Adevărul îşi dau mâna şi înfăptuiesc miracole. Ci vei începe să fii secat de orice frumos, de orice sentiment uman pe care îl deţii, de orice ţel măreţ.

Sau, stările tale sufleteşti pot acționa ca server de comandă și control atunci când refuzi să primeşti instrucţiuni din partea unei autorităţi de ordin restrictiv şi punitiv, cum sunt împrejurările externe nefavorabile. Această reacţie de alegere este profund justificată în cazul liderilor, pentru că nu se bazează pe prejudecăţi, sau pe credinţa într-o opoziţie absolută.

Leadership: Eşti chemat să oferi valoare unei fapte de demnitate într-un context pe care oamenii nu l-au mai cunoscut, sub aspectul profunzimii unei conştiinţe morale răscolită de reacţii negative faţă de o greşită înţelegere socială?

Există ceva de o nobleţe aparte în tine? Capacitatea ta de esențializare a experienţelor-limită poate să satisfacă cerinţele nespecificate ale oamenilor de a primi ceva de la viaţă? Încerci să ridici ştacheta conştiinţei lor la măsura întregii tale fiinţe, responsabile pentru producerea schimbării?

Nişte versuri de pe internet mi-au atras atenţia zilele trecute: " *Absurdele zbateri ale sufletului îmi străpung adânc fiinţa, până la a mă identifica în propria-mi neputinţă, sau neştiinţă de a găsi un răspuns. Şi singura armă ce mi-a mai rămas e deznădejdea de a mă regăsi mereu încătuşat în propria mea fiinţă.* "

Liderii experimentaţi ştiu că răspunsul la cererile iniţiale în "negocierea" cu viaţa, mereu exagerate, începe cu o negaţie de genul " *Nu fi naiv* " sau cu expresia " *A fost odată ca niciodată* ". De aceea nu se simt deranjaţi să amplifice decorul lumii interioare a celorlalţi oameni, dimpotrivă sunt îndatoraţi. Şi, apreciind valoarea a ceea ce are demnitate superioară, ei acceptă să se transforme în adevăraţi creatori ai unui spaţiu de nădejde, de înfăptuire şi împlinire a năzuinţelor sufletului uman.

Lumea nu este aşa cum vrei tu să fie, ci este aşa cum trebuie tu să fii într-un mod sublim, astfel încât să te calífici într-un concurs al hazardului care te găseşte fără să-l cauţi.

Într-un fel, ei înşişi retrăiesc momentele atât de dureroase pentru ceilalţi, simţind deznădejdea celor suferinzi. De aceea practică o formă de leadership care plasează experienţa vieţii într-un context neaşteptat, având o aură luminoasă, pe care ceilalţi oameni încă nu au cunoscut-o. Iar această formă de leadership, care transmite prin puterea emoţiilor un mesaj al credinţei, plin de înţeles: " *să-ţi doreşti, să crezi, să speri şi să lupţi orice ar fi* ", are efect stimulator şi mobilizator.

Înseamnă că ai ajuns să dispui de acel potenţial admirabil, asemenea unui vultur care simte forţa din aripi, datorită căruia ai ajuns la un nivel mai înalt decât în mod obişnuit. Înseamnă că ai devenit conştient de o anumită senzaţie de plenitudine şi satisfacţie morală, legându-te sufleteşte de acea zonă a lumii insuficient adusă la lumină, care depersonalizează individul şi îl lipseşte de omenie, pe care ai reusit să o explorezi şi, în plus, să o cucereşti.

Ca să fii eficient în studiul lumii înconjurătoare, posedând o anumită înţelepciune pe care numai în timp o poţi dobândi, e însă nevoie şi de ştiinţa omului lăuntric care cunoaşte acea limbă a sufletului, caracteristica timpului, de care să te simţi legat ca printr-o coloană vertebrală de acţiunile tale. Dacă pui valoare în vieţile celorlalţi, aceasta nu ţi-o va lua nimeni.

O conştiinţă morală răscolită de reacţii negative faţă de o greşită înţelegere socială se poate concretiza într-o destăinuire tainică a sufletului care se iveşte numai când simţi nevoia unei râvniri la o poveste fermecată de viaţă.

O poveste care a început cu „A fost odată ca niciodată” se poate schimba radical cu un îndemn: „Nu îţi împietri inima, roagă-te neîncetat ! ” care conduce la apariţia hazardului.

Steaua care străluceşte în fundul buzunarului aduce în atenţie acea motivaţie intrinsecă de a crea ceva nou, mobilizator, dătător de speranţă, care îi transformă pe oameni într-o puternică forţă de acţiune. Nu te crampona într-o limită a acceptibilitatii vieţii, oricare ar fi ea, ci ia aminte că trăieşti într-un prezent care este simultan, un viitor îndepărtat, dar şi un trecut îndepărtat.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Steaua unui rătăcitor care îşi duce crucea

On Octombrie 08, 2012

Înfruntă realitatea mergând înainte, fără să te pierzi în lanţul evenimentelor cărora tu însuţi le eşti protagonist.

Era o vreme când n-ar fi putut să se împace cu el însuşi: era prea dezamăgit de felul în care se schimbaseră lucrurile, din vina lui, fiindcă descoperise acea blestemată geantă plină cu bani.

Ca un pirat care îşi ascunde comorile, făcându-se apoi nevăzut, Llewelyn Moss, goneşte, goneşte, goneşte, nu se mai uită nici în stânga, nici în dreapta, goneşte cu acea credinţă totală că trebuie să lupte ca să supravieţuiască. Proba unei ultime rezerve de vitalitate. Reacţia disperată a unei puteri dezlănţuite din adâncul propriei conştiinţe.

Cu tărie de caracter şi hotărâre, el goneşte ca vântul spre acea implacabilă chemare a destinului, care întotdeauna tinde să se împlinească la timpul stabilit.

Prins într-un joc care avea ceva ce punea în mişcare - într-un mod nemaipomenit - toate fibrele îndrăzneţilor. Fiind urmărit ca o fiară de pradă de către vrăjmaşii lui înverşunaţi, pe de o parte de traficanţii de droguri, pe de alta de oamenii legii, şi, mai presus de toţi, de Anton Chigurh, nemilosul asasin.

Aşa că Moss trece graniţa spre Mexic asumându-şi o viaţă de rătăcitor, *an outlaw* , afundându-se în negura unui anonimat. O exilare bazată pe succesiunea continuă a unor acţiuni enigmatice şi disperate, în totală discordanţă cu personalitatea lui. O sustragere a individului din normalitate, prin crearea unei realităţi captive.

Leadership: Dovada ultimă a vitalităţii tale este o consecventă aplicare a precauţiei care te urcă neaşteptat la cota cea mai înaltă a simţirii, lăsându-te să crezi la nevoie, că este doar una din multiplele posibilităţi de orientare de care eşti în stare?

Ce se petrecerea în sufletul lui Moss? La fiecare pas, îşi spunea, probabil: "Alerg să îmi îndrept greşelile; trebuie să mă ţin bine ca un zid; voi răspunde cu viaţa mea pentru fiecare pas ce-l voi face îndărăt."

Toate simţurile lui păreau concentrate spre ocolirea primejdiilor. Se simţea târât înainte, irezistibil, de tăvălugul urmăritorilor, devenind protagonistul unei "opere" a cărei realitate aparţinea lor. Înăbuşitor, ca o povară grea, în el se făcuse o schimbare subită de la a fi într-o poziţie de forţă la a nu fi.

Urmărit peste tot, înconjurat asemenea unui cerb, de o turmă de lei. Nu făcea decât să-şi amâne moartea, ducându-şi în spinare crucea grea a păcatelor. Şi numai steaua lui norocoasă părea să-l mai ghideze, fără să ştie nimeni încotro.

Era deprins să meargă întotdeauna înainte, tot înainte. Fără să ştie că atunci când steaua se va stinge - şi asta se va întâmpla cu siguranţă - el va dispărea odată cu ea.

Leadership: Veghezi la respectarea precauţiei la nivelul luării deciziilor în condiţii de

incertitudine, cînd activul punctelor tale forte este subevaluat?

Felul cum răspunzi la cursul evenimentelor pune în valoare anumite realităţi pe care le ignori sau persiflezi, ori nu le vezi, dar care sunt singurele realităţi cu adevărat însemnate care îşi pot câştiga un loc indiscutabil în existenţa ta.

Un cerc aparent inexpugnabil de situaţii neaşteptate, perspective, răsturnări de valori, realităţi care se întrepătrund, procese de transformare personală, cu evidente uniformizări şi regularităţi într-o sumă de factori haotici care se înmulţesc de la o zi la alta şi se manifestă arbitrar, într-o serie de conjuncturi, fericite sau nu, într-o vastă criză de personalitate.

De aceea urmărirea diversităţii de perspective, idei şi alegeri asupra cărora să te concentrezi în drumul tău spre excelenţă, este primordială. Ea te face să incluzi o anumită adâncime, anumite semnificaţii, sensuri, mai multe "faţete", dacă doreşti, aflate adesea într-o implicită polemică între ele.

Să asociezi elementele desprinse din realitate, uneori complementare, alteori contradictorii, fără să fii convins de veridicitatea rezultatului final, care să nu contrazică felul tău de a fi, iată care este încurcătura, frontiera de azi şi de mâine la care se opreşte iscusinţa şi înţelepciunea liderului.

Transformarea personală este o consecinţă a răstunării acelei realităţi pe care nu ai cum să o eviţi, dar din care emană forţa oglindirii morale şi spirituale în direcţia unei determinări care doboară orice bariere impuse de cursul evenimentelor.

A fi altcineva decât cel ce eşti în realitate, din cauza evenimentelor care se schimbă brusc, a circumstanţelor pe care viitorul le poate aduce, este o operaţie de inversare destul de riscantă, care şi ea are un corespondent bine precizat în realitate, în ceea ce simţi, în ceea ce gândeşti, în ceea ce faci.

Eşti altcineva decât cine pretinzi că eşti? Eşti dezamăgit de felul în care se schimbă lucrurile, din vina ta? Te simţi prins într-un joc care îţi pune în mişcare întreaga structură interioară? Îţi construieşti excelenţa după un cod în totală discordanţă cu personalitatea ta? Te simţi târât înainte, irezistibil, de tăvălugul unei evoluţii necontrolate? Evoluezi spre un alt fel de a fi? Eşti protagonistul unei "opere" a cărei realitate aparţine celorlalţi din jurul tău?

Leadership: Îţi grăbeşti transformarea în detrimentul constantei de a fi mereu într-o poziţie de forţă?

Citeam zilele trecute fabula " *Omul şi demonul* ". Un demon dă unui copil un ghemotoc de aţă şi-i spune. Acesta este firul zilelor tale. Ia-l. Când ai să vrei ca timpul să curgă mai rapid, trage de fir; zilele tale vor trece mai repede sau mai încet, după cum ai să dai drumul ghemotocului mai iute sau mai pe-ndelete. Atâta timp cât nu te vei atinge de fir, vei rămâne mereu în aceeaşi clipă a existenţei tale.

Copilul luă ghemotocul; trase de fir, vrând să-şi împlinească toate dorinţele, rând pe rând. După întâlnirea cu demonul, nu mai trăise decât patru luni şi jumătate.

Dacă există anumite dominanţe sau scăpări momentane ale voinţei tale de a contribui la schimbarea lucrurilor, atunci potenţialul tău de a fi ceea ce eşti menit să fii va scădea vertiginos. A fi altcineva decât cine eşti cu adevărat, este ca şi cum ai "trage de fir" - îţi grăbeşti transformarea în detrimentul constantei de a fi într-o poziţie de forţă.

Leadershipul este poziţia pe care o adopţi în acele situaţii în care te poţi uşor împotmoli, dar unde figurează acea constatare cu caracter de regulă: realitatea cea mai dură cu care te confrunţi este singura ocazie pentru a te gândi cum poţi deveni mai încrezător şi mai inspirat încât să schimbi clauzele convenţiei numită "capitulare".

O poziţie de forţă se obţine printr-o percepţie corectă a ceea ce eşti în contextul viziunii care supravieţuieşte rătăcirii într-o lume care îi îndepărtează și însingurează pe cei prinși în ea.

Această rătăcire poate fi percepută drept o formă a luptei tale contra morţii şi a ambiţiei tale de a controla timpul, de a fi cu un pas înaintea lui. Dar, totodată, poate fi percepută drept o capcană a propriei nesiguranţe în trăirea unei vieţi lipsită de semnificaţie, condusă de un scop neînsemnat.

Steaua unui rătăcitor care îşi duce crucea aduce în prim plan acea continuă transformare nefavorabilă care, precum vântul, risipeşte în goană toate eforturile tale de a-ţi menţine nealterat Eul şi perspectiva asupra acelui lucru unic pe care intenţionezi să-l atingi: excelenţa.

Înainte de a trece la un nivel mai înalt de leadership, găseşte-ţi curajul şi puterea interioară să te întrebi despre realitatea propriilor tale convingeri. Asa cum electronii au nevoie de un material conductor ca să se mişte, tot astfel tu trebuie să izbuteşti întotdeauna să găseşti un punct de sprijin în punctele tale de vedere asupra realităţii pentru ca personalitatea ta, trăirile tale, să fie congruente cu rezultatul final: siguranţa de sine.

Înfruntă realitatea mergând înainte, fără să te pierzi în lanţul evenimentelor cărora tu însuţi le eşti protagonist.

“Festina lente”. Nu te grăbi să-ţi atingi scopul cu orice preţ, cu o viteză nemaipomenită. Rişti să nu mai ajungi să ţi-l împlineşti. Fii în rezonanţă cu ceea ce eşti, cu contemporanii şi cu evenimentele în continuă schimbare. Adaptează-te la ele. Şi astfel steaua ta nu va apune prea curând.

*** Notă:** No Country for Old Men (2007)

Source: https://neculaifantanaru.com/steaua-unui-ratacitor-care-isi-duce-crucea.html

Stelele comunică numai cu stelele

On Octombrie 30, 2010

Exagerând importanţa momentelor mobilizatoare şi trăitul în prezent, riscăm să pierdem adevărata măsură a performanţei şi a virtuţilor care dau temei unei existenţe semnificative.

Unii indivizi îşi găsesc "în sfârşit" o preocupare, mai mult sau mai puţin conjuncturală, dar fără să exceleze cu adevărat în vreo direcţie sau alta. Or aceşti indivizi seamănă întrucâtva cu puştiul de 7 ani care se bucură nespus la primirea unei jucării, cum ar fi o maşinuţă teleghidată. Imediat ce pune mâna pe ea, el o întoarce pe toate părţile, o examinează ca pe o operă de artă, fiind o alternativă super ok la prăpăditul Lego. În sfârşit copilul trăieşte intens momentul unui nou început de drum.

Şi începe distracţia, un nou orizont se întinde în faţă, visarea unei lumi vesele într-un vârtej de realităţi posace. Şi să-l vezi numai pe posesorul maşinuţei, este atât de fericit, atât de mândru de jucăria lui, ca şi când doar el ar avea acces la „faţa nevăzută" a unei lumi coborâte din nişte visuri de neatins. Uneori scoate la iveală egoistul şi posesivul din el: "Nu-mi atinge jucăria. E numai a mea ! " În majoritatea timpului, el se întrece cu alţii copii, cu alte maşinuţe…

Aşa că, zile întregi, nopţi întregi, săptămâni întregi, luni întregi, atât de bucuros este puştiul de 7 ani pentru că în sfârşit şi-a descoperit o ocupaţie interesantă, arătându-se atât de mândru, atât de avântat, atât de încântat de noua lui achiziţie în faţa celorlalţi copii care au şi ei maşini teleghidate, poate nu aşa rapidă ca a lui. Copilul rămâne cu maşinuţa, dar nu cu ştiinţa de a fi la înălţime.

Leadership: Poţi să-ţi echilibrezi energia de a merge permanent înainte, dar fără să te laşi condus de ea, în aşa fel încât să-ţi descătuşezi potenţialul şi să-ţi maximizezi performanţa în călătoria ta continuă?

La un moment dat în viaţă, presupun că aşa sunt toţi copiii de 7 ani, prinşi într-un moment pe care viaţa îl numeşte copilărie. Doar un amănunt se încăpăţânează să nu se potrivească defel în tabloul general. Ei bine, copiii sunt rareori atenţi la multitudinea condiționărilor care determină realitatea exterioară, ei trăiesc momentul prezent fără să privească în printre gratiile realităţii. Puţini sunt avantajaţi de uimitoarea experienţă de viaţă care se supune unui destin grandios.

Copii nu iau în calcul faptul că, în timp. maşinuţa aia se va strica sau va ajunge aruncată în vreun dulap alături de alte jucării. Ei nu iau în calcul nici faptul că vor apărea alte jocuri şi activităţi mult mai interesante, cum ar fi jocurile pe laptop, iar după cum bine ştim emoţiile se manifestă diferit de la o anumită vârstă. Maşinuţa aia este un act de spectacol, un semn al mândriei de a fi egalul celorlalţi copii bine văzuţi şi bine poziţionaţi social, lângă scena numită WOW (your play is a wow).

Şi până la urmă, maşinuţa aia nu-i aduce pe niciun podium, nu-i învaţă nimic despre viaţă, despre toate feţele vieţii, nu-i învaţă despre conceptele specifice artei, despre cum avansează ştiinţa şi tehnicile, şi nici nu le ghidează paşii pentru a face alegerile corecte. Viaţa nu-i învaţă nimic, până când ştiinţa le-o ia înainte, şi în loc să-şi ghideze eforturile spre lumea artei şi a tehnicii care în viitor ar putea să-i claseze pe un podium al marilor învingători, ei se limitează doar la a trăi momentul prezent, în toată splendoarea lui.

Leadership: Imaginea pe care ţi-o construieşti şi pe care o afişezi în lume depinde de capturarea momentelor care vor trece în curând, sau de uimitoarea experienţă de reorganizare a vieţii care nu te aştepţi să te ducă departe?

Ei bine, fix aşa stau lucrurile cu unii oameni care cred că excelează într-o activitate. Sunt aşa bucuroşi că şi-au găsit o îndeletnicire, ca un fel de jucărie, numai a lor, ceva unic la care ştiu să se raporteze, să aibă cu ce se mândri, nu-i aşa? Dar, la urma urmelor, ei nu realizează că sunt doar nişte roboţei care luminează ca o jucărie, una ce poate fi înlocuită cu o altă jucărie. Şi oare câţi dintre ei ajung creatori la o fabrică de jucării? Oare câţi dintre ei ajung constructori de automobile electrice de înaltă performanță, la fabrica Tesla?

Şi, ca o ironie a sorţii, s-ar putea ca tocmai acela care conduce compania de automobile Tesla, să nu fi avut niciodată în copilărie o maşinuţă teleghidată. Poate că el privea cu ochi insistenţi cerul înstelat, după vreun meci de fotbal la care îl ducea din când în când tatăl său, şi privea cerul plin de stele cu profeția teribilă a astrologului care poate prezice viitorul unei industrii auto, fără măcar să înţeleagă fundamentele de mecanică.

Stelele vorbesc numai cu sufletul celor care ştiu să le privească, să le asculte, să le vadă strălucirea, şi ele sunt mai apropiate de o atitudine de neînfrânt în faţa furtunilor existenţiale. Omul dârz şi visător e mult mai important decât o sursă de distracţie. Şi el are răbdare ca stelele să-i garanteze reuşita. Adevăratul "The Future Hero" este acela care se identifică cu stelele, acela care ştie să citească în fiecare mică strălucire o împlinire a profeţiei sale.

Şi, ca să mă întorc de unde am plecat. Sunt oameni care şi-au găsit "în sfârşit" o preocupare. S-ar putea ca această preocupare să fie singura lor jucărie cu care să se poată mândri, dar tot ei s-ar putea putea să nu afle niciodată cum se conduce un automobil Tesla nou nouţ, abia ieşit dintr-o fabrică Tesla.

Aşadar, ai grijă cu ce te mândreşti, nu cumva să rămâi prizonierul unei lumi mici, pe cale de dispariţie, în timp ce altcineva ajunge înfăptuitorul unei lumi globale, cosmice. Poate că, totuşi, stele comunică numai cu stelele...

Ca să ajungi la nivel înalt în leadership trebuie să fii avantajat de o împletire a planului lui Dumnezeu cu decizia ta de a fi ferm în ce priveşte reprioritizarea lucrurilor care sunt trecătoare.

Stelele comunică numai cu stelele numai atunci când omul îşi dă seama că este favorizat de providenţă în aşteptarea unui viitor ce merită a fi trăit numai prin strălucirea credinţei de a afla adevărul ascuns sub aparenţa lucrurilor, sau de a schimba aparenţa lucrurilor care neglijează sensul adevăratei „ţinte” a vieţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/stelele-comunica-numai-cu-stelele.html

Stigmatul celor hărăziţi osândei (II)

On Ianuarie 07, 2013

Încearcă să-ţi redefineşti identitatea, motivându-ţi existenţa printr-o autodisciplină care suportă consecinţele faptelor tale.

Un singur adversar continuă să stea tot mai departe de Anton Chigurh: stăpânirea de sine. Nicăieri nu găseşte o supapă pentru a se descărca de cruzimea sufletului său rece ca gheaţa. Numai dârele de sânge lăsate îl eliberează, reînnoindu-i raţiunea existenţei, ca pe orice alt asasin. Un fior crâncen ţâşneşte dintr-însul ca într-o hemoragie, întreaga sa ambiţie se armează într-un singur strat de mortar. Din nou arma cu amortizor îşi descarcă plumbul în tot ce ajunge în vizorul ei. Mereu un alt biet nevinovat este însemnat.

Lumina schimbării se aşterne la orizont, uneori rănile ocazionale îi ameninţă cu moartea imprimând umbre adânci şi compacte în gândurile sale. Această lumină face din el o siluetă nefinisată în atelierul lumii şi al evenimentelor care-l găzduiesc ca pe un osândit la o pocăinţă mai lungă. Dar nu i se permite să se împărtăşească. Conştiinţa singură trebuie să renască în el şi să-l pedepsească crunt. Care conştiinţă? De unde să răsară ea?

Perdelele negre, groase, de la fereastra lumii sale, modifică după necesităţi lumina slabă a schimbării, reducând la câteva fascicole pătrunderea razelor de omenie – tot mai iluzorii. Această repartizare de lumină şi umbră, de viaţă şi de moarte, capătă pentru el un caracter decorativ, se poate oricând întrerupe şi reconstitui.

Să fii asasin în lumea aceasta unde nimic nu e desăvârşit, să atragi fatalitatea ca un magnet de mare putere, este pentru Anton Chigurh forma cea mai aleasă a izbăvirii. Să ai tot timpul lângă tine o armă, şi în tine, adânc înaripat, un demon – voinţa de a ucide nestingherit. Iată marea discrepanţă dintre esenţă şi apartenenţă, dintre ceea ce eşti şi ceea ce trebuie să fii. *

Leadership: Poţi să te împotriveşti căderii în gol, în raport cu aşteptările corespunzătoare unei destinaţii a contrastelor dintre forţă şi fragilitate care surprind prin neobişnuit?

În ce sens trebuie întrebuinţată puterea de a te impune, cu toate caracteristicile ei şi cu toţi pilonii de bază ai caracterului tău, în aşa fel încât să te eliberezi de orice constrângeri morale? În acelaşi fel în care poţi respinge toate argumentele de autoritate care nu dau apă la moară ideilor tale de redefinire a identităţii, motivându-ţi existenţa printr-o autodisciplină care suportă consecinţele pe care le pot produce faptele tale la nivel social.

Asta înseamnă să-ţi cultivi intensiv toate resursele, să faci astfel încât să devii conştient de necesitatea de a fi compatibil cu o realitate în care lipsa de sens îşi are de spus cuvântul suprem. Să aduci un plus în viaţa ta, nu înseamnă să te laşi pradă "ofilirii", ci să te împotriveşti căderii în gol, în raport cu aşteptările corespunzătoare unei destinaţii a contrastelor dintre forţă şi fragilitate care surprind prin neobişnuit.

Forţa omului este dată de sentimentul unicităţii izvorât din impulsul către schimbare, în timp ce fragilitatea este un sentiment izvorât din înţelegerea profundă a alcătuirii vieţii şi din credinţa magică într-o lume dreaptă. Contrastele acestor două entităţi surprind prin neobişnuit atunci când o acţiune lasă în urmă o amprentă greu de şters, o amintire care se leagă de judecata pe care Dumnezeu ţi-o pregăteşte ţie dacă comiţi păcatul de a te crede mai presus de alţii.

Aici ne referim, în principal, la contrastul între structura de adâncime şi cea de suprafaţă, care trebuie să se pună reciproc în valoare, să nu se anuleze la fiecare resetare a limitelor care îţi pun la încercare caracterul. Structura de adâncime este dată de ceea ce te face să te simţi deosebit, ajutându-te să evoluezi într-o direcţie bună. În timp ce structura de suprafaţă este dată de ceea ce te înconjoară, te pătrunde şi te subjugă, acea duşmănie de lupi care urlă, acel haos dintre realitate şi iluzie, acea falsă legătură dintre oameni, acea inegalitate a şanselor.

Leadership: Eşti în stare să dai relevanţă conceptului de "reorientare a busolei vieţii" pe care îl configurezi în funcţie de ceea ce doreşti să accentuezi în mod reperativ în înfruntarea cu limitele propriei conştiinţe?

Leadershipul are ca prioritate intrarea într-o zonă fără "turbulenţe", o zonă în care omul percepe diferenţa dintre bine şi rău, dintre lumină şi întuneric, printr-o redefinire a existenţei sale. Bine mărturisea cineva pe o pagină de internet: *"Confruntarea insului solitar şi angoasat cu Răul devine o întâlnire faustică de o brutalitate şi o inegalitate a forţelor în faţa căreia alternativele se simplifică şi se reduc la maximum."*

Aşadar, leadershipul se poate anula prin însăşi motivaţia omului, prin însăşi contradicţia dintre trăirile sale şi concepţiile despre condiţia sa, ceea ce înlesneşte intrarea într-o zonă întunecată, însoţită de o stare de nelinişte profundă. Omul poate să dea relevanţă conceptului de "reorientare a busolei vieţii" atunci când îşi reînnoieşte raţiunea de a reacţiona la evenimentele care îl marchează, printr-o reconsiderare a interpretării rolului pe care îl joacă în dirijarea destinului celorlalţi oameni.

Pentru a fi unic în ceea ce transmiţi şi în ceea ce laşi în urma ta, nu trebuie să intervii în ordinea prestabilită a lumii, ameninţând-o. Ci să încerci să te integrezi în realitatea ei, fără să apelezi la extensii de personalitate puse pe o singură linie de căpătâi: câştigul obţinut prin înlăturarea celorlalţi, chiar dacă te loveşti de dezaprobarea lor. Într-un sens, fatalitatea, la fel ca şi vina personală, au ca reper un ansamblu de educaţie şi orientare experienţială - foarte compactă.

Personalitatea capătă alte nuanţe, care nu pot fi înţelese şi prevăzute decât atunci când eşti calm şi raţional. Senzorii de experienţă trebuie comprime o imensă cantitate de variabilitate umană în jurul unui ax central: înfruntarea prejudecăţilor şi eliminarea şabloanelor false de gândire. Leadershipul capătă semnificaţia pe care o are omul prin gestionarea eficientă a puterii de a se vindeca moral şi sufleteşte prin asumarea integrală a existenţei, prin parcurgerea tuturor ipostazelor posibile.

Prin rutina cenuşie a existenţei răzbate deseori un val de înţelepciune, o anumită stare de inspiraţie, o anumită chemare spre adevărata ta fiinţă, sau spre ceva mai înalt, de care trebuie să ţii cont pentru a te putea convinge de propria ta deschidere sau îndârjire, de propria ta superioritate sau inferioritate în faţa oglinzilor în care te vezi.

În înfruntarea cu limitele propriei conştiinţe, omul poate să accentueze în mod reperativ inevitabila frică de eşec sau acea senzaţie de dezorientare care îl face să fie perceput ori ca un labirint din care nu mai poate ieşi viu, ori ca un punct final al unei reflecţii care îi poate clarifica existenţa.

Stigmatul celor hărăziţi osândei surprinde acea zonă nesigură a experienţei care exclude necesitatea de a te înnoi mental şi sufletesc, făcând mai greu de observat ceea ce înseamnă să fii evoluționist.

Să ne aducem aminte de vorbele scriitorului Colin Turner: *"Capcanele te ajută: aşa afli dacă vrei cu adevărat ceea ce crezi că vrei, dacă îţi urmezi cu adevărat îndemnul inimii şi dacă*

eşti cu adevărat vrednic de ceea ce te îndeamnă ea să înfăptuieşti."

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/stigmatul-celor-haraziti-osandei-II.html

Stigmatul celor hărăziţi osândei (I)

On Ianuarie 07, 2013

Adoptă o poziţie fermă faţă de propriile slăbiciuni, fără să te abaţi de la constrângerile liniei tale evolutive.

Oriunde îl urmărim pe Anton Chigurh, îl găsim învăluit parcă de o demonică mantie a neputinţei, sprijinindu-şi existenţa pe sentimentul de apartenenţă la o lume tot mai străină de a sa. Trăind izolat, fără a avea relaţii interumane, ajuns rob al propriilor slăbiciuni, el continuă să dea frâu liber furiei sale de nestăvilit.

Oriunde este Chigurh, putem fi aproape siguri că cineva este însemnat cu roşul sângeriu al sfârşitului. Ambiţia nemilosului asasin se revarsă prin toţi porii săi. Crunt şi imprevizibil pulsează în venele sale veninul malefic, când te aştepţi mai puţin răbufneşte şi împroaşcă pe oricine îi iese în cale.

Stârpirea, eliberarea din captivitate a demonului nemilos, agăţat ca un corp străin de tot ceea ce-l individualizează, devine absolut necesară, dar imposibilă. El îşi va continua multă vreme seria de "însemnări", devenite raţiunea sa de a fi.

Omul aparent banal, dar neobişnuit, sfinxul acesta funest care îşi întinde aripile misterioase în viaţa cotidiană, se lăsă, fără drept de replică, în voia avântului său nemăsurat spre piscuri tot mai înşelătoare.

Nesfârşite chinuri produce celor din jurul său. Iar el continuă să se complacă în plăsmuirea unei noi forme de existenţă, sub greutatea carapacei de cruzime izvorâtă din omul devenit o fiară. O deconectare de la realitate, o etapă care pregăteşte terenul pentru o nouă prefacere: " *Pacem în obscuritas invenio !* ". *

Leadership: Îţi sprijini existenţa în umbra sentimentului de apartenenţă la o lume tot mai străină de a ta prin comparaţie cu o formă subtilă de a te proteja de o condiţie stânjenitoare?

Te laşi în voia avântului nemăsurat spre piscuri înşelătoare? Poţi să stârpeşti acel "demon" din tine, agăţat ca un corp străin de tot ceea ce te individualizează? Te complaci în plăsmuirea unei noi forme de existenţă care defavorizează sau compromite dezvoltarea relaţiilor? Care este motorul care reînnoieşte raţiunea existenţei tale?

Pentru a realiza ceva care să ţină de domeniul leadershipului sunt necesare nu numai priceperea şi îndemânarea în modelarea ori construirea unei forme determinate a valorii (măiestria de a face alegeri corecte în orice moment), ci şi ceea ce am putea numi " *Întregul Omului* ", cu tot ceea ce reprezintă el. Tot ce-l cuprinde, cu tot ce este insondabil şi misterios în el, cu universul lui lăuntric.

Omul este entitatea de răspuns la circumstanţele unei realităţi care uneori depăşeşte capacitatea lui de a o înţelege, sprijinindu-şi existenţa în umbra sentimentului de apartenenţă la o lume tot mai străină de a sa. El se distinge prin comparaţie cu o formă subtilă de a se proteja de o condiţie stânjenitoare, aceea de parte negativă a lumii, atunci când se opreşte din a gândi totul în termenii de: "orice fac nu suportă nicio condamnare".

Opera leadershipului este, prin urmare, nu atât o victorie răsunătoare, o realizare extraordinară a unui om cu vocaţie şi talent într-o anumită zonă, ci reglementarea caracterului său în ce priveşte puterea raţiunii de a crea norme de conduită interumană, în vederea unor acţiuni comune, prin corelarea corespunzătoare a caracteristicilor sale dominante cu cerinţele pe care le implică procesul său de evoluţie.

Dar opera leadershipului poate fi şi o caznă, nu doar un pas înainte, poate fi o formă de dezamăgire trăită intens de către cei care nu se conformează cu regulile ce-i sunt inerente și care nu se acuză în nicio împrejurare de propriile abuzuri. E bine ca fiecare să înveţe să-şi analizeze critic abaterile de la cursul normal al vieţii.

Leadership: Integritatea realităţii tale compune registrul întunecos al listei circumstanţelor de viaţă în care trebuie să-ţi demonstrezi atributele conştiinţei, dar nu în sensul sumbrului, ci într-acela al ascunsului într-o zonă mai puţin exploatată?

În "Sfaturile lui Kagemni", care pare să fi fost vizirul regelui Senefru, se regăseşte şi această observaţie interesantă: " *Încăperea cea mai lăuntrică este deschisă pentru omul tăcerii.* " Acestor vorbe li se pot atribui bineînţeles mai multe interpretări, însă ne vom opri numai asupra esenţei pe care o reclamă leadershipul.

Şi anume, la valoarea "omului ascuns", prin prisma acelei componente puternice, pregnante prin care el se manifestă, care zace neştiută în adâncul fiecăruia dintre noi. Valoarea omului care se manifestă vizibil în exterior, prin trup, dar care alternează permanent între polurile diferite: " *a fi* " şi " *a nu fi* ".

Caracteristicile cele mai înalte, cele mai de preţ ale omului, sunt stocate în "încăperea cea mai lăuntrică", această zonă de resurse vitale existenţei şi evoluţiei sale, în care el poate oricând interveni.

Integritatea realităţii sale este dată de intensitatea cu care îşi manifestă conştiinţa fermă a individualităţii sale diferentiatoare. El îşi demonstrează atributele conştiinţei, dar nu în sensul sumbrului, ci într-acela al ascunsului într-o zonă mai puţin exploatată numită "experienţe ratate" sau "senzaţie de respingere", atunci când nu-şi poate împlini un ideal, când nu i se dă posibilitatea să-şi refuleze emoţiile negative.

Omul care pune preţ pe valoarea umană, omul cu o atitudine bazată pe moralitate şi pe tărie de caracter – modelul perfect pentru leadership, îşi înfrumuseţează imaginea de sine debarasându-se de tot ceea ce este toxic, de tot ceea ce-l poate trage în jos, de tot balastul negativ ce îi poate subjuga existenţa. Numai un astfel de om poate să o ia de la început cu totul, numai un astfel de om poate înfrânge „demonul" din el.

Leadership: Te poţi pune în situaţiile în care îţi măreşti solidaritatea faţă de o experienţă care încă îşi lasă amprenta pe tine, zilnic, fără să fii riguros în combaterea duşmanului pe care nu-l cunoşti?

Am citit azi pe internet un articol interesant, în care oratorul Vasile Păun, punea în prim plan cunoaşterea omului: " *Dacă lupt cu foc contra focului nu mă pot aștepta să obțin pace. Este o situație în care nu câștigă nimeni. Nu pot ajunge la integrare urmând dinamica: victimă – agresor – salvator / rezistență sau prin intermediul luptei, a negativității. Trebuie să integrez pozitivitatea cu negativitatea până când ajung la punctul de echilibru.* "

Un leadership bun contează doar dacă obţii victoria asupra "Omului ascuns" din tine. Rezultatul unei bătălii între doi adversari redutabili: focul şi pacea, negativismul şi

pozitivismul. O ieşire din conflictul cu standardul moral şi cu standardul imoral. Un concurs de împrejurări în care nu există rezerve şi nici alternative: ori câştigi, ori pierzi.

La un moment dat te poţi afla în ambele tabere. Ceea ce te poate ajuta să treci peste zidul incertitudinii, fundamentala etapă către lămurirea deplină a tuturor frământărilor, este să blochezi adversarul din tine, să nu-l laşi să te împroaşte cu venin. Înarmează-te cu cea mai de preţ calitate: stăpânirea de sine, ca să nu fii rănit. Impune-te în faţa realităţii false pe care El ţi-o impune. Doar astfel vei putea să stârpeşti acest "demon" din tine, agăţat ca un corp străin de tot ceea ce te individualizează.

Dacă vrei să fii ajutat să te schimbi, ajută-te singur. În fiecare din noi se ascund germenii unui "Anton Chigurh" care îşi repugnă raţiunea de a fi, limitând raportul cu sensul existenţei proprii, cu originea lor. Germeni provenind din primitivismul celor care au ales drumul greşit spre existenţa umană.

Dacă vrei să faci dovada omeniei, adoptă o poziţie fermă faţă de propriile slăbiciuni, fără să te abaţi de la constrângerile liniei tale evolutive. Îţi blochezi adversarul, sau îl laşi să se agaţe mereu de tine până te trage de tot în jos?

Duşmanul pe care nu-l cunoşti, dar îl simţi mereu prezent în realitatea ta, este acceptarea de a te complace în situaţii confuze şi frustrante alături de cineva duplicitar care slujeşte simultan la doi stăpâni: vrăjmăşia continuă şi refuzul de a trăi o existenţă morală.

Stigmatul celor hărăziţi osândei provine din acel "Eu" rămas în stare brută, necizelat sub influenţa educaţiei, a relaţiilor interumane, a cunoaşterii de sine şi a lumii înconjurătoare. În leadership, dorinţa, voinţa şi putinţa trebuie să acţioneze sinergic şi în concordanţă cu "Eu-l" – omul ascuns, devenit capodoperă în atelierul lumii.

* **Notă:** *Pacem în obscuritas invenio* - Am găsit pacea în obscuritate

* **Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Ştiind şi înţelegând

On Iunie 18, 2011

Convinge-i pe oameni de calitatea leadershipului tău, direcţionându-le convingerile spre un adevăr incontestabil.

Îţi aminteşti de locotenentul-colonel Frank Slade din filmul " *Parfum de femeie (1992)* "? Spre sfârşitul filmului, Slade se prezintă la şedinţa specială a comisiei disciplinare a elevilor de la colegiului Baird, pentru a-i ţine apărarea lui Charlie Simms. Acesta fusese martor la un act de vandalism petrecut în incinta colegiului şi trebuia să declare în faţa comisiei exact cum s-au petrecut faptele. Altminteri ar fi fost exmatriculat. Dar Charlie nu era un turnător, deci nu-şi putea vinde colegii.

Chiar înainte ca directorul colegiului, domnul Trask, să dea verdictul în privinţa vinovăţiei lui Charlie, locotenentul Slade, fără ezitare, îi întrerupe acestuia pledoaria pentru a-şi susţine propriul punct de vedere în privinţa chestiunii în discuţie, oferind pe această cale şi o adevărată lecţie de leadership:

„ Când am intrat aici, am auzit cuvintele: "leagăn al conducătorilor." Ziditori de oameni, creatori de lideri... Aveţi grijă ce fel de lideri produceţi aici. Nu ştiu dacă tăcerea lui Charlie de astăzi...e bună sau rea. Nu sunt nici jurat, nici judecător. Dar vă pot spune doar atât...el nu va vinde pe nimeni pentru a-şi cumpăra viitorul ! Iar asta, prieteni, se numeşte integritate ! Se numeşte curaj. Iată aluatul din care ar trebui croiţi liderii. "

Leadership: Eşti dispus să recurgi la adoptarea unei poziţii extreme, dincolo de limitele impuse de nivelul tău de acceptabilitate?

Ceea ce contează în definirea impactului pe care îl poate avea extinderea capacităţii de relaţionare este factorul de schimbare a percepţiei despre sine a individului. Leadershipul se distinge în încercarea de recunoaştere a gradului de maturitate în gândire, dar şi a caracterului constrângător al integrităţii care se străduieşte să iasă din capcana îndoielii.

Îndoiala cea mai gravă poate fi pusă sub semnul neputinţei de a recunoaşte cât este adevăr şi cât este minciună în existenţa şi în faptele altora. Dar mai ales în încercarea de a estima valoarea pe care o aşează oamenii asupra fiecărui act săvârşit pentru păstrarea unui drept, asupra aspectelor negative şi a variabilelor cheie care au impact major asupra prestigiului profesional şi a respectului în toate manifestările lui.

Deschiderea spre împărtăşirea convingerilor poartă deseori amprenta unei personalităţi puternice. Se datorează rolului deosebit de responsabil al experienţei şi al valorilor de referinţă în ghidarea fiecărui individ spre comportamentele potenţiale, declanşatoare de reacţii de răspuns. Bineînţeles în limite anticipate şi controlate, în ciuda impulsului de a se pune la adăpost şi de a-şi ascunde virtutea, chiar temându-se de judecata celorlalţi.

Nivelul tău de acceptabilitate în zona de responsabilitate a altora depinde de efectul pe care îl creează apartenența ta la un cadru mai larg de abordare a resorturilor de tip "priveşte orice om drept o capodoperă în devenire".

Leadership: Autoritatea ta se află sub semnul dublei identităţi confesive: cu sine şi cu adevărul, atunci când rolul tău poate fi preluat de altcineva?

Aşadar, ceea ce prezintă relevanţă în stabilirea "abaterilor" de la normele corectitudinii, se datorează pulsiunii acelui factor care tinde să se exprime în comportament într-o formă modificată sau disimulată. Iar cine caută să distingă aparenţele sau să dovedească circumstanţele pe care le consideră sprijin al pretenţiilor şi obiecţiilor sale, în favoarea susţinerii unei anumite cauze, se poate dovedi a fi un agent de potenţare a înţelegerii, a încrederii, a raţiunii care se focalizează pe direcţia adevărurilor nespuse, sau spuse parţial.

Autoritatea ta se află sub semnul dublei identităţi: cu sine şi cu adevărul, atunci când începi o investigare asupra aspectelor de fond ale unei realităţi mai adânci pe care oamenii o neagă din pricina tendinţei de apărare - sau o acceptă ca pe o penitenţă în plus.

Asta nu înseamnă a confunda esenţa crezurilor lor cu caracteristicile pe care ei le oglindesc. Nu înseamnă a lega acceptarea voluntară şi conştientă a unei vine de nişte consecinţe care schimba modul în care priveşti lumea. Ci înseamnă să te încăpăţânezi să priveşti departe, dincolo de rău, pentru a ţinti binele din om, potenţialul latent din el - care se poate înnoi prin mărturisirea şi cultivarea adevărului.

Leadership: Câştigi respectul celorlalţi prin argumente care atestă nivelul tău de competenţă într-o relaţie de tipul: "separaţi, dar împreună"?

Intervenţia lui Slade în favoarea lui Charlie s-a dovedit benefică şi hotărâtoare. El a trecut în revistă valorile esenţiale ale unui lider pe care, din punctul lui de vedere, profesorii nu ajunseseră să le înţeleagă într-o măsură suficient de mare. Prin discursul său plin de adevăruri, de putere dar şi de sensibilitate, şi caracteristic prin simplitate, Slade a izbutit să le clatine profesorilor convingerile ferme, dar înguste, despre ceea ce înseamnă a fi lider, şi să-i pună serios pe gânduri.

Slade a reuşit să-i convingă pe profesori de calitatea leadershipului său, direcţionându-le convingerile spre un adevăr incontestabil. Astfel ei s-au văzut nevoiţi să susţină punctul lui de vedere, şi să-l absolve pe Charlie de orice fel de vină.

Participarea locotenentului Slade la proces a însemnat, după părerea mea, un fapt pozitiv. A fost bine că a expus calităţile necesare unui lider. Procedând într-un mod inteligent şi cu totul surprinzător, el a izbutit să-şi susţină opiniile şi le redea profesorilor adevărata esenţă a leadershipul. Căci numai un om ca el care a fost prezent pe câmpul de luptă, care a văzut „băieţi de vârsta lui Charlie cu braţe sfârtecate şi picioare smulse”, numai un astfel de om putea să ştie cu adevărat ce înseamnă curajul, respectul, loialitatea şi onoarea.

Leadership: Simţi că oamenii te judecă în funcţie de modul în care îţi expui virtuţile de onestitate şi imparţialitate, în termenii unei retrospective a celor întâmplate fără voia ta?

Este vorba de energia sufletului tău şi de vibraţiile pe care le transmiţi atunci când într-adevăr ai ceva de spus, şi când într-adevăr vrei să-i convingi pe ceilalţi de adevărul tău. Dar trebuie să trezeşti în conştiinţa oamenilor concepţia despre ceea ce constituie adevărul din punctul tău de vedere, şi să-i încarci cu acele sentimente pe care ei să le resimtă la o intensitate crescută. E vorba de o schimbare în esenţa oamenilor, de o schimbare în starea lor sufletească şi mentală.

Leadershipul presupune o bună interpretare a rolului de lider. Numai anumite tipuri de personalitate corespund acestui rol. Oamenii te judecă în funcţie de modul în care îţi expui virtuţile de onestitate şi imparţialitate, sub aspectul unei retrospective a celor întâmplate fără voia ta.

Asta înseamnă că implicarea ta are conotații de respect, subtilitate şi înțelepciune, calitatea de a fi demn de încredere, care provin din autoritatea cu care profilul tău de model de urmat te inserează în lume.

Leadershipul înseamnă să-ţi expui într-un mod convingător viziunea şi valorile atât din perspectiva unui jurat, cât şi din perspectiva unui judecător, incluzându-le pe amândouă într-o nouă versiune a realității.

Puterea ta de influenţă este ca o lumină care ţâşneşte din interiorul tău şi-i învăluie pe ceilalţi. Este acea putere dată de structura ta interioară şi care le dă oamenilor o imensă încredere şi siguranţă, unindu-i cu uşurinţă în jurul tău. Este acea putere lăuntrică care reflectă valorile tale şi care poate străpunge zidul de convingeri şi prejudecăţi pe care şi l-au format oamenii.

Ştiind şi înţelegând bine o situaţie vei putea să iei răspunderea ei. Dacă vrei să-ţi fie recunoscută autoritatea, dacă vrei să-ţi asiguri continuitatea poziţiei de lider, oamenii trebuie să-ţi perceapă vibraţiile interioare şi să se ancoreze la convingerile tale bazate pe un adevăr pe care să-l aprecieze ca fiind incontestabil.

Aşa cum Noe, în arca sa, a traversat întinsul ocean pentru a-şi duce la îndeplinire sfânta misiune - tot aşa şi tu, ca să devii un lider bun, trebuie să traversezi distanţa care te desparte de ceilalţi oameni. Şi vei reuşi acest lucru doar dacă îţi vei susţine într-un mod convingător viziunea şi valorile.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiind-si-intelegand.html

Ştiinţa absolutului

On Ianuarie 17, 2014

Extinde-ţi capitalul de înţelegere a elementelor care controlează dezvoltarea ştiinţei pe care o slujeşti, astfel încât ele să îndeplinească exigenţele de performanţă care caracterizează calitatea evoluţiei tale.

Ştiinţa aceasta era mai grea decât oricare alta, percepută ca un cumul al contrastelor dintre cele văzute şi cele nevăzute. Căci însemna să consider elementele unor concepte, procese, legităţi, teorii, drept probabilităţi de acceptare a imaginarului. Reunite sub forma unui raţionament profund şi subtil care nega sau respingea orice principiu fundamental acceptat de toată lumea drept definitiv.

Era ştiinţa absolutului, factor înnăscut şi instinctiv în alcătuirea sentimentului de nemărginire care se poate transforma oricând în abis. O călătorie într-un spaţiu pierdut, aproape de neînţeles, cu atât mai fascinantă cu cât experienţa de a mă situa între două lumi diferite, între două extreme care se condiţionau reciproc, devenea, zi după zi, mai bogată. Totul în mintea mea se contura într-un zigzag foarte bizar, pe fondul suspiciunilor de incompatibilitate între ceea ce ştiam, ceea ce nu ştiam şi ceea ce presupuneam.

Fizicianul englez James Prescott Joule măsura căldura peste tot unde se afla. Ani de zile a măsurat căldura produsă prin orice proces, mecanic, electric sau magnetic, în orice mediu imaginabil.

Implicaţiile muncii sale colosale m-au convins că era necesară o extindere a capitalului de înţelegere a noţiunilor abstracte, pentru a include laolaltă, într-un cadru mai larg, noi proprietăţi ale materiei ce-şi aştepta plămădirea. Dar să descifrez tainele deosebit de complexe ale transformării elementelor rezultate din diviziunea tangibilului cu intangibilul, era mai mult o povară decât o provocare directă.

Leadership: Poţi să modifici tiparul relaţiilor cu cele ce te înconjoară astfel încât să te acomodezi cu ceea ce este independent de orice condiţii şi relaţii, atunci când te confrunţi cu limitele unei situaţii de tipul "you can not get something from nothing" ?

Ori de câte ori aveam în vedere o nouă formulă experimentală de multiplicare a sensului noţiunilor cercetate, mă cuprindea îndoiala. Mă simţeam prins într-un ciclu de oscilaţii care se auto-alimenta integral dintr-o rețea de interdicții de tipul *you can not get something from nothing* , atras într-un veritabil vortex de ambiguităţi, neputând să echilibrez şi să armonizez toate exigenţele de aplicare a regulilor ştiinţei într-un mod integrat şi coerent.

Întrucâtva, semănam cu un personaj al lui Dostoievski care îşi răscoleşte toate adâncurile tăinuite ale fiinţei sale pentru a-l găsi pe Dumnezeu. Şi, prin aceasta, înţelesul vieţii.

Chiar dacă diferitele forme de măsurare a activelor leadershipului nu posedă decât o oarecare valoare intrinsecă – cazul provocării de a explora cele mai speciale, mai îndepărtate sau mai ascunse regiuni ale ştiinţei, nedelimitate precis, dar din care se poate extrage minereul cel mai preţios, constând în puterea de înţelegere profundă – ele totuşi au menirea de a lega un spaţiu cunoscut de unul necunoscut.

Sensul noţiunilor pe care le cercetam, aceste active care se puteau extrage, izola sau reproduce din orice tip de eveniment sau situaţie, aveau ca principal obiectiv poziţionarea

eficientă a conţinutului lumii mele de gândire pe un palier de incontestabilă valoare.

Ele erau date de conceptele, procesele, legităţile, teoriile susţinute şi promovate, reunite sub forma unui raţionament profund şi subtil care putea nega sau respinge orice principiu fundamental acceptat de toată lumea drept complet definitiv. Dar ca să producă rezultate de excepţie, aceste active trebuiau "deschise", aşa încât să consume cât mai multe resurse de cunoaştere, care, la rândul lor, să poată fi direcţionate spre o mai eficientă gestionare a ascensiunii spre excelenţă.

Leadership: Încerci să reprezinți într-o formă realistă ceea ce poţi percepe ca desăvârşit în limitele căutării de sine, fără să poți defini absolutul care te opreşte din evoluţie?

Necunoaşterea în profunzime a leadershipului, datorată utilizării ineficiente a resurselor puse la dispoziţie de ştiinţă, pe fondul suspiciunilor de incompatibilitate între ceea ce ştii, ceea ce nu ştii şi ceea ce presupui, scade pe un al doilea plan utilitatea a ceea ce faci şi transmiţi. Una din cerinţele minimale pentru promovarea leadershipului este să echilibrezi şi să armonizezi toate exigenţele de aplicare a percepţiilor şi înţelegerilor de la nivelul ştiinţei cultivate într-un mod integrat şi coerent.

Absolutul este ceea ce încerci să creezi sau să crezi independent de orice condiții sau relații cu totul din jur. El se extrage din reprezentarea unor lucruri concrete sau întâmplări exemplare ce au un corespondent într-o atitudine creatoare, care se descarcă în idei, ducând la o nouă reprezentare a raporturilor dintre particular şi general.

Care sunt însușirile spațiului în care sunt adunate toate obiectele exteriorului ce pot da însemnătate modului tău de a exprima o nouă realitate? Spațiul acesta care se conturează din mers, se produce prin chiar utilizarea sa ca un produs material şi, mai ales, imaterial, nicicând asigurat în stabilitatea şi durabilitatea sa, fiind „consumat" de către chiar utilizatorii săi. El se întinde între ceea ce se întâmplă şi ceea ce ceea ce nu se vede, sugerând deci o legătură sistematică între ceea ce se percepe la un moment dat și percepția ulterioară.

Leadership: Eşti stimulat să susții legătura și dialogul între lumea interioară și cea exterioară, ceea ce conduce la formarea unei noi reprezentări despre sine într-o independenţă absolută faţă de concretul nemijlocit?

Dacă vrei să obţii un avantaj practic în lupta cu ştiinţa, zugrăveşte-ţi punctele de vedere şi perspectivele pe temeiul puterii de înţelegere a unui real produs al gândirii creatoare, care să aibă reprezentare pe harta evoluţiei tale. Estomparea tendinţei de a experimenta tot ceea ce ţine de buna gospodărie a resurselor de cunoaştere va crea o anumită distanţă între tine şi ştiinţă. Nu vei fi niciodată în măsură să-ţi atingi potențialul maxim de succes profesional dacă tratezi cu prea puţină atenţie ancorele care susţin alternativele de remodelare a ştiinţei.

A clădi un lanţ de munţi, bogaţi în minereuri, în încercarea de plămădire a Omului Nou, constituie de fapt o încercare a ta de a-ţi manifesta libertatea nelimitată în gândire, pentru a nu deveni prizonierul unei orientări neclare sau defavorabile. Căutarea a ceea ce doreşti să acumulezi, să îţi însuşeşti ori să gestionezi din punct de vedere al ştiinţei, prin intersectarea noţiunilor abstracte şi integrarea lor într-un cadru mai larg, se poate dovedi a fi o treabă dificilă, dar este o măsură favorabilă dezvoltării.

Tendința de a experimenta cele văzute şi cele nevăzute evidenţiază o cultură a căutării de răspunsuri la nişte întrebări care par la prima vedere bizare, adesea testând cel mai elementar simţ al nebuniei, dar care devin simbolul unei pledoarii pline de originalitate pentru nevoia de unicitate, de renunţare la uniformizarea unor realităţi concrete devenite sinonimul normalităţii.

Cum bine preciza cineva pe un site: *"concretul reprezintă unitatea multiplelor determinări, însuşiri sau laturi ale obiectelor, fiinţelor şi fenomenelor sau, cu alte cuvinte, unitatea în diversitate, care de fapt este sinteza unei serii de determinări."*

Ştiinţa reprezintă ceea ce trebuie dobândit pe cont propriu printr-o abordare fenomenologică a experienţei de creaţie centrată în jurul observării acelor lucruri, procese, împrejurări particulare, din care pot rezulta judecăţi care nu-şi au izvorul în experienţă, adică apriori, dar care permit nişte deducţii logice cu valabilitate absolută.

Ştiinţa absolutului constituie forma esenţială a unui parcurs ascendent spre piscurile cele mai înalte ale performanţei. Înseamnă a găsi "apa vie", acel elixir al tinereţii fără bătrâneţe şi al vieţii fără de moarte, care te antrenează şi te menţine într-un continuu proces de ajustare a cunoaşterii, spre asigurarea unui progres care dă valoare semnificativă persoanei tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-absolutului.html

Ştiinţa construieşte Arta

On Februarie 11, 2016

Găseşte noi forme de expresie artistică, gândind lucrarea în materialul de care dispui.

Aveam mare nevoie de un remediu pentru separarea dintre concret şi abstract, în cursul interacţiunii dintre inovaţia revoluţionară şi extinderea unei entităţi de gând-formă până la o entitate "graniţă" unde solicitările de noi repere de creaţie se opreau. Talentul meu nu putea deveni evident prin unirea celor două, chiar dacă ele aduceau noi perspective de update în sprijinul permanenţei autorităţii mele în câmpul epistemologiei.

O primă limitare a mea se putea determina în funcţie de culorile vii şi umbrele adânci, toate legate alandala într-o unitate puţin strânsă, pe care încercam să le implementez într-un tablou, fără însă a le defini trăsăturile prin asocierea cu anumite stări sau situaţii. Era ca şi când ar fi trebuit să-mi instruiesc imaginaţia să redea viaţa unor obiecte care nu îşi mai găseau locul într-un univers fără nume, sau care pur şi simplu au fost uitate în timp, fiindcă tabloul părea să surprindă numai detaliile unei realităţi plină de contraste.

Nu trebuia să desenez grozav ca să redau anumite idei, mici licăriri de coerenţă, dar pentru asta trebuia să caut culoarea potrivită concepţiilor mele, tot aşa cum un sculptor îşi gândeşte lucrarea în materialul de care dispune. Mai mult mă pierdeam în conturul nedesluşit al unor mâzgăleli făcute aleatoriu, născute din imaginaţie, dar cu pretenţii de mare artă.

Leadership: Evaluarea creaţiei tale poate fi înţeleasă ca o "validare” a justeţei interpretării unui conţinut de gândire ce poate fi redus la căutarea unui realism sau unei estetici guvernată de reproducerea detaliilor unei realităţi pline de întrebări?

În realitate, talentul meu nu era o formă de exprimare aparte prin intermediul adaosurilor de prelucrare a elementelor ştiinţifice, nu era legat nici de plasarea corectă în spaţiu a diferitelor elemente ale compoziţiei artistice, ci era în strânsă legătură cu aplicabilitatea vastă a legilor de observaţie care alimentau noi teorii și concepte.

Conţinutul de gândire care mă avantaja în elaborarea creaţiilor, la fel ca în cazul inginerului care combină diferite date şi elemente materiale pentru construirea, ridicarea şi susţinerea unui pod peste un fluviu, nu era justificat în scopul de a explica fenomene noi, sau în scopul de a înţelege explicaţiile propuse de alţii, ci urmărea organizarea într-un tot armonic a ideilor diferite. Interpretarea acestui conţinut depindea de imaginea pe care mi-o dădea percepţia faţă de anumite întâmplări şi personaje literare care facilitau contactul direct cu opere de artă originale.

Savantul francez Rene Descartes, cel despre care se spune că a fondat geometria analitică, a încercat să prezinte un sistem al lumii în care întregul univers - de la Soare şi stele la fiziologia umană - era un uriaş mecanism guvernat de legi mecanice. Rezultatul preocupărilor sale a fost că a pus bazele unor noi perspective de abordare a procesului de schimbare, din care rezultau noi şi serioase provocări pentru mine, din care am avut mult de câştigat.

Inspiraţia, adesea greu de realizat, este o formă de a te introduce în spaţiul altcuiva mai presus decât tine, interpretând un număr de observaţii calitative cu ajutorul cărora încerci să răspunzi la întrebările personale.

Dar oricât de atent s-ar privi lucrurile în ansamblul unor preocupări comune, tot se

înregistrează diferenţe de puncte de vedere. Iar o prezenţă care se întregeşte cu altă prezenţă ştie că aceste diferenţe reprezintă doar câteva dintre caracteristicile cu valoare adăugată ale modulului de a aborda ştiinţa şi arta.

Leadership: Poți să asiguri manevrarea propriilor „Replies” în încercarea de abordare a ştiinţei prin mijloacele de cultivare a vizibilităţii artei?

Este mai uşor să vorbeşti despre schimbare decât să o faci, ceea ce constituie doar un fel de intenție firavă de a lupta împotriva unei entităţi de gând-formă ce se vrea revelată pentru o înţelegere exterioară - de ansamblu - asupra evoluţiei personale.

Numai atunci când gândurile încep să capete o anumită o formă prin procesul creaţiei, depinzând de o influență care te împinge să te avânţi mai mult în cunoaştere, se poate face trecerea de la o abordare la alta, mai ales în cazul unei așa zise relații dintre „observare” și „experiment”.

Dintr-o mâzgăleală de moment se pot pune cap la cap noi forme de exprimare, noi forme de expresie artistică. „Desluşitul” și „nedesluşitul” ce acţionează asupra cumulării de experiență în sesizarea aspectelor de detaliu, sau de maximă generalitate, alcătuind un tablou mai mult sau mai puțin reușit, sunt exclusiv dependente de un operator numit „complexitate” care își are ecoul în elementele de percepţie obiectivă.

Vizibilitatea artei se poate obţine din combinarea ideilor în imaginaţie cu toate acele aspecte ale realităţii furnizate de simţuri (a priori), pe linia trasată de calea spre recunoaşterea unei noi dimensiuni intrinseci ale fiinţei umane.

Simţi că un anumit lucru îşi găseşte corespondenţa cu lait-motivul tău interior, cu fluxul tău emoțional, cu viziunea unui început de drum? Leadershipul are ca suport de dezvoltare o abordare care explorează rolul individului în identificarea acelor nişe de interpretare a viziunilor, sentimentelor şi formelor de relații dintre reperele concludente de creaţie, ce pot genera abilităţi de înţelegere de nivel înalt.

Arta, despre care se poate afirma că are funcţia de reprezentare a unor compoziţii noi de imagine, devine vizibilă atunci când ceilalți oameni reușesc să se conecteze la această imagine. Ea poate să indice un concret al semnificativului creaţiei tale.

Ansamblul de „Replies” arată paralelismul dintre informațiile obţinute cu ajutorul unor noi reprezentări de forme și informaţiile pe care le poţi lua drept adevăruri generale. Acestea din urmă pot contribui atât la dezvoltarea ştiinţei cât și la stabilirea fundamentului unui nou sistem de gândire.

Poți să asiguri manevrarea propriilor „replies” în încercarea de abordare a ştiinţei doar dacă reușești să reprezinţi elementele de referinţă ale unei imagini (reperele concludente ale creaţiei tale) în spațiul unei cunoaşteri aparte, în configuraţia unei experienţe emoţionale, sau în spațiul unei noi identităţi.

Leadershipul este reperul creativ de reprezentare a unei imagini de mare forţă sugestivă care poate fi îmbunătăţită în cazul când cauţi şi combini mijloacele necesare pentru realizarea unui scop practic.

Ştiinţa construieşte Arta atunci când omul gândeşte lucrarea în materialul de care dispune, sau când începe să caute şi să prelucreze materialul potrivit concepţiilor sale în urma

mâzgălelilor aleatorii. Ştiinţa este în strânsă legătură cu aplicabilitatea legilor de observaţie care alimentează noile teorii și concepte.

Expresia artistică este un proces de invenţie şi producţie a noului care dă formă aventurii numită cunoaştere. De multe ori ea reprezintă o concretizare a mâzgălelilor...

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-construieste-arta.html

Ştiinţa de a fi o ştiinţă

On Februarie 14, 2020

Întreabă-te ce-ai făcut pentru ştiinţă, dacă vrei să afli cât de folositor ai fost progresului lumii.

Sunt două feluri de cunoscători.

Cei care au înţeles dedesubturile Marii Cunoaşteri, reuşind să exprime esenţa ei într-un limbaj pur metafizic, adică perceput numai de cei iniţiaţi în domeniu (un număr foarte restrâns de indivizi).

Şi cei care au înţeles cum să pună în valoare esenţa Marii Cunoaşteri prin formulări simple care emană un fel de căldură sufletească, cu doză puternică de inspiraţie, ca atunci când asculţi continuu o melodie ritmată, veselă, sau senzuală, fără să-i memorezi versurile. Te atinge la suflet o asemenea operă.

Însă, cunoscătorul veritabil este cel care îmbină elegant, simplu, cu suflet, amândouă modalităţile de abordare a Marii Cunoaşterii - făcând-o nu doar accesibilă, ci mai ales nobilă.

Şi mai sunt "deşteptii", aceia care au înţeles totul, dar care toată viaţa lor n-au creat absolut nimic în numele Ştiinţei (poate aşteptând să facă alţii treaba în locul lor). Aceştia sunt cei mai nefolositori lumii şi progresului ei. Faptul că te prezinţi în faţa lumii drept atotştiutor, nu înseamnă nicidecum că ştiinţa se mişcă într-o direcţie sau alta.

Aici este bine să ne amintim ce spunea esteticianul român, Liviu Rusu: *"Au fost oameni de seamă, în toate domeniile, puțin dotați. Dar ei au reușit să fie mari, au devenit "genii" (cum se spune) prin calități de a căror lipsă nimeni nu vorbește bucuros când o resimte. Toți au avut acea puternică conștiință de meșteșugari, care începe prin a învăța să execute fără greș părțile înainte de a cuteza să înjghebeze un mare tot. Ei și-au luat timp pentru a o face, fiindcă reușita amănuntelor, a accesoriilor, le procura mai multă plăcere decât efectele unui întreg strălucitor."*

Leadership: Tiparul cunoaşterii tale despre lume urmăreşte intercondiţionarea dintre conţinut şi formă, dintre idee şi forma cristalizată a creaţiei încărcată cu multiple şi nebănuite semnificaţii?

De fapt, tot ce se întâmplă în lumea asta depinde de un singur factor: ştiinţa. Oamenii de ştiinţă sunt singurii care mişcă ceva colosal, împingând veșnic stânca uriașă a lui Sisif. Fără ei, nu ar exista putere, nici progres.

În timp ce politicienii caută să fure unii de la alţii un os mai mare, în timp ce oamenii normali îşi văd de treburile lor. Iată ce îi preocupă pe oamenii de ştiinţă: *"Dominarea forţelor şi spiritelor naturii presupune cea mai înaltă perfecţiune morală, cea mai înaltă spiritualitate".*

Un exemplu. Iată părerea celebrului medic francez Gérard Anaclet Vincent Encausse despre ce înseamnă să-ţi asumi impactul şi palmaresul ştiinţei:

"Puterea omului este aproape nulă pe lângă cea a electricităţii, a aburului sau a atomului. Dar, opunându-le, prin anumite combinaţii, forţe tot atât de puternice ca şi ele, omul le concentrează, le înmagazinează, le constrânge să transporte sau să sfărâme, să reducă la câteva secunde distanţele pe care altfel ar trebui să le parcurgă în câteva luni."

Totodată, aceasta este adevărata spiritualitate de care dă dovadă Prospero (personajul lui Shakespeare) atunci când supune materia şi legile pământului propriei sale voinţe. Practic, el este întruchiparea omului de ştiinţă, singurul capabil să se ridice la statutul de Dumnezeu. El este cheia care deschide porţile misterului: "Precum în cer şi pe pământ."

Leadership: Experienţa ta de a asimila o cunoaştere subtilă se ridică la nivelul cunoaşterii asimilate prin experienţa de creaţie care deschide porţile misterului: "Precum în cer şi pe pământ" ?

Tind să cred că Marea Cunoaştere aparţine îngerilor, sau celor care ştiu să trăiască veşnic. De fapt, aş zice că acest "Palat al lui Solomon" poate fi experimentat în acelaşi chip nemijlocit în care experimentezi ceea ce ţine de Creaţie şi Creator, punând în prim planul realizărilor tale experimentul unei minuni: de a realiza ceva ce n-a mai realizat nimeni niciodată. Iar celebrele cuvinte "Precum în cer şi pe pământ" se supun unui singur înţeles: orice lucru are un dublu al său.

Străduindu-te să raţionalizezi experienţa ta intuitivă asupra diferenţelor dintre idee şi obiect, dintre lucru şi formă, dintre idee şi limbaj, dintre idee şi manifestarea ei sensibilă, sau dintre simţire şi imagine artistică, vei putea să ajungi la un numitor comun: să consideri utilă abordarea unei noi perspective asupra naturii lucrurilor în concordanță cu ordinea lor obișnuită.

Astfel, vei ajunge să înţelegi metafizica. Care, în viziunea simplă a lui Leonardo da Vinci, are la bază următoarea sugestie: *"Dacă priveşti un zid împestriţat de pete şi făcut dintr-un amestec de pietriş, şi dacă ai de inventat o privelişte oarecare, vei descoperi pe acest zid similitudini cu diverse ţări, cu munţii lor, cu fluviile, stâncile, arborii, landele, văile adânci, colinele de diverse aspecte, vei vedea bătălii şi mişcări vii de figuri şi de alte stranii apariţii de obraze, de costume şi mii de alte lucruri pe care le vei aduce la o formă bună şi integră."*

Marea ispravă a leadershipului vizează trecerea omului de la statutul de fin cunoscător al lucrurilor mărunte la statutul de Demiurg, prin expunerea unei alte perspective asupra diferențelor şi asemănărilor dintre lucruri, fenomene şi stări.

Ştiinţa de a fi o ştiinţă se poziţionează în acord cu experienţa omului de a traduce orice aspect legat de lucrurile din jur într-un limbaj viu, care denotă o comunicare eficientă cu universul, sau cu Dumnezeu. Adâncimea pe care o simbolizează cunoaşterea cea mai aleasă, începând de la fiecare element minor de informaţie, amplificat prin rezonanţa cu care este înzestrat în alt plan, trebuie conţinută în simţirea celui care foloseşte limbajul propriu şi figurativ al "apostolilor".

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-de-a-fi-o-stiinta.html

Ştiinţa omului veşnic cuprinsă între naştere şi moarte

On Ianuarie 08, 2014

Pune în aplicare toate învăţăturile ştiinţei pe care o slujeşti şi o reprezinţi, pentru a-ţi călăuzi valoarea în direcţia trebuincioasă devenirii tale.

Marele savant de origine estonian, Karl Baer, căutând stăruitor să pătrundă în tainele dezvoltării ouălelor de găină, a ajuns în final să pună bazele unei ştiinţe noi – embriologia comparată a vertebratelor. Practic, studiul embrionilor permitea clasificarea înrudirii dintre animale.

Pentru mine, care voiam să urc marea piramidă a ştiinţei şi să pun bazele unei noi abordări a leadershipului, a însemnat foarte mult modul în care savantul a elaborat noua clasificare a animalelor. El a efectuat lucrul cel mai important: a arătat că embrionul urmează o cale proprie de dezvoltare la fiecare tip de animale.

Ecoul teoriilor sale au constituit pentru mine un etalon al inovaţiei, servind în acelaşi timp ca legătură de unire între două mentalităţi oarecum diferite. Iar modalitatea lui de aplicare a învăţăturilor şi adevărurilor descoperite pe parcursul cercetărilor au deschis orizontul devenirii mele viitoare ca om care rivalizează cu limitele impuse de reperele unei evoluţii ştiinţifice neîmplinite până la capăt.

Arta conducerii constă în a păstra echilibrul între forțele opuse, ajustând fin fiecare acțiune în funcție de contextul controlabil.

Plăcuta incursiune în lumea științei, stimulând curiozitatea și devenirea personală, asigurând dobândirea unei distinctivități ideologice şi culturale aparte, s-a concretizat la scurt timp într-o multitudine de reflecții interesante, teorii și considerații plauzibile legate de domeniul conducerii. Era atât de ispititor să înțeleg reprezentarea elementelor de identificare a compuşilor care favorizează o anumită chimie a individualităţii, era atât de palpitant să descâlcesc ițele atâtor ipoteze contradictorii care susțin modelul uman.

Numai astfel mi-am putut da seama ce se află dincolo de propria-mi persoană: valoarea măsurată şi orientarea pragmatică. Aceste două caracteristici îmi ofereau instrumentele necesare pentru a înţelege interacţiunea dintre ştiinţă şi metafizică, în favoarea unor abordări unice în leadership.

Leadership: Accepţi să intri într-o cădere liberă fără sfârşit, sub pretextul căutării unui ideal de mare prestigiu şi vizibilitate în domeniul ştiinţei care să depășească cadrul îngust al experienţei tale de a fi un observator?

Deseori păşim orbeşte prin labirintul incertitudinii în căutarea unor răspunsuri la întrebarea " *Încotro ne îndreptăm?* ", călăuzindu-ne după nişte consideraţii referitoare la ceea ce este îngăduit să cercetăm şi prea puţin după cele referitoare la ceea ce este util de folosit în analizarea de sine şi în autocunoaştere. Ştiinţa omului veşnic cuprinsă între naştere şi viaţă se lasă traversată de efortul total, de toate actele de voinţă, de toate angajamentele de a pătrunde tainele unei profesii complexe, nobile și frumoase, deci a unei forme puternice de gândire, aparţinând altora, dar însuşită de oricine ca o autodisciplinare constantă crescândă, într-o anumită direcţie.

În loc să ne ridicăm nivelul de gândire şi cultură din această mocirlă compromiţătoare a

necunoscutului de sine, ne adâncim tot mai mult în ceea ce se numeşte carantina aşteptării decente. Suntem învăluiţi de o mantie de stricăciune lăuntrică în loc să manifestăm un entuziasm uriaş pentru căutarea, actualizarea şi salvarea acelor virtuţi ideatice care sunt în mod drept preţuite în societatea umană. Virtutea de a fi o lucrare terminată a savantului, o confesiune despre grandoarea creaţiei.

În timp ce bătrânii nu mai obţin de prea multă vreme rezultate notabile, tinerii îşi pierd cheful de a-şi însuşi ştiinţa, adică scade randamentul care face posibilă realizarea unor "venituri" suplimentare de valoare personală. Este evident că mulţi nu sunt în stare să realizeze o legătură între performanţa cognitivă şi rezultatele de o calitate superioară, relevante pentru zona leadershipului. Aceştia nu pot vedea în ce măsură sunt capabili să se autodepăşească respectând traseul pe care îl au de parcurs alţii savanţi în scopul stabilirii unor forme noi de reprezentare a lumii şi cunoaşterii.

Asta înseamnă să intri într-o cădere liberă fără sfârşit, într-un declin extrem, venind în prelungirea firească a stării numită apatie, care şterge o cantitate semnificativă din acele câştiguri prealabile de productivitate a resurselor alocate îmbunătăţiri aptitudinilor, în acord cu cerinţele leadershipului performant.

Leadership: Cât costă să construieşti o punte peste "abisul" ivit între involuţie şi ştiinţă, prin asociere cu un "eu însumi cu grad înalt de personalizare" care îşi cere dreptul de a-şi afirma autenticitatea?

Pentru a face posibilă acea privire interioară care să zădărnicească capcanele involuţiei şi inactivităţii funcţionale, analizând toate acele ipoteze, calcule, experimente, teorii selectate pentru a rezista mai bine la tendinţele de atracţie a modelului de gândire care face cinste ştiinţei, trebuie eliberat drumul spre putința de dezvoltare a individualităţii.

Drumul spre putinţa de a vedea o nouă interfață pentru harta numită " *plan de deschidere şi reorganizare a studiului individual* ", trebuie eliberat urmând o cale proprie de evoluţie şi de afirmare pe plan profesional. Nu-mi dau seama cum s-ar putea realiza acest lucru fără asimilarea cunoştinţelor necesare identificării şi analizei unor noi aspecte ale interacţiunii informaţie-materie, unor noi resurse de cunoaştere, conturându-se argumente privind oportunitatea extinderii unor noi concepte ştiinţifice şi arii de cercetare.

Leadershipul este ceea ce creezi sub greutatea unui "eu însumi" conceput prin recompunerea imaginii ştiinţei din fragmente ale învăţăturilor şi adevărurilor descoperite de alţii pe parcursul intervenţiilor lor în mersul lumii.

Îţi aminteşti de Turms, eroul romanului "Etruscul", de Mika Waltari? El încerca deseori să-şi înţeleagă fiinţa, ascultându-şi gândurile şi chemările interioare. Nesigur pe propriile sale valori, calităţi şi aptitudini, i-a rugat pe preoţii iniţiaţi să-l înveţe ce trebuie să ştie pentru a cunoaşte desăvârşirea. Ei i-au răspuns: *"Ştiinţa este în tine însuţi. Nu în noi."*

O incursiune în lumea științei poate fi nespus de plăcută doar dacă stimulează curiozitatea și devenirea personală, asigurând dobândirea unei distinctivități ideologice şi culturale aparte. Ea trebuie să se concretizeze în ceva interesant, palpabil, de viitor, util şi accesibil leadershipului pe care îl vei exercita într-o permanentă ascultare de tine însuţi. De propriile tale gânduri şi prejudecăţi, de valoarea ta, de imaginea pe care ţi-o creezi despre tine.

Ceea ce te costă ca să construieşti o punte peste "abisul" ivit între involuţie şi ştiinţă este conexiunea şi cheltuiala pe care o stabileşti cu angajamentul de îmbunătăţire continuă a performanţelor, asigurând continuitatea cercetărilor ştiinţifice în direcţia dată de domeniul tău de activitate. Dacă vrei să te situezi în stadiul de "savant" în ceea ce priveşte modul de

consolidare a relaţiei cu excelenţa, pune în aplicare toate învăţăturile ştiinţei pe care o slujeşti şi o reprezinţi, pentru a-ţi călăuzi valoarea în direcţia trebuincioasă devenirii tale.

"Un eu însumi cu grad înalt de personalizare" îşi poate cere dreptul de a-şi afirma autenticitatea în cazul în care motivaţia de a servi ştiinţei este egală cu motivaţia de a apăra o cauză nobilă.

De asemenea, acest "eu însumi" trebuie să-şi demonstreze demnitatea de a trăi sub umbrela unui nume glorios a cărui rezonanţă se înregistrează în felul cum omul îşi deschide orizonturile în faţa unei realităţi diversificate şi complexe.

Ştiinţa omului veşnic cuprinsă între naştere şi moarte vizează acea angajare liber consimţită de a cunoaşte, de a învăţa, de a te autodepăşi, astfel încât să cucereşti piscurile cele mai înalte performanţei. Este o cale care cere o angajare de fiecare clipă, ţintind spre un nou ideal care sa te poziţioneze în categoria candidaţilor de top la premiul numit: desăvârşire.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-omului-vesnic-cuprinsa-intre-nastere-si-moarte.html

Ştiinţa şi Intangibilul

On Ianuarie 11, 2015

Realizează o extindere a cunoașterii științifice, asigurând regenerarea continuă a mentalităţii specifice superiorităţii.

Puteam eu oare să mă încred în plăsmuirile unei lumi inexistente, să plutesc cu gândul deasupra limitelor omeneşti? Puteam eu oare să-mi impun convingerile, îmboldit de forţa înălţătoare a unor reflecţii angrenate într-un imaginar transcendent, pe care numai un creator universal le poate asambla în plan metafizic? Cum, eu care mă credeam îndrumat de o mână nevăzută, asemenea unui cugetător care nu se limitează la ceea ce cunoaşte ci la ceea ce înţelege, eu să îndrăznesc să mă armonizez cu ordinea internă a universului fără să-mi neg existenţa?

Mi se părea că mă uit într-o oglindă, încercând să definesc universul prin imaginea mea reflectată într-o infinitate de unghiuri, tot aşa cum Dante Alighieri a construit în mintea lui abisul, făurind epopeea spectrelor. Asta echivala cu fragmentarea întregii mele fiinţe în mici părticele, posibile doar prin integrarea conştiinţei într-un soi de supra-conştiinţă care deschidea totul în faţa mea, revelând adevărurile pe care se edifica întreaga materie. Însemna să accept apartenenţa mea la universalitate. Putea oare cineva să înţeleagă întinderea sacrificiului pe care îl făceam?

Alexandre Dumas îşi surprindea la un moment dat personajul: *„ Închipuieşte-ţi că stăpânul suprem, după ce a creat lumea, după ce a fertilizat haosul, s-ar fi oprit la a treia parte din opera sa… Şi închipuieşte-ţi că, după ce a pregătit totul, după ce a plămădit totul, după ce a fecundat totul, în momentul când să-şi admire opera, Dumnezeu ar fi stins soarele şi ar fi zvârlit cu piciorul lumea în noaptea veşnică. "*

Aceste vorbe erau pentru mine o adevărată cumpănă de ape între două prăpăstii – ştiinţa şi intangibilul, două maluri de pământ dezvoltând un câmp de forţe propulsatoare spre înălţimi încă necucerite, drumul şi destinul meu. Demoralizat, realizasem încă o dată că mă găseam în faţa unei geometrii complicate a cărei semnificaţie îmi scăpa, în faţa unei alcătuiri incomprehensibile. Fără să pot discerne dacă era vorba despre căutări ale cunoaşterii sau ale spaţiului şi timpului. O adevărată provocare pe tărâmul metafizicii.

Leadership: Poţi să dezvolţi o nouă direcţie de abordare a ştiinţei printr-un sacrificiu de ajustare a percepţiilor despre existenţă, lume şi realitate, încât să devii mai mult decât ţi-ai fi putut imagina că vei deveni vreodată?

Cunoaşterea cea mai înaltă pe care o poate cineva poseda, prin exercitarea unei voinţe programate de a construi o nouă abordare a adevărurilor despre viaţă, într-un mod în care să nu se reducă amprenta sa asupra lumii, se dobândeşte prin experienţa trăirii „întregului", prin evadarea în fantastic şi miraculos. La fel cum pentru un pictor o culoare nu este mai utilă decât alta, pentru musician, un sunet decât altul, tot aşa spaţiul care îi conferă omului de ştiinţă o evidentă unicitate este cuprins între fluxul gândirii, al conştiinţei sau al existenţei subiective şi încercarea de a discerne o semnificație în orice situaţie.

Un anumit tip de infantilism păstrat constant, o uşoară nebunie instalată în interiorul graniţelor gândirii, *a must-see that becomes a must-have* , în dependenţă directă cu interesul pentru un anumit domeniu precum şi cât de mult il acoperă, toate acestea permit o parcurgere mai uşoară a drumului spre leadership. O nouă direcţie de abordare a ştiinţei se obţine printr-un sacrificiu de ajustare a percepţiilor despre existenţă, ceea ce înseamnă să extragi o semnificaţie mult mai amplă din modul prin care selectezi, organizezi şi interpretezi

informaţiile receptate din mediul înconjurător cu ajutorul trăirilor cele mai intense, a imaginaţiei, a intuiţiei, a acţiunii şi a consecinţelor ei.

Existenţa, văzută prin prisma ştiinţei, poate fi o formă de manifestare a relaţiilor dintre trăiri şi evenimente puse într-o singură idee, un efort de coordonare a unei multitudini de explicaţii oferite procesului şi dinamicii unei gândiri împărtăşite. Iar intangibilul reprezintă totalitatea a ceea ce încă nu ai asimilat la nivel de cunoaştere, încât să produci o schimbare în materie de exprimare prin creaţie.

Dificultăţii abordării ştiinţei care întruneşte condiţiile de a deţine „adevărurile adânci", din perspectiva cunoaşterii bazate pe convingeri reformatoare, i se poate imprima o direcţie de aprofundare a existenţei şi a lumii, create după un tipar personalizat. Dar asta numai printr-un sacrificiu de ajustare a percepţiilor despre realitate, numai prin încercări continue de generare a unor reflecţii vizavi de ce înseamnă de fapt „a fi" într-un anumit segment de timp.

Leadership: Poţi să-ţi menţii o atitudine de superioritate prin intermediul unei activităţi indispensabile procesului creativ, încât focalizarea conştiinţei şi a existenţei tale să meargă spre ideal şi spre Absolut?

Leadershipul are drept criteriu de distincţie faţă de alte domenii de activitate consecinţele care decurg din convingerile individului, şi prin aceasta asigură regenerarea continuă în viitor a mentalităţii specifice superiorităţii, una de tip „ *Închipuieşte-ţi că stăpânul suprem* ". Or ideea de superioritate vizează, prin construcţia de decoruri şi teme alese de inspiraţie, tocmai încununarea unei opere de mare complexitate, acea recunoaştere a trecutului, a prezentului şi a viitorului dedicate atingerii unui ideal de tipul „toate-într-unul", reunind o diversitate de reflecţii, cercetări, exerciţii de gândire, opinii critice, etc.

Dacă reuşeşti să te upgradezi până la nivelul de predictibilitate al unui cugetător care nu se limitează la ceea ce cunoaşte ci la ceea ce înţelege prin „îndoieli", scormonind mai adânc în miezul unor aspecte particulare ale realităţii, abia atunci te vei putea apropia de desăvârşirea ideală a omului care îşi grăbeşte transformarea de la statutul de observator la statutul de la "gândire superioară".

Iar numai un asemenea om îşi poate justifica raţiunea de a fi, asumându-şi consecinţele însuşirii unor adevăruri nespuse, încorporării unei varietăţi de experienţe şi unor noi modalităţi de gândire care i se potrivesc. Numai un asemenea om îşi poate pune potenţialul de integrare a conştiinţei într-un soi de supra-conştiinţă, în slujba plămădirii unei noi identităţi. Numai un asemenea om va putea aduce o contribuţie importantă la dezvoltarea ştiinţei de a fundamenta o legătură între existenţă şi leadership.

Absolutul este cea mai înaltă formă de cunoaştere la care aspiră un creator dornic să-şi împărtășească perspectiva și viziunea asupra a ceea ce i se poate întâmpla într-o zi din viață, prin micile felii de inspiraţie ce decurg dintr-o realitate care parcă refuză să se lase descifrată.

Ştiinţa şi Intangibilul aduc în prim plan cele două laturi ale formării omului ce aspiră la o cunoaştere mai profundă. Prima este latura obiectivă, care se realizează prin intenţia de a intra în legătură cu o putere superioară, suportând deschiderea mentalităţii spre o pricepere mai adâncă a lumii, a vieţii şi a realităţii. Cealaltă este latura subiectivă, care ţine de tendinţa omului spre individualizare, spre conştientizarea adevăratului sine, creativ.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-si-intangibilul.html

Ştiinţa superioară a leadershipului

On Iulie 22, 2013

Încadrează-ţi ştiinţa în noi ecuaţii, astfel încât ea să fie în deplină conformitate cu specificaţiile şi funcţionalitatea modelului de leadership unanim acceptat de rostul vieţii.

Căile şi orizonturile pe care le deschidea ştiinţa deveneau dintr-o dată tot mai interesante, avantajându-mă enorm, ca şi când aş fi fost favoritul unui concurs de împrejurări stabilit într-un loc în care nu există piedici. Acesta era rezultatul plasării mele în faţa unei realităţi de ordin superior, înţeleasă doar într-un mod aprioric, pe care nu o mai experimentaseră decât poate cercetătorii cei mai progresişti.

Sofisticat concepută, impregnată de accentele unei gândiri metafizice, iluminată de abstractizări sau materializări temporare, multe din ele fiind abandonate după o vreme, această realitate bogată şi complexă avea meritul de a aborda cu seriozitate aspecte deosebit de profunde ale dezvoltării durabile. Astfel, pătrundeam treptat într-o lume de semnificaţii care ajungea mai reală şi mai de preţ decât lumea experienţei obişnuite.

Zeiţa Atalanta, pentru a-şi potoli setea, a făcut să ţâşnească apa lovind cu suliţa ei o stâncă din care nu mai apăruse niciodată până atunci nici cel mai firav izvor.

În cazul meu, trebuia fiu mai ponderat în ceea ce priveşte interferenţele irealului şi irealizabilului. Aşa că, pentru a potoli reacţiile experimentului meu de explorare a complexităţii ştiinţei, am luat în considerare doar ipotezele cele mai verosimile ale cercetării, realizând mai multe tipuri de legături fundamentale între diferite noţiuni studiate.

Leadership: Realitatea pe care o experimentezi, în afara a ceea ce probabil ai constatat până la un anumit punct, poate să fie cu totul diferită de ceea ce poţi vedea mai departe de propria mentalitate?

Lumina strălucea peste toate lucrurile şi le punea acolo pentru ca ochii mei să le vadă şi să le perceapă cu acuitatea analistului fin. Lumina era calea de a ajunge la acel element definibil, sufletul materiei. Sugera în acelaşi timp încercarea de a uni şi a despărţi trăsăturile comune ale lucrurilor mărunte, dar relevante, întrupând două semnificaţii egale şi opuse, care la rândul lor se combinau în realizarea unui înţeles abstract.

Am încercat pe pielea mea o parte dintr-un experiment inedit, “ *Vivre avec la lumière* ”. Indiferent de natura sau cauza care provoca declanşarea acelei luminozităţi, aprinderea acelei flăcări interioare ce întreţinea creaţia ridicându-se până la înălţimea născocirilor cele mai subtile, un singur lucru era cert: găseam în permanenţă noi valenţe de interpretare, redare şi aplicare a noţiunilor dobândite.

Dacă fiecare om ar cunoaşte aceste alternative funcţionale de utilizare a noţiunilor şi cunoştinţelor, atunci fiecare ar contribui la dezvoltarea ştiinţei. Uneori, a vedea mai departe de propria mentalitate înseamnă de fapt să sesizezi o altă faţă a realităţii care te proiectează în linia vieţii pe care tu ţi-o doreşti nespus, fără să te supui unor norme de tipul "validează opiniile majorităţii".

Leadershipul trebuie să respecte următoarele specificaţii:

A vedea mai departe de propria mentalitate înseamnă să acorzi realităţii şansa de a se adapta la noi limite ale înțelegerii și explicării fenomenelor vieţii.

Ştiinţa ta generează o anume inconsistenţă faţă de transformările specifice la care este supusă materia leadershipului, fără să-ţi lezezi capacitatea de acţiune asupra realităţii externe?

Poţi să întreţii rezultatul plasării tale în faţa unei realităţi de ordin superior? Încerci pe pielea ta o parte dintr-un experiment inedit? Care sunt orizonturile pe care ţi le deschide realitatea pe care ţi-o creezi? Poţi să uneşti şi să desparţi trăsăturile comune ale lucrurilor mărunte, dar relevante pentru dezvoltarea ştiinţei tale?

Prin ştiinţă rezultă efectele leadershipului, acele resorturi ascunse pe care încă nu le-ai descoperit, dar care te pot avantaja enorm în cursa spre marele trofeu: desăvârşirea. Sunt, de asemenea, exploatate efectele facile ale intervenţiei unei noi "forţe de materie", în condiţiile unei convenţii cu tine însuţi, cu acel mod de gândire pe care încă nu ai reuşit să-l extinzi. Şi care face întotdeauna uşor de "descifrat", pe linia stimulilor de ordin vital care lărgesc nivelul de înţelegere a realităţii, conţinutul unei noi abordări a relaţiei cu tine însuţi.

Dacă ştiinţa ta generează o anume inconsistenţă faţă de transformările specifice la care este supusă materia leadershipului, deci dacă tot ceea ce descoperi nu uneşte acea relaţie specială cu nivelul superior de înţelegere şi aplicabilitate a cunoştinţelor asimilate, atunci factorii care pot conduce la creşterea sau descreşterea valorii tale se vor altera de la sine.

Practic, materia leadershipului uneşte toate acele lucruri mărunte şi extraordinare pentru viaţă, trecute prin sita unei realităţi care transcende orice orientare, făcând ca tot ceea ce te face să străluceşti, să evoluezi, să fii mai puternic, mai inspirat, mai fericit, să pară ca fiind o parte integrantă dintr-un plan mai înalt de unde poţi vedea o altă lume decât cea cu care te-ai obişnuit.

O ştiinţă precum leadershipul poate fi încadrată în ecuaţiile de determinare a unei noi direcţii de urmat atunci când rostul vieţii este dictat de priceperea de a observa şi investiga fenomenele realităţii care, prin modul lor de manifestare, dau naştere la coincidenţe sau corespondenţe semnificative.

Tocmai aceste coincidenţe sau corespondenţe semnificative, care uneori întrec orice imaginaţie, leagă lumea noastră interioară cu cea exterioară, arătând calea spre împlinirea destinului nostru.

Ştiinţa superioară a leadershipului este de fapt produsul a tot ceea ce ai creat de-a lungul timpului pentru a facilita accesul la excelenţă. Este o dovadă incontestabilă a transformării tale într-un savant care are capacitatea de a mânui materia în mod eficient, după bunul său plac.

Dar înainte de a deveni un savant, trebuie să contribui la dezvoltarea ştiinţei şi să reuşeşti să te impui prin aplicarea în practică a celor mai noi cuceriri ştiinţifice. Ceea ce presupune o actualizare permanentă a cunoştinţelor.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-superioara-a-leadershipului.html

Ştiinţa unui singur om (VS) Ştiinţa întregii lumi

On Martie 10, 2012

Antrenează-ţi mintea să gândească în termeni de viziune, prin faptul că tot ceea ce priveşti la tine însuţi poate fi acceptat ca valoros abia după ce te-ai schimbat "dumnezeieşte" prin tăria menţinerii drumului asumat în viaţă.

Se povesteşte că într-o cetate în care se învăţau toate ştiinţele trăia un tânăr frumos şi plin de sârg la învăţătură. Şi, măcar că nimic nu lipsea fericirii vieţii sale era închipuit de dorinţa de a şti cât mai mult. Or, i se dezvălui într-o zi, din povestirea unui negustor călător, că într-o ţară tare îndepărtată trăia un învăţat care era omul cel mai sfânt din tot Islamul şi care el singur avea atâta ştiinţă de carte, atâta înţelepciune şi atâta har cât toţi învăţaţii veacului la un loc. Şi află că învăţătorul acela, cu toată faima lui, nu era de meserie decât fierar, meserie pe care, înaintea lui, o avuseseră şi tatăl sau şi bunicul său.

Auzind aceste vorbe, tânărul îşi luă traistă şi băţul şi pleca pe dată din cetatea lui. Şi merse vreme de 40 de zile şi 40 de nopţi şi, după multe primejdii şi osteneli se înfăţişă înaintea fierarului.

Aflând că tânărul voia să dobândească marea ştiinţă, fierarul îi puse în mână funia de la foalele covăliei şi îi spuse să tragă. Şi învăţăcelul ascultă. O zi, o lună, un an, fără să scoată un cuvânt, tânărul a întins iar şi iar funia foalelor. Dar într-o bună zi, tânărul a deschis gura şi l-a rugat pe maestru să-i spună cum poate fi obţinută Marea Ştiinţă.

Fierarul îi spuse doar atât: "Taci şi continuă să tragi de funie." Şi astfel s-au mai scurs încă 5 ani. Apoi, într-o zi mult prea istovitoare, învăţăcelul a lăsat din mână funia fierăriei şi îl imploră pe maestru să-i spună secretul Marii Ştiinţe.

- Fiul meu ! poţi să te întorci în ţara ta şi la casa ta, cu toată ştiinţa lumii şi a vieţii în inima ta. Căci pe toată ai dobândit-o, dobândind virtutea răbdării ! *****

Leadership: Poţi să-ți dezvolţi o atitudine demnă de un om superior, fără să execuţi mai multe repetări ale anterioarelor tale stări și experienţe?

În fiecare zi descoperi un mic secret ce intervine în formarea şi dezvoltarea gândirii, care adăugat la alte mici secrete contribuie la fabricarea Pietrei Filosofale. Dar ca să ajungi la o asemenea deprindere ai nevoie de minim zece ani de practică, a câte 16 ore pline de încercări şi limite pe care trebuie să le depăşeşti, zi de zi.

Şi mai trebuie să ai norocul să întâlneşti la timpul potrivit un alchimist, un om de ştiinţă genial care ştie să facă - ca nimeni altcineva - experienţe de chimie şi biochimie în laborator. Iar dacă acest alchimist este pe deasupra un pictor plin de viziune şi de mesaj, poţi spune că eşti cu adevărat norocos.

Ştiinţa unui singur om îţi este mai de folos decât ştiinţa întregii lumi ! De altfel, folosul unui om în mijlocul acestei lumi depinde de ştiinţa cu care el continuă să-şi pună visele pe hârtie, făcând din aceste vise o pârghie pentru atingerea performanţei într-un domeniu de activitate. Iar astfel de pârghie care te îmbogăţeşte sufleteşte, deprinzând o anumită maturitate în gândire, o anumită atitudine faţă de sarcinile importante ale vieții, este acea virtute numită "răbdare" prin care îţi observi toate lucrurile şi faptele după o anumită regulă, după o anumită măsură, apoi reuşeşti să le dai o conotaţie de natură socială.

Ar mai fi ceva. Ca să înţelegi vorba aia: "Precum în cer aşa şi pe pământ" trebuie mai întâi să explorezi tainele universului, apoi să funcţionezi tu însuţi după modelul infinitului care vrea să sugereze un singur lucru, şi anume că există o asemănare între ceea ce eşti şi ceea ce ar trebui să fii, sau între ceea ce eşti ca om şi ceea ce te mână înspre a evolua din punct de vedere spiritual-ştiinţific.

Ştiinţa, conform voinţei individului de a înţelege nepătrunsul, se actualizează după modelul artistului care şi-a propus să interpreteze senzaţiile optice prin echivalenţe cromatice - ele nefiind imitaţia literală a unui lucru natural, ci simbolul acestuia. Iar artist nu este decât acela care, prin intermediul senzaţiilor de cunoaştere primite din partea sinelui, nu neapărat din lumea exterioară, reuşeşte să elibereze informaţia vizuală de clişee şi să o răsucească în fuiorul unei rostiri personale. Căci lumea din jur este doar un tablou pe care nu îl poţi şlefui dacă culorile cele mai calde nu sunt mereu prezente în viaţa ta.

Aspectul spiritual al unei viziuni coerente despre viaţă vizează acel lucru pe care trebuie să-l transformi în prioritate, încât să nu trebuiască să pierzi ani de zile pentru a ajunge la el.

Ştiinţa unui singur om (VS) Ştiinţa întregii lumi oferă prilejul unei comparaţii între ceea ce eşti în stare să înveţi doar de la tine însuţi şi ceea ce eşti în stare să înveţi despre tine însuţi interacţionând cu restul lumii. Dacă ai timp, încearcă să enumeri 5 lucruri pe care ai putea să le transformi în priorităţi, încât să nu trebuiască să pierzi 10 ani de viaţă pentru a ajunge la ele. Iar dacă nu poţi să enumeri 5 lucruri, atunci gândeşte-te la măcar un singur lucru pe care să-l poţi schimba la tine, încât acesta să devină temelie pentru tot restul vieţii tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiinta-unui-singur-om-vs-stiinta-intregii-lumi.html

Stilizarea din "a doua mână" în cinematografie

On Decembrie 15, 2012

Pentru ca a ta creație să fie autentică, ea trebuie să prezinte natura înconjurătoare în felul în care a fost văzută de oamenii epocii pe care o zugrăvești.

Cum se pot toate acestea în decor, în ambianţa înconjurătoare? Devine necesară, bineînţeles, o stilizare şi în acest domeniu. Problema stilizării constă în prezentarea naturii înconjurătoare, în felul în care a fost văzută de oamenii epocii pe care o zugrăvim. Pentru că apare aici un pericol: stilizarea "din a doua mână". Atunci când artistul nu reproduce felul în care percepe nemijlocit natura unei epoci istorice, nu reproduce o reprezentare proprie a felului în care a fost văzută natura de contemporani, ci foloseşte interpretarea unei alte persoane… unul creează în genul lui Rerich, altul în genul lui Surikov.

Prin toate aceste gânduri Eisenstein ridică probleme generale ale filmului istoric. Cum trebuie deci rezolvată problema peisajului istoric? Răspunsul îl găseşte în urma unei serioase meditaţii: *"Peisajului istoric îi este caracteristic o particularitate şi anume: senzaţia depărtării lui de privitor. Cred că această senzaţie a depărtării poate să apară atunci când peisajul păstrează numai elementele ce pot fi văzute din depărtare, când peisajul nu cuprinde un mare număr de detalii. Peisajul trebuie să acţioneze mai ales prin trăsăturile sale generalizate şi generalizatoare."*

Leadership: Poate imaginea creată de tine să acționeze prin trăsăturile sale generalizate, păstrând numai elementele esențiale ce pot fi percepute de la distanță?

Proiectarea unei creații autentice în cinematografie implică un proces complex de planificare și stilizare. Este esențial să se țină cont de reprezentarea naturii înconjurătoare a epocii pe care o zugrăvește artistul. Detaliile sunt cruciale, de la alegerea elementelor scenografice până la distribuția spațiilor și ambianței. Un film de succes nu numai că optimizează utilizarea peisajului, dar oferă și o reprezentare estetică a viziunii regizorului, reflectând un echilibru între autenticitate și stilizare.

Problema stilizării în film constă în prezentarea naturii în felul în care a fost văzută de oamenii epocii, evitând pericolul stilizării "din a doua mână", când artistul folosește interpretarea altora în loc să creeze o reprezentare proprie. Peisajul trebuie să acționeze prin trăsăturile sale generalizate și generalizatoare, păstrând numai elementele esențiale ce pot fi percepute de la distanță. Astfel, o stilizare autentică a peisajului în film poate oferi spectatorului o senzație de depărtare și profunzime, capturând esența vizuală a unei epoci istorice fără a se pierde în detalii excesive.

Leadership: Cum influențează echilibrul dintre stilizare și autenticitate percepția vizuală a spectatorului în cinematografie, și cum poate un regizor să își optimizeze creația pentru a reflecta această esență istorică?

Leadershipul şi creaţia cinematografică au un lucru în comun: imaginea impactuală. Stilizarea este procesul de a adapta, modifica sau exagera anumite elemente estetice, vizuale sau narative într-o operă de artă pentru a crea un efect distinctiv și unic. Acest proces poate implică folosirea unor tehnici specifice de iluminare, culori, forme, sunet sau compoziție pentru a sublinia anumite teme, a evoca anumite emoții sau a conferi o anumită atmosferă. Stilizarea poate transforma realitatea într-o versiune idealizată, simbolică sau abstractă, contribuind la expresivitatea și originalitatea unei opere.

Echilibrul dintre stilizare și autenticitate în cinematografie poate influența percepția vizuală a spectatorului prin crearea unei atmosfere și estetici care să fie captivante și credibile în același timp. Un exces de stilizare poate distruge credibilitatea poveștii sau emoționalitatea filmului, în timp ce lipsa stilizării poate duce la o interpretare lipsită de inovație sau impact vizual.

Pentru a reflecta această esență istorică în mod optim, un regizor poate să se bazeze pe o înțelegere profundă a perioadei sau stilului pe care dorește să îl exploreze. Experimentarea tehnicilor cinematografice moderne poate aduce o interpretare proaspătă și originală asupra unei perioade sau teme istorice.

De asemenea, colaborarea strânsă cu echipa de producție, inclusiv scenografi, costumieri și directori de imagine, este esențială pentru a asigura coerența și autenticitatea estetică a filmului. Comunicarea eficientă a mesajului și a emoțiilor din spatele stilizării și autenticității este, prin urmare, crucială pentru a captiva și a conecta publicul. Prin găsirea unui echilibru conștient între aceste două aspecte, regizorul poate crea o experiență cinematografică profundă și memorabilă.

Un creator trebuie să exploreze modalităţi diferite de a oferi spectatorului o senzație de profunzime prin stilizarea autentică a decorului, revelând astfel esența unei imagini vechi prin juxtapunerea cu imagini noi.

Stilizarea din "a doua mână" în cinematografie reprezintă utilizarea și reinterpretarea elementelor vizuale și tematice preluate din opere anterioare, adaptându-le într-un context nou pentru a crea un impact original. Aici se pune totuşi întrebarea:

În ce mod poate planificarea detaliată a scenografiei și distribuția spațiilor să contribuie la o ambianță care să evidențieze viziunea regizorului, și cum reușește el să păstreze autenticitatea epocii reprezentate?

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/stilizarea-din-a-doua-mana-in-cinematografie.html

Stiloul şi pensula în sfera Creaţiei Sfințitoare

On Octombrie 29, 2020

Arta mi-a oferit șansa de a juca un joc numit Nemurire. Eu i-am oferit artei șansa de echilibra greutatea jocului, adăugând modul divin.

Stiloul cu care îmi scriu viaţa mi-a adus la cunoştinţă puritatea lucrurilor nemateriale transformate în opere de artă nemuritoare, fiind el însuşi un filosof învăţat şi profund care priveşte lumea prin rotirea uşoară a pensulei în curcubeul culorilor tot mai îndrăzneţe. Nici nu aş fi putut fi convins cu uşurinţă de existenţa lucrurilor nemateriale, dacă nu ar fi fost stiloul însuşi un mod de a vedea dincolo de aparenţe şi de a percepe realitatea dincolo de iluzie.

Tot aşa, dintr-un scris al trăirii ce aparţine în totalitate momentului de mare forţă interpretativă, se inspiră artistul luminii şi al valorilor picturale intrinseci care, cu ajutorul pensulei asigură valoarea frumosului ce se impune într-adevăr prin sine şi pentru sine. Printr-o voinţă fermă de a câştiga cerul, prin încercarea de a explica curcubeul ca fenomen natural al naturii, pensula este condusă pe acelaşi drum cu scrisul, în direcţia atemporală a inimii de toate vârstele, primind acea însufleţire a creaţiunii de dincolo de văz, în viitorul unei iluzii despre lume.

Eu însumi, am reuşit să comand pensulei să facă ceea ce promisese stiloul mai înainte: să scape de înfăţişare materială, ca să obţină o expresie sau o metaforă a purităţii. Potrivit puterii de înţelegere a unui artist, care este mai presus de orice înţelegere, cel mai corect este ca pensula să se folosească de gloria şi frumuseţea unui scris frumos, pentru ca însufleţirea ei să fie o binecuvântare a spiritelor pure.

Cu cât stiloul şi pensula vor fi instrumente mai pure în exprimarea emoţiilor de dincolo de suportabilul actual, cu atât voi vedea realitatea cu alţi ochi faţă de cum o văd acum. Stiloul va produce influenţe similare asupra pensulei atunci când un colţ fermecător din natură mă va îndemna la diferite raportări de ordinul concomitenţei, încât amândouă să fie contemplate ca reprezentare a divinului. Şi cred că de aceea sunt nemuritor, fiindcă stiloul meu, jucând rolul unei pensule plină de inspiraţie, reuşeşte să dea viaţă unei realităţi de dincolo de aparenţele vizibile, şi totodată reuşeşte să reproducă o imagine din altă lume, o feerie colorată, încărcată de simboluri.

Ochiul meu spiritual, în sfârşit se va deschide.

Leadership: Puterea ta de a rămâne în prezentul relației cu actul sublim al Creaţiei este o cale de a pătrunde în adâncul unei realităţi care cultivă mai mult spaţiu în câmpul vizual decât în câmpul unei teme comune?

După chipul şi asemănarea pensulei lucrează şi stiloul, întru sfinţirea unei exprimări care depășește formalismul șabloanelor, inerția tiparelor, determinând astrologic un efect de reflecţie a luminii de dincolo de forme, de dincolo de gând şi stele. Atunci când se află amândouă în conjuncţie cu planetele luminoase sau luminate, soarele sau luna, ajungând chiar până la ceea ce se numeşte "guvernarea universului", stiloul şi pensula pot căpăta o anumită strălucire prin faptul că oglindesc o realitate tangibilă care marchează mințile tridimensionale.

Prin aceasta vreau să spun că un artist nu este un artist adevărat până ce nu îmbrăţişează scrisul ca pe o mişcare a pensulei, din evoluţia mişcării universale. Şi amândouă, atingând foarte bine subiectul Creaţiei în faţa frumosului unei lumi imaginare, integrată în realitatea

juvenilă, reuşesc să îmbrăţişeze "Graţia Divină" în punctul în care "Ochii lui Horus" deschid fereastra vieţii unei vârste fără vârstă spre o stare nouă de definire a trăitului prin transfigurare, prefacere şi înviere.

În conformitate cu acest aspect, absorbția de lumină se realizează prin folosirea unor culori pale, dar şi prin invocarea existenţei unui act de scriere cursiv, îngrijit şi ordonat ce transmite emoție, amintire, modelând și dând formă interiorului unei sfere de simboluri și semnificații rezultate dintr-un fond de vitalitate şi energie pozitivă. Da, aşa este, sunt nemuritor prin faptul că a mea Creaţie se întinde spre lucrurile uimitoare şi felurite lucrate de Dumnezeu în mine, graţie unei pensule care cuprinde mereu alte certitudini despre realitate, deghizate în opere de artă.

Atât stiloul, cât şi pensula, îmi dau aripi și puterea de a tinde spre perfecţiune, de a rămâne în prezentul relației cu actul sublim al Creaţiei, ca un fel de cod pentru a pătrunde mai departe în adâncul unei realităţi care cultivă mai mult spaţiu în câmpul vizual decât în câmpul unei teme comune de tipul „emoţia ca beneficiu".

Mai degrabă ceea ce se vede la scrisul meu, şi ceea ce oglindeşte pensula în forma şi aspectul ei delicat, se încadrează în tema "Nimic nu se schimbă până când tu nu te schimbi."

Leadership: Poţi să trăieşti experienţa unei părţi din tine însuti, experimentând împlinirea destinului unei întregi creaţii care îşi are punctul de sprijin în înţelegerea unei imagini abstracte?

Putem aminti aici despre existenţa unui trandafir, creionat prin asemănarea unei femei cu o operă de artă, fiind admirat şi plăsmuit în cuvintele unei picturi ce exprimă esenţa sufletului uman prins în situaţii de viaţă bulversante. Sunt nemuritor prin faptul că am dat viaţă unui trandafir, graţie stiloului ce s-a mobilizat în vederea înţelegerii şi mlădierii pensulei care face obiectul unei Creaţii abracadabrante, menită să exprime spiritul liber al "Creatorului de Lumi" care a ştiut să le imagineze, să le deseneze şi să le proiecteze în plan fizic.

Ei bine, chiar şi stiloul are o slăbiciune pentru pictură, deoarece pensula se poate dovedi mai presus de scris, fiind în mare parte vizuală, adică completată cerebral cu imagini anterioare ale unui Eu desprins din materie. Or fiind nemuritor în ale exprimării prin metafore şi simboluri, devenind vulnerabil doar în faţa puterilor cereşti, stiloul se articulează potrivit tendinţelor interioare ale artistului de a-şi exprima profunzimea prin îmbrăţişarea pensulei devenită un simbol alternativ al Renaşterii.

Îmi dau seama că nu este de ajuns să fiu un artist al scrisului ca să îmbrăţişez pictura, ci mai trebuie să fiu reflexia subiectivă a lumii obiective din creierul unei stele, similară cu Soarele, care remodelează prin raze colorante imaginea brută a naturii. Şi cred că acesta este destinul creaţiei mele pe care trebuie să-l împlinesc prin întâlnirea scrisului cu pictura: ocazia de a facilita înţelegerea unei imagini abstracte ce echivalează cu descoperirea unei identităţi între esență și existență, între aparenţă şi realitate.

Leadershipul, în prima fază a Marii opere, este actul de comunicare prin mesaj artistic a unei atitudini intelectuale care persistă la nivel spiritual, permiţând identificarea artistului cu Creatorul de Lumi Veşnice.

Stiloul şi pensula în sfera Creaţiei Sfințitoare sunt instrumentele divine folosite de un artist a cărui forţă spirituală nu poate fi cunoscută decât prin prisma faptului că adăposteşte trăirile unei conştiinţe sensibile.

Mai presus de toate, o creaţie sfinţitoare îi atribuie artistului o mare parte din anvergura conceptului de "totul într-unul", mai ales dacă considerăm stiloul ca fiind o înregistrare a mişcărilor pensulei pe şevalet, şi dacă considerăm pensula ca efectuând magia de conversie a scrisului de mână în simboluri de credinţă complexe.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiloul-si-pensula-in-sfera-creatiei-sfintitoare.html

Stiloul vorbitor şi pensula înaripată

On Octombrie 21, 2020

Propune-ţi să faci o incursiune în imaginarul unei lumi de dincolo de tine, prin sugestia pe care o propune destinul personajului pe care ţi-l creezi: de a te plasa în afara ta în diferite moduri, sau de a fi prezent peste tot în același timp.

Ţin în mână un stilou a cărui cerneală pare că nu se mai consumă, ci doar îşi încălzeşte substanţa plină de expresie, asemănătoare prin ponderea ei estetică cu varietatea culorilor pe care pensula unui artist le aplică pe suprafaţa pânzei. Dacă corelaţia dintre formă şi substanţă, dintre expresie şi conţinut este examinată prin prisma caracterului arbitrar al identificării stiloului cu o pensulă, oricât de importantă ar fi tema de care se preocupă artistul, probabil că spiritul lumii iluminate și existența specifică alchimiei se poate materializa în orice formă dorită.

Să fiu clar înţeles. Cel care va şti cum să facă dintr-un stilou vorbitor o pensulă înaripată, reducându-le pe amândouă la o singură dogmă: "Joacă-te ! ", va putea să treacă mai repede de la virtute la colaborarea cu Dumnezeu, şi de la creaţie la eternitate. Ori, experienţele repetate în actul de a scrie cu o inspiraţie aproape divină, dincolo de mulţimea sugestiilor şi provocărilor picturii care m-au condus în lumea culorilor, mă fac să cred în continuare că fac parte dintr-un roman a cărui autor este chiar artistul ce adaugă în tablourile sale planurile unei viziuni ale vieţilor pământeşti succesive.

În acest aspect al expresiilor de cunoaştere, de mare sinteză şi semnificaţie, constă măiestria artistului, ca şi virtutea alchimistului: ei experimentează o insuflare divină de artă în vârful unei coloane a infinitului şi numai ei pot înţelege Dumnezeirea prin îmbinarea puterii de creaţie a omului cu farmecul naturii din jur. Să ţinem seama că nu există creaţie fără creator şi că, dacă ea are vreo valoare pentru mine, este fiindcă în sufletul meu s-a petrecut ceva ce a imprimat această valoare capodoperei pe care o reprezint.

Leadership: Eşti destul de permisiv în a-ţi împărtăşi cunoştinţele despre creaţie, încât să recunoşti că în raporturile tale cu Omul Nou pe care îl construieşti se impune o simultaneitate a oricărui prezent înscris în alt univers?

Aşa e când eşti artist, trebuie să fii şi pictor şi scriitor, dăruindu-ţi bucuria de a găsi o corespondenţă alchimică printre culorile metamorfice ale frunzelor de toamnă. Dar trebuie să fii şi martor, personaj şi povestitor. Iar dacă stiloul meu o ia înaintea pensulei, prin aceasta înţelegând că ale mele cuvinte au o pondere mai mare decât culorile asupra impresiei finale a cititorului, atunci trebuie să devin cititor al unui scriitor de calitate, aşa cum este Andersen care povestea despre un palat de cristal în a cărui cămăruţă secretă se afla cea mai bogată carte a pământului: Cartea Adevărului.

Înţeleptul din acest palat se pricepea, pe deasupra, să strângă lumina stelelor şi razele soarelui, strălucirea forţelor tainice şi flacăra spiritului. Cu ajutorul acestor lumini amplificate, îndreptate asupra filelor cărţii, izbutea să citească tot mai multe din cele scrise în carte, dar la acel capitol care purta titlul "Viaţa după moarte", nu mai putea desluşi niciun punctuleţ. Această constatare îl neliniştea: să nu fie el în stare să găsească pe lumea asta o lumină care să înlesnească ochiului să citească ce scria acolo, în Cartea Adevărului?

Surprindem aici o incursiune într-un univers al devenirii pure, prin sugestia pe care o propune destinul personajului care se reprezintă în câmpul întâlnirii fericite dintre un contact vizual şi postura de implicare într-un destin al convergenței spre “Cele Sfinte”, cauzat de un tonus crescut al convergentei spre dezvoltarea raţionamentului. Tot aici, mai trebuie luată în

calcul simbioza mesajului expresiv cu forma unei noi ontologii a identității în care sinele cititorului se identifică cu sufletul scriitorului.

De exemplu, dacă stiloul îşi purifică menirea prin dezvoltarea unui scris cursiv, îngrijit şi ordonat, iar pensula îşi purifică calitatea de întindere a culorilor (vii şi delicate) prin accentuarea contrastului cu diverse decoruri, amândouă fiind reduse la forme cât mai simple de utilizare, atunci "Prima Materie" a dinamicii universale va fi manifestarea sufletului viu ieşit din mâinile Creatorului.

La prima vedere, stiloul poate să imprime puteri extraordinare imaginii pe care pensula o colorează sub acţiunea luminii. Iar două pensule, cu diferite dimensiuni, sporesc efectul decorativ al unei imagini de poveste, pe lângă cromatică, formă şi expresivitatea mesajului liric, dar totodată ele două îşi pot avea punctul de intersecţie într-un stilou care asigură un scris cursiv, fără întreruperi de cerneală.

Leadership: Poţi să faci o incursiune în imaginea unei opere improvizată dintr-o călătorie a spiritului expansiv care rescrie destinul unei structuri epice, încât să te poziţionezi în cu totul altă postură?

Stiloul şi pensula. Înţelegând natura, virtutea şi puterea acestora de a se autodetermina, fără să pierd din conexiunea lor acel "IN-VITRO" polivalent, am ajuns să cunosc amănunţit modul de funcţionare a lucrărilor naturale şi modul de percepţie a lucrurilor celeste, dar mai ales modul de semnificare corespunzător lucrurilor create şi recreate. Iar dacă scriu despre necunoscutele simbolice ale Creaţiei Divine, lucruri fine peste care trecem repede cu vederea, o fac în acelaşi mod în care artistul se integrează, cu sufletul şi simţirea divină, în subiectul principal al picturii sale: mişcarea accelerată a unei dorinţe continue de a fi mai aproape de opera alchimiştilor.

Nu m-am imaginat niciodată în postura de producător de forme, exprimări şi limbaje simbolice, până ce n-am dat imaginii mele, ondulată de amplasarea ei spaţială într-o mobilitate stilistică, semnificaţia de *"pământ, din pământ"* sau de *"înviere în alt trup".*

Adevărul este nimeni nu ştie cât de greu este să fii o pensulă care pictează în cuvinte mângâietoare, despre simţăminte, stări şi emoţii, viaţa unui artist de mare talent care ştie să dea sens unei lumi de dincolo de marginile realităţii, de dincolo de aparenţe.

În acest caz, greutatea construcţiei artistice nu înclină, ca într-o balanţă, mai mult asupra pensulei care îşi încetineşte sau grăbeşte ritmul de potrivire a culorilor pe paletă sau pe pânză, ci asupra stiloului care trebuie să pună cuvintele într-o anumită ordine, încercând să le construiască într-o istorioară improvizată, aşa încât ochii celor care citesc aceste rânduri să surprindă numai ceea ce mintea lor este pregătită să înţeleagă.

Tot timpul voi încerca să interpretez unele din experienţele şi concluziile mele din punctul de vedere al unui alchimist care amestecă continuu în creuzetele sale din laborator, ştiinţa cu ocultismul, arta beletristicii cu arta plastică. Şi asta pentru că un artist de talia mea, care în mişcarea pensulei face posibilă expresia unei vieţi oglindită în alte vieţi, îşi cere neînduplecat să îndeplinească cu mare ascultare menirea stiloului: de a cauza o modificare acceptabilă a compoziţiei sufleteşti cu care sunt alcătuite operele divine, acele opere renăscătoare de comori fermecate aflate sub protecţia nepământeanului.

Atributul nelipsit al unei arte abstracte este interfaţa unei versiuni a creaţiei plăsmuită din imaginea a două realităţi: o realitate care se extinde considerabil spre spiritul unei lumi purtate doar în suflet, şi o realitate care se schimbă prin incursiunea în destinul unor vieţi anterioare.

Stimulii psihologici şi bilanţul existenţei

On Ianuarie 13, 2010

Creația autentică izvorăște dintr-o pasiune totalizatoare, care transcende limitele unei singure sfere și se revarsă în întreaga existență.

Lucian Blaga remarca faptul că *"Don Juan nu are o mie de pasiuni mărunte, ci o singură pasiune virtuală".* Şi, parcă într-un dialog cu această idee, notează Eisenstein: "De ce să admitem donjuanismul numai în dragoste? Desigur că ele există mult mai mult şi în toate domeniile? Şi în primul rând tocmai în acelea unde lucrurile sunt legate de astfel de probleme ca succesul, aprecierea, victoriile, tot atât de clar ca în domeniul arenelor de dragoste.

Meditaţiile din această perioadă îl fac pe regizorul Serghei Eisenstein să recunoască stimulii psihologici, emoţionali ai dezvoltării sale, calea exactă a drumului pe care l-a urmat. Eisenstein încearcă, într-o chinuitoare cazna să se înţeleagă, să-şi facă bilanţul existenţei. Viaţa care i-a scăpat printre degete, prin care a umblat ca Peer Gynt prin vâltoarea frunzelor uscate - gândurile sale neîmplinite. Şi, fără doar şi poate, bilanţul, care cuprinde multe şi esenţiale victorii, îi redeschide durerile numeroaselor tragedii pe care le-a trăit şi le trăieşte şi acum chiar, prin interdicţia lui "Ivan". Şi de această dată el încearcă să învingă moartea prin ironie.

Leadership: Cum afectează reacțiile complexe de la nivelul creierului tău percepția "instanţelor" din creaţia ta, într-o expunere profundă a propriilor trăiri?

Instanțele unei creații pot fi date de personajele, de temele sau de simbolurile pe care regizorul le introduce în narațiune. Acestea au rolul de a asigura un flux continuu de stimuli la nivelul percepției spectatorilor, menținându-le atenția și emoția pe parcursul întregii experiențe cinematografice.

Din acest motiv, fiziologia emoțiilor implică o serie de reacții complexe în ce priveşte personajele dintr-un film. Ele reflectă modul în care regizorul Eisenstein remarca pasiunea lui Don Juan, nu ca o mie de pasiuni mărunte, ci ca o singură pasiune virtuală. Practic, emoțiile sunt generate de interacțiuni chimice și electrice la nivelul creierului, asemenea stimulilor psihologici și emoționali care l-au influențat pe regizorul Eisenstein în dezvoltarea sa. Reacțiile emoționale pot avea un impact semnificativ asupra sănătății generale, influențând nu doar succesul și aprecierea într-un anumit domeniu, dar și victoriile și problemele cu care se confruntă.

La fel cum stresul prelungit poate duce la probleme de sănătate precum hipertensiunea, Eisenstein reflectează asupra vieții sale, făcându-și bilanțul existenței, asemenea lui Peer Gynt. Înțelegerea modului în care emoțiile și gândurile neîmplinite afectează corpul poate ajută la dezvoltarea unor strategii mai eficiente de gestionare a stresului și îmbunătățirea sănătății mentale și fizice. Conştient de acest lucru, regizorul Eisenstein încearcă să-și vindece rănile sufletești cauzate de tragedii și interdicții, folosind ironia pentru a înfrunta moartea simbolică a creațiilor sale, precum în cazul filmului 'Ivan'."

Impulsul care animă energia creatorului provine din dorința profundă de a transforma visurile și emoțiile în realitate tangibilă, generând astfel opere de artă care transcend timpul și spațiul.

Stimulii psihologici și bilanțul existenței sunt legați printr-o singură idee: căutarea sensului în fiecare experiență trăită. Din acest motiv, arta devine un instrument esențial în explorarea

și înțelegerea adâncimilor existenței umane, oferindu-ne perspective și revelând sensuri ascunse în momentele noastre cele mai intime și semnificative.

Source: https://neculaifantanaru.com/stimulii-psihologici-si-bilantul-existentei.html

Stingerea luminii înseamnă cufundarea în întuneric

On Decembrie 17, 2012

Sensibilitatea excesivă poate amplifica semnificațiile obișnuite ale incidentelor de zi cu zi, conferindu-le o greutate emoțională suplimentară.

Ce tragedie cumplită a trebuit să trăiască acest om - împiedicat atât de des şi cu atâta cruzime să creeze - când trăia chiar evenimentele curente ale vieţii cotidiene la o neobişnuită intensitate, dând celui mai mic accident obişnuit, casnic, sensuri dramatice generalizatoare:

„Lumina se stinge pentru a se economisi energia electrică. Pentru mine nu este doar atât. Stingerea luminii înseamnă cufundarea în întuneric. Un telefon scos din priză înseamnă o rupere de lume. Întârzierea banilor (atât de des !) înseamnă spectrul mizeriei."

Şi totul în mare (cu majuscule). Şi totul resimţit foarte acut. Orice fleac tinde să se transforme aproape instantaneu în generalizare. S-a rupt un nasture - deodată te simţi zdrenţăros. Îţi scapă un nume - ţi se pare că a început procesul de descompunere conştiinţei şi pierderea memoriei, etc.

Privite dinafară toate acestea par poate foarte amuzante. A trăi însă cu ele este cât se poate de chinuitor, mai ales pentru un regizor precum Serghei Eisenstein. Prin ce a trebuit să treacă omul acesta supus atâtor lovituri – şi nu unor „fleacuri", atâtor autentice tragedii?

Leadership: Ceea ce trăieşti în momente de mare greutate emoţională poate să indice felul cum perspectivele subiective influențează percepția realității?

Adaptarea unui regizor la mediul său poate fi esențială pentru supraviețuirea acestuia în lumea dramatică și generalizatoare a filmului. Răspunsurile la evenimentele cotidiene pot varia; unii pot migra spre zone mai prielnice pentru creaţie, în timp ce alții pot dezvolta strategii noi pentru a face față cruzimii și intensității condițiilor schimbătoare. Înțelegerea acestor procese este crucială pentru a gestiona mizeria și întunericul psihologic care poate rezulta dintr-o rupere de lume.

Fiecare accident casnic, de la stingerea luminii pentru a economisi energia electrică, la întârzierea banilor, poate declanșa o tragedie interioară, transformând orice fleac într-o generalizare profundă și chinuitoare. Aceasta este viața unui regizor, în care chiar și cea mai mică perturbare poate deveni o descompunere a memoriei și a identității. Suferințele personale pot conduce la generalizări excesive și temeri existențiale. De aceea, echilibrul interior este esențial pentru a păstra o viziune rațională asupra lumii.

În acest context turbulent, evenimentele obișnuite devin încărcate de semnificații profund dramatice. O simplă schimbare în programul de lucru sau o mică perturbare logistică, cum ar fi stingerea luminii pentru a economisi energia electrică, este percepută nu doar ca o inconvenienţă minoră, ci ca o cufundare în întuneric - o metaforă pentru izolare sau pierderea direcției creative. În mod similar, un telefon scos din priză devine simbolul unei ruperi de lume, o izolare de societate și de posibilitățile de a comunica și colabora.

Leadership: Poate sensibilitatea ta artistică să amplifice vulnerabilitatea și conexiunea cu realitatea, revelând astfel creația unei opere capabilă să transcendă imediatul?

Se mai adaugă aici "întârzierea banilor" – o problemă aparent administrativă – ce este resimțită ca spectrul al mizeriei, prevestind probleme mult mai grave, precum insolvabilitatea sau incapacitatea de a continua proiectele artistice. Fiecare accident casnic sau fiecare mic incident este transformat într-o generalizare vastă, fiecare devine un episod dintr-o continuă luptă pentru exprimare și supraviețuire artistică. Aşadar, micile inconveniente cotidiene sunt resimțite ca prevestiri ale unor dezastre mai mari, amplificând sentimentul de nesiguranță și vulnerabilitate.

Prin această lentilă, viața regizorului nu este doar o succesiune de evenimente, ci un câmp de bătălie unde fiecare detaliu minor poate escalada într-o tragedie personală sau profesională. Astfel, este vital să se dezvolte mecanisme de coping și strategii de adaptare nu doar pentru a supraviețui, dar pentru a înflori într-un mediu care, deși adesea chinuitor, poate fi și profund inspirațional. Aceasta este realitatea unui regizor precum Serghei Eisenstein, pentru care realitățile vieții s-au transformat în artă, chiar și în cele mai provocatoare momente. Sensibilitatea artistică sporește vulnerabilitatea la trăiri copleșitoare ale realității.

Leadershipul poate fi o raritate în arta de a accesa și interpreta experiențele interioare profunde, cu o convingere personală: "Perspectivele interioare pot amplifica semnificațiile unor experiențe aparent banale, în timp ce stările emoționale intense pot deforma percepția evenimentelor obiective."

Stingerea luminii înseamnă cufundarea în întuneric și izolarea de lumea exterioară, un moment care poate declanșa temeri și anxietăți profunde pentru o persoană hipersensibilă cum este un artist. Cum reușești tu să transformi realitățile vieții în artă, chiar și în cele mai provocatoare momente, atunci când sensibilitatea artistică sporește vulnerabilitatea la trăiri copleșitoare ale realității?

Consideri că o cale de a depăși aceste provocări este de a-ți asuma o viziune unitară și o spontaneitate a simțirii, care să te ghideze în exprimarea sinelui prin limbajul artistic expresionist?

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Ştiţi să vă apropiaţi de oameni?

On Februarie 01, 2009

Oxigenează-ţi potenţialul de lider, profitând de coincidenţa perfectă dintre conjuncturile în care te afli şi virtuţile pe care le ai de preţuit.

Înainte de a porni la război, un mare general s-a adresat oştenilor săi: " *Vom lupta până la moarte.* " Dar chiar înainte să înceapă bătălia, generalul şi-a dat seama că armata lui este inferior numerică celeilalte şi, deci, că şansele de a câştiga lupta în câmp deschis sunt minime. Atunci generalul s-a adresat din nou oştenilor săi: " *Azi, ne vom retrage* ".

Trăieşte azi, luptă mâine. Un lider trebuie să aibă o viziune clară astfel încât să poată prevedea riscurile cu mult înainte de a se angaja într-o acţiune. El trebuie să îi dirijeze pe oameni într-o direcţie favorabilă lor, să evite orice situaţie de risc şi să stabilească măsuri preventive pentru a împiedica apariţia problemelor. Numai dacă există realmente şanse de câştig, liderul va face un pas înainte în direcţia dorită.

Obişnuinţa de a se concentra numai asupra rezultatelor imediate, îi determină însă pe unii lideri să acţioneze rapid, fără să facă nicio evaluare a riscurilor care pot apărea ulterior, riscuri care pot pune în pericol uneori chiar şi viaţa oamenilor. Astfel de lideri îşi urmăresc doar propriile scopuri egoiste fără să ţină cont de nevoile celorlalţi, de părerile lor, de dorinţele lor şi chiar de soarta lor. Pentru ei nu contează nimic altceva decât propriul lor interes, propria lor persoana, şi cam atât.

Leadership: Îţi ridici virtuţile la nivelul de "permanenţă", practicând tot timpul o gândire care se preţuieşte şi se judecă pe sine?

Virtuţile de care avem nevoie pentru a elimina din noi defectele dăunătoare, care contribuie la remedierea statusului de lider, făcând faţă rezonabil acelor exigenţe de proiectare a unui nou traseu de urmat în funcţie de tipul evenimentelor aflate în desfăşurare, conduc la transformări personale prin intermediul impactului care le însoţeşte. Aceste virtuţi sunt: prudenţa, demnitatea, previziunea, chibzuinţa în luarea deciziilor şi asumarea responsabilităţii.

Acest impact poate fi conştientizat ca o senzaţie de presiune, greutate, apăsare, tensiune, un fel de amorţeală a autorităţii tale de a conduce în relaţia cu înalta sarcină de a te întări pe plan psihologic şi moral, şi de a te antrena pentru neprevăzut, dar la un alt nivel.

Leadershipul intervine în procesul schimbării de sine atunci când trebuie să răspândeşti şi să încurajezi implementarea altor virtuţi, precum eroismul, prudenţa, valoarea şi preţiozitatea, exercitând mai mult decât ocazional o gândire adaptabilă, lucidă, capabilă să construiască de fiecare dată modalitatea de acţiune corespunzătoare situaţiei existente, prin care să nu fii nevoit să dai socoteală la tot ceea ce ai făcut în calitate de lider.

Permanenţa constă în tendinţa liderului de a stabili neîncetat raporturi între apariția evenimentelor majore și gradul de control al riscurilor determinate de direcţia lor. Un lider trebuie să-şi definească poziţia în mijlocul evenimentelor măsurându-şi prezenţa de spirit în funcţie de timpul pe care îl are la dispoziţie pentru a accepta compromisul dintre adaptatbilitate şi oportunism.

Astăzi nu ne mai spune nimic ce este "gândirea care se preţuieşte şi se judecă pe sine",

reprezentând în primul rând propria valoare nealterată de experimentul falimentului moral care admite posibilitatea existenţei mai multor proceduri, coordonate la rândul lor de capacităţile primordiale - de supravieţuire, şi cele secundare - de reflecţie asupra noastră și de reglare a echilibrelor noastre lăuntrice.

Aceste capacităţi sunt, pentru a spune astfel, un fond personal de valoare, având pentru noi o semnificaţie aparte, transferabilă în planul manifestării. De aceea capacitatea de a rămâne lucid şi concentrat pe acea traiectorie de autoapreciere, sunt atuurile celor mai puternici.

Leadership: Unicitatea ta se dezvoltă prin asumarea şi extinderea experienţei de utilizare a imaginii tale de fundal în desfăşurarea unei operaţiuni de tipul "renunţare temporară"?

Aşa cum herpesul apare pe fondul unei imunităţi scăzute, tot aşa scăderea calităţii leadershipului tău se datorează unei slabe „oxigenări" a întregului tău potenţial care se individualizează de restul lumii prin virtuţile pe care le adopţi la limita propriilor compromisuri cu factorul numit "Risc".

Tu îţi oxigenezi foarte bine potenţialul de lider respectând valorile care te fac excepţional şi care, totodată, sunt bine întipărite în ceilalţi oameni?

Poţi să-ţi exprimi viziunea în aşa fel încât să-i faci pe oameni să acţioneze în spiritul ei? Cum interacţionezi cu oamenii? Ce preţ are progresul tău? Oamenii sunt oare dispuşi să plătească acest preţ? Îţi controlezi aşteptările crescute? Leadershipul tău constituie o oportunitate cu risc scăzut, dar cu posibilităţi mari de câştig pentru oameni? Deciziile tale răspund aşteptărilor oamenilor, sau sunt împotriva naturii umane?

Imaginea de fundal este ceea ce rămâne de văzut la tine după ce ţi-ai dovedit măiestria în gestionarea unei situaţii în care te-ai simţit blocat.

Renunţarea temporară poate fi un efect al conjuncturilor de greşită interpretare a situaţiei care anulează momentului prielnic de a acţiona. Sau poate fi o formă amiabilă de stingere a legăturii dintre eşec şi recunoaşterea neputinţei de a aborda evenimentele.

A-i conduce pe oameni spre eşec nu este un act de eroism, este o lipsă de responsabilitate. Un lider bun îşi construieşte mai multe strategii înainte de a lua o decizie importantă, mai ales atunci când este pusă în joc cariera sau viaţa subordonaţilor săi. De foarte multe ori chiar se consultă cu subalternii săi privind modul în care este mai bine să acţioneze.

Oamenii tind întotdeauna să-i răsplătească pe aceia care îi îndrumă într-o direcţie care se potriveşte cel mai bine cu dorinţele lor. Este o mare diferenţa între a urma pe cineva de bunăvoie, fără nici o obligaţie, şi a-l urma pentru că n-ai încotro. Hotărârea fermă şi dorinţa adevărată de a lucra pentru binele comun este ceea ce îi caracterizează pe liderii talentaţi. Ei nu se implică într-o anumită acţiune fără să fie siguri că nu există riscuri majore şi că toată lumea iese în câştig.

În viaţa profesională oamenii reprezintă totul. Prin urmare, este deosebit de important să fii responsabil şi corect faţă de toţi aceia pe care îi ai în subordine şi să dai dovadă de mai multă flexibilitate în relaţiile cu ei. Doar aşa vei putea să le câştigi admiraţia, susţinerea, încrederea şi respectul, acel respect clădit pe devotament şi susţinere.

Felul cum te implici în derularea evenimentelor determină felul cum răspunzi la acuzaţiile de vină ce ţi se aduc în cazul unei depăşiri a limitelor care îţi pun la încercare caracterul.

Ştii să te apropii de oameni atunci când eşti pe cale să renunţi la misiunea ta?

Renunţarea temporară este o manifestare a raţionalităţii bazată pe o abordare empirică ce depăşeşte restricţiile impuse de realitatea văzută prin complexitatea şi profunzimea unor cauze determinate de percepţia succesiunii faptelor şi evenimentelor. Ea are ca punct de plecare de apartenenţa la un cadru mai restrâns de garantare a reciprocităţii dintre conştientizarea de sine şi conştientizarea vulnerabilităţilor altora în faţa unor evenimente neprevăzute.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiti-sa-va-apropiati-de-oameni.html

Stop For A Minute (II)

On Mai 14, 2018

Sporeşte profunzimea artei tale, imaginându-ţi realitatea ca o mare concesie făcută autorităţii divine.

O neîncetată căutare de răspunsuri la numeroasele întrebări ce țin de contextul "cvasi figurativ" se eternizează în oglinda unei lucrări de excepţie, *what is left to you* , despre o mărturisire în cel mai profund realism transfigurat prin muzică în arta picturală, a cărei reflexie plină de toate misterele unui timp care-şi sfidează legile, ferecată într-o densitate materială, este cunoaşterea alchimică, cea mai pretenţioasă.

Încă o dată eşti tentat să-ţi asumi o istorie a prezenţei lui Dumnezeu în lumea unei pânze întinse pe şevalet care îşi aşteaptă cu nerăbdare infuzia de culori.

Argumentele convingătoare prin asociere cu estetica limbajului încărcat de subiectivitate, oglinzi în care universul se priveşte pe sine de la înălţimea sunetelor vindecătoare: cel al rezonanţei, al ritmului, al melodiei, al armoniei, al tonalităţii, al timbrului, luate ca energie de acţionare a trăirilor cele mai intense, sunt în sfârşit cuprinse în ordinea de explorare optică şi mental-asociativă a operei de artă.

Culoarea verde este folosită pentru a ajusta percepţia vizuală a întregului spaţiu de vizibilitate al intenţionalităţii conştiinţei. Even you can try !

Leadershipul autentic implică o înțelegere profundă a naturii efemere a vieții, orientându-se către esență, nu doar aparențe, și pregătind viziunea pentru un destin mai vast decât limitele imediate.

Urmează amploarea elementelor alchimice: materia, spaţiul şi timpul, absorbite de o posibilă reprezentare a Ochiului lui Dumnezeu. Conjuncţia a două stele nemăsurate, *that secret down* , cum ar numi un artist plin de subtilitate tot procedeul de obţinere a nuanţelor de culoare necesare pentru procesarea unei fotografii memorabile, stă mărturie cuvintelor lui Victor Hugo despre transfigurarea înstelată a unui extaz în agonie, respirația cerească a aerului din rai:

"Inimi adânci, spirite înţelepte, luaţi viaţa aşa cum a făcut-o Dumnezeu. E o încercare îndelungată, o pregătire neînţeleasă pentru un destin necunoscut. Destinul acesta, cel adevărat, începe la om o dată cu prima treaptă înăuntrul mormântului. Atunci se iveşte în faţa ochilor şi începe să se zărească veşnicia. Gândiţi-vă la cuvântul acesta: veşnicie. Dar până atunci iubiţi şi suferiţi, nădăjduiţi şi contemplaţi. Vai de cel care n-a iubit decât trupul, forme, aparenţe. Moartea îi va lua totul. Încercaţi să iubiţi suflete, numai aşa le veţi regăsi."

Leadership: Îţi aminteşti de tine într-un moment al inspiraţiei de dincolo de hotarul între mărginit şi nemărginit, într-o expresie a propriei identificări cu planul divinului?

Cred că există o superioritate distinctă în a aduce în faţa lumii ritmurile, imaginile şi senzualitatea unei trăiri pierdute în memoria trecutului. You better change your heart in time !

Aminteşte-ţi de tine într-un moment al inspiraţiei de dincolo de hotarul între mărginit şi

nemărginit, într-o expresie a propriei identificări cu planul divinului izvorât din arta pictorului ce poate intui şi crea în imaginile sale de şevalet vibraţia trăirilor cele mai intense. Exprimarea lor directă, fără apel la artificii de efect, care devin nemuriri ale spiritualităţii privite ca o confirmare a descoperirii neaşteptate a unei idei colosale, sporeşte misterul unei realităţi care se anunţă purtătoare de semnificaţie în cadrul autenticităţii descrierii vieţii.

Devii adeptul echilibrului tonal, al organizării configuraţiei unei arte izvorâte din nevoia de atenţie din partea aleatorului - în relaţia cu raţionalul unei preferinţe pentru schimbarea lentă a vizualului pur, sensibil şi ataşat stărilor de conştiinţă aferente experienţelor de studiere a lumii exterioare la nivel primar. Înflăcărat de izbânda culorilor asupra psihologiei sentimentelor, te regăseşti în raporturi de gamă subtil armonizate sub semnul unei dominanţe al cărei impact conceptual este condiţionat de funcţia simbolică. I rely on your chance to know !

Când o scriitură se defineşte treptat ca expresie de sine, o interpretare conceptuală stând la baza unui nou curent artistic, atunci forţa magică a întregii tale opere capătă caracterul unei epidemii, "The Tipping Point", ce provoacă schimbări de proporţii în logosul cel veşnic. Divinul este lumea privită de sus, dintr-un punct îndepărtat, dar explorată de jos, din adâncimile expresiei atribuite încercării de a reda o realitate dintr-o logică ce scapă înţelegerii comune. Where are you going to?

Acordurile muzicale care te învăluie de la dimensiunea visului, acompaniind interfaţa unei noi versiuni a trăirii finitului în infinit, e ca un drog care creează dependenţă, un graf care se alungeşte peste teritorii de neguri, un pasaj tăiat dintr-o materie densă, clădind ideea de a defini formal un conţinut obiectual.

Leadership: Efectul inserat în mărturisirile tale este de aşa natură încât să poată identifica intenţia artistului de a portretiza destinul unei vieţi îndelungate realizat prin modulaţii la tonalităţi minore îndepărtate?

Intro-ul electronic completează energia piesei prin referire la o altă faţă a realităţii, dinspre zona artistică a mărturisirii mediate, începerea unei filosofii universale, spre construcțiile ce vizează abstractul și conceptualul existenţial, constelând rezultatul unei reacţii empirice în imagini simbolizatoare.

Peisajul unei clipe suspendate în infinit şi o entitate caracterizată de patru atribute: înălțime, durată, intensitate și timbru. Toate par a fi desprinse din arta pictorului care îşi imaginează altfel realitatea, ca o mare concesie făcută autorităţii divine, împlinind o înaltă tensiune metafizic-idealistă într-o operă de mare profunzime în care liricul freamătă de marile întrebări ale existenţei şi cunoaşterii.

Începi să conştientizezi ceea ce simţi în coordonatele unei intrigi încărcată cu suspans, sub forma unei povestiri care curge lin, reușind în același timp să fii aproape de spiritul unor personaje de legendă, ajungând aproape la o relație intimă cu acestea, constituind parcă simbolul secret al unei afinităţi crescute pentru romantism: You and I Could feel as once !

Esteticii armoniei îi place să rămână mereu deschisă împreună cu dorinţa pictorului de a pune clipă de clipă, prin opera lui, întrebări al căror răspuns e greu de rostit: What did you come to be now?

Profunzimea de care dispune leadershipul vizează arta de a încărca cu potenţial valorificabil expresia unui conţinut subiectiv din hăţişurile reprezentării fidele a celei mai frumoase haine pe care sufletul o îmbrăcă, în culorile percepute de ochiul artistului desăvârşit.

Stop For A Minute şi ascultă sunetul muzicii pulsând în ritmul visărilor tale, simte iubirea pură, impulsul către întregire, freamătul mistic, emoţia estetică, *that sorrow in your life* , cu care artistul înregistrează atingeri de natură cromatică şi vocală, însufleţit de puterea de a reinventa limbajul universului şi, odată cu el, realitatea aspră a lumii.

*** Notă:** Sandra - Stop For A Minute

Stop For A Minute (I)

On Mai 08, 2018

Ştiinţa de a trăi o melodie se întregeşte prin capacitatea omului de a se rupe de real pentru a însufleţi puţin irealul.

O lungă rădăcină sonoră se smulge din trecut şi iese la lumină ca o scânteie dintr-un uriaş foc ceresc, amestecată cu însăşi feluritele însemnări ale artistului despre originea, destinul şi menirea unei realităţi care multiplică imaginile unei lumi văzută doar în alb şi roşu, a ceea ce se vrea a fi o comparaţie între sursa vieţii veşnice şi finitudinea unei opere de artă.

Ea se întinde printre oglinzile memoriei universale ca un ecou al unei capodopere vibrante care uimeşte privitorii şi pune pe gânduri ascultătorii, într-o făgăduială adusă eternităţi aflată permanent dincolo de tot ceea ce este efemer şi pieritor: "What have you come to be, to be now?" Încă te întrebi de ce este importantă experienţa ascultării născută dintr-o motivaţie interioară ce îşi găseşte mijloacele ideale de exprimare?

Himeric, auzi o voce plină de expresivitate într-o aglomeraţie de praf de stele, sclipiri colorate ale unui ritm de simţire tacticos, întâlneşti fără să vrei o privire a unei lumi mult diferite care te atinge până-n străfundul inimii, care parcă vrea să spună: "I'll be protectin you from what you run into". Ea te înmărmureşte prin naturaleţea şi autenticitatea cu care este redată fulgerător o parte dintr-o experienţă privilegiată, despre o mărturisire care te ajută să îţi construieşti propriile adevăruri într-o formă artistică care îşi continuă revărsările de pasiune pură. *You can believe that part of mine !*

Ştiinţa de a trăi o melodie se întregeşte prin capacitatea omului de a se rupe de real pentru a însufleţi puţin irealul. Ştii profund că ai dat peste filonul care permite realizarea ambiţiilor unei lungi gândiri captivante, o invitaţie la o călătorie mentală în infinit, *that secret down* , împletind perfect măiestria şi iscusinţa unei neobosite alternanţe vizionare într-o magnifică limpezime a armoniei dintre conţinut şi formă, sub semnul a ceea ce s-ar putea numi "impulsul către inspiraţie".

Leadership: Consideri că cea mai coerentă abordare a unei teme din mai multe perspective ar fi extinderea semnificaţiei conceptelor de calitate şi valoare identificate în efectele de adâncime ale procesului de "a vedea" separat de "a înţelege"?

Inexplicabil, simţi că pluteşti în jurul unor lumini misterioase care strălucesc a fericire pură, ca o continuă devenire într-o lume eternă, vizavi de actul plăsmuirii unor noi orizonturi de timp. Pe linia acestei arii a imaginarului şi a limbajului poetic, te regăseşti sub forma unei povestiri care curge lin, reușind în același timp să fii aproape de spiritul unor personaje din opera lui Borges, ajungând aproape la o relație intimă cu acestea.

Auditivul se vădeşte a fi încărcat potenţial cu o dublă revărsare semantică - una spre întărirea expresiei unui conţinut emoţional şi alta spre revelarea purităţii expresive a efectelor sonore dominante prin modulaţii intense şi repetate, adaptate la tonalităţi minore îndepărtate. Press Repeat and Open up your eyes again ca să te recunoşti altcineva într-un alt cadru de poveste.

Ferecate într-o anumită densitate materială, variaţiunile născute din prelungirea sunetelor într-un text plin de cuvinte meşteşugite, înşirate sfâşietor şi inspirat în acelaşi timp, sunt gândite în aşa fel încât oricare dintre ele să poată deveni muzica unui film. Fiecare piesă este un univers. Fiecare muzică este o aventură de poveste.

Artistul expune diferenţele dintre a vedea şi a privi, dintre percepţie şi o veritabilă arheologie a imaginii, într-un univers a cărei poveste este legată de cromatica unei fotografii sau de personalizarea unui clip video, aplicând filtrele uniforme şi graduale. El vede imaginea finală a unei construcţii separat de a înţelege rolul şi utilizarea ei în favoarea temei alese.

Mai întâi compui melodia (având în minte o imagine), apoi îi scrii versurile.

Când Michelangelo a achiziţionat un bloc de marmură albă de Carrara, abandonată după eșecul altor sculptori, el a vizualizat modelul unui bărbat ideal separat de a-i atribui tema biblică a victoriei lui David.

"A vedea" înseamnă a crede în virtutea unei înfăptuiri fabuloase, în timp ce "a înţelege" înseamnă a descifra sau a dezvălui ce se ascunde dincolo de o impresie generală.

Leadership: Poţi să dezvălui importanţa şi originalitatea unei imagini care se deplasează liber în jurul unei acţiuni "îngheţate" în timp, prin prisma imaginarului care însufleţeşte o curiozitate amplă despre viaţă?

Iar dacă toate sunetele şi frecvenţele sunt strâns legate în univers, atunci literele transpuse în cuvinte formează o galaxie, o formă de organizare a materiei aflate în mişcare în spaţiu şi timp, în condiţiile în care totul este straniu. Orice melodie redă imaginar sau real o anumită scenă de viaţă, cauza unei viitoare nostalgii sau a unei viitoare bântuiri, un alt decor al minţii care îşi caută înţelesurile de pe culmea refuzului de a vedea adevărul dat de Dumnezeu. *Try not to lose your own !*

Se spune că celebrul inginer american, Washington Roebling, a suferit un accident imediat după începerea podului Brooklyn. Toată lumea credea că renunțase la opera sa. Rămas invalid, nu i-a mai rămas decât să urmărească cu telescopul progresele făcute la construcţia podului, de la ultimul etaj al clădirii în care locuia.

Scriitorul Paul Auster spunea despre Roebling: *"Lucrul cel mai remarcabil era că întregul pod se afla literalmente în capul său: fiecare bucăţică fusese memorată până la cele mai micuţe piese de oţel şi de piatră. Şi chiar dacă el n-a pus niciodată piciorul pe pod, acesta se afla deja înăuntrul său, ca şi cum, după atâţia ani, structura aceea crescuse cumva în interiorul trupului său."*

Fiecare inginer se loveşte de o barieră care îi susţine puternic viziunea înainte de a construi un pod. La fel, fiecare artist se loveşte de o îndoială. Ce preferi să ştii că eşti: un creator de materie sau un model explicativ al naturii ei?

Leadershipul este dat de creatorul care crede în virtutea unei înfăptuiri fabuloase, în timp ce dezvăluie ce se ascunde dincolo de o impresie generală.

Stop For A Minute este un efort pregnant de a reflecta la compoziţia unei teme care dă valoare unei imagini pe care mulţi nu o băga în seamă, sau o privesc fără să se întrebe ce anume exprimă ea.

*** Notă:** Sandra - Stop For A Minute

Source: https://neculaifantanaru.com/stop-for-a-minute.html

Străfulgerarea unei minți înclinate spre nemărginit

On Ianuarie 14, 2015

Repartizează-ţi cunoaşterea sub formă de putere, stabilind o nouă direcţie de abordare a omului şi a lumii în relaţie cu ştiinţa.

Înaintam către o ţintă invizibilă, încadrată în tipicul relaţiei de determinism între încălcarea regulilor admise de conştiinţă şi excesul de raţiune care îmi încredinţa propriile ei forţe. Fără să fiu prea sigur de ceea ce puteam să descopăr. Oricât de straniu ar suna, consecinţele intrării mele într-un *loop* de tip ciclu din care nu mai puteam să ies, mă individualizau ca o axiomă matematică rigidă. Raţiunea îmi servea mai mult la măsurarea inducţiilor de transă, acea stare de conştientizare pasivă îndreptată spre interior, asociată cu o implicare puternică în evenimente imaginate.

Filozoful german Friedrich Wilhelm Schelling, care promitea o nouă direcţie de abordare a omului şi a lumii în relaţie cu ştiinţa în plină dezvoltare, spunea: *„Omul prometeic nu recunoaşte concretul real aşa cum a fost zidit el de Dumnezeu, ci caută să dea formă realităţii după chipul şi asemănarea sa, ca să trăiască astfel ca un suveran şi obstinat într-o lume de ideal şi vis, adică într-o lume artificială."*

Nu-i de mirare că mi-am stimulat noi curiozităţi înainte de a înţelege mai multe în privinţa ştiinţei care se ocupă cu studiul viselor şi a realităţii, percepută ca o experienţă simultană şi amintind de "Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor", când tânăra de 19 ani ajunge într-o altă lume iar acolo porneşte într-o călătorie extraordinară pentru a-şi clarifica viitorul.

Singura formă de putere care îmi caracteriza demersul de aflare a unei noi raţiuni de existenţă era viziunea de a crea o versiune nouă a secolului 21 prin rememorarea unei lumi care transcende creaţia concretă a realităţii.

O ţintă invizibilă este asemănătoare pătrunderii într-un vis care nu se realizează, dar care continuă să te intrige prin balansul incredibil dintre fabulaţia radioasă şi adevărul cutremurător care l-ar putea ascunde.

Nemărginitul cuprins de mărginit care îmi putea furniza o idee despre ce aş fi putut să înţeleg şi nu am înţeles despre această lume, era definit de curiozitatea cu care voiam să ghicesc felul cum se va sfârşi motivul lui Alice de a intra și de a inspecta Țara Minunilor, şi bucuria ei de a privi în ea însăşi cu o profunzime cum nu s-a mai văzut.

Ştiam prea bine că pe conturul elementelor care trasează această lume artificială era determinat un anumit sens de parcurs. Transpunându-mă mental în spaţiul unei idealităţi râvnite, care se explica exclusiv subiectiv, până în întunecimile nemăsurate ale timpului, urmăream preponderent să prind acea linie a întrebărilor fără răspuns care puteau conferi credibilitate acestei lumi aparte.

Ca şi când aş fi permis spiritului meu curios să exploreze totul în exterior, spre sferele superioare ale unui multiunivers modelat printr-o undă universală de tip expansiune-contracţie, cu acea ingeniozitate a Creatorului Suprem care reuşeşte să dea viaţă relaţiilor dintre elemente. Să produc cu puterea minţii străfulgerarea unei iluminări petrecute în îndelungata experienţă a rătăcirii asumate într-un spaţiu golit de orice altă prezenţă perceptibilă. Asta da provocare.

Fără să-mi dai seama, eu însumi devenisem extensia unei minţi tulburate care plăsmuia noi ficţiuni la adăpostul spaţiului oniric. Un plan de existenţă paralelă, a cărui dimensiune metafizică era însă decisivă pentru stabilirea teoriilor ştiinţifice.

Leadership: Poţi să asiguri condiţiile de eliminare a restricţiilor referenţiale ale lumii printr-o extindere a modului de a face ştiinţă, luând în calcul revelaţia unei noi identităţi: cine sunt cu adevărat?

Dacă vrei să îţi înalţi ştiinţa la un nivel superior şi să percepi realitatea care se ascunde în spatele lumii zi de zi, sau cea aflată dincolo de experienţa directă, atunci repartizează-ţi cunoaşterea sub formă de putere. Puterea de a crea noi revelaţii, puterea de a scoate la suprafaţă adevăruri la care nu ajungi pe calea directă a raţiunii practice pure, ci prin explorarea unei lumi artificiale, a unei realităţi de dincolo de vizibil, dincolo de limitările şi condiţionările impuse de propria ta minte asupra experienţei.

Va veni o vreme când necunoscutul va deveni cunoscut, iar cunoscutul va deveni atât de banal încât nici nu va trezi interesul. Tu trebuie să fii omul viitorului capabil să reglementeze puţinele excepţii de la această regulă, reconsiderând un anumit sens de parcurs. A face ştiinţă înseamnă să faci anumite constatări, înseamnă să ai o viziune mai largă, înseamnă să produci o descoperire, să realizezi o creaţie, şi să duci toate acestea la nivel de "capacitate de a vedea lumea aşa cum o vede Dumnezeu", printr-o multitudine de lumi care mai de care atrăgătoare şi misterioase.

Restricţiile referenţiale ale lumii sunt date de interpretările pe care le dai realităţii, de exemplu faptul că tot ceea ce te atrage la un moment dat sfârşeşte prin a te dezgusta subit, sau faptul că tot ceea ce îţi înfrumuseţează viaţa poate să te dezorienteze de la înţelegerea ei, sau faptul că orice descoperire te introduce în teritoriul necunoscutului.

Leadershipul se caracterizează prin reprezentarea veridică a realităţii, în virtutea unui algoritm de reacţie la întâmplările şi descoperirile vieţii, fiind determinat de înţelegere, de interpretare şi aplicare a unei judecăţi, a unei teorii care se bazează pe anticipaţie şi previziune. Ci se va sprijini în primul rând pe reconfigurare, redefinire şi adaptare a lumii la alte realităţi.

Revelaţia unei noi identităţi: "cine sunt cu adevărat?" se produce atunci când descoperirea pe care o faci în legătură cu lumea se înfăţişează potrivit manierei tale de a controla şi a interveni asupra realităţii pe care nu-ţi vine s-o părăseşti niciodată.

Este vorba de realitatea unei existenţe necondiţionată de clişeele scorţoase şi prăfuite care îţi determină artificial viaţa.

Străfulgerarea unei minți înclinate spre nemărginit evidenţiază acea schimbare radicală în felul de a gândi şi de a percepe lumea, în contextul dinamicii progresului, care poate să-ţi aducă acel plus de valoare de care ai nevoie pentru a atinge stadiul de regizor şi scenarist în acest veac al mixturilor de realităţi.

Ori de câte ori intenţionezi să te raportezi la schimbare, ori de câte ori încerci să te transpui mental în spaţiul unei idealităţi râvnite, aminteşte-ţi ce spunea scriitoarea Mădălina Virginia Antonescu: *„În acest veac al fragmentelor de viaţă şi de aparenţă, realitatea se îmbină cu non-realitatea, până la confuzie, iar oamenii îşi creează propriile lor spaţii virtuale, unde domnesc după regulile lor proprii.”*

Străluceşte fără să te stingi

On Decembrie 22, 2011

Ajută-i pe oameni să-şi intensifice puterea emoţională, prin descoperirea adevărului din ei înşişi.

Ieri am revăzut unul din filmele mele preferate, " *Tears of the Sun (2003)* ". Locotenentul Waters împreună cu echipa lui de comando o escortau pe doctoriţa Kendricks şi pe cei aproximativ 35 de refugiaţi spre punctul Alpha, la graniţa cu Camerunul. Trupele de elită ale generalului Mustafa Yakubu erau pe urmele lor. La un moment, doctoriţa se aşează lângă el. Îl priveşte cu o anume mirare, dar şi cu admiraţie. Îi spune cu acea căldură a inimii pe care n-o găseşti niciodată când o cauţi:

- Ai făcut un lucru bun că ai ignorat ordinele superiorilor tăi şi te-ai întors să-i salvezi pe aceşti sărmani.

Locotenentul o privi păstrând o tăcere misterioasă. Dar această tăcere neaşteptată, neînchipuită, îi dădea impresia că mai erau multe de spus, dar că o anumită discreţie îl împiedica să vorbească. Totuşi îşi luă inima în dinţi:

- Nu ştiu cât de bun am fost. A trecut atâta vreme de când n-am mai făcut… un lucru bun, un lucru corect.

Locotenentul spuse aceste cuvinte de parcă ceva îi stârnise vechi remuşcări. Pentru prima oară îl înţelesese cu adevărat pe omul din el – o fiinţă plină de dragoste pentru toată lumea, iar această dragoste plină de spirit, plină de grijă, plină de înţelepciune, care nu-şi găsise niciodată locul în inima nimănui, care sfidase soarta aproape cu nonşalanţă, această dragoste a cărei rădăcini are puteri de transformare, această dragoste care îi face buni chiar şi pe ticăloşi - în sfârşit s-a trezit din hibernare. Pentru prima oară locotenentul îşi simţi cu adevărat sufletul împăcat.

Leadership: Eşti în stare să recreezi o temelie emoţională din analiza impactului unei forme de răspuns la condiţiile perceptive pe care le implică un nou tip de conştiinţă?

Sculptorii aleg rocile cele mai potrivite pentru operele lor viitoare, roci care sunt departe de a fi perfecte, ci au defecte vizibile şi defecte ascunse. Măiestria sculptorului va reuşi să anihileze numai defectele vizibile, dar nu şi pe cele ascunse.

Când un lider vrea să câştige încrederea oamenilor, el trebuie să sesizeze în primul rând defectele lor ascunse şi să le anihileze. Iar pentru ca iniţiativa lui să fie un succes, el trebuie să aleagă acele resurse emoţionale care şi-au pus amprenta pe caracterul lor şi să surprindă exact momentul potrivit de a le face accesibile.

O faptă mare l-a ajutat pe locotenentul Waters să se înţeleagă mai bine pe el însuşi. El a înţeles că cea mai importantă calitate de care făcuse tot timpul abstracţie era compasiunea, şi că totul stătea în puterea lui de a se schimba. Însă numai doctoriţa Kendricks a reuşit cumva să-i scoată la lumina acea bunătate care îi umplea şi inima ei.

Conştiinţa lui se reînnoise prin explorarea frontală a unei fapte care nu a fost incriminată sub nici o formă, chiar dacă atrăgea suspendarea lui din funcţia de lider. Devenise o conştiinţă

eliberată de tendinţele anterioare de violenţă, o conştiinţă ferită de tendinţele de aliniere necondiţionată a lumii la principiile războiului, deci una ce se manifestă prin împărtășirea compasiunii, care nu înseamnă ignoranţă rece, ci promovare activă a binelui.

Condiţiile perceptive pe care le implică o astfel de conştiinţă se formează prin reflectarea realităţii în esenţa fiinţei tale, ca un fel de intrare într-o oglindă care are îți arată nu cine sti, ci ce ai putea fi într-o conjunctură de criză. Ceea ce înţelegi dintr-un eveniment care nu iese aşa cum ţi-ai dorit, ori te marchează sufleteşte, ori te înseamă pentru fapte glorioase cu preţul unor suferinţe morale umilitoare.

Leadership: Avântul tău spre maximizarea reuşitei întreţine conştiinţa faptului că aparţii unei credinţe cu valoare de "preaviz anterior deciziei finale"?

Tu eşti în stare să recreezi o temelie emoţională pentru cei ce şi-au îngropat sentimentele şi emoţiile? Poţi să găseşti ingredientul principal care se impune încorporat în leadershipul tău astfel încât, făcând uz de influenţa ta, să luminezi conştiinţa oamenilor?

Aşa cum un sculptor creează modele noi şi interesante din nişte bucăţi de piatră, tot astfel un lider care şi-a construit leadershipul pe nişte valori alese bine trebuie să-i modeleze pe oameni după natura lui fundamentală, după latura pozitivă a fiinţei sale. Trebuie să schimbe starea lor sufleteasca învăluindu-i cu acea vibraţie benefică, cu acea putere morală, cu acea energie vindecătoare capabilă să activeze sistemul lor interior de convingeri şi să amplifice motivaţia lor de a se schimba.

Un lider adevărat nu are rolul de a masca şi de a acoperi defectele vizibile ale oamenilor, ci trebuie să fie un " *artist de suflete* " înzestrat cu acea energie care să-i permită să aibă o mare înrâurire asupra lor. Unui astfel de lider i se datorează ideea generală a ordonării interiorului, nu a decorării exteriorului.

O credinţă cu valoare de "preaviz anterior deciziei finale" se dezvăluie sub forma unei atenţionări valabilă în situaţia în care eşti decis să contrezi un pronostic atunci când miza contrei depăşeşte percepţia ta faţă de cele întâmplate. Această atenţionare vine de regulă din partea conştiinţei pentru a putea menţine integritatea Eului faţă de conţinutul plin de "bine" ce izbucneşte cu forţă dintr-un suflet curat.

Să te păzeşti "fără de pată" din partea lumii înseamnă să te încumeți să faci parte dintr-un eveniment plin de consecinţe nedorite care se reinventează prin punerea laolaltă a cunoașterii, percepțiilor și credințelor ce pictează o imagine nouă a propriei tale naturi.

Străluceşte fără să te stingi exprimă metaforic acea forţă umană care produce necontenit energia necesară alimentării emoţiilor şi sentimentelor pozitive din " *sistemul*" emoţional al oamenilor. Ca să-ţi ridici leadershipul la rang de artă trebuie să întreţii această strălucire a oamenilor ţintind mai mult spre caracterul care îi defineşte, cercetând cu o sensibilitate de artist sentimentele lor, stabilind *„compoziţia "* lor de calităţi sufleteşti – precum compasiunea, mărinimia şi conştiinţa curată.

Dacă vrei să schimbi convingerile oamenilor trebuie să recurgi la un modelaj mai delicat, pe mai multe planuri (pe plan emoţional şi mental, nu doar profesional) şi trebuie să oferi o sursă inepuizabilă de stimuli care să se încadreze perfect în sistemul lor emoţional şi cognitiv.

Eşti în stare să-ţi dozezi leadershipul cu acest gen de energie, cu acea fineţe extraordinară de a reda oamenilor adevărata lor natură? Îi ajuţi pe oameni să-şi intensifice puterea emoţională

prin descoperirea adevărului din ei înşişi?

Concluzie: În leadership resursele umane au un rol deosebit. Oamenii sunt diferiţi în ceea ce priveşte gândirea, concepţiile şi modalităţile de acţiune. Rolul unui lider este de a aduce la acelaşi numitor comun pe toţi aceia care l-au ales. Desigur, acest lucru este uneori foarte greu de realizat dacă nu există acea bunăvoinţă, acea disponibilitate sufletească şi bunătate de ambele părţi.

Dacă un lider va reuşi să îmbine armonios " *modelingul sufletesc* " cu îmbunătăţirea performanţelor, atunci el „va străluci fără să se stingă."

Source: https://neculaifantanaru.com/straluceste-fara-sa-te-stingi.html

Strălucirea nestematei

On Octombrie 12, 2010

Luptă ca să străluceşti – dar fără a cădea în capcana puterii astfel obţinute.

Regele Persiei, Sharaman, avea planuri ambiţioase şi totodată convingerea că Dastan, fiul său adoptiv, era omul cel mai indicat să le ducă la îndeplinire. Dastan, supranumit *"Leul din Persia"* , reuşise printr-un adevărat tur de forţă să pătrundă în oraşul sfânt Alamut şi să deschidă porţile armatei regale ca aceasta să-l ocupe fără prea multe pierderi omeneşti.

În timp ce sărbătoreau victoria, regele Sharaman, care era întruparea celor mai preţuite virtuţi ale timpului acela: gândire clară şi ordonată, inteligenţă, generozitate, viziune, iscusinţă, înţelepciune şi mai presus de toate hotărâre, l-a felicitat pe Dastan pentru izbânda sa. Şi i-a dat o ultimă lecţie:

- Un om bun ar fi făcut ca tine Dastan, ar fi acţionat cu îndrăzneală şi curaj pentru izbândă şi cruţarea de vieţi. Însă un om mare ar fi oprit atacul de la bun început. Un om mare ar fi oprit ceea ce ştia că e greşit... indiferent a cui ar fi fost porunca. Tu puteai fi mai mult decât bun Dastan, puteai să fii mare...

Leadership: Modul de acţiune pe care eşti capabil să-l exerciţi într-un plan mai restrâns decât planul de ansamblu, trebuie privit sub raportul unor reglări de poziţie ca urmare a unei intervenţii de tip *"take a second-look"* ?

Fireşti consideraţii de la un spirit atât de pătrunzător. Ceea ce-l preocupa în primul rând pe regele Sharaman din filmul *"Prince of Persia - The sands of time"* nu era să-i insufle fiului său credinţă şi speranţă, ci să-l determine să se gândească mereu la evenimente şi la consecinţele lor.

Dastan era neîntrecut în curaj şi vitejie, ingenios şi inventiv, energic şi ambiţios, dar acestea nu-l salvau de la impresia proastă pe care a produs-o aliaţilor Persiei şi oamenilor din Alamut. Căci pentru toţi locuitorii Alamutului, el era văzut ca un uzurpator. Iar aşa cum Heliodor (din Vechiul Testament) intrând să jefuiască templul din Ierusalim a fost alungat de înger, tot astfel Dastan risca să fie alungat din Alamut şi poate chiar umilit în cele din urmă.

Pe o inscripţie dintr-un templu chinezesc stă scris: *"O nestemată nu luceşte până n-o şlefuieşti."* Un diamant, chiar dacă este acoperit de unul sau mai multe straturi de piatră, tot o nestemată rămâne. Însă acesta trebuie şlefuit pentru a da la o parte straturile respective şi pentru a scoate la iveală diamantul.

Sfatul regelui a servit numai pentru "şlefuirea" lui Dastan. Ceea ce a încercat de fapt să-i spună regele e că nu este deloc uşor să acţionezi împotriva simţului datoriei şi a celui dictat de propria inimă. L-a învăţat ce înseamnă tăria spiritului uman.

Leadership: Judecăţile tale se lovesc de limitări importante în ceea ce priveşte semnificaţia operei pe care eşti chemat s-o înfăptuieşti?

Pentru a fi un conducător desăvârşit nu-i de-ajuns să fii bun, trebuie să fii mare. Trebuie să faci loc unor idealuri mai înalte, unor formule cu semnificaţii general umane, nu doar să-ţi faci datoria. Trebuie să ştii cum să acţionezi pentru a-ţi transforma viziunea în realitate,

evitând faptele care împiedică această transformare şi care îţi pot influenţa valoarea ta ca lider.

Concentrează-te asupra obiectivului principal în timp ce te gândeşti şi la toate celelalte, pentru ca gloria ta să cunoască o strălucire intensă. Ca un adevărat judecător, fii întotdeauna drept în hotărârile tale, dar şi omenos în acelaşi timp. Foloseşte-ţi toată priceperea pentru a nu eşua. Caci o hotărâre luată în pripă, bazată pe emoţii, îţi poate diminua influenţa şi îţi poate ştirbi autoritatea.

Limitarea cea mai cea mai grea pe care ţi-o impune urmarea directă a evenimentelor este obţinerea unei arii largi de autoritate care nu se manifestă în trăirea ta: "Eu sunt doar atât, nu mai mult ! "

Iar semnificaţia operei pe care eşti chemat s-o înfăptuieşti, înţeleasă doar de către cei înţelepţi, este să păstrezi o anumită nobleţe, de necontestat, fără să speri că eşti singurul din lume care cunoaşte arta de a deschide o cale nouă spre viitor.

Leadership: Îndrăzneşti să-ţi descătuşezi latura sensibilă, dând frâu liber propriei tale vulnerabilităţi?

Reţeta pentru un leadership ineficient este să faci deseori lucrurile greşit. Cucerit de idealuri înalte şi mânat de efemere iluzii ale ambiţiei sale, liderul îşi poate descătuşa latura sensibilă dând frâu liber propriei sale vulnerabilităţi. Un lider desăvârşit rămâne, însă, foarte ataşat realităţii, plecând de la observarea ei riguroasă şi pătrunzătoare. El pătrunde cu mintea evenimentele, apoi le filtrează prin suflet înainte de a lua hotărâri majore.

Mulţi oameni îşi imaginează că sunt lideri şi experţi, că deţin toate răspunsurile referitoare la modul în care trebuie să acţioneze. Dar celor mai mulţi le lipseşte "nestemata" care să le pună în valoare potenţialul. Ei sunt acoperiţi de imperfecţiuni care le rodează talentul şi-i împiedică să fie eficienţi în activităţile pe care le desfăşoară, respectiv în înţelegerea a ceea ce influenţează succesul lor pe termen lung.

Aici s-ar nimeri sfatul pe care mi l-a dat demult mama mea: *"Luptă ca să străluceşti – dar fără a cădea în capcana puterii astfel obţinute".*

Leadershipul cuprinde totalitatea lucrurilor mari pe care le înfăptuiești în numele unui ideal sfânt, din care trebuie să scazi mândria de a le deţine !

Concluzie: Aşa după cum valoarea unei nestemate creşte prin şlefuirea care-i sporeşte frumuseţea, tot aşa şi oamenii, dar mai ales liderii, trebuie să se "şlefuiască" pe parcursul vieţii pentru a-şi înlătura imperfecţiunile şi pentru a-şi domoli orgoliile.

Source: https://neculaifantanaru.com/stralucirea-nestematei.html

Strălucirea unei senzaţii de redeşteptare

On Decembrie 17, 2016

Dezvoltă-te ca o consecinţă a observării dusă dincolo de constatările evidente, astfel încât să ajungi la conştiinţa unei noi dimensiuni.

Treceam cu mare uşurinţă de la o etapă la alta, când totul îşi pierdea sensul, precum forma unor enigme care nu mai trezeau suspiciunea, spunându-mi de atâtea ori, într-o continuă căutare a fiecărui strop de schimbare, că mă aşteptau alte întrebări, alte răspunsuri, la următoarea mea trecere printr-un bloc de „analiză" bazat pe transformarea unor cauze ascunse. Nimic din sensul lucrurilor pe care le adânceam, din enigmele pe care încercam să le desluşesc, nu părea să fie pe planul conştiinţei mele limitată în privinţa lucrurilor care o înconjoară, care parcă mă îndemna să adop o atitudine de retragere, *la disponibilità di essere vulnerabili* , şi să mă fac că nu văd, nu aud şi nu-mi pasă.

Cine a gustat o dată fremătătoarea plăcere a unor deplasări virtuale într-un spaţiu al abundenţei de culori, forme şi subiecte tari, cine a gustat beţia picantă, înspumată a unei asemenea evadări nechibzuite din real, acela arde de dorinţa de a o resimţi mereu şi mereu, acţionând cu deplinătate asupra unui sistem de redefinire personală.

Ceea ce observam în jurul meu, cu atenţie dar şi cu o oarecare doză de incertitudine, lucrurile care mă asaltau prin însăşi varietatea lor atât de amplă, era direct proporţional cu intrarea într-un soi de ficţiune a lui John Fowles, plină de măşti, decoruri complicate şi zeci de ipostaze diferite. Practic, trăiam senzaţia unei călătorii fantastice spre un ţinut familiar, dar fără să ştiu de unde să încep, cu ce să încep odată ajuns la destinaţie.

Eram exact că tipa aia, Rachel, din filmul "Fata din tren" care merge în fiecare dimineaţă cu acelaşi tren spre o destinaţie cunoscută. Vede mereu aceleaşi lucruri, îşi rememorează altele, şi viaţa i se pare trecută de orice bucurie, nicio aşteptare nu-i mai face inima să bată cu putere. Viaţa îi pare insipidă, o dramă fără sfârşit. Până când într-o zi vede ceva ce o şochează. Totul se schimbă şi Rachel are şansa de a lua parte la vieţile pe care le-a observat doar de pe margine.

Leadership: Experienţa pe care o trăieşti prin parcurgerea distanţei de la un punct la altul are ca principal determinant promisiunea unei revelaţii particulare, de tipul: "Sunt altcineva decât sunt în realitate" ?

Şi, dintr-o dată, totul se schimbă, lucrurile capătă un sens, viaţa începe să fie trăită cu sufletul la gură. Parafrazând un mare scriitor, un asemenea om se aruncă iar şi iar în valurile sulfuroase, înflăcărate, ale chinurilor devorante, numai ca să retrăiască acest "fermecător simţământ al propriei importanţe", această beţie aurie care înlocuieşte şi întrece de mii de ori toate stimulentele vulgare, ale alcoolului şi nicotinei.

De fapt, era un proces de reformare personală prin exercitarea unor forţe de interacţiune cu un fel de stare de deplinătate, senzaţia de nesfârşire a imaginarului, de-a lungul mai multor coridoare, cu caracter de îndumnezeire în raport cu accesoriile unui timp care nu primeşte pomană. De aici se iniţia schiţarea tot mai amplă a profilului unui sublim personaj, unui portret plin de autenticitate care putea să facă cinste dimensiunii ideale a unei noi conştiinţe.

Senzaţia că totul era foarte adevărat şi revelator, ca într-un soi de realitate provenită dintr-o forţă neîmblânzită, senzaţia de a fi ceva, de a fi făcut ceva important care atrage toată această lumină a raţionalităţii ineluctabile într-un loc presupus infailibil, când între ultimul

grad al desăvârşirii şi primul grad al îndoielii este imposibil să se efectueze un calcul direct, părea să-mi dezvăluie ceva. Ceva cu conotaţii simbolice, livreşti, magice.

Totuşi, aş vrea să nu mă ia iar pe nepregătite o astfel de senzaţie, căci atunci când încerci să fii mai mult decât eşti, încet încet te îndepărtezi chiar şi de malul revelaţiei şi ajungi să te scufunzi în altcineva decât cine eşti.

Leadership: Poți să te angajezi într-un proces de reformare personală prin exercitarea unor forţe de interacţiune cu un fel de stare perfectă, din care să răsară o nouă conștiință?

În celebrul roman "Magicianul", scriitorul John Fowles compară această senzaţie pe care o trăiam şi eu, cu o stea aflată nu mai aproape, dar într-o stare de izolare, ca atunci când este privită prin telescop:

"Steaua nu făcea parte dintr-o constelaţie, plutea singură în spaţiul negru-albăstrui, într-un vid. Mi-amintesc cum am văzut steaua pe un glob de lumină albă, care produce şi absoarbe spaţiul în care se află, eu aflându-mă la celălalt capăt, suspendat într-un spaţiu de întuneric. Eu priveam steaua, steaua mă privea pe mine. Ne aflam în poziţie egală, în echilibru, două dimensiuni egale, dacă se poate vorbi de conştiinţa unei anume dimensiuni. A durat parcă mult, nu ştiu cât. Două corpuri suspendate în acelaşi fel, opuse în acelaşi fel, lipsite de semnificaţie şi de efect. Senzaţia de frumos, de moral, de divin, de geometrie erau înlocuite de senzaţia de situaţie aşa cum o percepe orice animal."

Cel ce cunoaște și simte natura și farmecul revelaţiilor, care uneori are urmări la nivel simbolic toată viaţa, se lasă deseori plimbat încoace și încolo în călătoriile succesivelor sale frământări existenţiale, părăsind aleile formelor de trăire obișnuite. El caută în permanenţă un răspuns la chinuitoarele sale întrebări existenţiale prin extinderea unui mod de a se identifica cu o imagine ideală, o imagine pe care ar vrea s-o realizeze sau care pretinde a fi speranţa, înţelepciunea şi înţelegerea dincolo de evident şi fizic.

Înainte de a defini leadershipul, exclusiv dependent de elementele de percepţie obiectivă asupra realităţii pe care o compui şi o reprezinţi, este nevoie de o încercare de definire a concepției unei imagini despre care ai putea zice: uite, pe-asta aş putea s-o văd doar cufundându-mă într-o anumită stare, într-un alt rol, într-un loc în care să mă regăsesc şi care să mă ajute să îmi depăşesc neîmplinirile.

Omul care experimentează posibilitatea de a observa totul din perspectiva explorării unei imagini dintr-un alt unghi, aplicată unei constante simbolice, va pleda întotdeauna pentru existența unei alte dimensiuni, spirituală, mai plină de sens, dincolo de cea a lumii percepute în mod obișnuit.

Iar omul care-şi duce gândirea la un nivel mai înalt este cel ce se formează și se impune ca o consecinţă a observării dusă dincolo de constatările evidente, reuşind astfel să ajungă la conştiinţa unei noi dimensiuni. O dimensiune a ceea ce eşti care rezultă din conţinutul unui act de trăire individual.

Iar un asemenea act de trăire evoluează în funcție de ceea ce percepi prin comparație cu ceva care există prin lucrurile pe care le urmăreşti, prin aspectele care îți hrănesc inspirația.

Strălucirea unei senzaţii de redeşteptare evidenţiază acea nemărginire de simţiri, proprie omului care vrea să-şi continue cunoaşterea dincolo de ceea constituie, la un moment dat, aparenţă. Astfel se iniţiază schiţarea tot mai amplă a profilului unui sublim personaj, unui portret plin de autenticitate care poate să facă cinste dimensiunii ideale a unei noi conştiinţe.

Strange Personality

On Octombrie 09, 2017

În confruntarea cu tine însuți poți ieși învingător doar dacă adevărurile la care te raportezi nu sunt străfulgerate de sentimentul acut al conștiinței încărcate.

Am totul în mine, împrăștiat, fără răspuns, provenit dintr-o cunoaştere pe care numai Dumnezeu o înțelege, pe care doctorii ar putea-o diagnostica greșit drept o boală a sistemului nervos, care înnebunește sau strigă a disperare. O cunoaştere pe care sfinții ar lua-o drept auto-condamnare, o închipuire ce nu trebuie încurajată, fiind respinsă de la bun început ca neîntemeiată.

Însă una pe care artiștii, încercați de lupta dintre lumini şi umbre, în care există mereu o cale de mijloc pentru a îmbina cele două contrarii, dând rotunjime figurilor, o salută cu respect ca valabilă în propria ei originalitate.

Când încerci să te înțelegi, așa cum ar face-o un artist angrenat într-un proiect nebunesc, asumând un pariu existențial și creator, de recuperare a întrebărilor și răspunsurilor pierdute înăuntrul tău, îți încarci imaginarul și realul de prezența unui obstacol numit: prejudecată. Așa se explică neliniștea, febrilitatea, agitația sufletească.

Un lider adevărat, asemenea unui arhitect vizionar, integrează în viziunea sa nivelurile de manifestare ale gândurilor sale pentru a construi un tot armonios, rafinând fiecare detaliu până la esența sa.

Vulnerabil în direcţia închipuirilor firești, a căror măsură conduce dincolo de dispoziția nevrotică, în direcţia minimei rezistențe la nervi, fără vreo legătură cu blânda comparație între realitatea empirică şi iluzorie, simt cu toată căldura acea drăgălașă arătare a visului născocit de luciditatea unei minți fantastice. O mică confesiune a unui gând de Creator, unde domnește imposibilul, lăsându-şi amprenta replicii originale la toate nivelurile sale de manifestare.

Numai o trăsătura de penel reușește o sublimă surprindere a stării de haos lăuntric, acolo de unde începe lupta pentru o artă orientată spre o construcție a vieții şi unde se termină resemnarea în fata rațiunii pure. Identitatea ascunsă pe care mi-o asum, îndesată într-un tremur interior, este o implicită auto-condamnare la iadul de a mă vedea mic, cu propriile limite, simţindu-mă asemenea unui orfan, singur în faţa neantului.

Leadership: Poți să asiguri relevanța propriilor experiențe de explorare a sinelui în vederea lămuririi înțelesului acordat ideii de confidențialitate, pe măsură ce mesajul artei tale va fi adâncit în conştiinţa unei unui observator rezonabil?

Necunoscutul care pregătește îndelung cuvântul scris este experiența unei rătăciri asumate, linia de start a unei curse tulburi sub un cer acoperit de nori, un gest al performanței utopice cu multe înțelesuri, o căutare îndârjită a Tainei care se va destăinui cândva, tot atât de declanșatoare de tensiuni, neliniști, impregnări negative şi blocaje, precum adâncul unei prăpăstii chinuitoare.

În sfârșit, iată-mă modelator al conștiinței încărcate de puterea cu care Forța Divină m-a înzestrat de la naștere, după pofta inimii mele, dar nu după regulile rațiunii coerente care te ghidează numai după ceea ce mintea poate explica.

Rațiunii i se adaugă o viziune coerentă şi bine definită pentru viitor, modelând regulile explicate cu ajutorul artei raportată la conştiinţa Divină, forța puterii mele de creaţie, pornind din dreptul inimii şi unindu-se cu mintea plină de idei, nu de programări. Iată-mă în sfârșit, înzestrat cu mintea care pofteşte la darul de a fi înălţată la rang de experienţă de creaţie, dar prinsă într-un blocaj numit "confidenţialitate", adică incapacitatea de a oferi lumii mai mult decât este în stare inima să aducă în prim planul unei treziri spirituale.

Confidențialitatea este o mărturisire a unei experiențe trăite intens şi profund, prin referire la un transcendent „ezoteric", având ca sursă de inspirație o motivare puternică venită dintr-un alt nivel al realității. Un nivel în care pot fi produse schimbări profunde de ordin moral, psihologic, spiritual sau intelectual, într-o interpretare imaginativă, cum ar fi: *„ mă simt atins de un fior mistic "*.

Leadership: Tinzi să posezi o oarecare pertinență pentru gândirea promovată ca pe o îngăduință a psihicului şi a spiritului în mijlocul unei arte care îşi găseşte corespondenţa în interiorul unui monolog de o poetică existenţială aparte?

Am tot timpul în vedere simbolistica creației marelui scriitor Victor Hugo care a dedicat mereu câte un monolog ființei absente sau prezente în marele Tot spiritual, făcând apel la emoții conceptualizate ori obiectualizate, un monolog despre izolarea poetului în lumea gândurilor sale. Nu încetez să-mi aprofundez gândurile precum m-aş raporta la măreţia creaţiei divine, adoptând o tehnică de redare a importanţei artei prin intermediul unei simbolistici a lucrurilor din jur şi, mai cu seamă, printr-o surprinzătoare comunicare afectivă cu peisajul unui soare arzător, al unui vârf de munte, sau al unui basm frumos.

Un scriitor mare este asemenea unui artist genial care, dedicându-şi timpul plăsmuirii de emoții în unicitatea coloristicii, trebuie să se izoleze mai întâi într-un monolog adresat posterităţii, departe de felurite valori obiectualizate care îi elimină prezenţa din lumina cu totul nouă a ansamblului creaţiei, distrugând orice comuniune cu Dumnezeu. Culoarea este lupta eroică a unui suflet care se împotriveşte tuturor jumătăţilor de măsură.

Recunoscând faptul că lângă dreptul omului, sau cel puțin pe lângă el, este dreptul sufletului, Hugo şi-a îndreptat toată puterea minții spre căile misterioase ale etapelor firești din existența cea mai profundă, ale facerii de bine, ale vieții spirituale, ale Providenței, acest lung șir fiind singurul ritm al realităților sale. După părerea sa, în miezul oricărui fenomen există întotdeauna o lege şi o personalitate:

„Zdrobirea fanatismelor şi respectul adânc față de infinit, iată ce urmărește legea. Să nu ne mărginim a ne închina arborelui creației şi a contempla uriașele lui ramuri pline de stele. Avem o datorie: să prelucrăm sufletul omului, să apărăm misterul împotriva minunilor, să adorăm neînțelesul şi să respingem absurdul, să nu recunoaștem din ceea ce nu se poate explica decât ceea ce e necesar, să însănătoșim credința, să îndepărtăm superstițiile din calea religiei, să-l curățăm de omizi pe Dumnezeu."

Leadership: Eşti în stare să te judeci după ritmul gândirii şi al gradului de înțelegere a fiecărei limitări pe care o dă propria putere de apreciere a artei interpretative, alături de "ingenium" ?

Dacă cineva m-ar judeca numai după ritmul gândirii şi al gradului de înțelegere a fiecărei limitări, alături de *ingenium* , şi nu după faptele de fidelitate față de idealul echilibrului, acceptat ca valoare în sine, autonomă, pledând pentru libertatea imaginativă a artistului, probabil s-ar simți vrednic şi liber de a putea alcătui o lege. De a lega împreună pe "da" şi pe "nu", după cum îi place. Da-ul unei conștiințe bune față de Dumnezeu şi Nu-ul unei critici lucide, al unei minți nonconformiste.

Dar mai întâi el trebuie să posede o anumită pertinență pentru gândirea promovată ca pe o îngăduință a psihicului şi a spiritului de a judeca binele şi răul, deosebindu-le prin ceea ce mărturiseşti despre tine în numele a ceva mai presus de tine. O pertinență care, după părerea mea, trebuie să o încerce toți oamenii în faţa adevărurilor scoase la iveală de acest capitol al vieții, aferent nivelului de maturizare artistică: Coerența Destinală sau *„To be nobody but yourself”.*

Greșeala care te poate trage în jos în mod constant are ca și caracteristică definitorie tendința de a judeca propria „excepție” de fond ridicând-o la rang de cauză. Însă fără a cunoaște, fără a avea răbdarea de a înțelege, fără a trece prin filtrul conștiinței și psihicului aspectele care te împing să tragi în grabă concluzii. Aici, trebuie să amintim de termenul "ingenium", desemnând talentul imens al unui artist, devenit scriitor, care are răbdarea şi datoria de a se evalua în funcţie de monologul pe care îl construieşte în jurul frumuseţii perene a artei.

Puterea de apreciere a artei interpretative rezidă din expresivitatea creaţiei pe care o poţi ridica la rang de conştiinţă prin prezenţa monologului liric adresat unui personaj care te intrigă sau te fascinează, reflectat sub forma apelurilor către posteritate.

Conform wikipedia, în genul liric domină viziunea și transfigurarea artistică, autorul apelând la tehnici aluzive şi asociative, creând un univers de mare forță de sugestie ce se adresează sensibilității cititorului.

Strange Personality are sensul de concluzie la ceea ce ți se întâmplă când ești pus în dificultatea de a-ți judeca singur autenticitatea, limitele, calitățile, valorile și realitatea. Reacția ta în fața oricăror sub așteptări poate fi oricare, de la indiferență la o explozie de emoție copleșitoare, una de genul „sigur mă înșel” ori, pur şi simplu: „nu pot să cred”.

În confruntarea cu tine însuți poți ieși învingător doar dacă adevărurile la care te raportezi nu sunt străfulgerate de sentimentul acut al conștiinței încărcate.

*** Notă:** Hi Profile - Strange Personality

Strigătul imperceptibil al inimii posedate de duhurile unei lumi deşarte (II)

On Ianuarie 10, 2014

Concentreaza-te asupra a ceea ce te face special, pledând pentru asumarea a ceea ce ţi se întâmplă în cadrul unei realităţi care scapă înţelegerii depline pe moment.

În loc să izbucnească într-o reacţie incontrolabilă de supărare, Marie îşi sporeşte puterile de a-l înţelege pe Jason, luptând cu îndârjire pentru a-i învinge fobiile şi pentru a-l convinge de veridicitatea sentimentelor ei – nu-l îndepărtează niciodată de lângă ea. Mai mult decât atât, ea se împotriveşte elementelor aparent primejdioase ale firii lui, ajungând să-l cunoască sub cele două aspecte esenţiale ale sale: statornicia şi tăria de caracter, pe care le intuieşte la nivel profund.

Jason refuză să-şi amintească trecutul, dar intuieşte o bună bucată din ceea ce i s-a întâmplat înainte de tragicul accident.

Chimia te prinde și nu te lasă. Marie îşi pune în joc toate trăirile. Raza de convergenţă a seriei de puteri lăuntrice nestinse se orientează către punctul de sprijin al identităţii lui Bourne, atingând acel element fragil care îl constituie siguranţa de sine scăzută. Influenţa ei tinde nu doar spre crearea unui amestec de stări şi sentimente în jurul căruia el să graviteze, ci spre obţinerea unei stabilizări lăuntrice solide prin intensitate. Iar această intensitate trebuie alimentată de cele mai subtile vibraţii, care să declanşeze instantaneu o reacţie de solidarizare, acea chimie care te prinde și nu te lasă.

"Mă lupt pentru viaţa mea ! Pentru vieţile noastre ! Poţi gândi şi simţi, Jason ! Hai, gândeşte ! Simte ! Simte acum ! Uită-te la mine şi spune-mi că ai privit în interiorul tău şi ştii fără dubii că eşti un asasin. Dacă nu poţi, atunci stai lângă mine şi lasă-mă să te ajut. Şi, iubeşte-mă ! Pentru Dumnezeu, iubeşte-mă, Jason ! "

Inima femeii dă imediat alarma atunci când flăcările disperării duse până la paroxism se înalţă deasupra slăbiciunilor omului de lângă ea. Abia acum dimensiunea intermediară a naturii ei - voinţa de pătrundere - poate fi luată în considerare, măsurând noi valori.

Reacţia ta în faţa evenimentelor pe care nu le poţi controla depinde de modul cum te raportezi la suferinţa pe care o simt ceilalţi în prezenţa ta.

Versiunea a ceea ce îl face pe un om special este o continuare a reacţiei pe care el o are în faţa unei realităţi care scapă înţelegerii depline pe moment. A conştientiza acest moment înseamnă să te laşi purtat printr-o întreagă experienţă a simţurilor, a emoţiilor, a gândurilor, care parcă sunt mai vii în ecuaţia reacţiei de descompunere a realităţii în factori de respingere sau de atracţie.

Cine vrea să afle adevărata măsură a abilităţilor sale de a accelera dezvoltarea celor de lângă el, este invitat să privească o scenă pe care evoluează suflete absolut diferite unul de celălalt, în complexitatea unei lumi recreate ca un întreg unitar. Întregul unei stări de spirit care rezidă din tonurile vii ale unei părţi din cadrul nevoii de a-şi împărtăşi, comunica şi exprima sentimentele: *"Mă lupt pentru viaţa mea ! Pentru vieţile noastre ! "*

Dintotdeauna au existat profunde comunicări și colaborări fecunde între conștiință și realitate, între simțuri și rațiune, între funcționalitate și armonie, între cele două constante *"a lupta"* și *"a nu suporta durerea"* - iar datoria liderului este să le stropească cu multă

însuflețire și vie convingere.

Leadership: Bogăţia ta sufletească se ridică până la justificarea creată de proiecţia unei senzaţii "de a fi sub presiune", sub constrângerea unei imagini de sine pe care ceilalţi o consideră ca fiind proba unei sensibilităţi inedite?

Câte eforturi, cât entuziasm pune omul în înţelegerea celor mai tăinuite lucruri despre sine, înainte de a-i evalua pe ceilalţi şi de a se pune în locul lor? Aceasta este întrebarea de care depinde intersectarea leadershipului de realitatea trăită de individ, percepută deseori în mod intangibil.

Cine își propune să evalueze leadershipul, prin prisma unei analize a tendinţelor de personalizare ale omului, trebuie să urmărească existența conștientizată a unor proporții reale de transmisie a particularităților din structura lui funcţională. Precum capacitatea de a se deschide către un adevăr ulterior care să fie în stare să explice sensul vieţii, sau capacitatea de a se încrede în altă conştiinţă şi de a i se supune acesteia.

Imaginea de sine este reflexia a ceea ce transmiţi altora prin felul tău de a fi, prin vorbe şi gesturi, atunci când ei te consideră o versiune mai bună a lor.

A descifra singur harta omului, pătrunzând în lumea plină de semnificaţii şi emoţii care stabileşte regula lui de funcţionare, este primul pas spre descoperirea acelei realităţi de o surprinzătoare complexitate, comparabilă cu bec ergonomic care pâlpâie până atinge temperatura optimă, după care se stabilizează şi funcţionează la parametri normali.

Surprinzând acele intensităţi, sentimente trăite cu sinceritate şi exprimate cu nonşalanţă de om de-a lungul întregii tale incursiuni în psihologia personalităţii lui (greu descris pentru că se află în continuă schimbare) vei putea să mişti dublul resort interior care dă culoare vieţii sale şi care totodată îl conduce către un triumf profesional.

Acest resort, pe de o parte îi confirmă omului direcţia de dezvoltare. Pe de altă parte îi dă posibilitatea să aducă la împlinire, prin tot ce trăieşte şi simte, la fel de firesc cum înfloresc florile și pomii în primăvară, acel ideal de armonie ce-l poate călăuzi pe potecile întortocheate ale existenţei atât de provocatoare.

Sensibilitatea de care dă dovadă un lider se măsoară prin sacrificiul de sine făcut în numele unui alte exigenţe importante a vieţii, anume experienţa de a trăi suferinţa celorlalţi ca pe o etapă necesară pentru a deveni o persoană mai puternică.

Strigătul imperceptibil al inimii posedate de duhurile unei lumi deşarte semnifică acea dorinţă imperioasă, dublată de o voinţă puternică de a induce schimbări benefice în modul de gândire şi acţiune a oamenilor, în vederea realizării idealurilor comune.

Avea dreptate cine spunea: „Identitatea de sine este redusă la o poveste pe care ţii mereu să o spui în minte: *Eu şi povestea mea* - în momentele de luciditate."

Ca să percepi strigătul de ajutor al omului supus efectului de pierdere a identităţii de sine, pune-ţi în joc toate trăirile şi încearcă să generezi o reacţie de tip emoţional care să înviorează starea lui de spirit.

*** Notă:** The Bourne Identity (1988)

Strigătul imperceptibil al inimii posedate de duhurile unei lumi deşarte (I)

On Ianuarie 10, 2014

Explorează cu atenţie necunoscutul din om, pentru a găsi într-însul acea lume lăuntrică care poate da frâu liber reîntregirii individualităţii sale.

"Cine naiba te crezi?" strigă Marie Jacques cu voce neliniştită, lovită de mii de sentimente, înţepătoare ca nişte ace fine, bine înfipte pe trupul plin de freamăt. Pot oare ele să deblocheze circuitele energetice latente ce funcţionează dizarmonios în omul pe care îl iubeşte?

" Sunt un om care ucide oamenii pentru bani. Guvernele mă vor mort. Canadienii mă vor mort. Şi Carlos la fel. Gândeşte-te la asta ! " răspunde Jason Bourne, dezorientat de trecutul incert, plin de rătăciri şi de întuneric, în care nu poate pătrunde nimeni, nici chiar el însuşi. Câte eforturi, câtă determinare pune el în înţelegerea celor mai tăinuite lucruri despre sine.

Dar femeia hotărâtă are în buzunarul inimii ei o hartă a omului, o lume plină de semnificaţii şi emoţii, cu tot cu regula ei de funcţionare. Numai ea cunoaşte dragostea în formele ei cele mai nobile, partea curată, nemărginită, care cere sacrificiu şi îndurare. Numai femeia cu adevărat iubitoare percepe strigătul înălţat de un suflet care luptă cu întunericul, cu duhurile unei lumi deşarte. Numai ea deţine cheia transformării interioare a lui Bourne. Dar pentru ca transformarea lui să fie completă şi trăită cu toate simţurile, cu toată convingerea, trebuie ca sursa vitală a tuturor energiilor, speranţelor şi aspiraţiilor ei, precis direcţionate, să genereze o reacţie pozitivă.

Toate aceste forţe de intervenţie care pot echilibra sufletul omului aruncat de trecut într-un spaţiu derutant, imposibil de controlat, se află în ea însăşi, în proporţii stricte, benefice. Ele pot neutraliza agenţii inflamabili, orice pornire, orice zbucium, orice tristețe, orice neîmplinire și orice durere, numai dacă mişcă resortul interior - tăria lui sufletească.

Leadership: Poţi să-ţi dovedeşti valoarea inteligenţei emoţionale într-un moment definitoriu al vieţii care se înscrie în evoluţia ta ca un simulacru dureros al unei tragedii în plină expansiune?

Inteligenţa emoţională de care a făcut dovada Marie Jacques a constat în capacitatea de a face o corelaţie între ceea ce ştia despre viaţa lui Jason Bourne şi ceea ce i-a rămas interzis să afle într-un moment de primejdie, fără să se lase intimidată de efectele unei eventuale tragedii. Aşadar, inteligenţa emoţională este strâns legată de decizia pe care eşti gata s-o iei cu riscul vieţii atunci când tot ceea ce trăieşti în mjlocul evenimentelor are un ecou de mare anvergură în sufletul altei persoane.

La unul din webinarii am spus că, pentru a înțelege leadershipul, trebuie să pășești tot mai mult în grădina plină de tentații sufletești, să urmărești evoluţia seminţelor viitoarelor transformări ale omului, să oferi multă înțelegere falselor valori, să recunoști ceea ce dă culoare inclinațiilor, să presari multă lumină peste frământările existențiale. Să observi diferențele existente în modul de formare a personalităţii, să decodifici energia care permite dezvoltarea conştiinţei de sine. Să tratezi corespunzător fiecare parte componentă a resorturilor interioare care modelează condițiile de manifestare ale omului, cele care sunt ori care nu sunt resimţite.

După care trebuie să iei un hârleț și să sapi cât mai multe gropi la distanțe egale astfel încât să nu se suprapună cele două tendințe în principiu independente, de izolare sau integrare. Și

în fiecare dintre aceste gropi să torni din abundență, cu o puternică motivație, multe accepțiuni și sensuri. Astfel încât, pe fondul lucrării intensive cu propriile convingeri, să stabilizezi suprafaţa solului care afectează negativ fertilitatea resurselor trebuincioase rentabilităţii capitalului moral al relaţiilor sociale.

Iar acest lucru este posibil numai printr-o intensă acţiune de reînnoire a caracteristicilor cele mai relevante şi mai folositoare devenirii omului, prevenind eroziunile libertăţii sale personale de a gândi, simţi şi acţiona potrivit nevoilor, înclinaţiilor, intereselor sale care joacă un rol esenţial în gestionarea eficientă a întregului său potenţial de funcţionare.

Cine vrea să înţeleagă leadershipul printr-o explorare amplă a psihologiei umane, care se măsoară deseori printr-o împărtăşire a durerii sau a bucuriei, trebuie să abordeze în sens propriu acea profundă identificare a omului cu o cauză anumită, care nu are neapărat o finalitate, rămânând o izbucnire solitară.

Cine vrea să dezvolte un leadership care se sprijină pe pilonii înalţi al înţelegerii profunzimii omului, trebuie pornească într-o căutare a identităţii care spune: *„ Nu te închina unei realităţi din care a fost omisă viziunea şi influenţa ta asupra ei. "*

Strigătul imperceptibil al inimii posedate de duhurile unei lumi deşarte este acea manifestare a durerii pricinuite de o rătăcire care duce pe om la aprecieri greşite asupra situaţiilor în care se află, şi asupra potenţialului de asumare a propriei identităţi.

*** Notă:** The Bourne Identity (1988)

Source: https://neculaifantanaru.com/strigatul-imperceptibil-al-inimii-posedate-de-duhurile-unei-lu

Strigătul sfâşietor al misterului care îşi revarsă labirinturile

On Februarie 19, 2017

Fii un căutător al sensului propriului tău mister, exprimându-ţi scopul şi nevoile prin intermediul unui "înger".

Priveam cu teamă în jurul meu, împovărat de tăcerea mângâierii nopții. Priveam în sensul unei potriviri a inspiraţiei în bogata tapiserie a unei trăiri aparte, pe schema unei obsesii ce înfrunta înălţimile unei uriaşe măreții. Cu greutate, am înţeles cât valorează corelaţia dintre şoc şi motivaţie, dintre mesaj şi comunicare. M-am recunoscut drept altcineva în braţele întunericului, în această perfectă non-acţiune conformă cu anumite legi universale, un pic diferit, mai inspirat de universul fictiv al unui joc de-a ceva necunoscut.

Ştiu că nimeni nu ar vrea spaimele altuia când le are pe ale lui în aşteptare. Ştiu că nu va mai trebui să trec prin şoc o experienţă unică, măsurabilă tocmai datorită reducerii clarităţii, căreia îi corespunde tentaţia de a intra în lupta egoului, de a mă retrage în planul secund al unui subiect multiplu cu diferite termene de finalizare.

Mai cu seamă, nu doresc nimănui să încerce o asemenea tentaţie a expresivităţii aflate sub zodia unei exteriorităţi care-l depăşeşte pe om prin puterea închipuirii. Condiţionându-l la o perpetuă reflecţie asupra unei lecţii de nesomn, ca o formă de manifestare a somnambulismului, specifică epocii internetului, pentru a îndeplini rolurile neobişnuite ale nevoii de a birui strigătul sfâşietor al misterului care îşi revarsă labirinturile.

Leadership: Poţi să desluşeşti însemnătatea particulară a demersului de conştientizare a gândurilor şi a stărilor tale interioare, conferită de apartenenţa ta la o altă realitate, superioară celei contingente, neesenţiale, căreia îi aparţin celelalte fiinţe?

Dintre toate artele gândirii, meditaţia în întuneric nu se împotrivea încadrării conţinutului ei în rubricile înguste ale profilului de *Révélateur des vérités* , în momentul de referinţă al unei luni pline. Se vede că mă atrăgea ceva fantomatic, misterios şi plin de energie, plin de legendă, ce părea fi creat într-o altă lume, care conjuga activitatea forţelor şi capacităţile omului viu.

Trăiam acel moment ca şi când cineva şi-ar fi făcut simţită prezenţa în preajma mea, cu cât mai ireal cu atât mai concret, cu rol de intensificator al circulaţiei sanguine, un fel de străfulgerare a unui limbaj universal al simţurilor şi al raţiunii, ceva care mă ridica deasupra propriilor mele teorii şi mă izbea în focul magic al înţelesurilor supralumeşti, desfăşurate în surdină, în numele unei superstiţii.

Dacă m-aş fi transpus o clipă într-un personaj al scriitorului Colin Falconer, din romanul "Aztec", probabil la urechile mele ar fi ajuns aceste cuvinte, motivate de o realitate care nu poate fi epuizată niciodată: *"Cineva mi-ai spus odată că viaţa este doar un vis şi durează o clipă. Toate spaimele noastre sunt ca umbrele făcute pe perete de mâna unui copil. Trebuie să ne lăsăm conduşi de inimile noastre. În cele din urmă, nu contează nimic, oricum."*

Leadership: Îți intensifici pornirea de a crea un Om Nou, printr-o oglindire produsă în virtutea unei obsesii personalizate?

Într-o noapte, Nicolas Flamel, creatorul Pietrei Filozofale, a avut un vis. Cerul se deschisese pentru a lăsa să coboare pe pământ un spirit luminos. Îngerul ținea în mâini o carte cu

copertă strălucitoare de aramă. Vocea lui caldă, cu timbru sublim, s-a concentrat într-un mesaj cu puternic impact emoţional:

- Priveşte această carte, Nicolas. Ţi se pare necunoscută, ţie, ca şi tuturor celorlalţi oameni. Dar într-o zi vei vedea în ea ceea ce trebuie să vezi şi vei şti ceea ce nimeni altul nu ştie..

O umbră de fiecare dată e ceva rar, dar şi mai rar este să faci din ea o sursă de lumină. Fără ea nu ai mai explora puterea prin care intelectul se vede pe sine. Fără ea nu ai mai putea veghea depărtări neştiute, nu ai mai trăi sentimente unice ca nişte apăsări sau senzaţii de plenitudine, în lipsa unei reprezentări clare a ceea ce înseamnă apartenența la spațiul unei minuni care şi ea, la rândul ei, respiră un aer particular: mirajul plin de adrenalină al unei utopii eliberatoare.

Personalitatea umană se înscrie în structurile de comandă ale unei experiențe psihologice. Ea se cere abordată ca unitate distinctă între trăsăturile de temperament, ce se găsesc în legătură indestructibilă cu situaţia în care te afli, și trăirile de tip halucinator care dau naştere în mod hotărâtor acelui sentiment de posibilă întregire şi desăvârşire, în prezenţa unei forţe închipuite sau a unui fenomen enigmatic.

Să te conectezi la o asemenea forță, la un asemenea fenomen, la o energie de vibraţie înaltă, înseamnă să dai un fir narativ nou şi plin de însemnătate existenței tale. A parcurge un asemenea fir, corelat cu tendinţa de a fi dependent de o nevoie stringentă de concepţie asupra sinelui, înseamnă să simulezi complexitatea unei faze de dezvoltare sub forma unei construcții a fanteziei.

Omul Nou este o creație a minţii, o formă a fanteziei din care nu vrei să te mai desprinzi, condiţionându-te la o perpetuă reflecţie vis-a-vis de felul în care poţi contribui la schimbarea realităţii lumii din jur.

Dacă vrei să-ți cizelezi modul de-a gândi şi să-ţi lărgeşti viziunea despre tine, atunci fii un căutător al sensului propriului tău mister. Joacă-ţi rolul în obsesia personalizată a unei identități cât mai conforme cu un model de fantezie care nu a mai fost niciodată abordat, dar care duce la o creștere în importanță a valorii de cineast. Regizează-ţi bine profilul şi fă din tine visul tău preferat. Exprimă-ţi scopul şi nevoile prin intermediul unui "înger".

Omul Nou este chemat a da noţiunii de "experienţă psihologică" înţelesul cuvenit reprezentării cunoaşterii unei fiinţe care, expunându-se contrastului dintre aparenţă şi esenţă, doreşte să ne ţină trează speranţa şi să ne întărească curajul libertăţii de a gândi mai departe în limitele lumii acesteia.

Strigătul sfâşietor al misterului care îşi revarsă labirinturile este acea măsură a tipului de nuanţă psihologică care utilizează speculaţia găsirii unui răspuns la întrebarea: *„Ce trebuie să vezi ca să afli ceea ce nimeni altul nu ştie"?*

Lasă-ți mintea să evadeze într-un univers himeric. Lasă-te târât într-un vârtej febril de puterea unui vis revelator. Iar atunci când vei fi pregătit, ți se va arăta un înger.

Source: https://neculaifantanaru.com/strigatul-sfasietor-al-misterului-care-isi-revarsa-labirinturile.ht

Structura intim emoţională

On Aprilie 07, 2009

Încearcă să găseşti un mijloc de a experimenta frecvențele și dimensiunile mai înalte ale conștiinței și ale vieții, prin intermediul a ceea ce luminează minţile care trăiesc în viziunea realităţii tale.

Montajul regizorului rus Serghei Eisenstein realizează îmbinarea existenţei obiective a unui fenomen de patriotism cu atitudinea subiectivă a creatorului lui, iar marele compozitor Prokofief percepe structura intim emoţională şi îşi acordează propria sensibilitate cu ea. Tocmai pentru reuşita acestei acordări se întâmplă ca Prokofiev să-şi modifice muzica dacă imaginea o cere, după cum Eisenstein nu ezită să facă modificări în montaj pentru a permite muzicii să-şi spună cuvântul.

Singura neînţelegere se va ivi atunci când toată muzica va fi terminată. Eisenstein îl roagă pe Prokofiev să compună o uvertură. Compozitorul refuză: deoarece filmul începe cu un episod tragic, uvertura ar trebui să fie triumfal-eroică şi nu vede cum s-ar putea face trecerea dintre aceste două muzici diferite. Este dispus, declară el, să scrie oricâtă muzică, dar considerentele artistice îl împiedică să o scrie pe aceasta.

Eisenstein insistă totuşi. Atunci Prokofiev acceptă, însă numai cu condiţia ca regizorul să schimbe episodul trist de la începutul filmului. Dar, deoarece Eisenstein crede că nu se mai poate schimba planul de montaj, filmul rămâne fără uvertura şi genericul se proiectează pe linişte. Totuşi, mulţi comentatori văd aici un efect special urmărit de Eisenstein. *

Leadership: Tu poţi să realizezi îmbinarea existenţei obiective a unui fenomen de actualitate cu atitudinea subiectivă a creatorului care percepe structura intim emoţională a altor oameni şi îşi acordează propria sensibilitate cu ea?

În cinematografie, trecerea dintre două muzici diferite, la fel ca trecerea de la o temă la alta, este de fapt trecerea de la atitudinea subiectivă a creatorului la structura intim emoţională a celorlalţi oameni, adică o formă de a pune în prim plan sensibilitatea unei ipostaze a lumii, a unui mental colectiv aflat în permanenţă combustie.

De asemenea, o creaţie cinematografică în care contactul nemijlocit cu spectatorul se face prin muzică şi imagini, deci ne referim la o artă în care sunt reproduse caracteristici morale, emoţionale sau spirituale, fiind transmise publicului cu ajutorul montajului, comportă modularea specială a vocii actorilor şi o compoziţie a tuturor simţurilor.

Imaginea şi muzica sunt reunite într-o imagine unitară de mare anvergură scenică, mai ales dacă muzica cunoaşte o evoluţie spectaculoasă datorită imaginii şi a felului în care ea este livrată publicului spectator. Şi, având în vedere că muzica este o expresie a emoțiilor care nu pot fi vorbite, iar montajul este rezultatul unei creații de emoții diferite asigurate prin utilizarea sunetului și a imaginii, atunci poate că este bine să acordăm atenţie efectelor pe care le implică îmbinarea lor.

Leadership: Iei în calcul declanşarea unei emoţii de mare intensitate odată cu trăirea plenară a vieții veridice transformată într-o creaţie artistică care pune în prim plan subiectivitatea personajelor?

Când vine vorba despre regie şi film mai întâi este vorba de un efect de tip "antidepresiv",

pentru că filmul te poate binedispune într-un mod plăcut, te poate motiva să impui o schimbare în viaţa ta. Şi apoi mai este un efect de tipul "maturizării, pe fundalul unei identificări acţiunii cu sentimentul, fiindcă filmul te învaţă valorile vieţii, te învaţă să dai sens vieţii tale şi să îţi depăşeşti limitele. În orice, caz, filmul este o artă regizorală care exprimă cu ajutorul sunetelor şi imaginilor sentimente şi atitudini menite să contribuie la declanşarea anumitor comportamente, acţiuni sau evenimente.

Aici intră în scenă existenţa obiectivă a unui fenomen de actualitate, ceea ce înseamnă să iei în calcul declanşarea unei emoţii de mare intensitate odată cu trăirea plenară a vieții veridice dintr-un film, din spatele filmului și de dincolo de film, sau măcar trăirea unui moment unic, frumos, chiar extatic.

Cu sigurantă, este mai uşor pentru un regizor să perceapă structura intim emoţională a altor oameni şi să-şi acordeze propria sensibilitate cu ea atunci când acţiunea filmului este îndreptată spre obiectivul de a schimba mentalități, de a consolida dorința și sentimentul de apartenență la un fel de a fi şi de a gândi, la repere morale, la concepţia legată de muncă, respect şi responsabilitate faţă de experienţă şi viaţă.

Leadershipul se referă la capacitatea regizorului de a găsi un mijloc de a experimenta frecvențele și dimensiunile mai înalte ale conștiinței și ale vieții, prin intermediul a ceea ce luminează minţile care trăiesc în viziunea realităţii sale.

Structura intim emoţională este o variabilă a procesului de comunicare a viziunii cu ajutorul muzicii şi a imaginilor pe care regizorul le montează în contextul desfăşurării filmului, în aşa fel încât să păstreze viu interesul spectatorului pentru acțiunea și jocul actorilor de pe scenă.

Regizorul trebuie, de asemenea, să păstreze interesul viu pentru un scenariu trasat în linii dinamice, dar rafinate, cu pretenţii inteligente de "Creaţie Premium".

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/structura-intim-emotionala.html

Sub imperiul loialităţii

On Decembrie 21, 2009

Ridică-te deasupra propriilor tale limite, reglându-ţi potenţialul de leadership în acord cu idealurile celorlalţi.

Doar un om excepţional poate să îndrume spiritele în direcţia propriilor sale ambiţii, sub influenţa leadershipului. De fiecare dată când un conducător îşi propune ceva, el se implică personal în bunul mers al lucrurilor, cu multă seriozitate şi încredere, punând suflet în fiecare pas pe care îl face. Nu se îndoieşte nicio clipă de loialitatea oamenilor, la fel cum nici ei, la rândul lor, nu se îndoiesc de fidelitatea şi loialitatea lui.

Dorinţa lui de a-şi atinge scopurile, de a-şi îndeplini misiunea, este atât de mare încât nimeni şi nimic nu-l poate convinge să renunţe. Pentru el, victoria este, de cele mai multe ori, sigură. Numai o asemenea dorinţă nestăvilită, numai o asemenea încredere deplină în forţele proprii, în oameni şi în capacitatea lor de a-şi învinge propriile limite, colaborând unii cu ceilalţi, mobilizându-şi ambiţiile, îl poate tenta să meargă întotdeauna mai departe.

Cu o zi înainte de începerea bătăliei de la Austerlitz, Napoleon s-a adresat soldaţilor săi:

- Am să conduc eu însumi batalioanele. Mă voi ţine departe de foc dacă, cu vitejia voastră obişnuită, veţi semăna dezordinea şi deruta în rândurile inamice. Iar dacă victoria ar fi nesigură măcar o clipa, îl veţi vedea pe împăratul vostru expunându-se primelor lovituri.

Aceste cuvinte au electrizat cu adevărat trupele, care s-au dovedit la înălţime pe tot parcursul bătăliei. Şi de acea dată Napoleon a reuşit să-şi mobilizeze oamenii. Marea victorie de la Austerlitz a determinat destrămarea celei de-a Treia Coaliţii formată împotriva Imperiului Francez, iar EL, marele geniu militar, puternic şi maiestuos ca un leu, şi-a savurat la maxim o buna bucată de vreme clipele de glorie.

Leadership: Poţi realiza fuziunea dintre necesităţile demonstrative şi cele veleitare în vederea argumentării poziţiei de promotor al unei cauze nobile?

Pentru a reuşi realizarea principiului participării oamenilor la un act comun, evitând cu orice preţ absolutizarea unor direcţii care atestă continuitatea unor aşteptări nerealiste, trebuie să-ţi demonstrezi ataşamentul pentru un anumit mod evoluţionist de concepere a viziunii - printr-un exemplu concret, înlăturând opoziţia dintre dreptate şi nedreptate, dar mai ales opoziţia dintre geniu şi omul comun.

Deci trebuie să existe o continuă disponibilitate pentru compoziţia trăsăturilor şi atitudinilor exterioare, împărtăşind idealismul convingerilor tale despre propriile abilităţi printr-o demnitate eroică care să-i inspire pe oameni. Acest lucru îţi conferă chiar un soi de imunitate privind deciziile eronate.

Tot ceea ce liderii plămădesc cu harul lor de biruinţă, cu nebunia lor aparentă, dincolo de tumultul dezamăgirilor sau îngrijorărilor, este bazat pe convingeri temeinice, devenite repere, care conţin sintagma, deloc întâmplătoare: *„ Tot ceea ce nu este reglementat de principii etice stricte, este reglementat de condiţiile de asigurare a reuşitei."*

Demonstrarea puterii personale se axează pe limitele pe care eşti dispus să le încalci încât

să-ţi validezi controlul în urma de greşelii pe care o fac ceilalţi oameni dacă nu acceptă să te urmeze.

Iar aceste limite sunt date de acţiunile de decizie şi control care îţi îngăduie să refaci cu exactitate secvențele prezentului, parcurs printr-o repetată asumare a tuturor riscurilor ce ţin de natura virtuţii de a te socoti capabil de fapte mărețe, înaintea alegerii unui scop unic.

Liderii conduşi de tendinţa de a judeca orice hotărâre în termeni de "corect" sau "incorect" pot realiza uşor fuziunea dintre necesităţile demonstrative şi cele veleitare, în vederea argumentării poziţiei de *promotor al unei cauze nobile şi al gloriei* , prin măsuri şi acţiuni concrete. Ei evită fiasco-ul pe linie de ataşament pentru un mod particular de a trata şi de a se raporta la elementele răspunderii, la elementele unei geografii personale care surprind un du-te-vino între realul obiectiv şi cel subiectiv.

Crezurile scuză mijloacele, având ca efect o imagine de sine pozitivă, o stimă şi o încredere puternică în propria persoană. Iar aceste expresii concentrate ale credinţei, construite pe baza convingerilor potenţatoare, reuşesc performanţa de a trezi o anumită sensibilitate pentru valoarea omului, o caracteristică impregnată de maturitate în ADN-ul stilului de conducere.

Ceea ce nu înseamnă neapărat înclinare spre surprinderea exclusivă a formelor de manifestare, evidenţiere şi demonstrare a experienţei, ci mai degrabă o preferinţă pentru tipul uman care vrea să se autodepăşească, izbitoare prin însăşi concreteţea sa.

Leadership: Exemplul tău de autodepăşire trezeşte imboldul oamenilor de a-şi depăşi limitele?

Dovada de loialitate şi fidelitate a împăratului le-a insuflat soldaţilor curajul şi dorinţa de a lupta cu mai mult zel şi, în cele din urmă, să câştige o bătălie în care şansele de izbândă erau de trei la unu. O viaţă întreagă Napoleon, aceasta minte atât de strălucită, a stat numai printre oameni. Atât pe timp de război, cât şi pe timp de pace. Era obişnuit cu vacarmul bătăliilor. Fiecare armă îi era ca o soră, fiecare soldat ca un frate. Lupta întotdeauna cot la cot cu soldaţii săi. Nu-i de mirare că îi ştia pe toţi pe nume. Ceea ce e mai important e că a fost iubit, admirat şi respectat.

Soldaţii lui Napoleon şi-au depăşit limitele, fiindcă el însuşi şi-a depăşit limitele.

A lipsit vreodată Napoleon de pe câmpul de bătălie, aşa cum obişnuiesc să procedeze conducătorii laşi şi fricoşi? Nu. Niciodată oamenii n-ar iubi şi n-ar respecta un conducător care îi trimite spre moarte, dar care lipseşte de pe câmpul de bătălie. Napoleon a fost aproape întotdeauna prezent pe câmpul de bătălie, deseori expunându-se primelor lovituri.

Acesta a fost biletul său spre inimile oamenilor. Al tău care este? Dacă nu ai, procură-ţi unul !

Loialitatea este o condiţie sine qua non pentru atingerea excelenţei în leadership. Este linia care desparte succesul de eşec. Napoleon şi-a dovedit de fiecare dată loialitatea faţă de soldaţii săi, faţă de poporul său, faţă de patria lui, chiar dacă deciziile pe care le-a luat de-a lungul timpului nu s-au dovedit toate eficiente, unele soldându-se cu eşecuri dezastruoase.

Înainte să te recomanzi ca unic model de leadership trebuie să ştii ce condiţii predomină în zona ta de receptivitate.

Receptivitatea este deschiderea liderului spre acceptarea unor condiţii de control a puterii, validate de credinţa oamenilor într-o inteligenţă superioară lor. În această zonă predomină două condiţii: flerul de a şti unde să pui pasul în cursul nefast al evenimentelor greu de anticipat şi flerul de a şti ce este aceea "atracţie", pe care să o cauţi într-o atitudine de dăruire absolută faţă de lume.

A te afla mereu printre oameni, atât la bine, dar mai ales la greu, reflectă gradul tău de loialitate faţă de ei, contribuind la succesul tău şi al lor. Oamenii sunt receptivi la tot ceea ce faci, la toate demersurile pe care le întreprinzi de-a lungul timpului. Îi laşi la greu? Îi renegi? Sau eşti alături de ei şi te implici cu multă dorinţă şi devotament în „lupta" pe care ei o duc pentru tine?

Aşa cum rinichiul (organul cu ajutorul căruia sunt eliminate substanţele care nu mai sunt folositoare organismului uman) intervine în reglarea tensiunii arteriale, tot aşa gradul tău de loialitate intervine în reglarea potenţialului tău de leadership – esenţial în buna funcţionare a echipei.

Liantul care uneşte o echipă. Majoritatea oamenilor ar face orice pentru tine doar dacă şi tu ai face totul pentru ei. Valabil este şi opusul, nimeni nu te va urma niciodată dacă nu dovedeşti, mai întâi de toate, că eşti alături de ei şi la bine şi la rău. Idealul oamenilor este să rămâi întotdeauna alături de ei.

Loialitatea unui lider faţă de subordonaţi contribuie la atingerea succesului comun. Oamenii sunt reticenţi dacă observă că gradul tău de loialitate este scăzut şi că nu îi susţii atunci când au nevoie de tine. Nu te poţi ridica deasupra lor şi nu îi poţi influenţa decât prin ceea ce faci alături de ei. Nu separat. Nu dând ordine şi supervizând tot timpul activităţile lor. Loialitatea se bazează pe implicare: cu cât te implici mai mult în acţiuni comune cu atât oamenii se ataşează mai mult de tine şi devin mai loiali. Daca gradul tău de loialitate scade, atunci şi gradul de atingere a scopurilor propuse va fi mai mic.

Loialitatea se verifică atunci când receptivitatea ta la nevoile oamenilor este limitată de acea parte grea din parcursul tău de auto-dezvoltare care excede "rezerva" lor de a se adapta la el.

Partea grea din parcursul tău de auto-dezvoltare este "curajul paradoxal" de a renunţa la putere în folosul celor care aleargă spre Ea?

Concluzie: Loialitatea reciprocă este o condiţie esenţială pentru reuşita; este unul dintre lianţii care uneşte o echipă în drumul uneori uşor, alteori greu, spre atingerea scopurilor finale. Lipsa ei ca şi dezinteresul faţă de scopul final este o mare piedică care poate determina un eşec definitiv.

Ridică-te deasupra propriilor tale limite, reglându-ţi potenţialul de leadership în acord cu idealurile celorlalţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/sub-imperiul-loialitatii.html

Sublimul măiestriei

On Septembrie 14, 2010

Ridică-ţi leadershipul până la înălţimea la care năzuieşti, punând în prim plan cele mai proeminente nuanţe ale sale.

Maestrul revenise adesea asupra acelei teme: " *Fata din oglindă* ". Reuşise să realizeze, cu o minuţioasă grijă pentru detalii, zâmbetul trist şi misterios al fetei pe care o întâlnise în tinereţea sa, într-o călătorie în Egipt. Înflăcărarea, poate exagerată, îi susţinuse eforturile în vederea realizării unei nemaipomenite opere de artă. Imaginea pe care o aşternuse pe pânză exista de mult în mintea sa. Acum, după aproape două luni de muncă, era în sfârşit gata.

Îmi amintesc foarte bine ziua aceea, căci mă invitase înadins la el ca să-mi arate acea operă realizată cu măiestrie. Căci da, este într-adevăr necesară o adevărată măiestrie pentru a exprima o paletă largă de stări sufleteşti a unuia sau mai multor personaje dintr-o pictură: chipul, gestica şi mimica etc., şi să transformi culorile şi trăsăturile persoanelor în personaje sugestive.

Pentru prima dată am putut vedea pe chipul maestrului liniştea şi nădejdea sufletească. Avea acea privire mândră, acel entuziasm fermecător de care sunt pătrunşi numai cei care, dedicându-se cu adevărat muncii lor, reuşesc să creeze ceva cu totul şi cu totul deosebit, ceva care îi face să se simtă împliniţi cu adevărat.

Leadership: Eşti dator artei să-ţi evaluezi produsul muncii creatoare la adevărata valoare a calităţii propriei modalităţi de a-ţi exprima bogatul univers interior?

S-a ridicat încet de pe scaun, a făcut un pas înapoi ca să-şi privească opera, propria lui creaţie care exprima adevărata lui măiestrie şi îndemânare. Şi deodată, cuprins de un adânc simţământ de bucurie, a exclamat cu acelaşi ton ferm şi convins, plin de sentimente ca al marelui Arhimede când a intuit legea atracţiei universale: "Evrika ! "

Maestrul nu simţise niciodată mai multă poftă de viaţă ca în acel moment. Uneori schiţând, alteori căutând să concretizeze ceea ce ar năzui el să fie arta, a reuşit să realizeze sublimul în pictură. În sfârşit, succesul şi faima îi erau asigurate.

A pune leadershipul pe planul cel mai înalt al artei înseamnă să schiţezi o imagine al cărei sens va fi înţeles pe deplin doar de cei care sunt capabili să ia în considerare şi să cântărească în mod adecvat elementele definitorii ale formării tale intelectuale.

Pictorul este un artist, un creator care, stăpânit de o dorinţă puternică, îşi conturează în minte imaginea pe care urmează s-o aştearnă pe pânza sa, cu mult înainte de a se închide în atelierul său ca s-o schiţeze.

Tot aşa este şi liderul - un creator care îşi îmbogăţeşte galeria de valori şi trăsături, înfăţişând din plin marea gamă a sentimentelor sale - entuziasmul, respectul şi admiraţia - în sensul cel mai curat cu putinţă - oglindind astfel aspectele personalităţii sale. El pune în prim plan cele mai proeminenţe nuanţe de caracter moral şi social, care îmbină armonios valorile şi abilităţile sale intelectuale.

Iată de ce, este atât să important să urmăreşti această evoluţie a ta, valorificându-ţi propria

competenţă şi experienţă, abordând mai profund feluritele aspecte ale leadershipului – mai ales pe plan afectiv şi moral, nu doar profesional. Pentru ca al tău leadership să se transforme într-o artă cu adevărat reuşită, cu nişte valenţe unice şi extraordinare, trebuie să-l pui pe planul cel mai înalt al imaginii pe care o schiţezi.

Pentru a ajunge la adevărata măiestrie nu este suficientă numai vizualizarea „operei de leadership" ce-i vei da viaţă, ci şi executarea ei cu o deosebită atenţie, cu migală, cu delicateţe şi cu răbdare, ca nu cumva efectul să fie altul decât cel scontat. Conturează-ţi în minte viziunea care să te împingă să faci pasul spre excelenţă - cu mult înainte de a te angaja în realizarea vreunui proiect, înainte de a deschide calea unui demers de amploare.

Leadership: Poţi să concepi o artă legată de o realitate plină de substanţă care să te reprezinte în planul imaginii pe care ţi-o formezi despre tine însuţi înainte de a atinge măiestria?

Creaţia unui lider nu este altceva decât o însumare a demersurilor şi activităţilor care duc spre realizarea ţelului propus. El dă naştere permanent unor imagini mentale. Pe "ecranul" imaginaţiei, sale vede fiecare detaliu reprezentat cu precizie fotografică: fiecare pas pe care trebuie să-l facă, fiecare decizie pe care trebuie s-o ia, fiecare tactică şi procedură pe care urmează s-o iniţieze, fiecare plus şi fiecare minus, prin care să-şi exercite o influenţă pozitivă dominantă asupra conducerii. Iar apoi concepe o "artă" legată de o realitate care să-l reprezinte, şi să atingă succesul la care accede.

Renunţă la vechile clişee. Caută necontenit prin opera ta, prin arta ta legată de realitate şi adevăr, să trezeşti în cei din jurul tău interesul, respectul şi admiraţia. Numai astfel îţi vei putea împlini năzuinţele cărora le-ai consacrat cei mai mult ani.

Sublimul măiestriei, în comparaţie cu lucrările de început ale artei care se consacră unei specializări în adâncime, precum psihologia şi expresivitatea umană, se manifestă prin perfecționarea tuturor facultăților sufletului și accesul la o formă superioară de cunoaștere.

O cunoaştere pe care numai tu o grăieşti prin intermediul procesului de autoobservare, reflecţie şi autocorecţie, cu ajutorul profunzimii unei abordări de substanţă a unei teme individuale din perspectiva criteriului estetic.

Concluzie: "Creaţia" liderului este desăvârşită dacă ea, în final, se ridică la înălţimea aşteptărilor sale, atingând scopul iniţial propus. Un lider nu simte cu adevărat fericirea determinată de atingerea scopului propus, dacă acesta nu este realizat la parametrii calitativi şi cantitativi, iniţial expuşi, care au constituit baza alegerii sale în poziţia de lider.

Ridică-ţi leadershipul până la înălţimea la care năzuieşti, punând în prim plan cele mai proeminente nuanţe ale sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/sublimul-maiestriei.html

Suferința umană devine adesea o povară silențioasă

On Decembrie 18, 2013

Un trecut dureros poate proiecta o umbră asupra oricărei noi începuturi, făcând dificilă distanțarea de experiențele anterioare.

Gemuse? Unde era? Îşi duse mâinile la gât. Mâinile îi erau umede. Gâtul îi era umed. Pieptul îi era umed, faţa... Deschise ochii. Nu-şi dădu încă bine seama unde era, în mlaştina dintre pini sau altundeva? Nu-şi dădea seama că e la Paris. O lună albă atârna deasupra unei lumi necunoscute. O lumină palidă atârna peste întuneric, aidoma chemării unui martir. O moarte albă ţipa fără glas pe cerul palid, de culoarea fierului. Luna plină, înapoia pădurilor, se zărea prin fereastra unei camere a hotelului Internaţional din Pariş. Ravic se ridică.

Ce fusese oare? O cale ferată plină de sânge, de sânge curgând, o goană nebună într-o seară de vară, de-a lungul şinelor însângerate – visul de sute de ori repetat, când se făcea că este iarăşi în Germania, că e înconjurat, persecutat, urmărit de călăii unui regim sângeros ce legalizase omorul; cât de adesea trecuse el prin toate acestea ! Privi luna, vampirul alb ce absorbea culorile lumii cu lumina ei împrumutată. Visurile acestea, pline de spaima lagărelor de concentrare, pline de figurile înţepenite ale prietenilor ucişi, pline de chipurile fără lacrimi, pietrificate de durere ale acelora care mai supravieţuiau, pline de despărţirile deznădăjduite şi de singurătatea mai presus de orice lamentare.

Leadership: În ce măsură consideri că poți schimba perspectiva văzută printr-o înțelegere nouă, într-o realitate conceptuală total diferită, atunci când te desprinzi de tot ce te ține ancorat?

În timpul zilei putea reuşi să treacă bariera, zidul mai înalt decât ochii – zidul pe care reuşise să-l clădească în timpul unor ani plini de sforţări, dorinţi gâtuite de cinism, amintiri înmormântate, călcate în picioare, când ţi-ai rupt din tine totul, până şi numele, ciment zidit peste propriile-ţi sentimente – şi când, în ciuda tuturor acestora, din timp în timp, ţâşneşte faţa lividă a trecutului într-o clipă de delăsare, dulce, ademenitoare şi plină de chemări, când te cufunzi în băutură până la nesimţire.

În timpul zilei – dar nopţile eşti la cheremul lor, frânele disciplinei îţi scapă şi căruţa începe să alunece, înapoia orizontului conştiinţei, se ridică iarăşi, sparg mormintele, piedicile se desfac, umbrele se-ntorc, sângele îţi fierbe, spaimele aleargă şi furtuna neagră trece peste toate întăriturile şi baricadele! Să uiţi – e uşor atâta vreme cât farurile voinţei iluminează lumea – dar când se sting şi zgomotul viermilor devine perceptibil, când o lume distrusă iese din valuri ca o Vineta scufundată şi trăieşte din nou – atunci e cu totul altceva. Poţi să bei, să te ameţeşti, să pleci noapte după noapte, ca să învingi toate astea – poţi să schimbi nopţile în zile şi zilele în nopţi – în timpul zilei visezi altfel decât noaptea, fără să pierzi, desprins de toate.

Leadership: Când încerci să îți transformi percepția asupra lumii, nu ești, de fapt, în căutarea unei viziuni mai clare asupra realității tale, încercând să păstrezi imaginea unui sine unitar?

Nu făcuse el toate astea? De câte ori nu se întorsese la hotel când culorile cenuşii ale dimineţii se strecurau de-a lungul străzilor? Sau nu aşteptase el în Catacombă, împreună cu cineva care primea să bea cu el până când venea de la Şeherezada, Morosow care continua să bea cu el sub palmierul artificial, în odaia aceea fără ferestre, unde numai ceasul arăta cât de mult crescuse lumina afară? Să te îmbeţi într-un submarin, asta era. E uşor să dai din cap şi să spui că trebuie să-ţi păstrezi sensibilitatea. Dar, drace, nu era chiar aşa de uşor! Viaţa era

viaţă, bună de nimic şi mai presus de orice; poţi să te scapi de ea, e uşor şi lucrul ăsta.

Dar nu-ţi arunci, odată cu ea şi speranţa de răzbunare şi nu arunci, odată cu ea şi acel lucru scuipat, batjocorit, ridiculizat zi de zi şi oră de oră, ce se cheamă, fără îndoială în chip grosolan, credinţa în omenie şi umanitate ! O viaţă searbădă - n-o poţi arunca aşa, ca pe-o cartuşieră golită ! Mai e încă destul de bună ca să lupţi cu ea, cândva veni vremea şi când va fi nevoie. Nu din motive personale, nici chiar din răzbunare, nici din egoism, şi nici din motive altruiste, totuşi e atât de mult pentru tine să întorci roata, pentru a împinge lumea dincolo de sânge şi de sfărâmături - pentru nici un alt motiv în afară de luptă, lupta continuă, şi să aştepţi posibilitatea de a lupta până la ultima răsuflare.

Leadership: Cum se reflectă această alternanță între controlul zilei și haosul nocturn în percepţia ta despre lume, căutând un punct de echilibru între dezvăluire și ascundere?

Dar aşteptarea te macină şi poate fi fără speranţă, şi la asta se adaugă teama nemărturisită că, atunci când va veni în sfârşit vremea, vei fi prea zdrobit, prea ros, prea inert de atâta aşteptare, prea obosit ca să poţi merge împreună cu ceilalţi. Nu e acesta motivul pentru care cufunzi în uitare orice lucru ce-ţi poate aţâţa nervii, desfiinţându-l, definitiv şi pe nesimţite, cu ironie, sarcasm şi chiar contra-sentimentalitate, cu evadarea într-o altă fiinţă omenească, într-un eu străin? Până când să ajungi în starea asta, neputinţa brutală are să revină în timp ce te laşi în voia somnului şi-a fantomelor.

În timp ce aşteptarea ne consumă și adesea pare fără speranță, aceasta amplifică temerile noastre nespuse, lăsându-ne zdrobiți de inerția lungilor perioade de așteptare. Este exact acest sentiment de epuizare care ne împinge să ne detașăm, folosind ironia, sarcasmul și chiar contra-sentimentalitatea ca scuturi protectoare împotriva disconfortului emoțional. Scăparea noastră devine evadarea într-o altă ființă, într-un "eu" străin, ca o încercare de a evita starea de neputință care ne cuprinde în timpul somnului și al viselor tulburătoare.

Leadershipul presupune să rezişti în fața realităților care îți revin în memorie, văzute prin prisma unei expuneri mult mai rapide a mișcării interioare.

Suferința umană devine adesea o povară silențioasă care ne urmărește chiar și în cele mai neașteptate locuri. Mai mult decât atât, amintirile tragice pot invada momentele de liniște, transformându-se în viziuni care perturbă realitatea prezentă.

*** Notă:** Remarque, Erich Maria, *Arcul De Triumf*, Editura Eminescu, 1976

Source: https://neculaifantanaru.com/suferinta-umana-devine-adesea-o-povara-silentioasa.html

Suflarea divină în opera umană

On Decembrie 06, 2024

Valoarea reală a unui creator se măsoară prin capacitatea sa de a insufla viață eternă operei sale.

Dusty Springfield – In private. Urmăriți și ascultați videoclipul. Veți remarca ce înseamnă să ai peste 50 de ani și să ai o voce superbă, joc de scenă simplist și mult entuziasm, completat cu acel timbru ce parcă mângâie aerul, ridicându-l într-o îmbrățișare invizibilă. Vocea ei își face loc printre note, asemenea unui fir de aur țesut printre umbrele unei pânze vechi, fiecare vibrație luminând o poveste uitată. *Y con la gracia de un espíritu eterno*, melodia artistei devine mărturie că a existat cândva o artă vie, pulsând de ceea ce anticii numeau "tinerețe fără bătrânețe".

Pesemne, unii oameni rămân neuitați în sufletul lumii, alții se duc și dispar, fără să lase nimic în urma lor, nimic frumos, nimic trainic, nimic plin de viață. Asa stau lucrurile. O lume care își ignoră trecutul își pierde busola pentru viitor, devenind incapabilă să creeze ceva durabil.

Da, era o vreme când oamenii puneau suflet în tot ce făceau, se compunea muzică bună, și totul era plin de viață, plin de frumusețea nepieritoare a creației. Anii au trecut, nu mult, nu o veșnicie, doar vreo 25 de ani. Dar acum, totul s-a schimbat. Nu mai există acea vibrație sacră unde talentul uman întâlnește inspirația divină, un "Alithismail Ankh Onnavs" , acel mister profund, ecoul unei vremi când arta era mai mult decât divertisment.

Leadership: Poți transforma imperfecțiunea materialului brut într-o mărturie pură a dăruirii tale față de ceea ce reflectă esența sufletului tău?

Acum totul pare contrafăcut, nici măcar reinventat, ci doar stângaci pus pe gamele uzate ale originalului. Mai mult ca oricând, oamenii din prezent așteaptă să li se pună tot în traistă, fără să aibă nici cea mai mică inițiativă. Toți au pretenții de mari geniu, au terminat 2 sau 3 facultăți, toți eminenți, cu toate astea nu se întrezărește nimic din strălucirea lor reală. Pe toate drumurile găsești exemple de ambalaje fără conținut.

Adevărul e că oamenii nu mai creează la nivel profund, fiindcă și-au pierdut ultima fărâmă de divin, dincolo de zgomotul cotidian și superficialitate.

Iar cine nu luptă pentru un ideal, și nu scoate la iveală un talent, acela devine irelevant pentru o lume întreagă. Asta ne învață trecutul, pe care, cu atâta neglijență, nu am reușit să-l prețuim. Din păcate, realitatea este mult mai gravă. Prezentul nu mai este refugiul sufletului, păstrând ideea de „creație pentru Dumnezeu", cu șanse de a atinge perfecțiunea unei opere divine. Ci doar un ecou gol, uscat și rece, pe care vântul serii îl duce peste umbrele trecutului și nu-l mai întoarce niciodată.

Leadership: În ce fel poate căutarea perfecțiunii artistice să devină o formă de rugăciune activă, transformând creația într-un dialog neîntrerupt cu divinul?

Știți ce făcea Michelangelo cu câteva zile înainte să se stingă? Retușa pentru a nu știu câta oară un detaliu minor al celebrei „Pietà Rondanini", căruia nu reușea să-i redea perfecțiunea. Chiar și neterminată, așa nefinisată cum a rămas, această operă poate fi admirată astăzi la Castello Sforzesco din Milano, Italia. Ei bine, astfel se creează o capodoperă: muncind de dimineața până seara, zile și chiar nopți, numai ca să retușezi câțiva centimetri de marmură

care nu au ieșit perfect. O minuțiozitate ce durează până la ultima picătură de sudoare.

Mai bine de cinci sute de ani s-au scurs de atunci, multe războaie au zguduit lumea, multe imperii s-au prăbușit. Rezultatul? Opera lui a rămas intactă, autentică, vie, păstrându-se ca o creație pură, dedicată întru totul lui Dumnezeu. Cred că asta înseamnă, de fapt, spiritualitatea: numai în ceea ce pui suflet se păstrează pentru totdeauna în memoria lumii ca un semn al talentului de a te dărui acelei sclipiri divine, primite de la Dumnezeu.

Leadership: Este perfecțiunea actului tău creator o armonie care reflectă sclipirea divinității din tine, atunci când îți pui întreaga ființă în slujba unui ideal mai înalt?

Dar noi? Noi, cei dintr-un prezent împietrit în superficialitate, ce am învățat din acele vremuri? Probabil, mai nimic. De la oamenii temporari nu poți învăța lecții permanente. Întrebarea nu este retorică, ci tragic de actuală. Prea puțini își mai deschid sufletul către creație, prea puțini se luptă cu materia brută a vieții pentru a scoate din ea o capodoperă. Totul a devenit un ambalaj strălucitor, dar gol. Ne-am pierdut gustul pentru adevăr, pentru muncă asiduă, pentru dăruirea totală.

Iar toate războaiele, pe care le catalogăm drept conflicte inevitabile, nu sunt un rod al întâmplării materialismului, ci o pedeapsă de la Dumnezeu, fiindcă oamenii și-au vândut sufletul în schimbul superficialității, ghidându-se în special după motto-ul: „N-ai decât o viață, deci trăieste-o din plin !".

Însă partea spirituală este mai importantă decât banii, decât satisfacțiile efemere. Numai ceea ce lași în urmă, în numele veșniciei, este ceea ce anticii au transmis cu credință dincolo de timp, spre slava lui Dumnezeu.

Sfințenia operei vine din efortul depus. Iar într-o lume unde timpul măsoară totul în unități de profit, există încă ecouri ale unei epoci în care arta era o rugăciune, iar creația - un act de comuniune cu divinul. Acele mici dovezi ale sacrificiului autentic, creații nepierdute peste secole, sunt nemuritoare, căci Dumnezeu a cruțat doar ceea ce provine din suflet. Sunt sigur că Dumnezeu își face simțită prezența numai acolo unde sufletul depune fiecare picătură de sudoare.

Leadershipul se manifestă prin capacitatea de a transforma talentul într-o misiune sacră, făcând din fiecare act creator o punte între temporal și etern.

Suflarea divină în opera umană ne revelează că adevărata creație transcende timpul și ego-ul, devenind o rugăciune vie care conectează umanul cu divinul, temporalul cu eternul. Te întreb, omule: se transfigurează trecerea ta prin lume într-o operă dedicată divinității, în aceste zile când totul se face peste noapte, și prestigiul se obține la fel de repede?

Mă întreb, oare ce rămâne, când muzica se stinge? Rămâne, totuși, ceea ce Dusty, Michelangelo și alții ne-au arătat: doar ceea ce purtăm în suflet poate rezista timpului. Numai printr-o creație devenită capodoperă, unii din cei stăruitori, vor duce mai departe legea supremă a lui Dumnezeu: „Eu sunt".

Source: https://neculaifantanaru.com/suflarea-divina-in-opera-umana.html

Sufletul bun din împărăţia întunericului

On Martie 16, 2009

Stabileşte o legătură cu inimile oamenilor, fără să ascunzi cine eşti cu adevărat.

Bill Parrish, fondatorul şi preşedintele corporaţiei Parrish Communications, era un om a cărui caracter putea impresiona profund pe toată lumea, un om foarte instruit, cu o cultură vastă şi cu o experienţă de viaţă bogată. Trebuia să se folosească de atuurile sale pentru a-şi exercita influenţa asupra lui Joe Black care se îndrăgostise de fiica sa, Susan, şi pe care vroia s-o ia cu el în împărăţia întunericului.

Pentru ca punctul său de vedere să-i influenţeze hotărârea lui Joe, Bill trebuia să-i demonstreze acestuia că are dreptate. Îi spuse lui Joe:

- Poţi lua orice doreşti pentru că aşa vrei tu. Dar asta nu e dragoste. E o infatuare fără sens pe care vrei să ţi-o satisfaci. Dar lipseşte tocmai lucrul cel mai important. Încredere, răspundere, acceptarea riscurilor, să-ţi petreci o viaţă întreagă încercând să te ridici la înălţimea visurilor tale. Şi, mai presus de toate, să nu răneşti obiectul iubirii tale.

Spui că o iubeşti pe fata mea, dar nu ştii ce înseamnă iubirea. Ea te "iubeşte", dar nu te-a văzut cum eşti în realitate. Susan s-a îndrăgostit de nenorocitul acela căruia i-ai luat trupul. Dar ea nu ştie cine eşti tu cu adevărat.

Te iubeşte? Cine eşti tu? I-ai spus cine eşti? Ea ştie unde o vei duce? De ce nu-i spui? Încearcă. Vezi ce se întâmplă.

Leadership: Poți insera o imagine într-un mesaj emoţional, astfel încât mesajul să facă parte dintr-o determinare raţională interioară care să fie în concordanţă cu obiectivitatea?

Îţi aminteşti de filmul „ *Meet Joe Black (1998)* ”? Imediat după ce Bill termină de vorbit, atitudinea lui Joe Black s-a schimbat. Era frământat de presentimente. Pe măsură ce reflecta la vorbele lui Bill, gândurile cele mai negre îi bântuiau mintea, începând să-l macine. În mintea lui se făcuse lumină, în timp ce în suflet îi stăruia tulburarea. Realiză brusc că existenţa lui devenise goală, atât de goală încât părea să nu-şi mai aibă sensul.

Dacă ar fi existat vreo îndoială în privinţa propriei lui persoane, toată încrederea lui Susan în el s-ar fi risipit. Căci un suflet curat, desăvârşit, cum ar putea oare să-l accepte ca partener pe însuşi „Prinţul Întunericului”? În finalul filmului, Joe Black renunţă la Susan, dându-şi seama că niciodată ea nu l-ar fi putut accepta în viaţa ei dacă ar fi aflat cine este el cu adevărat.

A stabili legături solide, bazate pe înţelegere şi încredere reciprocă înseamnă să ocupi în inima oamenilor locul pe care trebuie să-l ai, pe care îl meriţi şi pe care-l consideri corect. Percepţia lor despre tine trebuie să fie nu doar bună, ci şi în acord cu personalitatea lor, cu propriile lor valori, cu propriile lor aşteptări, cu propriile lor idealuri. Ca lider trebuie să reuşeşti să închizi în inima oamenilor sentimentul unei înţelegeri favorabile care să elimine posibilitatea oricăror conflicte. Ei trebuie să simtă o siguranţă totală, o pace absolută, ca să se solidarizeze cu tine.

A nu le oferi oamenilor posibilitatea să te cunoască, înseamnă să ridici un obstacol de

netrecut între tine şi ei. Nu-ţi transforma leadershipul într-o fortificaţie de netrecut. Căci cel care ridică în faţa lui o fortificaţie de netrecut taie orice legături cu ceilalţi din jurul său. Continuă-ţi drumul spre inimile oamenilor cu îndrăzneală, lăsând loc dreptului lor de a te cunoaşte şi încercării lor de a se apropia de tine, de a se ataşa de tine pentru ceea ce eşti cu adevărat.

A insera o imagine într-un mesaj emoţional înseamnă să impui particularul, în care te întrupezi ca o "proiecţie a sensibilităţii", acolo unde nu se manifestă nicio reacţie pozitivă la schimbare.

Sufletul bun din împărăţia întunericului simbolizează acea parte bună din tine pe care nu ai reuşit s-o arăţi celorlalţi oameni din jur, în ciuda intenţiilor binevoitoare. Degeaba vrei să stabileşti legături dacă nu reuşeşti să te încadrezi în tiparul bine conturat al celorlalţi. Ca să astupi golul dintre tine şi ceilalţi este necesar ca frumuseţea ta interioară să fie pusă în valoare şi să fie în conformitate cu propriile lor convingeri şi dorinţe.

Aşa cum focalizarea manuală a aparatelor digitale se poate realiza cel mai bine prin manevrarea inelului cauciucat de pe obiectiv – tot aşa dezvoltarea legăturilor tale cu ceilalţi oameni se poate produce cel mai bine prin „manevrarea" propriilor lor trăiri şi aspiraţii interioare, înlăturându-le îndoielile, comportându-te conform propriilor lor sentimente şi focalizându-te asupra convingerilor lor. Stabileşte o legătură cu inimile oamenilor, fără să ascunzi cine eşti cu adevărat.

Concluzie: Cunoaşterea oamenilor este deosebit de importantă pentru a putea să-i conduci pe calea cea bună. Lasă-te cunoscut de ceilalţi, fii deschis şi nu te ascunde în spatele unor minciuni legate de persoana ta.

Degeaba ai un suflet bun dacă el este ascuns în „împărăţia întunericului". Cunoaşterea reciprocă generează legături între oameni, care stau la baza colaborării eficiente şi întrajutorării reciproce. Nu-ţi transforma propria persoană într-o fortificaţie de netrecut căci astfel îi vei îndepărta pe oameni. Fii deschis, fii cinstit şi corect, şi vei avea suportul oamenilor, suport de care orice lider are atâta nevoie.

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-bun-din-imparatia-intunericului.html

Sufletul cere ochilor mai mult decât o simplă percepție vizuală

On Noiembrie 22, 2024

Ceea ce vezi în jur solicită o reflecție atentă asupra a ceea ce descoperi în tine însuți.

În fiecare moment al existenței mele pulsează o bucurie tăcută, un joc al luminii şi umbre, o împletire subtilă între singurătate și comuniune cu lumea. Poate că rătăcesc într-o lume a frânturilor de amintiri, unde fiecare colț de peisaj își revarsă povestea. Singurul lucru pe care îl știu cu adevarat este că totul se schimbă. Nimic nu e la fel, nici măcar clipa pe care cred că am prins-o în căușul mâinilor, cu prețul unei străfulgerări de claritate, când sângele, acest triumfător simbol al vieții, îmi pulsează prin mâna care scrie.

Este o artă să știi să te surprinzi pe tine însuți, astfel încât ochii să vadă dincolo de aparențe.

Soare. Cald. O îmbrățișare cosmică. Alerg prin lanul de porumb, un "Nexoris Temporal Eternix", spațiul unde timpul își pierde consistența obișnuită, doar pentru a redescoperi esența clipei prezente. Încet, cu multă simțire, mângâi cu palma dreaptă spicele verzi ca într-un ritual al reîntoarcerii perpetue, ca și când fiecare atingere ar fi o amprentă lăsată în memoria universului. Cumva, simt că trăiesc o amintire veșnic vie din primăvara trecută, din care se naște sentimentul de deja-vu, imagini aleatorii punându-se de-a curmezișul inimii, cerând ochilor mai mult decât să vadă, ci să descopere adevărul ascuns în detalii.

Încărcat cu seninătate, plin de voie bună, îmi trec palma peste frunzele dansate de vânt, iar ele mă recunosc nu doar ca trecător, ci ca martor al fiecărui moment care trece și rămâne, în același timp.

Leadership: În ce măsură reușești să transformi momentele simple ale existenței în revelații ale unei experiențe de flow perpetue, care transcende timpul și spațiul prin simpla percepție vizuală?

Paralel, mă pierd într-un alt loc, la fel de viu ca inima ce-mi bate a emoție pură, din care doar arta, creația, sublimul pot să dea sens existenței mele. Lumina care pătrunde prin retină nu este decât începutul unei povești pe care doar sufletul o poate înțelege. Pe faleza mării, unde valurile îmi șoptesc povești fără sfârșit, privesc acrobatul care sfidează gravitația într-un salt mare. Y con la gracia de un momento eterno, fiecare salt al său devine o metaforă a libertății, o poezie scrisă cu mișcări în aerul sărat al după-amiezii. În grabă, observ cum trecătorii își îndreaptă privirile spre orizont, fiindcă valurile șoptesc secretele lor doar celor care știu să-și asculte visele înălțate în zare, ca și când briza ar purta ecoul unor povești nesfârșite.

În tot acest timp grăbit, pe care încerc să-l opresc în inimă, cu un soi de neuitare încăpățânată, îmi înseninează gândurile cuvintele lui Ravic, din romanul „Arcul de Triumf", ca și când ar fi fost scrise special pentru mine:

"N-am uitat niciodată priveliştea. Învăţasem că Pământul e o planetă şi că se învârteşte, aşa cum înveţi din cărţi, fără să înţelegi. Dar atunci, pentru prima dată mi-am dat seama că, într-adevăr, aşa era. Vedeam cum Pământul străbate în tăcere imensităţile spaţiului. Am simţit atunci, cu multă putere, că eram cufundat în ceva din care nu mai puteam ieşi. Asta s-a întâmplat poate, fiindcă mă trezisem dintr-un somn adânc şi-mi pierdusem memoria şi obişnuinţele, şi-am privit cerul imens, mutat din loc. Deodată cerul nu mi s-a mai părut nemişcat şi odihnitor, şi de atunci nu mi s-a mai părut niciodată astfel."

Leadership: Cum poate un moment aparent banal să devină esența unui întreg univers interior, pe măsură ce înțelegi eternitatea oglindită în fiecare secundă care trece?

Clipa prezentă este un punct de întâlnire între trecut și viitor, un spațiu de creație infinită în care prind viață tot mai multe personaje. Bătrânul cu înghețata în mână, din fața benzinăriei, pare un personaj desprins dintr-un tablou impresionist, unde lumina și umbra creează pe chipul său un aer de mister, „Luminaris Ethereal Synoptix", o confluență între trecut și prezent, între copilărie și înțelepciune.

Și, aici, parcă tot Ravic ar vrea să completeze cu ceva adânc și nevăzut din mine: *"Priveşte, Nicu. Omul ăsta nu ştie nimic. Nu ştie ce aripi ne-au atins pe noi. Se uită la noi şi nu vede că ne-am schimbat. Lucrul ăsta e foarte bizar în lume: poţi să devii un arhanghel, un nebun sau un criminal — nimeni nu observă nimic. Dar când îţi lipseşte un nasture - fiecare observă lucrul acesta."*

Într-adevăr, o simplă privire asupra peisajului poate dezvălui adevăruri pe care cuvintele nu le pot exprima. Gândesc că poate așa se întâmplă cu toți oamenii atunci când se pierd, într-o învelitoare de tăcere, abia atunci își regăsesc esența. Oare adevărata libertate constă în a lăsa viața să curgă prin noi, fără să încercăm să o fixăm în cadre de timp rigide, anoste, sufocante?

Și flori, atâtea flori în jur. Doar eu le văd? Doar eu le simt parfumul? Dominând parcă în mijlocul acestui triumf al luminii, o cunună de flori în calea atâtor frumuseți eterne își caută creatorul, acel singur artist capabil să le redea o picătură de culoare, o adiere de visare străbătută de lumină, un mic prilej de eternitate.

Leadership: Amintirile tale revin întotdeauna cu o claritate mai mare decât momentul trăit, permițând ca o simplă atingere să poarte greutatea întregii existențe?

"Joan îi zâmbi. Un gest de apropiere, un pas înainte spre clipa de abandon total. Ravic îi cuprinse umerii cu brațul. Ea se rezemă de dânsul. Simțea că ceva s-a deschis în el și se răspândea, cald, blând, mângâietor, ceva care îl trăgea în jos cu nenumărate mâini, și-l făcea să nu poată sta în picioarele ce se clătinau, în loc să uite și să meargă pe jos, cedând chemării sângelui, chemarea de dincolo de milenii, când nu existau creier și gânduri, suferință și îndoială, ci numai fericire oarbă și sânge."

Cred că este un paradox al existenței. Timpul nu se măsoară în secunde, ci în intensitatea momentelor care ne rămân gravate în memorie. Cum vine asta? Dincolo de orice așteptări, mi se pare că trăiesc simultan în multiple dimensiuni ale lumii, ale realității, ale spațiului și timpului, oglindind bucuria copiilor din roata mare, zâmbetul vânzătorului necunoscut, privirea curioasă a trecătorilor, povestea de dragoste a tinerilor care n-au cunoscut mirajul. Nu încă. Sau chiar deloc.

Fiecare interacțiune devine o piesă din mozaicul existenței mele, o confirmare a conexiunii profunde care leagă toate ființele într-o țesătură invizibilă de sensuri și semnificații. Poate că este timpul să mă adâncesc în propriul univers interior, sperând ca înțelegerea să aducă lumină, fiindcă asta înseamnă arta: să știi să transformi emoțiile în creație, punând în prim plan autenticitatea trăirilor și profunzimea conexiunilor dintre frumuseţile lumii.

Leadershipul se poate deduce din abilitatea de a te pierde și de a te regăsi în micile momente care construiesc eternitatea, cultivând conexiuni spontane între poveștile lumii.

Sufletul cere ochilor mai mult decât o simplă percepție vizuală, cere un anumit înțeles

distinct pentru care emoția devine puntea spre lumea interioară, dintr-un singur punct de vedere: „a vedea în profunzime înseamnă a înțelege viața". Astfel, orice moment trăit devine o altă dimensiune a realității, din care, poate, voi reuși să descopăr mai mult decât actul artistic de a vedea, ci acel adevăr esențial și autentic definit prin experiență în felul următor: "să simți ceea ce vezi și să înțelegi ceea ce simți ".

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-cere-ochilor-mai-mult-decat-o-simpla-perceptie-vizua

Sufletul îşi deschide singur orizonturile

On Decembrie 01, 2014

Ia-ţi libertatea de a te redefini, corectând eroarea de a te supune trecutului care te urmăreşte.

Se zvonea că nefericitul fusese pe vremuri, ofiţer de marină, închis pentru bonapartism. Adevărat, gândi contele, Dumnezeu m-a făcut să plutesc deasupra valurilor şi a flăcărilor. Şi astfel bietul marinar trăieşte în amintirea câtorva povestitori. I se spune povestea cumplită la gura sobei, iar cei ce-o ascultă se înfioară când aud cum a străpuns spaţiul ca să se afunde în adâncurile mării. El era numărul 34. Se spune că era într-atât de obişnuit cu întunericul, încât ar fi putut vedea şi un ac în colţul cel mai întunecat al celulei. Dar iau trebuit zece ani ca s-o poată face, gândi Monte Cristo.

Da - îşi spuse el - iată piatra pe care stăteam. Iată urma umerilor mei, întipărită pe un zid. Iată urma sângelui care mi s-a scurs din frunte într-o zi când am vrut să-mi sfărâm capul de pereţi... Şi cifrele astea... Îmi aduc aminte... Le-am scris într-o zi când socoteam vârsta tatii, ca să ştiu dacă-l voi mai găsi în viaţă, şi vârsta lui Mercedes ca să ştiu dacă o voi mai găsi liberă. După ce-am făcut socoteala, am avut o clipă de nădejde... Nu mă gândisem la foame şi la necredinţă. Nu mai ceream libertate, ci ţinerea de minte. Mai mult ca orice, mă temeam să nu înnebunesc şi să uit. *

Leadership: Recurgi la ascunderea adevărului prin stabilirea unui alt adevăr, sau la distorsionarea realităţii prin proiecţia unei lumi ireale?

Nu-ţi poţi ascunde trecutul, la fel cum nu-ţi poţi alege părinţii. Adevărul, caracterizat în esenţă prin aceea că se acoperă gros de confidenţialitate şi non-divulgare, dar nu elimină durerea pierderii de sine în jocul vieţii, în interacţiunea cu trecutul pe care ţi-l aminteşti printr-un soi de constrângere subiectivă, este primul din coordonatele care îţi defineşte personalitatea în momentele de profundă mişcare emoţională.

Adevărul este un fel de victorie a raţiunii de a suporta presiunea evenimentelor în mod constructiv, fără a lăsa în urma ta o imagine falsă a realităţii pe care ai îndurat-o în încercarea de a da un sens vieţii. A justifica ascunderea adevărului prin faptul că te simţi vinovat, confuz, neştiind cum să găseşti eliberare şi pace, prin refuzul de a răspunde solicitării conştiinţei de a păcăli aceste sentimente, înseamnă de fapt să consimți la sinuciderea ta, să renegi ceea ce ai mai bun în tine, înseamnă să pierzi totul din avântul spre înălţimile împlinirii personale.

Distorsionarea realităţii prin jocul cu posibilităţile mărturisirii experienţei, a propriilor dezamăgiri, a identităţii umbrite de un trecut insuficient estompat, poate să anuleze raportul de succesiune între depăşirea obstacolului numit „ *căderea într-un abis inimaginabil* " şi poziţionarea pe o treaptă desăvârşită a vieţii şi societăţii. Amintirile reprezintă un indiciu al adevărului investit cu un vot de neîncredere, completat cu tendinţa spre complexe de inferioritate, un act de acuzare la adresa naturii tale reale care contribuie la perpetuarea falsificării imaginii de sine.

Leadership: Pe ce se bazează adevărul unei conştiinţe care se aşează deasupra realităţii, ştiind că ceea ce te leagă de persoana pe care n-o poţi compara cu altcineva este apanajul unui Ego fragil care se alimentează dintr-o permanentă negură a amintirilor?

În leadership, asta se poate traduce prin faptul că ţi-ai irosit posibilităţile de a controla

„eroarea” a te recunoaşte ca atare sau, mai bine zis, de a te fi descoperit prea târziu ca un exponent al puterii de a face ceea ce foarte puţini reuşesc – să te conectezi la adevărul a ceea ce eşti. Leadershipul este forţa de răspuns la zonele afectate de nişte experienţe potrivnice, de lipsa de înţelegere a ceea ce este bine şi ce este rău, oferind capacităţi de funcţionare foarte ridicate în procesele de formare. Leadershipul începe cu ceea ce eşti atunci când eşti privat de libertatea de opţiune şi eşti nevoit să-ţi dezvolţi capacitatea responsabilităţii personale.

A recurge la ascunderea adevărului prin stabilirea unui alt adevăr înseamnă să faci abstracţie de ceea ce ai fost, şi să fii în acord cu ceea ce ştii că ai devenit. Nu degeaba mărturisea scriitorul Alexandre Dumas: „ *Numai cei slabi văd totul ca printr-o pânză neagră. Sufletul îşi deschide singur orizonturile.* "

Prin aceasta se înţelege libertatea omului de a se redefini prin corectarea erorii de a se supune trecutului care îl urmăreşte, manevrat de o forţă nevăzută, dar combătută cu o atitudine responsabilă. Adevărul este un moment important în pregătirea omului pentru confruntarea propriu-zisă cu un Ego care experimentează umilinţa de a trăi în permanenţă un adevărat proces de conştiinţă.

Bine spunea powerlifterul Konstantīns Konstantinovs: *"Amintirea este o altă realitate în care noi participăm cu o dublă existenţă – cea prezentă şi cea din trecut. Viaţa noastră este de fapt numai o acumulare de amintire."*

Iar eu sunt de părere că adevărul unei conştiinţe care se sprijină pe o asemenea existenţă, se măsoară prin simţământul neputinţei de a vedea mai departe de propriile limite, nevoie şi imperfecţiuni.

Conştiinţa care se aşează deasupra realităţii este acea voce lăuntrică care te îndeamnă la anumite acţiuni, dar nu te motivează să slujeşti unui loc şi unui timp care se repetă prin sentimentul nostalgiei, al sensibilităţii şi al unei devastatoare solitudini.

Sufletul îşi deschide singur orizonturile desemnează acea ridicare deasupra trecutului, acea eliberare din ceea ce ai ajuns să fii la un moment dat: un prizonier al durerii. Distorsionarea realităţii prin proiecţia unei lumi ireale este echivalent cu a trăi în ipostaza unui prizonier care nu are dreptul de a deschide uşa închisorii sale şi să evadeze – chiar dacă, în mod normal, eşti un om liber. Prezentul poate deveni, prin procesul aducerii aminte, o permanentă pendulare între cele două lumi – a realităţii şi a irealităţii – modelate de gânduri, sentimente, umbre şi dorinţe care te împrejmuiesc.

Lumea omului modern, ca produs al raţiunii şi simţirii aferente conştiinţei extinse în prezent, asigurând întreaga valoare a dimensiunii sale de entitate distinctă, funcţionează prin intermediul unui algoritm exclusiv, divizat în doi paşi. Primul pas este să te eliberezi de confuzie prin a şti ce trebuie să eviţi să-ţi aminteşti. Al doilea pas este să te accepţi ca promotor al unei abordări care vizează destructurarea vechii identităţi şi construirea uneia noi.

Acest algoritm, pe fondul unui sentiment puternic, trăit preponderent ca reflectare a trecutului şi prezentului, face din leadership o ecuaţie a continuităţii identităţii.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-isi-deschide-singur-orizonturile.html

Sufletul unei comori pierdute

On Aprilie 04, 2013

Sporeşte valoarea existenţei tale, luptând contra acelui factor care te înţepeneşte în submediocritate.

Singurătatea este acum singura piatră de încercare pentru Laura Quinn, singura formă de a se lepăda de tot ceea ce o leagă de lume, singurul ei aliat împotriva acelui cancer care o rodea încet, zi de zi, mâncându-i toată viaţa, înţepenind-o în mediocritate. Ai senzaţia că întrezăreşti urme de fard în ridurile acestei fiinţe care n-a cunoscut decât munca de birou, o suspectezi că îşi construieşte un adevăr convenabil unei puteri de neînvins ce îi permite să cedeze unor instincte de adaptare la o captivitate greoaie, cu atât mai tristă, cu cât este numită, fraudulos, libertate.

Adevărul care o chinuieşte este senzaţia că nu poate să împartă cu nimeni aceeaşi soartă a omului revoltat de capriciile unei stranii Providenţe. O clipă ea rămâne singură pe terasă, pierdută într-o sumbră cugetare. Fără a fi mişcaţi de frumuseţea şi blândeţea ei, îi vom examina subtil trăsăturile, ca şi cum ar fi fost ale vreunei fiinţe cu o infinită sensibilitate şi discreţie, dar abandonată ca un condamnat într-o lume întunecată, în care se poate muri de tristeţe şi disperare. Căci asta şi ajunsese.

Factorul primordial care te înţepeneşte în submediocritate este prezenţa ta într-un loc unde trecutul și prezentul se întâlnesc într-un destin centrat în jurul noţiunii de "sfârşit al lumii".

Cu blândeţe, ochii ei scrutează întunericul nopţii. Nepăsare, dispreţ, nefericire. Rămăşiţe de rafinament amestecate cu cioburi de mândrie. După felul cum stă încordată, îngândurată, cu privirea obosită, cum totul în ea se desface şi se reface ca o legătură chimică, generând acea reacţie severă a propriei naturi care nu se poate produce în sens invers, - putem sesiza, desigur, acel amalgam de simţăminte sărmane şi sumbre care o stăpânesc în întregime, ca un germene puţin virulent afectând un bolnav care se apără bine şi este foarte greu de bătut.

Dar care este oare natura legăturilor care se stabileşte între elementele definitorii care o fac totuşi pe Laura să spere, să viseze la clipa când va uita complet totul, când va conta doar că este ea însăşi, atât? Să simtă lumina, să simtă viaţa, să simtă acea atingere însufleţitoare, dumnezeiască, care lipseşte din viaţa ei, vindecătoare de orice tristeţe, durere sau suferinţă.

Leadership: Intervenţia ta în crearea unui rezultat frumos permite accesarea unei realităţi create din propria ta esenţă care, prin doar negaţia ei, reuşeşte să tranforme o poveste într-o singură persoană?

Există gânduri care nu se destăinuiesc în faţa nimănui, şi ale cărui mărturisiri sunt dureroase, atât de chinuitoare, mai ales pentru cel ce le adăposteşte. Culori, linii, spaţii, amestecuri de elemente cu semnificaţii aparte, forţe inegale, testate, folosite, apoi revizuite în mod repetat, formând un adeziv natural ce se întăreşte şi devine foarte rezistent.

Iar aceste tipuri de legături dispuse aleatoriu într-un sistem de sine care nu e dotat cu nicio sursă bună de lumină, creând o firavă esenţă spirituală, dobândesc nuanţe secundare. Transformând-o pe Laura Quinn într-un "Mo", într-un roboţel lipsit de direcţie, ce se manifestă sub formă de tendinţă. Sârguincioasa tendinţă de a se închide în sine, de a-şi abandona valorile cele mai de preţ, şi tot ceea ce ea considera ca fiind rațiune.

Nu putem rămâne, de asemenea, nesimţitori nici faţă de Ego-ul şi atitudinea ei. Capul ridicat spre cer, în semn de respect atribuit Domnului, singurul ei aliat de nădejde, singurul care o înţelege. Suma de gânduri, asemenea unei rugi pe care nimeni nu trebuie să o audă, o duc dintr-o stare într-alta, deschizând încă o dată uşile inimii ei.

Toate aceste mici gesturi trădează cu uşurinţă o putere uriaşă: speranţa. Amintindu-ne de Eva de Chazelay din romanul lui Alexandre Dumas, care deşi suferindă şi neajutorată, în adâncul sufletului ei ascundea o comoară, o sumedenie de calităţi care aşteptau să fie scoase la iveală. Povestea Evei de Chazelay se sintetizează într-o singură persoană, Laura Qunn, care îşi neagă adesea esenţa legăturii ei cu Dumezeu, dar niciodată nu renunţă la posibilitatea unei noi creaţii numite reprezentativ "Omul Nou".

Leadership: Ai un rol major în viziunea pe care ţi-o formezi despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieţii, direct proporţional cu mândria de a te considera reperul primordial al unei credinţe înscrisă generic în sfera interogaţiei: „Ce glas s-a auzit venind de dincolo de sfârşit?"

În "Memoirs" scriitorul André Maurois spunea că *"este o mare nebunie şi aproape întotdeauna pedepsită să te întorci şi să vrei să retrăieşti la patruzeci de ani tot ce ai iubit sau de care te-ai bucurat la douăzeci."* Laura Quinn are această vârstă şi nici nu-şi îngăduie luxul de a se mai exterioriza ca alţii, ca să dea semnale de alarmă în legătură cu starea ei intelectuală şi socială. Cu solemnitate, ea acceptă un destin anost doar cu speranţa că ceva se va întâmpla în favoarea ei, fără a discerne erorile propriei vieţi, fără a căuta să le corecteze prin soluţii iluzorii.

Practic, Laura Quinn are un rol major în viziunea pe care şi-o formează despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieţii, acela de a se orienta în permanenţă după direcţia vântului schimbărilor, asigurându-se că toate activitățile ei se desfășoară în conformitate cu speranţa unui nou început de drum. Din prea-plinul sufletesc, ea îşi procură energia necesară pentru a împlinirea tuturor obiectivelor pe termen scurt, se observă responsabilitatea înţelepciunii ei de a aprecia fiecare zi prin micile bucurii pe care i le oferă fragilitatea viselor încă nespulberate, chiar dacă majoritatea se dovedesc a fi nişte himere, nişte promisiuni deşarte.

Până şi oamenii cei mai puţin clarvăzători ar fi putut citi pe chipul Laurei patimile pustiitoare, durerile sfâşietoare care au zvârlit-o în abisul insondabil al deznădejdii. Înţelege şi îndepărtează-te de această năpastă, fiinţă dragă ! Dar comanda simultană a frecvenţelor ei de acord, nu poate îndeplini relaţia de parteneriat, relaţia de unu-la-unu între lumea interioară şi cea exterioară.

Numai o izbucnire a sufletului, fulgerătoare, ar putea schimba starea ei de spirit. Numai un alt gând, mai puternic ca intensitate, mai bine optimizat, ar putea să-i redea seninătatea. Numai un singur component din sistemul care o defineşte ca om, mai poate reacţiona într-o unitate de timp: magia, ieşirea din zona critică, trecerea spre altceva, spre un nou început. Un pas care trebuie făcut cu încredere deplină în marea lume a vieţii.

Leadershipul este zona de potenţial pozitiv creată din viziunea pe care ţi-o formezi despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieţii, destin care poate fi oricând provocat, întors către punctul cardinal numit "Vârf de parabolă".

Sufletul unei comori pierdute evidenţiază acea tendință de a te închide în tine, de a-ţi abandona valorile cele mai de preţ care te orientează să mergi întotdeauna mai departe. Dacă vrei ca această comoară să fie accesibilă, atunci sporeşte valoarea existenţei tale, luptând contra acelui factor care te înţepeneşte în mediocritate.

*** Notă:** Flawless (2007)

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-unei-comori-pierdute.html

Suflul creator

On Iunie 09, 2014

Ridică-ţi leadershipul la rang de artă, sugerându-le oamenilor să aleagă şi să accepte acea culoare dătătoare de energie care să le deblocheze potenţialul.

Am cunoscut-o pe vremea când eram student în anul întâi, pe la sfârşitul primului semestru. Era studentă, ca şi mine, doar că la o altă facultate. Foarte inteligentă, cultivată, nicidecum tipul de fată plină de ea şi prefăcută, ceea ce m-a bucurat şi m-a liniştit. Era, de asemenea, foarte frumoasă, de statură medie, cu figură de copil, ochi căprui dulci şi jucăuşi, sprâncene maro subţiri, arcuite, nas fin, niţeluş ascuţit, buze uşor cărnoase şi o privire plină de taină. Deloc machiată, îmbrăcată modest dar elegant. Părea lipsită de cusururi. Şi câtă tinereţe era în zâmbetul ei. Inspira totuşi o oarecare maturitate.

M-am văzut cu ea de prea puţine ori ca să spun că o cunosc îndeajuns de bine. Dar prima oară când am zărit-o, în biblioteca universităţii, mi-am dat seama că îmi era superioară în mai multe privinţe. O priveam cu multă atenţie, ea nu a observat şi din cauza asta nu s-a sesizat. Era chiar în banca din faţa mea. Ceva mi-a stârnit foarte tare interesul. Scria ceva. Nu ştiam ce. Stătea aplecată asupra caietului. Mi se părea că ascunde ceva. De parcă îşi crease un mic teritoriu încercuit de bariere invizibile, în interiorul căruia se retrăgea. Pentru că părea atât de absorbită de ceea ce scria, mi-am aplecat privirea asupra caietului ei, sperând să întrezăresc misterul. Am făcut ceva ce nu poate fi iertat? Nu cred.

Trăia în lumea imaginaţiei, scria o poezie. O poezie de dragoste. Cuvintele ei se legau atât de uşor, aveau sens, aveau rimă şi se transformau uneori în expresii frumoase. Nu se repeta. Metaforele pe care le planta inteligent între versurile scurte mă purtau în spaţii nevăzute, într-o lume de basm: cu cavaleri curajoşi, prinţese frumoase, zâne şi spiriduşi. Era o creaţie autentică, dar tema era asemănătoare cu cea din „ *Visul unei nopţi de vară* " de William Shakespeare.

Leadership: Eşti în stare să-ţi însuşeşti înţelegerea definitorie a ceea ce eşti într-un exerciţiu de admiraţie faţă de o figură remarcabilă, iluminat de revelaţia esenţei artei care este asimilată sufleteşte printr-un act de interogare vizuală?

O urmăream cu atenţie cum scrie. Ceva îmi ţinea ţintită privirea asupra ei. Nu ştiu ce. O forţă nevăzută, misterioasă. Oh, ce fată ! Am simţit că dacă stau mai mult în preajma ei voi putea şi eu să fiu ca ea, creativ, spontan, inventiv, unic şi extraordinar. Aş fi vrut să aflu ce-i trecea prin cap, la ce se gândea, cum îi veneau ideile, cum reuşea să scrie atât de frumos, atât de rapid şi atât de bine. Aşa cum spunea odată un scriitor, o fată tânără e un profesor înnăscut şi poţi întotdeauna învăţa ceva de la ea.

În acel moment, cu mult entuziasm şi cu o poftă nebună, mi-am dorit să învăţ de la ea să scriu. Dar nu să scriu poezii, ci să fiu creativ. Să am idei, mintea să-mi alerge tot mai repede, conştient fiind că doar oamenii creativi reuşesc să ajungă departe. Ca dintr-un izvor care a secat vreme îndelungată, deborda atunci în mine o bucurie creatoare nestăvilită. Trei cuvinte îmi sunau în urechi tot mai tare, tot mai des: cunoaştere, inventivitate, succes. Oamenii de succes au avantajul că sunt inteligenţi, ingenioşi, găsesc rapid idei şi ştiu să construiască ceva de la zero.

N-am vorbit niciodată cu nimeni despre ziua aceea în care am devenit scriitor. Din păcate n-am păstrat legătura cu ea deşi ne-am înţeles bine. Nu ne-am mai văzut de foarte mult timp. De aproape 6 ani. Îmi amintesc puţine lucruri despre ea. Mi-ar plăcea nespus de mult s-o revăd. Ştie că am scris câteva cărţi. A aflat de curând. Bănuiesc că încă mai este surprinsă.

Probabil se întreabă cum am reuşit. Oare ea îmi va afla vreodată secretul?

Leadership: Trebuie să respecţi o manieră de a exprima simţământul de apropiere faţă de cineva, care să-ţi permită experimentarea creaţiei numită "compromisul de a accepta o altă versiune a realităţii?"

Încercarea mea de a-mi exprima potenţialul a fost ca şi cum aş fi ales o culoare care m-a transformat complet ! O culoare care a scos în evidenţă partea aceea folositoare din mine, tot aşa cum un pictor se serveşte de anumite tonuri şi nuanţe pentru a reliefa anumite trăsături ale modelului. O culoare care a accelerat întregul meu proces de schimbare, sporindu-mi randamentul, înghiţind parcă orice nuanţe care nu se potriveau valorilor şi convingerilor mele.

„Culoarea" mea caracteristică a fost un mod de exprimare a propriilor sentimente. Şi îi mulţumesc Mariei că mi-a dat suflul creator de care aveam nevoie pentru a-mi manifesta competenţele.

Tu poţi să sugerezi oamenilor să aleagă acea „culoare" pe care s-o considere parte integrantă din fiinţa lor? Acea culoare care să le poată provoca trăiri, stări, sentimente, care să aibă un efect pozitiv asupra psihicului lor, care să conducă la transformarea lor totală? Culoarea ta are personalitatea unui artist care îşi asumă realitatea după un model de gândire care inspiră numai prin mărturia prezenţei sale?

Ridică-ţi leadershipul la rang de artă, sugerându-le oamenilor să aleagă şi să accepte acea culoare dătătoare de energie care să le deblocheze potenţialul.

Leadership: Poţi să exprimi ceea ce eşti într-un mod pur, autentic şi puternic, apelând intens la factorul instinctiv al sentimentului de mister care ţine în suspans o lume întreagă până în ultima clipă a vieţii?

O clipă în viaţa unui om poate deveni hotărâtoare. Pentru mine această clipă a fost când am întâlnit-o pe Ea. Dacă n-ar fi fost ea, cea care să-mi dea suflul necesar pentru a trece la acţiune, lucrurile ar fi stat acum probabil cu totul altfel. În sufletul meu îi mulţumesc pentru influenţa pe care a avut-o asupra mea. Misterul pe care îl împrăştia în jur, farmecul ei aparte, zâmbetul cald şi isteţimea, m-au convins să-mi doresc să trec la un alt nivel, să mai implic mai mult în cariera mea, să fiu mai bun din punct de vedere profesional, mai perseverent şi nu în ultimul rând mai creativ. De atunci nu a trecut o zi fără să scriu ceva, fără să-mi pun imaginaţia la bătaie.

Scriitorul român, Cristian Ţurcanu, observa: *"Prezenţa misterului este ceea ce dă aripi şi inspiraţie minţilor cercetătoare. Prezenţa misterului şi nevoia de a-l elucida este ceea ce determină mintea să aprofundeze cunoaşterea şi să-şi însuşească o serie întreagă de calităţi. Misterul este ceea ce fascinează, dă profunzime şi savoare oricărei percepţii. Misterul trezeşte în noi dimensiuni nebănuite şi face ca viaţa să devină cu adevărat interesantă. Alungarea misterului din viaţa noastră este ca şi cum ne-am autoexila într-o zonă deşertică. Dacă,pe măsură ce afli tot mai multe, îţi dai seama că ştii tot mai puţine, înseamnă că misterul este prezent în viaţa ta, iar sufletul se dezvoltă în voie."*

Scopul unui lider este acela de a-i determina pe oameni să creadă în el şi să-l urmeze. Trebuie să fie un model demn de urmat. Trebuie să aibă o putere de transformare. Trebuie să le dea oamenilor sursa de energie şi suflul creator de care au nevoie pentru a deveni mai buni şi mai eficienţi. Trebuie să le dea inspiraţia de care au nevoie.

Dacă oamenii vor da tot ce au mai bun din ei şi vor obţine rezultate peste orice fel de

aşteptări înseamnă că au fost conduşi de un lider foarte bun. Iar dacă îşi vor egala liderul, atunci succesul lor va creşte semnificativ.

A accepta o nouă versiune a realităţii înseamnă să accepţi a trăi permanent cu consecinţa adoptării unei forme de putere care s-a creat pe fondul unei admiraţii nemăsurate faţă de cineva sau ceva.

Suflul creator este 50% inspiraţie şi 50% transpiraţie. Între a visa să realizezi ceva şi a putea să-ţi pui visul în practică este o diferenţă mare. Totdeauna trebuie să-ţi evaluezi bine potenţialul, posibilităţile de realizare, baza de la care porneşti, pentru a fi convins că urmezi o cale bună spre realizarea individuală.

Source: https://neculaifantanaru.com/suflul-creator.html

Sunetul muzicii

On Octombrie 25, 2014

Ieşi din tiparul obişnuit al stilului impus de preferinţele unei viziuni riguroase, gestionând cu pricepere efectele care trebuiesc relevate în lumina magică a propriei creaţii.

De câte ori se termină repetiţiile, compozitorul îl invită pe Serghei Eisenstein să asiste la înregistrare. De fiecare dată regizorul găseşte un amănunt care trebuie relevat, un efect dramatic care cere subliniat. „Îmbunătăţim astfel mult efectele muzicii noastre.", spune Prokofiev. Eisenstein se entuziasmează pentru muzica acestuia. Dar şi compozitorul este mulţumit.

La o înregistrare, cei din jur îl aud mormăind: „Ce ciudat sună ! " Nimeni nu înţelege ce vrea să spună marele compozitor, până când Prokofiev, remarcând nedumerirea celor din jur, le spune râzând: „Muzica nu seamănă deloc cu Prokofiev".

Dar mai târziu, avea să-i spună cu candoare soţiei sale: „Aud la radio un cântec frumos şi, când colo, era – Sculaţi, voi oameni ruşi – din filmul Nevski ! " *

Leadership: Tragi linia acolo unde "amănuntul" se transformă într-un efect de extindere a dimensiunii de creaţie?

Alături de aşa zisa originalitate a complexităţii, fondată pe corelaţiile înnoitoare dintre variabilele de „amănunt" dependente de o anumită reprezentare pe suportul liniei de creaţie, am putea vorbi de o microestetică ce vizează nu doar conţinuturi, ci raporturi de sensuri şi forme considerate proprietăţi ale percepţiei individuale, transpuse în elemente structurale ale unei serii evoluate de îmbunătăţiri.

Sensurile şi formele atribuite unui conţinut care variază, ca nivel de dificultate, în funcţie de temă şi amploare, în tandem cu cerinţele noi de acurateţe şi de calitate pe care le conţine un stil potrivit cu personalitatea proprie, sunt luate în considerare cu mai multă atenţie, şi în final integrate într-o nouă structură de susţinere a idealului de perfecţiune.

Aici putem vorbi despre un leadership care dă măsură performanţei şi capacităţii tale deosebite în recunoaşterea sensului şi formei pe care trebuie să o îmbrace opţiunea de inedit. Tu singur trebuie să conştientizezi şi să tragi linia acolo unde "amănuntul" se transformă într-un "efect de extindere a dimensiunii de creaţie", accentuând necesitatea de a materializa orice input de sens şi de formă într-un rezultat de excepţie.

Amănuntul care trebuie relevat pentru ca o creaţie să capete un efect de originalitate cu impact de durată este o ieşire din tiparul clasic al expresiei artistice, urmată de instituirea unui sens mai profund de regăsire a unei părţi din tine.

Această parte din tine este esenţa unei lumi în schimbare şi, în acelaşi timp, esenţa unei vieţi trăite din toată inima.

Ceea ce declanşează o resetare totală a leadershipului este posibilitatea de a ieşi din tiparul obişnuit al stilului impus de preferinţele unei viziuni riguroase, gestionând cu pricepere efectele care trebuiesc relevate în lumina magică a propriei creaţii. Mare dreptate avea cel care spunea: „ *Din cauza unei viziuni prea stricte şi minuţioase, se poate pierde un lucru*

important, spiritul va deveni nesigur, iar în felul acesta poţi pierde şansa unei victorii certe. "

Victoria, pe planul unor activităţi convenabile de reinterpretare a compoziţiei creaţiei, sub aspectul multiplicării sensurilor şi formelor de expresie, cernute într-o formulă modernă şi bine închegată, este de fapt o consecinţă firească a raţiunii de pătrunde acolo unde nu ţi se permite accesul. În acea dimensiune a superiorităţii, în care variaţiile şi combinaţiile de inedit, mărginite adesea de părerile celorlalţi, pot atinge valoarea uimitoare de „Wow ! "

Preferinţele unei viziuni riguroase diferă în funcţie de modalitatea de exprimare a Sinelui în mijlocul unor prefaceri de ordin structural şi estetic care oferă muzicii puterea de a induce euforia.

Sunetul muzicii redă acea vibraţie interioară a firii înclinate spre studiu şi detaliu, în etapa de redimensionare a creaţiei, care se poate înalţa sau coborî în funcţie de satisfacţia resimţită în urma vizualizării rezultatelor finale.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Sunt şi nu sunt

On Aprilie 16, 2016

Reprezintă-ţi traiectoria în ecuația leadershipului, păstrând contactul cu zonele edificatoare ale făpturii tale.

Numaidecât, trebuia să găsesc o explicaţie plauzibilă punctelor de vedere ale formei mele de a interfera cu ceea ce voiam să ascund într-o altă fiinţă, pentru ca starea mea interioară să corespundă cerinţelor unui fel de început de lume. Puteam oare să supravieţuiesc cu ideea de dublă fiinţă, personificată într-un soi de Faust-Mefisto, despre care gândeam că îmi va arăta drumul spre valorificarea unei gândiri profunde, relevând o construcţie ideatică şi simbolică totodată?

O fiinţă care există în două lumi, una empirică-sensibilă şi alta transcendentă a ideilor, nu este altceva decât o copie imperfectă a unei trăiri expusă prin cuvânt, specifică unui vizionar de mare expresivitate, cineva profund în a evidenţia semnele unei realităţi aflată mai presus decât poate duce o minte obişnuită cu confortabila lume a simbolurilor. Cred că mă încadram fix în coordonatele gândirii unei asemenea fiinţe vizionare, pe durata nelimitată a ideilor provenite dintr-o realitate ce coagulează majoritatea simbolurilor ce impregnează mai ales latura mea inconştientă, părând că trăiesc (prin creaţie şi concepte) amintirea unor idei provenite din altă lume.

Leadership: A distinge esența de aparență, oscilând între trecut şi prezent, te obligă să-ţi ajustezi creația pentru a exprima o viziune completă.

Practic, întreaga mea făptură oscila între creaţia unui artist care foloseşte un limbaj artistic bazat pe ample generalizări, şi monologul unui scriitor care încearcă să reconstituie povestea unei amintiri din altă existenţă peste experienţa din prezent. O construcţie care să mă individualizeze pregnant în peisajul conştiinţei de sine, recurgând la tot ce era mai bun în mine, dacă nu aş fi izbutit să disting esenţa de aparenţă, ca o concluzie sugestivă pentru viziunea estetică a arhitectului catalan Antoni Gaudi: *„ toate se unesc şi colaborează pentru a exprima marele cod al Creaţiei ”*.

Aici trebuie făcută o altă paralelă. Căci îmi amintesc ce scria Marquerite Yourcenar în notele sale din romanul "Memoriile lui Hadrian":

A face cât poți de bine. A reface. A mai retușa imperceptibil retușa însăși. "Pe mine însumi mă corectez, spunea Yeats, corectându-mi operele." El a fost unul dintre cei ce au avut bunăvoința de a se deranja din proprie inițiativă spre a rectifica o greșeală, a confirma un detaliu, a sprijini o ipoteză, a înlesni o nouă cercetare - fapte pentru care îi aduc prieteneasca mea mulțumire.

Leadership: Prin intermediul a ceea ce te îndeamnă să fii legătura dintre artist şi creaţie, eşti pregătit să te constitui drept o copie perfectă a unei stări sufletești reflectată dintr-o imagine mai diferită despre tine?

Din nuanţele unui stimul "sunt şi nu sunt", în limitele unui timp care îşi doboară întrebările, se naşte un flux de acceptabilitate a unor consecinţe tot mai puțin vizibile sau simţibile, ca nişte fantezii dobândite prin ceva care nu se atinge niciodată. Legătura mea dintre artist şi creaţie, sugerând o anumită individualizare a subiectelor alese, concentrează o idee care se află deasupra tuturor celorlalte, anume faptul că orice te aştepţi să împlineşti prin cunoaştere confirmă acea emoţie de aventură, de imprevizibil şi necunoscut.

Trăiam cu impresia că pot să obțin o victorie asupra propriei mele naturi individuale nu doar prin confruntarea cu duhurile şi cu zeii, lărgind-o astfel până la limitele umanului, ci mai ales printr-o dedublare spontană a personalităţii, găzduind o voce interioară îndrumătoare şi una exterioară limitativă care nu-mi permitea să mă accept aşa cum sunt.

Legătura dintre artist şi creaţie este dată de ficţiunea unei vieţi în care tu poţi fi TOTUL, dar în care se poate recunoaşte oricine.

Ficţiunea pe care o emana creaţia mea reprezenta o copie perfectă a unei stări sufletești reflectată într-o imagine diferită despre mine, acea stare de care mă lăsam învăluit atunci când intram într-un vis cu nenumărate interpretări care făcea parte dintr-un proces continuu de a învăța despre mine însumi.

Impresia aceasta dureroasă, provenind dintr-un motiv real, mă urmărea peste tot. E aceeaşi impresie care-l urmărea din când în când pe Adrian Leverkuhn, dar care o uita destul de repede ascultând emoţionantul recitativ al parabolei *Purgatoriul* , despre omul care poartă în noapte o lumină în spinare: ea nu-i arată drumul, dar luminează în urma lui ajutând astfel celor ce vin după el.

Leadership: Poți să descoperi dintr-o dublă ipostază animaţia tabloului numit „O lumină în întuneric", prin felul cum îţi deschizi orizonturile în faţa unei realităţi care pare să-ţi fie a priori complet străină?

Traiectoria omului în ecuația leadershipului se poate reprezenta în contact cu zonele edificatoare ale făpturii sale, în care se decide trecerea de la o reprezentare de sine limitativă la una extensivă. Omul edifică ceea ce vrea el să susţină prin ceea ce a tot a exersat să accepte de la el însuşi, căutând să se afirme în ambele componente ale preţuirii de sine: cunoaşterea şi adevărul.

Personalitatea și gândirea unui om este exemplară deopotrivă prin traiectoria dublei ființe. Una care caută să se facă stăpână pe propria viaţă într-o lume creată. Cealaltă care caută să-și stăpânească conştiinţa de sine orientându-se într-o direcție întemeiată pe imaginaţie, în lumea reală.

Apartenența ta la un cadru mai larg de gestionare a dezvoltării personale este rezultatul unirii celor două ființe, dar fără a te centra mai mult pe una în defavoarea celeilalte. Învaţă să te corectezi pe tine însuţi, corectându-ţi opera numită Ego dintr-un Alter-Ego care nu-ţi dă pace și încearcă să se ascundă în spatele unei realităţi fictive.

Poți să descoperi dintr-o dublă ipostază animaţia tabloului numit „O lumină în întuneric" dacă te pui contextul unei consecinţe a unității tale, interferând cu identificarea și conturarea unei anumite direcţii în viaţă, la fel ca într-o ficţiune care captează atenţia. Astfel înveți valoarea unei separări dintre partea din tine care îţi cere cu ardoare "ceva-ul" ală de afară şi conştiinţa care îţi impune anumite restricţii.

Ceea ce eşti reprezintă consecinţa Eu-lui care doreşte să-şi facă cunoscute concepțiile despre lume în povestea vieţii.

„O lumină în întuneric" sugerează durata traversării propriei punţi de înţelegere, la intersecția dintre cele două ființe, până când constaţi că se amplifică perspectiva de sine până la angajarea directă în cadrul propice unei poveşti de viaţă reală.

Ceea ce nu se poate calcula este diferenţa dintre ceea ce este adevărat şi ceea ce percepem noi în mod limitat, având totuşi rezonanţă asupra felului în care interpretăm ceea ce ni se întâmplă în viaţă.

Dar ceea ce face din om profilul unei opere de o mare deschidere intelectuală şi emoţională, înfruntând complexităţile lui inerente, sub înrâurirea imboldului imperativ de a-şi pune în lumină acea parte din fiinţă care este adesea subestimată şi cel mai puţin înţeleasă, ţine de capacitatea de a distinge esenţa de aparenţă.

A-ţi deschide orizonturile în faţa unei realităţi care pare să-ţi fie a priori complet străină înseamnă să te recunoşti învingător în lupta dintre ceea ce cauţi să înfăptuieşti prin cunoaştere, la nivel de Ego, şi ceea ce trăieşti la nivel de conştiinţă şi simţire în mod dependent de un Alter Ego care se consideră „plin de contradicţii, exact ca lumea din jurul tău.

Leadershipul este fiinţa pe care o reprezinţi în procesul de căutare al sensului atribuit unei poveşti despre viaţă, dintr-o operă numită "Estetica unui creator care se caută pe sine".

Zonele edificatoare ale făpturii tale la nivel de Creator sunt: capacitatea de a gândi independent de ceilalţi, capacitatea de a prezenta construcții noi ale realității, capacitatea de a crea o lume nouă din cuvinte.

Sunt şi nu sunt este consecinţa regăsirii tale într-o dublă ipostază: o fiinţă care caută să se facă stăpână pe propria viaţă într-o lume creată. Cealaltă care caută să-și stăpânească conştiinţa de sine orientându-se într-o direcție întemeiată pe imaginaţie, în lumea reală.

Cu cât ne vom da seama mai bine de părţile profunde care se aseamănă, sub deosebirile aparente, cu atât vom fi în stare să ne înţelegem.

Source: https://neculaifantanaru.com/sunt-si-nu-sunt.html

Sunteţi extraordinar de scump

On Martie 07, 2012

Fii valoarea pe care ţi-o câştigi prin modul de a te raporta la tine însuţi într-o lume care se raportează la un indicator calitativ al eficacității.

Marţi am fost în vestul ţării pentru a negocia condiţiile unui parteneriat cu o anumită universitate. La aceeaşi universitate, fără să acced la o poziție pentru prestigiul ei, am salutat sincer disponibilitatea anumitor competenţe de care au dat dovadă diferiţi profesori, dar şi eu mi-am asumat disponibilitatea de a face compromisuri în cazul în care voi semna un contract.

Condiţiile mele trebuiau să pună în evidenţă capacitatea mea deosebită de a preda şi de a ţine sub control câmpul unei anumite ştiinţe, mai bine ca oricine, dar se îndreptau pregnant spre capacitatea de explorare şi schimbare a condiţiilor de muncă şi a rezultatelor obţinute de ceilalţi profesori. Practic, am fost pregătit să le dovedesc acestora autoritatea mea în domeniu şi iscusinţa mea neîntrecută la capitolul rezultate ştiinţifice.

Încă de la început mi-am stabilit tariful în funcţie de numărul de cursuri şi seminarii, să spunem că nu am fost deloc modest, de altfel nici nu-mi permite conştiinţa să mă alătur cu modestie unor eforturi mari de a contribui de-a lungul anilor la prestigiul internaţional al Universităţii respective. Sunt un gânditor riguros şi pătrunzător a cărui concepţie foarte bine închegată despre ştiinţă şi artă se articulează, până la amănunt, curajos şi bine ţintit, pe axul flexibil al grijii permanente pentru coerenţă, intelectualism, amestecate cu un simţ impecabil al artei.

Prin știință și virtute devii vrednic de un renume considerabil, mai ales dacă te raportezi la consolidarea unei arte care se refuză repetabilității și inerţiei.

- Vai, dar sunteţi extraordinar de scump, nici chiar rectorul universităţii nu câştiga atât de mult, mi-a spus unul dintre reprezentanţii facultăţii.

- Aveţi perfectă dreptate, valoarea mea este mult mai mare decât a unui rector, mult mai mare decât a decanilor şi mult mai mare decât a profesorilor", i-am răspuns eu. Şi asta deoarece cunoaşterea de care dispun eu este mult mai vastă ca a lor, drept pentru care numele meu în lume, şi asta datorită internetului, este mai cunoscut decât toate universităţile din România. Chiar şi faptul că m-aţi invitat aici, este o certitudine că ştiinţa cu ajutorul căreia mi-am construit un BRAND denotă o credibilitate mare (chiar şi pe scena internaţională), numele meu fiind mult mai important decât al tuturor celor care reprezintă această universitate.

Leadership: Mesajul pe care îl pune la dispoziţie creaţia ta poate să inspire acel simţ al armoniei dintre arta bazată pe conceptul de "măsură" şi arta bazată pe o coeziune a ansamblului compus din frânturi diverse?

Beneficiile faptului de a fi un profesionist se regăseşte cred în celebra vorba: *"Dacă tu crezi că un profesionist este scump, asta e din cauză că nu ştii cât te costă la sfârşit un incompetent."* Bineînţeles, când vorbim despre felul profesionistului de a fi valoros, mai ales datorită rezultatelor pe care le obţine, vorbim despre valoarea căpătată cu ajutorul gândirii axată pe dezvoltare personală, pe inovaţie şi pe profit, prin intermediul Brandului format din experienţe individuale.

Profesionistul este un Brand care ştie să se reinventeze prin valoarea adăugată produsului sau serviciului pe care îl reprezintă. Iar menirea produsului sau serviciului oferit prin reinventarea imaginii proiectată în lume, este de a reprezenta valoarea adăugată a celui care ştie să comunice eficient un mesaj artistic impresionant: *"Rezultatul creaţiei mele este frumosul afacerii tale de mâine"*.

Mai mult decât atât, este nevoie de un mesaj cu impact hotărâtor. Ori mesajul tău "Sunt extraordinar într-un domeniu" trebuie înserat în spațiul public ca să poată deveni un instrument de necontestat al performanţei, prin pregătirea unui teren de dezbatere critică a propriilor idei şi poziţii, într-un moment când este nevoie de o dovadă incontestabilă a talentului tău. Acest mesaj de mare impact nu trebuie, în primul rând, să vizeze definitivul, durabilul, extensivul unei imagini ultime a performerului de elită, ci performanţa intensivă, colectivă care ar putea obţine rezultate mult superioare.

Aşadar, creaţia ta în spaţiul public este Brandul de care te vei folosi pentru a putea spera la un câştig important, financiar sau spiritual. Este obligatorie capacitatea de creaţie mai ales în secolul 21, trebuind să semnaleze deschiderea publicului la nou într-un spaţiu al devenirilor colective, al posibilităţilor multiple de dobândire a unui altfel de determinism - unul bazat pe eficienţă şi evoluţie continuă (spirituală şi materială).

Adevărata măsură a unui Brand care se respectă este autonomia unei gândiri specializată în conceperea unei Creaţii care amestecă voit registrul miraculosului cu cel al naturalului.

Ce sunt aceste "frânturi diverse" care se impun pe ansamblul de receptare al artei? Ei bine, ele sunt urmarea firească a acelor strădanii de autodefinire a unei forme de exprimare şi a unei imagini reprezentative care să inspire o trăsătură puternică a personalităţii tale, cum ar fi: hotărâre, motivaţie puternică, dorinţa de a avea succes.

Arta se clădeşte pe o imagine definită pe trăsături puternice de personalitate, urmărind totodată ansamblul firesc al unor factori de progres în ceea ce priveşte condiţia omului în lume, pornind de la dorinţa de a avea succes la o formă de personalizare a ceea ce înseamnă "o încercare de reinventare a unui spaţiu marginalizat". De multe ori, omul pătruns de inspiraţie şi motivaţie trebuie să-şi intensifice strădania de a ieşi din anonimat şi de a se afirma drept performer pe o nişă de piaţă care încă nu a început să prindă contur în lume.

Leadershipul este trăsătura de caracter pe care o câştigi de pe urma strădaniei de reinventare a relaţiei dintre Creator şi Public.

Sunteţi extraordinar de scump ! - asta o să vă spună lumea care apelează la serviciile dumneavoastră, dar aceasta este şi dovada faptului că sunteţi un bun profesionist. Cine cere puţin, merită puţin, deoarece este considerat un slab profesionist sau chiar un incompetent. Aşadar, învăţaţi să cereţi cât mai mult celor care apelează la serviciile dumneavoastră !

Indicator calitativ al eficacității tale este un Brand serios care produce impact în schimbările de viitor ale lumii?

Source: https://neculaifantanaru.com/sunteti-extraordinar-de-scump.html

Suplețea deosebită a construcției de montaj

On Iulie 08, 2010

Cinematografia implică capacitatea de a crea o "suprafață de congruență a ideilor" care să proiecteze imaginea filmului într-un mod coerent și profund, creând o experiență "convexă" pentru spectator.

În genere, cunoașterea, măcar informativă, a ideilor care erau acreditate în acei ani privind arta și cu aplicație la cinematografie este importantă pentru înțelegerea uneia dintre sursele gândirii lui Eisenstein. Gândirea sa artistică din acea epocă nu s-a născut spontan, nu reprezintă o curiozitate, o bizarerie intelectuală, ci se găsește în concordanță cu evoluția logică a ideilor contemporane. Vertov declara că suplețea deosebită a construcției de montaj îngăduie introducerea într-un "cine-studiu" a oricărei idei politice sau economice. Cunoscând aceasta, nu ne vom mai mira la apariția "Grevei" lui Eisenstein.

Tot Vertov concluziona de aici că filmul nu mai necesită prezența dramei, a mizan-scenei. Istoricul Lebedev, într-un studiu despre istoria cinematografiei sovietice, constata că unul dintre principiile de bază ale Prolekult era acela al "colectivismului", care excludea existența eroilor individuali în favoarea maselor, a colectivelor. Ideea tipajului fusese la rândul ei aplicată de Eisenstein încă în teatru și își avea obârșia în pasiunea sa pentru commedia dell'arte și în concepțiile teatrale ale lui Meyerhold.

Coerența unui film de artă reprezintă abilitatea de a menține o narațiune 'plană', unde ideile converg spre un punct comun, asigurând o logică clară a mesajului final.

"Imaginea cinematografică reprezintă proiecția pe suprafața unei piese de sticlă, în funcție de poziția fațetelor plan-paralele. Dacă suprafața de verificat este sferică, franjele sunt concentrice. Pentru a stabili dacă suprafața de congruență a ideilor create de regizor este adecvată, atunci se procedează astfel: se ajustează plan-paralela și se observă sensul de deplasare a franjelor. Dacă acestea se deplasează spre exterior, cunoașterea ideilor artistice este "convexă", adică iese mult în relief prin profunzimea conceptelor; în caz contrar, ea este "concavă", adică prezintă o adâncitură în ceea ce privește claritatea mesajului.

În cazul în care imaginea cinematografică de verificat este plană, adică ideile ce se nasc spontan converg spre un punct comun, iar logica semnificației mesajului final pe care îl speculează regizorul este înclinată foarte puțin față de realitatea de verificat, atunci este drept să considerăm că narațiunea este bine fundamentată. De adăugat faptul că cadrele plan-paralele servesc la reproducerea, păstrarea și transmiterea unității de lungime a ideilor, adică se folosesc la etalonarea și verificarea realității măsurate de emoțiile personajelor, la reglarea precisă a dispozitivelor comparatoare, precum și la verificarea și reglarea diferitelor construcții de montaj care asigură coerența filmului."

Narațiunea bine fundamentată se obține atunci când "imaginea cinematografică" este plană și convergentă, asigurând că fiecare idee se aliniază logic cu scopul final al regizorului, creând astfel o experiență coerentă și profundă.

"Figura ideilor artistice în gândirea lui Eisenstein reprezintă franjele pe suprafața culturii cinematografice, influențate de poziția diferitelor idei contemporane. Dacă suprafața de verificat este sferică, franjele sunt concentrice, reflectând o gândire artistică complexă și integrată. Pentru a stabili dacă gândirea artistică este convexă sau concavă, se observă sensul de deplasare a conceptelor. Dacă acestea se deplasează spre exterior, gândirea este expansivă și integrativă; în caz contrar, ea este introspectivă și critică. În cazul în care suprafața de verificat este plană, iar perspectiva este înclinată foarte puțin față de suprafața

de verificat, benzile de influență sunt drepte și directe.

Ideile plan-paralele servesc la reproducerea, păstrarea și transmiterea unității de gândire, adică se folosesc la etalonarea și verificarea conceptelor artistice, la reglarea viziunii asupra cinematografiei, precum și la verificarea și reglarea metodelor și tehnicilor cinematografice. Vertov declara că supletea deosebită a construcției de montaj permite introducerea în orice cine-studiu a oricărei idei politice sau economice. Cunoscând această influență, apariția filmului "Greva" al lui Eisenstein nu mai surprinde.

Congruența ideilor în cinematografie poate fi evaluată prin deplasarea "franjelor"; dacă acestea arată o imagine "convexă", ideile ies în evidență și sunt bine definite, oferind un mesaj clar și puternic.

Vertov concluziona că filmul nu mai necesită prezența dramei sau a mizan-scenei, reflectând o schimbare în normele culturale și valorile cinematografice ale epocii. Istoricul Lebedev, într-un studiu despre istoria cinematografiei sovietice, constată că unul dintre principiile de bază ale Prolekult era colectivismul, care excludea existența eroilor individuali în favoarea maselor și a colectivelor. Această idee a tipajului fusese aplicată de Eisenstein încă din teatru și își avea originea în pasiunea sa pentru commedia dell'arte și în concepțiile teatrale ale lui Meyerhold.

Cultura joacă un rol crucial în procesele de schimbare socială, influențând atitudinile și comportamentele colective. Studiul interacțiunii dintre cultură și structurile sociale oferă perspective valoroase asupra dinamicilor sociale și asupra modului în care inovațiile culturale contribuie la dezvoltarea societăților. În acest context, gândirea artistică a lui Eisenstein poate fi văzută ca parte integrantă a unei evoluții culturale mai largi, reflectând tendințele și inovațiile cinematografiei sovietice."

Cunoașterea ideilor acreditate în epoca lui Eisenstein privind arta cinematografică reprezintă un aspect crucial pentru înțelegerea surselor gândirii sale artistice. Asemenea franjelor de interferență care se formează pe suprafața unei piese convexe, ideile lui Eisenstein se întrepătrund și se dezvoltă în funcție de contextul cultural și artistic al vremii. Această interconexiune între gândirea sa și curentele contemporane demonstrează că viziunea sa artistică nu este o anomalie, ci o evoluție logică a conceptelor existente.

Imaginea cinematografică trebuie să fie ajustată astfel încât "franjele" conceptuale să se deplaseze înspre exterior, semnificând o profunzime adecvată a ideilor și o claritate optimă a mesajului.

Supletea deosebită a construcției de montaj se referă la abilitatea de a adăuga și a integra perspective diferite, prin faptul că îngăduie ca fiecare fragment să contribuie la un mesaj global, deoarece montajul funcționează ca un mecanism de unificare a diversității ideilor. Din acest motiv montajul este considerat esențial ca argument al faptului că filmul poate depăși simpla poveste pentru a exprima o viziune socială, adiacent unei analize colective asupra realității."

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/supletea-deosebita-a-constructiei-de-montaj.html

Suprafaţa limitativă a conului de umbră

On Septembrie 27, 2013

Creează-ţi o nouă platformă de judecată, astfel încât să ieşi din conul de umbră aruncat asupra minţii tale.

Nu numai mintea poate să stimuleze reînnoirea omului. Și inima poate. Ea se înflăcărează cu adevărat, răscolind fiecare fărâmă din energia distribuită în serii intensive de pulsuri consecutive, excitând substanţa de consistenţă care provoacă simţurile şi le alimentează alternativ, grăbind procesul primar de activare a sinelui.

Iar Ego-ul neînfrânat, acest semiconductor de mare sensibilitate nu poate să funcţioneze în absenţa unei puternice surse de energie revitalizantă. Sângele străin, intens şi iute, adulmecat cu ochii, cu poftă şi cu de-amănuntul, trezeşte din adormire instinctele cele mai adânci si mai feroce, dezlănţuindu-le cu acea satisfacţie perfidă a lupului sigur pe el care îşi atrage prada într-un loc dosnic.

Desigur, este ceva sălbatic în Hannibal Lecter, o sete carnală care vieţuieşte profund în sufletul său de atâta amar de vreme. Şi care abia aşteaptă să izbucnească, ca o reacţie secundară la o afecţiune primară.

Oare până la ce adâncuri trebuie să te cufunzi în mintea unui om cu sânge rece, coborât parcă dintr-o lume mai înaintată şi mai savantă decât a noastră, pentru a-l înţelege? Pe fundul căror abisuri de nedesluşit, de contradicţii şi îndoieli, se odihneşte adevărata lui fire şi de la ce depărtare trebuie scoase la iveală, în relativă siguranţă, planurile sale diabolice?

Leadership: Eşti pregătit să te constitui într-un test al forţei hazardului, plasându-te sub influenţa forţei de redefinire a identităţii personale rezultată din sugestia unei realităţi ascunse?

O simplă misiune se transformă într-o aventură periculoasă, unind două structuri vecine: puterea şi slăbiciunea. Înşelăciunea şi adevărul. Acceptarea şi paguba. Căci nimic în atitudinea lui Hannibal nu-i alarmează pe cei doi ofiţeri de poliţie, absolut nimic nu se conturează ca certitudine, niciun nerv, nicio emoţie. Doar o stăpânire de sine exemplară. Totalmente, posibilitatea de risc este anulată. Însă reacţiile secundare curg inevitabil după o schemă orientativ-determinantă.

Cei doi supraveghetori, ca două găinuşe cuminţi plimbându-se deja sătule prin ţarcul lor, nu intuiesc defel că inima lupului bate regulat livrând un flux abundent de sânge corpului. Ei se lasă duşi de valul ignoranţei şi neştiinţei. Nu ştiu că procesele de reformare a materiei ce diferă de conştiinţă, a materiei care n-are linişte, depinzând de diferite interacţiuni şi relaţii între entităţile caracterului, se derulează cu rapiditate în mintea lui Hannibal.

Ei trebuie să iasă cât mai repede din conul de umbră pe care maestrul persuasiunii, depozitarul tuturor cunoştinţelor omeneşti l-a aruncat asupra minţii lor. Spontan să se elibereze din perimetrul sumbru. Să se desprindă cumva de această suprafaţă limitativă printr-o mai bună conştientizare a situaţiei în care se află şi a pericolului ameninţător. Să distrugă energia direct proporţională cu cantitatea de stimuli ofensivi, insesizabili, care treptat le anulează simţurile şi raţiunea.

Dar, umilitor, ei acceptă să fie absorbiţi de umbră, preferă să se scufunde tot mai adânc în

apele tulburi ale dominaţiei psihologice.

Pui în situaţia de "şah mat" însăşi veridicitatea leadershipului extras din coeficientul tău de predictibilitate asupra rezultatului unor acţiuni de natură să mărească flexibilitatea autonomiei tale de voinţă şi decizie?

Ca artă autentică şi nereprodusă, iar din alt punct de vedere, ca artă a persuasiunii, leadershipul se dovedeşte tot mai imperios necesar în încercarea de a aduce un spor de obiectivitate şi siguranţă în chestiuni legate de control şi reglare a stărilor şi acţiunilor umane, ce par rezervate iniţiaţilor în domeniu.

Însă, o prea mare încărcare cu acele capacităţi de inducere a unor reacţii adverse, de sensibilizare a indivizilor, deci o creştere a expansiunii de dominaţie ce le anulează acestora orice posibilitate de a reacţiona în mod optim, poate pune în situaţia de "şah mat" însăşi veridicitatea şi corectitudinea leadershipului.

Leadershipul, în relaţie cu alte ştiinţe, precum psihologia sau filozofia, abordate dintr-o manieră originală, trebuie să poată stabili cu ajutorul cunoştinţelor avansate şi prin rezonanţă, o apropiere mai profundă de mentalitatea "dezarmată" şi sprijinirea ei.

Fiecare tip de artă, spunea cineva, îşi are principiile sale, îşi are rigorile sale şi constituie un univers în sine. Iar acest univers, ce poate fi tradus printr-un individualism exacerbat, reprezentând pe deplin tot mai mulţi lideri şi acceptat fără urmă de ezitare uneori până la paroxism, dacă se ciocneşte cu realitatea scoate adesea scântei. Care nu fac decât să dea jos pragul de încredere şi reputaţia "brand-ului" lor propriu.

A pune în situaţia de "şah mat" însăşi veridicitatea leadershipului este similar încercării de a-ţi înălţa Ego-ul până la a deveni Dumnezeu, menţinând aparentele unei lupte duse până la capăt cu adversităţile imposibile ale unei ipostaze de vinovăţie.

Desigur, este ceva instinctiv în fiecare lider, care vieţuieşte profund în sufletul său şi care abia aşteaptă să izbucnească. Anume, saltul spre o nouă fază de creştere valorică. Progresul spre un stadiu mult mai avansat de funcţionalitate, eliberându-l de chinul insuficienţei de putere care implică o restrângere a sferei de acţiune.

Hannibal Lecter nu era interesat de urmările faptelor sale, ci de decizia a subordona însăşi moralitatea unui test psihologic.

Eu-l neînfrânat, semiconductorul de mare sensibilitate care nu poate să funcţioneze în absenţa unei puternice surse de energie revitalizantă, ţine cu tot dinadinsul să îşi dovedească superioritatea, beneficiind astfel de „avantajul" distanţării de principiile de corectitudine ale leadershipului. Vinovăţia se instalează puternic în chimia conştiinţei atunci când ceva din tine, sub puterea instinctului de dominaţie şi al vanităţii, îţi comandă să săvârşeşti în mod voit un act incalificabil.

Oare până la ce adâncuri trebuie să te cufunzi în mintea unui lider, pentru a-l înţelege? Pe fundul căror abisuri de nedesluşit, de contradicţii şi îndoieli, se odihneşte adevărata lui fire şi de la ce depărtare trebuie scoase la iveală, în relativă siguranţă, planurile sale incerte?

Leadership: Poţi să te constitui ca tendinţă complementară a autonomiei tale şi ca reacţie împotriva situaţiei sale de tip "abuziv" care te forţează să alegi între un compromis şi lupta împotriva unui Ego care cere totul?

În condiţiile contactului cu leadershipul, prin înlesnirea pătrunderii în universul uman, apar o serie de situaţii de care indivizii obişnuiţi nu se pot apăra. Neputincioşi în faţa influenţei care îi încolţeşte, ei trăiesc un complex de judecată, sunt loviţi de incapacitatea de a ridica deasupra împotrivirilor. Ca şi cum ar fi constrânşi să execute un ordin judecătoresc care contravine propriilor convingeri. Dar nu pot reacţiona. Influenţa majoră, iscusit încadrată în erorile lor de judecată declanşează un val de slăbiciuni, o închidere în sine. Le este restrâns teritoriul de apărare. Se lasă duşi de valul ignoranţei şi neştiinţei.

Există o notă de stabilitate mai greu sesizabilă la prima vedere, pe care întâlnirea cu leadershipul nu o asigură necondiţionat. După cum nimeni nu-şi permite să meargă la teatru sau la concert în ţinută de plajă, tot astfel niciun individ care e prins în aria conului de umbră nu poate să-şi contureze o perspectivă unitară a realităţii. Nu este capabil să permită "vederii neformate" să experimenteze abordările în care se întrepătrund şi se completează reciproc "piesele" care determină funcţionarea lor perfectă.

Măsura puterii de a fi un om profund moral vizează compromisul dintre experienţa pe care o trăieşti prin gândurile şi faptele care îţi domină mintea, şi experienţa pe care o consideri tragică când este trăită de „altcineva" datorită ţie.

Suprafaţa limitativă a conului de umbră evidenţiază posibilitatea minţii omeneşti de a intra într-un con de umbră mai mult sau mai puţin extins. Acest lucru se întâmplă atunci când coborâm garda, reducem vigilenţa, sau nu suntem pregătiţi să facem faţă unor situaţii critice apărute intempestiv. Sau, dimpotrivă, atunci când ne considerăm imbatabili.

Conul de umbră poate fi mult micşorat prin dezvoltarea conştiinţei proprii, printr-o gândire raţională care orientează individul spre menţinerea unei situaţii de lungă durată în parametrii normalului, înlăturând haosul creat de cei mărginiţi sau răuvoitori. Dezvoltarea capacităţilor de răspuns rapid prin acţiuni eficace, a perspicacităţii, a vigilenţei, a mobilităţii gândirii şi crearea unei "expectative armate", anihilează orice con de umbră în care se poate cădea.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/suprafata-limitativa-a-conului-de-umbra.html

Suprema manifestare a vanităţii omeneşti

On Martie 04, 2013

Extinde parametrii de referinţă ai identităţii tale, prin reglarea intensităţii simţirii pe care o percepi şi o transmiţi celor din jur.

El Dorado, singura oază de prosperitate în mijlocul crizei, tulbura somnul şi obseda imaginaţia hoardelor multicolore de aventurieri pe care vapoarele îi descărcau în fiecare zi pe coastele Cubei şi ale Espanolei.

În acelaşi fel nemăsuratul Ego al acestei femei fragile supusă vanităţii, singura ei oază de înseninare într-o lume neagră, nu-i mai dă pace, îi tulbură şi obsedează existenţa, satisfăcând principiul acţiunii şi reacţiunii: " *Forţa pe care o exercită primul corp asupra celui de-al doilea este egală şi de sens opus cu forţa pe care o exercită al doilea corp asupra primului.* "

Experienţa din viaţa Laurei Quinn este asemănătoare cu cea a unui supravieţuitor al luptei pentru dobândirea unei bogăţii uriaşe. Legile vieţii ei se dezvăluie prin forţa celor două elemente separate care se mişcă unul spre altul cu viteze diferite, rotindu-se unul în jurul celuilalt, ciocnindu-se dur, în mod absolut destructiv, ca nişte sateliţi într-un sistem planetar, până aproape de neutralizare: **valorile** şi **convingerile**.

Aceste două elemente singulare, aceste două antagonisme absolute, supuse unor legi complet diferite, se înfruntă categoric, se înlănţuie obsesiv, *trompeuse et régressive* , se dezvoltă mai mult pe verticală, printr-un frecuş neîncetat, cuprinzând fatalmente toată fiinţa ei. Un declin care se accentuează treptat, odată cu vârsta, provocând şi mai multă fragilitate psihică şi emoţională.

Leadership: Poţi să-ţi înţelegi experienţele de viaţă în baza convingerii conform căreia tot ce este redat ca "fapt de a fi în lume împotriva lumii" este filtrat printr-o tărie sufletească care suportă orice tip de asalt din partea conştiinţei?

Laura Quinn este pusă în faţa unei dileme: să-şi recunoască vinovăţia pentru furtul diamantelor în valoare de o sută de milioane de dolari sau să-şi refuze avalanşa de sentimente şi trăiri pe care o declanşează speranţa unei împliniri. Că ceea ce aparţine fiinţei ei şi ascultă numai de ea, conform esenţei care o defineşte. dincolo de orice răsplată imediată, este capacitatea de a se imagina ca altă persoană. Începutul unei noi vieţi şi şansa unei noi identităţi esete mai întâi de toate un proces imaginativ sofisticat care necesită o planificare atentă a fiecărui pas și multă flexibilitate.

Decisivă este toată această stare de iritare care continuă mai ales în plan emoţional, o configurare a existenţei printr-o răsturnare a polilor individuali, o hibernare îndelungată a emoţiilor pozitive. Nemulţumirea duce la tensiune, la un sentiment de stânjeneală, degenerând până la a acţiona în direcţia opusă celei iniţiale.

Această experienţă prin care ea îşi satisface doar vanitatea, această experienţă care nu-i aduce niciun alt beneficiu pe plan afectiv, această inversare a scării de valori, dualitatea dintre otravă şi antidotul ei, dintre cinste şi necinste, dintre întuneric şi lumină, dintre "a fi" şi "a nu fi" un om bine rânduit, îi schimbă făgaşul vieţii.

Tăria sufletească de care dă dovadă Laura constă în a nu corela banii cu motivaţia alegerilor sale, în a nu-i lăsa pe oameni să pătrundă în lumea ei, în a nu cădea niciodată, ci în a se

ridica de fiecare dată când cade. Ea suportă orice tip de asalt din partea conştiinţei nu fiindcă reuşeşte să dea o explicaţie faptelor ei, nu fiindcă faptele ei îi alungă stresul acumulat, ci fiindcă a reuşit să schimbe rezultatul a ceea ce a fost cândva printr-o scuză, o expresie a pocăinţei: "A fost mâna destinului, pură întâmplare".

Oare vorbele lui Pavel I, cu privire la contesa Vaninka, cât pot fi de valabile în cazul Laurei Quinn din filmul "Flawless (2007)"?

" Dacă i-au mai rămas câteva simţăminte de demnitate, atunci inima şi remuşcarea ei îi vor arăta calea ce trebuie să apuce. "

Leadership: Îţi accepţi alegerea de a trăi o experienţă de viaţă printr-o detaşare de trăirea sufletească a momentului de răscruce, respectând concretul alegerii tale ca o consecinţă a convingerii că "merge şi aşa"?

Viaţa e ca o minge care ricoşează, o poţi recupera, poţi continua mutarea ei din poziţia în care a ajuns în oricare alt punct. Aceasta este forţa de care dispunem, care ordonează cu ştiinţă şi elimină cu înţelepciune orice valori şi convingeri distructive. O lume întreagă ce se sprijină pe temelii şubrede poate oricând să fie reconstruită pe temelii de granit. Numai în faţa acestei confruntări ne arătăm valoarea.

Eşecul Laurei Quinn, momentul de răscruce şi amănuntul care a făcut diferenţa dintre o viaţă normală şi o viaţă plină de nelinişti, se datorează mândriei sale de a nu fi ca toată lumea, de a nu fi depăşită de ceilalţi, de a nu ceda dorinţelor trecătoare care apar la nivelul superficial al oricărei fiinţe. Laura a vrut să fie mai presus decât alţii, dar a fost nevoită să-şi rişte cariera când a început să-şi dea seama că este mai prejos decât toţi la capitolul fericire.

Pornind de la identitatea pe care ţi-o creezi prin raportarea potrivită la oameni, situaţii şi evenimente, instalând o versiune a sinelui care nu poate supravieţui decât prin intensitatea simţirii care îmbină conştiinţa cu valorile, poţi să alegi modurile de răspuns la acţiunile care se integrează sub umbrela încrederii şi respectului de sine. Identitatea, pusă sub semnul credibilităţii între parantezele luptei cu trăirile cele mai profunde şi mai puternice, are transparenţa unui cristal pur care are abilitatea de a curăţa/purifica energia din jurul lui, iradiind o lumină pe măsura valorii pe care vrei ca ceilalţi să ţi-o recunoască.

Leadershipul poate căpăta o nuanţă extrem de deschisă, corespunzătoare înălţimii sufleteşti şi greutăţii morale aflate într-o continuă pregnanţă, prin afirmarea ipostazei tale de interpret al stării de spirit caracteristice atitudinii pro, stârnind un val de aprecieri de valoare în rândul oamenilor care vor să-şi construiască un viitor mai bun. Pentru a da o nuanţă personală profilului tău de lider, care să te scoată din anonimat, fără să exagerezi sau să denaturezi în niciun fel sensul firesc al propriei tale existente, este bine să-ţi completezi aria de descriere, prin filtrul emoţiei pozitive, cu noi adaosuri de întărire şi înviorare.

Aceste adaosuri, cu suficientă putere expresivă, care nu sunt altceva decât o punctare continuă a ceea ce ai mai bun în tine în faţa adevărului, în prima linie a luptei cu nivelele de dificultate ale vieţii, îţi dă şansa să reduci diferenţa dintre ceea ce eşti şi ceea ce vrei să fii. Tot aici se poate distinge deschiderea în faţa măreţiei absolute a sinelui tău, sau închiderea ta în faţa celor care nu gândesc ca tine sau care sunt împotriva felului în care faci tu lucrurile.

Leadership: Te identifici cu acel sentiment unic care poate da semnificaţie muncii tale, dar care nu îţi pune în mişcare capacitatea de a trece peste ceea ce ţi se întâmplă într-un mod dramatic?

Liderul este mai întâi un exemplu de câştigător al confruntării dintre două personalităţi. Prima, o personalitate de "cameleon" care aduce tristeţe şi descurajare prin vanitatea imbatabilă a unei doctrine practicate fără iubire, sau prin vanitatea de a poseda din belşug ceva ce în realitate ea nu posedă. A doua, o personalitate care se eliberează de insuficienţa de a nu fi la nivelul aşteptărilor proprii, care se eliberează de ceea ce poartă în suflet pentru a fi fericită, astfel dând speranţe celorlalţi că se poate scăpa de fatala identitate care depinde numai de ceva schimbător.

Regizorul Robert Fritz a spus la un moment dat: *"Dacă îţi limitezi alegerile numai la ceea ce pare rezonabil, te depărtezi de la ceea ce vrei cu adevărat, şi rămâi doar cu un compromis."*

Liderii de tip afectiv, care se raportează cu succes la oamenii din jur, ştiu că rezonabil înseamnă să faci astfel încât coarda propriei sensibilităţi să fie bine întinsă, dar să nu se rupă în condiţii de stres, suprasolicitare sau blocaje datorate aşa-numitelor "gânduri negre". Compromisul cu care poţi să rămâi este acela de a-ţi pierde respectul faţă de sine, acceptând un mod de viaţă rudimentar, simplist - consumist în care nimic nu mai are valoare.

Ia în calcul sentimentul unic care poate da semnificaţie muncii tale, dar care nu îţi pune în mişcare capacitatea de a trece peste ceea ce ţi se întâmplă într-un mod dramatic: "ce-am avut şi ce-am pierdut".

Expresia unei traume sufleteşti provine din tăria de a alege ceea ce preferi să ignori şi a rezista în această alegere.

Suprema manifestare a vanităţii omeneşti scoate în evidenţă o formă a mândriei, dar una dintre cele mai uşoare. Mai exact acea caracteristică a oamenilor superficiali, a celor ce nu înţeleg rostul suferinţei de a nu obţine totul în viaţă – care totuşi, în leadership, pot lua forma unei investiţii personale ce ia în considerare implicare, dorinţa de a schimba ceva în lume, asumarea responsabilităţii morale.

Source: https://neculaifantanaru.com/suprema-manifestare-a-vanitatii-omenesti.html

Supremaţia magicianului

On August 08, 2010

Impune-le oamenilor ideile şi convingerile tale, fără să crezi o dizarmonie între modelul de căpătâi al leadershipului tău şi modelul de personalitate pe care vrei să-l scoţi în evidenţă.

Emoţia resimţită în acea noapte nu se va şterge niciodată din amintirea mea. Mi-era frică în sala întunecoasă, aveam o spaimă de moarte în mine. Pe scenă, prin fumul cenuşiu, nu se vedea decât silueta magicianului, îmbrăcat într-o mantie neagră. Când m-am uitat mai bine la el, am văzut că avea o mască ce-i acoperea numai jumătate din faţă, tot neagră - o mască a chinului sau a veseliei, pe care se perindau de-a valma când zâmbete, când grimase de suferinţă, când o bucurie intensă, când o undă de melancolie. Chipuri create după propriile sale emoţii, după propria sa voinţă, după propriile sale legi.

Încercam să-i văd ochii prin masca sa, acea mască a aparenţelor. Îl puteam contrazice pe oricine ar fi spus că faţa aceea era veselă, tristă sau mânioasă. Tot ceea ce părea realist şi raţional la el era pus în umbră, ascuns în mod conştient. El era regele spectacolului, punctul de întâlnire al tuturor enigmelor, iar masca îl ajuta să ascundă realitatea. Eram convins că era ceva fictiv, că-şi crease propria sa lume ireală. Mă puteam uita la el, dar nu-i puteam ghici gândurile.

La un moment dat magicianul rosti cu glas tare, pe un ton ferm, sumbru, nişte cuvinte ciudate, nedesluşite. Ascultam. Vorbea foarte rar, dar vorbele sale misterioase, în mijlocul tăcerii, mă tulburau mai tare ca tot restul. Prin mulţimea de cuvinte pe care le rostea, unele sunau mai tare. Atunci mi s-a părut că sala s-a întunecat şi mai mult. Vorbea ca un judecător al ultimei instanţe care, fără să-şi justifice sentinţa, îi condamnă la moarte pe cei ce-au violat legile existenţei. Sau ca un nebun care şi-a pus în cap cu îndrăzneală să schimbe aceste legi.

Leadership: Înţelegerea rolului tău într-un moment de mare tensiune se schimbă definitiv odată cu succesiunea actelor de posesiune a realului?

Figura lui revenea neîncetat sub diverse înfăţişări. În fiecare spectacol, o altă mască, un alt rol, un alt scenariu. Uneori dorea să pară bucuros, alteori trist, uneori comic, alteori tragic, dar de cele mai multe ori terifiant. Îmi amintesc că la începutul acelui spectacolului, pentru a crea senzaţia de spaimă, a creat un „tablou" cutremurător amintind de chipul înspăimântător în care Jupiter îi doborâse pe titanii răsculaţi împotriva domniei sale, strivindu-i sub munţi. Apoi şi-a făcut trucul, relativ înfiorător, cu cuţitele.

Dar ceea ce se ascundea de fapt sub măştile sale, ceea ce părea o identitate falsă, nu era decât o ambiţie deghizată care se îndrepta spre interese mai mari, ştiute numai de el. Iar pentru asta el aplica un singur mod de gândire, acelaşi în fiecare spectacol: Unde pot câştiga? Unde pot pierde? Care sunt cele mai bune trucuri şi care sunt cele mai slabe? Ce-şi doreşte mai mult publicul? Ca orice magician adevărat, el deţinea propriul său instrument de testare şi control care-l ajută să-şi îmbunătăţească rezultatele în mod clar şi măsurabil.

Leadership: Îţi identifici autenticitatea într-o ambiţie deghizată care se îndreaptă spre o înţelegere extinsă dincolo de punctul de întâlnire al tuturor enigmelor?

Deşi suportul valorii practice rezultate din elementele ştiinţei pe care o prezinţi este impresionant, el nu e mai puţin uşor de demonstrat. O abordare ştiinţifică nu este legată, de

fapt, nici de combinaţia de elemente care o conţine, nici de certitudinea pe care o oferă, ci de echivalentul inspiraţional al acestora, de acel ansamblu organizat de abstracţiuni, necunoscute, concepte cauzale prin care se realizează un ideal de as în domeniu.

A fi as în ale magiei înseamnă să continui să exişti, chiar dacă nimeni nu te vede, şi totuşi să fii în atenţia tuturor. A fi as înseamnă să ascunzi în mod conştient tot ceea ce este realist şi raţiona, dar cu scopul de a atinge plenitudinea semnificaţiei imaginii nou create pe care doreşti să o reprezinţi.

Punctul de întâlnire al tuturor enigmelor, având în minte o mişcare ce se repetă diferit într-o abudenţă de efecte acompaniate şi intersectate ritmic după un scenariu cu totul original, decurge dintr-un întreg de reguli, modele, tipare, scheme de creare a unor realităţi seducătoare prin conjugarea calculată dintre erudiţie, intuiţie şi forţa interpretativă, ca urmare a necesităţii reprezentării unor relaţii arbitrare între diferite obiecte, fenomene şi manifestări, respectiv a interconexiunilor dintre acestea.

Este şi asta un fel de înţelepciune ezoterică, care încă trebuie cizelată pentru a întări puntea misterioasă între identitatea ta adevărată şi personajele pe care le interpretezi. Decisivă, peste toate, e răsturnarea derutantă a reperelor de care te foloseşti pentru a redirecţiona atenţia celor din jur.

Oamenii care ştiu să se reinventeze se ghidează după următorul precept: "Dincolo de rol te afli tu". Legătura aceasta între mai multe realităţi, personaje, transfigurări, are o aderenţă profundă, care ar face ca valoarea a ceea ce descoperi când nu mai eşti adevăratul tu, să varieze cu forma organizării în jurul unei idei valorice fundamentale. Idee de tipul „omul se poate ascunde de multe, numai de sine nu."

Eşti valoros nu atât fiindcă ştii să jonglezi cu comportamente şi atitudini, ci pentru că reuşeşti să distingi ceea ce e important de ceea ce e secundar, ceea ce este propriu de ceea ce este străin de tine însuţi.

Autenticitatea este valoarea dobândită prin unirea experiențială a provocării de a te reinventa şi a noului izvorât din dorinţa de a fabrica continuu realitatea cu care operezi şi evenimentele pe care le trăieşti.

Fantastica ascensiune a unui lider. Ca să-ţi măreşti puterea de influenţă, trebuie să fii, din anumite puncte de vedere, un magician, să-ţi creezi propriul tău spectacol de magie, pe care-l conduci de cele mai multe ori singur. Trebuie să deţii acea forţă care-i influenţează pe oameni, să creezi o punte între sufletul tău şi al lor, o punte între fantezie şi realitate, o punte prin care să-i câştigi întotdeauna de partea ta. Abilitatea de a transpune, măiestrit, convingerile şi dorinţele tale celor din jur, este crucială în succesul tău ca lider.

Însa oamenii trebuie să vadă ca să creadă. Dacă în spectacolul pe care îl joci apari cu mai multe identităţi, oamenii nu vor şti niciodată ce să creadă şi ce nu. Simulând mereu o nouă expresie, o nouă fizionomie, o nouă identitate ca să pari altcineva în ochii celor din jur şi să fii crezut, nu-ţi va aduce succesul în leadership. Cel puţin nu pentru o perioadă lungă de timp.

Masca pe care o porţi reprezintă faţa pe care o arăţi lumii, în orice clipă. Dacă prezinţi oamenilor un chip neadecvat, sau care nu e în concordanţă cu aşteptările lor, aceştia nu vor mai putea deosebi irealul de real, ba chiar irealul va începe să li se pară mai mult real. Ai acea abilitate fantastică de a modela şi de a fabrica continuu realitatea cu care te confrunţi?

Aşa cum datoria unui arbitru este să impună respectarea regulamentului în litera şi în spiritul

său, tot astfel datoria ta este să impui oamenilor anumite idei şi convingeri în litera şi în spiritul tău, fără să crezi o dizarmonie între modelul de căpătâi al leadershipului tău şi modelul de personalitate pe care vrei să-l scoţi în evidenţă.

Înainte să construieşti şi să răspândeşti magia încearcă să iei în considerare efectul unei stări de inhibiţie temporară datorată alterării realităţii.

Căci, aşa cum bine preciza cineva pe internet: "De multe ori inhibiția este o barieră în calea actului artistic. Gesturile pot fi necontrolate, mimica şi mesajul corporal poate fi ridicol şi necontrolat."

Concluzie: Supremaţia liderului se aseamănă cu cea a unui magician iscusit, abordând „masca potrivită" în situaţii potrivite. Acest lucru nu înseamnă însă să te joci sau să creezi iluzii de moment, căci în cel mai bun caz nu vei fi credibil, iar în cel mai rău vei fi luat drept un farsor care va fi urgent îndepărtat din funcţia de lider şi chiar din colectiv.

Tu îţi pui masca potrivită în situaţii potrivite? Ele îţi asigură o putere mai mare de influenţă? Ai puterea să le insufli oamenilor încredere în tine falsificând tot timpul realitatea? Eşti dispus să plăteşti preţul artei de a conduce, scoţând în evidenţă mereu adevăratul tău caracter? Eşti stăpân peste toţi şi peste toate numai atunci când ai toţi aşii în mânecă?

Te străduieşti continuu să te perfecţionezi şi să-ţi foloseşti la maximum potenţialul de om empatic care îşi comunică întotdeauna sentimentele? Sau te-ai auto-disciplinat să-i influenţezi pe oameni prin lipsa de empatie, ascunzându-ţi adevărata fire?

Source: https://neculaifantanaru.com/suprematia-magicianului.html

Supremul călăuzitor al leadershipului

On Iunie 21, 2011

Dă un impuls mobilizator oamenilor, exprimându-ţi acele sentimente care sunt în concordanţă cu valorile şi orizonturile lor.

Pe 16 martie Akihito, împăratul Japoniei, într-un discurs televizat calificat drept "fără precedent" de Reuters s-a declarat extrem de îngrijorat de criza nucleară şi le-a cerut oamenilor să se ajute reciproc.

Având o mimă extrem de sobră, Akihito, în vârstă de 77 de ani, a spus că problemele de la reactoarele nucleare ale centralei Fukushima au fost imposibil de prevăzut.

"Sper din adâncul inimii mele că, mână de mână, oamenii se vor trata unii pe alţii cu compasiune şi vor depăşi aceste vremuri dificile ! " , a spus împăratul Japoniei, care le-a cerut concetăţenilor săi să nu-şi piardă speranţa. Akihito a mai afirmat că se roagă ca fiecare victimă a seismului şi a valului tsunami să poată fi salvată. *****

Leadership: Tinzi să foloseşti funcţia "guarding" în extrem, în situaţia unei ieşiri din limitele parţiale ale dreptului de a acţiona după bunul plac?

Atitudinea pe care o adoptă liderul faţă de ceea ce-l reprezintă ca erou şi ca model de rezistenţă morală, exercitând o influenţă extrem de sugestivă la nivel de eveniment, este plină de ecouri diferite. Ecouri care se reflectă asupra imaginii sale, dar şi asupra celorlalte verigi ale lanţului de amplificare a valorii sale de izvor de gândire pozitivă.

Rolul de iniţiator al unei cauze importante ce necesită nu doar susţinere largă, ci şi de fonduri alocate superiorităţii, îi revine celui care beneficiază de o anumită exclusivitate în a trasa liniile după care înalta societate funcţionează. El recunoaşte importanţa vieţii şi a modului în care fiecare îşi poate aduce contribuţia la sporirea calităţii ei, dar mai întâi de toate îşi învinge propriile bariere, propriile nelinişti în privinţa delimitării de ceea ce alţii nu pot să schimbe.

Intenţia ta de a produce o schimbare începe şi se sfârşeşte acolo unde eşti condiţionat la supunere şi ascultare. În asemenea situaţie nu mai poţi acţiona după bunul plac, ci printr-o activare bruscă a stărilor emoţionale precum anxietatea, tristeţea sau sentimentul de vinovăţie, sub influenţa unor situaţii care pot facilita blocarea ta în poziţia de învins.

Vremurile dificile sunt răspunsul dat onoarei de a duce până la capăt o îndatorire care-ţi porunceşte să faci un lucru mult mai chinuitor decât să mori, anume să trăieşti cu durerea de a lăsa în urmă ceea ce ai construit.

A aşeza leadershipul într-o lumină obiectivă şi realistă, conştient de răspunderile lui, tratându-l ca pe o chestiune personală şi nu ca pe o misiune de însemnătate majoră, înseamnă de fapt să fii conştient de tine însuţi şi de acceptarea a ceea ce poţi controla.

Fii conştient de posibilităţile pe care le ai în faţă, dar şi de timpul restrâns pe care îl ai la dispoziţie pentru a schimba ceva de care te faci resposabil.

Liderul trebuie să fie sprijinit pe toată durata întregii lui misiuni care cere curaj, eforturi mari, multă perseverenţă şi care îi pricinuieşte nelinişti, griji şi destule încordări. Deci, este constrâns să se alinieze mai mult în direcţia unor forţe contrare propriilor aşteptări. Dar din care se extrag beneficiile unei trăiri autentice care, neexteriorizate, ar rămâne mute, facându-l să vadă într-o cu totul altă lumină ceea ce a trăit până atunci. Asta se întâmplă numai în momentele de mare încercare şi de mare impact.

A folosi funcţia "guarding" în extrem înseamnă de fapt să te pui în slujba celorlalţi sau a unui scop măreţ în situaţii de cumpănă, fără să omiţi răspunderea ta adevărata faţă de propriul sine, faţă de propria ta inteligenţă şi conştiinţă, faţă de acţiunea conformă cu ele.

Leadership: Te apropii de împlinirea menirii tale, reconsiderând ceea ce te defineşte ca reacţii în faţa confruntării cu tine însuţi?

Cineva spunea odată: „ *Îmi pasă de ceea ce crezi, dar mă interesează şi mai mult să crezi în ceva anume şi să-ţi organizezi planurile în funcţie de acel lucru. "*

Împăratul Akihito şi-a pus toată încrederea în concetăţenii săi. Aceştia trebuiau să creadă în el mai mult decât oricând, şi să-şi organizeze planurile şi acţiunile ca răspuns la mesajul său. Unitatea era prioritatea supremă în acel moment, de ea depindea reuşita întregului proces de refacere a ţării.

Aşa cum cercetătorii iubesc ştiinţa pentru partea bună ce rezultă din ea şi pentru aplicaţiile ei practice în folosul omenirii – tot astfel oamenii te vor susţine în demersurile tale pentru caracterul tău, pentru moralitatea ta, pentru partea ta bună, pentru deciziile pe care le iei în folosul lor şi pentru sprijinul acordat lor.

Mesajul pe care îl transmiţi este hotărâtor pentru consolidarea relaţiilor de cooperare. Trebuie să comunici un sentiment, o emoţie, o idee care să poată fi înţeleasă şi acceptată de ceilalţi cu complezenţă, cu entuziasm şi credinţă, determinându-i să se implice într-un parteneriat eficient şi să se alinieze la priorităţile care sunt într-adevăr necesare.

Într-un moment când neliniştea apăsa asupra întregii naţiuni, Akihito, împăratul Japoniei, i-a convins pe cetăţeni să nu-şi piardă speranţa.

Cuvintele sale erau reacţii ale conştiinţei, desemnând virtuţi precum responsabilitatea, dreptatea, înţelepciunea, compasiunea. Dar totodată erau o versiune a realităţii: "refuz să mă privesc drept o victimă neajutorată a sorţii". Ele au avut ca element important o înnoire de fond prezentată drept o calitate a imaginii de sine ce vine în întâmpinarea anumitor expectanțe şi care îl recomandă ca protagonist al luptei pentru onoare.

Leadership: Eşti cu adevărat vrednic de ceea ce trebuie să înfăptuieşti chiar şi atunci când fundalul viziunii tale se întunecă sub efectul unei constrângeri de integritate?

Chiar dacă ai îndoieli în privinţa reuşitei, trebuie să te străduieşti să găseşti întotdeauna un „punct de sprijin" de care să te agăţi şi pe care să-l susţii cu interes în demersurile tale dacă vrei ca oamenii să fie alături de tine. Menirea ta, ca lider, este să-ţi orientezi şi să-ţi exploatezi capacităţile în folosul celor din jurul tău. Dă un impuls mobilizator oamenilor, exprimându-ţi acele sentimente care sunt în concordanţă cu valorile şi orizonturile lor.

Închipuie-ţi un alergător aflat la blocstart. El e pregătit pentru sunetul pistolului de start, concentrat la maxim la linia de sosire aflată la o sută de metri distanţă. Ştie că doar primii

finalişti sunt premiaţi. Ştie că dacă pierde o milisecundă, se întoarce acasă fără medalie. Nu trebuie să aibă deloc gânduri de îndoială, şi să ţâşnească vertiginos la sunetul pistolului.

În leadership lucrurile stau la fel ca la cursa de o sută de metri. Trebuie să-ţi orientezi gândirea, viziunea şi vibraţiile numai la „linia de sosire" ajungând astfel la inima oamenilor, fără să iroseşti timp preţios pe îndoieli şi temeri. Trebuie să fii călăuzit de sentimentul răspunderii, al echităţii, de chemarea sufletului tău spre îndeplinirea unui scop comun.

Integritatea înseamnă să fii aliniat cu cele mai înalte valori morale chiar şi atunci când te confrunţi cu riscul de a-ţi pierde autoritatea.

Supremul călăuzitor al leadershipului este credinţa pe care tu, ca lider, trebuie să le-o insufli oamenilor, o credinţă care să-i ajute moral să treacă peste situaţiile dificile. Este nădejdea pe care o sădeşti în inimile oamenilor. Dar trebuie să analizezi convingerile care stau la baza valorilor lor înainte de a le insufla încredere şi de a-i îndruma pe calea serioasă a încercării lor.

*** Notă:** http://forum.realitatea.net/archive/index.php/t-54548-p-9.html

Surprinde-mi privirea cu o parte din culoarea cerului

On Mai 23, 2022

Încearcă să imortalizezi imaginea în care te reflectezi, scoţând în evidenţă relaţia dintre ceea ce eşti obişnuit să priveşti ca „interior" şi ceea ce eşti obişnuit să vezi ca fiind „exterior".

Din nou, privirea mi s-a oprit asupra culorii care marchează zona de parcare pentru persoanele cu handicap. În micul dreptunghi pietonal proaspăt vopsit, nuanţa pregnantă (albastru-ciel) pare desprinsă din fundalul picturii "Bathing Pool" a lui Hubert Robert, unde un singur punct este reunit cu totalitatea. O privire exersată, deosebind şi distingând un ton deschis de altul închis, corelează culoarea aceasta vie, vibrantă şi intensă, cu caracterul spontan al picturii de mare artă abstractă şi, învăluind-o cu privirea-i creatoare, se proiectează într-un prezent care nu mai crede în viitor.

La culoarea albastru-ciel se poate adăuga şi reacţia artistului la realitate, răspunsul lui personal la această realitate izvorând dinspre interior către lume, mai palpabilă decât experienţa de creaţie, nu mai puţin reală decât o poveste de viaţă emoţionantă. Totuşi, culoarea bleumarin mă transpune într-o lume stranie care uimeşte la prima vedere prin îmbinarea fantasticului cu o poveste de viaţă incredibilă, dar în acelaşi timp îmi deschide mintea şi sufletul spre o nouă modalitate de a face artă, în lumea exterioară, sau în aparenţele stilizate ale naturii, construind o nouă formă de limbaj estetic pornind de la propriul meu interior.

Aici, în acest dreptunghi unde culoarea albastru-ciel se amestecă puţin cu cea a cerului, se aşează cu naturaleţe pictorul. Cu faţa spre răsărit, cu pensula în mână şi cu mult senin în suflet. Nu-şi are locul lui ştiut mai înainte, se vede bine asta, fiindcă a umblat ceva timp în căutarea subiectului potrivit, privind în lung şi în lat, cercetând fiecare colţişor al naturii. Culoarea o are deja, este deschisă şi plăcută la vedere, foarte asemănătoare cu topazul (piatra perfecţiunii). Dar pentru ca opera misterioasă de creaţie să înceapă, simţind că i s-a lămurit bine în suflet ce are de făcut, el trebuie să-şi descarce prin mână inspiraţia şi, prin suflet, toată bucuria.

Leadership: Poţi să aduci un plus de comparaţie unei experienţe concomitent "introspectivă şi vizuală" născută din atenta observare a unei imagini care se reflectă într-un spaţiu finit inclus în infinit?

Aşa cum pictorul trebuie să facă apel mai degrabă la imaginaţie decât la reprezentarea materială pentru a produce o nouă culoare, o nouă estetică, o experienţă concomitent introspectivă, tot astfel percepţia vizuală asupra contextului spaţio-temporal în care sunt folosite tonalităţile trebuie să fie încadrată într-o versiune de acuarelă, calmă și neutră, în care desenul, o etapă preliminară a compoziției, oferă un efect de oglindă.

Hotărâtor aici este dualismul om-natură. Putându-se efectua reglaje de claritate până în ultima clipă, acest plus de comparaţie va fi plătit scump printr-un insuficient sens al sinelui, în cazul în care omul nu reuşeşte să se transpună într-o viziune a naturii, într-o filozofie a spiritului.

În orice caz, pictorul din mine îşi lasă amprenta stării sale sufleteşti în lucrările pe care le realizează. Iar în acest moment de inspiraţie totul devine albastru-ciel, fiindcă par să fiu încadrat într-o zonă "mirror" a cerului, lipsită de stele strălucitoare, operând ca un iluzionist, adică punând într-o relație de oglindire și autorizare mutuală două tipuri de forţe: o forţă a sufletului ce descrie lucrurile altfel faţă de cum sunt, şi o forţă a imaginii, "un dincolo de"

indescriptibil în cuvinte.

În special sufletul meu rezonează mai mult decât orice cu albastru-ciel. Culoarea aceasta este ca o fărâmă universală de plăsmuire a infinitului într-un finit nedeteriorat de intemperii, în măsura în care capătă o formă, o mereu altă formă, un alt desen, o altă imagine, într-un real care pare ireal îndată ce crepusculul începe să picteze cerul.

Leadership: Poţi să-ţi singularizezi creaţia sub forma unei reprezentări vizuale, prin atenta observare a unei imagini care se potriveşte tuturor stărilor sufleteşti pe care le ai?

Mi-am dat seama bine despre culoarea albastru-ciel, ca poartă în sine o anumită semnificaţie. Şi, pentru a desfăta în mod absolut şi a fermeca un suflet receptiv la frumuseţea ei, ea are nevoie de emoţiile fireşti ce rezidă din rigoarea şi simplitatea formei pe care o îmbracă. La vederea acestei culori simt că sunt într-o conexiune inexplicabilă cu reflexul divinului, al suprasensibilului, simt că sunt printre stele, că sunt prins într-un vis care mă scoate din monotonia vieţii, dând trăiri intense şi aşteptări mai mari.

Extrem de semnificativ în acest sens este imaginea văzută de privitor într-o imagine cu un nivel maxim de profunzime şi performanţă a culorilor. Bine remarca lui Viktor Lazarev, vizavi de marele pictor Rembrandt:

"Sarcina lui Rembrandt rezidă tocmai în depăşirea acestui cadru atemporal al portretului în pictură, în a-l face dinamic, în a-l obliga să trăiască în timp. El şi-a propus drept ţel să întruchipeze într-un singur portret o imensă sumă de momente consecutive, pentru ca acest portret să poată da o biografie exhaustivă a celui înfăţişat. Şi de aceea omul este receptat în portretele sale târzii nu static, ci într-o continuă devenire. Se creează astfel impresia că pe imaginea văzută de privitor se stratifică insesizabil o serie de imagini anterioare şi consecutive, fapt prin care se restabileşte continuitatea torentului psihic."

Fără îndoială, cel ce caută în mod constant vederi particulare ale culorilor, încât să poată creiona portretul ideal cu un simț al sinelui puternic conturat și foarte consistent, trebuie să se eternizeze şi să se cufunde într-un univers al naturii unde principalul colaborator artistic - simţirea cea mai pură - are darul de a evoca un moment impresionant pentru privitor, momentul culminant a ceea ce s-ar putea numi "experienţă concomitent introspectivă".

Orientarea leadershipului spre artă cuprinde experienţa introspectivă pe care o capeţi în momentul când reuşeşti să compari o imagine care te invită la acţiune - cu o imagine care redă întocmai trăirile, gândurile, sentimentele tale.

Surprinde-mi privirea cu o parte din culoarea cerului dacă vrei să-mi înţelegi mai bine latura artistică pe care, într-un fel, am ţinut-o întotdeauna ascunsă. Am început să văd lumea altfel: plină de culoare, plină de emoţii, cu alți ochi, ca să înțeleg că se poate croi o nouă cale printre altele, de regăsire de sine și de autodăruire. Până la urmă, arta te face mai sensibil, oricât de capricios ai fi.

Source: https://neculaifantanaru.com/surprinde-mi-privirea-cu-o-parte-din-culoarea-cerului.html

Sursa fluxului de materie pură

On Iulie 21, 2013

Fă uz de toate activele şi resursele trebuincioase dezvoltării ştiinţei, astfel încât să nu cazi victima degradării şi regresului.

Un factor important care a contribuit la perpetuarea liniei mele ştiinţifice a fost teama de a nu cădea victima degradării şi regresului, o formă de abandon ţinându-mă pe loc fiindcă nu reuşeam să transform această emoţie într-una constructivă. Inovaţia mă ţinea într-o permanentă încordare, mobilizându-mi toată atenţia, obligându-mă să fac uz de toate activele şi resursele de inspiraţie şi creativitate imediată într-un crescendo al trăirilor interioare, al interogațiilor afective.

Însă inovaţia, elementul infinit care putea fi determinat experimental pe baza observării sistematice a transformării, în unitate și echilibru, a codurilor şi simbolurilor, indiferent de domeniul lor de utilizare, se baza în bună parte pe relaţiile stabilite între două sau mai multe entităţi. Mintea mea nu putea să ţină pasul cu alte obligaţii, căci îmi împărţeam atenţia în proporţii aproape egale între entităţile pe care, cu mult chin, ajunsesem să le cunosc şi să le controlez.

Precum eroul dintr-un roman celebru, îmi axam privirea către două lucruri apropiate, apoi le notam caracteristicile comune cu acelaşi gest curgător, fără a mă opri deloc. Echivalenţele dintre aceste entităţi nu erau de la început pe măsura aşteptărilor. Şi, iniţial, încercarea de a găsi similitudini stârnea o mare îndoială. Însă interpretarea amănuntelor prin prisma selecţiei observaţionale şi a confuziei între corelaţie şi cauzalitate, dădea deseori naştere la idei şi teorii care mai de care mai interesante.

Leadership: Te-ai angajat să fii fidel ţie însuţi şi să construieşti o relaţie care sprijină adevărul, într-o demonstraţie a necesităţii afirmării unei ştiinţe care ulterior se va numi "metafizică" ?

Poate din nevoia de adrenalină sau din neobişnuita curiozitate de a încerca ceva nou, poate datorită tendinţei de a face comparaţii şi evaluări obiective, am reuşit întotdeauna să fac un pas înainte. Nu mai era un efort considerabil, izvorât dintr-o obligaţie asumată benevol, ci un angajament în ultimă instanţă. Un accelerator de startup-uri, sursa unui flux de materie pură, eternă, incoruptibilă, care integra în permanenţă particule noi de materie vitală - esenţială pentru menţinerea nivelului optim de stimulare a creativităţii.

Mi-a trebuit ceva timp să găsesc firul în labirintul demersurilor gândirii interpretative, în funcţie de relaţiile de analogie şi de contiguitate, căci nicio Ariadna nu mi-l pusese în mână. Astfel am ajuns să înţeleg ştiinţa şi importanţa părţii ei experimentale.

Iar ştiinţa nu este altceva decât rodul unui efort de natură mentală în scopul realizării unei înţelegeri a relaţiei între nenumărate ipoteze, calcule, presupuneri, aproximări şi estimări, incertitudini, pre-concepţii, echivalări, rotunjiri, extinderi, extrapolări, probabilități - şi combinaţiile dintre acestea.

Metafizica care începea să se cristalizeze la orizont era un fel de temei pentru realitatea empirică pe care o observam din punct de vedere afectiv, pe care o desemnează conceptul de a face parte dintr-o totalitate a fiinţei încheiate în sine printr-o reiterare a experiențelor, oferindu-mi fundamentele și cauzele întemeierii unui adevăr numit: „coerenţa complexităţii de a fi altcineva”.

Leadershipul tău îndeplineşte condiţiile de eligibilitate ale excelenţei plamadită dintr-un soi de gândire multilaterală, în care afectivul și cognitivul colaborează superb pentru a da naștere unei lucrări artistice?

Care este factorul cel mai important care contribuie la perpetuarea liniei tale ştiinţifice? Inovaţia te ţine într-o permanentă încordare? Tendinţa de a face comparaţii şi evaluări obiective te ajuta să faci un pas înainte spre latura experimentală a ştiinţei?

Una din concluziile la care am ajuns treptat, în condiţiile consolidării riguroase a acelor "sectoare de cunoaştere" aflate în zona mea de potenţial, şi care ar putea să intereseze îndeaproape ca act de apropiere inspirată, de înţelegere şi de acceptare a rezultatelor propriilor cercetări, este că numai o categorie de indivizi sunt în măsură să atingă un nivel avansat de cunoaştere a leadershipului.

Pentru ca leadershipul să poată îndeplini condiţiile de eligibilitate ale excelenţei, individul trebuie să efectueze operaţiunile de bază prin care să obţină nişte rezultate viabile - drept urmare a aplicării cunoştinţelor. Numai prin antrenarea gândirii, punându-şi la bătaie curiozitatea, el va realiza cele două condiţii esenţiale ale dezvoltării sale: crearea superiorităţii într-o anumită privinţă sau într-o direcţie constructivă, şi perpetuarea liniei sale ştiinţifice până la atingerea pragului când va putea transcende orice obstacole.

În aceste condiţii, construirea propriului accelerator de startup-uri devine o necesitate, un factor determinant în această evoluţie pretenţioasă care merită savurată şi fructificată pe îndelete. Acceleratorul de startup-uri trebuie să integreze în permanenţă particule noi de "materie" vitală pentru sinteza elementelor care vor constitui fundamentul creării şi menţinerii propriei valori. El nu reprezintă altceva decât un proces de generare a noilor idei, dezvoltarea și rafinarea acestora, încât leadershipul să capete un contur mai bine definit şi mult mai sofisticat.

Lucrarea artistică ce a luat naștere dintr-un soi de gândire multilaterală, în care afectivul și cognitivul au colaborat superb, a fost racordarea mea la o nouă dimensiune a ştiinţei caracterizată în principal prin încercarea de a potrivi natura fiinţei mele în tiparele conceptuale oferite de evaluarea realității la un nivel nou: încercarea de a face știința mai tangibilă, de a-i da o notă mai umană.

Leadership: Îţi poţi asigura valoarea deplină prin transformarea materiei ştiinţifice într-o formulare diferită, odată ce te aventurezi în a realiza o nouă versiune a aplicaţiei numită generic „fiinţă umană" ?

Cineva spunea că educaţia de sine face dintr-un om ceea ce poate el fi. Exact. Adevăraţii gânditori şi practicieni ai leadershipului, sunt în fond adânc uniţi în demersurile lor educative, preocupându-se cu o intensitate egală de stabilirea unui sens mai înalt al potenţialului propriu. Eforturile lor sunt îndreptate în special spre întărirea sectoarelor de cunoaştere care le poate asigura valoare deplină, prin metode sensibile şi pretenţioase de transformare a materiei care poate stimula progresul în domeniu.

Deci, inovaţia îi ţine într-o permanentă încordare, mobilizându-le toată atenţia, obligându-i să facă uz de toate activele şi resursele de inspiraţie şi creativitate imediată pentru găsirea unor noi surse de aprovizionare a capitalului lor propriu de cunoştinţe, trebuincioase maximizării rezultatelor aşteptate.

Transformarea materiei științifice într-o imanenţă umană mi-ar fi putut asigura valoarea de om care poate face imposibilul posibil, unul care poate să gândească la nivel înalt printr-o mai însemnată pondere a sinelui emoțional.

O împlinire bazată pe explorarea a ceea ce ţi se întâmplă este o călătorie mistică a ascensiunii spirituale în zona adevărului aflat în vecinătatea unei lumi care te face să te simţi altcineva.

Sursa fluxului de materie pură nu este altceva decât rezultatul muncii individuale a liderului care pe parcursul timpului şi-a îmbogăţit cunoştinţele folosindu-se de experienţa înaintaşilor şi contemporanilor săi, ca şi de experienţele proprii. Rezultând a da naştere unei “materii” inedite, inteligibile şi cu aplicaţii practice, ce poate fi transmisă altora, fiind unanim înţeleasă şi acceptată.

Dacă vrei să fii un lider al cărui profesionalism nu este pus la îndoială, atunci fă uz de toate activele şi resursele trebuincioase dezvoltării ştiinţei de a conduce. Fereşte-te să cazi victima degradării şi regresului.

Source: https://neculaifantanaru.com/sursa-fluxului-de-materie-pura.html

Susţineţi eforturile oamenilor

On Ianuarie 04, 2009

Încearcă să exerciţi un permanent control asupra realităţii cu care trăieşti, astfel încât eforturile de răspuns la solicitările ei să poată atinge nivelul de excelenţă.

Acum mai bine de un an şi jumătate am terminat de scris prima mea carte. Se numeşte „ *Leadership pe înţelesul tuturor* ", şi mi-au trebuit aproape şapte luni să o scriu. Nu mai scrisesem niciodată o carte şi nici nu lucrasem vreodată la vreun ziar sau vreo revistă, deci nu aveam absolut deloc experienţă în scris. De aceea, am oferit câte un exemplar la şase persoane, destul de importante, pe care le cunoşteam şi care ocupau funcţii înalte de conducere în diverse instituţii şi companii de renume din România. Rugămintea mea adresată lor a fost aceea de a-mi trimite un feedback vizavi de calitatea lucrării. Ştiam că sunt foarte multe aspecte pe care trebuie să le îmbunătăţesc, multe lucruri care trebuie modificate sau care trebuie adăugate.

Ştiţi câte persoane m-au ajutat?

Nici una. Atât au fost de dezinteresaţi cu toţii de mine, de eforturile mele şi de realizările mele. Norocul meu a fost acela că am intuit încă de la început faptul că nimeni nu-şi va bate capul cu lucrarea mea, şi de aceea nici nu mi-am pus prea mari speranţe în ajutorul lor. Dar, trebuia totuşi să mă conving cu orice preţ că intuiţia mea în ceea ce priveşte psihologia umană funcţionează bine.

Leadership: Poţi să-ţi extinzi orizonturile dincolo de ceea ce crezi că reprezintă limitele tale, încât să-ţi faci cunoscută valoarea personală dincolo de preţul pe care trebuie să-l plăteşti?

Mulţi oameni depun eforturi considerabile pentru a realiza lucruri de valoare, iar în final au de luat măcar o decizie foarte grea. Dacă nu-i încurajaţi, dacă nu-i susţineţi moral atunci când au mai multă nevoie de ajutorul dumneavoastră, nu veţi reuşi niciodată să deveniţi un lider desăvârşit. Dacă doriţi într-adevăr ca oamenii să vă stimeze, trebuie să le arătaţi că sunteţi sincer interesat de soarta lor, de cariera lor şi de realizările lor.

Cu mulţi ani în urmă, filozoful american William James spunea: *"Cel mai profund principiu al naturii umane este setea de a fi apreciat"* . Apreciaţi eforturile oamenilor, susţineţi-i atunci când şovăie şi treziţi-le entuziasmul când sunt cu moralul la pământ. Dacă doriţi să vă creaţi o reputaţie de invidiat şi dacă speraţi să ajungeţi un lider eficient, trebuie să învăţaţi să fiţi cât mai generos cu toţi oamenii, mai ales cu aceia care cred în dumneavoastră şi au speranţa că îi veţi ajuta.

Preţul pe care eu l-am plătit a fost acela de a continua să-mi găsesc motive pentru a planta un copac acolo unde consider eu de cuviinţă, nu acolo unde îşi are fiecare căsuţa. Copacul nu a crescut dintr-o dată foarte mult şi nu a dat roade aproape deloc în primii ani. Dar şi-a dezvoltat rădăcini puternice care i-au dat putere şi încredere de sine atunci când a ajuns la înălţime. El m-a ancorat, dându-mi avânt și sens în viață.

Leadership: Eşti în stare să gândeşti BIG din perspectiva unei valori obţinută din nimic?

Adevărata magie a unui salt spre un nivel cu totul nou este să fii în stare să gândeşti BIG din perspectiva unei valori obţinută din nimic. Practic începi cu sfârşitul şi apoi faci tot ce este

necesar ca să ajungi la el. Acest principiu este exprimat cel mai bine de scriitorul Roger Dawson:

Compania de automobile Cadillac a făcut odată o reclamă care merită revăzută şi peste o sută de ani.

Începea în alb şi negru şi arăta un tânăr îmbrăcat în costum de golf, din anii '30, el fiind băiatul care aduna mingile într-un foarte elegant şi exclusivist club. Aduna crosele de golf şi le punea într-un Cadillac dintre primele modele. O voce din off spunea: "Încă de pe atunci ştiai că într-o bună zi vei conduce un Cadillac."

După care imaginea devenea brusc color şi îl vedeam pe tânăr, care se mai maturizase între timp, ieşind din acelaşi club în propriul lui Cadillac nou-nouţ şi strălucitor.

Valoarea ta este dată nu de experienţa pe care o trăieşti, anume aceea a neputinţei de a depăşi o prăpastie a favorurilor pe care nu le câştigi niciodată, ci de puterea de a crede în abilitatea de a-ţi construi o scară care să te ridice la înălţimea dorită de tine.

A doua lecţie pe care trebuie să o învăţaţi dacă doriţi să urcaţi pe o treaptă superioară în carieră, este aceasta: “Nu vă puneţi toate ouăle într-un singur coş”. Ori de câte ori vă confruntaţi cu o problemă, cu o situaţie în care aveţi nevoie de un sprijin, este bine să nu vă bizuiţi pe un ajutor venit numai dintr-o singură direcţie, căci s-ar putea să aveţi o surpriză neplăcută. De aceea, este important ca în orice situaţie să aveţi pregătit un plan B.

Probabil ştiţi cum stau lucrurile la noi în ţară. Cine nu are relaţii sus-puse sau cine nu dispune de resurse financiare suficiente pentru a apela la ajutorul unui specialist, mai greu va putea să facă un pas înainte. Cu unele rare excepţii s-ar putea ca nimeni să nu-şi dea interesul să vă ajute, de aceea este bine să învăţaţi să vă descurcaţi de unul singur, fără să vă bizuiţi prea mult pe ajutorul altor persoane. Nu uitaţi că pentru liderii cei mai talentaţi orice problemă ascunde o nouă provocare. Iar cea mai mare provocare este să înfruntaţi problemele cu optimism şi să le depăşiţi.

Leadershipul este responsabilitatea de a-ti asuma respingerea din partea celor din jur, cu credinţa că motivele care te împing înainte sunt mai importante decât greutăţile care te trag înapoi.

Source: https://neculaifantanaru.com/sustineti-eforturile-oamenilor.html

Suveranitatea lăuntricului (II)

On Aprilie 21, 2013

Continuă să te situezi la un nivel mai înalt de supervizare, încât să-ţi asiguri un scut invincibil împotriva propriei tale ambiguităţi.

Laura Quinn. Asupra destinului ei, a cărui curbă evolutivă se prăbuşeşte în realitatea cea mai sumbră, fatalitatea a decis în unanimitate: " *coupable* ". La un semn, biata făptură îşi pierde sclipirea de altădată, rămâne încremenită într-o atitudine ce trădează o mare durere. Întunericul fără margini din care se desprind ca nestăpânite jocuri de război senzaţii acute, năluciri. Ce cumplită viziune o încearcă !

În clipa când minuscula piatră de diamant atinge podeaua bine lustruită, toţi ochii sunt aţintiţi spre ea ca asupra unui criminal căruia nu i-a mai rămas decât să asculte pronunţarea sentinţei de moarte. Învăluită de sentimentul traumatizant că va fi claustrată într-un spaţiu inert, într-un teritoriu de netrecut, Laura se transformă într-un produs singular, personalizat după nişte coordonate ascunse despre care, fie-ne iertată nesiguranţa, nu ştim exact cum se vor desfăşura, dar putem presupune că sunt definitorii pentru leadershipul pe care ea îl va practica în continuare.

O înlănţuire de cauze şi efecte produc în Laura o perturbare dăunătoare a simţurilor, moleculele care contribuie la formarea universului ei lăuntric realizează legături tot mai slabe cu elementele ei de continuitate. Rămâne singură, cu ea însăşi, cu lucrurile de care se teme, împreună cu sufletul ei, atât de bătrân, atât de gol. Orice gând pozitiv se izbeşte de zidul de netrecut al covalenţei cu acea enzimă care nu-i permite să digere în voie trăiri de ordin fizic şi emoţional: sentimentul de impostură.

Ce păcat să întâlneşti un om sub forma a două ipostaze, dominate pe de o parte de voluptate, devotament, farmec, frumuseţe; pe de altă parte de onoruri pierdute, nume pătat, pierderea rangului, ştiinţa de a trăi în societate distrusă. Toate întrunite în aceeaşi formaţiune simplă de existenţă, înghesuită într-o singură clipă de coşmar care îneacă orice impuls al raţiunii şi orice considerent etic.

Leadership: Îţi îndrepţi privirea înapoi spre sensurile pierdute ale identităţii căreia îi atribui un rol de contrast prin costul ce-l ai de plătit pentru reset-ul vieţii?

Dacă conştiinţa nu se acomodează precis unei realităţi care se închide pe fondul lipsei de viziune şi a înţelegerii limitate a aşteptărilor, atunci omul nu vă ştii ce culpă trebuie să-şi asume, nu se va putea apăra împotriva propriei sale ambiguităţi, după cum nu se va putea sustrage mersului fatal al lucrurilor.

Odată trecut printr-o perioadă de regres, omului îi este mai greu să se elibereze de valurile propriilor insuficienţe, ceea ce conduce uneori la rezistenţe autodistructive şi la alegeri "prin evitare". Acestuia i se poate atribui un rol de contrast într-un context de „melancolie amestecat cu o umbră de fericire", sau într-unul de "vinovăţie amestecat cu regret", atunci când raţiunea sa se ridică până la conceptele de datorie şi de lege.

Un om cu poziţie înaltă, cum este Laura Quinn, îşi poate demonstra apartenenţa la o cultură unificatoare, a încrederii şi performanţei, specifice leadershipului, numai prin încercările sârguincioase de resetare a spaţiului care o umple de inutilitate. Un asemenea om îşi accentuează vizibilitatea numai prin creşterea respectului de sine, atunci când raţiunea lui se autopercepe într-o lume ce integrează existenţial natura unei noi obligaţii faţă de societate,

ascunzându-şi trecutul şi încercând să imprime propriei metamorfoze un alt început, un alt parcurs.

Leadership: Eşti în stare să imprimi vieţii tale finalul ideal al unei fiinţe care a avut curajul să înfrunte neprevăzutul prin încadrarea sa în planul unei autentice căutări spirituale?

Iar dacă privirea Laurei este îndreptată nu înainte, ci printr-o oglindă retrovizoare, înapoi spre sensurile pierdute ale identităţii căreia îi atribuie un rol de contrast, atunci ea îşi va consuma trăirile prin utilizarea unui raţionament de tip inductiv - care porneşte de la o mică eroare şi ia o amploare din ce în ce mai mare. Acest rol de contrast, parcurs de la emoţie la conştiinţă, de la comportament la normă, se loveşte de încercarea omului de-a ajunge la cucerirea totalității sale autentice: *"Eşti mai presus de linia evenimentelelor dacă trăieşti prin devotament, muncă cinstită şi prin voinţa de a-i ajuta pe ceilalţi."*

În momentul când încerci să te împăunezi în faţa existenţei cu un sentiment de superioritate, bazat pe funcţia pe care o ocupi şi pe puterea pe care aceasta o presupune, nu vei reuşi să construieşti o perspectivă de acces la o viaţa mai bună, după un plan de rezistenţă gata întocmit.

Astfel vei fi dominat pe de o parte de voluptate, devotament, farmec. Pe de altă parte de onoruri pierdute, nume pătat, pierderea rangului, ştiinţa de a trăi în societate fiind distrusă. Toate întrunite în aceeaşi formaţiune simplă de existenţă, înghesuita într-o singură clipă de coşmar care îneacă orice impuls al raţiunii şi orice considerent etic.

De aceea, în tot ce-ţi propui să realizezi trebuie să te încadrezi totodată în planul unei autentice căutări spirituale, adică să îţi educi conştiinţa, să ţii cont de ea şi să asculţi de ea, dar mai ales să-ţi depăşeşti Ego-ul şi să încetezi a mai fi întors spre tine.

Leadership: Poţi să-ţi optimizezi autonomia dacă rulezi în background aplicaţii de tip "Trojan"?

Autonomia redă condiţia individului care se bucură de o anumită independenţă în raport cu o autoritate exterioară sau cu autoritatea centrală - el însuşi. Iar această autonomie nu poate fi optimizată în favoarea leadershipului dacă individul rulează în background aplicaţii de tip "Trojan". Aplicaţiile acestea cuprind toate comenzile de tip "Set" care expun o falsă superioritate bazată pe un sentiment al contrariilor, pe o adevărată cursă a destinului, unde sinceritatea devine ambiguă.

Celebrul scriitor, Franz Kafka, prin intermediul personajului său din romanul "Procesul", a înţeles un adevăr nerostit de mulţi oameni: *"Port în mine o lume nemaipomenită. Dar cum să mă eliberez şi cum s-o eliberez fără s-o sfâşii?"*

Scriitorul lasă să se înţeleagă că foarte puţini oameni reuşesc să se încadreze într-un tipar dincolo de logica firească a dualităţii dintre existenţa umană ca şi individualitate şi existenţa umană în cadrul sferei de putere discreţionară - în lumina unei etape de evoluţii în leadership. Imaginea vieţii, aşa cum a perceput-o el, printr-o oglindă retrovizoare, este mai mult limitată de factori ce ţin de abordarea vieţii, prin neregăsirea echilibrului interior.

Leadershipul cel mai trainic se construieşte cu o perspectivă de viaţă sănătoasă în minte, nu după modelul unui proces mecanizat de producere a valorii, de "colectare a recoltei", de promovare a potenţialului, încât să nu mai ai nevoie de acceptare din partea propriei conştiinţe. Dacă perspectiva obiectului de interes nu este bună, focalizată pe aspectele

pozitive ale existenţei, atunci nici fundalul nu va ieşi corect.

Autonomia unui om se bazează pe fundalul reprezentărilor sale despre viaţă, despre lume şi despre sine: poţi fi pregătit să-ţi accepţi spiritualitatea imperfecţiunilor tale sau poţi să-ţi recunoşti "ratarea" pe toate planurile.

Suveranitatea lăuntricului evidenţiază acea parte a sinelui responsabilă cu evoluţia existenţială, care transcende orice limitare.

Ideea este că ar trebui să-ţi formezi o perspectivă general-existenţială, pe care să îţi plasezi elementele de interes, apoi elementele secundare, de leadership şi performanţă, nu invers. În felul asta totul va fi acordat cum trebuie - gândirea şi simţirea, sub bolţile chemării spre mai bine. A chemării spre adevărata ta fiinţă, spre reîntoarcere la autenticitate, dincolo de temeri, dincolo de închistări, dincolo de limitări şi condiţionări.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/suveranitatea-launtricului-II.html

Suveranitatea lăuntricului (I)

On Aprilie 21, 2013

Evadează din gaura neagră a universului tău lăuntric, stabilind legături puternice cu elementele tale de continuitate.

Laura Quinn. Pentru ca sângele bietei fiinţe să freamăte din nou şi să se adapteze spontan la viaţă, sub efectul unei reacţiuni capabile să suplinească eşecul covârşitor, e câtuşi de puţin necesar să existe o coagulare a forţelor ei pozitive. Dar unde găseşti un spaţiu prielnic pentru o astfel de transformare?

Căci însăşi starea ei sufletească trebuie să se încadreze în intervalul ideal pentru obţinerea condiţiilor optime a transformării. Din nefericire esenţa ei se apropie tot mai mult de punctul critic care nu mai garantează reînnoirea totală, nici măcar parţială.

Nu lăsa să se apropie de tine monstrul ce mistuie cele mai trainice simţiri ! Dar monstrul se pregăteşte pentru lovitura finală. Pulsaţiile care regenerează sângele făcând inima se bată, îşi pierd din intensitate şi aproape că încetează complet.

În clipa aceasta profetică, când este prinsă asupra faptului şi este luată pe sus de oamenii de ordine, Laura este stupefiată, concentraţia reactantului care produce stimulii pozitivi necesari în momentele vitregi se reduce la zero. Ea nu mai intră în vibraţia normală, ci rămâne înţepenită, atinsă parcă de un suflu de gheaţă.

Un coşmar este ca un ţânţar care îţi scapă atunci când vrei să-l prinzi imediat după ce te-a pişcat. Laura se trezeşte, un fel de eliberare spirituală se produce la comandă. Toate frecvenţele necesare şi suficiente pentru activarea energiilor pozitive şi vindecătoare se contopesc din nou în ea. Acum se vede mai singură decât oricând, ca un clopot ruginit aruncat în mare de o mână nevăzută.

Atotputernicul demon al panicii şi al plânsului, ocupându-se cu arestarea datornicilor insolvabili, nu-i mai poate da Laurei decat o singura instrucţiune: capitularea. *

Leadership: Imaginea personalităţii tale poate fi inclusă în condiţiile de utilizare a unei realităţi legate la sursa de alimentare a existenţei tale cu un "negativ al memoriei" ?

Te simţi învăluit de sentimentul traumatizant că eşti claustrat într-un teritoriu de netrecut? Te transformi într-un produs singular, personalizat după nişte coordonate ascunse? Starea ta sufletească corespunde cerinţelor care asigură obţinerea condiţiilor optime a transformării? Esenţa ta se apropie tot mai mult de punctul care provoacă efervescenţa lăuntrică?

Una dintre capcanele care te pot obstrucţiona ca potenţial lider, este imposibilitatea de a te concentra asupra a ceea ce nu cunoşti despre tine. Trebuie să-ţi pui imaginea proprie în acord cu acceptarea realităţii atunci când treci prin cele mai proaste pase, atunci când eşti obligat să experimentezi suferinţa ca variantă de testare a neprevăzutului. În felul acesta, în timp ce te închizi în tine însuţi la comanda verdictului de moment "vinovat", leadershipul tinde să se deprecieze în generoasa lui reprezentare pe scena vieţii.

Prin leadership putem surprinde trăirile individuale ale omului cuprinse în infinita galerie a aspectelor realităţii şi relaţiilor pe care aceasta se sprijină, prin conectarea lui la prezent,

trecut şi viitor, în funcţie de schimbarea de atitudine raportată la propria existenţă personală. Un negativ al memoriei este o pată neagră în capacitatea omului de a-şi crea destinul după semnificaţia pe care o atribuie vieţii, mai ales când simte că a pierdut controlul asupra a ceea ce i se întâmplă.

Degeaba te uiţi în oglindă şi îţi spui "o să reuşesc să mă arunc înspre viitor", dacă nu îţi aminteşti lecţiile trecutului care te-au ajutat să fii împăcat cu tine.

Văzut din afară şi dinlăuntrul lui, în funcţie de cele trei timpuri, în diferitele medii prin care trece, în diferitele situaţii de viaţă în care este pus, omul poate să capete un nou look lăuntric. Poate să capete o altă configuraţie de personalitate care să aibă în componenţa sa un propulsor mai puţin dinamic şi capabil de a produce marea abundenţă de energii creatoare.

Omul supus schimbării poate fi învăluit de atâtea contradicţii spontane, în special de sentimentul traumatizant că va rămâne claustrat într-un spaţiu inert, al imposibilităţii de a se ridica deasupra lui însăşi în momentele de disperare, de derută. El este supus încercării de a se alinia normelor realităţii externe, încât ajunge să se transforme într-un produs singular, personalizat după nişte coordonate nesigure, dar totuşi definitorii pentru leadershipul pe care îl va practica în continuare.

Singurul moment din viaţa ta când îţi dai seama cine eşti cu adevărat se produce atunci când imaginea personală devine sinonimă cu asumarea unei dezamăgiri iminente sau cu asumarea unei victorii proaspăt realizate.

Leadership: Dispui de calitatea de a te menţine suveranul propriului spaţiu interior, în varianta încercării de a te ridica deasupra suferinţei determinate de starea lucrurilor care nu se schimbă de la sine?

Dacă ai citit " *Trilogia New York-ului* ", probabil îţi aminteşti de acel personaj al lui Paul Auster, care inundându-se cu lucruri exterioare, afundându-se în ele până la ieşirea din sine, reuşea să exercite un minim control asupra acceselor sale de disperare. Plimbările îl ajutau să înţeleagă legătura care exista între interior şi exterior. Folosind mişcarea fără ţintă ca o tehnică de inversare, el putea să aducă exteriorul înăuntru, uzurpând astfel suveranitatea lăuntricului.

Leadershipul, ca şi aşteptările pe care le ai de la tine însuţi, trebuie să se ridice din zona populată de trăiri pozitive la care te raportezi în situaţia creată de circumstanţele noi în care te afli, atunci când rămâi singur cu tine însuţi, cu lucrurile de care te temi, cu lucrurile de care nu te poţi despărţi sau cu lucrurile de care trebuie să tragi mai tare.

Nu lăsa monstrul să se apropie de tine, nu-l lăsa să-ţi dea instrucţiuni ! Exercită-ţi controlul asupra acceselor sale de disperare. Urmăreşte latura realistă a vieţii tale pe câmpul de luptă dintre interior şi exterior, atunci când se dezlănţuie acea gamă largă de cauze şi efecte ce produc în tine o perturbare dăunătoare a simţurilor. Nu uita că momentele cheie îţi arată cine eşti cu adevărat.

Dacă vrei să câştigi lupta cu ceea ce nu poţi accepta la tine în raport cu lucrurile de care iei cunoştinţă prin experienţă, atunci rămâi fidel viziunii pe care o ai şi nu te lăsa distras de ceea ce este în urma ta.

Atunci când călătoreşti pe ruta de la interior - la exterior, când trebuie să te raportezi la realitatea prezentului, viaţa poate erupe în zonele cele mai sensibile, cuprinzându-le tumultos

cu forţa de neînvins a firului subteran autentic a cărui rază de acţiune duce (când nu poţi să activezi în voie trăiri pozitive) la erodarea psihică, emoţională şi fizică.

Toate frecvenţele necesare şi suficiente pentru activarea energiilor pozitive şi vindecătoare se contopesc în tine prin identificarea completă a elementelor tale de continuitate: echilibrul, claritatea, discernământul, puterea viziunii, pacea profundă, optimismul şi puterea de a te ridica deasupra durerii.

Dacă vrei să-ţi consolidezi legăturile puternice cu elementele tale de continuitate, evadează din gaura neagră a universului tău lăuntric. Nu-ţi omorî cu propria amăgire impulsurile raţiunii şi considerentele etice.

Umilinţa de a fi învins este starea de spirit pe care ţi-o provoacă evenimentele din viaţa ta, configurată după ideea că oricât te-ai strădui să faci o schimbare până la urmă tot vei fi tentat să te complaci în indiferenţă şi inconsecvență.

Verifică evenimentele din zona ta de viaţă (cea mai lovită de schimbări) şi alege evenimentul la care ai dori să participi !

Suveranitatea lăuntricului semnifică existenţa unui centru de comandă în forul nostru interior (format în timp şi bazat pe principii etice, solide, stabile şi inflexibile), care interpretând evenimentele din exterior ne monitorizează şi controlează acţiunile. Dacă acest comandant suprem este coruptibil sau coboară ştacheta calităţii de om, atunci efectele sunt sau pot fi dezastruoase pentru noi.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Suveranul destinelor

On Iulie 23, 2010

Concentrează-te asupra esenţialului leadershipului tău ca să fii în măsură să percepi diferenţa între ceea ce îţi închipui că eşti şi ceea ce eşti de fapt.

Pe când traversau marea se iscă o furtună atât de puternică, cu tunete şi fulgere, încât toţi oamenii de pe bordul vasului, inclusiv Alonso, regele Neapolului, fură cuprinşi de spaimă. Alonso încercă totuşi să-i îmbărbăteze pe marinari să manevreze cât mai bine corabia. Cert era că nimeni nu-i dădea atenţie, fiindcă el nu era nicidecum familiarizat cu manevrarea unei astfel de ambarcaţiuni.

Şeful de echipaj, conştient că prezenţa regelui la bordul navei nu ar fi făcut decât să încurce lucrurile, îi strigă acestuia:

- Plecaţi de aici ! Linişte ! Coborâţi în cabine, altfel daţi o mână de ajutor furtunii ! Dacă nu puteţi impune oprirea furtunii, plecaţi ! Nu mai încurcaţi treburile.

Leadership: Favorizezi alegerea unui rol care conţine o opoziţie între ceea ce nu vrei să ţi se întâmple şi ceea ce ţi se întâmplă ca să ştii care îţi este puterea?

- Ei, ei, prietene, mai domol. Nu uita pe cine ai la bord, îl atenţionă Gonzalo, bătrânul şi credinciosul sfetnic al regelui, pe şeful de echipaj.

Auzind acestea, şeful de echipaj replică:

- Nu ţin la nimeni mai mult ca la mine însumi. Mă voi domoli numai când s-o domoli marea. Plecaţi ! Parcă valurilor le pasă de cuvântul „rege" ! La cabine ! Tăceţi ! Nu ne mai stingheriţi !

Dacă aţi citit „ *Furtuna* " de Shakespeare, ştiţi că regele a fost nevoit să coboare în cabina sa. În cele din urmă, corabia a naufragiat pe o insulă pustie, dar tot echipajul a scăpat cu viaţă. Şeful de echipaj a dat dovadă de o puternică determinare în acel moment decisiv, şi de o atitudine profesionistă remarcabilă. El şi-a descătuşat potenţialul de lider dând marinarilor ordine clare, precise şi utile, cu o hotărâre şi o eficienţă deosebită.

Leadership: De multe ori persoana cheie este eroul singuratic care ţine cârma !

În leadership experienţa este de neînlocuit. Regele Neapolului nu a fost în măsură să comande nava, căci nu avea niciun fel de experienţă în această zonă. Cum să liniştească el marea înfuriată şi nestăpânită, când, la vederea fulgerelor şi a tunetelor, şi-a pierdut primul speranţa? Crezând că orice efort este inutil şi temându-se pentru propria-i viaţă, regele Alonso a ascultat sfatul sefului de echipaj şi s-a retras repede în cabina sa, lăsându-l pe el la cârmă.

Un căpitan adevărat rămâne întotdeauna alături de echipajul său, conducând toate acţiunile în concordanţă cu situaţiile ivite. Nava poate fi învăluită de furtună, poate fi purtată de valuri în toate sensurile, fără nicio cruţare, însă datoria căpitanului este să rămână pe bord şi să facă totul pentru a evita scufundarea navei.

Dacă vrei să treci puntea dintre fluxul evenimentelor din prim planul realităţii şi percepţia unui rol pentru care nu ai fost născut, este mult mai important să ajuţi la crearea unui pretext/contex de intervenţie *"din afara"* ariei de influenţă a regelui (liderul suprem).

În leadership trebuie să vedem dezvoltarea inteligenţei de a utiliza substanţa materială a evenimentelor, a conjuncturilor şi atuurile decorului pornirilor sufleteşti contradictorii care străbat ecourile unei lupte a instinctelor de orientare, de supravieţuire şi de dominaţie. Dar, mai important de atât, trebuie să permitem o radicală reconfigurare a sentimentelor în favoarea unei logici care vizează crearea de valoare personală.

Leadership: Poţi defini conceptul de "probabilitate de performanţă" ca fiind o măsură a şansei de producere a unui eveniment decisiv care îşi manifestă impactul asupra încrederii tale de a duce mai departe ce ai început?

Şeful de echipaj s-a ridicat la înălţimea reputaţiei lui de conducător fiind în stare să facă faţă primejdiei cu acel elan lăuntric, viu şi înălţător, cu acel entuziasm impetuos pe care numai oamenii cu adevărat dârzi îl au, în timp ce regele a rămas în umbră.

Aşa cum un pictor posedă acel complex de însuşiri psiho-fizice graţie cărora este în măsură de a percepe diferenţa între ceea ce face şi ceea ce simte, tot aşa şi tu, ca sa-ti aduci leadershipul la forma cea mai puternica, trebuie să posezi acel spirit de autoevaluare obiectiv şi corect ca să fii în măsură să percepi diferenţa între ceea ce îţi închipui că eşti şi ceea ce eşti de fapt – un lider, un erou, sau un biet stingher?

Prin faptul că iei parte la desfăşurarea unei acţiuni de amploare, despre care nu ştii cum se va încheia, slujeşti motivului de a refuza garanţia unui rezultat mult aşteptat din care derivă un caracter impecabil. Dacă pătrunzi în viitorul unui deznodământ pozitiv, chiar diferit de aşteptările tale, ca element de măsură a potenţialului tău de leadership, încă nu înseamnă că acest viitor îţi va îndeplini cererea (experienţa) şi îţi va da ceea ce ai cerut să trăieşti la adevărata valoarea pe care simţi ca o ai.

Ci înseamnă că ai văzut că nu există ieşire dintr-o situaţie cu mari consecinţe, la fel cum nu există ieşire dintr-o indecizie. Singurul lucru care rămâne de verificat este un concept supraevaluat în experiențele vieţii: concordanţa dintre convingeri şi comportament, fără a ne lăsa subjugaţi de primejdioasa formă a iluzionării pe care o trăieşte omul în care se oglindeşte măreţia unui rege.

Leadershipul este calitatea unui erou singuratic din care se alimentează destinul unui rege.

Tu dispui de un potenţial de leadership, chiar dacă nu ai fost numit într-o poziţie de conducere foarte înaltă – precum şeful de echipaj? Sau eşti un lider numit, precum regele Alonso, dar lipsit de o orientare clară şi de simţul răspunderii? Eşti un slujitor pe tărâmul priceperii altora?

Cugetă mai bine asupra ta. Care este realitatea?

Concluzie: Aidoma unui căpitan care părăseşte ultimul nava după ce şi-a dat tot interesul să evite scufundarea ei, tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să fii în stare să faci faţă primejdiilor care pot apărea oricând – a face faţă însemnând a da comenzi precise şi ferme, a-ţi ascunde frica care te poate cuprinde şi a şti să-ţi asumi riscurile. Şi mai ales să nu precupeţeşti niciun efort, căci adeseori eşti „suveranul destinelor”, care hotărăşte reuşita sau înfrângerea, viaţa sau moartea.

Concentrează-te asupra esenţialului leadershipului tău, ca să fii în măsură să percepi diferenţa între ceea ce îţi închipui că eşti şi ceea ce eşti de fapt.

Source: https://neculaifantanaru.com/suveranul-destinelor.html

Sweet Harmony

On Ianuarie 25, 2016

Încearcă să te înfăţişezi ca o lume nouă, printr-un intens proces de interacţiune cu o altă cunoaştere.

Dacă promiţi că n-o să pomeneşti nimănui despre asta îţi voi dărui un secret, lampa fermecată a propriei mele raţiuni de a fi, esenţa regăsirii acelei părţi din mine care este eternă. Căci numai printr-o destăinuire neaşteptată, împinsă în exterior de puterea unor imagini mentale vii, ordonate pe nodurile unui alt model de receptare, pot ajunge să mă întâlnesc cu mine însumi într-un colţ din altcineva mult mai însemnat. Is it right or wrong?

Am făcut din mine prioritatea lumii, ceea ce nu mai reprezintă chiar o destinaţie, fiindcă acum lumea a devenit prioritatea mea, abisul meu dacă stau pe marginea unei bariere cu ochii închişi. Asemenea unui pictor care îşi caută inspiraţia într-un desen plin de acurateţe şi rigoare, deci fără retuşuri, tot astfel personalitatea mea îşi caută menirea în crearea unei identităţi vizuale menită să adâncească o experienţă completă de revelare a unei părţi a fiinţei mele, rămasă necunoscută. Eram asemenea unui personaj de Stephen King care depăşeşte limitele universului imaginar, cu condiţia să trăiască simultan o altfel de viaţă, spirituală, mai profundă decât ar fi capabil.

Uneori mă imaginez ca o bibliotecă prăfuită unde bătrânii stau şi citesc la nesfârşit manuscrisele vechi, cât mai departe de tot ce se prezintă ca o linie dreaptă, fără cotituri. Unde lupta dintre mit şi adevăr, dezvoltată pe suportul unei cunoaşteri apriorice pentru obţinerea unei victorii autoreflexive, alimentează mirajul unei ecuaţii existenţiale nemaiîntâlnite.

Astfel reuşesc să mă înfăţişez ca o lume nouă, un roman scris printr-un intens proces de pierdere într-o altă fiinţă, într-o energie de aceeaşi frecvenţă. No, it can't be wrong.

Leadership: Poţi face din tine o imagine cu tentă de operă de artă prin referire la o personalitate care iese în evidenţă prin însemnătatea acordată unei lumi care se conturează lăuntric, ca întregime în manifestare?

Este drept că nu-mi place să scormonească nimeni înlăuntrul meu şi să-mi afle adevărurile, aşa cum procedează un căutător de comori, ca Heinrich Schliemann, care în goana după aur a descoperit urmele legendarei cetăți grecești antice Troia. Dar anumite fenomene ale căror efecte pot fi neglijate de la frecvenţe mai coborâte, încep să se manifeste din ce în ce mai puternic, influenţând în mod pozitiv percepţia despre însemnătatea lor.

Îmi destăinuiesc gândurile, dorinţele, visele legate de mistica unei comuniuni cu acea conştiinţă a destinului intelectual atras și devorat de mirajul unei lumi lucitoare, imperiale, interzise, ca un prilej de a găsi nişte răspunsuri nebănuite despre mine însumi. Not just empty words / For a week or two. O imagine cu tentă de operă de artă este precum existenţa unui foc lăuntric bine dozat, are ceva în comun cu o realitate aflată dincolo de cea percepută de ceilalţi oameni, şi nu se consumă niciodată.

Interesant cum îşi începea Maurice Leblanc una dintre opere: *"V-aţi gândit vreodată la aspectele originale şi neprevăzute din legătura unor fiinţe ce nu se cunoşteau cu o zi înainte, şi care pentru câteva zile, între cerul nesfârşit şi marea imensă, vor trăi viaţa în laţurile sale cele mai intime, vor înfrunta împreună mânia oceanului, asaltul înfricoşător al valurilor şi calmul şiret al apei liniştite?"*

O personalitate care iese în evidenţă prin însemnătatea acordată unei lumi conturată lăuntric, ca întregime în manifestare, este un artist al penelului care îşi relevă cunoaşterea prin crearea unei realităţi diferite de tot cea trăit până atunci.

Leadership: Te afli în căutarea unui nou conţinut de sine întins între cele două extreme: "Spinning round and round" şi "Made the same mistakes"?

Pentru a-ţi dezvolta un model nou de personalitate, care să îndeplinească funcţia de bază a leadershipului - aceea de diferenţiere, trebuie să porneşti de la corelaţia și paralelismul dintre ceea ce cunoști și ceea ce afli prin dezvăluirea acestei cunoaşteri. Un fel de confesiune care se finalizează cu deducţia unor noi adevăruri despre tine.

Întotdeauna când am încercat să-mi reconfigurez viziunea despre ceea ce sunt și ceea ce voi deveni, prin alcătuirea unor concluzii vizavi de efectele eforturilor de a afla noi adevăruri despre mine și aplicarea acestora într-o nouă experiență, practic am făcut comparație cu altcineva, cu o altă cunoaştere care a putut actualiza permanent calitatea gândirii mele.

Simt o mare reţinere să accept orice de la ea, de la această lume furioasă pe care mi-o imaginez ca un fel de corabie condusă de valuri, împotriva voinţei echipajului, în toate părţile. Titanicul este metafora unei încăperi a istoriei, sugerând ciclul continuu al lumii cuprins între "Spinning round and round" şi "Made the same mistakes".

La fel şi comorile. Sunt mereu vânate indiferent unde ar fi ele şi cât de greu se poate ajunge acolo, dar în cele din urmă sfârşesc prin a fi din nou ascunse. Este un fel de învârtire în cerc, nu-i așa, o greşeală repetată la nesfârșit, fiindcă omul nu reuşeşte să se rupă de ceea ce nu poate stăpâni, sau nu reușește să înţeleagă ceea ce-l poate împlini. Let there be no doubt / We should sort things out.

Lumea întreagă, cu umbrele ei contrastante, devine o convenţie aparentă dintre o sumă de evenimente, simple sau dure, cu unicul scop de a ascunde efectele unui secret exprimat prin raportul dintre interesant şi autentic.

Omul este interesant prin însuşi alcătuirea lui, dar numai cursul vieţii lui trăit prin intermediul altcuiva este autentic. Înţelepţii se dovedesc a fi slabi şi fără putere în faţa acestei descoperiri inestimabile pe care timpul o ascunde sub vestmântul surprinzătorului, pe care uneori o dezvăluie un scriitor şi de o mie de ori o plămădeşte viaţa.

Leadershipul este viziunea extrasă din efectele eforturilor de a afla noi adevăruri despre tine însuţi, aplicată într-o experienţă de tipul: "am devenit parte dintr-o lume în care creatorul şi creatul se confundă".

Sweet Harmony este o reflectare a ordinii tale interioare prin raportarea la cunoaşterea celorlalți oameni din jur. Dacă vrei să aduci revelaţia unui adevăr unic, încearcă să te înfăţişezi ca o lume nouă printr-un intens proces de interacţiune cu o altă cunoaştere. We play a part in a greater scheme. Let's come together / Right now, oh yeah ! In sweet harmony !

*** Notă:** Beloved - Sweet Harmony

Source: https://neculaifantanaru.com/sweet-harmony.html

Tabloul complet al reputaţiei

On Ianuarie 27, 2009

Investeşte cu grijă în motorul excelenţei tale, astfel încât să poţi garanta funcţionarea lui la parametri optimi.

La cine apelezi prima oară atunci când te îmbolnăveşti? La medic, evident. Dar nu la orice medic care oferă consultaţii, nu-i aşa? Ci la un medic care într-adevăr îţi poate indica calea de vindecare. Faima de care se bucură medicul şi încrederea în cunoştinţele sale de specialitate este, de fapt, ceea ce te determină să apelezi la el.

Un medic foarte bun nu trebuie să greşească niciodată, nu trebuie să ofere niciodată un tratament necorespunzător, deoarece, comiţând o eroare, îşi pierde reputaţia şi diminuează încrederea pe care o au oamenii în el.

Care este guma ta de mestecat preferată? Probabil Orbit, nu-i aşa? Dar de ce ai ales Orbit şi nu altă gumă de mestecat? Mai mult ca sigur pentru că Orbit îţi oferă o protecţie crescută împotriva cariilor în comparaţie cu celelalte tipuri de gume de mestecat. Încrederea în calitatea produsului şi garanţia că nu vei avea niciodată carii te-a determinat să investeşti banii în el.

Respectul şi grija pentru fiecare client a făcut marea companie Wrigley să ajungă la o cotă de piaţă de 96% din segmentul gumei de mestecat, dintre care 65% doar cu brandul Orbit. Dacă nu ar fi pus pe primul loc sănătatea oamenilor, Wrigley nu ar fi putut ajunge niciodată o companie cu adevărat extraordinară, şi nu ar fi putut niciodată să-şi creeze o reputaţie mai bună decât a celorlalţi competitori de pe piaţă.

Leadership: Preferinţa pe care o dezvolţi pentru o sumă de atribute şi caracteristici tangibile, reunite într-o formă identificabilă, oferă posibilitatea menţinerii unui anumit grad de autonomie în zona ta de afirmare?

Ascensiunea pe care singur ţi-o impui prin aducerea laolaltă a tuturor a resurselor și know-how-ului care permite explorarea unui anumit segment de piaţă se armonizează cu ceea ce oferi mai bun decât ceilalţi printr-o prestaţie 100% continuă.

Ţi-aş putea oferi multe exemple, din numeroase domenii, în care unele produse, sau unele servicii pe care le oferă anumiţi oameni sau anumite companii sunt mai cunoscute şi mai preferate decât altele. Dar n-am s-o fac căci probabil aş umple câteva pagini bune.

Îţi pot spune doar atât: ca să fii apreciat trebuie să ai o putere neobişnuită de a atrage în jurul lor mulţi susţinători şi să fii capabil să-ţi construieşti o reputaţie de invidiat. Trebuie să ai o mare putere de convingere, o capacitate ieşită din comun de a rezolva probleme, să inspiri încredere pentru ca ceilalţi să apeleze la ajutorul tău.

Ascensiunea în orice domeniu trebuie privită din perspectiva construcției şi utilizării unei maşini, dincolo de "vârsta" la care iese din garanţie: îi trebuie un tip special de roată care să nu fie înlocuită niciodată. Roata sugerează mişcarea perpetuă pe care nimeni nu o poate măsura şi gestiona simultan, este o invenţie care te ajută să faci progrese în direcţia schimbării lumii.

Leadership: Este necesar să evaluezi utilitatea unei anumite abordări ca să observi dacă ceea ce transmiţi pare să corespundă cu diferenţa dintre valoare şi atitudine?

Şi tu trebuie să-ţi creezi o reputaţie de invidiat dacă doreşti să îţi faci cunoscute pe piaţă serviciile sau produsele. Însă reputaţia nu se construieşte în mod natural, fără să mişti niciun deget. Nu te poţi aştepta să ai succes într-un domeniu şi să îţi formezi un nume sonor dacă nu câştigi încrederea oamenilor, dacă nu beneficiezi de o credibilitate sporită în ochii tuturor.

Atitudinea este reacţia şi poziţia indivizilor faţă de ceea ce văd într-o reclamă. Valoarea unui produs este ceea ce reclama încearcă să vândă prin sugerarea unei emoţii puternice în care stupoarea şi fragilitatea clipei de acum se întretaie cu revelaţia unui timp câştigat, sau cu redimensionarea unor momente privilegiate rămase doar în amintire.

Părerea mea în ceea ce priveşte marketingul este că valoarea trebuie să producă cât mai mult exteriorizarea atitudinii. O atitudine sofisticată denotă certitudinea livrării unui produs calitativ.

În marketing este o vorbă: " *Clienţii te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi* ". Cunoştinţele tale de specialitate şi calitatea serviciilor pe care le oferi influenţează în bine reputaţia ta. Este o dovadă de stimă şi admiraţie atunci când oamenii apelează la ajutorul / serviciile tale, de aceea nu trebuie să-i dezamăgeşti niciodată. Vei putea să afirmi că eşti un excelent specialist în domeniul în care îţi desfăşori activitatea numai atunci când vei învinge concurenţa şi când vei dobândi acea faimă de invidiat, recunoscută mai ales de cei din branşa ta.

Reputaţia ta este ca un motor care porneşte odată ce te poziţionezi în relaţia cu oamenii. Iar acest motor, creat special pentru dezvoltarea ta profesionala, este un mare consumator de credibilitate şi garanţie – si nu are voie sa se oprească odată pus in funcţiune.

Investeşte cu grijă în „motorul" excelenţei tale astfel încât să poţi garanta funcţionarea lui la parametri optimi.

Leadershipul este ceea ce laşi în urma ta după ce le-ai asigurat clienţilor tăi garanţia unui produs de calitate şi accesibil ca preţ, numit: "ÎNAINTE".

Source: https://neculaifantanaru.com/tabloul-complet-al-reputatiei.html

Tabloul în care ţi-am imortalizat portretul

On Noiembrie 03, 2018

Învaţă să tragi folos dintr-un amestec de artă şi decor, prin garantarea autenticităţii propriilor mărturisiri.

Memoria ei păstrează fiecărui lucru amprenta exactă, dinspre artistic spre estetic, vizavi de tot ce o înconjoară, aşa încât nu-i scapă niciun amănunt, nicio banalitate, niciun episod trăit în prezenţa ei. Nu i se întâmplă niciodată, asemenea scriitorilor care îşi spun povestea într-un mod sensibil, dar captivant, să ezite multă vreme ori să se hotărască prea repede în modul în care face constatarea unei stări de fapt în caz de vreo conjunctură imprevizibilă. Este doar ea. Peste tot şi în orice context.

De regulă, când încerci să caracterizezi pe cineva omiţi să-i menţionezi numele, dar îi atribui întotdeauna o identitate fictivă, de care se poate sprijini raţiunea bazată pe finitudinea unei lumi închise între macrocosm şi microcosm. Într-un fel, mă simt ca şi când ar trebui să îmbrăţişez o stea care luminează doar cerul întunecat al nopţii, fără să aştept altceva în schimb decât fiorul trăirii în care ea devine vizibilă. Iar dacă aş încerca s-o caracterizez într-un singur cuvânt pe tânăra domnişoară, frumoasă şi misterioasă, m-aş lupta cu plăcerea de a intra în posesia a ceea ce iubesc, fără să obţin acel ceva pentru care lupt.

Ea pare să beneficieze de toate atuurile unui actor stăpân pe arta teatrului non-verbal. Eu sunt magicianul abil al cuvintelor făcute să rimeze cu glasul unui demiurg care cunoaşte limbajul tăcerii.

Imaginea realităţii orientată spre experienta privirii în tine însuti depinde de surplusul de fundal alb pe care nu-l poţi pune în evidenţă într-un tablou de mare rafinament.

Dacă aş înfăţişa trăsăturile personalităţii ei, dincolo de imortalitatea unei lumi materiale în universul trecerilor umane, ca un fel de reprezentare a unei realităţi alternative, probabil aş naufragia într-un colaj suprarealist de imagini văzute doar prin caleidoscopul unui veac de singurătate. Garcia Marquez mi-ar invidia stilul literar pentru jocul straniu al asocierilor dintre plauzibil şi suprarealist ce permite doar odihna unei lecturi de identificare a unui spaţiu puternic impregnat de simbolism. Un simbolism pus pe seama unui demiurg care, absorbit în el însuşi, plăsmuieşte la nesfârşit universuri tot mai adânci.

Dintr-o privire, ea încearcă să-mi descopere toate gândurile, judecându-mă la rece, ca un avocat, dar asta nu face decât să-mi confere o mai bună poziţionare în mijlocul tentativei de a descoperi o geometrie secretă în natura unei intervenţii voliţionale inteligente, care i-a fascinat pe creatori de-a lungul timpului. Forma particulară de raţiune ce i-o pot atribui sub semnul imprevizibil al unui destin reconstituit în imaginaţie, aparţine măiestriei de a crea o lume complexă ilustrată prin surplusul puterii de colorare a unor secvenţe născute din misterul unui joc provocator şi riscant: "cine pe cine manipulează".

O fată tânără şi frumoasă este o realitate care se găseşte într-o eternă visare, o existenţă paralelă din scrierile mele, o apreciere despre trecut şi fără vreo indicaţie pentru viitor, îndeosebi când prin consultarea artei se încearcă o pătrundere în literatura unei lumi ce se dezvăluie în formula aglomerării de detalii fine. Mai am multe de învăţat despre viaţă, cu atât mai multe despre artă, mai ales dacă m-aş închipui frunzărind mintea unei fete închise într-o reprezentare de realitate diferită, care pare a emite un strigăt triumfalist din adâncul inimii: “Te admir, dar numai de la înălţime ! ”

Leadership: Poţi să te angajezi într-o acţiune temerară de răsturnare a aparenţelor de dincolo de percepţie, în raport cu adâncirea într-un tablou inedit din care se detaşează figura principală?

Nu i se întâmplă niciodată să uite ceva fără să se auto-suspende într-un spaţiu imaginar. Pe vremuri era o tipă dură, rece, dar intrai cu uşurinţă în graţiile ei de îndată ce îi gâdilai orgoliul. Aş vrea să fie acum mai îngăduitoare. De multe ori realitatea este o adâncire într-un tablou inedit din care se detaşează figura principală. Nu sunt aşa cum ţi-ai imaginat, dar tu eşti exact aşa cum mi-am imaginat. Nu le-am aranjat bine? Nu le-am dat lucrurilor importanţa cuvenită unei exprimări care să avantajeze calitatea puterii tale de a le împărtăşi cunoaşterea intrinsecă? Află, dragă domnişoară, că arta înseamnă să te desprinzi de fondul unei compoziţii care seamănă cu alta.

Adâncimea unui conţinut simbolic se pretează utilizării unui câmp cromatic variat, format din roşu, oranj, galben şi violet, ceea ce sporeşte randamentul activităţii intelectuale şi influenţează conduita de căutare a satisfacerii de noutate. Ca o paranteză, genul acesta de asocieri între frumuseţea modelului, enigmele unei cărţi uitate şi spaţiul simbolic al unei opere cu adâncire metafizică, îşi are precedentul istoric în tehnica colajului cubist care surprinde starea de moment a lucrurilor, spre deosebire de curentul futurist care surprinde mişcarea lor.

Ea continuă să creadă despre mine, prin intuiţie directă, că voi reuşi să alcătuiesc miezul unei creaţii de mare profunzime doar sporind intensitatea culorilor obţinute prin contactul direct cu mediul înconjurător, cu diferite imagini şi obiecte naturale. În acelaşi timp, expresia chipului ei pare literalmente contrariul impresiei pe care mi-o făcusem despre ea. Pare că născoceşte o cale prin care obiectele de zi cu zi iau forma oamenilor, pe care ar dori să-i conducă într-o permanentă călătorie pe tărâmuri enigmatice, înţesate cu magie și intrigi poliţiste. Probabil, draga mea, ai uitat cine e creatorul şi cine este privitorul.

Leadership: Beneficiezi de disponibilitatea perceptivă a ochiului de a trece succesiv de la o viziune la alta pe fondul aceleiaşi compoziţii, ştiind că pe spatele tabloului se ascunde o altă pictură?

Prin declanşarea trăirilor afective pozitive datorate aprecierii cu care am fost copleşit de nenumărate ori, am izbutit să realizez o empatie a firescului izvorât din impulsul dorinţei de a-mi ascunde un pic din aroganţa şi atitudinea de superioritate în faţa unei fiinţe care abia se apropie de acel *savoir faire* al lecturii artei. I-am dat impresia că încă mai am multe de învăţat până să ajung să fac creaţii în adevăratul sens al cuvântului. Clar, am făcut-o pe modestul, dar în spatele modestiei şade umbra vecină a unei glorii veşnice.

Te voi admira întotdeauna din multe puncte de vedere, eşti atrăgătoare, inteligentă, ştii să apreciezi bărbatul ce are mereu vânt din spate la corabia lui. Dar din umbra unei priviri aruncate în secret, dacă aş încerca să-ţi produc o încântare a simţurilor printr-o coloraţie a ochilor, dinspre puritatea senină a unei dimineţi de vară spre blândeţea unui asfinţit de toamnă, probabil n-aş izbuti să reproduc imaginea reală a ceea ce înseamnă prezenţă sau lipsă, chemare sau refuz, perspectivă sau opacitate, inocenţă sau greşeală, apropiere sau depărtare. Realitatea capătă o altă înfăţişare la omul pictat cu aripi de înger într-o gamă cromatică dominată de maro-uri şi orange-uri aprinse.

Arta este versiunea detaliată a unei lumi solemne definită prin simţire. Tuşa plină de înţelesurile unei poveşti în care totul pare miraculos câtă vreme totul pare plin de tâlc, reînnoită de la ochi la suflet, se îmbogăţeşte cu simţirea unei fericiri de o cu totul altă natură. O tânără frumoasă are darul de a sugera serii de asociaţii pasionante, o formulă care spune imaginaţiei mele că pot merge împotriva curentului. Ceea ce n-o oboseşte, o stimulează. Clar, seducţia este începutul unei aventuri în care lucrurile devin interesante.

Dar ei îi lipseşte îndrăzneala pictorului care ştie să facă dintr-un subiect plictisitor unul interesant. Nu luptă deloc să intre în posesia a ceea ce iubeşte cu adevărat, este condusă de un fel de laşitate acoperită de orgoliu, un colaj de sensibilităţi care nu înaintează spre virtute. Ceva îi dă totuşi avântul necesar de a savura lucrurile mici, plăcerile fine, fără să se gândească că lucrurile ar putea fi altfel, prin însăşi forţa lor de a se asocia sau de a se substitui între ele. Arta de a cuceri o femeie constă în abandonarea tuturor lucrurilor pe care ea le controlează.

Nu te voi cunoaşte niciodată prea bine, nu te voi putea salva niciodată din adâncul unei inimi sărăcite de conţinut, dar intuiţia îmi spune că faci parte din universul meu. Pentru că niciodată nu vei putea părăsi tabloul în care ţi-am imortalizat portretul.

Leadershipul este portretul pe care îl execuţi cu măiestrie pentru definirea profilului cuiva, lăsând totuşi un mic cerc de fundal alb care ocupă prim planul unei lumi niciodată cunoscute îndeajuns.

Tabloul în care ţi-am imortalizat portretul se poate regăsi cel mai bine în inima mea, care n-a cunoscut niciodată regretul de a te fi cunoscut, ci mai degrabă regretul că nu te-am putut reda într-o manieră mai expresivă, mai clară şi mai transparentă.

Source: https://neculaifantanaru.com/tabloul-in-care-ti-am-imortalizat-portretul.html

Tabloul propriei tale valori

On Martie 28, 2010

Oferă oamenilor posibilitatea să găsească semnificaţia profundă a creaţiei tale, pentru ca aceasta să nu fie interpretată în mod eronat.

O împrejurare deosebită m-a silit să doresc să port o discuţie cu cel pe care îl consider a fi un mare artist. Într-o cămăruţă simplă, dar care mi s-a părut, nu ştiu de ce, cât se poate de amuzantă, poate din cauza celor patru tablouri aşezate într-un mod aparte pe unul dintre pereţi, maestrul îşi concentra atenţia asupra finalizării ultimei sale creaţii, reprezentând o scenă din mitologia greacă, o scenă plină de viaţă şi de expresivitate ce necesita o tehnică deosebită.

Îi priveam tabloul cu aceeaşi atenţie cu care i le privisem, în alte rânduri, şi pe celelalte. Se putea zări la el o dorinţă neobişnuită de a face ceva spectaculos, ceva ce n-a mai făcut nimeni, ceva care să fie văzut bine în societate şi care să rămână în memoria oamenilor. Îşi transpunea cu multă iscusinţă şi creativitate propriile gânduri şi sentimente prin intermediul picturii în care se concentrau o varietate de culori vii şi pline de dinamism, dar şi eternele alb şi negru.

Putea să redea cu mult talent trăsăturile personajelor, cu coloritul lor natural; figurile erau foarte expresive, trăsăturile păreau exacte, ochii, mâinile, picioarele, constituţia, îmbrăcămintea fiind atent detaliate cu umbre şi lumini. N-am mai văzut atâta patimă pentru pictură, pentru frumos şi inedit.

Leadership: Poţi să te distingi ca artist prin aplicarea unui efect de sporire a vizibilităţii întregii imagini pe care o creezi sau doar a unei porţiuni din ea care reflectă practic uimirea de a fi tu însuţi într-o variantă de excepţie?

Mânat ce curiozitate, l-am întrebat:

- Impactul tablourilor dumitale asupra celorlalţi este cel aşteptat?

Maestrul s-a uitat la mine, un zâmbet plăcut i se aşternu pe faţă, ca şi cum ar fi dorit de mult să-l întrebe cineva asta. Mi-a răspuns:

- Un artist este observat şi admirat după tablourile pe care le face, după măiestria cu care reproduce realitatea, după modul în care ştie să transmită o impresie sau o stare sufletească. Când oamenii se uită la mine, ei nu mă văd pe mine. Ci văd tablourile mele, arta pe care o produc. Expresivitatea şi frumuseţea lor, mesajul şi emoţia pe care le transmit, forţa culorilor, a contrastelor şi a formelor reprezentate, fie ele abstracte sau realiste, arată la câtă îndemânare am ajuns în ramura aceasta a artei.

Tablourile mele sunt opere care dovedesc dacă sunt sau nu înzestrat cu mult talent, şi dacă da, prin ce anume mă deosebesc de ceilalţi pictori. Dar e nevoie de multă inspiraţie, de mult talent, de multă tehnică şi de o lucrare pe îndelete, pentru ca cei care îmi privesc creaţiile să mă considere un pictor cu adevărat excepţional.

Leadership: Alegerea unui sens pentru existenţă creşte ca preferinţă în ştiinţa pe care o aplici în conturarea unei experienţe perfecte de brand în raport cu cerinţele unei arte

revelatorii?

Aceasta este cea mai importantă lecţie pe care tu, ca lider, trebuie să o înveţi. Este lecţia de aur pe care trebuie să ţi-o însuşeşti pe tot parcursul vieţii: oamenii nu te vor vedea niciodată pe tine, ci vor vedea „tabloul" realizat de tine.

Tabloul este însumarea tuturor calităţilor şi aptitudinilor tale, dar şi a defectelor şi imperfecţiunilor pe care le ai. El reflectă talentul cu care ai fost hărăzit şi pe care trebuie să-l scoţi la iveală. Reflectă îndemânarea cu care îţi împlineşti toate sarcinile care îţi revin, cu care îţi planifici şi îţi atingi scopurile. Reflectă pasiunea ta pentru arta de a conduce, pentru perfecţiune, dar şi modul în care te diferenţiezi de toţi ceilalţi, printr-un stil unic, eficient şi echilibrat.

Pe de altă parte poate reflecta nepriceperea în leadership pe care o demonstrezi în timp, cu toate defectele ei: neglijenţa cu care îi tratezi pe oameni, iresponsabilitatea, nepăsarea, nesimţirea, şi multe altele. Tabloul este, într-un cuvânt, valoarea ta.

O artă revelatorie are în compoziţia sa acea cunoaştere care te deschide spre câmpul nelimitat al unei experienţe de reînnoire a mijloacelor de expresie, referindu-se la construirea conexiunilor armonioase între toate elementele de noutate pe care încerci singur să le produci şi conţinutul de sens care primeşte diverse forme în funcţie de imaginaţia şi cultura pe care o promovezi.

A deveni un lider mai bun înseamnă să realizezi un tablou excepţional din toate punctele de vedere. Cu cât tabloul tău este mai nuanţat, mai expresiv, mai original, cu atât vei fi mai apreciat şi mai bine cotat de către cei din jurul tău. Poţi adăuga valoare uriaşă leadershipului tău numai dacă ai inspiraţie, viziune, potenţial, dacă ai dorinţa neobişnuită de a obţine performanţe maxime.

Leadership: Poţi să elaborezi o nouă formulă a unicităţii tale în raport cu excepţionalul?

În raport cu excepţionalul, aducând după sine o nouă formula a unicităţii tale, ţinând cont de domeniul leadershipului, tabloul s-ar defini drept - nu doar un reper al valorii tale, ci şi o prezenţă necesară în viaţa privată, o alipire la o realitate profundă, care există în mod obiectiv, dincolo de tine, dincolo de percepţiile pe care le au ceilalţi despre tine.

Această realitate este menită să asigure acea coeziune necesară dintre tine, artistul din interiorul unui spaţiu de creaţie şi afirmare, şi lumea aşteptărilor idealiste a oamenilor dinafara acestui spaţiu care, de asemenea, poate fi chiar a ta într-o oglindă care şterge detaliile inestetice sau deformate.

Tabloul aduce în discuţie tipul de obiect static, dar foarte maleabil în privinţa a ceea ce imprimă în mentalitatea oamenilor, expresivitate sau inexpresivitate într-un spaţiu larg de semnificaţii.

Un rol foarte important în conturarea unei experienţe perfecte de brand o are elaborarea unei noi formule a unicităţii în raport cu excepţionalul. Referindu-se la faptul că ceea ce încerci să redai prin intermediul imaginii trebuie să fie mai întâi o călăuză a celui ce doreşte să cunoască şi să exploreze necunoscutul, apoi un parcurs al regăsirii de sine într-o lume a adaptării dificile, şi, în sfârşit, un spaţiu al întâlnirii cu Dumnezeu.

Lumea de mâine, a cunoaşterii şi a înţelegerii, îşi pune mari speranţe în semnificaţia generală

a tabloului, cu care individul poate învesti lumea. Şi pe bună dreptate. Căci înainte de a deveni un lider, individul se cufundă într-un anonimat lipsit de anvergură, al realităţii percepute doar lăuntric, deci într-o anumită zonă impersonală a existenţei. În care accesul la o nouă conştiinţă, eliberată de orice constrângeri, pare a fi strict şi problematic. Nu-i de mirare că nu poţi face anticipări cu privire la forma pe care o ia idealul sau fiecare virtute a ta când obiectivitatea îţi este pusă la încercare.

Prin intermediul tabloului, specific conceptului de sine, îţi vei putea asigura mereu un plus de valoare. Lumea de mâine îşi pune mari speranţe în posibilităţile de vehiculare a artei de a fi "artist", valorizând eforturile tale de a diferit în ceea ce priveşte prezenţa aspectelor intelective şi volitive ce influenţează pozitiv gusturile, în sensul repudierii producţiilor de imagine de prost gust.

Arta de a fi artist are ca fundament revelaţia pe care o trăieşti prin prisma imaginii proiectată asupra lumii, găsindu-şi expresia în sensul creaţiei pe care îl indică raţiunea unui nou mod de a te manifesta prin nevoia de autoexprimare şi trecând totul prin filitrul sensibilităţii unei cromatici simbolice.

Concluzie: Străduieşte-te să ajungi la un grad înalt de performanţă. Valoarea ta e reflectată de „tabloul" realizat de tine. Aşa cum un pictor caută mijloacele cele mai nimerite de expresie, tot astfel tu trebuie să cauţi mijloacele cele mai nimerite de a-ţi demonstra calităţile preţioase – valorificându-le prin crearea unui „tablou" personal, cât mai complex şi cât mai realist.

Să laşi ceva în urma ta, ceva care să rămână în memoria oamenilor, ceva prin care să duci organizaţia spre un alt nivel calitativ, mai bun, mai benefic, demonstrează valoarea ta ca lider.

Valoarea ta e reflectată de „tabloul" realizat de tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/tabloul-propriei-tale-valori.html

Tăcerea absurdă a unei lumi mute

On Aprilie 13, 2016

Cultivă-ţi voinţa de a-ţi duce aspiraţiile mai departe de ceea ce cunoşti despre tine, proiectând acel „ascuns" care devine activ şi are un rol central în conştiinţa ta.

Mă pregăteam să intru într-un posibil spaţiu care era un fel de timp lărgit, o resursă consumată cu mai mult folos decât faptul de a-mi prelungi existenţa într-un cadru fără fond, într-un simplu peisaj străin de mine, ca Elada prin care Faust rătăcea în căutarea frenetică a Elenei. În mintea mea totul căpăta aspectul unei experienţe mistice, ca un fel de realism invers al unei lumi avide de noi dezvăluiri senzaţionale, atribuită unei curse prin emoţie din cauză că artistul din mine se folosea de imagini pentru a creşte impactul vizual al unui limbaj electrizant, descătuşat de convenţii.

Pământul devine o sferă a nimănui într-un univers straniu dacă nu te hotărăşti să faci din el un domeniu specific al expertizei. El este noul purgatoriu al unui index epistemic din care trebuie să extragi cu chibzuinţă esenţa pregătirii pentru imortalitate, cu acea plăcere de experimentare a chimistului care aplică substanţelor o anumită tensiune electrică pentru a le aduce în situaţia de a reacţiona şi a emite energie.

Sentimentul acesta de integrare în tăcerea absurdă a unei lumi mute n-avea în sine nimic vinovat, nici nebunesc. Voiam să am un cuvânt de spus în rânduirea lucrurilor, simţeam intens că era datoria mea să le cântăresc temelia, să-mi pun semnătura asupra lor, să devin partea din ele care nu se pierde, ci se transformă constant în alt element chimic, numit *Rodium* , care durează până la moarte şi dincolo de ea.

Regulat, totul se mişca cu mine într-un cub transparent, cu partea superioară deschisă, prin care puteam să interferez cu energii superioare, forţe obscure, aparţinând unei neobişnuite stări de spirit capabilă să declanşeze durerea neîmpăcată de a fi peste tot şi nicăieri în această stranie lume.

Leadership: Cât de mult însemni într-un mod în care nu ai fi crezut niciodată că este posibil, din punct de vedere al aprecierii pe care o acorzi unei lumi noi care te aduce mai aproape de sinele autentic?

Lumea unui om este imaginea unei realităţi care se încăpăţânează să devină ideală fiindcă se deschide mereu mai departe de orizonturile imaginaţiei, cel puţin ca posibilitate de trăire a unei experienţe de viaţă care sfidează timpul, spaţiul, necunoscutul. Imaginea acestei realităţi rămâne în atenţia publicului fiindcă pare a deține rețeta tinereții fără bătrânețe.

Efectul de ancorare la ceva mai presus de aprecierea ta, trasând axele de coordonate ale leadershipului în jurul voinței de a-ți duce aspiraţiile mai departe de ceea ce cunoşti despre tine, către inaccesibil, se dezvoltă pe baza forței inspiraţionale de a te regăsi într-un alt plan sau context. Imaginează-l, apoi trăiește-l. Sau trăiește-l ca și cum n-ai exista.

Leadershipul presupune extinderea concepţiei despre tine într-un alt context existenţial. Acest context ar putea fi o replică a ideii de „purgatoriu", un segment al unui index epistemic mai complex din care trebuie să extragi esenţa pregătirii pentru încercarea de a te percepe sub forma predestinată unui adevăr ultim: Cât de mult însemni într-un mod în care nu ai fi crezut niciodată că este posibil?

Referitor la aceasta, aș adăuga îndemnul unui artist plastic: „ *Secolul acesta este doar căutare și dor de adevăr. Nu te teme că adevărul te va înșela, ci teme-te de minciuna pe care mărginirea ta o ia deseori drept adevăr.* " Mărginirea omului este dată de șederea lui într-o existență care exclude perspectiva unei alte existenţe.

Leadership: Poţi să-ţi confecţionezi un alt tip de existenţă plecând de la ideea că orice spaţiu este o poveste nemuritoare şi că orice adevăr este o lume plină de oglinzi care se blochează complet atunci când se văd una prin cealaltă?

Viziunea este rezultatul creaţiei pe care îl experimentezi în "ascunsul" unei lumi care nu înfăţişează realitatea vieții de zi cu zi, ci una mai profundă, a tranziţiei spre idealul unei raţiuni a priori. Acest „ascuns" devine activ și are un rol central în conștiința ta fiindcă reflectă o altă faţetă a originalităţii tale în alte condiții de existență. În acest context, imaginaţia (sora geamănă a viziunii) este o îmbrăţişare a necunoscutului surprins în diferite ipostaze, ceva inepuizabil, este ideea unei vieţi care se întinde în timp, spre ceva mereu nou, stimulator din punct de vedere intelectual.

Este ca şi când ai privi printr-o oglindă o altă oglindă care reflectă o imagine inversată a lumii, în acest caz originalitatea înseamnă să descoperi „în labirintul oglinzii" eternitatea şi semnificaţia „ocheanului" întors spre sine pentru a privi spre infinit. (Ion Deaconescu)

De asemenea, poți să descoperi adevărul propriilor iluzii despre tine, care să te miște spre viața pe care crezi sau nu crezi că o meriți. Poți să descoperi o altă faţetă a unor lucruri prea bine cunoscute, pentru că în felul acesta, când le revezi din alt unghi și alt timp, ajungi să gândeşti în direcţii noi. Ca în acea poveste nemuritoare în care un bătrân încearcă să cumpere tinerețe prin intermediul lucrurilor pe care le-a creat, doar ca să-şi dovedească sieşi că deţine controlul asupra realităţii.

Viziunea preferă întotdeauna să dezvăluie un adevăr care lipseşte din perspectiva celor din jur. Omul care intenţionează să se evalueze în complementaritate cu lucrurile unei altfel de lumi, se autointroduce într-un desen de Gustave Dore, al cărui protagonist, Don Quijote, încearcă să se ridice la înălţimea unor visuri frânse de neputinţa de a le materializa şi de a demonstra că-şi poate decide singur direcţiile în viaţă.

Căci nu este vorba doar de a arăta lucrurile aşa cum sunt ele cu adevărat, ci să le faci să se întrevadă aşa cum le figurezi în lumea ta de viziuni.

Este imposibil de a exprima ceva real imitând suprafaţa exterioară a lucrurilor, mai ales când nu-ţi poţi schimba percepţia asupra lor, pe ideea de a rămâne sclavul propriilor tale idei năstruşnice, având soarta tuturor beţiilor în care omul se cufundă fără vreun ideal de adevăr.

Iată revelaţia predestinării mele într-o stare totală de neputinţă, aceea de a înţelege ceea ce nu se spune de obicei despre legea atracţiei lucrurilor. Ea nu se generează doar cu ajutorul unei "distanțe" aplicată dupa o anumită regulă, ci trebuie să o impui tu prin anumite transformări de sine, într-un soi de existență închipuită.

Putem spune că un adevăr este o lume plină de oglinzi care se blochează complet atunci când se văd una prin cealaltă, în cazul în care realitatea pe care o plăsmuieşti se dovedeşte imposibilă, deci lumea nouă în care crezi şi tinzi să te integrezi devine doar un simbol al evadării din cotidian.

Tăcerea absurdă a unei lumi mute evidenţiază acea incertitudine neliniştitoare generată de putinţa definirii unei realităţi în care existenţa devine o profundă suită de alte experienţe

închipuite, cauzând blocarea sau acceptarea unor adevăruri care altfel ar fi fost ocolite.

Source: https://neculaifantanaru.com/tacerea-absurda-a-unei-lumi-mute.html

Tăcerea unei priviri care se priveşte pe sine

On Aprilie 09, 2023

Ceea ce vezi cu adevărat este ceea ce simţi când trăieşti la maximă intensitate un moment de neuitat.

Sâmbătă am participat la un alt semimaraton. Multă lume, o atmosferă plină de farmec, şi un traseu destul de greu de parcurs. Runningul este o parte a provocării de a te regăsi pe tine însuţi, un reper al valorii de sine, o călătorie printr-un nesfârșit labirint al minții umane, dar este şi un eveniment de maximă profunzime şi luciditate. Desigur, este o sursă de emoţie intensă, controlată. Dar este şi o sursă de gând neîmpărtăşit, prin substanţa vitală, de o incredibilă emoţie, *Rejuvenescimento do Espírito*, o formă de materie care pompează oxigenul în celulele obosite, acţionând chimic la fel de puternic precum dopamină.

În timpul alergării, când sudoarea îţi curge pe frunte şi pe tot corpul, când eşti mai concentrat ca niciodată la fiecare pas, abia atunci te adânceşti în calmul atent al meditaţiei şi al păcii interioare: „Tot ce am dăruiesc Tăcerii", reprezentând o stare de spirit încadrată într-o imagine reală, fotografiată parcă cu funcţia de detectare impulsurilor de descărcare a nervilor. Trebuie să ţii seama de cuplajul magnetic al acestor stări induse pe cale de transformare a mişcării rectilinii-alternative, ca să reduci supratensiunea din articulaţii şi să produci o încălzire limitată a corpului.

Într-adevăr. Corpul se încălzeşte, capătă o altă postură, are o altă acceleraţie pe altă direcţie. Iar când expiri tot aerul din plămâni, într-un ritm constant, când toţi nervii îşi pierd vremea într-un labirint al încercărilor, abia atunci elimini toate supărările, toate gândurile rele, toate grijile. Devii un barometru al calmului și al fiabilității, mai liniştit în suflet, mai aplecat spre a-ţi asculta corpul, dincolo de exponentul unei puteri pozitive, *Selemrhus Lutelfusios*, privit ca parte a acţiunii spiritului asupra materiei. Căci gândul e materie, şi corpul este tot materie, deci unul trebuie să treacă prin celălalt ca să asigure un decalaj variabil continuu între tensiune şi intensitate.

Leadership: Poţi să urci valoarea de experienţă unică la rangul de "amintire de neuitat", oferind o imagine a propriului parcurs sufletesc la care nu toată lumea are acces?

Şi chiar dacă alergi mai puternic, când gândurile îţi sunt însoţite de emoţii profunde, inima bate totuşi liniştit, foarte liniştit, liniştit şi egal mărimea intensităţii sufletului de a-şi extinde orizontul în dimensiunea mistică *Sancristhas*, o confirmare a detaşării de banalitate, un drum propriu dincolo de frământările cotidiene. Hotărâtor, din imboldul unui instinct al anvergurii se naşte o înverşunare greoaie şi o exaltare a bunei dispoziţii care, amestecate, au devenit destin într-un univers niciodată început şi fără de sfârșit, un soi de chemare nestingherită spre tine însuţi, o înclinaţie liberă spre frumuseţea ritmată a unei „intimităţi" destăinuite, ceva măreţ, divin.

Plăcerea de a te simţi liber. Inima bate de la sine, bate ritmic, recunoscătoare, egal şi liniştit. Eşti mai calm, mai relaxat, aflat sub acţiunea unei forţe dinamice capabilă să facă cu direcţia deplasării un unghi de privire care te face să simţi că ai dori să dai mai multă substanţă "cadrului". O linişte plăcută te împresoară chiar în mijlocul acţiunii, calmul te acaparează tot mai mult, simţi o pace interioară profundă. Întregul corp este destins şi relaxat, chiar dacă muşchii se contractă printr-o comandă voluntară.

Leadership: Poţi să descrii o emoţie capabilă să genereze o imagine de sine intactă, încât vizualizarea ei să aibă un impact pozitiv asupra performanței tale?

Asta înseamnă liniştea, să cauţi să-ţi descarci energia printr-o activitate sportivă care prelungeşte tinereţea spiritului, urcând valoarea de experienţă unică la rangul de "amintire de neuitat", oferind o imagine a lumii la care nu toată lumea are acces.

Şi uite-i cum aleargă, nu-şi spun nimic, nu se privesc decât în cazul depăşirii, mai mult se simt, se sincronizează perfect pe traseul "tot înainte", respingând starea de repaus relativ. Tăcerea aceasta, o pauză de emoţie pură, departe de zgomot şi viteză, schimbând cursul pasului următor, devine un mijloc de concentrare asupra unui ritm stabil şi constant de alergare.

Leadership: Poţi să-ţi creezi propria poveste vizuală atunci când gândurile se interpun între un eveniment activator și consecințele emoţionale ale deciziei de a parcurge distanţe lungi?

Cine aleargă şi mai departe cu gândul, nu doar cu trupul, va întrezări adevărul pe care îl exprima Alexandre Dumas în romanul "Mâna Providenţei":

"Singura învăţătură de nerespins pe care ţi-o dă experienţa este că sufletul, inteligenţa, pasiunea, geniul, nu există fără rest, fără materie, fără corp, fără veşmânt. Gloata nu vede decât ceea ce le ia ochii. Şi degeaba spunem: nu-mi pasă ce crede gloata ! Cele mai solide convingeri şovăie şi se neliniştesc când succesul nu le confirmă. Toţi avem nevoie de acest ecou al gândurilor care să ne demonstreze viabilitatea, repetând-o. Este deci necesar să reuşim, şi nu talentul reuşeşte, ci modul cum îl pui în aplicare. Nu sufletul, ci înveşmântarea. Cel mai mare diamant brut este o simplă piatră pe care ţăranul o zdrobeşte sub talpă; dar dă-l la şlefuit şi vei putea cumpăra cheia cabinetelor regale, sau pe cea a apartamentului reginei."

Deci, ascultaţi cu atenţie aici. Gândul alergătorului, forţa ce declanşează impulsul de energie, trebuie susţinută printr-o mobilizare preferenţială într-o singură direcţie, evitând demonul competiţiei care terorizează pe toţi profesioniştii. Eu însumi, condus de o energie situată în centrul unei siguranţe de sine resetabile, eu care mi-am lăsat de fiecare dată o parte din suflet pe traseele montane, eu care mereu am manifestat răbdare şi toleranţă faţă de spectrul emoţional predominant, mi-am promis de atâtea ori să caut eliberarea prin alergare, într-o oază de linişte cu peisaje parcă pictate.

Pentru aceasta a trebuit să ocolesc nuanţa de mândrie bolnăvicioasă, care arată bine în contrast cu slăbiciunea de a-mi pierde nădejdea în puterile proprii, când ecoul gândurilor se ascundea timid în stăpânirea demnă a febrei musculare. În cazul meu, diamantul, piatra preţioasă care m-a caracterizat întotdeauna, puternicul conductor de energie care m-a invitat de atâtea ori la introspecţie si autoobservaţie, a fost talentul de a-mi pune gândurile în ordine, de a înţelege situaţia concretă până în ultimele ei implicaţii.

Leadershipul nu se poate detaşa de viziunea conform căreia: "ceea ce vezi cu adevărat este ceea ce simţi când trăieşti la maximă intensitate un moment de neuitat".

Tăcerea unei priviri care se priveşte pe sine surprinde momentul în care devii egal cu tine însuţi, dincolo de amploarea evenimentului la care iei parte. Este străin de orice viziune cel ce nu cunoaşte ce se întâmplă în sine însuşi, la fel cum e străin de lume cel ce nu cunoaşte fiinţele care se găsesc în ea.

Source: https://neculaifantanaru.com/tacerea-unei-priviri-care-se-priveste-pe-sine.html

Tăietura de Aur SAU Proporţia Divină

On Februarie 11, 2009

Matematica reprezintă limba universală a umanităţii, cu ajutorul căreia putem să-L înţelegem pe Dumnezeu. (Dana-Georgiana FLOREA)

Cunosc această ecuație, ea este caracteristică segmentelor împărțite în raportul tăieturii de aur. Și acum, să tragem concluzia: în triunghiul meridian al piramidei lui Cheops, ipotenuza se află în tăietură de aur cu cea mai mică dintre catete. Acesta este triunghiul care poartă numele de triunghiul egiptean. Dar tăietura de aur se mai găsește inclusă și în dimensiunile camerei regelui, aflată în interiorul piramidei, la care se ajunge printr-un coridor ce comunică cu exteriorul printr-o deschidere în unul dintre pereții exteriori, aflată la vreo 14 m deasupra solului. Dimensiunile acestei camere, de forma paralelipipedică sunt baza - fiind un pătrat dublu (cu laturile 1 și 2), iar înălțimea egală cu jumătate din diagonala acestui dreptunghi.

Cine, și când s-a descoperit că, dacă două segmente dintr-o figură se află în raportul tăieturii de aur, acea figură face cu totul altă impresie decât celelalte în care această împărțire nu-i considerată, nu se va ști niciodată, fiindcă este un bun transmis din preistorie. Ipoteze există și le vom discuta mai târziu. Cert este că piramida lui Cheops, și altele în care raportul acesta a fost respectat, impune prin măreția ei, prin armonia și soliditatea formei. Mulți s-au întrebat dacă ea ar mai face aceeași impresie dacă ar fi mai înaltă sau mai turtită. Simpatizanții tăieturii de aur susțin însă că desăvârşita ei proporționalitate se datorează numai acestui raport, care a căpătat numirea de tăietura de aur sau de număr de aur de la Leonardo da Vinci - și de atunci a păstrat-o până azi.

Luca Pacioli a scris o carte întreagă despre acest subiect și a intitulat-o "Proporția divină", iar prietenul său Leonardo da Vinci a lăsat deoparte zecile de planuri și treburi ce le avea, numai ca să facă desenele necesare acestei cărți. Asta, în secolul al XV-lea, iar în secolul XX, Matila Ghyka a publicat mai multe cărți cu acest subiect, una intitulată chiar *Numărul de aur*. Apoi, tăietura de aur apare ca un element matematic care intervine în exprimarea frumosului în artă. Și, mai există un al treilea motiv: vom avea atâtea alte probleme de discutat încât nu cred că vom mai avea când să ne mai întoarcem la aceasta, dacă nu ne decidem să spunem acum tot ce avem noi de spus !

Leadership: Conţinutul redat de imaginea creaţiei tale este perceput ca o obligaţie ştiinţifică pentru elaborarea unei verigi de legătură ale omului cu Universul?

- Ai precizat bine, domnule: vom spune numai ce știm noi despre tăietura de aur, fiindcă vor mai fi și multe care nu le știm !

- Iar printre cele ce știm va trebui să aducem vorba și despre cei ce nu recunosc niciun merit tăieturii de aur ! Printre aceștia se află și Benedetto Croce, cred că ai citit și despre aceasta ?

- Se putea să nu o fi făcut ? N-am eu oare amintirile din trecut ca să nu știu ce m-ar aștepta dacă aș sări vreun rânduleţ mai important dintr-o carte luată de la măta ? Iar dacă-i să discutăm tăietura de aur pe-ndelete, atunci trebuie să pornim de la greci, fiindcă ei au pus-o pe șleau, foarte probabil după ce au importat-o de la egipteni. I-a preocupat mult pe pitagoreici, apoi pe Platon și, natural, pe Euclid, cu care prefer să încep, ca să o prezint mai întâi din punct de vedere riguros geometric. În *Elemente* se vorbește de ea pentru prima oară în problema 11 din Cartea a doua, sub această formă: "Să se taie o dreaptă dată, în așa fel ca dreptunghiul cuprins de dreapta întreagă și unul dintre segmente să fie egal cu pătratul segmentului rămas". Mai întâi să precizez că matematicienii greci foloseau termenul "dreaptă" cu înțeles de "segment de dreaptă", apoi că problema aceasta este un exemplu de rezolvare,

pe cale geometrică, a unei ecuații de gradul al doilea. Metoda folosită, cunoscută sub numele de "aplicarea ariilor", conduce la determinarea punctului C de pe segmentul AB, astfel ca să se realizeze relația cerută (fig. 6). Notând AB a și AC x, trebuie că a (a-x) = xz.

Se pare că în Cartea a doua această problemă servește drept introducere la problema 30 din Cartea a VI-, care-i formulată astfel: "O dreaptă finită, dată, să se taie după un raport extrem și mediu". Aici, în Cartea a VI-, se află și definiția care nu a fost introdusă în Cartea a II-a : "Se zice că o dreaptă se taie după un raport extrem și mediu când, după cum întreaga către segmentul mai mare tot așa cel mai mare către cel mai mic". Iată tăietura de aur care pentru Euclid și ceilalți geometri greci avea numele de împărțirea unui segment în medie și extremă rație.

- În adevăr, pe tăietura de aur se bazează construcția poligoanelor regulate convexe sau stelate cu 5, 10 și orice multiplu par de 5 laturi, și aceasta a fost opera pitagoreicilor. Aceste construcții se găsesc în Cartea a IV-a din Elementele lui Euclid, începând cu propoziția a 11-a, sau mai bine zis chiar cu problema din propoziția a 10-a: "Să se construiască un triunghi isoscel având fiecare din unghiurile de la bază dublu al celui rămas". Această problemă, care se rezolvă prin aplicarea împărțirii unui segment în tăietura de aur, se folosește apoi la construcțiile ce urmează. În Comentariul lui V. Marian se spune clar că aceste propoziții, ca de altfel întreaga Carte a IV-a, "este o descoperire a pitagoreicilor". Și mai departe: "Originea pitagoreică a construcției laturii pentagonului reiese și din faptul că semnul de recunoaștere al pitagoreicilor era pentagonul stelat (pentagrama)... Se pare chiar că alegerea pentagramei s-a făcut tocmai pentru a reaminti această descoperire importantă".

Leadership: Poţi să creezi o altă viziune a felului prin care se dorește experimentarea compoziţională a ideii de "primordialitate a creaţiei" printr-o intensificare a manifestărilor vieţii?

- Admirație e prea puțin spus, cred că ei o adorau, mai ales dacă ne gândim și la faptul că tăietura de aur se poate construi cu rigla și compasul.

- Ai dreptate, pentru matematicienii greci acest argument trage greu în cumpănă, or tăietura de aur este, înainte de toate, o medie proporțională, așadar, se poate construi cu rigla și compasul. Și, efectiv, cum s-ar desfășura operația ?

- Nu-i greu de înțeles că această proprietate a segmentelor ce se află în tăietura de aur, de a-și transmite însușirea unul altuia la nesfârșit, i-a încântat pe matematicienii greci, iar pe Luca Pacioli l-a uluit într-atât încât l-a făcut să atribuie acestei proporții o origine divină ! Pare să fie o armonie care se transmite de la un segment la altul, ca o permanență a vieții !

- Dar e chiar așa în realitate, fiindcă prin numărul de aur se exprimă și una dintre manifestările vieții: legea creșterilor organice, pe care a stabilit-o, la începutul secolului al III-l, Leonardo Fibonacci. Problema, devenită de atunci celebră, intitulată a iepurilor de casă, se află în capitolul al XII-lea din Cartea Abacului. Dat fiind farmecul ei, am s-o citesc chiar după original:

"Câte perechi de iepuri de casă se nasc într-un an, dintr-o singură pereche de iepuri ? Pentru a afla câte perechi de iepuri se nasc într-un an, cineva a așezat o pereche de iepuri într-un loc îngrădit cu zid, știind că, după o lună, o pereche de iepuri aduce pe lume o altă pereche, iar iepurii încep să dea naștere la pui de la vârsta de o lună. Deoarece prima pereche da descendenți în prima lună, perechea se dublează și, în această lună se obțin două perechi, dintre acestea o pereche, și anume prima, va avea descendenți și în luna următoare, astfel că în luna a două vor fi trei perechi ; dintre acestea în luna următoare două perechi vor avea descendenți astfel că, în luna a treia se mai nasc două perechi de iepuri și numărul de perechi de iepuri din această lună este cinci. Dintre acestea, în aceeași lună vor avea urmași

trei perechi, iar numărul de iepuri din luna a patra va fi opt. Dintre acestea, cinci perechi vor da naștere la alte cinci perechi, care adunate la cele opt perechi formează în luna a cincea treisprezece perechi.

Astfel, Leonardo Fibonacci a găsit că există o lege numerică prin care se poate exprima o însușire a materiei vii, și anume, sub forma unui șir de numere întregi : 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, ... care are proprietatea că fiecare termen al șirului, începând de la al treilea, este suma celor doi termeni precedenți : (1) 2=1+1; Sau 3=2+1; ...13=8+5. Acest șir, dublu aditiv, poartă numele descoperitorului, adică "șirul lui Fibonacci" sau "legea creșterilor organice".

Primordialitatea Creaţiei se referă la actul de constituire a unui punct de sprijin, cum ar fi un calcul matematic, cu ajutorul căruia poţi determina o similitudine între "ceea ce este sus" şi "ceea ce este jos", între manifestările vieţii şi comportamentul universului.

Tăietura de Aur SAU Proporţia Divină aduce în prim plan mijloacele matematice prin care se poate determina o soluţie care intervine în exprimarea frumosului în artă, şi nu numai. De asemenea, după cum susţinea Pitagora, întreg universul este ordonat matematic şi orice poate fi exprimat prin numere. Iar în 1989, legendarul fizician John Archibald Wheeler a sugerat că Universul este fundamental matematic și poate fi văzut ca fiind alcătuit din informații.

*** Notă:** Câmpan, Florica - Povestiri cu proporţii şi simetrii, Editura Albatros, 1985.

Source: https://neculaifantanaru.com/taietura-de-aur-sau-proportia-divina.html

Taina Naturii

On Iulie 4, 2023

Ceea ce vezi este ceea ce vrei să spui despre tine într-o imagine care te reprezintă prin imprimarea ei în sufletul lumii.

Marea este spectaculoasă, mai ales când razele soarelui îi oferă o strălucire deosebită, caz în care mă concentrez să văd doar o singură parte a unei imagini încântătoare: locul izolat al unei plaje dintr-o peliculă semnată Danny Boyle, care seamănă cu un paradis al naturii, de o frumuseţe naturală deosebită.

E o viaţă aici, o împlinire a sufletului, o prezenţă discretă accesibilă sub forma propriului meu sentiment de autoacceptare, care priveşte, care trăieşte deplin, care spune ceva cu privirea ei plină de har şi de semnificaţii, corelată cu ambiţia de a reprezenta în culoare orice moment din planul realităţii. Când soarele răsare, face acest loc plin de farmec, încât imaginea acestui loc, amprenta lui în sufletul meu, este mai mult decât o înşiruire de obiecte recognoscibile. Mă simt de parcă aş intra într-un prezent neutru, uitat de timp, şi aş ieşi altcineva, mai înclinat spre domeniul artistic, sub pensula unui pictor impresionist care transformă orice privelişte într-o poveste.

Sensibilitatea la lumina soarelui apare atunci când în ochii mei pătrunde prea multă lumină, sau atunci când ce ceea văd depășește așteptările artistului din mine, cu precizarea că orice manifestare a frumosului are ca premisă de bază modul intuitiv de redare a unui discurs cu natura, trecând în orice moment din planul realităţii în cel al ficţiunii.

Leadership: Imaginea la care îţi raportezi vederea poate să aibă un ecou sub forma unui sentiment de "prezenţă" suplimentară care se contopeşte cu tine?

Într-adevăr, ochiul este dominat metaforic de lumina pe care o absoarbe retina, ca un semnal de frecvență radio, iar emisia este preluată de un model de culoare translucid, care nu poate fi desenat oricum, ci în mod metafizic, adică sufletesc, divin, fără a produce niciun efect fizic real. Repetată prin multiplicare, vederea este influențată de artist în timpul procesului de creație, ceea ce face ca fiecare parte a ei să fie o expresie unică a imaginației ochiului care surprinde spațiul mistico-metafizic dintr-o simplă operă vizuală (fotografie, pictură), dintr-un prezent fără timp.

Natura este o prezenţă însufleţită, contopindu-se cu viaţa mea, făcând parte din mine, având un ecou în timp sub forma unui sentiment de "prezenţă" suplimentară, însufleţită. Nu degeaba, ceva din off îmi repetă chiar şi acum:

"Nicu, învaţă să pictezi cu sufletul, cu simțul vederii, cu căldura pe care o degajă lumina. Şi pictează pentru o lume care nu este dominată de finalitate, emiţând sugestia unei alte lumi, care dispare şi reapare, dar într-un mod diferit, şi anume mai puternic, astfel încât să te simţi mai energic, mai însufleţit de seva naturii."

Leadership: Creaţia ta poate fi rezultatul unui sentiment care sintetizează emoţia şi imaginea, luând în considerare un mijloc vizual abstract care cercetează posibilităţile infinite ale formei pe care o ia aprecierea "frumosului"?

În acest sens, ochiul trebuie să configureze imagini luminoase cu ajutorul unor structuri de conexiune între real și imaginar ce conduc privirea dintr-un prim plan perspectival - spre un

orizont înalt, folosind diverse elemente cosmologice ale lumii (apă, aer, foc, pământ). E un proces firesc, care are loc când ceea ce văd îmi place mai mult decât ceea ce realitatea îmi arată în mod concret.

În acest fel, imaginea nu este mult mai clară, mai aerisită sau metaforică, dar pare atinsă de un răsunet superior, un delir inepuizabil prin care se manifestă dialogul între mine şi divinitate, *Umatahn Ytualarripha Rifeshazna*, luminarea minţii prin harul divin.

Marea, ea însăşi o perlă în ochii lui Dumnezeu, simbolizând viaţa plină de pasiuni, reprezintă o îndelungată lecţie de observare, o succesiune de vise, o serie de ciocniri cu viitorul, nu suma a ceea ce am fost, ci a ceea ce am învăţat să fiu. În acest caz, ochii mei bine antrenaţi să vadă, au ca sursă primară de producere a unei viziuni artistice determinarea unghiului de percepţie dintre planul de acţiune şi axul vizual, acestea două fiind determinate ca elemente active ale compoziţiei, precum sunt accentele de lumină, umbrele, jocul strălucirilor.

Într-adevăr, sunt un artist deosebit, fiindcă am înţeles un lucru important: ceea ce văd este exact ceea ce încerc să spun despre mine într-o imagine care mă reprezintă prin imprimarea ei în sufletul lumii. Sunt un artist veritabil care şi-a îngăduit folosirea unui nou procedeu pentru a reprezenta stările sufleteşti, în loc de a stimula dezvoltarea picturii prin mijloace iluzionistice, găsind mereu o asemănare între imagine și emoţie, între obiectul real şi conţinutul lui plin de viaţă.

Leadership: Poţi să reproduci într-o imagine sentimentul ivit dintr-o contemplaţie asupra imediatităţii din jur, printr-un determinism reciproc între frumosul naturii şi o viziune revelatoare?

Hans Christian Andersen povestea despre înţeleptul rege Solomon, care pricepea graiul făpturilor necuvântătoare, că le auzea cântecele şi discuţiile, dar prin aceasta nu devenea, cel puţin în acel punct, mai deştept. El descoperise forţele ascunse ale plantelor şi metalelor, forţe capabile să îndepărteze bolile, să îndepărteze moartea, dar nu s-o şi desfiinţeze. În tot ce s-a creat şi la care putea ajunge, regele Solomon a căutat să descopere lumina care să dezlege taina vieţii veşnice, dar nu a găsit-o, în timp ce Cartea Adevărului stătea în faţa lui de parcă n-ar fi cuprins decât pagini nescrise. Creştinismul i-a indicat în Biblie cuvântul de mângâiere despre o viaţă eternă, dar el ar fi vrut să-l afle în propria lui carte. Şi în ea nu se vedea nimic...

La fel s-a întâmplat cu mine: privind marea cu ochi expresivi, uneori cu nostalgie, dar întotdeauna cu ochii ce sclipesc datorită razelor de soare ce se reflectă în ea, am încercat să recunosc taina naturii *Apsicumusia Anonimenry Eschetars Aoshijas*. Dar, spre deosebire de regele Solomon, eu am descoperit înţelesul acestor cuvinte şi, astfel, am reuşit să redau esenţa tainei naturii printr-o singură idee călăuzitoare: **"alege orice lucru din jur, şi încearcă să-l faci cât mai frumos"**.

Şi, iată, la orizont, cum se conturează o altă idee călăuzitoare: **"încearcă să captezi și să păstrezi frumusețea efemeră a lucrurilor, transformându-le în ceva etern"**. În fiecare floare, de la petale până la produsul final, se regăseşte o parte din sufletul artistului. El vede frumusețea sufletului său în fiecare floare, în fiecare petală, și prin arta sa, această frumusețe este păstrată pentru totdeauna. În fiecare floare, artistul crează efectul de floare mai mare sau mai plină, mai misterioasă sau mai rară.

Aşadar, taina naturii este strâns legată de recunoştinţa pe care mi-a lăsat-o instantaneul unei clipe unice, inepuizabile, de nevoia de a surprinde într-o imagine de vis tot ceea vine din inimă, nestrăbătut de zgomotul lumii. Iar marea comoară a învăţăturii, iat-o exprimată de mine astfel: "Aşa cum pe cer sălăşuieşte soarele, tot astfel în sufletul meu sălăşluieşte afinitatea, chemarea nativă care dă viaţa pânzei, în forma şi în nuanţa exactă a culorilor care

cuceresc treptat toate sufletele."

În ce priveşte leadershipul, voi ridica la nivelul reflecţiei acea activitate de reproducere a unei imagini fie în timpul percepției sale repetate (recunoaștere din memorie), fie pe baza unor idei despre aceasta, încât să reconstitui profilul autentic al unui vizionar care reuşeşte să creeze neaşteptatul inspirându-se din opera naturii.

Numai un geniu vizionar poate gândi în afara "cutiei".

Taina naturii este rezultatul unei reflecţii asupra minunilor naturii, aşa cum predomină ele în interacţiunea dintre imagine şi spirit, pe fondul unei sensibilităţi care nu se poate virtualiza în "excedente" temporare (precum sunt obiectele supuse perisabilităţii).

Source: https://neculaifantanaru.com/taina-naturii.html

Tainele văzului nu au secrete faţă de mine

On Ianuarie 28, 2023

Ceea ce vezi la ceilalţi este ceea ce simţi când te reîntâlneşti pe tine în mintea lor.

Săptămâna trecută am participat la semimaratonul din oraşul Cluj Napoca. Îmi amintesc totul de parcă s-ar petrece chiar acum. Cu doar câteva minute înainte de start, organizatorul concursului a prezentat situaţia de pe teren: noroiul format peste noapte datorită ploilor torenţiale, multe crengi uscate căzute din copaci, nenumărate capcane pe care natura le-a presărat de-al lungul traseului şi care creşteau riscul posibilităţilor de accidentare. Se aşezase un pic ceaţa, temperatura 2 grade, bătea uşor vântul, ploaia şi lapoviţa păreau să se menţină pe tot parcursul zilei.

În tot acest timp priveam chipurile alergătorilor din prima linie, mai îndârjiţi ca oricând să câştige un loc pe podium, mai tentaţi ca oricând să-şi suprasolicite picioarele, spatele, nervii. Nu păreau să evite situaţiile stresante care creează stări de iritabilitate şi nervozitate, nu, nicidecum, de parcă ar fi vrut să domine haosul ce rezultă dintr-o lume care dispare şi alta care se constituie, recurgând la *uma travessia sobre qualquer dor* prin puterea sufletului de a-şi exercita voinţa.

Pe chipurile lor se citea parcă refrenul dintr-o spovedanie adusă experienţei de afirmare prin performanţe superioare: "mintea-ți va fi eliberată de orice durere și de orice teamă".

Aşa stăteau lucrurile. Ochii mei, a căror vedere îmbrățișa doar zone pline de contraziceri, percepeau vitalitatea elementară în toată sinceritatea ei. Alergătorii nu păreau să bage de seamă furia naturii pe care urmau s-o experimenteze, o natură hotărâtă să-şi impună legile cu orice preţ. Conduşi parcă de flacăra lui Iahve, adulmecând în aer primejdia de care orbii nu ştiu să se ferească, târâţi înspre necunoscutul primejdios de puterea Egoului de a controla orice rezistenţă, se agăţau parcă de un alt sentiment care merită trăit, fiindcă face istorie !

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o realitate care nu se împotmoleşte în limitele unei temporalităţi imemorabile, organizându-ţi vizual emoţiile într-un simbol care generează capacitatea de a aduna energiile într-un singur ideal?

Peisajul sumbru căpăta aspectul unei realități obiective doar datorită ochiului care îl privește, îl judecă și îi urmează cu devotament înțelesurile. După cum un suflet simplu își poate exprima în voie liniștea interioară, tot astfel un ochi vizionar poate să dea o scânteiere vie tabloului naturii numai dacă este investit cu instinctul firesc de a ridica elementele din jur la rangul de simboluri ale speranței, ale dorinței sau ale visului. Numai un alchimist acceptă puterea naturii, extrage energia din sol şi o captează pe cea cosmică, pe când un artist se concentrează să atingă perfecțiunea, dar uită de multe ori să se conecteze cu sufletul lui.

Exact aşa stăteau lucrurile cu puţin timp înainte de start. Alergătorii, adunaţi la linia de start ca într-o fortăreață întărită, se înscriau sub zodia tuturor simţurilor şi pasiunilor - disciplinate ca nişte cai nărăvaşi înhămaţi la un car de foc care nu cunoaşte limite, care nu cunoaşte retragerea, care nu cunoaşte echilibrul şi nici dezechilibrul. Totodată, simţeai uitându-te atent în ochii lor, în "retina pură", faptul că s-au angajat într-o artă neoimpresionistă, conceptuală, unde artistul se concentrează mai mult pe ideile și conceptele din spatele artei sale, decât concentrându-se asupra produsului final.

Până la urmă, cred că fiecare concurent se ghida la acel moment după un singur ideal pentru care merita să lupte cu tot dinadinsul: “Voi cuceri o lume întreagă cu performanţa pe care o

voi atinge.”

Leadership: Încerci să recompui portretul unei lumi care nu-i este suficientă sieşi, păstrând caracterul figurativ al unei imagini care ajunge să fie reperul unei biografii personale?

Aşa cum Platon scria la intrarea grădinilor academice: "Aici nu intră decât geometrii", eu aş fi putut să citesc pe chipul alergătorilor următorul lucru: "Pe un asemenea traseu nu se încumetă să intre decât aventurierii." Ochii aprinşi de o adrenalină maximă, ochii pentru care vederea însăşi se transformă în viziune, erau expresia unică a unei încăpăţânări îndrăcite de a persista într-o luptă devenită calvar, dar nu mai puţin dorită pentru aceasta.

Nu degeaba m-am uitat cu atenţie la chipul lor, în căutarea atmosferei întrezărite de un visător care nu renunţă niciodată la visul lui, fiindcă doar aşa puteam să-mi construiesc o realitate care nu se împotmoleşte în limitele unei temporalităţi imemorabile. Cum observa demult scriitorul Ion Frunzetti: *"Nu aceeaşi forţă mâna demult pe individul eroic al antichităţii, la fel ca şi pe individul mizer al unui Ev Mediu tardiv?"*

Leadership: Proiectarea lumii exterioare în spaţiul tău lăuntric oferă posibilitatea de a transforma orice imagine statică într-una interactivă, dincolo de ceea ce ar putea spune un observator neutru?

Alergătorii îşi gândesc propria artă, dar o gândesc şi pentru alţii care îi privesc. Şi nu este vorba despre o artă a prudenţei, ci de o artă a dăruirii de sine în spiritul păstrării stabilităţii adaptate la specificul intim al probei pe care au antrenat-o atâta timp.

De fapt, estetica pe care o degajă atitudinea lor se înscrie în spiritul valorilor de mobilizare, ţinând cont de forţa tensionată la nivelul fibrelor musculare. Fiecare din ei, la fel ca Don Quijote, luând înfăţişarea reală a luptătorului cu morile de vânt, şi-a preschimbat existenţa într-o intenţie de simbolizare, respectiv de transcendere a realităţii empirice, impresionând mai apoi ca o "fugă" de Bach.

Simbolul lor păstrează caracterul figurativ al unei imagini care ajunge să fie reperul unei biografii personale, reperul unei întregi generaţii, coagulând în momentele decisive energiile şi influenţele unei întregi opere *d'altíssima excellència.* Alergătorul însuşi este imaginea în relief a unei întregi pagini istorice sculptată într-o manieră fină, într-un Sfânt Graal, pe frecvenţa vibraţiei unei emoţii intense, nestinse, pentru care merită să sacrifici orice, pentru care trebuie să treci prin nenumărate provocări şi să faci tot ceea ce poţi pentru a fi sigur că o să avansezi mai departe cu bine.

Într-adevăr. Proiectarea lumii exterioare în spaţiul meu lăuntric arată intenţia fulminantă de a surprinde un moment de maxim suspans, într-o aşteptare care parcă nu se mai termină, printr-o directivitate a trăirii spectatorilor care aşteaptă plini de emoţie o evoluţie sau o finalizare neaşteptată.

Nu puneam tot ce vedeam pe seama unei poveşti spusă pe un ton monoton, cu personaje vacilante, realitatea obiectivă reducându-se la un simplu joc de senzaţii şi percepţii care continuau să curgă fără să schimbe măsura unor identităţi greu de zdruncinat. Ci, mai degrabă, puneam totul pe seama unei particularităţi expresive care devine deprindere de gândire: *"Ceea ce văd la ceilalţi este ceea ce simt când mă reîntâlnesc pe mine în mintea lor."*

Leadershipul se distinge prin reprezentarea unei imagini obţinute printr-o sumă a trăirilor care te vor rechema de multe ori să repeţi o anumită experienţă. Se caracterizează printr-o

interiorizare observabilă prin intermediul unor rezultate pe cât de neaşteptate, pe atât de credibile.

Tainele văzului nu au secrete faţă de mine atunci când ochii mei surprind o realitate care mă formează ca om, dându-mi posibilitatea să trăiesc cele mai profunde emoții. Este o realitate pe care îmi vine câteodată greu să o procesez, fiindcă mă ţine într-un continuu deja-vu, aducându-mi trăirile într-un punct al vieţii în care încerc să recuperez multe momente, pe care, din varii motive, le-am scăpat în trecut.

Source: https://neculaifantanaru.com/tainele-vazului-nu-au-secrete-fata-de-mine.html

Tainicul atelier al leadershipului

On Martie 31, 2012

Asigură-ţi mijloacele de a-ţi rafina trăsăturile de caracter şi de a le folosi în favoarea ta, orientându-ţi deciziile în direcţia sentimentelor şi a trăirilor tale cele mai profunde.

Începutul filmului „ *The Devils Advocate (1997)* ". Kevin Lomax, un tânăr avocat foarte ambiţios, reuşeşte să-l scoată nevinovat pe clientul său foarte înstărit – condamnat pentru dublu viol. Imediat după acest succes este recrutat de renumita firmă de avocatură „Milton, Chadwick & Waters". Iar de aici şi până în Iad n-a fost cale lungă. Soţia lui moare, mama lui la fel, iar prietenii lui dispar în chip misterios. Viaţa lui se destrămă. De vină era nimeni altul decât tatăl lui vitreg, John Milton care, în finalul filmului, îi propune să se alăture lui, şi să „servească" păcatul. Dar Kevin, copleşit de amintirea soţiei sale, comite gestul neaşteptat: se sinucide, punând punct acestui pact cu diavolul.

Apoi acţiunea este derulată înapoi. Camera se îndreaptă către Kevin, intrând în sala de judecată, buimăcit, unde trebuia să-l apere pe respectivul inculpat acuzat de viol. Privirea lui o întâlni pe a soţiei lui, Mary, şi rămase pironită, ca o forţă magnetică, de seninătatea şi puritatea ei. Pătruns în adâncul inimii de o bucurie tainică, se apropie de ea.

Şi cele două capete fermecătoare, unul palid şi învăluit de magia binecuvântatei revederi, celălalt îmbujorat, blând şi zâmbitor, se apropiară cu graţie şi îşi împreunară buzele şi gândurile - ca şi când două picături de esenţă vie s-ar fi întâlnit, devenind un singur întreg. Inima lui Kevin părea să emane aceleaşi cuvinte pe care contele La Mole i le-a adresat altădată reginei Margot: *"Am nevoie de tine aşa cum am nevoie de aer, de lumina zilei."*

Chipul său, plin de bucuria unor sentimente foarte adânci, oglindea un singur gând: *„Te iubesc, Mary ! "* - iar aceste cuvinte scumpe, aceste cuvinte pentru care toate graiurile pământului au ales vocalele cele mai unduioase şi consoanele cele mai plăcute la auz – fuseseră într-adevăr grăitoare pentru modul în care şi-a susţinut pledoaria. De fapt, Kevin a decis să nu-şi mai reprezinte clientul, refuzând în acest fel să decadă moral.

Leadership: Ai încercat să-ţi testezi capacitatea de a simţi într-un context care te constrânge, dar îţi oferă ocazia de a te dezvălui lumii întru totul?

Orice schimbare importantă a sensului existenţei tale este de regulă susţinută şi întreţinută de evoluţia leadershipului tău. Modificarea propriului tău statut prin subminarea valorilor şi principiilor de bază (pe care este imperios necesar să le respecţi pentru a căpăta acele trăsături de personalitate acceptate de ceilalţi oameni) – îţi poate afecta nivelul de conştiinţă, credinţa, inducând stări sufleteşti şi mentale destul de apăsătoare. Care dacă persistă în timp îţi pot crea disconfort la nivel psihic şi emoţional.

Un astfel de disconfort, cauzat de trecerea la o viaţă altruistă, generatoare de iubire, la o existenţă egocentrică, l-a copleşit pe tânărul avocat Kevin Lomax după ce s-a abătut de la valorile morale pe care le întrupa. El reprezintă un exemplu semnificativ al tipului uman care nu şi-a pierdut complet onoarea, şi, îndatorat naturii sale interioare, şi mai ales, învăluit de sentimentele pe care le nutrea pentru persoana iubită, şi-a găsit salvarea propriului sine, din păcate, prin suicid.

De multe ori curajul de a te dezvălui lumii aşa cum sufletul ţi-o cere, prin accentuarea tendinţei de a te judeca aspru pentru greşelile făcute sau ca urmare a reamintirii unei experienţe de tipul „ *lecţia morţii care dă viaţă*" , sau printr-un efort al conştiinţei de a

discerne între adevăr şi falsitate, între bine şi rău, iese în evidenţă în momentul când trebuie să-ţi împingi limitele către un sfârşit ineluctabil.

Leadershipul este o unealtă a redresării atitudinii faţă de menirea pe care ţi-o asumi, având ca suport puterea de a face dintr-un rezultat al unui lung proces de conştiinţă un vârf de lance pentru înnoirea propriei făpturi.

Important în evoluţia leadershipului tău sunt nu numai sinele şi cunoaşterea, ci şi ciclul de trăiri şi manifestări pe care le produci, - întreaga „producţie" a emoţiilor, a năzuinţelor, a pornirilor şi descătuşărilor interioare într-un anumit moment. Mai trebuie adăugat la aceasta încă o dimensiune importantă: faptul că îţi trăieşti „opera".

Întregul tău stil de viaţă combinat cu stilul de leadership adoptat condiţionează „opera de convertire" la tine însuţi.

A experimenta "oglindirea" înseamnă să urmezi tendinţa către unitatea dintre imaginea pe care ţi-o dă percepţia unei alunecări în păcat şi conţinutul credinţei care îţi asigură victoria valorilor în faţa lumii şi a destinului.

Kevin Lomax a renunţat la poziţia pe care o deţinea în cea mai puternică firma de avocatură din lume, reuşind astfel, în final, să revină la statusul lui iniţial, corect şi cinstit pe care s-a bazat existenţa sa – căsnicia cu Mary, relaţia cu mama sa şi cu prietenii săi. El a avut puterea să-şi reevalueze Eul şi să-şi pună în valoare trăsăturile de caracter, cam târziu ce-i drept, intensificându-şi percepţia asupra propriului sine în relaţie cu Eul celor pe care îi iubea, mai ales cu al lui Mary.

Tu, viitor lider, cum ai proceda? Ai renunţa la poziţia pe care o ai ca să întăreşti relaţiile cu cei apropiaţi, sau ai continua să-ţi depăşeşti condiţia, încercând cu adevărat să fii mai mult - şi să rişti să dai greş în cea mai importantă zona a fiinţei tale – conştiinţa?

Leadership: Poţi merge ore în şir în umbra unui turn, fără să o poţi depăşi?

Dă o şansă leadershipului tău să devină un punct forte al vieţii tale, menţinându-ţi integritatea morală şi emoţională mai mult timp. Dar pentru asta trebuie să pătrunzi în lumea interioară a celorlalţi oameni, să citeşti cele mai adânci sentimente ale lor, să încerci să te apropii moral şi emoţional de ei.

Atitudinea ta plină de atenţie mai ales faţă de cei care fac parte din viaţa ta, capacitatea ta de a te adapta la nevoile lor sufleteşti, este cheia întregului proces de finisare a propriului tău Eu. Ca să te ridici la înălţimea leadershipului, trebuie să primeşti acceptul propriului tău Eu de a te îndrepta şi de a te întări emoţional. Prin urmare, înglobează în conştiinţa ta, în adâncul fiinţei tale acele gânduri pozitive, constructive, bine şlefuite, şi nu lăsa să le întunece niciodată nimeni şi nimic.

În timpul efortului fizic inima trebuie să asigure un aport mai mare de sânge spre diferitele organe şi mai ales spre sistemul muscular.

Tot aşa şi tu, ca să evoluezi către un nivel înalt de conştientizare a îndatoririlor faţă de fundamentele propriei credinţe şi să asculţi strigătul, adesea tăcut, care se ridică din inimă, trebuie să adaugi un plus de echilibru sufletesc la nivelul relaţiei dintre ceea ce este just (corectitudinea) şi ceea ce este raţional (binele).

A nu te preocupa de schimbarea propriului tău fel de a fi este ca şi cum ai merge minute în şir în umbra unui turn foarte înalt, fără să o poţi depăşi. Turnul este proiecţia propriei tale conştiinţe, iar umbra este acea parte constantă din tine care te urmează peste tot. Dacă vrei să urci pe scara leadershipului, învaţă să te depăşeşti pe tine însuţi, să depăşeşti orice dubiu pe care îl ai în legătură cu propriul tău sine - întărindu-ţi valorile spirituale şi morale, şi dând dovadă de multă tărie de caracter.

Conştiinţa care te ghidează în viaţă pe calea cea bună este echivalentul şansei pe care ţi-o oferi de a da timpul înapoi prin rememorarea senzaţiilor, amintirilor, gândurilor, sentimentelor, dar şi prin "recâştigarea" sufletului pierdut printr-o formă a vinovăţiei şi a deznădejdii.

Tainicul atelier al leadershipului este locul unde se şlefuieşte şi se cizelează sistemul tău de norme morale şi de comportament, adunate în timp, pe care trebuie să le pui în valoare în orice situaţie ca să scoţi tot ce e mai frumos din tine şi din ceilalţi oameni. Şi, în permanenţă, să le menţii în condiţii corespunzătoare astfel încât niciodată să nu se degradeze şi să nu-şi piardă strălucirea.

Asigură-ţi mijloacele de a-ţi rafina trăsăturile şi de a le folosi în favoarea ta, orientându-ţi deciziile în direcţia sentimentelor şi a trăirilor tale cele mai profunde. Intensifică-ţi puterea de a percepe emoţiile celorlalţi şi, în funcţie de ele, să asiguri un aport mare de energie pozitivă sufletului tău şi să dai un sens nou vieţii tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/tainicul-atelier-al-leadershipului.html

Tălmăcirea viselor

On Decembrie 01, 2013

Cine crede în vise, ar fi mai bine să urmărească realitatea mai întâi, iar apoi să viseze din nou.

Anhat veni la el dimineaţa devreme, ca să-l conducă la Marele Prezicător. Întrebat dacă avusese un somn liniştit sau agitat, dacă zeul îl inspirase, Keops îi spuse sincer ce visase. În acest fel, se văzu obligat să-şi mărturisească dragostea pentru această fată. Poate că ar fi putut sau ar fi trebuit să-i ascundă lui Anhaf pasiunea secretă, dar de vreme ce acesta fusese numit ghidul său spiritual, cel care trebuia să-l însoţească în drumul spre cunoașterea zeului, să-l îndrume prin labirint, Keops nu-şi imagina că putea să-i ascundă realitatea gândurilor sale, începând colaborarea cu minciuni sau cu o simplă neglijență. În Casa Vieţii îi fusese insuflat sentimentul că până şi omiterea unui adevăr era o ofensă adusă lui Maat, considerându-se înșelătorie.

- Keops, stăpâne, îi zise atunci fiul lui Imhotep, dacă ai visat-o pe această fată, înseamnă că aşa a dorit zeul. Cu siguranţă că a fost un semn din partea lui. Dar ca să ştii dacă o astfel de iubire este ceva bun sau ceva rău, trebuie să mai vezi şi care a fost purtarea ei în visul tău. A părut că răspunde iubirii tale? Cum s-a comportat cu tine?

Leadership: Crezi că o experiență vagă în care conturul realității se estompează în faţa unui fenomen impalpabil, reflectă dorința ta neîmplinită de a vedea mai clar viitorul printr-o revelație neașteptată?

- Lucrurile îmi sunt acum foarte vagi. Dar îmi amintesc că am vrut de mai multe ori să o sărut, să o strâng în braţe, însă nu reușeam, de fiecare dată se ferea sau, mai curând, era doar un nor, un lucru impalpabil, după care o vedeam din nou departe, deși o credeam lipită de mine.

- Nu mă pricep la tălmăcirea viselor, dar vom putea prezenta visul tău Marelui Prezicător, precum şi preotului care interpretează visele zeului. Văd că Hathor Cea Aurită a pus în inima ta iubirea pentru această fată; totuşi, faptul că, în visul tău, s-a ferit, că nu ai reușit să prinzi în braţe decât un nor, asta anunţă un semn îngrijorător. Cu toate acestea, simt că, dacă vei lua hotărârea să faci din ea a doua stăpână a bunurilor tale, nimeni nu te va putea împiedica.

- O singură persoană ar putea s-o facă: tatăl meu. El este regele.

Leadership: Încerci să descifrezi felul cum criteriile morale devin contururi vizuale ale adevărurilor, chiar dacă ele apar într-un mod ambiguu și difuz?

Un vizionar încearcă să fondeze o cunoaştere esenţială pe criterii morale şi pe adevăruri evidente prin ele însele, chiar dacă pare un lucru destul de ambiguu. Lucrurile vagi sunt cele mai greu de descifrat. Totuşi, adevărurile evidente sunt datorate relativismului cultural şi psiholgiei maselor de oameni, credule de cele mai multe ori în faţă oricăror "dovezi". De fapt, fiecare semn în viața noastră trebuie interpretat cu sinceritate pentru a descoperi un adevăr raportat la voia divină, dar în același timp, trebuie să fim conștienți de capcanele interpretării noastre subiective.

Şi exemplele pot continua în acelaşi sens, fapt ce ilustrează, contrar oricăror opinii, existența unei exigenţe de ordin principial, a unui principiu general de raţionalitate, care transcende

diferitele barierele cunoscute și generează deschiderea căii spre cunoaștere. Mărturisirea unui sentiment profund poate fi un pas necesar în alinierea cu ordinea cosmică, dar în același timp poate fi o capcană de ordin mistic, deoarece cunoașterea adevărată se bazează pe discernământ și rațiune.

Leadership: Aspirația ta spre revelația unei raționalități principiale poate să modeleze o nouă reprezentare imaginativă a realității, în ciuda barierelor impuse de relativismul cultural și de percepția vizuală a maselor adesea influențabile?

Transparența în relația cu ghizii spirituali este crucială pentru evoluția personală. În ziua de azi, prezicătorul nu mai este omul care interpretează visele, ci vizionarul care ştie să vadă dincolo de limite, un mentor care îşi îndrumă echipa către noi orizonturi, reuşind să pună în practică multe idei fiindcă nu se gândeşte niciodată la eşec.

Prin urmare, decizia de a "clona" nişte vise, doar ca să transformi realitatea, pare a fi un act iraţional deoarece este efectuat în mod arbitrar, fără să-ţi asumi vreun merit important. În acest caz, principiul de raţionalitate care nu atrbuie viselor decât o importantă mediocră, chiar dacă nu garantează reuşita morală a acţiunilor tale, îţi poate totuşi indica acele situaţii în care nu mai poţi acționa în deplină cunoştinţă de cauză.

Concluzia imediată, în acest caz, este că nu poţi decide să faci o schimbare, decât dacă ştii ce faci. Cine crede în vise, ar fi mai bine să urmărească realitatea mai întâi, iar apoi să viseze din nou.

Leadershipul poate reprezenta o viziune asupra adevărului dacă menține un echilibru delicat între expresia clară și vizibilitatea ascunsă în umbrele relativismului.

Tălmăcirea viselor se referă la interpretarea și înțelegerea semnificației acestora în contextul vieții tale, raportat la un fenomen de cunoaștere ce are ca deziderat următoarea zicală: "Realitatea este puterea prin care cunoasterea este constituită."

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Source: https://neculaifantanaru.com/talmacirea-viselor-lui-keops.html

Tânărul Ioannis

On Iulie 16, 2020

Poți să ajungi la rădăcina unui adevăr plin de sens atunci când hoinărești singur într-un timp accesibil doar prin intermediul unei poveşti care te învăluie şi te prinde în mreje pe parcursul întregii vieţi.

Tânărul Ioannis. Recomand această ultimă apariție de la editura Polirom, semnată Mika Waltari. O citesc cu drag chiar acum, lângă un pârâu foarte limpede, cu aceeași plăcere cu care am citit celelalte romane ale sale. Cititul te face mai îngăduitor cu rătăcirile vieţii, la fel cum actul de a scrie îl determină pe un scriitor să-şi asume mai multe roluri: de creator şi, în acelaşi timp, de parte a creaţiei, de regizor şi de personaj, deopotrivă. Latura spirituală este şi ea aferentă exersării cititului şi scrisului, împingându-l pe om să afle mai multe despre rostul lumii sale într-o lume diferită de a sa, o lume care aminteşte de însăşi existenţa sa paralelă în alte timpuri, în alte locuri, în alte condiţii.

Te simți mai inspirat, poate mai înțelept, dar cu siguranță mai matur, mai bun, mai apropiat de esența vieții spirituale atunci când citeşti *Tânărul Ioannis* , încât, pe parcursul cărţii simţi că devii tu însuşi însufleţirea unui personaj aflat în căutarea destinului sacru. Ori inspiraţia aceasta nu provine din peripeţiile unui personaj care trăieşte în povestea unui scriitor excepţional, şi care a trăit demult o viaţă plină de încercări, ci din destinul unui Ulise mai tânăr, mai ambițios, mai pus pe gânduri, mai dornic de compromis, mai energic în privinţa atingerii scopului propus. El extrage din fiecare experienţă de viaţă o învăţătură plină de avertizări, plină de moderaţie, plină de adevăr şi putere, plăcerea lui cea mai mare fiind posibilitatea de a scrie texte originale pentru eternitate. Era scrib, şi ca orice scrib, viaţa îi era mai puţin dragă decât cuvintele înşirate cu artă într-o ordine dumnezeiască.

Iar dacă *Tânărul Ioannis* vedea omnipotenţa lui Dumnezeu în fiecare expresie a fenomenului vieţii, în orice comparaţie dintre trecător şi etern, între creaţie şi evoluţie, era pentru că întreaga sa fiinţă părea a fi o lucrare asemănătoare cu cea a îngerilor care ştiu să aprecieze tot ce-i înconjoară. Plin de un suflet cald, luminos şi frumos, el se raporta mereu la complexa legătura dintre Pământ şi Cer.

Într-un final, el realizează că orice om care visează să cucerească tainele sfinte ale înaltei ştiinţe este nevoit să-şi croiască un drum diferit în această viaţă, care este o trecere prin istorie într-o altă viaţă. Şi numai această multiplicitate a propriului suflet, esenţială în lucrarea unor gânduri care sfidează orice închipuire, poate să producă frumuseţea unei lumi care şi-a pierdut sensul. Cerul Împărăţiei lui Dumnezeu este străbătut de foc, dar şi de un curent electric, o energie cosmică vitală numită *Orsermisthos* , îndreptând atenţia spre existenţa unui imens arsenal al imaginarului.

Leadership: Eşti condus de sentimentul că trebuie să-ţi croieşti drum într-o lume care transpune, ca într-o peliculă, viaţa ta interioară (sensibilitatea şi conflictele conştiinţei) într-o reflecţie filozofică universal valabilă?

Un om care se alimentează din secole trecute, poate chiar din întreaga evoluţie istorică trăită de umanitate, este inima unui Dumnezeu care îşi testează limitele toleranţei faţă de efectele creaţiei sale. Această reflecţie filozofică este valabilă pentru toţi cei care au înţeles că duhul ştiinţei nu este altceva o plasare a conştiinţei umane într-o lume exterioară, universală.

Tânărul Ioannis, hoinărind singur prin gândurile unei minţi zbuciumate de amintiri triste, dar purtat de vise şi însetat de cunoaştere, este manifestarea unui caracter tragic prin prisma destinului pe care nu reuşeşte să-l ţină în frâu după voia lui, fiind condus de o forţă tainică

în mijlocul evenimentelor tulburi, scăpând de fiecare dată, ca prin minune, din cele mai mari pericole. Aici e mâna lui Dumnezeu. El este deopotrivă un erou plin de nobleţe precum Don Quijote, rănit adesea în orgoliul său, dar niciodată atât de grav încât să nu mai accepte realitatea, ajungând amândoi la aceeaşi revelaţie biblică: *"Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să le facă de ruşine pe cele înţelepte".*

Iar când mă gândesc la Tânărul Ioannis, prin studierea unui destin rezistent, iscoditor, prins numai între culmi şi abisuri, mă gândesc la mine însumi, la acelaşi fiinţă elevată care a cunoscut regretul de a fi ajuns prea târziu în locul hotărât de providenţă, vinovăția față de lucrurile care au rămas nespuse sau nefăcute, constrângerea de a fi devenit altcineva decât mi-aş fi dorit să fiu. Profund, înălţător, nostalgic, încep să mă definesc prin ceea ce sunt în stare să trec ca să dau sens unei vieţi spirituale care abia acum începe să capete acceptare printre posibilii factori favorizanţi. Îmi închipuiesc că viaţa e mai uşoară dacă o suport în tăcere.

Şi, la fel, nu-mi pot închipui o altă mască a neputinţei de a cunoaşte absolutul decât prin suportarea unei vieţi care îşi cere dreptul la o lume fără adevăr, mai puţin însufleţitoare, dar receptivă la coincidenţele şi semnele unui destin care îşi asumă o istorie grandioasă. Dacă într-un anumit fel eu sunt identic cu Tânărul Ioannis prin toate încercările vieţii prin care am trecut, ceva totuşi diferă la noi. Unul este mult prea orgolios pentru smerenie, celălalt a învăţat că a fi orgolios este similar cu rănirea lui Dumnezeu, respingerea Lui din sufletul în care creşte cunoaşterea clarvăzătoare.

Leadership: Eşti în stare să îţi încredinţezi dramul de destin în mâinile unei voinţe divine, şi totodată să recunoşti că nu poţi reduce cunoaşterea ta elevată numai la ceea ce îţi oferă raţiunea?

"Mă simţeam tot mai matur, mai ştiutor. Aveam certitudinea că port în mine o bogăţie care i-ar fi făcut invidioşi chiar şi pe cei mai bogaţi oameni. Iar experienţa vieţii mă făcea mai puternic pentru că înţelegeam că nu merită să devin vreodată sclavul propriului corp în căutarea orbească a satisfacţiei trecătoare. Eu trebuia să fiu stăpânul, patima era sclava pe care o puteam constrânge să mi se supună dacă voiam. Această certitudine mă făcea mai puternic."

Expresia fundamentală a sufletului glorios de erou, în strânsă legătură cu însăşi apariţia lui Dumnezeu în orice vreme şi în orice situaţie, se poate restrânge uneori la o singură trăsătură de caracter care este cea mai izbitoare în ochii unui bun creştin: obsesia de sine. Cine se încrede prea tare în lecţiile înţelepciunii, cine îşi umple dramul de timp liber dăruindu-se total unei pasiuni sau unui vis debordant, riscă să nu-şi mai găsească dramul de linişte de care are atâta nevoie pentru a obţine fericirea.

Simt că arde în mine nevoia de a mă şti altcineva, mai puţin supus dorinţelor trecătoare. Cred că uneori trebuie să închid ochii în faţa înţelepciunii, sau măcar să mă prefac că nu deţin nicio cunoaştere. Nu cumva să apar ridicol din pricina colosalei prostii de a mă arăta inteligent. Mai bine era dacă ingeniosul hidalgo ar fi fost înfăţişat prin orizontul ontologic al personajelor lui André Malraux, al căror gândire nu urmează evenimentelor, ci le precede.

Despre mine aş vrea să cred că sunt diferit de personajul care, în altă viaţă, m-a întruchipat pe mine cu atâta măiestrie. Voi evita disperarea extremă, voi evita tăcerea de dinaintea unei izbucniri de nebunie. În vechile scripturi egiptene, cu precădere în "Învăţătura lui Ptah-Hotep" este repetat îndemnul de care aş vrea, eu însumi, să nu fac niciodată abstracţie: *"Petrece-ţi zilele în bucurie, trăieşte fiind mulţumit, şi nu-ţi risipi vremea destinată veseliei."*

Leadership: Poţi să te transpui în realitatea unui destin care se repetă mereu în altă versiune a timpului, în măsura în care toată experiența ta interioară se cristalizează într-o

concepție privitoare la călătoria sufletului prin numeroasele sale întrupări?

Realitatea în care omul se întâlneşte cu Dumnezeu este o fragilitate a momentului pe cât de înduioşător, pe atât de greu de suportat, fiind parcă extras din cunoaşterea amarnică a altor lumi. Tânărul Ioannis şi-a însuşit arta marii cunoaşteri, dar nu a cunoscut arta de a controla visul vieţii prin prisma sentimentului de mulţumire sufletească nemăsurată. Bănuiesc că fericirea care i se cuvenea atât de mult în decursul vieţii a primit-o, poate, în lumea cealaltă.

Orgoliul exaltat al cunoaşterii sale a fost securea înfiptă în miezul vieţii. Iar ceea ce el socotea că fiind o realitate imposibil de negat, a reprezentat de fapt un avertisment pentru trezirea conștiinței sale.

Eu încă îmi scriu propria poveste în prezentul unei vieţi a cărui mesaj i-a scăpat până şi lui Don Quijote, izvorând din contemplarea inimii lui Cristos, şi pe care Tânărul Ioannis nu l-a procesat cu succes: *"Deznodământul zilei de azi este revelația zilei de mâine."*

Am învăţat din viaţa Tânărului Ioannis că nu trebuie să fiu produsul unui imens creuzet numit istorie care, asemenea unui val imens oceanic care îneacă o stâncă, se catalizează într-o covârşitoare călătorie a sufletului prin pustiul singurătăţii.

Dacă totuşi miezul poveştii mele provoacă o mobilizare a tuturor spiritelor timpului prezent, împotriva unei sincere împăcări a conştiinţei, în preajma unui destin prestabilit, punând piedică vreunui ingenios hidalgo de a se adapta la împrejurările unei vieţi lipsite de bucurie, înseamnă că Dumnezeu îşi merită soarta de a nu fi înţeles, de a fi ridiculizat, minimalizat, marginalizat.

Marea Cunoaştere se referă la viaţa pe care o trăieşti în scopul împlinirii unui vis care valsează cu durerea şi cu fericirea, şi din care ai de învăţat că nu există între ele două decât o singură nuanţă vibrantă: una nu poate să existe fără cealaltă, şi cine renunţă la una în favoarea celeilalte este sortit să piară sufleteşte.

Tânărul Ioannis este fiecare aspirant la pomul cunoaşterii, iar această aspiraţie dă sens unei vieţi care nu se poate trăi decât prin sacrificiu. Citiţi această carte dacă vreţi să fiţi fericiţi, înţelegând că fericirea înseamnă de multe ori să ocoleşti marea cunoaştere, şi că viaţa este mai blândă şi mai darnică cu aceia care nu pornesc în căutarea lui Dumnezeu.

Câteva versuri din "Cântecul Harpistului", text de mare însemnătate pentru istoria gândirii egiptene, îmi vin acum în minte:

Source: https://neculaifantanaru.com/tanarul-ioannis.html

Tango to Evora

On Iunie 23, 2017

Felul artistic de-a fi constă în faptul că printr-o singură trăsătură ni se reprezintă viu şi pe deplin ceea ce în lipsa ei nu s-ar putea niciodată reprezenta.

Îl aştept în încordarea unei încremenite tăceri, care pentru un pictor ar putea fi echivalentul sublimului. Dar el nu mai apare decât în tristeţea unei amăgiri continue, în îndoiala unor întrebări care asemenea pomilor se frâng sub greutatea rodului lor. Îl doresc, îl admir, îl invidiez. Încerc să mi-l reamintesc cu ardoarea unui artist aflat în căutarea conţinutului, iar el mă evită dincolo de ingenuitatea unui timp care pare să fie obstinat în a nu avea sens sau direcţie.

Fiindcă e mort şi eu am contribuit la această faptă dezonorabilă pentru care marele legiuitor, Dumnezeu, mă acuză fără mila cuvenită unui om ce merită a doua şansă. O lacrimă se prelinge pe obrazul căruia destinul i-a tras o palmă sănătoasă, sugerând acea angoasă niciodată total învinsă, dar care fură părţi din mine, făcând frumuseţea neinteresantă.

Sufletul plin de remuşcări încearcă să rostească ceea ce îmi şopteşte conştiinţa în cinetica unei imense lumi poetice: *mea culpa* , prin înclinaţia unei călătorii în timp din care pare că lipseşte geografia inimii. Oprindu-mă, aşadar, fără teamă într-o distanţă spirituală, când vinovăţia îşi întoarce faţa anume spre iertare – cea mai grea iubire dintre toate, furând un pic din momentul unei depresii, arunc o ultimă privire determinantă asupra vieţii.

Leadership: Îţi construieşti o nouă șansă de a-ți corecta trecutul lăsându-te prins în miezul intim al unei experienţe centrată într-o gândire de acuzat care își recunoaște vinovăţia?

Paharul pe care îl ţin în mână aproape tremurând, ceea ce pare la prima vedere un scenariu ţesut cu multă îndemânare de subconştientul meu, aparţine femeii care nu şi-a putut înfrânge mândria, model compensator al universului straniu, mai ceva decât al lui Stephen Hawking, dinspre care nu vine nicio inițiativă mai acătării.

Îngân refrenul unei arii a insuportabilităţii, a ticăloşiei pe care nebunia o acceptă ca trofeu. Buzele uscate, neatinse de suflul vreunei tentaţii, prevestesc punctul de maximă altitudine al sfârşitului. Închid ochii şi încerc să anulez efectul pe care uitarea Lui îl are asupra mea. Ochii de culoarea unei frunze luate de vânt, aproape încercănaţi de ruşinea umilinţei la care singură m-am supus, asemănătoare cu senzaţia de neputință totală, ar vrea parcă să simbolizeze exteriorizarea durerilor interioare.

Ceasul nu mai arată timpul fericirii, dar îmi strânge mâna delicată ca într-o menghină a moralei.

Suferinţa este îndoiala cu care tratezi prilejul unei remuşcări care poate să dea un sens nou lumii tale interioare.

O umbră cade asupra mesei, învăluind speranţele putrede cu un suflu cald de entuziasm. Străinul, care în secunda următoare nu mai este un străin, îmi atinge mâna, asemenea unei adieri primăvăratice, făcându-mă să suspin. De ce trebuie să te cunosc, când pot doar să te simt? De ce te simt când vreau numai să te uit?

Muzica ochiului anulează tăcerea minţii. Componenta sublimă a naturii mele este epuizată de așteptarea mult prea îndelungată și dezamăgită de un ego care se învârte neputincios în cerul unei iubiri fără ecou. Ce păcat că o asemenea inconsistenţă a conţinutului poate sta alături de o asemenea desăvârşire netrebnică a visării spre „atunci şi acolo". Surâd. Mă bucur că ai înviat, dragul meu.

Leadership: Ce sens oferi expresiei de sine pe fondul general al unui context care alcătuieşte situaţia corespunzătoare fineţii simţirii de a-ti recunoaște partea intunecată în admiraţia manifestată faţă de o conştiinţă curată?

Cantitatea de lepădare de sine eliberată prin reacţia unei supărări, brusc capătă o nouă turnură, se transformă într-o formă de energie, anume energia de mişcare. Let's dance, Tango !

Ce pofte demonice se dezlănţuie în cuprinsul setei de a respira o nouă aventură ! Expresiile rezultantei distanţării de trecut şi momentul forţelor de presiune ale neprevăzutului, amândouă urcă pe podiumul determinării curentului de magnetizare. Forţele îşi schimbă sensul, se atrag prin magnetismul unei dulci disperări în extremităţile unui generator de fluxuri energetice ce indică poziţia în timp şi în spaţiu a cauzei unei noi tresăriri apărute în suflet.

Din nou numai al lui, atinsă şi străbătută de fiorul unui spaţiu prin care nu a mai trecut de mult sunetul muzicii pline de energie. Of, de-aş rămâne singura dorinţă din sufletul pur al artistului care ştie să completeze caracterul fragmentar al momentului, construind din trăsături disparate o totalitate elegantă.

Îl privesc ca pe un duşman înviat din morţi, ucis din cumplita-mi vanitate combinată cu gelozia, cu înverşunarea păcatului de a nu crede în arta unei minuni. Dar acest duşman este, până la urmă, soţul meu. Îl ucid şi îi ador învierea neaşteptată. Numai tango-ul este sensibil la adevărul vieţii mele.

Iar în aceste rotiri pline de sens, pe care sensibilitatea artistului le aşează cu măiestrie în tango, pe ritmurile unei simţiri intense, demne de o impresionantă stringenţă predestinată, se întrevede acea lege a creaţiei, a lui Belinski:

Trebuie ca personajul, fiind expresia unui întreg univers distinct de indivizi, să fie în acelaşi timp şi un anume individ, un întreg, individual. Numai cu această condiţie, numai prin împăcarea acestor contrarii, poate să devină o figură tipică. Felul artistic de-a fi constă în faptul că printr-o singură trăsătură ni se reprezintă viu şi pe deplin ceea ce în lipsa ei nu s-ar putea niciodată reprezenta.

Trăsătura care te defineşte este dualismul pe care-l propui între realitatea marcată de dezamăgirea omului inferior, condus de instincte primare, și atitudinea plină de tandrețe a omului superior condus de înțelegere, maturitate, luciditate şi acceptare de sine?

Egoul are nevoie să fie abordat în sensul unei întunecări a conştiinţei atunci când nu reușești să te ridici din propria durere. Sau poate fi abordat în sensul ancorării într-o pasiune arzătoare pentru a ţine ritmul impus de curiozitatea aia care te face să vrei să ştii şi să descoperi mai mult ce e în celălalt de lângă tine.

Tango to Evora este ritmul pe care se înalţă strigătul trepidaţiilor sufleteşti: „să sufăr, sau să mor". Dansul, ca formă de manifestare a iniţiativei particulare de a uita orice supărare, începe lent cu graţie şi aplomb, de la uimire la plăcut surprins. Şi se continuă alert pe tot parcursul ariei unei luări aminte asupra a ceea ce trebuie neapărat îndreptat în interior.

Încheierea dansului este senzațional prin renunţarea la ceea ce reprezintă omul vechi pe care vanitatea şi orgoliul l-au condamnat la ratare, undeva în mijlocul nicăieriului.

*** Notă:** Loreena McKennitt - Tango to Evora [CINEMATIC]

Tărâmul nesfârşit al inimii

On Noiembrie 28, 2010

Învaţă să-ţi cunoşti inima, pentru a şti câtă încredere să-i acorzi.

Ascuns în spatele unei coloane de marmură, prinţul Dastan îl aştepta pe fratele său, Tus, moştenitorul tronului. Când acesta îşi făcu apariţia în dormitor, Dastan se repezi la el, aşa cum se repede vulturul la pradă, şi ameninţându-l cu pumnalul, îi vorbi cu speranţă, dar şi cu teamă în suflet:

- Tus, unchiul nostru, Nizam, ne-a minţit. Ai avut încredere în el, aşa cum am avut şi eu. Însă el e cel care l-a omorât pe tatăl nostru, otrăvind mantia pe care ţi-a dat-o, mantia pe care, la rândul tău, mi-ai dat-o mie, şi pe care eu i-am făcut-o cadou tatălui nostru.

Rostind aceste cuvinte, prinţul Dastan se aştepta să vadă înseninându-se chipul fratelui său, a cărui mohorâre se datora morţii tatălui lor, însă chipul lui Tus deveni, dimpotrivă, şi mai nepăsător, şi mai rece. Îl privea pe Dastan cu o atenţie ce nu vădea deloc bunăvoinţă, ci o asprime fără margini.

- Dacă ai de gând să mă omori, fă-o acum, îi spuse Tus, împins de ura ce o nutrea faţă de el.

Dastan, nădăjduind totuşi că fratelui său i se va înmuia inima, mai făcu o încercare, de data aceasta şi mai hotărâtă, de a-l convinge de nevinovăţia sa. Îi povesti fragmentat despre planul diabolic al unchiului lor. Dar, văzând lipsa de reacţie şi privirea sumbră şi severă a fratelui său, văzând că acesta nu avea încredere în el, nu avu de ales decât să recurgă la o ultimă soluţie, la un ultim gest de credinţă. Îşi adună toată puterea sufletului şi îşi implantă pumnalul în inimă.

Leadership: Cum interpretezi informaţiile despre persoanele care au participat în cadrul evenimentelor cu impact, în condiţiile analizei adevăratului lor statut?

Poţi să strângi şi să interpretezi informaţiile despre persoanele care au participat în cadrul evenimentelor cu impact, în condiţiile analizei adevăratului lor statut, de prieten sau duşman, numai prin evaluarea puterea lor de sacrificiu demonstrată peste tot unde ţi-ai jucat tu rolul de erou şi prin consecvenţa cu care îţi este susţinută puterea ta de a te ridica deasupra durerii şi de a lua totul de la început.

A-ţi demonstra nevinovăţia în faţa unui prieten bun este echivalent cu a fi sub stăpânirea păcatului de a ierta nedreptatea şi greşelile aproapelui: îţi expui întreaga viaţă şi trecutul unei crize de imagine, trăind permanent cu povara lipsei de recunoştinţă.

Printre notele esenţiale ale leadershipului trebuie recunoscută în primul rând "ieftinătatea", care cere anularea autorităţii valorice şi a virtuţilor de care depind relaţiile sociale. Cinstea, spiritul de dreptate, sinceritatea, tăria de caracter faţă de care nu poate exista eschivare, se pot transforma într-o închisoare în aer liber dacă permiţi altora să te definească după modul în care ai anunţat obţinerea unui rezultat final şi mai ales dacă îi îndreptăţeşti să de-a verdictul "right" sau "wrong".

Nu poate fi conceput un caz de construcţie a leadershipului, de-a lungul întregii vieţuiri interioare a omului, aducând în prim plan drepturi, acţiuni, credinţe ce-şi propun să fie

viabile doar pe termen scurt. În acest caz leadershipul se dovedeşte o iluzie greu de susţinut, o modalitate de a face incompatibile funcţia, rolul şi modelul de receptare critică a mesajului de solidaritate transmis.

Leadership: Acţiunile pe care le îndeplineşti sunt o urmare a alegerii tale de a rămâne pe cont propriu într-un context cu valoare de "testare a conştiinţei" care se schimbă o dată cu modificarea amintirilor?

Abia în acel moment Tus, gândindu-se că în adâncul acestei întâmplări exista o taină cumplită, se cufundă în gânduri şi simţi chiar un fel de îngrijorare. Nu-i trecuse niciodată prin gând că pe Dastan – un luptător atât de curajos, atât de încrezător - îl va împinge sinceritatea, sau mai bine zis forţa sufletului, asprimea sufletului, până la o asemenea faptă.

Într-atâta îl miră această faptă, încât, amintindu-şi cuvintele pe care Dastan i le spusese înainte de a se sinucide, luă pumnalul vrăjit şi apăsă giuvaierul de pe mâner – eliberând nisipul magic, şi întorcând astfel timpul înapoi.

Câtă autoritate poate să capete un om care ia o hotărâre atât de curajoasă? Aflându-se din nou faţă în faţă cu Dastan, Tus îşi simţi conştiinţa împăcată. Căci urmase sfatul nepreţuit pe care tatăl lor, regele Persiei, Sharaman, i-l dăduse cu multă vreme în urmă: *"Pleacă-ţi urechea la sfătuitori, dar întotdeauna ascultă-ţi inima".*

Leadership: Dezvoltarea rolului tău de lider vine dinăuntrul tău atunci când te apropii de stadiul final al luării deciziilor bazate pe orgoliu şi impulsuri de moment?

O inimă mare este opera desăvârşită a leadershipului. Inima îţi conduce toate fibrele. Ascultă-ţi inima sau altfel te vei prăbuşi în abisul cel mai adânc.

În filmul *"Prince of Persia – The sands of time"* , despre care v-am povestit adineaori, Tus s-a simţit atât de mişcat de felul în care Dastan s-a dezvinovăţit, încât n-a mai fost destul de stăpân pe sine ca să-şi ascundă sentimentele adânc înrădăcinate în fiinţa sa.

Ţinea într-adevăr la fratele său, chiar dacă mintea şi inima îi fuseseră înşelate de sfătuitorul şi unchiul lor Nizam. În mijlocul tuturor întâmplărilor care se îngrămădiseră unele peste altele, şi în momentul când Dastan şi-a pus capăt zilelor, o spaimă teribilă l-a cuprins, o spaimă care l-a trezit la realitate.

Iată materialul din care era plămădit Tus – un conducător care nu avea deplină încredere în inima lui, dar care totuşi nu era străin de simţămintele omeneşti.

Există o otravă care poate ucide aproape fără să lase urme. Ea este deşertăciunea inimii tale. Este neîncrederea pe care o ai în propria inimă când vine vorba să iei decizii importante. Cum ai putea să te încrezi în cinstea ta, daca nu te încrezi în inima ta? Cum ai putea să iei decizii bune, dacă nu-ţi cunoşti bine inima? Ai de gând să-ţi urmezi calea aşa cum ţi-o va croi soarta, bună sau rea, sau să te încrezi în inima ta şi să încerci să te împotriveşti în cazul în care soarta ţi-e potrivnică?

Ca să-ţi simţi conştiinţa împăcată nu-ţi apleca urechea la sfaturile celorlalţi, decât după ce-ţi asculţi inima. Dezvoltarea rolului de lider vine dinăuntrul tău, din inima ta.

Leadershipul funcţionează în acelaşi fel ca inima: trebuie să însufleţească spre răbdare şi

înţelegere, nu spre răutate şi duşmănie.

Tărâmul nesfârşit al inimii este un tărâm foarte vast şi foarte sensibil, este un tărâm nisipos, alunecos, pe care trebuie să-l abordezi cu multă precauţie. Este un tărâm pe care te poţi rătăci, sau pe care îl poţi stăpâni dacă îl cuprinzi în imensitatea lui şi dacă îl înţelegi cu adevărat. Este un tărâm pe care dacă îl cunoşti bine, dacă îi simţi mereu pulsul şi căldura, nu te va înşela niciodată.

Este un tărâm care se încrucişează cu alte tărâmuri de acelaşi fel, şi pe care dacă nu-l stăpâneşti în marea lui imensitate, dacă nu-l populezi cu emoţii pozitive, cu o atitudine pozitivă, cu încredere şi curaj, nu vei putea să obţii acea linişte interioară atât de râvnită de toată lumea, acea împăcare sufletească cu tine însuţi atât de necesară, ci vei simţi mereu suferinţă şi durere.

Concluzie: Cunoaşte-te pe tine însuţi pentru a-i putea cunoaşte pe ceilalţi şi, implicit, învaţă să-ţi cunoşti inima pentru a şti câtă încredere să-i acorzi – astfel îi vei putea cunoaşte şi pe ceilalţi, susţinându-i cu atâta încredere, câtă merită.

Source: https://neculaifantanaru.com/taramul-nesfarsit-al-inimii.html

Tărâmul prea îndepărtat al zăcămintelor necunoscute

On Iunie 10, 2012

Scrutează orizonturile până departe, astfel încât să te apropii de tărâmul ce ascunde întreaga taină a lumii şi a universului.

Din clipa când mă interesa ceva, deveneam inaccesibil oricărei ocupaţii. Întotdeauna şi pretutindeni, eram călăuzit de această unilaterală impetuozitate, manifestarea acerbă a imboldului lăuntric către noi abordări, urmărirea complexă a celor mai bizare şi inedite aspecte în materie de simţuri şi simţiri care încordau peste măsură, ca un arc gata de tragere, resorturile vitale ale manifestărilor omeneşti.

Era vorba de o frenezie totală, nemaiîntâlnită, (paradoxală la cei ca mine a căror preocupări erau legate de practicarea sportului de performanţă), izvorâtă brusc din goana aprinsă după cel mai preţios, cel mai curat, cel mai semnificativ activ din lume: ştiinţa. Ştiinţa vieţii, a timpului, a gândurilor, a corelaţiilor şi a interdependenţelor, a înlănţuirilor mistice care conduc la apariţia unei lumi imperceptibile. A eternelor valori ce transformă simţămintele în energii alternative, negative şi pozitive existente în fiinţa omenească.

Comanda destinului a fost mai presus decât nivelul aspiraţiilor mele. Sau se întrepătrundeau? Simţeam că mi se dăduse în exploatare un imens rezervor cu potenţial extraordinar de energie umană regenerabilă. Şi trebuia să mă ocup de întreţinerea acestuia. Eram un călător aruncat în cel mai dur şi sinistru tărâm, având dificila, costisitoarea, înfiorătoarea sarcină de a-l explora în întregime, însă abordându-l într-o manieră suprarealistă, cu riscul de mă pierde în abisurile lui.

Leadership: Eşti îndeajuns de capabil să trasezi o graniţă între Ştiinţa Vieţii, care te învaţă să programezi întâlnirea cu destinul, şi misterul ei?

Aşa s-a născut magia, mecanica înţelegerii naturii umane, farmecele ei. Materia sfântă, însângerată de exploziile în lanţ a celor mai calde sau mai reci emoţii, a celor mai crunte aspiraţii ale sufletului. Căreia numai el, aprigul explorator al tărâmului iluziei şi realităţii, prin intermediul personajelor nenumărate, create şi interpretate la cea mai înaltă cota a profesionalismului, le putea da o formă armonioasă şi o imensă energie. Ca un sculptor care modelează fundaţia de bază a oricărei fiinţe, cu dalta bine ascuţită a propriilor gânduri şi simţiri.

Personajele create după o reţetă studiată şi îmbunătăţită în ani de zile, după chipul şi asemănarea celor ce-şi poartă în suflet când bucurii, când dureri, îmbrăcate cu cea mai strălucitoare combinaţie de alb şi negru (pentru că aceste culori sunt definitorii caracterului uman şi dezvoltării lui), îşi exteriorizau trăirile în cele mai variate moduri astfel încât să dea impresia că sunt perfecte şi nu trebuie ajustate cu nimic. Trunchiurile vii, pline de sevă, a pasiunilor şi pulsiunilor lor, îşi arătau toate asperităţile, părând astfel mult mai convingătoare.

Ştiinţa vieţii este ceea ce am învăţat din ce am trăit în timpul experienţelor mele de singurătate în sfera clipei prezente, de a fi hărţuit de gânduri intimidante, adevăruri relative, programe instalate în mintea mea de puterea lui Dumnezeu. Multe minuni am trăit în timpul rugăciunilor mele de a mă întări în răbdare, în nădejde şi în credinţă, pentru a uşura continuarea aventurii numită "Schimbări mici", în colţul meu umil de rai, din camera mea.

Magia se produce în cadrul inițierii tale în cele mai adânci mistere ale vieţii sub chipul unui alt personaj, apropiat de ceea ce ai în minte când eşti prins în jocul manifestării

realităţii pe care o creezi în jurul ideii de "iluzie".

Spuneam la unul din webinariile mele că leadershipul te aruncă în "închisoare", apoi îţi întăreşte încrederea în tine, în ştiinţa ta, salvându-te de la un "somn" prelungit şi la un deznodământ păgubos.

Observ, ascult şi mă mir de felul absolut caraghios în care mulţi dintre cei aşa zişi lideri din diverse companii sau instituţii abordează leadershipul. Cred că multora le lipseşte cu desăvârşire esenţa magică, acea iluminare interioară a omului rafinat, chibzuit prin prisma cunoaşterii naturii umane într-un context de *"self-reflection"* . Si prin felul cum abordează trecerea de la "alb la negru" în cursul evoluţiei lor.

Ca nişte nebuni furioşi aceştia se năpustesc în pereţii celulelor tapetate cu printuri din propria lor realitate (lipsită de măsură şi deseori de suflet), se zbat în închisoarea invizibilă a unei glorii construite pe munca și sudoarea altora.

Împinşi tot mai mult într-un neant al nepăsării de o viziune necaracteristică oamenilor drepţi şi curaţi, improprie fondării leadershipului sănătos, prinşi în plasa neputinţei de a se ridica la nivelul pretenţiilor impuse de virtuţile cele mai de seamă. Singuri, îşi creează un anumit tip de leadership, pe nişte temelii tot atât de şubrede ca şi picioruşele posterioare ale greierilor adaptate la sărit – numai că ei sar peste tot ceea ce înseamnă "uman". Iluzia unei deziluzii.

Numai cei hotărâţi, dar şi plini de fineţe, a căror adevărată valoare stă în măreţia sufletească, îşi pot descătuşa spiritul cutezător şi îşi pot vădi calităţile de explorator al spiritului. Cercetând minuţios fiecare trăire, fiecare fior, fiecare impuls, fiecare gând ce încearcă fiinţă umană, eternele valori ce transformă simţămintele în energii alternative, negative şi pozitive existente în ea.

Leadership: Poţi să te plasezi într-un raport nemijlocit faţă de sinele confesiv pe fondul unei experienţe care te califică să cântăreşti valoarea unei creaţii care depăşeşte preţul ei?

Şi iau aminte. Am toate temeiurile să afirm că, în realitate, arta de a conduce se prezintă altfel decât au înţeles-o mulţi dintre indivizii aflaţi în posturi înalte, căzuţi sub înrâurirea ideii că felul cum îndrumi se datorează carismei, personalităţii, eventual a meritelor personale. Lipsiţi de orice fel de realizări, singurul lor punct de sprijin fiind marcat de numeroase "recomandări" sau de o lungă şi bogată experienţă în câmpul muncii.

Aceştia, ca nişte condamnaţi închişi într-o cameră obscură, şi-au format nişte false opinii despre leadership (sau insuficient de largi, nedeschizătoare de noi orizonturi), ce nu se bazează pe observaţie atentă, care nu se axează pe mecanica înţelegerii naturii umane. Ei nu sunt capabili să vadă în ei înşişi un „ *exemplary true leader* " - un investigator neîntrecut al construcţiei potenţialului uman, un stilist sigur pe el.

În orice proces de creație, valoarea adevărată depășește prețul ei imediat, fiind stabilită prin transfigurarea percepțiilor și concepțiilor asupra realității.

Oare mă înşel? Oare mai întâi de toate, liderul nu trebuie să fie un creator, un artist neîntrecut al perceperii celor mai fine simţuri, un fin cunoscător al relaţiilor inter-umane şi al resorturilor prin care acestea sunt reglate, având în centru atenţiei sale omul şi înţelegerea lui?

A te plasa într-un raport nemijlocit faţă de sinele confesiv pe fondul unei experienţe care te califică să cântăreşti valoarea unei creaţii care depăşeşte preţul ei, înseamnă să te raportezi la o imagine care îţi rămâne în minte pentru totdeauna sub aspectul formării unui orizont mai larg de înţelegere a lumii.

Preţul unei creaţii, pe linia valorificării elementelor de noutate, se stabileşte printr-o transfigurare de concepţie si de viziune asupra realităţii pe care o compui şi o guvernezi.

Leadershipul este un tărâm prea mare, prea bogat, prea îndepărtat ca să poată fi jefuit şi distrus – un fel de Atlantida care nu ar putea fi niciodată înghiţit de mare într-o zi şi-o noapte, scufundat în adâncuri de furia unui tsunami, în perioada sa cea mai înfloritoare.

Este un tărâm care se extinde continuu, tot mai departe, prin puterea liderilor de a scoate la iveală realităţile ascunse ale fiinţei umane, prin capacitatea lor de a surprinde cele mai expresive manifestări ale spiritului uman.

Tărâmul prea îndepărtat al zăcămintelor necunoscute rămâne inaccesibil pentru mulți. Foarte puţini reuşesc să se apropie de acest tărâm, să se adâncească, ca un pelerin neobosit, în căutarea luminii, a marii revelaţii, pe cât de complexă, pe atât de neînţeleasă, a omului. Puţini se dovedesc a fi navigatori de elită, puţini au curajul să se avânte ca un Nansen, ca un Magellan, ca un Columb în necunoscut şi imprevizibil, şi să izbutească să-şi însuşească, triumfători, adevărata înţelepciune prin eforturile lor.

Mulţi lideri sunt într-o permanentă căutare a unei realităţi care nu aparţine nicidecum acelui tărâm îndepărtat ce ascunde întreaga taină a lumii şi a universului: **omul** (nimeni nu i-a descoperit pe deplin capacităţile şi energiile înalte).

Aşa cum cel mai bun mod de a câştiga bani este să investeşti cu înţelepciune, tot astfel cel mai bun mod de a dirija progresul leadershipului tău este să pătrunzi tot mai adânc pe tărâmul existenţei umane, explorându-l în întregime, excavând fiecare deal, fiecare mină, descoperind fiecare zăcământ. Fără a te pierde în abisurile fricii de necunoscut, a indolenţei şi nepăsării faţă de semenii pe care-i conduci.

Source: https://neculaifantanaru.com/taramul-prea-indepartat-al-zacamintelor-necunoscute.html

Te admir cu ochii ce nu-i vezi

On Aprilie 01, 2020

Ceea ce rămâne memorabil în momentele de mare trăire sufletească, este ceea ce te completează.

Vine un moment când nu mai ai nevoie de cărţi. Tu eşti singura carte care contează. Trebuie doar să extragi din fiecare pagină a vieţii tale un moment de neuitat şi să-l nuanţezi în culoarea sângelui care împodobeşte petalele unui trandafir. Este şi asta un fel de înţelepciune, singura provizie pentru călătoria din altă lume, percepută ca eveniment spiritual.

Căci numai trandafirul mai are de spus o poveste interesantă despre om, ca şi când ar fi el însuşi un om, dar mai presus de ceilalţi oameni. Şi momentul de neuitat, iată-l: trandafirul îşi resimte brusc impactul vieţii ca pe ceva fragil şi preţios prin vârful peniţei aurii a unui scriitor excepţional, deoarece capătă statutul cuvântului scris cu persistenţa unui gând profund despre Dumnezeu.

Continuând să aibă însuşiri umane, trandafirul este prezentat în prima pagină din cartea mea, iar literele mele şi culorile sale fac din aceste rânduri imaginea unui personaj din 1001 de nopţi care continuă să fie popular printre vizitatorii grădinii mele. Sensul receptării sale îndreaptă atenţia spre un pasaj din cartea unui alchimist ce descrie materia în care se desfăşoară procesul de cunoaştere atunci când cunoscătorii sunt trimişii lui Dumnezeu.

Ochii mei privesc cu drag spre liniştea acestui moment unic, când trandafirul meu preferat, Double Delight, îşi face destoinic datoria de a transmite ceea ce cuvintele, de multe ori, nu reuşesc. Simt cum mă priveşte, aşa cum îl privesc şi eu, căci sufletul lui şi sufletul meu conversează sub cerul liber sub vraja profundă a vocii lui Dumnezeu.

Este şi asta un fel de înţelepciune: să te ştii ascultat cu aceeaşi emoţie, bunăvoinţă, nostalgie, cu care te asculţi tu însuţi într-un moment de mare trăire sufletească.

Leadership: Poţi să-ţi conturezi creaţia în jurul unei imagini care transcende viaţa, din punct de vedere al unei priviri aruncată asupra unei realităţi care poate fi înţeleasă în termenii conceptului de REFLEXIUNE?

Vă rog, luaţi acest moment de aducere aminte ca pe un dar al lui Dumnezeu făcut celui care ştie să spună o poveste despre un trandafir care nu-şi scutură petalele înainte de vreme, aservit conţinutului unei imagini despre principiile naturii prezentate, de altfel, în primul tratat al sfântului Toma de Aquino. Cumva, mă observ ca o imagine privită cu ochi de cunoscător, dar traversată cu putere sufletească de creaţia unui artist care ştie cum să îmbine intensităţile de culoare cu dragostea faţă de natură... și o face foarte bine, din moment ce, odată ce ai trecut în lumea realităţii sale, nu mai e cale de întoarcere.

Îmi place când eşti tu aşa cum te-am văzut întâia oară, nu atunci când vrei să pari altcineva, nu atunci când ochii tăi exprimă altceva decât aş vrea eu să văd reflectat în frumuseţea lor. Zâmbetul tău încă îmi face cu ochiul, deşi privirea ta este departe. Dar frumosul nu se uită. Atunci când te-am privit cu blândeţe, cu un glas aproape stins, ca şi când aş fi vrut să imortalizez o amintire, mi-am ocupat mintea cu un singur gând: să fiu mereu acelaşi tu. Neschimbat. Sincer. Bun la suflet.

Nu este nicio diferenţă între a recepta trandafirul ca pe un har care îi este făcut omului fără

ca acesta să aibă vreun merit, şi a-l recepta ca o simplă parcurgere a paginilor unei cărţi al cărei autor sunt chiar eu. În final, trandafirul este subiectul principal al unei priviri care şi-a găsit alinarea, frumuseţea, admiraţia, în reflecţia unei creaţii artistice şi literare care ar face-o invidioasă pe însăşi regina persană, Șeherezada.

Te privesc cu duioşie. Te admir cu ochii, ce nu-i vezi. Te însufleţesc prin literele pline de duh sfânt, pentru că faci parte din mine, din grădina mea, din momentul meu de inspiraţie. De atâtea ori am crezut că te-am uitat, fiindcă tu m-ai uitat cu o poveste de care tot timpul îmi eşti dator.

Leadership: Eşti în stare să te înrădăcinezi în memoria unei imagini de vis suficient de sugestivă pentru a nu-ţi mai justifica dublura în lumea reală?

Dumnezeu este undeva pe aici…deosebindu-se prin aceea că deţine pe lângă forma sa şi o altă formă, adiacentă sferei vitale a unei noi percepţii artistice, devenind plăsmuirea unui scriitor care ştie să fie un trandafir deosebit, plăcut privirii care încântă fiorul ochilor căprui. Pe coperta cărţii mele, frumos ilustrată, a carei fundal simbolizează încrederea discutată între două personaje nemuritoare, un singur pictor şi-a putut pune semnătura: acela care a ştiut să redea frumuseţea unui trandafir prin ochii care nu ţin cont de vârstă, prin ochii care nu judecă şi nu suferă.

Se povesteşte că Hind, fiica lui Al Neman, era cea mai frumoasă fată dintre fetele de pe vremurile ei, şi că era întocmai ca o gazelă la ochi, la gingăşie şi la frumuseţe. Or, faima strălucirii ei ajunse până la urechile multor emiri care au dorit-o de nevastă, cu preţul unor averi inestimabile. Dar ea a ales singură, nu tatăl ei. Umblă zvonul că Hind s-ar fi căsătorit cu un scriitor iscusit care a ştiut să-i redea nemurirea prin transpunerea ei într-un trandafir a cărui poveste se desfăşoară în paralel cu viaţa mea.

Fiecare om are un dublu al său, iar dacă acesta este camuflat sub forma unui simbol, este pentru că trebuie să luăm în considerare partea răsunătoare a unei idei de mare impact: ceea ce rămâne memorabil în momentele de mare trăire sufletească, este ceea ce te completează.

O privire spune ochiului amănuntele povestirii care prinde viaţă, şi aceeaşi privire poate să ghicească fluctuaţiile invizibile ale sentimentelor, poate să urmărească mişcările imaginaţiei sau ale sufletului. Dar însăşi privirea nu poate deveni o existenţă particulară şi complexă, decât dacă parcurge distanţa de la Creaţie la Creator… sub vraja unui scriitor în a cărui ochi, sinceri, duioşi, încă mai licăreşte o imagine. Trandafirul este splendoarea lui.

Vraja unui scriitor se activează atunci când partea aleasă a sinelui său se interpune între natura divină şi dimensiunea nemuritoare a creaţiei sale. Încununarea trandafirului devine mărturia unei identităţi care se regăseşte în ipostaza unei lirici confesive intens spiritualizate cu orice element al realului.

Te admir cu ochii, ce nu-i vezi pentru că tu exişti ori de câte ori îmi amintesc de tine, chiar dacă sunt departe de tine, chiar dacă eşti doar o creaţie a minţii mele. Ceea ce mă surprinde frumos în sufletul meu, nu se uită niciodată în altă lume.

Trandafirul este imaginea mea într-o altă lume, în altă variantă de realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/te-admir-cu-ochii-ce-nu-i-vezi.html

Te rog să mă reprezinți într-un chip ușor de înțeles ochiului

On Aprilie 29, 2024

Un act aparent simplu de observare poate deveni, prin intensitate și dedicare, o veritabilă operă de artă vie, capabilă să influențeze percepția și emoțiile celor din jur.

Iașiul, inima pulsantă a României, a fost teatrul unei competiții de alergare săptămâna trecută. Pe aleile sale pavate cu povești istorice, un alai de concurenți își încordau mușchii, însuflețiți de flacăra dorinței de a triumfa, fiecare pentru propriul ideal sau scop personal. În colțul meu de observație, în mijlocul unei vederi capabile să realizeze un join între imaginea artistică și spiritul competitiv, adevărata campioană era deja proclamată: sora mea, Oana Fântânaru.

În artă, nu medalia te face campion, ci stilul de alergare pe care îl adopţi în materie de expresivitate, graţie şi eleganţă a mişcării. În cazul ei, nu era o chestiune de superioritate fizică, ci mai degrabă o chestiune de măiestrie tehnică ireproșabilă, un soi de *Ethuraank Amophiseness Eknaenger*, o deschidere către universul artistic, un loc unde fiecare pas devine o mișcare estetică desfăşurată într-un balet al rafinamentului. Runningul urmărește exprimarea nonverbală a eleganței, a emoțiilor și de ce nu, a gândurilor și frământărilor omenești prin limbajul trupului.

Arderea cu care se angajează o persoană într-o activitate poate transcende scopul imediat, devenind o expresie adevărată a identității și rezilienței sale. Cu graţie, printr-un fel de mişcare fluidă, Oana alerga cu paşii săltaţi ai unei feline, cu o ardoare ce transcendea cadrul simplist al competiției sportive, manifestându-se drept o exprimare pură a plasticităţii mişcării, un veritabil spectacol al pasiunii și tenacității izvorâte dintr-un respect profund al esteticii care face ca un artist să strălucească.

Leadership: Eforturile tale de a-ţi exprima viziunea interioară pot deveni o manifestare a individualității unui eveniment memorabil, datorită puterii artei de a comunica stări profund umane?

Ochii mei urmăreau unicul model artistic care cucerea orice privire. Gândurile îmi zburau la acel fior unic, acel extaz al creatorului care, într-un elan de geniu, dă naștere și formă viziunii sale interioare. Cu fiecare pas grăbit, cu fiecare suflu de aer prins între buze, Oana își zugrăvea propria epopee a determinării, a curajului de a transcende limitările fizice în schimbul unei viziuni estetice de care se bucură artiștii.

Arta ei, profund subiectivă și personală, o exprimare a spiritului liber, izvorăşte din abisurile ființei neîngrădite de reguli sau așteptări exterioare, întruchipând esența libertății creative. În alergare, estetica nu este doar o simplă preferință vizuală, ci mai degrabă o manifestare a disciplinei și armoniei corpului în mișcare. Cert este că Oana nu alerga pentru lauri sau pentru medalia de aur. Scopul ei era să celebreze puterea frumosului, să descifreze și să interpreteze ca un artist coordonarea motrică adusă în stadiul de abilitate deosebită.

Niciun alt alergător nu a mai reuşit performanţa de a întruchipa o operă de artă. Unicitatea stilului ei de alergare este complementar talentului artistului de a picta, fiind o expresie vibrantă a armoniei dintre mișcare și expresie, fiecare element accentuând frumusețea celuilalt.

Leadership: Poate mesajul unei experiențe artistice să transforme percepția ta asupra limitelor realității, oferind astfel o nouă viziune asupra unor trăiri inefabile?

Observam expresivitatea spontană a stărilor ei sufletești, rar întâlnită, discreta, reflectată în mișcările rafinate și grațioase ale corpului. Cu mare bucurie, în acordul misterios dintre văz şi viziune, am înțeles că abandonul nu-și găsește loc în sufletul ei. Cu siguranţă, Oana este o forță a naturii, o vâlvătaie veșnică care sfida orice obstacol, urmând calea firească ce decurge din cunoașterea desăvârșită a conturului corpului văzut din toate unghiurile sale. Misiunea ei în cadrul acestei competiții era să dezvăluie lumii întregi frumusețea inefabilă, să acorde o voce mesajului criptic al unei experiențe artistice bazate pe cunoașterea conturului figurii, mai presus de orice limitări impuse de realitate.

Ideea spre care mă îndrept a fost exprimată mai uşor de un personaj al lui Erich Maria Remarque, din romanul "Arcul de triumf":

"E uşor să dai din cap şi să spui că trebuie să-ţi păstrezi sensibilitatea, în ciuda variaţiunilor fără de sfârşit ale unei lumi mereu schimbătoare. Dar, drace, nu-i chiar atât de uşor. Fiindcă sensibilitatea se naşte din luptă, la fel cum frumosul se naşte din umilinţă. La asta se adaugă teama nemărturisită că, atunci când va veni vremea, vei fi părea zdrobit, prea ros, prea obosit ca să poţi merge împreună cu ceilalţi. Oare nu acesta este motivul pentru care cufunzi în uitare orice lucru ce-ţi poate aţâţa nervii, desfiinţându-l, definitiv şi pe nesimţite, cu ironie, sarcasm şi chiar contra-sentimentalitate, cu evadarea într-o altă fiinţă omenească, în alternativa unui alt eu?"

Leadership: Este posibil să vezi în artă o modalitate de a evada într-un alt "eu", folosind refugiul temporar ca un mijloc de a explora și de a împărtăși aspecte nevăzute ale propriei identități?

Când o observam pe Oana, de fapt mă vedeam pe mine. Evadarea mea în alternativa unui alt "eu" a servit ca o formă de detaşare necesară pentru gestionarea emoțiilor intense. Aşadar, tranziția către o identitate alternativă poate oferi un refugiu temporar din calea emoțiilor copleșitoare. Printr-un proces de alteritate, am reuşit să înţeleg mai bine ca oricine personalitatea artistică a surorii mele, fiindcă amândoi avem un lucru în comun: pasiunea intensă pentru artă.

Stăpânul sufletului frumos este oglinda corpului armonios. Prin urmare, arta poate fi o cale de a explora identități alternative, permițând artistului să experimenteze și să exprime emoții prin prisma altor ființe, dacă rezonează profund cu perspectiva adoptată.

Prin arta ei, prin stilul ei de alergare, Oana a oferit tuturor o lecție de construire a unui model de exprimare a sensibilității, alcătuind armonia desăvârșită prin împletirea simultană a unor părți bine potrivite, forțate să se contopească într-un singur acord sau în mai multe. Ne-a invitat să fim martori ai triumfului artei, ai victoriei spiritului uman asupra limitărilor neşlefuite. Sigur, modelul ei de alergare a reprezentat o declarație de credință pictată în sudoare și pasiune, modul estetic de a ființa artistic, ce s-a scris direct pe străzile și în imaginile orașului Iași.

Însușirea cheie a leadershipului se exprimă în următoarea afirmație: "perspectiva trebuie să se potrivească ochiului celui care privește scena."

Te rog să mă reprezinți într-un chip ușor de înțeles ochiului, încât de fiecare dată când te gândești la mine, ca fiind eroul unui mare eveniment, să simți un strop de admirație. Arta încurajează evadarea într-un alt "eu", facilitând o mai profundă înțelegere și exprimare a diverselor stări emoționale.

Source: https://neculaifantanaru.com/te-rog-sa-ma-reprezinti-intr-un-chip-usor-de-inteles-ochiului.h

Tehnica inegalabilă a maestrului

On Februarie 26, 2010

Fă din leadershipul tău o mare creaţie, adăugându-i acele efecte de „culoare" care să determine atingerea nivelului de performanţă dorit.

Te-ai întrebat vreodată care este dorinţa cea mai mare a unui artist?

Probabil dorinţa lui cea mai mare este să descopere tainele artei, ale picturii, şi să reuşească să cucerească privirile tuturor oamenilor.

Pentru a putea crea un tablou excepţional, atât de exact, atât de clar şi bine conturat ca o fotografie, pictorul are nevoie de multă inspiraţie şi de o tehnică aparte, superioară, fără cusur. Şi numai tablourile interesante demonstrează îndemânarea lui. Dacă privirea oamenilor nu rămâne animată de operele sale ca şi cum ar fi fost vrăjiţi, atunci el nu este un artist extraordinar, iar tehnica lui de lucru nu este inegalabilă.

Leadership: Îţi raportezi potenţialul de a-ţi demonstra îndemânarea la realizarea spectacolului prospectiv al artei, înlesnind acea înţelegere definitorie a ceea ce eşti printr-un "Hei-Rup" pus sub semnul unei valori de referinţă?

În inima unui adevărat artist zace o nesfârşită putere de creaţie, fiecare nou tablou este mai expresiv, mai frumos şi mai bine realizat decât celelalte. Arta lui are toate meşteşugurile şi toate eleganţele, îi place să aţâţe curiozitatea prin neprevăzut, uneori să înşele privirile prin jocuri de culoare şi iluziuni amuzante. "Hei-Rup" este deviza creării şi promovării unui concept de artă provenit din două particularităţi: experienţa de lucru în asigurarea calităţii şi experienţa unei emoţii care produce o stare „Wow de încântare plină de mulţumire.

Este aproape imposibil să ajungi la un nivel superior, să ai parte numai reuşite, dacă prin munca pe care o desfăşori nu devii în ochii tuturor oamenilor o excepţie - care să producă o „trezire" în mintea şi în sufletul lor. Valoarea ta este dată de capacitatea ta de a face progrese în domeniul în care activezi, şi în funcţie rezultatele pe care le înregistrezi.

Aşa cum un pictor, pentru a putea realiza efectele cele mai frumoase trebuie să dispună de o paletă complexă, care să nu se oprească la un număr restrâns de culori – tot aşa si tu, ca sa faci din leadershipul tău o mare creaţie, trebuie să-i adaugi acele efecte de "culoare" care să determine atingerea nivelului de performanţă dorit. Trebuie să-i dai o anumită strălucire leadershipului tău, un anumit luciu, pentru ca el să nu-şi piardă niciodată din farmec. Dar pentru asta trebuie să dispui de o paletă complexă de tehnici şi mijloace care să-ţi permită să obţii rezultatele cele mai bune.

Luciul este o necesitate pe care o cer formele relativ absolute ale unor noi imagini a "brandului" tău, prin cunoaşterea suprasensibilă a naturii tale creative, ca unică şi veritabilă cauză a tuturor proceselor de autoevaluare şi sociale ce formează obiectul de cercetare al ştiinţei pe care o cultivi. Accesorizând-o cu acea nuanţă pronunţată de gândire constructivă, care invită la originalitate, avantajându-ţi modelul de exprimare de sine şi reprezentându-ţi stilul.

Leadership: Îţi apreciezi adevărata măsură a valorii personale prin intermediul unui efect de "culoare" care voluminează tendinţele şi înţelesul unui concept de sine mai puternic?

Măsura talentului tău de conducere este dată de valoarea potenţialului tău de influenţă, acea generoasă porţie de magie, contribuţia concretă pe care o aduci în scopul exercitării cât mai benefice a autorităţii tale. Cu cât deţii o tehnică mai bună de conducere, cu atât vei puncta mai mult, cu atât va fi mai mare ranking-ul tău, putând astfel a te menţine la înălţimea performanţelor tale.

Efectul de "culoare" care voluminează tendinţele şi înţelesul unui concept de sine mai puternic este dat de experienţa alinierii tale la o diversitate de elemente, abordări, stiluri şi teme de largă circulaţie în mentalul colectiv al celor din jur, conform rafinamentul de a mânui situaţii mai subtile şi a rafinamentului de a parcurge cu demnitate un destin artistic.

Dezvoltarea unei tehnici de conducere care să vină în întâmpinarea necesităţilor organizaţiei şi personalului ei este una din caracteristicile cheie ale unui manager. Şi managerii sunt nişte artişti, în modul în care îşi exercită activităţile, în modul în care îşi conduc organizaţiile. Însă foarte puţini deţin o tehnică inegalabilă de conducere ca cea folosită de Jack Welch, nu-i aşa? Puţini reuşesc să-şi menţină organizaţiile în top pe timp de criză cum a făcut-o Lee Iacocca, puţini au reuşit să-şi transforme organizaţiile într-un gigant financiar cum a făcut-o Bill Gates, prin urmare puţini pot fi consideraţi maeştri în domeniul conducerii.

Vestea bună e că, aidoma unui pictor, nu neapărat talentul îl poate ajuta pe un individ să ajungă excepţional în postul de conducere pe care îl deţine. Ci tehnica pe care şi-a dezvoltat-o în timp, pe care o exersează şi o foloseşte mereu. Dacă tehnica lui de conducere va fi eficientă, şi el va fi excepţional, atunci şi compania sa va fi excepţională.

Există o regulă în leadership care se învaţă mai puţin din cărţi, ci mai mult din exerciţiile cotidiene, cu micile sau marile succese sau eşecuri. Uneori durează mult, alteori mai puţin, să-ţi ridici nivelul până la rang de artă. Ceea ce contează însă foarte mult nu este atât autoevaluarea, cât evaluarea din partea celorlalţi mai „mici” sau mai „mari” decât tine.

Valoarea de referinţă a unui lider reiese din destinul excepţional cu care se mândreşte un artist după expunerea celor mai deosebite creaţii într-o singură matrice recognoscibilă şi inconfundabilă numită "redimensionarea realităţii interioare".

Important pentru cei ce aspiră la a deţine arta leadershipului este faptul că aceasta are un caracter personal şi este inimitabilă.

Tehnica inegalabilă a maestrului se poate reprezenta printr-o combinaţie de trei orientări: producerea de valoare în folosul unei sugestivităţi rafinate, autoevaluare prin însăşi imaginea aflată în centrul atenţiei generale şi evaluarea performanţelor dobândite prin străduinţa atingerii unui maximum de expresivitate din varii teme existenţialiste.

Source: https://neculaifantanaru.com/tehnica-inegalabila-a-maestrului.html

Tema care cântă în fiecare piatră

On Ianuarie 03, 2009

Eforturile de reconstituire istorică prind viață atunci când creatorii se imersează complet în mediul și timpurile pe care încearcă să le reprezinte.

Este atacat scenariul. Filmările vor începe. Deocamdată, regizorul rus Eisenstein se pregăteşte. În iarna lui 1938 se duce la Novgorod, contemplează vechile clădiri şi prin ele "pipăie tema care cântă în fiecare piatră".

Încearcă să-şi imagineze oamenii care au populat cu şapte secole în urmă aceste locuri. Cum vorbeau ei, cum mâncau, cum umblau? Încearcă să vadă oamenii aceia. Efortul de imaginaţie este intens. Se urcă pe ziduri, în turnurile vechi. Priveşte în jur, se gândeşte că vede acum acelaşi peisaj pe care-l văzuseră şi oamenii pe care se străduieşte să şi-i imagineze. Pipăie lucrurile ce le-au trecut prin mâini, încercând şi astfel să le simtă realitatea. O tentativă de a reface drumurile lor prin oraş eşuează, deoarece locurile arată acum altfel. S-a păstrat însă aici catedrala Spas-Neredita, construcţie din secolul al XII-lea. Se gândeşte intens. "Aceste pietre l-au văzut pe Alexandr, iar Alexadr a văzut pietrele acestea." Dar nu reuşeşte să depăşească abstracţiunea acestui gând. Contactul viu cu epoca încă nu se naşte. Înconjoară zidurile catedralei.

Şi, deodată vede o tăbliţă cu obişnuita inscripţie "construcţia a început la data cutare şi s-a terminat la data cutare." Face un calcul firesc. Află că în câteva luni doar a fost ridicată catedrala. În câteva luni din veacul al XII-lea. Luni concrete, timp concret. Şi senzaţia construirii apare, Eisenstein percepe materialitatea întâmplărilor. Deci catedrala a fost ridicată de oameni... Da, desigur, de oameni care vin, nu de siluete stilizate de pe icoanele şi miniaturile vremii. Oameni ca şi noi. Îi vede, îi simte. Îi va putea desena, şi apoi crea pe ecran. Se nasc, acum, concrete, materializabile, imaginile filmului.

Leadership: În efortul de a te familiariza cu gândirea vremurilor trecute, te-ai ghidat vreodată după ideea că trăirea și respirarea atmosferei locurilor pot aduce o mai mare claritate în reprezentarea vizuală a opertei tale?

Metoda de imaginaţie a unui regizor implică nu doar o documentare riguroasă a subiectului istoric ales pentru film, ci și o imersiune totală în contextul epocii reprezentate de eroii cunoscuţi ai acelor vremuri. Procesul de compoziţie acesta nu e uşor de făcut, deoarece necesită un angajament de a “trăi” istoria prin fiecare lucru în parte, de a respira atmosfera locurilor și de a se conecta emoțional și intelectual cu gândirea acelor vremuri. În tentativa de a reface decorul acelor vremuri, regizorul poate să redea nu doar evenimentele, ci și esența umană a perioadei respective.

Efortul regizoral al lui Eisenstein în iarna lui 1938 demonstrează această metodă istorică adâncă. Pregătindu-se pentru filmările care urmează, el nu se limitează la documentarea riguroasă, ci se angajează într-o imaginare intensă a vieții oamenilor care au umblat pe străzile Novgorodului cu şapte secole în urmă. Atacat de nevoia de a înțelege cum vorbeau, cum mâncau și cum trăiau acești oameni, Eisenstein explorează scenariul nu doar prin cărți, ci și prin contemplarea vechilor clădiri, pipăind tema care "cântă în fiecare piatră".

Interacțiunea directă cu artefactele istorice poate facilita o mai bună înțelegere și reprezentare a trecutului într-o ecranizare de excepţie. Iar recrearea autentică a trecutului în artă depinde de capacitatea de a vedea dincolo de abstractizările istorice și de a percepe umanitatea comună.

Leadership: Prin prisma unei angajări totale în detaliile istorice, ai conștientizat cum pot artefactele să servească drept un reper vizual pentru o mai bună înțelegere și reprezentare a contextului în opera ta?

Ascensiunea lui Eisenstein pe ziduri și turnurile vechi nu este doar o căutare vizuală, ci o încercare de a vedea peisajul prin ochii lor. Deși eșuează în tentativa de a reface drumurile lor prin orașul modern, contactul cu catedrala Spas-Neredita, o construcție din secolul al XII-lea, îi amplifică dorința de a depăși abstracţiunea gândurilor și de a stabili un contact viu cu epocă.

Aşadar, metoda istorică profundă a lui Eisenstein implică mai mult decât documentarea riguroasă a construirii catedralei descoperite printr-o inscripție pe o tabliță, reflectând un calcul precis al timpului. Aceasta se extinde la o imersiune în veacul al XII-lea, permițându-i să "trăiască" în lunile concrete în care structură a fost ridicată. Nu doar că explorează materialitatea reală a lucrărilor, dar se conectează cu oamenii reali, departe de siluetele stilizate ale icoanelor și miniaturilor epocii. Prin această metodă, Eisenstein nu doar că vizualizează, dar reușește să creeze pe ecran imaginile autentice ale filmului, aducând în fața spectatorilor esența umană palpabilă și timpul concret al perioadei reprezentate.

Ca idee, prin conectarea cu realitățile vieții din alte veacuri, putem reda cu autenticitate esența umană și contextul timpului respectiv. Imersiunea în detalii istorice permite nu doar documentarea, ci și trăirea momentelor semnificative din trecut. Iar eșecul de a urma vechile drumuri într-un oraș modern poate intensifica dorința de a depăși barierele gândurii abstracte. Pe lângă asta, ascensiunea pe construcțiile de mare amploare nu reprezintă doar o descoperire vizuală, ci și o încercare de a înțelege perspectiva celor din trecut.

Având viziunea unui regizor care simte și percepe istoria prin fiecare piatră a vechilor clădiri, te-ai gândit vreodată la modul în care această percepţie profundă a trecutului poate influența expresivitatea și forța caracteristică a creației tale?

Tema care cântă în fiecare piatră trebuie să fie privită diferenţiat, de la regizor la regizor, deoarece constituie un punct de sprijin în reconstituirea vizuală a unui trecut uitat. În ideea că interacțiunea directă cu trecutul, printr-o meticuloasă reprezentare imagistică, te poate conduce spre revelarea unei realități palpabile, cum îți modelezi abordarea pentru a asigura o transfigurare interioară a percepțiilor tale istorice?

Source: https://neculaifantanaru.com/tema-care-canta-in-fiecare-piatra.html

Tema fatalităţii implacabile a destinului în filmul lui Eisenstein

On Ianuarie 17, 2010

Prin dezvoltarea expresivității și a memoriei vizuale poți accesa o modalitate de expresie autentică, evitând astfel capcana compozițiilor neautentice.

Tema fatalităţii, a forţei groaznice implacabile a destinului, reapare în filmul lui Eisenstein, despre viaţa marelui dramaturg, Aleksandr Pușkin. De data aceasta capăta din nou expresie cromatică, dar acum nu negrul, ci albul o reprezintă. Să nu uităm că teutonii din filmul "Nevski" erau tot purtători ai temei albului. Albul înseamnă ceva tragic, ceva greşit...O ţigancă îi prezice poetului în tinereţe să se ferească de alb, verigheta cade, ca un semn rău, când Natalia poarta valul alb de mireasă, uniforma lui Dantes este albă, el însuşi fiind blond, zăpada albă e întinsă ca un giulgiu sub picioarele celor doi care se bat în duel...

Albul devine un leit-motiv, expresie a aceleiaşi obsesii a fatalităţii ameninţătoare, care cuprinde totul în mersul ei implacabil. În mijlocul promenadei pestriţe a Petersburgului, sania lui Puşkin îl duce spre locul duelului, spre moarte. Muzica veselă, dansanta capăta câteodată, în subtext, accentele grave ale acordurilor îndepărtate din "Requiemul" lui Prokofiev.

Pe măsură ce se amplifica sarabanda veselă a aristocraţiei burgheze, răsuna tot mai intens Requiemul. Culorile pestriţe se estompează, pălesc cu încetul, gerul, albăstriul aerului absorb culorile, promoroaca acoperă petele colorate ale părului, mustăţilor, favoriţilor. Zăpada care cade de pe copaci stinge sub vălul ei focul de artificii al culorilor. Mai apare o unică explozie de culoare: manşonul vişiniu - din tema sângelui - al Bătăliei. care trece într-o sanie fără a-l recunoaşte, din cauza miopiei, pe Puşkin. Apoi albul inunda totul, albul zăpezii de pe locul duelului pe care doar siluetele negre ale celor doi contrastează.

Leadership: Poți folosi virtuțile limbajului vizual pentru a exprima acea spontaneitate a unei naturale apartenențe la fluxul vieții, integrând totodată repere vizuale care creează efect de profunzime?

Economia creației artistice este studiul modului în care artiștii utilizează resursele limitate de mijloace expresive pentru a produce opere de artă și a le distribui publicului. Temă și motivele sunt concepte fundamentale care guvernează narațiunea filmică și determină impactul emoțional. Pe piața ideilor artistice, impactul emoțional este stabilit la intersecția dintre tema întunecată și motivele luminoase. Când tema fatalității crește, tensiunea dramatică tinde să crească, în timp ce o creștere a motivelor optimiste duce la detensionarea atmosferei. Regizorul și actorii iau decizii artistice raționale pentru a-și maximiza expresivitatea sau impactul asupra publicului.

Recunoști valoarea concentrării calme a figurilor și a mijloacelor de expresie în redarea verosimilului, permițând astfel o reprezentare autentic a realității înconjurătoare?

În cazul filmului lui Eisenstein despre Pușkin, tema fatalității amenințătoare, reprezentată prin albul tragic, este elementul central care guvernează narațiunea. Pe măsură ce albul inundă cadrul și culorile se estompează, tensiunea dramatică atinge punctul culminant la locul duelului fatidic. Contrastul puternic între albul zăpezii și siluetele negre ale duelistilor stabilește impactul maxim al temei fatalității. Muzica și culorile sunt utilizate strategic de regizor, asemenea ofertei și cererii pe piața artistică, pentru a modula percepția publicului și a maximiza impresionarea acestuia.

Poți folosi spontaneitatea demersului tău creator pentru a surprinde armonia formală

într-un anumit plan al compoziției, integrând astfel doar acele elemente esențiale percepute de la distanță?

Tema fatalității implacabile a destinului în filmul lui Eisenstein evidențiază în mod simbolic lupta inevitabilă și tragică a individului împotriva forțelor incontrolabile ale vieții, subliniind fragilitatea și efemeritatea existenței umane. De fapt, regizorul pune în prim plan ideea următoare: *"fatalitatea destinului este o forță implacabilă care domină și definește existența umană, evidențiată prin simbolistica vizuală și contrastul dramatic al culorilor."*

Source: https://neculaifantanaru.com/tema-fatalitatii-implacabile-a-destinului-in-filmul-lui-eisenste

Teme-te de uneltiri, în pofida propunerilor care ţi se vor face

On Mai 9, 2010

Învaţă să te faci remarcat prin abilitatea de a observa și interpreta subiectiv evenimentele prin intermediul informaţiilor vizuale, conturând o viziune proprie care protejează virtuțile ascunse în tine.

– Mamă, vreau să ştii că atitudinea fratelui meu Neferu, mă îngrijorează.

Hetepheres ridică din sprâncene mirată şi îl privi întrebătoare, ceea ce îl încurajă pe fiul ei să continue.

– Ieri, Neferu a oferit o petrecere frumoasă fraților, verilor şi prietenilor săi. M-a luat deoparte şi mi-a propus un pact, după ce mi-a spus că fratele nostru mai mare, Keops, nu este în stare să-şi asume sarcina regală care îi va reveni după ce Maiestatea Sa vă urca în barca lui Ra.

– Un pact, spui?

– Îmi propune să-l ajut să urce pe tronul celor Două Regate și, în schimb, mă va face vizirul lui şi şeful armatelor. Or, tu ştii foarte bine, mamă, cât de mult ţin la Keops și, personal, ştiu că va putea să conducă poporul Egiptului. Nu i-am spus lui Neferu că niciodată nu-mi voi trăda fratele, că poate îi sunt cel mai fidel aliat, căci nu vreau să rup legătura cu fiul lui Neithotep. Intenţia mea este să-l las să creadă că nu sunt ostil unei alianțe cu el, în detrimentul lui Keops, putând astfel să-i urmăresc îndeaproape uneltirile şi, când va veni timpul, să pot interveni în favoarea fratelui meu.

– Gândeşti frumos, fiul meu. Dar fii atent, mă tem de perfidia lui Neferu. Mi-e teamă că se va folosi de tine şi, după ce își va atinge scopul, te va sacrifica. Sunt convinsă că nu pe tine te-ar face vizir, dacă ar câştiga puterea. Alesul lui ar fi mai curând Ptahuser, Marele Maestru al Artei, căci alianţa cu el este mai importantă decât cea cu tine. Din partea acestuia nu riscă nimic, ştie că nu va putea să revendice dubla coroană, în timp ce tu, după Keops, eşti al doilea moştenitor legitim. În cazul în care Keops ar dispărea, tu vei deveni prinţul moştenitor, nu el.

Leadership: Înțelegerea cauzei-efect din culisele evenimentelor te poate ajuta să-ţi gestionezi emoțiile și să acționezi în mod conștient și responsabil, fără să te simți în pericol față de tot ce înseamnă adversitate?

– Zeii să ne păzească de o astfel de nenorocire. Fratele meu Keops îmi e la fel de drag ca soția mea şi sunt gata să-i apăr tronul împotriva oricărui duşman.

– Rahotep, află că sunt pe lângă tatăl tău ca o viespe: de fiecare dată când îl văd, insist să te pună comandantul armatelor regale şi îl îndemn să-l recunoască oficial pe Keops prinţ moştenitor legitim prin voinţa sa regală. Sper că voi reuși, deși, în privinţa lui Keops, nu mă grăbesc prea tare în demersurile mele, căci, la fel ca tine, mă tem de acţiunile lui Neferu, mă tem, văzând cum îi scapă definitiv tronul – în urma unei declarații a tatălui vostru, care l-ar face în mod oficial pe Keops moștenitorul tronului. Sper să nu facă un lucru necugetat. Trebuie să acţionăm cu abilitate, cu o mare diplomaţie, căci Neferu e viclean, e sprijinit de mulți şi e gata să facă orice ca să urce pe tronul celor Două Regate. Şi tu ar trebui să te temi de uneltirile lui, în pofida propunerilor pe care ţi le-a făcut, căci eşti al doilea obstacol

în calea ambițiilor sale.

- Tocmai fiindcă este conştient de asta mi-a propus acel pact. Dar voi fi atent. Fii convinsă, mamă, că voi şti să mă protejez de perfidiile lui.

- Trebuie să fii foarte atent. De aceea nu te îndemn să simulezi o alianță cu el. Acţionând astfel, nu faci decât să-l încurajezi în ceea ce urmăreşte şi, mai ales, mai mult te descoperi lui decât să poţi câștiga vreun avantaj. E prea abil ca să te lase să-i pricepi jocul, în timp ce tu, aşa cum te ştiu, spontan şi deschis, te vei destăinui lui, îți va descoperi slăbiciunile și le va folosi în profitul său.

Leadership: Poţi găsi o modalitate de a-ți proteja integritatea și autenticitatea, manifestându-ţi puterea interioară de a te expune evenimentelor într-un mod congruent cu cine ești cu adevărat?

- Nu-ţi voi uita sfaturile, mamă. Mă voi gândi la modul în care va trebui să mă port faţă de el. Dar mă tem mai mult pentru Keops. Nu ştiu unde se află în acest moment; probabil că bate ogoarele şi deşertul în jurul Memphisului.

- Nici vorbă. În acest moment este în deplină siguranță, în templul lui Thot de la Hermopolis, unde învaţă să devină rege al celor Două Regate.

- Asta e o veste care îmi bucură sufletul. Măcar e în siguranță, printre oameni care îl iubesc şi îl respectă.

- Sigur că da. Dar păstrează pentru tine acest secret. E mai bine să se creadă că e plecat în vizită la văcarii săi din mlaştini, ca de obicei.

A te expune evenimentelor într-un mod congruent cu cine ești cu adevărat înseamnă să integrezi în elanul tău spre măreţie puterea de a fi tu însuți într-o lume care încearcă în permanență să te schimbe.

Teme-te de uneltiri, în pofida propunerilor care ţi se vor face, şi doar astfel vei reuşi să asimilezi în mod raţional "înţelegerea de dincolo de înţelegere", adică ceea ce face ca o putere minoră să devină o putere majoră. Chiar dacă pari ușor de influențat, poți folosi această aparentă vulnerabilitate într-un moment care să facă duşmanul să devină vulnerabil în fața ta.

Conturarea unei viziuni proprii care să-ţi protejeze virtuțile și valorile ascunse în tine, mai ales dacă aspiri la un post înalt de conducere, înseamnă să-ţi dezvolţi o percepție unică asupra lumii, care să reflecte acele calități și principii fundamentale pe care le consideri importante și demne de protejat în faţă oricăror uneltiri.

Este vorba despre a avea o înțelegere profundă a ceea ce ești și a ceea ce valorizezi ca autoritate de prestigiu, despre a-ți construi o perspectivă și un set de idei care să te ghideze în alegerile și acțiunile tale, ţinându-te departe de duşmani. Fiind o modalitate de a-ți proteja integritatea și autenticitatea, trebuie să-ţi manifeşti puterea interioară de a te expune evenimentelor într-un mod congruent cu cine ești cu adevărat.

*** Notă:** Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Tentaţii irezistibile

On Noiembrie 28, 2013

Îndeplineşte-ţi rolul pe care trebuie să ţi-l asumi, reducându-ţi vulnerabilitatea în faţa tendinţei nestăpânite de extindere a zonei de excelenţă.

Floarea cea mai rară a geniului uman trebuie valorificată cu folos, îngrijită ca un giuvaier de cea mai mare calitate. Nicidecum abandonată într-un câmp gol, în plin sezon de înflorire şi de recoltare. Iar Clarice Starling, conştientă de atributele preţioase acestei creaţii magnifice se vede nevoită – asemenea unui grădinar iscusit – să o întreţină. Şi nu doar atât, nu să se limiteze doar la a se bucura de parfumul şi culorile ei. Ci să extragă din ea mierea dulce a virtuţii. Căci, această miere amestecată continuu în proporţii bine determinate, încălzită la foc mic până ajunge la punctul de fierbere, produce acel ulei de prima mână cu proprietăţi de energizare şi amplificare a funcţiilor mentale.

Clarice vrea să realizeze trecerea spre faza provocatoare de diagnosticare a omului, să călătorească şi să intervină în zona subtilităţilor pe care nimeni nu le observă. Vrea să ajungă la acea fineţe a înţelegerii elementelor din care este alcătuit omul, să identifice motivaţiile secrete care îi sustin personalitatea şi să determine cele mai bune opţiuni de control. Un singur gând pare a nu-i da pace: *" Nu pot să rămân pasivă în faţa amplorii fenomenului de profunzime, vreau să învăţ să gândesc în detrimentul mediocrităţii şi al formalismului. "*

Asemenea unui maniac care urmăreşte persoane necunoscute, Clarice urmăreşte atentă firul judecăţii avansate şi greu de accesat a doctorului psihiatru, Hannibal Lecter. Cu orice preţ trebuie să exploateze şi ea energia din cele mai adânci abisuri ale fiinţei umane, de la limita inferioară la cea superioară a capacităţilor şi patternurilor de gândire. Să sondeze şi ea dimensiunile extrem de variabile ale simţirilor cele mai înalte, inversând proporţiile de desăvârşită armonie. Iată la ce chin istovitor o supun tentaţiile irezistibile.

Leadership: Limitările tale faţă de ceea ce nu poţi controla întâmpină o forţă de opunere din partea unei motivaţii existenţiale atunci când te hotărăşti să evadezi din extremele unui sentiment de copleşire psihică?

Întreaga existenţă a lui Clarice pare să se învârtă în jurul ideii de călătorie prin harta vieţii lui Hannibal Lector, întrega ei motivaţie fiind aceea de a-şi imita idolul, dar pentru aceasta ea trebuie să evadeze din extremele unui sentiment de copleşire psihică, cum este acela că ceva groaznic se va întâmpla şi că va pierde totul. Munca unui agent FBI nu se bazează doar pe conştientizarea repercusiunilor distructive a evenimentelor tragice, ci mai ales pe manifestările sufletului la o anumită formă de răspuns în faţă ameninţărilor de natură perceptuală.

Dar, vrând să dea ea însăşi un exemplu impresionant de gândire şi atitudine, în eluzivul joc al căutării celor mai fertile înţelegeri şi percepţii despre om, ţinute ascunse în carapacea mentală a doctorului Hannibal Lecter, are loc o distanţare temporară de rolul ei. O reticenţă faţă de obligaţiile şi responsabilităţile profesiei sale în etapele procesului decizional individual.

Aceste eludări justificate ale zonei profesionale blocate de regulamente şi directive, se concretizează în "pasul înainte", devenit fundamentul evoluţiei ei. Decizia de a nu-i spune totul cu de-amănuntul şefului ei, păstrând pentru ea elementele cheie ale investigaţiei, este rodul unei determinări între visul de a accede la un nivel înalt de profesionalism şi tendinţa de a dobândi o cunoaştere avansată a omului. Poate chiar şi un IQ superior.

Cea mai mare greutate pe care trebuie s-o suporte Clarice nu este de a intra în mintea criminalului, inspirându-se din gândirea lui Hannibal Lecter, ci este aceea de a-şi accepta părţile negative şi greşelile care tot mai pregnant o fac să uite că mai există bucurie pe lume.

Ataşamentul faţă de o gândire care se regăsește în toate conștiințele particulare scoate în evidenţă efortul mental la care eşti supus să rezişti în condiţiile unei simulări de luare a deciziei realizată de o realitate de ordin superior.

Clarice simte că nu se poate ridica la nivelul stilului de gândire a lui Hannibal pentru faptul că nu se poate adapta la o realitate de ordin superior care poate costa mult, chiar viaţa, o realitate care nu mai reproduce simplitatea idealului de împlinire a unui destin, ci mai degrabă produce teama de necunoscut. Pentru transpunerea în concret a gândurilor îndrăzneţe, perfect adaptate personalităţii care recepţionează în mod direct şi deschis mesajele cu caracter mobilizator, este nevoie de anumită capacitate şi de o anumită orientare în faţa suferinţei.

Capacitatea de a vedea în profunzimea omului, destinată exclusiv extinderii propriului potenţial. Şi orientarea precisă asupra punctului focalizat, dedicat antrenării mecanismelor de autoreglare a stimei de sine. Amândouă variabile corespund consecinţelor decizionale induse de o anumită doză de nonconformism.

Dar între capacitate şi orientare există întotdeauna un al treilea element care le cuprinde pe ambele: tendinţa de a ascunde aspectele legate, direct sau indirect, de identificarea şi amplificarea graduală a utilizării de resurse absolut necesare formării continue şi realizării personale.

Iar o persistenţă a concentrării eforturilor de a fi cât mai fidel reconstrucţiei personalităţii, determinând o reacţie ambiguă, o anumită imprevizibilitate şi imprecizie în decizii şi acţiuni, va crea efectul de domino în zona ta de excelenţă, reducând acea constantă a cooperării cu alţi participanţi la sectorul îngust şi profitabil al afirmării pe plan profesional.

Leadership: Poţi să pui în evidenţă extremele unei decizii de carieră pentru a da claritate alegerii pe care urmează s-o faci, într-un context de apropiere şi deschidere emoţională faţă de o autoritate care se manifesta fără nicio explicaţie?

Clarice Starling se vede nevoită să ia o decizie foarte riscantă şi periculoasă: acceptă să păstreze legătura, pe ascuns, cu evadatul Hannibal Lecter, care cu câteva zile în urmă comisese două dintre cele mai atroce crime din istoria oraşului, fiind mai periculos ca oricând. Nu găsim decât o singură explicaţie pentru acest gest de ataşament psihologic şi emoţional: ea ştie că va avea nevoie de cunoştinţele şi gândirea lui Hannibal pentru a soluţiona în viitor cazurile cele mai importante de omor.

Practic ea acceptă să păstreze legătura cu cel mai odios dintre criminali pentru a-i prinde pe alţi criminali. Este o procedură tipic FBI. Ea îşi pune în evidenţă această decizie prin lipsa oricăror remuşcări, fapt care denotă vanitatea, pentru că singurul ei scop a fost să-l prindă pe ucigaşul în serie Buffalo Bill, fără s-o intereseze victimele colaterale.

În leadership asta seamană mai mult a atitudine de pendulare între responsabilitate si ipocrizie, între moralitate şi necesitate, între setea de senzaţionalism şi povara greu de suportat a conştiinţei.

În leadership, lucrurile trebuiesc privite din două unghiuri: o apreciere pozitivă a omului prin sporirea valorii lui, admisibilă numai prin faptul că îl fereşte de cramponarea de vechile

limitări. Şi o apreciere negativă, datorată tentaţiei de a "tranzita" spre o altă formă de a fi, spre o altă destinaţie profesională decât cea prevăzută de rolul său. Este destinaţia unei vieţi împlinite prin eliberarea de durerea pricinuită de tendinţa de a vedea lucrurile la poluri opuse, semnul unei slăbiciuni, al unei temeri, al unei tendinţe de autoprotecţie şi de conflicte interne.

Predispoziţia către asumarea riscurilor are deseori ca şi corespondent principal procesul de luare a unei decizii care este influenţat de factori externi propriei tale conştiinţe, în folosul unei experienţe care îţi aduce mai mult prestigiu sau în virtutea preocupării faţă de ce vor crede cei din jur la adresa performanţelor tale.

Maxima " *Îmbată-ţi simțurile cu miere, fără să te înfrupţi cu dulceața ei* ", utilizată în contextul procesului responsabilităţii, având o conotaţie critică, devine punctul de reper necesar cugetării şi conştientizării riscurilor pe care le presupune o deviere de la rolul încredinţat în procesul de extindere al acordului de cooperare şi asociere încheiat cu ceilalţi parteneri sau superiori.

Se au în vedere aici acţiunile pe cont propriu care vizează extinderea zonei funcţionale, precum şi planurile individuale de insubordonare, ele pot avea o interpretare pozitivă, reprezentând o evoluţie, dar numai dacă câştigă teren vis a vis de mediocritate şi formalism.

In timp ce tentaţia de a te înfrupta prea mult cu dulceaţa din miere, va da naştere acelui fenomen de Gică Contra care, urmărindu-şi doar interesul propriu, profitând din plin de rolul ce i-a fost încredinţat, se va opune sistematic tendinţei generale.

Leadershipul este vocea conştiinţei pe care ţi-o asumi despre o acţiune prezentă, în măsura în care Egoul care îţi animă existenţa nu are legătură cu ce anume găseşti atrăgător în ceilalţi.

Tentaţii irezistibile vizează acei lideri care, în dorinţa de a excela în activităţile practicate, se pierd pe cărările întortocheate ale subtilităţilor umane. Dacă nu doreşti să adaugi carierei tale un minus cu caracter definitiv, atunci îndeplineşte-ţi rolul pe care trebuie să ţi-l asumi, reducându-ţi vulnerabilitatea în faţa tendinţei nestăpânite de extindere a zonei de excelenţă.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991) (Thomas Harris)

Source: https://neculaifantanaru.com/tentatii-irezistibile.html

Teritoriul excelenţei

On Martie 12, 2009

Cu cât leadershipul tău este mai important, cu atât trebuie să fie mai mare exigenţa faţă de tine.

Ieri seară, la o emisiune de divertisment, unul dintre invitaţi a spus următorul banc:

Doi poliţişti gonesc cu maşina. La un moment dat ocolesc o groapă şi intră într-un pom. Ies amândoi dintre fiarele contorsionate, iar unul din ei zice:

- Să ştii că merităm o primă ! Niciodată nu am ajuns aşa repede la locul accidentului.

Leadership: Poţi să-ţi desfăşori activitatea ca punct de reper pentru imaginea unui întreg compus din părţi egale care pot fi închise numai într-o singură poziţie?

Studiezi fiecare element al leadershipului tău înainte de a-ţi defini excelenţa? A-ţi dezvolta potenţialul este ca şi cum ai analiza o hartă. Ca să înţelegi cum să-l foloseşti la maxim mai întâi trebuie să studiezi fiecare element al său, astfel încât să poţi extrage cât mai multe informaţii despre "teritoriul" reprezentat.

Toate trăsăturile, calităţile, aptitudinile noastre sunt colectate pe un teritoriu pe care suntem constrânşi să acţionăm. Pentru ca nivelul nostru de performanţă să crească, mai întâi trebuie să dezvoltăm acest teritoriul sub înrâurirea binefăcătoare a exemplului şi îndrumărilor unui profesionist, a unui mentor, a unei echipe competente. Iar apoi să acţionăm în acord cu elementele constitutive ale teritoriului fără să ne îndepărtăm prea mult de realitate.

Însă de multe ori, greşim prin a ne crea singuri bariere pe acest teritoriu. Suntem precum poliţistul care îşi limitează potenţialul creându-şi anumite certitudini, anumite avantaje, anumite aşteptări care maschează lipsa lui profesionalism. Parcurgem o etapă de dezvoltare în sensul opus excelenţei noastre, care nu ne aduce niciun fel de beneficii.

Aşa cum elementul de bază al teatrului îl formează textul literar, piesa, tot astfel elementul de bază al excelenţei tale este dat în primul rând de nivelul tău de sinceritate faţă de responsabilitatea ta. La dezvoltarea teritoriului tău nu se poate ajunge decât, în primul rând, printr-o îmbogăţire a propriilor perspective şi înţelegeri faţă de propria ta performanţă. Mai întâi străduieşte-te să devii mai bun profesionist, apoi lămureşte-ţi nivelul de performanţă. Vei încălca multe din aspectele fundamentale care îţi marchează teritoriul dacă îţi oglindeşti personalitatea prin prisma unei false excelenţe.

Leadership: Cât este de mare este exigenţa faţă de tine în raport cu o situaţie care se pretează la mai multe posibilităţi de comportare, dar nu se conformează cu înţelegerea ta despre ce ţi se întâmplă?

Imaginea care îţi defineşte poziţia de lider poate fi compusă din două părţi egale: realitatea pe care o ştii a fi posibilă şi realitatea pe care o trăieşti prin acceptarea sentimentului de vinovăţie, dar căreia refuzi să i te laşi pradă în totalitate. Iar a-ţi desfăşura activitatea ca punct de reper pentru această imagine înseamnă să te simţi conştient de sine, ca şi când alţi oameni te vor judeca pentru orice lucru greşit, pentru orice schimbare pe care nu ai putut s-o controlezi.

A fi exigent faţă de tine, înseamnă să arăţi mai mult interes faţă de evenimentele care te pun în situaţii neaşteptate, şi numaidecât trebuie să te disciplinezi să îţi focalizezi atenţia asupra a ceea ce poţi face pentru a le îndrepta. Deci, cu cât leadershipul tău este mai important, cu atât trebuie să fie mai mare exigenţa faţă de tine, cu atât mai mult trebuie să-ţi lămureşti inconsecvenţele în gândire. Nu-ţi îndepărta abilitatea de a fi obiectiv şi critic faţă de tine – facultăţi de care ai nevoie pentru a-ţi regla constant tranzitul de la mediocritate şi ineficienţă la excelenţă.

Te simţi în mod deosebit vizat de o anumită doză de eşec atunci când îţi ridici prea sus nivelul de competenţă? Îţi limitezi potenţialul în drumul spre perfecţionare încălcând principiile de bază ale excelenţei? Faci apel la toate capacităţile tale pentru a-ţi clarifica şi redefini viziunea, sistemul de principii, valori şi filosofia de viaţă? Care sunt acele părţi ale teritoriului tău pe care le desconsideri atunci când rezultatele tale sunt dezamăgitoare?

Poziţia pe care o adoptă un lider într-o situaţie de nedumerire în faţa evenimentelor nu trebuie să fie aceea de "erou al hazardului", nici aceea de un om inviolabil împotriva căruia până şi voinţa lui Dumnezeu nu poate să facă nimic. Mai degrabă poziţia pe care trebuie să o adopte un lider este aceea de supunere în faţa evenimentelor, dar acţionând cu acea admiraţie care porneşte dintr-un suflet mişcat, cu tăria de a recunoaşte greutatea realităţii şi eventualitatea unui demers îndreptat împotriva propriilor convingeri.

Leadershipul vizează procesul de maturizare a unui om care dintr-un pion lipsit de experienţă în faţa evenimentelor se transformă într-un om de mare verticalitate care salvează lumea de la dezastru.

Teritoriul excelenţei formează acea unitate perfectă între performanţele şi calităţile tale. Hotărâtoare pentru excelenţa ta este modul cum acţionezi în acord cu elementele constitutive ale leadershipului tău. Cu cât leadershipul tău este mai important, cu atât trebuie să fie mai mare exigenţa faţă de tine.

Teritoriul excelenţei presupune a avea un simţ autocritic şi analitic deosebit, o putere deosebită de a te ancora în permanenţă în prezent pentru ca astfel să poţi să-ţi netezeşti drumul spre viitor, şi mai ales să nu te “împotmoleşti”. Căci acest teritoriu al excelenţei în leadership este aidoma nisipurilor mişcătoare, te pot înghiţi când faci un pas greşit.

Source: https://neculaifantanaru.com/teritoriul-excelentei.html

Termeni şi condiţii

On Mai 10, 2008

Bun venit. Vă mulţumim pentru interesul dumneavoastră acordat site-ului www.neculaifantanaru.com. Intenţia acestui site este de a împărtăşi informaţii cu caracter public, de cea mai bună calitate, tuturor celor interesaţi de a cunoaşte, îmbunătăţi sau perfecţiona nivelul de cunoaştere al leadershipului. **NeculaiFantanaru.com** se constituie ca **Brand Personal** şi ca formă de **Proprietate Intelectuală** care deschide, mai mult decât oricând, perspectivele către un studiu mai aprofundat în domeniul leadershipului.

ATENŢIE: Această menţiune juridică se aplică la întregul conţinut al site-ului www.neculaifantanaru.com, precum şi la orice corespondenţă prin e-mail între Neculai Fântânaru şi dvs. Vă rugăm să citiţi cu atenţie aceşti termeni înainte de a utiliza site-ul web. Utilizarea site-ului indică faptul că sunteţi de acord cu aceşti termeni. Dacă nu acceptaţi aceşti termeni, nu accesaţi site-ul.

Pentru folosirea în cele mai bune condiţii a site-ului, se recomandă citirea cu atenţie a termenilor şi condiţiilor. www.neculaifantanaru.com îşi asumă dreptul de a face modificări ale acestor prevederi fără o altă notificare. Cea mai recentă versiune a Termenilor şi Condiţiilor poate fi citită oricând online accesând paginile site-ului.

CONDIŢII DE UTILIZARE CONŢINUT

Toate materialele (incluzând fără limitări toate articolele, textele, imaginile, logo-urile şi design-ul) conţinute în acest site sunt protejate de legile dreptului de autor şi nu pot fi reproduse, distribuite, transmise sau publicate fără acordul scris al autorului - Neculai Fântânaru. Nu aveţi dreptul să modificaţi, copiaţi, distribuiţi, transmiteţi, publicaţi, reproduceţi, creaţi ceva derivat din orice informaţie sau servicii obţinute de pe / sau prin intermediul site-ului.

Nu aveţi voie să folosiţi informaţiile de pe site pentru scopuri comerciale, acestea fiind destinate exclusiv scopurilor personale, non-comerciale. Pentru orice întrebări sau cereri de folosire a materialelor de pe acest website vă rog să accesaţi pagina de contact.

Fiţi respectuos

Neculai Fântânaru îşi rezervă dreptul de a elimina orice comentariu sau utilizator de pe blog-ul său care încalcă termenii şi condiţiile de utilizare enumerate mai jos.

Neculai Fântânaru vă invită să adăugaţi observaţii sau posturi pentru discuţii. Vă încurajează să spuneţi tot ceea ce gândiţi, să vă exprimaţi ideile, gândurile şi părerile, dar fără să postaţi conţinut ofensator. Nu utilizaţi un limbaj obscen, rasist, sau sexual. Atacurile personale nu sunt permise. Neculai Fântânaru îşi rezervă dreptul de a elimina observaţiile / comentariile care sunt abuzive, de ură, de defăimare sau de insultă la adresa cuiva. Neculai Fântânaru îşi rezervă de asemenea dreptul de a elimina postările care nu au legătură cu subiectul discutat.

Sunteţi responsabil pentru conţinutul pe care îl postaţi. Nu aveţi dreptul să postaţi niciun fel de conţinut care conţine orice viruşi de calculator sau orice alt cod conceput menit să perturbe, să dăuneze, sau să limiteze funcţionarea site-ului.

Respectaţi toate legile drepturilor de autor

Neculai Fântânaru nu oferă niciun fel de garanţie, directă sau indirectă, că site-ul va fi potrivit cerinţelor şi nevoilor dumneavoastră.

Nu aveţi voie să postaţi materiale cu drepturi de autor decât dacă aveţi permisiunea expresă în acest sens. Aceasta include, dar nu se limitează la: text, fotografii, imagini, şi capturi de ecran. Nicio parte a acestui blog / website nu poate fi reprodusă, duplicată, publicată, postată, distribuită sau utilizată în scopuri comerciale sau alte scopuri, fără acordul scris şi expres al domnului Neculai Fântânaru.

Nu aveţi dreptul să preluaţi informaţii în scopul susţinerii cursurilor / workshopurilor / seminariilor / conferinţelor / discursurilor (publice, private sau mixte), sau în scopul realizării lucrărilor / proiectelor / programelor, sau în vederea realizării, producerii sau difuzării emisiunilor, interviurilor, materialelor de presă, radio, etc., de orice fel şi în orice formă, fără permisiunea scrisă şi expresă a domnului Neculai Fântânaru. (prevăzut de Legea 8/1996 şi/sau alte legi).

În mod special este interzisă obţinerea / preluarea informaţiilor de pe site-ul www.neculaifantanaru.com pe altă cale decât prin accesarea paginilor web, cum ar fi încercările de obţinere a parolelor de acces în zone neautorizate, sau executarea de coduri, programe executabile sau orice astfel de instrumente cu scopul de a accesa informaţiile în moduri nepermise de structura site-ului www.neculaifantanaru.com.

Puteţi descărca, salva sau printa orice porţiune a conţinutului site-ului numai pentru uzul personal şi non-comercial, cu condiţia de a respecta drepturile de autor şi alte norme de proprietate intacte. Nu aveţi dreptul să republicaţi conţinutul pe nicio pagină de internet, intranet şi extranet sau să încorporaţi informaţia în altă bază de date sau compilaţie. Orice altă utilizarea a conţinutului este strict interzisă.

Neculai Fântânaru va lua măsurile de cuviinţă necesare pentru a proteja datele de acces, modificarea sau ştergerea neautorizată. Acestea includ revizuiri interne a colectării proprii de date, a stocării şi practicilor de procesare, cât şi măsuri de siguranţă de a le proteja.

Vă este interzisă utilizarea site-ului www.neculaifantanaru.com pentru a face publicitate, pentru a efectua sau pentru a promova orice solicitare comercială de bunuri şi / sau servicii.

Garanţie

Declaraţi şi garantaţi că întreg conţinutul pe care îl postaţi este creaţia dumneavoastră originală în care deţineţi dreptul de autor, sau vi s-a acordat permisiunea de a utiliza şi în nici un fel nu încalcă drepturile de autor, marca înregistrată sau drepturile de proprietate intelectuală ale unei terţe părţi.

Acest acord constituie înţelegerea completă şi exclusivă a părţilor relativ la subiectul utilizării site-lui www.neculaifantanaru.com şi înlocuieşte orice alte înţelegeri, propuneri, acorduri, negocieri, discuţii între părţi, scrise sau orale. Continuarea folosirii site-ului va fi considerată automat ca o acceptare a amendamentelor aduse termenilor şi condiţiilor de utilizare a www.neculaifantanaru.com.

Legea guvernantă

Drepturile şi obligaţiile părţilor, impuse de prezenţele termeni şi condiţii, precum şi toate efectele juridice pe care le produce prezentul acord vor fi interpretate şi guvernate de legea română în vigoare. Orice litigiu care are ca obiect acest acord va fi adus spre soluţionare în faţa unui arbitru, iar în condiţiile în care părţile nu cad de acord asupra numirii unui arbitru în termen de 15 zile de la notificarea litigiului, competenţa va reveni instanţelor româneşti de la sediul neculaifantanaru.com.

Informaţie din raportul de trafic al serverului

Atunci când vizitaţi www.neculaifantanaru.com, dezvăluiţi anumite informaţii despre dumneavoastră, cum ar fi adresa IP, ora vizitei, locul de unde aţi accesat site-ul. NeculaiFantanaru.com înregistrează aceaste informaţii pentru o perioadă de timp determinată în scopul recunoasterii metodele de implicare a audientei şi targetarea ei. Sunt utilizate în acest scop servicii externe de analiză a traficului, cum sunt cele puse la dispoziţie de Google Analytics.

Încheierea acordului

Neculai Fântânaru îşi rezervă dreptul de a modifica în orice moment conţinutul acestui acord, fără notificarea prealabilă a utilizatorilor/vizitatorilor. De asemenea, Neculai Fântânaru îşi rezervă dreptul de a înceta furnizarea serviciilor sale şi orice fel de activitate în orice moment.

Suspendarea accesului

NeculaiFantanaru.com poate, fără orice altă notificare sau formalitate şi fără ca acest lucru să necesite explicarea atitudinii sale, să suspende sau să blocheze accesul dumneavoastră la conţinutul siteului sau la o parte a acestui conţinut.

Tentativa de hackuire / acces neautorizat la date / modificare a conţinutului paginilor / la adresa NeculaiFantanaru.com este interzisă şi sancţionabilă. În acest caz, prevenim întotdeauna poliţia, chiar dacă este vorba despre un minor. Prin comiterea unor asemenea ofense, cel ce este găsit vinovat riscă o pedeapsă cu închisoarea sau/şi o amendă.

Source: https://neculaifantanaru.com/termeni-si-conditii.html

Ţesătorul neîndemânatic nu potriveşte firele urzelii în mod egal

On Decembrie 21, 2012

Cu cât încerci mai mult să-ţi forţezi voinţa asupra celorlalţi, cu atât mai mult vei descoperi că lucrurile NU merg în felul tău.

În sfârşit, eu, Samuel Gelb, încep să am ghinion. Nimic nu-mi mai reuşeşte. Niciodată n-am avut de-a face cu lucruri atât de rebele şi atât de greu de supus voinţei umane. Geniul însuşi este neputincios. Cele trei fiinţe pe care voiam să le stăpânesc, îmi scapă simultan. La ora aceasta, Olympia este cu siguranţă pe drum, luând în bagaje proiectele mele. Cât despre Julius, apariţia lui sub un nume fals în organizaţia carbonară, provocată pe jumătate chiar de mine, este poate fără voia mea, definitiv condamnată, şi ambasadorul Prusiei trece printr-un real pericol de moarte, cu mult înainte de momentul şi prilejul pe care mintea mea îl stabilise.

În avans faţă de Julius, sunt în întârziere faţă de Frederique. Iată că apare un intrus care să mă concureze înainte ca eu să-mi fi luat măsurile de apărare. N-am vrut s-o cer de nevastă înainte de a fi avut puterea şi bogăţia, care ar putea compensa ceea ce-mi lipseşte în materie de tinereţe şi aspect fizic. Am trudit pentru ea fără să i-o spun, şi în vreme ce eu îi pregăteam o soartă mai bună şi fericită, un prost care n-a făcut nimic pentru ea, care s-a născut pur şi simplu cu tot ceea ce eu mă străduiesc să cuceresc prin inteligenţă şi cutezanţa mea, un copil, a intrat şi mi-a furat poate toată speranţa, toată bucuria, tot visul meu. Ca un ţesător neîndemânatic, n-am potrivit firele urzelii în mod egal, scăpând din vedere o latură ca să lucrez la alta şi iată că pânza se rupe în locul cel mai preţios.

Samuel se ridică plin de gânduri duşmănoase, făcu câţiva paşi prin birou şi se îndrepta spre oglindă, privindu-se fix, ochi în ochi. Să mă fi resemnat cu adevărat? îşi spuse el cu un fel de furie şi ură înverşunată. Cum vei proceda oare ca să recuperezi pe de o parte timpul pierdut şi pe de altă parte să înfrânezi timpul prea grăbit? Zoreşte-te să iei o hotărâre rapidă. Dacă nu, gândeşte-te, iată ce te ameninţă: Julius poate murit dintr-o clipă în alta, lovit de pumnalul vreunul carbonar, sau să cadă deodată din pricina epuizării. Aşa cum stau lucrurile, toată averea i-ar reveni lui Lothario. Atunci, n-ar mai rămâne decât o singură cale de a avea o parte din moştenire: s-o mărit pe Frederique cu moştenitorul, şi să mă bizui, pentru a trăi, pe generozitatea bărbatului şi pe recunoştinţa femeii.

Leadership: Tu cum procedezi ca să recuperezi pe de o parte timpul pierdut şi pe de altă parte să înfrânezi timpul prea grăbit, încât voinţa ta să se împlinească de la sine?

Moarte şi blestem ! exclamă el, mergând cu paşi mari prin birou. Asta-mi mai lipsea să sfârşesc astfel: să ajung la cheremul unui menaj. Aşadar, inteligenţa, curajul, cutezanţa, nesocotirea legilor umane şi divine, şi pe de altă parte toată grija pe care i-am acordat-o acestei scumpe fiinţe, toată tandreţea şi tot devotamentul pe care i l-am arătat, totul să se sfârşească într-un mod atât de infam? Să mănânc firimiturile pe care-ar catadicsi ei să mi le arunce?

Nu, n-am să mă împotmolesc în acest josnic deznodământ. Voi lupta. Dar, poate că eu exagerez pericolul, şi mă neliniştesc de parcă aş avea dovada că Frederique este îndrăgostită de tânărul ăsta. Ce prostie ! L-a văzut doar un sfert de oră. Este o fire prea mândră ca să se agaţe de gâtul primului venit. Cu siguranţă că nu-l iubeşte. Dacă mă iubeşte pe mine? Mă cunoaşte, mă vede zilnic, m-a intuit, poate.

Leadershipul de care te foloseşti survine în împrejurarea în care, dintr-un motiv sau altul, devii un fel de om de ştiinţă al minţii, dar totodată un fel de "junghi" în inima altora?

Şi, deci, concluzia care se ridică din această etapă a vieţii private, dintre oamenii care țes intrigi și creează neliniște în jurul valorii de înșiși, este aceasta: când voinţa ta se ridică deasupra aşteptărilor celorlalţi, atunci însăşi voinţa capătă frică şi agresivitate. Vei fi gata la orice, pentru ca voinţa Ta să se împlinească prin tine şi în toate înfăptuirile tale, încât ajungi să nu-ţi doreşti nimic altceva decât să trăieşti acea senzaţie unică pe care doar un fantasy de calitate o poate oferi – atingerea imposibilului „ca prin magie” ?

De fapt, leadershipul capăta o tentă de gri prin prisma dezamăgirii pe care o da deznodământul intrigilor pe care le ţeşi şi a capcanelor pe care le întinzi de-a lungul poveştii numite “viaţă”, o poveste pe care o poţi dicta, o poţi influenţa după voia ta, dar nu-i poţi schimba traiectoria prin falsificarea realităţii.

În acest caz vei ajunge precum eroul acela care, printr-o breşă a "realităţii" lui, ajunge în condiţia atotputernică a scriitorului de vieţi, a cărui întreagă cunoaştere devine derizorie pe măsură ce îşi reneagă calităţile, comparându-le cu ale personajelor sale. Tot de individualitate şi psihic ţine şi asta.

Ţesătorul neîndemânatic nu potriveşte firele urzelii în mod egal, şi din această cauză pică în propria lui capcană: devine el însuşi victima propriilor urzeli, fiindcă se transformă într-un spațiu al neliniștii depline, o povară emoţională care produce stres, dăunând sănătăţii.

*** Notă:** Dumas, Alexandre - *Mâna Providenţei* , Editura Vestala, 1993, Bucureşti.

Source: https://neculaifantanaru.com/tesatorul-neindemanatic-nu-potriveste-firele-urzelii-in-mod-eg

Test de personalitate în leadership

On Noiembrie 23, 2013

Oferă acces la modul de configurare a personalităţii tale, fără să zăboveşti prea mult într-un loc supus presiunilor emoţionale.

Toate aparenţele sunt împotriva a ceea ce am mai bun în mine. S-ar zice că mi-am croit cu voinţă o imagine. O imagine care-mi permitea să înfrunt lumea. În timp ce lumea era fascinată de o Anais Nin încântătoare, veselă, inteligentă, misterioasă. Această cealaltă femeie, femeia timidă, dar puternică, practică, nesigură, dezinteresată, copilăroasă, striga pentru a fi auzită în paginile jurnalului. Era locul unde se regăsea fiinţa ei împrăştiată, unde scăpa de înfrângerile vieţii.

În Jurnalul ei, Anais Nin mărturisea cu sobrietate: "Au fost în mine întotdeauna cel puţin două femei, la vârsta de douăzeci şi nouă de ani. O femeie rătăcită şi disperată, care simţea că se îneacă, şi cealaltă, care aborda o împrejurare aşa cum s-ar fi suit pe scenă, ascunzându-şi emoţiile adevărate, fiindcă nu erau decât slăbiciune, neputinţă, disperare, pentru a înfăţişa lumii un surâs, o curiozitate, entuziasm şi interes pentru ea."

Tot aşa vorbea Geo despre mine, uimit de ceea ce descoperea:

- E în tine o imensă aptitudine la fericire şi o tot atât de teribilă disperare. Nu ştiu cum se explică asta. Eşti neliniştită, de parcă te ameninţă cineva.

Eu trăiam ameninţarea. O simţeam. Cine mă ameninţa? Cine era duşmanul? Poate provizoratul în care trăiam de când m-am născut. Îmi e frică de ziua de mâine. Şi totuşi o aştept. Şi cred în ea. Fiindcă aştept un miracol.

Leadership: Cu ce poţi să umpli conţinutul de adevăr care te face să aduci generaţiile viitoare la momentul de faţă al trăirilor tale, în aşa fel încât să nu conferi imaginii tale un design inestetic?

Adevărul este opera cuvântului care îţi defineşte percepţia despre viaţă atunci când vei petrece ceva timp în singurătatea propriei fiinţe. Iar conţinutul sublim de adevăr spre care tinde omul, în încercarea de a-şi exprima liber opţiunile de "a fi" în diverse circumstanţe, este menit să păstreze constantă temperatura realităţii cu care el se identifică la nivel de sine prin "imaginea de sine" - formată, la rândul ei, din ideologii, norme de viaţă, modele şi tipare existente.

Acest adevăr poate fi umplut cu nostalgie, nelinişti, suferinţe sau cu lucruri pe care ai fi vrut să le trăieşti şi nu ai putut să le trăieşti niciodată. Dar în acest caz imaginea ta capătă nişte umbre îndoielnice, paralizate între viaţă şi nefiinţă, sugerând ideea sfârşitului de lume, care nu poate fi decât dramatică şi absurdă. O astfel de imagine, atunci când spiritul ia avânt spre pragul unei epuizări emoţionale care conţine doar aşteptarea neîncetată a unui miracol de vindecare, nu corespunde înflăcărării molipsitoare, energiei sentimentului de siguranţă cu care se urmăreşte realizarea unul scop măreţ.

Important este modul de rezolvare a formei pe care o ia personalitatea, modul ei de configurare inedită, exercitând mai mult decât ocazional, la nivel de gândire, acea puternică influenţă spre bine. În acest caz, existenţa leadershipului se datorează în primul rând valorii de unicat a omului, sugerând realizarea până la perfecţiune a unei împliniri care este în acord

cu standardul stabil al caracterului său. O interiorizare excesivă devine periculoasă !

Leadership: Ar trebui să foloseşti un trigger DOWN cu funcţia UPDATE definită de utilizatorul final al solicitărilor acaparatoare ale vieţii, ca să îţi argumentezi interiorizarea sub forma unei ieşiri din precaritatea şi temporalitatea unei lumi abandonate definitiv?

Triggerul "Down" este executat automat la îndeplinirea comenzii "Voi fi altcineva", trunchiind realitatea dinăuntrul şi exteriorul omului, răsplătind în mod subiectiv, tendenţios şi ameninţător, orice luptă cu sine însuşi. Când încerci să fii mai mult decât eşti trebuie să abandonezi definitiv lumea care te înlănţuieşte în sinea ei.

Cel care cade în extremele propriei sale fiinţe, între Eul fenomenal (accesibil şi vizibil) şi Eul numenal (inaccesibil şi invizibil), automat activează triggerul "Down" şi ajunge de unde a plecat – la premisa că nu se poate substitui propriei sale imagini. Şi în acest caz nu va putea privi în afara lui, în afara a ceea ce-l defineşte. Nu va putea să se distanţeze de identitatea îndoielnică care îl limitează.

Pentru evidenţierea acelei laturi a personalităţii care pune în prim plan situaţiile şi motivaţiile particulare de valorificare a sinelui pozitiv, examinând posibilele consecinţe ale provocărilor şi oportunităţilor pe care le ridică dorinţa de autodepăşire, se impune o sincronizare mai bună cu realitatea în care te situezi.

Aplicarea unei cunoaşteri existenţiale suficiente pentru a străbate tărâmurile unei gândiri mai rigide sau prea abstracte, se caracterizează prin reprezentarea veridică a realităţii, prin absenţa idealizării propriei persoane şi a circumstanţelor în care acţionezi.

Leadership: Poţi să măreşti forţa de impact care acţionează asupra punctului de formare a identităţii tale de om menit să trăiască fără suspiciuni, prin modificarea compoziţiei acelei lumi care îţi cere tot mai mult din timpul şi sentimentele tale?

Căpătarea experienţei în a desluşi esenţa caracterului uman, sensul cel mai profund posibil al existenţei omului, printr-o apreciere realistă a tuturor intenţiilor, valorile, care se ascund în spatele acţiunilor şi gândurilor sale, este primul pas pe care trebuie să-l faci pentru a-ţi începe ucenicia în tainele leadershipului.

Să încerci să conturezi un personaj, o personalitate, să pregăteşti victoria integrării tale într-un nou univers, să descoperi pentru tine însuţi o formulă nouă a nuanţelor care valorifică întreaga structură sufletească a omului, aceasta este ambiţia care poate te frământă cu adevărat. Himera pe care o urmăreşti neîncetat de parcă ai merge într-un labirint şi dai din fundătură în fundătură fără să găseşti nicio o ieşire.

Leadershipul devine o mare fundătură ce produce şi intensifică o viziune superficială a întregului, dar niciodată nu se poate umple cu preziceri exacte, matematice, dacă elementele de ordine ale unei mulţimi de valori, atitudini, opinii şi motivaţii, nu deţin o pondere bine determinată în aprecierea caracterului omului.

Şi degeaba iscodeşti în profunzimea omului pentru a scoate la lumină adevărurile bune şi simple care să fie acceptate în cadrul realităţii pe care o compui, dacă ele nu au impact în reevaluarea stimei de sine şi a stărilor emoţionale.

Compoziţia personalităţii din spatele unei atitudini controlate are ca suport profunzimea cunoaşterii de sine ce îi este acordată omului prins în vârtejul grijilor zilnice, în momentul

când la poarta vieţii sale bate sfios un clopoţel, o bucăţică de suflet cu mare preţ, care palpită într-un miraculos fenomen de creativitate demonstrat prin intermediul scrisului.

Testul de personalitate în leadership se remarcă prin întrebările următoare:

1. Ce simţi când pentru a putea merge mai departe în viaţă ajungi să te negi pe tine însuţi?

2. Cum se reflectă personalitatea ta în sfera unei realităţi cu o largă semnificaţie profundă, dar care nu te împlineşte?

3. Cum ai putea lupta împotriva atâtor răni adânc crestate pe suflet, când nu ai învăţat încă să îţi ignori urletele de groază în faţa neputinţei de a te desprinde din şerpii învăluitori ai cuvintelor care te sugrumă?

*** Notă -** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/test-de-personalitate-in-leadership.html

Tezaurul intangibil a celor mai fine simţiri

On Iunie 20, 2012

Desăvârşeşte-ţi cunoaşterea de sine prin contemplarea unor plăsmuiri născute din experienţe adevărate care doar în aparenţă par a fi aceleaşi cu ale tale.

Părea să fie o lege secretă a vieţii mele, înfiorătoare prin prevederile ei, dar aplicabilă şi acceptată tacit de Eul meu. De fiecare dată drumul pe care o apucam mă ducea dincolo de tainele mult căutate, vechi şi însemnate ale alchimiei sufletului, deschizându-mi tărâmuri pe care spontan n-aş fi cutezat niciodată să le încalc.

O lume întreagă, nouă, greu de înţeles prin prisma celor două tipuri de relaţii: directe şi indirecte, şi a celor două legături: temporale şi de cauzalitate, se năştea. O lume tot mai alertă, tot mai deplină prin emiterea celor mai fine impulsuri, prin generarea undelor de frecvenţă foarte înaltă, de către un emiţător totalizator. Care se conecta la acea reţea încâlcită de percepţii, reprezentări, raporturi şi reacţii, ce se manifestau aproape simultan. Nu le puteam îndepărta, şi nici opri din viteza lor. Eram prins în cablurile de înaltă tensiune a unei surse de energie inepuizabile. Şi irezistibile.

Era o lume care nu fusese croită pentru a fi reală, precum cea a lui Par Lagerkvist. În care trebuia să experimentez câte puţin din toate, să verific ce ar deveni şi unde ar putea duce. Un fel de atelier, un câmp de experienţă în care noi personaje ţeseau în permanenţă firele unei noi realităţi. Acumulau noi drepturi, noi însuşiri, noi stări sufleteşti ce caracterizau modul propriu al unei persoane reale. Eu însumi ajungeam să mă cunosc mai bine. Tot mai multe intrigi, jocuri de culise, suspans, iţe încurcate se clarificau, transformându-se într-un scenariu de lung metraj, mai mult sau mai puţin optimist. Într-un " *The neverending story* ".

Stephen King sau Marion Zimmer Bradley m-ar fi invidiat peste măsură, încercând să-şi imagineze ceva mai presus de ştiinţa lor. Ca nişte simpli muritori care încearcă să-şi imagineze Universul.

Leadership: Posibilitatea de a explora noi arii de procesare a informaţiei de care dispui îţi permite să faci diferenţierea aspectelor care redefinesc valoarea elementelor de tip "raţionalitate introspectivă" în construirea unei noi realităţi?

După cum Vrăjitorul din Oz, cu o pereche de foarfeci tăia o gaură mică şi pătrată în stânga pieptului Omului de Tinichea, aşezându-i o inimă micuţă croită din mătase, eu ataşam un "semn distinctiv" fiecărui personaj căruia îi atribuiam calităţi unice, transcendentale, superioare, oferindu-i un rol complex în mozaicul de transformări, de interacţiuni, de conexiuni cu trecutul, prezentul şi viitorul.

Cu o singură sforţare de imaginaţie, trezeam toate simţurile ce le punea în mişcare instalaţia numită "viaţă". Cu o singură atingere a baghetei magice dădeam o nouă formă Eului lor, un plus de armonie, de energie. Un bizar mod de a crea o lume. Cu o singură condiţie: să fiu vigilent.

Mă îndreptam înspre nemăsurat, ca un om care din dorinţa de a-şi bucura ochii şi sufletul cu cele mai grandioase vederi panoramice ale unui oraş pierdut şi nemaivăzut de mii de ani, ajunge să facă aproape orice.

Raţionalitatea introspectivă rezultă în urma expunerii propriilor trăiri la experienţe

diferite de a cuprinde în acte de creaţie mai multe lucruri deosebite privite din mai multe unghiuri. Altfel spus, ceea ce încerci să descoperi despre tine trebuie să fie o proiecţie a imaginaţiei în stare să schimbe realitatea pe care urmeaza să o experimentezi.

Cu îndrăzneala celui mai iscusit alpinist porneam în marea ascensiune spre o dimensiune mai înaltă - alchimia sufletului, forma cea mai pură de transformare a materiei din care e constituit omul, fabrica celor mai alese preparate persuasive, tezaurul intangibil a celor mai fine simţiri, culmea cea mai înaltă a măiestriei de a fi tu însuţi.

Voiam să dobândesc o cunoaştere mai amănunţită, mai nuanţată a naturii umane, să intru în posesia resurselor cele mai tăinuite, prin desluşirea, măcar temporară, a mecanismelor care condiţionează individualitatea omului. Dar fără să mă las în voia lor, fără să mă cufund prea adânc în întunericul lor. Nu voiam să mă pierd într-atât în ele, încât să fiu transformat de ele.

Însă leadershipul presupune transformare. Iar alchimia sufletului, bastionul cel mai greu de cucerit, cel mai râvnit, prin care se vrea a transforma totul din Eul omului, era singurul mijloc prin care se putea realiza această transformare. Dar era greu aplicabilă.

Leadership: Poţi să arunci o privire de la înălţime asupra vieţii tale încât să descifrezi sensul unei evoluţii determinată de intensitatea cu care corelezi mijloacele de expresie ale unei imagini care se vrea a fi încadrată într-o zonă de tip "Open Space"?

Leadershipul, adevăratul motor al performanţei, nu acea “activitate comercială” de implementare a unei schimbări temporare doar pentru asigurarea rapidă a unei anumite poziţii înalte, pune în prim plan existenţa unei realităţi obiective în ceea ce priveşte Eul omului. Căci tot ceea ce el plăsmuieşte, tot ceea ce îi conferă o anumită expresivitate, o anumită autoritate, se profilează şi se reflectă în reprezentările pe care le face despre viaţă, raportate la o realitate palpabilă.

Ceea ce vreau să spun, în cuvinte mai simple, este că leadershipul cultivă un anumit gen de valori, un întreg orizont de perspective, percepţii, reprezentări, raporturi şi reacţii, ce permit dezvoltarea ta proprie. Arta de a te autodescoperi presupune să înţelegi acea opoziţie dintre ceea ce este profund şi ceea ce nu este, dintre ceea ce eşti şi ceea ce vrei să fii. Iar acest lucru se descoperă, se învaţă, se întrebuinţează numai prin acordul sinelui.

În actul cunoaşterii, în acest soi de coloană vertebrală care susţine necontenit leadershipul, ale cărei extremităţi sunt fixate zdravăn de personalitatea care te defineşte, sinele îndeplineşte cel mai fidel realitatea pentru care a fost programat să o gestionezi şi coordonezi.

Leadershipul devine “ieftin” atunci când sinele îndeplineşte o funcţie inutilă, asemenea unui aparat digital de fotografiat îmbâcsit de numeroase setări care nu-şi au rostul. Căci sinele îşi dezvoltă propria individualitate, dobândind o anumită formă, pe măsura străduinţei personale, spre desăvârşire.

Open Space este un proces distinct de prelucrare şi utilizare a informaţiei care se concentrează pe extinderea percepţiilor asupra realităţii transpusă într-o operă de artă numită "sufletul lumii", din care rezultă o fiinţă nouă.

Tezaurul intangibil a celor mai fine simţiri este zestrea interioară a fiecăruia din noi, pe care am dobândit-o, am chivernisit-o şi am sporit-o toată viaţa, şi care poate să confere o aură deosebită leadershipului.

Un leadership performant nu depinde numai de lider, ci şi de ceilalţi oameni. Depinde de zestrea interioară a tuturor. Descoperă şi redecoperă omul şi eul lui propriu, iar la un moment dat vei putea spune: " *Ecce Homo* ".

Şi astfel vei putea să triezi mai uşor oamenii în trei categorii: cei ce te ajută şi se dezvoltă o dată cu tine, cei indiferenţi şi neadaptabili, şi cei ce nu vor sau nu pot să se schimbe şi care te trag în jos.

Source: https://neculaifantanaru.com/tezaurul-intangibil-a-celor-mai-fine-simtiri.html

The Act Of Seeing What Is Invisible To Others

On Iunie 05, 2016

Scufundă-te în universul creaţiei, dovedind că eşti perfect conștient de superioritatea ta.

Mă stăpânea pregnant o idee, un fel de gând pe deplin justificat în tabloul alternanţelor dintre postura de creator şi cea de suplinitor al unei imense lacune în ceea ce priveşte interpretarea operei şi vieţii mele. Cumva, trebuia să mă adaptez la nivelul unor emoţii şi intuiţii nedesluşite, cu neputinţă a fi exprimate, asemenea culorilor autentice ale unui tablou cu neputinţă a fi percepute de alţi ochi decât de cei ai artistului.

Totul părea a fi cântărit prin contrariile unei conştiinţe sublime de care arta este străină. Nu puteam să admir îndeajuns sensul adânc, pretenţios ca un răsfăţ prin diversitatea şi cantitatea lor, al tuturor celor spuse prin reflecţie, în felurite chipuri, prin contragreutate naturală la acţiune, fără de care nici nu-mi puteam valorifica pe deplin potenţialul. Accidental, mă dezvăluiam în faţa unui fenomen aleator, al potrivirii între un anumit tip de rezultate şi un anumit sistem de valori, fără să mă grăbesc să-l înțeleg sau să-l stopez.

Oare gândul ascuns, că am slujit mai mult decât trebuie unei tendinţe de spirit nedezvăluite, ce avea să fie definitivă în mulţimea acelor amănunte imperceptibile celorlalți, din propria existenţă, legate de amintiri şi reflecţii personale, dând naştere unui imbold de compensaţie pentru atingerea unei recolte revelatoare rentabile, nu provenea cumva dintr-un pic de protest faţă de posibilitatea de a mă obişnui cu decizii şi ipostaze de care ulterior mă puteam face vinovat?

Omul care reuşeşte, prin spiritul analizei şi cercetării propriei lumi, să se înfăţişeze drept un artist autentic, mai mult sau mai puţin accesibil, în lumina unei măreţii care implică dezavantajul de a fi prizonier al stăruinţei de a se apropia de cele depărtate, aceluia i se va ierta "greşeala" de a nu fi rămas un fenomen superficial în mersul dezvoltării ştiinţei.

Leadership: Emoţia pe care o experimentezi într-un moment pe care alegi să îl trăieşti pentru întemeierea unei estetici a autenticităţii, joacă un rol important în direcţia tendinţei de asimilare a unor noi coordonate de contact ale conştiinţei tale?

Nu ai cum să nu te laşi purtat de valul plenitudinii, fără de care înzestrarea ta lăuntrică nu ar putea să ia forma unei stime de sine sănătoase, dacă nu trăieşti un moment de contemplare şi de creaţie artistică. Nu ai cum să te scufunzi în universul creaţiei, fără de care nu poți strânge laolaltă tot ceea ce este nou în furtuna curentelor de gândire, decât dacă maniera ta de a te raporta la restul lumii dovedeşte că eşti perfect conștient de superioritatea ta. Aceasta este esenţa leadershipului pe care îl practică artiştii.

Prin universul creaţiei se înţelege totalitatea acelor gânduri şi emoţii care, adunate şi contopite prin învoiala certitudinii de a fi altcineva într-o altă realitate, se materializează în mărturisiri care spun o nouă poveste despre aspectele intrinseci ale omului, promovând o nouă abordare a experienţei de receptare a artei.

Oamenii care lucrează temeinic la obţinerea unei arte bazată exclusiv pe creație, lăsând la o parte suferinţa pe care o implică întrebuinţarea continuă a ideilor, prin urmare a eforturilor de articulare și transformare a reflecţiilor referitoare la viață într-o operă desăvârşită, pur și simplu nu se pot abține să nu-și împartă cu profunzime realizările cu ceilalţi. Chiar dacă nu în mod egal.

Cel ce experimentează *„ The Act Of Seeing What Is Invisible To Others "*, îndeplinind operația cunoaşterii și ordonării unor concepţii care subminează autoritatea celorlalți artişti, deci combătând orice reprezentări străine ale artei, sub diversele ei manifestări, face parte din categoria spiritelor sublime care spun minţii lor: „Du-te unde vrei, dar nu căuta aprobare din partea nimănui !

Conştientizarea superiorităţii este o atitudine intransigentă care reflectă tendinţa de nedezvăluire a planurilor, nevoilor, dorinţelor, temerilor, pentru dezvoltarea anumitor zone ale leadershipului.

Leadership: Începi să primești identitate de la factorul "înzestrare interioară", prin intensificarea tendinţei de originalitate a creaţiei intelectuale privind forma unică a produsului numit „personaj de contrast"?

Celebrul critic literar, Sainte-Beuve, avea ceva important de spus la adresa talentului oamenilor care își împărtăşesc întotdeauna izbânzile, mergând până la originea acestora:

„Unii, într-adevăr predestinaţi şi de esenţă divină, se nasc cu bogăţia lor, nu-i preocupă de loc s-o sporească treptat-treptat în această viaţă, ci o împart cu profuziune şi cu mâinile pline, în operele lor. Căci comoara lor lăuntrică este inepuizabilă. Ei creează, fără să le pese şi fără să-şi dea seama de mijloacele lor de creaţie. Ei nu se apleacă în fiecare ceas de veghe asupra lor, nu-şi întorc capul în fiecare clipă ca să măsoare drumul străbătut şi să calculeze pe cel rămas. Ci merg zile îndelungate, fără să obosească şi fără să fie vreodată mulţumiţi.

Schimbări tainice se petrec în ei, în sânul geniului lor, transformându-l câteodată. Ei suportă aceste schimbări ca pe nişte legi, fără niciun amestec personal, fără să le ajute în mod artificial. Ei sunt precum omul ce nu grăbeşte vremea albirii părului, ca pasărea ce nu grăbeşte schimbarea penelor sau ca arborele schimbarea frunzelor, după anotimpuri. Şi, procedând astfel, după mari legi interioare şi după o puternică înzestrare interioară, ajung să-şi imprime forţa în opere sublime, monumentale, de o ordine reală şi stabilă, sub o dezordine aparentă ca în natură, întretăiate de piscuri şi povârnişuri."

Omul care începe să primească identitate de la factorul "înzestrare interioară", nu-și va pondera decât în rare cazuri acea latură a tendinţei spre posedare absolută a artei pe care o propune. Dimpotrivă, el își va intensifica tendinţa de originalitate a creaţiei intelectuale privind forma unică a produsului numit „personaj de contrast".

Un astfel de personaj, neîntorcându-şi capul în fiecare clipă ca să măsoare drumul străbătut şi să calculeze pe cel rămas, își va menține mereu opoziţia între concreteţe și mister, în funcție de stările prin care trece - beatitudine sau frusteţea unei realităţi închise.

Fără să-i pese şi fără să-şi dea seama de mijloacele sale de creaţie, el va cuprinde în arta sa ceea ce poate fi perceput de alţi oameni. Dar niciodată aceşti oameni nu vor putea să perceapă realitatea lui, cauza genialităţii sale.

Înzestrarea interioară evidenţiază un cumul de calităţi, emoţii, credinţe sau concepţii despre viaţă care pot intra în componenţa criteriului de "valoare artistică", ducând la diferite configuraţii individuale şi, ulterior, la recunoaşterea unanimă a unei mari părţi din comunitatea umană.

Coordonate de contact ale conştiinţei unui om care experimentează lumea artei pot să amplifice calitatea creaţiei sale prin puterea reflexiei Eului Suprem, limitat însă la o reflectare

veridică a ceea ce este el de fapt, şi nu aşa cum îşi imaginează atunci când îşi scanează limitările şi refulările. Aceste coordonate de contact sunt: introspecţia, nevoia de individualizare, privirea la rece, călătoria în amintire, oglindirea, sinceritatea, confesiunea.

Latura cea mai autentică a personalităţii se descoperă atunci când rămâi cu tine însuţi, adică cu propria-ţi lume de idei, şi alegi să te ridici la un nivel superior de conştiinţă prin modul în care îţi regândeşti imaginea care urmează să fie imortalizată în amintiri ce vor spune povestea ta.

Leadershipul este opera care demonstrează frumuseţea unui tablou care se dezvăluie privirii lăuntrice a omului.

The Act Of Seeing What Is Invisible To Others face referire la gândul ascuns că slujeşti mai mult decât trebuie unei tendinţe de spirit nedezvăluite, ce are să fie definitivă în mulţimea acelor amănunte imperceptibile celorlalți, din propria existenţă, de amintiri şi reflecţii personale. Numai procedând astfel, după mari legi interioare şi după o puternică înzestrare interioară, vei ajunge să-ţi imprimi forţa în opere sublime, monumentale.

Source: https://neculaifantanaru.com/the-act-of-seeing-what-is-invisible-to-others.html

The Eyes Of Truth

On Iulie 07, 2017

Fii gata să scoţi iveală toate calităţile pe care le-au şlefuit rezultatele experienţelor tale sub înrâurirea unui simbol al Creaţiei.

Viaţa mea se desfăşura pe un drum în furtună, reflectându-se parcă în spargerea de stânci a valurilor mării sau în întinderile de zăpadă de pe munţii cei mai stâncoşi, apropiată de perfecţiunea construcţiei unei intrigi din care orice scriitor ar fi putut dezvolte o adevărată aventură, o nebunie a victoriei împotriva timpului petrecut în alt context. Eram o adaptare dinamică și palpitantă a unei poveşti care bate filmul din care, desigur, nu lipsea iluzia iubirii.

Totul părea desprins dintr-un roman în care personajul principal caută să se destăinuiască destinului, iar destinul îi răspunde: „Ţi-ai jucat bine rolul, dar ai uitat că eu sunt regizorul".

Dincolo de rememorarea unei vieţi inedite stă frumuseţea sufletului care a ştiut s-o preţuiască sub incidenţa unui cod de acces spre o altă realitate, una împlinită de un "instrument" optic ce formează imagini reale, un simbol al credinţei, al spiritului şi al veşniciei.

Un scriitor îşi creează propriul univers narativ, pe care apoi, îl respectă ca atare, sau îl dinamitează, într-un fel sau altul. Dar numai Ochiul, îndreptat numai către slava lui Dumnezeu, uneori mai plin cu noapte decât cu zi - ca într-o lucrare suprarealistă de Igor Morski, poate să vadă cele mai fine detalii, să perceapă ordine în aglomeraţia sau dezordinea parcursului meu spre înălţimi cutezătoare.

Leadership: Principalul tău mod de a-ţi înțelege rostul este de a introduce pretutindeni în viața ta ideea de „Ochi" care te trag înspre înăuntrul unui personaj plin de forță?

Încă de pe atunci aveam unele semne sigure ale faptului că viitorul meu se va orândui încetul cu încetul, destul de bine, fără pretenţia de a mă arăta disponibil în căutarea unui răspuns bine gândit la întrebarea: "Ce se va întâmpla probabil?"

Iar Ochiul, această cantitate de autoritate divină pe care doar faptele măreţe o cuprind şi o promulgă, obişnuit cu o prezenţă intelectuală activă, era pregătit pentru orice idee nouă, gata s-o ia în considerare şi s-o aprecieze încă de la prima aruncare a privirii asupra ceasului. Sub reflectarea unui mister infinit, făceam o călătorie suprarealistă la capătul căreia avea să aibe loc o întâlnire explozivă, și, totodată o descoperire.

Dezvoltarea personală, strâns legată de modul cum te descurci atunci când eşti înconjurat de un ocean imposibil de străbătut, reconstituie portretul unui personaj de mare forţă, împlinit nu prin căderi repetate în timpuri de eșec, nici prin libertatea de a zbura peste prăpastiile ce-i stau înainte. Ci prin revelaţia și starea sufletească cuprinse în semnificaţia unui simbol al sensului vieții.

Mereu am simţit acea chemare a întinderilor ce mi-au fost interzise, o avertizare împotriva marilor adevăruri ale Creaţiei, dar şi satisfacţia unei libertăţi fără reguli, tras într-un spaţiu care nu are nimic comun cu lumea asta. Fapt pentru care un artist ar fi putut glosa pe tema miracolului facerii omului.

În domeniul ideilor, ca şi în viaţă, noul se răspândeşte destul de lent, în felul în care artistul transformă nespusul într-o imagine care exprimă emoţie, dovada măsurii de a fi condus de o forţă a cărei origine extrinsecă nu o sesizează. Pentru că în faţa lui se derulează mereu un decor superb, a cărui imensitate nu poate fi exprimată de cuvinte, ci doar de simţuri, culori, nuanţe, senzaţii și expresii.

Leadership: Caracterul tău predominant se remarcă prin dobândirea unei încrederi permanente într-o legătură intrinsecă cu un simbol al Creaţiei care arată că omul se poate conecta cu Universul?

Simţeam acea formă elementară a contrastului dintre perspective, culori, vederi şi principii, numit Mega Contrast, *turned into the delirious fantasies of a mind raging against the dying of the light* . Nu încape nicio îndoială că Ochiul, aflat pe aceeaşi lungime de undă, îşi modifica puterea de refracţie, îşi răspândea prezenţa înăuntrul meu, dar cu o tentă de capricios.

Forţa lui spirituală pătrunzând treptat, tot mai adânc şi mai adânc în diferitele situaţii din viaţa mea, pentru importanța acordată valorilor drumurilor optice ale diferitelor raze care mă urmăreau peste tot, figurează pe o hartă a cărei amprentă milenară hrăneşte sufletul, dar obligă creierul să ceară informații despre misterul divin.

Când viaţa îmi trezea nedumerire, când aproape îmi consumasem toate forţele, am simţit existenţa luminii, am preluat din nevăzut o undă energetică pe care o conştientizam numai prin simţuri, în stări, în senzaţii, sentimente şi nu poate fi explicată raţional.

Mă izbeam de ceva asemănător sensibilităţii artistului care interpretează trăsăturile modelului fie după gusturile sale, fie după pretenţiile atribuite intrării ilegale într-un imaginar al concepţiilor preştiinţifice. Era o formă nouă de răspuns la stimulii de ordin esoteric, ceva după care am tânjit întotdeauna, o pretenţie pornită de jos, dar urcată spre cele de necuprins, care se numeşte dreptul regilor.

Dreptul regilor este acel fragment din simfonia leadershipului reprodusă printr-un gradual proces de auto-convingere că ceea ce crezi este real și că ceea ce ți se întâmplă este prea frumos ca să fie adevărat.

Voiam să fiu o prelungire a Ochiului, marele vrăjitor din spatele cortinei, o enigmă atât timp cât ea nu este un dat general-valabil, dar care îşi răspândeşte cu putere razele în spaţiul infinit, scăldând întregul pământ în lumina sa atotputernică. Voiam să adaug din profunzimea experienţelor mele efectul, misterul divin, pentru care toate par altceva.

În finalul filmului "Now you see me 2", magicianul Thaddeus Bradley aprinde o lumânare: „A vedea înseamnă a crede, dar este acesta adevărul?"

Depinde de punctul vostru de vedere. Există un singur lucru în care cred: ochi pentru ochi. Este jocul vostru, jucaţi-l aşa cum vi se potriveşte. Când veţi scoate la iveală toate atuurile, toate calităţile pe care le-au şlefuit rezultatele experienţelor voastre, şi sigur veţi face asta, voi fi acolo, aşteptându-vă. Pentru că, fiţi atenţi la cuvintele mele, veţi primi ceea ce vă este destinat, în moduri în care nu v-aţi aşteptat. Dar pe care le meritaţi, pentru că există un singur lucru în care cred: Un scop mai înalt.

Jocul pe care adevăratul lider îl mânuieşte cel mai bine este o versiune a poveștii în care este implicată acea minimă fărâmă de sclipire a glasului conştiinţei care tinde să reacționeze conform unei influenţe supranaturale.

The Eyes Of Truth este acea proprietate a minţii și a sufletului de care nu te poți rupe, de care nu știe nimeni și de care ajungi să nu te mai saturi în momentul când știi că fără ea nu ai mai putea fi atât de convins de puterile tale.

În adâncul tău știi că ești dependent de ceva mai înalt și nelimitat care te protejează, te ghidează, te învaţă foarte multe lucruri şi te obligă să le aplici la un nivel avansat. Până într-o zi când vei fi pregătit să fii parte a „Ochiului".

*** Notă:** Enigma - The Eyes Of Truth

The Future

On Martie 16, 2018

Fii o alegere a variantei pe care doreşti să o accepţi ca fiind adevărată, chiar dacă adevărul nu se prezintă finit decât într-un aspect al lumii ales ca reper simbolic.

Arta mea se naşte din necesitatea de a simţi că trăiesc într-un alt timp, într-un alt loc, cu cât se perindă mai multe stări sufleteşti variate prin conştiinţa unui artist ce caută noi metode de a-şi extinde orizonturile în căutarea unei perfecţiuni 3.0. A trăi este un mod de a scrie prin reprezentarea unui alt înţeles decât cel creionat de gândurile unui anonim, pe care nu eu l-am căutat, ci el pe mine, aşa cum pictorul îşi caută inspiraţia între reflexul spectacolului lumii exterioare şi continuarea aventurii numită iluzie, într-un Matrix poetic din care odată ce-ai intrat nu mai există cale de evadare.

Arta poate pleca de la o intenţie figurativă, un tipar de frecvență pură cu care visele se leagă de ceea ce trăiesc sau voi trăi, ca apoi în mersul creaţiei (reprezentată ca expresie a unui semiconductor intrinsec) ea să se convertească, prin abstragere şi stilizare, într-un filon bogat de mister, într-o năzuinţă de cuprindere şi asimilare a exteriorului. As vrea s-o ridic la temperatura combustiei unui ideal mai măreţ decât şi-ar fi putut imagina vreodată Don Quijote pe drumul aventurilor fantastice.

Totul în această artă trebuie imaginat drept absolut ca taină supremă a comuniunii între Dumnezeu şi om, încât la final să mă consider eu însumi partea cea mai semnificativă dintr-un univers fără sfârşit, parcă special imaginat ca o configuraţie pură, eliberată de sarcina reprezentării unei teme comparativ cu fonturile altei teme, implicând fuziunea între frumuseţea ştiinţei şi natura extatică a spiritualităţii.

Este un fel de reflectare a ceea ce se întâmplă în interiorul şi exteriorul meu, relevat ca o atracţie suprarealistă, ca o pecete a unei paradoxale cunoaşteri, dar şi ca un semnal al unei orgolioase libertăţi în exprimarea unor alte puncte de vedere decât cele instituite drept "oficiale".

Leadership: Îţi satisfaci necesitatea de a-ţi recunoaşte meritele deschiderii către NOUL unei exprimări plastice, considerat un efort al imaginaţiei formale, într-un omagiu adus inteligenţei de a fi una cu totul?

Aici las ca indiciu primordial cuvintele din prefaţa "Simbolului pierdut" al lui Dan Brown: *"A trăi într-o lume fără a deveni conştient de sensul ei este ca şi când ai rătăci într-o mare bibliotecă fără a atinge nicio carte"* , la care aş adăuga imperativul unei continue înnoiri în duhul minţii mele: "Nu te juca cu păcatul de a face din cunoaştere un labirint în care să te pierzi cu uşurinţă, deplasându-te printr-un spaţiu cu trasee libere şi pereţi groşi până la o destinaţie fără termen de exprimare".

În orice caz, vorbesc de stabilirea identităţii unui spaţiu de artă folosind o schemă constructivă de exprimare care îl ordonează într-o aglomerare de expresii şi date, sugestii şi nuanţe, interconectate prin gateway-uri compacte. Un limbaj plastic este un limbaj metaforic, unul ieşit din tiparele normalului, apropiat de o artă destinată în exclusivitate unui public restrâns de cititori care ştie să aprecieze tendinţele noi cu care încerc să-mi impun viziunea asupra cunoaşterii.

Când spun că o linie curbă sugerează curbura unui deal, înseamnă că ea este echivalentul unei experienţe de viaţă care nu-şi pierde unitatea în profunzimea neurmată a Dumnezeirii,

văzută cu un ochi de apă şi unul de foc într-un decupaj spaţial semnificativ: precum pe Pământ aşa şi în Cer.

A avea inteligenţa de a fi una cu totul înseamnă să dispui de toate semnificațiile adânci ce reies din imperiul aparențelor, în încercarea de a te ridica la esențe.

Acum, îmi dau seama de limitarea şi dependenţa conştiinţei de sine care se descoperă a fi în raport cu o realitate deghizată în ficţiune, numită "roman", ca un transfer de energie cosmică realizat în momentele în care are loc o comunicare temporală între ceea ce consider ca fiind "finit" şi ceea ce consider ca fiind "o alternativă" spre respingerea a ceea ce nu ar putea fi niciodată pe deplin revelat.

Aparenţele sunt acele moduri de exprimare care pun în valoare dimensiunea privată a personalităţii mele, mici firimituri de adevăr, nişte frânturi de timp din care se alimentează veşnicia sufletului meu într-un univers simbolic, un univers al formelor literare mereu schimbătoare.

Universul este ceea ce nu cunosc despre mine atunci când mă integrez în centrul unei idei care îşi câştigă farmecul atâta vreme cât nu se impune ca sens ultim şi cel mai important din punctul de vedere al viitorului. Acesta îşi menţine totalitatea şi exponenţialitatea prin elaborarea unei viziuni integrate asupra fenomenului deosebit de complex pe care îl reprezintă utilizarea simbolurilor, fidele proprietăţilor spaţiale şi materiale ale unor obiecte neobişnuite în înaltul cerului şi pe continente diferite, cu riscul ca imaginea de ansamblu să devină iluzionist-descriptivă.

Esenţa este ceea ce extrag dintr-un substrat aprioric şi aparent iraţional, ulterior transformat şi filtrat într-un stil personal numit "Big Bang" adaptat ideii de schimbare, ca un fel de "Ieşire din Matrix". Ea determină sensul ori forma artistică a cuvintelor mele, ca proiecţie a libertăţii de exprimare într-un grad foarte înalt a unor ample valenţe, intrinseci, poetice şi literare, ca o extindere a posibilităţilor de creaţie percepute tot mai mult de alţi creatori ca "nemeritate privilegii".

Leadership: Poţi să aduci un elogiu artei de a trăi într-un spaţiu de cunoaştere care se măreşte pe măsură ce înaintezi într-o realitate care nu se poate defini pentru cineva care n-o are?

Personajul din pelicula Matrix, pe nume Neo, are posibilitatea să aleagă între două pastile pe care i le recomandă *the god of dreams* , Morpheus: una albastră pentru a rămâne în lumea colorată a iluziilor şi alta roşie pentru a trece în groaznicele catacombe ale realităţii. Groaznice, dar reale.

Mi-aş dori ca eventuala uitare a vechilor divergenţe cu realitatea, identificându-se cu minunata pastilă roşie, să constituie totodată o eliberare a conştiinţei mele de toate faptele potenţiale ale unei lumi în derivă, spre viitorul unei arte pe care n-o consider în declin, situându-se într-un decor plin de originalitate.

Primul elan al gândurilor ce prefigurează esoteric proiectul naşterii formelor de creaţie are ca variabilă dominantă alegerea unui hotar care separă două spaţii învecinate, finalizat printr-o singură unitate de expresie: "trezirea din hipnoza interzisului" sau "eliberarea din vicleșugurile finitului".

Aşadar, sunt o alegere a variantei pe care doresc să o accept ca fiind adevărată, chiar dacă adevărul nu se prezintă finit decât într-un aspect al lumii pe care poeţii îl aleg ca reper

simbolic.

Arta, ca tăcere dinaintea Facerii, despre care nu se poate vorbi decât prin ipoteze, prin limbaj oblic, prin aluzie, prin simbol, trebuie să redefinească golul absent în evenimente prin plăsmuirea spiritului trezit din uimirea pură a necesităţii de a fi Neo.

Simt că sunt proiectat într-un univers în care spaţiul este mult mai dens, iar timpul mult mai rapid ca în lumea mea, din care nu mă mai pot intoarce. O voce din off parcă îmi şopteşte: "Niciodată nu poţi pleca dintr-un loc în care încă nu ştii cu ce ai de-a face."

Ieşirea din Matrix este realitatea cu care te identifici în construcţia unui univers al cărui reper simbolic îl constituie două valori conjugate: tendinţa de a arăta o altă faţă a lumii şi libertatea de a exprima orice idee prin orice mijloc artistic.

The Future este calea de a te armoniza cu *Totul Din Jur* prin intermediul unei exprimări care face posibilă o nouă utilizare a "pastilei roşii" – un alt mod de a face artă prin descoperirea unor adevăruri, transformate ulterior în simboluri, insuportabile pentru minţile care nu sunt îndeajuns de puternice pentru a le stăpâni.

Mi-am câştigat *Ieşirea din Matrix* odată cu rătăcirea într-un "Labirint al Textului Sacru" al cărui secret se învață în timp, al cărui sens scapă, al cărui capăt de drum nu se ştie unde duce, dar odată ajuns la capăt am înţeles că autorul lui sunt chiar Eu.

Try to see the future, not the past !

*** Notă:** Suntree - The Future

Source: https://neculaifantanaru.com/the-future.html

The Road To Hell (II)

On Decembrie 11, 2018

Învaţă să apreciezi arta adusă de-o imagine existenţială fără egal, încât să devii ceea ce ţi-am sugerat să trăieşti prin emoţiile mele.

Goneam fără direcţie pe drumurile nesfârşite ale unei lumi tot mai accelerate, preocupat de transfigurarea realităţii şi de redarea unei reflecţii noi asupra sensului vieţii. Nu doar existenţa celor trecătoare şi fugitive îmi făcea cu mâna pe oriunde mă deplasam, într-un colaj aproape ficţional, fiindcă mi se părea totul o halucinaţie a memoriei care NU se suprascrie la reconstituirea fărâmelor de energie şi libertate care aproape îmi fugiseră din suflet. Dar, totodată îmi ieşeau în drum şi închipuirile de frică, ideile obsesive pe care le trăieşte cineva într-o „excursie a groazei".

O viaţă câştigată în urma unui act de judecată a sinelui este asemenea unei maşini care niciodată nu se opreşte, pentru a ajunge la nişte parametrii de consum energetici ce ar trebui încadraţi în valorile individuale de tipul: *spirit de challenger* . Totul părea desprins parcă dintr-o fantezie a lui Borges: povestea mea era simbolul celui ce am fost, pe măsură ce trăiam la intensitate maximă o viaţă care nu era altceva decât tortura sufletească a unei fărâme de iad.

Leadership: Eşti pregătit să setezi axa destinului tău care se vede "reverse" în oglindă, în complexitatea intrigii şi aventurii dintr-un complicat scenariu existenţial care pare fără sfârşit?

În momentele mele de demenţă la volan, iadul nu exista decât ca o consecinţă a vreunui act instantaneu, doar dacă conştientizam abaterea direcţiei şi a vitezei de la respectarea unor norme rutiere. Nimic nu-mi stătea în cale. Cu o aprinsă imaginaţie tomnatică, demnă de un artist care schimbă puţin realitatea când caută să lege trecutul de prezent, mă încăpăţânasem să repet un vis care părea mai mult decât real, părând să se materializeze constant şi irepresibil.

Visul de a mă dărui întruna ambiţiilor nemăsurate, având ceva din caracterul aventurilor întâmplătoare ale cavalerilor rătăcitori din producţiile medievale, se constituia ca replică dată evoluţiei în materie de siguranţă. După aspectul exterior al traiectoriei acţiunii, adică după înlănţuirea dintre feluritele evenimente şi circumstanţe care curgeau una după alta, totul părea a se petrece sub impactul magic al unei euforii conjuncturale.

Mirajul care străluminează întotdeauna la orizont este locul de intersecţie al artei cu experimentul. Arta de a privi altfel viaţa şi experimentul de a te crede Dumnezeu. Am călcat pe roşu. Îmi pierdusem total simţul direcţiei. Axa destinului meu care se vedea "reverse" în oglinda Egoului meu nemăsurat, se putea defini prin exercitarea unei noi acţiuni explozive, îmbinată cu adrenalină, care se succeda opririi când încălcam legea.

Singurul scenariu existenţial ce pare fără sfârşit este regăsirea propriei autenticităţi în modul în care faci lucruri prioritare atunci când simţi nevoia de a-ţi testa limitele.

Am văzut o femeie pe marginea drumului, cu un chip pe care îl cunoşteam ca pe al meu, reflectat în geam. Astfel, drumul nu mai constituia o tentaţie a evadării dintr-o viaţa liniştită, o creştere a vitezei cu care invadezi senzaţia de HIGH, senzaţia de dilatare a unei clipe de vitalitate deplină, necesară ca răspuns la o idee nesăbuită plasată într-un univers atemporal şi fără limite.

De fapt, situaţia în care mă aflam a fost descrisă cel mai bine de Marguerite Yourcenar în "Memoriile lui Hadrian": *"Recunoşteam în acest du-te vino mişcarea angrenajului imensei maşini al cărei pivot eram. M-am simţit o clipă înduioşat la vederea acestei forme singuratice, trecătoarea flacără arzând în pieptul omului aflat în mijlocul unei lumi pline de pericole."*

Femeia a mers până la geamul din faţă şi s-a aplecat foarte încet. O tensiune teribilă m-a paralizat în umbra gândului că mă voi implica mai mult decât trebuie într-un joc plin de incertitudini. Chipul ei minunat se zărea ca printr-o abatere de la realismul optic, în clarobscurul acelei seri ceţoase de toamnă, ca printr-o magie a gestului cel mai neînsemnat, printr-o deformare a percepţiilor despre lume, în complexitatea intrigii şi aventurii dintr-un complicat scenariu existenţial, ispititor şi rar întâlnit.

Chiar atunci când bătăile inimii îmi perturbau liniştea goală, capodopera acestei prezenţe unice s-a făcut remarcată prin excelenţa virtuţii de a se subordona dorinţei de a plăcea maxim, de a se dărui fără limite unei clipe de savoare, de emoţie, de mister. Ea părea dominată de o lege imuabilă prin infailibila metodă a ducerii în ispită a celora care pătrund în perimetrul ei vizual. Parcă ar fi vrut să mă vrăjească cu o incantaţie magică, sugerând nesfârşirea la gradul cel mai înalt al creaţiei artistice căreia un pictor îi conferă vibraţia timpului trăit cu cel visat.

Leadership: Care este echivalentul nuanţei de înţeles pe care ai ales-o să se potrivească unei experienţe de viaţă amplificată de intensitatea emoţiei pe care ţi-a transmis-o cineva într-o împrejurare deosebită?

Echivalentul nuanţei de înţeles pe care am ales-o să se potrivească experienţei de viaţă amplificată de intensitatea emoţiei pe care mi-a transmis-o acea fiinţă plină de mister, este însufleţirea care nu m-a părăsit niciodată, mândria de a aparţine tot timpul unei clipe trecătoare.

Văzută cu alte cuvinte, întreaga situaţie părea un fel de revanşă a stării de confuzie asupra unei presupuneri de acceptare reciprocă între două fiinţe asemănătoare, cu un singur ţel: de a nu pierde din vedere ocazia unei evadări din amorţeala cotidiană, simţind nevoia să regăsesc ceea ce contează într-adevăr pentru exerciţiul vieţii.

Drumul devine un mister al unui prezent incert, un mister al unui suflet ce iubeşte arta şi o trăieşte din plin datorită savoarei cu care cineva îi încântă simţurile, mai ales savoarea cu care îşi povestește aventurile. Drumul începe să fie parcurs ca un mod de simbolizare extensiv, care îl face diferit de realitatea unei existenţe fără perspective, de unde rolul meu de a intra în câmpul vizual al unei fiinţe pline de sens, cu vibraţie înaltă, şi a înţelege de fapt ce transmite ea, nu numai ce o diferenţiază de restul lumii.

Judecând după felul cum orice existenţă îşi împarte soarta cu puterea de expresie a unui mistic vizionar, din mine făcând un creator ce caută compensaţii în universul de lupte continue cu schimbările de viteză, cu flash-urile, virajele şi trecerile pe roşu, cu hotărârile şi impulsurile de moment, aş spune că eram sensibil la atitudinea eroică, la aspiraţia către faptele mari, la voinţa de a evada din realitatea cotidiană.

Leadership: Eşti în stare să-ţi judeci propria viaţă din perspectiva unei staţionări inopinate, cu ajutorul dorinţei de a fi ceea simţi că eşti într-un moment definitoriu al vieţii altcuiva?

Numai întâlnirea neaşteptată cu un om al momentului prezent, personaj misterios în care predomină ecourile sonore ale unor timpuri viitoare, poate schimba ceva din frânturile unei

existenţe trăite intens, dar incoerentă prin exerciţiul intuiţiei.

Cititorule. În călătoria ta prin pustietate, de la deşert până la fântână, te-ai abătut către autostrada spre iad. În mişcare, ai cunoscut intensitatea unui stimul dependent de alte adevăruri aflate parcă în contradicţie evidentă cu logica creaţiei relevată în logica existenţei, fiind predestinat trecerii de la ficţional la real, de la general la particular. Fapt care îţi dă oarecum senzaţia de repetare a unui eveniment trăit în vis.

Iar dacă ai fost oprit în traficul infernal şi ai observat chipul unei femei frumoase reflectat în geam, înseamnă că depinzi de sentimentul unui deja-vu care îţi şopteşte că nu ţi-ai irosit timpul citind aceste rânduri. Eu am devenit Tu, sau cum ar spune Borges: *"Ai devenit ceea ce ţi-am sugerat să trăieşti prin emoţiile mele".*

Staţionarea inopinată într-un spaţiu pe care nu îl cunoşti este dovada certă a unui artist vizual de succes care ştie să recunoască posibilitatea ieşirii din banal, din monotonie, din rutina vieţii, din impasul generat de "absurd" pe calea unei orientări ce poate fi oricând pusă la îndoială.

Tu ştii să apreciezi arta adusă de-o imagine existenţială fără egal?

The Road To Hell este călătoria pe care o parcurgi de la imaginar la emoţie, de la revelaţie la raţiune, în funcţie de mirajul pe care îl aduce fenomenul senzaţional al trecerii din virtual în real, şi invers.

*** Notă:** Chris Rea - The Road To Hell

Source: https://neculaifantanaru.com/the-road-to-hell-II.html

The Road To Hell (I)

On Noiembrie 29, 2018

Modul în care tratezi ceea ce se întâmplă în viaţa ta are ca şi consecinţă starea ta din momentul imediat următor producerii unei schimbări a realităţii pe care nu ţi-o recunoaşte nimeni.

Uneori mă gândesc la mine ca la o lume prinsă între momentul trecut al unei vieţi irosite, plină de lucruri de care veşnicia nu îşi reaminteşte, şi activarea intuitivă a unui vis plin de nădejde care se repetă în mod constant fără să-mi dau seama de ce, fără să întrezăresc semnificaţia lui spirituală. Singura operă de artă care face cinste sublimei mele călătorii într-o seară ploioasă de toamnă este consecința unor trăiri echivalente rugăciunii de dinainte de marile evenimente ale unei existenţe efemere.

O lume care vine, o lume care pleacă, două imagini suprapuse într-un real zgomotos sunt închipuite din înaltul punct de vedere al aventurierului ocazional, menite să exprime ruptura categorică între ultimele concluzii dinaintea unui turneu final al recordurilor de viteză şi valoarea unei iniţieri în intriga unei naraţiuni concentrată de-a lungul unui prezent ficţional. Suflul de magie al clipei de faţă este mişcarea volanului spre exteriorul virajului şi apăsarea acceleraţiei în doze potrivite.

Un delir poetic sau un vis trecător? Cu responsabilitate, mă văd nevoit să îmbrăţişez orice parte a întâmplărilor care mă încearcă cu sau fără îngăduinţa Domnului, ca şi când aş fi subordonat unui copios joc al fanteziei care se dispensează de conformismul unei lumi aşezate, liniştite şi serbede. Parcurg mai departe călătoria spre un orizont nedefinit și intangibil, datorat unei visări punctate de reflecţii asupra vieţii şi artei, pe un drum al purei rațiuni, dar care începe cu o întrebare nelămurită: „de ce tocmai eu, într-un loc numit Lumea Pierdută" ?

Neîndoios, am totuşi de partea mea evidenţa experienţei privilegiate a luminilor stradale, schimbări frecvente ale vitezelor, care mă ajută să cunosc structura adevărată a lucrurilor cele mai însemnate dintr-o viaţă afişată în oglinzile retrovizoare ale realităţii imediate.

Leadership: Dispui de capacitatea de a încerca stări contradictorii și de a proba experiențe de mare angajament în interiorul unei naraţiuni care se cere dezintegrată sub presiunea unei realităţi care se arată mai presus decât poate duce o minte obișnuită cu confortabila lume a simbolurilor?

Maşina nu este un simplu mijloc de locomoţie, ci expresia puterii de reprezentare a unei realităţi mai vii, mai alerte, mai evoluate, mai tulbure, ce te încearcă la proba unui timp al vieţii plină de adrenalină, vădind apartenenţa la o structură de mentalitate mai complexă. Când te regăseşti într-o lume străină şi încerci să domoleşti mijloacele ei de a te face prizonier, ar fi util să-ţi reaminteşti de ideea potrivit căreia artistul trebuie să picteze ceea ce vede în continuă mişcare pentru a surprinde cadrul unei lumi în care naraţiunea pare a continua viaţa însăşi.

The Road To Hell surprinde melancolia predestinării unui ins care nu îndrăzneşte să se ridice împotriva destinului său fatal, durerea continuă a omului aflat în faţa unei lumi ostile, pendulând, în neliniştea lui, între îndoieli şi certitudini. În acelaşi timp, trecând prin orice intersecţie, drumul poate să marcheze lupta pentru cucerirea unui mare simbol de credinţă, o încercare de a ieşi din labirintul atâtor stări contradictorii.

Pe trunchiul aspiraţiei pătrunse de un întreg patetism legat de o iniţiativă utopică de schimbare, ieșire dintr-un timp și spațiu uzat, se altoiesc mlădiţele sensibilităţii neînfricate, împletite în voia unei clipe de abandon, germeni stimulatori ai incertitudinii în faţa unui orizont întunecat. În sfârşit, se simte libertatea de dincolo de barierele vremelniciei clipei prezente.

Leadership: Poţi identifica acel element diferenţiator care să inspire starea ta din momentul producerii unei schimbări în povestea realităţii pe care nu ai mai spus-o niciodată?

Cauza oricărei întreceri cu tine însuţi într-un timp al nimănui este fuga de o viaţă şi o lume cărora nu le mai vezi rostul. Dincolo de orice îndoială rezonabilă, fuga mea într-un sens sau în altul, drumul pe care îl parcurg de la o lume la alta, generând mereu o atmosferă nouă plină de figuri umane rătăcite, cade în mreaja afectelor şi pasiunilor cele mai vehement dezlănţuite.

Totul pare să fi pornit de la gândurile unei minți disperate după senzaţii tari, dintr-o schimbare de profunzime produsă într-o revărsare de acorduri lirice, dar în care domneşte cea mai adâncă nostalgie a începutului şi sfârşitului unei poveşti cu intrigă poliţistă, datorită căreia te simţi continuu într-o stare alertă.

Viaţa mea nu se constituie ca o compoziție ce dă impresia că urmărește desfășurarea unei povestiri imaginare, ci este însăşi povestea imaginară plină de suspans care se amestecă cu povestea plină de frământări a prezentului real. Fantezia care mă leagă de realitatea unei trăiri concrete aparţine înflăcărării de a demara acțiuni îndrăznețe, determinării în a porni pe cărări nebătătorite.

Element diferenţiator care inspiră starea mea din momentul producerii unei schimbări în povestea realităţii pe care nu am mai spus-o niciodată, este acea senzaţie de “high” care nu cere mântuire, fiind explicată ca o rupere de trecut şi ca o incursiune într-un posibil imaginar al tuturor posibilităţilor.

Leadership: Poţi să-ţi asumi integral gradul de incertitudine în faţa unui imbold ce depinde de experienţa anterioară în gestionarea situaţiilor de viaţă, fără să devii prizonierul unei conştiinţe care se străduieşte să pună raţiunea înaintea fanteziei?

Cine s-ar încumeta să treacă în locul meu, ar fi îndreptăţit să experimenteze o abundenţă nebănuită a situaţiilor în care se aplică deformarea sau supradimensionarea unui fragment din realitatea cea mai palpabilă, privind totul din prisma emoţiilor care te încearcă doar în faţa unei decizii neaşteptate. Cumva, par să experimentez aceeaşi situaţie prin care trecea Humbert Humbert din romanul "Lolita":

Am virat, aşadar, trecând pe partea stângă a şoselei, mi-am verificat starea de spirit şi am constatat că era bună. Aveam senzaţia plăcută a unei dizolvări interioare, cu elemente de tactilitate difuză, amplificată de gândul că, rulând pe contrasens, mă apropiasem fantastic de eliminarea legilor de bază ale fizicii. Într-un fel, era un neastâmpăr metafizic. Mânam pe faţa excentrică a oglinzii, domol, visător, fără să depăşesc douăzeci de mile pe oră. Circulaţia era redusă. Maşinile de mă depăşeau claxonau brutal. Automobilele care veneau spre mine ezitau, virau brusc şi se văicăreau îngrozite. Am constatat curând că mă apropiam de zone populate. Am trecut pe roşu, ce senzaţie !

Ceea ce se opune trăirii prezente este sentimentul unei rătăciri în jurul unei singure axe care se vede în oglindă “reverse”, fiind accesată în urma unui act de judecată a sinelui. Ai senzaţia că faci parte dintr-un scenariu de viaţă mai dur, mai cizelat, mai tensionat, care se remarcă

prin retrăirea unei situaţii de libertate totală în luarea deciziilor. Dar în acelaşi timp te afli în prizonieratul unei conştiinţe care dă o amprentă morală oricărui act de voinţă.

Conştiinţa care se străduieşte să pună raţiunea înaintea fanteziei este acea parte din tine care vine din afara ta, legată de anumite situatii care te-au marcat profund printr-o călătorie fascinantă în timp, dar care nu se poate schimba - fiindcă îşi găseşte proiecţia în realitatea prezentă.

Leadershipul are ca temei următorul mesaj semnificativ: dacă nimeni nu-ţi cunoaşte realitatea din care îţi fabrici fantezia dătătoare de emoţiile cele mai puternice, atunci nimeni nu-ţi poate cere socoteală pentru felul cum gândirea îţi influenţează viaţa.

The Road To Hell vizează înclinaţia spre compromisul raportării la un prezent plin de incertitudine, prezentat sub forma unei fantezii care are ca scop trăirea unor emoții pline de forţă şi elan care te introduc în contextul unei lumi în schimbare.

*** Notă:** Chris Rea - The Road To Hell

Source: https://neculaifantanaru.com/the-road-to-hell.html

The Show Must Go On

On Iulie 28, 2015

Învaţă să faci din leadership o ştiinţă abstractă, luându-ţi libertatea de a crede în ceva peste puterile omeneşti.

Gândul mă conducea la realizări în care imaginaţia şi libertatea de a crede în ceva peste puterile omeneşti, surprinse în dimensiunea unică a suprarealului, se făceau simţite cu plenitudine în tot felul de combinaţii. De altfel, unei palete de realizări, neputând fi categorisite decât într-o logică a parcurgerii formei de exprimare prin filtrul creator, prin combinarea spaţiilor de dincolo de cortina realităţii, i se spune simplu „compoziţie".

Şi, iată, dezvoltatorul artei îşi pune în valoare capacitatea de anticipare a unei realităţi răscolitoare. Fiind altcineva, el continuă să vadă acolo unde toţi ceilalţi obosesc să încerce a căuta. Inegalabil, îl putem distinge îmbrăcat ca un actor deasupra unui morman de figuranţi, în ipostaza de rege al creaţiei. El parcă simte o chemare adâncă printre măşti, oglinzi, machiaje, diverse costumaţii, culori, concepte, linii de evoluţie, toate luând forma unor „empty spaces / abandoned places", ulterior incluse într-o singură idee existenţială: „Whatever happens, I'll leave it all to chance."

Dăruit cu *Divinis Influxibus Ex Alto,* geniul se vede înveşmântat nu doar în straiele artei, ci în coloritul unei raţiuni elevate, servite de o conştiinţă nobilă, care asemenea unei comori misterioase, aflate în centru luminii subiective, îi aduce satisfacţia ficţiunii care dă iluzia vieţii vii văzute „Behind the curtain, în the pantomime".

Leadership: Individualitatea pe care o oferi Creaţiei are legată de ea o determinare exterioară de dincolo de tine, receptivă doar la formarea unei viziuni estetice autentice?

Practic, Freddie Mercury, procentul acesta maxim de imaginaţie, se comportă ca un pictor care aranjează într-o unitate închegată diferitele elemente ce le are la îndemână ca să comunice cu claritate mesajul afectiv: „The show must go on". Nu este vorba despre experienţa sufletului de a fi prins în mirajul unei lumi inaccesibile, elementar atingerii unei conexiuni cu simbolurile creaţiei cabalistice preluate în marile capodopere ale impresionismului, dacă astfel s-ar putea numi acele jocuri de substituiri ale Eului prin rolurile sale diverse, ci mai degrabă este vorba despre scrutarea adâncurilor unei idei și a tentațiilor de a forța limite, în căutarea permanentă a alterităţii.

Acum începe primordialul, unde sunt angajate forţele inspiraţiei cele mai înalte. Şi mă văd surprins de impresia întregului ce rezultă din închegarea laturii ştiinţifice cu un întunecat şi infinit supliciu: încă exist. Dar, cum? Prin ceea ce nu oricine poate vedea, prin ceea ce creez şi prin ceea ce sunt în această a doua, sau a treia, dimensiune a realităţii. „I have to find the will to carry on ...with the show."

N-aş avea niciun motiv întemeiat să mă simt intimidat în faţa acestei arte a genialităţii. În splendoarea reflectată de genialitate, unde totul capătă accente şi legături nobile, se simte fluidizarea sângelui întregului ştiinţific, încercând parcă a se reface arhitectura lumii vizibile pulverizate de percepțiile prea directe ale impresionismului.

Ca un cuceritor de universuri care vede dansul stelelor în orice reminiscenţe ale lumii - ale carei elemente le aşează în relaţii aproape ludice, aveam să mă comport în faţa artei ca şi când aş fi intrat voluntar în moarte, loc egal cu sălaşul divinităţii, ca apoi să reînvii ca stăpân al celor neştiute. „Inside în the dark I'm aching to be free."

Dar, încă mă frământă un gând: „Does anybody know what we are living for? I guess I'm learning…”

Leadership: Poţi să devii un efect de tipul "puterea proiecției în viitor și a anticipării" în cazul forţelor artei exercitate între fluxul şi refluxul transformărilor de conţinuturi?

Vă îndemn să urmăriţi videoclipul "The Show Must Go On". Dacă urmăriţi cu atenţie, fascinaţi, vrăjiţi de spectacolul plin de efecte al unui spirit revoluţionar, sesizaţi arta în tot ceea ce se află în plan fizic. Dar desfăşurată în valsul interminabil al gândurilor cărora li se atribuie un anumit spaţiu - pustiu sau aglomerat - depinde în ce ecuaţie a ştiinţei introduceţi sugestivitatea şi dublul mesaj.

Leadershipul, extras din mediul înconjurător care se bazează pe fapte şi consecinţele lor, poate să vizeze aria largă a aplicabilităţii lor pe termen mediu şi lung, dar filtrate prin curiozitatea cunoașterii, prin tot felul de combinaţii. Practic, leadershipul implică exercitarea puterii de plăsmuire dobândite în urma experienţei de integrare şi utilizare a forţelor de inspiraţie cele mai înalte.

Prin ceea ce nu oricine poate vedea, prin ceea ce creezi şi prin ceea ce eşti în acea dimensiune a realităţii pe care o numim „conştiinţă extinsă”, practic abordezi procesul de stimul-reacţie, orientând rolul tău de explorator existenţial spre potenţialul maxim de agent al schimbării. Asta înseamnă să fii artist.

Şi, ca să ajungi tu însuţi să te consideri un efect de tipul "puterea proiecţiei în viitor şi a anticipării" prin conţinutul presimţit al unei culturi artistice situată dincolo de cortina timpului, într-o directă conexiune cu universul imaginar al unei lumi gândite în termeni simbolici, într-un tărâm al infinitelor asocieri, trebuie mai întâi să-ţi laşi spiritul purtat spre idei care se situează dincolo de ceea ce raţiunea obişnuită poate sesiza.

Necesitatea utilizării ştiinţei impusă de dimensiunea artistică a unei opere fără egal are ca pivot de referinţă puterea de a continua să dezvolţi coloritul unei raţiuni elevate capabilă să justifice caracterul tău de reformator, cu riscul de a depăşi posibilităţile de înţelegere ale mulţimii.

Dacă te vezi surprins de impresia întregului ce rezultă din închegarea laturii ştiinţifice cu un întunecat şi infinit supliciu: încă exist, înseamnă că încă nu ai atins acel nivel de artă care lasă în urmă vechile abordări ale virtuţii - traduse prin actele dorinţei şi simţirii. Înseamnă că nu ai adăugat la însuşirea dominantă a caracterului tău componenta inovativă, dar greu de îndurat, dezvăluită prin *„Inside în the dark I'm aching to be free.”*

Continuă să vezi spre mai departe, acolo unde toţi ceilalţi obosesc să încerce a căuta răspunsuri în ei şi în afara lor. Şi chiar dacă în tot ceea ce descoperi rămâne ceva gol, ascuns, trebuie să ai puterea să continui a dezvolta coloritul unei raţiuni elevate care să justifice caracterul tău de reformator, cu riscul de a depăşi posibilităţile de înţelegere ale mulţimii: *„The Show Must Go On”.*

Vei reuşi să faci din leadership o ştiinţă abstractă dacă devii un efect în cazul forţelor artei exercitate între fluxul şi refluxul transformărilor de conţinuturi, vizând acele combinaţii între certitudini şi incertitudini, între sursele proprii de producere a noului şi sursele împrumutate din procesul unei gândiri ce face din realitate un fel de show - un „dream world”.

Fondatorul psihologiei analitice, Carl Gustav Jung pune în evidenţă forţa motrice a acestui show într-un joc al interpretărilor şi armonizării fiinţei la natura dinamică, veşnic nouă, a

simbolului: *"Când spiritul întreprinde explorarea unui simbol, el este purtat spre idei care se situează dincolo de ceea ce raţiunea noastră poate sesiza şi, tocmai pentru că există nenumărate lucruri care se situează dincolo de limitele înţelegerii umane, noi utilizăm în mod constant termeni simbolici pentru a prezenta concepte pe care nu le putem nici defini, nici înţelege deplin."*

Munca de interpretare a unei capodopere precum "The Show Must Go On" urmăreşte explorarea unui simbol al schimbării, al evadării din real, al acceptării viitorului în dinamica infinitelor asocieri ale tehnicilor video şi audio, prin intermediul unui imperativ al universului: "Nici să mor nu pot. Mi-ar strica imaginea."

The Show Must Go On este concepţia fundamentală a unei compoziţii artistice unde unitatea şi diversitatea se înlănţuie pe principiul *coincidentia oppositorum* , dar în acelaşi timp depăşind limitele orientative ale unui sine dornic să trăiască în prezent, într-o singură lume, într-o singură realitate.

*** Notă:** Divinis Influxibus Ex Alto = Divine inspiraţii din înalt;

Source: https://neculaifantanaru.com/the-show-must-go-on.html

Thing Called Love (II)

On Februarie 02, 2016

Fii mereu prezent acolo unde alegi să te dezvălui, lăsându-te purtat de propria ta descoperire.

Mai rămânea doar să-mi imaginez un pretext ca să intru în comuniune cu acea parte nevăzută a lumii, din perimetrul unei ordini dominatoare, care, în schimb, transforma restul lumii, antrenându-l într-un adevărat pariu cu hazardul. Sau, era mai degrabă o stranie asumare a singularității, prin suspendarea celorlalți într-o întrecere cu propriile mele așteptări?

Cumva, trebuia să profit de acest moment de reglare a raţiunii pentru a-mi continua drumul spre realizările cuvenite unei deschideri de perspectivă, migrând într-o dimensiune esenţială propriei libertăți de imaginaţie, între exaltarea trăirii intense și conturarea unui idei superioare de afirmare. Ceea ce însemna, totodată, o posibilă cădere de la înălţime, o demolare a construcţiei numite "Join". *This spark will cause the bridge to burn.*

Mă măcina obsedantul gând, acceptorul final al răspunsului la întrebarea "De cine aparţin?", că în priveliştea ce mă învăluise aproape constrângător cu puterea unei minţi geniale, puteam să continui legătura cu un alt context de timp, cu un soi de percepţie care punea la încercare schemele normale ale realității. Cu o cunoaştere pe care cumva am pierdut-o printr-un Alter-Join. Dar pe care trebuia neapărat să o recuperez printr-o întoarcere la analogia cu o fiinţă superioară. *To cross a line takes a tiny step.*

Se revela astfel faţa ascunsă a unei realităţi care trecea prin altcineva, declanşatorul unei înţelegeri ascunse, ale cărei simple ingrediente erau rezonanţa și reflexia.

Concomitent, mă simţeam introdus în romanul "Perpetuum Mobile" al scriitorului Artur Silvestri, fiind cuprins de un fel de înfrigurare şi o stare de uimire totodată. E vorba de a cea stare de navigator singuratic ce întrezăreşte, undeva, departe, un ţărm care nu se găseşte niciodată. Dar în acelaşi timp, raţiunea mea făceam corp comun cu viziunea schimbării de imagine şi de personalitate din perspectiva aceluiaşi personaj: descoperitorul unei lumi care se vrea autonomă, în unire cu izvorul prim şi inepuizabil de viaţă, lumină şi iubire, al unei conştiinţe mai înalte.

Leadership: Dispui de o modalitate de mare acurateţe şi utilă de a înţelege unde te afli în termeni de "conştiinţă prinsă în jocul hazardului", sub aspectul trăirii într-un parcurs al trecerii de la evaluarea impactului realităţii la descoperirea unui om nou?

Leadershipul nu trebuie să se omită din aprecierea condițiilor în schimbare care afectează trecerea omului de la un cadru de referinţă la altul, plecând de la analogia cu "oriunde vrei să te avânţi, până la urmă vei nimeri acolo unde ești”.

Acest cadru de referinţă depinde de poziţia de observare pe care o ia omul, de la înălțimea unei raţiuni care are puterea să declanşeze noi înţelegeri asupra lumii, faţă de efectul pe care îl antrenează această înțelegere asupra ei.

Vei fi mereu prezent acolo unde alegi să te dezvălui, lăsându-se purtat de propria ta descoperire. În fiecare zi poţi descoperi legătura cu lumea din jur în raport cu semnificaţiile pe care le atribui unei fiinţe superioare. Devii un primitor sau un expeditor al semnelor ei de

întrebare, în funcţie de contrariile pe care le găseşti în tine şi care pot fi echilibrate de statutul de fiinţă superioară.

Ca să te înţelegi în termenii de "conştiinţă prinsă în jocul hazardului" trebuie să devii cea mai bună variantă a ta într-o întrecere cu propriile mele așteptări încât să micşorezi probabilitatea de apariţie a unui fenomen potenţial dăunător pentru perceperea realităţii. Trăirea într-un parcurs al trecerii de la evaluarea impactului realităţii la descoperirea unui om nou se manifestă prin analogia cu o fiinţă superioră care nu se lasă oprimată de constrângerile legilor naturale, imaginare, raţionale sau sociale.

Omul Nou este tot ceea ce îţi poţi oferi ca răspuns la întrebarea "de cine aparţii" privită ca modalitate de a înţelege ce anume trăieşti într-o realitate care există independent de tine, dar în acelaşi timp datorită ţie.

Thing Called Love este argumentul unei nedespărţiri de ceea ce mă înlănţuie și mă înrobeşte, adică de acea parte din mine care se vrea revelată și împărtăşită. Presupun că acest argument este unul din identificatorii de bază ai unui lider desăvârşit.

Pot oricând să mă îndepărtez de restul lumii, pot oricând să dau frâu liber libertății de imaginaţie, dar întotdeauna mă va ţine în loc acest impediment: „De cine aparţin?”. Sunt legat de puterea unei lumi la care trebuie să mă adaptez constant, sau de efectele ascunse ale unei puteri superioare de înţelegere a ei?

Un singur lucru este clar: în nici într-un caz nu voi putea să demolez construcţia numită "Join".

*** Notă:** Above & Beyond feat. Richard Bedford - Thing Called Love

Thing Called Love (I)

On Ianuarie 31, 2016

Asumă-ţi putinţa de a te confrunta cu tine însuți, punându-te față în față cu ideea unui fragment din povestea ta.

Port în memoria mea neţărmurită, adunate de-a valma, toate cele întâlnite într-un trecut care nu iartă, plin de suişuri şi coborâşuri, scoţând afară elementele necompromise de pulsul vieţii cotidiene. Este doar o chestiune legată de rolul pe care sufletul doreşte să şi-l asume în această luptă îndelungată dintre imaginile vii ale perindărilor mele prin peisajele mişcătoare ale lumii, recunoscându-mă dincolo de orice referinţe, şi efectele speciale ale intervenţiilor mele asupra realităţii. *So here I am, I'm just the same. But you will never know.*

Adesea, îmi ascund înţelesurile în dosul unei temeri neidentificabile, o dimensiune prea largă ca să-i pot măsura amploarea, ca o fântână adâncă şi umbroasă, al cărei fund nu este uşor de văzut, în care mereu arunc un bănuţ pentru a mă reîntoarce la altcineva-ul care am fost. Lucruri peste care trebuie să învăţ să trec, conturate în jurul unei dispariţii de sine trecătoare, mascând un contrariu al lumii, negarea propriei fiinţe, abisul conştiinţei.

Conjunctural, întrezăresc doar izbânda unui întuneric total în faţa luminii revărsate din prea plinul unei părţi din răspunsul la o întrebare, zdruncinătoare ca un fior electric: *Did you live your life just once?*

"Share another road" , îmi şopteşte adevărul unei eternităţi uitate, în faţa nevoii de a mă recunoaşte într-un plan arhetipal, proiectându-mă în alte roluri, cutreierând prin tot felul de lumi şi spaţii, căutându-mă în ceva ce exprimă anumite idei şi sentimente, structuri de suport ale actualizării mele.

Toată lumea poate să-mi citească sufletul, cu tăcerile, răspunsurile şi nebuniile lui, dar oare va reuși cineva să miște dedesubtul lor?

Leadership: Poți să faci din lumea pe care o divulgi un punct de referinţă al viitoarelor tale recizelări, utilizând un trigger de tip „Before Delete"?

Principala caracteristică a leadershipului nu este în nici într-un caz evocarea unei lumi apuse. Dar el se „hrăneşte" din asumarea amintirii a ceea ce ai fost, intensificând nevoia de a te recunoaște într-un plan al mărturisirii gândurilor și sentimentelor.

Acumulările succesive de răspunsuri obținute din impulsul mărturisirilor formează adevărate pietre de temelie ale cadrului tău actual de gândire și acţiune.

Poți să faci din lumea pe care o divulgi un punct de referinţă al viitoarelor tale recizelări dacă înveţi să îmbunătăţeşti nu doar specificul mărturisirilor tale, ci mai ales conţinutul de adevăruri și falsuri acumulate. Nu lăsa uitării contribuția și impactul lor. Întoarce-te la arhetipul tău prin utilizarea Trigger-ului de tip „Before Delete". Acest trigger capătă valenţele de accesoriu al justificării putinţei de a te confrunta cu tine însuți în contextul unei priviri detaşate faţă de lumea turnată în tiparele unei judecăţi universale a destinului uman.

Puneţi-mă față în față cu ideea unui fragment din povestea mea, redată printr-o confesiune incitantă şi interesantă care, paradoxal, este opusul a ceea ce cred că se așteaptă de la mine.

Asta constituie cea mai banală scenă din reprezentaţia unei dispariţii, urmată de o apariţie fulminantă, demnă de orice magician. *Is it just me, I'd like to know / Or are we all just a little blind?*

Un om urcă scările de bloc. Pe la etajul şase, pe pânza memoriei lui apare o pată de lumină. Conturul ei are forma unei rame ovale care, din respect şi alte sentimente ascunse pentru fiinţa din tabloul compus instantaneu în amintire este, desigur o ramă Empire.

Toţi suntem captaţi de imaginile vii ale unui ecran modelat de experienţele trecute, realizându-se o simbioză cu invenţia minţii în care imaginile adevărurilor retrăite sunt un factor influenţabil.

Cel mai înalt punct de referinţă al viitoarelor tale recizelări se măsoară după timpul pe care îl acorzi acelui fragment din povestea vieţii tale care exprimă ideile şi sentimentele cuprinse între ceea ce numeşti realitatea imediată şi ceea ce derivă din ceea ce percepi a fi lumea exterioară.

Thing Called Love aduce în prim plan ideile şi sentimentele care te-au format, devenind structuri de suport ale actualizării tale ca om al momentului.

Dacă vrei să te situezi în topul preferinţelor oamenilor care citesc şi încearcă să te cunoască, mai întâi pune-i faţă în faţă cu ideea unui fragment din povestea ta. Asumă-ţi putinţa de a te confrunta cu tine însuți, îmbunătăţind conţinutul de adevăruri și falsuri acumulate de-a lungul timpului.

Uneori fragmentul cel mai interesant din povestea ta se referă la rolul pe care ţi-l asumi în momentul în care te decizi să accepţi o realitate care îţi depăşeşte aşteptările prin faptul că te aduce într-un plan de existenţă străin aspiraţiilor tale fireşti.

*** Notă:** Above & Beyond feat. Richard Bedford - Thing Called Love

Source: https://neculaifantanaru.com/thing-called-love.html

Things Have Changed (II)

On Septembrie 03, 2015

Distanţează-te de monopolul finitudinii, prin asumarea conştiinţei „totului" din care devii parte integrantă.

Toate îşi aveau intrările şi ieşirile lor. Toate marile încercări de a juca un rol semnificativ într-un context diferit, modificat dinamic prin introducerea unui *no one in front of me* . Toate micile compromisuri „merge și așa" lăsau să se instaleze un *nothing behind* . Toate străbăteau până în adâncul conştiinţei mele, asemenea unor întrebări la care nu primeşti niciun răspuns. „Only a fool in here would think he's got anything to prove."

Neobosit, spiritul meu rătăcea în capriciosul labirint al meandrelor ambiţiilor de universalitate, indirect ale intelligence-ului fără sfârşit care producea totul. Tot ce exista în lume căpăta o relevanţă sporită. Eram un circuit de combinaţii complicate, alimentat cu gânduri intense dispuse pe linia unei continuităţi ce se manifesta prin stare de confuzie. Un amplificator de referinţe şi asocieri care producea constant o pozitie de câştig prin păstrarea distinctivităţii, dar în acelaşi timp o distanţare de ceea ce constituia formarea individualităţii. *„Any minute now I'm expecting all hell to break loose".*

Filosoful englez, John Locke, autor al lucrării "Extras asupra dimensiunilor umane" a demonstrat, contrar principiilor carteziene, cum provine cunoaşterea din experienţă, respectiv din senzaţiile ajutate de gândire. Dar este omul destul de gânditor ca să se distanţeze de monopolul staticului şi al finitudinii, încât să-şi accentueze esenţialitatea?

Leadership: Trăirea vieții conform imperativului schimbării necesită o permanentă împăcare cu sine și o disponibilitate de a evolua în echilibrul dinamic dintre "căutare" și "regăsire"?

Un astfel de om se găsea într-un câmp de forţe periodice, într-un perpetuum mobile autoalimentat dintr-un transfer de acumulări succesive, datorită unui izvor de oscilaţii între tot şi nimic. Vorbele scriitoarei Ana Blandiana *"Orice dependenţă de materie mi se pare de nesuportat, pentru că orice posesie este o dependenţă"* prezentau o mare importanţă.

Să generez trăiri şi înţelesuri făcând din ele un pustiu total sau un tărâm populat de virtuţi şi senzaţii de împlinire, era doar un soi de mişcare de rezistenţă în faţa puterii de a-mi îndura cu stoicism variabilitatea şi ambivalenţele: *"I'm not that eager to make a mistake".*

Eram oare destul de puternic pentru a-mi urma propriile legi, înfăptuite după modelul unei forme de intensitate a proiecţiei mele pe ipotenuza unui suport existenţial flexibil? Sau mă aflam într-o pauză interesantă de suspans psihologic? *„People are crazy and times are strange."*

Leadership: Accepți ca probă de cunoaştere doar ceea ce ai constatat prin experimentare directă, sau indirect prin valorificarea unui intelligence fără sfârşit care produce TOTUL?

Rezultatul intrării tale într-un spaţiu de cunoaştere nou, în raport cu tot ceea ce există şi te interesează într-un fel sau altul, în cazul elaborării unei creaţii obţinute din formarea unor combinaţii complexe ale unor resurse deja existente, poate să scoată la iveală tot ceea ce tu nu pari a fi.

Acţionând ca un perpetuu inovator care se eliberează de monopolul staticului sau al finitudinii, prin asumarea conştiinţei „totului" din care devii parte integrantă, te apropii de ceea ce te poate îmbogăţi cu adevărat: capacitatea de a fi o manifestare a unei continuităţi de gândire.

„People are crazy and times are strange" este o zicală care se aplică acelei categorii de indivizi ce tind să capete o existenţă autonomă prin forţa de a dezvolta diverse conotaţii asupra relaţiilor dintre elemente întregului pe care îl reprezintă realitatea.

Nu este vorba de o realitate reflectată de acea oglindă perfectă a esenței care te întregeşte ca personalitate, ci de realitatea în care te pierzi în sutele de gânduri, idei, păreri, alegeri care ţi se învârt în mintea învelită într-un cearceaf de ceaţă. Singura scăpare este reprezentată de tendinţa de a te retrage din mijlocul lumii şi a evenimentelor, nu ca o dovadă de egoism, ci ca o măsură de îndreptare a erorii numite: "dependenţa de capriciile celorlalţi".

În timp ce Intelligence-ul este o formă de a te conecta cu universul din jurul tău prin găsirea unui sens de îndeplinit care să te elibereze de povara numită: "dependenţă de sine".

A exista la modul cel mai îndoielnic posibil, având ca prim pas extragerea cunoaşterii din experienţa de utilizare a „totului", respectiv o cunoaştere relevată din senzaţia că poţi să interpretezi şi controlezi ceea ce vizualizezi, tot ceea ce există ca şi creaţie sau concept, se aplică în cazul în care eşti purtătorul unei culturi superioare. Dar acest mod de a exista totodată presupune să te desprinzi de obişnuit, cu riscul de a-ţi consuma sau exagera esenţialitatea.

În acest caz leadershipul, care prin procedeele diferite de stocaj a informaţiei obţinute prin pătrunderea şi redefinirea „totului" realizează deschiderea omului spre o ipostază nouă a erudiţiei, este supus unei anumite presiuni. În sensul că nu mai poţi facilita o operaţiune amplă de cucerire a unei viziuni coerente despre lume şi viaţă, sau una despre cine vei fi, ce vei face şi de ce contează. Ci mai degrabă o acceptare a ceea ce nu poate fi cuprins decât cu imaginaţia.

Leadershipul se poate distinge prin relevanţa pe care ţi-o dă acea activitate sau obiectiv pe care vrei să-l atingi, schiţând din haosul subiectiv de impresii şi posibilităţi nelimitate de adâncire şi prelucrare a elementelor „totului" o anumită structură ordonată, coerentă de idei, diferită de varianta actuală pe care o utilizezi.

Poţi să-ţi raportezi această modalitate de gândire la o anumită unitate sau cantitate dintr-un tot, astfel încât să obţii un raţionament mai apropiat de un model de acţiune neprevăzut?

Totul este ceea ce te impulsionează să devii o mai bună variantă a ta într-un context de tipul: "ceilalţi sunt manifestări ale acelor părţi din mine pe care le credeam pierdute".

Esenţialitatea omului este cuprinsă între ceea ce este capabil să devină prin raportarea la anumite trăiri prezente în viaţa altora şi ceea ce este capabil să suporte prin raportarea la sine.

Things Have Changed evidenţiază efortul personal de eliberare de monopolul finitudinii, prin asumarea conştiinţei „totului" din care devii parte integrantă. Totodată condensează marile încercări de a juca un rol semnificativ într-un context diferit, modificat dinamic prin introducerea unui *„ no one in front of me".*

*** Notă:** Bob Dylan - Things Have Changed

Source: https://neculaifantanaru.com/things-have-changed-II.html

Things Have Changed (I)

On August 31, 2015

Dezvoltă-ţi identitatea prin atingerea libertăţii de a fi, gândindu-te la ceea ce îţi pasă chiar dacă lucrurile se schimbă.

O anumită perturbare a sinelui se dezvoltase subit în decursul unui ciclu nou de producţie a unui loc de virtute, în desfăşurarea acelui dialog asurzitor ce aproape îmi marcase destinul. Dintre două perspective distincte: una a înălţimii ameţitoare şi una a unui personaj fictiv asupra unor evenimente reale care trebuiau depăşite. Totul părea încurcat. Am constatat cu stupoare că ajunsesem aproape de locul pe care-l părăsisem. *„This place ain't doing me any good."*

Nu vreau să spun lucruri absurde sau surprinzătoare venind dinspre propria-mi interioritate, aşa cum face un scriitor atunci când se inspiră dintr-un puternic simţ al identităţii şi îl dezvăluie pe ascuns pe tot parcursul romanului, ca răspuns dat poziţiei sale filosofice. Ci vreau să le văd cum se manifestă ele pe cont propriu, aceste lucruri care doar se presupun a fi şi se exprimă doar prin forme de artă atunci când locul la care îmi programez existenţa, căpătând o anumită apreciere epistemică, devine înzestrat cu raţiune şi semnificaţie. *"I'm locked in tight, I'm out of range".*

A deveni „altcineva" înseamnă să inițiezi o schimbare profundă, asumându-ți responsabilitatea față de rațiune și experiențele care ți-au marcat parcursul, ajustându-ți voința și percepția într-o direcție nouă.

Omul, acest circuit rigid de parcurs de cunoaşterea aflată într-un câmp de forţe conducătoare, acest suflet proactiv servit de organele de reproducere ale unei beatitudini fără margini, pe care nimic nu-l poate smulge ca pe o buruiană din calea destinului, a trecut odată printr-un tunel întunecat, fiind predispus la o formă de protest: *"I used to care, but things have changed".*

Încet-încet, s-a stabilit un dialog dintre ceea ce pur şi simplu se întâmpla în afara voinţei mele şi ceea ce gândeam despre mine ca fiind altcineva, de unde puteam să mă inspir cu încredere. Un dialog al cărui resort şi călăuză era însăşi propria mea libertate de a fi, de a da socoteală numai raţiunii pe care se întemeiază acea dispoziţie a putinţei de a crea un nou profil, aşa cum se întâmplă atunci când un scriitor caută să-şi integreze viziunea despre lume într-un roman plin de suspans. Eram, cum se zice: *"A worried man with a worried mind".*

Leadership: Îţi intensifici tentativele de dirijare a instinctelor şi inclinaţiilor spre o anumită raţiune, ca fiind adevărate pietre de temelie la construirea unui „acum" de care să fii mândru?

Identitatea pe care o dezvolţi prin atingerea libertăţii de a fi, făcând din leadership o conexiune între cunoaştere, viziune şi voinţa de a crea o nouă experienţă de viaţă - toate focalizate spre un loc potrivit în care să găseşti refugiu, elimină acele modificări ale gândirii care nu au impact considerabil asupra direcţiei pe care doreşti să o imprimi filosofiei şi schimbării tale.

Liderii cei mai buni îşi intensifică tentativele de dirijare a instinctelor şi inclinaţiilor spre o raţiune de tip *„ gândeşte-te la ceea ce îţi pasă, chiar dacă lucrurile se schimbă "*, una care pretinde să readucă o stare de bine. Instinctele şi inclinaţiile, purtătoare a unor profunde trăiri anterioare în momente ulterioare şi a unui randament superior de procesare a tot ceea ce îi

defineşte pe aceşti artizani ai schimbării, incluzând atât calităţile, dar şi defectele, sunt adevărate pietre de temelie la construirea unui „acum” de care ei pot să fie mândri.

Leadership: Ai capacitatea de a te reinventa constant, folosind experiențele trecutului pentru a crea un nou profil al percepției și autocorectării?

Prin faptul că reuşeşti să gândeşti despre tine ca fiind altcineva, de unde te poţi inspira cu încredere, într-un timp al căutării, al regăsirii, al împăcării cu sine, îţi poţi trăi viaţa aşa cum cere imperativul categoric al schimbării.

Dar a fi altcineva cere un preţ mare. Înseamnă să dai socoteală raţiunii pe care se întemeiază acea dispoziţie a voinţei de a crea un profil nou al percepţiei de a te autocorecta prin consumul de experienţe care te marchează în profunzime.

Percepţia, după cum preciza cineva pe web reprezintă un salt mare în cunoaştere care depinde de modul în care selectezi, organizezi şi interpretezi informaţiile receptate din mediul extern. În leadership, a crea un nou profil al percepţiei este echivalent cu a investi în tine tot ceea ce constaţi în urma ta, în trecutul tău, prin eforturile de a depăşi anumite stări sau prin eforturile de a-ţi menține status-quo-ul.

"Acum" trebuie să fie stadiul în care te recunoşti aparţinând unei viziuni absolut noi despre existenţă şi realitate care să faciliteze descoperirea însemnătăţii tale din perspectiva unei deschideri către nevoia de a fi altcineva.

Această viziune cuprinde dimensiunea lucrurilor care te fac mândru de tine însuţi şi te diferenţiază de restul lumii.

Things Have Changed evidenţiază acea forță a schimbării, impulsul de care ai nevoie pentru a deveni altcineva, stabilind prin ceea ce se deosebeşte o gândire axată pe sine şi o gândire axată pe seama unor evenimente care trebuiesc depăşite.

Depinde de tine cum îţi valorifici şansele de a exploata sinergiile dintre aceste două gândiri, încât să obţii o identitate care să te reprezinte ca o versiune mai grandioasă a Sinelui tău.

*** Notă:** Bob Dylan - Things Have Changed

Source: https://neculaifantanaru.com/things-have-changed.html

Tic tac ! Tic tac ! Tic Tac !

On Octombrie 06, 2010

Implementează cu tact măsurile ce se impun prin leadershipul tău, convingându-i pe oameni de valoarea ta prin eficienţa lor.

Ai citit „ *Furtuna* " de William Shakespeare? Dacă da, atunci îţi aminteşti acea de furtună atât de puternică ce s-a iscat pe când Alonso, regele Neapolului, şi suita lui traversau marea. Cel care s-a ridicat la înălţimea potenţialului său de conducător în acel moment de cumpănă, nu a fost Alonso, ci şeful de echipaj.

Văzându-l pe şeful de echipaj cu câtă fermitate a tratat problema apărută, cu câta tragere de inimă le dădea indicaţii preţioase marinarilor, Gonzalo, bătrânul şi credinciosul sfetnic al regelui, a exclamat:

- Prind inimă când îl văd pe individul asta. Nu cred că i-a fost scris să se înece. Pun rămăşag că n-o să se înece, chiar dacă vasul n-ar fi mai tare decât o găoace de nucă şi găurit ca un ciur.

Leadership: Ai tendinţa de a-ţi duce la îndeplinire acţiunile de schimbare şi de a merge mai departe prin respectarea obligaţiei de a fi transparent cu privire la condiţiile unei realităţi din care nu poţi găsi nicio scăpare?

Modul în care funcţionează leadershipul la unii lideri este ca un ceas din acela valoros care se opreşte brusc. Şi, ca nişte meşteri plini de pricepere, îl demontează cu grijă; observă că arcurile sunt în stare bună şi rotiţele sunt la locul lor. Aşa că le remontează cu şi mai mare grijă; dar în ciuda priceperii lor, nu reuşesc să facă ceasul să meargă. De ce?

Pentru că totul are o limită. Soluţia nu este la îndemâna fiecăruia. Leadershipul de care avea nevoie în acel moment regele Alonso s-a oprit brusc, ca un ceas mecanic defect, atunci când ar fi trebuit să-şi impună autoritatea. Ca urmare, el nu a putut să insufle încredere membrilor echipajului. Pendulul ceasului leadershipului său nu a avut nimic magic în sine şi nici vreo putere extraordinară, fiindcă în loc să fie orientat spre eficienţă, spre rezultate, s-a oprit brusc exact în momentul când ar fi trebuit să "ticăie".

Pe de altă parte, şeful echipajului, ţinând mult la viaţa lui şi a echipajului, nu s-a lăsat dominat de frică. Probabil din acest motiv a fost capabil să comande atât de prompt şi de eficace în acel moment de cumpănă. Spre deosebire de regele Alonso, a cărui spaimă l-a cuprins instantaneu, şeful de echipaj, cu o însufleţire de nedescris, chiar glorioasă aş spune, nu a ezitat să se confrunte cu noua provocare.

Măsurile pe care le-a luat şeful de echipaj (precum aplanarea conflictelor, combaterea oricăror forme de nesupunere, consolidarea relaţiilor prin promovarea spiritului de cooperare) s-au dovedit eficace – iar asta este dovada unui leadership de calitate. El a fost, deci, un agent de schimbare a oamenilor.

Prin urmare, a fi transparent cu privire la condiţiile unei realităţi din care nu poţi găsi nicio scăpare înseamnă să-ţi foloseşti voinţa şi perspicacitatea în colaborare cu discernământul unui parcurs vizionar (hrănit dintr-un plin de mândrie) aşa încât la vederea unei privelişti splendide orice tensiune să dispară.

Leadership: Eşti pregătit să te supui unei largi varietăţi de condiţii dinamice şi să oferi o alternativă de acţiune care să-ţi exprime personalitatea unică, încât ceea ce ai decis să împărtăşeşti cu ceilalţi să fie mai mult o necesitate dect un factor complementar?

Deseori oamenii sunt înclinaţi să creadă că liderul este tipul care face lucrurile să meargă. Este adevărat într-o mare măsură. Un lider adevărat este înzestrat cu o mare putere de pătrundere a evenimentelor, el înţelege întotdeauna ce se petrece în sufletul oamenilor şi ştie să-i scoată din starea de latenţă, de monotonie, din starea psihică negativă în care se cufund, determinându-i să accepte orice provocare şi să simtă împlinirea reuşitei chiar şi atunci când totul pare fără speranţă.

Tu laşi ca evenimentele îngrijorătoare care apar pe parcursul misiunii tale să te facă să pierzi din vedere ceea ce trebuie de fapt să realizezi? Eşti un nepriceput care nu poate să ia decizii de mare amploare atunci când circumstanţele le impun? Îţi utilizezi la maxim abilităţile în momentele dificile?

Şeful de echipaj s-a ridicat la înălţimea reputaţiei lui de conducător fiind în stare să facă faţă primejdiei cu acel elan lăuntric, viu şi înălţător, cu acel entuziasm impetuos pe care numai oamenii cu adevărat dârzi îl au, îndeplinindu-şi în acelaşi timp atribuţiile de serviciu, şi asumându-şi responsabilităţile funcţiei, în timp ce regele a rămas în umbră, pălind de frică, tulburat în adâncul sufletului până la lacrimi, dar care a înţeles şi s-a supus ordinelor primite.

ntotdeauna tăria de a recunoaşte greutatea realităţii este o necesitate în situaţiile limită, în timp ce fapta glorioasă este doar un factor complementar. Tu eşti în stare să conduci cu acelaşi elan lăuntric? Te ridici la înălţimea reputaţiei tale? Creezi o atmosferă în care oamenilor să le fie mai uşor să reuşească? Poţi să generezi o activitate productivă? Eşti un agent de schimbare?

De multe ori leadershipul este ceea ce ai decis să fii în urma înţelesului pe care l-ai dat unei fapte care nu poate fi corectată, ci doar oprită din evoluţie.

Tic tac ! Tic tac ! Tic Tac ! este sonorul ceasului care funcţionează. În leadership, răspunsul că potenţialul tău funcţionează la maximă capacitate este pulsul oamenilor în momentele dificile.

Eşti capabil să-i scoţi din starea de latenţă, de monotonie, din starea psihică negativă în care se cufund, şi să-i determini să accepte orice provocare şi să simtă împlinirea reuşitei chiar şi atunci când totul pare fără speranţă?

Tic tac ! Tic tac ! Tic Tac ! Este simbolul timpului ce se scurge necontenit dar, totodată, este sonorul perceput de lider, al instrumentului numit ceas, care măsoară timpul – semnificând faptul că el funcţionează şi-şi îndeplineşte menirea, chiar şi în situaţii critice. În acest scop liderul trebuie să dovedească pe parcursul activităţii sale că are abilităţile şi competenţele adecvate pentru a-i conduce pe oameni, să dispună de tactici şi metode adecvate în toate situaţiile.

Tu îi poţi convinge pe oameni de valoarea ta prin eficienţa măsurilor pe care le iei?

Source: https://neculaifantanaru.com/tic-tac-tic-tac-tic-tac.html

Time Flies

On Ianuarie 27, 2016

Găseşte o explicaţie a modului cum te-ai format în orizontul necesar al autenticităţii, eliminând îndoielile cu privire la ceea ce trebuia să fii și nu ai fost.

Îmi încep ziua prin a-mi aminti ce am făcut ieri, în încercarea de a înfrunta acea voce interioară care nu-şi găseşte calea de pătrundere într-un ciclu nou de transformări. Un răspuns se tot repetă de-a lungul acestor reflecţii, dar este prea incoerent ca să poată fi aliniat unei învăţături morale.

Răspunsurile vagi captează momentele cheie, trezind instantaneu cheful de detecţie al unui *"uncertain outcome"* . Ele mă introduc degrabă înlăuntrul fenomenelor de neînţeles, izvorâte dintr-o gândire pre-ştiinţifică. Tomorrow is calling, iar eu încă îmi târâi paşii printr-un soi de consecinţă a unor interacţionări virtuale cu ceea ce mi s-ar potrivi şi m-ar identifica în momentul trecut.

Tentaţia spre zona misticului, mesajul codat căruia trebuie să-i găsesc cheia de decodare, poate fi concluzia acestui important reper de orientare printre aspecte neclare şi informaţii derutante. Aidoma unui artist pasionat pentru arta lui, pe care o vrea ridicată la un înalt nivel de măiestrie, încerc să caut resorturile puternice ale propriului Eu, prin intermediul concepţiei privitoare la alcătuirea unui rost în lume. Memories can be taken away.

Leadership: Experienţa cunoaşterii pe care o abordezi, asumată printr-o accepţie a ambiguităţii, se înrudeşte cu un compus numit "factor intrinsec" care dezvăluie o realitate cu mai multe interpretări?

Nu ne-a spus oare scriitorul Maurice Leblanc că, în fond, viaţa însăşi este trăită într-un fel de rezumat, cu furtunile şi măreţiile ei, cu monotonia şi diversitatea sa. Şi iată de ce, poate, gustăm cu o grabă febrilă şi o voluptate cu atât mai intensă această scurtă călătorie, al cărei sfârşit se întrevede chiar din momentul în care începe.

Bine sau rău este să găsesc un loc în timp care să mă zguduie puţin, cum numai o putere dumnezeiască poate. Într-o altă formă decât cea obişnuită, una folositoare eliberării de imperfectul din mine şi din preajma mea. Ceea ce pare a fi un conflict intrinsec se dovedeşte de fapt o rătăcire la întâmplare, o confuzie a minții, un haos sufletesc, un *"walking on an endless lane"* , antrenând o accelerare a zonelor de umbră şi vulnerabilitate.

Două interpretări pot fi date realităţii pe care o percep adevărată: mai întâi, tot ceea ce mă înconjoară este oricând gata să sufere o transformare cu ajutorul substituţiei, iar apoi, tot ceea ce captez vizual poate fi exprimat şi codat prin cuvântul scris.

Iată de ce totul pare a avea o puternică componentă mistică şi misterioasă pentru mintea unui cititor, pentru că tot ceea ce mă motivează în demersurile mele este o singură întrebare pe care mi-am adresat-o eu însumi uneori: până unde eşti dispus să urmezi un drum care se doreşte a fi o construcţie pur subiectivă, o încercare de a recrea intensitatea originală a senzaţiei de incertitudine?

Trebuie să mă introduc constant în ele, să reuşesc să le stăpânesc, să le folosesc in avantajul meu. Dar la fel cum un comediant mediocru îşi controlează inflexiunile vocii fără să-i pese de ceea ce exprimă, urmărind efectul asupra publicului cu o temătoare trufie, nici eu nu reuşesc

să mă debranşez de la metehnele zilei trecute, decât printr-o dispoziție care seamănă unei distrageri de la ceea ce trebuie să cred.

Leadership: Te îndepărtezi de la ceea ce ai fost condiționat să fii, îndreptându-te spre cine îți amintești că ai fost?

Parcurgerea unei succesiuni de aduceri aminte este, în primul caz, o explicaţie a modului cum te-ai format în orizontul necesar al autenticităţii. Iar în cel de-al doilea, este o metodă de autocritică la adresa poziției tale faţă de ceea ce ți-a scăpat, faţă de ceea ce nu știai despre tine în ambiguitatea unor situații care au obstaculat realizarea răspunderii.

Ain't nobody that can buy me peace of mind. Strania călătorie este, în felul care mi-o închipui reflectând la momentele de viaţă, un transfer de experienţă în teritoriul unei obsesii derutante, o grea lovitură dată prezentului - numită "I can never move away from who I was", pe care o învârte neîncetat roata timpului.

Uneori ziua de ieri, căruia timpul îi estompează şi îi şterge detaliile cele mai fine, este asemenea unei călătorii: începi să o înțelegi cu adevărat abia atunci când s-a sfârşit. And the future is uncertain, just like yesterday.

Leadershipul, aducând o confirmare elocventă identităţii condiţionate de o cunoaştere care îți dă răspuns la întrebările ce te preocupă, poate avea ca punct de forţă concluzia acestui important reper de orientare printre aspectele neclare şi informaţiile derutante din tot ceea ce ai fost, raportate la ceea ce ai devenit.

Modul cum te formezi în orizontul necesar al autenticităţii ţine de capacitatea ta de a sugera o realitate a cărei acceptare şi înţelegere îl ancorează pe cititor într-un spaţiu al unităţii în sine însuşi, un spaţiu al totalităţii, al fiinţei perfecte şi al unei existenţe absolute.

Un om cu calități de lider se îndepărtează de la ceea ce a fost condiționat de împrejurări să fie, apropiindu-se de acea superioritate misterioasă pe care o conferă statutul de artist al exprimării frapante şi memorabile. Este singura cale de a se corecta și de a-şi depăşi starea de inferioritate (necunoaştere + incertitudine) sau starea de inadecvare care îl încearcă atunci când se găsește în faţa unei uși închise, a unei gândiri contradictorii.

Din acest motiv una din semnificaţiile atribuite expresiei „ *Dragons that I used to chase / Tease me from inside* " este aceea de a nu cădea victimă propriilor tale îndoieli cu privire la ceea ce trebuia să fii și nu ai fost, având repercusiuni asupra a ceea ce ai devenit.

Frământările născute din intensificarea exploatării momentelor trecute, ele însele legate mai degrabă de aparenţe decât de esenţă, sunt seminţele unei stări de repaus aflată într-o descompunere a cărei densitate de semnificaţii are expresia unui transfer leneş de concluzii pripite.

Forţa autenticităţii se obţine eliminând îndoielile cu privire la ceea ce trebuia să fii și nu ai fost, când nu eşti sigur de ceea ce crezi despre tine, dar eşti dispus să te uiţi diferit la ceea ce te ţine pe loc printr-un microscop al cărui reglaj îl stăpânește doar artistul, poetul sau prozatorul.

Nu uitaţi ce spunea scriitorul Mihai Gojgar: *"Un poet sau un prozator trebuie să „jongleze" cu regulile stilistice şi să-şi ordoneze devierile în aşa fel încât să-şi obţină efectul dorit."*

Time Flies scoate în evidenţă acea formă de a te cunoaşte prin reflectarea la o serie de aspecte pe care de multe ori le treci cu vederea. Ai grijă ce descoperi la ziua de ieri înainte ca timpul să-i estompeze detaliile. Ele pot fi dovezi ale unei continuităţi permanente sau ale unei rupturi de ceea ce te-ai învățat să fii.

*** Notă:** Vaya Con Dios - Time Flies

Timpul câştigat în alunecarea spre trecut

On Octombrie 22, 2010

Revizuieşte-ţi convingerile despre cine eşti cu adevărat, căutând urmele naturii tale interioare în propria ta viaţă.

După ani de zile în care, cu o însufleţire fără mărgini şi-a dedicat viaţa cinematografiei, marele regizor rus, Serghei Eisenstein, este internat. Un infarct al miocardului. Dar boală nu-l doboară. Încă o dată fantastica lui vitalitate biruie criza.

În spitalul Kremlinului, imobilizat la pat, condamnat la inactivitate, maestrul meditează asupra lucrurilor din jur, asupra vieţii sale. Acum o va putea înţelege. "Când viaţa s-a sfârşit, rămâne doar un post-scriptum. Acum pot face tot ce vreau." Cere să i se aducă cărţi în spital, citeşte mult. Se hotărăşte să scrie un post-scriptum util: să-şi redacteze memoriile, sub acest imbold el începe să-şi scrie amintirile. "Dar oare va avea cineva nevoie de acestea în afară de mine?"

"Ei bine, acum pot mărturisi: nu am înţeles nimic. Nici viaţa. Nici pe mine. Nici cei patruzeci şi opt de ani trăiţi de mine. Nimic, poate doar un singur lucru. Că am trecut prin viaţă în goană. Că nu m-am uitat nici în dreapta, nici în stânga… Atenţia mi-a fost oprită întotdeauna asupra clipei. Ca şi cum m-aş fi grăbit undeva. Ca şi cum n-aş fi vrut să întârzii. Ca şi cum aş fi vrut să ajung acolo. Ca şi cum aş fi vrut să gonesc mai departe. Totul mi-a alunecat printre degete ! N-am ştiut să apuc, să păstrez…"

Leadership: Tu încerci să înţelegi mai bine viaţa, meditând asupra lucrurilor din jur, adică sub imboldul de a-ţi scrie amintirile, ştiind că ceea ce cauţi poate fi găsit doar în interiorul tău?

Leadershipul presupune nu numai drepturi şi obligaţii, nu numai o pregătire profesională bună şi o bună coordonare a celor din subordinea ta. Ci, mai întâi de toate, presupune să-ţi setezi limitele propriilor tale valori după care îţi aliniezi viaţa în raport cu nivelul conştiinţei tale. Numai înţelegând cu adevărat viaţa, şi cântărind cu mult discernământ rolul pe care singur l-ai ales să-l joci în lume, vei putea să te înţelegi pe deplin.

Serghei Eisenstein şi-a dat seama cel mai bine cine este el cu adevărat, reuşind să dea un sens vieţii sale, abia la sfârşitul carierei sale, abia atunci când boala l-a imobilizat la pat. Leadershipul poate fi şi un instrument de măsură a propriilor tale capacităţii, nevoi, dorinţe, nemulţumiri şi frustrări, căci după acestea îţi croieşti drumul în viaţă, ceilalţi oameni raportându-se la tine, şi urmând aceeaşi cale pe care o urmezi tu.

Felul deosebit de a-ţi judeca viaţa, propriile trăiri, de a te bucura de ea, felul de a te conduce în împrejurările complicate, care se succed de-a lungul timpului în favoarea sau în defavoarea ta, îţi permite să conştientizezi ceea ce faci pentru a avea o cunoaştere de sine cât mai clară, şi, de asemenea, te ajută să conştientizezi tot timpul în ce măsură acţiunile tale afectează viaţa celorlalţi.

Leadership: Imaginea ta în văzul lumii reprezintă un mijloc de a-ţi întări Ego-ul astfel încât să faci faţă compromisului pe care ai fi dispus să-l faci pentru aţi recăpăta puterile interioare pe care le-ai pierdut sau de care ai uitat?

Cursul vieţii tale se poate desfăşura asemenea unui calculator care se stinge şi se aprinde singur, după cum îl programezi tu. Însă leadershipul nu urmează întocmai comenzile pe care i

le dai tu dacă nu descoperi şi dacă nu controlezi toate acele lucruri care dau semnificaţie vieţii tale.

Ca şi lider, trebuie mai întâi de toate să fii sculptorul propriei tale fiinţe, apoi să încerci să-i modelezi pe ceilalţi oameni după voia ta. Însă dacă goneşti neîntrerupt prin viaţă, fără să-ţi opreşti atenţia asupra clipei, ce sens va avea viaţa ta? Cum să te transformi într-o fiinţă mai simţitoare decât ceilalţi, mai vibrantă, dacă nu-ţi defineşti cum trebuie scopul, valorile, principiile, dacă nu-ţi cultivi acea personalitate puternică, definită prin nobleţe, dacă nu-ţi dezvolţi acea individualitate care să-ţi asigure acceptul şi susţinerea celorlalţi?

Aşa cum un regizor îmbină într-un mod armonios sunetul, culoarea, imaginea cu scopul de a crea o capodoperă cinematografică – tot aşa şi tu trebuie să îmbini în mod armonios o gamă mai largă de emoţii, dorinţe, motivaţii, eforturi constructive şi realizări pentru a da vieţii tale un scop, şi pentru înţelege mai bine cine eşti tu cu adevărat. Revizuieşte-ţi convingerile despre cine eşti cu adevărat, căutând urmele naturii tale interioare în propria ta viaţă.

Compromisul pe care un lider îl face cu el însuşi este de a se înţelege mai bine din prisma a ceea ce reprezintă ca şi creaţie a unei minţi care încearcă să înţeleagă resorturile fenomenului numit: "Autoreflecţie".

Un lider se explorează în mod deosebit pe sine, în cadrul unui prces creator, atât prin intermediul autoreflecţiei, al introspecţiei solitare, cât şi cu ocazia diverselor activităţi pe care le desfăşoară (în special activităţile cu caracter determinist pentru care manifestă o chemare deosebită).

Timpul câştigat în alunecarea spre trecut simbolizează autocunoaşterea pe care trebuie s-o traversezi pentru a te "reîntâlni" cu tine, pentru a face cunoştinţă cu cine eşti cu adevărat. Dacă nu recunoşti stimulii psihologici, emoţionali ai dezvoltării tale, nu vei putea urma niciodată calea cea mai bună spre succesul total, şi cu siguranţă nici nu vei fi o călăuză sigură pentru ceilalţi din jurul tău.

Concluzie: Prin cercetarea trecutului propriu – analizând capacitatea şi limitele proprii, eşecurile şi victoriile precum şi stabilirea clară a locului pe care vrei să-l ocupi şi pe care l-ai obţinut în raport cu ceilalţi – vei putea întrezări evoluţia ta ulterioară şi perspectivele care se deschid în faţa ta.

În trenul vieţii trebuie să te decizi care loc vrei să-l ocupi, în vagonul de clasa întâia sau cel de clasa a doua - mai ieftin, mai accesibil dar mai incomod? Vrei să ocupi locul mecanicului ce conduce trenul sau simplu pasager ce aşteaptă să ajungă la destinaţie fără niciun efort? La fiecare haltă trebuie să te evaluezi, căci o dată ajuns la destinaţia terminus, este prea târziu să faci acest lucru.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Timpul petrecut în umbră are preţul său

On Mai 01, 2014

Controlează factorii nefavorabili care îţi condiţionează percepţia asupra vieţii, asumându-ţi acea realitate a sinelui care te mobilizează în procesul de transformare şi ascensiune.

De cum s-a trezit, Cosette a dat fuga la papuc. Găsise în el o monedă de aur. Fu orbită. Nu ştia ce va să zică o monedă de aur, nu văzuse aşa ceva niciodată. O ascunse repede în buzunar, ca şi cum ar fi furat-o. Simţea totodată că e a ei, ghicea de unde-i venea darul, dar bucuria pe care o avea era plină de frică. Era mulţumită. Dar mai cu seamă uimită. Lucrurile astea atât de minunate şi de frumoase nu i se păreau adevărate. Şi păpuşa pe care o primise cadou, i se păreau toate căzute din cer. Tremura în faţa acestor măreţii.

Numai străinul n-o făcea să tremure. Dimpotrivă, îi dădea curaj. Din ajun, printre toate clipele de uimire, prin somn, mintea ei de copil se gândea la omul acela care părea bătrân, sărac şi atât de trist, şi care era, cu toate astea, atât de bogat şi de bun. De când îl întâlnise în pădure, totul i se părea schimbat.

Cosette, mai puţin fericită decât cea mai mică dintre păsările cerului, nu ştiuse niciodată ce înseamnă a fi ocrotit în umbra mamei şi sub o aripă. De cinci ani, adică de când putea ţine minte, biata fetiţă tremura şi clănţănea. Fusese întotdeauna goală-goluţă sub vântul cel aspru al durerii. Acum i se păru că e îmbrăcată. Altădată simţea că-i era frig în suflet. Acum îi era cald. Parcă nu-i mai era teamă nici de doamna Thenardier, care o bătea mereu. Căci acum nu mai era singură. Avea pe cineva alături. *

Leadership: Te vezi ca o creaţie îngreunată de un alibi sufletesc care se conturează în urma impactului cu existenţa dată, cu deschidere către reperele cauzale ale unei realităţi necunoscute?

Leadershipul, ca o constantă de integrare a laturii tale emoţionale în spaţiul măreţiei de a fi tu însuţi, în realităţile cu ceilalţi, aduce un plus de experienţă de viaţă, pornind de la o înţelegere mai profundă a ceea ce eşti şi a modului în care trăirile şi gândurile interacţionează şi colaborează. Sarcina ta primordială, ca lider, este aceea de a conştientiza felul în care ai putea să contribui, în mod sistematic, pe măsură ce înveţi să trăieşti, la construirea unui univers accesibil celorlalţi, care poate uneori îţi scapă, chiar dacă faci parte din el continuu.

Devii o creaţie îngreunată de un alibi sufletesc care se conturează în urma impactului cu existenţa dată, atunci când nu te poţi regăsi pe tine, atunci când nu conştientizezi acea parte mai nobilă din tine din care își trag energia toate rolurile pe care trebuie să ţi le asumi în orice punct al evoluţiei. Ai deschidere către reperele cauzale ale unei realităţi necunoscute atunci când te laşi condus de hazard spre experimentarea unei realităţi conform dorinţelor tale.

Manifestarea intenţiei de a conlucra cu o lume schimbătoare, diferită de universul prezentului creat anterior, rămâne o constantă de tip întreg. Valoarea acesteia este cuprinsă între cauzele unor stări de conştiinţă înceţoşate, cu puţine zone limpezi, prin răscolirea trecutului care stă între tine şi prezent. Şi explorarea personalității tale prin intermediul construirii unei identități ideale, şi a modului în care această identitate este percepută nu doar de susţinători, ci în special de Eul condiţionat de modelul existenţial în care te simţi confortabil.

Leadership: Poţi să priveşti dincolo de hotarul unui sine care trebuie să lupte pentru proeminenta lui putere de a se autoregla, fără să te ridici deasupra grijilor lumii?

În cadrul tuturor domeniilor cu impact asupra viitorului, liderii trebuie să se apropie sensibil de acea ştiinţă care studiază în mod specific părţile din umbră ale fiinţei umane, de care ea caută să se elibereze prin găsirea unui sprijin puternic din exterior. Aceste părţi tenebroase implică sărăcia, tristeţea şi nefericirea, iar ele pot să dobândească măreţia caracterului unei persoane dacă intervin în evoluţia evenimentelor desfăşurate sub egida sa.

Leadershipul implică o înțelegere a esenței omului, numai în măsura în care liderul, ca iniţiator al unei creaţii care cu greu se poate delimita clar de dominaţia inferiorului asupra superiorului, deţine perspectiva unui câştig semnificativ de ataşament faţă de un Ego dominat de îndoială şi slăbiciune. Devii erou in povestea unui om slab atunci cand reusesti sa rescrii capitolele cele mai importante din viata lui.

Liderul este întotdeauna împins de conştiinţă să se ridice deasupra grijlor lumii din jur prin valorificarea unor acţiuni morale din care rezultă intenţia sa de a accepta provocarea schimbării. El este conştient că deseori sentimentele înalte ale unui om sunt puse în valoare tocmai de sărăcia, tristeţea şi nefericirea pe care le suportă în locul oricărei fărădelegi.

Aşa cum seva urcă din rădăcini până în ultima frunză a copacului, tot aşa factorii nefavorabili care îţi condiţionează percepţia asupra vieţii tind spre redefinirea a ceea ce înseamnă să fii prizonier sau gardian al unei identităţi care nu face niciodată saltul către un destin propriu, în deplină concordanţă cu frumosul şi sublimul.

Leadershipul are deschidere către valorile şi reperele care te definesc ca om de mare caracter atunci când faci din aspiraţia de a intra în contact cu un sentiment înalt o înțelegere a esenței tale ignorate.

Timpul petrecut în umbră are preţul său vizează plasarea omului într-un trecut complicat, căruia chiar el îi dă viață dintr-un impuls emoţional negativ, ignorând realitatea creată de scenariile unei lumi axate pe deplina libertate de exprimare a individualităţii sale. Un om devine mulţumit de el însuşi, nu doar atunci când are pe cineva alături, ci atunci când ajunge în stadiul în care îşi înţelege identitatea şi îşi urmează traiectoria către ceea ce-şi doreşte să fie, către ceea ce este el cu adevărat.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/timpul-petrecut-in-umbra-are-pretul-sau.html

Ţine ochii deschişi şi priveşte cu atenţie

On Octombrie 17, 2021

Adevărata menire a privirii este să sporească potențialul de creație, dând sinelui permisiunea momentanã sã înţeleagă ce vrea, cu ochii care prezintă o fotografie.

Privesc valurile, sclipirea razelor de soare cum se reflectă în mare. O doamnă își caută de cinci minute loțiunea de plajă, dar nu-și dă seama că i-a căzut sub șezlong. Băiatul bronzat, cu covrigii de vânzare, își face traseul zilnic, încercând să vândă ceva. Undeva în larg se zărește o barcă micuță de pescari. Pescărușii sunt peste tot. Oamenii la fel. Nisip și scoci peste tot.

Eu n-am intrat în scenă, dar o voi face imediat. Citesc Wilhelm Hauff, ceva care mi-a scăpat din bibliotecă. În același timp ascult Roudeep. Sunt în miezul gândirii sistematice, încercând să aflu ceva despre relația artelor plastice cu natura.

Socotesc că este mai profitabil să deslușesc intenția pur artistică a omului de a se încadra într-un peisaj de vis, decât a face observați privitoare la cât de necesară este o perspectivă riguros științifică asupra artei.

Aşadar, marea încă păstrează ceva din capacitatea mea de a visa, de a spera, privind totul prin lentila unei vârste fără de bătrâneţe. Cred, până la urmă, că adevărata știință a artei începe cu privitul: să încerci să sesizezi acel "Unu Absolut" care apare în natură sub diverse întruchipări sau determinări. Iar tu să rămâi identic cu tine, peste tot, în aceste întruchipări și determinări.

Leadership: Poţi să-ţi hrăneşti sinele din Creaţia ta, dând unui spaţiu de coexistenţă proporţii vizuale fără limite prin intermediul unei imagini dominante, în conformitate cu înţelesul mai larg al expresiei "A bright ray of sunshine" ?

Privind marea, frumuseţea ei, privind în ea reflexia soarelui, mi-am dat seama că lucrul cel mai bun şi mai sigur pe care-l am de făcut este să mă ţin de o imagine care nu pâlpâie în faţa adevărurilor lumii, o imagine care îşi dezvoltă propriul gen de frumuseţe vizibilă – aceea a culorilor care devin tot mai transparente pe măsură ce mintea explorează simbolul, ajungând la idei care se află dincolo de puterea de cuprindere a raţiunii.

Şi dacă este aşa, că gândurile-mi străbat fără grabă orizontul unui spaţiu deschis, fără limite, şi un spaţiu al întemeierii de sine, pe măsură ce privesc frumuseţea direct vizibilă din lumina soarelui care atinge suprafaţa mării, mai întâi într-un mod destul de natural, apoi într-un mod destul de intensiv, atunci nu-mi mai rămâne decât să mă bucur de o privelişte superbă într-o vacanţă de vis.

Leadership: Schimbarea profundă vine din modul în care selectezi și interpretezi ceea ce ai trăit, creând astfel o viziune care îți permite să te regăsești în esența ta autentică?

Dar arta ce are de spus în acest sens? Iar estetica nu cred că este singura care să aibă margini discutabile la noţiunile de oceanografie sau despre fotografierea peisajelor marine. Numeroase sunt argumentele zadarnice, asupra faptului că dacă un anumit gen de privelişte îmi bucură ochiul, sufletul şi mintea, asta ar satisface cumva condiţiile necesare cerute de un alt mod de cunoaştere a lumii prin artă, prin jocul spontan al imaginaţiei creatoare.

În sfârşit, dacă încerc să mă privesc cu aceeaşi linişte cu care privesc marea, şi dacă fac din această linişte un proces de ascultare a chemării mării, ca o linie melodică în surdină, atunci arta ar căpăta o faţă nouă, un alt mesaj, o tentă de grandoare. Iată de ce este important să-mi ascult privirea când străbate întinsul unui spaţiu unitar, depozitul colosal de energie neliniştită: fiindcă nu pot să mă leg intim de un anumit proces creativ, altfel decât dacă îmi transform privirea într-o rază de soare strălucitoare.

Expresia "a bright ray of sunshine" are înţelesul de convenţie între ceea ce transformă priveliştea într-o adevărată bucurie a sufletului, şi ceea ce emite sinele tău din perspectiva manifestării unei tendinţe de hiperrealism.

În leadership, asta se traduce prin: "ceea ce vezi schimbat la tine este ce te aștepți să vezi în imaginea pe care o admiri."

Ţine ochii deschişi şi priveşte cu atenţie imaginea care te atrage la orizont, fiindcă este imaginea prin care Sinele tău Superior îţi transmite ceva ce tu altfel nu ai putea să cunoşti prin intermediul experienţei de viaţă sau a raţionamentului.

În artă este important să nu pierzi nimic din vedere, nici măcar aparenţele atunci când faci distincţia între ceea ce se datorează unei perspective de ansamblu asupra ideii de "unitate", deci ceva în conexiune strânsă cu Sinele, şi ceea ce se datorează proceselor de identificare a unor noi abordări estetice.

Source: https://neculaifantanaru.com/tine-ochii-deschisi-si-priveste-cu-atentie.html

Ţinta dificilă din boxa acuzaţilor

On Octombrie 12, 2012

Modul în care înfrunţi realitatea pe care ceilalţi intenţionează să ţi-o impună, este rezultatul procesului de transformare care te aduce faţă în faţă cu tine însuţi.

A fost ceva cu totul neaşteptat. Femeia se cutremură la vederea asasinului, ca şi cum ar fi fost atinsă cu un fier roşu, căci simţise un fior cutremurător trecându-i prin tot corpul, incinerându-i toată speranţa, toată forţa ascunsă în subconştient, toate trăirile nemanifestate.

Inocenta ei şi justiţia lui se întrepătrundeau cu o voinţă şi cu o determinare ameţitoare. De parcă între ei doi ar fi existat o paralelă unică, directă şi tulburătoare: slăbiciunea ei, educarea ei în spiritul bisericii - şi instinctul lui de asasin, la care se adaugă rolul lui de verigă intermediară între "excepţiile de procedură şi apărările de fond", între o acceptare pură şi renunţarea la principii.

Biata femeie îşi dădea seama că îi sunase ceasul. Devenise fără voia ei o ţintă. Sosise clipa când avea să fie pusă la încercare. I se strânse inima. O clipă se simţi transportată într-o altă lume, a învinşilor, a surghiuniţilor, a celor scoşi de sub apărarea legilor. Prinse o clipă prielnică şi privi în ochii asasinului, cumpănind totul. Era cu neputinţă să fugă. Din toate părţile o pândeau legile de fier ale justiţiei lui. Se afla într-o boxă a acuzaţilor.

Leadership: Lecţia pe care ţi-o dă hazardul este aceea că ai capacitatea de a diminua potenţialul unui pericol înainte ca acesta să lovească?

O realitate impusă cu scopul de a deturna opţiunile individului. Cuprinsă de un sentiment de revoltă, de culpabilitate înrădăcinat atât de adânc, încât nici logica şi nici raţiunea nu ar fi putut vreodată să-l anihileze, femeia îşi adună tot curajul inimii şi spuse:

- N-ai niciun motiv să-mi faci rău...

- Nu, dar mi-am dat cuvântul, răspunse asasinul. Soţul tău a avut oportunitatea de a te salva. Dar s-a folosit de tine ca să încerce să se salveze el.

- Nu trebuie să faci asta, răspunse femeia cu o voce de înger.

Ca un om superior, ca un judecător milostiv care acordă o ultimă şansă celui condamnat la moarte, Anton Chigurh aruncă în sus o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, o prinde şi-i spune:

- Bine, asta e tot ce pot face pentru tine. Alege.

- Nu ! N-am să aleg ! răspunse categoric femeia cu un curaj izbitor, demn de un luptător. Moneda n-are nimic de spus. *

Leadership: Poţi să te analizezi din perspectiva unei înțelegeri de sine stătătoare prin trăirea acelui sentiment al distanței faţă de suferinţa ce cunoaște foarte puține legături cu prezentul, dar care te face să crezi că aparţii de ceva sau cineva?

Cineva remarca bine: *"Realitatea pe care o trăieşti este oglinda ta şi reflectă tot ceea ce eşti în interior: compasiune, speranţă, umanitate, solidaritate, gânduri pozitive, iertare, pace interioară, încredere şi credinţă."*

Dacă această realitate în care te regăseşti îţi este furată, modificată după voinţa celorlalţi, subordonată unor alte criterii decât cele care ar trebui să primeze, atunci se va produce un declic în felul tău de a fi.

În loc să evoluezi spre un nivel mai înalt al conştiinţei tale cu care să rezonezi 100%, deci spre o înţelegere profundă a esenţei din care eşti plămădit, vei fi ancorat ca o epavă ruginită într-un spaţiu închis, neaerisit, în care "nimicul" va prinde rădăcini. Un flux al unui proces de schimbare anormală, forţată, care depășește uneori cu mult acea formă a realității pe care ai pretins-o de-a lungul timpului.

Leadershipul se poate dovedi inutil, lipsit de fond, dacă îşi reduce gradul de rezistenţă şi protecţie în coliziunea cu un pol opus. El se poate transforma într-un agent al unei rupturi de tine însuţi şi de natura pe care o creează, de resursele pe care ţi le pune la îndemână pentru a-ţi menţine statutul de om de mare caracter.

Un fel de sabotare din exterior, din direcţia imprevizibilă a unei elite condusă de alte principii, nesănătoase, şi în alţi termeni care nu-i sunt caracteristici, care nu onorează cele mai de bază valori.

Leadership: Poţi să înfrunţi incertitudinea unui rezultat final, printr-o abatere de la regula generală conform căreia pe parcursul vieţii plăteşti mai mult pentru ceea ce primeşti decât pentru ceea ce dai?

Devii fără voia ta o ţintă a realităţii altora? Cum îţi manifeşti personalitatea la contactul cu o altă realitate? Te simţi transportat într-o altă lume, a învinşilor? Te afli într-o boxă a acuzaţilor? Cum poţi să-ţi menţii stabilitatea în conflictul dintre acuzatori şi apărători?

Nu poţi fi un om mare, dacă continui la nesfârşit să rămâi mic în ochii celorlalţi, dacă te laşi prins, ca un bulgăre de zăpadă într-o continuă rostogolire, în diverse situaţii în care îţi este dificil să acţionezi.

Dacă sursa de valori care îţi alimentează convingerile îşi încetează funcţionarea, drumul tău spre atingerea perfecţiunii se va surpa şi va continua să alunece până ce nicio intervenţie, nicio manifestare de amploare a voinţei tale nu va mai fi folositoare.

Leadership: Poti sa înfrunţi realitatea pe care ceilalţi intenţionează să ţi-o impună într-o lume în care nimic nu pare ceea ce este și în care orice, absolut orice, se poate întâmpla?

A înfrunta realitatea pe care ceilalţi încearcă să ţi-o impună este ca şi cum ai colecţiona oglinzi, suprafeţe neutre în faţa cărora te poţi arăta slab sau puternic pentru a te vedea reflectat. Este o încercare de a-ţi destăinui fără reţinere fidelitatea faţă de propria ta identitate, o formă de manifestare a celei mai pure laturi a sinelui tău care veghează constant asupra ta, mai ales în condiţii vitrege.

Pentru ca dezvoltarea ta să fie cât mai sănătoasă încearcă să urmăreşti cu atenție firul roşu al întâmplărilor care te provoacă, independent de voinţa sau raţiunea ta, care te nelinişte sc şi te implică într-un joc riscant. Încearcă să intuieşti ceea ce nu se potriveşte în vreun fel căutărilor tale şi să nu te laşi capturat de acea forță stranie a hazardului și a coincidențelor

care face ca, la un moment dat, fiecare să se afle în apropierea celuilalt, căutându-se sau doar intersectându-se fără voia lui.

Dincolo de valorile şi convingerile tale pe care le creezi prin construirea relaţiilor, fiind vorba de un proces constant, oricare dintre perspectivele care te fac să înţelegi adevărata esenţă a propriei personalităţi trebuie să fie în orice moment şi în orice condiţii, posibilă.

Raţionamentul precar care permite existenţa factorului numit "resemnare" interferează cu ceea ce constaţi că trebuie schimbat la lume începând cu ceea ce ţi se întâmplă într-un mod care vede dincolo de limitările realităţii imediate şi de hazardul faptelor care ţi se înlănţuie în viaţă.

Ţinta dificilă din boxa acuzaţilor reprezintă omul care, depinzând de hazard, este condamnat fără voia lui să-şi schimbe destinul. El trece de la o etapă de acceptare la una de supravieţuire.

Eşti pregătit să iniţiezi o evaluare a realităţii pe care o trăieşti atunci când eşti supus influenţei celor străini de principiile sănătoase ale leadershipului? Graniţa dintre a accepta realitatea lor sau de a o respinge, fiind oricum, extrem de fragilă.

A accepta realitatea pe care ceilalţi încearcă să ţi-o impună necesită permanent o evaluare a propriilor principii, sentimente şi modalităţi de acţiune. Accepţi să te transformi într-un gropar al realităţii pe care o trăieşti, sau să devii arhitectul ei?

Ca lider, trebuie să fii în concordanţă cu realitatea, dar şi cu tine însuţi – acel tot unitar (format din idei, concepţii, principii şi sentimente) consolidat în timp. A accepta o realitate impusă, în discordanţă cu ceea ce eşti, te poate trimite în boxa acuzaţilor. Fii fidel principiilor tale şi Eu-lui tău, fii tu însuţi un judecător imparţial a aceea ce eşti şi îţi vei demonstra nevinovăţia şi fidelitatea faţă de tine şi faţă de oamenii care te-au investit cu încrederea lor.

Modul în care înfrunţi realitatea pe care ceilalţi intenţionează să ţi-o impună, este rezultatul procesului de transformare care te aduce faţă în faţă cu tine însuţi.

*** Notă:** No Country for Old Men (2007)

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp (II)

On Ianuarie 25, 2013

Transformă-ţi identitatea într-o formă a revelaţiei de sine, asigurând o integrare perfectă a idealurilor tale în realitatea care te caracterizează.

O evadare dintr-un spaţiu închis este aparent imposibilă, mai ales pentru cine se simte condamnat la un exil absolut. Realitatea crudă devenise culcuşul confortabil al unui ego răvăşit, stingher, alinat doar de vântul slab al schimbării. Niciodată înfăţişarea şerifului Ed Tom Bell nu fusese mai ciudată şi mai de nerecunoscut. Vădit, era mistuit de o frământare lăuntrică neînţeleasă, ca un recipient etanş cu un conţinut aflat sub presiune.

El ar fi vrut să-i spună bătrânului de lângă el: " *Bătrâneţea este un ţinut complicat, mai întunecat decât amurgul. Într-o zi vom pleca împreună acolo, unde nimeni altcineva nu ne va deranja.* "

Chemarea unei alte lumi se aude din umbră, reprezintă inevitabilul morţii, dar mai întâi de toate soarta muribundului cochetează cu poezia destrămării şi a singurătăţii. Neadaptarea lui Ed Tom Bell la o realitate implacabilă a dat naştere unei dezorientări care durea ca un pumnal înfipt într-o rană deschisă. O acceptare necondiţionată a propriei persoane, o sferă, o lume proprie care nu dispunea de interese majore sau de planuri veritabile de viitor.

Avea ceva în suflet, o urmă de regret, pe care voia s-o ascundă. Părea că şi-a dat de mult seama de relativitatea valorilor umane, de fragilitatea convingerilor care limitează omul, poziţionarea noilor fundaţii în raport cu nişte abordări rezonabile consacrate.

Nu era deschis schimbărilor neaşteptate. Viaţa lui nu se scurgea aşa cum voia el, ci în ritmul unui monometru ce funcţiona după legi stricte. Realitatea era în conflict cu firea sa. În ceasul din urmă, se poate observa încă acea disciplină şi acel spirit ostăşesc care făceau dualismul vieţii sale, amândouă împinse până la un eroism sublim.

Valul doarme, liniştit. Printre unde, de un vânt blând trase, plutesc cu drag ultimele rămăşiţe ale celui ce-a fost, odată, un om. *

Leadership: Poţi să repui în valoare semnificaţia pe care o atribui vieţii printr-o acceptare necondiţionată a propriei persoane, fără să devii cumulul tuturor experienţelor trăite într-un moment de cumpănă?

Omul care se pune necondiţionat în slujba unei existenţe care se dovedeşte plină de incertitudini, pândită pe alocuri de nonsens, în cadrul unei orientări dominante către sfârşit, nu poate stabili valori de pregnanţă asupra rodirii unei gândiri profunde. Atenţie. Gândirea care se anulează pe sine, gândirea care se înţelege greşit pe ea însăşi, nu se poate desfăşura obiectiv în cadrul faptelor, ci se hrăneşte cu reprezentarea unui caracter „episodic" al existenței situaționale.

O astfel de gândire, confruntată cu adaptarea la o viaţă care se împlineşte prin acceptarea suferinţei şi a nemulţumirii, se raportează în permanenţă doar la ceea ce se poate întâmpla mai rău în prezent şi viitor. Iar semnificaţia pe care o atribui vieţii şi orientarea pe care o dai cunoaşterii bazate pe experienţă, reprezintă cele două componente fundamentale ale procesului de dezvoltare care oferă leadershipului un suport deplin şi permanent.

Leadershipul, care îşi dovedeşte relevanţa în ignorarea sau tratarea acestei experienţe de viaţă dominată de prejudecăţi, superstiţii şi constrângeri, evoluează numai printr-un proces de raţionare complex şi de pledare până la autoconvingere a necesităţii schimbării. Şi nu a vinovăţiei pentru înţelegerea greşită a determinărilor care conferă întâmplărilor o notă de cauzalitate.

Trecerea de la o mentalitate închistată şi conservatoare la o mentalitate de tipul "anticipează şi îmbunătăţeşte" se face prin relaţionarea analizei cauzelor fenomenului "vinovăţiei faţă de situaţiile eşuate din viaţă" cu definirea riguroasă şi bine întemeiată a unei noi variabile de cutezanţă: "eliberează-ţi conştiinţa de patimi".

Identitatea este o formă a revelaţiei de sine, instaurată sub semnul întrebărilor *„ cine sunt?"* şi *„cine pot fi?"* care pot produce o deturnare a direcţiei vieţii. Iar leadershipul este strâns legat de integrarea eforturilor de ameliorare a calităţii vieţi. Nevoia acceptării de sine, corelată cu imaginea de sine, se află în spatele tuturor deciziilor şi acţiunilor noastre, iar înţelegerea acestora ar putea avea un impact major în optimizarea interpretării pe care o atribuim rezultatelor obţinute prin perceperea realităţii din unghiul unei minţi ce caută măsura şi echilibrul în toate.

Un număr mare de nevoi, aparent distincte, pot crea confuzie, iar administrarea lor într-un anumit plan existenţial poate fi anevoioasă. Factorul pe care trebuie să-l urmăreşti când te pregăteşti să faci saltul spre marea evoluţie a propriei persoane, în contextul în care viaţa se îmbină cu viziunea, este numit „Trezirea Minţii".

Ei bine, trezirea minţii este în parte jurnalul unei căutări a sensului vieţii şi în parte o explorare a fundamentelor de definire a identităţii care se simte asediată de limitele unei resemnări datorate epuizării propriilor idealuri. Iar leadershipul se formează nu doar ca un prestigiu al forței morale, ci ca o evidență a idealului spre care te înalţi, cerându-se în permanenţă satisfăcut printr-un act de voinţă asumată - de a-ţi reconstrui sinele şi lumea din jurul tău.

Acceptarea necondiţionată a propriei persoane se prezintă sub forma cauzei pe care o slujeşti din perspectiva unei retrageri în tine însuţi, din care trebuie să transpară o preocupare mai intensă pentru impunerea unor principii de viaţă solide de la care să nu abdici în nicio situaţie.

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp redă de fapt acea particularitate a realităţii numite „viaţă" puse sub semnul îndoielii. Numai răspunzând de conţinutul lui *„cine sunt eu"* sau *„cum sunt eu"* , vei putea să-ţi încadrezi atitudinea şi trăsăturile de personalitate în aria leadershipului care se întinde pe măsura acceptării circumstanţelor care te-au adus până într-un anumit punct. De multe ori, acest punct se numeşte "Abandon".

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/tinutul-in-care-nu-ajungem-niciodata-la-timp-II.html

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp (I)

On Ianuarie 25, 2013

Oferă-ţi posibilitatea unei autoevaluări riguroase şi corecte, făcând analiza retrospectivă a propriilor limite, constrângeri, căutări şi aşteptări.

Doi bătrâni stăteau faţă în faţă. Unul din ei era şeriful Ed Tom Bell. Cine ar analiza mai bine această conştiinţă dreaptă, limpede şi cinstită, în momentul acela când toate amintirile i se revărsau, când toate încordările, extenuante şi sterpe, se manifestau sub forma unor rezerve, şi-ar fi spus cu o umbră de îndoială: "Ce s-o fi petrecut oare cu el?"

Tot ce era îngăduit de societate îl determina să se scufunde sau se înnămolească tot mai tare într-o lume proprie, tot mai rigidă. Cuvintele lui se roteau în jurul destinului, confuzia drastică care precede o schimbare de direcţie: " *Mă simt copleşit. Mi-am imaginat mereu că, atunci când voi îmbătrâni, Dumnezeu îmi va intra în viaţă. Şi nu a venit. Nu-i vina lui. În locul Lui, aş avea aceeaşi părere despre mine ca şi El.* "

Lipsit de vitalitate, fără cale de atac, Ed Tom Bell, stătea în aceeaşi nepăsare pe care o arata cavalerul Gaudin de Sainte-Croix atunci când se văzu faţă în faţă cu fatalitatea - arestul inopinat, care, întocmai ca infernul, îi înghiţea orice speranţă de viaţă.

O epuizantă rătăcire care-l ducea la damnare. Totul în el era pus sub semnul întrebării. Se aştepta la tot ce-i mai rău. Şi el fusese prins şi "arestat" în acea tragică încăierare dintre trecut şi prezent, suspendat într-o stare de acceptare a inevitabilului. Oare se aştepta să ajungă într-un alt tărâm, unde nu exista atâta răutate, atâta patimă, atâta deşertăciune?

Dar, răbdare, de ce atâta grabă? Izbăvirea întotdeauna cere aşteptare. Înaintea raiului se află infernul care te ţine prizonier, ca un vrăjitor puternic, în propria ta viaţă, potrivnică ţie. Iar acest vrăjitor care porunceşte spiritului, mai ameninţător ca oricând, avea un plan în ce-l privea pe bătrânul Ed Tom Bell. *

Leadership: Cum îţi îndeplineşti rolul de a susţine exprimarea emoţiilor provenite din experienţele semnificative de viaţă, cât şi pentru controlul şi inhibarea acestora, din punct de vedere al percepţiei unei realităţi care te depăşeşte şi căreia nu i te poţi sustrage?

Eşti deschis schimbărilor neaşteptate? Totul în tine este pus sub semnul întrebării? Eşti prins în acea încăierare dintre trecut şi prezent, suspendat într-o stare de acceptare a inevitabilului? Cazi pradă unei frământări lăuntrice? Existenţa ta stă sub semnul unei dezorientări generale? Viaţa te se scurge în ritmul unui monometru ce funcţionează după legi precise?

Un lider poate fi construit, în ani de zile. Dar la fel de bine, el poate fi dărâmat, într-o clipă. Atunci când călătoria minunată şi plină de satisfacţii ajunge la final, atunci când, în faza superioară a existenţei sale, raţiunea, simţirea, credinţa, pasiunea - cârmele şi pânzele corăbiei destinului, navigând în derivă, nu mai prezintă garanţii. El trebuie să-şi îndeplinească rolul printr-o ciudată simetrie a reversibilităţii întâmplărilor, faptelor şi intenţiilor sale, adică să facă dovada unui permanent Deja Vu care poate avea alt final.

A refuza să te ancorezi în realitate, a refuza să accepţi o certitudine dictată de propria gândire şi de un raţionament obiectiv, negarea flagrantă a propriei tale fiinţe, determină apariţia unei crize existenţiale, impunând o schimbare radicală şi profundă de conţinut, nu de

suprafaţă. Realitatea căreia trebuie să-i acorzi mare atenţie şi să o priveşti cu responsabilitate maximă este asemenea unei cărţi pe care nu o poţi deschide la orice pagină cu intenţia de a o înţelege de-a întregul, ci trebuie să parcurgi fiecare enunţ din întregul ei conţinut care este dedicat unei zone diferite de reprezentare a lumii şi a legilor ei.

Leadershipul vine azi, mâine trece, sau nu e aşa? În funcţie de preţul rezonabil pe care ţi-l stabileşte existenţa. O subtilă deviaţie de la direcția de mers sub influența lipsei de fermitate în luarea deciziilor şi în acţiune este dovada nesiguranţei în faţa unei realităţi care te depăşeşte şi căreia nu i te poţi sustrage.

Leadership: Abordezi problema realităţii văzută ca o sumă a percepţiilor negative faţă de calitatea vieţii, deci care se pretează denaturării unor acțiuni și evenimente care au avut loc printr-o schimbare a imaginii de sine la nivel de evaluare subiectivă a valorilor care te reprezintă?

De regulă, atunci când te loveşte partea neagră a existenţei, o face cu sete şi înverşunare, ca un utilaj care taie copacii fără milă, şi o face hotărâtor şi implacabil pentru totdeauna. Eşti nevoit să accepţi situaţia, oricât eşti de uimit, de intrigat.

Când oare vei înţelege că viitorul leadershipului nu aparţine unei existenţe sfâşiate, trepidante? Leadershipul se hrăneşte din alchimia unei existenţe în echilibru, autentice, victorioase, printr-o luptă permanentă în vederea creşterii performanţelor, prin măsura valorii pe care o aduci în lume, aplicând cunoștințele dobândite în ipostazele cotidiene ale vieții.

Viaţa este o consumare rapidă a tinereţii sau o prelungire anevoioasă bătrâneţii, în funcţie de îndoielile şi rătăcirile pe care le suferi atunci când ţi se răstoarnă sistemul de valori. În leadership este nevoie de o nouă abordare fundamentală care să aibă o dimensiune morală şi sentimentală puternică, nu de o falsă metamorfoză prin care te pierzi tu însuţi. Leadershipul nu suportă procesul lent, greoi şi dureros de formare a unei noi personalităţi.

Degeaba îţi împingi limitele până la un eroism sublim, dacă cedezi în faţa realităţii complexe, alarmante, dezamăgitoare, sărace în minereu nobil. Mai ales dacă esenţa firii tale, în conflictul cu realitate, este caracterizată de tot mai mult de laşitate şi slăbiciune în tăria înțelepciunii tale. Schimbarea imaginii de sine la nivel de evaluare subiectivă a valorilor care te reprezintă se produce atunci când tratezi ideea fatalităţii imuabile cu nepăsarea unui om lecuit de iuțeala cu care aleargă timpul.

Leadershipul tău, de asemenea, va fi lipsit de esenţă şi tărie dacă existenţa ta se va scurge în ritmul unui monometru ce funcţionează după legi stricte.

Leadership: Poţi să transformi un moment important din viaţa ta într-o experienţă de neuitat care să completeze perfect conţinutul vizual al imagini nerealiste care te îndeamnă să-ţi restrângi orizonturile?

Cu leadershipul nu se negociază şi nu se dau întâlniri. Este efemer, schimbător, demontabil, repetitiv, plutitor, colector de aluviuni, măsurabil, adaptabil, cu cheiţă sau cu telecomandă – depinde de modul cum te comporţi, cum îl înţelegi, cum îl tratezi, mai ales dacă reuşeşti să te adaptezi la tandemul “ *Tu* ” şi “ *El* ”.

Te simţi urmărit din spate? Sunt prea moi paşii ce numără firimiturile umbrei tale pe pământ? Te împiedici? Teama de urmăritor îţi paralizează pe jumătate fiinţa hăituită?

Nu, nu poţi scăpa de urmăritor decât înfruntându-l direct, cu convingere, cu probe şi argumente, cu sabia laser a demnităţii. Întoarce curajos capul. Cine este? Regresul? Stagnarea? Neputinţa? Căderea? Damnarea? Monotonia? Singurătatea? Barierele reprezentate de modul diferit de viaţă şi de convingerile fragile care te situează în tabere opuse? Cruda realitate te-a ajuns din urmă?

Dacă nu eşti în stare să aduci permanent o valoare în plus experienţelor tale, dacă vieţii tale nu-i mai poţi adăuga noi orizonturi, şi simţi doar crucea neputinţei, dacă nu mai poţi repeta paşii care te duceau înainte spre succes, dacă existenţa ta profesională nu mai poate crea şi administra un portofoliu consistent de realizări, şi cu toate acestea continui să pledezi pentru un ideal fantastic, înseamnă să comiţi o crimă. Înseamnă că îndrăzneşti să sfidezi raţiunea şi să te laşi pradă unei feerii de-o clipă, ce poate fi numită nebunie sau iluzie deşartă.

Duci o luptă dreaptă. Dar una care este deja pierdută?

Imaginea de sine este părerea pe care ţi-o formezi despre tine în acea perioadă în care ai acumulat experienţele de-a lungul vieţii devenind astfel mai înţelept, raportată la o clipă în care simţi că totul se năruie sub spectrul singurătăţii.

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp marchează începutul sfârşitului, este semnul deprecierii propriei persoane, inadaptată la un mediu nou, tot mai complex şi mai alarmant.

Aşa cum într-un roman poliţist foarte bun nu există nicio propoziţie, niciun cuvânt lipsit de semnificaţie, tot astfel într-un leadership în care performanţa are un rol critic nu poate exista nicio convenţie, niciun interimat cu cei care a căror existenţă se scufundă sau se înnămoleşte tot mai tare în derizoriu şi nesemnificativ, în mlaştina adâncă a eroziunii.

Oferă-ţi posibilitatea unei autoevaluări riguroase şi corecte, făcând analiza retrospectivă a propriilor limite, constrângeri, căutări şi aşteptări.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Ţinuturile necunoscute ale realităţii

On Februarie 15, 2014

Optimizează-ţi performanța în dezvoltarea relaţiilor interumane, prin cultivarea capacităţii de a diferenţia ceea ce ştii de ceea ce nu ştii.

Era ceva atât de nevinovat în Ellie, atât de simplu, aproape înduioşător de pur, încât eram mirat să văd cât de bine se descurcă în afaceri şi cât lua de bun din ceea ce i se spunea. Şi totuşi, nu mă înşelam în privinţa ei. Ştiam prea bine ce fel de fiinţă era. Îi cunoşteam prea bine de acum simplitatea, afecţiunea ce mi-o purta, blândeţea-i naturală.

Numai că ea cunoştea doar o felie, destul de subţire a fiinţei mele. Nu ştia mai nimic despre lumea mea, o lume în care erai obligat să şterpeleşti ca să zici că ai câştigat ceva. Nu ştia ce înseamnă să fii crescut şi educat modest, dar cinstit, însă cu o grijă permanentă pentru ziua de mâine, pentru bani, de o mamă care şi-a tocit degetele pentru a te face respectabil, convinsă că băiatul ei trebuie să ajungă bine în viaţă.

Ellie îmi descoperea lumea aşa cum eu o descopeream pe a ei. Amândoi descopeream ţinuturi necunoscute. [1]

Leadership: Poţi să stabileşti o valoare de referinţă prin intermediul unei cunoaşteri aprofundate între două lumi total diferite, încât să accentuezi latura personalităţii tale care îţi cere să fii altcineva indiferent de situaţie?

Latura personalităţii tale care îţi cere să fii altcineva, indiferent de situaţie, se poate manifesta ca o extensie a capacităţii de a diferenţia ceea ce ştii de ceea ce nu ştii în cazul apropierii de o realitate pe care o recunoşti ca fiind umbra ta, o prezenţă cotidiană setată să se impună ca o consecinţă a împrejurărilor de viaţă, dar care nu este îngăduită în propria cale de urmat.

Practic, latura ascunsă a personalităţii tale se relevă atunci când te vezi ca o victimă a împrejurărilor exterioare şi a constrângerilor interioare pe care le observi în cazul altcuiva, cineva pe care îl admiri, dar nu-l poţi copia. Sau cineva, pe care îl crezi într-un fel, iar într-o situaţie de criză îţi dai seama că persoana respectivă nu a făcut decât să te amăgească.

Leadershipul este un mijloc al profundei cunoaşteri umane în şirul mult mai numeros al observaţiilor privind corespondenţa dintre certitudine şi incertitudine pe care o implică eventuala “negociere” asupra semnării acordului de asociere la o realitate obiectivă. El devine "un jucător de top" pe segmentul construcţiilor de percepţii care favorizează înţelegerea şi stabilirea relaţiilor interumane.

Leadership: Eşti în stare să experimentezi aplicarea a două efecte de imagine simultan la acelaşi personaj, încât personalitatea ta să capete o anumită independenţă faţă de cauzalitatea fenomenelor şi evenimentelor vieţii?

Două efecte de imagine pot fi aplicate la acelaşi personaj al vieţii cotidiene: instantaneul unei experienţe de conştiinţă extinsă, când trebuie să iei seama de tot ceea ce nu te califică drept un "om al transformărilor de sine", şi durata unui eveniment în mişcare care se întâmplă în timpul unui studiu despre o altă formă de a gândi viața.

Practic, independenţa ta faţă de cauzalitatea fenomenelor şi evenimentelor vieţii se capătă numai printr-o formă de reacţie în faţa mulţimii de păreri pe care le emiţi cu privire la cineva sau ceva care intră în raza ta de acţiune.

Ce este specific pentru lideri rezidă în faptul că ei nu gândesc în termeni comparativi, ci în termeni de "lecţii învăţate". Imaginea ta în văzul lumii, o lume în care poţi fi orice, reprezintă un mijloc de a-ţi întări Ego-ul al cărui caracter reprezentativ rezidă în faptul că nu se ascunde după măştile sociale, după obsesii, moralitate şi presiunile externe, adică nu se alimentează din experienţele celorlalţi, ci din propriile experienţe.

Cineva preciza: " *Relaţiile interindividuale constituie un proces continuu, în desfăşurarea căruia se produce şi o modificare a ponderii elementelor determinante. La început, factorul cel mai important în modelarea atitudinii faţă de individul nou întâlnit îl constituie binecunoscuta „prima impresie". Dar, treptat, aceasta este înlocuită sau corectată de elementele reieşite din cunoaşterea mai profundă a însuşirilor pozitive şi negative ale celui în cauză.* "

Leadership: Poţi să analizezi omul în oglinda celor mai variate aspecte ale personalităţii sale, încât să obţii o explorare a vieţilor şi a ideilor semnificative a două figuri principale?

Aidoma unei ciocănitoare care se mută din copac în copac, neobosită, după reguli numai de ea ştiute, curăţându-i de insecte, leadershipul iscodeşte mereu în trunchiul marelui stejar al adevărului, stabilind o valoare de referinţă faţă de care se trasează conturul unor imagini mai clare despre oameni. Această valoare se poate seta numai prin intermediul unei cunoaşteri mai aprofundate a omului luat ca individ, dar şi în interacţiune cu alţii.

Leadershipul, a cărui elemente de fond sunt preluate de o gândire axată pe principiul " *nu ai cum să cunoşti dacă nu crezi şi nu ai cum să crezi tot ceea ce cunoşti* ", constituind o măsură de pătrundere în spaţiul unei realităţi distincte, îşi extinde regulile privind modul de administrare a relaţiilor dintre indivizi. Până în cele mai mici amănunte nu poţi cunoaşte pe nimeni, dar poţi stabili într-o măsură destul de bună potenţialul fiecăruia.

Privind mai îndeaproape omul, analizându-l în oglinda celor mai variate aspecte ale personalităţii sale, ferindu-te de tentaţia de a emite ipoteze apriori, vei putea efectua acele mutări succesive şi bine calculate de la un plan care nu permite definitivarea uniunii dintre două sau mai multe tipuri de mentalităţi, la un plan care optimizează performanța în dezvoltarea interumană. Prin cultivarea capacităţii de a diferenţia ceea ce ştii de ceea ce nu ştii.

A te privi în oglindă sub forma a două figuri principale înseamnă să te eliberezi de Ego-ul care te face să judeci lumea din jur, fără să te simţi claustrat într-un univers mental precar şi blindat. Înseamnă să te învălui cu misterul unei realităţi bifurcate: o parte în care îţi poţi depăşi cele mai ascunse temeri şi o parte în care toate fenomenele vieţii se unesc, interacţionează şi dau un înţeles totalizator.

Ţinuturile necunoscute ale realităţii sunt acele elemente componente ale factorului uman care favorizează sau nu performanţa individuală şi colectivă, prin aspectele motivaţionale, uneori schimbătoare.

Cunoaşterea cât mai profundă a acestei necunoscute numite "om" este esenţială în leadership. A cărui claritate şi previzibilitate în ceea ce priveşte evoluţia şi tendinţele omului de stabilire a relaţiilor, compatibile cu performanţele ridicate, oferă numeroase moduri de evaluare şi întreţinere a acelor orientări fundamentale care au un impact puternic asupra societăţii.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Ţipetele mistuitoare ale mieilor

On Septembrie 11, 2013

Acţionează în baza celor mai profunde structuri de control care îţi maximizează influenţa, astfel încât să înţelegi mai în profunzime originile şi evoluţia omului.

- Era încă întuneric. Am auzit un zgomot ciudat. Un fel de ţipăt. Ca vocea unui copil.

- Ce ai făcut apoi, Clarice? întreabă Hannibal Lecter. Omul acesta sigur pe el însuşi, sistemul acesta dur ale cărui legi de funcţionare includ şi derivă din legile nescrise ale vieţii, urmăreşte permanent obţinerea unei cât mai profunde înţelegeri a fenomenelor care acţionează asupra celor mai ascunse şi mai elementare simţuri. Provocându-le în cele mai neaşteptate moduri. Încercând parcă să formuleze o nouă lege cu valabilitate restrânsă.

- Am coborât scările. M-am furişat în şopron. Mi-a fost aşa frică să mă uit înăuntru, dar a trebuit.

- Ce ai văzut, Clarice? Ce ai văzut? sună din nou ameninţătoare vocea din spatele gratiilor, guvernată parcă de o forţă maximală care se situează aproape în totalitate dincolo de puterea de înţelegere a savanţilor.

Leadership: Opera marii tale raţiuni se constituie într-o demonstraţie a necesităţii constituirii unei ştiinţe redusă la conştientizarea emoţiilor celorlalţi, într-un context favorabil de afirmare a convingerilor care te motivează să aparţii unei singure entităţi de control?

- Mieii. Ţipau. Erau sacrificaţi. Am încercat să le dau drumul. Am deschis poarta, dar nu au fugit. Stăteau acolo, confuzi. Aşa că am luat un miel şi am fugit cât am putut de repede. Nu ştiam încotro. Nu aveam mâncare, nici apă. Şi era foarte, foarte frig. Credeam… Credeam că dacă salvez măcar unul… Dar… Era aşa de greu. Prea greu.

- Încă ţi se întâmplă să te trezeşti noaptea, nu-i aşa, Clarice? Te trezeşti în întunericul de nepătruns şi auzi mieii ţipând. Şi crezi că dacă l-ai prinde pe Buffalo Bill tu singură şi, dacă o salvezi pe biata Catherine, ai putea opri mieii să ţipe. Crezi că şi ei se vor simţi uşuraţi şi nu te vei mai trezi noaptea auzindu-i ţipând, nu-i aşa?

Simţim în tensiunea pe care Lecter o generează şi o întreţine continuu cu aceeaşi intensitate, asemenea unui regulator cu acţiune integrală, încercarea sârguincioasă de a scoate la iveală noi probe, amănunte şocante, dovezi tulburătoare, noi dedesubturi ale înţelegerii realităţii trăite de Clarice la un moment dat.

El menţine la cote înalte principiile relevante parcurgerii căii către o nouă "deșteptare". Revine subtil la funcţia implicită de manipulare a semnalului "luminos", transmis printr-un cablu de legătură invizibil care dă energie stărilor sufleteşti, împingându-le către punctul critic, scoţând la iveală noi detalii despre originile şi evoluţia lui Clarice.

O singură entitate de control pare să-l motiveze pe Hannibal în a înţelege dedesubtul emoţiilor oamenilor, disimulat într-un aer de superioritate morală, şi anume: adâncimea filozofică a valorii vieţii lor. Ştiinţa lui nu iese din încordarea forţelor active ale omului, ci din realitatea originară a naturii pe care omul trebuie s-o accepte şi s-o umple cu un sens.

Leadership: Funcţionează bine formele procesului de validare a propriei tale persoane generate prin obiectivarea unor aspecte ale existenţei cu care tu însuţi te-ai luptat?

Ca să încadrăm zona de influenţă a liderului în nişte coordonate fixe, care să permită cunoaşterea şi evaluarea potenţialului oamenilor supuşi forţei implacabile a propriei lor robiri, accentuate pe fondul unor anumite reacţii negative, este necesară respectarea unei anumite forme de "deschidere" şi de "dezvoltare" a procesului de validare proprie în faţa lor.

Având la bază anumite rigori şi un anumit control, aceste forme de deschidere şi de dezvoltare, în condiţiile în care mediul de transmitere a influenţei nu este accesibil pentru a garanta o apropiere şi o consolidare a relaţiilor, simultan continuând să fie imprevizibil şi extrem de împovărător, reprezintă de fapt o sumă a celor mai profunde stări sau manifestări, inspirate din anumite experienţe, care au putere de transformare pozitivă sau negativă.

De aceea, susţinerea acelor structuri de competenţă care permit contracararea eficientă a efectelor negative, fundamentate pe o abordare prudentă, echilibrată, progresivă, dar şi pe principiile complementarităţii şi sprijinului reciproc, depind de voinţa de a face o schimbare reală în viaţa individului.

O abordare mai pretenţioasă a forţei de "presiune" se impune, deci, în scopul explorării adânci a individului pentru a înţelege mai în profunzime originile şi evoluţia lui, bineînţeles prin înlăturarea oricăror suspiciuni care să pericliteze cunoaşterea şi cercetarea sa.

Leadership: Aparţii unei singure forme de răspuns la întrebarea: *"cum poţi guverna o viaţă din perspectiva filozofică a valorii pe care ea ţi-o poate aduce"* ?

Sunt foarte multe iniţiative favorabile şanselor de maximizare a eficienţei în utilizarea persuasiunii, pe care însă nu întotdeauna avem posibilitatea să le întreţinem şi consolidăm în cadrul unei singure direcţii de influenţă. Dar le instalăm pe micul ecran al leadershipului şi le rulăm în orice moment de spontaneitate, efectuând mutări de natură să pună pe picior greşit interlocutorul.

De aceea, încercarea sârguincioasă de a scoate la iveală noi probe, amănunte şocante, dovezi tulburătoare, noi dedesubturi ale înţelegerii clare a realităţii, devin unelte ajutătoare pentru uşurarea navigării prin meandrele psihicului uman şi ale concretului. Este un procedeu de mare importanţă, un veritabil act de dominare, o sclipire care pătrunde într-un spaţiu închis, umbrit şi apăsător, având drept scop principal producerea conştientă a unei stări de intensă conştientizare interioară, prin declanşarea unei sensibilităţi şi încordarea ei la maximum.

Nu poţi să obligi un om să se conformeze propriei tale cerinţe, fără ca mai întâi să stabileşti o relaţie cu el. Orice minte inteligentă care încearcă să înţeleagă cu sinceritate şi deplinătate psihicul uman în totalitatea sa, ca relevanţă pentru formarea şi dezvoltarea abilitaţilor de interacţiune, trebuie să-şi susţină dezvoltarea în lumina a două coordonate compatibile în orice punct de interes. O coordonată de credibilitate şi o coordonată de control. Ele trebuie să permită manifestarea omului în starea care i-a fost generată în mod direct.

Dacă nu reuşeşti să incluzi în structura de rezistenţă a omului semnalul "luminos", ca forţă suplimentară, dacă nu reuşeşti să dai energie stărilor sale sufleteşti, împingându-le către punctul critic, atunci nu vei putea să scoţi la iveală detaliile cele mai fine despre el care să-ţi construiască o imagine dincolo de rigorile intelectuale şi profesionale.

Dacă aspiri atât de mult la un leadership eficient, atunci acţionează în baza celor mai profunde structuri de control care îţi maximizează influenţa, astfel încât să înţelegi mai în

profunzime originile şi evoluţia omului.

Vei putea guverna înţelegerea vieţii din perspectiva filozofică a valorii pe care ea ţi-o poate aduce, numai printr-o domolire a încordării forţelor active care condiţionează manifestările şi capacitatea oamenilor de a fi diferiţi.

Utilizarea unor noi metode de investigare a naturii umane poate rezulta din caracterul explicativ al unei ştiinţe care este obligată să folosească un complex de proceduri de constatare a fenomenologiei potrivit căreia omului nu i se poate confisca libertatea de a se deschide în faţa ta, făcându-se apel la tehnici sugestive, metaforice, de întărire a imaginii de sine şi de auto-acceptare.

Ţipetele mistuitoare ale mieilor semnifică acele evenimente ce se petrec pe parcursul vieţii unui om, cu un impact major asupra psihicului şi care frânează într-o măsură importantă evoluţia lui ulterioară.

Descoperirea şi anihilarea efectelor acestor evenimente care provoacă de cele mai multe ori un blocaj, o frână, inclusiv în acţiunile voluntare impuse de realităţile prezentului, necesită metode deosebite de cunoaştere şi influenţare a psihicului uman. Având drept scop o mai bună cooperare cu liderul în vederea atingerii ţelului comun.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/tipetele-mistuitoare-ale-mieilor.html

T.N.T. For The Brain

On Mai 28, 2017

Învaţă să comunici cu genele Inteligenţei Infinite, poziţionându-te în situaţia unui alchimist care imită natura şi îşi pătrunde destinul cu ea.

Eram programat de o forţă străină să merg pe o singură cale, bătătorită de constrângerile unei cunoaşteri bogate şi asemănătoare, de genul matematicii, chimiei sau fizicii, văzute ca pe un adevăr din care izvorăşte arta binemeritată a unui început fără sfârşit, din care sunt extrase esenţele unei muzici fără seamăn.

De pretutindeni, se auzeau sunetele suferinţei, zgomotele unei creaţii din care se naşte spiritul divin, arătând o viaţă ce fremăta, pulsa, se agita sub domnia unei naturi spirituale noi, a unei versiuni de energie existenţială, alta decât cea pe care o prevăzusem demult. *If there's no pain / Rules are still the same.*

Cel ce îşi găseşte inspiraţia în adevărurile unei revelaţii extrase din grandoarea unei muzici cosmice, fără să mai trăiască obsesia începuturilor de poveste – surde ca o slabă imitaţie de fals, va reuși poate să se plaseze pe orbita unei stele plină de lucire, în care sunt scrise versurile unei înţelepciuni de peste veacuri.

Leadership: Valoarea artistică a operei pe care o zămisleşti depinde de circumstanţele receptării unei realități cu vădite caracteristici metafizice și epistemologice?

Fără să măsurăm vreodată nici raza soarelui şi nici apusul, aşa cum nicio creaţie nu trebuie înţeleasă în mod mecanic, ci prin intermediul credinţei într-o revelaţie naturală şi una supranaturală, trebuie să aprindem fitilul unei dinamite spaţio-temporale, *T.N.T. for the brain* . Să-i măsurăm zgomotul şi să-l pictăm în măreţia unei experienţe fantastice, pe cât de misterioasă, pe atât de fascinantă şi provocatoare.

Aidoma unui alchimist care își extrage esenţa lucrării din a treia lume - situată între macrocosmos și microcosmos, mă simţeam desprins dintr-o judecată universală, dintr-o imagine de fundal unde lucrurile ar fi trebuit văzute în marea lor complexitate ireductibilă. O complexitate direct proporţională cu clarobscurul refugiului meu într-o reverie imaginară, în jurul năzuinţei fără seamăn ce influenţa întreaga mea viziune despre cosmogonie, despre existenţa văzută ca spaţiu al dialogului cu o infinitate de înţelesuri.

Un glob de cristal se învârte dinaintea uşilor închise. Ele pot fi pătrunse numai prin vizorul optic al unei cunoaşteri primejdioase şi ameninţătoare, dar cu spirit, în jurul unei valori de timp nespecificate. Nu vezi rezultatul decât după ce ai experimentat un intens trip audio-vizual. De unde vin iluziile, toate aceste exagerări ale unui sistem expert de convingeri lansat în execuţie prin comanda "Feel your breath" ? *Don't be scared and have no fear !*

Leadershipul cel mai înalt s-ar putea sincroniza cu măreția de a te surprinde în cadrul unei lumi dominată de complexitatea acelei realități care face posibilă utilizarea unor alternative multiple de a te recunoaște stăpân deasupra înţelegerii umane obişnuite.

Dincolo de uşile zăvorâte cu grijă într-o beznă absolută, pătrunsă uneori de câte un licăre de lumină, altă beznă decât cea pe care o învinseseră eroii lui Stephen King, are loc scena unei reprezentații în curs. Un spectacol al măştilor, fără a ajunge la adevăratele chipuri, fără de care ne este frică să trăim şi în spatele cărora nu putem trăi, într-un cumul al ceasurilor

mişcătoare care arată ora unei prefaceri radicale a naturii omului. *I'm with you, just lead me. I'm ready to play !*

Focului sacru de culoarea smaraldului i se permite excepționalismul unei singularităţi irepetabile: *What you feel is insane !* Strălucirea picăturilor de cristal, în care se reflectă vocea şi imaginea unei realităţi desprinse din modul determinat al identităţii cu sine, se completează cu dansul plin de senzualitate al umbrelor, ca într-un teatru chinezesc. *I hope I'll understand some day / What's the meaning of this crazy game.*

Ochiul artistului surprinde, ca într-un vis etern, mişcarea de rotaţie a unor elemente născute din spiritul unei inteligenţe atotcuprinzătoare, ca într-o pânză de păianjen izvorâtă dintr-o pură imitaţie a unui material natural cu o mare sensibilitate, ca simbol al faptelor superficiale. Fiecare determinare se constituie din precedenta, ca sinteză cu grad sporit de totalitate.

Leadership: Totalitatea ființei tale se afirmă prin esenţa unei conștiințe a autoexilului într-un univers paralel care ar putea reprezenta neuronul unei Fiinţe Mult Mai Superioare?

Compozitorul acela sublim din romanul "Doctor Faustus", de Thomas Mann, fără a avea nicio pretenţie de la norma sincerităţii în care era încorporat imnul gloriei de a fi promotorul unei lirici definită ca act de recreaţie a spiritului, implora mult lumea ca, dacă nu-i putea înţelege profunzimea, măcar să-i sesizeze frumuseţea. "Priviţi cel puţin cât sunt de frumoasă ! "

Maniera în care compoziţia lui se avânta din dificultăţile măsurii profunzimii, din confuzia artificială, din strania frământare a versurilor, în lumea diafană a clamării finale şi se dizolva înduioşător în ea, o găsea mereu mai minunată, fără a face niciun secret din admiraţia tot mai entuziastă pentru ea.

Să comunici cu Dumnezeu, cu marea inteligenţă infinită, prin ascunsurile unei lirici înălţate din mistica începuturilor de cărți mari și a muzicii fără vârstă, unde forma, materia încinsă este topită în creuzetul magic al imaginaţiei, aceasta nu este doar simpla esenţă a creaţiei, ci debutul şi finalitatea experienţei de a aparţine forţei universale.

Înseamnă să te poziţionezi în situaţia unui alchimist care imită natura şi îşi pătrunde destinul cu ea, accentuând frumuseţea trăsăturilor ei pentru a ajunge la forme desăvârşite de exprimare - prin artă, culoare, versuri, sunet și imagine, distribuite cu chibzuinţă în masa produsului final.

Arta unui om universal se măsoară prin obţinerea „rezonanţei" în actul chemării şi al intervenţiei unei fiinţe superioare în dezvoltarea unei teme de mare răsunet în spaţiul gândirii.

T.N.T. For The Brain simbolizează incursiunea într-un univers paralel din care izvorăşte marele ecou de peste veacuri, asemenea luminii unei stele ce vesteşte eternităţii, că acolo, într-un colţişor de Univers, străluceşte sufletul unei conştiinţe superioare, a unei inteligenţe infinite care şi-a făurit şi rafinat propriile instrumente pentru a-şi potenţa şi exercita puterea nelimitată.

*** Notă:** Enigma - T.N.T. For The Brain

Source: https://neculaifantanaru.com/TNT-for-the-brain.html

Tortura necontenită a necunoscutului

On Iunie 30, 2010

Ascunde-ţi bine neliniştile şi frustrările, pentru a nu induce echipei aceleaşi stări.

La 20 septembrie 1519, flota lui Fernando Magellan s-a despărţit de ţărm. Numai Dumnezeu ştie prin câte a trecut acest *sobresaliente* , soldatul anonim, ca să facă rost de toate cele necesare pentru a putea iniţia această grea misiune, a cărei durată nu a fost determinată.

Mai bine tristul adevăr, decât veşnica îndoială. Luni de zile flota lui Magellan s-a îndreptat spre un punct necunoscut pe hartă. Deseori s-a abătut de la cursul stabilit. Uneori s-a învârtit în cerc. Şi, cu toate acestea, nici urmă de vreo strâmtoare. Membrii celor cinci corăbii au devenit tot mai îngrijoraţi, mai ales că Magellan era tot mai tăcut, mai rece, mai distant.

Înainte de a iniţia această călătorie, Magellan intrase în posesia unei hărţi inexacte a celebrului cosmograf Martin Behaim, care indica locul unde s-ar fi aflat strâmtoarea. Dar abia atunci, după aproape un an de navigare în derivă, în voia valurilor, el şi-a dat seama că a căzut victima unei confuzii crunte. Clipa aceasta, a adevărului, fu cea mai cumplită pentru inima lui Magellan. Cât de falsă s-a dovedit a fi ruta lui. Datele furnizate de acea hartă şi de raportul respectiv erau cu totul greşite, fanteziste. A pornit în căutarea unei himere. Strâmtoarea nu se afla nicidecum acolo unde era indicată pe hartă.

Tu navighezi în derivă? Avântul tău spre reuşită este o pierdere de timp? Îţi permiţi să treci cu vederea realitatea?

Leadership: Tu eşti sclavul cuvântului tău?

Şi-a dat cuvântul, a jurat că va găsi strâmtoarea, dar acum se îndoia de el însuşi. Mintea tulburată i-o spunea, iar inima înflăcărată i-o repeta, că nu-şi va putea îndeplini misiunea. Zi şi noapte Magellan era torturat de gândul vinovăţiei, şi totodată de gândul că va izbucni o răzmeriţă a echipajului său care pătimea de frig, de foame, de oboseală şi lipsuri. Ce-o să le spună oamenilor, ce scuză să inventeze pentru a-şi susţine nevinovăţia? Să-şi continue călătoria susţinând în continuare că-şi va atinge scopul, după atâta timp în care n-au descoperit nimic, ar fi o nesăbuinţă. Căci numai un om care nu-şi dă seama de nebunia lui, poate să susţină că poate îndeplini lucruri ce-i depăşesc puterile.

Oamenilor nu le-a fost greu să citească pe faţa lui Magellan ce i se petrecea în inimă. Căci omul acesta, atât de înflăcărat la început, atât de încrezător în reuşita misiunii pe care singur şi-a ales-o şi pe care şi-a asumat-o, era tot mai abătut. Îl încerca tot mai mult nevoia de a rămâne singur.

Atitudinea ta, cuplată cu atmosfera din cadrul echipei tale, poate îndemna oamenii la realizări mari? Performanţele tale generează avântul lor spre atingerea scopurilor urmărite? Trebuie să creezi avântul înainte de a le cere să se schimbe? Le pui mereu la dispoziţie toate resursele necesare pentru mai buna lor funcţionare?

Când necunoscutul îşi face dramatic apariţia, neliniştea pune stăpânire pe sufletul omului

Să alergi ani de zile după ceva şi să nu găseşti, e o adevărată tortură, un adevărat iad. Magellan ştia că flota lui plutea în derivă, că s-a rătăcit, că s-a pierdut în necunoscut.

Simţurile lui ascuţite şi instinctul său presimţeau tot mai mult primejdia. Necunoscutul pe care s-a încăpăţânat să-l exploreze nu-l mai atrăgea, nu-l mai încânta, ci începuse să-l sperie, să-l ameninţe, să-l intimideze. Necunoscutul pusese stăpânire pe toată fiinţa lui şi l-a forţat să se descurajeze, să se simtă neliniştit şi neajutorat. Magellan era la un pas să cedeze presiunilor membrilor echipajului său.

Rezultatele pe care le obţii îţi stimulează încrederea? Stimulează ele colegialitatea între membrii echipei tale? Ce schimbare trebuie sa efectuezi pentru a crea un climat mai bun?

Numai primejdia scoate la iveală calităţile ascunse într-un om

Scriitorul austriac Stefan Zweig, autorul celebrei biografii a lui Magellan, a enunţat un mare adevăr: *„ Caracterul unui om nu se cunoaşte niciodată mai bine decât după felul cum se poartă în momentele hotărâtoare. ”*

Magellan nu a lăsat ceasornicul să-şi urmeze liniştit drumul. Dumnezeu l-a ocrotit într-un fel dându-i puterea de a trece peste acel hop emoţional. Deşi umbrit de o adâncă tristeţe, el nu s-a lăsat doborât.

În faţa unui om perseverent toată lumea se pleacă cu resemnare. Magellan a reuşit să-şi ţină în frâu echipajul, a potolit o răscoală şi, după ce a navigat în derivă vreme îndelungată, a reuşit până la urmă să găsească strâmtoarea ce-i poartă şi azi numele. El a dovedit cine este, din ce material e croit - dintr-un material dur, foarte rezistent. Siguranţa şi fermitatea sa lăuntrică nu l-au lăsat la greu, ci au izbucnit chiar atunci când a avut mai mare nevoie de ele.

Concluzie: Marele „necunoscut” care intervine intempestiv chiar şi-n viaţa liderului, nu ar trebui să aibă efecte devastatoare asupra acestuia mai ales atunci când există o motivaţie puternică, mai ales atunci când munca cu oamenii devine dificilă. Un lider trebuie să-şi ascundă bine neliniştile şi frustrările pentru a nu induce echipei aceleaşi stări. Dimpotrivă, o atitudine „pro-activă” dar temperată este indicată, concomitent cu împărtăşirea situaţiei reale.

Source: https://neculaifantanaru.com/tortura-necontenita-a-necunoscutului.html

Totul este în ochiul celui care priveşte

On Octombrie 03, 2022

Numai în momentul în care înţelegem cauza care a dus la o anumită manifestare a prezentului putem să ne schimbăm modul de a vedea lucrurile și realitatea.

Soarele tocmai apunea. Pe cer, câţiva nori îşi făcuseră apariţia, însă nu cred că aduceau precipitaţii. Legănat sufleteşte de un vis înaripat, priveam cum lumina se scurgea din întinsul mării și al cerului, întrebându-mă dacă decizia de a părăsi litoralul este bună sau nu. Ceva mă împingea să plec acasă, departe de litoral, altceva mă îndemna să rămân acolo, aproape pe atmosfera vacanţei de vară, în mijlocul freamătului de trăiri, năzuințe și emoții care-i animă doar pe artiştii străluciţi: ei iubesc viaţa şi arată cât este de frumoasă.

O sclipire de bucurie apăruse în ochii mei, discretă dar de efect, chiar atunci când soarele roşiatic lumină ultima oară orizontul. La urma urmei, cea mai grăitoare dovadă a înţelegerii artei, sesizarea fidelităţii faţă de natură (într-o operă de artă) este să observi un fenomen care-ţi dă şansa să fii cu adevărat altcineva, să te implici emoţional într-o circumstanţă care poate fi apreciată ca fiind extrem de importantă, declanşând actul de rememorare a unei zile trecute, plină de melancolie.

Iar dacă e adevărat ce spunea cineva, că artistul trebuie să fie în opera sa precum divinitatea în creaţie, invizibil şi atotputernic, adică să fie pretutindeni simţit, însă nicăieri văzut, atunci eu cred c-am simţit în mine o putere superioară: puterea de a mă inspira din experienţa prezentului, puterea de a mă contopi cu TOTUL din jur, departe de a fi un fel de univers închis în el însuşi.

Cumva, am simţit că mă înalţ spre divinitate prin faptul excepţional de a da impresia că am făcut lumină acolo unde apusul a lăsat loc de interpretare. Fenomenul acesta plin de mister, dar absolut natural şi firesc, *Treastemiraz Inspha Saptarhio* (prezența simțită a trăirii durabile), mă va ridica mereu în ochii privitorilor artei mele.

Leadership: Ai deschis ochii privitorilor artei tale, sau ţi-ai deschis mai bine ochii sugerându-ţi multiple perspective de conlucrare între câmpul perceptibil şi cel imperceptibil?

Impresia de pătrundere în adâncul spaţiului formează de veacuri măsura artei prin acţiunea valurilor aflate într-o continuă mişcare, care se transformă prin refracţie în perle magice sau în bucăţi de sticlă. Nu trebuie pierdut din vedere faptul că văzul se află aproape de auz, și în această măsură față de simț, pentru că ceea ce văd în mine însumi nu este altceva decât simț integrat în auz. Dacă în acest sens îmi pun întrebarea: "ce este văzul? ", atunci mă găsesc în aceeași situație a bătrânului acela care, privind în largul mării, în bătaia vântului, se întreba ce este auzul în câmpul simțirii profunde.

Succesiunea nuanțelor realiste, sclipirile de sens din jurul valurilor, tot mai fidele unei stări spirituale, pare distribuită în părți neuniforme, căci fiecare val se deosebește de celălalt prin ceva abia perceptibil de la distanță, cum sunt aripile unui pescăruș sau clipocitul domol al vreunei corăbii. Privind în jur cu naturaleţe, fără să comand ochilor mei să privească doar ceea ce sunt pregătiţi să vadă, am simţit pentru câteva secunde un fel de inspiraţie divină, ca un fel de perplexitate, pentru că n-am înţeles mare lucru, dar mi-a plăcut la nebunie. Aş zice că acesta este câmpul imperceptibil celor străini de lumea artei.

De ce spun asta? Fiindcă am simţit că fac parte dintr-un vis care a emis o strălucire

neobișnuită, un vis care aş vrea să nu se mai sfârșească, un vis pe care l-au visat şi alţi visători al căror vise îndeplinesc principiul artei pure, libere, nestanjenitoare.
Onbasha-Ushastes - arta de a visa conştient. Acesta este câmpul perceptibil celor care ştiu să aprecieze ceea ce sparge benefic monotonia cotidianului.

Fără să mă răzvrătesc cumva împotriva vreunei laturi a ştiinţei observaţiei, voi continua să suprapun ceea ce văd peste ceea ce se poate anticipa prin intermediul simplităţii, naturaleţii şi profunzimii simbolurilor. Mai amplu vorbind, aparența tinde să devină realitate la sfârșitul unei analize vizuale care nu şi-ar justifica pe deplin strădania de a percepe "particularul" din hotarele compoziţiei şi coloristicii, traversând absolut orice lucru, decât dacă reuşesc să văd totul prin ochiul îndepărtat al unui fotograf, şi cu imaginaţia unui designer grafic.

Leadership: Poţi să controlezi ceea ce se vede, în încercarea de a recunoaşte o realitate care nu admite decât reprezentări concrete ale lumii?

Tot atunci, pe când marea îşi repeta eternul ritm lovindu-se de ţărm, mă gândeam la omul acela care trăia parcă în afara timpului, în veşnicie, în lumea lui plină de vise. Pentru a mai adăuga o întâmplare zilei pe care o trăise în preajma mării, a hotărât să citească şi să lase impresia că nu s-a întâmplat nimic în viaţa lui. A deschis cartea "O mie şi una de nopţi", şi a început să întoarcă paginile, răsfoindu-le fără băgare de seamă, ca şi cum ar fi vrut să ignore realitatea. Dintr-o dată, a văzut numele lui scris cu litere mari, undeva pe la mijlocul cărţii. Şi pentru ca această coincidenţă să fie şi mai mare, personajul ce purta numele lui era chiar de-o vârstă cu el, se născuse în acelaşi oraş şi la aceeaşi oră, avea aceeaşi statură şi suferea de aceeaşi afecţiune: miopie. Nu-i venea să creadă. Apoi, ceva l-a făcut să devoreze cartea până la ultima pagină. Şi, ca să vezi şi să nu crezi: ultima pagină lipsea. Abia atunci a dezlegat el taina înţelepciunii: ceea ce te aştepţi să vezi nu este conform cu ceea ce trebuie să ştii.

Omul este ceea ce nu este, şi nu este ceea ce crede că este. Cauza acestui principiu existenţial îşi are sursa în ceea ce vezi atunci când încerci să recunoşti o realitate care nu admite decât lucrurile concrete. Aş zice că vederea este totodată o necesitate psihologică, o corecţie a distanţei dintre realitatea efemeră şi imaginea remanentă, în încercarea modestă a omului de a preconiza viitorul dorit, lăsându-se târât de emoţii într-o necesitate nelămurită de a lumina necunoscutul, provocarea aceasta fiind adresată Ego-ului care spune „ştiu eu mai bine", „am citit", "am mai întâlnit".

În urma unor astfel de învăţături, omul a ajuns treptat la ceea ce este azi, adaptându-se încet, supunându-şi natura, devenind unica fiinţă înzestrată cu conştiinţa faptului de a vedea, eliberându-se de incidenţa oricăror procese mentale analitice. De aceea, natura nu mai este o taină pentru el, nici întinderea din jurul lui nu mai este o necunoscută. Le-a cucerit, le domină parcurgând drumul uriaş de la imaginar la vederea concretă, de la vizualizarea unei imagini inspirate din clișee, din cutume, din automatisme, la o realitate în care nimic nu mai este aşa cum era înainte.

Un factor acordat suplimentar leadershipului este că vederea cea mai profundă şi mai cuprinzătoare ascultă numai de ochii care ştiu să observe natura în stare pură, încercând să o înţeleagă şi să descopere tainele ei, fără să se obişnuiască cu o realitate primordială, incertă și intangibilă.

Totul este în ochiul celui care priveşte, inclusiv fenomenele naturii fac parte din capacitatea vederii specifică unui pictor, unui „analist perceptiv" care îşi reînnoieşte constant inspirația, optica și procedurile artei sale. Iar dacă te raportezi la artă, realitatea presupune a prezenta simțurilor tale un mediu înconjurător generat virtual, ca un duplicat al spațiului fizic, pe care îl poţi explora în diferite feluri.

După cum aţi observat, am putut să-mi schimb modul de a percepe realitatea numai în momentul în care am înţeles cauza care a dus la o anumită manifestare prezentului (prin formă şi culoare). Cauza a fost contemplarea ideii de frumos în prezenţa unei stări sufleteşti care este o rană vie: *"Între răsăritul de soare şi-apusul de soare / sunt numai ţină şi rană"* (Lucian Blaga - Psalm)

Source: https://neculaifantanaru.com/totul-este-in-ochiul-celui-care-priveste.html

Tragedia unui destin care îşi caută bătrânul

On Decembrie 29, 2012

Fii tu însuţi un judecător imparţial a ceea ce eşti, spre a-ţi demonstra nevinovăţia, dar şi fidelitatea faţă de tine şi faţă de oamenii care te-au investit cu încrederea lor.

Totul se stârnise în ea, ceva făcea ravagii ca o puternică rafală de vânt printre nişte frunze căzute, nestrânse de nimeni. O resemnare adâncă, un grăunte de nebunie sclipind cu duşmănie în balta vieţii suferinde.

Toată nădejdea şi-o pusese în şeriful Ed Tom Bell, bătrânul. Iar acum acesta, închizând pe jumătate ochii, scoţându-şi respectuos pălăria – în semn de omagiu adus celui trecut în nefiinţă, o întâmpină însoţit de gândul neplăcut al morţii soţului ei, ca un rival prin forţa destinului.

În faţa Carlei Moss stătea un bătrân fără voce, o victimă a propriei sale incompetenţe, un perdant în faţa adversarului cu mari pretenţii – onoarea. Un bătrân zăpăcit şi speriat de lacrimile ei, cărora le simţea durerea, întregul chin al sentimentului de vinovăţie, nemăsurata spaimă. Toată acea apăsare sufletească căreia nicio iertare, nicio împăcare cu sine şi cu soarta nu i se putea împotrivi, nu mai putea dispărea.

Tot mai sus şi mai greoi se ridica zidul imens al suferinţei lui, poate mai accentuat decât al ei; orice încercare, mereu repetată de a-l dărâma fiind de prisos. Bătrânul Tom, acum o fiinţă pierzătoare, o fiinţă neputincioasă în a stăpâni acea umbreluţă pe care vântul puternic - responsabilitatea - i-a dat-o peste cap. Părea mai degrabă gata să-şi curme zilele în loc să-i aducă alinare femeii. Cuvintele erau de prisos. Imaginea de nedescris.

Leadership: Îndrăzneşti să te pui de-a curmezişul în faţa destinului, fără să influenţezi relaţia dintre ceea ce eşti în realitate şi imaginea pe care o nu doreşti s-o păstrezi despre tine?

Nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea într-însul, nici chiar el însuşi. Ca să-ţi dai seama trebuie să te gândeşti la tot ce poate fi mai crud, faţă în faţă cu tot ce poate fi mai blând.

Ochii femeii plini de spaima propriei singurătăţi fără leac. Ca un pârâu lacrimile-i şiroiau pe obraji. Tom Bell se adâncea parcă într-o contemplaţie adâncă, pe care numai păcătoşii o cunosc: " *Ce-am făcut, o Doamne* ?" Ţipele înfundate ale conştiinţei sale, cu tristeţe se topeau în neant ca un cornet de îngheţată lăsat în soare. În locul lor făcându-şi loc cumplita ură, denigrarea, intoleranţa tot mai acută faţă de "Omul" din el.

Destinul l-a căutat. Şi l-a găsit, dar nu în formă, şi nu la postul datoriei lui. Asemenea unui Jean Valjean pus în faţa unui impas al destinului, înfăptuind un lucru nedrept, tot mai regretabil - lui Tom Bell, disperată, inima îi striga: " *Sunt un mare ticălos* ". I se părea că însuşi Satana îşi găsise sălaşul în fiinţa lui; o inimă fără puls, într-un piept golit de orice însuşire sufletească. Nu avea puterea să spună absolut nimic, ruşinat parcă de propria sa lipsă de omenie.

Un singur gând părea să-l mai aline, printre bătăile inimii tot mai slăbite de propria-i conştiinţă, un gând din acela care înviorează doar pentru o clipă raţionamentul înainte de marea decădere: " *Cât timp voi mai fi o parte a acestei lumi?* " *****

Leadership: Cum îţi poţi demonstra nevinovăţia în faţa conştiinţei fără să rămâi martorul unei drame care ar trebui să fie limita oricărei porniri spre autoritarism sau spre grandoare?

Considerarea "Omului din tine" drept un monstru, drept un mecanism care produce durere prin lipsa unei demarcaţii clare între lumea ta şi a celorlalţi, este de fapt consecinţa existenţei proprii şi existenţei unui complex de factori responsabili de propria ta evoluţie. Aceşti factori fiind diferenţiaţi între ei prin natura, rolul şi participarea ta la procesul de transformare a celorlalţi oameni cu care interacţionezi.

Ce se întâmplă atunci când pui faţă în faţa ceea ce poate fi mai crud, cu tot ce poate fi mai blând din tine? Ai curajul să pui faţă în faţă două tabere adverse, a căror poziţii diferite sunt susţinute cu argumente contradictorii? Cântărind totul cu mare atenţie şi cu imparţialitate, ce concluzie vei reuşi să tragi? Te va ajuta această concluzie să faci alegerea cea mai bună, să distingi ce şi cine eşti cu adevărat?

În maniera fulger a acestei întorsături de 180 de grade, în mişcarea şi ritmul măsurat al metamorfozei personalităţii tale – trecerea de la " *a fi* " la " *ar trebui să fii* ", se impune să dai dovadă de un grad de aplomb care să-ţi favorizeze circumstanţele de a ajunge la esenţa umanităţii din tine". De a ajunge acolo unde responsabilitatea şi onoarea, aceşti jucători de bază ai caracterului care se îmbină într-o singură persoană, pot fi asumate şi cuantificate. O ramură abia vizibilă a leadershipului care merge pe noile drumuri ale adevăratei cunoaşteri de sine.

Dacă cauţi să-ţi demonstrezi nevinovăţia în faţa conştiinţei, fără să rămâi martorul unei drame care ar trebui să fie limita oricărei porniri spre autoritarism sau spre grandoare, mai întâi trebuie să-ţi formezi deprinderea de a te împăca cu situaţiile în care te simţi neajutorat. Memoria şi faptele nu se şterg aproape niciodată. Trebuie să accepţi situaţiile în care îţi măreşti solidaritatea faţă de o experienţă care încă îşi lasă amprenta pe tine, zilnic.

Nu poţi să sari peste un zid dacă nu accepţi ideea că el este acolo.

Leadership: Cum se reflectă neputinţa faţă de propria ta persoană prin luarea în considerare a realităţii aflate în spatele experienţelor care te individualizează prin împărtăşirea lor?

O câmpie cu un lan de grâu poate fi la fel de frumoasă ca un ocean care se întinde dincolo de orizont, dar niciodată această imensitate nu se va ridica la nivelul aşteptărilor tale dacă nu exprimă ceva anume, dacă nu aduce în planul conștiinței noi senzații și trăiri, sau dacă nu este înţeleasă ca o asociere de valori și viziuni.

A fi un om bun, cu sentimentele şi trăirile cele mai alese, nu este de-ajuns, nu este criteriul de bază pentru a deveni un lider, tot aşa cum sucul îţi poate potoli setea, nu însă şi foamea. Este doar un *memento* , o conjunctură care poate dura relativ puţin, o stare de mulţumire care te înalţă o clipă în proprii ochi - care poate fi transformată radical de o situaţie sau de o altă persoană.

A fi un om bun poate fi şi o aparenţă de a fi altcineva, o fiinţă profund socială dar lipsită de o platformă solidă (caracterul) care să-i susţină înclinaţia spre depăşirea adversităţilor. Numai a fi un caracter puternic, împăcat cu situaţia în care te găseşti, face ca verdictul dat de propria-ţi conştiinţă să fie unul favorabil în relaţia cu sinele-i propriu şi cu ceilalţi oameni.

Capacitatea ta de a te direcţiona mai bine spre zona umană a leadershipului, nu spre cea

“tehnico-economică”, depinde de felul cum reacţionezi la o imputare dreaptă sau nedreaptă. Mai întâi trebuie să-ţi demonstrezi nevinovăţia în faţa conştiinţei tale, apoi în faţa celorlalţi. Participarea “omului din tine”, cu toate trăsăturile definitorii, la acest proces de reînnoire este primul pas spre a îndrepta o situaţie de tip: “ *eu însumi* ” versus “ *ei înşişi* ”.

A-ţi împărtăşi experienţa de viaţă cu altcineva, sau prin intermediul unei întorsături a destinului, înseamnă să faci apel la o realitate care nu se poate ascunde în spatele circumstanţelor care fac din tine un om mai bun.

Tragedia unui destin care îşi caută bătrânul ilustrează perfect situaţia când simţi nevoia să-ţi pui întrebări, când te îndoieşti de felul tău de a fi. Atunci când nu te admiri şi nu eşti admirat pentru ceea ce ai făcut, fapt care te poate copleşi, într-o primă fază, apoi putând a te atrage în conjuncturi mai delicate – o remuşcare totală care îţi poate frânge sufletul, care îţi poate măcina treptat stabilitatea psihică.

Destinul te va căuta. Şi întotdeauna te va găsi. Dar vei fi în formă, te va găsi prezent la postul tău? Vei avea tăria de caracter să te izbeşti de o situaţie incomodă? Vei avea tăria să te ridici deasupra marelui zid al regretelor şi remuşcărilor? Sau vei spune: “ *Gata ! Nu voi mai fi o parte a acestei lumi !* ”

Fii tu însuţi un judecător imparţial a ceea ce eşti, spre a-ţi demonstra nevinovăţia, dar şi fidelitatea faţă de tine şi faţă de oamenii care te-au investit cu încrederea lor.

Concluzie: Se spune că „ *cine n-are bătrâni, să-şi cumpere”* . Adică să ai înţelepciunea celora care izbindu-se de greutăţile vieţii au reuşit să iasă din impasurile inevitabile pe care “karma” le-a rezervat-o. Să atingi maturitatea.

Există momente în viaţa fiecăruia când, privindu-se în oglindă, sau mai bine zis contemplându-şi viaţa, rămâne surprins de ceea ce vede. Remuşcările, nemulţumirile faţă de sine fiind inutile sau tardive.

De aceea, fiecare dintre noi trebuie să fie conştient că are de îndeplinit o datorie, o responsabilitate faţă de sine şi faţă de ceilalţi pe tot parcursul vieţii.

*** Notă:** “No Country for Old Men (2007)"

Traiectoria biruitoare a fiinţei omeneşti

On Septembrie 11, 2012

Stimulează conexiunile profunde din interiorul fiinţei tale, în aşa fel încât maniera în care avansezi în leadership să nu-ţi pericliteze identitatea.

Avea să se dea o luptă. Iar eu urmam să iau parte la ea cu un soi de incertitudine perpetuă care mă punea faţă în faţă cu mine însumi. O năzuinţă febrilă, crescândă, spre o schimbare de profunzime a percepţiei realităţii personale care conducea la o transformare a conştiinţei, mă învăluia ca într-o mantie pseudo-spirituală.

Un soi de derută, o tatonare a spiritului, repetiţia insinuantă a unei idei sofisticate care mă urmărea de câtva timp, ascunsă parcă după un colţ, gata să-mi sară în faţă şi să mă împingă spre un adevăr incert şi necunoscut. Eram încă nepregătit s-o potrivesc, s-o introduc în circuitul valorilor mele.

O luptă, dar totodată o îngemănare a celor două ipostaze ale aceluiaşi individ, o obsesie ostilă ce se dezvolta gradual, în funcţie de coliziunea, răsturnarea, schimbarea celor doi poli ai existenţei sale.

Leadership: Dorinţa ta de a ieşi din starea de incertitudine a propriei individualităţi se exprimă prin încercarea de a face o punte de legătură între esenţă şi creaţie?

Lupta pentru Eu-l cel adevărat. Eu şi adversarul tăcut, nevăzut, nepăsător şi nesimţitor. Două atitudini acţionând reciproc într-o tensiune continuă pulsatorie. Coerenţa unei intrigi bine concepute şi riguros selectate. Două trasee care se intersectau hotărâtor şi nemijlocit, exercitând asupra mea într-o formă când directă, când subtilă, o presiune mai mult sau mai puţin evidentă, fiind parcă supus unui proces competitiv. O rivalitate între două tabere, între două constante psihologice, între două tipuri de personalitate: ca între legendarul Robin Hood – apărătorul, şi a adversarului său, Șeriful de Nottingham – uzurpatorul. Unul sigur trebuia eliminat.

Ceva în mine a plesnit atunci, a zvâcnit a protest, fără să pot ascunde asta. Dar rămâneau atât de multe care trebuiau cenzurate. Ieşisem din nou în noapte. Priveam doar fereastra zidului după care mă ascundeam.

În mod inevitabil, trecutul revenise între mine şi continuitatea prezentului, în căutarea viitorului. Asemenea unui om care se evită pe sine însuşi pentru a nu se hrăni cu himere care îi pot amorţi toate aşteptările, n-aveam niciun chef să mă joc de-a v-aţi ascunselea. Dar nici nu aveam de gând să mă desprind din uriaşa plasă de păianjen care prinsese totul din conştiinţa mea, din trăirile mele, în firele ei lipicioase.

Leadership: A te autocorecta prin experiențele marcante înseamnă să îți creezi o nouă percepție despre tine, una care reflectă echilibrul dintre esență și creație?

Esenţa care mă bulversa cu totul era un tumult de emoții conflictuale care păreau să lase în urmă doar o mizerie haotică de impresii referitoare la cine sunt cu adevărat. Creaţia care mă ridica deasupra sinelui se datora modului în care îmi exprimam sentimentele şi trăirile, schimbările ce aveau lor în interiorul meu, astfel încât, în cele din urmă, să dispară căutarea înfricoșătoare a proprilor limite şi vanități, iar reaitatea să devină o experienţă din care să ies îmbogăţit – şi la propriu, şi la figurat.

Eram pe pilot automat, fără să fiu atent la drum, în căutarea unui viitor necunoscut care putea genera o înţelegere între cele două părţi din mine aflate în conflict, o înţelegere care să mă ajute să-mi revin, jucând cu mine însumi rolul de justiţiar care decide între "esenţă" şi "creaţie".

M-am trezit în faţa celui mai bun prieten al meu, a celei mai bune alternative. Am devenit conştient de distanţa mare care ne despărţea. Am ieşit din spatele zidului după care mă ascundeam. Şi am văzut lumina.

Leadership: Joci rolul de justiţiar care decide între cele două tipuri de compromis: o totală uitare a esenţei care te reprezintă sau o frână a creaţiei care te îmbogăţeşte?

Leadershipul este rezultatul anilor petrecuţi într-un mediu de conducere. Dar, în acelaşi timp, este şi un motor al auto-cunoaşterii, un rezultat al dobândirii unui alt tip de personalitate prin încercarea de a te reinventa, de a deveni congruent cu tine însuţi.

Două trasee sunt justificabile în viaţa ta, putând a te separa de cine eşti cu adevărat. Şi pe care, ca orice alt lider, trebuie să le traversezi nemijlocit: distanţa de la esenţă la creaţie, şi invers. Două constante care se ordonează în opoziţii regulate, care se condiţionează şi se susţin reciproc, contribuind la formarea ta, exercitând asupra propriului tău fel de-a fi, într-o formă când directă, când subtilă, o anumită presiune, o influenţă care se resimte direct în circuitul valorilor tale şi care îţi poate decide viitorul.

Porneşti în căutarea unui viitor necunoscut care poate genera o înţelegere între cele două părţi din tine aflate în conflict? Care este ipostaza în care te identifici acum? Implică ea aspiraţia de a depăşi limitele condiţiei tale de "Om" supus naturii sale proprii? Sau te regăseşti mereu în ipostaza de a-ţi dezvolta capacităţile de lider, fără să-ţi verifici şi să-ţi asumi adevărata identitate?

Reuşita în leadership depinde de acea parte a personalităţii care se află în contact nemijllocit cu realitatea guvernată mai mult de forţa "creaţiei" decât de dezvăluirile "esenţei".

Traiectoria biruitoare a fiinţei omeneşti poate fi interpretată ca un proces al devenirii sinelui, al dezvoltării personale, căruia trebuie să i te supui. O desăvârşire a propriei tale personalităţi. Desemnează temelia schimbării pline de satisfacţii şi succes, deopotrivă pentru tine ca "Om", nu doar ca "Lider".

Arta de a te autodescoperi şi de a-ţi înţelege menirea în lume, presupune să înţelegi acea opoziţie dintre ceea ce este profund şi ceea ce nu este, dintre ceea ce eşti şi ceea ce vrei să fii. Înseamnă să biruieşti rivalitatea între cele două tabere, între cele două constante psihologice, între cele două tipuri de personalitate: realist-nerealist, apărător-uzurpator, care îţi pot ruina capacitatea de decizie în momentele cheie ale vieţii.

De aceea responsabilitatea şi luciditatea tentativelor tale prospective presupune nu numai redefinirea propriei identităţi, dar şi conştientizarea a ceea ce te aşteaptă ca replică nedorită a modului în care te percepi şi te manifeşti.

Cunoaşterea acestei "replici" nedorite, dar posibile, întrucât exprimă – şi în cazul leadershipului, de pildă – convingerile şi sensul acţiunilor preconizate, obligându-te pe deoparte la mai multă atenţie în vederea evitării unei dedublări a personalităţii, iar pe de altă parte, la fermitate în găsirea acelei părţi din tine care te priveşte din interior, în timp ce îţi interpretezi rolul în modelarea realităţii sociale.

Ai fi dispus să-ţi tratezi cu îngăduinţă sau nepăsare acele părţi din tine care te definesc, ca simple bizarerii fără importanţă? Cât de corect eşti cu tine însuţi?

Traiectoria biruitoare a fiinţei omeneşti reprezintă, totodată, rezultatul anilor de căutări, întrebări cu sau fără răspuns, a luptelor "interne" pentru definirea propriului Eu şi al potenţialului propriu.

Caută în trecut şi în interiorul fiinţei tale, corelează rezultatele analizei dintre ele cu prezentul şi astfel drumul spre reuşita viitoare este prefigurat, mai ales dacă eşti corect cu tine însuţi, tenace, riguros, dacă nu rupi conexiunile cu exteriorul şi cu realitatea ce te înconjoară, şi dacă selectezi acele elemente care te favorizează.

Stimulează conexiunile profunde din interiorul fiinţei tale, în aşa fel încât maniera în care avansezi în leadership să nu-ţi pericliteze identitatea.

Source: https://neculaifantanaru.com/traiectoria-biruitoare-a-fiintei-omenesti.html

Traiectoria unei minţi rătăcitoare

On Martie 20, 2022

Extinde-ţi permanent limitele realităţii, prin reprezentarea vizuală a unui întreg fictiv care să facă deosebirea între compoziţia artistică şi perspectiva narativă pe care o propune viaţa ta.

Din suma tuturor experiențelor de viață pe care le-am exprimat în artă, şi aşa destul de puternic impregnate în compoziţia unor imagini de genul "eveniment de neuitat" destinate să pună în valoare subiectul unei aventuri cu o incitantă simbolică încifrată, am extras ca dintr-o singură rotire a câmpului vizual acea fracţiune de secundă care face ca o amintire să devină actualitate.

Nu este un lucru uşor să creezi o artă a cărei imagine, expusă unui subiectivism absolut, deci expusă unui singur ochi și asociată cu un tablou impresionist, profund şi încântător, să poată cuprinde ego-ul într-un organism fizic prin intermediul cuvintelor. Chiar mai greu decât atât, construcţia acestei imagini am fixat-o în orizontul sensibilităţii estetice având ca punct de referinţă planul abstract al unor înțelesuri de adâncime incluse într-un plan figurativ, de suprafață.

Însăşi arta mea, subtilă, modernă, obţinută printr-o transcendere a vieţii cotidiene, mi-a apărut ca o ştafetă a Dumnezeirii, furnizându-mi imagini de călătorie convingătoare, de o uimitoare și complexă structură perspectivală. Incluzând folosirea mai multor arte luate la un loc, această artă – pentru care nu este posibilă aplicarea timbrului artelor plastice, am închipuit-o cu tărie ca pe o oportunitate de a interpreta o imagine a aşteptării şi a întâlnirii cu un *Tachyaruvis* (formularea unei reprezentări virtuale a unui întreg fictiv).

Leadership: Creaţia cu care te identifici cel mai bine transmite sugestia unei reprezentări veridice a imaginii cu care extinzi limitele realităţii, prin asociere cu conceptul de "You must constantly remind yourself in a picture" ?

Aş spune, de fapt, că arta mea se deschide în faţa idealului de stea luminând universul printr-o imagine care se raportează la un „dincolo" misterios, fascinant sau angoasant, pecete a unei existenţe care se refuză privirii curioase a trecătorului şi se închide în sine. O imagine care se poate interpreta în diverse maniere distincte, cu uşurinţă gravându-se în memoria timpului, luând ca exemplu trăirile inedite ale unui artist care împodobește cu ajutorul pensulei un canevas alb pe realitatea unei lumi închise marcate de întuneric.

Da. Este o raritate să te recunoşti artist în fiecare împrejurare a vieţii, luând ca punct de reper un fel de realitate în afara Sinelui care parcă te face să te gândeşti la romanul „Piranesi" de Susanna Clarke. Aici arhitectul italian Giovanni Battista Piranesi, părea să fie motivat exclusiv de cercetarea lumii:

„Sunt hotărât să explorez cât pot de mult din Lume, în cursul vieții mele. În acest scop am călătorit până la a Noua Sute Șaizecea Sală spre Vest, a Opt Sute Nouăzecea Sală în Nord și a Șapte Sute Șaizeci și Opta Sală în Sud. Am urcat în Sălile Superioare unde Norii se mișcă în procesiune lentă și Statuile apar subit din Cețuri. Am explorat Sălile Inundate unde Apele Întunecate sunt așternute cu nuferi albi. Am văzut Sălile Ruinate de la Est, unde Tavanele, Podelele – uneori chiar și Pereții – s-au prăbușit, şi unde bezna era spartă de coloane de lumină cenușie."

Aici se confirmă alegerile mele în materie de creaţie. În fiecare moment de avânt al artei

mele, pentru a aduce roade conotative cât mai bogate, a trebuit să dovedesc că întregul curs al vieţii mele urmează traiectoria unei minţi rătăcitoare care se încurcă prin culoarele unui multi-univers de forme ce exprimă sintetic experiențe umane inimaginabile, survolând universurile paralele, în căutarea unei lumi utopice. Dar n-am renunţat să pretind că sunt şi posibile…

Un concept care poate fi aplicat şi în leadership este acesta: numai cine ştie să construiască o reprezentare propusă de imaginaţie va putea să surprindă minunatele detalii ale unei imagini autonome numită: "realitate augmentată".

Traiectoria unei minţi rătăcitoare este drumul străbătut de un artist în căutarea inspiraţiei, chiar dacă mintea se duce mai departe de ceea ce ochii pot vedea. Desigur, am fost revoluționar de când mă știu, în special pe plan artistic. M-am opus timpului, m-am opus normelor şi structurilor stabilite de normalul acceptat, și asta m-a făcut să fiu mereu în căutare de ceva nou, nonconformist…

Source: https://neculaifantanaru.com/traiectoria-unei-minti-ratacitoare.html

Traiectoria unui astru

On Iunie 30, 2014

Orientează-ţi gândirea spre dezvoltarea unei creaţii originale care să fie în deplină concordanţă cu prevederile ştiinţei delegată să clarifice elementele de manifestare a unor concepţii viitoare.

Deocamdată creaţia regizorului Eisenstein nu este iscată dintr-o gândire sistematică, dintr-o concepţie precisă asupra artei spectacolului. Practica regiei începe să clarifice elementele unei concepţii viitoare. Dar fiecare pas aduce după sine, organic, pe următorul şi devenirea lui Eisenstein urmează o linie clară, precisă, parcă calculabilă ca traiectoria unui astru.

Dacă Parcele ar fi avut un serviciu de calcul astronomic, ar fi putut desena anticipat curba traiectoriei destinului lui Eisenstein. Biograful descoperă perfecta geometrie a traiectoriei: fenomenele se înlănţuie într-o logică matematică parcă. Şi întrebarea iniţială a lui Eisenstein începe să capete un răspuns limpede. Fiecare fapt se repercutează asupra celui următor, îl determină într-o reacţie în lanţ – cum ar spune azi Eisenstein – al cărui mecanism se dezvăluie cu limpezime. *****

Leadership: Poţi să manevrezi o variabilă de tip "output" pe măsura puterii de înţelegere a intelectualilor rafinaţi, încât opera ta să capete virtutea unei arte de subtilitate estetică?

Se spune că fiecare pas aduce după sine, organic, pe următorul şi devenirea liderului-creator urmează o linie clară, precisă, parcă calculabilă ca traiectoria unui astru. Fiindcă perfecţiunea de neegalat nu poate fi scoasă de pe ordinea de zi a evoluţiei la scară mare, ci continuă să se extindă prin noi lansări de produse ştiinţifice, spre segmentele de consumatori care răspund favorabil acestor inovaţii.

Marea Ştiinţă este inspiraţia pe care ţi-o găseşti într-o situaţie de viaţă sau într-o lume imaginară, redată într-o concepţie sau constare proprie care nu trebuie să depăşească limitele de înţelegere a celorlalţi. Înainte de a accede la proximitatea marii ştiinţe trebuie să alcătuieşti părţile planului de finalizare a unei idei (concepută mai întâi intuitiv), apoi să o studiezi din toate punctele de vedere, iar scopul ei trebuie sprijinit cu dovezi şi argumente ca să poate fi luat în considerare de lume.

Arta regizorală capătă o subtilitate estetică numai atunci când dialogul dintre experienţa vizuală şi experienţa de reprezentare a realităţii favorizează apariţia unei forme de fineţe în alegerea detaliilor de decor, dar şi a unei forme de eleganţă în exprimarea emoţiilor trăite de eroii povestirii.

Tu eşti hotărât să concepi o ştiinţă bogată în necunoscute, plină de taine greu de pătruns? Asta ar însemna să activezi o opţiune de respingere pentru cei neavizaţi în domeniu. E ca şi cum ai îndemna pe cineva să urce 100 etaje cu o greutate în spinare, uitând că, în orice clipă, el poate să cadă.

Şi totuşi, creatorii de noi orizonturi, exact asta şi fac, manevrează pe măsura puterii de înţelegere a intelectualilor rafinaţi o variabilă de tip "output", un model ştiinţific de o factură aparte, admis ca un adevăr ştiinţific, având drept scop prezentarea directă şi personală a unei idei, a unui proiect, a unui produs sau unui serviciu. Cu excepţia faptului că a lor creaţie se adresează cu precădere producătorilor, distribuitorilor şi comercianţilor de "ştiinţă", deci celor ce se află în vârful piramidei cunoaşterii.

Altfel spus, ştiinţa ta trebuie să se contopească cu logica raţionamentelor inedite ca să se poată ridica la nivelul unei creaţii autentice, dominate de factorul *high-intelectual-quality* admis numai de cei cu adevărat avizaţi. Iar opera ta poate să capete virtutea unei arte de subtilitate estetică atunci când ideile şi elementele care compun o anumită temă sunt evaluate într-un mod depersonalizat, decuplate de tine (de persoana care le dezvoltă şi le împărtăşeşte).

Leadership: În relaţie cu lumea, ce însemnătate are un creator care este el însuşi produsul unei creaţii intelectuale autonome?

Chiar dacă înţelegem însemnătatea unei creaţii autentice, izvorâte din raportul sugestiv dintre artă, ştiinţă, trend şi cultură, este foarte dificil să mai vedem "peisajul" abandonării a tot ceea ce este dincolo de dimensiunea esenţială în care liderul-creator evoluează. E greu să sesizăm la liderul-savant acel "aşa cum este" în interacţiunea cu ştiinţa şi atributele ei – performanţă, excelenţă, competiţie.

Creaţia intelectuală autonomă poate fi considerată drept o desfăşurare grandioasă de la un „început" la o finalitate de succes, în termeni de orientare a ideilor spre a dirija evoluţia anumitor concepte. Iar o reîntoarcere la începuturile activităţii de cercetare, concretizată prin elaborarea unui program de pregătire şi dezvoltarea unui produs nelivrabil, pus în slujba viitorului, înseamnă mai mult o cunoaștere teoretică, cu sens de opinie, un mod specific de a vedea lumea prin convingeri şi concepte.

Ceea ce putem sesiza la un artist al transformărilor de idei, rezultate şi metode, cu o oarecare predilecţie pentru calitatea dusă la extrem, după ce a parcurs ciclul corespunzător al vizualizării şi al dezvoltării mijloacelor de producere a creaţiei, este traiectoria carierei sale profesionale. Dar nu putem, decât cu mare greutate, să aprofundăm şi să susţinem înţelegerea lui vizavi de lume.

Pe un astfel de lider îl putem vedea mai mult în termenii unor serii de schiţe şi tipare, răzvrătindu-se împotriva unei gândiri logice elementare, sistematice, uniforme, obişnuite, încercând să răspundă la întrebări nerezolvate şi să rezolve contradicţiile insolubile ale artei. Dar nu-i vom putea niciodată ghici logica din spatele raţionamentelor, la fel cum el nu se va detaşa niciodată de „universul" în care trăieşte.

A fi produsul unei creaţii intelectuale autonome înseamnă să-ţi asumi destinul de rătăcitor pe meleagurile mirifice ale ştiinţei, cu riscul de a nu lua în considerare cel mai important aspect al procesului de auto-perfecţionare: echilibrul dintre muincă şi timpul liber.

Traiectoria unui astru vizează drumul parcurs de aceia care doresc şi realizează o artă din ştiinţă, strălucind îndelungat pe firmamentul conceptelor viitoare ale propriei lor experienţe şi raţiuni.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/traiectoria-unui-astru.html

Traiectoria unui glonţ rătăcit în incertitudine

On Octombrie 13, 2013

Fii conştient de consecinţa unui raţionament profund şi subtil, pentru ca acţiunile tale să nu aducă prejudicii de ordin funcţional celor din jurul tău.

Timpul s-a oprit pentru o clipă la etajul al treilea. Doar o fracţiune de secundă, cât să alarmeze toţi ofiţerii de poliţie. Dar care este forţa aceasta necunoscută, autoritatea aceasta străină definită prin raportul a două dispersii, teama cea mai cumplită şi îndoiala cea mai apăsătoare, care intră într-un scurt *respiro* înainte de a parcurge vertiginos distanţa spre ieşire?

Reacţiile se produc cu viteze extrem de mari, intensificarea lor fiind determinată de conştientizarea factorilor de risc care duc la producerea unui fenomen în desfăşurare, ce pare că nu poate trece dincolo de limitele minţii. Creşte producţia de adrenalină. Şi, ca la comandă, se blochează starea de nelinişte în poziţia ON. Înmărmuriţi, toţi ochii sunt îndreptaţi spre liftul groazei. Electronii sar de la un nucleu de contradicţii la un altul, coagulat cu sudoarea funcţii, care activează la graniţa cu imposibilul.

Viteza acestei forţe necunoscute, a cărei putere de manevră este direct proporţională cu riscul asumat, nu se poate măsura. Căci inerţia ei poate apărea numai în urma accelerării sau frânării. Şi poate creşte semnificativ în urma unei variaţii de concentraţie al unui component reactant. Indescifrabilă, ea pare că se manifestă şi se transformă continuu în funcţie de timpul de reacţie al poliţiştilor.

Leadership: Poţi să te impui într-o situaţie neaşteptată ca o mare descoperire ce pare să ia minţilor celorlalţi, prin aplicarea acesteia la studiul diferitelor manifestări vitale evidenţiatoare de potenţial creativ?

Se observă creşterea dimensiunii frământărilor spre nişte valori maxime, accentuând neliniştea. Zbaterile continue, ca nişte lovituri tăioase de bici, rămân constante în imediata vecinătate a zonei de incertitudine.

Hannibal Lecter menţine interesul şi încordarea până la evenimentul anticipat, cu precizia unui glonţ care iese din puşca unui vânător redutabil - scăparea, pe care o întrezăreşte datorită fluidităţii coerente a gândirii. Neaşteptat, glonţul se sparge de zidul subţire al minţilor firave, producând o încordare vecină cu haosul. Această experienţă este consecinţa premeditată a unui raţionament profund şi subtil. O răsturnare a tuturor certitudinilor care populează realitatea. Parte a unui lanţ nesfârşit de cauze şi efecte.

Dar marea artă, lovitura de maestru care îşi atinge ţinta fără ca nimeni să observe traiectoria conduitei sale, este felul cum Hannibal tratează experienţa aceasta sub aspectul cel mai favorabil. Căci, cel mai adesea, trebuie să ajuţi puţin faptele pentru ca ele să se amestece cu ficţiunea la adăpostul unei intenţii private. În cazul acesta se poate invoca o descoperire care pare să contrazică anumite principii şi legi universal valabile, una care se lăsă aşteptată, fiindcă are puterea de a zgudui toate destinele aflate în calea ei.

Contrar eroului lui Cervantes, Hannibal nu satisface deloc condiţiile şi regulile cavalerismului, nu cedează cu bunăvoinţă avantajele ambiguităţilor. Ci pledează în favoarea unei realizări fără precedent. Transformarea sa într-o umbră nedefinită pe care niciun artist n-o poate prinde în schema grafică, o umbră pe care trebuie să o confunzi cu realitatea.

Leadership: Oscilezi între extremele care te pot determina să sari peste normalul convenienţelor acceptat unanim de o conştiinţă a convenţionalităţii, în cazul unei traiectorii de asimilare a practicilor care încalcă principiul transparenţei?

Ce se întâmplă atunci când, în condiţiile unei creşteri a preciziei intuiţiei sau a exercitării unei activităţi excesive a imaginaţiei, trebuie să optezi pentru mai multe modele de personalitate - deopotrivă corespunzătoare scopurilor propuse şi răspunzând din punct de vedere funcţional cerinţelor leadershipului?

În faţa acestei situaţii, statutul tău de lider, iniţiat în arta manipulării în masă, trebuie modificat. Căci dacă dimensiunea funcţională este dublată de o capacitate mare de sugestionare, accentuând inteligent sentimentul de ambivalență, atunci oamenii nu se vor putea hotărî ce cale să aleagă. Practic vor fi prinşi în capcana indeciziei şi nu se pot orienta în privinţa paşilor ce trebuie făcuţi.

Aşa cum între două sau mai multe obiecte cu aceeaşi funcţionalitate individul obişnuit îl va prefera pe cel care corespunde mai mult gustului său estetic, tot astfel liderul, în intenţia de a oferi o posibilitate de afirmare, va alege între două sau mai multe alternative morale şi drepte în ele însele, care respectă cele mai exigente standarde ale leadershipului. Asta, numai în situaţia în care nu efectuează concomitent o mişcare în direcţia opusă. Sau, mai bine spus, când nu efectuează o dublă mişcare cu o deschidere foarte serioasă spre necunoscut, spre compromisul care poate să altereze realizarea obiectivului urmărit.

Liderul se vede obligat, în aceste condiţii, în mijlocul unei noi controverse, să ţină seama şi de perspectiva pozitivă a dezvoltării sale - supusă, deseori, unei traiectorii închise. Fenomenul psihic care îl caracterizează pe lider în acest caz nu este reprezentat de o sensibilitate care îi permite să se adapteze mediului, ci este cauzat de schimbările bruşte de plan legate de declanșarea unor evenimente neprevăzute care accelerează acele manifestări de voinţă aflate în contradicţie cu legea.

Ca să conducă eficient, el nu trebuie să oscileze între extremele care îl pot determina să sară peste normalul acceptat, iar puterea de manevră de care face uz să fie direct proporţională cu riscul asumat. Căci o creştere a puterii de influenţă spre nişte valori negative, care continuă să trezească curiozitatea fiecărui om prins în cadrul leadershipului, menţinând interesul şi încordarea până la evenimentul anticipat, poate avea repercusiuni asupra poziţiei liderului.

Leadership: Ce personalitate poţi ascunde în spatele unei dubluri care prezintă într-o manieră uşor diferită posibilitatea de a da un şah definitoriu tuturor celor care îi contestă autoritatea?

E un drum lung şi anevoios spre obţinerea acceptării depline din partea oamenilor, mai ales dacă ei continuă să se situeze în imediata vecinătate a zonei de incertitudine. Iar acest drum poate conduce, de la primele tentative de a realiza o dublă valenţă leadershipului, în vârtejul unei curiozităţi bine plasate şi orientate către o nouă abordare a procesului de influenţă în situaţiile limită, la o stare psihotică, de pierdere a simţului realităţii. Este de acceptat oare o astfel de manevră care dă puţine şanse leadershipului de a fi acceptat pe deplin?

Dacă îţi ascunzi personalitatea în spatele unei dubluri care intervine în mecanismul de reglare a influenţei, cu scopul de a salva partida de leadership datorită posibilităţii de a da un şah definitoriu tuturor celor care îţi contestă autoritatea, acţiunile, reuşitele sau calităţile, atunci toate iniţiativele tale vor fi privite cu suspiciune.

Prin urmare, dacă vrei să pledezi în favoarea unei realizări fără precedent şi să te transformi într-o "umbră nedefinită" ce corespunde unei realităţi pline de contradicţii, ia în calcul şi

retragerea poziţiei tale din perimetrul de acceptare pe care îl administrează susţinătorii tăi.

Autoritatea, din punct de vedere al neprevăzutului unei situaţii, pare o manifestare de voinţă care plasează individul la limita dintre ceea ce este adevărat şi ceea ce nu este, dintre ceea ce este acceptat şi ce este considerat ofensator la adresa corectitudinii.

Traiectoria unui glonţ rătăcit în incertitudine scoate în evidenţă posibilitatea ca leadershipul să genereze haos şi, astfel, noţiunea de leadership să se piardă în neant. Un lider duplicitar, oscilant, dar cu o capacitate mare de sugestie, va genera dezorientare în masele de oameni. Şi, în final, neîncredere şi acţiuni haotice.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Trăieşte-mă prin tine ca să te trăiesc mereu acelaşi

On Septembrie 01, 2020

Învaţă să fii un spirit roditor în reflexia legăturii strânse dintre ideea imitaţiei naturii și modul de a percepe arta ca o formă de comunicare vizuală.

Trandafirul din dreapta mea, atât de calm, liber, tandru, mă priveşte pe furiş precum un martor al unei poveşti de viaţă care va supravieţui tuturor întâmplărilor de acum înainte, îndeosebi prin posibilitățile inepuizabile ale jocului numit "longevitate prin cultură". Pare că-mi ştie dinainte răspunsurile la dilemele existenţiale, din înaltul unei pretinse cunoaşteri absolute, încadrată într-un conţinut de gândire bine organizat, ca şi când el însuşi şi-ar dori să facă parte din viaţa unui scriitor care reconstituie numai din cuvinte armonioase, umil spuse, filmul unei vieţi privite în curgerea ei, în optica de ansamblu a unei sinteze de tip "compendiu".

Privirea lui este oare în direcţia dictată de gândurile mele pline de candoarea artei şi a frumosului? Poate că şi trandafirul a crescut în climatul aplecării pline de respect asupra artei, prin puterea divină a cuvântului ingenios *Arusnieshtu* , însemnând expresia unui act de valorizare estetică în sesizarea unei opere de artă explicată printr-o apropiere de pulsaţia existenţei bazată pe sentimente şi senzaţii unice.

Întreaga artă a expresioniştilor se desfăşoară într-un context cvasi-figurativ.

Aşa se clădesc amintirile frumoase, din cuvintele pe care ţi le dăruieşte natura, în schimbul ascultării şi înfrumuseţării ei cu mijloacele şi artificiile artei, cu intensitatea ei, cu analogiile ei. Şi atât de mult îndrăgeşti o amintire caldă, plină de culoare, de nostalgie, pe cât de mult îţi este de dragă prezenţa unei fiinţe metafizice a naturii în tabloul vizual, sugestiv, al sentimentelor împărtăşite de la artist la observator, dintre afirmarea unei picturi de inspiraţie simbolistă şi afirmarea unei imagini a realității înconjurătoare.

Leadership: Arta ta poate să dea expresie unui moment de "contact improvisation", încât să producă o înaintare spre înţelegerea dualităţii simbolului într-o configuraţie mai bogată numită "compoziţie a trăirii prin priviri" ?

Comunicarea vizuală conține aspecte ale unei imagini ce poate fi interpretată subiectiv din perspectiva unui narator sensibil, susţinut de un spirit ordonator, adică prin prisma relaţiei dintre vibrația trăirii care impregnează scriitura şi prospeţimea trăirii care-l cucereşte pe privitor permanent.

Nici trandafirul, nici artistul, nu se vor bucura pe deplin de rostul lor în lumea aceasta până nu vor simți apropierea dintre frumosul şi subtilul unei sensibilităţi a sufletului, care face posibilă expresia stărilor emoţionale sau dispoziţionale din actul de creaţie. Însăşi simţul purităţii şi al sacrului, curgându-le amândurora prin vene, înveşmântat cu orizonturile unei priviri care îşi păstrează expresivitatea, poate aduce atingere unei armonizări ulterioare cu vibraţia naturii, cu măreţia ei, cu liniştea ei calmă, prinsă aici în notaţii scurte, extrem de sugestive.

Până la urmă, este şi asta o confirmare a posibilităţii de a da expresie unui moment de "contact improvisation", a unui loc în care cineva, răsfoind cartea fiinţei mele, ar putea să aibă pornirea şi curajul de a se deprinde cu privirea "de aproape" a unei eleganţe simple, plină de bun gust, plină de discreţie, plină de naturaleţe. Ceea ce place privirii sunt ochii cunoscători care ştiu să aprecieze arta în funcţie de deschiderile sensibilităţii, de specificul

gândirii prin interceptarea de imagini unice, dar mai ales în funcţie de intensitatea trăirii prin valori poetice.

Credeţi-mă, ochiul artistului refuză a se adapta într-o lume a tiparelor şi a producţiei în serie, el caută mai degrabă să se recunoască ca o oglindire a creatorului în sufletul naturii, fiindcă el trebuie permanent să experimenteze trăirea divinităţii, sentimentul sinelui subiectiv și al scopului mai profund în viață. Poate că o spunea mai bine decât mine criticul literar Vasile Lovinescu: *"A trăi simbolic lumea înseamnă a o recunoaşte ca oglindire analogică a unui plan superior."*

Nu-i de mirare că în faţa delicateţei şi rafinamentului de care dă dovadă trandafirul meu, fără să istovească culoarea şi linia în hăţişurile reprezentării fidele a realităţii, mă simt ca în prezenţa unei puteri covârşitoare, deoarece el există totdeauna ca un mod complet proaspăt şi inovativ de a picta orice formă, textură, fiinţă.

Leadership: Realitatea pe care îţi fundamentezi creaţia poate fi percepută ca ceva nou integrat în sânul naturii, capabil să existe prin el însuşi şi având ca punct de sprijin un follow-up spiritual?

Nu mă voi oprit aici, căci arta se întregeşte prin continuitatea cu care pictorul îşi alimentează sentimentul de împlinire sufletească, de linişte interioară, intuiţia rară de a genera noi câmpuri de coexistenţă într-un peisaj fragmentat. În privinţa asta, artistul întâlneşte splendoarea trandafirului într-un monolog din "Trilogia New York-ului ", scris de Paul Auster, când personajul principal încearcă să se raporteze la lumea materială, având ca punct de sprijin un follow-up spiritual:

"Vedeţi voi, lumea este făcută din bucăţele. Nu numai că ne-am pierdut simţului finalităţii, dar am pierdut şi limbajul prin care să-l putem exprima. Premiza premizelor, întocmai, asta e, metoda de operare. Fără îndoială că acestea sunt chestiuni spirituale, dar ele îşi găsesc corespondentul în lumea materială. Am avut ideea genială de a mă limita la nivelul lucrurilor fizice, la zona imediatului şi a tangibilului. Motivele îmi sunt nobile, dar munca mea se desfăşoară în spaţiul cotidianului. De aceea sunt înţeles greşit atât de des. Dar nu contează. Am învăţat să nu acord importanţă acestor lucruri."

Ce se întâmplă în sufletul trandafirului, privindu-l cu luciditatea pe care o dă retrospecţia şi introspecţia? Ei bine, dacă aş încerca să răspund la această întrebare, cu multă pretenţie artistică, m-aş simţi ca şi când aş crea o poveste în interiorul unei imagini tipărite pe o simplă hârtie: va trebui să mă transform într-un personaj literar care exprimă în mod veridic esenţa realităţii.

Un follow-up spiritual este o examinare sau observare suplimentară a intervenţiei artistului în puritatea naturii, pe teritoriul unei realităţi care ne scapă mereu printre degete: fiecare oglindire în sufletul naturii este rezultatul unei gândiri care asigură evoluţia artei.

Trăieşte-mă prin tine ca să te trăiesc mereu acelaşi. Numai astfel vei putea să percepi realitatea, printr-o sinteză a conținutului simțitor pe care vrei să-l redai în artă. Simplitatea de care dă dovadă un artist al genului literar, căruia interiorul îi este apropiat de sufletul naturii, este premisa cea mai importantă a transformării sale într-un personaj imaginativ: trebuie să fie veridic, să exprime o anume pretenţie artistică, să existe prin nemărginire.

Trandafirul continuă să existe prin urma întipărită peste generaţii a ceea ce artistul gândeşte, simte şi făptuieşte.

Training şi Consultanţă

On Mai 10, 2008

Source: https://neculaifantanaru.com/training-si-consultanta.html

Trăirea credinţei vărsată într-un moment astral

On Decembrie 10, 2020

După ce treci prin foc şi sabie, n-o să-ţi mai fie frică nici de foc şi nici de sabie.

Vine un moment în viaţa ta (şi în viaţa fiecărui om), un soi de provocare cu rezonanţă spirituală, când universul îţi vorbeşte aşa cum îi vorbeşte unui înger, plin de tărie sufletească: "Numai tu poţi face lucrul acesta ! ".

Unii aud glasul misterios, alţii nu-l aud sau pur şi simplu nu-s interesaţi. Unii dintre cei care aud glasul, uitând orice legătură strânsă ce există între suflet şi univers, trăiesc sentimentul eronat că totul este o şaradă, o capcană întinsă timpului acordat unui proiect prea ambiţios pentru nivelul lor de putinţă. Ei ironizează lupta lui Iacov cu Îngerul.

Şi mai sunt aceia ce au auzit glasul, i-au înţeles esenţa, mesajul, şi au ştiut că este singura lor şansă de a răzbi într-o luptă fără compromisuri, cu mize uriașe. Înălţător, însufleţitor, cu pulsaţie imanentă, aceştia din urmă au urmat cu stăruinţă, tot mai departe, un singur drum: cel hotărât de un glas la fel de puternic ca şi voinţa lor neînduplecată.

Poate că unii au fost pregătiţi mai dinainte cu greutăţile, cu lipsurile şi ispitele de tot felul, ceea ce a provocat înăuntrul lor o trăire de natură volitivă pe care o are cineva în prezenţa a ceva sfânt, tainic, indicibil, dar cu efect compensator în timp. Sau, poate că voinţa lor a fost mai puternică decât tăria unui astru care poate controla soarta fiinţelor de pe planeta noastră.

Iată concluzia: Orice rezonanţă cu revelaţia unei schimbări definitorii, provocând o trăire a credinţei vărsată într-un moment astral, nu este altceva decât repercusiunea unei hotărâri pronunţate asupra unei persoane care face parte dintr-o cauză exterioară şi superioară.

Nu-ţi fie teamă dacă eşti ultimul din lume, fie-ţi teamă să nu pierzi din vedere momentul astral care te poate trimite direct în fruntea lumii. Nu ironiza lupta lui Iacov cu Îngerul.

Leadership: Cum se stabileşte corespondenţa dintre interioritate şi subiectivitate atunci când eşti pus să alegi între o căutare curajoasă a adevărului despre existență şi conștientizarea faptului că eşti ceva mai mult decât "un om obişnuit"?

Cercetând fără teamă natura misterioasă a vieții, determinând-o prin expresia unei culturi spirituale ce prezintă lumea prin intermediul lucrărilor ştiinţifice sau artistice, şi pe care un suflet nobil ar situa-o la un nivel de "sentiment exprimat în acţiune", am început să conștientizez faptul că sunt ceva mai mult decât un om obişnuit. De fapt, orice om obişnuit poate deveni un om de mare valoare dacă dă ascultare glasului divin şi dacă se lasă călăuzit (în direcţia artelor sau ştiinţelor cele mai de seamă) de un sentiment care se trăiește prin hazard, care se simte prin vibraţia unei înfrăţiri fabuloase. În afară de asta, nu poţi fi decât mândru atunci când ţi se revelează latura subtilă a semnificaţiei vieţii.

Îmi asum orice binecuvântare spirituală. Aici intervine corespondenţa dintre interioritate şi subiectivitate, ca o călătorie umană magnifică printre aştrii unei experienţe onirice, ceva care te întregeşte prin adaosul unei realităţi exterioare, exercitând o atracţie covârşitoare, şi în care recunoşti parcă o identitate formativă primordială, un fel de întoarcere la izvoarele unei misiuni care nu este lucrarea ta, ci a intervenţiei divine.

Iar dacă îmi regăsesc spiritul omului astral în sânul materiei fizice, conştientizând faptul că sunt ceva mai mult decât corp, că sunt o minte şi un suflet care trimit semnale spre un Univers determinist, ca o relaţie cauză-efect, atunci revelaţia misiunii mele în această viaţă este de a face legătura dintre efemer şi etern într-o luptă permanentă pe frontul cunoașterii metafizice. Ceilalţi oameni trebuie să fie egali în această bătălie.

Momentul astral care mă poate trimite direct în fruntea lumii trebuie socotit ca o izbândă a luminii asupra întunericului, sau ca o izbândă a unei minţi creatoare asupra lucrurilor, fiinţelor şi faptelor ce corespund realităţilor în transformare dinamică.

Am trecut prin foc şi sabie, de aceea nu-mi mai este frică nici de foc şi nici de sabie, mai ales când tind spre un spaţiu al schimbării permanente. Spun asta asemănându-mă cu un astru ce trece prin eter, din emisfera invizibilă în cea vizibilă, pe care numai noaptea îl luminează şi îl înfrumuseţează, transformându-l printr-un înnoit mod de a fi, într-un Luceafăr nemuritor care captează însăşi esența Marii Opere: comunicarea cu Dumnezeu, dincolo de esenţa unei axe temporale evidente.

Într-un singur moment neaşteptat, mi-am dat seama că sunt mai mult decât "un om obişnuit" atunci când spiritul meu în plan astral a devenit un Luceafăr care luminează cerul şi pământul printr-o metafizică cu implicaţii profunde în evoluţia creaţiei universale. Spre deosebire de alte stele de multe ori căzătoare, dăruind lumii întregi lumina lor doar pentru o clipă, Luceafărul în care s-a întrupat spiritul meu aparţine unui plan astral prin care este prevăzută o trecere a destinului existenţial prin cel universal, adică prin preluarea şi aplicarea cunoaşterii avansate în realitatea transcendentală.

Poate că, totuşi, a existat de la început în mine o atracţie inexplicabilă faţă de misterele Universului, o subtilă amplificare şi rafinare a sentimentului de apartenenţă la infinitate, *una garantía de éxito más allá de la niebla* . Iar sufletul plin de experiențele vieților trăite aprioric mi-a asigurat forţa de atracţie a universului fizic creat, care ţine la un loc toate formele de energie prin care au prins viață gândurile și sentimentele de superioritate. Aşa am ajuns să fiu mai mult decât cine am sperat vreodată să fiu.

Temelia credinţei necesară leadershipului de înalt nivel spiritual este esența unei vieți câștigată prin revelaţia unei schimbări definitorii în planul superior universal.

Trăirea credinţei vărsată într-un moment astral se referă la mâna nevăzută a destinului care m-a condus spre culmi măreţe, nu spre abisuri înfiorătoare, cu singura menţiune ca încă mai există provocări cărora va trebui să le fac faţă cu stoicism, atunci când va veni vremea. De exemplu, va trebui să-mi obişnuiesc spiritul cu trecerea spre cele nemuritoare, la care au acces doar întruchipările perfecţiunii.

Source: https://neculaifantanaru.com/trairea-credintei-varsata-intr-un-moment-astral.html

Trăirile unui artist fascinat de minuţiozitatea pasiunii lui

On Septembrie 29, 2019

Învaţă să priveşti lumea prin intermediul a ceea ce ai în interiorul tău, pentru că numai astfel poţi vedea realitatea propriei viziuni asupra lumii, în esenţa ei.

Trandafirul. Un etern model de sensibilitate, *un mediatore tra il regno celeste e il mondo terreno* . În atitudinea şi pe figura lui e linişte şi graţie, o dovadă de claritate în adaptarea vederii de la lumină la întuneric, respirând un aer de străveche nobleţe, de sinceritate, ca şi când ar trebui să-şi revadă trecutul în prezentul unei istorii care nu trebuie lăsată să se repete, ci doar împărtăşită prin puterea magică a artei.

Viaţa lui este povestea unei lumi făcută să trăiască discret, prin stil, *sottigliezza estetica* , care încetul cu încetul se stinge pentru a începe o alta, la fel de sugestivă, ai cărei profeţi nu sunt întotdeauna de bună-credinţă artistică.

Vorbesc în primul rând despre trandafiri în tehnica folosirii pensulei pentru că ei mă învaţă să mă înţeleg pe mine însumi într-un mod în care n-am mai făcut-o niciodată, fără să simt nevoia presantă de a fi înţeles de ceilalţi oameni. Până la urmă, este şi aceasta o cale de revitalizare a sentimentului estetic faţă de natura care, în sfera propriei mele personalităţi menite să asigure caracterul neîntrerupt, *connotativo e sacro* , al artei moderne, se poate traduce prin sporirea interesului faţă de reprezentările unei conştiinţe ce s-a desprins din frământările epocii în care trăieşte.

Nu-mi pot ascunde un început de zâmbet când mă gândesc la faptul că tot ce-am izbutit să recuperez din înalta tensiune a trăirii unui moment de maximă sensibilitate, prin decupajul unei imagini sublime dintr-un decor perfect curat şi lustruit cu nevoia de a vorbi despre mine însumi, o configuraţie pură, spontană, ce evocă fizionomia unui lucru capabil să simbolizeze energia radiantă a unui artist plin de vervă, are ca şi corespondent nevoia de comunicare a unui conţinut estetic foarte accesibil, care încântă privirea, mintea şi sufletul privitorului.

Leadership: Poţi să proiectezi claritatea unei imagini către formularea unui punct de vedere artistic asupra lumii care te înconjoară, în legătură cu compoziţia unei estetici care dă naştere unui sentiment de catharsis particular?

O parte din viaţa trandafirului o dedic pasiunii de a trăi plenar în bucurie, comparabilă cu o reflexie a stării mele lăuntrice într-un univers mai simplu, liniştit şi profund, la care doar puţini au acces. Ca şi când, împreună, am forma o fiinţă cu o puritate de factură aparte. Aşadar, s-ar spune că lumea mea este o reflexie a experienţelor de viaţă trăite sub egida unei activităţi artistice susţinută de o accentuată conştiinţă a fragilităţii, sub egida unei maniere de abordare vii, inconfundabile, a ceea ce înseamnă "cea mai veche operă figurativă cunoscută".

Dar, în acelaşi timp, arta de a prelungi însemnătatea trandafirului, de a lămuri semnificaţia deosebit de profundă a unei aşteptări care îi marchează existenţa, mă face să intru în pielea Mirandei Grey, personajul din „Colecţionarul" lui John Fowles, care e prinsă în „opera" unui artist al entomologiei:

„Am atâta nevoie să urc din nou scara şi să deschid uşa atelierului. Să-l văd la masa de lucru, uitându-se la mine peste umăr, ca şi când nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin cine intră. Să-l văd stând acolo, cu zâmbetul lui abia-abia schiţat, privindu-mă cu ochii aceia care înţeleg atât de repede totul. Dar e inutil. Mă gândesc la preţ înainte de a picta tabloul,

conştientă că trebuie să fiu modelul unei arte noi din care răzbate o stare de ingenuitate, de abandonare a oricărui eșafodaj artistic."

Trandafirul creează condiţiile pentru aprofundarea unei arte a modificării intime a fiinţei, ca extensie reflectată a sinelui în adevărata lumină a unei prezenţe tulburătoare şi misterioase, dominând destinele tuturor celor care tânjesc după artă, după simbolistică, după senzaţii tari. I-am zâmbit, aşa cum îi zâmbesc unui artist care nu cunoaşte frontiere, dându-mi toată silinţa să pretind că îmi place totul la el. N-a dat niciun semn că ar putea să dispară din actualitatea avangardiştilor în viitorul apropiat.

Simpla lui prezenţă acţionează imediat asupra mea liniştitor şi pozitiv, precum puritatea pe care o poți găsi în tratarea unui subiect sensibil, la puterea interioară pe care ți-o dă contactul cu natura.

Leadership: Poţi să-ţi formezi o viziune abordabilă prin intermediul unei experienţe de viaţă între ceva care se simte veşnic şi un moment efemer, fără să te desprinzi de obiectul creaţiei tale?

Trandafirul. Îl descriu ca pe tâlcul unei arte pe cale de dispariţie în societatea actuală: arta de a înnobila o cultură a prezentului prin negocierea cu istoria, şi de a crea sentimentul de stabilitate, conexiune spirituală, apartenenţă la un scop mai înalt, în căutarea unei frumuseţi ambientale atemporale. Îl simt mirosul îmbietor, îi simt emoţia, *un elemento importante nell'esperienza artistica* , situându-şi suflul de popularitate la nivelul senzaţiilor şi instinctelor pe care un colorist de mare virtuozitate, un artist prins în mrejele unei pasiuni copleşitoare, niciodată nu le poate reprima. Exact ca la vederea unei persoane deosebit de atractive.

A face din artă un fel de desfătare estetică înseamnă să modelezi o realitate mai puţin cunoscută prin intermediul formei, culorii şi mişcării pe care o descrie gingăşia unei flori, a unui fluture, a unei frumuseţi care învinge orice sentiment de răutate. Iată-mă, aşadar, interpretând rolul unui pictor care controlează culoarea cea mai veselă prin spirit şi raţiune pentru a surprinde momentul în care trandafirul îşi croieşte propriul drum, graţios şi nobil, elegant şi romantic ca o poezie adresată aştrilor, spre o recunoaştere de excepţie atribuită numai unei fiinţe perfecte.

Ce-i spunea Miranda Grey colecţionarului de fluturi rămâne, în întreaga strălucire a trandafirilor, o experienţă plină de învăţăminte şi edificatoare: *„Când desenezi un obiect, îl vezi cum prinde viaţă, iar când îl fotografiezi moare."*

Valoarea reală a unei picturi este o recunoaştere a trandafirului în ipostaza de fiinţă plină de farmec care străluceşte de viaţă, dincolo de aspect şi culoare, cu condiţia de a nu fi imortalizată într-un moment efemer.

O gamă diversă de sentimente de la durere la mângâiere, de la acceptare la contestare şi apoi din nou la recunoaştere, domină opera căreia artistul îşi consacră încă o pagină din cartea vieţii sale. Uimirea a tot ce înseamnă „suprarealul" devine o axă a cunoaşterii, mai mult o judecată clarvăzătoare decât o intuiţie lucidă, pe care eu mi-o asum ca pe o călătorie într-un univers creat de natură în mod armonios, dezvăluit prin simbol şi înfăţişat ca un personaj sensibil şi nemuritor.

Trăirile unui artist fascinat de minuţiozitatea pasiunii lui (trăiri precum liniştea sufletească, seninătatea, bucuria) sunt în strânsă legătură cu sentimentul de identificare cu o minune a naturii - să trăieşti cu ea ca şi când te-ai uita într-o oglindă care nu reflectă imagini, ci suprapune idealuri de frumuseţe peste fapte de viaţă, de cultură, de spiritualitate, de orientare artistică, totdeauna înviorătoare şi de lungă durată.

Pasiunea unui artist, fără a se înscrie totuși într-un curent de gândire sociologic, constă în descrierea nemărginită a unei imagini mai profunde, unei sincerităţi totale, parte din natură, parte din fiinţa umană, ascunse în dinamica vieţii. Minuţiozitatea lui, la o adică destul de pricepută în a alege cu discernământ fiecare părticică din întregul unei imagini, pe care de atâtea ori o poate modifica prin schimbarea filtrului de culoare, a fundalului și a obiectelor ataşate la ea, trebuie abordată ca o lege nescrisă a evoluției artistice. Pictorii sunt păstrătorii unei arte vechi, sacre, pe care puţini o pot cuprinde în adevărata ei profunzime.

Source: https://neculaifantanaru.com/trairile-unui-artist-fascinat-de-minutiozitatea-pasiunii-lui.html

Trandafirii au un background trăit la înălţime

On Mai 01, 2021

Marea Ştiinţă este ceea ce spui unui trandafir, cu naturaleţe, pentru ca el să se simtă înzestrat din belşug cu darul vorbirii.

Este simplu să vorbesc cu tine, la fel de simplu cum vorbesc cu mine, fără ca nimeni din jur să ne audă. Şi dacă aş şti să fiu mai simplu în exprimare, cu mai multă putere într-un scris fără varietate, atunci sigur mi-ai admira cuvintele pentru a lor simplitate. Adaug aici o lămurire: pentru mine tu ai însemnat o prietenie trăită la înălţimea augustă a veşniciei artei, ce lasă frâie libere tinereţii fără de vină, visului împlinit al unui artist plin de culoare.

În felul acesta, fie că mâna depărtează sau apropie un obiect, ochii îl văd mereu în aceeaşi lumină a unui arbust uşor de întreţinut, pe care dacă îl cuprinzi cu mintea, cu gândul, cu vocea, cu sufletul, te simţi purtat într-un tărâm de poveste în care verile durează decenii, deci unde spaţiul şi timpul dobândesc o logică proprie. Astfel a ajuns trandafirul să reprezinte o continuare a poveştii mele peste veacuri, dar şi primul pas al expunerii a ceea ce scriu.

Cât despre cele depărtate, nimic nu poate limita vederea celor apropiate. Trandafirul a apărut de nicăieri în viaţa mea, aşa cum o dorinţă apare dintr-un buchet de trandafiri ce te farmecă la prima vedere, sau poate dintr-o simplă luare în considerare a unui fenomen izolat, *da un semplice punto di vista visivo* , datorită căruia am învăţat că legătura între frumosul artei şi aşa-numitul frumos din natură înseamnă să distingi diferenţa dintre imaginea iniţială şi cea obţinută prin inspiraţie la fiecare pas.

Leadership: Creaţia ta exprimă acele lucruri sau idei care îţi vorbesc despre actul de percepţie al realităţii exterioare, susţinut de imaginea ca reprezentare a unui Eu în raport cu Celălalt?

Eu, cu mine şi cu trandafirul "Double Delight" formăm un lanţ al cărei verigă principală este reflectarea unei realităţi profunde într-o oglindă cu iluminare şi cu zoom, din care arta, exerciţiul spiritului, procedeele de schimbare a realităţii, sunt doar o reflecţie a unei stări interioare sau a unei situaţii de inspiraţie. Dar această impresie de autenticitate, că totul este ceva natural, mai măreţ decât măreţia însăşi, variază proporţional cu distanţa dintre mine şi mine, dintre ideal şi realitate, căci şi imaginaţia scade sau creşte în acelaşi proporţii.

Exact aşa. Conştiinţa de sine evadează în uitare şi în derizoriu în faţa unei Opere care te lasă cu gura căscată, dar care se regenerează necontenit în lumea spirituală prin întindere, prin materialitate şi prin contraste puternice de culoare. Mai exact, această Operă se remarcă prin materialitatea unei realităţi care îşi construieşte sensul în afara sensului intrinsec al vieţii, din acea materie a cuvintelor care se află de aceeaşi origine cu forma unei creaţii particulare.

Şi iată de ce trandafirul este rezultatul cuvintelor mele, întru totul dedicate artei. Fiindcă datorită lui am zărit un spaţiu întins de la vedere la viziune, de la vedere la dorinţa de a atinge, de la contemplare la empatie. În el, în acest univers în miniatură, răzbate tot ceea ce este mai adevărat şi mai viu în fiinţa mea, mobilul săvârşirii unui act de frumos, în conexiune cu declanşarea unei interpretări imaginative a privitorului care ne surprinde pe amândoi cu o reacţie de tipul: *"Look for those things that speak to your heart".*

Leadership: Sursa creaţiei tale poate fi ataşată cunoaşterii unei teme care nu dispare în timp, ci evoluează odată cu unicitatea modelului tău de vizualizare a unei imagini de sine mai cuprinzătoare?

Uneori desluşesc în existenţa trandafirului, purtând zilnic un dialog cu el, parcă în virtutea unui „act conştient avangardist", voinţa de cristalizare a unei concepţii de tipul *Parexpriothyss* conform căreia atenţia spiritului de artist nu trebuie îndreptată doar spre exersarea permanentă a atitudinilor de responsabilitate faţă de natură şi mediu. Ci, mai cu seamă, spre virtutea de a-şi îmbogăți viziunea prin permiterea accesului intelectual la mecanismele de funcționare a realității lăuntrice.

Din aceeaşi sferă a înţelesurilor atribuite realităţii pe care am descoperit-o cu ajutorul trandafirului, din care se alimentează *Occulta Philosophia* , face parte şi tema romanului "Piatra Filozofală", scris de Marquerite Yourcenar, când la un moment dat întâlnim, în mod cu totul fugitiv, un personaj destul de interesant:

"Omul era de acord să i se deschidă în faţă o nemurire fericită sau nefericită de care era direct răspunzător, dar să nu fie înconjurat de pretutindeni de o durată veşnică din care făcea şi totodată nu făcea parte. Era eroarea lui Origene, veşnicia sufletului, fapt ce ducea la indignare pentru că reducea aventura imediată la nimic."

Avem de-a face aici cu acea parte a sufletului care este, prin natura sa, atașată cunoașterii unei teme care nu dispare în timp, ci evoluează odată cu unicitatea modelului meu de vizualizare a unei imagini de mare artă. Este vorba, în special, de o imagine care surprinde durata unei stări de spirit emergente, niciodată destul de încordată, făcând trecerea de la virtual la real, iar această stare reuşeşte să se materializeze într-un act de percepţie a sentimentului de alteritate.

Alteritatea înseamnă să fii cineva cu care merită să te întâlneşti ori de câte ori îţi doreşti să fii singur, cu tine însuţi, într-un mod plin de originalitate (şi plin de semnificaţie).

Trandafirii au un background trăit la înălţime dacă stăm să ne gândim că fiecare artist are o lume proprie ce reprezintă valoarea cognitivă a unei creaţii menite să cuprindă, în orizontul ei de frumuseţe şi de semnificaţie, sufletul, să-l răscolească şi să-l încânte cu ecouri ce durează dincolo de hotarul clipei.

Source: https://neculaifantanaru.com/trandafirii-au-un-background-trait-la-inaltime.html

Transformare Totală

On Aprilie 06, 2016

Remodelează-te creând un spaţiu fertil de auto-analizare, din care să reiasă diferenţa clară dintre ceea ce este autentic și ceea ce percepi în mod limitat.

Simţeam că doresc să trăiesc pentru o versiune nouă a fanteziei ce palpita în mine, ademenitoare prin tendinţa de a mă afla peste tot şi nicăieri, trăind experienţa unui personaj de care nu mă mai puteam desprinde. Un shadow, asemenea unui Casper - the Friendly Ghost - ce trebuie să distrugă spiritele bântuitoare ieșite din underground pentru a-i opri misiunea. Este o artă să ştii să te integrezi în decorul unui spațiu-timp circumscris realului nedeterminat, fantastic, prin promovarea unei cooperări mai apropiate între artist și creaţia lui.

Dorinţa aceasta veselă, fără seamăn, atrăgătoare prin suspansul şi misterul pe care doar poveştile ştiu să-l transmită, eu fiind în pielea celui de dincolo de graniţele acceptabilului, s-a trezit în mine când am intrat pentru prima oară în universul secret al unui thriller cu o complexitate epistemică ridicată, menţinut de greutatea ficţiunii de prima clasă.

O luasem înaintea tuturor faptelor mele, înaintea fiecărei dorinţe care mi se opunea, înaintea fiecărui vis, înaintea fiecărei clipe care-mi alimenta rostul vieţii. Prin intensitatea experienţei de prelucrare a invizibilului, dominând orice *Ars combinatoria* , favorizam actul de înființare al noului realism într-un mult aşteptat "episod următor".

Leadership: Consideri că recunoașterea progreselor tale în studierea underground-ului pe care îl dezvolţi ar putea fi subliniată mai clar prin introducerea unei perspective de finalizare al unei monitorizări din afară?

Imperioasa motivaţie de conştientizare a unor contexte de dispariţie din realitate şi integrare în decorul atipic al unui spațiu-timp, din alte unghiuri de abordare a complexei mele personalităţi, ar fi putut sa coloreze sentimentul că m-am descoperit într-un anumit sens: eu însumi eram creaţia mea.

Să ne amintim ce-i spunea chirurgul Lamartiniere regelui Louis al XV-lea, analizând bucuria şi suferinţa acestuia, încercând să-i găsească un remediu, un mijloc de apărare împotriva plictiselii:

- Sire, cumpăniţi bine la ce vă spun acum. A fost odată un rege foarte inteligent, pe nume Sardanapal, tot atât de inteligent ca şi Maiestatea Voastră, cu toate că a trăit cam cu vreo două mii opt sute de ani înaintea ei. I-a plăcut viaţa şi a avut grijă s-o folosească bine. Ştiu că a căutat amănunţit mijloacele de a exersa corpul şi spiritul la descoperirea plăcerilor celor mai puţin cunoscute. Ele au dus la un singur rezultat: transformarea totală.

Un singur fel de plăcere nu-l experimentase regele Sardanapal, şi l-a păstrat pentru la urmă: plăcerea de a arde pe rug împreună cu bogăţiile lui. Este şi asta un fel de dispariţie.

Underground-ul pe care îl dezvoltă un om este asemenea înfățișării unei scene din viaţa sa într-o reprezentare de ansamblu: mai întâi trebuie să potriveşti nuanţa popriei creaţii la o poveste de acţiune cu eroi de legendă, apoi trebuie să monitorizezi secvenţele principale şi elementele cheie prin prisma unei priviri secundare care percepe lucrurile din perspectivele cele mai neobişnuite.

Leadership: Poţi să-ți construieşti personalitatea sub formă de răspuns la întrebarea: „în ce fel te-ai surprins în propria ta creaţie"?

Misterul şi suspansul, dus până la cote extreme, creează sentimentul că te pierzi de tot într-o poveste interesantă, deconectându-te de lumea reală. Însă trebuie să cunoşti clar limitele până unde poate să se întindă misterul şi suspansul.

Leadershipul, conform zicalei " *Niciun om nu a urmat cursurile artei de a trăi, până ce nu a fost ispitit de capriciile neînţelesurilor ei* ", constă în îmbinarea, după posibilităţi, a acelor stiluri de gândire şi idei necesare pentru crearea unui spaţiu fertil de auto-analizare din care să reiasă diferenţa clară dintre ceea ce este autentic și ceea ce percepem în mod limitat.

Socrate spunea că secretul schimbării este de a-ți concentra toată energia nu asupra luptei cu ce e vechi, ci asupra construirii noului. Reformulând și completând, putem spune că leadershipul este un produs al backgroundului în care sunt încorporate toate încercările de a te regăsi în altcineva, cu scopul de a te respinge sau de a te accepta la aflarea necunoscutelor din ecuaţia noului.

Fiecare om îşi caută transformarea, într-un fel sau altul, şi o găseşte în altă parte decât unde şi-ar fi putut închipui. Pentru a vedea dintr-un loc ascuns animaţia tabloului numit viață, omul își construiește identitatea în cuprinsul unei lumi imaginare, desprinsă din filme sau din cărţi, ca remediu împotriva plictiselii de a se situa în perimetrul obişnuitului.

Deseori personalitatea unui lider se construieşte sub formă de răspuns la întrebarea: „ *în ce fel te-ai surprins în propria creaţie?* , conţinând o descriere a valorilor unei imagini-inversate a fiinţei sale, din care se poate naşte senzaţia de apartenență la un alt story, la un alt prezent și viitor, la un alt personaj.

Creaţia din care este alcătuită existenţa omului cere o concentrare a propriilor gânduri, intenții și senzații într-o direcţie întâmplătoare, dar unică prin expresivitatea cu care transmite o ştire de ultima oră, apreciată de „cititori".

Transformare Totală este consecinţa depăşirii graniţelor acceptabilului, prin „dispariţia" si plasarea ta într-un real ce poate reprezenta promisiunea unui alt soi de revedere cu tine însuţi.

Întotdeauna în demersurile propriilor tale căutări şi formări vei fi condus de vectorul „shadow" al personajului de care nu te mai poţi desprinde.

Source: https://neculaifantanaru.com/transformare-totala.html

Transformarea energiilor statice în dinamism artistic

On Iulie 20, 2010

Adevărata autonomie se exprimă atunci când refuzi confortul artificial și rămâi fidel valorilor tale, demonstrându-ți puterea de a păstra o viață simplă și autentică, chiar și atunci când normele sociale sugerează altceva.

După ce Degas împlinise șaptezeci de ani, doctorul s-a gândit că aerul din atelier nu-i pria.

— Trebuie să vă impuneți să ieșiți la aer, și pe urmă are să vă și distreze.

— Bine, dragă, da' dacă pe mine mă plictisește să mă distrez?

Dar n-avea importanță, dacă așa spuneau doctorii! Degas s-a hotărât să ia câteodată aer; ceea ce numea el «să ia aer» era să se urce în omnibusul cel mai apropiat și, când ajungea la cap de linie, să se urce în alt omnibus și pe urmă în al treilea.

Puteți să vă închipuiți, cunoscută fiind antipatia lui Degas pentru flori, în ce măsură plimbările astea în omnibus îi erau nesuferite duminica vara, ținând seamă de «furia» cu care parizienii aduc buchete de flori de la țară. În zilele acelea Degas își făcea «promenada igienică» printre maldăre de liliac și de trandafiri.

Îmi spunea într-o zi ce plăcere-i făcuse o plimbare la țară, într-o mașină deschisă; ce aer curat respiri, domnule Degas, nu m-am putut opri să-l întreb, de ce n-aveți mașină?

S-a uitat la mine cu o uimire în care se putea vedea un pic de supărare:

— Eu să-mi cumpăr mașină? Dumneata vrei să vezi un artist umblând în "echipaj"?...

Autenticitatea personală se manifestă prin abilitatea de a-ți menține preferințele și stilul de viață, chiar și în fața sfaturilor bine intenționate.

Uneori, ceea ce alții consideră recreere sau necesar pentru sănătate poate fi resimțit de un individ ca o obligație neplăcută, lipsită de sens personal, în funcție de propriile preferințe și percepții. Fiecare persoană are propria definiție a confortului și relaxării. Ceva impus din exterior poate părea lipsit de sens pentru cineva care nu împărtășește aceeași viziune.

Reacțiile de substituție în atelierul unui artist sunt procese fundamentale în chimia creației, deoarece permit transformarea energiilor statice în dinamism artistic. În aceste reacții spontane sau mai curând deliberate, un dram de plictiseală dintr-o zi de rutină este înlocuit cu o scânteie de inspirație, facilitând astfel procesul creativ. Este bine să lași lucrul deoparte și să te odihnești, pentru ca sănătatea să nu fie afectată. Programul de odihnă și natura promenadei, ca un fel de măsuri igienice finale, depind de mai mulți factori, inclusiv de structura organismului pe care îl are artistul. Substituția aerului proaspăt, de exemplu, implică inhalarea de substanțe bogate în energie asupra unui centru de letargie artistică.

Aceste reacții pot dezvolta stări de distracție sau de plictiseală, în funcție de condițiile de reacție și de natura mediului - fie ea naturală sau mașină personală. Aerul curat sau mirosul

de flori pot cataliza sau inhiba procesul de creație, în funcție de afinitatea artistului pentru elementele naturii. Plimbările, deși uneori nesuferite din cauza saturației de zgomot social, sunt esențiale pentru menținerea echilibrului chimic al creației, fiindcă sănătatea mentală și fizică a artistului este crucială.

Refuzul conformității poate fi o expresie a integrității artistice, așa cum Degas a respins ideea de a avea o mașină pentru a-și păstra identitatea.

Ceva impus din exterior poate părea lipsit de sens pentru cineva care nu împărtășește aceeași viziune cu tine. Ideea este că menținerea valorilor personale în fața presiunilor externe poate duce la experiențe unice și autentice, chiar și în situații aparent banale. Esența leadershipului constă în a găsi echilibrul între nevoile personale și așteptările altora, așa cum Degas a găsit o cale de a "lua aer" fără a-și compromite preferințele.

Să o spun altfel. Atelierul creativ, asemenea unei camere de ardere a inspirației, este locul unde artistul își injectează ideile și le aprinde cu pasiune. Procesul artistic începe în acest spațiu intim, unde doctorul imaginației prescrie aer proaspăt pentru a optimiza performanța creatoare. Expansiunea rapidă a gândurilor rezultate împinge artistul într-o promenadă igienică prin viața cotidiană, rotind arborele cotit al percepției sale unice.

Această mișcare de rotație a inspirației este apoi transmisă către diverse componente ale operei sale, permițând funcționarea artei în societate. Eficiența procesului creativ este crucială pentru performanța generală și consumul de energie artistică. Artiștii lucrează constant pentru a-și optimiza designul interior și funcționarea, îmbunătățind comprimarea emoțiilor, distribuția ideilor și controlul plictisului. Fie că folosesc omnibusul urban sau o mașină a imaginației, ei caută să transforme combustibilul experienței în energia mecanică a creației, chiar dacă uneori găsesc nesuferite convențiile sociale, precum obsesia pentru flori în plimbările de duminică.

Leadershipul implică uneori să mergi împotriva curentului, să refuzi conformitatea, precum Degas care a respins ideea de a avea o mașină pentru a-și păstra identitatea de artist.

Transformarea energiilor statice în dinamism artistic este posibilă atunci când îți permiți să explorezi libertatea creativă, deoarece doar astfel poți accesa surse noi de inspirație într-un mod profund și personal. Spun asta deoarece actul creativ nu vine doar din tehnică, ci și din capacitatea de a canaliza energia interioară într-o formă de expresie autentică, care transcende limitele convenționale.

*** Notă:**
https://archive.org/stream/revista-secolul-20/Revista%20Secolul%2020%20-%20Nr.4%201957.pdf_djvu.txt

Source: https://neculaifantanaru.com/transformarea-energiilor-statice-in-dinamism-artistic.html

Transformarea Percepției prin Arta Regizorală

On Decembrie 16, 2012

Influența unei opere de artă este evidentă în modul în care transformă percepția spectatorului asupra realității înconjurătoare.

Contactul cu filmul expresionist german era prezentat frecvent la Moscova. Regizorul rus, Serghei Eisenstein vede aceste filme şi este cu neputinţă să nu le fi urmărit cu pasiune. Cu atât mai mult cu cât, ca mijloace de expresie, întâlnea aici adeseori ceea ce încercase rudimentar în teatru.

Mai târziu avea să declare că filmul expresionist abia a lăsat urme în arta tinerilor cineaşti sovietici, deci şi în a sa. Dar adăugă îndată, poate fără a-şi da seama de legătura ce se poate face, că nici condiţiile tehnice moscovite nu permiteau realizarea acestor "fantasmagorii". Or, influenţa expresionistă asupra operei lui Eisenstein este evidentă. Suntem convinşi că filmele germane văzute de el în acea epocă au avut un rol definit în formarea sa cinematografică, chiar dacă mai târziu, dintr-un motiv sau altul, se va dezice de această influenţă.

Leadership: Poate puterea creaţiei tale să schimbe percepția spectatorilor asupra realității, încât să asigure coerența și impactul vizual dorit asupra unei arii mai largi de autonomie artistică?

Procesul de transformare a percepției spectatorului asupra realității prin arta cinematografică presupune o serie de etape artistice riguroase, menite să asigure calitatea operei finale. Influența filmului expresionist este esențială pentru a menține standardele de producție artistică. În fiecare fază a creației cinematografice, se utilizează tehnici avansate și proceduri bine stabilite. De la concepția inițială la filmare și până la editarea finală, fiecare pas este monitorizat și ajustat pentru a optimiza expresivitatea și a reduce incoerențele.

Filmele, ca opere de artă, au puterea de a influența profund percepția spectatorului asupra realității înconjurătoare. Influența tehnică și stilistică a expresionismului german, de exemplu, se manifestă prin utilizarea umbrelor, contrastelor puternice și a unghiurilor de cameră neobișnuite, toate contribuind la crearea unei atmosfere distincte. În acest context, chiar și în condiții tehnice limitate, geniul artistic găsește mereu o cale să se exprime și să influențeze generațiile viitoare.

În cele mai dure condiții, geniul artistic găsește mereu o cale să se exprime și să influențeze generațiile viitoare.

De asemenea, aceste etape artistice nu sunt diferite de rigorile unui proces de fabricație industrială, unde controlul calității și atenția la detalii sunt cruciale. În cinema, fiecare scenă și fiecare cadru sunt supuse unui control strict al calității pentru a asigura coerența narativă și impactul vizual dorit. Astfel, filmele devin nu doar opere de divertisment, ci și instrumente de transformare a percepției realității prin influențele lor tehnice și artistice. Aceasta demonstrează modul în care condițiile tehnice și influențele culturale contribuie la formarea viziunii artistice, la fel cum procesele industriale asigură calitatea și eficiența produselor finite.

Sensibilitatea artistică a unui regizor poate să amplifice vulnerabilitatea și conexiunea cu realitatea, revelând astfel o operă care transcende imediatul prin viziunea expresionistă.

Transformarea percepției prin arta regizorală reflectă modul în care experiențele vizuale și estetice pot redefini viziunea unei persoane asupra lumii, așa încât fiecare cadru să devină o poartă spre o nouă înțelegere a realității. Să nu uităm, de asemenea, că intuiția empatică a unui creator poate consolida capacitatea de înțelegere profundă și legătura cu circumstanțele autentice, dezvăluind astfel o abordare care depășește superficialul prin perspectiva să distinctă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/transformarea-perceptiei-prin-arta-regizorala.html

Transmutaţia elementelor şi a faptelor măreţe

On Iulie 23, 2015

Extinde-ţi parametrii minţii, căutând să atribui o semnificaţie integrală, complexă şi de acută sugestivitate descoperirilor tale.

Totul din real trebuia recoltat într-un recipient universal, conţinând un volum dintr-un larg ocean de magmă, într-un schimb de interacţiuni cuprinse în potenţialul forţei desfăşurate între ardere şi mistuire. Importantă era explozia produsă în urma erupţiei de foc pentru ca descoperirea ce urma să o fac să aibă configuraţia unei vieţi închinate artei, cu scopul atingerii unei măiestrii înţelese că o aspiraţie către victoria unui nou sistem de valori asupra nivelului de împlinire în viaţă.

Neîndoios, o ştiinţă viitoare va descoperi aceste relaţii necunoscute, între traseele de legătură ce stabilesc valoarea intensităţii radiaţiei de energie şi compoziţia chimică a materiei incandescente din care se creează arta transmutării elementelor nediferenţiate. Adică, puterea creatoare. Lumea va avea nevoie de un atlas al materiei compuse din substanţele volatile, sublimabile sau inflamabile, de o enciclopedie a structurii şi încărcăturii ei cu potenţial de acţiune, conducând spre acea tainică sursă a necuprinsului care face din ştiinţă o lucrare a inteligenţei superioare.

N-am uitat nicio clipă ce-i spunea Gargantua fiului său, în opera lui François Rabelais:

"Fiule, te-aș sfătui să folosești anii tinereții tale cu silința învățăturii cele mai alese, întărindu-ți fără încetare puterile minții și ale sufletului. Să nu rămână nicio cronică pe care să nu o știi pe de rost și să cercetezi cu de-amănuntul toate cele scrise în cosmografia învățaților care s-au îndeletnicit cu știința asta."

Leadership: Este oportună intervenţia ta în activitatea de creaţie prin care orice neînţeles se transformă în neînţelesuri şi mai mari, în sensul trasării unui nou drum de acces la tainele unei ştiinţe străvechi capabile să ofere noi perspective de interpretare a Marii Opere?

Neînţelesul este o surprindere în forma concretă a unei realităţi pricepută în mai multe secvenţe de timp, prin diferite operaţii unitare, numai de către artiştii care ştiu să descifreze o parte din misterele universului, traduse prin expresii sugestive, dar învelite cu înţelesuri multiple. Marea operă este arta de a trăi aceste înţelesuri din adâncul lucrurilor, ca pe un dar de la Dumnezeu, totodată ca pe un moment în care Dumnezeu se justifică pentru suferințele pe care le-a tolerat de la începutul lumii.

Amintiţi-vă ce spunea Heinrich Cornelius Agrippa: *"Însuşi Iisus Hristos, cât timp a trăit pe Pământ, a vorbit în aşa fel încât numai cei mai apropiaţi discipoli au înţeles misterul cuvântului lui Dumnezeu, pe când ceilalţi au înţeles doar parabolele. Aşadar, nu se cade ca acele lucruri secrete, deţinute de puţini oameni înţelepţi şi transmise din gură în gură să fie scrise pentru oamenii de rând. De aceea vă rog să mă iertaţi dacă voi tăinui multe şi importante lucruri..."*

Mi-e teamă că va trebui să punem la dispoziţia lumii, înverşunându-ne să născocim alte formule de extracţie a „soarelui negru" din minereurile de sulfuri, diferite sensuri care să dea naştere la noi logici şi raţiuni. Deci, haideţi să ne însuşim această capacitate de extracţie a informaţiei Beta care ne permite să orientăm toate resursele, disponibile doar prin cataliză şi transmutare, spre filozofia ştiinţei.

Leadership: Ştiinţa de care aparţine zona de interpretare a Marii Opere este inclusă în funcţia de acceptabilitate a ascunsului, în dorinţa deosebită de a-ţi afirma existenţa cugetătoare, plină diversitate şi însemnătate?

Ştiinţa, în faţa avântului ce aparţine unei puteri magice concentrate într-o singură secundă explozivă, alocând un procent din exploataţia a ceea ce există în natură, în stare liberă sau în combinaţii, se comportă deseori asemenea unei mingi de foc ce străbate cerul pentru câteva minute şi apoi se prăbuşeşte. Câţi vor putea să integreze cosmosul, ştiinţa, elementele şi toate fenomenele naturale, într-un demers artistic?

O persoană originală, care face combinaţii îndrăzneţe, respinge o mulţime de vizibilităţi fiindcă ele ar bruia raţionamentele acceptate unanim. Dar întotdeauna ia în calcul ascunsul din care emană tot ceea ce există în orice formă şi care în esenţa sa rămâne pretutindeni variabil.

Ascunsul este concepţia unei perfecţiuni care nu s-a întâlnit încă în experienţă, punând în dificultate mintea creativă care se tot zbate ca un fluture de noapte să intre într-o realitate pe care doar visul pare că o mai face suportabilă.

Cristofor Columb căuta o cale maritimă spre India, şi până la sfârşitul vieţii sale a fost convins că nu ajunsese pe noul continent, ci undeva în apropierea gurilor Gangelui. El n-a realizat niciodată importanţa unei descoperiri colosale, fiindcă ştiinţa lui nu era inclusă în funcţia de acceptabilitate a ascunsului - şi doar prin acest germinator se putea asigura crearea aşteptării şi a înţelegerii care completează acţiunea şi o perfecţionează.

Probabil filosofia marelui conquistador era implementată adânc într-o mentalitate care implică o anumită reticenţă în a accepta faptul că lucrurile ascunse sunt mai tari decât cele neascunse. El nu s-a debarasat de tendinţa de a crede în ceva aparent superior perspectivelor sale, nu s-a eliberat de acea autoritate a uzurii excesive stabilite de gradul de toleranţă la ceea ce îi convenea să înţeleagă.

Popularizarea ştiinţei se realizează prin accentuarea celei mai mici nuanţe afective şi cu caracter de introspecţie din spatele incomprehensibilităţii şi inefabilităţii misterului lui Dumnezeu.

Ştiţi de ce un magician îşi primeşte întotdeauna binemeritatele aplauze? Fiindcă punctul culminant al spectacolului îl constituie o iluzie, un efect halucinant, o perfecțiune care pune în dificultate mintea spectatorului. Nu ştii cum s-a făcut trucul, nu ştii cum se aplică, nu ştii cum funcţionează, nu-l poţi copia. Dar efectul lui ia altitudine şi îţi intensifică privirea, starea pozitivă, dorinţa de a descifra mecanismul gândirii din spatele aşezării lucrurilor, oferindu-ţi impresia că trăieşti o altă realitate, într-o fază avansată de structurare simbolică, ca într-o conversație despre fizică avansată.

Practic el nu a adâncit un mister care se dezvăluie pe bucăţi, întotdeauna acolo unde e bezna mai adâncă, fapt care demonstrează legăturile sale cu o realitate experimentată ca efect secundar. El nu a înţeles semnificaţia şi unicitatea descoperirii, fiindcă pentru el noţiunea de „necuprins" nu era definită ca oportunitate de trecere la un alt nivel de cunoaştere. Călătoria lui nereprezentând altceva decât un mijloc de atingere a unui obiectiv major, însă fără a-i conferi un plus de sugestivitate, autenticitate şi relevanţă.

Încrezându-se doar în orizontul său temporar definit, el nu a atribuit sensul şi semnificaţia care trebuie unui nou început, unei noi poziţionări, unui anumit set-up. Sensul pe care îl acorzi realităţii este direct proporţional cu valoarea pe care o acorzi descoperirilor tale. Iei în calcul ascunsul din care emană tot ceea ce există în orice formă şi care în esenţa sa rămâne

pretutindeni variabil?

Columb a dat dovadă de un leadership care nu îşi întinde aria de acţiune asupra întregului ce adăposteşte şi „ascunsul", nu doar cunoscutul. El nu a fost alimentat cu acea ştiinţă prin care se descoperă relaţiile între necunoscutele care pot fi exploatate şi transformate în poveşti de succes, în comori de mare preţ, într-un instrument de evaluare a însemnătăţii actului de descoperire.

El s-a mărginit la a semnala doar existenţa unei zone geografice, dar nu a fost susţinut de existenţa unei anumite înţelegeri care să-i susţină cauza, efectele descoperirii.

Evoluţia lucrurilor este parcă menită să dovedească, până la cea mai mică nuanţă, în ansamblul fenomenelor de lungă durată, că nimic nu rămâne ascuns, şi că totul este rezultatul unei revelaţii câştigată prin aşteptarea ce o suscită însăşi călătoria spre bucuria descoperirii.

Transmutaţia elementelor şi a faptelor măreţe au ca principal punct comun determinarea „ascunsului" şi adâncirea a ceea ce doar se crede, dar nu se ştie cu certitudine. Mare dreptate avea scriitorul Daniel R Castro când spunea: *"oamenii au tendinţa de a vedea numai lucrul asupra căruia se concentrează, nu ceea ce se află acolo în realitate"*.

Ascunsul poate fi determinat numai prin dimensiunile şi semnificaţiile pe care le poartă. Iar faptele măreţe se pot transforma într-o mare lecţie de leadership dacă le vezi ca tendinţă de a exprima ceea ce se omite.

Source: https://neculaifantanaru.com/transmutatia-elementelor-si-a-faptelor-marete.html

Trebuie să ai un haos în tine pentru a da naștere unei stele

On Septembrie 30, 2024

Idealul de împlinire liberă constă în a deveni parte a unui tot mai mare, în a canaliza energia colectivă și individuală într-un mod care contopește eforturile cu natura.

În labirintul verde al înălțimilor, unde natura sălbatică și cerul albastru se contopesc într-o "Xenthoria Ulmivent", un fel de taină a vieții, sora mea, Oana Fântânaru, își țese propriul parcurs de curaj, la semimaratonul "Ciucaș Trail". Cărările sinuoase ale muntelui, toate acele răscruci abrupte și ascunzișuri misterioase, nu sunt doar trasee greu de parcurs, ci portaluri către dimensiuni necunoscute ale propriei ființe, unde fiecare cărare devine o pagină din cartea vieții, scrisă cu sudoare și determinare. În fond, provocările naturii dezvăluie profunzimi nebănuite ale spiritului de alergător, transformând fiecare pas într-o călătorie de autodescoperire.

În timpul alergării montane, fiecare pas devine o forță universală a procesului de auto-descoperire, iar fiecare vârf cucerit devine o treaptă spre iluminare. În acel cadru competițional, o vedeam pe sora mea cum înaintează cu pași repezi. Oana era artistul căruia muntele îi oferea inspirație și provocare, iar eu eram privitorul care îi admiram tabloul vieții, martor al creației sale. Era ca și când muntele însuși respira odată cu ea, fiecare stâncă și fiecare copac deveneau martori tăcuți ai transformării sale interioare. De parcă gravitația însăși își pierdea puterea în fața voinței sale de fier, iar aerul rarefiat al înălțimilor devenea un elixir al transcendenței. Mai ales arta, adevărata putere de expresie a Oanei, se manifesta printr-o mișcare grațioasă și determinată.

Ochii se pierd în verdele nesfârșit al naturii, descoperind adâncimi ale sinelui. O priveam pe Oana cum aleargă, atât de mult îi simțeam determinarea și energia. Cu siguranță, contopirea omului cu natura și alinierea acțiunilor individuale în fluxul curgător al acesteia reprezintă esența unei spiritualități bine definite, capabilă să creeze o imagine vibrantă, ca o pânză în care fiecare tușă se integrează perfect într-un tablou mai vast. Era ca și cum alergarea ei ar fi devenit o notă într-o simfonie cosmică, iar respirația o pulsație care se îmbina cu vântul și cu bătăile inimii Pământului, oferind spectacolul unei arte vivante și autentice.

Leadership: Armonia dintre tine și natură poate să creeze o imagine vibrantă, unde fiecare "intensitate" a trăirii se îmbină perfect cu elementele naturii, construind o artă vie și autentică?

Nu doar că aleargă între vârfuri și văi, dar se și "adâncește" în ele, asemenea unui căutător al înțelepciunii ascunse, care găsește lecții în fiecare piatră, în fiecare colț de pădure, dincolo de orice aparență superficială. Întotdeauna, Oana își ține sub observație propriile limite la concursuri, de parcă ar privi un vast teritoriu neexplorat, analizând fiecare mișcare nu doar cu ochiul critic, ci cu sufletul căutător. Ochii care scrutează potecile abrupte devin martorii unui proces de autoexplorare, în care fiecare dificultate se relevă ca o nouă perspectivă asupra sinelui.

Am înțeles. Știu asta foarte bine. Pentru Oana, fiecare competiție devine o "Epedysasis Harrexhium", o chemare eternă a depășirii de sine pe firul de pasiune intensă a unei arte care traduce experiențele în mișcare, prin intermediul corpului și al minții, reușind să comunice emoții universale. Mai e ceva. Cronometrul nu măsoară doar timpul, ci și evoluția spiritului ei, fiecare secundă fiind o pensulă pe pânza existenței, pictând un tablou al devenirii umane demn de "Țipătul" lui Edvard Munch, unde timpul se topește și realitatea se îndoaie sub greutatea voinței pure. Întâlnind drumuri neexplorate, ochii Oanei reflectă curajul ascuns în ea, pe când fiecare bătaie a inimii pulsează din chimia unei determinări absolute, completând tabloul unui suflet neînfricat.

"El camino hacia la cumbre es el camino hacia uno mismo," șoptea parcă vântul printre crengile brazilor, în timp ce Oana își croia drum prin propriul labirint interior. În acest context, intervin cuvintele lui Friedrich Nietzsche: *"Trebuie să ai un haos în tine pentru a da naștere unei stele."* Ce se zbate în inima ei știe doar ea, dar ceva, în timpul alergării, este evidențiat subtil, corpul îi trădează fiecare bătaie de voință, iar gândurile ei fiind niște curenți nevăzuți care o împing mai departe, își croiesc un drum către victorie.

Vederea unui nou orizont trezește în noi dorința de a merge mai departe, în timp ce fiecare obstacol parcurs o aduce mai aproape de noi înșine.

Leadership: Viziunea ta inspirată de natură presupune capacitatea de a-ți alinia acțiunile cu fluxul natural de efort, creând o artă autentică în călătoria ta spre auto-descoperire?

O artă autentică spre auto-descoperire reprezintă capacitatea de a te confrunta cu propriile limite. O priveam cum aleargă, și aleargă, fără să se oprească nicio clipă, nici măcar la punctele de hidratare. De ce oare? Poate dialogul cu ea însăși, acel monolog interior din timpul efortului intens, nu îi cerea nimic mai mult decât să continue, să nu se oprească. În mintea ei, poate, se formau simboluri ale unei călătorii mistice, pe care conștiința, mijlocul unic de înțelegere, făcea trimitere spre auto-descoperire. Totuși, ceva în ea părea să vorbească cu o determinare neclintită:

- Am senzația că drumul spre vârf nu este altceva decât o călătorie spre esența mea, un urcuș prin umbrele propriilor mele temeri și dorințe, ca punct de pornire a unei vaste experiențe de auto-descoperire. Vântul îmi vorbește în șoapte, mă cheamă spre înălțimi, iar fiecare pas, fiecare răsuflare, îmi dezvăluie o fărâmă din acel haos interior neîmblânzit, haos care, deși mă sfâșie uneori, poartă în el promisiunea unei stele. Corpul meu trădează fiecare efort, fiecare bătălie dusă cu sinele, iar acești curenți nevăzuți de gânduri mă împing mai departe, transformând încercarea în creație, haosul în lumină.

Această pasiune care strălucește ca o stea nestinsă îi dă surorii mele puterea să continue mereu, indiferent de obstacolele ce apar pe parcurs. Întotdeauna munții și dealurile sunt precum "strigătele ancestrale" care o cheamă, o ispită căreia nu îi poate rezista, iar răspunsul ei este o odă cântată pe ritm de pași grăbiți, unde fiecare urcare devine un omagiu adus propriei sale perseverențe. Asemenea filosofului german care căuta supraomul în înălțimile munților, Oana descoperă în fiecare cursă montană o oportunitate de a-și depăși limitele umane, transformând haosul interior într-o stea a performanței atletice.

Iar artisticul, eleganța ritmică a mișcărilor, se vede în coregrafia spontană a urcușurilor și coborâșurilor, în felul în care corpul se adaptează și se contopește cu terenul accidentat.

Marea capodoperă a artei redă imaginea omului în natură atunci când energia și determinarea lui se manifestă în acțiuni care devin parte integrantă dintr-un tablou mai mare.

Trebuie să ai un haos în tine pentru a da naștere unei stele ca să strălucești, dincolo de limitele proprii, încât să atingi măreția. Spun asta deoarece, prin comparație cu arta, alergatul creează stele, formând un tablou al puterii interioare, tot așa cum pictorul își proiectează viziunea pe pânză.

Source: https://neculaifantanaru.com/trebuie-sa-ai-un-haos-in-tine-pentru-a-da-nastere-unei-stele.h

Trecerea progresivă de la static la dinamic

On Martie 05, 2009

Promovează-ţi valorile personale autentice ca să fie vizibilă construcţia definitivă a modelului tău de leadership.

Dintotdeauna mi-a plăcut seria de filme al cărui personaj este „Zorro”, singur, izolat, rebel. În *„ The legend of Zorro (2005) ”*, soţia contelui Alejandro de la Vega, alias Zorro, este răpită şi obligată sub presiunea ameninţărilor să colaboreze, în calitate de spion, cu guvernul Statelor Unite ale Americii.

Stăpânit de groaza cea mai adâncă, deznădăjduit de ideea aceea înspăimântătoare, că viaţa soţiei lui este în mare pericol, Alejandro de la Vega, alias Zorro, deghizat astfel ca să nu se compromită, cu masca ce-i ascundea identitatea, porneşte cu toată inima şi cu mult curaj pe urmele conspiratorilor cu scopul de a o salva - aidoma unui luptător neînfricat care e ferm convins că poate răzbi în faţa unei provocări nemaivăzute, Cu al său spirit cuprinzător, limpede şi pătrunzător, cu zelul său neobosit şi plin de viaţă, el se avântă, nu orbeşte, ci cu chibzuinţă pe căi întortocheate, neaşteptate şi necunoscute, pentru de a-l deconspira pe vinovatul cel mai de temut, cel mai înverşunat şi mai hain dintre duşmanii săi: contele Armand, noul iubit al Elenei, al soţiei lui.

Armand, dibaci ca o vulpe care intuieşte ce capcană i-a întins vânătorul, ştie cum să-l fenteze pe Zorro şi, ferindu-se de justiţie, reuşeşte să-şi asigure reuşita prin combinaţii iscusite. Dar Zorro, acest om neobişnuit care ghiceşte totul, nu se lasă mai prejos ci, mergând pe firul evenimentelor, concentrându-şi întreaga pricepere, putere şi inteligenţă, reuşeşte printr-un plan iscusit să anihileze complotul. Păstrându-şi hotărârea până la capăt, dar punându-şi în pericol atât propria viaţă cât şi pe cea a soţiei şi a copilului său, el reuşeşte în final, dar numai printr-o minune, să-şi atingă ţelurile.

Leadership: Poţi să te afirmi ca o unitate de decizie şi acţiune capabilă să schimbe cursul evenimentelor în nişte împrejurări în care o persoană vătămată nu are posibilitatea să perceapă vizual agentul cauzal al unei intervenţii salvatoare?

Reţine ce îţi spun acum. Nu spectacolul pe care îl face Zorro este esenţial la el, ci psihologia lui, care apare mai clară tocmai în momentele când se dedică unui scop eroic. Meritul lui cel mai mare este că întotdeauna a sesizat primul inadvertenţă inadmisibilă dintre vorbe şi faptele neetice, care contraveneau oricăror norme prevăzute de lege. Obsesia aceasta, continuu latentă, de a-şi ascunde identitatea şi de a se pune în valoare dând curs chemării interioare de a se ridica la înălţimea idealurilor sale înalte devenea din ce în ce mai acută în cele mai neaşteptate momente, exact atunci când oamenii aveau mai multă nevoie de ajutor.

Zorro apare întotdeauna ca o unitate de decizie şi acţiune. El îşi găseşte resursele necesare menţinerii şi continuării procesului de transformare al leadershipului său personal dând curs puternicului simţământ de înalt respect şi de cea mai înaltă consideraţie pentru fiinţa umană. Zorro stabilea mai întâi ce vroiau oamenii cel mai mult, apoi îşi punea la bătaie abilitatea de a se impune în mod direct în orice situaţie.

Rezultatele excelente pot fi uşor obţinute atunci când unitatea de baza a leadershipului pe care îl practici este bine stabilită şi foarte trainică. Aceasta unitate de bază implică abilitatea ta de a decide faptul că o anumită situaţie se afla în atenţia ta şi sub controlul tău, dezvoltând cea mai buna strategie de realizare a scopurilor propuse, asumându-ţi răspunderea pentru orice eşec.

Leadership: Îndeplineşti condiţiile unei imagini de sine pozitive care permite o evaluare cauzală din preajma realităţii pe care o ţi-o impui ca verdict al judecăţii propriei conştiinţe, fără ca ea să se suprapună cu spaţiul de manevră al sensibilităţii tale?

Aşa cum rinichiul are un rol deosebit de important în reglarea umorală a tensiunii, tot aşa abilitatea ta de a te integra în viaţa celorlalţi, transmiţându-le propriile sentimente și starea de spirit, are un rol important în reglarea şi bună desfăşurare a activităţilor tale. Este adânc înrădăcinată concepţia că formă de manifestare a fiinţei care ia progresiv cunoştinţă de ea însăşi nu poate să fie decât o unitate închisă, aşa cum ne demonstrează acea realitate acceptată şi trăită printr-un amestec de constrângere afectivă sau morală.

Bineînţeles că, înainte de a analiza starea de spirit a unui "salvator", trebuie să analizăm starea de spirit a celui care este prins în capcana realităţii unui sine afectat, sensibil la context, cum era Elena din film. Conţinutul ei sufletesc se raporta la nişte împrejurări neprielnice pe care nimeni nu le elucidase, iar tendinţa ei spirituală era să redefinească spațiul propriei sensibilităţi, iar privitorul care ar fi încercat să pătrundă în ansamblurile vibrante ale acestui spaţiu nu ar fi ştiut cu siguranță unde exact se află.

A nu te implica în acţiuni menite să-ţi demonstreze responsabilitatea şi să-ţi pună în valoare aptitudinile e ca şi cum ai locui într-o cameră întunecoasă din care, aparent, nu poţi ieşi. Vestea bună e că poţi programa cantitatea de lumină care să pătrundă în casă prin transformarea ta în ceva mai bun, eliberându-ţi resursele interioare pentru exteriorizarea şi înţelegerea intenţiilor personale. Intensitatea cu care te implici în desfăşurarea activităţilor tale depinde de cantitatea de „lumină" cu care îţi alimentezi leadershipul – prin configurarea adecvată a potenţialului tău şi a motivaţiilor personale, şi de gradul de promptitudine a "activării" emoţiilor tale.

Leadershipul are ca determinant principal o formă de manifestare a fiinţei care ia progresiv cunoştinţă de ea însăşi, în lumina unei realităţi care nu a fost descifrată pe deplin în toate consecinţele ei.

Trecerea progresivă de la static la dinamic are rolul de a semnifica „deşteptarea" ta prin cultivarea acelui sentiment de apartenenţă la comunitate, sau la un grup de oameni, şi prin alinierea ta la aşteptările şi nevoie lor.

Întotdeauna pentru a realiza ceva măreţ, şi pentru a menţine bunele relaţii cu ceilalţi oameni, este necesară o autoritate supremă, irezistibilă, absolută. Această autoritate trebuie să întrunească următoarele calităţi: supremaţie, înţelepciune, bunătate şi forţă. Aceeaşi autoritate de care întotdeauna a dispus Zorro. El şi-a promovat valorile personale autentice (precum onestitatea, integritatea, respectul, comunicarea sau compasiunea), conturând astfel construcţia definitivă a modelului său de leadership.

Concluzia: Trecerea de la static la dinamic înseamnă a părăsi acea stare de expectativă (chiar dacă vorbele abundă) la acţiune, la o acţiune motivată de sentimente de dreptate şi justiţie în favoarea celor care sunt în suferinţă.

Valoarea ta sporeşte dacă o faci fără ostentaţie şi fără să aştepţi recunoştinţa veşnică a oamenilor. Faptele, şi nu vorbele, sunt cele care contează. Ele sunt cele care exprimă valorile tale personale.

Source: https://neculaifantanaru.com/trecerea-progresiva-de-la-static-la-dinamic.html

Trei temeri, trei bucurii

On Septembrie 03, 2010

Ridică-te deasupra propriilor tale slăbiciuni, fără să afectezi esenţa bine conturată a leadershipului tău.

Lordul Glenarvan împreună cu micul său echipaj din care făceau parte şi Mary si Robert Grant, s-au avântat în necunoscut cu gândul de a da de urma căpitanului Grant. Luni de zile au străbătut mări şi oceane, fără niciun rezultat. Ajungând pe ţărmurile Australiei, s-au împotmolit de-a binelea în căutări, mai ales că vasul lor, *Duncan* , fusese avariat. Se simţeau ca nişte excursionişti părăsiţi de călăuză pe o insulă pustie.

Cu totul întâmplător, în căutările lor pe insulă l-au descoperit pe scoţianul Ayron, unul dintre naufragiaţii de pe vasul *Britannia* , al cărui căpitan era Harry Grant. Lordul Glenarvan, care era iniţiatorul expediţiei de căutare, şi totodată conducătorul întregului echipaj, conştient că drumurile li s-au înfundat şi că în acel moment erudiţia lui era zadarnică, a făcut apel la părerea lui Ayron, cerându-i sfatul, şi rugându-l să-i conducă prin pădurile provinciei Victoria până la coasta orientală. Ayron a acceptat:

- Vă mulţumesc, milord, pentru încrederea pe care mi-aţi acordat-o şi nădăjduiesc să fiu demn de ea. Cunosc întrucâtva această ţară, şi vă voi fi de folos.

Leadership: Situaţiile pe care le traversezi prin accesarea unui rol de ghidare modifică treptat şi fundamental ceea ce se întâmplă cu imaginea pe care o descoperă privirea înălţată spre un punct invizibil?

Când se schimbă muzica, se schimbă şi dansul. Nimic nu este mai de invidiat decât destinul acelor eroi care au realizat lucruri mari. Dar important este cel care i-a condus spre reuşită. Ayron, care s-a impus încă de la început printr-o personalitate bine conturată, a devenit singura garanţie pentru salvarea lui Harry Grant. Prezenţa lui a fost o forţă de neînvins. Energia morală şi fizică a micului echipaj condus de Lordul Glenarvan, ajunsă la intensitate maximă, ar fi cedat dacă n-ar fi apărut în peisaj salvatorul lor - care le-a prevăzut o viitoare îndeplinire a scopurilor propuse, strecurând astfel speranţa în sufletul lor.

Principala provocare căreia trebuie să-i facă faţă liderul o constituie rezultatele dezamăgitoare. Aruncaţi pe ţărmurile Australiei, Lordul Glenarvan, pe ale cărui cunoştinţe de ghid s-a sprijinit întreg echipajul în fiecare clipă a călătoriei, ajunsese în momentul în care nu mai avea nicio putere. Era momentul când, pentru prima data forţele îl părăsiseră şi nu mai avea aceeaşi încredere în sine. Pentru prima oară a împărtăşit echipajului temerile sale. Căci vasul lor *Duncan* era avariat, iar ei nu aveau nicio hartă pe care să se bazeze pe pământul australian. Pe lângă asta, nu înaintaseră deloc în căutările lor pentru găsirea căpitanului Grant.

Un punct invizibil este o probă de apreciere a distanţei pe care o străbaţi fără ţintă precisă, pe fondul unor provocări care îţi testează limitele abilităţilor de a gestiona anumite situaţii din care se poate întâmpla să nu existe ieşire. În leadership acest lucru se poate traduce prin următoarea sintagmă: omul nu-şi mai aparţine lui, ci evenimentelor de care nu se consideră vinovat.

Leadership: Te înscrii în planul tendinţei de a fi autosuficient în fazele realităţii pe care o explorezi?

A te înscrie în planul tendinţei de a fi autosuficient în fazele realităţii pe care o explorezi, înseamnă să-ţi conştientizezi condiţia efemeră de lider şi să încerci să te poziţionezi pe o altă poziţie de forţă, care include o anumită comprehensiúne de sine. Încearcă să-ţi cunoşti limitele implicării tale într-un proiect de mare anvergură, înainte să-ţi dezvolţi o perspectivă obiectivă asupra rolului pe care îl ai de jucat în dinamica evenimentelor.

Ştiinţa de a te exercita ca lider, alături de ştiinţa de a te păstra la distanţă de „efectele primordialului”, pentru a putea observa, judeca şi analiza obiectiv faptele, poate primi lecţia cea mai de preţ pe care ţi-o poate da urmărirea unui lung şir de adversităţi.

Omul care se reînnoieşte permanent merge mai departe şi îşi extinde privilegiile asupra experienţei de tip *Spaţiu-Timp* , fructificând sâmburele de raţional al teoriei conform căreia *"o privire din afară îți poate da o perspectivă mai bună, în timp ce o privire dinăuntrul limitelor îţi prelungeşte imprudenţa "*.

Dispărând legăturile leadershipului cu privilegiul de a te detaşa de realitatea pe care o experimentezi, automat te vei dispensa de aportul vocii lăuntrice care îşi şopteşte necontenit *"Eşti conştient de propria incapacitate de a face totul?"* De aici se trage neînţelegerea direcţiilor de abordare a leadershipului, cauzele ce determină apariţia şi proliferarea fenomenului de profunzime numit "reflectare".

Să identifici lacunele propriei autocunoaşteri pentru a le umple ulterior, asta nu te va încuraja să iei atitudine şi să mergi până-n pânzele albe. Dar va trezi o anumită doză de vigilenţă care va îndepărta oprobiul şi desconsiderarea celorlalţi.

Leadership: Poţi să acorzi mai multă atenţie poziţiei tale faţă de ce ţi-a scăpat din vedere, luând în calcul probabilitatea de a rămâne prea mult într-un singur loc?

Un dram de înţelepciune. În viaţa fiecărui conducător vine o vreme când totul pare că se prăbuşeşte. Înţelepciunea îl îndeamnă atunci să lase locul altuia ce va fi mai de folos decât el.

În acel moment de cumpănă, Lordului Glenarvan i-a fost testată înţelepciunea, nu curajul, şi nici spiritul de iniţiativă. Întâlnindu-l pe Ayron, el i-a cedat acestuia locul său, poziţia de conducător, căci nu se mai simţea în stare să-şi atingă scopul. Ar fi fost o decizie greşită dacă s-ar fi încăpăţânat să continue expediţia de căutare fără să ştie încotro s-o apuce.

Nu poţi să progresezi stând pe loc. Uneori trebuie să renunţi la poziţia de lider şi să transferi toate drepturile conferite de această funcţie altcuiva, pentru a păşi spre un viitor încrezător, pentru a evolua. Toate formulele calculului probabilităţilor nu ar fi dat echipajului decât puţine şanse de reuşită cu Lordul Glenarvan în frunte, oricât de autodidact era. Toată ştiinţa lui nu ar fi putut să dea vreun rezultat comparativ cu priceperea scoţianului Ayron, care cunoştea teritoriul şi ştia aproape cu certitudine unde se afla căpitanul.

Ceea ce îţi poate scăpa din vedere pe tot parcursul călătoriei, ca manifestare a unei încercări conştiente de a forţa schimbarea evenimentelor, este o generalizare a suspiciunii şi a fricii într-o zonă a ridicolului, când devii înspăimântat de ce ai putea găsi la destinaţie; darămite să mai doreşti să te întorci ”în civilizaţie”, la vechea poveste de viaţă.

Să înfrunţi greutăţile şi pericolele călătoriei înseamnă să depinzi cu totul de capacitatea personalităţii tale de a hotărî ceea ce este cel mai bine pentru tine, fără să stai în calea reuşitei care îi aşteaptă pe cei care te urmează.

Trei temeri, trei bucurii. După părerea mea un lider se teme de trei lucruri: să-şi piardă puterea de influenţă din cauza rezultatelor lui dezamăgitoare (ceea ce înseamnă să fie demis din poziţia pe care o are), să-şi exprime sentimentele în mod deschis, şi să-şi facă duşmani.

Lordul Glenarvan a dat dovadă de o mare maturitate în gândire şi de o capacitate de înţelegere ridicată cedându-i poziţia de lider scoţianului. El a înţeles că echipajul său nu avea sorţi de izbândă cu el în frunte. Astfel, s-a ridicat deasupra propriilor sale slăbiciuni, fără să afecteze esenţa bine conturată a leadershipului său.

Nu poţi să-i reţii, să-i legeni, să-i îndrumi pe oameni cu făgăduinţe zadarnice. Nu poţi să-i conduci trăind cu regretul că nu ştii care e direcţia bună pe care trebuie s-o urmezi.

A fost însă o mare bucurie pentru lordul Glenarvan şi pentru echipajul său să stea în preajma celui care, dedicându-se cu totul unei misiuni primejdioase, o putea duce la îndeplinire. A fost o mare bucurie pentru el să poată comunica cu Ayron în mod liber, fără să existe niciun conflict de interese. A fost o mare bucurie să scape de povara ruşinii şi chiar a conştiinţei că nu a fost capabil să-şi atingă scopul.

Leadershipul este călătoria spre un NECUNOSCUT care te ademeneşte în multe feluri prin stârnirea curiozităţii, dar care îţi lasă un mesaj mohorât în conştiinţă: "odată ce-ai păşit pe calea mea, nu mai poţi renunţa la mine."

Concluzie: Ca orice om care are un nivel de influenţă superior, liderul are temerile şi bucuriile sale ce apar fie în situaţii critice când i se pare că nu mai sunt mijloace de ieşire din impas, fie în situaţiile de reuşită care bucură pe toată lumea. Aidoma unui soare care răsare şi apoi apune, liderul trebuie să ştie când şi cum să predea ştafeta pentru ca scopurile iniţiale să fie realizate.

Atunci când cele trei temeri devin reale, şi mai ales atunci când se iveşte un alt om mai competent decât tine, trebuie să recunoşti şi să-i cedezi locul, indiferent cât de dureros ar fi acest lucru. Fii bucuros că există totuşi cineva capabil să duca la îndeplinire ceea ce ai început tu.

Ridică-te deasupra propriilor tale slăbiciuni, fără să afectezi esenţa bine conturată a leadershipului tău.

*** Notă:** Jules Verne - *Copiii capitanului Grant* , Editura Herra, 2003.

Tremurul sufletului

On Aprilie 19, 2010

Pune-ţi la încercare putinţa de a te raporta mai mult la oameni, reglând sensul leadershipului tău după natura ta sufletească.

Ascensiunea trebuia să se realizeze sub conducerea unei călăuze obişnuite cu pericolele muntelui şi cu lucrul în echipă. Montgomery Wick era singurul în stare să ducă la capăt această misiune de salvare plină de responsabilitate, o misiune extrem de periculoasă a cărei îndeplinire, ce merita încurajată şi susţinută, depindea nu numai de voinţa celor şase alpinişti, ci şi de noroc. Nu era prima oara când lui Montgomery Wick, acest bărbat înalt, viguros, îndrăzneţ, de o sănătate ce ar fi putut sfida toţi medicii, i se încredinţa o astfel de misiune dificilă, însă de data aceasta mulţi se îndoiau de reuşita ei. Şi asta deoarece fiecare dintre membrii grupului trebuia să urce muntele cu o anumită cantitate de nitroglicerină în spinare, ce putea exploda în orice moment.

Ai urmărit filmul „ *Vertical Limit (2000)* "? Montgomery Wick reuşeşte să ajungă împreună cu restul echipei sale la caverna, acoperită de avalanşă, în care se aflau supravieţuitorii, cei pe care îi căutaseră cu atâta însufleţire. Dar aici are loc o scenă plină de dramatism, plină de emoţii, plină de suflet.

Leadership: Poţi să produci o modificare a sensului acordat trecerii tale prin fazele inevitabile ale unui act de determinare în cadrul experienţei finale a unităţii?

Chiar atunci când încercau să-i ridice cu ajutorul unei frânghii pe cei doi supravieţuitori, o bucată de gheţar s-a desprins din peretele grotei şi, pentru că erau prinşi de aceeaşi frânghie, toţii patru au căzut în adâncul grotei. Frânghia de care erau legaţi îi putea susţine pe toţi patru, dar pioleţii nu mai rezistau şi mai aveau puţin până să sară din locaşurile în care erau bătuţi. Părea că nimic nu-i mai putea salva. Dintr-o clipă în alta se putea întâmpla tragedia. Dorinţa de viaţă era puternică, dar sufletele le erau cuprinse de o spaimă de moarte. Panica se dezlănţui de-a binelea şi nimic nu mai putea să o oprească. Toţi patru, pradă unei nelinişti îngrozitoare, cu sufletele îndurerate, cuprinse de o deznădejde crâncenă, îşi aşteptau cu înspăimântare sfârşitul.

Caracterele tari se văd numai în momentele grele, numai atunci când se confruntă cu acele realităţi sensibile, nedorite, numai atunci când, găsindu-se faţă în faţă cu primejdia, sunt nevoite să facă anumite compromisuri, anumite alegeri dictate atât de raţiune cât şi de suflet.

Montgomery Wick, liderul echipei, însufleţit mai mult de un singur simţământ - dragostea pentru soţia sa care murise pe munte şi pe care abia acum, în această misiune o găsise îngheţată, cugetă o clipă, apoi cu o ultimă sforţare, cu o ultimă dorinţă de viaţă, îşi scoate briceagul. Închide ochii preţ de câteva secunde, spune în gând o ultimă scurtă rugăciune - rugăciunea unui muribund, apoi îi redeschide. Şi, ca un servitor credincios care îşi dă viaţa pentru stăpânul său, dobândind astfel fericirea supremă, taie frânghia salvându-i pe Peter şi Annie, care se aflau deasupra lui pe frânghie. Dar din nefericire – sau poate ca o pedeapsă dumnezeiască, Elliot Vaughn, cel de-al doilea supravieţuitor, care era de fapt şi responsabil pentru moartea soţiei lui, se prăbuşeşte împreună cu el în hăul adânc al grotei.

Sensului acordat trecerii tale prin fazele inevitabile ale unui act de determinare în cadrul experienţei finale a unităţii poate fi acela de "neschimbat, atât de prins în propriile nonvalori". În alt caz, sensul poate fi acela de extindere a câmpului conştiinţei sau de "aventurier". Sau poate fi acela al unei greutăţi apăsătoare , al unei dureri continue care te trage parcă în jos, din cauza căreia nu poţi avansa în viaţă. Care din ele te face cel dintâi?

Leadership: Realitatea îţi dă dreptul să impui un anumit model de interpretare a ceea ce simţi şi percepi într-un plan de existenţă străin aspiraţiilor tale fireşti?

Unul din rezultatele leadershipului, indiferent că ne referim la felul nostru de a ne raporta la o realitate diferită, sau la arta de a ne schimba pe noi înşine, controlându-ne reacţiile şi atitudinea, sau la orice altă formă de a impune un anumit model de interpretare a ceea ce simţim şi percepem, este acela că ne prezintă noi îmbinări ale actului de cunoaştere de sine şi a rezultatului lui: conştiinţa.

Alte elemente aflate în afara continuumului de experienţe mai puţin agreabile şi neaşteptate, la care nu poţi să asişti ca un spectator care observă cumva din afară evoluţia evenimentelor, fără să se implice, pot aprinde sau stinge acea flacără a dârzeniei de a deveni slujitor al unei cauze nobile, dar cu mize foarte mari.

Aşa încât, pentru a ne însuşi arta conducerii, trebuie să începem să înţelegem existenţa mai multor posibilităţi de receptare a realităţii decât consideram, anterior, că există. Chiar ceva mai mult. Aceleaşi mize suplimentare, generând o atitudine care poate nu se bazează pe raţiune, pe lege, pe reguli, ci pe instinctul de reacţie, supravieţuire sau de apartenenţă la un cadru nou de afirmare (prin sacrificiu), vor fi folosite iar şi iar, cu însemnate repercusiuni.

Modelele mai cuprinzătoare de "intervenţie" implementate în circumstanţe în care angajamentele asumate sunt garantate de conştiinţă şi de capitalurile proprii de emoţii. Ele înnobilează lupta pentru existenţa unei noi versiuni a leadershipului - bazate pe înălţimea propriei greutăţi morale, înălţimea propriei tale viziuni asupra a ceea ce eşti, care să evite căderea într-un derizoriu dezamăgitor.

Leadership: Poţi să avansezi în găsirea calităţilor bune punându-ţi la îndoială prezumţiile de nevinovăţie în virtutea unui acord între ceea ce te distrage de la prezent şi măsura în care prezentul se abţine să contrazică o realitate de care se dezic toţi?

Întorci spatele naturii tale sufleteşti atunci când dai de greu?

A te afla în fruntea oamenilor poate fi atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Pe de o parte, ca lider, exercitând o mare influenţă asupra oamenilor, îi poţi stăpâni şi controla, bazându-te astfel pe sprijinul lor şi pe dăruirea lor totală. Adică te poţi bucura de poziţia pe care o ai, te poţi bucura de faptul că ai în jurul tău o echipă de oameni devotaţi, dispuşi să facă multe eforturi numai pentru a te putea ajuta să-ţi atingi scopurile propuse mult mai uşor. Pe de altă parte, dacă tu şi echipa ta sunteţi puşi în situaţii limită, ei bine, în acest caz tu trebuie să fii acela cu o voinţă puternică care să se bată pentru fiecare suflet din echipă.

Poţi oare bănui ce are să-ţi rezerve viitorul? Îţi pui la încercare putinţa de a te dărui celorlalţi atunci când urci pe pante abrupte? Sau eşti genul acela care preia o însărcinare şi o părăseşte când se apropie momentul culminant al misiunii? Ai putea îndura simţămintele care îi covârşesc pe oameni în situaţiile limită? Întorci spatele naturii tale sufleteşti atunci când dai de greu?

Liderii cei mai buni conduc nu numai cu mintea, ci şi cu sufletul. Dacă eşti liderul unui grup montan este de datoria ta să te asiguri de reuşita misiunii ce ţi-a fost încredinţată, chiar dacă te vei izbi de dificultăţi aparent imposibil de depăşit. Asigură-i pe oameni că nu îi ameninţă nicio primejdie, sau, în caz contrar, pune-i în gardă şi acţionează în comun acord cu ei.

Dovada propriei valori este dată de acordul încheiat între motivele dificultăţilor aparent

imposibil de depăşit şi putinţa de a te opune drumului tău până în adâncul sufletului.

Tremurul sufletului este acea vibraţie interioară, acel sentiment de responsabilitate faţă de oamenii din echipă, pe care un lider trebuie să-l aibă în orice situaţie, dar mai ales în situaţiile critice. Susţinerea morală poate avea efecte benefice, iar sacrificiul suprem poate salva sufletele uneori, dar alteori este inutil.

Oare câţi lideri au acest sentiment de responsabilitate faţă de cei din echipă? Puţini ! Aceştia sunt însă acei lideri care nu au uitat, mai întâi de toate, că sunt oameni.

Pune-ţi la încercare putinţa de a te raporta mai mult la oameni, reglând sensul leadershipului tău după natura ta sufletească.

Source: https://neculaifantanaru.com/tremurul-sufletului.html

Trepiedul înflăcărat de unde preoteasa îşi rosteşte oracolele

On Ianuarie 18, 2010

Numai dorinţa de a merita laudele ce ţi se aduc îţi întăreşte virtutea, iar acelea care se aduc spiritului, valorii şi frumuseţii, contribuie să le mărească. (François de la Rochefoucauld)

- Ba, dimpotrivă, zise Olympia. Teatrul este piedestalul, este trepiedul înflăcărat de unde preoteasa îşi rosteşte oracolele în faţa mulţimilor şi revărsa asupra lor harul divin care o devoră. Dumneavoastră, însă, doriţi să cobor de pe trepied şi să mă târăsc pe pământ. Vreţi să sting flacăra divinităţii din sufletul meu, ca să redevin femeie.

- Nu doresc asta, răspunse lordul Drummond cu un patos neobişnuit englezului flegmatic, nu doresc să stingeţi flacăra divinităţii. Vreau doar ca ea să nu ardă decât pentru mine. Vreau să fiu singurul posesor al acestor daruri cereşti pe care dumneavoastră le răspândiţi; nu vreau să le împart cu nimeni. Ah ! vă implor, Olympia, nu vă bateţi joc şi nu răpiţi orice nădejde patimii bizare pe care o resimt în preajma dumneavoastră. Nu mă pedepsiţi pentru că vă iubesc altfel decât pe o femeie. Să reflectăm, în cazul că v-aş iubi cu o dragoste comună, cu ce aş fi mai câştigat, când dumneavoastră sunteţi mai rece şi mai pură ca o marmoră? N-aţi răspuns dumneavoastră cu nu la toate declaraţiile şi toate rugăminţile pe care le meritau frumuseţea şi geniul dumneavoastră?

Toate strădaniile, toate insistenţele, toate eforturile, toate încercările de a vă cuceri, n-au fost oare zadarnice? Ei, bine, deoarece nu doriţi să fiţi iubită ca o femeie de rând, lăsaţi-mă să vă iubesc altfel. Sunteţi născută să înţelegeţi o inimă ca a mea, să satisfaceţi setea mea de artist, dumneavoastră care nu trăiţi decât pentru artă, preoteasă a muzicii, pentru care Opera este o mănăstire şi care n-a avut niciodată alte pasiuni decât pentru întruchiparea unor roluri măreţe şi alţi iubiţi decât Mozart şi Cimarosa. În numele lui Rossini, înţelegeţi-mă şi îndepliniţi-mi dorinţa ! Geniul dumneavoastră, sufletul, vocea, daţi-mi-le doar mie. În schimb, veţi avea de la mine tot ce doriţi, averea, numele, viaţa chiar. Oh ! Dacă aţi vrea să ne căsătorim ! Soţie fiindu-mi, aţi fi constrânsă să mă ascultaţi şi să-mi sacrificaţi acest cumplit rival, pe care-l preferaţi, teatrul !

Lordul Drummond vorbea cu un accent atât de convingător încât, fără să vrea, Olympia se emoţionase.

- Milord, zise ea, sunteţi aproape tot atât de înduioşător pe cât sunteţi de absurd. Forţa mea de a emoţiona oamenii este mai mare decât forţa dumneavoastră de a mă avea doar pentru sine. Aşadar, voi refuza să vă plac pe plac şi niciodată nu voi fi prizoniera egoismului de care daţi dumneavoastră dovada. Adio !

Leadership: Eşti în stare să comiţi o faptă impardonabilă şi să nu îţi dai seama de caracterul prejudiciabil al urmărilor ei, manifestând necesitatea unei restructurări radicale a ideilor fundamentale despre natura realităţii pe care o percepi?

Dacă a crezut cineva de cuviinţă să aştearnă cu duioase cuvinte în sufletul omului puţinele momente ale unei vieţi destul de deşerte şi de neînsemnate, înseamnă că s-a crezut vrednic de o faptă care prezintă pericolul de a crea bariere considerabile în calea procesului de conştientizare a emoţiilor. În acest caz, eleganţa şi rafinamentul prezintă pericolul de a fi folosite în combinaţii kitsch de către persoanele cu o educaţie estetică îndoielnică.

Cât despre forma emoţiilor (emoţiile fiind cele care menţin unitatea Sinelui), dacă se va

socoti că sunt imperfecte, atunci este mult mai bine ca ele să nu se manifeste la vedere, deci emoţiile trebuiesc ascunse până ce va veni să le caute şi să le găsească acel căruia i-a fost menită comoară din templul sufletului. Şi, în continuare, aş adăuga că o emoţie care nu este simţită ca un întreg de o mare forţă de atracţie, în măsura în care sentimentele sunt la bază senzaţii, nu apare decât după ce te simţi deschis la noi experienţe de cunoaştere, de trăire şi acţiune. Sună destul de ciudat, dar aşa este !

Leadership: Îţi aloci o mică posibilitate de a-ţi accepta sinele autentic chiar şi în cazul în care gândul, ideea, intenţia şi natura realităţii stau la baza alegerii unei alternative la felul cum utilizezi raţionamentul pentru a trage concluzii?

Oamenii nu vor de obicei să dea o formă ridiculă emoţiilor pe care le crează în jur, iar dacă sunt greşeli din partea lor, abia atunci încearcă să cântărească orice cuvânt pe care îl rostesc. Urmează apoi rugămintea stăruitoare de a ţine seama de o întreită dorinţă şi anume, să nu se schimbe nimic din ceea ce trăiesc, din ceea ce simt, fiindcă este singura posibilitatea de a se accepta pe sine, de a crede că sunt iubiţi. Numai că din ceea ce făptuiesc, îndată ce practicile lor ies din tiparele normalul acceptat, cu nedreptatea lor, în acel moment răspunderea greşelilor îi priveşte doar pe ei.

Memorabilă este această mărturisire a sentimentului de răspundere cu care cuvintele Lordul Drummond au fost cumpănite înainte de a intra în graţiile Olympiei, de unde şi dreptul lui de a nu face concesii de niciun fel pentru a-şi păstra privilegiile unui om de mare caracter sau pentru a-şi apăra teritoriul de influenţă. Şi, apoi, avertismentul Olympiei în legătură cu greşelile sale de abordare a realităţii, izvorât din teama de a nu se altera relaţia dintre ei, de a nu se strica un anumit tipar de conduită, desemnează o geometrie a discernământului şi a expresiei de sine, imaginată ca fiind singura ce trebuie să poarte şi să păstreze marca gândirii riguroase şi a modelarii emoţionale.

Leadershipul este o înţelegere satisfăcătoare a legăturii dintre gânduri, emoţii şi fapte, capabile să dirijeze conştient acţiunile corporale, verbale şi morale, spre transmiterea unui mesaj demn de Platon: "Faptelor urâte le urmează ca sancţiune ruşinea; celor frumoase, râvna pentru cinstire."

Trepiedul înflăcărat de unde preoteasa îşi rosteşte oracolele desemnează acea personalitate care vrea să transmită un mesaj: *"Forţa mea de a emoţiona oamenii este mai mare decât forţa dumneavoastră de a mă avea doar pentru sine. Aşadar, voi refuza să vă plac pe plac şi niciodată nu voi fi prizoniera egoismului de care daţi dumneavoastră dovadă."*

*** Notă: Dumas, Alexandre - *Mâna Providenţei*, Editura Vestala, 1993, Bucureşti.**

Source: https://neculaifantanaru.com/trepiedul-inflacarat-de-unde-preoteasa-isi-rosteste-oracolele.h

Tristeţea unui înger care şi-a pierdut cerul

On Decembrie 10, 2010

Înalţă-te deasupra celorlalţi oameni, stabilind un acord bine fundamentat între bucuria vieţii tale şi a lor.

Undeva, în adâncul inimii, visul său era încă viu – voia să ajungă scriitor. Dar viaţa pe care o trăia aducea mai mult a coşmar. Eşuase în mod groaznic. Căci deşi scria mult, nu reuşea să vândă niciodată nimic, nici măcar un singur material de umplutură. Rămas fără bani, s-a angajat agent de asigurări. Dar oricât de mult şi oricâte ore muncea, era mereu înglodat în datorii. Şi ca orice om înglodat până la gât în datorii, s-a ascuns de realitate şi şi-a găsit alinarea în băutură. Ceea ce a determinat-o pe soţia lui să-şi ia fetiţa şi să-l părăsească. Astfel a rămas şi singur.

Un înger părăsit de Dumnezeu. Din rai şi până în iad nu-i decât un singur pas, un pas pe care orice înger îl poate face dacă îi lipseşte credinţa. Aşa se face că într-o dimineaţă rece de iarnă, înconjurat de temeri, dureri şi îndoieli, sărmanul om, aflându-se în una din cele mai sumbre părţi ale oraşului Cleveland, fără pardesiu, tremurând de frig şi nemâncat, a zărit prin fereastra unui raft dintr-un centru de amanet un pistol. "Această armă va pune capăt tuturor problemelor mele", şi-a spus el cu amărăciune. Avea de gând să cumpere pistolul, să ia nişte gloanţe şi în camera întunecată în care locuia, să apese trăgaciul.

Inutil, fără nici o valoare, fără speranţă, a aşteptat cu inima zvâcnind în piept, un semnal. Ceva îi şoptea totuşi inimii sale să se îndepărteze de acel magazin. Şi-a ascultat vocea interioară şi a pornit prin ploaie până ce a ajuns pe treptele unei biblioteci publice. A intrat. O căldură plăcută l-a cuprins. Plimbându-se printre culoarele cu cărţi, a ajuns la acea secţiune de cărţi motivaţionale ce se găseşte în toate bibliotecile. A pus mâna pe minunata carte *"Succes through a positive Attitude"* , scrisă de W. Clement Stone, şi a început s-o citească. Începând din acea zi, viaţa lui s-a schimbat.

Leadership: Experimentezi o stare finală în evoluția unei căutări de sine eliberatoare prin asumarea unei suferințe produsă ca urmare a apropierii de cele spirituale?

Portiţa deschisă spre Rai. Cel despre care tocmai v-am povestit, a trăit 73 de ani şi devenit o adevărată Legendă. Cărţile sale încă se vând ca pâinea caldă. S-a scris despre el în aproape toate revistele din întreaga lume. Mulţi i-au venerat succesul. Mulţi îi urmează şi îi vor urma întotdeauna sfaturile şi învăţămintele. Poate aţi auzit de acest om care, surprinzător, a descoperit într-un moment de cotitură al vieţii sale portiţa "spre Rai" - într-o bibliotecă din oraşul Cleveland. Sau poate că aţi auzit de celebra lui carte: *"Cel mai vestit vânzător din lume"* . Numele lui este Og Mandino.

Og Mandino este personificarea unui moment special în evoluţia unei vindecări de nefericire, de răni sufletești, anxietate sau depresie, prin contribuția psihicului care poate face un salt de la îndoială la speranţă, de la neîncredere la certitudine cu privire la eficienţa unei intervenţii "divine" în experienţa personală, în acţiunile şi deciziile zilnice, în situaţii deosebit de grele şi complicate.

A-ţi pune toată nădejdea într-o intervenţie divină este sinonim cu a lupta împotriva actelor îndreptate contra vieţii. Este ca şi când ai fi orb, nu vezi şi nu apreciezi calitățile a tot ce vine din altă direcţie, a tot ceea ce întâlnești în viață, decât atunci când ajungi la limita dintre călduţ şi rece, dintre lumea materială şi lumea spirituală, adică atunci când eşti pe punctul de a renunţa.

Renunțarea este actul de a te separa de experiența unei căutări de sine în timpul unei căutări de răspunsuri și întrebări în care sunt specificate limitele admisibile de relaționare între ceea ce presupui că este partea nevăzută dar înţeleasă din poveste şi ceea ce presupui că este realitatea care te domină prin reducerea ei la un univers minuscul.

Cu mulţi ani în urmă am citit, cu aceeaşi bucurie cu care îmi plăcea să citesc toate cărţile de dezvoltare personală, cartea scriitorului Og Mandino, intitulata *"Secretele fericii şi succesului"* , în care şi-a povestit cu însufleţire viaţa – de la eşec la succes. Iar ceea ce am înţeles din ea, din toate capitolele ei, din perspectiva lui Og Mandino, este că nu succesul precede fericirea, ci fericirea precede succesul. Mai întâi trebuie să preiei controlul asupra vieţii tale, asupra evenimentelor care te pot influenţa, şi să porneşti de la premiza că totul va fi bine. Apoi calea spre succes ţi se va deschide singură.

Leadershipul tău reuşeşte marea performanţă de a crea o punte între lumea percepţiei individuale şi lumea experienţei împărtăşite?

Oamenii de valoare, cărora o anumită faţadă a vieţii le-a demonstrat cât sunt mai presus de propriile limite, de tot ceea ce gândesc în mod predominant, optează pentru o anumită formă de autoguvernare şi automotivatie, uneori de scurtă durată, dar declanşatoare de noi orizonturi, de noi începuturi.

Orice situaţii de handicap moral, emoţional şi existenţial generează în rândul oamenilor cu potenţial de lider forme complexe de discernământ, întregite printr-un impuls de validare a unei remarcabile schimbări de direcţie. Un punct de maximă trăire, care odată atins, are formidabila capacitate de a produce mai întâi un fel de formă de "rezistenţă indusă", apoi o formă de reacţiune de sens contrar, propulsându-l pe om spre o viaţă mai plină de sens.

Leadershipul, cu aceeaşi forţă cu care ne emoţionează în genere o poveste frumoasă, reuşeşte marea performanţa de a crea o punte între lumea percepţiei individuale şi lumea experienţei împărtăşite, o dată cu încercarea omului de a se reinventa prin recursul la o "emblemă" integratoare: maleabilitatea.

Prin explicarea cauzelor succesului obţinut ulterior (neaşteptat), pus pe seama continuităţii de a performa prin îmbunătăţirea capacităţii de a schimba ceea ce nu poate fi acceptat, se definesc o serie de poziţii care iau în considerare individualitatea, maturizarea şi abordarea psiho afectivă.

O poziţie de tip *"I've got nothing to hide"* prin care îţi comunici absenţa posibilităţii de a determina impactul concret al convingerilor tale asupra vieţii. Sau o poziţie de tip analitic - experienţa în prelucrarea propriilor emoţii, cu identificarea situaţiilor ce pot declanşa un comportament de ocrotire din partea celorlalţi oameni sau din partea unei entităţi mai înalte (Dumnezeu).

Abordarea procesului de reinventare personală susţine că succesul se datorează nivelului sporit al inteligenţei individului de a înţelege o situaţie prin prisma propriilor crezuri. Această poziţie de învingător a avut şi mai are încă susţinători în rândul oamenilor care încearcă să-şi descopere menirea şi să-şi valorifice vocaţia, deşi implicaţiile sale în plan social, moral şi pedagogic, pot fi extrem de inechitabile.

Leadership: Începi să te apropii de ceea ce înseamnă "misiunea personală" atunci când nu te mai mulţumeşte cam nimic în viaţa ta?

Cred că pot să fiu luat în serios când spun că aceasta este una dintre cele mai bune definiţii

ale leadershipului pe care am îndrăznit s-o formulez vreodată: leadershipul e un acord între fericirea ta şi fericirea celorlalţi oameni. Poţi fi un om cu influenţă, dar să nu obţii niciodată fericirea. Însă dacă obţii fericirea, atunci vei putea avea o mare putere de influenţă. Căci toată lumea admiră oamenii fericiţi, nu-i aşa? Ce model de valori solide poţi să le oferi oamenilor care te urmează, dacă eşti nefericit? Cine va îndrăzni să te aleagă drept mentor, dacă nu eşti un exemplu de om care îşi iubeşte viaţa cu pasiune?

Când intri în relaţie cu oamenii, ei se aşteaptă de la tine să le ridici moralul şi să le induci optimismul. Dacă te arăţi obosit şi plictisit de tristeţile vieţii, toate demersurile tale vor păli. Vei fi asemenea acelui rege care, după ce i s-au perindat prin faţă clipă de clipă multe persoane şi le-a ascultat păsurile, cu neputinţă de îndeplinit, a căzut de oboseală şi a ajuns să se întrebe de fapt ce vor oamenii de la el.

Pe blogul doamnei Liliana Constantinescu stă scris: *"Consecinţele întreruperii legăturii cu divinitatea reprezintă consumul vitalității, care, în timp, se transferă în planul vizibil, pe corpul fizic. Omul modern s-a dezvoltat foarte mult pe orizontală (focusat pe îndeplinirea nevoilor de bază), uitând că prin natura sa este creator, este parte activă a propriei realităţi, deci este în acelaşi timp iniţiatorul şi producătorul propriei suferinţe."*

Aşa cum pământul se degradează continuu prin poluare şi supraîncălzire, tot aşa şi leadershipul tău se va degrada dacă nu ai puterea să controlezi împrejurările, să te lupţi cu viciile şi să-ţi menţii la suprafaţă spiritul şi atitudinea de om entuziasmat şi plin de energie.

Nu poţi progresa în leadership dacă îţi pierzi "cerul".

Cerul simbolizează un punct de apropiere de tine însuţi dinspre genul de filosofie care te poate orienta inteligent în fiecare moment al vieții spre genul de atmosferă care te face să îți dorești să acționezi pentru “the greater good” - ceea ce face parte, în mod fundamental, din natura ta: spiritualitatea.

Mulţumirea de sine este ceea ce câştigi atunci când spiritualitatea devine la fel de importantă ca materialitatea, chiar dacă se prezintă sub gestul oferirii sau al primirii de sprijin necuvenit.

Tristeţea unui înger care şi-a pierdut cerul desemnează acea stare de depresie profundă care îţi înmoaie zidul de apărare din jurul inimii şi te face vulnerabil în viaţă (în faţa stresului şi a grijilor), şi totodată în faţa celorlalţi oameni. Fă tot posibilul să o învingi, căci dacă te loveşte, dacă pătrunde adânc în sufletul tău şi câştigă bătălia cu tine, ea nu va mai putea fi alungată prea uşor.

Forţa ta, ca lider, stă în capacitatea de privi mereu înainte, indiferent de împrejurare şi de a avea viziunea viitorului, un viitor cât mai bun şi cât mai luminos. Însă dacă "îţi vei pierde cerul", dacă ridici steagul alb al tristeţii şi al renunţării, atunci nu vei mai reuşi să te înalţi niciodată deasupra celorlalţi oameni.

Concluzie: Un lider copleşit de tristeţe şi de necazuri induce aceeaşi stare de spirit şi colectivului pe care-l conduce. Este aidoma unui înger care şi-a pierdut cerul şi, în consecinţă, îşi va pierde şi adepţii care l-au ales. Dimpotrivă, atunci când liderul este optimist şi plin de viaţă, va ridica totdeauna tonusul moral al echipei, creând condiţii optime dezvoltării unei atitudini deosebite. Gândirea pozitivă va avea rezultate benefice, în timp ce opusul ei va destabiliza şi va nimici totul.

Nu vei putea să joci un rol important în viaţa oamenilor, dacă nu descoperi mai întâi bucuria

vieţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/tristetea-unui-inger-care-si-a-pierdut-cerul.html

Triumful dulce al unui coregraf desăvârşit

On Aprilie 03, 2009

Deschide poarta spre inimile oamenilor, consolidând acele calităţi foarte importante care trebuie relevate în leadershipul tău.

- Ai vrea să înveţi să dansezi tango, Donna? o întrebă locotenentul colonel Frank Slade pe tânăra domnişoară de la masă, pe care abia o cunoscuse. Ce spui?

Aşa cum aparatele de filmat înregistrează fiecare mişcare, Frank simţea urmărea fiecare expresie de pe chipul fetei. Părea neliniştită.

- Cred ca mi-ar fi puţin frică, ...frică să nu fac greşeli ! spuse ea cu o voce dulce, dar tremurândă.

Frank sesiză că fata s-a destins, că îl aprobă. Ca s-o încurajeze, îi spuse:

- În tango nu există greşeli, nu-i ca viaţa. E simplu. Asta face tango atât de extraordinar. Dacă faci o greşeală şi încurci paşii, continuă să dansezi.

Leadership: Comportamentul tău este mai bine înţeles dacă este privit în funcţie de percepţia pe care o au cei din jur asupra contextului obiectiv, decât în funcţie de senzaţiile pe care ei le primesc de la stimulii tăi?

Amănuntul care a schimbat tot. Dacă ai văzut filmul „ *Parfum de femeie (1992)* " probabil îţi aminteşti acel splendid dans pe care l-au făcut Frank şi Donna pe ringul de dans, în mijlocul oamenilor din acel restaurant select. Această scenă scoate foarte bine în evidenţă maniera de apropiere între două părţi – una care conduce, cealaltă care îl urmează.

Frank a condus dansul cu multă graţie, cu o măiestrie neîntrecută. Iată cum un orb, deşi ajuns la bătrâneţe, a reuşit să ia hotărârile ce i-au călăuzit nu doar lui paşii, ci şi pe ai unei frumoase domnişoare. Dorinţa aceasta izvorâtă din nevoia de a se impune şi de a-şi folosi influenţa nu s-a stins o dată cu tinereţea. L-a însoţit toată viaţa. El putea uimi o sumedenie de oameni prin simplitatea purtărilor sale, dar şi prin ascuţimea minţii, prin măreţia sau prin calităţile sale, prin rafinament şi bun gust.

Donna nu a fost impresionată de contextul în care se exercitau calităţile de dansator formidabil ale lui Frank, deoarece contextul reprezintă doar o acţiune de constatare a unui fapt divers care poate avea loc oriunde, deci a trebuit să fie obiectivă numai în privinţa felului ei de a se prezenta, de a se manifesta, de a se face plăcută şi apreciată. Aş spune mai bine că senzaţiile de măgulire şi bună dispoziţie pe care le-a primit de la stimulii de echilibru ai lui Frank, care ştia să atingă o floare încât ea să înflorească cu graţie, au determinat-o să îşi dorească să continue.

Urmărindu-i şi admirându-i pe amândoi cum îşi potriveau ritmul, cum îşi alegeau cu grijă paşii, pot spune că am asistat de fapt la dezvoltarea unei game largi de emoţii şi stări pozitive. Cuvintele, gândurile şi atitudinea lui Frank se împleteau ca o vrajă cu cele ale fetei. Ea a simţit vibraţia lui lăuntrică, intenţiile sale prieteneşti, fineţea, căldura sufletească – calităţi preţioase pe care orice femeie le apreciază enorm la un bărbat. Acestea au fost calităţile importante care au creat acea sudură între graniţele care delimitau fără echivoc

eurile lor.

Leadership: Poţi să te adaptezi la coordonatelor interioare ale celorlalţi încât rezultatul emoțiilor și al gândurilor tale să determine o senzaţie de tipul "A fost ca într-un vis", dar nu orice vis, ci un vis al cărui conţinut merge în direcţia opusă poziţiei tale actuale?

Perceperea adevăratelor gânduri şi valori ale fetei a avut o mare importantă pentru reuşita lui Frank, conducând ulterior la orientarea emoţiilor ei către o acţiune pozitivă. De parcă nişte forţe nevăzute îl împingeau spre o stare de spirit deschisă, spre o înflorire a propriei fiinţe, spre o lume neexplorată, şi, bineînţeles, spre o singură concluzie: că se poate adapta foarte uşor propriilor ei aspiraţii, propriilor ei coordonate interioare, şi-n acelaşi timp putea să-şi impună propriul ritm şi propria-i manieră de a se plasa într-o lumină pozitivă.

Este interesant că erau într-atât de puternice aceste forţe de care dispunea bătrânul Frank, încât au avut efect formidabil asupra fetei, asigurându-i o poziţie dominantă pe „teritoriul" ei.

Poţi să-ţi pui uşor în valoare personalitatea, dar modul în care te conectezi la ceilalţi este în corelaţie cu emoţia pe care o transmiţi lor în cursul unei acţiuni. Poţi aduce mai multă armonie in relaţiile cu ceilalţi dacă îţi joci bine rolul de partener, canalizându-ţi acţiunile şi sentimentele în mod pozitiv şi constructiv spre o direcţie care să capete sens în ochii celorlalţi. Dacă orientarea sentimentelor tale este diametral opusă faţă de sentimentele lor, dacă nu există o asemănare interioară între maniera de a aborda acelaşi „dans", dacă nu îi aduci în acel stadiu de a se raporta la tine şi de a acţiona în ritmul tău, atunci înseamnă că rolul pe care îl joci în viaţa lor este de „incomod".

Un vis al cărui conţinut merge în direcţia opusă poziţiei tale actuale este un concept pentru măsurarea "perfecţiunii" în funcţie de societate sau de standardele altora, care transformă orice atitudine de "alertă" (de prudenţă), într-o atitudine de mândrie şi respect faţă de propria persoană.

Triumful dulce al unui coregraf desăvârşit este o mărturie a măsurii în care Frank a fost capabil să se încadreze în tiparul după care Donna îşi modelase propriile aşteptări. Ca să ajungi la inimile oamenilor trebuie să-ţi construieşti o imagine prin care să accentuezi calităţile tale, şi să-ţi asumi rolul dincolo de limitele stricte ale statutului tău.

Concluzie: Un lider trebuie să aibă capacitatea de a cunoaşte oamenii şi sentimentele lor ca şi aşteptările şi speranţele lor. El trebuie să se adapteze la ei, dar în acelaşi timp să-i determine pe aceştia să se adapteze şi să urmeze ritmul, căile şi metodele lui. Acest „dans" al liderului şi al celorlalţi, trebuie să-i transforme într-un „cuplu" armonios în care fiecare partener să-şi cunoască rolul, adaptându-se celuilalt şi completându-se reciproc.

Source: https://neculaifantanaru.com/triumful-dulce-al-unui-coregraf-desavarsit.html

Triumful magicianului

On Decembrie 31, 2009

Exploatează-ţi la maxim potenţialul de lider, fără să te îndepărtezi de realitatea pe care o percep ceilalţi.

Spectacolul era pe sfârşite. Lumina, care scălda scena, se făcuse roşie ca sângele şi începuse să piardă tot mai mult din intensitate. Ştiam că ceva important urma să se întâmple. Tobele încetaseră să bată. În sală era o linişte mormântală. Şi un întuneric de nepătruns, adânc şi dens. Publicul era cuprins de o teamă plăcută.

Deodată s-au auzit paşi. Undeva în stânga scenei, o umbră vagă s-a zărit schimbându-şi uşor poziţia. În clipa următoare am gândit că nu poate fi decât el, creatorul de iluzii. Am avut dreptate. Magicianul reapăruse, într-o ţinută deosebită, cu masca pe faţă, emanând o notă aparte şi creând o atmosferă plină de mister. După ce a ajuns în mijlocul scenei, pe un ton impunător a rostit nişte cuvinte ciudate: „Acta est fabula ! ”. El a vrut de fapt să spună: „ *Piesa a fost jucată. Am hotărât să vă arăt cine sunt. ”*

Discret, s-a apropiat de spectatori. Privea în întuneric, ca şi cum totul ar fi fost normal, ca şi când putea vedea clar pe oricine. Începusem să cred că, în sfârşit, voi avea prilejul să aflu ce se ascunde în spatele măştii sale.

Leadership: Profiţi întotdeauna de pe urma meşteşugului tău în condiţiile interpretării unui rol care te reprezintă printr-o imagine de tip montaj?

Magicianul se pregătea să-şi dea jos masca de pe faţă. Toată lumea se arătă mirată faţă de decizia pe care o luase, de a se dezvălui, de a ne arăta adevăratul său chip, mai ales că la spectacolele sale anterioare promisese solemn că niciodată, nimeni, nu va descoperi ce se află în spatele măştii, cine este el cu adevărat. Magicianul ascundea multă profunzime, iar sub masca sa, frumos lucrată în stil veneţian, se ascundea cu siguranţă forţa sa reală. Aerul de mister pe care îl emana producea o senzaţie stranie asupra mea şi a celorlalţi spectatori.

Adevărul din spatele adevărului. Momentul mult aşteptat veni. Magicianul şi-a dat jos masca. Dar mare ne-a fost mirarea când am observat că, în spatele măştii se afla, o altă mască. Din nou, alt joc, altă provocare, alt mister. Treziţi dintr-o iluzie, am căzut pradă altei iluzii. Abia atunci mi-am dat seama că nimeni nu va putea să controleze mai bine realitatea decât el, Magicianul, Creatorul de iluzii. Ca principal realizator al spectacolului, este îndreptăţit să ne impună să recunoaştem propria lui realitate. O realitate pe care vrem nu vrem, chiar dacă nu o înţelegem, trebuie să o acceptam, negreşit, cu toţii.

Şi tot atunci am înţeles că niciodată, cu nici un chip, un magician desăvârşit nu se va lepăda de masca sau de măştile sale, pe care le va afişa mereu în spectacolele sale, ci îşi va păstra întotdeauna misterul pentru a întreţine şi spori curiozitatea tuturor, pentru ca puterea lui de convingere şi influenţă să nu se piardă niciodată. Misterul este factorul care va trebui întotdeauna să persiste în spectacolele sale. Ar fi fost desigur o imprudenţă dacă şi-ar dezvălui adevărata identitate.

În asta constă triumful unui magician, în misterul pe care îl ascunde şi pe care îl lasă în urma lui. În simbolurile sale, în iluziile pe care le creează, în propria sa identitate neştiută de nimeni şi mai ales în trucurile sale secrete, păzite cu străşnicie.

O imagine de tip "montaj" este vecină cu intrarea într-o lume care nu aparține niciunuia dintre spectatori, este o rezumare excelentă a unei intrigi adesea încărcată de tensiunea unor posibile întrebări fără răspuns, ţinând în suspans publicul prin scenariul conceput la limita dintre real şi fantastic. Magicianul este un om care ştie să se transforme într-un personaj care nu a mai existat niciodată, misterios şi în acelaşi timp de temut.

Autenticitatea înseamnă să marchezi cum se cuvine momentul de înaltă încărcătură expresivă printr-un act artistic numit "alternarea intre redarea riguroasă a unui efect de irealitate şi efectul unei realităţi cu totul necunoscute".

Ceea ce contează la leadership, din prisma dimensiunii valorice şi a parametrilor funcţionali, este aspectul relevant al compoziţiei din care „fabricat”. O compoziţie care să integreze cât mai bine elementele de bază: abordarea, menţinerea atenţiei, eliminarea riscurilor, gândirea sistematică, profunzime în mesajul transmis. La aceste elemente adăugându-se, bineînţeles, ca factor de modelare şi de întreţinere a efectului de armonizare, contestaţia celor care te evaluează.

Evaluatorii, oamenii care îţi testează acţiunile şi îţi estimează extrem de bine calificarea şi valoarea, reţin în mod special aspectele superficiale care nu reflectă performanţa, sau cele profunde care trezesc interesul, diferenţiindu-te de ceilalţi aspiranţi la statutul de om de frunte. Ei reţin gesturile şi atitudinile care contribuie la creşterea rankingului şi a notorietăţii tale, atribuind leadershipului tău o semnificaţie aparte, sau catalogându-l drept un show de prost-gust.

Nimic însă din farmecul irezistibil ce te face să fii admirat, nimic din experienţa unică ce vine din impactul cu adevărata artă care te poate identifica clar drept un maestru, din impactul cu creaţia ta căreia îi pot fi atribuite calităţi ideale, nu poate fi obţinut la nivelul unei copii rudimentare realizate la scară industrială.

Ca şi magia, leadershipul impune o altă realitate, care învăluie cu putere oamenii trezindu-le o anumită stare de spirit, tentându-i să cadă într-o anumită dependenţă. În caz contrar ei vor ajunge să se refere la arta pe care o realizezi prin intermediul unei copii alterate din punct de vedere al conţinutului.

Leadershipul poate fi privit ca o magie care nu aşteaptă decât să o descoperi. Poate fi privit ca un produs unicat realizat în serie limitată. Şi, dacă vrei ca leadershipul tău să nu apară ca degenerat sau nociv, trebuie să accepţi "comenzi" doar pentru produse personalizate după dorinţele şi nevoile oamenilor. Trebuie să creezi un spectacol unic, să te situezi mai aproape de o artă angajată care să servească drept un reper de neocolit, decât de o ştiinţă exactă care nu are niciun punct comun cu interesele şi cu tiparul dorit de oameni.

Leadership: Convingi oamenii să vadă lucrurile în adevărata lor măsură, sau aşa cum doreşti tu să le vadă?

Un lider foarte bun ştie că poate deţine puterea absolută numai şi numai dacă reuşeşte să controleze realitatea care îl înconjoară. Iar dacă nu o poate controla, atunci trebuie să convingă lumea să creadă că el o controlează. În totalitate. Un lider îşi poate impune supremaţia, dacă şi numai dacă este capabil să-i determine pe oameni să creadă că el deţine controlul absolut asupra oricărei situaţii. Asupra tuturor evenimentelor, dorite sau nedorite. Asupra oricăror schimbări. În orice moment. Oamenii pe care îi conduce trebuie să vadă lucrurile nu în adevărata lor măsură, ci mai întotdeauna aşa cum doreşte el să le vadă.

Dacă lumea îi dă crezare şi-l urmează atunci el se poate numi, pe drept cuvânt, un lider desăvârşit. Căci numai un lider desăvârşit reuşeşte să stăpânească oamenii: prin idei şi

concepţii inedite, printr-o atitudine win-win, prin argumentaţii foarte clare, prin discursuri mobilizatoare, prin stilul personal, prin noi abordări, prin viziunea sa unică şi viabilă.

Un lider are puncte comune cu un magician dar se deosebeşte de acesta prin faptul că el nu creează iluzii ci se bazează pe realitate şi fapte concrete. Prin prisma unui „spectator", al unuia neimplicat în munca pe care o depune un lider, acesta poate fi considerat în mod simplist un magician. Iar „triumful magicianului" ascunde multă muncă, abilitate, competenţă şi profesionalism, dar şi secrete păstrate cu străşnicie.

Exploatează-ţi la maxim potenţialul de lider, fără să te îndepărtezi de realitatea pe care o percep ceilalţi.

Leadershipul este magia născută dintr-o realitate pe care uneori ne este atât de greu să o acceptăm.

Source: https://neculaifantanaru.com/triumful-magicianului.html

Triumful oamenilor grandioşi

On Aprilie 05, 2020

Grandorii îi trebuie doar o picătură de iniţiativă, o dovadă de ambiţie colosală şi un vis plin de sens ca să se manifeste ca o garanţie a nemuririi sufletului.

Am văzut de curând pe discovery un documentar despre piramida lui Khufu (Kheops). Mii de oameni au muncit din greu la această uriaşă construcţie. Au fost implicate toate rangurile şi specializările posibile, de la arhitecţi până la bucătari. Şi se spune despre Khufu că ar fi fost un conducător tare aprig, dar un visător plin de idealuri şi un foarte bun organizator. Gradul responsabilităţii sale era direct proporţional cu măreţia visului său, vis ce părea să împodobească marele lăcaş al zeilor.

Un singur lucru este cert. Au trecut aproape 5.000 de ani de când a fost terminată piramida, ani care s-au scurs atât de repede pentru marea istorie a lumii. Şi nimeni nu-şi aminteşte de armata de oameni care a muncit din greu la construirea ei. Din zecile de mii de muncitori care au contribuit la antica construcţie, istoria nu-şi aminteşte nici măcar de unul.

Cu toate acestea, piramida stă în picioare şi azi, nimeni nu îi poate contesta rezistenţa, nimeni nu îi poate şterge imaginea, iar timpul nu poate să-i şteargă ridurile din blocurle de piatră. Istoria răsună încă de numele lui Khufu, la fel de măreţ ca al unui zeu atotputernic, ca atunci când simţi o chemare din altă dimensiune a timpului și mergi pe treptele acestui timp vreme îndelungată.

Aşadar, iată concluzia: istoriei nu-i pasă de cei care muncesc din greu, nu este interesată dacă eşti bun sau rău, ci îl păstrează în nemurire pe acela care are o idee grandioasă şi o duce la materializare. Oamenii grandioşi au idei grandioase, iar prin grandoarea lor devin nemuritori, pentru că nemuririi îi place să pună deoparte numai materialul dur din care este plămădită şi idealizată o idee grandioasă.

Leadership: Întreaga perspectivă a existenţei tale face posibilă acea sclipire de creator ce se reflectă în fenomenul inspirației vizionare chemată să apere gloria unei materializări care duce Esenţa spre Tot?

Şi uită-te la oamenii care zilnic îşi măresc averile, sau râvnesc la plăceri trecătoare. Se îmbolnăvesc, mor, şi nu lasă nimic în urma lor. Mulţi se mândresc cu veleităţi de intelectual, dar numai impresii şi îngâmfare se revarsă în personalitatea lor. Virusul Covid-19 îi reduce complet la tăcere, de parcă fără virus ar fi avut ceva important de spus sau de făcut. Oricum nu lasă nimic în urma lor. Nimic grandios. Fiindcă nu au nimic grandios în ei înşişi...

Când Galileo Galilei a rostit expresia *Eppur si muove* ("Și totuși se învârte"), în perioada inchiziţiei, el n-a făcut dovada vreunei averi impresionante, n-a strălucit sub risipa de aur şi nestemate. Dar a dat un avânt nemaintalnit oamenilor de ştiinţă, care au contribuit şi mai mult la progresul omenirii. El a fost grandios prin curajul de a duce cu un pas înainte ştiinţa în nişte vremuri când ştiinţa era renegată. Grandorii îi trebuie doar o picătură de iniţiativă, o dovadă de ambiţie colosală şi un vis plin de sens ca să se manifeste ca o garanţie a nemuririi sufletului.

Iar când Iisus a spus: *"Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele vor rămâne"* , el şi-a câştigat nemurirea numai prin această frază. Nu i-a trebuit o avere pentru asta. Nu i-a trebuit nicio funcţie de conducere că să pună bazele unei religii care domină lumea de azi. El a fost grandios, fiindcă a avut dreptate în privinţa cuvintelor sale. Nebunia totală a grandorii constă

în subtila definire a unui ideal de gândire, îmbrăţişat de dragostea adevărată, pe care trebuie să-l atingi înainte de a te declara un sfânt.

Istoria ne învaţă să fim nemuritori, nu simpli muritori. Iar pentru asta, trebuie să învăţăm să fim grandioşi. Asta este ceea ce istoriei îi este necesar în relatarea anumitor episoade de neuitat: capacitatea de idealizare a unei mişcări de creaţie şi de creatori care să împingă lumea către un nivel superior de dezvoltare. Iar gloria unei materializări ce duce Esenţa spre Tot se referă la încercarea omului de a se ridica la statutul de Creator prin iniţierea unei schimbări mici care poate avea un impact major asupra evoluţiei lumii.

Satisfacţia de a fi părtaş la triumful total al grandorii trebuie să respecte acea lege întipărită de Creator în sufletul fiecărei fiinţe umane: "Tot ceea ce laşi bun în urma ta rămâne înscris în veşnicie".

Triumful oamenilor grandioşi poate fi obţinut prin implicarea totală a oamenilor în proiecte stabile de viitor care verifică ecuaţia veşniciei: "Tot ceea ce schimbi pozitiv în această lume se simte într-o altă lume la care doar celor merituoşi le este dat să o cunoască."

Source: https://neculaifantanaru.com/triumful-oamenilor-grandiosi.html

Triumful spiritului asupra timpului

On Ianuarie 10, 2025

Ceea ce trăiești cu adevărat este ceea ce dăinuie pentru totdeauna.

Ieri am urmărit pe YouTube un spectacol grandios susținut de trupe legendare din anii '80, invitate la un eveniment colosal organizat în Rusia. La peste 60 de ani, vocea vibrantă a artistei Precious Wilson părea un miracol viu, o forță care transcende timpul, păstrându-și vioiciunea aproape mai bine ca la 20 de ani.

Mi-am dat seama că aceasta este esența unui VIBE autentic: să sfidezi barierele timpului, să porți în glas ecoul vârstei de aur și să reverși pe scenă o energie ce transcende limitele biologice. Mai curând, prestația ei a fost o demonstrație de forță interioară, o explozie a sufletului care vibra pe ritmurile vieții fără oprire. Asemenea unui vin nobil care devine mai prețios cu fiecare an, artistul adevărat își rafinează expresia artistică până când vârsta devine irelevantă. Nu-i aşa?

Leadership: Cum poate procesul de auto-întreținere spirituală să conducă la transcenderea vârstei, înscriindu-se în dinamica unei creații perpetue?

Energia ei radia din fiecare mișcare scenică, părând să sfideze legile fizicii. *Y con el espíritu de una juventud eterna,* vibe-ul ei susţinea demonstrația vie a faptului că timpul poate fi învins atunci când pasiunea arde cu flacără nestinsă. Vocea, la fel de tânără, neînfrântă de timp, a strălucit încă o dată prin acea măiestrie unică, printr-un soi de magie scenică, făcând ca vârsta să devină irelevantă.

Privind această demonstrație de vitalitate, îmi amintesc cuvintele lui Goethe: *„Tinerețea nu este o perioadă a vieții, ci o stare de spirit."* Artistul adevărat nu îmbătrânește niciodată, ci doar își adaugă noi straturi de profunzime la expresia sa artistică, tot așa cum un arbore își învăluie trunchiul cu inele ce povestesc despre fiecare anotimp trăit. Tot aici se împletește, ca într-o țesătură fină, o scenă din povestea lui Andersen:

Leadership: Poate fragilitatea unui moment încărcat de emoție să devină fundamentul puterii tale interioare de neclintit, fără să te pierzi în amintiri copleșitoare?

În grădina înflorită a unui castel vechi, într-un amurg de vară când aerul era încărcat cu parfum de trandafiri, doi tineri își trăiau ultima lor întâlnire. Un silf curios, o făptură delicată a aerului, plutea nevăzut printre flori, atras de emoția pură a momentului. Cu inima grea, fata știa că această despărțire era inevitabilă - războiul îl chema pe iubitul ei departe. Printre lacrimi, ea alese cel mai frumos trandafir din grădină, șoptindu-i parcă un secret când îl sărută. În acea clipă de tandrețe, petalele se deschiseră ca prin magie, oferind silfului un adăpost perfect pentru a fi martor tăcut al acestei povești de dragoste.

Fata plângea și îi dărui tânărului un trandafir. Dar înainte de a i-l întinde, depuse o sărutare atât de caldă și duioasă pe petalele lui, încât acesta se deschise. Atunci micul silf zbură înăuntru și-și sprijini capul pe petalele gingașe și înmiresmate. Acum putea asculta în liniște cuvintele de despărțire ale celor doi. Simți apoi cum trandafirul fu așezat la pieptul tânărului. Vai, cum îi mai bătea inima flăcăului ! Zvâcnea atât de tare, încât silful nu putea dormi.

Leadership: Ce impact are armonizarea dintre trăire și expresie asupra consolidării unei prezențe autentice, în relație cu crearea unor momente eterne?

Adevărata artă este precum un trandafir sărutat în pragul despărțirii: cu cât timpul apasă mai greu, cu atât deschide mai adânc petalele emoției. Iar după părerea mea, există un „Luminaris Vitae Synoptix", un punct magic unde experiența și energia se îmbină perfect, creând o prezență scenică ce radiază mai multă vitalitate decât mulți artiști aflați la început de drum.

Uneori, forța interioară devine atât de intensă încât timpul se frânge în fața ei, iar emoția devine veșnică. Iar când vocea și inima se unesc, ele păstrează vie o strălucire care nu se stinge niciodată. Fie spus, sufletul autentic păstrează puritatea emoției în momentele de maximă intensitate, reflectând astfel miracolul vieții: o armonie perfectă între trăire și expresie, care atinge inimile și inspiră generații.

De fapt, numai în ceea ce pui suflet şi pasiune, rămâne nemuritor.

Vibe-ul artistei întrece orice așteptare. Este ca și cum timpul însuși ar face o plecăciune în fața unui astfel de suflet, recunoscând că nu poate învinge ceea ce este impregnat de esența pură a artei. Pentru mine arta ei este ca o revelație: *„Ceea ce trăiești cu adevărat este ceea ce dăinuie pentru totdeauna."*

Adevărata artă a comunicării constă în mesajul care ajunge la ceilalți, chiar și atunci când vocea și expresia dispar.

Triumful spiritului asupra timpului se reflectă în capacitatea de a transcende limitele fizice și de a lăsa o amprentă eternă prin autenticitate și pasiune. La urma urmelor, această energie rezultată din măiestria armonizării profunde dintre trăire și expresie nu este întâmplătoare. Este rezultatul unui proces de auto-întreținere interioară.

Source: https://neculaifantanaru.com/triumful-spiritului-asupra-timpului.html

Triunghiul Abstract

On Septembrie 21, 2020

Povestea cea mai lungă a Creaţiei este împlinirea ştiinţei de a fi tu însuţi o ştiinţă.

Frumoase sunt poveștile, dar lumea a uitat de ele. Nimeni nu le mai trăiește cu intensitate, nimeni nu le mai citeşte cu sufletul la gură, mulţi au uitat de ele, sau nici măcar n-au auzit. O asemenea poveste este "Neverending Story". O citeam prin anul întâi de facultate, dar am văzut ecranizarea ei prin clasa a 2-a. Acestei povești memorabile, diferită de toate celelalte, i se poate atribui acea trăire a divinităţii într-un vis misterios, apropiată de acea trăire a unei vieţi pline de suspans şi necunoscut, fiindcă pare a fi scrisă de o mână care instinctiv ştie totul despre sufletul oamenilor liberi, visători, idealişti.

Și tot nu pot uita cele trei mari probe, foarte grele, prin care a trebuit să treacă personajul principal, pe nume Bastian: proba Sfincșilor, proba Oglinzilor și proba Norocului.

Curajul era doar începutul, întotdeauna curajoși găsești peste tot. Dar mai departe toți dădeau greș...

Leadership: Creația ta reprezintă oglinda unei realități superioare, **construită** după ideea: "Învață să separi Divinitatea ta personală creatoare în cele trei persoane ale Trinității"?

Pe parcursul cărţii am încercat să găsesc piatra filosofală numită "încredere", pe care altădată Voltaire o confundase cu "adevărul" într-un context cvasi-figurativ. Dar găsirea pietrei filosofale era de departe o operațiune prea delicată pentru cine nu era pregătit spiritual să se schimbe. Mai importante erau acele câteva chei secrete de înţelegere, de mare încărcătură mistică, pe care nimeni nu le putea distinge prea bine doar prin vizionarea filmului (ce-i drept, excepțional realizat), ci doar citind cartea le puteai găsi, iar asta numai dacă știai unde să îți focalizezi atenția.

În asta constă diferența dintre oameni. Nu este vorba despre învingători și învinși, despre religii sau despre cultură, despre încredere sau despre adevăr. Este vorba că unii au visat, au căutat, au știut unde să privească și au descoperit cheile care i-au ajutat să treacă cu brio cele trei probe fatale.

Un cabalist adevărat ar fi rezumat astfel subiectul cărţii: "Învață să separi Divinitatea ta personală creatoare în cele trei persoane ale Trinității".

Prin urmare, luați seama la Triunghiul Abstract care nu piere odată cu lucrurile create în această lume. Prefer aici să mă gândesc la cartea fundamentală a unei literaturi bine scrise, dincolo de gusturi şi curente, dar şi la importanţa unei ştiinţe despre suflet care studiază realitatea profundă din universul stărilor mentale, mai cuprinzătoare decât universul strict fizic. Bastian este doar un personaj obişnuit pentru cei mai mulţi cititori, dar pentru cei iniţiaţi în tainele cunoaşterii, el reprezintă oglinda unei realităţi superioare.

Leadership: Cum te raportezi la trăirea unei vieţi plină de iluminare, în condiţiile de validare a unei ştiinţe considerată ca făcând parte dintr-o existenţă ce merită povestită în altă variantă de expunere a conţinutului ei?

Succesiunea cuvintelor de care m-am ataşat, citind o poveste plină de tâlc, ascunzând multe

emoţii, îmi dezvăluie o hartă pe care doresc cu nerăbdare să o parcurg pentru a mă regăsi pe mine şi pentru a avea din nou încredere în puterea mea sacră. Există cuvinte ce pot vindeca, cuvinte ce pot alina, cuvinte ce pot ajuta. Iar toate cuvintele care îmi atrag atenţia despre posibilitatea existenţei mele într-o carte plină de amintiri, plină de emoții, plină de ezoterisme şi de locuri îndepărtate, au o putere magică pentru că aduc în prim plan împlinirea mea spirituală.

Cuvintele pot să furnizeze interpretări ale unor experienţe transformatoare personale, iar eu încerc să interpretez concluziile lor din punct de vedere al unui creator de poveşti adevărate care ştie să scrie o capodoperă printr-o persoană interpusă (un personaj autentic). Iar calitatea de a fi un Creator emană din atitudinea mea faţă de efectele ştiinţei pe care o cultiv, aceasta putând fi etichetată drept o odisee a spiritului ludic şi imaginativ. În sfârşit mă simt parte din cuvintele unei poveşti care cere uzul inimii şi minţii.

Leadership: Știința ta îți cere să încetezi să fii pasiv într-o realitate fără perspective, fără pretenții de exclusivitate, fără vise, învățând să te exprimi în termeni de "călătorie"?

Un cuvânt este o lume, atât de aproape de un alt cuvânt, deci de o altă lume. Plecând de la acest considerent, am învăţat să fiu eu însumi o ştiinţă, transformându-mi viaţa într-o poveste care nu aş vrea să se mai sfârşească. Cred că asta înseamnă să iubeşti ştiinţa, să încetezi să fii pasiv într-o realitate fără perspective, fără pretenţii de exclusivitate, fără vise, şi să înveţi să te exprimi în termeni de "călătorie" care începe şi se termină cu viziunea deschisă asupra unei realităţi ignorate de toţi.

Spun asta deoarece povestea cea mai lungă a Creaţiei este împlinirea ştiinţei de a fi eu însumi o ştiinţă. Însăşi ştiinţa povestirii este tot o poveste, la fel de lungă ca şi împlinirea unui vis care schimbă viitorul, în momentul când prezenţa ta se loveşte de o realitate care spune mai mult decât orice cuvânt. Această realitate trebuie să ofere prilejul descoperirii unei alte feţe a propriei mele personalităţi, o trăire a vieţii fără lupte, încrâncenări şi frustrări, în temeiul unei modalităţi de cunoaştere a unei realităţi suprasensibile, coborând de la universal la particular.

Leadership: Conţinutul poveştii tale de viaţă are puterea să valideze o ştiinţă a cărei pregnanţă este evidentă în cauzalitatea legăturii dintre ceea ce se exprimă prin cuvinte și ceea poate fi exprimat printr-o interiorizare a cuvintelor?

O existenţă ce merită povestită în altă variantă de expunere a conţinutului ei este expresia unei transformări profunde a realităţii în care condiția omului este reprezentată fără prea multă consistenţă, într-o realitate mai largă, printr-o viziune care înseninează orizontul ideilor pure.

Aici îşi face loc o exprimare deosebită, prin cuvinte ce pot fi interiorizate drept ceva dedus aprioric din ideea de “Sânul Infinit al Duratei”, la modul că tot ceea ce mintea concepe şi crede cu adevărat, poate să devină o realitate firească în cadrul diferitelor moduri de raportare la timp, la ştiinţă şi la viaţa de dincolo de oglindă.

Cred că povestea în care mă regăsesc cel mai bine este asemenea unei amprente energetice provenită din experienţa vieţii, a cărei unicitate îi sporeşte misterul. La fel de bine poate fi o formă de ameliorare a existenţei, o formă de spiritualizare a unui artist care se hrăneşte cu euforia creaţiei. Asta este, de fapt, o viaţă plină de iluminare: este procesul dezvoltării acelui simţ al adevărului din fiinţa ta care reacţionează la cauzalitatea unei poveşti spusă cu tâlc, cu măiestrie, prin experiența definitorie a dualităţii dintre trup şi suflet, dintre vis şi realitate.

Modul de manifestare al leadershipului depinde de capacitatea omului de a se exprima şi

de a-şi susţine cu îndrăzneală opiniile, ca şi când ar fi manifestarea alegerii de a experimenta viaţa din perspectiva unei poveşti care îşi păstrează conţinutul pe o durată nelimitată.

Triunghiul Abstract cuprinde trei realităţi diferite care alcătuiesc esenţa unei poveşti nemuritoare (prin însăşi conţinutul ei atât de sublim): o realitate numită Lumea Spirituală, o realitate numită Vis (sau plenitudine indivizibilă în mişcare curgătoare) şi o realitate numită Timp. Mai trebuie să luăm în calcul un aspect privilegiat pentru ca lumea să aibă acces la sfera emoţională a subiectului: să fim noi înşine o creaţie care are curajul de a coborî în teribilul joc al încarnării.

Povestea merge mai departe...

Source: https://neculaifantanaru.com/triunghiul-abstract.html

Tronați în chip de Isus pe Golgota cinematografiei?

On Iunie 5, 2011

Un artist adevărat poate să păstreze intensitatea suflului revoluționar, evitând acomodarea cu mediocritatea care slăbește spiritul creativ și energia inovatoare.

Mi-e teamă, tare teamă. Și, totuși, faptele sunt de partea mea. Este vorba de faptul că încetăm să fim *frondeurs*. Devenim călători. Am impresia că marele suflu al lui 1917, care a lansat cinematografia noastră, începe să se disperseze... Devenim clasici. Rănile sângerânde sunt vindecate – nu mai există prilejul de a lansa strigătele ascuțite care sfâșie tradițiile peliculei! Torțe cu frișcă – simboluri ale dulcii împăcări – în locul urii demontate! Ne pierdem dinții. Încetăm să fim luptători. Devenim rentieri. Foarte rentieri și foarte mici! Ne pierdem dinții pentru că nu mai avem nevoie de ei: nu e nevoie să mesteci ceea ce iese din gură! Și este foarte greu să nu vomiți când curentul te duce spre insula „mediei juste".

Această medie justă, aceste "aproape" în loc de DA și NU. Îți răscolesc sângele. Îți răstoarnă măruntaiele... Dacă îmi spuneți că tronați în chip de Isus pe Golgota cinematografiei, eu, la rândul meu, nu mă simt mai puțin spânzurat alături de dumneavoastră. În chip de bun sau rău tâlhar – asta nu pot spune. (Se va vedea: dacă sucomb, va însemna că am fost cel rău.) Dar, în orice caz, cu pieptul străpuns!

Leadership: Cum poate un organism creativ să regăsească energia luptei inițiale, chiar și atunci când sistemul artistic devine mai tolerant și mai puțin combativ?

Marele suflu revoluționar al cinematografiei trece prin faze de agresivitate și atenuare, asemenea sistemului imunitar. În fazele active, reacția artistică era violentă, cu strigăte ascuțite care sfâșiau tradițiile și răni sângerânde care mobilizau energia creatoare. În timp, această reactivitate se dispersează, sistemul artistic devenind mai tolerant, mai puțin combativ - pierdem dinții luptătorilor. Cum spuneam mai devreme, această adaptare la media justă răscolește sângele și răstoarnă măruntaiele creative, indicând o slăbire a capacității de revoltă împotriva agenților conformismului.

În aceeaşi direcţie, pieptul străpuns al artistului devine un simptom al acestei toleranțe excesive, unde sucombarea în fața mediocrității reprezintă diagnosticul final al unui organism creativ care și-a pierdut capacitatea de a respinge compromisurile.

Da. Există o teamă profundă în orice domeniu creativ de a ajunge la o stagnare, unde faptele confirmă o pierdere a impulsului inițial, acel suflu care naște luptători ai ideii promulgatoare de nou. În loc de inovatori, devenim călători care se complac în obiceiuri sigure, pierzând din intensitate și din sângele viu al începuturilor. Apar tot mai multe tradiții care înlocuiesc rădăcinile curajoase și sângerânde ale creației, iar strigătele ce odată sfâșiau limitele sunt înlocuite de conformism. Cu siguranţă, această transformare ne erodează, lăsându-ne clasici, lipsiți de vigoare, aproape ca niște rentieri, împăcați cu liniștea și fără răni deschise.

Așa cum mediul industrial transformă inovația în rutină, media justă devine o forță care absoarbe extremitatea și își pierde marginea ascuțită. Creativitatea e afectată și, deși trupul rămâne, sufletul parcă este spânzurat, simțindu-se străpuns. Astfel, există riscul de a sucomba sub aceste presiuni, devenind tot mai mici, tot mai docili, ca și cum idealurile de altădată sunt înghițite de un curent al conformismului. Este o luptă interioară între a accepta această stare de echilibru mort și a rămâne fidel unei creații vii, chiar dacă prețul este să sucombăm în încercare.

În leadership, forța creativă se opune curentelor de compromis, înscriindu-se în dinamica unei lupte continue pentru autenticitate artistică. De fapt, leadershipul creativ își menține forța contestatară, opunându-se sistematic tendințelor de standardizare care diluează arta.

Tronați în chip de Isus pe Golgota cinematografiei? Aceasta este întrebarea pe care trebuie să și-o pună toți acești artiști care s-au îndepărtat de viziunea lor originală, fiindcă orice compromis artistic înseamnă o trădare a spiritului revoluționar, prin faptul că diminuează autenticitatea creației. Spun asta pe fondul unei profunde îngrijorări pentru viitorul artei, întrucât mediocritatea începe să devină normă – fenomen adiacent unei pierderi generale a curajului creator.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/tronati-in-chip-de-isus-pe-golgota-cinematografiei.html

Tu cum îţi demonstrezi performanţa?

On Februarie 14, 2011

Manifestă-ţi preţuirea pentru calităţile tale deosebite, ca să câştigi o acceptare deplină din partea celorlalţi oameni.

În webinarul "Convinge-mă că eşti în viaţă" am povestit despre cunoscutul actor român, Puiu Călinescu. Aş dori, şi de această dată, să prezint un moment din viaţa lui profesională, pentru a evidenţia mai bine principiul pe care vreau să-l exprim.

Realizatoarea emisiunii "Profesioniştii", Eugenia Vodă, l-a întrebat pe Puiu Călinescu dacă i-a fost vreodată rănit orgoliul în munca lui profesională. El i-a răspuns într-un fel anume, amintind de un alt moment din viaţa lui actoricească:

În tinereţe îmi fusese scos un rinichi. De aceea aveam uneori crize de rinichi chiar şi pe scenă. Când venea o criză, nu mă programa. La una din crizele de pe scenă am ieşit să-mi facă doctorul o morfină. A dat pantalonii jos. A băgat acul. Dar exact în momentul când mi-a băgat acul, mi-a venit rândul la scenă. Aşa că am tras imediat pantalonii peste ac, şi am intrat cu acul în mine.. şi cu acul ăla în mine am dansat... Asta-i meseria. Dacă vrei s-o faci. Dacă nu, lasă-l pe altul s-o facă.

Leadership: Poţi să-ţi împingi limitele propriei fiinţe dinspre eventualitatea prezenţei unei suferinţe statornice care pare a se prelungi până dincolo de ceea ce sigur te formează, spre o versiune de sine pe care nu ai luat-o în considerare?

Viteza cu care acţionezi sau implementezi o decizie în viaţa profesională este vitală pentru îmbunătăţirea performanţelor tale, care la rândul lor depind de "platforma" pe care se poziţionează şi se dezvoltă abilităţile tale. Dacă cauţi să excelezi în viaţa profesională, atunci trebuie să fii pregătit să-ţi joci rolul şi să-ţi asumi responsabilitatea pe drumul greu spre performanţă.

Adică, trebuie să-ţi activezi "serviciul de plată" - care vădeşte capacitatea ta psihologică de a accepta momentele dificile şi încercările la care eşti supus şi de a-ţi juca în continuare rolul la cote înalte. Acest "serviciu de plată" este un mod de a-ţi testa limitele propriei performanţe profesionale, şi totodată de a-ţi împinge limitele propriei fiinţe, atât fizice cât şi psihice, către un nivel superior de profesionalism şi eficienţă.

Da, şi tu vei avea de cotizat la acest "serviciu de plată" dacă vrei să primeşti bile albe din partea celor care te înconjoară. Cum? Prin sacrificiu şi prin concentrare în momentele de cumpănă, prin credinţa ta, prin forţa abilităţilor tale şi a dedicării pe care o arăţi în slujba leadershipului tău, a idealurilor şi valorilor tale. Leadershipul care nu rezistă în timp este supus continuu unui proces de deteriorare, datorat în principal slabei performanţe a acelui individ care nu reuşeşte să se apropie de recordul de eficienţă pe care trebuie să-l înregistreze ca să poată să beneficieze de sprijinul total al oamenilor.

Omul care a dobândit puterea de a crede cu adevărat în realizările sale, şi pe care eu îl numesc performer, se află într-un continuu proces de evaluare a eficienţei. Deseori lumea nu înţelege deciziile unui astfel de om, nu poate să desluşească ceea ce urmăreşte el prin atitudinile sale şi prin acţiunile pe care le iniţiază în momentele cele mai dificile. Lumea nu înţelege cauza şi consecinţele gândirii şi emoţiilor unui performer. Cert este că el face dovada excelentei sale pregătiri într-un domeniu, a calităţilor sale deosebite, integrându-se în rolul său printr-o "calibrare" a sacrificiilor, printr-o concentrare adecvată (fizică, psihică şi

emoţională), indiferent de postura în care este pus.

Leadership: Poţi face dovada calităţilor tale deosebite integrându-te cât mai bine în rolul tău, în orice fel de situaţie, fără să provoci efectul unei simţiri revoltate?

Îţi împingi limitele propriei fiinţe, atât fizice cât şi psihice, către un nivel superior de profesionalism şi eficienţă - făcând sacrificii, acceptând compromisuri în situaţiile delicate? Îţi vei continua drumul spre performanţă atunci când nu reuşeşti să "conduci" excelent?

Te întreb, viitor lider, care este preţul pe care îl plăteşti pentru transformarea ta spre un statut concordant cu nivelul tău de aspiraţii? Actorul român, Puiu Călinescu, a intrat cu acul în dânsul pe scenă şi a dansat. El a plătit preţul pentru a se menţine la cote înalte, conferind leadershipului său o strălucire aparte prin capacitatea lui unică de a-şi înfrunta slăbiciunile, de a-şi minimaliza durerea şi disconfortul, punându-şi în scenă talentul şi abilităţile de actor într-un spectacol de-a dreptul vibrant.

Construirea unei atitudini de conştientizare a dificultăţilor şi a impactului pe care acestea le pot avea asupra stării tale de spirit, deci a unei atitudini care te menţine în contact cu tine însuţi - face parte din obiectivele tuturor orientărilor tale spre sporirea performanţelor. Ca lider te vei simţi deseori dezechilibrat în momentele grele, te vei confrunta cu tendinţa de a-ţi ascunde emoţiile, manifestată printr-o anumită duplicitate, printr-o mască, prin croirea unei noi identităţi. Dar în orice situaţie te vei afla, întotdeauna va trebui să te concentrezi asupra calităţilor tale cele mai evidente, profitând de toate talentele pe care le ai pentru a-ţi juca rolul impecabil şi pentru a avea succes.

Ţi-ai dezvoltat o atitudine de conştientizare a dificultăţilor? Cum ţi-ai putea defini atitudinea în momentele dificile? Cum va funcţiona atunci performanţa ta? Atitudinea te ajută să-ţi pui în valoare cel mai bine abilităţile şi calităţile? Cum testezi şi cum îţi dovedeşti performanţa? Recurgi la schimbarea atitudinii tale sau îţi păstrezi într-un colţişor ultimele forţe, hrănindu-te doar cu speranţa?

A provoca efectul unei simţiri revoltate înseamnă să interpui o cauză propice dezvoltării tale în anumite situaţii ce ar putea antrena un febril proces de conştiinţă din care iese, aparent, o nouă certitudine: omul nu îşi poate resimţi acţiunea ori trăirea ca fiind cu adevărat pline de sens.

Primul lucru necesar în leadership este un mic proces de conştiinţă ca să priveşti cu luciditate situaţia.

Tu cum îţi demonstrezi performanţa? Cum ţi-ai propus să începi drumul spre performanţă? Ce acţiuni întreprinzi ca să excelezi în relaţia ta cu ceilalţi oamenii? Cât de mult ţi-ai dezvoltat capacitatea de a accepta erorile sau, după caz, deficienţele propriei activităţi? Cum îţi testezi limitele propriei performanţe profesionale?

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-cum-iti-demonstrezi-performanta.html

Tu eşti eu, iar eu sunt tu (II)

On Mai 16, 2013

Slujeşte-ţi cu sinceritate şi putere, încât tot ceea ce-ţi trădează deficienţa de "a fi" să fie îmbrăcat cu un nou înveliş protector al identităţii tale.

Ceea ce-mi străbate acum trupul mişcându-se din celulă în celulă, punându-mi sângele într-o mişcare accelerată, ceea ce-mi zvâcneşte zgomotos în tâmple punându-mi nervii la încercare este acel fior răscolitor dat de senzaţia de *deja vu* . Iluzia ciudată că am mai trăit cândva o experienţă intensă asemănătoare, într-un decor departe de lumea actuală, care îmbina deopotrivă o atmosferă plăcută şi atrăgătoare cu una aparte, ostilă şi sufocantă.

A fost ceasul în care m-am recunoscut pentru întâia oară. Îmi amintesc cu exactitate fiecare amănunt, căci atunci a început viaţa pentru mine. Tot ceea ce trăda durerea mea, şi care a găsit suport la tine, a fost acoperit cu o aură de energie pozitivă. Camera obscură în care mi-am închis toate gândurile şi sentimentele s-a luminat. Şi în această lumină, la început foarte slabă, apoi din ce în ce mai strălucitoare, îmi închipuiam că voi trăi totul. Fără să exist într-o dualitate cu tine, cu mine însămi, cu lupte, limitări şi multă suferinţă.

Am reuşit pe parcursul timpului să ajung directoare, singura directoare de sex feminin din compania "London Diamond". Acum, nu mă mai încântă deloc nici măcar să-mi amintesc de acele vremuri, de aceeaşi Laura Quinn supusă rătăcirii. Şi totuşi, ştiu că între mine cea de acum şi cea care am fost atunci, există o anumită complicitate ce poate definită în termenii tranșanți de *opoziție* versus *colaborare.*

Tu şi eu, eu şi cu mine însămi. Dulcea şi blânda ecuaţie cuprinsă între haos, stres, incertitudine şi neînţeles, în care au pătruns calmul, inteligenţa, subtilitatea şi mai ales dragostea. Toate dezlănţuindu-se cu o forţă teribilă, având un efect de estompare a elementelor exagerate ale timpului, care în combinaţie cu resorturile de la extremităţile condiţiei de *"a fi"* au întărit devotamentul nostru. *

Leadership: Felul în care iţi dezvălui personalitatea slujeşte rolului pe care urmează să îl joace viziunea propriei tale măreţii într-o realitate care este în acelaşi timp unitate deschisă şi pluralitate complexă?

Simţi acel fior dat de senzaţia de deja vu? Exişti în dualitate cu tine însuţi, cu lupte, limitări şi multă suferinţă? Între tine cel de acum şi cel care ai fost există o anumită complicitate ce poate fi definită în termenii tranşanţi de opoziţie versus colaborare?

De cele mai multe ori obiecţiile şi reproşurilor aduse omului şi metodei sale de interpretare a realităţii (care accentuează lupta dintre " *a fi* " şi " *a nu fi* ", dintre bine şi rău, corect-greşit, lumină-întuneric), vizează, în ultima analiză, printr-un adaos de înţelegere a trecutului, concepţia relaţiilor dintre atitudinea subiectivă, părtinitoare față de cineva sau de ceva, şi atitudinea imparţială care reclamă o independenţă de judecată şi obiectivism.

Chiar acolo unde aceste două atitudini existenţiale ale omului se mărginesc la a fi de acord sau în dezacord faţă de luările de poziţie atât de tranşante ale ieşirii din stadiul de epuizare psihic şi emoţional, putem foarte uşor să adăugăm, şterge sau comuta noi elemente, creând noi legături în întregul său sistem de funcţionare.

În felul acesta lumea de dincolo de oglindă în care omul se reflectă de obicei, va depăşi în

esenţa ei superficialitatea. Datorită dependenţei de a se consuma cu propriile gânduri amare, cu îndoielile şi complexele aferente stării de discontinuitate, omul, nereuşind să fie pe placul lui, pe aceeaşi lungime de undă cu propriul sine, primeşte cea mai puternică lovitură a destinului. Este aruncat într-un decor ostil, în care nu se mai recunoaşte pe sine.

Dar viaţa poate oricând să renască din propriile-i neajunsuri, omul poate oricând să scoată ceva bun dintr-o rătăcire, devenind un împlinitor al progresului propriu. Tot ceea ce-i trădează durerea, şi care găseşte suport în însăşi autoritatea propriei fiinţe, poate să fie îmbrăcat cu un nou înveliş protector care să întărească aspectele pozitive ale identităţii sale. Camera obscură în care îşi închide toate gândurile şi sentimentele se va lumina doar dacă va trăi în dualitate cu el însuşi, încât să fie mai presus de orice limitări.

Leadership: Validarea imaginii tale de sine în faţa lumii implică o situaţie ce este relevantă doar într-o perspectivă spirituală care nu poate fi observată la prima vedere, dar care îţi salvează demnitatea?

Leadershipul este produsul exclusiv al omului, iar această ştiinţă se perfecţionează numai dacă se acordă interesul cuvenit asupra identităţii pe care el şi-o făureşte trăgând învăţături din lecţiile vieţii, deci din trecutul său, din situaţiile care l-au aruncat într-o lumină nefavorabilă.

Leadershipul intervine cu forţe noi de sprijin atunci omul ascunde cutia plină de gânduri şi trăiri negative într-un loc străin, uitat, încât să reuşească să se detaşeze de tot ceea ce nu se încadrează în standarde de convingeri pozitive, în standardele înalte de siguranţă personală.

Vizavi de această chestiune, politicianul german Ernst Thalmann, ţinea să precizeze: " *În amintirile noastre, trecutul ne stă viu în faţă, tocmai pentru a sluji viitorul şi nu ca o contemplare deznădăjduită* ."

Liderul nu are valoare fără existenţa unor condiţii adecvate progresului său. Virtutea lui este generată prin cunoaşterea trecutului, deci de provocările timpului, care în combinaţie cu structura lui funcţională i-au întărit credinţa şi convingerea că numai astfel poate exista.

Leadership: Înţelegerea trecutului te ţine captiv într-o stare incertă de aşteptare nedefinită, din care nu poţi să te detaşezi decât printr-o analogie cu schimbarea ordinii propriilor convingeri necondiţionate de vreo "tarifare" ulterioară?

Temeiurile cele mai solide ale concepţiei finale asupra formei de manifestare a omului, în special, prin înţelegerea trecutului care, poate, l-a ţinut captiv într-o stare incertă de "a fi", fundamentează valoarea leadershipului, constituind o fereastră de iluminare în atitudinile și convingerile sale viitoare.

Este însă un adevăr uşor verificabil, dar totodată uşor de contestat, că orice insuficienţă sau fisură în metoda proprie de interpretare a trecutului, atât de bogat în învăţăminte, care poate dezlega tainele desăvârşirii şi reuşitei depline, îşi are în mod logic rădăcinile în înseşi premisele şi articulaţiile sistemului de gândire şi de valori a omului.

Fără să negăm valoarea înţelesului atribuit trecutului, acumulând învăţămintele rezultate şi încadrându-le în marea unitate a personalităţii noastre, vom putea obţine o nouă combinaţie complexă, direct proporţională cu proprietăţile stabile de a fi, de a gândi, de dăruire şi iubire.

Astfel vom deveni stăpânii incontestabili ai propriei fiinţe. Dacă înainte viaţa era numai ceva

tulbure şi tern, dintr-o dată ea va prinde culoare, devenind mai interesantă.

Felul în care te priveşti din perspectiva a ceea ce te face să suferi este o renaștere la altceva decât ceea ce erai înainte, ceva care te împinge să trăieşti mai prezent clipa de faţă, în apreciere faţă de micile daruri ale vieţii.

În leadership acest lucru se poate exprima printr-o metaforă: "încearcă să vezi mai departe printr-o lacrimă decât printr-un telescop".

Tu eşti eu, iar eu sunt tu (II) desemnează acea latură ascunsă în tine care îşi aduce contribuţia la dezvoltarea întregii tale fiinţe, îndepărtându-te de pe drumul rătăcirii. În grădina vieţii (ce poate fi un paradis), nu ai timp să-ţi reproşezi neatenţiile şi greşelile. Poţi doar să-ţi slujeşti cu sinceritate şi putere, încât tot ceea ce-ţi trădează deficienţa de " *a fi* " să fie îmbrăcat cu un nou înveliş protector al identităţii tale.

Cu alte cuvinte, analizează-ţi trecutul, implică-te în prezent şi vei putea să dai cortina timpului de-o parte, întrezărind viitorul.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-esti-eu-iar-eu-sunt-tu-II.html

Tu eşti eu, iar eu sunt tu (III)

On Mai 16, 2013

Încearcă să dobândeşti acea cunoaștere de sine care poate să-ţi ofere răspunsul la întrebarea „încotro?", facilitând ancorarea atitudinii lăuntrice într-o gândire reflexivă.

Un organism cu o anumită structură temporară, dar bine funcţională, născut în mine ca din senin şi dezvoltat odată cu trecerea timpului, îmi dicta precis fiecare fibră din corp, stimulând fiecare bătaie a inimii prin semnale electrice care treceau prin toţi nervii, neputând fi depistate de niciun aparat. Un organism numit EMPATIE. Prin integrarea lui în mine s-a obţinut o nouă combinaţie complexă, invers proporţională cu proprietăţile mele de a fi, de a gândi, de dăruire şi iubire.

De atunci totul s-a schimbat, am devenit un alt om. Dacă înainte viaţa mea era numai ceva tulbure şi tern, în care fericirea nu apărea niciodată, dintr-o dată ea a prins culoare, a devenit mai interesantă. În această aventură a deschiderii şi a diversităţii în atmosfera încordată, fiorii începeau să îşi facă simţită prezenţa la fiecare pas. Suspansul potenţat de întrebări care nu-şi găseau răspunsul, misterul de a descoperi imprevizibilul, de a şti cum vor evolua lucrurile, de a sluji necunoscutului, se conturau tot mai pregnant.

Oare ce va urma? Oare va fi aşa cum cred eu, aşa cum mi-am dorit dintotdeauna? Mereu şi mereu aceleaşi întrebări îmi puneau inima la încercare. Am ieşit din inerţie !

Leadership: Bucuria de a te reinventa la un nivel nou calitativ al vieţii ascunde o poveste în care cuvântul de ordine este de a nu vorbi despre "umilinţa" de a te supune tuturor ipostazelor momentului?

Funcţionarea acestui organism tenace, tendenţios, de neclintit, rezultat parcă din reacţii chimice celulare eliberatoare de energie indispensabilă procesului vital al transformării mele, producea rezultate benefice de fiecare dată. Putând fi observată în orice moment al vieţii, în orice hotărâre pe care o luam.

Un sentiment teribil stăruia în mine, acea siguranţă nesfârşită, acea regăsire a liniştii interioare care mă desprindea complet de toate frământările vieţii. Făcându-mă să simt că zbor, ca într-un vis nemaipomenit, alături de un joc spectaculos de-a prinselea. Voiam să prind ce mai rămăsese bun şi pur în mine, să prind cerul liber, răsăritul, şi să înţeleg azurul.

Ascultă-mă, tu, care n-ai obosit să-mi fii alături în momentele zbuciumate ! Numai datorită ţie am reuşit să fiu altfel. Acum, după atâta vreme, mă simt uşurată de cea mai grea povară. Visurile mele s-au împlinit. Totuşi, ceva iritant, ceva persistent arde atât de puternic în pieptul meu, declanşator de emoţii, determinând reacţii intense în suflet.

Pot, oare, să am speranţa că-mi vei transmite mereu aceeaşi stimuli puternici ai extazului, acelaşi impuls binecuvântat spre fericirea deplină? Ipostaza momentului care m-a provocat să depăşesc o barieră a fost starea de spirit care m-a făcut să fiu altcineva, atrăgând sensul unei vieţi extraordinare, semnificaţia unei misiuni mai înalte în lume, atingerea unui ideal intelectual.

Leadership: Dovedeşti flexibilitate în a segmenta reţeaua proprie de trăiri în zone noi de putere, fără să te supui contradicţiei dintre versiunea perfectă a propriei persoane şi recomandările unei conştiinţe care se vede confruntată cu un sentiment apăsător?

Calitatea inerentă omului care nu se lasă în voia sorţii, lăsând viaţa să lucreze în favoarea lui, este acea cunoaștere de sine care poate să ofere răspunsul la întrebarea „încotro?” Adică acea parte de sine, conferind o anumită flexibilitate în abordarea diferitelor de criză, care îl determină să fie total conectat la ceea ce simte, prin ceea ce crede în privinţa experienţelor trăite.

Este, dacă se poate spune aşa, atitudinea care nu îl părăseşte pe cel sincer şi simplu în aspiraţie, acea predispoziţie care condiţionează orientarea, o cauză ascunsă sau relativ inconştientă, făcând să vibreze acea coardă care antrenează toată existenţa sa într-o aventură minunată. O aventură a deschiderii către noi posibilităţi de împlinire, ale căror noduri sunt compuse din valori de adevăr exclusive, de tip "challenge".

Transformarea de sine, în condiţiile unui consum zilnic de stări emoţionale nepotrivite atingerii obiectivului dorit, joacă totuşi un important rol în consolidarea puterii de sine, cu impact particular, care include posibilitatea unei mai bune gestionări a lecţiilor oferite de acea parte a vieţii care provoacă suferinţă. În leadership este absolut necesară, pentru o mai bună implementare a modelului propriu de orânduire a cumpătării şi măsurii, acea componentă a vieţii psihice care reflectă în forma unei trăiri subiective o anumită intensitate şi de o anumită constantă.

Zona de putere care te cucereşte prin ineditul unei noi semnificaţii atribuite vieţii este dată de relaţia dintre impulsul de a te împăca cu tine însuţi şi o atitudine care, exersată zilnic, devine un nou mod de a te caracteriza.

Intensitatea te ajută să te descoperi în cadrul unor anumite cauze variate, care ţin şi de interacţiunea cu mediul de interes, responsabilizând autorealizarea. În timp ce constanta este dată de virtutea care nu îşi modifică valoarea în timp - virtutea de a fi răbdător şi de a te comporta disciplinat în mijlocul dezordinii. A practica această virtute în fiecare etapă a vieţii, transferând momentului prezent acea intensitate a trăirii de conştiinţă, numită inductivitate, înseamnă a te ridica mai sus de ceea ce ţi se întâmplă şi de a accede la un nivel mai înalt de gândire reflexivă.

Această atitudine lăuntrică, ancorată într-o gândire reflexivă, poate fi mai greu definită şi explicată decât orice teorie a evoluţiei, dar în schimb, aplicarea ei intuitivă, din inimă, are efecte superioare. Este adevărat că, prin obţinerea măiestriei în mânuirea acestei atitudini, omul poate (auto)induce starea de imunitate asupra valorilor care conferă sens pozitiv leadershipului.

Dar cum ea este adesea trecătoare, proporţională cu energia de viaţă implicată în procesul de ascensionare spre un mai bun "Eu", rămâne deseori în urma ei un gust amar, de deşertăciune şi iluzie. Senzaţia că eşti sufocat de un spaţiu mic şi îngust în care eşti nevoit să-ţi petreci viaţa.

Recomandările unei conştiinţe care se vede confruntată cu un sentiment apăsător sunt acestea: păstrează-ţi entuziasmul începutului de drum pe care ţi-l doreşti înfloritor şi alege să mergi doar în direcţia sistemului de valori care face ca orice lucru să fie frumos la vremea lui.

Tu eşti eu, iar eu sunt tu redă acea transformare de personalitate care depinde de atitudinea adoptată pe parcursul etapelor dificile ale vieţii. Leadershipul este un răspuns la ceea ce se numeşte a te baza pe tine însuţi, prin practicarea atitudinii lăuntrice în relaţie cu ceilalţi oameni.

Să ne amintim ce spunea scriitorul Anthony Silard: *"A te baza pe tine însuţi înseamnă să*

trăieşti conform conştiinţei şi valorilor tale, iar nu pentru a fi acceptat de ceilalţi. Când restul lumii nu este de acord cu faptele tale, îi vei lua în considerare opiniile numai atunci când ai ceva de învăţat de la ele."

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-esti-eu-iar-eu-sunt-tu-III.html

Tu eşti eu, iar eu sunt tu (I)

On Mai 12, 2013

Reabilitează-ţi interiorul întregii fiinţe, astfel încât să întăreşti acel sentiment de identitate ce poate revela adevărul necondiţionat al existenţei tale.

Vreau să cunoşti întreaga mea viaţă care întotdeauna ţi-a aparţinut şi despre care n-ai ştiut niciodată nimic. Plinul care umple golul din mine, golul care, luând forme invizibile, l-ai umplut numai cu dorinţe şi speranţe. Numai ţie vreau să-ţi vorbesc, pentru că tu eşti singura care mă cunoşti, care îmi păzeşte în întregime tainele cele mai fragile de sub învelişul propriei mele interiorităţi.

Cu fiecare răsuflare îmi simt sângele cald străbătându-mi organismul, coagulându-se rapid în contact cu veninul trufiei care îmi întunecă dreapta judecată. Trecerea timpului este şi ea paralizantă. Dar în fiecare clipă ştiu că sunt un alt om, mai fericit când mă trezesc, fiindcă acum am dat un sens vieţii mele îngheţate, un sens căruia nu-i găsesc un nume, căruia nu pot să-i dau de capăt, dar căruia îi corespunzi tu. Da, tu. Sprijinul meu real, pe care viaţa tumultoasă şi confuză mi l-a cedat printr-un gest de bunătate supremă, prin acceptare, printr-un transfer de compasiune.

Nu te teme de vorbele mele, mă cunoşti prea bine, ştii bine că tot ceea ce mă trădează este neputinţa mea de a fi acelaşi om de ieri, aceeaşi Laura Quinn, aceeaşi ciocârlie care îşi ia zborul ori de câte ori vede că nu e ascultată. Şi se întoarce mereu la cuibul ei. Rece, plin de amăgiri.

Acum, nu mai cer nimic de la mine, dar cer ceva de la tine. Să împarţi cu mine bucuria de a fi, în toate zilele ce vor urma. Să ne contopim într-o singură conştiinţă aşa cum lumina se îmbină cu întunericul formând una din cele mai magice frumuseţi ale naturii. Atâta te rog: să mă crezi, să ştii că pentru mine eşti totul. Eşti viaţa, existenţa care palpită cu frenezie într-un colţ retras din mine. Iar eu sunt acel ceva tulbure şi tern în care mă cufund deseori ca într-o hrubă în care totul e acoperit de praf şi uscat.

Leadership: Înţelesurile care se înscriu în substanţa fiinţei tale lasă urme definitive într-o unitate spirituală pe care o dă experienţa unei emoţii de care se poate ataşa cineva drag ţie?

Poate că nu-ţi mai pasă de mine, fiindcă adeseori te-am tratat cu nepăsare. Fără să ştii că nepăsarea ta, mânia ta, aprinderea ta faţă de mine a fost întotdeauna mai puternică, descurajantă.

Alteori, cuprinsă de-un extaz mistic, aproape nebunesc, m-am repezit eu la tine, cu teamă, cu disperare, cu acea nerăbdare de a întări sentimentul de identitate, de unitate. Numai ca să te simt aproape, numai ca să nu mă urăsc pe mine însămi pentru că te-am tratat cu dispreţ mai înainte. Şi tot de fiecare dată te-ai mâniat pe mine, te-ai întors împotriva mea. Haide, aminteşte-ţi ! Aminteşte-ţi !

Tu eşti eu, iar eu sunt tu. Tu care mă asculţi neîncetat, eu care n-am obosit să te accept în viaţa mea, aşa cum eşti. Eu sunt Laura. Iar tu eşti esenţa puternică şi caldă din micul meu lăcaş, prăfuit de regrete şi amăgiri, dar înnobilat de speranţe şi vise frumoase, care adeseori este zguduit, ca de-un cutremur, de cele mai întunecate gânduri şi trăiri.

Inima. Mereu trează, mereu plină de surprize, ne-a ţinut la adăpost, ne-a întărit, ne-a apropiat tot mai mult. Iar noi două, cu o comportare ideală, am stabilit o legătură între volumul şi presiunea sentimentelor resimţite. Triste sau vesele, instinctul nostru comun a răspuns într-un fel oarecare, dintr-o necesitate de supravieţuire.

Chiar şi atunci când te arătai tristă, sau te fereai de mine, eu rămâneam întotdeauna în urma ta, parcurgând acelaşi drum sinuos al vieţii. Ceva mă ţinea legat de tine, chiar dacă de-atâtea ori m-ai făcut să mă răzgândesc, să mă dau puţin înapoi. Alteori, furat de simţul ajungerii din urmă, ţi-o luam înainte, dar eram întotdeauna aproape de tine. Chiar şi atunci când îmi strigai vorbe de ocară, eu te ascultam. Cu drag, sau cu mâhnire. Dar niciodată cu regret. Ci întotdeauna cu speranţă, plină de visuri. Haide, aminteşte-ţi !

Ştiu că atunci când diamantele vor fi găsite, dacă ni se va dovedi vinovăţia, vom fi amândouă puse în aceeaşi situaţie disperată. Dar vom fi împreună, la bine şi la rău, nu-i aşa? Vom fi întotdeauna aproape, închise în acelaşi lăcaş primitor al întregii noastre fiinţe. Nu-i aşa?

Fiindcă tu eşti eu, iar eu sunt tu. Un întreg care există, autoritatea centrală conducătoare a unei singure fiinţe. Eu însămi. Laura Quinn.

Leadership: Te laşi învăluit de senzaţia de învârtire în două sensuri opuse atunci când complexul interacţiunilor în care eşti angajat depinde de experienţa unei emoţii care nu este recunoscută?

Aparţii de cineva ascuns care ştie totul despre tine? Cum te ajută el să dai un sens vieţii tale? Pe cine adăposteşti în lăcaşul primitor al întregii tale fiinţe? Te temi de tine însuţi, de ceea ce eşti, de ceea ce simţi? Ce anume te determină să te socoteşti superior sau inferior ţie însuţi?

În leadership, fiecare om este în acelaşi timp spectator, regizor, actor, dar mai ales un înger cu o singură aripă, şi nu poate zbura decât îmbrăţişându-şi prietenul cel mai bun. Pe el însuşi, acea forţă interioară, nevoiaşă, singulară, care se manifestă asupra fiinţei sale în tranziţia spre maturitate. Plinul care umple golul din întreaga lui fiinţă, golul care, luând forme invizibile, îl umple numai cu dorinţe şi speranţe.

Naşterea leadershipului, cristalizată în principalele sale axe şi categorii de excelenţă, încă de la primele semne de apariţie, este strâns legată de definitivarea omului ca întreg, pentru a asigura progresul spre stadiul lui avansat de " *a fi* ", înainte de a se produce transformarea spre stadiul de excelent. Practic omul este plasat într-o dinamică proprie care depinde de complexul interacţiunilor în care este angajat şi al efectelor neprevăzute pe care trebuie să le înfrunte, să le controleze, şi în final să le gestioneze impecabil.

În funcţie de concepţia, consideraţiile, viziunea asupra raporturilor *Me – Him,* Omul şi Ego-ul său, în marea aventură a cunoaşterii depline, putem descrie produsul celor două determinante ca pe o capodoperă care te poartă prin toate trăirile posibile, înfăţişând universul omului în mod realist. În timp ce energia şi rezistenţa omului la tensiunile generate de însăşi existenţa de zi cu zi, ne permite să-i ţintim performanţele şi să intrăm în contact direct cu punctele sale esenţiale. În special atunci când se adaptează la orice greutăţi.

Când omul este învăluit de senzaţia de învârtire în două sensuri opuse, deci când se află la marea intersecţie dintre benzile " *a fi* " şi " *a nu fi* ", abia atunci Ego-ul său, impregnat de atâtea adevăruri sau discontinuităţi din câmpul existenţei, ajunge să-i vorbească, să se înfioare, să-i răspundă, şi să controleze situaţia.

Leadership: Eşti în stare să te angajezi într-o întrecere cu propriul sine atunci când atitudinea ta angajează o miză mult superioară destinului individual?

Este posibil ca omul să adopte o gândire concentrată, pe sine, numai atunci când este înconjurat de " *Him* ", de esenţa sa, ducând la o dublă subordonare ce poate crea uneori confuzii. Un dualism care trebuia conciliat, reunit pentru a crea acel tot unitar nedezmembrabil, acea forţă care atinge desăvârşirea.

Iată ce spunea scriitorul american Baird T. Spalding: " *Devii ceea ce încorporezi. Acesta este întregul secret al puterii, dar, pentru a manifesta acea omnipotenţă care ne aparţine, trebuie să ne supunem sursei sale şi să încorporăm, să asimilăm caracteristicile pe care le posedă ea.* "

Convingerea fermă a gânditorului era că numai dobândirea unei concepţii despre tine mai mlădioase şi mai flexibile, bazată pe interacţiunea cu Eul tău, deci mult mai intensă şi prin urmare cu adevărat obiectivă, decât cea impregnantă de o realitate foarte diferită, poate face posibilă trecerea finală de la retrogradare - la promovare şi succes. Adoptarea unei asemenea atitudini faţă de sine este legitimă pentru analiza leadershipului, îngăduind să fie abordat întregul omului într-o nouă lumină.

Reabilitează-ţi interiorul întregii fiinţe, astfel încât să întăreşti acel sentiment de identitate ce poate revela adevărul necondiţionat al existenţei tale.

Efectul pe care oamenii îl produc asupra altora se află într-o relaţie directă cu destinul individual al fiecăruia atunci când emoţiile unuia se acumulează în fiinţa celuilalt, răsfrângându-se în mod tainic asupra posibilităţilor fiecăruia de a se reinventa.

Tu eşti eu, iar eu sunt tu aduce în prim plan întregul omului, o sumă de calităţi şi defecte, o sumă de aspiraţii, regrete şi refulări. Modul său de operare depinde de interiorul său, de acel lăcaş intim bine alcătuit şi păstrat, uneori cu uriaşe eforturi, în limitele normalului unanim acceptat.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-esti-eu-iar-eu-sunt-tu.html

Tunelul de tranziţie spre limanul devenirii

On August 13, 2012

Întregeşte-ţi propriul fel de a fi, pentru ca menirea leadershipului să se împace cu "destinul" propriei tale funcţionări.

Uneori, realizam cu surprindere că mă îndepărtez de elementele în care credeam. Totul părea confuz, ca o amnezie temporară. Mă abăteam de la drumul benefic evoluţiei mele şi ajungeam la gura tunelului spre întunericul rece, neliniştitor, lipsit de orice fel de orientare. Un întuneric copleşitor şi deprimant care îmi bloca cunoaşterea de sine, decuplându-mă de la realitatea lumii, a naturii, a universului pe care eu singur îl plăsmuisem.

Simţeam cum fremătau în mine o mulţime de emoţii, raţionamente, calcule, credinţe, ape reci, valuri mari, care uneori se puneau de acord, alteori se băteau cap în cap. Eram condus de ceea ce îmi dicta conştiinţa critică, nu de acea raţiune pură care primează. Depindeam de ceva imaginar. Şi înşelător. Oscilam de la o stare la alta, încercând să fac pe plac acelei părţi din mine care nu funcţiona normal, care îşi pierduse temporar sensul. Ca şi cum o pată neagră ar fi mânjit tot ce era mai frumos în mine, alterând aproape în totalitate structura mea psihică şi morală.

Universul propriei mele cunoaşteri, materialul revelator al inspiraţiei, forma cea mai cuprinzătoare de exprimare a Eu-lui meu, absorbea cu o forţă care atrăgea fără putinţă de scăpare orice diferenţieri, orice fulguire de gânduri, orice urmă de energie, orice strop de înţelegere, ordonând cu precizia unui ceas elveţian încetarea bruscă a existenţei mele creatoare, stimulatoare. Percepeam lucrurile în adevărata lor lumină?

Interiorizarea este acea tendinţă a raţiunii care se explică prin faptul că urmăreşti să-ţi explici lumea şi să o formulezi în virtutea experiențelor proprii şi a ancorării într-o realitate bazată pe imaginaţie.

Am reuşit să ies din "tunel". Ce se întâmplase de fapt? Asemenea unui personaj al lui John Fowles trăisem acea dislocaţie pe care o simţi după o călătorie lungă, când totul, chiar şi peisajele cele mai familiare par ireale. Ca şi cum cea mai mare parte din mine ar fi rămas acolo de unde am plecat. Bătusem pasul pe loc într-o fixaţie mentală care otrăvea tot ceea ce iubeam, tot ce era pozitiv la mine însumi.

Pe măsură ce progresam în studiul ştiinţei conducerii, îmi descopeream şi deficienţele. Nu-mi prea era clar de unde se trăgea ceaţa aceea care mă împresurase atât de hotărâtor, şi pe care numai o clipă de luciditate a reuşit s-o risipească. Cert e că ceva nou, înălţător, se reflecta în mine. Ceva care crea un contrast cu cel care am fost, care mă transforma… care mă întărea… mă susţinea… mă menţinea în concordanţă cu mine însumi şi cu ceea ce voiam să devin.

Plătisem poliţa extrem de scumpă pentru a mă asigura împotriva unei deprecieri a Eu-lui meu. Era o parte a întregului, o etapă dificilă de descoperire de sine, un rezultat dintr-un proces de transformare care m-a adus faţă în faţă cu mine însumi. Trecusem de jumătatea drumului spre potenţarea dezvoltării şi devenirii mele, ca un om care rivalizează cu el însuşi pentru a evolua şi a creşte în împrejurări adverse.

Ceea ce tindea să mă caracterizeze de atunci era o continuare a maturizării mele, o întregire a propriului meu fel de a fi.

Leadership: Eşti suficient de sensibil să percepi poziționarea ta lăuntrică într-un fragment de "jurnal", dincolo de limitele unei realități înțelese ca expunere a rațiunii de a privi dincolo de sensurile cuvintelor?

Arta ta de a conduce va fi gata să se împace cu "destinul" propriei tale funcţionări, doar atunci când exprimarea Eu-lui tău se va resimţi în jurul tău. A privi dincolo de sensul cuvintelor pe care le exprimi într-un jurnal al amintirilor, cu trimiteri la alte opere, la alte lumi si alte personaje, înseamnă să surprinzi ceea ce credeai c-ar putea ieşi extrem de sensibil, de fascinant, de relevant pentru descrierea expresiei tale de forţă şi creativitate cu care eşti înzestrat.

Fiecărui aspirant la o poziţie de lider i se atribuie responsabilitatea pentru formele concrete de configurare a expresiei sale de "forţă". O formă vie de expresie a sentimentelor şi trăirilor, transpusă într-un jurnal, nu se poate produce de la sine. Mai întâi trebuie să îmbunătățești relația cu acea parte din tine care a ştiut dintotdeauna că poţi fi mai mult decât eşti, prin trimitere la alte realități şi structuri de gândire care îţi dau atât forma (modul de argumentare, expunerea anumitor puncte de vedere), cât şi conţinut general (ideile fundamentale).

Dacă baţi pasul pe loc într-o fixaţie mentală care otrăveşte tot ceea ce iubeşti, tot ce este pozitiv la tine însuţi, aşa cum li se întâmplă tuturor oamenilor cu aspiraţii înalte care sunt supuşi la caznele schimbării, nu vei reuşi să percepi lucrurile în adevărata lor lumină, nu vei reuşi să treci de jumătatea drumului spre potenţarea dezvoltării şi devenirii tale.

Leadership: Sensul cuvintelor care te susţin în crearea unei realități unice sunt cuprinse între valorile de tip *"împăcare cu lumea în secret"* şi valorile de tip *"mărturie vie a felului cum abordezi subtilitatea în observaţie"* ?

Indicele unei maturităţi depline şi al funcţiei vital-stimulatoare al artei de a crea noi forme de impact este determinat de rezultatul unui proces de transformare a formelor de comunicare a trăirilor şi gândurilor, care te aduce faţă în faţă cu tine însuţi.

A depinde, sau a te concentra asupra acelei părţi din tine care şi-a pierdut "sensul" este ca şi cum ai fixa un preţ foarte mare pe un anumit tip de produs care nu se vinde. Precum acel vânzător de covoare persane de calitate superioară, care a fixat un preţ aşa mare pe ele, încât nimeni nu şi le-a putut permite.

Mărturia vie a felului cum abordezi subtilitatea în observaţie se obţine prin transformarea virtualității în atingerea realităţii, în cuvinte care definesc o descoperire individuală cu atât mai fascinantă cu cât poate fi o experienţă de viaţă. Totul depinde de Eul pe care l-ai creat din combinația trăirilor şi gândurilor, care nu-şi pierd sensul odată cu sacrificiu adus practicii numit "expresie artistică".

O împăcare cu lumea în secret devine un dialog cu ideile pe care le au alţii despre tine, fără a le combate, ci dându-le o interpretare prin prisma propriilor valori şi experienţe de viaţă.

Tunelul de tranziţie spre limanul devenirii este pasul crucial pe care îl vei face spre înţelegerea, spre deschiderea propriului tău Eu. Marchează responsabilitatea pe care ţi-o asumi pentru formele concrete de configurare a viitorului tău, respectiv a Eu-lui tău în baza experienţei trecerii de la o stare la alta.

În ce momente rivalizezi cu tine însuţi pentru a evolua şi a creşte în "împrejurări" adverse?

Percepi realitatea care te defineşte în adevărata ei lumină? Ai reuşit să ieşi din "tunelul" copleşitor care îţi blochează cunoaşterea de sine? Sau, cea mai mare parte din mine a rămas acolo de unde nu poţi progresa? Depinzi de ceva imaginar şi înşelător?

Concluzie: Momentele de cumpănă din viaţa unui lider, atunci când se poate produce o destabilizare a propriului său Eu, pot fi cu atât mai dese cu cât procesul de desăvârşire al artei de a conduce este incomplet.

Depinde de el dacă vrea să-şi desăvârşească această artă.

Întregeşte-ţi propriul fel de a fi, pentru ca menirea leadershipului să se împace cu "destinul" propriei tale funcţionări.

Source: https://neculaifantanaru.com/tunelul-de-tranzitie-spre-limanul-devenirii.html

Turnul de fildeş al lui Leon

On Ianuarie 22, 2011

Explorează latura sensibilă a personalităţii tale, pentru a înlesni fuziunea dintre lumea ta şi a celorlalţi.

De cum păşi pe culoarul din faţa uşii apartamentului ei, Mathilda realiză că se întâmplase ceva groaznic. Trupul tatălui ei zăcea pe podea chiar la intrare. Fără îndoială şi restul familiei ei împărtăşise aceeaşi soartă, executată în stil mafiot. Sângele îi îngheţă în vine. Se auzeau voci în apartament. Un individ cu o înfăţişare înfiorătoare, cu arma în mână, stătea chiar lângă uşă.

Trebuia să se prefacă nepăsătoare. Aşa că, prevăzătoare şi plină de tărie, îşi ascunse tulburarea şi fiorul şi merse mai departe. Dar individul o privea cu neîncredere.

A ajuns în faţa uşii de la capătul culoarului. În care, de puţină vreme, se mutase Leon. Asasinul. Profesionistul.

Leadership: Eşti pregătit să încerci a determina posibilităţile reproducerii anumitor fapte sau circumstanţe de tipul "absentare nemotivată", în condiţiile determinate de timpul şi de spaţiul stabilit de cerinţele unei intruziuni paşnice în viaţa ta?

Ceasul marii probe. De partea cealaltă a uşii, Leon, cu pistolul în mână, privea atent prin vizor. Era surprins: nu se aşteptase la o asemenea manifestare din partea gingaşei domnişoare care avusese puterea extraordinară de a-şi controla reacţiile emoţionale, de a-şi înfrâna neliniştea sufletească. Însă vocea lui interioară îi şoptea: *"Fii cu băgare de seamă, struneşte-ţi dorinţa de a te implica emoţional în problemele altora şi respectă toate regulile şi toate procedurile."*

Întristată, cu ochii scăldaţi în lacrimi, purtându-şi în suflet durerea ca pe o stâncă în inima ei, Mathilda a bătut la uşă. O dată, şi încă o dată. Ca şi cum ar fi locuit acolo şi s-ar fi aşteptat ca cineva apropiat ei să-i deschidă. Simţea fiorul spaimei străbătându-i tot trupul. Dacă individul acela înfricoşător, înarmat, care se afla în faţa uşii ei, şi-ar fi dat seama cine era ea de fapt, ar fi ucis-o imediat. Trebuia să aibă încredere în instinctele ei profunde, trebuia să aibă credinţă, trebuia să spere că Leon îi va deschide uşa, deşi nu era prea sigură de sine. Fiecare clipă însemna o veşnicie.

Leon, dominat de seriozitate, dar şi de scepticismul caracteristic tuturor asasinilor profesionişti, era încă nehotărât. În sinea lui îşi spunea: *"Mathilda e doar un copil, nu are nicio urmă de răutate – dar poate fi oare de încredere?"*

Privirea fetei, a cărei expresie deznădăjduită i-ar fi mişcat chiar şi pe tigri, i-a răscolit sufletul lui Leon. Înfiorându-se simţind cât e de neajutorată, şi nemaiputând îndura greutatea gândurilor, el i-a deschis fetei uşa şi a lăsat-o să intre înăuntru. A salvat-o.

Poţi să câştigi acea autonomie şi acel control de care leadershipul se poate folosi pentru a crea un rol de responsabilitate?

Rolul de responsabilitate îi revine omului care poate să dea o semnificaţie diferită evenimentelor neinteligibile sau adverse, astfel încât să schimbe complet perspectiva

deznodământului care poate încheia destinul său.

Dacă multiplicăm canalele de căutare a convingerilor omului, în posibila lui ipostază de victimă a circumstanţelor, prin care circulă imaginile reprezentative ale sinelui, croite de către ego-ul ascuns, nu se poate întâmpla oare ca noi să le prelucrăm şi, eventual, să pompăm nişte energie pozitivă, puţină culoare de fundal? Cel puţin până îl aducem pe om la stadiul de prototip de sistem de siguranţă, sau până la stadiul generator de exemplaritate.

La unele nivele de dificultate ale existenţei, puse în slujba unei puteri de tranziţie spre o anumită stare de spirit dătătoare de încredere şi stabilitate, oamenii sunt bombardaţi cu imagini venind pe atâtea canale încât nu le mai putem cataloga, clasifica şi utiliza. Acele imagini ale unui sine pierdut, în esenţă vulnerat, angajat în faza insuficienţei spirituale.

Brusc, ei se blochează în stadiul în care nu-şi mai pot reconsidera poziţia faţă de versiunea realităţii pe care o regizează în mintea lor. Iar o posibilă revenire la normalul acceptat, mai mult ca o condiţie pentru dobândirea unei flexibilităţi în relaţia cu ceilalţi, dar mai ales în relaţia cu ceea ce ei resimte din exterior, devine mai mult o experienţă psihologică şi emoţională.

Ca să câştigi acea autonomie şi acel control de care leadershipul se poate folosi pentru a crea un rol de responsabilitate, trebuie să cobori de pe piedestalurile ignoranţei şi slăbiciunii morale - în mijlocul freamătului vieţii şi al oamenilor care rămân blocaţi în subteranul acelei zone vulnerabile în care trăirile, căpătând o intensitate maximă, sfidează orice raţiune.

Leadership: Ai curajul să explorezi latura sensibilă a personalității tale, fără să afectezi valoarea unei imagini care se perpetuează între oglinzi paralele?

Îţi aminteşti de romanul "Contele de Monte Cristo"? Mai ţii minte ce i-a spus Mercedes lui Edmond, atunci când acesta i-a cruţat fiul de la moarte? - *"Este frumos, este măreţ, este sublim să ierţi aşa cum ai iertat tu."*

Dar despre fapta lui Leon, din filmul "Leon – The professional", ce se poate spune? Nu-i aşa? Cât de frumos a fost din partea lui, cât de măreţ a fost ceea ce-a făcut ! Cât de sublimă a fost fapta sa.

Mathilda a văzut în Leon ceea ce nu vedeau alţii. Iar Leon a văzut în ea propria lui esenţă, partea lui bună, mult prea ascunsă, mult prea adânc îngropată în el.

Imaginea ta se perpetuează între oglinzi paralele atunci când reflecţia a ceea ce pare să fie atitudinea ta cea mai reprezentativă se manifestă la nivelul cel mai profund al compoziţiei de însemnătate pe care o dau faptele tale în viața spirituală a celorlalţi.

Una dintre aceste oglinzi este sentimentul de apartenenţă la o conştiinţă a responsabilităţii, cealaltă este un exces al sentimentului de vinovăţie care te încearcă atunci când ştii că poţi greşi prin invocarea absenţei tale din mijlocul evenimentelor care schimbă cursul vieţii altora.

Leadership: Apartenenţa ta la un cadru mai larg de acţiune decât cel care îţi validează constant calităţile, obligă la o compromitere a credibilităţii tale în tentativa de a afirma: *"evenimentul acesta va fi memorabil"* ?

Deşi era un asasin de excepţie, Leon nu-şi pierduse căldură sufletească, şi de aceea nu şi-a

înfrânat sentimentele. A ajutat-o pe Mathilda, a salvat-o şi chiar a "înfiat-o". A fost îmblânzit de sufletul ei pur de copil care i-a acordat credibilitate – pentru că în adâncul inimii ea a simţit că el, în esenţa lui, este un om bun şi sensibil, chiar dacă fusese antrenat să ucidă.

Din momentul în care a înfiat-o pe Mathilda, viaţa lui Leon a luat o altă turnură. Nu a mai fost omul singuratic, pustiu, lipsit de sentimente şi dorinţe. Ci a dobândit o nouă personalitate, a devenit o fire mai deschisă, mai sociabilă, mai comunicativă şi chiar romantică, capabilă să preţuiască mai mult pe cei din jur şi lucrurile din jur.

Explorează latura sensibilă a personalităţii tale (cea mai autentică latură a ta), pentru a înlesni fuziunea dintre lumea ta şi a celorlalţi. Ascultă şi învaţă să ai încredere în intuiţia ta şi în emoţiile tale. Leadershipul tău va avea enorm de suferit dacă nu îţi exprimi sentimentele cele mai adânci. Vei sfârşi prin a deveni cu totul insensibil în relaţiile cu ceilalţi – iar de aici şi până la eşec nu este cale lungă.

Evenimentul care îţi celebrează personalitatea este extensia imaginii pe care ţi-o creezi în ochii celorlalţi, dincolo de aparenţa durităţii cu care îţi impui regulile în procesul de reflectare a realităţii sub forma trăirilor care trebuiesc condamnate.

Leadershipul nu este un **"Turn de fildeş"** în care poate avea acces doar un singur om, nu este o zonă interzisă în care nu are nimeni voie sa pătrundă. Ci dimpotrivă, trebuie să fie o zonă transparentă, uşor de cunoscut şi de pătruns, o zonă în care trebuie să le deschizi celorlalţi "uşa" ca să aibă acces la lumea ta.

Explorând latura sensibilă a propriei tale personalităţi dar şi a celorlalţi poţi găsi punţi de legătură care să asigure o armonie în echipă, spre beneficiul tuturor. Izolarea ta ca lider într-un "turn de fildeş" va fi întotdeauna în detrimentul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/turnul-de-fildes-al-lui-leon.html

Uite, primeşte acest trandafir, de dorul unei mângâieri

On August 20, 2019

Un artist de mare simţire îşi exprimă emoţiile prin schiţarea subiectului unui tablou cu totul diferit, de unde nu mai poate ieşi odată ce s-a integrat în atmosfera lui.

De fiecare dată când sunt înconjurat de trandafiri mă simt eliberat de o greutate apăsătoare, sunt cuprins de un sentiment de pace şi recunoştinţă ca la vederea unui lucru unic, desăvârşit, din care se compune viaţa plină de sens a unui pictor care nu cunoaşte adversitatea în artă, în revelaţii, în vise. Aprecierea pentru frumuseţea naturii stârneşte o senzaţie de proaspăt, ceva viu, delicat, vrednic de admirat, posibil de atins doar prin limbajul sufletului, ca într-un tablou cu artă abstractă susceptibil de a fi înţeles doar de minţile deschise senzaţiilor şi impresiilor de ordin estetic.

Regatul trandafirul, admirat în toată nemărginirea timpului sub forma unui moment de înduioşare care nu şi-a consumat valorile, aspiraţiile, reperele de simţire, lasă lesne să se întrevadă un soi de nobleţe, te cucereşte prin simplitatea unei linii de contact între adâncul care îţi răscoleşte sufletul şi şoapta discretă a unei mărturisiri ardente, subliniind parcă un soi de eleganţă atemporală. Simt că nu mai sunt acelaşi om atunci când privesc o creaţie a naturii care, la fel de bine, prin asemănare, devine însăşi varianta mea de frumuseţe, de candoare, bun gust, nestinsă de vreo putere de resemnare în felul de a mă exprima, de gloria unui trecut strălucit sau de puterea ce-o strigă împrejurările unui sfârşit de lume.

Semnificaţia existenţei raportată la frumuseţea unei naturi feerice, care pulsează de speranţă, de dor, de gândire cosmică, se află în unitatea cristalizării de viziuni şi idei noi, binevenite şi familiare reformatorilor de pictură, distingându-se prin atenţia acordată aspectelor vieţii într-o desăvârşită armonie de culori şi printr-o caldă armonie de linii generoase care redau expresivitatea unei lucrări numită sugestiv "Înnoirea Omului".

Este ca şi când ar trebui să-mi exprim emoţiile prin schiţarea subiectului unui tablou cu totul diferit, de unde nu mai poţi să ieşi odată ce te-ai integrat în atmosfera lui. Iată, în sfârşit, un mod simplu de evocare a unei privelişti aducătoare de pace, un bun prilej de a savura o formă de artă asociată cu meditaţia, pe care o pot înţelege doar prin simţuri, prin sensibilitatea deosebită în îmbinarea culorilor. Toate acestea fiind închinate pictorului care îşi etalează umilinţa de factură sublimă ce se degajă din sinceritatea trăirii unei opere de artă originale.

Leadership: Încercarea continuă de a expune şi valida estetic un sine "identic şi felurit" devine un fel de supra-temă a operei tale, din care natura îşi ia toate avantajele în ceea ce priveşte formarea unei personalităţi armonioase?

Delicată, uşoară ca vântul primăvăratic, mângâierea pe care mi-o dăruieşte arta este mai degrabă un dialog al sufletului, un compromis al mentalităţii estetice destinat unei înlănţuiri de variaţii în idei şi exigenţe de metodă, ordine şi rigoare. Pe această linie de reflecţie am încercat să iau cuvintele celebrului iubitor de artă Lodovico Dolce drept învăţătură a unei trăiri mai adânci decât trăirea socială, dintr-un moment special care nu se consumă niciodată prin asemănarea cu un simbol al frumuseţii, al pasiunii şi iubirii:

"Pictura nu este altceva decât imitarea naturii şi, cu cât operele o redau mai îndeaproape, cu atât maestrul e mai desăvârşit. Un pictor este cu atât mai bun şi mai mare cu cât operele lui sunt mai asemănătoare lucrurilor naturale."

Trandafirul este reflectarea frumuseţii naturii într-o persoană înclinată spre artistic, aducând în prim planul privitorului acea măreţie a sufletului care surprinde foarte bine realitatea unei sensibilităţi acute, căreia îi place să se povestească. El se prezintă ca un servitor umil care face ca totul să se întâmple în mod natural, în opera unui creator al frumosului şi al adevărului, conform unei mişcări delicate de pensulă care denotă tocmai capacitatea de a te identifica cu înţelepciunea universală, superioară și bună, care ține totul la un loc.

Mi-am însuşit povestea lui de viaţă, preocupările sale de estetică, pe care natura le traduce printr-o dinamică perpetuă a creaţiei niciodată finite. Trandafirul este un colecţionar de emoţii, la fel ca şi pictorul, având un singur numitor comun: culoarea care atrage atenţia, care vrăjeşte, care exprimă viziuni, dorinţe, apartenenţa la universul frumosului natural, subliniind senzualitatea unei vieţi pasionale, factorul declanşator al unei înlănţuiri de stări, mişcări, gesturi, atitudini, de ipostaze.

Din toate aceste, eu aleg să transmit un mesaj despre felul Creatorului de a se reinventa:

Încearcă să surprinzi foarte bine realitatea dintre două prezenţe asemănătoare, încât arta pe care o obţii prin aportul esteticii să fie o mărturie a puterii tale de caracter şi o mărturie a simţirii pe care ţi-o impune un exemplu uimitor de minune a naturii.

Uite, cititorule, primeşte acest trandafir, de dorul unei mângâieri ca semn de recunoştinţă pentru faptul că m-ai citit până aici şi ai înţeles că cine sunt cu adevăr contează doar prin prisma a ceea ce simt atunci când privesc o lucrare originală a naturii, ca şi când aş fi eu însumi garanţia ei de bună execuţie.

Source: https://neculaifantanaru.com/uite-primeste-acest-trandafir-de-dorul-unei-mangaieri.html

Ultima amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire

On Aprilie 22, 2020

Marea operă a creaţiei este rezultatul necesităţii naturii de a fi dominată prin superioritatea spiritului de observaţie şi prin sensibilitatea vie a artistului fermecat de frumuseţea care nu se scurge odată cu viaţa.

Două imagini se ciocneau în capul meu, pline de farmec, pline de culoare, pline de emoţie, ca şi când ele ar fi făcut parte din creaţia unui pictor care nu și-a putut expune la timp pânzele pictate cu multă grijă şi mult suflet, pierzând astfel șansa de a fi înţeles în toată splendoarea genialităţii sale.

Prima imagine, a unei frunze care goneşte, goneşte şi iar goneşte spre acea implacabilă chemare a unui timp posibil numai într-un peisaj de poveste, inclus într-un vis plin de vrajă. A doua imagine este descrierea artistică a unui trandafir de mai, proaspăt îmbobocit, pregătit pentru o aventură unică într-un peisaj de o frumusețe rară, unde timpul pare să fi rămas în loc.

Dacă nu aş fi fost prizonierul minţii mele care aparţine unui vis despre marile reprezentări ale artei, fiindcă şi visul este o plăsmuire a minţii mele umplute cu încărcătura simbolică pe care doar natura o poate înţelege, cu siguranţă mi-aş fi îndreptat mai mult cugetul şi privirea asupra unei vieţi de dincolo de vraja unei mângâieri divine. Fiindcă natura, cu toate elementele ei, sublimă prin crearea gustului de frumos şi de măreţ, a dat putere ochilor mei să privească spre ceea ce nimeni nu poate să vadă, să ghicească sau să descopere, transformând realitatea într-un vis plin de imagini sublime.

Şi iată că frunza din vis se desprinde din mintea mea încet, cu multă compasiune, cu mult avânt, şi se face văzută prin micile semnificaţii ale asocierilor dintre credinţă şi ştiinţă, dintre creaţie şi creator. Ochilor mei nu le trebuie mult timp ca să se împace cu o vedere desprinsă din Exuviile lui Simona Popescu, surprinzând un verde dezlănţuit ce se întinde în caractere inegale mai departe: *"Nimic nu e mai nobil ca singura privire ce leagă două inimi cu o singură privire."*

Leadership: Creaţia ta deţine acea calitate unică a observaţiei şi acea putere a ochiului de a pătrunde în adâncul unei realităţi care oferă un conţinut vizual bazat pe ideea de aspiraţie spre înaltul unei lumi spirituale?

Şi iată că frunza îmi aduce aminte de mine, de chipul meu, admirat în splendoarea traiectoriei unui artist cu adevărat vizionar, în altă stare a naturii. Cred că în adâncul sufletului ei ţinea la mult la mine, căci se învârtea în jurul meu ca în jurul infinitului, sperând să se bucure de desfătarea ochilor mei în spaţiul unei transparenţe superioare a amintirii, în aşa măsură încât să se producă o dedublare a fiinţei într-o nouă unitate. Simţea şi ea că este împinsă de o forţă nevăzută spre a-mi face cunoştinţă cu o cale aparte de a descoperi arta din viaţa Creatorului.

Orizontul meu devine transparenţa unui infinit superior încărcat cu farmecul amintirii fiinţei mele, într-un vis surprins de ochii care nu se mai satură a privi marea metamorfoză a Creaţiei, în care eu însumi sunt fermentul, generatorul emblematic al unei semioze infinite de metafore care valorizează elementele alfabetului vizual.

Ochii mei înţeleg vorbele frunzei prin intermediul limbajului vizual, aşa încât pictorul să poată surprinde un moment psihologic aparte din viaţa modelului, chiar pe linia unei

exacerbări a coordonatei artistice. Într-atât îmi doresc să fac parte din forma şi culoarea ei, încât simt că ceva din dumnezeirea naturii, din măreţia ei, se sincronizează cu bătăile inimii mele.

Aşadar, ideea de aspiraţie spre înaltul unei lumi spirituale provine din sincronizarea actului de creaţie cu acea particularitate a naturii de a fi în permanent dialog cu propria ei imagine prin intermediul unei înţelegeri iluminate, a unei experienţe mistice.

Leadership: Poţi să îmbogăţeşti conţinutul perceput în mod vizual cu un conţinut imaginat pus în valoare prin rostirea ascunsă, intrinsecă a mijloacelor de expresie?

Am înţeles de ce frunza mă lasă s-o ating fără să se tulbure, parcă plecând capul în faţa bucuriei de fi parte din universul meu, acceptându-mi atingerea fără să se suprapună cu realitatea unui creator care înfrânează haosul, lăsându-mă să extrag singur imaginile artistice din ceea ce se vede în profunzimea ei. Fiindcă şi ea trăieşte o bucurie imensă, aceea de a nu fi uitată, pierdută din vederea unei arte de o splendoare şi de o sensibilitate de nedescris, pe care numai artistul o poate descoperi într-o poveste plină de culori şi farmec.

Acordurile cromatice, contrastul dintre lumini şi umbre, personificarea unei impresii concrete, memoria atingerii unei forme exterioare a naturii, forma de receptare a frumosului într-un decor plin de fantezie şi savoare, îşi fac simţite prezenţa prin stările sufleteşti care, adunate la un loc, dau naştere energiei spirituale menită să întreţină o personalitate plină de sensibilitate. Oare eu sunt simbolul unei fiinţe a naturii pe care nimeni nu o înţelege şi nu o percepe ca fiind un arhetip al sensibilităţii umane?

Am fost frunza care a căzut pe umărul împăratului Maxentius, înainte ca el să se înece în Tibru, în bătălia de la Podul Milvian. Asta mă face să cred că aparţin unui descendent al regilor, magia atingerii mele, duioase şi însufleţitoare, fiind ultima lui amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire. Timpul, natura, vântul, m-au dus în calea privirii care nu uită nicio clipă frumuseţea unei lumi pierdute într-un amestec bizar şi confuz de istorie, de idei, limbi şi dialecte.

Şi numai tu, Cel ce scrie în glasul universal, ai dreptul să mă plasezi undeva într-un peisaj de Dalí, cu ceasuri lichefiate în prim-plan. Iar dacă eu sunt Creatorul nesfârşit al Universului, singurul în stare să vorbească naturii, să se preschimbe într-o frunză pentru ca ea să fie martorul principal la toate momentele importante ale istoriei, şi căreia nimeni nu i-a răspuns cu privirea potrivită, atunci mie îmi revine sarcina de a rosti aceste cuvinte, care sper să nu fie deşarte:

O privire care dăinuie şi trece testul timpului este manifestarea puterii ochiului de a vedea în fiecare fiinţă o rază luminoasă, şi în fiecare element al naturii o fiinţă plină de slavă şi măreţie.

Ultima amintire din Tărâmul Vederii cu Ochi de Nemurire a fost când am întâlnit o frunză, sau mai bine zis, când frunza a apărut în câmpul vederii mele pentru a fi imortalizată ca o lume aflată sub vraja unei poveşti ce nu are capăt.

Îmi ridic privirea cu un vis de tainic dor după o fiinţă dragă şi mă uit în ochii plini de culoare care cuprind măreţia naturii. Ai dreptate, îmi răspunde natura, ochii tăi îmi sunt tot atât de dragi încât niciodată nu mă va părăsi dorul de ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-amintire-din-taramul-vederii-cu-ochi-de-nemurire.html

Ultima confesiune a unui asasin

On Februarie 21, 2012

Optimizează-ţi personalitatea emoţională, focalizând antenele sufletului tău spre profunzimile interioare ale celorlalţi oameni.

Trecutul se amestecase cu viitorul şi nimic altceva nu mai exista în afara acelei ultime clipe, pe care timpul avid n-o mai putea smulge fără a lăsa o urmă – clipa când Dumnezeu îţi dăruieşte din prea plinul său de bunăvoinţă o ultimă şansă de a-ţi mărturisi gândurile şi sentimentele ascunse.

Glonţul trecuse prin Leon, dar nu-l omorî imediat. Stansfield, poliţistul corupt, cu sânge rece, se apropie de victima lui, ţintuită în sfârşit la pământ. Cei doi ucigaşi se aflau faţă în faţă.

Brusc, amintirile s-au întors vii în cugetul lui Leon şi a văzut încă o dată imaginea Mathildei - mai frumoasă, mai încântătoare decât în toate amintirile lui. Pentru prima oară exista în sufletul lui de asasin ceva mai măreţ şi mai ambiţios decât crima. Era senzaţia conştiinţei curate. Dragostea, tulburătoarea ei poveste, deschisese abisurile secrete ale fiinţei lui - pentru că, odinioară, o judecată a lui Dumnezeu l-a silit să se îndrăgostească.

Leadership: Partea grea a deznodământului pe care ţi-l prezice destinul este "curajul paradoxal" de a renunţa la tine în folosul sensului pe care-l dai vieţii?

Esenţa ultimelor cuvinte. Stansfield se aplecă asupra trupului vlăguit şi plin de sânge al victimei sale. Atunci Leon, cu ultimele puteri, scoase cuiul de siguranţă de la una din grenadele prinse de vesta sa şi îl puse în mâna rivalului său. Apoi îi spuse dintr-o suflare, cu toată umilinţa din inima lui: "Asta e din partea lui Mathilda ! "

Spuse aceste ultime cuvinte ca şi cum ar fi dorit să-şi destăinuie conţinutul sufletesc, să-şi spele păcatele ca şi cum ar fi dorit să se absolve de toate crimele înfăptuite, de îngrozitoarea lui vinovăţie mai înainte de a se risipi din această lume.

De parcă sufletul Mathildei ar fi tresărit în conştiinţa lui şi, pătruns de o dragoste pură faţă de această micuţă fiinţă ce-şi făcuse loc în viaţa lui, împins de cele mai pioase gânduri, de cele mai calde sentimente, să răzbune moartea părinţilor ei ucişi de Stansfield, făcându-i astfel un serviciu. Aceasta a fost singura lui faptă bună într-o viaţă de om - să ucidă un alt criminal din consideraţie pentru fiinţa dragă. Printr-un veritabil act de conştiinţă, Răul învinge Răul. BOOM !

Leadership: Realitatea ta a ajuns o experienţă nedorită, căreia nu-i poate opune rezistenţă decât manifestarea opusă personalităţii tale?

Dacă vrei să adaugi semnificaţie vieţii tale, mai întâi adaugă semnificaţie lumii pe care ţi-o dezvăluie ataşamentul faţă de cineva sau ceva. Ca să te apropii de principiile artei de a conduce trebuie să rămâi tot timpul tu însuţi – profund în felul de a gândi, integru în adâncul sufletului, adică iubindu-ţi intens fiinţa, cu toate atributele şi calităţile unei imagini despre un "Celălalt" prea puţin luat încă în seamă.

Manifestarea opusă personalităţii tale, prin crearea forţată a unei realităţi paralele, se realizează prin presiunea permanentă pe care o exercită asupra ta obligaţia de a te pune pe

primul loc în viaţa altcuiva, sau invers, de a pune o altă persoană pe primul loc în viaţa ta.

Dacă nu se zăresc nicăieri în fiinţa ta acele trăiri benefice, care însumate să dea valoare existenţei tale, călăuzindu-te pe o cale mai bună, dacă nu eşti animat de idealul cunoaşterii de sine atunci leadershipul tău îşi va pierde expresivitatea şi veridicitatea. În altă ordine de idei, vei deveni orb şi insensibil la tot ceea ce se petrece în tine şi în jurul tău.

Aşa cum rinichiul elimină substanţele care nu mai sunt folositoare organismului uman, participând astfel la procesul de detoxifiere, tot aşa şi tu, ca să asiguri temelia sufletească a fiinţei tale, trebuie să-ţi supui leadershipul unui proces de "detoxifiere" - adică să elimini acele trăsături de personalitate care îţi ştirbesc Eul.

Ca să răzbaţi atunci când ajungi pe panta abruptă a unei înălțimi care nu conferă amplitudine viziunii, mai întâi caută să te întreci pe tine însuţi revenind la acele sentimente care atrag atenţia asupra insuficienţei de a recupera memoriile unui trecut care se încăpățânează sa nu mai treacă.

Leadership: Poţi să-ţi manifeşti personalitatea într-un mediu lipsit de ecou, fără să uiţi tot ce e în tine?

Un mediu lipsit de ecou este un spaţiu în care te simţi deopotrivă acasă şi străin, fără ca cineva să-l alimenteze cu pasiunea pentru viaţă în răbdarea momentul prezent. Este un loc închis unde emoţiile există, dar nu sunt niciodată scoase la lumină. Simbolizează uitarea de sine în seama voinței unei Providenţe care dă sens vieţii numai când faci din dragoste punctul de referintă al centrului numit "deviere de la obişnuit".

Îţi aminteşti de poemul „Manfred" de George Gordon Byron? Spiritele îi propun lui Manfred anumite avantaje, dar eroul byronian rămâne la singurul lucru pe care-l vrea, uitarea: "*Atât vă cer, să nu uit tot ce e în mine* ."

Exact ceea ce a făcut şi Leon, eroul filmului " *Leon – The professional (1994)* " - n-a uitat tot ce era bun în el însuşi în ultima clipă a vieţii sale. Mathilda a contribuit la revenirea lui la sentimentele umane, inducându-i capacitatea de a-şi exprima acele trăiri care avuseseră forţa de a-i ordona lumea interioară.

Tu cum fortifici personalitatea celor din jurul tău? Reuşeşti să faci dintr-un om o fiinţă mai bună, îmbogăţindu-i şi completându-i trăirile intense, umanizând esenţa firii sale? Ai capacitatea de a exprima trăiri care pot induce altora aceleaşi trăiri sau asemănătoare?

Reuşeşti prin intermediul leadershipului tău să imprimi în conștiința oamenilor cele trei impulsuri ale devenirii umane: idealul sufletesc, idealul raţiunii şi idealul cunoaşterii?

Fii tot ceea ce poţi să fii, indiferent de contextul în care te afli şi în care se produce schimbarea, urmându-ţi emoţiile cele mai puternice.

Ultima confesiune a unui asasin evidenţiază elementul ce explică şi ne face să înţelegem sufletul celui de lângă noi, punându-ne în faţa ochilor, în chip concret, sensibilitatea şi starea emoţională care îi domină gândurile şi acţiunile, adică existenţa lui spirituală, de care aceste gânduri şi emoţii sunt dependente.

Eşti posesorul acelei excepţionale puteri de pătrundere a eului individual al omului?

Această forţă este în primul rând consecinţa unei consideraţii deosebite pentru cei ce nu-şi cunosc adevăratul Ego, pentru orice sentiment vibrant şi pentru felul cum acest sentiment se exteriorizează.

Acceptă egalitatea. Priveşte-i pe oameni fără prejudecăţi, fără ură, ci cu pasiunea liderului iscusit preocupat îndeosebi de natura umană, cognitivă sau comportamentală. Optimizează-ţi personalitatea emoţională focalizând antenele sufletului tău spre profunzimile interioare ale celorlalţi oameni.

Concluzie: Se spune că inima cunoaşte căi pe care mintea nu le bănuieşte. Înţelegându-i pe oameni, cunoscându-le cele mai ascunse taine ale sufletului, vei putea să-i orientezi, speculând acele calităţi ascunse de care nici ei nu sunt conştienţi, în favoarea atingerii excelenţei.

Ultima poruncă a diavolului

On Iunie 05, 2010

Cultivă-ţi acele virtuţi morale care să se potrivească conceptului de leadership unanim acceptat de toţi oamenii, înainte să-i călăuzeşti spre o cale nouă.

După mai bine de două mii de ani, împăratul Qin Shi Huang, a fost trezit din morţi. El apare în faţa oştenilor săi, ce numărau câteva mii, ieşiţi cu toţii din infern ca să-l ajute să-şi ducă la capăt diabolicul plan. Aliniaţi în rânduri paralele, neclintiţi ca nişte santinele în post, înfricoşători ca nişte lupi flămânzi, toţi îl privesc pe Anticrist cu atenţia încordată.

Nicio trăsătură nu-i trădează vreo slăbiciune acestei fiinţe reci, meschine, doar pe jumătate om, călită parcă din oţel, înzestrată cu o voinţă covârşitoare, şi care nu acceptă decât biruinţa. În dosul acestei maşini gata de luptă vibrează nervi febrili, cumplit de încordaţi, care înspăimântă şi radiază numai frică şi ură.

Cu privirea fixă, cu mâna întinsă în faţă, cu o răceală tot mai vădită, împăratul se adresează oştenilor cu o voce fermă:

- Azi vă readuc într-o lume scufundată în haos şi corupţie. Eu voi reinstaura ordinea. Voi revendica ceea ce-i al meu. Voi distruge orice idee de libertate. Voi ucide fără milă. Voi jefui fără compasiune. Vă voi îndruma dincolo de zid, iar după ce-l veţi trece, veţi deveni invincibili. V-am readus la viaţă cu un singur scop. Să faceţi ca întreaga lume să-mi dea ascultare şi să mi se supună.

- Trăiască împăratul ! Trăiască împăratul !

Împăratul Qin Shi Huang, personajul principal din filmul „ *The Mummy – Tomb Of The Dragon Emperor (2008)* ”, prin discursul său simplu dar autoritar, n-a căutat altceva decât să le transmită oştenilor săi (sculaţi din mormânt pentru a-l ajuta să-şi ducă la îndeplinire demonica misiune) forţa sa fizică şi spirituală, aceea a unui invincibil. Iar imaginea pe care şi-a creat-o, de "salvator mesianic", le-a adus acestora speranţă şi o încredere de nezdruncinat. Păstrându-şi înfăţişarea necruţătoare, înfricoşătoare, rostindu-şi discursul pe un ton mânios, agresiv şi rece, el a demonstrat o dorinţă înfocată de a fi în mijlocul lor în misiunea de a cuceri lumea.

Leadership: Creşti rezonanţa acelei zone de umbră protectoare care creează coeziunea între "deficitul de putere" şi "fenomenul de adâncime"?

O atitudine aspră de tipul: "sunt împotriva tuturor", cu scopul de a declanşa în cadrul unui grup o emoţie cutezătoare de tipul "o să vedeţi voi de ce sunt eu în stare", nu poate fi confruntată direct decât prin valoarea unei idei cu un puternic potenţial spiritual şi emoţional, ca justificare a unei acţiuni cu impact moral.

Trebuie să ştii că orice om se simte puternic atâta vreme cât nu este vulnerabil la propriile sugestii de teamă, confuzie şi neîncredere, unde trecutul se dovedeşte cu atât mai neliniştitor cu cât prezentul devine mai problematic. Omul păstrează în permanenţă o marjă de nedeterminare: chiar şi atunci când este dispus să rişte totul pentru a atinge un scop cutezător, este înfrânat de teama repetării trecutului. Aşadar, în anumite graniţe individul fuge de sine.

Trecerea de la durere la disperare spre o dimensiune cu şi mai multă vitalitate, dar cu mai puţină afecţiune, presupune parcurgerea unui labirint la capătul căruia se deschide un alt labirint care nu se va dovedi mai luminat pe dinăuntru: "Cunoaşte-te pe tine însuţi." Pentru a se produce spirit în combinaţiile ideilor de asigurare a supremaţiei, e nevoie de inteligenţa de a şti că, după furtună, vine soarele, dar după soare apar norii - durerea cruntă a regretului de a nu mai şti cine eşti de fapt.

Avea dreptate cine spunea că aversiunea omului faţă de lume este în primul rând marca a regretului de a nu-şi fi găsit nici o urmă de satisfacţie în formă de manifestare a spiritualului colectiv.

În această situaţie putem constata o dublă direcţie evolutivă a conceptului de model de lider: ca "expresie a unui deficit de putere disponibilă" sau ca "exponent al unui fenomen de adâncime, ascuns, nevizibil", care este tocmai starea de conştiinţă."

Această formă vizibilă a certitudinii de a trăi în mod autentic sentimentul de superioritate, transformat într-o obsesie copleşitoare, se poate traduce prin tendinţa de a-i trata pe ceilalţi oameni ca pe nişte mini-afaceri, provocând un soi de dependenţă de putere, similară cu cea de droguri şi alcool.

Iar extinderea puterii spre extremităţile unei axe continue de dependenţă nu este un non-sens care trebuie demascat şi distrus, ci *une grave maladie* , un sindrom de supraestimare a propriei personalităţi printr-un comportament adesea lipsit de valoare socială. Acest comportament trădează o gândire cu oarecare tendinţe paranoice de tipul: *"Dacă voi nu mă vreţi, eu vă vreau* ." În cazul ăsta, o consecinţă ar fi pierderea demnităţii prin limitarea atotputerniciei.

Printre incertitudinile şi dilemele etice, printre iluziile de grandoare de pe ecranul imaginaţiei care se delectează cu duplicitatea şi super-orgoliile, printre confirmările de poziţie fără justificări plauzibile, leadershipul reprezintă o suferinţă care se prelungeşte, într-o agonie lentă, în interacţiunea cu ceilalţi - în sânul unei lumi pline de conflicte, tensiuni, răzbunări şi ură.

Leadership: Răspunzi cu un „DA" trădător principiilor folosirii puterii, chiar şi atunci când puterea este deghizată în spatele imaginii unei apărări vulnerabile?

Virtuţile şi principiile călăuzitoare sunt cele care dau tonul, lucru valabil nu numai pentru lider, ci şi pentru adepţii lui. Un lider fără priceperea de a-şi manifesta cele mai de preţ valori, cele mai grandioase dorinţe în spiritul celei mai profunde autenticităţi şi în spiritul celor mai nobile trăsături morale, va eşua în cele din urmă.

Dacă ai urmărit filmul, ştii că domnia Împăratului Qin Shi Huang a fost de scurtă durată, aşa cum o ultimă rază de soare se iveşte înainte de a se pierde în nori. El s-a reîntors de unde a venit, din morţi, odată pentru totdeauna. Căci nimic nu-l poate "însănătoşi" pe cel care boleşte de dorinţa de putere absolută, în afară de moartea veşnică.

Care sunt convingerile morale care stau la baza personalităţii tale? Spui „da" celor mai josnice păcate, celor mai imorale interese atunci când de fapt trebuie să te conformezi celor mai de preţ virtuţi care formează un caracter adevărat? Îţi lipseşte acea calitate umană esenţială care confirmă că eşti cu adevărat binecuvântat să fii iubit? Te consideri un lider invincibil care se poate impune numai prin forţă? Sau te impui prin palmaresul tău de calităţi care te desemnează drept cel mai empatic şi mai „uman" lider?

Aşa cum ideile bune reprezintă elementul cheie în rezolvarea problemelor legate de creativitate, tot astfel abilitatea de a nu te abate de la legile şi normele morale stabilite de către societate reprezintă elementul cheie în ceea ce priveşte evoluţia leadershipului tău.

Virtuţile tale morale se potrivesc conceptului de leadership unanim acceptat de către toată lumea? Credinţa, echitatea, solidaritatea, umanitatea, sunt încă în stadiul „de aşteptare" pentru tine?

Puterea ta este deghizată în spatele imaginii unei apărări vulnerabile atunci când versiunea ta de individ obsedat de control se modifică conform instrucţiunii de tip: "aşteaptă să se întâmple inevitabilul".

Concluzie: Ca lider, e o mare greşeala să te consideri invincibil şi să crezi că doar tu deţii adevărul absolut. Dar, într-adevăr ca să ai susţinători trebuie să dovedeşti că eşti îndeajuns de puternic şi inteligent pentru a face faţă tuturor situaţiilor. Iar un comportament adecvat muncii în colectiv îţi va duce mai mult succes decât atitudinea dictatorială. Şi mai ales nu fă promisiuni deşarte şi nu-ţi amăgi colaboratorii, căci altfel „domnia" ta va fi scurtă.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-porunca-a-diavolului.html

Ultima rază de lumină din iadul negru

On Martie 06, 2011

Întoarce-te spre tine însuţi, ca să te poţi raporta la ceea ce simt ceilalţi faţă de tine.

Şi-a dat seama într-o clipă că se afla în faţa celei mai mari încercări din viaţa ei, şi nu prea ştia cum să-i facă faţă. Oamenii legii, mascaţii din trupele Swat, o înhăţaseră pe coridorul ce ducea la apartamentul ei. În care se afla "părintele ei adoptiv", Leon, asasinul, profesionistul. Unul dintre bărbaţi îi puse mâna la gură şi o întrebă pe un ton care inspira numai teamă:

- Este singur? Te aşteaptă? Există vreun cod sau un mod de a bate la uşă prin care el ştie că eşti tu?

Mathilda a înţeles numai decât la ce alte nenorociri trebuia să se aştepte. "Leon va muri, dacă nu-l ajut cumva", îşi spunea în gândul ei. Gândul acesta a aruncat-o într-o deznădejde fără margini; preţ de câteva secunde a stat în cumpănă. Era imposibil să nu-i dea ascultare acelei voci ce-i înspăimânta sufletul. Aşa că, chemându-şi în ajutor toată puterea, tot curajul inimii, îi arătă bărbatului un cod (fals) pe care chipurile îl folosea pentru ca Leon s-o recunoască.

Leadership: Poţi să realizezi o modelare a însuşirilor tale prin intermediul contribuției tuturor acelor aspecte care te desăvârșesc în punctul culminant al existenței tale?

Nu a rămas insensibilă la influenţele lui. Prin gestul ei plin de afecţiune din acel moment de cumpănă, Mathilda a făcut dovada însuşirilor preţioase pe care le avea, precum umanismul, mărinimia, compasiunea şi loialitatea. Fără nicio îndoială, ea era pentru Leon genul acela de prieten pe care eşti sigur că-l vei găsi pururi însufleţit de dorinţa de a-ţi fi folositor şi care să-ţi sară în orice moment în ajutor.

Dacă ai urmărit filmul *"Leon – The professional"* , ştii că numai Mathilda a reuşit să-i lumineze sufletul lui Leon, fiindu-i aproape în toate clipe grele. Şi asta deoarece el a avut puterea să o determine să-l placă, să creadă în el, fiindcă a avut puterea să nască în ea dorinţa de a-l înţelege, de a-l accepta în viaţa ei şi de a se ataşa de el.

A te desăvârşi în fiinţa ta înseamnă să atragi în viaţa ta admiraţia oamenilor compromişi care îţi oferă o altă alternativă de a trăi. Iar punctul culminant al existenţei tale este momentul când conştiinţa morală şi sensibilitatea se dezvoltă pe deplin, permiţându-ţi să-ţi asumi responsabilitatea completă pentru acţiunile tale şi pentru modul în care îţi faci cunoscută intenţia de a reînvia din lumea obscură pe care ţi-a inoculat-o frica de a fi respins de ceilalţi.

Leadership: Îţi exerciţi autoritatea asupra oamenilor printr-o continuă validare a valorii lăuntrice pe care ei o posedă într-un grad înalt al puterii de a îndura o viaţă dură?

Omul cu calităţi de lider are capacitatea de a lărgi concepţia evolutivă despre posibilităţile de a construi un mod de viaţă virtuos, bazat pe o formă de transmitere a sinelui către persoanele care se raportează la el, nu o corvoadă care nu aduce nimic bun. Şi prin aceasta cred că o funcţie de reprezentare a unei noi perspective, declanşatoare de noi trăiri şi atitudini, activată în trepte, evitând orice inconvenienţe de construcţie a unei noi direcţii, este îndeplinită şi de leadership în situaţia în care liderului nu îi este subminată autoritatea.

În acest sens, al unui nou început, al unei abordări care se vrea superioară îmbinând respectul pentru buna desfăşurare a vieţii cu sinceritatea şi afecţiunea, s-ar putea susţine că leadershipul slujeşte lărgirii "repertoriului" moral, emoţional şi comportamental al omului - ca factor al devenirii.

Liderul face posibilă intersectarea mai multor forme alternative ale acţiunilor viitoare, vizând o mai bună aprofundare a ceea ce înseamnă şi cum este exercitată autoritatea sa asupra oamenilor, printr-o continuă validare a valorii lăuntrice pe care ei o posedă.

De aceea, probabil, leadershipul slujeşte funcţiei adaptative în perioadele de transformări accelerate, cum este de pildă cea a impactului cu o mentalitate dificilă între limitele căreia nu se poate integra o nouă viziune.

Este ceea ce eu numesc „funcţie de transfer" a modelului propriu de reprezentare a lumii şi a vieţii, care tratează diferit noua concepere a relației dintre intrarea și ieșirea unei noi conştiinţe, resimţite ca o binefacere, a unei invariante în timp.

Liderii care dispun de o cantitate imensă de căldură sufletească reuşesc să producă aceşti factori cheie ai experienţei umane, furnizând dovezi semnificative de sprijin cu ajutorul cărora pot genera o nouă lumină asupra vieţii oamenilor. În acest sens putem spune că liderii constituie o parte din "sistemul de orientare" al societăţii. Nu degeaba ei lucrează cu sârg în acest sens, fiindcă deseori sunt percepuţi ca nişte izvoare de lumină ce strălucesc în mijlocul întunericului lumii.

Leadership: Tu pui accentul pe "Cine eşti cu adevărat" în veriga unui lanţ continuu care te leagă de un „Eu" ce devine poate cel mai greu lucru de definit?

Criteriul după care leadershipul poate fi socotit bun sau nu, este dat de măsura în care el exprimă într-o formă nouă şi personală sentimentele pe care le ai pentru ceilalţi. Indiferent de obiectivul tău final, trebuie să pui întotdeauna accentul pe "Cine eşti cu adevărat". Întoarce-te spre tine însuţi ca să te poţi raporta la ceea ce simt ceilalţi faţă de tine.

Aşa cum imaginea unui pictor se alcătuieşte din reacţia simţurilor sale faţă de model, tot aşa percepţia oamenilor despre tine se alcătuieşte din reacţia percepţiilor lor faţă de plusul de umanitate pe care îl manifeşti faţă de ei. Dacă vrei ca reacţia celor din jurul tău să fie una pozitivă, nu neglija niciodată elementul uman în viaţa de zi cu zi, nu neglija niciodată importanţa vocii interioare care te ajută să-ţi exprimi afecţiunea faţă de ceilalţi, şi care strigă să faci binele aşteptat de către toţi.

Abilitatea de a construi şi menţine relaţii sănătoase este factorul determinant al modului în care oamenii se vor raporta la tine în momentele de cumpănă.

Deşi Leon părea genul de om care nu reuşeşte să se înţeleagă cu nimeni, iată că pentru Mathilda inima lui s-a deschis larg aşa cum floarea îşi desface petalele în bătaia soarelui. Poţi determina apariţia unei încrederi reciproce dacă interacţionezi cu oamenii şi numai dacă îi împlineşti sufleteşte.

Şi, mai ales, dacă Eu-l tău te plasează acolo unde are cele mai mari şanse de a fi observat, făcând deliciul unei situaţii în care atitudinea şi starea afectivă se raportează la procesul de identificare cu un model de comportament şi cu o viziune despre lume ale cărei valori existenţiale şi realitate paradigmatică pot fi recunoscute ca emblematice, definitorii şi reprezentative.

Ultima rază de lumină din iadul negru este vocea din spatele minţii căreia trebuie să-i dai ascultare în momentele de cumpănă, care îţi spune: “Fii bun şi ajută”. Este acea voce interioară care îţi pune în evidenţă tot ce e mai bun în tine, care îţi luminează sufletul şi viaţa.

Tu dai ascultare acestei voci? Sau îţi este foarte greu să-i dai crezare?

Liderii cei mai iscusiţi pun preţ pe abilitatea oamenilor de a-şi exprima emoţiile şi sentimentele în cele mai frumoase moduri, în clipele cele mai grele.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-raza-de-lumina-din-iadul-negru.html

Ultima sută de metri

On Februarie 12, 2009

Împiedică procesul de eroziune a potenţialului tău, creând un impact pozitiv asupra acţiunilor tale.

A fi cel mai bun, a ajunge în fruntea clasamentului nu este tocmai lucrul cel mai uşor de realizat. La proba de rezistenţă, atleţii care ocupă mereu primele locuri pe podium sunt aceia cu adevărat hotărâţi să câştige. Adică aceia care acţionează cu mai multa intensitate, cu mai multă dăruire şi care dau totul mai ales în ultimul moment, spre capătul sursei. La fel ca la proba de rezistenţă, performerii de vârf măresc viteza exact pe ultima sută de metri în drumul lor spre excelenţă.

Înainte de a ajunge pe culmile succesului, performerii de vârf au fost nevoiţi să înfrunte foarte multe obstacole şi au trecut prin numeroase încercări care nu s-au soldat cu reuşite. Dar pentru ei acest urcuş a constituit proba de rezistenţă, marele antrenament care i-a condus spre reuşită.

Leadership: Poţi să adaugi valoare rolului pe care ţi-l asumi, pretinzi constant că eşti altcineva decât eşti în realitate?

Valoarea noastră personală şi profesională izvorăşte din adâncimea propriei noastre fiinţe. Prin asta mă refer la amploarea pe care o capătă încrederea noastră, credinţa şi voinţa noastră atunci când ne exercităm competenţele. Putem să împiedicăm procesul de eroziune a potenţialului nostru (care asigură acea notă diferenţiatoare de care avem nevoie pentru a funcţiona eficient) creând un impact pozitiv asupra acţiunilor noastre.

Analiza hărţii fiinţei noastre ne vine în ajutor, permiţându-ne să constatăm slăbirea propriei noastre puteri de rezistenţă şi a tenacităţii (care dau vigoare şi strălucire potenţialului nostru) şi să eliminăm acele situaţii limită în care nu ne putem pune în valoare calităţile. O astfel de hartă poartă denumirea de „harta adâncimii" fiindcă fragmentează fiecare element al personalităţii eliminând acei factori care influenţează într-un mod negativ caracterul şi împiedică funcţionarea noastră cât mai eficientă.

Deci, pentru o apreciere mai exactă a acelor parametri care nu conduc la optimizarea funcţionării tale, este necesar să recurgi la analiza unei hărţi speciale pe care sunt redate diferenţele dintre atitudine, caracter, talent şi inteligenţă. Ştii să te orientezi pe această hartă? Ştii unde să-ţi îndrepţi atenţia şi energia astfel încât performanţa ta să crească şi să îţi atingi obiectivele?

A pretinde constant că eşti altcineva înseamnă să-ţi asumi o identitate care nu este suficientă sieşi, ci este definită de raporturile cu trofeele biruinţei câştigate prin identificarea unei direcţii de acţiune plasată în mijlocul "neaşteptatului".

Aşa cum gripa este provocată de un virus, nu de temperaturile scăzute, tot astfel diminuarea potenţialului tău se datorează erodării pârghiei de creare a valorii tale, nu neapărat a capacităţii şi performanţei profesionale slabe. Această pârghie are un „arc" care te împinge înainte, care te ajută să faci nişte salturi în propria-ţi dezvoltare - numai dacă îţi defineşti atitudinea vizavi de viaţă, vizavi de acele calităţi care îţi sunt cu adevărat necesare, vizavi de eficienţa acestora în practica şi de compatibilitatea cu propriile abilităţi.

Contele Zeppelin a rămas în istoria cuceririi văzduhului nu atât prin intermediul faimoasei descoperiri - dirijabilul zburător - ci prin faptul că şi-a impus cu toată puterea un crez care are ecou în preajma veşnicei: "E învins numai cel care crede că este învins ! "

Nu există eşec decât pentru oamenii care renunţă pe ultima sută de metri. Ca ţiganul la mal, ei se îneacă chiar atunci când sunt foarte aproape de obiectivul pe care şi l-au stabilit. Prin urmare, tot ceea ce au făcut, tot ceea ce au îndurat a fost în van. Totul a fost o muncă titanică fără sens. Şi nu mă refer aici la oamenii leneşi şi lipsiţi de ambiţie, ci la cei harnici şi capabili de mai mult, care au avut într-adevăr dorinţa de a se afirma, dar care nu au avut "rezistenţa" necesară pentru a ajunge la final, pentru atingerea scopurilor propuse.

Rolul pe care şi-l asumă un lider este precum steaua bună a descoperitorilor ce se iveşte atunci când trăieşti experienţa întregii unităţi a vieţii în însăşi unitatea misiunii pe care Dumnezeu însuşi a stabilit-o pentru tine.

Învingătorii se remarcă pe ultima sută de metri. Ei merg înainte chiar şi atunci când cred că nu mai au putere. Pe ei nimic nu-i doboară, nimic nu le încetineşte ritmul oricât de grea ar fi situaţia la un moment dat. Sunt atât de încăpăţânaţi şi de neclintiţi în privinţa deciziei pe care au luat-o, aceea de a câştiga, de a răzbi în orice conjunctură, încât sunt dispuşi să facă oricât de multe eforturi. De aceea în cazul lor succesul nu are nimic de-a face cu destinul, ci cu hotărârea de a fi învingători. Iar învingătorii ştiu că rezultatul eforturilor precedente se vede spre capătul cursei, pe ultima sută de metri.

Împiedică procesul de eroziune a potenţialului tău creând un impact pozitiv asupra acţiunilor tale.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-suta-de-metri.html

Ultima treaptă a slăbiciunii

On Noiembrie 22, 2013

Menţine echilibrul întregii tale fiinţe, identificând cauzele oscilaţiilor de personalitate modificate de vibraţiile periodice lăuntrice.

În faţa unui om de treabă lumea îşi ridică pălăria cu respect şi fără umbră de suspiciune. Dar nimeni nu bănuieşte că omul acesta blând, retras într-un loc izolat, este mai prigonit şi mai primejduit decât o fiară. El poartă stigmatul şocurilor existenţiale, un imens foc intern anulând frecvent starea de echilibru a sectorului său mental.

O nebunie de moment, un avânt neaşteptat plin de forţă nu-i sunt proprii acestui om paşnic, ci aparţin unei puteri malefice concentrate într-o doză de curaj nemilos. O exaltare a sentimentului personalităţii îl aruncă pe acest biet diletant spre o altă dimensiune a existenţei, spre metamorfoză şi violenţă, ca un proiectil lansat cu precizie de o catapultă în partea de teren fertil transformării. Iar satisfacerea dorinţelor incandescente, alimentate de senzaţii electrizante resimţite tot mai acut, îi lezează caracterul etico-moral.

Puterea de distrugere a catapultei se face simţită în momentele maxime de "îndrăgostire" de sine, de bucurie pasională care ţâşneşte din adâncuri cu o presiune reglată necorespunzător. Abia atunci bolnavul mental se poate folosi de vibraţia lăuntrică pentru a dobândi o stare de plinătate sufletească. Tot atunci se reglează mecanismul transformator în jurul unui oscilator care fluctuează peste valorile normale, cuplat la singură sursă de energie reînnoibilă: obsesia paranoică de a adopta o altă înfăţişare.

Leadership: Poţi să-ţi creezi un Ego diferit de "produsul unei realităţi dure", încadrându-te într-o poziție de flexibilitate faţă de cerinţele stării sufleteşti care te apasă, dar totodată te îndeamnă la o faptă bună?

Omul care are o dublă personalitate, singurul care îşi osteneşte ambiţiile chinuindu-şi trupul peste măsură, aproape întotdeauna arborează o atitudine rezervată şi modestă. Ca şi cum ar păstra doar pentru sine un secret imens, pe care nimeni nu-l poate descoperi. Este o realitate. Jack Gordon, alias Buffalo Bill, trebuie neapărat să se fi alimentat dintr-un foc subteran, care de la început până la sfârşit rămâne ascuns. Oferindu-i totodată un extaz din acela nebunesc, cvasi-sexual, nestăpânit, care face să dispară diferenţele dintre cele două fiinţe contradictorii în care se întruchipează.

Numeroasele neajunsuri de ordin intern nu pot regla pendulul însufleţitor care oscilează cu amplitudini diferite în jurul celor două axe: a feminităţii şi a masculinităţii. Din acest motiv, sistemul său de orientare şi adaptare în orice împrejurare se măsoară, în principiu, în funcţie de procesele periodice de comutare la tensiunile interne care îi acţionează fluxul de energie necesar alimentării ambiţiilor personale.

Aşa cum cavalerul Gaudin de Sainte-Croix descoperea veninul atât de toxic care putea omorî numai prin mirosul său, Buffalo Bill descoperă ceea ce îl uneşte de deplinătatea sufletească prin activarea unei mize secrete, a unei extraopţiuni care reformatează nevoile sale afective şi inclinaţiile de "stânga". Dacă Sainte-Croix moare răpus de propriul său venin în mijlocul experimentelor, pe Buffalo Bill instabilitatea emoţională şi psihică îl duc în punctul mort în care nu se mai poate identifica cu sine însuşi.

Leadership: Eşti conştient de anormalitatea în care eşti împins de căutările tale spre împlinirea personală, în conformitate cu ceea ce te reţine din a fi cu adevărat virtuos?

Te alimentezi dintr-un foc subteran, care de la început până la sfârşit, rămâne ascuns? Atingi extazul acela nebunesc, nestăpânit, care te îndepărtează de cine eşti cu adevărat şi te transpune într-o zonă de turbulenţe?

Prima îndatorire a liderului este de a-şi proteja teritoriul funcţional. Astfel încât, în faza de profunzime a evoluţiei sale să nu cadă în acele extreme insuportabile manifestate în mod ambiţios. Când firea omului nu poate fi controlată de influenţa gândurilor negative, el nu se mai poate supune categoriei "calităţii", situaţie ce ar trebui să-l preocupe. Astfel, ceea ce se numeşte leadership capătă brusc o nouă semnificaţie, o coloratură iraţională cu o paletă foarte îngustă de eficacitate ce funcţionează doar pe anumite benzi de abordare.

O lume interioară construită pe nefericire, acaparată de o irealitate stridentă care acţionează din afara limitelor autoimpuse, şi care e atât de prezentă încât te sufocă, reprezintă aş zice eu principala cauză a neputinţei de a contracara iraţionalul. Într-adevăr, nenumărate deosebiri şi piedici, aparenţe şi realităţi, stau în calea studiului propriu al potenţialului de conducere care se sprijină pe o temeinică însuşire a cunoaşterii de sine şi a cunoaşterii naturii umane. A legilor care ne guvernează viaţa şi a extremelor în care cădem.

Ca lider, eşti supraveghetorul echilibrului dintre bine și rău. Poţi să înclini balanţa către normalitate în a cuprinde viaţa în aspectele limită, sau către anormalitate în ceea ce priveşte abundenţa de nevoi şi lipsuri. Dacă eşti conştient de anormalitatea în care eşti împins de căutările tale spre împlinirea personală, înseamnă că ai luat în calcul configuraţia tuturor acelor aspecte ale vieţii care te mulţumesc şi care nu te mulţumesc.

A fi cu adevărat un om virtuos înseamnă să cinsteşti ceea ce primeşti de la viaţă, dar în aşa fel încât atunci când zilele devin grele sau insuportabile să realizezi că tocmai acestea sunt referinţele experienţelor care te vor face să evoluezi şi să te transformi în ceea ce vei fi în viitor.

Leadership: Alegi să îţi schimbi efectiv firea, raţiunea, conceptul şi starea sufletească, intrând în rezonanţă cu motivul schimbării pe care o întreprinzi atunci când trebuie să iei în considerare elementele definitorii ale orientărilor spre noi idealuri ce ţin de asigurarea decentă a existenţei tale?

În cartea sa " *Hocus Pocus* ", Kurt Vonnegut scria: " *Alt defect care face parte din caracterul omului este faptul că vrea să construiască, dar nimeni nu vrea să se ocupe de întreţinere.* "

Poţi să urci pe ultima treaptă a slăbiciunii făcând din tine un pilon al involuţiei, construindu-ţi o personalitate păgubită de numeroasele neajunsuri de ordin intern. Sau poţi să urci pe treptele respectului de sine, eliminând tendinţa de epuizare emoţională şi psihică, făcând din tine un caracter puternic care luptă cu propriile limite şi defecte.

Evoluţia oscilantă între progres şi regres este cauzată de tulburarea echilibrului dintre elementele definitorii ale orientărilor tale de orice fel, cu impact semnificativ din punct de vedere evolutiv. În funcţie de configuraţia personalităţii tale şi în funcţie de dorinţele tale dominante poţi aduce, înainte de toate, o nouă tendinţă în tipul trecerii de la stadiul de intenţie la cel de acţiune.

Ai grijă care latură dominantă o declanşezi pe parcursul evoluţiei. Reglează din timp pendulul însufleţitor care oscilează cu amplitudini diferite în jurul personalităţii tale. Dacă te supui unor directive venite din afara limitelor zonei de putere, vei putea să stingi acel imens foc intern care îţi anulează frecvent starea de echilibru. Continuă să-ţi experimentezi numai latura dominantă pozitivă, prin încercarea de a oferi valoare în moduri unice şi noi.

Menţine echilibrul întregii tale fiinţe, identificând cauzele oscilaţiilor de personalitate modificate de vibraţiile periodice lăuntrice. Nu uita că sistemul tău de orientare şi adaptare în orice împrejurare se măsoară, în principiu, în funcţie de procesele periodice de comutare la tensiunile interne care acţionează fluxul de energie necesar alimentării ambiţiilor personale.

Apartenenţa stării tale de spirit la dezvoltarea personalităţii poate fi observată în modul în care îţi exprimi necesitatea de a-ţi asuma deplinătatea sufletească într-o situaţie în care eşti constrâns să lupţi chiar împotriva ta, în spaţiul unei realităţi care depăşeşte capacitatea ta de a o înţelege.

Ultima treaptă a slăbiciunii evidenţiază momentul când propriul tău decident este atât de lezat, încât te orientează spre o latură negativă a personalităţii.

Ca orice om, eşti un amestec de bine şi rău în proporţii diferite. Şi ideal ar fi ca binele să fie dominant, sau măcar în echilibru cu răul. Numai decidentul tău intern stabileşte încotro înclină balanţa. El este un ansamblu de componente judicios îmbinate, câştigate prin educaţie, cultură şi comportament.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Ultimul glas din ceasul morţii

On Aprilie 05, 2010

Deschide-ţi propriul drum spre performanţă şi succes, fără să te depărtezi de valorile pe care se clădeşte potenţialul tău de lider.

8 Februarie 1587, castelul Fotheringhay. Maria Stuart păşeşte încet, liniştită, înarmată cu cele trei arme ale credinţei: un crucifix de aur ce-l poartă la gât, mătăniile cu pietre scumpe prinse de cingătoare şi o cruce de fildeş pe care o strânge cu putere în mână, în sala cea mare unde va avea loc execuţia. Propria ei execuţie. În această zi va avea parte de cea mai grea încercare. Acum nimic nu o mai poate salva, nimic nu o mai poate aduce înapoi pe scaunul domnesc. Nu mai e venerată de nimeni, nu mai e iubită, nu mai e admirată, nu mai are niciun prieten, nici măcar de un fir subţire de speranţă nu se mai poate agăţa.

Martor îi e Dumnezeu că este complet nevinovată. Dar nu poate protesta în niciun chip, nu poate schimba sentinţa dată de judecători, nu poate chema pe nimeni în ajutor, nu mai poate face nimic. Cine să-i dea dreptate, când toţi sunt împotriva ei, când toţi o urăsc de moarte şi ar fi foarte fericiţi să n-o mai vadă regină? Cine s-o mai iubească după ce a pierdut două regate, după ce a păşit pe calea cea neagră a crimei îngropând doi soţi şi după ce din cauza unui amant nemilos şi fără scrupule, contele Bothwell, singurul bărbat pe care ea l-a iubit vreodată şi pe care l-a urmat cu tot entuziasmul până la capăt, s-au dus bătălii sângeroase în care au pierit atâţia şi atâţia oameni? Şi, mai ales, cine să-i facă dreptate, acolo unde nu există dreptate, ci numai o dorinţă fără margini pentru putere şi control?

Totuşi, până în ultimul moment, ea îşi păstrează măreţia regească. În faţa eşafodului, înainte de a îngenunchea, înainte ca preotul să-şi termine predica, Maria Stuart sărută crucifixul, îşi face cruce şi rosteşte ultimele cuvinte: *„ Primeşte-mă şi pe mine, Isus Christos, în braţele tale milostive, larg deschise cum sunt pe crucea aceasta, şi iartă-mi toate păcatele mele. Amin. “* Apoi îngenunchează, securea cade cu toată greutatea şi toată forţa şi o dată cu ea se pierde orice suflu de viaţă a celei ce a fost regină încă de la vârsta de 6 zile. În sfârşit Maria Stuart nu mai contează, e uitată...

Leadership: Rolul încordat pe care ţi-l asumi este de fapt o variantă de conflict de rol care apare la nivelul aceluiași status?

Toţi conducătorii gândesc la scară mare, ţintesc sus şi îşi atacă obiectivele cu mult curaj şi tenacitate. Cu ajutorul viziunii pe care o au şi pe care, de altfel, o insuflă şi celor din jurul lor, ei îşi planifica pas cu pas, cu un simţ al răspunderii destul de mare, cursul specific acţiunilor pe care le vor întreprinde. Dar, din fericire sau din nefericire, iar istoria dovedeşte cu prisosinţă acest lucru, numai cei agresivi, competitivi, conduşi de o ambiţie colosală, animaţi de dorinţa de a se afla tot timpul în vârful piramidei puterii, vor putea să domine până în ultima clipă scena politică a unei ţări.

Numai acele voinţe neclintite în împrejurări aspre, cu tendinţe puternice de comandant, mânate de dorinţa de supremaţie, vor fi capabile să se împotrivească pe faţă oricăror uneltiri şi vicleşuguri şi, luptând vitejeşte, neîncetat, să câştige orice bătălie şi să-şi păstreze poziţia în vârful piramidei.

O inimă prea nobilă, dar o inimă prea slabă. Maria Stuart a posedat puterea, primind titlul de regină chiar în primele zile de la naştere, dar i-au lipsit calităţile esenţiale unui lider puternic: curajul, chibzuinţa, tăria de caracter şi voinţa de fier - care se dezvoltă în timp, i-a lipsit fără îndoială acel imbold nemăsurat specific liderilor dârzi, aspri şi neînduplecaţi, care ştiu să-şi impună voinţa şi interesele, şi care acţionează fără să stea prea mult pe gânduri. Mai mult

decât atât, ea s-a îndepărtat de valorile pe care se clădeşte potenţialul şi valoarea unui lider foarte bun: integritatea, solidaritatea, dreptatea, moralitatea şi simţul datoriei.

Conflictul de rol apare atunci când îţi asumi o poziţie care nu poate fi acceptată decât cu preţul părăsirii ei. Începi să te simţi străin de lumea în care te-ai dezvoltat, te simţi copleşit de responsabilitatea uriaşă a tot ce ţi se întâmplă, situaţie care culminează cu ascunderea umilă în tine însuţi pusă pe seama ruşinii de judecata şi gura lumii.

Şarmul, frumuseţea şi eleganţa nu i-au adus reginei decât un scurt moment de glorie, ea a ştiut să capteze atenţia oamenilor prin apariţiile ei pline de gratie şi feminitate, dar nu a ştiut să controleze „mingea pe terenul propriu”, deşi a avut o bună bucată de vreme sfetnici foarte devotaţi şi înţelepţi. Mai mult decât atât, de nenumărate ori, din nenumărate direcţii, a primit semnale clare, i s-au dat sfaturi preţioase, toate venite în sprijinul ei ca să-şi poată îndrepta paşii în direcţia cea mai bună.

Dar ea a greşit încercând mereu să-şi clădească viitorul pe nădejdea că, fiind regină, i se cuvine totul şi va fi ferită de orice fel de necazuri. Iar asta a condus-o, încet, încet, la eşafod, spre pierzanie. Cine pariază totul pe un singur număr, are mai multe şanse să piardă, decât să câştige.

Leadership: Alegi între a fi conducător sau marionetă din unghiul unei puteri care îşi disimulează adevărata natură pe termen lung?

Cel mai eficient lider este acela care este destul de inteligent pentru a se înconjura de oameni valoroşi, de o echipă de profesionişti pe care să se sprijine mereu, mai ales în clipele grele, care să-i furnizeze informaţii importante şi un sprijin optim, astfel încât să-l ţină la distanţă de orice i-ar putea dăuna în vreun fel imaginea sau cariera, astfel încât să nu fie niciodată „prins pe picior greşit”, sau mai rău, să nu fie niciodată călcat în picioare.

Un lider care crede că poate reuşi să-şi atingă scopurile având în jurul lui numai marionete, se înşală amarnic. O marionetă poate fi numai folosită, niciodată ea nu va îndrăzni, nu va da dovadă acel impuls creator, dătător de forţă şi energie, care să o împingă să acţioneze din propria iniţiativă. Ea trebuie să se supună, să slujească, fiind manipulată. Ea poate fi de partea învingătorului, dar niciodată, cu niciun chip nu poate fi ea însăşi un învingător.

Puterea care îşi disimulează adevărata natură pe termen lung este o luptă pierdută împotriva ta, creând modele de gândire bazate pe remușcări, nostalgii, disperări, îndoieli în legătură cu etica faptelor comise, ceea ce face mai greu pentru tine să performezi cum vrei.

Maria Stuart, deşi regină, a fost o marionetă grozavă în mâinile versatului conte de Bothwell, concubinul ei, care avea interese mult mai mari decât şi-ar fi putut ea imagina. De fapt, toate problemele reginei s-au datorat întru totul acestui Don Juan, acestui seducător fără margini, cu o capacitate formidabilă de a descoperi slăbiciunile omeneşti, care cuprins de o singură dorinţă, motivat de un singur scop – acela de a pune mâna pe putere, a împins-o la cele mai mari fărădelegi.

Iar Maria Stuart, dominată de acel sentiment deosebit pe care îl au numai oamenii înlănţuiţi de o singură dragoste, o dragoste fără margini, ce se doreşte a fi împlinită, s-a dăruit lui complet, i s-a supus cu toată fiinţa, slujindu-l cu o credinţă vie, cu devotament şi pasiune, până în ultima clipă.

Înainte de a aborda leadershipul încearcă să te raportezi la nivelul de experienţă pe care încă nu-l posezi - experienţa de a fi regină pentru o zi, ultima zi din viaţa ta.

Poţi suporta experienţa de a fi cuprins de ceva care e mai puternic decât tine? Cum tratezi neputinţa de a fi cuprins de limitele sensibilităţii?

Dar, iubirea fără raţiune îl duce pe om într-o direcţie nefavorabilă. La fel ca în orice tragică poveste de iubire, şi unul şi altul, şi soţul şi soţia (căci da, s-au căsătorit), au avut parte de un sfârşit cutremurător: mai întâi el, apoi ea, după măsura păcatelor, ca o pedeapsă pentru toate crimele şi fărădelegile comise.

Şi conducătorul şi marioneta au împărţit în final acelaşi destin funest: o moarte rapidă, dar înfricoşătoare, şi numai un singur lucru le-a mai încălzit sufletele în clipa cea din urmă, un singur gând, un ultim glas: „Amin".

Ultimul glas din ceasul morţii este de fapt o atenţionare de care trebuie să ţii cont atunci când te urci pe scaunul împărăţiei: judecata este fără milă pentru cel care îşi pierde caracterul.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultimul-glas-din-ceasul-mortii.html

Ultimul nivel al leadershipului

On Februarie 10, 2014

Ţine-te de ceea ce eşti tu cu adevărat în vederea creării unei opere care să constituie o strălucită a încununare a unui destin fără seamăn.

Scriitorul Mihail Sebastian, apărător al bunului gust, ar fi putut scrie un studiu despre opera lui Proust dacă zarurile n-ar fi căzut atât de tragic. Căci încheind volumul care priveşte Corespondenţa, el spune aceste cuvinte pentru noi astăzi atât de dureroase: "Nu ne putem despărţi de cărţile şi de amintirea lui decât cu sentimentul că această despărţire e trecătoare şi că într-o zi, nu prea departe, le vom regăsi."

Mihail Sebastian nu le va regăsi. Dar aici, în acest volum, "Corespondenţa lui Marcel Proust," noi îl vom regăsi pe Mihail Sebastian în fiecare rând în care retrăieşte firesc şi cu toate valenţele sufleteşti ale prezentului subtilitatea proceselor de conştiinţă, atât de unduioase, cu ecouri atât de durabile, de tulburătoare, climatul intelectual şi moral al scrisorilor de esenţă atât de puternic proustiană.

Orientarea lui către scrisori, scotocirea lor pasională, a fost fructul unei înclinaţii naturale, al convingerii că aici, în aceste confesiuni, în aceste notaţii întâmplătoare, directe, va găsi elementele de reconstituire a celui mai discutat proces de creaţie, că numai tălmăcirea lor poate întregi imaginea, în gândul cititorilor, a unei pasionante personalităţi.

Profesorul Al. Rosetti scria despre Mihail Sebastian: "Ascuţimea judecăţii sale critice de care dă dovadă în studiul consacrat Corespondenţei lui Marcel Proust justifica speranţa ca el să devină un critic cu renume mondial. Scrisă în limba franceză, lucrarea de mai sus s-ar fi bucurat de adeziunea unui public internaţional. În această intenţie a lui Sebastian de a depăşi cercul strâmt al cititorilor şi de a păşi în arena internaţională prin tratarea unor subiecte de interes general era o justă apreciere a propriilor sale forţe. Opera lui constituia o strălucită prefaţă pentru o bogată activitate viitoare."

Leadership: Te laşi vrăjit de freamătul vital al vieţii pe care o imaginezi doar ca pe o pregătire pentru biruinţa profesională, fără să iei în calcul gradul de tărie sufletească pe care trebuie să-l suporţi sub presiunea unei originalităţi al cărei nume nu este limpede conturat?

O remuşcare intensă îţi dă forţa de a te angaja într-o depăşire de sine? Eşti acaparat de o presiune puternică venită din afara propriei zone de confort? O poftă cumplită de te înălţa deasupra propriei persoane pare că te năpădeşte? Ceea ce este ascuns în tine se revede tot mai mult în ceilalţi?

Singura remuşcare a unui artist este de a nu-i fi răsplătite eforturile de creaţie în urma cărora s-au schimbat coordonatele unei anumite viziuni. Ca remediu: să-şi îndrepte atenţia şi activitatea spiritului în altă direcţie, să-şi pună mândria în înfrângerea sa, ceea ce ar însemna să-şi piardă orice motivaţie de a mai face ceva. Numele originalităţii care defineşte un artist, aducând un aport inedit la genul sau de activitate, poate fi conturat numai printr-o carieră de excepţie care să cuprindă numeroase premii şi distincţii, în virtutea unei importanţe nemăsurate.

Problema greu de rezolvat a căderii în gol, dacă o pot numi aşa, apare atunci când omul alunecă spre una din extremele de "a fi" şi îşi neagă cu obstinaţie individualitatea. Atunci când i se pare că a dăruit destul şi nu a primit suficient. Sau, invers, când nu dăruieşte nimic,

dar consideră că i se cuvine totul. Aceste extreme necesită şi o altă analiză, una calitativă şi comparativă cu leadershipul.

Dacă omul este supus unei anumite presiuni, de ordin moral, emoţional sau material, care-i nu dă forţa de a se angaja într-o depăşire de sine, probabil acest lucru se datorează circumstanţelor şi greutăţilor întâmpinate pe parcursul timpului. Dar se datorează şi unui anumit mod specific al celorlalţi de a reacţiona, încadrându-l într-o categorie a bizarului, dintr-o lipsă profundă de înţelegere.

Consider că ceea ce influenţează în mod fundamental şi incontestabil gândirea omului, care aşteaptă doar o formă de ajutor pentru a "renaşte", sunt reacţiile nepotrivite în raport cu nevoile şi aspiraţiile lui.

Leadership: Poţi intra în conştiinţa unei fiinţe umane când nimic altceva nu o mai ajuta să simtă motivaţia unei viziuni inspiratoare, cu condiţia de a-ţi ţine în frâu dezinteresul pentru atingerea unui ideal?

A intra în conştiinţa unei fiinţe umane când nimic altceva nu o mai ajută să simtă motivaţia unei viziuni inspiratoare, înseamnă să te pui în locul ei şi să simţi cauza unei stări sufleteşti şi morale din perspectiva unui drum care nu există. Sau înseamnă să pretinzi că vâsleşti în aceeaşi direcţie şi eşti cu adevărat în aceeaşi barcă cu cineva, fără a sacrifica confortul pe distanţe lungi. Înseamnă să îmbrăţişezi doar ideea de succes, fără iei în calcul eşecul unei anumite acţiuni datorată unor factori pe care nu îi poţi controla.

Nu poţi ajunge nicăieri prin descurajare, tresăltând de bucurie la interesele şi pretenţiile unei lumi meschine axate pe principiul "care pe care". Fii pregătit tot timpul să-i recunoşti celui de lângă tine succesele ca pe nişte constante în a-şi etala viziunea, valorile, abordările şi misiunea. Învaţă să cultivi într-însul exact ideea opusă a ceea ce el fost condiţionat să creadă despre sine, despre viaţă, despre succes. Nu uita că omul îşi poate creea o viaţă nouă începând cu schimbarea gândirii şi a convingerilor care îl blochează.

Convingerile care îl blochează pe un artist să se afirme ţin de interpretarea pe care o dă unor evenimente din care are mai mult de suferit decât de câştigat, fiindcă tot ceea ce preţuieşte cel mai mult poate fi luat oricând printr-o moarte prematură.

Convingerile precum "nu te încrede în nimeni" sau "trebuie să mulţumesc pe toată lumea" sau "dacă exprimi ce simţi eşti vulnerabil”," precum şi limitele autoimpuse, sunt prezente în orice conjunctură în care stresul şi durerea pune stăpânire pe un artist. Viaţa lui este ca un parcurs plin de hopuri şi fără întoarcere, a cărui destinaţie se poate afla prea târziu. S-ar zice că destinul lui este asemenea unei opere de artă: nu o poţi aprecia la adevărata ei valoare decât atunci când el nu mai este.

Atingerea unui ideal de viaţă călăuzitor se învecinează cu ideea de a contribuit la o forţă de creaţie a cărei energie este profitabilă tuturor prin expresivitatea unei gândiri originale care se laudă cu faptul că „a trăit tot ce a spus”.

Există un soi de lege a acţiunii, a schimbării şi a strădaniei care stăpâneşte infinita lume interioară a omului, ce poate facilita intrarea lui într-un ritm normal de funcţionare. Iar această lege, având la bază un concept simplu: "Decât să fii altcineva, mai bine fii tu însuţi", întăreşte ideea că absenţa oricăror conflicte interioare este condiţia esenţială pentru accederea la excelenţă. Bineînţeles, la această schimbare de mentalitate, o contribuţie esenţială o are liderul şi echipa lui.

Îmi vine în minte un citat care îmi este de folos în această ecuaţie cu multe necunoscute a omului : *"Nu se întâmplă nimic până când persoana care simte impulsul nu iniţiază procesul."*

Leadershipul nu are la bază atât reguli şi principii predefinite, cât mai degrabă idealurile de judecată şi de înţelegere a omului din spatele regulilor şi principiilor care îl guvernează în relaţia cu ceilalţi oameni.

Leadershipul trebuie să depisteze acele caracteristici fundamental semnificative ale omului, să-i perceapă punctele tari şi slabe, să le ierarhizeze după multiple criterii şi, în final, să iniţieze procesul lui de transformare, dându-i impulsul de a se angaja într-o depăşire de sine - benefică tuturor şi lui însuşi.

Leadership: Aduci la numitor comun adevăratele elemente care pot să încurajeze stabilirea relațiilor extinse spre tendinţa de a fi apărătorul unui destin artistic oarecum neobişnuit?

Toată lumea admiră un scriitor bun, îi dedică multe momente de meditaţie, îi împărtăşeşte chiar scopul căutărilor sale. Dar nimeni nu se încumeta să travarseze aceleaşi praguri existenţiale. Una este să fii scriitor, alta este să vrei să fii scriitor, şi cu totul altceva este să scrii despre un scriitor în loc să dai explicaţii despre viaţa ta.

Ceea ce este ascuns în tine se întrezăreşte tot mai mult doar în acei oameni care ajung să te înţeleagă foarte bine. Bineînţeles, asta este admis doar când funcţionează principiul "Cine se aseamănă, se adună." Neglijând partea aceea înălţată a punţii care ţine laolaltă elementele aparent disparate dintre tine şi ceilalţi, nu vei reuşi niciodată să aduci la numitor comun adevăratele elemente care pot să încurajeze stabilirea relațiilor cu ei.

Gândul că trebuie să împărţiţi credinţa de a reuşi, palpită nestăpânit în tine? În timp tu tremuri de mânie la acest gând, cei de lângă tine tremură de îndoială?

Acest aspect demn de luat în calcul reprezintă doar o cutumă care bântuie des prin societate, şi care nu îndeamnă la participare, ci la supunere şi conformitate. Or consistenţa leadershipului depinde de forma evolutiva a parteneriatului care uneşte cele două fundaţii cu rol de susţinere, configurate după capacităţile fiecăruia de a fi "apărătorul" celui de alături.

Deci, în acest caz, consistenţa leadershipului este mai degrabă de ordin intern, psihologic, decât de natură propriu-zis tehnică sau strategică. Ea condiţionează deschiderea omului spre un nou fel de a fi care să-l conducă spre deplinătate şi desăvârşire, implicând prin aceasta alungarea acelui sentiment de reţinere, de remuşcare, care îi îngrădeşte gândirea şi îi opreşte transformarea.

A fi apărătorul unui destin artistic oarecum neobişnuit înseamnă să umpli cupa unei minţi de geniu cu visul unei fericiri fără sfârşit, numită adesea: "Nemurire".

Ultimul nivel al leadershipului este valoarea contribuţiei aduse la făurirea unui destin măreţ care chiar dacă își conturează prematur finalitatea, chiar dacă este scris doar în câteva rânduri, îşi asumă o istorie îndelungată. Fiecare mare artist simbolizează romanul unei istorii care trăieşte prin memorii, iubire şi printr-un respect demn de admirat pentru "ceea ce a fost odată".

*** Notă:** Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultimul-nivel-al-leadershipului.html

Ultimul refugiu al unei minţi neconformiste

On Octombrie 30, 2021

Existența unui artist poate fi surprinsă numai prin comparație cu liniștea impunătoare care dă hotărâri definitive, dar poate fi înțeleasă intrând într-o lume agitată.

Tare mult mi-a plăcut filmul acesta când eram mic, *Once Upon A Time In West (1968)*. Scena finală este una memorabilă, şi este jucată „foarte încet, foarte încet". Nu este vorba despre doi pistolari neînfricaţi care îşi testează cu un singur glonţ limita vieţii, dintr-o apropiere care parcă nu cunoaşte depărtarea. Nu este vorba de nişte conturi mai vechi care trebuiau neapărat "reglate", acum sau niciodată. Unul fiind bântuit de durerea trecutului îndepărtat, celălalt fiind bântuit (imperceptibil) de egalul lui însuşi.

Ci este vorba despre momentul acela de linişte monumentală, când fiecare caută privirea celuilalt, într-o singură secundă se derulează tot trecutul, şi dintr-o dată se întâmplă inevitabilul: omul nu mai este făuritorul propriului destin, ci devine prizonierul propriului său eşec, de care nu se poate elibera decât prin moarte. Momentul acesta este bântuit de o acalmie fără cusur.

De multe ori caracterul omului se manifestă printr-o năzuinţă care este pusă la grea încercare pe durata vieţii, o năzuinţă profundă care provine nu numai din inimă sa, ci răsună ca un strigăt de luptă în orizontul evenimentelor variate şi neaşteptate. Asta, până în momentul decisiv când acea linişte a spiritului, netulburată de cugetări, îi aminteşte ce-a devenit.

Ai devenit un nou Eu, trofeu al unei bătălii decisive, trofeul unei „intransigenţe" dincolo de bine şi de rău, sau, poate, ultimul refugiu al unei minţi neconformiste?

Leadership: Poţi să realizezi integrarea ta prin cauzalitate într-o întrecere pentru o aparentă supremaţie, prin optimizarea raportului dintre cauză şi efect, dintre începutul şi împlinirea unui act de control?

Ca un soldat umil şi modest, însă devotat unei cauze nobile, pistolarului nu-i este teamă de prima picătură de sânge care slujeşte devotamentului său pentru mental şi fizic, iar în adâncul interesului său pentru armele de foc nu se găseşte nici cea mai măruntă amărăciune, poate doar puţină durere emoțională asociată cu pierderea, dezamăgirea, doliul, nedreptatea.

Dar nici celălalt pistolar nu este mai prejos. De departe de a-i condamna ambiţia pe care o putem aprecia la orice om neînfricat, el pare să aibă dublul avantaj al discreţiei: are calitatea de a păstra o taină, de a fi rezervat în atitudine, vorbe şi fapte. Prin intermediul unui intimidant *Urtysnepajdú* , vibrația nebună a unei lumi aflate în agonie, el refuză să devină victima neputincioasă a unei lumi fără sens, căreia îi rezistă prin ironie şi zeflemea, afişând un zâmbet viclean pe faţă.

Dar oare, nu este în interesul esenţial al cauzei însăşi, ca cei mai înflăcăraţi slujitori ai ei să deţină o pondere mai însemnată într-o vulnerabilitate menită să piardă orizontul oportunităților, faţă de alte activităţi? Sau nu, mai bine ar fi să nu-ţi sacrifici doar libertate, ci şi pe tine însuţi, sub pretextul abnegaţiei care te face să pui între paranteze orice visuri?

- Meritul discreţiei ! asta-i totul. Singurul lucru pe care îl ştii bine, ca pistolar, dar nu poţi să-l divulgi, chiar dacă numai după chip s-ar putea distinge adevărul, este acel soi de presiune, nevoia de a te încadra într-un anumit tipar al oamenilor puternici, activi şi energici, care ştiu

că pot orice, şi mai ştiu că nimic nu este întâmplător pe acest pământ. Da, este un soi de presiune intimidantă pe care trebuie să o folosești în favoarea ta, şi care nu se rezumă doar la a privi impasibil, ci la a face şi mult rău dacă este necesar. Nu se rezumă doar la "making things look good", ci şi la recompensa primită după îndeplinirea rezultatului final.

Artistul unei lumi agitate se descoperă prin discreţia pe care el o manifestă într-o situaţie urgentă în care se menţine posibilitatea de a produce ceva captivant.

El este artist pentru că promovează o stare de spirit care reflectă esenţa sufletului uman, prezent peste tot şi în toate: aceea de a evada din realitate pentru a se aventura alături de eroi în lumi necunoscute. De fapt, asta face un artist: el pleacă de la elemente din realitate pentru a contura un univers imaginar, modelat după viziunea sa.

Ultimul refugiu al unei minţi neconformiste este povestea unui artist care şi-a redesenat cu îndrăzneală viaţa, construindu-şi personajul din stările diverse de spirit pe care le încearcă modelele sale preluate din planul realităţii obiective. El se numeşte artist fiindcă opera sa corespunde realităţii, dar în acelaşi timp oferă o imagine evocatoare a unei lumi pierdute.

*** Notă:** Once upon a time in the West (1968) - Final duel

Source: https://neculaifantanaru.com/ultimul-refugiu-al-unei-minti-neconformiste.html

Umbra fină din spatele leadershipului

On August 29, 2013

Fă uz de nivelul de înţelegere a naturii umane, raportându-te cu înţelepciune şi cumpătare la axa de referinţă a influenţei tale.

Hannibal Lecter constituie o egalitate între două expresii psihologice latente: un comportament de animal şi o gândire extrem de calculată. Nu trebuie să crezi nimic, ci doar să accepţi totul în această ecuaţie subtilă a invizibilităţii mijloacelor concentrate de electrizare a minţii. Unde, în chip atât de neobişnuit, o singură necunoscută poate fi selectată, pusă într-un nou background şi transformată în sentinţă capitală: actul reflex, răspunsul automat la interacţiunea cu un anumit conţinut umanist.

Tăria extazului de a face uz de nivelul suprem de înţelegere a naturii umane, absoarbe lacom, ca un burete, orice urmă de sensibilitate şi sentimentalism. O trăire individuală, un fior subtil, un gând nemilos, o emoţie negativă în timp real, o ancoră mentală puternică, toate sunt concentrate într-un poliedru al forţelor în care oricare faţă are proprietatea de a activa vibraţii puternice, trezind partea ascunsă şi extremistă din natura celui care îşi suplimentează constant energiile.

Momentul forţei de străpungere a scutului mental, dezasamblând componenta de protecţie a subiectului ţintă prin emiterea razei pulsatorii de înaltă frecvenţă, se repetă şi acum într-o manieră stranie, dovedindu-se dezastruos.

Leadership: Te socoteşti necesar tranziţiei spre un "absolut imposibil" datorită cuvintelor încărcate cu forţa de a dezvălui adevăratele semnificaţii ale unei emoţii puternice?

Dacă asupra unei minţi şubrezite acţionează o forţă opusă, care este condiţia ca acea minte să funcţioneze în echilibru, la parametri normali?

Asemenea unui jucător la bursă care face să explodeze în momentul potrivit marea lovitură ce-o pregătise în tihnă, Hannibal Lecter întrerupe fiecare circuit conductor de raţionament şi autocontrol din mintea omului, amplificând frecvenţa câmpul de energie care exercită o acţiune paralizantă şi ireversibilă. El se socoteşte necesar tranziţiei spre un "absolut imposibil" atunci când reuşeşte performanţa de a-şi câtiga încrederea deplină a omului de lângă el, sugestionându-l negativ prin suferinţa pe care i-o inoculează prin intermediul unei imaginii care conţine suficientă informaţie încât să şocheze până la oripilare.

Lecter prinde clipa fugară când poate duce pe om la cădere. Exact clipa când Miggs, închis în celula alăturată, este pe punctul de a destrăma, pe fondul tensiunilor continue pe care el însuşi le-a generat cu dibăcie prin forţa sugestiei. Miggs are de învins nişte forţe cu acţiune opusă, dar nu se poate opune căderii la vale, nu poate reacţiona de-a lungul axei de corecţie, penalizare şi control pe care se plasează intervenţiile verbale ale lui Lecter.

Vestea se răspândeşte imediat. Miggs a murit. Şi-a înghiţit limba cu puţin înainte de revărsatul zorilor. Lecter i-a sugerat, aşa crede Dr. Frederick Chilton, directorul spitalului. Paznicul de noapte l-a auzit pe Lecter vorbindu-i încet lui Miggs. I-a spus ceva, dar paznicul nu a putut auzi ce anume. Miggs a plâns un timp, apoi s-a oprit. Pentru totdeauna.

Nimeni nu ştie cum a reuşit Hannibal Lecter să-l convingă pe Miggs să recurgă la un astfel de gest. Dar aşa cum Peyrade, informatorul din opera lui Balzac, începând cu miezul nopţii

înăbuşea cu vată soneria imobilului ca să nu ştie nimeni cine urcă la el, tot astfel Hannibal Lecter, începând cu primul moment în care s-a adresat lui Miggs, practic i-a activat pornirile primitive, anulând instantaneu câmpul forţei sale de rezistenţă, fără ca el să-şi dea seama ce i se întâmplă cu adevărat.

Leadership: Poţi să elimini factorii de ordin secundar ce au la bază forțele de respingere?

Putem examina o importantă cantitate de "suplimente" complexe ce susţin eficienţa leadershipului, pornind de la influenţa pe care o are liderul asupra individului obişnuit aflat sub monitorizare, analiză şi control.

Influenţa, care întotdeauna ameninţă să-şi extindă efectele de "agăţare" şi de "salt înainte", fiind selectabilă, configurabilă şi activabilă la orice nivel de decizie, devine singura bătălie care se dă pe teren străin. Coordonatele ei, descifrate în întregime de liderii cei mai talentaţi, şi sfera ei de cuprindere, de aplicabilitate şi acţiune creează în jurul leadershipului o anumită potenţialitate care tinde să se desăvârşească până la perfecţiune.

Factorii de ordin secundar ce pot interveni în evoluţia leadershipului au la bază forțele de respingere între lider şi indivizii obişnuiţi, manifestându-se constant prin schimbări de mentalitate, de atitudine şi comportament, controlabile sau incontrolabile, generate predictibil sau prin constrângere. Aceşti factori privesc în special acele convingeri sau forme de gândire limitative care pot să apară în procesul de analiză şi evaluare: ţinând de viaţa intimă socială şi profesională a indivizilor.

La rândul lor, aceste convingeri sau forme de gândire limitative pot fi treptat modificate ori schimbate numai în condiţiile unei influenţe faste şi a unei abordări înţelepte, promovate prin intermediul valorilor de calitate superioară. Şi numai dacă nu sunt încadrate în circumstanţe inadecvate scopului final, care este egalizarea de potenţial.

În leadership forţele de acţiune de sens contrar trebuie eliminate înainte de a exercita o presiune prea mare în zona de similarităţi şi modele comune de gândire, înainte de a produce o ruptură ireparabilă.

Leadership: Poţi să stabileşti echilibrul între cei doi factori ai egalităţii, fără să devii o constantă a atitudinii de protest împotriva unei de sine care extinde capacitatea de a fi receptiv la sugestiile altora?

Perspectivele expansiunii leadershipului spre excelenţă, în lumea de mâine, se cer înţelese profund, pornind în primul rând de la constatarea că există un echilibru stabil şi durabil între posibilităţile de influenţare şi cele de câştig.

Făcând uz de nivelul de înţelegere a naturii umane, fără însă a te raporta cu înţelepciune şi cumpătare la axa de referinţă a influenţei tale - " *puterea personală de infiltrare şi invadare* ", practic vei dezasambla componenta de protecţie a leadershipului. Care, numai creând o compatibilitate de 100% în gândire se poate opune "căderii la vale" a celorlalţi oameni la care te raportezi.

Imposibilitatea de a identifica, a înţelege, a vindeca anumite *pattern-uri* mentale, sau dimpotrivă, redimensionarea sau demontarea lor, îşi are în realitate rădăcinile înfipte adânc într-un volum de influenţă de dimensiuni variabile, în funcţie de performanţele individuale de leadership şi de valoarea "coeficientului" de persuasiune. Şi, în acelaşi timp, depinde de puterea de sugestie a liderului ca şi de nivelul sugestionalibilităţii maselor.

Poţi să stabileşti echilibrul între cei doi factori ai egalităţii: o egalitate a valorilor şi credinţelor proprii, eliminând acea egalitate între mentalitate şi scopuri diferite, doar dacă reuşeşti să elimini partea ascunsă şi extremistă din natura ta.

Leadershipul nu este un sistem de obiecte capabile să producă satisfacţie la simpla lor contemplare sau care poate fi mutat în aşa fel încât să îţi completeze decorul dorit. Ci este mai degrabă o incursiune într-un spaţiu străin, iniţial necunoscut, în care introducerea controalelor la "frontierele interne" ar trebui să fie o excepţie. Iar elementul empatie, mai degrabă decât elementul de persuasiune, trebuie să fie bine pus în valoare.

Partea ascunsă şi extremistă din natura omului se relevă atunci când suferinţa de a nu fi recunoscut de ceilalţi se manifestă ca un refugiu al lipsei de empatie sau ca un crescendo al disperării de a te considera o putere invincibilă.

Umbra fină din spatele leadershipului semnifică acea capacitate deosebită a liderului de a influenţa masele folosindu-se de puterea de persuasiune şi sugestie, susţinută de elemente mai mult sau mai puţin reale.

Liderul, "inductorul" sugestiei, trebuie să aibă parte de un "captator" de sugestie (masele de oameni). Succesul lui depinzând în mare măsură de raportul *inductor-acceptor* de sugestie. Bineînţeles sugestia poate fi utilizată în scopuri benefice sau malefice, poate fi pozitivă sau negativă. Însă istoria a demonstrat că marii lideri care au folosit sugestia în scopuri malefice, mai mult sau mai puţin personale, au sfârşit mai devreme sau mai târziu în mod lamentabil. Sau au intrat pe "uşa din dos" a istoriei ca exemple negative.

Prin urmare, fii atent cum şi în ce scopuri foloseşti sugestia.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/umbra-fina-din-spatele-leadershipului.html

Umbra neagră a demonului de ocazie

On Decembrie 18, 2013

Aşează pe un piedestal mai înalt putinţa de a te înţelege, astfel încât să menţii coeziunea internă a structurii tale definitorii.

Totul era atât de întortocheat, dens precum un nor globular care odată ce-ţi invadează mintea te împiedică să gândești clar sau să apreciezi cu discernământ propriile gânduri. Posomorât, pătruns până în adâncul fiinţei de acel sentiment de dominaţie pe care conştientul îl refuză dar nu i se poate împotrivi, mă agăţam de nişte aparenţe înşelătoare. De acel minus schimbător pe care nu-l puteam înţelege, pe care nu-l puteam accepta, determinându-mă să intru nepregătit într-un delir demonic.

În această relaţie de unu la unu, dintre dezorientare şi amorţeală, care a deschis drumul fenomenului individual de pierdere de sine, mărimile locale ale câmpului de toleranţă variau armonic cu aceeaşi pulsaţie, însă cu faze iniţiale diferite. Eram nevoit să fac o distincţie între cele două direcţii perpendiculare: o direcţie generatoare de cauze şi o direcţie generatoare de efecte. Şi să clarific relaţiile de autoritate şi responsabilitate pe care le aveam cu entitatea mea definitorie.

Nu realizam pe atunci că, asemenea unui Faust vândut Diavolului, mă aflam în căutarea lucrurilor imposibile. Piatra filozofală a integrării într-o nouă structură a devenirii, presupusul leac al acestei tendinţe de dezintegrare a coeziunii interne dintre elementele mele constitutive, era doar o măsură tranzitorie în vederea instalării unei stări de calm şi relaxare. Presiunea dintre raţiune şi disperare rămânea constantă, nu trecea de nivelurile critice, dar nici nu scădea spre nivelul normal acceptat.

Leadership: Continui să trăieşti prin ceea ce ai fost mereu, negând ceea ce eşti într-o luptă cu aparenţele înşelătoare ale unei realităţi care se încăpăţânează să-ţi reziste?

Conştient de ceea ce mi se întâmpla, mă retrăgeam în propria dezamăgire, în umbra unui demon, creaţia propriei mele minţi ajunsă la disperare, concretizată într-o nemulţumire de sine intensă. Tot mai mică era posibilitatea de a mă agăţa de ceva, de vreo experienţă, de vreo realitate, de vreo convingere, de vreo inspiraţie de moment care să-mi ofere un sprijin în abisul de dubii creat de propriile-mi gânduri şi percepţii.

Realitatea trăită prin acumularea semnelor de întrebare, dincolo de pornirile naturale spre a privi lucrurile altfel decât am crezut că le ştiu, de unde şi această tentativă de a mă împotrivi aparenţelor înşelătoare, se situează în umbra unei anumite deformări sufleteşti de tipul "A life that lost its focus". Era un fel de greutate în întunericul unei imense tristeţi, o convergenţă a unor fracturi interioare cu marile fracturi ale preferinţelor pentru aflarea unor tărâmuri neexploatate, cu care sensibilitatea mea încerca să potențeze valoarea intrinsecă a fiecărui lucru examinat într-un context mai larg.

Ca să capăt sentimentul de stăpânire de sine, ca să simt înălţarea spre culmi a putinţei de a mă înţelege, ca să-mi unesc forţele şi valorile într-un tot unitar care să facă posibilă coordonarea centralizată a tuturor funcţiilor de protecţie şi comandă, trebuia să explorez şi să descopăr noi moduri de abordare a lumii mele interioare.

Sensul rezultantei interacţiunilor cu diverse stări de spirit copleşitoare trebuia să fie identic cu sensul forţelor componente ale propriei mele personalităţi. Rezultanta trebuia să fie echilibrul.

Leadership: Continui să rămâi cantonat într-o nemulţumire surdă, fără să schimbi efectul acesteia, sau te ambiţionezi să cuprinzi nemărginirea întâmplării de a fi tu însuţi în exerciţiul unei temporalităţi subiective?

Lumina călăuzitoare a omului, marea piatră de încercare a caracterului şi atitudinii care sudează personalitatea, intră adesea în conflict cu fenomenul individual de pierdere de sine care se manifestă printr-un sentiment constant de tensiune, de disconfort, de lipsă a valorii şi prin lipsa de interes faţă de lumea înconjurătoare. Acesta este momentul declanşării incertitudinii, când omul se retrage din activitate anulându-şi acordul de voinţă. Eul său este un altul, un străin, un necunoscut indiferent.

Realitatea omului, fondată dintr-un imens conglomerat de motive, temeri, împliniri sau neacceptări, este susţinută de acele eforturi de inovare a caracterului, în scopul de a facilita accesul la găsirea unui teren rodnic şi benefic continuităţii calităţii vieţii. O tendinţă nemărginită spre autocunoaştere, dar şi o concretizare a iniţiativei privind apariţia, de-a lungul timpului, a unei noi modalităţi de percepţie a experienţei de viaţă, poate însemna un avantaj enorm pentru un sistem funcţional uman care se doreşte a fi îmbunătăţit.

Leadershipul capătă o nouă dimensiune odată cu luarea în considerare a factorului numit "rutină", transformat într-o adevărată corvoadă la nivel existenţial de către indivizii care nu reuşesc să-şi proiecteze în zona gândirii o schemă de sprijin. Stabilirea unei direcţii focusate nu spre abstract, ci spre un concret care "muşcă cu putere" din realitate, poate pune la dispoziţie suficiente motivaţii şi justificări pertinente cu privire la gradul său de discernământ, de stabilitate şi de evoluţie.

Leadership: Te concentrezi asupra a ceea ce este important să te înconjori prin examinarea lucrurilor dintr-o serie de posibile alternative, fără să-ţi arăţi puterile ascunse într-o pustietate ostilă?

A continuia să trăieşti prin examinarea lucrurilor dintr-o serie de posibile alternative, fără să-ţi arăţi puterile ascunse într-o pustietate ostilă, înseamnă să accepţi termenii de utilizare a unei realităţi care se întinde dincolo de înţelegerea ta, fără să te gândeşti la ce spun cei din jurul tău.

Modul de gândire şi acţiune al unui om se poate modifica în timp, în funcţie de natura proceselor interne ce au loc în timpul fazei de dezorientare. Leadershipul va demonstra o slabă eficienţă în acest caz. Omul se poate autodistruge dacă nu reuşeşte să clarifice relaţiile de autoritate şi responsabilitate pe care le are cu entitatea lui definitorie, determinând afinităţi de structură între formele diverse de reflectare şi investigare ale realităţii, în cazul de faţă, între ceea ce este, ceea ce crede că este şi ceea ce a devenit.

Experienţa nu te ajută întotdeauna să intuieşti foarte clar apariţia acelor trăiri şi stări, determinate de o realitate accidentală, care nu pot da claritate şi coerenţa lumii interioare. Este ca şi cum ai vrea să-ţi arăţi, cel dintâi, puterile ascunse într-o pustietate ostilă, semi-aridă, suficient de percutantă şi pentru modul tău propriu de viaţă. Dacă nu vrei să te pierzi într-un decor existenţial neprietenos, mai întâi aşează-ţi pe un piedestal mai înalt putinţa de a te înţelege, astfel încât să menţii coeziunea internă a structurii tale definitorii.

Leadershipul nu are nicio şansă de extindere dacă mintea omului este găzduită într-un decor neprietenos sau necondiţionat. El nu poate supravieţui tuturor proceselor de analiză şi decizie, nu poate permite evaluarea performanţei omului, fiindcă totul este atât de întortocheat în această fază a negaţiei de sine. Dacă intenţionezi să te lansezi în domeniul conducerii, cu siguranţă vei experimenta noi roluri şi responsabilităţi, dar şi noi trăiri, noi trenduri de manifestări.

Omul ce-şi arată puterile ascunse într-o pustietate ostilă este acelaşi plăsmuitor de lumi care investighează toate aspectele realităţii prin intermediul cugetării asupra experienţei sale de viaţă care îi confirmă repetat că nimic nu e tot ceea ce pare şi tot ceea ce pare nu e altceva decât o imagine a propriei tale subiectivităţi.

Umbra neagră a demonului de ocazie desemnează acea situaţie de dezechilibru intern ce apare ca urmare a unei discordanţe, fie ea şi temporară, între structura definitorie a omului şi capacitatea sa de înţelegere a unor situaţii neprevăzute şi neanticipate.

Source: https://neculaifantanaru.com/umbra-neagra-a-demonului-de-ocazie.html

Umbra

On Iunie 22, 2016

Recunoaşte-te în umbra ta, fără să te simţi asuprit de stăpânirea ei.

Ori de câte ori îmi citesc scrierile, cu plăcerea neasemuită a unui Michelangelo mulţumit de David, prin puterea raţiunii care se pleacă în faţa sensibilităţii, sunt împins de o forţă stranie într-o frenezie a posesiunii reciproce. Între sentimentul de siguranţă şi cel de acaparare şi control a unei alte lumi, într-un univers mai cuprinzător.

Recurgerea la spaţiu şi timp, pe care numai izbânda unui anumit ideal, a unui "next level" în gândire o poate aduce, strecurând mici amănunte în cele mai autentice expresii care desemnează nu doar lucruri frumoase, ci admiraţia mea faţă de valorile pure care au în ele cunoaşterea adevărată, este o măsură extremă. Care are pretenția de a-mi prelungi orizonturile.

Între materie şi non-materie, pe care plăsmuirea şi destrămarea unei lumi pretind întotdeauna un altceva decât ceva-ul propagat până acum, un soi de cooperare între două matrice transpuse, având acelaşi rang, una a afirmării naturii pozitive a alterităţii şi cealaltă a supunerii naturii mele negative, există o tensiune, un anumit raport şi o anumită temperatură.

Totul se aprinde într-o incandescenţă surprinzătoare, asemănătoare focului care odată încins, e greu de stins. Fiecare replică, fiecare cuvânt, fiecare expresie este o parte din mine, măsurată prin puterea posesiunii unei forţe abstracte ce mă depăşeşte printr-o conexiune salvatoare cu ceea ce pare atât de diferit la mine.

Leadership: Cum te vezi prin asociere cu un "Eu Însumi" marcat de un grad înalt de personalizare a imaginii de 100% revelatoare, care îşi cere dreptul de a-şi afirma suveranitatea în dublul unei realităţi care depăşeşte imediatul?

Un om pleacă în căutarea sa. Trecând prin Regent's Park este întâmpinat de o umbră, umbra lui. După o lungă conversaţie, ca între două părţi egale, identice ori asemănătoare, ca între două creaţii obţinute din aceeaşi materie, putând fi uşor confundate, umbra dispare brusc. Ia-o de unde nu-i. Disperat, omul porneşte în căutarea umbrei, căci ea părea să fie jumătatea dintr-însul care-l interesa cel mai mult. Ajuns într-un colţişor mai ferit, undeva la marginea parcului, umbra a reapărut brusc. Atunci omul s-a recunoscut pe sine.

Ideea de a scrie, înşiruind printre fraze proiecţii ale stărilor mele sufleteşti, afirmate şi rostite numai prin comparaţie cu un om care pleacă în căutarea sa, îmi pare atât de firească şi atât de potrivită statutului meu de cercetător, încât nu-mi vine a crede că trebuie sugerată. O imagine de 100% revelatoare este rezultatul vizualizării unei experienţe de viaţă trăită în lectura unei cărţi semnate "Eu însumi", din care alegi doar acel fragment care conţine forţa de pătrundere în adâncimea personajului despre care nu s-a mai auzit, acel personaj care îţi permite să-ţi ajustezi cu adevărat performanța individualităţii care nu se loveşte de finitudine.

Astfel, pot să proiectez ceea ce nimeni altcineva nu a proiectat şi nu a îndrăznit înaintea mea, un lucru unic pentru studiul ştiinţific al imposibilului omenesc: de a mă recunoaşte în umbra mea, fără a mă simţi asuprit de stăpânirea ei. Asta, dintr-o necesitate a îndepărtării de mine însumi și apropierii de ceea ce caut dacă aș merge puțin mai departe de punctul stabilit iniţial.

Leadership: Te lupți cu izbânda unui „next level", care implică realitatea faptului că s-ar putea să nu ai curajul de a sări peste umbra ta?

Unul din elementele care alcătuiesc esenţa fiinţei tale, în corelaţie cu leadershipul care participă la toate semnalele schimbării orizonturilor de sens pe care le accepţi drept obligaţie în extinderea libertăţii de conştiinţă și de alegere a drumului de parcurs în viaţă, este necesitatea apropierii de ceea ce cauţi dacă ai merge puțin mai departe de punctul stabilit iniţial.

Umbra reprezintă procesul descoperirii de sine, rezultat în urma acelei căutări ce capătă caracter grandios prin faptul că propune ca nou ideal de existență unirea ta cu dublul tău, prin forța de revelare a unei alte realităţi. Umbra este acea parte din tine, măsurată prin puterea posesiunii unei forţe abstracte care te depăşeşte printr-o conexiune salvatoare cu ceea ce pare atât de diferit la tine.

În acest caz, nu ești ceea ce crezi că ești atunci când te concentrezi asupra a ceea ce-ţi lipseşte ca să fii împlinit. Ci ești ceea ți se întâmplă atunci când te concentrezi asupra a ceea ce urmăreşti să ajungi din urmă: acea parte din tine care vine din afara ta și care reușește să te convingă de autenticitatea ta.

Ceea ce vine din afara ta, rămânând tot timpul în perimetrul conştiinţei, este senzația unei apropieri de ceva în care crezi, foarte prezent în anumite situații, neputând fi ignorat, care te pune pe gânduri, te atrage tocmai prin elementele de sens care îţi definesc existenţa și te ajută să înaintezi în „şotronul" evoluţiei tale.

Dublul unei realităţi care depăşeşte imediatul este asociată cu maximizarea impactului de imagine rară, aparţinând unui scenarist care impresionează de fiecare dată cu puterea de a se transforma în personajul pe care îl interpretează în viaţa reală.

Fiecare schimbare de sens, fiecare „puţin mai departe" pe care îl realizezi spre descoperirea valorilor pure care au în ele cunoaşterea adevărată, fără a condamna eșecul anumitor evenimente sau concursul de împrejurări nefavorabile care îți pot afecta parcursul, te aduce mai aproape de un sine care este determinat să nu se lase înfrânt de dificultăţile întâmpinate.

A te lupta cu izbânda unui „next level" în zugrăvirea unei evoluţii ce are în prim plan căutarea unui Alter-Ego, muncind fără încetare pentru cucerirea unui adevăr despre care nu știi încă nimic, aduce mai degrabă cu atitudinea celui care a înţeles că numai exagerându-şi voit imaginea de sine, importanța identităţii, poate acapara o anumită putere. Puterea de a te ridica mai presus de ceea ce nu eşti.

Puterea de a fi altcineva are ca miză de prim plan susţinerea individualităţii care răspunde într-o lume metafizică, prin faptul că ceea ce te motivează este atingerea unei experienţe unice, mai presus de realitatea existenţei finite.

Umbra este reacţia puternică a unui om aflat in perpetuă căutare de sine, care îşi aplică lui însuşi legea conform căreia nu poţi să pătrunzi tainele lumii interioare decât dacă te confunzi cu o altă realitate, cu o imagine nouă, cu un alt rol, cu o altă personalitate... sau chiar cu Universul şi cu elementele sale.

Dar fără să persişti într-o stare de iluzie, într-o situaţie confuză.

Source: https://neculaifantanaru.com/umbra.html

Umbrela nu mai este o umbrelă

On Decembrie 17, 2014

Sporeşte-ţi capacitatea de a evalua valoarea justă a unui activ, concentrându-te în mod deosebit asupra ponderii sale de utilizare.

„ Gândiţi-vă la un cuvânt care face trimitere la un lucru - „umbrelă” - de exemplu. Când pronunţi cuvântul „umbrelă”, deja vedeţi obiectul cu ochii minţii. Vedeţi un fel de băţ care are în vârf nişte spiţe de metal pliabile ce formează o armătură pentru aşezarea unui material impermeabil care, o dată deschis, vă va proteja de ploaie. Acest ultim amănunt este foarte important. Umbrela nu numai că este un lucru, ci este un lucru care îndeplineşte o funcţie – cu alte cuvinte, ea serveşte unui scop.

Întrebarea este următoarea: ce se întâmplă atunci când un obiect nu îşi mai îndeplineşte funcţia? Continuă să fie acelaşi obiect sau se transformă în altceva? Când smulgeţi materialul de pe umbrelă, acea umbrelă mai este în continuare o umbrelă? O deschideţi, ridicaţi spiţele deasupra capului, ieşiţi afară în ploaie şi vă udaţi leoarcă. E oare cu putinţă să mai numim acest obiect o umbrelă?

În general, lumea aşa face. Cel mult, spune că umbrela este stricată. Din punctul meu de vedere, aceasta este o greşeală gravă, sursa tuturor problemelor noastre. Din momentul în care a încetat să servească scopului său iniţial, umbrela nu mai este o umbrelă. S-ar putea să semene cu o umbrelă, s-ar putea să fi fost o umbrelă odinioară, dar acum s-a transformat în altceva. ” *****

Leadership: Faci distincţie între importanţa întregului schelet pe care se susţin componentele unul model de consum şi abordarea deformării acelui model?

Înainte de a organiza leadershipul într-o nouă direcţie de propagare a gândirii, prin exploatarea informaţiilor provenite din surse variate, mai întâi trebuie să înveţi să-ţi extinzi cunoaşterea despre lucruri. Acea cunoaştere, mai presus de înţelegerea nevoii de personalizare a experienţelor de inovaţie, de a separa „activul” de „pasiv”, sau de a separa o resursă de tip indicator de o resursă de tip consumabil.

Să faci distincţie între importanţa întregului schelet pe care se susţin componentele unul model de consum şi abordarea deformării acestui model, modificând percepţia asupra valorii lui, aceasta este abordarea care intră în categoria creşterii calitative a performanţelor tale de bun evaluator. Un lider evaluează gradul de utilitate al resurselor care pot asigura calitatea unei noi abordări şi posibilele modificări pe care acestea le vor aduce unui context stabilit de cizelare a perspectivelor şi a ideilor directoare.

Este abordarea de care trebuie să ţii cont la evaluarea dimensiunii fenomenului de „consum”, în baza transformării unor resurse pentru necesitatea identificării altor resurse. Un fel de depistare a valorii adăugate sau reduse, obţinută pe fiecare segment de nişă pe care îl dezvolţi, definit prin intercalarea funcţiilor sale de divizare şi modelare. Aceste funcţii sunt folositoare în scopul creşterii productivităţii în procesul de exploatare a implicaţiilor practice ale viziunii alese.

Leadershipul este o proiecţie a obiectului din care rezidă o imagine de ansamblu mai vastă asupra dorinţelor, nevoilor și credințelor consumatorilor. El poate implica, de asemenea, descoperirea modului în care funcţionează piaţă.

Leadership: Obiectul la care îţi raportezi scopurile îndeplineşte funcţia de fond a acţiunii de selecţie a unui model de cunoștințe privitor la transfomarea unei experienţe de "consumator" într-o experienţă de "creator"?

Modelul de consum reprezintă o resursă obligatorie de utilizat în vederea producerii de idei şi transformării ideilor în noutăţi utile în viitor, având o contribuţie importantă la înlocuirea vechilor tipare de gândire şi a convingerilor limitatoare. Capacitatea de analiză şi sinteză de care trebuie să dai dovadă este o competentă cheie în leadership, ca în toate celelalte domenii care au ca obiectiv dezvoltarea sau îmbunătăţirea unui sistem de gândire.

Deci, nu ar trebui să faci abstracţie de consecinţele deformării resurselor care nu mai servesc drept „valoare". Ele devin un factor de referinţă al analizei aspectelor de comparaţie în încercarea de a adecva cât mai eficient cerinţele de interpretare şi extrapolare a unor concluzii particulare. Aceste concluzii, obiectivizându-se în elaborarea unor teorii, concepţii, doctrine, principii, conduc la dezvoltarea domeniului practicat printr-o operaţie a gândirii care pune lucrurile într-o altă perspectivă.

Iniţiativa de a realiza un fundament din ceea ce poţi pune mai bine în valoare, are ca scop cunoaşterea ponderii de utilizare a conţinutului resurselor din sfera utilităţii abordărilor tale. Numai concentrându-te asupra caracteristicilor lor, asupra mijloacelor lor specifice de transformare, vei putea să-ţi sporeşti capacitatea de analiză şi sinteză.

Să vezi un obiect cu ochii minţii este o experienţă de tip "creator" care duce la conturarea unor abordări distincte ce aparţin diverselor orientări psihologice, artistice, culturale, educative, determinative, existând aşadar, o multitudine de combinaţii atribuite reprezentării unei personalităţi autonome.

Umbrela nu mai este o umbrelă sugerează acea disociere între aspectele concrete şi generalităţile abstracte, între aspectele de formă şi conţinut ale aceleiaşi resurse - exploatate în vederea creării unei noi valori. Este o disociere între asemănările şi diferenţele aceleiaşi entităţi de referinţă, care delimitează coordonatele unui model de gândire şi creaţie - specific întreprinzătorilor care ştiu să gestioneze puterea de identificare şi sporire a valorii materiale a lucrurilor.

*** Notă:** Paul Auster - *Trilogia New York-ului* , Editura Univers, 2007.

Source: https://neculaifantanaru.com/umbrela-nu-mai-este-o-umbrela.html

Umple-ţi ochii cu ştiinţa vederii în "Perpetuum Mobile"

On Noiembrie 04, 2021

Toate secretele "Marii Ştiințe" se află chiar în fața ta, cu toate acestea tu le vei căuta în altă parte. Nu-i așa?

Privesc marea în raport cu infinitatea impulsului cunoașterii, mai degrabă decât cu plinătatea infinită a vieții pe care artistul cel mai de seamă o transpune ca atare într-un simbol puternic. O recunosc drept apropiata mea, având blândețea neclintită a unui confesor privilegiat, o amplificare uriașă a profunzimii mele, fără de care nicio operă nu și-ar putea găsi deplinătatea.

Şi încă şi aşa, tot nu voi putea să-i înţeleg tainele, *in forme e segni visti,* un fel de next level în reprezentările simbolice cu o importantă încărcătură subiectivă din punct de vedere al manifestărilor raţionale ale naturii. Marea încă mă iniţiază în tainele sale, în tainele necunoscutului...

Poate că în acest punct trebuie să mă caut pe mine însumi, în raport cu o construcție nemărginită a naturii, care tace când este soare, dar vorbește loud pe timp de furtună. O construcţie numită tranzitoriu *Isastrampikos* , o realitate spirituală care se potriveşte în multe puncte cu imaginea Creaţiei, din care artistul invită la un strict conformism perpetuu, cum s-ar crede, dar un conformism al nonconformismului, unde viziunea și informația își dau mâna pentru a desena arhitectura unei furtuni într-o serie de peisaje marine.

Exact ca arta, marea nu cunoaște încheiere nici atunci când în prim plan trece o determinare particulară, cum este regretul de a nu fi cunoscut aspectele afective ale unui moment care a ajuns în profunzimea texturii sociale, sau aspectele afective ale unui loc care îți vorbește în orice colț te-ai uita. Şi dacă m-aş uita din nou şi din nou spre largul orizontului, încercând să măsor largul viu al vieţii, marea mi-ar rămâne martora fidelă a privirii care mi-o aruncă un pictor atunci când vrea să suprapună într-o armonie perfectă realitatea cu ficţiunea.

Leadership: Creaţia ta poate fi comparată cu un exerciţiu de reflecţie focusat asupra unei imagini cuprinzătoare, unde viziunea despre lume are sensul extins de "intensitate a emoţiei propriei capodopere" ?

Da. Marea este o pătrundere în adâncimea proporțiilor uriașe, nu o pătrundere în labirintul vieții, între uitare și regăsire, ci mai degrabă o extragere a Totului din "întâmplător" spre a-l aduce dincolo de timp, în straturile ce nu pier ale simbolismului. Tipare constante, scheme universale şi chiar un fel de mecanisme neînţelese de percepţie ale lumii se amestecă cu uimirea privirii mele rămase așa în urma momentelor de infinită măreţie pentru mine.

Ceva îmi spune că toate se repetă în timpuri paralele, iar privirea mării caută parcă şi ea o realitate care să o înveţe să trăiască prin intermediul viziunii artistului vizual care îşi imortalizează impresiile cele mai tainice în faţa existenţei zilnice. Privind marea cu ochi de artist, *una riformulazione di alcuni risultati già fatti* , nu vei găsi în ea obsesia permanentă de a păstra planurile vieții în echilibru, dar vei găsi acea intensitate a capodoperei naturii de care are nevoie spiritul iscoditor pentru a-şi debloca potențialul infinit creator.

Artisticul nu prea se leagă de frământările vieții, ci de sensibilitatea din spatele înălțimilor spirituale la care aspiri. Și da, de aceea ai nevoie de o evadare la mare. Ca să înțelegi că nimeni nu-ți poate lua în stăpânire simțirea, nimeni nu îți poate răscoli intimitatea adâncă, cu o singură condiție: trebuie să te simți ispitit să corectezi temeiurile armoniei care te încântă.

Armonia dintre universul nemărginit și lumea creată de tine...

Leadership: Viziunea ta poate scoate în evidenţă continuitatea unei creaţii legată la o imagine a eternităţii, ţinând cont de ipoteza rupturii radicale presupuse de trecerea de la prezenţă la amintire?

Uită-te atent, ce este acolo în zare? Căci mai mult decât splendoarea albastră din largul mării nu poate plăcea ochiului decât creaţia artistului care ştie să privească, cu o anumită uimire, spre o suprafaţă nelimitată, nedisimulată, necondiţionată, pentru a reda imaginea unei noi povesti despre existenţa unei realităţi transcendente în eternitate. O eternitate într-o singură clipă, iată ceea ce îmi îmbunătăţeşte vederea atunci când privesc o imensitate albastră de la marginea mării, într-o singură amintire: amintirea vie a valurilor mării ce îmi sărută, an de an, gleznele.

Totul lucrează fără voia pictorului, natura fiind cea mai bună plăsmuitoare a unor noi înlănţuiri de sunete, culori şi simboluri. Practic, eu n-am făcut decât să privesc în depărtare ceea ce din apropiere nu ar fi stârnit niciun interes, nicio emoţie, nicio pasiune, nicio preocupare, şi mi-am încântat privirea cu peisajele superbe pe care artistul ştie să le surprindă în întreaga lor splendoare, şi cărora le imprimă o atmosferă grandioasă. Aici intervine arta...

În sprijinul observaţiilor mele, vin cuvintele exprimate de scriitorul Artur Silveştri, în binecunoscuta lui creaţie, "Perpetuum Mobile":

"Am înţeles că totuşi, o anumită agregare se constituise până la sfârşit. Piesele improvizate aveau, deci, ceva care le unificase şi le făcea să se aşeze împreună cu o posibilă coerenţă. Întâi de toate, ele arată o anumită percepţie a timpului, văzut ca Elementul principal ce defineşte viul. Toate încep şi se orânduiesc în funcţie de timpul unde s-au ivit prin potrivirea neînţeleasă, ori într-un anume timp din infinitele lumi posibile. Să fie însă acestea mai mult decât o ipoteză? Şi, dacă le-am putea înţelege rostul de a fi, atunci însăşi enigma ce ne înconjoară s-ar fi putut dezlega? "

Leadershipul este prezenţa totalităţii tale pe care o emană acea căutare a viziunii ce nu apare decât în momentul în care ai înţeles că ceea ce te înconjoară este manifestarea unei depărtări din apropiere.

Umple-ţi ochii cu ştiinţa vederii în "Perpetuum Mobile" ori de câte ori încerci să construieşti o nouă imagine asupra orizontului, considerând că tot ceea ce vezi este doar suma unor detalii aparte, doar nişte piese improvizate pe care cineva sau ceva le-a unificat şi le-a făcut să se aşeze împreună cu o posibilă coerenţă.

Să ştii să priveşti din depărtare ceea ce nu se distinge cu uşurinţă din apropiere, acesta este secretul "Marii Ştiinţe". Cu toate acestea, nimeni nu ştie unde să se uite... Iar aşa-zisele minţi luminate rareori fac dovada unei sclipiri de geniu, ci devin tot mai confuze.

Source: https://neculaifantanaru.com/umple-ti-ochii-cu-stiinta-vederii-in-perpetuum-mobile.html

Un ajutor de nădejde

On Ianuarie 31, 2009

Descoperă-ţi calităţile de coechipier prin prisma felului în care eşti perceput de ceilalţi.

Aţi citit povestea fraţilor Wright? În noaptea de 2 octombrie 1902, Orville care nu închise deloc ochii gândindu-se la eşecul primului prototip zburător, era măcinat de o singură întrebare: "Ce-ar fi dacă ar construi o coadă mişcătoare verticală, în locul celei fixe? Împreunând mişcările cozii cu ale cârmei din faţă, poate că planorul n-ar mai ameninţa să cadă în cap..."

A doua zi, Wilbur, aflând ideea fratelui său, rămase o clipă pe gânduri, apoi zise:

Orville, mi se pare că ai dreptate. Hai s-o încercăm !

Peste două zile fraţii Wright zburau cu un planor, mult mai uşor de mânuit. *

Valoarea pe care o atribui unei "opere de artă" demonstreaza sincronizarea perfectă a reacţiei dintre ceea ce te face să simţi chemarea unei fiinţe mai înalte decât tine si ceea ce ti se pare imposibil de înfăptuit.

Dacă după o zi grea de muncă nu ai reuşit să termini ce ţi-ai propus, nu este o mare nenorocire. Dar, dacă acest lucru se întâmplă frecvent, atunci cu siguranţă ai nevoie de ajutor. Nu vei putea obţine niciodată rezultate spectaculoase într-un timp foarte scurt dacă nu îţi găseşti un ajutor de nădejde care să continue munca grea pe care ai început-o de unul singur.

Munca în echipă îţi permite să realizezi ceea ce nu poţi realiza de unul singur. Sunt convins că ai cunoscut destui oameni care au eşuat în afaceri, sau în jobul lor, încercând să facă totul pe cont propriu. În mod sigur fără o echipă loială, puternică şi motivată, pe termen lung nu vei reuşi să duci la bun sfârşit ceea ce ţi-ai propus.

Sugeram la un moment dat faptul că suntem martorii unei treceri de la "colecţia" de bune practici la "colecţia" de experienţe, care formează un lider complet: experienţa interacţiunii cu semenii, experienţa vocii interioare şi experienţa transformării.

Leadershipul capătă aici o poziţie dominantă printr-o subtilă oglindire a realităţii care se regăseşte în felul cum întrebuinţăm experienţa, dar şi prin măsurarea stabilităţii legăturilor pe care le creăm între noi şi ceilalţi. Aşadar, ne îndreptăm, cred, spre ceea ce numesc arta "experimentală", acea artă de a ne descoperi calităţile prin prisma felului în care suntem percepuţi de ceilalţi - coechipier sau adversar. Dacă această ipoteză este corectă, ea implică şi alte mari schimbări.

Leadership: Poţi să dai o valoare de tip "RETURN TO A NEW ENDING" unei oportunităţi pe care ai avut-o sau ai de gând să o ai, prin expansiunea câmpului conştiinţei asupra ceea ce lipseşte dintr-un ansamblu?

La un meci de rugby, jucătorul loveşte balonul şi iniţiază atacul pasând mingea unui alt coechipier. La rândul său, acesta pasează mingea la un alt coechipier în timp ce aleargă spre

linia de ţintă. Şi tot aşa, pasând mingea din mână în mână, uşor, uşor, jucătorii avansează.

La fel cum un jucător de rugby nu poate avansa de unul singur spre linia de ţintă, nici tu nu vei putea avansa în carieră, în cadrul unei companii, de unul singur. Cu siguranţă vei avea nevoie de o echipă loială care să te sprijine permanent în activităţile pe care le desfăşori. Iar ca să vă atingeţi obiectivele la termenul stabilit, trebuie să pasezi membrilor echipei tale sarcinile pe care nu le poţi executa de unul singur. Nu contează cât de talentat eşti, în mod cert n-o să poţi duce la îndeplinire anumite proiecte dacă nu soliciţi sprijinul altor persoane. Asta este realitatea. Unele sarcini nu pot fi realizate decât prin efortul combinat al mai multor persoane.

Va veni un moment în care vei avea de făcut o alegere dificilă: să acţionezi singur, cum ştii tu mai bine, sau să apelezi la ajutorul altor persoane. Te previn că alegerea ta te va însoţi tot restul vieţii, atât la bine, cât şi la greu.

Eşti pregătit să înfrunţi cu stoicism provocările de unul singur? Gândeşte-te foarte bine înainte a porni la drum.

A trăi cu conştiinţa clară a valorii pe care o are o anumită "operă de artă" înseamnă să beneficiezi de o autonomie care se mulţumeşte cu o muncă a cărei formă de utilizare este hotărâtă de altcineva care sfidează definiţia a ceea ce înseamnă "imposibil de înfăptuit".

Un ajutor de nădejde este norocul care te pândeşte la fiecare pas, printr-o idee, o sugestie sau o sesizare, îndrumându-te spre finalizarea unei munci în care puţini au crezut, o muncă în care uneori nu primeşti nici mulţumiri, dar care îţi aduce tot ceea ce ochii visează sau tot ceea ce inima doreşte.

Eşti dotat cu proprietatea de a fi perceput ca un "frate" de mare valoare care sfidează definiţia a ceea ce înseamnă "imposibil de înfăptuit".

*** Notă:** Drumeş, Mihail - *Povestiri despre cuceritori* , Editura Ion Creangă, 1989.

Un alt determinant al leadershipului

On Februarie 25, 2019

Exprimă-ţi gândurile în termeni de imagini încât să evidenţiezi legătura dintre ce te "ține" pe dinăuntru și ce se impune evaluării din exterior.

Mi-am descoperit pasiunea pentru scris în acelaşi fel în care pictorul îşi creează capodoperele: încercând să găsesc o cale de a comunica o viziune şi de a o împărtăşi unui public cât mai numeros. Negreşit, mi-am dat seama că eram "just an ordinary guy with nothing to lose", prizonierul unui destin boem, dar obsedat de ideea unui destin mare.

Desigur, pasiunii mele nu îi lipsea acea vibraţie a conştiinţei care mă conducea spre întâlnirea cu polul experienţei subiective, nu îi lipsea privirea unui îndrăgostit de cărţile pline de înţelepciune, dar părea totuşi să existe o anumită spaţialitate între virtutea de a gândi prin cuvinte şi slăbiciunea de a pune totul sub semnul înţelegerii.

Fapt din care reieşea o nevoie acută de a-mi articula o calitate superioară şi sensibilă totodată: puterea de a reda ceea ce simţeam, şi cu egală măiestrie să pătrund într-o realitate ocultată căreia să-i ofer conotaţii artistice puternice, mai apoi să fac din ea o capodoperă a gândirii creative, cheia cunoaşterii universale.

Arta autentică este o căutare continuă a adevărului, unul care transcende rațiunea simplă, exercitând autonomia expresivă de a modela mesajul transmis în funcție de realitățile interne și externe.

O astfel de calitate putea fi o manifestare a conştiinţei, a sincerității și onestității intelectuale, o continuă mărturisire menită să exprime nesiguranţă, dar totodată uimire. În privinţa a ceea ce tindeam să portretizez, conştient de autonomia expresivă a mijloacelor formale de construire a mesajului, încă nu eram decis ce model să aleg.

Aş fi putut să fiu chiar eu centrul întregii creaţii ce urma să o folosesc drept argument esenţial în definirea unei noi direcţii de studiu al vizualului literar - trecut prin imaginarul unei minţi complexe. În acest caz, cel mai probabil cititorii m-ar fi putut evalua drept prizonierul unui destin aparte, un Hamlet cu sabia în mână aflat în căutarea unui adevăr care transcende raţiunea omenească.

O altă viziune a aceluiaşi tablou sugerat de un artist este şansa unei experienţe de alteritate care te face să te simţi fabulos într-o metafizică a revelaţiei despre modul cum poate fi îmbunătăţit omul şi realitatea lui.

Ca să fiu mai mult decât eram, purtând de grijă gândirii şi aducând-o astfel în esenţa ei, trebuia să-mi arăt disponibilitatea de a răspunde cerinţelor de transparenţă ale unei călătorii în timp, în paginile unei cărţi înălţătoare. Nimic nu e mai absurd decât să te recunoşti învins de spaţiul unei lumi care stă să se scunfunde, sau să guşti victoria posibilităţii de a salva o lume pierdută.

Experimental, dacă ar fi fost să mă integrez în romanul "Numele Trandafirului" de Umberto Eco, probabil m-aş regăsi în personajul Adso din Melk, la sfârşitul lui 1327, care mărturisea la un moment dat:

"Mi-am dat seama cu timpul că ceea ce părea nesiguranţă era în schimb numai curiozitate, pe care o credeam mai degrabă o înclinaţie a sufletului lacom, socotind că sufletul chibzuit nu trebuie să se hrănească cu aşa ceva, înfruptându-se numai cu adevărul, care (gândeam) se cunoaşte chiar de la început."

Artistul din mine încă se mai întreabă cu nedumerire: până unde pot să lungesc discuţia despre artă, astfel încât textul să capete valenţe de metaforă şi cod vizionar, dar fără să mă satur de personajul surprins cu sinceritate în propria-mi realitate - a cărei valoare poate că va rămâne valabilă peste veacuri?

Leadership: Poţi să-ţi extinzi viziunea asupra sentimentelor și rațiunii care stau la baza performanţei şi evoluţiei tale, în virtutea unei conştiinţe estetice care îşi este propriul obiect de cercetare?

Nu s-ar putea opri aici tot ceea ce am învăţat să redau prin cuvinte, tot ce-am trăit, tot ce-am descoperit, tot ce-am dobândit în timp, pentru ca diversitatea formelor de expresie din artă să fie revelatoare în ceea ce priveşte lumea ideilor. Negreşit, trebuie să-mi plasez arta pe linia groasă a unor convingeri ce se doresc a avea ecou în lumina eternităţii.

Explicaţia este simplă: orice conversaţie poate facilita accesul la un nou mod de comunicare a mesajului declanşator de emoţii care să fie în acelaşi timp cuvântul cheie al demersului de raţiune în alegerea semnificaţiei acordate ineditului cu potenţial de apreciere a distanţei dintre text şi ilustraţie.

O conştiinţă estetică se evidenţiază prin puterea creaţiei a cărei temelie este relaţia dintre tine şi modelul pe care îl alegi să te reprezinte în planul idealizării unei situaţii concrete de aplicare a teoriilor de inspiraţie. Ea devine un obiect de cercetare pentru dimensiunea personală atunci când se prezintă ca un procedeu de reflecţie asupra realităţii pusă în slujba înfăptuirii unei noi forme de artă vizuală.

Totodată, mai sunt tentat să trag concluzia că o conştiinţă estetică este un dram de luciditate aplicat afectivităţii cu care impregnez oamenii, obiectele şi faptele, cu o notă personală, conform unei cromatici și simbolistici vii, seducătoare, astfel încât să se producă senzaţia de plutire într-un ocean de sentimente, într-un univers plin de visare.

Leadership: Încerci să-ţi creezi un crescendo al experienţei de a fi pus în relaţie cu un personaj total diferit de tine, dar apropiat de acea autonomie a artei de a produce o cunoaştere alternativă mai amplă?

Privită dintr-un alt unghi, inspiraţia de care mă agăţ tot mereu spre reconstruirea unui profil de perfecţiune cu reprezentare înaintea frumuseţii unei figuri în ansamblul ei, este o formă de a-mi exersa răbdarea în aşteptarea unui răspuns la apelul de plăsmuire a unei alte realităţi. Este o formă de a pune pe hârtie, pânză sau orice fel de material, gândurile, trăirile, preluarea unor momente de mare coincidenţă între două lumi: cea a pictorului şi cea a scriitorului, perspectiva autorului şi abordarea convingătoare şi sensibilă a personajului cu care el se identifică.

Urmează apoi o mică schiţă a desenului menit să amplifice printr-o simbolistică fascinantă viziunea unei ieşiri din timpul şi spaţiul real: viaţa şi moartea. Două personalităţi îşi încheie conversaţia printr-o formulă extrem de sugestivă: arta este înregistrarea revelaţiei de Sine a lui Dumnezeu către om.

"Nu mai avem înţelepciunea anticilor, s-a sfârşit vremea uriaşilor" , spunea maestrul sticlar

Nicola din Morimondo.

“Suntem pitici, dar pitici care stau pe umerii acelor uriaşi, iar în nimicnicia noastră izbutim uneori să vedem mai departe decât ei la orizont” , a încuviinţat călugărul franciscan foarte învățat Guglielmo da Baskerville. (Numele Trandafirului)

A avea o conştiinţă estetică înseamnă să faci dovada unei viziuni inedite asupra artei, prin plasarea unor gânduri şi revelaţii despre sine în completarea unui tablou în care culorile nu sunt aşezate după legile fireşti ale faptului cotidian. Ci, ele urmează legea anti-naturalului într-un spaţiu abstract în care se boltesc analogiile şi se încrucişează cele mai variate direcţii din desăvârşirea spiritului, din roadele spiritului lui Dumnezeu.

Punctul de pornire al cunoaşterii cele mai înalte este reflectat de capacitatea de a te identifica atât de sublim cu emoțiile şi gândurile unui personaj dintr-o carte impresionantă, să te pui total în pielea lui, deci acordându-i o importanţă mai mare decât ţi-o acorzi ţie.

Un alt determinant al leadershipului este factorul “comparaţie” între tine şi modelul pe care îl alegi să te reprezinte în planul idealizării unei situaţii concrete de aplicare a teoriilor de inspiraţie.

Vei putea mai uşor să gândeşti o imagine nouă despre tine dacă te inspiri din lumea celor care au traversat înaintea ta calea vieţii trecând de la păcat la sfinţenie, de la ignoranţă la cunoaştere, de la experienţă la înţelepciune.

Leadershipul este imaginea cu care te prezinţi în faţa unei lumi pe care ai avut prilejul să o cunoşti de aproape, dar şi de departe, din experienţa personală şi mai ales din înţelepciunea anticilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-alt-determinant-al-leadershipului.html

Un aspect care nu trebuie neglijat

On Aprilie 17, 2009

Foloseşte-ţi autonomia pentru a putea găsi cea mai bună formulă de schimbare, focalizându-ţi întreaga atenţie asupra modului în care regulile trasate de ceilalţi îţi permit o flexibilitate în tratarea schimbării.

Ieri după-amiază citeam în scrânciobul din grădina din spatele casei mele când, deodată, din curtea vecină o aud pe noua proprietară adresându-se copiilor care veniseră la ziua de naştere a fiului ei în vârstă de patru anişori.

“Bun copii, acum ne vom juca de-a v-aţi ascunselea. Este un joc nou, dar o să vă placă la nebunie, o să vedeţi. Eu mă voi întoarce cu faţa la perete, iar până ce termin de numărat voi trebuie să vă ascundeţi oriunde vreţi voi în curte. Dar atenţie, nu vă ascundeţi în casă, sunt destule locuri unde vă puteţi ascunde în curtea asta mare.”

Zis şi făcut, începe numerotarea: “1, 2, 3… 10. Cine nu-i gata îl iau cu lopata.” Însă nici bine nu s-a întors doamnă că am şi auzit: “Ionuţ, te-am văzut. Poţi să te dai jos de pe capota maşinii. Ţi-am spus să te ascunzi, nu să te urci pe maşină.”

Spre deosebire de ceilalţi copii care s-au ascuns prin toată curtea, Ionuţ s-a aşezat la vedere, şi asta pentru că mama lui nu i-a explicat suficient de clar ce înseamnă “să te ascunzi”. Dacă însă ea le-ar fi spus copiilor să se aşeze într-un loc în care să nu poată fi văzuţi şi găsiţi, poate că Ionuţ ar fi înţeles mai bine ce trebuie să facă şi nu s-ar mai fi urcat pe maşina ci, cel mai probabil, s-ar fi pitulat în spatele ei.

Leadership: Prin intermediul căror indicatori poţi să măsori factorul claritate al imaginii care te face să crezi că te afli în mijlocul acţiunii neterminate, acolo se doreşte un efect echivalent al deciziei ce trebuie respectată întocmai?

Succesul unei companii depinde în primul rând de angajaţii săi şi de calitatea serviciului oferit clienţilor. O companie va ieşi învingătoare chiar şi în momentele cele mai dificile dacă angajaţii au înţeles foarte clar ce au de făcut şi dacă se implică în găsirea soluţiilor şi în implementarea acestora. Nu este deloc surprinzător faptul că angajaţii care sunt instruiţi cum trebuie dau întotdeauna randamentul dorit, spre deosebire de aceia cărora nu li s-a oferit o intruire eficientă.

Idealul oricărui specialist de resurse umane este de a găsi angajaţi dornici să facă performanţă, capabili să obţină rezultate din ce în ce mai bune. Apoi el trebuie să se asigure că angajaţii pricep care este rolul lor în cadrul companiei, că ştiu de ce fac munca pe care o fac şi că înţeleg foarte clar care este scopul acestei munci. Dacă angajaţii nu înţeleg ce au de făcut, mai mult ca sigur nu se vor implica în munca pe care o fac şi nu-şi vor îndeplini obiectivele şi sarcinile prevăzute în fişa lor de post.

Doi indicatori pot să măsoare factorul claritate al imaginii care te face să crezi că te afli în mijlocul acţiunii neterminate, acolo se doreşte un efect echivalent al deciziei ce trebuie respectată întocmai: **capacitatea de a te diferenţia de ceilalţi** şi **modul tău de răspuns la aplicarea unor noi reguli**.

Parafrazând-o pe Anda Racsa, managerul general al companiei Abc Training Consulting: *“Dacă angajaţii nu înţeleg foarte bine ce se cere de la ei, se poate întâmpla ca rezultatul sarcinilor*

delegate să fie nesatisfăcător şi să influenţeze nefavorabil şi alte activităţi din cadrul departamentului sau al companiei."

Incontestabil, gradul în care managerul sau specialistul de resurse umane reuşeşte să formuleze sarcinile de lucru ale angajaţilor determină gradul de implicare al acestora în activitatea companiei. Aşadar, sarcinile de lucru trebuie să fie cât mai clar formulate.

Leadership: Energia debordantă de care dispui te împiedică să te apleci cu atenţie asupra unor aspecte cheie ale situaţiilor în care se trece de la o "probă" impusă - la o regulă care îţi limitează capacitatea de manevră?

O regulă care exprimă autonomia individului spune că indiferent care este ţelul urmărit, indiferent care este specialistul care îţi trasează direcţia, poziţia pe care ţi-o asumi trebuie să fie aceea pe care cu adevărat eşti încântat să o trăieşti şi pe care nu eşti dispus să o aplici la îndemnurile sau presiunile celorlalţi.

Este un semnal de alarmă pentru companii atunci când angajaţii încep să nu mai fie interesaţi de îndeplinirea sarcinilor de serviciu ce le revin. Asta poate fi o consecinţă a faptului că ei ori nu îşi doresc să muncească, ori nu ştiu concret ce anume trebuie să facă. Degeaba au companiile clar definite standarde şi proceduri de lucru care le dau posibilitatea angajaţilor să evolueze dacă aceştia nu pricep ce anume se doreşte de la ei.

De aceea rolul specialistului de resurse umane este esenţial în tot ceea ce priveşte evoluţia unei companii. El, împreună cu cadrul tehnic, trebuie să clarifice sarcinile angajaţilor şi să urmărească modul de îndeplinire a acestor sarcini, să le explice ce au de făcut şi să le arate cum trebuie să lucreze.

Ceea ce predomină la orice om, la fel ca orice angajat, este capacitatea de a se diferenţia nu atât prin calităţile ce le posedă, ci prin atitudinea adoptată în pofida influenţei altora. Asta e diferenţa dintre anjatatii de rând şi cei formidabili: primii acceptă orice îndemn şi se conformează regulilor, ceilalţi sunt dispuşi să-şi susţină până la capăt propriile puncte de vedere în ciuda regulilor trasate de manageri.

Nu lăsa ca statutul tău de angajat să se transforme într-un post de marionetă uşor de manevrat într-un joc ce nu-ţi aparţine.

A fi angajat nu înseamnă a fi un sclav sau o marionetă, ci înseamnă că eşti contractat pentru a aduce o schimbare în companie. Trebuie să te priveşti ca o persoană absolut necesară. Când managerul îţi trasează o sarcină trebuie mai întâi să te întrebi dacă nu cumva ai devenit spectacolul din culise mai picant decât cel de pe scenă. Nu cumva ai devenit prea predictibil? Acţiunile tale sunt prea uşor de citit? Nu cumva ai devenit un „cal de bătaie", un „clovn" de pe spatele căruia alţii profită din plin?

Un angajat veritabil gândeşte astfel despre manager: tu eşti cel care se schimbă mai întâi, apoi eu îmi activez opţiunile care pot aduce beneficii companiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-aspect-care-nu-trebuie-neglijat.html

Un bun recrutor

On Martie 18, 2009

Identifică esenţa tărâmului psihologic al celui care te evaluează, menţinându-te în acel spaţiu în care capacităţile voastre se întrepătrund.

Un club de fotbal a organizat nu demult o preselecţie pentru copiii născuţi între anii 1996-2000. Copiii au fost testaţi de antrenorul principal care totodată era şi un reprezentant al Federaţiei Române de Fotbal. Ca prim selecţioner, antrenorul i-a supus pe copii la mai multe probe dificile: slalom cu balonul de fotbal printre jaloane, jonglări, dribling şi pase, şuturi la poartă de la anumite distanţe, şi în final jocul de echipă. În funcţie de abilităţile şi talentul fiecăruia, antrenorul a decis cine poate intra sau nu în clubul de fotbal.

Foarte mulţi copii care se prezintă la o preselecţie se emoţionează, ca înaintea oricărui examen, şi din această cauză pot comite unele greşeli. Din această cauză este atât de necesar ca antrenorul să se folosească de fler şi intuiţie ca să observe ce se ascunde în spatele aparenţelor, să-şi dea seama de potenţialul ascuns al fiecărui copil.

Mai mult, el trebuie să ştie să plaseze cei mai buni jucători pe posturile care li se potrivesc cel mai bine. De exemplu, s-ar putea ca unii copii să fie mai buni în apărare decât în atac, alţii să fie mai buni mijlocaşi decât fundaşi. Un bun antrenor îşi va da seama care sunt abilităţile fiecărui copil, şi în funcţie de acestea îi va aşeza pe posturile potrivite în teren. Succesul echipei lui depinde în mare măsură de selecţia pe care a făcut-o printre copii şi de dispoziţia lor în echipă.

Leadership: Eşti pregătit să experimentezi o întâlnire profundă cu tine din perspectiva unui spirit abstract şi obiectiv?

A-ţi etala calităţile pe teren în faţa selecţionerului este ca şi cum te-ai afla în faţa unei făpturi invizibile - trebuie să vezi ceea ce nimeni altcineva nu e capabil să vadă la el, trebuie să percepi necunoscutul, adică să identifici esenţa propriului său tărâm psihologic, felul în care judecă lucrurile, menţinându-te în acel spaţiu în care capacităţile voastre se întrepătrund. Trebuie să ai puterea de a-ţi manifesta forţa propriului spirit şi de a spulbera toate îndoielile lui privitoare la performanţa şi talentul tău. Trebuie să-i susţii idealurile de excelenţă şi să-i înţelegi felul de a gândi, ceea ce majoritatea ratează să facă.

O întâlnire cu tine este o demonstraţie clară a eforturilor de voinţă şi de concentrare a atenţiei asupra acelor aspecte ale dezvoltării care duc interactivitatea la un alt nivel: să ai libertatea de a te exprima prin intermediul talentului, al interesului faţă de competiție, prin intermediul unor indicatori fizici şi valorici, prin intermediul reflexului de orientare în alergare şi mai ales prin intermediul altora.

Când e vorba de o preselecţie contează foarte mult prestaţia ta, dar la fel de mult contează felul în care îţi direcţionezi concentrarea şi energia. Trebuie să adaugi o imensă semnificaţie jocului tău fără să pierzi din vedere idealul de fotbalist pe care îl poartă în inimă antrenorul. Poţi fi extrem de talentat, dar dacă nu te încadrezi în tiparele lui, atunci eşti pierdut din start. El se poate transforma într-o fiinţă invizibilă pentru tine, iar asta înseamnă să-ţi etalezi calităţile în van.

Cu alte cuvinte trebuie să faci în aşa fel încât selecţionerul să fie „vizibil", adică să-l ai tot timpul în câmpul tău vizual - iar la rândul tău să fii mereu în atenţia lui. Păstrează-ţi atitudinea potrivită, nu-ţi pierde niciodată speranţa în legătură cu acele situaţii în care îţi

este frică cel mai mult de tine însuţi – atunci când simţi că îşi întoarce faţa de la tine.

În fond, totul se rezumă la capacitatea selecţionerului de a discerne asupra ta, şi la capacitatea ta de a discerne asupra lui.

Leadership: Cât de abil te dovedeşti în a conta pe tine într-o zonă în care accesul este restricţionat?

Când vine vorba de preselecţie, miza este întotdeauna dată de cine se dovedeşte mai abil în mânuirea balonului – deci de calităţile care îi fac speciali pe jucători, precum şi de angajamentul şi de perseverenţa lor.

Pentru a-i putea selecţiona pe copii, antrenorul trebuie să îndeplinească o condiţie esenţială: trebuie neapărat să aibă experienţă practică în domeniu, adică să fi fost jucător de fotbal. Numai un antrenor care are cunoştinţe profesionale solide şi abilităţi sportive poate să evalueze corect aptitudinile şi nivelul de pregătire al candidaţilor - dacă acestea corespund sau nu cu cele necesare postului respectiv din echipă. Nicidecum selecţionerul unei echipe de fotbal nu are cum să fie de profesie doctor, inginer, arhitect, economist sau fizician.

Răspunderea pentru succesul sau eşecul unei organizaţii revine, la fel, recrutorului care are obligaţia să selecţioneze şi să pregătească cei mai buni oameni în vederea obţinerii unui rezultat cât mai bun. Procesul de identificare şi angajare a personalului nu este unul foarte simplu, şi nu oricine este capabil să o facă bine. Prin urmare, recrutorii care nu au o instruire prealabilă în domeniul în care activează, care nu au acumulat o experienţă profesională suficientă, vor fi lipsiţi de fler în alegerea celor mai buni candidaţi.

O zonă în care accesul este restricţionat sugerează asumarea unei poziţii de control care elimină confruntarea şi judecata apriorică, permiţând aplicarea standardelor de "corectitudine", "bun-simţ" şi "raţionalitate" într-un context de tipul: "Omul potrivit la locul potrivit".

De multe ori am spus, şi repet, un recrutor trebuie să observe care sunt abilităţile pe care le posedă candidatul pentru a răspunde cerinţelor postului care urmează să-l ocupe, ce anume îl face potrivit pentru acel post, iar acest lucru nu se poate realiza prin studierea cv-ului şi scrisorii de intenţie ci prin verificarea aptitudinilor profesionale şi personale ale acestuia.

Când angajezi o persoană trebuie să începi să scormoneşti mai adânc, să pui întrebări bune, să ceri explicaţii atunci când este cazul şi să afli soluţii. Şi, întocmai ca la fotbal, trebuie să-l treci pe candidat prin mai multe etape practice, şi în funcţie de felul în care se descurcă să-l plasezi pe postul cel mai potrivit.

Leadershipul este o formă de răspuns la acumularea de experienţă în exercitarea controlului pe care o pretinde demonstraţia de aptitudini susţinută prin arta de a te ridica în ochii celorlalţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-bun-recrutor.html

Un cec pentru schimbarea ta

On Octombrie 05, 2010

Ia în considerare ritmul tău de evoluţie fără să reduci costurile formării tale.

Un mare conducător pregătea o campanie militară agresivă pentru cucerirea unui teritoriu străin. După ce s-a consultat cu cei mai buni comandanţi ai săi în privinţa alegerii celei mai bune strategii de atac, au hotărât de comun acord că cea mai bună soluţie este de a porni un atac pe mare. A doua zi marele conducător s-a adresat oştenilor săi:

- Dacă vrem să câştigăm acest război va trebui să atacăm de pe mare. Dar mai întâi trebuie să învăţăm să navigăm fiindcă nu avem suficientă experienţă în manevrarea bărcilor.

Leadership: Manifeşti o preocupare permanentă pentru a asigura evoluţiei tale o finalitate care este in favoarea coordonării "la nivel orizontal" a unei decizii luate prin analiza stării generale?

Numai experienţa poate susţine ritmul de funcţionare al unui leadership de calitate. Experienţa este o parte necesară în evoluţia ta spre un statut concordant cu nivelul tău de aspiraţii. Şi de aceea este necesară o valorificare critică a aspectelor legate de caracterul tău şi de cât eşti dispus să dai, pentru ca procesului tău de evoluţie să îndrepte orice lipsuri şi orice lucru care merge prost.

Manifeşti o preocupare permanentă de a asigura evoluţiei tale o finalitate care să fie în favoarea leadershipului tău? Trăieşti printre acei oameni care încearcă să te scoată răspunzător pentru anumite împrejurări în care nu ţi-ai folosit cum trebuie potenţialul de lider?

Evoluţia ta profesională este precum un cec pe care îl primeşti prin poştă în fiecare săptămână, care îţi reglează parţial situaţia ta financiară, dar nu-ţi garantează succesul. Acel cec confirmă faptul că ţi-ai achitat o anumită perioada de timp obligaţiile care îţi revin. În acelaşi timp, cecul reprezintă valoarea a ceea ce eşti în stare să construieşti înainte să plăteşti preţul unei victorii colosale.

Leadershipul trebuie în primul rând înţeles, susţinut şi apoi valorificat. Pentru ca el să evolueze trebuie să ştii să te foloseşti cât mai dibaci de acele “cecuri de valoare” pe care nivelul tău de performanţă ţi le pune la dispoziţie pentru a-ţi regla ritmul de dezvoltare. Cecurile sunt destinate să aducă o contribuţie modestă (dar semnificativă) la însuşirea trăsăturilor, calităţilor şi cunoştinţelor asimilate de-a lungul timpului pentru a te putea ajuta să te descurci foarte bine în orice situaţie care ameninţă reputaţia ta sau care împiedică îndeplinirea scopurilor propuse – deci în acele situaţii care necesită efectuarea unei schimbări de planuri.

Leadershipul este o formă de manifestare a legii cauzalităţii şi exprimă procesul de autodeterminare a unor fenomene care sunt greu de previzionat, fiind de fapt și rezultatul unor tendințe de evoluție conturate cu o anume fermitate.

A asigura evoluţiei tale o finalitate care este în favoarea coordonării "la nivel orizontal" a unei decizii luate prin analiza stării generale, înseamnă să urmăreşti o satisfacție strict individuală plătită fără pierderi personale în beneficiul altora. La ce mă refer când spun despre coordonare "la nivel orizontal"? Mă refer la faptul că trebuie impuse nişte reguli sau

măsuri pentru toată lumea, prin care se poate facilita o coeziune la nivel de grup. De asemenea, aceste reguli sau măsuri trebuie să justifice o acţiune menită să asigure un climat de ordine, să menţină potenţialul de dezvoltare al oamenilor şi să promoveze exemple de bună practică.

Felul cum îţi organizezi resursele determină performanţa ta. Ce este războiul dacă nu o confruntare de durată între două sau mai multe tabere rivale? Fiecare dintre ele urmărind să câştige confruntarea întrecându-şi adversarul în eficienţă, în inventivitate, în mânuirea armelor si în ocuparea teritoriului dorit. Pe parcursul bătăliilor fiecare tabără are parte de succese sau eşecuri. Chiar dacă una din ele a pierdut o bătălie, încă mai poate câştiga războiul în funcţie de strategia pe care o aplică pe parcurs.

Dar oricât de eficace ar fi strategia pe care o aplică o armată, niciodată aceasta nu va putea porni un război şi nu se va putea implica în nicio bătălie dacă nu este pregătită să câştige sau să suporte consecinţele în cazul în care pierde. Într-un război armata cea mai bine pregătită câştigă, rareori iese "remiză", mai ales atunci când nu sunt stabilite anumite reguli sau când acestea nu sunt respectate.

Un lider va trebui sa-si justifice investiţia în manevrarea unor tehnici, abordări alternative şi practici inovatoare, ca un fel de corolar al legii cauzalităţii care nu poate fi un simplu rezultat dedus din faptele experienței, pentru că el însuşi este ordonatorul acestei experiențe.

Pregătirea este mai mult decât necesară. Trebuie să te asiguri că oamenii sunt bine instruiţi şi că au înţeles ce anume aştepţi de la ei, şi neapărat trebuie să dispui de resurse materiale şi mijloace financiare pentru a-i întreţine pe tot parcursul războiului. În termeni mai simpli, dacă nu ştii să-ţi organizezi resursele necesare (cum ar fi timpul, baza materială, baza umană, etc) nu vei putea întreprinde acţiuni eficiente în vederea prevenirii unui eventual eşec.

Ia în considerare ritmul tău de evoluţie fără să reduci costurile formării tale. Dacă ştii să-ţi organizezi resursele necesare care să contribuie la formarea ta ca lider, asigurându-ţi din timp o pregătire care să dea posibilitatea abilităţilor tale să se dezvolte, atunci reuşita ta va fi asigurată.

Manifeşti tot interesul faţă de formarea ta? Evoluţia ta oglindeşte înţelegerea cât mai profundă şi mai cuprinzătoare a propriului tău potenţial de lider ?

Leadershipul este oportunitatea de a învăţa să te cunoşti prin exerciţiul de a te privi din perspectiva altor persoane, încât ceea ce îţi favorizează evoluţia să fie dat de motivaţia lor spre eficienţă.

Un cec pentru schimbarea ta reprezintă acel minim de ajutor prin care poţi să progresezi cu adevărat. Este un ajutor care valorează mult, şi pe care tu însuţi ţi-l acorzi prin formarea şi dezvoltarea ta. Ca să capeţi suficientă experienţă în manevrarea leadershipului trebuie să înveţi să navighezi printre opţiunile tale de formare şi prin diferitele tipuri de abordări pe care le adopţi care au menirea de a evalua gradul tău de eficienţă.

Concluzie: Competenţele ca şi experienţa se obţin în timp. Uneori eşti stimulat să te dezvolţi ca lider, dar de cele mai multe ori trebuie să investeşti tu însuţi pentru a învăţa şi a te perfecţiona. Uneori primeşti diferite recompense chiar şi materiale, alteori reuşitele tale nu sunt nici măcar recunoscute decât foarte târziu.

Atunci când vei fi recunoscut ca fiind cel mai bun, poţi să consideri că ai primit cec-ul cel

mai consistent – adevărata răsplata pentru tenacitatea şi sârguinţa ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-cec-pentru-schimbarea-ta.html

Un chinuitor Adagio al sângelui

On Decembrie 14, 2013

Descoperă algoritmul care permite crearea unui profil mai bine definit al personalității tale, experimentând o altă dimensiune a leadershipului.

Senatoarea Ruth Martin se adresează omului care i-a răpit fiica. Din cuvintele atât de adânci şi afectuoase pe care numai un suflet inocent le poate gusta, sub tensiunea unei încleştări lăuntrice dintre două forţe de sens opus, dintre David şi Goliat, dintre putinţă şi prăbuşire, răzbate acea înlănţuire de gânduri, emoţii, dorinţe, care trebuie cu orice preţ să pună la încercare mintea bolnavă a răpitorului. A fiorosului criminal, Buffalo Bill.

Oscilaţia energiei interne, în etapa transformării de sine, are loc în condiţii de stres şi îngrijorare, putând fi măsurată prin intermediul căldurii sufleteşti care răzbate cu intensitate din glasul care strigă îndurare. O parte din această fiinţă blândă tace, tremură, rămâne ascunsă în spatele temperamentului paşnic şi liniştit. În timp ce o altă parte din ea se înfioară şi se aruncă în luptă cu priceperea latentă, cu pasiunea nestăvilită a jucătorului care nu-i dispus să piardă.

Dar în temniţa gândirii e zidit un fir prea subţire de speranţă. Inima ostenită a femeii, sistemul acesta pulsatoriu care se dilată şi se contractă ritmic la temperaturi tot mai înalte, adăposteşte numai zgomote surde şi inexplicabile, creând vârtejuri covârşitoare. Puternice turbulenţe care se extind conform legii instabilităţii spre o altă dimensiune a sinelui. Frecvenţa de descărcare a stimulilor pozitivi e greu de estimat. Determinismul ei, efectele reacţiilor de propagare a undelor de presiune negativă, sunt extrem de dificil şi costisitor de investigat experimental cu vreun instrument psihologic de măsurare a stimei de sine.

Leadership: Poţi să obţii o anumită intensitate a performanţei de a fi mai plin de semnificaţie, mai dependent de reperul unei noi poziţionări în cadrul sferei de cunoaştere a omului, încât să produci o nouă versiune a viziunii privind valoarea vieţii?

Unele cristale, puse pe foc, mai întâi se topesc şi apoi se volatilizează. La fel şi inima, pusă la grea încercare, se înfioară până în temeliile ei şi apoi se cutremură până când intră în colaps. Analiza chimică a sângelui ar scoate la iveală noi compuşi degradaţi care reduc pulsul inimii, senzori semiconductori de mare sensibilitate care încetinesc circulaţia sangvină. Sângele pompat de inimă intră tot mai lent în sistemul arterial, creând o tensiune oscilantă. Nervii se autoapelează şi se transformă într-un algoritm împrăştiat care modifică variabilele de funcţionare, făcând ineficientă abordarea ei.

Vibraţiile sonore trebuie să creeze o stare de spirit dătătoare de profunzimi şi impulsuri, redând cu deosebită sensibilitate imaginea sfâşietoare a unei răscoliri sufleteşti de neconceput. Dar efectul nu este cel scontat, abordarea femeii nu provoacă decât o mare doză de incertitudine şi dârzenie în acelaşi timp. Buffalo Bill devine mai închis şi mai calculat în decizii, dar în niciun caz mai temperat.

Ecoul vocii nu are acea bătaie lungă, stimulatorie, relevantă creării unei sfere de influenţă pozitivă. Nu poate forma un întreg perfect, acea fundaţie stabilă pentru leadershipul ce intenţionează să-l impună.

Viziunea senatoarei privind valoarea vieţii fetei ei nu ajunge la inima criminalului tocmai fiindcă este simbolizantă, se întemeiază pe lungimea de undă a poziţiei ei politice, mai puţin pe teritoriul empatiei. Viziunea trebuie să fie mai întâi o deschidere a sinelui spre celălalt,

apoi să schimbe direcţia unei convingeri spre împlinirea unei misiuni.

Poţi să îţi întregeşti poziţia de lider prin autoreglarea dimensiunii sufleteşti atunci când eşti constrâns de împrejurări să experimentezi durerea propriei conştiinţe?

Atât prin temperamentul personalităţii sale promovat în cadrul "turneului" de calificare în primul eşalon al excelenţei în leadership, cât şi prin mijloacele proprii de analiză cu care este înzestrat, liderul îşi poate aşeza confortabil modelul dominant în poziţie accesibilă. De regulă el funcţionează ca un mecanism obiectiv, dotat cu pârghii de autoreglare şi autocontrol bine definite, încât să nu-şi destrame starea de sine pozitivă. Această stare se poate roti la 90 de grade printr-o simplă expunere într-un cadru sumbru dintr-un moment dificil al vieţii, şi se poate transforma într-o stare de abandon total.

Jorge Luis Borges, unul dintre cei mai importanți scriitori ai secolului al XX-lea, spunea: " *Există un moment în viaţa fiecărui om când află cine este.* " Această autocunoaştere nu este rezultatul vreunei puteri miraculoase neînţeleasă de nimeni, ci doar modul în care recunoaşterea inconştientă a vieţii noastre interioare şi identificarea cu acele trăiri care pot fi recunoscute în noi înşine, joacă un rol important în asigurarea stabilităţii.

Sentimentele puternice și uneori violente care copleșesc omul, întunecându-i adesea dreapta judecată, au loc în cadrul experimentării unei alte dimensiuni a leadershipului. O dimensiune în care predomină compasiunea, înţelegerea şi iubirea. Dar acest amestec sufletesc poate face loc slăbiciunii, prin punerea la punct şi aplicarea unor abordări, poziţii şi norme diferite.

În jocul de şah, poziţia este considerată de către ambii jucători ca fiind perfect egală şi fără nicio şansă de pătrundere în dispozitivul advers al vreuneia dintre părţi. În momentele existenţiale cele mai grele, poţi să îţi întregeşti poziţia de lider prin autoreglarea dimensiunii sufleteşti, dar astfel vei îngrădi orice schemă logică de elaborare a unei strategii viabile. Din păcate, minţile puternice cedează foarte greu în faţa ingenuității. Deci, nu căuta să descoperi în ingenuitate nişte forţe considerabile de influenţă.

Leadership: Cum îţi evaluezi abilitatea de a face faţă unei situaţii limită în care o secundă de emoţie se dovedeşte mai puternică decât o mie de imagini?

Însufleţit în mod permanent de un spirit inovator, renunţând definitiv la orice tendinţe care nu reprezintă o atitudine fundamental psihologică şi la orice tip de gândire care nu se axează pe convingeri şi emoţii pozitive, liderul pune la dispoziţia propriei voinţe şi autoconstrângeri anumite facilităţi, idei, scenarii şi mijloace convingătoare de exprimare şi de percepţii. Prin experimentarea unor noi abordări, conduite, atitudini şi comportamente, el trebuie să facă dovada virtuţii şi moralităţii sale, oferind temei unei calităţi autentice: de a cântări, de a judeca, de a fi înţelept.

O oscilare între doi poli opuşi nu duce la o "nebunie", ci la o înţelegere a inefabilului existenţial. Sub tensiunea unei încleştări lăuntrice dintre două forţe de sens opus, dintre David şi Goliat, dintre putinţă şi prăbuşire, răzbate acea înlănţuire de gânduri, emoţii, dorinţe, care pune la grea încercare caracterul şi personalitatea omului. Iar aceasta reprezintă singura şi cea mai dificilă cale de explorare a leadershipului în situaţii tensionate.

În aceste momente, numai cine are curajul să întoarcă lupa atenţiei către sine va putea surprinde "insesizabilul", măsurat prin intermediul căldurii sufleteşti care răzbate cu intensitate din spatele motivaţiilor sale. Dar în acest caz, singurul lucru sesizabil este doar fenomenul psihic faţă de care leadershipul asistă neputincios.

Ai grijă ! Poţi ajunge să te blochezi în vederea luării unor decizii mai bune dacă principiul călăuzitor al responsabilităţii tale este supus sentimentului de "pierdere de sine" în favoarea emoţiilor care conferă un fundament valoric mesajului tău referitor la existenţa unui nucleu comun al umanităţii.

Un chinuitor Adagio al sângelui este o metaforă care exprimă profunzimea suferinţei omului în încercările sale de a-şi rezolva chestiunile sufleteşti. Exprimă starea lăuntrică a omului conştient de propriile-i limitări, în încercarea de extindere a puterii sale de influenţă, sau măcar de menţinere a poziţiei sale de conducere.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Un clasic al trandafirului roșu

On Aprilie 24, 2019

Năzuieşte către ceva bine definit, apoi fă ajustările corespunzătoare pentru a-l oferi drept imagine al unei destinaţii artistice de excepţie care nu va înceta niciodată să fascineze.

Nu mi-am putut închipui niciodată că un trandafir abia înmugurit ar putea revărsa asupra mea atâta îmbelşugare la nivelul câmpului semantic al creaţiei, indiferent de suportul ori de forma de exprimare a informației, introducând în spaţiul acestei confesiuni densitatea vizuală a detaliilor care fac dintr-o scenă din viaţa obişnuită constatarea unei comparaţii inovative.

Interesant cum o expresie simbolică a nemărginirii spaţiale, extrasă din elementul pământ şi anexată la îndeplinirea unui vis frumos, secondată de o renaștere mistică în sfera spirituală, poate veni în întâmpinarea unei concepţii artistice, precum: "fascinaţia purităţii într-un univers fără sfârşit".

Orice frumuseţe îşi câştigă admiraţia şi aprecierea în jurul revelaţiei unui scris consistent, plin de viaţă, abia cules dintr-un spaţiu al verosimilului artistic. Dacă grădina nu mi-ar fi prilejuit oprirea unei clipe într-un moment de neuitat, traversând un profund sentiment de apartenenţă la un cadru de comparaţie mai larg cu un cuvânt-imagine, probabil aş fi riscat să îmi formez idei şi păreri preconcepute despre ceea poate echilibra o situaţie confuză, cum este acea când nu ştii ce rost are lumea într-o perspectivă a esteticii disponibilă într-o serie de finisări şi culori vii.

În artă trebuie să iei în considerare factorul "frumos" din perspectiva exemplului care îţi este cel mai la îndemână, un exemplu de înaltă inteligenţă a naturii care să reprezinte totodată un simbol al eternei splendori a vieţii.

În acelaşi timp, trandafirul se poate face răspunzător de acceptarea unei noi viziuni de interpretare şi de edificare a unei arte plină mister, într-un anotimp fără nume, pentru care un artist ar garanta premisele elementare ale profunzimii unei abordări de substanţă în relieful virtual născut din opoziţia formă-fond. Contemplarea acestui material realizat în întregime optic nu costă decât un minim de deschidere în faţa unei abundenţe de emoţii pusă sub semnul prelungirii unei lumi tot mai fragile.

Pentru întâia oară am parcurs distanţa de la admiraţie la regret, de la esenţa unei dispoziţii lăuntrice superioare până la frumuseţea uitată a vieţii care se refuză oricărei îngrădiri şi etichetări, oricărei fixări conceptuale sau lingvistice, oricărei încadrări artificiale *in un mondo vivente* . Sensul pe care îl căutam într-un mod neostoit la o artă deschisă interpretării, prin evacuarea criteriilor estetice clasice, a prins viaţă dintr-un arbust erect care înfloreşte de la sfârşitul primăverii, până toamna târziu. Iarăşi spun: Senzaţional !

Leadership: Poţi să-ţi încadrezi experienţa cotidiană într-un exerciţiu util de virtuozitate care să constituie o prelucrare liberă a unei teme delicate, atât de complexă din punct de vedere emoţional?

O operă de artă este întotdeauna finisată prin adaosul de linii şi puncte ordonate de întregul semantism al unui univers simbolic, adaosul de poeticitate fiind analizat din variate perspective ale unei exprimări vizuale.

Desigur, dacă aş lua în calcul opiniile altor admiratori de frumos, cu o duioasă băgare de

seamă, imaginându-mă creatorul unei forme mai elevate de cultură a imaginii, tot ceea ce ştiu despre acest *living entity in her own right* , aş fi probabil tentat să apreciez o operă de artă din punct de vedere al culorilor, pendulând între nuanțe de galben, roșu, alb, mov sau chiar multicolor.

Dar eu prefer întotdeauna roşul, fiindcă imită sângele provenit dintr-o sângerare a culorii care străbate infinitul, marea circulaţie universală, ca într-un fragment de manuscris timpuriu asociat cu un titlu construit din două formulări independente: *"A thousand shades of passion"* şi *"The Magic Illustration of a Sunset"* . La fel de bine ştiu să folosesc şi celelalte culori, în proporţia cuvenită realizării unei imagini mai complete asupra evoluției unei ştiinţe considerate fară precedent.

Virtuozitatea, specifică unui maestru al cuvintelor, impune o anumită tendinţă spre perfecţiunea conceptului pur izvorât din efervescenţa cotidianului, dintr-o sursă vie de inspiraţie, pentru a-l oferi drept imagine al unei destinaţii de poveste. În timp ce ponderea dominantă a unei imagini-simbol este dată de relaţia dintre expresivitate şi elaborare lăuntrică (actul dăruirii de sine).

Probabil cer de la mine mai mult efect de adâncime, dominant prin convertiri optice dintre plinuri şi goluri vizuale, asupra caracterului conceptual al reprezentării unei lumi cu însuşiri estetice diferite. Un artist al fineţii, dincolo de putinţa de a efectua străpungerea unui univers dominat de firescul supravieţuirii prin cunoaştere, alege de regulă seturile de reprezentari esenţiale formate din mixturi de culori pentru a integra o anumită interpretare într-un scris de mâna îngrijit şi plin de sens.

Aşadar, ceea ce mă ajută să mă simt preţuit, urmărind o profundă idee filosofică ca întindere spaţială cu trimitere la un proces de reflecţie asupra unei realităţi simbolice, este tocmai mândria de a recunoaşte că am găsit un model de comparaţie între viaţa mea şi un univers suav, delicat şi plin de farmec.

Leadership: Poţi să argumentezi imperativul unor eforturi echilibrate de constituire a unei viziuni artistice, în vederea valorificării ei din variate perspective durabile a diversității zonelor de conţinut?

S-ar spune că imperativul eforturilor mele de constituire a unei viziuni artistice, în vederea valorificării ei din variate perspective durabile a diversității zonelor de conţinut, ţine mai mult de semnul vizual sau de o apariţie formală, un dar făcut de Venus Pământului, un concept al Creatorului de Frumos căruia îi acord mental atributele unei întinderi spaţiale nelimitate.

Lucrurile create de Dumnezeu sunt înţelese prin curiozitatea infinită faţă de expresiile multiple ale emoţiilor care pot apărea la unele întâlniri fie ele romantice, fie îndelung închise şi încătuşate undeva în corpul unui simbol al perfecţiunii, al purităţii şi graţiei.

Trandafirul sprijină ochiul în măsurarea adâncimii scenei unei lumi cu prea puţine zgomote, făcută dintr-o apercepţie a profunzimii în om şi în artă. Ca mecanism combinatoriu menit să ducă de la simplu la complex, la construirea idelor mai complicate din senzaţii simple, trandafirul relaţionează foarte bine cu operaţii precum atenţia, înţelegerea, discernământul, considerarea sentimentelor, reconcilierea dintre două sau mai multe tradiţii, justificarea preferinţelor estetice pentru peisaj, aprecierea bogăţiei de simboluri, dobândirea unei noi identităţi, etc.

Folosind toate mijloacele artei în punctul înţelegerii mecanismului generator de expresivitate şi metamorfozare al cuvintelor străbătute de vibraţia unor pete de culoare, am întrezărit o

nouă concepţie: “Remind yourself of the beauty that surrounds you”. Trebuia neapărat să o asociez leadershipului pe care l-aş defini ca un produs al artei de a trăi înţelesurile unei lumi care nu îşi are realitatea ei proprie, ci o realitate concepută ca o nesfârşită ordine providenţială de către un mare plăsmuitor de imagini şi metafore revelatorii.

Excelenţa estetică a unui limbaj vizionar-artistic decurge din expresivitatea cu care articulezi o idee a cărei valoare este general recunoscută, dar a cărei însemnătate o înţeleg foarte puţini.

Un clasic al trandafirului roșu este opera unui artist stăpân pe mijloacele artei sale, una desenată, pictată, sculptată sau fotografiată, care îşi poate găsi oricând corespondent într-un stil spontan al scrierii care te absoarbe, te face parte dintr-o poveste magică capabilă să atragă nu pentru că e atât de rară, ci pentru că este atât de delicată, atât de complexă din punct de vedere emoţional.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-clasic-al-trandafirului-rosu.html

Un colac de izbăvire pentru toţi acei care se îneacă

On Iulie 30, 2012

Şlefuieşte-ţi cunoaşterea de sine, pentru a spori valoarea Eu-lui tău pozitiv.

Îmi amintesc de un moment important din viaţa mea, când privindu-mă în oglindă mi-am spus: “ *Nu-mi pasă cine sunt ! Nu-mi pasă de mine !* ”

O spartană dorinţă de autodistrugere, datorată diminuării capacităţii de autodepăşire, se dezlănţuia în mine, rece şi necruţătoare. Ca un om care s-a descotorosit categoric de balastul incomod al unor principii morale eterne, mă simţeam nevoit să împing tot mai departe, cu sânge rece, în ritm alert, până la epuizare, imensul bloc de gheaţă al fatalităţii, apărut parcă să mă termine.

O cenzură interioară îmi bloca vigilenţa spiritului, îndepărtând grabnic şi impunător orice rămăşiţă a curiozităţii mele nepotolite de a cunoaşte, de a vedea ce are înăuntru, mai de preţ, “ *Omul* ”. Un fel de răceală timpurie se revărsa cu putere în mine, condiţionând orice modalitate de a mă regăsi, de a mă înţelege mai bine. Mă simţeam străin de mine însumi, dat la o parte, abandonat în mijlocul unei furtuni înspăimântătoare prin proporţiile ei, prin neprevăzutul ei. Purtat încoace şi încolo precum un val de mare, lovit cu intensitate, zvârlit fără milă în marele abis din mine însumi.

Dar, aveam să constat mai târziu, tocmai această bizară frământare de moment, acest covârşitor zbucium al întregului meu univers, descărcarea inevitabilă, cu toată siguranţa, a tensiunii directe induse de o gândire negativistă şi în contradicţie cu realitatea, m-a ajutat, printr-o analiză la rece, să fiu mai hotărât, poate mai înţelept, călindu-mi spiritul şi făcându-l mai puternic.

Leadership: Poţi să-ţi asumi o perspectivă nouă asupra fundalului pe care se constituie reflectarea propriei existenţe, la limita dintre incertitudinea intenţiilor care te animă şi trăirea revelatoare a împărtăşirii gândurilor care te bântuie?

Această supraîncordare nervoasă, capricioasă, neînfrânată, căreia un altul poate nu i-ar fi putut rezista mai mult de câteva ceasuri, mă rodea ca un ghimpe, îmi punea sufletul, gândurile, toate puterile la grea încercare. Căci o sforţare atât de constant amplificată într-un interval de timp atât de scurt pretindea o atenţie desăvârşită şi o forţă absolută, intensă, hotărâtoare de a schimba aspectele negative pe care aveam tendinţa să le trec cu vederea.

Un moment de slăbiciune mă azvârlise de pe puntea corăbiei cunoaşterii de sine. Alunecam, ca un pietroi de granit, la fundul celui mai adânc ocean. Oceanul adevărului, al conştiinţei şi al trăirilor interioare, al morţii şi al învierii spirituale. Mă cufundam într-o stare de gravă incertitudine, în apa extrem de rece şi tulbure a dezgustului, a deznădejdii, rătăcind ca un pai pe ape mari.

Singura cale de a mă reîntregi spiritual, singurul colac de izbăvire, era să întrerup şirul gândurilor care mă răscoleau, şi să recunosc “ *Omul* ” din mine, adevăratul meu adversar. Să câştig întrecerea cu mine însumi. Şi să mă ridic deasupra apei învolburate, deasupra a tot ceea ce simţeam.

Omul raţional din mine, omul real s-a recunoscut în cele din urmă.

Leadership: Informaţia acumulată din experienţele traversate şi învăţăturile acumulate, devine un fel de memorie externă pe care o poţi accesa oricând atâta timp cât ai disponibilitatea de a înţelege specificul unei minţi care se gândeşte pe sine?

Nu poţi să fii mai mult decât încerci să obţii de la tine în momentele de cugetare, în primul rând prin împărtăşirea gândurilor care te macină, dacă reprezentarea pe care ţi-o faci despre propria realitate nu este un mod de a dialoga cu propriul trecut, dar şi o explicită construcţie a identităţii, devenind un fel de memorie a emoţiilor şi a cogniţiilor.

"Destinul" leadershipului, al artei cele mai rafinate de a forma oamenii, al operei de formare a personalităţi, se ascunde în spatele propriei tale putinţe sau neputinţe de a depăşi momentele în care nu-ţi recunoşti inamicul numărul unu: omul din tine. Acest destin se poate dezbina, măcina asemenea solului care devine în timp nisip fin, în mare măsură din cauza unei gândiri defectuoase, a trăirilor care ies la suprafaţă atunci când nu mai reuşeşti să faci faţă adevărului, de care te îndepărtezi din cauza diminuării capacităţii de autodepăşire.

Leadershipul, indisolubil legat de destinul omului, a celuia care îşi exercită influenţa în zona umană, capătă valoare sau se degradează pe aceleaşi terenuri de luptă între tine şi propriul tău Eu. Atunci când eşti măcinat de prejudecăţi stranii, când nu îţi înţelegi locul, rolul, nivelul sau reacţiile.

Iar atunci când în momentele hotărâtoare din viaţa ta te simţi străin de tine însuţi, apare pericolul prăbuşirii leadershipului.

Leadership: Cum poţi folosi în avantajul tău o cunoaştere bazată pe învăţătura acumulată din experienţele trăite în lumea propriilor gânduri?

Ai văzut cum se redresează o barcă gata să se scufunde? Îţi dai seama că nu i s-a întâmplat nimic grav – că într-un fel, chiar şi lunga perioadă cât fusese pe punctul de a se scufunda, avea părţile ei bune.

Te arunci într-un un moment de slăbiciune de pe puntea corăbiei cunoaşterii de sine? Sau găseşti o cale de a te înţelege mai bine, de a vedea ce ai "înăuntrul" tău, mai de preţ? Ai puterea de a te îndepărta de întinderea necuprinsă a furtunii care îţi îngustează orizonturile, de a-ţi reorienta Eul spre o scară valorică mai bine definită şi de a-ţi schimba atitudinea? Care sunt părţile bune ale perioadei cât ai fost pe punctul de a te "scufunda"?

Probabil Friedrich Nietzsche a pus punctul pe I atunci când a relatat în memoriile sale: " *Când te uiţi îndelung într-un abis, abisul se uită şi el la tine.* "

Iată elementul suprasensibil de care te loveşti la tot pasul - incertitudinea, înstrăinarea, profunda criză datorată pierderii de identitate sub impactul conştiinţei de sine. În prelungirea leadershipului acest abis reprezintă amestecul de contradicţii ce resoarbe gândirea aplicativă şi inovativă (fapt ce are o importanță deosebită pentru evoluţia ta) destabilizând etapele cheie ale relaţiei cu tine însuţi. Sau, dimpotrivă, printr-o întorsătură de situaţii, poate constitui un prilej de redescoperire a capacităţilor şi limitelor proprii.

Trecând prin filtrul de analiză a unui judecător fiecare încercare de a trasa o anumită direcţie în mişcarea vieţii, fiecare aspect relevant pentru delimitarea coordonatelor de singularitate (fapt care te poate aduce mai aproape de adevărul a cine eşti cu adevărat) vei putea să urmăreşti modul cum se reflectă în timp gândirea ta - care se poate materializa fie sub forma implicată a unor simple intuiţii şi ipoteze, fie în mod explicit şi sistematic, în abordările de tip afectiv sau cognitiv-comportamentale. Care, la rândul lor, au o mare rezonanţă asupra

leadershipului practicat.

Cunoaşterea de sine este acea mică fâşie îngustă din zona ta de responsabilitate primordială pe care trebuie s-o menţii nealterată. Taina artei de a te putea conduce pe tine însuţi constă în a-ţi cunoaşte cu adevărat adversarul, în a pătrunde în abisul propriei tale fiinţe atunci când eşti prins în mijlocul unei furtuni puternice, în a-ţi revitaliza conştiinţa. Îi vei permite adversarului tău cel mai de temut, acelui Alter-Ego distructiv, să te tragă în adâncul rece al instabilităţii?

Şlefuieşte-ţi cunoaşterea de sine, pentru a spori valoarea Eu-lui tău pozitiv.

Avantajul unei cunoaşteri bazată pe învăţătura acumulată din experienţele trăite în lumea propriilor gânduri este că, dacă acestea sunt împărtăşite şi ascultate, ele permit verificarea acelor caracteristici de personalitate care contează pentru oameni.

Un colac de izbăvire pentru toţi acei care se îneacă semnifică atitudinea ta atunci când eşti pus faţă în faţă cu realitatea cruntă a unei conştiinţe grevate de anumite aspiraţii, idealuri sau valori care nu corespund propriului tău potenţial; atunci când omul raţional din tine, când omul real nu se recunoaşte pe sine.

Sunt momente de cumpănă în viaţa fiecărui om, şi bineînţeles în viaţa fiecărui lider, momente de deznădejde când apare conflictul dintre aspiraţii şi posibilităţi, momente deprimante când apare neîncrederea în sine. Singurul prieten de nădejde care îţi aruncă colacul de salvare, eşti tu însuţi, găsind acele resurse interioare şi forţa necesară de a depăşi aceste momente.

Depinde de tine ce alternativă alegi: să pluteşti ca un pai pe ape mari? Sau să navighezi spre destinaţia propusă?

Source: https://neculaifantanaru.com/un-colac-de-izbavire-pentru-toti-acei-care-se-ineaca.html

Un creuzet în care soarta îl aruncă pe om

On Martie 01, 2012

Încearcă să ajungi la acea maturitate în care apreciezi la maxim ceea ce ai, chiar dacă ceea ce ai corespunde cerinţelor spiritualităţii înalte, nu cerinţelor propriei tale logici.

Viaţa începu să fie grea pentru Marius. Nu fusese de ajuns că-şi mâncase hainele şi ceasul. Acum se hrănea cu ceea ce se numeşte răbdări prăjite. E un lucru groaznic, care înseamnă zile fără pâine, nopţi fără somn, ceasuri de seară fără lumânare, vatră fără foc, săptămâni întregi fără lucru, viitor fără nădejde, haine rupte în coate, o pălărie veche de care râd fetele, uşa pe care o găseşti încuiată pentru că n-ai plătit chiria, obrăznicia portarului şi a birtaşului, batjocura vecinilor, tot felul de umilinţe, demnitatea înăbuşită, acceptarea oricărui fel de muncă, dezgust, amărăciune, descurajare. Marius se deprinse să le înghită pe toate şi află că sunt adesea singurele lucruri cu care te hrăneşti.

În clipa aceea, când omul are nevoie de mândrie, pentru că are nevoie de dragoste, el se simţea luat în râs, fiindcă era prost îmbrăcat, şi caraghios, fiindcă era sărac. La vârsta la care tinereţea îşi umple inima cu o semeţie împărătească, el îşi plecă adesea privirea spre ghetele lui rupte şi cunoştea nedreptele ofense şi ruşinea umilitoare a mizeriei. Minunată şi grozavă încercare, din care cei slabi ies ticăloşi, şi cei tari sublimi. Un creuzet în care soarta îl aruncă pe om de câte ori vrea să aibă o puşlama sau un semizeu !

Pentru că în luptele mărunte se săvârşesc o mulţime de fapte mari. Sunt puteri, încăpăţânate şi necunoscute care se luptă în umbră, pas cu pas, cu năvala de neînlăturat a nevoilor şi a mârşăviilor. Victoria nobilă şi tainică, pe care n-o vede nici o privire, pe care n-o răsplăteşte nici un renume şi n-o salută nici o fanfară. Viaţa, nenorocirea, singurătatea, părăsirea, sărăcia sunt câmpuri de bătaie care-şi au eroii lor, eroi necunoscuţi, mai mari uneori decât eroii celebri.

În felul acesta se zămislesc firile puternice şi tari. Mizeria, aproape totdeauna vitregă, e câteodată mamă adevărată, sărăcia dă naştere puterii sufletului şi a minţii; deznădejdea e doica mândriei; nenorocirea e un lapte bun pentru cei mărinimoşi. *****

Leadership: Poţi să transformi conţinutul unei învăţături înalte despre viaţă într-o înrâurire profundă asupra spiritualităţii care îţi conferă valoare şi unicitate aparte prin limitele pe care le poţi suporta?

Oricine poate să adopte, după bunul său plac, o schimbare pe care s-o vadă în lume, cu singura condiţie de a nu-şi însuşi fără drept victoria unei tendinţe de sensibilitate într-o altă modalitate de manifestare a concretului vieţii.

Aceasta este sensibilitatea de care se loveşte o viaţă tristă: demnitatea înăbuşită, viitorul fără nădejde, ruşinea umilitoare a mizeriei, şi iată de ce este nevoie ca omul să dezvolte o manifestare adecvată a trăirilor emoţionale, pentru ca sensibilitatea caracterului său să nu se reducă la încercări şi lupte fără niciun sprijin, fără succes, fără folos.

Câmpul tău de bătălie trebuie să se umple rapid cu stări de spirit ce nu cunosc rupturi, cu armonia dintre ce spui, ce gândeşti şi ce faci, aşa încât mândria lui să nu aibă de suferit, sau dacă are de suferit, să sufere fără să lase urme în vreo direcţie sau alta. Iar dacă viaţa omului e grea, din pricina lipsurilor, aceasta este din cauza faptului că întreg câmpul de bătălie pe care el se plasează este zdrobit de indisponibilitatea sufletului de a se uni cu credinţa şi de a merge mai departe spre desăvârşire, spre mântuire, spre noi orizonturi şi noi împliniri.

Iată ce ne furnizează conţinutul unei învăţături înalte despre viaţa: analizează-ţi neajunsurile prin prisma succesul la care speri să ajungi, încât să te ridici deasupra a ceea ce crezi că eşti, deasupra a ceea ce te afectează, deasupra a ceea ce te ţine prizonier.

Iar sensibilitatea se tratează uneori prin intermediul atitudinii de a vedea mai ales partea goală a paharului, laturile nefavorabile ale unei situații, în perspectiva unei neîncetate asemănări cu o sămânţă care suferă şi moare în pământ, dar din care apare o plantă nouă.

Luptele mărunte pe care le dai cu viaţa sunt singurele caracteristici persistente ale caracterului tău, aducând în prim plan suportabilitatea ta de a recunoaşte realitatea în care trebuie să faci efort să distingi lucrurile, să scoţi la suprafaţă sensurile unei lumi aflată într-o cumplită transformare.

Sensibilitatea, falsa spiritualitate, este mândria de a fi tu însuşi într-o situaţie care îşi cere să fii altcineva. Aminteşte-ţi mereu de infinită putere a sufletului care poate lăsa în urmă dezamăgirile și neîmplinirile, spre calea regăsirii acelor lucruri care îţi lipsesc și care, tocmai pentru că îţi lipsesc îţi dau avântul de a le afunda în existenţă, nu în gândire.

Poate că şi tu vezi viaţa ca o pânză, plină de culori îndrăzneţe, sau ca pe o interminabilă călătorie, sau ca un potenţial pericol, un proces dificil prin care treci şi nu ştii ce anume te aşteaptă. Oare fiindcă te afunzi prea mult într-o gândire care s-a obişnuit să includă în percepția realității tot ce servește prejudecățile, dogmele și imaginile tale idealizate?

Adevărata spiritualitate este strâns legată de mândria de a te simţi puternic în orice circumstanţă care te trage mai jos de limitele tale de suportabilitate a vieţii.

Emoţiile care creează blocaje sau limite în tot ceea ce vrei să ţi se întâmple, pe care le exprimi cu greutate în relaţiile cu ceilalţi oameni, sunt aceleaşi emoţii care te ţin captiv în experienţele trecute ale vieţii. Chiar dacă ele sunt considerate nedorite sau inacceptabile din punct de vedere social, chiar dacă te încearcă şi te urmăresc constant în viaţă, aminteşte-ţi întotdeauna ca un fluture care nu care nu îşi deschide aripile şi nu zboară, el nu-și are rostul în lume.

Un creuzet în care soarta îl aruncă pe om se măsoară prin intensitatea propriilor emoţii și trăiri, cărora trebuie să le acorzi o atenție specială dacă vrei să te adaptezi la provocările şi vicisitudinile vieţii. Toate provocările și vicisitudinile sunt topite într-un creuzet al voinţei pe care trebuie să-l foloseşti pentru a-ţi căli caracterul, fiindcă soarta unui om puternic să măsoară prin intensitatea emoţiilor şi trăirilor pe care le înfruntă în fiecare zi.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii, Editura Literatură de stat pentru literatură şi artă, 1960.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-creuzet-in-care-soarta-il-arunca-pe-om.html

Un dar nepreţuit din partea naturii

On Martie 31, 2019

Învaţă să observi cât mai profund lumea şi viaţa, dar de fiecare dată ca o experienţă diferită.

Îmi privesc zilnic grădina cu satisfacţie, aşa cum îşi priveşte un pictor capodopera, ca pe un exemplu de împlinire a unui vis obsedant care niciodată nu se va şterge din memoria vieţii. E ca o alinare dulce pentru suflet, la fel ca atunci când asculţi marea, valurile, când simţi nisipul arzând sub tălpile desculţe, când soarele şi vântul îşi împărtăşesc zâmbetul cu tine. În orice clipă te simţi ca în paradis. În faţa măreţiei naturii emoţia este imensă.

Dar nu tot ce te încântă este menit să reziste în timp, amănuntele pălesc, detaliile se șterg. Uneori îmi simt doar căderea sufletului în abis, o provocare din partea naturii care mă împinge să o consider tot mai mult o gaură neagră. Alteori simt miracolul unei alte lumi, alta decât cea redusă la om şi paradis. Tot ce mă încântă şi mă fascinează inevitabil, mă face să cad pe gânduri, încât simt că fac parte dintr-un roman de John Fowles unde trebuie să fac o alegere între destin şi înţelepciune.

Una din florile din faţa ferestrei mele dă semne evidente că se pierde. Culorile frunzelor şi-au pierdut mult din intensitate, tulpina pare tot mai uscată, lipsită de vlagă, suficient cât să mă lase mut în faţa deznădejdii de care este cuprins un artist atunci când îşi vede tabloul făcut bucăţi, neputând parcă să respire, fără să mai poată schimba nimic.

Nici eu nu sunt nemuritor, şi numai simţământul aceasta neliniştitor mă îmbătrâneşte puţin câte puţin. Încă vreau să sorb din binecuvântarea de a fi fericit în mijlocul unui timp care trece prea repede.

Leadership: Poţi să te înscrii pe un parcurs al privirii aruncate spre fragilitatea unei emoții trăită în mod genuin şi văzută ca totalitate a unei lumi interconectate?

Pe de altă parte, crinii lalelele, narcisele, trandafirii, rododendronii şi hortensiile se află în plin proces de înflorire. Observându-le gingăşia, mă apropii vrăjit de ele şi le vorbesc tot atât de natural precum un pictor care odată ce întinde culoarea pe şevalet îşi exprimă sentimentele faţă de peisajul surprins într-o zi toridă de vară.

Viziunea unui artist este înălţimea maximă a unei flori din grădină care îşi prelungeşte durabilitatea cu cât este expusă mai mult la lumina naturală. Dar poate fi şi o petală a unei minunate flori pe care o ia vântul dacă nu cuprinde în ea acea plenitudine a adevăratei călduri vitale (spirituale) dată de statornicia unei simţiri cultivată în spirit livresc.

În leadership, totul începe cu privirea aruncată înăuntrul a ceea ce se petrece cu adevărat în faţa ochilor tăi, ca atunci când vrei să vezi povestea din spatele tabloului pe care oricum l-ai descrie, el rămâne un obiect pe care timpul îl răneşte şi îl jefuieşte de splendoare.

Nu fi trist pentru că una din florile tale preferate se ofileşte, ca şi când ai fost o parte din identitatea ei, o transpunere din limbajul naturii. Mai degrabă, încearcă să te simţi binecuvântat fiindcă ai parcurs distanţa de la admiraţie la afecţiune, echivalând cu o formă de nediferenţiere, o atitudine de apropiere, o puternică legătură între tine și o creaţie a lui Dumnezeu pe care timpul nu o va transforma nici în nostalgie, nici în elegie, nici în uitare, ci i-a păstrat un loc viu în nemurire.

O floare ofilită este imaginea unei călăuziri printre reflecţiile unei realităţi care nu poate fi cunoscută pe calea minţii, ci doar a sufletului.

Un dar nepreţuit din partea naturii poate fi o lecţie de viaţă din care e bine să înţelegem că totul este interrelaţionat şi interconectat, numai că de multe ori alegem individualismul şi separarea de cele spirituale atunci când totul pare pierdut.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-dar-nepretuit-din-partea-naturii.html

Un departe care poate deveni tot mai Aproape

On Aprilie 18, 2016

Învaţă sa faci diferenţa între ceea ce îţi este dat sa iei parte şi ceea ce recepţionezi, pentru a obţine o perspectivă diferită asupra parcursului şi evoluţiei tale.

Cochetam cu ideea de a mă strecura într-o parte neaşteptată a dimensiunii mele superioare, de a mă afla permanent în dinamismul sănătos al unui parcurs având ca obiect tocmai pasiunea mea pentru leadership. Era ca şi când ar fi trebuit să întâlnesc nişte bucăţi pierdute din mine, forme care le iau adevărurile unor idei periculoase, în inima unei realităţi care întrece orice aşteptări prin forţa care ordonează infinita mişcare a lumii.

Era numai o credinţă care întrecea experienţa interioară, necutezând a o contesta în vreun fel, întovărăşind anticipaţia unui "departe" ce se arăta destul de convingător, dinspre partea unei dovezi că existam prin prezenţa integratoare a unei conştiinţe frământate, aflate în perpetuă căutare de răspunsuri, ce acum se confesează. Eternitatea devenise brusc doar o clipă, iar eu mă preschimbasem într-un înţeles al ei, rămas acelaşi până la instaurarea hazardului.

Dar înainte de a dezvolta simptomele asociate unui nou început de lume, trebuia să port cu mine, inexorabil, infernul unui capăt de drum, întrevăzut prin lentila clarificatoare a unui intelect cunoscător, diferit de orice altă producţie de percepţii a realităţii în permanentă schimbare. Pe care le consideram trebuincioase în urma experienţelor de viaţă trăite, în care binele depăşise cantitativ răul.

Leadership: Contribui la evaluarea propriei funcţionalităţi din perspectiva unei gândiri care se implică propriu-zis în evenimentul revelării unui nou sens al existenţialităţii, cel al descoperirii lumii unui protagonist pus să înfrunte consecinţele unei apropieri de reperele unei identităţi inalterabile?

Leadershipul era asemănător cu un deşert cu foarte puţine oaze, dar nesfârşit de lung, în care naufragiase speranţa de a-mi găsi un rost în planul înalt al unei raţiuni care se credea atotputernică. Tot timpul eram înconjurat de un misterios proces numit încurcătură, o imagine a unui parcurs care se extindea progresiv spre cursul unei învârtiri în jurul conceptului de "operă literară".

Minutus Lausus Manilianus, membru al senatului Romei, îl încuraja pe Flavius Vespasian, după ce acesta a fost încoronat împărat într-o perioadă de instabilitate politică (război civil) și criză economică:

- Ai fost ales de zei, Flavius, şi fără îndoială că vei fi un împărat bun. Aminteşte-ţi de acel tată care dorea ca fiul lui să înveţe să cânte la flaut şi l-a trimis la cel mai puţin talentat profesor. Când toată lumea s-a mirat de alegerea lui, el a spus: *"Aşa va învăţa cum nu trebuie să cânte"* . La fel ai procedat şi tu, i-ai urmărit de la distanţă pe atâţia împăraţi lipsiţi de înzestrări, că acum ştii cu siguranţă ce nu trebuie să faci.

Când opera literară absoarbe total expresia unei gândiri care se străduieşte să dezvăluie totul a priori, menţinându-şi transparenţa simbolică, deschiderea spre alteritate, atunci vorbim despre competenţa autentică de a te proiecta în planul unei realităţi metafizice. Un nou sens al existenţialităţii devine cuprins între raţiunea de a te pune în valoare şi prilejul conţinu de te împăca cu tine însuţi în ipostaza unui protagonist pus să înfrunte consecinţele unei apropieri accentuate de reperele unei identităţi inalterabile.

Leadership: Întovărăşeşti anticipaţia convingătoare a unui "departe", dinspre partea unei dovezi că exişti prin prezenţa integratoare a unei conştiinţe aflate în perpetuă căutare de răspunsuri?

Pentru ca forța rezultantă a devenirii tale să nu fie nulă, trebuie să devii un proiectant al evenimentelor în al cărui centru se află detaliile unei experienţe anterioare. Să faci diferenţa dintre ceea ce ai trăit şi ce trăieşti în prezent, găsind satisfacţie în determinarea a ceea ce trebuie să știi, ce aptitudini trebuie să deprinzi pentru a-ți lămuri rostul în lume, este un proces de dezvoltare calitativă, de adăugare a cunoştinţelor noi la cele vechi.

Pentru ca devenirea ta să corespundă imaginii proprii leadershipului, depinzând de anticipaţia pe care o reprezintă orice proiectare a ta în viitor, fiind altcineva decât ai fost iniţial, trebuie să te descoperi dintr-o altă perspectivă de abordare a experienței de sine, într-un context mai larg. Ea trebuie controlată asemenea unei idei periculoase care nu trebuie să circule în lume, dar care totuși trebuie demonstrată pentru a dovedi dezarmarea ei în faţa fatalităţii.

Imaginează-ţi un oraș care a suferit pierderi majore, precum Roma incendiată de Nero, oamenii înfometați luptă pentru fiecare casă, pentru fiecare fărâmă de pâine, iar focul și groaza continuă să se răspândească.

Experiența aceasta, amestecându-se într-o încăierare generală de negări și visări, lupte și neputinţe, dinspre partea unei lumi rănită de atâtea încercări și dezamăgiri, îţi poate asigura o varietate de contexte ale învăţării din ceea ce nu-ți place, din ceea ce nu te ajută și n-are ce căuta în povestea ta.

Leadership: Care este amănuntul care defineşte unicitatea relaţiei tale dintre ceea ce simți că nu ai putut controla și ceea ce ți se întâmplă acum?

Învaţă sa faci diferenţa între ceea ce îţi este dat sa iei parte şi ceea ce recepţionezi, pentru a obţine o perspectivă diferită asupra propriei realităţi, asupra parcursului şi evoluţiei tale. Experiența anterioară poate să faciliteze plasarea ta într-un fel de oglindă a realităţii care întrece orice aşteptări prin forţa care ordonează infinita mişcare a lumii. A recepţiona înseamnă să preiei doar învăţătura acelor capitole parcurse din povestea lumii necesare evoluţiei tale.

Nu este vorba doar de a nu rămâne sclavul unei interiorități solitare, incapabil să-ţi mai întăreşti crezurile, sau să le pui în practică. Ci mai cu seamă de refuzul de a te privi ca simplu accident al unui *Carpe Diem* care nu are niciun fel de valabilitate asupra intenţiei de a îmbunătăţi „întregul" unui mare destin.

Numai omul superficial vrea să atingă o formă de absolut care să dea un sens mai profund vieții, fără să-și încredinţeze năzuinţele acelei versiuni a sinelui ce se arată destul de interesat să înțeleagă, să folosească lumea și de a trăi în ea, prin acea manevră de a scoate în evidenţă amănuntul care colorează parcursul evoluţiei sale.

Care este amănuntul care defineşte unicitatea relaţiei tale dintre ceea ce simți că nu ai putut controla și ceea ce ți se întâmplă acum?

În cazul împăratului Flavius Vespasian, amănuntul a fost modul în care s-a raportat la evenimente, chiar și atunci când ele erau ambigue, fiind întovărăşit de anticipaţia convingătoare a unui "departe" care a devenit tot mai Aproape, benefic revelării unei faţete noi ale realităţii în care el urma să ocupe locul central.

Leadershipul, ca expresie a creaţiei literare, este locul central pe care îl ocupi în interiorul unei realităţi diferite de tot ce cunoşteai despre tine, care devine imprevizibilă pe măsură ce devii protagonistul unei poveşti adevărate începute cu mult timp în urmă de altcineva.

Un departe care poate deveni tot mai Aproape este ceea ce aştepţi să ţi se întâmple, hotărât de Ego-ul care îţi supra-încarcă mentalul cu o sumedenie de întrebări a căror răspuns, la multe dintre ele, ţi-l relevă numai maturitatea şi experienţa de viaţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-departe-care-poate-deveni-tot-mai-aproape.html

Un ecou viu în sprijinul lui Clarice

On Septembrie 16, 2013

Ajustează-ţi automat parametrii de funcţionare, printr-o focalizare consecventă pe calităţile necesare condiţiei de a fi lider.

O clipă întunericul distorsionează realitatea. Tot ceea ce o reprezintă pe Clarice Starling ca om pe harta bine întocmită a forţei generatoare de impulsuri şi energii pozitive, se cufundă în haosul fatalităţii. Starea aceea de mulţumire sufletească îmbogăţită până atunci cu ecouri de vitalitate, cu nuanţe subtile ce o îndepărtau de marginile trăirilor capabile să o arunce în cele mai adânci abisuri, pentru prima oară se destabilizează.

Se produce un fel de repoziţionare sumbră între două oscilaţii neregulate care compromit parametrii de funcţionare a lui Clarice. Una de tensiune maximă, dăunătoare, ce nu poate fi decât temporar potolită, distribuită în spaţiu după relaţia "timp-incertitudine" şi care capătă proporţii. Şi una de fază inversă, minimală, care amplifică cumva sentimentul de încredere, exercitând un control moderat asupra psihicului, permiţând un oarecare echilibru şi mobilitate. Prin acţiunea simultană a celor două oscilaţii se produce o efervescenţă interioară care generează o alterare a simţurilor.

Şi dintr-o dată se aude. Vocea înspăimântată a lui Catherine Martin, transmisă cu un efect de reacţie negativ, declanşând un amestec de groază şi nesiguranţă. Iar expresia aceasta a sufletului ei, care nu şi-a pierdut total validitatea, conţinând multă sensibilitate şi înverşunare totodată, alungă îndoielile lui Clarice. Deci, este în viaţă, Catherine trăieşte !

Unde eşti Catherine? De unde vine glasul tău? Întunericul pare să se reducă din intensitate la auzul fin al vocii tremurânde, dar creşte simţământul temător al morţii. Cum să acţioneze când Buffalo Bill este undeva în preajmă, aşteptând s-o înhaţe ca un lup flămând?

Leadership: Eşti în stare să-ţi maximizezi impactul asupra faptelor care urmează unei copleşitoare întâmplări, funcţionând sub umbrela unui imperativ de tipul: "Nu-i de-ajuns să vezi omul, trebuie să şi trăieşti pentru el" ?

Acum, toate simţurile sunt activate la maximum. Clarice se află în situaţia unei mame care şi-a regăsit copilul, dar nu poate să stea lângă el. Ca un ecou viu, îi revin parcă în minte cuvintele domnului Madeleine, din opera lui Victor Hugo, care punea la încercare voinţa de neînfrânt a bietei Fantine în clipa morţii: " *Câtă vreme vei fi în starea asta, nu dau voie să ţi se aducă fetiţa. Nu-i de-ajuns s-o vezi, trebuie să şi trăieşti pentru ea.* "

Iar aceste cuvinte, însufleţite cu adevărat de elanul credinţei, la a căror auz orice fiinţă s-ar avânta spre noi experienţe, dar pe care numai ea le trăieşte acum cu stoicism, răsună ca un stimulator al energiei interne, eliminând într-o anumită măsură confuzia şi sentimentul înfrângerii.

O izbucnire vulcanică pornită din adâncurile fiinţei, când toate necunoscutele din ea ard şi se înlănţuie ca nişte nebuloase, sfărâmă întreg perimetrul deznădejdii şi consolidează întreaga structură a încrederii: " *Catherine, te voi scoate de aici !* "

În acest moment tensionat două fiinţe se unesc prin emoţiile pe care le transmit reciproc de la distanţă. Acum Clarice este una cu Catherine. Două suflete cu multă afecţiune împărtăşesc aceleaşi gânduri şi trăsături definitorii, rămânând alături în orice situaţie.

Leadership: Cum relaţionezi cu facultatea predominantă a emoţiilor cele mai profunde prin intermediul unei motivaţii care stârneşte o anumită mirare despre felul cum te simţi într-o situaţie care nu se poate schimba peste noapte?

În leadership, ca punct de referinţă pentru stabilirea legăturilor calitative, este fundamentală sensibilitatea, facultatea predominantă a emoţiilor cele mai profunde şi mai directe atunci când "întunericul", corelat prin incapacitatea de a reduce simptomele căderii morale, a pierderii valorii, îţi acaparează întreaga zonă funcţională. Prin lipsa unei perspective reale de depăşire a propriului nivel de ambiţie se poate ajunge la un rezultat slab în ceea ce priveşte schimbarea unei situaţii care te marchează, oricât ai încerca să te detaşezi.

Mirarea lui Clarice constă nu atât în faptul că a regăsit-o pe Catherine în viaţă, ci în faptul că nu ştie cum se va schimba viaţa amândurora atunci când se vor întoarce acasă cu sentimentul că totul este posibil să se întâmple într-o lume nebună. Tendinţa subtilă de a sesiza permanent în jur trăiri, emoţii, sentimente şi pasiuni umane, de a le pătrunde forţa, de a-ţi confrunta cu ele propriile sentimente şi emoţii, poate reduce bruiajul care intervine între tine şi leadership, suplimentând nivelul de conştiinţă, vitalitate şi încredere.

Ele reuşesc o evadare plină de emoţii, chiar spectaculoasă, din casa criminalului, Buffalo Bill. Ieşirea din "adâncul întunericului" necesită o reevaluare a propriei poziţii faţă de sine şi faţă de ceilalţi care intră în raza ta de influenţă, dar şi un răspuns rapid la întrebările: cine sunt, ce vreau şi ce anume mă împiedică să acţionez.

Această ieşire, soluţia minune care asigură o mobilitate fără restricţii şi o funcţionalitate excepţională, trebuie cumva măsurată în funcţie de "indicatorii de referinţă" care îţi orientează motivaţia (caracterul, intelectul şi valorile), şi în funcţie de obiectivele stabilite. Şi trebuie reglată astfel încât să corespundă parametrilor de performanţă autoimpuşi.

Leadership: Eşti în stare să te lupţi cu momentul cheie dintr-un eveniment major care îţi dă şansa să câştigi experienţă profesională, ca soluţie la temeiul fiinţei de a se recunoaşte dependentă de o realitate care sabotează construcţia oricărui sens al vieţii?

Clarice a făcut dovada mai multor calităţi unice: curajul de a se confrunta cu un rău de neimaginat, curajul de a se afirma ca om liber în pofida prezenţei negativităţilor existenţei, afecţiunea faţă de o altă femeie în afară de ea, capacitatea de a se controla atunci când este pusă în situaţii limită, capacitatea de a se pune în situația altuia, inovaţia de a combina două identităţi într-una singură. Aceste calităţi i-au îmbogăţit experienţa profesională.

Poate că în aceeaşi situaţie, altcineva ar fi intrat într-un şoc major, fapt atât de grav, încât şi-ar fi sabotat construcţia oricărui sens al vieţii. Fiindcă atunci când eşti înconjurat de cel mai groaznic coşmar, când criminalul este lângă tine şi nu-l vezi, iar scăparea este aproape imposibilă, realitatea devine o „fată morgana" tremurândă, care te prinde-n ţesutul ei invizibil, mortal, şi nu-ţi mai dă şanse să-ţi revii din depresie.

Fără îndoială, însă, că vom găsi şi un set de puncte comune prin care se aseamănă cele două subsisteme, integrate în sistemul personalităţii tale, care pot influenţa în mod pozitiv atingerea obiectivelor. Un subsistem activ, delimitat doar de marele zid al încrederii, eficient în activitatea de monitorizare şi supraveghere a paşilor ce trebuie urmaţi pentru realizarea unei mai bune coordonări şi gestionari a gândurilor şi emoţiilor (resursele cele mai de preţ), în situaţii limită.

Şi un subsistem pasiv care sporeşte într-o anumită măsură confuzia şi sentimentul înfrângerii, dezactivând simţurile până la următorul "impuls de comandă", iniţiator de acţiune, care îţi dictează că trebuie să te revanşezi ca să nu rămâi mai prejos de tine însuţi. De aşteptările

tale, de performanţă, de imaginea puternică pe care ţi-ai construit-o şi întipărit-o în minte. Şi care îţi reaminteşte mereu să îndrăzneşti să acţionezi în conformitate cu propria-ţi conştiinţă.

Astfel, dacă leadershipul are ca un prim punct de reper, pentru o abordare între limitele acceptate de simţuri şi judecăţi, imaginea pe care ţi-ai format-o despre tine (care nu trebuie să-ţi compromită parametrii de funcţionare), înseamnă că, pe lângă asumarea responsabilităţilor de lider în situaţiile limită, îţi revine sarcina de a veghea şi de a lua toate măsurile necesare pentru a-ţi proteja latura care asigură controlul gândirii, emoţiilor şi acţiunilor.

Leadershipul este efectul sentimentului că acţiunile tale sunt validate de cei din jurul tău cu condiţia ca atunci când întâlneşti o situaţie nouă şi nu ştii cum să acţionezi, să nu devii prizonierul temerilor care îţi lezează împlinirea sufletească.

Cea mai mare dorinţă a liderului este să imprime evenimentelor propria sa perspectivă despre cum pot fi acestea schimbate. Iar cea mai mare împlinire a lui este să se alăture emoţiei pe care o traversează oamenii din jur.

Un ecou viu în sprijinul lui Clarice evidenţiază reactivarea acelui sistem intern ce permite repoziţionarea punctelor de referinţă care delimitează scopul iniţial, precum şi înlăturarea acelor bruiaje generate de influenţele cu efect negativ de origine externă sau internă. Adică să revii la răspunsurile iniţial date de tine însuţi la întrebările: cine sunt, ce vreau şi, mai ales, ce anume mă împiedică să acţionez.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ecou-viu-in-sprijinul-lui-clarice.html

Un excelsior al căutării divinului în Creaţie

On Decembrie 29, 2019

Fii la înălţimea creaţiei pe care o proiectezi în atingerea idealului alterităţii, acordând prioritate valorii enciclopedice a unei imagini faţă de măiestria ei artistică revelată în natură.

M-am retras în propria mea lume, o lume a reveriei, o lume a închipuirii, o lume a rafinamentului absolut, stând împrejurul altor arbuşti din aceeaşi specie cu mine, Rosa Damascena, ca o sferă de lumină galben-roşiatică din realitatea vizibilă a unei lucrări tainice. Cu răbdare şi cu luare aminte, ascult timpul cum îşi menţine ideea de *Prisofindesyum* , prima linie de apărare impotriva efemerului desprins din condensarea experienţei totale a unei lumi dominată de interese mercantile, dată uitării de toţi aceia care-şi reneagă calea, religia, menirea. Aş fi putut oare, prin vreo izbucnire, prin vreo hotărâre supremă, s-o salvez de la uitare?

Mi-ar fi plăcut ca oamenii să comunice liber şi nestingherit cu mine, aşa cum vorbesc ei între ei, fără intenţii ascunse, fără ezitări. Să încerce a se apropia de prietenia mea (Lucrarea lui Phe) prin transferul emoţiilor de la discret la vizibil, prin intermediul atenţiei acordate fiecărui fior de plăcere - pe care sper că îl simt la vederea mea. Mi-ar fi plăcut să nu fiu văzut doar ca un obiect de admiraţie, proiecţia unei imagini în oglinda unor saloane de frumuseţe, ci mai degrabă asemenea unui partener loial de confesiune, în efortul de a sonda interpretativ orice durere, orice bucurie, orice eveniment.

Eu pot să înţeleg orice lacrimă din ochii oamenilor, dar nimeni nu vărsa vreo lacrimă pentru mine. Iar un trandafir care înţelege lacrima vărsată cu umilinţă de ochii unui muritor de rând, nu poate fi decât opera sufletească a unui creator care ştie să aşeze împreună imaginea unui om transfigurat de harul lui Dumnezeu şi spiritul viu al naturii.

Dacă sunt legat de lumea oamenilor printr-un singur ochi, pentru că celălalt nu poate vedea, atunci acest ochi este secretul aurei de sub pana unui creator plin de sensibilitate, care îşi substituie cuvintele în conţinutul presimţit al unor reprezentări simbolice. Elanul spre transcendenţă, spre sublim, spre frumos şi ideal, prin împletirea de vise şi interpretări de poetică sincretică, trebuie considerat primul pas spre definirea unei încărcături de farmec şi eleganţă, sublimată şi spiritualizată prin artă, conectată la şansa înălţării unui destin estetic autentic.

Leadership: Ai în vedere împrejurarea prin care opera ta se oferă drept spaţiu plin de aluzii transcendente, prin întreaga sa înfăţişare exprimată în termenii unei oglindiri de maximă fidelitate în interiorul unei imagini cu mare putere de evocare?

Mi-am găsit artistul, sau artistul şi-a găsit opera în mine. Cu însufleţire, cu determinare, cu mărinimie, am ajuns să fiu preferatul stăpânului meu, nu un trandafir oarecare, ci Double Delight, care ştie să înflorească superb în jurul mărturiei artistice şi revelatoare presărate cu frumuseţea naturii în ocrotirea arcelor de boltă care împlinesc aspectul inedit al *Casei Venerate în Unu* . Nu-i aşa că ştiu să vă surprind mereu cu o altă înfăţişare, cu alte culori, cu alte cuvinte?

Aici, în singurul lăcaş creştin rămas ca empirie determinată a altei vieţi şi caracteristică altei epoci istorice, fără să scape privirii cunoscătoare însăşi factorul viu şi expresiv al liniilor şi culorilor specifice impresionismului din compoziţia imaginii oprită discret la limita naturaleţei, *além de qualquer tendência passageira* , se poate recunoaşte valoarea desăvârşită a unei singure întrupări tainice: a viselor cereşti şi a clipelor de strălucire în

favoarea lui Ab Aeterno.

Să nu ocolim acest spaţiul sacru, *questo spazio che provoca la tua immaginazione* , mărit cu forţă de iradiere în exigenţa estetică a cărţilor scrise de antici, acceptate firesc în compoziţia unei lumi care se deschide mereu mai departe.

Ca să vorbesc în termeni de „Sanctitate A Divinului", trebuie mai întâi să demonstrez că între creator şi suflet, între viaţă, artă şi natură există o legătură permanentă. Exemplul artistic al unei flori cu origine divină este ideal în spaţialitatea unei imagini vii, colorate, captivante şi în deplină relaţie cu percepţia unui artist seducător ce are o stare înaltă de pace interioară şi dovedeşte o vibraţie de înaltă trăire sufletească în procesul de contemplare a unei picturi clasice.

Leadership: Poţi să concepi o viziune a transcenderii efemerităţii, trăind sub semnul orizonturilor deschise ale unei identităţi intangibile care se prelungeşte la nesfârşit într-o formă de spiritualitate universală?

Trandafirul furnizează forma materiei active, numită suflet, sub forma cea mai subtilă a parcugerii cu sfinţenie a "Cufărului lui Newton". Cine mă înţelege cu adevărat, acela care şi-a făcut un obicei din a mă privi cu ochi de artist şi cu pricepere de alchimist, va utiliza reprezentarea cu totul specială a lui Iov deasupra sferei lui Ain-Soph în spaţiul stărilor de spirit subiective, cu o idee: *„perceperea concretului din abundenţa unei existenţe fără finalitate, ce se vrea a fi trăită plenar, absolut, se explică numai prin asemănarea cu o operă de artă".*

Am fost oare proiectat spre scrutarea adâncurilor, în căutarea permanentă a unei alterităţi consubstanţiale? Efectuând o căutare a ceea ce este etern în suspinul adânc, reţinut, al unei identităţi intangibile care trimite spre lumea misterului divin, am perfectat legătura dintre modelarea sentimentului pur şi automodelarea "Fiinţei Fără Timp". Sau, cum spunea foarte bine scriitorul Cornel A. Ailincăi: *"Nimic nu poate fi mai provocator decât să găseşti o permanentă deschidere, în forme nenumărate, spre o relaţie cu un altul şi o impenetrare cu forma acestuia."*

Plin de emoţiile unei realităţi Benedicte utilizată în practicarea virtuţilor vitale ale *Ochiului Elenistic* , învăluit de mirosul plăcut al parfumurilor diverse din elixirele afiliate unei minţi scormonitoare, drumul vieţii mele cred că rezonează tot mai mult cu o realitate exterioară, antică şi medievală, corespunzătoare unei arte singulare. Poate că a fost scris să fie aşa, sau poate că am adăugat scrisului o nuanţă nouă de apartenenţă la *Lumea Cerului fecundat In Vitro.*

Leadership: Îţi poţi raporta viziunea artistică la introducerea temporalului în eternitate, încât să-ţi acorzi şansa înălţării spiritului şi inimii către Marele Creator la nivel de imagine a momentului vivant reflectat în „Corpul Însetat de Perfecţiune şi Frumos" ?

Un trandafir văzut printr-un ochi de artist trădează conştiinţa unei stări sufleteşti care stăpâneşte mintea cea mai preţuită, deseori neînţeleasă, investită cu o bună capacitate de sinteză prin prisma unui sistem care creează modele, făcând-o atât de uşoară încât să poată pluti în minunatul univers al alterităţii.

Nu-ţi voi permite nicidecum să mă numeşti *Aproapele Tău* prin intermediul percepţiei drumului invers sublimării care stă în faţa sensului primitiv al termenului simbol, fără să găseşti mai întâi asemănare, o întrupare, o noimă, o lucrare a milostivirii dumnezeieşti, o împlinire a profeţiilor, sau fără să recunoşti „Înfăţişarea măsurii lui Unu în manifestarea Totului".

Acest *l'angle de vue suprême,* permiţând artistului să cunoască lumea ca pe o sursă bogată de sensuri, traversează sigiliile magice şi spiritele lui Mercur printr-o singură adâncire în operaţiile codificate alegoric de un maestrul emerit în metodele personificării şi ale artei de a transcende vizibilul. Cu ajutorul unui *corpus odemycros,* suspectat de deformările unor nume proprii într-o manieră specifică cabalei străvechi, artistul priveşte cu ochiul admiraţiei principiul diferenţei dintre "Cel de Ieri" şi "Cel de Azi", fără a se închide total în universul imaginar al lumii lui Ain Soph.

Bine spunea cineva, că ori de câte ori există o intensificare a evenimentelor haotice, există, de asemenea, o convergenţă de multiple linii ale timpului. Oare cât de bine mă cunoaşteţi prin îmblânzirea destinului divin, prin hărţuiala clipei şi arderea fiinţei în durată, încât să vă acordaţi vouă înşivă, concomitent, şansa înălţării spiritului şi inimii către Marele Creator la nivel de imagine a momentului vivant reflectat în „Corpul Însetat de Perfecţiune şi Frumos" ?

Existenţa unei forme de spiritualitate universală în sfera vizualului constă în perceperea concretului din abundenţa unei existenţe fără finalitate, ce se vrea a fi trăită plenar, absolut, numai prin asemănarea cu o operă de artă.

Un excelsior al căutării divinului din creaţie se leagă de premisa investigării vizualului puternic oferit de o abordare interpretativă deosebită, de o sursă bogată de sensuri atribuite unei lumi imaginare care poate oricând să prindă viaţă prin încercarea artistului de a ilustra pe pânză întreg depozitarul memoriei sale afective.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-excelsior-al-cautarii-divinului-in-creatie.html

Un exemplu uimitor de leadership

On Martie 22, 2008

Degeaba înţelegi leadershipul, dacă nu ştii să te foloseşti cu înţelepciune de esenţa lui.

Scriitorii de succes, Napoleon Hill şi W. Clement Stone, relatează în cartea "Succesul şi atitudinea" o povestioară minunată. Într-o dimineaţă, un pastor încerca să-şi pregătească predica în condiţii grele. Soţia lui era plecată la cumpărături. Era o zi ploioasă, iar băieţelul lui era neastâmpărat şi plictisit, neavând nimic de făcut. În cele din urmă, disperat, pastorul luă o revistă veche şi o răsfoi până când dădu peste o poză în culorii vii, reprezentând o hartă a lumii. Rupse foaia din revistă, o făcu bucăţele şi le împrăştie pe podeaua sufrageriei, spunând:

- Johnny, dacă poţi să le pui la un loc, îţi dau 25 de cenţi.

Pastorul se gândi că asta o să-l ţină pe Johnny ocupat aproape toată dimineaţa. Dar peste zece minute auzi un ciocnit la uşa biroului său. Era băiatul lui, cu jocul de puzzle rezolvat. Pastorul fu uimit când văzu că Johnny reuşise să termine atât de repede, aranjând frumos toate bucăţelele de hârtie şi refăcând harta lumii.

- Băiete, cum ai terminat atât de repede? întreabă pastorul

- A, păi a fost simplu, spuse Johnny. Pe partea cealaltă era poza unui om. Am pus o foaie de hârtie dedesubt, am refăcut poza omului, am aşezat deasupra o altă foaie, apoi am întors-o. M-am gândit că dacă pun omul în ordine, şi lumea o să fie în ordine.

Leadership: Tu accepţi realitatea înainte de a te concentra asupra lucrurilor pe care crezi că le cunoşti, considerând că ceea ce vezi este o imagine neplănuită care se construieşte treptat?

Tu cât de bine te integrezi în lumea "făcută din bucăţele" a celorlalţi oameni? Trebuie să insist încă o dată asupra faptului că viziunea din care se compune o imagine constituie esenţa leadershipului. Iar liderul rămâne integrat întotdeauna, dacă nu în realitatea imediată, în orice caz în matricea internă a imaginii pe care şi-a construit-o despre realitate, adică într-o lume interioară în care imaginea nu ar putea exista fără el.

Un lider care începe să clacheze în faţa mentalităţii şi atitudinii oamenilor, deci care nu poate să redirecţioneze emoţiile oamenilor către el, nu-şi va putea ridica niciodată nivelul de influenţă.

Deci, el trebuie să-şi construiască o imagine impozantă din piesele pe care oamenii le strâng şi le pun laolaltă, pentru a-şi forma o orientare spre un viitor bazat pe expertiză și viziune. Mai mult decât atât, liderul trebuie să-şi formeze un cult al personalității concentrat în jurul figurilor centrale, deci să efectueze o căutare combinată a unei imagini cu o anumită realitate pentru a scoate în evidenţă diferenţa de abordare a unui demers de cunoaştere.

Johnny şi-a jucat excelent rolul de "formator de oameni", transmiţându-i tatălui său, cu toată convingerea, faptul că un om poate fi "în ordine" dacă reuşeşte să-l modeleze (tot aşa cum un sculptor îşi modelează operele, după voia sa, dar după propriul lui fel de-a fi). Orice om poate fi schimbat, în funcţie de ce ai vrea tu să vezi la el, după propriile tale criterii, cu condiţia să

reuşeşti să te integrezi în lumea lui – deci, cu condiţia ca el să te accepte ca "modelator" şi îndrumător.

Dacă te consideri un expert în domeniul conducerii, dacă vrei să-ţi creşti performanţa şi să atingi un nivel înalt de influenţă, atunci caută să te raportezi cât mai bine la oameni, învaţă să aranjezi acele "bucăţele" din care este constituit fiecare din ei şi să le alimentezi cu acea energie definitorie pentru fiinţa lor, pentru viitorul lor, deci cu un stimulent care să le înviorezi spiritul. Dacă performanţa ta nu creşte nivelul de performanţă al celorlalţi, atunci e numai vina ta.

Leadership: Prestigiul tău se reflectă asupra imaginii pe care o construieşti treptat despre viziunea ta, acceptând o anumită formă de compromis înainte de a te concentra asupra realităţii pe care o cunoşti?

Imaginea pe care o construieşti despre viziunea ta este expresia convingerii tale semnificative despre două realităţi opuse: o realitate care se schimbă lent, atâta timp cât oamenii continuă să avanseze pe o cale bătătorită, şi o realitate care nu se poate manifesta, care este doar în mintea ta, deci este de fapt o fantezie. Iar singura formă de compromis pe care trebuie să o accepţi înainte de a te concentra asupra realităţii pe care o cunoşti este de a nu te implica total în căutarea unei viziuni care nu poate ieşi la suprafaţă.

Aşa cum oamenii primitivi nu cercetau niciodată boala care îi lovea, ci îl căutau pe Dumnezeu – tot aşa şi în cazul tău, degeaba cauţi să obţii succesul dacă nu-ţi cercetezi propria fiinţă, dacă nu gândeşti ca un lider de nivel înalt care ştie exact care sunt punctele tari şi cele slabe ale oamenilor pe care îi conduce. Când îţi cercetezi şi înţelegi propria fiinţă, propriul Eu, propriul caracter, simţi cum ai mai câştigat o dată lupta cu tine însuţi, simţi că avansezi, că progresezi. Simţi că ţii lucrurile sub control, că păstrezi o anumită stabilitate, că ai răspuns la orice întrebare. Îţi linişteşti mintea, conştiinţa şi sufletul ştiind că principiile pe care ţi le-ai impus a le respecta nu sunt încălcate prin îndoială sau nepăsare.

Măsura leadershipului tău e dată de modul în care te concentrezi asupra celorlalţi oameni, când îţi focalizezi atenţia şi grija asupra Eu-lui lor. Aşa cum un pictor urmăreşte să sublinieze prin lumină şi umbră individualitatea fiecărui obiect aflat în spaţiu, tot aşa şi tu, ca lider, trebuie să subliniezi prin intermediul leadershipului tău individualitatea caracterului deosebit a celorlalţi oameni, în virtutea acelui sentiment de nobleţe care le pune în valoare frumuseţea interioară.

Degeaba te simţi confortabil vizavi de ideea că toţi ceilalţi te ascultă şi îţi urmează exemplul, oferindu-le responsabilităţi şi autoritatea de care au nevoie, căci e posibil ca leadershipul tău să nu aibă substanţă, şi să te înşeli în privinţa a ceea ce eşti cu adevărat. S-ar putea să fii doar un şef, nu un lider carismatic şi iubit.

Esenţa leadershipului este să nu-ţi conturezi o viziune care te face să nu mai distingi realitatea de simularea "realităţii îmbogăţite".

Un exemplu uimitor de leadership are de-a face cu implicarea ta într-un joc cu două realităţi opuse: o realitate care îţi scapă din vedere, şi o realitate care se află în faţa ta, care este obiectivă. Ceea ce determină imaginea unui lider este viziunea care izvorăşte din aceste două realităţi, capabilă să inspire genul de angajament și de energie de care el va avea nevoie pentru a-şi scoate la iveală potenţialul creativ.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-exemplu-uimitor-de-leadership.html

Un fior de gheaţă în amintirea călătorului pierdut

On Februarie 10, 2012

Fă dovada unei solide capacităţi de conducere, evaluând evoluţia trăirilor oamenilor în elementele care constituie realitatea vieţii lor.

Eva de Chazelay fusese parcă blestemată de la naştere să sufere de idioţie, şi numai un singur om din lume, tânărul doctor Jacques Mérey, reuşise s-o vindece complet, rupând blestemul, transformând-o într-o făptură nespus de frumoasă, atât de delicată, cultivându-i cele mai alese însuşiri datorită cărora chiar şi cei mai puternici conducători ai vremii, cei mai talentaţi muzicieni şi artişti le-au salutat cu cel mai adânc respect, şi chiar cu invidie.

Cât de fericită poate să fie o femeie ajunsă atât de frumoasă, atât de înţeleaptă, cu purtări atât de alese - alături de vindecătorul ei, iubitul ei, atât de bun, atât de frumos, atât de iubitor. Şi cât de nefericită poate fi ea atunci când evenimentele haotice, pe care numai Dumnezeu şi planurile sale le pot cuprinde, îl despart de iubitul ei, punându-i sufletul, voinţa, mintea, devotamentul, la grea încercare.

Leadership: Urmezi tendinţa progresivă de a accepta ceea ce ţi se întâmplă mai degrabă decât încercarea de a influenţa ceea ce simţi într-un context care îţi oferă ocazia de a te dezvălui lumii întru totul?

Revoluţia îi despărţise. Eva intră în cercul celor mai influente persoane din Franţa datorită averii ei atât de mari, şi a calităţilor ei deosebite. Dar cu toate că îşi clădise o reputaţie de invidiat, cu toate că avea totul, sufletul îi era totuşi îndurerat. Numai speranţa că îl va reîntâlni pe singurul om pe care sufletul ei îl putea accepta ca şi iubit, o mai ţinea în viaţă. Dar asta până la un punct, atunci când se consumă şi ultima nădejde.

- Ah, izbucni Eva, tu ştii bine, Thérésia, draga mea prietenă, singurul om care putea să-mi dea fericirea a murit. La ce bun să aştept un călător care nu se poate întoarce? L-am pierdut. Mai bine să mă duc să-l întâlnesc acolo unde se află, în mormânt. Vreau să mor !

- Vai, urâte gânduri ! răspunde Thérésia. Cum pot ieşi asemenea cuvinte dintr-o gură tânără şi proaspătă ca a ta? Mormântul, - peste şaizeci de ani să ne tot gândim la el. Ah ! Trăieşte, trăieşte, frumoasa mea Eva, vei vedea ce paradis vei trăi !

Inima Evei simţi atunci o atingere uşoară, ca şi cum aceste cuvinte ar fi venit din partea celui ce-l iubea, ca şi cum acestea fuseseră emise şi transmise în spaţiu, producându-i un nou suflu de viaţă: *"Ne vom reîntâlni, Eva ! Aşteaptă şi nădăjduieşte ! "*

Leadership: Este nevoie să faci o diferenţiere între tendinţa de a fi prea activ în relaţii şi tendinţa de a experimenta o bucurie lăuntrică dătătoare de vitalitate autentică?

Tu cât de bine te integrezi în lumea realităţii oamenilor? Cum evaluezi evoluţia trăirilor oamenilor din jurul tău? Care sunt elementele ce compun lumea lor şi cum se comportă ele faţă de altele? Ce anume trebuie să faci pentru ca oamenii să-şi păstreze farmecul propriei lor frumuseţi morale şi emoţionale?

Cele mai importante lucruri pe care le înveţi în relaţii sunt la fel de necesare ca tendinţa de a experimenta o bucurie lăuntrică dătătoare de vitalitate autentică.

Diferenţa este că în primul caz depinzi de o anumită perioadă de timp, de o anumită conjunctură şi de datoria de fi recunoscător celorlalţi. În al doilea caz depinzi de speranţă, de concesia pe care o faci candorii de a îmbrăţişa misterul vieţii şi esenţa ei, folosind termenul "motivat", atunci când când tot ceea ce iubești îți este furat, dar ştii că îţi va fi înapoiat la un moment dat.

Trebuie să insist încă o dată asupra faptului că emoţiile şi sentimentele constituie fondul leadershipului. Liderul rămâne, dacă nu în realitatea imediată, în orice caz în matricea internă a tuturor, adică într-o lume interioară în care nu ar putea exista ei fără el, şi nici el fără ei. Un lider care nu poate să redirecţioneze emoţiile oamenilor către el nu-şi va putea ridica niciodată nivelul de influenţă.

Misterul vieţii are ca fundament o emoţie numită "recunoştinţă" care la un moment dat se va transforma într-o nesiguranţă ce se va dovedi la fel de benefică pentru spiritul tău cum este credinţa în cazul unei reîntâlniri speciale.

Thérésia şi-a jucat excelent rolul de îndrumător şi formator sufletesc de oameni, transmiţându-i Evei, cu toată convingerea, certitudinea că iubitul ei este în viaţă - într-o manieră simplă, originală reuşind să scoată în evidenţă profunzimea realităţii prin aluzia la "paradisul" pe care Eva îl va trăi, radiind exact acele trăiri profunde, intense şi neaşteptate, acele senzaţii spirituale magnifice – controlate – care, lăsându-şi amprenta asupra psihicului ei, să-i îndulcească existenţa.

Dacă ai citit minunatul roman, " *Doctorul Misterios* ", al scriitorului Alexandre Dumas, atunci ştii că Eva a trăit, a nădăjduit - la îndemnul Thérésiei, şi în cele din urmă s-a reîntâlnit cu Jacques Mérey, s-au căsătorit şi au trăit acea viaţă atât de frumoasă şi interesantă pe care numai două suflete calde şi iubitoare o pot împărtăşi.

Poţi să diminuezi sau să faci să dispară acele trăiri negative care dezumanizează, care denaturează esenţa fiinţei umane? Ceasul cu alarmă al leadershipului tău funcţionează perfect şi poate să producă la timp acel declic pozitiv în existenţa oamenilor?

Această incursiune în viaţa omului care nu-şi mai poate hrăni existenţa cu nicio speranţă este ca un ceas cu alarmă care îl forţează pe acel om să-şi trezească toate simţurile, să-şi repună în funcţiune propria reţea de sentimente, emoţii, valori şi convingeri.

Ca lider, ai datoria să te asiguri că acest ceas cu alarmă funcţionează perfect şi poate să producă la timp acel declic în existenţa oamenilor, declanşând în ei acele trăiri intense, copleşitor de frumoase, care îşi lasă amprenta asupra psihicului lor producând transformarea lor radicală spre bine.

Leadershipul este acel "aşteaptă şi nădăjduieşte" pe care îl insufli celor care îţi recunosc puterea de a fi prezent într-un moment care oricând poate constitui un nou început de schimbare a vieţii.

Un fior de gheaţă în amintirea călătorului pierdut desemnează acea trăire mistuitoare care se instalează în viaţa oamenilor deconectaţi de la realitatea benefică; a acelor oameni care cedează în faţa probei de devotament faţă de credinţele şi aşteptările lor - acea unică trăire care se risipeşte şi trece fără să aducă nimic în bun în sufletul lor.

Aşa cum ochiul unui pictor se opreşte deseori pe eleganţa unui gest, pe avântul unei aripi, pe dramatismul unui atitudini, pe o pată de culoare, pe puritatea unei linii - tot aşa şi leadershipul tău, ca să capete semnificaţie, trebuie să simţi ce anume contează la oameni,

trebuie să acţionezi la timp în virtutea rolului tău reprezentativ, raportându-te la lumea lor.

Trebuie să-ţi opreşti atenţia asupra acelor erori de conştiinţă, asupra acelor elemente pur personale, iraţionale, emoţionale care şi-au pus amprenta asupra realităţii vieţii lor (precum durerea, tristeţea, ura, frica, etc.) şi să înlături trăirile care îi pot duce la o "paralizie" emoţională care, odată ce le inundă existenţa, nu mai pot fi decât foarte greu schimbaţi.

Concluzie: Susţine-i pe oameni, încurajează-i, şi prin sugestii pozitive să-i determini să fie alături de tine. Sugestia pozitivă determinată de un pozitivism al gândirii va fi o armă adecvată de anihilare al pesimismului, inactivităţii şi lipsei de iniţiativă.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-fior-de-gheata-in-amintirea-calatorului-pierdut.html

Un fond de măreţie pentru evoluţia ta

On Aprilie 17, 2009

Evaluează-ţi retrospectiv leadershipul observând sentimentele celorlalţi faţă de tine şi modul în care ei te-au perceput.

Pentru Bill Parrish, directorul general al Parrish Communications, nu exista decât o singură lume: lumea aceasta. Până în momentul când soarta i-a scos în cale un om al cărui suflet i-a fost luat de Prinţul Întunericului care vroia cu orice preţ să întreprindă o călătorie pe pământ.

Totul în Bill s-a schimbat atunci când l-a întâlnit pe Joe Black. Stăteau unul în faţa celuilalt ca doi războinici cu armele ascunse, ca doi potrivnici ce-şi ascund gândurile, pentru a şi le da în vileag numai când vor porni la atac. Bill nu ştia ce anume doreşte Joe de la el, dar simţea că acesta dispunea de o mare putere.

O privire fugară, neliniştită şi nesigură în direcţia lui Joe, în aşteptarea a ceea ce va urma, privire care spunea multe despre felul în care funcţiona psihicul lui Bill în acel moment. Pentru prima dată marele Bill Parrish simţea o teamă de ceva, de necunoscut, o nesiguranţă pentru sine, pentru viaţa lui, ce izvora din gândul că Moartea, în persoana lui Joe Black, îl va despărţi definitiv de această lume.

Bill simţea superioritatea lui Joe, pentru că nu ştia ce gândeşte, ce urmăreşte, şi prin ce mijloace poate obţine ceea ce vrea de la el. Putea să-l privească deschis, dar nu putea să-i intuiască intenţiile. Nu ştia nimic despre Joe, nici despre ceea ce ar putea vorbi cu el. Nu putea să zărească niciun fel de punte de legătură între ei.

Leadership: Poţi să-ţi formezi imaginea unei stime de sine echilibrată, în funcţie de manifestările însuşirilor pe care trebuie să le demonstrezi ca fiind o recunoaştere a superiorităţii tale în faţa altora?

Ai văzut filmul „ *Meet Joe Black (1998)* ”? Bill îl întreabă pe Joe: “De ce eu? De ce m-ai ales tocmai pe mine?”

Iar Moartea îi răspunde că nu putea să-şi găsească, drept ghid, un om mai potrivit decât el. Trăsăturile de caracter ale lui Bill se potriveau perfect nevoilor Sale. L-a ales pe Bill pentru ceea ce era el, pentru însuşirile minţii sale, ale inimii şi temperamentului său, pentru puterea lui de a “mişca” lucrurile. Era un om care nu vedea niciodată lucrurile în negru, ci în culori trandafirii, un om care avea curajul să dea piept cu viitorul. Mai presus de toate era un om a cărui bunăvoinţă şi înţelepciune nu puteau fi contestate.

Pentru a stabili de ce anume ai nevoie ca să-ţi defineşti corect imaginea pe care o au ceilalţi despre tine trebuie să-ţi priveşti obiectiv părţile bune şi cele slabe. Bill s-a ridicat la nivelul aşteptărilor lui Joe datorită calităţilor lui deosebite. Felul în care a fost abordat, felul în care a interacţionat Joe cu el, asigurându-i acea doză constructivă de încredere în potenţialul său de lider şi de ghid, toate acestea l-au ajutat pe Bill să-şi definească în mod clar identitatea proprie.

Calităţile şi aptitudinile tale te însoţesc oriunde, ca un martor discret la ceea ce se întâmplă în viaţa ta, la toate sentimentele tale, ca un martor cheie care îţi indică dacă ai vreo uşă deschisă spre evoluţia ta personală, o uşă deschisă spre o bună comunicare şi colaborare cu ceilalţi.

A-ţi demonstra însuşirile ca fiind recunoaşterea superiorităţii tale în faţa altora înseamnă să-ţi individualizezi partea lăuntrică, ca într-o minunată panoramă, încât să nu fie atinsă de graniţele prejudecăţilor pe care le ai despre ceilalţi, şi ceilalţi despre tine. Prejudecăţi, precum: „este nasol că s-a schimbat planul" sau "niciodată lucrurile nu merg".

Iar pentru a crea și a dezvolta o relație bună și cât mai aproape de ceilalți oameni, mai întâi trebuie să te străduiești să faci ceva extraordinar, să ai niște realizări care să-i uimească pe toți oamenii, care să-ți sublinieze calitățile și aptitudinile. Oamenii trebuie să-ți aprecieze virtutea și înțelepciunea, să te admire pentru ceea ce simți și gândești, să te aprecieze ca persoană care cunoaște semnificația valorii la toate nivelurile.

Stima de sine este asemenea unei cărţi: ai ajuns cu citirea la jumătatea ei şi îţi dai seama că nu-ţi place, iar pierderea este mai mare dacă o abandonezi decât dacă ajungi la ultima pagină. La final, poţi avea măcar satisfacţia de a scrie o recenzie bine documentată, dar totuşi să primeşti pentru ea o singură stea.

Un fond de măreţie pentru evoluţia ta constituie garanţia realizărilor tale. Îţi poţi acoperi o bună parte din imperfecţiuni şi îţi poţi crea o imagine care să inspire respect şi admiraţie, care să transmită celorlalţi un sentiment de încredere în potenţialul tău numai dacă investeşti permanent în tine însuţi, în dezvoltarea ta personală şi profesională. Ca să devii o persoană unică şi valoroasă trebuie să-ţi aduni resursele care îţi alimentează în mod constant potenţialul şi să le foloseşti pentru a-ţi maximiza şansele de a fi ales drept partener potenţial sau drept model de urmat pentru ceilalţi.

Felul în care te aliniezi pretenţiilor celorlalţi îţi determină imaginea de sine. Întâlnirea cu Joe a fost pentru Bill un prilej de a-şi evalua, într-o manieră convingătoare, abilităţile şi calităţile. Puntea prin care îi poţi câştiga pe oameni de partea ta, prin care poţi trece peste orice neînţelegeri şi orice conflicte, puntea prin care poţi realiza o comunicare eficientă cu ceilalţi, care să-ţi reflecte viziunea şi obiectivele, derivă din potenţialul tău de a fi în acord atât cu tine însuţi, să fii congruent cu propriile valori şi convingeri - cât şi cu ceilalţi, să te ridici la înălţimea pretenţiilor lor, şi să fii congruent cu valorile şi convingerile lor.

Trebuie să simţi că ai potenţialul de lider şi de ghid pe care şi-l doresc oamenii. Aşa cum unele companii ar trebui să-şi îmbunătăţească strategia curentă, şi abia apoi să caute să dezvolte o strategie mai bună – tot aşa şi tu, mai întâi trebuie să-ţi îmbunătăţeşti calităţile şi aptitudinile personale, şi abia apoi să încerci să dezvolţi relaţii cu ceilalţi oameni.

Concluzie: Se spune că înainte de a părăsi această lume, ţi se perindă prin faţa ochilor toată viaţa ta, cu bune şi cu rele, cu realizări şi eşecuri, când afli de fapt totul despre tine. În momentele cruciale (nu numai înainte de moarte), îţi faci bilanţul vieţii tale şi afli de cele mai multe ori părerea altora despre tine.

Îţi poţi evalua retrospectiv leadershipul observând sentimentele celorlalţi faţă de tine în momentele cruciale ale vieţii tale, sentimente ce rezultă din modul în care ai fost perceput şi evaluat.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-fond-de-maretie-pentru-evolutia-ta.html

Un gând negru împotriva propriului tău Eu

On Iunie 16, 2011

Felul în care te raportezi la propriile valori şi convingeri scoate în evidenţă adevărata ta capacitate de conducere.

Ieri am găsit pe Google o ştire importantă legată de accidentul nuclear de la centrala Fukushima, provocat de cutremurul urmat de tsunami de la 11 martie.

Pe 20 mai, deci la mai puţin de trei luni de la producerea catastrofei, preşedintele companiei de electricitate Tokyo Electric Power (TEPCO), Masataka Shimizu, a anunţat că va demisiona şi va numi un succesor. Decizia lui a venit după ce TEPCO a anunţat o pagubă netă cifrată la aproximativ 11 miliarde de euro pentru anul fiscal care s-a încheiat la 31 martie, ceea ce reprezintă un record negativ în cadrul unei companii nipone.

Poţi să pui un diagnostic pozitiv leadershipului prin investigarea adecvată a realităţii tale emoţionale şi psihice?

Ceea ce fundamentează raţiunea de a te opri din a merge mai departe, în măsura limitării propriei identităţii este tocmai perspectiva de a nu mai putea lua decizii inspirate, pe fondul ameninţării de ordin moral. Devine din ce în ce mai frecventă o artă a renunţării, a pierderii protecţiei de sine, în care frumuseţea obligativităţii de a garanta un randament al eficacităţii nu mai are atât o însemnătate şi o semnificaţie substanţială, cât una de sens contrar evoluţiei, ce îndeamnă la cumpătare şi chibzuială în ceea ce transmiţi ca şi sentiment.

Diagnosticul leadershipului se realizează prin investigarea adecvată a unei atari realităţi emoţionale şi psihice, cu o accentuată structură responsabilă, desfăşurată pe fondul construirii identităţii, într-un spaţiu al idealităţii în afara căruia nu este posibilă formula *"Mă tentează să continui, dar nu ştiu dacă am să reuşesc."*

În acest caz, procesul maturizării gândirii şi cel al emancipării voinţei de a te manifesta în conformitate cu sentimentele cele mai ascunse, ne indică o permanentă deplasare a intereselor de dezvoltare. Interesul pentru semnificaţia a ceea ce a fost stabilit de împrejurări nefaste, cedează locul interesului pentru funcţia "zoom" a efectelor constatate în sensul de subaprecierii valorii, la întâlnirea cu ridicolul diverselor ipostaze pe care le traversezi.

Leadershipul, ca rezultat al manifestării spiritului uman, în deplina lui putere de a se releva în orice situaţie, depinde de existenţa construcţiei identitare şi a crizelor de conştiinţă care se pretează, în analiza succeselor şi eşecurilor, la sublinierea discontinuităţilor dintre cele două zone de siguranţă, eliberate de constrângerile onestităţii. Zona extinderii de potenţial şi zona extinderii de influenţă.

Leadership: Cum te antrenezi pentru bătăliile care vor avea loc în universul tău lăuntric?

Leadershipul nu este un paradis care poate fi descoperit urmând anumite hărţi cu indicii despre paşii ce trebuie urmaţi. Chiar dacă ai instrumentele de navigare care să te poată conduce în direcţia aleasă de tine (o direcţie care să-ţi fie folositoare şi să se potrivească ambiţiei şi potenţialului tău), rămâne totuşi un singur lucru pe care nu-l poţi lăsa în seama nimănui şi pe care uneori o să-ţi vină greu să-l accepţi: structura ta lăuntrică. În special tăria şi consistenţa ta lăuntrică care se reflectă în orice aspect al vieţii tale, la trecutul, prezentul şi viitorul tău.

Cheia succesului tău personal rămâne, mai degrabă, în tine însuţi. Vei putea să faci din leadership locul mult visat numai dacă îl clădeşti cu propriile tale mâini, şi doar dacă – repet – doar dacă te antrenezi pentru bătăliile care vor avea loc în universul tău lăuntric. Aşa cum un pictor se impune prin calitatea operelor sale, prin felul în care redă realitatea, prin felul în care reuşeşte să surprindă personalitatea modelului şi prin tehnica de culoare - tot aşa şi tu îţi vei putea impune valoarea printr-un caracter puternic şi bine orientat, şi prin felul în care te raportezi la convingerile tale. Potenţialul tău lăuntric te va ridica pe scara valorilor, sau te va coborî în cazul unui eşec.

Aşa cum blândeţea însoţeşte întotdeauna adevărata bunătate, tot aşa convingerile şi valorile tale îţi însoţesc întotdeauna paşii spre un viitor mai luminos, sau dimpotrivă, mai sumbru. Felul în care te raportezi la propriile trăiri, valori şi convingeri scoate în evidenţă adevărata ta capacitate de conducere. Oamenii vor vedea ce fel de om eşti în funcţie de deciziile pe care le iei în situaţiile grele şi în funcţie de modul tău de acţiune. Dacă te consideri slab sau nepotrivit pentru funcţia de conducere, atunci vei ceda repede locul tău altuia.

Un gând negru împotriva propriului tău Eu este acel gând care te înfioară şi te ţine în suspans atunci când te afli la ananghie. Este gândul de care trebuie să-ţi faci griji în ceasul marii confruntări cu tine însuţi, cu valorile şi convingerile tale. Este acel gând nociv care te frământă, care te chinuieşte şi te determină să renunţi la idealurile şi năzuinţele tale, în ciuda celor mai admirabile eforturi de a face faţă situaţiei cu mult curaj. Este acel gând care revarsă asupra sufletului tău o imensă tristeţe şi sentimentul penibil al unui sfârşit. Este gândul care te face să-ţi fie ruşine de tine însuţi şi care te determină să te scufunzi în mlaştina vinovăţiei. Este gândul care te împinge către cumplita etapă a resemnării.

Sunt multe lucruri de asimilat în leadership. Trebuie să porneşti de la a învăţa cum să-ţi asumi anumite riscuri, cum să înfrunţi eşecurile şi dezaprobările celorlalţi, până la a avea încredere în instinctele tale şi a nu te abate niciodată de la sarcinile pe care trebuie să le îndeplineşti cu un înalt profesionalism şi conştiinciozitate.

Începe să reflectezi asupra modului în care vei acţiona atunci când te vei afla la ananghie. Acesta este pasul cel mai important către adevărata cunoaştere a liderului din tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-gand-negru-impotriva-propriului-tau-eu.html

Un gest de iubire într-o lume digitală

On Iulie 04, 2010

Leadershipul emoțional constă în capacitatea de a construi "punți fragile peste abisuri", recunoscând că fiecare conexiune creată poate umple golurile dintre oameni și poate aduce înțelegere acolo unde există nesiguranță.

În palma lui, telefonul părea să pulseze cu promisiunea unor conexiuni nevăzute, o punte fragilă peste abisul tăcerii care uneori se căsca între ei. Ochii băiatului, două lacuri adânci de speranță și nesiguranță, se oglindeau în ecranul încă întunecat, căutând parcă confirmarea că alegerea sa va fi înțeleasă în profunzimea intenției sale.

Cutia, deși nu purta sigiliul ultimei inovații, era împachetată în straturi de gânduri nerostite și vise împărtășite în șoaptă. Fiecare zgârietură microscopică de pe carcasă era o mărturie tăcută a eforturilor sale, a orelor petrecute calculând, economisind, renunțând la micile plăceri pentru a-i oferi ei această bucată de tehnologie care, în mintea lui, reprezenta mult mai mult decât suma componentelor sale.

Când i l-a întins, gestul său a fost precum oferirea unei inimi bătânde - vulnerabil, plin de emoție și speranță tremurândă. Degetele lui, ușor tremurânde, păreau să transmită un mesaj codificat prin atingerea metalului rece: "Ție îți ofer nu doar un dispozitiv, ci o parte din mine, din timpul meu, din visele mele".

Autenticitatea unui gest cu adevărat emoțional este reprezentată de puterea de a oferi nu doar un rezultat, ci și o parte din sine – timpul, efortul și visele – încât cei din jur să simtă valoarea personală a contribuției și să fie inspirați să răspundă cu aceeași dedicare.

În acel moment de tăcere încărcată, aerul dintre ei vibra cu intensitatea emoțiilor nerostite. Era ca și cum întregul univers își ținea respirația, așteptând reacția ei, fiecare secundă dilatându-se într-o eternitate de posibilități.

Zâmbetul ei, când în sfârșit a înflorit, a fost precum răsăritul soarelui după o noapte de furtună - strălucitor, cald și plin de promisiunea unei noi zile. În ochii ei, două galaxii de recunoștință și afecțiune, se reflecta nu marca sau modelul telefonului, ci imaginea băiatului care pusese atâta gândire și sentiment în acest dar.

Când l-a luat în mâini, gestul ei a fost precum îmbrățișarea unei comori de neprețuit. Degetele ei au mângâiat suprafața netedă cu o tandrețe care vorbea despre înțelegerea sacrificiului din spatele cadoului. În acea atingere se citea un jurământ tăcut de a prețui nu obiectul în sine, ci dragostea care l-a inspirat.

Fiecare decizie implică o bucată din identitatea sa, recunoscând că fiecare gest al tău poate fi o punte spre înțelegere reciprocă, dar și o extensie a gândurilor sale nerostite.

Cuvintele de mulțumire, când au venit, au fost precum picături de ploaie într-un deșert al îndoielilor, hrănind și făcând să înflorească încrederea în relația lor. Fiecare silabă era încărcată cu o recunoștință care depășea valoarea materială a darului, atingând corzile invizibile ale conexiunii lor emoționale.

În acea clipă, telefonul a devenit mai mult decât un simplu dispozitiv de comunicare. Era un

simbol al devotamentului lor, o capsulă a timpului care încapsula momentele lor împreună și promisiunea celor ce vor urma. Era dovada tangibilă că, în era digitală, gesturile autentice de afecțiune încă au puterea de a transcende limitările materiale, conectând suflete într-o melodie a iubirii care rezonează dincolo de specificațiile tehnice sau ultimele tendințe.

Conexiunea nevăzută dintre doi oameni poate fi creată prin gesturi mici, precum un zâmbet discret sau o strângere ușoară de mână, ca mesaj codificat al dorinței de a te conecta și de a împărtăși o parte din sine.

Un gest de iubire într-o lume digitală se reflectă în orice acțiune online, luând în calcul importanța gesturilor mici dincolo de lipsa contactului fizic. Privind astfel interacțiunea umană, după modelul unui mesaj de noapte bună care arată preocuparea pentru celălalt, ideea că chiar și cele mai mici gesturi digitale au un impact profund devine valabilă.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-gest-de-iubire-intr-o-lume-digitala.html

Un grăunte de nisip în nesfârşitul deşert al lumilor

On Octombrie 19, 2012

Intervino în evoluţia celorlalţi oameni fără să denaturezi perspectivele tale de calificare în marea finală din procesul transformării.

Îşi supunea raţiunea când bătăilor inimii, când ritmului respiraţiei. Amploarea evenimentelor îl angajaseră într-o continuă şi nestăvilită răzvrătire interioară, care avea loc pe fondul aprofundării conflictului determinat de ostilitatea "lumilor paralele". Îşi conducea existenţa sub influenţa unor entităţi discriminatorii, a unor duşmani invizibili, a unor procese de înceţoşare a realităţii şi încrederii în sine. Lucrări şi proiecţii conturate sub sfera de influenţă a unor legi aspre. Stranii şi confuze.

Llewelyn Moss, din " *No Country for Old Men (2007)* ", trebuia să facă un compromis cu el însuşi, să regăsească acea hartă cu puternică încărcătură spirituală la care să se raporteze permanent tot restul vieţii. Dar tragica absurditate de a trăi după nişte tipare impuse de evenimentele deznădăjduitoare, pe care o simţea în toată cruzimea ei, şi necesitatea de a privi în faţă destinul necruţător, nu făceau casă bună cu speranţa în viitorul său.

Ca un om care ispăşeşte o pedeapsă pentru care legea nu prevede nici o limită şi a cărei durată nu este determinată odată cu pronunţarea hotărârii, Llewelyn Moss începuse să simtă nevoia unui loc unde să se retragă, să se odihnească. O închisoare. Cu gratii foarte dese. Era tentat să se complacă în starea de haos spiritual cauzat atât de propria lui persoană, cât mai ales de limitele impuse de lumile care îl înconjurau, insuportabil, ca un gard din sârmă ghimpată.

Leadership: Ştii cum să pătrunzi valoarea regăsirii de sine în cuprinsul unei căutări care returnează rezultate exacte atâta vreme cât nu procedezi la ieşirea din limitele cauzalităţii?

Llewelyn Moss era străin de ştiinţa de a aduce o lumină oportună vieţii. De a se adapta unei lumi de care să se poată servi în voie, în care să judece, după echitate, oamenii şi faptele lor. Şi să se slujească de ea, ca un joc în care toată lumea are de câştigat. Căci tot ce fusese viaţa lui de altădată se ştersese, şi altceva, mai curând apăsător, inextricabil, căpătase brusc o vibraţie aparte.

Exista un fir care-l lega de destinul "lumilor paralele", în pofida tuturor încercărilor de a se impune lor, sau măcar de a le descifra rostul. Mai întâi era lumea celor care îl despărţeau de visuri. Apoi lumea celor care îl obligau să ia parte la jocul lor, prins ca un peşte într-o plasă ermetică, lumea asasinilor. Mai era şi lumea celor care nu se implicau în derularea evenimentelor, a observatorilor. Şi acea lume orientată de intelect, în opoziţie cu alta mânată de instincte. Dar şi o lume a necuvântătorilor, cu propriile ei legi, cu o dimensiune bine stabilită şi care pentru el trecea neobservată. Lumi care evoluau în paralel.

Hotărâtor, o doză de luciditate îi dicta refuzul de lua parte la un joc în care toată lumea trişa - prin degradarea voinţei celor slabi, şi prin minimalizarea acelei realităţi care dădea un înţeles pozitiv vieţii. De parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei fantasmagorii şi ceea ce vedea din univers era pur şi simplu efectul coşmarului din somnul greu care era viaţa. Un teren arid al suferinţei.

Llewelyn Moss mergea către descompunere. Trecuse de partea perdanţilor datorită neputinţei de a domina hazardul. Ajunsese într-un punct critic al transformării profunde. Lumea lui putea

să încapă într-un grăunte de nisip, din nesfârşitul deşert al unor lumi stranii. Lumi care, direct sau indirect, voluntar sau involuntar, se întrepătrundeau parcă cu scopul de a-l localiza şi de a-l elimina complet din oricare din ele. Nu era cea dintâi victimă a acestui paralelism absurd, împovărător. Mai fuseseră şi alţii.

Şi toţi sfârşiseră la fel.

Leadership: Ai în vedere constituirea unei noi imagini despre tine ca dependent de o gândire care se prezintă prin reprezentări, fără cuvinte, capabilă să conducă la o schimbare în percepţia de sine?

Cele mai importante lecţii pe care le înveţi ca lider îţi sunt împărtăşite din ambele părţi, cu dublu impact: a conştiinţei pe care vrei să o păstrezi curată, şi amprenta pe care o laşi în conştiinţa celor cu care interacţionezi în orice moment. O conştiinţă care te apăra, la care te raportezi toată viaţa, şi cea pe care o transmiţi celorlalţi, care te poate acuza, debranşându-te de la recunoaşterea statutului tău de om de mare caracter.

Conştiinţa este firul care te leagă sau te îndepărtează de "lumile paralele", părţi ale acelei realităţi cu care te identifici în încercarea de a adera la excelenţă. În timp ce o depărtare de la normele şi regulile pe care le creează conştiinţa curată, echivalează cu uitarea, cu tendinţa crescândă a tăia rădăcinile propriilor valori şi convingeri. Este resortul propriului regres, care vine în contradicţie cu termenii şi condiţiile pe care le impune leadershipul, şi care se manifestă prin indiferenţă, prin îngroparea acelor lucruri care te pot conduce în direcţia cea bună.

Leadershipul este o manifestare a condiţiei umane în contextul unei existenţe dificil de traversat, în care triumfă un un singur lucru: frumuseţea spiritului uman în faţa a tot ce îi stă împotrivă.

Condiţia omului, văzută prin focul încercărilor vieţii, este o subclasă a cauzalităţii care angajează atât psihicul, cât şi liberul arbitru, din care rezultă interdependenţa dintre suprimarea autonomiei şi intensificarea procesului de creare a unei noi realităţi.

A te îndepărta de la codul leadershipului, care se subordonează conştiinţei, este ca şi cum ţi-ai conduce existenţa sub influenţa unor entităţi discriminatorii care aparţin unor duşmani invizibili. Pui astfel în mişcare mecanismul de declanşare a unor procese de înceţoşare a realităţii şi încrederii în sine. Iar, drept consecinţă, leadershipul îşi pierde farmecul, magica-i atracţie; ca o casă banală, care se tot micşorează până la zero, până la dispariţie.

Leadership: Te dezvolţi ca o consecinţă a cauzalităţii unei lumi pline de contraste şi stringenţe, după care toate evenimentele se justifică printr-o motivare intrinsecă?

Impui anumite limite celor din jurul tău? Te loveşti de refuzul lor de lua parte la un "jocul" tău? Minimalizezi acea realitate care dă un înţeles pozitiv vieţii lor?

Ceea ce contează, prin prisma leadershipului şi al caracteristicilor de bază care îl întregesc, este să vezi în ce măsură demersul esenţial al gândirii tale regăseşte o altă autoritate care să-ţi verifice corectitudinea faţă de principiile majore care îţi guvernează elementele de autenticitate. O autoritate care să-ţi auditeze propriile performanţe din perspectiva valorilor şi a rolului care te leagă de ceilalţi din jur.

În procesul transformării tale de la o condiţie deznadajduitoare la una de control, ca factor

major de atingere a excelenţei, se cere o anumită finisare a reperelor care îţi compun caracterul, dând un sens mai adânc vieţii şi personalităţii tale. Se cere o continuitate la nivel de conştiinţă, deci în ordinea morală a valorilor şi normelor ei.

Leadershipul tău transformă realitatea celorlalţi oameni într-un teren arid al suferinţei? Poţi să găseşti un teren de împăcare între tine şi ei? Existenţa ta se îndreaptă spre descompunere?

Percepţia de sine se poate constitui ca un apel la responsabilitate și la o acțiune etică în baza asumării unei situaţii de viaţă ce are potenţialul de a-ţi anula convingerile deţinute ulterior şi de a-ţi întări valorile referitoare la iertare, uitare, generozitate, înduplecare, compasiune, stimă de sine, intenţie pozitivă, facerea de bine, acceptarea celorlalţi.

Un grăunte de nisip în nesfârşitul deşert al lumilor sugerează acel ceva neînsemnat, acel element individual din arsenalul omului supus unei realităţi perisabile, care nu mai poate să evolueze şi să se transforme într-un alergător de cursă lungă.

După cum "frumuseţea ţine de geometrie şi numai sentimentul îţi dă posibilitatea să sesizezi formele ei cele mai delicate", tot astfel leadershipul ţine de percepţiile tale asupra celorlalţi oameni. Şi numai realitatea pe care o trăieşti alături de ei îţi dă posibilitatea să apreciezi cele mai fine piese de rezistenţă din mecanismul care-l pune în mişcare, asigurându-i buna funcţionare.

Intervino în evoluţia celorlalţi oameni fără să denaturezi perspectivele tale de calificare în marea finală din procesul transformării tale – spre evoluţia conştiinţei, care te menţine permanent vigilent la orice deviere de la regulile şi reperele cele mai importante ale arhitecturii leadershipului; spre găsirea echilibrului necesar pentru a putea merge mai departe pe drumul spre desăvârşire.

Concluzie: Fără a abdica de la morală, deontologie şi…propria conştiinţă, un lider trebuie să găsească soluţii adecvate pentru a anihila legal efectele create de situaţiile când unul este împotriva tuturor şi toţi împotriva unuia. Autoanaliza ca şi analiza colectivă presupune şi chiar impune existenţa unei comunicări de ambele părţi.

Lipsa de comunicare ca şi analiza unilaterală, retragerea în propria lume, constrâns sau nu de evenimente, de mediu, de relaţii, de schimbări, nu înseamnă altceva decât atingerea acelui " *borderline* " dintre normal şi patologic, ceea ce de cele mai multe ori echivalează cu prăbuşirea.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-graunte-de-nisip-in-nesfarsitul-desert-al-lumilor.html

Un ideal măreţ închinat fiinţei umane

On Aprilie 15, 2012

Facilitează accesul oamenilor la leadershipul tău, sădind în conştiinţa lor interesul faţă de adevăratele tale idealuri, virtuţi şi calităţi.

În filmul „ *Lionheart (1990)* ", despre care am discutat şi în articolul precedent, personajul principal, Lyon Gaultier dezertează din Legiunea Străină şi ajunge în Statele Unite ale Americii. Îl găseşte pe fratele său între viaţă şi moarte şi pe soţia acestuia, fără banii necesari pentru a-şi îngriji copilul. Pentru a o ajuta el se implică în luptele ilegale.

Dar pe urmele lui sunt trimişi doi ofiţeri straşnici, lipsiţi de orice filozofie proprie - nişte executanţi perfecţi, neînsufleţiţi de nicio convingere, de nicio formă de bunăvoinţă şi empatie - două caractere dure, create parcă de un creator tehnologic lipsit de orice urmă de sentiment. Oriunde se afla Lyon, îşi făceau şi ei doi apariţia, tot mai mânioşi, îmboldiţi de o voinţă tot mai acerbă de a-l prinde şi de a-l aduce înapoi în legiune.

În finalul filmului, Lyon reuşeşte să câştige cu mare dificultate lupta împotriva lui Attila. Epuizat, clătinându-se pe picioare, şovăitor, încredinţat că va simţi curând pedeapsa de care au parte toţi dezertorii, îşi priveşte o clipă „umbrele", apoi se lasă complet în mâinile lor. Îşi ia rămas bun de la soţia şi fiica fratelui său, singurele rude care i-au mai rămas, pentru care făcuse toate aceste sacrificii. Apoi este urcat în maşină, flancat între cei doi ofiţeri.

Dar ceva se întâmplă. Ceva neaşteptat. Dintr-o dată, după câteva sute de metri, maşina se opreşte. Cei doi ofiţeri îşi întorc capul spre Lyon cu mândrie. Pentru prima oară pe chipul lor era întipărit sentimentul de înțelegere, alimentat de un dram de admiraţie - ca şi cum un spirit fugar, altruist, s-ar fi strecurat în fiinţa lor şi s-ar fi pierdut în labirintul existenţei lor, făcându-i generoşi - declanşând în ei, ca nişte curente electrice, toate trăirile, toate valorile, toate emoţiile pe care o fiinţă umană este capabilă să le resimtă.

- Eşti liber, Lyon. Întoarce-te la familia ta. Mult noroc !

Leadership: Imaginea a ceea ce eşti în realitate prinde contur în momentul în care ţi se revelează condiţia de a vedea lumea în raport cu ceea ce te face să te simţi liber?

În ce situaţie neaşteptată survine momentul în care ţi se revelează valoarea de fiinţă cauzală, despre care toată viaţa ai crezut că nu te defineşte? Probabil în acea situaţie în care reuşeşti o evadare dintr-un context dur cum ar fi stăruinţa asupra imposibilului sau izolarea totală de lume în mijlocul unui pseudo-univers artificial şi lapidar construit.

M-a impresionat încărcătura filozofică a următoarei afirmaţii, aparţinând scriitorului Ştefan Zweig: *"Omul trebuie să fie predispus de a atribui voinţei o putere ce se exercită asupra spiritualului, repercutându-se prin el în lumea materială."*

Voinţa unui om de a se depăşi pe sine, consolidată prin extinderea propriilor orizonturi, a propriilor competenţe şi valori, este însoţită constant de un val de modificări care îi poate îndrepta paşii către o mai bună valorificare a propriilor puncte tari, a propriilor lui puteri interioare. Vindecându-l pe această cale de orice manifestări duşmănoase şi extremiste, de orice vicii, de orice firimitură de conţinut uman dăunător, de orice stare de spirit malignă.

Eficienţa ta în leadership rezidă tocmai din această valorificare a punctelor tari, de îndepărtare a „reziduurilor” lăuntrice emoţionale şi mentale, prin descoperirea şi împărtăşirea valorilor, din redirecţionarea propriilor tale trăiri, a propriei tale lumi de gânduri, spre acea realitate în care înţelegerea devine posibilă şi acceptată unanim de oamenii din jur, şi care creează anumite obligații morale de ambele părți.

Ceea ce te face să te simţi liber este oportunitatea de a trăi măreţia neprevăzutului ca răspuns la activarea nevoii de a schimba sensul unei existenţe din care neantul a muşcat adânc.

A încerca să-i aduni pe oameni în jurul tău fără să determini transformarea lor prin întărirea legăturii tale cu ei, prin desăvârşirea şi practicarea propriilor tale virtuţi, – este ca şi cum ai încerca să construieşti un turn care se dărâmă continuu. Te vei întoarce mereu şi mereu de unde ai plecat, vei cădea în patima cărămidarului, încercând să aranjezi din nou şi din nou, aidoma unor piese de puzzle, cu un reînnoit şi totuşi atât de istovitor elan, cărămizile de bază ale leadershipului - fără de care evoluţia ta nu va putea fi posibilă.

Tu cazi în patima cărămidarului?

Abilitatea de a te raporta emoţional şi moral la ceilalţi oameni este întotdeauna limitată de efortul tău de a descoperi faţa ascunsă a suferinţei, deznădejdii şi neputinţei, experimentate datorită unei nedreptăţi sau a unei erori de judecată.

Leadership: Poţi să dobândeşti o înţelegere corectă şi completă a dimensiunii vieţii printr-o asumare a răspunderii faţă de rezultatul unei experienţe de transformare indusă de ceea ce nu poţi controla?

Ca lider, ai datoria să-ţi menţii constant caracterul nobil, să anulezi orice idealuri, valori şi convingeri care nu-ţi conferă stabilitate în relaţiile cu ceilalţi oameni. Deci, trebuie să-ţi înzestrezi leadershipul cu însuşirea de a respinge orice element de conţinut cu caracter defectuos, şi de a-ţi menţine constant echilibrul sufletesc şi moral.

Ce anume i-a determinat pe cei doi ofiţeri atât de reci în simţire şi în fapte să se răzgândească la sfârşit şi să-şi abandoneze crunta misiune de a-l aduce pe Lyon înapoi în legiune? Şi-au recăpătat aşa, dintr-o dată, omenia, nefiind influenţaţi de niciun factor? Şi-au liniştit ei firea ranchiunoasă, sorbind o licoare miraculoasă, tămăduitoare, dotată cu proprietatea de a le curăţa întreaga fiinţă şi de a-i face mai buni, forţându-i să găsească calea cea mai adecvată de a se raporta la cei din jur?

Ca să reuşeşti să modelezi materia din care e făcut omul, aşa cum un meşteşugar priceput modelează lutul ca un adevărat creator, ca să înfrumuseţezi trăsăturile sale, ca să-i modifici trăirile - atribuindu-le o cu totul altă caracteristică, mai întâi trebuie să sădeşti în conştiinţa lui interesul faţă de adevăratele tale idealuri, virtuţi şi calităţi.

A accepta un rezultat pe care nu-l poţi controla este o virtute care constă în puterea de a îndura greutățile și neplăcerile vieții. A reuşi o transformare în pofida acestui rezultat este măsura valorii pe care o aduci în lume.

Un ideal măreţ închinat fiinţei umane indică orientarea ta şi a leadershipului tău spre ceea ce este cu adevărat important atât pentru tine cât şi pentru cei din jur - care te înţeleg, care adoptă convingerile tale şi îţi acceptă trecutul, care te sprijină în prezent şi te încurajează în viitor.

Leadershipul implică modificări ale comportamentului şi gândirii umane, atât în ceea ce priveşte liderul - prin propria investigare a Eu-lui, prin autocunoaştere şi evaluare, cât şi a oamenilor în fruntea cărora se află şi asupra cărora trebuie să aibă o înrâurire binefăcătoare.

Binecuvântat este leadershipul ce are încorporat acest ideal măreţ închinat fiinţei umane.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ideal-maret-inchinat-fiintei-umane.html

Un început al timpurilor nesfârşite

On Ianuarie 27, 2021

Încearcă să-ţi asiguri o libertate tenace şi vizionară, o libertate care se adaptează timpurilor, fără a pierde nimic din vitalitatea momentelor de reflecţie asupra vieţii interioare.

Ascult o melodie intitulată "In 100 years", şi o ascult cu multă plăcere şi cu entuziasm, cu simţirea omului simplu care îşi poartă anii cu atâta nobleţe şi seninătate. O ascult ori de câte ori simt că nu mă ascultă nimeni, ştiind că dacă aş fi fost ascultat cu mai multă sinceritate şi deschidere, poate aş fi fost înţeles mai bine ca om al timpurilor nesfârşite. Căci nimeni nu înţelege cât de înşelătoare şi dezamăgitoare poate fi simţirea pe care o acorzi anilor trecuţi, dar prezenţi şi neosteniţi numai pe ritmul muzicii.

Şi în timp ce o ascult cu drag, şi în timp ce mă zbânţui prin cameră pe ritmul ei dinamic, intervine un refren care îmi atrage atenţia, într-un spaţiu al emoţiei versatile, poetice, pure: *"Outside the gates of Heaven, oh, there lives a unicorn".* Ce vrea să spună versul acesta altceva decât că, probabil, în spatele a tot ceea ce ai trăit cu multă simţire stă cineva ascuns în anonimat, cineva greu de găsit, greu de accesat într-o realitate care se schimbă de la un punct la altul, într-un spaţiu al transcendenţei inaccesibile.

Toate imaginile şi sunetele din această melodie se întrepătrund într-o geometrie universală a emoţiei, toţi anii pe care i-am trăit cu grabă, dorindu-mi parcă nespus de mult să nu fi trecut cu atâta grabă, încă mă opresc în loc, într-o aparenţă a separării de restul lumii, la fel cum o notă muzicală se odihneşte în pauza dintre ritm şi voce. Iar dacă mă simt diferit, puţin nostalgic, dar şi foarte energic, este pentru că anii ce au trecut m-au făcut diferit, chiar dacă diferenţa dintre mine cel de atunci şi cel de acum este la fel de mică precum distanţa de la o notă muzicală la alta.

Chiar şi notele muzicale au în spate o istorie vastă…

Leadership: Eşti pregătit să te accepţi pe tine însuţi în lupta cu timpul care îşi povesteşte existenţa cu multă sinceritate şi într-un mod la fel de captivant în pauza dintre două note muzicale?

O melodie este o trecere a anilor peste momente de neuitat, le strângi pe toate în căuşul minţii de artist şi le transformi într-un buchet de trandafiri ce uimeşte printr-o incomparabilă putere a culorilor vii, pline de emoţie. Evident, nu încerc să transform relaţia cu mine însumi într-o filosofie a emoţiei faţă de domeniul artistic sau muzical, ci mai degrabă încerc să creez o apropiere de o temă ce răzbate din versurile lumii mele. Ele anunţă multă tăcere pentru o prezenţă prea subtilă care îşi trăieşte anii prin reamintire, alteori prin uitare, dar mai ales prin odihna liniştitoare a sufletului.

Despre asta este vorba aici, despre muzica vieţii trăită pe ritmul unei găsiri de sine. Căci, nimic nu este mai important decât să te accepţi pe tine însuţi într-o buclă a timpului care se tot repetă, indicând legătura dintre "Memo" şi "Domini", dintre Andante şi Allegro, dintre Do şi Si. Iar pauza dintre notele muzicale care îmi acompaniază trecutul şi prezentul, fiind o formă superioară de conştientizare a emoţiilor şi gândurilor care ştiu să spună o poveste, se prelungeşte la fiecare acord între sentimentul identităţii şi percepţia sinelui.

Anumite momente de viaţă încă mă mai urmăresc printre aceste note, puţine urme au mai rămas din ele, acestea fiind proporţionale cu somnul minţii obiective.

Poate că trebuie să mă întorc la cel care am fost, plin de hotărâre, truditor, energic, ca să înţeleg că anii nu se numără, ci sunt exact ca boala, se răspândesc de la distanţă, pretutindeni. Îi simţi peste tot în jur, şi în cărţi, şi în locurile de promenadă, şi în muzică, dar nu le poţi găsi vreo alinare, ci doar o fecundă aspirație spre altceva. Spre ceva mult mai înalt, mai armonios, spre ceva care este generat tocmai prin actul creaţiei şi al perseverenţei în creaţie.

Iar dacă aş trăi 100 de ani, atunci emoţiile mele vor anunţa încă 100 de ani de reamintire şi retrăire a momentelor fugare de bucurie ale vieţii. Până la urmă, sunt măsura schimbărilor şi transformărilor cu privire la „înainte" şi „după", şi dacă aş fi putut să fiu altcineva decât cel ce am fost, atunci aş fi dorit să fi fost un vers dintr-un hit al anilor '90, compus tot de Modern Talking: *"We'll take the chance, we will again"*.

Leadership: L-ai îndemnat pe "Tine-Cel Prezent" să acorde o atenţie sporită momentelor de reflecţie asupra vieţii interioare, amintindu-i că eşti dispus să identifici perspectivele de interpretare ale unei realităţi trăite prin rularea aceleiaşi "muzici" ?

O reevaluare a limitelor timpului pe care mi-l acord mie însumi ca să înţeleg cunoaşterea fiinţei originale, sau mai bine zis nevoia fiinţei plăsmuite de a reintra în dialog cu Cel care a creat-o, mă pune în acord cu inspiratul punct de vedere al lui Marcus Aurelius:

"Gândeşte-te că nu peste mult timp nu vei mai fi decât nimeni de nicăieri, că nu va mai exista nici unul dintre lucrurile pe care le vezi acum, nici vreunul dintre oamenii care trăiesc acum. Fiindcă orice lucru este prin natura lui făcut să se transforme, să-şi schimbe starea şi să dispară pentru ca altele să poată să-i urmeze."

Cred acelaşi lucru, dar merg şi mai departe de atât. Din dorinţa de a menţine şi de a dezvolta contactul direct dintre mine, cel din trecut, şi cel ce sunt acum, pe această cale fiind stimulat de capacităţile intelectuale, cu deosebire spiritul analitic şi discernământul fin pe care-l dezvoltă şi îl întreţine studiul filosofiei, voi face o călătorie dus-întors spre acea parte din colţul unei lumi plină de taine omeneşti.

O lume plină de cuvinte pricepute, sugestive, însufleţitoare, ce se retrăieşte printr-o visare care te îmbată şi care te face să spui: "Pot mai mult...vreau mai mult".

Voi încerca să mă aflu mereu într-un loc al întâlnirii cu mine însumi și cu celălalt, pentru a simți și învăța că ceea ce este neaşteptat la mine, cel de atunci, poate fi găsit numai la mine, cel de acum. Şi ceea ce găsesc că este minunat la mine, cel de acum, se armonizează cu o parte a expresiei unei reacţii la sentimentul de libertate pe care ţi-l dă melodia: "In 100 years".

Da, sunt liber, fiindcă m-am regăsit pe mine într-un spațiu dedicat exclusiv bucuriei. Am fost, sunt şi voi fi suma unor gânduri exprimate prin sunete...

Un creator este o prezenţă care îşi poartă anii cu demnitate, este măsura schimbărilor şi transformărilor cu privire la „înainte" şi „după", exact ca viaţa dintre două cărţi care tratează aceleaşi subiecte fără să se influenţeze într-un fel sau altul.

Un început al timpurilor nesfârşite se caracterizează printr-o trecere necontenită de la o stare la alta, de la o etapă la alta a vieţii, pe ritmul unei muzici fabuloase pe care, adesea, o auzi doar tu însuţi.

Un creator desăvârşit poate fi perceput ca un acord dintre două note muzicale care se adaugă la o melodie, pentru a-i reliefa conturul, pentru a-i împodobi linia melodică. El poate să reflecte viaţa trăită de un singur om în momente de timp diferite, cu stări de spirit diferite: el va da judecăţi de valoare diferite asupra aceleiaşi muzici. Sau, după cum bine spunea cineva pe internet:

"Poate ar fi interesant de ascultat chiar două sau mai multe interpretări în paralel ale aceleiaşi piese muzicale, asta ne-ar dezvălui amprenta personală a celui ce interpretează; ne-ar arăta cât de diferiţi suntem în înţelegerea aceleaşi muzici şi totodată cât de frumoşi suntem în unicitatea noastră."

*** Notă:** Modern Talking - In 100 Years (New Maxi Version 2K17)

Source: https://neculaifantanaru.com/un-inceput-al-timpurilor-nesfarsite.html

Un indiciu rar al personalităţii

On Octombrie 21, 2010

Dezvăluie-ţi sentimentele cele mai adânci, pentru ca oamenii să descopere adevărul despre cine sunt ei cu adevărat.

În filmul „ *Meet Joe Black (1998)* ", Susan Parrish, fiica miliardarului William Parrish, poartă o ultimă conversaţie cu Prinţul Întunericului, în persoana lui Joe Black. Ea îi mărturiseşte acestuia cu o adâncă nesiguranţă gândurile ei. Îi era teamă. În adâncul sufletului ştia că Joe nu spunea adevărul. Căci se simţea o undă de amărăciune în glasul lui, ca o durere fără sfârşit, golit de orice energie, de orice încărcătură spirituală.

Uitându-se la ea cu durere în ochi, simţind frământările ei lăuntrice, Joe îşi recunoscu pentru prima oară adevărata fire, sub impulsul unei adânci convingeri, adevăratul sine. Îl cuprinseseră brusc cele mai apăsătoare simţăminte: de vinovăţie, de îngrijorare, de tristeţe şi deznădejde, care deveniseră adevărate. Primul lui sentiment dominant a fost compasiunea; al doilea un gol imens, de nimic, ca şi cum n-ar mai fi contat ziua de mâine. Voinţa de a se lupta cu propria lui conştiinţă, cu tentaţiile sale, cu propria lui identitate, cu propriile sale slăbiciuni a fost marea încercare care i-a fost dată, pe care n-o anticipase şi de care nu putea trece.

În finalul filmului, Prinţul Întunericului, în persoana lui Joe Black, părăseşte această lume, dar nu înainte de a-şi îndeplini promisiunea: îl readuce la viaţă pe adevăratul Joe, acel tânăr chipeş cel pe care Susan îl cunoscuse la cafenea şi de care se îndrăgostise enorm.

Leadership: Pe ce se bazează convingerea ta că ştii adevărul despre ceilalţi oameni din jur, indiferent de ceea ce esti dispus să încerci ca să susţii argumentat nişte puncte de vedere absolut incredibile?

Nu prin gândire, ci prin contemplare şi simţire (în mijlocul oamenilor) Joe Black – Prinţul Întunericului, a fost determinat să înţeleagă, să trăiască sentimente similare şi o personalitate apropiată de cea a oamenilor. Susan, prin al ei sufletul curat, prin a ei sensibilitate, prin a ei aplecare către spiritualitate, a trezit în el simţul dreptăţii, al credinţei adevărate, al adevăratelor şi înălţătoarelor idei umaniste, declanşând o ruptură în structura lui de rezistenţă.

Toţi oamenii ar trebui treziţi şi îndemnaţi să îndrepte ceea ce au stricat în viaţa altora, sau ceea ce este strâmb în viaţa lor. Dar cum? Prin sentimente. Prin schimbarea stării lor sufleteşti. Aşa cum Susan, destăinuindu-i lui Joe Black adevăratele ei trăiri, gânduri şi temeri, a reuşit să trezească în el cele mai umane simţăminte, tot aşa şi tu, ca să-ţi uşurezi conştiinţa, ca să le arăţi oamenilor adevărul despre cine sunt ei cu adevărat, trebuie să-ţi dezvălui sentimentele cele mai profunde.

Exprimarea adevăratelor sentimente şi trăiri - aceasta este puterea care îl defineşte pe un om de o nobleţe şi cu o bogăţie sufletească extraordinară. Foloseşte-ţi această putere cu chibzuinţă, cu un discernământ pozitiv, demn de apreciat. Astfel vei fi mai împăcat cu tine însuţi, iar cei din jurul tău vor fi întotdeauna mai câştigaţi. Ca să-ţi pui în relief aspectul pozitiv al personalităţii tale trebuie să imprimi corect în mintea şi în sufletul celorlalţi oameni propriile tale convingeri şi percepţii.

Leadership: Personalitatea ta poate să transmită profunzime în lupta dintre ego și suflet, raportându-te la nişte convingeri şi puncte de vedere de care trebuie să ţii cont dacă vrei

să-ţi scoţi din minte un adevăr care te obsedează?

Procesul de cunoaştere a celorlalţi oameni este ca un ciudat labirint, asemănător cu acel joc pentru copii în al cărui grafic complicat trebuie să găseşti calea care duce din centru în afară, spre ieşire. Nu-i vei putea cunoaşte mai bine dacă nu-i înţelegi, dacă nu găseşti calea care duce în străfundul minţii şi sufletului lor, şi dacă nu îi determini să-şi scoată la iveală partea negativă sau pozitivă a personalităţii lor, cele mai bune calităţi ale lor, sau, dimpotrivă, cele mai puţin lăudabile.

Aşa cum înţelegerea mai bună din partea pacientului a bolii de care suferă creşte spectaculos gradul de implicare a acestuia în urmarea tratamentului - tot aşa conştientizarea şi înţelegerea mai bună din partea oamenilor a celor mai profunde sentimente ale tale va creşte spectaculos gradul lor de implicare în procesul de schimbare a personalităţii lor.

Leadership înseamnă să judeci oamenii şi realitatea lor conform crezurilor pe care le ai, nu după nişte puncte de vedere care invocă vreun adevăr absolut. De fapt, crezurile pe care le împărtăşeşti te vor ajuta să înțelegi importanța a ceea ce ţi se întâmplă, indiferent de voinţa ta.

Care este crezul pe care îl cuprinde toată învăţătura ta? Crezul tău este să relatezi adevărul complet și imparțial? Aşa cum spunea cineva, crezul este înfăţişarea pe scurt a învăţăturii pe care trebuie s-o creezi şi s-o mărturiseşti.

Un indiciu rar al personalităţii este adevărul de care nu vrei să te dezlipeşti, dar pe care trebuie să-l accepţi, fie că vrei fie că nu. Convingerea lui Joe Black de a se purta sincer cu Susan s-a bazat în exclusivitate pe dispreţuirea acelui Alter-Ego care aproape îi substituise întreaga ființă, dar care n-ar avea nimic de-a face cu sine, ci cu tânărul căruia el îi furase identitatea.

Decât să fii un diavol deghizat în om, mai bine să suferi că un om liber care dispune de soarta și de actele sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-indiciu-rar-al-personalitatii.html

Un joc complicat

On Februarie 14, 2009

Extinde-ţi graniţele influenţei, adoptând o poziţie fermă faţă de hotărârea ta de a-ţi impune caracterul.

Drumul către o carieră de succes poate fi extrem de alunecos. Într-una din cele mai renumite cărţi despre şah, " *Principii şi tactici* ", Anton Berger specifica în primul capitol cele trei reguli importante din şah: "Atenţie, atenţie, atenţie ! "

Pe măsură ce înaintezi în carieră, fii convins că te vei confrunta cu numeroase greutăţi şi te vei lovi de foarte multe obstacole care te vor ţine departe de scopul pe care ţi l-ai propus, de visele pe care le nutreşti. Foarte mulţi oameni invidioşi sau dornici să avanseze în postul pe care îl urmăreşti tu, vor încerca să te împiedice să faci un pas înainte. În astfel de momente va trebui să iei o hotărâre: ori înaintezi cu prudenţă ori te resemnezi.

Leadership: Caracterul care decide rezultanta tuturor forţelor tale este în acord cu asumarea unui ego care nu permite compromisuri?

Margaret Thatcher, premierul Marii Britanii intre anii 1979-1990, a ştiut mai bine ca oricine cum să acţioneze astfel încât să nu fie ţinută în şah de către ceilalţi aspiranţi la scaunul confortabil de premier. Ca şi la jocul de şah, Margaret Thatcher a fost foarte chibzuită şi extrem de atentă la demersurile pe care urma să le facă, iar odată ce lua o decizie nu se mai răzgândea asupra ei. A spus-o chiar ea: " *Dumneavoastră vă puteţi răzgândi, dacă vreţi. Doamna nu se răzgândeşte.* "

Poate că şi tu vei dori să ocupi o funcţie înaltă de conducere şi să-ţi măreşti puterea de influenţă. Te previn însă, că nu vei fi singurul care îşi doreşte acest lucru. Cu siguranţă vor exista şi alte persoane dornice de succes şi de ascensiune profesională.

Ca să câştigi în faţa oponenţilor tăi, va trebui să înveţi să joci dur, dar cu prudenţă ca Margaret Thatcher. Cumpăneşte bine mutările pe care doreşti să le faci, apoi acţionează decisiv. Aminteşte-ţi că, întocmai ca la şah, mutările o dată făcute nu le mai poţi schimba, iar o mutare greşită ar putea însemna sfârşitul partidei prin a fi făcut mat. Aşa că, preia controlul asupra jocului înainte ca adversarii tăi să o facă.

Ego-ul poate fi ieşirea ta din starea de inerţie auto-impusă numai dacă există o şansă de victorie asupra unei forţe foarte mari, al cărei rezultat te face să crezi că ceva mai presus decât tine veghează asupta ta, te călăuzeşte şi te protejează.

Tu ai abilitatea de a înţelege şi utiliza leadershipul ca instrument de asigurare a succesului? Capacitatea ta de a te menţine ferm pe poziţie este „marca distinctivă" a puterii tale de influenţă? Care e „piesa" cu cel mai mare potenţial pe care o foloseşti ca să-ţi controlezi oponenţii? Poţi crea puncte tari care să nu poată fi uşor atacate de către adversari? Te diferenţiezi de aceştia prin atenţia deosebită acordată demersurilor pe care le iniţiezi?

Extinde-ţi graniţele influenţei, adoptând o poziţie fermă faţă de hotărârea ta de a-ţi impune caracterul.

Poţi face o diferenţiere între Liderul-comun şi Liderul-de-elită, fără să fie nevoie de

cunoaşterea în amănunt a proceselor de realizare a obiectivelor planificate?

Leadershipul în ansamblul său are la bază o sumă de principii, practici, convingeri şi strategii, ale căror raporturi și interferențe cu omul şi circumstanţele în care se află generează, în ultim stadiu, acel elan lăuntric şi acel tip de valoare de care liderul are nevoie pentru a se impune în faţa celorlalţi. Dar mai întâi de toate în faţa lui.

Se impune deci crearea unei dihotomii între liderul-comun și liderul-de-elită în care se poate transforma individ ul la un moment dat. Diferenţa cea mai grăitoare dintre cele două tipuri fiind dată de jocul la care concurează fiecare, în pofida presiunilor, distragerilor, încercărilor de intimidare şi comploturilor de orice fel. Dintre cele două tipuri, numai liderul-de-elită reînvie în el acea magie ciudată care îi strânge la un loc energiile cele mai puternice şi uneltele spirituale folositoare transformării, benefice unei funcţionări sigure şi unei evoluţii contra curentului.

Luând exemplul lui Margaret Thatcher, ştim prea bine cum încearcă să joace liderul-de-elită în întunecatul infern al întorsăturilor de situaţii şi al marilor schimbări, concentrate uneori într-o singură clipă. Încearcă să joace "nepiratat", adică legal, fără să încalce drepturile şi libertăţile celorlalţi oponenţi de a strădui să dobândească titlul de maestru. Ci doar păstrându-şi poziţia fermă, punându-şi în prim plan îndrăzneala care se duce către oportunitate, conştientizând valoarea oricărei acţiuni întreprinse.

Cunoaşterea în amănunt a proceselor de realizare a obiectivelor planificate nu se poate realiza decât printr-o introducere personală în decorul unei "prestaţii live" care contribuie la depăşirea stării de risc în care se află un întreg ce poartă o realitate diferită de cea a părţilor care-l compun.

Poziţia de titular în leadership se obţine când te decizi să lupţi pentru o cauză mai presus de tine şi să te concentrezi pe ceea ce te face să mergi mai departe într-o direcţie imposibilă.

Dar cum percepe acest joc liderul-de-elită? Dacă, de exemplu, i-am ridica liderului-comun această problemă, cu siguranță ne-am lovi de slăbiciunea sa, de neștiința de a gestiona mai multe teritorii străine, de indiferența cu care tratează o serie de factori strategici caracteristici fiecărei poziţii, și de ignoranța de a acţiona după un plan în acel moment care necesită idei novatoare.

În toate epocile liderul-comun de la baza societății a ignorat aceste mijloace de probare a valorii sale. Deși, paradoxal, el a fost principalul actor pe scena istoriei universale, jucându-şi rolul continuu, inconştient de nepotrivirea sa la conducere, motivat doar sub impulsul dorinţei de a fi în frunte.

În consecință, se pare că victoria este produsul aproape exclusiv al personalităților bine formate în luptele pentru supremaţie. Personalități ce totuși nu ar fi putut să își spună cuvântul fără susținerea unui joc complicat, la nivel superior, care constă în tendinţa de acumulare a unor avantaje poziţionale sau materiale, dezvoltate ulterior până la forme cu caracter decisiv.

Obligaţia pe care ti-o asumi ca lider nu trebuie niciodată interpretată ca o clauză de răzgândire în cazul traversării unui drum anovoios, ci ca o clauză de risc voluntar spre identificarea si dezvoltarea zonelor de favorabilitate înaltă care te ţin în formă.

Un joc complicat devine un adevărat spectacol demn de marile personalităţi ale istoriei

atunci când cele două reprezentaţii *"caracterul puternic"* şi *"un ego care nu face compromisuri"* se prelungesc peste măsură. Dar merită să iei parte la el, fiindcă înveţi cum să-ţi găseşti motivaţia într-un cadru ce nu permite favoruri, ci doar manifestarea mândriei.

Cred că vorbele scriitoarei de origine română, Irina Binder, exprimă cel mai bine atitudinea unui lider prins într-un joc riscant: *"Dacă vreodată voi ţine capul jos,va fi doar ca să-mi admir pantofii."*

Source: https://neculaifantanaru.com/un-joc-complicat.html

Un leadership lipsit de strălucire

On Februarie 20, 2011

Evită să te pierzi in iluzia unei realităţi care nu corespunde aşteptărilor celorlalţi.

Am ajuns la o concluzie uimitoare bazată pe fapte. Şi anume, că în ziua de azi oricine ştie leadership. Oricine poate fi invitat la o conferinţă pentru a-şi exprima punctele de vedere, propria viziune şi filozofie vizavi de leadership. Nu trebuie să deţii cunoştinţe solide de leadership pentru a sustine o prezentare, ci doar un strop de inspiraţie pe ultima sută de metri, şi norocul de a fi invitat la o conferinţă.

Sala era învăluită în răceala tăcerilor, acele tăceri resemnate pe care le au spectatorii străbătuţi de deziluzii, dezamăgiri şi de sentimentul că au fost induşi în eroare. Precis în sinea lor mulţi dintre ei îşi ziceau: "mai mult nu ai ce să ceri de la el." Căci susţinătorul prelegerii, considerat ca fiind un expert în domeniul conducerii, jongla în permanenţă cu vorbele, cu ideile şi cu interpretările sale, încercând cu mult elan şi patos să puncteze câteva elemente legate de impactul leadershipului asupra societăţii actuale – tot aşa cum un fotbalist jongează cu mingea, apoi o pasează mai departe.

Este de admirat efortul prezentatorului de a-si expune punctele de vedere. Însă sensul pe care el l-a atribuit leadershipului nu a fost deloc unul încărcat cu puternice semnificaţii, nu ascundea lucruri surprinzătoare, nu întrunea cerinţele şi aşteptările celor din public. El nu a reusit să confere prezentării sale acel aer aparte, de lucru bine făcut, pe care doar profesionistii reuşesc să-l transmită. Nu e de mirare că impresia celor prezenţi în sală a fost aceea de pustiu sterp.

Leadership: Demersurile de a pune la dispoziţia oamenilor perspectiva ta de a vedea lucrurile facilitează asimilarea unor indicatori de impact definiţi în acord cu posibilităţile lor de a-ţi exploata potenţialul la maxim?

Era o chestiune de aderenţă: ce rămâne fixat în mintea oamenilor şi ce nu.

Dacă ar fi fost intr-adevar un expert, atunci susţinătorul prelegerii ar fi reuşit să uimească publicul prin inedit şi prin consecvenţa ideilor susţinute, tot aşa cum un pictor uimeşte privirile prin expresivitate şi plasticitate. Şi, la fel cum un pictor reuşeşte să-şi încarce creaţia cu simţiri şi cu sensuri adânci, susţinătorul prelegerii ar fi trebuit să-şi încarce prezentarea cu atâta "vrajă" încât să trezeasca în cei din public o sete nemărginită de cunoastere, înviorându-le sentimentele şi starea de spirit.

Lipsa de perspectivă, de coerenţă şi de continuitate în idei au fost cateva dintre lucrurile care i-au deranjat pe cei prezenţi în sală. Noaptea părea că se înfăşoară în jurul lor. Pretutindeni domnea o senzaţie de suspendare, liniştea uriaşă din fiecare colţişor al sălii păstra aparenţa, doar aparenţa că prezentatorul este ascultat cu mare băgare de seamă. El trecea de la o idee la alta fără a face vreo legătură între ele, fără să păstreze un anume curs al discursului, fără să dea posibilitatea nimanui să se concentreze mai bine la un anumit lucru. Fiindcă atunci când spui o mie de lucruri fără cap şi fără coadă, fără o legătură logică între ele, oamenii doar te ascultă, dar nu te şi înţeleg.

Indicatorii de impact care declanşează o serie de aşteptări celorlalte persoane sunt măsuraţi prin intermediul caracterizării pe care o faci transformării tale produse în timpul propriei experienţe de conducere.

Indicatori precum: Energia investită într-o formă de câştig sau în popularitate. Venitul și capacitatea acestuia de a asigura satisfacerea adecvată a tuturor trebuințelor individuale. Volumul tău de obligaţii cu impact social pozitiv. Riscul asumat pentru libertatea de expresie. Mulţumirea de sine într-un context de viaţă în care domină regulile unei arte sau a unui curent artistic. Sentimentul puternic de optimism pe care îl dăruieşti cu riscul propriei banalizări.

Leadership: Îţi permiţi să pui accentul pe împărtăşirea unei experienţe perceptive particulare care nu e întotdeauna relevantă în contextul unei legi de evoluţie care modifică viziunea asupra lumii sau asupra unui anumit domeniu de activitate?

O simplă căutare pe google mi-a confirmat bănuiala. Ei bine, susţinătorul acelei prezentări avea intr-adevar o experienţă îndelungată în câmpul muncii - asul lui din mânecă. Problema e că nu deţinea o funcţie importantă de conducere, nu publicase în întreaga lui carieră nici măcar un singur articol referitor la leadership, nu avea o carte scrisă despre leadership. Nimic, nu avea nimic palpabil care să confirme experienţa sau cunoştinţele sale în domeniul conducerii.

Nu-i de mirare că prezentarea lui a fost un eşec total, rezumată la câteva idei fantastice, precum, citez: "Pentru mine leadershipul înseamnă să fiu fericit, să fiu alături de familia mea, să mă uit la televizor ca să fiu la curent cu noutăţile şi să-mi ajut colegii de muncă" - idei corelate în cel mai ciudat mod posibil cu leadershipul.

Hai să fim cinstiţi şi să recunoaştem. Nu trebuie să deţii niciun fel de experienţă sau cunostinţe de leadership ca să spui astfel de lucruri "extraordinare". Nici nu-i de mirare că tot mai mulţi indivizi ajung să dea lecţii, să emită numeroase judecăţi şi să ofere cât mai multe opinii legate de leadership. Mai rău e că nu reuşesc să scrie niciodata nimic despre ceea ce ştiu.

Adevăraţii experţi îşi exprimă leadershipul sub formă de legi sau principii.

Trebuie sa fie înţeles un lucru foarte bine. Simplul fapt că cineva deţine o experienţă practică îndelungată, nu înseamnă că are aptitudini de lider şi cunoştinţe de leadership. Clar.

Un adevărat profesionist are sute de articole, numeroase cărţi scrise pe această temă. Cum reuseste? Ei bine, el are cunostinţe solide. Ai posibilitatea să-ţi faci o idee despre ceea ce ştie, şi dacă merită sau nu să mergi la un curs susţinut de el, prin simpla accesare a blogului său personal. Dacă nu-ţi plac temele pe care el le abordează acolo, n-o să-ţi placă nici prezentările lui, fii sigur de asta.

Iar dacă nu-ţi formezi o idee despre ce anume ştie el, dacă omul nu are un blog, articole, cărţi scrise, etc, te vei risca să scoţi din buzunar câteva zeci, sau chiar sute de euro pentru a-l asculta la o conferinţă? Cineva a remarcat bine pe web: *"O grămadă de specialisti apar ca ciupercile după ploaie..."* . Ţine cont de lucrul acesta.

Valoarea ta, ca lider, rezultă din puterea influenţei tale, care la rândul ei rezultă din principiile pe care ţi le-ai însuşit de-a lungul timpului. Iar aceste principii, la rândul lor, reflectă nivelul leadershipului tău. Cu cât ştii mai multe despre leadership, cu atât este mai probabil să susţii şi o prezentare mai energică şi mai plină de inspiraţie. Pe de altă parte, cu cât ai mai puţine cunoştinţe, cu atât prezentarea ta va fi mai searbădă, lipsită de acea scânteie capabilă să aprindă în inimile oamenilor flacăra entuziasmului.

Leadershipul este valoarea acordată propriei persoane în prezentarea pe care o realizezi

privind reflectarea corectă a realităţii care te-a înzestrat cu aptitudinii deosebite.

Un leadership lipsit de strălucire desemnează acea abordare deloc orientată spre calitate, prea puţin creativă sau prea puţin dezvoltată, pe care pun accentul unii lideri în încercarea lor de a se raporta la aşteptările şi nevoile oamenilor. Desemnează ineficacitatea ansamblului lor de cunoştinţe care constituie esenţa leadershipului lor.

Oamenii te judecă dupa ceea ce eşti şi după ceea ce ştii, după felul în care îţi exprimi punctele de vedere vizavi de modul în care înţelegi şi abordezi leadershipul. Reflectează mai mult asupra punctului tău de vedere în ceea ce priveşte calitatea leadershipului tău, înainte să-l promovezi. Şi evită să te pierzi în iluzia unei realităţi care nu corespunde aşteptărilor celorlalţi.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-leadership-lipsit-de-stralucire.html

Un lider cu autoritate

On Martie 07, 2009

Felul în care creezi schimbarea determină cât de departe vor ajunge cei ce te urmează.

Dacă ai văzut filmul " *Masca lui Zorro (1998)* ", precis îţi aduci aminte de Alejandro, tânărul recalcitrant care dorea cu orice preţ să răzbune moartea fratelui său. N-ar fi putut însă niciodată să-şi atingă scopul dacă nu l-ar fi întâlnit pe Don Diego de la Vega (Zorro).

Zorro a apărut în viaţa lui Alejandro exact la momentul potrivit şi l-a îndrumat în formarea sa; l-a învăţat să lupte şi cum să se comporte în societate, cum să îşi clădească o faimă de invidiat şi cum să fie iubit de oameni. În final, Alejandro ajunge să îi ia locul lui Don Diego de la Vega şi devine el însuşi noul erou al oamenilor, noul Zorro.

Leadership: Atitudinea pe care o ai faţă de tine însuţi, datoria faţă de lume şi răbdarea pe care o ai faţă de un străin, pot să determine viitorul performanţei unui nou mod de gândire?

Ai găsit o persoană pe care s-o instruieşti după chipul şi asemănarea ta, căreia să-i dezvolţi întreaga compunere a devenirii sale într-o formă elegantă, severă, ştiinţifică şi spirituală, ca temei al filosofiei care tratează "împăcarea antagonismelor"?

Nu cred că mă înşel când afirm că nimeni nu reuşeşte de unul singur să facă faţă unor provocări serioase. Odată ce ai ajuns într-o funcţie de conducere, fără îndoială va trebui să transmiţi cunoştinţele şi experienţa acumulate de-a lungul timpului unei alte persoane care are nevoie de ele, pentru ca la rândul ei să-şi poată atinge scopurile şi să poată ajunge la un nivel la fel de înalt ca tine. Rolul tău este să o aduci pe acea persoană până în punctul în care să-ţi poată lua locul atunci când nu vei mai "funcţiona" la capacitate maximă.

Într-un cuvânt, va trebui să devii un maestru care să "antreneze" persoană cea mai potrivită şi s-o mobilizeze într-o direcţie constructivă. Să o aduci până în punctul în care să te poată înlocui, continuându-ţi munca. A avea puterea de a-l face pe altul mai bun decât tine, mai priceput într-un domeniu, mai abil în a-şi juca rolul de conducător în cadrul companiei, este ceea ce îţi conferă valoare şi te transformă într-un mentor desăvârşit. Totodată este important să-i recunoşti meritele astfel încât el să se simtă valoros şi să muncească mai bine.

Leadershipul prin exemplu este o modificare a atitudinii faţă de tine însuţi în faţa statorniciei şi răbdării faţă de cineva cu vederi mai înguste, din care răzbate performanţa unui mod de gândire original.

Leadership: Ceea ce simţi şi înveţi de la oameni, poate deveni o experienţă definitorie pentru judecata şi înţelegerea unor explorări asupra extremelor credulității umane?

Cultivi în oameni acel simţ aparte care le permite să-şi desăvârşească potenţialul? Sau îţi arăţi perfecţiunea în a transmite o anumită credulitate care face apel la tendinţa oamenilor de a fi conduşi şi exploataţi?

Ai grijă cum conduci, credulitatea are o limită care se numeşte răzvrătire. Alejandro a fost aproape tot timpul pe punctul de a împotrivi deciziilor lui Don Diego de la Vega.

Aşa cum un maestru în arta şahului îşi pregăteşte şah-matul cu o iscusinţă aparte încă de la închiderea partidei, tot aşa şi tu, în relaţia cu oamenii trebuie să te concentrezi încă de la început în a observa particularităţile lor. Şi în funcţie de „pachetul" lor de talent şi de calitatea aptitudinilor lor, să le cultivi acel simţ aparte care să le permită să-şi desăvârşească potenţialul.

Un simţ al datoriei faţă de ceva mai presus de ei, faţă de drumurile pe care păşesc numai cei cu adevărat virtuoşi, pregătiţi să câştige confruntarea dintre o viaţă plină de primejdii şi binecuvântarea deplină a puterii.

Leadership: Îţi analizezi parcursul pe care îl urmezi din ipostaza persoanei care ai devenit într-un punct în care ţi se cam închid uşile spre ceea ce visai să atingi?

A avea autoritate înseamnă să te impui, să te faci ascultat, să fii stăpân pe situaţie. Tu stabileşti regulile şi iei toate deciziile, de la tine pleacă totul. Dar asta nu înseamnă nicidecum că trebuie să abuzezi de funcţia pe care o ai. Trebuie să cauţi în permanenţă căi de a inspira încredere celui care doreşti să te urmeze şi să-l ajuţi să-şi şlefuiască talentul.

Ţine minte că atunci când apare o criză el trebuie să fie omul potrivit care să se ocupe de situaţie, să găsească soluţii optime de rezolvare a problemelor în locul tău, de aceea este imperios necesar să-l încurajezi să-şi dezvolte aptitudinile de care are nevoie pentru a se putea descurca în orice fel de situaţii, în orice fel de condiţii.

Potenţialul tău de lider se reflectă în capacitatea de a căuta cu orice preţ o împăcare între punctul de sprijin al unei satisfacţii morale şi acele alternări ale momentelor dureroase în care aspiraţia de echitate, justiţie, eleganţă, fair-play, colaborare vor începe să se exprime profund în schimbările sociale, fiind facilitate uneori de poziţia "învins".

Cineva spunea: *"Ceea ce pare la un moment dat greu, devine brusc foarte uşor dacă ai lângă tine o persoană care te îndrumă şi care îşi dă tot interesul să te cizeleze."* Asta este şi ceea ce trebuie să faci tu: să-l ajuţi pe ucenicul tău să-şi dezvolte potenţialul, astfel încât lucrurile să i se pară cât mai uşor de realizat. Ajută-l să devină cât mai competent pentru ca el să poată face faţă cu succes noii funcţii de răspundere.

Leadershipul este simţul datoriei pe care îl câştigi atunci când începi să investeşti din acele resurse pe care nu ai ştiut niciodată că le ai, sub aspectul contextului general al cauzei pe care o slujeşti spre îndreptarea unui drum pe care îl vezi fără întoarcere.

Un lider cu autoritate se ghidează dupa formula: felul în care creezi schimbarea determină cât de departe vor ajunge cei ce te urmează.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-lider-cu-autoritate.html

Un loc în care spaţiul nu există (II)

On Martie 02, 2015

Încearcă să duci un fenomen complicat la un nivel de însemnătate, preluând controlul asupra a ceea ce nu poate fi exprimat decât printr-o negaţie.

Momentul tainic în care am devenit conştient de puterea mea de despicare a lumii „reale" în „ideale", cu repeziciunea unei scântei întâmplătoare de genialitate, survenise în încercarea de personalizare a adevărului de dincolo de neant. În jurul unui nucleu de năzuinţă spre dăinuire.

Cheia întregii şarade era însăşi esenţa de subiectivism care domina experienţa de cunoaştere a timpului şi spaţiului, prinsă de relativismul unei minţi care se juca suveran cu adevăruri când grave, când facile, dar păstrând întotdeauna măsura unei credinţe în Dumnezeu.

Aparent, trăiam într-o atitudine de suverană detaşare faţă de moartea unei vieţi şi înlocuirea ei cu o alta, dominat de pulsaţii pornite din cămările secrete ale fiinţei mele pline de un gol infinit. Cred că acesta era trofeul umilinţei faţă de aşa-zisa mea unitate.

Era ca şi cum ar fi trebuit să scot dintr-o fântână seacă 100 de litri de apă, şi neavând cum, trebuia să improvizez o reţea de apă curentă dintr-o altă sursă de alimentare care funcţionează doar prin puterea credinţei. Realitatea nu este un simbol al unităţii şi eternităţii, ci un semn vizibil al prezenţei lui Dumnezeu într-o creaţie extinsă pe o durată nelimitată.

Leadership: Cum se reflectă personalitatea ta în sfera unei realităţi lipsită de o semnificaţie profundă, dar care te împlineşte din punct de vedere a ceea ce ea poate să devină?

Dar o îndelungată experienţă în căutarea Misteriosului Magic îl poate îndepărta pe om de realitate, întorcându-l decisiv – în felul cum o stâncă poate fi dominată cu privirea de dincolo de "tablou", către o sceptică analiză de sine însuşi. Stânca maiestuoasă, ce nu poate fi atinsă decât după regulile unei lumi care ar putea fi cea viitoare, urcând mereu spre ciudatele valuri ale irealului, devine începutul unui proces de transformare a gândirii şi fiinţei în mersul ei spre noi creaţii.

Misteriosul Magic, în clipa când îţi închipui o realizare de dincolo de posibil, poate fi de felul unei opere de artă care ascunde detalii pe care pictorul nu a mai vrut să le înfăţişeze, sau de felul unui mecanism constrângător care leagă imaginea cuvântului de emoţia unei taince destăinuiri făcută departe de ochii lumi.

Realitatea acestei simbolizări speciale, desemnând o realitatea vagă, cu limite neclare și cu un conținut imprecis definit, pare lipsită de o semnificaţie profundă, dar te împlineşte prin faptul că devine începutul unui proces nesfârşit de reflecţie.

Leadership: Cu ce trebuie umplut spaţiul dintre ceea ce cunoşti şi ceea ce nu cunoşti, punând în paranteză atributul unei realităţi secunde, astfel încât să acorzi trăsături originale universului care te reprezintă?

Simţeam puternic atracţia unei schimbări care se manifesta prin gândire, dar aşa cum gândeşte cineva la ceva mai adânc, într-un crescendo al curiozităţii măsurate doar de elanul unei aspiraţii demne de Marion Bradley, trezit ca dintr-un vis revelator de vraja perfecţiunii

creative. Vizibilul era conectat cu invizibilul în multe feluri.

La un moment dat, m-am trezit singur în Casa Viitorului, construită de Robert A. Heinlein. Odată ce intri în ea ajungi literalmente într-un vid infinit. Încerci să priveşti afară... nimic. Absolut nimic. Ce culoare are nimicul? Ce formă are? Forma este atributul a ceva. Dar aici nu există nici dimensiune, nici formă. Nici măcar negrul ca tenebrele. Este nimic. Un loc în care spaţiul nu există.

Realitatea care mă făcea să mă întreb cărei lumi aparţin era un fel de existenţă pe care nu o percepeam decât cu spiritul, cu Ego-ul care cerea disperat o punte de legătură între simbolurile unei idei abstracte, simbolurile unei vieţi interioare şi simbolurile unei lumi neterminate.

Spaţiul dintre ceea ce cunoşteam şi ceea ce nu cunoşteam, punând în paranteză atributul unei realităţi secunde (acela de identificare a cauzelor şi efectelor unor trăiri mai profunde), trebuia umplut cu elemente diferite de reflecţie, precum: timpul ireversibil, soarta nestatornică, zădărnicia tuturor acţiunilor omeneşti, viaţa ca iluzie, moartea atotstăpânitoare, etc.

Leadership: Poţi să-ţi schimbi perspectiva asupra realităţii prin intermediul percepţiei asupra a ceea ce nu poate fi înţeles şi controlat în totalitate, folosind ca mijloc probator ştiinţa simbolizării?

Vidul, spaţiu în care nu există nimic, nicio formă de materie, nu este cumva o noţiune abstractă care aduce o controversă cu privire la cunoştinţele tale? Totuşi, vidul poate fi examinat printr-o delimitare de ceea ce constituie o impresie de moment, în condiţii determinate de interesul extinderii capacităţilor de percepţie asupra a ceea ce nu poate fi înţeles şi controlat în totalitate.

Vidul nu este o realitate fizică sau abstractizată, ci este o resursă inepuizabilă de interpretare a anumitor puncte de vedere dintr-un unghi sensibil. Vidul capătă însemnătate prin diversele interpretări care i se dau, deci nu trebuie localizat doar la nivel material, ci mai cu seamă la nivel de simbolizare. Da, vidul este o lipsă de conținut, dar la nivel de simbol el poate desemna goliciunea spirituală, liniştea uitării peste nesfârşita suferinţă, dulcea otravă a opiului, etc.

Ceea ce rămâne de definit după ce-ai folosit tot ce-ai învăţat de-a lungul timpului, conţinând la început doar o negaţie a ceea ce urmează să fundamentezi, este o aproximaţie a unei dimensiuni privind un fenomen a cărui excepţionalitate şi chiar singularitate poate fi exprimat ca un simbol sau ca o referinţă de neocolit care indică o nouă orientare.

Fantezia se alătură ştiinţei în încercarea de personalizare a adevărului de dincolo de neant, ca un model de gândire dezvoltat în interacţiune cu o abordare asupra a ceea ce nu poate fi exprimat. Dacă o statuie are drept obiect imitarea cât mai îndeaproape a unui subiect uman adevărat, atunci cunoaşterea ştiinţifică porneşte de la premisa că nu există nimic în care să crezi.

Marea ştiinţă se găseşte în golurile pe care nu le cunoşti. Sau, mai bine zis, ea este rezultatul a ceea ce obţii după ce-ai înfruntat un spaţiul gol, un cadru în care legile pe care se întemeiază convingerea şi credibilitatea iau o formă particulară.

A oferi continuitate ştiinţei într-un câmp de căutare a răspunsurilor la misterele vieţii, ale lumii şi universului, înseamnă să evoluezi cu ajutorul unui proces de transformare a

gândirii spre o înţelegere superioară care îşi găseşte posibilităţile de creaţie în ceea ce nu se poate cerne sau explica.

Un loc în care spaţiul nu există este acel „ceva” rămas nelămurit într-un fel sau altul. Dar el devine o forţă evaluată prin efectele ei în afara a ceea ce nu poate fi aflat, deci prin efectele ei asupra cunoaşterii induse de un anumit grad de incertitudine.

Un om al creaţiei reuşeşte să ridice în faţa ştiinţei o nouă „Scară a lui Iacob”, având două speţe de putere - una prin care încearcă să reconstituie un fenomen aparte şi să-l ducă până la o valoare de însemnătate, cealaltă prin care îşi anulează decizia de validare a ceea ce crede.

Versurile poetului francez Guillaume Apollinaire rămân sută la sută geniale: „ *Acolo-s focuri noi şi culori nemaivăzute, mii de vedenii uşoare ca visul care cer întruchipare.* ” Vidul nu reprezintă nimic atâta timp cât este perceput ca o entitate existentă prin sine. Dar el capătă valenţe extinse atunci când îi este atribuit un înţeles prin interpretare.

Tranziţiile de fază ale vidului semnalează încercările succesive prin care încerci să duci un fenomen complicat la un nivel de însemnătate, preluând controlul asupra a ceea ce nu poate fi exprimat decât printr-o negaţie: „Nu ştiu”.

Dacă vrei ca ştiinţa ta să capete valoarea unei surse nesecate de revelaţie şi creaţie, trebuie să porneşti doar cu o anume încredinţare fără să ştii dinainte unde ai să ajungi.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-loc-in-care-spatiul-nu-exista-II.html

Un loc în care spaţiul nu există (I)

On Februarie 25, 2015

Dezvoltă-ţi puterea de imaginaţie specifică Creatorului, axându-te pe ideea de a fi complet chiar şi în afara spaţiului de raţionalitate admis de propria ta conştiinţă.

Inteligenţa nu-mi mai era legănată decât de înflăcărarea cu care încercam să dau naştere unor noi reprezentări ale realităţii. Încetul cu încetul, viaţa se transformase într-un permanent joc de autoapărare în faţa grelelor întrebări care se ridicau fără răspuns la fiecare pas. Incitant. Păream să fac parte din romanticul vis al unei spiritualităţi universale, prin coordonarea progresivă a experienţei de migraţie spre un stabiliment al ficţiunii - cu invizibilele ei tentacule înfăşurate în jurul raţiunii, care s-ar fi putut dovedi de atâtea ori otrăvitoare. Fapt ce îmi permitea să obţin o anumită autonomie faţă de ştiinţă. Dar una relativ limitată.

Un fel de ieşire la adevăr a omului care face un salt plin de avânt spre drumul care-l aduce de la sine înapoi în locul de unde plecase. Ce să fie? Un miraj? Căci o răvăşire a spiritului străbătut de înţelesuri care scapă distincţiei dintre adevăr şi simbol se dezvăluie doar prin pătrunderea într-o lume paralelă, printr-o anulare temporară a timpului, alcătuind miezul unui vârtej capabil să-l absoarbă şi să-l desfiinţeze.

Ceea ce rămânea dupa investigarea analogiilor între lucruri, fenomene şi senzaţii, între teorii şi aplicaţii practice, era propria mea poveste, trăită nemijlocit într-un cadru diferit - între mori de vânt mişcătoare, una autoindusă de creierul în care zvâcneau toate fibrele şi căutau o eliberare, accelerând brutal activitatea neuronilor până aproape de limita imposibilului. Eram ţintuit într-un loc în care spaţiul nu există.

Leadership: Îţi manifeşti interesul pentru aprofundarea unei realităţi mai presus de aprecierea ta, spre dobândirea unui nou mijloc de exprimare a unui adevăr interior pe care îl parcurge numai un artist în ascensiunea creaţiei sale?

Tot regăsindu-mă printre înţelesuri în auzitul crescând al înfioratului dor de viaţă, m-am trezit brusc închis într-un absolut al neantului, cuprins în sufletul unei lumi imateriale - devenită o amintire care se insinua pe oriunde treceam. Asemenea unui căutător de comori care se angajează pe un drum riscant, dar provocator, şi ajunge într-un final să se integreze într-un vis care nu prea mai există.

Cumva, eram fascinat de aceeaşi frumoasă himeră care umplea viziunile lui Cyrano de Bergerac despre celelalte lumi, cum că în afară de suflet şi spirit ar mai exista o a treia substanţă intelectuală, având funcţii şi organe proprii. Dar pentru a inhala un gram din această substanţă trebuia să mă las călăuzit de natura experienței perceptive. Şi să mă acomodez cu puterea sugestibilităţii.

Cel mai important adevăr interior pe care îl parcurge un artist în ascensiunea creaţiei sale este următorul: ceea ce trăieşti pe parcusul căutării unor răspunsuri referitoare la transformarea lumii pe care vrei s-o înţelegi şi în care vrei să fii înţeles, depinde de felul cum reacţionezi la eventuala corectare a unei creaţii şchioape sau neterminate.

Această creaţie se numeşte reprezentativ "Obscure Limited", fiindcă în încercarea de a-ţi testa limitele minţii, ca şi cele mai profunde temeri referitoare la adoptarea unor perspective noi asupra realităţii, punându-ţi întrebări asupra rolului imaginarului în conturarea acesteia, ţi se pare că străbaţi un teritoriu restrâns de acţiune unde nu prea ai posibilitatea de a schimba

ceva, o lege sau vreun principiu.

Cel mai uşor, exprimarea adevărurilor interioare se poate realiza prin trăirile de extaz în faţa a tot ceea ce există fără să pui nimic în loc, prin intermediul imaginaţiei care filtrează din realitate spectaculosul, ineditul şi plasticitatea unor imagini memorabile.

Leadership: Decorul în care trebuie să te integrezi de minune este creat în aşa fel încât să poţi contura existenţa unui model unic de expunere a unei teme de reflecţie asupra relaţiei dintre "Originalitate şi Diversitate"?

Tranziţia ta spre o etapă deplină a cunoaşterii începe printr-un sacrificiu. Printr-o ieşire din sine şi din limitele obişnuitului. Chiar dacă asta poate echivala cu o rătăcire. Comparaţia cu această rătăcire poate fi întregită prin ipoteze şi consideraţii speciale asupra realităţii experimentate înscrise într-un cadru de analiză a filosofiei minţii, cu posibilitatea de prelungire a înţelegerii lumii sau a anumitor fenomene necunoscute, dar care să nu obstrucţioneze fantezia şi acţiunea.

În ceea ce priveşte leadershipul, reprezentat de psihologia şi viziunea unei persoane particulare, esenţialul nu este de a călca pe urmele altor predecesori care s-au înecat la mal în căutarea răspunsurilor ce ar fi putut să-i ajute la înţelegerea evoluţiei şi cunoaşterii lumii. Ci trebuie să mergi pe urmele proprii şi să eviţi cărările altora. Asta înseamnă să fii original.

Decorul în care trebuie să te integrezi de minune pentru reuşi dezvoltarea unei înţelegeri mai nuanţate şi mai adânci asupra lumii pe care ţi-o creezi şi o experimentezi trebuie să fie rezultatul unei acumulări, al unor căutări de informaţii şi răspunsuri. Iar fiecare element adăugat în plus gândului pur trebuie să fie un ideal de adevăr care transcede totul, mergând către absolut.

Leadershipul se pliază perfect pe ceea ce încerci să realizezi în deplina libertate de a fi acolo unde nu a ajuns nimeni, în termenii descoperirii unui adevăr care schimbă ceva din rostul unei lumi.

Puterea ta de creator este notabilă prin faptul că generezi un echilibru între ceea ce vrei şi ceea ce poţi, dintre real şi ideal, fundamentând judecăţi de valoare prin care se derivă cunoştinţe noi din cunoştinţe vechi. Puterea de imaginaţie specifică Creatorului constă în transformarea unui ideal din realitate în ficţiune, în aşa fel încât spaţiul creat din această nouă perspectivă să capete proporţii şi să se extindă, chiar dacă în final pare că ai de-a face doar cu o iluzie.

Omul care are conştiinţa originalităţii ideii şi a concepţiei de schimbare, legănându-şi inteligenţa de înflăcărarea cu care încearcă să dea naştere unor noi reprezentări ale lumii, ale realităţii şi ale ipoteticului, înaintează întotdeauna pe o potecă pavată cu noi perspective de interpretare a experienţelor şi trăirilor derulate zilnic.

A fi original înseamnă să renunţi la a avea dreptate în ceea ce priveşte limitele care marchează trecerea de la o realitate la alta. Înseamnă să identifici un cadru alternativ de reprezentare a lumii şi a realităţii prin care să te redefineşti. Ci nefiind un copist, un imitator orb al unor tipare de gândire, de percepţie şi de acţiune, vei fi obligat să treci dincolo de cunoscuta potecă pentru a străbate drumuri neexplorate.

Legătura dintre originalitate şi diversitate este dată de viziunea pe care ţi-o creezi despre o realitate în care adevărurile nu sunt numai îndoielnice, dar provoacă chiar dispute, prin analogie cu o lume care îţi impune anumite reguli pe care nu ai voie să le pui sub semnul

întrebării şi pe care trebuie să ţi le însuşeşti.

Un loc în care spaţiul nu există desemnează acea ieşire din cursul natural al dezvoltării, virila asumare a riscului de a te pierde în labirintul misterios al înţelesurilor care pot să sporească rezonanţa a ceea ce înseamnă să fii vizionar.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-loc-in-care-spatiul-nu-exista.html

Un Matrix Al Lumii Poetice

On Iunie 25, 2013

Construieşte-ţi un nou orizont despre ceea ce eşti şi ceea ce mereu vei fi, reprezentându-ţi poziţia faţă de lume ca o persoană obişnuită eliberată din capcana unei existenţe marcate de inerţie.

Mă gândeam la o întoarcere către un timp pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar pe care mi l-am imaginat întotdeauna grandios, incendiar, plin de inspiraţie. Într-o oarecare măsură datorită nevoii de a-mi însuşi învăţătura cea mai folositoare şi ştiinţa cea mai înaltă, deoarece rămăsesem cu adevărat dator mie însumi să-mi depăşesc complexele şi neputinţele. Dar cheia muncii de schimbare se putea reiniţializa numai după o scurtă suspendare a prezentului, contribuind concret la refacerea unei punţi peste real.

Însoţit de convingerea electrizantă că scânteia de inspiraţie închisă în mine poate să aprindă focul cel mai puternic, am început să cred tot mai mult în logica şi raţiunea mea. Care însă erau necristalizate într-un sistem de expunere a realităţii care să poată fi utilizat pentru însuşirea, aprofundarea şi recapitularea cunoştinţelor trebuincioase devenirii mele.

Iar acest foc, puternic, nu avea decât un singur obiectiv: să pătrundă în inima materiei pentru a extrage, realizând o operaţie dureroasă, măduva substanţială, culoarea noii versiuni a realităţii, prin deschiderea ferestrei timpului. Focul este o poartă de integrare într-un imaginar recreat, o formă de exprimare prin desen şi literatură, cu accent pe scrisul de mână, sugerând intensitatea şi culoarea profundă cu care arde combustibilul numit "revelaţie".

O incursiune într-un imaginar straniu şi confuz, structurat după legi de funcţionare proprii şi aparte, avea să mă scoată din rutina cu care m-am obişnuit, stârnindu-mi dorinţa de a traversa acel segment temporar al nemulţumirii faţă de propriile rezultate nesatisfăcătoare. Reintegrând totodată culoarea vie a timpului într-o singură formă, pe o singură suprafaţă de referinţă.

Leadership: Cum se reflectă personalitatea ta în sfera unei realităţi cu o largă semnificaţie profundă, dar care nu te împlineşte din punct de vedere a ceea ce eşti în stare să concepi ca posibilitate de reprezentare credibilă a vieţii lăuntrice?

Dar în loc să descui poarta timpului, am ajuns prizonierul lui. Simţeam că sunt încuiat într-un loop temporar, sufocat de un noian de întrebări dificile, de paradoxuri, ambiguităţi şi decalaje între semnificaţie şi sens. Scăpări de înţelegere a cauzelor şi efectelor. Distanţarea tendinţelor vechi de cele existente care diferenţiau atât de tare cele două regiuni ale zonei transfrontaliere vizate. Ceea ce trezea o teamă nejustificată de tipul " *cine mă poate oare salva?* "

Trăiam cu rezultatele unui experiment de accelerare a neobişnuitului prin absolutizarea unei experienţe de navigare într-un soi de Matrix, într-o lume iluzorie, într-un spaţiu ficţional. Care în loc să revoluţioneze îndată modul în care vedeam lumea, mai mult reducea energia de activare a reacţiei de orientare. Mai mult îmi avaria posibilitatea de a cuprinde în chip pozitiv misterele lumii între firele unei reprezentări viabile.

Matrix, ca ecou al gândurilor, este o realitate cu o largă semnificaţie profundă deoarece furnizează coordonatele unei forme de manifestare a Egoului: "mi-e frică de lucrurile fireşti". Privind lucrurile din acest punct de vedere, al omului care ştie că a dat greş în încercarea de a resuscita o gândire avansată şi de a duce până la capăt o idee stranie, pot spune că focul a

scăpat de sub control şi a mistuit în mare parte Ego-ul încordat de dorinţă şi speranţă.

Cumva, personalitatea mea părea să se reflecte ca o tainică îmbrăţişare a unei psihologii înşelătoare, asupra condiţiei de nemuritor într-o lume care funcționează după propriile legi, incompatibile cu cele ale lumii reale. Într-o singură clipă am înţeles totul. Am învăţat că pot să mă agăţ de iluzii, aproape ca o plutire prin secvenţe spaţiale, comune scriitorilor şi oamenilor de ştiinţă. Dar trebuia să evit să se folosească ele de mine.

Leadership: Poţi să realizezi o expunere a unei realităţi de care mulţi nu ştiu prea multe, fără să depinzi de un loc care oricând se poate destrăma?

Rămâi dator ţie însuţi, cu adevărat, să-ţi depăşeşti complexele şi neputinţele? Cheia muncii de schimbare se poate reiniţializa numai după o scurtă suspendare a prezentului? În loc să descui poarta timpului, ai ajuns prizonierul lui? Trăieşti cu rezultatele unui experiment de accelerare a neobişnuitului?

A realiza o punte peste realitate înseamnă să-ţi fabrici temporar o altă lume, în care totul este posibil şi unde orice dorinţă poate fi îndeplinită. În termeni scriitoriceşti, asta înseamnă să experimentezi o "furie a cunoaşterii transcendentale" şi o "febră a inteligenţei creatoare".

Oricine se poate transforma într-un bloc de energie de creaţie concentrată, un super erou al experienţelor de influenţare a realului, care sparge cu uşurinţă îngustele prejudecăţi şi mecanisme de gândire nefondate pe o bază solidă de autenticitate şi adevăr. Însă omul excepţional, creatorul care ştie să-şi gestioneze propria identitate într-un mod desăvârşit, este acela care recunoaşte cât de mult datorează lui însuşi, propriei sale gândiri, înţelepciuni şi iscusinţe (de care este nevoit să ţină seama că să-şi reconsidere impresia, atitudinea, poziţia faţă de adevărurile naturii şi ştiinţei).

Ori să pătrunzi în inima materiei pentru a o extrage, lansând o nouă versiune a realităţii prin deschiderea ferestrei timpului, deci făcând apel la cunoaşterea totală, inaccesibilă minţilor obişnuite, înseamnă uneori să te descalifici în faţa obişnuitului şi familiarului unei linii de gândire. Înseamnă să părăseşti câmpul cunoaşterii acceptabile de majoritatea, să te îndepărtezi de standardul încadrat în segmentul cheie al vieţii: fericirea de a trăi clipa prezentă.

Felul cum te raportezi la două lumi, cea creată şi cea familiară, depinde de metafora cu care descrii realitatea pe care mulţi refuză să o accepte sau nu pot să o înţeleagă.

Conform dicţionarului, metafora este o figură de stil prin care se înlocuieşte o imagine obişnuită cu o alta mai expresivă pe baza unei comparaţii subînţelese. Prin metaforă se urmăreşte atât o descriere personală cât şi o interpretare unică a unor fapte, credinţe, idei. Ea generează o atitudine de aşteptare pozitivă, inspiră o abordare nouă a ficţiunii din perspectiva lumilor posibile şi intră în numele unui secol destinat marilor provocări şi viziuni.

Paulo Coelho a exprimat metaforic foarte bine un adevăr: " *Priveşte toate minunile lumii, dar nu uita niciodată de cele două picături din linguriţă* ." Adică, creează-ţi o imagine nouă despre aria de experienţă în care trăieşti şi te scufunzi cu privirea, dar să nu depinzi prea mult de "iluminarea" ei.

Lumea poate reprezenta un loc al gândirii de noi idei şi orizonturi, printr-o reconsiderare prealabilă a realităţii exterioare, dar totodată poate reprezenta un loc care oricând se poate destrăma dacă te pierzi în varietatea infinită a experienţelor de unificare a realului cu imaginarul. Ceea ce garantează unicitatea unui sciitor, dincolo de rândurile în care îşi exprimă

liber trăirile, este similitudinea dintre "lumea de jos" şi "lumea de sus".

Ficţiunea este arma Universului împotriva căreia nicio forţă militară mondială nu se poate împotrivi, dar pe care puţini o pot stăpâni pentru a schimba coordonatele acestei lumi.

Scriitorul este servitorul revelaţiei încadrată într-un tablou virtual. Premisele elementare ale profunzimii în relieful acestui tablou, născut din opoziţia formă-fond, trăire-visare, sunt următoarele:

Lumea poetică este o lecţie scriitoricească de leadership care ne ajută să înţelegem mai bine următoarea constatare:

A privi dincolo de acel orizont pe care îl ai "by default" echivalează cu acceptarea necondiţionată a unei noi imagini despre sine cu referire la o fiinţă supratemporală şi supramaterială, investită cu caracteristici ce depăşesc orice imaginaţie.

Un Matrix Al Lumii Poetice este o sumă a viziunilor, miracolelor, a viselor şi a poveştilor fără sfârşit, care îndeplinesc funcţia de "producător" al unei realităţi mai vaste, dar greu de acceptat pentru minţile mărginite de prevederile prezentului care „niciodată nu este destul de bun".

Source: https://neculaifantanaru.com/un-matrix-al-lumii-poetice.html

Un memento al omului destinat lui însuşi

On Februarie 06, 2021

Fii expresia experienţei de a avea propria lume, înainte să poţi controla o serie de idei cu curgere liberă, fără limitări.

Am ajuns acasă, mi-am făcut ceva de mâncare. Eram pe punctul de a-mi exersa skillurile de gătit, când deodată am zărit pe o farfurie de alături doi ciorchini de struguri cu boabe din acelea mari, gustoşi, suculenţi, aromaţi, fragezi. Propunerea aceasta, venită din partea unui gust mai atrăgător, apetisant, pronunţat, a fost mai convenabilă decât alternativa unui hamburger făcut la repezeală, totuşi destul de bogat în carne, deci având un conţinut relativ de proteine, binevenit pentru un atlet de cursă lungă.

Priveam strugurii cu nesaţ, măsurându-i din priviri cu poftă, după însuririle dorinţei atipice de a gusta dintr-o experienţă unică, mai dulce, mai suavă, mai liniştitoare, chiar dacă această experienţă de a-mi potoli foamea semăna destul de bine cu posibilitatea de a gusta dintr-o sursă semnificativă de fructoză și glucoză, adică zaharuri ușor de asimilat de către organism care pot fi ușor transformate în grăsime.

Aşadar, am avut de ales între un hamburger cu cartofi prăjiţi şi un fruct cu un conținut bogat în vitamine, minerale, antioxidanți polifenolici. De asemenea, nu am încercat să trag concluzii pripite, să atribui cauzalitatea unor lucruri care n-au nicio legătură cu prezenţa mea într-un spaţiu multifuncţional, ci am încercat să simt doar acea rupere de lumea cotidiană, şi să o amplific până la a se transforma în fericire, să simt acea libertate pe care nu ţi-o dă decât sentimentul de voie bună şi libertate absolută.

Am ales strugurii, evident. Nu ştiu de ce, poate din cauza lenei de a mai găti la ore târzii, sau poate din cauza dorinţei de a mă simţi mai plin de energie, deoarece zaharurile conținute de fructe, în general, conferă energia necesară organismului în mod natural. Tot atunci, mi-a venit ideea să găsesc, ca fapt justificativ, reţeta unui preparat trecut de mine în lista experimentelor culinare, să slujesc cu folos unui mic artificiu bucătăresc, ba mai mult, să născocesc alte reţete, alte probe de îndemânare cărora să le dau numele meu şi, astfel, să-mi simt numele impregnat în gustul unei trufandale descoperite întâmplător.

Leadership: Atitudinea ta poziţionată într-o direcţie stimulativă este o încercare de a depăşi orice limitare a ideii de cauzalitate obiectivă pe toată durata experienţei de a exista ca fiinţă ce-şi doreşte să afle mai multe despre sine?

Bineînţeles, trebuie să reflectezi la orice mic aspect al cauzei care te provoacă la gândire. La un moment dat, mi-am spus că un gust mai bun decât altele nu mă face să mă simt un altul, mai bun sau mai rău, ori mai diferit de ceilalţi oameni. Sunt acelaşi eu, doar puţin mai îndulcit de un gust natural.

Şi cred că aici voiam să ajung, în lumina unei taine care şi-a creat efectul la prima săvârşire. Orice gust depinde de o simţire pe care o cunoşti doar trăind-o personal, pe care o poţi umple apoi cu un conţinut reprezentativ de gândire, aflat la îndemână, şi care te detaşează de toate noțiunile referitoare la identitățile tale anterioare, de amintirile pe care ţi le procură sentimentul de "acasă".

La urma urmei, poate că actul de a gândi este asemănător cu abilitatea de a gusta dintr-un strugure la ore târzii: se exprimă prin modalităţile extrem de variate de a face posibilă legătura dintre ceea ce se petrece în interiorul tău și ceea te lasă cu un gust dulce (foarte

important pentru calmarea și întărirea Qi-ului și sângelui).

Iar dacă mi-aş dori să fiu mai bine înţeles, să simt acea încredere acordată cuvintelor mele, ca să pătrund mai uşor în spaţiul dintre momentele în care îmi pun gândurile în ordine, atunci aş încerca să gândesc mai mult în termeni de cooking: să-mi folosesc măiestria de a îmbina arome, gusturi și texturi, pentru a obţine o nouă nuanţă de bun gust, o senzaţie complet nouă de delicateţe şi rafinament.

A fi expresia experienţei de a avea propria lume înseamnă să recunoşti oportunitatea de a reflecta asupra unei situaţii de viaţă, în lumina feedbackului primit din partea propriei formaţiuni de reprezentare a unei realităţi percepută printr-o stare de suflet (sau prin imaginea a ceea ce eşti dincolo de toate aparenţele).

Rămâne ca tu să reflectezi asupra experienţei de a savura un moment de profundă satisfacţie, printr-un *Remisthesyon* , o conştientizare a nuanţelor şi multiplelor laturi ale construcţiei tale interioare, o aspiraţie spre sursele augmentate ale realităţii din care îţi sorbi tacit cuvintele, seninătatea, gândirea, energia pozitivă. Iar asta înseamnă să extragi semnificația înţelegerii şi a cunoașterii suprasensibile, operante, folositoare, din tot ceea ce ţi se întâmplă, din miezul trăirilor tale, din individualitatea ta, atunci când prepari ceva neobişnuit din ceva dulce.

Cu siguranţă vei simţi nevoia de iluminare a minţii în acord cu ideea de a folosi ceva ce nu i-ar da nimănui prin cap să utilizeze într-o astfel de rețetă de ingrediente simple: darul de a transforma o persoană căreia nu îi plăcea să stea în bucătărie într-o persoană pasionată de acel loc.

Un memento al omului destinat lui însuşi pune în prim plan consecinţa unei experienţe pe care a trăit-o prin natura ta într-un cadru îmbietor, într-un moment când nu ai avut resursele necesare să explorezi și alte explicaţii cu privire la ceea ce ţi se întâmplă sau la ce te înconjoară în viaţa reală.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-memento-al-omului-destinat-lui-insusi.html

Un memento al vremurilor demult apuse

On Decembrie 04, 2014

Integrează în propria ta gândire marile învăţături ale ştiinţei, stabilind legătura între "credinţa într-o entitate superioară" şi ce se întâmplă în tine însuţi.

Reîntors la Chateau D'if, contele de Monte Cristo îngenunche pios înaintea rămăşiţelor patului din care moartea făcuse pentru el un altar. Abatele Faria fusese pentru el, în timpul detenţiei, ceea ce ştiinţa este pentru Dumnezeu înaintea universului.

- Tu, care mi-ai fost al doilea tată - spuse el - tu care mi-ai dat libertatea, ştiinţa, bogăţia, tu care, asemeni fiinţelor superioare nouă, aveai ştiinţa binelui şi a răului. Dacă în fundul mormântului mai rămâne ceva din noi ca să tresalte la glasul celor rămaşi pe pământ, dacă în schimbarea suferită de cadavru mai pluteşte ceva însufleţit prin locurile pe unde am iubit mult şi am suferit mult, inimă nobilă, spirit înalt, suflet adânc, te conjur, în numele dragostei părinteşti pe care mi-ai dăruit-o, şi al respectului de fiu pe care ţi l-am închinat, înlătură-mi prin vreun semn, prin vreo revelaţie oarecare, restul acesta de îndoială care, dacă nu se schimbă în convingere, va deveni remuşcare.

Paznicul îi întinse fâşiile de pânză pe care abatele Faria îşi revărsase toată comoara ştiinţei lui. Manuscrisul era marea lucrare a abatelui asupra regalităţii în Italia. Monte Cristo îl luă cu grabă şi ochii îi căzură mai întâi asupra inscripţiei de la început. El citi:

„ *Vei smulge dinţii balaurului şi vei călca în picioare leii, zis-a Domnul* ".

- Iată răspunsul ! Gândi contele. Îţi mulţumesc, tată, îţi mulţumesc ! *

Leadership: Îţi reglezi sentimentul valorii prin reluarea şi recontextualizarea tainelor superioare ale ştiinţei, punând în prim planul vieţii apropierea faţă de spirituale care se cer trăite şi înţelese prin întoarcerea ta la cele trecute, dar primordiale?

Taina superioară a ştiinţei constă în a şti ce să faci cu ce-ai învăţat, după ce-ai realizat cine eşti. Scriitorul român, Ion Moja, care a înţeles acest lucru, adăuga în acest sens: să fii în stare să învingi întunericul, vizualizând cât se poate de expresiv modul cum fluidul cunoaşterii învinge tainele şi dezvăluie lucrurile, prin suferinţă şi speranţă – două stări de spirit prin ale căror logodnă abia raţiunea ajunge înţelepciune.

Taina ştiinţei, aidoma unui organism care funcţionează prin contribuţia sistemelor sale, îşi consolidează proprietăţile prin trecerea de la imperfecţiune la perfecţiune, de la întuneric la lumină, sau metaforic vorbind, de la moarte la viaţă. Facem referire aici la conceptul esoteric „Trezirea omului adormit", pe care foarte puţine conştiinţe au ştiut să-l înţeleagă şi să-l stăpânească pentru a avea acces la o nouă deşteptare şi pentru a se regăsi în gândirea „Totului" - prin forţele motivate ale raţiunii care, la momentul oportun, impun facerea binelui şi evitarea răului. Ca să nu te cufunzi în mocirla remuşcărilor şi îndoielii, trebuie să reînvii permanent acea flacără care îţi încălzeşte sufletul.

A-ţi regla sentimentul valorii prin reluarea şi recontextualizarea tainelor superioare ale ştiinţei nu înseamnă să lupţi pentru o perfecţiune ce nu poate fi atinsă, ci să-ţi reduci cât mai mult posibil imperfecţiunile prin punerea în practică, prin modalităţi adecvate, a cunoştinţelor noi dobândite pe parcursul vieţii. Asta te face să vezi lumea dintr-o altă perspectivă.

Leadershipul, impus prin prezenţa unei entităţi umane superioare, dobândeşte semnificaţia revelării unei nou sens al existenţialităţii, cel al descoperirii lumii văzute diferit, prin prisma cunoaşterii mult mai cuprinzătoare. Într-un leadership avansat putem surprinde acea formă de manifestare a raţiunii care poate face posibilă cunoaşterea realităţii de dincolo de fiinţă, de dincolo de gratiile reci ale întunericului şi sentimentului de vulnerabilitate, prin trezirea şi expansiunea conştiinţei, care poate fi urmată de o mobilizare amplă pentru construcţia unei noi identităţi.

Leadership: Poţi să introduci în relaţia *slujire-virtute* un model de extensiune mentală aflat într-o configuraţie „multi-link" care să cuprindă şi să exprime un "înafară" dinspre interiorul fiinţei?

Tentativa de ameliorare a statutului de utilizator final al ştiinţei, în condiţiile de comparare cu un standard relevant de superioritate sau, mai bine zis, cu un etalon de perfecţiune, o constituie viziunea introducerii în relaţia *slujire-virtute* a unui model de extensiune mentală, aflat într-o configuraţie „multi-link" - care aduce posibilitatea de accesare a unor resurse de formare continuă, de forţă şi curaj. Acestea creează mai multe legături spre versiunea full a propriei tale deveniri, care are, ca punct terminus cunoaşterea Sinelui, iluminarea.

Este vorba de slujirea unui anumit exemplu de conştiinţă şi raţiune, înaintat prin semnificaţia pe care o atribuie sensului vieţii şi, apoi, de acea virtute supranaturală implantată în tine, care dacă nu acţionează constant asupra ta prin trăiri pozitive, se anulează prin îndoieli şi remuşcări.

O configuraţie „multi-link" care cuprinde şi exprimă un "înafară" dinspre interiorul fiinţei este o totalitate inepuizabilă de ştiinţă şi înţelepciune care îl include pe Dumnezeu în planul existenţei, subordonându-şi părţile cu o pronunţată coeziune determinată de un scop comun, cu un limbaj conotativ, cu o funcţionalitate şi o finalitate relativ autonome. Ea reprezintă atât un scop în sine, cât şi o uşurare a conştiinţei, un motiv ce te ajută să mergi înainte pe calea către cele "înalte", valoroase şi veşnice.

Leadership: Îţi îndeplineşti menirea cea mai nobilă de a susţine o altă făptură în descoperirea de sine şi, odată cu aceasta, de a oferi cu generozitate darul vieţii unei fiinţe care să ducă mai departe povestea unei împliniri sufleteşti şi spirituale?

Ştiinţa spirituală ne arată că între moarte şi o nouă naştere omul întâlneşte anumite entităţi - şi aş adăuga aici, printr-o accepţiune care trece dincolo de simplul înţeles, că aceste entităţi odată ce se ataşează şi se dezvoltă, nu se mai separă niciodată integral. Rămâne întipărită acea voce a sufletului, gândul unei experienţe prea bogate, care deschide noi orizonturi, ale cărei elemente poartă accente puternice de inspiraţie.

Prima, *entitatea superioară* - te învaţă şi te călăuzeşte prin genialitatea extrasă din înţelepciune, prin alipirea la spiritul lui Dumnezeu, să-ţi sporeşti acea curiozitate intelectuală înnăscută spre a-ţi forma competentele necesare integrării şi performării în primul planul unui prezent etern. A doua, *entitatea de rezistenţă* - te reprezintă atunci când îţi cauţi calea printre piedicile şi constrângerile impuse transformarea ta într-un alt tip de om.

Liderul care ştie să privească mai departe, dar care nu-şi demonstrează puterea de a privi în urma sa, nu a descoperit şi nu este motivat de acea genialitate care are la bază două treimi suflet şi o treime inteligenţă. Ceea ce surprinde măreția spiritului şi sensibilitatea sufletului, este tocmai acea trăsătură de personalitate ce conferă posesorului abilitatea de a-şi arăta considerația față de contribuabilii la propria lui formare - pentru a se adapta mai uşor la cerinţele unui leadership tot mai performant.

Experienţa plină de privaţiune care suplineşte rănile emoţionale cu acea forţă intelectuală apropiată de cel ce mântuieşte cu adevărat, seamănă cu sinceritatea şi puritatea unei fiinţe care va rosti cu bucurie, la sfârşitul unei vieţi pline de sens şi speranţă: "Îţi mulţumesc, Dumnezeu".

Un memento al vremurilor demult apuse vizează acea calitate rară de a nu-ţi uita „rădăcinile” dezvoltate uneori într-un climat necorespunzător, dar cu toate acestea fertil obţinerii superiorităţii autoimpuse sau impuse de către o autoritate străină.

Consolidează-ţi permanent „Trunchiul” cu noi cunoştinţe şi învăţături ale predecesorilor, pentru ca „Coroana” a ceea ce eşti să se înalţe spre culmile performanţei şi ale perfecţiunii. Esenţa leadershipului poate fi înţeleasă prin cele ce trec, dar nu se uită niciodată, la fel ca învăţătura primită din partea unui părinte ce nu se rezumă doar la informaţie, ci la dreapta credinţă care te face să le depăşeşti pe toate prin nădejde şi dragoste.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Un miel rătăcit în adâncul întunericului (II)

On Septembrie 14, 2013

Deschide-te în faţa autenticităţii experienţei, stimulând capacitatea de a te situa deasupra a ceea ce nu cunoşti.

Nimeni n-ar putea spune ce se petrece în ea, dar este îngrozită. Tremură, se clătină, se împiedică. Se află în acel stadiu al incertitudinii care nu permite conştiinţei să creeze stăpânirea de sine, ci o determină să experimenteze anevoios trăiri necunoscute, în funcţie de cumplita disperare care o încearcă tot mai mult.

"What am I doing here alone?" Este singura suflare pe care o exprimă în mijlocul întunericului de nepătruns. Unde cineva o priveşte cu atenţie şi cu suspiciune, ca pe-o victimă a circumstanţelor, neajutorată, scufundată în bezna tăcerii ca un miel rătăcit în orele nopţii, în pustietate.

Gândurile îi repetă cu insistenţă, cerând explicaţii şi răspunsuri: *"Cine eşti tu oare, tu care mă priveşti cu dinţii încleştaţi? La ce te gândeşti?"*

Clarice pare că experimentează îndeaproape acel sentiment ciudat, acea simţire de neîmblânzit, ca o groaznică lovitură de cuţit în adâncul inimii, ce o apropie de fatalitatea sentinţei definitive. Provocându-i o puternică tulburare a zonelor nervoase. Un fel de slăbire a resurselor vitale. Instantaneu intră într-o criză de personalitate. Nu mai este ea însăşi, Clarice cea curajoasă. Ci, Clarice cea temătoare.

Leadership: Poţi să-ţi pui în valoare o puternică trăsătură de caracter, generată de o înţelegere superioară din interiorul cauzei unei izolări şi nu din afara ei?

Caracterul omului puternic, în zona liniilor principale ale unei situaţii periculoase, funcţionând după modelul unei conştiinţe care îi este propriul obiect de cercetare, se impune ca parte a tendinţei de apropiere de factorul cauzal al relaţiei dintre acţiune şi inacţiune.

Cauzabilitatea, văzută ca un început al unei noi reguli și nu ca o excepție de la regulă, este conţinutul determinării care are nevoie de condiţii cu totul specifice pentru a se putea produce, condiţii de tipul: *"Dacă nu eşti acolo atunci când trebuie… degeaba eşti altădată".*

Un asemenea om purcede la încercarea de a contracara efectele negative ale fobiilor sale, mutându-şi atenţia de la ceea ce nu ştie, spre ceea ce ştie. Şi invers. Înţelegerea superioară pe care ţi-o conferă izolarea într-un spaţiu instabil, al tensiunilor, al presiunilor, al riscurilor şi ameninţărilor, este aceea că eşti constrâns să te bazezi doar pe tine însuţi, fără să te compari sau să fii în competiţie cu alţii, fără contradicţii şi artificialităţi, fără ca alţii să te judece.

Căci, în contextul lipsei de înţelegere corectă a situaţiei de care depinzi, se pune întrebarea: ce poţi să devii dacă nu reuşeşti să îţi accepţi menirea de a te echilibra lăuntric prin deschiderea în faţa autenticităţii experienţei?

Leadership: Poţi să-ţi alimentezi conştiinţa cu asumarea unei realităţi covârşitoare, ştiind că orice tentativă de a te dovedi mai puternic impune o anumită regulă de alegere între diferite reacţii emoţionale?

O trăsătură puternică de caracter poate lăsa loc de "cale de scăpare" şi poate ţine locul unei tendinţe de autovătămare, dacă ştii să îngrijeşti cum se cuvine propria conştiinţă şi s-o alimentezi cu încercarea de asumare a unei realităţi care îţi demonstrează încă o dată că drumul pe care l-ai parcurs este cel mai bun pentru a face trecerea de la o postură la alta. De la postura de învins, la cea de învingător.

Două reacţii emoţionale schimbă definitiv caracterul omului: uimirea şi frustrarea. Fii atent cum te raportezi la ele în orice situaţie.

A-ţi pune în valoare o puternică trăsătura de caracter, generată de o înţelegere superioară din interiorul cauzei unei izolări şi nu din afara ei, presupune mai întâi de toate să probezi o noutate, cu un anumit factor de risc, care provoacă senzaţia de rătăcire şi pierdere de sine. Iar pentru a nu-ţi prelungi cât mai mult starea de a fi afectat, creează-ţi o nouă capcană, o nouă incertitudine și începi să te miști către ea.

Cel mai mare atu al uei personalităţi puternice este reacţia emoţională pe care o ai cu propria ta viaţă în contextul unei însingurări care nu trebuie să te descurajeze, căci prin ea nu cauţi să fii singur pentru totdeauna, ci doar pentru puţin timp şi cu scopul de a te cunoaşte drept altcineva, mai dispus să te maturizezi prin provocări, decât să te supui totalmente voinţei împrejurărilor.

Proba de caracter este o abordare spontană şi nonconvenţională a relaţiei de depăşire a oricăror fobii, rezumată în felul următor: între starea de pasivitate şi starea de determinare se află întotdeauna capacitatea de a te situa deasupra a ceea ce nu cunoşti.

Un miel rătăcit în adâncul întunericului este omul care ştie să probeze o situaţie nesigură, simulând o intrare într-un cadrul plin de suspans, plin de emoţii, pentru a fi sigur că este cu adevărat pregătit să facă faţă provocărilor reale ale transformării sale de la tentaţie la impulsul de a crea noi modalități de a acționa.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Un miel rătăcit în adâncul întunericului (I)

On Septembrie 14, 2013

Stabileşte o corespondenţă între cele două feţe ale tale, fără să-ţi laşi sugrumată raţiunea de nişte coordonate impuse de forţe externe.

Clarice Starling reuşeşte să dea de urma criminalului, cunoscut ca Buffalo Bill. Ajunge chiar în casa acestuia, în blestematul loc al groazei. Simte că viaţa îi este în pericol, singură în adâncul întunericului care produce spaima cea mai cumplită, îngheţându-i elanul de a face ceva constructiv. Necesitatea menţinerii compoziţiei de material dur din care este croită, faţă de mediul neobişnuit în care se află, impune un curaj peste limitele normalului, furnizând o energie care însă tinde să o epuizeze.

Forţa ciudată care o încearcă dintr-un unghi dificil de sesizat, înconjurând-o aproape paralizant în această arie neprotejată, îşi schimbă sâcâitor poziţia mărind astfel coeficientul de variaţie a tensiunii. Terifiantă, forţa aceasta emite vibraţii cu intensităţi diferite şi tot mai accentuate, produce fiori şi palpitaţii la inimă, însoţite de o indispoziţie puternică.

Brusc, totul capătă o conotație sumbră. Inabilitatea de a tolera sentimentul de inhibare şi frustrare o deprimă pe Clarice. Ea pare a fi cuprinsă de un flux abundent de căldură ce tinde să-i deregleze funcţiile vitale. Fluxul acesta sporeşte transferul energiei de agitaţie a moleculelor din sânge, provocând o sporire a presiunii arteriale. Creierul intră într-o stare de inerţie a gândirii care slăbeşte capacitatea de reacţie. Energia nervoasă atinge maximul de intensitate, determinând o uzură rapidă a simţurilor.

Leadership: Cum îţi evaluezi nevoia de a te înţelege pe tine însuţi în timpul unei experienţe de pericol iminent, atunci când tot ceea ce se manifestă ca sensibilitate are potenţialul unei consecinţe de tipul "declinării identităţii" ?

Nefiind o raritate, probabilitatea de a cădea în mijlocul necunoscutului, negăsind modalitatea optimă de a evita pericolul (echivalent cu incapacitatea propriei tale personalităţi de a se exprima liber), presupune existenţa unei incidenţe crescute a evenimentului de referinţă în care eşti implicat. Acest fapt îţi pune judecata şi trăirile în situaţia de a suferi o înfrângere, uneori catastrofală. Leadershipul devine în anumite circumstanţe destul de anevoios, foarte dificil de tratat.

Leadershipul, ca mijloc favorabil ieşirii din acest necunoscut care nu-ţi cere permisiunea de a te sabota dacă nu eşti atent, poate dezbina toate convingerie pe care le reprezinţi, sensibilitatea sau confortul psihic şi emotional. Iar raţiunea necesită o anumită flexibilitate în crearea unei imagini corecte şi relevante a cine eşti cu adevărat în aceste momente. Asta, prin faptul că raţiunea unei viziuni diferite faţă de tine însuţi este principala componentă a schimbării, asigurând o viziune corectă care nu te cramponează în apărarea unui model neperformant de a fi, şi dedicarea necesară pentru materializarea acesteia.

A-ţi declina identitatea într-o situaţie de pericol, când eşti ferm convins că nu există decât o singură cale de ieşire (curajul nebănuit), este similară cu a încerca să compari o prună cu un cactus: trebuie să guşti dintr-o experienţă de savurare a unei plăceri în durere, învecinată cu sentimentul de a fi neputincios într-un mediu ostil.

Leadership: Ce poziţie adopţi în perceperea unei experienţe de limită între viaţă şi moarte, în legătură cu o cauză evenimenţială care anulează orice încercare de a te transforma tu însuţi într-o formă semnificativă a realităţii menită să dea sens traiectoriei individuale?

Îmi amintesc cu drag cuvintele lui Victor Hugo: " *Care dintre noi n-a intrat măcar o singură dată în viaţă în această peşteră întunecată a necunoscutului? Nici unul din actele conştiinţei nu este definitiv.* "

Prin asta el trage un semnal de alarmă care nu poate fi ignorat, asigurând leadershipului o anumită funcţiune, aceea de preîncărcare a imaginii care te reprezintă cu o rezoluţie extrem de neclară a unei suferinţe care poate fi multiplicată la nesfârşit. Leadershipul este un proces permanent de autocorectare a erorilor de judecată care pot crea un blocaj mental în momentele de teamă şi incertitudine. Hugo lasă să se înţeleagă că scăparea din zona care ridică probleme şi creează nesiguranţă este dincolo de viziunea îngustă despre tine însuţi pe care ţi-o dă mintea zdruncinată de luptele interioare.

Nimic nu te face mai nesigur decât o formă de luptă, cu un caracter neobişnuit, adoptată fără o analiză prealabilă a impactului produs asupra ta. Ajungi să te zbaţi într-o inerţie a inacţiunii şi a propriei neputinţe atunci când procesele şi etapele fluxului de "căldură", exemplificat prin acele gânduri negative care curg necontenit prin mintea ta, nu sunt evitate. Iar leadershipul se anulează automat dacă te zbaţi între propriile suspiciuni și propriile forţe.

Ar fi minunat dacă ai urma acest sfat ori de câte ori experimentezi îndeaproape acel sentiment ciudat, acea simţire de neîmblânzit datorată unei identităţi prost definite: " *Deschide bine ochii pentru ca viziunea care îţi este profund împăienjenită să îţi fie reîmprospătată. Şi orizontul care îţi este învăluit de o ceaţă groasă să devină din ce în ce mai limpede.* "

Leadership: Îţi poţi depăşi limitele de suportabilitate a durerii în raport cu transformările apărute ulterior desfăşurării evenimentelor care te-au marcat prin însăşi impactul lor?

Stimulii provenind din mediul străin sunt preluaţi de organele de simţ. Iar cu cât stimulii sunt mai puternici şi mai frecvenţi, cu atât mai rapid se pot depăşi limitele gândirii şi raţiunii. Dacă aceste limite nu sunt depăşite în raport cu transformările ce au survenit ulterior adoptării unor decizii rapide şi nefundamentate, atunci nu vei putea asigura evitarea conflictului cu tine însuţi.

Şi astfel, cele două părţi adverse, cele două feţe ale tale, cea curajoasă şi cea temătoare, se vor ameninţa direct sau indirect, ducând la distrugerea prin sacrificiu a poziţiei tale de referinţă. Această poziţie funcţionează fără întrerupere, dacă acul indicator al leadershipului care îţi validează reacţiile şi superioritatea este în raport cu cele două feţe.

Ca să nu atingi limita cantitativă a incertitudinii, stabileşte o corespondenţă între cele două feţe ale tale, fără să-ţi laşi sugrumată raţiunea de nişte coordonate impuse de forţe externe. În orice situaţie, durerea pe care o simţi poate fi depăşită prin imperativul unei meniri mai înalte, aceea că tot ceea ce ţi se întâmplă negativ este un mijloc de a te păşi pe tine însuţi.

Liderul este persoana care îşi gestionează temerile cu calm şi încredere, capabilă să trăiască sentimentul de control asupra situaţiei pe care o trăieşte.

Un miel rătăcit în adâncul întunericului scoate în evidenţă posibilitatea de a cădea în extrema negativă a leadershipului, atunci când nu vrei să-ţi depăşeşti propriile limite în condiţiile intensificării unor stimuli supraliminali de natură externă, dar şi internă.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Un mister nedesluşit

On Decembrie 15, 2008

Ceea ce facem şi cine devenim depinde într-o mare măsură de lucrurile sau evenimentele care ne menţin în priză.

- Se petrec lucruri, domnule, pe care nu le înţeleg.

- Lucruri? Ce fel de lucruri?

- O să mă credeţi nebun, domnule… O să spuneţi că nu e nimic… Dar trebuie să fie o explicaţie, domnule. Trebuie ! Pentru că nu are nici un sens…

- Ei, omule, spune-mi despre ce e vorba. Nu mai vorbi în şarade ! spune răspicat detectivul Poirot.

Rogers înghiţi iar:

- Este extrem de mult sânge domnule. Peste tot în jur este numai sânge. Şi nicăieri niciun cadavru.

- Da, este surprinzător. Chiar n-am mai întâlnit aşa ceva.

- Şi domnule detectiv, mai este un lucru care mă deranjează.

- Ce anume?

- Uşa era încuiată pe dinăuntru. Cum putea cineva să se încuie înăuntru, să săvârşească această crimă oribilă, şi să se evaporeze împreună cu cadavrul, aşa, pur şi simplu? Trebuie să existe o explicaţie.

Leadership: Viziunea ce se desprinde din încercarea de a percepe un întreg plin de curiozitate este aceea a unui creator ce are datoria de a potenţa noi valori?

Ţi-ai dat seama cine este făptaşul?

Precis nu ţi-ai dat seama cine este adevăratul criminal, nu-i aşa? Ei bine, nici nu aveai cum să-ţi dai seama. Mai întâi pentru că nu ţi-am expus toate datele problemei, apoi nu ţi-am oferit informaţii concrete referitoare la toate personajele din acest scenariu. Dar, recunoşti că ţi-am stârnit curiozitatea, măcar un pic? Nu-i aşa că ai fi dorit să afli posibila explicaţie despre cum a fost înfăptuită crima? Nu-i aşa că ai fi vrut să elucidezi acest mister aparent greu de descifrat?

Cu toţii avem reguli şi standarde diferite care guvernează ceea ce simţim în legătură cu lucrurile care se petrec în viaţa noastră. Iar în final, ceea ce facem şi cine devenim depinde într-o mare măsură de lucrurile sau evenimentele care ne menţin în priză, care ne alocă

timpul, care ne stârnesc interesul şi de care nu ne putem despărţi. E ca un mister care trebuie desluşit. E ca un roman poliţist scris de Agatha Christie pe care dacă începi să-l citeşti, nu-l mai poţi lăsa din mână. Dar ce este acest "ceva"? Ce anume dă forţa tuturor acţiunilor noastre, şi nu ne putem descotorosi de el până nu ajungem la rezultatul final?

Ceea ce te poate apropia de resorturile cele mai puternice ale motivaţiei, punându-te în situaţii noi şi dându-ţi nişte senzaţii tari, este forţa motoare a unei gândiri care te inspiră, aşezând posibilitatea unui răspuns la o anumită căutare într-o sferă cât de cât îndoielnică.

Prezenţa unei asemenea gândiri este cheia de boltă a unui întreg care te fascinează teribil şi pe care îl consumi altfel, un întreg care îţi împlineşte existenţa şi de care nu te poţi lipsi, un întreg care trebuie menţinut. Un întreg care formează mesajul: "Poţi aprinde în întuneric lumina adevărului".

Măsura valorii tale de facilitator al unei reflecţii noi, neobişnuite în aria ştiinţei, recompune neîncetat şi certitudinea apartenenţei la un mister, imposibil de dezlegat, ca toate misterele, dar a cărei "eternitate" o poţi simţi într-o clipă. Valoarea omului se generează din ceea ce i se întâmplă când este motivat a fi tot mai curios.

Leadership: Poţi ajunge la certitudine din ceea ce deduci din indiciile unei teme de cercetare, altfel încât să progresezi spre acel nivel de performanţă de care ai nevoie ca să rulezi toate noutăţile în materie de psihologia încălcărilor de reguli?

În mod clar, motivaţia este ca un „medicament" foarte eficient şi folositor, care reduce nivelul de stres pentru cei cu resurse limitate. Motivaţia te ridică în picioare atunci când simţi că îţi pierzi echilibrul. Motivaţia îţi poate oferi un pas înainte spre excelenţă ajutându-te să găseşti modelul de leadership cel mai bun pentru tine însuţi, netezindu-ţi calea spre înţelegerea şi dezvoltarea propriului tău potenţial.

Gandeşte-te bine ce fel de lider vrei să devii, fiindcă numai motivaţia îţi poate stabili calea, încurajându-te, creând o temelie solidă, emoţională şi profesională pentru potenţialul tău. Procesul de cultivare a modelului tău de lider începe printr-o asigurare propriilor tale resurse de rezolvare a enigmelor ce se ascund în fiecare ungher din jurul tău.

Singurele reguli de care trebuie să ţii seama sunt doar cele impuse de tine, pe care trebuie să le încalci prin asimilarea unei alte perspective, mai profunde asupra realităţii. Totodată, pot fi încalcate prin intermediul unui proces de reinterpretare a lucrurilor şi prin crearea unei tensiuni în conştiinţă care creşte dorinţa de a sesiza sensul unei noi înţelegeri a sursei care furnizează informaţia cea mai cuprinzătoare.

Leadership: Răspunzi pozitiv la orice stimul care poate contribui la propria ta formare, făcând apel la o formă de provocare care te ajută să imortalizezi fiecare moment al unei experienţe pline de învăţăminte?

Aşa cum creionul este pentru scris, aşa cum pantoful este pentru încălţat, aşa cum maşina este pentru condus, tot aşa motivaţia este pentru oamenii care îşi perfecţionează mereu abilităţile. Motivaţia te ajută să răspunzi pozitiv la orice stimul care poate contribui la propria ta formare, îţi dă acel imbold puternic de a te concentra mai mult asupra rezultatelor pozitive, aducându-ţi un plus de valoare experienţei.

Oamenii motivaţi sunt cei care manifestă o pasiune puternică faţă de munca pe care o desfăşoară. Iubesc atât de mult ceea ce fac, încât sunt dispuşi să rămână chiar şi după program ca să-şi termine treaba. Motivaţia îi menţine tot timpul în priză şi nu-i oboseşte

niciodată. Nimic nu este mai plăcut decât să întâlneşti un astfel de om care îşi iubeşte meseria cu atâta pasiune, cu atâta poftă de viaţă. De aceea afirm: binecuvântat este omul care şi-a găsit "misterul".

Ca lider, datoria ta este să încurajezi motivaţia oamenilor prin menţinerea unui climat de mister. Să-i motivezi să treacă la acţiune şi să-i călăuzeşti spre obţinerea unor rezultate optime. Trebuie, deci, să începi să trezeşti în rândul oamenilor o puternică conştiinţă a lucrului bine făcut, a libertăţii de exprimare, astfel încât aceştia să nu se simtă niciodată ameninţaţi sau intimidaţi. Dacă vrei să te apropii mai mult de oameni şi dacă doreşti ca aceştia să obţină rezultate excepţionale, nu le minimaliza meritele. Încurajează-i să vină cu propriile soluţii, şi laudă-i ori de câte ori merită.

Vei putea să atingi cele mai înalte cote ale dezvoltării doar dacă ceilalţi din jurul tău vor deveni mai buni şi mai productivi. Liantul care uneşte desăvârşirea ta de a lor este motivaţia.

Leadershipul este asemenea unei enigme: oricât de mult ai încerca să găseşti o rezolvare la apariţia unei situaţii imprevziibile, trebuie să fii capabil să-ţi asumi urmările interpretării greşite a realităţii pe care se sprijină adevărul.

Un mister nedesluşit este o provocare ce nu poate fi ignorată, putând face mintea să se înfioare și să se înalțe deasupra limitarilor de moment ale unei perspective de suprafaţă asupra lucrurilor. Claritatea de care un lider dă dovadă nu este legată atât de înţelegerea motivului care stă la baza elucidării unor aspecte complexe, cât de explicaţia pe care o dă punctelor cheie ale gândirii axate pe rezolvarea problemelor, cum ar fi: analiza, sinteza, imaginatia, comparaţia, anticiparea, concretizarea, generalizarea sau abstractizarea.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-mister-nedeslusit.html

Un nou look pentru o nouă viaţă

On Ianuarie 18, 2011

Fii pregătit să serveşti drept îndreptar pentru ceilalţi oameni, rezonând cu acea realitate care să le dea acestora impulsul necesar pentru a atinge excelenţa.

Vreau să vă reţin atenţia, în cele ce urmează, asupra unui aspect destul de important. Şi pentru aceasta am să fac încă o dată referire la filmul *"Pretty Woman (1990)"* , pe care personal îl găsesc drept o excelentă demonstraţie de leadership.

Controversatul om de afaceri, Edward Lewis, a angajat o prostituată, Vivian Ward, pe post de damă de companie. Timp de o săptămână ei au locuit împreună într-un apartament de lux, au mers împreună la reuniunile lui de afaceri. Mai mult decât atât, datorită lui Edward, ea a pătruns în saloanele cele mai exclusiviste ale înaltei societăţi. Tot el a învăţat-o să fie o femeie cu stil, a învăţat-o cum să intre în restaurante şi ce să comande acolo, cât bacşiş să dea şi când trebuie, ce trebuie să bea la anumite feluri de mâncare, etc. A învăţat-o să se exprime cum se cuvine într-un mediu de elită, într-un mod civilizat şi de bun simţ.

La multe capitole, prin rafinament şi eleganţă, şi mai ales cu frumuseţea ei eclatantă, cu sensibilitatea şi temperamentul ei, Vivian Ward a reuşit să atragă atenţia tuturor dovedind printr-un mod cu totul deosebit că este mai mult decât o prostituată, că este o femeie de înaltă clasă, cu o personalitate puternică, distinsă şi plină de viaţă, cu aspiraţii înalte şi obiective îndrăzneţe.

Leadership: Direcţia în care îţi manifeşti afecţiunea este forma finală a modului în care alegi să-ţi exprimi emoțiile şi gândurile în vederea unei afirmări tot mai hotărâte a apartenenţei la o conştiinţă care şi-a pierdut cândva şi undeva, speranţa?

În *"Metamorfozele X"* , poetul roman Ovidiu povesteşte despre vestitul sculptor grec, Pygmalion, din Cipru. Pe scurt, legenda spune că Pygmalion a sculptat într-un trunchi de fildeş alb ca zăpada o femeie, căreia i-a dat numele de Galathea. Deşi nu era interesat de femei în mod special, el i-a dat statuii o frumuseţe pe care nici o femeie nu o putea avea de la natură. A fost atras atât de mult de acea statuie încât s-a îndrăgostit de ea şi a rugat-o pe zeiţa Afrodita să-i dea viaţa. După ce statuia a fost însufleţită, Pygmalion s-a căsătorit cu ea.

Puterea unei mari iubiri s-a exercitat şi în viaţa lui Edward Lewis. Îndrăgostindu-se de Vivian, stimulat de puternice sentimente pentru ea, el a reuşit să o "însufleţească" conferindu-i un nou "look" pentru o nouă viaţă. El a servit drept îndreptar pentru ea, a oglindit o nouă realitate, dându-i impulsul necesar pentru dobândirea unui nou statut, a unui alt viitor.

Leadership: Atitudinea ta în faţa imaginii unei realităţi care se încăpăţânează să-ţi reziste este determinată de valenţele ei reprezentative?

Vă amintiţi de colonelul Pickering, din filmul *"My Fair Lady (1964)"* ? El a spus o frază rămasă celebră: *"Orice florăreasă poate fi o lady, şi orice lady se poate transforma într-o florăreasă."*

Finalul filmului *"Pretty Woman (1990)"* este unul plin de învăţăminte. Vivian, având acea mândrie cât şi conştiinţa că se poate schimba, s-a hotărât să-şi continue studiile şi să-şi construiască o carieră. Ea a ajuns la concluzia că are capacitatea de a merge mai departe şi de a se ridica mai presus decât ceea ce era – o prostituată, şi să devină o "lady". A ajuns la această concluzie după ce a păşit în acea lume "sofisticată", o lume mai educată, cu o

anumită cultură, cu anumite maniere, mai ales cu cultura banului, care era inaccesibilă ei.

Iată ce poate face farmecul unei lumi noi. Iată ce pot face "mâinile unui artist" care ştie să pună în valoare personalitatea unui om.

Sistemul de "creaţie emoţională" specific leadershipului va rămâne în continuare dominat de principiul originalităţii şi deci al rarităţii operei, concepute dintr-un act de sinceritate, înaintea a tot şi a toate, al valorilor unice sau relativ ridicate. Cel care se interesează de marea operă a liderului, supusă aprecierii, va percepe o anumită simetrie între cele două roluri: de factor determinant în remodelarea umană şi de factor întăritor al unităţii şi dragostei reciproce.

Leadership: Valoarea imaginii tale se defineşte în nemijlocit contact cu ceea ce este semnificativ şi viu în tine?

Se cere reţinută şi observaţia cu privire la faptul că leadershipul aduce întotdeauna în prim plan un sistem de gândire care nu neagă existenţa tăriei sufleteşti. Această ştiinţă posedă, în mod autonom, o valoare utilă şi, în acelaşi timp, o valoare estetică prin încercarea continuă de a prinde realitatea în cristalizări deosebite la lumina unor împrejurări neprevăzute, în care liderul acţionează ca înfăptuitor de miracole.

Din acest punct de vedere, ar fi necesar să se opereze o distincţie între "moda" de a fi actor pe scena vieţii altora şi "moda" de a fi artist al remodelării caracterelor, pe care adeseori unii le confundă, percepându-le cumva drept valorificări ale mitului lui Pygmalion ca factor de creştere a calităţii relaţiilor interpersonale, a coeziunii sociale, a imaginii personale.

Cele două tipuri de modă privesc un sistem de investiţie solid folosit în armonie cu oportunităţile propriei vieţi, a căror valoare se defineşte numai în raport cu ceea ce resimţi, cu emoţiile tale, dar şi cu ceea ce pretind ceilalţi de la tine. Însă dincolo de posibilitatea de a fi considerat de ceilalţi drept o persoană încântătoare, sau, în acelaşi timp, un ignorant al sufletului, se profilează la orizont şi acea ieşire din sfera a ceea ce se numeşte modă.

Spre deosebire de ceea ce am putea fi tentaţi să credem, cele două tipuri de modă ar aduce nişte beneficii de ordin mental şi emoţional în dezvoltarea leadershipului. Deci, un sistem de stabilizare a imaginii promovate, a cărei valoare se defineşte în nemijlocit contact cu ceea ce este semnificativ şi viu în lider. El este menit a-şi desăvârşi opera de artă, în condiţiile în care, prin intermediul puterii dobândite de conştiinţa de a se replia asupra lui însuşi, luând în posesie un sine care odată redescoperit permite reformularea relaţiei cu ceilalţi, i se asigură o configuraţie identitară inedită, impunându-se ca sursă de inspiraţie şi speranţă.

Leadershipul tău aduce în prim plan un sistem de gândire care neagă existenţa tăriei sufleteşti?

Tu ai harul lui Edward Lewis, de a intra pe scena vieţii oamenilor şi de a determina transformarea lor? Ai capacitatea să modifici în bine viitorul celor care au nevoie de sprijin, şi apoi să îl faci să devină o realitate? Faci uz de toată influenţa pe care o ai spre a le netezi celorlalţi calea spre afirmare? Poţi să le oferi oamenilor un nou "look" pentru o nouă viaţă?

Dacă nu ai capacitatea să le oferi celorlalţi o nouă orientare, înseamnă că leadershipul tău are nevoie de îmbunătăţiri. Trebuie să dispui de o adevărată pricepere în dezvoltarea relaţiilor umane, trebuie să-i "educi" pe oameni cu răbdare şi perseverenţă dacă vrei ca ei să-şi atingă desăvârşirea.

Schimbă în bine viitorul celorlalţi din jurul tău, tratează-i cu afecţiune şi stimă, dă-le impulsul de care au nevoie pentru a-şi dori o schimbare radicală în viaţa lor. Asta este ceea ce va conferi calitate leadershipului tău, ceea ce te va diferenţia de ceilalţi aspiranţi la statutul de lider.

Valoarea imaginii tale este dată de estetica construirii unui ataşament autentic faţă de impresia pe care ţi-o lasă la prima vedere o conştiinţă căreia nu-i dă nimeni atenţie.

Un nou look pentru o nouă viaţă este acea transformare care produce o mare satisfacţie, rezultând în urma unui proces de schimbare simţit de toţi acei oameni care au avut capacitatea de a merge mai departe, de a se ridica mai presus decât condiţia lor şi de a-şi construi o carieră.

Este dovada puterii tale dar şi a dorinţei tale de a schimba lucrurile în bine, este dovada că poţi intra cu graţie în viaţa oamenilor şi să conferi calitate transformării lor. Oferă-le oamenilor un nou "look" pentru o nouă viaţă, iar ei vor fi stimulaţi de puternice sentimente de recunoştinţă pentru tine. Dacă reuşeşti această performanţă, atunci ei vor putea spune despre tine că eşti mai mult decât un "pasager" în viaţa lor, că eşti un lider.

Foloseşte-ţi puterea şi talentul încât să-i atragi pe oameni spre rezultate pozitive şi spre performanţă. Fii pregătit să serveşti drept îndreptar pentru ei, rezonând cu acea realitate care să le dea impulsul necesar pentru a atinge excelenţa.

P.S. Un lider iscusit poate induce schimbarea pozitivă şi să contribuie la construirea unui nou "look" nu atât din punct de vedere fizic, cât mai ales din punct de vedere al gândirii şi mentalităţii oamenilor. Succesul va fi al ambelor părţi şi toţi vor fi câştigaţi din această transformare pozitivă. Depinde însă şi de...oameni.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-nou-look-pentru-o-noua-viata.html

Un ochi care să vadă şi o minte care să înţeleagă

On Martie 09, 2020

Numai într-un decor discret se întâlnesc şi se completează spiritele asemănătoare, cele de mare subtilitate şi originalitate.

Magicianul mi-a spus cândva un secret despre Dumnezeu, într-o intimitate unde nimeni şi nimic nu se afla la locul lui, pentru că aşa era prevăzut în scenariul derulării spectacolului. Totul trebuia să trădeze un mister sporit în prezenţa unor lumini gata să se stingă. Curiozitatea şi groaza mă ţintuiau într-o neputinţă nemărginită, într-o stare de încordare în care acceptam fără crâcnire condiţiile unei imagini a falsităţii.

Cum că Dumnezeu ar fi fost, la rândul lui, un magician plin de mister, pe care efectele magiei neputându-l substitui într-un termen rezonabil, îl transformaseră într-o ficţiune a percepţiei de tip Kafkian care putea deveni realitate numai într-o formă de artă remarcabilă. Aflând acest lucru, secret bine păzit, deja mă simţeam mai presus de restul lumii.

Şi totuşi, continuam să mă simt claustrat într-un spaţiu întunecos, îndepărtat de orice urmă de sentiment, apropiat de o mistică tenebroasă din care adevărurile cu greu îşi pot găsi rostul. Cu ce ar fi putut lumea să mă îmbie dacă ştie mai puţin decât mine, mai ales că de atâtea ori am mizat, cu răbdare, cu interes, cu cinste faţă de natura lucrurilor simple, pe faptul că totul este aşa cum trebuie să fie, nu aşa cum pare să fie.

Chiar şi privirea cea mai slabă îşi are lăuntricul ei, chiar şi priveliştea cea mai nefamiliară îşi are specificitatea ei.

Adevărul era dincolo de înţelegerea mea. Intrasem într-un gol, o prelungire în exuberanţa pustiului subiectiv, pe marginea abisului fără fund al tăcerii pustii şi încordate. Cumva, mă simţeam de prisos, aidoma unui pictor care nu-şi găseşte inspiraţia atunci când trebuie să amestece culorile cele mai simple. Consolator, cu umilinţă, printr-o intuiţie simplificatoare, mi-l închipuiam pe Dumnezeu ca fiind un glas ţâşnind din nevăzut, ecoul unei creaţii desăvârşite în tensiunea crescândă a unei aşteptări care nu se va încheia niciodată.

Leadership: Poţi să simplifici informația vizuală aflată în fața ta și să o transpui într-o imagine sugestivă, prelungită prin continuitate compozițională în favoarea unei arte originale care nu se supune modelelor obişnuite de receptare a realităţii?

Persista în aer senzaţia unei aşteptări mistice. Dumnezeu se amuza pe furiş, în spatele cortinei înalte şi impunătoare, în timp ce magicianul îmi înşiruia vrute şi nevrute despre îngrămădirea clandestină a tuturor ispitelor la care te supune magia. N-am vrut să privesc în faţă adevărul, nici falsitatea, dar trebuia să mă las condus de opera unei imagini fascinante, ca atunci când pictorul îşi manifestă spiritul de observaţie, puterea de convingere, talentul de transfigurare artistică a etapelor procesului de creaţie - într-o atracţie iremediabilă.

Asta doar pentru imortalizarea momentul plin de încordare. Şi fiindcă n-am vrut să fie astfel, s-a întâmplat să fie tocmai pe dos faţă de cum am vrut eu să fie.

Un loc străin de fiinţa mea, dar apropiat de artă. Aici, un magician şi un Dumnezeu îmi dădeau peste cap toate ideile cu privire la articulaţiile teoriei creaţiei adevărurilor eterne, nefiind în substanţa lor parabolică, perspectivală, decât o simplă circumstanţă naturală a elanului vital atât de omenesc, dar şi atât de imperativ, de a domina realitatea într-un

moment în care cuvintele mele erau constant "nu mai pot, nu înţeleg nimic".

Leadership: Începi să conştientizezi că informaţia vizuală înseamnă a fi cu un pas înaintea experienţei efective a realităţii, ţinând cont de faptul că menirea unei creaţii este de a induce o stare de deplinătate care aparţine alterităţii?

După puţin timp s-a lăsat tăcerea, o suspendare a libertăţii de a înţelege realitatea, o intrigă demnă de un roman cu răsturnări de situaţie. Magicianul s-a făcut nevăzut în dosul cortinei. Iar Dumnezeu a ieşit la iveală, în sfârşit, luând un aer sobru şi distant, ca într-un tablou dinamic al cărui construcţie suferea câteva erori de logică. Ghiceam că totul este o farsă bine jucată, o falsificare a unei credinţe mai vechi prin redarea unei poveşti care are ca efect apariţia bruscă a unei scântei de inspiraţie.

Şi cu toate acestea, simţindu-mă cuprins de un tremur invizibil, am învăţat cum să contribui la construirea memoriei altor personaje fictive cu care m-am identificat adesea. Fiecare construcţie surprinsă de mine, fiind categoric analizată cu ochi de artist, devine reper fundamental pentru deschiderea altor orizonturi artistice. Şi acelaşi reper care poate fi înfăşurat într-o magie nebănuită, atât de iscusit ticluită, îndeplineşte o funcţie universală, şi una particulară, mai ales dacă fac din povestire un act de creaţie ce are în compoziţia lui îndoita tentaţie a secretului şi a accesibilităţii lui Dumnezeu, cât şi persistenţa celui ce se uneşte cu El.

Un magician este un Dumnezeu pentru că ştie să povestească despre Dumnezeu ca despre un magician ascuns după o cortină impenetrabilă, desemnând o metaforă într-un joc de compoziţii, acolo unde numai Dumnezeu îl poate vedea şi înţelege printr-un secret căruia nimeni nu-i poate afla cheia de descifrare. Întregul tablou mistic a fost conturat de un artist spontan, care nu este artist genial decât prin actul de concretizare a realităţii ce va rămâne peste ani şi ani în amintirea pe care a pus-o în cel mai profund loc din sufletul celorlalţi magicieni, care se ambiţionează să fie Dumnezei.

Leadership: Varietatea sensurilor pe care le atribui realităţii trădează o viziune simplificată asupra finalităţii creaţiei tale, fapt ce indică dispoziţia artei spre deschiderea unei perspective de lungă durată?

Luminile s-au stins încet, aşa cum se scurge timpul când îl priveşti într-o pictură de Salvador Dali, dar în întuneric se putea distinge licărirea slabă a unei simultaneități și a unei rezonanțe de tipul sufletului care tânjeşte să fie cu adevărat creator. Am înaintat la voia întâmplării într-un întuneric de necuprins, care devenea din ce în ce mai întunecos pe măsură ce încercam să-mi duc creaţia la nivel de magie, cu eforturi supraomeneşti. Dar mă simţeam mult prea cuprins de magie, pe măsură ce însăşi creaţia, ascunsă sub zeci de măşti, mă apropia de Dumnezeu, invitându-mă la înţelegerea artei într-o lume duală. Totul e imagine. Spectacol. Artă. Magie.

Informaţia vizuală se referă la modalitatea de descriere a unei imagini cu contrast ridicat, ancorată la o anumită realitate, la un anumit reper, la o anumită situaţie. Este ceea ce surprinzi în realitate sub forma unei imagini care se pretinde a fi importantă şi pozitivă pentru realizarea ideii de “miraculos” în spaţiul vital al creaţiei.

Iar dacă mă voi opri aici, pentru a nu înviora prea mult privirile înceţoşate, este pentru că vreau ca finalul romanului “Numele Trandafirului”, de Umberto Eco, să vă facă să înţelegeţi magia, chiar dacă puţini dintre voi sunteţi pregătiţi să o înţelegeţi din punct de vedere al informaţiei vizuale:

„Mă voi adânci repede în pustiul acela neţărmurit, perfect de neted şi de necuprins, în care

sufletul se sfârşeşte cu adevărat fericit. Mă voi cufunda în întunecimea lui Dumnezeu, într-o tăcere mută şi într-o contopire inefabilă, şi în cufundarea aceasta se va pierde orice egalitate şi orice neegalitate, şi în hăul acela spiritul meu se va pierde pe sine, şi nu va mai cunoaşte nici egal, nici neegal, şi nimic altceva: şi vor fi uitate toate deosebirile. Voi fi în temelia simplă, în pustiul tăcut unde nicicând nu se văd deosebirile, în intimitatea unde nimeni nu se afla la locul lui anume. Voi cădea în dumnezeirea tăcută şi nelocuită, unde nu există operă şi nici imagine."

Doar magie.

Perspectiva de durată care influenţează leadershipul (de înalt nivel) este produsul contopirii a două entităţi distincte: un magician şi un dumnezeu, o temă care se vrea materializată într-o lume a miraculosului şi o viziune care se vrea atinsă exclusiv prin hrănirea credinţei într-o lume transcendentă.

Un ochi care să vadă şi o minte care să înţeleagă sunt două entităţi distincte ale unei autorităţi numite „Creator", ale căror imagini se oglindesc reciproc, se suprapun numai prin reflectare într-un plan al evidenţei şi într-un plan al discreţiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ochi-care-sa-vada-si-o-minte-care-sa-inteleaga.html

Un ochi sănătos nu-și uită vederea în urmă

On Martie 04, 2024

Nu încerca să vezi ceea ce pare inaccesibil, atunci când îndoielile îți întunecă perspectiva.

Există lucruri în ochii mei care nu îndrăznesc să-mi mărturisească nimic, dar aș vrea să le rog să mi se dezvăluie. Spun asta fiindcă mi-am pierdut cheile de la intrarea în casă. Deși am mai găsit chei, inclusiv de mașini, niciodată nu m-am gândit că le voi pierde în parc, în timp ce alergam. Conform zicalei "Nu pierzi în viață decât ceea ce trebuie să pierzi", m-am gândit la o întregire a personalității mele fără a mă atașa de lucrurile efemere care, deși par esențiale într-un moment dat, nu sunt decât niște simple trepte pe drumul evoluției mele personale.

Atunci, curios fapt, am experimentat ipostaza în care omul, liber în acțiunile sale, trăiește o aventură pe măsura destinului de căutător de lucruri pierdute, asemenea unui detectiv care încearcă să dezlege misterul unei dispariții. Este acea ipostază privilegiată a omului care trăiește în orizontul căutării și în grija de a gândi pierderea drept "păstrare" mai degrabă decât "uitare". Astfel am ajuns sa ma intreb cum pot menține vie amintirea unui lucru pierdut fără să-l uit. Doar gândindu-mă la el? Scriind despre el? Spunând o poveste care detaliază o lecție de viață? Asta nu-i de ajuns. Poate ar trebui să-i atribui acestei întâmplări care mi-a mișcat spiritul în direcția introspecției un caracter evenimențial, un fel de epifanie, așa încât să nu se piardă în neantul uitării.

Așa am ajuns la scenariul înfruntării dintre pierdere și uitare, așa am ajuns să înțeleg că temeiul unei obligații, unei clauze compromisorii cuprinse într-un conflict cu mine însumi, este acela de a-mi folosi experiența și cunoștințele acumulate de pe urma acestei întâmplări, pentru a reusi să-mi ghidez rațiunea practică în procesul de înțelegere a unui nou stadiu de evoluție și maturizare. Și, ajungând la un alt nivel de mă raporta la mine însumi, prin prelungirea ideii pierderii unui obiect care la prima vedere pare banal, am descoperit un punct de plecare pentru o aventură neașteptată și îmbogățitoare

Leadership: Ai conștientizat vreodată că pierzând ceva de valoare din propria voință, te-ai aflat în același loc, confruntându-te cu inevitabilitatea destinului?

Greșeala mea a constat în faptul că mă așteptam să găsesc cheile în același loc, două ore mai târziu. Așa că am pierdut restul timpului încercând, stupid și inutil, să găsesc ceea ce nu era nicidecum vizibil. După aceea a urmat o tăcere ciudată, un disconfort psihic, un intermezzo între nimic și cuvânt, ca și cum aș fi ajuns la un punct final, ca și cum ar fi trebuit să reacționez într-un mod diferit: să mă enervez sau poate să fiu șocat. Era semnul unei lupte interioare, ca și cum trebuia să aleg o altă reacție la situația dată.

Atunci, ceva din mine s-a maturizat. Brusc, m-am dat seama că aveam capacitatea de a mă comporta ca un om scandalizat, ca un școlar de bani gata, sau ca un adult ce nu se autodevalorizează din cauza oricărui fleac. Încerc să înțeleg lucruri pe care până acum nu le-am dat suficientă atenție.

În romanul „Inelul lui Polycrates” de Friedrich Schiller, conducătorul din Grecia Antică, pe nume Polycrates, pierde intenționat un inel de mare valoare, aruncându-l în mare pentru a evita un vechi proverb care spunea că cei prea norocoși vor suferi în cele din urmă o pierdere mare. El credea că pierzând ceva de valoare din propria voință, ar putea păcăli destinul. Cu toate acestea, când inelul i se întoarce, găsit în burta unui pește, Polycrates realizează că nu își poate controla destinul și că pierderea și regăsirea inelului sunt simboluri ale ciclicității norocului și ale inevitabilității destinului.

Prin pierderea și ulterioara regăsire a inelului său, Polycrates este forțat să înfrunte ideea că viața și destinul nu pot fi controlate prin simple gesturi simbolice. Inelul, ca obiect material, devine catalizatorul unei profunde introspecții și al recunoașterii limitelor propriului control asupra vieții.

Leadership: Poți să atingi o revelație care să te facă să înțelegi că sinele și existența ta sunt profund influențate de o reprezentare vizuală care să ilustreze relația dintre cauza-efect?

Mai cred că dacă eu aș gândi precum celebrul conducător, atunci un singur lucru m-ar face mai matur: să conștientizez că toate lucrurile pe care le dețin sunt trecătoare și că adevărata înțelepciune și maturitate provin din capacitatea de a accepta schimbarea și incertitudinea ca parte integrantă a existenței. Numai această acceptare mă poate elibera de iluzia controlului absolut, permițându-mi să trăiesc mai plenar, să apreciem momentul prezent și să valorizez experiențele autentice mai mult decât posesiunile materiale.

După cum s-a observat, m-am recunoscut drept un protagonist în actul pierderii acelui lucru care mi-a deschis ani la rândul intrarea în casă. Iar această întâmplare, folositoare într-un anumit fel mai ales fiindcă nu reprezintă o pierdere majoră, poate fi gândită ca desfășurare a unei acțiuni inițiatice, prilej pentru a mă cunoaște mai bine, chiar și fiind neatent la detalii. Câți oameni nu trec prin întâmplări zilnice, fără să știe să le vadă poveștile, la fel cum nu știu nici să povestească despre ele, nici să le transformeze în ceva semnificativ.

De această dată, dintr-o întâmplare banală am învățat că echilibrul și armonia interioară nu provin din a avea, ci din a fi; nu din a acumula, ci din a înțelege și a aprecia frumusețea și fragilitatea vieții. Obiectul gândit și simțit are importanță, nu posesia lui, nu forma lui de a exista.

Leadership: Ai experimentat vreodată momente când emoția și rațiunea au fost intensificate de reprezentarea mentală a sentimentelor inspirate de un eveniment ce a schimbat profund modul în care percepi o imagine vizuală?

Obiectul a încetat să fie mediu de utilitate devenind simbol al transformării personale, punându-mă în ipostaza de căutător al semnificațiilor ascunse ale vieții. Așadar, obiectul renaște în locul în care s-a instalat uitarea lui, simultan cu un efort de trezire a memoriei. Trebuie să existe o relație de inteligibilitate între receptor și obiectul receptat pentru ca imaginea pierderii să investească obiectul cu sens.

În acel moment nu am putut să mă declar centru și stăpânul lucrurilor mele, fiindcă asta ar cere o conștientizare deplină. Și nu doar atât, ci faptul că am pierdut un lucru înseamnă că nu am control total asupra lui. Semăn într-o oarecare măsură cu un personaj din romanul "Colecționarul" al lui John Fowles care spunea la un moment dat:

Întotdeauna a existat în capul meu ideea că voi înțelege. Ideea în sine nu mă preocupa, dar s-a întâmplat să dau cu ochii de un anunț tocmai când eram pe punctul să întorc pagina: "Departe de ceea ce credeam că este esențial, am găsit o eliberare de constrângeri."

Această eliberare de constrângeri poate fi văzută ca o deschidere către noi posibilități, eliberându-mă de rutina zilnică sau de responsabilitățile care păreau să-mi limiteze experiența de viață. Totodată, noua perspectivă mi-a deschis ochii spre o lume unde obiectele și întâmplările cotidiene nu sunt doar ce par a fi la suprafață, ci poartă în ele povești, lecții și simboluri care așteaptă să fie descifrate. Prin această schimbare de rol, de la un simplu observator al vieții la un interpret al simbolurilor sale, voi începe să trăiesc cu o mai mare conștiință a profunzimilor și a posibilităților infinite pe care le oferă fiecare

moment al vieții.

Înca îmi pun întrebarea: "Cum pot să păstrez un lucru, pierdut, fără să-l uit?"

Transformându-l în poveste, în simbol, în lecție de viață, în punte de legătură între mine și mine însumi.

Leadershipul poate fi văzut ca o deschidere către noi posibilități de înțelegere a experiențelor de viață, prin eliberarea constrângerilor impuse de atașamentele materiale.

Un ochi sănătos nu-și uită vederea în urmă atunci când explorează noi perspective, tot așa cum un actor nu își poate uita rolul atunci când interpretează o nouă scenă pe tot parcursul spectacolului. Iar dacă aș dori să mă reintorc într-un loc în care am pierdut un lucru, vizualizându-l constant ca pe un reper al unei lecții învățate, poate că ar trebui mai întâi să recunosc valoarea experienței prin care am trecut și să îmbrățișez transformarea pe care mi-a adus-o, înainte de a încerca să-l regăsesc.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-ochi-sanatos-nu-si-uita-vederea-in-urma.html

Un om mai puţin cunoscut

On Iulie 24, 2016

Angajează-te într-un proces de revizuire a modului de raportare la situații neaşteptate, punându-ţi amprenta în mod fast asupra evoluţiei contextului de apartenență la tine însuți.

Conversaţiile cu Chaplin îi dezvăluiră lui Eisenstein un om mai puţin cunoscut. Odată, când Chaplin îl vizitează acasă, se joacă aici un joc de societate: cineva trebuie să iasă din încăpere, iar ceilalţi îi dau note, de la 1 la 5, pentru anumite calităţi ale sale: inteligenţă, farmec personal, umor, etc. În acelaşi timp, cel vizitat îşi dă singur note la aceleaşi întrebări. Apoi răspunsurile sunt confruntate şi hazul se naşte din neconcordanţa părerilor celui anchetat cu aprecierile asistenţei.

E rândul lui Chaplin. Iese din bucătărie şi-şi completează formularul. Ceilalţi îi pregătesc o farsă: regele umorului primeşte de la toţi nota 4. "O să înţeleagă el oare umorul acestei situaţii?" se întreabă Eisenstein.

Chaplin nu-l înţelege însă. Se simte jignit ! "Celebrul oaspete nu are destul umor pentru autoironie – constată amuzant Eisenstein – astfel nota 4 se dovedeşte a fi fost pe deplin meritată." *****

Leadership: Ai puterea să-ți asumi apariţia trecătoare și înşelătoare a unei note mici după care poți pune „smile", evaluând o imagine despre oameni care cuprinde mesajul unor gânduri exclusiv personale despre ceva ce cunoști vag?

Privilegiul omului de a fi mult mai mult decât știe că este nu aparține aceluia care, dintr-o amplă explozie de reacţii și emoții de moment, se ridică de la masă și se rupe de propria lui interioritate. Ci aceluia care reușește să-și reprime impulsul de a se măsura cu percepţia asupra lui însuşi, îndurând ruşinea și vinovăţia, sau lipsa prezenţei de spirit. De altfel, caracterul omului este în strânsă legătură cu meritul său de a se conforma normelor contradictorii pe care le impune o anumită situaţie.

Percepţia asupra sinelui este uneori ca o floare care se vestejeşte din pricina lipsei căldurii soarelui. Omul care în mica lui lume se măsoară cu acea neînvinsă stare de spirit apăsătoare, relaţionând cu experienţa din fiecare moment, făcând judecăţi morale, cu alură de predictibilitate asupra performanţelor sale, nu va reuși să se manifeste niciodată ca o forță infinit de puternică și imparabilă.

Dacă este adevărat ceea ce spunea criticul rus de artă Vissarion Belinsky, că numai la om se dezvoltă tendinţa de a fi așa cum de fapt el nu poate fi, atunci în ceea ce privește leadershipul voi adopta o poziție mai dură, ca principală sursă a unei reflecţii scurte, și voi spune că de regulă oamenii de succes își prezintă deseori personalitatea ca fiind marcată de tot soiuri de neajunsuri.

Acest gen de oameni își pun amprenta în mod nefast asupra evoluţiei contextului de apartenență la ei înșiși, înclinați spre o anumită exigenţă faţă de ceea ce scapă experienţei şi raţiunii lor, surprinzând ca principal izvor al absurdului tot ceea ce este mărunt, ridicol, nefavorabil, josnic în fiecare situație. Mai ales atunci când adevărul este ascuns în spatele unei „note" fictive sau conceput special în defavoarea lor.

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o imagine despre tine însuţi plecând de la percepţia unei situaţii mai puţin familiară sau confuză, încât să dovedeşti că eşti în stare să te lansezi în provocări mai mari?

Cu cât firea omului este mai sensibilă, cu atât este mai înclinată să-și reprezinte propria natură pe un fond de slăbiciune, insuportabil, răscolitor. Fiind cumva împins să lovească în optimismul altora, în spiritul jocului de-a puterea, din egoism și trufie, din acţiunile sale corelate cu frica de a nu mai fi important, el se reîntregeşte doar prin întoarcerea opiniei emisă de ceilalţi.

Autoironia, la fel ca stima de sine, este un proces de declanşare a orgoliului care trebuie învins. A-ți învinge orgoliul este o putere pe care numai un lider poate s-o stăpânească.

Cunoaşterea condiţiilor și acceptarea situaţiilor care înlesnesc apariţia răspunsului la sugestiile celorlalți, constituie de fapt, într-o atare experienţă de viață - cu iz de învăţare, o pregătire în faţa perspectivei de renunţare la așteptările înalte (o perspectivă percepută drept amenințare).

Omul care nu va avea puterea să producă acest ansamblu „cunoaştere-acceptare", nu va putea să facă nici din el însuși un cadru de referinţă pentru progresul în accesarea Sinelui Superior, deoarece nu-şi va asuma apariţia trecătoare și înşelătoare a unei note mici după care se poate pune „smile".

În leadership, părerea celorlalţi vizavi de tine este asemenea unui măr care se usucă: nimeni nu-l mai doreşte, dar fiecăruia îi pare rău că nu i-a simţit savoarea la timpul potrivit.

Un om mai puţin cunoscut este omul de succes al cărui caracter și personalitate se dovedesc a fi, în împrejurări cu totul neaşteptate, cu totul diferite faţă de cele care au captivat atenţia întregii lumi. Faţă de ceea ce cunoşteai la el.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-om-mai-putin-cunoscut.html

Un om se caută pe sine

On Octombrie 21, 2015

Evaluează-ţi viziunea asupra vieţii, experienţei şi ştiinţei, ridicându-le la cote înalte pe măsură ce acumulezi în tine timpul.

Eisenstein îşi cercetează în acelaşi timp şi opera, meditează asupra ei. Dar am temeiuri să presupun că şi în operă se caută acum tot pe sine. Face, de pildă, în această perioadă, o asemenea afirmaţie: "...şi tocmai de aceea în geneza operei, aşa cum se întâmplă deseori, se reflectă nu numai faptele, ci şi dinamica procesului de creaţie".

Se gândeşte acum mult la moarte. Şi la nemurire. Caută urmele temei morţii în propria sa opera. Şi se gândeşte poate, că, implacabilitatea oarbă, care înaintează fatal în toate operele sale mereu sub altă înfăţişare a pătruns acum şi în viaţa lui. Infarctul, cu aceeaşi oarbă fatalitate implacabilă, l-a asediat de atâtea ori, l-a izbit acum grav şi înaintează, înaintează pentru a lovi mortal cine ştie cât de curând.

În aceste momente Eisenstein încearcă să reţină fiecare amănunt care "pleacă". Are senzaţia timpului care se pierde, care s-a pierdut în alunecarea spre trecut. Îşi aminteşte de aserţiunea unui anglo-saxon care spunea că trăim de parcă am avea în faţă un milion de ani. Poţi trăi acumulând în tine timpul, sau cheltuindu-l raţional, sau neraţional, sau, în sfârşit, pierzându-l. Este tocmai senzaţia pe care o încearcă. Îşi trăieşte cu intensitate drama. *

Leadership: Poţi să-ţi formezi o cultură amplă asupra operei pe care ţi-o împlineşte viaţa pentru toate realizările tale, fără să te blochezi în încercarea de a reţine fiecare amănunt care "pleacă"?

Manifestarea sentimentului de comuniune cu lărgirea orizonturilor vizavi de anumite proiecte şi impactul lor, cu baza temporală, ca stări distructive sau constructive ale sinelui ce emană din sursa creaţiei, îşi găsesc deseori ecoul în alunecarea spre adâncimile deprimantului. Sau spre extrema unei înălţimi care descalifică acel „a putea" al obligaţiei de a suporta greutăţile, prezentându-se ulterior sub formă de lecţii de viaţă cu totul neaşteptate.

Faptul că sentimentele, izbucnite din focul ambiţiilor şi căutărilor de noi modalităţi de creaţie, se desfăşoară între contraste ca: gravitatea şi voioşia, plăcerea de a descoperi şi neplăcerea de a-ţi face drum printre efectele istovitoare ale gândirii, poate fi recunoscut că una din caracteristicile primordiale ale navigării către nebunia unui joc al vieţii. Spre finalul unui joc dominat de la un capăt la altul de temeri şi îndoieli, reflecţii şi meditaţii.

Opera care împlineşte viaţa unui artist este însăşi tema unei filosofii a cărei diversitate atestă şi exprimă conştiinţa unui scop final care aduce valoare unei gândiri de tipul: "Tot ce mi-am dorit a fost să arăt ceea ce sunt."

Leadershipul, conform principiului „eşti ceea ce trăieşti în jocul propriei tale minţi", captează senzaţia intensă pe care o încerci - ca autor al unei opere-model, atunci când cumulezi în tine timpul, cheltuindu-l raţional, sau neraţional, sau, în sfârşit, pierzându-l. Adică, senzaţia de gol sau de plin pe care o experimentezi în călătoria meditaţiei în fiecare moment din viaţă.

Această operă-model nu reprezintă, la un echilibru stabil al elementelor ei componente, doar sinteza indisolubilă a ideii cu forma, nu atât imaginea unei împliniri marcante, ci mai degrabă

o cerinţă absolut necesară a evaluării viziunii asupra vieţii, experienţei şi ştiinţei conform unei acumulări de excese şi erori.

Leadershipul este viziunea pe care ţi-o dă experienţa de model din punct de vedere al determinării, disciplinei, forţei şi rezistenţei pe care ţi-o conferă opera numită "observarea de sine" într-o supraproducţie semnată "Trăieşte ca şi cum ai avea un milion de ani".

Un om care se caută pe sine îşi cercetează în acelaşi timp şi opera, meditează asupra ei, pentru a se înconjura, la nivel moral şi spiritual, cu o bariera de protecţie atunci când se simte invadat de proiecţiile negative ale eforturilor sale de a-şi finaliza compoziţiile artistice.

Nu uita că în geneza operei, aşa cum se întâmplă deseori, se reflectă nu numai faptele, ci şi dinamica procesului de creaţie. Să încerci să creezi o operă, care ulterior te poate aduce în pragul nebuniei, este o modalitate riscantă de a-ţi înţelege rostul, de a te construi şi modela, de a evolua şi de a te defini conform amănuntelor de ordin determinant care „pleacă”.

Poţi lăsa în urmă excesele şi erorile, dar consecinţele lor rămân ca un fel de martor al evoluţiei spre o cunoaştere de sine mai amplă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Un om trece prin ceață apropiindu-se de sine

On Octombrie 16, 2013

Pune-ţi la încercare capacitatea de a depăşi momentele dificile de îndoială, astfel încât să progresezi în cunoaşterea de sine.

Nicio întrebare nu poate fi formulată mai repede şi mai uşor decât: " *de ce?* ". Şi ea devine atât de insistentă încât trebuie să-i răspunzi neîndoielnic, dacă poţi. Un simbol al conştiinţei care demarează începutul frământărilor, al cărui înţeles restrâns nu poate fi pătruns decât de cel ce deţine cheia decodificării lui. Numai de omul care scapă din strânsoarea de fier a gândurilor şi emoţiilor intense, neoprite din acţiunea lor continuă, întreţinută de setea de a se impune.

Şi numai această încleştare a forţelor interne, dintre substanțialitățile fenomenelor produse în starea de haos, numai interacţiunea câmpurilor de tensiuni ce coagulează în nişte structuri noi, face diferenţa dintre un învingător şi un învins. Numai zbuciumul unei uluitoare experienţe, testarea capacităţilor la presiune constantă, oferă omului posibilitatea deschiderii unui alt orizont de înţelegere a lumii interioare. Numai mijloacele concentrate, coordonate de o singură voinţă, instinctuală, pot fi semnificative în procesele de stabilire a echilibrului său.

Leadership: Predictibilitatea evoluţiei tale este de limitată de reperele unei decizii de conjunctură ce are ca efect secundar căderea într-o postură de victimă care te obligă la confruntarea cu tine însuţi?

Clarice Starling nu bănuieşte implicaţia profundă a deciziei şefului ei, în misiunea încredinţată. Nu cunoaşte adevărata faţă a lucrurilor. Instinctul ei pare îngropat în acel colţ al cimitirului de confuzii, plin de erori de judecată, unde nu se plăteşte taxă de tranzit, care e al nimănui şi în care se pierde orice fel de reper.

Practic ea este folosită drept momeală pentru obţinerea unor informaţii de la singurul om care ar putea furniza indicii preţioase în această anchetă delicată, Hannibal Lecter. " *A matter of routine* ", o dezinformare bine plasată, dar care accentuează o trăsătură neglijentă de personalitate, acea slăbiciune de care se poate profita.

Clarice cade forţat în capcana întinsă cu dibăcie de şeful ei şi se vede constrânsă, pentru a ieşi cu stima de sine curată şi neatinsă de vreun orgoliu păcătos, de imensul chin al gândurilor de a se ridica la un nivel înalt de profesionalism, să reia, în pofida turbulenţelor resimţite în ultima vreme, cercetarea anchetei. Ceea ce o duce curând la progrese decisive.

Abia în acest moment, când se simte abandonată pe teritoriul plin de capcane al marelui psiholog, Hannibal Lecter, ea începe să se confrunte cu propria minte, cu propriul potenţial de analiză specific cunoaşterii veritabile. O victimă uşor de manipulat, dar înzestrată cu calităţi excepţionale de detectiv.

Un om trece prin ceaţă apropiindu-se de sine, de adevărul acceptat ca răspuns la frământările sale. Tăinuirea adevărului din partea şefului ei în toată această schemă a căutărilor, a întrebărilor şi răspunsurilor, creează cumva sentimentul de lipsă a valorii. În acest caz, scăparea lui Clarice se regăseşte într-o formă de evadare din tumultul necunoaşterilor şi temerilor, dintr-un orizont fără ieşire şi reaşezarea într-un orizont al înnoirii interioare.

Dar în acelaşi timp, o asemenea misiune stârneşte interesul pentru explorare, escaladarea

unui pisc abrupt şi deosebit de semeţ. Reuşita ei ar fi însemnat avansarea spre atingerea unui nivel adecvat de dezvoltare, promovarea ei pe o treaptă superioară în divizia FBI.

Eşti pregătit să accepţi încercarea de a te abate din calea deznodământului unei intrigi de deducţie, fără să diminuezi rezistenţa leadershipului în condiţii de izolare?

O revigorare a puterii de înţelegere a sinelui, aruncând o privire chibzuită asupra ceea ce înseamnă să fii "conectat" la evenimentele externe aflate în desfăşurare, oferă leadershipului un anumit puls, un anume fel de a surprinde esenţialul omului.

Prin mijloacele specifice leadershipului, utilizate pe cât posibil pentru a surprinde aspectele fragmentare ale existenţei care îl preocupă cu adevărat pe om, nu numai raţionamentele inovative şi motivaţiile generatoare de valori morale pe care el pune accent, se urmăreşte o lămurire a ceea ce înseamnă adevăr personal.

Leadershipul este precum prezenţa tablourilor în sala de expoziţie, nu poţi să-l priveşti şi să-l cunoşti întru totul pe "artistul" din spatele operelor care-i poartă numele. Ele dezvăluie doar fragmente surprinse de pictor, redate în manierea personală care l-au impresionat. Dar privitorii nu le-au cunoscut niciodată, după cum nu l-au cunoscut niciodată pe omul din spatele lor.

Dacă crezi că tablourile au reuşit să-i redea foarte bine trăsăturile aparte, e doar o iluzie, pentru că este posibil ca în mintea lui să domnească haosul. Prezenţa tablourilor este doar o aparenţă care în faţă reproduce ceea ce pare definitiv. Dar în realitate, ceea ce nu se zăreşte şi ascunde o mare doză de adevăr, este caracterul a ceea ce este variabil.

Cine reuşeşte să surprindă omul care acceptă absurdul şi izolarea, cine reuşeşte să câştige experienţa a ceea ce este dincolo de orizontul existenţial al omului supus robiei ego-ului, acela poate face din leadership un amplificator al cunoaşterii umane.

Însă, totodată, leadershipul îşi diminuează rezistenţa în condiţiile în care "accesibilitatea" la natura omului nu se menţine în timp sau se reduce doar la măsurarea potenţialului său. Şi mai ales dacă nu conduce la favorizarea deschiderii omului spre o configuraţie stabilă.

Leadership: Ai puterea să te distanţezi de mediocritatea care indirect îţi este inoculată de circumstanţele unei forme de răspuns la stimulii unei forme de realitate care nu trebuie arătată, ci trebuie doar să-i scoţi în evidenţă esenţa?

La partea opusă liderului se află susţinătorul, omul obişnuit care stă parcă sub comanda unei forţe implacabile. Să accepte sau nu această realitate? Acest spirit dependent de dorinţa de a crea valoare, cunoaşte deseori neliniştea tocmai datorită implicaţiilor profunde ale deciziei liderului.

Setea de a se impune, nevoia intrinsecă de a cunoaşte adevărata faţă a lucrurilor şi de a se distanţa de mediocritatea care indirect îi este inoculată şi pe care o urăşte atât de mult, îl prinde şi mai mult strânsoarea de fier a gândurilor şi emoţiilor intense. Se zbate ca un peşte pe nisip în apropierea apei, trăind cu speranţa că un val de cunoaştere îi va intensifica din nou elanul spre un întreg uşor de asamblat – spre valorificarea deplină a potenţialului.

Omul care doreşte să cunoască totul, sperând la un progres decisiv, dar care oscilează între " *a fi* " şi " *a nu fi* " la dispoziţia liderului, se vede constrâns de stările sufleteşti şi de conştiinţă, pentru a ieşi cu stima de sine curată şi neatinsă de vreun orgoliu flămând, să-şi

redobândească voinţa de a se implica într-un joc care de multe ori nu-i aparţine.

Acţiunea acestui joc greu de câştigat ţine de schema căutărilor, a întrebărilor şi răspunsurilor. Dacă el nu produce dezechilibru în abilitatea de a refuza o comandă sau o sarcină de serviciu, deci dacă ai curajul să spui ferm şi senin " *Nu* " liderului, atunci îţi va oferi posibilitatea deschiderii unui alt orizont de înţelegere a lumii interioare.

Să treci prin ceață, să nu crezi exclusiv în arta ta de a înscrie goluri în poarta celui mai accesibil adversar, este obligatorie pentru participarea la jocul numit "viaţă", având ca şi coechipier leadershipul. Este momentul când te poţi apropia de tine însuţi mai mult ca oricând. Sau te poţi pierde în rătăciri şi să te îndepărtezi definitiv de libertatea pe care ţi-o dă atingerea unui nivel adecvat de dezvoltare.

O realitate care nu trebuie arătată, ci trebuie doar să-i scoţi în evidenţă esenţa, are ca principal corespondent acea abordare a umanului bazată pe incertitudine pe care tinzi să o neglijezi tocmai datorită subevaluării propriilor capacităţi de a te descurca singur şi de a decide singur cursul unei misiuni.

Esenţa unei realităţi greu de acceptat reprezintă adesea o aparenţă a unei viziuni admirabile asupra propriei tale personalităţi care depinde de gradul de receptare a unei experienţe dramatice.

Un om trece prin ceață apropiindu-se de sine desemnează acea trecere prin nebuloasa cunoaşterii de sine. Este un proces mai mult sau mai puţin îndelungat prin care liderul se maturizează şi îşi dezvoltă imunitatea faţă de deznădejde, frică şi îndoieli.

Un vechi proverb italian spune că omul care nu trece prin durere, rămâne veşnic copil. *L'uomo non educato dal dolore rimane sempre bambino.* Sau, altfel spus, un lider care nu ajunge să fie un trecător prin ceaţa cunoaşterii de sine, nu se va maturiza niciodată.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Un outsider al lumii încadrate în programul Normal-Mode

On Martie 10, 2014

Declanşează scânteia de inspiraţie care dă unicitate spaţiului tău de excelenţă intelectuală, anulând "programarea" creată prin interacţiunea dintre sensurile şi înţelesurile cunoaşterii unanim acceptate.

Ceea ce caracteriza sensul evoluţiei ştiinţei mele, corespunzător diferitor niveluri de acces la *quinta essentia* care stătea la baza construirii Marii Opere, era acea luciditate fervidă ce îşi propunea să înfrunte inerţiile de sorginte: „ *It Can't Be Done* ". Printr-o reinventare a limbajului pur universal al cunoaşterii. A actului creator debarasat de balastul conceptual de tip utopic. A făptuirii. Era acea luciditate care face din incertitudine un creaţionismul ştiinţific inconturnabil, sub forma unui intelectualism superior care macină ideile la nesfârşit, repunând în valoare instanţele unei judecăţi de mult apuse.

Cu orice preţ, voiam să profit de ştiinţa de a pătrunde înţelesurile de dincolo de înţelesurile din înţelesuri. Care se dezvăluiau printr-o succesiune de operaţii elementare, efectuate cu ajutorul unor instrucţiuni foarte abstracte, într-un limbaj de programare simplu care viza interacţiunea şi cooperarea între simboluri, metafore, sensuri, informaţii şi semnificaţii.

Evoluția intelectuală depinde de capacitatea de a intercepta și interpreta semnale aleatorii din supraconștient, transformându-le în înțelesuri profunde.

Prometeu a adus "focul" omenirii, dar din pricina neascultării şi încălcării ordinelor, a fost pedepsit cu severitate de Zeus, înlănţuit de o stâncă pe un pământ arid, vizitat zilnic de un vultur uriaș care îi devora ficatul. Din întâmplare însă, pe acolo trecea Heracles, în drum spre Grădina Hesperidelor. El a ucis vulturul cu una din săgețile sale otrăvite, eliberându-l pe Prometeu. Ce splendidă alegorie !

Particular, aveam senzaţia că mintea-mi era formată dintr-o scoarţă elastică, supusă unor mişcări alternative în sus şi în jos, care sub acţiunea continuă a unui câmp electric exterior producea un impuls suficient de puternic pentru declanşarea scânteii de inspiraţie ce dădea unicitate spaţiului meu de excelenţă intelectuală.

În mod cert, factorii care declanşau dispoziţia prielnică gândirii de a efectua interceptarea semnalelor de tip " *Encoder* ", transmise total aleator de supraconştient, aveau ca rezultat activarea şi proliferarea înţelesurilor şi subînţelesurilor necesare în evoluţia creaţiei mele ştiinţifice.

Leadership: Poţi să-ţi extinzi înţelegerea despre o realitate în care se ilustrează o circumstanţă experimentală de utilizare a efectelor ştiinţei constituite ca expresie a însuşirii unei noi concepţii despre lume?

Chiar dacă progresul tău în ipostaza de "actor" pe scena marii ştiinţe, consumatoare de combustibili informaţionali şi inovaţionali, nu este resimţit imediat pe linia preocupărilor de autorealizare, totuşi el există în străfundul propriei tale conştiinţe care, niciodată adormită, strigă cu mult aplomb: " *Modelează ! Finisează ! Îmbină părţile diferitelor construcţii ale cunoaşterii ! Du la bun sfârşit opera căreia îți vine să-i dai Like !* "

Una din circumstanțele experimentale de utilizare a efectelor ştiinţei constituite ca expresie a însuşirii unei noi concepţii despre lume este reprezentată de posibilitatea de a crea un

eveniment din propria experienţă de viaţă, care ţi-a trezit anumite sentimente, prin prisma a ceea ce el poate produce la nivel de schimbare de mentalitate.

Abordările leadershipului, raportate la criteriul de optimizare a ştiinţei moderne, care adună şi procesează cunoştinţele vitale pentru organizaţii, sunt rezultatul unei „iluminări" născute din miezul fiinţei. Ca o clarificare a condiţiilor unui parteneriat bine definit cu şirul mult mai numeros al observaţiilor care atestă manipularea fără precedent a acelor înţelesuri din spatele experienţelor care activează imaginaţia, acceptabilă ca exercitare a libertăţii de gândire.

Una din noile concepţii despre lume poate fi definită astfel: "O orientare fundamentală a inimii poate fi exprimată sub forma unei naraţiuni dacă totalitatea cunoştinţelor tale sunt cuprinse în modelul unui erou care triumfă şi ia în stăpânire simbolul Vieţii."

Leadership: Îţi lipseşte capacitatea de a plasa bătălia cu ştiinţa în spaţiul nelimitat al libertăţii de gândire căreia îi este atribuită o piesă dintr-un puzzle pe care trebuie să-l descifrezi?

Capacitatea de a plasa bătălia cu ştiinţa în spaţiul nelimitat al libertăţii de gândire este sinonimă cu conştiinţa bogăţiei, căci ea aduce cu sine libertatea de a crea, dând frâu liber imaginaţiei, orice tip de conţinut care adaugă un plus de valoare leadershipului.

Întotdeauna în ilustra galerie a acceptabilităţilor contextelor de utilizare a materiei din care este constituită ştiinţa, de dincolo de frontierele unanim acceptate de adepţii leadershipului, poate să răzbească un om cu vederi înaintate, un outsider al lumii încadrate în programul ce rulează în "Normal Mode" - program care amplifică rutina în relaţie cu ştiinţa.

Şi numai un astfel de om va putea să releve sau să activeze posibilităţile de transformare a elementelor ştiinţei trecute cu vederea chiar şi de către cei mai cutezători exploratori de noi ţărmuri ale cunoaşterii, chiar şi de către naturile cele mai imaginative şi mai creatoare.

O piesă dintr-un puzzle pe care trebuie să-l descifrezi poate fi o prezentare sensibilă a unei lumi aparte, o năzuinţă permanentă spre revelaţia unui adevăr, reflecţia unei lecţii de viaţă, o circumstanță experimentală de utilizare a unei creaţii personalizate, sau folosirea unui scenariu care oferă o imagine inedită a realităţii care te înconjoară.

Ştiinţa este ceea ce aduci în plus povestirii tale inspirată din experienţa vieţii, dar care te nominalizează drept rezultat al un puzzle care compune personalitatea unui personaj nu dintr-odată, ci treptat şi în contexte diferite, şi de fiecare dată sub altă formă.

Un outsider al lumii încadrate în programul Normal-Mode reprezintă acel lider care are disponibilitatea de a găsi alternative de creaţie, fără a situa leadershipul în afara unei ştiinţe unanim acceptate.

O ştiinţă unanim acceptată este precum rezolvarea unui puzzle la care te întorci fără să vrei, încercând să pui de fiecare dată o nouă piesă la locul ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-outsider-al-lumii-incadrate-in-programul-normal-mode.htm

Un paradis pentru Mathilda

On Ianuarie 20, 2012

Pune-ţi în valoare resursele pentru a evolua, fără să îţi pierzi puterea de a fi stăpânul propriilor tale emoţii şi trăiri.

În filmul " *Leon: The Professional (1994)* ", micuţa Mathilda, în vârstă de numai 12 ani, se împrieteneşte cu Leon, asasinul. La insistenţele ei, el o învaţă arta de a ucide şi de a fi "profesionist". Astfel ea intră în acea lume nouă a armelor şi a asasinatelor. O apucă pe drumul fără întoarcere spre "sublimul paradis" al lumii interlope – căzând în "plăcerea" veşnică de a ucide şi de a face bani grei din asta.

Pentru prima oară începe să se întrevadă adâncul prăpastiei în care era împinsă. Viaţa pe care o ducea semăna tot mai mult cu a unui proscris. Nu ieşea din casă decât înarmată. Această fiinţă neliniştită, blajină şi prietenoasă, în loc să vegheze fără încetare asupra ei, luase chipul unui asasin îmbrăţişând această meserie cu nepăsarea celui care nu cunoaşte pericolul sau îl dispreţuieşte.

La un moment dat Mathilda porneşte singură să-şi facă dreptate, să-l ucidă pe acel poliţist corupt care îi ucisese familia. Dar se loveşte de realitate. Cade în capcana întinsă cu abilitate de victima ei, fiind la un pas de moarte. Scapă ca prin minune datorită intervenţiei de ultim moment al lui Leon.

Leadership: Te supui unei restrictii de caracter care începe cu creşterea nevoii de afirmare, urmată de o repoziţionare a sensului vieţii?

Duci o viaţă de prizonier? Mathilda o apucase pe un drum greşit, pe care voia să meargă împreună cu cineva care îi putea asigura un viitor mai bun. Însă ea nu cunoştea cu adevărat lumea crimei în care se învârtea şi în care încerca să se integreze. Voia să practice o meserie datorită căreia nu putea învăţa să trăiască, ci să moară. Nu ştia ce viaţă de prizonier este o asemenea existenţă.

Ea nu era stăpâna propriei sale vieţi, ci se supunea unei realităţi conduse de oameni meschini, învinsă la rândul ei de propriile ei gânduri de răzbunare. Fără îndoială cunoştea o felie destul de subţire a umanităţii şi a celor mai înalte idealuri ale ei. Asta din cauză că nimeni nu îi oferise înţelegere, protecţie, iubire şi bunătate într-un mod necondiţionat – nu cunoscuse compasiunea, înţelegerea, iertarea. Toate acestea i-ar fi ridicat moralul. I-ar fi îmbunătăţit imaginea despre sine. I-ar fi revigorat mintea, viaţa. I-ar fi înălţat aşteptările.

Mathilda a adăugat semnificaţie existenţei sale abia atunci când s-a izbit de realitate, atunci când a fost la un pas de moarte, abia atunci când Leon a fost ucis. Sensul vieţii ei s-a schimbat brusc, fiind uşor de descifrat: dobândirea unei noi stări de conştiinţă şi o intensificare a dorinţei de mai bine şi mai frumos.

Leadership: Îţi simplifici conştiinţa sau ţi-o îngreunezi în momentul aplicării a ceea ce ştii despre tine?

Leadershipul de calitate începe să prindă contur odată cu îmbunătăţirea imaginii despre tine şi despre lumea din jur. Iar îmbunătăţirea imaginii personale nu se poate realiza când refuzi să aderi la acele convingeri şi preferinţe sănătoase pe care credinţa adevărată şi simţămintele tale cele mai profunde ţi le dictează neîncetat.

Alături de "ieftinătatea" realităţii omului, induse de evoluţia precară a conştiinţei sale, e necesar să avem în vedere şi o altă notă specifică proprietăţilor din sistemul leadershipului - variabilitatea - cu respectarea condiţiilor prevăzute de apariţia unor noi forme de organizare a vieţii, dar şi noi forme de putere. Cum ar fi puterea de a-ţi lumina propria viaţă, dând naştere la propria-i fericire şi satisfacţie.

Variabilitatea este acea capacitate a omului de a se diferenţia de tot ceea ce-l înrobeşte, printr-un ansamblu de procese de prelucrare a realităţii.

Leadershipul este conceput să servească şi să placă pentru orice perioadă a vieţii, căreia un rol important îi revine sensul pe care îl dă omul eforturilor sale de a-şi produce mai multă bucurie, fără a metamorfoza realul. Dacă într-o bună zi nu va mai plăcea această existenţă bazată pe sensul atribuit propriului "conţinut", omul are libertatea să-şi conceapă altă formă de putere, cum ar fi puterea de a accepta ceea ce nu se poate schimba. Îmbunătăţind eventual şi dimensiunea propriului sine, prin studiul puterilor sale, în contextul activităţilor ce urmează a fi efectuate.

Sensul pe care îl dai vieţii este o reîntoarcere la condiţia ta iniţială, privind-o cu gândul la o accesare şi o coordonare ulterioară a laturii tale sensibile.

Aşa cum chimistul simplifică nenumăratele combinaţii ale naturii scoţând în evidenţă elementele care o compun - tot aşa şi tu trebuie să-ţi simplifici conştiinţa şi nu să ţi-o îngreunezi, scoţând în evidenţă elementele tale bune care îţi compun caracterul.

Pentru ca conştiinţa ta să se trezească pe deplin, trebuie să-ţi obligi psihicul într-un fel sau altul să stea în contact cu stimulii noi o mai lungă perioadă de timp – aceşti stimuli noi fiind activaţi prin contactul cu o realitate benefică, care să nu te marcheze în mod negativ – acea realitate a inimii tale, a părţilor tale bune pe care deseori nu le iei în considerare.

Lasă latura bună din tine să asculte şi să judece argumentele relevante şi corecte care îţi susţin hotărârea de a nu te îndepărta de la valoarea ta morală, şi împiedic-o să ia în seamă calificativele negative pe care sentimentele de vină ţi le atribuie. Fii întotdeauna mândru de a fi tu însuţi, fii conştient de ceea ce ştii, de ceea ce eşti, de ceea ce simţi, de ceea ce gândeşti, chiar şi atunci când eşti înconjurat de un mediu străin şi negativ.

Cineva spunea că dintre aptitudinile cu care ne-a înzestrat natura, prima este forţa raţiunii, care ne înalţă deasupra propriilor noastre patimi şi slăbiciuni şi care ne face să ne cârmuim chiar şi calităţile, talentele şi virtuţile.

A încerca din răsputeri să te ridici deasupra propriilor "intoxicări" cu gânduri şi emoţii negative, a încerca să fii mai bun, mai blând, mai corect, mai curajos – ca într-un final să constaţi adevărul despre propriile tale sentimente – îţi va determina atitudinea, comportamentul, şi îţi va amplifica potenţialul pozitiv al conştiinţei tale.

Conţinutul pe care doreşti să-l adaugi vieţii este dat de motivaţia cu care intri în acord cu imaginea pe care o ai despre tine proiectată în exterior.

Un paradis pentru Mathilda scoate în evidenţă vulnerabilitatea propriei tale fiinţei, a propriei tale lumi de gânduri, dorinţe, sentimente şi realităţi false în care alegi să trăieşti.

Ca şi lider eşti ceea ce ai vrut să fii, adică propria ta "creaţie". Această creaţie depinde de educaţie, cultură, mediul de dezvoltare a conştiinţei, de capacitatea de a te încadra şi adapta

la realitatea obiectivă de zi cu zi, de voinţa proprie de a opta şi de a te orienta spre un pozitivism constructiv. A-ţi crea un fals paradis este ceva periculos – atât pentru tine, cât şi pentru societate - care în cele din urmă te va împinge la marginile ei.

Tu ştii încotro te îndrepţi? Te dai bătut şi admiţi să te încadrezi în limitele unui mediu defavorizant? Atitudinea te face să nu te descurci cum trebuie când viaţa îţi ridică oprelişti? Cât de mare este forţa raţiunii tale? Poţi să te înalţi deasupra propriilor patimi şi slăbiciuni? Ai curajul să stai faţă în faţă cu adevărul despre tine? Ce oglindeşte acest adevăr?

Source: https://neculaifantanaru.com/un-paradis-pentru-mathilda.html

Un pas important în domeniul ştiinţei

On Martie 03, 2012

Învaţă să faci din tine însuţi amintirea unei invenţii care să-ţi poarte numele în sferele superioare ale divinului.

Un muncitor din Lyon, pe nume Joseph Jacquard (1752 - 1834) a găsit într-o bună zi piesele care cândva alcătuiseră războiul de țesut mecanizat al lui Vaucanson. Cineva le adusese la muzeul de arte și meserii unde zăceau grămadă într-un colț. Jacquard le-a luat cu el, le-a reparat, le-a montat și a început să-i aducă perfecționări. A introdus cartele perforate, creând astfel "una dintre cele mai frumoase invenții mecanice industriale ale secolului" cum s-a afirmat. Și care-i poartă numele. Numele lui Jacquard. De fapt, erau niște cartoane prevăzute cu găuri, dispuse în așa fel încât se obținea imprimarea mătăsii. Schimbându-se cartonul se imprima alt model, iar pentru imprimarea stambei se foloseau cilindri gravați, puși în mișcare de forța aburului.

În loc de 200 de muncitori, care iniţial făceau această muncă manual, nu mai era nevoie decât de unul singur, ajutat de un copil care, cu o mașină scotea 28 de iarzi de stambă imprimată în patru sau șase culori, pe minut. Ideea lui Jacquard însă l-a inspirat pe Herman Hollerith (1860 - 1929), care, în 1871, a construit, pe acest sistem, o mașină de calcul. Când în 1940, Norbert Wiener a ajuns la concluzia că mașina de calcul rapidă pentru rezolvarea ecuațiilor cu derivate parțiale trebuie să fie o mașină electrică cifrică în baza doi - cum ar fi prezența sau absența unei găuri într-o cartelă - și-a amintit de mașinile Hollerith, fabricate de Internațional Business Machines Corporation. A fost un pas important în domeniul calculatoarelor electronice. *

Leadership: Poţi să-ţi exprimi atitudinea faţă de conţinutul realităţii în care te dezvolţi, cu motivaţia care stă la baza acţiunilor de creaţie, prin mijlocirea materiei din care toți și toate sunt făcute?

O soluţie tehnică a unei probleme descoperită prin intermediul elementelor tehnice, iată ce îţi trebuie ca să devii inovator, încât tu însuţi să devii expresia unei voinţe creatoare. Pentru a trece la un nivel înalt performanţă, încât să apropii esenţa existenţei tale de esenţa divinului, trebuie mai întâi să dovedeşti competenţă, independenţă şi consecvenţă numai prin modelarea materiei din care orice e constituit, precum şi spaţiul şi timpul, în termenii cărora este descrisă versiunea ta de a fi un adevărat Creator.

Când vorbim despre divin, ne gândim la cele câteva mijloace spirituale absolut trebuincioase pentru evoluţia lumii: creaţie, descoperire, cercetare, experiment, reflecţie, explorare, toate acestea pornind de la o atitudine de acceptare obiectivă a realităţii şi continuând cu imitarea realităţii în folosul împlinirii Marii Opere. Şi pornind de la divin putem să ne definim pe noi înşine ca fiind oameni de ştiinţă prin prisma a ceea ce suntem capabil să devenim după ce ne punem la bătaie capacitatea de a gândi, de a ne înălţa gândurile, convingerile şi acţiunile la rang de "înfăptuiri mărețe".

Încearcă să-ţi înţelegi menirea prin sensul pe care îl dai unui singur lucru. Însuşi acest lucru trebuie să admită posibilitatea de reevaluare a existenţei tale din moment ce divinul din tine rezonează cu introducerea unui pas nou în domeniul ştiinţei. Ceea ce adaugi existenţei tale trebuie să ţină cont de ceea ce adaugi înfăptuirilor tale încât să devii indispensabil pentru realizarea unei invenţii brevetabile. Divinul este partea creativă din tine care se ridică peste marginile lumii, în faţa căreia nimic nimic nu este ascuns, nimic nu-i poate sta în cale.

Dumnezeirea (sau divinul) se descoperă prin contribuţia pe care ţi-o aduci la dezvoltarea

disciplinei care te face renumit.

Urmarea unei chemări lăuntrice este revelarea unui Dumnezeu care a dat viață omului pentru a reflecta și sprijini evoluția științei sale. Cine n-a făcut nimic pentru ştiinţă, n-a făcut nimic nici pentru Dumnezeu. Însăşi viața este o stea aflată în constelația științei. Fără știință viața nu ar fi putut căpăta strălucirea unei stele.

Fiinţe ale divinului, vă rog cu stăruinţă să fiţi asemenea Creatorului, cineva care nu se mai satură să-şi extindă câmpul ştiinţei. Sferele superioare ale divinului sunt acele minuni ale creaţiei, diversificate, care arată puterea adevăratului Dumnezeu.

Un pas important în domeniul ştiinţei este realizat doar de către acei oameni deosebiţi, dinainte aleşi de Dumnezeu pentru a duce lumea la un nivel înalt de spiritualitate. Iar spiritualitatea este acea forţă a ştiinţei de a interpreta, de a anticipa şi prognoza în câmpul de reflecţie şi de acţiune o nouă înţelegere a conceptului de realitate.

*** Notă:** Catinca Muscan - *Orele lui Prometeu* , Editura Albatros, 1986.

Un pas înainte spre întărirea imunităţii

On Aprilie 10, 2009

Întăreşte imunitatea leadershipului tău, asigurând o ordine morală care să-ţi pună în lumină valorile bazate pe virtuţi înalte.

Vreau să vă relatez în cele ce urmează un moment din viaţa generalului francez Charles François Dumouriez, din timpul războaielor revoluţionare franceze, aşa cum îl prezenta celebrul scriitor Alexandre Dumas, in celebrul sau roman „Doctorul Misterios".

Într-o zi sosise un detaşament mai mare de voluntari, rebeli, care trebuiau să se alăture armatei lui Dumouriez. Însă printre ei se aflau şi foarte mulţi răuvoitori - instigatori, criminali, trădători. Dumouriez ordonă soldaţilor săi să fie pregătiţi în poziţie de luptă. Când rebelii se apropiară suficient de mult, el le-a adresat următorul mesaj:

- Armata mea nu primeşte în rândurile ei decât buni patrioţi şi oameni cinstiţi. Armata îi dispreţuieşte pe fugari şi are aversiune faţă de asasini. În mijlocul vostru sunt mizerabili care vă împing la crimă. Alungaţi-i singuri dintre voi ! Dacă nu, dau ordin artileriştilor să tragă, şi eu cu husarii mei voi trece prin sabie pe toţi cei care vor mai rămâne în picioare. Trebuie să înţelegeţi: în rândurile voastre, fără asasini, fără călăi. Izgoniţi-i ! Deveniţi buni, bravi şi mari, ca acei printre care aveţi cinstea şi onoarea să fiţi admişi !

Care credeţi că a fost rezultatul? Ei bine, cincizeci sau şaizeci de oameni fură izgoniţi; se făcură nevăzuţi de parcă ar fi intrat în pământ. Restul rămăseseră în rândurile armatei şi se conformară spiritului ei.

Leadership: Avansarea ta spre ceea ce te integrează într-un rol mare, poate fi o determinare a unor fenomene externe, sau aparține unei figuri care relaționează cu un fundal neutru?

"Sănătatea" leadershipului tău nu este hărăzită prin firea lucrurilor, ci se cere multă chibzuinţă şi responsabilitate în a şti să-ţi defineşti cu exactitate intenţiile, să evaluezi foarte bine motivele care stau la baza acestor intenţii, şi să acţionezi fără să dăunezi cu ceva propriului stil de conducere pe care îl adopţi. Viruşii împotriva căruia anticorpii tăi trebuie să lupte sunt: superficialitatea, lipsa demnităţii, lipsa loialităţii.

Ştiinţa conducerii rămâne indisolubil legată de poziţia avantajoasă pe care o ai în cadrul grupului în momentele cheie, atunci când eşti nevoit să iniţiezi o schimbare de ansamblu care să aibă ecou în sufletul celorlalţi, şi care să nu-ţi primejduiască ascensiunea. Numai prin prisma unui ansamblu de valori (bazat pe disciplină, nevoie de adevăr, integritate) prin care oamenii să se identifice cu modelul tău, vei putea să-ţi păstrezi intactă relaţia cu ei.

A accepta să te îndepărtezi de la principiile pe care le care le-ai stabilit şi pe care le susţii în prezenţa celorlalţi e ca şi cum, brusc, s-ar năpusti asupra ta o boală pe care n-ai prevenit-o şi pe care nu îndrăzneşti s-o diagnostichezi. Boala nu îţi apare fiindcă este cauzată de ceva sau cineva, ci pentru simplul motiv că nu eşti îndeajuns de pregătit să te lupţi cu propriile tale limite, fiindcă nu eşti îndeajuns de analitic ca să observi fisurile ce se produc în leadershipul tău pentru a le acoperi în timp util.

Avansarea ta spre ceea ce te integrează într-un rol mare poate aparține unei figuri care relaționează cu un fundal neutru, atunci când ceea ce te reprezintă poate duce la împlinire

o acţiune care nu este supusă unei constrângeri de subordonare.

Alcătuirea unei echipe de sprijin este un ingredient important pentru activităţile tale. La fel cum este făina pentru o prăjitură de ciocolată pufoasă. Generalul francez Dumouriez şi-a întărit imunitatea leadershipului său, asigurând o ordine morală menită să-i pună în lumină codul de valori bazat pe virtuţi înalte. El s-a adresat acelor oameni care nu corespundeau propriilor sale criterii şi aşteptări, idei şi aspiraţii, şi le-a spus să se îndepărteze de zona lui de acţiune. Potrivnicii cei mai primejdioşi care se abăteau de la principiile sale nu trebuiau să intre în rândurile armatei lui.

Dumouriez ştia prea bine că singura cale de a păstra unitatea unui grup, şi nu s-o rupă, era să îmbine toate acele elemente necesare pentru ca leadershipul său sa capete o semnificaţie mai înaltă în ochii celor pe care îi conducea. Cu alte cuvinte, trebuia să prevină "boala" înainte ca ea să evolueze până în punctul de a-i pune în pericol poziţia.

Aşa cum un medic se preocupă de vindecarea bolilor, tot aşa şi tu, cu o înţelegere generală, trebuie să cuprinzi într-un tot simptomele răzleţe ale "bolii" ce îţi poate afecta relaţiile cu ceilalţi, să ştii care sunt factorii de risc şi să acţionezi preventiv. Nu poţi să întâmpini boala cu mâinile deschise şi s-o stăpâneşti, ci trebuie s-o stârpeşti de la rădăcină, din faza de debut, să te opui pe toate căile de a se instala şi de a se agrava.

Leadershipul este rolul decisiv pe care îl joci într-o acţiune de mare anvergură al cărei curs nu-l poţi modifica decât schimbând ceea ce este în exces, cu ceea ce este prioritar pentru obţinerea unei structuri echilibrate de energie umană.

Un pas înainte spre întărirea imunităţii desemnează acea latură din noi înşine care încearcă să ne salveze de la o umilitoare retrogradare. Ca lider, ai datoria, de mare însemnătate, de a localiza orice eventual „focar de infecţie" cercetându-i originea şi eradicându-l înainte de a se răspândi şi a crea complicaţii ulterioare.

Totodată, un pas înainte spre întărirea imunităţii o constituie instituirea şi adoptarea unor măsuri preventive eficiente, iar în momentul apariţiei (în ciuda prevenţiei aplicate) a primelor simptome de boală, este necesară eradicarea focarelor sau a bolii prin mijloace energice.

În leadership, de mare ajutor sunt oamenii cu o „imunitate" naturală solidă. Cu cât ei sunt mai mulţi, cu atât mai uşor poţi interveni asupra celorlalţi care sunt minoritari. Cu alte cuvinte este esenţial pentru un leadership de calitate, selecţia personalului şi intervenţia prin măsuri energice împotriva acelora care din diverse motive pun „beţe în roate" şi-i împiedică pe ceilalţi să urmeze calea spre performanţă. După cum toată lumea vrea recompense, tot aşa cu toţii trebuie să înţelegem că trebuie să ne conformăm unor cerinţe şi toţi trebuie să înţelegem că există şi pedepse uneori foarte dure pentru insubordonare, pentru încălcarea principiilor etice şi a prevederilor legale.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-pas-inainte-spre-intarirea-imunitatii.html

Un pas uriaş spre orizonturi înguste

On Martie 18, 2009

Porneşte în căutarea adevărului despre tine ori de câte ori îţi pierzi "coordonatele".

Ieri am primit pe email de la un prieten "bancul zilei":

O vrabie zbura cu viteză la nivelul solului. Din faţa ei vine un BMW…Vrabia zboară cu viteză spre BMW, se izbeşte de maşină şi cade complet ameţită. Şoferul opreşte, o ridică, o ia acasă, o pune în colivie, îi pune nişte pâine, îi pune nişte apă…

Se trezeşte vrăbiuţa la un moment dat şi se uita buimăcită în jurul ei: vede gratii, vede apa, vede pâinea…

– Vai, Doamne ! L-am omorât pe ală cu BMW-ul !

Leadership: Ai tăria de a recunoaşte greutatea realităţii la care te vezi martor, fără să tinzi spre un model îmbunătăţit al propriei persoane?

Pentru ca leadershipul tău să obţină un punctaj ridicat trebuie să te concentrezi asupra modalităţii de abordare a cunoaşterii de sine, şi asupra unei perspective mai apropiate de realitate. Consider că prioritatea ta trebuie să fie îmbunătăţirea performanţei în ceea ce priveşte acele aspecte pe care le ignori, pe care le treci cu vederea, pe care nu le sesizezi.

Pragul de intrare în adevăratul tău sine nu este nici subaprecierea, nici să te consideri autorul acţiunii realizate, ci este tăria de a recunoaşte greutatea realităţii. Trebuie să știi să te ridici desupra propriilor ambiții rănite sau peste adversitatea firească față de alții. De fapt, din acţiunile tale se recunoaşte existenţa Sinelui Superior şi importanţa sa în îndeplinirea unui anumit scop, chiar dacă ridici realitatea pe un palier anume, sau în totalitate, chiar dacă te ridici desupra ambiției de a te afirma.

Oricum ar fi, trebuie să-ţi ţii sub control subaprecierea, adevăratul să nu capete prea mare greutate, şi în acelaşi timp să-ţi menţii tăria interioară de a reuşi şi mai departe în viaţă.

Vei putea să asiguri elementele de bază ale leadershipului tău – precum claritatea, echilibrul şi eficienţa doar dacă îţi menţii la un nivel optim şi constant capacitatea de judecată, doar daca reuşeşti să incluzi în propria ta gândire ingrediente precum coerenţa şi obiectivitatea care te ajută să-ţi atingi obiectivele, şi mai ales dacă nu te deconectezi de la realitate.

Leadership: Poţi să te integrezi într-o imagine care se schimbă treptat într-o altă imagine, pe măsură ce realitatea din jurul tău creşte şi evoluează mai repede decât înţelegerea ta?

Aşa cum dezvoltarea unei afaceri necesită o combinaţie de viziune în ceea ce priveşte clienţii şi concurenţii, sisteme de afaceri bune şi o cultură adecvată, tot astfel dezvoltarea ta personală necesită o combinaţie de realitate şi de adevăr, adică să fii conştient de tine însuţi şi de lumea ce te înconjoară. Nu vei putea niciodată să-ţi dezvolţi potenţialul dacă idealurile tale nu se regăsesc în valorile tale, sau dacă aşteptările tale sunt mult prea mari - şi vei ajunge să nu le poţi controla. Cu alte cuvinte, valoarea ta se va ridica doar dacă rămâi întotdeauna convins de calităţile tale şi dacă nu te vei îndepărta niciodată de la cine eşti tu

cu adevărat.

Fii analitic cu tine însuţi înainte de a te raporta la ceilalţi. Porneşte în căutarea adevărului despre tine ori de câte ori îţi pierzi “coordonatele”. Regândeşte-ţi orientarea şi posibilităţile de manifestare, şi abia apoi conectează-te la ceilalţi oameni. Cel mai bun lider este cel ce ştie să distingă acea linie subţire care-l desparte de adevăratul său eu, care ştie să distingă acea gamă de tonuri ce reţine detaliile cele mai fine ale variantei originale a realităţii.

Pragul de intrare în adevăratul tău sine este garanţia ta spre performanţa. Ca să dai avânt leadershipului tău nu te opri la acel prag în care punctele vulnerabile intervin în dezvoltarea ta.

Supraestimarea este o imagine care se schimbă treptat într-o altă imagine, mai ales atunci când ceea ce vezi la tine într-o anumită împrejurare poate să culmineze prin apariţia unei frontiere dure, numită: "Este doar în capul tău ! "

Un pas uriaş spre orizonturi înguste evidenţiază acea etapă din progresul tău personal care în loc să-ţi maturizeze gândirea şi leadershipul, te aruncă cu doi paşi înapoi.

Tu îţi concentrezi eforturile şi viziunea în direcţii greşite? Elementele distincte ale leadershipului tău sunt perspectiva clară şi atitudinea corectă faţă de realitate? Reuşeşti să distingi care sunt chestiunile cu adevărat importante din viaţă ta, din leadershipul tău, atunci când are loc o schimbare? Cum reacţionezi când are loc o “schimbare de decor”? Adopţi întotdeauna o gândire în concordanţă cu cine eşti cu adevărat?

Concluzie: Leadershipul se bazează pe o realitate obiectivă iar liderul trebuie să fie bine ancorat în realitate. Analizând trecutul şi implicându-se in prezent el va putea să tragă o ocheadă, dând cortina timpului de-o parte, în viitor. Căci viitorul depinde mult de trecut şi de prezent. Un lider adevărat nu-şi poate crea iluzii, nu poate vinde iluzii, deci este inutil să-şi creeze viziuni utopice căci acestea nu-l vor propulsa, ci dimpotrivă, după ce a făcut un pas înainte, va face doi sau mai mulţi paşi înapoi.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-pas-urias-spre-orizonturi-inguste.html

Un pătrat negru în albul orbitor

On Aprilie 01, 2011

Viziunea pe care ţi-o formezi despre ştiinţă este progresul pe care îl obţii prin alăturarea propriului potenţial, lângă intenţia amplificării imaginii care te întâlneşte venind "din faţă".

La 30 noiembrie 1841, "Philadelphia Public Ledger" anunţa pentru prima oară că poliţia franceză foloseşte invenţia lui Niepce şi a lui Daguerre pentru identificarea criminalilor. În momentul când cineva realizează o invenţie ştiinţifică (scria ziarul) el nu cunoaşte încă toate laturile posibile ale întrebuinţării acesteia. Invenţia magică a lui Daguerre, care constă în a picta cu ajutorul razelor solare, a fost utilizată de către poliţia din Paris în lupta împotriva crimei. În Franţa, când se aresteazӑ un criminal sau un suspect, poliţiştii fac imediat un daghereotip şi întocmesc un fişier din portretele astfel obţinute. Oamenii lumii interlope, pentru a împiedica acest procedeu, fac uneori grimase oribile ca să-şi deformeze faţa...

Sherlock Holmes nu a fost înzestrat de către creatorul său cu înalte cunoştinţe ştiinţifice. Dar, din păcate, Connan Doyle nu i-a "permis" să se folosească nici de cele existente pe vremea sa. Iată, de pildă, fotografia, care astăzi ocupa un loc de frunte în cercetarea criminalistică. Prima fotografie, realizată de Nicephore Nieppe în jurul anului 1829, reprezentând o natură moartă, era mai aproape de un desen impresionist decât de ceea ce numim azi fotografie. Totuşi, această placă de sticlă anunţa nu doar viitoarele radiografii, cinematograful, fotografii ale aştrilor invizibili, ale particulelor cosmice, dar şi viitoarele fotografii ale amprentelor digitale, fără de care anchetatorii ar fi rămas la lupa lui Sherlock Holmes.

Leadership: Expunerea cunoştinţelor tale în faţa unei eventuale descoperiri este recomandată datorită viziunii pe care o oferă imaginea putinţei tale de a schimba un mod de a face lucrurile, prin parcurgerea unei traiectorii de tip "dublă legătură"?

Un singur adevăr poţi să extragi de aici: tot ceea ce inventezi este rezultatul unei viziuni care îmbunătăţeşte capacitatea de a gestiona orice resurse ai la îndemână pentru a face o descoperite importantă într-un domeniu. Adevărul acesta este imaginea sensibilităţii care îmbrăţişează nevoile omului de ştiinţă de-a unei lungul unei viziuni care este cu atât mai profundă cu cât este extrasă din rezultatele muncii tale. Încearcă să pătrunzi cu ochi de inventator în toate, încearcă să însufleţeşti şi să conduci orice lucru din cuprinsul materiei, asigurând parcurgerea unei traiectorii de tip "dublă legătură": între teorie şi cercetare, între descoperire şi valorificare.

Un pătrat negru în albul orbitor poate fi considerat drept o reprezentare a adevărului din jurul viziunii pe care o creezi cu un singur scop: ca să contribui la realizarea unei descoperiri a cărei utilizare se va extinde mulţi ani înainte. Pătratul reprezintă viziunea ta, pe când albul orbitor din jur este dat de leadershipul pe care îl cunoşti, pe care îl practici şi pe care îl reprezinţi. Aceste două elemente merg mănă în mâna armonizându-se permanent până la obţinerea rezultatului final care se numeşte "performanţă". Poţi îmbogăţi perspectivele domeniului ştiinţific, îţi poţi mări puterea de influenţa, dacă "pătratul şi albul" sunt menţinute la un nivel cât mai înalt de calitate.

Aşa cum inteligenţa şi capacitatea noastră de a judeca şi de a ne aminti lucrurile ne ridică deasupra celorlalte animale, tot aşa "pătratul şi albul orbitor" (spun orbitor fiindcă ştiinţa conducerii este o piatră de hotar pentru modul în care interacţionezi, comunici şi aduci valoare în abordarea unui domeniu ştiinţific), dacă aceste două elemente sunt concepute din start cu gândul la adevăratele aşteptări ale oamenilor. Dacă sunt bine aplicate în mod adecvat şi întreţinute cu simţ de răspundere, atunci ele ne vor ridica deasupra propriilor noastre limite.

Leadership: Cum răspunzi la un context mai larg de construire a viziunii care accelerează expansiunea conștiinței tale într-o zonă a puterii de a accepta condiția unui descoperitor care a pătruns la adevăr după secole de eroare?

Imaginea care te întâlneşte venind "din faţă" este de fapt o ilustrare a ideii de a gândi în afara tiparelor, punând în prim plan acea parte a descoperirilor care va rămâne definitiv o extensie a ariei de creştere a valorii perspонale. Numaidecât, imaginea aceasta este se situează între concret şi abstract, între real şi ideal, între sensibil şi inteligibil, fiind totodată rezultatul interacţiunii dintre datele obiective ale realităţii şi implicarea creativă a unei subiectivităţi intermediare din cursul unor evenimente de largă anvergură.

De multe ori, însă, va trebui să accepţi condiția unui descoperitor care a pătruns la adevăr după secole de eroare. Spun asta deoarece este greu să dobândeşti ştiinţa necesară identificării unei descoperiri colosale, şi este posibil ca tu să fii cel ce începe acţiunea de "excavare" şi altcineva o va continua în locul tău (mulţi ani după ce tu nu vei mai fi). Important este să ai ceea ce trebuie ca să te numeşti descoperitor: trebuie să ai curajul şi determinarea să te avânţi în necunoscut, fără să ştii cu adevărat ce vei găsi.

1. Eşti atât de prins în activitatea ta de lider încât să nu mai vezi importanţa "pătratului şi a albului orbitor"?

2. Cum contribui la realizarea şi consolidarea relaţiei dintre aceste două elemente? Percepi tabloul întreg, imaginea de ansamblu a lucrurilor cu adevărat importante înainte de a te raporta la practicile şi accentele leadershipului tău? Cum te poţi folosi de aceste două elemente pentru a oferi adepţilor tăi un climat de siguranţă în care să poată creşte şi să se poată forma?

3. Poţi folosi aceste două elemente ca să te întreci pe tine însuţi, să intri pe un teren nou şi să reuşeşti o mare transformare?

De modul cum răspunzi la aceste întrebări depinde succesul tău ca lider. Prin urmare: Exprimă-ţi viziunea în aşa fel încât să-i determini pe oameni să acţioneze în spiritul ei.

Leadershipul este viziunea care povestește o descoperire genială din perspectiva unui călător curajos pornit într-o mare aventură a cărei a cărei finalitate va fi păstrată în memoria lumii pentru eternitate.

Un pătrat negru în albul orbitor reflectă darul viziunii de care trebuie să dai dovadă pe parcursul unei călătorii în care şansele de reuşită sunt greu de estimat. Dar viziunea trebuie să rămână a ta, a celui care a început călătoria, altfel există riscul ca, după o perioadă, să nu te mai regăseşti chiar tu în acea parte a călătoriei care se termină. Învaţă să călătoreşti de dragul de a călători. Dar marea aventură este să te pui în mişcare şi, la sfârşit, să faci o descoperire uimitoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-patrat-negru-in-albul-orbitor.html

Un plus de valoare

On Ianuarie 28, 2009

Atribuie potenţialului tău forţă dinamică, creând o pârghie care să-ţi amplifice la maximum eficienţa.

O fetiţă în vârstă de numai şapte ani intră cu încredere pe patinoar. La prima vedere nu pare că se deosebeşte cu nimic de ceilalţi copii de vârsta ei care se prezintă zi de zi la antrenamente. Patinează cu aceeaşi viteză, repetă aceleaşi mişcări de braţe încontinuu şi, la fel ca şi ceilalţi copii, învaţă zilnic noi figuri din patinaj şi noi mişcări de dans.

Dar dintre toţi copiii, ea este singura care patinează şi în timpul pauzelor. Este singura care rămâne pe gheaţă încă un sfert de oră după terminarea programului. Şi este singura care are cele mai multe vânătăi pe picioare şi pe mâini.

Observând dăruirea cu care această fetiţă se străduia să execute fiecare mişcare după terminarea orelor de antrenament, un angajat al patinoarului îl întreabă pe antrenor:

- După atâtea căzături şi după atâtea vânătăi căpătate în timpul antrenamentelor, de ce oare mai continuă fetiţa aceasta să patineze chiar şi după program?

Cu multă convingere, antrenorul îi răspunde:

- Ambiţia ei este să continue să se perfecţioneze; visul ei este acela de a deveni cea mai bună patinatoare din lume.

Leadership: Îţi actualizezi imaginea implicării tale concrete în dinamica unui proces de tranziţie, de la stadiul de *"test al propriei tării lăuntrice"* la stadiul de *"cost al exploatării potenţialului maxim"?*

Unicul factor important în clădirea propriului tău caracter ţine de felul cum cucereşti acel teritoriu vast, limitat de mulţi dintre cei din jurul tău, care îţi uneşte forţele psihice de cele fizice. Îl poţi cuceri printr-un hotărâtor act de credinţă şi voinţă. Capacitatea ta de a conta pe tine însuţi, pe dăruirea cu care te implici în susţinerea propriei atitudini este cea mai înaltă răsplată pe care o aduci progresului tău personal şi profesional. Trebuie să creşti în tine însuţi înainte de a ajunge un alergător de cursă lungă.

Performanţa este un proces complex, împletind într-un tot sudat şi armonios temperamentele şi trăsăturile felurite ale oamenilor. Oricât de diferită ar fi structura interioară a fiecărui individ, performanţa nu se poate crea decât prin înmănuncherea acelor părticele din el însuşi care, scoţându-le la lumină, şlefuindu-le prin muncă şi dedicaţie, îl aduc mai aproape de excelenţă, transformându-i potenţialul în avantaj.

Performanţa este acea nuanţă de suferinţă pe care o trăieşti prin dedicarea ta constantă faţă de împlinirea unei pasiuni autentice.

A încerca să devii un performer, fără să încerci să scoţi maximum din potenţialul tău e ca şi cum ai intra în posesia unui bec ultrasofisticat, dar locuieşti într-o zonă care nu e racordată la electricitate. Mai întâi trebuie să faci rost de o sursă de energie, de un generator puternic –

cum ar fi ambiţia de a fi cel mai bun, să vădeşti o preocupare consecventă şi adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale concretizării propriilor năzuinţe, şi abia apoi să-ţi racordezi abilităţile la obţinerea de rezultate.

Energia, aşa cum remarca odată cineva pe web, este forţa care face să treacă „ceva" din potenţial în dinamică sau invers, deci o forţă aplicată, care produce o schimbare de stare.

Poţi să atribui potenţialului tău forţă dinamică, creându-ţi o pârghie (acea formă de energie deosebită) care să-ţi amplifice la maximum eficienţa?

Tu poţi să produci o schimbare în starea ta de spirit? Ce este acel „ceva" din potenţialul tău pe care doar dacă aplici o anumită forţă poate deveni activ şi suficient de energic încât să-ţi ridice nivelul de competenţă necesar dezvoltării tale profesionale?

Leadership: Prin experienţa, priceperea şi dedicarea ta poţi să aduci o contribuţie personală la atingerea unor valori de referinţă în cazul atingerii unui prag de exhaustivitate a sferei tale de activitate?

Tăria lăuntrică surprinde acea manifestare a caracterului tradusă prin cultivarea şi trăirea sentimentului de superioritate. Iar costul exploatării potenţialului maxim, responsabil de producerea fenomenului de rezonanță prin care sufletul, mintea şi corpul devin o entitate unică şi binecuvântată, ţine de ceea ce realizezi în timp ce încerci să îţi depăşeşti limitele.

Performerii de elită sunt şi ei oameni, la fel ca fiecare dintre noi - au pasiuni, năzuinţe, idealuri, gânduri îndrăzneţe şi temeri. Chiar dacă vei citi multe lucruri formidabile despre ei, tot oameni sunt. Şi, în egală măsură, de-a lungul vieţii ei au trecut prin multe încercări şi eşecuri, la fel ca şi ceilalţi oameni.

Însă există un singur lucru care îi diferenţiază de toţi ceilalţi: **un plus de valoare**. Altfel spus, ei continuă să se perfecţioneze şi după orele de program, atunci când toţi ceilalţi încetează munca. Valoarea lor creşte, în mare măsură, datorită efortului în plus pe care îl depun în vederea perfecţionării.

Nu trebuie să fii o persoană extrem de inteligentă pentru a deveni un performer de elită, dar trebuie să fii dispus să îţi dezvolţi potenţialul ca să poţi evolua în cariera pe care ţi-ai ales-o. Dacă nu continui să te dezvolţi, să progresezi, să te perfecţionezi mai mult decât restul lumii, vei rămâne blocat în rutina mediocrităţii, şi, deci, nu vei atinge niciodată excelenţa.

Pragul de exhaustivitate a sferei tale de activitate este atins atunci când munca pe care o faci cu pasiune se identifică cu principiile călăuzitoare asumate, ducând la o încălcare a limitelor de rezistenţă întâmpinate pe parcursul formării.

În acest caz, valoarea ta de referinţă este dată de raportul dintre disponibilitatea de a suporta orice sacrificiu şi ambiția atingerii unui ideal înalt de performanță.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-plus-de-valoare.html

Un prim-plan al unui fundal plin de simţire

On Martie 29, 2021

Fii pregătit să dai un sens nou modului de a te simţi, în baza unei experienţe care produce modificări de durată în relaţia dintre ceea ce te conţine şi ceea ce te respinge.

Mă întorc spre casă, chiar dacă sunt încă departe de locul care îmi oferă întotdeauna căldură sufletească. Din fericire, ploaia s-a oprit la timp, altfel m-aş fi întors cam leoarcă acasă, fapt ce ar fi prefigurat o stare emoţională neconfortantă, un soi de frământare în labirinturile unei minţi care se îndoieşte adesea de trup, nemaigăsindu-şi nicăieri impresionare.

Este şi asta o normalitate meteorologică, pe care mi-aş dori s-o ignor pe cât posibil. Parcă aş fi al nimănui, în mijlocul pustiului, dar important este că mă am tot timpul pe mine în mijlocul gândurilor mele. Să pot să mă contopesc cu mine, să uit de aşteptările celorlalţi, încât sistemul de acţionare al corpului meu fizic, aflat în mişcare, să capete amplitudinea unui sistem dinamic pulsatoriu aflat la originea unui optimism gnoseologic. Cât de sublim sunt sugerate trăirile mele în vederea exprimării unui punct de vedere personal !

Or în fiecare pas pe care-l fac, oarecum grăbit, apăsat, spornic, se simte acea trăsătură a omului care îşi permite armonizarea cu natura şi cu totul din jur. Dar, mai mult decât atât, se simte acea distincţie a omului care ştie să fie demn şi care îşi impune respectul prin acea atitudine de deschidere creativă capabilă să exprime noi perspective de observaţie asupra vieţii.

Leadership: Tu poţi să redai ce conţine interiorul tău prin prisma a ceea ce se întâmplă în exteriorul tău, luând în considerare o acţiune care te face să vrei să trăieşti mai intens un moment care nu mai trece?

Observaţiile acestea sunt suficiente pentru a mă face înţeles. Încă se simte vântul cum bate dinspre apus, s-a făcut frig, tot mai frig, iar paşii mei nu lasă nicio urmă pe străzile umede. Cred că orice pas nu este cu nimic mai presus decât vântul pe care îl simţi cum te pătrunde până la oase, făcându-te să tremuri puţin, dar sigur uiţi de el imediat ce intri undeva la căldură.

Iată. Am ajuns acasă. Chiar dacă ploaia mi-a oferit noi perspective de a privi și a înțelege arta stradală, unde liniştea şi întunericul se constituie într-un fel de realism spontan, al tratării tematicii sociale printr-o cromatică mai rece, totodată ea mi-a furnizat o lecție adâncă: o stare care este temporară poate dura mai mult decât una care este permanentă.

Starea care te traversează când eşti singur cu tine însuţi depinde de modul cum îţi înţelegi propria persoană în relaţie cu o acţiune care te face să vrei să trăieşti mai intens clipa în care timpul încremeneşte.

Da, consider că există un fel de profunzime ascunsă în fiinţa mea, ce nu iese la iveală decât în preajma gândurilor pe care mi le făuresc singur printr-o focalizare eficientă asupra trăirilor care m-au condus acolo unde mă aflu.

Sunt poate un om care a știut să desprindă din încâlcita și varietatea preocupărilor sale de moment, direct și simplu, o trăsătura de profunzime ascunsă: sinceritatea de a fi eu însumi, sinceritatea de a spune exact ce simt chiar și în cele mai discrete momente.

Leadershipul este sinceritatea de a mă vedea aşa cum sunt şi de a mă accepta cu tot ce însemn eu, rămânând aceeaşi, în fiecare moment în care nimeni nu este cu ochii pe mine.

Un prim-plan al unui fundal plin de simţire aduce în prim plan înţelegerea pe care şi-o oferă omul în momentul când este singur, fără să se auto-suspende într-un prezent care se scurge rapid, ci punându-şi toată capacitatea de reflecţie în sprijinul nevoii de a se cunoaşte mai bine pe sine însuşi.

Pe această cale, este bine să nu uităm cuvintele scriitoarei Adela Toplean: *"Va fi mereu o luptă între ceea ce te conține (cu deriva ta interioară cu tot) și ceea ce te respinge (orizontul lumii celorlalți)."*

Source: https://neculaifantanaru.com/un-prim-plan-al-unui-fundal-plin-de-simtire.html

Un prim val care se retrage încetul cu încetul

On Martie 30, 2014

Extinde fondul valabil al fiinţei tale, fără să te mulţumeşti cu stăpânirea unui colţ îngust din natura a ceea ce este infailibil.

Sosise timpul ca absurdul să se mulţumească cu stăpânirea unui colţ îngust din natura a ceea ce era infailibil, majorând veniturile acelor gânduri cauzative zămislite imaginar, care nu izvorau din neant, ci din impulsurile pline de învăţăminte pe care mi le dădea viaţa. Un mesaj găsit întâmplător într-o sticlă plutind pe apele destinului se transformase anormal într-o ezitare prelungită la nesfârşit în faţa unor drumuri încrucişate.

Pentru funcţionarea unei asemenea înţelegeri de sine, singur în lupta cu suferinţa sau fericirea, uneori în minciună şi alteori în adevăr, singur între aceste două bobine rezistente care prezentau inductanţă mutuală, era important ca raportul lor, numit randament, să fie întotdeauna unitar. Inefabilul este ceea ce încercam să reprezint pe fundalul unei realităţi care se năruia de fiecare dată când încercam să accesez o nouă linie dominantă a viitorului pozibil văzut din prisma înţelegerii vieţii.

Un lider autentic își satisface nevoia nativă de a emite judecăți asupra fenomenelor neînțelese, pentru a descifra mesajele continue ale vieții.

Nu pentru că ar fi fost ceva în neregulă cu mine, contribuind treptat la formarea unui miez dens de energie concentrată în jurul unei palete de nuanţe expresive şi vibrante. Nu pentru că pătrunsesem în spaţiul prietenos al ideilor ce meritau răspândite, în care accesul era limitat.

Ci pentru că, asemenea unei făpturi care extrage din propria fiinţă accentul energic şi profund, puteam în sfârşit să menţin în bună stare alianţa intimă şi creatoare dintre spirit şi materie. Înflăcărarea datorată reacţiei de răspuns la un stimul de intensitate crescută, ardoarea pentru noutatea care trebuia să-mi dea de gândit.

Cauzală, întâietatea de a arbitra ceea ce se întâmpla cu mine, reconfigurând combinaţiile de stări, judecăţi, gânduri, zgomote şi vibraţii care se găseau în armonie sau dizarmonie în natura fiinţei mele, era doar un prim val care se retrăgea încetul cu încetul.

Trebuia să-mi satisfac nevoia nativă de a emite judecăţi pe marginea fenomenelor neînţelese, ca să înţeleg ceea ce-mi transmitea continuu, viaţa.

Leadership: Ce calităţi îşi dispută întâietatea de-a lungul întregii tale evoluţii ca să obţii victoria regăsirii de sine într-un context de expunere a unor frânturi de gânduri generate de o realitate care nu există decât ca presupunere?

Frânturile de gânduri generate de o realitate care nu există decât ca presupunere te ajuta să înţelegi mai uşor ce se întâmpla în interior şi în exterior, să vezi lucrurile dintr-o nouă perspectivă și să descoperi idei în locuri nebănuite, chiar dacă nu eşti total verosimil în ceea ce exprimi şi în ceea ce transmiţi.

S-ar putea că reprezentarea actualei tale realităţi (timpul ţi-o va arăta) în direcţia rezultantei unui sistem de forţe care acţionează asupra punctului tău de reper – **autoanaliza** –

revendicând acele părţi din tine care fac posibilă înţelegerea vieţii, să fie purtătoarea unui sens atribuit experienţei, care poate să-ţi motiveze convingerile şi deschiderea către nou.

Calitatea de a evidenţia existenţa unei anumite realităţi, chiar dacă ea încearcă forţarea unor graniţe unanim acceptate, este precum reflecţia unei lecţii de viaţă: te poate ajuta să clarifici o situaţie confuză.

Leadershipul eficient necesită abilitatea de a arbitra propriile experiențe, extrăgând din propria ființă lecțiile profunde ce modelează deciziile viitoare.

Leadershipul se dezvoltă prin înţelegerea de sine, prin conştientizarea acelei realităţi care te ajută să îţi etalezi amalgamul de însuşiri acaparate de experienţa vieţii, odată cu înaintarea în vârstă, din lupta cu suferinţa sau fericirea (a căror raport trebuie să fie unitar). Mulţumirea de sine, gândirea critică, bucuria sau tristeţea, răbdarea sau renunţarea, înţelegerea, cumpătul, obişnuinţa, curiozitatea, etc.

De aceea întâietatea de a arbitra ceea ce se întâmplă cu tine, reconfigurând combinaţiile de stări, judecăţi, gânduri care se găsesc în armonie sau dizarmonie în natura fiinţei tale, este o însuşire la fel de prezentă ca Ego-ul. Şi la fel de importantă cum este oxigenul pentru trup, cum este adevărul pentru sistemul de gândire.

Leadership: IP-ul tău poate fi suspendat prin Ping-uri succesive la o distanţă apropiată de maniera subiectivă de înţelegere a unei acţiuni sau situaţii?

Leadershipul se conectează numai la acel IP al omului pe care viaţa, oricât de grea şi de zbuciumată, nu reuşeşte să-l suspende prin Ping-uri succesive care suprasolicită conştiinţa de sine. În acest caz, IP-ul reprezintă vederea singulară pe care ţi-o formezi faţă de o realitate care te provoacă să o descoperi cu mult entuziasm în contextul încercărilor de a înţelege noi aspecte ale vieţii prin prisma focalizării gândurilor asupra universului interior cât şi prin prisma trăirilor avute.

De aceea conchid că fundalul solid în leadership se poate asigura numai prin intermediul căutării pe care o trăieşti pe parcursul întregii existenţe, concretizându-se în regăsirea de sine, prin analiza stărilor cu care te confrunţi zilnic. Asta e mai greu decât a scoate aur din pământ. E mult mai greu decât a te impune printr-o comanda internă. Iar pentru aceasta trebuie să-ţi satisfaci nevoia nativă de a emite judecăţi pe marginea fenomenelor neînţelese, ca să înţelegi ceea ce-ţi transmite continuu, viaţa.

Dar spiritul lucid al omului care porneşte în căutarea unui sens ce nu se poate fi cucerit decât prin redundanța unor gânduri, unor scheme ale imaginarului, unor roluri mai multe sau puţin mature, unor clişee vizavi de tipul *Who You Are and Who You Choose to Be,* este mult prea întins pentru a-şi putea afla loc în cadrul unei singure etape de viaţă.

Căci aşa cum în artă, atitudinea estetică se naşte din capacitatea de a crea şi a percepe frumosul, tot astfel demersul tău de a accede la un nivel superior de evoluţie se naşte din atenţia diferită şi mereu alta pe care o acorzi vieţii.

A te mulţumi cu stăpânirea unui colţ îngust din natura a ceea ce este infailibil înseamnă să-ţi rezumi implicarea în viaţă la nişte pretenţii mici, uneori absurde, sub nume de normalitate şi firesc al lucrurilor.

Ping-urile succesive care suprasolicită conştiinţa de sine sunt date de încercările de a te

înțelege pe tine însuţi în totalitatea vieții trăită prin identificarea gândurilor care te conduc la emoție, care te animă, care se revărsa asupra unei părţi din lumea care te înconjoară.

Un prim val care se retrage încetul cu încetul este semnul unei tendinţe de interiorizare conforme cu aspecte vieţii care necesită atenţie în prezent şi solicită o nouă perspectivă. Evidenţiază necesitatea unei analize atente al întregului fond al leadershipului, fără a te axa pe elementele lipsite de importanţă ale acestuia.

A stabili " *cine eşti* " şi " *cine vrei să fii* " este esenţial în leadership ca şi găsirea căilor de valorificare a potenţialului propriu prin extinderea frumosului şi adevărului din tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-prim-val-care-se-retrage-incetul-cu-incetul.html

Un regizor este obligat să apere cultura

On Ianuarie 04, 2017

Studierea și înțelegerea contribuțiilor anterioare la moștenirea artei ne pregătesc să exprimăm "noul cuvânt" al vieții.

Totodată continuă şi munca pentru filmul "Ivan". În aceste zile monstruoase ale războiului, regizorul Serghei Eisenstein socoate ia în calcul lupta armată împotriva fascismului, fiind obligat să apere cultura. Îl îndurerează fiecare nouă barbarie: distrugerea inegalabilelor fresce medievale de la Pskov şi Novgorod, a palatelor şi a fântânilor arteziene din secolul al XVIII-lea de la Leningrad, a catedralelor de lângă Moscova, a hidrocentralei de pe Nipru… Îl doare cumplit jertfa de vieţi omeneşti care se pierd înfruntând urgia nemţească.

Dar totodată se gândeşte încă de la început la zilele de după război, la ziua de mâine a culturii şi a artei pe care şi el este chemat să o asigure făcând orice jertfă pentru grăbirea venirii ei şi fiind gata înarmaţi până în dinţi cu experienţa trecutului pentru ca făcliile din mâinile noastre, din mâinile celor care aşteaptă lumina să fie curate şi pregătite pentru acea clipă când arta noastră va trebui să exprime noul cuvânt al vieţii.

Sarcina sa principală însă o socoate a fi apărarea, prezervarea culturii. În acelaşi august termină studiul său despre El Greco, redactează o versiune engleză a studiului despre Griffith şi a istoriei montajului în diferitele arte şi pregăteşte şi o privire de ansamblu asupra ideii de prim plan de-a lungul istoriei artelor.

Leadership: Cum poți să scoți esența sufletului tău și să o dăruiești lumii printr-o capodoperă, în ciuda deplasării imaginilor de la „frumos” la „urât” și a scăderii importanței muncii de creație?

Efectul pe plan mondial al distrugerii artei, este deplasarea clară a unor imagini de la stadiul de "frumos" la stadiu de "urât", fapt ce scade importanţa muncii de creaţie. Numai ecranizările păstrează (şi vor păstra în perioada imediat următoare) o bună parte din creaţii, şi fotoreproducerea imaginilor pentru generaţiile următoare, sau cărţile care redau adevărul timpurilor, încât beneficiarii ocazionali de artă să asimileze mai mult din aspectele lumii vechi şi noi.

Sistemele tehnice de realizare a filmelor, înregistrări, prelucrări, stocări, transmiteri şi redări în clar a imaginilor, datorită complexității tehnologiei şi a volumului deosebit de mare de stocare a informaţiilor, evoluau ceva mai lent pe timpurile lui Eisenstein, decât în prezent. Cu toate astea, evoluţia atinsă și tendinţele observate stabileau încă de atunci foarte clar modul de prelucrare a imaginilor în vederea pregătirii viitoarei generaţii de artişti, preluând responsabilitățile tradițional regizorale. Din acest motiv trebuie să înţelegem durerea unui regizor: de a nu putea cuprinde într-o singură filmare toate imaginile care vor face istorie, chiar şi după ce realitatea va fi sumbră.

Leadership: În ce mod munca ta reflectă angajamentul tău profund față de cultură și cum poți integra acest angajament în propria ta creație așa încât să transmită un mesaj autentic și puternic?

În timpul acestor zile "monstruoase" ale războiului, Eisenstein considera esențială nu doar lupta armată, ci și apărarea tezaurului cultural, pe care războiul tindea să-l distrugă. Totdeauna munca unui regizor se concentrează pe salvarea și prezervarea elementelor de patrimoniu - fresce medievale, palate, catedrale, chiar și infrastructura tehnică, cum ar fi

hidrocentrale. Aceasta reflectă angajamentul lui profund față de "cultură și artă" și dorința de a asigura că "făcliile" de cunoaștere și inspirație sunt păstrate curate pentru a lumina zilele de după conflict.

Acest angajament este vizibil nu doar în acțiunile sale imediate, ci și în munca pe termen lung, pregătind studii despre figuri marcante cum ar fi El Greco și Griffith, sau despre tehnici semnificative în artă, precum istoria montajului. Astfel, Eisenstein nu doar că protejează patrimoniul cultural existent, dar și contribuie la dezvoltarea continuă a discursului artistic.

De aceea, acest "nou cuvânt al vieții" ar putea fi interpretat ca o dorință de a aduce o perspectivă nouă și mai profundă asupra condiției umane, prin artă. În timpul războiului, Eisenstein simțea nevoia de a proteja cultura și de a exprima adevărul despre ororile la care era martor. Totodată, își punea speranțele în posibilitatea ca, după război, arta și cultura să poată exprima o lume mai bună, mai echitabilă, mai justă și mai umană.

În acest sens, "noul cuvânt al vieții" ar putea simboliza o schimbare în modul în care oamenii se raportează la artă și cultură, și modul în care acestea pot contribui la reconstrucția morală și spirituală a societății după război. Arta ar trebui să devină un instrument puternic pentru promovarea păcii, dreptății și progresului, reflectând astfel valorile și aspirațiile unei noi ere.

Ca să devii un artist adevărat trebuie să integrezi în creația ta tehnici semnificative în artă, precum istoria montajului, pentru a exprima "noul cuvânt al vieții" în ciuda realităților vremurilor.

Nimeni nu ştie ce se petrece în sufletul unui regizor, în afară de acei artişti care s-au confruntat cu problemele muncii de creaţie în timpul vremurilor de criză. Un artist trebuie să își mențină creativitatea și să își urmeze viziunea chiar și în momente dificile, făcând abstracţie de obstacolele din jur.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-regizor-este-obligat-sa-apere-cultura.html

Un salt într-o nouă calitate a structurii sonore din film

On Ianuarie 12, 2011

Artistul nu percepe coloana sonoră ca o ilustrație a imaginii, ci ca un element integrant al acesteia, sincronizat cu o acțiune specifică.

La Berlin, regizorul Eisenstein colaborează cu Edmund Meisel pentru a pune la punct muzica pe care acesta o compune special pentru filmul „Potemkin". Colaborarea lui cu compozitorul este deosebit de importantă, deoarece, în acel an, înainte de apariția filmului sonor, prin partitura muzicală pentru „Potemkin", Eisenstein pune primele jaloane ale viitoarei cinematografii sonore. De aceea, remarcă întotdeauna cu atâta amărăciune cât de ciudat este că el, tocmai el, a ajuns, din cauza împrejurărilor extraordinare, ultimul la întâlnirea cu filmul sonor, realizându-l pentru prima oară abia în 1938.

Muzica pentru filmul "Potemkin" este net diferită de cea practicată în acea vreme. Deși scurtă, colaborarea cu compozitorul se desfășoară în felul în care se conlucrează astăzi pentru alcătuirea unei piste sonore. Eisenstein îl convinge pe Meisel să renunțe la funcția pur ilustrativă a muzicii și să accentueze, în schimb, anumite „efecte". Acestea izbucnesc mai ales în „muzica mașinilor" din secvența finală a întâlnirii crucișătorului cu escadra. Regizorul îi cere categoric compozitorului să renunțe la melodia obișnuită, bazându-se în schimb pe bătaia ritmică a percuțiilor, și solicită ca, în acest moment, muzica să urmărească, ca și filmul, un salt într-o nouă calitate a structurii sonore. Astfel, imaginea fuzionează organic cu sunetul și, în locul unui film mut cu ilustrație muzicală, apare de fapt un film sonor.

Leadership: Creația ta poate fi considerată mai mult decât un acompaniament, ci o formă de expresie ce evocă o energie adânc înrădăcinată în imagini?

În sistemele moderne de creație cinematografică sonoră, colaborarea dintre regizor și compozitor funcționează precum un sistem de control integrat, în care muzica nu mai este doar un senzor pasiv care captează emoțiile filmului. Partitura muzicală devine o unitate centrală care analizează și ajustează parametrii artistici, renunțând la funcția pur ilustrativă. Efectele sonore sunt programate să accentueze momentele-cheie, precum în secvența mașinilor, unde percuția ritmică înlocuiește melodia tradițională. Tranzițiile între imagini și structura sonoră trebuie să fuzioneze organic, evitând ilustrația muzicală convențională. Sincronizarea dintre elementele vizuale și cele sonore devine categoric esențială, urmărind o nouă calitate a sistemului cinematografic, în care sunetul și imaginea operează ca un tot unitar, nu ca două componente separate.

La Berlin, colaborarea dintre Eisenstein și Edmund Meisel pentru filmul "Potemkin" a fost similară cu un experiment de inginerie acustică, în care muzica devine un element esențial al structurii filmului. În locul unei partituri pur ilustrative, Eisenstein îi cere compozitorului să accentueze vibrațiile ritmice și să elimine tonurile melodice obișnuite, un proces prin care sunetul devine aproape palpabil în secvențele de tensiune. Această metodă de a manipula sunetul, asemenea accentuării frecvențelor dorite în designul acustic, creează o „muzică a mașinilor" în secvența întâlnirii cu escadra, unde percuția capătă un rol dominant.

Printr-o abordare neconvențională, Eisenstein urmărește să fuzioneze organic imaginea cu sunetul, creând nu doar un fundal muzical, ci o nouă structură sonoră ce transformă întreaga experiență vizuală. Astfel, ritmurile percutante ale muzicii de film devin fundamentul cinematografiei sonore moderne, în care sunetul intensifică imaginea, oferindu-i o calitate senzorială profundă, care transcende funcția ilustrativă.

A fi cu adevărat lider în cinematografie înseamnă să transformi tensiunea dintre funcția

ilustrativă și potențialul expresiv într-o fuziune organică ce revelează noi dimensiuni ale percepției artistice.

Un salt într-o nouă calitate a structurii sonore din film presupune o sincronizare perfectă între imagine și sunet, o interacțiune profundă între cele două elemente și o utilizare inovatoare a sunetului ca instrument narativ și emoțional.

Iată câteva aspecte-cheie ale acestei noi calități sonore, așa cum se manifestă în ecranizarea "Potemkin" și în filmele sonore care au urmat:

- Sincronizare precisă: Sunetul nu mai este doar o ilustrație muzicală a imaginii, ci un element integrant al acesteia. Fiecare sunet este sincronizat cu o acțiune specifică de pe ecran, creând o senzație de unitate și coerență.

- Amplificarea emoțiilor: Sunetul este folosit pentru a intensifica emoțiile transmise de imagini. De exemplu, muzica dramatică poate sublinia tensiunea unei scene, iar sunetele ambientale pot crea o atmosferă specifică.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-salt-intr-o-noua-calitate-a-structurii-sonore-din-film.html

Un scurt ecou pictat pe umbra veșniciei

On Martie 11, 2018

Găsește un sens nou reprezentării tale ca artist prin prisma mentalităţii unei lumi mici care continuă să se lărgească către ceva mai măreț decât tine însuți.

Ce rost are universul, cu ale lui enigme încă nedescifrate, trecute prin filtrul unui timp ce nu există decât ca noţiune abstractă? Ce motiv are el să se extindă la nesfârşit, asemenea semnificaţiilor deduse dintr-o privire aruncată în treacăt înăuntrul unui labirint realizat în stilul unui Dede Eri Supria? De ce oare Dumnezeu, care înseamnă tot şi toate, fără de care nimic nu este cu putinţă, acceptă nebunia de a fi veşnic?

Mi-am început ziua ieşind în grădină, ea însăşi primordială prin setea de creaţie pe care o generează lectura poeziei sale, în care versurile de gingăşie, carismă, puritate şi răbdare, aparţin unei fragilităţi existenţiale superlative pe care reprezentările naturii, personificată ca o mare fiinţă, le inserează în universul meu.

Aici îmi regăsesc pacea, o nemaipomenită senzaţie de confort şi libertate, respirând aerul proaspăt al liniştii. Mă simt în largul meu, ca şi când tristeţea cu ale ei prăpăstii fără sfârşit nu ar ajunge până la mine, în această grădină cu balansoar, cu mult spaţiu verde şi unde trandafiri de toate felurile îmi reflectă personalitatea plină de ambiguităţi, totuşi fermecătoare.

Revenirile mele în acest loc reprezintă fundalul pe care se desfăşoară o extraordinară poveste, ca o sumă a rătăcirilor mele într-un context de tipul: "Există o privire pentru că există ochiul care o cheamă".

Frumuseţea nu constă în a-mi admira aranjamentele „ton pe ton”, ci în a le dărui mereu o nouă semnificaţie ce rezonează mai degrabă cu temele favorite ale artiştilor de geniu, asigurând modelarea raporturilor tainice dintre Creator şi Marea Operă.

Leadership: Creaţia ta îşi găseşte o binecuvântată finalitate ca urmare a faptului că ai căutat o viaţă întreagă echilibrul şi armonia într-un loc care pare încremenit în timp?

La fel cum căpitanul Nemo nu se putea îndepărta de obiectul creaţiei sale, la îndemnul misterios al inimii care nu suportă despărţirile, tot aşa mă simt eu în vastitatea propriei mele creaţii transpusă într-un univers al cuvântului descătușat de gravitatea terestră într-un plan fizic, pornită de la necesitatea de a mă destinde şi ajunsă apoi la o formă de artă inedită.

După cum se poate bine intui, niciodată nu ajung prea departe să călătoresc, aşa cum au îndrăznit Magellan, Amundsen sau Columb, decât cu mintea, dorul fiind infinit mai puternic: nu mă pot despărţi de grădina mea.

Ţin atât de mult la ea, încât simt că dacă n-aş mai fi, nici ea nu ar mai continua să existe. E un fel de legătură de rudenie, o reciprocitate în diferite formalisme, o abordare cuprinzătoare a universului care promovează cooperarea centralizată între o autoritate deplină şi o fundaţie cu aceleaşi iniţiale: "Numărul 17", pe care Dumnezeu l-a ales ca un simbol al bunăvoinţei sacrului.

Universul, încă atât de nepătruns, continuă să se extindă pentru că grădina mea, prin grija pe

care i-o port zilnic, continuă să se deschidă gradual în faţa învăţăturii mele. Pot obţine oricând o vedere generoasă demnă doar de un tablou ficţional al lui Jim Warren, o sensibilitate spectaculară din care se desprind eonii, o minune dintr-un basm al lui Wilhelm Hauff, reprezentând totodată subiectul principal al unei arte care va străbate secolele şi continentele, ca o piatră magică cu forţă de simbol care prin puterile ei realizează orice dorinţă a celui care o posedă.

Leadership: Îţi evidenţiezi calităţile pe care le dobândeşti în prezenţa unor opere nemuritoare, conform unei revelaţii în care doar cei aleşi îşi găsesc mărirea definitivă?

Dumnezeu a ales veşnicia pentru ca toate lucrurile create de El să capete un rost pentru însăşi muritorii de rând. El îşi găseşte un sens de a exista etern nu atât prin actul de creaţie atribuit unui artist care caută mereu să aducă ceva nou în Eden, încercând să scoată mereu altceva din piatră seacă, ci pentru că dacă el n-ar mai fi El, nimic n-ar mai fi, şi toată strădania milioanelor de ani ar deveni doar o pură formalitate, determinată de capricii subiective - ceea ce seamănă cu egoismul.

Ştiţi de ce 'David' a lui Michelangelo continuă să existe ca un compromis între univers şi omenire? Fiindcă sufletul artistului încă se află în opera sa. Tot astfel arta mea va traversa multe secole de acum înainte fiindcă e venită din inima şi roadele grădinii mele.

Dacă ar trebui să-mi găsesc un corespondent în istoria secolelor, probabil m-aş identifica cu nimeni altul decât Nicolas Flamel, şi el avea o grădină asemănătoare cu a mea, iar marea lui ştiinţă mi-a fost revelată numai mie, bineînţeles într-o formă adecvată gândirii prezentului. Probabil sufletul lui s-a condensat ca o „esență divină" în acordurile unice ale naturii şi s-a oprit asupra unui singur om.

Sufletul artistului este etern nu fiindcă îşi caută un loc care să-i hrănească legenda, ci pentru că îşi găseşte un alt suflet care să-i continue munca, împlinind astfel destinul unei generaţii.

Leadership: Poţi face din opera ta o necesitate a viului în misterul îmbrățișării universului care îţi deschide ochii prin ceea ce reuşeşti să cuprinzi într-un mic spaţiu ce se măreşte pe măsură ce înaintezi spre miezul unei alte înţelegeri?

Nikos Kazantzakis a exprimat o idee care se potriveşte de minune orizontului artei mele, căreia şi Flamel sau Michelangelo i-au conturat un rol permanent:

Doamne, spune-mi până unde să merg?"... iar Dumnezeu i-a răspuns cu glas senin :

- "Mergi până unde poţi ! "

- "E prea puţin, Doamne ! Cere-mi mai mult ! ", s-a îndârjit omul. Dumnezeu i-a răspuns cu glas la fel de senin :

- "Mergi până unde nu mai poţi "...

Geometria universului este plăsmuită de spiritele supreme care înconjoară planul al optulea, cel al Absolutului Divin, avântându-se acolo unde imaginaţia umană eşuează.

Ecuaţia existenţei acestor forme de reprezentare a lui Dumnezeu în concept, într-o lume

materială, este cuprinsă în posibilitatea de a te retrage într-un loc al tău şi de a descoperi acolo tainele marilor forţe ale creaţiei ce pot modela percepţia asupra lumii.

Leadershipul se aseamănă cu misteriosul magnetism al unei creaţii rare: este nemuritor atâta timp cât îşi păstrează faima şi, în acelaşi timp, latent în cercul unui destin care îşi asumă o istorie a prezenţei lui Dumnezeu în lume.

Un scurt ecou pictat pe umbra veşniciei marchează momentul în care creaţia personală, dezvoltată în jurul unei entităţi singulare, capătă dimensiunea unei istorii care se repetă în felurite chipuri odată cu fiecare generaţie, cu fiecare rotire cosmică, spre modelarea destinului unei lumi întregi.

Destinul unei lumi întregi se comprimă în destinul unui singur om care şi-a păstrat tăinuit semnificaţia într-un univers care parcă îi şopteşte: "Niciodată nu poţi pleca dintr-un loc care continuă să se lărgească".

Source: https://neculaifantanaru.com/un-scurt-ecou-pictat-pe-umbra-vesniciei.html

Un soare aflat pe drumul spre apus

On Septembrie 18, 2010

Găseşte căile hotărâtoare pentru a-ţi asigura excelenţa, forţând limitele leadershipului tău de dragul unei chemări mai înalte.

Căpitanul Rhodes către echipa de comando condusă de locotenentul Waters:

- Domnilor, ştiu că aţi avut mult de furcă, dar trebuie să vă trimitem înapoi. Aveţi de îndeplinit o misiune foarte importantă. Principalul obiectiv este s-o găsiţi şi s-o recuperaţi pe doctoriţa Lena Fiore Kendricks de la Crucea Rosie Internaţională. Obiectivul secundar este să recuperaţi două călugăriţe şi un preot care au un adăpost în apropiere de Yolingo, Nigeria. După ce recuperaţi ţintele, mergeţi spre zona de retragere Alpha. Mult succes.

Locotenentul Waters şi echipa lui de comando, ajung în sătucul în care se aflau cei trei, însă, la insistenţele doctoriţei, care se ataşate de populaţia din zonă, acceptă să ia cu ei mai mulţi localnici. Cele două călugăriţe şi preotul refuza să plece, căci oamenii de acolo aveau mare nevoie de ajutorul lor.

După aproape două zile de mers prin munţi, ajung la zona de retragere Alpha. Atunci locotenentul Waters îi abandonează pe localnici, o urcă pe doctoriţă în elicopter şi părăsesc zona, fără să-i pese de soarta bieţilor oameni care au rămas singuri în munţi, expuşi pericolului. N-avea de ales, trebuia să-şi îndeplinească misiunea, nu s-o pericliteze, căci soldaţii generalului Mustafa Yakubu erau pe urmele lor şi aveau să-i ucidă fără milă.

Leadership: Depinzi de existenţa unei abordări a conceptului "suflet" dintr-o perspectivă psihologică asupra puterii de care dispui, cu sensuri mai adânci decât le poate da evenimentul unei alegeri greşite de moment?

Elicopterul în care se aflau locotenentul şi doctoriţa trece la un moment dat deasupra sătucului în care fuseseră cu două zile în urmă. Priveliştea era cutremurătoare. Satul ardea în flăcări, pe câmp zeci de cadavre zăceau la întâmplare. În aer plutea duhoarea morţii.

Doctoriţa era speriată şi stăpânită de gânduri negre. Era profund afectată de ce se întâmplase şi se temea că oamenii ce fuseseră abandonaţi vor împărtăşi aceeaşi soartă. O podidise plânsul, de parcă inima i s-ar fi frânt pentru totdeauna.

În ochii locotenentului Waters se putea citi mâhnirea şi îngrijorarea. Vederea acelei imagini de coşmar îi strecură în suflet revolta. Rămase un minut pierdut pe gânduri. O privi pe doctoriţă ca într-o rugă nesfârşită, nefiind în stare să pronunţe niciun cuvânt. Şocul produs de vederea acelor oameni morţi era prea mult pentru el. Îl scârbea cruzimea aceasta neumană. Fu brusc cuprins de remuşcări pentru faptul că-i abandonase pe localnicii aceia pe câmp.

Nu putea rămâne indiferent, nu era în stare să comită o asemenea infamie. " *N-aş putea să-i abandonez* ", îşi spuse în sinea lui. Apoi, în sfârşit, rosti acel cuvânt tainic, al omeniei sale, ce venea din adâncul sufletul său: „ *Întoarce elicopterul !* "

Leadership înseamnă să rămâi fidel principiilor morale chiar şi atunci când rămâi captiv în capcana unui sacrificiu pe care nu doreşti cu adevărat să-l faci pentru altcineva.

Dacă aţi urmărit filmul " *Tears în the sun (2003)* ", vă amintiţi că în loc să-şi conducă echipa de comando şi pe doctoriţa Kendricks în siguranţă spre destinaţia "Acasă", îndeplinindu-şi astfel misiunea, locotenentul Waters a luat hotărârea să se reîntoarcă la zona de retragere Alpha, locul unde îi abandonase pe localnici, şi să-i călăuzească pe aceştia pe jos, prin munţi, spre Camerun, unde ar fi fost salvaţi.

Nu a respectat ordinele clare pe care le primise, punându-şi întreaga echipă, ca şi pe doctoriţă, într-un pericol permanent. Căci din momentul când a dat ordinul de întoarcere, totul s-a schimbat, a început adevăratul calvar. Cariera lui se afla în declin.

Misiunea a fost îndeplinită, dar nu în totalitate. Numai patru membri ai echipei de comando au rămas în viaţă iar ei au fost grav răniţi, printre care şi Waters, dar cea mai mare parte a localnicilor au supravieţuit. Doctoriţa a reuşit să scape cu răni uşoare. Se poate spune totuşi că misiunea a avut un succes deoarece, în schimbul a câtorva vieţi, au fost salvate numeroase vieţi omeneşti.

Leadership: Ce anume te restricţionează să fii om? Privești empatia ca pe o precondiție a prejudecății, sau ca un substituent al acesteia?

Cât de bogată în surprize neplăcute poate fi viaţa unui conducător. Decizia luată de locotenentul Waters a fost o uriaşă încercare a tăriei sale de caracter, a demonstrat nobleţea sentimentelor sale, ale unui om care îşi asumă riscuri şi îşi forţează limitele de dragul unei chemări mai înalte.

Liderii ca Waters sunt mistuiţi de un puternic simţ al dreptăţii şi al omeniei. Ei nu radiază o atitudine de genul: " *Fie ce-o fi* ", ci una bazată pe altruism: " *Voi sări în ajutorul tău. Dacă nimeni nu face ceva pentru tine, eu am de gând să fac ceva.* " În străfundul fiinţei lor zace un dram de smerenie. Ei sunt preocupaţi de bunăstarea oamenilor, reuşesc să construiască o legătură puternică cu ei.

Ceea că faci are întotdeauna consecinţe. În leadership totdeauna este loc de noi manevre, mai ales dacă eşti forţat de împrejurări să le aplici, dar dacă te îndepărtezi de la scop, fie şi din pricina sentimentelor, atunci poţi da greş.

Un om este cu adevărat măreţ atunci când nobleţea sentimentelor sale dă sens unei vieţi experimentate cu o conştiinţă trează.

Concluzie: În viaţa fiecărui lider pot exista momente de cotitură când este obligat să se abată de la drumul pentru atingerea scopului propus iniţial, deoarece apar motivaţii care impun acest lucru. Deciziile luate în aceste momente de cumpănă, sunt cruciale pentru lider. Dacă rezultatul acestor decizii este benefic şi se soldează cu victorii, liderul devine un erou, iar dacă nu, liderul ajunge "un soare aflat pe drumul spre apus".

Tu poţi să îmbini fermitatea cu apropierea afectivă?

Găseşte căile hotărâtoare pentru a-ţi asigura excelenţa, forţând limitele leadershipului tău de dragul unei chemări mai înalte.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-soare-aflat-pe-drumul-spre-apus.html

Un spectacol în onoarea vieţii

On Septembrie 08, 2010

Pune-ţi la încercare tăria de caracter, făcând din leadership un principiu de viaţă.

De curând, celebrul actor Michael Douglas a fost invitat la cunoscutul talk show de televiziune "Late Show with David Letterman" difuzat pe CBS. Poate cel mai important moment al talk show-ului a fost acela când s-a adus în discuţie cancerul la gât în stadiul I cu care a fost diagnosticat Michael. Acesta a menţionat, cu mândrie, că, în ciuda bolii, va continua să filmeze în filmul "Haywire".

David Letterman, care nu-l slăbise pe Michael din ochi nicio clipă pe tot parcursul interviului, văzând că acesta nu pălea deloc când vorbea despre starea lui de sănătate, l-a întrebat: " *Arăţi foarte bine, nu pari a fi un om care s-a îmbolnăvit de cancer. Cum reuşeşti asta?* "

Cu toată puterea sa de stăpânire bine cunoscută, nelăsând să se vadă nicio urmă de nelinişte, Michael a răspuns fără şovăire: " *Deoarece sunt pe scenă !* "

Leadership: Care este Sinele pe care doresti să îl exprimi în plinătatea dinamică a vieţii ca urmare a folosirii forţelor actoriceşti?

Răspunsul celebrului actor hollywoodian sugerează încrederea fermă pe care i-o conferă scena pe care a debutat şi unde şi-a construit bogata carieră, scena pe care a slujit-o şi o va sluji mereu cu credinţă şi devotament, scenă care, deşi îl epuizează fizic deseori, îi dă în acelaşi timp un suflu şi o energie puternică în plan emoţional.

Scena este locul unde se face legătura cu viaţa. Întreaga lume a unui artist adevărat este scena, şi atâta timp cât i-a fost dat să interpreteze un rol, el trebuie să-l joace bine şi constant.

A juca un rol este poate cea mai mare bucurie şi fericire pe care o simte un artist adevărat. Scena îi dă puterea de a se dărui liniştit muncii sale, abordându-şi rolul cu o pasiune vibrantă, cu o profunzime şi un aplomb rar întâlnite, deseori în ciuda numeroaselor greutăţi pe care le întâmpină în viaţa reală. Vioi, inteligent şi foarte însetat după excelenţă, dominat, între altele, de un accentuat spirit al încrederii şi al speranţei, el va păstra pe scenă o consecvenţă uimitoare în atitudinea cu care apare pe scenă şi cu care abordează tema rolurilor.

Sinele pe care doreşti să îl exprimi în plinătatea dinamică a vieţii, ca urmare a folosirii forţelor actoriceşti, ascunde o interiorizare a imaginii celorlalţi despre tine în cazul unei situaţii în care nu ai certitudinea că ai făcut totul pentru a fi la nivelul aşteptărilor lor. Acest sine este de fapt latura ta cea mai expresivă, mai penetrantă şi mai vulnerabilă, mai expusă ochiului critic şi vigilent privitorului care este interesat de fapte, şi nu de relatarea arbitrară a acestora.

Leadership: Poţi să fii strălucit în ambele laturi principale ale terenului tău de evoluţie?

Tu ce poţi spune despre caracterul fiecărui om pe care îl întâlneşti? Înţelegi trăsăturile care îl individualizează? Ce anume stă la baza propriei sale evoluţii? Credinţa în calităţile lui este puternică? Atitudinea lui îl face să se descurce atunci când viaţa îi ridică oprelişti? Acceptă

limitările fireşti pe care i le impune viaţa?

Răspunsul celebrului actor, Michael Douglas, vine să desemneze tocmai o asemenea realitate, în care omul se simte esenţial angajat în relaţia "viaţă-scenă", amândouă puse cumva pe aceeaşi linie de ordine faţă de axa fundamentală a leadershipului - care conţine în structura lui putere, virtuţi și trăsături de caracter.

Pentru realizarea unui leadership trainic, nu unul trecător care va rămâne doar în amintiri, trebuie să creezi o punte de încredere între tine şi potenţialul tău de a fi strălucit în ambele laturi principale ale terenului de evoluţie: viaţa şi cariera.

Asemenea unui surogat de artă care devine astăzi un adevărat pericol estetic, leadershipul poate deveni mai degrabă o corvoadă, o piedică sau o dilemă, decât o desfăşurare naturală a aptitudinilor personale în împrejurări care includ răspunderea faţă de sine. Asta în cazul în care, pentru realizarea de rezultate efective, liderul nu reuşeşte să se înscrie pe o direcţie clară de evoluţie, axându-se prea puţin pe înţelegerea impactului propriilor performanţe asupra calităţii prestaţiei sale pe scena vieţii.

Se poate ajunge astfel în următoarea situaţie. Ca în locul leadershipului autentic, bazat pe relaţia dintre personal şi profesional, liderului să i se ofere, prin reţeaua propriilor concepte, idei, filozofii, percepţii şi puncte de referinţă, un înlocuitor tentant de leadership, un punct slab în mijlocul evoluţiei sale, exprimat printr-un amestec concentrat de inferioritate şi nesiguranţă în ceea ce priveşte locul lui în structura socială şi existenţiala.

Tu ce fel de lider eşti? Cât de mult te implici în relaţia scenă-viaţă?

Leadership: Rămâi ancorat în ceea ce ai plăsmuit drept o imagine a perfecţiunii din miezul căreia se naşte îndoiala asupra propriei condiţii şi valori, în conformitate cu rezultatul interpretării unui rol realizat într-un spectacol public?

Un lider adevărat se ridică la un nivel înalt de gândire şi de interpretare artistică. Liderul seamănă mai degrabă cu un actor care-şi încropeşte cu talent un rol important în cadrul organizaţiei din care face parte. Este de datoria lui să se identifice total cu personajul pe care îl interpretează, chiar dacă uneori îi este teamă de intensitatea propriilor lui trăiri atunci când îşi joacă rolul îndrumător.

Ca lider, preferi să interpretezi roluri tragice, cum e acela al unui părinte care asistă neputincios la chinurile suferite pe nedrept de propriul copil, pe care îl vede murind?

Sau adopţi tot timpul aceeaşi postură pe care a zugrăvit-o actorul Michael Douglas la cunoscutul talk show de televiziune al lui David Letterman - postura omului încrezător, optimist, care, sănătos sau bolnav, îşi joacă rolul constant cu o energie extraordinară?

Michael are meritul incontestabil de a fi străbătut de un înflăcărat avânt, de o viguroasă încredere în viitorul său. Şi tu trebuie să ai aceeaşi atitudine. Dar pentru asta trebuie să-ţi faci din leadership un principiu de viaţă.

Rolul tău, ca lider, este să duci organizaţia înainte. Însă sarcina de a fi conducătorul şi călăuzitorul transformărilor necesare nu este atât de uşoară pe cât ar putea părea. Oamenii tind să-şi exprime nemulţumirea crescândă faţă de prestaţia ta în cazul în care nu-i conduci în direcţia cea mai favorabilă.

Liderul un este nicidecum un simplu artist, ci un adevărat interpret care rămâne devotat muncii sale şi tăriei lui de caracter. Plin de talent şi, căutând necontenit prin intermediul artei sale să se menţină pe locul pe care îl ocupă în organizaţie, va reuşi să realizeze tot ceea ce şi-a propus.

Rezultatul interpretării unui rol realizat într-un spectacol public este cuprins în conţinutul raportului dintre ceea ce încerci să proiectezi asupra celorlalţi şi ceea ce se întoarce înapoi la tine prin descoperirea a ceea ce însemni pentru întreaga lume.

Un spectacol în onoarea vieţii poate fi numită prestaţia unui lider care nu depune armele şi nu se lasă bătut în circumstanţele dramatice. Viaţa unui lider este şi ea un spectacol, în care el deţine rolul principal - rol pe care trebuie să-l interpreteze cu o consecvenţă uimitoare. Iar felul în care îşi conduce propria existenţă, spune multe despre capacitatea lui de a-i conduce pe ceilalţi oameni.

Dacă vrei să funcționezi la cel mai bun nivel și să fii o persoană cu realizări mari, pune-ţi la încercare tăria de caracter, făcând din leadership un principiu de viaţă.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-spectacol-in-onoarea-vietii.html

Un spirit care iradiază

On Martie 09, 2009

Călăuzeşte-i pe oameni spre o viziune comună, făcând apel la valorile lor cele mai profunde.

"Începând de azi, trebuie să ne ridicăm şi să ne ştergem de praf. Trebuie să reafirmăm măreţia ţării noastre. " Asta a declarat preşedintele american Barack Obama în cadrul discursului său de după investirea sa în funcţie.

Dând curs acestui îndemn, Obama a urmărit să câştige încrederea oamenilor şi suportul lor. Oamenilor le trebuie tenacitate, unitate de scop şi un spirit de cooperare compatibil, asta a încercat el să reliefeze prin discursul său, şi a reuşit să se facă ascultat. Toţi cetăţenii americani au înţeles solidaritatea şi spiritul acestui indemn, şi au avut convingerea că lucrurile se vor îndrepta şi vor intra din nou pe un făgaş normal.

Singurul mod în care poţi clinti din loc nu un singur om, ci o întreagă naţiune, este să faci apel la valorile naţionale - eroism, victorie, devotament, iar pentru asta ai nevoie de o forţă uriaşă de convingere. Trebuie să arăţi tuturor că ai foarte multă încredere în tine şi în soluţiile pe care le propui, că nu îţi este teamă de schimbare şi că te vei implica cu seriozitate şi profesionalism în rezolvarea tuturor problemelor. Şi mai presus de toate, trebuie să fii capabil să înlături gândurile negative ale oamenilor şi să le redai optimismul de care au cu toţii nevoie.

Ai identificat valorile morale fundamentale ale oamenilor înainte de a le împărtăşi viziunea ta? Ce ramură a personalităţii tale trebuie să cultivi pentru a reuşi să influenţezi lucrurile în favoarea ta?

Leadershipul tău îşi verifică valoarea prin dezvoltarea unor motivaţii admisibile sau inadmisibile?

Un alt aspect al mentalului general, care caută să atribuie un sens oricărui acţiuni, gând, sentiment insuflat de lider, îşi încearcă o definire prin termenul de "concret", introdus mai mult ca o instanţă menită să hotărască cu privire la temeinicia apelului care îndeamnă la atitudine, implicare şi luptă. În mod evident se pot formula numeroase critici la adresa acestui concept, însă el pare a se aplica foarte bine în acele perioade de stagnare sau de involuţie, străbătute de oameni pe parcursul desfăşurării procesului de schimbare sau de adaptare la nou.

Leadershipul comportă în esenţa sa o dihotomie între modul în care liderul creionează viitorul şi modul în care percep oamenii mesajul său. În perioade tulburi şi nesigure, lipsa solidarităţii se resimte în sufletul oamenilor mai mult ca oricând, fiecare individ trăind pentru "sinele colectiv".

De aceea este presant ca liderul să stabilească un plan de "joc", precum şi exprimarea sa în practică, care să fie uşor de înţeles, apoi acceptat şi de susţinut, prin lansarea unui îndemn concret spre solidaritate în vederea integrării viziunii sale într-un sistem de gândire general valabil, cu slabe tendinţe de împotrivire, care să asigure şi să urgenteze luarea unor măsuri de redresare.

Leadershipul tău îşi verifică valoarea prin dezvoltarea unor motivaţii admisibile, atunci când

reuşeşti să-i convingi pe oameni de un lucru şi să-i faci să fie fermi în această convingere. Sau prin dezvoltarea unor motivaţii inadmisibile care nu susţin o cauză în care se crede, sau care nu se conformează unui model de gândire care actualizează nevoia de unitate între oameni.

Leadership: Care sunt indiciile maximizării aptitudinilor tale pentru arta înţelegerii autenticităţii trăirii şi a descoperirii psihologice care fac obiectul unei convingeri bine întemeiate?

În ce ritm evoluează leadershipul tău? În ritmul cu care puterea unei convingeri, considerată relevantă pentru modificarea intenţiilor de demarare a anumitor acţiuni sau decizii, este convertită într-un acord permanent acord cu ceea ce spui?

Un lider are o responsabilitate uriaşă: el răspunde în faţa oamenilor pentru felul în care alege să rezolve problemele şi pentru felul în care îi îndrumă. Un lider în niciun caz nu se poate ascunde în spatele echipei sale în cazul unui eventual eşec. Cu alte cuvinte, el este pe cont propriu în faţa riscului şi răspunderea finală este doar a lui.

Descoperirea psihologică care te poate contrazice oricând ţine de modul în care îţi expui convingerile acolo ele unde nu există sau nu sunt cunoscute. Psihologia în leadership face distincţie între forma de a te exprima prin diferite forme de comunicare şi forma de a te promova cu ajutorul ocaziilor de a te implica efectiv în ceea ce crezi.

A defini psihologia liderului înseamnă să-l caracterizezi, să-i descifrezi semnificaţiile gândirii atunci când afirmaţiile pe care obişnuieşte să le repete frecvent se raportează nu la autoritatea pe care o reprezintă, ci la înţelegerea aşteptărilor pe care le au ceilalţi oameni faţă de el.

Indiciile maximizării aptitudinii tale pentru arta înţelegerii autenticităţii trăirii şi a descoperirii psihologice care fac obiectul unei convingeri bine întemeiate sunt procesate prin joncţiunea dintre autoritatea pe care ţi-o dă o anumită calitate sau situaţie şi responsabilitatea pe care o ai faţă de eşec.

Aşa cum paşii de dans se fac în anumite direcţii, urmăresc anumite ritmuri şi sunt influenţaţi foarte mult de starea de spirit a dansatorilor, tot aşa drumul tău spre excelenţă se face prin fiecare pas pe care îl faci tu împreună cu ceilalţi oameni, în sensul pe care îl induci tu, un sens care antrenează trăiri, sau cel puţin le potenţează. Cu alte cuvinte, oamenii trebuie să perceapă acordurile tale interioare, valorile şi convingerile după care te ghidezi tu în viaţă, ca să se poată ataşa de tine. Convingerile pe care le ai şi pe care le transmiţi celorlalţi prin intermediul discursurilor, îţi vor netezi drumul sau îţi vor pune bariere.

Leadership: Reuşeşti să trasezi un sens al propriei importanţe prin rotirea sau răsturnarea unei imagini care produce un efect hipnotic?

O cale uşoară de a te face iubit şi admirat de toţi oamenii este să-ţi asumi responsabilitatea şi-ţi respecţi cuvântul dat. Nu-i de-ajuns să-i încurajezi pe oameni să se ridice şi să meargă înainte cu fruntea sus în situaţii de criză. Trebuie să te implici personal în rezolvarea problemelor şi să devii un model demn de urmat pentru toţi. Oamenii te vor urma numai atunci când vor vedea rezultate concrete, palpabile, în urma punerii în practică a soluţiilor pe care le propui şi pe care le implementezi. Deci, oferă oamenilor motive serioase să te urmeze.

Deviza oamenilor cu adevărat competenţi este: " *Azi, nu mâine.* " Nu vei reuşi să atragi simpatia şi respectul oamenilor dacă nu eşti gata să preiei iniţiativa şi să-ţi pui ideile în

practică imediat. Trebuie să-ţi impui să acţionezi rapid şi eficient, astfel încât rezultatele să nu întârzie să apară şi să fie cât mai bune. S-ar putea să nu obţii rezultate spectaculoase într-un timp record, dar dacă oamenii nu vor sesiza nicio îmbunătăţire a situaţiei lor, niciun progres real cât de mic, atunci rişti să-ţi pierzi credibilitatea.

Doreşti să fii un lider respectat, iubit şi admirat? Dacă da, atunci oferă oamenilor soluţii ce se pot materializa, nu doar vorbe pline de dulceaţă.

Efectul hipnotic se produce atunci când convingerile tale năvălesc cu forţa în obiectivele pe care ceilalţi oameni nu trebuie să le rateze.

Un spirit care iradiază este omul care îi călăuzeşte pe oameni spre o viziune comună, făcând apel la valorile lor cele mai profunde. El reuşeşte prin aceasta marea performanţa de a suprapune convingerile pline de nobleţe cu imaginea personală în favoarea rezultatelor care sunt în concordanţă cu aspiraţiile de moment, sau de perspectivă, ale societăţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-spirit-care-iradiaza.html

Un spirit care se înalță deasupra vâltorilor vieții

On Iulie 21, 2010

Curajul de a păși în necunoscut îți oferă un aliat neașteptat, fiecare pas determinându-te să te apropii mai mult de adâncul ființei mele, trezind ecouri ale unui eu uitat.

Simțeam cum fiecare pas pe acest tărâm necunoscut reverbera în adâncul ființei mele, trezind ecouri ale unui eu pe care abia începeam să-l descopăr. Nu eram doar o simplă alergătoare rătăcită; mă simțeam precum un explorator cosmic, cartografiind constelații necunoscute ale propriului suflet.

În acele momente de incertitudine sublimă, simțeam cum înțelegerea mă inunda precum un val de lumină celestă. Arta de a trăi, realizam eu, era asemenea unei simfonii nescrise, ale cărei note se compuneau din curajul de a păși în necunoscut. Simțeam cum acest curaj creștea în mine, nu precum o flacără violentă, ci ca o lumină blândă, dar neclintită, transformând frica într-un aliat neașteptat.

Fiecare bătaie a inimii mele o simțeam ca pe o incantație tăcută, un ritm ancestral care declara război limitărilor autoimpuse. Era ca și cum fiecare pulsație șoptea un secret cosmic, dezvăluind treptat misterele universului interior pe care îl purtam în mine.

"Sunt mai mult decât credeam vreodată că voi fi", îmi șopteam, simțind cum această revelație îmi impregnează fiecare fibră a ființei. Eram precum un alchimist al propriului destin, un țesător al viselor, un spirit care se înălța deasupra vâltorilor vieții precum un vultur maiestuos.

Leadershipul constă în arta de a descoperi un sine nou, în fiecare ecou trezit în adâncul ființei prin pașii făcuți spre necunoscut.

Simțeam o dualitate fascinantă în mine: puterea și vulnerabilitatea coexistau într-un dans cosmic, creând un echilibru delicat, precum firul de păianjen în bătaia vântului. Cu o claritate aproape dureroasă, conștientizam că lupta mea nu era o simplă încercare trecătoare, ci o odisee eternă de autodescoperire, o călătorie fără sfârșit prin labirintul propriei conștiințe.

Necunoscutul, odată un monstru înfricoșător ce pândea în umbre, se metamorfoza acum sub privirea mea uimită. Îl simțeam transformându-se într-un tărâm magic, un sol fertil din care răsăreau florile rare ale adevăratei mele forțe interioare. Fiecare provocare întâlnită o simțeam ca pe o nouă piatră de temelie în edificiul sinelui meu autentic, o oportunitate de a sculpta din marmura brută a existenței o capodoperă a devenirii.

În acel moment de claritate copleșitoare, simțeam cum toate misterele universului se condensau într-o singură picătură de înțelepciune. Necunoscutul nu mai era un dușman de temut, ci un maestru Zen, un ghid tăcut pe calea iluminării personale. Fiecare obstacol întâlnit îl simțeam ca pe o treaptă într-o scară spirituală ce urca spre cerul infinitelor posibilități.

Și astfel, în mijlocul acestei rătăciri aparente, simțeam cum descopăr comoara cea mai de preț: esența mea pură, nealterată de temerile și limitările lumii exterioare. Mă simțeam renăscută, nu doar ca o alergătoare mai puternică, ci ca o ființă cosmică, în armonie cu ritmurile secrete ale universului, gata să danseze pe muzica sferelor în marea simfonie a existenței.

Fiecare pas pe care îl faci în adâncul ființei tale trezește ecouri ale unui eu pe care, dacă îl descoperi cu adevărat, aduce cu sine o nouă înțelegere a Artei de a trăi.

Un spirit care se înalță deasupra vâltorilor vieții reușește să vadă dincolo de tumultul prezentului, găsind liniștea interioară necesară pentru a naviga prin furtuni, cu o claritate profundă și o încredere nestrămutată în propriile resurse. Fiindcă adevărata putere vine din acceptarea vulnerabilităților, din recunoașterea propriilor limite și din curajul de a le depăși cu încredere și înțelepciune.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-spirit-care-se-inalta-deasupra-valtorilor-vietii.html

Un suflet chinuit în infern

On Iulie 08, 2010

Cel care nu este înzestrat cu talentul conducerii nu va fi în stare să ia asupra lui o mare povară şi s-o transforme într-un succes.

Profetul porni spre palatul regelui Israelului, Sedechia. Trebuia cu orice preţ să-l avertizeze de pericolul ce-l ameninţa. Dacă regele nu-l asculta, nu mai era nicio posibilitate de salvare pentru el, pentru copiii săi şi pentru poporul său.

- Predă-te, i-a spus profetul. Predă-te şi îngenunchează la picioarele lui Nabucodonosor, regele Babilonului. Nu este cale de scăpare. Predă-te şi roagă-l să aibă milă de tine. Poate că-ţi va cruţa familia şi poate că va lăsa neatinsă şi casa Domnului.

Dar Sedechia, în ciuda avertismentului profetului său, n-a vrut să se predea. Mintea lui clocotea de planuri ambiţioase. Era orbit de strălucirea visului său, acela de a-şi elibera poporul de sub dominaţia Babilonului şi de a-şi lua pământurile înapoi. Era ferm convins că-şi poate îndeplini visul.

Profetul însă îl privi pe Sedechia cu tristeţe, îşi dădu seama că era pierdut. Căci îl sfătuise să trăiască in pace, dar el a vrut războiul. Iar un război pornit împotriva unui rege atât de puternic ca Nabucodonosor, însemna sinucidere curată.

Leadership: Îţi extinzi posibilitatea de a vizualiza cu adevărat efectele faptelor tale experimentându-le din perspectiva unui joc de rol improvizat din simţul înalt al mândriei de a-ţi exprima personalitatea?

Începutul unui nesfârşit infern. Aflând că Nabucodonosor îi nimici o mare parte din armată, regele Sedechia, împreună cu cei trei fii ai lui, părăsiră în cea mai mare grabă palatul şi ajunseră în câmpia Hebronului, unde se retrăsese restul armatei israeliene. Dar nici nu apucă să-şi tragă bine sufletul că văzu, deasupra platoului care se înălţa deasupra oraşului, un nor de praf şi înăuntrul norului, răspândite pe toată lăţimea orizontului, carele de luptă babiloniene.

Imediat Sedechia ordonă armatei sale să ia poziţie de luptă şi să i se aducă de îndată caii. „Stăpânul va lupta cot la cot cu voi şi diseară veţi ajunge ca învingători în oaza Be'er Sheva” le-a spus el.

Însă nimeni nu observă că pe chipul lui Sedechia îşi făcu loc groaza. Niciun soldat nu-şi putea închipui că, de fapt, stăpânului lor i se înmuiaseră genunchii atunci când observă sutele de care de luptă coborând într-o viteză ameţitoare spre el.

Leadership: Lucrezi la acceptarea propriilor tale fațete pe care nu le poți accepta și a căror vibrație atrage situații pe care le experimentezi în starea de fiinţă aflată sub semnul fatalităţii?

Un suflet torturat de teama morţii. Celebrul scriitor Valerio Massimo Manfredi nu s-a înşelat când a spus: „ *Atunci când un rege se simte ajuns la mâna inamicului, deznădejdea şi spaima lui cresc peste măsură, de mii de ori mai mult decât ar simţi cel mai sărman şi mai umil dintre supuşii săi care ştie de când lumea că este gol şi lipsit de apărare.* "

Sedechia fu cuprins de panică. Câte simţiri nu-i frământau în acel moment sufletul. Era cuprins de o groază crescândă de fiecare dată când îşi vedea duşmanii apropiindu-se vertiginos, simţind pericolul iminent. Se gândi la ferocitatea lui Nabucodonosor şi simţi pe şira spinării fiorul îngheţat al spaimei. Ştia că dacă el şi copiii lui vor fi prinşi, Nabucodonosor ar fi născocit pentru ei pedepse cumplite, poate că ar fi găsit o modalitate de a-i ţine în viaţă săptămâni, poate luni, poate ani creând pentru ei un infern nesfârşit. Cine ştie la câte şi mai câte suplicii şi sacrificii ar fi fost supuşi tot restul vieţii.

Cu fiecare clipă care se scurgea, Sedechia îşi dădea tot mai mult seama că se afla într-o situaţie grea şi periculoasă, o situaţie pe care nu o putea controla. Carele de luptă babiloniene se apropiau tot mai mult, şi, ca o furtună, distrugeau şi omorau tot ce le ieşea în cale.

Leadership: Te bazezi pe acceptarea unor valori coborâte ale modulului de a proiecta o viziune, îmbrăţişând o atitudine din care rezultă clar că eşti adversarul unui destin din care se răsfrânge resemnarea?

Nu poţi fugi de greşelile tale. Sedechia nu voia să moară. Trebuia să fugă, trebuia să-şi salveze propria viaţă şi pe cea a copiilor lui. Cu inima străpunsă de teama morţii, luându-şi inima în dinţi, el îşi părăsi armata, săvârşind astfel o greşeală de neiertat. Căci nimănui nu-i plac conducătorii laşi.

Fără conducător, orice bătălie e pierdută. Întreaga armata a lui Sedechia intră în panică şi oamenii o rupseră la fugă în toate direcţiile. Războinicii babilonieni i-au urmărit cu carele prin deşert, ca şi cum ar fi fost la vânătoare de animale sălbatice, nimicindu-i pe toţi.

Aşa cum spuneam şi într-un articol precedent, destinul regelui Sedechia şi a copiilor săi, a fost tragic. Au fost prinşi şi încătuşaţi. Copiii săi au fost executaţi de faţă cu el, într-un mod barbar, iar lui i-au fost scoşi ochii şi dus în Babilon, să trăiască veşnic în întuneric, purtând în suflet durerea pierderii copiilor lui. Valorile, cum sunt toleranța și refuzul violenței, nu i-au putut inocula o viziune sănătoasă asupra viitorului.

Mircea Eliade avea dreptate când spunea: **"Celor care n-au îndurat niciodată lupta pentru împlinirea unei absurdități li se pare nebunie orice le depăşeşte slăbiciunea şi mediocritatea."**

Deschide bine ochii şi vezi cine eşti ! Sedechia a fost un conducător cu idealuri înalte, dar un caracter slab, fără spirit de luptător şi totodată nerealist. Conştient de faptul că armata sa nu avea nicio şansa împotriva armatei lui Nabucodonosor, care era mult mai bine pregătită, mult mai bine dotată şi avea la dispoziţie mult mai mulţi soldaţi, el totuşi s-a decis să pornească războiul, în ciuda avertismentelor profetului său. Astfel el s-a făcut vinovat de nimicirea întregii sale armate şi de uciderea fiilor săi. Iar pedeapsa pe care a primit-o, aceea de a-şi petrece restul zilelor bâjbâind în întuneric, în abisul singurătăţii, batjocorit de toţi, a fost pe măsura îndrăznelii şi curajului său nemaipomenit.

Puterea, onoarea şi sufletul i-au fost puse la grea încercare lui Sedechia, care n-a fost capabil să prevadă viitorul în întregime şi să ia măsuri în consecinţă. El nu s-a dovedit capabil să stăpânească evenimentele pe care el însuşi le-a provocat şi să fie un conducător adevărat pentru oamenii săi. Numai cele mai înaintate minţi omeneşti, cele cu adevărat dârze şi înzestrate cu talentul conducerii sunt în stare să ia asupra lor o mare povară şi s-o transforme într-un succes. Nu firele neîncrezătoare, iresponsabile, laşe ca Sedechia, care-şi abandonează misiunea şi oamenii pentru a-şi salva propria viaţă.

Dar tu? Eşti un conducător adevărat? Priveşte adevărul cu ochii deschişi. Eşti un conducător

cu idei măreţe, dar care rătăceşte pe cărări greşite pentru îndeplinirea ţelurilor propuse, aşa cum a fost Sedechia?

Leadershipul este rezultatul avertismentelor care trebuie inscripționate pe suprafața propriei conştiinţe ca gând, imagine, dorinţă, teamă, din care poţi trage o învăţătură importantă: "Dacă vrei să faci slujba de păstor, să nu uiţi niciodată ale cui sunt oile."

Concluzie: A porni un război fără a avea muniţie sau o strategie adecvată, este un război pierdut de la început. Un conducător adevărat trebuie să fie în primul rând corect cu sine însuşi, să fie în stare să se autoevalueze corect cu privire la ce şi cât poate face, nu să se mintă singur punându-şi toată nădejdea în iluzii deşarte.

Nesăbuinţa, laşitatea, deciziile aberante, evaluările incorecte, aroganţa vor avea repercusiuni asupra tuturor, dar mai ales asupra liderului. Panica va pune stăpânire pe el în momentele dificile. Iar o dată consecinţele negative apărute şi imposibil de remediat, regretele nu-i vor mai fi de folos şi el nu va rămâne nimic altceva decât... **un suflet chinuit în infern**.

*** Notă:** Valerio Massimo Manfredi - *Faraonul Nisipurilor* , Editura Allfa, 2004.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-suflet-chinuit-in-infern.html

Un suflet pentru biruinţă

On Aprilie 26, 2010

Pune-te complet în slujba unui scop nobil, fără să te desprinzi de conştiinţa ta.

E mare lucru să ai un nume şi o înaltă poziţie socială. E mare lucru să fii soţia devotată a unui om foarte înstărit. Numele tău este vestit şi devine aproape la fel de important ca al soţului tău. Dar în acelaşi timp, uneori, în anumite circumstanţe, acest lucru poate fi un iad. Şi încă ce iad !

Sunt împrejurări care spulberă orice viziune şi depăşesc toate prevederile omeneşti, punând voinţa umană la grea încercare. Elena de la Vega, mult iubita soţie a contelui Alejandro de la Vega, o inimă atât de curată, o floare a nevinovăţiei, un suflet atât de gingaş, a fost constrânsă de către agenţii guvernului Statelor Unite ale Americii, Pike şi Harrigan, să joace rolul de spion.

Ca o oaie bună de sacrificat, ca un suflet sortit de la început pieirii, Elena a fost trimisă într-o misiune deosebit de primejdioasă, fără ca celor doi agenţi să le pese vreun pic de soarta ei. Ea trebuia să câştige încrederea maleficului conte francez Armand, conducătorul legiunii secrete Orbis Unum, şi să afle modalitatea prin care acesta voia să distrugă America. Nu avea voie să acţioneze după voinţa proprie ci numai după voinţa agenţilor; nu avea de ales, trebuia să se supună cu stricteţe, punându-şi astfel viaţa în pericol.

Dacă ai urmărit filmul „ *The legend of Zorro (2005)*" probabil îţi aminteşti finalul. Elena, împreună cu soţul ei, concentrându-şi întreaga pricepere, putere şi inteligenţă, reuşesc printr-un plan iscusit să-i deconspire pe organizatorii complotului împotriva Americii şi să-şi salveze propria lor viaţă.

Leadership: Preţuieşti fiecare viaţă în mod responsabil în funcţie de poziţia pe care o ocupi în contextul unei durate mai mari de exploatare a posibilităţilor de afirmare - pentru care pot fi luate măsuri de constrângere nefavorabile?

Elena de la Vega a fost o victimă a împrejurărilor, obligată să acţioneze pe un teren minat. Poate pentru o cauză bună, poate nu, dar cu siguranţă pentru biruinţă. Era doar un suflet nevinovat, dar ce contează un suflet când sunt atâtea sute, mii, sau sute de mii de suflete de salvat, nu-i aşa?

Iată o întrebare la care un lider trebuie să cumpănească foarte bine. E aceeaşi întrebare, mereu aceeaşi de mii şi mii de ani, pe care şi-au pus-o aproape toţi regii şi împăraţii: ai avea curajul, tăria sufletească, să sacrifici un suflet nevinovat în schimbul a sute de mii de suflete?

Încă ceva. Dacă ai avea de luat o astfel de decizie, de a sacrifica un suflet nevinovat cu scopul de a salva alte mii de suflete, ai fi cuprins de emoţii, ai fi măcinat de remuşcări? Gândul acesta ţi-ar umple sufletul de nelinişte? Ai suporta moral să te faci vinovat pentru o singura acuzaţie, chiar dacă în folosul a sute, mii, sute de mii de oameni? Numai gândul acesta, că ai săvârşit cel mai mare păcat, chiar dacă indirect, nu ţi-ar măcina conştiinţa?

Măsurile de constrângere nefavorabile pe care posibilităţile tale de afirmare le impun, ca atribut şi finalitate a modului în care trebuie să gestionezi o criză de identitate, se clasifică în două mari categorii: o intensificare a sensului de vinovăție în prezentul unei conștiințe care se alienează şi o declarație emoționantă de responsabilitate împinsă până la sacrificiu.

Tăria virtuților tale, deduse din năzuința spre valori şi idealuri sănătoase, stă în atitudinea cu care te raportezi la ceea ce simți că eşti într-un anumit mod care nu-ţi permite să accepți nici măcar ideea de miracol. Îți pierzi controlul asupra virtuților tale atunci când toate tendințele naturii tale spirituale au sfera de incidență restrânsă la faptele ce intră în sfera noțiunii de "contribuabil la schimbarea în bine a lucrurilor".

Leadershipul tău este reprezentat de un caracter cu valoarea zero în circumstanţele particulare ale unui destin care nu îţi stă până la capăt în mâini?

Una din principalele linii de forţă ale leadershipului este reprezentată de caracterul complex a ceea ce eşti pe cale să devii într-o conjunctură instabilă. Care se defineşte printr-o corespondenţă exactă între poziţia pe care o adopţi în momentele de cumpănă şi concepţia ta vizavi de superioritate, uneori chiar respingând-o în condiţiile unui climat neprielnic înaltei performanţe. Atâta timp cât caracterul este păstrat intact, indiferent de starea conjuncturii şi transformarea concepţiilor privind viaţa, leadershipul va supravieţui şi va prospera.

În caz contrar, dacă leadershipul este reprezentat de un caracter cu valoarea zero, deci în care pot fi identificate nuanţe specifice ale unor norme şi reguli care nu pot să asigure (pe baza unor principii strict conturate) o protecţie suficientă şi corectă împotriva influenţelor exterioare, se ajunge la o situaţie ciudată. Când raportarea la Artă se face în lumina unui univers de surogate şi substituente, moduri de gândire şi acţiune disfuncţionale, de mare varietate, apelându-se la criterii de judecată improprii *„ operei de artă "* adevărate. Mă refer la Arta de a te căuta pe tine însuți în sufletul celorlalţi oameni.

Te poţi considera pierdut din punct de vedere spiritual în măsura în care demnitatea ta se hrăneşte din năzuința spre nişte valori pe care în mod normal nu le ai. Iar dacă realitatea condiţiei tale de ființă supusă arbitrariului existențial se conturează din neputinţa de a atinge o formă definitivă de recunoaştere din partea societăţii, atunci leadershipul pe care ţi-l conturezi este unul bazat pe aleatoriu, nu pe principiile conştiinţei.

Un studiu asupra propriei tale meniri care propune o analiză a receptării înnoitoare faţă de continutul unei percepții determinate, oferind o anumită "demnitate" imperativelor categorice ce se deschid odată cu alegerea unui mod de specific de gândire şi acţiune, se poate prezenta ca un îndrumar de orientare în hăţişurile încurcate ale conştiinţei. Gradul tău de dăruire şi de întrajutorare îţi oferă accesul la nivelele înalte ale înţelegerii propriei fiinţe.

Leadershipul este arta de a te căuta pe tine însuți în sufletul celorlalți oameni într-un punct de cotitură care potenţeaza sensul și scopul existenței tale.

Pot fi întâlniţi şi astăzi oameni în măsură să susţină schimbări reale în societate, în viaţa celorlalţi semeni, cu ajutorul aceloraşi doi complici: un Alter-Ego intolerant şi un Alter-Ego extremist. Cu ajutorul lor transformând leadershipul într-un surogat, într-un inautentic produs de dezvoltare a performanţelor, consumat. Mai ales dacă e să luăm în calcul faptul că de-a lungul timpului compoziţia de elemente definitorii, materiale şi spirituale, care se regăsesc în complexitatea realităţilor pe care le trăim, suferă mutaţii importante.

Leadershipul nu este o joacă. Eşti pregătit pentru dezamăgiri? Cu cât te poziţionezi mai sus în ierarhie cu atât ai de luat decizii mai grele, cu atât mai mult trebuie să-ţi asumi responsabilitatea morală şi sufletească pentru faptele tale.

Un lider, ca un om înţelept ce înţelege urmările oricărei fapte pe care voit o săvârşeşte, prudent în concluzii, chibzuit în acţiunile sale, trebuie să lucreze pentru binele comun, adică pentru binele tuturor şi al fiecăruia în parte, asumându-şi responsabilitatea pentru fiecare mică greşeală pe care o face.

Ca să-şi simtă conştiinţa împăcată el trebuie să dea dovadă de o nobleţe sufletească fără margini, de echitate, de o cinste aparte, să aibă grijă de siguranţa personala a tuturor celor pe care îi conduce, şi, cu o hotărâre fermă, cu tăria şi perseverenţa de a se pune pe sine complet în slujba celorlalţi, să ia în orice împrejurare deciziile cele mai favorabile care să nu primejduiască viaţa nimănui.

Un lider adevărat are sfera de autoritate să controleze în ce fel de împrejurări s-a născut hotărârea de tip "efect neaşteptat" care de fapt stă la baza unui demers de conştientizare a rolul pe care şi-l asumă pe măsura responsabilizării consecinţelor faptelor, gâdurilor şi sentimentelor, asupra integrităţii sale.

Concluzie: Un lider poate fi pus în situaţia de a lua decizii în defavoarea unora, dar nu în defavoarea tuturor, şi bineînţeles aceste decizii trebuie să aibă un temei legal. Alteori, din nefericire, e nevoit să sacrifice viaţa unor oameni pentru a-i salva pe alţii, ceea ce constituie o decizie grea, bazată pe multă responsabilitate.

Ideal ar fi ca liderul să se sacrifice pe sine în favoarea tuturor, dar oare există asemenea lider?

Pune-te complet în slujba unui scop nobil, fără să te desprinzi de conştiinţa ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-suflet-pentru-biruinta.html

Un suflet prins în plasa timpului

On Septembrie 27, 2011

Dezvăluie oamenilor adevărata natură a caracterului tău, administrând corect calităţile pe care ei le aşteaptă de la tine.

Sfârşitul filmului „ *Meet Joe Black (1998)* ” este foarte bine realizat. Susan Parrish, fiica miliardarului William Parrish, îl priveşte pe Joe Black cum se îndepărtează în zare alături de tatăl ei. Se grăbeşte să-i ajungă din urmă. Ajunge la podul care făcea legătura cu proprietatea tatălui ei.

Şi, dintr-o dată, Joe îşi face apariţia. Era singur. Părea că nu ştia unde se află, îşi întorcea privirea în toate părţile.

Susan se apropie de el. Îl priveşte cu atenţie. Ceva nu era în regulă. O îndoială vagă, totuşi perceptibilă, îşi deschisese drum în inima ei, ducând la sporirea sentimentului de nelinişte şi incertitudine.

- Unde te-ai dus? îl întreabă ea cu o licărire de teamă în suflet.

- Nu ştiu… M-ai înţelege dacă ţi-aş spune că nu cred că voi şti niciodată?

Un alt om, se simţea, incontestabil, în Joe. Lucru care îi provoca lui Susan un fel de nostalgie după vechiul lui fel de-a fi, dorinţa de a regăsi ceea ce îndrăgise în aşa măsură la el, la personalitatea ce o reprezenta el.

Prinţul Întunericului îşi luase rămas bun de la lumea aceasta. În locul lui apăruse adevăratul Joe.

Leadership: Exersezi acceptarea a tot ce ţi se întâmplă în cazul în care nu îndeplineşti condiţia de raportare la un spațiu limitat de explorat?

Trecerea spre o nouă realitate a dus la o serie de modificări de echilibru în universul sufletesc al lui Joe Black. El se afla la graniţa nesigură dintre realităţi. Se afla într-un anume loc, fără să ştie cum a ajuns acolo. Şi nu era vina lui că nu-şi amintea nimic.

Cineva spunea că nimic nu se judecă mai fugitiv decât firea omului. Susan l-a acceptat pe adevăratul Joe în viaţa ei, datorită calităţilor lui afective şi emoţionale - însuşiri esenţiale ale caracterului său, şi fiindcă întreaga lui fiinţă radia acea căldură sufletească, tainică, acea frumuseţe interioară proprie omului care poartă în sine nu doar un farmec aparte, ci şi un anume magnetism, dublat de o mare fineţe.

Schimbările excepţionale prin care treci până la un anumit punct de apropiere sufletească sunt caracteristicile întâmplătoare ale împrejurărilor care te-au dus la acele gânduri şi simţuri aparţinând condiţiei de rătăcitor în lumea altora?

Un spațiu limitat de explorat este reprezentat de acel nivel al realităţii posibil revelabil numai prin acceptarea aparenţelor dincolo de experimentarea amăgirilor, nostalgiilor şi

împlinirilor eferente. Când te-ai decis că vrei să cunoşti pe cineva, el poate să devină centrul lumii pe care tu însuţi ai creat-o dacă ai potențialitatea de a deveni o răscruce a două trasee: o călătorie de poveste şi un destin de sacrificiu.

Leadership: Cum se realizează orientarea ta în întunericul unei realităţi care-şi caută o ţintă sugestivă?

Leadershipul poate fi surprins într-o poveste, în parte ca o succesiune de întrebări fără răspuns, un cumul de plusuri şi minusuri care, la finalul a ceea ce cauţi, răbufnesc şi îşi dezvăluie o faţetă la care în nici un caz nu te-ai fi gândit. Astfel eşti determinat să-ţi reconsideri poziţia faţă de ceilalţi oameni, faţă de tine, faţă de viitor, privind totul dintr-o nouă perspectivă.

Pe scurt, în finaluri imprevizibile se ascunde un amalgam de gânduri, idei şi întâmplări, care se cer a fi devorate cu puterea minţii şi a inimii, punând accentul pe felul în care te pot ajuta posibilităţile lor de a se manifesta ca factor activ în procesul de formare a personalităţii în viaţa de zi cu zi.

Poţi supravieţui în realitatea pe care n-o înţelegi doar sporindu-ţi potenţialului de a te adapta la "neaşteptat".

Aici luăm în vedere apropierea de o altă lume, diferită, deci potenţial ostilă, pentru că nu cuprinde nicio certitudine a întoarcerii la trecut. Ea trebuie explorată şi înţeleasă ca exponent al unei deveniri ce judecă paşii clipei ce trebuie să dispară, dar rămâne unică.

Orientarea ta în întunericul unei realităţi care-şi caută o ţintă sugestivă, pusă pe seama unei încercări izbutite de a recunoaşte valoarea adevăratului potenţial al oamenilor din jur, se concretizează într-un produs de existenţă nefalsificabil potrivit pe de-a întregul structurii tale psihice-emoţionale.

Nu poţi să descoperi latura nevăzută a omului dacă nu eşti pregătit să înţelegi adevărul pe care se susţine lumea lui, revelat în feluri diferite.

Leadership: Te conectezi la esenţa celor de lângă tine judecănd paşii clipei ce trebuie să dispară, dar rămâne unică?

Numai un om care poartă în sine germenii unui caracter bun, care răspândeşte lumina magică pe care o poartă în el însuşi (prin prezenţa sa, prin atitudinea sa, prin simţămintele sale, numai un om care radiază o aura de credibilitate şi un suflu nou, prin dăruirea sinceră şi totală de sine), numai acela are şi potenţialul de se conecta la esenţa celor de lângă el, dobândind o mare înrâurire asupra lor.

Nu poţi să-i amăgeşti pe oameni cu o aură de om bun şi sincer, nu poţi să le inoculezi o imagine extraordinară despre tine. Nu poţi să legi o mare prietenie cu ei dacă ai o atitudine duplicitară, dacă te îneci în falsitate, dacă îţi menţii prea multă vreme în umbră adevărata identitate şi dacă eziţi să-ţi exprimi sentimentele. Trebuie să-i învălui cu şuvoiul energiei tale pozitive, să te situezi exact la nivelul aşteptărilor lor generând o stare emoţională cât mai intensă.

Care sunt calităţile esenţiale ale caracterului tău care îi ajută pe ceilalţi să vadă mai clar cum eşti tu cu adevărat?

După cum sângele, netratat de niciun chimist, îşi creează singur antitoxinele – tot aşa şi caracterul tău, dacă nu este alterat de niciun factor negativ, se desăvârşeşte şi îşi creează singur şansele de a se ridica la standardele şi aşteptările celorlalţi. Îţi creezi singur cele necesare pentru impactul pozitiv pe care îl vei avea în viaţa celorlalţi în funcţie de adevăratele sentimente pe care le nutreşti faţă de ei şi, respectiv, în funcţie de disponibilitatea lor de a se apropia de tine şi de a te accepta în mijlocul lor.

Frumuseţea şi puritatea interioară sunt calităţile esenţiale ale caracterului tău, sunt singurele atuuri ale personalităţii tale care îi ajută pe ceilalţi să vadă mai clar cum eşti tu cu adevărat, şi în urma unei analize atente să decidă dacă meriţi, sau nu, un plus de recunoaştere şi apreciere. Dezvăluie oamenilor adevărata natură a caracterului tău, administrând corect calităţile pe care ei le aşteaptă de la tine.

Adevăratul Joe şi Vechiul Joe sunt două feţe ale aceluiaşi om, dar în planuri diferite de cunoaştere: una care se întinde dincolo de experienţa obişnuită a vieţii şi una care se dobândeşte doar prin acceptarea unei clipe trecătoare care îţi dă implulsul de a te regăsi în altcineva.

Dacă vrei să înţelegi profund esenţa fenomenului numit "redescoperire de sine" priveşte dincolo de experiența acestor doi indivizi.

Un suflet prins în plasa timpului accentuează ideea de transformare a propriei tale persoane în funcţie de caracterul tău şi de intensitatea sentimentelor pe care le exprimi faţă de ceilalţi. Dă-le oamenilor şansa să-ţi cunoască adevărata frumuseţe interioară, dă-le timp să se adapteze la propria ta personalitate. Încearcă să petreci mai mult timp cu ei. Învaţă să-i apreciezi pentru ceea ce sunt, încearcă să ai mai multă încredere în ei.

Fii mai sincer cu tine însuţi şi îndrăzneşte să-ţi exprimi adevăratele sentimente, nu le ascunde sub o mască a aparenţelor, pentru ca ei, la rândul lor, să fie mai îndrăzneţi şi mai generoşi cu tine, şi să-ţi împărtăşească aceleaşi sentimente. Dacă vrei cu adevărat mai mult de la cineva, învaţă să dai ceva mai mult de la tine. Curaj !

Source: https://neculaifantanaru.com/un-suflet-prins-in-plasa-timpului.html

Un trainer adevărat

On Ianuarie 04, 2009

Fă din arta ta un lux care să asigure garanţia originalităţii, fără să oferi prea multă valoare în avans.

Un vechi proverb arab afirmă: " *Omenirea se împarte în trei categorii: cei care pot fi mişcaţi, cei care nu pot fi mişcaţi şi cei care se mişcă.* " În acest articol mă voi adresa doar acelor persoane care au nevoie de un impuls ca să se „mişte" pentru a-şi ridica nivelul de performanţă.

Dacă vrei să obţii rezultate mai bune decât cele pe care le-ai obţinut până acum, dacă vrei să atingi un nivel profesional ridicat, atunci trebuie să găseşti pe cineva care este mai bun decât tine în domeniu care să te ajute să te mişti mai uşor şi mai repede în direcţia dorită. Procesul de pregătire este însă lent şi implică foarte multe ore de studiu, iar găsirea unui mentor înţelept care să te ajute în acest sens nu este tocmai floare la ureche.

Leadership: Îţi construieşti elementele esenţiale ale planului de instruire şi formare profesională, punând mai mult accent pe latura artistică a compoziţiilor tale?

Cel mai scurt drum spre atingerea performanţelor profesionale este să participi la cursuri periodice de instruire şi de perfecţionare susţinute de traineri serioşi şi pricepuţi. De cele mai multe ori, însă, s-ar putea să descoperi că trainerul nu este deloc un bun profesionist, ci doar un excelent manipulator care nu urmăreşte altceva decât să-şi însuşească profituri materiale de pe urma oamenilor creduli şi neştiutori care pot fi cu uşurinţă înşelaţi.

Am întâlnit persoane care rămân profund impresionate atunci când un trainer le furnizează diverse informaţii, fără să ştie că de fapt acele informaţii se regăsesc în mai toate cărţile din domeniu apărute pe piaţă, sau informaţii preluate şi neprelucrate (uneori puţin studiate) de la adevăraţii profesionişti.

Cum să recunoşti un profesionist? Un foarte bun trainer nu reproduce ideile altora. Ci îşi aduce el însuşi contribuţia la explicarea unor elemente sau procese din domeniul respectiv. Iar fiecare dintre aceste elemente, rezultând dintr-o tehnică a asocierii expresive, este un spaţiu cu o personalitate grăitoare de sine, despre care în decursul existenţei îţi faci o idee în raport cu perspectiva pe care o ai asupra realităţii. Aceste elemente trebuie sa se suprapună cu finalizarea imaginaţiei într-un concept.

În artă, ca şi în domeniul predării şi al coachingului, nu contează doar reprezentarea imaginaţiei, ci mai ales calităţile impregnate imaginaţiei din care emană idei, viziuni şi teorii. Aceste calităţi sunt fluiditatea, plasticitatea şi originalitatea.

Leadership: Poţi face dovada unicităţii ideilor tale printr-o reprezentare puternică a imaginaţiei din punct de vedere al sintaxei artistice?

Încă de la mijlocul secolului al XIX-lea datează o idee ingenioasă: arta este un "lux", pentru că producerea ei era apanajul unor fiinţe rare, a unor oameni dotaţi de către natură cu aptitudini aparte - cei ce posedă "geniu" sau cel puţin "talent".

Am întâlnit traineri care au participat la rândul lor la diverse cursuri de specialitate în

străinătate şi se reîntorc în ţară unde prezintă cap coadă tot ceea ce au predat cei dinaintea lor. La fel ca telefonul fără fir, astfel de indivizi, care la prima vedere ne eclipsează cu totul, nu fac altceva decât să redea la cursurile lor - cuvânt cu cuvânt - tot ceea ce au prezentat alţii, mult mai buni decât ei. Iar uneori denaturează realitatea. Ei îşi oferă în „avans" valoarea printr-o inginerie desăvârşită de a prosti lumea, prezentându-se drept buni cunoscători, axaţi pe o anumită problematică.

Se pot numi aceştia „curaţi" profesionişti? Se poate spune despre arta lor de a transmite cunoştinţe că este un „lux"? Au acea scânteie de geniu?

Îţi atrag atenţia să nu cazi în plasa falşilor experţi, foarte abili în a fura ideile altora şi prezentându-le ca şi cum ar fi ei autorul lor. Repet. Faptul că un trainer vorbeşte mult, frumos şi cu intonaţie nu înseamnă absolut deloc că este şi un bun profesionist.

Adevărații profesioniști fac dovada unicității ideilor lor printr-o reprezentare puternică a imaginaţiei din punct de vedere al sintaxei artistice, care presupune a pune în relaţie după o ordine prestabilită o selecţie de elemente, motive, forme de expresie, după o logică a pregnanţei maxime care face posibilă o interpretare unică.

Leadership: Poţi să folosești şi să împărtășești o tehnică simbolică plecând de la faptul că fiecare lucru, oricât de insignifiant sub aparența lui precară, ascunde o alteritate fundamentală?

Un trainer adevărat reuşeşte să-i convingă pe oameni că realmente este un bun profesionist. Iar un bun profesionist îşi foloseşte libertatea de gândire, se remarcă prin ideile proprii şi originale, nicidecum "împrumutate" de la alţii. Un trainer adevărat are mai mult ca sigur un blog şi cel mai probabil a scris şi câteva cărţi.

Este însă foarte greu să depistezi un bun profesionist dacă nu eşti foarte bine pregătit şi dacă nu eşti în temă cu toate noutăţile din domeniu. De aceea te sfătuiesc ca înainte să participi la diverse cursuri de pregătire să te informezi cu privire la toate aspectele care te interesează.

Parafrazându-l pe scriitorul Mika Waltari, aş spune că informaţiile pe care unii traineri le oferă sunt ca pietrele aruncate în apă. Când arunci o piatră în apă, se aude un zgomot puternic şi apa se agită, dar după câteva clipe suprafaţa apei devine netedă şi nu se mai vede nicio urmă pe care piatra s-o fi lăsat.

Dacă informaţiile furnizate de trainer nu-ţi folosesc la nimic înseamnă că ele au făcut doar un mic „zgomot" , înseamnă că întreaga lui ştiinţă nu lasă urme în gândirea ta. În acest caz trainerul nu este deloc un bun profesionist.

Totuşi, am întâlnit şi traineri extraordinar de buni, care într-adevăr au avut ce spune şi participanţii au avut ce învăţa de la ei; ei nu transmiteau pur şi simplu informaţie, ci ştiau să o facă interesantă, cât mai provocatoare, cât mai "orange", ştiau să capteze atenţia ascultătorului. De fiecare dată când m-am aflat în preajma lor, am ştiut că voi afla lucruri noi. Ei sunt însă o raritate, mai ales la noi în ţară, în acest moment.

N-aş dori să lungesc prea mult acest articol, de aceea mă voi opri aici. Sper să ai norocul să cunoşti traineri care vin cu idei noi şi originale şi care merită să fie ascultaţi. **Fereşte-te de impostori !**

Leadershipul este arta de a fi profesionist într-o direcţie pe care o urmează toată lumea,

dar în care tu eşti etichetat drept mintea cea mai strălucită, un reformator al cultului pentru valorile perene precum: "impact", "autenticitate", "inovare".

Un trainer adevărat poate fi un artist care ştie că, atunci când talentul este autentic, el nu are nimic de pierdut prin iniţierea unor creaţii şi demersuri care, în idealismul lor generos, recurg la o motivaţie puternică: fecundarea unor idei care merită promovate.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-trainer-adevarat.html

Unde eşti

On Decembrie 01, 2019

Un artist veritabil îşi asumă unicitatea marcată de explorarea unui colţ viu din natură, dar cu pecetea pe care providenţa o pune asupra unei imagini simbolice.

O excelenţă singulară în viaţa mea ce îmi vine în ajutor în arta portretului şi a peisajului, derivă dintr-un identificator recunoscut internaţional „Double Delight", specia unui trandafir hybrid, de talie medie, care emană puritate şi frumuseţe neobişnuită, culorile sale predominante constând într-un galben aprins ca polenul, împletit într-o coroană roşie care parcă marchează punctul de întâlnire al Apusului cu Răsăritul.

Când încerc să redau în ulei povestea mea, îmi închipuiesc că sunt chemat să răspund provocării de a imortaliza în același timp, veșnicia naturii și efemeritatea omului, aflate doar aparent în opoziție.

Iată că tablourile mi-au umplut atelierul, dar fără prea multă pompozitate. Fiecare atingere a trandafirului alcătuind familia unor culori, chipuri, forme complementare de expresie, de apropiere sau depărtare faţă de un subiect dezbătut mai puţin, un curcubeu deasupra orizontului de vise: simţirea unei imagini pierdută în adâncul sufletului.

Astfel, viaţa mea capătă alura unei extinse confesiuni pe care un artist veritabil încearcă s-o articuleze cu elaborarea progresivă a unei viziuni despre forţă creatoare, ca un fel de probă a sincerităţii faţă de idealul ales, al frumuseţii, al cinstei faţă de ştiinţele naturii şi al exigenţei faţă de ideea de particular, asociată noţiunii de portret.

Leadership: Poţi să atribui creaţiei tale rolul de facilitator al reprezentării perfecţiunii, prin promovarea continuă a unei abordări consensuale bazată pe unitate, coeziune şi solidaritate faţă de anumite forme de expresie umane?

Trandafirul este un temei solid de admiraţie a vieţii mele, făcând parte din imaginea unei consistenţe de ansamblu a ideii de pasiune, o alegere conştientă şi o acceptare a altcuiva în perimetrul operei de artă.

Ascult tot ce-mi spui, numai mie. În fiecare zi învăţ de la tine câte ceva nou. Te privesc cu respect, cu evlavie, cu nostalgie, cu uimire, ca şi când aş privi o fiinţă desprinsă dintr-o gamă de senzaţii, o fiinţă cu multe calități ascunse (melancolie, blândețe, dar şi vanitate), supusă unor forme subtile de expresie (precum charisma, atracţia, magnetismul, simplitatea, ambiţia), constituind o capodoperă a creaţiei strălucitoare prin efect, dar armonioasă prin semnificaţie.

Te-ai întrebat vreodată cum ar fi, să te priveşti pe tine pentru o zi? Ai înţelege de ce acum te-ai oprit din drum. Pentru că ascensiunea în artă nu înseamnă doar să ştii să pictezi un ideal de frumuseţe, să-l surprinzi într-o ipostază de vis, în culorile cele mai vii. Ci, mai degrabă, înseamnă să observi prin ochii altcuiva eterna glorificare a unui act de creaţie în reprezentarea perfecţiunii divine, întemeiată prin râvna credinţei.

Asemănarea dintre mine şi această fiinţă plină de puritate, este modalitatea trandafirului de a exprima, în sensul profund al unei imagini sacre, eleganţa figurativă a unei idei de tipul: "începutul unei lumi noi".

Leadership: Toposul creaţiei tale posedă un fir narativ și o identitate care se descoperă pe măsură ce sunt asimilate sursele de spirit şi de naturaleţe ale experienţei de mare fineţe în interpretarea unei realităţi duale?

Atenţia asupra privirii aruncate în miezul realităţii obţinută prin abordări consensuale, bazată pe unitate, coeziune şi solidaritate, este modul prin care Alexandre Dumas exprimă în "Doctorul misterios" apropierea personajelor sale:

"Permanenta relaţie în care trăiau Jacques şi Eva crease (şi pe zi ce trecea se strângea mai tare între ei) o simpatie unică şi fără limite. Erau, evident, sub totala putere a acelei legi universale pe care savanţii o atribuie lumii, iar poeţii – indivizilor; pe care primii o numesc atracţie şi ceilalţi dragoste."

Când încerci să ilustrezi existenţa unei alte realităţi se întâmplă uneori să te pierzi printre nori, imagini false, iluzii încerci uşor să le atingi. Trandafirul ascunde entuziasmul artistului de a afla mai multe despre imaginea lui în oglindă, sau despre inspiraţia lui înfăţişată într-o ipostază de o naturaleţe tulburătoare, prin intermediul unui exerciţiu pentru spirit, prin vibraţia unei aşa zise înfrăţiri de gânduri: *"Ştiu ce ascunzi în sufletul tău, ştiu ce simţi, ştiu ce e rău"*.

Cred că tot ceea ce mă conduce spre un nou izvor de înţelegere a "Mobilului Tresanti" din sfera operei de artă, prin meditaţia spiritualităţii pe care o simbolizează numai o experienţă de gingăşie şi puritate, este tocmai impregnarea unei idei despre linişte sufletească cu o altă semnificaţie despre Logos şi energiile increate. Două fiinţe asemănătoare prin grija şi respectul ce o poartă una faţă de cealaltă, de unde şi termenul de *"emanazione del mondo sensibile"* , sunt uşor de recunoscut în aspectul spiritual al unei creaţii unde predomină culoarea roşie, dar şi acea energie invizibilă pe care o percepem şi curge prin mediu înconjurător.

Toposul creaţiei mele este garantul care autorizează trecerea de la argument la concluzie, fiindcă tot ceea ce aduc în prim plan are ca finalitate de ordin spiritual un îndemn la cultivare, cunoaştere, descoperire, privire în perspectivă, experienţă artistică.

Ancore de putere şi de spiritualitate se fac simţite în vibraţia unei lumi menită să inspire, o lume în care trandafirul, posedând în el spiritul artistului ca asociat unic al existenţei, îşi creează o altă identitate (mai complexă) care se distanţează de trecut, uitându-şi astfel nevoia firească de a rămâne un mister al naturii: *„Ai vrea să crezi că n-ai pierdut tot ce-ai avut."*

Leadership: Viziunea ta artistică poate să asigure o reprezentare a felului în care te simţi împlinit sub bagheta unei sensibilităţi aparte, printr-un fel de alegorie care te ajută să depăşeşti concretul vizual şi să surprinzi chintesenţa desăvârşirii operei imperfecte a naturii?

Am încercat să te-nţeleg, am încercat să cred . Să cred că tot ceea ce mă face să fiu mai bun, mai subtil în arta portretului şi peisajului, căci arta mă obligă să-mi recunosc doza de „iubire necondiţionată" şi echilibru din mine, este mai bine redat ca formă de exprimare a unui univers nelimitat într-un soi de apropiere de un *Spirito Puro* , dornic de soare şi căldură, a cărei identitate devine aproape perceptibilă dacă nu-i acord atenţia şi grija potrivită.

Aşadar, lumea în care mă învârt cu efectul infinitului, cu gândul unei experiențe de mare rafinament, cu pensula, cu primii fiori ai dragostei, cu admirația frumuseții necunoscute și exotice, cu deschidere spre spiritul naturii, este celebrată şi cultivată numai de un artist care magnetizează instantaneu orice privire în fiinţă şi în faptă, orice dovadă de preţuire, orice

reverie, orice mişcare alertă, respectând astfel condiţiile debitării unei puteri într-un spaţiu redus, uşor de stăpânit.

Un spirit ce devine fiinţă, cu necesitate în a-şi recunoaşte predispoziţia spre imortalizare a concretului în plan artistic, are un impact colosal asupra înţelegerii vieţii pe care două entităţi asemănătoare (care acţionează în sens emoţionant) le experimentează printr-un soi de alegorie a aventurii umane între Creaţie şi Creator: ***"Dacă Jacques devenise un fel de dumnezeu pentru Eva, o făcuse numai pentru a desăvârşi în ea opera imperfectă a naturii."***

În încheierea acestui articol, nu-mi voi asuma doar rolul de artist, ci şi unicitatea marcată de explorarea unui colţ viu din natură, cu pecetea pe care providenţa o pune asupra unei imagini simbolice. Trandafirul, cu luminozitatea lui de zi însorită, îşi încheie monologul printr-o mulţumire adresată cerului, cu aprecierea pe care o fiinţă frumoasă, atât de naturală şi plină de puritate ca Eva de Chazelay, o poartă exploratorului lumii ei sensibile:

"Nu există momente mai plăcute în viaţa spirituală şi în viaţa fizică, decât atunci când, după o totală disperare, începi să nădăjduieşti puţin şi când, după vijelie şi trăsnete cerul se înseninează şi-şi reia culorile de azur. Întoarcerea soarelui desăvârşeşte efectul fizic. Te iubesc, Jacques Merey !

Şi, astfel, uşa căsuţei se închidea în urma celor mai fericite fiinţe din lume.

Latura artistică a pictorului trebuie desluşită prin intermediul unei imagini simbolice, ca formă de încadrare a naturii într-un plan spiritual înalt, cu referire la ajutorul Providenţei care ştie să conducă „întâmplarea" spre împlinirea unui destin măreţ, deoarece scopul Creatorului este totdeauna în favoarea Creaţiei sale.

Unde Eşti marchează începutul căutării unui punct de sprijin în realizarea Marii Opere, care începe cu o tuşă de rafinament integrată perfect în mijlocului decorului naturii şi se încheie cu titlul unui destin spiritual fără seamăn: „Regăsirea a două suflete destinate să fie împreună".

*** Notă:** Direcţia 5 - Unde esti

Unde inima nu minte, unde dorul nu înşală

On Februarie 04, 2011

Sporeşte-ţi abilitatea de a deveni un model concludent de urmat, exteriorizându-ţi lumea interioară.

În finalul filmului *"Leon – The professional"* , Mathilda urmează sfatul pe care Leon – asasinul, singurul şi cel mai bun prieten al ei, i-l dăduse cu puţin timp înainte să moară. Deci, neavând alte opţiuni, ea merge la Tony, "tatăl adoptiv" al lui Leon, care îi promisese acestuia că va avea grijă de Mathilda, în cazul în care va fi ucis.

Luând o atitudine prietenească, Tony îi dă fetei o bancnotă de o sută de dolari – bani de distracţie, şi îi promite că o va ajuta mereu.

- Nu pot să iau o slujbă pentru asta? îl întreabă Mathilda, în cinstea preţuirii pe care o avea pentru Leon.

- O slujbă? Ce ştii să faci? o întreabă de curiozitate Tony.

- Ştiu să ucid.

Doi oameni, aceleaşi afinităţi. Crescută de Leon, Mathilda a început să semene din ce în ce mai mult cu el. El a devenit expresia sufletului ei, un exemplu de urmat pentru ea – bun şi concludent, chiar dacă era doar o copilă şi nu cunoştea îndeajuns viaţa. El a rămas în inima ei. Ideile şi îndrumările pe care i le-a dat, vizavi mai ales de "arta" de a ucide (substanţa însăşi a leadershipului său) încă mai trăiau, încă mai luminau întreaga ei fiinţă.

Percepându-şi vocea interioară care îi şoptea: *"Fii un asasin, fii ca Leon "*, Mathilda a avut sentimentul că viaţa ei a căpătat un sens, un scop, o perspectivă.

Leadership: Statutul tău de beneficiar al unui bagaj emoţional consistent facilitează trecerea oamenilor de la stadiul de "experiment" la stadiul de "sistem unitar"?

Leadership înseamnă să intri în armonie în primul rând cu tine însuţi şi apoi cu ceilalţi. Este doar un mijloc de a te ridica mai sus decât ceea ce poţi avea şi dărui, decât ceea ce eşti în spatele unor măşti prefabricate, într-un anume sens, încă nedezvăluit.

Vei putea oricât să apelezi la stimularea perspectivelor de abordare a unei noi gândiri în privinţa a ceea ce consideri a fi cu adevărat valoros pentru transformarea ta, în bine sau în rău, dar şi la numeroase alte procedee de evaluarea a constantei tale de a fi. Toate aceste aşteptări, previziuni, socoteli, intenţii şi reglări de direcţie, oricât ar fi de condamnabile sau lăudabile, în relaţie strânsă cu formele de cunoaştere nemijlocită, sunt în măsură să asigure condiţii de exploatare, întreţinere şi valorificare a leadershipului.

Dacă am încerca să investigăm "rădăcinile" omeneşti, ca esenţă a unui adevăr valabil numai în plan individual, prelevând un eşantion de referinţă la nivel de comportament şi manifestare a trăirilor, am putea mai uşor să determinăm tipul de relaţie ce se stabileşte între indivizi.

Starea de bine şi motivaţia pe care ţi-o insuflă întâlnirea extraordinară cu o gândire şi o simţire de sens opus nu se potriveşte foarte bine cu mecanismul nevoilor tale decât atunci când te simţi dezamăgit de tine.

Să ne imaginăm o mişcare lăuntrică, un simţământ aparte ce izvorăşte din dezvoltarea unei noi raţionalităţi care bulversează contextele profesionale, şi care începe apoi să contribuie la îmbogăţirea experienţei de viaţă. Ceea ce acum se poate numi disponibilitatea de a te adapta la o nouă viaţă, luând ca model un om mult mai bogat sufleteşte, dătător de linişte şi echilibru în viaţă, poate fi înlocuit cu disponibilitatea de a te autodepăşi prin lărgirea sferei conştiinţei şi îmbogăţirea repertoriului comportamental.

Psihologic vorbind, are loc trecerea individului obişnuit de la stadiul de "experiment" al condiţiilor vitrege de viaţă, la stadiul de "sistem unitar" de gândire şi simţire, care comportă o structură asemănătoare cu modelul urmat, creând valoare adăugată şi ulterior separată, determinând apariţia unui om nou: *Beyond the old darkness.*

Leadership: Adevărul care dă restart principalului tău scop în viaţă se ghidează după motto-ul: "Mai uman decât mă cunosc eu însumi"?

Fără nicio îndoială, inima nu minte, iar dorul nu înşală atunci când există un raport direct între tine şi ceilalţi, o întrepătrundere a sentimentelor tale cu ale lor.

Ca să-i poţi influenţa pe cei din jurul tău, ei trebuie să regăsească în tine un model demn de urmat, trebuie să descopere la tine acele calităţi deosebite pe care le apreciază enorm. Cu alte cuvinte, ei trebuie să fie în concordanţă cu ceea ce vrei tu, cu realitatea vieţii tale, cu propria ta personalitate - cu ceea ce eşti, cu ceea ce simţi şi cu idealurile tale. Astfel ei vor fi pătrunşi de acea dorinţă puternică de a aspira la a fi neîncetat ca tine.

Exteriorizându-şi lumea interioară, Leon a intrat în armonie cu Mathilda. A avut o mare influenţă asupra ei - iar ea, simţind un sentiment profund de respect, admiraţie, atracţie, a dorit să ajungă ca el, un asasin, poate chiar mai bun decât el. Sentimentele ei s-au dezvoltat deoarece el a fost alături de ea în momentele critice din viaţa ei, şi neavând un alt model de urmat s-a afundat în singura realitate pe care a putut să o cunoască.

Această lumină spirituală care a înconjurat-o pe fată, pozitivă din punctul ei de vedere, i-a impulsionat viaţa şi i-a dat un sens. Lucru care a făcut să păstreze în făptura ei ceva din Leon.

Adevărata bogăţie a sufletului este nevoia de a te simţi apreciat de lume atunci când capacităţile tale sunt eliberate prin devoţiunea faţă de ceva mai măreţ decât ceea ce gândeşti despre tine însuţi.

Unde inima nu minte, unde dorul nu înşală desemnează apropierea între două personalităţi care, chiar dacă nu sunt împreună, manifestă aceleaşi însuşiri, aceleaşi emoţii şi aceleaşi extreme.

Ca lider poţi influenţa viaţa oamenilor în bine sau în rău. Depinde în primul rând de valorile pe care le-ai dezvoltat şi le-ai promovat în viaţa ta şi a celorlalţi. Depinde de calitatea ta, dar şi a celorlalţi. Iar dacă eşti cu un pas înaintea celorlalţi, dar aceştia nu vor să te urmeze, atunci e mai bine să te retragi.

Dimpotrivă, atunci când găseşti un lider bun care îţi înţelege munca şi punctele tale de

vedere, care oferă un mediu prielnic dezvoltării tale, se va găsi motivaţia de a merge mai departe împreună.

Source: https://neculaifantanaru.com/unde-inima-nu-minte-unde-dorul-nu-insala.html

Under Pressure

On Iulie 25, 2016

Raportează-te la ceea ce ți se întâmplă, ocupând locul exact în centrul efectului general al evenimentelor pe care trebuie să le accepţi ca fiind şansa de a-ţi îndeplini destinul profetic.

Aproape toată lumea era contaminată, rănită, gemând de durerea morţii, datorită unei forţe majore care transformase totul într-un pustiu al resemnării, o forţă apărută în mod particular pe care doar oamenii de ştiinţă ar fi putut s-o îmblânzească, dar nu s-o elimine. Împotriva unei morţi inevitabile nu poţi lupta, pustiul însuşi devine o forţă a resemnării, transformând totul într-o lume contaminată, în pofida ştiinţei actuale despre care ai fi crezut că a avansat atât de mult. Ştiinţa nu găsise niciun leac. Încă. Fac referire aici la filmul World War Z.

Într-o lume care nu se poate reanima de la sine, exercitând o influenţă dominantă nefastă asupra impresiei generale, unde înţelegerea sensului unei etici a jertfei se subordonează măreţiei creaţiei ştiinţifice, întotdeauna supravieţuieşte un mic Zorro - dar fără mască, ci dotat cu capacitate ridicată de analiză şi sinteză, care poate să oprească extinderea răului.

Numele lui este Gerry Lane. Fost angajat al Naţiunilor Unite. El se lansează într-o cursă contra cronometru pentru a găsi "The Cure", trecerea spre normalitate, revenirea tuturor acelor *undead being* la viaţă.

Omul care înţelege durerea lumii pe planul conştiinţei se raportează la leadership prin accesarea evenimentelor grave la nivel de comparaţie cu un campion olimpic care este forţat să se reveleze drept o minune a experienţei de sacrificiu.

Acest om de ştiinţă, atât de stupefiat de ceea ce se întâmplă, dar în acelaşi timp entuziasmat peste măsură, se implică cu toată fiinţa lui, ca un adevărat chimist, în căutarea formulei revelatoare a compoziţiei antidotului, substanţa binefăcătoare, încercând a înţelege totalitatea cauzei determinante a epidemiei. Practic, el merge pe firul cauzei care generează efectul prin descompunerea ei în elementele constitutive: materiale şi umane interconectate.

După panica de la început, când întreaga lume părea a se învârti necontrolat în jurul unei nebunii înăbuşite şi misterioase, progresând continuu dinspre suferinţă spre tragic, o curiozitate ciudată îl ia în stăpânire pe Gerry, o atracţie irezistibilă faţă de diverse tipuri de reacţii umane şi aspecte cantitative ale acestor reacţii, precum şi clase de compuşi organici cauzali, care îi dau posibilitatea de completare a cunoştinţelor profesionale. Şi, în consecinţă, este vizibil efortul său de a găsi sens celor ce se întâmplă peste tot în jurul lui.

Leadership: Ești creativ în încercarea de a înţelege „totalitatea" unei cauze determinante prin descompunerea ei în elemente constitutive, astfel încât să generezi o altă atitudine la nivel de fiinţă care îşi înfruntă destinul ca un efect conjugat al providenţei şi al acţiunilor umane?

Întotdeauna liderul ocupă locul exact în centrul efectului general al evenimentelor pe care trebuie să le accepte ca fiind şansa de a-şi îndeplini destinul profetic. El nu se poziţionează niciodată ca victimă, ci ca unic moderator al evenimentelor incerte, trecând dincolo de tehnici şi de tot ceea ce se mişcă în jurul unui rezultat aflat în zona imprevizibilităţii. Un rezultat ce așteaptă să fie găsit şi acceptat de majoritatea celor conectați la dimensiunea lui de propagare.

Dacă impresia pe care o lasă toate aceste „dezordini” lumeşti este strâns legată de imprecizia găsirii cauzelor ei declanşatoare, datorată noutăţii cu totul frapante, atunci efortul de a da sens celor ce se întâmplă îi revine numai unui om înzestrat cu toate laturile pozitive pe care un savant ar trebui să le deţină: dorinţa de a căuta, chiar dacă este străbătut de fiorul tragic dat de conştiinţa faptului că nu mai are nimic de găsit.

Acel „eu însumi” mai bun din punct de vedere personal și profesional, la care omul aspiră cu un discernământ adecvat situației declanşate de o cauză aparte, este dirijat contrar forţei care transformă totul într-un pustiu al resemnării. A fi creativ în încercarea de a înţelege totalitatea cauzei determinante, aflate mai presus de voința ta, prin descompunerea ei în elemente constitutive, este clar modul tipic în care sinele tău atotputernic abordează totul.

Leadershipul reproduce imaginea rezultatului proceselor de găsire a „totalităţii” unei cauze determinante, derulate la două niveluri:

Pe de o parte, moderatorul evenimentelor incerte percepe informaţia care nu este la îndemâna oricui, într-un anumit fel, în contextul preferinţelor, experienţei şi informaţiei deţinute din alte surse decât cele dinspre cauza pe care o studiază. Pe de altă parte el proiectează şi transmite o imagine dorită, favorabilă, ceea ce echivalează cu ieșirea din starea de orbire, adică cu dependenţa rezultatelor cercetării de posibilitățile de redescoperire de sine.

Liderul se poate considera un profet atunci când reuşeşte să previzualizeze rezultatul posibil al unui efect compensatoriu şi benefic, în funcţie de evoluţia unui eveniment nesigur, făcând posibilă delimitarea dintre protecţie şi control, dintre lumea prezentă şi cea trecută.

Numai într-o stare **Under Pressure** omul își canalizează întreaga atenție pentru a-şi surprinde inteligenţa şi reacțiile la acțiunile sale în cadrul evenimentelor dificile.

Un asemenea om învață, în primul rând, să se raporteze la ceea ce i se întâmplă, la ceea ce vede în jur, la ceea ce trebuie să știe. Apoi, învață să se recunoască el însuşi în tot ceea ce descoperă, găsindu-şi cu ușurință locul în spațiul de producție a unor noi mostre de raţionament.

*** Notă:** World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/under-pressure.html

Under suspicion

On Martie 07, 2014

Extinde nivelul de conştientizare a realităţii pe care o reprezinţi, în funcţie de nivelul de acceptabilitate a realităţii percepute de cei din jurul tău.

Mă întrebam dacă era adevărat. Poate să vă pară ciudat dar nu-mi prea venea să cred. Simţeam că există în sufletul Elliei convingerea că Greta, cu toate iniţiativele ei practice, nu fusese îndeajuns de apreciată. Ellie, eram convins de asta, ar fi acceptat orice idee pe care şi-ar fi dorit-o ea însăşi să o aibă. Greta îi insuflase Elliei dorinţa de rebeliune. Iar Ellie singură dorise să se revolte, numai că nu ştia cum s-o facă.

Însă, acum, când ajunsesem s-o cunosc pe Ellie mai bine, înţelesesem că era una din acele persoane simple care aveau rezerve neaşteptate. Aveam convingerea că Ellie ar fi fost în stare să-şi manifeste opinia dacă într-adevăr ar fi vrut aşa ceva. Problema era că nu dorea prea des să se facă simţit acest lucru şi m-am gândit după aceea cât de dificil era pentru cineva să înţeleagă aşa ceva. *

Leadership: Aprobi "facsimilul" unei realităţi care nu a fost întru totul analizată prin prisma aprecierii de care eşti strâns legat în încercarea de a deveni altcineva?

Orice lider îşi micşorează considerabil avantajul indus de factorul "devotament", dacă din planul secund al imaginii pe care şi-o construieşte despre alţii nu face lumină asupra aparenţelor. Fără să caute să descopere omul real din spatele acestor aparenţe coruptibile, ţinând morţiş să aprobe "facsimilul" unei realităţi care nu a fost întru totul sau deloc analizată, liderul îşi reduce şansele de a accede la profunzimea cunoaşterii umane.

În domeniul conducerii, cheia eficienţei în a percepe corect omul stă în capacitatea de a te adapta la realitatea subtilă a acestuia, examinată doar din perspectiva convingerilor personale. Facsimilul realităţii pe care o aprobă omul doritor de a fi apreciat, vorbind numai despre lucruri care atrag atentia, reprezintă de fapt copia imaginii pe care el şi-a format-o despre sine sub influenţa convingerii că poate obţine o poziţie fruntaşă în faţa celorlalţi. Dar nimeni nu-l poate recunoaşte fruntaş pe omul care caută cu orice preţ să fie altcineva decât este cu adevărat.

Dacă nu vrei să te transformi într-un om superficial care pune preţ pe aparenţe fără conţinut, trebuie să-ţi creezi o imagine a omului dincolo de zidul gros al presupunerilor, dincolo de pereții pretențioși ai falselor constatări aflate la baza unor judecăţi sumare, dincolo de ceea ce poate oferi psihologia, logica, ştiinţa recunoaşterii intenţiilor din spatele comportamentului uman.

Leadership: Accepţi ideea de extindere a zonei tale de încredere de la "known" la "unknown", manifestându-ţi consideraţia despre un ideal de "a fi" care nu se justifică prin acceptarea termenului de "acceptare firească a realităţii" ?

Reciproca e mult mai pregnant resimţită. Conform legii lui Coulumb, modulul forței electrostatice între două sarcini electrice punctiforme este direct proporțional cu produsul celor două sarcini electrice și invers proporțional cu pătratul distanței dintre sarcini. Aşa şi cu aprecierea pe care ţi-o acordă ceilalţi oameni, uneori în defavoarea relaţiei tale cu ei, este direct proporţională cu triumful idealului lor, comparativ cu realitatea, şi invers proporţională cu încrederea pe care o transmiţi.

La rândul tău, devii ţinta unor amănunţite şi sistematice observaţii şi evaluări. Ajungi să te întrebi dacă este adevărat ceea ce cred alţii despre tine, cu toată neliniştea pe care o poate simţi un om care se îmbolnăveşte peste noapte, sau care e diagnosticat cu o boală transmisibilă pe care nimeni nu şi-o doreşte. Poate să ţi se pară ciudat, dar nu-ţi prea vine să crezi, cu atât mai mult cu cât nimeni nu-ţi dă asigurări că nu sunt motive de îngrijorare.

Simţi că există în sufletul celorlalţi o anumită convingere, aspră, neliniştitoare, dincolo de limita admisibilului, care asemenea unei oştiri înarmate ce se ridică contra împărăţiei ei, îţi pune la încercare tăria de caracter, puterea de a face faţă presiunilor şi de a-ţi menţine individualitatea şi trăsăturile esenţiale intacte.

Acceptarea firească a realităţii înseamnă să-ţi păstrezi mintea deschisă în faţa oportunităţii de fi altcineva, dar conformându-te numai naturii raţionale de a fi tu însuţi într-o continuitate care exclude orice manifestare a contradicţiei dintre "situaţia actuală" şi "scopul propus".

Ideea de extindere a zonei tale de încredere de la " *known* " la " *unknown* " evidenţiază incertitudinea care apare în momentul conştientizării unui efect pe care, în fond, nu-l doreşti. Ca o consecinţă a unei aprecieri formale, bazate pe necunoaştere, dezinformare sau interpretare.

Oamenii se racordează la realitatea pe care tu o transmiţi, definită şi redefinită după propriile lor criterii, deseori subiective, prin formarea unor tipare comparative, prin disocierea aprecierii calităţii tale şi alterarea acesteia. Această tendinţă de a te simţi cumva neîndreptăţit, limitat, exclus din cercul încrederii, se justifică prin acceptarea termenilor şi condiţiilor de înţelegere şi conştientizare a realităţii percepute de ceilalţi.

Dacă vrei ca leadershipul să nu se transforme într-o conexiune criptată de false supoziţii, extinde-ţi nivelul de conştientizare a aspectelor mai puţin vizibile pe care le construiesc ceilalţi oameni, considerate problematice, din perspectiva accesului lor la propria ta realitate.

Leadershipul este realitatea pe care o transmiţi lumii după criteriul că orice te defineşte se naşte din îndemnul inteligenţei de a te subordona numai putinţei de a te autodepăşi prin muncă, prin realizări, prin încrederea în tine însuţi.

Under suspicion evidenţiază importanţa de a te arăta în lumina reală a ceea ce eşti şi a ceea ce ai devenit, pentru a înlătura orice îndoială legată de tine şi acţiunile tale. Doar extinzând nivelul de conştientizare a realităţii pe care o reprezinţi sub îndemnul inteligenţei tale unice vei putea identifica corect oamenii şi realităţile lor.

*** Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Source: https://neculaifantanaru.com/under-suspicion.html

Unealta numărul unu a leadershipului

On August 22, 2019

Învaţă să iei asupra ta momentele în care celălalt nu este aliniat la sine, şi să le metamorfozezi în experienţe de viaţă care încep cu intensitatea emoţiei pe care i-o transmiţi cuiva într-o împrejurare mai presus de voinţa sa.

Am găsit ieri pe website-ul www.alinastoicovici.ro această poveste. *Este despre un om de știință din Phoenix, Arizona, care a vrut să testeze o teorie. Avea nevoie de un voluntar care nu avea nimic de pierdut. În cele din urmă l-a găsit, era un condamnat la moarte care urma să fie executat în scaunul electric, în penitenciarul St. Louis din statul Missouri.*

Omul de știință a propus condamnatului următoarele: să participe la un experiment științific ce consta în efectuarea unei mici înțepături, cu scopul ca sângele său să se scurgă încet până la ultima picătură. El a explicat voluntarului că are șanse minime să supraviețuiască, dar oricum, moartea lui ar fi fără suferință sau durere; nici nu ar fi observat.

Omul condamnat a acceptat, pentru că a muri în acest fel era mai bine decât să moară în scaunul electric. L-au pus pe o targă și i-au legat corpul astfel încât să nu se poată mișca. Apoi au făcut o mică tăietură pe încheietura mâinii și au pus sub mâna acestuia un mic borcan de aluminiu.

Tăietura era superficială, doar până la primele straturi de piele, dar era suficientă pentru ca el să creadă că i s-au tăiat efectiv venele. Sub pat, a fost plasată o sticlă de ser cu o mică supapă care regla trecerea lichidului, sub formă de picături în borcanul de sub mâna acestuia. Condamnatul, putea auzi picurarea și număra fiecare picătură din ceea ce credea că este sângele lui.

Omul de știință, fără ca cel condamnat să-l vadă, închidea supapa, astfel încât picurarea să scadă treptat, cu intenția ca acesta să creadă că sângele lui se termină.

Odată cu trecerea minutelor, chipul acestuia își pierdea tot mai mult culoarea. Ritmul cardiac i-a crescut și l-a făcut să-și piardă aerul din plămâni. Când disperarea a ajuns la punctul maxim, omul de știință a închis complet supapa și apoi condamnatul a suferit un atac de cord și a murit.

Omul de știință a reușit să demonstreze că mintea umană respectă cu strictețe tot ceea ce percepe și ceea ce individul acceptă, fie pozitiv, fie negativ, acționând asupra întregii noastre părți psihice și fizice. Totodată această poveste ne lasă o învățătură foarte interesantă. Omul de știință i-a dat omului o posibilitate de viață, dar aparent condamnat, omul a pierdut-o.

Leadership: Intensitatea trăirilor pe care le generează autoritatea ta are un puternic impact asupra tuturor formelor de manifestare ale oamenilor cărora nu le este frică să experimenteze un nou fior ca să se elibereze de orice durere?

Unealta numărul unu a leadershipului este transpunerea ta în trăirile celorlalţi, ca mijloc de expunere a unei imagini care deschide orizonturile, dar fără să creezi o lume ireală. Asta nu înseamnă să îţi limitezi activitatea ştiinţifică la trăirile greu de suportat ale altora, refuzându-le micile "alinări" de moment. Dar ca să te regăseşti în trăirile oamenilor, ca să simţi trăirile lor în sufletul tău, ca să le ghidezi trăirile în direcţia dorită de tine, trebuie să le

înfăţişezi o imagine care nu aboleşte realul, ci îl lărgeşte şi îl adânceşte dincolo de întruchipările sale imaginare.

De fapt, leadershipul vizează interacțiunea omului cu o imagine indusă în conştiinţă şi în suflet, având o importanță deosebită în stimularea intelectuală și lărgirea orizontului. Cel mai mare impact îl are liderul, sau omul de ştiinţă care reuşeşte să captureze toate detaliile unei poveşti de viaţă senzaţionale pentru a oferi omului o imagine completă asupra unui personaj excepţional. Iar cea mai senzaţională poveste de viaţă o reprezintă confruntarea omului cu sinele.

Trebuie să mergi până în punctul de maximă tensiune unde abia mai e posibil ca omul să-şi trăiască viaţa, acolo unde se află reflexul pur al spiritului liber, liber de a lumina începutul, şi să-i redai omului întregul trăirilor pe care le poate avea în preajma unui om de excepţie.

Ceea ce ar trebui să îi liniştească pe oameni (şi să îi ghideze în trăirile lor) este extinderea posibilităţii de viaţă la nivel de emoţie, improvizând o metamorfozare între corpul uman şi mediul înconjurător. Fii un regizor, învaţă să improvizezi o metamorfozare între faptele sociale ce se succed în curgerea vremii şi potenţialul de maximă de acţiune al oamenilor, astfel încât să contribui la armonizarea trăirilor lor sufleteşti cu ceea ce ce petrece în mediul înconjurător.

Ceea ce spun acum cu atâta încredere, tu însuţi vei fi capabil să transformi în realitate cu autoritatea propriei experiențe. Sunt alţii care caută într-o experienţă de viaţă tocmai lucrurile care li se par imposibile în trăirile lor spunând „gata, te-am demascat", în timp ce alţii caută provocarea înainte de expirarea timpului de viaţă.

Leadershipul reprezintă testul la care eşti supus atunci când tu însuţi îi supui pe ceilalţi oameni la acelaşi test intermediar care îţi trădează slăbiciunea: "nevoia de a crede în ceva până la capăt."

Unealta numărul unu a leadershipului este trăirea căreia încerci să-i grăbeşti manifestarea într-un moment în care cineva se consideră pierdut, dar care nu trebuie să aibă efect de bumerang asupra conştiinţei care îţi spune că n-ai făcut bine. Mai bine este să-i oferi omului o oportunitate de a reflecta la trecut, decât să-l supui unui experiment ştiinţific care îi pune la grea încercare nervii şi emoţiile.

Fii capabil să te transpui în trăirile celor din jur înainte de a fi tu însuţi corabia care se scufundă.

Source: https://neculaifantanaru.com/unealta-numarul-unu-a-leadershipului.html

Unicul vinovat în întâmplarea ce i-a fost fatală

On Octombrie 30, 2012

Pledează pentru valoarea ta morală în faţa "Onoratei Instanţe" a Leadershipului, fără să te faci părtaş la procesul de judecată intentat împotriva omului şi a vieţii.

Nu putea să definească prea bine ce i se întâmpla. Căzuse ca o frunză la picioarele asasinului ce cutreiera necunoscutul în căutarea unui scop care să dea sens vieţii sale. Doar un vis urât? Sau cel mai negru coşmar?

Era doar om simplu, n-avea duşmani, doar un singur prieten loial care-l urma peste tot: bătrâneţea. Şi, dintr-o dată, acest suflet atât de mare, atât de temător de Dumnezeu, atât de fragil prin natura lui, se prăbuşi în cel mai adânc abis al nenorocirii. Pierdut dincolo de marginile înţelegerii, într-un loc unde nu se mai vedea nimic, dar care releva clar şi ameninţător ironia sorţii.

Asasinul, aflat la volanul unei maşini de poliţie furate, îl somase să tragă pe dreapta. Apoi, îl rugase politicos să coboare din maşină.

Bietul om ! Ar fi putut el oare să ridice încă o dată mingea tinereţii la fileul spectaculosului, dinamicului, suspansului, să regizeze o fugă ca în filme, şi să dispară de sub filajul falsului poliţist? O astfel de mutare riscantă se impunea în momentul respectiv. Dar, asemenea unui defavorizat al sorţii, el rămase pe loc.

Leadership: Porţi semnul unei personalităţi unitare şi consecvente în tendinţele sale esenţiale, manifestate într-o singură poruncă: a fi anti-alegere în privinţa dreptului altcuiva de a trăi?

Bătrânul se uită temător la individul necunoscut care-l ţintuia cu privirea la doar un singur pas distanţă, părând mai degrabă o nălucă care abia aşteaptă să se înfrupte din blândeţea sa, ca apoi să dispară, *à volatiliser sans laisser des traces.*

Totul era atât de sinistru, de parcă se afundase într-un cerc vicios. Transformat instantaneu de o soartă ostilă în protagonistul central al unei îngrămădiri haotice de legi şi prejudecăţi proprii, ale căror contururi nu le putea defini, din uriaşa piramidă a vieţii şi a realităţii.

Simţea cum cineva, o forţă a răului, îi apăsa pe creştet întreaga povară a lumii temute din societatea omenească. O societate îndreptăţită să-i condamne pe membrii ei cei mai bătrâni, la suferinţă.

Şi deodată năluca, cu chip de Joker, dintr-un impuls de sălbăticie, forma unei dorinţe nelămurite, continue şi brutale de a face rău oricui nimerea în cale, îşi armează arma, instrumentul fatal – un tub de oxigen. Apropie încet pistonul de fruntea bătrânului. Şi, "Poc ! ", declanşează jetul de aer comprimat, făcând un mare gol în cutia craniană a acestuia. Lăsându-l fără viaţă.

Totul în această păţanie se redusese la o rece şi tristă convenţie. În care se stabilise un fel de raport strict între părţile contractante: între creştinism şi totalitarism, între bătrâneţe şi eternitate, între blândeţe şi cruzime, între bun şi rău, între viaţă şi moarte, între Da şi Nu. *****

Leadership: Continui să uimeşti prin întărirea contrastului dintre esenţa propriilor experienţe de viaţă şi aparenţa însemnătăţii tale la stabilirea relaţiilor cauzale între acţiuni şi evenimente?

Nu trebuie să fii expert pentru a înţelege ceea ce este esenţial în leadership şi nu trebuie să fii preşedinte al unei companii pentru a aplica aceste lucruri, aceste învăţături definitorii propriei tale personalităţi.

Primul pas în dezvoltarea ştiinţei conducerii constă în a învăţa să ocoleşti capcanele unor mutări riscante, care se impun la un moment dat. Găsirea unui refugiu înaintea unei eventuale decăderii definitive, o asigurare împotriva unor consecinţe imprevizibile este obligatorie.

Defineşte foarte bine ce ţi se întâmplă, în raport cu lumea, evenimentele, realitatea din jur. Fără să te ascunzi la umbra unei rătăciri ireparabile, dincolo de marginile înţelegerii realităţii şi a naturii umane. Într-un loc unde nu se mai poate vedea nimic, unde nu se mai poate îndrepta nimic, unde nu-ţi poţi fortifica imunitatea, în locul în care nu se mai poate trăi decât cu preţul uciderii libertăţii de a fi mai bun.

Poţi conferi leadershipului tău statutul de "judecător" care te împinge să-ţi ierţi faptele şi deciziile nechibzuite, pentru a te elibera de orice legătură cu cerinţele unei motivaţii experimentale ce poate să-ţi îngreuneze ascensiunea?

Leadershipul se menţine şi se înnoieşte printr-o continuă reîntoarcere la sine, prin tendinţa unei aplecări spre virtute, prin găsirea unei căi de a te regăsi pe tine însuţi în relaţie cu responsabilitatea de a te elibera de orice constrângere morală, ascunsă sub învelişul preţios al unei înnoiri totale de personalitate.

Leadershipul are în vedere contrastul dintre esenţă şi aparenţă a omului din tine, dintre "a fi" şi „a nu fi", o analiză a părţilor tale bune şi a celor rele, în favoarea conştiinţei (forul tău interior de judecată) căreia nu-i poţi ascunde nimic. Te poţi însă împiedica de singura cerinţă a unei motivaţii experimentale ce poate să-ţi îngreuneze ascensiunea: dorinţa de a-ţi împinge limitele spre extremele vieţii, ca atunci când eşti curios să afli dacă poţi comite o nedreptate fără să suporţi consecinţele.

Noţiunea de leadership reflectă calitatea omului care îmbracă mantia reînnoirii, a omului ca unitate armonioasă şi echilibrată. Aşa cum doctorul nu tratează durerea pacientului până când nu află sursa ei de provenienţă, tot astfel acţiunile tale nu se pot finaliza cu succes până ce cunoaşterea, înţelegerea şi gândirea matură nu îşi direcţionează "voturile" spre o profundă investigare a aspectelor fiinţei umane.

Dacă nu devii tu însuţi: mai întâi inculpat, apoi avocat, apoi propriul tău judecător care să pronunţe sentinţa nemiloasă, ireversibilă: " *Coupable ou non coupable"* , te vei prăbuşi în adâncul abis al decăderii umane.

Resemnarea este o manifestare de profundă emoţie ce apare ca urmare a tendinţei omului de a-şi accepta soarta hotărâtă de latura sa moralizatoare.

Ca o cerere de revizuire a unei hotărâri preliminare formulată de o instanţă subtilă, foarte puternică, leadershipul (vizat de conştiinţa ta, de tăria caracterului tău, de responsabilitatea ta faţă de societate şi faţă de om) îşi poate lua în primire statutul de "judecător" printr-o expertiză temeinică a acelor vulnerabilităţi sau nereguli care te fac nepotrivit cu calitatea de model uman. Dar, el nu trebuie să se pronunţe înainte ca noua configuraţie a personalităţii tale să fie stabilită.

Iar această tentativă de a-ţi ridica leadershipul la rang de judecător, despre care se ştie cât de dificilă este, nu trebuie să se încline în direcţia opusă Eu-lui tău.

Bucuria victoriei fără să umileşti, fără să pui frână condiţiei omului de a-şi făuri singur soarta, este o luptă în numele dreptului la viaţă care necesită o armătură spirituală solidă, desfăşurându-se pe planul unei realităţi din care se poate salva puţin, câte puţin, latura ei cea mai sensibilă: conceptul de non-dualitate.

Ai devenit protagonistul central al unei îngrămădiri haotice de legi, prejudecăţi, ale căror contururi nu le poţi defini? Leadershipul tău se reduce la o rece şi tristă convenţie care prevede reducerea "omului" la un sclav, un membru pasiv al societății? Cât timp îşi poate păstra leadershipul tău statutul de "judecător"?

Pledează pentru valoarea ta morală în faţa "Onoratei Instanţe" a Leadershipului, fără să te faci părtaş la procesul de judecată intentat împotriva omului şi a vieţii.

Unicul vinovat în întâmplarea ce i-a fost fatală aduce în prim plan acea paralizie a voinţei, neputinţa de a reacţiona în faţa unor situaţii de moment. Un salt înspre necunoscut, înspre o nouă stare, înspre un alt fel de "a fi", pe care dacă nu-l faci în baza unui impuls de natură pozitivă sau constructivă, rişti să pierzi vagonul rezervat exclusiv celor care şi-au întregit leadershipul şi şi-au asumat menirea de lideri.

*** Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/unicul-vinovat-in-intamplarea-ce-i-a-fost-fatala.html

Unitatea leadershipului

On Decembrie 26, 2008

Eşti creatorul propriului destin atunci când înţelegi că ceea ce poţi deveni depinde de ceea ce eşti capabil să ceri de la ceilalţi.

Steven Spielberg a visat cândva să facă un anumit film. Avea scenariul, dar nu şi producătorul care să îl finanţeze. Într-o zi, pe când se plimba pe plajă, el s-a întâlnit "accidental" cu un om bogat dispus să investească într-un regizor tânăr. Cu banii primiţi de la acest producător (un străin pe care nu-l văzuse niciodată până atunci), Spielberg a putut filma *Amblin* , o producţie cinematografică ce a primit o menţiune de onoare la festivalul de film de la Veneţia, atrăgând atenţia asupra lui la Hollywood.

Această povestioară pe care am găsit-o în cartea "How to Think Like a Millionaire", scrisă de Mark Fisher, ne arată că cei care devin lideri, mai întâi de toate ştiu să se facă remarcaţi. De asemenea, liderii ştiu să observe puterea unui brand în căutări, care de fapt este rezultatul gândirii lor finalizat printr-un proiect ambiţios. Iar tu, ca să devii un lider, trebuie să ştii să observi rapid punctul în care se află un om, îndrumându-l către următorul nivel al parcursului său profesional.

Leadershipul are ca nucleu şansa ta de a te face remarcat printr-o idee care, în mod normal, nimeni nu ar lua-o în calcul, dar care în anumite condiţii ar putea fi o mină de aur.

Iar totul unitar al leadershipului exprimă cel mai bine rezultatul impactului pe care îl ai asupra vieţii celorlalţi oameni. Te legi de oameni prin ceea ce eşti, prin fiinţa ta, prin ceea ce te motivează, prin strădaniile tale de a te raporta la ei căutând să lămureşti şi să rezolvi problemele comune. Uneori vei izbuti să clatini convingeri, să pui pe gânduri chiar şi spiritele cele mai refractare la mesajul pe care încerci să-l transmiţi, la ideea că tot ce înseamnă om presupune, mai întâi de toate, omenie.

Leadershipul este un ansamblu de elemente tehnice, strategice, dar şi cu o puternică încărcătură de sentimente specific umane. El nu poate fi împărţit sau separat în componentele sale constitutive, ci este un tot unitar.

Leadership: Poţi să-ţi păstrezi mintea deschisă în faţa oportunităţii de fi altcineva, dar conformându-te numai naturii raţionale de a fi tu însuţi într-o continuitate care exclude orice manifestare a contradicţiei dintre "situaţia actuală" şi "scopul propus" ?

Spuneam într-unul din articolele mele de pe blog următoarele: *"Ceea ce constituie unitatea leadershipului nu este compoziţia de valori şi de virtuţi conţinută, ci felul magistral în care liderul, destinat să-şi ateste coeficientul de nobleţe, le gestionează. Aşa cum într-un roman, specificul personajelor, caracterul lor, reies din semnele particulare pe care le observă autorul lor - tot astfel trăsăturile particulare de caracter ale liderului, care îl împiedică să se bucure de binele pe care l-ar fi putut oferi celorlalţi, recăpătându-ţi astfel stima de sine, reies din propria sa auto-observare."*

Iar pentru ca leadershipul tău să aibă un impact mai mare, trebuie să operezi asupra oamenilor şi asupra societăţii. Ca lider, trebuie să fii capabil să le transmiţi oamenilor, într-un mod extrem de convingător şi mobilizator, un îndemn spre unire, spre mobilizare atunci când situaţia este gravă. Apelurile la înţelegere au un mare avantaj: îi încurajează pe oameni să se implice mai mult în viaţa comunităţii şi să se străduiască să acţioneze cu mai mult elan în acest scop.

Ce impact are leadershipului tău asupra celorlalţi oameni? Eşti capabil să le transmiţi oamenilor un îndemn spre unire? Cum îi încurajezi pe oameni să se implice în activităţi de natura profesională? Te concentrezi numai asupra slăbiciunilor supărătoare ale oamenilor? Stimulezi mediocritatea în care "rătăcesc" oamenii, sau stimulezi creşterea lor? Cum anume?

Felul în care te raportezi la oamenii de jur, la nevoile lor, acceptându-ţi întotdeauna partea ta de responsabilitate, contează la fel de mult ca şi cantitatea de vitamine şi minerale pe care trebuie să le asimileze un sportiv de performanţă pentru a-şi creşte masă musculară, sau un bolnav pentru a se însănătoşi. Nu te gândi să înzestrezi oamenii din jur, sau să le fii mentor, sau un ajutor de nădejde, fără ca mai înainte de toate, să stabileşti o compatibilitate între tine şi ei. Niciun fel de instruire din lumea asta, nici un fel de compromis, niciun fel de influenţă nu va face din tine tipul de lider dorit de ceilalţi oameni, dacă nu ai chemare şi dorinţa de a-i sluji.

Leadership: Cum privilegiezi schimbarea celor de lângă tine, aşa încât să-ţi reprezinţi experienţa concretă ca pe un interes circumstanţial legat de un efect de oglindire în istorie, care a devenit o parte din tine?

Tendinţele de supraevaluare a propriei persoane nu-ţi conferă stabilitate în relaţiile cu ceilalţi oameni. Ceea ce te ridică la nivel de lider, la nivelul unui om cu o importantă influenţă, este capacitatea şi modul în care te raportezi la oameni. Eşti gata să selectezi oamenii cei mai de calitate, să-i înzestrezi cu tot ce au nevoie pentru a fi performeri pe termen lung? A fi performer înseamnă să îmbini leadershipul cu caracterul propriu, înseamnă să îmbini cunoştinţele cu personalitatea care te defineşte – în folosul tău, dar şi în folosul celorlalţi oameni.

Performer este omul care, nesupus influenţelor străine, aprinde lumina speranţei şi bucuriei în sufletul oamenilor, prin puterea lui de a le schimba percepţiile - ajutându-i să obţină rezultate concrete în sfera dezvoltării personale.

Performerul identifică nevoile de înzestrare ale oamenilor din jur, selectează calităţile lor cele mai pregnante care sunt necesare pentru a-şi schimba statutul, caracterul, personalitatea.

Performer este liderul care promovează schimbarea celor de lângă el prin însăşi natura sa, prin felul său de a fi, prin ideologia sa, izolând sau neutralizând orice element non-integrabil în arhitectura propriei lor fiinţe.

Liderul este omul care poate face performanţă prin şlefuirea materiei din care e compusă fiinţa umană. Este cel care reuşeşte să elimine petele întunecate ale gândirii, ale înţelegerii şi simţirii - nerentabile – din mulţimea de Ego-uri, tratându-le cu decizii înţelepte şi noi orientări de cea mai bună calitate.

Leadershipul înseamnă să faci acea schimbare de care te temi cel mai tare, cu acordul direct al ambiţiei de a nu aparţine altcuiva decât propriei tale personalităţi.

Unitatea leadershipului este formată din două elemente: abilitatea de a te face remarcat şi capacitatea ta de a performa la cote maxime. Oamenii pe care îi ajuţi reprezintă, de fapt, un efect al oglindirii tale în istorie?

Tu cum privilegiezi schimbarea celor de lângă tine? Care este lucrul care te face să te simţi continuu împlinit? Îţi petreci 80% din timp făcând lucrul care îţi solicită cea mai mare pricepere? Cum îţi înzestrezi propria fiinţă pentru a-ţi desăvârşi leadershipul? Ce anume poate face din tine liderul dorit de ceilalţi oameni? Nu uita ce spunea odată expertul în

materie de conducere, John Maxwell: *"Oricât de grozav este jucătorul, dacă nu poate face un joc de echipă, el nu va ajuta niciodată organizaţia".*

Sfat: Reglează-ţi ştiinţa conducerii astfel încât să uşurezi procesul de promovare a valorilor tale cele mai înalte.

Source: https://neculaifantanaru.com/unitatea-leadershipului.html

Unitatea organică dintre formă şi conţinut

On Iunie 18, 2014

Eliberează-ţi capacităţile constructive de sub imperiul limitărilor impuse de reperele stilistice convenţionale, concepând o ştiinţă nouă fundamentată pe interpretarea conţinutului ei.

Noutatea filmului "Greva" constă atât în ineditul temei, cât şi în cel al formei ei de expresie. În acelaşi timp, şi de atunci adeseori, se practică o separare arbitrară între inovarea de conţinut şi de formă pe care o reprezenta "Greva".

Se pomeneşte adeseori separat de faptul că acest film era primul care aducea pe ecran lupta de clasă şi care prezenta pentru prima oară poporul ca erou principal al evenimentului, pe de o parte. Şi despre faptul că "Greva" aducea noi soluţii în privinţa expresiei cinematografice, pe de altă parte. Până şi polemica din acea vreme, dusă în jurul filmului şi continuată de fapt până în zilele noastre, se bazează pe această segmentaţie arbitrară a unei unităţi organice dintre formă şi conţinut.

În intervenţia sa la discuţie, marele regizor Eisenstein semnala anomalia şi adăugă, în ciuda criticilor săi, că de fapt, "forma s-a dovedit mai revoluţionară decât conţinutul". Pentru Eisenstein forma nouă era exprimarea, concretizarea unei noi concepţii, a unui nou mod de abordare a fenomenelor, deci a unei noi ideologii. În timp ce inovarea formală era izvorâtă din noutatea conţinutului. Căci aşa cum spunea, locomotiva nu a fost creată prin revoluţionarea formelor trăsurii, ci prin înţelegerea tehnică a noii descoperiri, aceea a formei de manifestare a energiei cuprinsă în aburi. *

Leadership: Poţi să efectuezi un upgrade sau o resetare a ştiinţei fără să compromiţi stabilitatea formei ei de manifestare?

Trecerea treptată de la problemele de cercetare, enunţate în plan teoretic şi soluţionate în mod practic prin concretizarea unor noi concepţii, la reconstrucţia unei opere ştiinţifice prin alegerea şi perfecţionarea unor idei bune, face ca întregul demers de asumare a eforturilor personale de conturare a unei direcţii de realizare profesională să se concretizeze într-un edificiu impunător.

Cercetarea este un instrument cu ajutorul căruia se „circulă" pe drumul cunoasterii şi al artei. Ea îndeplineşte o sarcină concretă în construcţia şi organizarea experienţei, prin excelenţă una de fond: eliberarea capacităţilor constructive de sub imperiul limitărilor impuse de reperele stilistice convenţionale.

Întrebarea *"Când vei putea să realizezi ce nu mai poţi realiza? "* este de fapt rodul observării unei realităţii care nu a fost încă depăşită, o continuare a încercărilor de articulare a unor formule imposibile de realizat, şi de punere sub control a fundamentelor ştiinţei. Dacă compromiţi stabilitatea formei de manifestare a ştiinţei, prin asocieri necorespunzătoare de fundamente şi elemente noi creaţie, atunci nu vei putea realiza decât un modest update, care nu modifica valoarea produsului final.

Să cauţi să descoperi comorile ştiinţei, dar mai presus de toate să înţelegi complicaţiile şi dificultăţile de integrare a unei noi ideologii în cadrul unei expresii cinematografice, fără să schimbi paradigma gândirii de cineast sau a modului în care percepi şi interpretezi răspunsul la întrebările ei, este o muncă de concepție care necesită creativitate.

Leadership: Îţi reglezi valoarea gândirii în direcţia "avansat" spre conceperea unei ştiinţe care îndeplineşte toate rigorile unei viziuni inspirate?

Întreţinerea zonei de performanţă în care ştiinţa şi arta formează un sistem coerent, clar şi unitar, reglând valoarea gândirii în direcţia "avansat" prin desfăşurarea activităţilor creative şi inovative, completează fondul de descoperiri necesar susţinerii leadershipului. Întotdeauna "dialogul" între cercetare, practică şi producţie a noilor perspective ştiinţifice, aplicând rezultatele teoretice la nivel de principii şi arhetipuri, poate deveni eficient prin prisma raportului formă-conţinut.

În timp ce " *conţinutul* " păstrează parametrii înalţi de calitate ai ştiinţei, prin integrarea inovaţiei în leadership, " *forma* " este o expresie a necesităţii de consum a conţinutului, care creează soluţia convenabilă pentru o afirmare puternică: unicitatea. Sau, cum spunea marele regizor Eisenstein, forma nouă este exprimarea, concretizarea unei noi concepţii, a unui nou mod de abordare a fenomenelor, deci a unei noi ideologii. În timp ce inovarea formală este izvorâtă din noutatea conţinutului.

Leadershipul se produce atunci cand "forma" se dovedeşte mai revoluţionară decât conţinutul.

Ştiinţa se manifestă în primul rând ca factor de producţie a descoperirilor. Decât să analizezi mai adânc ceva ce în mod evident nu ai putut analiza ca lumea de prima dată, mai bine schimbă-ţi viziunea de a modela ştiinţa prin introducerea unor forme noi de expresie care să evidenţieze şi să amplifice esenţialul din conţinut.

Nu uita că locomotiva nu a fost creată prin revoluţionarea formelor trăsurii, ci prin înţelegerea tehnică a noii descoperiri, aceea a formei de manifestare a energiei cuprinsă în aburi.

Unitatea organică dintre forma şi conţinut desemnează acea unitate de gândire şi modalităţile de acţiune, bazate pe legi unanim acceptate, dar în acelaşi timp bazate pe o interpretare inedită a conţinutului lor. Ascensiunea pe scara valorilor şi departajarea de diversitatea non-constructivă existentă simultan, presupune o viziune modernă şi deosebită, ca şi o manevră de abordare unică şi neimitabilă.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/unitatea-organica-dintre-forma-si-continut.html

Universul cunoaşterii fără nume

On Februarie 02, 2014

Realizează o prospectare de control a ştiinţei tale, prin conceperea leadershipului ca instrument de manipulare a cunoaşterii.

Mă aflam în faţa unui fenomen bizar care sfida regulile ştiinţei inovatoare, pe care eu însumi le formulasem. Necontenit, ca urmare a jocului liber al imaginaţiei, urmam calculat un raţionament care se regăsea într-un precedent aproape inexplicabil. Trebuia să merg mai mult înapoi, ca să pot vedea înainte.

Ştiinţa este o lecţie a prezentului din care îţi fabrici o nouă realitate, fără să ţii cont neapărat de ceea ce te afectează prin întâmpinarea acestei realităţi. Vorba aia „de ceea ce te temi, peste aceea dai". Dezechilibrul conştient al axelor mele de existenţă progresa spre echilibrul acceptabil al unei traiectorii stabile şi predictibile. Influenţate de valoarea actualizată a fluxului de perspective în care puteam să mă joc cu posibilităţile de dezvoltare aduse de ştiinţă, aproape nelimitate.

Nu poţi să înţelegi dedesubturile cunoaşterii cu adevărat înalte fără să realizezi o conexiune între două entităţi conceptuale diferite, de o cu totul altă formă, compoziţie şi să trăieşti într-o realitate cu totul diferită de a ta. Atomii stabili construiţi în jurul ştiinţei mele, născuţi aparent într-un Big-Bang din care se forma noul univers al cunoaşterii fără nume, fără egal şi fără sfârşit, mişunau continuu în jurul întrebării pe care şi-o tot punea biologul olandez Jan Swammerdam: " *Cu ce este mai prejos micul cărăbuş de strălucita pasăre de peste mări?* "

Construcţia cunoaşterii înseamnă să ţii cont de ceea ce te face să te simţi împlinit la nivel de intruziune într-o realitate cu care nu eşti complet de acord, făcând din existenţa ta un spectacol de idei care se revelează gradual publicului.

Amănuntul acesta îmi revenea mereu în minte, tot mai pregnant, ca un secret sedimentat parcă pe fundul unui ocean care adăpostea o nouă viaţă. Pesemne că mergeam tot înainte. Iar ca protector al propriei mele ştiinţe, îmi revenea sarcina să descopăr diferenţele importante care apăreau între forţa de rezistenţă a unei gândiri planificate şi forţa motoare a unei gândiri care intra în dialog cu altă gândire.

Amândouă forţele erau rezultate din constatarea următoarei disparităţi: crearea de forme derivate a conţinutului de idei şi concepţii se substituia unei neîncetate opţiuni pentru interpretarea şi reprezentarea unei realităţi pe care nu o cunoşteam în mod direct. Acesta era pasul înapoi care mă ajuta să îmi pun în valoare tehnica de lucru, potenţialul creator şi cunoştinţele acumulate, punând în aplicare ce îmi vorbea instinctul.

Eram mereu gata să prelungesc, cu un devotament aproape de neînţeles, modul de a concepe raportul dintre experienţele trăite şi eforturile susţinute de eficientizare a potenţialului meu de a genera ordine în haosul numeroaselor mele incursiuni în lumea ştiinţei. Întru racordarea la standardele unei cunoaşteri intuitive, superioare altor mijloace de cunoaştere, pe care numai adevărul şi conţinutul ei unic mă făceau liber să înţeleg şi să-mi controlez facultăţile intelectuale.

Leadership: Poţi să-ţi activezi capacitatea de a efectua un query de tip "update" folosind funcţia "search"?

Ştiinţa echilibrează forţa de care dispune liderul pentru realizarea misiunii cu care a pornit la drum. Asemenea unei făclii care nu ştie să se stingă şi te face să-ţi găseşti drumul prin întunericul generat de limitele propriilor percepţii şi raţiuni, experienţe şi capacităţi, ştiinţa îşi extinde zona de identificare a celor mai bune sau mai importante practici pentru implementarea unor noi invenţii şi criterii de comparaţie cu alte modele de realitate.

Dar pentru ca ştiinţa să treacă la cârma leadershipului, ea trebuie să fie autentică, să nu poată fi încătuşată de prejudecăţi care i-ar putea denatura de la bun început menirea. Şi numai urmând calculat un raţionament care se regăseşte într-un precedent aproape necunoscut, ştiinţa ta va putea să ţină pasul cu noile tendinţe, devenind o putere semnificativă în lume, în centrul unui joc în care durităţile din "teren" trec deseori de limita oricăror regulamente.

Din acest motiv, analizând orice aspect care îţi dă de înţeles că e cazul să ridici nivelul de producţie al suprafeţei de contact cu excelenţa, trebuie să te supui unui joc în care trebuie să ghiceşti variantele corecte ale formulelor de continuare a cercetărilor, în sensul perfecționării. Adică să-ţi activezi capacitatea de a efectua acel query de tip "update" folosit de funcţia "search" pusă la dispoziţie de cunoaştere, pentru completarea oricăror lipsuri de natură necunoscută ştiinţei actuale.

Liderul ar trebui să încerce să descopere dubla valoare a experienţei sale de cunoaştere şi simţire în creaţia pe care o întruchipează.

Un query de tip "update" este o solicitare de informații dintr-o bază de date de tip "relaţional" a cărei procesare şi întreţinere presupune o investiţie substanţială în posibilitatea realizării unei comparaţii între ceea ce vezi diferit la tine şi ceea ce este dincolo de ideile tale preconcepute.

Nu degeaba afirma scriitorul Andre Maurois că ştiinţa este o lungă şi sistematică curiozitate. Trecând de la o evoluţie oscilantă, presărată cu greşeli, la una reglată prin precizie şi fiabilitate ridicată, leadershipul capătă noi proporţii dezvoltate în jurul curiozităţii de a cerceta tainele cele de nepătruns ale unor noi regiuni de cunoaştere experimentală.

Dincolo de simplismul unor legi care, prin natura lor, supun cunoaşterea unei relaţii determinate pe cale analitică, identificate prin calcul şi intuiţie, liderul ar trebui să caute să descopere dubla valoare a experienţei sale în creaţia pe care o întruchipează - o valoare de simbol, o valoare de parabolă, o valoare de direcţie, o valoare de mit, o valoare de deja-vu. Si mai trebuie ţinut cont de valenţele estetice în jurul căruia se dezvoltă orice spaţiu de compunere a aspectelor ce fac obiectul "revelaţiei privilegiate a realităţii".

Care este limita maximă pe care ştiinţa ta o atribuie fundamentului pe care se sprijină leadershipul, din perspectiva trecerii la un alt context de raportabilitate: inversiunea de rol?

Leadershipul este permis numai în cadrul unor limite ale unor condiţii strict definite. Dar atunci când vine vorba de abordări inovative care încurajează orientarea spre un stil nonconformist, care să nu intre în niciun fel de tipare, nu există certitudini sau garanţii 100% că nu va sfida regulile şi normele existente.

Asta se traduce prin expresia: " *Trebuie să mergi mai mult înapoi, ca să poţi vedea înainte.* " Adică, să realizezi o prospectare de control a ştiinţei tale prin conceperea leadershipului ca instrument de manipulare a unei cunoaşteri tot mai complexe. Care prin experienţă şi erudiţie, poate conduce la un solid sentiment de competenţă exclusivă. Să mergi înapoi înseamnă să te reîntorci la ceea ce te pricepeau tu mai bine să faci, încât cunoaşterea să

devină sursa bucuriei de a te afla faţă în faţă cu ceea ce numeşte "să fii mereu acelaşi".

Ca să te întâlneşti pe tine însuţi în ipostaza de creator trebuie să experimentezi respectul de sine, adică să te afli constant faţă în faţă cu ceea ce ai învăţat despre tine, nu cu ceea ce nu cunoşti sau cu ceea ce cred alţii. Acest "tu însuţi" este o accentuare a virtuţii de a împărtăşi ceva din propria obiectivitate, virtutea de a aduna la un loc trăiri şi percepţii ca un impuls de a acţiona, virtutea de a da şanse afirmării unei identităţi coerente, diferenţiate.

Limita maximă pe care ştiinţa ta o atribuie fundamentului pe care se sprijină leadershipul este dată de configuraţia aleasă pentru organizarea teritoriului de exprimare, de găsire a celor mai inteligente metode de update la standardul de gândire adoptat. De aceea, ca protector al propriei tale ştiinţe, îţi revine sarcina să descoperi diferenţele importante care apar între forţa de rezistenţă a unei gândiri planificate şi forţa motoare a unei gândiri care intră în dialog cu altă gândire.

Inversiunea de rol este o reacţie de depăşire a rutinei profesionale provenită din condiţionarea minţii de a percepe o altă persoană în procesul de creaţie, astfel încât efortul de a construi o viziune să permită ipostazierea unui Alter-Ego.

Universul cunoaşterii fără nume vizează analiza retrospectivă a cunoştinţelor în domeniul conducerii, care permite o îmbogăţire şi o reactualizare a acestora în vederea atingerii unor performanţe deosebite. Cunoaşterea nu are un nume care să-i acopere întreg teritoriul plin de mister, ci are o întreagă poveste în spate pe care nu vei ajunge niciodată să o isprăveşti. Dar căreia îi poţi adăuga oricând un nou capitol. Iar dacă îi înţelegi tâlcul, îi poţi găsi oricând şi un titlu nou.

Ai puterea să înaintezi printre jaloanele fixate de teritoriul unei poveşti fără sfârşit?

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-cunoasterii-fara-nume.html

Universul imaginativ al Creaţiei fără margini

On Noiembrie 23, 2020

Omul este mai mult decât o minte şi un corp, iar prin reunirea cu dimensiunea spirituală ecoul sinelui său se transformă major într-o operă de creaţie.

Încerc să transpun în pictură cuvintele unui univers lăuntric pe care nu-l pot explica prin viu grai, ci doar prin emoţia cu care vreau să reprezint cadrul unei realităţi mai profunde, mai apropiată de vădita predominanţă a unui cer plin de linişte, cu descifrarea logicii unei legi ce reglementează forma pe care trebuie să o îmbrace acordul artistului cu esenţialul din rosturile existenţei. Sunt pe cale să reuşesc.

Tot timpul pensula îmi vorbeşte prin culori, indicându-mi trăsăturile esenţiale ce stau la baza existenţei, formând o unitate armonică: spaţiul, timpul, ordinea, determinarea, toate acestea variind de la recreere la spiritual. Din anumit punct de vedere, pensula este o eliberare şi libertate în acelaşi timp, căci îmi lasă spaţiu de reflecţie, mă ajută să mă relaxez, să mă calmez, în timp ce mânuirea ei cu fineţe, cu graţie, cu acea libertate care merge de la exprimarea francă a sentimentelor de apartenenţă la un univers suprapus, este forma mea de comunicare cu ochiul unei forme imaginare de exprimare, de la fantastic la abstract.

Arta scoate în evidenţă unitatea multiplicităţii realităţii în care mă încadrează actul de creaţie. Nici nu-i de mirare. Condus de o anumită dispoziţie metafizică, am ajuns să cred că sunt doar transpunerea în scris a unui univers ce are identitate în mintea şi sufletul unui pictor care îşi îmbracă pânza cu forma imaginară a unei geometrii vizibile doar în modul de vedere mistic, spiritual. Cuvintele exprimă cu greu dimensiunea lucrurilor în care cred, ci mai degrabă arată dimensiunea unei epopei interioare ce nu-şi va consuma niciodată posibilităţile ei de interpretare.

Leadership: Creaţia demiurgică a sinelui tău se orientează spre o nouă variantă şi tendinţă stilistică, abordând în tematica ei o reinterpretare a mesajelor artei care se îngemănează cu religiosul?

S-ar spune că opera pensulei este opera de iluminare a sufletelor şi a cugetelor libere, aducându-mi aminte că nu am mai privit de mult o floare a paradisului, cerul în furtună, sau acel "dincolo de stele" care freamătă a zbor deasupra unei vieţi întregi. În artă, imaginea redată în scris sau prin stratul pictural al pânzei, poate să reflecte un limbaj exclusiv simbolic, strâns legat de partea religioasă a liricii. Arta face lucruri pe cale senzitivă, plăsmuieşte visuri pe calea unui ideal de raportare la univers, acela al purităţii existenţei şi al mişcării corpurilor, al pluralităţii viziunilor, al afişării simultane a tuturor virtualităţilor existenţiale şi a micilor frumuseţi cotidiene.

Prin virtutea celestă pe care mi-o conferă binecuvântarea unei depline sfinţiri alchimice, cu trecere spre microconglomerate şi concreţiuni sporadice de metafore active, o sfinţire pe cât de solitară pe atât de grăitoare, am reuşit să produc un tipar nou de transmitere învăţăturilor antice, la alt nivel de expresivitate. Chiar şi astrologic privind, atât pensula cât şi stiloul, pot să dezvolte nişte aspecte pur teoretice, având o dualitate mai extinsă, cea dintre elementul intelectual şi cel afectiv, unul fiind exprimat prin ochi, celălalt prin cuvinte.

Creaţia demiurgică a sinelui meu este o manifestare a instinctului emoţional turnat în forme artistice de liberă exprimare a trăirilor (de o înaltă expresivitate), care indică o prezenţă imuabilă prin har şi prin logos. În acest caz, tendinţa stilistică care îmi influenţează creaţia coincide cu dorința sinelui meu de a fi recunoscut și apreciat pentru ceea ce este, ca să mă descopăr mai bine, nu să fug de mine, şi să folosesc util tot ce am descoperit spre a reface

armonia universului literar-artistic.

Leadership: Poţi să explici motivul căutării sinelui în sine prin felul de a fi al artei care se realizată prin opere sau acțiuni cu semnificații estetice bine gândite?

Cine ştie, poate că eu însumi sunt opera de înfrumuseţare prin cuvinte a unui Ego care se crede mai presus de iluzia unei lumi plină de sens, mai presus de cele pământeşti şi cereşti, fără să stau smerit în faţa altarului tăcerii, în imperiul semnelor fără sens şi al simbolurilor fără corespondent revelator, oricum greu de descifrat.

Iar dacă mă implic într-un joc de îndemânare pentru exersarea scrisului, cu însufleţire, plin de lirism, din instinctul de explorare a sinelui, ca o chemare profetică de-a lungul timpului, este pentru că încerc să scot la iveală, măcar parţial, rodul unui act de creaţie declanşat spontan de tainele spiritualităţii.

În această ordine de idei, sunt un artist prin puterea picăturilor de înţelepciune vărsate în memoria timpului, prin alegerea sensurilor cuvintelor pe care le aude cineva ai cărui ochi ştiu să privească cu multă atenţie o creaţie intelectuală şi să recunoască, să recepţioneze acea realitate a existenţei mele interioare ce rezonează la frecvența conștiinței universale.

Sunt un artist al emoţiilor desfăşurate în imperiul unui cer care nu este decât un vis, în imperiul unui fluture umplut cu multe culori, care surprinde o lume lirică prin fragilitate și elan. În zborul său uşor, liber, neatins de patimi neiertătoare, fluturele a reuşit cumva să atingă norii, să atingă cerul. Până la urmă, am reuşit să ating sublimul zborului său prin simpla atingere a unei pânze cu o pensulă. Stiloul este martorul acestei însufleţiri artistice.

Motivul căutării sinelui în sine poate fi acela de a da sens unei dimensiuni spirituale ce îşi are originea în actul de creaţie care începe cu atenţia îndreptată spre ascultarea lăuntrului dintr-un preaplin al geografiei ființiale.

Universul imaginativ al Creaţiei fără margini surprinde caracteristica principală a sinelui ce se oglindeşte în opera veşnică a creaţiei, fiind o transpunere a gândurilor şi trăirilor într-o simbioză a spațiului şi a timpului în care mi-am însușit datoria de a fi liantul dintre minte şi spirit.

Totodată, sunt liantul dintre codurile personale şi cele ale textului literar, sunt liantul dintre materie şi substanţa conceptuală de sorginte simbolică. Sunt vocea universului pentru că am stiut să ma întroduc în universalul unei lumi cuprinsă tocmai într-un incomensurabil model de exprimări şi de cuvinte.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-imaginativ-al-creatiei-fara-margini.html

Universul omului dezorientat în faţa unei uşi întredeschise (II)

On Decembrie 16, 2012

Sporeşte-ţi performanţele de procesare a viziunilor şi revelaţiilor, realizând saltul în acea conştiinţă aflată în permanent impact cu realitatea subiectivităţii şi idealităţii.

Păşeam nesigur într-un necunoscut care se extindea cu cât înaintam mai mult. Şi cu cât înaintam mai mult, cu atât se schimba mai mult peisajul, din color, în alb şi negru. O altă lume, un alt timp, un alt tărâm, un alt sistem cognitiv, un alt fel de a fi, în totală discordanţă cu aspiraţiile mele anterioare.

Totul părea o păcăleală, o amăgire, o tristă ficţiune de minţi imature. Mă lansam într-o căutare a răspunsurilor asemeni unei făpturi care, cu un singur creier, cu o singură inimă, printr-o aprigă lovitură a destinului, se întrupează în altcineva şi trăieşte toate evenimentele timpului şi ale vieţii. Dar care, reacţionând la diverşi factori definitorii, se putea deteriora pe durata transformării.

Ca Raşid, califul din opera lui Hauff, supus capriciilor transformării sale, ajunsesem la uşa marilor taine, ce părea întredeschisă. Desluşind îndărătul ei suspine şi scâncete. Sunete amplificate ale îndoielii şi neliniştii, reperele propriei mele deveniri, un fel de colaj al concretelor care aproximau media expectanţelor mele prin raportare la obiectivele-cadru şi la dimensiunile personalităţii mele. Nu-mi puteam reveni din uimirea, nebunia, curiozitatea care torenţial mă cuprinseseră.

Am împins uşa, dar m-am oprit mirat în prag. În spatele ei se ascundea "alteritatea", o lume care se auto-susţinea prin exploatarea şi susţinerea inadecvată a realităţii, a cunoaşterii, a orientării, a înţelegerii, a ştiinţei şi a efectelor ei dominante. Ca şi cum n-aş fi trăit viaţa mea, ci alte vieţi, anterioare, atât de răsucite şi confuze, atât de neexplorate şi variate, încât aveam impresia că întreaga lume se clătină. Şi odată cu ea răsăreau aspecte necunoscute ale ştiinţei mele.

Leadership: Poţi să-ţi selectezi dimensiunea de explorare a existenţei ca mod de înţelegere a trăirii evenimentului dincolo de faptul particular care generează realitatea?

Niciun fan al literaturii fantastice nu ar fi ştiut să îmbărbăteze culoarea viziunii mele. Cu vădită surprindere, eram transpus într-o altă realitate, a noului, a schimbării, a unei creaţii existenţiale mereu în transformare. Evoluţia faţă în faţă cu revoluţia. O mângâiere, dar una dureroasă. *Un changement de perspective sur les attaques extérieures.* Un nou statut, un alt fel de a fi care se încadra într-un soi de schemă, o hartă abstractă în care erau trecute datoriile importante faţă de percepţii, interpretări şi ipostaze, precum şi relaţiile dintre ele.

Şi, totuşi, numai adevărul din spatele uşii, acceptul lui justificat, m-ar fi putut salva de la o absurdă şi totală rătăcire. Amplificarea propriei personalităţi printr-o supunere în faţa forţelor vieţii, ale timpului, ale extraordinarei alcătuiri a realităţii. O însuşire continuă a ştiinţei de a avea acces la adevărurile fundamentale despre Om şi esenţa lui în lume.

Poate chiar ştiinţa de a fi mai mult decât Om, de a fi o întreagă lume, un univers. Dimensiunea de explorare a existenţei mele se putea măsura prin forţa de expresie cu care încercam să redau mesajul unei noi direcţii de gândire.

Leadership: Poţi să-ţi consolidezi forţa de răspuns la întâmplările trăite experimental,

printr-o abordare holistică a cunoaşteri ştiinţifice?

A încerca să înţelegi leadershipul, fără să te supui unui proces de transformare, este ca şi cum ai ridica receptorul telefonului şi ai forma un număr, dar un număr care nu figurează în cartea de telefon. Vei continua să aderi la o realitate pe care n-o percepi şi care nu este conformă sau compatibilă cu sistemul de convingeri care ghidează liderii veritabili pe drumul cel bun. Sau, la o realitate care se lăsă aşteptată la nesfârşit.

Un soi de negare a tot ceea ce ai acumulat în prezent, prin forţa de răspuns la întâmplările trăite experimental sau chiar aprioric, printr-o abordare holistică a cunoaşterii ştiinţifice şi existenţiale. Ceea ce poate conduce la sporirea performanţelor de procesare a viziunilor şi revelaţiilor, a inspiraţiei şi intuiţiei, trebuincioase satisfacerii intenţiilor de a afla, de a şti şi de a descoperi lucruri noi, pe tot parcursul vieții. Te poţi deosebi de ceea ce este limitat numai prin mijloacele puse la îndemână de conştiinţa care înlătură neştiinţa şi ignoranţa, înştiinţându-te asupra pericolului care te paște atunci când refuzi să-ţi urmezi imboldurile de înnoire.

Saltul în acea conştiinţă aflată într-un permanent impact cu realitatea subiectivităţii şi idealităţii (conştientizarea propriilor gânduri şi trăiri). Imboldul de a căuta în momentul imediat următor ceva ce crezi că nu găseşti în clipa de faţă - este una din cheile leadershipului spre a obţine acea împlinire de a fi mai presus de prejudecăţi, de tine însuţi, de a trece peste toate barierele, fie ele reale sau imaginare. Doar astfel poţi demonstra bogăţia şi superioritatea individualităţii tale.

Vei aştepta ca cineva să răspundă la apelul tău, pledând în acest timp pentru o schimbare, o evoluţie graduală, în care raţiunea şi creaţiunea să se potenţeze mereu, şi benefic. Dar cine oare să-ţi răspundă de acolo de unde nu există orizont, de unde nu există conformare?

Un conflict de sincronizare între realitate şi alteritate se produce atunci când nu se pot reconcilia diferențele dintre ceea ce încerci să oferi prin experienţa acumulată și exerciţiul de testare a puterii de a te reinventa.

John Maxwell, expertul în materie de leadership, mărturisea într-una din cărţile sale că a muncit atât de mult, vreme de mai bine de patruzeci de ani, pentru a învăţa despre leadership şi pentru a extrage pepitele de aur. El a văzut ce poate face leadershipul bun, care contează cu adevărat. A observat că leadershipul bun poate transforma organizaţii şi poate avea un impact pozitiv asupra vieţilor a mii de persoane.

John Maxwell a ridicat receptorul şi a format numărul potrivit care figura în agenda transformării sale. El a parcurs acel "timp" limitat al schimbării, care nu curgea în zadar, ca o ploaie de scurtă durată. Ci a trecut peste punctul de mijloc al liniei care desparte cele două coloane ale existenţei: "a fi" şi "a deveni".

O continuă auto-depăşire a ştiinţei de a avea acces la adevărurile fundamentale despre Om şi esenţa lui în lume. Evoluţia fata în faţă cu revoluţia. Adoptând un nou statut, un alt fel de a fi, bazat pe o preocupare intensă, ca pe o continuare a căutării performanţei la un nivel superior.

Ca şi alţi profesionişti din domeniu, el a ajuns la acea "uşă întredeschisă" spre o altă dimensiune a universului uman, a timpului, a evenimentelor vieţii, colindând necunoscutul în încercarea de a colecta ştiinţa şi cunoaşterea deplină, de a se plasa pe traiectoria corectă a performanţei.

Leadership: Valoarea de conţinut a realităţii pe care o experimentezi este egală cu valoarea de conţinut a unei gândiri din care rezultă necesitatea unor alegeri de tipul "în afara propriei conştiinţe"?

" Cine sunt? Unde mă aflu? Până când?" Sunt cele trei nestemate care au stat la baza devenirii sale. El a împins uşa, nu a zăbovit în pragul ei ca un om care se loveşte de un zid invizibil. Ci a acceptat adevărul din spatele ei, care l-a salvat de la o absurdă şi totală rătăcire.

Iar acest adevăr, ca o baterie de artilerie care trage o sută de lovituri de tun pentru a anunţa începutul unei schimbări majore, acceptat pe deplin, i-a deblocat orice îndoială cu privire la angajamentul său faţă de sine în atingerea performanţei.

Acest adevăr a fost dat de o siguranţă mai mare în gândire, un factor cheie în înţelegerea celor mai delicate aspecte a mecanismelor care guvernează viaţa, omul, timpul, procesul lor de transformare – cu toate adaosurile lor. A fost punctul de mijloc al desăvârşirii ştiinţei sale, înclinaţia de 180 de grade, de la simplu la complex, de la basic la avansat, un fel de clopoţel al schimbării care i-a reamintit constant cine este şi încotro se îndreaptă.

O alegere de tipul "în afara propriei conştiinţe" se face atunci când nu eşti pe deplin convins de realitatea pe care o experimentezi în direcţia opusă a ceea ce te aştepţi să crezi despre toate lucrurile care îţi vin în minte, schimbându-ţi astfel percepţia despre ceea ce eşti cu adevărat.

Universul omului dezorientat în faţa unei uşi întredeschise vizează acea incursiunea în dimensiunea universului propriu, care interacţionează cu realitatea numai într-o manieră direcţionată şi gândită într-un mod cu totul nou, mai larg şi mai cuprinzător. Acest tip de gândire care nu se încapsulează în reguli și norme riguroase, impune întotdeauna congruența sau compatibilitatea cu leadershipul transformaţional.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-omului-dezorientat-in-fata-unei-usi-intredeschise-II.

Universul omului dezorientat în faţa unei uşi întredeschise (I)

On Decembrie 15, 2012

Răspunde întrebărilor impuse de propria ta evoluţie, ca să-ţi facilitezi accesul la adevărurile fundamentale despre Om şi esenţa lui în lume.

Nu îmi propusesem şi nu credeam că mă voi expune atât de mult unei lumi întregi, unui factor de înfruntare. Era o reflexie a legăturii care exista între mine şi altă fiinţă, continuându-se printr-o învăluire intensă, de esenţă, a ceea ce eram, în contrast cu ceea ce puteam deveni.

Simţeam pământul lunecându-mi de sub picioare. Temerile mele mai mult sau mai puţin vagi de până atunci aveau motive serioase să se preschimbe în spaimă. Inexplicabil, eram prins într-un vârtej existenţial, într-un stol de gânduri neliniştitoare, într-un sistem de axe ale îndoielii care îmi blocau cu mult elan optimismul şi entuziasmul. Şovăitor, mă clătinam în umbra unei nesiguranţe în gândire, frământat de numeroase întrebări confuze, cuprins de o apăsătoare aşteptare şi înfricoşat de urmările ei.

Fiecare fază a evoluţiei mele era o parte a ştiinţei de pretutindeni, mărturia unei lumi pe care o doream reînviată, în măsura în care ştiinţa de pretutindeni venea să rezolve întrebările pregătitoare impuse de propria bătălie cu morile de vânt. Cine eram? Unde mă aflam? Până când? Aveam senzaţia că fusesem creat să mă potrivesc unei etichete care poate nu mi se potrivea, înlăuntrul unei lumi înconjurătoare care se impunea numai prin constrângere şi, preventiv, izbucnea dorinţa în mine de a face cu totul altceva cu viaţa mea.

Un moment scurt de tatonare, iute ca un flash, o stare de luciditate forţată în care, asemeni unui Prometeu înlănţuit de o stâncă enormă, îmi erau devorate, fără excepţie, toate sursele de inspiraţie şi motivaţie. Toate firimiturile din energia care mă caracteriza le lăsăm în urmă, nu le strângeam într-un mănunchi nou al strădaniei de validare a propriei persoane, ci le lăsam să se împrăştie singure până la sublimare.

Leadership: Cum tratezi depăşirea dualităţii dintre a fi în sine un obiect al obsesiei faţă de propria persoană şi a fi principala modalitate de a menţine o stare-limită specifică unei conştiinţe bântuite de tentaţia neantului?

Simţi pământul lunecându-ţi de sub picioare? Eşti prins într-un vârtej existenţial, într-un sistem de axe ale îndoielii care îţi blochează optimismul şi entuziasmul? Te clatini în umbra unei nesiguranţe în gândire? Eşti frământat de numeroase întrebări confuze, cuprins de o apăsătoare aşteptare şi înfricoşat de urmările ei? Cine eşti? Unde te afli? Până când?

De ce ar trebui să te chinui atât de mult pentru a răspunde la aceste întrebări? Fiindcă doar astfel poţi înţelege leadershipul, această scară spiralată a ascensiunii, dar şi a riscurilor, care poate fi parcursă numai prin înţelegerea esenţei, ascunsă şi imuabilă, a naturii umane. O privire "dinăuntru", acea reflectare a spiritului confuz care experimentează noi ipostaze ale realităţii, este necesară pentru o mai bună urmărire a modului de îndeplinire a obligaţiei de asigurare a transformării care succede linia măreţiei incomensurabile.

Singura mea dovadă de măreţie a fost că niciodată nu m-am simţit pierdut, abandonat, în toată acea confruntare dintre ceea ce îmi altera realitate şi ceea ce mă reprezenta ca stil, viziune şi spirit. Purtarea pe umeri a unei asemenea măreţii, în opoziţie cu orice semn al delăsării care-mi bântuia neîncetat mintea, cugetările şi sufletul, este dovada credinţei de a respinge orice slăbiciune a raţiunii în faţa forţelor de nepătruns ale neantului.

Neantul se reduce la traversarea experienței de viaţă pe care nu o accepţi ca şi garanţie a intrării tale în acea ordine a spiritului care te poate ajuta să-ţi redefineşti părerea despre propria persoană, despre sistemul de valori, şi limitele din această relaţie. Se poate spune că eşti un obiect al obsesiei faţă de propria persoană când ajungi să te consideri înfrânt de o realitate care parcă nu-ţi mai aparţine, care parcă nu mai are niciun sens, fiind incapabil de a-ţi găsi direcția și motivația pentru a continua să te dezvolţi pe toate planurile.

Leadership: Care este poziţia ta faţă de ceea ce ţi se întâmplă într-un cadru de tip "manifestă-te prin forţa individualităţii tale" atunci când trebuie să validezi cauza adevărată a trăirilor tale?

Bunul pe care-l posezi nelimitat, şi pe care leadershipul îl admite ca pe un vast teritoriu al răspunderii faţă de ceea ce te motivează, dobândit ca urmare a eforturilor intense de a face ceva important cu viaţa ta, este de fapt valoarea pe care ţi-o dai tu singur, nu oamenii din jur. Este valoarea pe care ţi-o dă legătura dintre ceea ce ai fost, în contrast cu ceea ce poţi deveni; este valoarea pe care ţi-o dă experienţa sinelui câştigată printr-o diversitate apreciabilă a abordărilor de tip realist.

Natura ta se va afla într-o continuă modelare sub influenţa societăţii, dar şi a propriei tale treceri spre o realitate mereu schimbătoare. O punte a unei înţelegeri tainice a ceea ce te defineşte ca Om, pe care, traversând-o în condiţiile impuse de propria ta cunoaştere, în înţelegerea şi cuantificarea procesului de transformare, va crea posibilitatea de a putea răspunde la întrebările care ascund atâtea dubii şi presupuneri referitoare la "cine eşti", care este rolul tău în lume şi încotro te îndrepţi.

Cauza adevărată a trăirilor tale poate fi aflată prin mijlocirea altcuiva sau prin autostudierea tendinţelor tale. Amândouă modalităţile trebuie să se remarce prin descoperirea viciilor din tine, urmată de eradicarea oricărui defect prin dezvoltarea calităţii care îl va distruge, nu prin luptă împotriva răului, ci prin biruinţa spirituală asupra superiorităţii inteligenței.

Când te simţi confuz, înseamnă că dialogul cu tine însuţi a fost bruiat de acea tendinţă a inteligenţei de a accesa o nouă formă de manifestare a existenţei, străină de propria ta structură de referinţă.

Cum parcurgi scara spiralată a ascensiunii tale? Privind înapoi spre ceea ce pare lipsit de orice importanţă, sau înainte spre ceea ce n-are să mai fie? Dacă vrei să te ridici la nivelul leadershipului care susţine potenţialul necesar pentru realizarea continuă a schimbării, mai întâi trebuie să identifici noutatea care poate da vieţii tale un sens, o anumită direcţie, o anumită valoare.

Noutatea este mărturia unei lumi pe care o doreşti reînviată, este condiţia ştiinţei de a explora o realitate care se îmbogățește în permanență cu fascicule de semnificații, conferindu-ţi acea unicitate, atât de necesară pentru a deveni un om mare.

Valoarea omului este determinată de volumul adevărului pe care îl poate tolera despre el însuşi în acea circumstanţă a vieţii care îl însingurează.

Universul omului dezorientat în faţa unei uşi întredeschise oglindeşte acea parte ascunsă a ştiinţei şi a cunoaşterii "Omului" ce iese la iveală câtă vreme eşti conectat la o realitate cu semnificaţie diferită. O experienţă voluntară, un salt spre o altă înţelegere, care îţi poate permite să progresezi, îmbogăţindu-te cu cunoaşterea proprie, cu cunoaşterea vieţii, a timpului şi a universului uman.

Aşa cum pictorul îşi pregăteşte pânza înainte de a pune culorile, tot aşa şi excelenţa în leadership, pentru a fi atinsă, trebuie să-i aloci mai întâi resursele proprii care pot determina o schimbare, să-i reînnoieşti cunoaşterea şi ştiinţa înţelegerii naturii umane, a Omului din tine, apoi a celorlalţi din jur, înainte de a le folosi.

O uşă deschisă este o invitaţie de a intra într-un spaţiu uneori necunoscut, unde nu ştii ce te aşteaptă şi ce vei găsi. Dar odată ce ai trecut de ea înseamnă că ţi-ai asumat responsabilitatea de a înfrunta "necunoscutul", cu armele cunoaşterii potenţialului pe care ţi l-ai dezvoltat permanent.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-omului-dezorientat-in-fata-unei-usi-intredeschise.htm

Universul unui artist care se hrăneşte cu euforia creaţiei

On Iunie 14, 2016

Lărgeşte-ţi orizonturile de percepţie a realităţii existenţiale etalându-ţi meritul de a pune în discuţie subtilităţile unei gândiri sensibile, specifică artiştilor care cunosc modul de funcţionare a mecanismelor simbolice.

Mi-a plăcut enorm de mult să-l citesc pe Victor Ieronim Stoichiţă nu doar pentru talentul de a prezenta marele capodopere ale artei picturale, ci pentru meritul de a pune în discuţie subtilităţile unei gândiri sensibile, specifică artiştilor care cunosc modul de funcţionare a mecanismelor simbolice. De exemplu, în cartea lui "Cum se savurează un tablou", suntem mişcaţi de posibilitatea savurării mai multor tablouri prin inteligenţa de fond a unei exprimări capabile să eficientizeze, substanţial, comunicarea chiar şi cu cei lipsiţi de exerciţiul practic al artei.

Dar în primul rând, suntem introduşi într-un univers al percepţiilor de apartenenţă şi de interconectare la un univers plin de culoare intensă, plin de personalitate şi forţă expresivă. Să luăm ca exemplu un pasaj din minunata sa lucrare despre artă, cu trimitere spre o pagină de istorie:

"Într-o pagină celebră a Salonului din 1767, Diderot exclamă în faţa unui tablou anticipator al viitorului pictor al Luvrului:

În ce enormă profunzime obscură şi mută se va rătăci acum ochiul meu? La ce distanţă prodigioasă este trimisă bucata de cer pe care o întrezăresc prin această deschidere ! Uimitoarea degradare a luminii ! Cum se diminuează ea coborând din înaltul bolţii, de-a lungul coloanelor ! Cum sunt împinse tenebrele de lumina zilei de la intrare şi de la ieşire ! Nu te mai saturi să le priveşti. Timpul se opreşte în loc pentru cel plin de admiraţie. Ideile pe care ruinele le trezesc în mine sunt măreţe. Totul dispare, totul piere, totul trece, doar lumea rămâne, doar timpul durează. Cât de veche e lumea aceasta ! Păşesc între două eternităţi. Un torent înghesuie naţiunile unele peste altele în fundul unei prăpăstii comune. Eu, doar eu vreau să mă opresc la marginea ei şi să evit şuvoiul care curge pe lângă mine."

Leadership: Iei în considerare tendința esențială a unui artist care se revealeaza ca o ocheadă aruncată peste timpul istoriei și care pretinde să se realizeze ca atotcunoscător printr-o experienţă de viaţă îndelungată?

Poţi să pui într-o lumină favorabilă ceea ce resimţi la nivel de cunoaştere, din perspectiva unei libertăți de autodeterminare fără frontiere, atunci când începi să faci o juxtapunere între cele două părți din cuprinsul expresiei: nimic nu se pierde, totul se transformă. Și, în același timp, trebuie să știi să le aplici în cazul explicării anumitor fenomene și procese importante pentru dezvoltarea personală. Cum ar fi fenomenele de interferenţă între logică, ştiinţă şi libera imaginaţie, sau procesele de producere a ideilor și a combinaţiilor dintre viziune și negaţie.

Artistul îşi măsoară talentul cu un supererou dintr-un univers paralel printr-un act de reflexie devenit nu doar posibil ci necesar, ca într-un joc de oglinzi, având o pensulă în mâna stângă şi câteva culori ale paletei în mâna dreaptă, fapt ce prilejuieşte introducerea unui alt spaţiu şi alt timp. El este trecutul şi viitorul aceleiaşi imagini, evocând o atmosferă şi o stare de spirit în mintea privitorului căruia parcă îi este sugerată bucuria de a se privi în oglinda unei realităţi fictive, păşind între două eternităţi: o eternitate a lui "acum şi aici" şi eternitatea unei vieţi glorioase.

Compatibilitatea cu precizia măsurătorii parametrului "Sunt un Univers" poate fi afectată de ceea ce resimţi la nivel de cunoaştere în cazul în care nu reușești să atingi un nivel înalt de gândire, deci atunci când nu poţi spune răspicat despre tine însuți că reprezinţi o "Totalitate". Ei bine, în cazul lui Diderot, această totalitate reprezintă o cunoaştere aleasă privind modul de funcţionare a mecanismelor simbolice care construiesc sensul unei noi atitudini de tipul „omul nou" într-un tablou anticipator al viitorului.

Omul care aspiră la noi culmi de progres este rezultatul amestecului celor două identităţi, cu deosebită însemnătate, pe care şi le asumă în plan existenţial şi profesional. Numai prin acest amestec devine posibilă modificarea structurii unei relații funcţionale, exprimate printr-un "Sunt un univers?", cu sprijinul unui experiment psihologic și revelator care pune în prim plan profunzimea spiritului de a încorpora totul la un loc, oricât de mic şi neînsemnat - dar care poate fi oricând transformat.

"Nimic nu se pierde, totul se transformă" - este deviza minţilor sclipitoare care au înţeles cum funcţionează Universul şi cum să se integreze ei înşişi în El, încât să producă o extindere necontenită a materiei.

Leadership: Principiile expuse în creaţia ta corespund modelului de dezvoltare acceptat de o expresie regulată, simplă, de genul: "tot ce te înconjoară devine o extindere a unei singure semnificaţii?"

Privite ca trepte ale unei piramide pe care poţi urca numai în conformitate cu anumite reguli (elaborarea cât mai clară conceptelor de leadership, organizate într-o expunere logică şi coerentă, cât mai convingătoare şi potrivite cu mesajul pe care îl transmiţi), aceste reprezentări trebuie să-ţi garanteze valoarea, un tip de pondere, o anumită greutate, asigurându-ţi undă verde către zona de interes, de competenţă şi de formare a susţinătorilor tăi.

Grecii aveau pentru artă un termen care poate părea ciudat: tehné, însemnând meşteşug. Pentru ca leadershipul încorporat în "creaţia" ta să poată înfrunta orice critică, orice scut, orice oprelişti de natură intelectuală, ideologică, educativ-informativă, este necesar ca mesajele, noţiunile, principiile pe care le transmiţi să corespundă modelului de dezvoltare acceptat de ei.

Acest mecanism de monitorizare şi evaluare a modului în care îţi faci cunoscută creaţia, este bazat pe raporturi de tip "Tu - Ei" inedite?

Leadershipul are la bază cunoaşterea "Artistului" din tine. Iar această cunoaştere, plină de trăiri, plină de adevăr, diferenţiată de un orizont de tranziţie care îţi poate face accesibilă evoluţia, devine în concepţia vremurilor noastre, singura cale posibilă către atingerea perfecţiunii.

Mesajul unui artist care se priveşte pe sine cu înţelepciune este reprezentarea reală a unei imagini aleasă dintr-o cunoaştere adâncă a vieţii pusă sub semnul unei adânci semnificaţii: "Totul dispare, totul piere, totul trece, doar lumea rămâne."

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-unui-artist-care-se-hraneste-cu-euforia-creatiei.html

Universul unui artist care şi-a găsit expresia plenară

On Mai 01, 2019

Modelează-ţi realitatea prin intermediul unei virtuţi care să redea într-o imagine cât mai elaborată şi artistică personalitatea ta unitară şi bine articulată.

Grădina îmi este leacul nemuririi, o inflorescenţă a spiritualităţii care impresionează prin puritate şi pozitivitate. Îngrijirea ei fiind atât de meticuloasă, încât alţii s-ar opri înainte de a începe, se înscrie în aceeaşi muncă cu a pictorului care ştie să aleagă cu fineţe şi tact elemente din lumea înconjurătoare pentru a oferi stimularea potențialului creativ de care are nevoie privitorul pentru a se transpune într-o lume ideală.

Acest mediu de viaţă, căruia i se mai adaugă un plus de valenţe artistice meritorii, îmi dă responsabilitatea şi simţul care mă ajută să disting acea cunoaştere fundamentală a frumuseţii de dincolo de estetica tradiţională a proporţiilor de forme, tendinţe şi tonuri, dincolo de rigiditatea cuvintelor aşternute cu atâta silinţă pe hârtie.

În fiecare dimineaţă şi seară, grădina pe care numai un spirit foarte cultivat ar fi putea să o îngrijească ca pe un gardian al inimii, mă întâmpină cu o atmosferă de har, plină de farmec, primitoare şi relaxantă, la cea mai mică adiere a vântului înfăşurându-mă ca într-o vrajă a fantasticului dispus să poarte amprenta unei înalte înțelepciuni prevăzute în planul Creației divine. Încă mai vreau să cred că ne asemănăm atât de mult, că avem sentimente ce deseori coincid în situaţii diverse.

Un dialog viu şi cald, într-o zonă retrasă a grădinii, trebuie să înceapă cât mai curând. Trebuie să vorbesc cu fiecare floare în parte, ca prin aceasta să mi se împodobească mintea şi sufletul cu gândurile lui Dumnezeu de-a lungul unui moment predestinat pentru doi prieteni apropiaţi.

Dacă ar trebui să mă adresez grădinii, aşa cum m-aş adresa unui pictor care ţine universul în mâinile sale pline de culoare şi energie, mâini care clădesc, mângâie, modelează şi luminează, i-aş spune doar atât: "Maestre, mulţumesc pentru Invictus". Vorbă veche, dar special aleasă pentru o minte plină de pace.

Leadership: Poţi să evidenţiezi caracterul "conceptual" al reprezentării unei realităţi particulare, adică încercarea de a reda într-o imagine expresivă tot ceea ce ştii despre un univers guvernat în totalitatea lui de sistemul sugestiv al corespondenţelor cu natura?

Un ciripit discret de rândunică, o frunză galbenă rămasă singură printre firele de iarbă, o albinuţă învârtindu-se în jurul primelor crizanteme, totul din jur mă integrează într-un joc magic, ca într-o vrajă a coincidenţelor multiple, privind acel ceva nedescifrat de dincolo de realităţile simultane a tuturor elementelor constitutive ale grădinii.

Arta grădinăritului nu este o entitate separată de viaţă. Mai întâi mă confrunt cu realitatea unei naturi care e supusă unei voințe libere, cum că toate lucrurile vii depind de un Creator şi de un stăpân etern al lumii. Apoi este realitatea unei transformări de vis, subordonată unei viziuni de ansamblu și de detaliu a ceea ce oferă peisajul grădinii, care trece prin conștiența relației dintre ceea ce creez cu gândurile şi privirea, şi efectul unei transfigurări a lumii reale în spiritul miraculosului.

Orice suflu de viaţă care, iată, se simte în fiecare detaliu al florilor, în orice colţ al grădinii şi

în orice clipă, ca indice temporal al unei cărţi menită parcă să împrăştie de jur împrejur adevărul din gândirea înţelepţilor lumii, amplifică trăirile unui suflet care încearcă, cu nesfârşită umilinţă, să descopere cheia cunoaşterii lui Dumnezeu.

Caracterul conceptual al reprezentării unei realităţi particulare ţine de formularea unui răspuns la întrebarea: "Ce trebuie să conţină grădina ta pentru a te bucura de frumuseţea ei în spiritul unei nestramutate supuneri faţă de voinţa lui Dumnezeu?"

Leadership: Cum te îngrijeşti de imaginea virtuţii şi a purităţii care propune un mod de viaţă exemplar, în contextul unei influenţe care se alătură naturii pentru a o întregi cu sensuri mistice?

Grădina este destinul unei stele plină de culoare. Sincer cred că semănăm, rezonăm ca două surâsuri pentru încântare şi aş vrea să se creeze o comparaţie între mine şi ea, că între două tablouri mirosind încă a ulei proaspăt, marcând parcursul unui simbol al esenţei umane descătuşate de orice patimi sau griji. Mai mult decât atât, grădina îmi dă această impresie de forță protectoare și de nestăvilit datorită ideii de a fi dependent de inteligenţa superioară a materiei care include toate imboldurile spiritului din întreaga Creaţie, adică de Dumnezeu.

Manifestarea unui sentiment de respect faţă de viaţă poartă amprenta unui mod special de organizare a spațiului care îmi prilejuieşte calmul şi liniştea sufletească. Virtutea care mă caracterizează în totalitate, a cărei dobândire am râvnit-o parcă de secole, este aceea a omului care dă verticalitate sufletului, ferindu-l de regrete şi remuşcări, sub lumina căruia respir un alt destin, mai împăciuitor. Demnitatea este caracterul iertător al lui Dumnezeu ce străluceşte prin fiecare floare şi firicel de iarbă.

Umberto Eco, prietenul meu de nădejde în descoperirea semnificaţiilor ascunse dincolo de orice element nou şi plin de viaţă, n-a ştiut atât de bine ca mine să atingă sublimul unei trăiri estetice prin referinţa imaginii la originalul unui tablou ce dă valoarea unui text plin de savoare şi spirit. Cu toate acestea, încă ţin cont de felul în care el admira grădinile cele mai bine păzite de chestiunea sugestivităţii:

"Divinităţile ne vorbesc prin mijlocirea viselor şi a enigmelor. Aşa sunt şi grădinile astea. Fiecare aspect al acestei terase reproduce un mister al artei alchimice, dar, din păcate, nu mai suntem în stare să-l citim, nici măcar gazda noastră nu poate. Întreaga grădină e lizibilă ca o carte, ca un descântec, ceea ce, până la urmă, e acelaşi lucru. Ați putea, dacă aţi ști, să rostiți cu voce scăzută cuvintele pe care le spune grădina, și ați fi în stare să dirijați una dintre nenumăratele forțe care acționează în lumea sublunară. Grădina e un aparat pentru a domina universul."

Poţi să compari leadershipul tău cu o activitate de grădinărit capabilă să atragă atenţia prin disputa în jurul "frumosului natural" şi a "frumosului artistic", urmând cu entuziasm o viziune pe care ţi-ai însuşit-o ca pe filosofie de viaţă?

Cea mai elementară formă de exprimare a unui simbol în planul vieţii se realizează prin inserarea unei imagini convenţionale în spaţiul unei lumi superioare, care poate fi înţeleasă doar prin prisma circumstanţelor în care a apărut, fiind mai degrabă un dialog al ideilor de unitate dintre Călătorie şi Paradis, dintre Natură şi Dumnezeu.

Din grădinărit se desprinde o anumită filozofie de viaţă, disponibilă prin expunerea propriilor opinii şi sentimente în faţa datului de moment, fără a-ţi permite excese sau dezechilibre. O astfel de filosofie poate fi exprimată astfel: "Învaţă să observi cât mai lucid lucrurile din jur, dar de fiecare dată ca o experienţă diferită de vizualizare a unei producții artistice care se lasă trădată de senzațional, evoluând în fantastic pentru a-şi varia înfăţişarea".

Mai mult decât atât, grădinăritul leagă conţinutul activităţii de conducere cu experienţa personală de creaţie artistică prin „invitaţia" la autoobservaţie şi introspecţie, culminând cu expunerea propriilor viziuni asupra binelui şi frumosului, în temeiul armoniei dintre corp, minte şi spirit, dintre personalitate şi suflet, dintre sine şi spiritul universal.

Grădinăritul oferă mai multă libertate profunzimii minţii, diminuează comportamentele agresive, te provoacă constant la un exerciţiu de concentrare, dar mai ales facilitează acea adeziune intimă la sugestivitatea mistică: "sunt una cu natura". Iar a-ţi lăsa amprenta asupra frumosului ce caracterizează o lume plină de secrete, *un mondo di meraviglie* , prin munca pe care o depui spre a popula cu imaginaţie toată suprafaţa grădinii, este o experienţă atât de înălţătoare, încât putem doar să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru acest minunat dar, numit: simţ artistic.

A face din grădinărit un reper pentru o analiză a esteticii înseamnă să îmbrăţişezi arta de a face dintr-o temă oarecare un concept al Creatorului de Frumos căruia să-i acorzi mental atributele unei întinderi spaţiale nelimitate.

Universul unui artist care şi-a găsit expresia plenară cuprinde tăcerea unei naturi nebruiată de influenţele unei societăţi dinamice, complexe şi agresive, şi apropierea de un Creator care în inteligența şi înțelepciunea sa infinită ne-a dăruit și nouă această comoară infailibilă, și anume dragostea faţă de tot ce este frumos şi util pentru formarea noastră ca personalitate unitară şi bine articulată.

Am învăţat să înţeleg importanţa grădinii. Sunt bucuros că ceea ce am învăţat aici, în grădina mea, pot pune în aplicare în leadership şi în viaţa de zi cu zi.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-unui-artist-care-si-a-gasit-expresia-plenara.html

Universul unui scriitor pierdut în lumea artei

On Februarie 14, 2019

O pictură frumoasă poate aminti de viaţa unui om, astfel născând în sufletul privitorului scânteia unei iluminări de moment.

Totdeauna când scriu îmi imaginez că port o discuţie cu un pictor doritor să revoluţioneze formele cele mai autentice de manifestare ale artei, pendulând între "cândva" şi fabulosul "odată ca niciodată", ceea ce mă eliberează de obligaţia unei descrieri sociale a vreunui mod de viaţă particular.

Perfecţiunea este o asemănare dintre două fiinţe, o coincidenţă de nume şi poate de destin care s-ar putea dovedi providenţială în interiorul unui timp care curge încet, *beyond the narrative borders* . Discuţiile închipuite ajută la exersarea reprezentărilor de la concret la abstract. De aceea, când ilustrez trăirea vieţii dintr-o altă perspectivă, dintr-o altă fiinţă, simt că trăiesc atât de pregnant o senzaţie de curgere a materiei spre spirit, o desăvârşire determinată de o acumulare de efecte, încât totul începe să vibreze spre dimensiunea sensibilului din adâncul psihologiei unei experienţe existenţiale paralele.

Din punct de vedere estetic, destinul meu pare să traverseze liniar chemarea unei gândiri superioare către autenticitatea unei ştiinţe experimentale aflată în vecinătatea imediată a unei realităţi frumos închipuită artistic, în ideea optimizării relaţiei dintre pictor şi revelaţia unei lecturi captivante. Cu migală, din solemnele mărturii ale inspiraţiei pe care singur o produc, închipuindu-mă că exprim acea stare de beatitudine pe care trebuie s-o simtă pictorul la conturarea unui tablou menit să redea specificul unei minţii vii, îmi extrag ideile şi viziunile în felul cum se amestecă culorile: prin colorarea succesivă a aceleiaşi zone.

Când încerci să redai un simţământ prin intermediul culorii eşti tentat să abordezi o lume "împinsă" către spiritualizare, ca expresivitate a limbajului poetic, ca alternativă a posibilităţii trecerii fiinţei într-o altă alcătuire, într-o altă formă, într-o altă unitate spaţiu/timp.

Fapt ce nu este lipsit de importanţă, fiindcă cine reuşeşte să concentreze într-un singur loc central o întreagă suită de nuanţe, sugerând mai mult decât o simplă psihologie de manipulare vizuală, poate fi demn să se alinieze marilor curente de pictură. Dacă ar fi să născocesc o nouă teorie sau un nou concept despre artă, în care culoarea prinde viaţă prin emoţiile unui duel extrem de strâns cu un timp care nu moare, aş fi probabil tentat să mă rezum la mine însumi ca la spaţiul unei totalităţi de semnificaţie a temei numită "alibiul unei exprimări simbolice".

Dintotdeauna arta a integrat spiritualitatea în spaţiul de manifestare a creativităţii prin lansarea apelului la o formă simbolică de iluminare într-ale înţelepciunii şi cunoaşterii umane care pune la încercare capacitatea pictorului de a reconstrui realitatea, de crea un aspect care devine unul cu celelalte, presupunând unitatea sa cu sursa oricărei creaţii într-o anumită perioadă de timp.

Argumentele se subţiază in absenţa unor criterii de apartenenţă la stilul livresc. Din acest motiv, claritatea compoziţiilor mele denotă o combinare parţială a culorilor, asociate unor emoţii, senzaţii, gânduri, toate fructificate prin diferite modalităţi de a privi lumea cu ajutorul trăsăturilor de pensulă vizibile, chiar cu o notă agresivă de protest la adresa curentelor literare moderne.

În sfârşit, la o asemenea gamă largă de contopiri de semnificaţii, alternanţe de puncte de vedere, teme, influenţe, imagini vizuale, se cere un echilibru estetic: interiorizarea unei vorbiri care curge continuu, iar mai puţin imaginea unei vorbiri care lâncezeşte într-o apatie condamnabilă. La urma urmei ce m-au învăţat conversaţiile cu Rafael sau Dürer altceva decât faptul că trebuie să-mi intuiesc limitele talentului propriu înainte să poleiesc cu aură de geniu o realitate greu de justificat.

Leadership: Poţi să faci din viaţa ta o perspectivă de profunzime asupra unui corpus de scrieri formate în baza unor imagini cheie, din punctul de vedere al structurii unui şir de gânduri care se exteriorizează instinctiv într-un tablou de la care nu-ţi poţi desprinde ochii?

Talentul de a reda o conversaţie într-o singură îmbinare de cuvinte, sau chiar într-un singur cuvânt gen "Varietate" menit să exprime necesitatea artei de a se recrea, capătă proprietăţile unui tablou care prezintă locul permanent de întâlnire a spiritului cu materialul, a revelaţiei de sine cu respingerea elementului de învăţătură plină de autoritate.

Gândirea creează premisele pentru o trăire autentică a educaţiei artistice. Poate că intenţionez să transform arta într-un joc-exerciţiu de alcătuire a unui text în baza imaginilor-cheie ale unei forme de vizionarism cu un titlu gen "Gânduri către mine însumi". Dar chiar şi acest lucru cere o anumită corelare între mistic şi estetic, între acțiunile personajelor în care mă transpun și expresivitatea chipurilor lor.

Sincer să fiu, nu ştiu dacă tot ce trăiesc în cuvinte, în splendidele reflexii ale unor personalităţi marcante, se acordează cu resorturile unei adeziuni la constituirea unui "Art Nouveau" ori cu resortul unor dramatice descătuşări din jugul educaţiei intelectuale precoce, deformată de fiecare obiect de modernitate.

Dar, cu siguranţă, forma esenţială a creaţiei pe care mi-o asum are dimensiunea unei poveşti scrisă de mai mulţi autori, are funcţia anticipării unei lumi virtuale, a idealurilor ei de frumuseţe şi perfecţiune. Iar asta se numeşte fuziune a conţinutului estetizant cu virtutea unui "apriorism livresc".

Leadership: Poţi face din sinceritatea unei mărturisiri artistice un ecou al îndemnului lăuntric de a fi prezent într-o lume părând a fi descifrată doar din imaginea ei reflectată într-o oglindă?

De curând, într-o carte a scriitoarei Mary Balogh am descoperit cu reală plăcere o conversaţie dintre Camile şi profesorul de artă Joel Cunningham:

"Eu nu te voi picta cu un zâmbet afectat pe faţă sau ţinând un evantai care nu are niciun rol, în afara celui decorativ. Nu voi aşeza un căţeluş ca o jucărie în poala ta ca să trezească sentimentele privitorului. Nu te voi picta cu ochi morţi şi cu o perfecţiune nefirească a trăsăturilor şi tenului. Ci, te voi picta aşa cum m-aş vedea pe mine într-o oglindă magică care îmi îndeplineşte cea mai arzătoare dorinţă."

O pictură frumoasă aminteşte mai puţin de viața artistului, cât mai mult de acea gingăşie rară a modelului de frumuseţe care îmbogăţeşte realitatea sa, fără a denatura originalul, astfel născând în sufletul privitorului scânteia unei iluminări de moment. Ea poate fi definitivată nu doar prin adăugarea detaliilor mai mult sau mai puţin strălucitoare, ci mai ales prin adăugarea unei oglinzi bine poziţionate care măreşte probabilitatea producerii unei alterităţi.

Triumful deplin al artei înseamnă să devii tu însuţi personajul zugrăvit într-un tablou care

intersectează fapte şi evenimente petrecute în timpuri şi locuri diferite. Pictorul din mine încă se mai întreabă: până unde pot să lungesc discuţia despre artă, astfel încât textul să capete valenţe de estetică?

Totodată, o pictură poate să declanşeze un joc de cuvinte (analogii, metafore, personificări, hiperbole) extras dintr-un caleidoscop de culori constituit prin alternarea nuanţelor vibrante cu cele neutre, astfel încât rişti să nu mai poţi face diferenţa dintre ceea ce simţi şi ceea ce exprimi în însăşi abordarea actului de creaţie.

Dacă ar trebui să ofer o definiţie despre pictură în faţa reprezentării de artă a unui creier ce se remodelează constant, aş spune că ea reprezintă modalitatea sublimă de a da viaţă unei realităţi a cărei imagine poate fi reflexia mea într-o oglindă, emoţia mea creionată într-un text de mare forţă narativă sau gândul unei călduri sufleteşti înrâurită prin exprimare simbolică.

Improvizaţia care stimulează creativitatea în slujba artei este oglinda unei experienţe de alteritate care te face să te simţi fabulos într-o viziune a scriitorului despre el însuşi.

Universul unui scriitor pierdut în lumea artei cuprinde toate modalităţile de investigare şi abordare a unei teme de interes artistic prin raportare la elementele de construcţie a unui text vizibil în relaţia dintre inspiraţia de moment şi revelaţia unei realităţi ascunse, percepută doar prin prisma imaginaţiei.

Source: https://neculaifantanaru.com/universul-unui-scriitor-pierdut-in-lumea-artei.html

English Updates

On Mai 14, 2022

Mulţumesc celei mai bune echipe de traducători din România !

Source: https://neculaifantanaru.com/updates.html

Urma pierdută a unui drum unic printre întinderile astrale

On Septembrie 15, 2018

Fii în stare să-ţi asiguri vizibilitatea în modul de a-ţi pune amprenta asupra lumii, constituindu-te drept rezultat al unui eveniment care se întâmplă chiar acum sau s-a întâmplat deja.

Excursia mea în timp a continuat ca atunci când totul pare desprins dintr-o amintire magică, îndepărtată ca şi cea a stelelor, dintr-o imagine a plăsmuirii unui drum aflat în trecutul unei memorii istorice neîmpărtăşite, dintr-o şoaptă a luminii peste care s-a lăsat noaptea, sau dintr-o privire a Creatorului cuprins de nostalgia unei lumi apuse.

N-a fost o călătorie obişnuită, o năzuinţă tainică de a afla rostul unei lumi accesibilă doar unei descrieri narative, aşa cum se întâmplă în cazul scriitorilor banali aflaţi în căutarea unui subiect miraculos. Ci, mai degrabă, a însemnat descoperirea unei aspiraţii stăruitoare spre clarviziunea gândirii, spre ecoul unei măreţii nebănuite, de altădată. Orice clipă trecătoare poate deveni oricând mărturia unei poveşti nemuritoare.

Nu voi cere nimic de la mine însumi, nimic altceva decât stăruinţa de a înţelegere promisiunea unei arte de a-şi salva artistul din sfera fenomenalului, transformată în bizar, de la singurul lucru care nu este niciodată prezent în visele sale: caracterul finit al lumii în care trăieşte. Călătoria mult dorită, cu deschidere de noi porţi de percepţie a artisticului şi proliferării esteticului, se opreşte într-un moment din eternitatea destinului ascuns în spatele unui singur nume: Albrecht Dürer.

El constituie biruinţa care se bizuie pe trăirea profundă şi intensă a unei opere de artă, o fărâmă de frumusețe și de armonie neînchipuită în mişcarea axei Pământului, similară cu cea a unui titirez, spre destinaţia unei simpatii deosebite pe care o port doar aştrilor ce trăiesc doar cu amintirea luminii lor, fără să-i părăsească vreodată.

Leadership: Ai încercat vreodată să ieşi din tiparele unei relatări obişnuite despre evenimentele trecute, fără să-ţi doreşti să arăţi o altă faţetă a unei imagini care oglindeşte întregul univers cuprins într-o singură clipă?

1496. Am ajuns lângă Durer, la fel cum a ajuns poetul persan Abu Nuwas în preajma califului Hārūn al-Rashīd, doar printr-o întâmplare, printr-o schimbare a ordinii cosmice, printr-o nesocotire a împlinirii semnelor timpului. În noaptea aceea cu lună plină m-am întrebat, cu libertatea pe care mi-o dădea depărtarea de lume şi apropierea de stele, dacă aş fi în stare să-mi părăsesc atribuţiile de pionier în explorarea spaţiului pentru a mă potrivi momentului prezent care trece atât de repede.

La lumina lumânării se oglindea mai acut universul complex, atât de contradictoriu, al artistului care abia schiţa "Portretul lui Friedrich Cel Înţelept". Atins de suflul Renaşterii, Durer încerca să redea cu o eleganţă nepăsătoare un chip sobru, dar plin de izvoare de lumină, încât să ofere privirilor imaginea unei personalităţi condusă nu de convingeri religioase, ci mai degrabă de convingerea sa într-un garant al protejării statului de drept.

Sunt sigur că prezenţa mea inopinată l-a inspirat să contureze cu tact şi măiestrie, din câte o tuşă de culoare, un profil psihologic al fermităţii şi vitalităţii, un promotor al echilibrului şi al îngăduinţei, aducând totodată o perspectivă spirituală asupra înţelepciunii reincarnată mereu în fiecare generaţie. Clipa când l-am întâlnit se caracteriza printr-o intensă concentrare introspectivă ce putea fi accesată, de altfel, la oricare din portretele sale.

Portretele deveniseră nişte voci ale universului, componente intime ale unui spaţiu închipuit fără margini. Datorită mie, Durer a înţeles că singura cale de a determina trăsăturile alese ale unui caracter astral, este să încerci să naşti o nouă cosmogonie aşezând soarele în spaţiul interplanetar, sau să-ţi arogi dreptul de a stăpâni universul prin imaginea cu care se confruntă umanitatea într-o necuprinsă întindere de ruini, de lucruri şi de lumi.

Leadership: Te poţi gândi la tine ca la explorarea unei enigme care a contrariat cele mai luminate minţi ale lumii vreme de sute de ani, fără să-ţi reduci credibilitatea şi imaginea la ceva care se împotriveşte oricăror clipe trecătoare?

Totul. În liniile neprecise, în graţia mişcărilor cu care amesteca culorile răspândite doar de lumina caldă a lumânărilor, era nădejde, încredere în viaţă. S-ar zice că voia să croiască inovativ o imagine pentru eternitate, o imagine care-i permitea să înfrunte lumea într-un timp al acumulărilor creatoare, un timp al unor fulmitoare schimbări la faţă, al unor dezvăluiri şocante, care parcă se repetă o dată la fiecare secol.

Stăteam lângă el, nemişcat, ca un model de înţelepciune care continuă să dăinuie peste veacuri, oglindind clarviziunea unor taine de nimeni dezlegate în afară de el. Cumva, l-am inspirat să trăiască mistuitoarea dorinţă de unicitate şi de autodepăşire, prin proiecţia portretelor sale în plan spiritual. Durer devenise mai mult decât un pictor, devenise conştiinţa fermă a individualităţii artistice în care se oglindeşte complexitatea tematică a unui univers fără măsură temporo-spaţială.

Ceea ce se face din pornire naturală, se face întotdeauna cu drag. Trebuia să-i dau impresia că-i liber în orice gest creativ, cu trimitere în universal. Şi, totuşi, nu mă puteam împiedica să-mi pun întrebări despre întrebările pe care, probabil, şi le punea el despre mine în timp ce-mi arunca priviri pline de nădejdi înăbușite, rugăminţi aruncate cu ardoare despre ceva care nu poate exista decât ca şi consecință a unui altceva.

O explorare a unei enigme ce nu poate fi pe deplin elucidată începe cu o imagine a răsturnării firescului. Simţeam că-mi ascunde ceva, o pornire spre revoltă în tot ceea ce face, o lucire a frumoasei structuri a adevărului în locul erorilor dărâmate, pentru a putea cuprinde o realitate pentru care doar ficțiunea sau nonficțiunea sunt insuficiente. Dar nu am insistat să-i deschid ascunsurile, l-am lăsat să se piardă în necunoscutele prezenţei mele.

Leadership: Poţi să justifici circumstanţele credibilităţii de a-ţi livra arta ca potenţiator de expresivitate a unei imagini de mare intensitate, fără să legi destinul tău de împrejurările exterioare ale unui eveniment memorabil?

Când portretul a fost terminat, expus în faţa unei ferestre deschise, eu deja nu mai eram acolo. Timpul nu mi-a permis să rup mai mult din solemnitatea momentului meu istoric. Universul avea nevoie de mine în altă parte. Dar a fost suficientă şederea mea, de-o clipă astrală, cât să-i induc maestrului ideea că viaţa sa şi destinul său au ceva divin, că orice gest şi faptă a sa vin de la Dumnezeu.

El a continuat să privească spre cer în fiecare noapte. Asta se întâmpla deoarece el continua să ştie tot, să vadă tot, să audă tot ce-am vorbit împreună, fiindcă prezenţa mea a rămas pentru totdeauna întipărită în memoria şi în sufletul lui.

Câteva secole mai târziu, într-o noapte plină de stele, am surprins în faţa unui şevalet destul de rudimentar, un bărbat care îmi amintea mult de pictorul de care fusesem încântat în Nürnberg. În toate privinţele cunoaşterii artei semăna cu Durer. Într-o dezordine de casă, el şedea pe un cufăr şi vorbea în şoaptă cu cineva care părea mai curând un portret incert, fără contur, colorat într-un stil conservator.

Apoi, dându-şi seama de prezenţa mea, începu să se îngrijoreze. M-a simţit, dar aşa cum îşi face universul cunoscută prezenţa, printr-un impuls de creaţie amplificat de apariţia unei inspiraţii de moment. De atunci, talentul lui a luat un avânt considerabil. Lumea îşi va aminti de el ca fiind autorul a 600 picturi, 300 gravuri și peste 2000 desene. Numele lui e Rembrandt.

Iar eu, încă nu mi-am terminat călătoria. Stelele încă strălucesc în noapte, în fiecare clipă când un artist îşi caută originalitatea şi expresia sinelui. Voi fi întotdeauna prezent lângă cel care cheamă hazardul în ajutorul dezvoltării sale artistice. Voi rămâne fondul secret al memoriei cosmice care se lasă apelată de imaginaţia şi puterea de expresie a celui care încearcă să transfigureze materia istorică în materie de artă, opunându-se amorfului.

Leadershipul este prezenţa pe care omul şi-o asumă într-un cadru de raportare la timp în care el însuşi devine împrejurarea şi totodată întâmplarea ce marchează momentul decisiv al întâlnirii unui destin cu harul de a așeza cea mai profundă expresie a creativității în zona spiritualităţii.

Urma pierdută a unui drum unic printre întinderile astrale evidenţiază capacitatea omului de a se constitui el însuşi ca parte integrantă a universului atunci când contribuţia pe care şi-o aduce la extinderea lui este reprezentată de impactul pe care îl are în timp asupra istoriei lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/urma-pierduta-a-unui-drum-unic-printre-intinderile-astrale.htm

Vă voi lăsa libertatea de alegere

On August 23, 2010

Învaţă să gestionezi cum trebuie o situaţie în care eşti pus într-o poziţie dificilă, în încercarea de a găsi adevărul care te împuterniceşte, sau de a-ţi justifica acţiunile fără să-i răneşti pe ceilalţi.

V-am insultat. Desigur că-mi veţi cere o reparaţie. V-o ofer. La ora şase, chiar astăzi, să fiţi pe podul de la Saint-Denis. Traversaţi-l, îndreptaţi-vă la stânga şi mergeţi de-a lungul fluviului timp de vreo zece minute. Când veţi ajunge în dreptul unei perdele dese de plopi, dacă nu mă veţi vedea, să mă aşteptaţi

Să veniţi singur. Şi eu voi veni tot singur. Voi aduce cu mine două pistoale. Unul singur va fi încărcat.

Vă voi lăsa libertatea de alegere. Dacă mă ucideţi, scrisoarea însăşi vă va sluji ca justificare. Recunosc că v-am provocat şi pălmuit, că v-am pus într-o situaţie de absolută necesitate, sub ameninţarea de a fi dezonorat în mod public, şi că eu am hotărât şi am cerut condiţiile duelului. Dacă vă omor, nu trebuie să vă nelinişţiţi de soarta mea, sunt într-o situaţie când nu mă mai sperie nimic.

Dar trebuie ca unul dintre noi doi să moară. Măcar unul, poate amândoi. Sunt prea nefericit şi dumneavoastră sunteţi prea ticălos, Julius von Eberbach.

Scrisoarea aceasta stinse ultima licărire de speranţă din inima lui Lothario. Nu spunea nici un cuvânt despre supărarea pe care o avea contele von Eberbach împotriva nepotului său, şi solicitând un duel fără martori, îl lipsea pe Lothario de orice şansă de aflare a adevărului. Totuşi, el simţea din ce în ce mai mult că la baza cumplitei situaţii se afla o oribilă confuzie pe care trebuia s-o limpezească cu orice preţ. Degeaba îşi scotocea amintirile, nu făcuse nimic care să îngăduie şi nici măcar să justifice minia unchiului său.

Leadership: Poţi să-ţi formezi o perspectivă obiectivă asupra propriei persoane într-un context de tipul: "Adevărul nu-l pot cunoaşte dacă nu cunosc cauza", pentru a indica faptul că nu ar trebui să te supraestimezi sau să te subestimezi?

Greşise, poate, faţă de unchiul său. Logodit şi căsătorit de el cu Frédérique, nu menajase, poate, îndeajuns susceptibilităţile unei situaţii delicate şi cu totul neobişnuite. Nu respectase, poate, gelozia contelui von Eberbach, nu avusese destulă grijă să nu ofere pretexte bănuielilor lui, nu ţinuse seama de ordinele lui, revăzând-o pe Frédérique de două sau de trei ori, pe drumul dinspre Enghien.

Dar de la aceste neascultări, scuzabile la vârsta sa, datorită iubirii sale şi relaţiilor pe care însuşi contele le stabilise între el şi Frédérique, de la aceste chiuluri ale dragostei, la învinuiri reale, la o insultă serioasă, la o injurie care să justifice represaliile contelui von Eberbach, era o adevărată prăpastie. Cu siguranţă nu la astfel de greşeli se referea unchiul său când îi atribuia cuvântul cu care îşi încheia scrisoarea: un ticălos.

Da! dedesubtul lucrurilor acestora se afla ceva, vreo uneltire, vreo trădare ! Dar cine să-i dezvăluie mobilul acestei enigme?

Leadership: Poţi să stabileşti o legătură de cauzalitate și de tensiune între eforturile de a-ţi scotoci amintirile şi șansa de a afla adevărul, fără să te expui în faţa pericolului de a fi umilit sau discreditat în public?

Ca să se ducă direct la unchiul său şi să-i ceară o explicaţie, obligându-l să spună tot, Lothario nici nu putea să se gândească. Ar fi însemnat să se expună la noi violenţe în faţa oamenilor care ar fi fost de faţă, a servitorilor, a întregii lumi. Şi se făcuse şi aşa destulă vâlvă în jurul tristei şi lugubrei întâmplări.

Şi apoi, oricâte sentimente filiale ar fi avut Lothario şi oricât de deznădăjduit se simţea pentru că trebuia să se lupte cu acela care fusese totdeauna atât de bun cu el, tot sângele i se revoltă la gândul că era obligat să ceară explicaţii unui om care-l pălmuise de două ori într-o singură zi, o dată cu mânuşa şi acum cu această scrisoare.

Cui să se adreseze? poate că domnului Samuel Gelb ! Da, domnul Samuel Gelb le dăduse dovezi de prietenie sinceră, lui şi Fredericăi. El, care o iubise pe Frédérique, care era stăpânul viitorului ei, subjugând-o atât prin trecutul ei cât şi prin jurământul pe care ea i-l făcuse, avusese mărinimia să renunţe la ea şi să i-o dăruiască lui Lothario. Iar după aceea, generozitatea lui nu se dezminţise nici o singură clipă. Totdeauna lua partea Fredericăi şi a lui Lothario, împotriva urzelilor contelui von Eberbach. Era într-adevăr un prieten de nădejde, care nu l-ar fi dezamăgit într-o împrejurare atât de hotărâtoare.

Ca să avansezi în cunoaşterea leadershipului trebuie să consideri esențial să ai o perspectivă obiectivă asupra propriei tale persoane în multe contexte "de negare a adevărului cu preluarea puterii", pentru a evita supraestimarea sau subestimarea de sine. Numai astfel vei putea să menții un echilibru realist și sănătos al auto- percepţiei tale.

Vă voi lăsa libertatea de alegere ori de câte ori vă veţi confrunta cu mine, cu adevărul, cu adevărul despre ceea ce încă nu ştiţi despre propria dumneavoastră persoană, lăsând pe seama lui Dumnezeu rezultatul judecaţii finale. În orice caz, lupta pentru adevăr este importantă atâta vreme cât "oponentul" dumneavoastră nu este orgoliul de a vă simţi mai puternic decât sunteţi cu adevărat, sau dacă nu cumva este ambiţia de a vă satisface capriciile.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Mâna providenţei*, Editura Alutus, 1993.

Source: https://neculaifantanaru.com/va-voi-lasa-libertatea-de-alegere.html

Valenţele unei capodopere numită leadership

On Ianuarie 17, 2013

Identifică-te cu imaginea unei depărtări spre care nimeni nu se va îndrepta vreodată, fără să te pierzi într-o euforie a reuşitei totale.

Iată un om care, fiind îmboldit de o mare idee, dar indus în eroare de o informaţie vagă (şi care s-a dovedit cu totul inexactă), şi-a impus ca ţel suprem al vieţii sale să descopere locul de trecere din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific, şi astfel să găsească cel dintâi şi calea în jurul lumii. Graţie voinţei sale demonice, el a înfrânt rezistenţa materiei, a găsit oameni care să-l ajute în planul său aproape irealizabil, a căpătat prin puterea de sugestie a ideii sale o flotă de la un monarh străin – şi cât a avut de luptat pentru aceasta ! Apoi a condus cu bine flota până la coasta americană, coborând spre sud, mai departe decât ajunsese vreodată un navigator înaintea lui. A biruit valurile şi furtunile oceanului, a reprimat rebeliunea; nicio piedică, nicio dezamăgire n-a putut frânge până acum fanatica sa credinţă, că nu mai e departe de acest paso, că trebuie să fie chiar foarte aproape de ţelul acesta al visurilor sale.

Şi tocmai înainte de victoria cea mare, privirea ageră, adânc pătrunzătoare a acestui vizionar lucid se întunecă deodată. Se părea că zeii, care nu-l iubeau, l-ar fi legat din rea voinţă la ochi. Căci în ziua aceasta de 24 august 1520, când Magellan porunceşte echipajului său să rămână iarăşi pe loc, pierzând astfel încă două luni, el se află de fapt în locul mult căutat. Trebuia să străbată încă două grade de latitudine, numai câteva leghe mai mult, după miile şi miile de leghe pe care le-a parcurs până acum; îi mai trebuiau două zile de navigaţie după cele trei sute de zile de căutare, şi sufletul său adânc tulburat ar fi putut tresări cu un strigăt de bucurie.

Dar – batjocură şi răutate a destinului – năpăstuitul amiral nu ştie şi nici nu presimte cât de aproape e de ţelul urmărit. Timp de două luni, atât de lungi şi de goale, două luni de neîncredere şi de griji, el aşteaptă şi tot aşteaptă primăvara la gura acestui mic fluviu, aşteaptă la ţărmul acesta pustiu şi uitat de oameni – asemenea unui biet rătăcit surprins de viscol, dârdâind de frig, ghemuit în faţa propriei sale colibe, fără să bănuiască însă că trebuie să mai dibuie puţin, să înainteze doar cu un pas şi ar fi atunci la adăpost. Două luni nesfârşite şi fără rost şade Magellan în pustietatea aceasta şi se frământă şi se tot întreabă dacă va ajunge sau nu la paso – şi numai la o depărtare de două zile îl aşteaptă strâmtoarea care va purta pe veci numele său ! Până în ultima clipă, omul care vrea să smulgă pământului ultima taină trebuie să simtă tortura îndoielii, ca eternul Prometeu sfâşiat de ghearele vulturului.

Leadership: Poţi fi tu însuţi mărturia unei călătorii fără sfârşit, ca deschizător al unui drum spre regăsirea de sine şi spre iluminarea spirituală pe care o poţi obţine doar atunci când faci ceva care te aduce mai aproape de un scop mult prea îndepărtat?

Ceea ce numesc "geneza interioară a unei călătorii fără sfârşit" (geneza care se defineşte prin referire la raportul dintre experienţa de învăţare şi chestiunea morală, dintre anticipaţie şi inovaţie, dintre influenţă şi asimilare creatoare), poate fi interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondente intre "limbajul interior" al unei depărtării în care poţi să dispari oricând şi planul spiritual al unei existenţe anonime.

Şi, ca orice călătorie îndelungată, *un largo camino a ninguna parte* , Fernando Magellan a făcut dovada unei triple bucuri: anticiparea, realizarea, rememorarea. Când faci ceva nemaipomenit și te gândești că „așa ești tu", eşti făcut pentru a privi în depărtări, pentru a le sonda şi pentru a face noi descoperiri, nu ai niciun motiv pentru ca, într-o situație similară viitoare, să alegi diferit. Nu-i aşa? De fapt, orice faptă măreaţă are gustul unei depărtări în care ai vrea să ajungi, şi nu doar să ajungi într-o loc nemaivăzut de nimeni, ci să-l faci demn

de a fi perceput de tine ca o acţiune de mare-credință.

Magellan a oferit un exemplu revelator despre cât de departe se poate ajunge când eşti liber cutreieri lumea întreagă sub stindardul superiorităţii în credinţă, însemnând capacitatea omului de a crede cu tărie într-un absolut ascuns într-o „realitate invizibilă”. Dar fi liber înseamnă, înainte de toate, a fi responsabil faţă de tine însuţi în cadrul unei misiuni fără mari şanse de reuşită, ca şi când te-ai confrunta cu o situaţie-limită, sub pretextul unui eveniment revelator care nu s-a mai întâmplat, sau care are legătură cu simbolismul religios din viaţa ta.

E vorba de controlarea situației în care nu se poate prezice rezultatul final, și totodată este vorba de nişte circumstanţe evenimenţiale percepute de către tine ca fiind perfecte pentru un viitor lăsat în grija lui Dumnezeu, nu despre nişte argumente logice privind prezenţa ta într-un loc al nimănui. Lumina care nu însoţeşte paşii nimănui, şi visul unei depărtări în care poţi dispărea, pot să formeze un orizont neimaginat de vast, dincolo de care sunt posibile diverse încercări de mare credinţă, încercări de foc la care nimeni nu se gândeşte vreodată.

Leadershipul este visul unei depărtări în care poţi dispărea fără urmă, doar ca să cuprinzi cu ochiul liber un orizont dincolo de care nimeni altcineva nu poate vedea "valoarea unei mâini întinse de Dumnezeu".

Valenţele unei capodopere numită leadership pot fi de două feluri: o valenţă a euforiei sentimentului de putere şi intangibilitate obţinut din postura unui observator ce se deplasează în zig-zag pe axa timpului. Şi o valenţă de simbol al existenţei, caracterizat de un semn al prezenţei divine. Un lider face din aceste două valenţe însăşi triumful misiunii sale pe pământ.

*** Notă:** Stefan, Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Valoarea unei dimensiuni care îşi extinde efectele

On August 20, 2014

Descoperă aspectul concret şi realist al compoziţiei leadershipului care face posibilă accesarea unei noi dimensiuni de evoluţie, încât elementele sale de valoare să poată atinge scopul propus în proporţia dorită.

Serghei Eisenstein urmărea înainte de toate transpunerea cinematografică a montajului de "şocuri". Vorbea chiar despre o ştiinţă a şocurilor. Astfel montajul de atracţii căpăta o nouă exprimare pe peliculă. Filmul "Greva" este de fapt un film experimental. Eisenstein spera că a descoperit conţinutul unui film în seria de şocuri înlănţuite într-o secvenţă şi îndreptate asupra sensibilităţii spectatorilor. Ordonarea acestui material trebuie făcută în legătură cu principiul care duce la efectul dorit. Iar forma era înţelegerea şi realizarea acestor elemente, în limitele materialului specific, astfel ca ele să poată atinge scopul propus în proporţia dorită.

Marele regizor vedea în aceasta aspectul concret şi realist al compoziţiei. Era deci preocupat, încă de la primul său film, de problemele compoziţiei. Şi nu se poate să nu remarcăm totodată această obsesie a preciziei matematice, care l-a însoţit în toată creaţia sa. *

Tu influenţezi procesul trecerii de la o linie discontinuă la una continuă în leadership prin creşterea opţiunilor valorice ale ştiinţei?

Bagajului cultural, la un nivel mai profund, cunoaşterea de sine şi opţiunile valorice ale ştiinţei pe care ţi-ai însuşit-o, pot atinge multe din formele de manifestare a unei realități de ordin superior în procesul trecerii de la o linie discontinuă la una continuă în leadership. O linie discontinuă este un proces de constituire a unei ştiinţe care nu-şi găseşte finalitatea în nicio creaţie impresionantă, pe când o linie continuă prezintă o infinitate de posibilităţi diferite de exprimare, percepţie şi cunoaştere prin care se poate crea o nouă compoziţie artistică.

Această realitate, învăluind conştiinţa şi deschizând noi posibilităţi de accesare a unui larg fond de cunoaştere, bine structurat, extinde experienţa şi valoarea liderului spre o dimensiune a reinventării care, în prima secundă pare neexplorată, nepopulată. Dar totuşi cu mari valenţe de „punct de cotitură" spre o nouă artă.

Se înţelege că o asemenea lărgire a domeniului în practică, pentru dezlegarea misterului artei, creând efecte de tranziţie spre o nouă formă de reprezentare şi punere în valoare a ştiinţei, va face mai puţin dificilă abordarea unor noi stiluri, sprijinite exclusiv pe norme de cercetare şi pe raţiune. Leadershipul este, mai întâi de toate, un model experimental de verificare a nivelului de ştiinţă la care ai ajuns, şi apoi un model de serie care trebuie să depăşească graniţele gândirii clasice.

Opţiunea valorică a ştiinţei ce maximizează rezultatele actului de creaţie, prezentată în mod inedit într-o versiune compactă a conceptului numit "Flux de prelucrări", se află între o abordare speculativă ori generalizatoare, şi experienţa concretă a dialogului dintre artă, viaţă, morală şi sentiment. De aceea, aspectul concret şi realist al unei compoziţii este dat de efectul pe care doreşti să-l obţii de la protagonişti încât să poţi multiplica efectul produs asupra spectatorilor.

Leadership: Cum se reflectă relaţia dintre valoarea calităţii tale şi descătuşarea potenţialului de creaţie în faţa ştiinţei care îşi extinde relevanţa?

Să descoperi conţinutul a ceea ce se numeşte, mai nou, „ *reinventare* ", apoi să îndrepţi o anumită formă de impact asupra sensibilităţii celor care sunt expuşi la procesul de prelucrare şi valorificare a ştiinţei, făcută în legătură cu principiul care duce la efectul dorit, reflectă de fapt atingerea unei noi dimensiuni de evoluţie, a cărui creator eşti.

Iar forma pe care o ia leadershipul depinde de înţelegerea şi realizarea acestor deziderate, în limitele materialului de construcţie a unei noi gândiri, astfel ca ele să poată atinge scopul propus în proporţia dorită.

Orice act de creaţie, presupunând multă concentrare şi răbdare, are un început care se realizează prin deducţie, raţiune sau inspiraţie, în urma experienţei şi observaţiei. Cu cât avansezi mai mult în munca de cercetare, cu atât ştiinţa ta îşi extinde relevanţa, adică devine atât un produs destinat satisfacerii nevoilor de afirmare profesională, cât şi un prilej de introspecţie defensivă. Dar în mod cu totul necesar ştiinţa devine un instrument redutabil care atribuie un plus de valoare vieţii tale şi a celor din jur. Leadershipul este indicatorul efectului semnificativ al acestei valori.

O ştiinţă care îşi extinde relevanţa seamănă cu descoperirea conţinutului unui film îndreptat asupra sensibilităţii spectatorilor: înseamnă să vezi ceea ce nu există la oameni, dar care poate să schimbe viaţa lor într-o nouă versiune a actului de a trăi experienţa emoţiei.

Valoarea unei dimensiuni care îşi extinde efectele dă măsura a ceea ce realizezi, a ceea de devii prin actul creaţiei şi a ceea ce oferi în limitele calităţii conţinutului ştiinţei exploatate, astfel încă să poţi atinge scopul propus - promovarea leadershipului - în proporţia pe care o cer nevoile momentului.

Leadershipul, devenit o veritabilă ştiinţă cu dimensiuni nemăsurabile, este recunoscut ca performant atunci când este îmbrăţişat şi urmat de toţi cei implicaţi în atingerea unui ţel comun. Este un domeniu în care „şocurile inovative", bine argumentate, pot aduce un plus de valoare numai atunci când ele au un impact pozitiv asupra motivaţiei şi productivităţii celorlalţi.

Punctul terminus când un lider se poate considera împlinit, este momentul în care toţi susţinătorii progresului au certitudinea împlinirii idealului pe care şi l-au propus.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Valorile afective ale artiştilor

On Iulie 27, 2023

Felul cum se exprimă pictorul în utilizarea tehnicii de pensulă serveşte ca argument pentru a da caracteristicilor sale o anumită profunzime şi subtilitate într-o temă care cuprinde emoţiile şi trăirile umane cele mai pregnante.

Este emoţionant acest fragment din cartea lui Alexandru Vlahuţă, fiindcă are ceva magic, o privelişte aparte, un loc de poveste în care te pierzi şi te regăseşti totodată, un spaţiu bine individualizat întreţinut cu acea sensibilitate a unui pictor care conturează trăirile cu expresivitate, cu emoţie, cu delicateţe şi subtilitate.

Nicolae Grigorescu era, de felul lui, foarte friguros. Iarna era pentru el mai albă ca mormântul. Își închirie un atelier la Paris. Avea adunate, din atâtea călătorii, o mulțime de lucruri de artă: mobile vechi din Normandia, goblenuri, stofe orientale, covoare, arme, vase, şi, cu darul lui de a însufleţi lucrurile prin felul cum ştia să le grupeze, să le armonizeze între ele, îşi făcu un interior artistic, de pace şi de vis, unde toate vorbeau încet, cu glas din alte vremi.

Poetul liniștii, bunătăţii şi blândeţii, poetul luminii şi al cerului albastru e chemat să cânte întunericul şi viforul morţii, să găsească pe paleta lui colori pentru cea mai îngrozitoare privelişte pe care o poate înfățișa sălbătăcia nedomolită încă a neamului omenesc. Şi n-a fost pictor pe lume care să le fi găsit mai bine ca el. Pare că toată viaţa lui nu făcuse decât asta. În rând cu soldaţii, înfruntând moartea, a privit de aproape toate atrocitățile războiului, a înţeles cine sunt adevăraţii eroi, și lor le-a închinat toată iubirea şi toată admiraţia sufletului lui; pe ei, pe opincarii aceia uscați şi vânjoşi, care se azvârleau cu frenezie în brațele morţii, pe ei, mai ales, i-a nemurit în puternica lui operă – cea mai mișcătoare epopee a vitejiei neamului nostru. Da. Erau fraţii lui aceia.

Şi cum îi semănau ! Fraţi buni, punându-şi, ca şi el, tot sufletul în ceea ce făceau, muncind din greu, luptând din greu, jertfindu-se, fără nici un gând de răsplată, simțind în tot ceasul, asupra destinului lor, o poruncă ce vine mai de departe. Şi poruncește mai straşnic decât cea pe care le-o strigă împrejurările. În faţa îngrozitoarei tragedii a războiului, un pictor nou se deştepta în Grigorescu.

Leadership: Creaţia ta reflectă acele stări date de situaţii sau circumstanţe care pun în lumină conţinutul concret al gândirii tale şi care îţi imprimă o anumită gravitate, un anumit caracter, o anumită coloratură şi semnificaţie proprie?

Valorile afective, prin intermediul unei teme psihologice, deci caracterizată printr-o conștiință estetică liberă, reprezintă o categorie de valori care arată starea emoțională sau afectivă a unei persoane în acord cu anumite lucruri, idei, comportamente sau circumstanțe. De acestea trebuie să ţii cont ca să te poţi dărui în întregime, fără piedici, vocaţiei pe care o însufleţeşti cu talent şi imaginaţie, cu măiestrie artistică, făcând-o vie.

Aceste valori, rare şi sincere, pot să varieze în funcție de artist, în funcţie de munca alocată actului de creaţie, reflectând preferințele și evaluările subiective ale artistului pentru compoziţie şi echilibru. Pozitive sau negative, neobişnuite sau neaşteptat de ample, valorile afective de care voi vorbi în continuare pot influența atitudinile și comportamentele artiştilor, mai ales dacă iau în considerare preferințele și evaluările lor subiective pentru profunzimea perspectivelor pe care le oferă.

De exemplu, dacă un pictor atribuie o valoare afectivă pozitivă legăturii lui faţă de artă, înrudirii dintre pensulă şi culoare, el va avea o atitudine favorabilă față de mediul şi faţă de tema abordată, căutând să-și petreacă timpul mai mult în mijlocul naturii, decât alături de prieteni. Pe de altă parte, dacă el atribuie o valoare afectivă negativă kitsch-urilor, falsităţii cu care este tratată arta, atunci va avea o atitudine negativă față de minciună, precum imaginile "de pe ambalaj", și va evita astfel să fie înconjurat de "reclame".

Într-adevăr, valorile afective cu care este înzestrat artistul pot fi influențate de experiențele de viață, mediul social, educația și cultura în care a crescut şi cu care şi-a întrepătruns nevoile spirituale, ele putând fi, de asemenea, subiectul schimbării și evoluției pe parcursul vieții (cu care este de acord să facă un pact de mare apropiere sufletească şi divină în acelaşi timp). Altfel spus, valorile afective reprezintă evaluările subiective și emoționale pe care le artistul le atribuie unor aspecte ale vieții sale, ele având o influență semnificativă asupra comportamentului și asupra alegerilor pe care el le face pentru a deveni mai creativ, mai idealist în ce priveşte capacitatea artei de a aduce schimbări pozitive în lume.

Leadership: Imaginea pe care o reflectă creaţia ta poate să fascineze privitorii dacă însăşi imaginea ta personală păstrează urmele vieţii afective anterioare subiectului transpus pe pânză?

Un pictor adevărat își poate baza munca și creațiile pe o varietate largă de valori afective înclinate spre utilizarea subtilităţii în pictură, fără de care riscul căderii în caricatura grosieră ar fi fost enorm. Mai jos sunt doar câteva exemple de valori afective pe care un pictor le poate deţine, într-un procent majoritar, cu toate că importanța și prioritățile de realizare a lucrărilor pot varia de la un artist la altul, în funcție de experiențele, interesele și perspectivele lor individuale.

Aprecierea estetică: Un pictor de mare fineţe apreciază în special armonia și frumusețea izvorâte din actul creaţiei. El caută să producă lucrări unicat care să atragă din punct de vedere estetic și care să ofere plăcere vizuală și emoțională, în special printr-un ambient general dominat de linişte şi armonie.

Expresia personală: Capacitatea pictorului de a-și exprima emoțiile, gândurile și viziunile prin utilizarea culorilor, formelor și compoziției, într-un simbolism cu semnificaţii ascunse, este poate cea mai mare valoare a artei sale. Spun asta fiindcă tot ceea ce are pictorul de împărtăşit se compune din experienţele, rătăcirile şi pasiunile sale cele mai nemijlocite. Pe această cale, pictorul încearcă să transmită identitatea sa artistică și autenticitatea sa în lucrările realizate ca "noutate".

Comunicarea emoțională: Un pictor iscusit reuşeşte să exprime sentimente intense și să provoace reacţii afective la public, numai dacă imaginea personală păstrează urmele vieţii afective anterioare subiectului pe care îl abordează. Adesea, el foloseşte lumina, culorile și alte elemente artistice pentru a transmite bucurie, tristețe, melancolie sau uimire, ştiind că orice interpretare a tabloului necesită complicitate din partea privitorului.

Explorarea și experimentarea: Un pictor poate să dea dovadă de explorare și experimentare în arta sa, prin aceasta înţelegându-se faptul că el este în stare să abordeze o abordare uimitoare și deschisă în procesul artistic, căutând noi direcții, tehnici, stiluri sau teme. Dorind să-și extindă limitele și să descopere noi modalități de expresie, pictorul trebuie să iasă din zona de confort și să exploreze noi posibilități și idei în lucrările sale artistice, încât să străbată mai uşor linia de demarcaţie dintre stilul realist, abstract şi impresionist.

Impactul social și cultural: Un pictor de mare fineţe apreciază capacitatea artei de a transmite mesaje puternice și de a provoca schimbări sociale, mai ales atunci când mesajul este repetat de un număr foarte mare de ori în lucrările sale. Prin munca sa de creaţie el

caută să abordeze probleme sociale, politice sau culturale și să inspire reflecție și conștientizare în privitorii săi, cu condiţia să nu se avânte prea mult în "nebunia" sa, către planete şi lumi îndepărtate.

Sensibilitatea şi povestea locului: Într-adevăr, importante sunt capacitatea de a observa și de a reprezenta stările de spirit în lucrări care sugerează o anumită perspectivă asupra transformării omului într-o oglindă emotivă, într-o exprimare estetică a sufletului, împletind realitatea chipurilor într-o simfonie de culori. Mai mult decât atât, pictorul cultivă sensibilitatea şi capacitatea de a desprinde, cunoaşte şi înţelege frumosul din natură, nu doar viaţa secretă a indivizilor, fiindcă omul nu se poate înțelege pe deplin fără conexiunea cu natura, mai ales într-o poveste pictată.

Empatia şi promovarea dialogului: Un artist excelent caută să scoată în evidenţă capacitatea sa de a simți și de a se conecta emoțional cu alții printr-o atitudine afectivă explicită asupra potenţialităţii lui expresive (adică prin posibilitățile de a-și exprima creativitatea, emoțiile, gândurile și viziunea personală în lucrările sale artistice).

Prin intermediul dialogului dintre culori vibrante și subtile, linii expresive și forme fluide, efecte luminoase și umbre misterioase, pictorul caută să transmită emoții profunde și să ofere o experiență emoțională autentică privitorilor săi, exprimându-și înțelegerea și compasiunea față de condiția umană prin arta de a face din amestecul elementelor picturale o armonie vizuală captivantă.

Leadershipul reprezintă acel schimb de valori între tine şi creaţia ta, din care interpretarea operei de artă devine o călătorie captivantă în lumea senzațiilor și emoțiilor, dar şi o călăuză către introspecție și auto-descoperire.

Valorile afective au un impact major, fie pozitiv, fie negativ, asupra modului în care pictorul se percepe pe sine, în comparaţie cu lumea din jur. Deci, aici mă refer la "autopercepere" - felul cum pictorul se percepe pe sine şi cum percepe lumea este un aspect foarte complex al psihologiei pictorului. În mare pare, ţine de atitudinea şi motivaţia cu care el insistă să scoată în evidenţă un subiect menit să frământe minţile privitorilor.

La modul general, dacă consideri cu adevărat că prietenia este importantă pentru tine, şi că ea trebuie să fie un cerc deschis spre întreaga umanitate pentru a cuprinde ca pe nişte fraţi toţi oamenii, atunci vei căuta să-ţi petreci timpul cu anumiţi prieteni. Şi invers, dacă consideri că minciuna are o valoare afectivă negativă, deci nu poate fi încorporată într-un tablou prin intermediul metaforei, atunci vei dezvolta o atitudine negativă față de minciună și faţă de oamenii mincinoşi, şi cu siguranţă vei evita să “minţi” realitatea în creaţiile tale.

Aşadar, valorile afective reprezintă o categorie de valori care arată starea emoțională sau afectivă a unei persoane în legătură cu anumite subiecte, lucruri, idei, comportamente sau circumstanțe, toate făcând parte din arsenalul propriei decizii libere de a-şi comunica opera publicului într-un mod original. Aceste valori destul de pronunţate, realiste, devotate unei perspective aparte, pot varia în funcție de persoană și reflectă preferințele și evaluările subiective ale pictorului pentru portretistică, ilustrând emoții puternice și conexiuni interioare între el și subiect.

*** Notă:** Alexandru Vlahuţă - *Pictorul Nicolae Grigorescu*, Editura Tineretului, 1969

Source: https://neculaifantanaru.com/valorile-afective-ale-artistilor.html

Vârful roşu de sânge al glonţului care pune punct

On Martie 03, 2012

Controlează-ţi cu stricteţe sistemul de valori, făcându-l imbatabil în faţa emoţiilor trecătoare.

Noua lume a lui Kevin Lomax începea să se contureze. Cea veche fusese aproape în totalitate nimicită. Timpul bătea ca o uriaşă inimă a lui Dumnezeu, lărgindu-se şi contractându-se. Frumoasa Christabella Andreoli, a cărei putere de seducţie era atât de grăitoare, renunţă la rochia de pe ea. Kevin privea cu voluptate trupul ei gol şi înfierbântat care îşi cerea "drepturile", - în timp ce Diavolul însuşi, în persoana multimiliardarului John Milton, savura această etapă de iniţiere a fiului său, în lumea păcatului.

- Hei, peste două minute o vei uita pe Mary Ann, îi şopti Christabella privindu-l în ochi cu înflăcărare. Îşi apropie buzele voluptoase de ale lui, îl sărută cu cea mai desăvârşită pasiune, apoi îşi undui trupul pe masa de altar, intensificându-şi aroma senzualităţii, motivându-şi cu pricepere şi cu ardoare dorinţa de a fi atinsă şi supusă în totalitate fiinţei lui.

Leadership: Partea grea a sensului pe care-l dai vieţii este "curajul paradoxal" de a renunţa la tine în folosul deznodământului pe care ţi-l sugerează credinţa?

Şi, dintr-o dată, la auzul numelui soţiei sale, Kevin, în inima lui, a tăinuit următorul gând: "Da, te doresc Christabella când eşti doar o fantezie în capul meu. Dar sunt un bărbat care îşi iubeşte nespus soţia, în afară de asta, încă simt o imensă tandreţe pentru ea, chiar dacă nu mai este."

Era doar o nevoie, o nevoie a trupului, dar care nu putea învinge nevoia sufletului. Aceleaşi lanţuri, minunatele lanţuri ale dragostei, îi intraseră în carne. Norii dorinţei se răriră, dispărură la fel cum au venit. Kevin se cufundă în transa propriei minţi. Simţi cum totul în jurul său se mişcă într-o ordine inversă, de parcă ar fi explodat ceva în fiinţa lui.

Finalul filmului „ *The Devil's Advocate (1997)* " este genial prin mesajul pe care îl transmite. Kevin, cuprins de cea mai mare vină, simţi o durere îndepărtată, care se manifestă în altă dimensiune şi pe care trebuia să o primească. Îşi scoase pistolul de la brâu. Apăsă pe trăgaci. Glonţul îi penetră capul şi ieşi iute pe partea cealaltă, evacuând o mare cantitate de sânge din rana deschisă. Vârful roşu de sânge conturând calea spre sfârşitul fiinţei lui.

O jertfă pentru mântuirea sufletului. Gestul acesta trebuie să fi venit din străfundurile sufletului. Iubirea nu oboseşte, nu dispare. Ci salvează şi osândeşte sufletul. Glonţul i-a adus mântuirea. Sufletul său se eliberă de păcat, readucându-l înapoi la viaţa plină de candoare alături de soţia lui, Mary Ann.

Leadership: Trebuie să iei atitudine împotriva construirii unui destin sărăcit de conţinut, îndreptându-ţi atenţia spre pierderea pe care o simţi când eşti inclus într-un plan mai înalt decât nivelul tău de aşteptări?

Un lider adevărat îşi asigură mijloacele de a-şi contura calităţile şi de a le face cunoscute, orientându-şi deciziile în direcţia sentimentelor şi a trăirilor sale profunde. Poţi recunoaşte aluatul din care este făcut liderul, urmărind felul în care el îşi diminuează sau îşi amplifică strălucirea sufletească. El poate cuceri piscurile cele mai înalte ale leadershipului numai printr-o nouă şi deplină înţelegere a esenţei sale, redând partea pozitivă a fiinţei sale în

toată intensitatea ei – ajustând contrastele puternice între aparenţă şi realitate, păstrând o cumpănă dreaptă a judecăţii, fără să accepte prea multe îngăduinţe.

Dezvoltarea ta, ca şi lider, trebuie să înceapă cu stabilirea şi stăpânirea unei scări de valori şi promovarea valorilor proprii, care să stimuleze progresul tău personal şi să-ţi menţină echilibrul sufletesc.

Aşa cum volumul sanguin este indisolubil legat de compoziţia sângelui, tot aşa “metabolismul” leadershipului tău, care reduce sau accentuează trăsăturile tale negative de personalitate, determinând reacţiile faţă de acţiuni - este indisolubil legat de nevoile elementare ale sufletului tău. Cu alte cuvinte, stabilitatea ta emoţională poate să fie zdruncinată la impactul cu o oarecare “agresiune” exterioară, dacă ea nu se bazează pe reale valori bine înrădăcinate în tine.

Proba de caracter începe prin a accepta că reprezinți mai mult decât ceea ce îţi este scris să devii într-un moment de destin în care eşti constrâns să experimentezi sacrificiul de sine.

Eşti pregătit să devii un martir sau un sfânt?

Adoptarea unei atitudini care nu iţi garantează obţinerea unei reacţii emoţionale pozitive este ca o mică fisură dintr-un dig care se poate transforma într-o breşă mai mare prin care apa ţâşneşte cu tot mai multă forţă.

Aproape în acelaşi fel, tranzitul tău spre terţe valori care nu sunt în concordanţă cu credinţa ta şi nu-ţi motivează existenţa, va crea o “fisură” în leadershipul tău din care vor ţâşni numai judecăţi dezaprobatoare şi acţiuni neprofitabile şi chiar sinucigaşe.

Mărturia supremă a credinţei este un act instinctiv al sacrificiului de sine din care răzbate mântuirea sufletului.

Vârful roşu de sânge al glonţului care pune punct vizează adoptarea acelei atitudini care trebuie să-ţi pună în valoare calităţile cele mai de preţ, precum “căldura sufletească” şi “datoria morală”. Totodată, exprimă momentul în care revii la treptele înalte ale scării tale de valori, demonstrându-ţi capacitatea de a fi în primul rând, propriul tău lider.

Controlează-ţi cu stricteţe sistemul de valori, făcându-l imbatabil în faţa emoţiilor trecătoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/varful-rosu-de-sange-al-glontului-care-pune-punct.html

Vechiul şi Noul din aria extinsă a regiunii ştiinţifice

On Iulie 13, 2014

Asigură continuitatea perfectă, armonioasă a creaţiei şi gândirii, încât rezultatele ştiinţei tale să te califice drept un "high performer" în domeniul conducerii.

Lucrurile par mai complicate la prima vedere, este necesar un efort pentru a le urmări dacă vrem să înţelegem vreodată mersul gândurilor lui Eisenstein. Cu atât mai mult cu cât importanţa acestui film este deosebită în creaţia artistului. Este un moment de răscruce. Pentru prima oară apar căutări în domeniul culorii în preocupările sale creatoare. Montajul armonic conţine şi culoarea ca "rezonator armonic". În al doilea rând, cu toate nereuşitele sale inerente unui experiment, "Vechiul şi Noul" este încununarea unei suite de creaţii şi de reducţii teoretice, este punctul culminant al filmului mult practicat şi cercetat pe plan estetic de Eisenstein.

Continuitatea perfectă, armonioasă a creaţiei şi gândirii sale ajunge, prin acest film, la cinematografia sonoră, pasul următor fiind celebrul său montaj vertical, audio-sonor, ale cărei premise există deci de la "Potemkin" încă. De altfel în tipul lucrului la "Vechiul şi Noul", în vara lui 1928, Eisenstein scrie celebrul manifest care stă şi azi la baza esteticii filmului sonor, în care expune ideea contrapunctului orchestral între imaginea vizuală şi auditivă. Şi încă lucrând la "Vechiul şi Noul", el proiectează o sonorizare a acestui film, care însă nu a mai fost realizată niciodată. În această epocă Eisenstein vede viitorul cinematografiei numai în filmul sonor. *

Leadership: Poţi pătrunde în spaţiul cunoaşterii avansate, fixându-ţi realist limitele de expunere la îmbunătăţirea performanţelor ştiinţifice?

Leadershipul pătrunde în spaţiul cunoaşterii avansate, suportând o combinatorică a puterii extrem de incitante a creaţiei şi a receptării de noi descoperiri - în care interesul, imaginaţia, experienţa, preferinţele teoretice ale cercetătorului, concură la realizarea unei abordări inedite, şi de conţinut, facilitând coordonarea unor noi sisteme şi procese de gândire.

În sensul restrâns al conceptului de leadership, încununarea unei suite de creaţii, alternative teoretice şi practice, nu are doar un efect de valorizare şi promovare a unei gândirii generatoare de noi principii şi accente. Ci implică şi o anumită doză de exagerare a tiparelor de gândire, prin faptul că omul îşi adjudecă o cotă ridicată de rentabilitate schimbând legile constructivităţii în ştiinţă. De aceea continuitatea perfectă, armonioasă a creaţiei şi gândirii, devine o experienţă de dominare a ştiinţei, care oferă o calitate superioară pregătirii practice.

A pătrunde în spaţiul cunoaşterii avansate, fixându-ţi realist limitele de expunere la îmbunătăţirea performanţelor ştiinţifice, înseamnă mai întâi să-ţi reevaluezi importanţa cu care întâmpini şi abordezi creaţia din perspectiva resorturilor ei de transfigurare a lumii şi a realităţii în plan artistic. Mai înseamnă să atribui ideilor tale acea emoţie a propriei tale experienţe de creaţie, imaginându-ţi că şi ceilalţi oameni simt aceeaşi emoţie.

Leadership: Poţi să-ţi însuşeşti "inaccesibilul" printr-o bună gestionare a calităţii de autor al inovaţiilor ştiinţifice, fără să schimbi continuitatea pe care o dă funcţionarea creaţiei într-o nouă formă?

Inaccesibilul nu este altceva decât o avuţie a ştiinţei care este doar a ta şi o păstrezi fără a o împărţi cu ceilalţi. Nu degeaba se spune că inaccesibilul este invariabil seducător, pentru că nu lasă la vedere decât imaginea creaţiei, nu şi actul sau raţionalitatea acesteia. Calitatea de

autor al inovaţiilor ştiinţifice poate da dreptul la evidenţiere şi promovare în grade profesionale, dincolo de înaltă calificare în domeniu, dacă inaccesibilul creează premisele unei extinderi ample a privilegiilor de acces la un nivel superior.

Iar calitatea de autor al inovaţiilor ştiinţifice nu se înclină niciodată în faţa unei autorităţi de ordin restrictiv care nu promovează o orientare în practică şi o anumită direcţie de exprimare. Iar ca să asiguri continuitatea perfectă, armonioasă a creaţiei şi gândirii, încât rezultatele ştiinţei tale să te califice drept un "high performer" în domeniul conducerii, trebuie să te legi de această calitate şi să o introduci frecvent în orice context de mobilitate profesională.

Această calitate oscilează între două constante. Prima este dată de beneficiul ştiinţific obţinut în urma realizării unui proces de distilare a elementelor de structură care deschid continuu noi posibilităţi de creaţie, pentru a obţine un produs-leadership cu calităţi superioare. A doua depinde de trebuinţele pe care individul le resimte din perspectiva de abordare a unui subiect de cercetare, care se încadrează în aria tematică promovată, dar care este insuficient studiată sub toate aspectele sale datorită vastităţii sale.

Continuitatea pe care o dă funcţionarea creaţiei într-o nouă formă este dată de curiozitatea cu care pătrunzi într-o lume, îi schimbi coordonatele realităţii şi îi asiguri o structură solidă care să caracterizeze în mod direct perspectiva ta asupra unui spectacol captivant numit "viaţă" - privit ca o abordare alternativă de promovare a artei centrată pe imaginea vizuală.

Vechiul şi Noul din aria extinsă a regiunii ştiinţifice sunt două poluri opuse care se atrag sau se resping în funcţie de calitatea "materialului" utilizat la construcţia unor noi sisteme de gândire, pe care ştiinţa poate să le accepte ca alternative de reinventare a stilului de leadership.

Ştiinţa reprezintă un produs în care creativitatea și originalitatea regizorală se îmbină cu inovația și tehnologia pentru a realiza o operă cu un impact determinant în dezvoltarea artei de a recompune realitatea.

* **Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/vechiul-si-noul-din-aria-extinsa-a-regiunii-stiintifice.html

Vederea are atât de multe de spus ochilor

On Aprilie 24, 2023

Ochiul artistului privește printr-un cadru și vede lumea așa cum este, dar, ea fiind așa cum este, este de fapt altfel.

Am citit aseară povestea italiană "Ce povestesc soarele şi vântul". Vederea mea, deschisă, riguroasă, caracterizată de procesul imaginativ, şi-a folosit stimulii necesari unei bune munci cognitive ca să descopere ceea ce este de nedescoperit în lumea reală, încât eu însumi să devin parte a unei miraculoase *Asheravceda Uidem*, o ieşire din sine, o pătrundere dincolo de graniţele normalului şi ale obiectivităţii.

Nu degeaba vederea îmi este încă asaltată de imaginile unei necontrafăcute experienţe de expansiune a Sinelui spre alteritate, fiindcă dintr-o dată simt că sunt o altă persoană.

La modul sublim, citirea poveştii mi-a asigurat locul în epopeea unui om transfigurat de revelația inconștientului său, rătăcit în destinul ameţitor de "zbor înalt" efectuat în urmărirea imaginilor sufletului, vibrând pe aceeaşi lungime de undă cu opera unui pictor care încearcă să reprezinte „sufletul lucrurilor", rezonanţa lor, fără să cadă în exagerare. Timid, curios, cu multe speranţe, un asemenea pictor creează sugestia unei ambianţe peisagistice în reflectarea directă a luminii solare de către oglinda unui imaginar care, îmbrăcând diverse forme, operand o selecţie a trăitului convenabil, instaurează prezenţa unei conştiinţe apriorice.

Când Soarele văzu că Vântul este în vârful muntelui, alergă să se ascundă îndărătul unui nor. Dar Vântul îl chemă din nou, zicându-i: "Soare, Soare, vino încoa ! Şi verdeţii şi florilor le este dor de tine. O, să nu-ţi fie frică de mine. Ştii că sunt bun şi blând. Însă Soarele nu voia să iasă dindărătul norului. Atunci Vântul suflă, goni norul şi descoperi frumoasa faţă a luminosului Soare.

Leadership: Viziunea ta păstrează acea măreţie dobândită a reducerii la esenţă, căreia îi dai semnificaţia revelării unei alte feţe a existenţei, mereu refuzate?

Evident, această relatare este înveşmântată în mantia unei imaginaţii deosebit de bogate. În cazul în care observatorul ar fi obligat să postuleze o formă oarecare de "memorie" în seva unei imaginaţii aprinse, şi dacă memoria aceasta călduţă ar fi cuprinsă în câmpul vederii unui pictor strălucit, atunci contactul meu cu arta ar fi o ieşire din timp într-o lume despre care nu mai ştiu dacă e adevărată sau e vis.

Tot ce ştiu este că, adesea, ochii mei visează că sunt pictaţi într-un tablou fantastic în care visul însuşi devine vedere. Astfel se nuanţează o altă faţă a existenţei mele, mereu refuzată pe parcursul trecerii de la real la ireal: apare posibilitatea de a experimenta traiectoriile individuale ale artiștilor, de a urmări diversitatea de medii abordate și de a înțelege semnificațiile unei opere nesfârşite.

Presimt că vederea mai are multe de spus ochilor mei, mai ales dacă soarele nu orbeşte ochiul ce caută visarea, şi mai ales dacă vântul tăios din serile de primăvară timpurie nu-mi duce gândurile în depărtări înnorate unde nu există viaţă, şi nici moarte, ci doar un imens haos întunecat şi rece. La urma urmelor, mi-aş dori să fiu un strop din lumină, un strop din nemurire, sau doar o picătură din eter, încât să reuşesc o pătrundere în spaţiul unei viziuni metafizice moderne pe care să o pot împrăștia pe pânză doar cu forţa gândului.

Leadership: Urmăreşti modelul unor reprezentări simbolice a căror imagine se păstrează pe parcursul unei viziuni capabilă să se concretizeze într-o operă de artă?

Când pictezi într-un plan tangibil, atunci dimensiunea şi forma pensulei sunt orientate pentru a corespunde perspectivei planului, cu menţiunea că planul acesta reprezintă locul în care lumea "orizontală" îşi caută rostul adânc în jurul unei lumi verticale constituită din entităţi de limbaj şi viziuni, angrenate în "aventuri" quasi-manipulabile.

Iată de ce, citind povestea Soarelui şi a Vântului, am recunoscut în mine talentul pictorului de a scoate în evidenţă personajul portretizat prin proiectarea lui într-un fond monocrom uniform, care străbate timpul.

S-o spun mai simplu. Ceea ce ochiul oglindeşte într-un alt univers, într-un fel plin de savoare şi sensibilitate, derivă din expansiunea frontierei care delimitează realitatea de ficţiune, prin intermediul unui personaj simbolic care încearcă să facă din însăşi viaţa lui o operă de artă. Din acest motiv sunt înclinat să iau locul soarelui şi să vorbesc cu vântul ca şi când aş vorbi cu un vechi prieten, cu multă apreciere, cu acurateţe, cu respect, pe tot parcursul unei viziuni care se concretizează într-o pictură.

Pretutindeni am putut observa această consecvență distinctă în alăturarea părților aflate în relaţie directă, în măsura în care ele pot fi obținute prin citirea şi retrăirea în imaginaţie a unei poveşti care devine realitate. De fapt, artistul care își pune la încercare ochii pentru a obține adevăratul "văz" în contururi puternice de peisaje, de personaje sau obiecte, toate acestea aflate într-un fundal neutru, trebuie mai întâi să se considere el însuși model de căpătâi al unei reprezentări simbolice într-un moment de oglindire a realului în imaginar.

Marea putere a artei presupune să pătrunzi în intimitatea unei lumi despre care ai doar o vagă idee, axându-ţi vederea pe dualitatea ideal-real, unde aparenţa unei viziuni nonfocalizate este completată de imaginaţie.

Leadershipul modern face apel la asemenea artă pentru a schimba perspectiva asupra lumii.

Vederea are atât de multe de spus ochilor atunci când ştie că poate cuprinde, pe fond artistic, o lume fabuloasă din care artistul nu mai poate ieşi decât fermecat şi schimbat. Iar ochiul artistului privește printr-un cadru și vede lumea așa cum este, dar, ea fiind așa cum este, este de fapt altfel. Este o lume concentrată, esenţializată pe imaginile unei lumi ce merită să înfrunte timpul într-un peisaj dintr-o operă de artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-are-atat-de-multe-de-spus-ochilor.html

Vederea Ascunsă îşi dezvăluie Secretele

On Noiembrie 09, 2023

Cu cât vezi mai adânc, cu atât vezi mai departe.

Marea. Spațiul acesta nemărginit în frământarea sa, plan rotunjit de visare, perceput ca o invitație la căutarea profunzimii subacvatice, se oglindește ca o suprafață de sticlă de nestrăbătut de cel care încearcă să-l pătrundă. Stăpânind orice acces de mișcare a valurilor printr-un fel de magie, ea se predă unui efort de construcție volumetrică așa încât să capteze misterul profundității marine.

În mod evident, imaginea mării față de care trebuie să-mi mărturisesc venerația respectuoasă, *ottenere un'esperienza di espansione della visione*, mă captivează ca o punere în scenă a frumuseții naturii. Iar prin pensula mea abilă, plină de culoare, delicată la atingere, încerc să dezvălui fiecare nuanță a mării și a orizontului, într-o manieră care să-mi atingă sufletul și mă transpună într-o lume a artei, a frumosului și a contemplării.

Astfel, în opera sa, artistul reușește să captureze esența acestei forțe naturale și să o transforme într-o expresie artistică fascinantă și profundă. El introduce în scenă imensa perspectivă a unei picturi renascentiste, de tip abstract, în care imaginea se dezvăluie ca o pânză vastă și nesfârșită, un canvas infinit de nuanțe și stări, înălţându-se într-un dans armonios între culori și forme, aducând în prim-plan frumusețea mării și a litoralului într-un mod plin de sensibilitate artistică.

Leadership: Te poți transforma în subiectul unei imagini care se concentrează aproape exclusiv în jurul unui concept abstract, astfel încât să te desprinzi de ceea ce este tangibil?

Urmărind aceeaşi fascinaţie pentru misterul și splendoarea adâncimilor marine, așa cum sunt prezentate în opera "20.000 de leghe sub mări" de Jules Verne, mă voi transforma eu însumi în subiectul tabloului, un subiect care îmbină elemente ale naturii cu esența mea interioară, creând astfel o operă de artă unică și personală, menită să reflecte percepția mea asupra lumii și a frumuseții care mă înconjoară.

"Cu lanterna în mână, am plecat să explorez adâncurile oceanului, iar ceea ce am descoperit acolo a fost ca o adevărată pictură subacvatică. Peștii de forme și culori variate înotau în jurul meu ca niște tablouri vii. Mai mult decât atât, în momentele de liniște de sub apă, am avut ocazia să meditez la frumusețea acestei lumi subacvatice. Privind creaturile marine în mișcare lentă, am simțit cum timpul încetinește, cum încep să mă conectez cu ritmurile naturii. Totodată, într-una din experiențele de sub apă, am întâlnit un recif de corali uimitor de frumos, cu culori vibrante și forme intricate. Am stat lângă el, meditând la frumusețea naturală și la complexitatea acestei vieții întunecate, dar totuşi plină de viaţă, însufleţitoare."

Prin puterea de a asocia percepției frumosului, Jules Verne mi-a dezvăluit adâncimile subacvatice ca un fel de sursă inepuizabilă de inspirație artistică, un *Idemicorale Sulhabatto*, un fel de existență transpusă pe planul eternității. Cu ochii atinși asupra celor ce nu se pot vedea în mod obișnuit, mi-ă arătat un colț al lumii plin de mister și splendoare. Aceste adâncimi ascund secrete și comori, iar prin arta și imaginile create de mine, împărtăşite cu un elan înverşunat, pot deschide o fereastră către un univers subacvatic care mă invită să explorez mereu, să visez și să contemplu frumusețea ascunsă a unei lumi ascunse, nevăzută decât de ochiul care își contemplă taina.

Pe bună dreptate, împărtăşesc aceeaşi idee exprimată de autorul cărţii "Pictura ca rugăciune". Până la urmă, arta este capacitatea de a mișca omul în străfundurile ființei sale, de a provoca în chip nemijlocit o experiență și un răspuns creator, cu anevoie de exprimat în cuvinte.

Leadership: Îmbinând elementele naturii cu esența ta interioară, poţi să creezi o operă de artă unică care să reflecte percepția ta asupra unei lumi ascunse, nevăzute?

Mă simt ca și când pictorul din mine și-ar fi găsit potențialul nelimitat într-un mediu neexplorat de alte entități, un mediu în care pot să explorez și să-mi exprim stările sufleteşti într-un mod unic și captivant. Adâncimile subacvatice reprezintă un teritoriu vast și neumblat, iar în fiecare colț al acestui univers subacvatic, găsesc mereu noi surse de inspirație și de dezvoltare artistică. Este ca și cum m-aș afla într-o călătorie fără sfârșit, o căutare interioară a sensului atribuit vieții, în care pot să explorez infinitul potențial artistic și să mă conectez cu esența ascunsă, tăcută, nevăzută a fiinţei mele.

Aşa este. O lume nevăzută, precum adâncul mării, este o panoramă imaginară creată de un artist care pătrunde în ea cu sufletul său, focalizându-se asupra contopirii dintre umbră şi spectaculozitate.

Fiecare întâlnire cu creaturile marine și peisajele subacvatice devine un tablou în mișcare, iar momentele de liniște sub apă devin o oportunitate de meditație asupra bogăției naturii și a conexiunii noastre cu aceasta. Numai prin puterea de a asocia arta percepției frumosului, în concordanţă cu sfera unui orizont tăinuit, pot deschide o fereastră către infinita capacitate de a înțelege și aprecia frumusețea din jurul meu.

Un singur lucru e cert. Masele se echilibrează printr-un dans în timp ce volumele se compensează printr-un joc de straturi de aer subtile care își dobândesc astfel o respirație misterioasă. Pe lângă asta, marea stăpânește o zonă luminată de strălucirea organismelor marine, un fel de poveste, dar și o zonă de întuneric în așa fel încât, suprapunându-se aceste planuri, pot să creez un tablou în care se contopesc armonios lumina și umbra, dezvăluind astfel profunzimea și complexitatea peisajului subacvativ. Prin urmare, voi captura acest joc subtil dintre lumină și întunericul mării, aducând la viață o reprezentare fascinantă a contrastelor și a frumuseții care caracterizează lumea subacvatică.

Locul unde se naşte arta este determinat de reprezentarea imaginilor unei lumi care ascunde întuneric şi lumină în fiecare colţ neatins de pensulele colorate ale experiențelor vieții.

Iar locul unde se naşte leadershipul este determinat de fuziunea dintre ceea ce ești când construieşti imaginea unei lumi aparte, și ceea ce ești când imaginea devine un instantaneu al realităţii tale interioare.

Vederea Ascunsă își dezvăluie Secretele prin intermediul sinelui unui artist care, în momentele de creație devine o punte către lumile misterioase și fascinante, ascunse dincolo de aparențele obișnuite. Aşa stau lucrurile. Prin arta mea, încerc să explorez aceste secrete ascunse și le transpun în lucrări capabile să dezvăluie profunzimea și înțelepciunea mea, oferindu-le privitorilor o perspectivă nouă și captivantă asupra lumii mele interioare.

De fapt, vederea ascunsă seamănă cu introducerea artistului într-un soi de labirint al gândurilor şi percepţiilor, în care acesta trebuie să exploreze şi să dezvăluie secretele şi frumuseţile ascunse ale lumii, străbătând drumuri nebănuite şi găsind noi perspective menite să inspire, să transmită acea profunzime şi complexitate pe care numai arta o poate dezvălui.

Vederea ca imagine dintr-un vis

On Decembrie 01, 2022

Omul văzut ca parte a Creaţiei este un Sine distinct format din conexiunea ce se stabileşte cu o lume infinită, pe fondul unei experienţe subiective.

M-am văzut într-un vis al cărui sens nu reușesc să-l înțeleg. Imaginile apăreau diluate, difuze, neclare, ca şi când aş fi intrat într-un soi de transă adâncă în care mintea îmi era focalizată asupra unei părţi dintr-o oglindă cu refracţie în plan vizual 3D. Faptul acesta părea corelat cu distanţa dintre o lentilă şi punctul în care este focalizată imaginea unui obiect aflat la infinit.

Visul indică distanţarea de reflectarea realistă, iar eu, fără îndoială, mă aflam în interiorul unei oglinzi care măsura timpul, mărind prin deformare orice reflectare a realităţii. Inevitabil poziţionată, ca o reacţie la reacţie, ca într-o pictură în care se găseşte doar culoarea alb, în genul celei realizate de Kazimir Malevich, reflexia mea stăruia să se reveleze într-o infinitate de forme. A mă constitui sub o anumită formă, nu era de ajuns.

Dintr-o dată, în faţa mea, s-au deschis 3 uşi egale, paralele, dar fără unghiuri drepte. Fiecare din ele reprezenta un alt vis, o altă tentativa de exprimare a realului prefăcut într-o iluzie suficient de puternică pentru a-mi păcăli reflexiile de imagine. Si tocmai aceste reflexii plurivalente, ireale, dar neaşteptat de captivante, triplau efortul impunerii subconștiente a personalităţii mele în acelaşi spectru al luminii care străbate un anumit mediu cu un indice de refracție diferit.

Da, erau 3 uşi într-un vis care îşi caută visătorul în oglindă. Nu ştiam pe care din ele să intru, incapabil să-mi dau seama cum să înaintez, deoarece fiecare uşă ducea în altă direcţie. Aşa că le-am închis la loc pe toate, sperând să găsesc altundeva un alt vis, dar unul care să fie activat prin deblocarea unei singure uşi.

Leadership: Imaginea care îţi ilustrează personalitatea cuprinde varietatea punctelor de vedere care dau importanţă gradului de expunere a Sinelui tău într-un context de „incursiune într-o realitate duala" ?

Spaţiul în care eram închis cu totul, fără de scăpare, era mărturia unei existenţe manifestată printr-un *Infirhaevah aktha Esvaistyhan*, adică "încearcă să vezi fără să crezi". Iar spaţiul acesta avea profilul unei fantezii de-a lui Coleridge. Un om visează că străbate paradisul şi drept dovadă i se dă o floare. Când se trezeşte, floarea se află lângă el. Evident că dorința lui Coleridge era de a urmări sufletul vag, invizibil și relativ infinit al artistului în opere de artă concrete, limitate, vizibile, în încercarea fabuloasă de a pătrunde în fenomenele „acoperite cu un văl".

Nu peste mult timp am dat peste o altă oglindă, care la fel ca cea precedentă, deschidea alte 3 uşi, deschizătoare de alte 3 perspective. Nu ştiam care dintre ele este cea bună, ochii mei nu erau siguri de vederea lor, nu se puteau distanţa de fantasma unei existenţe care scoate la iveală acea iluzie a admirării cerurilor cu ale lor constelaţii sclipitoare. Iar vederea nu îmi indica nicio oportunitate de a-mi realiza vreo dorinţă. S-ar spune că exista o corelaţie cu o îndoială profundă. Părea doar o abundenţă de incursiuni în trecutul meu, sau în viitorul neaşteptat. Poate că oglinda însăşi era doar o distanţare faţă de reflectarea realistă, iar cele 3 uşi ilustrau - fiecare din ele - o călătorie în alt spaţiu al vieţii mele din altă dimensiune?

Din instinct, am ales uşa din mijloc, dar cu aprobarea minţii care a lansat ideea de "autonomie a imaginii poetice cvasi independentă de creator", prin raportare la spaţiul

intersubiectiv care unifică sufleteşte emoţia cu imaginea. Şi, astfel, am intrat pe uşa din mijloc, într-o oglindă care controlează visele, le dirijează, le forțează să se înmulțească, le reglează pe cele de intrare, asigurând astfel, conexiunea inversă cu o lume nelimitată. Şi am devenit parte din ea, parte dintr-un vis care se recunoaşte doar într-o oglindă.

Leadership: Percepţia pe care o ai despre tine însuti şi tot ceea ce te reprezintă poate să includă unicitatea unei experienţe subiective formată la un moment de timp îndepărtat, dar rememorat prin imagini suprapuse?

Apoi, m-am trezit din vis. Oglinda din camera mea era tot acolo. Şi când m-am privit în ea atent, cu o curiozitate infinită, cu reflexia universului în ochi, mi-am amintit că am intrat prin ea şi am pătruns într-un vis al cărui sens îl înţeleg, abia acum, simultan în termeni reali. Nu voi putea separa niciodată ceea ce-am văzut, de ceea ce va rămâne o amintire...

Razele de lumină se propagau într-un plan perpendicular, pe un tărâm imaginar, ca într-o iluzie optică care nedumerește și păcălește creierul. Nu-mi dau seama prea bine dacă ceea ce am văzut, într-un vis care adăposteşte alte vise, era parte dintr-o pictură avangardistă reflectată în forma unei trăiri subiective, sau dacă această viziune hipnotică, adunând o întreaga naraţiune, era doar o colecţie de imagini suprapuse într-un real care emană revelarea vreunui rost.

Însă, prin extrapolare, fiecare noutate poate duce la crearea unui mic univers cuprins între Ego şi Alter Ego, un dualism metafizic al cărui divizare în părţi egale se face neîntrerupt până la revenirea personalităţii de bază. Şi, trebuie s-o spun răspicat: într-adevăr, eu trăiam concomitent în două universuri: realitate și vis.

Leadership: Poţi să te reprezinţi într-un proces de receptare a unei imagini ce transcende timpul şi spaţiul, ca într-un prezent continuu care te implică în mod misterios într-un dialog virtual cu tine însuţi?

Oglinzile se înmulţeau şi ele, uşile erau nenumărate, albul predomina peste tot. Pe de o parte exista hazardul şi automatismul psihic, de cealaltă parte îşi făceau loc armoniile unei lumini înteţite într-o metafizică latentă, capabile să tălmăcească sublimat stări sufleteşti. Toate făceau trimitere spre punctul de vedere al lui Brion Marcel:

"Misiunea artei rămâne aceeaşi: să comunice invizibilul prin reprezentări accesibile simţurilor şi minţii, dându-ne siguranţă că această reprezentare este cu totul asemenea cu ceea ce a fost înfăţişat, având aceleaşi însuşiri şi aceleaşi merite ca şi imaginea originară, la fel ca şi urma pecetii faţă de pecetea însăşi, ca şi umbra faţă de trup".

O voce din off, latentă, imposibil de definit, îmi poruncea cu voce scăzută: "Să nu pomeneşti de nimic din toate acestea cu voce tare, şi să revii în altă vreme". Nu ştiu cum se face, dar vocea asta necunoscută, profundă, răsunătoare, exprimată printr-un paradoxal "dicteu dialogat", a avut un efect considerabil asupra mea. De parcă ceva sau cineva ar fi vrut să-mi înfăţişeze pe ascuns o panoramă strălucitoare a viitorului meu, fără să-mi compromită imaginea cu care îmi împart spaţiul construit al visului, al somnului.

Am rămas cu un singur gând: ceea ce am fost interesat să văd la mine însumi, în vis, este o reacţie la realitatea pe care doar ochiul de artist o înfăţişează.

Leadershipul trebuie reluat în cazul manifestării actului de creaţie, printr-o infiltrare a construcţiilor visurilor în gândirea dualistă, de unde rezultă o altă imagine a sinelui: „ceea ce crezi cu adevărat despre tine însuţi nu este întotdeauna realitatea în sine, ci doar o

memorare a ceea ce nu s-a manifestat încă".

Vederea ca imagine dintr-un vis se manifestă în cazul creatorilor care îşi amplifică experienţa vizionară cu noi incursiuni într-un imaginar pe care şi-l asumă, trăindu-l în totalitate cu sufletul şi mintea.

Tot ceea ce credeam despre actul creaţiei, este invers proporţional cu viziunea onirică pe care universul mi-a plantat-o în creier. Sinele meu, format în sfera misticului, a dumnezeiescului, a cunoaşterii intuitive, mi-a dezvăluit o altă faţă a creaţiei, opusul a ceea ce credeam iniţial. Astfel, mi se va putea imputa vina, mie ca şi pictorilor post-impresionişti, de a lansa ideea că - de fapt - creaţia reprezintă conexiunea pe care am stabilit-o cu o lume infinită, pe fondul unei experienţe subiective.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ca-imagine-dintr-un-vis.html

Vederea care stagnează, nu este acţiunea care schimbă

On Aprlie 13, 2024

Impactul unei persoane în societate nu se măsoară prin pasivitatea evlaviei, ci prin curajul de a interveni în cursul evenimentelor.

Nu poţi să crezi fără să vezi, dar poţi să vezi fără să crezi. Într-o dimineață însorită, când timpul părea să-și încetinească cursul pentru a asculta mai atent ecoul paşilor pierduţi, am întâlnit neaşteptat un profesor universitar, corespondent al unei figuri desprinsă parcă din romanele lui Balzac. Drumul său către mitropolie, parcurs cu pași măsurați, orientat către o depăşire a temporalului, părea o simplă deplasare fizică, la prima vedere. Dar, poate că era o călătorie simbolică spre descoperirea și recunoașterea unui sine care căuta să se regăsească și să se împlinească.

Discuția noastră, lipsită de înțelesuri profunde, a explorat contrastul dintre valorile atemporale și pulsul accelerat al progresului tehnologic. Acest profesor absolut anonim în lume, având totuşi în spate o carieră dedicată slujirii educației, părea să se fi distanțat enorm de "zgomotul asurzitor" al evoluţiei erei digitale. Bineînţeles, realizările sale (dacă există) nu se pot regăsi nicăieri pe internet, la fel ca în cazul oricărui om modest în ceea ce priveşte perspectiva asupra ştiinţei şi tehnologiei.

Mă gândesc că lipsa oricărui talent l-a îndepărtat de nevoia de recunoaștere virtuală. Modestia este luxul celor care nu au nimic de arătat.

"Nu am nimic de arătat lumii pe internet," și-a exprimat el credința, o mărturie a unei simplități nobil de rară. Și chiar dacă ar fi avut ceva de arătat, nimeni nu ar fi văzut, iar ecoul muncii sale nu ar fi avut răspuns. Oricât ar fi de profundă ar fi natura omului, nu se ajunge nicăieri dacă nu prezintă un minim de compasiune pentru a progresa. Până la urmă, omul cu adevărat modest este cel care își păstrează esența ascunsă, nesolicitată de aplauze exterioare.

Leadership: Ai curajul de a interveni în cursul evenimentelor, într-o lume care măsoară valoarea prin vizibilitate, similar cu impactul produs de o rază de lumină în întuneric?

Într-o eră în care tehnologia redefinește limitele posibilului, impactul personal nu este măsurat doar prin ritualuri tradiționale sau repetiții formale, ci mai ales prin implicare activă și adaptabilitate la schimbare. Este ca în filmul lui Hitchcock, dacă vă amintiţi "Family Plot (1976)". Scena de milioane care face toată splendoarea !

În mijlocul catedralei, cei doi escroci, soț și soție, îl răpesc pe episcop în văzul sutelor de credincioși și enoriaşi. Uimiţi, toţi realizează că ceva este în neregulă, se ridică în picioare, dar nu fac nicio mişcare, nu se implică cu nimic, efectiv stau cu gurile căscate în timp ce răpitorii îşi fac drum afară, lejer, fără ca nimic să-i împiedice. Sedat, apoi luat pe umeri în văzul tuturor, episcopul este escortat încet şi fără gălăgie, afară. Vorba aia: *"De-ai luat pe umeri Crucea, Și-ai pornit la drum cu ea, Du-te frate cu răbdare, Și din Cruce nu tăia !"*

Oameni buni, nu stați neclintiți în fața schimbării, precum credincioşii din filmul lui Hitchcock ! Învățați să mișcați lucrurile, sau veți deveni victime ale unei evlavii pasive. Impactul unei persoane în societate nu se măsoară prin pasivitatea evlaviei, prin conformism și politețe, ci prin curajul de a interveni în cursul evenimentelor.

Leadership: Simți că eliberarea prin informație este de fapt o expunere mult mai rapidă a potențialului tău de evoluție, conform unei perspective care valorizează cunoașterea devenită un reper vizual omniprezent?

Actualmente, tehnologia ne provoacă să depășim formalitățile și să contribuim autentic la binele comun. Spun asta pentru că măreția nu derivă din ritualuri sau formalități, ci din angajamentul autentic și inovativ față de progresul uman. Extrapolând ideea din filmul lui Hitchcock, tăcerea și inacțiunea în fața posibilităţii de a contribui prin creație și descoperire la progresul zilelor noastre, în care internetul este omniprezent, pot fi echivalente cu complicitatea la stagnare și inerție.

Eliberarea prin cunoaștere este o fărâmă de eternitate prinsă în cleștele prezentului.

Într-o lume a tehnologiei, impactul personal este sculptat de curajul de a explora teritorii neumblate și de a aduce lumina în zone întunecate. Cine face totul pentru ştiinţă, face totul pentru Dumnezeu. De fapt, știința este adevărata lumină care ne călăuzește în întuneric. Iar răul în lumea asta îl constituie oamenii care nu se implică, prin creaţie şi descoperire, la schimbare. Ei lasă lucrurile să se petreacă de la sine, fără să intervină în niciun fel, şi de aia răul se răspândeşte tot mai mult în lume. Dacă faceţi o statistică, veţi vedea ca oamenii, cu cât se consideră mai evlavioşi, cu atât sunt împotriviţi progresului.

Leadership: Receptarea realităţii imediate poate transforma percepția vizuală personală într-un background din altă minte, într-un deplin acord cu vastitatea unui început care își susține continuitatea?

Reflectând asupra întâlnirii cu profesorul universitar, un gând încă persistă în mintea mea: în această eră digitală, unde fiecare fragment de existență pare a fi capturat și etalat, ce este cu adevărat de valoare pentru progresul nostru colectiv? Tradițiile, cu apelul lor la contemplație și comuniune spirituală, sau contribuția, oricât de mică, la vastul univers de cunoaștere online?

Ce contează mai mult pentru progresul lumii? Este oare mai valoros să urmăm tradițiile, mergând la biserică și rugându-ne pentru un viitor mai bun, sau să contribuim, chiar și în cea mai mică măsură, la vastul ocean de informații de pe internet? Când e vorba de internet, s-ar putea să-i daţi dreptate scriitorului Glenn Bland când spunea: *"Fii receptiv la ideile pe care ţi le dau alţii, pentru că ceea ce pare umbra nopţii într-o minte se transformă în rochiţa rândunicii în cealaltă minte."*

Omul nu ştia să vadă realitatea prezentului, sau vedea fără să creadă. Ei bine, acest profesor universitar, cu o vedere precară, părea să fi rămas în limitele unui trecut nespectaculos, destabilizator. El a argumentat în mod evaziv că dedicarea față de tradiție și rugăciune este mai importantă decât contribuția la avansul societății. Oamenii au mai mare nevoie de Dumnezeu, pace lăuntrică, decât de ştiinţă, de internet şi de prea multe ore pierdute în faţa laptopului.

Într-adevăr, adevăratul progres nu se măsoară în acumularea de like-uri sau în vizibilitatea digitală, dar nici nu te izolează într-un cocon de protecție izvorât din prea multă evlavie. Progresul nu te felicită dacă singurul tău aport este o umbră efemeră pe zidurile virtuale, dar supremația faptelor în realitatea concretă depinde totuși de fundamentarea în știință a aportului tău adus progresului.

Leadership: În ce măsură poți folosi accesul la cunoaștere ca pe un reper călăuzitor care să separe elitele de cei neprivilegiați, în efortul de a construi o viziune incluzivă și deschisă către noi posibilități de afirmare?

Departe de a fi un simplu schimb de replici, dialogul a reprezentat un manifest pentru esența umană în era tehnologiei: adevăratul impact se naște nu din cât de des mergi la biserică, ci din profunzimea și autenticitatea contribuțiilor tale la dezvoltarea ştiinţei. Profesorul acesta nu era nicidecum un bastion al dedicării și al înțelepciunii, nu avea darul creatorului de a inspira, îi lipsea evident spiritul căutătorului de comori în teritorii neexplorate. Cumva, el mi-a reamintit că măreția unui cadru didactic derivă mai mult din ego umflat, decât din angajamentul neclintit față de îmbunătățirea condiției umane.

Întâlnirea mea cu profesorul nu a fost doar o lecție despre prioritățile vieții, ci și o interogație asupra semnificației progresului într-o lume interconectată.

În universitățile din România, dar nu numai, se observă constant o tendință îngrijorătoare de comercializare a educației. Accesul la cunoaștere este în continuare condiționat de plata unor sume adesea substanțiale, de aceea educația a devenit un lux pentru "elite" sau pentru cei dispuși și capabili să plătească. În ultimii 30 de ani, învățământul superior s-a transformat într-un „circuit închis”, unde cei săraci sau mai puțin privilegiați au fost lăsați pe dinafară. De fapt, această comercializare a educației a întărit disparitățile sociale și încă limitează progresul societăţii pe termen lung. Aşa că singura scăpare, singurul factor de echilibru, este internetul.

Măreția unui vizionar nu derivă din ritualuri sau formalități, ci din angajamentul autentic și inovativ față de progresul uman. Profunzimea contribuțiilor tale la dezvoltarea științifică definesc cu adevărat amprenta ta în lume.

Vederea care stagnează, nu este acţiunea care schimbă, mai ales dacă te bazezi pe considerentul că totul se va rezolva de la sine. Oamenii care nu se implică sunt acei evlavioși care își găsesc scuza în credință pentru a rămâne pasivi.

Educația, când este tratată ca un bun de lux, limitează progresul societății prin excluderea celor defavorizați. Aş zice că în universități, accesul la cunoaștere ar trebui să fie un drept, nu o marfă vândută la prețuri exorbitante. De vină sunt profesorii, lipsiți de orice capacități inovative în direcţiile științifice. De fapt, ei sunt falşii învăţători de care aminteşte biblia !

În ultimii 30 de ani, comercializarea educației a creat un decalaj între cei privilegiați și cei lipsiți de resurse, subminând egalitatea de șanse. Profesorii nu au un blog, nu au nicio activitate online, totul este pus sub cheie într-un circuit închis universitar. Totul se reduce la bani în aceste instituţii !

De aceea internetul, cu ajutorul inteligenței artificiale, a devenit eliberarea din "ghearele diavolului". Internetul oferă șanse tuturor la egalitate în ceea ce privește accesul la informație și procesul de învățare.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-care-stagneaza-nu-este-actiunea-care-schimba.html

Vederea celor tăinuite în adânc

On Decembrie 09, 2014

Realizează transformarea totală a concepţiei despre cine eşti, raportându-te la o experienţă mai adâncă.

Amintirile pe care le adunam nu erau lipsite de valoare. Eram capabil să mă inspir din experienţa vieţii, pe alocuri imprecisă, din lecţiile pline de învăţăminte ale trecutului învolburat de aşteptări înalte, admise de conştiinţa dreaptă care îşi aştepta înţelegător transformarea. Nu m-ar putea înţelege nimeni. Cumva, simţeam că înot prin undele unei ficţiuni transgresive, prin câmpul abandonat al trăirilor misterioase din care se prelingeau înţelesuri şi interpretări variate. Cu cât îmi aminteam mai multe, cu atât totul mi se părea mai fascinant.

Experienţa aceasta sintetizată sub forma unui indice al orientării mele în timp, îmbrăca forma transparentă a unei lămuriri de cu totul alt gen, relevând o răspundere fundamentată obiectiv pe nişte raționamente care mă puteau apropia sau îndepărta de mine însumi. Lămuriri care ar fi putut să încurce acea componentă a concepţiei despre cine aş fi putut fi, în relaţie cu cine am devenit.

Era un fenomen aproape inexplicabil, evoluat într-o chimie imprevizibilă cu prezentul, construit ca un set de concluzii pe mai multe coincidenţe, într-un câmp al ipoteticului reprogramabil. Tot ceea ce încercam să-mi însuşesc din trecut, la nivel de conştiinţă, părea mai degrabă o extensie a legii lui Kirchoff: *în orice punct în care se întâlnesc mai multe conductoare, suma intensităţilor curenţilor care vin spre acel punct fiind egală cu suma intensităţilor care pleacă din acel punct.*

Prezentul devenea un agent al revelaţiei filtrate prin lentilele aleatorului căreia i se aplica acea tensiune de nepotolit zăcută în adâncul gândurilor ascunse, captive în contextul variat al trecutului. O porţiune neramificată dintr-un circuit al aducerii aminte cu mai multe noduri de *ping* , trimiţând mesaje *echo request* către un *host emiţător* ce analiza evenimentele şi corecta erorile. Trebuia să iau în calcul întârzierea cu care mi se întorceau răspunsurile.

Leadership: Ai nevoie de înţelegerea faptului că în spatele fiecărui scenariu al vieţii stau de fapt emoţiile nedigerate din trecut, pe linia trasată de o conştiinţă care nu mai este captivă în lumea măruntă a Eului?

Care este elementul de care omul nu se poate despărţi, purtat mereu în suflet ca pe un secret nepreţuit, ca pe o temelie a caracterului, ca pe o cicatrice a timpului în deplina cunoaştere a efectelor impactului cu propria conştiinţă? Amintirile. Ele prefigurează orice viitoare configurare a unei lumi care te face să uiţi tot acel "intuneric" al trăirilor şi gândurilor pline de constrângeri care ţi-au marcat într-un fel existenţa.

Amintirile sunt rezultatul unor experienţe de viaţă pe care le-ai bifat la un moment dat ca default pentru deschiderea unor noi orizonturi de cunoaştere de sine, indiferent care ar fi maniera de a înţelege raportul dintre ceea ce constituie un model de înaltă ţinută intelectuală și ceea ce se afirmă ca inovație de excepţie specifică interpretării pe care o dai realităţii.

Cine încearcă să se poziţioneze mai bine în câmpul trăirii unei minunate povești personale de descoperire de sine şi să-şi reinventeze sentimentul de valoare personală trebuie să trăiască la timpul trecut starea numită "minte alertă". Este starea prin care omul încearcă să cunoască ceva nou, să raspundă la întrebările existenţiale care l-au frământat mereu, dintre care: "Ce

înseamnă să trăieşti?"

La rândul ei, conştiinţa extrasă din calitatea conţinutului şi a însuşirilor amintirilor, poate fi considerată drept purtătoare a unor valori indirecte, drept suport relevant pentru respectiva combinaţie dintre caracter şi acceptarea de sine care susţin leadershipul. Experienţa de viaţă, fără acest soi de conştiinţă, nu poate prezenta funcţii de corectare a erorilor de personalitate, evidenţiindu-se mai mult sau mai puţin pe una din acele trepte de aşteptare care nu îmbogăţesc funcţionalitatea şi nu deschid noi orizonturi.

O conştiinţă care nu mai este captivă în lumea măruntă a Eului este o izbucnire de energii creatoare, precum viziunea şi forţa intelectuală rebelă, din cuprinsul unei tentative de înţelegere a coordonatelor vieţii care rămân constante în diverse variante interpretative.

Leadership: Îţi manifeşti disponibilitatea de a te plasa într-o zonă de tip „poartă” cu un anterior existenţial care prefigurează orice viitoare configurare a unei lumi care se vrea autonomă?

Aici se cuvinte să apelăm la un citat aparţinând avocatulului specializat în litigii economice, Daniel R. Castro: *„ Omul are o dorinţă nesfârşită de a înţelege de ce, aşa încât să poată ataşa o semnificaţie evenimentelor şi a aprecia importanţa lor. ”*

Acest amalgam de cunoştinţe, provenite dintr-un trecut neuitat prin prisma amintirilor, care neîncetat bântuie inima, mintea, cugetările, umplându-ne de regrete sau de mulţumiri, poate crea un focar de instabilitate din punct de vedere al trăirilor, dar totodată unul stabil din punct de vedere al reglajului şi preciziei de a trece la etapele de dezvoltare următoare.

Leadershipul, luând ca reper meritul poziţionării tale pe axa timpului, prin întoarcerea la ceea ce îţi este propriu, subiectiv, influenţat de povestea vieţii tale, întâmpină o perspectivă care, de fapt, cuprinde mai multe faze de evoluţie. O fază de investigare a faptelor, o fază de vibraţie cu ceea ce crezi că este bine şi corect, şi o fază de restart care permite schimbarea convingerilor limitative şi dezlănţuirea adevăratului potenţial.

Leadershipul poate funcţiona cel mai bine numai într-un cadru neviciat de impactul experienţelor anterioare, în care semnificativul nu este sufocat de apăsările sufleteşti ascunse. În sprijinul completării personalităţii, analizate în scopul identificării punctelor slabe care pot fi corectate, trebuie să ţinem cont de sfatul marelui om de ştiinţă, Georges Cuvier: *"Nu vă lăsaţi furaţi de exterior. Mai importante sunt cele tăinuite în adânc."*

A te raporta la o experienţă mai adâncă presupune să te analizezi din perspectiva acelor trăiri care, nefiind date uitării niciodată, îţi transformă realitatea într-un tablou exclusivist care te ajută să priveşti viaţa altfel decât este, mai interesantă, mai conformă înţelesului pe care îl atribui noţiunii de "revelaţie".

Vederea celor tăinuite în adânc desemnează acea lumină a gândului şi a aducerii aminte, din sfera înţelegerii aspectelor mai puţin evidente, dar grăitoare pentru complexitatea propriei alcătuiri şi pentru îmbunătăţirea poziţionării tale într-un context al vieţii care se împletește cu alte roluri, obligatoriu asumate, menite să-ţi maximizeze potenţialul de lider.

Dacă vrei să ataşezi o semnificaţie evenimentelor care te asaltează şi să apreciezi importanţa lor, mai întâi realizează transformarea totală a concepţiei despre cine eşti, raportându-te la o experienţă mai adâncă, la un anterior existenţial care poate genera noi adevăruri despre tine.

Vederea clară ascultă numai de ochii care ştiu să vadă

On Noiembrie 17, 2022

Degeaba ai ochi ca să vezi, dacă vederea ta nu se încadrează în domeniul interpretării imaginii care te îndeamnă (ca privitor) să îţi extinzi percepţia vizuală în afara "tabloului".

Iau loc pe un scaun din aeroport şi aştept. Este doar un scaun banal, monoton, mărginit, printre alte scaune libere care totuşi au un scop precis: acela de a oferi confort tuturor pasagerilor care urmează să se îmbarce în avion. Într-adevăr, era deja un scaun părăsit când l-am văzut, radiind un soi de tristeţe amară şi de însingurare, ochii trecătorilor percepându-l ca fiind un spaţiu impersonal, un lucru mărginaş, lipsit de istoricitate.

Fără idei, impasibil, netulburat de nimic, scaunul nu pare deloc afectat de percepţiile ochilor străini în situaţia de "fără reacţie" în care el se găseşte. El pur şi simplu așteaptă ca evenimentele să se desfășoare în ritmul lor.

Ceva îmi scapă? Pentru că scaunul acesta, o fuziune perfectă între artă şi ştiinţă, sărmanul meu prieten din aeroport, nu este atât de naiv să creadă că pot să manipulez timpul în favoarea lui, încât să păstrez locul cald următorului venit. El simte că trebuie să plec în doar câteva minute, şi apoi... apoi va fi din nou rece, nepăsător, apatic. Oriunde mă voi duce, îmi voi aminti de acest scaun - asta ca să nu existe interpretări pentru simpla situaţie în care mă regăsesc, pentru că orice variantă aş alege sunt găsit în regulă prin raportare la o singură unitate de măsură: necesitatea de a mă simți mare în fața lucrurilor mici.

Toţi au ocolit acest scaun, au trecut pe lângă el fără să-i acorde atenţia cuvenită, fiind dezinteresaţi de tematica vederii, nepreocupaţi de redarea vizibilului, tangibilului şi definitului la nivelul experienţei sau al emoţiei, prin urmare neputând să-l vadă aşa cum îl vede un artist: printr-un caleidoscop de culori, de gânduri, emoţii, teme sau noi posibilităţi de expresie. Nu-i aşa că nu a văzut nimeni scaunul acesta? A conştientizat careva prezenţa lui? Iar dacă l-a văzut vreun trecător, în afară de mine, cum l-ar fi putut imortaliza într-o imagine accesibilă doar prin intermediul sufletului?

Leadership: Lucrul pe care l-ai ales să se potrivească personalităţii tale te ajută să-ţi utilizezi vederea ca o garanţie a faptului că sufletul tău poate să interacţioneze cu o imagine formată în oglindă?

Lucrurile pe care nimeni nu le vede sunt cele aflate la vedere, chiar în preajma ta. Vai, şi sunt atât de multe lucruri într-o încăpere – cele mai multe din ele fiind trecute cu vederea, la fel de multe câte scaune neocupate se află acum în acest aeroport. Dar, degeaba ai ochi să vezi dacă nu ştii să vezi lucrurile cu un ochi de artist, şi degeaba ai ochi să vezi dacă vederea ta nu se încadrează în domeniul interpretării imaginii care te îndeamnă (ca privitor) să îţi extinzi percepţia vizuală în afara "tabloului".

Iar eu m-am aşezat pe acest scaun singuratic, aşa cum se aşează un pictor în faţa şevaletului, cu spatele drept, cu ochii îndreptaţi spre partea opusă sursei de lumină, şi mi-am exersat privirea din asamblarea însuşirilor acestui obiect vintage autentic, precum: stabilitatea, confortul, flexibilitatea şi funcţionalitatea.

Sunteţi de aceeaşi părere cu mine? Aş spune că vederii de artist îi este necesară acea calitate a ochilor de a focaliza obiectele apropiate ca şi când ar fi nişte personaje "din umbră" care funcţionează perfect doar într-o serie rară de cărţi, prin raportare la un *Alphisinous*

Escheronaria, un absolut ascuns într-o „realitate invizibilă”. Prin urmare, iată ce gândește scaunul cu adevărat despre mine, subliniind că nu i-am mărturisit nimic despre suspiciunile mele vizavi de domnia sa:

- O e un vis, își spune el cu amărăciune, uitându-se în podea fără ca eu să fiu atent la privirea lui, în timp ce murmura: o fi un explorator de legendă sau un nobil de viță veche cu pasiune pentru artă, un bărbat pe cinste, ce mai !

Nici nu-l contrazic, sunt aşa cum crede el că sunt. Şi, până la urmă, scaunul mi-a ţinut companie minute întregi, a zâmbit întruna, mi-a mângâiat realitatea cu acea atingere de căldură pe care sufletul o preţuieşte mult mai bine decât mintea, dar n-a scos niciun cuvânt. Un sentiment copleșitor părea să izvorască din simțirea prezenței lui, relaţional cu ideea de robusteţe, cu putinţa de a reda expresivitatea unui profil de design atent elaborat.

Leadership: Locul în care te afli îţi permite să stabileşti semnificaţiile particulare ale unei imagini fixe de fundal, dincolo de ceea ce privirea normală acceptă ca sugestie pentru proiectarea unei imagini artistice realiste?

Nici dacă eşti premiant la matematică, nici dacă ai trei doctorate în filosofia ştiinţei, nici dacă beneficiezi de titlul de doctor, vederea ta tot n-ar fi fost interesată de fascinația acestui obiect care parcă, într-un moment ca acesta, ar fi vrut să câștige lupta cu timpul. Ca şi când ar fi fost încuiat într-o lume simbolică, într-o apropiere de realitatea artistică, într-un spaţiu impersonal, unde tot ce contează este obţinerea unei imagini statice (o imagine optică sau o imagine grafică) care are nevoie de o panoramă ca să producă o idee, un fenomen estetic, un efect mai mare decât suma efectelor, într-un cadru fix.

Evident, scaunul poartă semnificaţiile unui sentiment copleşitor izvorât din simţirea prezenţei unui pictor care preţuieşte acel lucrul capabil să-i confere o imagine unică, autentică. Aici, spaţiul artistic se extinde cu ajutorul unei priviri "conceptuale" spre o imagine dilatată a realului, revărsându-se nestingherită ca într-o pictură cubistă spre perspectivele remarcabile şi proaspete ale unor lucruri pe care le-aş fi considerat, altminteri, neinteresante. Încă simt că mă aflu sub impresia unui nou univers care se extinde constant folosindu-se de modelele unei asocieri structurale între fragmentele separate de fenomene, nuanțe subtile, reflexii, umbre, emoții nedefinite, toate sub copertina unei explorări subiective de locuri, fapte, procese și concepte definitorii.

Scaunul mi-a cântărit rapid greutatea corporală, mi-a luat pulsul, mi-a simţit vibrația sufletului şi nu m-a privit deloc cu suspiciune, dându-şi seama că repetă ceva absolut ridicol: sentimentul de a fi expus unui același *Visus Supra Imaginationem* (vederea dincolo de imaginaţie), la modul că nu trebuie să fie influenţat semnificativ de puterea de acomodaţie a ochiului meu cu realitatea lui, astfel încât prin ochii mei el să-şi menţină statutul de idee personificată.

Leadershipul survine în împrejurarea în care lucrul care îţi atrage atenţia, şi pe care vederea ta îl consideră ca fiind purtătorul unei imagini universaliste, devine reflectarea anumitor circumstanțe legate de meritul tău de a pune suflet în tot ceea ce îţi oferă inspiraţie.

Nu uita că orice lucru din jur este o reflectare a lumii tale interioare. Uite, alege chiar acum un lucru din jurul tău, căruia nu i-ai acordat nicio atenţie. Ce anume poate să spună el despre tine? Ce anume poţi spune tu despre el, aşa încât el să devină o reflectare a sufletului tău?

Vederea clară ascultă numai de ochii care ştiu să vadă, şi spun asta gândindu-mă că ceea ce am văzut la un scaun părăsit în aeroport, însufleţit doar de mirajul unei imagini care poate

deveni amintire, dincolo de ceea ce privirea normală ar fi acceptat ca sugestie pentru proiectarea unei imagini artistice realiste, reprezintă de fapt explorarea unei lumi necunoscute, dar apropiată de orizontul propriei mele înţelegeri.

Cumva, prezența mea acolo în aeroport, însuflețind toate lucrurile din jur, ar fi putut merge și mai departe de atât: scaunul acesta era cât se poate de plăcut în asemenea momente în care așteptare devenea tot mai confortabilă, făcându-mă să mă simt ca un "decor influencer" care ştie să amestece elementele din jur în aşa fel încât să obţină o imagine aparte.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-clara-asculta-numai-de-ochii-care-stiu-sa-vada.html

Vederea dublă a ochilor din care provine inspiraţia

On Octombrie 12, 2022

Încearcă să ilustrezi o imagine a prezentului în care afli, ştiind că ceea ce vezi depinde numai de ceea ce aştepţi să vezi.

Marea m-a învăţat să privesc nisipul ca pe o parte din vastitatea de ei. Aplicând acest aspect în cazul științei, prezentată în genere ca o expansiune a infinitului în finit, unde nisipului nu i se pot număra boabele, și unde valurilor nu li se poate reduce numărul, conchid că din punct de vedere ideal părţile care se leagă de eternitate, de ceea ce e cu adevărat întreg, depind de existenţa simultană, în valoare absolută, a tuturor elementelor de imagine dispuse în intervalul de timp alocat unui cadru de referinţă absolut: prezentul.

Aici, şi numai acum, trebuie să folosesc procedeul FREEZE (îngheţarea imaginii), potrivit unghiului de privire ales, ca să disting părţile ce nu se prezintă separat de întreg şi, astfel, să evit conflictul pe care-l produce iluzia tridimensională într-o suprafaţă plană, mult prea întinsă.

Mă surprind şi eu, adesea, că mă frapează câte o scenă augmentată 3D, mă străpunge o senzaţie venită de undeva din altă parte decât de aici, pe care aş vrea să o reţin pe retina memoriei pentru valoarea ei unică şi irepetabilă. Căci ori de câte ori privesc suprafaţa mării, spaţiul acesta mistic, sugerând valoarea tăcerii, mă simt ca şi când aş intra într-o lume aflată dincolo de sfera mea de experienţă, fără să pot face vreo schimbare într-o realitate care oferă mai multe decât un miraj virtual. Da, este o realitate incompletă. Cu toate astea, ea oferă privitorului posibilitatea să își imagineze modalități variate de a completa o narațiune ciclică, plină de vigoare şi captivantă, despre vizionarii al căror zel şi imaginaţie concurează cu marile descoperiri ale ştiinţei actuale.

Leadership: Poţi să formezi un nou model de realitate atunci când reconstitui o singură imagine din percepția a două imagini plane și diferite, provenind din fiecare ochi?

Ochii îmi sunt încă prinşi între suprapunerile a două imagini transformatoare: una numită *Syternathis* (manifestarea adoraţiei pentru miracolul realităţii) şi cealaltă numită *Terrsenauthis* (fondul unei amintiri care nu se uită niciodată), fiecare din ele având rolul de a stabili identitatea unei alte dimensiuni a creaţiei care răspunde într-un mod mai profund ideii formulate de scriitorul Mario Vargas Llosa: *„Ficţiunea nu este viaţa trăită, ci altă viaţă inventată cu materiale oferite de prima viaţă şi fără de care viaţa adevărată ar fi mai sordidă şi mai sărăcăcioasă decât este."*

Şi încă îmi cunosc ochii atât de bine, şi-n suflet îmi scrutează ei orizonturile, ca-n poveşti, cu intensitatea efectivă a unei lumini intermitente egală cu intensitatea unei lumini fixe, încât reuşesc să sprijin menţinerea funcţiei cognitive şi a unei vederi optime. Sunt convins de acest lucru, fiindcă astfel pot să explorez uşor, în manieră proprie, adevărurile profunde ale unei lumi care parcă mă absoarbe înăuntrul ei, dar nu se scufundă niciodată.

Cu intensitatea trăirii unui moment de adâncire în ireal, extinzând sfera de lumină din jurul unui câmp cosmic de energie care interacţionează cu tot ceea ce există în jur, îmi asum o inspiraţie brodată pe marginea adevărului suprem: *"ceea ce văd depinde de ceea ce mă aştept să văd."*

Leadership: Poţi să creezi o reprezentare vizuală care să comunice acele emoţii exprimate prin vizualizarea a două imagini separate sau suprapuse ale aceluiași moment de

reflecţie?

Iar când privesc marea, cu visare şi cu nostalgie, mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă vântul serii de toamnă târzie ar lua nisipul şi l-ar duce în depărtări senine unde, nu există viaţă, şi nici moarte, ci doar un imens haos întunecat şi rece. Cum ar mai putea visătorul să fie prins în vraja mării încă de la primele pagini al romanului său neterminat, cum ar putea el să simtă fiecare trăire a protagonistului care parcă îl ştie de-o viață, el însuşi fiind propria lui creaţie?

N-am niciun dubiu că ceea ce îmi întăreşte şi mai mult pretenţia de autenticitate este tocmai "vederea dublă", adică vizualizarea a două imagini separate sau suprapuse ale aceluiași moment de reflecţie, atunci când ar trebui să fie văzută doar una singură. Eu şi creatorul, regizorul şi personajul-narator al aceluiaşi roman.

În acest caz, imaginile cu care mă confrunt, cele care mă frapează sau mă emoţionează, pot fi alăturate, una deasupra celeilalte sau o combinație a celor două. O imagine în care marea îşi sparge valurile pe nisipul fin al unei plaje mirifice, valurile muşcând din nisipul plajei, ducându-l spre largul mării. Şi o imagine în care eu sunt strâns legat de natură, unde dorul după o lume nouă, în sublimul unei demonstraţii de o clipă, este personificat prin zborul firelor de nisip purtate de vânt odată cu trecerea timpului, amintirile înconjurându-mă ca nişte pescăruşi ce-şi iau zborul spre infinit.

Declararea leadershipului în spaţiul creaţiei se realizează prin intermediul unei imagini în care te implici emoţional, cu menţiunea ca ceea ce se vede în imagine, şi căreia i se asociază o sursă a amintirilor, este o descriere a ceea ce stă în puterea ta să reinventezi.

Tu poţi să reinventezi povestea vieţii tale apelând la forţa sugestiva a unei imagini?

Vederea dublă a ochilor din care provine inspiraţia este strâns legată de două imagini surprinse simultan, dar percepute diferit: una care te face să te pierzi pentru minute bune într-un vis frumos, şi alta care se realizează „aici și acum”, în condițiile acțiunii stimulilor și obiectelor asupra organelor de simț.

În Coran, există un paragraf care mi-a atras atenţia de curând: *“Dumnezeu l-a ţinut mort pe un om o sută de ani, apoi l-a înviat şi l-a întrebat. Cât ai zăcut acolo? Iar omul a răspuns: O zi, sau chiar mai puţin.”*

La fel de bine ştiu şi eu cum e cu timpul şi cu spaţiul în care mi-am petrecut timpul. La un moment dat am visat că alergam pe nisipul pustiu, înconjurat numai de mare, având în faţă un orizont foarte vast. Nu izbuteam să-mi dau seama dacă se va sfârşi marea sau nisipul. Apoi m-am trezit din vis. Şi nici până în ziua de azi n-am încetat să-mi amintesc visul acesta în care am rătăcit cu orele, fără să mă trezesc. Vis pe care uneori îl creează un artist, şi de o mie de ori îl plămădeşte viaţa...

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-dubla-a-ochilor-din-care-provine-inspiratia.html

Vederea îşi urmează ochii oriunde există o imagine figurativă

On August 24, 2022

Ochii nu pot să distingă întotdeauna forma necesară unei reprezentări intuitive, dar pot să tolereze mai uşor sensul cuprinzător al unei figuri-cheie aflată în poziţie verticală.

Ochii mei încă n-au uitat să vadă aspectele idealizate ale lumii vizibile, la fel cum n-au uitat să vadă mediul real sau logic în care se dispun lucrurile în spaţiu pictural, întrucât vederea se îmbunătăţeşte de la observaţie la observaţie, de la generalizare la generalizare, cu ajutorul unei viziuni pătrunzătoare şi unificate.

Şi fiindcă ochii artistului sesizează chiar şi cea mai mică alterare a strălucirii diamantului, precum şi cea mai mică pată de culoare dintr-un tablou abstract, chiar şi o fărâmă de lumină închegată, rătăcită pe pământ, sunt de acord întru totul să-mi dedic atenţia unei sarcini mult mai dificile: să simt prin văz frumuseţea unui fir de iarbă. Doar atât, să simt, să văd, să gust acea tehnică a sugestiei generatoare de emoţii vagi, prin observarea acestei imagini pline de sensibilitate.

Fragil, suav și plăcut vederii artistice, firul acesta de iarbă merge pe linia adevărului, nu a imitației, iar spiritul i-a rămas liber. Este mereu surprins în poziţie verticală, precum un ac de seringă ce nu trebuie sterilizat cu o privire insistentă ca să se simtă util în observaţia cuiva. Simpla lui prezență reduce la tăcere orice tumult, orice torent de argumente şi trăiri. Privit îndeaproape, decojt de aparenţă, îndepărtându-se de sfera clarobscurului, el se păstrează numai în sfera unui colorit simplu şi banal, fapt ce îmi aminteşte de privirea scrutătoare asupra unui monument de contemplaţie când omul redescoperă lumea şi se regăseşte pe sine, neverosimil modificat în timp.

Leadership: Poţi să-ţi îmbunătăţeşti capacitatea de a cuprinde un ansamblu şi totodată de a înregistra detaliile semnificative, plasând elementele din planul apropiat în relaţie perceptivă cu conţinutul unei imagini parţial figurative?

Prin linii întortocheate şi reflectate de lumina solară, în ceea ce priveşte activitatea de asigurare a transparenţei şi uniformităţii unui ANONIMAT divers, ochii nu pot distinge verosimilul unui efect artistic, forma necesară unei reprezentări intuitive, dar pot să tolereze mai uşor sensul cuprinzător al unei figuri cheie aflată într-o corespondenţă directă cu linia verticală din cadrul geometriei plane.

Şi de această dată, capacitatea de a cuprinde un ansamblu şi totodată de a înregistra detaliile semnificative, uneori supraestimând proporţia dintre închipuire şi scânteia unui dor de frumusețile naturii neaoșe, îmi schimbă în mod repetat vederea şi o angajează într-un fel de interogaţie sau investigaţie, de la depărtare la apropiere și înapoi.

Într-un fel, mă simt urmărit de datoria artistică de a vedea firul de iarbă ca pe ca un fel de forță eternă, vie, impregnată cu un misticism al cărui început a fost alchimia arabă, un misticism al cărui secret nu îndrăznește nimeni să-l pătrundă. Sunt, nu-i aşa, autorul unei picturi care depăşeşte operele omeneşti prin subtile speculaţii. Şi, se vede că tot mai mult îmi asum forţa de a întrevedea frumuseţea acolo unde nu aşteaptă nimeni să o găsească în mod natural.

După aceste considerații pot reduce imaginea unui fir de iarbă orientat către simțire, nu către formă, la acea noblețe a calmului, a sănătății, a deschiderii către preocupările impresioniștilor, mai mult prin intermediul luminii decât al umbrei. Posedând o forță superioară de exprimare

a realului, departe de contrastele violente ale altor culori, pripite și stridente, firului de iarbă i se poate atribui nu doar calmul în măreție, ci și acea latură simbolică pe care o dobândește un tablou semnat Pablo Picasso.

Leadership: Poţi să pătrunzi prin sensibil în inteligibil cu ajutorul proiecţiei unui orizont lăsat în voia geometriei, dar şi al mirajelor înlănţuite de reverii cromatice?

Cu profunzimea dată de stupoarea admirativă într-un spaţiu redus la o reverie a infinitului, plasând elementele din planul apropiat în relaţie perceptivă cu conţinutul unei imagini parţial figurative, voi încerca prin sensibil să pătrund în inteligibil, cu ajutorul proiecţiei unui orizont lăsat în voia geometriei, dar şi al mirajelor înlănţuite de reverii cromatice.

Chiar dacă pentru unii acest tablou pare lipsit de viață, sau neatrăgând atenția nimănui, el totuși este conceput în sensul acela al liniștii, ca un fel de mandală ce acționează cu efect de psihoterapie, autohipnoză, conversație cu sine. Este un fel de *Sondirthimia* , ceva este de natură nobilă, determinat prin forme de natură intelectuală în acest tablou în care o rază de soare răzleață, pogorâtă din cer, din mâna nevăzută dar simţită a marelui Dumnezeu, îţi dă o veste bună: "Tot ce este frumos reprezintă de fapt o nouă modalitate vizuală de a organiza idei, de a crea legături și relații între lucruri".

Totodată, pe linia pe care o trasează ochiul de artist datorită stimulării vizuale suficiente, trebuie să văd în câmpul firelor de iarbă principalele elemente ale frumuseţii matematicii: ordinea, simetria şi determinarea, aşa cum sunt ele exprimate de Proclus în *"Comentariile asupra lui Euclid":*

"ORDINEA se constată în geneza secundarului şi multiplului din ceea ce este primordial şi simplu. Căci întotdeauna următorul depinde de antecedent şi unul are valoarea de principiu, celălalt are valoarea de consecinţă din cele mai înalte supoziţii. SIMETRIA" se observă în concordanţa reciprocă a demonstraţiilor. Iar DETERMINAREA se observă în ideile invariabile şi durabile, căci cunoştinţele sale nu sunt în continuă schimbare cum se întâmplă cu simplele opinii şi cu percepţiile simţurilor, ci ea se expune totdeauna prin forme de existenţă intelectuală. Dacă frumuseţea se sprijină în special pe aceste puncte, iar matematica îşi capătă profilul său tocmai prin aceasta, atunci este evident că şi matematicii i se poate atribui frumosul."

Când leadershipul provine din sesizarea unor aspecte specifice percepţiei, concentrând într-un spaţiu infim totalitatea universului, abia atunci spaţiul artei (în care se adună viaţa sau crâmpei din aceasta) capătă virtuţi autonome de expresie şi semnificare.

Acestea fiind spuse, conchid ca ceea ce socotesc a fi pe plac ochiului sensibil al artistului, vrând să stăpânească realitatea, nu s-o modifice sau s-o exploateze, este acea perfectă solidaritate estetică când fiecare punct, fiecare linie şi fiecare formă în parte se integrează armonios cu ansamblul, creând impresia de totalitate.

Vederea își urmează ochii oriunde există o imagine figurativă, dovedind că rolul artistului-ilustrator nu este cel de observator neutru al realității, ci de a asimila vizualitatea unui ansamblu nelimitat de forme, culori, elemente plastice, mai ales de a exprima o vizualitate a cărei frumusețe se lasă mai greu descoperită, pentru a o preface în act spiritual.

Sensul cuprinzător al unei figuri-cheie aflată în poziţie verticală este acesta: oricât de mult mi-aş înălţa vibraţiile la frecvenţele dimensionale ale Pământului, privirea nu va înceta să penduleze între realitate şi ficţiune.

Vederea lăuntrică dezvăluie noi orizonturi

On Septembrie 25, 2024

Un lider inspirațional vede dincolo de ambiția arzătoare, accesând o mistică interioară care transcende limitele obișnuite și deschide noi orizonturi.

Sora mea, Oana Fântânaru, a obținut în acest an numeroase medalii la concursurile de semi-maraton montan. Laudabile recorduri. Dar toate aceste binemeritate medalii, aceste realizări se datorează antrenamentelor zilnice desfășurate pe fondul dăruirii și perseverenței. Iar antrenamentele sale nu erau simple pregătiri; deveneau o formă de meditație dinamică, un echilibru delicat între forță brută și claritate mentală, un "dans" între minte și trup, asemenea unui yoga al mișcării. Respirația devenea mantra, iar pașii - versuri ale unui poem nesfârșit, în care fiecare detaliu conta. Era ca și cum întregul univers se plia în jurul ritmului ei, susținându-i cursa, ghidându-i direcția. Alergarea se transforma într-un pact sacru, o unire cu forțele naturii, în care scopul nu era doar atingerea unei limite fizice, ci transcenderea acesteia, spre acea perfecțiune mentală și spirituală.

Calea către recorduri nu era iluminată doar de ambiția arzătoare, ci de o mistică interioară. Această mistică, însă, nu era ușor de definit; părea să vină din adâncurile ei, dintr-un loc inaccesibil rațiunii obișnuite. Era ca și cum o energie subtilă, nevăzută, îi însoțea fiecare pas, ghidând-o nu doar pe traseul fizic, dar și pe cel interior, către o conștientizare mai înaltă a propriilor posibilități. Această energie era ghidul său tainic, lumina neapropiată ce o conducea departe de îndoieli, căci alergarea devenea o formă de rugăciune, un apel la divinitate, o invitație la comuniunea cu esența pură a vieții.

Își optimiza antrenamentele nu prin tehnici clasice sau reguli stricte, ci printr-o permanentă dialogare cu propriul corp și propria minte. Fiecare ajustare era o cale spre o mai mare conștientizare, fiecare ajustare un pas către perfecțiune, nu doar a tehnicii, ci a sufletului. Alergarea, pentru Oana, era un ritual sacru, un moment de comuniune cu forțele invizibile, cu acea materie subtilă care există dincolo de percepția obișnuită. Era ca și cum fiecare alergare devenea o rugăciune, iar drumul, o cale sacră de autocunoaștere și de apropiere de divinul din sine.

Leadershipul constă în ghidarea pașilor către autodepășire prin comuniunea dintre minte, trup și forțele subtile care definesc destinul.

Astfel, antrenamentele de alergare ale Oanei nu mai erau doar o pregătire pentru performanță, ci o călătorie spirituală, în care corpul și sufletul se împleteau într-o armonie perfectă. Fiecare moment pe traseu îi dezvăluia o altă fațetă a existenței sale, o altă parte din acea energie universală ce curge prin toți și toate, dar pe care puțini o simt cu adevărat. Pentru Oana, alergarea era un mod de a se reconecta nu doar cu natura, ci și cu acea parte din ea însăși care tindea spre infinit. În fiecare pas era un univers ascuns, iar alergarea nu mai era doar un sport, ci o formă de artă, un dans cosmic pe care îl repeta, zi de zi, cu o precizie aproape divină.

Vederea clară a propriului scop se reflectă în fiecare pas pe traseu. Așadar, fiecare competiție nu era doar o probă de viteză sau de rezistență, ci o încercare de a ajunge tot mai aproape de acea esență pură, acea energie care părea să pulseze sub fiecare fir de iarbă, sub fiecare răsuflare de vânt. Alergarea o transforma, o elibera de toate constrângerile cotidiene, o învăța să asculte ritmul tainic al lumii, să devină una cu tot ce o înconjoară.

În definitiv, alergarea era mai mult decât o provocare sportivă; era o chemare spre sine, spre acel "acolo" inaccesibil ochilor exteriori, dar atât de viu și de prezent în fiecare pas, în fiecare

moment trăit pe culmile vieții. Era, într-un fel, drumul ei spre veșnicie. Aici trebuie o precizare: nu doar alergarea fizică, ci și cea spirituală îi contura calea spre autodescoperire. Efortul fizic constant poate deveni o meditație în mișcare, echilibrând mintea și trupul într-o uniune perfectă.

Leadershipul adevărat nu se măsoară în recorduri, ci în capacitatea de a transforma fiecare obstacol într-un moment de conștientizare și evoluție personală.

În timpul antrenamentelor de alergare, corpul și sufletul sunt supuse unor forțe de armonie și echilibru, ceea ce le permite să atingă o stare de transformare profundă. Fiecare pas al acestei călătorii spirituale este important pentru a ajunge la o pregătire atât fizică, cât și mentală. Existența umană trebuie să fie rezistentă, dar și flexibilă, pentru a se adapta la complexitățile vieții. Controlul asupra energiei interioare este esențial pentru a menține echilibrul între minte și trup, iar fiecare mic detaliu în ritmul alergării poate avea un impact major asupra artei pe care o reprezintă această formă de sport.

Pentru a iniția o călătorie spirituală bine proiectată, este esențial să respectăm principiile de armonizare a corpului și sufletului. Fiecare pas trebuie să fie clar definit și să îndeplinească o funcție specifică. Scopul armoniei este de a permite o dezvoltare eficientă, iar energia universală urmărește să asigure o interacțiune armonioasă între diferitele universuri ascunse. Transformarea continuă și analiza performanței spirituale sunt fundamentale pentru a identifica erorile și a optimiza sistemul interior. Performanța unei alergări nu este doar o chestiune de viteză, ci și de stabilitate și eliberare, permițând corpului și sufletului să evolueze în mod constant spre infinit.

Așadar, alergarea nu este doar un mijloc de a atinge o performanță fizică, ci devine o călătorie către veșnicie. Fiecare competiție este o oportunitate de a ajunge mai aproape de acea esență pură, o experiență care transcende constrângerile cotidiene și ne reconectează cu universul din noi înșine.

Leadershipul este acea formă de rugăciune activă, un echilibru între forța brută și meditația profundă, care duce la o perfecționare continuă.

Mai bine zis, alergarea Oanei funcționează ca un circuit spiritual complex, permițând fluxul controlat al energiei universale. Componentele precum respirația, pașii și bătăile inimii modulează intensitatea experienței, creând efecte specifice de armonie și reconectare. Legea efortului descrie relația dintre distanță, viteză și rezistență interioară, fiind esențială în proiectarea antrenamentelor.

Energia subtilă ce însoțește fiecare pas poate fi văzută doar de ochiul interior, atent și concentrat. Aș zice că fiecare cursă devine un circuit elaborat care procesează semnalele corpului, stochează amintiri și efectuează calcule subconștiente, formând baza transformării personale. Alergarea nu este doar o activitate fizică, ci un dans cosmic pe traseul infinitului, unde Oana devine atât conductor, cât și curent, într-un circuit ce tinde spre veșnicie.

Leadershipul înseamnă să îți conduci călătoria nu doar prin ambiție, ci printr-o legătură sacră cu propriul potențial interior și lumea din jur.

Vederea lăuntrică dezvăluie noi orizonturi atunci când mintea și corpul se aliniază într-o armonie profundă, permițând accesul la sursa autentică a energiei interioare. Mai ales când reușești să te eliberezi de distrageri și să te concentrezi pe momentul prezent, descoperind forța latentă din tine însuți.

Vederea nu se mulţumeşte doar cu decorul care place ochiului

On Septembrie 03, 2022

În leadership, la fel ca şi în artă, nu este vorba doar de a surprinde ceva cu privirea, ci de a simţi totul cu ajutorul vederii periferice.

Vederea ochilor mei, ca element definitoriu într-o creaţie artistică a cărei principală trăsătură este autenticitatea, surprinde mereu şi mereu, ca o fotografie adusă la viaţă într-un prezent mult prea grăbit, acea realitate pe care pictorii o abordează printr-o *stato d'animo chiamato grandezza,* încât propria-mi lume pare să sfideze înrudirile posibile cu provocările unei generaţii aflate între experiment şi divertisment. Şi cum s-ar putea stimula creaţia unei naturi sensibile altfel decât urmărind cu atenţie, cu sufletul şi mintea, destinul transformărilor minore sau majore din planul evoluţiei formelor de expresie vizuală.

Chiar acum privesc în zare. O imagine inimaginabilă, plăcută ochiului, cu marea albastră strălucind ca un covor luminos, pe care îmi este greu s-o deosebesc de simbolul împlinirii unui vis neobişnuit: *Serintoyphia Cuseffer* , visul despre eternitate din care nu te mai trezeşti niciodată pentru a muri. Şi uitaţi cum îmi apare marea: precum tabloul unei vieţi solitare şi liniştite aflat departe de forfota de fiecare zi a societăţii. Pentru alţii, ea apare ca simbol al infinitului secular, dar şi ca un element multilateral care face legătura abstractă între planul terestru şi cel cosmic, prin faptul că atinge linia orizontului care pare a despărţi cerul de suprafaţa Pământului.

La rândul lui, visul plăsmuit din însăşi simţul primordial (prin care sunt determinate forma, mărimea, înălţimea şi lungimea unui spaţiu privat, neocupat de descompunerile profanatoare ale devenirii) tinde să mă închidă într-un triunghi al Bermudelor unde lucrurile dispar fără să le pot găsi o explicaţie. Se pare că mi-am văzut răpit visul de o altă privire, provenită dintr-o altă lume, aruncată într-o vastă operă a pictorului Jim Warren, şi am realizat că ceea ce dispare din faţa ochilor mei nu este doar realitatea consumată prin melancolie sau adoraţie, ci şi actul de savantă imitare a naturii. Nu pot să copiez ceva care se face nevăzut în faţa unei vederi care judecă totul după formă şi culoare...

Leadership: Este posibilă definirea unei imagini cât mai sugestive prin realizarea unui JOIN între o vedere estetică şi o vedere asupra sinelui, incluzând clauza GROUP BY "unidirectional interaction"?

Îndărătul valurilor, la capătul celălalt al privirii, stă ascunsă o forţă imensă de atracţie: bogăția, frumusețea și marea diversitate a formelor de viață pe care le-a creat natura. Peștișori colorați și recifurile uimitoare de corali, toate sunt găzduite într-un spaţiu relativ restrâns al fiinţei mele. Închid ochii și le simt, le simt în centrul inimii. Dar timpul le va şterge pe toate încet şi nu va mai rămâne nimic, la fel cum natura senzaţiilor şi acuitatea vizuală se deteriorează pe măsură ce îmbătrânim şi, în cele din urmă, toate dispar din câmpul utilităţii artistice imediate.

Nu este vorba numai de a surprinde ceva cu privirea, ci de a simţi cu ajutorul vederii periferice care se referă la viziunea laterală a ochiului, permiţându-mi să văd obiectele din jur fără a fi nevoie să întorc capul sau să-mi mișc ochii. Încercare, de altfel, mult prea temerară. Cumva, marea însăşi, cu ale ei valuri sclipitoare în lumina cerului, îmi eclipsează vederea cu ale ei minuni ce nu pot fi surprinse totdeauna în imagini, provocând o dilatare a lumii mele interioare, a fiinţei în care se zbate, cu atâta îndoială, profunzimea unei cunoaşteri metafizice.

Dacă nu ar exista zborul imaginaţiei, deschizând spaţiul profunzimilor unei lumi ce îşi

orânduieşte mersul în adâncul omului, atunci spectatorul ar fi complet dezorientat la vederea lucrurilor care se învârtesc în toate sensurile, aduse de valuri la ţărm, în jocurile de lumini şi umbre ce sunt încredinţate să evidenţieze piste proaspăt trasate cu contururi bizare şi deconcertate, urmărindu-le cu degetul pentru a afla unde duc şi de ce au fost deschise.

Nu-i aşa că ochii dispun de suprema validare a profunzimii spiritului? De altfel, gândirea periferică înseamnă să percepi realitatea care ţi se relevă în faţă, doar ceea ce există în prim plan, acest "acum" atât de magic şi de plin de posibilităţi, fără a-ţi pierde concentrarea asupra simbiozei dintre formă și culoare în timp ce aderi la o viziune care la început pare să poarte un caracter utopic.

Deci, pot spune că interacţiunea unidirecţională între vederea estetică şi cea utilă se poate realiza prin intermediul creării unei imagini duble: o imagine în care tu însuţi te oglindeşti în tot ceea ce te înconjoară şi o imagine în care totul arată diferit faţă de realitate. Ca artist, va trebui să îţi formezi din această imagine dublă o altă imagine în care culorile sunt alăturate, dar fără a se combina între ele, exact ca într-un tablou impresionist.

Leadership: Se poate oare sincroniza vederea ta, trecută prin izolarea Sinelui de lume, concomitent cu reflectarea asupra unei imagini care continuă să persiste în subconştient?

Or așa cum lumina influențează nemijlocit întunericul, tot așa felul cum eu privesc valurile, prin actul replăsmuirii idealului în real, mă îndeamnă să inițiez în mod cu totul independent reprezentarea unei forme de comparație față de efectele naturale și artistice ale culorilor. În special combinația albastru cu verde. Dar se poate oare sincroniza vederea mea, trecută prin izolarea eului de lume, simultan cu reflectarea asupra unei imagini care continuă să persiste în subconştient?

Uitaţi cum se manifestă acest univers lăuntric în personajul Miranda, dintr-un celebru roman al lui John Fowles:

"Întuneric, întuneric şi iar întuneric. Nu numai că n-am mai avut senzaţia asta niciodată, dar nici nu mi-am imaginat că e posibilă. E mai mult decât ură, mai mult decât disperare. Nu poţi să urăşti ceea ce nu poţi atinge. Nici măcar nu poţi să simţi ceea ce majoritatea oamenilor consideră că este disperare. E ceva dincolo de disperare. E ca şi când n-aş mai putea simţi absolut nimic. Văd, dar nu pot simţi. O, Dumnezeule, dacă există un Dumnezeu. Urăsc dincolo de ură."

Da, după cum vedeţi, îmi place marea. O privesc ca pe un foc lăuntric, o văpaie care-mi mistuie sufletul, dar nu întotdeauna o privesc cu bucurie, cu inspiraţie şi cu dor. Uneori, se întâmplă s-o privesc cu durere și suferință, simţind cum ea se îndepărtează de mine, estompându-se într-o umbră albastră la orizontul îndepărtat, ca un fel de incertitudine a artei picturale. Da, văd marea, dar nu pot întotdeauna să simt dispoziţia ei fericită pentru pictură, chiar dacă este imaginea de fundal a modelului meu de univers în plan artistic.

O vedere trecută prin izolarea Sinelui meu de lume se referă la acea zonă de cuprindere a realităţii care nu a fost încă întrezărită, nu a fost scoasă în evidenţă datorită faptului că sunt adânc înrădăcinat într-un amestec de "ideal greu de transpus în imagine" şi acea zvâcnire a inimii mult mai puternică decât amintirea propriu-zisă.

Vederea nu se mulţumeşte doar cu decorul care place ochiului, ci trebuie stimulată de acea putere interioară și de asumarea de care e nevoie pentru a recunoaște că nu poți lupta cu umbra lucrurilor care nu se văd într-un tablou plin de culoare.

Ia aminte ! Viaţa ta găzduieşte imaginile cele mai frecvente din visele tale, într-un spaţiu relativ restrâns pe care mintea îl poate folosi în ghidarea interioară ca pe un exerciţiu artistic, sau ca pe un privilegiu ceresc, sau ca pe un soi de transformator simbolic care schimbă toate informațiile din paradisul amintirilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-nu-se-multumeste-doar-cu-decorul-care-place-ochiulu

Vederea ochilor care îşi reconsideră privirea

On August 02, 2021

Cea mai mare greşeală a unui artist este să încerce să prindă din urmă acel „foarte târziu", rigid și taciturn, care anulează orice expresivitate estetică.

Am alergat ieri la cursa de 15 km, de fapt au fost vreo 17 km. Și alergam, uneori mă opream, priveam în jur, admiram peisajele pe care soarele le face întotdeauna pline de căldura unei lumi de basm. Cred că soarele iubește munții, comunică cu natura, dar face deseori cu ochiul mai ales alergătorilor care știu să admire frumusețile unei vieți simple, să îndepărteze perdeaua rutinei și să pătrundă într-o altă realitate.

Spun asta fiindcă am învățat să apreciez o alergare fără viteză, fără rezistență, fără dorința de a fi printre cei mai buni. În acest caz, mi se pare firesc să apreciez bucuria momentului și să dau o valoare imensă bucuriei pe care numai artistul o simte atunci când vederea lui începe să dea strălucire tonurilor pe care se întemeiază cromatica lucrării sale.

Este explicabil cum poate un atlet să vadă totul prin ochii artistului: punându-şi la încercare privirea, alunecând în voie de la un element de decor la altul, receptând ceea ce se află dincolo de cuvinte.

Dacă alergi fără să te bucuri de frumuseţea peisajului este ca atunci când soarele încearcă să îşi strecoare razele strălucitoare printr-o pânză deasă de tifon: nu vei cunoaşte niciodată pe deplin trecerea de la o culoare la alta. Iată ce înseamnă să alergi doar pentru câștigarea unui loc pe podium: este reflectarea unei frânturi din frumusețile trecătoare ale vieții, este o experienţă a rupturii de imaginar, o ezitare în fixarea accentului pe revelarea contrastelor de forme şi tonalităţi, o cruce strălucind ca o flacără silenţioasă (întrebuințată ca simbol al unei superiorităţi evanescente).

Este prea târziu să mai dau timpul înapoi ca să mai privesc o dată la ceea ce ochii mei au pierdut din vedere: obţinerea unui loc binemeritat pe podium. Pentru moment, mă mărginesc să notez că un om care privește în jur și nu știe cu ce să își bucure ochii, este prizonierul unui context al performanței care nu va fi niciodată mulțumitoare. Asta înseamnă să fii viu în unitatea ta, dar mort în totalitatea ta.

Leadership: Eşti nevoit să porneşti de la constatarea unei realităţi oarecum neaşteptate, ca să poţi să exprimi într-un mod deosebit ceea ce e dincolo de orizontul vizibil?

Chiar și cel mai îndepărtat ascunziș al locurilor pe lângă care treceam își restituia secretele, tablou după tablou, eveniment după eveniment. Iar dacă voi participa la viitoarele curse de running, voi fi mai atent să nu pierd din vedere frumusețea naturii, priveliștile minunate, aspectele diferite ale locurilor. Sunt sigur că ochii mei limpezi, veseli, inconfundabili, vor rămâne deschişi în faţa oricăror imagini de vis cărora numai pictorii ştiu să le citească fundalul plin de viaţă, adaptându-l la alcătuirea unei realități alternative, transcendente, simbolice.

Vă rog mult, consideraţi-mi spusele drept o mărturie a faptului că tot ceea ce ochii mei au observat în jur poate să atragă atenţia asupra unei revelaţii producătoare de sens ultim, *Evedeschantiss* , adică ceea ce a devenit inspiraţie este tocmai rodul a ceea ce am admirat cu precădere. Căci ochii a căror vedere seamănă a vis sunt ochii a căror vedere nu se închid după miezul nopții, şi a căror sclipire se întrezăreşte de fiecare dată când lumina atinge un model repetat de unghiuri și râuri.

Aşadar, se observă tendința care predomină în spațiul artiștilor, afirmând gândirea lor dominantă: ei adună laolaltă tot ce văd, și transformă totul într-o amintire de lungă durată.

În consecinţă, un ochi clarvăzător nu este niciodată un ochi care fuge, ci unul care vede de departe ceea ce este destul de aproape. Am ajuns un pic mai târziu la finnish, dar fondul estetic pe care se desfăşoară înţelegerea propriu-zisă a reprezentărilor naturii mi-a deschis un orizont mult mai spectaculos, cărora numai ochii cu adevărat pătrunzători îi pot cuprinde imensitatea.

Leadership: Ce anume a generat în realitatea ta adevărul că dincolo de orizontul pe care îl ai în vedere se afla acea linie vizibilă a evoluţiei artistice indicată de tendinţa Eului tău Înalt de a uita anumite conţinuturi încărcate afectiv?

Vederea peisajelor splendide m-au făcut să uit de dorinţele şi acţiunile riscante care m-ar fi putut conduce la ocuparea unui loc pe podium. Frumuseţea naturii, egalată de frumuseţea sufletului, sunt mult mai importante decât un obiectiv îndepărtat care nu-ţi asigură celebritatea, ci doar justificarea unei mândrii eliberată în doze mici şi pentru durate reduse.

În timp ce ochii mei priveau măreţia naturii, încercam să mă raportez la conţinutul romanului "Exuvii" scris de Simona Popescu. Ea putea să vadă cu ochii ei şi să înţeleagă mult mai clar lucrurile decât mine, deşi se gândea la o sumedenie de minunate aiureli, făcând şi desfăcând lumi miraculoase, în care ea însăşi era involuntar personajul cel mai interesant:

"Se făcea că derulam înainte şi înapoi o bandă imaginară. Priveam secţionări, divizări, coagulări. Arabescuri ciudate. Rozete ameţitoare ca în caleidoscopul meu vechi de carton. Apoi ceva nedesluşit mi-a îndreptat privirea spre un colţ al camerei. Era acolo un tablou negru în care stătea ascunsă o hologramă secretă. Şi o voce distonantă parcă-mi spunea: Ţi-e frică? Şi apoi, nu mai ştiu...aş fi vrut să mă mişc, dar se făcuse foarte, foarte târziu."

Într-adevăr, este greu să-mi imaginez o realitate de la care ochii mei să nu-şi poată lua privirea, cu atât mai mult cu cât ceea ce mi s-a întâmplat a pivotat în jurul unei lumi străine de felul meu de a înţelege lucrurile. Un alergător foarte bun a câştigat de partea sa, prin minunea artei, graţia şi măreţia unui Eden izvorât din admiraţia pentru înălţimea conştiinţei artistice.

Iar dacă vreodată ochii mei se vor concentra la un final de cursă de-a dreptul palpitant, dar fără prea mare preţuire în aria artistică, îmi voi aminti că cea mai mare greşeală a unui artist este să încerce să prindă din urmă acel „foarte târziu", rigid și taciturn, care anulează orice expresivitate estetică.

Eul Înalt de care un artist trebuie să fie întotdeauna conştient - are ca fundament angajamentul de a descrie o viziune nouă asupra lumii într-un mod realist, printr-o mare subtilitate, în aşa fel încât imaginea proiectată de el pe fundalul unei opere de artă să nu se piardă niciodată.

Vederea ochilor care îşi reconsideră privirea aparţine întru totul acelor oameni înzestraţi cu spirit de artist care ştiu să vadă o operă de artă, în toată splendoarea ei, chiar şi în spatele unei poze colorate, dar şi în jurul unei imagini dinamice.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ochilor-care-isi-reconsidera-privirea.html

Vederea ochilor care se privesc în chip tainic pe ei înşişi

On Iulie 27, 2021

Un artist este totdeauna prins între două lumi diferite, şi totuşi asemănătoare, atunci când îşi concentrează eforturile spre afirmarea creaţiei sale.

Nu ştiu dacă vi s-a întâmplat vreodată să priviţi în ochi, preţ de o singură clipă, o fiinţă a cărei privire nu v-o mai puteţi scoate din minte şi chiar privind-o cu atenţie v-aţi da seama că este altcineva decât aţi crezut vreodată că este. Vă spun asta fiindcă m-am privit pe mine însumi în oglindă, mai schimbat decât de obicei, crezându-mă un fel de Atreyu aflat faţă în faţă cu Oglinda Fermecată, mare şi tulbure, unde se vedea neclar pe sine, încercând să treacă prin ea (numai dacă ar fi avut îndrăzneala necesară).

Abia aici lucrurile devin cu adevărat complicate !

Într-adevăr, mă lăsam condus de un calcul lucid, de luare în seamă a tuturor lucrurilor pe care le ştiam şi nu le ştiam despre mine însumi, un calcul matematic şi de imagine, comparabil cu menţinerea conversaţiei în faţa unei oglinzi care străbate timpurile fără să le altereze esenţa, puţin similară monologului unui artist care se hrăneşte cu euforia creaţiei sale în încercarea de a găsi acel *Genexyrthus* (punctul referenţial spre care converg timpurile, destinele umane).

Privirea este un „instrument" special de lucru al artistului care poate furniza ochilor o viziune nouă despre ceea înseamnă vizualizarea esteticii care se manifestă în toate. Or privindu-se pe sine, artistul se vede centrat în jurul unui sine curios, deschis la nou, uimit de o imagine care pâlpâie în faţa adevărurilor lumii.

Această clipă mă surprinde cu totul. Mai ales acum, când oglinda pare să răspândească o lumină tot mai difuză, din toate direcţiile, dar de intensitate mică, imitând lumina unei lumânări.Se vede că nu am ochi decât pentru mine atunci când mă privesc în altă versiune a mea, ca un simbol al cunoaşterii de sine şi al înțelepciunii, fapt care necesită plasarea unei porţi mistice între realitate şi iluzie. De ce-aș avea ochi pentru altcineva care nu este ca mine?

Leadership: Imaginea care te compune este imaginea care te inspiră să fii tu însuţi într-o lume care încearcă constant să supravieţuiască prin poveste?

Şi iată de ce m-am privit pe mine însumi cu alţi ochi decât mă privesc de obicei, încercând să intru mai amănunţit în labirintul oglinzii fermecate. Fiindcă în faţa privirii mele drepte, adânci şi sensibilizatoare, se desfăşoară intrarea într-un fel de loop al căutării sinelui de dincolo de limitările cotidiene, de dincolo de tumultul inerent al vieții, de dincolo de măştile rolurilor convenţionale cu care ajunsesem să mă identific adesea.

Mai interesant este faptul că în faţa oglinzii se exteriorizează un suflet atât de curat, sincer, creativ, unic doar prin felul lui de a transmite minţii un impuls asociat cu o schimbare de imagine ce este resimţită intens de către psihic. Bineînţeles că lucrurile pe care le văd şi le constat privindu-mă în oglindă sunt insesizabile ochiului omului obişnuit, mai ales dacă este vorba despre o oglindă fermecată la fel ca cea din "The NeverEnding Story":

"Despre ea nu-ţi pot spune nimic din propria observaţie, ci numai ceea ce am adunat din diverse rapoarte. De fapt, această oglindă reprezintă o poartă care este atât deschisă, cât şi închisă. Pare năstruşnic, nu? Poate ar fi mai potrivit să spunem că nu-i nici închisă şi nici

deschisă. Deşi lucrul acesta e la fel de năstruşnic. Pe scurt: e vorba despre o oglindă mare, sau cam aşa ceva, deşi nu-i nici din sticlă şi nici din metal. Nimeni nu mi-a putut spune din ce e. În orice caz, când te afli în faţa ei te vezi pe tine însuţi - dar nu ca într-o oglindă obişnuită, se înţelege. Nu vezi aspectul exterior, ci adevărata fiinţă lăuntrică, aşa cum este ea în realitate. Cel care vrea să treacă prin poartă trebuie să pătrundă în sine însuşi - ca să mă exprim aşa."

Leadership: Exercițiul de a vedea dincolo de orizontul propriei persoane presupune acceptarea unei reflecţii care constituie dimensiunea unui spaţiu care îşi pierde atributele materiale?

După cum vedeţi, am ajuns să prezint un decor realist într-o ficţiune a reprezentărilor metaforice imanente. Căci dacă consider privitul în oglindă ca fiind o trecere în alt plan de realitate, spiritual şi imaterial, este pentru că numai astfel s-ar putea făuri imaginea unei durate anterioare şi posterioare a unui film de lungmetraj în care firescul depăşeşte imaginaţia, şi te ţine cu sufletul la gură.

La rândul ei, oglinda mă priveşte ca şi când s-ar vedea pe sine reflectată într-un dublu al ei, fapt care o ajută să-mi capteze imaginea şi să o transmită către matricea unei transformări liniare, unde imaginea este convertită în tonuri mai calde sau mai gri. Or a aduce în prim plan această privire a oglinzii este o încercare de a deştepta dispoziţia afectivă a ochilor care cuprind latura artistică a frumosului numai cu sufletul unui narator aflat în afara universului strict pe care îl evocă cu emoţie, cu sinceritate, cu multă căldură, acordându-i înalta sa preţuire.

Vă rog să înţelegeţi. Oglinda nu are nici ideea veşniciei, nici pe cea a imensităţii spaţiului, ci numai naratorul îi poate furniza în chip strălucit un alimentator de înţelesuri într-un limbaj metaforic, spiritual și fermecător. Iar operaţia de transpunere a omului într-o imagine din oglindă este matricea unei amprente stilistice inconfundabile.

Mai spun că o simplă oglindă îţi poate influenţa decisiv starea. Simt anumite senzaţii de bucurie în clipa de faţă, amintindu-mi că am încercat să văd prin sticla oglinzii însăşi propria-mi dublură prinsă într-un univers paralel, atât pentru a înţelege diferenţa dintre ceea ce cred că ştiu deja cu mintea, şi adevărata cunoaştere ce vine din coeziunea cu esenţa unei idei vizuale şi a unei viziuni ideale.

Leadershipul conţine felul cum te vezi într-o oglindă spaţio-temporală, singura în măsură să reflecte natura sinelui tău tratată ca variabilă de ieşire dintr-un exterior care nu admite viaţa interioară.

Vederea unor ochi care se privesc în chip tainic pe ei înşişi este identică cu vederea unui artist care ştie să-şi impună viziunea producând expresii vizuale bine integrate realităţii timpului actual.

Acest artist este totdeauna prins între două lumi diferite, şi totuşi asemănătoare, între două infinituri transformatoare care se înghesuie unul în altul, sincronizându-se într-o simbioză eonică, tinzând spre un materialism absolut care poate orbi raţiunea omului normal aflat în faţa adevărului pe care îl descoperă despre el însuţi.

Ţi s-a întâmplat vreodată să fii uimit de propria-ţi reacţie într-o situaţie în care imaginea care te compune este imaginea care te inspiră să fii tu însuţi într-o lume care încearcă constant să supravieţuiască prin poveste?

Vederea rămâne clară în întunericul care îţi ia ochii

On Aprilie 16, 2023

Numai recunoscând existența miracolului și a sacrului, oamenii pot depăși lipsa de sens a vieții cotidiene și înțelege adevăratul sens al existenței lor.

Îmi îndrept privirea în sus, spre cerul nopţii calde de primăvară. Întunericul îşi strânge tăcerile într-un mănunchi de stele care pare să proiecteze asupra întregii mele fiinţe aura a ceva ce poată fi numit destin, dincolo de acel moment, izbitor realist, rezemat pe spaţiul unei potenţiale întâlniri între cer şi pământ.

Aş vrea să adorm uitându-mă la stele recunoscător, cu o admiraţie sinceră faţă de cele nesfârşite, privindu-le într-un mod cu totul aparte, cu un ochi magic de artist care vede eternitatea într-un tablou de vis a cărui armonie de culori slujeşte un suflet vizionar şi generos. Şi în vis, absolut senzaţional, să simt că sunt o stea strălucitoare ce luminează în culorile unui peisaj de primăvară.

În acelaşi timp ţin în mâna dreaptă o carte a cărui personaj extras din "O mie şi una de nopţi", îmi îmbracă visarea tăcută într-un plan al reveriei, umplând golul din jumătatea unei vieți care nu îmi aparține, dar îmi recunoaşte realitatea.

Said din Bassora, tânăr chipeş, cu privirea semeaţă şi dârză, era încredinţat că încă de la naştere fusese ocrotit de o stea norocoasă, şi drept dovadă, simţea că ceva tainic îl urmărea peste tot. Primise de la tatăl său un fluieraş în dar, ca să cheme la nevoie zâna protectoare, şi astfel a scăpat din toate pericolele, devenind mai apoi Stăpânitorul Bagdadului.

Leadership: Poţi să-ţi exprimi viziunea cât mai vizibil posibil într-un cadru de spirit care stimulează anticiparea evenimentelor, prin împărtăşirea unei poveşti care s-a petrecut deja?

Şi în acest întuneric de o linişte desăvârşită, nu te poţi bizui decât pe auzul ascuţit, dar mai ales pe ştiinţa prevestirii, drept cunoaştere a viitorului. Normal, cunoaşterea aceasta este un pol refuzat al reveriei idealizante, depinzând de capriciile unei variabile aleatoare: puterea de a străbate întinsul unui deşert care stăpâneşte pământul şi unde îşi dispută întâietatea forţele răului sub comanda lui Mephisto.

Şi pentru ca steaua Sirius să te ocrotească, trebuie să treci (încă de la naştere) testul de a străbate nevătămat un întuneric care îţi fură sufletul când nu eşti atent.

Aşadar, există o presupusă inevitabilitate cu privire la întunericul care cade asupra celor născuţi sub o stea norocoasă, un întuneric care-i cuprinde prin toate mijloacele posibile. Din această cauză ochii care ştiu să privească lumina în întuneric, ochii care se comportă ca nişte stele ce luminează întreaga lume, pot da înţelesuri foarte diferite cuvântului *Egohewenahis* care exprimă de regulă "încredinţarea celor nădăjduite". În consecinţă, proprietăţile ochiului nu sunt acelea ale unui simplu organ senzorial, ci ale unei "codificări" mai subtile.

Leadership: Viziunea ta poate să completeze repovestirea unui conținut plin de sugestivitate pe care te bazezi ca să creşti probabilitatea de producere a unui eveniment însemnat?

După cum observaţi, corpurile naturale și cele cerești fac parte din câmpul vederii mele. O stea pe cer şi o carte în mână, norocul şi cunoaşterea, două direcţii pline de sens spiritual. O parte o purifică şi o intensifică pe cealaltă. Amândouă par să-şi răsfrângă lumina în cu totul alt mod decât m-am așteptat.

Mai trebuie să remarc faptul că sistemul alcătuit din două asemenea entităţi simetrice, pozitiv definite, trecute printr-un amestec aproape alchimic dintre real şi ireal, este determinist prin lansarea scenariilor futuriste. Prin urmare ochii care se uită din cer la mine se comportă numai cu anumite probabilităţi de manifestare strălucitoare.

De aici trag concluzia că cu cât un obiect este mai îndepărtat, cu atât vederea pierde din intensitate (la fel ca în cazul culorilor), în timp ce nuanțele neînsemnate ale degradeurilor se estompează la rândul lor, sau apar într-o culoare cu adevărat deschisă. Și pentru că orice clarobscur are la bază o proeminență vizibilă, și pentru că vederea complet ideală se află constant sub efectul luminii, înseamnă că un corp care devine monocrom a fost marcat de o reducere a intensității luminii.

În viziunea lui Eliade, lumea are două planuri: un plan al lumii cauzale, obiective, și un plan al lumii tainelor, iar omul trăiește la intersecția celor două planuri, unde interferează energiile individuale cu energiile cosmice. De fapt, cam toate nuvelele lui Eliade exprimă strădania autorului de cunoaștere a tainelor universului și de accedere în planul sacru.

Şi tocmai din acest motiv încerc să-mi îndrept ochii asupra cerului, stelele fiind călăuzele mele în lumea cărţilor, la schimbarea zilei în noapte, fiindcă ceea ce văd prin filtrul unei sclipiri care îmi şopteşte viitorul - este chiar ceea ce voi primi.

Leadership: Îţi evaluezi probabilitatea de manifestare a trăirilor interioare, ghidându-te după coordonatele unui Self Univers?

Ochiul meu privește în această depărtare ghidându-se după coordonatele unui Self Univers: "eu exist într-o singură stare în Lumea Infinității, dar ea este ascunsă de văzul lumii".

Se vede bine că în absoluitatea ochiului de artist nu există un frumos anume, ci doar o multitudine de fețe ale aceluiași frumos, la fel cum nu există doar o unică culoare a ochilor care să atragă privirile. Însă, trebuie evitate iluziile de mărire a realității în care se măsoară criteriul sublimului preconizat de arta oglindirii într-un "celălalt" imaginar, fiindcă ele pot exprima în identitatea lor atât diferența cât și diversitatea a ceea ce poate fi cuprins în conceptul de "spațiu infinit".

Iar dacă vederea imaginativă, concretizată în realizarea unui Self Univers, se autoinserează într-o ontologie generală a infinităţii materiei în spaţiu şi timp, deci a unei ontologii generale a finitudinii umane, atunci simpla contemplare a lucrurilor naturale îmi arată doar cum se prezintă o imagine dintr-un anumit punct de vedere, fără a mă preocupa de felul cum se înfățișează lumina cu ajutorul cărţilor.

Dovadă e faptul că forţele ce luminează stelele noaptea, îmi luminează şi mie sufletul atunci când privesc dincolo de aparenţe, dincolo de prezent, dincolo de orizont. Trebuie să văd doar ce este scris pentru mine.

De fapt, ceea ce evidențiază în mod nemijlocit imposibilitatea de a explica prezenţa divinului impenetrabil, *Yimetasenahi*, prin intermediul legilor văzului, legi valabile numai în cadrul opticii geometrice care studiază intensitatea luminii, este tocmai încercarea dispoziției senzitive de a birui o perspectivă bine determinată în sfera infinitului autentic.

Vederea de dincolo de viziune se situează în apropierea unui model de reprezentare a realităţii care cuprinde toate aspectele unei poveşti pline cu tâlcuri, în măsura în care povestea devine o modalitate de conectare la un univers mai mare.

Vederea rămâne clară în întunericul care îţi ia ochii atunci când ceva te conduce spre dimensiunea unei realităţi văzute prin ochii unui artist care doreşte să transmită imaginea lui într-o temă simbolistă, putând deschide calea către spațiile onirice, către visare.

Scriitorul român Matei Călinescu a spus-o cel mai bine: *"Numai recunoscând existența miracolului și a sacrului, oamenii pot depăși lipsa de sens a vieții cotidiene și înțelege adevăratul sens al existenței lor."*

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ramane-clara-in-intunericul-care-iti-ia-ochii.html

Vederea unui bătrân îşi caută dezvăluirea

On Septembrie 16, 2022

Ceea ce vezi într-o imagine care este totdeauna concretă şi individualizată, depinde de ceea ce vezi la tine însuţi într-un mod contrar timpului.

Tot ceea ce văd în jurul meu, marea, valurile, nisipul, scoicile mărunte, plaja scăldată de razele soarelui de vară, nu se întruchipează cu atâta realism decât în înţelepciunea unui bătrân care, simțind în mod clar natura ca un fel de forță eternă, vie şi universală, îşi recunoaşte micimea în faţa măreţiei unui drum care duce către necunoscut. Dincolo de compararea unor influenţe mistice din stilistica unei imagini imprimată în mod deosebit în imaginaţia mea, care parcă ascunde ceva, absenţa şi absentul, eu cu mine şi în mine, se află incertitudinea staţionării într-un timp al neuitării.

Soarele, poate cel mai frumos ca figură staţionară din simbolismul illuminati, ai zice că este un drumeţ care venind de departe, rupt de oboseală, se opreşte în faţa unei oaze pentru a-şi răcori sufletul. Numai marea îndepărtează excesul de căldură al soarelui, în timp ce asupra mea, ca o povară materială, apasă noianul unui timp interiorizat, trăit în universul paralel al nostalgiei, visării şi duioşiei.

Înţelepciunea bătrânului se arată continuu în acest scenariu al nostalgiei, într-o căutare perpetuă de noi forme şi culori menite să completeze cât mai perfect schema de decorare a unei imagini trecută de testul timpului. Şi dacă aş încerca să decorez din nou codul timpului cu amintiri de neuitat, bătrânului nu i-ar mai rămâne decât să pornească în căutarea perfecţiunii tabloului dictat de calitatea imaginii trecută prin testul continuu al culorilor, încât să-şi perpetueze emoțiile generate de acea visare, continuă şi nevinovată, care încă îi îmbogăţeşte realitatea.

Leadership: Imaginea cu care îţi testezi memoria vieţii este vizibilă din exteriorul unei creaţii care îşi iubeşte atât de mult creatorul, încât îl absoarbe în interiorul ei?

Încă nu-mi pot da seama prea bine dacă vederea ageră, deschisă în faţa frumosului, atât de dornică să cuprindă orizontul, îmi este susţinută convenabil de raportul dintre receptarea unei duble feţe a imaginarului şi receptarea unei lucrări de artă într-un spațiu dat. Un singur lucru este cert: acolo sus, în limpezişul cerului, unde timpul curge după alte tipare, niciun norişor nu pare însângerat de metamorfozele realului în care bătrâneţea se apleacă spre vreun lucru al patimilor omeneşti, precum trestiile în bătaia vântului.

În notele sale despre un zugrav, pictorul Henri Matisse, aflat la pragul bătrâneţii, a precizat: *"Compoziția este arta aranjării într-o manieră decorativă a diverselor elemente, la comanda pictorului, pentru ca el să-și exprime sentimentele".*

Îi dau dreptate. Privind peisajul mării, aşa cum este dat de frumuseţea naturii, îmi dezvolt mai uşor arta spre măiestria unui stil care se îndepărtează oarecum de tendinţele universaliste ale abstracţiei moderniste. Chiar şi în ciuda limitărilor pe care le impune limbajul privirii, sau chiar sesizând starea fără de moarte a lucrurilor, bătrânul artist nu se va putea elibera de povara comparaţiei, ce presupune aducerea celor 4 componente ale tabloului (culoarea, tonul, linia, forma) la stadiul de înfăţişări geometrizate, purtătoare de simboluri accentuate. Asta chiar dacă în artă iluzia este o creaţie a unirii celor 4 componente fundamentale care, la rândul lor, pot avea ca şi corespondent neutru cele 4 semne zodiacale: pământul, apa, focul şi aerul.

Leadership: Eşti pregătit să faci saltul de la imaginea vizual-statică pe care o arăţi lumii, la acea etapă realistă din existenţa ta în care întâlneşti contrastul dintre aparenţă şi esenţă?

Tot făcând trimiteri la artă, dincolo de compararea unor influenţe artistice, îmi amintesc de o secvenţă dintr-o frumoasă carte a lui Eric-Emmanuel Schmitt. Bătrânul artist convinge un tânăr disperat, aflat în pragul sinuciderii, să-şi refacă existenţa cu o singură condiţie: să-l transforme într-o operă de artă. La urma urmei, nu are nimic de pierdut, în afară de libertate. Bătrânul s-a întors spre tânăr. I-a întins mâna luminându-se la faţă, iar ridurile i-au dispărut într-un zâmbet, pentru a forma din nou chipul unui tânăr cu trăsături delicate. Nu după mult timp, cu noua sa identitate de statuie vie, Adam a devenit mai celebru decât Gioconda.

Singura cale de a fi altcineva în artă, este să percepi marea ca pe-o fiinţă ce trăieşte din plin, deşi imaginea ei n-o cunoşti decât din vestigii neclare sau cel puţin neconcludente.

Numaidecât, atunci când privesc întinsul mării, învăluit de şoaptele ei suave şi sărate, mai ales când valurile şlefuiesc pietrele făcându-le netede şi mătăsoase la atingere, îmi dau seama că ultimul ciclu al vieţii omului nu se termină cu acea clipă de pace în plină furtună, ci cu o descoperire tristă: aş fi putut fi mai mult decât am fost.

Se simte emoţia aceasta dureroasă pe chipul bătrânului, nu doar privind marea ca pe o posibilitate de relaxare a minţii, ci asociind-o cu sfârșitul tinereții, privind-o ca pe o limită a declinului de responsabilitate, o graniță dincolo de care să nu vrei să treci, o răspântie dincolo de care poţi aştepta fie dezastrul, fie mântuirea.

Leadershipul se racordează la vârsta unor mari trasee simbolice: porneşti din locul în care te simţi tu însuţi, real şi prezent, şi termini luând locul unei imagini de iluzie accentuată de contrastul dintre spaţiul libertăţii absolute şi constrângerile unei memorii care îţi depăşeşte cu mult propria existență.

Marea, locul paşnic al nostalgiei, dar împovărat de amintiri, este un imbold al întoarcerii, al revenirii la tine însuţi măcar pentru o veșnicie provizorie. Ea îşi găseşte uşor corespondenţa cu personalităţi din lumea artei care au vrut să surprindă în creaţia lor spaţiul "tinereții fără bătrânețe". Ca să nu mai zic că întinsul mării din care se înalţă tristețea, surprinsă în pictură prin umbra îndepărtată a unei bărci rătăcite, sau ancorate în larg, deseori surprinde o vârstă dincolo de care viaţa e un pic diferită.

Vederea unui bătrân îşi caută dezvăluirea este o lupă emoţională pe care o foloseşti fără să-ţi dai seama de efectele unei supradoze de realitate, atunci când creezi în sinea ta imaginea celui dorit.

Dacă vrei să fii altcineva, mai întâi trebuie să întâlneşti bătrânul a cărui imagine poate fi percepută ca o metaforă a mării: trebuie să te simţi ca şi când ai fi o insulă pe care se află un castel în ruină. Ca să-i refaci splendoarea trebuie să-l desenezi mai frumos decât a fost vreodată, înfăţişându-l ca un vis, ca o iluzie optică, chiar dacă realitatea este că timpul lui s-a încheiat.

Trebuie să-ţi recunoşti fragilitatea în leadership, privind realitatea în faţă. Bătrâneţea este un castel de nisip care poate fi spulberat doar de o adiere de vânt. Sau, cum spunea Jimi Hendrix: *"Toate castelele construite din nisip se prăbușesc în mare, în cele din urmă."*

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-unui-batran-isi-cauta-dezvaluirea.html

Vederea Vederilor

On Ianuarie 05, 2022

Atunci când priveşti ceva cu atenţie, realitatea acelei imagini se imprimă în tine.

Merg spre casă. Şi ce văd? O coajă de portocală aruncată parcă înadins la picioarele mele. Ştiu că este o coajă de portocală, fiindcă ştiu cum arată o portocală, de un orange aprins, chiar dacă este uşor acoperită cu zăpadă. Numai să ai ochi s-o observi la timp, căci enorm de multe ai de văzut în jur, enorm de mult adevăr ascuns în fragmente de realitate care, în mod bizar, pare să deschidă o altă lume înainte.

Şi ce este o coajă de portocală? Este o lume a viului tradusă într-o experienţă a culorii îndrăzneţe, şi totuşi delicate, dusă într-o zonă vintage – retro, exprimată printr-o siguranţă accentuată în privinţa simţului estetic.

O ridic de jos, o curăţ de zăpadă. Forma cojii de portocală, de forma unui cerc asemănat cu o parabolă sau cupolă, şi care dacă ar fi transpus în desen s-ar transformat într-un halou de lumină protector, calmant şi tonic, dezvăluind o anumită stare de reverie, ne invită în bogata lume imaginară a artiştilor. O anumită semnificaţie plasează coaja de portocală într-o sferă de relaţii noi între culoare şi percepţie, între emoţie şi aroma unui parfum nostalgic.

O asemenea apropiere de formă şi culoare, ar prezenta o curioasă analogie, în concepţie şi factură, în maniera în care Salvador Dali a redat scurgerea timpului, pe care şi eu o simt într-un fel sau altul, mai acut sau mai lent.

Coaja de portocală pare a fi acoperită de un mister, o realitate ascunsă şi inaccesibilă, redată automat într-o expunere logică făcută după cele mai fireşti reguli ale unei clipe de evadare din tabloul unei societăţi în schimbare, într-o zonă de tip "open plan" în care difuziunea şi puţinele accente de lumină se concentrează ici-colo asupra unor figuri geometrice specifice culturii tuarege. Vederea îndreptată spre ea afectează simultan atât spiritul, cât şi tehnica de a produce imagini pe o suprafaţă plană, de obicei hârtie, prin intermediul unor semne grafice care servesc pentru a distinge minimalismul în interiorul esenţialismului.

Leadership: Poţi să schimbi rezultatul impactului pe care îl ai asupra procesului de creaţie, printr-un efort al sinelui de a se manifesta ca un efect de "transparenţă" pe fundalul unei imagini statice?

Simplitatea voluntară este inima picturii, la fel cum este şi starea cojii de portocală atunci când o privesc printr-o fereastră manieristă, sau printr-un filtru existenţial care unifică totul într-o tonalitate mai caldă, declinată în nenumărate tonuri şi nuanţe de galben, oranj şi roz. Iar dacă aş privi-o printr-un ochean a cărui lentilă decupează fâşii de realitate şi, după ce le-aş mări, apropiindu-le pentru o clipă de alte aspecte ale mediului înconjurător, aş obţine o temă plină de sensibilitate şi lirism.

Dacă o privesc mai atent, aşa cum artistul îşi priveşte opera în curs de desăvârşire, îmbinând părţile unui întreg, aş putea să redau strălucirea potolită a unui tablou de sfârşit de iarnă în care s-ar distinge de la distanţă sclipirea a ceva auriu. Aici sarcina mea este de a reda un element din natură care, exprimat prin afecţiunea călduroasă a unei figuri plane, sau a unui corp tridimensional în racursi, să poată declanşa un "re-paint" direct sau indirect. Şi nu numai atât. Coaja de portocală trebuie să transmită multă emoţie, să poată să anime şi să schimbe complet înfăţişarea unui decor capabil să inducă o dispoziţie melancolică.

Dar oricât de abandonată ar fi în faţa noutăţilor clipei şi cotidianului atât de divers, coaja de portocală îmi redă, dincolo de retina ochilor unde mă regăsesc într-un punct temporal, o imagine identică probabil, dar nu identitară, a sinelui coeziv, elevat, înzestrat cu o oglindire empatică suficientă.

Leadership: Poţi să creşti vitalitatea unei imagini statice încât să dezvolţi o viziune mai realistă asupra tranziţiei de la certitudinile unui prezent uşor de înţeles - la nivelul de dezvoltare al unei experienţe de revelare a sinelui?

Da, aş putea să păstrez în minte mult timp ideea de a folosi o coajă de portocală pentru a-mi hrăni şi pentru a-mi exprima sinele autentic într-un soi de falsă taină, prin mijlocul unei algebre de imagini. Dar până ce coaja de portocală nu se conturează într-un desen simplu în care devin vizibile şi cele mai mici accente de admiraţie faţă de înălţimea expresiei, nu mă voi putea elibera de senzaţia vie de a fi legat de cineva sau ceva.

Însăşi sinele meu este o reflectare a atitudinii creatoare, nu doar o contemplare liberă asupra frumosului, de-a lungul unei priviri care alunecă din adâncul sufletului în direcţia unui efect de oglindire (în care planul reflectant este ales arbitrar).

Eu, care ştiu a preţui orice element al naturii, ca nimeni altcineva, eu care pot să ridic la rang de muză o coajă de portocală prin importanţa intrinsecă pe care o emană sinelui meu, în funcţie de interpretarea pe care o dau formei şi prezenţei ei într-un decor haşurat în creion, pot să apreciez tot ce mă înconjoară la adevărata sa valoare. De fapt, unitatea spirituală a unui lucru rezidă în felul cum artistul reuşeşte să îi redea acea vitalitate inepuizabilă pe care doar fiinţele umane o posedă, fără a fi obligat să apeleze la o "repovestire" prin aranjarea imaginilor din natură într-o ordine nefirească.

Accentul cade pe posibilitatea de a înţelege o imagine care devine dublă, pe de o parte simbol, pe de altă parte personificare. Coaja de portocală, ulterior colorată într-un spaţiu tridimensional şi privită ca obiect cu feţe plate, două la vedere şi două văzute prin transparenţă sau difuziune, aduce în atenţie meritul incontestabil al artistului de a-şi sonda Egoul printr-o metamorfoză: "devii rezultatul a ceea ce creezi".

Experienţa de dezvoltare a sinelui presupune de fapt o raportare a experienţei privirii la elaborarea unei imagini subiective a cărui conţinut este definit printr-o interogare: "Ce anume este unic şi se găseşte în toate?"

Vederea Vederilor reflectă capacitatea artistului de a-şi raporta Egoul la sensul atribuit unei imagini în al cărui prim plan se află un lucru aparent neînsemnat. Pe această cale, amintesc de Marcus Aurelius care îndemna fiecare om să-şi definească şi să descrie obiectul a cărui imagine îi apare la nivelul sufletului:

"Formulează întotdeauna definiţia şi o descriere a obiectului a cărui origine a operat asupra capacităţii tale reprezentative, aşa încât să-ţi dai seama ce este, în substanţa sa goală, în întregul sau sub toate aspectele sale, şi să-i indici, în sine însuşi, propriul său nume şi numele elementelor din care este alcătuit şi care urmează să se descompună."

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-vederilor.html

Vederea vorbeşte doar pe limba ochilor

On Ianuarie 01, 2023

Numai un creator de mare sensibilitate vizuală poate să domine haosul ce rezultă dintr-o lume care dispare şi alta care se constituie.

Trebuie doar să observi un fir de iarbă ca să produci o inovație de mari proporții în orice domeniu, mai ales în medicină, fizică, artă, biologie, chimie. Și tocmai cei așa zis "învățați" nu știu să observe un fir de iarbă, la fel cum nu sunt conştienţi de principiile sau teoriile de bază ce unifică toate domeniile biologiei: teoria celulară, teoria genelor, homeostazia și teoria evoluției. Cu alte cuvinte, degeaba priveşti lucrurile din jur, dacă privirea ta nu nu ia în considerare acele date ale ştiinţei care explică şi condiţionează fenomenele din natură.

Eu fac mai mult decât atât. Privesc lucrurile din jur cu mult suflet, ele par dispuse aleator într-o imagine formată din puncte, linii, forme și culori diverse. Iar ceea ce îi dă ochiului o clipă de răgaz, fără a exersa nicio alegere în privința fondului de culoare pe care se instituie forma fiecărui lucru în parte, este libertatea de a compune o poveste detaliată pe baza unei imagini concrete, dar una care are profunzimea corespunzătoare a unui spirit bogat și în același timp independent.

Astfel se mai stabilește o calitate excepțională a ochiului viguros, de pildă, el poate să prefere desenul ca formă reală în cadrul picturii, sau poate să prefere clarobscurul ca simplă formă de detașare față de evenimentele lumii. Cu precădere, cine cunoaște toate tainele artei știe să vorbească despre darul vederii ca funcție principală de percepție a particularității cuprinsă în absolut, fără a cuprinde clarobscurul în sfera luminii continue.

Un artist de mare calibru poate surprinde, de exemplu, bolta unui cer care aproape că se uneşte cu pământul, sau albastrul unui cer care nu mai este pătat de galben. Sau un cer care, deși este albastru, arată incolor, fără soare. Sau, o strălucire a cerului care poate stinge stelele. Sau un fir de iarbă constituit ca o fărâmă într-un univers nemărginit. Sau un fir de iarbă constituit ca un Alter-Ego prizonier într-un univers paralel, înălţat la rang de simbol prin imaginarul suprarealist.

Leadership: Eşti dispus să accepţi natura finită a lumii tale când, în aparență, ea acceptă autoritatea unei naturi superioare ce nu poate fi stăpânită decât prin ideea că "întregul este format din frânturi izolate"?

Impresia armonioasă pe care o dau ochii, mai ales cei căprui (poate fiindcă sunt cei mai frumoși ochi din lume), menține sufletul în zona cea mai înaltă a subiectivității. Aici, detaliului trebuie să i se acorde dreptul de a întregi o realitate supusă schimbării, bazată pe dimensiunea decorativă, astfel încât efectul armonios să nu se bazeze deloc pe intensitatea unei imagini fixe, așa cum aș fi tentat să mă bazez, ci pe calitatea compoziției de a se constitui într-un întreg coerent capabil să mă provoace să mă descopăr în timp ce redescopăr spațiul paralel în care toate elementele naturii sunt puse in valoare.

Da. Ca temei etern al oricărei vederi, ochiul artistic își poate dovedi puterea de a cuprinde linia orizontului în triplul raport cu lumina extrasă din realitatea exterioară care face posibilă reprezentarea picturală, chiar dacă îi vine greu să surprindă *Frumusețea Supremă* în "tot ce este muritor". De fapt, ochiul artistic se atașează de particular chiar și în cele mai mici raporturi ale formei pe care o îmbracă fiecare lucru în parte, făcând posibilă ideea că întregul este format din frânturi izolate de frumuseţi care, dacă le ştim culege, ne încântă fiinţa.

Nu doar atât. Arta cere permanent noi personaje cu un Ego puternic. Mergând pe această linie, focalizându-mi atenţia asupra elementelor din jur, îmi răsună în minte vorbele unui personaj dintr-un roman scris de Alexandre Dumas: *"Voi fi puternic, voi fi ceea ce voi dori, voi domina haosul ce rezultă dintr-o lume care dispare şi alta care se constituie."*

Leadership: Scopul creaţiei tale este de a valida imagini izolate ale naturii, ca formă distinctă de validare a dualităţii dintre sensibil şi inteligibil, pe calea constituirii unui univers autonom?

Dacă ochiul este catalizatorul reprezentării unor lucruri luminate excesiv de discul solar, fără să tindă efectiv spre reprezentarea spațiului din jur (precum este peisajul în pictură) atunci el nu va fi în măsură să evidențieze semnificația a ceea ce poate fi experimentat de realitate. Nu-i aşa că mintea, cu cât se străduieşte să memoreze mai multe elemente, privindu-le cu ochi de artist, ajunge să se concentreze mai degrabă asupra formelor şi culorilor, decât asupra disponibilităţii lor de a valida dualitatea dintre sensibil şi inteligibil, pornind de la premisa că natura este practic imprevizibilă?

Iar dacă menirea ochiului se împlinește prin suprema menire a coloritului în cadrul întregului peisaj, lumina însăși devenind subiect activ în modificarea formei lucrurilor (în acumulări de reverberații ale sugestivității), atunci el va depinde de atâtea lucruri întâmplătoare încât îi va fi greu să surprindă acea intensitate de viață, de emoție, ce se răsfrânge asupra întregului. Şi, doar aşa, datorită ochilor care observă totul, eu însumi am reuşit să mă privesc ca un univers autonom, situat dincolo de percepţia imediată a realului, şi să mă consider drept un destăinuitor al vederii totalizatoare care luminează sufletul lumii şi al naturii.

Bineinteles că ochiul are nevoie de o vedere bazată pe sensiblitate, compasiune, empatie, nu doar de imaginatie. Din acest motiv, pentru a arăta cât de mare este sensibilitatea vizuală, trebuie să ridici lucrurile din jur (şi diverse elemente din natură) la rangul de simboluri cu o importanţă mai mare decât cea aparentă la prima vedere. Fiecare din ele trebuie să reprezinte emoţii, să exploreze slăbiciunile și sentimentele de fragilitate, având destinaţia de a reprezenta sau a transmite o informaţie secretă…

Arta este o explorare a galaxiei de simboluri ce emană din lucrurile aparent banale. Iar leadershipul se inspiră din aceste simboluri ca să creeze niste imagini de fundal care susţin "ceea ce lipseşte" dintr-o perspectiva globală şi subiectivă.

Vederea vorbeşte doar pe limba ochilor atunci când ochii sunt copleşiţi de sentimentele care însoţesc vederea în procesul imortalizării unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil. Şi dacă ochii mei, dispuşi să privească îndelung o asemenea imagine, îşi vor reconstitui efectele de sens manifestate în planul figurat, poate că voi reuşi să îmi creez din nou şi din nou o altă realitate, transfigurată artistic, închipuită de energia sufletească.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-vorbeste-doar-pe-limba-ochilor.html

Verdictul final al juraţilor

On Iulie 03, 2011

Valorifică-ţi la maxim calităţile de lider, legându-te de oameni printr-un liant spiritual invizibil care să dea şi să păstreze o coeziune continuă între tine şi ei.

Ieri am citit un articol interesant despre un om de afaceri care a împrumutat un milion de euro în numele angajaţilor săi. Mai mult de o sută de salariaţi au acceptat "afacerea" pentru că şeful lor le-a promis că o să plătească ratele. Însă mare le-a fost mirarea când, zilele trecute, oamenii s-au trezit cu executorul silit la uşă, pentru că şeful lor n-a mai plătit la banca din 2009.

Mai mulţi dintre foştii angajaţi ai omului de afaceri au depus plângere la poliţie. Se pare că acesta a plătit acele credite, cu rate eşalonate în fiecare lună, până în 2009, când datorită crizei, firma lui a intrat în incapacitate de plată.

Leadership: Asumarea responsabilităţii va fi simţită ca o creştere a propriei puteri de a face lucrurile corect sau ca o evadare din constrângerea de a-ţi recunoaşte limitele conştiinţei?

Celebrul scriitor Alexandre Dumas avea o vorba pe care o consider adevărată: *"Nu tulbura oamenii fericiţi din fericirea lor."* Nu încape îndoială că omul de afaceri respectiv nu a putut anticipa evenimentele, nu a fost precaut şi nici nu şi-a estimat corect forţele şi responsabilităţile în situaţii de criză economică.

Degeaba ai o viziune care este îmbrăţişată de mulţi oameni (fiindcă ia în calcul interesele lor), dacă dezamăgeşti prin superficialitatea tratării acesteia, prin neluarea în calcul a acţiunilor de prevenire a efectelor negative care pot apărea. Degeaba ai o idee bună, dacă ea nu e dusă la bun sfârşit şi, mai mult decât atât, dacă aceasta îi afectează pe toţi cei care au susţinut-o. În final, în cazul unui eşec, vina va fi doar a ta, fiindcă a fost iniţiativa ta.

A conduce înseamnă să te dezvălui drept cunoaştere a unei experienţe de reflectare asupra rezultatelor obţinute în condiţiile unei creşteri exponenţiale a puterii tale de caracter.

Nu ştiu în ce măsură îţi doreşti să le fii de folos oamenilor, dar în orice împrejurare, te rog să te asiguri că dispui de toate pârghiile prin care să rişti mai puţin. A-ţi respecta întotdeauna principiile fondatoare, sănătoase, care stau la baza propriei personalităţi este esenţial pentru tine, ca lider, mai ales când sunt în joc viitorul şi bunurile materiale ale oamenilor care te-au susţinut şi te-au urmat.

Dacă vrei să fii întotdeauna întâmpinat cu respect şi bunăvoinţă trebuie să dispui de toate resursele necesare prin care să le inspiri până la capăt oamenilor un puternic sentiment de solidaritate şi încredere. Trebuie să pătrunzi în acea cămăruţă a sufletului lor şi să te legi de ei printr-un liant spiritual invizibil care să dea şi să păstreze o coeziune continuă între voi. Pentru asta ei trebuie să vadă la tine nu doar dovada unei hotărâri de a acţiona în favoarea lor, ci şi seriozitatea ta, respectarea cuvântului dat şi achitarea promisiunilor.

Leadership: Pe unde treci, paşii tăi lasă urme?

Străduieşte-te să realizezi un echilibru armonios şi consecvent între tine şi ei, ca răspuns al chemării lor, fără să încerci nicidecum să maschezi intenţiile tale. Aşa cum sângele este materia cea mai preţioasă a vieţii, tot aşa integritatea este „materia” cea mai preţioasă a leadershipului tău. Tot ceea ce faci trebuie considerat ca o faptă bună, ca un accept din partea lor care îţi permite să-ţi formulezi viziunea şi să o duci la bun sfârşit.

Să-ţi dai seama de natura omului nu e greu: unde trece, paşii lui lasă urme. Fii sigur că orice acţiune pe care o întreprinzi sau orice obligaţie pe care ţi-o asumi lasă un ecou durabil în urma ta. Vei avea nevoie de ceva timp ca să restabileşti pe o temelie solidă imaginea pătată.

Aşa cum un pictor dovedeşte o preocupare susţinută pentru zugrăvirea modelului ales - tot aşa şi tu trebuie să dovedeşti o preocupare susţinută pentru explorarea valorilor şi sentimentelor oamenilor care te-au acceptat la conducerea lor.

Caracterul te face om. El are ca element de bază motivul care te face să te întrebi cine eşti atunci când te redescoperi consternat de falsitatea imaginii care a devenit adevărul de care te înconjori zi de zi.

Verdictul final al juraţilor desemnează momentul hotărâtor în care oamenii au decis, în urma evaluării acţiunilor şi faptelor tale, să te stigmatizeze sau să nu te stigmatizeze pentru un timp îndelungat. Este momentul în care eşti judecat după felul în care ai contribuit la binele lor, după felul în care ţi-ai onorat promisiunile şi obligaţiile. Ei sunt juraţii care, conştienţi de faptele tale şi de urmările lor, vor decide şi vor da verdictul final: vinovat sau nevinovat.

Se spune în popor: *"Să te ferească Dumnezeu să fii judecat de oamenii din jurul tău"* . De ei, de verdictul lor final depinde viitorul tău ca lider, mai ales atunci când le-ai înşelat încrederea şi speranţele legate de existenţa lor prezentă şi viitoare. În acest moment al verdictului final prin care eşti „declarat” vinovat, se rup orice legături între tine – liderul - şi ei, iar liantul spiritual, invizibil care a păstrat o coeziune între voi, dispare pentru totdeauna.

Source: https://neculaifantanaru.com/verdictul-final-al-juratilor.html

Versiunea originală a unei creaţii abracadabrante

On Iulie 08, 2014

Continuă să-ţi pui amprenta asupra evoluţiei leadershipului, introducând un ritm de dezvoltare constructiv în tot ceea ce secondează cursul posibilităţilor de stimulare a creaţiei.

Viziunea lui Eisenstein este halucinantă şi cuceritoare. Ca şi gândirea. În filmele sale, foloseşte deseori imagini vizuale. Informe. Cu sunet. Sincronizat sau nesincronizat. Ori imagini sonore, sunete obiectiv închipuite... Apoi vorbire pasionată discontinuă. Nimic decât substantive. Sau numai verbe. Apoi interjecţii. Cu zigzaguri, forme lipsite de sens rotindu-se sincronizat cu acestea. Imagini vizuale în goană, peste o linişte desăvârşită. Apoi înlănţuite cu sunete polifonice. Apoi imagini polifonice. Apoi ambele deodată. Apoi intercalate în desfăşurarea exterioară a acţiunii, apoi elementele intercalate ale acţiunii exterioare introduse în monologul interior.

Marele regizor Eisenstein, recunoaşte că literatura lui James Joyce pare abracadabrantă pentru "cititorul laic", deoarece scriitorul spărsese tiparele fundamentale ale literaturii. De aceea s-a gândit să facă acelaşi lucru în domeniul filmului. Joyce, de asemenea, l-a înţeles. Deşi aproape complet orb, doreşte să vadă fragmente din filmele "Potemkin" şi "Octombrie".

Discuţiile cu Eisenstein îi lasă o asemenea impresie lui Joyce, încât îi va spune unui prieten că dacă vreodată "Ulysses" va fi transpus pe ecran nu vede decât doi oameni capabili să o facă: W. Ruttman sau Eisenstein. *

Leadership: Performanţa şi puterea de înrâurire a creaţiei tale este dată de o gândire reorganizatoare care îşi propune să reflecte cât mai fidel prezenţa unei unicităţi în materie de subiecte abordate şi mijloace de expresie?

Performanţa şi puterea de înrâurire a creaţiei este dată de ceea ce înţeleg eu prin noţiunea de "gândire reorganizatoare". O cale de creştere a valorii personale prin folosirea unor metode specifice de stimulare a creativităţii. Respectiv un proces de restructurare a cunoştinţelor ştiinţifice şi a metodologiilor existente, necesare pentru o mai bună înţelegere şi cuantificare a relațiilor funcționale dintre proporția combinării unor variabile multiple de creaţie şi posibilitatea lor de a se aranja într-o formă anume de independență în raport cu o autoritate exterioară propriei tale gândiri.

Impactul şi efectele acestora asupra materialului propriu de construcţie a unei perspective şi a unei poveşti vizuale, fie prin ceea ce ele reprezintă, fie prin intermediul mijloacelor tehnice folosite, sunt principalele atuuri ale rezultatelor creşterii valorifice a creaţiei personale.

Dar aici leadershipul poate suferi o anumită deformaţie, o "anomalie" de dezvoltare, deoarece creaţia se manifestă din exterior spre interior, doar în timpul diferenţierii identităţii dobândite în avans. În acest caz, realizarea ta pe plan profesional nu mai urmează acea linie clară, precisă, anterior întocmită. Ci o linie neregulată, şerpuită, cu vârfuri şi depresiuni, cu grade variate de densitate.

O gândire reorganizatoare care îşi propune să reflecte cât mai fidel prezenţa unei unicităţi în materie de subiecte abordate şi mijloace de expresie este o relaţie dintre om şi ceea ce-l înconjoară, o succesiune de operaţii care duc la dezvăluirea unor aspecte importante ale realităţii, o posibilitate de a vedea adevărul și de a aborda obiectiv anumite lucruri. Dar uneori aceatea implică o distragere a atenţiei, o turbulenţă în forţa de sugestie remarcabilă a

expresiei plasată între realitate şi poveste.

Leadershipul tău se poate extinde spre un plus de valoare, folosind proporţiile resurselor din relaţia cu o autoritate exterioară?

Această linie care se întinde paralel cu modul tău principal de gândire, introducând totuşi un ritm de dezvoltare constructiv în tot ceea ce secondează cursul posibilităţilor de stimulare a creaţiei, se situează la graniţa dintre unicitate şi similitudine, dintre uniformitate şi diversitate.

Asta înseamnă să tinzi spre o perfecţiune imperfectă, să înţepeneşti într-un fals conflict cu impact asupra evoluţiei şi să obţii, dacă luăm drept modul dimensiunea valorică a rezultatelor, doar o superficială cosmetizare a zonei de inovaţie.

Liderul-artist este mai hotărât să-şi pună amprenta pe întregul registru al experienţei sale de creaţie, numai dacă traseul liniei este rezultatul unei înţelegeri coordonate de complexitatea de factori care sparg tiparele unei doctrine ce favorizează numai schimbări pozitive în structura ştiinţei sale.

Leadershipul nu se poate extinde spre un plus de valoare, folosind proporţiile resurselor puse la dispoziţie de relaţia cu o autoritate exterioară, dacă creaţia este realizată printr-o deformare excesivă a esenţialului pe care l-ai inclus în coordonatele ştiinţei tale. Ai grijă de la cine te inspiri, ai grijă ce elemente preiei de la o autoritate de rang superior, încât creaţia ta să nu se transforme într-un produs de variabile care nu pot fi ţinute sub control.

În ceea ce priveşte regia tehnică, montajul şi tematica scenariului, o autoritate superioară reprezintă o etalare plenară a unei gândiri bine articulate în folosirea informaţiei practice, în modalităţi acceptate un anumit complex de împrejurări care devin ulterior adevărate cadre de poveste.

Versiunea originală a unei creaţii abracadabrante evidenţiază maniera particulară de abordare şi de dezvoltare constructivă a leadershipului, veritabilă creaţie a unei gândiri reorganizatoare cu un impact deosebit asupra celor care sprijină şi susţin originalitatea în creaţie, în stil şi în idei.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Vezi ceea ce nu se vede?

On Decembrie 15, 2024

Cu cât accepți mai mult natura haotică a evenimentelor, cu atât începi să vezi ordinea ascunsă pe care ele o dezvăluie.

M-am simțit adesea ca o piatră brută, aruncată într-un ocean de necunoscut. Am căutat refugiu în povești, în lumi imaginare, unde totul părea mai simplu. Dar, la fel ca Atreyu, din "The NeverEnding Story" am înțeles că adevărata aventură nu se găsește în cărți, ci în propria viață. Adesea m-am trezit pierdut, cuprins de un sentiment profund de inutilitate, ca și cum lumea mea s-ar destrăma înainte ca eu să apuc să-i înțeleg sensul.

Dar cartea aceea magică, poarta aia fermecată a cărei cheie stă ascunsă în curaj, putând să deschidă lumi ascunse în mine, ea mi-a oferit o cale. Am deschis paginile, una câte una, căutând să deslușesc fiecare simbol ascuns în spatele fiecărui paragraf, fără să știu că, de fapt, mă deschideam unei transformări interioare, chemându-l pe Atreyu – acea parte a mea pe care o credeam pierdută, dar care își dorea cu disperare să lupte, să caute, să descopere.

Când am pornit pe drumul Fantasiei, nu aveam nimic, absolut nimic. Fără arme, fără ghid, fără prieteni, fără vreo idee clară despre cum să mă opresc din prăbușirea ei, sau a mea. Dar, cumva, tocmai această lipsă era ceea ce aveam nevoie. Piatra aceea brută, acel început lipsit de formă, îmi aparținea. Astfel m-am agățat de curajul meu, de voința mea, singurele mele calităţi ocrotitoare, asemenea unui sculptor care își folosește mâinile goale pentru a modela un viitor din nimic. Nu a fost ușor. Luptele, şi aşa destul de grele, păreau interminabile, iar rezultatele zdrobitoare. Dar fiecare pas înainte mi-a dat o formă, conturând sensul unui nou început.

Leadership: Cum te raportezi la dimensiunile creației atunci când simți că fiecare reflexie profundă a introspecției îți oferă o nouă șansă de a rescrie propria viziune?

De multe ori, am simțit că trăiesc între două lumi – una reală, adesea cenușie, și alta fantastică, plină de potențial, dar îndepărtată. Era ca și cum aș fi fost prins între paginile unei cărți care refuză să se termine, fiecare capitol oferindu-mi o nouă șansă de a-mi rescrie destinul. Până la urmă, am înțeles că sunt atât Bastian, cel care visează din spatele unei cărți, cât și Atreyu, cel care luptă pe câmpul vieții din povestea citită de mine.

Astfel, misiunea mea era să privesc dincolo de ceea ce credeam posibil, să găsesc în nimic puterea de a crea. Și am creat. Am salvat Fantasia, am salvat o lume care decădea constant din cauza unei realități contrafăcute, dar mai mult decât atât, m-am salvat pe mine însumi.

Da. Sunt atât Bastian cât și Atreyu, două fețe ale aceleiași oglinzi, două părți ale aceleiași lupte. Precum Bastian, stau în lumea reală, simțindu-mă ca o piatră brută pe care nimeni nu o vede cu adevărat. Precum Atreyu, sunt războinicul care trebuie să salveze nu doar o lume fantastică, ci însăși esența a ceea ce sunt. Iar când privesc în oglindă, atât cât a mai rămas dintr-un vis neterminat, văd aceeași nesiguranță pe care o simțea Bastian în biblioteca aceea prăfuită.

Leadership: Poți accepta faptul că fiecare iluzie creată cu măiestrie este, de fapt, o expresie a unei povești mai profunde, scrisă de Creatorul din tine?

În același timp, simțeam în mine curajul lui Atreyu, acel vector dinamic "Esithizma

Unosymus", forța care te împinge să mergi mai departe chiar și când NIMICUL amenință să înghită tot ce cunoști. Cum spuneam, nu am avut niciodată avantaje. Nu am avut arme magice sau hărți care să-mi arate drumul. Tot ce am avut a fost această dorință arzătoare de a transforma piatra brută a existenței mele în ceva măreț.

În adâncul sufletului, știam că am puterea de a-mi sculpta propria existență. Dar îndoiala mă rodea: cine eram eu să creez ceva din nimic? Cine mă credeam? Cu fiecare pas înainte, mă îndoiam mai puțin. Precum Atreyu traversând Mlaștina Tristeții, și eu am urcat pe munți ai disperării, dar fiecare pas devenea o lecție despre rezistență și transformare.

Per aspera ad astra, drumul spre stele trece prin încercări, iar fiecare obstacol este o nouă oportunitate de a da formă pietrei brute a existenței. Tot ce aveam nevoie era curajul de a porni la drum, același drum străbătut de un vestit magician: *"Într-o zi drumul s-a bifurcat, iar eu, eu l-am ales pe cel mai puțin umblat - și asta a facut diferența."*

Leadership: Cum folosești spațiul metamorfozei pentru a crea o iluzie bine meșteșugită ce dezvăluie adevărul esenței tale?

Din întâmplările mărunte se nasc revelații mari. Inițial, Robert-Houdin a fost ceasornicar. A comandat într-o librărie niște cărți despre orologerie, dar, printr-o confuzie, a primit un volum despre magie. Așa a devenit magician, și unul de referință din istoria magiei. De fapt, atât de influent a fost încât, după ce a scris mai multe cărți, a inspirat un tânăr maghiar care a citit această carte veche cu sufletul la gură, ca și când ar fi fost pe cale să descopere Sfântul Graal. Acest tânăr maghiar se numea Erik Weisz și, fiind atât de impresionat de conținutul cărții, a decis să devină magician. Și-a început cariera schimbându-și numele de scenă în Houdini.

Atunci când confuzia devine revelație, înțelegi că viața este asemenea unei cărți de magie, unde fiecare accident fericit îți deschide porți către destine neașteptate. Iar atunci când întâmplarea te surprinde, descoperi că viața, asemenea unui artist desăvârşit, își creează capodoperele din cele mai neașteptate momente. Eu insumi am constatat, printr-o întorsătură neașteptată a destinului, că viața este o scenă de magie, unde fiecare greșeală aparentă devine o iluzie bine meștesugită. Ca un regizor tăcut, am învațat să joc rolul Creatorului.

Astăzi, mă văd fiind un sculptor care lucrează la cea mai importantă operă de artă: propria viață. Cu fiecare decizie, cu fiecare acțiune, adaug o nouă lovitură de daltă, dezvăluind treptat forma care se ascunde în interiorul meu. Nu știu încă cum va arăta capodopera finală, dar știu că voi continua să lucrez la ea până în ultima mea zi.

Leadershipul se manifestă în abilitatea de a vedea dincolo de imperfecțiuni, de a modela destinul din ceea ce pare pierdut, de a avea curajul să urmezi calea necunoscută.

Cartea vieții mele va fi și ea martoră la un număr de magie, într-un formidabil spectacol de iluzionism, în care personajul principal nu este doar un erou, ci o metaforă pentru fiecare dintre noi atunci când ne confruntăm cu necunoscutul. Și poate că Bastian, cu timiditatea și nesiguranța lui, este o lecție mai mare: că fragilitatea nu este un defect, ci un început.

Vezi ceea ce nu se vede? Este o întrebare al cărei răspuns îl poate da numai cel ce are curajul să privească dincolo de aparențe, dincolo de limitele impuse. Ceea ce nu se vede, apare totdeauna când nu te aștepți.

Orice roman ce abundă de o sensibilitate deosebită, aduce în discuție sentimente felurite, te poartă prin meandrele sufletului omenesc, făcându-te să îți imaginezi fiecare eveniment,

trăind sentimentele personajelor într-un mod intens. Descrieri ale naturii conturează un peisaj mirific, purtându-te dincolo de real, într-o lume de basm, în care totul pare posibil.

"Nu te teme de provocări", îmi șoptește chiar acum sufletul, trecând printre amintiri cu acea determinare neînfricată a lui Atreyu, umplut cu intensitatea inocentă a lui Bastian, și regăsit fară egal în măiestria lui Houdini.

Source: https://neculaifantanaru.com/vezi-ceea-ce-nu-se-vede.html

Vezi doar ceea ce te aştepţi să vezi?

On Iunie 03, 2024

Momentele ce decid cursul unei vieți se consumă adesea în fața ochilor orbi, nepregătiți să prindă esența profundă a realităţii.

S-a întâmplat în faţa tuturor, dar ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe pajiștea verde a platoului din dealul Copoului, în lumina sclipitoare a soarelui, s-a desfășurat o scenă de tragedie, fără ca nimeni să bage de seamă. Omul era pe punctul de a-și încheia cursa vieții, un sfârșit aproape poetic, asemeni legendarului concurs de la Maraton. Alergătorul cu experiență bogată în atletism a trecut linia de sosire, apoi a căzut brusc la pământ, ca secerat de o cumplită epuizare, pe fondul unei *Herongia Anteatum*, o cauzalitate precară între dozele mari de adrenalină. Căzuse, la fel ca un soldat răpus pe câmpul de luptă, fără ca nimeni să acorde importanţă acestui moment nefast.

Fiecare final poate fi un început, dar nu toți sunt pregătiți să-l vadă astfel. Posibilitatea accidentării, sau a vreunei crize la nivel psihic, nu a fost o opţiunea luată în calcul de acest alergător care a ajuns pe locul al doilea. Cu certitudine, nu i-au trecut prin minte imagini ale unui final dezastruos, nimic nu i-a stopat avântul spre "nemăsurat", urmând calea nefirească ce decurge dintr-un Ego care i-a repetat tare şi răspicat: "Doveşte că poţi !"

Experienţa lui bogată în atletism, a mascat lucrul (cu adevărat important) la care a trebuia să se concentreze. Şi-a comparat percepţia iniţială cu realitatea evidentă, ignorând indiciile corpului care arătau o slăbiciune tot mai precară. Aş zice altfel. Să insiști asupra pasiunii, în pofida a tot ce ți se poate întâmpla, înseamnă să dai viață unei picturi, fără să o protejezi împotriva vicisitudinilor.

Așteptările lui au fost mai puternice decât mesajul conștiinței care l-a avertizat cu privire la ceea ce i se putea întâmpla. Practic, a ignorat ceea ce majoritatea ar fi văzut într-o situaţie critică: *"În fața încercărilor vieții, adevăratul curaj constă în a recunoaște limitele și a acționa în consecință."*

Leadership: Cum scoți din tine esența sufletului, atunci când realitatea îți impune să te oprești înainte de a atinge imposibilul?

Natura impasibilă asistă la tragedii umane ce se consumă ca niște flăcări solitare, nevăzute de ochii multora. Între soarele și pământ, un fir se rupe, lăsând o viață să se odihnească pe culcușul uitării tăcute. Alergătorul şi-a revenit până la urmă, datorită echipajului de la SMURD care a intervenit prompt, reușind să prevină inevitabilul. Dar ceea ce avem de învăţat este aceasta: *"Urmărirea obsesivă a pasiunii poate orbi față de avertismentele ființei, ducând la ignorarea limitelor proprii, cu consecințe potențial tragice."*

A scoate din tine esenţa sufletului, înseamnă să-ţi recunoşti propria ignoranţă şi să o transformi în avertisment, înseamnă să-ţi recunoşti neputinţa atunci când corpul te impinge la cădere. Aceste recunoașteri te ajută să fii mai umil și mai conștient de limitele tale, ceea ce poate fi crucial pentru creșterea personală și evitarea unor situații tragice.

Alergătorul nu este un zeu. Experiențele sale de-a lungul anilor l-au învățat să ignore durerea, să-și suprime semnalele de avertizare ale corpului. Acest considerent nu a făcut din el un erou, decizia lui de a-și risca viața la o competiție locală dovedindu-se a fi o încercare hazardată de a-și întrece limita normală a corpului. În sufletul său s-a dat o bătălie mult mai dură decât cea a cursei, o luptă între a-și urma ambiția și a-și recunoaște slăbiciunea. Tu vei

alege să te oprești și să verifici realitatea înainte de a te avânta să ajungi erou?

Leadership: Poți recunoaște că experiențele anterioare nu te pregătesc întotdeauna pentru momentele critice, conform unei viziuni care separă realitatea de ideal?

E simplu. Nu a putut face faţă situaţiei. Tot ce i s-a întâmplat până atunci, toată experienţa căpătată la zecile de concursuri, nu l-au pregătit pentru acest moment critic. Nimeni nu devine erou dacă moare după ce-a trecut linia de finnish, ci dacă reuşeşte să înfăptuiască imposibilul în lupta cu viaţa. Când te afli într-o situație critică, ia în calcul responsabilitatea de a te opri, altfel circumstanțele îți vor perturba concentrarea la fiecare pas.

Percepția individuală corespunde unui anumit mod de funcționare a organelor vitale, unui anumit ritm, predilect organismului fiecăruia. În cazul alergătorului, posibilitatea accidentării sau a unei crize nu a fost niciodată luată în calcul. Nu i-au trecut prin minte imagini ale unui final dezastruos, deși semnele au fost evidente pe ultima sută de metri. Așteptările sale, mai puternice decât realitatea, l-au împins să ignore pericolele. Cu fiecare pas, corpul său i-a trimis semnale, dar mintea sa a refuzat să le accepte. Ego-ul a fost mai puternic decât raţiunea.

Leadership: Ai curajul să-ți expui perspectiva asupra unui eveniment declanșator de destin fatidic, evidențiind astfel contrastul dintre ambiție și fragilitate?

Decizia de a-și risca viața într-o competiție locală s-a dovedit a fi fatidică. În loc să devină erou, alergătorul a devenit un exemplu de avertisment, pe care eu îl pot formula în felul următor: *"Intensitatea trăirilor noastre poate fi o sursă de putere, dar și o cale spre autodistrugere."* Să reţinem, deci, că receptarea experiențelor traumatice este o modalitate a conștiinței de a se institui pe sine nu doar în calitate de posesoare al durerii, ci de creatoare a ei.

Cred că slăbiciunea sportivului constă în a trăi o viață plină și puternică, dusă la maxim în direcția unei ambiții nesfârșite. Dar numai cei cu simțul tragic al existenței pot sesiza violența tăcută a evenimentelor decisive, sub aparențele efemere. Aici se nimeresc perfect cuvintele scriitorului Ion Frunzetti: *"Răsunetul plăcerii de a ne depăși limitele ne îndumnezeiește brusc, triumful nostru asupra lumii părând astfel asigurat. Plăcerea este beție sacră, chiar dacă asfințitul ei ne aruncă în iad."*

Marea artă a leadershipului constă în a ne desăvârși aspirațiile nobile, dar protejându-le împotriva propriilor vicisitudini interioare. Curajul de a ne accepta limitele este adevărata măreție.

Vezi doar ceea ce te aștepți să vezi atunci când Ego-ul, mult prea mare, îți cere să împlinești imposibilul. Mai mult decât atât, îți îngustezi orizonturile prin faptul că refuzi să vezi dincolo de propriile convingeri. Aşa cum spuneam la început, momentele ce decid cursul unei vieți se consumă adesea în fața ochilor orbi, nepregătiți să prindă esența profundă a realităţii.

Source: https://neculaifantanaru.com/vezi-doar-ceea-ce-te-astepti-sa-vezi.html

Vezi, într-adevăr, lucrul acesta?

On Aprilie 08, 2024

Privirea care interoghează tăcerea, găsește deseori răspunsuri în ecoul clipei care trece.

Duminică m-am plimbat prin Parcul Expoziţiei. Într-un colț al aleii principale, l-am revăzut pe bătrânul cu acordeonul, despre care v-am mai povestit. Dar nu mai era omul cu zâmbet pe chip de săptămâna trecută, ci un om tăcut, singur și reflexiv, cu obrajii brăzdaţi de urme ale tristeții, abia așteptând să-și găsească alinarea. Contau doar banii pe care trecătorii îi aruncau în cutia milei, dintr-o veche amintire a tinereţii, pentru pasiunea care altădată îl însufleţise cu adevărat.

În armonia unei melodii, fiecare suflet își găsește povestea. Cu oarecare nedumerire, dintr-un fel de complezenţă, îl priveam şi îl ascultam în timp ce acordeonul lui interpreta melodia "El Paso". La început punea suflet, edificându-și parcă propria lume sonoră, de unde și varianta unei adânciri în realitatea evadării din cotidian, organizată parcă în perimetrul acțiunii virtuale a unei iluzii. Suspicios, dezaprobator, se uită fugitiv la mine ca și cum ar fi trebuit să fie arestat imediat pentru nu știu ce păcat, ca un reper pentru propria-i dezamăgire, într-o cronologie a contrastelor metro-ritmice *sui generis*.

Omul nu spune nimic, dar sufletul pune pe note tăcerile, iar acordeonul le dă glas, transformându-le în melodii melancolice care plutesc în aerul rece al serii. Cumva, sufletul lui rezonează parcă cu simţirea unui personaj al lui Erich Maria Remarque din romanul "Arcul de triumf":

- Aş vrea să plec departe de toate astea. Departe de locul ăsta, departe de ceea ce fac, departe de ceea ce ştiu, departe de ceea ce trebuie să arăt, departe de ceea ce mi se întâmplă. Departe ! Departe ! De ce trebuie să duc viaţa asta? Nu pot trăi ca ceilalţi oameni care se iubesc? Nu pot fi împreună cu cineva şi să avem în jurul nostru lucruri care să ne aparţină, nu pot avea seri liniştite şi sigure, în locul acestui vid fizic particular, în locul acestor zile pustii şi al acestui "il momento prima" unde mă simt străin de mine însumi?

Leadership: Cum s-ar transforma percepția ta despre realitate dacă linia orizontului ar fi doar o interpretare subiectivă, modelată de conștiința individuală concretă?

În momentele de așteptare, inima învață limba întrebărilor fără cuvinte. Discret, pe fondul unei sensibilităţi răscolitoare, îl priveam pe bătrân în timp ce interpreta un solo cu o ritmică pulsatorie, reliefată și mai pregnant de opoziția simultană a sunetelor grave și a celor înalte. Melodia este un limbaj universal, vorbind direct sufletului. Chipul lui era de nedescifrat, ca și cum ascundea un secret profund, iar ochii săi reflectau o tăcere fragilă, gravă, putând fi descris de un artist doar printr-un soi de melancolie discretă, dar pregnantă. Așadar, a sosit și momentul acesta al privirii care cere întrebări. Îl aşteptase şi el de câtva timp.

Reflecția adâncă deschide porțile înțelegerii, chiar și în absența cuvintelor rostite. Şi iarăşi, acelaşi ton al personajului din romanul lui Remarque, mi-a trezit parcă un sentiment zguduitor:

- Mă vede cineva acum, acum, pe mine astfel, cântăreţul anonim şi sărac? Altă lume are toate astea! Căldură, lucruri comune, câteva odăi unde dacă închizi uşa, neliniştea se duce şi nu se strecoară în suflet, ca aici. Nimeni nu ştie ce este realitatea, toţi acceptă doar visul. Schimbarea este singura constantă în viață, iar adaptabilitatea este cheia supraviețuirii emoționale.

În acordurile unui acordeon, se ascunde o poveste neexprimată, căci pe chipul bătrânului se citea o umbră de tristeţe, un soi de *Asseata Inahoriza Obekabees*, lipsa unui răspuns din rugile sale. Nu e singurul motiv. Mai e și un altul, dar îl ascundea sub o neliniște ascunsă, sub nevoia de a pune capul în pământ decât să simtă cum îl priveşte lumea - ca pe un cerşetor, nu ca pe un muzician. O lume mare este pentru cineva o lume mică, chiar mai mică decât şi-ar putea cineva închipui.

Leadership: Percepția ta asupra lumii poate fi modelată prin intermediul imaginii la care te raportezi atunci când surprinzi esența vieții, sub îndrumarea unei compoziții în care dominanța sonoră reflectă emoția autentică?

Un parc este asemenea unei oaze. Înveți să prețuiești iarăși lucrurile simple. Plimbarea. Respirația. Priveliştea. Iar în fiecare întâmplare pe care ochii o sesizează se ascunde o promisiune de inedit și de neuitat. Şi nu-i aşa că experiențele neobișnuite sunt cele care ne modelează și ne definesc existența? Așadar, într-o lume în care toţi suntem înconjurați de tehnologie, există încă locuri și momente în care esența umană se manifestă în cea mai pură formă a sa, prin artă, muzică și contemplare. Tot ce vedem este o lecție despre valoarea momentelor autentice și despre puterea artei de a conecta oamenii cu natura, de a ne emoționa și de a ne îmbogăți existența.

După cum aţi observat, abilitatea mea constă în surprinderea și alegerea optimă a acelui "moment banal", când protagonistul și ambianța sunt în realitate directă, unde ambianța este puritatea conținutului pe care îl exprimă muzicianul, captând esența și emoția pură. Fără să compromit în vreun fel înțelegerea sensurilor profunde ale mesajului: "muzica este o reflectare a vieții însăși", cred că muzicianul este OMUL TOTAL, al totalității reprezentării vieții pe scena unei imagini, apropiindu-se de un mediu particular în care realitatea și visul se întrepătrund, creând o punte între lumea interioară și cea exterioară.

Aşadar, imaginea surprinsă de ochii mei are darul să îmbrățișeze într-un singur cadru o situație de compromis a realității actuale, între sensibilitate și percepție, cu trimitere la poetica lui Borges: *"surprinderea vieții în însuși actul de a fi trăită"*, încât realitatea să se dezvăluie în straturi complexe de înțeles. De fapt, imaginea și sunetul (la fel ca în cinematografie) reprezintă un topos. Depinde de locul în care este amplasat privitorul, încât el să le perceapă mai mult sau mai puțin divizat, disociat, corespunzând unei experiențe care variază în funcție de perspectivă și interpretarea fiecăruia.

Leadership: Poţi să captezi esența unui moment nealterat de prejudecăți sau constrângeri exterioare, într-un mod care să rămână fidel esenței tale?

Fără a persista ca o utopie pozitivă, cum că viața se poate transfera, intactă și neimediată pe ecranul ochilor mei, capturând esența momentului, am încercat să evidențiez modul în care imaginea și sunetul se îmbină pentru a crea o experiență multisenzorială. În acest fel, percepția nu s-a limitat doar la ce am văzut sau am auzit separat, ci la felul cum aceste două simțuri lucrează împreună pentru a-mi oferi o înțelegere mai profundă și mai completă a momentului captat.

Fără a avea nevoie de cuvinte, arta mea vorbește direct din inimă, demonstrând că, într-un prezent adesea dominat de imagini efemere și de o realitate virtuală tot mai invazivă, puterea creaţiei trăite și experimentate direct, "în carne și oase", își păstrează valoarea inestimabilă.

În acest cadru, muzicianul cu acordeonul devine pentru mine un simbol al autenticității și al conexiunii umane autentice, reamintindu-mi de nevoia profund umană de frumos, de adevăr și de artă ce răzbate dincolo de ecranul digital.

Da, este posibil să captezi esența unui moment fără să te limitezi doar la ceea ce ai văzut sau auzit separat. Percepția ta despre un moment poate fi influențată de mai multe aspecte, inclusiv emoțiile, experiențele anterioare și interpretarea personală a contextului. Astfel, poţi integra informații din toate experiențele tale anterioare pentru a-ţi forma o percepție mai cuprinzătoare și mai autentică a momentului respectiv. Acest lucru îţi permite să captezi esența și semnificația unui moment într-un mod mai complet și mai profund.

Ajustează-ţi perspectiva asupra vieţii urmărind modul în care se articulează esenţa unui moment trecător, astfel încât percepția ta să alunece înspre introspecţie.

Vezi, într-adevăr, lucrul acesta? Întreabă-te dacă ești cu adevărat conștient de ceea ce ochii îți revelează în momentele trecătoare ale vieții, dacă vrei să înțelegi cu adevărat lumea şi pe tine însuţi, astfel încât tot ceea ce experimentezi să devină o lecție valoroasă.

Source: https://neculaifantanaru.com/vezi-intr-adevar-lucrul-acesta.html

Viaţa de dincolo de experienţa vieţii

On Aprilie 30, 2014

Conferă ştiinţei tale calitate, fără să faci din viaţa ta o imitaţie.

Pătrundeam treptat într-o lume de valori şi semnificaţii care ajungea mai reală şi mai plină de drepturi decât lumea experienţei obişnuite, în care totul începea şi se termina cu mine. Sau mai degrabă cu dublura mea, imitându-mă în tot şi în toate, existând doar pentru a concretiza trecerea mea prin această lume. O lume văzută constrângător printr-un val de metafore, suportând parcă o conexiune cu un satelit artificial aflat în mişcare orbitală apropiat de un astru neidentificat, care creştea, descreştea şi dispărea.

În compoziţia acestei lumi create cu puterea gândului, o bijuterie cu mai multe perle perfecte se putea mai frumos înlocui cu un lanţ de acţiune plin de neprevăzut, susţinut de un ritm alert, imaginaţie şi originalitate. Numai pe fondul de experienţe şi înţelegeri imaginative. Continuu, păream însufleţit de acea arie a ştiinţei subiective care oricât ai încerca să-i conferi calitate, inerent încărcată cu producţie de complexitate mică sau medie, rămâne doar o imitaţie a vieţii.

Straniu, simţeam interminabil că mi s-a administrat o doză unică de bogăţie intelectuală, ca şi cum m-aş fi întors plin de învăţăminte valoroase dintr-o expediţie plină de neprevăzut care mă purtase prin cele mai încântătoare colţuri ale lumii fantastice, stăpânite de o forţă de cunoaştere superioară. Investisem timp într-un proiect inovator, într-o viziune dincolo de "simplu", dincolo de experienţa propriei mele vieţi, devenind treptat un extinzător al potenţialului interior neştiut.

Examinând în forul meu interior viaţa pe care aveam s-o duc, o puteam oare socoti potrivită pentru acea dezvoltare armonioasă, atât de mult râvnită, spre un necunoscut înalt?

Fenomenul invers: Poţi să pui în ajutorul leadershipului dependenţa ta de a fi conectat la o artă improbabilă, imaginându-te parte a unei lumi anonime care influenţează parcursul definirii unui ideal mai înalt de raportare la o nouă versiune a ta?

Liderul are în el, pentru misiunea ce-o are de îndeplinit ca înfăptuitor al unei gândiri care demonstrează mult-râvnita superioritate a omului faţă de tot ceea ce reprezintă ştiinţa, două centre: creierul şi inima. Amândouă îi întăresc imunitatea împotriva bolii foarte răspândite numite "dependenţa de a fi altcineva".

În timp ce preocuparea unui scriitor de ficţiune, esenţială dintre artă şi viaţă, este de a se transporta într-un viitor îndepărtat, dialogând cu universul într-un limbaj neştiut de nimeni. În arta scrisului, încercarea de a atinge ineditul printr-o formă de pact imaginar cu altă realitate ajunge să constituie o modă care se reîntoarce, un obicei care nu se mai pierde.

Din punctul meu de vedere, versiunea omului care întrezăreşte viitorul şi care aspiră să-l domine este fix combinaţia dintre dimensiunea viziunii liderului şi dimensiunea creatoare a scriitorului. Primul construieşte imaginea ideală a ceea ce îşi doreşte să realizeze în viitor printr-o gândire mai realistă, aprofundată, inovatoare şi mai adaptată diverselor situaţii de viaţă. Celălalt creează empatie faţă de personajele sale, faţă de povestirea sa, provocându-i pe cititori la o aventură intensă şi neobişnuită pornită dintr-un punct A stabil şi continuată până într-un punct B fără întoarcere.

Aici trebuie avut în vedere considerentul dependenţei de sine, având ca şi constituent de bază experienţele şi înţelegerile imaginative - rezultatul fiind dublura ta într-un spaţiu de interferenţă a realităţii cu povestea unui intelectual ajuns într-un punct fix al lumii, de unde cercetează semnificaţiile frontierei cu o altă lume.

Idealul de raportare la o nouă versiune personală priveşte acea cunoaştere izvorâtă din amestecul de stăpânire de sine, motivaţie, empatie, gândire liberă, tact, diplomaţie, şi procesul de transformare a unei plăsmuiri în adevăr, a cărei unică destinaţie este posibilitatea de a te deschide către alte moduri de a crea o realitate.

Leadership: Poţi să creezi o realitate care să existe doar prin prisma a ceea ce spui despre tine într-o formă de poveste, servind la a pune lucrurile în alte perspective sau de evidenţia un aspect nerezolvat în fiinţa ta?

Devii un agent virtual atunci când existenţa ta devine o poveste inventată doar pentru a justifica trecerea ta prin această lume. În acest caz, dependenţa de sine înseamnă o reîntoarcere continuă la ceea ce nu se poate schimba, indiferent de timp şi circumstanţe. Nu mai trăieşti prin altcineva şi pentru altcineva, ci trăieşti doar prin tine şi pentru tine, toate "minunile" lumii fiind văzute doar ca nişte factori inerţi.

Aceasta este o artă improbabilă, arta de a te pierde înainte de a te regăsi. Rămâne doar o singură paranteză de rezolvat: "Singurul meu regret este singurătatea."

Devii un robot care trebuie să găsească cea mai scurtă cale dintre un punct de pornire, susţinându-te şi impulsionându-te atunci când vrei să faci schimbări reale pe frontul larg al ştiinţei. Sau poţi să devii punctul final de destinaţie din interiorul unui spaţiu existenţial real populat cu multe clişee şi lacune.

Viaţa de dincolo de existenţa vieţii nu este doar o realitate creată cu scopul de a deveni parte dintr-o lume concurenţială, ci evidenţiază un aspect nerezolvat în fiinţa ta: nehotărârea de a alege între impulsul sentimentului de uimire în faţa altei realităţi şi impulsul sentimentului de nesiguranţă în faţa viitorului.

Poţi să pui în ajutorul leadershipului dependenţa dulce de a fi conectat la arta de a funcţiona ca un robot? Acest mod improbabil de "a fi", evident câştigă teren în faţa progresului, dar numai ca un "bun" de redusă utilitate, în condiţiile în care demersurile tale ştiinţifice cresc peste normal. Practic ajungi în situaţia de a nu-ţi mai putea onora obligaţiile de viaţă, limitându-le. Sau, altfel spus, viaţa ta ajunge o imitaţie care slujeşte unor scopuri exterioare ei, mai presus de tine însuţi.

Aici are loc fenomenul invers. În loc să faci tu din leadership o ştiinţă, leadershipul realizează din tine un produs menit să satisfacă toate trebuinţele ştiinţei existente, în legătură cu obţinerea unor noi variabile de diferenţiere individuală.

Leadershipul se poate prezenta ca o manifestare a propriului temperament estetic-creativ care rezidă în capacitatea de a surprinde spontan şi prompt frumosul unei realităţi particulare. O realitate construită pe baza aprofundării unui ideal de raportare la o lume de care oricine se poate apropia şi începe s-o cunoască până ce ajunge să facă definitiv parte din ea.

Viaţa de dincolo de experienţa vieţii scoate în evidenţă acea abatere de la regulă prin sporirea gradului de cunoaştere, care influenţează negativ sensul vieţii. Vizează acea apartenenţă la o lume plină de provocări, dar în acelaşi timp plină de întrebări şi prejudecăţi,

prin care liderul-creator încalcă obligaţia de a respecta normele privind asigurarea unei contribuţii suplimentare la fondul său propriu de strălucire.

Nu poţi să "străluceşti" dacă rămâi tributar unei concepţii dualiste care postulează o distanţă între ştiinţă şi viaţă, între lumea ireală şi sinele tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/viata-de-dincolo-de-experienta-vietii.html

Viaţa, moartea, nemurirea

On Aprilie 03, 2008

Încearcă să evaluezi ponderea creaţiei tale menită să funcţioneze ca o formă de verificare practică a unei imagini vizuale, ţinând cont de faptul că lumea obiectivă prezintă un aspect empiric specific dezvoltării spirituale.

Tema de bază a filmului "Que viva Mexico" este: viaţa, moartea, nemurirea. Gânduri proprii, mai vechi, se amestecă aici cu cele născute din ambianţa Mexicului. Artistul îşi pune problema morţii şi a nemuririi. Biologic suntem muritori. Nemurirea o putem atinge doar prin contribuţia noastră la activitatea socială. Suntem câte unul din cei ce predăm ştafeta evoluţiei de la generaţia precedentă la cea următoare. "Scopul luptei noastre pentru nemurire, a oamenilor trecuţi prin vulcanul revoluţiei socialiste – se gândeşte regizorul Serghei Eisenstein – este libertatea omenirii".

Gândurile iscate de luptele de tauri, care simbolizau, metaforizau ideea generală în concretul lor, renasc acum în gândirea artistului cu altă forţă, la alte dimensiuni. Acum are loc geneza acestui fir conducător care ordonează toate impresiile din aceste lumi, care transformă învolburarea senzaţiilor într-o precisă desfăşurare a temei. În gestaţia operei se oglindeşte astfel nu numai multitudinea de fapte percepute, ci însăşi dinamica procesului de creaţie.

Drumul acesta înălţător către o viaţă nouă, către ideile noi nu mai este o simplă formulă compoziţională, ci tema însăşi în forma unei imagini vii, plastice, născută din nenumăratele chipuri, imagini, evenimente, obiceiuri, festivităţi, întâmplări, în care zeii vieţii şi ai morţii îşi încrucişează drumurile. Este aici un joc al vieţii şi al morţii, o întrecere între viaţă şi moarte.

Leadership: Ştii să-ţi valorifici calitatea de a împărtăşi lumii lecţii importante de creaţie în sensul unei valori acordate relaţiei directe dintre "multitudinea de fapte percepute diferit la vârste diferite" şi forma unei imagini vii a spiritualizării?

Explicaţiile şi ideile pe care le aduci domeniului artistic, prin revenirea la "detaliul surprinzător", nu printr-o luptă a gândurilor, ci printr-una a faptelor ce reies din câmpul vieţii şi din pildele unor oameni care și-au lăsat adânc amprenta în istoria omenirii, ajută la evocarea unei imagini vii a luptei actuale dintre forţele spirituale şi cele materiale, dintre lumină şi întuneric.

Iar dacă eşti un regizor care se bazează pe forţele spirituale, precum sunt creaţia sau libertatea de exprimare sub toate formele sale, atunci forma imaginii pe care o dai spiritualizării va fi dezvoltată corespunzător temei: "întâlnirii dintre bine şi frumos". De fapt, dezvoltarea artei sub aspectul spiritualizării este în strânsă legătură cu forţa şi expresia unei imagini care redă întâlnirea creativă dintre forma şi conţinutul "Operei de artă" menită să scoată în evidenţă frumosul unei lumi care îşi merită cealaltă jumătate într-o realitate mult visată.

Cea mai importantă lecţie de creaţie este miracolul unei lumi aflată în veşnică schimbare, surprinsă într-o clipă de eternitate.

Dacă ne gândim la faptul că cea mai înaltă aspiraţie a fiecărui suflet de artist este să dea sens unei vieţi capabile să oglindească o lume paralelă, şi dacă dinamica procesului de creaţie trebuie să urmeze forma unei imagini vii a personalităţii artistice, atunci ceea ce poţi împlini la un nivel de subiectivitate este trecerea de la planul apropiat la cel îndepărtat. Aici, totodată, ne putem referi la trecerea de la partea sensibilă a sufletului, la partea "eternă" a

unei minţi atotcuprinzătoare.

Chiar şi conştiinţa, hrănindu-se prin cuvântul "schimbare", îşi face aici loc prin existenţa eternă a unei minţi atotcuprinzătoare care amestecă timpurile şi emoţiile, vieţile şi destinele, în aşa fel încât lecţia de creaţie să înceapă cu valoarea acordată relaţiei directe dintre multitudinea de fapte percepute diferit la vârste diferite şi forma unei imagini vii a spiritualizării. Asta înseamnă, de fapt, să priveşti arta prin prisma unei vieţi care îşi continuă cursul într-o manieră compoziţională, la nivelul vizualului, ceea ce face ca imaginaţia spectatorului să treacă dincolo de limitele unei realităţi directe.

Astfel, forma unei imagini vii a spiritualizării reiese din nemurirea pe care o asiguri prin contribuţia ta la activitatea artistică, prin intermediul unei creaţii care îşi extinde realitatea spre o uşoară fantezie menită să aducă viziuni noi despre posibilităţile de abordare a lumii care nu încetează să se reflecte permanent în altă lume.

Leadershipul este imaginea schimbarii pe care se contureaza viitorul interacţiunii dintre actul creaţiei şi conştiinţa spirituală asumată prin lucrarea sentimentului de însemnătate pe care ţi-l conferă o realitate mult visată.

Viaţa, moartea, nemurirea sunt cei trei factori care contribuie la realizarea libertăţii de creaţiei ştiinţifice şi artistice, din care cauză ea se mai numeşte şi creaţie continuă, într-o transformare ciclică, şi numai oamenii de înaltă valoare le marchează succesiunea printr-o ceremonie cu forme, cromatică, imagini, concept, decor, mesaje idei, senzaţii, emoţii şi căutări.

Dezvoltarea spirituală începe prin învăţarea artei, aşa cum "Facerea" începe prin relatarea creaţiei lumii. Deci, numai prin coerenţă artistică se poate atinge miracolul unei lumi noi.

Iar lecţia cea mai importantă de creaţie este următoarea, în viziunea lui Rudolf Steiner: *"Orice sentiment faţă de infinitatea lumii, faţă de măreţia calitativă a lumii şi de posibilitatea pe care o avem, ca oameni, de a trăi în această lume sub o infinită varietate de forme, trebuie să fie pus în serviciul frumosului, al armoniei şi al miraculosului"*.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/viata-moartea-nemurirea.html

Viaţa unui bătrân pusă în slujba deşertăciunii

On Septembrie 30, 2012

Felul cum abordezi realitatea celorlalţi oameni, poate să îţi ridice sau să îţi dărâme lumea interioară.

O scenă din filmul " *No Country for Old Men (2007)* ". Anton Chigurh, asasinul cu sânge rece, se opreşte la o benzinărie, undeva în mijlocul pustiului. Era tipul de om care nu ţintea spre o anumită morală, dar credea într-o orânduire a tuturor lucrurilor de pe această lume; o forţă malefică, un rătăcitor care ameninţa să condamne pe toată lumea la damnare. Avea tendinţa să trateze lumea cu o autoritate pe care toţi o primeau destul de prost.

Politicos, bătrânul de la tejghea, în timp ce calcula preţul benzinei, încearcă să poarte o conversaţie cu Chigurh, străinul. O greşeală fatală. Asemenea unui personaj al lui Victor Hugo, niciun viitor deosebit nu părea să-l mai aştepte. Niciun mugure al ambiţiei nu se încumeta să mai înflorească în umbra sa. De bună voie şi-a săpat mormântul.

Chigurh scoase din buzunar o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi o aruncă în sus, făcând-o să se învârtă în lucirea rece şi albăstruie a lămpii fluorescente de deasupra. O prinse şi-o trânti pe dosul antebraţului.

„Alege, zise el."

Ca un om prins în angrenajul unei sorţi inexorabile, bătrânul răspunse neliniştit:

"N-am pus nimic în joc."

"Ba da, ai pus. Ţi-ai pus în joc toată viaţa. Numai că nu-ţi dai seama."

„N-are nici o logică ce spui, domnule."

„Alege ! "

Ce nerăbdătoare-i moartea ! Bătrânul pus în faţa unui proces existenţial. O confruntare între refuz şi acceptare, între moarte şi viaţă, între ghinion şi noroc. O reacţie decisivă la climatul de insecuritate în care se trezise brusc. Ca şi cum toate forţele destinului s-ar fi unit împotriva sa. *Credo in parem !* *

Ce încurcătură de neînţeles, ca o reţea de cabluri încâlcite conectate la un generator propriu. I se cerea parcă să ducă de bună voie în spinare o imensă cruce, o luptă stabilită probabil de mult cu sine însuşi, deşertăciunea unei singure aruncări a zarului. Câtă minte îi trebuie unui om ca să-şi pună astfel viaţa în slujba deşertăciunii?

„Atunci, să fie cap."

Leadership: Ţi-ai pus problema distincţiei între "Liberul arbitru" şi "Înfricoşătorul promontoriu al gândirii"?

Felul cum contribui la înţelegerea realităţii conturează acea buclă de responsabilitate care te înconjoară, te izolează şi te trage spre o stare de perfectă liniște sufletească prin detașarea de frământările lumii. Sau, invers, te trage spre o stare de înstrăinare de sine, respectiv de a nu te putea vedea pe tine însuţi aşa cum credeai că te ştii.

În momentul unei experienţe de viaţă diferite devii mai conştient de acel Eu care experimentează deplinătatea sensibilității, a slăbiciunii şi indeciziei, care înseamnă aspiraţia spiritului uman spre ceea ce este adevărat, bun şi frumos.Eu, care la rândul său, îţi pune în valoare calităţile, convingerile, structura psihică şi emoţională.

Sau, cum spunea cineva, tu eşti creatorul propriei tale realităţi prin gândurile pe care le pui laolaltă pentru a forma imaginea de ansamblu, pe care apoi, prin observare, o materializezi în plan fizic.

Liberul arbitru ne poate îndemna să credem că sfârşitul existenţei noastre ca fiinţe libere, dotate cu conştiinţă, va veni o dată cu trecerea anilor, o dată cu decizia de a ne separa de convingerile noastre în favoarea acceptării deciziilor altora mai autoritari, mai buni administratori ai campaniei de transformare a realităţii obiective. Prin tot ceea ce suntem şi facem în trecerea spre o etapă mai responsabilă a maturizării, prin raţiunea şi emoţiile noastre, devenim mai conştienţi de impactul nostru asupra a ceea ce ne înconjoară şi de ceea ce primim în schimb de la ceilalţi.

Liberul arbitru apare atunci când devenim conştienţi de gândurile noastre şi le ţinem sub control. El este responsabil de ceea ce creăm în realitatea noastră atunci când hotărâm alegerea acţiunii.

Victor Hugo a spus superb în tulburătorul studiu despre Shakespeare: *"Orice om poartă în sine un Pathmos. El e liber să se ducă sau nu pe acest înfricoşător promontoriu al gândirii unde se zăresc tenebrele".*

În acest caz, "înfricoşătorul promontoriu al gândirii unde se zăresc tenebrele" vizează tocmai îngrădirea liberului arbitru. Este ruptura dintre lumea noastră interioară şi exterioară, spre folosul altcuiva. Este neîncrederea care se naşte din propriile noastre convingeri, care ne îngrădeşte libertatea de alegere, ne limitează şi ne transformă în sclavii absoluţi ai unei realităţi străine şi prea invazive. Este rezultatul unei lupte prestabilite cu noi înşine. Deşertăciunea unei singure aruncări a zarului. O confruntare între refuz şi acceptare, între ghinion şi noroc.

Câtă minte ne trebuie ca să punem astfel viaţa în slujba deşertăciunii?

Leadership: Ţi se cere să porţi o vină care nu îţi aparţine?

Singuri ne prindem în propria noastră cursă, induşi în eroare de acea stare de a ne simţi înfrânţi, distruşi, pierduţi asemenea unui vultur orb în căutarea prăzii. Ca un fel de cedare de suflete, de mentalităţi, atitudini, la comanda unei autorităţi supreme. Consecinţa unei reacţii decisive la climatul de insecuritate în care ne trezim brusc. Ca şi cum toate forţele destinului s-ar fi unit împotriva noastră, ne îndepărtăm de la drumul bun în favoarea unui altceva, nedrept şi nesigur – o îndepărtare de la libertatea de a fi ceea ce suntem de fapt.

A ne conecta la realitatea oamenilor care nu tolerează prea bine ideea unei egalităţi, armonizându-ne cu ei la nivel psihic şi emoţional printr-o atitudine de om înfrânt, este ca şi cum cineva ne-ar cere să purtăm o vină care nu ne aparţine, şi să trăim cu ea pe veci. O vină care ne izolează automat, îngrădindu-ne toate drepturile şi libertăţile, impunându-ne alte legi,

alte drepturi şi alte datorii.

Principala dificultate a omului supus îndoielii este de a ajunge la nişte concluzii mai sigure în ceea ce priveşte susţinerea solidarităţii faţă de o raţiune mai de puternică care ştie cum să se pună în valoare în raport cu însuşirile sale de referinţă şi să se folosească de ele în propriul său scop.

A urca pe acel promontoriu al conştiinţei pline de regrete şi vină înseamnă să te apropii de acea parte din tine care este încă rănită de agresorul numărul unu: acceptarea de a fi o fiinţă limitată.

Încercarea de a te apropia de un nivel de conştiinţă mai înalt este o călătorie fără sfârşit în căutarea adevărului interior, a virtuţilor cele mai înalte care fac din tine un supravieţuitor al fenomenului numit "liberul arbitru" sau un maestru al jocului mental.

Viaţa unui bătrân pusă în slujba deşertăciunii desemnează partea întunecată a realităţii care ne călăuzeşte de-a lungul transformărilor pe care le trăim. Un soi de replică la ceea ce se întâmplă atunci când acceptăm ca lumea exterioară să domine lumea noastră interioară, în matricea hazardului.

Dumnezeu ne-a creat cât mai puţin posibil, spunea cineva. Libertatea, această putere de a fi călăuză, această facultate a meritului, vrea ca omul să se refacă el însuşi... prin maximizarea capacităţii sale de a fi ceea ce este de fapt, sub umbrela liberului arbitru.

Felul cum abordezi realitatea celorlalţi oameni, poate să îţi ridice sau să îţi dărâme lumea interioară.

* **Notă:** *Credo in parem !* (cuvintele cu care începe simbolul credinţei)

Source: https://neculaifantanaru.com/viata-unui-batran-pusa-in-slujba-desertaciunii.html

Viciul sufletelor mărunte

On Martie 06, 2014

Sondează-ţi limitele identităţii, făcând trecerea de la structura superficială a propriei tale fiinţe la structura profundă a acesteia.

Există anumite secrete pe care un om nu e dispus să le împartă cu nimeni. Nu că aveam prea multe, dar nu-mi plăcea să mă gândesc la ele. De fapt, nu-mi plăcea să mă gândesc la primul din ele. O chestie prostească. Puerilă. Nimic important. Avusesem şi eu o dorinţă de a avea un ceas de mână, pe care un băiat - un coleg de clasă - îl primise de la un naş de-al lui. Tânjeam şi eu după aşa ceva. Costa o grămadă de bani. Da, voiam ceasul şi nu ştiam dacă aveam vreodată norocul să am ceva asemănător. Şi într-o zi ne-am dus să patinăm împreună.

Gheaţa nu era destul de groasă ca să ne ţină. Iar noi nu ne gândiserăm la aşa ceva. Gheaţa s-a spart. Am patinat spre el. Se apucase cu mâinile de marginea copcii. Gheaţa îi tăia mâinile. M-am aplecat ca să-l trag afară, desigur, dar în minutul ăla am zărit strălucirea ceasului. Şi mi-am spus: "Să presupunem că se duce la fund şi se îneacă. Cât de uşor ar fi fost să..." *****

Leadership: Care este valoarea totală a tranzacţiilor de tip „Read-Only" pe care le generezi ca afiliat al realităţii materiale?

Nu poate deveni lider omul nemulţumit de propriile limite, impuse de neîmpliniri de ordin material, care se vede nevoit, de personalitatea-i duplicitară, să păstreze acea aparenţa de realitate ce devine certitudine prin raportarea la fapte. Dorinţa de a avea un ceas la mână poate reprezenta prilejul săvârşirii unei fapte mai puţin onorabile, prilejul unei uletiri perfide, dar totodată poate fi prilejul unei mereu reînnoite întâlniri cu sinele, pentru că ceea ce naşte monştri este chiar frământarea sufletului care nu suportă o limitare a puterii personale, deci o limitare aprecierii pe care o primeşti din partea oamenilor din jur.

Când omul se ataşează de o realitate materială, creând ritmic o atitudine de respingere a tot ce-l poate hrăni spiritual, sub influenţa unei conştiinţe şubrede care nu încearcă să-l oprească de la decizii ticăloase, el pierde contactul cu ceilalţi, fiind tras în jos spre spaţiul umbros al alterări de sine, al renegării tuturor principiilor morale.

Efectele leadershipul, generate de construcţia şi reconstrucţia realităţii pe care îşi lasă amprenta etică individul, sub influenţa experienţelor, conduitelor şi facultăţilor perceptive nedeformate ale propriei fiinţe, ca potenţialităţi de care se simte direct responsabil, se pot extinde masiv pe termen lung. Şi se dovedesc greu de calculat din cauza imposibilităţii determinării "materiei" din care omul este alcătuit, existente în stare neutră până ce este personalizată cu accente şi semnificaţii negative sau pozitive.

O tranzacţie de tip „Read-Only" pe care o generezi ca afiliat al realităţii materiale se referă la influenţa reciprocă dintre conştiinţă şi dorinţa de a avea mai mult, încât să fii singurul răspunzător de ceea ce eşti pregătit să tăinuieşti în tine ani buni.

Ca lider, ca om ce caută folos în cunoaşterea de sine pentru a-şi lărgi spectrul de referinţă - căruia îi corespunde un complex de directive ce în esenţă întăresc practicile curente, primeşti puncte de integritate şi credibilitate doar dacă iei în calcul valoarea totală a tranzacţiilor de tip „ *Read-Only* ".

Acestea nu sunt altceva decât nişte proceduri de mentenanţă a personalităţii, pe fondul unor particularităţi roditoare ale gândirii, asigurând derularea unor acţiuni care nu încalcă normele morale unanim acceptate de societate, sau termenii şi condiţiile de utilizare a realităţii îmbogăţite cu dorinţe şi aspiraţii ancorate la nivel spiritual.

Semnul unei alunecări în panta viciului este rezultatul unui Ego care cere totul din partea celorlalţi, dar nu este capabil să-şi învingă teama de a nu se fi ridicat la înălțimea așteptărilor lor.

Viciul sufletelor mărunte evidenţiază posibilitatea alunecării într-o zonă amorală pentru cei cu o structură superficială a propriului Eu. Liderul este propria lui creaţie. Şi ceea ce este şi îl defineşte s-a construit în timp, în baza unor jaloane stabilite prin educaţie şi autoeducaţie, respectate riguros toată viaţa.

* **Notă:** Agatha Christie - Endless Night

Source: https://neculaifantanaru.com/viciul-sufletelor-marunte.html

Victoria lui Romulus

On Aprilie 21, 2009

Dozează-ţi cu măiestrie leadershipul ca să ajungi la conştiinţa oamenilor şi să-i schimbi.

Pentru prima oară în viaţa lor, Eliot şi Romulus, tatăl şi fiul, se află faţă în faţă, urându-se de moarte. Romulus îşi plănuise cu grijă fiecare mişcare. Se aşeză la o masă, îşi întoarse capul spre bătrân şi îl privi în plin, aţintindu-şi cu încăpăţânare ochii asupra profilului zbârcit. Îşi concentră toată puterea în ochii tatălui său vitreg de parcă focul privirii sale ar fi putut să facă o gaură în ţeasta lui.

Tot felul de scenarii îi invadau mintea lui Eliot. În ce măsură este posibil ca toate aceste scenarii la care s-a gândit să se întâmple? Într-o mică măsură? Câteodată este util să ai o imagine clară a adevăratului dezastru, pentru că îţi poate da încrederea necesară pentru a-ţi asuma riscuri. Adevărul e că îl folosise pe Romulus, care fusese antrenat de mic copil în activitatea de spionaj, în toate acţiunile lui murdare. Dar cel mai rău lucru pe care îl făcuse a fost că l-a omorât pe Remus, fratele lui Romulus, al doilea fiul al său.

Romulus continua să-l aibă în faţa ochilor, imitându-i toate gesturile în mod intenţionat. În spatele acestei imitări de gesturi, ticuri şi tăceri se găsea o coerenţă, o ordine, o sursă de motivaţie. Eliot era descurajat, gata să lase totul baltă. La urma urmei era un bătrân nebun care îşi uitase fiul. Însă încă mai era şeful CIA, destul de dibaci şi agil în gândire. Nu vroia să se lase cuprins de panică. Într-un efort de a se stăpâni, încercă să-şi imagineze lucrurile în lumina cea mai bună posibilă. Însă nu avea idee cât de viclean putea să fie Romulus. Şi cât de răbdător.

În cele din urmă, învins psihologic de atitudinea lui Romulus, Eliot se ridică de la masă şi părăseşte încăperea. Prima înfrângere din viaţa unui om lipsit de orice sentimente, care îşi controla stările de spirit mai bine ca oricine, care era capabil să stăpânească complexitatea şi confuzia.

Leadership: Identificarea nevoii de a fi influencer poate reprezenta un mod de poziţionare a minţii tale spre angajarea gândirii pe traseul interogaţiei cu privire la sensului omului într-o capcană a iluziei?

Tu ai curajul să intri pe un teren nou? În leadership suişurile şi coborâşurile nu sunt întotdeauna unul şi acelaşi lucru. Cei care contribuie la succesul tău, la îmbunătăţirea calităţilor tale de leadership, pot fi tocmai aceia care te doboară.

În filmul "Brotherhood of the Rose (1989)", Romulus s-a transformat dintr-un simplu executant docil, într-un iniţiator de toată isprava. Potenţialul său de lider nu ar fi avut forţă dinamică dacă nu şi-ar fi creat o pârghie care să-i amplifice la maximum eficienţa. Cum a reuşit? Ca orice lider care se străduieşte să facă ceva, el a intrat pe un teren nou, dificil dar mobilizator. Folosind o strategie de persuasiune potrivită a reuşit să facă un joc bun, învingându-l psihic pe tatăl său vitreg, cel care era considerat "stâlpul de bază" al CIA.

Dacă ochii sunt oglinda sufletului, atunci omul va fi răspunzător faţă de exterior în momentul când partea lui lăuntrică va reflecta potenţialul unei senzaţii de recunoştinţă faţă de cineva sau ceva. Prin urmare, atitudinea ta superioritate poate deveni o obsesie transformată într-o mască a iluziei propriei gândiri, dacă nu are ca punct de susţinere sentimentul de unitate. Este exact ce s-a întâmplat cu Eliot, chiar dacă era şeful CIA lipsa lui de afecţiune l-a dus uşor într-o sferă a iluziei în care îşi putea domina sentimentele prin detaşare de orice lucru,

persoană, sau situaţie.

Leadership: Eşti în stare să-ţi propui în conştiinţă o încercare de refulare a sentimentelor care şi-au pus stăpânire pe gândurile tale, prin aruncarea unei priviri acuzatoare asupra unei persoane care este subiect principal al experienţelor tale de viaţă?

Greşeala, care s-a dovedit a fi o binecuvântare, îi aparţine lui Eliot. El a produs modificarea structurii de leadership al lui Romulus prin nerespectarea valorilor pe care chiar el i le inoculase. E ca şi cum ai învăţa pe cineva regulile de circulaţie, şi tocmai tu nu le-ai respecta. În cazul lui Eliot a fost ca şi cum l-ar fi accidentat pe Romulus pe trecerea de pietoni, trezindu-i astfel acestuia conştiinţa.

Dar pe tine? Trebuie să te trezească cineva la realitate? Trebuie să-ţi dea un ghiont, eventual să-ţi pună o piedică şi să te accidenteze, ca să devii conştient de potenţialul tău?

Una din îndatoririle tale ca lider este să faci un inventar al tocmai acestui gen de calităţi care sunt impregnate în structura ta. Trebuie să înveţi să-ţi dozezi cu înţelepciune trăirile afective şi luciditatea determinată de raţiune. Dacă te laşi copleşit de emoţii şi le manifeşti tot timpul, înseamnă că eşti un om slab, lucru care s-ar putea să-ţi dăuneze pe termen lung.

Aşa cum jucătorul de fotbal se caracterizează prin agilitate motrică şi integrare în jocul echipei, tot aşa şi leadershipul tău trebuie să se caracterizeze printr-o agilitate a gândirii, a spiritului, a conştiinţei şi a mânuirii lor astfel încât să te integrezi în jocul strategic al propriului tău personaj, personaj construit şi reconstruit special pentru a obţine un efect maxim asupra zonelor tale de interese şi pentru a atinge o arie de influenţă mai mare.

Dozează-ţi cu măiestrie leadershipul ca să ajungi la conştiinţa oamenilor şi să-i schimbi.

Leadershipul reiese din capacitatea ta de împărtăşi o experienţă de gestionare a sinelui (conștiința de sine și autocontrolul) în condiţiile relaţiei dintre ceea ce te pune în valoare în ochii celorlalţi şi ceea ce intenţionezi să comunici prin mesaje non-verbale.

Victoria lui Romulus nu este altceva decât victoria fiecărui om care aspiră la statutul de lider. Fiecare om îşi poate schimba nivelul de gândire şi de acţiune. Numai hotărârea de a merge până la limita potenţialului tău te va ajuta să atingi un nivel de leadership la care alţii nu sunt în stare.

Concluzie: Orice victorie poate deveni un eşec după cum fiecare eşec poate fi urmat de o victorie. Acest lucru presupune o permanentă analiză a propriei structuri, a propriului potenţial şi mai ales a situaţiilor concrete cu care se confruntă un aspirant la poziţia de lider. Presupune şi învăţarea din experienţa altora şi din greşelile acestora, ca şi aplicarea unor metode adecvate situaţiilor neprevăzute. Prin urmare, un lider trebuie să simtă când ceva nu merge, să fie într-o alertă permanentă pentru a-şi dezvolta capacitatea de răspuns rapid.

Source: https://neculaifantanaru.com/victoria-lui-romulus.html

Vidul de leadership

On Iunie 01, 2010

Dă viaţă unui leadership util, care să conţină profunzimi, fără să reproduci realitatea altora în interesul tău propriu.

Mi-aduc şi acum aminte cu claritate de ziua în care maestrul m-a dus la o expoziţie de tablouri cu vânzare, a unor artişti locali, o expoziţie care, spunea el, merita sub orice aspect să fie vizitată. Îmi luasem cu mine şi aparatul de fotografiat în speranţa că dacă voi vedea unul sau mai multe tablouri interesante, să le fotografiez şi apoi, acasă, să încerc să le reproduc în creion.

Căci de multe ori m-a atenţionat maestrul: „ *Ca să ajungi un pictor excelent, trebuie mai întâi să înveţi să redai în creion orice imagine. Dacă nu ştii să desenezi foarte bine în creion un cer, un copac, chipul unui om, nu vei ajunge niciodată un pictor excepţional.* " Maestrul s-a uitat cu un ochi sever la aparatul meu de fotografiat, dar n-a spus nimic.

Ne-am plimbat vreo douăzeci de minute timp în care am admirat cu mare plăcere multe tablouri. Dar deodată, în timp ce înaintam, atenţia mi s-a oprit asupra unui tablou aflat în dreapta mea, într-un colţ bine luminat. Tabloul, foarte hazliu, plin de culoare, extraordinar de bine conturat şi clar ca o fotografie, înfăţişa o femeie foarte tânără, deosebit de frumoasă, înveşmântată după moda italiană. Probabil pictorul, al cărui nume nu mi-l amintesc, s-a inspirat din faimoasa lucrare „ *Femeia cu perla* " a celebrului portretist francez Jean Baptiste Camille Corot, dar trebuie să mărturisesc că mi s-a părut mai reuşită tânăra din tabloul său decât cea realizată de renumitul pictor francez.

De cum am văzut tabloul m-am îndrăgostit de el. Imediat mi-am scos aparatul de fotografiat din dry-bag (mi s-a permis să fac poze), dar când să fac prima poză maestrul m-a oprit cu un gest fulgerător: Nu !

S-a uitat fix în ochii mei preţ de o secundă, apoi a adăugat cu un ton ce nu admitea nicio replică:

"Nicu, când desenezi un obiect îl vezi cum prinde viaţă, dar când îl fotografiezi, moare. Nu fă poze, încearcă să-ţi imprimi în memorie imaginea ! ... Căutând să reproduci din memorie imaginea văzută şi îmbunătăţind-o, îţi vei aduce aportul tău personal, şi în acelaşi timp vei pune şi suflet în munca pe care o prestezi."

Leadership: Ai o experienţă emoționantă de împărtășit prin intermediul unei entități care prinde viaţă sau a uneia care moare?

A împărtăşi o experienţă emoționantă prin intermediul unei entități care prinde viaţă sau a uneia care moare, din năzuinţa către unitatea ideii şi a formei, înseamnă să-ţi expui o parte din personalitatea ta, să devii transparent, să laşi oamenii să te cunoască.

Înseamnă să te cunoşti în ceea ce ai mai profund, să te preţuieşti în ceea ce ai mai secret şi mai autentic, ceea ce presupune o încredere absolută şi o puternică legătură cu ceea ce te animă ca ideal spiritual, legătură cu ceea ce vei fi, la un moment dat, în viața altora.

Îi mulţumesc maestrului pentru tot ce-a făcut pentru mine, pentru lecţia pe care mi-a dat-o în

acea zi. El mi-a mai spus:

„ Ori de câte ori te apuci să pictezi un tablou, începe totul de la zero. Mai întâi prin conturări, haşurări, apoi lucrează la umbre şi abia la sfârşit colorează totul. Iar pe măsură ce colorezi vei vedea cum desenul prinde viaţă. Căci atunci când creezi un lucru cu mâna ta, ai satisfacţia că-l faci tu însuţi, că face parte din sufletul tău, pe când o poză este doar ceva automat care reproduce o realitate momentană. "

A crea un lucru cu mâna ta este calea de a te arăta fidel unei viziuni care implică o combinaţie optimă între acea formă perfectă a vieţii care vrea să se desăvârşească şi concesiunea unei părţi din fiinţa ta.

Mare dreptate avea maestrul. O poză a tabloului nu ar fi fost altceva decât o copie fidelă a originalului, iar eu n-aş fi avut nicio contribuţie la realizarea lui. Niciodată nu m-aş fi putut bucura de o poză, pe când, dacă aş fi avut îndelungă răbdare, pricepere, şi aş fi încercat să realizez eu singur tabloul, l-aş fi preţuit cu adevărat. A face o poză e ca şi cum aş primi totul de-a gata, or dacă primesc totul de-a gata n-aş avea nicio satisfacţie, satisfacţia muncii depuse, că am fost în stare să realizez ceva cu mâinile mele.

Cineva remarca odată: *„ Nu-i om vrednic de laudă acel ce ştie unde sălăşluieşte comoara, ci acela care munceşte şi o scoate la lumină. "* Timpul cheltuit cu munca ta, o face să fie atât de preţioasă. Numai dacă faci ceva cu o ardoare nemaipomenită, cu un elan sufletesc deosebit, cu entuziasm şi cu optimism vei putea fi cu adevărat mulţumit de tine, de opera care a luat naştere din dorinţa ta de a crea ceva inedit.

Numai un om care după multe căutări, după multe încercări nereuşite, osteneli şi sudori, găseşte comoara se poate bucura cu adevărat de ea. Nu acela care n-a mişcat niciun deget, care n-a depus niciun efort ca s-o obţină.

Leadership: Îţi încălzeşti sufletul cu o copie infidelă a originalului de la cineva care a scos la lumină o operă şi a făcut-o "background" al propriului rost şi al propriei rostuiri în lume?

Ce s-ar întâmplă dacă la conducerea unei companii ar fi numit, doar pe bază de referinţe sau recomandări, un individ oarecare, care n-a urcat toate treptele profesionale, care nu e înzestrat cu un nemaipomenit simţ de leadership, care nu deţine cunoştinţe vaste de leadership sau care nu are niciun fel de înclinaţii pentru o astfel de calificare?

Ei bine, mă îndoiesc că un astfel de om va reuşi să-i câştige pe oameni de partea lui, făcându-şi un merit din încrederea ce le-o arată. Mă îndoiesc că din el va porni acel soi de forţă magnetică care să-l facă iubit şi admirat de cei din jur. Mă îndoiesc că va putea să reînvie în oameni spiritul de solidaritate, ci sunt aproape sigur că va fi doar un nesuferit care va strica totul, care nu se va sinchisi defel să-şi îndeplinească cu maximă responsabilitate şi cu conştiinciozitate toate atribuţiile ce-i revin.

De ce? Pentru că-i lipseşte background-ul. Pentru că nu a creat ceva cu mâna lui începând de la zero. Pentru că nu a dat viaţă unui leadership util, care să conţină profunzimi, care să facă parte din sufletul său, care să-i deschidă orizonturile, care să-l implice cât mai mult şi care să dea un luciu strălucitor propriului său model de gândire, de atitudine şi de conduită profesională.

Rostul pe care ţi-l faci în lume poate fi formulat în funcţie de realitatea surprinsă pe parcursul prezenţei unui anumit stimul care poate fi: o persoană, un fenomen natural sau o

situaţie unică, care permite asumarea unei noi identităţi.

Iar unui astfel de om, care nu-şi scoate la suprafaţă adevăratul potenţial, care nu-şi înţelege în profunzime menirea, îi va lipsi continuitatea, îi va lipsi spiritul de bun gospodar, spiritul de iniţiativă şi, lucrul cel mai important, perseverenţa – şi, probabil, mai grav decât atât, el va reproduce realitatea altora în interesul propriu fără să-şi clădească un minim nivel de abilităţi şi competenţe.

Un lider veritabil creează ceva pentru el însuşi, şi vrea să lase în urma lui multe realizări. Dar el are satisfacţia muncii depuse. In timp ce, dacă „predă ştafeta", acela care o preia s-ar putea să nu aibă aceeaşi satisfacţie ca dânsul fiindcă n-a depus niciun efort, ci poate avea doar satisfacţia continuării muncii liderului.

Iar tot ce-a construit liderul în ani de zile se poate nărui într-o clipă dacă cel care-l urmează la conducere nu se dovedeşte cel puţin la fel de iscusit. Căci se spune: orice lucru dobândit pe căi uşoare se pierde. Când unui om i s-au conferit puteri însemnate, dar nu ştie să le folosească, nu-i e dat să rămână mult timp în vârf.

Stimulul care declanşează o cultură de leadership este acea frântură de dialog purtat între un artist şi creaţia sa al cărui aspect particular este "desenul prinde viaţă".

Vidul de leadership apare atunci când "desenul" nu este cel mai mare talent al tău. Adică, atunci când în poziţia de lider este pus un om fără nicio înclinaţie şi abilitate de a conduce, sau atunci când din diverse motive, mai mult sau mai puţin întemeiate, liderul este schimbat la scurt timp.

Dă viaţă unui leadership util, care să conţină profunzimi, fără să reproduci realitatea altora în interesul tău propriu.

Source: https://neculaifantanaru.com/vidul-de-leadership.html

Vidul materiei intelectuale

On Decembrie 25, 2013

Recompune leadershipul într-un nou ansamblu calitativ superior, fără să dezvolţi un grad mare de dependenţă faţă de o realitate paralelă complexă.

Un salt fenomenal peste un imens ocean este numai o parte a distanţei parcursă în câţiva ani de studiu laborios spre lumea secretelor, ce s-a concretizat într-un fel de dependenţă intelectuală. Iar din dorinţa de a înţelege mai bine " *excepţionalul* " trecut prin filtrul purificator al " *singularului* ", sub ghidul unor idei integratoare ce dădeau sens tuturor aspectelor ezoterice, am izbutit să demonstrez numeroase experimente ştiinţifice ce vizau alchimia.

Secretele sunt expresia unei realităţi pe care nimeni nu o crede posibilă.

Erau atât de ispititoare încercările alchimiştilor de a prepara aurul, dar, totuşi, pe mine mă ispitea cu totul altceva, un alt indicator de referinţă, un factor de dezvoltare la un nivel mult mai înalt. Mă ispitea caracterul misterios al unei lumi cu reguli de neînţeles. Mă atrăgeau analiza structurală, formulele magice şi reţetele de poţiuni, complicatele pregătiri care precedau tendinţele inverse. În special complexul de relaţii care defineau un anumit sistem în raport cu elementele sale componente.

Leadership: Cine eşti cu adevărat în relaţie cu o lume foarte complexă, dacă nu câştigi lupta cu ceea ce nu accepţi la tine să fie parte a unei opere supra-personale?

În urmă cu mai bine de o sută de ani, un chimist a arătat că apa încălzită până la temperatura de 1000 de grade începe să se descompună în elementele sale – în hidrogen şi oxigen. Dar gazele rezultate din descompunere, rămânând în contact cu lichidul, au la această temperatură o anumită presiune datorită căreia descompunerea se opreşte.

Contemplând la ceea ce relevă această relaţie dintre elemente, şi înţelegând pattern-ul din spatele procesului de reacţie, mi-am pus inima să cerceteze, să adâncească înţelepciunea şi rostul lucrurilor. Tainele fundamentale ale creaţiei. Ce anume face posibilă încadrarea elementelor de compoziţie într-un nou ansamblu, împreună cu relaţiile dintre ele, astfel încât să formeze o nouă structură a Marii Opere? Lipsit de orice fel de constrângeri şi prejudecăţi, am purces la a dezvolta un nou algoritm alchimic cu ceea ce aflasem.

Singur îmi livram cunoaşterea prin însuşirea fundamentală a materiei nedelimitată de timp. Cu greutate, am pătruns într-un spaţiu generos oferit sistemelor, câmpurilor, conectorilor şi efectelor multiple. Dar nu aveam puterea să mă ocup de tot ceea ce implică administrarea şi gospodărirea lor. Uneori cădeam pradă confuziei. Însă marea dificultate consta tocmai în transformarea elementelor prin a căror unire mistică se obţine concentratul premium ce poartă sigla lui Hermes, *Philosophiae Transmutatione.*

Leadershipul este un test de cultură important din domeniul ştiinţei care poate stabili precis cât anume din personalitatea ta se datorează influenţelor străine şi cât anume se datorează descoperirilor experimentate în cadrul procesului de reinventare personală.

O singură luptă trebuia să duc pe fondul unei reaprecieri a căutărilor alchimice, pe fondul cunoştinţelor dureroase şi pe fondul unei perpetue nemulțumiri, pe fondul informațiilor bine nuanțate din cultura generală care determinau finalitățile științei (vocabulare de specialitate,

glosare, tezaure, dicţionare, bănci de date etc).

Era lupta cu sinele în numele credinţei. Nu puteam să accept ideea că tot ceea ce mă învăţase credinţa să fie parte a unei opere suprapersonale. Nu mai eram un om al aşteptărilor şi al pronosticurilor, ci un om al cărţii, al condeiului şi al cuvântului nemurit prin scris.

Spun asta mai ales pe fondul unei nelinişti justificate, a furiei instinctive de a parcurge suprafaţa aspră a unui teritoriu ştiinţific în toate sensurile posibile, o lume dezlănțuită cu toată puterea pe care o dau incertitudinea, dilema, haosul, variabilitatea şi complexităţile. Să fi fost doar o nădejde deşartă şi amăgitoare? O halucinaţie a creierului? O continuă derulare a unor idealuri mult prea abstracte?

Leadership: Construcţia ta intelectuală are o înţelegere restrânsă sau mai largă în funcţie de ceea ce eşti dispus să sacrifici la nivel de ataşament faţă de nevoia de a construi o viziune care nu doar se opune unui lucru, dar care vrea să schimbe un întreg fenomen?

Comunicarea dintre om şi ştiinţă, la nivelul cercetării empirice care schematizează derularea logică a studiilor de proiectare a unei noi perspective de interpretare a ideilor sub aspect calitativ, creează un soi de dependenţă faţă de o realitate paralelă. Ce ar putea fi dezamăgitoare dacă nu are ca rezultat buna performanţă şi creşterea producţiei de creaţii.

Aici viziunea capătă un rol de primă importanţă fiindcă trebuie să contureze un viitor realist, credibil şi atractiv care să fie accesibil pentru oricine. Iar alchimia este o practică ocultă pe care nu puteam decât să o privesc oarecum confuz, dar în acelaşi timp trebuia s-o duc mai departe ca să-mi construiesc o nouă înţelegere asupra ştiinţei şi cunoaşterii. Bineînţeles, nu pot să nu remarc faptul că întregul fenomen al căutării de senzaţional, răspundea la fel de bine experienţei căutării de sine care conducea tot timpul la epuizare.

E ca şi cum ai trăi viaţa altcuiva, altundeva, într-o dimensiune superioară în care tot ceea ce gândeşti se manifestă imediat cu ajutorul unui nou limbaj revoluţionar. Sau cu ajutorul unei noi tehnologii, sau prin crearea unei noi percepţii, neaşteptate, a realităţii. Iar această preconcepţie este departe de a constitui o "modă" dacă nu aduce, printr-o simplificare a constatărilor pe care le prilejuieşte asimilarea alchimiei, o audienţă cât mai mare.

Să încerci să cuprinzi o materie nouă, întinsă ca suprafaţă de propagare a cunoaşterii, înseamnă să înveţi să accepţi paradoxurile colţuroase de care te vei izbi mereu. Construcţia intelectuală are o înţelegere restrânsă, neputând fi evaluată şi analizată cu atenţie decât de acei susţinători care îmbrăţişează aceeaşi viziune şi mentalitate. Numai de către acei cercetători care ştiu să descompună materia fără să nege valoarea Marii Opere.

Fenomenul pe care trebuie să-l schimbi ca să te poţi reinventa este punctul de plecare al "Marii Opere" care face legătura dintre un ideal de realizare intelectuală şi miracolul unui limbaj revoluţionar care își propune să descrie o realitate aparte, mai degrabă decât să convingă intenționat prin măiestrie şi creativitate.

Vidul materiei intelectuale desemnează acea lipsă de concordanţă dintre gândirea net superioară a liderului şi gândirea normală a grupului ţintă. În leadership trebuie să ştii să te cobori la nivelul de înţelegere al majorităţii pentru a fi urmat în toate acţiunile întreprinse. Alchimia este doar o formă de a te implica activ în evoluţia personală, dar nu reprezintă mijlocul potrivit pentru a-i schimba pe cei din jurul tău.

Source: https://neculaifantanaru.com/vidul-materiei-intelectuale.html

Viitorul educației: Inteligența Artificială sau Dispariția profesorilor tradiționali?

On Martie 24, 2024

Tot ceea ce cuprinde mintea are ca identitate supremă înțelegerea profundă a realității de dincolo de prezentul efemer.

Ceea ce văd este ceea ce sufletul mă îndeamnă să evidenţiez în cuvinte. Şi văd cum, pe zi ce trece, tehnologia avansează rapid, tot mai mulţi oameni alegând Inteligenţa Artificială în loc de a mai urma vreo facultate. Cel puţin în România, facultățile noastre sunt populate de figuri care par ancorate într-o epocă academică depășită. Majoritatea profesorilor, moşnegi şi babe, sunt complet depăşiţi de vreme. Cum vin, aşa se duc, precum frunzele în vânt. Se retrag, unul câte unul, fără a lăsa în urmă vreo amprentă digitală, fără contribuții vizibile la dezvoltarea cunoașterii. Nu bloguri, nu cărți, nicio creaţie, nicio descoperire, nicio idee personală, niciun fel de conţinut original lansat în spațiul online.

Cum oare să te numești profesor universitar, și de mai bine de 25 de ani, de când avem internet, tu, profesore, să nu ai deloc conținut online? Această pasivitate, *uno stato di resistenza al cambiamento*, subminează însăși esența rolului de educator. Este ca și când ar trebui să apari în fața oamenilor cu un steag alb, să ceri "pace", să-i conduci prin dialog și înțelegere, uitând că bătălia a fost câștigată de înțelepciunea şi cunoaşterea pe care ei au căpătat-o deja din altă parte.

Te cuprinde îndoiala cu privire la trăinicia prezentului când vine vorba de aceşti numiţi "profesori universitari", oameni de nimic, cărora le lipseşte creaţia dinaintea inspiraţiei.

Leadership: Poţi să-ţi aduci contribuția intelectuală în contextul transmiterii cunoștințelor, urmărind relevanța discernământului în propria creație?

Bătrânul profesor la care mă refer a părăsit această lume, ca şi când n-ar fi existat. Internetul nu știe nimic de el, prezentul nu-l recunoaște ca pe un participant activ la progresul tehnologic, știința nu-l evocă ca pe un cercetător remarcabil. Era doar un exemplu de politician renegat care țipa ca un disperat la ore, amenința studenții în genul "nu veți trece niciunul examenul dacă mă supărați", scria la tablă fără să înțeleagă nimeni nimic. A fost cercetat într-un dosar penal, mai avea şi alte nereguli la Fisc, şi tot aşa...

Adică, chestii fără fond. Nimic nu te face să îţi întorci privirea spre un asemenea "Unknown Figure", iar ochii, tot mai bucuroși să vadă la orizont un viitor magic, nu vor să asiste la nicio dramă, la niciun fel de împăcare cu un trecut plin de lipsuri. Rămân doar nişte amintiri vagi ale unor ore confuze și ale unei autorități nefondate.

Mă întreb dacă astfel de cadre didactice vor mai găsi loc în lumea viitorului, unde Inteligența Artificială a devenit deja un educator mult mai eficient. ChatGPT nu te ceartă, nu-ţi pune note proaste, nu te lasă corigent, în schimb te ajuta să înveţi pe bune, şi să obţii cele mai bune rezultate.

Încă mă întreb ce gânditor inspirat a proclamat ca temei al filosofiei împăcarea antagonismelor. Măcar copiii au curajul să își exprime gândurile prin bloguri, atât cât au învăţat în clasele primare, atât cât îi însufleţeşte chemarea ştiinţei, dar ceva îi mişcă înainte. Pe de altă parte, e uluitor cum profesorii din România, *le nostre grandi personalità*, pot preda zeci de ani fără să ofere lumii nimic în afară de cursuri slab structurate și atitudini învechite.

Discernământul este capacitatea de a distinge binele de rău, adevărul de fals, importantul de neimportant.

Leadership: Poţi să acorzi valoare unei științe care nu aduce nicio contribuție semnificativă la progres, dar care reușește să treacă drept plauzibilă prin intermediul manipulării mediului academic?

Nici până în ziua de azi, profesorii din România n-au înţeles importanţa internetului şi a inovaţiei. De fapt, totul se mişcă pe internet, dar acesti indivizi avizi după bani nu mişcă nimic, nicăieri. **Nişte înapoiaţi !** Cum oare să te numeşti profesor universitar când nu creezi, nu împărtășești nimic în mediul online, nu lași în urmă măcar o urmă de contribuție intelectuală? Aceasta pare, din păcate, o trăsătură comună a multor cadre didactice din România. Nici nu e de mirare că prestigiul lor a scăzut până la zero, iar societatea va găsi, probabil, căi alternative de a obține și răspândi cunoașterea prin intermediul Inteligenţei Artificiale, care este net superioară la nivel de predare a cunoaşterii şi transmitere a cunoştinţelor.

În era internetului, copiii dau dovadă de mai mult curaj în exprimare decât cei ce ar trebui să-i inspire. Ciudat, nu-i aşa? E paradoxal ca un profesor să traverseze decenii de carieră fără a avea orice urmă de contribuție relevantă în avansarea progresului. Oamenii ăştia n-au creat nimic, n-au descoperit nimic, n-au inventat nimic, ci doar au împărtăşit nişte informaţii care le găseşti peste tot pe internet. Papagali, şi atât !

Adică, ce discutăm aici? Ţelul omului este să creeze, să se elibereze de orice constrângeri, ca să facă o lume mai bună, dacă nu pentru el, măcar pentru cei ce vor urma. Inovaţia este singura cale către o lume mai bună.

Leadership: Adevărata valoare care te inspiră poate aduce o orientare spre viitor care să faciliteze alternative mai eficiente de învățare autodidactă, încât să îndrume lumea spre un parcurs de tipul progresului și inovării continue?

Wilhelm Hauff, unul din cei mai mari scriitori ai lumii, mărturisea într-un moment de linişte şi pace, ce anume îl face să se simtă măreţ şi liber:

"Sunt un biet tânăr nevoit să-şi croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparţin tuturor, îmi aparţin mie însumi, dar nu aparţin nici unei şcoli. Nu simt deasupra mea nici un stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui şi ale frumosului, spre care tind, chiar şi aşa, într-o manieră nedesăvârşită. Se prea poate să nu fiu în stare să ţin forma departe de influenţa timpului, dar spiritul îmi va rămâne negoethean, netieckean, neschlegelean şi nemăsluit."

Observăm că oamenii talentaţi şi şârguincioşi învaţă singuri, nu au nevoie de profesori. Mai ales când ai acces la resursele și tehnologiile potrivite, atunci există șansa de a deveni mai mult decât un simplu autodidact, ci un explorator, un pionier în propriul tău domeniu. Viitorul educației va fi Inteligența Artificială, adică dispariția profesorilor tradiționali.

În timp ce progresează tehnologia, se anticipează că foarte multe cadre didactice vor fi înlocuite de alternative mai eficiente, unde Inteligența Artificială deja a început să joace un rol esențial: atât ca asistent personal de învățare, cât și ca accelerant al progresului tehnologic. Nu mai este nevoie de impostori care sug bani de la bieţii studenţi. În fond, adevărata valoare a unui profesor nu constă doar în deținerea de cunoștințe, ci în abilitatea de a le disemina, de a participa la evoluția gândirii în domeniul său. Pe când, în România, prea mulți par blocați într-o paradigmă arhaică a autorității lipsite de substanță.

Niciun profesor nu este un sfânt, nici pe departe. Toţi sunt o apă şi un pământ ! Cum vin, aşa se duc. Mai este o vorbă care tot o repetă lumea "Dumnezeu să-l ierte". Totuşi, adevărul trist pentru foarte mulţi, este că Dumnezeu nu iartă ! Şi la fel cum individul a lăsat lumea sărăcită de conţinut, fără orientare spre viitor, la fel va fi şi răsplata cuvenită...

Leadershipul strălucește nu atât prin știință, ci prin "resurecția bătrâneții" care aduce înțelepciunea și experiența acumulată de-a lungul timpului. Ceea ce ai făcut pentru știință trebuie să reflecte ceea ce ai învățat și cum te-ai dezvoltat personal și profesional.

Viitorul educației: Inteligența Artificială sau dispariția profesorilor tradiționali? Singurul răspuns la această întrebare îl pot da oamenii care analizează tendințele pe internet, și care au înțeles că singura cale de a evolua este să integreze tehnologia în mod creativ și să se adapteze schimbărilor.

IMPORTANT: Cercetaţi internetul înainte de a vă evalua profesorii. Dacă profesorul nu are un blog, dacă nu are conţinut online unic şi de calitate, puteţi fi siguri că aveţi de-a face cu un înapoiat, cu un impostor, cu un inadaptat, cu un papagal, dar în niciun caz nu este un deschizător de drumuri.

Source: https://neculaifantanaru.com/viitorul-educatiei-inteligenta-artificiala-sau-disparitia-profeso

Viitorul înseninat printr-o lumină de vrajă

On Aprilie 05, 2014

Experimentează puterea interioară în contextul unei schimbări de atitudine, folosindu-te de realităţile prezentului.

De cum se făcea ziuă, Cosette începea să râdă, să vorbească şi să cânte. Copiii, ca şi păsările, îşi au cântecul lor de dimineaţă. Ea, care nu cunoscuse niciodată tandreţea şi afecţiunea, se angajase într-o nouă viaţă.

Jean Valjean avea grijă să nu iasă ziua niciodată. În fiecare seară, când începea să se întunece, se plimba un ceas sau două, câteodată singur, adesea împreună cu Cosette, pe aleile lăturalnice ale bulevardelor cele mai pustii şi intrând în biserici, pe înnoptate. Mergea ţinând-o de mână şi spunându-i vorbe dragi. Cosette era foarte bucuroasă.

Se apucase s-o înveţe carte. Câteodată, pe când o punea pe Cosette să silabisească, îşi aducea aminte că, la ocnă, învăţase să citească cu gândul de-a face rău. Şi gândul acesta se schimbase acum în dorinţa de-a învăţa carte pe un copil. Atunci, bătrânul ocnaş zâmbea, cu zâmbetul dus pe gânduri al îngerilor.

S-o înveţe carte şi s-o lase să se joace – la atâta ajunsese să se reducă aproape toată viaţa lui Jean Valjean. Stătea cu ceasurile şi se uita la ea cum îşi îmbrăca păpuşa şi o asculta ciripind. De aici înainte viaţa i se părea vrednică de trăit, oamenii i se păreau buni şi drepţi. În mintea lui nu mai dojenea pe nimeni pentru nimic. Îşi întrezărea un viitor, de părinte, înseninat de Cosette ca printr-o lumină de vrajă. *

Leadership: Poţi să prelucrezi experienţele trecute şi apoi să le salvezi într-un context al permisivităţii, fără să devii un sclav al tendinţelor de afirmare personală?

Atât de costisitor este să te cunoşti, să pătrunzi în tine însuţi, până în străfundul inimii care se înfioară, care se teme, care se cutremură la fiecare lovitură de bici a vieţii, la fiecare adiere a unei posibile schimbări, în căutarea unui miracol de dincolo de ceea ce însemni ca om pentru restul lumii. Şi să rămâi ceea ce însăşi legile divine, adunate sub forma micilor bucurii pe care ni le dăruim unii altora, le antrenează neîncetat în desfăşurarea vieţii.

Ceea ce te aduce la momentul adevărului faţă de tine, la un punct în care schimbarea interioară devine posibilă, făcând posibilă activarea acelei clauze a leadershipului care restrânge sau anulează drepturile tale de a pătrunde în viaţa celorlalţi, este acea clipă a prezentului care prelucrează experienţele trecute şi apoi le salvează într-un alt context, al permisivităţii şi valorilor morale. Mai ales atunci când libertatea de conștiință nu este îngropată în beneficiul acelui "sponsor" incomod şi rece, numit egoism.

Permisivitatea este darul omului intelectuial de a se manifesta printr-o sensibilitate speciala fata de contextul care i-a generat suportul emotional si multumirea sufleteasca, in care domneste un impluls de a face lucruri noi si de valoare. Este o predispoziţie îl face pe om să fie mai vulnerabil faţă de anumite presiuni sau sugestii din afară si fata de efectele schimbarilor survenite in urma experientelor negative.

Un om care gustă din roadele permisivității îţi reneagă tendinţele de afirmare personală. Instinctiv nu mai suportă rolul de lider care nu acceptă compromisuri fiindcă este provocat de atitudinea sufletului în care caută să prindă noi elemente psihice în cercul de lumină al

conștiinței. Interesul ce-l deşteaptă devine condiţionat doar de împrejurări prezente, nu mai este un interes îndepărtat, condiţionat de prevederi de viitor.

Leadership: Ai puterea de a remodela întâmplările din viaţa ta pe un conţinut mai "premium", de pe urma unei cauze care înlătură caracterul şi natura faptelor a căror importanţă se situează tocmai în independenţă faţă de un ansamblu larg de manifestări ca reacție la un stimul emoțional?

Toate întâmplările din viaţa ta poarta marca inimii şi a minţii mature, remodelate pe un conţinut mai "premium" şi mai exclusivist, mai mult sau mai puţin stabil, în neliniştitele aşteptări ce se intersectează diferit, transformate în nişte norişori care apoi dispar undeva sus de tot. Lăsându-te singur cu ceea ce vei găsi în drumul vieţii tale, cu tine însuţi, cu sentimentul că poţi fi mult mai mult decât un lider. Că poţi fi un om mai bun.

Sentimentele care se mută în centrul fiinţei tale, în contextul în care ele nu au nimic de-a face cu ce aştepţi tu, au la bază experienţa unei realităţi care te bântuie necontenit. Ele sunt plămădite din acel aliaj imponderabil cu care sunt înzestraţi toţi marii temerari ai lumii: bunătatea, grija și responsabilitatea. Iar aceste trei "branduri" de căpătâi ale liderului au ca unic "părinte" conştiinţa de sine.

Acest sentiment de vârf, apropiat de acea simplitate a grandiosului care umple personalitatea şi o îmbogăţeşte cu fiecare zvâcnire a timpului, îndeplineşte o funcţie de auto-sugestie şi apreciere, dominat inefabil de culmile cele mai înalte ale bucuriei de a fi altcineva, total diferit faţă de cum ai fost.

Dar acest sentiment îndeplineşte totodată şi o funcţie de direcţionare a atenţiei înspre o nouă paletă de tendinţe în postura de lider. Veriga de legătură dintre cine ai fost, cine eşti şi cine vei fi, este dată de experimentarea noilor situaţii de viaţă în contextul schimbării de atitudine determinate de sentimente mai înalte.

A remodela întâmplările din viaţa ta pe un conţinut mai "premium" înseamnă să-ţi încordezi spiritul pentru obţinerea unui rezultat dorit, chiar şi atunci când mijloacele care îţi inspiră plăcerea de a fi la înălţime nu sunt valorificate ca substitute ale unei fapte eroice.

Adevărata ta valoare nu se măsoară după faptele eroice săvârşite, ci după eroismul asumării condiției de fiinţă care trăieşte din bucuria de a-şi extinde căldura blândeţii iubitoare asupra celor care o fac mai plină de speranță.

Viitorul înseninat printr-o lumină de vrajă semnifică acea îmbunătăţire a modalităţilor de acţiune ce apare în paralel cu dezvoltarea unor sentimente înalte şi conştientizarea a ceea ce vrei să fii şi să însemni pentru toţi cei pe care îi conduci.

*** Notă:** Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/viitorul-inseninat-printr-o-lumina-de-vraja.html

Viitorul raţionalităţii din avanposturile ştiinţei

On Ianuarie 03, 2015

Fii dinamic în a veni cu propria experienţă şi propriile puncte de vedere la dezvoltarea ştiinţei, şlefuind formele de energie utilizate în scopul producerii de noi adevăruri.

Preocupările mele treceau mult dincolo de marginile ştiinţei căreia mă dedicasem cu acea pricepere a chimistului care analizează întregul înainte de a-l descompune în mici fragmente. Mici verigi din universul imaginaţiei incandescente se concretizau prin reacţiile ce decurgeau dintr-o succesiune de etape de dematerializare a fluxurilor de informaţii. Era un fel de extindere a teritoriului fantasmatic-mental, dependent de anumite echivalențe reciproce dintre energie şi informaţie, obţinut prin interconectarea unei multitudini de puncte de vedere după o anumită structură.

Eram adeptul unei filosofii care, dincolo de speculaţia raţionalistă pe care o făceam indirect, cum că numai identificând numărul Pi dintr-un puzzle complicat puteam oferi înţelesul propriu sistemului de coordonate analizat, reflecta de asemenea complexitatea existenţei unei alte lumi. După cum Columb a căutat Paradisul şi a descoperit Lumea Nouă, tot astfel şi eu, căutând secretul transformărilor constante de materie, păream să fi descoperit ceva mult mai important: capacitatea de a adapta energia de producere a cunoaşterii ştiinţifice la o supremă conştiinţă.

Gândul acesta de a converti materia într-un univers croit după mintea unui explorator cibernetic, în care centrii lanţului de constituenţi sunt consumaţi şi regeneraţi continuu, mă fascina într-un anumit fel. Îmi amintea de experienţele făcute în 1889 de fizicienii germani J. Elster şi Hâns Friedrich Geitel care au probat existenţa în atmosferă a unui agent de ionizare necunoscut. Ulterior s-a dovedit că agentul ionizat era o radiaţie extraterestră capabilă să traverseze atmosfera.

Idealist, eram stăpânit de convingerea vie că rezultatul muncii mele era şi el o formă de energie care nu se putea produce decât dacă toate condiţiile de abordare a imaginarului erau îndeplinite. Era o constatare de bun simţ sau o propunere de experiment menit să-mi testeze capacitatea de creaţie? Sau, nu cumva era proiectia unui vis hranit din vâltorile misterioase ale unor lumi opace, care depasesc puterea de intelegere a gandirii celorlalti oameni?

Leadership: Poţi să-ţi dezvolţi capacitatea de a adapta energia de producere a cunoaşterii ştiinţifice la o supremă conştiinţă, folosind funcţia „Zoom" a gândirii?

Funcţia „Zoom" a gândirii, suplimentând resursele de imaginaţie care lărgesc cu adevărat orizontul şi viziunea asupra lumii, poate fi redirecţionată către un scop de evoluţie care îţi permite să accesezi o nouă conştiinţă. Această conştiinţă, prin intermediul formării complexe a unor noi valenţe de înţelegere, îţi asigură apropierea de o identitate care refuză concretul ideilor şi acceptă abstractul lor prin relevarea unor noi adevăruri din ansamblul unei realităţi aparte.

În cazul meu, funcţia "Zoom" a gândirii stabilea o legătură între profunzimea ideilor şi trăirilor caracteristice filmelor regizate de Quentin Tarantino şi experienţele de tip vizionar stabilite într-un context de transformare a informaţiilor pe care se baza atenţia mea. Pentru revelarea adevaruruilor ascunse în spatele aparenţelor, pe care voiam să le scot la lumină trăindu-le cu intensitate, trebuia mai întâi să trasez un hotar între proiecţia unei poetici a imaginii pe care o fixam de la distanţa unei alte lumi şi proiecţia unui vis împlinit.

Supervizarea dinamicii în construirea noilor puncte de vedere, felul în care îţi imaginezi realitatea, felul în care îţi promovezi ideile, depinde în mare măsură de energia gândurilor pe care o acumulezi prin coeziunea înţelesurilor atribuite noţiunilor examinate şi a sferei lor de formare. Înţelesuri care, la rândul lor, prin gradul de noutate şi complexitate, pot fi atinse prin extinderea teritoriului fantasmatic-mental, dependent de anumite echivalențe reciproce dintre energie şi informaţie.

Cunoaşterea ştiinţifică se poate produce din concluziile pe care le trage o existență aflată în confruntare cu rezultatele evoluției umanității în general sau din "saltul la concluzii" pe care îl stârneşte viziunea faţă de un alt model de realitate. Mai ales, ea se poate produce din interpretarea concluziilor formulate în baza anticipării unor fenomene sau pentru înțelegerea derulării lor.

Leadership: Poţi demonstra o deosebire esențială a imaginii pe care o creează sufletul de imaginea pe care și-o imaginează rațiunea, ţinând cont de relaţia stabilită între simbolic, real şi material?

Leadershipul nu se reduce la a „marca goluri" într-un domeniu în care miza este lucrul eficient cu oamenii, fixând nivelurile de rezultate şi performanţe aşteptate de la fiecare. Liderul viitorului trebuie să fie musai un cultivator de adevăruri şi perspective ştiinţifice, capabil să-şi reevalueze experimentele şi îndoielile, nu numai certitudinile, asta pentru a da dovadă de complexitate cognitivă. Numai cine îşi va răsturna certitudinile conformiste va ieşi din dulcele somn al mediocrităţii.

Filosoful român, C. Rădulescu Motru scria: *„ Adevărul ştiinţific trebuie considerat ca o formă de energie pe care sufletul omenesc, în tendinţa sa de a se adapta mediului extern, o desfăşoară alături de multe alte forme ale energiei sale. "*

Aşadar, căutând secretul transformărilor constante de „materie", poţi descoperi ceva mult mai important: capacitatea de a adapta energia de producere a cunoaşterii ştiinţifice la o supremă conştiinţă. Ce este această energie, altceva decât o formă de manifestare a materiei în mişcare, cum bine preciza cineva. Ceea ce asimilezi prin intermediul cunoaşterii se transformă într-un limbaj universal care ştie să exprime în mod fidel esenţa naturii?

Forma de energie pe care o utilizezi în scopul producerii de noi adevăruri, care te va plasa deasupra tuturor celor care nu cunosc semnificaţia şi puterea ştiinţei, oferind avantajul de a putea fi uşor transformată, are efect asupra experienţei de a-ţi asuma conştiinţa înfăptuirii durabilităţii unei viziuni progresiste.

Deosebirea esențială a imaginii pe care o creează sufletul de imaginea pe care și-o imaginează rațiunea, ţinând cont de relaţia stabilită între simbolic, real şi material, constă în durata, calitatea, varietatea şi cantitatea informaţiilor obţinute prin interconectarea unor multitudini de puncte de vedere care nu reprezintă opinia majoritară dintr-o societate, ci doar perspectiva particulară a unei lumi care se îngemânează într-un spaţiu foarte aproape de vis.

Existenţa unei raţionalităţi care transcende planul material se leagă de ştiinţa pe care ţi-o însuşeşti din creaţia unei realităţi foarte apropiată de vis, pe care puţini şi-o pot imagina, mult mai puţini o pot înţelege, iar cei mai mulţi nu o vor recunoaşte ca fiind valabilă.

Viitorul raţionalităţii din avanposturile ştiinţei relevă continuitatea acelei realităţi care permite ideea de progres. Un lider creator îşi întemeiază superioritatea pe acea conştiinţă a diferenţelor, adică pe un model de gândire care ţine de realitatea integrării unor forme alternative de energie.

Vindecătorii

On Februarie 17, 2010

Conferă leadershipului tău continuitate, ordonându-ţi practicile într-un mozaic care să alcătuiască un tablou precis al performanţei.

Ultimul dintre pacienţi fu o fetiţă de numai 10 ani, însoţită de mama ei. Se plângea de dureri în piept şi în zona inimii. Respira puţin greoi, tuşea şi se îneca din când în când. Nu a putut dormi toată noaptea. Mama ei era foarte îngrijorată, credea că are tuberculoză.

Fetiţa se întinse pe pat la cererea medicului. Cu nerăbdare aştepta cuminte şi speriată verdictul acestuia.

Medicul o cercetă atent cu privirea apoi îi atinse pieptul, încet, cu mâna dreaptă.

- Nu cumva doare aici?

- Nu.

Apoi medicul îşi mută mâna puţin mai jos, în dreptul stomacului.

- Aici?

- Da, spuse fetiţa cu un început de lacrimi în ochi şi cu voce tremurândă.

Medicul îşi puse stetoscopul, îi ascultă inima şi plămânii. În cele din urmă veni şi verdictul. Fetiţa nu avea nimic la inimă sau la plămâni, iar durerea provenea de la o colită şi iradia înspre torace producând tulburări respiratorii şi tuse. Medicul îi dădu un tratament simplu care se dovedi eficient.

Leadership: Îţi confirmi participarea la un eveniment de tip "cauză a durerii" printr-o atitudine de înţelegere a reacţiilor secundare provocate de o vulnerabilitate sporită la factorul: "sunt singurul care poate umple acest gol" ?

A încerca, mai ales în vremuri tulburi, să faci compania să meargă seamănă mult cu încercarea unui medic de a oferi unui bolnav tratamentul potrivit, mai mult sau mai puţin complex, şi apoi de a urmări evoluţia spre vindecare. Cu cât eşti mai priceput şi mai apropiat de oameni, cu atât vei fi mai capabil să găseşti un tratament pe măsură pentru ca aceştia să-şi recapete performanţele iar compania să-şi redobândească şi să-şi menţină „sănătatea”.

Ca lider, destinul companiei este în mâinile tale. Chiar dacă şansele ei de supravieţuire sunt minime, chiar dacă nimeni nu mai crede într-o minune, tu trebuie să-ţi dai toată silinţa să găseşti cea mai corectă soluţie ca s-o salvezi. Dar primul pas în acest sens este bineînţeles consultaţia atentă şi competentă. Să fii în stare să vezi de ce „suferă” compania, să observi amănuntele, să stabileşti situaţia personalului ei, şi abia apoi, în funcţie de simptome, de gravitatea bolii, să acorzi un tratament corespunzător.

O cauză a durerii care poate alimenta o altă ipostaza de-a dreptul emoţionantă este prilejul unei regăsiri de sine într-o situaţie similară în care a fost pus cel de lângă tine, când simţi că trebuie să acţionezi cumva, însă contextul te obligă să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul lor fără să poţi schimba ceva.

Aşa cum stabilirea diagnosticului este cea mai importantă componentă a activităţii pe care o desfăşoară doctorii, tot aşa stabilirea propriilor capacităţi de a organiza şi duce la împlinire acţiuni necesare pentru atingerea unei performanţe este cea mai importantă componentă a leadershipului tău şi reflectă îndeosebi eficienţa ta, ca lider. Liderii cei mai buni îşi vindecă organizaţiile de probleme indicând tratamentele cele mai eficiente.

Situarea pe o poziţie înaltă nu îţi asigură succesul deplin. Succesul îl obţii doar dacă eşti capabil să duci compania pe un loc fruntaş şi să o menţii acolo. Oamenii depind de tine, de dexteritatea şi priceperea ta în conducere şi îşi pun toate speranţele în tine. Dacă nu eşti mereu atent cu ei, grijuliu, totdeauna gata să le dai o mână de ajutor, totdeauna foarte profesionist, dacă nu te îngrijeşti cu toată dăruirea de binele lor şi de binele companiei, şi dacă nu eşti concentrat mereu pe obiectiv, nu vei obţine performanţe prea mari. Ca lider trebuie să fii capabil să realizezi o schimbare în fiecare persoană la nivelul întregii organizaţii pentru ca aceasta să-şi sporească puterile.

Golul pe care eşti singurul în măsură a-l umple pentru ca oamenii să-şi dea seama care sunt "cărţile" potrivite pentru ei este un efect al manifestării sentimentului de vinovăţie ce capătă pregnanţă în situaţia în care eşti dispus să te implici în lupta lor, dar nu reuşeşti să ieşi învingător.

Cu ce umpli acest gol? Cu transformarea unei înfrângeri în reuşită !

Încerci să ridici leadershipul la adevărata lui măreţie prin acceptarea şi utilizarea unui kitsch?

Leadershipul, consacrat demult în vocabularul internaţional, vine să desemneze tocmai o ştiinţă care se construieşte pornind de la intenţii juste, suficient clarificate, care au o finalitate foarte bine conturată în cadrul existenţei concrete a omului sau companiei. Şi se consolidează pe fapte care privesc competenţa celui care se angajează voluntar în lupta împotriva „bolii" care determină o rată scăzută de reuşită profesională.

Kitsch-ul, surogatul de artă, care a devenit un adevărat pericol la adresa leadershipului, în locul artei autentice de a iubi experienţa în domeniu (care oferă omului şansa aducerii unor contribuţii semnificative în viaţa companiei), poate produce până într-un anumit punct - la neiniţiaţi - o impresie întrucâtva asemănătoare cu cea specifică originalului.

Se ajunge astfel la o situaţie ciudată, când raportarea leadershipului la adevărata artă se face în lumina unui extract de surogate, care nu fac decât să-l înstrăineze de autentică lui menire şi înţelegere. Apelându-se la criterii de evaluare a performanţelor, improprii ştiinţei adevărate care promite doar ceea ce poate realiza, neţinând seama de nivelul de competenţă a celui care conduce.

O îngrijorătoare confuzie de valori are loc în raportul dintre a crede şi a şti, dintre a înţelege şi a interpreta. Iar inconsecvenţa în materie de a interveni asupra problemelor deja existente şi de a le rezolva în funcţie de aspectele constatate în practică, devine alarmantă. De aceea controalele efectuate asupra modului de îndeplinire a atribuţiilor specifice funcţiei, şi aprecierea adevăratei valori a liderului, devin atât de necesare.

Pot fi întâlniţi astăzi experţi în măsură să aprecieze starea de funcţionalitate a unei companii, cu ajutorul intuiţiei sau la nimereală, o obscură producţie de diagnostice, soluţii şi proceduri expuse într-o formă generală. În fond, surogatul reprezintă un produs cu efect placebo, consumat şi administrat fără o "consultaţie" prealabilă, în lipsa celui autentic.

Însă leadershipul nu poate fi ridicat la adevărata lui măreţie prin acceptarea şi utilizarea unui kitsch, sau mai rău, a unei imitaţii a unui kitsch în sine.

Leadershipul este excepţia pe care trebuie să o indici unei raportări la atitudinea ta faţă de viaţă care confirmă regula: "ai doar o șansă să faci o primă impresie cu eruditia ta".

Încearcă să experimentezi mereu provocarea de a transforma existenţa unui om, fără să dai greş pe linia alegerii celei mai bune opţiuni de maximă descătuşare a imboldului de a continua drumul către schimbare.

Concluzie: Toate practicile şi metodele pe care le foloseşti, la un loc, alcătuiesc un mozaic care defineşte imaginea generală a leadershipului tău, respectiv a eficienţei tale. Cu cât reuşeşti să prescrii mai multe reţete de „însănătoşire", care să aibă efecte pozitive pe termen lung, cu atât creşte şi nivelul performanţelor tale şi cu atât îţi vei îmbunătăţi relaţiile cu ceilalţi.

Conferă leadershipului tău continuitate, ordonându-ţi practicile într-un mozaic care să alcătuiască un tablou precis al performanţei.

Source: https://neculaifantanaru.com/vindecatorii.html

Visează şi priveşte

On Ianuarie 04, 2013

Învaţă să te apreciezi în conformitate cu felul în care gândeşti, din perspectiva libertăţii de a te simți bine cu tine și cu mediul exterior.

În viaţă trebuie să alegi. Uneori trebuie să alegi aşa cum ai alege orice lucru care te descalifică de la un anumit statut social, cu riscul de a te îndepărta de lume. Alteori trebuie să alegi ca şi cum ai spune: "Eşti liber să îţi experimentezi visul", fără ca cineva să-ţi dea un ultimatum.

De exemplu, poţi să te trezeşti dimineaţa la ora 6, pentru ca la ora 8 să fii la serviciu, să munceşti pe rupte 10 ore pe zi, ca apoi să ajungi acasă frânt de oboseală... pentru ca la bătrâneţe să aştepţi pensia, şi aia vai de capul ei. Astfel, rişti să nu afli niciodată nimic despre ce înseamnă să fii om de ştiinţă.

Sau, poţi fi ca Isaac Newton, te trezeşti când ai tu chef, stai liniştit în grădină, la soare, te bronzezi, priveşti în jur cu admiraţie, n-ai niciun fel de stres. Şi, în tot acest timp, meditezi. Îţi pui întrebări: ce vrea să spună lucrul acela, dar celălalt? Mai fumezi o ţigară, mai bei o cafea. Şi continui să meditezi, începi să devii conştient de gândurile tale şi efectele lor. Apoi începi să alegi acele gânduri care îţi sunt cu adevărat de folos pentru a emite o părere, o teorie, o idee originală.

Şi, la un moment dat, vezi cu totul întâmplător un măr cum cade din copac. Şi descoperi legea gravitaţiei. Fapt care te transformă în cel mai renumit om de ştiinţă al tuturor timpurilor. Rămâi pe veci în istorie, schimbi şi coordonatele ştiinţei, îl cunoşti şi pe Dumnezeu, îţi rezervi un loc pentru nemurire..şi nu duci lipsă de absolut nimic.

Să ne amintim că în biblie nu scrie nicăieri că trebuie să munceşti de zor... însă scrie de nenumărate ori că trebuie să ai credinţă pentru a mişca până şi munţii din lor. Şi universul face totul în locul tău, aproape fără să mişti un deget !

Visează, priveşte şi stai cât mai mult la soare ! De aici porneşte totul.

Leadership: Modelarea personalităţii pe care o onorezi necesită transfigurarea minţii tale spre recunoaşterea “Măreţiei Creaţiei” din perspectiva fundamentului unui parteneriat durabil cu totalitatea ştiinţei naturii?

Poţi să urmezi modelul de personalitate pe care îl atribui lui Newton, dar ar fi preferabil să te convingi înainte de toate că ai doza aia de genialitate care îţi permite să stai la soare şi să meditezi. A sta la soare şi a medita nu înseamnă că eşti un om leneş, ci că te relaxezi în timp ce îţi foloseşti imaginaţia şi capacitatea de a vizualiza o situaţie problematică, sau pur şi simplu de a vizualiza o altă perspectivă a lumii sau a lucrurilor. Cât despre Newton, el a descoperit ceva fără să stea cu sapa în mână.

Este un exemplu despre cum funcţionează mintea. Nu trebuie să munceşti cu sudoarea frunţii ca să ajungi să faci o mare descoperire. Trebuie doar să meditezi în linişte.

Începe şi tu să te consideri un om educat, înainte de toate, adică un om care îmbrăţişează domeniul ştiinţei, acomodându-se cu libertatea de a te manifesta în autenticitatea ta, și mai

ales cu posibilitatea de a potența propriul fond interior. Nu vei întâmpina grămezi de probleme dacă ai primit educaţia de a gândi, de a observa, de a fi corect, asta este ceva ce vine mai mult de acasă, de a-ţi corecta abordările despre lume şi despre viaţa în funcţie de felul cum te simți cu tine și cu mediul exterior. Este foarte adevărat că cineva sau ceva a sădit demult în tine sămânţa curiozităţii, dragostea interesul faţă de ştiinţă şi plăcerea a învăţa şi de a lupta singur pe plan profesional. Poate că educaţia clasică este un nimic pe lângă ceea ce descoperi de unul singur. Cel mai probabil, asta se învaţă pe parcurs.

Iată ce îmi scria cineva pe web atunci când am scris despre Newton: *"Avem destui Newtoni care visează, privesc, stau la soare şi aşteaptă ajutorul social. Nu-i nevoie de mai mulţi. Doar că aceştia de care dispunem în număr nelimitat nu formulează nicio teorie. E o diferenţă între a sesiza ceva dintr-o privire, şi a privi totul fără să sesizezi ceva."*

Dar mi-a plăcut mult mai mult acest răspuns: *"Fiecare cu bucuria lui. Unii descoperă gravitația. Alții America. Puțini însă descoperă că există viață în afara propriului ego și a tentativelor acestuia de a se face remarcat. Valoarea este intrinsecă și omniprezentă. Nu se supune regulilor pe care le emitem cu siguranța unor profeți. Probabil Newton avea şi el o mătuşă care i-a lăsat o moştenire. Eu pe de altă parte nu am mătuşă, şi până îmi cade mărul în cap trebuie să îmi cadă şi o pâine în stomac. Plus ca întreţinerea curentului şi apa nu se plătesc cu credinţă."*

Ideea pe care eu expun aici nu este aceea că trebuie să ocolim anumite responsabilităţi sociale, nici de a face din "genialitate" sursa unei stime de sine durabile și sigure. Ci faptul că orice om de ştiinţă îşi alocă timp pentru a medita la lucrurile importante cu ajutorul deconectării prin influența naturii.

Ştiinţa naturii este o formă de cunoaştere acumulată cu răbdare, fără stres, prin capacitatea omului de a înţelege complexitatea lumii în care trăieşte, mecanismele ei, misterele ei, în conformitate cu preceptele propriei sale conştiinţe şi cu liniile directoare ale propriei sale experiențe de viaţă.

Visează şi priveşte la totul din jur dacă vrei să ajungi să faci o descoperire importantă în domeniu. De aici porneşte totul. Când firea omului şi înclinaţiile sale absorb energia din mediul din jur, prin urmare atunci când omul îşi dă seama că libertatea de a gândi este mult mai preţioasă decât munca fizică, abia atunci el va putea ieşi din limitele manifestărilor autoimpuse de tipul "drum spre nicăieri".

Să ne amintim ce spunea celebrul fermier Sepp Holzer la un moment dat: *"Încearcă să duci o viaţă în simbioză cu legile naturii, cu totalitatea ei, cu legile ei. Nu există nimic pe lume ce trebuie combătut. Învaţă să recunoaşti posibilităţile infinite ale creaţiei.În natură găseşti sfat şi ajutor, trebuie numai să înveţi să înţelegi aceste lucruri. În situaţii dificile, pune-te în locul adversarului tău. Tu eşti planta, animalul, omul. "*

Source: https://neculaifantanaru.com/viseaza-si-priveste.html

Visele

On Ianuarie 02, 2017

Efectuează o corectare și o lărgire a concepţiilor hotărâtoare despre ceea ce înseamnă putere însufleţitoare, amplificând dialogul pe care-l porţi cu tine însuţi în realitatea unei experienţe unice.

Exista ceva mult mai mult decât şansa stabilităţii într-un fond originar şi revelator de sensuri. Exista conceptul de formă în estetica visului, numit de mine "Legea". Colorată de impulsul dorului după cele memorate de o existenţă dansând desculţă printr-o multitudine de lumini şi umbre, de impulsul a ceea ce se întâmpla în afara mea, dar prin mine, legea a reuşit să învingă în ciuda opoziţiei celor ce nu se cuvântă.

Acel ireal moment în care trăgeam de firul nevăzut al întemeierii unui castel de nisip, pentru a elibera sacii de moloz din neguri de timp uitate, era în sfârșit pregătit să se nască. Unui ireal izvorât dintr-un moment de cumpănă, când nu ştii cine eşti şi ce vrei de la viaţă, când nu vezi firul Ariadnei şi nu poţi găsi ieşirea din labirintul propriei memorii, propriei căutări în alte timpuri, i se cere o ultimă confirmare a naturii sale prin excelență problematice: de ce trebuie să existe un dat al conştiinţei?

Cu toată vraiştea totală a degringoladei temporalităţii care denatura culorile imaginaţiei mele, în care nu ştiam cine sunt de fapt, sau încotro mă îndrept, am elaborat cu mari dificultăţi un model de univers. Fără singularitate iniţială şi fără limite. Asemenea unui vrăjitor care reuşeşte, pornind de la spirit, să transforme materia inertă în căldură şi lumină.

Leadership: Poţi să te manifeşti ca un dat al conştiinţei într-o creaţie a minţii a cărei elaborare continua să-ţi pună la încercare experienţa de a fi prezent într-un vis care nu este decât o halucinaţie fără înţeles?

Lăsaţi-mă să mă fac înţeles, fiindcă sigur nu mă înţelegeţi. Trăiam între sentimentul de a fi parte dintr-un vis, şi impulsul de a căuta explicaţia pentru care aş dori să fac parte din acest vis. Şi îmi imaginam trăind acest vis în toate detaliile sale, chiar dacă visul însuşi părea să fie parte din impulsul demistificator al conştiinţei de a-mi înţelege fiinţa dintr-un punct mai înalt, de pe un piedestal al veacurilor spre pomenire şi veşnică neuitare. Un singur imn se intona în acest nou univers, repetându-se constant fără să indice termenul sau rezultatul final: "Totul este al meu ! "

Ar fi trebuit să-mi dau seama, dovedind grandoare şi prestanţă, că a mă recunoaşte stăpân şi conducător în propria uitare, în propriul anonimat, în soarta visului unde cerul are numai culoarea dimineţii însorite, era doar o modalitate a distanţării de obişnuit. Dar reprezenta, totodată, urmarea firească a convenţiei privirii încadrate în decupajul neaşteptat al unei creaţii spectaculare care îşi dorea răspândirea unei poveşti de care nu te mai poţi despărţi.

Şi, uite aşa, s-a născut în mine un fel de năzuinţă spre mai sus, în parte vanitate, în parte curiozitate debordantă, în parte o emoţie atât de mare, încât nu mai eram atent la niciun reper din realitate. Cred că o forţă de contrazicere a unui raţionament bazat pe presupuneri, pe nevoie şi analogie, a lucrat intens la capul şi creierul meu.

Leadership: Experienţa ta subiectivă este una confesivă la modul existenţial abstract atunci când se trezesc în tine năzuinţe mai înalte?

Ceea ce scria dr. Picioruş Gianina despre scriitorul român, Nichita Stănescu, merită atenţie: *"El a încercat să se imprime într-un sentiment inefabil şi impersonal ca într-o culoare albastră, pentru a deveni nemuritor, reactualizabil în fiecare cititor. A vrut să prindă esenţa sufletului său în poezie, dar această comprimare de sine l-a rănit până la urmă."*

Dacă vrei să te socoteşti drept cauză a unei urmări, dacă vrei să devii un fenomen care prin natura sa este apt de a produce o schimbare în lumea din jur, atunci trebuie deschizi ochii spre năzuinţe care depășesc perspectivele realului. Poate că trebuie să te integrezi într-un vis care îţi pune conştiinţa la încercare: de ce trebuie să exişti într-un loc în care totul este la superlativ, şi unde totul este aranjat doar pentru tine? În acest caz, tot conştiinţa ţi-ar putea furniza răspunsul: pentru că omul care trăieşte un vis trăieşte exclusiv pentru sine, fără a trăi şi pentru o cauză nobilă îmbrăţişată de alţi oameni.

Cine are pretenţia de a deveni nemuritor, reactualizabil în fiecare cititor, trebuie să știe mai întâi de toate încotro se îndreaptă efectele incursiunilor sale într-o realitate zugrăvită de existență în culori contrastante. Puterea minţii, puterea gândului, frământările, dubiile, aspiraţiile, căutările, nădejdea, sforţările disperate, convulsiile deşteptării și ale regăsirii de sine, toate dau nuanţele unor culori care pot atrag atenţia în mod repetat sub forma viziunilor înnoitoare sau învetерate.

O altă caracteristică a omului care trăiește o experiență subiectivă, precum cea a visului, este aceea de a se confesa, pentru ca esenţa sa (legată de reprezentarea propriilor trăiri și percepții, capacităţi și expectanţe) să poată străluci şi arunca scântei în lumina zilei. El se vede obligat să elaboreze, cu mari dificultăţi, un model de univers fără singularitate iniţială şi fără limite, asemenea unui vrăjitor care reuşeşte, pornind de la spirit, să transforme materia inertă în căldură şi lumină.

Adevărata încercare este aceea de a ne imagina cum arată lumea unuia care vrea să prindă esenţa sufletului său în propria creație, fără a fi conştienţi de profundul în care el se scufundă. Un singur imn se intonează în această lume, repetându-se mereu fără să indice termenul sau rezultatul final: "Totul este al meu".

Necesitatea de redare a unei experiențe subiective, adică o corectare și o lărgire a concepţiilor hotărâtoare despre ceea ce înseamnă putere însufleţitoare și lumină călăuzitoare, are ca resursă de bază dorința excesivă de dominaţie: „Totul este al meu ! ”

Visele sunt simbolul unei experienţe de revelare a realităţii sinelui suprem. Omul care se privește adesea drept o incursiune în timp și în spaţiu, omul care își amplifică dialogul pe care-l poartă cu el însuși, considerându-se reflexia unei părți din el însuşi fabricată dincolo de ceea ce se produce în viața reală, va genera întotdeauna dilatarea realităţii, mereu într-o nouă formulare.

Iar dilatarea realităţii este calea de mijloc a năzuinţelor de autodepăşire.

Source: https://neculaifantanaru.com/visele.html

Visul lui Nicolas Flamel şi mesajul profetic al îngerului

On Ianuarie 02, 2010

Ideea este aceasta: să te deosebeşti de alţii printr-un fel de magie, printr-un fel de cod al cunoaşterii ascunse.

Într-o noapte, Nicolas Flamel, creatorul Pietrei Filozofale, a avut un vis. Dar a fost un vis, sau doar o apariţie ivită pe când abia aţipise, o manifestare palpabilă a destinului? Cerul se deschisese pentru a lăsa să coboare pe pământ un spirit luminos. Un înger cu faţa luminoasă se afla la picioarele patului; aripile sale albe umpleau cămăruţa şi ocupau tot spaţiul. Serafinul îşi deschise braţele. Ţinea în mâini o carte cu copertă strălucitoare de aramă. Vocea lui caldă, cu timbru sublim, s-a concentrat într-un mesaj cu puternic impact emoţional:

- Priveşte această carte, Nicolas. Ţi se pare necunoscută, ţie, ca şi tuturor celorlalţi oameni. Dar într-o zi vei vedea în ea ceea ce doar tu trebuie să vezi şi vei şti ceea ce nimeni altul nu ştie.

Nicolas întinse mâna pentru a lua cartea cea enigmatică, dar forma dispăru într-un nor ce se risipi curând. Câteva zile mai târziu, Nicolas Flamel se afla în maghernița sa, ca de obicei aplecat asupra mesei de lucru. Era un biet copist care vindea regilor şi studenţilor exemplare din cărţile vechi. Citise multe cărţi la viaţa lui.

Dintr-o dată, copistul îşi ridică privirea şi zări în faţa lui un bărbat pe care nu-l auzise intrând. Obrazul vizitatorului părea ars de soare, hainele îi erau prăfuite de pe drum şi părea sfârşit de oboseală. Nicolas se uită la el cu bunăvoinţă. Se vedea că bărbatul nu înţelegea deloc limba franceză. Privi cu teamă în jurul lui şi apoi, liniştit, îşi deschise desaga şi scoase din ea, cu foarte mare grijă, un obiect dreptunghiular, învelit în fâşiii de pânză, făcute dintr-un papirus fin şi rar. Desfăcu cu încetineală fâşiile de pânză şi scoase la iveală o carte, pe care voia să o vândă oricui i-ar fi dat doi florini.

Lui Nicolas îi veni să leşine de emoţie. Cartea...şi legătura asta...le mai văzuse ... Totul i se arătase în visul pe care îl avusese cu o noapte în urmă. Îngerul îi întinsese aceeaşi carte !

Leadership: Imaginea care îţi acaparează mintea în căutarea credinţei în Dumnezeu se poate transforma într-un sentiment al sinelui, satisfăcător şi stabil, capabil să iasă din orbita tiranică a determinismului social?

Şi din acea clipă, totul s-a schimbat. Un biet copist a devenit unul din cel mai mari alchimişti ai tuturor timpurilor. Şi cel mai bogat dintre toţi. Şi cel mai cunoscut dintre toţi. Asta, fiindcă cei născuți într-o zodie norocoasă au parte de adevărate trăiri ezoterice, din altă lume, revelații și momente în care se simt speciali. Nu este vorba doar de nişte descoperiri materiale izolate care le trezesc interesul și nevoia de a cunoaște mai mult domeniul vreunei ştiinţe. Ci este vorba despre o revelaţie care le aduce ocazia de a se apropia de spiritualitate și de a percepe viața dintr-un alt unghi, mult mai elevat.

Practic, Nicolas Flamei a beneficiat şi de un alt ajutor, un semn mistic norocos, odată cu apariţia îngerului, acesta comunicându-i în mod neaşteptat deviza spiritualităţii: "Mai sfânt, mai preţios, mai luminos". Probabil, Nicolas Flamel şi-a pus atunci întrebarea cea mai stringentă: dacă şi îngerii, care sunt atât de puri şi de curaţi, doresc să devină încă şi mai buni, şi mai minunaţi, şi se perfecţionează continuu, atunci eu ce mai aştept?

Cu siguranţă că circumstanţele, evenimentele pe care le întâmpinăm sunt o revelaţie a fiinţei, o confirmare a modului nostru de a gândi. Iar apariţia îngerului desemnează întreaga esenţă a spiritului unui om şi modul lui de a judeca o cauză sau un anumit demers, numai în acea situaţie în care îşi descoperă latura divină (pe care niciodată nu îşi imaginase că o are). Uneori omul nu are suficientă claritate şi pricepere să ducă mai departe un vis, o relaţie cu natura divină, şi atunci el nu poate căpăta o nouă existență sau nu poate găsi calea de a trece într-o altă dimensiune sau stare a lumii.

Ideea este aceasta: să te deosebeşti de alţii printr-un fel de magie, printr-un fel de cod al cunoaşterii ascunse.

În spiritualitate, visul este singura modalitate de comunicare cu Dumnezeu, un fel de supraestimare a importanţei energiilor, trăirilor, senzaţiilor, percepţiilor pe care partea creativă (talentul şi erudiţia) marcată de o anumită predestinare, de o anumită inevitabilitate, neagă pericolul "rătăcirii" şi acceptă poziţia de intermediar între pământ şi cer, sau ca un fel de intermediar între un inconştient inavuabil şi o mărturisită conştientizare. Cert este un singur lucru: spiritul acceptă poziţia ta de "trimis al lui Dumnezeu" pe baza unei intimităţi supreme.

Leadershipul este echivalent cu descoperirea unor lucruri mărunte, care pot deveni foarte importante. Ceea ce nu crezi că este posibil să te împlinească, devine posibil atunci când îţi dezvolţi un sentiment măreţ de împlinire spirituală.

Visul lui Nicolas Flamel şi mesajul profetic al îngerului spun unul şi acelaşi lucru: că sentimentul religios, derivat dintr-un vis esoteric, este un sentiment capabil să dezvolte o inteligenţă de tip "holistic". Bine spunea cineva, că visul este o răscruce interioară unde răsună tot zbuciumul vieţii.

S-ar spune că persoanele mature spiritual au crescut în medii în care le-a fost permis să-şi exploreze şi să îşi exprime impulsul natural către divin, suficient de mult cât să-şi dezvolte un sentiment al sinelui puternic şi o identitate matură, distinctă de a celorlalţi oameni. Bineînţeles, rar se întâmplă să întâlneşti un mistic care să-şi destăinuie secretele prin intermediul unei metafore-simbol al imaginarului artistic, ca un fel de lucrare a spiritului divin, fiindcă de regulă aceştia păstrează tăcerea asupra lucrurilor care nu trebuiesc spuse.

*** Nota:** Gerard, Majax - *Magicienii* , Editura RAO, 1993.

Visul, producător al unui lungmetraj narativ

On Mai 28, 2021

Naraţiunea care îţi ghidează viziunea poate să prindă contur atunci când logica visului din pictură se întâlneşte cu logica visului din cuvânt.

Mi-am așezat fiinţa într-un neobișnuit context narativ, cu scopul de a surprinde metaforic procesul creator al unei imaginii artistice veridice: reproducerea vieţii reale într-o dimensiune a iluziei atotputernice şi a mirajului înaltului spre care tinde evolutia unei noi forme de conştiinţă. Acest fapt se asociază cu ivirea unei noi mentalităţi, mai atentă la aspectele legate de redarea realităţii de dincolo de iluzie, de dincolo de orizontul vizual, dincolo de dimensiunile măsurate în spaţiu-timp.

Este ca şi când m-aş fi refugiat într-un vis în care protagonistul este un artist al penelului, scos din neuitare, capabil să redea acel contrast între "viaţă" şi "fără de viaţă" într-un tablou plin de culoare.

Or şederea fiinţei mele "în afara" terenului vizibil al conștiinţei diurne, proiecţia ei raţională într-un vis și disiparea ei în imaginarul infinit, pe măsura unei metafizici capabilă să întrunească o certitudine asemănătoare cu aceea a ştiinţei, mi-a schimbat total concepţia despre adevărul aparenţelor înşelătoare. Este clar că întreaga mea fiinţă, corespondentul ei pe planul unei conştiinţe spirituale a schimbării, intră mai amănunţit în analiza unui procedeu de alteritate numit *Uphasetsirah* (realizarea Unităţii Sinelui în acea parte a lumii invizibile).

Leadership: Poate deveni imaginea din profunzimea ta un spațiu de transformare, unde contrastul dintre viață și non-viață capătă noi valențe expresive?

Exact. Astfel s-a petrecut acea revelaţie care mi-a schimbat viaţa, şi a cărei lumină străluceşte în adâncul unui suflet prins în mrejele artei, decis să îşi caute cărarea pe acea zonă a imaginii ce se hrănește constant din structurile constituite ale lumii vizibile şi ale lumii invizibile. Şi, conştientizând starea de vis în care lumea este magică, mai ales după ce o forţă nevăzută mi-a îngăduit cu greu să realizez transcenderea dincolo de spaţiul fizic, mi-am amplasat fiinţa într-o măsură absolută, nelimitată, a luminozităţii imaginii pe care o proiectez în lumea exterioară.

Într-adevăr, visul este un stimulent pentru mintea unui artist perspicace care vrea să profite de un efect identic celui de clar-obscur, pe care numai literatura sau pictura îl poate revela. Aşa că mă refugiez într-un vis transpus pe pânză în timp ce neglijez restul…

Leadership: Imaginea pe care o generezi în conformitate cu determinarea perspectivelor de abordare a realităţii, depinde strict de sugestivitatea unei manifestări vizionare a imaginaţiei pe care o poţi asuma sub formă de naraţiune?

Creaţia mea este însăşi visul pe care vi-l împărtăşesc ca pe o taină, sau ca pe o certitudine. Iar povestea fabuloasă a unei viziuni ontologice este creaţia unui visător care renunţă la realitate pentru a urma o lume fantastică, dar extrem de spectaculoasă, pentru că este lumea propriului Sine.

Mă refer la faptul că visul meu, aşa cum este el: mărunt în descriere, dar fascinant prin întindere şi diversitate, pare să facă parte din conţinutul unui alt vis, din care trezirea nu este altceva decât o opţiune de rezervă. Visul mă îndeamnă să pun în mișcare imaginarul,

eventual să realizez imposibilul.

Şi în vis mi-a apărut un om care se visa el însuşi parte dintr-un vis care se repeta continuu, şi s-a repetat, şi s-a repetat până când omul a decis să deseneze sau să picteze o reprezentare a ceea ce se întâmplă în sufletul său. Ca un fel de Hocus Pocus în care moartea învinge viaţa prin crearea unui sine virtual puternic, prin activarea unui "sine narativ" care nu respectă cronologia reală.

Cred că la asta se referea scriitorul Jorge Luis Borges atunci când îşi încheia povestirea despre un vestit magician:

"În zorii unei dimineţi fără păsări, magicianul văzu încingându-se, de-a lungul zidurilor, un incendiu concentric. Preţ de o clipă, se gândi să se refugieze în apele râului, dar apoi înţelese că moartea venea să-i încununeze bătrâneţea şi să-l mântuie de zbuciumul vieţii. Se îndreptă spre flăcări. Dar acestea nu-i sfâşiară trupul, ci îl mângâiară şi îl acoperiră, fără căldură şi fără combustie. Cu uşurare, cu umilinţă, cu groază, înţelese că şi el era o simplă aparenţă, ca un altul îl crease în visele lui."

Leadership: Naraţiunea care dă sens creaţiei tale îşi câştigă întâietatea vizavi de expunerea clasică şi impersonală a operei de artă, evidenţiind relaţia dintre ceea ce se întâmplă faptic şi sugestivitatea unei imagini care îţi poate îmbunătăţi viziunea?

Atunci când vine vorba despre realitate un singur lucru este cert: nu putem cere înfăptuiri pe plan material decât dacă luăm în considerare ceea ce ni se relevă prin vise, prin simbol, prin sincronicităţi şi coincidenţe. Iar ceea ce se arată ca o simplă aparenţă în lumea realităţii, poate să fie de fapt scânteia magică a unui vis din care nu te mai poţi trezi niciodată.

Evident. Aş putea cu uşurinţă să-mi continui monologul într-un vis capabil să se prelungească la nesfârşit. şi nu mai puţin să mă îmi asum un anumit tip de cunoaştere şi iniţiere în aventura căutării Sinelui. La fel cum artistul reuşeşte prin intermediul picturii abstracte să transmită anumite mesaje privitorilor, pentru a le crea diferite stări emoţionale. la fel aş putea să dau şi eu formă unui conţinut narativ splendid într-un cadru al amintirii, deci activând în mod aproape incomparabil nişte conţinuturi uitate de viaţă.

Aţi observat că naraţiunea mea poate să prindă contur atunci când logica visului din pictură se întâlneşte cu logica visului din cuvânt?

Într-un spaţiu unde anumite anxietăţi se exteriorizează, aici artistul reuşeşte să sugereze densitatea materiei fără a recurge la încărcări păstoase, la zgârieturi agresive sau acumulări excesive de opoziţie ale realităţii, ci îmbinând cu succes tonurile delicate ale acuarelei cu adevărate explozii de culoare. Aşadar, visul atrage atenţia lumii prin modul în care îmi reflectez dinamica intelectuală în oglinda unor spaţii care induc acel touch de artă şi cultură în cadrul intim al unui flux de imagini simbolice.

Încă ceva. Visul în care îmi cufund sufletul, gândurile şi emoţiile, nu este un set fără sens de imagini fantastice care apar în legătură cu slăbirea rolului conștiinței, ci mai degrabă este un mijloc de transcendere a limitelor gândirii mele raționale, apreciat ca act intelectual care surprinde relațiă dintre ceea ce se vede şi ceea ce este ascuns privirii necunoscătoare de artă.

Din perspectiva unui creator, naraţiunea este o modalitate temporalo-spaţială de expunere a unei lucrări de artă pe un teren privat: al unui vis care este ascuns de către conţinutul manifest al acestuia. Sau, mai bine zis, naraţiunea este expunerea unei imagini artistice în interiorul unei realităţi care depăşeşte aria cunoscută a timpului şi spaţiului.

Visul producător al unui lungmetraj narativ este mijlocul unui artist de a pune în evidență pe pânză vibrațiile sentimentului de "Deja-Vu" ce reflectă combinaţia dintre ceea ce el trăieşte ca experienţă şi cele simţite de el ca amintiri durabile.

Nu uita că imaginea fabuloasă care îţi îmbunătăţeşte viziunea este chiar imaginea unui artist care îşi poate însuşi zeci de personalităţi în planul mai multor realităţi care se suprapun.

Source: https://neculaifantanaru.com/visul-producator-al-unui-lungmetraj-narativ.html

Visurile unui bătrân prins în lupta cu destinul

On Septembrie 24, 2012

Învaţă să adopţi acea atitudine de tipul "M-am trezit" bazată pe o responsabilitate majoră faţă de efectele produse de stările pe care le resimţi în faţa destinului implacabil.

Ed Tom Bell. Voia să se elibereze de acel simţământ apăsător, obscur şi fără nume din străfundul său, să dea la o parte negura densă, fără sfârşit a deznădejdii datorate evenimentelor din ultima perioadă, ce-l împresura ca un cocon ce întârzia să se mai deschidă.

Se simţea închis într-un spaţiu strâns şi pustiu, centrul dramatic al unei vieţi trăite parcă într-o neîmplinire totală. Iar pustiul acela complet străin, atât de negru, atât de autoritar, dăunător în confruntarea cu viaţa, caracteristic numai omului ce se aruncă cu tot elanul în faţa necunoscutului aşteptându-şi deznodământul, îl reţinea tot mai puternic.

Părea să simtă nevoia unui loc unde să se retragă, unde să se odihnească... pentru totdeauna.

Cineva spunea că bătrânețea este o expresie a destinului deoarece atunci când eşti bătrân îți dai seama dacă până acum ai avut sau nu vreo menire.

Leadership: Poţi să-ţi duci menirea până la împlinire contracarând efectele unui destin care strigă neîncetat "Mai repede"?

În finalul filmului " *No Country for Old Men (2007)* ", personajul principal, şeriful Ed Tom Bell, (interpretat de Tommy Lee Jones), poartă o scurtă conversaţie cu soţia lui, Loretta.

I se părea că intrase din plin în delirul nedesluşit care preceda celălalt necunoscut, numit moartea. Întreaga lui fiinţă părea, pentru prima oară, o umbră. Nu mai semăna deloc cu omul ce întruchipa idealul cuprins în cuvântul "curajos". Devenise vulnerabil în faţa vieţii, în faţa condiţiei umane, ca o ultimă redută de luptă cu el însuşi. O luptă corp la corp cu destinul, încăierarea lui Iacob cu îngerul, primul contact al unui om de rând cu o altă dimensiune.

" Am avut două vise, îi spuse Lorettei. Amândouă cu tatăl meu. Ciudat. Sunt mai vârstnic decât a fost el cu douăzeci de ani. Într-un fel, el este tânărul.

Primul nu mi-l amintesc prea bine, dar m-am întâlnit cu tata undeva, nu stiu exact unde, mi-a dat nişte bani. Cred că i-am pierdut.

În al doilea, parcă eram pe vremuri... Eram călare şi mergeam prin munţi, noaptea. Treceam printr-o trecătoare. Era frig, era zăpadă. El m-a depăşit şi s-a tot dus... Nu a spus nimic, a trecut pe lângă mine. Avea o pătură înfăşurată pe el, ţinea capul plecat. Când m-a depăşit, am văzut că ducea jar într-un corn de bizon, aşa cum făceau oamenii pe vremuri, şi am izbutit să văd cornul după lumina dinăuntrul lui. Cam de culoarea lunii. În visul meu ştiam că mi-o va lua înainte. Voia să facă un foc undeva, în întuneric şi în frig. Ştiam că, atunci când îl voi ajunge, el va fi acolo.

Apoi m-am trezit. "

Leadership: Eşti pregătit să experimentezi efectele asumării deciziilor de adaptare la schimbările vieţii produse pe un fundal afectiv estompat de un destin vulnerabil?

Este firesc şi absolut necesar să privim cu interes şi curiozitate fiecare interpretare dată leadershipului, să avem o viziune de perspectivă asupra lui şi să ne drămăluim forţele cu care ne implicăm în "jocul" lui, deoarece viitorul este incert şi uneori de neconturat.

Un fundal afectiv estompat de un destin vulnerabil produce depărtarea de propria persoană, neacceptând ca premiză de reuşită niciun fel de compromis între ceea ce te împinge caracterul să faci și ceea ce trebuie să faci pentru a nu avea de suportat o înfrângere totală. Un "DA" pe care trebuie să-l plăteşti destinului reprezintă un "Nu" pe care îl spui vieţii fără nicio pretenţie de exhaustivitate.

Leadershipul trebuie să izvorască din noi, să fie convingător, impunând o formă de întoarcere la virtute, şi să se consolideze din convingeri proprii. Iar noi trebuie să ne păstrăm luciditatea critică asupra noastră în raport cu acceptarea (transformată în convingeri) a modelului propriu de evaluare şi dezvoltare.

Tu cum îţi gestionezi posibilităţile de percepţie a leadershipului? Prin voia destinului vulnerabil sau prin prisma idealului de sine cuprins în cuvântul "curajos"? Prin analiza unui vis cu tentă de prevestire neplăcută în care afli că altcineva ţi-o va lua înainte? Sau printr-o formă specială de sensibilitate pe care o poţi asimila unei treziri spirituale?

Menirea pe care ţi-o predestinează evoluţia în angrenajul unui complicat determinism psihologic este o manifestare a atitudinii cuprinse între momentul trăirii unei situaţii limită şi atmosfera înfrigurată a visării.

Pentru a te feri de sindromul Ed Tom Bel trebuie să adopţi acea atitudine de tipul *"M-am trezit"* bazată pe o responsabilitate majoră față de efectele produse de stările pe care le resimţi în faţa destinului implacabil.

Aceasta este atitudinea individuală ce stă la baza alcătuirii leadershipului, faţă de tot ceea ce ni se întâmplă, faţă de ceea ce privim ca pe o mare provocare, lanţul de evenimente cărora noi înşine le suntem protagonişti.

Leadership: Scopul principal al existenţei tale este de a deveni conştient de cum îţi foloseşti timpul ca resursa de supravieţuire, încât menirea ta să capete acea definire şi persistenţă a caracterului care exclude influenţele exterioare?

Puţini lideri, trecuţi de vârsta tinereţii, reuşesc să se menţină pe linia de plutire atunci când nava propriului lor Eu, a aliatului lor sau a adversarului lor tăcut, se leagănă în largul imens, nesigur şi neţărmurit al unei noi identităţi.

Cei mai mulţi înaintează tot mai mult înspre apus. Iar când această "navă a constantei de a fi" se scufundă, nimeni nu-i mai vrea, nimeni nu-i mai acceptă. Ei înşişi se resping. Refuză să-şi mai îmbrace costumul de scafandru, să se pregătească pentru o aventură de neuitat, pledând în favoarea unei solidarităţi autentice faţă de nişte valori mai stabile. Nu se mai preocupă de propria lor dezvoltare, modelând materialul brut rămas în ei, aşa cum artistul îşi modelează pictura cu ajutorul culorii pentru ca aceasta să capete volum.

Ci îşi anihilează menirea de lideri îngroşând legătura între "bătrâneţe" şi "depresie", acesta fiind singurul factor care îi poate apropia de realitatea viselor rămasă oarecum departe.

Leadership: Cum răspunzi de o fiinţă pe care nu trebuie s-o răneşti, în situaţia în care destinul îţi închide uşa în faţă şi nu ai la îndemână tăria sufletească pentru a o deschide?

Un lider poate ridica oricând ştacheta, dacă ţine piept evenimentelor. Dacă îşi protejează vulnerabilitatea în faţa vieţii, în faţa condiţiei lui de "a fi", ca o ultimă redută de luptă cu el însuşi. A continua să înoţi, să înoţi, să înoţi chiar şi pe timp de furtună este o condiţie sine qua non pentru a atinge măreţia în leadership şi de a-ţi proteja imaginea de om de caracter.

A-ţi menţine „constanta de a fi" este ca şi cum ai răspunde de o fiinţă pe care nu trebuie s-o răneşti, de un bătrân aflat la momentul în care trebuie să-şi pună ordine în viaţă, în gânduri, în temeri şi să-şi facă curaj, să-şi continue parcursul bun, să se îndrepte spre alte orizonturi, spre nişte ţinte bine definite.

Ai voinţa de a te elibera de acel simţământ obscur şi fără nume din străfundul tău? Cum îţi învingi sentimentul de culpabilitate, apăsător, ce te înconjoară din toate părţile? Te arunci cu tot elanul în faţa necunoscutului luptând pentru a avea un statut demn? Te vezi în postura omului ce întruchipează idealul cuprins în cuvântul "curajos"? Te laşi bătut în faţa vieţii, în fata condiţiei umane, ca o ultimă redută de luptă cu tine însuşi?

Leadershipul este răspunsul pe care îl dai vieţii atunci când destinul îţi oferă mai puţin decât îi poţi oferi.

Visurile unui bătrân prins în lupta cu destinul semnifică rezultatul unei abordări minuţioase şi realiste a naturii umane a liderului pus în situaţii de viaţă bulversante. Trăieşte-ţi viaţa mergând înainte şi vei începe mai bine să-l înţelegi privind în urmă. Ia în piept până în ultima clipă valurile create prin puterile tale.

Reala performanţă şi adevăratul performer se nasc din izbânzile obţinute în vremuri de cumpănă, atunci când ieşi învingător în ciuda opreliştilor apărute sau ridicate de alţii în calea ta, atunci când poţi spune, aidoma unui ţintaş dibaci: " *punct ochit, punct lovit.* "

Iar atunci când ajungi la apusul - inerent pentru fiecare, îţi poţi spune ţie şi celorlalţi: "misiune îndeplinită"

Source: https://neculaifantanaru.com/visurile-unui-batran-prins-in-lupta-cu-destinul.html

Vizionarul Ineditului

On Februarie 07, 2016

Redefineşte-te din perspectiva capacităţii de a-ţi explora limitele, diminuând contradicţiile dintre ceea ce surprinzi „pe fugă" și ceea ce se pierde „în aşteptare".

Pe măsură ce călătoream de-a lungul vieţii, imaginea necunoscutului, sub aparenţa unui amănunt dintr-un întreg al ordinii atotcuprinzătoare, mă urmărea peste tot. Fără voia mea, între atâtea peisaje nemaipomenite, la ea îmi fugea primul gând, pentru că tot ceea ce observam era doar o oglindire a ceea ce nu vedeam. Iar o vedere asupra a ceea ce este interpretabil în direcţia unei abordări de ansamblu facilitează o varietate de răspunsuri din care nu se înţelege mai nimic.

Ineditul este tema unui artist care caută o ieşire din faţa unei realităţi neînţelese, or din acest punct de vedere mă situam la limita dintre utopie şi adevărul absolut. Dacă voiam să introduc tot ce vedeam într-o formă nouă de cunoaştere, ar fi însemnat să mă leg de un fel de ghidaj deductiv, neclintit în convingerea că trebuie să existe ceva accesibil în spatele fenomenelor greu de explicat, subliniind importanţa propriei mele schimbări în acord cu o lume care se schimbă şi ea la un alt nivel.

Ineditul este creat de faptul că a ta concepţie despre viaţă este poziţionată în centrul unei gândiri care pune pe primul loc acea parte a vederii care se află în afara privirii centrale, focalizată nu atât pe ceea ce ţi se întâmplă, ci pe înţelegerea a ceea ce contituie o întâmplare. Este ceea ce îl caracterizează pe un artist care redă lumea nu după felul cum arată într-o clipă trecătoare, ci în funcţie de cum se îmbină elementele de cunoaştere ale unei realităţi dincolo de cea vizibilă imediat, care întrece orice aşteptări.

Leadership: Care e poziţia ta faţă de toate experienţele vieţii într-o realitate subminată de iluzie, dacă nu chiar înlocuită de aceasta, pe fundalul căutării unei surse de inspiraţie care să dea sens reprezentărilor tale despre cunoaştere?

Într-o călătorie dintr-un oraş în altul, trenul circulă cu opriri, dar chiar şi aşa călătorului îi ia puţin timp să prindă regulile unei excepţii impuse de acordarea priorităţii în a desluşi tainele unei vederi bazate pe modificarea percepţiilor anterioare.

Poziţia mea faţă de experienţele trăite într-un asemenea moment grăbit de logica mentală era aceea de spectator al unei lumi într-o continuă dezagregare. Şi asta, deoarece fiecare fenomen pe care îl surprindeam în mers înregistra tendințe de variaţie total diferite, de multe ori contradictorii. Peisajul era când mohorât, sărăcuţ în elemente, umbrit de nori, când complex și interesant, dar chiar în aceste împrejurări părea cât se poate de trist fiindcă îmi lipsea capacitatea de a schimba ceva.

Vederea se şterge odată cu începutul de altceva nou, nu pentru că nu a fost imortalizată, bine întipărită pe retina memoriei, unde există puţin potenţial reducător de contradicţii şi întrebări, ci pentru că întotdeauna este mai uşor să începi ceva decât să termini ceva, tot aşa cum este mai uşor să construieşti de la temelie o clădire nouă decât să refaci una veche.

Nu îmi rămânea decât să aștept să ajung cât mai departe cu gândul la obţinerea unor noi vederi, nu are importanţă încotro şi nici de unde, esenţială rămânea curiozitatea de a afla cât mai multe. Dar teama de păcatul de a prins în mrejele prezentului mă făcea să uit tot ce vedeam, tot ce aflam pe parcursul călătoriei. Singura mărturie că nu surprindeam doar lucruri de fond cuprindea posibilitatea de-a fi un exemplar unic de vizionar al ineditului.

Numai că dorinţa de a vedea cât mai multe fugea mai repede decât credeam, spre peronul unei alte staţii, iar ciudata curiozitate de a coborî acolo rămânea mereu în urma mea. Din această cauză, probabil, mă simţeam bântuit de câte o imagine mişcătoare în orice loc static. Însă şi pe acestea le respingeam odată cu pornirea trenului.

Leadership: Poți să schimbi regulile unei excepţii impuse de acordarea priorităţii în a desluşi tainele unor vederi bazate pe modificarea percepţiilor anterioare?

Tot ceea ce vedem este de fapt o sumă a convingerilor, percepţiilor noastre asupra realităţii. Excepţiile sunt acele cazuri în care nu reușim să distingem acele lucruri bătătoare la ochi, în schimb vedem ceea ce nu sunt pregătiți să credem. Sau distingem doar ceea ce putem imortaliza, ceea ce nu știm, dar nu neapărat ceea ce ne lipsește sau ni se potriveşte.

În artă, prin excepţie se constată absenţa viziunii din care creaţia îşi are punctul de plecare. Oamenii care nu reușesc să asimileze o cunoaştere prin revelație, în urma acelor experienţe personale de surprindere a ineditului, prin combinaţii de imagini și momente trecătoare, nu vor putea niciodată să înțeleagă leadershipul din perspectiva capacităţii de a-şi explora limitele.

Prioritatea în a desluşi tainele unor vederi bazate pe modificarea percepţiilor anterioare constă în a conferi importanţă acelui "moment trecător" care nu se mai poate repeta şi care trebuie să fie apreciat acum, înainte să zboare şi să dispară pentru totdeauna. În acest sens, o analogie cu o călătorie printre diferite oraşe cu este binevenită pentru a pregăti următoarea revelaţie: „orice lucru la care ţii, este un lucru la care poţi să renunţi în faţa evenimentelor la care iei parte pe neprevăzute".

Cunoaşterea deţinută de un artist are ca specific puterea de a schimba o realitate care i se dezvăluie puţin câte puţin, într-o trecere de la un set de criterii, vagi, interpretabile şi netransparente, spre un set de criterii clare, măsurabile, palpabile.

În romanul "Numele Trandafirului" scris de Umberto Eco, există acest fragment la care deseori m-am întors, fiindcă îmi furnizează o anumită înţelegere asupra conceptului de prioritate:

„Dar tot atunci, știu bine, am început să mă las legănat de simțul asemănării: orice putea să aibă misterioase analogii cu orice. Când m-am întors în Europa, am transformat această metafizică într-o mecanică, și de aceea am nimerit fără veste în capcana în care mă găsesc acum. De atunci m-am învârtit într-un crepuscul în care se anulau diferențele."

Ineditul este începutul unui ceva în aparenţă banal, dar care se continuă către ceva mult mai complex, pe măsură ce se intensifică contradicţiile între ceea ce surprinzi *„ pe fugă "* și ceea ce se pierde *„ în aşteptare "*.

Iar un om care explorează abordarea realităţii din perspectiva capacităţii de a-şi înțelege propriile experienţe şi propria călătorie, ar trebui să încerce să compare percepţiile deformate ale imaginilor îndepărtate sau apropiate cu mesajele ce pot să apară din cele două contradicţii.

Imaginile pe care le prelucrezi „în trecerea" prin lume, obligând uneori la un soi de ghidaj deductiv - o formă de a te îndepărta de puncte de vedere fixe, sunt de fapt absorbţii de amănunte diverse care pot să servească drept corecţie a unor evaluări de situații sau ca descifrări ale sensurilor existenței.

Leadershipul este imaginea pe care ţi-o formezi despre o realitate în care eşti constrâns să accepţi doar extrema unei viziuni, iar pe cealaltă să o renegi.

Vizionarul Ineditului este dependent de curiozitatea de a afla cât mai multe, neclintit în convingerea că trebuie să existe ceva accesibil în spatele fenomenelor greu de explicat.

Dacă vrei să ajungi cât mai departe cu eforturile de a-ți extinde orizonturile și viziunea asupra existenței, făcând din orice călătorie un fel de concluzie la observaţia unor fenomene de tip aparte, învaţă să înclini balanța identificărilor de noi imagini spre predominarea unei esenţialităţi care să constituie conţinutul unei logici în modul de construcţie a propriei tale lumi.

Source: https://neculaifantanaru.com/vizionarul-ineditului.html

Viziunea inefabilă, sau Revelația adevărului si a realității supreme

On Ianuarie 13, 2010

Iluminarea interioară este un ecou al unității universale, reflectând conexiunea dintre divin și sine.

– Această iluminare interioară, care ar trebui să facă din mine un akh, îmi va fi dăruită neapărat sau depinde de voinţa zeului? întrebă Neferu.

– Voința zeului este voinţa ta. Căci eşti o parte din tot, din acel tot care este formă perfectă a zeului, în aspectele sale vizibile şi invizibile. Zeul este ceea ce vezi în jurul tău, ceea ce percep simţurile tale, este Egiptul şi alte națiuni, este lumea cu tot ceea ce trăieşte, este cerul stelelor fixe și al aştrilor rătăcitori, dar este şi invizibil, spațiul pe care nu-l poţi vedea cu ochii tăi și care totuşi există și desparte lumea noastră de toate acele lumi ce sunt, fiecare, stele percepute de ochii noștri şi stele pe care nu le poţi vedea, fie pentru că sunt prea departe de noi, fie pentru că vederea noastră nu reuşeşte să le capteze lumina.

Şi mai este ceea ce era înainte de creație, mai înainte de a fi existat Ta-tenen, precum şi ceea ce va fi după, când universul vizibil se va transforma, va dispărea în spaţiu şi în timp, căci spațiul este mai vast decât lumile pe care le conţine și timpul depăşeşte universul în momentul în care îl vezi atât în trecut – care, pentru el, încă mai există –, cât şi în viitor, care, pentru el, există deja. Trebuie să ştii că timpul și spațiul formează un tot, că unul nu poate exista fără celălalt, căci fără spaţiu lumea nu s-ar putea răspândi, iar fără timp, nu ar putea să se miște. Căci orice mișcare cere un moment şi orice moment este o părticică de timp.

Leadership: Distingi contrastul vibrant dintre lumină și umbră, ca o oglindire a vieții și a morții, ce te provoacă la introspecție?

– Tot ce-mi spui mi se pare foarte greu de înţeles, zise Neferu, oftând, uimit de asemenea vorbe.

– Numai prin meditaţie vei putea începe să înţelegi sensul profund al vorbelor mele. Căci eu însumi înţelegeam doar puţine lucruri înainte de a practica îndelung meditaţia asupra tuturor elementelor de gândire propuse de învățătorii mei. Apoi, într-o zi, după multe asceze, multă muncă, multe zile şi luni, şi ani petrecuţi în căutarea a ceea ce este în mine şi în afara mea, am primit viziunea inefabilă, am văzut lumina fără foc, lumina fără soare, lumina eternă, am ieşit din mine însumi, mi-am părăsit învelișul corporal şi am luat un corp nemuritor de lumină, apoi m-am întors în mine, după ce am avut revelația adevărului, a realității supreme, cea pe care oamenii nu o cunosc, în general, decât după ce au fost purificați de o serie de morți multiple şi de vieți repetate.

– Aş putea să primesc şi eu viziunea inefabilă?

– S-ar putea, dar nimeni nu poate cunoaşte căile interioare ale celuilalt, nici el însuși, căci doar în urma unei căutări neobosite de sine şi a propriului spirit ajungi să te cunoşti suficient ca să începi să speri că vei putea primi iluminarea interioară. Prin vieţi succesive sau într-o singură viață, prin asceză şi efortul meditaţiei, putem reuşi, totuşi, să scăpăm de duşmanii noştri din lăuntrul nostru, să ne alungăm călăi.

Leadership: Reflectând asupra propriilor experiențe revelatoare, ai reușit să stabilești un

echilibrul între simțirile inspirate din viața repetată și percepția actuală, într-o reprezentare vizuală și imaginativă a sinelui?

Meditaţia, aşadar, este o compoziţie de forţe care conduc fie la împlinire, fie la desființare, fie la un soi de blocare într-o existenţă de tip "altă realitate". Forţa înființătoare şi cea desființătoare a Sinelui tău, pe care o numesc autocunoaştere, se află în echilibru dacă reuşeşti să te sustragi rutinei zilnice, astfel încât realitatea nu este pur şi simplu un "lucru de mijloc între două abisuri", ci este chiar locul acelui echilibru universal, înţelegerea lumii tale dincolo de înţelegerea lumii întregi.

Este vorba despre tendinţa spre a pune ecuaţie toate vibraţiile tale şi a le constitui într-o viziune unică, printr-un soi de "căutare a adevărului din tine". Deci, cumpănind între limitat şi nelimitat vei putea să experimentezi o liniște interioară profundă, care te ajută să te cunoști mai bine.

Cu această viziune a realului - cumpănă intre claritate şi viziune - marea ta devenire va primi acceptare printr-un soi de conştientizare a naturii evolutive a egoului tău şi a structurii acestuia. Astfel vei putea să înțelegi mai bine legătura dintre ceea ce te face să fii special şi ceea ce te face să înțelegi mai bine legătura dintre corp și minte. Deci, este o cumpănă ontologică între două impresii diferite, şi totuşi apropiate, şi, ca atare, ipostaza ta nu mai este aia de "rătăcitor", ci de "regasitor al puterii interioare", adică ţi-ai regăsit echilibrul, motivaţia şi puterea de a merge mai departe.

Leadership: În drumul tău către iluminarea interioară, cum valorifici răbdarea, dedicarea și meditația ca instrumente esențiale în descoperirea sinelui?

Întrebarea despre viziunea inefabilă este profundă și îndreaptă reflectorul către o călătorie care îți este unică și extrem de personală. Această explorare a sinelui, a dorinței de a primi iluminarea interioară, este o aventură pe care o întreprinzi nu doar cu mintea, ci și cu sufletul. Ești gata să te avânți pe această cale?

Gândește-te la căutarea neobosită de sine ca la o expediție în necunoscut, unde fiecare pas te aduce mai aproape de adevărul tău interior. Este un proces care necesită răbdare, dedicare și, mai ales, o dorință arzătoare de autodepășire. Nu este o călătorie ușoară, dar frumusețea ei stă în provocările pe care le întâmpini și în modul în care acestea te transformă.

Înțelegerea că nimeni nu poate cunoaște cu adevărat căile interioare ale altuia, nici chiar ale propriului eu, fără o introspecție profundă, este esențială. Aceasta subliniază unicitatea călătoriei tale spirituale. Fiecare experiență de viață, fie că este vorba despre vieți succesive sau despre călătoria din această viață, adaugă straturi la complexitatea ființei tale. Asceza și meditația sunt instrumente puternice în această căutare, oferindu-ți posibilitatea să te conectezi la nivele mai profunde ale conștiinței tale.

Leadership: Te-ai gândit vreodată că fiecare moment de revelație este, de fapt, o reconectare cu sinele tău, într-o căutare constantă a înțelegerii realității desprinse dintr-o călătorie spirituală?

Confruntarea cu "dușmanii" interiori, cu temerile și cu îndoielile tale, este parte integrantă a acestui proces. Învingându-i, îți deschizi drum spre libertatea spirituală. Dar amintește-ți, această bătălie nu este una care se încheie rapid. Este o luptă constantă pentru înțelegere și acceptare, în care fiecare victorie te apropie de iluminare.

Iluminarea interioară este, astfel, un ideal măreț, o stare de grație spre care aspiri neîncetat.

Este viziunea inefabilă pe care o cauți, dar și calea spre a o atinge este, în sine, o revelație. Pe măsură ce te adâncești în explorarea propriei ființe, descoperi nu doar limitele, ci și posibilitățile nesfârșite ale spiritului tău.

Te încurajez să privești fiecare moment de introspecție ca pe o oportunitate de creștere. Fiecare gând, fiecare emoție pe care o explorezi, te construiește și te definește. În această căutare, nu ești niciodată singur. Chiar dacă călătoria este a ta și numai a ta, universul își țese firul alături de tine, ghidându-te subtil spre iluminarea la care aspiri.

Așadar, îndrăznește să continui pe acest drum, cu inima deschisă și cu mintea curioasă. Ceea ce vei descoperi despre tine poate fi mai miraculos decât orice viziune inefabilă promisă.

Revelația care te motivează să devii altcineva acceptă ca și criteriu de validitate posibilitatea neînfrânată a sinelui de a atinge o iluminare spirituală.

Viziunea inefabilă, sau revelația adevărului și a realității supreme, desemnează acea etapă de înțelegere și acceptare de sine prin care dobândești curajul de a fi altcineva. Aşadar, o înțelegere profundă a sinelui și acceptarea propriei realități sunt esențiale în călătoria spre atingerea unei iluminări spirituale, oferind curajul necesar transformării personale.

* Nota: Rachet, Guy - *Keops si conjuratia Ibisului*, Editura Lucman, 2003.

Viziunea îţi înalţă aşteptările

On Ianuarie 03, 2013

Fii capabil să percepi schimbarea înainte ca ea să se producă, încât viziunea ta să capete statutul de "monument istoric".

Eroul bătăliei de la Verdun, mareşalul Foch, spunea: *"Nu există situaţii fără speranţă, ci există doar oameni care şi-au pierdut speranţa în legătură cu acele situaţii."*

Asta conduce la concluzia că acele elemente pe care oamenii le-au inclus în viziunea lor, combinându-le în fel şi chip în funcţie de propria lor structura psihică, în funcţie de propriile concepţii, nu au fost manevrate corespunzător. Prin urmare, contureazā-ţi viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanţă să aibă particularitatea de a fi excelent.

Tu ai capacitatea de a te proiecta în viitor şi de a vizualiza ceea ce îţi pregăteşte acesta? Îţi conturezi viziunea astfel încât drumul pe care îl parcurgi spre performanţă să aibă particularitatea de a fi excelent? Viziunea ta îţi înalţă aşteptările, sau te trage în jos? Adaugi semnificaţie vieţii tale acţionând în virtutea viziunii tale? Simţi că datorită viziunii, faci ceva folositor, ceva care contează cu adevărat?

Leadership: Poți să construiești o viziune atât de plină de semnificație încât să devină un "monument" al gândirii tale, transformând iluzia și mirajul în dimensiuni ale unei noi forme de conștiință?

Viziunea poate să capete statutul de monument istoric numai dacă este prețuită datorită straturilor de semnificație acumulate în timp, dacă nu este abandonată şi nu se degradează cu paşi repezi. Viziunea ta îi determină pe oameni să fie părtaşi la o activitate folositoare? Ce urmăreşti prin impunerea viziunii tale? Te înarmezi cu acel spirit de autoevaluare obiectiv şi corect înainte de a-ţi clarifica şi dezvolta viziunea?

Punerea în practică a unei viziuni nu este întotdeauna o sarcina ușoară. Aşa cum în fotbal, fundaşul central urmăreşte un atacant advers când acesta se retrage, dar numai până la linia de centru, - tot astfel un lider, prin conturarea unei imagini de sine pozitive, prin întărirea propriei identităţi, trebuie să urmărească să completeze acele spaţii libere din conştiinţa sa care nu vădesc nicio calitate excepţională, până în momentul când orizonturile sale se schimbă şi se lărgesc.

Ca să descifrezi sensul evoluţiei leadershipului de mare impact, exprimă-ţi viziunea, în aşa fel încât să-i determini pe oameni să acţioneze în spiritul ei.

Leadership: Viziunea ta poate să adopte un statut care să îndeplinească condiţiile legate de prezicerea celui mai prost rezultat posibil al unei situaţii, fără existenţa unor date sigure asupra acelei situaţii?

Viziunea ta se bazează pe elemente concrete? Viziunea trebuie să se bazeze pe elemente concrete, şi deci să fie realistă căci altfel vei fi catalogat ca nebun sau cel puţin unul care "prinde fluturi".

A acţiona în virtutea viziunii, fără să faci aprecieri în privinţa şanselor acesteia de a se materializa, este ca şi cum ai fi un scriitor notoriu dar care nu apare în anuarul scriitorilor,

care nu dă interviuri, nu iese în public la nicio prezentare de carte, nu dă autografe. Dar, cu toate acestea, prin nu ştiu ce împrejurări, prin nu ştiu ce minune, primeşti zilnic scrisori de la fanii tăi. Cum îţi explici treaba asta? Un scriitor notoriu, pe care nimeni nu-l vede, pe care nimeni nu-l cunoaşte, dar cu toate acestea primeşte mii de scrisori de la fanii săi. Este sau nu o aberaţie?

Viziunea este acea calitate care apare şi se dezvoltă în paralel cu relaţia ta cu oamenii. Viziunea stabileşte o apropiere între tine şi ceilalţi, chiar dacă prezenţa ta în mijlocul oamenilor este mai rară. Paulo Coelho este cel mai iubit scriitor al momentului, Paulo Coelho. Mesajul celebrei sale cărţi, "Alchimistul", acela că fiecare om trebuie să-şi împlinească misiunea pe pământ, Legenda Personală, a ajuns la inima şi la mintea multor multor oameni, fără ca aceştia să fi citit cartea, fără să-l fi văzut pe scriitor, fără să ştie cine este el măcar.

Leadership: Ţii seama de imprtanţa viziunii tale în reglementarea unei situaţii de mare vulerabilitate, fără a fi luat în calcul impactul produs în cazul în care aceasta va fi adoptată în forma propusă de o conştiinţă acuzatoare?

1. Tu eşti capabil să inspiri o viziune, sau o idee revoluţionară în evoluţia gândirii celorlalţi oameni?

Căci numai viziunea îi poate face să-şi vadă aşteptările împlinite, să-şi îmbogăţească viaţa şi să-şi schimbe atitudinea faţă de ea. Altfel spus, viziunea constituie un impuls care se transmite de la om la altul. E de-ajuns că viziunea ta să schimbe un singur om, pentru ca acesta, la rândul lui să o transmită mai departe.

Leadership: Reușești să lărgești orizonturile propriei identități, transformând limitele aparente în noi posibilități de expresie ale conştiinţei tale?

Pentru ilustrarea leadershipului impus de viziune, liderul nu este chemat să aplice reţele de mult ştiute şi utilizate. El trebuie să integreze în conţinutul propriei sale viziuni acel mesaj dominant a cărui ritm de propagare să trezească, să stârnească nişte emoţii puternice pe baza procesului unic şi complex de intuiţie pe care îl coordonează, comunicându-şi sentimentele într-un fel propriu, - adică trebuie să fie capabil să sintetizeze într-un mod creativ impresiile transmise de propria lui realitate şi de glasul conştiinţei sale.

Pornind de la acest proces de schimbare spontană, dar şi indusă, datorată viziunii liderului - acelei viziuni clare, ambiţioase, remarcabile, poate complexe, poate simple, pe termen scurt său lung, care nu deformează realitatea, oamenii vor începe să simtă încet încet nevoia unei ieşiri de sub autoritatea tradiţionalismului, a felului de a vedea lucrurile, şi de a acţiona. Ei vor trece într-un alt stadiu de dezvoltare şi de maturizare, la început de observaţie a procesului de schimbare şi de conştientizare a noii situaţii în care sunt puşi, a efectelor pozitive sau a riscului la care sunt supuşi, aplecându-se atent şi liber asupra realităţii din jur.

„Expresia conștiinței" în acest context desemnează manifestarea vizibilă a gândurilor, sentimentelor, valorilor și intuițiilor profunde ale unei persoane, transmise prin acțiuni, cuvinte, creații sau comportamente. Este modul în care cineva își arată autenticitatea și înțelegerea lumii dintr-o perspectivă unică, reflectând modul în care conștiința interioară influențează realitatea exterioară.

Așadar, lărgirea orizonturilor identității prin „expresia conștiinței" sugerează că persoana reușește să depășească limitele obișnuite, explorând și exprimându-și ideile profunde și trăirile autentice, care conduc la o evoluție continuă și la o contribuție unică în lume.

Viziunea în leadership se referă la atitudinea pe care o adopţi în acele situaţii limită în care oamenii reacţionează conform indicaţiilor tale, cu nădejdea că sunt însoţiţi de o chemare sfântă şi înaltă spre a vesti puterea "Aceluia" care vrea să fie temut, şi fragilitatea "Aceluia" care cere să fie iubit.

Viziunea îţi înalţă aşteptările dacă începi să o percepi drept o binecuvântare fiindcă tu însuţi eşti o parte din răsplata ei, fiindcă datorită ei poţi ajunge la nivelul om prevăzător care ştie că viaţa poate lua oricând o turnură neprevăzută. Ca lider, trebuie să-ţi dezvolţi abilitatea de a-ţi păstra viziunea neclintită în situaţii complexe, şi să crezi cu tărie în inima ta că nimic nu te poate opri să-ţi atingi scopul.

Source: https://neculaifantanaru.com/viziunea-iti-inalta-asteptarile.html

Vizualizarea artei este esența viziunii

On Februarie 07, 2024

Pentru a aplica corect evaluarea vizuală, trebuie să fii conștient de interpretările subiective ale elementelor vizuale din jur.

Privirea este centrul universului pentru un pictor, acţionând ca un fel de liant între suflet şi lumină, ori ca un catalizator în reacţia chimiei subtile dintre vizualizarea interioară a trăirilor ascunse și a lumilor imaginare. Iar marea mea pasiune pentru artă, tensiunea creatoare, manifestarea ferventă a unei stări sufletești intense, denotă o forță mentală uluitoare care îmi permite să rămân dedicat şi să mă simt binevenit în lumea pe care mi-o creez cu ajutorul vederii, o fereastră deschisă către universul artistic, menită parcă să absoarbă culorile și formele dincolo de limitele pânzei.

Cu greu va putea afirma cineva că tot ce poate fi numit frumos în artă, și având mare forță estetică, se găsește în mecanismul văzului. Căci, pentru a desfăta și a fermeca un suflet receptiv la frumos, eventual privind marea lucind în bătaia soarelui, omul are nevoie de emoțiile regulate din spatele privirii. Mai ales când eşti pe litoralul grecesc, unde marea se împlinește cu dealurile, aici arta devine un soi de spectacol infinit al vederii devenite unicate, suficient pentru a purta sufletul într-un soi de zbor mistic care pornește din interior.

Ceea ce simt, emoția păcii și a liniștii existențiale, este ca o curgere neîntreruptă a sunetului produs de valuri, în bătaia soarelui. Asta în măsura în care sunetul valurilor reprezintă întregul dătător de emoții, subordonat dimensiunii estetice, deci fără să separ privirea de auz, arta poate fi concepută în simplitatea supremă. Mai ales când în această simplitate, *Adoschoul Tkhirhas Iisras Ielaesert*, spaţiul în care se manifestă creaţia divină, răsună concomitent mai multe sunete diferite, dar care sunt atât de bine unite, încât crezi că auzi doar unul singur.

Leadership: Te-ai gândit vreodată să explorezi mai multe aspecte ale unei compoziții artistice, astfel încât ceea ce vezi să capete amprenta unei excelențe inconfundabile?

Implicația vederii din plinul litoralului este evidentă în arta mea, şi chiar deţinătoare de un adevăr absolut: *"Ceea ce văd este un spectacol, doar dacă ochii privesc cu inima"*. Tocmai din acest motiv, privind cu un soi de înțelegere profundă în cuget, mi se ivesc cuvintele pline de har din povestea "Palatul Norocului":

„Sunt Zâna Norocului, răspunse frumoasa fecioară, iar palatul ce se zăreşte în vârful muntelui este locuinţa mea. Dacă vrei, poţi şi tu să vii astăzi la palatul meu. Îţi spun numai că n-ai timp de gândit şi de odihnit. Să mai ştii că dacă intri pe poarta palatului mai înainte ca ceasornicul să bată cea din urmă lovitură de miezul nopţii, te voi primi şi voi fi prietena şi ocrotitoarea ta. Dar o să fie prea târziu, dacă vii chiar o clipă după ce a bătut miezul nopţii."

Aici, în locul în care marea se întâlnește cu pământul, deja ceva de ține de câmpul privirii, este ca o invitaţie într-un castel magic, în care odată intrat, timpul își pierde semnificația. Ceasornicul care îmi măsoară timpul petrecut pe plajă, instrumentul spațial care măsoară distanțele, își înțelepțește ticăitul, făcând asociația cu razele soarelui traversând cerul senin. Deci, ceva în mine, într-o vie conversaţie cu estetica, m-a făcut să determin unul din criteriile văzului: *"Pentru a aplica corect evaluarea vizuală, trebuie să fii conștient de interpretările subiective ale elementelor vizuale din jur."*

Leadership: Ai luat în considerare vreodată să analizezi mai detaliat interpretările

subiective ale elementelor vizuale dintr-o lucrare de artă, astfel încât să poți să-ți dezvolți propria viziune într-un mod nou și captivant?

Un artist vede perfecţiunea acolo unde alții văd doar imperfecțiune. Spun asta pentru că acolo unde este nisip este și creație în devenire pe un şevalet, acolo unde este mare, pictorul poate să dea un farmec aparte unui tablou. Iar acolo unde este pământ, poate să înflorească abilitatea în trasarea liniilor drepte şi subţiri. Se vede, deci, că sunt ocrotit de simțământul ispititor al detaliilor când vine vorba de reprezentarea în desen a unei viziuni atipice, corelată strâns cu geometria și cu abilitățile de vizualizare.

Iar marea tot acolo este, strălucitoare şi plină de mister, chiar şi după lăsarea întunericului. Chiar şi când nu sunt prezent pe litoral. În acest sens, oricare ar fi fost lucrul care ne apropie sau care ne desparte, din clipa în care existenţele noastre au fost modelate de acelaşi destin artistic, am avut acea bănuială puternică că ideile şi idealurile mele sunt în contradicție cu realitatea, mai ales când vine vorba de reprezentarea pe şevalet a unor concepte abstracte.

Are să fie al naibii de greu de dezvoltat un asemenea concept, de genul echilibrul între lumină și întuneric, pentru că, pe măsură ce mi se dezvăluie mai multe despre orizont, cu atât el are să mă învăluie la loc cu misterul său, pentru că artiştilor le plac lucrurile ordonate, chiar și în condiții de haos. Până la urmă, dacă trebuie să însoţesc marea cu privirea, cu emoţia regăsirii peste ani şi ani, până la apogeul pe care ea îl atinge prin reprezentarea simbolică a unui orizont vast, ea însăşi urmând să îmi apară ca un simbol al despărţirii şi al regăsirii, atunci sufletul meu va naviga mereu pe pânza şevaletului...

Viziunea implică abilitatea de a cuprinde un orizont larg cu privirea, astfel încât să poți resimți emoția regăsirii peste ani și ani. Este ca și cum ai naviga pe apele trecutului, întâlnindu-te cu amintiri și sentimente care se contopesc într-un peisaj vast al sufletului.

Vizualizarea artei este esența viziunii, înțelegând că fiecare detaliu reprezintă o fereastră către lumea interioară a artistului, un fragment din povestea ascunsă în adâncurile sufletului său, un soi de *Yllaraihah Enmimella Nyusasha*, un moment al spiritului uman care tinde spre absolut.

Source: https://neculaifantanaru.com/vizualizarea-artei-este-esenta-viziunii.html

Vizualul unei producţii semnate “Ti aspetto qui”

On Iulie 04, 2019

Construieşte-ţi o identitate care satisface nevoia unicităţii, adăugând profunzime creaţiei tale din perspectiva unei surse inepuizabile de încântare vizuală.

Am fost dintotdeauna adeptul formării unei atitudini de prețuire a frumosului, ce se vrea a fi o măsură a puterii de concentrare, a forţei de sugestie asupra văzului şi spiritului de observație. În fond, este şi aceasta o calitate a omului de mare talent şi educat, fin în tot ceea ce ţine de vizualul unui tablou plin de încărcătură sentimentală care însoţeşte veselia cea mai zâmbitoare a unei grădini multicolore, plină îndeosebi cu trandafiri.

Trandafirul denotă încrederea în trăirile unui artist singular care are acces la o lume expusă interpretării şi înţeleasă printr-o sesizare artistică, printr-o metaforă: “Tema vieţii, ca într-un vis ce se repetă”. Nimic nu poate schimba o gândire bazată pe energiile şi geometriile florii vieţii, prin asemănarea cu astrul unei lumi deosebite, filtrată critic prin formă, culoare, imagine, transparenţă, compoziţie şi un context bun. Drumul artei coboară în anonimatul pământului pentru a scoate la suprafaţă, mai apoi, un sentiment ceresc care nu poate decât înfrumuseţa o figură omenească.

Din acest motiv, mi-am educat gustul pentru frumos să caute senzaţionalul, asemenea unui căutător de comori, acolo unde lumea nu priveşte niciodată cu atenţie: în sufletul florilor, acolo unde doar foarte puţini artişti au libertatea să se exprime: în îngrijirea trandafirilor. Fii tu însuţi cea mai bună parte din comoara pe care ai descoperit-o spre locul de întâlnire cu natura, în căutarea clipei eterne.

Da. Este o calitate a liderului să ştie să se poziţioneze, cu multă răbdare, într-o ramură a activităţii pe care nimeni nu o prestează la nivel de artist, ştiindu-se ca făcând parte dintr-o categorie estetică a sublimului, cu darul lui de a însufleţi lucrurile, prin felul cum ştie să le grupeze, să le armonizeze între ele, unde toate vorbesc încet, cu glas din alte vremuri.

Leadership: Imaginea pe care o construieşti despre tine însuţi poate să personalizeze un mesaj concentrat pe generarea unei experienţe de viaţă sau a unui sentiment din care să se nască vizualul unei mărci personale?

Nu degeaba mi-am permis de atâtea ori să traversez *una creazione dell'immaginario* . Mă urmărea însemnătatea colosală a unei gândiri bazată, într-o îngemănare simbolică, pe maximizarea impactului pe care îl au culorile din perspectiva unui “ca şi cum” bine ascuns în pictura unei epoci dominată de ideea autonomiei individuale, trăită şi împărtăşită ca o experienţă de intrare într-un alt univers. Fiindcă am vrut dintotdeauna să fiu vectorul unei expresii frumoase, cizelate, metaforice, aluzive şi, în ultimă instanţă, plină de spirit în alegerea unei teme de studiu, de tipul “Identitate personală”.

Aşadar, nu mi-am îngrădit nicio clipă libertatea de a comunica o idee, o atitudine, o convingere, un concept, prin comparaţie şi diferenţiere. Cât de târziu mi-am dat seama, însă, că nu voi putea trăi fără să mă ştiu al altcuiva, fără să mă înconjur continuu de misterul unei picturi care se poate dezlega numai prin *la corrispondenza tra memoria e dimenticanza* . Poate că uimirea în faţa splendorii pe care o produce arta natura lasă urme în graba acestui “drumeţ întârziat”, care mereu se uită cu grijă la câtă cale e înaintea lui.

Când îngrijeşti o grădină mare, plină cu trandafiri, inevitabil îţi vin în minte cuvintele pe care Alexandru Vlahuţă i le adresa pictorului Nicolae Grigorescu: *“Toate clipele de veghere le trăia*

în arta lui. De aici ușurința, libertatea, verva extraordinară a facturii lui. În arderea neîntreruptă a focului sacru e taina puterii unui artist. El n-a lăsat o clipă să se treacă focul pe care i l-a încredințat lui Dumnezeu. Și de aceea, tot ce-a vrut a făcut. Toate tainele i s-au deschis. Priviţi peisajele lui. Nu mai e pictură. E o fereastră deschisă larg în lumina de afară. "

Vizualul unei mărci personale se transpune și la gama de culori pe care trandafirii o împrăştie cu dărnicie, cu parfumul lor, spre a fi imortalizaţi într-o serie de imagini surprinzătoare, ce sugerează o relaţie apropiată între sentiment şi formă, între subiectul cunoscător şi obiectul cunoscut, între artist şi public. Iar de aici, pot spune că leadershipul este naturalețea și simplitatea cu care exprim vizual conceptele artistice și le transform în comunicare.

Leadership: Eşti în stare să aduci o contribuţie importantă artei de a surprinde o existenţă autentică prin promovarea ideii de a crea un sentiment de similaritate între *"o parte selectată din peisaj"* şi *"totalitatea peisajului"*?

Unii ar spune despre mine că fac parte dintr-o idee care îşi deschide cu generozitate aripile spre iluzia unei intruziuni în altă zonă de popularitate, ca obiect al unei manifestări de grandoare, timpul măsurat în atingeri tremurânde înfăşurându-se în jurul unei îmbrăţişări catifelate făcută din spirit şi admiraţie. Alţii, ar trece cu vederea existenţa mea, la fel de uşor cum se închide televizorul. Doar unora le este dat să audă şi să pătrundă puterea mea de a revărsa compasiune în relaţiile cu totul din jur, cu însăşi glasul naturii.

Cea mai importantă latură a creaţiei mele vizează modul de observare a unui trandafir în ipostaza de artist al unei poetici viguros definite, al unei opere de artă totale.

Cu toate astea, eroarea percepţiei privitorului poate fi legată de incapacitatea de a elimina din desenul acestei construcţii narative însăşi culoarea dominantă, ce se vrea a fi o glorificare a frumuseţii trăită la intensitatea unei corelaţii între fapte şi evenimente, fiindcă este destul de greu de surprins viforul marilor emoţii pe care le dă arta.

O floare văzută prin ochiul artistului este proiecția intelectuală asupra unei existențe autentice. Iar simpla prezenţă a unui trandafir, care mereu îşi deschide sufletul în faţa noutăţii unei personalităţi artistice complexe, sub puterea unei vrăji care te atrage în lumea cărţii, îţi dăruieşte o altă viziune asupra a ceea ce trăieşti între nevoia de a te destăinui şi tăria amintirilor, jumătate vis, jumătate realitate.

Totalitatea unui peisaj care merită pictat concentrează însăşi caracterul intim, partea de poezie a fiecărui lucru ce trece prin sufletul artistului la fiecare efort depus pentru a surprinde impresia de unitate estetică.

Am fost mereu o parte din sentimentul "de acasă" al unei sacre uniuni cu frumuseţea trăită la intensitatea unei experienţe de viaţă înfiripată şi înflorită în arta de înţelegere a unor abordări estetice subiective, a exigenţelor unei activităţi de creaţie care cere, în primul rând, iubire de natură, dusă până la evlavie. Ochii mei au fost şi vor rămâne însetaţi de lumină, încărcaţi de visuri, ca la vederea unei capodopere inspirată din adâncimile necunoscute ale unei vieţi ce parcă nu este a mea, ce de ce bună seamă aparţine unui purtător de înţelepciune şi frumos care şi-a găsit, în sfârşit, locul de concentrare simbolică.

Cea mai importantă parte din peisajul acestui loc minunat, numit "my garden", este simţul armoniei între ceea ce simt şi ceea ce văd, aşa încât să nu denaturez sau să exagerez formele unei figuri care transfigurează şi unifică creaţia, o delicateţe a execuţiei care face accesibilă măsura unei inteligenţe artistice aflate la maturitate.

Virtuţile expresive ale liniei şi formei în amploarea relaţiilor simbolice pe care le poate exprima trandafirul, ca mijloc de limbaj al picturii, sunt înzestrate cu ataşamentul spiritului meu de a trăi experienţa unei vieţi petrecute printre opere de artă, printre culorile vii ale naturii surprinse în toată splendoarea și generozitatea ei.

Arta este un pretext de a descifra viaţa naturii şi de a o face eternă într-o creaţie originală.

Până la urmă, ajungi să înţelegi vizualul unei producţii semnate "Ti aspetto qui" atunci când, dimineaţă de dimineaţă, trandafirii plin de atâtea culori îţi oferă darurile lor, sub formă de inspiraţie, vestind înrudirea lor modelată spiritual cu lumea artei.

Gândeşte-te la tine ca la abordarea unui tablou din perspectiva unui grădinar care nu-şi părăseşte niciodată grădina şi care, din dorinţa de a le da florilor un înţeles omenesc, o trăire spirituală înaltă, se preface într-un simbol al repaosului și liniștii, într-un soi de personaj fabulos adaptat la o tematică particulară intitulată "Cuvintele sufletului".

Impresia de unitate estetică se câştigă numai în ambianţa solemnă a unui loc de rafinată cultură şi simţire, dincolo de timp, unde fiecare senzaţie şi chestiune de bun gust face dovada de netăgăduit a unui Creator care a adus în existenţă un univers plin de personalitate şi forţa expresivă, plin de energie, contrast, lumină și culoare.

Leadershipul îndreptat spre fuziunea artei cu sensibilul are ca bază de susţinere relaţia dintre natură şi interiorul fiinţei.

Aici se intrevede măreţia gândurilor şi sentimentelor transmise prin imaginea unei grădini înfloritoare în care trăieşti experienţa necesităţii de a te deschide în faţa a ceea ce este bun, frumos şi nobil.

Vizualul unei producţii semnate "Ti aspetto qui" încântă prin caracterul intim al unei experiențe estetice prealabile, surprinsă într-un sentiment de mulţumire, linişte sufletească, exaltare emoţională, concentrat de puterea unei relaţii înfiripată între două imagini asemănătoare, care uneori se confundă până la identificare cu expresia naturii lui Dumnezeu: artistul şi opera lui.

Şi, acum, ultima dorinţă a trandafirului, mi-o asum ca pe o rugăminte adresată unui spirit eclectic, de rară pătrundere:

Te aştept, privitorule, să păşeşti în "desenul" poveştii mele despre pământ şi cer, despre uitare şi redescoperire, despre vise, speranţă şi puterea imaginaţiei, pentru a vedea cât de departe poate ajunge un pasionat al artei, încât să redea o altă dimensiune a vieţii, trăită până la intensitatea unei şoapte de dor, de admiraţie, de suflet, clipind parcă pe aripile versurilor semnate Ricchi e Poveri:

Source: https://neculaifantanaru.com/vizualul-unei-productii-semnate-ti-aspetto-qui.html

Voi continua să fiu mereu propria mea creaţie

On Februarie 26, 2022

Încearcă să îndeplineşti o sarcină artistică specială, în aşa fel încât ştiința cu adevărat superioară de care faci dovadă să fie mărturia artisticului pe care îl conţine semnătura propriei personalități și a unui stil autentic.

În scrierile mele ermetice despre ştiinţă, în care deseori ştiinţa este văzută ca o întâlnire neaşteptată cu un astru al cărui ciclu de formare a devenit esențial în evidența timpului mitic, am încercat să mă situez la orizontală: între secretul unei mari Opere de Artă şi acea epopee a materiei şi spiritului integrată într-o vastă şi puternică "Trilogie A Stelelor" care nu cunoaşte nicio programare a imprevizibilului.

Mai cu seamă, totul pare a fi altceva decât ceea ce este cu adevărat. Nimic nu este mai înşelător, la fel cum nimic nu este mai tentant într-o conjunctură tranzitorie decât să-mi aflu refugiul în miezul unui prezent încurajator, dar ambiguu, care poate determina formarea unui orizont nemărginit, numit Univers. Aici se situează artistul genial, sculptorul în lumină, imitatorul aparenţelor lumii reale, care se poate transforma în orice personaj, fără să se oprească din trăit atunci când se izbeşte de un "Eternal Darkness".

Mai trebuie să recunosc un singur lucru: în timpul demersului de a reorienta ştiinţa spre o reprezentare inovatoare a realităţii, regăsindu-mă în toate cele şapte părţi sau genuri ale coloritului armonios şi semantic consistent, am fost pregătit să experimentez matricea tuturor personajele principale aflate într-o trilogie fantastică a căutării de sine și de sens universal. Nici n-aş fi putut să fiu un imitator al aparenţelor lumii reale, fără să surprind esenţa unui "unexpected" sau "unusual".

Leadership: Eşti în stare să te percepi drept un rezultat al expresiei "Sunt un erou al altui timp", care poate fi aplicat și unei forme de artă menită să descrie originile unei creaţii durabile?

Într-o operă literară sau picturală, comparația este un mijloc de expresie artistică care ajută la îmbunătățirea semnificației unei acțiuni, a unui obiect sau a unui eveniment. Trebuie să fii un artist pentru a face ca părțile unui tablou sau ale unei alte opere de artă să atârne împreună - ca un întreg - prin relații vizuale inedite în sfera ştiinţei, la diferite niveluri de complexitate, cum se întâmplă spre exemplu în cazul epopeii lui Ghilgameş.

În Epopeea lui Ghilgameș, în acest poem epic din Mesopotamia antică, se înscrie relatarea unei călătorii într-o altă lume, pusă pe seama unui muritor deosebit de înzestrat. Altfel spus, în povestea arhicunoscută a lui Ghilgameș - considerat "cel care a văzut totul" (Sha Naqba Imuru) se urmăreşte relatarea istorică a eșecului primului muritor ce a năzuit spre obținerea nemuririi. Chiar dacă nu s-au descoperit dovezi despre aceasta, şi nici asemenea cazuri anterioare, un lucru rămâne cert: opera de creaţie se poate impune deopotrivă ca abstract-geometrică şi emoţional-fascinantă doar prin cucerirea unei mai mari reputaţii de înţelepciune.

Mai cu seamă artistul, ca să poată să-şi semneze scrierile cu pseudonimul "The King of Heroes", deci fiind în mod evident orientat sub o asemenea mentalitate, trebuie să-şi demonstreze capacitatea de a folosi cu succes ştiinţa şi conştiinţa în acelaşi timp, sub acelaşi cer şi într-un cadru constant, bidimensional. El se raportează la realitatea spirituală datorită unor conjuncturi neimaginate ce pot dărâma tot eşafodajul ideologic şi artistic construit în secole. Şi tot el, artistul consacrat prin mozaicurile bizantine, poate atinge perenitatea doar dacă este intermediat de zei și numai după trecerea prin diferite stadii inițiatice.

Leadership: Creaţia ta poate să-şi urmeze traseul firesc în continuitatea unei viziuni al cărei suport ideatic este îndreptat spre însuşirea unei imagini veridice ce se perpetuează între planuri paralele?

Un artist care se metamorfozează în substanţiale compoziţii picturale, cucerind epidemic tot universul prin ideile sale, devine un simbol al Creaţiei. Acelaşi lucru este valabil şi pentru un artist al cuvintelor care se metamorfozează în imagini ale unor forme de existenţă superioare, sau ale completării unor opţiuni nerealiste prin realizarea unor întâlniri neaşteptate cu nişte fiinţe profund spirituale.

În ambele cazuri, artistul nu-şi face o lege din a ascunde nici unul dintre scopurile reale în care îşi efectuează experienţele de traversare a timpului prin raportare la o alegorie sau la o istorisire ficțională care poate să capete proporţiile unei metafore arhetipale, sau proporţiile unei lupte între Bine şi Rău în sensul „cel mai ontologic".

Ci, fără îndoială, artistul urmează o maximă contrară, bine integrată în rezultatul unui realism prudent care susține ideea călăuzitoare a întregii sale opere într-o lume în care nimic nu reprezintă o certitudine. Aceasta maximă spune că: *"cine urmăreşte nişte licăriri false poate descoperi adevăruri importante şi că, deseori, poţi întâlni un lucru în timp ce, de fapt, căutai altul."*

Aici intervine măsura creaţiei mele, cu enunţarea ipotezei conform căreia existenţa unui orizont spaţial al Sinelui trebuie implicat în constituirea unui dublu pozitiv, ca efect al unei alterităţi care trebuie să fie, la rândul ei, exterioară subiectului care a generat arta. Şi, iată, fără s-o spun în gura mare, mărturisesc în secret că aceasta este măsura creaţiei mele: să-mi fac accesibilă oglindirea vieţii în moduri fabuloase despre o identitate care se bazează pe simboluri unice şi irepetabile.

Înţelegerea unei opere de artă implică atât recunoașterea asemănării dintre creator şi personajul în care se metamorfozează, cât și înțelegerea convenției dintre ceea ce știi că ești în realitate și ceea ce intuiești că văd ceilalţi în tine.

Voi continua să fiu mereu propria mea creaţie ori de câte ori voi construi un personaj după propria-mi asemănare, ştiind că ceea ce mă defineşte în totalitate este o permanentă asimilare a realității prin cunoaștere. Lucrul acesta nu se întâmplă pentru că ceea ce numesc creaţie reprezintă de fapt o întâlnire a intelectului cu imaginaţia, ci pentru că reflectând asupra modului de a crea un singur întreg din elemente disparate, îmi perfecționez funcțiile de gândire sintetică și analitică.

Source: https://neculaifantanaru.com/voi-continua-sa-fiu-mereu-propria-mea-creatie.html

Vrăjitoria unui creator de capodopere

On Octombrie 26, 2014

Îmbunătăţeşte-ţi capacitatea de a pătrunde în dimensiunea creaţiei avansate, combinând ceea ce convine unei tendinţe care porneşte de la intuirea subiectului şi merge până la semnificaţie.

Cum arată opera care este în fond secretul forţei filmului „Alexandr Nevski"? Regizorul Serghei Eisenstein scria într-o notaţie inedită că este vorba de vrăjitorie, de faptul că, asemenea tobei vrăjitorului, răsună una şi aceeaşi idee. Totul se învârte în jurul unei singure idei. Niciun cuvânt, nicio replică, niciun episod în care să nu fie vorba de duşman şi de necesitatea de a-l învinge: în planuri, în proiecţie, în amintiri, în acţiuni înseşi.

Nicăieri nu poţi întâlni o asemenea unitate de idei într-o astfel de varietate de întâmplări, într-o formă atât de vădită. Aceasta captivează hipnotic. Iar în ceea ce priveşte compoziţia aceasta înseamnă că avem de a face cu o fugă de o amploare cum, poate, nici la mine însumi nu se poate întâlni nicăieri. Nu există nicio replică, nicio situaţie care să nu redea „under a new angle the same theme", iar metoda montajului este metoda fugii. *****

Leadership: Îţi extragi cunoaşterea superioară din structurile experienţei de redare a unor noi forme de expresie?

Tipul uman care vrea să se autodepăşească trebuie căutat în lumea creaţiilor de mare profunzime, ele însele o combinaţie de trimiteri spre nişte analogii complicate, care implică o participare intelectuală intensă. Iar încercările necontenite de a pătrunde în dimensiunea creaţiei avansate, de la substanţă la structură, de la simpla alternativă la necesitate, prin folosirea unor mijloace amplificare a ineditului, utilizate corect, contribuie la satisfacerea pretenţiei omului de a-şi atribui largi competenţe.

Punctul de referinţă al ştiinţei practicate - ideea, care se cere a fi urmată cu stricteţe, îmbogăţită cu noi reprezentări de noţiuni, nu mai este determinată doar ca element dominant al unei creaţii „ *under the angle of inclination of your Being* ". Ci constă într-o modalitate specifică a cunoaşterii de ansamblu, din anumite structuri ale experienţei de redare a unor noi sensuri şi forme de expresie (folosite pentru a defini ideile şi valorile, în prezenţa unor concepte inspirate).

Acestea din urmă capătă importanţă prin proiecţiile vectorilor de impact, de tip „Get Shared Key" care, aducând noi opţiuni de personalizare a creaţiei, pot efectua diverse actualizări ale finalităţii ei.

Totul se învârte în jurul unei singure idei atunci când mesajul verbal şi cel nonverbal se susţin reciproc până la iniţierea formării unei noi versiuni de accesibilitate a valorii de unicat atribuite actului de creaţie.

Câştigarea experienţei necesare pentru redarea aceleiaşi teme, sub noi forme de expresie, are o influenţă binefăcătoare asupra creaţiei intelectuale, spre gasirea unor noi variante de producere de a impactului de ansamblu şi a tendinţelor de performanţă. În timp ce vectorii de impact, de tip „Get Shared Key" se sprijină pe înţelesurile care ar trebui să te pună pe gânduri, mult mai complexe şi mai numeroase, întrucât propun alte alternative de raţionament, bazate pe probe şi concluzii logice, combinând ceea ce convine unei tendinţe care porneşte de la intuirea subiectului şi merge spre semnificaţie.

Leadershipul nu mai poate fi privit doar sub forma unui conţinut bine determinat de idei şi idealuri puse în slujba cunoaşterii avansate, ca o calitate a învăţăturii pe care o transmiţi. Obiectul analizei fiind acum o suită discontinuă de aspecte pro şi contra, prefigurând imperativul constituirii unei ştiinţe interpretative, care urmează condiţiile şi particularităţile unei modelari a percepţiei despre ce ar trebui să comunici, introducând mentalitatea lucrului bine făcut.

Ceea ce comunici trebuie să aibă un sens mai profund de unitate, surprinzând necesitatea de a învinge o rezistenţă exterioară şi tendinţa de renunţare : în planuri, în proiecţie, în amintiri, în acţiuni înseşi.

Vrăjitoria unui creator de capodopere surprinde acele elemente, nuanţe şi caracteristici ale creaţiei oglindite în propria ta conştiinţă, dar mai ales în dimensionarea bine controlată a ideilor care se învârt în jurul viziunii şi valorilor pe care reuşeşti să le transmiţi susţinătorilor. Este apanajul marilor maeştri în arta conducerii, capabili sa modeleze si sa dea noi forme de expresie creaţiei lor.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Vrăjitorul care desface orice fel de lanţuri

On Aprilie 22, 2012

Îmbunătăţeşte calitatea leadershipului tău, insuflând oamenilor puternice sentimente care ating şi fac să vibreze cele mai sensibile corzi din sufletul lor.

Încă o dată mă văd nevoit să fac referire la filmul „ *Lionheart (1990)* ". Aşa cum spuneam şi în articolul precedent, personajul principal, Lyon Gaultier, dezertează din Legiunea Străină şi ajunge în Statele Unite ale Americii. Însă ajunge prea târziu, fratele său murise deja, iar soţia acestuia rămase fără banii necesari pentru a-şi îngriji copilul. Simţindu-se întrucâtva responsabil de soarta celor două fiinţe rămase fără sprijin, el hotărăşte să le ajute.

Însă biata femeie care abia îşi îndura chinul, biata făptură atinsă grav de aripa singurătăţii, îngrijorată de neplata interminabilelor facturi – ea care făcea parte din clasa aceea nevoiaşă, care începe cu ultimul om strâmtorat şi se întinde din mizerie în mizerie, până la cele din urmă trepte ale societăţii; ea a cărei singură raţiune de existenţă, singură apărare împotriva vicisitudinilor vieţii o constituia doar fetiţa ei, Nicole, îngerul coborât parcă din rai special pentru a-i întreţine existenţa, o fiinţă atât de gingaşă, atât de iubitoare şi de veselă, – nu-şi poate răni orgoliul şi îl renegă pe Lyon, singura ei rudă, singura ei speranţă, refuzând cu îndârjire orice ajutor din partea lui.

Leadership: Azvârli o privire mai ascuţită în tenebrele care ascund adevărul unei persoane, încât să te faci părtaş la trăirile şi gândurile care îi guvernează viaţa?

Dar omul, omul făcut de Dumnezeu după chipul său, omul căruia Dumnezeu i-a impus ca primă lege, unică şi supremă, dragostea pentru aproapele său, omul care îşi cunoaşte inima şi n-o trădează prin ignoranţă sau laşitate – nu poate abdica de la principiile morale care îl defineşte.

Lyon era un astfel de om – o fiinţă plină de dragoste, nu doar un luptător straşnic, iar această dragoste plină de spirit, plină de grijă, plină de înţelepciune, care nu-şi găsise niciodată locul în inima nimănui, pentru prima oară iese la iveală. Ca un medic care ia în serios boala de care suferă pacientul şi caută să o trateze cu cea mai mare atenţie, el ştie prea bine că îndărătul perdelelor trase de la fereastra micii ei garsoniere, şede o inimă însingurată, împovărată de lipsuri, care se zbate zilnic luptând cu toate aspectele existenţei – zădărnicindu-i credinţa şi încrederea în viitor.

Aşa că se apropie cu însufleţire, cu multă fineţe, cu mult spirit de observaţie de ea. Mai întâi îşi închiriază o locuinţă aproape de a ei. O priveşte în drum spre serviciu şi înapoi, o analizează din perspectiva finanţatorului care trebuie să-şi respecte termenii contractuali. Cunoaşte de aproape rănile care o dor, ştie problemele cu care se confruntă, fără ca ea să bănuiască nici cel mai mic lucru. Aparent nepăsător, o lasă să se consume în existenţa ei searbădă, să-şi poarte singură propria povară. Dar apoi, treptat, ca un vrăjitor care face farmece şi minuni, care desface în mod magic orice fel de lanţuri, înlăturând orice fel de chin, el aranjează în aşa fel încât ea să primească mici sume de bani, care se transformă în sume tot mai mari, pe care el le câştigă din luptele ilegale, foarte bănoase.

Şi nu fără de folos. Căci în final ea realizează cine este binefăcătorul ei. Îl iartă totul, ajunge să-l preţuiască şi să se ataşeze de el.

Leadership: Rezultatul consolidării unei poziţii de apropiere este în concordanță cu impactul ecuației de stare a unui sistem închis sau a unui sistem deschis?

Raţionalismul omului care vrea să-şi depăşească valoarea de referinţă (data de concentraţia de sentimente şi de forţă morală) nu se limitează la principiile cunoaşterii întemeiate pe viziune, ci mai degrabă porneşte de la natura acelei cunoaşteri care percepe contextul cauzal al producerii impactului pozitiv.

Iar rezultatul consolidării unei poziţii de apropiere prin care arăţi cine eşti cu adevărat se poate instala printr-o sensibilitate a deschiderii sufleteşti, adică prin remodelarea percepţiei asupra unei "lumi" aparent pierdute (lumea fiinţei lipsită de apărare, care se vede smulsă şi risipită din realitatea unei existenţe fericite).

Modul concret şi individual prin care identifici încercările de apropiere faţă de ceilalţi oameni, puse sub semnul unor noi începuturi, depinde de cele două sisteme de stare gestionate: închis sau deschis.

Sistemul închis operează absolut singur şi calcă în picioare drepturi şi libertăţi, relaţionând doar cu cei care susţin funcţionarea lui. În timp ce sistemul deschis captează acea imagine pe care vrei să o arăţi tuturor în forma unei individualizări care rezultă din starea ta emoţională.

Ca şi lider, nu te poţi pune singur în fruntea oamenilor, spunându-le: „ *Urmaţi-mă”* , fără ca mai întâi să-ţi setezi sau să-ţi personalizezi o întreagă listă de factori favorabili care să declanşeze mecanica specifică unei cunoaşteri profunde în relaţiile cu ceilalţi oameni - tot aşa cum un scriitor, înainte de a scrie un roman, conturează personalitatea fiecăruia dintre personajele sale.

Adevărata revelaţie a manifestărilor tale de afecţiune şi admiraţie îşi găseşte expresia în sensul pe care îl dai însemnătăţii unei părţi din întregul vieţii cuiva care a fost catalogată ca fiind nedemnă de luat în seamă.

Nu poţi produce o schimbare în ceilalţi oameni dacă nu reuşeşti să modifici corespunzător simţămintele lor, ceea ce presupune înţelegerea idealurilor şi aspiraţiilor lor, a naturii lor morale şi emoţionale.

E necesar, deci, ca mai întâi să te cufunzi cumva în existenţa lor, în căutarea acelor aspecte care le pot uşura transformarea - ca un vrăjitor, ca un om superior prin calităţile sale, înzestrat cu darul de a empatiza, de a le susţine interesul viu pentru schimbare – dotându-ţi leadershipul cu puterea de a privi mai adânc în sufletul omului, de a recunoaşte realităţile sale interioare după aspectul exterior.

Liderul este „vrăjitorul” ce desface lanţurile necunoaşterii, ale ignoranţei, ale nepăsării. Este cel care are o înrâurire pozitivă asupra oamenilor, asupra evoluţiei lor – şi pentru a avea acest efect el trebuie să cunoască bine natura umană şi modalităţile de influenţare a sentimentelor şi gândirii lor.

Leadership: Cum faci dovada evoluției Eu-lui tău după rigoarea unui spirit sistematic, ca păstrător al esențelor autentice, astfel încât să poți canaliza înțelegerea spre adevăratele dimensiuni ale naturii umane?

În cazul leadershipului, unde sunt acumulate toate valorile, trăirile, principiile, convingerile (care trebuie să fie vii, capabile să influenţeze, să impulsioneze, să însufleţească spiritele) se adaugă şi problema unei analize obiective, a evaluării sistematice a omului.

Tocmai pentru ca liderul să facă dovada deplină a evoluţiei propriului său Eu, dovada de

continuator nu doar al cunoaşterii, ci mai ales al principiilor, spiritului şi valorilor sănătoase, adoptate şi promovate, el trebuie să-şi dezvolte spiritul analitic care îi va permite să se autoevalueze şi să-şi evalueze corect oamenii şi situaţiile cu care se confruntă.

Aşa cum un scriitor pasionat de natura umană cercetează şi cunoaşte îndeaproape rănile societăţii în care trăieşte, tot astfel un lider care îşi dă toată iscusinţa de a fi performant, îşi canalizează eforturile de întregire a leadershipului său prin cercetarea amănunţită a unităţii, a esenţei, a particularităţilor din care se constituie natura umană: prin descoperirea valorii propriu-zisă a omului, cu rigorile, cu întunecimile, cu strălucirea lui, prin examinarea multor aspecte ale trăirilor şi simţămintelor sale, ocrotindu-l de înţelegerea falsă a unei realităţi concrete.

Eul este partea tainică a puterii tale de a da dovadă de mulţumire în vederea ridicării unui paradis acolo unde este doar durere.

Puterea liderului stă tocmai în înţelegerea aspectelor fundamentale legate de dimensiunea umană, aşa cum puterea medicului stă în cunoştinţele sale teoretice şi practice. El îşi găseşte un aliat de nădejde în procesul prealabil de cunoaştere, de descoperire a celor mai înălţătoare trăiri, aspiraţii, idealuri pe care le degajă, le abordează, le emite fiinţa umană în ansamblul ei, pusă în faţa unor hotărâri dificile - întru desăvârşirea ei.

Numai cunoaşterea elementelor constitutive ale fiinţei umane, prin înţelegerea complexităţii sale, numai manipularea inteligentă şi în scop benefic a minţii şi a spiritului care îi alimentează acesteia permanent credinţa, existenţa, puterea de a merge înainte, îşi poate liderul dovedi adevărata valoare.

Numai insuflând oamenilor puternice sentimente care ating şi fac să vibreze cele mai sensibile corzi din sufletul lor, el poate face dovada evoluţiei propriului său Eu. Căci leadershipul depinde de funcţionarea celorlalţi oameni, tot aşa cum viaţa unui pilot de curse depinde de funcţionarea perfectă a motorului maşinii pe care o conduce.

Ca să faci din viată omului un paradis trebuie mai întâi să descoperi faţa ascunsă a ceea ce omul are mai grav ascuns într-însul, fără să-i testezi tăria caracterului. De unde anume vine suferinţa omului, care este sursa ei adevărată şi în ce fel se manifestă ea?

Vrăjitorul care desface orice fel de lanţuri este omul care se dedică chemării sale lăuntrice, fiind dirijat de o forţă intuitivă ce contribuie la crearea unei imagini pozitive şi a unei personalităţi magnetice. El reuşeşte să aibă o înrâurire hotărâtoare şi pozitivă asupra celorlalţi oameni, contribuind la îmbunătăţirea evoluţiei şi performanţelor lor.

Leadershipul este oare magie? O vrajă? sau o ştiinţă?

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-care-desface-orice-fel-de-lanturi.html

Vrăjitorul (I)

On August 16, 2010

În ziua când te vei simţi în stare să-ţi subordonezi cât mai mulţi oameni, în ziua aceea vei deveni un vrăjitor.

Edmond Dantes cântări cu multă grijă însemnătatea evadării sale neaşteptate din castelul d'If. Iar faptul că i se oferise faimoasa avere a lui Spada îl convinsese de avantajul ce-l deţinea în favoarea sa. Voia să se răzbune, iar ca răzbunarea lui să fie deplină trebuia să pună în mişcare un întreg angrenaj, dar fără să lase nicio urmă, niciun dubiu, niciun semn, doar un adânc aer de mister, un aer rece şi plin de îndoială.

V de la Vendetta. Gândul răzbunării i se conturase în minte ca o imagine vie a unui joc magic, primejdios, încâlcit, un joc de intrigi şi trădări, care reflecta în mod direct, ca o oglindă, propriul său caracter mult schimbat de vitregiile vieţii. Mintea îi era năpădită mereu de acest gând necurmat şi stăruitor – răzbunarea.

Dar ca să atingă coarda dureros de sensibilă a duşmanilor săi – aceia care au conspirat împotriva lui şi l-au trimis la închisoare pe nedrept – şi să-i pedepsească, trebuia mai întâi să-i înspăimânte, să le deformeze realitatea tulburându-le minţile prin năluciri şi apariţii înfricoşătoare, prin glasuri fără înţeles, prin priviri pătrunzătoare, printr-un lung şir de suspiciuni şi răsturnări de situaţie – totul printr-o prefăcătorie ieşită din comun.

Leadership: Îţi propui să încerci o experienţă de revelare a sinelui de la înălţimea unui vârf ce se calculează în raport cu o situaţie de tip "capcană"?

Regatele regilor sunt mărginite fie de munţi, fie de râuri, fie de schimbări ale moravurilor, fie de schimbări ale limbii vorbite. Dar regatul unui vrăjitor e mare cât lumea, nu e îngrădit de absolut nimic, doar de propria-i conştiinţă.

Edmond Dantes se preschimbă dintr-o dată într-un vrăjitor cu puteri depline – Contele de Monte Cristo, care, manipulând "globul său de cristal" putea să identifice cu o precizie nemaipomenită toate mişcările duşmanilor săi.

Şi era atât de iscusit în a-şi înţelege duşmanii, încât, aruncând în inimile lor acea teamă groaznică, de moarte, putea simţi bătăile inimii lor, respiraţia fiecăruia, tremurul de emoţie şi spaimă. Numai el era în stare să desluşească ce se petrecea cu adevărat în adâncul fiinţei lor, căci numai el s-a putut strecura ca o umbră abia perceptibilă în viaţa fiecăruia dintre ei.

Capcana este însăși structura caracterului tău pe care o dai poveştii unei vieţii care îşi ascunde tainele de ochii lumii. Fiindcă te poţi trezi prins între propriile-i ipostaze contradictorii şi o datorie pe care o ai de împlinit.

Leadership: Ai puterea să deblochezi acele zone de impact din evoluţia ta, pe care se întemeiază modurile de manifestare ale virtuţilor?

Un lider ştie să facă din primejdiile vieţii şi urmările lor o capodoperă a iscusinţei, a şiretlicurilor, a uneltirilor, a intrigilor, puse în slujba unei cauze, a unei idei, a unei viziuni sau a unui plan pe care îl consideră trebuincios unei interpretări de excepţie. Luăm astfel la cunoştinţă de existenţa unei reproduceri conforme cu un model uman de chibzuinţă şi

înţelepciune, favorizat de pretenţiile unei însufleţiri înspăimântătoare, dar echilibrate şi evoluate, promovate îndeosebi de normele raţiunii luminate de credinţă şi de razele multicolore ale tuturor virtuţilor.

Succesul unui astfel de plan stă în capacitatea de a disimula foarte bine o situaţie, folosind drept considerente natura cauzei şi obiectivele la care se solicită nu doar un răspuns, ci mai degrabă o prestaţie care completează resursele de orice natură.

Iar a şti cum să faci ca în orice situaţie, oricât de imposibilă ar părea, să te pui într-o lumină favorabilă prin interpretarea unui rol mare şi prin însufleţirea pe care o da o nouă identitat, necesită cunoaşterea multor poziţii optime de exercitare a unor presiuni asupra sectorului advers, în care se poate pătrunde prin inversare de mutări, fără a împiedica mobilitatea propriilor forţe.

Leadershipul, fundamentat pe modurile de manifestare ale virtuţilor puse în slujba propriei valorizări, va reproduce, astfel, structura raporturilor dintre inferior şi superior, dintre interpret şi situaţia lui de monopol - conform orientării sale, permanentizând şi justificând ierarhia însuşirilor sale existenţe.

Dar înainte de a trece la deschideri de perspective sau la efectuarea mutărilor cheie, liderul - maestrul în planul creaţiei - trebuie să-şi găsească puterea de a debloca acele zone de impact din evoluţia sa, pe care se întemeiază modurile de manifestare ale virtuţilor. Căci virtuţile tind să se înalţe înainte de a naşte fapte, şi ele nu se manifestă decât în relaţie cu ceea ce percepi a fi "căderile" şi "urcările", cu ceea ce-ţi lipseşte, cu ceea ce simţi cu adevărat în fiecare zi, cu ceea ce creezi şi ceea ce oferi ca reacţie spontană la ceea ce se întâmplă în jurul tău.

Leadership: Foloseşti descrierea fundalului pe care se petrec întâmplările ca modificare radicală a manierei unice de a interacţiona cu imprevizibilul?

Numai un vrăjitor poate înfăptui ceea ce nimeni nu poate înfăptui. Contele de Monte Cristo s-a condus în acţiunile sale după un vechi secret al magiei: „ *Nimic nu trebuie să fie ceea ce este, ci ceea ce nu este. Şi, contradictoriu, ceea ce este, trebuie să fie ceea ce nu ar putea fi.* ”

Vrăjitorul avea un fel aparte de a-şi etala puterile, cu o subtilitate şi o gradare a emoţiei greu de atins de orice actor, cu un joc de scenă nemaipomenit care făcea ca iluziile sale să pară adevărate. Totul depindea de imaginaţia lui şi de neatenţia duşmanilor săi, dar şi de delicateţea cu care îşi alegea şi aplica scenariile. Uneori depindea de căldura vocii sale, de seninul privirii, de cuvintele pline de duh care te făceau să i te încredinţezi complet şi să i te supui.

Când apărea vrăjitorul era ori noapte, ori îţi dădea el senzaţia de întuneric total. Era terifiant, umbrit de propriul său mister, de propria sa identitate neştiută de nimeni, iar jocul de scenă pe care-l făcea era plin de suspans, cutremurător. Chiar dacă era ziuă, noaptea părea că se înfăşoară în jurul duşmanilor săi, care se simţeau ca prinşi în vârtejul unei cascade: puteau să-şi spargă capul în cădere, sau să scape nevătămaţi.

Calm şi neclintit, vrăjitorul prezenta o privelişte înfricoşătoare pentru toţi aceia care au fost însemnaţi cu roşu în calendarul său, calendarul judecăţii, el fiind prototipul cel mai pur al judecătorului corect şi aspru.

Leadership: Tu ai capacitatea să vezi limpede în toate, ca într-un glob de cristal?

Ciudată şi nepătrunsă e voinţa celui convins că puterile sale sunt nebănuite şi nelimitate. Contele de Monte Cristo a dat dovadă de un leadership autentic, solid, prin dibăcia şi răbdarea cu care şi-a construit strategiile şi le-a transformat în realitate. În inefabilul său joc totul a depins de voinţa sa, lăsând deseori senzaţia că este un vrăjitor, cu puteri nelimitate, pe care nu-l ţintuieşte şi nu-l opreşte nimeni, nicio mustrare de cuget dintre cele care îi opresc pe puternici şi nicio piedică dintre cele ce-i ţintuiesc locului pe cei slabi.

Unul din punctele forte ale unui lider este capacitatea de a adânci toate lucrurile şi de a vedea limpede în toate, ca într-un glob de cristal. Contele de Monte Cristo a reuşit să-şi deruteze duşmanii, înspăimântându-i adeseori, pentru că a fost întotdeauna cu o secundă înaintea lor. O măsurătoare greşită, o singură prevedere eronată, l-ar fi putut face să dea greş.

Dar nu i-a fost dat lui să greşească, nu omului, sau mai bine zis vrăjitorului care are puterea să-şi însuşească cugetările celorlalţi oameni, desluşind cu o tainică privire calitatea sufletelor lor – nu lui, a cărui minte deosebeşte bine înţelesurile gândurilor tuturor, tâlcuind orice mişcare nevăzută.

Magia unei realităţi care se refuză etern comprehensiunii umane este expresia triumfală a unei atitutini de intervenţie hotărâtoare în destinul unor vieţi care se separă şi se întrepătrund în moduri neaşteptate.

Concluzie: Un vrăjitor, dacă ar exista în realitate, ar putea avea lumea la picioare. Dar un lider nu dispune de "puterile" şi "instrumentele" unui vrăjitor. El poate însă să aibă lumea la picioarele sale folosindu-se de analiză, sinteză, persuasiune, inducţie psihologică pozitivă, etc., dar niciodată la baza acţiunilor sale nu trebuie să stea gândurile de răzbunare. După cum nu trebuie să se considere niciodată un judecător suprem, imbatabil.

Liderul trebuie să ştie cum să conlucreze cu oamenii şi, mai ales, trebuie să fie călăuzit de adevăr şi de realitate.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-l.html

Vrăjitorul (II)

On August 17, 2010

Demonstrează-ţi încrederea în însuşirile care avantajează modelul tău de perfecţiune, adoptând o poziţie ofensivă pe tot parcursul schimbării.

Pentru a-şi putea duce la bun sfârşit planurile de răzbunare, Edmond Dantes era nevoit să-şi arunce în luptă toate armele, să facă uz de toate puterile sale, îndrăzneala fiindu-i cea mai preţioasă călăuză. Niciunul din duşmanii săi nu trebuia să se pună de-a curmezişul în faţa implacabilului, iar pentru asta era necesar să le distragă atenţia, să-i înspăimânte, să-i lase pradă disperării.

Lumea s-a deschis la picioarele sale. Dantes nu mai era cocârjit de povara anilor petrecuţi în închisoare, ci falnic şi puternic, înţelept şi bogat. Îşi refăcuse şi forţa trupului, şi pe cea a spiritului. Şi cu fiecare zi ce trecea, simţea că devine din ce în ce mai puternic. Iar cu fiecare zi ce trecea, chemarea era din ce în ce mai puternică. Nu trebuia s-o înăbuşe.

Toată puterea unui vrăjitor depinde de neştiinţa celorlalţi oameni. Nimeni nu trebuia să fie în măsură să pună întrebări sau să zădărnicească vreuna din hotărârile pe care Dantes le luase deja. Nu a avut de ales, trebuia să se facă uitat. Aşa că a falsificat realitatea luându-şi o altă identitate. Şi-a asumat identitatea unui conte foarte bogat şi a fost suficient de priceput să-şi ascundă adevărata natură, astfel amăgindu-i pe toţi. Puterea lui de a se ascunde şi de a se disimula a fost atât de mare şi de convingătoare, încât absolut nimeni nu a trecut de acest zid indestructibil, gros ca al unei cetăţi impunătoare.

Regatul său era nemărginit. Era când lord, când preot, când doctor, când filantrop, când chimist, când fizician. Nu era nici francez, nici indian, nici arab, nici spaniol – era cosmopolit, îşi însuşise obiceiurile fiecărei ţări în parte, vorbea toate limbile. Dar nicio ţară nu se putea lăuda că l-a văzut născându-se.

Şi-a câştigat o faimă de om superior, ca şi cum o forţă superioară l-ar fi înălţat în vârful celui mai înalt munte. Era desăvârşit, de nepătruns. Toţi oamenii, dar în special duşmanii săi, aveau conştiinţa puterii şi a voinţei sale. Era văzut că un om ale cărui cunoştinţe şi inteligenţă depăşesc cu mult cunoştinţele şi inteligenţa obişnuită a celorlalţi oameni. Contele cunoştea pe toată lumea, dar nimeni nu-l cunoştea pe el.

Leadership: Procesul de construire a identităţii tale stă sub semnul întrebării, deşi îţi scoate la iveală finețea intelectuală?

Liderul este deseori supus unei riguroase forme de asociere dintre puterea de judecată, pe de o parte, stârnind admiraţia, şi puterea de a ierta, pe de alta, fixând sentimentele şi emoţiile într-un context care nu întotdeauna este avantajos, cerând o enormă responsabilitate. Aici primează capacitatea de a se descurca uşor în situaţii dificile. Deci, asigurarea unei anumite echilibristici riscante pe creanga subţire a vieţii şi experienţelor personale. O întemeiere interioară dată de un fundament spiritual puternic, ce-şi găseşte justificarea în încrederea de sine, ce se vede tot mai pregnant la exterior, reînnoită în posibilităţile raţiunii de a cunoaşte adevărul, susţinută de o purtare fără cusur în privinţa dreptăţii provenite din legea propriei conştiinţe.

Conform unui citat de pe internet, foarte potrivit aici, *"un lider trebuie să asculte de legea propriei deveniri care-l îndeamnă spre căi noi, adică să se ridice deasupra identificării cu masele şi să-şi urmeze calea propriei chemări care-l ajută să-şi construiască o*

individualitate unică în felul ei".

Latura emoţională a liderului cade deseori pe un al doilea plan, ca şi în cazul artei războiului, care dezvoltă capacităţi intelectuale şi forţa fizică. Pentru sistemul de leadership greu de diagnosticat de ceilalţi oameni, capacitatea de a-ţi asigura o resursă umană fără "afecţiuni" profunde, devine primordială. Importantă se dovedeşte utilitatea a ceea ce doreşti să acumulezi, să îţi însuşeşti ori să gestionezi în urma transformării..

A asigura artei tale o anumită adaptabilitate la ceea ce ai devenit, în măsura asigurării stăpânirii de sine, dar şi o anticipare directă a metodelor de integrare a unei ecuaţii de evoluţie în contextul unei viziuni strategice, înseamnă să accentuezi acea dimensiune a acţiunii evaluative care oferă suficiente şi variate posibilităţi de a demonstra ceea ce rezulta în urma retuşării imperfecţiunilor tale. Fie luate singular sau prin amestecare.

Leadership: Menirea ta de reprezentant al unei providenţe tainice se cere a fi probată sub raportul dintre imaginea intuitivă pe care o ai despre ceea ce se întâmplă în afara voinţei tale şi imaginea pe care teoria unui fenomen de dobândire a puterii este capabilă să o dea despre tine?

Omul nu-i decât un om şi nimic altceva, pe când un vrăjitor e mai mult decât un om, e o fiinţă supraomenească înzestrată cu puteri, cu haruri nebănuite – dacă vrea poate porunci vântului, poate schimba chiar şi legile existenţei.

Acesta este imaginea pe care Edmond Dantes, alias Contele de Monte Cristo, şi-a construit-o în faţa oamenilor cu multă dibăcie şi cu o stăruinţa deosebită – imaginea unui vrăjitor, care îşi avea căile lui, sumbre, tainice şi greu de pătruns. Într-adevăr, numai o minte înţeleaptă, o fire inteligentă ca a unui vrăjitor putea să-şi exercite într-o asemenea măsură influenţa/dominaţia asupra tuturor.

Contele avusese grijă să se îmbrace întotdeauna în negru şi să-şi ia un aer solemn că să dea senzaţia unei falnice umbre nesigure, unui om al întunericului, foarte primejdios, sporindu-şi tot mereu aerul de mister. Apariţia lui părea întotdeauna miraculoasă. De fapt, el deţinea această putere uluitoare de a transforma totul, oriunde se afla, într-o atmosferă plină de incertitudine şi neprevăzut, o atmosferă sumbră şi apărătoare, ameninţătoare pentru toţi duşmanii săi. Toţi aceştia simţeau instinctiv că o primejdie plutea deasupra capetelor lor.

Leadership: Poţi să dezvolţi o viziune a unei ordini superioare, prin trecerea ta la un nivel considerat o cale de a te deschide în faţa unei perspective de finalizare a unui scop de tipul "nothing is impossible"?

Nu poţi să fii cineva, dacă nu te strădui să ajungi cineva. Sau, cu alte cuvinte, dacă nu te faci cunoscut, atunci nimeni nu te va urma. Fără umbră de îndoială, acesta este principiul după care s-a ghidat Edmond Dantes în atingerea scopului său principal - răzbunarea. El a ştiut că singura cale de a reuşi în acest sens era să-şi mărească puterea de influenţă, să ajungă cineva – o persoană specială, superioară care poate să pătrundă în înalta societate din acele vremuri. Şi a reuşit, luându-şi o altă identitate, folosindu-se de vastele sale cunoştinţe şi abilităţi psihologice să se situeze deasupra tuturor.

Edmond Dantes a reuşit în leadership, fiindcă a avut o strategie foarte bună pe toate planurile. Dar a avut un atu pe care a ştiut să-l folosească în favoarea sa: a avut puterea să se transforme dintr-un simplu marinar cu cunoştinţe limitate într-un personaj manierat cu cunoştinţe deosebite, având o capacitate de deducţie deasupra mediei. A avut puterea să schimbe vieţi, a avut o putere de decizie în viaţa oamenilor, şi-a pus amprenta asupra tuturor celor care l-au cunoscut şi nu numai.

Concluzie: Pentru a triumfa în leadership trebuie să te faci cunoscut, să fii în centrul atenţiei generale şi uneori să te metamorfozezi într-un alt om, un om superior. La baza acestei metamorfoze nu stă averea, ci o comoară mai de preţ: învăţătura, dobândirea de noi cunoştinţe în domenii diferite, comportamentul, limbajul, caracterul, atitudinea şi chiar... look-ul adecvat în societate.

Tu ţi-ai creat din leadership un model de perfecţiune? Cum îţi demonstrezi încrederea în însuşirile care avantajează acest model? Ce poziţie adopţi pe tot parcursul călătoriei tale către excelenţă? Poţi să identifici paşii de bază ai procesului schimbării? Este îndrăzneala cea mai preţioasă călăuză a ta?

Cum îţi măreşti puterea de influenţă? Te foloseşti de vastele tale cunoştinţe şi abilităţi psihologice ca să te situezi deasupra tuturor? Poţi să te metamorfozezi într-un om superior? Cum îţi foloseşti puterea uluitoare pentru a-i schimba pe oamenii din jurul tău?

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-II.html

Vrăjitorul (III)

On August 18, 2010

Incubă în leadershipul tău preocuparea consecventă şi adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale interpretării propriului rol, pentru ca influenţa ta asupra convingerilor celorlalţi să fie maximă.

Contele de Monte Cristo le-a abătut cu multă iscusinţă atenţia duşmanilor săi de la esenţial. A avut grijă ca aceştia să nu presimtă nicio nenorocire, să n-aibă nicio premoniţie despre prăpădul ce avea să se abată asupra lor. Le-a sădit în suflet teama şi nesiguranţa, i-a derutat jucându-se cu puterea lor de judecată, mânuindu-i ca pe nişte jucării. Presărând doar capcane şi tentaţii în calea lor, a reuşit să le inoculeze neîncrederea şi îndoială, groaza pătrunzând adânc în sufletul lor.

Vrăjitorul avea puteri pe care nimeni nu le avea, pe care nimeni nu şi le putea imagina. Şi-a ţesut un văl după care şi-a ascuns cu grijă toate mişcările. S-a ascuns îndărătul unei cortine de după care a putut să observe mişcările adversarilor, s-a înarmat cu dovezi zdrobitoare împotriva lor, dovezi pe care ei nu credeau că pot fi descoperite, construindu-şi o strategie prin care le-a amplificat panica şi i-a dezarmat total.

Leadership: Poţi să deschizi o perspectivă nouă asupra fundalului pe care se constituie puterea ta de mijlocire înaintea lui Dumnezeu, la limita dintre ceea ce este adevărat şi ce nu este?

Cu aproape 20 de ani în urmă, duşmanii săi, care complotaseră împotriva lui şi-l trimiseseră pe nedrept în închisoare, fuseseră foarte uniţi în demersurile lor. Dar acum fiecare o luase pe propriul său drum. Aceasta este una din slăbiciunile răufăcătorilor – după ce comit fapta, se despart. Iar când drumurile li se înfundă, încep să simtă că totul se datorează providenţei.

Iată mâna lui Dumnezeu ! Cu această idee bine întipărită în minte, vrăjitorul s-a jucat cu ei aşa cum se joacă vântul toamnei cu frunzele uscate. I-a dezbinat de-a binelea, definitiv, toţi i s-au supus de bunăvoie. Dacă ei şi-ar fi unit forţele ar fi putut să-l ţină la distanţă, ba chiar să-i pună la încercare aparenta lui putere de nezdruncinat, aparenta lui imortalitate. Dar ei n-au înţeles care sunt puterile cu care se confruntă. Oriunde se aflau simţeau prezenţa înfiorătoare a ursitei.

Simţeau cum îi încearcă o slăbiciune, simţeau că sunt bântuiţi de nişte porniri ciudate, nefireşti, neconsimţite. Au început să-şi piardă controlul asupra puterii de judecată şi asupra raţiunii. Simţeau că se îneacă în propria lui neputinţă. Afectaţi de coşmarul prin care treceau, au încercat să-şi dea seama cine e în spatele tuturor întâmplărilor misterioase care puteau fi puse pe seama unor duhuri rele. Dar lucrurile care se petreceau depăşeau cu mult puterea lor de înţelegere. Practic luptau cu un adversar invizibil. Căci cum poţi să te aperi împotriva mâinii severe a lui Dumnezeu?

Leadership: Reuşeşti să te impui şi să dai un sens puterii tale, recunoscându-te ca individ separat de lume şi, în acelaşi timp, deasupra ei?

Ca să triumfi într-o bătălie trebuie să descoperi slăbiciunea duşmanului tău şi să-l loveşti exact în punctele slabe, dar fără să te expui vreunui risc. La fel ca şi celebrul Papa Pius al VI-lea (conte Braschi), Contele de Monte Cristo şi-a ascuns ura nutrită împotriva duşmanilor, pentru a se apăra de forţele lor. Ca nu cumva căutând în străfundul sufletului său, aceştia să simtă pericolul ce-i păştea. În orice circumstanţă, contele se comporta atât de natural şi de

calm, de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat, de parcă n-ar fi fost el în spatele tuturor lucrurilor.

Vrăjitorului i-a fost uşor să-şi canalizeze puterile spre fiecare dintre duşmanii săi, fiindcă a reuşit să le slăbească vigilenţa. A avut grijă să-i determine să comită greşeli din neatenţie. Toţi s-au trezit implicaţi într-un păienjeniş de evenimente pe care nu le puteau interpreta deoarece modestele lor cunoştinţe şi capacitatea de înţelegere erau blocate de rapiditatea cu care se desfăşurau evenimentele, precum şi de convingerea că faptele reprobabile ale trecutului lor au fost adânc îngropate. Practic toate convingerile lor erau întoarse la 180 de grade.

Leadership: Poţi să declanşezi o întrerupere la o valoare mică a distanţei faţă de o putere imensă, arătând că poţi înlătura diferenţele de statut dintre oameni?

Contele de Monte Cristo a făcut uz de toată forţa de care dispunea pentru a-şi ascunde atât identitatea cât şi scopurile, înarmându-se cu dovezi zdrobitoare împotriva duşmanilor săi. A fost suficient de consecvent şi de şiret în încercarea lui de a pătrunde în mintea lor. Complexitatea jocului său a depăşit de multe ori capacitatea acestora de înţelegere. Gândurile le erau confuze şi contradictorii, ca şi cum ar fi fost atacaţi de forţe oculte – nu aveau nicio putere asupra lor. Mai mult decar atât, ei ar fi trebuit să rămână uniţi, un singur trup, ca atunci când au conspirat împotriva lui, însă le-a lipsit puterea şi hotărârea de a se uni, ceea ce a făcut posibilă dezbinarea lor.

Singura cale ca să-l învingi pe cel măcinat de gândul aprig răzbunării, sau măcar să-i domoleşti ura, este să-l înfrunţi cu mult curaj şi cu inimă bună. Duşmanii săi ar fi putut să-i anihileze sentimentul dulce la răzbunării sau chiar să-l rănească cu propria magie, dacă s-ar fi căit cu adevărat. Dar vrăjitorul a acţionat iute, atacându-i năprasnic şi anihilându-le capacitatea de a se apăra sau de a-i răspunde cu aceeaşi monedă.

Cât de mare este influenţa ta asupra convingerilor celorlalţi? Care este liantul care te uneşte sau te desparte de ei? Care sunt calităţile care îţi alcătuiesc caracterul? Ştii să ţi le pui în valoare? Contezi pe ele? Ştii să te foloseşti de ele ca să-i convingi pe ceilalţi să te urmeze? Cum se poate măsura influenţa ta? Manifeşti o preocupare consecventă şi adâncită pentru fiecare din etapele hotărâtoare ale interpretării propriului rol?

Leadershipul se află în relaţie directă cu poziţia pe care o adopţi pe tot parcursul unei incidenţe a evenimentelor din care reiese conținutul esențial al unei lucrări de mare amploare, numită: Providenţă !

Concluzie: În leadership este nevoie întotdeauna de o tactică, care pe de o parte constă în a te înconjura de oameni loiali, de încredere, care să te sprijine în demersurile tale, iar pe de altă parte să-ţi anihilezi rivalii, descoperindu-le şi atacându-le punctele slabe. Dar întotdeauna trebuie să te foloseşti de dovezi şi argumente reale ca să-ţi asiguri avantajele în faţa lor. Cu cât tactica este mai bine pusă la punct, cu cât dispui de dovezi şi argumente solide, cu atât mai repede ţi se va uşura drumul spre victorie.

Demn de reţinut este şi modul de acţiune (care să-ţi asigure acel "văl de protecţie"), care trebuie să fie cel legal, căci fără a fi mâna providenţei, "păcatele trecutului" totdeauna vor ieşi la iveală şi te vor face să eşuezi rapid.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Vrăjitorul (IV)

On August 21, 2010

Învaţă să conduci „întâmplarea”, ca să poţi adăuga o valoare considerabilă rolului pe care ţi-l asumi.

Contele de Monte Cristo a fost foarte abil în a-şi construi strategia. A fost capabil să scruteze sufletul şi caracterul duşmanilor săi, citindu-le intenţiile la fel de uşor cum un general poate citi un plan de război. I-a ademenit pe aceştia în magicul său plan plin de capcane, strecurându-se în viaţa lor ca o fantomă, bântuindu-le mereu conştiinţa, semănând confuzie şi furie în sufletele lor, secătuindu-i astfel de toate puterile înainte de a-i distruge.

Vrăjitorul era o fiinţă umană, însă puterile lui formidabile l-au transformat aproape într-un Dumnezeu. Era un personaj învăluit în mister, protejându-se astfel foarte bine împotriva oricăror încercări de subminare a puterii sale. El s-a folosit cu dibăcie de un nume fals că să-şi ascundă adevărata identitate, păstrându-şi aparenţa nevinovată. Dar vrăjile sale erau la fel de eficiente ca săgeţile, suficient de puternice să le străpungă scutul duşmanilor săi. Toţi aceştia au fost neputincioşi şi incapabili să pătrundă în zona mocirloasă a magiei sale şi să înlăture suferinţele pe care le abătea cu multă abilitate asupra lor.

Leadership: Efectul de creştere al performanţelor tale este pus în valoare de o compoziţie perfect simetrică a destinului, justificând poziţia ta de a adăuga noi măsuri la datoria faţă de promovarea puterii?

Vrăjitorul avea puterea de a-şi controla duşmanii, stârnind în ei frica dar şi fascinaţia cu acţiunile şi comportamentul său enigmatic. Toţi s-au simţit prinşi în capcană, incapabili de a se elibera indiferent cât de mult s-ar fi zbătut. Totul în jurul lor s-a prăbuşit complet, atitudinea lor fiind destul de sceptică în ceea ce privea viitorul lor. La fiecare pas pe care-l făceau simţeau în adâncul sufletului teama puternică că li se apropie sfârşitul, asemenea unor şoareci speriaţi prinşi în capcană. Nu au putut întrezări pânza de falsuri şi minciuni pe care vrăjitorul o ţesuse în jurul lor, iar asta i-a pus într-un pericol de moarte.

Totul s-a potrivit, într-adevăr, foarte bine. Vrăjitorul era un diversionist foarte priceput. A reuşit să strângă laţul în jurul duşmanilor săi, care nu au mai găsit puterea să-i ţină piept. Toată stăruinţa lui a dat roade. Totul s-a întâmplat exact după cum prevăzuse, după strategia pe care şi-a construit-o cu multă abilitate şi măiestrie, cu delicateţe şi răbdare. Era un şir nesfârşit de întâmplări şi fapte, de evenimente, de simboluri, de măşti, de apariţii misterioase, de schimbări de situaţii, toate dând impresia că duceau spre un drum greşit. Însă, ciudat, între toate acestea a existat o legătură misterioasă, care a servit la atingerea scopurilor sale.

Compoziţia perfect simetrică a destinului, pentru a putea fi completă, trebuie să aibă un sens mai larg de organizare a lucrării Divine, prin ieșirea în lume la misiune. Contele a devenit un soi de angajat al unei misiuni în care cerinţele de evadare sunt ceva mai greu de îndeplinit, fiindcă mai întâi a trebuit să joace un joc numit: "Party for Your Rights", care i-a pus mintea la contribuţie şi l-a făcut să fie mereu atent unde pune piesele într-un decor plin de mister, emoție și suspans.

Leadership: Îţi modelezi identitatea după criteriile propriilor orientări, într-o manieră distorsionată sau transparentă?

Omul care evoluează în medii aspre va beneficia de un capital dominant apropiat de cultura "reglărilor de conturi", care îi va asigura succesul intimidant, dependent de virtuţile autorităţii

care se opun viciilor ascunse pe care falsa moralitate i le poate induce. Cultura reglărilor de conturi intră cumva în conflict cu stilul pozitiv de conducere, dar pune mai bine în aplicare normele vehiculate de gândirea care se autoanalizează. Modul de reacţie în faţa diferitelor provocări devenind, prin aceasta, mult mai puternic şi mai complex.

Cel care acordă valoare leadershipului, răspunzând mai bine la solicitările şi provocările exterioare, poate genera atitudini de refuz când vine vorba de a se prezenta în faţa lumii drept un apărător al valorilor. Ceea ce reflectă, de fapt, diviziunea lui în două laturi: una distorsionată (când realitatea nu corespunde cu idealul sau imaginea ta) şi cealaltă transparentă (în măsura în care îţi faci cunoscute acţiunile şi planurile). Dar totodată reflectă opoziţia între ceea ce este mai valoros la el şi ceea ce este total lipsit de valoare.

Un fel de superioritate raţională pe jumătate construită, puţin vulnerabilă, care exclude aproape total elementele inferioare ale identităţii personale, datorată unei orientări care permite accesul falsificat la o posibilă înţelegere veritabilă a vieţii, dar care întăreşte abilitatea de a face lucrurile să se întâmple după voia sa.

Orientările pe care le adopţi în materie de control a accesului la superioritate spun ceva despre propria ta atitudine, oferind criterii de ordonare a elementelor de valoare disparate, plasându-le într-o configuraţie mai cuprinzătoare. În sensul acesta, orientările personale nu se raportează cu adevărat doar la viitorul plămădit din prea mult sine, ci la prezentul plămădit din neputinţa de a te opune unei reformări negative, din neputinţa de a te opune dorinţelor orgolioase de autodepăşire.

Iar leadershipul moral nu se pune bine în acord cu intenţiile întortocheate de a trata cu ostilitate orice ţi se întâmplă sau cu încercările a cultiva confuzii în jurul noţiunii de „Self". Totuşi, leadershipul nu exclude niciodată din ecuaţia de succes strategia şi capacitatea de a pune în mişcare evenimentele în favoarea ascensiunii personale.

Leadership: Ştii să pui în mişcare evenimentele în favoarea ta, rămânând fidel unor acţiuni care nu-şi optimizează câştigul decât prin multiplicarea mizei pusă în joc?

Evenimentele ciudate care s-au succedat au fost numai rodul unui vrăjitor. Lucrurile s-au schimbat în viaţa duşmanilor săi cât ai clipi, înainte ca ei să se poată obişnui cu ideea. Deşi zilele n-au fost niciodată la fel una cu cealaltă, vrăjitorul a reuşit însă, printr-una din acele taine de nepătruns, să facă în aşa fel încât duşmanii săi să se obişnuiască cu ideea că totul se repetă – aşa le-a distras atenţia de la ceea ce se întâmplă cu adevărat în jurul lor - iar totul se întâmpla cu un anumit motiv.

Voinţa nemărginită a Contelui de Monte Cristo, combinată cu infailibilul său fler, au pus în mişcare forţe misterioase - modalităţi prin care să-i amăgească şi să-i deruteze pe duşmani, urzind împotriva lor o vrajă atât de puternică încât aceştia, neputând să-i ghicească intenţiile, siliţi de împrejurări şi încremeniţi de uimire, n-au opus nicio rezistenta. El a fost stăpânul acelui lanţ de evenimente care s-au succedat cu repeziciune zi şi noapte, iar procedurile lui de lucru au fost nedetectabile.

Pentru că succesul tău în leadership să fie deplin, trebuie să devii un vrăjitor, asemenea Contelui de Monte Cristo. Trebuie să ştii să conduci întâmplarea, să ştii să conduci firul evenimentelor în favoarea ta, după strategia pe care ţi-a construit-o cu multă abilitate şi măiestrie, cu delicateţe şi răbdare. Trebuie să pui în mişcare acele forţe misterioase care să facă posibile toate "minunile" tale.

Dar pentru asta este necesar să fii cât se poate de meticulos în alegerea căilor de acţiune pe care le urmezi şi să nu acţionezi niciodată întâmplător, chiar dacă poţi da senzaţia asta. De

asemenea, trebuie să te bazezi numai pe date concrete şi cuantificabile, nu doar pe flerul tău. Ţine cont de faptul că cel mai mic accident, cea mai mică nepricepere, poate distruge rapid orice strategie oricât de bine ar fi ea pusă a punct.

Miza pusă în jocul de-a vrăjitorul este să deţii controlul prin prefacerea materialului intuitiv complex „de semne ale unui mister deschis" într-un construct psihologic lateral cu trăsături naturale.

Concluzie: Un lider excelent ştie să conducă întâmplarea (aceasta este adevărata artă în leadership) dar atenţie, el nu conduce niciodată la întâmplare.

Strategia sa este totdeauna pusă la punct şi ceea ce pare întâmplător nu este niciodată întâmplător, acest lucru însemnând că are capacitate de a intui, respectiv de a prevedea rezultatele acţiunilor sale cât şi abilitatea de a se orienta rapid luând măsurile adecvate în situaţii care modifică planul său iniţial.

Analiza atentă a cauzelor şi efectelor acestora, intervenţia promptă ori de câte ori există o abatere de la planul iniţial, sunt esenţiale.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Vrăjitorul (V)

On August 28, 2010

Generează un procent cât mai mare de credibilitate, pentru ca leadershipul tău să capete relevanţă datorită direcţiei deosebite dată de centrul propriei tale realităţi.

Prin improvizaţiile şi acţiunile sale deosebite şi neaşteptate, Contele de Monte Cristo şi-a atins ţelul. Ca un magician cu puteri depline, a controlat prin mijloace numai de el ştiute raţiunea duşmanilor săi care, spre disperarea lor, nu au putut desluşi cine este acel cineva sau ce este acea forţă superioară, misterioasă, care le punea în mod deliberat piedici în cale, care le dicta pe toate şi-i ţinea sub influenţa sa.

Toţii duşmanii săi au căzut într-o capcană a conspiraţiei ţesută cu multă minuţiozitate şi, ca nişte peşti prinşi în năvod, au fost incapabil să se elibereze. Ar fi trebuit să-i ţină piept contelui cu puterile lor. Ar fi trebuit să-l înfrunte şi să-i desfacă vrăjile, căutând semne şi mijloace pe care să le poată întoarce în avantajul lor. Ar fi trebuit să se apere, să se despartă cu totul de el, printr-o punte peste care el să nu poată trece. Dacă ar fi reuşit acest lucru, l-ar fi putut distruge. Dar nu au reuşit.

Leadership: Prefacerea ta într-un personaj aflat la o distanţă mică de momentul săvârşirii acţiunii dă imensă uşurinţă transformării de ordin personal cât şi însuşirii atributelor de preţ ale caracterului tău?

Vrăjitorul şi-a conceput strategia cu priceperea extraordinară a unui general. Secretos, dând lumii un caracter foarte enigmatic, el a reuşit să-şi facă nevăzute intenţiile şi acţiunile, câştigând respectul şi admiraţia duşmanilor săi. Aceştia au ajuns să se bazeze în întregime pe el în ceea ce priveşte reuşita lor atât în viaţa profesională, cât şi în cea particulară. Altfel spus, vrăjitorul a ajuns în centrul universului lor.

Când faci parte din viaţa oamenilor, şi mai ales a duşmanilor tăi, nu poţi decât să fii plin de energie şi rapid în mişcări. Trebuie să fii sigur pe tine, să poţi conduce evenimentele după propria ta voinţă. Vrăjitorul era neobosit în pânda lui, iar hotărârea lui era de nezdruncinat. Ura lui era prea intensă, iar impetuoasa lui voinţa îl incita şi mai mult la acţiune, pricinuind tot multe frământări duşmanilor săi.

Pe măsură ce pătrundea mai adânc în viaţa lor, în sufletul lor plin de păcate, hain şi lacom, cu atât le perturba cursul vieţii adâncindu-le starea de suferinţă şi de nelinişte. Cufundaţi într-o nesiguranţă continuă privind soarta lor, duşmanii săi, buimăciţi, înspăimântaţi, cu nervii încinşi, trebuiau să-şi încordeze la extrem capacitatea de rezistenţă spre a nu fi covârşiţi de sentimentul de teamă.

Deşi toate evenimentele care se produceau începuseră de când şi-a făcut apariţia în peisaj contele, nimeni nu a putut pune pe seama lui toate acele întâmplări uimitoare, nebuneşti, confuze, care predispuneau la îngrijorări şi nelinişti. Contele arăta foarte inteligent şi capabil, avea o atitudine calmă şi sigură de sine, şi o minte deschisă, dând mereu dovadă de o bunăvoinţă extraordinară aidoma unui om cu inima curată.

Leadershipul tău dispune de o "îmbrăcăminte" expresivă sau inexpresivă?

Una din principalele preocupări ale leadershipului este *"îmbrăcămintea inexpresivă"* , asortată oricăror schimbări, ce se potriveşte acelui mod de a fi prin care omul îşi poate revendica

anumite teritorii de influenţă, cu deosebirea că nu urmăreşte dimensiunea generatoare de "spectacol" în raport cu percepţia lumii. Ci explorează dimensiunea utilă şi eficientă a acestei îmbrăcăminţi în procesul devenirii şi al asumării unei identităţi valorizatoare, care uneori capătă o formă riscantă, dar profitabilă.

Niciodată creatorii de leadership nu-şi vor proiecta o imagine profesională puternică, asigurându-şi imboldul de promovare a unei identităţi diferenţiatoare faţă de identitatea de grup, dar interesante în primul rând din punct de vedere practic al rolului ei, dacă mai întâi de toate nu anticipează acel moment de obţinere a foloaselor, de ordin material, dar şi sufletesc.

Este un fel de răzbunare care învinge timpul, creând premizele unei transformări de sine radicale, supusă unui proces riguros de selecţie a cunoştinţelor teoretice şi practice asimilate pe parcursul etapei formative, urmând legi nescrise, producând reacţii de continuă susţinere.

Dar adevărul este că, tot mai mult în prezent, leadershipul, ca rezultat al unor evenimente mai degrabă predictibile sau programate, cunoaşte un amplu proces de democratizare, trecând tot mai mult de la ceea ce numim "încleştarea orgoliilor", apropiate de ambiţiile de supremaţie, la ceea ce se aşteaptă de ani buni, la nevoia de luciditate, de trezire spirituală. Iar aici putem vorbi de un tip de *"îmbrăcăminte expresivă"* , realizată la scară industrială, în condiţiile cărora practicitatea ei se află pe plan de egalitate cu siguranţa, multifuncţionalitatea şi durabilitatea.

Leadership: Poţi să-i schimbi pe oameni chiar dacă nu eşti credibil în faţa lor, astfel încât să funcţionezi cât mai bine într-un prezent care este simultan un viitor continuu şi un trecut îndepărtat?

Contele de Monte Cristo s-a priceput că nimeni altul să evite cu îndemânare toate primejdiile ce l-ar fi putut paşte. S-a priceput ca în fiecare moment să apară într-o lumină favorabilă faţă de toţi duşmanii lui. Dacă n-ar fi avut suficientă prezenţă de spirit, un pronunţat simţ al creativităţii şi o putere de convingere foarte mare, n-ar fi ştiut cum să acţioneze pentru a-şi atinge ţelurile. Şi-a asigurat prezentul răzbunându-şi trecutul, în timp ce era obsedat de ideea unui viitor al său și al nimănui altcuiva.

Dar un vrăjitor se gândeşte întotdeauna la toate. Învăluit de mantia unui om mărinimos şi prietenos, impresionând prin jocurile de cuvinte, găsind mereu alte modalităţi de a le ţine mintea ocupată duşmanii săi, aceştia nu au întrevăzut adevărul din spatele aparenţelor.

Indiferent care e scopul pe care îl urmăreşti, nu poţi să-l atingi fără ajutorul oamenilor, chiar şi a duşmanilor tăi. Însă pentru ca oamenii să te susţină în demersurile pe care le întreprinzi, trebuie să devii credibil în ochii lor. Dacă nu te apropii de ei, dacă nu-i cultivi cu simpatie, dacă nu le arăţi respect, ei nu te vor răsplăti niciodată prin încredere, şi ca urmare nu vei putea obţine adevăratul succes. Atunci când oamenii cred în tine, îşi eliberează potenţialul şi sunt mai motivaţi să te urmeze.

Dar, la fel ca un vrăjitor, trebuie să-ţi joci bine rolul, căci oamenii simt instinctiv dacă cineva e de încredere sau nu. Trebuie să le câştigi inima, crezând în ei, pentru a-i face să lucreze cu adevărat pentru tine. Dacă nu creezi o realitate conform aşteptărilor lor, nu vei fi niciodată acceptat la conducerea lor.

Singura posibilitatea de a jongla cu orice fel de minge într-un joc de-a Dumnezeu este să te ascunzi în spatele unei identităţi noi, care creează o grămadă de calităţi, pe care în realitate nu le ai, dându-ţi astfel poate curajul care îţi lipseşte, să te exprimi în orice situaţie degajat şi sigur pe tine.

Concluzie: Lipsa de credibilitate duce în cele din urmă la izolarea ta ca lider şi astfel planurile tale nu vor avea nicio finalizare. Pentru a fi susţinut în toate demersurile tale, strategia, metoda şi căile de realizare nu trebuie să fie fanteziste, ci realizabile şi fără cusur. Căci este suficientă o umbră de îndoială şi vei pierde toţi susţinătorii.

Care este amănuntul pe care trebuie să-l schimbi la tine ca să-ţi ridici nivelul de influenţă? Ce relevanţă are această schimbare pentru tine şi pentru ceilalţi din jurul tău? Ce scoate în evidenţă noul tău stil de leadership? Reflectă el o realitate care îţi armonizează şi protejează personalitatea, sau care o inhibă şi îi diminuează valoarea?

* **Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-V.html

Vrăjitorul (VI)

On Septembrie 06, 2010

Învaţă să înfăptuieşti minuni cu toate mijloacele puse la dispoziţie de inteligenţă, pentru ca impactul tău cu excelenţa în leadership să fie maxim.

Contele privea cu atenţie prin mulţimea ce asista la înmormântarea Valentinei. Reuşise cu o dibăcie numai de el ştiută, demnă numai de un magician cu puteri ascunse, nebănuite, să facă în aşa fel încât toată lumea să creadă că fata murise cu adevărat. Crease cu o nemaipomenită măiestrie această "iluzie". Numai el ştia că, de fapt, fata trăia.

Continuă să privească în jur. Neliniştea îl măcina tot mai tare, căci iubitul Valentinei, Maximilien, care nutrea o dragoste adevărată faţă de ea, se strecură afară din mulţime şi se făcu nevăzut. Contele, care citise dinainte ce se petrecea în adâncul inimii tânărului, părăsi la rândul său mulţimea, pentru a da de urma lui.

Ultima luptă cu durerea. Contele merse acasă la Maximilien, şi, tocmai când acesta, cuprins de o amărăciune fără margini, era pe punctul de a-şi curma viaţa, el îşi făcu apariţia fulgerător în odaia lui, oprindu-l de la un asemenea gest necugetat.

- Prietene, făcu contele cu un glas nespuse de blând, nu lua hotărâri pripite.

Maximilien:

- Cine m-ar putea împiedica? Căci toate nădejdile îmi sunt zdrobite, inima mi-e frântă, viaţa mi s-a stins, în jurul meu nu-i decât doliu şi dezgust; pământul s-a schimbat în cenuşă; orice glas omenesc mă sfâşie. Mai bine mor, căci altfel mi-aş pierde minţile, aş înnebuni... Dumneavoastră, care spuneaţi că aveţi toate mijloacele puse la îndemână de inteligenţă, toate puterile materiei, dumneavoastră care jucaţi sau mai bine zis care vă faceţi că jucaţi rolul Ursitei, n-aţi avut nici măcar puterea să-i daţi o contraotravă unei tinere otrăvite. Pretinsul meu binefăcător, salvator al tuturor, fiţi mulţumit, o să vă vedeţi prietenul murind. Apoi, cu râsul nebuniei pe buze, se repezi pentru a doua oară la pistoale.

Leadership: Felul în care ansamblul tău de privilegii răspunde la solicitările forțelor destinului şi ale întâmplării, oferă un mod intuitiv și natural pentru conformarea unei structuri de control cu funcţiuni de transmitere a unor stări de motivaţie?

Un vrăjitor care are puteri supranaturale, are şi drepturi depline asupra vieţii şi morţii. În mâinile lui stau destinele celor ce-l înconjoară.

O văpaie arzătoare îi izbucni din gâtlej în ochii contelui. Simţind cum i se topeşte inima în piept, hotărî pentru prima dată să-şi dea la o parte masca de fier, rece, neclintită, de neatins, pe care o afişa mereu din prudenţă, pentru ca nimeni să nu-i poată descoperi adevărata identitate, pentru ca nimeni să nu-i ghicească şi zădărnicească planurile de răzbunare. Se transfigură sublim într-o fiinţă divină.

- Ascultă, prietene – căci pot să-ţi spun aşa, fiindcă, fără să ştii, îmi eşti prieten de unsprezece ani. Dumnezeu mi-e martor că aş fi vrut să ascund toată viaţa taina din fundul inimii mele. Dar, acum, îmi dau seama că nu pot. Vezi tu, eu sunt acela care a salvat viaţa tatălui tău, într-o zi când voia să-şi ia viaţa, aşa cum tu vrei să ţi-o iei astăzi; eu sunt omul

care a trimis punga surioarei tale şi Faraonul tatălui tău; eu sunt Edmond Dantes care, când erai copil, te jucai pe genunchii mei, şi pe care l-aţi crezut cu toţii mort.

Dintr-o dată firea minunată a lui Maximilien îşi reveni pe neaşteptate şi pe deplin.

- Trăieşte, Maximilien ! Nădăjduieşte. Nu-ţi pune capăt vieţii, căci va veni o zi când vei fi fericit şi vei binecuvânta viaţa. Te rog să ai încredere în mine. Îţi făgăduiesc, îţi jur, că dacă peste o lună de zile nu vei fi cea mai fericită fiinţă din lume, te voi aşeza eu însumi în faţa pistoalelor încărcate şi a unei cupe cea mai sigură otravă. Dar făgăduieşte-mi, în schimb, să aştepţi până atunci şi să trăieşti.

Leadership: Abordezi oamenii din perspectiva conceptului de "diversitate a circumstanţelor schimbătoare ale vieţii", prin analiza importanţei luării în considerare a consecinţelor de personalizare a unei puteri exterioare?

Dă-ţi măştile la o parte şi arată-ţi adevărata identitate pentru ca oamenii să ştie ce se ascunde cu adevărat în inima ta. Căci nu poţi scăpa de ceea ce numim, cu un termen foarte nesigur, "conştiinţă", în cazul în care, din pricina măştilor tale, cei din jur voi avea de suferit. Ca lider, datoria ta este să menţii entuziasmul şi speranţa în oameni cât şi optimismul atât de necesar în tot ceea ce fac, în toate demersurile pe care doresc a le întreprinde.

Pentru aceasta, trebuie să fii capabil, ca şi Contele de Monte Cristo, care i-a salvat de la moarte şi pe Maximilien şi pe iubita lui Valentine redându-le fericirea, să-ţi iei în primire rolul de binefăcător.

Însă trebuie să fii înzestrat cu acea minte pătrunzătoare ca a contelui, capabilă să cerceteze totul cu de-a-mănuntul. Să intuieşti când oameni par a fi lipsiţi de orice perspectivă şi nu mai au puterea să creadă în ei înşişi, şi să le umpli acea goliciune lăuntrică ce se repercutează asupra muncii lor, asupra spiritului lor creativ, întreprinzător, asupra propriei lor voinţe, transformându-i în făpturi fără apărare.

O putere exterioară care îţi hrăneşte mintea şi îţi conduce viaţa este o putinţă efectivă, o capacitate de a-ţi exprima şi realiza voinţa ca o condiţie obligatorie pentru accesul la o conştiinţă a realităţii lui Dumnezeu.

Leadership: Ai puterea să înfăptuieşti minuni cu toate mijloacele puse la dispoziţie de inteligenţă?

Ca lider trebuie să înveţi un fel cu totul special de a privi lucrurile, şi anume să nu observi doar comportamentul specific al oamenilor, ci să diseci cu atenţie trăirile lor, înainte de toate. Poţi recunoaşte totul într-un om după felul cum se comportă, cum aşteaptă, cum ezită, prin gesturile, prin afirmaţiile sale. Să-l priveşti cu atenţie pe om, poate o oră întreagă, poate o zi întreagă, să priveşti mimica sa, ochii dacă-i scânteiază, dacă nu şi-a pierdut entuziasmul şi siguranţa de sine, şi în sfârşit, dacă e purtat de sentimentul triumfului.

Sarcina ta ca lider nu e să le prelungeşti suferinţele oamenilor, ci, cu bucuria pe care o arată un tată pentru fiecare membru al familiei sale, să-i ajuţi să-şi adune toate puterile şi să facă un pas înainte spre viitor. Nu uita că prin poziţia ta, şi având toate mijloacele puse la dispoziţie de inteligenţă, ai puterea să înfăptuieşti minuni.

Leadershipul este ceea ce înfăptuieşti prin intermediul angajamentului personal de a schimba lucrurile şi conjunctura de evenimente care configurează o lume a marginilor, a

„mai puţinului”, a aproximativului.

Concluzie: Ca lider trebuie să fii un fin observator al manifestărilor şi chiar al trăirilor omeneşti şi să sesizezi modificările care fac ca fiinţa lor să stagneze; să fii capabil să aduci măcar un pic de seninătate în sufletul oamenilor în vremuri de restrişte prezentând lucrurile într-o formă optimistă dar fără să fii un... vânzător de iluzii.

Invaţă să înfăptuieşti minuni cu toate mijloacele puse la dispoziţie de acea inteligenţă patrunzătoare obţinută prin antrenarea resurselor umane, pentru ca impactul tău cu excelenţa în leadership să fie maxim.

*** Notă:** Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/vrajitorul-VI.html

What Is Love (II)

On August 23, 2017

Învaţă să îţi recunoşti individualitatea și să ţi-o apreciezi la adevărata ta valoare în felul în care artistul se raportează la acel ideal de frumuseţe din sfera muzicii încununat cu succes in the feel of a moment without no end.

Mi se pare puțin deplasată manifestarea acestei voinţe personale de a învinge o rezistenţă incertă, de a intui ce trebuie trecut cu vederea și de a urma alegerea unei forţe de contrast între aparenţă și esenţă. Dar trebuie remarcată această tendinţă de expansiune spre cele încă nevăzute, dar nădăjduite, dacă vrem să înțelegem atât modalitatea de ascultare a „strigătului" creaţiei, ca sublim al unei priveliști de pe vârf de munte, cât și pe artistul maturităţii depline în arta cântului, aflat într-o perpetuă mişcare de revoltă faţă de kitsch-ul vulgar.

Ultima dintre coincidenţele care mă urmăresc în procesul de extindere a mijloacelor de expresie este apropierea de acea stare a minţii în care pot să experimentez creativitatea intensă însoţită de euforie, suspendarea noţiunii timpului şi implicarea profundă, până la identificare cu activitatea pe care o fac. Cineva numea acest fenomen "starea de flux".

Credeam că marile talente, dincolo de sublimul unei demonstraţii a virtuţii de a înţelege şi a practica estetica unui anumit stil, estetica unui anumit timp „atunci" şi a unui anumit loc într-un spaţiu de gândire dedus din perspectiva năzuinţei de a onora un destin, îşi întemeiază arta exclusiv pe ideea de frumos.

Sau, mai bine zis, frumosul constând din armonia suavă între rimă şi ritm, o contopire a cuvântului cu nota, constituie conţinutul artei acestor artişti niciodată dezlipiţi de mirajul iubirii periculoase pentru care ar risca tot: *"I give you my love, but you don't care ! "*

Există oameni şi întâmplări pe care involuntar le uiţi, tot aşa cum artistul îşi uită ego-ul, narcisismul, şi decide să cerceteze ceea ce se află dincolo de fenomenul complexităţii pe care îl implică abordarea unei diversităţi de forme de creaţie. Şi bineînţeles că nimeni niciodată nu a regretat acest lucru firesc, aşa cum se regretă multe altele. Dar întotdeauna alchimistul paletei de culori rămâne fidel acelei nuanţe de toleranţă, între plăcere şi suferinţă, pe care o cere din partea intuiţiei. Acea nuanţă de violet care se găseşte rar în natură: *"I want no other, no other lover".*

Leadership: Atitudinea ta faţă de ceea ce ai de înfăptuit se remarcă printr-o apropiere de idealul de frumusețe care nu va fi atins niciodată?

Raţiunea de a mă apropia de Marele Creator este similară aspiraţiei abstracte spre frumos, din care se alimentează putința de a domina o lume, sentimentul apartenenţei la o formă mai înaltă de loialitate în relația cu Vocea Universală. Ajung până la recrearea întregii spiritualităţi a omenirii şi ridicarea ei pe o treaptă superioară a sublimului. Iată esenţa artei !

Chiar dacă opera mea nu atinge idealul de frumusețe sperat, ea reuşeşte în schimb ceva mult mai important: să construiască o teorie neconformă cu realitatea. De aceea ea nu trebuie să fie produsă de o aspirație abstractă spre frumos, ci de activitatea conjugată a tuturor forțelor și capacităţilor omului de a se raporta la ceea ce este superior în profunzimea ființei sale. Ce poate fi superior la mine, altceva decât ideea de infinit? *„What else can I say?"*

Uneori încerc să mă strecor într-un decor privat, poate reuşesc să controlez tendinţa către

unitatea dintre idee şi imagine, principiu formal al oricărei tehnici. Ochii mei, la fel că ai bătrânului Rembrandt dintr-un roman al lui John Fowles, privesc etern înainte, dincolo de pânză, de la înălţimea geniului care este conștient de măreția sa, dar rămâne neputincios în faţa realităţii umane.

Pictura, sublima operă de artă, nu pare la locul ei în acel salon al secolului al XVIII-lea, dar proclamă un adevăr pe care o astfel de ambianţă are scopul de a-l înăbuşi: *"I know we're one / Just me and you".*

Leadershipul reprezintă trecerea artistului de la stadiul de „a percepe" la stadiul de „a înţelege" cea mai înaltă idee a artei ce are ca determinant principal transformarea unui destin într-un dialog al valorilor autentice.

Întotdeauna omul care nu crede în întâmplător, acelaşi om care merge neîncetat pe calea artei în ciuda abaterilor de la convenţiile ei uzuale, se dovedeşte însufleţit de gânduri mari şi înnoitoare, tot aşa cum Pygmalion se simţea însufleţit de o afecţiune crescândă faţă de sculptura lui. Dar când ajunge la punctul de vârf al potenţialului său, în faţa ultimei încercări de a da un contur cât mai realist artei sale, el ia aminte la cuvintele lui John Fowles:

"În cele din urmă, ce contează nu este numai priceperea, cunoaşterea, inteligenţa, norocul sau lipsa norocului, ci să ştii să alegi şi să înveţi să simţi."

Este exact acelaşi lucru pe care artistul îl pregăteşte prin intermediul artei, încercând să surprindă prin chinurile şi durerile facerii cele mai emoționante momente din viaţa sa, fără să le impună, cu ajutorul mijloacelor de expresie, întrerupte uneori de rostiri clare şi apăsate: *"When we are together, I need you forever".*

Leadershipul care corespunde cel mai bine artei are ca scop compunerea și promovarea dialogului dintre *"să ştii să alegi"* şi *"să înveţi să simți".*

Să știi să alegi rima potrivită și să înveți să simți ritmul înainte de a compune o piesă, iată adevărata clasă a unui artist care se raportează la acel ideal de frumuseţe din sfera muzicii, încununat ulterior cu succes in the feel of a moment without no end: **What Is Love**.

*** Notă:** Haddaway - What is love

Source: https://neculaifantanaru.com/what-is-love-II.html

What Is Love (I)

On August 20, 2017

Fii liber să te exprimi nu prin impunerea unei dominări care permite continuarea și reimaginarea unei „capodopere", ci prin identificarea acelei modalităţi de interpretare a trăirii pure care permite declanşarea senzaţiei de autentic.

Trăiesc la graniţa dintre două lumi, a gândurilor şi a amintirilor acestora, din care pare să răzbată substanţa plină de tâlcuri a imaginaţiei interpretative bazată pe dorinţe şi frici. Tot ce mă înconjoară este supus privirii scrutătoare a criticii împinsă până la analizarea diferenţei dintre ceea ce pot schimba şi ceea ce mi se întâmplă.

Fapt ce asigură un sprijin în înţelegerea complexităţii fiinţei mele, a gândirii şi a manifestărilor ei, ca o perpetuă expansiune a Battleground-ului între forţa ce declanşează anumite procese mentale (atenţia, percepţia, intuiţia, conştiinţa) şi răspunsul subconştientului la consecinţele unui neajuns al puterii creatoare.

"What Is Love" reprezintă un perpetuu motiv de activare a ieşirii dintr-un sens giratoriu, un exerciţiu de justificare a fugii mele din calea unei raţiuni care asemenea neajunsurilor unei plaje fără nisip se bazează pe nostalgia vremurilor trecute. Ştiţi voi ce puteri nebănuite se ascund într-o melodie, în splendida artă a sunetelor și a tonurilor, într-o inspirată alegere de cuvinte, într-un ritm energic pe care greu reușești să ți-l scoți din cap, şi cum te poate ea ajuta să-ţi fie mai bine şi mai uşor în viaţă?

Toate capătă coerenţă, înţelegere neforţată, intensitate crescută, cauzând o stare de conectare la ceva incomensurabil şi indestructibil. Ca atunci când reuşeşti să-ţi aprinzi imaginaţia cu enigma adâncurilor unei sensibilităţi ce parcă reînvăţă să se exprime, a unei fierbinţeli aproape livreşti, viaţa născând câte o literă şi câte un punct, o valoare a unei note muzicale, însoţind rolul de moderator într-o capodoperă: "Just me and you".

Leadership: Ce sprijin găsești în înțelegerea tentaţiei de a merge dincolo de limitele unei dominări raţionale asupra fenomenului numit îndeobşte „viaţă"?

Trăiesc cu impresia că dacă mă implic cu toată intensitatea gândurilor într-un context emoţional, ca atunci când întâlneşti prima dată pe cineva special, completând un dublu ecran, în care o jumătate devine ecoul celeilalte, voi putea să-mi delectez privirile, simţurile, imaginaţia, mintea şi sufletul, cu noi episoade dintr-un spaţiu semnificativ, de mare trecere spre un nou început, autentic şi poate chiar veşnic. Un spaţiu plin de provocări şi împliniri, plin de viaţă şi culoare, unde totul este relativ, avându-şi ca temelie chinul emoţional dintre "What is right?" and "What is wrong?"

Sunt unii care nu au învăţat în viaţa lor o notă muzicală, nici să trateze abordarea inteligentă a unei partituri, nici să se miște în stil mare pe ritmul unei piese nebune, nici să înţeleagă adevărata valoare a refrenului: "Baby, don't hurt me / Don't hurt me no more". Dar cântă după ureche extraordinar. Dansează ca şi când nimeni nu-i privește. Astfel se simt în largul lor.

Sprijinul lor este avântul spre un tărâm pe care nu-l stăpânesc prea bine, dar îl experimentează în mod conştient ca un fel de ruptură resimţită între poet și geniu din care se naște o filosofie a eliberării individuale din acea dependenţă a complexităţii care transmite ideea perfecţiunii. O filosofie alăturată mişcării artistice care constă în reprezentarea gândurilor şi sentimentelor în actul creaţiei, într-o manieră spontană.

Este un fel de egoism situat deasupra stării de complicare, de multiplicare şi fragmentare a particularului, pe care o provoacă încordarea pentru o plăcere mai mare, pentru o reuşită mai grabnică, care te îndepărtează de rivalitatea dintre ce e bine şi ce-i rău, ce-i perfect sau imperfect.

În artă trebuie să vedem atât năzuinţa omului către desăvârşire, unde începutul imposibil face uneori cât jumătate din întreaga reuşită, dar în special trebuie să observăm neajunsul unui creator faţă de izvorul de fericire pe care îl contemplă şi care ulterior se înscrie pe o altă linie a preocupărilor sale.

Leadershipul este o combinaţie de potenţialitate şi exprimare în baza căreia funcționează acele „extended moments" de interacțiune între năzuinţa omului spre performanţă și eliberarea lui din dependenţa complexităţii care transmite ideea perfecţiunii.

Severa fidelitate a gândirii mele faţă de conţinutul unui single care mă reprezintă profund, la modul că reușește să umple orice gol din mine, chiar de neînţeles în această desfășurare a vieții plină de fantezie și mister, pregătește marea trecere dincolo de limitele şi sensul reprezentării perspectivale în artă.

Schimbarea pe care o iniţiază arta mea, ultima frază cu care se încheie un roman pe care nu-l voi scrie niciodată, este un preview al unui cadru dintr-un peisaj imaginar racordat la vocea unui om care vrea să fie auzit interpretând o îmbinare de mai multe stiluri muzicale, legate printr-un numitor comun: "This is our life, our time."

What Is Love este acel act de înțelegere a vieții trecut intens prin filtrul artei, cauzând o stare de conectare la ceva incomensurabil şi indestructibil care susţine însufleţirea şi energia de care trebuie să dai dovadă pentru a deveni liber.

Fii liber să te exprimi nu prin impunerea unei dominări care permite continuarea și reimaginarea unei „capodopere", ci prin identificarea acelei modalităţi de interpretare a trăirii pure care permite declanşarea senzaţiei de autentic.

Este o plăcere să cauţi perfecţiunea raportându-te la descifrarea înţelesului unei capodopere, dar este oare această îndeletnicire pe măsura gustului şi a felului tău de a fi?

*** Notă:** Haddaway - What is love

Source: https://neculaifantanaru.com/what-is-love.html

Who wants to live forever (II)

On Octombrie 27, 2015

Dezvoltă-ţi capacitatea de a înţelege ceva superior existenţei însăşi, încadrându-te în planul trăirilor raportate la un spaţiu fără limite.

Mă ridic din neputinţa de a înţelege ceva superior existenţei însăşi, în sfera de influenţă a puterii de a percepe un loc ascuns dintr-un timp noologic. Concomitent, visez în taină că într-o zi timpul acesta străpungător, prefăcut într-o amintire neträită, o să mă ia cu el, cât mai departe de tot ceea ce mă întregeşte ca fiinţă vie.

Viitorul este o nostalgie a prezentului, un dar al inimii de a se extinde spre piscul sentimentului de "nelimitat", în care imaginaţia alternativului şi posibilului cuprinde admiraţia faţă de opera unui artist care a surprins decisiv întregul mapamond. Avântul de a mă preface într-un călător al minţii, îndurând furtuna excluderii din existenţa iscată din seninul vibrant al imaginarului, se poate împiedica oricând de sensul profund al unei rezonanţe constante cu lumea. *„Can you touch my world with your fingertips?"*

"Who wants to live forever" trebuie să se încadreze în planul trăirilor raportate la un soi de infinit care îl încearcă neîncetat, ca o durere vie care vine şi dispare, procurând experienţa propriilor limite: crima de a se respinge de omenesc şi extazul de a se simţi rece, ca un Luceafăr strălucind în întuneric, manevrând vederea de dincolo de stele. Ceea ce nu aş putea contesta niciodată ca fiind un contrast între iluzoria aşteptare a unor efecte la superlativ şi realitatea crudă a întoarcerii în concret, când orice lucru tinde spre o finalitate transcendentă. "This world has only one sweet moment set aside for us."

Numai o perfecţiune a viziunii izvorâte din măreţia universului poate să conducă la o lectură univocă a imaginii despre cel ce mişcă munţii din loc printr-o regie a sunetelor care descrie trăirile sufleteşti ale poetului, experienţele de viaţă ale exilului său în climatul aspru al unei tonice şi necesare competitivităţi dintre zei şi oameni.

Leadership: Poţi să te autentifici ca o îndreptare a lumii în planul cosmic universal, fără să-ţi reduci imaginea la o realitate care se află pe plan secundar faţă de un rol principal?

Încet-încet, străbătut de efluvii ascensionale, intru ca un străin naufragiat pe meleagurile unui infinit care îşi caută rostul, în moartea care împlineşte glorios viaţa. Şi aşteptând nerăbdător chemarea timpului – îndrăznesc să sper că te voi cunoaşte bine ! – să reînvii într-un trecut demult uitat. Un simplu punct lipsit de orice accent, dar apărând ca un absolut al trăirii. Amintind de Faust: *"Nimicul tău sper să-mi ofere totul".*

Dar este oare posibil ca cel deghizat într-un cuplu de senzori de mişcare conectaţi la bornele unei surse de tensiune ce duce la rezistorul de comandă "Forever is our today" să transmită pe o anumită frecvenţă semnalul renaşterii sale din nimic?

O realitate care se află pe plan secundar faţă de un rol principal este un cumul de informaţii, crezuri, valori, sentimente, acumulate prin experienţa personală, pe care le-ai trăit doar în planul lumesc, relevând o latură a omului care acordă importanţă lucrurilor trecătoare. Dar ceea ce stârneşte cu adevărat curiozitatea este rolul principal pe care toate bucuriile şi întâmplările vieţii ţi-l impun în relaţie cu viteza de expansiune a spaţiului, materie fizică şi energie, o totalitate infinită de sisteme cuprinse una în alta, care prezintă un grad tot mai înalt de complexitate.

Leadership: Poţi să transmiţi pe o anumită frecvenţă semnalul renaşterii tale din nimic, încât să vezi dincolo de tine acea ocazie de creare progresivă a unui spaţiu nesfârşit?

Omul integrat într-o structură de existenţă convergentă spre realitatea momentului trecut sau viitor, cu prilejul menţinerii raportului optim dintre posibil şi imaginar, în caruselul informaţiilor de multe ori contradictorii ce fac trecerea spre o dimensiune încărcată de simboluri şi semnificaţii, reuşeşte să capete prestanţa unui „Luceafăr strălucind în întuneric".

În ceea ce priveşte leadershipul, acest om reprezintă un produs necesar al raportului dintre puterea de reinventare şi obligaţia de a se supune unei ordini a creaţiei superioare, care deschide porţile în faţa lumii de dincolo de zidurile momentului şi al vizibilului.

Considerând reflectarea într-un alt timp ca pe un rod ce aparţine devenirii, în care se constituie conceptul de a fi „altcineva", făcând o apropiere între formarea experienţială şi noutatea imaginativă, se creează viziunea unei lumi independente de legile realităţii. Această privire aruncată lumii de dincolo de timp poate schimba pentru totdeauna înțelegerea lumii de dincolo de a noastră.

Leadership: Eşti menit să conturezi un posibil scenariu ştiinţific în care universul reprezintă o proiecţie onirică a fiinţei tale primordiale într-un scop suprem, prin comparaţie cu Zeu singur care este adulat de muritori până la limita imaginaţiei?

Vizionarii marilor transformări nu uită de reflectarea în conştiinţă a unei existenţe care aparţine unei lumi exterioare. Se vede acest lucru din atenţia puternică acordată reflectării denumite „exterioară", din rolul rezervat acesteia în mersul cunoaşterii care să fie în acelaşi timp o formă de reprezentare a unor noi perspective de înţelegere asupra unei realităţi superioare. Şi totodată care să însumeze eforturile progresive ale omului de a-şi organiza propriul conţinut şi de a se cunoaşte prin reflectarea imaginii sale într-un spaţiu nelimitat.

„Forever is our today" este o metaforă care exprimă acea stare de concordanţă relativă între ceea ce crezi şi realitatea independentă, în diferite perioade ale timpului, ambele opuse ca tendinţă ducând la inovaţie şi originalitate în configurarea identităţii proprii.

Iar a renaşte din nimic este sinonim cu a te conduce, a găsi orientare în contextul unui spaţiu nealterat ştiinţific, un spaţiu luminat de prezenţa unei anumite distanţe de ceea ce enunţă logica obişnuită a gândirii.

Leadershipul, în ecuaţia universului, poate fi descris ca o reîntoarcere a omului în elementele naturii veşnice din care a izvorât numai dacă misterul profund al operei sale rămâne de nepătruns sau imposibil de atins pentru muritorii de rând.

Dacă vrei să câştigi o întreagă lume, ca pe un dar universal, atunci încearcă să te apropii de cele veşnice găsind orientare doar în misterul profund al existenţei tale înscrisă în inimile celorlalţi oameni.

Who wants to live forever evidenţiază semnalul intrării omului vizionar într-o dimensiune nouă a creaţiei, arătând mai apoi adevărul mistic: cine nu reuşeşte să se transforme într-o picătură din oceanul timpului, nu va reuşi niciodată să lase urme în nisipul fin al clepsidrei universului.

*** Notă:** Queen - Who Wants To Live Forever

Source: https://neculaifantanaru.com/who-wants-to-live-forever-II.html

Who wants to live forever (I)

On Octombrie 25, 2015

Experimentează-te ca sumă a posibilităţilor de cuprindere a nesfârşitului, definindu-te ca fiinţă care cunoaşte totul.

Mi se părea că ceva îmi scapă ca amintire difuză a celor neştiute încă, în faţa celor luate drept câmpuri de luptă în timpuri care se înmulţesc şi se bifurcă, vizibile doar ochiului spiritual. Eu însumi existând doar într-o învârtire interminabilă a fluxului de energie dispersată în univers în diferite momente "stare". Eram o lume stranie alcătuită din orizontul devenit lege universală a unei cauzalităţi răsturnate, ce elimina posibilitatea unui răspuns logic constructiv.

În fond, era vorba nu doar de un continuu schimb de viziuni şi reprezentări ale lumii dispuse într-un mod particular: "Forever is our today", ci despre identitatea mea dusă la un nivel ce nu putea fi contrafăcut cu aparenţe şi manevre de tip intervenţional. De o împietrire în nemurire, în alte forme de materie, convergente într-un pol de stabilitate ridicat.

Intens, ivit dintr-un cuget plin de frământare, Mefisto mă atenţiona: *„ Nici în eoni nu poate să dispară urma şederii tale pământeşti. "*

Marele Ştiutor al celor neştiute, opus şi totuşi convergent Universului pe care îl oglindeşte în sine atât de admirabil cu precizia unei superputeri situată departe de conştiinţa umană, putând chiar să învingă gravitaţia şi să salte în înaltul unui altfel de viu decât cel biologic, al unui viu distilat şi curăţat de o anumită presiune atmosferică, acest splendid transformator al timpului preia sarcinile apărute prin influenţa a două categorii de factori. Şi anume: creşterea complexităţii ştiinţifice şi îmbunătăţirea flexibilităţii ca forţă a dinamismului în interacţiune cu un "Dincolo de raţiune".

Exilatul de lumea reală aspiră, cu durere, cu încântare, cu revoltă, spre un altfel de grandoare, aceea a lucrurilor care s-au împotrivit trecerii timpului. Şi care au rămas la fel de frumoase. Ce-i drept cu o anumită probabilitate de dispariţie. „What is this thing that builds our dreams, yet slips away from us?"

Leadership: Poţi să descoperi sensurile profunde ale unui act de cunoaştere absolută, contribuind la dobândirea unei identităţi care conţine variabila „Forever"?

„De acum încolo..." sunt cuvintele asupra cărora se concentrează un om al viitorului, încercând să descopere sensurile încurcate ale unei căutări ce vizează cele neştiute şi nevăzute. El poate fi identificat cu un ID singular care se întâmplă să fie valid pentru toate versiunile presupunerilor privind probabilitatea găsirii unor repere noi de orientare, sau mai bine zis unor repere de legătură între două lumi. Una accesibilă şi una inaccesibilă, una a realităţii şi alta a suprarealităţii.

Nu vei putea niciodată să experimentezi acea împlinire a cuceririi desăvârşirii, orientată spre posibilitatea de a te mişca într-un loc sau altul cu puterea minţii, încât să faci faţă provocărilor de ordin creativ de care ai nevoie pentru a te autodepăşi, dacă nu reuşeşti să te integrezi într-un nou tipar de evoluţie - al omului ce se vrea a fi definit ca fiinţă care cunoaşte totul.

Fără o minimală premeditare privind cheia simbolică a unei opere artistice care evocă

imagini dintr-o lume văzută parcă prin lentila distorsionantă a unui iluzionist şi fără zestrea transcedentală a noţiunii de univers, văzut ca spaţiu al unui joc mecanic în care Egoul poartă în permanenţă masca celui jucat, nu se poate elabora o temă simbolică axată stilistic pe punerea în scenă a unui excelent spectacol de poveste.

Un artist poate fi definit ca "o fiinţă care cunoaşte totul" numai dacă reuşeşte să exprime o comunicare privilegiată între ceea ce se consideră a fi revelat într-o realitate alternativă şi ceea ce se consideră a fi "fapte" în spatele unui scenariu de viaţă ficţional.

Leadershipul, măsurat în dimensiunea rationalităţii care surmontează limitele aparent imposibilului, conturând forma ideii cunoaşterii nemărginite, întotdeauna interpretabilă în sensurile adânci ale unei creaţii individuale ce figurează ca un întreg al lumii noi, prezintă avantajul că trebuie să te înţelegi din punct de vedere al unei alte persoane.

Al unei persoane definite în lumina unei identităţi care conţine o singură variabilă: „Forever", vulnerabilă din punct de vedere al concretului în faţa dependenţei de a se conecta mai profund la un sine multidimensional - care este identificat și întemeiat prin intermediul unei ipostaze de călător, proiectându-se în trecut, în viitor, sau în altă fiinţă. Forever nu reprezintă experienţa omului de dincolo de moarte, ci orientarea cunoaşterii spre o dezvoltare mult mai avansată.

O identitate care conţine variabila „Forever", fundamentată pe libertatea inepuizabilă de interpretare a realităţii dintr-o poziţie asumat subiectivă, este reprezentată de efortul de integrare a unui scenarist într-un context spaţio-temporal în care misterul se construieşte din asocieri bizare ce propun o estetică bazată pe concepte inovative de superioritate.

Who wants to live forever este mărturia unui incognoscibil care devine idealul înfăptuirii unei trainice dezvoltări ştiinţifice. Cineva spunea că ştiinţa este un fel de oglindă ideală, în care se poate citi în fiecare moment motivele activităţii viitoare a omului. Dar oare această activitate creativă, imaginativă, progresivă, nu are ca principală funcţie, în conformitate cu un statut privilegiat de asociere cu nişte presupuneri legate de realitate, aceea de a detecta un nou început de perspective de viitor, care aparent nu sunt posibile?

*** Notă:** Queen - Who Wants To Live Forever

Wonderful Life

On Noiembrie 08, 2017

Încearcă să-ţi demonstrezi atașamentul față de timpul universal, printr-o săritură plină de grație în "înaltul cerului" de unde să vezi totul.

Nu ştiu sigur de ce mi-a plăcut îndeosebi melodia aceasta, dintotdeauna împlinită prin apropierea de tot ce constituie esenţa vieţii, anunţând posibilitatea de a vedea o nouă frumusețe în ceva ce dispare, cu intenția parcă de a crea o lume sau de a slăvi excepționalele realizări ale unui Dumnezeu umanizat. Dar şi posibilitatea de a defini o atitudine în cazul unui om uitat în pliul memoriei unei vârste fără griji, care se împotrivește eroic ambiţiei universale de a-şi depăşi starea de vulnerabilitate, condiţia de muritor, asemenea unui zar aruncat la întâmplare într-un joc de noroc al destinului.

În ritmul ei, blând și mângâietor, ca expresie a unei existențe vagante, mă pierd, mă rog, mă încarc cu voie bună dintr-un suflu divin şi mă regăsesc cu adevărat. Pare un act de adoraţie faţă de acel lucru minunat prin care încep să mă cunosc mai bine. Aici trăiesc punctul maxim al relaxării şi al detaşării de tot ce seamănă cu o povară, de tot ceea ce încerc să ascund de mine însumi, în speranţa personală şi deloc fantezistă a regăsirii unei trăiri depline, asemenea aceleia pe care o ai când răzbați teafăr dintr-o boală grea şi redescoperi cerul. Pentru că te ajută să aprinzi o scânteie magică din dragostea dumnezeiască.

Examinarea melodiei în termenii neutri ai unei descrieri limitate empiric de o dreaptă puternică numită "deplinătate", asemenea unui vârf de stâncă ce se pierde în peisaj, îndeaproape pe o serie de subiecte legate între altele, organizate pe axa unor reprezentări simbolice, are ca echivalent abordarea filozofică a unei experienţe măsurabile tocmai datorită vizibilității sale în contextul unui con de lumină ce are în vârf Cutezanța: *„Look at me standing ! ”*

Te apropii de cele sfinte când simți gustul subtil al valorilor picturale, instantaneelor fotografice, cu arhive istorice trecute prin filtre pline de contrast, instaurate de cel mai înalt grad al sublimului trecător care îi face pe majoritatea ascultătorilor să dezlege o mereu altă vrajă la fiecare apăsare pe butonul "replay".

Leadership: Noblețea firii tale este modelată de o curiozitate plină de avânt față de ceea ce se câştigă prin evidenţierea relaţiei dintre idea de „deplinătate” şi mijloacele artistice care o susţin?

Aflăm aici temeri și speranțe, sensuri și imbolduri ale unei căutări de sine înflăcărată de visuri, un strigăt interior către nevoia de *wonderful life* , ca o bilă de energie rostogolită spre generațiile viitoare. Care dau liniile esențiale unei identități profund îndatorată ascensiunii fulminante spre dorința de a trăi veşnic, menită să caute răspunsuri de care ea însăși s-ar teme. *„No need to laugh and cry.”*

Slowly, încerc să mă regăsesc pe versurile unui timp care se scurge asemenea sângelui din urechiușele inimii, numai ca să întrezăresc o frântură din măreția autentică a universului, o unică construcție interpretativă a unui plus de farmec etern, dar nostalgic. Ca şi când aş pune accentul pe imaginea unui paradis închipuit cu disperarea unei regăsiri: de parcă ne-am fi căutat toată viaţa.

Deplinătatea este tot ceea ce te înconjoară care capătă sens doar în lumina unor evenimente ulterioare care dezvăluie ceva din lumea ta interioară.

They seem to hate you Because you're there , în mijlocul unei realităţi care se derulează cu mare viteză, acţionând la nivel subtil pentru a produce principiul schimbării la nivel de răsturnare a logicii obişnuite, a previzibilului care contrariază și tulbură, continua să neliniştească prin însăşi senzaţia de singurătate. Acea tristeţe metafizică a izolării, adesea înnobilată prin corelarea cu conceptul etic de dragoste: *"Oh, I need a friend To make me happy".*

Atât de mult m-a atras şi videoclipul, scenele plină de un clarobscur în care visez cu ochii deschişi, încât aş crede că se apropie transformarea mea într-un fir de nisip din Univers, realizarea efectivă a unei experienţe inedite, de a descoperi o scurtătură în spațiu și timp, *up straight in the sunshine* , sub influenţa modelatoare a unei călătorii şi a unui imperativ categoric: *„No need to run and hide ! "*

Ca o fiinţă supusă unei experimentări a imposibilului, mult mai profundă decât cerul senin care leagă începutul de sfârşit ! Atât de mult te răscolesc imaginile, alb-negrul conturând cenuşiul unor vieţi normale, încât pur şi simplu, închizi ochii, aşa cum se topesc razele soarelui în faţa Domnului, şi te vezi purtat în triumful unui timp „regăsit", deci negat. *„You know it feels unfair / There's magic everywhere"*

Leadership: Îți demonstrezi ataşamentul faţă de timpul universal imitând atracția frumosului unei lumi care își conştientizează relația cu Creatorul?

Vreau să simt magia unei stele pe care o numim "Soare", încărcătura electrică a unui nor de furtună, creșterea spontană a temperaturii unui gram dintr-un corp ce exercită aceleași funcțiuni ca și aripile unui înger. Sau doar o picătură de eter. *Not so alone* . Să nu cunosc durerea, să nu știu nimic, doar că exist, să nu simt decât eternitatea clipei şi perfecţiunea gustului prezent într-o călătorie pe bicicletă. O săritură plină de graţie în înaltul cerului, o plimbare cu umbrela prin istoria unui dans intens şi provocator. Pe ritmul unei muzicuţe acordate în gama Do.

Vreau să beau apă din izvor fără cană, vreau să alerg fără să obosesc, cu toate că mă simt țintuit într-un scaun ce mi-l împrumută Dumnezeirea: petala unei amintiri care nu se uită niciodată, frumosului etern așternut în prospeţimea şi gingăşia unei flori de câmp. Şi să mă opresc doar la începuturi de drum. *„Look at me here / Here on my own again."*

Relația mea cu Creatorul este aceeași precum relația cu sensul vieții: trebuie să explic de ce există totul mai degrabă decât nimic. De ce trebuie să privesc mereu doar partea din dreapta a imaginii, când aș putea la fel de bine să încerc să îmbunătăţesc compoziţia și calitatea ei?

Ca să înțelegi sensul vieţii trebuie să urmăreşti derularea unor imagini alb-negru ilustrate în timpul unor povești aleatorii în care se prezintă în mod sugestiv şi plastic trăsăturile caracteristice ale unui colţ din natură, ale unui obiect, ale unei fiinţe, ale unui fenomen, aşa cum sunt văzute ele din perspectiva unui Creator care îşi exprimă atitudinea faţă de acestea printr-o exprimare surprinzătoare: *„Până la urmă, sunt un om obişnuit de lângă fiecare dintre voi, dar care a văzut totul şi a trecut prin toate."*

Să înțelegi sensul vieţii înseamnă să încerci să-ţi demonstrezi ataşamentul faţă de timpul universal printr-o săritură plină de graţie în "înaltul cerului" de unde să vezi totul. Iar la revenire să-ți alegi doar imaginile care ți-au plăcut cel mai mult.

Wonderful Life este o abordare a momentului prezent pe care artiştii o numesc „saltul în creaţie".

*** Notă:** Black - Wonderful Life

You Can Be My Lucky Star Tonight

On Iunie 28, 2018

Învaţă să crezi cu îndrăzneală în profunzimile din care poate răsări o măreţie nebănuită.

Ca să vă daţi seama ce se petrece în mintea mea, mai întâi trebuie să înţelegeţi ce se întâmplă în sufletul meu, şi să trăiţi aceeaşi poveste. Dacă nu sunteţi familiarizaţi cu tăcerea atât de subtilă şi de totală, încât să simţiţi că vi se taie respiraţia, atunci încercaţi să pătrundeţi în biroul meu, ca într-o casă închisă, lăsându-vă cuprinşi de acea lipsă de inspiraţie, disperare soră cu moartea, judecată tulbure, ca alternativă a unei lumi apuse care, încet-încet, face loc alteia, atât de diferită și nu întotdeauna mai bună.

Numele meu probabil nu vă spune nimic, Walter Elias Disney, fiindcă abia m-am întors din New York şi mai am doar 40 de dolari în buzunar. Din ce în ce mai pregnant am nevoie de repere spirituale care să mă ajute să nu mă las înghiţit de rătăcirea cea mai dureroasă, abandonarea cea mai tristă într-un labirint al deşertăciunii unde singurele repere sunt uitarea de sine şi de ceilalţi, urmate în final de sacrificiul suprem.

Oare voi muri aici, în acest spaţiu plin de electricitate statică, plin de promisiuni şi vise care nu prind contur, în acest vid absolut, loc imens, nemăsurat, redat de-o culoare fără calităţi specifice?

S-ar părea că încerc să scot cu caznă, la lumină, un început de inspiraţie, un cuvânt, unul singur, apăsător, grav, îndepărtat, indispensabil. O linie fără mlădiere, neînduplecată. Dar sunt legat de un fel de greutate ascunsă sub o umbră imensă de îndoială, o nesiguranţă ameţitoare izvorâtă dintr-o modestie pauperă, o ancoră ruginită, prinsă de o funie neagră în subteranul unei lumi neinteresante şi inerte.

Leadership: Poţi să iniţiezi un select în stadiul de faliment al vieţii tale care să returneze valoarea TRUE în situaţia unei modificări a contextului în care sunt amplasate coordonatele unei noi "înălţimi"?

Cu certitudine, atitudinea mea este cea a pictorului care îşi caută într-un deplin anonimat vocaţia şi determinarea, uitarea deziluziei suferite, în intenţia de a sugera că arta se fundamentează pe un act al pătrunderii dincolo de realitatea vizibilă, într-un spaţiu al ideilor ce merită răspândite. Dar cu ce?

Nimicul e mai întâi un gol al vieţii, apoi o stare de confuzie, culminând cu o pierdere de sine temporară în clipele în care eram locuit de puterea pătrunzătoare a muzei. Un soi de rădăcină adâncă, pierdută în zona inefabilului. Iar durerea de a fi umilit, trădat, neajutorat în faţa acestui pluton de execuţie numit deznădejde, se pierde într-un sens incomplet şi nelămurit, într-un imposibil de prevăzut.

Viziunea nu se mai concentrează spre ceva palpabil înainte de a fi pusă în întinderea unei foi de desenat ci, asemenea vechilor cărţi de învăţătură, ea se îndreaptă spre îndemnurile la calmă aşteptare. Şi nimic altceva în plus.

Golul spaţiului, vrăjmaşul cel mai cumplit al artistului, acel univers intim unde se pare că nu se întâmplă nimic, poate fi umplut doar printr-un vicleşug al credinţei pe care îl regăsim ca stimul de mare intensitate în scrisoarea lui Paul Gauguin din 1888 adresată lui Émile Schuffenecker: *"Arta este o abstracţie - extrageţi-o din natură în timp ce o visaţi şi*

gândiţi-vă mai mult la actul de creaţie decât la rezultat. Aceasta este singura cale de a vă ridică spre înălţimi şi de a face ceea ce face meşterul nostru Divin: a crea."

Leadership: Viziunea si chemarea artistică te pune în situaţia unei noi forme de expresie a carei amprentă se regăseşte în imaginea pe care o creezi din fidelitatea faţă de ceea ce se petrece chiar în preajma ta?

Şi dintr-o dată, în tot acest spaţiu redus, în acest aer cenuşiu care mă determină să-mi fie teamă de însăşi masca vieţii şi de natura puterii mele de cugetare, apare o mică atracţie, o mică şansă de a-mi salva mintea, o flacără de speranţă, o mică imagine a întregului meu suflet sensibil, o jucărie veselă, o sursă bogată de inspiraţie - foarte ieftină, un organism plin de viaţă, născocitor şi intrigant în acelaşi timp.

Personajul micuţ şi şmecher, dar cu nuanţe grave, simbol al căminului şi al prosperităţii, pare să caute ca într-un joc palpitant de logică răspunsul la o singură întrebare: unde pot găsi caşcavalul fără să intru într-o capcană?

You can be my lucky star tonight ! În sfârşit o lumină în bezna unei lumi confuze, o sclipire mai blândă dincolo de o mască comică, într-un dincolo nelămurit de lumea fenomenologică. O alternativă a unei lumi aflate în cumpănă, o mutaţie în genele care controlează sinteza fanteziei, un spaţiu al unei construcţii imaginare providenţiale, toate sunt fabricate într-o singură matriţă, transpuse într-un singur personaj. Mickey Mouse. Un sistem de motivaţie patentat de o gândire unică prin sensibilitatea care o emană un suflet de care te ataşezi definitiv şi irevocabil.

"În mijlocul necazurilor şi confuziei stătea o figură mică, voioasă şi şugubeaţă. Vagă şi nedefinită la început. Dar a crescut şi a crescut, iar în final s-a constituit într-un şoricel zburdalnic, exuberant. Ideea m-a prins cu totul."

Leadership: Ţii cont intotdeauna de gradul de toleranţă şi modul în care îţi exprimi afectivitatea faţă de un factor "întâmplător" care îşi umple eternitatea din multiple corespondenţe artistice, simbolice şi providenţiale?

Din prima clipă este atins esenţialul. Mă simt îndesat într-un spaţiu dintre două respiraţii ale iluziei vieţii, de parcă aş căuta cuvinte şi gesturi deja trăite şi coapte pe îndelete, dar care şovăie să se arate într-o anumită lumină, din umilinţa de a fi depăşit tocmai de calităţile unui personaj excepţional, de basm.

E vorba de un luptător pentru libertatea de expresie, întâmplător decis chiar în miezul compoziţiei, în care trebuie să pulseze forma şi culoarea. Dar mai ales povestea. Marea vrăjitorie în artă este să te pui în locul personajului tău pentru a crea un nou model de abordare personalistă, un nou model de poeticitate.

Acel „touch" al artistului este vital nu numai în opera pe care o zămisleşte prin suferinţă şi singurătate, prin culoare sau prin cuvinte, ci mai ales în conştiinţa înfăptuirii durabilităţii unui concept, unui simbol, unui Brand personal. El captează viziunea unui psiholog care atinge şi cea mai ascunsă cută a celui căruia-i face portretul: o viaţă, un ideal, o legendă. Dar mai ales sensibilitatea rafinată a unui pictor care din câteva linii de creion conturează mai întâi un portret, apoi evoluţia captivantă a unui personaj transformat dintr-o situaţie artificială într-o existenţă reală.

O profundă şi misterioasă solidaritate pare să-mi făgăduiască un destin de-a dreptul fabulos, desprins dintr-un vis atât de frumos că mi-aş dori să adorm la loc şi să-l continui, la fel cum

se derulează evenimentele într-un film de Oscar bine regizat. Astfel, încep să mă regăsesc într-un motto al lumii care pretinde a fi guvernat de o mică eternitate, o mică intervenţie divină în sufletul unui artist care părea că nu-şi va mai găsi vreodată inspiraţia. Dar a trebuit să fiu pe cont propriu ca să ajung să-mi trăiesc legenda.

Din magnificul laborator sufletesc al artistului unde iau naștere bazele unor noi forme de expresie, o parte imensă se alocă în memoria unei fiinţe dragi care uimeşte prin simplitatea care o face accesibilă lumii.

Iar cealaltă parte, călăuzită de lumina divină spre o intensă experiență mistică în care visul devine realitate, are ca singură constantă schimbarea care dă sens vieţii, exprimată prin următoarea formulă care alunecă doar prin lumea ideilor şi a creativităţii, din a cărei scânteiere artistul îşi face debutul în panteonul gloriei:

"Floarea ce înfloreşte în condiţii vitrege e cea mai rară şi mai frumoasă dintre toate ! "

You Can Be My Lucky Star Tonight aduce in prim plan norocul de care au parte numai aceia care au ajuns la constatarea că orice idee este bună doar dacă o duci până la capăt. În ceea ce priveşte creativitatea, totul porneşte de la nimic, mai bine zis de la o frustrare, dar pe parcurs ea se transformă într-un diamant dacă cauţi un răspuns cu toată inima şi dacă te uiţi în direcţia care trebuie.

"O parte importantă din mine a rămas copil, fiindcă am avut curajul să visez." (Walt Disney)

Source: https://neculaifantanaru.com/you-can-be-my-lucky-star-tonight.html

Your Mirror

On Septembrie 05, 2017

Adevăratul izvor al creaţiei este viața din care trebuie să extragi o concluzie corectă cu aceeași atitudine de asumare a realităţii cu care încerci să-ți accepţi reflexia în oglindă.

Culoarea vieţii mele corespundea întregului căruia îi lipsea o parte, asemenea unei premise fără concluzie, constituind o diminuare a posibilităţii de modelare a materiei realităţii pe care o înarmasem preventiv cu forța fenomenului substanțial al creaţiei. I've got to be strong / Even if I know that this feeling is wrong !

Împovărător, îmi impuneam transformarea într-un om diferit printr-o confirmare a faptului că însăşi efectul realităţii prin acțiunea creaţiei era o formă modificată a aspiraţiei spre transcendenţa potrivită „oglinzii sufletului" căreia, însă, nu-i puteam găsi întrebuinţări estetice.

Studiind cu atenţie fiecare *"right or wrong"* al naturii mele, învăţând să cântăresc şi să măsor frumuseţea sau urâţenia gândurilor şi emoţiilor - întreţinute de impulsurile instinctive cărora le dădeam curs la fiecare "dincolo" de unda idealităţii absolute, am început să mă transpun tot mai mult în peisajul straniu al unui tablou cu subiect de roman.

Leadership: În ce fel reușești să plămădești din confruntarea cu tine însuți o nouă dimensiune a expresiei personale, în stare să transforme revolta interioară într-o forță creatoare autentică?

Un roman apăsător care te ţine prins în atmosfera sa greoaie la fiecare schimbare de pagină, din care artistul din mine, lăsându-se afectat de experienţa confruntărilor celor două omniprezenţe, plămădeşte conceptul: "Look in the mirror".

Neîndoios, deplina formare a personalităţii mele era marcată de o transformare a modului în care mă raportam la viaţa trăită prin artă, înainte de a ajunge la acea înălțime a manifestării artistice la care se urcă de obicei artiştii plini de vanităţi.

La temelia ei contribuia, într-o perpetuă mişcare de revoltă, acea scânteie reală a visului nedomesticit de atingerea unei viziuni a beatitudinii asupra lumi, acel activ de credinţă focalizat pe instrucţiunile unei funcţii de pragmatism: "I've got to stand up for myself". Arta era o sursă de însufleţire, nu o dovadă de slăbiciune.

Leadership: Modelul gândirii tale conține totalitatea caracteristicilor esențiale ale obiectului supus reflecției, în ideea că bipolaritatea dintre prieten și dușman interior devine sursă de creație și transcendență?

Bineînţeles, în felul meu de a fi şi a plăsmui după modelul gândirii ce conţine totalitatea caracteristicilor esenţiale ale obiectului supus reflecţiei, eram deosebit de ambiguu, având întotdeauna două sensuri ataşate caracterului perspectivist al existenței, ca pe un test de autocontrol:

O excentricitate bazată pe existenţa unei prejudecăţi: "I've got to not care" şi o formă subtilă de a smulge vieţii plăcerile extreme, de a insista, de a căuta şi mai asiduu minunea unei renaşteri în veşnicie. Şi, dacă aş fi găsit-o, să îndrăznesc un răspuns la marea întrebare a

spiritelor iluministe, sondând legile bipolarităţii: "Îmi sunt mie însumi duşman sau prieten?"

Artistul este întotdeauna nebănuit de complex în timpul consacrării activităţii imaginative, în tot ce face, gândeşte, simte, proiectează, din care evadarea o constituie uneori accesul la o dimensiune a vieţii scăpată de limitele spaţiului şi timpului.

Arta de a te explora în oglindă pentru a te revela presupune să recunoști acel „what is wrong” care te împiedică să fii încoronarea creaţiei.

Sensul „încoronării creaţiei” este acela de a crea o legătura puternică între intensitatea sensibilităţii care te poartă spre forme cu impact emoțional și vocea conştiinţei care propune abordarea unor teme cu timbru moral.

În timp ce valoarea variabilei de tip pointer: *"We've got to be strong / Even if our reasons seem wrong"* , are ca unitate de măsură ironia unei înfruntări neobosite, a luptei Îngerului cu Iacob, constituind conformarea la regulile unui joc al ficţiunilor prin care artistul se apără pe sine de singurul duşman al condiţiei sale de geniu: viziunea unei lumi lipsite de calitate.

Lorenzo Bernini, printre cei mai mari artiști ai barocului, cunoscut mai ales ca sculptor, s-a decis să judece la un moment dat *"Ghicitoarea"* lui Caravaggio prin evidenţierea exacerbării fanteziei şi a adevărului natural:

"Adesea în natură găseşti părţi care ies în evidenţă, când n-ar trebui să fie aşa, sau altele care ar trebui să iasă, fără ca acest lucru să se întâmple. Cel ce ştie să deseneze bine lasă deoparte ceea ce apare în realitate şi n-ar trebui să fie aşa, şi desenează ceea ce ar trebui să fie şi nu apare..."

Leadershipul artistic înseamnă să găsesti perfecţiunea în ceea ce lipsește dintr-o imagine pentru ca ea să fie autentică.

Destinul meu şi cel al creaţiei mele, în exerciţiul temei pentru care o reflecţie de tip heideggerian ar fi putut reprezenta un suport de excepţie, căpătau astfel o nuanţă subiectivă indicată în comuna excludere din rândul lumii, din care lipseau extrem de multe elemente de personalizare. Din construcţia acestui tandem s-ar fi putut cu uşurinţă omite elementul central al unei vieţii reuşite, esenţialul expunerii unei imagini artistice, un verset fundamental al sublimului.

Se vede că mai aveam multe de învăţat până să ajung la cunoştinţa adevărului pe care îl exprimase demult criticul literar Vissarion Belinski: *„Lucrările autentic artistice nu au nici frumuseţi, nici lipsuri, dar cel căruia îi este accesibilă integralitatea, va remarca numai frumuseţea.”*

Your beauty lies within you.

Adevăratul izvor al creaţiei este viața din care trebuie să extragi o concluzie corectă cu aceeași atitudine de asumare a realităţii cu care încerci să-ți accepţi reflexia în oglindă.

Your Mirror este cartea de vizită pentru imaginea de sine construită după modelul unei experiențe de viață, pe fondul fineţii cu care pictorul stăpânește tehnica pensulației, din care poţi învăţa să vezi dincolo de chestiile de suprafaţă.

*** Notă:** Simply Red - Your Mirror

Source: https://neculaifantanaru.com/your-mirror.html

Your Painted Smile

On Octombrie 12, 2018

Învaţă să te examinezi în oglinda mărturisirilor prezente în raţionamentele artiştilor, încât să atingi în mod constant o superlativă intensitate a vieţii lor interioare.

Privirea ei s-a oprit asupra mea înduioşată, înţelegătoare şi blândă, ca un mesaj de promovare a lecturii unei poezii plină de rimă, în care autorul pune în scenă un "ego" plin de fineţe care creşte impulsul de a-şi procura plăcerea la vederea lucrurilor pe care le posedă. Înflăcărarea este puterea unui zâmbet care te înseninează.

Se vede că ea n-a suferit influenţa proeminentă a literaturii mele, totuşi părea să fi fost atinsă de mirajul unei libertăţi dobândite în baza comparaţiilor dintre strălucirea unui vis care se repetă şi culoarea unui thriller reuşit despre curaj şi izbândă. Privirea ei, la fel ca fiecare bătaie din aripi a unui fluture de mai, exercita o anumită presiune asupra gândurilor mele, o redirecţionare a sentimentului de efemeritate, făcându-mă să rătăcesc tot mai departe, înspre înalt, asemenea păsărilor într-un zbor deasupra norilor, prin universul unei voioşii fără seamăn.

Încă mai analizez efectele şi variaţiunile cromatice ale unei expresii faciale cu impact semnificativ asupra psihicului uman. Printr-un efect de contrast simultan, atmosfera de profundă vibrație sufletească serveşte drept fundal al unui tablou însufleţit de nesfârşitul gând al unei călătorii în timp, când totul rămâne complementar culorii din lumină, acel roz-pal al unei clipe păstrată într-o scânteie de eternitate.

Nu-mi este teamă de nimic. Nu vreau să mă las înşelat de oglinda sufletului, de ceva care mă mistuieşte prin încărcătură emoţională, prin expresivitate şi sugestie. Arma secretă a unei femei este o realitate care nu se supune nici spaţiului nici timpului. Cât de mult ar suferi un artist dacă ar ceda tentaţiei de a se lega sufleteşte de cineva fără să îmbrăţişeze un loc al transcenderii realului, al multiplicării luminilor şi al dilatării misterului.

Leadership: Îţi percepi sinele prin lentila unei reprezentativităţi de categorie ideologic-literară, altfel decât privitorul unei imagini care încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil?

Don't talk to me. Lasă-mă să te privesc prin lentila unei reprezentativităţi de categorie ideologic-literară, a unei logici a diferenţelor de nuanţe, cu plăcerea cu care pictorul îşi plăsmuieşte o viziune din care scoate miza unui destin avangardist, dând la iveală printr-o coincidenţă bizară de culori o lume secretă, plină de magie, încărcată cu credinţă şi har dumnezeiesc.

Îţi urmăresc atent strălucirea ochilor, culoarea lor este reală, dar în acelaşi timp par pierduţi într-o poveste cu tuşă suprarealistă. Totul dispărând într-o clipă, ca atunci când încerci să confişti sclipirea unei stele, lăsându-te orbit de lumina unui spaţiu care se lărgeşte pe măsură ce te afunzi în el.

Văzută ca dublu al unui personaj de Cella Serghi, acestei fiinţe îi pot fixa corespondenţele doar în nomenclatura culorilor alb şi roz folosite de pictorii care vor să demonstreze frumuseţea unui tablou în interacţiunea cu o stare de fantezie care este însăşi esenţa unui gen artistic autonom, reglementat printr-un profund caracter literar.

Ai avut puterea să deschizi o altă uşă, o altă carte, printr-o asociere între curiozitate şi dorinţă, îndemnându-mă să continui încercările de "iscodire" a semnificaţiilor pe care le poartă culorile într-un adaos de profunzime atribuit contrastelor dintre delicat şi energic. Tăria unei femei se recunoaşte în intensitatea culorii pe care artistul o alege predominantă în tabloul său.

Roşul semnifică imaginaţia. Mândria este camuflată uşor într-un alb-gălbui în colţul buzelor. Nu m-am hotărât încă în ce mod ar trebui să te înţeleg, fără a ceda tentaţiei de a mă lega de vreun compromis fără compromitere în pasiunea pe care o pun în slujba ideilor artistice, între a exista prin clar-obscur şi a mă afunda în paginile inspirate de o înaltă ţinută poetică.

Leadership: Poţi să creezi avantajul unei zone vizuale confortabile pentru vederea de aproape şi de la distanţă, printr-o abordare care solicită un model de implicare ridicată dedicată experienţei de a fi reazem pentru altcineva?

M-ai cântărit într-o clipă şi parcă nu în avantajul meu. Dar ca să te înţeleg din priviri, ca să folosesc acea substanţă care dizolvată într-o anumită cantitate de solvent, la o anumită temperatură, dă culorii o intensitate luminoasă, trebuia să te las să te pierzi în amintirea pe care o trezeşte gestul unei atingeri cu totul accidentale.

Mi-ai citit cartea despre calităţile liderului şi erai atât de entuziasmată, prea mult atinsă de colajul pictat integral cu sigla raţionamentului în care se foloseşte inventiv experienţa de inginerie umană numită metamorfozare, într-un crescendo al disperării de a fi dorit să faci parte dintr-o poveste cu grad estetic vizibil.

Plimbându-mă prin cameră, ţi-am arătat tablourile care mi-au bucurat dintotdeauna sufletul. Picturi originale imaginate de mama mea, privind bogăţia sufletească a omului, menite să reflecte un mod de expresie a creativităţii dusă la alt nivel. Un simplu exerciţiu de eliminare a tensiunii dintre realitate şi ficţiune. Se simţea peste tot în jur acea specială stare de energie pe care o degajă munca în care pui suflet şi rămâi plăcut surprins de rezultatul final.

Privirea ta se întorcea mereu spre mine, zâmbetul ţi se îmbina armonios cu trăsăturile unui personaj mistic dintr-o operă literară care se transpune în alte lumi şi te face să reflectezi la întâmplările care se petrec într-o tăcere stranie. Atâta duioşie emana prezenţa ta, simţind-o ca o mână pe umăr, ca o strângere în zona inimii. Semn că m-ai acceptat ca şi confident al tău, ardeai de nerăbdare să-mi cuprinzi emoţia cu cea mai intensă pasiune a minţii de a controla o altă minte.

Leadership: Contribui la crearea unui model de redare a experienţei izvorâtă din detaliile unei fiinţe care îşi trăieşte sentimentele în interiorul unei oglinzi ce reflectă o realitate niciodată de două ori la fel?

Dar oare ce gândeşti tu despre mine când mă priveşti atât de adorabil? Încerc să intru pentru o clipă în mintea ta, să-ţi deschid ascunsurile prin intermediul unui personaj de Cella Serghi care iubea capacitatea de a fi pasionat, preocupat de frumos.

"Tu mă priveşti ca de pe alt tărâm, alteori gata să mă îmbrăţişezi. Nu-ţi este teamă, nu te aperi. Eşti atât de sigur de tine, uşor ironic, puţin trist. Ca un om aflat în faţa unei vitrine, admirând o bijuterie care-l fascinează. Ar vrea s-o aibă, dar ştie bine ca asta nu se poate. Îl desparte o vitrină, adică o lume. E durere şi furie în privirea ta, dar totodată ceva îmbietor şi bun. Vei pleca din faţa vitrinei cu o uşoară nostalgie. Ai alte treburi, alte socoteli. Lumea e mare. Nu-i cât o vitrină. Dar pentru mine pământul s-a micşorat. E atât cât îl înconjuri tu. Lumea toată eşti tu. Iar eu sunt disperata iubitoare a acestei lumi."

Am rămas până seara târziu împreună, ca două statui ce aşteaptă să prindă viaţă prin atingerea colorată a unui pictor suprarealist. Îmi imaginam privirea ei, solemnă şi demnă, cum ai înfăţişa un înger coborând din cer care va sparge acoperişul închisorii şi îl va elibera pe deţinutul ei.

Ea încerca să-mi surprindă privirea fără ca nimeni să ştie, ca pe o instanță invizibilă ce analizează gesturile și reacțiile personajelor dintr-o operă literară care nu va fi terminată niciodată. Eu eram „ochiul" străin ce domină imaginea creată în panorama conștiinței sensibilă la frumos. Ea era acea parte a oglinzii care reflectă atenţia ochiului îndreptată spre absolut, spre infinit şi mister. În mine persista dorinţa ei de a sorbi sărutul unei iubiri nesfârşite.

Amândoi constituiam fondul unui tablou *"I lost you inside my mind"* în care predomina lirismul culorilor, ambivalenţa simbolică a unui microcosmos temporar, inspiraţia de înaltă ţinută poetică. De fapt, păream a fi ieşit amândoi de sub penelul unui artist care nu cunoaşte adversitatea în artă.

Omul privit prin lentila artei se constituie ca reflectare a unor sentimente elevate şi intense într-o dublă oglindă: în oglinda experimentală a unei opere literare şi în oglinda unei realităţi fictive care pretinde că este mai reală decât este cu adevărat.

Your Painted Smile este creaţia unui artist care porneşte în studierea culorii de la înţelegerea mecanismului percepţiei vizuale ca moment fundamental al experienţei de a exista ca fiinţă care îşi doreşte cu pasiune să atingă în mod constant o superlativă intensitate a vieţii interioare.

*** Notă:** Bryan Ferry - Your Painted Smile

Source: https://neculaifantanaru.com/your-painted-smile.html

Zborul artistului în universul său propriu

On Octombrie 22, 2014

Pune-ţi nestingherit în valoare talentul, inspiraţia şi imaginaţia creatoare, fără să te simţi limitat de cerinţele bazate pe fundamente incoerente sau împovărătoare.

Regizorul Serghei Eisenstein nu este deloc încântat la început de subiectul ce i se acordă pentru filmul ce i-a fost încredinţat, „Alexandr Nevski". Tema nu intră în preocupările sale, care sunt, după cum o ştim, îndreptate spre alte direcţii. Cerinţele precise pe care i le impune tema sunt tot atâtea canoane tiranice pentru acest artist obişnuit să zboare liber în universul său propriu.

„Grea situaţie. Cea mai grea situaţie în munca noastră, pentru imaginaţia creatoare. Să inventezi o figură pentru ecran care să corespundă strict cerinţelor tematice exprimate teoretic cu o rigoare matematică, într-o formulă ! Asta e formula – creează după ea imaginea ! Dar sunt situaţii când n-ai încotro. Şi a fost tocmai cazul nostru."

Cu ironia-i caracteristică se gândeşte Eisenstein la „sfântul" Alexandr Nevski din care a trebui să facă un erou de film, după ce ţara făcuse din el un erou naţional. *

Leadership: Îţi desăvârşeşti creaţia mutând ştiinţa pe „o linie de fond" sau pe „o linie de apel", convins că poţi îndeplini cerinţele precise pe care le impune tema propriei contribuții la efortul de a valorifica o imagine în cel mai potrivit mod posibil?

Dacă încerci să îți sporeşti valoarea prin ceea ce gândeşti, prin ceea ce creezi, prin ceea ce transmiţi, acceptând fuziunea dintre exigenţele care îţi sunt impuse şi producţiile de inovaţii care îţi aparţin în mod autentic, înseamnă că te-ai angajat deja într-o luptă a cărei natură reală poate fi dovedită prin determinarea efectelor cu repercusiuni asupra nivelului de performanţă.

Tranziţiei spre un nou model de personaj, posibilă oricând pe spirala nevoii de a te simţi împlinit prin impunerea propriului subiectivism, îi revine rolul de a aduce nivelul tău de automotivare la cote extrem de bune. Un fel de du-te-vino, fără frontiere, între postura analizatului şi cea a analistului, între două spaţii disjuncte căutând aria intermediară: un zbor liber într-un univers plin de abundenţă.

Grea situaţie. Cea mai grea situaţie în munca ta, pentru imaginaţia creatoare. Căci o nouă renaştere a spiritului de creaţie exercitat asupra expresivităţii artei nu este posibilă în condiţii de îndeplinire a cerinţelor care nu corespund capacităţilor, resurselor sau nevoilor personale. Aşadar, "linia de fond" a ştiinţei pe care o consideri necesară exercitării artei are ca şi corespondent preocuparea ta pentru crearea unei imagini menite să aducă în prim-plan impunătoarea ta personalitate, prezenţa ta în mijlocul unei teme care anunță găsirea unor răspunsuri la cele mai actuale enigme ale omului contemporan aflat în raport cu uimitoarea evoluție a unui personaj controversat, cum este personajul istoric.

Efortul de a valorifica o imagine în cel mai potrivit mod posibil presupune continuarea inventării unui nou personaj care corespunde strict cu promovarea propriei poveşti despre cum ai acţiona dacă ţi-ai atinge maximul personal într-o altă ipostază.

Leadershipul se transformă continuu nu prin izolarea creatorului într-un univers static, în care totul este învăluit într-o exprimare prevenitoare, ci prin transpunerea lui într-un univers plin,

complet, atotcuprinzător, învăluit într-o reţea densă de trasee de investigare a acestei arte.

Cine oare ar putea nega rolul pe care îl are propriul Eu, ca instrument ajutător al artistului creator, ca amplificator de funcţionalitate, în cazul unor viitoare sarcini aprobate de eventuale intervenţii de natură proactivă? Oare accesul tău la un nou stadiu de maturitate, de orientare, superior celor precedente, nu-ţi modelează percepţia vizavi de sensul artei în contextul propriul tău univers?

Un lider îşi desăvârşeşte creaţia mutând ştiinţa pe „o linie de fond", atunci când se raportează la propriul său Eu creator, la ansamblu de prejudecăţi, opinii şi credinţe, dar în context comparativ cu ceea ce are de oferit. Dar, totodată, el îşi poate îngusta orizontul creativ dacă îşi mută ştiinţa pe „o linie de apel", raportându-se la cerinţele şi exigenţele stricte ale căutătorilor de excepţional, angajându-se în anumite limite care nu pot fi depăşite.

A muta ştiinţa pe "o linie de apel" înseamnă să foloseşti o figură de stil, precum analogia, parabola sau hiperbola, pentru a scoate în evidenţă imaginea unui posibil univers ciclic, prin care "treci" ca artist ca să întăreşti credibilitatea poveştii tale sub chipul unui alt personaj.

Zborul artistului în universul său propriu admite existenţa originalităţii şi a potenţialului creator bazat pe talent, inspiraţie, imaginaţie, dezvoltate în timp pentru a da o formă inedită unui subiect impus – dar care pot fi limitate de cerinţe împovărătoare, fără nici un fundament coerent. Iar aşa cum preciza cineva, în acest caz poţi ajunge în faţa unor paradoxuri bizare şi, în timp ce-ţi forţezi mintea să le dezlegi sau să le înţelegi, eşti imediat bombardat de altele.

*** Notă:** Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/zborul-artistului-in-universul-sau-propriu.html

Zborul spre înalt al păsării cu aripile frânte

On Ianuarie 01, 2013

Urcă spre zona dominantă a "Omului" din tine, ca să poţi deţine în întregime controlul asupra celorlalţi din jur.

N-avea nimic mai de preţ pe lume decât un soţ, iar soţul acesta nu avea nimic mai de preţ pe lume decât pe ea, femeia visurilor lui. Dar între aceste două fiinţe asemănătoare, pentru care orice poet de geniu şi-ar închina toate odele, între aceste două fiinţe iubitoare, devotate, care s-ar căuta, aştepta, merita una pe cealaltă până la sfârşitul lumii, a intervenit necruţător năpasta. Ca de obicei, sursa necazurilor, scânteia care stârneşte focul nimicitor în viaţa oamenilor, banii.

Şi numai pentru acest preţ nefericit - consecinţa unei alegeri greşite, Llewelyn Moss trebuia să dea socoteală în faţa posesorilor lor de drept, din lumea mafiotă. Să ne mărginim a spune că viaţa lui era în mare pericol.

Într-o cafenea. Ochii Carlei Moss se opriră dinaintea acestei imagini a speranţei: şeriful Ed Tom Bell, un bătrân curajos. Există vrăji, miracole care pot trezi credinţa, chiar şi când Dumnezeu este de neînţeles. Tom Bell părea să fie miracolul mult aşteptat. Iar prezenţa acestui înger singuratic vestea raiul, eliberarea grijilor, calmarea oricăror nelinişti.

Leadership: Cum poți transforma acea tensiune interioară, care apasă sufletul, într-un punct de renaștere și reconectare cu libertatea pierdută a sinelui autentic?

Ore în şir, zile întregi, poate săptămâni de-a rândul domnise în sufletul ei - atât de bun, atât de blând şi iubitor, acea stare de tensiune, apăsătoare ca o negură de toamnă, aproape de neîndurat, care nu se poate compara decât cu neînfrânata cădere liberă a unei păsări cu aripile frânte, înainte de impactul fatal cu solul.

Ca sărmana Lusa, transformată de vrăjitorul Kaşnur într-o bufniţă şi condamnată pe viaţă la singurătate, biata Carla Moss trebuia să depaşească limitele impuse de propriile-i sumbre gânduri şi trăiri, de propria-i transformare care nu mai dădea sens, nu mai unifica armonios întreaga ei fiinţă. Avea nevoie doar de un singur cuvânt care să rupă blestemul dureroasei sorţi şi să-şi recapete libertatea sufletească. Dar tocmai acel cuvânt fermecat îi pierise din minte şi din suflet.

Leadership: Starea în care judeci un anumit moment din viaţa ta, izolându-te de realitatea din jur, stă sub constrângerea necesităţii implacabile de a trăi într-o reprezentare a negării oricăror distincții de valoare între rolul și delirul background-ului tău?

Singurul lucru care trebuia să fie adevărat şi statornic, cu neputinţă de schimbat, era *voinţa* - acest Sesam al transformării, magicul cuvânt care-i putea deschide ei, neajutoratei, stâncile îndărătul cărora se întrevedea, prietenoasă, perspectiva unei schimbări.

"Eu sunt singurul care te poate ajuta, care îţi poate salva soţul. " îi spusese Tom Bell femeii cu o hotărâre sinceră care-i aduse acesteia un soi de uşurare, atingerea vântului sfânt al schimbării.

Iar acest cuvânt magic al voinţei, căzut ca un tunet prevestitor din înaltul cerului, " *Pot* ",

semnul izbăvirii, acest cuvânt simplu, dar valoros, înzestrat parcă cu puterea neobişnuită de a insufla viaţă până şi unei statui din marmură, a fost de-ajuns pentru ca înfăţişarea Carlei Moss, sărăcăcioasă şi tristă, înspăimântată de cel mai negru coşmar, să capete un aspect sănătos, strălucitor şi plin de viaţă.

O evadare din iad, *un voyage dans la lumière* , o transpunere într-o altă realitate, o uşurare a suferinţelor şi o întărire sufletească, avură miraculoasa putere de a alunga din nefericita femeie, cel puţin pentru moment, orice furtună interioară. Background-ul acestei femei consta într-un manifest pro-viaţă paşnic, mulat pe libertatea de a alege, pe entuziamul cu care acceptase noţiunea de "iubire", în niciun caz nu includea durerea unui eveniment care necesită atenţia imediată.

Leadership: Tratezi totul în termenii unui singur parametru din care rezultă semnificaţia unui anumit moment de inversare de trend în imaginea de ansamblu?

Dezvoltarea leadershipului are la bază în primul rând un proces de schimbare şi de orientare dinspre interior spre exterioe. Orice poţi face pentru a întări ceea ce te uneşte de ceilalţi oameni din jur, te ajută să te cunoşti mai bine şi să fii permanent în contact cu tine însuţi. Odată ce această prioritate devine prima natură pentru tine, în viaţa ta se va întâmpla un lucru uimitor: vei recăpăta controlul.

Singur te acuzi de mentalitate retrogradă dacă te arăţi dur şi intransigent faţă de ceilalţi precum acel personaj dintr-un roman al lui Jown Fowles, căruia conştiinţa i-a comandat să-i spună fostei sale partenere: *" Te-am studiat, te-am examinat, te-am testat, m-am folosit de tine şi am învăţat de la tine, a fost plăcut şi interesant, dar acum aş vrea să plec. "*

Posezi simţul relativităţii lucrurilor, al pierderii, al aventurii? Tratezi totul în termenii unui singur parametru - prezentul animat de diversitate? Căci o astfel de abordare nu este în conformitate cu cerinţele esenţiale ale leadershipului, ci doar cu termenii unui prezent funcţional, contorsionat şi miop.

Leadership: Dispui de cea mai importantă premisă pentru valorificarea propriilor calități, luând în considerare voinţa de a fi altcineva?

Să deţii controlul asupra a ceea ce eşti, asupra a ceea simţi şi asupra reacţiilor în momentele următoare, înseamnă mai întâi de toate să dispui de cea mai importantă premisă pentru valorificarea propriilor calităţi. Şi numai aceste calităţi, bine finisate şi trecute prin sita judecăţii şi emoţiilor, pot conferi o aură de umanism leadershipului - acele calităţi încorporate în structură interioară a şerifului Ed Tom Bell: coeziunea, coerenţa, omogenitatea în sentimente.

Singurul lucru care trebuie să fie adevărat şi statornic, cu neputinţă de schimbat, este voinţa de a fi altcineva, un nucleu de mobilizare şi impulsionare care să gestioneze situaţia: *"Pot"* - acest Sesam al transformării, care poate îndepărta stâncile îndărătul cărora se ascunde, prietenos, conturul luminos al personalităţii tale.

Eşti o persoană care are harul de a transmite speranţă şi nădejde în sufletele oamenilor din jurul său, eşti un simbol al valorilor umane? Nu uita că tu eşti miracolul mult aşteptat al transformării tale, care se adevereşte numai dacă va schimba lumea din jur.

Leadership: Eşti ceea ce eşti datorită a ceea ce poţi să fii într-o situaţie în care noţiunea de "realitate" are conotaţia de degradare socială şi de revenire în anonimatul neputinţei de a te reinventa?

Rolul pe care ţi-l asumi, ca lider, implică o referinţă esenţială la acea entitate numită propriul tău Eu, sau mai bine zis la posibilitatea de a fi cineva puternic - care nu poate fi gestionat decât prin raţiune şi realism, dar şi printr-o cooperare strânsă a calităţilor şi abilitaţilor tale de "Om", care pot schimba stările emoţionale a celorlalţi din jur.

Eşti un om mare, cu o înclinație profundă pentru a face bine, sau unul care îşi protejează centrul universului său interior prin nerecunoaşterea evenimentelor care te pot purta în pragul fatalităţii?

Un prelungit sprint spre marea performanţă, spre linia de sosire. O luptă continuă bine dozată în eforturi şi reacţii pozitive, ingredientele de bază ale propriei deveniri, care au însuşirea de a scoate la iveală un alt orizont, o altă valoare reală spre care să aspiri, ca un prim cadru necesar existenţei tale – a naturii tale reale, a fiinţei tale autentice.

În acest sens merită atenţie afirmaţia făcută de poetul şi prozatorul german Heinrich Heine: " *Fiecare om în parte este o lume care se naşte şi moare o dată cu dânsul.* "

Această "lume", nu reprezintă altceva decât produsul unei schimbări de profunzime, esenţa proprii tale deveniri, rezultatul tentativei de a te ridica deasupra propriei tale mediocrităţi. Nu ca un om care îşi cataloghează semenii, ci ca un om care caută să scoată tot cei mai bun din ei - acel diamant neşlefuit care face parte din însăşi natura lor, şi care se poate traduce prin: " *eu sunt ceea ce sunt, datorită a ceea ce pot să fiu* ."

Acolo unde însă meandrele faptelor sunt cu deosebire întortocheate, acolo unde valorile sunt ascunse adânc şi dificil de îndepărtat, unde aparenţele sunt incerte, oglinda stărilor tale sufleteşti trebuie să fie de cei mai pur cristal, strălucind foarte puternic, ajutându-te la depăşirea limitelor sau blocajelor de orice natură.

Leadershipul vizează necesitatea de a te împăca cu tine însuţi în toate dimensiunile vieţii şi realităţii care există simultan, se condiţionează reciproc, permiţându-ţi a recunoaşte diferenţa dintre ceea ce simţi faţă de cineva şi ceea ce te motivează să înduri experienţele slăbiciunilor tale şi libertatea de a alege.

Zborul spre înalt al păsării cu aripile frânte prefigurează o tentativă de a te ridica deasupra durerii, deasupra gândurilor şi emoţiilor tale, o recâştigare a libertăţii numai printr-o deplină alipire, cu toată fiinţa ta, de şansa schimbării indusă cu ajutorul altora. Desemnează lupta continuă, în ciuda impasurilor şi evenimentelor nefavorabile, spre piscul performanţei dorite.

Ca să poţi deţine în întregime controlul asupra celorlalţi din jur, trebuie să urci spre zona dominantă a "Omului" din tine. Dă la o parte învelişul tare care îţi înconjoară perimetrul fiinţei, şi vezi cine eşti de fapt. Scoate miezul din tine.

Poţi fi un " *înger descins din rai* ", sau " *o pasăre cu aripi frânte în cădere liberă* ". Sau, cel mai rău, poţi fi un personaj invizibil care îi observă pe toţi cum îşi pun în scenă spectacolul numit " *existenţă* ", fără a lua parte la desfăşurarea lui, şi fără a se implica, fără a depune niciun efort – un om pasiv care, ca o stea care îşi pierde strălucirea, îşi duce existenţa într-un deplin anonimat.

* **Notă:** "No Country for Old Men (2007)"

* **Notă:** *Lusa* - personajul din opera lui Wilhelm Hauff, fiica maharajahului Indiei. Transformată de vrăjitorul Kaşnur într-o bufniţă. Blestemul se putea rupe doar dacă se găsea cineva, nesilit

de nimeni, s-o ia de soţie. Şi numai califul Raşid din Bagdad, transformat la rândul lui în bufniţă, a rupt blestemul:: *"Da"* vreau să fii soţia mea.

Source: https://neculaifantanaru.com/zborul-spre-inalt-al-pasarii-cu-aripile-frante.html

Zbuciumata călătorie spre iad a fiinţei simţitoare

On Septembrie 22, 2013

Demontează condiţionarea majoră între suferinţă şi evoluţie, activând câmpul de forţe motivaţionale necesare influenţării procesul de schimbare.

Clarice simte cu groază că face parte dintr-un scenariu sumbru, demn de un Stephen Jones. Dar nu ştie să smulgă această fatală imagine din minte, nu poate să oprească excesul de substanţă sensibilă la presiune, transferată moleculelor aproape epuizate cu rol de reglator al activităţii nervoase. Cum să supravieţuiască unei călătorii spre adâncul lipsit de ieşire, spre iad? Toată energia vitală i se concentrează pentru o clipă într-o singură direcţie, descurajantă. A totalei autodistrugeri.

Şi cum nu se poate elibera din iad, se instalează starea de inerţie care domină câmpul de forţe motivaţionale necesare influenţării procesul de schimbare. Nefaste bombardamente lăuntrice, dătătoare de fiori aspri, o aduc în starea de neoperativitate. Practic, este singură în casa criminalului, un loc întunecat şi înfiorător, şi simte că cineva o urmăreşte de aproape, gata oricând să o surprindă cu o lovitură mortală.

Un act de credinţă, o singură manifestare de voinţă ar putea oare s-o scape de gândul morţii, din menghina aceasta solidă ce pare că-i strânge cu putere cortexul cerebral? Şi doar pentru gândul acesta neliniştitor se duc cu stoicism atâtea lupte interioare, reacţii nepotolite de panică înlănţuite într-un ritm tulburător.

Leadership: Încercarea ta de a da o semnificaţie aparte întâmplărilor din viaţa ta se constituie într-un crescendo al voinţei de a găsi ceva cu care să te identifici în totalitate şi care să contribuie în acelaşi timp la dezvoltarea a ceea ce s-ar putea numi "Revelaţia unei realităţi ireversibile"?

Creşte valoarea tensiunii necesară stopării complexului de izolare. Faptul că nu poate ieşi din cercul slăbiciunii o preocupă peste măsură, şi pe bună dreptate. Cu toate acestea, Clarice se ţine tare. I se pare că, într-un fel, este în joc onoarea ei. Abia schiţează o mişcare, nu rosteşte nicio vorbă. Acum îi este mai mult ca oricând necesară imaginaţia vulcanică. Să facă ceea ce n-a mai făcut, să îşi rişte viaţa. Să mizeze totul pe un singur zar norocos, salvator. Iar acest gând asumat, ca un fulger căzut din cer cu voia Domnului, purtător de noi forţe, îi luminează conştiinţa şi o investeşte cu putere de iniţiativă.

Numai speranţa îi susţine funcţiile de siguranţă şi energia pozitivă transportată prin canalele fine de distribuţie a încordărilor alternative. Ea capătă dintr-o dată energia şi inspiraţia de a se avânta într-o acţiune riscantă, cu elanul şi spontaneitatea unui copil care îmbracă costumul lui Superman şi porneşte la salvarea lumii. Evident că s-a lăsat cu ceva adrenalină, fiindcă totul părea o aşteptare a inevitabilului. Ca să prindă un curaj salvator, ea începe să se identifice cu un erou care încearcă să-şi învingă destinul.

Mai rămâne un anumit unghi nedescoperit, o dublare a unei linii de acţiune aplicate pieziş pe o linie străină din planul conştiinţei. Numai astfel psihicul ei mai poate să suporte o greutate în plus. Trebuie să-l ucidă cu orice preţ pe Buffalo Bill. Cu simţurile ascuţite să pătrundă întunericul, să depăşească cu mult marginile conştiinţei. Să tragă ! Acum ! Acum ! Poc ! Poc ! Poc !

Clarice răsuflă uşurată. Furtuna s-a potolit. Norii cenuşii ai groazei, care s-au adunat şi au produs trăsnetul salvator, în sfârşit s-au dispersat. Buffalo Bill este mort ! Abia acum ea are

revelaţia unei realităţi ireversibile: "Odată ce te-ai angajat într-o acţiune, trebuie să te asiguri că ai dus treaba până la capăt".

Leadership: Constrângerea de a te supune unei realităţi aparte poate să armonizeze toate faţetele personalităţii tale şi astfel să devii mai tolerant faţă de convingerile care provoacă rezultate nedorite?

Dificultăţile de adaptare la noi contexte şi situaţii pot oferi spectacolul inedit al unei expresii dramatice de profundă nelinişte sufletească. Aceste dificultăţi, care îl determină pe individul supus unei dedublări periculoase să abordeze mai greu procesele de „ *stimul-reacţie"* , pot să apară din erori de autoevaluare. Care, la rândul lor, produc o anumită dezorientare şi o canalizare ineficientă a energiei într-o singură direcţie, descurajantă. A totalei autodistrugeri. Generând acele dificultăţi de înţelegere a propriilor capacităţi şi limite.

Aceste dificultăţi pot să apară şi în demersul investigativ de evaluare a situaţiei în care se regăseşte individul, în special atunci când are loc o creştere a "costurilor" induse de noile probabilităţi, calculate prin condiţionările externe ce pun în evidenţă acele contraste pronunţate dintre emoţiile care pun stăpânire asupra minţii sale. Iar adaosurile continue de stimuli negativi care acţionează asupra subconştientului, ameninţând integritatea personalităţii sale, conduc uneori la şocul emoţional.

Cum te evaluezi într-o situaţie fără ieşire: drept un cost relativ al erorii de predicție sau drept un element pozitiv care atestă importanţa anumitor alegeri?

În raport cu obligaţiile impuse de leadership, ce nu pot fi practic ignorate în procesul de percepţie a realităţii şi de dezvoltare pe plan psihic şi emoţional, în pofida influenţelor de natură perturbătoare, individul trebuie să fie categoric în avantaj. Să nu recurgă la cea mai puţin constrângătoare alegere. Iar inconvenienţele cauzate de o gestionare greşită a emoţiilor nu trebuie să fie disproporţionate în raport cu scopurile vizate. Mai simplu spus, echilibrul individului nu trebuie să fie afectat de reacţiile nepotolite de panică, înlănţuite într-un ritm tulburător în situaţii de criză.

Poţi să dai leadershipului tău o medalie pentru câştigarea războiului psihologic la care te supun gândurile, fără să măsori adevărată valoare a ceea ce reprezintă esenţa fenomenului uman?

Fiecare individ dovedeşte o anumită slăbiciune la un moment dat, un mod prea puţin sofisticat de a se lupta cu el însuşi, cu emoţiile şi sentimentele cele mai puternice, încât nu mai este în stare să stabilească un contact mai amănunţit cu punctele sale forţe şi motivaţii. Are loc o condiţionare majoră între suferinţă şi evoluţie, care împiedică activarea câmpului de forţe motivaţionale necesare influenţării procesul de schimbare.

Şi astfel este neglijat leadershipul care, raportat la gândirea şi simţirile omului, nu mai serveşte la nimic. Nu mai poate înlesni acea aventură a cunoaşterii, nu mai poate permite pătrunderea în acel univers al "dinăuntrului", plăsmuit dintr-un aluat mai dur şi mai curajos.

Tocmai din acest motiv liderii sunt animaţi tot mai des de pasiunea de a recurge la evaluarea dimensiunii interne a leadershipului. Iar după părerea expertei Anne Deering, autoarea cărţii "Alpha Leadership", această dimensiune se referă la modul în care te organizezi din punct de vedere psihologic pentru a reacţiona rapid faţă de mediu, pentru a avea abilităţile de gândire necesare ca să-ţi dai seama ce este important de evaluat la tine însuţi, încât capacităţile tale să nu se atrofieze.

Eşti capabil să joci o partidă tare de şah cu tine însuţi? Cum te organizezi din punct de vedere psihologic pentru a reacţiona faţă de mediu? Dai leadershipului tău o medalie pentru câştigarea războiului psihologic la care te supun gândurile? Testează-ţi capacităţile de a face faţă jocului nemilos al "supravieţuirii" în condiţiile unui mediu uneori ostil în care transformarea ta este mai dificil de realizat.

Un lider ar trebui să înveţe, în primul rând, să-şi retuşeze gândirea şi să redea strălucirea lăuntrică a fiinţei sale. Pentru aceasta el trebuie să facă distincţia dintre aceste două tipuri de reprezentare a personalităţii sale. Prima, din punctul de vedere al prudenţei, al posibilităţii de a utiliza capacităţile de distanţare faţă de orice control de natură externă. A doua, din punct de vedere al instabilităţii şi vulnerabilităţii psihice, care duce la gânduri extreme în situaţiile limită, transformându-l, supus luptelor interioare, într-o ţintă sigură pentru eşec.

Esenţa fenomenului uman este de a înțelege rostul lui în societate și de a contribui masiv la punerea în valoare a experienţelor care îi definesc caracterul. Aceste două considerente pot fi justificate prin următoarea concluzie imperativă:

"Dinainte de a începe ceva, trebuie să ştii dacă poţi duce până la capăt acţiunea".

Zbuciumata călătorie spre iad a fiinţei simţitoare aduce în prim plan necesitatea liderului de a-şi dezvolta o gândire imparţială cu un "status" stabil şi neinfluenţabil în condiţiile ostile de intervenţie a unor forţe externe, destabilizatoare. Care pot declanşa frica de acţiune, anxietatea, instabilitatea şi inerţia.

Crearea unui blindaj de protecţie impenetrabil care să ne ferească de intervenţii externe perturbatoare şi destabilizante, dar uneori şi de forţele interne ce pot apărea din instinctul nostru de apărare, este utilă pentru noi toţi. Dar absolut necesară pentru un lider.

*** Notă:** The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/zbuciumata-calatorie-spre-iad-a-fiintei-simtitoare.html

Zbuciumul sufletelor tenace (II)

On Aprilie 27, 2013

Dezleagă adevăratul înţeles din spatele acelor vagi derute care îi despart pe oameni de cele două constante: "a fi" şi "a nu fi", fără să te pierzi tu însuţi într-o mare de îndoială.

Cantitatea de energie negativă radiată de inspectorul Finch dă naştere unei reacţii chimice adverse. Starea de surescitare a suspectului principal, Laura Quinn, fierbe la maximum, ea are nevoie de un inhibitor care să stopeze reacţia. Tăria ei de caracter se descompune în elemente inofensive, toate celelalte însuşiri implicate în procesul de restructurare se separă brusc în unităţi de sine stătătoare, cu funcţionare independentă, lentă şi nesigură. Numai ea ştie ce se petrece în adâncul ei.

La formarea covalenţelor este posibil ca perechea de electroni participanţi să provină de la un singur atom. Un zbucium straniu îl încearcă chiar şi pe cel mai de temut vânător. Finch nu se mulţumeşte când Laura îi răspunde cu nonşalanţă, cu aceeaşi monedă, dar mult mai derutant. Căci el, omul plămădit din fildeş, dispreţuieşte această dulce şi blândă ecuaţie, cuprinsă între calm, inteligenţă şi subtilitate. Extazul succesului nu mai vibrează într-însul. Nu-şi mai poate monitoriza pulsul. Nervii se neliniştesc. Creşte concentraţia de oxigen din sânge, totul în el se înfierbântă.

Zbuciumul condiţionat de bilanţul evenimentelor, meteoritul acesta ce trece peste *Terra incognita* a simţurilor lui Finch, se intensifică numai în momentele biciuitoare trăite de Laura Quinn - tot mai electrizată, tot mai limitată, lipsită spontan de forţă vitală atunci când câmpul lui de energie negativă îi invadează fiinţa, devenind atotstăpânitor.

Abia în acest moment de înaltă încărcătură, energie şi vibraţie, densitatea propriului său orgoliu îi maximizează plusurile. Toată concentraţia de substanţe reactante se agită, apoi se dublează. Totul în el capătă amploare, ca şi cum ar fi străbătut de un curent electric de mare intensitate.

Leadership: Eşti capabil să-ţi construieşti o stăpânire de sine mai puternică în avalul lanţului de evenimente care îţi marchează existenţa, într-un context de tipul: "Nu fi prea blând cu ceea ce ţi se întâmplă"?

Urmează un nou atac. Lansând un adevărat vârtej de curenţi cu voltaj crescut asupra Laurei, el încearcă să înlăture instantaneu toate particulele însufleţitoare din sistemul imunitar al fiinţei ei. Dar ea scapă de şocurile de curent la care este supusă, cu un singur preţ: dilema morală. Bine spunea Aldous Huxley: *"Ceea ce trăieşti nu este ceea ce ţi se întâmplă, este ceea ce faci cu ceea ce ţi se întâmplă."*

Fundamentul Laurei este imprecis. A cerceta substraturile fiinţei ei este aproape imposibil. Pentru că peste impulsurile şi gesturile ei iniţiale se suprapune voinţa electrizantă a lui Finch care-i scurtcircuitează aproape toţi stimulii, toţi parametrii de funcţionare. Îi modifică tiparul de gândire, inhibă activitatea conexiunilor existente în spaţiul ei de manifestare, până ce o aduce la pragul apropierii de adevăr.

O adevărată revoltă se stârneşte în Laura, în timp ce la polul opus, în Finch, un zbucium sinistru se zbate între îndoială şi asumare. Două suflete zbuciumate se află faţă în faţă ca doi spadasini întărâtaţi. Dintre care unul atacă, celălalt se apără. Care va mânui mai bine sabia voinţei? Care stăpânire de sine va fi mai puternică?

Până la urmă, vinovăţia este un caz de stimă de sine scăzută, o creştere a vulnerabilităţii de natură emoţională şi psihică. Laura nu trebuie să fie blândă cu ceea ce i se întâmplă, ci să înfrunte cu multă încredere şi iscusinţă o situaţie greu de suportat. Trebuie să găsească o modalitate de a se echilibra energetic, de a-şi curăţa conştiinţa de păcatele săvârşite cu voie, fără voie, deci să facă faţă provocării: *"Nu o să prezint niciodată constatări şi dovezi amiabile, chiar dacă sunt vinovată."*

Evoluţia leadershipului tău poate fi redusă la o alternanţă cumulativă de cauze şi efecte referitoare la diferenţele dintre "acceptarea de sine" şi "cerinţele impuse de natura evenimentelor", încât să-ţi pui în valoare schimbarea caracterului?

Îndrepţi totul către un fundal întunecat? Firea ta suscită numeroase îndoieli, trezeşte nelinişti, reacţii de îngrijorare? Dispreţuieşti acea dulce şi blândă ecuaţie, cuprinsă între calm, inteligenţă şi subtilitate? Încerci să înlături toate particulele însufleţitoare din sistemul imunitar al celorlalţi? Felul tău de a fi stârneşte în ceilalţi o adevărată revoltă, un zbucium sinistru?

Sistemul de funcţionare al omului este pus sub semnul întrebării atunci când el se află în faţa vicisitudinilor unei conjuncturi temporare adverse. Rezultatul interferenţei celor două unde " *a fi* " şi " *a nu fi* ", care se exclud una pe cealaltă, se potriveşte vibraţiei lui interioare. Vibraţie care, la rândul ei, acţionând cu intensitate, îi deschide mintea şi sufletul. Sau îi activează acea stare anormală de uzură psihică şi emoţională.

O bombardare constantă cu stimuli de natură să lanseze "iremediabilul", înfăşurând omul într-o spirală a incertitudinii şi instabilităţii, aruncându-l pe nişte serpentine ameţitoare, obositoare, greu de suportat, îndreptând totul din el către un fundal întunecat. Va avea ca rezultat înfrângerea rezistenţei, capitularea în faţa unui adversar mai puternic şi etalarea tuturor aspectelor personalităţii sale.

Leadership: Te dovedeşti vrednic de însemnătatea evenimentelor trăite prin recurgerea la o abordare de tip "Nu pot să mă abat de la schimbare", cu scopul de a cunoaşte adevărul asupra propriei tale naturi?

Fundamentul omului este imprecis. A cerceta substraturile sale este aproape imposibil. Pentru că întotdeauna tiparul său de gândire, care îşi creează o reflexie amplificată sub forma emoţiei, nu este predominant, nu este bătut în cuie. Fundamentul poate fi oricând reactualizat, alterat, îngustat, extins, destabilizat, poate fi oricând scurtcircuitat de o voinţă mai puternică, de o gândire mai abstractă, mai tenace.

Aflat sub imperiul unei astfel de entităţi potrivnice care te constrânge să renunţi, ai puterea să mai lupţi? Plin de îndoială, nesiguranţă, tulburat de multe rătăciri, alegi să crezi că lucrurile pot şi vor fi schimbate în bine? Caracterul tău este la fel de puternic ca al Laurei Quinn?

Te laşi electrizat de voinţa superioară a celorlalţi, sau ripostezi cu o intensitate mai mare? Care sunt cauzele şi împrejurările care pot constitui circumstanţe atenuante? Pot ele duce la insolvenţa ta morală? Dai celorlalţi motiv să recurgă la judecăţi intransigente?

Adevărata natură a omului este de a preţui ceea ce nu poate schimba la el însuşi, prin faptul că tot ceea ce îl face deosebit se rezumă la acceptare, iertare, eliberare de trecut.

Liderul-artizan produce creaţie la comandă, doar ca să se cumpere, indiferent de calităţile formei. Opera lui nu e gândită şi realizată în aşa fel încât să înfrunte criza, austeritatea,

rutina, şi să dureze. El apelează, din această cauză, la unelte pentru finisări uşoare şi materiale perisabile şi uşor de prelucrat, la un curaj radical şi la un tip de persuasiune extrem de speculativ, obţinut prin modificări minore ale situaţiei, pentru a-şi satisface dependenţa de a deţine controlul. Cel puţin o perioadă.

Liderul-artist întotdeauna creează pentru a ne oferi spre contemplare forma originală a operei sale. Iar liderul-amator vrea să înveţe totul, dar este mereu lipsit de vlagă în imposibilitatea de a se ridica deasupra lui însuşi.

Numai liderul-veritabil participă activ la competiţia cu sine însuşi. El explorează zonele cele mai sensibile ale existenţei sale, mai ales în sezoanele secetoase - singura cale de a înlesni o legătură puternică cu sinele.

Leadershipul se află în dezechilibru atunci când esenţa împlinită a omului este supusă unei mari încercări: rătăcirea. Atunci când constantele de frumuseţe şi bunătate morală se pierd în negura neputinţei de a schimba în bine viaţa, atunci când omul nu poate recunoaşte ferm adevărul din dualitate, se produce acea îndoială nesfârşită, acea tulburare a liniştii interioare, care îl desprinde complet de sine însuţi, de real şi de credibil.

Iar lideri veritabili sunt oameni capabili să-şi gestioneze efectele propriilor rătăciri, suportând cu stoicism efectele propriei crize structurale. Abia în momentele de înaltă încărcătură, energie şi vibraţie, îşi maximizează ei plusurile.

Învaţă să reacţionezi corect şi cu discernământ în faţa unei crize de personalitate, când ai de ales între a rămâne prizonier al evenimentelor în care eşti implicat cu sau fără voia ta, şi a descoperi în tine un alt om în mijlocul acestor evenimente. Leadershipul înseamnă să optezi pentru a doua variantă.

Zbuciumul sufletelor tenace evidenţiază tendinţa de a transforma evoluţia în involuţie, atunci când zbuciumul tău existenţial pare că începe să se înăsprească. Astfel se creează o adevărată degringoladă în careul trăirilor şi gândurilor sale, o adevărată luptă între tine şi propriul tău Ego.

Dacă vrei să ştii care este nivelul de leadership la care te afli, dacă vrei să ştii în ce categorie de lideri te încadrezi, atunci dezleagă adevăratul înţeles din spatele acelor vagi derute care îi despart pe oameni de cele două constante: " *a fi* " şi " *a nu fi* ", fără să te pierzi tu însuţi într-o mare de îndoială.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/zbuciumul-sufletelor-tenace-II.html

Zbuciumul sufletelor tenace (III)

On Aprilie 28, 2013

Estimează-ţi riguros valoarea de ordin personal şi profesional, luând seama la înţelesul pe care îl acorzi întâlnirii cu tine însuţi.

Îndreptând totul către un fundal întunecat, prin inducerea unui flux de o anumită frecvenţă, Gavin Finch răzbate dincolo de simplitatea concluziei. Dincolo de aparenţe, dincolo de stratul impenetrabil al imensului zgârie-nori unde suspecţii săi îşi ţin la adăpost gândurile şi simţirile. Apoi el clasează aceste pulsiuni într-un top al celor mai terifiante temeri, împingându-şi suspecţii în zona în care rezistenţa lor este înfrântă. Cufundaţi parcă într-o transă profundă aceştia sunt nevoiţi să scoată la iveală tot adevărul.

Laura Quinn este suspectul principal în cazul furtului de diamante. Încăpăţânat, urmând chemarea voinţei sale spintecătoare, Finch face legătura între Laura şi elementul invizibil. Identifică lucrul desprins din ansamblu prin nesfârşite variaţii întortocheate şi complicate, pe care singur le construieşte cu dibăcia unui pescar care încearcă să descopere noi modalităţi de a prinde rechini. Şi chiar atunci când fenomenul izolat răzbate din întuneric, imediat când simte o dedublare a personalităţii celui interogat, îl învăluie pe acesta cu un fior de gheaţă, de umilă resemnare.

Expert în materie de condiţionare la nivele profunde, Finch cercetează zidul dintre necunoscut şi existent, zidul despărţitor de orice fel de teritoriu. În el totul anunţă Renaşterea, în timp ce toţi suspecţii săi resimt Sfârşitul. Aşa cum alchimiştii recurg la un limbaj codat şi cifrat, la imagini misterioase şi hieroglifice, firea enigmatică a lui Finch suscită numeroase îndoieli, trezeşte nelinişti, reacţii de îngrijorare în rândul celor supuşi nemilosului interogatoriu.

Siguranţa lui Finch se află tocmai acolo, în momentele tulburi, de suspans, la care îşi supune în mod lucid suspecţii. Extazul prin care trece în toată această misiune tensionantă, guvernat de nişte „legi" care par să protesteze, îl împinge spre zona medie a anchetei. Ordonă atacul, cu artileria grea, obuze şi grenade, combinate subtil, până îşi oboseşte ţinta, până o lasă fără vlagă. Laura cedează presiunii la care o supune Finch şi, încet, încet, îşi dezvăluie caracterul uman slab.

Leadership: Limitele pe care le experimentezi prin căutarea unei relaţii între natura influenţei tale şi asumarea constrângerilor pe care ceilalţi trebuie să le accepte, provoacă în tine spărtura care înlesneşte plonjarea ta în sfera unei conştiinţe aşezată deasupra realităţii?

Modelul de ofensivă adoptat în scopul îmbunătăţirii accesului la o zonă nouă de influenţă, prin cablul invizibil al controlului de sensibilitate, prin reglajul presiunii care operează cu precădere la nivel moral şi emoţional, producând o adevărată transformare la nivel funcţional, are acea însemnătate a unei resituări a întregii tale persoane în deschiderea către suferinţa altuia.

Această rară fineţe psihologică dezvoltată în scopul revelării unei imense realităţi, în expunerea sistematică a unor adevăruri vitale, însuşite abuziv în propriul folos, se poate transforma într-o compromitere a echilibrului puterii de care trebuie să dai dovadă. Cu alte cuvinte, influenţa pe care o produci la nivel de conştiinţă în raport cu oamenii din jur, trebuie acceptată ca o asumare a constrângerii de a fi etichetat drept "Ridicol" sau "Valabil".

Valoarea ta de "atac" la adresa unei conştiinţe vinovate de modificări ale adevărului,

acţionată prin intermediul voinţei de a-ţi împlini datoria până la capăt, îşi exercită întreaga responsabilitate până la ultima fază de implementare a constrângerilor care îţi permit să decizi tu singur asupra cursului vieţii individului. Dacă te aşezi deasupra celorlalţi prin însăşi modalitatea ta de a deveni o persoană care transmite agresivitate, chiar dacă nu în mod direct, ci la nivel de raţiune, înseamnă să-ţi testezi limitele de a te auto-valida drept un individ care nu capitulează de la reguli închistate şi nevolnice, dar nici nu demonstrează vreo virtute în "moderaţie".

Ar fi bine să te gândeşti dacă nu cumva, lăsându-te purtat de valul puterniciei, leadershipul tău nu alunecă în panta involuţiei, sau chiar mai rău, spre un blocaj total - acela al incapacităţii de a te distanţa de ceea ce nu poţi ierta. Însuşirea de a ierta este o caracteristică umană la mare preț în toate, dar nu şi atunci când te împiedică în atingerea scopurilor tale.

Nu uita că realitatea este bariera pe care trebuie s-o treci în cazul în care conştiinţa îţi cere să fii de partea adevărului, dar în acelaşi timp este un spin plin de venin dacă încalci dreptul celorlalţi de a-şi susţine nevinovăţia.

Leadership: Îţi măsori eficienţa influenţei tale din perspectiva unei conştiinţe care se vede pe sine ca „aparţinătoare" unei categorii de persoane invulnerabile în faţa greşelilor, contribuind la înţelegerea virtuţii de a-ţi realiza cu măiestrie o nouă perspectivă asupra puterii adevărului?

Încearcă să ieşi din realitate, fără să te rupi de tot de ea. Dacă alegi iertarea, înseamnă că preferi să fugi de acea formă a experienţei de a judeca totul la rece şi de a pune degetul pe rană - aceasta este realitatea pe care o confirmă toţi liderii care pun accentul pe asumarea responsabilităţii, asigurând balansul necesar, normal între drepturi şi obligaţii.

Iar dacă alegi ignoranţa sau uitarea, puse pe seama fragilităţii emoţiilor de tip "apropiere-deschidere", acţionând mai mult ca facilitator al unei relaţii profesionale transparente, făcând abstracţie de obiectivitatea a ceea ce este în esenţă o judecată nepărtinitoare, atunci tendinţa ta va fi cu atât mai mult să crezi că te poţi transforma într-un om bun, aşa cum se aruncă înainte orbul care vrea să salveze planeta.

Asta ar înseamnă să fugi din realitatea cea mai dură şi să te pierzi într-o lume a idealităţii şi moralităţii pe care ţi-a făurit-o din prea multă bunăvoinţă.

Ca lider ar de ales între două opţiuni tangibile, cărora le poţi estima suficient de riguros valoarea în momentul în care îţi evidenţiezi calităţile: o luptă de răsturnare a dezordinii pentru a se reveni la ordine, sau o prelungire a trăirii spre un deznodământ departe de regrete, dar compromiţător. Ia seama la înţelesul pe care îl acorzi întâlnirii cu tine însuţi !

Când experimentezi limitele tale extreme, fizice şi psihice, poţi răspunde cu o atitudine de tip laissez-faire, adică să te implici formal în cursul evenimentelor. Sau cu o atitudine de tip sacrificial, astfel nu vei mai fi un om de temut, ci unul amiabil, dar cu riscul de a fi perceput drept slab. Sau poţi să răspunzi cu o atitudine de tip pragmatic-agresiv, ceea ce face din tine o persoană pretenţioasă şi intransigentă.

Puterea adevărului are ca fundament principal întâlnirea cu tine însuţi atunci când eşti dispus să-ţi regăseşti conştiinţa de sine în coordonatele unui fapt obiectiv care îţi sporeşte virtutea de a trăi în lumea interioară a celorlalţi oameni, fără să te simţi superior lor.

Zbuciumul sufletelor tenace poate fi înţeles ca o greutate ce atârnă de gâtul suferinţei pentru a o scufunda şi mai tare, datorându-se atitudinii ferme a liderului care încearcă să ia partea adevărului, şi, prin aceasta, fapt ce ajută la redimensionarea optimă a valorii sale. Este de fapt trecerea unui amestec de însuşiri prin pânza experienţelor care dau consistenţă înţelesurilor de "constrângere", „intimidare" şi „inhibiţie", care numai prin oxidarea cantităţii lor devin benefice pentru definirea potenţialului personal.

*** Notă:** " *Flawless (2007)*"

Zbuciumul sufletelor tenace (I)

On Aprilie 24, 2013

Urmăreşte raportul dintre oameni şi încearcă să descoperi elementul primordial care-i orientează în sens negativ, pentru ca leadershipul tău să facă faţă unor experienţe nedorite.

Într-un colţ întunecos al barului se desluşesc două siluete, asemănătoare prin experienţa dobândită în timp şi prin însăşi natura lor pretenţioasă de a fi. Gavin Finch şi Laura Quinn. Gavin intuieşte că Laura este omul din spatele jafului, în timp ce Laura este convinsă că Finch nu are nicio probă clară împotriva ei.

Dacă urmărim firul conversaţiei şi încercăm să scoatem la iveală elementul primordial care-i domină pe cei doi, ademeniţi de tentaţia de a experimenta o nouă dimensiune umană, simţim acel fior care parcă strigă din fiecare celulă a lor, emiţând un anumit tip de unde cu intensităţi şi vibraţii înalte, în funcţie de specificul personalităţii fiecăruia.

Imprevizibil, Finch trăieşte parcă numai pentru ceea ce este nelimitat, dincolo de măsura interioară a sentimentelor. Numai prin efectuarea unei investigaţii exhaustive, pe alocuri dusă până la absurd, îşi înnobilează profesionalismul, numai astfel garanţia singulară a evoluţiei sale spre excelenţă îşi poate menţine valabilitatea. Aceasta este suprema lui fericire, de a-şi satisface pe de-a-ntregul armonia lăuntrică, pansându-şi rana veşnic deschisă a vanităţii, resimţită numai în momentele de slăbiciune a suspecţilor, cu pansamentul mistificării şi inducerii în eroare.

Stând faţă în faţă cu suspectul, singuri, fără martori sau ascultători, Finch îşi ascute mai tare mecanismele de control, îşi împinge mai departe forţele poliţieneşti, dominând prin suspans şi tensiune, prin inducerea voluntară a spaimei, prin sondări ale trecutului în cele mai teribile şi apăsătoare moduri posibile. Nu se lasă până ce suspectul nu ridică steagul alb al capitulării, nu-şi găseşte liniştea decât atunci când biletul acestuia spre libertate îşi pierde valabilitatea.

Leadership: Poţi să pui într-o lumină favorabilă ceea ce resimţi la nivel de conştiinţă de sine, din perspectiva libertății de a-ţi etala superioritatea prin prezenţa privilegiilor şi exagerărilor de tipul "experienţa de posesiune a unei doze de tensiune este totul" ?

Să-şi vadă suspecţii plini de fiori, cum se chinuiesc în remuşcări să iasă la liman, cum caută răspunsuri, cum încearcă să se eschiveze minţind, cum îşi tulbură liniştea sufletească, cum se sustrag de la răspunderea penală, asta şi doar asta îi accentuează lui Finch senzaţia de siguranţă, asigurându-i reuşita deplină.

Această stare de mulţumire lăuntrică, aproape diabolică, ajunsă până la paroxism, este ca o sală de consiliu unde consfătuirile, ţinute alternativ, se focalizează asupra necesităţii de a lupta pentru excluderea socială. Un fel de bătălie pentru cucerirea fără precedent a supremaţiei pe scena umanului. Se ţes intrigi, se fabrică dovezi, se modifică întreaga structură funcţională a omului, se caută informaţii ce pot conduce la extenuarea şi demascarea lui, transformând totul într-o dramă neobişnuită.

După cum bătrânul Peyrade din opera lui Balzac astupă hornul camerei şi se slujeşte de o sobă al cărei burlan iese prin zidul din afară deasupra străzii, domnul Finch astupă orice gol din inima suspectului slujindu-se ici şi colo de toate mijloacele de persuasiune posibile, care ies împovărător din tiparul normalului. Practic îi suplimentează omului bagajul sufletesc cu o încărcătură negativă consistentă, alterându-i întreaga structură de control.

Leadership: Conștientizezi cum rezistența ta poate reprezenta o exaltare a unei lupte continue, făcând din fiecare moment al vieții tale o oportunitate de a-ți demonstra tăria de caracter?

Dar suspectul acesta bine închegat, Laura Quinn, calculatorul acesta rezistent la suprasolicitare, dotat cu protecţie adiţională la tensiuni prea mari, nu se lasă cu una cu două. Şireată ca o vulpe, ea ripostează fără menajamente. Dar cu tact, cu inteligenţă şi delicateţe. Sub mantia de nevinovăţie ascunzându-şi toate sentimentele, fricile, ura.

În timpul interogatoriului tensiunea alternativă, care trece atât prin valori pozitive cât şi prin valori negative, este convertită într-una care are valori de o singură polaritate. Laura nu trebuie să ajungă până acolo încât să cerşească de la Finch iertarea, să implore mila, ci să-l determine chiar pe el însuşi să cadă cu mâinile întinse la picioarele ei.

Chiar şi sub imensul focar al neliniştii, sub acea îndârjire a pumnilor încleştaţi, când toate necunoscutele din ea ard şi se înlănţuie ca nişte nebuloase, Laura îşi păstrează cu străşnicie nervii calmi.

Leadership: Trăieşti numai pentru ceea ce este nelimitat, dincolo de măsura interioară a sentimentelor, în termeni de "cauza care îţi asigură evoluţia profesională corespunde unei staţionări într-o poziţie autoritară" ?

Ce anume îţi satisface pe de-a-ntregul armonia lăuntrică? Care este factorul care îţi accentuează senzaţia de siguranţă, asigurându-ţi reuşita deplină în leadership? Domini oamenii doar prin suspans şi tensiune? Astupi orice gol din inima celorlalţi slujindu-te ici şi colo de toate mijloacele de persuasiune posibile?

În ansamblul reprezentării sale, omul cu trăsăturile şi manifestările sale întrunite pe fondul unei cauze care îi solicită intens psihicul şi emoţionalul, sau pe fondul unei solicitări excesive a asumării de responsabilităţi certe, el exploatează unele efecte de profunzime specifice leadershipului, care însă împiedică atingerea nivelului de performanţă dorit. Efectele în cascadă, directe, indirecte şi cumulative se transmit progresiv asupra propriei sale existenţe.

În asemenea cazuri, deloc excepţionale, chiar destul de frecvente, omul se simte depăşit de responsabilităţile greu de gestionat. Retrăgându-se într-o lume a lui, ambiguă şi incompletă, leadershipul său scade în zona în care trebuie să-şi amplaseze scutul de apărare ce-i poate garanta eficienţa. Efectul fiind vizibil cu precădere atunci când se află în imposibilitatea analizării sale pe fondul pretenţiilor îndreptăţite pe care le are de la el însuşi. El ajunge să-şi suplimenteze bagajul sufletesc cu o încărcătură negativă consistentă care îi alterează întreaga structură de control.

Leadership: Calcularea scenariilor negative pot împiedica percepția pozitivă a viitorului, limitând dezvoltarea ta personală?

Trăsăturile pozitive ale omului înfloresc mai cu seamă în jurul ecuaţiei funcţionale elementare, de forma: *stimuli + valori + plasarea conştientă într-un mediu de corectitudine* , decât în vecinătatea unui leadership scormonitor, care îşi propune demonstrarea cauzelor care îi înfrânează dezvoltarea sau îi scade nivelul de eficienţă. În acest sens este valabil ceea ce spunea expertul în programe de instruire John Euhrman, că unii oameni oscilează şi se zbat între diverse variabile, torturându-se cu întrebări de genul " *Şi dacă?* "

Dacă ajungi în acest punct primejdios, în care îţi pui tot felul de întrebări, calculezi tot felul de scenarii, pui răul în faţă, scăzându-ţi şansele de a vedea viitorul în roz, înseamnă că deja

te afli la “bariera în care aştepţi să treacă trenul”.

Armonia dintre mental și emoțional, cât și la nivel exterior - armonia în relațiile de viață, începe să “staţioneze”, nu mai poate parcurge traseul uzual al tranziției spre deplinătate. Aceasta este starea pe care o resimţi în momentele de tensiune, când eşti constrâns să ridici steagul alb al renunţării.

Liderii cei mai buni îşi descoperă adevăratul Eu abia în momentele tensionate ale evenimentelor de mare impact, dincolo de limitele impuse de însăşi natura situaţiilor pe care le generează prezenţa lor într-un altfel de curs al vieţii.

Ca şi Laura Quinn, orice lider trece pe parcursul vieţii prin asemenea momente extrem de tensionate, copleşitoare, neaşteptat de profunde, chiar umilitoare, când se modifică întreaga lui structură funcţională, transformându-l într-un inculpat care la fel ca orice infractor înainte de finalizarea unui proces trebuie mai întâi să-şi verifice conştiinţa şi să fie atent să nu aibă vreo pată neagră pe ea.

Numai un astfel de moment cheie poate să scoată la iveală negativul, viciul din om. Un prag de semnificaţie ordonator, care face ca materialul din care e constituit omul să fie parcurs şi corectat, supus unei operaţii de prelucrare prin formare, la o anumită presiune, apoi testarea lui indiferent de corecturile anterioare, până ce sunt neutralizate toate aspectele negative.

Expertul în materie de leadership, John Maxwell, spunea la un moment dat: “ *Unul din cele mai valoroase lucruri pe care le-am făcut în viaţa mea a fost să iau hotărârile importante înaintea momentelor de criză. Acest lucru mi-a permis să gestionez aceste decizii în momentele critice ale vieţii mele.* ”

Totuşi eu sunt de părere că cei mai buni lideri abia în momentele tensionate ale vieţii îşi descoperă adevăratul Eu, dincolo de limitele impuse de însăşi natura lor, de reacţiile lăuntrice care le înmoaie starea de spirit, dar le limpezeşte gândurile şi le testează conştiinţa.

Sub imensul focar al neliniştii, sub acea îndârjire a pumnilor încleştaţi, când toate necunoscutele din tine ard şi se înlănţuie ca nişte nebuloase, poţi să-ţi păstrezi cu străşnicie nervii calmi? Ce-ţi strigă vocea conştiinţei? Îţi trimite un mesaj pentru a te avertiza în privinţa sentimentul tău de vinovăţie? Cât este de grav acest sentiment? Îţi provoacă o teamă atât de puternică, încât să fii tentat să cedezi cu uşurinţă?

Cursul vieţii unui lider este dat de facultatea sa de a discerne, de a distinge lucrurile unele de altele, de a judeca limpede, cu pătrundere, lăsându-se în voia unei lumi care, chiar dacă o ia razna, se cere a fi îndreptată prin apelul la emoţiile care îi determină acţiunile.

Zbuciumul sufletelor tenace evidenţiază raportul care se stabileşte între oameni şi momentele tensionate prin care trec, şi felul în care ei reacţionează la diverşi factori interni sau externi.

Dacă vrei ca leadershipul tău să facă faţă unor experienţe nedorite, încearcă să descoperi elementul primordial care-i orientează pe oameni în sens negativ.

*** Notă:** “ *Flawless (2007)*”